

Cao Quan

Contents

Cao Quan	13
1. Chương 001: Mùa Hè Tủ Nhục Và Đau Xót	13
2. Chương 002: Ác Khí	16
3. Chương 003: Thân Thê Kinh Thiên	19
4. Chương 004: Không Môn Đăng Hộ Đối	21
5. Chương 005: Bạch Vân Quan	24
6. Chương 006: Công Phá Thành Lũy Từ Bên Trong	26
7. Chương 007: Gia Đình Quyền Quý	29
8. Chương 008: Luyện Thái Cực (phần 1)	31
9. Chương 009: Luyện Thái Cực (phần 2)	34
10. Chương 10: Dò Xét	36
11. Chương 11: Khống Chế Ván Cờ, Không Lo Quân Cờ	39
12. Chương 12: Gặp Con Cả Của Phùng Gia	42
13. Chương 13: Phùng Gia Gọn Sóng	44
14. Chương 14: Phùng Thiến Như Thất Thố	46
15. Chương 15: Thu Mua	49
16. Chương 16: Lấy Lui Vì Tiến, Tìm Tòi Trước Khi Hành Động	52
17. Chương 17: Gặp Phùng Lão	54
18. Chương 18: Kiên Quyết	57
19. Chương 19: Phùng Lão An Bài	60
20. Chương 20: Phía Trong “bức Tường Đồ”	62
21. Chương 21: Phùng Lão Đầy Thâm Ý	65
22. Chương 22: Không Biết Điều	68
23. Chương 23: Khách Đến Từ Thủ Đô	70
24. Chương 24: Quyết Định Lựa Chọn Trọng Đại Lần Thứ Hai	73
25. Chương 25: Bối Cảnh	75
26. Chương 26: Trưởng Ban Tổng	78
27. Chương 27: Vận May?	81
28. Chương 28: Mã Tự Chữ Không Phải Cái Bô	83
29. Chương 29: Uy Thế Phủ Đầu	85
30. Chương 30: Xung Đột	88
31. Chương 31: Sợ Cái Khỉ Mốc!	91
32. Chương 32: Âm Kém Dương Sai	93
33. Chương 33: Tiếng Lành Đồn Xa	96
34. Chương 34: Lời Mời Của Phùng Thiến Như	98
35. Chương 35: Số Ghế Sắp Xếp Thứ Tự Đời Thứ Ba Phùng Gia	100
36. Chương 36: Bạn Trai Thần Bí Của Phùng Thiến Như	103
37. Chương 37: Một Nụ Hôn	105
38. Chương 38: Chỉ Dạy Thái Cực Quyền Cho Các Lão Lãnh Đạo (phần 1)	108
39. Chương 39: Chỉ Dạy Thái Cực Quyền Cho Các Lão Lãnh Đạo (phần 2)	110
40. Chương 40: Quà Tặng Nhỏ Của Các Lão Lãnh Đạo	112
41. Chương 41: Vương An Na	115

42. Chương 42: Rất Quyến Rũ	117
43. Chương 43: Không Thể Không Vượt Qua Cạm Bẫy	120
44. Chương 44: Lời Gọi Ý Của Trưởng Ban Tổng	123
45. Chương 45: Làm Khó Dễ	125
46. Chương 46: Chuột Chạy Ngoài Đường	127
47. Chương 47: Không Quan Tâm Hơn Thua	130
48. Chương 48: Cuộc Họp Phê Bình	132
49. Chương 49: Con Trai Tổng Bính Nam	135
50. Chương 50: Nể Hay Không Nể?	137
51. Chương 51: Xa Hoa Truy Lạc	140
52. Chương 52: Có Chuyện Xảy Ra	142
53. Chương 53: Mạnh Lâm Thất Nghiệp	144
54. Chương 54: Tai Nạn Xe Hơi	147
55. Chương 55: Tôi Nhất Định Sẽ Phải Đòi Công Bằng	149
56. Chương 56: Điều Dân Có Lai Lịch	152
57. Chương 57: Lai Lịch Người Gây Ra Tai Nạn	155
58. Chương 58: Trưởng Ban Tổng Dò Xét	157
59. Chương 59: Báo Cảnh Sát	160
60. Chương 60: Phùng Lão Nổi Giận	163
61. Chương 61: Cục Trưởng Cục Công An Thành Phố Cổ Đạt Xuân	165
62. Chương 62: Kính Trọng Nhưng Giữ Khoảng Cách	168
63. Chương 63: Các Người Diễn Trò Đủ Chưa?	171
64. Chương 64: Trương Gia Sụp Đổ	173
65. Chương 65: Lệnh Điều Chuyển	176
66. Chương 66: Chị Là Công Thần Của Phùng Gia Chúng Ta	179
67. Chương 67: Long Trời Lở Đất	181
68. Chương 68: Tôi Thay Mẹ Tôi Hỏi Các Người!	184
69. Chương 69: Bái Tế - Khiếp Sợ	186
70. Chương 70: Cháu Đích Tôn Của Phùng Gia	189
71. Chương 71: Đại Biến Động Về Nhân Sự	191
72. Chương 72: Đề Nghị	194
73. Chương 73: Mặc Cho Gió Táp Mưa Sa	197
74. Chương 74: Đồng Lửa Thứ Nhất	199
75. Chương 75: Gia Cát Cầu	201
76. Chương 76: Lòng Đổ Kỵ Vô Danh	204
77. Chương 77: Tiềm Long Chưa Vọt Khỏi Vực Sâu	206
78. Chương 78: Hoàn Toàn Bị Chọc Giận	209
79. Chương 79: Xem Một Trò Hay	212
80. Chương 80: Đề Cử Cán Bộ Tập Huấn	214
81. Chương 81: Mắc Nghen	217
82. Chương 82: Quan Điểm Khác Biệt	220
83. Chương 83: Hai Phó Phòng	223
84. Chương 84: Thời Tiết Lại Thay Đổi	225
85. Chương 85: Không Thể Không Tranh	227
86. Chương 86: Tái Điều Chỉnh Cao Tầng	229
87. Chương 87: Năm Mới	232
88. Chương 88: Cạnh Tranh Thăng Chức	235
89. Chương 90: Bất Cứ Giá Nào	237
90. Chương 91: Biện Luận (phần 1)	241
91. Chương 92: Biện Luận (phần 2)	244
92. Chương 93: Biện Luận (phần Cuối)	247
93. Chương 94: Dân Chủ Xác Định Và Đánh Giá	251
94. Chương 95: Tạ Tiểu Dung Rời Khỏi	254
95. Chương 96: Xuất Thế Ngang Trời	256

96. Chương 97: Rất Nhiều Thủ Đoạn	259
97. Chương 98: Cho Dù Tóc Bạc Da Mồi Cũng Đứng Nền Coi Thường Người Trẻ Tuổi	262
98. Chương 99: Lễ Vật Của Bành Viễn Chinh	265
99. Chương 100: Mạnh Dạn Góp Lời, Vị Trí Thấp Kém Cũng Có Thể Lo Nghĩ Cho Đất Nước	269
100. Chương 101: Vén Màn Bí Mật: Chấn Động!	273
101. Chương 102: Phùng Thiển Như Bỏ Trốn	277
102. Chương 103: Ước Định: Hiểu Làm Lớn	280
103. Chương 104: Cha Con Tổng Bính Nam Đến Nhà	283
104. Chương 105: Nữ Diễn Viên Chương Mộ Tình	287
105. Chương 106: Gặp Gỡ Bất Ngờ	290
106. Chương 107: Bốn Bóng Đèn Lớn	294
107. Chương 108: Ai Đánh Mặt Ai?	298
108. Chương 109: Ấn Tượng Đảo Diên	301
109. Chương 110: Thị Trấn Vân Thủy	304
110. Chương 111: Điểm Nút Nhân Sinh	307
111. Chương 112: Thân Thế Lý Tuyết Yến	311
112. Chương 113: Người Có Quan Hệ Với Bí Thư Thành Ủy?	313
113. Chương 114: Nổi Danh Vì Cái Gì?	316
114. Chương 115: Một Người Phụ Nữ Khá Lãng Lơ	320
115. Chương 116: Tạ Tiểu Dung Và Cao Ý Tuyên Xuất Sứ Chưa Chiến Thắng	323
116. Chương 117: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy	327
117. Chương 118: Người Lợi Hại Đương Nhiên Có Cách Xử Lý Lợi Hại	329
118. Chương 119: Lại Xảy Ra Sự Cố	333
119. Chương 120: Lối Tắt Khác	336
120. Chương 121: Mảnh Khóe Thông Thiên	339
121. Chương 122: Tiếng Sấm Giữa Trời Quang	342
122. Chương 123: “người Hùng” Giấu Mặt	345
123. Chương 124: Hiểu Làm	348
124. Chương 125: Phùng Má Giả Làm Người Mập	351
125. Chương 126: Vô Liêm Sĩ	355
126. Chương 127: Điểm Sáng	359
127. Chương 128: Lấy Việc Công Làm Việc Tư?	362
128. Chương 129: Lãnh Đạo Chủ Chốt Tỉnh Ủy	365
129. Chương 130: Bạn Học Lãnh Đạo Chủ Chốt Tỉnh Ủy Kiên Cao Thủ Thái Cực Quyền	368
130. Chương 131: Đột Nhiên Tập Kích	371
131. Chương 132: Bành Viễn Chinh Sáng Tạo Khái Niệm Kinh Tế Độc Đáo	374
132. Chương 133: Bành Viễn Chinh Tặng Lễ Vật, Lãnh Đạo Lão Thành “điểm Tướng”	378
133. Chương 134: Sáng Rọi Và Vinh Quang	381
134. Chương 135: Ý Niệm Trao Quyền Cho Cấp Dưới	384
135. Chương 136: Lạc Thiên Niên Đại Náo Thành Ủy	387
136. Chương 137: Biến Chuyển Công Tác	390
137. Chương 138: Lệnh Bổ Nhiệm - Phùng Lão Cho Gọi	393
138. Chương 139: Vấn Đề Hôn Nhân Của Bành Viễn Chinh	396
139. Chương 140: Công Ty Máy Tính Hoa Vũ	399
140. Chương 141: Cũng Là Người Theo Đuổi Em?	402
141. Chương 142: Mở Rộng Cửa Lòng	406
142. Chương 143: Ném Đá Giấu Tay	409
143. Chương 144: Cha Con Họ Dương Đến Nhà Xin Lỗi	412
144. Chương 145: Điểm Phúc Tích Từ Kiếp Trước	416
145. Chương 146: Đại Hội Nhậm Chức	419
146. Chương 147: Mới Nhậm Chức Đã “va Chạm”?	422
147. Chương 148: Vấn Đề Văn Phòng	425
148. Chương 149: Vấn Đề Xe Chuyên Dụng	428
149. Chương 150: Từ Người Thành Thật Đến Người Gàn Dở	432

150. Chương 151:	Trước Cú Gác Lại	436
151. Chương 152:	Lấy Thành Tích Và Danh Tiếng Bù Đắp Cho Kinh Nghiệm	439
152. Chương 153:	Mời “thử” Gái Tây!	442
153. Chương 154:	Nữ Thư Ký Và Uống Rượu Không Đổ Mặt	445
154. Chương 155:	Uy Tín Là Làm Được	448
155. Chương 156:	Lần Đầu Giao Phong Trực Chiến	451
156. Chương 157:	Lần Đầu Giao Phong: Kẻ Sĩ Chết Vì Người Tri Kỷ	454
157. Chương 158:	Lần Đầu Giao Phong: Nắm Chặt Trong Tay	457
158. Chương 159:	Nắm Chắc Thắng Lợi	460
159. Chương 160:	Hướng Đi Cao Trào	463
160. Chương 161:	Ngầm Giấu Dao	466
161. Chương 162:	Giương Cung, Rút Kiếm, Vừa Đắm Vừa Xoa	469
162. Chương 163:	Im Lặng Cự Tuyệt	473
163. Chương 164:	Đại Danh Đỉnh Đỉnh Bành Viễn Chinh	476
164. Chương 165:	Mặt Mũi Của Anh Lớn Lắm Sao?	479
165. Chương 166:	Thay Tôi Uống Chén Rượu Đây!	483
166. Chương 167:	Quỹ Đen	486
167. Chương 168:	Cơ Hội Làm Giàu	490
168. Chương 169:	Không Thể Lảng Tránh Nội Tâm Của Mình	493
169. Chương 170:	Dùng Quỹ Đen Mời Khách	496
170. Chương 171:	Một Xu Cũng Không Được Thiếu!	500
171. Chương 172:	“cách Sơn Đả Ngưu”	503
172. Chương 173:	Oan Gia Ngõ Hẹp	507
173. Chương 174:	Vì Sao Tôi Lại Khóc?	510
174. Chương 175:	Cấp Dưới Quá Thông Minh, Lãnh Đạo Không Dám Dùng	513
175. Chương 176:	Khảo Sát Và Ấm Chỉ	516
176. Chương 177:	Không Thể Tưởng Tượng Được.	520
177. Chương 178:	Xảy Ra Biến Cố	523
178. Chương 179:	Sự Kiện Bãi Công	526
179. Chương 180:	Sói Già Biến Thành Cừ Non	529
180. Chương 181:	Cần Cứng Rắn Phải Cứng Rắn	532
181. Chương 182:	Chuẩn Bị Thành Lập Phòng Quản Lý Xí Nghiệp	535
182. Chương 183:	Một Mặt Khác Của Bành Viễn Chinh	538
183. Chương 184:	Bão Tố Nổi Lên	541
184. Chương 185:	Sắp Bùng Nổ	545
185. Chương 186:	Trở Mặt	548
186. Chương 187:	Chủ Tịch Quận Triệu Kiến, Ủy Ban Nhân Dân Quận Kiêm Chức	551
187. Chương 188:	Không Thể Nghịch Chuyển?	554
188. Chương 189:	Điều Chỉnh Lớn	557
189. Chương 190:	Đại Hội Bổ Nhiệm	561
190. Chương 191:	Bổ Nhiệm	564
191. Chương 192:	Cậu Vỗ Bàn Cho Ai Xem?	567
192. Chương 193:	Tâm Huyết Nam	570
193. Chương 194:	Lập Đỉnh Núi Khác?	573
194. Chương 195:	Người Không Độ Lượng, Không Phẩm Hạnh, Không Nên Ra Làm Quan.	577
195. Chương 196:	Hợp Lại Thì Cùng Có Lợi, Không Hợp Lại Thì Cùng Tồn Thất.	581
196. Chương 197:	Khác Thường	584
197. Chương 198:	Mượn Lực Tạo Thế	587
198. Chương 199:	Đứng Thành Hàng: Đả Kích Trí Mạng	590
199. Chương 200:	Có Khó Cũng Phải Làm	594
200. Chương 201:	Hách Kiến Niên Chịu Thua?	597
201. Chương 202:	Nghi Kỵ Và E Dè	600
202. Chương 203:	Không Cần Cũng Không Có Khả Năng Trở Thành Thân Tín Của Ai	603
203. Chương 204:	Bí Thư Quận Ủy Đột Nhiên Triệu Kiến	606

204. Chương 205:	Không Làm Người Chuyển Lời	610
205. Chương 206:	Một Kẻ Cứng Đầu Cứng	613
206. Chương 207:	Hai Biển Quảng Cáo	616
207. Chương 208:	Hách Kiến Niên Được Bí Thư Quận Ủy Ủng Hộ	619
208. Chương 209:	Bí Quá Hóa Liều	622
209. Chương 210:	Trong Lúc Nguy Cấp	626
210. Chương 211:	Trở Về Thủ Đô	629
211. Chương 212:	Bà Nội Bức Hôn	632
212. Chương 213:	Yêu Nên Ra Yêu	636
213. Chương 214:	Giải Quyết Dứt Khoát	639
214. Chương 215:	Gặp Gỡ Bất Ngờ	643
215. Chương 216:	Anh Có Biết Tôi Không?	646
216. Chương 217:	Khoe Khoang Dẫn Đến Phiền Toái	650
217. Chương 218:	Khúm Núm	653
218. Chương 219 + 220:	Nữ Theo Đuổi Nam Chỉ Cách Một Tờ Giấy	657
219. Chương 221:	Cần Người Có Người, Cần Tiền Có Tiền!	664
220. Chương 222:	Tần Phượng Dụ Dỗ	667
221. Chương 223:	Không Thể Ngồi Chờ Chết	670
222. Chương 224:	Che Gió Đụt Mưa	674
223. Chương 225:	Bạn Gái Của Chủ Tịch Thị Trấn Bành?	677
224. Chương 226:	Xung Đột Kịch Liệt	681
225. Chương 227:	Quân Tử Không Đoạt Đồ Quý Của Người	684
226. Chương 228:	Cáo Già	688
227. Chương 229 + 230:	Bão Táp Trong Hội Nghị Thường Vụ	691
228. Chương 231:	“ông Vua Không Ngai”	698
229. Chương 232:	Trình Độ Và Sự Độ Lượng	701
230. Chương 233:	Bề Mặt Chủ Tịch Quận Cổ	704
231. Chương 234:	Phản Kích	709
232. Chương 235:	Tùy Cơ Ứng Biến	713
233. Chương 236:	Cô Chỉ Là Một Người Say!	716
234. Chương 237:	Vi Tiểu Cương Khiếu Oan	719
235. Chương 238:	Trở Mặt	724
236. Chương 239:	Cậu Dám Làm Nhục Tôi?	727
237. Chương 240:	Rung Cây Nhát Khi	731
238. Chương 241:	Tráng Sĩ Tự Chặt Tay	734
239. Chương 242:	Hách Kiến Niên Bị Bắt	738
240. Chương 243:	Lấy Lãnh Đạo Ra Hù Tôi À?	741
241. Chương 244:	Cầm Long Gà Làm Lệnh Tiễn	744
242. Chương 245:	Năng Lực Quá Lớn	749
243. Chương 246:	Muốn Gặp Một Minh	752
244. Chương 247:	Bí Thư Thành Ủy Đánh Giá Rất Cao	756
245. Chương 248:	Vị Hôn Thê	759
246. Chương 249:	Công Chúa Bạch Tuyết Và Bạch Mã Hoàng Tử	764
247. Chương 250:	Chạm Mặt	767
248. Chương 251 + 252:	Thân Phận Chấn Động	770
249. Chương 253:	Bãi Đỗ Xe	777
250. Chương 254:	Kiên Ngạo, Miệt Thị Chính Là Coi Thường	782
251. Chương 255:	Hoàng Tổng Thích Cười Ngửa?	785
252. Chương 256 :	Kính Rượu	788
253. Chương 257:	Khủng Hoảng Kinh Tế (1)	792
254. Chương 258 + 259:	Khủng Hoảng Kinh Tế (2)	795
255. Chương 260:	Chủ Tịch Thị Trấn Tuy Nhỏ, Quyền Lực Không Nhỏ	801
256. Chương 261:	Bức “vua” Thoái Vị?	805
257. Chương 262:	Chuyện Lớn	808

258. Chương 263: Ba Tiếng Súng Vang	813
259. Chương 264: Nhất Định Điều Tra Đến Cùng	817
260. Chương 265: Ai Chịu Trách Nhiệm?	820
261. Chương 266: Củi Khô Gặp Lửa Nóng	825
262. Chương 267: Phùng Thiển Như “hung dữ”	828
263. Chương 268: Cái Gì Hiểu Lầm?	831
264. Chương 269: Cố Làm Ra Vẽ	836
265. Chương 270: Há Miệng Mắc Quai	839
266. Chương 271: Tứ Lạng Bạt Thiên Cân	842
267. Chương 272: Đồ Cứng Đầu	846
268. Chương 273: Con Gái Của Bí Thư Tỉnh Ủy	849
269. Chương 274: Quan Uy Rất Lớn	853
270. Chương 275: Làn Đầu Bất Tay	856
271. Chương 276: Biểu Hiện Khác Thường Của Tần Phượng	860
272. Chương 277: Nguy Cơ: Một Lần Nữa Thay Đổi Vị Trí	863
273. Chương 278: Cảnh Xuân	866
274. Chương 279: Đây Là Một Người Phụ Nữ Lẳng Lơ Nhưng Cô Độc	869
275. Chương 280: Mạnh Mẽ Kháng Nghị!	873
276. Chương 281: Dò Xét	876
277. Chương 282: Môi Lửa Khiến Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt	880
278. Chương 283: Bàn Quan	883
279. Chương 284: Khách Quý Của Từ Gia	886
280. Chương 285: Từ Lão Phu Nhân Lì Xì	890
281. Chương 286: Đông Phương Nham Dò Xét	894
282. Chương 287: Bùng Nổ	897
283. Chương 288: Ba Điều Kiện	901
284. Chương 289: Bí Thư Thành Ủy Đích Thân Đến	904
285. Chương 290: Giải Quyết Dứt Khoát	907
286. Chương 291: Cậu Chính Là Bành Viễn Chinh?	910
287. Chương 292: Ứng Cử Viên Chủ Tịch Thị Trấn	914
288. Chương 293: Phùng Thiển Như Quyết Định	917
289. Chương 294: Tin Anh Viễn Chinh Sẽ Được Lợi Suốt Đời	921
290. Chương 295: Ăn Tối Với Bí Thư Quận Ủy	924
291. Chương 296: Yêu Hoa Xin Kịp Bê Hoa	927
292. Chương 297: Vết Sẹo	931
293. Chương 298: Như Ý Lang Quân	934
294. Chương 299: Mỹ Nhân Kế	938
295. Chương 300: Vừa Cởi Lại Vừa Buộc	941
296. Chương 301: Trả Giá Hơi Đắt Khi Làm Bạn Với Chủ Tịch Bành	945
297. Chương 302: Tổ Chức Bỏ Nhiệm	948
298. Chương 303: Cầu Yêu	952
299. Chương 304: Đốt Đàn Nấu Hạc, Hộ Hoa Sứ Giả	955
300. Chương 305 + 306: Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Đã Tới	959
301. Chương 307: Bí Thư Tỉnh Ủy Triệu Kiến Tần Phượng	965
302. Chương 308: Tiên Lễ Hậu Binh	968
303. Chương 309: Điểm Máu Chốt	972
304. Chương 310: Công Tư Phân Minh	975
305. Chương 311: Tuyệt Đối Không Nhân Nhượng!	978
306. Chương 312: Chuyện Lớn Xảy Ra	981
307. Chương 313: Hết Sức Căng Thẳng	984
308. Chương 314: Ngàn Vạn Người Tôi Cũng Mặc	987
309. Chương 315: Ai Dám Đụng Đến Tôi?	991
310. Chương 316: Lợi Khẩu	994
311. Chương 317: Thủ Đoạn Cường Lực	997

312. Chương 318:	Kịch Tính	1001
313. Chương 319:	Trảm Thảo Trừ Căn	1004
314. Chương 320:	Đề Ta Lớn Lối Một Phen	1007
315. Chương 321:	Biểu Diễn	1010
316. Chương 322:	Kẻ Xướng Người Họa	1013
317. Chương 323:	Bắt Ngay Tại Chỗ	1016
318. Chương 324:	Tình Càng Sâu, Dục Vọng Càng Nồng	1019
319. Chương 325:	Thư Họa Của Lãnh Đạo Lão Thành	1022
320. Chương 326:	Chủ Tịch Quận Mới Đến Lai Lịch Không Nhỏ	1025
321. Chương 327:	Khu Kinh Tế Mới Vân Thủy	1028
322. Chương 328:	Chủ Tịch Quận Tô	1031
323. Chương 329:	Trần An Lòng Người	1034
324. Chương 330:	Trở Về Thủ Đô	1037
325. Chương 331:	Bị Phá Đám	1040
326. Chương 332:	Phùng Lão Đưa Ra Lựa Chọn	1044
327. Chương 333:	Hôn Kỳ	1047
328. Chương 334:	Con Cháu Quý Tộc	1050
329. Chương 335:	“hot Girl” Liều Mạng	1053
330. Chương 336:	Vô Cùng May Mắn	1056
331. Chương 337:	Con Cháu Quý Tộc Tụ Hội	1059
332. Chương 338:	Con Cháu Quý Tộc Tụ Hội (phần 2)	1062
333. Chương 339:	Sống An Nhàn Sung Sướng Chính Là Một Sự Dày Vò	1066
334. Chương 340:	Là Chị Hay Là Chị Dâu?	1069
335. Chương 341:	Lễ Vật Đính Hôn	1073
336. Chương 342:	Khiêu Khích	1077
337. Chương 343:	Ra Về Ta Đây	1080
338. Chương 344:	Nếu Cậu Muốn Chị Sẽ Là Của Cậu	1084
339. Chương 345:	Cuộc Đua Tiền Phô Trương	1087
340. Chương 346:	Quần Lót Bó Sát Người	1090
341. Chương 347:	Tiểu Lý Tàng Dao	1093
342. Chương 348:	Thủ Đoạn Lôi Đình	1097
343. Chương 349:	Động Thật	1100
344. Chương 350:	Lá Mặt Lá Trái?	1103
345. Chương 351:	Chỉ Thị Của Chủ Tịch Quận Tô	1106
346. Chương 352:	Cáo Mượn Oai Hùm	1110
347. Chương 353:	Khí Thế Hùng Hực	1113
348. Chương 354:	Lấy Bất Biến Ứng Vạn Biến	1116
349. Chương 355:	Hội Nghị Mở Rộng Của Văn Phòng Chủ Tịch Quận	1120
350. Chương 356:	Nên Xử Lý Như Thế Nào Thì Xử Lý	1123
351. Chương 357:	Tổ Chức Nói Chuyện – Nhậm Chức Mới	1126
352. Chương 358:	Thà Làm Đầu Gà Còn Hơn Đuôi Phượng	1129
353. Chương 359:	Một Khoản Kinh Phí Lớn	1133
354. Chương 360:	Tranh Chấp	1135
355. Chương 361:	Lời Nói Ngầm Chứa Gươm Dao	1138
356. Chương 362:	Cân Bằng Tinh Tế	1141
357. Chương 363:	Ủy Viên Thường Vụ Liên Đoàn Thanh Niên Thành Phố	1144
358. Chương 364:	Vuốt Mông Ngựa Lại Vỗ Tới Mông Lừa	1148
359. Chương 365:	Ủy Viên Thường Vụ Kiêm Trưởng Ban Tuyên Giáo Quận Ủy	1151
360. Chương 366:	Tần Phượng Đề Cử	1153
361. Chương 367:	Hội Nghị Thường Vụ	1156
362. Chương 368:	Nhậm Chức Mới	1160
363. Chương 369:	Cự Tuyệt Hồi Lộ	1163
364. Chương 370:	Nhỏ Cũ Cải, Nhỏ Theo Cả Bùn Đất	1166
365. Chương 371:	Việc Bổ Nhiệm Có Thay Đổi	1170

366. Chương 372:	Đại Hội Bồ Nhiệm	1173
367. Chương 373:	Tạp Niệm	1176
368. Chương 374:	Hết Lòng	1180
369. Chương 375:	Nồng Nhiệt Đối Với Lợi Ích Quần Chúng	1183
370. Chương 376:	Tự Đề Cử	1186
371. Chương 377:	Bia Công Đức	1189
372. Chương 378:	Giáo Viên Bải Khóa	1192
373. Chương 379:	Miệng Lưỡi Sắc Bén	1195
374. Chương 380:	Có Nhiều Điều Để Nói	1198
375. Chương 381:	Khắc Tinh	1202
376. Chương 382:	Tôi Không Hòa Theo Ham Muốn Cá Nhân Của Anh Đâu	1205
377. Chương 383:	Hổ Giấy	1208
378. Chương 384:	Đánh Cuộc Trong Hội Nghị Thường Vụ	1211
379. Chương 385:	Tới Lúc “tính Số”?	1215
380. Chương 386:	Người Phụ Nữ Đầy Tham Vọng?	1218
381. Chương 387:	Không Biết Thương Hoa Tiếc Ngọc.	1221
382. Chương 388:	Tự Lập Quy Củ.	1224
383. Chương 389:	Tâm Đầu Ý Hợp.	1228
384. Chương 390:	Ngòi Bút Có Thể Cứu Người, Cũng Có Thể Giết Người.	1231
385. Chương 391:	Ca Ngợi Và Chất Vấn	1234
386. Chương 392:	Sắc Lang	1237
387. Chương 393:	Quả Nhiên Không Đơn Giản	1241
388. Chương 394:	Kẻ Đến Thì Không Thiện, Kẻ Thiện Thì Không Đến	1244
389. Chương 395:	“thượng Phương Bảo Kiếm”	1247
390. Chương 396:	Quyết Định Kỳ Dị Của Hội Nghị Thường Vụ Quận Ủy	1251
391. Chương 397:	Nên Đề Bạt Ai?	1253
392. Chương 398+399:	Duy Trì Ý Kiến Của Mình	1257
393. Chương 400:	Không Phải Oan Gia Không Chạm Mặt	1264
394. Chương 401:	Đi Thẳng Vào Vấn Đề	1267
395. Chương 402:	Tung Hỏa Mù	1270
396. Chương 403:	Thổ Lộ Tình Cảm Và Thân Thể	1273
397. Chương 404:	Có Hoạn Nhưng Hoạn Không Đều	1277
398. Chương 405:	Quá Mức Cứng Rắn?	1280
399. Chương 406:	Tình Bại Lộ	1283
400. Chương 407:	Bị Tổ Cáo	1287
401. Chương 408:	Mạnh Dạn Đề Bạt, Đặc Biệt Đề Bạt	1290
402. Chương 409:	Vàng Thật Không Sợ Lửa	1293
403. Chương 410:	Cống Hiến Của Bành Viễn Chinh	1296
404. Chương 411:	Đồng Ý Đến Huyện Lân Nhậm Chức	1299
405. Chương 412:	Lòng Người	1302
406. Chương 413:	Trì Hoãn Công Bố	1305
407. Chương 414:	Quyền Lực Quá Độ	1309
408. Chương 415:	Không Vì Cái Gì Cả!	1312
409. Chương 416:	Đi Huyện Lân Nhậm Chức	1315
410. Chương 417:	Phủ Đầu Ở Đại Hội Bồ Nhiệm	1319
411. Chương 418:	Sắp Xếp Và Phe Phái	1321
412. Chương 419:	Biết Tiền Không Biết Người	1325
413. Chương 420:	Lửa Giận	1328
414. Chương 421:	Có Cùng Ý Tưởng Đen Tối	1332
415. Chương 422:	Trước An Lòng Dân, Sau Trị Quan Trường	1335
416. Chương 423:	Trần Trẻ Sức Sống Tuổi Thanh Xuân	1339
417. Chương 424:	Huyết Mạch Sôi Trào	1342
418. Chương 425:	Phân Công, Cường Quyền	1345
419. Chương 426:	Bí Thư Huyện Ủy Ấm Chỉ	1349

420. Chương 427:	Lên Mặt	1352
421. Chương 428:	Bạch Tuyết	1356
422. Chương 429:	Mạnh Vì Gạo, Bạo Vì Tiền	1359
423. Chương 430:	Tổ Cáo	1362
424. Chương 431:	Môi Lửa Và Liều Thuốc Mạnh	1366
425. Chương 432:	Dẫn Xà Xuất Động	1369
426. Chương 433:	Phong Ba Mở Màn	1372
427. Chương 434:	Tuyệt Hậu Kế	1375
428. Chương 435:	Thuốc An Thần	1378
429. Chương 436:	Kỷ Luật Sắt	1382
430. Chương 437:	Áp Lực Đã Có Tội Gánh Vác!	1385
431. Chương 438:	Ông Chủ Của Các Người Là Đồ Đầu Đất	1388
432. Chương 439:	Giết Gà Dọa Khỉ	1391
433. Chương 440:	Không Công Mà Lui	1394
434. Chương 441:	Nội Ứng	1398
435. Chương 442:	Phùng Gia Hồi Báo	1401
436. Chương 443:	Bắt!	1405
437. Chương 444:	Ai To Gan Lớn Mặt Hơn?	1408
438. Chương 445:	Mang Súng Lẩn Trốn	1411
439. Chương 446:	Xương Sườn Mềm	1415
440. Chương 447:	Ân Uy Đều Xem Trọng	1418
441. Chương 448:	Nghiêm Túc	1421
442. Chương 449:	Đâm Dao Sau Lưng	1424
443. Chương 450:	Cộng Rơm Cuối Cùng Làm Gãy Lưng Lạc Đà	1427
444. Chương 451:	Quy Củ Của Tân Chủ Tịch Thành Phố	1431
445. Chương 452:	Nhào Vào Lòng Ôm Chặt	1434
446. Chương 453:	Cãi Vã	1437
447. Chương 454:	Bạch Tuyết Mất Tích	1440
448. Chương 455:	Một Minh Xông Vào Hang Hổ	1444
449. Chương 456:	Giết Một Người Rắn Trăm Người	1447
450. Chương 457:	Bành Viễn Chinh Là Chương Ngại Vật	1450
451. Chương 458:	Đánh Nhau Với Kẻ Bất Cốc	1453
452. Chương 459:	Đêm Khuya	1456
453. Chương 460:	Cuộc Chiến Đã Chính Thức Bắt Đầu!	1460
454. Chương 461:	Cuốn Sổ Bí Mật	1463
455. Chương 462:	Tô Vũ Hoàn “bị Tát Vào Mặt”	1466
456. Chương 463:	Không Nể Mặt Bí Thư Huyện Ủy?	1470
457. Chương 464:	Uy Hiếp, Đe Dọa	1473
458. Chương 465:	Toàn Thành Phố Chấn Động!	1477
459. Chương 466:	Cao Trào!	1480
460. Chương 467:	Kinh Tâm Động Phách!	1483
461. Chương 468:	Song Quy!	1486
462. Chương 469:	Vinh Quy Mạnh Gia!	1490
463. Chương 470:	Ai Là Người Đứng Đầu Huyện Lân?	1493
464. Chương 471:	Hoàn Toàn Thay Máu!	1495
465. Chương 472:	Hợp Tác Tan Vỡ	1498
466. Chương 473:	Bành Thanh Thiên?	1502
467. Chương 474:	Bệnh Bạch Cầu	1505
468. Chương 475:	Quà Tặng Của Vương An Na	1509
469. Chương 476:	Hai Phương Ân Của Phùng Lão	1513
470. Chương 477:	Người Hiến Số 326!	1516
471. Chương 478:	Chị, Của Bành Viễn Chinh Rất Hợp Với Chị!	1520
472. Chương 479:	Quách Vĩ Toàn!	1523
473. Chương 480:	Hôn Lễ!	1527

474. Chương 481:	Phó Khúc Đình	1530
475. Chương 482:	Xảy Ra Chuyện Lớn	1533
476. Chương 483:	Kết Nghĩa	1536
477. Chương 484:	Thử Dò Xét Hàn Duy	1540
478. Chương 485:	Đừng Đưa Đầu Vào Họng Súng!	1543
479. Chương 486:	Cứng Mềm Điều Không Ăn	1546
480. Chương 487:	Đàm Phán Không Thành	1549
481. Chương 488:	Người Hay Đâm Thọc	1552
482. Chương 489:	Tạm Thời Gác Lại!	1555
483. Chương 490 + 491:	Tiệc Cưới Khiêm Tồn Và Long Trọng	1559
484. Chương 492:	Trước Ngạo Mạn, Sau Cung Kính	1565
485. Chương 493:	Cờ Thưởng	1568
486. Chương 494:	Một Chân Lý Không Thể Tranh cãi	1571
487. Chương 495:	Ba Phó Chủ Tịch Huyện	1574
488. Chương 496:	Thứ Tự Bộ Máy Lãnh Đạo Ủy Ban Nhân Dân Huyện	1578
489. Chương 497:	Người Cô Đơn	1580
490. Chương 498:	Bản Phân Công “tế Nhị”	1584
491. Chương 499:	Có Tin Vui!	1586
492. Chương 500:	Phùng Gia Hưng Sự Động Chúng	1589
493. Chương 501:	Người Trong Cuộc U Mê	1593
494. Chương 502:	Mâu Thuẫn Trở Nền Gay Gắt	1596
495. Chương 503:	Em Muốn Có Con!	1600
496. Chương 504:	Chủ Tịch Huyện Bành?	1603
497. Chương 505:	Vậy Thì Cho Mất Mặt Luôn!	1607
498. Chương 506:	Cái Bánh Lớn	1611
499. Chương 507:	Vợ Chồng Phùng Lão Tranh cãi	1614
500. Chương 508:	Phó Khúc Đình Giở Trò	1617
501. Chương 509:	Bàn Chân Mềm Mại Và Mịn Màng	1620
502. Chương 510:	Đồng Ý Trên Nguyên Tắc?	1624
503. Chương 511:	Cảm Giác Ưu Việt	1627
504. Chương 512:	Phô Trương	1630
505. Chương 513:	Một Nhúm Tóc, Muôn Ngàn Mối Tơ	1633
506. Chương 514:	Bà Phùng Giám Thị	1635
507. Chương 515:	Nhận Con Gái Nuôi?	1638
508. Chương 516:	Chỉ Được Nhìn Không Được Sờ!	1642
509. Chương 517:	Mộng Bút Sinh Hoa	1645
510. Chương 518:	Cảnh Báo!	1648
511. Chương 519:	Lời Đồn Nổi Lên Bốn Phía	1651
512. Chương 520:	Phản Ứng Dữ Dội	1654
513. Chương 521:	Mất Sạch Mặt Mũi	1657
514. Chương 522:	Chưa Từ Bỏ Ý Định	1660
515. Chương 523:	Mặt Dạn Mày Dày	1662
516. Chương 524:	Một Cái Bạt Tai Vang Dội!	1666
517. Chương 525:	Cô Nàng Này Quá Dũng Mãnh!	1670
518. Chương 526:	Bí Mật Trọng Đại Của Phó Gia	1673
519. Chương 527:	Hàn Duy Quyết Định Loại Bỏ Cung Hàn Lâm	1676
520. Chương 528:	Lề Lối Mới Của Huyện Lân	1679
521. Chương 529:	Càng Kim Nén Càng Bứt Rứt, Càng Bứt Rứt Càng Nóng	1683
522. Chương 530:	Một Chiếc Xe Mới Gây Họa	1687
523. Chương 531:	Diễn Cho Ai Nhìn?	1690
524. Chương 532:	Em Trai Tần Phượng	1694
525. Chương 533:	Tần Phượng Tức Giận	1697
526. Chương 534:	Khúc Mắc	1700
527. Chương 535:	Năm Mới Cũng Không Yên!	1703

528. Chương 536:	Tuyệt Đối Không Che Đây!	1707
529. Chương 537:	Ai Gánh Trách Nhiệm?	1710
530. Chương 538:	Đổ Thêm Dầu Vào Lửa	1714
531. Chương 539:	Tức Giận Chết Chưa Đã Lâu	1716
532. Chương 540:	Chủ Tịch Huyện Bành!	1719
533. Chương 541:	Thọc Gậy Bánh Xe?	1723
534. Chương 542:	Diễn Tập Hay Diễn Trò?	1726
535. Chương 543:	Cô Bé Tinh Ranh	1729
536. Chương 544:	Giậu Đổ Bìm Leo	1733
537. Chương 545:	Khác Thường	1736
538. Chương 546:	Ấm Hiệu Của Bí Thư Thành Ủy	1739
539. Chương 547:	Lời Nói Sắc Bén	1743
540. Chương 548:	Tiểu Diện Hồ	1746
541. Chương 549:	Nhún Nhường	1749
542. Chương 550:	Chuyện Tình Của Dịch Quốc Khánh	1752
543. Chương 551:	Lời Lẽ Có Lực Sắt Thương!	1756
544. Chương 552:	Anh Không Phải Là Romeo, Em Không Phải Là Juliet	1759
545. Chương 553:	Thà Chết Không Hối Hận	1761
546. Chương 554:	Bồi Dưỡng Người Nổi Nghiệp	1765
547. Chương 555:	Nếu Như Không Biết Xấu Hồ	1767
548. Chương 556:	Một Loại Sĩ Nhục	1770
549. Chương 557:	Ban Kỷ Luật Thanh Tra Tỉnh Vào Cuộc	1773
550. Chương 558:	Bữa Tiệc Tạ Ôn Của Tào Gia	1777
551. Chương 559:	Người Độc Đoán	1780
552. Chương 560 - 562:	Mất Trí Nhớ Và Ấn Tượng Khắc Sâu Trong Tâm Khảm	1783
553. Chương 563:	Khả Năng Hồi Phục	1793
554. Chương 564:	Được Đảng Chân Lân Đảng Đầu	1795
555. Chương 565:	Cứng Mềm Điều Không Chịu	1798
556. Chương 566:	Giới Hạn	1802
557. Chương 567:	Vợ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu	1805
558. Chương 567:	Vợ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu	1808
559. Chương 568:	Ứng Biến	1812
560. Chương 569:	Thái Độ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu	1815
561. Chương 570:	Cái Đầu Quyết Định Cái Mông	1818
562. Chương 571:	Tranh Cãi	1822
563. Chương 572:	Ngã Bài	1825
564. Chương 573:	Biện Pháp Cường Chế	1828
565. Chương 574:	Lùng Bắt	1831
566. Chương 575:	Rút Củi Dưới Đáy Nồi	1834
567. Chương 576:	Đòn Phủ Đầu	1836
568. Chương 577:	Ồ, Chủ Tịch Huyện Bành!	1840
569. Chương 578:	Càng Lún Sâu	1842
570. Chương 579:	Hiểu Lầm	1846
571. Chương 580:	Nhất Cử Lương Tiện	1848
572. Chương 581:	Tim Đập Như Trống Chầu	1851
573. Chương 582:	Không Dễ Phá Bỏ Lề Thói Cũ	1854
574. Chương 583:	Tâm Thái Vi Diệu	1857
575. Chương 584:	Chẳng Lẽ Không Phải Tôi Đang Luận Việc?	1860
576. Chương 585:	Ngầm Hiểu	1863
577. Chương 586:	Kẻ Xấu Rục Rịch Góc Đầu Dậy	1866
578. Chương 587:	Thấy Rõ	1869
579. Chương 588:	Gặp Tàn Phượng Ở Tàn Gia	1871
580. Chương 589:	Tình Huống Xảy Ra Đột Ngột	1875
581. Chương 590:	Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim	1878

582.	Chương 591:	Náo Loạn	1882
583.	Chương 592:	Cung Hàn Lâm Trở Về Huyện Lâm	1885
584.	Chương 593:	Tình Thế Hoàn Toàn Đảo Ngược	1889
585.	Chương 594:	Cứ Để Cho Hấn Làm Ấm Ĩ!	1892
586.	Chương 595:	Hấn Dám Đến Sao?	1896
587.	Chương 596:	Quan Trường Chấn Động	1899
588.	Chương 597:	Cực Kỳ Vô Sĩ	1903
589.	Chương 598:	Tin Vui	1906
590.	Chương 599:	Đánh Thức Người Trong Cuộc	1909
591.	Chương 600:	Bom Tấn	1913
592.	Chương 601:	Tân Bí Thư Cho Gọi	1916
593.	Chương 602:	Tương Đương Với Thăng Chức	1919
594.	Chương 603:	Hồi Kinh	1923
595.	Chương 604:	Hầu Kinh Trần Đội Mũ	1927
596.	Chương 605:	Lo Lắng Và Ấm Chỉ	1931
597.	Chương 606:	Tiêu Diệt Tai Họa Ngầm Ngay Từ Trứng Nước	1934
598.	Chương 607:	Long Phượng Trình Tường	1937
599.	Chương 608:	Đặt Tên	1941
600.	Chương 609:	Tranh Quyền	1944
601.	Chương 610:	Ngầm Hiểu Lẫn Nhau	1947
602.	Chương 611:	Kiên Kỵ Tinh Tế	1951
603.	Chương 612:	Xuống Tay Như Thiểm Điện	1953
604.	Chương 613:	Tân Chủ Tịch Thành Phố Đến Nhậm Chức	1957
605.	Chương 614:	Kẻ Đến Thì Không Thiện, Kẻ Thiện Thì Không Đến	1959
606.	Chương 615:	Trao Đổi Chính Trị	1962
607.	Chương 616:	Khinh Trần Và Tào Dĩnh	1965
608.	Chương 617:	Rút Khỏi Thể Chế Huyện	1969
609.	Chương 618:	Bí Thư Tỉnh Ủy Chắc Chắn Được Điều Đi	1972
610.	Chương 619:	Thành Công Thượng Vị	1975
611.	Chương 620:	Độ Cao Mới, Bộ Máy Mới	1978
612.	Chương 621:	Âm Mưu Có Thực Hiện Được Không?	1981
613.	Chương 622:	Phùng Lão Chính Thức Thừa Nhận	1984
614.	Chương 623:	Đoàn Phỏng Vấn Truyền Thông Thủ Đô	1987
615.	Chương 624:	Cho Biết Tay	1990
616.	Chương 625:	Khí Thế, Khí Độ, Cơ Hội	1993
617.	Chương 626:	Thành Viên Tâm Phúc	1997
618.	Chương 627:	Đầy Thâm Ý	2000
619.	Chương 628:	Thử	2003
620.	Chương 629:	Biết Khó Vãn Tiến, Nước Xiết Nên Lui	2006
621.	Chương 630:	Phóng Túng	2009
622.	Chương 631:	Hiệu Năng Cải Chính	2013
623.	Chương 632:	Thăng Nhiệm Làm Phó Bí Thư Thành Ủy	2016
624.	Chương 633:	Ủy Thác Trọng Trách	2020
625.	Chương 634:	Đàm Phán Không Thành	2023
626.	Chương 635:	Định Tâm Hoàn	2027
627.	Chương 636:	Chủ Tịch Tỉnh Ăn Trưa Bằng Bánh Bao	2030
628.	Chương 637:	Công Khai Tặng Quà	2033
629.	Chương 638:	Lại Đàm Phán Không Thành	2037
630.	Chương 639:	Lực Uy Hiếp Thật Sự	2040
631.	Chương 640:	Chủ Tịch Thành Phố	2043
632.	Chương 641:	Tổ Chức Nói Chuyện	2046
633.	Chương 642:	Chính Thức Bước Vào Hàng Ngũ	2049
634.	Chương 643:	Tai Nạn Bất Ngờ	2052
635.	Chương 644:	Họa Vô Đơn Chí	2055

636. Chương 645: Quản Lý Chuyên Nghiệp	2059
637. Chương 646: Tạ Kiến Quân Viết Thư Từ Chức.	2064
638. Chương 647: Phùng Lão Xen Ngang	2066
639. Chương 648: Bỏ Lỡ Cơ Hội Cá Chép Hóa Rồng.	2070
640. Chương 649: Tổ Chức Nói Chuyện?	2073
641. Chương 650: Tỉnh Ủy Sắp Xếp	2075
642. Chương 651: Tránh Né	2077
643. Chương 652: Bịa Đặt Sinh Sự	2080
644. Chương 653: Ý Dân: Suy Tính Thực Tế	2082
645. Chương 654: Kết Quả	2084
646. Chương 655: Vấn Đề Quản Lý Đô Thị	2086
647. Chương 656: Trở Lại Thành Ủy	2089
648. Chương 657 + 658: Kết Thúc Công Tác Chủ Tịch Thành Phố	2092
649. Chương 659: Quá Khứ Hay Tương Lai Của Tôi Đều Thuộc Về Mảnh Đất Này	2096
650. Chương 660: Nhận Tổ Quy Tông	2100

Cao Quan



Giới thiệu

Biên dịch: Mê truyệnKiếp trước, trong chốn quan trường, hấn cả đời thất bại, hậm hực mà chết. Kiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-quan>

1. Chương 001: Mùa Hè Tủ Nhục Và Đau Xót

Hôm nay, trời quang mây trắng. Ánh nắng chiếu rọi khiến người ta phải chói mắt.

Dưới ánh mặt trời, những bóng người lay động lọt vào tầm mắt của Bành Viễn Chinh, mà trên con đường cái mới được cải tạo lại giống như cặp đùi thon thả, trơn bóng, trắng tãm, trông rất gợi cảm của một người phụ nữ, ngẫu nhiên có chiếc ô tô lao vút qua, chỉ trong chớp mắt là không thấy bóng dáng.

- Là người bị tử hình!
- Đúng là người bị tử hình!
- Như thế nào lại bị tử hình?
- Tôi làm sao biết được?
- Mấy người đó nhìn cái gì vậy?
- Sao không qua xem đi, suốt ngày chỉ biết hỏi?

Một đôi thanh niên nam nữ sổng vai nhau bước qua người Bành Viễn Chinh. Người nam dường như muốn nắm cánh tay người nữ, nhưng người nữ đã lặng yên tránh được.

Bành Viễn Chinh yên lặng theo sát đằng sau hai người, đến chỗ thông báo của khu tập thể nhà máy cơ giới.

Trước bảng thông báo đã tụ tập một đám người già trẻ bé lớn. Bành Viễn Chinh đứng đằng sau, nghe trong đám người giọng nói của một cô bé đang hỏi một cô bé khác:

- Lộ Lộ, cái gì gọi là cưỡng gian vậy?
- Chính là cái loại không biết xấu hổ ức hiếp người tốt.

Bản thông báo này được ghi trên tờ giấy màu đỏ, là bản thông báo mới nhất của thành phố.

Trong bảng thông báo này xuất hiện không ít những phần tử phạm tội bị trừng phạt, nhất là những tên tội phạm sắp bị xử bắn, tội ác tày trời, thậm chí là tinh thần biến thái.

Trên tờ thông báo còn dán hình một người đàn ông bị tuyên án tử hình vì phạm tội cưỡng gian. Người này gầy teo, da vàng ửng, đầu trọc, nhìn qua mới 20 tuổi đầu, cũng rất điển trai. Nhưng nghe nói tên này nửa năm qua đã cưỡng hiếp rất nhiều phụ nữ trung niên từ bốn mươi trở lên, thậm chí còn có một bà già tám mươi tuổi.

- Thật sự là một tên biến thái mà!
- Tên súc sinh chết tiệt!

Mọi người chỉ vào tấm hình, to nhỏ. Nếu có thể giết được thì tên tội phạm cưỡng gian này phỏng chừng đã chết vô số lần.

Mọi người to nhỏ một hồi rồi giải tán. Nhưng Bành Viễn Chinh lại kinh ngạc nhìn vào ngày tháng trên tờ thông báo. Ngày 25 tháng năm 1991. Trong ánh mắt của hắn lóe ra thứ ánh sáng vô cùng phức tạp.

- Bành Viễn Chinh!

Đằng sau truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng.

Bành Viễn Chinh đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt thanh tú, nước da trắng, mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, khoác một chiếc áo choàng lưu hành lúc đương thời, duyên dáng đứng ở một nơi, mỉm cười ngoắc hắn.

Cô gái bước tới, tà váy bị gió thổi lay động, trên gương mặt tràn đầy sự tươi cười rạng rỡ, kiều diễm như hoa.

Bành Viễn Chinh há miệng thở dốc, thăm dò:

- Tào Dĩnh?

Tào Dĩnh không nhận ra khóe miệng Bành Viễn Chinh có chút phức tạp chưa xốt, cười vươn tay về phía hắn:

- Hơn một năm rồi không gặp, bạn học cũ. Nghe dì Mạnh nói, anh cũng tốt nghiệp rồi, được phân về đâu vậy?

Bành Viễn Chinh chết lặng, cứng đờ cầm bàn tay mềm mại, ấm áp của cô gái, miễn cưỡng cười:

- Ủ, tôi được phân phối đến chính quyền xã Bạch Vân. Tuy nhiên tôi còn chưa nhận được tin.
- Chính quyền xã? Thật không tồi, nhưng dường như xã này rất xa xôi, và cũng rất nghèo.

Tào Dĩnh cau mày:

- Anh là một sinh viên giỏi, không nên phân đến nông thôn chứ? Cục Nhân sự làm việc như thế nào vậy?

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Không sai, đến nông thôn rèn luyện cũng tốt.

Tào Dĩnh dường như có việc nên liền vẫy tay nói:

- Ủ, vậy cũng được. Bành Viễn Chinh, hôm nào chúng ta tụ họp bạn học cũ với nhau. Tôi còn phải đến trung tâm bách hóa để mua đồ, hẹn gặp lại sau.

- Ủ, hẹn gặp lại sau!

Tào Dĩnh bước về phía trước, đi được vài bước, lại quay đầu lại cười nói với Bành Viễn Chinh:

- Bành Viễn Chinh, tôi được phân phối đến trường trung học làm cô giáo.

Nói xong, Tào Dĩnh nhẹ nhàng bước qua đường cái đối diện, leo lên một chiếc xe bus công cộng. Sau khi lên xe, Tào Dĩnh mới cảm thấy hai má mình có chút nóng bừng.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của Tào Dĩnh, Bành Viễn Chinh trong mắt hiện lên một tia nhu tình. Hắn đã xác định được, hắn đã tái sinh vào năm 1991, đối với hắn mà nói thì đây là một mùa hè khuất nhục nhất và cũng là đau xót nhất.

Trước mắt chính là tòa nhà bốn tầng cũ kỹ màu vàng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Bành Viễn Chinh ngửa đầu nhìn bức màn màu lam nhạt treo trên cửa sổ một căn hộ lầu ba. Bức màn màu lam nhạt này khiến hắn vốn đã bình tâm nay tăng thêm một chút dụi dằng, thăm thiết.

Sau khi lên lầu, mở cánh cửa sắt đơn sơ bước vào nhà, trong nháy mắt, Bành Viễn Chinh không kìm nổi hai khóe mắt ươn ướt.

Hắn sống trong khu tập thể của nhà máy cơ giới thành phố Tân An này đến 30 năm. Cho đến năm 2000 thì khu tập thể này bị cưỡng chế phá dỡ. Lúc đó hắn mới chuyển đến một căn nhà khác.

Hắn sở dĩ vẫn sống trong căn hộ cũ kỹ này là vì tưởng niệm người mẹ đã mất. Đương nhiên, cũng bởi vì giá nhà kiếp trước quá cao. Với một người làm việc trong quan trường chức quan không cao như hắn, trên cơ bản là không mua nổi.

Thời gian quay trở lại năm 1991, cảnh tượng sau khi tái sinh hiện ra trước mắt khiến hắn cảm xúc phập phồng.

Nền đất xi măng rất sạch sẽ. Một ít chỗ trùng xuống còn đọng nước, hắn là mẹ mới vừa lau nhà xong. Trong phòng khách, chiếc quạt trần chạy vù vù, còn trên bàn bày mấy miếng dưa hấu đỏ tươi được đặt cẩn thận bằng cái lồng bàn.

Trong nhà tuy rất đơn sơ nhưng không hề có một hạt bụi.

Mạnh Lâm là một người rất sạch sẽ. Bà cũng là một người có trình độ văn hóa, gia đình gia giáo, nguyên bản vốn có thể sống một cuộc sống thư nhàn. Nhưng vận mệnh lại hướng bà sang một hướng khác.

Đau khổ, nghèo khổ, áp lực... đã cấu thành dấu ấn sinh mạng của mẹ hắn trong cả đời này.

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, nhắm hai mắt lại.

Hắn biết, mẹ không có ở nhà, nhất định là vừa mới rời khỏi không lâu.

Bà đã về nhà mẹ đẻ vì vấn đề phân phối công việc của con trai sau khi tốt nghiệp. Bà đã không qua lại với nhà mẹ đẻ mình hơn mười năm rồi. Nếu không phải vì muốn cho con đến một đơn vị tốt, bà tuyệt đối sẽ không bao giờ quay lại căn nhà đó.

Cha của Bành Viễn Chinh là Bành Ngọc Cường bệnh chết vào tháng 4 năm 1976, khi đại họa cả nước sắp bước vào thời kỳ chấm dứt.

Bành Ngọc Cường xuất thân từ gia đình nông dân, mười sáu tuổi đã báo danh hưởng ứng lệnh triệu tập nhập ngũ, từ nay về sau cải biến vận mệnh của mình. Tham gia quân ngũ được tám năm thì vào Đảng, từ trung đội trưởng thăng đến đại đội trưởng. Năm hai mươi bốn tuổi thì xuất ngũ, về nhà ở tỉnh Giang Bắc làm một Phó chủ nhiệm phân xưởng của nhà máy cơ giới Tân An.

Tháng 2 năm 1969, Bành Ngọc Cường chịu sự đả kích của dư luận, kết hôn với con gái của hiệu trưởng trường đại học Giang Bắc Mạnh Khánh Đào là Mạnh Lâm. Năm thứ hai sinh ra con trai Bành Viễn Chinh. Đến năm Bành Viễn Chinh sáu tuổi thì Bành Ngọc Cường qua đời.

Sau thời kỳ đặc biệt chấm dứt, cha của Mạnh Lâm là Mạnh Khánh Đào rất nhanh được sửa lại án xử sai. Mạnh gia tiến vào xã hội thượng lưu. Mạnh Khánh Đào vẫn làm hiệu trưởng trường đại học như cũ. Con cả Mạnh Quân thì trước làm Phó giám đốc cho một doanh nghiệp nhà nước, sau này, khi nhà nước cải cách phát triển, thì ra ngoài làm ăn, trở thành một ông chủ lớn tiếng tăm lừng lẫy.

Con thứ của Mạnh Khánh Đào là Mạnh Cường, xuất thân làm quan, trở thành cán bộ lãnh đạo. Trưởng nữ Mạnh Bình thì làm việc trong đoàn nghệ thuật thành phố.

Cả nhà Mạnh Khánh Đào vẫn khinh thường Mạnh Lâm lấy Bành Ngọc Cường. Họ cảm thấy Bành Ngọc Cường xuất thân từ một gia đình nông dân, là tầng lớp hạ đẳng, không xứng đáng với con gái của mình. Vì thế người nhà đã mãnh liệt yêu cầu Mạnh Lâm tái giá, đem Bành Viễn Chinh trả lại cho Bành gia.

Mạnh Khánh Đào thậm chí còn lựa chọn một đối tượng kết hôn cho con gái của mình, là học sinh của ông ta, Phó giáo sư khoa tiếng Trung của trường đại học Giang Bắc Trương Lôi. Mạnh Lâm tuy rằng đã kết hôn, nhưng lúc đó chỉ mới hơn ba mươi tuổi, dung mạo như hoa, khí chất tao nhã, nên Trương Lôi đối với bà rất ái mộ.

Nhưng điều này chỉ có Mạnh Khánh Đào và Trương Lôi tình nguyện. Bành Ngọc Cường và Mạnh Lâm quen biết, quý mến nhau trong hoạn nạn. Mà Bành Ngọc Cường lại vì cô mà phải chịu cực khổ. Cho nên tình cảm vợ chồng rất sâu đậm. Mạnh Lâm kiên quyết không chịu tái giá, thứ nhất là không quên được người chồng rất chân thành của mình, thứ hai là không thể bỏ đi đứa con còn quá nhỏ của mình.

Mạnh Khánh Đào giận tím mặt, sau khi quát mắng Mạnh Lâm một hồi thì tỏ vẻ rằng, nếu Mạnh Lâm không thể vứt bỏ Bành gia thì từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con, cả đời không cho Mạnh Lâm bước vào cửa.

Mạnh Khánh Đào sau khi phát hiện bị bệnh ung thư gan thì không lâu sau đó đã qua đời. Từ đó con cháu của Mạnh gia cũng vì vậy mà hoàn toàn đoạn tuyệt với Mạnh Lâm. Tuy rằng Mạnh Khánh Đào chết không quan hệ gì đến Mạnh Lâm, nhưng người của Mạnh gia vẫn cho rằng cha mình là do Mạnh Lâm bức chết.

Nhoáng một cái đã hơn mười năm. Mạnh Lâm ngậm đắng nuốt cay, cùng con trai Bành Viễn Chinh sống nương tựa lẫn nhau. Cuộc sống tuy có khó khăn nhưng rất ấm áp và hạnh phúc.

Năm 1987, Bành Viễn Chinh đậu vào trường đại học Kinh Hoa danh tiếng nhất cả nước. Sau khi tốt nghiệp thì được phân phối về xã Bạch Vân. Thời đó, cơ quan chính quyền không giống như đời sau, nhất là ở nông thôn. Nghe con trai của mình bị điều đến một vùng xa xôi như vậy, Mạnh Lâm rất cuộc ngồi không yên.

Bà mặt dày chủ động đến nhà anh trai thứ hai của mình là Phó chủ tịch thành phố Tân An Mạnh Cường để cầu xin giúp đỡ Bành Viễn Chinh đổi một đơn vị khác, thì nhận được sự sỉ nhục từ Bành gia.

Sau này, Mạnh Lâm sau khi cầu khẩn những người xung quanh không có kết quả, rơi vào đường cùng, bà đã lợi dụng chức thủ quỹ của mình tham ô năm ngàn đồng, làm lễ vật cho Phó cục trưởng Cục Nhân sự. Kết quả bị bại lộ, bà bị bắt giam. Tuy rằng Mạnh gia cũng ra mặt khơi thông quan hệ, bồi thường công khoản, Mạnh Lâm được thả về, nhưng cả đời bà sống thanh cao, Mạnh Lâm nhất thời suy nghĩ nông cạn nên đã tìm đến cái chết.

Sau khi mẹ mất, Bành Viễn Chinh lâm bệnh một thời gian, cuối cùng thì vẫn đến chính quyền xã công tác. Công tác tại chính quyền xã đó sáu năm, trong một cơ hội ngẫu nhiên được điều đến Ủy ban nhân dân thành phố, trở thành một nhân viên nho nhỏ trong đó. Hắn đã làm việc tại Ủy ban nhân dân thành phố nhiều năm, mới được đề bạt lên chức Phó chánh văn phòng, cả đời chịu buồn bực thất bại.

Đây chính là những gì mà Bành Viễn Chinh đã trải qua trong kiếp trước.

2. Chương 002: Ác Khí

Những việc cũ trong trí nhớ xẹt qua như tia chớp.

Bành Viễn Chinh bỗng nhiên đứng dậy, con ngươi sáng hẳn lên.

Nếu vận mệnh đã khiến hắn phải quay về thời điểm quan trọng này, hắn không thể để cho mẹ mình phải chịu oan ức mà dồn nén đến con đường cùng, cũng không muốn trở về kiếp sống uất ức, nghẹn khuất như kiếp trước.

Bành Viễn Chinh rửa mặt, rồi thẳng đến Mạnh gia ở trung tâm thành phố Tân An.

Đây là nhà cũ của Mạnh gia, một căn hộ hai tầng độc lập trong tiểu khu ở thành phố Tân An. Mạnh Quân là con cả của Mạnh Khánh Đào, sống ở lầu một. Con thứ Mạnh Cường thì sống ở lầu hai. Sau này Mạnh Quân trở nên giàu có thì ra ngoài mua một biệt thự khác, còn căn phòng thì để lại cho gia đình bốn người Mạnh Cường ở.

Bành Viễn Chinh xuống xe trước tiểu khu, chào hỏi bảo vệ, sau đó liền sải bước chân về phía căn hộ thứ hai.

Đứng trước cánh cổng nhà màu đen của Mạnh gia, Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, rồi dứt khoát nhấn chuông.

- Ai vậy, sao lại nhấn chuông cửa nhà người ta như vậy?

Bên trong truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của một người phụ nữ. Sau đó là tiếng bước chân lẹp kẹp, rồi cánh cửa được mở ra, hiện rõ gương mặt xinh đẹp của một cô gái trước mặt Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nở nụ cười. Người này chính là chị họ của hắn, con gái của Mạnh Cường, Mạnh Hiểu Quyên, là nhân viên công ty thiết bị cơ điện thành phố Tân An.

Mạnh Cường có một trai một gái. Con gái lớn Mạnh Hiểu Quyên sinh năm 1969, còn con trai Mạnh Tiểu Cường thì sinh năm 1972. Một người tốt nghiệp đại học, đi làm chưa được bao lâu, còn một người thì đang còn học đại học.

- Anh tìm ai?

Mạnh Hiểu Quyên hồ nghi nhìn Bành Viễn Chinh.

- Tôi tìm mẹ tôi, Mạnh Lâm!

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói.

Mạnh Hiểu Quyên ngăn ra, khoe miệng co giật, lập tức coi thường, cẩn thận đánh giá Bành Viễn Chinh.

Bởi vì hai nhà không qua lại với nhau, cho nên cho đến bây giờ đây là lần đầu tiên Mạnh Hiểu Quyên nhìn thấy con trai của cô Mạnh Lâm, người bị gia đình khinh miệt.

Hiểu biết của Bành Viễn Chinh đối với Mạnh Hiểu Quyên ở kiếp trước thì chồng sau này của Mạnh Hiểu Quyên công tác trong ở Ủy ban Nhân dân, từng giao tiếp qua vài lần với Bành Viễn Chinh.

- Cậu cứ đứng chờ ở đây, mẹ của cậu rất nhanh sẽ ra thôi.

Mạnh Hiểu Quyên nở nụ cười ngạo nghễ, sau đó xoay người đóng cửa.

Bành Viễn Chinh đột nhiên đẩy cửa bước vào.

Mạnh Hiểu Quyên chỉ là một cô gái, bị một người khác cao lớn hơn mình đẩy cửa bước vào, Mạnh Hiểu Quyên làm sao mà chống đỡ nổi.

Thấy hắn đẩy cửa xông vào, Mạnh Hiểu Quyên lui về sau hai bước, trong lúc nhất thời ngây cả người.

Bành Viễn Chinh hai ba bước đã xông đến bậc thang trước cửa nhà Mạnh gia, ra sức đẩy cánh cửa phòng khách.

Chỉ có điều liếc mắt một cái, Bành Viễn Chinh đã trông thấy một cảnh tượng khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Trên cái bàn chính giữa ghế sofa bày ra một bộ ảnh của Mạnh Khánh Đào, còn vợ chồng Mạnh Cường thì ngồi một trái một phải trên ghế sofa, bắt chéo chân. Còn mẹ của hắn, Mạnh Lâm thì đang quỳ gối, nước mắt đầy mặt, bờ vai run rẩy.

Mạnh Cường bày ra kiểu cách nhà quan, trong tay phe phẩy chiếc quạt giấy. Còn vợ của Mạnh Cường thì ánh mắt khinh miệt, thờ ơ. Con trai của họ, Mạnh Tiểu Cường thì khoanh tay cười lạnh, đứng ở một bên hướng Mạnh Lâm khoa chân múa tay.

Bà Vĩnh Chinh nổi giận, thật sự nổi giận.

Kiếp trước, hắn không biết được mẹ mình ở Mạnh gia rốt cuộc nhục nhã như thế nào. Hôm nay tận mắt chứng kiến, liền cảm thấy lòng đau như cắt.

Người mẹ này đã ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn khôn lớn. Người mẹ mà cả đời này chưa bao giờ cúi đầu trước vận mệnh, nhưng vì đứa con mà phải chịu nhục nhã vô cùng.

- Mẹ!

Bà Vĩnh Chinh la lên. Đây là tiếng gọi từ sâu trong trái tim đau thương và giận dữ của hắn.

Bà Vĩnh Chinh thành linh xuất hiện khiến cho Mạnh gia không kịp phản ứng. Còn Mạnh Lâm thì đột nhiên quay đầu lại nhìn con trai của mình, khuất nhục và bi ai.

- Mẹ, đứng lên đi! Chúng ta đi thôi.

Bà Vĩnh Chinh bước đến, một phen nâng Mạnh Lâm dậy.

Mạnh Lâm từ chối, miễn cưỡng cười:

- Vĩnh Chinh, đây là cậu hai và thím hai của con, còn không...

Bà Vĩnh Chinh phần nộ quát mắt nhìn vợ chồng Mạnh Cường, lãnh đạm nói:

- Mẹ, con không chào. Chúng ta không có loại thân thích như thế này.

Vợ của Mạnh Cường là Trương Mỹ Kỳ cười lạnh đứng dậy:

- Nếu không có cái loại thân thích như chúng tôi thì các người hôm nay chạy đến đây để làm gì? Tuy rằng lúc trước ba đã nói qua không có đứa con gái kia, sớm đoạn tuyệt quan hệ, nhưng chung quy vẫn cùng chung giọt máu. Nếu cô đã chạy đến nhà chúng tôi, thì chúng tôi cũng không thể mặc kệ, có phải hay không? Nhưng cô xem thái độ của con cô kia, đây là thái độ gì?

- Đúng là thứ không có giáo dục! Đồ rác rưởi!

Mạnh Tiểu Cường ở một bên lạnh lùng nói.

Bà Vĩnh Chinh chỉ tay vào Mạnh Tiểu Cường, giọng nói tuy rằng trầm thấp nhưng lại lạnh lùng vô cùng:

- Thế mày có gia giáo hay không? Mày không phải là thứ hạ đẳng à? Mạnh gia các người không phải là thứ rác rưởi sao?

- Mày có ăn có học, là con của Phó chủ tịch thành phố. Nhưng ngay trước mặt cha mẹ mày mà làm nhục cô của mình, đây là gia giáo của Mạnh gia sao?

- Mày không phải là thứ rác rưởi. Mày xuất thân cao quý, là con nhà danh giá, nhưng hãy xem lại đạo đức của mình đi? Hết ăn lại nằm, ăn chơi trác táng...

- Mạnh gia các người không phải là thứ rác rưởi. Các người là xã hội thượng lưu. Mạnh gia các người lúc trước khi bị trấn áp, là ai đã chủ động đồng ý đem mẹ tôi gả cho ba tôi? Là ông ta đó.

- Bà gia là thứ quê mùa! Tốt, Một hiệu trưởng của một trường đại học, là phần tử có tri thức, là học giả nổi tiếng. Đừng quên, sáu bảy mươi năm trước, ông ta chỉ là một đứa bé chăn trâu. Vậy mà dám xem thường người nông dân!

Bà Vĩnh Chinh càng nói càng phần nộ. Hắn đột nhiên giơ tay chỉ vào tấm ảnh của Mạnh Khánh Đào:

- Các người đã quên, hết thấy đều đã quên. Là ai trong thời điểm các người bị phạt đã vụng trộm mang các người đến bệnh viện trị thương? Là ba tôi đó! Là ai lần lượt mặc cho mưa gió mang thức ăn cho các người? Vẫn là ba của tôi!

- Trong thời điểm khó khăn nhất, khi Mạnh gia các người bị mọi người xa lánh, ba tôi làm việc nghĩa không chùn bước vẫn đứng bên cạnh các người. Ba của tôi vì muốn bảo vệ cho mẹ tôi, không muốn ly hôn với mẹ, cuối cùng bị tra tấn cho đến chết.

- Được, sau khi loạn lạc kết thúc, Mạnh gia án xử lại, các người lại trở thành người thượng đẳng. Hãy tự hỏi lương tâm của mình đi, các người đã làm điều gì? Không chỉ bắt mẹ tôi phải lập gia đình, mà còn bắt mẹ tôi vứt bỏ đi cốt nhục của mình.

- Đây là văn hóa của các người sao? Người thượng đẳng thì phải làm ra chuyện đó sao?

- Toàn gia vô tình vô nghĩa, vong ân phụ nghĩa. Tiểu nhân thì đặc ý cái gì? Ai dám làm nhục mẹ tôi, tôi sẽ cho người đó chết không toàn thây.

Bành Viễn Chinh rống to lên. Những nhục nhã và phẫn nộ ở kiếp trước đều hóa thành bão tố, hung hăng mắng thẳng vào mặt người nhà Mạnh Cường.

- Đủ rồi, câm miệng! Cút ra ngoài!

Mạnh Cường rút cuộc không kìm chế được, đột nhiên vỗ bàn, gào lên.

3. Chương 003: Thân Thế Kinh Thiên

- Mẹ, chúng ta đi!

Bành Viễn Chinh căn bản là không để ý đến Mạnh Cường đang rít gào, thân nhiên lôi Mạnh Lâm ra ngoài. Sau khi rời khỏi Mạnh gia, Mạnh Lâm tâm trạng trầm xuống, trên đường cứ thở ngắn than dài.

Hai mẹ con đi bộ. Mạnh Lâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, con không nên như vậy. Bọn họ chung quy cũng là trưởng bối của con. Mẹ đến cầu xin cậu hai của con. Dù sao cậu của con cũng là Phó chủ tịch thành phố, gọi một cuộc điện thoại thì có thể giải quyết vấn đề công tác cho con. Nhưng con đến làm loạn như vậy, toàn bộ đã bị phá hỏng.

- Mẹ, con không cầu xin bọn họ. Hãy xem bọn họ đối đãi với mẹ như thế nào? Loại thân thích như vậy, không cần cũng được.

- Sớm muộn gì cũng có một ngày, Mạnh gia sẽ hối hận vì đã làm nhục mẹ và ba.

Bành Viễn Chinh dứt lời, đôi mắt lóe lên một chút hàn quang rồi biến mất.

Ân oán của bề trên, hấn không muốn so đo, cũng không muốn nhắc lại. Nhưng Mạnh gia thật sự là quá đáng. Ngay cả là khinh thường Bành gia, và gọi Bành gia là thứ đồ quê mùa thì cũng không thể giáo dục con cái Mạnh gia thành cái loại khốn kiếp như thế.

Nhân tính cơ bản và gia giáo đều không có sao?

Mạnh Hiểu Quyên và Mạnh Tiểu Cương thì biết cái gì? Còn không phải bọn chúng do cha mẹ ảnh hưởng sao?

- Ai, đứa nhỏ này, sao tính tình của con lại trở nên táo bạo như vậy?

Mạnh Lâm thở dài:

- Con là con trai duy nhất của mẹ, tuyệt đối mẹ không để cho con đến nông thôn chịu khổ, Ngày mai mẹ đi hỏi người khác xem, xem có thể khiến Phòng Nhân sự chuyển đổi lại cho con không?

- Mẹ, công việc của con mẹ đừng quan tâm nữa. Con có cách của mình. Con ở thủ đô có bạn học, ba mẹ là lãnh đạo Các bộ và ủy ban trung ương. Con đã gọi điện thoại cho bạn, nhờ bạn ấy hỗ trợ. Ngày mai con sẽ đến thủ đô tìm bạn ấy, ba của bạn ấy đã đồng ý gặp con.

Bành Viễn Chinh trong lòng đã có chủ định nên nói dối một câu.

Mạnh Lâm mừng rỡ:

- Thật vậy sao? Con trai, đây là chuyện tốt. Nếu bạn học của con có thể giúp đỡ, thì chúng ta sẽ có quà tặng đáp lễ.

Bành Viễn Chinh từ nhỏ đến lớn đều rất nhu thuận, chưa từng nói qua một lời nói dối nào. Cho nên Mạnh Lâm đối với lời nói của đứa con tỏ ra không nghi ngờ gì.

Về đến nhà, Mạnh Lâm đi làm cơm, còn Bành Viễn Chinh thì lặng lẽ vào phòng ngủ của mẹ, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bao ứa vàng.

Mở ra, bên trong là một tấm giấy màu vàng thô có nhiều nếp nhăn, ngoài ra còn có một ngọc bội Long Văn cổ kính. Trên tờ giấy còn bút tích của bút lông, chữ viết có phần hơi mờ.

“Phùng Tiểu Quân, sinh ngày 16 tháng 5 năm dân quốc 33, gửi nuôi ở Chính Dương Sơn Trung Giang Nam, lưu chiếc ngọc bội gia truyền một mặt, ngày sau dùng làm bằng chứng nhận nhau. Phùng Văn Long. Ngày 21 tháng 7 năm dân quốc 33”

Bút tích viết rất qua loa, nhất là chữ “ngày” cuối cùng, hiển nhiên là do vội vàng mà viết, dường như chứng minh tình huống lúc đó là khá cấp bách.

Bành Viễn Chinh lại cảm lấy khối ngọc bội Long Văn. Với sự lịch duyệt của bốn mươi năm kiếp trước để phán đoán, miếng ngọc bội này tuyệt đối không đơn giản. Chất ngọc tinh thuần, chạm trổ tinh xảo, trông rất giống vật của cung đình.

Nhẹ nhàng bỏ ngọc bội xuống, Bành Viễn Chinh thở ra một cái, trí nhớ lại cuộn cuộn quay về.

Vật này là lúc cha của hắn Bành Ngọc Cường khi sắp chết đã đưa cho Mạnh Lâm, và có liên quan đến thân thể của ông.

Theo như lời ông bà nội là cha mẹ nuôi của Bành Ngọc Cường kể lại, trong thời điểm cách mạng, Bành Ngọc Cường sau khi sinh ra được cha mẹ là một cặp vợ chồng sỹ quan cao cấp gửi cho một người dân thường nuôi dưỡng. Sau đó, chiến loạn nổ ra thường xuyên, gia đình nhận nuôi ông đã chết vì bom đạn của người Nhật. Thế là từ đó, ba của hắn theo cha mẹ nuôi bấy giờ lang bạt từ Giang Nam chạy nạn đến Giang Bắc, rồi định cư tại vùng nông thôn ngoại thành thành phố Tân An.

Manh mối quá ít, căn bản không thể nào tìm kiếm. Đương nhiên, khi Bành Ngọc Cường còn sống, kỳ thật cũng không nghĩ đến việc đi tìm hiểu nó. Chỉ có điều những thứ này liên quan đến thân thể của mình, cho nên ông vẫn trân trọng, cho rằng khi nào mình chết sẽ để lại cho vợ là Mạnh Lâm.

Có lẽ vận mệnh đã cho phép.

Ở kiếp trước, năm 2008 có một cơ hội ngẫu nhiên, Bành Viễn Chinh và nữ thương nhân đầu tư bất động sản ở thành phố Tân An Phùng Thiển Như cùng nhau ăn cơm, trong lúc vô ý từ miệng đối phương biết được chuyện xưa trong thời kỳ kháng chiến, nói ông nội của cô, cũng chính là khai quốc công thần Phùng lão có con trai thất lạc trong kháng chiến, đến nay không biết tung tích.

Phùng lão trong quyển hồi ức “Hoa Hạ Xuân Thu” đã kể lại tỉ mỉ giai đoạn trải qua này. Ông ta rất nhớ đến người con trai đã thất lạc, còn ủy thác cho bộ môn có liên quan ở địa phương cẩn thận điều tra. Chỉ có điều, bởi vì lúc ấy ông dẫn bộ đội tác chiến với quân Nhật quá vội vàng, căn bản không có hỏi đến tính danh của người đồng hương kia. Hơn nữa, gia đình người nhận nuôi Bành Ngọc Cường sau lại chạy nạn mà biệt vô âm tính. Bởi vậy, mặc dù Phùng lão đã tìm rất nhiều năm nhưng vẫn không có manh mối nào.

Bành Viễn Chinh sau lại từ thư viện tìm được cuốn “Hoa Hạ Xuân Thu” xuất bản vào năm 1990, cẩn thận xem lại bài viết của Phùng lão, phát hiện những gì Phùng lão nói rất giống tình huống của cha mình Bành Ngọc Cường.

Năm dân quốc 33 cũng là tháng 5 năm 1944, mấu chốt chính là miếng ngọc bội Long Văn kia. Đây là gia bảo chi truyền của Phùng lão, đến từ cung đình nhà Thanh, căn bản không làm giả được.

Ngay lúc đó, Bành Viễn Chinh cũng muốn nhận người thân, nhưng sau nghĩ lại, người đã mất rồi, chính mình thành linh tìm đến cửa, khó tránh khỏi có người hiềm nghi mình thấy sang bắt quàng làm họ. Hơn nữa, nhà quyền quý như vậy, làm sao có chuyện nhận mình chứ. Cho nên, Bành Viễn Chinh vì thế mà từ bỏ ý định nhận người thân.

Cho đến năm 2012, Bành Viễn Chinh thật vất vả mới leo lên được vị trí Phó cục trưởng Cục Xúc tiến đầu tư, cũng không lường trước được mình lại chết trong một vụ tai nạn.

Bành Viễn Chinh nhận thức được vật mấu chốt này, cho nên giấu trong phòng. Lần này tái sinh, hắn quyết định sẽ đến thủ đô nhận người thân. Hắn kỳ thật cũng không trông cậy một bước lên trời, tiến vào nhà quyền quý. Chỉ có điều hắn muốn đánh một ván bài thay đổi sinh mạng một con người.

Trên đời này, những gì thuộc về hắn, hắn nhất định sẽ nắm lấy.

Mạnh Lâm khi làm cơm, nghe được con trai gọi điện thoại, liền lẳng lặng đứng một bên lắng nghe.

- Anh bạn, khi nào thì cậu đến đây? Tôi ở thủ đô đã đặt sẵn một bàn tiệc lớn ở một khách sạn lớn để đổi gió cho cậu. Còn nhớ cô bé bốn mắt kia không? Haha, bạn học cũ, sau khi cậu đi rồi, cô bé đấy đã hỏi chúng tôi số điện thoại, địa chỉ của cậu....

Từ đầu dây bên kia có thể nghe thấy tiếng cười dâm dăng của Vương Bư, bạn học cũ của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cũng cười:

- Vương Bư, phiền cậu giúp tôi làm hai chuyện nhé. Thứ nhất, cậu đến thư viện tìm giùm tôi cuốn “Hoa Hạ Xuân Thu” kỳ thứ tám xuất bản năm 1990. Thứ hai, cậu đến khoa lịch sử trường cũ hỏi thăm một chút, có người nào tên là Phùng Thiển Như hay không?

- Được rồi, được rồi, bạn học cũ, rốt cuộc chừng nào cậu đến đây?

- Chậm nhất là ngày mốt tôi sẽ đến. Tôi tranh thủ ngày mai lên xe lửa.

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, nhìn thấy Mạnh Lâm đứng ở đằng sau thì cười nói:

- Mẹ, đây là bạn học cùng một phòng với con khi học đại học. Mẹ cứ yên tâm đi, ba của cậu ấy là quan lớn ở thủ đô. Gọi một cuộc điện thoại thì có thể giải quyết công việc của con. Nói không chính xác còn có thể điều con đến thủ đô làm việc.

- Tình cảm thật tốt!

Mạnh Lâm mỉm cười, đột nhiên hỏi:

- Con trai, Phùng Thiển Như là ai vậy?

- Phùng Thiển Như, à...

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Đây là một người rất quan trọng. Mẹ, tóm lại mẹ đừng lo. Dù sao con trai của mẹ vẫn luôn tuân thủ pháp luật, tuyệt không làm điều gì phạm pháp.

4. Chương 004: Không Môn Đăng Hộ Đối

- Đứa nhỏ này, khi nào đã học được cách nói năng ngọt xớt như vậy?

Mạnh Lâm hồ nghi nhíu mày.

Trong ấn tượng của cô, đứa con Bành Viễn Chinh là một đứa nhỏ thật thà, chất phác. Tuy rằng từ nhỏ đã mất cha, nhưng dưới sự dạy bảo nghiêm khắc của mẹ, nên cũng học được lễ hiếu ở đời. Hôm nay ở Mạnh gia, Bành Viễn Chinh phần nộ nói ra những lời nói sắc bén, lại có chút chua ngoa khiến cho Mạnh Lâm cảm thấy xa lạ.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt hắn nở một nụ cười thật thà chất phác. Chỉ có điều tâm trạng bất đồng khiến nụ cười này ẩn chứa vẻ tang thương.

Kiếp trước, hắn vâng theo lời mẹ, khiêm tốn làm người, kính cẩn làm việc, chưa bao giờ đi đường ngang ngổ tăt nào cả, trong cơ quan nổi tiếng là người thành thật. Có thể trong quan trường, người thành thật chung quy là được nhiều người khen ngợi. Tuy rằng nhân duyên rất tốt, nhưng con đường làm quan lại không thông.

Bình chọn đảng viên ưu tú, bình chọn nhân viên danh dự, gần như hàng năm không thiếu tên hần. Nhưng khi đề bạt lên chức, thì lại không có tên hần. Kinh nghiệm lý lịch tương đương với một Trưởng phòng, nhưng hần vẫn cứ là nhân viên. Chờ khi hần lên đến cấp Phó phòng thì người ta đã thành công lướt qua cánh cửa cấp Phó huyện. Cho nên khoảng cách ngày càng kéo dài ra.

Sau này, Bành Viễn Chính liên từ từ ngộ ra một đạo lý. Hần cả đời này chịu thiệt bởi vì hần là người thành thật. Người thành thật kỳ thật là không sao, mấu chốt là không có bối cảnh. Mà bởi vì thành thật nên không tốt cho việc đầu cơ, luồn cúi, tìm kiếm chỗ dựa vững chắc. Từ đó kết quả có thể biết được.

Khi hần hiểu ra đạo lý này thì cũng đã muộn. Từ 35 tuổi cho đến 40 đã qua cái tuổi hoàng kim được đề bạt.

Nghĩ đến điều này, Bành Viễn Chính trong lòng không khỏi thở dài.

Chuyện cũ qua rồi. Cũng may là lại có một cơ hội như vậy. Hần quyết định sẽ đi con đường nhân sinh hoàn toàn khác với kiếp trước.

Lúc này, tại nhà Tào Dĩnh ở lầu trên. Cô đã tắm rửa xong, thay một chiếc áo thun và một chiếc quần đùi sạch sẽ rồi bước ra ngoài.

Mẹ của cô Lưu Phương từ phòng ngủ nhô đầu ra, nhíu mày nói:

- Tiểu Dĩnh, con vừa về, lại muốn đi nữa à? Con đã được phân về trường cấp hai dạy học, còn không khăn trương chuẩn bị. Con như thế làm sao mà dạy học sinh chứ?

Tào Dĩnh là bạn học trung học với Bành Viễn Chính. Tuy nhiên thành tích so với Bành Viễn Chính thì kém một chút. Lên đại học thì thi vào trường đại học sư phạm tỉnh, khi tốt nghiệp lại được phân phối về trường trung học Tân An, cũng coi như không tồi.

Điều này có liên quan đến cha của cô là Tào Đại Bằng. Tào Đại Bằng là Bí thư Đảng ủy nhà máy cơ giới Tân An. Tuy rằng chỉ là một lãnh đạo của một doanh nghiệp nhà nước, nhưng lại có mạng lưới quan hệ rộng. Về việc phân phối công tác cho con gái, cũng có tác dụng quan trọng. Nếu không, thì Tào Dĩnh cũng chỉ được phân về trường trung học ở khu dưới, thậm chí là xã, thị trấn.

- Mẹ, con đã tốt nghiệp đại học, sao mẹ vẫn cứ cảm ràm con mãi như thế? Đi làm thì không nôn nóng được. Vẫn còn hai tháng nữa mà, con ra ngoài tìm bạn học chơi.

Tào Dĩnh sẵn giọng rồi bỏ đi.

Lưu Phương hừ một tiếng:

- Con bé chết tiệt này, đừng nói rằng mẹ không biết con đi đâu. Mẹ nói cho con biết, cái tên Bành Viễn Chính kia không thích hợp với con. Mẹ kiên quyết phản đối con qua lại với nó.

Tào Dĩnh mất hứng, phản bác lại:

- Bành Viễn Chính thì làm sao? Người ta từ nhỏ đã học giỏi, là sinh viên hàng hiệu đấy. Hơn nữa, con và Bành Viễn Chính chỉ là bạn bè bình thường. Mẹ nói vậy là không đúng.

- Lòng dạ của con như thế nào, mẹ còn nhìn không ra sao?

Lưu Phương từ phòng ngủ bước ra ngoài.

- Bạn học bình thường? Con ngày đầu tiên tốt nghiệp đã hỏi thăm đến Bành Viễn Chính. Bành Viễn Chính ngày hôm qua trở về, con còn đứng ở dưới lầu nói chuyện với người ta, sau đó ngồi xe công cộng dạo qua một vòng. Con cho mẹ là đứa ngốc chắc?

Lưu Phương lời vừa thốt ra, Tào Dĩnh khuôn mặt lập tức đỏ lên.

- Sinh viên hàng hiệu thì no chắc? Không có quan hệ, không có chỗ dựa vững chắc, cuối cùng phải bị phân phối đến nông thôn.

Lưu Phương trừng mắt:

- Mẹ chỉ muốn tốt cho con. Nhà nó chỉ có một mẹ một con, điều kiện kém như vậy, không môn đăng hộ đối với nhà chúng ta.

Lưu Phương lời còn chưa nói xong thì Tào Dĩnh đã đẩy cửa bước ra, rồi đóng lại một cái rầm.

- Con...

Lưu Phương hậm hực dậm chân. Mặt nạ đưa chuột trên mặt đều rút xuống hết.

Tào Dĩnh rất nhanh bước xuống lầu, đến nhà của Bành gia.

Cô do dự một chút.

Cô quả thật đối với Bành Viễn Chinh cũng có chút ý tứ. Khi còn học trung học, tình cảm đó đã khá nhiều. Chỉ có điều, lúc đó Bành Viễn Chinh một lòng một dạ học tập, lại là học sinh mũi nhọn trong trường, gia giáo rất nghiêm, nên rất dị ứng với việc yêu sớm.

Sau này, Bành Viễn Chinh thi vào trường đại học nổi tiếng nhất trong cả nước. Còn Tào Dĩnh thì thi vào trường đại học sư phạm của tỉnh, trời nam đất bắc. Tuy nhiên, tuy rằng không có ở cùng một chỗ, nhưng tình cảm trong lòng Tào Dĩnh vẫn không có giảm.

Cô là một cô gái cũng khá giỏi, viết văn rất hay nên khi học đại học cũng có rất nhiều người theo đuổi. Chỉ có điều, Tào Dĩnh vẫn trước sau hướng về Bành Viễn Chinh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, trong lúc vô ý nghe Mạnh Lâm nói Bành Viễn Chinh vẫn không có bạn gái, tình cảm trong lòng Tào Dĩnh lại nổi lên.

Tào Dĩnh đứng trước cửa nhà Bành gia, lấy lại bình tĩnh rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Mạnh Lâm ra mở cửa, thấy Tào Dĩnh thì liền mỉm cười:

- Là Tiểu Dĩnh à, mau vào nhà đi.

Mạnh Lâm là thủ quỹ của nhà máy cơ giới, đối với những người ở đây cũng khá quen thuộc. Hơn nữa, Tào Dĩnh đối với Mạnh Lâm cũng rất tôn kính, mỗi lần thấy đều từ xa chào một tiếng "cô".

- Cô Mạnh, Bành Viễn Chinh có ở nhà không?

Tào Dĩnh mặt đỏ lên, nhẹ nhàng hỏi.

Mạnh Lâm mỉm cười:

- Có ở nhà! Viễn Chinh, Tiểu Dĩnh đến tìm con nè.

Bành Viễn Chinh từ phòng của mình bước ra. Hắn vừa mới thay quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy Tào Dĩnh thì cảm thấy bất ngờ.

- Tào Dĩnh, tìm tôi có việc à?

Tào Dĩnh mặt càng đỏ hơn.

Mạnh Lâm quay đầu, trừng mắt nhìn con trai, oán trách nói:

- Đứa nhỏ này, sao lại ăn nói như thế với bạn học cũ? Các người là bạn học cũ với nhau, không có việc gì là không thể tìm con sao?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra. Hắn làm sao không biết Tào Dĩnh có ý với hắn chứ. Kiếp trước, hắn và Tào Dĩnh cũng có qua lại, nhưng bởi vì cha mẹ cô phản đối nên không thể không nửa đường chia tay. Tào Dĩnh sau bị buộc kết hôn với một con cháu cán bộ, nhưng kết hôn chưa đến một năm thì ly hôn.

Còn Bành Viễn Chinh thì hôn nhân cũng không hạnh phúc. Hắn vẫn ở vậy cho đến năm 30 tuổi mới kết hôn với một giáo viên dạy văn ở một trường cấp hai. Đáng tiếc, cuộc hôn nhân này cũng chỉ duy trì trong một thời gian ngắn. Người phụ nữ kia ngay từ đầu cảm thấy hắn là một cán bộ cơ quan, có quyền thế. Nhưng sau khi kết hôn thì mới biết Bành Viễn Chinh chỉ có hai bàn tay trắng, rất nhanh đã tìm đến một người đàn ông có tiền khác.

Cũng may, Bành Viễn Chinh đối với người phụ nữ đó cũng không có tình cảm gì. Kết hôn cũng chỉ là kiếm con nối dõi tông đường, nên chuyện này cũng không để trong lòng.

Bành Viễn Chinh nhớ rõ, tình cảm giữa hắn và Tào Dĩnh phát sinh trong khoảng thời gian này. Mạnh Lâm sau khi có suy nghĩ nông cạn, thì Tào Dĩnh chính là người đã làm bạn với hắn trong suốt mùa hè tối tăm và đau xót này.

Chỉ có điều, kiếp này hắn còn muốn cùng Tào Dĩnh một lần nữa sao?

Bành Viễn Chinh lắc đầu, hắn hiện tại có việc quan trọng cần làm. Về phần tư tình nhi nữ, hãy để sau rồi nói.

5. Chương 005: Bạch Vân Quan

- Mẹ, con muốn ra ngoài.

Bành Viễn Chinh nói với Mạnh Lâm.

Rồi hắn quay sang Tào Dĩnh, nói với một cách nhẹ nhàng:

- Tào Dĩnh, nếu chiều nay cô không có việc gì, theo tôi đi ngắm cảnh nông thôn đi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền đẩy cửa mà đi.

Tào Dĩnh do dự một chút, quay đầu lại chào một tiếng “Dì Mạnh”, rồi liền đuổi theo Bành Viễn Chinh xuống lầu.

Mạnh Lâm nhìn theo bóng hai người đi xuống lầu, thở dài nhè nhẹ.

Tình cảm của con trai đối với Tào Dĩnh, làm sao một người làm mẹ như bà không nhận ra? Chỉ là, hai nhà không môn đăng hộ đối, rõ ràng Tào gia khinh thường mẹ con bà là mẹ goá con cô, nếu hai đứa trẻ muốn đến với nhau thật sự, chỉ sợ là rất khó.

Đi xuống lầu, Tào Dĩnh thấy Bành Viễn Chinh đẩy chiếc xe đạp, liền dịu dàng cười nói:

- Bành Viễn Chinh, anh muốn đi về nông thôn à? Về đâu vậy?

- Đến nhà cũ của tôi, nhân tiện đến thăm xã Bạch Vân Quan.

Bành Viễn Chinh trả lời, ánh mắt nhìn về phía Tào Dĩnh lộ ra một chút dịu dàng kín đáo rất khó nhận ra.

Cô gái chính trực và thiện lương này cũng rất đơn thuần, hai người vốn là một đôi rất thích hợp. Không hiểu sao Tào gia chết sống không muốn gả con gái cho Bành Viễn Chinh, Lưu Phương - mẹ cô lại đòi tự tử, cuối cùng cô đành phải khuất phục, rưng rưng chia tay với Bành Viễn Chinh.

- Ô, xa quá, đi xe đạp cũng rất mệt. Anh chờ một chút, em về nhà lấy xe máy.

Tào Dĩnh chạy đi, được vài bước lại quay đầu, vẫy tay nói:

- Anh chờ nhé, rất nhanh thôi!

Không bao lâu sau, Tào Dĩnh chạy một chiếc xe tay ga nữ mới tinh tới, thuận tay ném cái nón bảo hiểm tới cho Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Lên đi, Bành Viễn Chinh, em chở anh!

Bành Viễn Chinh không một chút do dự, nhận lấy mũ đội lên, rồi nhảy lên ngồi sau xe. Tào Dĩnh rồ ga, chiếc xe gấn máy rú lên rồi phóng đi.

Thời đó, xe máy không phải là thứ mà người bình thường có thể mua được, chỉ có những gia đình có điều kiện như nhà Tào Dĩnh mới có thể mua được chiếc xe máy giá mấy ngàn tệ, đó là số tiền rất lớn đối với hai mẹ con Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh lái xe máy chở Bành Viễn Chinh đi thẳng một mạch từ khu tập thể của nhà máy cơ khí Tân An, dọc theo quốc lộ về phía bắc, đi về quê của Bành Viễn Chinh, một thôn nhỏ tên là Bác Hà, nơi cha mẹ của hắn là Bạch Ngọc Cường và Mạnh Lâm từng sinh sống.

Tào Dĩnh lái xe rất nhanh, không ngờ một cô gái xinh đẹp, dịu dàng ít nói như cô lại “hung hãn” như thế. Cũng may, vừa qua qua giữa trưa, trên đường người và xe cộ rất thưa thớt, xe chạy nhanh như chớp, vẫn bình an vô sự.

Bành Viễn Chinh ôm chặt chiếc eo thon thả mà mềm mại, eo giãn của Tào Dĩnh, cảm xúc trong lòng càng lúc càng dâng lên mạnh mẽ. Cảm xúc của kiếp trước và kiếp này đan xen với nhau, trong lúc nhất thời hắn có phần kích động đến mức khó kìm nén.

Chỉ có điều, nửa giờ hành trình nhanh chóng trôi qua, mãi đến khi Tào Dĩnh lái xe máy tới cửa thôn Bác Hà, Bành Viễn Chinh mới khôi phục lại tinh thần, vỗ nhẹ lên vai Tào Dĩnh, nhảy xuống xe, nhẹ nhàng nói:

- Tào Dĩnh, cô chờ tôi một lúc nhé, tôi đi làm chút chuyện, sẽ quay lại ngay.

Tào Dĩnh dịu dàng gật đầu, dắt xe tới dưới bóng một cây hòe lớn, đứng giữ xe, lẳng lặng ngóng nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh đi xa dần, khuôn mặt bỗng hơi ửng hồng.

Bành Viễn Chinh đi thẳng đến Ban quản lý thôn Bác Hà. Bí thư chi bộ thôn Bác Hà hiện nay Phùng Đại Tráng, con trai của Bí thư chi bộ tiền nhiệm, cũng chính là hàng xóm của ông bà nội hắn.

Ban quản lý thôn đặt tại nhà họ Phùng.

Bành Viễn Chinh vừa mới bước vào cổng, một con chó liềm sủa gâu gâu chạy đến, một ông lão mặc một chiếc áo cộc tay cổ tròn đang gánh một gánh phân heo chuẩn bị ra cửa, thấy Bành Viễn Chinh, ông hơi sững sốt, cười nói:

- Viễn Chinh? Sao cháu có thời gian về thăm thôn vậy? Nghỉ học rồi à?

- Ông Ba! Cháu tốt nghiệp đại học rồi, về thăm ông Ba đây. À, ông Ba, chú Đại Tráng có ở đây không?

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, cười hỏi.

Bí thư chi bộ họ Phùng, là con thứ ba trong gia đình, bởi vậy, từ nhỏ Bành Viễn Chinh gọi ông là ông Ba. Lúc hắn còn nhỏ, khi nghỉ hè, nghỉ đông đều về sống ở nhà ông bà nội, có thể nói ông Phùng là người một nhà, nhìn hắn dần lớn lên.

Ông Phùng để gánh phân xuống, kéo Bành Viễn Chinh vào trong nhà, vừa đi vừa kêu lên:

- Đại Tráng, Viễn Chinh về rồi nè! Mau cắt dưa hấu cho nó ăn giải nhiệt coi!

...

Sau khi biết được ý định của Bành Viễn Chinh, ông Ba cũng không hỏi nhiều. Dù sao chuyện cha mẹ Bành Viễn Chinh từ Giang Nam chạy nạn tới đây, trở thành một hộ ngoại lai của thôn, mọi người đều biết, cũng không có gì phải giấu diếm.

Ông Ba ngồi một bên hồi tưởng lại, Bành Viễn Chinh ngồi cạnh ông, ghi chép tỉ mỉ về thời gian và mọi chuyện xảy ra từ khi cha mẹ hắn chuyển đến thôn Bác Hà, rồi sau đó nhờ Đại Tráng đóng dấu của Ban quản lý thôn vào.

Ngồi chơi ở nhà họ Phùng một lát, Bành Viễn Chinh đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi thôn, Tào Dĩnh cũng không hỏi hắn, chỉ yên lặng chờ Bành Viễn Chinh chạy về phía Bạch Vân Quan ở hướng bắc.

Tào Dĩnh tưởng Bành Viễn Chinh muốn đến làng để xem tình hình trước, dù sao hắn cũng được điều đến công tác ở xã này. Không ngờ, Bành Viễn Chinh rành rẽ chỉ dẫn, hai người không đi vào xã mà đi dọc theo một con đường nhỏ vào núi.

Sở dĩ xã này có cái tên Bạch Vân Quan (Am Bạch Vân), là vì dưới chân núi này có am Bạch Vân. Về sau, khi am Bạch Vân trở thành điểm du lịch, du khách ừn ừn kéo đến. Tuy nhiên, vào lúc này, am Bạch Vân

trong thung lũng hết sức thanh tịnh và đẹp đẽ. Mấy tòa kiến trúc theo kiểu cổ xưa đồ sộ, trên những vách tường thấp mọc đầy cỏ dại. Trên khoảng sân nhỏ trước cửa am không có một bóng người, chỉ có hai cây hòe cổ thụ đang rít gào trong gió, khiến lòng người thêm phiền muộn.

Bành Viễn Chinh im lặng đứng một cách trang nghiêm trước cửa am, chăm chú nhìn cảnh am, vẫn duy trì sự lặng lẽ khác thường.

Tào Dĩnh nhú mày, cô không biết đột nhiên Bành Viễn Chinh chạy tới nơi đây để làm gì.

Một lát sau, từ trong am, một đạo sĩ tuổi trung niên mặc một chiếc áo bào ngắn cũ kỹ đi ra. Đạo sĩ này hơi nhỏ người, tướng mạo nhân từ mà tinh anh.

Khi đạo sĩ trông thấy Bành Viễn Chinh và Tào Dĩnh, ông hơi ngẩn ra.

Bành Viễn Chinh thở dài, đột nhiên bước tới hai bước, hai tay giao nhau trước bụng, lòng bàn tay hướng vào phía trong, mu bàn tay hướng ra ngoài, tạo thành một đường vòng cung, lướt lên ngực, tay phải vạch một đường cong xuống phía dưới vờn quanh, đồng thời, khom người chấp tay theo lối đạo sĩ, cao giọng nói:

- Minh Tâm đạo trưởng, Viễn Chinh xin chào!

Đạo sĩ giật mình kinh hãi, người thanh niên cao lớn trước mắt này nhìn qua hết sức xa lạ, nhưng nói ra được đạo hiệu của ông ta, mà cách hấn chấp tay rất đúng chuẩn, đưa thân ra trước, mắt khép hờ, bình tâm tĩnh khí, động tác không ngờ lại lộ ra vẻ bồng bênh đầy cao siêu thoát tục.

Đạo sĩ vội đáp lễ:

- Bần đạo xin kính chào, xin hỏi cư sĩ từ đâu đến?

Bành Viễn Chinh không kìm nổi, nhẹ nhàng thở dài.

Thời gian quay trở lại, đáng tiếc là Minh Tâm đạo nhân không thể nào nhận ra hấn. Kiếp trước, do công tác ở xã quá nhàm chán, hàng ngày hấn đều đến Bạch Vân Quan học Thái Cực Quyền với Minh Tâm đạo nhân, liên tục mấy năm trời, bất kể gió mưa. Có thể nói, hai người là bạn vong niên tâm đầu ý hợp, lại có nghĩa thầy trò.

Bành Viễn Chinh, lui ra sau một bước, trầm thất lưng xuống, bình tâm nín thở, nhịp nhàng khoan thai, nâng lên hạ xuống liên mạch, lưu loát như nước chảy mây trôi, đánh liền một hơi một trăm lẻ tám thức Thái Cực Quyền. Chỉ thấy hấn nhanh nhẹn di chuyển, khi lùi khi tiến, lúc bùng nổ như mãnh long quá giang, lúc uyển chuyển như một dòng suối nhỏ róc rách, tiến thoái thần tốc, hư thật khó lường.

Lúc đầu, động tác của Bành Viễn Chinh còn có phần chưa thuần thục và gượng gạo, nhưng càng về sau, càng mượt mà lưu loát tự nhiên, nhìn qua là biết ngay đã nhiều năm khổ luyện.

Minh Tâm đạo nhân càng xem càng kinh, không phải bởi vì Bành Viễn Chinh có bản lĩnh thâm hậu, mà là bởi vì bộ quyền pháp này, ông ta đã thuộc nằm lòng đến mức không thể nào thuộc hơn nữa.

Bởi vì bộ quyền pháp này là do sư phụ của ông, Âu Thị đạo nhân pha trộn tinh hoa của Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền và Trường Quyền, trải qua hơn mười năm sửa đổi mà thành, so với quyền pháp của nhiều hệ phái Thái Cực Quyền khác còn lưu truyền tới nay, nó có tính tấn công và tính thực dụng nhiều hơn. Đương nhiên, độ khó khăn khi tập luyện cũng lớn hơn.

Thái Cực Quyền bình thường, chỉ cần nhập môn khoảng một năm là đã thông thạo, mà với Âu Thị Thái Cực, ba năm khổ công cũng khó thể qua được giai đoạn sơ cấp. Muốn thành thực, càng cần phải có thời gian dài nghiên ngẫm và tiến bộ.

6. Chương 006: Công Phá Thành Lũy Từ Bên Trong

Bành Viễn Chinh kiếp trước bởi vì ở xã làm việc nhàn hạ nên đâm ra chán, liền theo sư Minh Tâm đạo nhân học Thái cực, về sau thì tỏ ra yêu thích. Ngày nào cũng luyện tập không ngừng. Tính xuống dưới thì cũng có hơn mười năm bản lĩnh, còn từng đại diện cho thành phố tham gia thi đấu trong cả nước.

Thu quyền, Bành Viễn Chinh khí định thần nhàn, lại chấp tay làm lễ.

Minh Tâm đạo nhân ánh mắt lóe ra, hồ nghi nhìn Bành Viễn Chinh, nhú mày nói:

- Xin hỏi cư sĩ này học Thái cực từ người nào vậy?

Bành Viễn Chinh bật cười nhưng không thể nào trả lời.

Hắn hôm nay xuống nông thôn chủ yếu là làm giấy chứng nhận. Đến Bạch Vân am chỉ là thuận đường, nghĩ muốn thăm hỏi lại bạn cũ kiếp trước.

Im lặng một lát, Bành Viễn Chinh không trả lời Minh Tâm đạo nhân trực tiếp quay đầu trở về, trước vẻ mặt kinh ngạc của Tào Dĩnh.

Minh Tâm Đạo nhân há miệng, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Trên đường xuống núi, Tào Dĩnh vừa đi vừa hỏi:

- Bành Viễn Chinh, sao anh lại biết đánh Thái Cực Quyền, chẳng lẽ học lúc còn học đại học đã biết sao?

Bành Viễn Chinh thở dài, gật đầu, ra vẻ đồng ý.

Cũng may Tào Dĩnh không có hỏi chi tiết hơn nữa.

Hai người cười xe máy về lại thành phố. Vừa mới tiến vào khu chung cư nhà máy cơ giới thì bên cạnh đã xuất hiện một chiếc xe Hồng Kỳ màu đen, do cha của Tào Dĩnh Tào Đại Bằng lái.

Nhà máy cơ giới Tân An là nhà máy quốc hữu lớn. Các lãnh đạo của nhà máy đều là cán bộ cấp phó giám đốc sở. Nhà máy tổng cộng có ba chiếc xe Hồng Kỳ, trong đó có một chiếc thuộc về Tào Đại Bằng.

Tào Đại Bằng từ trên xe bước xuống, trong tay cầm một cặp xách màu đen. Ông ta đứng ở trước xe, chau mày nhìn con gái và Bành Viễn Chinh đang lái chiếc xe gần máy, trầm giọng nói:

- Tiểu Dĩnh, con đi đâu vậy? Lại đây mau.

Tào Dĩnh xuống xe, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái.

Bành Viễn Chinh thở dài, cùng nhau bước đến, chủ động hướng Tào Đại Bằng chào hỏi:

- Cháu chào chú Tào!

Tào Đại Bằng cũng biết Bành Viễn Chinh. Chỉ có điều mẹ của Bành Viễn Chinh Mạnh Lâm chỉ là một thủ quỹ bình thường của phòng Tài vụ, còn ông là một lãnh đạo cao tầng của nhà máy, vị trí sai lệch quá nhiều với mấy ngàn công nhân ở dưới. Nếu Bành Viễn Chinh gọi ông một tiếng “Bí thư Tào” thì có lẽ ông còn gật đầu lại, nhưng nghe xong hai tiếng “chú Tào” thì sắc mặt ông trở nên có chút hồ hững.

Tào Đại Bằng không để ý đến Bành Viễn Chinh mà lập tức quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tào Dĩnh:

- Ban ngày trời nắng, không ở nhà còn chạy lung tung đi đâu thế? Khẩn trương về nhà, hôm nay trong nhà có khách.

Nói xong, Tào Đại Bằng liền mang cặp xách bước lên lầu.

Tào Dĩnh sắc mặt đỏ lên, có chút khó chịu nhìn Bành Viễn Chinh nhỏ giọng giải thích:

- Bành Viễn Chinh, cha tôi tính tình như thế, anh đừng để bụng nhé. Đến nhà của tôi ngồi đi.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, lắc đầu:

- Không được, tôi về nhà của mình, hẹn gặp lại sau.

Bành Viễn Chinh nói xong liền xoay người đi.

Tào Đại Bằng thái độ lạnh lùng, coi thường hắn kỳ thật không có khiến cho hắn phải tức giận. Chỉ có điều nó đã chạm đến nỗi đau tinh thần của Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh có chút âm thầm nhìn Bành Viễn Chinh bỏ đi, trong lòng chìm xuống. Cho đến lúc này, cô mơ hồ biết được, tình cảm của cô đối với Bành Viễn Chinh sẽ bị sự thật vô tình dập tắt.

Suy nghĩ như vậy, Tào Dĩnh cảm thấy lo sợ, không kìm nổi ánh mắt đỏ lên, cúi đầu rơi lệ. Cô có thể theo đuổi tình yêu và khát vọng hạnh phúc, nhưng lại không có khả năng thay đổi sự thật.

Bành Viễn Chinh bước chân chậm lại, nhưng sau đó lại bước nhanh hơn.

Nếu không thể thay đổi được vận mệnh, thì việc tái sinh cũng chẳng có ích gì. Nếu không có một tương lai hoàn toàn mới, hẳn trong lòng thật sự tiếc nuối Tào Dĩnh.

Khi Tào Dĩnh vừa về đến cửa, thì mẹ cô Lưu Phương đang ở trong bếp nấu ăn, còn cha cô Tào Đại Bằng thì đang ngồi cùng với một người thanh niên áo mũ chỉnh tề ở sofa nói chuyện.

Thấy Tào Dĩnh bước vào cửa, người thanh niên lập tức đứng dậy, cười nói:

- Tào Dĩnh!

Tào Dĩnh quét mắt nhìn chàng thanh niên, nhú mày, chỉ khẽ gật đầu xem như là chào hỏi, sau đó vào phòng của mình đóng cửa lại không ra.

Chàng thanh niên sắc mặt cứng đờ, nhưng vẫn mỉm cười rất có phong độ, sau lại chậm rãi ngồi xuống.

Tào Đại Bằng sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng nói:

- Tiểu Dĩnh, Tiểu Trương thật vất vả mới đến nhà ta một chuyến. Con hãy mau thay quần áo rồi ra tiếp anh nó.

- Chú Tào, không sao đâu. Tào Dĩnh chắc là mệt mỏi, nên để em ấy nghỉ ngơi một chút.

Chàng thanh niên mỉm cười, ở một bên giảng hòa.

Tào Đại Bằng thu ánh mắt về, nhìn chàng thanh niên, trong ánh mắt có vài phần khen ngợi.

Chàng thanh niên trẻ tuổi này là bạn học cùng đại học với Tào Dĩnh, theo đuổi Tào Dĩnh cũng đã lâu.

Ngay từ đầu, Tào Đại Bằng cũng không để trong lòng, nhưng sau khi biết được Trương Khải là con một của Cục trưởng Cục Nông nghiệp thành phố Trương Thừa Nghiệp, cháu trai bên vợ của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường thì liền lập tức thay đổi chủ ý.

Tào Đại Bằng xem ra, Trương Khải xuất thân dòng dõi nhà quan, bối cảnh hùng hậu, nhân tài xuất chúng, lại được phân về Cục Giáo dục công tác, thật là xứng đôi với con gái Tào Dĩnh.

Bởi vậy, Trương Khải theo đuổi Tào Dĩnh thì không có hiệu quả, nhưng vì thường xuyên qua lại với vợ chồng Tào Đại Bằng nên rất được lòng hai người. Mà y cũng rất biết cách làm người, mỗi lần đến đều biếu cho vợ chồng Tào Đại Bằng một ít lễ vật.

Trương Khải vừa nói chuyện với Tào Đại Bằng vừa liếc nhìn cửa phòng Tào Dĩnh, thấy cửa phòng cô vẫn đóng chặt, không thấy động tĩnh gì, trong lòng mặc dù không thoải mái lắm, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Y biết Tào Dĩnh đối với mình chẳng có cảm giác gì, trong lòng dường như đã có đối tượng. Nhưng y cũng không nôn nóng, vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Y vô cùng tự tin, với con người và xuất thân của y như vậy, Tào gia khẳng định sẽ đem con gái của mình gả cho y.

Thành lũy thì thường phải được công phá từ bên trong. Cho nên, y một năm nay hao tổn tinh lực và thời gian với vợ chồng Tào Đại Bằng, còn nhiều hơn so với Tào Dĩnh.

Mãi cho đến khi ăn cơm, cha mẹ thúc giục mãi, Tào Dĩnh mới miễn cưỡng ra ngoài nói với Trương Khải vài câu. Sau khi ăn cơm xong, Trương Khải cảm thấy không thú vị nữa nên liền đứng dậy ra về.

Y mặc dù có kiêu chể và kiên nhẫn, nhưng dù sao cũng mới hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, tuổi trẻ khí thịnh. Tào Dĩnh lãnh đạm như thế, y cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa.

- Tiểu Dĩnh, tiễn Trương Khải về mau.

Tào Đại Bằng trầm giọng nói.

Tào Đình thở phì một cái, cũng không muốn làm trái ý cha mình, liền đưa Trương Khải ra cửa. Tuy nhiên, cuộc đưa tiễn này cũng không thú vị, Tào Đình đi đằng trước, Trương Khải đi đằng sau. Trên dọc đường đi cũng không nói câu nào.

Tào Đình ngay cổng khu tập thể thì dừng bước chân, không nói câu nào, ý chừng Trương Khải có thể đi rồi.

Lúc này, mẹ con Bành Viễn Chinh từ đối diện đi đến.

Bành Viễn Chinh cùng với mẹ sau khi ăn cơm chiều thì đi tản bộ, dạo qua một vòng rồi trở về, vừa lúc gặp Trương Khải và Tào Đình.

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Trương Khải, nét mặt thản nhiên, tối thiểu là trên mặt không có toát ra một cảm xúc biến hóa nào. Mà sự thản nhiên này của hắn khiến Tào Đình trong lòng cảm thấy nhói đau.

- Cô Mạnh, Bành Viễn Chinh, hai người tản bộ à?

Tào Đình miễn cưỡng chào hỏi Mạnh Lâm.

Mạnh Lâm cười, nắm tay Tào Đình nói:

- Ủ, Tiểu Đình, mẹ con cô đi tản bộ một chút. Cháu đưa bạn về à?

Tào Đình còn chưa nói gì thì Trương Khải đã hướng Mạnh Lâm nho nhã lễ độ lên tiếng chào hỏi, rồi chủ động vươn tay với Bành Viễn Chinh:

- Trương Khải, bạn học đại học với Tào Đình. Xin chào!

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, bắt tay với Trương Khải:

- Xin chào!

7. Chương 007: Gia Đình Quyền Quý

Trương Khải là một người trẻ tuổi, kiêu ngạo, xuất thân gia đình làm quan, nhưng lại rất ăn chơi trác táng.

Tuy rằng y trước mặt người nhà họ Tào tỏ ra rất khiêm tốn, nhưng không đồng nghĩa với việc y sẽ khiêm tốn trước mặt người khác.

Nhìn cách ăn mặc của mẹ con Bành Viễn Chinh, y liền lập tức kết luận bọn họ chỉ là những người công nhân bình thường.

Bởi vậy, y chỉ có điều bắt tay qua loa với Bành Viễn Chinh, sau đó lập tức thu tay, tao nhã quay đầu lại nhìn Tào Đình mỉm cười, rồi vẫy tay. Một chiếc Santana màu đen đang đậu đối diện liền chạy lại.

- Tiểu Đình, anh về trước, hẹn gặp vào ngày mai.

Động tác Trương Khải rất tự nhiên, phóng khoáng mở cửa bước lên xe. Chiếc Santana thành thịch hai tiếng rồi lao đi.

Trương Khải rời đi, Tào Đình xấu hổ đứng ở một nơi. Tuy rằng trong lòng cô không thích Trương Khải, nhưng cảnh tượng như thế này, ai cũng có thể nhìn ra Trương Khải là người theo đuổi cô, thậm chí có thể là bạn trai. Dưới ánh mắt của người bình thường, Trương Khải so với Bành Viễn Chinh thì thích hợp với cô hơn.

Mạnh Lâm than nhẹ một tiếng rồi chủ động bước vào sân.

Tào Đình chậm rãi bước đến chỗ Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Bành Viễn Chinh, tôi có thể nói chuyện với anh không?

Bành Viễn Chinh khước miệng nhếch lên, im lặng gật đầu.

Hai người sóng vai nhau bước từ trong sân ra ngoài đường cái. Bóng dáng hai người dưới ngọn đèn như trải dài ra.

Tào Dinh cuối cùng vẫn không đủ dũng khí nói ra tình cảm của mình. Hai người yên lặng bước đi một hồi, quay trở lại đường cũ rồi ai về nhà nấy.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, điểm cong của vận mệnh đã đến phía trước, hết thấy đều là vô căn cứ.

Mà trên thực tế, ngay cả khi hắn chủ động xác lập quan hệ với Tào Dinh rồi sẽ như thế nào đây. Lấy tình trạng hiện tại của hắn bây giờ, Tào gia căn bản là không có khả năng chấp nhận hắn, chỉ khiến cho Tào Dinh bị kẹt trong nỗi thống khổ mà thôi.

Buổi sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh ngồi xe lửa đến thủ đô.

Chiếc xe lửa chạy nhanh như chớp. Bành Viễn Chinh suy nghĩ và tâm sự đều hỗn loạn, ngồi trên xe lửa mà tâm hồn để tận đâu.

Lúc này, hắn mang theo quyết tâm “xả thân” đến thủ đô. Nếu không thành công thay đổi vận mệnh của mình, hắn dứt khoát sẽ mang mẹ rời khỏi thành phố Tân An, đến một thị trấn nhỏ im lặng sống nốt khoảng đời còn lại.

Sau mười mấy tiếng đồng hồ, chiếc xe lửa chậm rãi tiến vào nhà ga thủ đô.

Hòa vào dòng người đông đúc, Bành Viễn Chinh vai khoác ba lô bước ra cổng. Hắn liếc mắt nhìn thấy trong đám người đang đứng chờ người thân có một người đang nở nụ cười đậm đặc, miệng ngậm điếu thuốc. Đó chính là bạn cùng phòng với hắn Vương Bưư.

- Ôi, anh bạn, đã đến rồi à?

Wang Bưư cũng đã thấy Bành Viễn Chinh nên quơ cánh tay.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước đến, ôm lấy Vương Bưư rồi vội vàng nói:

- Vương Bưư, hai việc mà tôi nhờ cậu, cậu đã làm chưa?

Nghe được lời ấy, sắc mặt Vương Bưư lập tức trở nên cổ quái và phẫn khích:

- Cuốn “Hoa Hạ Xuân Thu” kỳ thứ tám xuất bản năm 90 tôi đã tìm được giùm cho cậu rồi. Phòng sách của ba tôi còn một quyển. Khoa lịch sử quả thật có một cô nàng xinh đẹp tên là Phùng Thiển Như.

- Anh bạn, ánh mắt của cậu thật là tốt. Phùng mỹ nữ này được xem như là hoa khôi của khoa lịch sử, chỉ có điều....

Wang Bưư hạ giọng nói:

- Chỉ có điều mỹ nữ này xuất thân rất cao. Ông nội của cô ta là khai quốc công thần. Cậu nhầm trùng cháu của khai quốc công thần, chỉ sợ là khó khăn rất lớn.

Bành Viễn Chinh cười:

- Ba mẹ của cậu không phải là đại quan ở Các bộ và Ủy ban trung ương sao? Anh bạn không đủ bản lĩnh của vị Phùng Thiển Như này sao?

Wang Bưư xấu hổ, thuận tay quệt mồ hôi trên trán:

- Cậu nói quá rồi, anh bạn. Cái gì là đại quan? Thật là xấu hổ! Ba của tôi chỉ là một Phó vụ trưởng cán bộ cấp cục thôi. Còn ông cụ Phùng gia kia thì lại là khai quốc công thần, cách nhau một trời một vực. Xách giầy cho người ta cũng chưa chắc đủ tư cách.

- Không cần nói đến ông cụ Phùng, ngay cả bậc cha chú của Phùng Thiển Như cũng là đại nhân vật khó lường rồi. Tôi nói với cậu nha, ba của cô ta là Phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch quốc gia, lãnh đạo cấp Bộ trưởng, nghe nói là cán bộ bồi dưỡng cho chức Phó thủ tướng chính phủ. Chú hai của cô ta là sư trưởng quân đội dã chiến, sắp được thăng lên Phó Quân đoàn trưởng cấp thiếu tướng. Cô của cô ta công tác ở cơ quan tham chính thảo luận chính sự cả nước, còn dượng thì là lãnh đạo xếp thứ bảy ở tỉnh Giang Nam.

Wang Bưư nói một hơi, còn Bành Viễn Chinh thì im lặng lắng nghe.

Wang Bưư đã để lộ ra những tin tức trùng hợp với những tin tức mà hắn biết ở kiếp trước.

Phùng gia là một nhà quyền quý bậc nhất ở thủ đô. Ông cụ Phùng hiện tại đang làm việc trong trung tâm quyền lực cao tầng. Ông có hai trai một gái. Con cả Phùng Bá Đào là Phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch quốc gia, cấp Bộ trưởng. Ngày sau sẽ trở thành Phó thủ tướng. Con thứ Phùng Bá Lâm là sư trưởng quân đội dã chiến, sau này trở thành Phó quân đoàn trưởng, rồi quân đoàn trưởng, Chính ủy đại quân khu. Con gái Phùng Bá Hà tuy rằng chỉ là cán bộ cấp cục một cơ quan tham chính thảo luận sự vụ cả nước, nhưng con rể lại là quan to ở địa phương, lãnh đạo xếp thứ bảy ở tỉnh Giang Nam, sau thăng tiến thành Bí thư Thành ủy, trở thành một trong mười người của trung tâm quyền lực cao tầng.

Bành Viễn Chinh phán đoán, cha của mình Bành Ngọc Cường hẳn là đứa con thứ hai thất lạc của ông trong kháng chiến.

- Cho nên, anh bạn, tôi thành thật khuyên cậu, mỹ nữ khắp nơi đều có, chân trời nào cũng có cây cỏ thơm, làm gì mà đi vướng vào một đại nhân vật như thế. Hơn nữa, trêu chọc người ta cũng không đủ tư cách.

Vương Bưư vừa nắm cánh tay của Bành Viễn Chinh bước ra cổng nhà ga, vừa tận tình khuyên bảo Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười khở một tiếng, rút cánh tay mình ra:

- Thăng nhai này tâm địa gian xảo. Tôi chỉ bảo cậu hỏi thăm giùm một người, cậu liền nói ra nhiều câu vô nghĩa như vậy. Tôi tìm Phùng Thiển Như có chút chuyện, làm sao có cái tâm tư lộn xộn kia.

- Thật vậy à?

Vương Bưư ngẩn ra, chợt cười ha hả nói:

- Loại tiểu thư cấp bậc như vậy, cũng không phải ai gặp cũng yêu.

Trong nhà Vương Bưư, Bành Viễn Chinh đọc cuốn hồi ức của Phùng lão “Hoa Hạ Xuân Thu, rồi đối chiếu với những gì trong trí nhớ của mình, xác nhận không thể nghi ngờ.

Hắn căn cứ vào những gì mà Phùng lão tự tay viết, còn có chiếc ngọc bội Long Văn nữa, hơn nữa còn có ngày sinh tháng đẻ. Điều này đủ để chứng minh thân phận của cha hắn. Chỉ có điều, vấn đề mấu chốt ở chỗ, làm thế nào để có thể hoàn toàn giao chứng cứ này cho Phùng lão mà không để ra chút sai sót nào.

Lấy thân phận hiện tại của hắn, muốn gặp Phùng lão là không thể. Cho dù là thể hệ thứ hai của Phùng lão hắn cũng không có tư cách tiếp xúc. Khả năng duy nhất chỉ có thể tiếp cận với Phùng Thiển Như mà thôi.

Làm thế nào để gặp được Phùng Thiển Như? Phùng Thiển Như sau khi biết được tin tức này thì sẽ có phản ứng như thế nào? Có thể giúp hắn hay không? Thậm chí Phùng gia có thể đồng ý nhận người thân hay không? Biết bao nhiêu câu hỏi đặt ra. Cho dù là căn cứ chính xác nhưng đối với gia đình quyền quý như Phùng gia thì việc nhận người thân hiển nhiên là rất thận trọng.

Bất kể như thế nào, Phùng Thiển Như đối với Bành Viễn Chinh mà nói, đây là một nhân vật vô cùng mấu chốt, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp tiếp xúc với cô một lần.

8. Chương 008: Luyện Thái Cực (phần 1)

Làm thế nào để tiếp xúc với Phùng Thiển Như là cả một vấn đề.

Nếu không phải là kỳ nghỉ hè, Bành Viễn Chinh đã có thể nghĩ ra biện pháp, nhưng hiện tại lại đúng dịp nghỉ hè, Phùng Thiển Như căn bản là không đến trường học. Cái gọi là nhà quyền quý sâu giống như biển, tiểu thư của Phùng gia làm sao mà người bình thường có thể gặp.

Ngay cả Vương Bưư là con cháu của cán bộ thủ đô, thì cũng khó có cơ hội khiến Phùng Thiển Như xuất hiện.

Vương Bưư cũng không hiểu lắm rốt cuộc Bành Viễn Chinh tìm Phùng Thiển Như để làm gì.

Bành Viễn Chinh ở nhà Vương gia một buổi tối, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp gặp được Phùng Thiển Như. Tuy nhiên, Vương Bưư trong lúc vô ý đã nói ra một câu khiến Bành Viễn Chinh trong lòng chấn động ngay.

Vương Bưu nói Phùng Thiển Như là thành viên đội Thái cực quyền đại học Kinh Hoa. Trong thời gian nghỉ hè, nói không chừng sẽ đến trung tâm huấn luyện của trường học để tham gia tập huấn. Bành Viễn Chính quyết định sáng sớm mai đến trường học cũ để thử vận may.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chính một mình ra ngoài, đến ngôi trường đại học mà mình mới tốt nghiệp chưa đầy một tháng, trường đại học Kinh Hoa.

Ngôi trường với tường màu hồng, ngói màu xanh thấp thoáng hiện ra. Hai bên cổng trường là bức tranh cổ kính khiến người ta cảm giác đây không phải trường học mà là nha môn. Đây chính là điểm khác biệt của trường đại học Kinh Hoa, ngôi trường đứng đầu hàng trăm trường đại học trong cả nước.

Bước vào sân trường quen thuộc, hần một đường thẳng đến hội quán huấn luyện ở phía tây nam.

Bên trái là sân bóng rổ đang có hai đội thi đấu kịch liệt. Còn phía bên phải sân thi đấu có không ít người đang luyện khí công trong tiếng nhạc du dương. Đương nhiên, cũng có mười mấy người đang luyện Thái cực vào buổi sáng.

Vào thời kỳ giữa và cuối năm 80, ở Trung Quốc dâng lên một phong trào toàn dân luyện tập khí công. Trong vài năm ngắn ngủi, khí công đã mê hoặc hơn sáu ngàn vạn người. Các loại hình khí công như khí công chữa bệnh, khí công biểu diễn... thi nhau đua nở. Còn Thái cực quyền cũng chính là một loại khí công.

Bành Viễn Chính đi đến nhưng không phát hiện bóng dáng của Phùng Thiển Như. Những người đang luyện Thái cực cơ bản đều là một số ông cụ, bà cụ. Xem ra đều là những giáo viên hoặc nhân viên trường học đã về hưu.

Bành Viễn Chính ở sân huấn luyện tập luyện hơn hai giờ cũng không thấy tung tích của Phùng Thiển Như, cuối cùng buồn bực rời khỏi. Tuy nhiên, hần vẫn không bỏ cuộc, ngày thứ ba vẫn tiếp tục dậy sớm, lặng lẽ ngồi ở sân thi đấu thể thao chờ đợi.

Liên tiếp bốn ngày, đều không thấy tung tích của Phùng Thiển Như.

Ngay trong lúc Bành Viễn Chính thất vọng, đang chuẩn bị nghĩ ra phương án khác, thì vào ngày thứ năm, lúc 10h sáng, khi hần đang chuẩn bị rời khỏi sân huấn luyện thì thấy cách đó không xa, dưới bóng cây trên đường có bảy tám nam nữ mặc trang phục Thái cực quyền màu trắng, hiển nhiên là sinh viên của trường đại học Yên Kinh.

Bành Viễn Chính giương mắt nhìn, ánh mắt lập tức sáng lên, khóe miệng có chút hưng phấn co giật.

Phùng Thiển Như trong trí nhớ của Bành Viễn Chính chính là nữ thương nhân cao quý, quyến rũ của kiếp trước, nhưng hần liếc mắt một cái liền nhận ra hơi thở sung mãn, thanh xuân của Phùng Thiển Như bây giờ.

Tuy rằng mái tóc dài và một nửa khuôn mặt đã bị chiếc mũ lưới trai màu trắng che khuất, nhưng dung nhan tuyệt mỹ và khí chất cao quý vẫn không thể nào che lấp được. Chiếc kính râm màu đen khiến Bành Viễn Chính chỉ nhìn thấy khóe miệng của cô cong lên, lộ ra một sự tự tin và kiêu ngạo.

Đồng thời, Bành Viễn Chính còn phát hiện một người quen, Tiêu Niệm Ba ở khoa tiếng Trung.

Tiêu Niệm Ba mang theo một cái máy phát. Đám thanh niên nam nữ nhanh chóng xếp thành hàng. Khi Tiêu Niệm Ba mở bài Văn Thủy Thiển Tâm, cả đám người bắt đầu tập luyện Thái cực quyền.

Trường phái Thái cực quyền ở Trung Quốc có rất nhiều. Nhưng Thái cực quyền lưu hành ở trường đại học kỳ thật cũng không thuộc bất cứ một trường phái nào, mà là trải qua việc cải biên, lấy việc luyện tập thể hình là chính và chú trọng đến việc biểu diễn hơn.

Bành Viễn Chính ở một bên nhìn một lát, rồi âm thầm lắc đầu.

Tiêu Niệm Ba luyện tập với mọi người hơn nửa giờ. Lúc này huấn luyện viên của bọn họ Cố Xuân Đình mới khoan thai đi đến.

Cố Xuân Đình vỗ vỗ tay, Tiêu Niệm Ba lập tức tắt nhạc, sau đó tất cả mọi người tập trung lại.

- Mọi người phải nhớ kỹ, luyện Thái cực quyền thì tay phải nhẹ nhàng, kết hợp cương nhu tức là mỗi một động tác phải thật bình tĩnh, không di động, không cương, ngoài mềm trong cứng, phát kinh phải đầy đủ, co giãn nhưng không hề kém lực. Hôm nay chúng ta sẽ không học động tác mới, mà ôn lại mười sáu động tác đã tập lúc trước. Trước tập luyện hai lần, sau đó mỗi người biểu diễn một lần. Tôi chỉ ai người đó phải biểu diễn. Được rồi, cứ như vậy đi.

Cổ Xuân Đình phát tay, ra hiệu Tiêu Niệm Ba mở nhạc, tiếp tục luyện tập.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, như những đám mây trắng nhẹ nhàng phiêu lãng. Chỉ có điều Bành Viễn Chinh xem ra, đám người Tiêu Niệm Ba luyện Thái cực quyền căn bản quyền thế không phù hợp với âm nhạc, không thể đạt đến cái gọi là cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Hắn khoanh tay trước ngực, chậm rãi ngồi bên sân, khoe miệng nở nụ cười thản nhiên. Nếu không phải vì muốn nhân cơ hội tiếp xúc với Phùng Thiển Như, hắn tuyệt không bỏ thời gian ra ngồi xem cái này.

Cứ như vậy, có không ít đội viên chú ý đến sự có mặt của hắn. Còn Tiêu Niệm Ba thì trực tiếp nhận ra Bành Viễn Chinh.

Cổ Xuân Đình nhíu mày, quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, ra hiệu hắn đi xa một chút, không nên quấy nhiễu sự luyện tập của các đội viên. Nhưng Bành Viễn Chinh đã cố ý như vậy thì làm sao mà thối lui chứ.

Bành Viễn Chinh vỗ tay, tùy ý cười nói:

- Mọi người luyện tập không phải như vậy. Chỉ có hình mà không có thần, căn bản là chưa kết hợp được cương nhu. Ngoại trừ việc đổ mồ hôi ra thì sức khỏe chẳng đạt được gì.

Bành Viễn Chinh nói như thế, mọi người liền không luyện nữa. Cổ Xuân Đình phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh trách mắng:

- Cậu là ai? Sao dám chạy đến đây làm loạn chứ?

Phùng Thiển Như hiển nhiên là người tổ chức của nhóm. Cô bước đến, cau mày, quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Anh đến đây làm gì? Anh là người của khoa nào?

Tiêu Niệm Ba cũng chạy đến, nhíu mày nói:

- Bành ca, sao anh lại đến đây? Anh không phải tốt nghiệp quay về Tân An rồi sao?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Tôi đến thủ đô có việc, tiện quay về thăm trường. Tiểu Ba à, mọi người đang luyện tập để biểu diễn nhân buổi kỷ niệm năm mươi năm xây dựng trường phải không? Động tác tuy đẹp mắt nhưng vẫn chưa được thuần thực, cái chính là không bộc lộ được cái thần của nó.

- Cậu thì biết cái gì?

Cổ Xuân Đình coi thường, không thèm để ý lời nói của hắn. Nhưng lời của y còn chưa nói xong thì Bành Viễn Chinh đã cắt ngang:

- Thái Cực thật ra tôi cũng hiểu biết một chút. Tuy rằng chỉ là sơ đẳng, nhưng còn hơn là đẹp về hình thức như thế này.

Cổ Xuân Đình giận dữ, gần như muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Cổ Xuân Đình được xưng là truyền nhân dòng chính của Thái cực quyền, là Phó hội trưởng hiệp hội Thái cực quyền ở thủ đô, cũng là người nổi danh. Nếu không phải Phùng Thiển Như ra mặt mời dạy, y căn bản không muốn lãng phí thời gian dạy cho đám sinh viên này.

Bành Viễn Chinh quét mắt tức giận nhìn Bành Viễn Chinh, một bước lùi ra xa, dùng tay ấn máy hất. Sau đó bình tâm tĩnh khí, thi triển cánh tay, hòa vào giai điệu âm nhạc bắt đầu đánh quyền. Động tác của hắn cực kỳ phóng khoáng, thoát nhìn rất phi thường tao nhã, nhưng chiêu thức lại rất lưu loát, hư thật khó lường. Về sau lại có uy vũ sinh phong, lúc thì như có bão tố, lúc thì lại róc rách như dòng suối nhỏ.

Tiêu Niệm Ba và đám học viên ngây người nhìn. Còn Phùng Thiến Như thì con người lóe sáng, lẳng lặng đứng lại ở bài quyền của Bành Viễn Chinh, gương mặt có chút khiếp sợ.

Âm nhạc dừng lại, Bành Viễn Chinh thu quyền, nhưng vẫn ung dung đứng thẳng tại chỗ, hướng Cổ Xuân Đình ôm quyền thi lễ nói:

- Tôi nhất thời cao hứng, thật xấu hổ quá.

Cổ Xuân Đình cũng là người biết nhìn người. Y biết người thanh niên trước mặt này có bản lĩnh sâu về Thái cực quyền. Nhưng y là người có quyền uy trong giới Thái cực quyền ở thủ đô, như thế nào lại bị một người thanh niên xa lạ từ đâu nhảy ra làm mất mặt như vậy. Bởi vậy y liền lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, cậu chỉ là khoa chân múa tay, động tác lừa gạt người mà thôi.

Bành Viễn Chinh dùng ánh mắt âm thầm quan sát Phùng Thiến Như, thấy cô đứng yên một chỗ, dường như có chút suy nghĩ, thì liền hướng Cổ Xuân Đình ôm quyền nói:

- Vậy xin giáo sư chỉ giáo!

9. Chương 009: Luyện Thái Cực (phần 2)

Phùng Thiến Như và những người khác chậm rãi tản ra, tránh qua một bên.

Cổ Xuân Đình làm sao dám coi thường như trước. Nhưng đã đến lúc này cũng không thể không hạ thấp mình để chủ động khiêu khích Bành Viễn Chinh tại chỗ độ sức một phen.

- Xin giáo sư chỉ giáo!

Bành Viễn Chinh thi lễ, xong liền bày ra tư thế.

Việc độ sức với Cổ Xuân Đình chỉ là do nhất thời hứng khởi. Bất kể kết quả như thế nào đối với hắn mà nói chỉ là râu ria, mục đích chính của hắn chỉ là tiếp cận với Phùng Thiến Như.

Tuy nhiên, sau khi giao thủ một hiệp với Cổ Xuân Đình, hắn biết người này chỉ là hữu danh vô thực. Động tác võ thuật đẹp nhưng kiến thức cơ bản lại quá kém. Hơn nữa, bởi vì tuổi cũng đã lớn nên khí huyết không đủ, lực nắm trong tay quá yếu.

Thái cực lấy việc tu thân dưỡng tính là chính, đối chọi chỉ là giao lưu, bình thường sẽ không khiến đối thủ hạ đài. Có thể vì để khiến cho Phùng Thiến Như phải chú ý, Bành Viễn Chinh cũng liền bắt chước việc Cổ Xuân Đình không chịu nổi.

Bành Viễn Chinh tập luyện Thái cực dùng việc kết hợp hình ý và quyền pháp, có tính công kích vào trọng điểm và tính thực tiễn. Sau hai hiệp, Cổ Xuân Đình liền rõ ràng chịu không nổi.

Bành Viễn Chinh thở ra một hơi thật dài, tay trái buông xuống sườn, đầu vai run lên, phát ra một kinh khiến Cổ Xuân Đình bị đẩy ra ngoài. Ông ta lui ra vài bước, không chế không được liền ngã xuống mặt đất.

Phía bên ngoài, Phùng Thiến Như và đám người phát ra một tiếng kêu kinh hãi, gần như không tin vào hai mắt của mình.

Cổ Xuân Đình là một đại sư nổi tiếng trong giới Thái cực quyền. Đại học Kinh Hoa tháng chín này sẽ tổ chức lễ kỷ niệm chín mươi năm thành lập trường, Phùng Thiến Như muốn tập Thái cực quyền để làm một tiết mục biểu diễn chúc mừng. Cô phải mất công sức rất nhiều mới mời được Cổ Xuân Đình làm cố vấn chỉ đạo, không nghĩ rằng một đại sư danh tiếng như vậy lại bị một chàng thanh niên chưa biết tên đánh ngã như thế.

Bành Viễn Chinh bước đến nâng Cổ Xuân Đình dậy, nhưng Cổ Xuân Đình thẹn quá hóa giận, như thế nào lại nhận ý tốt của hắn, liền đứng dậy, không nói gì, xấu hổ và giận dữ phẩy tay bỏ đi.

Mọi người ngây ra, chẳng biết làm sao.

Tiêu Niệm Ba sững sờ một hồi, nhỏ giọng nói:

- Bành ca, anh....

Bành Viễn Chinh xấu hổ, cười nói:

- Thật ngại quá, nhất thời lỡ tay, thật xin lỗi, xin lỗi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh xoay người bước đi. Nhưng bước chân của hắn rất thông thả. Hắn đoán Phùng Thiển Như khẳng định là sẽ mở miệng gọi hắn lại.

Quả nhiên, Phùng Thiển Như rất mất hứng nhìn Bành Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Anh thật sự là đáng ghét mà, làm cho giáo sư của người ta chạy mất rồi mình lại bỏ đi như vậy.

Bành Viễn Chinh xoay người, cười khổ:

- Tôi cũng không muốn. Tôi cũng không nghĩ đến vị giáo sư này của các người kiến thức cơ bản lại kém như vậy. Tôi không phải cố ý.

Phùng Thiển Như nhíu mày, quay đầu nhìn Tiêu Niệm Ba một cái.

Ý tứ đó là muốn hỏi Tiêu Niệm Ba, người trước mặt này tốt cùng là ai.

Tiêu Niệm Ba khẩn trương chạy đến thì thầm bên tai Phùng Thiển Như vài câu, sau đó Tiêu Niệm Ba lại chạy đến cười nói:

- Bành ca, thật không nghĩ đến anh là một cao thủ Thái cực quyền. Tôi nghĩ chỉ bằng anh đến làm giáo viên huấn luyện cho chúng tôi, dạy cho chúng tôi trong vài ngày.

Phùng Thiển Như không nói gì, ánh mắt trong suốt nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh có chút khó xử, do dự nói:

- Tiểu Ba, luyện tập cho mọi người vài ngày cũng không có gì. Chỉ có điều tôi đến thủ đô có việc, lúc này thời gian...

Nói xong, Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Phùng Thiển Như. Chỉ có điều Phùng Thiển Như vẫn đứng im một chỗ, không có bất luận một phản ứng nào.

Nhưng Tiêu Niệm Ba đã được Phùng Thiển Như bày mưu đặt kế, luôn mãi khẩn cầu:

- Bành ca, anh hãy giúp tụi em. Chỉ một tuần thôi, tụi em buổi sáng luyện hai tiếng, cũng không ảnh hưởng đến công việc của anh.

- Hơn nữa, anh đã khiến cho giáo viên của tụi em chạy mất.

Nói xong, Tiêu Niệm Ba hướng Bành Viễn Chinh nhìn một cái, hạ giọng nói:

- Bành ca, nếu anh có việc thì có thể nói Phùng Thiển Như giúp cho anh.

Bành Viễn Chinh liền ồm ờ đồng ý.

Bành Viễn Chinh từ đầu đến cuối diễn qua một lần Thái cực quyền cho đám người Phùng Thiển Như xem. Nhìn động tác phóng khoáng của hắn, đám người Phùng Thiển Như đều xem say mê. Cũng cùng một động tác nhưng Bành Viễn Chinh đánh ra rất có lực, nhất là động tác và âm nhạc đều cực kỳ ăn ý.

Phùng Thiển Như ánh mắt ngày càng sáng hơn.

Một người thanh niên vô danh, nhưng lại đánh bại được một đại sư Thái cực quyền danh tiếng. Đúng là chuyện lạ.

- Bành ca, chiêu vừa rồi là gì vậy, có thể chỉ cho em không? Chắc chắn, em vừa rồi nhìn không kỹ, chỉ là thấy bả vai nhô lên một cái rồi đại sư Cố bay ra ngoài.

Trong lúc nghỉ ngơi, Tiêu Niệm Ba liền đến bên cạnh Bành Viễn Chinh, cười nói.

- Cái này gọi là “Tứ lưỡng bát thiên cân”, kỳ thật cũng không phức tạp.

Bành Viễn Chinh cười:

- Đến đây, Tiểu Ba, chúng ta luyện tập một chút.

Tiêu Niệm Ba hưng phấn thủ thế, vừa mới ra quyền thì chỉ thấy Bành Viễn Chinh thất lưng trầm xuống, tay trái luồn qua tay phải, sau đó chân khụy xuống phía trước. Tiêu Niệm Ba không kịp phòng thủ, kinh hô một tiếng, lui về phía sau ngã xuống đất.

- Trong nháy mắt, trong cơ thể phải có rất nhiều động tác phải đồng thời được hoàn thành. Đem những lực chất chứa trong cơ thể, thông qua phần eo, làm cao thấp, trước sau lặn lội và xoay tròn, đem lực tập trung qua bên hông, sau đó thông qua thất lưng và các khớp xương, lực hướng chân giảm xuống sáu phần, sau đó hướng lên cánh tay bốn phần biến thành kinh, thông qua động tác tứ chi, đánh lên mỗi điểm trên người đối phương một chút. Cho dù đối phương có sức mạnh ngàn cân, nhưng khi bị công kích những điểm nhỏ thì cũng không thể chịu nổi mà mất đi cân bằng.

- Thứ nhất là phải tập trung lực công phá, dùng một kinh nhỏ để phá đi sức mạnh ngàn cân của đối phương. Cái gọi là “Tứ lưỡng bát thiên cân” chính là đạo lý này.

- Đương nhiên, các người chỉ có biểu diễn, chỉ cần tập luyện động tác thuần thực là được rồi, tận lực phối hợp cùng âm nhạc. Chỉ cho mọi người một bí quyết nhỏ nhỏ nha, biểu diễn Thái cực quyền tốt nhất là đem động tác đặt phía trước âm nhạc, nhanh hơn nửa nhịp, như vậy mới làm cho người ta có cảm giác động tác và âm nhạc đi liền với nhau, chứ không tách rời.

Bành Viễn Chinh kiếp trước thường xuyên tham gia thi đấu biểu diễn Thái cực quyền, nên kinh nghiệm rất phong phú. Lời nói này của hắn chính là một bí quyết nhỏ.

Bành Viễn Chinh vỗ tay nói:

- Được rồi, hôm nay tập đến đây, tôi còn có việc, ngày mai gặp tiếp.

Thấy Bành Viễn Chinh phải đi, Phùng Thiển Như từ đầu đến giờ vẫn duy trì trầm mặc liền mở miệng nói:

- Huấn luyện viên Bành, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm, để xem như là bái sư.

Tiêu Niệm Ba cũng đứng một bên nói vào:

- Đúng vậy, Bành ca, anh là giáo sư của tụi em. Hôm nay để tụi em mời anh ăn cơm.

Bành Viễn Chinh thoáng do dự một chút, rồi đồng ý.

Hắn ngoài mặt thì thần sắc bình tĩnh, nhưng kỳ thật thì trong lòng mừng như điên. Thành công tiếp cận với Phùng Thiển Như được xem như một mở đầu tốt đẹp. Chỉ có điều, kế tiếp phải làm như thế nào để đưa Phùng Thiển Như những bằng chứng về thân thể của hắn, thì tạm thời vẫn chưa có chủ định, còn cần xem tình huống như thế nào rồi quyết định.

10. Chương 10: Dò Xét

Tiệm cơm Phùng Thiển Như đặt, là một tiệm cơm sang trọng, trang trí lộng lẫy, nằm ở phía tây của cổng trường Đại học Kinh Hoa. Rõ ràng, bữa cơm này là do Phùng Thiển Như mời.

Một số đội viên và Bành Viễn Chinh ngồi đợi ở phòng ăn, nhưng Phùng Thiển Như chưa xuất hiện, nghe nói đang tắm rửa thay quần áo.

Lai lịch của Phùng Thiển Như là điều kiêng kỵ ngấm ngấm đối với đám sinh viên. Bành Viễn Chinh không hỏi, mà đám Tiêu Niệm Ba cũng tránh không nói.

Trên thực tế, nếu không phải vì cộng đồng yêu thích Thái Cực Quyền muốn tổ chức buổi biểu diễn trong dạ tiệc kỷ niệm ngày thành lập, đám Tiêu Niệm Ba chỉ là sinh viên bình thường, cũng không có cơ hội ngồi cùng với Phùng Thiển Như. Tuy nhiên, dù Phùng Thiển Như có địa vị cao quý, cô cũng không tỏ ra ta đây đối với bọn họ, chỉ có điều, trong xương cốt cô đã mang sẵn cái khí chất vô hình của loại “tiểu thư” nhà cao cửa rộng, mỗi cái gờ tay, nhắc chân đều lộ ra vẻ cao quý.

Mọi người cười cười, nói nói, rất nhanh hòa đồng với nhau. Đều là người trẻ tuổi, tuổi tác không cách biệt mấy, lại là bạn học cùng trường, bức tường ngăn cách rất dễ dàng bị phá tan. Hơn nữa, kiếp trước, kiếp

này, Bành Viễn Chinh đã có hàng chục năm từng trải, hẳn đã cố ý tạo quan hệ hòa hợp với mấy sinh viên thì không có khó khăn gì.

Đồ ăn đều đã được mang lên, Phùng Thiển Như mới thông thả đi đến. Cô thay một bộ đồng phục màu trắng, mái tóc mây đen dài ướt sũng, được kẹp bởi một cái kẹp tóc hình con bướm, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, càng tăng thêm vài phần lộng lẫy và quyến rũ.

Phùng Thiển Như mời mọi người ngồi vào bàn, còn gọi thêm mấy chai rượu.

Vài ly rượu vào bụng, Tiêu Niệm Ba cười ha hả nói:

- Bành ca, thật sự không ngờ là lại được gặp anh ở trường, càng không ngờ là anh lại là bậc thầy Thái Cực Quyền nha...Anh học Thái Cực Quyền khi nào vậy? Ở trường em chưa thấy anh học bao giờ.

- Ha ha, tôi mà là bậc thầy cái gì, đừng nói như vậy, chỉ tổ làm người ta chê cười. Trước đây tôi chỉ học được sơ sài một chút, rồi vẫn tiếp tục nghiền ngẫm tự luyện một mình, không bỏ dở thôi mà.

Bành Viễn Chinh bật cười lớn, nói cho qua chuyện.

- Bành ca, em kính anh một ly.

Tiêu Niệm Ba nâng ly lên cụng với Bành Viễn Chinh:

- À, Bành ca, anh trở về Thủ đô làm gì, hiện ở đâu?

- Tạm thời tôi ở nhà bạn học.

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười, giọng hết sức hòa hoãn:

- Ở nhà tôi có vài món đồ, mẹ tôi nói là đồ cổ, tôi đến Thủ đô định tìm chuyên gia giám định, xem có phải đồ thật hay không!

- Đồ cổ à? Nếu đúng là đồ cổ, anh sẽ đại phát tài. Món đồ gì vậy, cho tụi em xem một chút được không?

Tiêu Niệm Ba tò mò hỏi.

Lúc này, Bành Viễn Chinh gần như muốn ôm hôn Tiêu Niệm Ba một cái, thằng nhãi này thật sự là rất phối hợp, rất đáng yêu, hẳn đang lo làm cách nào để mở ra “đột phá khẩu” với Phùng Thiển Như ở nơi này, thằng nhóc lại giúp hẳn một cách đúng lúc.

Bành Viễn Chinh quyết định lập tức thử dò xét Phùng Thiển Như một chút.

Hắn chậm rãi lấy từ túi xách ra một bọc nhỏ làm bằng lụa đỏ, sau đó thật cẩn thận mở ra, để lộ miếng Long Vãn ngọc bội liên quan thân thể của cha mình, nhẹ nhàng đặt lên bàn:

- Là miếng ngọc bội này.

Mọi người tiến lại gần, cúi xuống xem kỹ.

Bành Viễn Chinh ngồi đó, ánh mắt chăm chú nhìn Phùng Thiển Như, quan sát sự biến đổi trên mặt cô.

Quả nhiên, mặt Phùng Thiển Như chợt biến đổi, trong lúc vô ý, khóe miệng tươi đẹp hơi co giật một chút. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn về mặt ung dung của Bành Viễn Chinh, trong con ngươi lóe ra một làn ánh sáng lay động.

Chỉ là tia sáng này đã nhanh chóng bị cô che giấu đi. Cô từ từ ngồi xuống như cũ, nhìn Bành Viễn Chinh như thoáng chút suy nghĩ, lắng nghe mọi người mồm năm miệng mười bình phẩm đủ điều về miếng ngọc bội, không nói xen vào câu nào.

Một lát sau, đột nhiên cô khẽ cười, nói:

- Huấn luyện viên Bành, thật ra tôi có quen với một chuyên gia đồ cổ, hay là để tôi giúp làm trung gian giới thiệu một chút?

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Phùng Thiển Như, điềm tĩnh cười:

- Thế thì tốt qua, cảm ơn cô.

- Đừng khách sáo. Miếng ngọc bội của anh nhất định là đồ cổ, anh cần phải giữ gìn cẩn thận.

Phùng Thiên Như nâng ly rượu lên, ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói:

- Huấn luyện viên Bành, tôi xin kính anh một ly!

- Cảm ơn.

Ở nhà Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Lâm sắp được thăng hàm thiếu tướng và thăng chức tham mưu trưởng tập đoàn quân, theo quân đội trở về Thủ đô, nghỉ ngơi ở đó. Phùng Bá Lâm đến gặp Phùng Bá Đào, có chuyện muốn nói.

Hai anh em đang nói chuyện, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tổng Dư Trân, vợ Phùng Bá Đào, bưng lên một khay dưa hấu ướp lạnh, cười nói:

- Bá Lâm, ăn miếng dưa hấu đi, chị mới lấy từ tủ lạnh ra, hôm nay trời nóng quá.

- Cảm ơn chị dâu!

Phùng Bá Lâm hơi hạ thấp người, cười nói. Y rất kính trọng người chị dâu này, bởi vì tính cách Tổng Dư Trân rất hòa nhã, lại rất bao dung, rộng lượng, không giống như Trương Lam, vợ y, nói năng chua ngoa theo lối con buôn, khiến cha mẹ y không ưa.

Đặt khay dưa hấu lên bàn, Tổng Dư Trân đi tiếp điện thoại.

- Thiên Như hả? Mẹ đây.

- Mẹ, ba con có ở nhà không?

- Ở nhà, đang nói chuyện với chú con.

- Mẹ, mẹ nói ba đến nghe điện thoại của con ngay đi!

Nghe giọng con gái hơi cấp bách, Tổng Dư Trân nhíu mày, cầm điện thoại lên, quay về phía Phùng Bá Đào kêu lên:

- Ông xã, Thiên Như muốn gặp anh, nói có chuyện gấp!

Phùng Bá Đào không chú ý lắm, vừa tiếp tục nói chuyện với em trai, vừa đi tới nhận điện thoại. Tuy nhiên, khi cầm lấy ống nghe, vừa nghe ở đầu dây bên kia con gái nói mấy câu, y chợt biến sắc, tay cầm ống nghe hơi run lên.

Tổng Dư Trân đứng bên cạnh nhíu mày nói:

- Sao vậy anh? Thiên Như có chuyện gì sao?

Sắc mặt Phùng Bá Đào ngưng trọng, chậm rãi buông ống nghe, lắc đầu:

- Dư Trân, Bá Lâm, vừa rồi trong điện thoại Thiên Như nói, có một bạn đồng học của nó đưa ra một vật làm “bằng chứng” nhận thân thích của lão Nhị, đó là miếng ngọc bội Long Vãn.

Phùng Bá Đào vừa dứt tiếng, Tổng Dư Trân kinh ngạc há to miệng, còn Phùng Bá Lâm ồ lên một tiếng, đứng dậy, vội vàng nói:

- Thật sao?

- Con bé Thiên Như chưa bao giờ nói láo. Nó đang ngồi ăn cơm cùng thằng bé kia.

Phùng Bá Đào trầm ngâm một chút:

- Việc này không phải đùa, Bá Lâm, anh thấy như thế này, em đích thân đi một chuyến, tranh thủ gặp hẳn. Anh lập tức đi Đại Hồng Môn báo cho ba biết!

Phùng Bá Lâm gật đầu:

- Được, em sẽ tranh thủ đi ngay.

- Bá Lâm, bây giờ khoan hãy lộ ra, đợi làm rõ tình hình rồi sẽ nói sau.

Phùng Bá Lâm dạ một tiếng, hấp tấp đi.

Phùng Bá Lâm đi rồi, Phùng Bá Đào thở phào một cái, nhìn vợ nhẹ nhàng nói:

- Dư Trân, em ở nhà trông chừng điện thoại, anh lập tức đi báo cho ba hay chuyện này. Nhiều năm như vậy, giờ mới có tung tích của lão Nhị, anh nghĩ ba mẹ sẽ hết sức vui mừng.

- Anh đi đi, em trông nhà.

Tổng Dư Trân dịu dàng gật đầu đáp ứng.

Phùng Bá Đào đi xe hơi thẳng đến Đại Hồng Môn, trên đường đi ông hết sức cảm khái, người em trai mà cả gia đình tìm kiếm mấy chục năm không có kết quả, đột nhiên lại có tung tích, khiến ông hết sức kích động, trong lúc nhất thời khó kiềm chế nổi. Năm đó, ông chỉ mới hơn hai tuổi, may mắn là lúc đó ông được gửi nuôi ở nhà họ hàng ở một thị trấn, nên không bị chia lìa khỏi cha mẹ.

11. Chương 11: Khổng Chế Ván Cờ, Không Lo Quân Cờ

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ.

Trong lúc ăn cơm, Bành Viễn Chinh, Tiêu Niệm Ba và các thành viên khác đều trò chuyện rất hăng say. Lấy sự lịch duyệt và kiến thức sâu rộng của hần ở kiếp trước, muốn cố ý làm tốt quan hệ với đám sinh viên này chỉ là thuận lý thành chương mà thôi.

Phùng Thiến Như thì chỉ mỉm cười kiêu ngạo, rất ít đàm tiếu với mọi người. Cô bình thường cũng khá kiêu ngạo rồi. Hơn nữa do xuất thân của cô quá cao, cho nên mọi người cũng cảm thấy bình thường.

Chỉ có điều Bành Viễn Chinh rõ ràng cảm giác được Phùng Thiến Như kỳ thật vẫn dùng ánh mắt phức tạp của mình để đánh giá hần. Từ con người của cô lóe ra một tia sáng rọi khác thường.

Bành Viễn Chinh ánh mắt đảo qua dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Phùng Thiến Như, trong lòng cũng dần dần vững chắc hẳn lên.

Đối với thân thế của cha, hần nắm phần chắc khá lớn. Miếng Ngọc bội Long Văn này đối với Phùng gia mà nói, khẳng định là rất quen thuộc. Phùng Thiến Như không thể không nhận ra miếng ngọc bội đó. Trên thực tế, biểu hiện của Phùng Thiến Như đã chứng minh được điểm này.

Cho nên Bành Viễn Chinh kết luận, Phùng Thiến Như mượn cớ đi toilet, không thể nghi ngờ là gọi điện thoại thông báo cho gia đình.

Nếu người của Phùng gia coi trọng, kế tiếp sẽ có động tác tiếp theo, có nghĩa là ông cụ Phùng gia vẫn rất coi trọng việc tìm lại con trai thất lạc của mình. Tỷ lệ thành công trong việc hần được nhận lại sẽ rất cao. Còn không thì sẽ nhận kết quả ngược lại.

Bành Viễn Chinh phát hiện Phùng Thiến Như không ngừng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, ánh mắt bề ngoài tuy lơ đãng nhưng để lộ ra một tia nôn nóng và bất an. Hần trong lòng vừa động, liền tỏ ra say rượu, đứng dậy hướng mọi người cáo từ.

- Giáo sư Bành, sao lại muốn đi? Ngồi lại thêm một chút nữa chứ.

Phùng Thiến Như thấy Bành Viễn Chinh muốn rời khỏi thì không khỏi có chút gấp rút, đứng dậy mời lại, đồng thời liếc mắt nhìn Tiêu Niệm Ba.

Tiêu Niệm Ba lập tức kéo tay Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Bành ca, không được, anh không thể đi. Tửu lượng của anh em không biết sao? Bấy nhiêu rượu thì tính cái gì? Không được, chúng ta cứ tiếp tục uống, không say không về.

- Đúng vậy, cứ tiếp tục uống, không thể đi ngay bây giờ, huấn luyện viên Bành

Các thành viên khác cũng hòa theo.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Không được, không thể uống nữa được. Buổi chiều tôi còn có việc, bây giờ phải về. Xin cảm ơn thịnh tình của mọi người. Ngày mai tôi lại mời mọi người.

Nói xong, Bành Viễn Chinh rất khéo léo, linh hoạt thoát khỏi sự lôi kéo của đám người Tiêu Niệm Ba, không đợi mọi người phản ứng lại liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng đuổi theo.

Khi cô ra đến bên ngoài thì Bành Viễn Chinh đã sớm mất tung tích.

Phùng Thiển Như cắn môi, nhăn mặt, cũng không về lại phòng mà trực tiếp đến đại sảnh khách sạn.

Không bao lâu sau, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính râm, quần áo tóc tai được chải cẩn thận bước nhanh vào, Phùng Thiển Như lập tức tiếp đón. Hai người đứng đối diện nhau, nhỏ giọng thì thầm.

Ở góc cầu thang và đại sảnh khách sạn, Bành Viễn Chinh lảng lảng đứng nhìn hai người đang nói chuyện.

Người đàn ông trung niên này ăn mặc tuy đơn giản nhưng lại lộ ra khí độ bất phàm. Xem biểu hiện của Phùng Thiển Như thì trên cơ bản có thể kết luận đây là bề trên của cô. Hai người đứng ở đại sảnh, nói vài câu, sau đó người đàn ông trung niên vội vã bỏ đi.

Bành Viễn Chinh nhìn xuyên qua cánh cửa sổ ở đại sảnh, phát hiện người đó ngồi lên chiếc xe jeep việt dã màu xanh, liền đoán được người này là chú hai của cô Phùng Bá Lâm, sư đoàn trưởng đội quân dã chiến, sắp sửa lên thành Tham mưu trưởng bộ tư lệnh tập đoàn quân cấp Thiếu tướng.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái.

Phùng Bá Lâm tự mình đến đây, biểu thị Phùng gia rất coi trọng việc này.

Nhưng Bành Viễn Chinh cũng không nghĩ sẽ gặp bề trên Phùng gia ngay lập tức. Hẳn biết rõ loại gia đình quyền quý như vậy thì thường hay có những lời nói sắc bén và gọn sóng. Người bình thường không có khả năng tưởng tượng được.

Hắn không thể không thận trọng, bởi vì ở giữa tồn tại một số nhân tố không xác định được, thậm chí còn có tính phiêu lưu.

Lần nhận người thân này đối với hắn mà nói chính là cơ hội thay đổi vận mệnh, cũng là một lần khiêu chiến và một ván cờ định mệnh. Hắn phải chậm rãi đem hết toàn lực ra khống chế ván cờ ở trong tay, thúc đẩy ván cờ tiến triển, tránh cho mình trở thành quân cờ không thể kháng cự.

Miếng ngọc bội Long Văn này xuất hiện khiến cho Phùng gia chấn động là điều tất nhiên.

Bành Viễn Chinh trong lòng hiểu được, có lẽ buổi chiều ngày hôm nay, Phùng gia sẽ vận dụng mạng lưới quan hệ hùng mạnh của mình để tìm ra manh mối lai lịch của hắn. Tuy rằng, chỉ có “Bành Viễn Chinh, tốt nghiệp khoa tiếng Trung đại học Kinh Hoa năm 91” một chút manh mối như vậy, nhưng với năng lực của Phùng gia, điều tra rõ hơn về Bành Viễn Chinh thì không khó.

Bành Viễn Chinh không sợ điều tra. Hắn chỉ sợ Phùng gia không tra mà thôi.

Chỉ cần Phùng gia đồng ý điều tra, nhất định có thể phát hiện cha của Bành Viễn Chinh Bành Ngọc Cường có xuất thân không bình thường. Cha mẹ của ông chỉ là cha mẹ nuôi. Khi tìm hiểu nguồn gốc, Phùng gia còn có thể phát hiện, cha mẹ nuôi của Bành Ngọc Cường là chạy nạn từ Giang Nam đến Giang Bắc trước thời kỳ kiến quốc.

Bành Viễn Chinh trước khi đến thủ đô, đã đến tìm Bí thư chi bộ trong thôn để làm chứng minh, đơn giản là lót đường cho sự điều tra của Phùng gia mà thôi.

Đủ loại tin tức tổng hợp lại, ngay cả khi không chân chính nhìn thấy miếng ngọc bội cùng với mảnh giấy viết tay của ông cụ Phùng thì cũng đủ chứng minh thân phận của cha hắn.

Đến lúc đó, ông cụ Phùng nhất định sẽ rất muốn nhìn thấy Bành Viễn Chinh, chứng minh một chút miếng ngọc bội Long Văn trong tay hắn là thật hay giả, tốt cùng từ đâu mà hắn có.

Cho nên, Bành Viễn Chinh nhất định phải dành thời gian cho Phùng gia điều tra. Hiện tại, vẫn chưa đến thời cơ tốt nhất cho hắn xuất hiện.

Buổi chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh tìm một tiệm chụp ảnh, chụp lại miếng ngọc bội và mảnh giấy năm đó Phùng lão đã viết. Nếu không thể nắm chắc, hắn sẽ không đem chứng cứ này giao ra ngoài. Đây không chỉ là thận trọng mà còn chính là một sự bảo hộ cho mình.

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh cũng không đến đại học Kinh Hoa, mà là đến thư viện của trường, ở bên trong đọc sách một ngày.

Phùng Thiến Như sáng sớm đã cùng với thành viên đội biểu diễn đến trường, suốt một buổi sáng chờ ở sân thể dục mà cũng không thấy Bành Viễn Chinh đâu, trong lòng bực bội bất an, cũng không có tâm luyện tập, liền trực tiếp trở về.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Bành Viễn Chinh, trong buổi chiều ngày hôm qua và buổi sáng hôm nay, Phùng gia đã cho người điều tra chi tiết về Bành Viễn Chinh và Bành gia. Các manh mối tập hợp lại, cho thấy Bành Ngọc Cường rất có khả năng chính là đứa con thất lạc vào năm đó của Phùng lão. Nếu quả thật như vậy thì Bành Viễn Chinh mà Phùng Thiến Như ngẫu nhiên gặp được chính là huyết mạch đời thứ ba của Phùng gia.

Cha của Phùng Thiến Như là Phùng Bá Đào không dám chậm trễ, lập tức về nhà, báo cáo lại với ông cụ Phùng.

Phùng lão cảm thấy rất bất ngờ. Người con trai thất lạc năm đó, khi ông càng lớn tuổi thì lại càng cảm thấy áy náy trong lòng. Nhưng trong mấy chục năm tìm kiếm tin tức tưởng chừng như vô vọng, hiện giờ đột nhiên có manh mối làm sao ông không thể mừng chứ.

Chỉ có điều với thân phận của Phùng lão và địa vị của Phùng gia, ông cụ đương nhiên sẽ không khẩn cấp biểu hiện ra ngoài.

Phùng lão trầm ngâm thật lâu, thần sắc thản nhiên, gật đầu nói:

- Bá Đào, con đi xác minh lại một chút tình huống của Bành gia, nhất định phải xác định rõ ràng. Đồng thời mau chóng tìm được đứa bé đó. Khi gặp mặt, con hãy xem miếng ngọc bội trong tay nó, hỏi nó còn có bằng chứng khác hay không.

- Vâng, con biết rồi, con sẽ làm ngay. Tuy nhiên, con vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, có thể có người...

Phùng Bá Đào cười, cẩn thận quan sát nét mặt Phùng lão, thử thăm dò.

Ông cố nhiên quyền cao chức trọng, là Phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch quốc gia, hơn nữa còn là cán bộ cấp Bộ trưởng, nhưng trước mặt người cha là khai quốc công thần, ông phải tỏ ra cung kính, không dám có một chút chậm trễ.

Bởi vì Phùng lão không chỉ là cha của ông, là người đứng đầu Phùng gia, mà còn là một trong những người nắm giữ vận mệnh đất nước.

Đương nhiên, đối với những người cùng thế hệ với Phùng lão, Phùng Bá Đào trong lòng cũng rất cung kính. Nếu không có thế hệ trước như Phùng lão đổ máu thì làm sao có nước cộng hòa như ngày hôm nay.

Phùng lão con người chột lóe hàn quang, nhưng lập tức biến mất. Ông thản nhiên cười, nhướn mày lên:

- Cũng không thể loại trừ khả năng này. Cho nên ba mới bảo con đi điều tra cho rõ.

- Vâng, ba, ba cứ nghỉ ngơi trước, để con đi tìm hiểu.

Phùng Bá Đào gật đầu, xoay người rời khỏi thư phòng của Phùng lão.

Phùng Bá Đào vừa mới đến cửa thư phòng thì đột nhiên nghe giọng ông cụ thở dài:

- Cũng đừng làm cho đứa nhỏ sợ hãi nhé. Được rồi, con đi đi.

Phùng Bá Đào ngẩn ra, quay đầu lại nhìn nét mặt uy nghiêm nhưng ẩn chứa sự tiều tụy và đau thương, trong lòng run lên rồi quay đầu đi.

12. Chương 12: Gặp Con Cả Của Phùng Gia

Phùng Bá Đào vâng lệnh cha, suốt một buổi chiều ở nhà gọi điện thoại, sau đó ngồi chờ tin tức. Đến chạng vạng, từ thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc truyền đến một tin tức, hết thấy đều đã được kiểm chứng lại.

Phùng Bá Đào thở phào một cái, quyết định sẽ gặp người có khả năng là cháu trai của ông, Bành Viễn Chinh.

Buổi sáng ngày thứ ba, Phùng Thiến Như rốt cuộc cũng đã gặp được Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiến Như nhớ đến lời dặn của cha mình, lấy lại bình tĩnh, bước đến chào hỏi Bành Viễn Chinh, tùy ý lấy có đồ ăn mời người Tiêu Niệm Ba đi, sau đó liền chủ động mời Bành Viễn Chinh dùng cơm trưa.

Phùng Thiến Như ở đại học Kinh Hoa giống như một nữ thần cao cao tại thượng. Tuy có tiếng là hoa hậu giảng đường nhưng cũng có rất ít nam sinh dám theo đuổi. Có lẽ đó là bởi vì thân thể của cô cao không thể với tới.

Tiêu Niệm Ba sợ dĩ có thể qua lại với Phùng Thiến Như chỉ vì cả hai đều là người ham thích Thái cực quyền, cùng đội biểu diễn chào mừng ngày thành lập trường.

Nguyên nhân vì thế mà có thể nhìn thấy thái độ của Phùng Thiến Như khác thường, không ngờ chủ động mời Bành Viễn Chinh ăn cơm. Đám người Tiêu Niệm Ba thần sắc trở nên phấn khích, không thể âm thầm cảm thán Bành Viễn Chinh có phải gặp vận may hay không.

Bành Viễn Chinh tâm thần kiên định. Hắn thản nhiên sóng vai Phùng Thiến Như rời khỏi sân trường, sau đó vào một nhà hàng trang hoàng khá cao nhã.

Sau khi ngồi xuống, Phùng Thiến Như gọi một vài món ăn, sau đó cười nói:

- Huấn luyện viên Bành là như thế này. Tôi vừa vặn biết được một chuyên gia về ngọc. Không phải là anh đang muốn tìm người giám định ngọc bội gia truyền hay sao? Bằng không để tôi giới thiệu cho anh một chút?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, mỉm cười:

- Cám ơn cô. Tuy nhiên hôm nay tôi còn có việc bận, hôm nào rồi nói sau. Đúng rồi, đây là ảnh chụp của miếng ngọc bội, phiền cô đưa cho chuyên gia giữ. Nếu thực là đồ cổ thì tôi sẽ tìm người hỗ trợ.

Bành Viễn Chinh lấy từ trong túi xách ra một tấm ảnh chụp sẵn.

Phùng Thiến Như ngoài ý muốn nhận lấy.

Trong lúc ăn cơm, mặc dù Phùng Thiến Như tìm mọi cách thăm dò, nhưng Bành Viễn Chinh đã có sự chuẩn bị nên trả lời rất cẩn thận. Phùng Thiến Như rơi vào đường cùng, thừa dịp đi vệ sinh liền gọi điện thoại cho cha mình Phùng Bá Đào, bảo cha đến gặp mặt Bành Viễn Chinh, cũng không lường trước Bành Viễn Chinh lại tìm cách cáo từ.

Bành Viễn Chinh bước ra khỏi nhà hàng, đi một đoạn đường về phía trước. Hắn phát hiện phía sau có một chiếc xe màu đen có rèm che, nên trong lòng chấn động, lập tức lấy tay vẫy một chiếc taxi, thẳng đến khu ngoại thành. Sau khi xuống xe ở vùng ngoại thành, theo đường cái đi bộ hơn mười phút rồi lại ngồi xe về lại nội thành, ở nội thành dạo qua một vòng rồi lúc này mới xuống xe trở về Vương Bư gia.

Lái xe của Phùng gia để lạc mất Bành Viễn Chinh, có chút kinh sợ báo cáo lại với Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Đào ngồi ở thư phòng ngẩng đầu nhìn con gái Phùng Thiến Như, cau mày.

Thật lâu sau, ông mới chậm rãi đứng dậy cùng với Phùng Thiến Như mang theo tấm ảnh chụp miếng ngọc bội, ngồi vào xe chạy đến tiểu viện số 3 ở Đại Hồng Môn mà vợ chồng ông cù Phùng sống một mình.

Nơi ở vợ chồng ông cù Phùng ngay cả con cái của ông cũng không có tư cách ở lại.

Phùng lão đeo mắt kính dựa vào bàn tỉ mỉ nhìn tấm ảnh chụp, im lặng thật lâu. Nhưng rõ ràng Phùng Bá Đào nhìn thấy bờ vai của cha mình có chút run rẩy, và tay cũng vậy.

- Báo Đào, ngọc bội này là thật. Đây là năm đó tam gia của cha mang từ trong cung ra. Theo sau truyền cho ông nội của con. Cha trước khi tham gia cách mạng cũng được ông nội truyền lại miếng ngọc bội này.

Phùng lão chậm rãi ngẩng đầu lên, thần sắc nghiêm túc, trịnh trọng:

- Có ngọc bội thì khẳng định không thể thiếu được tấm giấy viết ngày sinh tháng đẻ. Nếu con gặp được đứa bé này, nếu trong tay nó thật sự có tấm giấy cha ghi thì hãy bảo nó đến gặp cha một lần.

Phùng lão thanh âm hòa hoãn mà kiên định, ánh mắt nghiêm nghị.

Phùng Bá Đào lập tức đồng ý, trong lòng cũng hiểu được, nếu đứa bé đó quả thật là con trai của đứa em thứ hai thất lạc năm đó, ông cụ khẳng định là sẽ nhận người thân.

Hai ngày sau.

Phùng Bá Đào rút cuộc cùng với Phùng Thiến Như đến trường đại học Kinh Hoa gặp gỡ Bành Viễn Chinh đang chỉ đạo nhóm đội viên biểu diễn Thái cực quyền.

Bành Viễn Chinh đang ra quyền, động tác tự nhiên, phóng khoáng. Theo cái nhìn của Phùng Bá Đào, bóng dáng của hắn có vài phần phảng phất tuổi trẻ của Phùng lão.

Sau khi Tiêu Niệm Ba và nhóm đội viên luyện tập xong, Phùng Bá Đào lúc này mới chậm rãi bước đến, từ trên xuống dưới đánh giá Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng nói:

- Huấn luyện viên Bành, đây là chuyên gia giám định cổ vật Giáo sư Phùng, rất nổi tiếng trong giới khảo cổ. Miếng ngọc bội của anh giáo sư Phùng đánh giá rất cao.

Bành Viễn Chinh kỳ thật đã sớm chú ý đến sự có mặt của Phùng Bá Đào.

Người đàn ông này tuy rằng ăn mặc rất bình thường, nhưng vẫn toát lên sự uy nghiêm vô hình, khí độ trầm ổn, vừa nhìn là đoán được đây là kẻ bề trên. Nghe Phùng Thiến Như nói đây là “Giáo sư Phùng”, Bành Viễn Chinh không kìm nổi muốn cười trong lòng.

- Chào ngài, Giáo sư Phùng!

Bành Viễn Chinh không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bắt tay Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Đào nhẹ nhàng bắt tay lại, tùy ý nắm chặt tay Bành Viễn Chinh rồi sau đó thu tay về.

Đây gần như là thái độ của một lãnh đạo cao tầng khi bắt tay với hạ cấp. Nếu là bắt tay với thượng cấp, thì khẳng định phải vươn tay ra trước, sau đó nắm chặt tay đối phương để bày tỏ sự cung kính.

Bành Viễn Chinh kiếp trước tuy rằng làm trong quan trường không được như ý, nhưng dù sao cũng là người trong quan trường, cũng am hiểu về việc này.

Một chi tiết nho nhỏ như vậy cũng đủ làm bại lộ thân phận của Phùng Bá Đào.

Đương nhiên, Bành Viễn Chinh lúc này chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Bất kể thế nào, hắn cũng không thể khiến cho người của Phùng gia cảm giác được hắn đang cố ý tìm đến, tránh cho người khác xem thường. Trong đó có những điều mà hắn không thể giải thích rõ ràng với Phùng gia.

- Tiểu Bành, tôi có thể hỏi cậu một chút, miếng ngọc bội này của cậu là gia truyền? Theo tôi phán đoán, miếng ngọc bội Long Văn này xuất xứ từ cung đình nhà Thanh, thuộc loại báu vật vô cùng quý, dân gian không thể có.

Phùng Bá Đào mỉm cười, dò hỏi.

- Vâng, đúng vậy, là cha tôi lưu lại. Đây là bằng chứng thân thế của cha tôi.

Bành Viễn Chinh nói:

- Còn có một tấm giấy mà cha tôi để lại. Giáo sư Phùng có thể xem.

Nói xong, Bành Viễn Chinh chủ động lôi ra một tấm ảnh khác, đó là bức thư mà Phùng lão năm đó lưu lại.

Phùng Bá Đào lấy lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn tấm ảnh. Chữ viết rất rõ ràng là chữ viết của ông cụ nhà mình. Phùng Bá Đào trong lòng đột nhiên gợn sóng.

Ông gần như có thể kết luận, chàng thanh niên trước mắt này khẳng định là con trai của người em thất lạc trong kháng chiến của mình. Bởi vì việc sở hữu ngọc bội thì có lẽ sẽ có khúc mắc, nhưng chữ viết của ông cụ Phùng thì không thể giả được.

Bành Viễn Chinh nhìn bàn tay có chút run rẩy của Phùng Bá Đào khi cầm tấm ảnh, trong lòng hắn cũng có chút kích động, nhưng trong nháy mắt, hắn liền điều chỉnh cảm xúc của mình.

Phùng Bá Đào thở phào một cái, dường như tỏ ra không có việc gì, cười nói:

- Chữ viết này xem ra có chút hiện đại. Đúng rồi, Tiểu Bành, loại bảo bối quý báu này, cậu nên cất giữ ở nhà, đưa tới thủ đô làm gì? Muốn tìm người giám định à?

13. Chương 13: Phùng Gia Gợn Sóng

Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Giáo sư Phùng, tôi muốn bán nó đi...

Bành Viễn Chinh lời còn chưa nói xong thì Phùng Bá Đào sắc mặt liền biến đổi, trong lòng đánh bộp một tiếng, nhúu mày vội vàng nói:

- Đây không phải là bữa bãi sao? Loại gia bảo gia truyền hẳn là được truyền từ đời này sang đời nọ, sao lại có thể bán đi? Hơn nữa, đây là kỷ niệm về thân thể của ba cậu, nhất định phải được bảo tồn. Tiểu Bành à, cậu còn trẻ, ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ nông cạn như vậy.

Phùng Bá Đào thiếu chút nữa là phát hỏa, răn dạy Bành Viễn Chinh một phen, Nhưng chung quy vẫn phải che giấu quá khứ.

- Giáo sư Phùng, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi. Không nói gạt ngài, ở nhà tôi đang cần tiền gấp, sức khỏe mẹ tôi không được tốt. Nếu có thể bán được tiền, cải tạo điều kiện trong nhà một chút, khiến nửa đời sau của mẹ tôi sống tốt hơn, thì tôi nghĩ ba tôi dưới cửu tuyền hẳn là sẽ đồng ý.

Bành Viễn Chinh thanh âm cảm thán, thậm chí còn mang theo một chút tang thương.

Phùng Bá Đào và Phùng Thiên Như liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Bành, tôi có thể giúp cậu tìm một người mua, tránh cho cậu bị lừa, làm uổng phí một bảo bối như thế.

- Vậy xin cảm ơn giáo sư Phùng.

Bành Viễn Chinh cảm thấy mừng như điên, nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì.

Vợ chồng Phùng lão bước ra cửa, đến nhà đưa con cả Phùng Bá Đào. Mà trước đó, tất cả con cháu trong Phùng gia đã tập trung trong phòng khách của nhà Phùng Bá Đào.

Ngoại trừ Phùng Bá Đào thì vợ chồng Phùng Bá Lâm và Phùng Bá Hà sắc mặt đều có chút cổ quái.

Người mà ông cụ tìm bao nhiêu lâu nay không có tin tức, đột nhiên xuất hiện đầu một đứa cháu, chẳng phải là kỳ lạ sao?

- Ba, con đã kiểm chứng lại rồi, thân thể của chàng thanh niên đó không có vấn đề. Ba, thân thể của Bành Ngọc Cường bao gồm năm sinh đều trùng khớp với đứa em thứ hai.

Phùng Bá Đào lời còn chưa nói xong thì bà cụ gương mặt đầy nước mắt, phất tay nói:

- Bá Đào, con không cần nói nữa, người này khẳng định là cháu trai của chúng ta, không cần hoài nghi. Miếng ngọc bội kia, hơn nữa còn mảnh giấy ba con tự tay viết, làm sao có thể giả được?

- Ai, sao số con tôi khổ như vậy!

Bà cụ Phùng nhớ lại đứa con bị thất lạc của mình đã lưu lại một đứa cháu nên không khỏi cảm thấy bi ai.

- Được rồi, còn chưa xác định, Thực Trân, bà đừng làm phiền nữa.

Ông cụ Phùng nhíu mày, nhìn Phùng Bá Đào trầm giọng nói:

- Để cậu ta giao ra vật chứng thực sự, tôi tự mình nghiệm chứng. Nếu như không phải là giả, thì chính là cháu của Phùng gia chúng ta.

Phùng Bá Lâm ở một bên nói chen vào:

- Ba, cho dù là thật, thì cũng chưa chắc chứng minh được chàng thanh niên này chính thực là cốt nhục của Phùng gia chúng ta. Nhiều năm trôi qua như vậy, cha lại không còn ở nhân thế, kỳ thật cũng khó phán đoán là thật hay giả.

- Đúng vậy, ba, con cảm thấy chuyện này có chút hoang đường. Chàng thanh niên họ Bành này đột nhiên mang theo miếng ngọc bội và mảnh giấy viết tay của ba, có thể hay không còn có tâm tư nào khác? Phùng gia chúng ta không phải là người bình thường, không thể tùy tiện nhận một đứa cháu không rõ lai lịch như vậy.

Vợ của Phùng Bá Lâm là Trương Lam nói thêm một câu.

Vợ chồng Phùng Bá Lâm kể xướng người họa, lập tức khiến cho không khí trong phòng khách có vẻ tĩnh tế hơn.

Con gái út Phùng Bá Hà bĩu môi, đang muốn phản bác vài câu thì lại bị ánh mắt của chồng là Triệu Đình làm cho im miệng.

Ông cụ trong mắt không chấp nhận được một hạt cát. Ông cụ còn chưa nói gì, Triệu Đình tất nhiên cũng không hy vọng vợ mình nói điều gì. Không chỉ khiến cho ông cụ bất mãn mà còn đắc tội với anh hai Phùng Bá Lâm.

Triệu Đình trong lòng hiểu rất rõ trạng thái tâm lý của vợ chồng Phùng Bá Lâm.

Vợ chồng anh cả Phùng Bá Đào không có con nối dõi, sau kiểm tra thì mới biết khả năng sinh con của Phùng Bá Đào gặp chút vấn đề. Vợ chồng rơi vào đường cùng, trải qua việc trưng cầu ý kiến của ông cụ, liền bí mật nhận nuôi một cô gái, đó chính là Phùng Thiển Như.

Nói cách khác, Phùng Thiển Như không phải là con đẻ của vợ chồng Phùng Bá Đào. Đương nhiên, khi ông cụ đã ra lệnh, thì thân thế của Phùng Thiển Như chính là một đề tài cấm kỵ ở Phùng gia, không một ai dám đề cập.

Nếu là như vậy, dòng chính đời thứ ba của Phùng gia chính là con trai Phùng Viễn Hoa và con gái Phùng Lâm Lâm của vợ chồng Phùng Bá Lâm. Phùng Viễn Hoa đích thật là con trưởng, tương lai khẳng định sẽ được cả nhà Phùng gia bồi dưỡng. Đây mới chính là người nối nghiệp chân chính của Phùng gia.

Chỉ khi nào ông cụ nhận một đứa cháu khác, tình huống này liền có khả năng thay đổi. Lấy sự hiểu biết của vợ chồng Phùng Bá Lâm với vợ chồng Phùng lão, hai người khẳng định ông bà cụ nhất định sẽ đền bù cho đứa cháu thiệt thòi kia.

Phùng lão im lặng.

Còn bà cụ Phùng thì rất mất hứng liếc nhìn con dâu Trương Lam của mình, không nói gì thêm.

Phùng lão quay đầu nhìn Phùng Bá Hà, thản nhiên nói:

- Còn con, con cảm thấy thế nào?

Phùng Bá Hà quay đầu lại nhìn chồng một cái, lúc này mới cười nói:

- Ba, con cảm thấy mặc kệ thế nào, ba hẳn là nên gặp chàng thanh niên đó một lần, xem rõ vật trong tay cậu ấy. Nếu không phải là giả, trên cơ bản chính là hậu duệ của Phùng gia. Nếu là hậu duệ của Phùng gia, vậy thì nên nhận cậu ấy. Nếu không phải thì con nghĩ ba mẹ trong lòng cũng không cảm thấy ân hận.

- Cứ như vậy mà nhận lại một đứa cháu, có phải là rất qua loa hay không?

Phùng Bá Lâm trầm giọng nói.

Phùng Bá Hà dường như cùng với anh hai Phùng Bá Lâm không hợp nhau, nghe vậy lập tức phản bác lại:

- Anh hai, cũng không thể nói như vậy? Thân thể ăn khớp với nhau, ngày sinh tháng đẻ cũng như vậy. Lại còn miếng ngọc bội và mảnh giấy viết tay của ba, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

- Nếu vẫn không thể xác định thì hiện tại nước Mỹ đang có một kỹ thuật giám định người thân, không cần ra mặt cũng có thể giám định kết quả. Nếu quả thật không thể xác định được bây giờ, con nghĩ mình nên sai người đến nước Mỹ kiểm tra một chút. Chỉ cần ba và chàng thanh niên kia giống nhau thì không cần hoài nghi nữa.

Người con rể của Phùng gia trước giờ vẫn duy trì trầm mặc Triệu Đình đột nhiên nói chen vào, có thể điểm đúng chỗ mấu chốt, giải quyết dứt khoát.

Ông sở dĩ mở miệng là do nhận thức được ông cụ đã hạ quyết tâm nhận người thân. Nếu không rõ thái độ của ông cụ, ông tuyệt đối sẽ không tùy tiện lên tiếng.

Phùng lão im lặng gật đầu:

- Bá Đào, con hãy sắp xếp một chút. Ba muốn gặp đứa nhỏ đó. Nếu đồ vật là thật, Tiểu Triệu, vậy nhờ con xử lý một chút.

Triệu Đình khấn trương đứng dậy, cung kính hướng Phùng lão gật đầu.

Tuy rằng là con rể, nhưng trước mặt Phùng lão, Triệu Đình hai mươi năm qua vẫn rất khiêm tốn, cẩn thận, không dám có bất luận một điều gì thất thố, sợ ông cụ lưu lại ấn tượng không tốt, từ đó ảnh hưởng đến con đường làm quan của ông.

Ông ta xuất thân từ một gia đình cán bộ bình thường, là bạn học với Phùng Bá Hà, rồi sau đó chuyển thành quan hệ yêu đương. Tuy nhiên, lúc trước hai người qua lại với nhau cũng có chút khó khăn. Sau khi trở thành con rể của Phùng gia, dựa vào tài năng của bản thân mình, Triệu Đình từng bước đi lên. Năm 80 đặt chân vào quan trường, hơn mười năm lăn lộn, bây giờ đã có thể an vị ở chức vụ cao nhất.

Nếu Phùng lão đã mở miệng, thì chuyện này liền định xuống dưới.

Hai ngày sau, Phùng Thiển Như cùng với thư ký và nhân viên cảnh vệ của Phùng lão trực tiếp tìm đến Bành Viễn Chính. Bành Viễn Chính không còn tránh né nữa. Hẳn biết, thời khắc mấu chốt quyết định vận mệnh của mình đã đến.

Có thể thành công thay đổi vận mệnh hay không thì chính là giờ phút này.

14. Chương 14: Phùng Thiển Như Thất Thố

- Huấn luyện viên Bành, cứ như vậy đi, 8h sáng ngày mốt, đợi ở cổng trường, tôi sẽ mang xe đến đón anh. Người mà giáo sư Phùng tìm giúp anh rất bận, chỉ có thể dành ra nửa ngày để gặp anh. Anh nhất định phải đến đúng giờ, nhớ kỹ phải mang theo vật của anh đấy.

Phùng Thiển Như luôn mãi dặn dò, thần thái rất trịnh trọng.

Bành Viễn Chính cười:

- Vâng, tôi hiểu rồi. Tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.

Phùng Thiển Như gương mặt cao quý hiện lên chút tươi cười, vừa cao cao tại thượng, nhưng lại có vài phần dịu dàng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chàng thanh niên cao lớn, giản dị trước mắt cô có khả năng sẽ là em họ của cô, hậu duệ đời thứ ba thất lạc của Phùng gia.

Bành Viễn Chinh rõ ràng là nắm bắt được trạng thái cảm xúc của Phùng Thiển Như qua ánh mắt. Hắn chậm rãi vươn tay ra với Phùng Thiển Như:

- Cảm ơn em rất nhiều. Sự giúp đỡ của em tôi sẽ không quên. Sau khi thành công bán xong, tôi sẽ mời em ăn cơm.

Phùng Thiển Như khóe miệng co giật, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Rõ ràng là sắp bước chân vào nhà quyền quý, cá chép hóa rồng, nhưng người trước mắt vẫn không biết gì, cứ luôn mồm muốn bán kỷ vật. Thật là tầm thường! Phùng Thiển Như cảm xúc phập phồng, quên mất việc che giấu cảm xúc của mình.

Phùng Thiển Như theo bản năng cũng vươn tay ra, tùy ý nắm tay Bành Viễn Chinh, đột nhiên đuôi lông mày nhướng lên, nhẹ nhàng nói:

- Huấn luyện viên Bành, tôi có câu không nên hỏi, anh thật sự muốn bán ngọc bội sao?

- đương nhiên!

- Có thể bây giờ anh bán đi, nếu chẳng may sau này người thân của ba anh tìm đến, anh mất đi vật chứng nhận người thân thì nên làm như thế nào?

- Tôi còn giấy tờ nhận người thân, hẳn là do ông nội của tôi lưu lại. Có mảnh giấy viết tay này, cho dù là không có ngọc bội thì cũng có thể nhận ra tôi. Miếng ngọc bội tôi đã chụp ảnh lại rồi. Mặt khác, nếu không thể nhận ra người thân, giữ lại ngọc bội cũng chẳng có ích gì, em nói có đúng không?

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng cau mày.

Cô có hơi chút khấn trương:

- Anh còn giấy tờ nhận biết người thân sao? Có thể lấy ra cho tôi xem không?

Lần trước Bành Viễn Chinh đưa cho Phùng Bá Đào xem chính là ảnh chụp, còn bây giờ thì cô muốn nhìn thấy vật thật.

Giờ phút này, Phùng Thiển Như không còn để ý đến vị trí tiểu thư quyền quý của mình nữa, mà đã trở thành một đứa trẻ đang muốn thấy một món đồ chơi.

Bất giác sự kiêu ngạo của cô đã bị mấy câu của Bành Viễn Chinh đánh vỡ, cả người cảm xúc đều rơi vào tầm tay của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh gật đầu, thật cẩn thận lấy từ trong cặp xách ra tờ giấy viết tay của Phùng lão, tùy ý đưa cho Phùng Thiển Như xem qua.

Nhìn chữ viết, trong nháy mắt, dáng người thướt tha của Phùng Thiển Như có chút run rẩy. Liếc mắt một cái, cô có thể nhận ra chữ viết của ông nội mình, mạnh mẽ, hữu lực, khí thế hùng hồn, nhất là chữ ký Phùng Vân Long. Chữ 'Long' cuối cùng hơi cong lên, đây chính là thói quen khi viết của ông cụ Phùng.

Mà Phùng lão đã từng dùng tên là Phùng Kiến Long. Trong thời kỳ kiến quốc, bởi vì nguyên nhân đặc biệt nên mới đổi tên thành Phùng Quang Vinh.

Phùng Thiển Như đôi mắt mơ màng, suy nghĩ đủ chuyện.

- Phùng muội?

Bên tai truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng của Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như lúc này mới bừng tỉnh miên cưỡng cười, nhìn thật sâu Bành Viễn Chinh, giọng nói rất dịu dàng:

- Huấn luyện viên Bành, người mua nhất định sẽ hỏi anh lai lịch của miếng ngọc bội. Vì để chứng minh cho lai lịch, tôi nghĩ anh cũng nên mang theo tấm giấy này. Nhớ kỹ là mang theo vật thật chứ đừng mang theo ảnh chụp nhé.

- Ồ?

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Phùng Thiển Như:

- Được rồi, dù sao tôi cũng quang minh chính đại, cũng không sợ người khác nói gì.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Tôi xin phép đi trước, hẹn gặp lại sau. Đây là số điện thoại của tôi, nếu chẳng may anh có việc gấp thì gọi cho tôi số điện thoại này.

Phùng Thiển Như như trút được gánh nặng, đem tấm giấy có viết số điện thoại của nhà cô nhét vào trong tay Bành Viễn Chinh rồi xoay người bước đi.

Cô không dám ở lại nói chuyện với Bành Viễn Chinh. Cô sợ chính mình sẽ không khống chế được cảm xúc, khiến Bành Viễn Chinh nhìn ra được cái gì.

Mà trên thực tế, đối với cô mà nói, biểu hiện của cô hôm nay xem như có điều thất thố.

Nhìn đám người Phùng Thiển Như bước vào một chiếc xe hơi màu đen rời khỏi, nụ cười trên môi Bành Viễn Chinh chợt tắt, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Nếu hẳn đoán không sai, người mà gọi là giáo sư Phùng hẳn là con cả Phùng Bá Đào. Ngày sau trưởng thành trở thành người đứng thứ hai ở Phùng gia. Còn người mà “giáo sư Phùng” đề cử mua cổ vật thì đơn giản chính là ông cụ Phùng.

Ngày mốt, hẳn sẽ đến gặp Phùng gia, tiếp nhận sự xét duyệt từ ông cụ. Nếu miếng ngọc bội thật sự là Phùng lão lưu lại cho đứa con thất lạc thì việc nhận lại người thân đã thành công tám phần.

Nhưng Bành Viễn Chinh cảm thấy dường như điều này có chút thuận lợi. Sau khi thành công tiếp cận Phùng Thiển Như, sau đó lại thành công khiến cho Phùng Thiển Như chú ý, thông qua Phùng Thiển Như gặp được người của Phùng gia, cuối cùng khiến cho Phùng lão xuất hiện. Hết thấy đều thuận lợi, thuận lý thành chương.

Có thể nhận được người thân là nhà quyền quý, nhất là gia tộc cách mạng như Phùng gia thật dễ dàng như vậy sao?

Với hơn mười năm lịch duyệt của kiếp trước, đã nói cho Bành Viễn Chinh biết, sự việc xảy ra thuận lợi, nhưng cũng đồng nghĩa với việc có chút không bình thường.

Sau khi rời khỏi đại học Kinh Hoa, Bành Viễn Chinh chậm rãi đi về nhà Vương Bư.

“Trên cầu đang có một con chim gào khóc....”

Từ cửa hàng bên đường phát ra một bài hát được yêu thích do một ca sĩ nổi tiếng hát truyền vào lỗ tai của Bành Viễn Chinh. Nguyên bản giọng hát tuyệt vời lại biến thành tạp âm khiến hẳn có chút tâm phiền ý loạn.

Tại nhà Phùng Bá Lâm.

Phùng Bá Lâm không ngừng trong phòng khách hút thuốc. Còn vợ của ông Trương Lam thì cau mày đứng một bên.

- Bá Lâm, anh đừng có hút thuốc nữa được không? Anh nói thật xem, tên tiểu tử kia có phải là đứa con của anh hai thất lạc không?

Trương Lam vội vàng hỏi.

Tuy rằng, Phùng Bá Lâm ở Phùng gia đứng hàng thứ hai, nhưng trên thực tế, bên trong Phùng gia, chân chính đứng hàng thứ hai chính là con trai thất lạc của Phùng lão.

Phùng Bá Lâm hung hăng bóp nát tàn thuốc, trầm giọng nói:

- Anh cả đối nhân xử thế em còn không rõ ràng sao? Anh ấy nếu không nắm chắc mười phần thì sẽ không dám kinh động ông cụ. Anh đánh giá tám chín phần nhất định là con của anh hai.

- Miếng ngọc bội không thể làm giả. Hơn nữa, thân thể, ngày sinh của anh ấy đều chứng minh anh ấy chính là anh hai đã thất lạc.

- Vậy chúng ta trở mắt ra nhìn tên tiểu tử kia được nhận sao? Viễn Hoa nhà chúng ta vốn là nhà quyền quý, độc đinh truyền lại. Đột nhiên nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim. Lấy tính tình của ông cụ bà cụ, khẳng định sẽ có sự bù đắp lại cho nó. Nói không chính xác, còn có thể lấy đi địa vị của Viễn Hoa. Như vậy tương lai...

Trương Lam cắn môi, hạ giọng nói.

Phùng Bá Lâm cảm tức đứng dậy, trừng mắt nhìn vợ:

- Vậy em nói phải làm sao bây giờ? Tóm lại, thật sự là huyết mạch Phùng gia của chúng ta, chẳng lẽ không nhận sao? Ông cụ sẽ không đồng ý.

- Em mặc kệ, anh phải nghĩ ra biện pháp bảo vệ Viễn Hoa nhà chúng ta.

Trương Lam lời còn chưa nói ra, thì đứa con Phùng Viễn Hoa đã bước từ trong thư phòng ra, như cười như không nói:

- Ba, mẹ, hai người đừng làm ầm ĩ nữa. Chuyện này có gì ghê gớm đâu, không phải là ông nội đã tìm được một đứa cháu sao? Một đứa cháu đến từ nông thôn, hẳn có tiền đồ gì? Sợ hẳn làm chi?

- Viễn Hoa, con không hiểu đâu.

Trương Lam cau mày.

- Phùng gia chúng ta không giống như những gia đình khác. Nếu đã khiến ông cụ nhìn trúng, thì gà đen cũng có thể biến thành phượng hoàng. Huống chi tên tiểu tử này tốt nghiệp trường đại học Kinh Hoa. Nói vậy thì nó cũng không quá kém.

15. Chương 15: Thu Mua

Phùng Viễn Hoa lộ ra vẻ tươi cười, vừa có chút lơi đời so với tuổi mà lại có vài phần giáo hoạt.

- Mẹ, nếu mẹ muốn làm gì đó, con có ý này. Mẹ mang tiền đến tìm thằng nhóc kia, không phải nó bán ngọc bội sao? Nó ra giá bao nhiêu, mình trả cho nó! Đồng thời, lại cho nó thêm một khoản tiền, để nó nhanh quay về nhà nó, đi càng xa càng tốt!

Chỉ cần trong tay nó không có vật kia, làm cách nào nhận thân thích? Ông nội con làm sao nhận nó được? Loại nhóc con nhà quê này, con nghĩ, nếu mẹ bỏ tiền ra, bảo gì nó cũng làm. Hơn nữa, nó cũng không biết sau lưng còn có Phùng gia, còn không dễ lừa gạt sao?

- Vẫn là con ta thông minh!

Trương Lam trước mắt sáng ngời, mặt mày hơn hớn.

Phùng Bá Lâm hơi tức giận trừng mắt nhìn con, nhẹ nhàng trách cứ:

- Hai mẹ con các người cũng đừng có làm vậy, để ông cụ biết còn nguy hơn. Hơn nữa, nếu đó thật sự là con của lão Nhị, biết rõ nó là máu mủ của Phùng gia mà còn không nhận nó, cũng quá thiệt thòi cho nó!

- Ba, cho nhiều tiền một chút, đền bù cho nó là được. Mà sau này, nhà chúng ta cũng có thể âm thầm giúp đỡ nó và mẹ nó, như vậy cũng không thiệt thòi gì. Đường nhiên, đó chỉ là đề nghị của con, cụ thể nên làm như thế nào vẫn là do ba và mẹ con quyết định, ha ha!

Nói xong, Phùng Viễn Hoa xoay người bước đi.

Phùng Viễn Hoa không nói thêm điều gì nữa. Thế gọi là điểm vừa trúng thì thôi, kế tiếp, phải trông chờ vào Trương Lam mẹ gà.

Gã xuất thân từ giới thượng lưu “đỏ”, nhà cao cửa rộng, gia đình quyền lực, so với bạn cùng lứa càng chín chắn, tinh ranh hơn về mặt mưu kế ứng biến, đây là kết quả của mưa dầm thấm đất từ nhỏ.

Phùng Viễn Hoa quả thật rất hiểu mẹ mình.

Loại chuyện này, chắc chắn Phùng Bá Lâm sẽ không làm, tuy Phùng Bá Lâm có chút ích kỷ, nhưng ở những vấn đề phải trái phân minh, ông ta sẽ giữ nguyên tắc, chỉ có vợ ông ta là sẽ bất chấp tất cả.

Mà thật ra, chỉ có Trương Lam làm là thích hợp nhất, nếu chẳng may sau này mọi chuyện bại lộ, bị vạch trần trước mặt ông cụ, cùng lắm bà sẽ bị cho là con dâu không hiểu chuyện, cha con Phùng Bá Lâm còn có một con đường sống để đi.

Buổi chiều cùng ngày, Trương Lam đến tìm Bành Viễn Chinh.

Với địa vị con dâu nhà họ Phùng của Trương Lam, khi bà đã biết Bành Viễn Chinh tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa ngành tiếng Trung khóa 91, thì việc tìm ra nhà Vương Bưư, bạn thân của hắn cũng không khó khăn gì lắm.

Đứng dưới lầu nhà Vương Bưư, Bành Viễn Chinh vừa thấy một phụ nữ trung niên phong thái yếu điệu, khí chất không tầm thường đứng cạnh chiếc xe màu đen, trong lòng hắn lập tức xuất hiện một dự cảm không tốt.

Hắn thoáng do dự một chút, rồi đi nhanh tới.

Từ lúc hắn xuất hiện, Trương Lam liền nhìn không rời mắt, đánh giá hắn.

- Xin hỏi, bà là Trương Lam phải không ạ? Tôi là Bành Viễn Chinh, bà tìm tôi?

Bành Viễn Chinh lập tức hỏi, lòng thầm đoán lai lịch của vị khách không mời mà đến này.

- À, Tiểu Bành, tôi nghe giáo sư Phùng nói, cậu có khối ngọc bội muốn bán? Đi thôi, chúng ta tìm chỗ nói chuyện.

Trương Lam nói xong, liền chủ động mở cửa sau xe hơi, nhiệt tình mời Bành Viễn Chinh lên xe.

Bành Viễn Chinh hơi lùi về phía sau một bước, lắc đầu, lại gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, bà có gì muốn nói, xin cứ nói thẳng ra đi.

Trương Lam không ngờ Bành Viễn Chinh không chịu lên xe, miễn cưỡng cười nói:

- Hay chúng ta đi ra ngoài một chút? Tôi muốn mua khối ngọc bội của cậu...

Nói xong, Trương Lam chủ động bước về phía lối ra khỏi khu cư xá, trán Bành Viễn Chinh hiện lên vẻ nghiêm nghị, cũng đi theo.

Trong một tiệm nước giải khát ngoài khu cư xá, đối diện với đường quốc lộ, Bành Viễn Chinh và Trương Lam ngồi đối mặt với nhau, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

"Năm tháng dài đằng đặc, thuở ấy trong thế tiến thoái lưỡng nan, cũng thật khó mà lựa chọn hay từ bỏ. Đã từng vui buồn tan hợp, vì sao vẫn cứ chấp nhất? Đường đời dài đằng đẵng, tìm kiếm, theo đuổi cái gì đây?"

Trong tiệm đang mở bài hát "Khát vọng", một ca khúc được lưu hành phổ biến khắp nơi từ cuối năm ngoái đến đầu năm nay, tiếng ca mượt mà của nữ ca sĩ ngôi sao khiến không ít khách ngồi trong tiệm say mê lắng nghe.

Nhưng Trương Lam tỏ vẻ hơi chán ghét, nhúu mày, không biết là không thích điệu nhạc này hay là không thích nữ ngôi sao ca nhạc này.

Tuy nhiên bà ta đến đây là để làm chuyện quan trọng, cũng chẳng quan tâm đến chuyện này.

- Tiểu Bành à, chúng ta là người quang minh chính đại, không cần phải rào đón, tôi là người sưu tầm và kinh doanh cổ vật, cậu có miếng ngọc bội kia, còn có giấy chứng nhận nguồn gốc của nó, tôi có thể trả giá cao cho cậu, bất cứ ai khác cũng không thể trả mức giá này đâu!

Trương Lam khẽ mỉm cười, lấy ra một cái va li nhỏ có khóa mật mã, mở ra, bên trong chất đầy những chồng tiền mặt.

- Đây là một trăm ngàn! Có đủ không? Nếu vẫn không đủ, chúng ta có thể thương lượng thêm!

Ánh mắt Bành Viễn Chinh như ngưng tụ lại.

Trong lòng hắn vốn đã xuất hiện một dấu hỏi to đùng, khi nhìn thấy va li đầy tiền này, trong nháy mắt, dấu hỏi liền hóa thành dấu chấm than, hắn gần như có thể kết luận, người đàn bà này nhất định là người của nhà họ Phùng.

Bà ta phải thu mua ngọc bội trong tay mình cùng với giấy chứng nhận, rõ ràng là muốn ngăn trở hắn nhận thân thích với Phùng lão. Ý nghĩ thật sự của chuyện này là gì, hắn còn chưa hiểu hết, nhưng đã nhận ra “mùi” của một âm mưu trong đó.

Bành Viễn Chinh cúi đầu cân nhắc, bộ dạng đó của hắn, theo con mắt của Trương Lam, là đã bị tiền làm động lòng.

Vào đầu những năm 90, một trăm ngàn tệ là một số tiền rất lớn. Trên thực tế, ngay cả Phùng Bá Lâm cũng không có nhiều tiền mặt như vậy, đây là tiền do Trương Lam mượn tạm của anh trai. Trương Lam không tin, một thằng nhóc nghèo khổ sinh trưởng ở một vùng quê nhỏ như vậy, lại có thể kháng cự được sự hấp dẫn của số tiền lớn đó.

Trương Lam rất tự tin, không ngờ Bành Viễn Chinh chậm rãi ngẩng đầu lên, cho bà một câu trả lời ngoài dự đoán:

- Cô Trương, nhưng cháu đã đồng ý bán cho một người mua rồi, không thể nói mà không giữ lời.
- Tiểu Bành rất thành thật. Cái gì mà nói không giữ lời? Ai ra giá cao hơn thì mình bán chứ! Cô biết đây là bảo vật gia truyền của gia đình cháu, không muốn để cháu phải chịu thiệt, mới trả giá cao như thế. Cháu cần phải suy nghĩ cho kỹ, bỏ qua rồi sẽ không có cơ hội đâu!

Thời buổi này không phải ai cũng phúc hậu như cô đâu nhé!

Trương Lam ngẩn ra, rồi lại cười, khuyên nhủ.

Bành Viễn Chinh thâm cười lạnh, thâm nghĩ, bà mà phúc hậu ư? Bất kỳ ai cũng còn phúc hậu hơn bà!

Trương Lam thấy không ngờ Bành Viễn Chinh vẫn do dự, cắn răng tiếp tục tăng giá lên:

- Tiểu Bành, thế này nhé, cô thật sự thích miếng ngọc bội này, nếu cháu đồng ý bán ngọc bội và giấy chứng nhận cho cô, cô sẽ tặng thêm cho cháu ba mươi nghìn, là một trăm ba mươi nghìn, được chứ?

Trong mắt Bành Viễn Chinh hiện lên vẻ ngưng trọng.

Hắn thông thả gật gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Được, cô Trương, cô đã trả giá cao như vậy, nếu cháu vẫn không đồng ý, thì cũng không phải cho lắm.

Trương Lam mừng như điên, vội vàng đứng lên nói:

- Tiểu Bành, cháu cứ chờ cô ở đây, cô lái xe đến ngân hàng rút tiền, chậm nhất nửa giờ sẽ quay lại, chúng ta tiền trao cháo múc, được không?

- Được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Trương Lam xách chiếc va li của mình lên, vội vã đi ngay. Thật sự là bà phải rút tiền, việc này không thể chậm trễ, chỉ cần mua được món đồ trong tay Bành Viễn Chinh, lại lừa gạt hắn lập tức rời khỏi Thủ đô, việc nhận thân thích lần này với Phùng lão sẽ thất bại ngay.

Nhưng Trương Lam vừa đi khỏi, Bành Viễn Chinh cũng lập tức rời khỏi tiệm giải khát, đón một chiếc taxi đi mất.

Hắn không quay về nhà Vương Bư, mà đi thẳng đến một khách sạn nhỏ thuê phòng ở, sau đó tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi cho Vương Bư, nói mình bận đi làm chút việc, vài ngày sẽ về.

Bành Viễn Chinh nằm ở khách sạn hơn hai tiếng đồng hồ, đến chạng vạng tối mới rời khách sạn, chậm rãi đi dọc theo đường cái vài cây số, mới tìm một buồng điện thoại gọi cho Phùng Thiển Như.

- Ồ, xin chào.

Trong điện thoại truyền ra giọng nói du dương, ưu nhã của Phùng Thiển Như.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, rồi khẽ cười nói:

- Chào em, tôi là Bành Viễn Chinh.

16. Chương 16: Lấy Lui Vì Tiền, Tìm Tòi Trước Khi Hành Động

- Bành...Huấn luyện viên Bành? Là anh à? Anh đang ở đâu vậy?

Phùng Thiển Như có chút bất ngờ.

- Là như thế này, Phùng muội, thật sự là ngại quá. Chiều hôm nay lại có một người tìm đến tôi, nói là do giáo sư Phùng giới thiệu, ngả giá muốn mua lại món đồ của tôi. Tôi cảm thấy giá của bà ta đưa ra rất thích hợp, nên chuẩn bị bán. Ngày mai tôi sẽ không đến đâu. Thành thật xin lỗi.

Bành Viễn Chinh nói rất nhanh, căn bản không cho Phùng Thiển Như thời gian trả lời. Sau đó lập tức cúp điện thoại.

- Này, này, anh nói cho rõ chứ, là ai mua vậy? Này, anh đừng cúp....

Phùng Thiển Như sốt ruột hô to lên nhưng trong điện thoại đã truyền đến tiếng tí tách.

Bành Viễn Chinh nói chuyện điện thoại xong, lượn qua một vòng, tìm một quán cơm, tùy ý ăn một chút gì đó, sau đó mới chậm rãi quay về khách sạn.

Hắn gọi điện thoại cho Phùng Thiển Như, không phải là không có mục đích, lại càng không phải bỏ dỡ giữa chừng, chặt đứt kế hoạch tìm người thân, mà là lấy lui vì tiền, tìm tòi trước khi hành động.

Hắn biết rõ ràng, người gọi là “giáo sư Phùng” chính là con cả Phùng Bá Đào của Phùng gia. Biết rõ hắn trong tay có miếng ngọc bội và mảnh giấy viết tay của Phùng lão hiện tại chỉ có người của Phùng gia. Bởi vậy, người phụ nữ trung niên tự xưng là “người do giáo sư Phùng giới thiệu” Trương Lam, rất có khả năng là gia quyến của Phùng gia.

Trương Lam vì sao phải làm như vậy, đó là hành vi cá nhân hay là hành vi gia tộc? Bành Viễn Chinh cảm thấy không rõ. Nhưng hắn có thể thông qua Phùng Thiển Như đem tin tức này truyền về Phùng gia, thử một chút động tĩnh của Phùng gia, hóa bị động thành chủ động, tiêu trừ một số chứng ngại vô hình, hóa giải những phiền lưu không đáng có.

Sự tình trọng đại, cách đối nhân xử thế ở hai kiếp, biết rõ tình đời ảm lạnh, do đó hắn không thể không cẩn thận.

Bành Viễn Chinh một cuộc điện thoại đã khiến cho Phùng gia đại loạn.

Vợ chồng Phùng lão rất coi trọng buổi sáng gặp mặt ngày mai. Bởi vì gặp mặt Bành Viễn Chinh ở tòa nhà Đại Hồng không thích hợp. Trước khi chưa xác minh được thân phận của Bành Viễn Chinh, Phùng lão sẽ không để cho Bành Viễn Chinh bước chân vào Đại Hồng Môn được.

Cuộc gặp mặt được an bài ở nhà Phùng Bá Đào. Vợ chồng Phùng lão buổi chiều hôm nay đơn giản gọn nhẹ, chạy đến nhà con trai lớn, bỏ qua tất cả công việc để đến gặp Bành Viễn Chinh.

Phùng Bá Đào đang nói chuyện với cha mẹ trong phòng khách thì Phùng Thiển Như sắc mặt khó coi từ trong phòng ngủ đi ra, nhỏ giọng bên tai cha mình vài câu.

Phùng Bá Đào sắc mặt biến đổi, cau mày lại.

Phùng lão quét mắt nhìn Phùng Bá Đào, thản nhiên nói:

- Bá Đào, đã xảy ra chuyện gì? Thôi, Thiển Như, con nói cho ông nội biết, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Phùng Thiển Như kính cẩn ngồi bên cạnh Phùng lão trên sofa, nhẹ nhàng nói:

- Ông nội, vừa rồi Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho con, nói là có người tìm đến anh ta, bỏ ra hơn một trăm ngàn mua lại món đồ trong tay anh ta, còn nói là do ba giới thiệu.

- Ông nội, Bành Viễn Chinh nói ngày mai anh ta sẽ không đến. Anh ta chuẩn bị đem món đồ bán cho người đó.

Phùng Thiên Như lời nói có chút áp úng. Nhưng Phùng lão là người khôn khéo, lập tức liền hiểu ra trong đó có ẩn khúc. Sắc mặt của ông trầm xuống, đột nhiên vỗ bàn thật mạnh.

Phùng Thiên Như hoảng sợ, khẩn trương đứng dậy.

Phùng Bá Đào cũng đứng dậy, cười nói:

- Ba, xin ba bớt nóng giận.

Phùng lão thở ra một cái, cố nén cơn lửa giận, hạ giọng nói:

- Mau đi gọi vợ chồng Bá Lâm đến đây cho ba. Để bọn chúng tự mình nói ra.

Sự tình đã rõ ràng. Phùng Bá Đào sẽ không làm chuyện này. Người ở Phùng gia có thể làm ra chuyện đó cũng chỉ có vợ chồng Phùng Bá Lâm.

Vợ chồng Phùng Bá Lâm và Trương Lam chột vạt chạy đến nhà anh cả, bị Phùng lão mắng cho một trận. Trương Lam ngồi ở phòng khách, sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nói cái gì. Bà hôm nay đã là lợn lành thành lợn què. Chẳng những không được việc mà còn khiến cho Bành Viễn Chinh lật ngược tình thế. Khi bà từ ngân hàng chạy đến thì Bành Viễn Chinh đã sớm không thấy tung tích rồi.

Ngay trước mặt ông cụ và cả nhà anh cả, Phùng Bá Lâm không thể không kiên trì giúp vợ giải thích, nhưng rốt cuộc cũng vô dụng, căn bản không thể vượt cơn giận của Phùng lão.

Phùng lão vừa tức giận, lại vừa đau lòng.

Ông ấy ở trong chiến tranh làm thất lạc đứa con trai của mình, tìm kiếm hơn mười năm không có kết quả, hiện giờ thật vất vả lắm mới có một chút manh mối. Chỉ cần chứng thực vật chứng, trải qua giám định khoa học, ông có thể tìm thấy cốt nhục còn thất lạc ở nhân gian của mình. Mặc dù con trai không còn nữa, nhưng dù sao cũng còn một đứa cháu.

Mặc dù bây giờ ông nắm giữ quyền bính trong tay, nhưng dù sao ông cũng vẫn là một ông già, một người rất coi trọng cốt nhục huyết mạch của mình, không khác gì những ông già khác.

Nhưng trong lúc ông đang vui mừng và chờ mong nhận lại đứa cháu thì lại xảy ra chuyện như vậy. Ông xem ra, đây cũng gần như là một hình thức cốt nhục tương tàn.

Nhưng Phùng lão chung quy cũng không phải là ông già bình thường. Giờ phút này, ông suy xét không chỉ là tìm lại được người thân mà còn phải khiến cho toàn bộ gia tộc họ Phùng hòa thuận, yên ổn. Ông là lãnh đạo trung tâm của nước cộng hòa, không thể không giữ gìn hình tượng cá nhân và gia tộc.

Chuyện này không thể tiếp tục truy cứu, bởi vì cứ truy cứu thì không có bất luận một ý nghĩa nào. Hiện tại quan trọng là phải khẩn trương tìm lại đứa nhỏ đó, tránh cho những sự việc không đáng xảy ra.

- Mẹ Viễn Hoa, hiện tại đứa nhỏ đó đi đâu rồi? Con hãy đem sự việc kể lại tỉ mỉ cho ba nghe.

Phùng lão áp chế cơn giận, nhẹ nhàng hỏi.

Trương Lam xấu hổ, cúi đầu kính cẩn nói:

- Ba, con thật không biết cậu ấy đi đâu. Khi con trở về thì không thấy tăm hơi của nó. Sau đó con có hỏi bạn học của cậu ấy, cũng không biết cậu ấy ở đâu.

Phùng lão nghe xong, không kìm nổi hừ lạnh một tiếng.

Trương Lam khẩn trương im miệng, không dám nhiều lời.

Phùng Bá Lâm há miệng thở dốc, trong lòng thầm mắng vợ mình đúng là ngu xuẩn. Có làm chuyện gì thì cũng biết lau dọn cho sạch sẽ. Chẳng những bị tên tiểu tử kia đùa giỡn một phen mà còn bị ông cụ nắm đầu.

Không chỉ có Phùng Bá Lâm trong lòng âm thầm mắng Trương Lam mà đứa con trai Viễn Hoa ở nhà cũng âm thầm oán giận mẹ y. Nếu Phùng Viễn Hoa làm việc này, khẳng định sẽ không tự mình ra mặt, lại càng không nói ra thật tên họ. Có thể Trương Lam cũng thật không ngờ, Bành Viễn Chinh vốn là lúc này chuẩn bị mà đến. Ngoài mặt xem ra hần đứng ngoài sáng, Phùng gia đứng trong tối quan sát hần. Nhưng trên thực tế, hần mới đứng trong tối quan sát Phùng gia ngoài ánh sáng.

Cho nên, Trương Lam mới bị Bành Viễn Chinh lừa gạt.

- Bá Đào, hãy nghĩ biện pháp tìm lại đứa nhỏ đó, trực tiếp mang đến gặp ba. Ngày mai, ba chờ con ở đây.

Phùng lão đột nhiên đứng dậy, phẩy tay bỏ đi, trực tiếp bước vào phòng ngủ. Bà cụ Phùng thở dài, hung hăng trừng mắt nhìn vợ chồng Phùng Bá Đào, rồi đi theo chồng.

Bà cụ Phùng vừa vào cửa, thấy Phùng lão đang ngồi trên ghế sofa suy nghĩ không nói, liền cười khuyên nhủ:

- Lão Phùng à, ông cũng đừng nóng giận nữa. Lòng bàn tay mu bàn tay cũng đều là thịt, đều là con của mình, còn so đo làm gì. Vợ chồng Bá Lâm có chút không biết suy nghĩ, ông cũng không phải không biết. Thôi đi, chỉ cần tìm lại được đứa nhỏ, chúng ta nhận lại nó, thì mọi việc đều không có gì.

Phùng lão đột nhiên mỉm cười:

- Thục Trân à, đứa nhỏ này tâm cơ không nhỏ đâu. Rất có óc tư duy, tôi nghĩ không đơn giản như vậy.

Bà cụ Phùng ngăn ra:

- Như vậy là như thế nào?

Phùng lão lắc đầu:

- Gặp đứa nhỏ rồi hãy nói sau. Thục Trân, lát nữa bà nói với Thiến Như, bảo nó ngày mai ở nhà chờ điện thoại, đứa bé đó chỉ sợ sẽ gọi điện thoại đến đây.

17. Chương 17: Gặp Phùng Lão

Buổi sáng ngày hôm sau. Phùng Thiến Như quả nhiên nhận được điện thoại. Tuy nhiên không phải là điện thoại của Bành Viễn Chinh, mà là Tiêu Niệm Ba.

Tiêu Niệm Ba nói Bành Viễn Chinh phải đi, nên chuẩn bị mời Bành Viễn Chinh bữa cơm trưa đưa tiễn, muốn Phùng Thiến Như tham gia. Phùng Thiến Như mừng như điên, lập tức ước hẹn thời gian với Tiêu Niệm Ba, sau đó nói với nhà một tiếng rồi ngồi xe đến trường đại học Kinh Hoa.

Khi Phùng Thiến Như đến thì Bành Viễn Chinh đang cùng với đám người Tiêu Niệm Ba ngồi trên đám cỏ tại bãi phân cách nói chuyện. Phùng Thiến Như bảo lái xe dừng lại, xuống xe đi đến một mạch, không cần phân trần, nắm cánh tay Bành Viễn Chinh lôi vào trong xe. Cô vâng lệnh ông cụ, mặc kệ như thế nào, trước đem Bành Viễn Chinh về rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh bất ngờ khi bị Phùng Thiến Như kéo lên xe.

Đám người Tiêu Niệm Ba thấy Phùng Thiến Như vội vàng mà đến, rồi lại kéo tay Bành Viễn Chinh lôi đi, đều không khỏi tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn chiếc xe Hồng Kỳ màu đen lao đi, kinh ngạc không nói nên lời.

Chẳng lẽ Phùng Thiến Như và Bành ca...Không thể nào? Điều này sao có thể? Tiêu Niệm Ba vì ý nghĩa đột nhiên xuất hiện này của mình mà hoảng sợ.

Trên xe, Bành Viễn Chinh cố dằn cơn sóng trong lòng, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Phùng muội à, em mang tôi đi đâu vậy? Tôi nói với em, ngày hôm qua tôi có hỏi ý kiến của mẹ, mẹ tôi không đồng ý bán, nói là dù sao cũng là kỷ vật do cha tôi để lại, có bao nhiêu tiền cũng không bán. Cho nên tôi chuẩn bị trở về.

Phùng Thiến Như không giải thích, cũng không đáp lời, chỉ có điều từ vị trí lái phụ quay đầu lại, nhìn Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói một câu:

- Là ông nội tôi muốn gặp anh.

- Ông nội em? Gặp tôi?

Bành Viễn Chinh ngoài miệng lại hỏi một câu.

Phùng Thiến Như không trả lời.

Chiếc xe chạy như bay, không bao lâu sau thì tiến vào nhà của Phùng Thiến Như, khu nhà ở của Các bộ và Ủy ban trung ương. Ngay cổng có lính gác, tuy rằng cảnh vệ ở đây cấp bậc kém xa so với khu Đại Hồng Môn, nhưng cũng không phải người bình thường nào cũng đến được.

Phùng Thiến Như ngồi chiếc xe này, hiển nhiên là xe chuyên dụng của ba cô. Số xe nằm trong trí nhớ của cảnh vệ. Khi chiếc xe giảm tốc độ, lính gác giơ tay cúi chào, sau đó chiếc xe lại nhấn ga vọt lên.

Điều khiển Bành Viễn Chinh không ngờ đây chỉ mới là cửa thứ nhất. Chiếc xe ô tô chậm rãi tiến vào sâu bên trong, lúc này cánh cổng thứ hai lại hiện ra. Tại đây không ngờ có hai cảnh vệ, một ngồi trong trạm canh gác, một đứng bên ngoài.

Mặc dù là quen thuộc với chiếc xe, nhưng cảnh vệ vẫn theo lệ thường lại nhìn qua vài lần. Đang muốn cho đi thì thấy bên trong có một người xa lạ, liền ra hiệu bước xuống xe.

Phùng Thiến Như nhảy xuống xe, nhỏ giọng nói vài câu với cảnh vệ, sau đó viết tên Bành Viễn Chinh vào quyển sổ, rồi ký tên của mình vào, sau đó mới leo lại lên xe, chạy vào tiểu viện số 2 bên trong.

Chỗ ở này cơ bản đều là hệ thống cán bộ bộ môn trung tầng, từ cấp thứ trưởng trở lên.

Bành Viễn Chinh ở trong xe có chút cảm thán. Quả là gia tộc quyền quý. Đây chỉ mới là nhà của Phùng Bá Đào, còn nếu là nhà của ông cụ thì còn cảnh giới đến cỡ nào.

Chiếc xe dừng lại ở một tòa nhà màu vàng nhạt.

Phùng Bá Đào là cán bộ trung tầng, nên được đãi ngộ một tòa nhà lầu. Tòa nhà này cũng chẳng khác gì cái biệt thự cho lắm.

Phùng Thiến Như nhảy xuống xe, bước ra mở cửa, rồi sau đó xoay người nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

- Đi thôi, đây là nhà của tôi, ông nội và ba tôi đều đang chờ anh.

Bành Viễn Chinh im lặng, không nói điều gì. Đã đến nước này, bất luận cái gì cũng đều là già mồm cãi láo.

Nhưng ngay khi Phùng Thiến Như mở cửa nhà, thì Bành Viễn Chinh đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Bước vào cánh cửa này, vận mệnh của hắn sẽ thay đổi. Nhưng đối với hắn mà nói, sau cánh cửa này ẩn chứa biết bao nhiêu điều xa lạ, và cũng đợi hắn không biết bao nhiêu cơ hội và khiêu chiến, và còn có thể có những cơn sóng gió.

- Mời vào!

Phùng Thiến Như mỉm cười tao nhã.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, bước vào trong.

Bên trong cánh cửa là phòng khách rộng lớn. Phòng khách trang hoàng và bài trí đều rất cổ kính. Dụng cụ gia đình đều là những vật dụng truyền thống, điêu khắc tinh xảo, đủ làm nổi bật thân phận và phẩm vị của chủ nhân. Ở chính giữa phòng khách có một tấm bảng, trên đó có khắc bốn chữ to rồng bay phượng múa “Khắc Kỷ Thủ Thành”.

Nhìn chữ viết này có thể thấy được trình độ thư pháp rất cao. Bành Viễn Chinh đoán đây chính là bút tích của Phùng lão.

Phía dưới tấm thư pháp là hai bình sứ cao 40 cm với hình hoa mẫu đơn và phú quý. Chính giữa hai bình sứ là một cây bút lông, một cái chặn giấy đầu sứ tử và một nghiên mực cổ.

Sàn nhà được lát đá cẩm thạch, không vương một hạt bụi. Bành Viễn Chinh bước lên trên, cứ có cảm giác như bước trên một tấm gương, có chút không được tự nhiên.

Hắn chậm rãi ngừng đầu, thẳng sống lưng. Trước mắt hắn là mười mấy người của Phùng gia đang ngồi trên ghế sofa, có bề trên, có văn bối, thần thái đều không đồng nhất.

Ở chính giữa là hai ông bà già. Ông cụ thì thần thái ngưng trọng, tướng mạo uy nghiêm. Còn bà cụ thì mặt mũi hiền lành, phong thái cao quý.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước phía sau Phùng Thiên Như, khéo mắt phát hiện, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, nhất là ánh nhìn của ông cụ.

- Đến đây, Tiểu Bành, ngồi xuống đi.

Phùng Bá Đào khẽ mỉm cười, đứng dậy chào hỏi.

- Xin cảm ơn!

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, bước chân trầm ổn, ngồi xuống một bên ghế sofa, mặc cho ánh mắt vừa xấu hổ vừa giận dữ của Trương Lam đang ngồi đối diện nhìn hắn.

Phía sau vợ chồng Trương Lam và Phùng Bá Lâm là một chàng thanh niên cao 1m75, mặc một chiếc áo thun màu xanh nhạt, bộ dạng cực kỳ cao ngạo. Mặc dù vẫn ung dung khoanh tay trước ngực, nhưng vẫn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn hắn. Bành Viễn Chinh rõ ràng có thể cảm thấy chàng thanh niên này đang nhìn hắn bằng ánh mắt ngạo mạn và khinh miệt.

- Tiểu Bành, đây là cha mẹ tôi. Còn đây là chú thím hai của Thiên Như. Còn đây là cô dượng của Thiên Như. Và đây là Phùng Viễn Hoa, em họ của Thiên Như.

Phùng Bá Đào cười, giới thiệu toàn bộ trên dưới của Phùng gia cho Bành Viễn Chinh. Với mỗi một người hắn đều gật đầu chào hỏi.

Từ lúc Bành Viễn Chinh từ cửa bước vào, Phùng lão vẫn im lặng nhìn hắn. Thấy quần áo của hắn tuy mộc mạc, nhưng thần thái cử chỉ tự nhiên hào phóng, nho nhã lễ độ, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh thì không khỏi âm thầm tán thưởng.

- Tiểu Bành à, là như thế này, tôi biết cậu trong lòng có chút nghi vấn. Cậu cũng đừng vội, từ từ rồi sẽ nói với cậu thôi.

Phùng Bá Đào cười, vừa muốn nói gì thì lại nghe Phùng lão mở miệng:

- Tiểu tử kia, miếng ngọc bội và tờ giấy nhận người thân của cậu có thể cho tôi xem hay không?

Phùng lão thanh âm ngưng trọng, trầm thấp, bài bản hẳn hoi, hơi có chút phương ngôn của người Giang Nam.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, gật đầu, từ trong túi xách lấy ra miếng ngọc bội và tờ giấy, đứng dậy cung kính đưa qua.

Phùng lão thần sắc ngưng trọng, cầm miếng ngọc bội trong tay, cẩn thận kiểm tra. Sau đó lại chuyển sang tờ giấy, vừa liếc mắt một cái thì bàn tay liền có chút run rẩy.

Phùng lão run run đặt miếng ngọc bội và tờ giấy lên bàn bên cạnh, mắt nhắm lại, xúc động thở ra một tiếng. Mà bà cụ Phùng bên cạnh đã sớm không kìm nổi hai mắt đỏ lên, nước mắt từ đầu chảy xuống.

Không khí trong phòng khách trở nên vô cùng yên lặng. Ông cụ chưa mở miệng, thì những người khác cũng không dám chủ động nói cái gì. Nhưng xem biểu hiện của vợ chồng ông cụ, thì người thanh niên trước mắt trên cơ bản chính là cốt nhục chia lìa của Phùng gia.

Phùng Thiến Như đứng phía sau Phùng Bá Đào, trong lòng cũng có chút khấn trương.

Đã đến nước này, nhưng Bành Viễn Chinh ngược lại lại không khấn trương. Hắn biết sự tình đã thành. Dù sao thì hắn cũng không phải là giả. Đối mặt với quan hệ huyết thống, hắn sợ gì chứ?

Thật lâu sau.

Phùng lão thần sắc chậm rãi trở nên bình tĩnh. Ông đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt cố ý dụ dằng, thần nhiên nói:

- Tiểu tử, tôi có thể hỏi một chút hay không? Cậu đến thủ đô lần này, chính là muốn bán miếng ngọc bội gia truyền? Vì sao phải bán?

- Sức khỏe mẹ tôi không được tốt, kinh tế trong nhà lại kém, nên rất cần tiền.

Bành Viễn Chinh “thành thành thật thật” hồi đáp.

Nói rất thẳng thắn, thẳng thắn đến mức khiến Phùng gia không biết nên khóc hay nên cười. Tuy nhiên, lời này truyền vào tai vợ chồng Phùng lão lại biến thành thương cảm.

Phùng lão khoe miệng hiện lên một nụ cười hàm ý:

- Một khi đã như vậy, hiện tại vì sao lại không bán?

- Tôi đến đây là giấu mẹ tôi. Ngày hôm qua mẹ tôi gọi điện thoại, kiên quyết phản đối, bảo tôi trở về ngay.

Bành Viễn Chinh tiếp tục trả lời.

Phùng lão nghe câu trả lời này, không ngờ trầm mặc hơn.

18. Chương 18: Kiên Quyết

Không khí trong phòng khách Phùng gia lại lâm vào trầm mặc. Quy củ của đại gia tộc rất nghiêm, nhất là ở Phùng gia. Chỉ cần Phùng lão chưa lên tiếng, thì không ai dám mở miệng nói lung tung, cho dù là bà cụ Phùng.

Nhưng đứa cháu trai duy nhất của Phùng gia, con trai Phùng Bá Lâm là Phùng Viễn Hoa đột nhiên chủ động cười, rót trà vào tách trà sứ men xanh cho Phùng lão, sau đó làm bộ như không có ý định hỏi Bành Viễn Chinh:

- Bành tiên sinh, anh muốn uống nước hay là cà phê?

Bành Viễn Chinh hơi hạ thấp người, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn, không cần.

- Haha, Bành tiên sinh, anh trước kia quen biết chị Thiến Như sao?

Phùng Viễn Hoa nhân cơ hội này mở miệng.

Không thể không nói, Phùng Viễn Hoa đích thật là rất thông minh và khôn khéo. Hôm nay, khi có Phùng lão ở đây, tất cả bề trên trong nhà đều duy trì trầm mặc, vốn không có chỗ cho một văn bối như y lên tiếng. Nhưng y đã dùng phương thức này để khéo léo lên tiếng.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Phùng Thiến Như, lắc đầu:

- Tôi không biết!

- Không biết? Không thể nào. Không phải hai người là bạn học sao?

Phùng Viễn Hoa hỏi rất nhanh, rồi lại thần nhiên nói:

- Bành tiên sinh, hẳn là biết ông nội của tôi là ai, và cũng biết ông nội tôi hôm nay tìm anh là vì cái gì?

Phùng Viễn Hoa lời nói rất bình thản, nhưng ẩn chứa sự sắc bén trong đó. Bành Viễn Chinh là người ra sao, nhưng trước mặt người tâm địa sâu như Phùng Viễn Hoa thì cũng không tính cái gì. Nghe xong lời nói

của Phùng Viễn Hoa, Bành Viễn Chinh liền trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng nét mặt không biểu hiện gì.

- Tôi biết Phùng lão, tôi trên TV có nhìn thấy qua.

Hắn nhẹ nhàng cười, nhưng lại hơi có chút cảm thán, lại hướng về phía Phùng lão:

- Tôi hiện tại biết rất rõ, ngài tìm tôi hẳn là có liên quan đến miếng ngọc bội.

- Đúng vậy, cậu rất thông minh.

Phùng lão cầm miếng ngọc bội và tờ giấy, cười ôn hòa:

- Miếng ngọc bội này là do tôi lúc trước để lại, còn tờ giấy cũng là do tôi tự tay viết.

Nói xong, Phùng lão ánh mắt sáng ngời nhìn Bành Viễn Chinh.

Phùng lão nói đến đây, tương đương với việc ông thừa nhận cha hắn là đứa con thất lạc năm xưa, và ông chính là ông nội của hắn.

Lời nói của Phùng lão khiến vợ chồng Phùng Bá Lâm nhú mào. Còn Phùng Viễn Hoa thì bàn tay nắm thành nắm đấm.

Dựa theo lẽ thường, lúc này Bành Viễn Chinh hẳn là thuận thế tiến lên, ngay tại chỗ nhận người thân.

Nhưng Bành Viễn Chinh vẫn không nhúc nhích. Thần sắc của hắn phức tạp, con người phát ra sự tang thương, ngồi một chỗ im lặng không nói.

Phùng Thiên Như cảm thấy sốt ruột, nhìn chăm chăm về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh vẫn cố tình như không thấy.

Lúc này, Bành Viễn Chinh cảm giác Phùng lão dường như đối với hắn sinh ra chút hoài nghi. Nếu không, ông sẽ không ám chỉ như vậy.

Mặc dù mưu trí của Bành Viễn Chinh có sâu xa, mặc dù hắn có kiến thức và suy nghĩ hơn người của kiếp trước, nhưng hắn biết rõ, trước mặt người nắm giữ quyền to của một nước cộng hòa, hắn gần như chỉ là một tấm giấy trắng.

Bằng trực giác, Bành Viễn Chinh đoán được Phùng lão hoài nghi động cơ của hắn. Cái gọi là vào thủ đô bán ngọc bội, tuy nhiên chỉ là ngụy trang mà thôi.

Tuy nhiên, mặc dù Phùng lão hoài nghi, Bành Viễn Chinh cũng không để trong lòng. Bởi vì vật chứng đều là thật, thân thể của cha hắn cũng là thật, không có bất luận điều gì giả tạo. Hắn chính là cháu đích tôn của Phùng lão, không thể nghi ngờ. Như vậy là đủ rồi.

Chủ động nương nhờ họ hàng thì thế nào?

Phùng lão nếu đã giáp mặt thừa nhận ngọc bội và tờ giấy là tự tay ông viết. Đây chính là thái độ thừa nhận người thân.

Chân chính khiến Bành Viễn Chinh duy trì thái độ trầm mặc chính là thái độ của người nhà Phùng gia.

Bành Viễn Chinh rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt của người khác. Hắn đã sớm phát hiện, người của Phùng gia, ngoại trừ vợ chồng Phùng Bá Đào và con gái Phùng Thiên Như thì tất cả đều không thích hắn.

Vợ chồng Phùng Bá Lâm thì thân thái vừa có bài xích, vừa có khinh miệt, thậm chí là căm thù. Con trai của họ Phùng Viễn Hoa thì kiêu ngạo. Còn vợ chồng Phùng Bá Hà thì hồ hững, cao cao tại thượng.

Bành Viễn Chinh trong lòng không khỏi cảm thán, cái gọi là huyết nhục thiên tính, nói thì dễ nghe nhưng chỉ là hình thức. Đối với cha hắn, đứa con thất lạc từ nhỏ của Phùng lão, người của Phùng gia kỳ thật không có bao nhiêu cảm tình. Nếu không phải vợ chồng Phùng lão chấp nhất, hắn chỉ sợ ngay cả cửa Phùng gia cũng không được vào.

Hắn nếu muốn chân chính bước chân vào ngôi nhà quyền quý này, xem ra cũng không dễ dàng.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ như vậy nên trong lòng cảm thán rất nhiều. Sự kiên quyết tiềm tàng trong huyết mạch dần dần chiếm thế thượng phong. Phùng lão tuy rằng ám chỉ có thể nhận hấn, nhưng không có công khai thái độ. Một khi đã như vậy, hấn càng không thể bày ra sự nôn nóng của mình.

Bởi vì điều này sẽ khiến cho người của Phùng gia chẳng những xem nhẹ hấn mà còn có khả năng bài xích hấn.

Bành Viễn Chinh đột nhiên đứng dậy, đi về phía vợ chồng Phùng lão cúi chào, sau đó cầm lấy miếng ngọc bội và tờ giấy trên bàn, không chùn bước xoay người bỏ đi.

Vợ chồng Phùng Bá Đào kinh ngạc. Phùng Thiển Như kinh hô một tiếng đuổi theo, do dự một chút Phùng Viễn Hoa, cũng chạy theo ra ngoài.

Vợ chồng Phùng Bá Lâm có chút vui sướng khi người khác gặp họa, còn Phùng Bá Hà thì tò mò nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh rời đi, nhìn từ trên xuống dưới.

Bà cụ Phùng thì sốt ruột đứng dậy, há miệng định gọi, rồi lại vô lực ngồi xuống.

Còn Phùng lão thì vẫn ngồi một chỗ, sắc mặt nghiêm nghị, con ngươi sáng ngời.

Bành Viễn Chinh ra khỏi nhà Phùng Bá Đào, vội vàng xuống lầu.

Sau khi đi mấy chục thước, gần đến bãi đỗ xe, thì phía sau truyền đến tiếng thở dốc của Phùng Thiển Như:

- Bành Viễn Chinh, anh đứng lại.

Bành Viễn Chinh dừng bước, chậm rãi quay đầu nhìn Phùng Thiển Như, thần sắc bình tĩnh, chỉ có điều ánh mắt vẫn rất kiên nghị và kiêu ngạo, khiến Phùng Thiển Như tim đập nhanh hơn.

Phùng Thiển Như ánh mắt hơi có chút né tránh, sâu kín thở dài:

- Đến nước này rồi, tôi nghĩ anh cũng nên hiểu rõ. Ba của anh chính là đứa con trai thất lạc của ông nội tôi. Anh chính là em họ của tôi. Nơi này là nhà của anh, ông bà nội là ông bà nội của anh, anh chẳng lẽ không nhận sao?

- Haha, chuyện này có lẽ như vậy. Nhưng đối với tôi mà nói thì rất đột ngột, có chút không tiếp nhận được.

Bành Viễn Chinh khẽ cười:

- Hơn nữa, chuyện này không phải là tôi có nhận hay không. Miếng ngọc bội đó là của các người thì sẽ để lại cho các người.

- Nói nghe hay thật!

Phía sau Phùng Thiển Như là Phùng Viễn Hoa đang cười khinh miệt. Giờ phút này không có bề trên, nhất là không có ông nội, y không cần che giấu điều gì.

- Kỳ thật, nếu Bành tiên sinh là người biết tự trọng, thì chuyến đi lần này không nên đến. Đương nhiên, nhận người thân là quyền tự do của anh, chẳng qua là của Phùng gia chúng tôi không dễ qua như vậy. Muốn cá chép hóa rồng thì hơi khó khăn đấy.

Phùng Viễn Hoa không mẫn, không nhát nói, chậm rãi bước đến gần Bành Viễn Chinh.

Phùng Viễn Hoa kỳ thật hiểu rất rõ, vật chứng vô cùng xác thực, Bành Viễn Chinh khẳng định là đứa cháu thất lạc của Phùng lão. Điều này là không thể sửa đổi. Chỉ cần Phùng lão an bài, lấy máu của Bành Viễn Chinh đến Mỹ là xét nghiệm DNA, sau khi có kết quả thì Phùng lão khẳng định là sẽ cho hấn trở về nhận tổ tông.

Y không thể ngăn cản, chỉ có điều y muốn dùng ngôn ngữ của mình để tận đi ý đồ của Bành Viễn Chinh, khiến Bành Viễn Chinh thẹn quá hóa giận, trước mặt Phùng lão biểu hiện không chịu nổi, thậm chí là tức giận ông cụ, từ đó lưu lại ấn tượng xấu. Cứ như vậy, cho dù Bành Viễn Chinh tiến vào Phùng gia, thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị dòng chính đời thứ ba của y.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng nhìn Phùng Viễn Hoa, ánh mắt rất bình tĩnh. Một lát sau, hấn phát hiện vợ chồng Phùng lão đang chậm rãi đi đến thì lúc này mới thần nhiên nói:

- Tôi không phải là nông nghênh, cũng không phải là người không biết liêm sỉ. Có vài thứ, không phải cậu hay tôi có thể quyết định được. Nhưng xin cậu nhớ kỹ, tôi không có ý định thấy người sang bắt quàng làm họ, trèo lên chức cao. Hơn nữa, cánh cửa Phùng gia rất cao, tôi trèo lên không nổi.

Phùng Viễn Hoa sắc mặt cứng đờ, đang muốn phản bác thì lại nghe phía sau truyền đến tiếng hừ nhẹ. Y hoảng sợ, nghe ra động tĩnh của ông nội thì lập tức quay đầu lại, về mặt cung kính nói:

- Ông nội, sao ông lại ra đây? Ông phải về Đại Hồng Môn sao?

Phùng lão quét mắt nhìn Phùng Viễn Hoa, Phùng Viễn Hoa liền im lặng lui hai bước.

19. Chương 19: Phùng Lão An Bài

Phùng lão tiến lên một bước, nhìn Bành Viễn Chính mỉm cười:

- Cậu bé, tôi nói cho cậu biết, cậu đây không phải là trèo cao mà là về nhà. Cửa chính Phùng gia luôn rộng mở đối với cậu.

Nói xong, một chiếc xe hơi cao cấp màu đen trở tới. Hai người đàn ông thân hình cao lớn, áo mũ chỉnh tề nhanh chóng nhảy từ trên xe xuống, mở cửa xe, kính cẩn đứng chờ một bên.

Phùng lão nói xong liền xoay người bước lên xe, hướng Bành Viễn Chính ôn hòa gật đầu.

Bà cụ Phùng trước khi lên xe, nắm chặt tay Bành Viễn Chính, nước mắt che phủ gương mặt, sau đó lấy từ trong túi một tờ giấy nhét vào trong tay Bành Viễn Chính, dịu dàng nói:

- Đứa nhỏ, đây là điện thoại trong nhà bà nội, có cái gì khó khăn thì trực tiếp gọi cho bà nội nhé.

- Đứa nhỏ này....Ai!

Bà cụ Phùng quay đầu lại trừng mắt nhìn Phùng Viễn Hoa, dương tay chỉ rồi khế lắc đầu.

Phùng Viễn Hoa trong lòng run lên, biết mình hôm nay lợn lành thành lợn què, kế ly gián không thành, ngược lại còn gây ấn tượng xấu trong mắt ông bà nội, nên không khởi ảo não, sự chán ghét Bành Viễn Chính ngày càng nhiều hơn.

Hai vợ chồng Phùng lão lên xe rời khỏi.

Bành Viễn Chính thở phào một cái. Hắn trong lòng hiểu được, việc nhận người thân cơ bản đã thành công một phần. Kế tiếp, Phùng gia sẽ an bài cho hắn và Phùng lão kiểm tra huyết thống. Chỉ cần có kết quả thì hắn chính là dòng chính đời thứ ba của Phùng gia.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chính tạm thời cũng không muốn đổi thành họ Phùng. Hắn biết rõ, cha của hắn đã không còn, hắn và mẹ sống cô đơn lẻ bóng, nôn nóng vào Phùng gia chưa chắc là chuyện tốt.

Chi bằng cứ ẩn thân làm một hậu duệ không ra mặt của Phùng gia. Có thân phận bí mật như vậy, dựa vào năng lực cá nhân của hắn, hắn tin tưởng bản thân mình có thể trong quan trường xông ra một đoạn đường bằng phẳng.

Phùng Thiển Như ở một bên vui mừng, vươn tay ra với Bành Viễn Chính:

- Tôi là nên gọi anh là em họ hay là huấn luyện viên Bành?

Bành Viễn Chính cười:

- Cứ gọi là Bành Viễn Chính đi.

- Còn già mồm cái lão chi nữa, chỉ sợ là hận không thể ngay lập tức đổi thành Phùng Viễn Chính.

Phùng Viễn Hoa có chút không cam lòng, đứng ở một bên cười lạnh.

- Viễn Hoa, em đang nói cái gì đấy. Có cái gì đáng nói đâu? Em đúng là quá đáng.

Phùng Thiển Như bất mãn, sẵn giọng nói.

- Tôi thủy chung vẫn là Bành Viễn Chinh, điều này chẳng có gì thay đổi. Cậu cứ yên tâm đi, tôi không muốn đoạt đồ chơi của đứa bé làm gì.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói, ngữ điệu châm chọc.

- Anh....bộ anh muốn là có thể đoạt được sao? Thật là buồn cười!

Phùng Viễn Hoa tuy tính tình trầm ổn, nhưng dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, lại là con cháu nhà quyền quý, bản tính trời sinh cả vú lấp miệng em. Y thẹn quá hóa giận, lửa giận muốn phát tác, nhưng chung quy vẫn có thể áp chế xuống được, oán hận trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh rồi nghênh ngang bỏ đi.

- Viễn Hoa tuy nói có chút khó nghe, nhưng kỳ thật cũng không phải là người xấu. Anh cũng đừng so đo với cậu ấy làm gì?

Phùng Thiển Như thở phào một cái.

Bành Viễn Chinh lại cười:

- Không sao, tôi không so đo làm gì. Chắc là tôi xuất hiện đột ngột nên cậu ấy có chút không quen. Kỳ thật tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Trên xe.

Bà cụ Phùng không ngừng than thở, oán giận Phùng lão không trực tiếp khiến Bành Viễn Chinh về nhận lại tổ tông, cho hẳn vào nhà.

Phùng lão không khỏi nhú mày cười khổ:

- Thực Trân, bà ồn ào cái gì? Tôi khi nào nói không nhận đứa bé này đâu? Nhưng Phùng gia chúng ta không phải gia đình bình thường, khi nhận người thân nhất định phải thận trọng. Tôi còn phải kiểm tra phẩm chất của đứa nhỏ này, đồng thời còn phải làm giám định huyết thống. Được rồi, bà đừng nói nữa, tôi đã an bài cho Bá Đào rồi.

- Còn làm giám định gì nữa? Ông không thấy mặt mũi của cậu ấy chính là bộ dạng thời trẻ của ông sao? Còn có tính cách kia nữa, quả thật không sai.

Bà cụ Phùng bắt đầu lớn tiếng nói.

Phùng lão mỉm cười:

- Tính tình của cậu ấy quả thật không sai biệt lắm với tôi khi còn trẻ, có vài phần ngông nghênh.

Phùng lão gương mặt lóe lên một tia hài lòng.

Dựa theo ý tứ của Phùng lão, Phùng Bá Đào bảo con gái Phùng Thiển Như sắp xếp cho Bành Viễn Chinh ở lại một khách sạn gần đó, sau đó bảo thầy thuốc của Phùng lão đến lấy mẫu máu của Bành Viễn Chinh, cùng với mẫu máu của Phùng lão, rồi lập tức bay đến Mỹ.

Thời đại này, trong nước chưa có kỹ thuật giám định DNA, chỉ có Mỹ mới làm được. Tại Mỹ, kỹ thuật giám định này trên cơ bản đã hoàn thiện.

Buổi sáng hôm sau, ba người thầy thuốc của Phùng lão đã tìm đến khách sạn, lấy mẫu máu của Bành Viễn Chinh. Sau khi xong việc, Bành Viễn Chinh liền nói với Phùng Thiển Như muốn quay trở lại Tân An.

Ý kiến của Phùng gia là muốn Bành Viễn Chinh ở lại thủ đô, chờ kết quả giám định từ Mỹ, nhưng dù sao cũng phải chờ ít nhất mười ngày. Hẳn rồi nhà đã một thời gian, nên Bành Viễn Chinh có chút không yên tâm về mẹ, nên kiên trì muốn đi.

Phùng Thiển Như bất đắc dĩ phải trưng cầu ý kiến của cha. Sau đó phái xe đưa Bành Viễn Chinh trở về, nhưng Bành Viễn Chinh đã từ chối nên đành phải đưa đến nhà ga, mắt thấy Bành Viễn Chinh lên tàu khởi hành đến thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc.

Bành Viễn Chinh đi rồi, nhưng Phùng gia vì vậy mà trở nên không bình thường.

Mười ngày sau!

Phùng Bá Đào cực kỳ hưng phấn mà cầm lấy kết quả được fax từ Mỹ về, ngồi xe đến Đại Hồng Môn. Sau khi chờ cảnh vệ gọi điện thoại xong thì thẳng tiến đến biệt thự số 3 của cha mình.

Phùng lão vừa mới tiếp đãi một khách quý, đang ở phòng khách uống trà thì thấy Phùng Bá Đào kích động bước vào, đuôi lông mày nhướng lên, chậm rãi buông cái tách sứ men xanh trong tay, trong miệng phát ra tiếng e hèm.

Phùng Bá Đào lấy lại bình tĩnh, kính cẩn cười nói:

- Ba, kết quả được gửi từ Mỹ về. Đứa nhỏ đó....

Phùng Bá Đào lời còn chưa nói xong thì đã bị Phùng lão cắt ngang:

- Kết quả ba đã biết, kỳ thật nó cũng nằm trong dự tính của ba. Vốn kết quả giám định này chỉ là cần thận hơn thôi. Như chân với tay, máu mủ tình thâm, vừa nhìn thấy đứa nhỏ này, thì đã biết là hậu duệ của Phùng gia chúng ta.

- Vâng, ba có muốn đem kết quả này nói cho Bá Lâm và Bá Hà biết không?

- đương nhiên là phải nói cho bọn chúng biết rồi.

Phùng lão trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Nói cho bọn chúng biết, làm việc gì cũng phải có chừng mực. Nếu không thì cả người thân cũng không bỏ qua, chứ đừng nói chi người ngoài.

- Vâng, thưa ba.

Phùng Bá Đào chợt cười nói:

- Ba không đón đứa bé và mẹ của cậu ấy đến thủ đô sao?

Phùng lão lắc đầu:

- Ý kiến của ba là tạm thời cứ để nó ở dưới rèn luyện, duy trì trạng thái bây giờ cũng tốt. Hiện tại, nếu đến thủ đô cũng chưa chắc là an bài tốt nhất cho nó. Chờ thêm một thời gian nữa, nhìn tình huống rồi nói sau.

Phùng Bá Đào lập tức hiểu được dụng ý của cha mình. Cha ông sở dĩ tạm thời không muốn công khai tin tức tìm được người thân, ngoại trừ suy xét về sự phức tạp của thân phận đặc biệt, quan trọng hơn là sợ cho Phùng gia bên trong không hòa thuận, khiến cho người khác sinh ra chê cười.

Ông đối với xuất thân của đứa cháu này cũng không bài xích. Chỉ có điều em trai của ông Phùng Bá Lâm thì hiển nhiên không thích tự dưng xuất hiện một dòng chính đời thứ ba, tranh đoạt sự sủng ái của ông cụ.

Phùng Bá Đào trong lòng thở dài. Đối với tâm tư của gia đình em trai, ông cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hy vọng ông cụ có thể áp chế. Một khi đã như vậy, thì sẽ không nôn nóng đưa mẹ con Bành Viễn Chinh vào thủ đô, tránh cho một nhà bốn người của Phùng Bá Lâm bị sốc và dành cho họ một khoảng thời gian để chấp nhận.

- Bá Đào, lập tức bảo đứa bé đó đến đây một chuyến. Ba muốn gặp nó.

Bên tai truyền đến giọng nói uy nghiêm, trầm thấp của ông cụ, Phùng Bá Đào yên lặng gật đầu.

20. Chương 20: Phía Trong “bức Tường Đỏ”

Bành Viễn Chinh trở lại Tân An, vẫn đóng cửa ở trong nhà, gần như không ra ngoài. Mẹ hắn, bà Mạnh Lâm còn tưởng chuyến đi tới Thủ đô của hắn không được như ý, bởi vì không giải quyết được vấn đề nên tâm tình hắn không tốt. Nhưng trên thực tế, Bành Viễn Chinh đang lặng lẽ chờ đợi tin tức Phùng gia từ Thủ đô.

Đối với tình hình sắp tới, hắn có hai dự đoán.

Thứ nhất, Phùng gia sẽ lập tức tiếp nhận mẹ con hắn, đưa hai mẹ con đến Thủ đô ở, để Bành Viễn Chinh nhận ông bà tổ tiên, từ nay về sau như cá vượt vũ môn.

Thứ hai, Phùng lão tạm thời không công khai thân phận của Bành Viễn Chinh, dù nhận hần là cháu, nhưng sẽ để hần tiếp tục ở lại Tân An như trước kia, vận mệnh của hần sẽ thay đổi hoàn toàn, nhưng thay đổi một cách từ từ và âm thầm, theo kiểu tuần tự nhi tiến, chứ không đột ngột.

Bành Viễn Chinh cảm thấy, với cách đối nhân xử thế của Phùng lão và tình trạng hiện tại của Phùng gia, tình huống thứ hai có khả năng xảy ra rất lớn. Trên thực tế, một kết quả như vậy cũng là điều mà Bành Viễn Chinh mong muốn.

Mẹ con hần xuất thân từ tầng lớp thấp nhất, thật ra rất khó hòa nhập vào cuộc sống của xã hội thượng lưu.

Hơn nữa, hần lo lắng, nếu về ở Phùng gia, mẹ hần sẽ phải chịu thiệt thòi. Nếu đã như vậy, chi bằng cứ ở lại Tân An lặng lẽ tạo riêng cho mình một bầu trời, để hần và mẹ hưởng một cuộc sống yên lành. Đồng thời, cũng khiến Phùng lão thấy, đứa cháu tìm về nguồn cội là hần, cũng không phải cái loại sống bám, không làm mà hưởng.

Bành Viễn Chinh chủ động nhận thân thích, chẳng qua là hần muốn tìm kiếm một cơ hội thay đổi cuộc sống và số phận của mình.

Đúng vậy, điều hần muốn là một cơ hội, một điểm tựa để bật cao hơn, chứ không phải là một bữa tiệc dọn sẵn.

Vì suy nghĩ như vậy, thậm chí hần không báo lại tình hình chuyến đi vào Thủ đô cho mẹ hần biết. Hần cảm thấy, lúc này còn chưa phải là thời điểm thích hợp, nếu thời cơ chín muồi, người của Phùng gia tự khắc sẽ đứng ra nói chuyện này với mẹ hần.

Rốt cục, vào buổi sáng ngày thứ mười một kể từ khi Bành Viễn Chinh về nhà, khi Mạnh Lâm đi làm, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Phùng Bá Đào.

- Viễn Chinh, cháu lập tức ra nhà ga, có xe đón cháu vào Thủ đô, ông nội muốn gặp cháu.

Lời Phùng Bá Đào đầm ấm và thân thiết, ông cũng không nhắc đến kết quả giám định huyết thống, nhưng giọng điệu của ông đã nói lên tất cả.

...

Một chiếc xe việt dã quân đội đón Bành Viễn Chinh chạy đi, lúc hoàng hôn thì về tới Thủ đô.

Lái xe rõ ràng là một quân nhân, trầm mặc ít lời, trên đường đi cũng không nói gì với Bành Viễn Chinh, hần là do kỷ luật trời buộc.

Khi vào Thủ đô, chiếc xe phóng nhanh một mạch, đến quảng trường Cách mạng đại hội thì dừng lại đón Phùng Thiên Như, rồi băng qua hơn mười dặm đường phố rộng lớn, ngựa xe như nước, chạy dọc theo đường phố phía bắc, có bức tường đồ dài vài trăm mét, cao sáu mét, nổi bật giữa hàng loạt cây xanh và đèn lồng đỏ, bức tường đồ như càng toát ra bề dày của lịch sử.

Phía sau bức tường đồ, là trung tâm quyền lực chính trị quốc gia, xứng danh là trái tim của cả nước. Qua bóng dáng canh giữ trang nghiêm của lính gác trước cổng, dường như Bành Viễn Chinh thấy được những công trình kiến trúc với những rường cột chạm trổ hoa mỹ, dải phân cách rộng trồng cây xanh và hồ nhân tạo to lớn cùng với những mái cong nguy nga, tráng lệ và tầng tầng cây xanh, chim chóc nhảy nhót trên cành và đầu tường.

Trong nháy mắt, trái tim Bành Viễn Chinh đập rộn, mặt hơi đỏ lên.

Dù tính hần vốn điềm tĩnh, hơn nữa còn là người trải qua hai kiếp đối nhân xử thế, nhưng vì sắp bước vào một trung tâm lãnh đạo tối cao của một quốc gia to lớn, phồn thịnh, tâm trạng hần vô cùng kích động, còn pha chút thấp thỏm và mong đợi.

Ngồi bên cạnh, Phùng Thiên Như cảm thấy rõ ràng hơi thở của Bành Viễn Chinh hơi dồn dập, cô cười cười, cũng không nói gì. Đừng nói Bành Viễn Chinh đến từ một địa phương nhỏ, ngay cả cô sinh trưởng ở nơi nhà cao cửa rộng, năm đó lần đầu vào bên trong “Đại Hồng Môn” chúc thọ ông nội, cũng không tìm được sự hồi hộp và hưng phấn.

Lính cảnh vệ cẩn thận kiểm tra giấy chứng nhận của lái xe và “Thư giới thiệu” cùng với “Giấy thông hành” của Phùng Thiến Như do văn phòng Phùng lão cấp, rồi mới khoát tay cho xe đi. Chiếc xe việt dã tiến tới trước một đoạn, rồi từ từ dừng lại bên hồ.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, nhưng vẫn đi theo Phùng Thiến Như xuống xe.

Phùng Thiến Như cười, chỉ vào khu nhà cổ kính phía trước, nhẹ nhàng nói:

- Phía trước, xe không thể vào được, chúng ta nhất định phải đi bộ vào. Bởi vì đây không phải là xe của “Đại Hồng Môn”, nên chỉ có thể đưa chúng ta đến đây thôi.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Phùng Thiến Như lại chỉ vào một chỗ khác ven bờ hồ sóng gợn lăn tăn:

- Bên đó là khu làm việc tối cao, ông nội cũng đang ở văn phòng.

Bành Viễn Chinh lại gật đầu.

Phùng Thiến Như cho là hắn đang căng thẳng, cũng không nói thêm gì nữa, dẫn hắn vội vã đi về phía trước, lại qua hai tầng cảnh vệ, mới vào một chiếc sân nhỏ, vốn là vườn ngự uyển được cải tạo lại, trong hai bồn hoa trồng nhiều loại hoa rực rỡ. Giữa sân là một cây hoa quế xum xuê xanh tốt, hai bên là những cây nho xanh mướt vây quanh.

Vắng vẻ, tĩnh mịch mà lại có không khí của nông thôn, Bành Viễn Chinh thật sự khó tưởng tượng nổi, phía sau “Bức tường đỏ” uy nghiêm không gì sánh kịp, lại có một tòa tiểu viện như vậy, giống như là ở chốn Đào Nguyên.

Bà Phùng cười hiền lành, chờ đón trước cửa.

Phùng Thiến Như cười, lao thẳng tới:

- Bà nội!

- Ủm..

Bà Phùng đáp, nhưng ánh mắt nóng bỏng lại nhìn chăm chăm vào Bành Viễn Chinh đang ngập ngừng không dám bước tới, môi hơi run lên, run giọng nói:

- Cháu ơi, vào nhà đi, ông nội cháu đang chờ kìa!

Bành Viễn Chinh cảm thấy trong lòng nóng lên, vội đi nhanh tới.

- Cháu à, cháu phải chịu khổ...

Bà Phùng nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, không kìm nổi những giọt nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào ôm Bành Viễn Chinh vào lòng, kêu lên đầy thống khổ.

Bà thất lạc đứa con, cả đời không còn gặp lại, từ khi con mới được mấy tháng tuổi, mẹ con liền trời nam đất bắc, chia lìa vĩnh viễn. Thảm cảnh như thế, khiến bà khó kìm lòng nổi. Cũng may, còn có một đứa cháu nội, xem như trời ban ơn..

- Bà nội...

Nước mắt Bành Viễn Chinh lặng lẽ rơi, vừa do sự kích động bởi tình thâm bà cháu, lại vừa vì nỗi đau thương khi nhớ đến người cha đã vĩnh viễn ra đi.

Phùng Thiến Như đứng bên cạnh cũng lau những giọt nước mắt.

- Khụ khụ!

Bà bà cháu đang khóc lóc trong sân, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng ho khan của Phùng lão.

- Vào nhà cả đi, đứng giữa sân mà khóc sụt sùi, còn ra cái thể thống gì chứ!

...

Nhà Phùng lão được trang trí theo phong cách cổ xưa, lịch sự mà tao nhã, không tráng lệ như Bành Viễn Chinh tưởng tượng. Có điều, cách bày biện tuy giản lược nhưng rất chọn lọc, mỗi ngõ ngách trong phòng, mỗi một đồ vật, đều toát ra vẻ quý giá và trang trọng.

Vừa vào cửa là phòng khách rộng lớn, trải thảm màu đỏ, một bộ ghế sa lon dựa vào tường. Bên trái phòng khách là thư phòng của Phùng lão, phía bên phải là phòng ăn.

Trên bàn cơm trong phòng ăn, đã mang ra bốn món ăn chính và một món súp, còn có một chai rượu Mao Đài.

Bà Phùng vẫn nắm lấy tay Bành Viễn Chinh, để hắn ngồi bên cạnh bà:

- Cháu à, đây đều là món ăn do bà tự tay làm, cháu nếm thử xem, có thích không...

Đây là cá sào kho, đây là sò hấp, đây là măng xào thịt...

Bà Phùng luôn miệng giới thiệu các món ăn sở trường của mình, Phùng lão hơi mất kiên nhẫn, nhíu mày nói:

- Được rồi, được rồi, Thực Trân, bà làm mấy món ăn này cả đời rồi, còn khoe khoang cái gì!

Bà Phùng lườm chòng:

- Nếu không phải cháu tôi đến, tôi cũng không nấu cho ông ăn đâu!

Phùng Thiến Như bật cười. Thỉnh thoảng, hai vợ chồng già lại đấu võ mồm, trong nhà này, cũng chỉ có bà Phùng mới dám nói kiểu như vậy với ông.

Phùng lão cầm lấy chai rượu, nhìn Bành Viễn Chinh cười cười:

- Cháu uống rượu không?

Giờ phút này, sự câu nệ của Bành Viễn Chinh đã dần dần tiêu tan, hắn nhìn Phùng lão cười nói:

- Dạ, cháu rất ít uống rượu.

- Thật ra ông cũng rất ít uống rượu, nhưng hôm nay, ông muốn uống một chén. Nào, cháu rót đi, ông cháu ta cùng cạn ly! Thực Trân, bà và Thiến Như cũng uống một ly đi!

Phùng lão phát phát tay, trong đôi mắt lóe lên vẻ thâm thúy.

Bành Viễn Chinh vội đứng dậy rót đầy ly cho ông bà nội, sau đó rót cho Phùng Thiến Như và cho mình.

21. Chương 21: Phùng Lão Đây Thâm Ý

Sau khi uống hai ly rượu, Bành Viễn Chinh rót cuộc nhìn thấy đôi mắt của ông cụ có chút ươn ướt. Hắn biết ông cụ đang đau buồn, nhớ đến người cha đã mất của hắn. Ngay cả là khi nắm giữ quyền bính to lớn trong tay, nhưng dù sao cũng vẫn là người có tình cảm. Chỉ có điều ông cụ che giấu vô cùng tốt.

Sau khi ăn cơm xong, Phùng Thiến Như cùng với bà cụ Phùng nói chuyện, Bành Viễn Chinh thì đi theo ông cụ vào thư phòng của ông.

Sau khi vào trong thư phòng, ông cụ chậm rãi ngồi xuống ghế của mình, sau đó ra hiệu cho Bành Viễn Chinh cũng ngồi xuống.

Ông im lặng thật lâu rồi mới chỉ tay vào hai bức thư pháp trên tường:

- Đây là tranh chữ của Trịnh Tiếp, và là bản gốc đấy.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn bức tranh chữ, một tấm là vẽ sơn trúc truyền thần, một tấm là vẽ mẫu đơn một cách tỉ mỉ. Hắn tuy không hiểu về thi họa cho lắm, cho nên trước mặt ông cụ cũng không dám khoe khoang, biết ông cụ còn có câu dưới nên lặng lẽ chờ đợi.

- Phía sân sau của ông còn một vò mẩu đơn, là giống thượng phẩm từ Giang Bắc mang đến. Hàng năm, vào cuối mùa xuân, nó nở rất rực rỡ. Ngoài ra vốn còn có một vò gậy trúc, nhưng đáng tiếc là khí hậu không tốt nên nó không được tươi. Ông đã cho người nhổ nó đi, toàn bộ chỉ còn lại mẩu đơn.

Ông cụ giọng nói rất hòa hoãn nhưng cũng rất hữu lực. Bành Viễn Chinh thật sự lắng nghe, trong lòng chấn động. Hắn là người tái sinh nên khi nghe được lời nói của ông cụ thì mơ hồ hiểu được thâm ý trong đó.

Quả nhiên, tạm thời ông cụ không tính toán đưa hai mẹ con hắn vào thủ đô. Điều này có nghĩa là thân phận của hắn sẽ không được công khai.

- Cháu có hiểu ý tứ của ông nội không?

Phùng lão cúi đầu mỉm cười lên, nhìn Bành Viễn Chinh.

- Viễn Chinh hiểu được, thưa ông nội. Ông nội, cháu cho tới bây giờ vốn không có nghĩ sẽ trở thành một đóa hoa trong nhà kính. Không gian của cháu là ở bên ngoài.

Bành Viễn Chinh thanh âm có chút cảm thán.

Phùng lão hài lòng gật đầu:

- Tốt!

- Dựa vào điểm này, cháu giỏi hơn so với Viễn Hoa.

Phùng lão vuốt râu:

- Cháu nhớ kỹ, bất luận cháu ở đâu, thì đều là cháu nội của Phùng Bồi Vinh này. Cháu nội của ông đều phải đội trời, chân phải đạp đất, không thể không chống lại nổi gió mưa.

- Vâng ạ!

- Cháu tuy rằng là cháu của ông, nhưng ông không cho phép cháu dùng danh dự của ông và của gia tộc làm điều xằng bậy. Ông nội hy vọng cháu có thể thông qua cố gắng của mình, tranh thủ những gì mình muốn.

- Vào thời điểm tết âm lịch, hãy mang mẹ đến thăm ông, chúng ta người một nhà chính thức đoàn tụ.

Phùng lão nét mặt trở nên nghiêm túc:

- Ông nội hy vọng cháu sẽ từ cơ sở đi lên, kiên định làm người, giữ khuôn phép làm việc, tương lai sẽ phát triển Phùng gia chúng ta.

Phùng lão lời nói trịnh trọng, Bành Viễn Chinh trong lòng cảm thấy căng thẳng. Hắn biết tối thiểu trong một thời gian dài sẽ không thể mượn đến năng lượng gia tộc, và cũng mơ hồ đoán ra được đây là khảo nghiệm của Phùng lão. Chỉ cần Phùng lão không công khai thân phận của hắn, thì hắn vĩnh viễn không thể dựa thế vào gia tộc Phùng gia, Tuy nhiên, đây cũng là dự kiến bên trong của hắn.

Hắn lập tức đứng dậy:

- Cháu hiểu rồi, ông nội, cháu sẽ không để ông nội thất vọng.

- Ừ, vào lễ mừng năm mới, con hãy mang tro cốt của ba con đến thủ đô, an táng ở đây luôn. Ông và bà nội sẽ chăm sóc cho ba con.

Phùng lão thanh âm đột nhiên có chút nghẹn ngào. Ông xoay qua chỗ khác một lát, sau đó trong nháy mắt khôi phục lại được sự bình tĩnh.

- Còn có một chuyện này, ba của con đã mất, bác cả lại không có con. Ông nội hy vọng con về sau hãy xem Bá Đào như cha của mình.

Phùng lão nhẹ nhàng nói, sự thương cảm trong đôi mắt dần dần rút đi, thay vào đó là sự thâm thúy.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cũng không có bất luận một do dự nào, lập tức gật đầu đồng ý. Cha không còn, nhận bác cả làm cha, đó coi như cũng là điều bình thường. Chỉ có điều, hắn cảm thấy lời này của Phùng lão còn có hàm ý khác.

- Được rồi, ông nội còn phải xem qua mấy văn kiện, cháu hãy đi tắm rửa rồi trò chuyện với bà nội. Đi đi.

Phùng lão có chút mệt mỗi phát tay, Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, lập tức ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, Bành Viễn Chinh ở lại Đại Hồng Môn ngủ lại. Phùng Thiển Như cũng thế.

Mà cũng trong đêm đó, hai vợ chồng Phùng lão cũng cãi nhau một trận vì sự sắp xếp của Phùng lão cho hai mẹ con Bành Viễn Chinh.

Bà cụ Phùng cho rằng hai mẹ con Bành Viễn Chinh đã chịu cực khổ quá nhiều, hẳn là lập tức đưa đến thủ đô ngay, không cầu đại phú đại quý nhưng cầu bình an, hạnh phúc. Và hai ông bà lúc nào cũng nhìn thấy cháu của mình.

- Chịu chút cực khổ có sợ cái gì? Người trẻ tuổi thì phải nên chịu cực khổ. Phải cho nó biết, ngay cả khi được Phùng Bồi Vinh tôi nhận làm cháu thì cũng chưa chắc có thể nhận được từ tôi hay Phùng gia bất cứ cái gì. Ở Phùng gia này không có khả năng không làm mà hưởng.

Phùng lão rất nghiêm túc, kiên trì không nhượng bộ.

Bà cụ Phùng tức giận, cầm lấy cái tách của mình ra phòng khách.

Ngày hôm sau, Phùng lão còn một hội nghị quan trọng phải tham dự, nên sáng sớm cảnh vệ và lái xe đã đưa đi rồi.

Dựa theo ý tứ của Phùng lão, Bành Viễn Chinh không thể ở lại Đại Hồng Môn quá lâu nên cùng ngày đã rời khỏi. Khi đi, bà cụ Phùng lưu luyến, ôm lấy Bành Viễn Chinh khóc một hồi.

Vẫn là chiếc xe quân dụng đưa Bành Viễn Chinh về lại thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc.

Khi hẳn còn đang trên đường, thì bà cụ Phùng đã gọi điện cho Phùng Bá Đào. Bà cụ Phùng trong điện thoại than ngắn thở dài. Phùng Bá Đào hiểu được ý tứ của mẹ mình nên khẩn trương đồng ý.

Phùng Bá Đào trong lòng rất hiểu, Phùng lão nửa đời người hiến cho cách mạng, nửa đời sau hiến cho quốc gia, một chút tâm tư cũng không có. Ông không có khả năng lợi dụng quyền lực và ảnh hưởng trong tay của mình để trải đường cho con cháu.

Nhưng làm bác cả, đối với đứa cháu trai cảnh đời vất vả này, Phùng Bá Đào cũng cảm thấy rất thương tiếc. Hơn nữa, Phùng lão đã nói với Bành Viễn Chinh nên xem ông là cha, ý tứ muốn ông nhận hẳn làm con nuôi.

Phùng Bá Đào kỳ thật cũng không dám sau lưng Phùng lão làm bất cứ một động tác nào. Ông cụ nói để Bành Viễn Chinh tự lực thì chính là để cho hẳn tự lực, ai cũng không dám cãi lời. Ông vốn muốn sai người sắp xếp cho Bành Viễn Chinh một đơn vị công tác tốt hơn, cũng là để cho mẹ con hẳn cuộc sống đỡ hơn một chút, nhưng cuối cùng vẫn không được.

Sau khi Phùng Bá Đào gọi vài cuộc điện thoại thì lúc này mới gọi lại cho mẹ, thông báo không thể dựa theo ám chỉ của mẹ sắp xếp cho Bành Viễn Chinh về thủ đô làm việc khiến cho bà cụ rất bất mãn.

- Mẹ, ba đã nói rằng cứ để cho Viễn Chinh ở lại Giang Bắc, con không dám mang nó về lại thủ đô. Nếu con giúp nó, thì xem như đã làm sai nguyên tắc của ba. Mẹ, kỳ thật thì ở dưới cũng giống nhau thôi. Viễn Chinh tốt nghiệp đại học Kinh Hoa, là sinh viên giỏi nhiều mặt, lại là đảng viên, công tác khẳng định là không thành vấn đề.

Phùng Bá Đào cười nói. Bà cụ Phùng thì trách cứ:

- Các người để nó ở một địa phương nhỏ thì làm gì ngẩng đầu lên được. Phải mất bao nhiêu năm đây? Mười năm hay là hai mươi năm? Mẹ tuổi đã lớn rồi, còn có thể gặp nó được mấy ngày? Con à, không phải mẹ nói con, em con đã mất, đây chính là cốt nhục duy nhất của em con còn trên đời, là cháu trai của các con. Chúng ta là người một nhà, nhất định phải đoàn tụ với nhau.

- Các người không thể bỏ mặc đứa bé này. Mẹ kiên quyết không đồng ý. Nó đã chịu chưa đủ cực khổ sao? Các người không nhìn thấy à? Các người phải khiến mẹ nói như thế nào mới vừa lòng?

Phùng Bá Đào cười khổ:

- Mẹ, mẹ đừng có nói như vậy. Con cũng muốn đem Viễn Chinh vào thủ đô, nhưng ba đã quyết định rồi. Tính tình của ba chẳng lẽ mẹ không biết. Con ở sau lưng ba đem Viễn Chinh về đây, mẹ nghĩ ba có thể tha thứ cho con sao?

Bành Viễn Chinh không bảo lái xe đưa mình đến khu tập thể mà xuống xe ở một nơi gần nhà ga Tân An.

Hắn ngồi một chiếc xe khác về lại nhà. Mẹ của hắn tinh thần bất an, ngồi trên sofa xem TV, thấy hắn vào cửa, lập tức nhíu mày nói:

- Viễn Chinh, không phải con mới từ thủ đô về sao? Sao bây giờ đã về đến rồi?

Bành Viễn Chinh trong lòng thâm than. Hắn chưa nói sự thật cho mẹ biết, chỉ nói dối rằng ba của bạn hắn vì vấn đề công tác của hắn mà đến tìm hắn thôi.

Nếu Phùng lão đã an bài như vậy, Bành Viễn Chinh cũng chỉ có thể tạm thời duy trì trầm mặc. Đợi cho đến tết âm lịch, tất nhiên sẽ có người của Phùng gia giải thích cho mẹ hết thảy.

22. Chương 22: Không Biết Điều

Mạnh Lâm cũng không suy nghĩ nhiều. Cũng may là bà không tiếp tục truy hỏi, bằng không thì Bành Viễn Chinh cũng không biết giải thích như thế nào.

Buổi sáng hôm sau, Phùng Bá Đào gọi điện thoại đến.

Trong điện thoại, Phùng Bá Đào cũng không nói gì thêm, chỉ nói cho Bành Viễn Chinh an tâm về cơ sở công tác, bảo hắn có thời gian thì đến thủ đô thăm vợ chồng Phùng lão, đặc biệt là bà cụ Phùng đang rất nhớ hắn.

Còn nói rằng có người sẽ mang đến cho hắn hai chục ngàn đồng, bảo là tiền của ông bà nội cho để hắn cải thiện cuộc sống của hai mẹ con.

Về phần sắp xếp cho mẹ con Bành Viễn Chinh như thế nào, Phùng Bá Đào cũng không nói, mà Bành Viễn Chinh cũng không hỏi.

Có một số việc chỉ cần hiểu trong lòng, chứ không cần nói ra ngoài. Một khi phát ra cửa miệng thì sẽ trở thành tâm thương.

Sau khi cúp máy, Bành Viễn Chinh cảm thấy cả người thoải mái, những cảm xúc lo lắng trong lòng đã trở thành hư không.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Bành Viễn Chinh ra mở cửa, Tào Dĩnh vẫn mặc chiếc váy liền áo màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ đứng ở cửa.

- Tiểu Dĩnh, mời vào!

Bành Viễn Chinh cười khách sáo.

Tào Dĩnh nhẹ nhàng bước vào, nói với Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, ba tôi muốn nói chuyện với anh.

Bành Viễn Chinh ngăn ra, thầm nghĩ tại sao Tào Đại Bằng lại muốn nói chuyện với mình?

Tào Dĩnh sắc mặt ửng đỏ, không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút rồi dần dần hiểu ra.

Mấy ngày nay, cô ở nhà nói hết lời, thậm chí không tiếc lấy việc dọa tự sát ra uy hiếp, lúc này mới thuyết phục được cha mình sắp xếp cho Bành Viễn Chinh làm việc ở văn phòng nhà máy cơ giới Tân An. Chỉ cần Đảng ủy nhà máy nhận, thì trước khi Bành Viễn Chinh đến báo danh ở chính quyền xã thì có thể rút về nhà máy.

Nhà máy cơ giới Tân An là một xí nghiệp lớn của tỉnh, có chứa sắc thái của một xưởng công binh, và có một cái tên lúc trước là “Nhà máy 682”. Ở thời đại này, tiền lương và đãi ngộ ở nhà máy vẫn khá tốt, cũng thuộc loại đơn vị tốt khó vào.

Bành Viễn Chinh chỉ hướng ở quan trường, làm sao mà có khả năng đến xí nghiệp làm việc. Tiền lương thu vào nhiều ít không quan trọng, nhưng cần phải có liên quan đến chí hướng cá nhân.

Nhưng hắn cũng biết, đây là ý tốt của Tào Dĩnh, bất kể như thế nào, hắn cũng không thể quá mức trực tiếp cự tuyệt, tránh làm tổn thương cô gái.

Cho đến bây giờ, Bành Viễn Chinh cũng không biết xử lý như thế nào cho tốt mối quan hệ giữa hắn và Tào Dĩnh. Kiếp trước bởi vì sự ngăn cản của cha mẹ Tào Dĩnh nên hai người bắt buộc phải chia lìa. Còn kiếp này, vận mệnh đã thay đổi, gia cảnh đã không còn là chướng ngại, nhưng Bành Viễn Chinh đối mặt với Tào Dĩnh trong lòng không có rung động mà chỉ còn sự thương tiếc.

Do dự một chút, Bành Viễn Chinh quyết định đi gặp Tào Đại Bằng.

Tào gia.

Bành Viễn Chinh và Tào Dĩnh cùng nhau bước vào cửa, gật đầu chào Tào Đại Bằng đang ngồi kiêu ngạo trên ghế sofa:

- Chào chú Tào, chào cô Lưu.

Tào Đại Bằng khẽ gật đầu, xem như là chào lại. Còn mẹ của Tào Dĩnh Lưu Phương thì ngoài cười nhưng trong không cười, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, rồi đứng dậy bước vào phòng ngủ.

Nếu không phải con gái bà làm dữ, thì Lưu Phương căn bản sẽ không cho phép Bành Viễn Chinh bước vào cửa. Mà ngay cả có miễn cưỡng đồng ý cho Tào Dĩnh qua lại với Bành Viễn Chinh, thì bà trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng bà, Bành Viễn Chinh căn bản là không có cửa với Trương Khải. Trương Khải dù sao cũng sinh ra trong một gia đình khá giả, cơm áo không lo, bằng cấp cá nhân và điều kiện kinh tế đều tương xứng với con gái bà.

Sự lạnh lùng và thiếu lịch sự của mẹ khiến cho Tào Dĩnh mất đồ lên, gần như là muốn khóc.

Bành Viễn Chinh giờ phút này cũng không để chuyện đó trong lòng. Hắn bây giờ đã khác nên không so đo thái độ của Lưu Phương làm gì. Chỉ có điều Lưu Phương quá mức như vậy khiến cho hắn trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ và cảm thán. Hắn xem ra, chướng ngại thật lớn giữa hắn và Tào Dĩnh không phải là gia cảnh mà chính là cha mẹ của cô.

Bành Viễn Chinh cả cuộc đời rất chán ghét nhất, cảm hận nhất chính là hạng người như thế Nhưng người đó lại là mẹ của Tào Dĩnh. Bành Viễn Chinh biết rằng mình rất khó mà ở được với Lưu Phương.

- Anh ngồi đi, để tôi rót cho anh ly nước.

Tào Dĩnh vội vàng nói, trong giọng nói mơ hồ có một tiếng nức nở.

Bành Viễn Chinh trong lòng thầm than, ngồi xuống, im lặng nhìn Tào Đại Bằng.

Tào Dĩnh mang cho Bành Viễn Chinh một ly nước, sau đó lui về phòng của mình.

Không khí trong phòng khách nặng nề, Tào Đại Bằng chưa mở miệng thì Bành Viễn Chinh cũng không chủ động nói cái gì. Chỉ có tiếng quạt trần chạy vù vù, nhưng không khí vẫn dường như nóng bức.

Đối với Bành Viễn Chinh, Tào Đại Bằng trong lòng không thấy hài lòng chút nào. Gia cảnh kém cỏi, lại mồ côi cha, con gái có vẻ bên đó thì cũng chịu khổ suốt đời. Nhưng dù sao Tào Dĩnh cũng là con gái duy nhất, con gái tổ thái độ kiên quyết như thế, Tào Đại Bằng trong lòng chỉ biết nhún nhường.

Con rể nghèo thì cũng không sao. Với năng lực của Tào Đại Bằng, mang đến một hoàn cảnh tốt cho con rể không phải là không có khả năng. Coi như là kiếm con rể sau này chăm sóc mình đi.

- Cậu tốt nghiệp ngành gì ở trường đại học Kinh Hoa?

Tào Đại Bằng hút một điếu thuốc, thản nhiên nói.

- Là khoa tiếng Trung, chuyên ngành ngôn ngữ văn học Hán.

Bành Viễn Chinh thản nhiên đáp.

Nếu không phải là để ý đến tâm tình của Tào Dĩnh, hẳn căn bản là không phí thời gian với Tào gia. Xem thái độ ngạo mạn của Tào Đại Bằng, hẳn cảm thấy không ưa.

- Chuyên ngành cũng không tệ lắm, cậu trở về chuẩn bị đi, văn phòng nhà máy còn thiếu một văn thư. Ngày mốt mở cuộc họp Đảng ủy, tôi ở trong cuộc họp sẽ đề cập đến chuyện này, cũng may là cậu cũng là con cháu của công nhân viên chức nhà máy, nên chiếu cố thì nên chiếu cố, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.

Tào Đại Bằng dùng giọng quan giới thiệu, ánh mắt linh hoạt, sắc bén nhìn Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Dĩnh coi trọng cậu, là may mắn cho cậu. Cậu về sau dám bắt nạt Tiểu Dĩnh, tôi sẽ không tha cho cậu.

Giọng điệu của Tào Đại Bằng lập tức khiến cho Bành Viễn Chinh cảm thấy vô cùng phản cảm. Không cần nói đến Tào Đại Bằng chiếu cố hẳn, cho dù là có thật sự cần một công việc thì cũng tuyệt đối không nhận sự ban ân như thế.

Bành Viễn Chinh vốn muốn bỏ đi, nhưng trước mắt hẳn lại hiện ra gương mặt đau khổ của Tào Dĩnh thì trong lòng liền thở dài, kiềm chế sự phẫn nộ, thản nhiên cười nói:

- Chú Bằng có ý tốt cháu xin nhận. Chỉ có điều cháu không nghĩ đến nhà máy công tác, khiến chú Bằng phải lo lắng rồi.

Tào Đại Bằng nghe vậy thì đột nhiên biến sắc. Lời này của hẳn nghe qua chính là có ý từ chối.

Ông lạnh lùng liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, bỗng nhiên bóp nát tàn thuốc trong tay, bước vào phòng ngủ của mình, sau đó từ bên trong phát ra một tiếng xoảng.

Cái tên tiểu tử thói này không biết xấu hổ. Tào Đại Bằng ngay một câu cũng không muốn lãng phí thời gian với Bành Viễn Chinh.

23. Chương 23: Khách Đến Từ Thủ Đô

Sau khi rời khỏi nhà Tào gia, sự ác cảm và coi thường của vợ chồng Tào Đại Bằng đối với Bành Viễn Chinh lại càng sâu.

Bành Viễn Chinh thì không sao, nhưng khó chịu nhất vẫn chính là Tào Dĩnh.

Đối mặt với sự u oán và đau thương của Tào Dĩnh, Bành Viễn Chinh cảm thấy bất đắc dĩ nhưng lại không thể giải thích.

Hắn về đến nhà, thì đã là buổi tối, Mạnh Lâm đang chờ cơm hẳn. Nghe hẳn nói rằng mình đã từ chối sự sắp xếp của Tào Đại Bằng, Mạnh Lâm không kìm nổi thở dài, muốn mắng hẳn một phen nhưng rồi cảm thấy con trai của mình cũng có khí phách nên không nói gì.

Vợ chồng Tào Đại Bằng chỉ cho Bành Viễn Chinh duy nhất một cơ hội. Và cơ hội này hẳn đã lãng phí, cho dù Tào Dĩnh có kiên trì đến cỡ nào thì hai vợ chồng cũng không đổi ý, cố ý muốn cô đính hôn cùng Trương Khải.

Buổi sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh đến công viên đằng sau khu nhà tập thể tập thái cực quyền, khi trở về nhà thì thấy chiếc xe Santana màu đen của Trương Khải đang đậu dưới nhà Tào gia.

Bành Viễn Chinh nhướng mày rồi quay đầu bước đi.

Mắt hẳn đã phát hiện, Trương Khải đang từ nhà Tào Dĩnh bước ra, đột nhiên nhìn thấy hẳn liền la lớn:

- Bành Viễn Chinh, xin chờ một lát.

Bành Viễn Chinh chậm rãi dừng bước chân, xoay người lại.

- Anh bạn, tôi muốn tìm anh nói chuyện một chút.

Trương Khải chạy đến, lớn tiếng nói, ánh mắt có chút không tốt.

Buổi sáng nay, khi y đến đây, Tào Dĩnh đã dùng thái độ kiên quyết nói rõ với y, cô tuyệt đối không có bất luận một khả năng nào qua lại với y, hy vọng y đừng đến làm phiền cô nữa.

Điều này làm cho Trương Khải có chút tuyệt vọng và phẫn nộ.

Y cố gắng lâu như vậy, trả giá nhiều như vậy, không ngờ Tào Dĩnh vẫn thờ ơ, bởi vì cái tên tiểu tử nghèo Bành Viễn Chinh.

- Có chuyện gì, anh cứ nói.

Bành Viễn Chinh ánh mắt bình tĩnh.

- Anh bạn, chúng ta xấp xỉ tuổi nhau, có chút việc tôi xin nói thẳng. Anh với Tào Dĩnh không thích hợp với nhau. Không cần nói gì khác, cha mẹ cô ấy cũng phản đối mãnh liệt, anh không thể nào lấy Tào Dĩnh được. Không môn đăng hộ đối, các người không thể đến với nhau.

Trương Khải thở phào một cái:

- Anh cứ đưa ra điều kiện, chỉ cần anh đồng ý buông tha cho Tào Dĩnh, tôi đều có thể đáp ứng với anh.

-Ồ, anh có thể đáp ứng cho tôi được cái gì?

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên chút châm chọc.

- Tôi có thể giúp anh vào làm việc tại một đơn vị thành phố, như Cục Thuế vụ, Cục Lâm nghiệp, Cục Công an hay công ty Than – Khí gas, Công ty cung cấp nước uống, công ty Thiết bị cơ điện, ngân hàng....tùy anh lựa chọn.

Trương Khải khoe miệng trở ra:

- Anh bạn, anh là sinh viên tốt nghiệp loại giỏi. Nếu vào làm việc ở một đơn vị tốt, tương lai sẽ có tiền đồ, con gái nào mà không tìm được?

- Haha!

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Nghe anh nói như vậy, có phải hay không tôi giúp anh tìm đơn vị tốt thì anh có thể buông tha cho Tào Dĩnh? Được rồi, anh cũng nói xem, anh muốn vào đơn vị nào tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp anh.

- Anh....!

Trương Khải then quá hóa giận, cười lạnh nói:

- Anh đừng có không biết điều. Chúng ta chờ xem, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

- Không sao cả, ai thắng thì cuộc sống cũng tốt đẹp và tôi mỗi ngày cũng sẽ mỉm cười.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, rồi xoay người bước đi.

Trương Khải sắc mặt âm trầm, cảm tức nhìn theo bóng dáng to lớn của Bành Viễn Chinh, trong ánh mắt lộ ra vài phần thâm độc.

Ở thành phố Tân An này, y cũng được xem là con cháu nhà quyền quý. Cha của y là Cục trưởng cục Nông nghiệp, còn bác là vợ của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường. Từ nhỏ đến lớn đều được người khác siêng nịnh, làm sao nếm qua cảm giác ghen ghét như thế này.

Bành Viễn Chinh về đến nhà, điện thoại liên vang lên.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam xa lạ.

- Xin hỏi anh tìm ai?

- Haha, Tiểu Bành phải không? Tôi là Tôn Á Nam, là thư ký của bác cả cậu. Tôi đến Tân An có mang theo vài thứ, cậu xem có tiện thì mang về. Tôi đang ở ngay nhà khách Tề Thăng đối diện bên đường.

- Vâng, tôi sẽ sang ngay.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh lập tức bước qua nhà khách Tề Thăng phía đối diện.

Tại một căn phòng ở lầu ba, một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi xuất hiện trước mặt hắn. Người đàn ông này nhìn hắn đánh giá, rồi vươn tay ra, nhiệt tình nói:

- Tiểu Bành, tôi là Tôn Á Nam, làm việc ở văn phòng Ủy ban Kế hoạch quốc gia.

- Xin chào, Trưởng phòng Tôn.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Tôn Á Nam. Hắn biết rõ quy tắc trong quan trường, thư ký bên cạnh Phùng Bá Đào hẳn là cán bộ cấp Phó cục. Cho nên một tiếng “Trưởng phòng Tôn” là thích hợp nhất.

Tôn Á Nam cảm thấy nao nao. Trước mắt rõ ràng chỉ là một chàng sinh viên mới tốt nghiệp ra trường nhưng lại cho y cái cảm giác của một kẻ lỏi đời. Cảm giác này thật là kỳ quái.

Hai người cười, bắt tay với nhau xong. Tôn Á Nam thần sắc trịnh trọng, lấy từ trong túi xách của mình ra một cái túi da màu đen, mở ra nói:

- Tiểu Bành, đây là hai chục ngàn mà ông nội cậu gửi cho cậu.

- Còn đây là một phong thư mà ông nội cậu gửi kèm. Bà nội thì gửi cho cậu một đôi giày da, còn bác cả thì cũng gửi cho cậu một ít quà tặng.

Tôn Á Nam không ngừng lấy ra nhiều thứ từ trong túi xách, bày ra trước mặt Bành Viễn Chinh.

- Cảm ơn Trưởng phòng Tôn, thật là phiền anh quá.

Bành Viễn Chinh cũng không mở những thứ này ra xem, cười nói:

- Anh đường xa vất vả mà đến, tôi xin mời anh một bữa cơm.

Tôn Á Nam cười lắc đầu:

- Không được, trưa nay tôi còn phải ngồi xe trở về thủ đô. Đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu có việc thì cứ điện thoại cho tôi. Bác cả của cậu luôn mãi dặn tôi nói với cậu, nếu cậu có khó khăn gì không thể giải quyết thì nhất định phải gọi về thủ đô.

Tôn Á Nam lời ít nhưng đầu thâm ý.

Bành Viễn Chinh hiểu đây là một sự chiếu cố của bác cả Phùng Bá Đào. Có một số việc không cần ông ra mặt, chỉ cần có thư ký giúp đỡ là đủ rồi.

Hắn cười nói:

- Vâng, tôi hiểu rồi, Trưởng phòng Tôn, phiền anh quá lo lắng.

Tôn Á Nam vô cùng thân thiết vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Hai anh em chúng ta vừa thấy đã hợp ý, về sau cứ gọi là Tôn ca. Về sau không chừng anh còn có việc cần nhờ đến cậu, cậu cũng đừng khách khí với anh như thế.

Tôn Á Nam thái độ hơi có chút nịnh bợ. Bành Viễn Chinh là hậu duệ đời thứ ba thất lạc của Phùng gia, tuy rằng tạm thời vẫn chưa công khai thân phận, nhưng Tôn Á Nam cũng không dám có chút chậm trễ. Y thậm chí còn xem việc ông chủ giao cho liên hệ với Bành Viễn Chinh là một sự kỳ ngộ.

Tôn Á Nam trong lúc vô ý toát ra một chút lấy lòng và nịnh nọt cũng không khiến cho Bành Viễn Chinh đắc ý và vênh vao. Hắn vẫn nho nhã, lễ độ khiến Tôn Á Nam nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa.

Cho nên, khi sắp chia tay, Tôn Á Nam thật tâm vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Chú em, nghe anh nói một câu nhé, cứ vững vàng, đừng gấp rút. Chúng ta còn có nhiều thời gian, ngày sau không muốn thân cận cũng phải thân cận.

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

Tiến bước Tôn Á Nam, Bành Viễn Chinh mang theo bao lớn, bao nhỏ về nhà, giấu dưới gầm giường. Còn về phần hai chục ngàn đồng Phùng lão cho, hẩn yên tâm bỏ trong học tủ ngăn kéo bàn học, quyết định sẽ dùng.

Có gì mà phải ngại chứ! Ông nội cho mình tiền tiêu vặt, nên tiêu thì phải tiêu thôi.

Kỳ thật Trương Khải cũng không ngờ, y và Bành Viễn Chinh còn có một mối quan hệ thân thích.

Khi y về nhà nói chuyện này, trong lúc vô ý y từ miệng mẹ mình biết được, Bành Viễn Chinh là cháu ngoại trai của Mạnh Cường. Tuy nhiên đã đoạn tuyệt quan hệ, không qua lại nữa.

Trương Khải mừng rỡ như bắt được vàng. Dưới sự năn nỉ ỉ ôi của y, cô của y là Trương Mỹ Kỳ rút cuộc cũng đã đồng ý thay y ra mặt, nói chuyện với mẹ con Mạnh Lâm.

24. Chương 24: Quyết Định Lựa Chọn Trọng Đại Lần Thứ Hai

Tôn Á Nam đi rồi, ngày hôm sau, rút cuộc cơ hội của Bành Viễn Chinh cũng đã đến, mặc dù là đến hơi chậm.

Kỳ thật Ban tổ chức cán bộ Thành ủy sáng ngày hôm qua đã từ danh sách sinh viên tốt nghiệp năm nay đem hồ sơ của Bành Viễn Chinh chuyển qua phòng Nhân sự. Khi mặt trời lên cao, phòng cán bộ 1 của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy đã trực tiếp gọi điện thoại đến nhà Bành Viễn Chinh, yêu cầu Bành Viễn Chinh trong buổi chiều cùng ngày phải đến phòng cán bộ 1 Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, còn cụ thể đơn vị, bộ môn nào thì chưa có quyết định.

Bành Viễn Chinh để lại một mảnh giấy nhắn cho Mạnh Lâm, rồi sau đó đi bộ về tòa nhà Thành ủy.

Cơ quan Thành ủy Tân An cách nhà hẩn không xa, qua hai con đường và ba ngã tư là đến. Nhưng UBND thành phố thì hơi xa một chút, sát bên cạnh khu kinh tế mới.

Bành Viễn Chinh bước chân nhẹ nhàng, hơn mười phút sau là đã đến cổng cơ quan Thành ủy. Ở đường cái đối diện, nhìn cổng chính trang nghiêm có cảnh sát có vũ trang nét mặt nghiêm túc của tòa nhà Thành ủy khiến cho người ta sinh ra cảm giác kính sợ.

Thành phố Tân An là một thành phố cấp địa. Tuy rằng tòa nhà cơ quan này được xây dựng vào năm 70, hiện giờ trở nên hơi lạc hậu so với thời đại, nhưng tất cả những quyết sách quan trọng của thành phố đều từ nơi này mà ra.

Kiếp trước, hẩn chỉ là một cán bộ bình thường của văn phòng UBND thành phố Tân An, cho nên Bành Viễn Chinh đối với chỗ này cũng không xa lạ. Hẩn cho dù có nhắm mắt lại, cũng đều có thể nhớ được từng con đường nhỏ của tòa nhà này.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, lấy lại bình tĩnh rồi bước nhanh vào cổng.

Bởi vì người đến tòa nhà Thành ủy làm việc rất nhiều, cho nên cảnh sát có vũ trang chỉ quét mắt nhìn hẩn, đại khái thấy hẩn không giống như phần tử bất hợp pháp thì liền cho qua.

Ban tổ chức cán bộ Thành ủy nằm ở phòng một lầu một. Toàn bộ lầu một đều là của Ban tổ chức cán bộ. đương nhiên, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy còn có hai phòng bên UBND thành phố.

Bành Viễn Chinh một đường quen thuộc thẳng đến phòng Cán bộ 1, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa.

- Mời vào!

Bên trong truyền đến một giọng nam trầm ổn.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bước vào, nét mặt thông dong mỉm cười.

Trong phòng có ba người, có một cái bàn làm việc lớn, đằng sau nó là một người đàn ông hói đầu khoảng hơn bốn mươi tuổi, hiển nhiên là Trưởng phòng. Còn bên ngoài thì có hai cái bàn làm việc nhỏ hơn, đối diện nhau dành cho hai người một nam một nữ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Người đàn ông hỏi đầu đang xem báo, nhìn thấy Bành Viễn Chinh bước vào cửa thì liền ngẩng đầu lên, ánh mắt uy nghiêm nhưng mang chút ngạo mạn.

Lấy kinh nghiệm thường xuyên giao tiếp với cán bộ của Ban tổ chức cán bộ, đây không phải là giả bộ, mà là người của Ban tổ chức cán bộ từ trước đến giờ đều có cảm giác về sự ưu việt tài giỏi hơn người khác. Đạo lý cũng rất đơn giản. Ban tổ chức cán bộ quản lý cán bộ. Người của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy đến cơ sở, cho dù là một Trưởng phòng nhỏ nhỏ, thì các lãnh đạo cơ quan khu huyện hoặc đơn vị sự nghiệp cũng phải nể mặt vài phần.

- Chào ngài, tôi tên là Bành Viễn Chinh. Văn phòng sáng nay gọi tôi đến báo danh.

Bành Viễn Chinh ánh mắt nhìn kỹ người đàn ông hỏi đầu, kính cẩn nói.

Người đàn ông đầu hỏi ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, dường như cảm thấy chàng thanh niên trước mắt này cách ăn mặc so với tướng tượng của ông có chút chênh lệch, nhưng ông ta cũng vẫn đứng dậy, cười nói:

- Hóa ra cậu là Tiểu Bành à, mời ngồi. Tiểu Lý, mau mang cho đồng chí Tiểu Bành một ly nước.

Nhìn thái độ ân cần của người đàn ông đầu hỏi đối với Bành Viễn Chinh, khiến nhân viên Tiểu Lý và Tiểu Vương đều có chút kinh ngạc. Ngay cả khi Phó trưởng ban tổ chức cán bộ các khu huyện ở dưới mà đến thì cũng không ân cần như gặp chàng thanh niên này.

Nam nhân viên Tiểu Lý và nữ nhân viên Tiểu Vương liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương đọc được một tia nghi hoặc. Bọn họ công tác ở Ban tổ chức cán bộ, nên khứu giác chính trị có thể nói là rất nhạy cảm. Người đàn ông hỏi đầu có thể coi là nhân vật số 1 ở đây, khiến ông ta khách sáo như vậy khẳng định là có chút lai lịch.

Nếu không giàu có thì cũng là liên quan đến cơ quan tốt.

- Mời ngồi, mời ngồi, tôi họ Chu, Chu Đại Dũng, Trưởng phòng cán bộ 1. Mời uống nước.

Người đàn ông hỏi đầu nhiệt tình giới thiệu, ra hiệu Bành Viễn Chinh ngồi xuống.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống liền cười nói:

- Cảm ơn Trưởng phòng Chu.

- Là như thế này, căn cứ vào tinh thần chỉ thị của hội nghị Thường vụ Thành ủy, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy quyết định sẽ điều một bộ phận sinh viên tốt nghiệp đại học làm cán bộ thanh niên hậu bị, thống nhất an bài công tác tại Thành ủy và UBND thành phố và các cơ quan khu huyện.

Chu Đại Dũng bắt đầu giải quyết công việc cho Bành Viễn Chinh. Đây là trình tự tổ chức, không thể qua loa.

- Đồng chí Tiểu Bành tốt nghiệp trường đại học Kinh Hoa, là sinh viên giỏi nhiều mặt, là đảng viên sinh viên. Căn cứ vào an bài của lãnh đạo, sắp xếp làm cán bộ nòng cốt.

- Lúc này, sắp xếp cán bộ hậu bị có ba phương án. Thứ nhất, là Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, Ban tuyên giáo Thành ủy và các bộ môn của văn phòng Thành ủy. Thứ hai, là các bộ môn của UBND thành phố. Thứ ba là cơ quan các Huyện ủy. Hôm nay, tôi chịu sự ủy thác của lãnh đạo, trưng cầu ý kiến cá nhân của đồng chí Tiểu Bành.

Chu Đại Dũng ôn hòa cười, chậm rãi nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, cá nhân tôi đề cử cậu ở lại Ban tổ chức cán bộ, vì phòng chúng tôi vẫn còn một biên chế. Ban tổ chức cán bộ quản lý cán bộ nên rất dễ dàng lên chức. Ở đây một vài năm, sau đó trao quyền cho cấp dưới, rồi trở thành một Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ huyện ủy hoặc là cán bộ cấp cục trưởng. Ngày sau cất nhắc lên phó huyện cũng dễ dàng.

Chu Đại Dũng giọng nói cực thấp, lại cực đủ lực mê hoặc. Ông ta dường như không phải đại diện cho Ban tổ chức cán bộ nói chuyện với cán bộ hậu bị được phân phối, mà là tuyển dụng nhân tài cho phòng mình.

Nếu Bành Viễn Chinh không phải là người tái sinh, có kinh nghiệm công tác ở cơ quan, nói không chừng hẳn đã bị mê hoặc rồi. Ban tổ chức cán bộ quả thật là có tương lai, nhưng chỉ là tương đối. Nếu thật sự dễ dàng như vậy, sao Chu Đại Dũng đến từng tuổi này mà chỉ ngồi ở vị trí cấp phòng mà không lên chức được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không nói gì.

Ban tổ chức cán bộ mặc dù có quyền nhưng hẳn xem ra không khí ở đây không thích hợp với hắn. Mà cơ quan khu huyện lại không thể dễ dàng được đề bạt bằng cơ quan thành phố. Cho nên cơ quan khu huyện cũng bỏ qua luôn. Còn về phần Thành ủy, nếu có tốt thì Bành Viễn Chinh cũng không muốn đi.

Chỉ trong nháy mắt. Bành Viễn Chinh liền cho ra một quyết định quan trọng thứ hai sau khi tái sinh của mình, đến Ban tuyên giáo Thành ủy.

Hắn dù sao cũng học tiếng Trung, ở cơ quan này lại càng dễ dàng như cá gặp nước. Tuy rằng làm ở văn phòng Thành ủy là một lựa chọn không tồi, nhưng hắn lại không muốn đi hầu lãnh đạo.

- Trưởng phòng Chu, nếu có thể, tôi muốn đến Ban tuyên giáo Thành ủy, không biết có được không?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói, sự kính cẩn trên gương mặt hắn có năm phần là giả vờ.

Chu Đại Dũng rõ ràng là có chút thất vọng.

Nhưng ông ra rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc của mình, gạt đầu mỉm cười:

- Có thể, Tiểu Bành, đồng chí học tiếng Trung, đối với hình thức công tác ở đó cũng được xem là nhân tài. Ủ, Ban tuyên giáo thành ủy đang có hai bộ môn thiếu người. Cậu muốn đến phòng Tin tức hay là phòng Tuyên truyền.

Chu Đại Dũng lại trưng cầu ý kiến của Bành Viễn Chinh.

Nhân viên Tiểu Lý và Tiểu Vương quả thật không tin vào mắt của mình. Phòng cán bộ 1 sắp xếp cán bộ khi nào lại lặp đi lặp lại nhiều lần trưng cầu ý kiến của người được sắp xếp chứ. Đây không giống như phân phối người làm việc, mà là cầu người làm việc, còn sợ người ta không hài lòng.

- Đến Phòng Tin tức!

Bành Viễn Chinh trả lời.

Chu Đại Dũng lập tức gạt đầu:

- Được, cứ định như vậy. Tiểu Vương, lập tức gửi thư giới thiệu đồng chí Tiểu Bành, tôi sẽ gọi điện thoại đến cho lão Cung phòng Tin tức.

25. Chương 25: Bối Cảnh

Ngay trước mặt Bành Viễn Chinh, Chu Đại Dũng liền gọi điện cho Trưởng phòng tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy Cung Hán Lâm, tỏ ý chiếu cố Bành Viễn Chinh, để Bành Viễn Chinh biết “tình cảm” của y. Bành Viễn Chinh ngầm hiểu, luôn miệng cảm ơn, lại nói đợi chính thức đi làm sẽ mời Chu Đại Dũng và hai vị “đàn anh” của Phòng ăn cơm, để cảm tạ.

Chu Đại Dũng cười ha hả, vỗ vai Bành Viễn Chinh, đưa hắn ra khỏi Phòng cán bộ, đợi bóng dáng Bành Viễn Chinh biến mất ở đầu hành lang, y mới xoay người quay vào.

Thấy nhân viên Tiểu Lý và Tiểu Vương ngẩng lên nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái, nét tươi cười của Chu Đại Dũng liền nhanh chóng thu lại, ho khan một tiếng, hắng giọng, rồi bước ra phía sau bàn làm việc, tiếp tục xem báo.

Tiểu Lý và Tiểu Vương liếc nhìn nhau, nhưng không hỏi. Cơ quan, nhất là Ban Tổ chức cán bộ là như thế, nhân viên bình thường không nên để ý đến những chuyện mà mình tuyệt đối không thể quan tâm, chuyện không nên hỏi cũng tuyệt đối không thể hỏi. Biết nhiều quá, thật sự cũng không tốt.

Ban Tổ chức cán bộ khác với các bộ phận khác, không khí nghiêm túc, chặt chẽ, cẩn thận. Các đơn vị cơ quan khác còn có tình trạng nhân viên “thăm thính tin tức” và “lén lút bàn tán”, ở Ban Tổ chức cán bộ, không có tình trạng này.

- Reng...eng!

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Bởi vì là điện thoại nội bộ nên Tiểu Lý và Tiểu Vương đều không tiếp, mà đợi Chu Đại Dũng đến nghe.

- Xin chào.

Chu Đại Dũng chậm rãi tiếp điện thoại, vừa mới hỏi một tiếng, lập tức sổng lưng thẳng tắp lên, giọng nói vụt trở nên vô cùng kính cẩn, cười nói:

- Dạ, xin chào Trưởng ban Tổng.

Trưởng ban Tổng mà Chu Đại Dũng gọi, là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam. Là một trong số lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy Tân An, thật ra, Trưởng ban Tổng rất ít trực tiếp nhúng tay vào công tác cụ thể, mọi việc thường là do các Phó trưởng ban phân công quản lý.

Nói chung, có việc gì thì Trưởng ban Tổng sẽ giao cho Phó trưởng ban có liên quan, trực tiếp gọi điện đến phòng nghiệp vụ như thế này là rất hiếm thấy.

Tiểu Lý và Tiểu Vương đều hơi giật mình, có điều, họ không biết đây đã là cuộc gọi lần thứ ba của Trưởng ban Tổng.

- Lão Chu, mấy cán bộ dự bị đều đã sắp xếp xong rồi chứ?

Giọng nói trầm thấp của Trưởng ban Tổng truyền đến, Chu Đại Dũng một mực cung kính trả lời:

- Trưởng ban Tổng, theo tinh thần chỉ thị của lãnh đạo, tôi đã bố trí xong đâu vào đó rồi. Ngay vừa rồi, đồng chí Bành Viễn Chinh đã hoàn tất các thủ tục liên quan, chủ động yêu cầu đến Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy, nơi nơi đó phù hợp với chuyên môn của mình.

Chu Đại Dũng biết, sở dĩ vị Trưởng ban Tổng vốn thường ngày vô cùng uy nghiêm, đích thân gọi điện đến là vì “đồng chí Tiểu Bành” này. Hơn nữa, còn hỏi không chỉ một lần. Điều đó cho thấy lai lịch của “đồng chí Tiểu Bành” rất lớn, chứ không đơn giản chỉ là có quan hệ với Trưởng ban Tổng. Nếu hắn có quan hệ với Trưởng ban Tổng, ông ta sẽ tuyệt đối không tự mình ra mặt như vậy, mà sẽ bảo thư ký hoặc Phó trưởng ban xử lý là được.

Mà từ mức độ coi trọng của Trưởng ban Tổng, có thể thấy bối cảnh của “đồng chí Tiểu Bành” chắc chắn vượt xa Trưởng ban Tổng. Chu Đại Dũng đã công tác ở Ban Tổ chức cán bộ gần hai mươi năm, làm sao có thể không nhìn ra được điểm này.

- Ồ...

Ở đầu kia điện thoại, Trưởng ban Tổng cười nhẹ:

- Tốt lắm. Hiện nay, công tác lựa chọn cán bộ hậu bị là công tác dài hạn hàng đầu, được Bí thư Thành ủy Tiết vô cùng coi trọng...Ban của các đồng chí, không chỉ phải bố trí tốt nhóm cán bộ hậu bị này, mà còn phải tiến hành khảo sát, theo dõi, lập hồ sơ khảo sát, đánh giá cho một số cán bộ nòng cốt trong số đó, khi đến thời điểm thích hợp, Thành ủy sẽ tiến hành kiểm tra thí điểm.

- Dạ, xin Trưởng ban Tổng yên tâm, chúng tôi nhất định bảo đảm hoàn thành công tác do lãnh đạo Thành ủy và Ban giao cho.

Chu Đại Dũng lập tức thể hiện quyết tâm qua điện thoại. Đầu kia điện thoại, vọng lại tiếng ừ nhẹ, tỏ ý hài lòng của Trưởng ban Tổng, sau đó ông ta cúp điện thoại.

Gác điện thoại, rõ ràng Chu Đại Dũng có phần hưng phấn. Đã công tác nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên y được nói chuyện và nhận nhiệm vụ trực tiếp từ lãnh đạo Thành ủy. Tuy y đã qua tuổi tứ tuần, nhưng việc đề bạt lên cấp phó huyện vẫn là hy vọng khá xa vời, lúc này đây, dường như là vận may đã đến.

Vừa nghĩ như vậy, khuôn mặt anh tuấn và trầm tĩnh của Bành Viễn Chinh hiện ra mồn mồn trước mắt y, y hưng phấn đến nỗi khóe miệng co rút lại, hai tay nắm chặt, mồ hôi trên trán rịn ra.

Nhưng Chu Đại Dũng cũng không định “rêu rao” về bối cảnh của Bành Viễn Chinh. Trưởng ban Tổng đã từng ám chỉ, chuyện này cần phải kín tiếng, mà cho dù ông ta không cần dặn, thì rõ ràng, càng ít người biết, đối với Chu Đại Dũng càng có lợi.

Vấn đề công tác đã được giải quyết, Bành Viễn Chinh rất hài lòng. Làm việc ở Phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy là khởi điểm khá tốt. Cán bộ Tuyên giáo có nhiều cơ hội lên chức, chỉ cần có tạo được thành tích, sẽ rất dễ lọt vào tầm mắt lãnh đạo.

Thủ tục đã hoàn tất, hôm nay là Thứ Năm, cuối tuần là có thể đến Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo nhận việc. Trước khi đi làm, Bành Viễn Chinh còn có vài ngày nghỉ ngơi.

Hắn nhẹ nhàng bước chân về đến nhà, vừa đến dưới lầu thì gặp Mạnh Lâm đang đợi. Mạnh Lâm nghe con bảo được làm cán bộ hậu bị, được Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy điều động đến Phòng tin tức Ban Tuyên giáo công tác, bà vui mừng đến nỗi rơi lệ.

Suốt mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Mạnh Lâm cảm thấy vui sướng, cả tinh thần và thể xác đều thả lỏng.

Đối với chuyện Bành Viễn Chinh thay đổi công việc, bà cứ tưởng bạn học của con ở Thủ đô giúp cho, nên cũng không hỏi và suy nghĩ nhiều, chỉ dặn dò sau này có dịp phải đi Thủ đô cảm tạ người ta một chút.

Bành Viễn Chinh cười, không nói gì.

Hai mẹ con vô cùng vui vẻ lên lầu về nhà. Mạnh Lâm bảo cần phải đi mua ngay một số quần áo, dù sao, sau này Bành Viễn Chinh là cán bộ Thành ủy, phải ăn mặc ra dáng một chút.

Đột nhiên chuông cửa reo lên. Mạnh Lâm đi ra mở cửa, thấy Mạnh Hiểu Quyên, cháu gái mình, đứng trước cửa thì không khỏi ngẩn người. Người của Mạnh gia đến trước cửa Bành gia, đây là chuyện hiếm lạ.

Mạnh Hiểu Quyên hơi xấu hổ, cười gượng:

- Mẹ cháu có việc muốn nói với cô, ở nơi tiếp đãi của Thành ủy đã dành sẵn phòng, bảo cháu tới dẫn cô đi.

Mạnh Lâm ồ một tiếng, vừa định nói, thì Bành Viễn Chinh đã bước tới, lạnh lùng nói:

- Tìm mẹ tôi làm gì? Không phải đã cắt đứt quan hệ sao? Có gì muốn nói, nói ra luôn đi!

Bành Viễn Chinh cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng Mạnh Hiểu Quyên là vai dưới, thấy mặt cô của mình cũng không thêm chào lấy một tiếng, lễ độ tối thiểu cũng không có, hắn không thể chịu nổi.

Mạnh Hiểu Quyên lúng túng lui về phía sau một bước, không vào cửa.

Mạnh Lâm nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, trừng mắt nhìn hắn. Thứ nhất, tâm trạng Mạnh Lâm đang rất thoải mái, thứ hai là nghĩ đến tình cảm thân thích, cùng một mẹ sinh ra, nói cắt đứt là có thể cắt đứt sao? Nếu hai vợ chồng Mạnh Cường có thể nhắc lên được, bỏ xuống được, thì Mạnh Lâm cũng có thể coi như chưa xảy ra việc gì.

- Hiểu Quyên, cháu chờ cô một lát, cô đi thay bộ quần áo.

Mạnh Lâm đồng ý đi.

Thấy mẹ đáp ứng, Bành Viễn Chinh mặt nhăn mày nhíu. Hắn do dự một hồi rồi quyết định đi cùng mẹ.

Mạnh Lâm biết con lo lắng cho mình, cũng không không từ chối. Mà Mạnh Hiểu Quyên lại càng không thể nói gì, chỉ yên lặng dẫn hai mẹ con đến chiếc xe màu đen của cha cô, chạy thẳng đến cơ quan tiếp đãi của Thành ủy.

26. Chương 26: Trưởng Ban Tổng

Chỗ tiếp đãi của Thành ủy kỳ thật chính là một khách sạn. Và “thượng đế” lại thường xuyên là văn phòng Thành ủy.

Là khách sạn cao cấp nhất của thành phố Tân An, mỗi ngày khách đều kín hết chỗ. Đương nhiên, chủ yếu là Thành ủy, UBND thành phố và các bộ môn đều tiếp đãi ở trong này.

Mạnh Hiểu Quyên trên đường không nói gì, xuống xe vội vàng dẫn mẹ con Mạnh Lâm lên lầu ba, vào phòng 302 đã đặt trước. Trong phòng, ngoại trừ Trương Mỹ Kỳ, vợ của Mạnh Cường thì còn có cháu trai Trương Khải.

Mạnh Lâm bước vào phòng, hướng Trương Mỹ Kỳ mỉm cười. Đối phương cũng miễn cưỡng cười đáp lại, thái độ thật ra có chút thay đổi so với trước kia. Đi theo phía sau Mạnh Lâm Bành Viễn Chinh trong lòng âm thầm cười lạnh. Hắn liếc mắt một cái, liền nhìn thấy vẻ mặt ngạo mạn của Trương Khải thì liền đoán ra Trương Mỹ Kỳ tìm mẹ hắn đến đây là vì cái gì.

Sau khi mọi người ngồi xuống, trong lúc đang chờ đồ ăn, không khí trong phòng rất nặng nề và khó chịu.

Cuối cùng thì Mạnh Lâm chủ động mở miệng hỏi. Trương Mỹ Kỳ thản nhiên cười, đem ý đồ của mình nói ra, tổng thể là ý nói bà ta có thể giúp Bành Viễn Chinh chuyển đổi công việc nhưng với điều kiện là Bành Viễn Chinh phải tránh xa Tào Dĩnh, không được phá hỏng tình cảm giữa Trương Khải và Tào Dĩnh.

Trương Mỹ Kỳ nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ và đúng lý hợp tình, liệu định Mạnh Lâm và Bành Viễn Chinh sẽ vì tiền đồ mà thỏa hiệp.

Cũng không lường trước được lời nói của bà lại khiến cho Mạnh Lâm đặc biệt phản cảm. Không cần nói đến vấn đề công tác của con được giải quyết, cho dù là không được giải quyết, Mạnh Lâm là một người rất coi trọng tình cảm mẹ con, bà tuyệt không bởi vì vậy mà lấy tình cảm của con mình ra để giao dịch.

Mạnh Lâm nhíu mày:

- Chị dâu, lời này của tôi có thể chị không thích nghe. Tào Dĩnh thích ai thì đó là quyền của con bé, chứ không phải Viễn Chinh nhà chúng tôi có thể quyết định được. Nếu Tào Dĩnh không thích Tiểu Trương, thì cũng chẳng làm gì được. Chị có cần phải làm như thế?

- Chỉ cần Bành Viễn Chinh rời khỏi, Tào Dĩnh thích hay không thích tôi thì cũng chẳng quan hệ gì đến anh ta nữa.

Trương Khải đột nhiên chen vào nói.

Trương Mỹ Kỳ quét mắt nhìn cháu trai, thản nhiên nói:

- Sự tình đơn giản như vậy. Tôi cũng không muốn nhiều lời, coi như là một sự giao dịch đi. Con trai cô rời khỏi Tào Dĩnh, tôi sẽ sắp xếp cho nó làm phóng viên Nhật báo xã, hoặc là vào Cục Giáo dục.

Mạnh Lâm khước miệng hiện lên một tia mỉm cười.

Bà tự hào quay đầu lại nhìn con trai của mình, rồi lại quay đầu nhìn Trương Mỹ Kỳ, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện của mấy đứa nhỏ, chúng ta là người lớn tất không nên xen vào. Về phần công tác của Viễn Chinh, thì không cần phiền đến chị dâu.

Mạnh Lâm lưu loát cự tuyệt lời đề nghị của Trương Mỹ Kỳ. Trương Mỹ Kỳ ngẩn ra, còn Bành Viễn Chinh thì âm thầm vui mừng. Thời khắc mấu chốt, Mạnh Lâm vẫn toát ra được khí khái thanh nhã của bà. \

Trương Mỹ Kỳ mất hứng, giận tái mặt quay đi chỗ khác, thuận tay với lấy chiếc đĩa trên bàn phát ra một âm thanh thật lớn.

Trương Khải có chút thẹn quá hóa giận, đứng dậy căm tức nhìn Bành Viễn Chinh, cười lạnh nói:

- Bành Viễn Chinh, đừng có mà không biết xấu hổ. Tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cậu đã không biết nhận lấy thì cũng đừng trách tôi không biết khách sáo.

Bành Viễn Chinh sớm đã có chút không kiên nhẫn, chỉ là trước mặt mẹ không tiện phát tác mà thôi.

Hắn vỗ bàn đứng dậy:

- Từ đầu đến cuối, họ Bành tôi đều không có đắc tội với anh, đều là họ Trương anh bày chuyện mà thôi, ý thế hiếp người. Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ? Anh thì có năng lực gì? Họ Trương, tôi nói cho anh biết, nếu Tào Đình không thích anh, thì đừng mặt dày mày dạn mà tiếp cận người ta nữa.

Trương Khải tức giận đến sắc mặt xanh mét, môi run run, một câu cũng không nói nên lời. Luận về ăn nói, y so với Bành Viễn Chinh còn kém xa.

Bành Viễn Chinh một tiếng họ Trương, hai tiếng họ Trương, không thể nghi ngờ có mắng luôn cả Trương Mỹ Kỳ trong đó.

Trương Mỹ Kỳ giận dữ, nổi giận nói:

- Đúng là đồ không có giáo dục. Cậu nghĩ rằng chúng tôi không thể làm gì được cậu sao? Nếu cậu cứ nói năng lỗ mãng như vậy, tôi sẽ cho cậu đến chính quyền xã làm đến không ngóc đầu lên nổi.

- Nếu bà thật sự là bề trên của Bành Viễn Chinh này thì tôi tất sẽ cung kính với bà, nhưng đáng tiếc là không phải.

Bành Viễn Chinh cười lạnh.

- Phu nhân của một Phó chủ tịch thành phố, người nhà của cán bộ. Thật là tốt! Nhân dân cho các người quyền lực, chính là để các người ức hiếp người khác sao?

- Muốn tôi ở chính quyền xã không ngóc đầu lên nổi, thật sự bản lĩnh quá lớn. Tôi thật ra cũng muốn nhìn xem bản lĩnh của một phu nhân Phó chủ tịch thành phố sẽ khiến tôi không thể lặn lội như thế nào.

Bành Viễn Chinh ngữ điệu châm chọc, đang tính nói thêm vài câu nữa, nhưng lại bị Mạnh Lâm kéo cánh tay.

Mặc dù Trương Mỹ Kỳ không tốt, nhưng chung quy bà ta vẫn là chị dâu của bà, là vợ của Bành Viễn Chinh. Lời nói của con trai bà nghe không vào. Hơn nữa, bà cho rằng vấn đề công tác của con trai tuy rằng có thể giải quyết, nhưng Mạnh gia ở Tân An thế lực rất lớn, nếu làm mất mặt Trương Mỹ Kỳ thì cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của con sau này.

- Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.

Mạnh Lâm bắt đắc dĩ kéo tay con trai, lôi Bành Viễn Chinh ra ngoài.

Bành Viễn Chinh cười lãnh đạm, cũng không ở lại.

Khi mẹ con Mạnh Lâm vừa đi, Trương Mỹ Kỳ cũng cầm túi cùng với Mạnh Hiểu Quyên và Trương Khải bước ra ngoài, chuẩn bị ra về.

Ở đại sảnh khách sạn, đám người Trương Mỹ Kỳ đụng phải Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam. Tuy rằng ông xã của bà là Phó chủ tịch thành phố, cán bộ lãnh đạo nhưng địa vị so với Trưởng ban Tổng còn kém xa. Một là Ủy viên thường vụ Thành ủy, một là Phó chủ tịch thành phố xếp hạng gần cuối, quyền thế không thể so sánh nổi.

- Chào ngài, Trưởng ban Tổng. Tối nay có hoạt động à?

Trương Mỹ Kỳ kính cẩn mỉm cười, chủ động chào hỏi Tổng Bính Nam.

- Ô, hóa ra là đồng chí Mỹ Kỳ. Xin chào, xin chào!

Tổng Bính Nam thân nhiên cười, bắt tay Trương Mỹ Kỳ, nói một vài câu.

Năm cán bộ cấp Phó huyện phải trao quyền cho cấp dưới đến các khu dưới tạm giữ chức giúp đỡ người nghèo, ngày mai sẽ khởi hành. Ban tổ chức cán bộ tổ chức tiệc để đưa tiễn bọn họ. Đây là hạng mục công tác tương đối lớn của ban Tổ chức cán bộ trong năm nay, và để tỏ sự coi trọng, Tổng Bính Nam tự mình tham gia bữa tiệc.

Tổng Bính Nam và một số Phó trưởng ban và Trưởng phòng cán bộ 1 Chu Đại Dũng cùng nhau bước ra đại sảnh, thì liền gặp ba người Trương Mỹ Kỳ và sau đó là mẹ con Mạnh Lâm.

Chu Đại Dũng đuôi lông mày nhướng lên, có chút tò mò vì sao Bành Viễn Chinh lại xuất hiện ở đây. Nhưng y vẫn bước lên bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Tiểu Bành.

- Trưởng phòng Chu? Xin chào!

Bành Viễn Chinh trả lời.

Tổng Bính Nam nghe vậy liền dừng bước chân, thấy Chu Đại Dũng bắt tay với Bành Viễn Chinh, thì đứng im tại chỗ, đánh giá thật sâu Bành Viễn Chinh.

Thái độ như thế này của lãnh đạo chính là một sự ám chỉ.

Chu Đại Dũng khẩn trương cùng với Bành Viễn Chinh bước đến. Bành Viễn Chinh đoán ra đây là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bính Nam.

Hắn vừa muốn mỉm cười chào hỏi, Tổng Bính Nam đã chủ động vươn tay ra:

- Đồng chí Tiểu Bành tốt nghiệp đại học Kinh Hoa, là sinh viên hàng hiệu, trở về thành phố công tác, vì quê hương cống hiến, thật không tồi.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, kính cẩn cười chào hỏi Tổng Bính Nam:

- Chào ngài, Trưởng ban Tổng.

Tổng Bính Nam cười ha hả:

- Chúng ta dù sao cũng là bạn học cùng trường với nhau. Tôi lúc trước cũng đã từng học ở trường đại học Kinh Hoa. Lão Lý, đồng chí Tiểu Bành là cán bộ hậu bị, đảng viên sinh viên, tố chất tổng hợp rất cao. Cán bộ bộ môn phải trọng điểm bồi dưỡng.

Tổng Bính Nam nói những lời này là muốn hướng tới Phó trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Lý Hoán Nam mà nói. Lý Hoán Nam cũng cười vang, còn hai Phó trưởng ban khác thì nhìn nhau mỉm cười.

Tác phong của Tổng Bính Nam rất cẩn thận, nghiêm túc, tính cách khá nội hàm, nói năng luôn thận trọng. Có thể thấy hôm nay ông ta thân thiết nắm tay một sinh viên mới tốt nghiệp, thì dường như cũng có chút khác thường.

Tổng Bính Nam mỉm cười bắt tay Bành Viễn Chinh, lại còn đứng tại chỗ nói chuyện với Bành Viễn Chinh. Cảnh tượng này đập vào mắt đám người Trương Mỹ Kỳ, khiến bọn họ sắc mặt khó coi,

- Đồng chí Tiểu Bành!

- Đồng chí Tiểu Bành tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Những lời nói của đám lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ truyền vào trong tai Trương Mỹ Kỳ, tán thưởng hoặc ủng hộ Bành Viễn Chinh khiến cho bà ta ngày càng chết lặng.

Đầu óc của bà ta trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Tổng Bính Nam hướng Bành Viễn Chinh ôn hòa gật đầu, sau đó bước lên lầu. Đám người phía sau lật đật đuổi theo.

Chu Đại Dũng vội vàng vỗ vai Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Hôm nay thật không đúng dịp, tôi còn phải hầu lãnh đạo. Hôm nào rảnh, tôi mời chú em uống mấy ly rượu nha.

27. Chương 27: Vận May?

Bành Viễn Chinh nắm cánh tay của Mạnh Lâm kéo đi, không thèm nhìn đến ba người Trương Mỹ Kỳ.

Tổng Bính Nam cũng không phải là lãnh đạo thành phố bình thường, cũng được xếp hạng trong bộ máy Ủy viên thường vụ, địa vị hiển hách.

Một tiểu tử thôi như thế làm sao mà quen được Trưởng ban Tổng chứ? Điều này sao có thể? Nhìn bộ dạng thân thiết của Trưởng ban Tổng, dường như....Trương Mỹ Kỳ nhú mày, chậm rãi dừng bước chân.

Trương Khải do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Cô, người vừa này là ai vậy? Tiền hô hậu ủng không nhỏ đâu.

Trương Mỹ Kỳ im lặng, nhỏ giọng nói:

- Đừng ăn nói lung tung. Đó là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng.

Trương Khải giật mình kinh hãi, sắc mặt chợt biến đổi.

Y tuy rằng không biết Tổng Bính Nam nhưng cũng biết vị Trưởng ban Tổng uy nghiêm của Ban tổ chức cán bộ. Là con cháu nhà quan, có thể quen biết với lãnh đạo cấp bậc như Trưởng ban Tổng thì không cần phải nói, nhưng Bành Viễn Chinh nhìn qua lại có chút liên quan với Trưởng ban Tổng. Nếu quả thật như vậy thì họ Trương đúng là thua họ Bành sao?

Vấn đề mấu chốt ở chỗ: Điều này có khả năng sao? Một tên tiểu tử xuất thân bần hàn, và một Ủy viên thường vụ Thành ủy cao cao tại thượng, ở giữa là một khoảng cách rất lớn, sao lại có thể đi cùng nhau?

Nếu cảnh tượng Bành Viễn Chinh bắt tay Trưởng ban Tổng không diễn ra trước mắt, chắc nói không ai tin.

- Cô...

Trương Khải còn đang muốn hỏi thì đã thấy Trương Mỹ Kỳ cùng với Mạnh Hiểu Quyên đi nhanh về phía xe.

Về đến nhà, Trương Mỹ Kỳ nói cho Mạnh Cường nghe những gì mình thấy, Mạnh Cường cũng rất ngạc nhiên. Mạnh Cường liền gọi vài cuộc điện thoại, biết được Bành Viễn Chinh được Ban tổ chức cán bộ Thành ủy lựa chọn làm cán bộ hậu bị, an bài ở Ban tuyên giáo Thành ủy.

Cúp điện thoại, sắc mặt Mạnh Cường có chút khó coi. Ông ta cảm giác giống như ai đó tát mình một cái thật mạnh. Loại cảm giác này thật không tốt.

Sự tình đã rất rõ ràng. Bành Viễn Chinh tên tiểu tử này không biết sao lại may mắn, ngẫu nhiên được Trưởng ban Tổng nhìn trúng, liền được chuyển đổi công tác.

Mạnh Cường không tin Bành Viễn Chinh có bối cảnh quan hệ nào. Rõ ràng là Bành Viễn Chinh chó ngáp phải ruồi, gặp phải quý nhân là Trưởng ban Tổng. Đây không phải là ông ta không am hiểu về chính trị, mà thật sự ông ta rất hiểu tình huống của Mạnh Lâm và nhà chồng của em gái mình. Ở thành phố thân thích đều không có, làm sao có quan hệ với quan gia chứ?

- Thôi đi, xem như nó gặp may. Tổng Bính Nam không biết đã ăn trúng cái gì mà lại coi trọng nó.

Mạnh Cường phát tay:

- Mặc kệ nói như thế nào, nó cũng là con của Mạnh Lâm. Chúng ta cứ mặc kệ nó, để nó tự sinh tự diệt đi.

Mạnh Cường bỏ vào phòng ngủ. Trương Mỹ Kỳ vẫn không cam tâm. Một tên tiểu tử nghèo hèn, đột nhiên phát tài, sự tương phản này khiến bà không chấp nhận được.

Mạnh Cường không muốn phí sức suy nghĩ về Bành Viễn Chinh, nhưng không có nghĩa là Trương Mỹ Kỳ sẽ bỏ qua. Bà không phải vì đứa cháu trai Trương Khải của mình mà chính là thái độ châm chọc, khiêu khích của Bành Viễn Chinh trước mặt bà khiến bà nuốt không trôi.

- Tiểu tử thôi, chúng ta cứ chờ xem.

Trương Mỹ Kỳ ngồi ở phòng khách, âm thầm nghĩ rằng. Đứng ở phòng ngủ, Mạnh Hiểu Quyên nhìn mẹ thở dài. Cô kỳ thật cũng hiểu được mẹ của mình dường như có chút hơi quá đáng.

Bành Viễn Chinh và mẹ trở về khu tập thể của nhà máy cơ giới, ngay cổng thì nhìn thấy Lưu Phương và Tào Dĩnh đang tản bộ.

Tào Dĩnh nhìn thấy Mạnh Lâm và Bành Viễn Chinh thì không để ý đến mẹ lôi kéo, liền cười chào hỏi:

- Cô Mạnh, Bành Viễn Chinh, hai người cũng tản bộ à?

Mạnh Lâm cười:

- Tiểu Dĩnh, cô và Viễn Chinh ra ngoài ăn tối. Hai người cũng đang tản bộ à?

Thấy con gái và mẹ con Mạnh Lâm chào hỏi nhau, Lưu Phương quay mặt đi hướng khác.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Lưu Phương, bất đắc dĩ lắc đầu. Bởi vì bà là mẹ của Tào Dĩnh nên sự chán ghét trong lòng hẳn liền có chút vô lực.

Nể mặt Tào Dĩnh, hắn chủ động chào hỏi Lưu Phương:

- Chào cô Lưu, cô ăn cơm chưa?

Lưu Phương coi thường không thèm để ý, khề gật đầu, kỳ thật không thèm để Bành Viễn Chinh vào mắt.

Bành Viễn Chinh không để trong lòng, thản nhiên cười, nắm tay mẹ mình bỏ đi.

Tào Dĩnh có chút bất đắc dĩ và bi ai, quay đầu nhìn người thanh niên mình yêu mến và mẹ của người đó dần dần đi xa, lại nghĩ đến khoảng cách giữa mình và người đó ngày càng xa thì không khỏi hai mắt đỏ lên.

Lưu Phương kéo cánh tay Tào Dĩnh, lúc này lại nghe phía sau truyền đến tiếng chào hỏi giữa Lưu Phương và một số công nhân của nhà máy cơ giới.

- Lão Mạnh, chúc mừng nha, nghe nói Viễn Chinh nhà cô đã được vào làm ở cơ quan Thành ủy, về sau được làm lãnh đạo rồi.

- Lão Tiểu à, có gì đáng chúc mừng đâu, chỉ là một công việc thôi mà. Nó chính là may mắn thôi, vừa lúc được Ban tổ chức cán bộ Thành ủy lựa chọn và điều động làm cán bộ hậu bị. Tuy nhiên, cháu nó vừa mới tốt nghiệp, còn sớm để nói cái gì lắm.

- Chắc chắn, Viễn Chinh này từ nhỏ đã giỏi rồi. Tôi đã nói rồi, nó sớm hay muộn gì cũng có tiền đồ. Quả nhiên là tôi đã nói trúng. Viễn Chinh, cháu làm phòng nào ở Ban tuyên giáo?

- Chú Tiến, cháu làm ở phòng Tin tức ban Tuyên giáo.

- Tốt lắm, tương lai sẽ trở nên nổi bật, lăn lộn kiếm một chức quan, khiến cho mẹ cháu nửa đời sau được hạnh phúc.

Tào Dĩnh nghe xong mừng như điên, mặt mày hớn hở, gần như là muốn chạy đến giữ chặt Bành Viễn Chinh để hỏi cho ra lẽ.

Lưu Phương hiển nhiên là giật mình kinh hãi. Cơ quan Thành ủy rất là khó vào. Còn cán bộ hậu bị thì tiền đồ vô lượng. Tên tiểu tử này không ngờ được ban Tổ chức cán bộ lựa chọn và điều động làm cán bộ hậu bị, lại vào Ban Tuyên giáo Thành ủy? Bà gần như là không tin vào tai của mình.

Đương nhiên, Tào Đại Bằng cũng là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, Bành Viễn Chinh ngay cả là cán bộ hậu bị thì cũng không đến mức khiến Lưu Phương coi trọng. Chỉ có điều, sự chán ghét Bành Viễn Chinh trong lòng dường như giảm bớt một chút, ngay cả bà cũng không ý thức được.

Hai mẹ con Lưu Phương trở về nhà. Lưu Phương nói lại chuyện này cho Tào Đại Bằng nghe, Tào Đại Bằng không cho là đúng, khoát tay nói;

- Tình cảnh gia đình nó tôi còn không biết sao. Cho dù là có may mắn vào cơ quan Thành ủy thì làm thế nào đây? Bên trong đó nước rất sâu, nó chỉ là một tên nhóc con nghèo khó, chui đầu vào đó, không chết đuối đã là chuyện tốt rồi. Có ngồi mười năm cũng chưa chắc có được chiếc ghế cấp phòng.

Tào Dĩnh vốn nghĩ tình hình của Bành Viễn Chinh có chút khởi sắc, không chỉ là cán bộ hậu bị mà còn vào cơ quan Thành ủy làm việc sẽ khiến cho thái độ cha mẹ thay đổi một chút. Nhưng thấy cha mẹ vẫn cứ như cũ, cô rất cuộc không khống chế được sự tuyệt vọng và đau thương của mình, nước mắt như mưa, chạy vọt vào phòng ngủ, đóng cửa một cái rầm, bên trong vang lên tiếng than khóc.

Mặc cho Lưu Phương khuyên như thế nào, cô cũng không mở cửa.

Lưu Phương lo lắng Tào Dĩnh gặp chuyện không may, giả bộ nói cô có thể tiếp tục lui tới với Bành Viễn Chinh, nhưng tiếng khóc của Tào Dĩnh vẫn không dứt.

Kỳ thật Lưu Phương căn bản không biết tình huống giữa Tào Dĩnh và Bành Viễn Chinh. Đến hiện tại, hai người đều không chân chính có mối quan hệ rõ ràng. Tào Dĩnh vốn muốn chủ động, nhưng gặp sự cản trở của cha mẹ, cô làm sao mà mở miệng được?

Lưu Phương lại càng không biết, điều khiến Tào Dĩnh thương tâm không phải là cô và Bành Viễn Chinh không thể có kết quả tốt, mà chính là vận mệnh của cô sao lại gắn với cha mẹ cô như thế?

28. Chương 28: Mã Tự Chữ Không Phải Cái Bô

Buổi sáng ngày thứ hai, Bành Viễn Chinh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh caro ngắn tay mà mẹ hắt mới mua cho, cùng với chiếc quần tây màu, chân mang đôi giày da bóng loáng, bước nhẹ nhàng về phía cơ quan Thành ủy, chính thức bắt đầu cuộc sống của một cán bộ cơ quan Thành ủy.

Phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy rất cuộc là làm cái gì? Vấn đề này, không chỉ có Mạnh Lâm cả ngày chủ nhật vừa rồi đã thảo luận với hần, mà mấy ngày qua, chỉ cần hần gặp người quen thì sẽ có người hỏi hần câu hỏi đó.

Bành Viễn Chinh chỉ có thể cười khở, giải thích một cách qua loa.

Kỳ thật thì hần biết rõ chức trách của phòng này và phương hướng công tác trong tương lai của hần.

Phòng Tin tức, nói ngắn gọn chính là phối hợp tin tức với đơn vị bên ngoài, tuyên truyền tin tức của cơ quan Thành ủy và của toàn bộ cơ quan chính Đảng của thành phố, và liên lạc với các giới truyền thông lớn của thành phố. Nói tóm lại, chính là viết bản thảo. Bành Viễn Chinh trong lòng rất rõ ràng, người của phòng này hàng năm đều có nhiệm vụ viết bản thảo. Thành tích công tác dựa trên số lượng và chất lượng của bản thảo.

Bành Viễn Chinh chọn phòng này, không chỉ vì hần học tiếng Trung, phù hợp chuyên môn, mà hần còn biết bộ môn này sẽ có một ngày bước lên tận trời xanh. Nếu thường xuyên được tham dự những hoạt động trọng đại, không chỉ thường xuyên được tiếp xúc với các bậc lãnh đạo, mà còn tiếp xúc được những người ở dưới rất nhiều.

Trong số các phòng ở Ban tuyên giáo, Trưởng phòng phòng Tin tức là dễ dàng được đề bạt và trọng dụng nhất.

Bành Viễn Chinh là người tái sinh. Kiếp trước của hần là đã từng làm văn thư cho UBND thành phố, cho nên công tác này rất quen thuộc, có thể lập tức bắt đầu.

Hần tự tin có thể trong thời gian ngắn nhất, từ Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy về ra một con đường thật sáng lạn.

Ban tổ chức cán bộ ở lầu một, Ban tuyên giáo ở lầu hai. Còn phòng Tin tức của Ban tuyên giáo thì là một văn phòng đẹp dài nằm ở phía đông của lầu.

Khi Bành Viễn Chinh đến thì đã có hai nhân viên trẻ tuổi đang quét dọn vệ sinh. Người nam thì dáng người tầm trung, tướng mạo bình thường. Còn cô gái thì xinh đẹp, cách ăn mặc hợp thời. Từ xa Bành Viễn Chinh đã có thể ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc.

Bành Viễn Chinh mỉm cười gõ cửa. Kỳ thật là cửa đã được mở sẵn rồi.

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, sợ run một chút, đột nhiên cười nói:

- Cậu có phải là Tiểu Bình, Bành Viễn Chinh mới đến không?

Cô gái cũng ngẩng đầu đánh giá Bành Viễn Chính.

- Xin chào, tôi là Bành Viễn Chính. Ban tổ chức cán bộ phân tôi đến phòng Tin tức làm việc.

Bành Viễn Chính chủ động bước vào, bắt tay với chàng thanh niên.

Người này tính cách thật ra rất tốt. Ý nhiệt tình bắt tay Bành Viễn Chính, cười ha hả:

- Xin chào, tôi đại diện cho phòng Tin tức, nhiệt liệt hoan nghênh tân đồng chí.

- Tôi tên là Mã Tự.

Bành Viễn Chính nghe xong thì rõ ràng là hơi sững sốt:

- Cái bô?

Sắc mặt hần lập tức có chút phấn khích.

- Là Mã Tự...

Mã Tự ho khan hai tiếng, trịnh trọng nhấn mạnh:

- Anh bạn, nhớ cho kỹ nha, tôi tên là Mã Tự, chứ không phải là cái bô.

Cô gái nhân viên tên Vương Na không kìm nổi cười khúc khích:

- Tôi nói cho anh nghe, anh đúng là không tốt rồi. Anh cứ lặp đi lặp lại, tôi nghe mãi thành ra như cái bô.

Mã Tự xấu hổ trừng mắt nhìn Vương Na, oán hận nói:

- Mã Tự, là Mã Tự, nghe có hiểu không, đồng chí Vương Na?

- Tôi hiểu rồi, đồng chí Cái bô. Tôi biết anh là Mã Tự chứ không phải là cái bô.

Vương Na quay đầu đi cười ngặt nghẽo. Mã Tự là người rất thích làm quái nhân, tính cách hướng ngoại, nên không tức giận làm gì.

Nhìn thấy Vương Na cười, Mã Tự cũng không kìm nổi mỉm cười.

Nụ cười này, trong nháy mắt đã hóa giải sự xa lạ và xấu hổ của người mới đến. Lúc này, Trưởng phòng Tin tức Cung Hàn Lâm và Phó trưởng phòng Tôn Bình đến, Bành Viễn Chính đã cùng với Mã Tự, Vương Na dọn dẹp sạch văn phòng, rồi chủ động châm hai phích nước nóng, và pha cho Cung Hàn Lâm một tách trà nóng.

Mã Tự muốn nhắc nhở đồng chí mới đến, nhưng lại nghĩ đến Bành Viễn Chính đã sớm nghĩ đến, hết thấy đều đã làm trước. Mã Tự thâm nghĩ, tiểu tử này quả thật rất thông minh.

Vương Na thì âm thầm cân nhắc. Cô nghe nói Bành Viễn Chính đột nhiên được Ban tổ chức cán bộ lựa chọn và điều động làm cán bộ hậu bị, liền đoán được hẳn có quan hệ với vị lãnh đạo nào đó ở Ban tổ chức cán bộ.

Cung Hàn Lâm và Tôn Bình một trước một sau bước vào cửa. Bành Viễn Chính đã chuẩn bị tốt, đứng chờ trước cửa, hướng hai người mỉm cười chào hỏi:

- Trưởng phòng Cung, Phó trưởng phòng Tôn.

Cung Hàn Lâm dừng bước chân, đánh giá Bành Viễn Chính, nở nụ cười hiền lành:

- Đồng chí Tiểu Bành đến sớm nhỉ? Mời ngồi.

Cung Hàn Lâm và Chu Đại Dũng quan hệ không tồi. Chu Đại Dũng gọi điện thoại chiêu cố Bành Viễn Chính, Cung Hàn Lâm cũng phải nể mặt vài phần. Nghe nói Bành Viễn Chính có mối quan hệ, nhưng người có mối quan hệ với cơ quan Thành ủy chỗ nào cũng có, thuận tay chỉ một cái, cũng được một đồng người. Nói gì, ngay cả Mã Tự và Vương Na đến hỏi năm ngoái, cũng có mạng lưới quan hệ nhất định. Cho nên Cung Hàn Lâm cũng không để trong lòng.

Tôn Bình thì liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, có chút lãnh đạm gật đầu, sau đó bước thẳng đến bàn làm việc của mình.

Bành Viễn Chinh rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Hắn liền lập tức biết được, vị Phó trưởng phòng Tôn Bình này dường như không thích mình, nhưng không biết vì sao.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước đến trước mặt Cung Hàn Lâm:

- Lãnh đạo, tôi mới đến, cái gì cũng chưa biết, xin hai vị lãnh đạo chỉ bảo nhiều hơn.

Cung Hàn Lâm cười nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, cậu trước không nên gấp gáp, công tác có gấp cũng gấp không được. Cho cậu hai ngày để làm quen với tình huống trước, biết rõ phòng Tin tức chúng ta đang làm gì, cần làm như thế nào. Trong đầu trước có khái niệm, sau đó hãy có bước tiếp theo.

- Vâng, Trưởng phòng Cung.

Bành Viễn Chinh lúc này mới bước đến sau bàn làm việc của mình, tùy ý lật xem một quyển tin tức của Mã Tự.

Một buổi sáng liền trôi qua rất nhanh. Ở cái phòng Tin tức này, nếu không vùi đầu viết tài liệu thì cũng là xem báo giấy. Còn cô gái Vương Na thì máy nhắn tin không ngừng vang lên, rồi không ngừng dùng điện thoại văn phòng để nói chuyện riêng, thanh âm rộn ràng.

Bành Viễn Chinh quan sát, mỗi lần máy nhắn tin của Vương Na vang lên, thì Tôn Bình ngồi gần đó đều chau mày, còn Mã Tự thì ngẩng đầu hướng về phía Vương Na nháy mắt một phen.

Bành Viễn Chinh trong lòng thầm than, quả nhiên cơ quan Thành ủy này nước sâu thật sự. Chỉ riêng một phòng Tin tức nho nhỏ, nhưng quan hệ bên trong đã phức tạp rồi, không thể dùng lời nói hình dung được.

Cũng may Bành Viễn Chinh cũng không phải là tay gà mờ. Hắn căn bản không cần lo chuyện quá nhiều, chỉ cần thông dong ứng đối, đi tốt con đường của mình.

Về những việc khác, hết thấy đều là mây bay.

Đến giờ cơm trưa, Cung Hàn Lâm buông tài liệu trong tay, cười vừa muốn nói với các đồng chí trong phòng, trưa hôm nay có tiệc liên hoan, để tiếp đón đồng chí mới đến, thì đã thấy Tôn Bình bỗng nhiên đứng dậy, vội vã như một trận gió bước ra ngoài.

Cung Hàn Lâm nhú mày, nhưng không nói gì, đứng dậy xuống căn tin ăn cơm.

Mã Tự đứng dậy, duỗi vai, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay nói:

- Anh bạn, chúng ta ra căn tin ăn cơm đi.

Bành Viễn Chinh cũng cười, đứng dậy nói:

- Mã ca, tôi muốn về nhà. Mẹ tôi còn chờ tôi ở nhà ăn cơm.

29. Chương 29: Uy Thế Phủ Đầu

Nghe Bành Viễn Chinh nói phải về nhà ăn cơm, Mã Tự không mời nữa, thuận miệng hỏi một câu nhà hắn ở chỗ nào.

Trên đường về nhà, Bành Viễn Chinh sắp xếp lại suy nghĩ của mình, tiến hành phán đoán từng người trong phòng Tin tức.

Trưởng phòng Cung Hàn Lâm là một người đàn ông trung niên, tính cách trầm ổn, cẩn thận. Người như thế thì khá ích kỷ, nhưng lại không có nội tâm chủ động hại người.

Phó trưởng phòng Tôn Bình, là phụ nữ hơn ba mươi tuổi, đã có chồng, năng lực công tác không có, tố chất kiểm chế cũng không, điển hình cho loại người kiêu ngạo vô tri nhưng lại rất nông cạn. Người như thế thì không thể đắc tội, một khi gặp phải thì sẽ giằng co không ngớt.

Nhân viên Mã Tự, chưa đến ba mươi tuổi, thuộc loại người trước mắt còn đang suy xét đến vấn đề thành gia lập thất, tính cách khá hoạt bát, hướng ngoại, tâm cơ không sâu.

Nhân viên Vương Na, là người ham thích hư vinh, tâm tư không ở trong công việc, ham thích xã giao, đối với lợi ích rất xem nặng. Thường thì những bình hoa ở cơ quan đều là như thế.

Trải qua suy nghĩ, Bành Viễn Chinh rất nhanh xác định được sách lược làm việc của mình ở phòng Tin tức Ban tuyên giáo: Tôn trọng Cung Hàn Lâm, lôi kéo và kết giao với Mã Tự, không xa không gần với Vương Na, kính trọng nhưng giữ khoảng cách với Tôn Bình.

Về đến nhà, Mạnh Lâm đã làm sẵn ba món ăn cho hắn. Một là món thịt kho tàu với cà mà Bành Viễn Chinh rất thích, một là đậu hũ xào đậu, còn một là món canh hầm. Đối với Bành gia mà nói, trừ phi là lễ mừng năm mới, còn bình thường thức ăn như vậy rất ít khi thấy.

- Mẹ, mẹ làm nhiều đồ ăn như vậy rất là lãng phí. Ăn trưa thôi mà, không cần nhiều như vậy.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, ngồi trên ghế sofa, vừa muốn động đũa thì lại bị Mạnh Lâm quát:

- Đi rửa tay trước đi.

Bành Viễn Chinh không quan tâm, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó mới vào nhà vệ sinh rửa tay.

Mạnh Lâm vui mừng nhìn đứa con, cười mắng:

- Vệ sinh sạch sẽ thì không sợ nhiễm bệnh.

- Đúng rồi, Viễn Chinh, đi làm ngày đầu tiên, cảm giác thế nào? Hoàn cảnh có tốt không?

Mạnh Lâm hỏi. Đây là vấn đề mà bà quan tâm nhất.

Suốt buổi sáng nay, bà mặc dù đang ở nhà máy làm việc, nhưng đầu óc vẫn cứ nghĩ về vấn đề công tác của đứa con. Lúc thì lo lắng cho con trai không thích ứng với hoàn cảnh quan trường, bị người khác ức hiếp. Lúc thì vui mừng vì con trai rốt cuộc cũng có một mở đầu tốt đẹp, tương lai thành gia lập nghiệp, bà làm mẹ cũng không hổ thẹn với người chồng đã mất.

Mạnh Lâm lo được lo mất cho đến trưa. Còn chưa đến giờ tan làm thì bà đã vụng trộm về sớm, đến chợ mua đồ ăn rồi về nhà nấu cơm.

- Rất tốt mẹ à. Trong phòng có bốn người, con nữa là năm. Mọi người cũng không tệ lắm.

Bành Viễn Chinh thuận tay vuốt mặt, sau đó tùy ý lấy khăn lau qua, rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

- Dù sao thì con cũng là người mới, làm việc nên chịu khó, đối nhân xử thế điềm đạm, hẳn là không thành vấn đề.

Bành Viễn Chinh cười, ngồi xuống:

- Mẹ, mẹ cũng ăn cơm đi.

Mạnh Lâm cười, theo lời ngồi xuống. Tuy nhiên bà chỉ ngồi một bên mà không động đũa, lẳng lặng nhìn con trai, ánh mắt dịu dàng.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của mẹ, thấy gương mặt không hề trang điểm của bà, nếp nhăn nơi khóe mắt ngày càng rõ ràng, mái tóc cũng đã có sợi bạc, thì không khỏi đau xót. Mấy năm qua, mẹ thật sự là rất cực khổ.

Một người phụ nữ mang theo một đứa nhỏ, chèo chống khó khăn, nuôi dưỡng con thành người, ít nhiều chịu ủy khuất. Căn bản không thể dùng lời nói để hình dung.

Bành Viễn Chinh lập tức nhìn qua chỗ khác. Nước mắt của hắn sắp chảy ra.

Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ mang đến cho mẹ mình những ngày tháng an lành, thanh thản sống khoảng đời còn lại. Bành Viễn Chinh trong lòng thề rằng, hắn sẽ tận hết khả năng, bù lại thiệt thòi cho mẹ của hắn, đã vì gia đình này mà hy sinh thật nhiều.

Mạnh Lâm không chú ý đến cảm xúc thay đổi của con trai. Những ngày qua, bà cảm thấy rất hạnh phúc và thỏa mãn. Đối với bà mà nói, con trai có thể có một tiền đồ tốt, cuộc sống không lo, thì bà còn lo cái gì chứ?

Sau khi ăn cơm xong, trước khi đi làm, Bành Viễn Chinh đột nhiên dừng bước chân, thăm dò một câu:

- Mẹ, tuổi mẹ cũng đã lớn rồi, con đã đi làm, hay là mẹ nghỉ ở nhà hưởng phúc đi.

Mạnh Lâm năm nay 45 tuổi, dựa theo chế độ của nhà máy cơ giới Tân An, bà có thể về hưu. Tuy nhiên, việc về hưu của nhà máy cũng không phải áp đặt, toàn bộ cá nhân tự nguyện. Nếu không tự nguyện thì còn có thể tiếp tục đi làm. Nữ công nhân viên chức có thể làm việc đến 50 tuổi.

Mạnh Lâm lắc đầu:

- Mẹ chưa già mà, công việc lại không cực lắm, mẹ vẫn muốn tiếp tục làm. Nếu mẹ về hưu, mỗi tháng sẽ ít đi một trăm đồng, sẽ không tốt. Con về sau còn phải kết hôn, mẹ muốn để dành tiền cho con.

Bành Viễn Chinh biết mình có nói cũng vô ích. Với tính tình của mẹ, khẳng định là sẽ không về hưu. Hắn bất đắc dĩ thở dài, cũng không nói gì, đẩy cửa bước ra.

Trở lại văn phòng, vừa mới ngồi xuống thì Mã Tự và Cung Hàn Lâm liền một trước một sau bước vào. Không bao lâu sau, Vương Na như một trận gió từ ngoài vọt vào trong, thở hổn hển nói, tay vịn ngực:

- May mắn vẫn còn chưa muộn.

Cung Hàn Lâm cười, cúi đầu xem báo.

Mã Tự hít hít, cố ý kinh ngạc nói:

- Vương Na, cô lại uống rượu à? Mỗi ngày đều có rượu uống, cuộc sống gia đình không tồi nha.

Wương Na trừng mắt nhìn Mã Tự, than thở:

- Bớt lo chuyện người khác đi.

Mã Tự nháy mắt về phía Bành Viễn Chinh, đứng dậy đi vệ sinh, khi đi ngang qua bàn của hắn thì vỗ nhẹ mặt bàn.

Bành Viễn Chinh hiểu ý đứng dậy theo ra.

Trong phòng vệ sinh, hai người sóng vai nhau cùng đi tiểu. Mã Tự lấy ra một điều thuốc:

- Có thuốc không?

Bành Viễn Chinh khần trương lấy một bao thuốc Hồng Mai đã chuẩn bị sẵn:

- Mã ca, cứ hút của tôi.

Mã Tự cười:

- Chà, là thuốc tốt nha.

Hai người rút ra điều thuốc. Sau khi hút xong, cảm giác xích lại gần không ít.

Hai người quay trở lại văn phòng, khi gần đến cửa, Mã Tự quay đầu vỗ vai Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Chú em, về sau đừng hút thuốc trong phòng. Lão nương kia tật xấu khá nhiều, nếu để bà ta làm ồn ào lên, một đồng chí mới như cậu sẽ ăn không tiêu đâu.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Bành Viễn Chinh gật đầu, biết Mã Tự đang nói đến Tôn Bình.

Vào đến cửa, Bành Viễn Chinh phát hiện Tôn Bình đang ngồi trên ghế xếp lại cái áo lông. Cô quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, đột nhiên nói:

- Lão Cung, hôm qua lãnh đạo an bài xuống dưới bản thảo về dịch vụ phát triển thành phố. Tôi nghĩ nên để Tiểu Bành thử luyện tay nghề đi. Thứ nhất là để hiểu biết về chuyên môn công tác, thứ hai là để xem kiến thức cơ bản chữ nghĩa của cậu ấy.

Cung Hàn Lâm nghe vậy, âm thầm nhíu mày. Bản thảo này an bài xuống phòng, Cung Hàn Lâm giao cho Tôn Bình, không nghĩ rằng người đàn bà này lại đề xuất cho Bành Viễn Chinh viết.

Kỳ thật thì viết cái bản thảo cũng không sao, dù sao là người mới, viết hay hay dở đều có thể lý giải. Nếu là bản thảo độ sâu không cao thì có thể đưa cho Bành Viễn Chinh thử qua một chút. Nhưng mấu chốt ở chỗ, bản thảo này rất quan trọng, chính là tuyên truyền cho tư tưởng, chiến lược “Dịch vụ phát triển phần vịnh” của Thành ủy và UBND thành phố Tân An, để người mới viết, chẳng phải là cố ý làm khó dễ sao?

Cung Hàn Lâm xem ra, không cần nói đến Bành Viễn Chinh, cho dù là Mã Tự cũng chưa chắc viết được.

Dù sao Tôn Bình chung quy là Phó phòng, cô trước mặt người khác lên tiếng, Cung Hàn Lâm cũng không thể không nể mặt, liền cười nói:

- Thử thì không sao, nhưng Lão Tôn à, Tiểu Bành dù sao cũng chưa quen thuộc tình hình, tài liệu này cuối cùng cũng phải qua tay cô thôi.

Tôn Bình thản nhiên cười:

- Ai mà chẳng có lần đầu tiên, có phải hay không? Tiểu Bành, đây là tư liệu và văn kiện về dịch vụ của thành phố, cậu hãy xem qua, trước hiểu rõ tài liệu, sau đó sẽ viết. Tôi cho cậu hai ngày thời gian, buổi sáng thứ năm giao lại cho tôi.

- Vâng, tôi biết rồi, Phó phòng Tôn.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng, sau đó đi qua chỗ Tôn Bình tiếp nhận một chồng tư liệu, trong lòng âm thầm cười lạnh, đây là uy thế phủ đầu sao?

- Đi thôi, lão Cung, chúng ta còn cuộc họp.

Nói xong, Tôn Bình đứng dậy, cầm lấy quyền sở ghi chép và bút máy ra ngoài.

Sau khi Cung Hàn Lâm đi rồi, Mã Tự lúc này mới cau mày, nhìn Bành Viễn Chinh bất bình nói:

- Lão nương đó xấu tính thật, chú em vừa mới đến, chưa biết gì hết, sao lại bắt người ta viết một bài như thế này, rõ ràng là ức hiếp người.

Vương Na thì có chút vui sướng khi người khác gặp họa, tiếp tục cúi đầu đùa nghịch chiếc máy nhắn tin của cô.

30. Chương 30: Xung Đột

Đối với việc Mã Tự than thở về việc bắt công của thiên hạ, Bành Viễn Chinh im lặng không nói.

Là một người mới của phòng, ngay cả trong lòng có bất mãn với việc làm khó dễ của Tôn Bình, hắn cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Có một số việc, trong lòng có thể hiểu được, không cần phải nói ra ngoài.

Giờ phút này, Bành Viễn Chinh suy xét chính là Tôn Bình vì sao lại có thái độ này đối với hắn.

Càng nghĩ, càng cảm thấy sau lưng có duyên cớ.

Về phần tài liệu này, Bành Viễn Chinh cũng không để trong lòng.

Hắn kiếp trước ở văn phòng UBND thành phố hơn mười năm viết tài liệu, vượt qua muôn ngàn thử thách, đối với hệ thống hành văn của hành chính và các loại khuôn sáo, các loại kiêng kỵ đều thuộc lòng. Một bản thảo về dịch vụ như vậy chẳng làm khó được hắn.

Bành Viễn Chinh cúi đầu xem tài liệu, sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Vương Na lại lặng yên tiếp cận, ghé vào bàn làm việc của hắn, cười hì hì nói:

- Tiểu Bành à, có muốn chị giúp cậu một phen không?

- Chị nói cho cậu biết, lão nương đó đang vào thời kỳ mãn kinh, cậu đừng đụng vào bà ấy. Cậu vừa đến, không viết ra được bản thảo cũng là chuyện bình thường. Lão Cung cũng sẽ không trách đâu. Cậu thật ra phải cẩn thận với lão nương đó nói bậy với Phó Trưởng ban Chu đấy.

Vương Na lại hạ giọng.

- Haha, cảm ơn Vương tỷ, tôi bản thân cũng học viết mà, dù sao cũng cần phải có cái bắt đầu.

Bành Viễn Chinh cười đáp lại. Hắn biết Vương Na nhắc đến Phó Trưởng ban Chu, chính là Phó trưởng ban được phân công quản lý phòng Tin tức của Ban tuyên giáo Chu Thành Dung. Rất hiển nhiên, quan hệ giữa Tôn Bình và Chu Thành Dung là khá gần.

Bành Viễn Chinh lập tức ý thức được, đây chính là yếu tố quan trọng khiến Cung Hàn Lâm phải nhân nhượng Tôn Bình.

Hắn đồng thời cũng hiểu được, Vương Na đang xúi giục hắn khởi xung xung đột với Tôn Bình. Đúng là bụng dạ khó lường. Con quỷ nhỏ này không phải là kẻ lương thiện gì. Hắn nhủ thầm, sau đó tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

Lúc này, trong phòng hội nghị của Ban tuyên giáo, Chu Thành Dung triệu tập Cung Hàn Lâm và Tôn Bình tổ chức một cuộc họp nhỏ, đề tài thảo luận là tuyên truyền trọng điểm dư luận gần đây, định ra một số đề tài lớn. Tài liệu mà Tôn Bình bảo Bành Viễn Chinh viết chính là một trong số đó.

Cung Hàn Lâm vốn định nhân cơ hội này, nhắc Phó trưởng ban Chu, từ nhật báo xã điều động một số phóng viên có năng lực chuyên môn đến hoàn thành bản thảo dịch vụ. Ông xem ra, Bành Viễn Chinh là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, bất kể như thế nào cũng không thể viết được một đề tài lớn như thế này.

Nhưng ông chưa kịp đề nghị thì lại nghe Tôn Bình hướng Chu Thành Dung cười nói:

- Phó trưởng ban Chu, phòng chúng tôi vừa mới tiếp nhận một sinh viên tốt nghiệp trường đại học Kinh Hoa, tôi đã giao bản thảo về dịch vụ cho cậu ấy, để cậu ấy rèn luyện, đồng thời để cho lãnh đạo xem kiến thức cơ bản của cậu ấy như thế nào. Công tác của chúng ta, nếu không có tài năng thì sẽ không thể thành công.

Kỳ thật Tôn Bình còn muốn nói, văn phòng của mình có Mã Tự và Vương Na chỉ là tay gà mờ, nghiệp vụ rất yếu. Như vậy thì sự sống còn của phòng Tin tức toàn bộ phải dựa vào cô ta và Cung Hàn Lâm mà thôi.

Chu Thành Dung ngắt ra, thần nhiên nói:

- Sinh viên mới tốt nghiệp à? Thôi thì cứ thử trước, không được thì nói sau.

- Nghiệp vụ bộ môn không thể tùy tiện sắp xếp người. Qua hai ngày, tôi sẽ nói chuyện với người của Ban tổ chức cán bộ, không phải muốn thì có thể nhét người vào Ban tuyên giáo.

Chu Thành Dung giọng điệu có chút không mặn không nhạt.

Cung Hàn Lâm trong lòng co lại, biết lúc này việc Bành Viễn Chinh đến phòng Tin tức, về phía Ban tổ chức cán bộ không nói chuyện trước với Chu Thành Dung, người được phân công quản lý phòng nên Chu Thành Dung trong lòng không cảm thấy thoải mái. Nên đối với Bành Viễn Chinh có chút mơ hồ bài xích.

Nghĩ đến đây, Cung Hàn Lâm không khỏi cảm thấy bi ai cho Bành Viễn Chinh. Cấp trên không chỉ có Chu Thành Dung mà ở khoa còn có Tôn Bình. Bành Viễn Chinh muốn ở lại ban Tuyên giáo cũng khó.

Cung Hàn Lâm và Tôn Bình một trước một sau trở về phòng làm việc.

Trên hành lang từ phòng vệ sinh thì thấy Bành Viễn Chinh đang trở về. Bành Viễn Chinh hướng hai người, cười chào hỏi:

- Trưởng phòng Cung, Phó trưởng phòng Tôn.

Tôn Bình liếc mắt nhìn hắn, kiêu ngạo gật đầu. Còn Cung Hàn Lâm thì mỉm cười, chủ động vỗ vai của hắn.

Tôn Bình trở lại phòng làm việc, tiếp tục đan áo len. Mã Tự thì cúi đầu không biết đang xem tài liệu gì, còn Vương Na thì vẫn nghịch ngợm với chiếc máy nhắn tin của mình.

Mấy lần như thế, Tôn Bình rốt cuộc không kìm nổi.

Cô ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Vương Na:

- Vương Na, nơi này là phòng làm việc, chứ không phải là câu lạc bộ. Tất cả mọi người khi đang làm việc thì không được gọi điện thoại.

Tôn Bình tức giận, khiến những người trong phòng, bao gồm cả Bành Viển Chinh đều cảm giác có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Vốn Tôn Bình là Phó trưởng phòng, nói hai câu Vương Na thì chẳng tính cái gì. Nhưng Vương Na cũng chẳng phải là người hiền lành, chưa hề qua lại với Tôn Bình, nghe vậy thì lập tức cười lạnh:

- Tôi gọi vài cuộc điện thoại thì có ảnh hưởng gì đến công việc? Chẳng lẽ tôi gọi điện thoại làm ảnh hưởng đến việc đan áo len của chị sao?

Tôn Bình giận tím mặt, buông chiếc áo len trong tay, đứng dậy chỉ tay vào Vương Na lớn tiếng:

- Nói cho cô biết cô còn nói lại sao? Cô còn ít tuổi, đi làm không lo làm tốt công tác của mình, cả ngày chỉ biết bát nháo mà thôi. Lão Cung, anh không quản được sao? Nếu anh không quản được thì để tôi báo lại lãnh đạo quản lý.

Cung Hàn Lâm nhú mày.

Vương Na cũng đập bàn:

- Lấy lãnh đạo ra hù tôi à? Được, chúng ta cứ đến gặp lãnh đạo để phân xử đi. Chị ngồi đan áo len được còn tôi thì gọi điện thoại không được? Dựa vào cái gì mà chị có thể đan áo len, còn tôi thì không thể gọi mấy cuộc điện thoại?

Thấy hai người âm ỉ với nhau, Cung Hàn Lâm bắt đắc dĩ vỗ bàn, trầm giọng nói:

- Im miệng hết cho tôi. Đang trong giờ làm, mà cứ nhao nhao cả lên, không sợ những phòng khác chê cười sao? Lão Tôn, cô ngồi xuống đi, còn Tiểu Vương nữa, tôi nói cô ít gọi điện thoại lại đi, được không?

Tôn Bình tức giận ngồi xuống. Vương Na phía sau có người, cô ta cũng không thể làm gì Vương Na.

Vương Na bĩu môi, ngồi xuống.

Hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên hai người xung đột với nhau. Mã Tự sớm đã quen thuộc. Y liếc mắt nhìn Bành Viển Chinh, Bành Viển Chinh chỉ mỉm cười, vừa muốn tiếp tục cúi đầu xem tài liệu thì lại nghe Tôn Bình trừng mắt nhìn hần nói:

- Cậu cười cái gì? Lo viết tài liệu của mình đi.

Bành Viển Chinh nhú mày, thầm nghĩ cô ta có phải bị bệnh không, tự xưng biến người khác thành nơi trút giận của mình. Cô ta không dám gây chuyện với Vương Na, liền trút sang người khác như thế? Tưởng bố mày dễ bắt nạt lắm à?

Bành Viển Chinh là người mới nên hần phải tỏ ra khiêm tốn nhưng không phải là hạng người mà người khác có thể ức hiếp. Hơn nữa, hạng đàn bà như Tôn Bình, nếu cứ nhường nhịn thì ngày sau cô ta nhất định sẽ được đảng chân lẫn đảng đầu.

Suy nghĩ như thế, Bành Viển Chinh lạnh lùng cười, ngẩng đầu nhìn Tôn Bình, thản nhiên nói:

- Phó trưởng phòng Tôn, tôi cười cũng không được sao? Tôi không có làm gì không thích hợp, nếu có thì xin Phó trưởng phòng Tôn chỉ ra, tôi nhất định sẽ sửa.

Tôn Bình không nghĩ đến một sinh viên mới ra trường lại dám tranh luận cùng với cô ta. Như thế uy nghiêm của một Phó trưởng phòng để ở đâu. Cơn tức giận đối với Bành Viển Chinh liền phát tác lên.

31. Chương 31: Sự Cái Khỏi Mốc!

Giọng Tôn Bình rất to, không bao lâu sau đã “lôi kéo” mọi người ở Phòng Nghiên cứu và Phòng Tuyên giáo tới đây, rất nhiều người vây quanh trước cửa xem náo nhiệt, có một số người còn cười cợt.

Bành Viễn Chinh vốn định đáp lại Tôn Bình một cách chua cay, để làm cho “bà già” này nổi điên, nhưng bây giờ, thấy có người ở Phòng khác xúm lại, đành phải đổi ý.

Hắn cười cười một cách thản nhiên, im lặng ngồi đọc tài liệu.

Tôn Bình vẫn không buông tha, tiếp tục mắng mỏ, Cung Hàn Lâm cau mày, bảo người các Phòng kia giải tán, sau đó đóng cửa văn phòng, trầm giọng nói:

- Được rồi, đều bớt tranh cãi đi. Phòng Tin tức chúng ta thành cái chợ rồi!

Tôn Bình hừ một tiếng, tức giận ngồi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão Cung, tôi mặc kệ, nếu Thứ Năm hắn không nộp bản thảo, tôi phải báo cáo với Trưởng ban Chu, yêu cầu lãnh đạo bố trí người khác. Phòng Tin tức là bộ phận nghiệp vụ, không phải cái sọt rác, ai cũng có thể nhảy vào mà làm ra vẻ!

- Xin Trưởng phòng Tôn yên tâm, nhất định Thứ Năm tôi sẽ giao bản thảo.

Bành Viễn Chinh cúi người trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Thật sự là không hiểu ra sao cả!

Tôn Bình lại muốn làm ầm lên, rốt cuộc Cung Hàn Lâm không kìm nổi, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

...

Ngày đầu tiên đi làm đã đụng độ với Phó trưởng phòng, đối với nhiều người, đó là điềm không tốt. Xế chiều, khi tan tầm, Mã Tự nói với Bành Viễn Chinh, mục Tôn Bình này vô cùng thù dai, lòng dạ hẹp hòi, nếu đắc tội với mục ta, sau này nhất định phải hết sức cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để mục ta nắm được nhược điểm khác, nếu không, chắc chắn mục ta sẽ đi nói xấu lung tung với lãnh đạo Ban.

Nên biết rằng, ở cơ quan, đối với người mới vào, ấn tượng đầu tiên của lãnh đạo là hết sức quan trọng, nếu để Tôn Bình nói xấu tàn tệ trước mặt lãnh đạo, sau này Bành Viễn Chinh đừng mong ngẩng mặt lên.

Nhưng Bành Viễn Chinh không quan tâm lắm. Căn bản là hắn cũng không còn đường lui, nếu Tôn Bình cứ cố tình làm một thứ chướng ngại vật ngăn cản hắn, thì hắn đành phải kiên quyết đập tan đi. Đó gọi là nước dâng, đất ngăn, giặc đến, tướng chặn, sợ bà ta cái khỉ khô gì!

Hắn đâu phải người không có gốc rễ, mà cho dù hắn không có gốc rễ đi nữa, với sự từng trải và thủ đoạn phong phú của kiếp trước và kiếp này, nếu không đối phó nổi một mục đàn bà chanh chua, thì đi đâm đầu vào đậu hũ mà chết cho rồi!

Tin tức về cuộc “xung đột” lan truyền, nhưng không có bất cứ ảnh hưởng tiêu cực nào đối với Bành Viễn Chinh.

Trước hết là Tôn Bình nổi danh kém cỏi về cách đối nhân xử thế; thứ hai là Bành Viễn Chinh rất nho nhã lễ độ, gặp ai cũng chủ động chào hỏi, biểu lộ mười phần khiêm cung, lại rất có duyên trong giao tiếp, chỉ chưa đầy hai ngày, mọi người ở Ban Tuyên giáo đều biết rằng, Phòng Tin tức có một sinh viên tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa mới vào, rất có năng lực, lại rất lễ phép.

Một người trẻ tuổi có giáo dục, lại lễ độ, khiêm cung như vậy, sao lại có thể không tôn trọng lãnh đạo? Rõ ràng là Tôn Bình ức hiếp người mới, mọi người đều nghĩ như vậy...

Thứ Năm, vừa đến cơ quan, Bành Viễn Chinh đem bản thảo đã viết đặt lên bàn Cung Hàn Lâm, nhưng sáng nay Cung Hàn Lâm chưa đi làm, hình như nhà có việc.

Thật ra, hôm Thứ Tư hắn đã viết xong bản thảo. Hai ngàn chữ, trên cơ sở nắm đầy đủ tư liệu, Bành Viễn Chinh viết xong trong hơn hai giờ. Viết loại bài ca tụng công đức, thể hiện ý đồ, quyết sách của Thành ủy như thế này, đối với hắn không có gì là khó khăn.

Năng lực gì khác thì hắn không dám tự tăng bốc, nhưng làm một kẻ “thối phòng” thì hắn cảm thấy rất xứng chức.

Chữ nghĩa là một chuyện, quan trọng hơn là phải biết đem những sự kiện bình thường nâng lên một độ cao nhất định, rút ra điều gì đó đặc sắc, có thể làm mắt người ta sáng ra.

Trước khi hết giờ làm buổi trưa, Cung Hàn Lâm đến văn phòng, liền bảo Bành Viễn Chinh nộp bản thảo.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Trưởng phòng Cung, tôi đặt bản thảo trên bàn của anh, xin thẩm duyệt giúp cho. Tôi mới tới, chưa nắm rõ tình hình, có chỗ nào viết chưa đạt, xin lãnh đạo chỉ giáo nhiều hơn.

Cung Hàn Lâm thở phào, cười nói:

- Tốt lắm, thái độ của đồng chí Tiểu Bành rất nghiêm chỉnh, cũng rất chăm chỉ. Tiểu Mã, cậu phải học tập Tiểu Bành đấy!

- Trưởng phòng đại nhân ơi, làm ơn đừng có “dắt dây” như vậy được không? Trưởng phòng biểu dương đồng chí mới, có cần phải hạ thấp cán bộ lão thành như tôi không?

Mã Tự kêu lên đầy trách móc.

Cung Hàn Lâm bật cười ha hả:

- Tiểu tử thối, cậu mà là “lão thành” cái cóc khô!

Nói xong, Cung Hàn Lâm cúi xuống tìm bản thảo của Bành Viễn Chinh. Thật ra, ông ta cũng không hy vọng gì nhiều vào bản thảo do Bành Viễn Chinh viết, chuẩn bị sẵn tư tưởng là rốt cuộc mình cũng phải ra tay chấp bút. Dù sao, đó cũng là công tác khá quan trọng của Phòng, chất lượng của bản thảo nói lên trình độ nghiệp vụ của Phòng Tin tức.

Cung Hàn Lâm không tìm được bản thảo, định hỏi lại Bành Viễn Chinh thì nghe Tôn Bình hơi hột buong một câu:

- Lão Cung, anh không cần phải tìm nữa, hồi sáng anh không tới, Trưởng ban Chu gọi điện hỏi thúc giao bản thảo, tôi thấy Tiểu Bành viết không tệ, liền giao luôn cho Trưởng ban Chu rồi.

Vừa nghe Tôn Bình nói như vậy, mặt Cung Hàn Lâm liền biến sắc.

Cả Mã Tự và Vương Na, khóe miệng cũng đều chằm xuống, thông cảm nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ: Mẹ nó, mụ già này chơi độc thật, rõ ràng là muốn làm xấu mặt Bành Viễn Chinh trước lãnh đạo, để hắn cả đời cũng không ngóc đầu lên nổi nữa!

Chuyện rất đơn giản, người mới vào làm viết bản thảo, vốn là một cách để rèn luyện, hết chín phần mười là không thể sử dụng hoặc nộp lên lãnh đạo ngay được, ít nhất phải được lãnh đạo Phòng xét duyệt và sửa chữa đã. Tôn Bình đem bản thảo nộp trực tiếp cho Trưởng ban Chu, không chỉ hại Bành Viễn Chinh, mà cũng đồng thời hại cả Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm là Trưởng phòng, nộp bản thảo không ra gì lên lãnh đạo, lãnh đạo tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, làm sao Cung Hàn Lâm còn có thể ngồi đó mà “hưởng phước”?

Cung Hàn Lâm nghĩ đến đây, đau hết cả đầu. Ông ta có thể tưởng tượng được bản thảo do Bành Viễn Chinh viết ra nó như thế nào, cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt “đặc sắc” của Trưởng ban Chu khi đọc bản thảo do hắn viết.

Cung Hàn Lâm phần nộ liếc nhìn Tôn Bình, cơn giận gần như sắp bùng nổ, nhưng trong lòng ông ta thâm hiểu, Tôn Bình không chỉ thân cận với Trưởng ban Chu, mà còn là em họ của vợ Phó chủ tịch thành phố Mạnh, trở mặt với loại phụ nữ này, sẽ không hay ho gì cho mình.

Ông hít sâu vào một hơi, kìm chế cảm giác bất mãn đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng mình, chậm rãi ngồi trên ghế, nhắm hai mắt lại.

Mặt Tôn Bình không hề đổi sắc, trong lòng lại đắc ý cười lạnh. Bản thảo của Bành Viễn Chinh, bà ta không thèm liếc mắt nhìn một cái, khi Trưởng ban Chu gọi điện thúc giục, bà ta liền lấy bản thảo trên bàn giao cho Trưởng ban Chu, thuận tiện nói vài câu bực tức, ý là để cho lãnh đạo xem một chút, đây là cái tài liệu “chó má” gì.

Loại chuyện này có thể lớn, cũng có thể nhỏ. Đương nhiên, lãnh đạo Ban sẽ không vì một bài viết không được tốt mà làm cái gì với Bành Viễn Chinh, dù sao, hần cũng là người mới, nhưng chuyện này sẽ để lại một ấn tượng không tốt trong lòng lãnh đạo. Không thể không nói, dụng ý của Tôn Bình rất hiểm độc!

Đuôi mày Bành Viễn Chinh hơi nhướng lên, đứng dậy đi về phía buồng vệ sinh. Tuy hần tự tin rằng bài viết của mình tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng thủ đoạn ti tiện và hạ cấp này của Tôn Bình đã chọc giận hần.

Mã Tự đi theo, gặp Bành Viễn Chinh ở cửa buồng vệ sinh. Cùng châm một điếu thuốc, cì khỏ nói:

- Người anh em à, cũng đừng để trong lòng. Cậu mới đến được hai ngày, nhất định lãnh đạo Ban đều hiểu mà.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, lắc đầu:

- Bài viết cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao tôi là người mới, không có gì phải lo lắng nhiều, chỉ là lãnh đạo Phòng chúng ta không ra lãnh đạo, làm cho người ta có cảm giác rất khó chịu!

Mã Tự thở dài, không nói gì nữa.

Khi gã mới vào làm, Tôn Bình cũng từng chèn ép gã, nhưng da mặt gã dày, kiên nhẫn chịu đựng, đáp lại bằng tư thế “lợn chết không sợ bóng nước sôi”, Tôn Bình cũng không làm gì hơn được.

32. Chương 32: Âm Kém Dương Sai

Mã Tự không nói gì, vỗ vai Bành Viễn Chinh, ý nói, cậu em hãy bảo trọng.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười.

Trong suốt buổi chiều, người trong phòng đều có những tâm tư riêng của mình.

Trưởng phòng Cung Hàn Lâm lo lắng bất an, chờ đợi Phó trưởng ban Chu phê bình. Tôn Bình thì cảm thấy hả dạ, cho đáng đời một tên tiểu tử mới đến lại dám bất kính đối với cô ta.

Mã Tự khi mới đến, thì tỏ ra nịnh bợ cô ta rất nhiều, nhưng kết quả như thế nào? Không phải là cô ta đã thay y dọn dẹp sạch sẽ mọi hậu quả sao?

Mã Tự nhìn Bành Viễn Chinh có chút lo lắng. Còn Vương Na thì lại thích thú ngồi xem náo nhiệt. Cô ta không thích Tôn Bình. Nhưng đối với Bành Viễn Chinh, cô ta cũng không có quá nhiều thiện cảm.

Nhưng đến giờ vẫn chưa thấy tin tức từ Phó trưởng ban Chu. Chỉ có điều, trước giờ tan tầm, Tổng biên tập Nhật báo Tân An gọi điện thoại đến, nói là Phó trưởng ban Chu nên yêu cầu đối chiếu, thẩm tra tác giả của bản thảo “Tứ cường tứ ưu của dịch vụ phồn vinh”.

Cung Hàn Lâm và Tôn Bình đi trước, cuối cùng mới đến Bành Viễn Chinh. Bởi vì bản thảo là do mình viết, nên Bành Viễn Chinh xin ý kiến được ghi tên mình.

Bản thảo là do Phó trưởng ban Chu ký phát, trực tiếp chuyển cho Nhật báo xã. Lại nói tiếp, đây được coi như là âm kém dương sai.

Tôn Bình đưa bản thảo của Bành Viễn Chinh đến chỗ Chu Thành Dung, nhưng Chu Thành Dung cũng không để ý đến sự bực tức của cô ta. Vừa mới xem qua bản thảo, Chu Thành Dung đã lập tức tán thưởng. Hành văn của bản thảo này rất thành thực, logic, quan trọng hơn chính là đã đưa ra được khái niệm “tứ cường tứ ưu”, hoàn toàn phù hợp với tư tưởng chỉ đạo của Thành ủy gần đây.

Một bản thảo có chất lượng như vậy sao lại xuất xứ từ một người mới đi làm chưa được một tuần. Chu Thành Dung theo bản năng liền cho rằng bản thảo này là do Cung Hàn Lâm viết, trực tiếp ký phê qua.

Bình thường những loại bản thảo như thế này, nếu lãnh đạo được phân công quản lý ký qua, Nhật báo xã phải nguyên văn đăng lên. Ngoài trừ những lỗi chính tả thì hoàn toàn không sửa cái gì.

Tất cả bản thảo đều do Ban tuyên giáo thẩm tra và chỉnh sửa, thậm chí là có thể gạt bỏ. Nhưng nếu Ban tuyên giáo đã thông qua, tòa soạn trên nguyên tắc là không sửa được. Đây là quy tắc và cũng là lệ thường.

Bởi vậy, ngày hôm sau bản thảo của Bành Viễn Chinh được đăng lên không sai một chữ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Chu Thành Dung vào văn phòng, lật xem tờ Nhật báo Tân An ngày hôm qua, phát hiện bản thảo do mình ký duyệt nằm ngay trên trang nhất. Tuy nhiên tác giả của bản thảo lại là Bành Viễn Chinh. Ông ta ngẩn ra, vừa muốn gọi điện hỏi Cung Hàn Lâm hoặc Tôn Bình thì Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Tiêu Quân liền điện thoại đến.

- Lão Chu, bản thảo về dịch vụ hôm nay không tồi. Bí thư Tiết rất hài lòng. Đúng rồi, Bành Viễn Chinh là người của phòng nào vậy?

Giọng nói trầm ổn của Tiêu Quân truyền đến.

Chu Thành Dung kính cẩn cười nói:

- Trưởng ban Tiêu, Bành Viễn Chinh là sinh viên mới đến của phòng Tin tức chưa được một tuần. Tuy nhiên, tôi muốn hỏi một chút, có phải là đã ký tên lầm hay không? Một bản thảo lão luyện như vậy, hẳn không thể do một sinh viên mới tốt nghiệp viết ra được.

Tiêu Quân ồ lên một tiếng, cười nói:

- Lão Chu à, cũng không chắc đâu, đừng nên coi thường sinh viên bây giờ. Họ rất có ngộ tính và trình độ đấy. Như vậy đi, anh trước tìm hiểu tình huống một chút, cứ dựa theo ý nghĩa của bản thảo này và dàn bài của nó, tách ra thành hai phần, một ngày đưa một phần, vì Thành ủy đẩy mạnh sự phát triển dịch vụ, thúc đẩy tuyên truyền dư luận.

- Vâng, Trưởng ban Tiêu, tôi hiểu rồi.

Chu Thành Dung khẩn trương đồng ý.

Cúp điện thoại, Chu Thành Dung nhũu mày, đứng dậy rời khỏi văn phòng, trực tiếp bước đến phòng Tin tức, trong tay còn cầm theo tờ báo.

Bành Viễn Chinh là người thứ nhất thấy Chu Thành Dung đến. Hắn tuy rằng không biết Chu Thành Dung, nhưng theo thần thái và vẻ mặt thì lập tức đoán được đây là lãnh đạo của Ban tuyên giáo, tám phần là Phó trưởng ban Chu quản lý phòng Tin tức.

Hắn lập tức đứng dậy, hướng Chu Thành Dung kính cẩn cười chào hỏi:

- Chào ngài, lãnh đạo.

Chu Thành Dung gật đầu, quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh.

Lúc này, đám người Cung Hàn Lâm cũng đứng dậy, chào hỏi.

- Xin chào Phó trưởng ban Chu.

- Chào buổi sáng, Phó trưởng ban Chu.

Chu Thành Dung mỉm cười, gật đầu, giơ tờ báo trong tay, thản nhiên nói:

- Nhật báo ra ngày hôm nay quay xung quanh bản thảo “Tứ cường tứ ưu của dịch vụ phồn vinh”. Xin hỏi bản thảo này là từ đồng chí nào?

Bành Viễn Chinh đứng ở một bên, khoe miệng hiện lên nụ cười thản nhiên, lập tức nhẹ nhàng nói:

- Là tôi, Phó trưởng ban Chu.

Chu Thành Dung quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, rồi lại quay đầu nhìn Tôn Bình.

Tôn Bình do dự có chút muốn giải thích tình huống.

- Tiểu Tôn, bản thảo ngày hôm qua cô giao cho tôi là của đồng chí Tiểu Bành một mình hoàn thành sao?

Chu Thành Dung lại hỏi.

Tôn Bình còn cho rằng là lãnh đạo đến đây để hỏi tội nên lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, Phó trưởng ban Chu, là đồng chí Tiểu Bành viết. Vừa lúc lãnh đạo thúc giục nên tôi mang qua cho lãnh đạo ngay. Lãnh đạo, đồng chí Tiểu Bành dù sao cũng là người mới, nên không quen thuộc tình huống, hành văn kém chút, xin lãnh đạo cho cậu ấy một cơ hội.

Tôn Bình thanh âm có chút vui sướng khi người khác gặp họa, đắc ý dạt dào.

Chu Thành Dung nhú mày, có chút bất mãn nhìn Tôn Bình, rồi xoay người sang Bành Viễn Chinh:

- Chú em, bản thảo này viết không tồi. Xem ra cơ sở của cậu rất vững chắc. Sau này cố gắng rèn luyện, tranh thủ trở thành mũi nhọn của phòng.

- Cảm ơn lãnh đạo đã khuyến khích, tôi nhất định sẽ cố gắng.

Bành Viễn Chinh trên mặt lộ ra nụ cười kính cẩn. Chu Thành Dung hài lòng gật đầu, rồi lại nói với Cung Hàn Lâm:

- Lão Cung, bản thảo lúc này đây mọi người làm rất tốt. Tôi rất hài lòng, Trưởng ban Tiêu cũng vậy. Dựa theo chỉ thị của Trưởng ban Tiêu, cứ dựa theo văn phong và ý nghĩa của bản thảo này, viết thành hai bản, một ngày đưa tin một bản để đẩy mạnh bầu không khí xây dựng tốt đẹp trong việc thực thi chiến lược dịch vụ của thành phố.

- Nếu bản thảo này là do đồng chí Tiểu Bành viết, vậy thì cứ để cậu ấy làm.

Chu Thành Dung nói xong thì chậm rãi bước ra cửa.

Chu Thành Dung rời khỏi phòng Tin tức, Cung Hàn Lâm lập tức hưng phấn cầm lấy tờ Nhật báo Tân An hôm nay trong tay Bành Viễn Chinh, mở ra tìm bài viết của hắn, đọc kỹ qua một lần, không tìm nổi tán dương:

- Tiểu Bành à Tiểu Bành, không nghĩ đến cậu là cao thủ trong cách hành văn như vậy. Bản thảo này rất đúng mực, nắm chắc độ cao. Mã Tự, Tiểu Vương, hai người nên học hỏi một chút, nhìn Tiểu Bành đấy, vừa mới đến vài ngày đã đạt được thành tích.

Cung Hàn Lâm thái độ với Bành Viễn Chinh lập tức thay đổi. Ông ta làm Trưởng phòng Tin tức, công tác rất bận. Sở dĩ rất bận, bởi vì người của phòng này tuy rằng không ít, nhưng chân chính có thể xuất ra những bài viết có chất lượng cũng chỉ có mình ông. Bởi vậy ông ta thường hay để mọi việc mình làm, nên khổ không nói nổi.

Hôm nay có được Bành Viễn Chinh thì thật sự là quá tốt.

Cung Hàn Lâm thì cao hứng, còn Tôn Bình bên cạnh sắc mặt ngày càng khó coi.

Cô nghĩ đến Bành Viễn Chinh tốt cùng làm sao mà viết được bản thảo này, lại không ngờ chiếm được sự khẳng định của ban lãnh đạo, còn khiến cho người nổi danh cao thủ trong ban là Cung Hàn Lâm cũng phải khen ngợi.

Thấy Mã Tự và Vương Na đứng ở một bên xem bài báo của Bành Viễn Chinh, chắc miệng khen ngợi, Tôn Bình càng nghe càng cảm thấy chói tai, rốt cuộc không khống chế được cơn tức, cắn giận đẩy cửa bước ra, đóng rầm một tiếng.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng mập mạp của người phụ nữ này, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt. Tuy nhiên hắn che giấu rất giỏi, và đồng thời hắn cũng phát hiện khóe miệng của Vương Na hiện lên nụ cười khẩy.

33. Chương 33: Tiếng Lành Đồn Xa

Đây là lần đầu tiên Tôn Bình cảm thấy ngạc nhiên đối với Bành Viễn Chinh. Đương nhiên, đây không phải lần cuối cùng.

Hiện tại, Tôn Bình tất nhiên là cảm thấy xấu hổ, tính toán xem làm sao có thể lấy được danh dự của mình về. Đáng tiếc cô ta nằm mơ cũng không ngờ, thời gian sắp đến, cô ta không còn bất luận một cơ hội nào.

Lợi dụng hai ngày nghỉ cuối tuần, Bành Viễn Chinh ở nhà đóng cửa không ra ngoài, liên tục viết ra hai bài báo về việc tuyên truyền dịch vụ cho thành phố. Hắn kiếp trước xuất thân từ một văn thư, lại quen thuộc với phong cách hành văn của cơ quan, biết rõ lãnh đạo cao tầng rất coi trọng loại tài liệu này nên viết một cách rất trơn tru.

Tuy nhiên, hắn căn cứ vào nguyên tắc làm việc làm người khiêm tốn của mình, vẫn gọi điện thoại hai lần cho Cung Hàn Lâm để xin ý kiến về vấn đề có liên quan. Kỳ thật thì ý nghĩ vốn đã có, nhưng đây cũng là một sự tôn trọng đối với lãnh đạo.

Cung Hàn Lâm cảm thấy rất cao hứng. Thứ nhất, là bởi vì Bành Viễn Chinh tăng ca để viết tài liệu. Người trẻ tuổi bây giờ chịu khó như vậy rất ít gặp. Thứ hai, Bành Viễn Chinh biết xin ý kiến và chỉ thị, đây là sự đúng mực mà người trẻ tuổi nên có.

Tối thiểu, thì ở Mã Tự và Vương Na không hề nhìn thấy.

Cung Hàn Lâm là người hay viết tài liệu, nên đối với người có thể viết được tài liệu như Bành Viễn Chinh liền dần dần sinh ra sự tán thưởng, chuẩn bị bồi dưỡng hắn thành người nối nghiệp cho mình.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh cảm thấy ý nghĩ của Cung Hàn Lâm chưa chắc là tốt nhất, nhưng hắn vẫn dựa theo ý kiến của Cung Hàn Lâm. Dựa theo sự “chỉ điểm” của Cung Hàn Lâm, hắn đã hoàn thiện hai bài viết của mình.

Ngày thứ hai đi làm, hắn đã đặt bản thảo lên trên bàn Cung Hàn Lâm.

- Trưởng phòng Cung, đây là bản sơ thảo bài viết của tôi. Ngài xem qua rồi chỉnh sửa giúp.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đem tài liệu đặt lên trên bàn Cung Hàn Lâm, sau đó đi châm thêm nước cho tách trà của ông ta.

Thấy hắn ân cần như thế, gương mặt của Tôn Bình dài ra hơn thường ngày.

Cung Hàn Lâm có chút giật mình, nhìn đầu đề bản thảo, kinh ngạc nói:

- Viễn Chinh, cậu viết bản thảo này trong hai ngày cuối tuần thôi à? Kỳ thật không cần phải như vậy.

- Tôi ở nhà cũng không làm gì, xem như luyện viết văn đi, để làm quen với công việc.

Bành Viễn Chinh cười, rồi về lại chỗ ngồi của mình.

Mã Tự hướng hắn giơ ngón cái lên.

Cung Hàn Lâm dựa bàn đọc bản thảo, càng xem càng kinh ngạc. Không phải Bành Viễn Chinh viết không được tốt, mà hắn viết rất hay, rất khéo. Nhìn văn phong thành thực, lưu loát, ông ta thậm chí còn có chút chần chừ. Đây là sinh viên mới tốt nghiệp sao?

Ông ta xem ra, đây không phải là có cơ sở hay là thiên phú hay không, mà là rất quen thuộc đối với nó.

Nếu chỉ là hành văn hoa lệ, văn hoa thì không thể chiếm được sự đánh giá cao của Cung Hàn Lâm.

Chân chính khiến cho Cung Hàn Lâm cảm thấy khó hiểu, chính là sự khống chế đối với tài liệu, sự nắm giữ trọng điểm không ngờ vượt qua sự tưởng tượng của ông ta. Lãnh đạo thích xem gì, thích hợp tuyên truyền nội dung gì, văn chương của hắn đều rất rõ ràng. Những tin tức không có lợi cho tuyên truyền, hắn rất khéo léo làm mờ nó đi, sơ lược, không để lại bất luận một dấu vết nào.

Hơn nữa, Bành Viễn Chinh trong tài liệu tổng kết lại chiến lược phát triển dịch vụ của thành phố Tân An lần này qua những chi tiết nhỏ như “Phát triển thương mại hậu cần nhanh hơn”, “Vững vàng đẩy mạnh văn

hóa ẩm thực”, “Gắng sức xây dựng khu du lịch sin thái” và “Tích cực nâng cao ngành dịch vụ tài chính”. Quả thật là nét bút rất có thần.

Lấy trực giác của Cung Hàn Lâm, hai bản thảo này một khi đăng báo sẽ khiến cho lãnh đạo Thành ủy tán thưởng và coi trọng.

Cung Hàn Lâm thở phào một cái, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Ông ta vốn muốn chỉ dạy cho Bành Viễn Chinh, lợi dụng ba năm thời gian sẽ đào tạo ra được một học trò giỏi. Kết quả không ngờ, học trò còn giỏi hơn mình. Nhưng điều này sao có thể?

- Viễn Chinh à, bản thảo viết rất tốt. Nhưng có mấy chi tiết cậu cần hoàn thiện lại. Cậu lại đây, tôi nói qua với cậu một chút.

Cung Hàn Lâm mỉm cười, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay.

- Vâng, Trưởng phòng Cung.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, bước đến sau lưng Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm sửa mấy chỗ, thật ra có cũng được, không có cũng được. Nhưng là lãnh đạo, đối với bản thảo của cấp dưới, nếu không có bất luận một chỉnh sửa nào thì không được. Hoặc nhiều hoặc ít, để biểu hiện trình độ và quyền uy. Đây cũng là quy tắc và lệ thường.

Đương nhiên, quy tắc này chỉ thích ứng cho lãnh đạo bộ môn như Cung Hàn Lâm. Sau khi lãnh đạo bộ môn xem qua, thì lãnh đạo phân công quản lý cơ bản cũng thông qua.

Hai bản thảo này trước sau được Phó trưởng ban Chu Thành Dung ký duyệt, phân biệt đăng báo vào ngày thứ tư và thứ sáu ở Nhật báo Tân An. Phòng Tin tức của Ban tuyên giáo liên tục đưa ra ba bài viết về đẩy mạnh dịch vụ có tạo được hiệu ứng nơi độc giả hay không thì chưa biết, nhưng đã có thể khiến cho lãnh đạo cao tầng Ban tuyên giáo Thành ủy và cao tầng Thành ủy phải chú ý mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, cái tên Bành Viễn Chinh bắt đầu nổi tiếng.

Trong hội nghị thường vụ Thành ủy cử hành vào ngày thứ bảy do Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai chủ trì, đã đánh giá rất cao thông tin của Ban tuyên giáo đưa ra. Ngay sau đó, trong cuộc họp của Ban tuyên giáo ngày thứ hai, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Tiêu Quân đã tiến hành khẳng định công tác của phòng Tin tức, đồng thời điểm danh khen ngợi đồng chí Bành Viễn Chinh, đề nghị tiến hành trọng điểm bồi dưỡng hẳn.

Trưởng ban Tiêu đề nghị kỳ thật chính là chỉ thị. Ông điểm danh khen ngợi, trên cơ bản đã tỏ rõ Bành Viễn Chinh chân chính có một chỗ đứng tại Ban tuyên giáo.

Trong nháy mắt đã đến tháng chín.

Làm việc ở Ban tuyên giáo được một tháng, Bành Viễn Chinh tiếng lành đồn xa, trở thành người trẻ tuổi nổi tiếng nhất ở trong ban. Hẳn sở dĩ nổi tiếng, không chỉ là cho ra những bài viết mà người khác không theo kịp, mà còn vì hẳn rất khiêm tốn. Bất kể là đồng chí lão thành ở cơ quan, hay là người mới bước vào quan trường đều có ấn tượng tốt đối với hẳn. Đương nhiên, Tôn Bình là ngoại lệ.

Nói chung, người có chút tài hoa thường hay cậy tài hoặc ít nhiều có tật xấu, nhưng nó lại không tồn tại trên người Bành Viễn Chinh. Đây chính là một nhân tố mấu chốt khiến người khác rất thích hẳn.

Người trẻ tuổi vừa tài hoa lại vừa lương thiện, ai mà không thích. Hơn nữa, khi không có lợi ích xung đột, ai lại đi tiết rẻ vài câu ca ngợi chứ.

Lại nói tiếp, kỳ thật, kiếp trước hẳn cũng có chút cao ngạo. Nhưng sau khi tái sinh, hẳn đã sớm khéo léo che giấu điều đó trong lòng.

Buổi chiều ngày thứ sáu, Bành Viễn Chinh cùng với Mã Tự ra về. Vốn Mã Tự định kêu Bành Viễn Chinh đi ăn thịt nướng, uống vài ly bia, nhưng Bành Viễn Chinh lại nhớ đến mẹ ở nhà một mình nên liền từ chối.

Trên đường về nhà, chiếc máy nhắn tin hân mới mua vang lên. Tuy rằng chưa được lĩnh tháng lương đầu tiên, nhưng có hai chục ngàn mà bà cụ Phùng cho nên hân khá dư dả. Vì để tiện cho công việc, hân đầu tiên đã mua cho mình một quyển từ điển tiếng Hán.

Hân lấy máy nhắn tin từ trong cặp xách ra, thấy số điện thoại ở thủ đô, Bành Viễn Chinh trong lòng căng thẳng. Hân nhận ra đây là số điện thoại nhà riêng của Phùng Bá Đào.

Tìm một buồng điện thoại công cộng, hân đẩy thẻ của mình vào, bấm dãy số. Sau khi điện thoại được nối máy, giọng nói Phùng Thiển Như tao nhã vang lên:

- Là Bành....huấn luyện viên Bành sao?

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Phùng muội, tìm tôi có việc à?

Hai người trên danh nghĩa là anh em họ, nhưng vẫn chưa chân chính xưng hô. Nghe giọng nói của Phùng Thiển Như có chút cười khê, Bành Viễn Chinh cũng dễ dàng gọi một tiếng “Phùng muội”.

Đối với Phùng Thiển Như, hân trong lòng vẫn có vài phần cảm kích. Kiếp trước, hân với Phùng Thiển Như cũng không có quan hệ gì quá sâu. Nhưng cả đời này, Phùng Thiển Như chính là nhân vật mấu chốt thứ nhất trong cuộc sống của hân. Sự xuất hiện của cô đã làm cải biến vận mệnh của hân.

34. Chương 34: Lời Mời Của Phùng Thiển Như

- Huấn luyện viên Bành, anh có thể giúp em một chuyện được hay không?

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng hỏi.

- Ồ, em cứ nói, chỉ cần anh có thể làm được, nhất định sẽ không thành vấn đề.

Bành Viễn Chinh sáng khoái đồng ý. Hân kỳ thật là một người rất nặng tình nghĩa. Hân xem ra, có chị họ Phùng Thiển Như chiếu cố hân như vậy, nếu đủ khả năng, hân nhất định phải hồi báo.

- Là như thế này, thứ bảy này là kỷ niệm chín mươi năm ngày thành lập trường. Buổi tối sẽ có một bữa tiệc, tiết mục Thái cực quyền của tụi em sẽ biểu diễn. Em nghĩ, anh có thể đến thủ đô một chuyến, cùng tụi em lên đài biểu diễn? Bản lĩnh Thái cực quyền của anh sâu như vậy, có anh dẫn đầu, tiết mục của tụi em nhất định sẽ thành công.

Phùng Thiển Như hơi có chút hưng phấn.

Bành Viễn Chinh do dự một chút:

- Anh đã tốt nghiệp rồi, nếu quay về trường học dự tiệc mừng, có phải là không thích hợp hay không?

- Có cái gì không thích hợp chứ? Tóm lại, anh giúp hay là không giúp? Nếu đồng ý, em sẽ cho xe đến rước anh, sau đó buổi chiều thứ bảy chúng ta tập hợp lại để tập luyện.

Phùng Thiển Như nói rất nhanh.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Được rồi, để anh đi. Tuy nhiên, em đừng cho xe đến làm gì, anh tự ngồi xe lửa đến được rồi. Tối nay anh sẽ đi, sáng mai là đến rồi.

- Vậy thì vất vả cho anh quá. Sáng mai em cho xe đến nhà ga rước anh. Được rồi, cứ định như vậy đi. Em còn phải ra ngoài, em cúp máy nha.

Phùng Thiển Như dường như sợ Bành Viễn Chinh đổi ý nên vội vàng cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện xong với Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chinh về đến nhà nói với mẹ một tiếng, nói là muốn trở về trường đại học cũ tham dự lễ kỷ niệm chín mươi năm ngày thành lập trường. Sau đó lại gọi

cho Cung Hàn Lâm xin phép nghỉ hai ngày. Bởi vì hắn đã liên tục hoàn thành việc đưa tin về dịch vụ thành phố, cũng chỉ có hai ngày nghỉ nên Cung Hàn Lâm liền đồng ý.

Sau khi ăn cơm xong, hắn tắm rửa, thay quần áo, vừa muốn ra khỏi nhà thì tiếng chuông cửa vang lên.

Vừa mở cửa, hắn thấy ở ngoài có một nam một nữ. Người nữ chính là Tào Dĩnh, còn người nam là bạn học thời trung học của hắn Triệu Tử Bân. Triệu Tử Bân mặc trang phục cảnh sát, dáng người khôi ngô, sắc mặt ngăm đen, nhìn qua rất oai hùng.

Bành Viễn Chinh ngẩng ra, chợt có chút hưng phấn hô lên một tiếng:

- Triệu Tử Bân, sao lại là cậu?

Triệu Tử Bân cười ha hả, tiến lên ôm lấy Bành Viễn Chinh:

- Như thế nào, anh bạn. Cậu vào đại học hàng hiệu, tốt nghiệp lại vào cơ quan Thành ủy làm, liên quên người bạn nghèo túng này sao?

Hai người cùng cười ha hả.

Triệu Tử Bân là bạn tốt của hắn từ thời trung học. Người này đối nhân xử thế rất hào sảng, chỉ có điều thành tích học tập quá kém. Bởi vì y học tập quá kém, nên bất kể là chủ nhiệm lớp hay là Mạnh Lâm đều kiên quyết phản đối hắn chơi với Triệu Tử Bân. Sau này, Triệu Tử Bân lên lớp 11 thì nghỉ học, vào quân ngũ, nghe nói trở thành một gã trinh sát binh. Hai người cũng liền mất đi quan hệ.

- Tử Bân, tôi nghe nói cậu tham gia quân ngũ, sao lại có bộ dạng khác như thế này?

Bành Viễn Chinh buông Triệu Tử Bân ra, từ trên xuống dưới đánh giá y.

Triệu Tử Bân cười ha hả:

- Tôi sớm xuất ngũ rồi, sau đó vào làm ở Cục Công an, hiện tại đang công tác ở đại đội hình sự. Tuy nhiên chỉ là một cảnh sát hình sự bình thường, không bằng một sinh viên hàng hiệu như cậu. Chắc, cán bộ cơ quan Thành ủy. Nếu tôi không gặp Tào Dĩnh, thì chẳng biết được tình huống của cậu.

- Đi thôi, chúng ta gặp lại, tôi mời cậu uống ly rượu, ôn lại chuyện cũ.

Triệu Tử Bân lễ phép chào Mạnh Lâm rồi kéo Bành Viễn Chinh ra ngoài.

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi từ chối:

- Tử Bân, tối nay tôi có việc rồi, tôi còn phải ngồi xe lửa đến thủ đô để tham dự lễ kỷ niệm chín mươi năm ngày thành lập trường đại học Kinh Hoa. Cậu đợi tôi trở về, rồi chúng ta sẽ gặp nhau.

Triệu Tử Bân có chút thất vọng, vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Sao trùng hợp vậy? Thôi được rồi, cậu cứ đi đi, tôi chờ cậu trở về rồi chúng ta gặp mặt. Cậu có số điện thoại không?

- 1263456789!

Bành Viễn Chinh nói xong, rồi hướng Tào Dĩnh gật đầu xin lỗi:

- Tào Dĩnh, thật ngại quá, tôi còn phải ngồi xe lửa đến thủ đô.

Tào Dĩnh dịu dàng cười:

- Anh cứ đi, tôi ở đây nói chuyện với cô Mạnh cũng được.

- Anh bạn, để tôi chở cậu ra ga.

Triệu Tử Bân kéo cánh tay Bành Viễn Chinh đi xuống lầu.

Dưới lầu, Triệu Tử Bân mờ ám nhìn lên trên lầu, nhỏ giọng nói:

- Anh bạn, cậu và Tào Dĩnh như thế nào rồi?

- Chưa nói tới, tối thiểu tạm thời chưa nói tới.

Bành Viễn Chinh cười khỏ một tiếng:

- Ba mẹ cô ấy thấy tôi như thấy kẻ thù, sao mà tốt được?

Tiếng còi tàu chói tai phá tan sự trầm tĩnh vào buổi sáng.

6h1', đoàn tàu đứng giờ vào nhà ga. Bành Viễn Chinh từ trong dòng người bước ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Phùng Thiển Như đứng cách đó không xa.

Phùng Thiển Như hôm nay mặc bộ đồ thể thao màu trắng, mái tóc đen dài được búi cao, trên mặt đeo một chiếc kính râm, cả người nhìn qua rất xinh đẹp, mang theo vài phần ngạo khí.

Phùng Thiển Như hiển nhiên là nhìn thấy Bành Viễn Chinh. Cô hưng phấn vẫy tay:

- Bành....anh Viễn Chinh, em ở đây này.

Phùng Thiển Như có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn thay đổi cách xưng hô của mình với Bành Viễn Chinh. Cô từ nhỏ đã chịu sự gia giáo, Bành Viễn Chinh dù sao cũng là em họ của cô, gọi Bành Viễn Chinh là huấn luyện viên Bành tuy không ảnh hưởng gì lắm, nhưng dù sao cũng là người một nhà, xưng hô nhất định phải sửa.

Tiếng “anh Viễn Chinh” của cô khiến cho Bành Viễn Chinh nghe xong cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nếu Phùng Thiển Như đã thay đổi cách xưng hô, hẳn cũng không thể quá mức thất lễ. Chỉ có điều, trong lúc nhất thời, Bành Viễn Chinh cũng không biết xưng hô như thế nào cho đúng.

Phùng Thiển Như mỉm cười, duyên dáng bước đến, nhẹ nhàng cười:

- Anh Viễn Chinh, cứ gọi em là Thiển Như hoặc trực tiếp là em họ thì được rồi.

- Thiển Như...

Bành Viễn Chinh xấu hổ cười, lảng tránh tiếng gọi em họ. Hắn biết, trước mắt quan hệ giữa hắn và Phùng gia vẫn còn trong bóng tối, trực tiếp gọi em họ thì không tiện.

- Đi thôi, anh Viễn Chinh, xe chúng ta ở bên kia, chúng ta về nhà thôi.

Phùng Thiển Như nắm cánh tay Bành Viễn Chinh lôi đi, nhưng chợt cảm thấy không ổn nên liền buông tay ra.

Hai người ngồi lên xe, Phùng Thiển Như ngồi ở vị trí lái phụ, quay đầu lại cười nói:

- Anh Viễn chinh, bà nội nghe anh đến, tối hôm qua đã đến nhà của em rồi.

- Bà nội tối hôm qua bảo mẹ em đi siêu thị mua thật nhiều đồ ăn, còn nói hôm nay em đi mua cho anh mấy bộ quần áo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói, trong lòng có chút cảm thán. Hắn có thể lý giải tâm tư của một người già, đồng thời cũng rõ, bà cụ là muốn bù đắp lại tình cảm cho người con đã mất của mình.

Sự yêu thương của bà cụ khiến cho hắn cảm động. Đồng thời cũng khiến hắn thương cảm. Giờ phút này, hắn nhớ đến người cha đã mất. Bành Ngọc Cường mất đi khi hắn mới có mấy tuổi, cho nên gương mặt của cha hắn đã sớm trở nên mơ hồ.

Thấy vẻ mặt đau thương của Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như lập tức tỉnh ngộ, im lặng quay đầu đi, trong lòng cũng không biết nghĩ gì.

35. Chương 35: Số Ghé Sắp Xếp Thứ Tự Đời Thứ Ba Phùng Gia

Phùng lão mấy ngày nay có hoạt động bên ngoài, đại diện cho quốc gia đến Trung Á. Tuy rằng Phùng lão không có ở đây, nhưng vì sự có mặt của bà cụ Phùng nên tất cả mọi người trong Phùng gia đều tụ tập lại, giữa trưa mở một bữa tiệc, xem như bữa tiệc đoàn tụ lần đầu tiên khi Phùng gia chính thức tiếp nhận Bành Viễn Chinh.

Điều khiến Bành Viễn Chinh không ngờ và cảm động chính là bà cụ Phùng đã bảo mẹ của Phùng Thiến Như là Tổng Dư Trần chờ hẩn ở dưới lầu. Bành Viễn Chinh là con cháu, bà cụ Phùng coi trọng như vậy, ngoài trừ việc bù đắp lại cho hẩn thì còn biểu thị một thái độ khác.

Thái độ của bà, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thái độ của bề trên Phùng gia đối với Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiến Như bước xuống xe, thấy mẹ của mình đang đứng chờ dưới lầu, cũng có chút không ngờ.

Cô quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, giới thiệu:

- Anh Viễn Chinh, đây là mẹ của em, lần trước anh đã gặp qua rồi đấy.

Bành Viễn Chinh khấn trương tiến lên một bước, kính cẩn chào hỏi:

- Chào bác, để bác ra đón như vậy, Viễn Chinh thật sự không dám nhận.

Tổng Dư Trần ôn hòa nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt lóe lên một tia khác thường. Bà mỉm cười, thân thiết nắm tay Bành Viễn Chinh:

- Đi, Viễn Chinh, lên lầu đi. Bà nội, bác cả, chú ba thím ba, cô chú út đều đã có mặt.

Tổng Dư Trần nắm tay Bành Viễn Chinh bước vào cửa, Phùng Thiến Như theo sát đằng sau. Ba người đi vào, mọi người Phùng gia đều nhìn một cách kinh ngạc, nhất là gia đình Phùng Bá Lâm, Phùng Bá Hà nhưng riêng bà cụ Phùng thì lại rất vui.

Bà cụ Phùng cười tủm tỉm, đứng dậy, vẫy tay Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Đứa nhỏ, cháu lại đây ngồi bên cạnh bà.

Trong phòng khách của Phùng gia, mọi người cơ bản đều ngồi ngay ngắn trên sofa, không động đậy. Nhưng thấy bà cụ như vậy, thì liền không thể như cười như không đứng lên.

Bành Viễn Chinh thấy rõ, nhưng sắc mặt không đổi, thần sắc thông dong bước qua. Tuy nhiên không có ngồi bên cạnh bà nội ngay lập tức mà hướng Phùng Bá Đào, Phùng Bá Đào và Phùng Bá Hà chào hỏi trước. Cái gọi là giờ tay không đánh khuôn mặt người đang cười, Bành Viễn Chinh lễ nghĩa nghiêm túc, vợ chồng Phùng Bá Lâm mặc dù bài xích hẩn, nhưng trên mặt không thể không miễn cưỡng gật đầu.

Về phần vợ chồng Phùng Bá Hà, đối với Bành Viễn Chinh thì chưa nói đến bài xích nhưng cũng chưa thể nói là thích. Tóm lại, trong nhà đột nhiên có một người xa lạ, tạm thời vẫn chưa chấp nhận được.

Bà cụ Phùng thấy cháu nội của mình không hề kiêu ngạo, không siểm nịnh, trầm ổn, có lễ độ, trong lòng rất vui mừng. Bà nắm tay Bành Viễn Chinh, bảo hẩn ngồi bên cạnh, vừa cười vừa giới thiệu hẩn cho những con cháu đời thứ ba của Phùng gia đời thứ ba, ngoại trừ Phùng Thiến Như.

Em gái Phùng Viễn Hoa, và con trai Phùng Bá Hà Triệu Hải Nam thái độ đối với Bành Viễn Chinh có chút ôn hòa. Nhưng Phùng Viễn Hoa, ánh mắt như hận thù khiến Bành Viễn Chinh trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Người một nhà đoàn tụ, kỳ thật không khí không thể nào hòa hợp. Vợ chồng Phùng Bá Đào chủ động hỏi thăm tình hình gần đây của Bành Viễn Chinh, quan tâm đến vấn đề công tác của hẩn. Còn vợ chồng Phùng Bá Đào thì vẫn duy trì trầm mặc. Phùng Bá Hà cũng nói với Bành Viễn Chinh mấy câu, những rõ ràng là cho có lệ.

Phùng Bá Lâm cuối cùng lấy lý do công việc nên rời khỏi. Triệu Đình thì cũng phải đi. Ngày nghỉ của ông sắp chấm dứt, chiều nay phải rời thủ đô về lại tỉnh Giang Nam.

Vợ của Phùng Bá Lâm là Trương Lam vốn cũng muốn tìm cơ tránh mặt, nhưng bà cụ Phùng không đồng ý. Bà cụ không gật đầu, là con dâu, Trương Lam cũng không dám tự tiện rời khỏi, bắt buộc đi cùng với Tổng Dư Trần vào nhà bếp, hỗ trợ cho bảo mẫu Khánh tẩu và đầu bếp làm cơm.

Bởi vì là tiệc gia đình, nên bà cụ rất coi trọng. Vì thế Tổng Dư Trần liền mời đầu bếp của cơ quan, từ khi Bành Viễn Chinh bước chân vào cửa đã bắt đầu bận rộn trong nhà bếp.

Người một nhà đoàn tụ bên bàn ăn. Trên bàn bày đầy những món sơn hào hải vị, nhìn qua trông rất đẹp mắt. Bà cụ ngồi ở vị trí trung tâm, bên trái là đời thứ hai Phùng gia, theo thứ tự là Phùng Bá Đào, Tống Dư Trăn, Trương Lam, Phùng Bá Hà, còn bên phải bà là đời thứ ba của Phùng gia.

Thứ tự sắp xếp liền có chút không giống như bình thường.

Lấy đám người Phùng Viễn Hoa xem ra, hẳn là Phùng Viễn Hoa sẽ ngồi ở vị trí đầu tiên. Bởi vì y luôn đại diện cho trưởng tôn Phùng gia xuất hiện, sau đó là Phùng Thiến Như, Phùng Lâm Lâm, Triệu Hải Nam. Còn về phần Bành Viễn Chinh, một nông dân chính hiệu, cho dù là đời thứ ba của Phùng gia lưu lạc ở bên ngoài, nhưng bất kể thế nào cũng không thể so sánh với địa vị cao của Phùng Viễn Hoa.

Bởi vậy, Phùng Viễn Hoa đang tính theo bản năng ngồi bên cạnh bà cụ Phùng thì đã thấy bà cụ cười, vỗ vị trí bên cạnh mình, nói với Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, cháu đến đây ngồi đi. Trong số những đứa ở đây, cháu lớn tuổi nhất, là anh cả. Nhà chúng ta luôn có chừng mực, không thể rối loạn.

Phùng Viễn Hoa động tác lập tức cứng đờ, sắc mặt trở nên khó xem.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, nhưng trong giờ phút này, hẳn thứ nhất không thể trái ý bà cụ. Thứ hai cũng hiểu được mình không nên nhường ai. Tuổi của hẳn lớn nhất, thân là anh cả, ngồi ở vị trí đầu là phải thôi.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, bà cụ Phùng cười với Phùng Bá Đào:

- Bá Đào, khó có dịp gia đình ta đoàn tụ, hãy mở chai rượu vang, uống chúc mừng mọi người.

- Vâng, thưa mẹ!

Phùng Bá Đào vừa muốn nói với Phùng Thiến Như vào bếp lấy chai rượu, thì Phùng Viễn Hoa đã chủ động đứng lên đi lấy rồi.

Phùng Viễn Hoa cầm bình rượu, cười tủm tỉm bước đến trước mặt Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, anh mở giùm chai rượu. Em mấy ngày nay đánh bóng rổ nên bây giờ hai tay có chút không thoải mái.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng lên, tiếp nhận bình rượu vang có xuất xứ từ nước Pháp:

- Dụng cụ mở chai đâu?

Phùng Viễn Hoa đã rắp tâm muốn chơi xấu Bành Viễn Chinh. Y nghĩ rằng Bành Viễn Chinh là hạng nông dân, làm sao biết uống loại rượu này. Vào thập niên 90, người uống loại rượu này rất ít. Có thể uống loại rượu nhập từ nước ngoài về lại càng hiếm. Nếu Bành Viễn Chinh không phải là người tái sinh, khi mở chai rượu nhập khẩu này hẳn là sẽ khó khăn. Cho dù là có dụng cụ mở chai, động tác cũng sẽ không tự nhiên. Huống chi, dụng cụ mở chai đã bị Phùng Viễn Hoa giấu trong túi quần của mình.

Phùng Viễn Hoa khước miệng hiện lên vẻ tươi cười:

- Không tìm được dụng cụ mở nắp.

Phùng Thiến Như cau mày, đang muốn đứng dậy đi tìm thì lại nghe Bành Viễn Chinh cười nói:

- Không có dụng cụ mở nắp chai thật đúng là phiền toái. Thiến Như, phiền em tìm giùm anh một cái khăn mặt sạch.

Khi Phùng Thiến Như cầm đến một cái khăn mặt trắng, Bành Viễn Chinh dùng khăn mặt ôm lấy đáy bình chai rượu, thuận tay gõ nhẹ vào vách tường. Sau đó tiết tấu không nhanh không chậm gõ vài lần.

Dưới sự kinh ngạc của mọi người, cái nắp vốn bịt kín của chai rượu không ngờ bị bật lên. Bành Viễn Chinh liền dừng lại, đem cái chai dựng đứng lên, dừng lại một chút rồi thuận tay chậm rãi rút cái nắp bình ra.

Những người trẻ tuổi ở Phùng gia trợn mắt há hốc mồm. Phùng Viễn Hoa tuy rằng không phục, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Lúc này, Bành Viễn Chinh đã thông dong bưng bình rượu, bắt đầu rót cho mọi người, từ bà cụ trước. Mỗi ly chỉ rót một phần ba, động tác rất lưu loát, tự nhiên, thậm chí có thể nói là rất tao nhã.

Tuy rằng chỉ là một hành động nhỏ, nhưng cũng đủ để nhìn ra được sự tu dưỡng của một người. Bành Viễn Chinh rót một vòng rượu xong rồi ngồi xuống. Bà cụ thì không nói đến rồi, vợ chồng Phùng Bá Đào thì vô cùng hài lòng. Bành Viễn Chinh từ nhỏ sinh ra ở nông thôn, tầng lớp thấp kém, không có khả năng giống như Phùng Viễn Hoa, Phùng Lâm Lâm, Phùng Thiển Như và Triệu Hải Nam từ nhỏ đã nhận sự giáo dục của các loại lễ nghi xã giao. Điều này chỉ có thể giải thích đứa nhỏ này đã lộ ra sự không tầm thường, trời sinh cao quý.

Có những người cao quý là từ bẩm sinh mà có, chứ không phải dựa trên thân phận.

Nhìn thấy bác cả và bà nội ngày càng thương thức Bành Viễn Chinh, Phùng Viễn Hoa trong lòng cảm thấy ghen khuất. Tuy rằng trên mặt của y vẫn mỉm cười như trước, nhưng trong lòng khó chịu vô cùng.

Có một chút ghen tỵ, một chút khó chịu, và một chút bất đắc dĩ.

36. Chương 36: Bạn Trai Thần Bí Của Phùng Thiển Như

Không khí bữa tiệc hơi nặng nề một chút, nhưng nhìn bề ngoài thì vẫn kết thúc trong vui vẻ.

Có mặt bà Phùng, các cháu chất nhà họ Phùng đều ra sức nịnh hót, bà hết sức che chở và thân thiết với Bành Viễn Chinh, thái độ của bà cũng dần ảnh hưởng tới thái độ của những người khác.

Trái tim Trương Lam và con trai, con gái của bà ta không hề giảm bớt sự căm ghét đối với Bành Viễn Chinh, nhưng mẹ con Phùng Bá Hà đã bắt đầu có chuyển biến. Về sau, Triệu Hải Nam thậm chí còn chủ động nói chuyện với Bành Viễn Chinh, mặt Phùng Bá Hà cũng tươi cười nhiều hơn. Chút ít chuyển biến này, Bành Viễn Chinh nhận thấy hết, trong lòng vẫn thản nhiên.

Sống chung với người nhà họ Phùng, hòa nhập vào đại gia tộc hiển hách này, với hấn mà nói, cần có thời gian.

Ăn cơm trưa xong, bà Phùng lại kéo Bành Viễn Chinh lại dọn đồ vài câu, rồi mới lên xe trở về Đại Hồng Môn. Còn Phùng Thiển Như thì lôi kéo Bành Viễn Chinh đến sân vận động của trường Đại học Kinh Hoa, tối nay có dạ tiệc kỷ niệm 90 năm ngày thành lập trường, chiều nay hai người muốn lên sân khấu cùng luyện tập với nhau lần cuối.

Mấy người Tiêu Niệm Ba đã chờ sẵn ở bên ngoài sân vận động. Thấy Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh sóng vai đi tới, vừa nói vừa cười, trông có vẻ rất thân mật, một số nam nữ sinh viên lập tức nhìn chăm chú.

Ở Đại học Kinh Hoa, Phùng Thiển Như là cô “công chúa” số một số hai, cao không thể với tới, vả lại, còn xinh đẹp động lòng người, hơn xa hoa hậu giảng đường. Cô không chỉ rất xinh đẹp, còn học rất giỏi, đã vậy, thân thể còn cao hơn người. Đương nhiên có rất nhiều người tơ tưởng, nhớ nhung cô, nhưng thật sự dám theo đuổi Phùng Thiển Như chỉ có một hai người. Sự tự ti mặc cảm, cảm giác với cao không tới, làm người ta e ngại.

Không chỉ có mấy người Tiêu Niệm Ba là đội viên trong đội biểu diễn, trên sân còn có mười mấy sinh viên tới xem náo nhiệt, phần nhiều là các cô bạn học của Phùng Thiển Như. Tất cả số sinh viên này nhìn chăm chăm Bành Viễn Chinh với vẻ không tin nổi, khẽ xôn xao bàn tán, người này là ai, không ngờ lại thân mật với Phùng Thiển Như như thế người yêu?

Phùng Thiển Như càng lúc càng tới gần, đám người Tiêu Niệm Ba thính tai nghe được nữ thần của lòng mình nói bằng giọng vô cùng thân thiết:

- Anh Viễn Chinh, anh là người dẫn đầu, cũng là huấn luyện viên, anh xem chúng ta nên tập luyện như thế nào?

“Hử? Anh Viễn Chinh!” Tiêu Niệm Ba ngậy người ngẩn ngơ, trong nháy mắt, não của y hơi bị “chập mạch”.

Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi không gặp...Không ngờ đã tiến triển tới mức xưng anh gọi em rồi!

- Thiên Như, anh thấy thế này, trước hết anh thực hiện động tác một lượt cho mấy em xem, các em phải quan sát cho kỹ, chỗ nào nên nhanh, chỗ nào nên chậm, anh đều thể hiện rõ ràng, sau đó chúng ta sẽ tiến hành tập luyện chung với nhau.

Phùng Thiên Như gật đầu, chợt quay sang Tiêu Niệm Ba nói to:

- Tiêu Niệm Ba, cậu đi mở nhạc, những người còn lại bước ra sân để xem anh Viễn Chinh làm mẫu trước.

Phùng Thiên Như nói rất tự nhiên, Bành Viễn Chinh là anh họ của cô, đương nhiên cô không cảm thấy cách xưng hô của mình có vấn đề gì. Nhưng lời của cô lọt vào tai mọi người, đa số sinh viên đều chấn động, đặc biệt là mấy nam sinh viên thầm mến Phùng Thiên Như, đều nhìn về phái Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt phức tạp.

Tiếng nhạc nổi lên, Bành Viễn Chinh nín thở ngưng thần, hai mắt nhắm nghiền, tiến vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất. Đối với Thái Cực Quyền, hắn không chỉ xem là một loại kỹ năng tăng cường sức khỏe, mà còn là vốn quý truyền thống cần phải kế thừa, hàm chứa một tín ngưỡng đầy thành kính, khó thể diễn tả bằng lời.

Bành Viễn Chinh không phải loại thư sinh tuấn tú, dáng người hắn dong dỏng cao, khuôn mặt cương nghị, khi giơ tay nhắc chân toát ra một vẻ nho nhã và phóng khoáng, nhất là khi hắn chuyên chú tập trung vào một việc nào đó, loại phóng khoáng bẩm sinh này càng có sức cuốn hút.

Âm nhạc vang lên du dương, Bành Viễn Chinh cong cánh tay theo thân thể, nhẹ nhàng đánh một bộ Thái Cực Quyền giản dị, nhưng hết sức sống động, động tác cực kỳ phóng khoáng, xét về góc độ biểu diễn, đã đạt tới đỉnh cao khó tìm ra khuyết điểm.

Nên biết là trong kiếp trước Bành Viễn Chinh không chỉ có gần hai mươi năm bản lĩnh vững vàng, kiến thức rất chắc chắn, hơn nữa, kiếp trước hắn thường xuyên tham gia thi đấu và biểu diễn Thái Cực Quyền, kinh nghiệm hết sức phong phú.

Bọn Phùng Thiên Như đứng xem say mê, đến khi đột nhiên động tác của Bành Viễn Chinh và tiếng nhạc cùng dừng lại, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, thậm chí một số nữ sinh viên không mìm nổi hưng phấn hét lên chói tai: quả thật là xuất sắc đến mức làm người ta kinh ngạc.

...

Suốt một buổi chiều khẩn trương tập luyện, Bành Viễn Chinh nói đến nổi miệng lưỡi đều khô, rốt cuộc mới làm cho Phùng Thiên Như và nhóm đội viên biết cách theo kịp tiết tấu âm nhạc, bước đầu nắm vững được kỹ xảo, nếu khi ra sân khấu không căng thẳng, buổi biểu diễn “đổi phỏ” tối nay hắn là không có vấn đề gì lớn.

Sinh viên đến xem náo nhiệt càng lúc càng đông, từ những động tác thân mật thảnh thơi Phùng Thiên Như dành cho Bành Viễn Chinh, chẳng hạn như đưa cho một chai nước khoáng hoặc một cái khăn lau mồ hôi, một tin tức chấn động đã lan truyền khắp trường Đại học Kinh Hoa về người bạn trai thần bí của Phùng Thiên Như, cũng như suy đoán về lai lịch, thân phận của hắn.

Khi những lời đồn này đến tai Phùng Thiên Như vài ngày sau đó, cô không biết nên khóc hay nên cười, nhưng lại không thể giải thích, chỉ có thể mặc kệ không thêm để ý tới.

Buổi tối kỷ niệm ngày thành lập trường, dạ tiệc được tiến hành trong sân bóng rổ trường Đại học Kinh Hoa, chính thức bắt đầu lúc 7 giờ rưỡi. Trên đài chủ tịch, có sự hiện diện của các quan chức và người nổi tiếng của Thủ đô cùng các cựu sinh viên có một địa vị nhất định của Đại học Kinh Hoa trên khắp cả nước.

Nếu gọi Đại học Kinh Hoa là cái nôi đào tạo nên những quan chức và doanh nhân trong nước, có lẽ cũng không ai phản đối. Báo chí từng đưa tin: theo thống kê không hoàn toàn, từ thời kiến quốc tới nay, những người từng học ở Đại học Kinh Hoa, có 37 người là cán bộ cấp phó tỉnh trở lên, còn số doanh nhân xuất thân từ Đại học Kinh Hoa những năm gần đây càng ngày càng tăng lên rõ rệt.

Người đứng đầu Tỉnh ủy Giang Bắc Từ Xuân Đình là một trong số đó. Từ Xuân Đình từng là thư ký của Phùng lão, được Phùng lão dốc lòng bồi dưỡng, có quan hệ rất gần gũi với Phùng gia.

Khi Bành Viễn Chinh dẫn theo Phùng Thiển Như, Tiêu Niệm Ba và sáu đội viên lên đài biểu diễn, bởi vì có Phùng Thiển Như tham gia, Từ Xuân Đình phá lệ chú ý. Mà vừa chú ý nhìn, một gương mặt trẻ tuổi, dáng cao lớn, có trình độ Thái Cực Quyền thâm hậu, đã ngay lập tức để lại trong lòng họ Từ một ấn tượng khá sâu sắc.

Tiết mục biểu diễn thành công lớn. Với sự dẫn dắt của Bành Viễn Chinh, các đội viên thực hiện động tác rất chuẩn xác, hết sức ăn nhịp với âm nhạc, tính biểu diễn rất phong phú, gần như không có chút tỳ vết nào.

Dưới đài, không ít thầy trò vỗ tay hoan hô, thậm chí nhiều sinh viên và giảng viên ngành tiếng Trung nhận ra Bành Viễn Chinh, có cô sinh viên “bốn mắt”, theo như lời Vương Bưu, là thắm mền Bành Viễn Chinh, sau khi tiết mục biểu diễn kết thúc, không ngờ xông lên đài, tặng cho Bành Viễn Chinh một bó hoa, khiến cho không ít người huyết sáo ỉn ỏi, càng tăng thêm cao trào cho tiết mục.

Dù sau bọn họ còn có mấy tiết mục khác, nhưng bọn Phùng Thiển Như rõ ràng không có hứng thú xem, cả bọn hưng phấn sóng vai đi ra phía ngoài nơi tổ chức dạ tiệc, vừa đi vừa bàn bạc về việc tìm một nơi để ăn mừng.

Đi ra khỏi sân bóng rổ, Tiêu Niệm Ba chợt quay đầu lại nhìn lướt qua, sau đó xáp lại gần Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như, cười một cách mập mờ:

- Bành ca, người hâm mộ anh vẫn theo sau kia, anh không nói với người ta mấy câu sao?

Bành Viễn Chinh nhú mày, cười mắng:

- Đừng bậy bạ, nào có chuyện gì đâu!

- Bành ca, em không nói láo đâu, anh quay đầu lại nhìn xem.

Tiêu Niệm Ba vừa cười khê, vừa quan sát vẻ mặt của Phùng Thiển Như, thấy cô vẫn bình tĩnh, còn nở nụ cười, không khỏi hơi kinh ngạc.

37. Chương 37: Một Nụ Hôn

Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh đã sớm chú ý đến cô nữ sinh viên năm ba khoa tiếng Trung tên Sơ Đan đang lặng yên đi theo hần. Hơn nữa, phía sau cô còn có mấy cô gái lén la lén lút, xem ra hình như là bạn học của Sơ Đan.

Bành Viễn Chinh chậm rãi dừng bước, xoay người lại.

Dưới ánh đèn mờ nhạt của sân bóng rổ, bóng dáng gầy yếu của Sơ Đan bị kéo ra thật dài. Cô cúi đầu nhẹ nhàng đi tới, làm như không đoán được Bành Viễn Chinh sẽ đột nhiên dừng bước, đột nhiên giật mình phát hiện bóng dáng cao lớn của lớp trưởng Bành mà mình thắm mền đang đứng ngay trước mặt, gương mặt thanh tú ẩn sau lớp kính cận trong nháy mắt đổ bưng.

- Anh Bành, chào anh.

Cô gái ngập ngừng nói, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh có chút bất đắc dĩ cười nói:

- Xin chào, Sơ Đan.

Bành Viễn Chinh lúc trước trong giờ tự học cũng quen biết cô gái này. Tuy nhiên hần cũng không rõ vì sao Sơ Đan lại thắm mền hần. Đêm hôm trước khi hần tốt nghiệp cô gái đã từng thổ lộ qua một lần. Lấy tính cách như Sơ Đan, có thể chủ động biểu đạt tình cảm, có thể nghĩ cô đã hạ quyết tâm từ lâu.

Có thể Bành Viễn Chinh đối với cô một chút cảm giác cũng không có, chỉ có điều ấn tượng rất tốt. Cảm thấy cô gái này rất lương thiện, dường như có một chút đa sầu đa cảm.

- Tìm tôi à?

- Vâng!

- Có việc?

- Vâng!

Bất luận Bành Viễn Chinh hỏi cái gì, cô gái cũng đều xấu hổ trả lời một câu. Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Sơ Đan, nếu như cô không có việc gì thì tôi xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh xoay người đi. Hắn đối với cô gái không có bất luận một cảm giác, cho nên cũng không muốn tổn thương cô. Hơn nữa, hai người ngày sau cơ hội gặp lại nhau cũng bằng không, chỉ bằng đừng tiến tới, qua thời gian hình bóng của mình sẽ mờ nhạt trong lòng cô ấy.

- Anh Bành, có thể chờ một chút hay không?

Thấy Bành Viễn Chinh phải đi, Sơ Đan có chút nóng nảy, lấy hết dũng khí, lớn tiếng nói.

Bành Viễn Chinh dừng lại, khẽ mỉm cười:

- Có việc thì cứ nói, tôi đang nghe đây.

Sơ Đan chậm rãi bước lên phía trước một bước.

Bành Viễn Chinh rõ ràng nghe được hơi thở dồn dập của cô, nhìn ra thì thấy cô rất khẩn trương.

Bỗng nhiên, mặc cho ai bất ngờ, Sơ Đan không ngờ lại nhếch gót chân, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi Bành Viễn Chinh, sau đó xoay người bỏ chạy.

Đôi môi cô gái mềm mại, ấm áp để lại dấu vết trên mặt Bành Viễn Chinh. Hắn cả người đột nhiên trở nên cứng đờ vì kinh ngạc. Chỉ có điều, khi cô xoay người, trong nháy mắt hắn nhìn thấy được hai khóe mắt của cô trong suốt.

- Cố lên !

- Sơ Đan làm rất tốt!

Những cô gái đứng cách đó không xa liền la hét và vỗ tay, Bành Viễn Chinh thở dài xoay người lại, có chút xấu hổ đón ánh mắt quái dị của đám người Phùng Thiển Như.

Giờ phút này, Tiêu Niệm Ba cảm thấy vị đàn anh của mình rất ngốc.

Tối hôm đó vẫn là Phùng Thiển Như mời khách. Mọi người ở một khách sạn gần trường học, ăn một chút gì đó, uống mấy chai bia xem như chúc mừng.

Sau đó, Phùng Thiển Như ngồi xe taxi về trước, vòng vo vài lần rồi lại quay trở lại đón Bành Viễn Chinh đang chậm rãi bách bộ.

Tổng Dư Trần không chỉ chuẩn bị cho hắn một phòng khách được dọn dẹp sạch sẽ, mà còn mang cho hắn nội y để thay đổi, khiến Bành Viễn Chinh không khỏi có chút xấu hổ. Sau khi tắm rửa xong, trước khi chuẩn bị đi ngủ, hắn ngẫm nghĩ một chút rồi chủ động đến thư phòng của Phùng Bá Đào để nói một tiếng chúc ngủ ngon.

Phùng Bá Đào đang ở thư phòng xem tài liệu, cười gật đầu, dặn hắn không cần phải gò bó như vậy, hết thấy cứ xem như ở nhà.

Bành Viễn Chinh đi rồi, Tổng Dư Trần nhẹ nhàng bước đến.

- Đứa nhỏ Viễn Chinh này thật sự không sai. Bá Đào, anh nói ba có thật sự đồng ý cho nó làm con thừa tự của chúng ta không?

Tổng Dư Trần hiển nhiên là rất thích Bành Viễn Chinh. Bà không có con, Phùng Thiển Như lại là con nuôi. Tuy rằng vẫn xem Phùng Thiển Như như con ruột của mình, nhưng chung quy vẫn có một chút tiếc nuối. Hiện giờ thì tốt rồi, Bành Viễn Chinh là huyết mạch của Phùng gia, có Bành Viễn Chinh hầu hạ, bà và Phùng Bá Đào làm sao không vui chứ.

Phùng Bá Đào khẽ mỉm cười gật đầu:

- Ba đã nói như thế. Hơn nữa, ý của ba theo anh nghĩ là muốn cho Thiến Như và đứa nhỏ này thân càng thêm thân.

Tổng Dư Trần cảm thấy rất vui mừng, mỉm cười hài lòng.

- Như vậy cũng tốt, Thiến Như và Viễn Chinh là cặp trời sinh, rất hợp nên duyên vợ chồng. Tất cả đều là con của chúng ta, điều này thật tốt.

Nhưng Tổng Dư Trần nói xong đột nhiên biến sắc, hạ giọng nói:

- Bá Đào, nếu như vậy thì thân phận của Viễn Chinh chẳng phải là vĩnh viễn không thể công khai?

Lời của bà còn chưa nói xong, Phùng Bá Đào đã tháo mắt kính xuống, gật đầu:

- Bên ngoài thì nó là cháu rể của Phùng gia, bên trong thì nó là trưởng tôn của Phùng gia. Đây là an bài của ông cụ. Tuy rằng ông cụ không nói ra miệng, nhưng anh có thể đoán ra được ý tứ của ông.

- Vì sao vậy?

- Vì tránh cho những phong ba không cần thiết.

Phùng Bá Đào khoát tay nói:

- đương nhiên, cũng không loại trừ việc ông cụ ngày sau sẽ thay đổi. Hơn nữa, Viễn Chinh và Thiến Như có đến được với nhau hay không thì còn phải xem duyên phận của chúng. Chúng ta không thể cưỡng cầu.

- Nếu không có duyên phận thì Viễn Chinh sẽ vẫn là anh trai của con bé.

Tổng Dư Trần nhẹ nhàng thở dài:

- Ông cụ sắp xếp như vậy, không muốn bắt buộc chúng ta tiết lộ thân phận của Thiến Như. Em lo lắng con bé sẽ không chịu nổi dằn vặt này.

- Dư Trần, em cho rằng Thiến Như thật không biết chân tướng thân thế của mình sao? Đứa nhỏ này rất khôn khéo. Theo như anh nghĩ, hẳn là từ lúc nó học trung học đã biết chúng ta không phải là cha mẹ của nó. Tuy nhiên, chúng ta đã nuôi dưỡng nó thành người, cũng chẳng khác gì cha mẹ.

Phùng Bá Đào cũng hơi có chút cảm thán.

Tổng Dư Trần ngẩng ra, nhíu mày:

- Khẳng định là vợ Bá Lâm đã nói ra. Thật sự là tức chết đi được.

- Thôi đi, Thiến Như sớm muộn gì cũng biết. Sớm biết hay muộn biết thì cũng chẳng có gì khác nhau. Thời điểm nó học lớp 11, thành tích có giảm xuống chính là cảm xúc có chút dao động. Anh lúc đó có nói chuyện với con bé một lần, nói cho con biết nó vĩnh viễn vẫn là đứa con gái mà chúng ta yêu quý nhất, một hòn ngọc quý trên tay, không có bất luận một thay đổi nào. Từ đó về sau con bé đã thay đổi.

Phùng Bá Đào hút một điếu thuốc rồi nhả ra một vòng khói.

- Nói thật, ông cụ đối với Viễn Chinh kỳ vọng rất cao. Ông cụ muốn gả Thiến Như cho Viễn Chinh, trên thực tế là muốn bù lại những thua thiệt cho lão Nhị. Ai, lão Nhị đoản mệnh, mất đi quá sớm. Bằng không, ba anh em tụi anh có thể ở chung, ông cụ và bà cụ sẽ vui mừng đến cỡ nào.

Tổng Dư Trần thở dài.

Hai vợ chồng ở thư phòng nói chuyện một hồi rồi sau đó về phòng nghỉ ngơi. Khi đi ngang phòng của Phùng Thiến Như, Tổng Dư Trần lại theo thói quen rón rén đi vào, chuẩn bị xem con gái đã ngủ chưa, không ngờ sau khi vào đã phát hiện Phùng Thiến Như đang im lặng nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, không biết là đang nghĩ cái gì.

- Thiến Như, con chưa ngủ à?

Phùng Thiến Như thở ra một cái, sáng giọng nói:

- Mẹ, mẹ làm con sợ muốn chết.

- Đang nghĩ cái gì à? Hôm nay không phải biểu diễn rất thành công sao? Thật không nghĩ đến Viễn Chinh lại biết đánh Thái cực quyền.

Tống Dư Trần nhéo hai má Phùng Thiển Như:

- Sao không lo đi ngủ sớm đi?

- Mẹ....!

Phùng Thiển Như muốn nói rồi lại thôi.

Tống Dư Trần nhìn cô, dịu dàng nói:

- Có tâm sự à? Có thể nói cho mẹ biết không?

38. Chương 38: Chỉ Dạy Thái Cực Quyền Cho Các Lão Lãnh Đạo (phần 1)

- Mẹ, ông nội vì sao lại không đem anh Viễn Chinh và mẹ anh ấy đến thủ đô? Chú hai tuy rằng đã mất nhưng vẫn còn anh Viễn Chinh và mẹ của anh ấy.

Nghi vấn này đã nằm trong lòng Phùng Thiển Như từ lâu, nhưng cô vẫn không dám mở miệng hỏi.

Ý của cô là nếu đã nhận người thân thì nên khiến cho Bành Viễn Chinh được nhận tổ nhận tông, danh chính ngôn thuận trở thành một phần của gia tộc họ Phùng, vì sao phải che che giấu giấu như bây giờ?

Tống Dư Trần cười đầy thâm ý:

- Ông nội của con hẳn là có lý của mình. Mẹ cũng không rõ lắm. Tuy nhiên, Giang Bắc vẫn là một phần của thủ đô. Chỉ cần ông nội thừa nhận Viễn Chinh là cháu thì cậu ấy ở đâu cũng không thành vấn đề.

Phùng Thiển Như cau mày:

- Mẹ, có phải là có liên quan đến chú ba hay không? Bọn họ cũng thật là, anh Viễn Chinh là cháu của ông nội, và cũng là cháu trai của chú ba. Chúng ta đều là người một nhà cả mà.

- Đầu óc thím ba của con rất nhỏ nhen. Được rồi, không nói chuyện này nữa, con hãy nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai cùng với Viễn Chinh ra ngoài đi dạo. Bà nội bảo con mua cho cậu ấy vài bộ quần áo.

Tống Dư Trần vỗ vai con gái, dịu dàng nói một câu rồi sau đó xoay người đi.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng thở dài, nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Bành Viễn Chinh ở lại thủ đô một ngày, sáng thứ hai quay trở lại Giang Bắc. Buổi sáng, Phùng Thiển Như dựa theo sắp xếp của ba mẹ, cùng Bành Viễn Chinh ra ngoài đi dạo, thuận tiện mua mấy bộ quần áo. Tuy rằng Bành Viễn Chinh luôn mãi khéo léo từ chối, nhưng chung quy vẫn không thể lay chuyển được tình cảm của Tống Dư Trần. Hơn nữa, đây lại là ý tứ của bà cụ.

Khi hai người còn chưa đi thì trường đại học Kinh Hoa đã gọi điện thoại đến.

Là trường đại học đứng đầu trong cả nước, ảnh hưởng của trường đại học Kinh Hoa là điều có thể biết. Vào lễ kỷ niệm chín mươi năm ngày thành lập trường, chính tay Cung lão của nội các chính phủ viết một bài đề từ cho trường đại học Kinh Hoa. Bởi vậy, ngày lễ kỷ niệm thành lập trường đã hấp dẫn không ít giới truyền thông trung ương và phóng viên truyền thông thủ đô, đài CCTV đến tác nghiệp, quay phim, phỏng vấn rồi phát vào chương trình tiếp âm tối Chủ nhật.

Các giới truyền thông lớn sau khi được Ban Tuyên giáo Đảng ủy trường Đại học Kinh Hoa thông qua, thống nhất sử dụng tám ảnh chụp đội biểu diễn Thái cực quyền trong bữa tiệc tối. Đây là do Bí thư Đảng ủy trường đại học Kinh Hoa Tôn Phục Lâm tự mình đánh nhịp. Không phải vì đây là tiết mục có Phùng Thiển Như tham gia, mà là trên đài chủ tịch có không ít những lão lãnh đạo trung ương cảm thấy hứng thú với màn biểu diễn của Bành Viễn Chinh.

Động tác Thái cực quyền của Bành Viễn Chinh rất phóng khoáng, lưu loát, khiến cho người ta lưu lại một ấn tượng rất sâu sắc.

Hiện giờ việc tập Thái cực quyền đang lưu hành trong nước. Một số những cán bộ về hưu rất ham thích nó. Tiệc tối còn chưa chấm dứt, có lãnh đạo trung ương đã hỏi Tôn Phục Lâm về Bành Viễn Chinh, cố ý muốn hấn đến trại an dưỡng Danh Sơn để chỉ dạy Thái cực quyền cho các lãnh đạo trung ương và những lãnh đạo cao tầng trong quân đội mới vừa về hưu.

Tôn Phục Lâm không dám chậm trễ, lập tức an bài xuống. Nhưng sau đó nhận được câu trả lời, chàng thanh niên biểu diễn Thái cực quyền xuất sắc kia không phải là sinh viên của trường đại học Kinh Hoa hiện tại mà là đã tốt nghiệp. Tôn Phục Lâm ngẫm nghĩ một chút, liền gọi đến nhà Phùng Thiển Như.

Tôn Phục Lâm là cán bộ cấp Thứ trưởng, nên rất quen thuộc với vợ chồng Phùng Bá Đào.

Tổng Dư Trân tiếp điện thoại, sau khi nói vài câu với Tôn Phục Lâm thì liền gọi Phùng Thiển Như ra nghe điện thoại.

- Chào bác Tôn.

Phùng Thiển Như mỉm cười:

- Bác Tôn tìm cháu có việc gì không?

- Thiển Như à, tối hôm qua, buổi biểu diễn Thái cực quyền của tụi cháu rất xuất sắc. Lãnh đạo trường học rất hài lòng, và được các lãnh đạo trung ương tán thưởng. Là như thế này, cháu có thể liên lạc được với đồng chí Tiểu Bành không? Có lão lãnh đạo rất thích cậu ấy, cố ý muốn cậu ấy đến trại an dưỡng Danh Sơn để chỉ Thái cực quyền cho các đồng chí lão thành ở đó.

Tôn Phục Lâm nói không nhanh không chậm, lộ ra vài phần thân thiết.

-Ồ, như vậy sao?

Phùng Thiển Như có chút kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng mỉm cười:

- Bác Tôn à, thật ra thì cháu có thể liên lạc với anh ấy. Anh ấy còn ở thủ đô. Chỉ có điều cháu còn phải hỏi ý kiến của người ta, xem người ta có đồng ý hay không.

- Được, Thiển Như cháu cứ hỏi, bác chờ câu trả lời của cháu.

Tôn Phục Lâm nói xong thì cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện xong, Phùng Thiển Như quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, đem sự việc nói qua một lần.

Bành Viễn Chinh nhú mồm, hơi có chút do dự. Hắn chỉ có thể ở lại ngày thứ hai hoặc thứ ba chứ không thể ở lại một thời gian dài.

Phùng Thiển Như lẳng lặng chờ câu trả lời của hắn. Tổng Dư Trân từ trong bếp đi ra, mỉm cười nói:

- Viễn Chinh à, nếu con không có bận việc gì quan trọng, thì nên đi một chuyến. Trại an dưỡng Danh Sơn toàn là cán bộ lão thành của trung ương và quân đội mới về hưu, cũng không thể không nể mặt.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, Tổng Dư Trân đã nói như vậy thì hắn không thể nào từ chối. Mặt mũi của các lão lãnh đạo kia đối với hắn không thành vấn đề, nhưng vấn đề là nể mặt Tổng Dư Trân.

- Vâng, bác cả, con xin nghe theo.

Thấy Bành Viễn Chinh vâng lời của mình, Tổng Dư Trân cảm thấy rất cao hứng, tuy nhiên không nói gì thêm, chỉ gật đầu thân thiết.

Trại an dưỡng Danh Sơn là nơi chữa bệnh, tỉnh dưỡng trực thuộc trung ương, được xây dựng dưới chân núi, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, hoàn cảnh yên tĩnh, là một nơi rất thích hợp cho các lãnh đạo cao tầng tĩnh dưỡng. Nói chung, khi lui về tuyến hai, toàn bộ lãnh đạo sẽ chọn nơi này để nghỉ phép, rời xa sự ồn ào náo nhiệt của thủ đô.

Một chiếc xe jeep quân dụng chở Bành Viễn Chinh vào trại an dưỡng. Trên đường vào núi, một tòa nhà tường hồng ngói xanh giữa một nơi non xanh nước biếc đập vào mắt của hắn. Lái xe chính là quân nhân

quân sự có thời hạn, còn ngồi ở vị trí lái phụ là một cán bộ hơn ba mươi tuổi, đeo mắt kính, giống như là thư ký. Chỉ có điều người này nói năng thận trọng, vẻ mặt nghiêm túc.

Cảnh gác tại cổng trại an dưỡng không phải là cảnh sát có vũ trang mà là quân đội chiến sĩ. Chiếc xe jeep dừng lại, người thư ký bước xuống đưa tấm giấy thông hành, ra hiệu Bành Viễn Chinh xuống xe nhận kiểm tra.

Bành Viễn Chinh biết đây chế độ bảo vệ và trình tự tất yếu nên cũng không bài xích làm gì. Hắn mỉm cười bước xuống xe, giang hai cánh tay mặc cho cảnh vệ kiểm tra.

Lần này đến, Bành Viễn Chinh mặc một bộ quần áo luyện Thái cực quyền màu trắng rộng thùng thình, cũng không mang theo túi xách. Cho nên cũng không có gì để kiểm tra. Binh lính động tác thuần thục kiểm tra qua một lần rồi nghiêm nghị nói:

- Cho qua!

Mà lúc này, một người quan quân khác đã ấn cái chuông điện cửa chính màu đỏ của trại an dưỡng.

Cánh cổng chậm rãi mở ra, lộ ra khung cảnh của trại an dưỡng Danh Sơn. Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái, nhìn thấy có ba tòa nhà bốn tầng màu vàng nhạt xây dựng song song với nhau, gần đó là một hồ nhỏ nhân tạo, hai hàng liễu rủ bay bay trong gió, mặt đất được rải đá cuội. Toàn bộ khung cảnh làm cho người ta cảm giác đầu tiên chính là yên tĩnh, giống như thế ngoại đào nguyên.

39. Chương 39: Chỉ Dạy Thái Cực Quyền Cho Các Lão Lãnh Đạo (phần 2)

Người thư ký cùng với Bành Viễn Chinh tiến vào trại an dưỡng Danh Sơn. Chiếc xe jeep chở bọn họ liền quay đầu, hướng chân núi chạy xuống chứ không chạy vào bên trong trại an dưỡng.

Sau khi tiến vào bên trong, người cán bộ thư ký đó quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Bành Viễn Chinh nhỏ giọng dặn:

- Đồng chí Tiểu Bành, người muốn gặp cậu là những lão lãnh đạo của trung ương, nên không thể thất lễ, cũng không thể ăn nói lung tung, nhiều lời. Lãnh đạo hỏi cái gì thì trả lời cái nấy. Nhất định phải nhớ kỹ lời của tôi.

Bành Viễn Chinh vâng lời gật đầu. Từ đầu đến cuối, hắn cũng không biết thân phận và tên gọi của người này nhưng hắn cũng lờ mờ hỏi.

Người cán bộ lúc này mới vững tâm bước đi.

Bành Viễn Chinh bước đi theo, một đường thẳng vào tòa nhà thứ nhất, dừng lại trước cửa phòng họp tại lầu một. Người này ra hiệu cho Bành Viễn Chinh phải dựa theo những gì y nói, sau đó mới cung kính gõ cửa.

- Mời vào!

Bên trong truyền đến một giọng nói trầm ổn, hữu lực.

Cánh cửa mở ra, Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái, nói là phòng họp nhưng kỳ thật lại giống như phòng khách. Cảnh bức tường là một bộ ghế sofa, trên đó ngồi bảy tám cụ già cao thấp mập ốm không giống nhau nhưng rất có khí thế. Ánh mắt ôn hòa lộ ra sự linh hoạt, sắc bén. Trong đó có một số vị mặc quân phục không quân, mang giày da bóng loáng, tư thế cao ngất, hiển nhiên là lãnh đạo quân đội đã về hưu.

Người cán bộ thư ký liền kính cẩn cười nói:

- Trưởng lão, đồng chí Tiểu Bành mà ngài nhờ tôi dẫn đến đã đến rồi. Đồng chí Tiểu Bành, mời vào.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, chậm rãi bước vào.

Một ánh mắt sắc bén, sáng ngời phóng lên người hắn. Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi có chút áp lực và khấn trương. Những người này đều là những lãnh đạo cao tầng của trung ương, cả đời nắm quyền lực trong tay nên vô hình hình thành nên khí độ của kẻ bề trên.

Bành Viễn Chinh âm thầm thở ra một hơi, nét mặt mỉm cười, hướng các vị lãnh đạo thi lễ, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà rất thông dong.

Trương lão là người ngồi ở giữa mặc bộ quần áo màu trắng, tóc hoa râm nhưng được chải chuốt rất cẩn thận, thần thái ôn hòa, hướng Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Đồng chí Tiểu Bành, tốt, cậu đến tốt lắm.

- Đồng chí Cát Cương à, đây là đồng chí Tiểu Bành mà tôi vừa nói đến, tuyệt đối là cao thủ Thái cực quyền.

Trương lão hướng một cụ già mặc quân phục, nước da ngăm đen tóc ngắn ngồi bên cạnh cười nói:

- Tối hôm qua, trong bữa tiệc tối của buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường đại học Kinh Hoa, đồng chí Tiểu Bành đã biểu diễn Thái cực quyền rất tốt, để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi.

Một tiếng “đồng chí Cát Cương” rơi vào lỗ tai của Bành Viễn Chinh khiến hắn không kìm nổi tinh thần chấn động, theo bản năng mà đánh giá lão lãnh đạo kia, đoán đây chính là danh tướng khai quốc công thần tiếng tăm lừng lẫy Trịnh Cát Cương.

Trịnh Cát Cương thần nhiên cười, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh khoát tay nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, lão Trương sau khi trở về thì khen không dứt miệng công phu Thái cực quyền của cậu, khiến các lão già của chúng tôi cũng động tâm tư. Chúng tôi cũng đang học Thái cực quyền, nên cần một huấn luyện viên. Như vậy đi, chúng ta đến sân thể dục, cậu trước đi một ít quyền để chúng tôi mở rộng tầm mắt.

Trịnh Cát Cương lời vừa dứt thì các lão lãnh đạo khác cũng đều phụ họa theo.

Trương lão cao giọng cười:

- Đồng chí Tiểu Bành, đừng khấn trương. Đồng chí Cát Cương đây là muốn kiểm tra cậu trước. Ông ấy đã luyện Thái cực quyền nửa năm rồi, một lòng một dạ muốn làm thầy dạy của chúng tôi, nhưng khi nghe tôi mời một thầy dạy mới đến đây thì ông ấy trong lòng không phục. Vậy thì cậu hãy thi triển một ít quyền để đồng chí Cát Cương đây biết, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (trên người còn có người).

Các lão lãnh đạo khác đều phá lên cười ha hả.

Trịnh Cát Cương sắc mặt đỏ lên, ho khan một tiếng:

- Bữa bãi! Tôi có gì là không phục chứ? Tuy nhiên, là con la thì phải là con la, chứ không thể thành con ngựa được.

Nói xong, Trịnh Cát Cương liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái, rồi bước đi như gió.

Bãi cỏ trước lầu sớm có nhân viên công tác chuẩn bị sẵn thiết bị âm thanh. Ngoài ra còn có một số nhân viên chăm sóc sức khỏe và cảnh vệ, thư ký của các lão lãnh đạo đều đi ra theo, kính cẩn đứng bên cạnh Trương lão và Trịnh Cát Cương, từ trên xuống dưới đánh giá Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh một bước nhảy ra giữa sân, hướng các lão lãnh đạo ôm quyền thi lễ, sau đó ra hiệu âm nhạc bật lên.

Thân hình hắn đứng thẳng, nín thở ngưng thần, bất động như núi.

Các lão lãnh đạo đứng xem liền trao đổi một ánh mắt tán dương. Chỉ bằng một khí độ trầm ổn thì có thể thấy được bản lĩnh thâm hậu của người thanh niên này.

Trong giai điệu du dương uyển chuyển, Bành Viễn Chinh lúc thì giống như bão tố, lúc thì giống như con gió nhẹ, động tác phóng khoáng, xê dịch chuyển đổi.

Hắn biểu diễn Thái cực quyền không phải là dựa theo lối mòn tầm thường mà là phong cách Thái cực quyền Châu Ân mà hắn đã ngâm cứu nhiều năm, vừa có tính thưởng thức nhưng lại vừa có tính thực chiến, tạo cho các lão lãnh đạo một cảm quan tấn công mãnh liệt. Hóa ra Thái cực quyền cũng có thể đánh như vậy.

- Được, hay lắm!

Trương lão là người đầu tiên vỗ tay, sau đó là Trịnh Cát Cương.

Cùng lúc đó, các lãnh đạo khác và nhân viên của bọn họ cũng vỗ tay phấn khích. Ai cũng thật không ngờ, một môn Thái cực quyền vẫn luôn đề cao lấy nhu thắng cương mà vẫn có thể biểu diễn công phá như vậy.

Các lão lãnh đạo đều biết rằng, mặc dù bọn họ tập Thái cực quyền chưa lâu nhưng thấy những cao thủ Thái cực quyền cũng không phải là ít. Chỉ cần ở thủ đô có ai được xưng tụng là tông sư Thái cực quyền thì sẽ có vài người đến trại an dưỡng làm thầy dạy cho bọn họ.

Trịnh Cát Cương thấy cái mình thích là thêm, chủ động yêu cầu đối luyện với Bành Viễn Chinh.

Trương lão cười to:

- Đồng chí Tiểu Bành, đồng chí Cát Cương của chúng tôi ngứa tay rồi đấy. Cậu hãy thao luyện với ông ấy. Tuy nhiên chỉ một chút thôi nhé.

Trịnh Cát Cương cười sang sảng:

- Đồng chí Tiểu Bành, chúng ta so chiêu với nhau đi.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, kính cẩn cười nói:

- Trịnh lão, tôi đây chỉ là khoa chân múa tay, xin lão lãnh đạo hạ thủ lưu tình, cấp cho hậu sinh vài phần mặt mũi.

Bành Viễn Chinh kỳ thật không muốn cùng Trịnh Cát Cương so chiêu. Không chỉ vì thân phận bọn họ, mà còn vì tuổi tác của bọn họ. Lão lãnh đạo năm nay đều bảy mươi tuổi, tuy rằng tinh khí vẫn còn, nhưng nếu chẳng may có gì sơ suất thì hẳn làm sao đảm đương nổi.

- Cậu đừng ngại chúng tôi tuổi tác lớn. Nếu động thủ thật sự thì cậu cũng chưa chắc là đối thủ của chúng tôi. Đến đây, so chiêu đi.

Trịnh Cát Cương bày ra tư thế.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ cười khổ, chỉ phải tiến lên so chiêu với Trịnh Cát Cương.

Tuy nhiên, hẳn chỉ dùng ba phần lực. Hơn nữa đều dựa theo quyền lộ và quyền thế của Trịnh lão để thuận nước đẩy thuyền. Hai người người tiến người lui, lại càng tăng thêm sức mạnh. Trịnh lão tuy rằng sức khỏe vẫn còn cường tráng, nhưng dù sao ở cái tuổi này thì chỉ sau vài hiệp, trán của ông đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Bành Viễn Chinh thu quyền, lặng yên lui về sau hai bước, ôm quyền kính cẩn cười nói:

- Lão lãnh đạo công pháp thành thạo, hậu sinh văn bối cảm thấy rất mặc cảm.

Hắn đã nhìn ra mình mạnh hơn Trịnh Cát Cương nên khiêm tốn chủ động nhận thua mà không để lộ dấu vết, bảo toàn mặt mũi cho Trịnh lão. Trịnh Cát Cương cảm thấy rất cao hứng, thuận tay tiếp lấy cái khăn mặt của một nhân viên công tác đưa qua, lau sạch mồ hôi, sau đó đi qua vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Không tồi, không tồi, người trẻ tuổi kiến thức cơ bản rất vững chắc, khó có được.

- Lão Trương à, tiểu sư phụ Thái cực quyền này tôi xin nhận. Cứ như vậy đi, đồng chí Tiểu Bành, cậu hãy ở lại trại an dưỡng này vài ngày giúp các lão đồng chí chúng tôi chỉnh một vài động tác.

40. Chương 40: Quà Tặng Nhỏ Của Các Lão Lãnh Đạo

Bành Viễn Chinh dựa theo ý tứ của Trương lão và Trịnh lão, ở lại trại an dưỡng năm ngày. Đường nhiên, trước đó hắn đã gọi điện cho Cung Hàn Lâm nói là có chút việc gấp cần phải xử lý.

Trong năm ngày qua, Bành Viễn Chinh cùng với bảy tám lão lãnh đạo cực kỳ hòa hợp, nhất là Trương lão và Trịnh lão ấn tượng đối với hắn thật tốt.

Các lão lãnh đạo xem ra, chàng thanh niên này không chỉ có trình độ sâu về Thái cực quyền mà phẩm chất cũng rất xuất chúng. Không cần nói gì khác, chỉ cần sự không siểm nịnh, không kiêu ngạo của người này thì người trẻ tuổi bình thường cũng không theo kịp rồi.

Mà trên thực tế, khi đối mặt với các lãnh đạo trung ương như bọn họ, cho dù là nhân viên công tác bên cạnh thì lúc nào cũng đều có cảm giác kính cẩn bất an.

Trong năm ngày chỉ dạy Thái cực quyền, đối với Bành Viễn Chinh mà nói cũng giống như một sự ngẫu nhiên. Tuy nhiên, hẳn thật không ngờ, năm ngày đó sẽ có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa đối với con đường quan trường của hắn sau này.

Buổi chiều thứ sáu, Bành Viễn Chinh phải rời khỏi.

Vào buổi trưa, Trương lão và những người khác đã đặc biệt yêu cầu nhà ăn chuẩn bị một bàn ăn vô cùng phong phú, xem như là đưa tiễn Bành Viễn Chinh.

Khi sắp chia tay, các lão lãnh đạo từng người tặng cho Bành Viễn Chinh một món quà nhỏ. Tuy rằng là món quà nhỏ, nhưng từ thân phận của bọn họ thì nó lập tức trở nên không bình thường.

Trương lão tặng hắn một bức thư pháp do tự tay ông viết, mạnh mẽ hữu lực. Thư pháp của Trương lão rất có hồn, muôn hình vạn trạng. Đây là ông dành ra một buổi sáng để viết tặng Bành Viễn Chinh.

Trịnh lão thì tặng hắn một bình rượu Mao Đài, còn các lãnh đạo khác thì người tặng quạt xếp, người tặng bút máy, còn có người tặng hắn một cặp bi đầy màu sắc.

Đương nhiên, đối với Bành Viễn Chinh mà nói, quà tặng quý báu nhất chính là tấm ảnh chụp chung giữa hắn và các lão lãnh đạo.

Lấy thân phận của các lãnh đạo mà nói, nếu không phải là rất thích Bành Viễn Chinh thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng tự tay viết thư pháp và chụp hình chung. Bành Viễn Chinh và các lãnh đạo khi chụp hình, có không ít các nhân viên công tác tại trại an dưỡng cực kỳ hâm mộ và ghen tỵ. Bọn họ công tác ở đây đã nhiều năm, cũng chưa từng được có cơ hội chụp ảnh chung với các lão lãnh đạo, chứ chưa nói đến được các lão lãnh đạo tặng quà.

Bành Viễn Chinh lên xe rời khỏi. Cổng chính của trại an dưỡng Danh Sơn từ từ đóng lại. Bên trong và bên ngoài dường như là hai thế giới khác nhau.

Trở lại nhà Phùng Bá Đào, Phùng Bá Đào đã chờ hắn trong thư phòng đã lâu.

Phùng Bá Đào tỉ mỉ hỏi Bành Viễn Chinh tình huống ở trại an dưỡng, biết được các lão lãnh đạo đều tặng quà cho hắn, nhất là người đã từng là Phó chủ tịch quốc hội Trương lão đã tự tay viết thư pháp tặng hắn thì không khỏi giật mình.

Ông trầm ngâm thật lâu, rồi gật đầu:

- Ủ, Viễn Chinh, con làm rất khá. Xem ra, các lão lãnh đạo đối với con đều rất vừa lòng. Tuy nhiên, các lãnh đạo tặng quà cho con, nhưng con không cần phải rêu rao ra bên ngoài. Chuyện đến trại an dưỡng Danh Sơn bác nghĩ không cần nói với người ngoài. Có nói ra cũng không có ý nghĩa gì.

Phùng Bá Đào nói như vậy hiển nhiên là lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ cầm tấm ảnh chụp chung với các lãnh đạo cùng bức thư pháp và các món quà khác khoe khoang bên ngoài. Phùng Bá Đào xem ra, mặc dù Bành Viễn Chinh tính tình trầm ổn, nhưng dù sao cũng vẫn mới hai mươi tuổi, xuất thân từ tầng lớp thấp, khi có cơ hội xuất hiện cùng những lãnh đạo trung ương hiển hách ngày xưa thì đặc ý, vênh vao là có khả năng.

Một khi Bành Viễn Chinh khoe khoang bên ngoài, đối với hắn mà nói tuyệt đối chẳng có gì tốt. Người thứ nhất bất mãn chính là ông nội.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Bác cả, bác cứ yên tâm, con biết chừng mực mà.

Phùng Bá Đào thở phào một cái, mỉm cười vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Như vậy tốt lắm. Thôi con ra ngoài đi, bác còn xem văn kiện. Chờ bác gái làm cơm xong, chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Phùng Bá Đào ngẫm lại, Bành Viễn Chinh biết thân phận của mình là cháu ruột của Phùng gia, nên sẽ biết cách tiết chế, không để lộ ra ngoài nữa điểm.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh, Phùng Bá Đào âm thầm gật đầu.

Phùng lão thích nhất và thưởng thức nhất chính là tâm tính của Bành Viễn Chinh, trầm ổn, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, tiến thoái có chừng.

Ngày mai là ngày thứ bảy, Tống Dư Trân và Phùng Bá Đào vốn muốn Bành Viễn Chinh ở lại tiếp một ngày, buổi sáng chủ nhật sẽ đi, nhưng buổi chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh liền nhận được tin nhắn của Cung Hàn Lâm bảo hắn lập tức trả lời, hắn liền không dám chậm trễ, dùng số máy riêng của nhà Phùng Bá Đào gọi cho Cung Hàn Lâm.

- Trưởng phòng Chung, tôi là Bành Viễn Chinh.

- Viễn Chinh à, chuyện của cậu giải quyết xong chưa?

Đầu dây bên kia, Cung Hàn Lâm giọng nói có chút dồn dập.

- Trưởng phòng Cung, chuyện của tôi trên cơ bản giải quyết xong rồi, ngài có chỉ thị gì thì cứ nói.

- Phòng chúng ta thật ra chẳng có công tác gì, nhưng vừa rồi, Trưởng ban Chu gọi điện thoại cho tôi, bảo là Bí thư Tiết an bài xuống, cuối tuần này thành phố mời dự họp đại hội đẩy mạnh công tác dịch vụ của thành phố, Bí thư Tiết cảm thấy không hài lòng với bài viết của phòng Thư ký Thành ủy, nên điểm danh cậu phải viết, nói là cậu đã quen thuộc tình huống, lại vừa mới có bài viết về dịch vụ nên quen thuộc hơn.

- Tôi cũng đã nói với Trưởng ban Chu, cậu là đồng chí mới đến, kinh nghiệm viết bài nói chuyện cho lãnh đạo chưa có, nhưng Trưởng ban Chu nói, tài liệu đã có gì đó. Tóm lại, lãnh đạo đã chỉ định, nhiệm vụ khẩn cấp, cậu hãy lập tức trở về.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gật đầu:

- Vâng, Trưởng phòng Cung, sáng mai tôi sẽ trở về ngay.

- Thời gian khá gấp rút, cậu sau khi trở về thì lập tức đến văn phòng ngay. Chiều mai tôi ở văn phòng chờ cậu, nói về vấn đề bản thảo nói chuyện.

Sau khi nói xong, Cung Hàn Lâm liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh liền thở phào một cái. Bí thư Thành ủy điểm danh viết tài liệu, điều này tương đương với việc hắn được lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy thưởng thức. Nhưng nhiệm vụ khẩn cấp này đối với người mới tiến vào quan trường như Bành Viễn Chinh thì tương đối phiêu lưu.

Phải biết rằng, bài nói chuyện của lãnh đạo không phải là tài liệu bình thường. Chất lượng cao thấp sẽ quyết định sự yêu thích của lãnh đạo. Nếu phong cách hành văn lãnh đạo thích, còn làm nổi bật được lời muốn nói của lãnh đạo thì tất nhiên là tốt. Nhưng nếu lãnh đạo không thích phong cách này, ngay cả khi hành văn của anh có hay, logic thì anh cũng là người mù đốt đèn mà thôi.

Nếu không thành công, thì những cố gắng trước kia của Bành Viễn Chinh đều phí công. Bí thư Thành ủy Tiết một câu nói “thường thôi” hay là “nói quá sự thật” thì đối với con đường làm quan của hắn sẽ rất bất lợi.

Quan trọng hơn, Bí thư Tiết đã điểm danh hắn phải viết. Điều này có nghĩa, bài viết không tốt thì Bí thư Tiết không hài lòng. Nhưng nếu bài viết tốt thì hắn hiển nhiên sẽ đắc tội với một số người ở phòng Thư ký.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bành Viễn Chinh có chút ngưng trọng.

41. Chương 41: Vương An Na

Phùng Bá Đào mới từ thư phòng đi ra, đúng lúc nghe thấy Bành Viễn Chinh gọi điện thoại, bèn đi tới, mỉm cười nói:

- Viễn Chinh à, đơn vị có việc sao? Phải về gấp hả?

- Dạ, thưa bác, vừa rồi Trưởng phòng của cháu nói, Thứ Hai thành phố chúng ta khai mạc đại hội đẩy mạnh công tác dịch vụ, Bí thư Thành ủy Tiết không chấp nhận bản thảo của thư ký viết, chỉ đích danh cháu viết. Sáng mai cháu phải về sớm!

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Phùng Bá Đào nhíu mày:

- Viết bản thảo bài phát biểu cho lãnh đạo chủ chốt là việc của người ở văn phòng Thành ủy, cháu ở Ban Tuyên giáo, làm việc này không hợp quy tắc cho lắm. Hơn nữa, cháu đi làm chưa lâu, chưa quen với phong cách của lãnh đạo, loại bản thảo này, sao có thể để cháu viết?

Phùng Bá Đào là người từng trải, lập tức phán đoán chuyện này không phải chỉ đơn giản là Bí thư Thành ủy ưa thích Bành Viễn Chinh, trong đó ắt hẳn có ẩn tình nào đó.

Bành Viễn Chinh cười khỏ một tiếng:

- Bác à, cháu cũng không có cách nào, thoái thác cũng không thoái thác được.

Phùng Bá Đào trầm ngâm nói:

- Bí thư của các cháu họ...

- Họ Tiết, Tiết Tân Lai.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Phùng Bá Đào, mơ hồ đoán được dụng ý của ông, lắc đầu nói:

- Bác, cũng chẳng phải chuyện to tát gì, để tự cháu giải quyết là được.

Phùng Bá Đào ngẩn ra, chợt mỉm cười:

- Đã thế, cháu cố gắng làm hết sức nhé! Có thể viết tốt thì cứ viết cho tốt, viết không tốt cũng là điều bình thường, cháu mới tham gia công tác chưa đến nửa năm, chưa có kinh nghiệm, tin tức tích lũy không đủ là chuyện thường tình, chắc hẳn lãnh đạo của cháu sẽ không so đo.

Bành Viễn Chinh cười cười. Trong lòng hắn rõ ràng tựa như gương sáng, việc điều hắn từ chính quyền xã đến cơ quan Ban Tuyên giáo Thành ủy, chắc chắn là do Phùng Bá Đào ngầm ngầm ra tay. Chỉ là Phùng Bá Đào không nói ra, hắn cũng không hỏi, tất cả mọi chuyện chỉ cần ngầm hiểu là được. Hơn nữa, cũng rất hiển nhiên, với quyền uy của Phùng lão, trước mắt Phùng gia chỉ “chiếu cố” có giới hạn như thế cho hắn, còn hắn có thể “lăn lộn” thành công ở trong quan trường hay không, là tùy ở sự cố gắng của hắn. Đây là thử thách của Phùng lão đối với hắn, mà cũng là nguyên tắc của cá nhân hắn.

Hai bác cháu ngồi ở phòng khách nói chuyện với nhau, máy nhắn tin của Bành Viễn Chinh lại reo lên, Bành Viễn Chinh lấy ra xem thấy là số điện thoại nhà Vương Bưư, lập tức nhấc điện thoại lên gọi lại.

Giọng của Vương Bưư trong điện thoại rõ ràng hơi mất hứng:

- Người anh em, không coi tớ là bạn thân rồi, đến Thủ đô cũng không nói một tiếng với tớ, nếu tớ không vô tình thấy ảnh của cậu trên báo chí và ti vi, còn không biết là cậu đã đến!

- Bưư à, tôi tới gấp, lại đúng lúc có chút chuyện riêng, định sáng mai giải quyết xong sẽ về, cho nên không gọi cho cậu.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, giải thích vài câu.

Đột nhiên Vương Bưư hạ giọng, cười một cách mờ ám:

- Cậu thật sự là rất ngu! (trâu bò”, mới vài ngày không gặp, đã “cua” được tiểu thư của Phùng gia! Hiện giờ, trong Đại học Kinh Hoa lan truyền tin tức, bên cạnh Phùng Thiến Như đột nhiên xuất hiện một bạn trai thần bí, rất giỏi Thái Cực Quyền...

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười khổ:

- Đừng nói mò lung tung, không phải như cậu nghĩ đâu!

- Cậu cũng đừng nói vớ vẩn, nhanh lên đi. Tổ tới tìm cậu có việc. Cậu nghe kỹ nha, tổ đang chờ cậu ở nhà đối diện với Đức Phúc tửu lâu, giới thiệu cho cậu một người bạn.

Vương Bư vội vàng cúp máy.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, ngẩng đầu lên nhìn Phùng Bá Đào, vừa định nói gì đó, thì Tống Dư Trân ở bên cạnh liền mỉm cười, nói:

- Viễn Chinh có việc phải đi ra ngoài sao? Cháu chưa quen với Thủ đô, bảo Thiến Như đi với cháu đi.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý. Thật ra hẳn cũng không muốn Phùng Thiến Như đi cùng, nhưng Tống Dư Trân thì ngược lại.

...

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như đi ra cửa, tuy nhiên, hai người đều hơi lúng túng một chút.

Tin đồn ở Đại học kinh Hoa tự nhiên đã đến tai Phùng Thiến Như, cô cảm thấy chuyện này thật hoang đường, nhưng không thể giải thích; mà Bành Viễn Chinh, do mấy lời nói đùa vừa rồi của Vương Bư trong điện thoại, cũng không được tự nhiên cho lắm.

Phùng Thiến Như mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng sữa, chân mang giày thể thao màu hồng, mái tóc dài đen nhánh được búi lên, cả người tươi đẹp không gì sánh được. Chỉ có điều cô đeo một cặp kính râm to bản, che giấu cảm xúc phức tạp trong lòng cô.

- Thiến Như...hay là...

Bành Viễn Chinh mỉm cười một cách bất đắc dĩ, hẳn muốn nói lại thôi, thật ra ý hẳn quá rõ ràng, là muốn Phùng Thiến Như đợi hẳn ở lầu một Đức Phúc tửu lâu một lát. Cũng không phải Bành Viễn Chinh muốn tránh cô, chỉ có điều hai người quan hệ thân mật lại đặc thù, gặp Vương Bư, hẳn thật sự không biết phải giải thích như thế nào. Trước mắt, thân phận của hẳn còn chưa thể để lộ, hẳn không thể nói Phùng Thiến Như chính là em họ của hẳn.

Phùng Thiến Như rất thông minh, cô im lặng gật đầu:

- Anh Viễn Chinh, anh đi đi, em ngồi ở lầu một ăn một chút, chờ anh! Khi nào anh xuống, em với anh đi mua chút quà biếu thím Hai!

Thím Hai mà Phùng Thiến Như nói, chính là Mạnh Lâm, mẹ của Bành Viễn Chinh. Mua quà biếu cho mẹ Bành Viễn Chinh là do Tống Dư Trân dẫn dò.

Bành Viễn Chinh vội vàng lên lầu, đến phòng 203 mà Vương Bư thuê. Đẩy cửa, đã thấy ngay gương mặt vô cùng dâm đãng và ám muội của Vương Bư, mặt gã sáng lên, giơ một ngón tay về phía Bành Viễn Chinh khen ngợi:

- Người anh em, chỉ một chữ thôi, ngu! (trâu bò). Hai chữ, rất ngu! Ba chữ, vô cùng ngu!

Bành Viễn Chinh đấm Vương Bư một cái, cười mắng:

- Cậu nói chuyện không đứng đắn chút nào!

Vương Bư cười ha hả, lộ đầu ra cửa nhìn lướt qua, lại hạ giọng nói một cách mờ ám:

- Người anh em, chơi không đẹp tí nào, đưa “công chúa” tới dưới lầu, cũng không dẫn lên giới thiệu với bạn bè...

Bành Viễn Chinh nhú mào, chưa kịp đáp lại, một cô gái chừng 30 tuổi, dáng vẻ thành thực, đứng dậy khỏi ghế, nhìn hẩn khẽ mỉm cười. Cô ta dáng người thon thả, ngực nở mông tròn, đường cong lả lướt, ăn mặc hợp thời trang và đẹp dễ. Đôi mắt cô ta sáng ngời, trong suốt mà lại có thần, khiến người ta có cảm giác cô hết sức thông minh tháo vát, lại vô cùng dễ thương và quyến rũ.

Cô gái khẽ ho khan một tiếng.

Lúc này Vương Bư mới nghiêm nghị xoay người lại, nhìn cô gái cười nói:

- Chị, đây là Bành Viễn Chinh mà em đã nói, là bạn thân hồi đại học của em! Người anh em, đây là chị họ tở, Vương An Na, mới từ Mỹ về.

- Xin chào.

Vương An Na cười dè dặt, đưa bàn tay trắng nõn được chăm chút rất tốt ra, bắt tay Bành Viễn Chinh thật chặt.

- Xin chào, chị...

Bành Viễn Chinh định nói “chị Vương”, nhưng hẩn còn chưa kịp nói, ánh mắt nhẹ nhàng của Vương An Na đã lướt qua vẻ mặt hơi lưỡng lự của hẩn, khẽ cười nói:

- Gọi tôi là chị An Na được rồi.

...

Nghe Vương Bư giới thiệu tiếp, Bành Viễn Chinh rất kinh ngạc, hóa ra Vương An Na là con gái của Tiến sĩ Vương Lan, doanh nhân người Hoa giàu có thuộc loại hàng đầu ở Mỹ, danh tiếng lừng lẫy, Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm nhà sáng lập công ty máy tính Thiên Nhất. Thảo nào, thoạt trông cô ta có phong thái của một nữ doanh nhân thành đạt.

Vào trước năm 1988, công ty máy tính Thiên Nhất đạt tới thời kỳ đỉnh cao, doanh thu một năm hơn 1 tỷ đô la Mỹ, số công nhân ở khắp nơi trên thế giới lên đến gần bốn mươi ngàn người, rất nổi tiếng ở Mỹ. Nhưng có lẽ thịnh quá tất suy, cộng thêm việc kinh doanh của Tiến sĩ Vương Lan có vấn đề, cuối thập niên 80, công ty Thiên Nhất bắt đầu xuống dốc, tới bây giờ, đã lâm vào cảnh nợ nần, khó khăn, thuở huy hoàng ngày xưa đã trở thành vang bóng một thời.

Nhưng lạc đà gãy còn to hơn ngựa, cho dù công ty Thiên Nhất phá sản, hiện giờ Vương An Na vẫn đứng trong hàng ngũ của kẻ có tiền. Chỉ có điều, Bành Viễn Chinh cảm thấy kỳ lạ là vì sao Vương Bư lại vội vã gọi mình đến gặp Vương An Na.

42. Chương 42: Rất Quyến Rũ

Vương An Na cười không nói gì.

Cô kiêu ngạo ngồi một chỗ, tao nhã ăn thức ăn, lẳng lặng lắng nghe Vương Bư và Bành Viễn Chinh nói chuyện với nhau, có vẻ rất kiên nhẫn và giáo dưỡng mười phần.

Nét mặt cô được trang điểm đậm, kỳ thật rất khó làm cho người ta phân biệt được nụ cười trên mặt là thật hay giả.

Khi cô thở mạnh thì bộ ngực cũng phập phồng lay động theo. Cái khe rãnh trắng toát lúc ẩn lúc hiện, như muốn cố ý trêu chọc Bành Viễn Chinh.

Vương Bư cười ha hả:

- Anh bạn, hãy suy xét thận trọng một chút. Chị của tôi muốn đem công ty từ Mỹ trở về, bắt đầu lại từ con số không nên chị ấy cần người hỗ trợ. Tôi dù sao cũng chuẩn bị sẵn thân vào thương trường nên liền nghĩ đến cậu.

- Tôi xin nói thật, một cán bộ nhà nước nhỏ nhoi thì có cái gì đáng lưu luyến chứ, chỉ bằng chúng ta cùng xuống biển để kiếm đồng tiền lớn. Thời buổi bây giờ, chỉ cần có tiền thì việc gì cũng có thể làm.

- Anh bạn, hãy suy nghĩ lại xem, nếu cậu vẫn duy trì trạng thái bây giờ, cùng với vị “công chúa dưới lầu” kia thì tôi dám cam đoan cậu sẽ phát tài.

Vương Bưu đương nhiên là có ý tốt. Khi y có cơ hội xuống biển kiếm đồng tiền lớn thì liền nhớ đến Bành Viễn Chinh. Không chỉ bởi vì hai người có mối quan hệ thân thiết mà còn bởi vì y cảm thấy Bành Viễn Chinh có một năng lực rất lớn. Một khi chuyển sang kinh doanh thì khẳng định sẽ có sự phát triển.

Là bạn học bốn năm với nhau, Vương Bưu luôn cho rằng Bành Viễn Chinh giống như vàng lẫn trong cát. Một khi phải đi lớp bụi bên ngoài, cho hẳn một cơ hội thì sẽ như phong vân hóa rồng, vút thẳng lên trời.

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười, nhưng khóe mắt của hắn lại phát hiện, khi Vương Bưu nhắc đến “công chúa dưới lầu” thì ánh mắt Vương An Na đột nhiên sáng ngời.

Bành Viễn Chinh như thoáng chút suy nghĩ, cười nói:

- Bưu tử, cậu cũng không phải là không biết, tôi căn bản không am hiểu về kinh doanh. Hơn nữa, xin thứ cho tôi nói thẳng, An Na tỷ, kỹ thuật của công ty các người đã lỗi thời, thay vào đó là những máy tính cá nhân hiện đại. Cho dù là các người đem toàn bộ kỹ thuật về lại trong nước, chỉ sợ là không chống đỡ được bao lâu, sớm muộn gì cũng thua lỗ.

Vương An Na ngẩn ra, chợt cau mày, trong lòng có chút mất hứng.

Cô lúc này đây đồng ý với Vương Bưu đến gặp Bành Viễn Chinh, không phải là nể mặt em họ của mình mà là Vương Bưu trong lúc vô ý đã nói đùa một câu, nói là Bành Viễn Chinh gần đây ở thủ đô quen biết với công chúa Phùng Thiên Như của Phùng gia khiến cho cô ta có hứng thú thật lớn.

Công ty Thiên Nhất ở Mỹ kinh doanh không tốt, anh trai cô Vương Bằng đã bất lực trong việc cứu vớt nó, sớm muộn gì phải suy sụp.

Bởi vậy, Vương An Na mới có chủ ý, phải đem một bộ phận nghiệp vụ công ty trở về nước, bắt đầu lại bằng con số không. Khi phát triển trong nước, quan hệ và mạng lưới quan hệ liền trở nên rất quan trọng. Bành Viễn Chinh bên người có bạn gái là “công chúa” của một nhà quyền quý ở thủ đô, tất nhiên là lọt vào tầm nhìn của Vương An Na.

- Tiểu Bành, nghe lời của cậu thì dường như có chút hiểu biết về công ty chúng tôi và ngành sản xuất máy tính?

Vương An Na tùy ý hỏi một câu.

Bành Viễn Chinh cười:

- Bác sĩ Vương Lan khởi đầu bằng một công ty rất nổi tiếng về máy tính, và trước đây tôi cũng có chú ý qua.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi cảm thấy quý công ty sở dĩ ở Mỹ bại trận chính vì đã cho ra một kỹ thuật lạc hậu, không nhận thức rõ tình thế phát triển của máy tính trên thị trường. Theo tình huống hiện tại có thể thấy, công ty máy tính IBM và Microsoft ở Mỹ phát triển rất mạnh, nên công ty máy tính Thiên Nhất bị đào thải ở Mỹ là điều tất nhiên. Theo góc độ này mà xem, An Na tỷ chuyển công ty về trong nước vẫn khả thi hơn.

- Thị trường trong nước rất rộng lớn. Lấy tốc độ phát triển của kỹ thuật máy tính hiện nay, chỉ sợ không bao lâu sau, thị trường trong nước sẽ vượt xa nước Mỹ. Nói tiếp, công ty IBM và Microsoft nói không chừng cũng sẽ đổ bộ vào trong nước đấy.

Bành Viễn Chinh từ tốn nói. Ánh mắt Vương An Na ngày càng nghiêm túc, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Bành, cậu cứ nói tiếp đi.

- Cá nhân tôi đề nghị, An Na tỷ, chị nên vứt bỏ hoàn toàn hệ thống và kỹ thuật xử lý trước đây, tập trung lực lượng, nghiên cứu phát triển máy tính cá nhân. Khi đó thì nó mới có đường ra.

- Tôi nếu vứt bỏ những thứ đó thì tương đương với việc chẳng còn gì. Tôi không có tài chính, lại chẳng có khách hàng, dựa vào cái gì mà bắt đầu chứ?

Vương An Na thở dài.

- Nếu tôi là An Na tỷ, tôi sẽ đem tất cả những tài sản của mình bán cho công ty IBM hoặc Microsoft để tìm kiếm tài chính. Phải biết rằng, hai công ty này tuy rằng có kỹ thuật nhưng trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn khai thác thị trường nên rất cần nghiệp vụ thành thạo của công ty Thiên Nhất. Nếu An Na tỷ vận tác thích đáng, thì hẳn là không thành vấn đề.

- An Na tỷ trong nước bắt đầu từ con số không, kỳ thật là đem công ty Thiên Nhất biến thành một phòng thí nghiệm, lợi dụng những kỹ thuật hiện có để nghiên cứu phát triển dòng máy tính cá nhân. Tương lai phát triển sau này của nó sẽ không thể đo lường được.

Sự hưng suy của công ty máy tính Thiên Nhất kiếp trước Bành Viễn Chinh cũng đã có chú ý qua. Hơn nữa, sau này có rất nhiều người trong nghề và học gia về kinh tế đã đưa ra những phân tích khác nhau về sự sụp đổ của công ty máy tính Thiên Nhất. Dựa vào những phân tích đó mà tổng hợp trích dẫn ra, tất nhiên là điểm đúng chỗ mấu chốt.

Cho nên, khi hắn miêu tả sơ lược vài câu đã khiến cho Vương An Na chấn động thật lớn, trong lúc vô ý đã mở ra một cánh cửa khác cho Vương An Na.

- Tiểu Bành, không nghĩ cậu lại đưa ra những phán đoán sâu sắc với thị trường máy tính như vậy. Quả thật là một thiên tài.

Vương An Na hơi nghiêng người về phía hắn, nâng ly cười quyền rũ:

- Chị xin mời em một ly.

- Tôi chỉ là nói đùa, xin An Na tỷ tạm thời lắng nghe một chút thôi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chạm ly với Vương An Na. Sau đó lặng yên xê dịch thân hình sang một bên, tránh sự tiếp xúc quá thân mật với thân thể mềm mại với Vương An Na.

Vương An Na khước miệng hiện lên một nụ cười cổ quái. Cô lẳng lặng giơ ly rượu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Bành, nói thật, nếu em giúp chị làm việc thì chị sẽ xem em như người sáng lập ra công ty trong nước và cho em 10% cổ phần.

Vương Bưu ở một bên giật mình, chờ mong câu trả lời của Bành Viễn Chinh. Lấy tài sản và gia nghiệp của Vương An Na, 10% mà cô hứa không phải là một con số nhỏ. Vương An Na đồng ý đưa ra số tiền như vậy để mời Bành Viễn Chinh về làm việc, đến ngay cả Vương Bưu cũng không hề nghĩ đến.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, cười xin miễn nói:

- Vô công bất thụ lộc, hơn nữa tôi cũng không phải là người chuyên làm xí nghiệp. Ý tốt của An Na tỷ tôi xin nhận.

Bành Viễn Chinh là người tái sinh, làm sao mà nhìn không thấu việc Vương An Na có chút thích hắn. Nhưng không đến mức không duyên không cớ mà xuất ra cổ phần của mình.

Không thể không nói, khí tức của người phụ nữ này cực kỳ nhạy bén. Cô không phải là nhắm vào Bành Viễn Chinh không, mà là còn nhắm vào Phùng Thiển Như phía sau Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh như thế nào mà có khả năng chụp đại một việc gì đó. Hắn chỉ không ở thương trường, nếu phải kiếm tiền, làm gì mà đi làm công cho người khác, chỉ cần dựa vào tin tức tái sinh của mình thì sẽ trở thành một phú hào ngay.

Ba người thân thiết nói chuyện với nhau, không khí rất hòa hợp với nhau. Chỉ có điều Bành Viễn Chinh có chút không yên lòng, vì bỏ Phùng Thiển Như ở dưới lầu, chung quy là không thích hợp.

Bởi vậy, khi xem đồng hồ, thấy thời gian không còn sớm, Bành Viễn Chinh liền chủ động đề xuất ra về.

- An Na tỷ, chúng ta còn nhiều thời gian, về sau khi An Na tỷ kinh doanh trong nước thành công, hoan nghênh đến tỉnh Giang Bắc đầu tư. Đến lúc đó, đứa em này nhất định sẽ tổ chức một bữa tiệc để tẩy trần cho An Na tỷ.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn của Vương An Na một chút rồi buông ra ngay.

Vương An Na cười đầy thâm ý, đột nhiên vỗ bả vai Bành Viễn Chinh, thò người qua nói nhỏ qua lỗ tai của hắn, cười nói:

- Chị sẽ nhớ kỹ lời của em. Đến lúc đó đừng đổi ý nhé.

Cô động tác thân mật, bộ ngực không tự chủ được áp sát cánh tay Bành Viễn Chinh. Tuy rằng ẩm áp, mềm mại, co dãn đầy đặn nhưng Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thầm nghĩ người đàn bà này thật sự rất quyến rũ, trời sinh hồ ly tinh, người bình thường không cưỡng lại được.

Vương An Na và Vương Bưư chậm rãi đi theo phía sau Bành Viễn Chinh xuống lầu. Bành Viễn Chinh đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Phùng Thiển Như, thì nghe bên tai truyền đến một tiếng kêu nhẹ nhàng:

- Anh Viễn Chinh, em ở bên này.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại.

Một tiếng kêu “Anh Viễn Chinh” truyền vào lỗ tai Vương Bưư. Vẻ mờ ám trên mặt Vương Bưư chợt hóa thành khiếp sợ. Ý tuy rằng luôn mồm nói giỡn với Bành Viễn Chinh, nhưng trên thực tế trong lòng y cũng không tin Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như lại qua lại với nhau. Dù sao thân phận cách nhau quá lớn.

Nhưng một tiếng “Anh Viễn Chinh” trực tiếp đập nát hoài nghi trong lòng Vương Bưư.

Còn Vương An Na thì ánh mắt sáng ngời, ngày càng mãnh liệt.

43. Chương 43: Không Thể Không Vượt Qua Cạm Bẫy

Sau khi chia tay Vương An Na và Vương Bưư, Bành Viễn Chinh cùng với Phùng Thiển Như đi dạo một vòng trung tâm mua sắm, mua cho mẹ của mình mấy hộp trà ngon. Còn Phùng Thiển Như thì tự mình chọn lấy một cái khăn lụa thịnh hành thời bấy giờ rồi lúc này mới lái xe về Phùng gia.

Vốn Phùng Thiển Như muốn mua nhiều đồ, nhưng Bành Viễn Chinh lại kiên quyết phản đối.

Một đêm trôi qua. Sáng sớm hôm sau, Phùng Bá Đào lái xe đưa Bành Viễn Chinh đến nhà ga. Hắn ngồi chuyển tàu tốc hành 7h sáng về lại Tân An.

Khi về đến Tân An thì đã hơn 1h chiều.

Bành Viễn Chinh về đến nhà, cất đồ đạc, nói với mẹ một tiếng rồi cưỡi xe đạp đến cơ quan Thành ủy.

Cung Hàn Lâm đã sớm chờ hắn ở văn phòng.

- Trưởng phòng Cung, thật ngại quá, khiến lãnh đạo đợi lâu như vậy. Tôi vừa mới xuống xe lửa.

Bành Viễn Chinh đang muốn giải thích vài câu thì đã thấy Cung Hàn Lâm sắc mặt có chút ngưng trọng, vẫy tay:

- Viễn Chinh, cậu lại đây.

Bành Viễn Chinh theo lời đi tới, ngồi xuống đối diện với Cung Hàn Lâm.

- Viễn Chinh, cậu trước hãy xem qua bản thảo được viết cho Bí thư Tiết, từ đầu đến cuối xem kỹ một lần, sau đó nói cho tôi biết cảm nhận của cậu.

Cung Hàn Lâm đẩy một phần tài liệu sang cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tiếp lấy, sau đó đọc qua thật kỹ.

Sau khi xem xong, hắn ngừng đầu nhìn Cung Hàn Lâm, nhíu mày nói:

- Trưởng phòng Cung, tôi thấy bản thảo này không sai. Logic, hợp lý, quan điểm rõ ràng.

Cung Hàn Lâm thở dài:

- Vấn đề là ở chỗ, đây là do thư ký Lưu viết. Thư ký Lưu đã theo Bí thư Tiết ba năm, là một cây bút nổi tiếng ở cơ quan Thành ủy. Nếu Bí thư Tiết thích cái gì thì cậu ấy sẽ viết cái nấy. Nếu bản thảo của cậu ấy Bí thư Tiết không hài lòng thì không cần phải nói đến những người khác.

- Theo lý thuyết, bản nói chuyện này không có một sơ sót gì, nhưng Bí thư Tiết vì sao lại không hài lòng? Đây chính là vấn đề mấu chốt. Cậu hãy suy nghĩ lại thật kỹ, sau đó mới có thể viết được. Đây là điều thứ nhất.

- Mặt khác, tôi nghe nói việc để cậu viết bài nói chuyện này là do Trưởng ban Chu trước mặt Trưởng ban Tiêu đánh nhịp. Trưởng ban Chu là lãnh đạo phân công quản lý, vì sao phải hết sức làm việc này? Hàm ý trong đó rất đáng cân nhắc, Viễn Chinh à.

- Được rồi, đây là một số tài liệu bài nói chuyện của Bí thư Tiết trước kia, còn có bài nói chuyện trên Nhật báo Tân An hai tháng gần đây. Trên cơ bản đều có những hoạt động hàng ngày của Bí thư Tiết, cậu hãy xem qua. Nhớ kỹ lời của tôi, ngàn vạn lần phải thận trọng.

Cung Hàn Lâm thở dài, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

Bành Viễn Chinh có chút cảm động đứng dậy đưa tiễn. Hắn trong lòng hiểu rõ, ở cơ quan này, Cung Hàn Lâm có thể thẳng thắn nhắc nhở hắn như vậy là rất đáng quý. Bởi vậy xem ra, Cung Hàn Lâm rất yêu quý người tài, không muốn một người trẻ tuổi vốn có tiền đồ rộng mở lại vì loại chuyện này mà mai một.

Thậm chí là bị chèn ép.

Loại việc này trong cơ quan cũng không ít.

- Cảm ơn lãnh đạo đã chỉ điểm, tôi nhất định sẽ suy xét lại, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ.

Bành Viễn Chinh tỏ thái độ.

Cung Hàn Lâm ừ một tiếng, vỗ nhẹ vai Bành Viễn Chinh rồi đi nhanh.

Kỳ thật thì Cung Hàn Lâm trong lòng vẫn chưa nói hết với Bành Viễn Chinh. Không phải ông cáo già mà là ông lo lắng cho Bành Viễn Chinh một người vừa mới tiến nhập quan trường, có nói cũng nghe không hiểu, ngược lại sẽ dẫn đến hiệu quả tương phản.

Tiến bước Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh đóng cửa phòng lại, sắc mặt trở nên âm trầm.

Bản thảo viết không tốt sẽ khiến cho Bí thư Thành ủy lưu lại ấn tượng không tốt, trực tiếp ảnh hưởng đến việc lên chức sau này. Bản thảo viết tốt, lãnh đạo hài lòng nhưng sẽ có người không hài lòng, ví dụ như thư ký của Bí thư Tiết Lưu Cường.

Rất hiển nhiên, chuyện này nhìn qua là lãnh đạo thưởng thức, nhưng kỳ thật không khác gì một cạm bẫy. Sau lưng cho dù không có âm mưu, nhưng cũng dấu giếm sự chèn ép người mới. Có lẽ, bởi vì hắn nổi tiếng về tài viết ở Ban tuyên giáo Tỉnh ủy gần đây.

Nhưng giờ phút này, hắn cố không suy nghĩ gì nhiều, mà là suy xét làm sao vượt qua được cửa ải này.

Bành Viễn Chinh kiên trì đọc qua những tài liệu mà Cung Hàn Lâm đã đưa cho hắn một lần, về những bài nói chuyện của Bí thư Tiết trong nửa năm vừa qua. Hắn không phát hiện được những gì có thể khiến cho hắn bất ngờ.

Hắn quay trở lại bản thảo mà thư ký Lưu Cường đã viết, càng thêm cau mày. Bản thảo không hề có vấn đề, bất kể là kết cấu, bố cục, logic, thậm chí là phong cách ngôn ngữ đều rất ăn khớp với những bài nói chuyện trước của Tiết Tân Lai. Nhưng Bí thư Tiết vì sao lại không hài lòng?

Sau nghĩ trước sau, Bành Viễn Chinh cảm thấy không thể nào hạ bút được.

Đột nhiên hắn nghĩ tới một chi tiết bị bỏ sót. Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai trước mắt dường như là một người rất cẩn thận với thời khắc mấu chốt. Căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, Bành Viễn Chinh sau khi tham gia công tác không bao lâu, chính là vào tháng 11 năm nay, Tỉnh ủy đã điều Tiết Tân Lai đến Lâm thị làm Bí thư Thành ủy. Tuy rằng là điều động cùng cấp, nhưng Lâm thị là thành phố có nền kinh tế phát triển mạnh, nên điều động cũng tương đương với việc lên chức.

Nhưng việc Tiết Tân Lai rời đi cũng không liên quan gì đến bản thảo của Lưu Cường. Vì sao lại như thế? Bành Viễn Chinh suy nghĩ trăm lần cũng không có câu trả lời.

4h chiều, điện thoại văn phòng reo lên, Bành Viễn Chinh đang tập trung suy nghĩ nên có chút giật mình. Hôm nay là ngày thứ bảy, ai lại gọi vào văn phòng lúc này?

Bành Viễn Chinh cứ nghĩ là Cung Hàn Lâm, nhưng khi nghe điện thoại thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vừa quen thuộc vừa có chút nhiệt tình của Trưởng phòng cán bộ 1 Ban tổ chức cán bộ Chu Đại Dũng, hẳn mới ngoài ý muốn thở phào một hơi.

- Đồng chí Tiểu Bành, cậu đến văn phòng tôi một chuyến, tôi có chuyện này cần tìm cậu.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Trưởng phòng Chu, thứ bảy mà anh cũng đi làm sao?

- Haha, hôm nay tôi tăng ca. Cậu cứ xuống đây một chuyến, lãnh đạo có chuyện tìm cậu.

Chu Đại Dũng nói xong lại hạ giọng:

- Là Trưởng ban Tổng!

- Trưởng ban Tổng?

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, không dám chậm trễ, lập tức cúp điện thoại, hướng lầu một đi đến, trực tiếp đến phòng làm việc của Chu Đại Dũng.

Chu Đại Dũng không ngờ đã đứng trước cửa phòng ngênh đón, trên mặt tràn đầy sự tươi cười.

- Trưởng phòng Chu!

- Đồng chí Tiểu Bành, mời ngồi! Cậu uống trà hay là uống nước? Hút thuốc đi.

Chu Đại Dũng thái độ ân cần, khiến cho Bành Viễn Chinh phải cảnh giác. Hẳn cũng không phải là tay gà mờ mới tiến vào quan trường, biết Trưởng phòng cán bộ của Ban tổ chức cán bộ 1 nhiệt tình một cách khác thường, nhất định sau lưng có ngụ ý khác. Dù loại dấu hiệu cho thấy nó có liên quan đến Trưởng ban Tổng.

Bành Viễn Chinh thận trọng nói lời cảm ơn.

- Là như thế này, đồng chí Tiểu Bành, vừa rồi Trưởng ban Tổng gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi gọi cậu đến đây, lãnh đạo có thể là muốn tìm cậu nói chuyện. Cậu trước cứ bình tĩnh.

Chu Đại Dũng nói xong thì liền gọi điện thoại cho Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam.

- Trưởng ban Tổng, đồng chí Tiểu Bành đã đến.

Chu Đại Dũng nét mặt tươi cười, tuy rằng chỉ nói chuyện qua điện thoại chứ không phải giáp mặt, nhưng đối với một Trưởng ban Tổ chức cán bộ quyền cao chức trọng của thành phố Tân An, y vẫn phải cung kính.

- Ủ, bảo cậu ấy qua đây một chuyến.

Tổng Bí thư Nam lời nói uy nghiêm, trầm thấp, chỉ nói một câu rồi cúp điện thoại.

Chu Đại Dũng cúp điện thoại, sắc mặt không ngờ mang theo một tia kính cẩn:

- Đồng chí Tiểu Bành, cậu theo tôi đến văn phòng của Trưởng ban Tổng.

- Vâng, Trưởng phòng Chu.

Bành Viễn Chinh tuy rằng trong lòng rất tò mò vì sao Trưởng ban Tổng đột nhiên tìm hắn nói chuyện, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh. Mà sự bình tĩnh này của hắn khiến cho Chu Đại Dũng càng thêm phán đoán về hắn.

Chu Đại Dũng cùng với Bành Viễn Chinh đến cuối hành lang của Ban tổ chức cán bộ.

- Đồng chí Tiểu Bành, đây là văn phòng của Trưởng ban Tổng, cậu hãy gõ cửa vào đi.

- Cảm ơn Trưởng phòng Chu.

Bành Viễn Chinh cười.

Chu Đại Dũng xoay người rời đi. Kỳ thật thì y muốn tự mình gõ cửa phòng rồi đưa Bành Viễn Chinh vào, nở nụ cười thật tươi trước mặt Trưởng ban Tổng, nhưng lại e rằng Trưởng ban Tổng phản cảm nên không dám làm.

44. Chương 44: Lời Gọi Ý Của Trưởng Ban Tổng

Khóe mắt Chu Đại Dũng phát hiện Bành Viễn Chinh gõ cửa vào văn phòng Trưởng ban Tổng, trong cảm thấy rất hưng phấn.

Y đã ngồi lì ở vị trí Trưởng phòng Cán bộ nhiều năm, mắt thấy tuổi tác ngày càng chồng chất, không còn hy vọng được đề bạt cấp phó huyện nữa. Vốn đã chấp nhận đành lòng về hưu với chức vụ Trưởng phòng này, không ngờ bỗng dưng Bành Viễn Chinh lại xuất hiện.

Sự chú ý đặc biệt tới Bành Viễn Chinh của Trưởng ban Tổng, khơi dậy sự nhạy cảm chính trị của Chu Đại Dũng.

Chu Đại Dũng vui mừng khi bắt ngờ phát hiện, Bành Viễn Chinh có thể làm một bậc thang hoặc trung gian tốt nhất để y tới gần Trưởng ban Tổng. Bởi vậy, y không ngại gác bỏ cái tư thế Trưởng phòng thâm niên của mình, tìm cách tạo quan hệ với Bành Viễn Chinh, rõ ràng là cố ý thân thiết với hắn.

Bành Viễn Chinh gõ cửa văn phòng Tổng Bính Nam, bên trong vọng lại giọng nam trầm đầy uy nghiêm, chỉ đánh gọn một tiếng “Vào!”

Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào.

Văn phòng Tổng Bính Nam rất rộng, nhưng bày biện rất giản dị. Một cái bàn lớn màu đỏ thẫm, một cái ghế bọc da thật, một bộ sa lon và một bàn trà, đối diện với sofa là mấy chậu cây xanh, Bành Viễn Chinh cũng không biết tên, chỉ thấy rất xanh tốt.

- Trưởng ban Tổng!

Bành Viễn Chinh bước tới trước vài bước, khi còn cách bàn làm việc của Tổng Bính Nam khoảng một thước rưỡi thì dừng lại, kính cẩn mỉm cười.

Khi cấp dưới đến gặp lãnh đạo, nhất là lãnh đạo cao cỡ như Trưởng ban Tổng, không thể đến quá gần, cũng không nên xa quá, gần quá dễ khiến lãnh đạo phản cảm, mà xa quá thì nói chuyện không được thuận tiện và có vẻ không lễ phép. Đây là chuyện nhỏ, rất tinh tế, trong quan trường có người chú ý, cũng có người không quan tâm, nhưng hiệu quả của nó dĩ nhiên là có khác nhau.

Trên khuôn mặt uy nghiêm của Tổng Bính Nam hiện ra một chút tươi cười thân thiết, khoát tay nói:

- Ừ, đồng chí Tiểu Bành, ngồi đi.

Thấy Bành Viễn Chinh thoải mái đi đến ghế sofa ngồi xuống, mắt Tổng Bính Nam lóe lên một tia sáng không thể nắm bắt. Ông ta chú ý tới Bành Viễn Chinh đương nhiên là có lý do, trên thực tế, ban đầu, chính vì ông ta nhận được điện thoại của Phùng Bá Đào, cho nên mới đích thân đưa Bành Viễn Chinh vào hàng ngũ cán bộ hậu bị, điều hắn từ chính quyền xã tới cơ quan Thành ủy.

Thật ra, ở thành phố, mọi người đều biết Tổng Bính Nam là người Bắc Kinh, nguyên là quan chức ở Thủ đô, là Phó trưởng phòng Ủy ban kế hoạch quốc gia của một sở. Tháng 4 năm 87, Tổng Bính Nam trao quyền cho cấp dưới, đến Sở Giáo dục tỉnh Giang Bắc để rèn luyện năng lực công tác, về sau lại chuyển đến thành phố Tân An, làm Bí thư Quận ủy quận Tân An. Tháng 2 năm 90, được thăng chức ủy viên thường vụ Thành ủy, tháng 7, trở thành Trưởng ban Tổ chức cán bộ.

Trước kia, Phùng Bá Đào có ơn đối với Tổng Bính Nam, cho nên nhận được điện thoại của Phùng Bá Đào, đương nhiên Tổng Bính Nam phải lưu tâm. Tuy ông ta không biết một người xuất thân bình dân ở Tân An

như Bành Viễn Chinh, thì có quan hệ như thế nào với Phùng gia ở Thủ đô, đến mức con trai cả của Phùng gia đích thân gọi điện cho mình, nhưng cũng đoán được quan hệ này hẳn là sâu.

Tổng Bính Nam là cấp dưới cũ của Phùng Bá Đào, rất hiểu cách đối nhân xử thế của Phùng Bá Đào. Nếu quan hệ bình thường, tuyệt đối ông ta không đích thân gọi điện, chỉ cần bảo thư ký làm là được.

Chính vì như thế, một người xuất thân rành rành là con cháu công nhân của Bành Viễn Chinh, đối với Tổng Bính Nam lại mang đầy vẻ bí ẩn, nghĩ mãi không ra.

- Đồng chí Tiểu Bành học ở Đại học Kinh Hoa à? Rất tốt, đây chính là trường đại học hàng đầu trong nước, nổi tiếng đã trăm năm...

Tổng Bính Nam nói chuyện một cách thân thiết với Bành Viễn Chinh, bắt đầu từ chuyện ở trường đại học, làm hẳn có cảm giác là ông ta đang dò xét mình.

Nghe giọng Trưởng ban Tổng đặc sệt tiếng phổ thông, Bành Viễn Chinh mơ hồ đoán được vài điều.

- Đúng vậy, Trưởng ban Tổng, ở Đại học Kinh Hoa, tôi theo học ngành tiếng Trung.

- Thế à, tốt quá, thảo nào cậu hành văn không tệ, trình độ xử lý tài liệu rất cao. Xem ra, ở trường đã xây dựng được một nền tảng khá vững chắc.

Tổng Bính Nam cười, lại nói:

- Tuy nhiên, không thể kiêu ngạo, người trẻ tuổi vừa mới tham gia công tác, làm việc phải kiên định, làm người phải giản dị, không thể vì mới có một chút thành tích liền coi là đủ.

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi nhất định không phụ sự kỳ vọng của lãnh đạo, cố gắng công tác.

Theo bản năng, Bành Viễn Chinh cười, bày tỏ thái độ. Đây gần như là một loại bản năng của một quan chức nhỏ từ kiếp trước.

Tổng Bính Nam thăm dò cả buổi, không thu được đáp án mình mong muốn, bèn bắt đầu chuyển sang vấn đề chính. Ông ta không nói thẳng và nói rõ, chỉ đầy thâm ý đem một số tình hình đặc thù trong quan trường thành phố Tân An nói ra, làm như đang nói chuyện phiếm về chuyện sinh hoạt thường ngày, hết sức súc tích, đại khái cũng chỉ người tái sinh như Bành Viễn Chinh và người hữu ý mới có thể thật sự hiểu được lời của ông ta. Đối với Tổng Bính Nam, Bành Viễn Chinh có thể nghe hiểu được đến đâu, còn phải xem ở khả năng nhận thức của hẳn.

Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai quả nhiên phải rời thành phố Tân An, với lãnh đạo cao cấp của thành phố Tân An, tin này không có gì là bí mật, nghe nói Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đã tới gặp Bí thư Tiết nói chuyện. Thật ra, việc Bí thư lên chức hoặc chuyển đi, vốn là chuyện bình thường, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, việc Tiết Tân Lai phải đi lại khiến quan trường thành phố Tân An có sự chấn động nhất định. Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực chắc chắn sẽ giành lấy vị trí Bí thư Thành ủy, mạch nước ngầm mãnh liệt của sự xáo trộn, chuyển giao quyền lực luân phiên giữa hai phe cũ- mới trong quan trường, một lần nữa lại tạo thành những cơn sóng dậy, vô cùng cấp bách.

Không ít những cán bộ lãnh đạo trung cấp bắt đầu chuyển hướng sang Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, khiến cho Tiết Tân Lai cảm thấy có phần không thoải mái. Tất nhiên ông ta muốn đi, nhưng khi ông ta chưa rời khỏi, ông ta vẫn là người đứng đầu thành phố Tân An.

Theo lệ trong quan trường, là Bí thư Thành ủy, Tiết Tân Lai có hai thư ký, một người là thư ký phục vụ Chu Vĩnh, một người là thư ký văn tự Lưu Cường. Trước kia Chu Vĩnh là Chủ nhiệm, hiện giờ đã là Phó cục trưởng, ủy viên Đảng ủy Cục Giáo dục thành phố, tuy không có thực quyền, nhưng dù sao cũng mang cấp bậc Cục phó.

Lãnh đạo sắp lui về tuyến hai hoặc chuyển đi, thông thường sẽ cho thư ký suy xét đường lui, đó là chuyện rất bình thường.

Nhưng Chu Vĩnh tương đối “đắc thế”, thư ký Lưu Cường lại vô cùng thất vọng. Nhiều năm trước, y là Phó trưởng phòng, bởi vì nghiệp vụ cao, nên được Bí thư Tiết coi trọng. Nhưng trong khi Chu Vĩnh được giải

quyết cấp Cục phó, Lưu Cường lại không được giải quyết, khi chuyển chuyển đi của Tiết Tân Lai càng lúc càng gần, sự thất vọng trong lòng Lưu Cường dần dần chuyển thành oán hận.

Y cho rằng, bản thân mình chịu khó công tác, đi theo làm tùy tùng cho Tiết Tân Lai nhiều năm như vậy, nhưng lại không có được sự đãi ngộ công bằng nên cảm thấy hết sức khó chịu.

Bởi vậy, vì suy xét đến tiền đồ sau này của mình, y dứt khoát chuyển hướng, gần đây, y đi lại rất thân thiết với Phó Trưởng ban Thư ký Thành ủy Tiền Lỗ.

Tiền Lỗ vốn có quan hệ rất tốt với Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, gần đây càng đi lại thường xuyên, một khi Chu Quang Lực trở thành tân Bí thư Thành ủy, chắc chắn ông ta sẽ đề cử Tiền Lỗ làm ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban thư ký.

Tiết Tân Lai thấy vậy, rất bất mãn và thất vọng. Sở dĩ ông ta chưa đề bạt Lưu Cường là vì coi trọng trình độ viết lách và năng lực phối hợp tổ chức của Lưu Cường, muốn đưa Lưu Cường cùng đến Lâm Thị nhậm chức. Xét về tính lâu dài, sự phát triển tiền đồ của Lưu Cường ở đó chắc chắn nhanh hơn rất nhiều là cứ ở lại thành phố Tân An làm một cán bộ cấp Cục phó không có quyền hành gì. Phải biết rằng, Tiết Tân Lai đã chuẩn bị bồi dưỡng người tâm phúc của mình trở thành thành viên bộ máy nơi đất khách.

Thế nhưng, Lưu Cường không nhẫn nại, quá vội vàng, nên đi lầm đường, chọn sai chỗ. Loại “phản bội” vô hình này khiến Tiết Tân Lai rất phẫn nộ, cảm thấy mình nhận lầm người.

Tất cả những điều này, là phán đoán của Bành Viễn Chinh, sau khi nghe và phân tích những lời “gợi ý” của Tống Bính Nam, so với sự thật, cũng không xa mấy.

45. Chương 45: Làm Khó Dễ

Từ văn phòng Trưởng ban Tổng bước ra, Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng.

Bí thư Tiết bất mãn không phải vì bản thảo của Lưu Cường không tốt, mà chính là bản thân của Lưu Cường.

Cho dù là Lưu Cường viết ra được một bản thảo chất lượng cao thì Bí thư Tiết cũng không hài lòng. Nói cách khác, Bí thư Tiết điểm danh Bành Viễn Chinh viết, tuy nhiên chỉ là một cách ngụy trang để giải phóng cảm xúc bất mãn trong lòng. Bất kể Bành Viễn Chinh viết bản thảo như thế nào, miễn là không quá tệ thì Bí thư Tiết đều chọn dùng.

Mục đích của ông ta chính là đả kích Lưu Cường. Đây mới chính là vấn đề mấu chốt.

Loại chi tiết tinh tế này cũng chỉ có những lãnh đạo cao tầng như Trưởng ban Tổng mới có thể nhìn thấy rõ. Nếu không có ông ta ám chỉ và nhắc nhở, Bành Viễn Chinh còn muốn lãng phí thời gian của mình cho cái bản thảo này.

Một tình thế khó xử như vậy không ngờ chỉ qua một miêu tả sơ lược thì có thể hóa giải, Bành Viễn Chinh cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nói lời cảm kích với Trưởng ban Tổng.

Tống Bính Nam cao giọng cười, đứng dậy bước qua vờ vai Bành Viễn Chinh, động viên hân hân vài câu rồi tiễn khách.

Trở lại văn phòng, Bành Viễn Chinh liền phỏng theo ý nghĩ của Lưu Cường mà viết thành bản thảo nói chuyện của mình. Ngoại trừ việc đổi phong cách viết thì gần như không có gì sai biệt so với bản thảo của Lưu Cường. Tiêu đề thay đổi nhưng nội dung cơ bản thì không.

Tuy nhiên, mặc dù là như vậy, nhưng khi viết xong bản thảo thì trời cũng đã chạng vạng.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Bành Viễn Chinh không ra ngoài, ở nhà giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa. Một ngày Chủ nhật bình yên trôi qua.

Ngày thứ hai đi làm. Bành Viễn Chinh đi làm thật sớm. Khi Vương Na và Mã Tự đến thì hắn đã dọn dẹp sạch sẽ văn phòng, lau bàn, sau đó châm đầy nước nóng cho các phích nước trong phòng.

Tôn Bình kiêu ngạo nện gót giày vào văn phòng, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, lạnh lùng nói:

- Tiểu Bành, bản thảo mà Phó Trưởng ban Chu bảo cậu viết, cậu viết xong chưa? Chiều nay họp rồi, Bí thư Tiết đang chờ đấy.

- Hơn nữa, còn phải đưa qua cho Phó trưởng ban Chu thẩm định nữa.

- Vâng, tôi biết rồi. Bản thảo ngày thứ bảy tôi đã viết xong.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, thản nhiên cười, thấy Cung Hàn Lâm bước vào văn phòng thì liền lấy từ trong ngăn bàn của mình ra tập bản thảo:

- Trưởng phòng Cung, tôi đã viết xong rồi, anh xem qua đi.

Tôn Bình cười lạnh một tiếng.

Cung Hàn Lâm gật đầu nhận lấy rồi trở về bàn làm việc của mình, lập tức xem ngay. Thời gian khá gấp, nhất định phải đem cho Bí thư Tiết trước giờ trưa. Mà trước đó, Phó trưởng ban Chu Thành Dung phải thẩm định qua.

Cung Hàn Lâm vừa xem vừa nhíu mày, rất thất vọng.

Về chữ nghĩa và logic, bản thảo của Bành Viễn Chinh hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng nó lại cùng một nội dung với bản thảo của Lưu Cường, không có quan điểm gì mới. Một bản thảo như vậy đưa cho Bí thư Tiết, chẳng phải là khiến ông ta nổi giận sao?

Cung Hàn Lâm trầm nghĩ, mặc kệ là bản thảo kia Bí thư Tiết có hài lòng hay không, nhưng tối thiểu là phải thay đổi quan điểm. Bất cứ bản thảo của Lưu Cường, chẳng phải là lừa gạt lãnh đạo sao?

Người trẻ tuổi chung quy vẫn là người trẻ tuổi. Xem bản thảo này, rõ ràng là không hề có sự động não đầu óc quá nhiều.

Thật uổng cho mình đã tìm rất nhiều tài liệu tham khảo cho hắn.

Cung Hàn Lâm nhíu mày:

- Tiểu Bành, tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, cậu nên suy xét thật kỹ trước khi đặt bút viết. Cậu xem bản thảo cậu viết có cái gì khác so với bản thảo của Lưu Cường? Một bản thảo như vậy, không cần nói đến Bí thư Tiết, mà ngay cả Phó trưởng ban Chu cũng không thông qua được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Trưởng phòng Cung, tôi đã suy xét thật lâu rồi, về phương diện dịch vụ, tôi chỉ có thể nghĩ được bấy nhiêu. Khả năng tôi có thể là chưa quen thuộc tình huống, hơn nữa, trình độ quả thật không đủ. Cho nên, xin lãnh đạo thông cảm.

Tôn Bình ở một bên nói xen vào:

- Nơi này không phải ngày một ngày hai là có thể thành. Như thế nào một bản thảo nói chuyện nho nhỏ lại làm khó Bành tài tử của chúng ta vậy?

- Tôi trình độ hữu hạn, chỉ có thể viết ra bản thảo như vậy. Nếu Phó trưởng phòng Tôn không hài lòng thì có thể tự mình viết.

Bành Viễn Chinh luôn có sự khách khí tôn trọng Cung Hàn Lâm, nhưng đối với người đàn bà chanh chua, hay chèn ép mình như Tôn Bình thì hắn chẳng có cảm tình nổi.

Hơn nữa, cô ta vốn nhân cơ hội này làm khó dễ Bành Viễn Chinh, hắn sớm biết trong lòng thì làm sao mà chịu thua chứ.

Tôn Bình là hạng đàn bà được một tác lại muốn tiến thêm một thước. Anh lui một bước thì cô ta sẽ kiêu ngạo mà tiến thêm một bước. Đối với loại đàn bà này thì chỉ có thể đánh một đòn phủ đầu mà thôi.

- Viết không được bản thảo thì đến phòng Tin tức này làm gì? Tuổi trẻ cường tráng mà làm mấy cái việc vặt không xong.

Tôn Bình vỗ bàn một cái rầm.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Tôn Bình đang hùng hổ, khoe miệng đột nhiên nở nụ cười châm chọc:

- Phó trưởng phòng Tôn ở phòng Tin tức này nhiều năm cũng chưa từng viết loại bản thảo như vậy. Phó trưởng phòng Tôn cũng chỉ làm được những việc hậu cần thôi. Tôi nghe nói căn tin cơ quan còn thiếu một đầu bếp nữ, Phó trưởng phòng Tôn không ngại thì thử một lần.

Nghe xong lời đối chọi gay gắt của Bành Viễn Chinh với Tôn Bình, Vương Na không kìm nổi cười rộ lên.

Tôn Bình thẹn quá hóa giận, gạt một cái khiến cái tách trên bàn rớt xuống đất một cái bịch.

Cô cảm tức chỉ tay vào Bành Viễn Chinh, đang định mắng lại thì nghe Cung Hàn Lâm phần nộ đập bàn, nổi giận nói:

- Im miệng hết cho tôi! Các người xem lại bộ dạng của các người bây giờ. Đồng chí lão thành cũng không giống đồng chí lão thành, tân đồng chí cũng không có bộ dạng của tân đồng chí.

Đúng lúc này, Chu Thành Dung sắc mặt âm trầm đi đến.

Cung Hàn Lâm liền dè nén cơn tức giận, vẻ mặt tươi cười tiếp đón:

- Phó trưởng ban Chu.

Chu Thành Dung trầm giọng nói:

- Bản thảo giao cho đồng chí Tiểu Bành viết xong chưa? 2h chiều nay sẽ họp, Bí thư Tiết đang chờ bản thảo.

Cung Hàn Lâm xấu hổ nói:

- Thật ngại quá, Phó trưởng ban Chu. Bản thảo thật ra Tiểu Bành viết xong rồi, nhưng tôi còn phải chỉnh sửa lại một chút. Xin lãnh đạo chờ cho một chút.

- Không còn thời gian nữa!

Chu Thành Dung đưa tay qua.

Cung Hàn Lâm do dự một chút, bất đắc dĩ đưa bản thảo của Bành Viễn Chinh cho Chu Thành Dung.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Cung Hàn Lâm. Chu Thành Dung đứng tại chỗ xem, sắc mặt hoàn toàn trở nên khó coi. Ông ta thuận tay ném bản thảo của Bành Viễn Chinh lên trên bàn, lạnh lùng nói:

- Tiểu Bành, bản thảo này là như thế nào? Bản thảo của Lưu Cường cậu có muốn ăn cắp ý thì cũng phải lựa thời điểm chứ? Muốn lừa gạt Bí thư Tiết hay là lừa gạt tôi?

- Nếu cậu là tân đồng chí bình thường thì không nói gì. Nhưng vấn đề ở chỗ là cậu có trình độ. Bản thảo này chỉ phát huy ba phần trình độ, chẳng phải là dùng mảnh lời hay sao?

Chu Thành Dung nổi giận.

Là lãnh đạo phân công quản lý, trước mặt người khác răn dạy một đồng chí còn trẻ tuổi. Loại tình huống này thì ít gặp.

Bành Viễn Chinh im lặng cúi đầu không nói. Bất kể thế nào, hắn cũng không thể tranh luận với lãnh đạo phòng. Cho dù Chu Thành Dung không nể mặt hắn, hoặc là có ý làm khó dễ.

Cung Hàn Lâm âm thầm thở dài. Trải qua khó khăn như vậy mới xuất hiện một nhân viên ưu tú như Bành Viễn Chinh ở Ban Tuyên giáo, chỉ sợ phải như vậy mà chìm xuống.

Mã Tự cũng âm thầm tiếc nuối, đồng thời cũng ngạc nhiên khi thấy Chu Thành Dung tức giận vì một cái bản thảo.

46. Chương 46: Chuột Chạy Ngoài Đường

Tôn Bình cảm thấy trong lòng sáng khoái vô cùng.

Cô ta ở một bên thêm mắm thêm muối nói:

- Trưởng ban Chu, anh không biết đâu, tuổi trẻ bây giờ thật sự là khó lường. Bởi vì trước đây có vài bài viết được lãnh đạo khen ngợi, nên bắt đầu kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Ngay cả lãnh đạo là tôi cũng không để vào mắt.

Chu Thành Dung không để ý đến Tôn Bình, lại tiếp tục trách cứ Bành Viễn Chinh:

- Còn trẻ thì hết sức lông bông, không giống như dáng vẻ bên ngoài của mình. Vốn tôi còn cảm thấy đồng chí này vốn có tài, kiến thức cơ bản rất vững chắc, còn muốn lão Cung đặc biệt bồi dưỡng cậu, đem cậu vào danh sách cán bộ hậu bị của Ban tuyên giáo chúng ta. Nhưng kết quả bây giờ ra sao?

- Không có triển vọng, cậu tự mình giải quyết đi. Lão Cung, bảo cậu ấy tự mình đưa bản thảo đến văn phòng. Nếu Bí thư Tiết lựa chọn thì để tự Bí thư Tiết thẩm định. Nói sau cũng không có thời gian, có viết lại cũng không kịp.

Nói xong, Chu Thành Dung phẩy tay bỏ đi.

- Phó Trưởng ban Chu đi thông thả.

Tôn Bình kính cẩn đưa Chu Thành Dung rời khỏi văn phòng, sau đó nở nụ cười đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào. Dù bận vẫn ngồi ung dung sau bàn làm việc của mình, pha một ly trà, rồi cất tiếng hát nho nhỏ trong họng.

Chỉ có điều ngũ âm của cô ta không được đầy đủ nên nghe rất chói tai.

Mã Tự có chút khó chịu nhìn Tôn Bình rồi có chút tiếc hận nhìn Bành Viễn Chinh. Vương Na thì vui sướng khi người khác gặp họa, thờ ơ, tiếp tục nghịch cái máy nhắn tin của mình.

Cung Hàn Lâm sắc mặt không thể nào tốt hơn, trong lòng thất vọng vô cùng.

Đối với Bành Viễn Chinh, ông ta vốn hy vọng thật lớn, chuẩn bị đưa hắn vào danh sách bồi dưỡng nòng cốt của ban, sau đó Trưởng phòng như ông sẽ an nhàn mà về hưu. Nhưng hiện tại xem ra, Tiểu Bành vẫn không hơn một Lưu A Đầu.

Thời khắc mấu chốt, không ngờ lại ăn cắp ý của người khác. Quả thật là không thể tha thứ.

Cung Hàn Lâm nhận định Bành Viễn Chinh căn bản là không động não, hoàn toàn lừa gạt, đối phó mà thôi.

Trầm mặc một lát, Cung Hàn Lâm cầm bản thảo của Bành Viễn Chinh đến, nhẹ nhàng nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa, Tiểu Bành, cậu mang bản thảo này đến văn phòng Thành ủy đi, xem Bí thư Tiết có nói gì hay không.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng, thần sắc bình tĩnh cầm bản thảo ra khỏi văn phòng, đến văn phòng Thành ủy phía sau.

Sau khi đến văn phòng Thành ủy bên kia, Bành Viễn Chinh khéo léo không vào phòng thư ký mà ở ngoài văn phòng đi qua đi lại một hồi, nhìn thấy thư ký của Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề là Lưu Lệ từ phòng vệ sinh đi ra thì liền nở nụ cười thật tươi, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, tôi là Tiểu Bành mới đến của Ban tuyên giáo, lãnh đạo phòng tôi bảo tôi mang bản dự thảo đến cho Bí thư Tiết dùng trong buổi họp chiều nay.

Thấy bộ dạng không biết phải làm sao của Bành Viễn Chinh, Lưu Lệ mỉm cười, thuận tay nhận lấy:

- Cậu chính là Tiểu Bành của phòng Tin tức Ban tuyên giáo, vừa rồi Trưởng ban thư ký Trần còn nhắc đến chuyện này. Được rồi, cậu để bản thảo đây đi, để tôi mang cho Trưởng ban thư ký Trần.

- Cảm ơn lãnh đạo, cảm ơn!

Bành Viễn Chinh liên tục nói lời cảm ơn. Lưu Lệ cười gật đầu:

- Đừng khách sáo, thôi cậu về đi.

Từ văn phòng Thành ủy trở về, Bành Viễn Chinh bước chân trầm ỉn đi về phía phòng Tin tức, thì phát hiện những nhân viên của các phòng khác khi nhìn thấy hắn đều có một thái độ rất kỳ lạ, dường như có sự kính trọng nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Bành Viễn Chinh trong lòng âm thầm cười lạnh. Hướng gió trong cơ quan đảo thật sự là rất mạnh. Thoạt nhìn, Chu Thành Dung trước mặt mọi người phê bình hắn trong thời gian ngắn nhất đã lan truyền khắp ban. Nguyên bản một ngôi sao đầy hứa hẹn Bành Viễn Chinh trong chốc lát lại biến thành một con chuột chết.

Viết bản thảo cho Bí thư Thành ủy lại dùng mách lới ăn trộm ý của người khác, bị lãnh đạo ban phê bình. Tin tức này đủ để tỏ rõ sự trầm luân của một người mới trong cơ quan.

Khi đến giờ ăn trưa, biểu hiện của mọi người càng thêm rõ ràng. Phòng Nghiên cứu trước kia có vài người thân thiết với hắn hay vỗ vai gọi câu “tiền bối” nhưng bây giờ khi đối mặt với Bành Viễn Chinh thì khẽ gật đầu rồi vội vàng bỏ đi.

Toàn bộ khu vực căn tin của ban Tuyên giáo, Bành Viễn Chinh độc chiếm một cái bàn, trông có vẻ rất thê lương.

Mã Tự bưng khay cơm của mình đến, ngồi xuống thở dài:

- Anh bạn, lúc này là cậu chọc vào tổ ong vò vẽ rồi. Cậu cũng thật là, viết bài nói chuyện cho nhân vật số một Thành ủy thì không chịu chú ý. Mặc kệ là viết tốt hay không tốt, tối thiểu thì phải dùng đến nội dung của mình. Lúc này bị Phó trưởng ban Chu chụp mũ, nếu Bí thư Tiết mất hứng, chỉ sợ là Trưởng ban Tiêu cũng sẽ thay đổi cái nhìn về cậu. Cứ như vậy thì cậu khó mà ở lại Ban tuyên giáo này.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát rồi đột nhiên mỉm cười:

- Mã ca, tôi hiện tại thành chuột chạy ngoài đường. Anh hãy tránh xa tôi ra một chút, tránh ảnh hưởng đến tiền đồ của anh.

- Tiền đồ chó má gì, Mã Tự tôi tuy rằng không có bản lĩnh, nhưng trái tim rất trong sáng. Tôi sợ cái gì chứ? Nói thật ra, tôi cảm thấy thương cho cậu. Cậu là một đồng chí mới đến, vừa mới tốt nghiệp, đã giao cho cậu một trọng trách nặng nề như vậy, không phải là ức hiếp người sao?

Mã Tự hạ giọng nói:

- Anh bạn, anh thành thật khuyên cậu, cậu hãy khẩn trương tìm quan hệ của mình rồi rời khỏi nơi đây. Cho dù đến một đơn vị khác thì cũng còn tốt hơn so với ở đây.

- Ở đâu cũng giống nhau thôi.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng thở dài:

- Tôi không đi, hơn nữa tôi cũng không làm gì sai. Bản thảo, tôi đã cố hết sức rồi.

Mã Tự ăn một miếng cơm, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Vấn đề hiện tại là không phải là cậu làm gì sai, mà rõ ràng là lãnh đạo phân công quản lý có chút thành kiến đối với cậu. Hơn nữa, còn cố ý chèn ép cậu. Bí thư Tiết sao lại đột nhiên điểm danh cậu viết chữ? Anh bạn, nghe anh đi, rời khỏi nơi này. Nói không chừng nếu đổi đơn vị đối với cậu sẽ tốt hơn.

Bành Viễn Chinh biết rằng Mã Tự là có hảo ý, đồng thời cũng chứng minh rằng, những người trẻ tuổi có nhiệt huyết và tinh thần trọng nghĩa như Mã Tự ở Ban tuyên giáo này không nhiều lắm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cảm ơn Mã ca đã nhắc nhở, tôi hiểu rồi.

Mã Tự than thở xong rồi vội đầu vào ăn cơm. Hai người rốt cuộc không nói cái gì.

Lời nói này của Mã Tự đích thật là xuất phát từ tận đáy lòng. Cho dù Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai không nói gì, nhưng ở Ban tuyên giáo, Bành Viễn Chinh không được lãnh đạo phân công quản lý thích thì cũng

không thể trụ lại lâu dài. Ngồi chờ lãnh đạo đuổi mình đi, chi bằng chính mình tìm một cơ hội khác, dù sao cũng còn thể diện hơn.

Sau khi ăn cơm xong, Cung Hàn Lâm đang xem sách, còn Vương Na thì không biết đã đi đâu.

Tôn Bình chậm rãi từ bên ngoài bước vào, quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, ngạo mạn nói:

- Bành Viễn Chinh, buổi chiều nay cậu hãy viết bản kiểm điểm để nhận thức về vấn đề của mình. Sau đó đưa cho lãnh đạo phòng xem qua rồi gửi lên cho Phó Trưởng ban Chu.

Bành Viễn Chinh có chút tức giận.

Người đàn bà này quả thật rất chanh chua, không biết xấu hổ là gì.

Hắn cố gắng kềm nén cơn giận của mình, thản nhiên nói:

- Phó trưởng phòng Tôn, tôi không có làm gì sai, viết kiểm điểm gì chứ?

- Thứ bảy này tôi mới được nhận nhiệm vụ, chỉ trong hai ba ngày đã bắt tôi hoàn thành thời hạn giao bản thảo. Tăng ca thì không nói, không tăng ca viết tài liệu thì thành điều xấu sao?

Bành Viễn Chinh nói xong, liếc mắt nhìn Cung Hàn Lâm một cái.

Cung Hàn Lâm đuôi lông mày nhướng lên, nhưng không lên tiếng.

Không phản đối cho dù là tỏ thái độ.

47. Chương 47: Không Quan Tâm Hơn Thua

- Tôi thật sự không biết tôi sai ở chỗ nào. Tôi vừa mới tham gia công tác, từ trường đại học bước chân ra ngoài đời, sau đó vào làm việc tại cơ quan Thành ủy này được mấy tháng. Tôi đã nói trước, trình độ của tôi có giới hạn, lại không quen thuộc tình huống ở thành phố, trước mắt còn đang trong giai đoạn học tập. Vào lúc này, lại liên tiếp đem những đề tài lớn giao cho tôi. Đối với Bành Viễn Chinh tôi là coi trọng hay là làm khó dễ?

Bành Viễn Chinh cười lạnh, nửa thật nửa giả kích động hắn lên:

- Thật sự là khinh người quá đáng!

Cung Hàn Lâm môi hơi run một chút.

Tôn Bình sắc mặt đỏ lên, cũng cười lạnh nói:

- Giao cho cậu trọng trách chính là lãnh đạo muốn bồi dưỡng cậu, khảo sát cậu, sao lại có thể bảo là cố ý làm khó dễ? Ai mà không có bắt đầu chứ?

- Được, cho là cái này gọi là bồi dưỡng, khảo sát đi. Tôi sẽ nhớ kỹ nó.

Bành Viễn Chinh kích động đứng dậy, bước ra khỏi văn phòng.

Sau khi ra khỏi văn phòng, sự phẫn nộ trên mặt Bành Viễn Chinh liền biến mất. Hắn đứng trước cửa phòng vệ sinh, chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Trong phòng làm việc, Mã Tự ngẩng đầu nhìn Cung Hàn Lâm:

- Trưởng phòng Cung, có phải là Tiểu Bành có chút quá mức hay không? Sao lại thay đổi như vậy?

Vương Na ngẩng đầu than thở một câu:

- Tôi thấy đồng chí Tiểu Bành này sẽ mau bị điều đi rồi. Ở Ban tuyên giáo này lẩn lộn, cậu ấy còn non quá.

- Đừng nói bậy, lo làm việc của mình đi.

Cung Hàn Lâm tâm phiền ý loạn, nổi giận đứng dậy.

2h chiều.

Tại hội trường Thành ủy, đại hội đẩy mạnh công tác dịch vụ Thành ủy Tân An bắt đầu.

Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai đi đầu, Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực bước theo đằng sau. Tiếp đó là Phó bí thư Thành ủy chuyên trách Hàn Duy cũng bước lên đài Chủ tịch. Trên đài đã an vị ba vị lãnh đạo cao nhất thành phố.

Thành viên bốn bộ máy, Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch quận, huyện; nhân vật số một cục Công an, Kiểm sát, Tòa án, Tư pháp, các bộ môn trực thuộc thành phố, cán bộ cấp phó phòng của Thành ủy, phụ trách các xí nghiệp bản địa và thường trú tại thành phố Tân An, Bí thư Đảng ủy các trường đại học, cao đẳng trong thành phố đều đến tham dự.

Toàn thể nhân viên phòng Tin tức của Ban tuyên giáo đều có mặt. Bởi vì nghiệp vụ công tác, phòng Tin tức bình thường đều phải cùng với giới truyền thông tham gia.

Tiết Tân Lai vẻ mặt nghiêm túc, còn Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực thì uy nghiêm. Phó bí thư Hàn Duy hăng giọng, bắt đầu chủ trì hội nghị:

- Được rồi, các đồng chí, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

- Hôm nay, hội nghị thường vụ Thành ủy nghiên cứu quyết định, cử hành long trọng đại hội động viên đẩy mạnh công tác dịch vụ. Sau đây, xin mời Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực lên phát biểu ý kiến về việc thực thi đẩy mạnh dịch vụ, phồn vinh kinh tế.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Chu Quang Lực lúc này mới nở nụ cười.

Ông ta gật đầu, bắt đầu cao giọng đọc quyết định của Thành ủy. Đây là văn kiện của Đảng, nhất định phải đọc đúng nguyên văn, không được có bất luận một ý kiến cá nhân nào trong đó. Cho nên, Chu Quang Lực đọc một cách rất bình thản, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Chu Quang Lực đọc xong văn kiện, Hàn Duy thở phào một cái:

- Sau đây, xin mời Bí thư Thành ủy Tiết ra chỉ thị quan trọng. Xin mọi người hoan nghênh.

Trong hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Tiết Tân Lai nở nụ cười, mở ra bản dự thảo nói chuyện của mình, bắt đầu dựa theo bản dự thảo mà nói.

Ngoài dự định của mọi người, Bí thư Tiết nói chuyện ngoại trừ một số chi tiết, còn trên cơ bản đều dựa theo bản thảo của Bành Viễn Chinh.

Không chỉ có Bành Viễn Chinh có thể nghe được, mà Chu Thành Dung, Cung Hàn Lâm, Tôn Bình cũng nghe ra được. Chính vì vậy mà có một số người sắc mặt rất khó coi. Chu Thành Dung cau mày, Tôn Bình thì kinh ngạc, miệng mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại toát ra sự hung ác.

Tiết Tân Lai rất nhanh đọc xong bản thảo, nhưng khi ông ta tiến vào cao trào thì rất nhanh liền thoát khỏi chủ đề này. Ông ta bắt đầu nói đến kinh tế của thành phố, từ việc xây dựng thành thị, cho đến bảo đảm xã hội rồi đầu tư vào giáo dục, bồi dưỡng nhân tài, và cán bộ hậu bị đến tác phong cơ quan. Sự chuyển biến cực nhanh khiến người ta khó đuổi kịp.

Đầu tiên là nói đến thành tích, sau là nói đến khuyết điểm, giọng điệu rất nghiêm khắc. Cuối cùng là phê phán cơ quan kéo bè kết phái, nghiêm túc phê bình hiện tượng chủ nghĩa cá nhân. Trong lời nói có hàm ý, khiến cho một số người như ngồi trên đồng lửa.

- Trước mắt, trong thời khắc mấu chốt cải cách và hiện đại hóa thành phố, nền kinh tế, chính trị, và cuộc sống xã hội đã có sự chuyển biến sâu sắc, đặc biệt là quốc gia đã mở ra chiến lược thực thi cho chúng ta. Đó là một nhiệm vụ, đồng thời là một yêu cầu rất cao đối với cán bộ lãnh đạo các cấp chúng ta. Đối mặt với tình thế mới, kỳ ngộ mới, khiêu chiến mới, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Chính là nên tiếp tục làm việc, không lười nhác, không tranh chấp, không kết bè kết phái. Làm sao để thích ứng với tình thế phát triển? Chính là dẹp bỏ tư tưởng được chăng hay chớ, làm đến nơi đến chốn công tác của mình. Tôi hy vọng mọi người sẽ suy nghĩ thật kỹ, khắc sâu trong tâm trí để tìm ra vấn đề tồn tại.

- Chúng ta phải không ngừng đề cao hiệu suất làm việc. Chúng ta có những đồng chí trước đây luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng khi gặp công tác thì lại bắt đầu sợ hãi, suốt ngày mơ mơ màng màng không biết nguyên do.

- Nói đến đây, tôi xin điểm danh khen ngợi một đồng chí trẻ tuổi của phòng Tin tức Ban tuyên giáo, là họ Bành. Đồng chí này tuy rằng vừa mới tham gia công tác, nhưng tiến vào công việc rất nhanh. Không chỉ có thái độ công tác vững chắc mà còn có hiệu suất công tác rất cao. Không nói gạt mọi người, bài nói chuyện ba nghìn chữ mà tôi dùng để nói trong ngày hôm nay chính là do tôi điểm danh đồng chí ấy viết.

- Tôi chỉ cho cậu ấy hai ngày, thứ bảy và Chủ nhật. Bảo thảo viết tốt hay không thì chưa nói, điều đáng quý chính là thái độ và tác phong công tác, rất đáng cho rất nhiều đồng chí lão thành ở cơ quan chúng ta, thậm chí là cán bộ lãnh đạo đảng viên phải học tập.

- Đồng chí này là sinh viên tốt nghiệp trường đại học Kinh Hoa, là cán bộ trẻ tuổi hậu bị mà Ban tổ chức cán bộ thành ủy năm nay đã lựa chọn trong số những sinh viên tốt nghiệp. Đồng chí trẻ tuổi như thế còn rất nhiều, trước mắt đều công tác trong các bộ môn của Thành ủy và UBND thành phố, mang đến cho chúng ta một không khí mới. Sự nghiệp đảng sở dĩ có thể thịnh không suy, chính là nhờ những người như thế này.

Tiết Tân Lai giọng nói âm trầm mà hữu lực. Ông ta nói lời ẩn ý, đủ để biểu hiện thái độ của ông ấy không chỉ là rung cây dọa khỉ.

Bí thư Thành ủy ở đại hội điểm danh khen ngợi một người vừa mới tham gia công tác, chuyện này không gặp nhiều lắm. Ông ta vì sao lại làm như vậy, không ai có thể hiểu được chân chính. Nhưng đối với người của Ban tuyên giáo đang tham dự đại hội thì điều này không bình thường.

Phó trưởng ban Chu Thành Dung sắc mặt đỏ lên như gan lợn.

Bí thư Thành ủy trước mặt mọi người khen ngợi Bành Viễn Chinh, người khác thì không sao, nhưng với ông thì chẳng khác nào bị một cái tát. Ông ta vừa mới phê bình Bành Viễn Chinh là người dùng mách lới trộm ý của người khác, nhưng trong miệng Bí thư Thành ủy thì lại là người ưu tú. Ông ta cho rằng bản thảo sẽ khiến Bí thư Tiết bất mãn, nhưng kết quả thì ra sao? Trình độ của ông ta so với Bí thư Tiết cao hơn?

Hiển nhiên là không thể.

Người của phòng Tin tức đang ngồi cùng với các phóng viên dự thánh, Cung Hàn Lâm sắc mặt phức tạp quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, còn Tôn Bình người đàn bà chanh chua thì sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người lạnh toát.

Tại sao có thể như vậy?

Tôn Bình khoe miệng giật giật, quặn sở cầm trong tay rút xuống đất. Tuy nhiên tiếng vang của nó đã bị tiếng vỗ tay như sấm trong hội trường bao phủ.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng ngồi một chỗ, bình tĩnh không quan tâm đến sự hơn thua, khiến cho rất nhiều các cán bộ của cơ quan tán thưởng và thưởng thức. Còn trong mắt Tôn Bình thì giống như một khối đá lớn, chèn ép khiến cô ta không thở nổi.

48. Chương 48: Cuộc Họp Phê Bình

Bí thư Thành ủy chỉ đích danh khen ngợi khiến thanh danh Bành Viễn Chinh lại lan xa. Tuy nhiên, đối với một số người cực kỳ hâm mộ mình, trong lòng Bành Viễn Chinh vẫn duy trì sự bình tĩnh khác thường. Bởi vì Bí thư Tiết sắp chuyển khỏi thành phố Tân An, ông ta có đánh giá hân cao cỡ nào, cũng không có tác dụng gì lớn, thậm chí, còn có thể phản tác dụng.

Tan họp, Bành Viễn Chinh và Mã Tự thong thả đi dọc theo hành lang về Phòng Tin tức, khi thoáng nhìn thấy hai người, không ít người ở các Phòng khác trong Ban Tuyên giáo đều chủ động cười với Bành Viễn Chinh, có người còn vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai hân, động viên vài câu.

Bành Viễn Chinh đều mỉm cười hỏi han mọi người vài câu, như thể trước đó không có chuyện gì xảy ra cả.

Tuy nhiên, Mã Tự hơi tức giận, hạ giọng nói:

- Mấy kẻ khôn lỏi này, không có tên nào tốt, nịnh bợ quá mức! Hồi sáng Trưởng ban Chu phê bình cậu vài câu, bọn họ liền hặn không thể giẫm cậu dưới chân; bây giờ, Bí thư Tiết vừa khen ngợi cậu, bọn này lập tức lom khom đón gió, thật tởm!

Bành Viễn Chinh khẽ cười:

- Cũng bình thường thôi, anh Mã, cơ quan chính là một cái lò tôi luyện lớn, bất kể đen, trắng, thơm, thối đều trộn lẫn trong một bếp lò, giữa người với người, cơ bản là cái dạng này. Anh vào cơ quan trước tôi nhiều, hẳn là phải hiểu rõ chuyện này hơn mới phải!

Mã Tự hừ một tiếng, im lặng bước đi.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng Mã Tự, thâm lắng đầu. Tính tình những người như Mã Tự, thật ra không thích hợp ở trong cơ quan, cứ tiếp tục chịu đựng như vậy, có làm phai nhạt tính cách của mình, cũng sẽ không được lên chức đúng lúc, tình cảm mạnh mẽ và tuổi xuân, cứ như vậy tiêu hao dần mòn trong những công việc đơn điệu, theo giờ giấc cố định mỗi ngày.

Phía sau vọng tới tiếng bước chân vững vàng, Bành Viễn Chinh nhận ra ngay đó là Cung Hàn Lâm. Hắn dừng bước, đứng tránh qua một bên, Cung Hàn Lâm cười nói:

- Nào, Tiểu Bành, quay lại Phòng, chúng ta mở một cuộc họp ngắn!

Lúc Cung Hàn Lâm rời khỏi lễ đường Thành ủy, ông gặp Trưởng phòng Tổ chức cán bộ Chu Đại Dũng. Hai người đứng qua một bên nói chuyện một lát, trong lúc vô tình, lại đề cập tới chuyện Bành Viễn Chinh vừa được Bí thư Thành ủy khen ngợi. Hai người đều là người lớn tuổi trong cơ quan, trước giờ quan hệ hỗ trợ lẫn nhau không tệ, Chu Đại Dũng không rõ vô tình hay cố ý, gợi ý cho Cung Hàn Lâm mấy câu.

Đại khái nói “đồng chí Tiểu Bành” này không đơn giản, là một trong số cán bộ hậu bị do đích thân Trưởng ban Tổng lựa chọn và điều động, khuyên Cung Hàn Lâm khi nào nên chiếu cố thì nhất định phải chiếu cố, đừng để rơi vào tình huống khó xử, vuột mất không kịp.

Chu Đại Dũng không nói rõ ràng, nhưng với một người lão luyện, đã làm việc ở cơ quan hơn hai mươi năm như Cung Hàn Lâm, làm sao lại không hiểu? Cung Hàn Lâm đột nhiên cảm thấy trong lòng chấn động, bắt đầu chú trọng chuyện này.

Một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học đã có thể vào công tác ở cơ quan Thành ủy, chắc chắn là có một chút bối cảnh; nhưng trong cơ quan cũng có nhiều người có bối cảnh, kể cả Mã Tự và Vương Na, thậm chí là Tôn Bình, ai không có quan hệ này nọ? Cho nên, Cung Hàn Lâm cũng không chú ý đến Bành Viễn Chinh cho lắm, nhưng lúc này nhìn ra, dường như bối cảnh của hắn cũng không đơn giản như vậy.

Chưa nói điều gì khác, chỉ riêng chuyện hôm nay, bản thảo không có gì đặc sắc của hắn, không ngờ được Bí thư Thành ủy công khai khen ngợi, bản thân chuyện này thật sự rất kỳ lạ! Có lẽ nó nói lên...

Cung Hàn Lâm vừa nghĩ đến điều đó, thở phào một cái.

...

Cung Hàn Lâm để chén trà xuống, nhìn Mã Tự vẫy tay:

- Tiểu Mã, cậu đóng cửa văn phòng lại, Phòng chúng ta họp một chút. Gần đây, công tác của Phòng khá nhiều, không có tác giả để họp, chiều nay, trước khi hết giờ làm, còn có một chút thời gian, tôi muốn cùng mọi người nói chuyện một lúc. Có ba vấn đề mọi người cần chú ý, kể cả tôi. Thứ nhất, tác phong làm việc của mọi người hiện nay hơi lỏng lẻo, đi muộn về sớm, đi làm mà chỉ lo mấy chuyện linh tinh vớ vẩn, như vậy rất không tốt! Phòng chúng ta vừa có đồng chí công tác lâu năm lại có đồng chí mới vào làm, hy vọng các đồng chí cũ có thể làm gương cho đồng chí mới.

Vấn đề thứ hai, là đoàn kết. Năm người chúng ta là một phòng, mọi người cùng công tác một chỗ, coi như là có duyên phận, hy vọng mọi người có thể đoàn kết, phân công công việc không phân biệt, đồng chí công tác lâu năm phải làm tốt việc truyền kinh nghiệm cho đồng chí mới, cùng chung sức làm tốt công tác của Phòng.

Vấn đề thứ ba, cũng là vấn đề quan trọng nhất, mọi người cần phải coi trọng.

Giọng Cung Hàn Lâm trở nên nghiêm túc hẳn lên:

- Công tác của Phòng, hy vọng các đồng chí phải căn cứ theo trình tự mà tiến hành, không được báo cáo vượt cấp, cũng không được tự tiện chủ trương.

Lời Cung Hàn Lâm vừa thốt ra, ai cũng hiểu là ông muốn “gỡ” Tôn Bình. Sắc mặt Tôn Bình vốn đã khó coi, nghe Cung Hàn Lâm nói vậy, lập tức sắc mặt đang trắng bệch đỏ bừng lên, đỏ như cổ gà chọi, rất dọa người.

Bà ta nắm thật chặt một cây bút máy trong tay, khóe miệng rõ ràng hơi co giật.

- Ví dụ như, khi Trưởng ban Chu phân công nhiệm vụ, tôi sẽ giao cho mọi người thực hiện, hoặc là Phó phòng Tôn làm, hoặc là Tiểu Mã, Tiểu Vương làm. Tôi tin rằng, Trưởng ban Chu sẽ không trực tiếp phân công công tác cho các đồng chí, đây là trình tự công tác; mặt khác, tương tự như vậy, tôi đã ngồi ở vị trí Trưởng phòng, sẽ gánh vác trách nhiệm tương ứng, tôi không muốn thấy có đồng chí nào báo cáo vượt cấp, hoặc chạy đến phòng làm việc của lãnh đạo nói này nói nọ, khiến cho công tác của Phòng rất bị động! Cứ làm tốt công tác được giao, chỉ cần có thể tạo được thành tích, lãnh đạo sẽ nhìn ra. Giống như đồng chí Tiểu Bành, bản thảo hoàn thành rất xuất sắc, được Bí thư Tiết chỉ đích danh khen ngợi, là sự thừa nhận đối với công tác của Tiểu Bành. Tốt, tôi nói cũng đã nhiều rồi, tan họp! Hôm nay, mọi người về sớm một chút!

Cung Hàn Lâm vừa dứt tiếng, đột nhiên Vương Na cười hì hì, vỗ tay. Mã Tự hơi khựng lại, cũng vừa cười vừa bắt đầu vỗ tay theo, ồn ào nói:

- Lãnh đạo nói chuyện rất có trình độ, xin Trưởng phòng đại nhân yên tâm, sau này chúng tôi nhất định cố gắng công tác, kiên quyết học tập theo gương của đồng chí Tiểu Bành!

- Trưởng phòng Cung, tôi cảm thấy hôm nay họp, Trưởng phòng nói rất tốt. Công tác của Phòng, đúng là phải phân chia rõ ràng, Trưởng phòng là Trưởng phòng, Phó phòng là Phó phòng, mấy nhân viên chúng tôi là nhân viên, tất cả mọi người phải nhận rõ thân phận của mình đi! Không thể động một tí là chạy đến lãnh đạo Ban rù rì thê thọt, không dám thọc cũng bịa đặt sinh sự, người như thế ấy à, lẽ ra nên sớm tự phê và tự kiểm mới phải!

Vương Na thản nhiên nói bằng giọng tương tưng.

Câu nói của Vương Na như giọt nước làm tràn ly, phá tan giới hạn chịu đựng cuối cùng của Tôn Bình, bà ta xấu hổ và giận dữ đứng vụt dậy, chụp lấy túi của mình đi ra ngoài, không cẩn thận làm đổ chén nước trên bàn, nước và lá trà đổ đầy bàn.

Nhưng bà ta không thềm thu dọn, tiếp tục xông thẳng ra ngoài.

Cung Hàn Lâm nhướng mày:

- Tiểu Vương, sau này đừng nói chuyện chua ngoa như vậy!

Vương Na càn rỡ phá lên cười, cố ý lớn tiếng nói:

- Tôi đâu có nói sai nửa lời nào, cũng không quan tâm đến tính tình của bà ta, gớm chết đi được! Tốt lắm, Trưởng phòng Cung, tôi về đây, bái bai!

Vương Na xách túi đi ra.

Bành Viễn Chính cũng cười, đứng dậy chuẩn bị đi, đột nhiên Cung Hàn Lâm nói:

- Tiểu Bành, hội nghị nghiên cứu và thảo luận công tác chính trị tư tưởng ngày mai, Trưởng ban Chu muốn đi dự, ý của tôi là cậu cũng đi theo một chuyến đi...

Bành Viễn Chính ngẩn ra, chợt hiểu được. Đây là Cung Hàn Lâm muốn tạo cơ hội để hấn xoa dịu quan hệ với Chu Thành Dung. Dù sao, Chu Thành Dung cũng là lãnh đạo phân công quản lý thành phố, về bản thảo của Bành Viễn Chính, dù là ông ta sai lầm, nhưng không thể cúi đầu nhận lỗi với Bành Viễn Chính,

chỉ có thể để Bành Viễn Chinh hạ mình đến “báo cáo” công tác với lãnh đạo, từ đó đưa ra một “bậc thang” để lãnh đạo bước xuống.

- Vâng, Trưởng phòng Cung, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ chuẩn bị trước tài liệu.

Bành Viễn Chinh cười, đáp ứng.

49. Chương 49: Con Trai Tổng Bí Nam

Ngày mai là ngày Phòng Tuyên giáo Ban Tuyên giáo tổ chức hội nghị nghiên cứu và thảo luận công tác chính trị tư tưởng với sự tham gia của toàn bộ doanh nghiệp thành phố, loại hội nghị như thế này, nói toạc ra là đem các doanh nghiệp thành phố phân công cho Phó bí thư Đảng ủy quản lý và điều hành, cùng ăn bữa cơm, sau đó để các doanh nghiệp nộp hội phí.

Đương nhiên không phải là nộp cho Phòng Tuyên giáo, mà cho hiệp hội công tác chính trị tư tưởng của doanh nghiệp. Hiệp hội này trực thuộc Phòng Tuyên giáo, hội trưởng là Phó Trưởng ban Tuyên giáo Chu Thành Dung, phó hội trưởng là Bí thư Đảng ủy công ty xe buýt họ Cố, mà Trưởng ban Thư ký chính là Trưởng phòng Tuyên giáo.

Bởi vậy, loại hội nghị như thế này thật ra không cần chuẩn bị tài liệu gì. Ngày mai Chu Thành Dung đến, sẽ phát biểu vài lời, sau đó cùng ăn bữa cơm trưa với người của doanh nghiệp, thế là xong. Nói rằng họp chỉ để thu hội phí thì hơi khó nghe, nhưng trên thực tế chính là như vậy.

Bành Viễn Chinh vừa mới đóng cửa phòng làm việc chuẩn bị ra về, thì Chu Đại Dũng xuất hiện ở cửa thang lầu lầu hai, kêu lên từ xa:

- Tiểu Bành à, vội vàng không bằng vừa đúng lúc, tối nay đi ăn cơm nhé?

Bành Viễn Chinh hơi do dự, rồi mỉm cười bước tới nói:

- Trưởng ban Chu, lãnh đạo đã có lòng chiều cố như thế, tôi xin mời lãnh đạo ăn một bữa cơm!

Chu Đại Dũng cười khà khà:

- Đừng khách khí như vậy, nhưng mà, đêm này không cần tôi mời, cũng không cần cậu mời, có người đứng ra mời rồi!

Chu Đại Dũng ra vẻ thần bí, thân thiết nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, cùng đi xuống lầu. Ra khỏi đại sảnh cơ quan Thành ủy, đã thấy một chiếc Santana 2000 màu đen đậu sẵn, vào thời này, là loại xe khá sang trọng.

Một thanh niên ăn mặc đẹp đẽ đứng trước xe, chừng hai mươi mấy tuổi, trạc tuổi với Bành Viễn Chinh. Tuy vóc dáng người thanh niên này không cao, nhưng rất đẹp trai, đeo một cặp kính gọng vàng, khiến cho người ta có cảm giác rất nhã nhặn, tao nhã. Một người đàn ông trẻ tuổi, lại có thể khiến người ta có cảm giác tao nhã, đủ nói lên, khí chất của người này không tầm thường.

Chu Đại Dũng cười một cách nịnh bợ, bước tới chào đón, chủ động giới thiệu:

- Giáo sư Tổng, đây là đồng chí Tiểu Bành.

Thanh niên kia thật ra đã ngầm đánh giá Bành Viễn Chinh, thấy tuy Bành Viễn Chinh ăn mặc bình thường, chỉ là quần jean xanh dương và áo pull, nhưng dáng người cao lớn, rắn rỏi, vẻ mặt thông minh, sáng láng, cử chỉ ung dung, toát ra một phong thái không tầm thường, không khỏi âm thầm tán thưởng.

Trên khuôn mặt người thanh niên chợt hiện nét tươi cười, tiến tới hai bước, nhiệt tình giơ tay ra:

- Xin chào, tôi là Tổng Quả, hân hạnh được biết anh.

- Chào giáo sư Tổng, tôi là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh thầm đoán thân phận của Tổng Quả, mỉm cười bắt tay anh ta.

Chu Đại Dũng cười nhẹ:

- Tiểu Bành này, đây là con trai của Trưởng ban thư ký Tổng, giáo sư khảo cổ của Đại học Giang Bắc, là học giả khảo cổ trẻ tuổi nổi tiếng tỉnh ta, thậm chí nổi tiếng cả nước!

Chu Đại Dũng còn chưa dứt tiếng, đã bị Tổng Quả cười, cắt ngang:

- Trưởng ban Chu, tôi mà là học giả nổi danh cái gì, chỉ là giáo sư đại học bình thường thôi, vừa mới trở thành Phó giáo sư.

Tuổi chúng ta cũng xấp xỉ, gọi tôi là Tổng Quả được rồi, tôi cũng không khách sáo với anh, gọi Viễn chinh nhé?

- Ha ha, hay lắm.

Bành Viễn Chinh mắt sáng lên, thâm nghĩ hóa ra là con trai Tổng Bính Nam, còn trẻ mà đã là Phó giáo sư, quả thật không tầm thường. Đại học Giang Bắc tuy đặt ở thành phố Tân An, nhưng là trường đại học tổng hợp trực thuộc Bộ Giáo dục.

Tuy nhiên, trong lòng Bành Viễn Chinh có một chút nghi hoặc, hẳn không tin cuộc gặp gỡ này là ngẫu nhiên. Hẳn đoán Tổng Quả đã có chuẩn bị trước mà tới, còn Chu Đại Dũng là người làm trung gian.

Tổng Quả cười cười, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nói về đề tài này, liền chủ động mở cửa xe, làm động tác mời:

- Viễn Chinh, mời vào, đúng lúc hôm nay tôi đến cơ quan làm chút chuyện, gặp được anh và Trưởng ban Chu, biết nhau chính là duyên phận, chúng ta cùng ăn bữa cơm đi, tôi mời!

...

Ba người đến nhà hàng Tân An, nhà hàng lớn nhất thành phố Tân An, Tổng Quả đã đặt phòng từ trước. Không khí bữa cơm khá vui vẻ, Tổng Quả có ý kết giao, Chu Đại Dũng ở giữa “đốc vào”, đương nhiên Bành Viễn Chinh không dám thất lễ. Hơn nữa, Tổng Quả ăn nói thanh lịch, tao nhã, kiến thức đầy bụng mà lễ độ, khiêm nhường, khiến Bành Viễn Chinh có ấn tượng rất tốt.

Một bữa cơm cùng ăn, hai người khá hợp ý nhau, có cảm giác tiếc nuối là không gặp nhau sớm hơn, cả hai đều uống nhiều hơn bình thường mấy chén.

Đứng trong đại sảnh nhà hàng, Tổng Quả có phần chưa thỏa, nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, không cho hắn rời khỏi, mang vài phần men say cười nói:

- Viễn Chinh, hôm nay hai anh em chúng ta mới quen đã thân, rất là hợp ý! Đi tiếp đi, chúng ta lại tìm một quán nướng, ăn đồ nướng, uống chút bia, không say không về!

Chu Đại Dũng đứng bên cạnh phụ họa:

- Hay lắm, phải đi quán nướng, tôi mời hai vị ăn món nướng uống bia! Ở đường Kiến Quốc có quán nướng rất ngon, chúng ta tới đó đi!

Tổng Quả nheo mắt liếc nhìn Chu Đại Dũng một cái, thản nhiên nói:

- Sao lại để Trưởng phòng Chu bỏ tiền ra, hôm nay là tôi mời, nhân tiện giới thiệu vài bằng hữu với Viễn Chinh!

Tổng Quả dùng điện thoại của nhà hàng bấm vài con số. Không bao lâu sau, một chiếc xe cảnh sát xuất hiện. Chiếc xe dừng lại, từ trên xe, một người đàn ông cao lớn, tuổi chừng hơn ba mươi bước xuống. Người này để tóc húi cua, màu da đen cháy, thoạt trông có vẻ lực lưỡng, hết sức dũng mãnh, không xuất thân từ quân đội cũng xuất thân từ cảnh sát hình sự.

Tổng Quả hơi nheo mắt nhìn, phát tay hô:

- Cục trưởng Lý, đã muộn thế này còn gọi anh đi uống rượu, chị dâu có phiền không đấy?

- Ha ha, nếu là người khác gọi, thì quả thật là chị dâu cậu sẽ không cho tôi đi đâu! Nhưng chị dâu cậu lại không thể không nể mặt cậu! Tổng đệ, hai vị này là...

Người đàn ông đỉnh đạc cười, bắt tay Tổng Quả, lại quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng.

Tổng Quả cười:

- Xin giới thiệu với mọi người, vị này là Phó cục trưởng chi cục Tân An Lý Minh Nhiên. Anh Lý, xin long trọng giới thiệu với anh, vị này là Bành Viễn Chinh, huynh đệ của tôi!

- Xin chào, cậu Bành, không biết cậu Bành công tác ở đâu?

Hiển nhiên Lý Minh Nhiên rất quen thuộc với Tổng Quả, thấy Tổng Quả có vẻ xem trọng đối với Bành Viễn Chinh, trong lòng không khỏi giật mình, vừa mỉm cười chủ động bắt tay Bành Viễn Chinh vừa suy đoán thân phận và lai lịch của hắn.

Tuy Lý Minh Nhiên cao lớn lực lưỡng, dường như thuộc loại “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”, nhưng thật ra tâm tư lại rất tinh tế, thông hiểu tình đời, nếu không làm sao y có thể lên làm Phó cục trưởng Chi cục Tân An, có thể giao thiệp thân thiết với Tổng Quả? Phó cục trưởng, chỉ là cấp phó phòng, nhưng đây là chức vụ có thực quyền, cán bộ cấp phòng bình thường không thể so sánh với.

Tổng Quả là con một của Tổng Bính Nam, có thể xem là cậu ấm con nhà quan chức, tuy nhiên Tổng Quả không phải là loại công ông cháu cha không học vấn, không nghề nghiệp, mà thanh cao, tài hoa hơn người, những người bình thường, anh ta đều nhìn không thuận mắt. Lý Minh Nhiên cảm thấy người thanh niên cao lớn, nho nhã này có thể khiến Tổng Quả coi trọng như thế, hẳn là thân phận và bối cảnh không hề đơn giản.

- Xin chào, Cục trưởng Lý, tôi công tác ở Phòng tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy, mới tốt nghiệp đại học, sau này còn phải nhờ Cục trưởng Lý chiếu cố nhiều.

Bành Viễn Chinh cười cười, bắt tay Lý Minh Nhiên.

Tuy mặt Lý Minh Nhiên không đổi sắc, nhưng trong lòng lại nổi lên sự hồ nghi: Sinh viên vừa mới tốt nghiệp? Nhân viên cơ quan Ban Tuyên giáo? Đơn giản vậy sao?

- Vị này là Chu Đại Dũng, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy.

Tổng Quả lại giới thiệu.

Lý Minh Nhiên tươi cười, lại bắt tay Chu Đại Dũng. Trưởng ban Tổ chức cán bộ, cấp bậc tuy không cao lắm, nhưng cũng không thể đắc tội, người có thể kết giao cứ kết giao.

50. Chương 50: Nể Hay Không Nể?

Bốn người đang nói chuyện thì một chiếc xe chạy đến.

Dưới ánh đèn, chiếc xe này trông rất chói mắt. Đây là một chiếc xe thể thao loại nhập khẩu mới nhất của Mỹ, thuộc loại xe siêu sang thời bấy giờ. Đường nhiên, nó không thể so sánh với loại xe Porsche, Maserati sau này.

Chiếc xe thể thao thẳng lại phát ra một tiếng kêu chói tai. Cửa xe mở ra, một chàng thanh niên trong bộ quần áo tơ tằm và chiếc jacket màu trắng lưu hành hiện giờ bước xuống, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng, làm cho người ta cảm giác đây là dân nhà giàu mới nổi.

Người này vừa bước xuống, thì cửa xe đằng sau mở ra, bước xuống là bốn cô gái ăn mặc rất hợp thời trang, thướt tha nói nói cười cười, đi theo đằng sau cái tên nhà giàu mới nổi.

Bành Viễn Chinh nhú mày, có chút nghi hoặc. Tổng Quả là con cháu nhà quan, rất có văn hóa và tu dưỡng, sao lại quen biết với cái loại nhà giàu mới nổi này? Thật sự là không nên.

Cái tên nhà giàu mới nổi đó chào hỏi Tổng Quả và Lý Minh Nhiên. Lý Minh Nhiên không mặn không nhạt mỉm cười, nhưng trong đôi mắt Tổng Quả lại hiện lên một tia chán ghét.

Cảm xúc biến hóa này rơi vào tầm mắt của Bành Viễn Chinh, sự nghi hoặc trong lòng liền giảm đi vài phần.

- Tổng thiếu, đã lâu không gặp.

Tên nhà giàu mới nổi bắt tay Tổng Quả, rồi lại bắt tay Lý Minh Nhiên cười nói:

- Lý cục, anh thật là không có suy nghĩ. Anh em tôi nhiều lần mời anh ra ăn cơm, vậy mà cũng không nề mặt.

- Hai vị này là...?

Tên nhà giàu mới nổi liền liếc mắt nhìn Bàn Viễn Chính và Chu Đại Dũng, thấy Bàn Viễn Chính quần áo bình thường thì không để ý, cứ tưởng là “người hầu” của Tổng Quả, theo bản năng mà dừng lại trên người Chu Đại Dũng.

Người này tuy rằng là con buôn lỗ mãng, nhưng thường ngày cũng có giao tiếp với người trong quan trường nên ánh mắt rất nhanh nhạy, liếc một cái là có thể nhìn ra Chu Đại Dũng khẳng định là cán bộ chính quyền.

Y mỉm cười, không đợi Tổng Quả giới thiệu, liền chủ động giơ tay bắt tay Chu Đại Dũng:

- Em tên là Hoàng Đại Long, là Phó tổng giám đốc xí nghiệp Tín Kiệt. Đương nhiên, Tổng giám đốc là ba của em. Xin hỏi lãnh đạo là...?

Lý Minh Nhiên ở một bên cười nói chen vào:

- Tiểu Hoàng, vị này là Phó trưởng phòng tổ chức cán bộ 1 của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy.

- A, thất kính, thất kính. Hôm nay được quen biết với Trưởng phòng Chu, em thật sự là cảm thấy rất vinh hạnh.

Hoàng Đại Long ánh mắt sáng lên.

- Xin chào!

Chu Đại Dũng chỉ mỉm cười, vội vàng bắt tay Hoàng Đại Long rồi bỏ ra ngay.

Y là người của Ban tổ chức cán bộ, từ trước đến nay không bao giờ để mắt đến thương nhân. Nếu không phải vì muốn kết giao với Tổng Quả, y căn bản không muốn giao tiếp với cái loại ăn chơi trác táng, ý mình có tiền như Hoàng Đại Long kia.

Xí nghiệp Tín Kiệt là một tập đoàn doanh nghiệp tư nhân rất hùng mạnh của thành phố Tân An, có ba bốn nhà máy cán thép, một nhà máy bơm nước và hai công ty sản xuất thiết bị cơ điện. Gần đây đã tham gia với ngành dịch vụ giải trí và khai thác xây dựng đô thị.

Hoàng Đại Long là con trai của ông chủ xí nghiệp Tín Kiệt Hoàng Minh Thừa. Hoàng Minh Thừa trong thời kỳ cải cách đã bắt đầu làm ăn, cho đến nay đã trở thành doanh nghiệp tư nhân số một của thành phố Tân An, lực ảnh hưởng ở thành phố rất lớn, hắc bạch lượng đạo đều chơi được.

Hoàng Đại Long nói vài câu với Chu Đại Dũng, sau đó quay đầu lại nhìn Tổng Quả và Lý Minh Nhiên:

- Tổng thiếu, Lý cục, quán ăn này làm mất thân phận của hai người quá. Tôi là ông chủ, xin mời mọi người đến câu lạc bộ giải trí Đại Hải để uống bia Đức.

- Đến đây các em!

Hoàng Đại Long la lớn lên, vẫy tay gọi bốn cô gái đứng cách đó không xa.

Một cô gái tóc uốn lượn là người chạy đến nhanh nhất, nở nụ cười thật quyến rũ nắm cánh tay Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long mê đắm ngắm nhìn thân hình hấp dẫn của cô gái, thuận tay nhéo một phen, cười ha hả nói:

- Tổng thiếu, Lý cục, Trưởng phòng Chu, xin giới thiệu một chút, vị này là bạn gái của tôi, Vương Na Na. Những người kia cũng đến đây đi.

Bàn Viễn Chính đứng ở đằng sau Tổng Quả liếc mắt một cái, không khỏi ngẩn ra. Người đang ôm lấy cánh tay của Hoàng Đại Long không ngờ là đồng nghiệp của hán Vương Na. Cô gái này nếu không phải là tháo chiếc mắt kính cận, rồi trong bóng tối lơ mơ thì hẳn đúng là không nhận ra.

“Cô gái này quả thật đúng là hạng gái làm tiền, thích hư vinh”. Bàn Viễn Chính trong lòng thầm nhủ.

Các cô kia cũng bước đến, tuy nhiên ăn mặc đơn giản hơn và son phấn cũng ít hơn.

- Chúng ta đến câu lạc bộ giải trí Đại Hải đi, tôi mời khách. Tổng thiếu, Trưởng phòng Chu, hãy lên xe của tôi đi.

Hoàng Đại Long niềm nở mời.

Tổng Quả gương mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ và căm hận. Y nhú mày nói:

- Đại Long, tôi bảo anh đem xe ra chở chúng tôi đi ăn đồ nướng, anh mang các cô gái ấy đến làm gì?

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Tổng thiếu, đây không phải là đến chia vui với chúng ta sao? Anh cứ yên tâm, đây đều là những mỹ nữ của công ty chúng tôi.

Hoàng Đại Long hạ giọng nói tiếp:

- Tổng thiếu, ba cô gái kia đều là cô gái đảng hoàng, chứ không phải là hạng gái làm tiền dâu. Anh cứ việc chọn, chơi xong thì thôi.

Tổng Quả càu càu mày. Y đột nhiên lùi về sau một bước, phát tay.

Do dự một chút, y quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh vẫn đang đứng trầm mặc phía sau:

- Viễn Chinh, nếu không, chúng ta đi xem hát đi?

Bành Viễn Chinh tiến lên một bước, cười nói:

- Thôi được rồi, anh Tổng, bây giờ cũng không còn sớm, tôi phải trở về. Về khuya quá mẹ tôi lo lắng.

- Chúng ta còn nhiều thời gian.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Tổng Quả, nói một cách đầy thâm ý rồi sau đó xoay người bước đi.

Nếu đi cùng với Tổng Quả hay là Chu Đại Dũng, hoặc sau đó là Lý Minh Nhiên thì cũng không sao. Nhưng thỉnh thoảng lại xuất hiện một tên nhà giàu mới nổi, con ông cháu cha, nhất là còn có Vương Na ở đây thì hẳn cũng dần mất đi hứng thú.

Lúc này Vương Na mới nhận ra Bành Viễn Chinh. Gương mặt đầy son phấn của cô tràn ngập một sự kinh ngạc. Tiểu tử họ Bành, sao lại đi cùng với con trai Trưởng ban Tổng, lại còn xưng huynh gọi đệ thân thiết như vậy? Điều này sao có thể?

Tổng Quả cười nói:

- Viễn Chinh, anh không đi được thì thôi, chúng ta tan cuộc.

Tổng Quả hướng ánh mắt nhìn Lý Minh Nhiên, Lý Minh Nhiên hiểu ý tiến lên vài bước, bắt tay Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh lưng áo nhoáng lên một cái. Lý Minh Nhiên nắm lấy khoảng không thì không khỏi cả kinh. Tiểu tử này quả thật có công phu thâm hậu!

Bành Viễn Chinh đứng ở một bên quay đầu nhìn Tổng Quả:

- Tổng Quả, cứ như vậy đi, hôm nào tôi mời anh uống rượu.

Bành Viễn Chinh rất nhanh biến mất khỏi màn đêm.

Hoàng Đại Long có chút không hiểu, kéo cánh tay Chu Đại Dũng:

- Trưởng phòng Chu, người kia là ai vậy? Ngay cả mặt mũi của Tổng thiếu cũng không nể?

Chu Đại Dũng quét mắt nhìn Hoàng Đại Long, thần nhiên nói:

- Tối nay Tổng thiếu mời cậu ấy ăn cơm, lần đầu tiên gặp mặt đã xưng huynh gọi đệ. Cậu nói cậu ta nể mặt hay không nể mặt?

Chu Đại Dũng lời còn chưa nói xong thì Tổng Quả sắc mặt không tốt, chạy đến hướng Lý Minh Nhiên nói:

- Lý cục, anh lái xe đưa Viễn Chinh về nhà đi.

Hoàng Đại Long đôi mắt lóe lên, đột nhiên nhảy lên xe của mình, nhanh như chớp lái đi.

51. Chương 51: Xa Hoa Trụ Lạc

Bành Viễn Chinh vừa mới đi qua góc đường chính, đang chờ đèn đỏ thì chiếc xe thể thao của Hoàng Đại Long trở đến, không quan tâm đến đèn đỏ, cứ như chỗ không người, chắn ngang trước mặt Bành Viễn Chinh, cũng không tắt máy, nhảy xuống xe, siểm nịnh nói:

- Bành công tử, nói đi là đi ngay. Thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, xem như là nể mặt em út, chúng ta cùng nhau đi ăn khuya.

Bành Viễn Chinh nhú mồm, vừa muốn nói gì, thì những chiếc xe phía sau liền nhấn còi inh ỏi. Không ít người đi đường ánh mắt bất mãn nhìn lại.

Bành Viễn Chinh bắt đầu, cúi đầu chui vào xe của Hoàng Đại Long, nhỏ giọng nói:

- Khẩn trương đi mau, đừng để người khác phàn nàn.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Không thành vấn đề! Bành công tử, anh ngồi ổn nhé, tôi lái đây.

Hoàng Đại Long nhún ga, chiếc xe chạy như bay đi, vụt ngang qua một đôi nam nữ khiến họ thét vang lên, cao giọng mắng to.

Tổng Quả không ngờ Hoàng Đại Long lại kéo Bành Viễn Chinh về lại được, sắc mặt khó coi lúc này mới dịu đi một chút.

Y tiến lên mở cửa xe, cười ha hả bước lên:

- Viễn Chinh, chúng ta đi karaoke, ca hát uống bia đi. Hoàng Đại Long, tối nay cậu đãi nhé.

- Không thành vấn đề!

Hoàng Đại Long cười nịnh nọt. Y tuy rằng là con trai của phú thương, nhưng đối mặt với Tổng Quả có thân phận công tử con quan thì vẫn có chút tự ti, mặc cảm.

Đừng xem Hoàng gia ở thành phố Tân An có chút năng lượng, nhưng nếu đắc tội với đại nhân vật ở thành phố thì việc suy sụp cũng dễ dàng.

Chiếc xe của Hoàng Đại Long chỉ ngồi đủ ba người nữa là Tổng Quả, Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng. Chu Đại Dũng ngồi ở vị trí lái phụ, còn những người khác thì ngồi trên xe của Lý Minh Nhiên.

Lý Minh Nhiên lái xe đi trước dẫn đường, không bao lâu sau thì dừng lại trước câu lạc bộ giải trí Đại Hải. Câu lạc bộ giải trí Đại Hải là một trong những sản nghiệp của Hoàng gia, trước mắt cũng là hộp đêm sang trọng nhất ở thành phố. Người ra vào chỗ này không phú thì quý, không phải là chỗ cho người bình thường tiêu phí nổi.

Ngành giải trí về đêm của thành phố Tân An đương thời, tuy rằng không phát đạt như đời sau, nhưng cũng nhộn nhịp không khí xa hoa, trụ lạc.

Một hàng ngũ nhân viên nam mặc đồ đen kẹp nơ cùng với một loạt hàng ngũ nhân viên nữ mặc áo xẻ tà cực cao đứng hai bên, thấy Hoàng Đại Long cùng một số người bước vào thì lập tức khom người:

- Hoan nghênh quý khách đến câu lạc bộ giải trí Đại Hải! Hoan nghênh Bành công tử, Tổng công tử. Hoan nghênh Hoàng tổng.

Hoàng Đại Long đi phía trước dẫn đường, Bành Viễn Chinh và Tổng Quả cười nói bước đằng sau. Còn Lý Minh Nhiên và Chu Đại Dũng thì theo sát sau đó.

Lý Minh Nhiên ánh mắt lóe sáng. Y và Tổng gia có quan hệ bà con xa, kết giao với Tổng Quả cũng không phải một ngày, nên đối với tính tình Tổng Quả cũng rất hiểu biết. Y biết Tổng Quả tâm cao khí ngạo, bình

thường con cháu quan lại thường hay thấy chường mắt với con cháu thương nhân. Tống Quả có thể thân thiết với Bành Viễn Chinh như vậy chỉ có thể chứng minh Bành Viễn Chinh rất có lai lịch.

Vương Nan cùng với mấy cô gái còn lại đi sau cùng. Trên gương mặt của cô vẫn mang thần sắc không thể tin nổi. Tống Quả là ai trong lòng cô biết rất rõ, đến ngay cả Hoàng Đại Long là kẻ nhiều tiền thế lớn cũng phải kính sợ và xu nịnh không ngờ có thể xưng huynh gọi đệ phải Bành Viễn Chinh, lại có vài phần tôn trọng, chủ động kết giao. Chuyện này trong lúc nhất thời khiến Vương Na không thể tin nổi.

Đoàn người tiến vào căn phòng sang trọng nhất của câu lạc bộ giải trí Đại Hải. Đây là phòng mà cha con Hoàng gia dùng để chiêu đãi khách quý, bình thường không cho thuê. Khi bước vào phòng, Tống Quả đã bảo Hoàng Đại Long đuổi hết nhân viên phục vụ nam và nữ ra ngoài, chỉ để lại mấy cô gái mà Hoàng Đại Long luôn miệng nói là người đẹp của công ty.

Lý Minh Nhiên và Chu Đại Dũng từ chối cho ý kiến. Tống Quả không tin, nhưng Bành Viễn Chinh thì tin Hoàng Đại Long giờ phút này không có nói dối.

Hắn có kinh nghiệm đối nhân xử thế ở hai kiếp nên nhìn người cực chuẩn. Những cô gái trước mắt này trên người không toát ra khí chất phong trần, nhất là cô gái có diện mạo thanh tú kèm theo chút e lệ kia. Hơn nữa, còn có Vương Na. Vương Na mặc dù ham giàu, là tình nhân của Hoàng Đại Long, nhưng đại khái vẫn không đến mức trụy lạc.

- Mang đến đây một tá bia Đức, sau đó mang tiếp hai bình Martell.

Hoàng Đại Long chỉ bảo, rồi khiến nhân viên phục vụ mang đến một đĩa bánh và hoa quả.

Hắn cười ha hả;

- Hôm nay có thể mời được hai vị công tử đại giá quang lâm, Hoàng Đại Long tôi cảm thấy rất vinh hạnh. Các em mau rót bia cho hai vị công tử, Trưởng phòng Chu và Lý cục đi. Tôi xin kính mọi người một ly.

Các cô gái đỏ mặt ngồi bên cạnh Bành Viễn Chinh, Tống Quả, Chu Đại Dũng và Lý Minh Nhiên, cung kính rót rượu cho bốn người. Còn Vương Na thì ngồi bên cạnh Hoàng Đại Long, có chút câu nệ. Có Bành Viễn Chinh ở đây, mặc dù hắn làm bộ không nhận ra cô, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái trong lòng.

Còn cô gái có diện mạo e lệ, yên lặng ngồi bên cạnh Bành Viễn Chinh, rót cho hắn một ly Martell. Bành Viễn Chinh liếc nhìn cô một cái, cười nói:

- Cảm ơn!

Cô nàng kia càng đỏ mặt hơn, cúi đầu xuống.

Tống Quả thì hiển nhiên là quá quen với trường hợp này. Y ngồi một chỗ, mỉm cười, hướng Bành Viễn Chinh nâng ly:

- Viễn Chinh, chúng ta cạn ly.

Nói xong, y cạn sạch một hơi.

Bành Viễn Chinh cũng cười, nâng ly uống cạn.

Tiếng nhạc du dương vang lên, sau khi uống vài ly rượu, tất cả mọi người đều có vài phần men say. Những cô gái mà Hoàng Đại Long mang đến hiển nhiên đều là những cô gái giỏi về quan hệ xã hội, nên ca hát và tửu lượng không tồi. Dưới sự mời rượu liên tiếp của các cô gái và sự trêu đùa của Hoàng Đại Long, không khí trong phòng lập tức thoải mái hơn.

Hoàng Đại Long say khướt ôm lấy Vương Na. Bàn tay của y hết lần xuống ngực rồi lần xuống cặp mông. Con người ánh lên sự dục vọng ngày càng nhiều.

Chu Đại Dũng và Lý Minh Nhiên cũng đều ôm lấy một cô. Tiết tấu âm nhạc chợt trở nên mê mông, giai điệu thanh thoát. Có vài phần men say, Tống Quả cũng không kèm chế được, cùng bạn nhảy của y bước vào sàn nhảy. Chỉ có điều động tác của y không giống như người khác, tuy không kiêu ngạo gì, nhưng vẫn duy trì được sự tao nhã và tinh tế.

Bành Viễn Chinh không tham dự mà lẳng lặng ngồi một chỗ, lấy hộp thuốc lá trên bàn, bên cạnh liền phát ra một tiếng tách. Cô gái thanh tú bên cạnh hắn đã bật lửa mỗi thuốc cho hắn.

- Cô tên gì?

Bành Viễn Chinh nhả ra một ngụm khói, rồi nhỏ giọng hỏi.

Mặt cô gái càng thêm đỏ ửng:

- Em tên Đồng Viện Viện.

- Cô công tác ở xí nghiệp Tín Kiệt?

Bành Viễn Chinh đối với nhẩy nhót cảm thấy không hứng thú, liền ngồi một chỗ tán gẫu với Đồng Viện Viện. Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt thanh tú của Đồng Viện Viện ửng đỏ. Bành Viễn Chinh rõ ràng cảm giác được người con gái bên cạnh sự khấn trương đã dần dần tan biến.

- Bành công tử, em xin mời anh một ly.

Đồng Viện Viện lấy hết can đảm nâng ly rượu lên. Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt cười rồi cùng cô chạm ly.

Sau khi uống được mấy ly, dường như phát giác Bành Viễn Chinh có chút nhàm chán nên Đồng Viện Viện liền nhỏ giọng kính cẩn nói:

- Em và anh ra nhảy đi.

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Hắn theo bản năng mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đồng Viện Viện. Hai người bước ra sàn nhảy, bắt đầu bước theo giai điệu của âm nhạc.

Đồng Viện Viện có chút cứng đờ ôm lấy vòng eo của Bành Viễn Chinh. Toàn bộ thân hình mềm mại dần dần tựa vào lồng ngực của hắn, gương mặt cúi xuống, không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt của Bành Viễn Chinh.

52. Chương 52: Có Chuyện Xảy Ra

Khi trời gần sáng, mọi người mới bước ra từ câu lạc bộ giải trí Đại Hải, tất nhiên là có người của Hoàng Đại Long mang xe đến.

Nói thật, nếu không phải có Tống Quả và Bành Viễn Chinh ở đây, Chu Đại Dũng và Lý Minh Nhiên khẳng định là muốn qua đêm với các cô gái. Đã có rượu trong người, huống chi dưới sự ám chỉ của Hoàng Đại Long, mấy cô gái chủ động gạ tình Chu Đại Dũng và Lý Minh Nhiên. Hai người này đang lúc tráng niên, tất nhiên là không cưỡng lại được sự hấp dẫn.

Cho dù là có hai người Tống Quả và Bành Viễn Chinh ở đây.

Tống Quả thứ nhất cho dù có dục vọng cũng không coi trọng hạng gái tầm thường. Thứ hai, hắn sở dĩ đồng ý lui tới với Hoàng Đại Long là vì em gái của Hoàng Đại Long là Hoàng Oanh Oanh. Hoàng Oanh Oanh là sinh viên năm thứ tư học viện nghệ thuật tỉnh. Tống Quả vừa nhìn thấy là đã yêu. Vì muốn tiếp cận Hoàng Oanh Oanh nên y mới chịu lui tới với Hoàng Đại Long.

Về phần Bành Viễn Chinh, hắn đương nhiên không phải là kẻ quân tử, mà vẫn có dục vọng như bình thường. Chỉ có điều hắn không muốn phát sinh chuyện tình một đêm, cho dù là không phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa với thân phận của hắn lúc này, nếu hắn không giữ mình trong sạch, Phùng lão mà biết được khẳng định sẽ giận dữ ngay, và ảnh hưởng đến địa vị ngày sau của hắn ở Phùng gia.

Bành Viễn Chinh ngồi trên chiếc xe thể thao của Hoàng Đại Long, xuyên qua cửa kính xe nhìn thấy gương mặt của cô nàng Đồng Viện Viện đang vẫy tay chào mình, hắn quay cửa kính xe lên rồi quay đầu đi.

Chu Đại Dũng ngồi ở vị trí lái phụ, cười ha hả:

- Viễn Chinh, tôi thấy cô nàng kia đối với cậu cũng có chút thú vị, chi bằng nắm lấy cô ta luôn đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

Tổng Quả hiểu ý mỉm cười. Y rất hiểu tâm tính của Bành Viễn Chinh. Ở một khía cạnh nào đó, tính cách hai người có điểm giống nhau. Loại người như bọn họ thì tầm mắt rất cao, như thế nào lại tùy tiện đi yêu một người phụ nữ bình thường.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh theo lệ đi làm. Khi vừa bước vào cơ quan, thì gặp phải sự chào hỏi niềm nở của những đồng nghiệp lâu năm hoặc mới đi làm. Vì thế, hắn liền cảm thấy không khí có chút không thích hợp.

Rất nhiều người trên mặt đều mang sắc thái thần bí và hưng phấn. Khi bước vào phòng Tin tức, vừa thấy Bành Viễn Chinh, Vương Na có chút chột dạ cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên, chủ động chào hỏi:

- Đến sớm vậy, đồng chí Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh trong mắt hiện lên một tia ung dung, cũng cười gật đầu với Vương Na. Tối hôm qua hắn làm bộ như không quen biết Vương Na, tuy nhiên chỉ cần hiểu trong lòng là được.

Vương Na đối với Bành Viễn Chinh thái độ khác thường. Mã Tự nhìn thấy liền có chút kinh ngạc, nhưng y cố không suy nghĩ nhiều mà bước đến cười ha hả:

- Biết chưa?

- Biết gì?

- Cậu thật không biết sao? Tôn Bình và Phó trưởng ban Chu đã xảy ra chuyện, là vấn đề về tác phong.

- Sao?

Bành Viễn Chinh giật mình, phích nước nóng trong tay lập tức rơi xuống đất.

Hắn nhú mày, nhẹ nhàng nói:

- Mã ca, chuyện này không thể nói bừa.

Mã Tự bất đắc dĩ vỗ tay:

- Cậu xem tôi có giống người nói bừa không? Liên quan đến lãnh đạo, tôi nào dám nói bừa.

- Nghe nói hai người bọn họ ngày hôm qua, khi tan giờ làm đã về văn phòng của Phó trưởng ban Chu làm bữa, kết quả là bị vợ của Phó trưởng ban Chu bắt tại trận. Nghe nói, vợ của ông ta làm náo loạn cả lên, gọi điện cho cả Trưởng ban Tiêu. Trưởng ban Tiêu đã tạm thời cách chức Chu Thành Dung, để Phó trưởng ban Lý tạm thời đảm nhiệm phân công công việc của ông ta.

Bành Viễn Chinh nghe qua đổ mồ hôi hột. Điều này sao có thể?

Hắn thật sự là có chút không thông. Người đàn bà Tôn Bình này danh đá, chua ngoa, tướng mạo bình thường, Phó trưởng ban Chu sao lại chọn trúng cô ta?

Theo sau, Cung Hàn Lâm sắc mặt âm trầm bước đến.

Mã Tự không dám nói tiếp với Bành Viễn Chinh, liền quay trở về bàn làm việc của mình, làm bộ như đang viết tài liệu.

- Viễn Chinh à, cuộc họp sáng nay bị hủy, kéo dài thời hạn, khi nào mở lại thì chưa quyết định.

Cung Hàn Lâm cổ họng khàn khàn nói. Chu Thành Dung xảy ra chuyện, đương nhiên là cuộc họp này không thể bắt đầu.

- Vâng, tôi biết rồi, Trưởng phòng Cung.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh cũng nghe được người của phòng khác bàn tán xôn xao. Tin đồn truyền khắp ban, rất nhiều người thêm muốn thêm mắm, bổ sung chi tiết. Ví dụ như bà xã Chu Thành Dung làm sao biết được tin tức, làm sao phá được cửa, làm sao lại gọi điện thoại cho Trưởng ban Tiêu....

Kỳ thật thì toàn chuyện bịa đặt. Chu Thành Dung và Tôn Bình đích xác là xảy ra chuyện. Nhưng sự tình lại không phức tạp như vậy.

Tôn Bình ở trong cuộc họp phòng đã bị phê bình, trong lòng ghen khuất nên chạy đến chỗ Chu Thành Dung tố khổ. Tôn Bình ngồi trên ghế sofa trong phòng Chu Thành Dung, khóc sụt sùi, Chu Thành Dung ngồi xuống bên cạnh an ủi vài câu, đáp ứng giúp Tôn Bình rời khỏi phòng Tin tức.

Tôn Bình càng lúc càng khóc to, cũng không biết như thế nào lại gục vào trong lòng Chu Thành Dung. Chu Thành Dung cũng nhất thời mê muội, vỗ vai Tôn Bình, ôm cô ngồi trên ghế sofa, dường như theo bản năng mà sờ soạng người Tôn Bình.

Nhưng không may, bà xã Trương Diễm của Chu Thành Dung là Phó trưởng phòng công chính của Thành ủy, khi hết giờ làm thì thuận đường sang gọi ông xã về cùng luôn, chứ bình thường thì bà ta không có đến.

Hai người thật sự không có làm cái gì, bằng không thì cửa sẽ không mở như vậy.

Khi Trương Diễm Thu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Chu Thành Dung ôm Tôn Bình thì căn bản không dùng lời nói hình dung được, liền phát tác ngay. Trương Diễm Thu cũng không phải là người dễ chọc, bà ta tiến lên túm tóc Tôn Bình, hung hăng cho vài cái tát.

Tôn Bình không phải là đối thủ của Trương Diễm Thu, bị xé rách quần áo, đánh sưng cả mặt, hơn nữa Trương Diễm Thu lại la lớn, khiến một số cán bộ chưa về liền xúm lại xem náo nhiệt, nên chuyện này mới bị lan ra.

Không bao lâu sau, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Tiêu Quân cũng nghe được tin tức, lập tức đến văn phòng xử lý ngay. Thấy cấp dưới của mình không ngờ lại có tác phong mất mặt như vậy, trong cơn giận, sau khi gọi điện báo cáo với Bí thư Tiết, thì ngay tại chỗ cách chức Chu Thành Dung và Tôn Bình.

Tin tức này như hỏa tiễn mà lan truyền với tốc độ rất nhanh. Khi tới buổi chiều thì chuyện này không chỉ có người của Ban tuyên giáo biết mà các đơn vị khác của Ban tổ chức cán bộ và Thành ủy đều biết.

Lời nói của con người rất đáng sợ. Tuy rằng Chu Thành Dung không đến mức bị vạch trần chuyện “ăn phở” của mình, nhưng bị ban Tuyên giáo miễn chức là điều tất nhiên. Đối với Chu Thành Dung mà nói, đây giống như là tai bay vạ gió.

Cho dù Tôn Bình là loại đàn bà hấp dẫn, Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy ghê tởm.

Bành Viễn Chinh sau giờ làm về nhà, không nhìn thấy Mạnh Lâm ở nhà. Hắn cảm thấy có chút kỳ lạ. Bình thường giờ này mẹ hắn đã ở nhà, bắt đầu chuẩn bị cơm chiều.

Bành Viễn Chinh vào bếp, chuẩn bị thay mẹ nấu ăn.

Khi hắn đang trong bếp hí hoáy nấu đồ ăn, thì Mạnh Lâm đang ở trong phòng làm việc của Bí thư Đảng ủy nhà máy cơ giới Tào Đại Bằng.

Nhà máy cơ giới Tân An là xí nghiệp của tỉnh, là đơn vị cấp Phó giám đốc sở. Nhà máy có bảy phân xưởng, và hơn ba đơn vị, công nhân hàng chục ngàn người. Đến thập niên 90, bởi vì không thể gánh vác được nhiệm vụ công nghiệp quân sự, cho nên hiệu quả và lợi ích của nhà máy cơ giới bắt đầu đi xuống.

Trong hoàn cảnh các doanh nghiệp trong nước cải cách, căn cứ vào sắp xếp của sở Công nghiệp tỉnh, nhà máy cơ giới Tân An cũng bắt đầu đẩy mạnh việc giảm số lượng nhân viên để tăng hiệu quả chiến lược. Đương nhiên, việc giảm nhân số sẽ bắt đầu từ tổng xí nghiệp trước.

Mười phòng và đơn vị trực thuộc nhà máy tổng cộng có hơn 500 người. Theo kế hoạch là giảm 100 người, sau đó phân tuyến 100 người. Mạnh Lâm đang trong danh sách giảm biên chế đợt này.

53. Chương 53: Mạnh Lâm Thất Nghiệp

Tào Đại Bằng là Bí thư Đảng ủy nhà máy cơ khí Tân An, bây giờ nhà máy giảm biên chế, tăng cường hiệu quả lãnh đạo của tổ trưởng các tiểu tổ, ông ta hoàn toàn chịu trách nhiệm sắp xếp, phân công công tác cho

công nhân. Nói cách khác, trong đợt sóng thất nghiệp lần này của công nhân viên chức nhà máy cơ khí Tân An, ai thất nghiệp, ai ở lại, tất cả đều do Tào Đại Bằng định đoạt. Tuy nhiên, cái quyền này, trên thực tế cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì phải đắc tội với nhiều người.

Trong doanh nghiệp nhà nước, quản đốc nhà máy phụ trách sản xuất, Bí thư Đảng ủy nắm công tác Đảng, công tác chính trị tư tưởng và xây dựng tinh thần văn minh trong sản xuất. Lãnh đạo đơn vị tỉnh thuộc Cục công nghiệp cơ khí chỉ đích danh Tào Đại Bằng chủ trì công tác cắt giảm công nhân, tuy Tào Đại Bằng không muốn, cũng không có cách nào, đành phải miễn cưỡng làm.

Thật ra kế hoạch cắt giảm biên chế đã có từ hai tháng trước, vì thế Đảng ủy nhà máy đã hai lần mở hội nghị nghiên cứu chuyên đề. Cụ thể ai nghỉ việc, ai ở lại, đều đã có trong danh sách.

Để hạn chế tối đa tư tưởng dao động trong công nhân viên chức có thể gây ra hỗn loạn, lãnh đạo nhà máy định trước hết đem công nhân viên chức cũ của nhà máy ra “khai đao”, ai tới tuổi, nhất định phải về hưu, chưa tới tuổi hưu cũng được đền bù một ít tiền, yêu cầu về hưu trước thời hạn. Đương nhiên, quá trình thực hiện cụ thể, nhất định phải chiếu cố đơn vị liên quan.

Nói cách khác, số công nhân viên chức lớn tuổi, và số không có chỗ dựa vững chắc, sẽ bị giảm biên chế đầu tiên. Mạnh Lâm là viên chức lâu năm của Phòng Tài vụ, làm thủ quỹ hơn 20 năm, rất cẩn trọng, năng lực nghiệp vụ rất tốt.

Buổi sáng nhà máy mở hội nghị động viên, công bố phương án giảm biên chế, tăng hiệu quả sản xuất và phương án thiết lập cạnh tranh trong nhân viên để được giữ lại làm việc. Căn cứ vào phương án, Phòng Tài vụ của Mạnh Lâm chỉ có thể giữ lại 6 người, không kể Trưởng, Phó phòng. Mà ở Phòng Tài vụ, lớn tuổi nhất là Mạnh Lâm, những người khác đa số hơn ba mươi tuổi và một số nhân viên mới vào làm còn ít tuổi. Cho nên, nhìn thấy phương án của nhà máy, Mạnh Lâm lạnh hết nửa người, biết chắc chắn là mình sẽ bị thất nghiệp.

Thật ra tuổi chính thức về hưu của bà còn có hai, ba năm, lĩnh chút tiền mặt đền bù rồi nghỉ việc cũng không có gì đáng nói. Nhưng bà nghĩ đến con trai mới vừa tham gia công tác, rồi đây sẽ phải thành gia lập thất, mọi chuyện đều cần đến tiền, nếu mình bị thất nghiệp, không có thu nhập, tình trạng kinh tế trong nhà sẽ càng khó khăn. Cho nên, bà đành phải mặt dày mày dạn chạy tới văn phòng Tào Đại Bằng năn nỉ hết lời, mong được hoãn việc về hưu sớm.

Đương nhiên Tào Đại Bằng sẽ không đáp ứng lời cầu xin của bà, trước hết là vì điều kiện của Mạnh Lâm đã quá rõ ràng, bà thuộc loại đã được xác định chắc chắn sẽ bị cho nghỉ việc; thứ hai, Mạnh Lâm là quả phụ, sau lưng không có bối cảnh, ông ta cũng không đáng phải vì bà mà nhân nhượng.

Tào Đại Bằng rất bực mình, đem chính sách của nhà máy giảng giải một lượt cho Mạnh Lâm, biểu lộ thái độ trước sau như một. Đồng thời, còn cho rằng, Mạnh Lâm là đồng chí lão thành, lại là Đảng viên, lẽ ra phải tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng ủy, chủ động về hưu, đi đầu làm gương cho công nhân viên chức bình thường khác.

Nếu nói phải quan tâm đến đại cục, thật sự chỉ là nói nhảm, thấy Tào Đại Bằng nói toàn những lời cao xa vô nghĩa, Mạnh Lâm biết không thể xoay chuyển được tình thế, tuy trong lòng hết sức thất vọng, nhưng vẫn cắn răng chấp nhận thực tế, đồng ý về hưu sớm.

Mạnh Lâm trở về nhà, vừa đi vừa suy nghĩ làm cách nào tìm việc sau khi nghỉ nghiệp, để còn có tiền lo cho tương lai con trai về sau. Về đến nhà, thấy con đã nấu ăn xong, đang chờ bà về ăn, đôi mắt không khỏi đỏ lên, suýt rơi lệ.

Nhiều năm qua, cột trụ chống đỡ tinh thần của bà chính là đứa con trai biết nghe lời, biết điều và tiền đồ sau này của nó, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau sống qua những năm tháng gian nan vất vả. Nhưng làm mẹ, mà không lo cho con được hưởng một cuộc sống sung túc một chút, thậm chí, nghĩ đến sau này, ngay cả tiền cưới vợ cho con cũng không có, trong lòng bà vô cùng áy náy và khổ sở.

Thấy vẻ mặt mẹ hơi khác lạ, Bành Viễn Chinh lo sợ. Hắn ôm lấy tay Mạnh Lâm, vội hỏi:

- Mẹ, mẹ sao vậy? Có chuyện gì xảy ra phải không?

Khóe mắt đã hằn rõ những nếp nhăn trên khuôn mặt xinh đẹp của Mạnh Lâm rơi ra mấy giọt lệ trong suốt, bà quay đầu đi, ảm đạm nói:

- Viễn Chinh, mẹ vô dụng, mẹ thất nghiệp rồi...

Bà Viễn Chinh thở phào một hơi, nhẹ nhõm cả người.

Hắn còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm, thất nghiệp thôi mà, nhà máy cơ khí Tân An cũng như các doanh nghiệp nhà nước khác trong nước, tình trạng thất nghiệp đang xảy ra trên cả nước, đương nhiên không thể tránh khỏi, với tuổi tác của mẹ hắn, thất nghiệp là tất nhiên.

- Mẹ, chỉ là thất nghiệp thôi mà! Có gì mà phải khổ sở? Con cũng từng nói, mẹ lớn tuổi rồi, lẽ ra nên sớm về hưu, nghỉ ở nhà hưởng phúc. Mẹ yên tâm đi, mình còn có cách để kiếm tiền mà, mẹ cứ an tâm ở nhà nghỉ ngơi, rảnh rỗi thì ra ngoài khiêu vũ, tập thể dục cho khỏe người, tất cả đã có con lo!

Bà Viễn Chinh nắm tay mẹ, dịu dàng an ủi.

Mạnh Lâm thở dài:

- Con à, mẹ còn trẻ, sao có thể cứ nhàn rỗi như vậy được. Thôi đi, thất nghiệp thì đã thất nghiệp rồi, tình hình là thế, cũng không phải một mình mẹ, mẹ hiểu mà. Chờ thêm hai ngày, mẹ lại đi tìm việc làm.

- Mẹ, con kiên quyết phản đối! Mẹ an tâm ở nhà hưởng phúc đi, chuyện kiếm tiền giao cho con! Hơn nữa, nhà mình cũng không phải lo chuyện đại sự gì, tiền lương của con đủ để mẹ con ta xài rồi.

Mạnh Lâm thấy con kiên quyết và hiếu thảo, vui mừng mỉm cười, tuy trong lòng đã có chủ kiến, nhưng không tiếp tục “cãi lại” con trai nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, gió thu xào xạc nổi lên, trên đường lá vàng bay lượn đầy trời, lất phất cơn mưa nhỏ, không khí se lạnh. Thành phố Tân An là thành phố phương Bắc, trời vào tiết cuối thu, nhiệt độ xuống thấp, chừng 7, 8 độ.

Chờ con vừa đi làm, Mạnh Lâm liền mặc áo khoác đến văn phòng nhà máy thu dọn đồ đạc và làm thủ tục nghỉ việc. Bà là một phụ nữ hết sức tự trọng, từ trong máu tự nhiên đã có sẵn sự cao ngạo, nếu đã quyết định nghỉ việc, liền không chần chừ dây dưa, để lãnh đạo và đồng nghiệp xem nhẹ mình.

Nhưng khi tới văn phòng nhà máy, bà mới phát hiện, dường như mình đã bị lừa gạt. Nói là Phòng Tài vụ chỉ giữ lại sáu công nhân viên chức, nhưng chỉ mới qua một đêm, bà còn chưa làm xong thủ tục để thật sự nghỉ việc, đã có người mới tới Phòng Tài vụ. Đại Lão Tôn, nguyên ở bộ phận cung tiêu, đã đem đồ đạc đến văn phòng Phòng Tài vụ, chỉ chờ Mạnh Lâm rời khỏi là bà ta thay thế chỗ.

Tuy Đại Lão Tôn trẻ hơn Mạnh Lâm bốn, năm tuổi, nhưng hắn là đã ở trong nhóm bị giảm biên chế. Thế mà bà ta không bị cho nghỉ nghiệp, chỉ chuyển từ Phòng cung tiêu sang Phòng tài vụ, chứng tỏ sau lưng bà ta có người, hơn nữa, còn ra tay “vận động”.

Mạnh Lâm vô cùng tức giận. Bà lập tức đến gặp Trưởng phòng tài vụ đòi phải giải thích, nhưng Trưởng phòng tài vụ họ Lý cũng không phản bác được, chỉ chống chế, nói đây là do cấp trên sắp xếp, nếu bà có ý kiến thì phải tìm gặp Bí thư Tào.

Mạnh Lâm đến văn phòng của Tào Đại Bằng. Khi bà vừa đến nơi, Tào Đại Bằng đang mỉm cười, không biết là đang nói chuyện điện thoại với ai đó, xem về mặt và bộ dạng của ông ta, hắn là lãnh đạo cấp trên gọi đến, tám phần là nói giúp cho công nhân viên chức nào đó.

Nhà máy muốn cho nghỉ việc, đương nhiên công nhân hoảng sợ, mỗi người theo cách của mình mà tự thể hiện “bản lĩnh”. Người có quan hệ liền tìm đến nhờ vả, còn người cô thế chỉ có nước ngồi chờ chết, mặc cho số phận đẩy đưa. Bắt đầu từ sáng hôm qua, điện thoại trong văn phòng của Tào Đại Bằng liên tục reo vang. Tào Đại Bằng từ chối một số, trả lời qua quýt một số, nhưng rốt cuộc, đối với những người có quan hệ vững vàng, ông ta không thể không nể mặt.

Đại Lão Tôn là một trong số đó. Một vị Phó chủ tịch thành phố nọ, vì bà ta mà gọi điện tới nói giúp, Tào Đại Bằng cân nhắc rồi đáp ứng.

- Bí thư Tào!

Mạnh Lâm nhẹ nhàng nói.

Vừa thấy Mạnh Lâm đến, sắc mặt Tào Đại Bằng liền sa sầm. Ông ta có phần không kiên nhẫn, ngược lên nhìn Mạnh Lâm, lạnh nhạt nói:

- Đồng chí Mạnh Lâm, hôm qua tôi đã đại diện cho Đảng ủy nhà máy chính thức nói với đồng chí, giảm biên chế tăng hiệu suất không phải là chuyện riêng nhà máy chúng ta mà cả nước đều thực hiện; hơn nữa, những đồng chí lớn tuổi nghỉ việc trước, là do hội nghị Đảng ủy đưa ra quyết sách. Đồng chí là Đảng viên, lại là đồng chí lão thành, không thể không đi đầu trong việc phục tùng quyết định của Đảng ủy!

54. Chương 54: Tai Nạn Xe Hơi

Nghe Tào Đại Bằng nói như vậy, Mạnh Lâm rất tức giận, hơi kích động nói:

- Bí thư Tào, nếu là chuyện do Đảng ủy quyết định, là một Đảng viên lão thành, tôi nhất định phục tùng quyết định của tổ chức. Nhưng, rõ ràng là phương án của nhà máy nói, Phòng Tài vụ chỉ gồm sáu người, tại sao tôi còn chưa đi, Đại Lão Tôn từ bên Phòng cung tiêu lại được điều tới đây? Thất nghiệp, tôi có thể không quan tâm, vì tôi hiểu được khó khăn của nhà máy. Nhưng dựa vào cái gì, buộc tôi phải nghỉ việc để người khác thế chỗ? Thế này là quá ức hiếp người!

- Chuyện của Phòng Tài vụ có chút đặc thù, tổ chức tạm thời quyết định bố trí thêm một chỗ. Về phần Đại Lão Tôn, bởi vì cô ta còn trẻ trung, khỏe mạnh, suy xét đến việc sau này công tác nhà máy bận rộn, tổ chức thấy cần giữ lại một đồng chí có kinh nghiệm để kèm cặp đồng chí mới, bởi vậy mới điều cô ta từ Phòng cung tiêu sang Phòng tài vụ!

Tào Đại Bằng nhú mày, gượng gạo giải thích.

- Cô ta chỉ thua tôi bốn, năm tuổi, mà gọi là trẻ trung, khỏe mạnh sao? Hơn nữa, cô ta trước đây làm công việc mua bán, không có kinh nghiệm công tác tài vụ, đến Phòng Tài vụ kèm cặp người mới cái gì? Có thể đảm đương được công việc hay không, còn chưa dám nói! Tôi công tác ở Phòng Tài vụ hơn 20 năm, trong Phòng Tài vụ, người có năng lực hơn tôi cũng không nhiều, tại sao...

Mặt Mạnh Lâm đỏ bừng, vắn lại. Nhưng bà còn chưa nói xong, đã bị Tào Đại Bằng lạnh lùng cắt ngang:

- Không có nhiều tại sao như vậy đâu! Đây là quyết định của Đảng ủy nhà máy! Chuyện của cô, Đảng ủy đã quyết định, cứ theo tôi giảng co cũng vô ích, tôi khuyên cô khẩn trương hoàn tất thủ tục, đừng để đến lúc phải chịu nhục nhã, ngay cả tiền đền bù cũng không lấy được!

Tuy tính cách Mạnh Lâm điềm tĩnh, nhưng thái độ bất cần lý lẽ của Tào Đại Bằng khiến bà rất tức giận, mỉm cười lạnh lẽo:

- Đảng ủy quyết định cái gì? Không phải có người hoa mắt vì tiền bạc và thế lực, còn luôn miệng nói là tổ chức bố trí, lừa gạt ai đây?

Tào Đại Bằng giận dữ, vỗ bàn đánh rầm:

- Cô nói cái gì? Ai lừa gạt cô? Hả? Được lắm, nếu cô đã nói như vậy, tôi nói cho cô biết, cô cũng đừng oán trời trách đất, nếu cô có chồng làm Cục trưởng Cục tài chính, lão Tào này cũng sẽ cho cô chút thể diện! Cô có sao?

Tào Đại Bằng then quá hóa giận nói.

- Ông...ông...Đây là lời nói của lãnh đạo Đảng ủy sao?

Mạnh Lâm tức giận run người, bà chỉ tay vào mặt Tào Đại Bằng, trước mắt tối đen, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

- Tôi còn có việc, khẩn trương lên đi!

Tào Đại Bằng nhắc điện thoại trên bàn gọi cho bảo vệ nhà máy, bảo họ khẩn trương đưa Mạnh Lâm đi.

...

Mạnh Lâm bị đuổi khỏi văn phòng Tào Đại Bằng. Chịu một phen nhục nhã và uất ức, bà cảm thấy hết sức tuyệt vọng và phẫn nộ nhưng lại không thể làm gì được.

Lão Tiểu, cán sự xử lý của nhà máy, thở dài khuyên giải, an ủi Mạnh Lâm:

- Cô Mạnh à, cô đành phải chấp nhận thôi, thời buổi này, người ta chỉ coi trọng quan hệ, không coi trọng ân tình, ai bảo chúng ta chỉ là dân đen, không có chỗ để dựa dẫm? Nghĩ thoáng một chút đi, Viễn Chinh nhà cô cũng không thua kém ai, được vào cơ quan Thành ủy công tác, tương lai trở thành quan chức, nửa đời sau của cô cũng sẽ được hưởng phúc. Cô về đi, đừng tức giận nữa, công việc này cũng chẳng tốt đẹp gì. Tôi cũng muốn chủ động xin nghỉ cho rồi.

- Lão Tiểu, anh về chỗ làm đi, tôi không sao đâu.

Mạnh Lâm gượng cười, hơi thất thần gật gật đầu, rồi đi chậm chậm ra cổng chính nhà máy.

Lão Tiểu nhìn theo bóng dáng cô độc của Mạnh Lâm. Không kìm nổi tiếng thở dài. Ông thấy Mạnh Lâm đang định băng qua phía bên kia đường, đột nhiên một chiếc Santana màu đen chạy vọt tới, lão Tiểu còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe đã phanh gấp, tiếng thắng xe rít lên chói tai, rồi cùng với tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Lâm, cả người bà dường như bay lên, không rõ sống chết ra sao.

Lão Tiểu quá sợ hãi, vội kêu to lên, vừa gọi người vừa xông ra ngoài. Khi lão Tiểu dẫn theo mấy bảo vệ xông ra ngoài cổng, chiếc xe Santana còn khá mới kia dừng lại một chút, rồi đột nhiên nổ máy hướng về phía trước chạy trốn.

Lão Tiểu hét to:

- Không được chạy! Báo cảnh sát ngay đi! Mau gọi xe cứu thương! Mọi người nhớ kỹ số xe!

Khi Bành Viễn Chinh được tin, đã gần trưa. Trước cổng bệnh viện trung tâm thành phố Tân An, hần như điên, nhảy vội từ trên taxi xuống, ném 20 tệ cho lái xe, rồi hấp tấp chạy lên phòng cấp cứu trên lầu ba...

Ngoài cửa phòng giải phẫu ở lầu ba, lão Tiểu lo lắng đi qua đi lại, nghe tiếng bước chân vội vã cuối hành lang vọng tới, ông ngẩng đầu lên, thấy Bành Viễn Chinh, liền kêu to:

- Viễn Chinh, bên này!

- Chú Tiểu, mẹ cháu...

Sắc mặt Bành Viễn Chinh trắng bệch, giọng hơi run lên.

Mẹ con hần sống nương tựa nhiều năm như vậy, tình cảm sâu sắc của hần đối với mẹ, không phải ai cũng có thể cảm nhận được, đột nhiên nghe tin dữ, hần gần như sập đổ.

- Viễn Chinh, cháu đừng gấp...Mẹ cháu bị xe đụng, bây giờ còn đang ở trong phòng giải phẫu, nhưng chắc là...

Lão Tiểu gượng cười:

- Chắc là không nguy hiểm đến tính mạng. Vừa rồi chú nghe bác sĩ nói, chân trái mẹ cháu có mấy chỗ bị gãy, đầu bị chấn động do va chạm...

- Cảm ơn chú Tiểu, cảm ơn!

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, đứng đó căng thẳng nhìn chăm chăm vào cửa phòng giải phẫu

Lão Tiểu vốn định lặng yên rời khỏi, nhưng nghĩ sao lại không đi, im lặng đứng bên cạnh.

Nửa giờ sau, phòng giải phẫu sáng đèn. Hai y tá đưa Mạnh Lâm mắt đang nhắm nghiền ra khỏi phòng giải phẫu, hai nữ bác sĩ sóng vai đi ra, liếc nhìn hai người một cái, lớn tiếng hỏi:

- Người nhà bệnh nhân có ở đây không? Ai là người nhà bệnh nhân?

Bành Viễn Chinh vội bước tới, hấp tấp nói:

- Bác sĩ, tôi là con của bệnh nhân, xin hỏi mẹ tôi...

Nữ bác sĩ gật đầu, ôn tồn nói:

- Anh đừng gấp, người bệnh không gặp nguy hiểm, bắp chân trái bị gãy ba chỗ, đầu bị chấn thương, tạm thời còn hôn mê, nhưng qua kiểm tra, không nguy hiểm đến tính mạng. Tạm thời ở lại trong phòng chăm sóc đặc biệt một ngày, theo dõi tình trạng hồi phục của bệnh nhân. Nói chung, ngày mai bệnh nhân sẽ tỉnh lại, không cần giải phẫu đầu. Đương nhiên không loại trừ trường hợp não bệnh nhân có máu bầm, cần giải phẫu lấy ra. Đây là đơn giải phẫu, anh theo tôi đi ký tên, làm thủ tục nằm viện.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Biết mẹ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, lúc này Bành Viễn Chinh mới nhẹ nhàng thở ra, dần dần khôi phục sự bình tĩnh.

Hắn đi theo bác sĩ ký tên, lại về nhà mang mười ngàn tệ tới lầu một bệnh viện làm thủ tục nằm viện, sau đó mới trở lại khu bệnh nhân ở lầu hai, thấy lão Tiểu vẫn chưa về, ngoài ra, một số đồng nghiệp lớn tuổi quen thân với mẹ hắn cũng chạy đến.

- Chú Tiểu...

Bành Viễn Chinh chào hỏi vài câu xã giao với các đồng nghiệp của mẹ, rồi kéo lão Tiểu sang một bên.

Lão Tiểu biết Bành Viễn Chinh muốn hỏi cái gì, liền kể rõ ngọn ngành từ lúc sáng nay Mạnh Lâm tới nhà máy rồi xảy ra xung đột với Tào Đại Bằng ra sao, cho Bành Viễn Chinh nghe.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh từ từ trầm xuống. Vạn lần hắn không ngờ, ở nhà máy mẹ mình gặp phải đả ngộ không công bằng, rồi sau khi bị Tào Đại Bằng sỉ nhục, mới bất ngờ bị xe đụng.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, đột nhiên trầm giọng hỏi:

- Chú Tiểu, lái xe gay tai nạn đâu? Có ai báo cảnh sát không?

- Có, nhưng chiếc Santana màu đen kia chạy thoát, bọn chú ngăn cản không được!

- Cảnh sát giao thông nói như thế nào?

- Họ lập biên bản, chụp ảnh hiện trường, sau đó đi về, nói là chúng ta hãy chờ tin tức.

- Tại hiện trường có ai nhớ được biển số chiếc xe kia không?

Bành Viễn Chinh nắm lấy cánh tay lão Tiểu, giọng lạnh như băng.

- Một bảo vệ của nhà máy thấy biển số, là H56235, ừ, đúng rồi, chú đã đặc biệt hỏi riêng cậu ta, hơn nữa, cậu ta đã cùng chú làm chứng trước cảnh sát giao thông.

- Tốt quá, cảm ơn chú Tiểu. Chú về nghỉ ngơi đi, đợi mẹ cháu xuất viện, mẹ con cháu sẽ tới cảm tạ chú!

Bành Viễn Chinh cười, nghiêng mình bái lão Tiểu một bái.

Lão Tiểu vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh này, sao còn khách sáo với chú Tiểu như vậy? Chú và mẹ cháu vừa là đồng nghiệp vừa là hàng xóm mấy chục năm mà! Được, chú về trước đây, có chuyện gì, cháu gọi điện cho chú nhé!

55. Chương 55: Tôi Nhất Định Sẽ Phải Đòi Công Bằng

Bành Viễn Chinh ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ. Mạnh Lâm đang được theo dõi trong phòng. Dựa theo phán đoán của thầy thuốc, Mạnh Lâm sẽ tỉnh lại. Bởi vì đại não sau khi chấn động sẽ phải cần một quá trình để khôi phục lại.

Bành Viễn Chinh nghe xong thì lúc này mới yên lòng.

Cũng thật là may mắn, khi tai nạn xe cộ phát sinh trong nháy mắt, Mạnh Lâm theo bản năng mà nghiêng người nên không bị chiếc xe Santana màu đen tông ngay chính diện. Nếu không thì hậu quả sẽ không lường trước được.

4h chiều, Cung Hàn Lâm cùng với đồng nghiệp trong phòng đến bệnh viện thăm hỏi. Biết được mẹ của Bành Viễn Chinh không bị nguy hiểm đến tính mạng, Cung Hàn Lâm liền dặn dò Bành Viễn Chinh vài câu, sau đó cùng với Mã Tự và Vương Na ra về. Tôn Bình thì tạm thời chưa đến. Cô ta và Chu Thành Dung hiện tại đang bị cắt chức, ở nhà đóng cửa không ra ngoài.

Vương Na đi rồi liền gọi điện thoại cho Hoàng Đại Long.

Chạng vạng, Tống Quả ngồi xe cùng với Hoàng Đại Long đến bệnh viện. Hoàng Đại Long đi cùng với bốn năm cô gái, mỗi người đều mang theo bao lớn bao nhỏ. Bành Viễn Chinh nhìn thấy vậy thì liền nhú mày.

- Anh Tống, còn làm phiền anh đến đây, thật ngại quá.

Bành Viễn Chinh chủ động chào hỏi.

Tống Quả thở dài, nắm tay Bành Viễn Chinh nói:

- Tình huống của cô như thế nào rồi?

- Haha, xem như là may mắn. Mẹ tôi chỉ bị gãy chân, và chấn động não một chút. Không có trở ngại gì nhiều.

Tống Quả ồ lên một tiếng, nắm chặt tay Bành Viễn Chinh:

- Anh bạn, có kết nối với người của bệnh viện chưa? Hoàng Đại Long, tôi nghĩ anh nên sắp xếp hai người ở lại chăm sóc cô. Tôi sẽ đến gặp Giám đốc Trương.

Hoàng Đại Long gật đầu không ngừng:

- Không thành vấn đề, tôi đã sắp xếp hết rồi. Tiểu Lý, Tiểu Vương, hai em tối nay ở lại nhé, nhất định phải chiếu cố cô Mạnh thật tốt. Nếu để xảy ra sơ sót, anh sẽ hỏi tội hai em đấy.

Hai cô gái của xí nghiệp Tín Kiệt liền khấn trương gật đầu.

Hoàng Đại Long hướng Bành Viễn Chinh cười thật tươi:

- Bành thiếu, anh cứ yên tâm đi. Bệnh viện này có tôi rồi. À, tôi còn mang đến một lái xe và một chiếc xe, có cần gì thì anh cứ trực tiếp gọi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, hướng Hoàng Đại Long mỉm cười gật đầu:

- Cảm ơn Hoàng tổng, rất cảm ơn!

- Xem Bành thiếu nói kìa, chúng ta đều là anh em, Hoàng Đại Long tôi tuy quê mùa nhưng rất nghĩa khí.

Hoàng Đại Long xoa tay, con mắt vốn đã không lớn, nên khi cười chỉ còn lại một kẽ hở.

Bành Viễn Chinh không khách khí gì với Hoàng Đại Long nữa. Hắn biết, Hoàng Đại Long sở dĩ tìm mọi cách lấy lòng của mình chính là nể mặt Tống Quả. Đồng thời, thương nhân khôn khéo, y miễn cảm đoán ra được Bành Viễn Chinh nhất định là có lai lịch.

Nếu không, với thân phận và tính cách như Tống Quả, sẽ không cần phải giao tiếp với một nhân viên nhỏ nhối như Bành Viễn Chinh.

Cha con Hoàng gia ở thành phố Tân An này xây dựng một đế quốc kinh doanh khổng lồ. Việc kinh doanh đã có cha y ra mặt, không đến phiên Hoàng Đại Long. Cha y giao nhiệm vụ là phải ra sức kết giao với loại con cháu nhà quan như Tống Quả, tìm mạng lưới quan hệ, vì xí nghiệp Tín Kiệt mà mở rộng và tăng cường mạng lưới quan hệ này.

Tống Quả và Hoàng Đại Long ở bệnh viện hơn nửa giờ rồi rời khỏi. Tống Quả trước khi đi, còn mượn điện thoại, gọi điện cho Giám đốc Trương. Con trai Trưởng ban Tống đã gọi điện nhờ, Giám đốc bệnh viện

Trương liền ngồi xe chạy đến bệnh viện, đặc biệt đến phòng bệnh thăm qua một chút, trình trọng chỉ đạo công tác cho Chủ nhiệm khoa và Y tá trưởng.

Bành Viễn Chinh thấy bệnh viện đã sắp xếp, lại có hai cô gái do Hoàng Đại Long cất cử ở lại chăm sóc mẹ, lại còn có hai y tá theo dõi 24/24 nên quyết định về nhà tắm rửa rồi chạy đến Tào gia.

Mẹ mất việc làm, Bành Viễn Chinh cũng không quan tâm. Cho dù mẹ có cương vị ở nhà máy đi chăng nữa hần cũng không màng. Bởi vì hần đã có ý định muốn mẹ ở nhà tĩnh dưỡng, hưởng phúc thanh nhàn, và đây chính là một cơ hội.

Nhưng Tào Đại Bằng lại làm nhục mẹ, khiến cho Mạnh Lâm trên đường gặp phải tai nạn xe cộ, đã trực tiếp chọc giận Bành Viễn Chinh. Mẹ của hần ở trong lòng hần rất quan trọng. khi động vào tất sẽ khiến hần nổi giận.

Nhất định phải nói chuyện mới được. Mẹ con hần không giống như trước kia, bị người khác khinh thường, bị người khác ức hiếp.

Quyết không thể như trước nữa.

Bởi vì mẹ đột nhiên gặp chuyện, suýt gặp thần chết, khiến Bành Viễn Chinh tâm tính dần thay đổi.

Ngồi trên chiếc xe màu đen Toyota mà Hoàng Đại Long đã an bài, Bành Viễn Chinh về nhà tắm rửa một chút, thay đổi trang phục rồi đến Tào gia.

Trước khi gõ cửa, hần thoáng do dự. Bởi vì hần biết, lần gõ cửa này, cũng đồng nghĩa với việc hần và Tào gia sẽ trở mặt với nhau.

Nhưng hần vẫn quyết định gõ.

Người ra mở cửa chính là Tào Dĩnh. Tào Dĩnh nhìn thấy hần thì bất ngờ nói:

- Viễn Chinh, sao lại là anh? Mau vào nhà đi.

Bành Viễn Chinh thở nhẹ một cái rồi nói:

- Tào Dĩnh, tôi tìm Bí thư Tào.

Lúc này, ba của Tào Dĩnh Tào Đại Bằng và Lưu Phương đang ngồi trong phòng khách xem TV, quay đầu nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì sắc mặt lập tức sa sầm xuống.

Lưu Phương thì phẩy tay bỏ vào phòng ngủ, ngay cả một câu chào cũng không có.

Tào Đại Bằng thì lạnh lùng nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Cậu tìm tôi có việc gì?

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Tào Dĩnh rồi một bước tiến lên, dừng lại trước mặt Tào Đại Bằng, ánh mắt lạnh lùng:

- Bí thư Tào, mẹ tôi bị xe đụng khi vừa mới rời khỏi văn phòng của ông, thiếu chút nữa là mất mạng, bây giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Tào Đại Bằng sắc mặt càng thêm khó coi.

Tào Dĩnh ở một bên kinh hô:

- Sao, Viễn Chinh, cô Mạnh bị làm sao? Bị xe đụng phải? Sao lại như thế?

Bành Viễn Chinh không trả lời câu hỏi của Tào Dĩnh, mà tiếp tục nói với Tào Đại Bằng:

- Bí thư Tào, nhà máy cho mẹ tôi nghỉ việc, chúng tôi không có bất luận một ý kiến nào. Nhưng khi mẹ tôi còn chưa nghỉ thì các người liền hướng phòng Tài vụ sắp xếp một người khác, đây không phải là ức hiếp người sao?

Mạnh Lâm bị xe đụng, Tào Đại Bằng có biết. Nhưng Tào Đại Bằng cũng không cho rằng, Mạnh Lâm xảy ra họa là vì mình và nhà máy.

Thấy Bành Viễn Chinh là một tên còn hôi sữa lại dám đến cửa chất vấn mình nên không khỏi giận tím mặt:

- Mẹ cậu xảy ra tai nạn, chỉ là ngoài ý muốn, không có liên quan gì đến nhà máy. Còn về vấn đề an bài công tác hoặc sa thải ai thì đều do Đảng ủy của nhà máy quyết định, không phải bất cứ người nào cũng có thể định đoạt. Tôi còn bẽ bộn công việc, không có thời gian cãi nhau với cậu, cậu mau về đi.

Bành Viễn Chinh đột nhiên cười lạnh:

- Kỳ thật thì cũng chỉ là một vị trí không đáng nhắc đến. Nhưng chúng ta nhất định phải nói chuyện với nhau, ngoài ra chi phí chữa bệnh cho mẹ tôi, nhà máy cũng phải gánh vác một phần.

- Ba...!

Tào Dĩnh ở bên cạnh nghe xong vài câu cũng đoán ra được chút manh mối, vội vàng chen vào:

- Ba, cô Mạnh công tác nhiều năm như vậy, nghiệp vụ vững, tiếng lành đồn xa ở nhà máy, vì sao lại cho cô Mạnh nghỉ việc?

- Con thì biết cái gì, mau về phòng đi.

Tào Đại Bằng phát tay, trách cứ:

- Cậu còn muốn cái gì? Lúc này đây có hơn một trăm người thất nghiệp ở nhà máy, tiếp theo các phân xưởng khác cũng có hơn một ngàn người thất nghiệp. Nếu ai cũng đến tìm tôi nói lý lẽ, thì tôi biết tìm ai đây? Tiền thuốc men? Không phải là tai nạn lao động thì nhà máy không chi trả. Xã hội bây giờ là như vậy. Cậu có thể không phục, nhưng tôi vẫn nói cho cậu biết, nếu muốn tìm công đạo thì phải nhìn lại bản lĩnh của cậu đi.

- Được, tôi sẽ nhớ kỹ lời nói của Bí thư Tào. Xin Bí thư Tào cứ yên tâm, tôi nhất định phải tìm lại sự công bằng. Còn về phần tiền thuốc men, chờ khi mẹ tôi xuất viện, tôi sẽ đem biên lai viện phí đặt trên bàn của ông. Tôi thật sự muốn xem nhà máy chi trả hay không chi trả.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói, sau đó xoay người rời đi.

Tào Dĩnh đang muốn đuổi theo thì Lưu Phương từ phòng ngủ đi ra, nắm lấy cánh tay của cô, mặc cho Tào Dĩnh khóc cũng không để cô ra ngoài.

Kỳ thật thì tiếng khóc thương tâm của Tào Dĩnh, Bành Viễn Chinh dưới lầu cũng nghe được. Nhưng hẳn hiểu được, mẹ hẳn vì chuyện thất nghiệp mà bị tai nạn, vết nứt giữa hẳn và Tào gia ngày càng sâu, vô hình ngăn cách chuyện giữa hẳn và Tào Dĩnh.

56. Chương 56: Điều Dân Có Lai Lịch

Sáng sớm hôm sau, Tào Dĩnh không có đi làm mà trực tiếp đến bệnh viện thăm mẹ. Mạnh Lâm nửa đêm hôm qua đã tỉnh lại, nên được chuyển vào phòng bệnh thường.

Tào Dĩnh đang ngồi bên cạnh giường của Mạnh Lâm, nắm chặt tay của bà, nước mắt rơi không ngừng. Giờ phút này, lời nói khó mà tả được hết tâm tình của cô.

Mạnh Lâm từ nhỏ đã thích cô bé Tào Dĩnh này. Bà đã năm mươi tuổi, chẳng lẽ còn không hiểu được tâm lý dày vò của Tào Dĩnh sao. Bà thở dài, nhẹ nhàng an ủi Tào Dĩnh. Hai cô gái mà Hoàng Đại Long phái đến, kéo cánh tay Tào Dĩnh, ra hiệu Mạnh Lâm không thể quá mức kích động, bảo cô nên áp chế một chút.

Tào Dĩnh lúc này mới kìm nén nước mắt, miễn cưỡng cười, nói với Mạnh Lâm vài câu rồi ra về.

Bành Viễn Chinh đi xuống lầu mua một ít thức ăn sáng, khi đến phòng bệnh, vừa lúc nhìn thấy Tào Dĩnh ở đó thì liền tránh qua một chỗ khác. Lúc này, hẳn không thể đối mặt với Tào Dĩnh.

Hắn có thể chịu đựng sự khinh miệt của vợ chồng Tào Đại Bằng, nhưng lại không thể chịu đựng được cảnh ngộ của mẹ.

Sự ác cảm trong lòng hẳn đối với vợ chồng Tào Đại Bằng đã đến cực hạn. Ngay cả Tào Dĩnh đối với hẳn tình cảm có thấm thiết đến cỡ nào cũng không làm cho cơn phẫn nộ trong lòng hẳn giảm được.

Khi Tào Dĩnh rời khỏi, Bành Viễn Chinh tự mình mang cháo và canh trứng gà vào cho mẹ, sau đó dẫn hai cô gái của xí nghiệp Tín Kiệt, rồi rời khỏi bệnh viện đến đội cảnh sát giao thông.

Lái xe đụng Mạnh Lâm bị thương đã bỏ chạy, Bành Viễn Chinh muốn đến đội cảnh sát giao thông để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng khi hần đến phân cục cảnh sát giao thông của thành phố Tân An, thì tai nạn xe cộ này vẫn chưa được lập án xử lý. Thái độ của nữ cảnh sát rất lạnh nhạt. Bành Viễn Chinh mới hỏi có mấy câu, cô ta đã không kiên nhẫn mà phát tay:

- Anh đừng có hỏi tôi, tôi không biết gì cả. Nếu anh có ý kiến thì đi tìm lãnh đạo của tôi đây.

Thời bấy giờ không giống như đời sau, trên đường khắp nơi đều gắn cameras, tìm kiếm sự cố xảy ra tai nạn rất dễ dàng. Cho dù có biết biển số xe, nhưng bởi vì hệ thống máy tính còn chưa thông dụng nên việc tìm kiếm rất tốn thời gian.

Hơn nữa, người bị đụng lại là nữ công nhân thất nghiệp của nhà máy cơ giới, trong nhà không có bối cảnh. Nên cảnh sát giao thông cũng không điều tra làm gì.

Sau khi nhận được tin nữ công nhân kia vẫn bình yên vô sự, cảnh sát giao thông lại càng không quan tâm.

Bành Viễn Chinh cố nén cơn giận, gõ cửa phòng đại đội trưởng đại đội phân cục cảnh sát giao thông Cố Bản.

Cố Bản đang xem báo, Bành Viễn Chinh liền cười nói:

- Đại đội trưởng Cố, ngày hôm qua, trước cổng nhà máy cơ giới Tân An phát sinh vụ tai nạn xe cộ, người bị thương là mẹ của tôi. Còn người gây tai họa thì bỏ chạy. Tôi muốn hỏi lãnh đạo, khi nào thì lập án xử lý?

Cố Bản nhíu mày nói:

- Mẹ của cậu không phải là không có việc gì sao? Tiểu tử, nói thật, nếu mẹ của cậu không có việc gì thì xem như chuyện này chấm dứt. Ở thành phố nhiều xe như vậy, tra làm sao hết? Nói sau, còn không biết có phải là xe của thành phố không nữa. Nếu là xe bên ngoài thì không còn cách nào tra ra.

- Cho nên, cậu thay vì đứng giằng co ở đây thì nên tìm đến đơn vị của mẹ cậu, xin giám định tai nạn lao động, bảo nhà máy cơ giới chi trả tiền viện phí cho mẹ cậu.

Cố Bản khoát tay nói:

- Đương nhiên, chúng tôi sẽ vẫn phải điều tra. Còn về phần khi nào có kết quả thì sẽ thông báo với cậu sau.

Cố Bản khiến cho cơn giận của Bành Viễn Chinh lại bốc lên, hần trầm giọng nói:

- Đại đội trưởng Cố, chẳng lẽ tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, người gây tai họa bỏ chạy, các người là bộ môn chấp pháp, không lập án xử lý sao?

Cố Bản bĩu môi, trầm nghĩ vụ nào cũng lập án thì chúng tôi không sớm một chết đi à.

- Được rồi, tình tiết vụ tai nạn rất ít, chứng cứ không đủ, không thể lập án xử lý, chỉ có thể quy là sự cố. Cậu cứ về trước đi.

Cố Bản có chút không kiên nhẫn, tiễn khách.

- Chuyện như vậy vừa nhìn qua đã hiểu ngay. Mẹ tôi đi qua đường cái, một chiếc xe vượt đèn đỏ liền tông phải. Mẹ của tôi bị thương nặng đến nay vẫn còn nằm viện, các người dựa vào cái gì mà không lập án?

Bành Viễn Chinh có chút nóng nảy.

Nếu cảnh sát giao thông không lập án thì không thể bắt người gây tai nạn chịu trách nhiệm. Như vậy thì việc mẹ bị người khác đụng phải là biến thành hư không. Đây không phải là vấn đề ai chịu trách nhiệm tiền viện phí mà là nhất định phải bắt ra được người gây tai nạn.

Cố Bản giận dữ. Là đại đội trưởng đại đội giao thông, y luôn rất vênh váo, rất ít người dám trước mặt y nói này nói nọ.

Y cho rằng mình cũng đã kiên nhẫn, nhưng người thanh niên trước mắt này không ngờ vẫn mở miệng chất vấn mình. Quả thật là buồn cười!

- Ra ngoài đi!

Cố Bản hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, hét to lên.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng quét mắt nhìn Cố Bản, sau đó xoay người rời khỏi. Rồi ở buồng điện thoại công cộng gọi điện cho Phó cục trưởng Lý Minh Nhiên.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Bành Viễn Chinh lại trở về đại đội cảnh sát giao thông. Nữ cảnh sát tiếp nhận sự cố có chút phiền lòng, đóng sầm cửa lại mà đi.

Không bao lâu sau, Cố Bản cùng với một số cảnh sát nhân dân đi vào, sắc mặt âm trầm dương tay chỉ thẳng vào Bành Viễn Chinh cả giận nói:

- Tiểu tử này, sao lại lỳ lợm như vậy? Tôi không phải đã nói với cậu sao? Tình tiết không đủ, chứng cứ không đủ nên không thể lập án. Mau trở về đi, đừng giằng co nữa. Nếu không, tôi sai người bắt cậu đến đại đội trị an đấy.

- Mang cậu ta ra ngoài cho tôi!

Một số cảnh sát nhân dân hùng hùng hổ hổ vội vàng vây lại. Trong đó có một người bắt lấy cánh tay Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, thân hình lóe lên, quát to:

- Các người là cảnh sát nhân dân, nhân viên chấp pháp, chẳng lẽ không biết chấp pháp công bằng, vì dân làm việc sao? Chẳng lẽ còn muốn động thủ đả thương người?

Một vài cảnh sát nhân dân phát hỏa lên. Bọn họ làm cảnh sát nhiều năm như vậy, điều dân thấy cũng nhiều và xử lý cũng nhiều, nhưng chưa gặp qua hạng người mềm cứng gì cũng không chịu như Bành Viễn Chinh.

Cố Bản cảm tức đá cuộn giấy lăn vào góc tường, vừa muốn khiến những tên cảnh sát nhân dân kia giữ chặt Bành Viễn Chinh nhưng lúc này cánh cửa phòng tiếp nhận sự cố mở ra, Phó cục trưởng Lý Minh Nhiên xuất hiện, nhú mày trầm giọng nói:

- Cố Bản, các người đang làm gì vậy?

Lý Minh Nhiên là lãnh đạo được phân công quản lý đại đội giao thông, là lãnh đạo trực tiếp của Cố Bản. Hơn nữa, sau lưng Lý Minh Nhiên còn có Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam. Không cần nói đến loại cán bộ trung tầng như Cố Bản, ngay cả Chính ủy phân cục khi nhìn thấy cũng phải nể mặt vài phần.

Cố Bản ngẩn ra, cười nói:

- Phó cục trưởng Lý, sao anh lại đến đây? Tiểu tử này...

Cố Bản còn chưa giải thích xong thì chỉ thấy Lý Minh Nhiên mỉm cười, bước nhanh đến chỗ Bành Viễn Chinh. Những tên cảnh sát nhân dân có chút không biết nguyên do, khẩn trương tránh đường.

Lý Minh Nhiên bật cười ha hả:

- Viễn Chinh à, việc nhỏ ấy sao lại đích thân đi vậy? Chỉ cần gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ bảo bọn họ điều tra ngay. Đến văn phòng tôi uống một tách trà đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi cảm thấy đây là việc nhỏ, vốn không nghĩ đến sẽ làm phiền Phó cục trưởng Lý.

- Nhưng không ngờ đại đội cảnh sát giao thông lại không lập vụ án của mẹ tôi. Chi phí chữa bệnh cho mẹ tôi có thể tự mình gánh vác, nhưng để cho người gây tai nạn nhờn nhỏi ngoài vòng pháp luật thì tôn nghiêm của pháp luật đặt ở chỗ nào?

Bành Viễn Chinh ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người Cố Bản.

Lý Minh Nhiên là lãnh đạo phân công quản lý, tất nhiên biết rõ đường cong, ngõ hẻm trong đó. Nói thật, nếu không phải là chuyện của Bành Viễn Chinh, y cũng lười quan tâm. Suy nghĩ như vậy, y liền hung hăng trừng mắt nhìn Cố Bản, trách cứ nói:

- Cố Bản, tôi nghĩ các người mặc trang phục cảnh sát thật uổng phí. Cục lý chúng ta phải theo nếp mà làm việc, đã có hành vi gây tai nạn giao thông rồi chạy trốn, vì sao không khẩn trương lập án?

- Phải nắm chặt xử lý! Tôi chờ tin tức của các người. Đi thôi, Viễn Chinh, đến phòng của tôi ngồi đi. Cậu cũng nên hiểu một chút, sở cảnh sát người ít việc nhiều, đôi khi không chu đáo được. Cứ yên tâm đi, sự việc của chú em tôi sẽ lo. Tên tiểu tử chạy trốn kia, cho dù có xối ba tấc đất, tôi cũng sẽ đào được hắn ta lên.

Lý Minh Nhiên kéo cánh tay Bành Viễn Chinh rời khỏi đại đội cảnh sát giao thông, đến văn phòng của y trên lầu.

Cố Bản mặt đỏ lên, đầu óc trống rỗng.

Còn các cảnh sát nhân dân thì nhìn nhau, thầm nghĩ đây là chắc là một điều dân rất có lai lịch?

Một Phó cục trưởng nổi tiếng cứng rắn mạnh mẽ, nhưng lại tươi cười, niềm nở, lại có vài phần kính cẩn, đến thẳng góc cũng nhìn ra được.

57. Chương 57: Lai Lịch Người Gây Ra Tai Nạn

Biển số xe của người gây ra tai nạn là GiangH56235, ngoại trừ cái đó ra thì chẳng còn mạnh mẽ gì nữa. Đại đội cảnh sát giao thông nếu muốn điều tra thì cũng chỉ có thể lật xem hồ sơ quản lý xe. Từng đơn vị bắt đầu điều tra, tất nhiên là tốn rất nhiều thời gian. Cũng may thời đại bấy giờ, xe trên cơ bản đều là xe công, xe tư nhân rất ít.

Mặc dù là phiền toái, nhưng có chỉ thị của lãnh đạo, Cố Bản chỉ có thể buồn bực mà lập án xử lý, bắt đầu điều tra mà thôi.

Chẳng những phải tra mà còn phải điều tra thật nhanh chóng.

Từ văn phòng Lý Minh Nhiên đi ra, Bành Viễn Chinh trở về cơ quan Thành ủy, đến phòng làm việc của mình, nói chuyện với Cung Hàn Lâm.

Sau khi rời khỏi chỗ làm, Bành Viễn Chinh tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi cho thư ký Tôn Á Nam của Phùng Bá Đào.

Kỳ thật thì việc của Mạnh Lâm, Tổng Quả cũng có thể giải quyết.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại cho rằng đây là việc riêng của gia đình thì bản thân mình phải tự giải quyết. Còn về phương diện khác, nếu là vấn đề con đường làm quan của hắn, hắn tuyệt không dễ dàng mở miệng hướng Phùng gia ở thủ đô xin giúp đỡ. Nhưng liên quan đến mẹ, Bành Viễn Chinh cảm thấy bao gồm chính mình và cha của mình Bành Ngọc Cường ở Phùng gia đều rất thua thiệt. Phùng gia nếu phải quan tâm thì nhất định phải quan tâm.

Lúc Bành Ngọc Cường qua đời, Mạnh Lâm chỉ vừa hơn ba mươi tuổi, hơn nữa gia thế không tồi. Nếu bà nghe theo lời Mạnh gia tái hôn, thì cuộc sống sẽ không khó khăn đến mức này. Nếu như Mạnh Lâm không ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng đứa con thành người thì hắn sẽ không có ngày hôm nay.

Trong điện thoại, Bành Viễn Chinh trước sau đề cập đến vấn đề của mẹ, biểu lộ thái độ của mình. Hắn nói, chuyện của mẹ Phùng gia không thể không quan tâm. Đây là trách nhiệm không thể chối từ của Phùng gia.

Tôn Á Nam không dám chậm trễ, lập tức báo cáo tỉ mỉ lại cho Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Đào giật mình kinh hãi, thông qua điện thoại nội bộ, gọi cho Phùng lão.

Tin tức này khiến Phùng lão im lặng, nhưng Phùng thái thái thì tức giận và thương cảm. Tuy rằng tính chất sự việc không quá lớn, nhưng bởi vì tình trạng mẹ con Bành Viễn Chinh không được tốt lắm, càng chứng minh được trong những năm vừa qua, hai mẹ con Bành Viễn Chinh sống ở Tân An vô cùng khó khăn.

- Nàng dâu này thật không dễ dàng...

Lão thái thái lau nước mắt:

- Tôi mặc kệ ông nghĩ như thế nào, dù sao chuyện này tôi cũng quản rồi. Tôi không thể trơ mắt nhìn cháu nội và con dâu của mình bị người khác ức hiếp.

- Bảo Bá Đào nói với con dâu cả và Thiến Như đi Tân An đi.

Phùng lão đột nhiên đứng dậy, chỉ nói một câu rồi sau đó bước về thư phòng của mình.

- Ông già à, mau đem cháu nội và con dâu của mình về đây đi.

Lão thái thái ở phía sau năn nỉ.

Phùng lão bước chân ngưng lại, một lát sau thở dài:

- Cũng được, bảo Bá Đào nói với Viễn Chinh, nếu bọn họ muốn quay về thủ đô thì cứ quay về.

Phùng lão kiên trì không cho Bành Viễn Chinh nhận tổ tông, thứ nhất là muốn khảo sát và tôi luyện hắn. Thứ hai cũng là cảm thấy Bành Viễn Chinh từ con nhà nông thôn chợt nhanh chóng trở thành con cháu nhà quyền quý. Loại quá mức dễ dàng cá vượt Long Môn hóa rồng này nguyên bản có thể phá hủy tiền đồ của một người trẻ tuổi.

Đây là nỗi khổ tâm của Phùng lão.

Nhưng sự việc đã phát triển đến mức này rồi, Phùng lão mặc dù tâm có vững như bàn thạch thì cũng bị lay động.

Phùng Bá Đào cúp điện thoại, mỉm cười nói với vợ con của mình:

- Nói cho hai người một tin tức tốt. Ông cụ đồng ý cho hai mẹ con Viễn Chinh quay về thủ đô. Dư Trần, em và Thiến Như đi một chuyến, anh liên hệ với bệnh viện ở đây, đem mẹ của Viễn Chinh về thủ đô điều trị. Còn về phần chỗ ở và công tác của Viễn Chinh, anh sẽ sắp xếp sau.

- Thật sao?

Tổng Dư Trần có chút vui mừng.

Phùng Thiến Như ở bên cạnh cũng cảm thấy vui theo.

- Bá Đào, sáng mai chúng ta sẽ đi.

Tổng Dư Trần xoay người đi thu dọn đồ đạc. Phùng Bá Đào gật đầu:

- Ủ, tanh sẽ đến khu cảnh vệ thủ đô tìm một chiếc xe, rộng một chút để di chuyển cho an toàn. Dư Trần, sau khi em đến rồi, hãy trước sau giải thích tình huống cho mẹ Viễn Chinh nghe. Anh nghĩ rằng Viễn Chinh vẫn còn đang lừa gạt mẹ của nó. Ngoài ra hãy thương lượng với Viễn Chinh, nói ông nội muốn hỏi ý kiến nó muốn về lại thủ đô hay không?

- Hỏi chỉ là để hỏi thôi, Viễn Chinh khẳng định là đồng ý quay về thủ đô với mẹ của nó.

Tổng Dư Trần nói lại một câu.

Phùng Thiến Như thì hai mắt sáng ngời nhưng sau đó lại giật mình, trong lòng nghĩ đến chưa chắc gì Bành Viễn Chinh đã chịu quay trở về.

Bởi vì bệnh tình của mẹ đã bình ổn, vừa có nhân viên bệnh viện và hai cô gái mà Hoàng Đại Long sai đến chăm sóc mẹ, Bành Viễn Chinh mới yên lòng chạy đến đại đội cảnh sát giao thông. Đối với người gây tai nạn, hắn hận thấu xương, hận không sớm một ngày bắt được gã.

Với sự hứa hẹn của Lý Minh Nhiên, đại đội cảnh sát giao thông đã lập án, bắt đầu điều tra người gây tai nạn. Nếu muốn tra ra người gây tai nạn, đầu tiên phải tra ra chiếc xe gây tai nạn, biết biển số xe. Tuy rằng lật tìm trong hồ sơ có chút phiền toái, nhưng không phải là không tra ra.

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh lại đến đại đội cảnh sát giao thông. Hẳn ngoài ý muốn phát hiện, Cố Bản tuy rằng rất nhiệt tình, nhưng thái độ dường như có chút thay đổi. Buổi chiều hôm qua còn chủ động gọi điện thoại bảo là đã tra ra manh mối, nhưng khi giáp mặt ngày hôm nay thì bắt đầu lảng tránh, không đề cập vào việc chính.

Bành Viễn Chinh cảm thấy kỳ lạ, nên đi tìm Lý Minh Nhiên. Thái độ của Lý Minh Nhiên rất mờ ám. Y cứ hàm hồ nói này nói nọ. Bành Viễn Chinh là người khôn khéo, làm sao mà không rõ nhất định người gây tai họa là người rất có lai lịch. Lấy vị trí của Lý Minh Nhiên cũng không thể xử lý được.

Nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh cũng không tiếp tục nói điều vô nghĩa với Lý Minh Nhiên, xoay người bỏ đi. Nếu cứ mãi giằng co với Lý Minh Nhiên, cũng không có ý nghĩa gì.

Thấy Bành Viễn Chinh mất hứng bỏ đi, Lý Minh Nhiên xấu hổ cười đứng dậy, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, thật ngại quá. Nhân vật số một của chúng ta đã hạ số chết, xử lý vụ án này tất yếu phải báo cáo lên cục Công an thành phố, đã không còn là đại đội giao thông có thể quản. Tôi thật sự không còn cách nào khác.

Lý Minh Nhiên ý tứ là nếu không được thì Bành Viễn Chinh nên tìm người ở trên. Bành Viễn Chinh dừng bước, thản nhiên nói:

- Phó cục trưởng Lý khó xử tôi rất hiểu. Được rồi, tôi biết phải nên làm thế nào.

Bành Viễn Chinh hiên ngang bỏ đi. Nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên bỗng nở một nụ cười giảo hoạt.

Y không có nói dối. Người gây tai nạn là một người rất có lai lịch. Vào ban đêm, còn có người của cục và lãnh đạo liên quan của thành phố gọi điện đến. Dưới áp lực của thành phố, Cục trưởng phân cục Tân An Hàn Cương Bình tự mình hỏi đến, Lý Minh Nhiên tất nhiên là không làm chủ được.

Tuy nhiên, đối với Lý Minh Nhiên mà nói, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Y đối với vị trí Cục trưởng phân cục mơ ước đã lâu rồi, nhưng vẫn không có cơ hội đề bạt. Bởi vì sau lưng Cục trưởng Hàn có chỗ dựa vững chắc, người bình thường không thể động vào được. Nhưng lúc này đây, Hàn Cương Bình lại dùng quyền lực của mình để áp chế vụ án, lấy lòng cấp trên, không thể không nghi ngờ sẽ làm tức giận người rất có lai lịch như Bành Viễn Chinh.

Hàn Cương Bình không quan tâm đến mẹ con Bành Viễn Chinh. Một người chỉ là nữ công nhân thất nghiệp của một nhà máy cơ giới, còn một người là sinh viên vừa mới tốt nghiệp đi làm. Cho rằng chuyện này rồi sẽ từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Nhưng Lý Minh Nhiên lại biết, Bành Viễn Chinh là người không đơn giản như vậy. Ít nhất sau lưng Bành Viễn Chinh có Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam.

Người gây tai nạn tuy rằng có lai lịch, nhưng so với Trưởng ban Tổng thì vẫn còn kém một chút.

Lý Minh Nhiên sáng hôm nay đã đem một ít tin tức về người gây tai nạn nói với Tổng Quả biết, ý đồ là muốn Tổng Quả truyền lại, hoặc trực tiếp muốn Trưởng ban Tổng ra mặt xử lý. Chỉ cần Trưởng ban Tổng hỏi đến, thì lãnh đạo cục Công an thành phố cũng không dám nói nửa lời.

58. Chương 58: Trưởng Ban Tổng Đồ Xét

Sau khi Tổng Quả nghe được tin tức từ Lý Minh Nhiên, cậu ta trầm mặc một lúc lâu, mới lái xe đến cơ quan Thành ủy, đi thẳng vào văn phòng của cha mình.

- Ba, vừa rồi Lý Minh Nhiên ở Chi cục Tân An gọi điện cho con, nói người lái xe đụng phải mẹ của Bành Viễn Chinh...

Tổng Quả chưa dứt lời, đã bị Tổng Bí thư Nam cắt ngang.

- Lý Minh Nhiên? Hẳn tìm con làm gì? Việc này lẽ ra hẳn phải nói với đồng chí Tiểu Bành mới đúng chứ!

Tổng Bính Nam nhú mảy, sắc mặt hơi âm trầm, ông ta có địa vị cao, hiểu rõ trò đời trong chốn quan trường, con trai vừa mở miệng, ông ta liền có ngay phán đoán, nghi ngờ Lý Minh Nhiên muốn lợi dụng Tổng Quả.

Tổng Quả ngăn ra. Cậu ta tiếp cận và quan hệ thân thiết với Bành Viễn Chinh, lúc đầu là do cha cậu ta sắp xếp, nhưng qua tiếp xúc, hai người cũng thấy rất hợp ý nhau, bây giờ Tổng Quả thật lòng muốn làm bạn với Bành Viễn Chinh. Bạn có việc, đương nhiên cậu ta không thể bàng quan ngồi xem.

- Con nói đi, người gây tai nạn là ai?

Tổng Bính Nam trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng hỏi.

- Chiếc xe gây họa là của Cục nông nghiệp thành phố, nghe nói lái xe là Trương Khải, con của Trương Thừa Nghiệp...

Tổng Bính Nam vỗ bàn, cảm tức nói:

- Lấy xe công dùng vào việc tư, còn gây họa bỏ trốn, tên Trương Thừa Nghiệp này, ta thấy hần hết thời rồi! Con đi nói với Lý Minh Nhiên, bảo hắn đứng vững trước áp lực, cứ chiếu theo pháp luật mà phá án, không phải sợ gì cả! Đừng nói là Hàn Cương Bình, cho dù là Cục trưởng Cổ Đại Xuân, cũng không thể hiểu pháp luật mà phạm luật!

Tổng Bính Nam phát tay:

- Nếu ngay cả chuyện này mà Lý Minh Nhiên cũng làm không xong, hắn còn có thể làm cái gì?

Tổng Quả do dự một chút, nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Ba, Trương Thừa Nghiệp là em vợ của Phó chủ tịch thành phố Mạnh, Trương Khải là cháu trai của Trương Mỹ Kỳ, vợ của Mạnh Cường...Chuyện này, chỉ sợ Lý Minh Nhiên muốn làm cũng không được. Ba xem, hay là ba ra mặt nói một tiếng với cấp Cục?

Tổng Bính Nam nhướng mày:

- Là cháu trai vợ của Mạnh Cường là có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật? Ba không tin Mạnh Cường sẽ dung túng bao che. Tổng Quả, con nói thẳng với Bành Viễn Chinh, bảo hắn căn cứ theo chứng lý, đề xuất với cơ quan công an, yêu cầu Chi cục lập án xử lý!

Tổng Bính Nam không chịu ra mặt, Tổng Quả hơi thất vọng, nhưng rồi chợt hiểu ra, dường như cha mình có thâm ý nào đó.

Lời nói của Tổng Bính Nam nửa thật, nửa giả. Ông ta không ra mặt không phải muốn khoanh tay đứng nhìn, mà là cảm thấy cái lý đứng về phía Bành Viễn Chinh, sau lưng hắn lại là Phùng gia ở Thủ đô, một việc nhỏ như vậy làm sao không làm được.

Đương nhiên, ông ta cũng muốn xem Phùng gia có vì chuyện này mà nhúng tay vào hay không. Nếu Phùng gia nhúng tay vào, chứng tỏ quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Phùng gia còn chặt chẽ hơn xa so với tưởng tượng của ông ta.

Xế trưa, mẹ con Tổng Dư Trân đi xe đến thành phố Tân An, đi thẳng đến bệnh viện trung tâm thành phố Tân An.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng đứng ngoài cửa phòng bệnh, qua cửa kính cửa sổ ngắm nhìn cảnh Tổng Dư Trân và Phùng Thiển Như tiến hành “nói chuyện chính thức”, xé rách lớp màn che cuối cùng đối với thân thể của mình.

Bành Viễn Chinh không biết Tổng Dư Trân nói gì với Mạnh Lâm, nhưng hắn nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc và không thể tin nổi của mẹ mình, sau đó dần bình thần lại, như trút được gánh nặng.

Nửa giờ sau, cảm xúc của Mạnh Lâm từ từ ổn định lại. Phùng Thiển Như ra khỏi phòng bệnh, mỉm cười nhìn về phía Bành Viễn Chinh vẫy vẫy tay:

- Anh Viễn Chinh, mẹ em và thím gọi anh vào kìa!

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, vào phòng bệnh, có phần lảng tránh ánh mắt trách móc của mẹ. Hấn biết, mẹ hấn trách hấn đã lừa gạt bà tất cả mọi chuyện. Nếu không xảy ra tai nạn xe, còn không biết hấn tiếp tục giấu bà đến khi nào.

Tổng Dư Trần cười cười:

- Viễn Chinh à, ông nội cháu và bác trai bảo bác đến hỏi ý kiến của cháu, xem cháu có muốn về Thủ đô hay không... Chỉ cần cháu gật đầu, bác trai cháu sẽ lập tức thay cháu sắp xếp ổn thỏa, sau đó người một nhà chúng ta có thể đoàn tụ.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một lát, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mẹ, nhẹ nhàng hỏi:

- Mẹ, ý mẹ thế nào?

Mạnh Lâm cười, dịu dàng nói:

- Mẹ sẽ theo ý của con.

Ánh mắt hai mẹ con gặp nhau, đều đọc được suy nghĩ trong đôi mắt của người kia. Trong lòng Bành Viễn Chinh thâm hiểu, chuyện đối với mẹ là quá đột ngột, bà không thật sự muốn đi Thủ đô ở, bởi vì Thủ đô và nhà họ Phùng, đối với bà quá xa lạ, quá cao xa, chồng bà không còn, bản thân lại đến nương nhờ Phùng gia, kết quả như thế nào, bà cũng không rõ.

Nhưng chuyện này đối với con bà, rõ ràng là chuyện tốt. Có Phùng gia bảo bọc, con bà sau này sẽ có tiền đồ tốt đẹp, hoàn toàn thay đổi vận mệnh. Cho nên, bà giao quyền lựa chọn cho con, chỉ cần nó muốn, bà thế nào cũng được.

- Bác gái, tạm thời cháu vẫn muốn ở lại Tân An. Thật ra, hai mẹ con cháu có đi Thủ đô hay không cũng không quan trọng. Trước sau, con vẫn là cháu của ông nội, trên người mang dòng máu của Phùng gia...xin ông nội yên tâm, cháu sẽ không để Phùng gia phải mất mặt đâu!

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Tổng Dư Trần, đưa ra quyết định của mình.

Nét tươi cười trên gương mặt Tổng Dư Trần ngưng đọng lại, bà không ngờ Bành Viễn Chinh lại từ chối.

Thái độ của Bành Viễn Chinh bình thản mà kiên định. Đi Thủ đô nhận tổ tiên, họ hàng, đối với hấn mà nói, cùng lắm là giới con cháu quyền quý ở Thủ đô lại thêm một người từ bên ngoài đến, mặc dù hết thảy đều có thể ở nhà của Phùng gia tha hồ hưởng thụ với những điều kiện sẵn có, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc đưa thân vào vòng trời buộc, đâu đâu cũng phải chịu sự sắp xếp của Phùng gia, mất đi sự tự chủ trong cuộc sống.

Hấn muốn dựa vào sức của chính mình để mưu cầu một tương lai tốt đẹp. Hấn vốn tin tưởng ở năng lực của mình, giờ đây, âm thầm mang thân phận đời thứ ba của Phùng gia, đối với tiền đồ của mình, hấn lại càng tràn đầy tin tưởng. Đương nhiên, trong tiềm thức, hấn vẫn không hy vọng bị Phùng lão và người nhà họ Phùng xem thường. Tới giờ, hấn vẫn còn nhớ rõ ràng một đêm cùng Phùng lão nói chuyện, dụng tâm sâu xa của ông nội vẫn quanh quẩn trong tâm trí hấn.

- Ài, cháu thật là...

Tổng Dư Trần thở dài:

- Thảo nào, bác trai nói cá tính cháu rất kiên cường, rất có chủ kiến, sẽ không chấp nhận sự sắp xếp của Phùng gia. Thôi được, nếu cháu không muốn, bác sẽ bàn bạc lại với bác trai cháu.

Tổng Dư Trần rời phòng bệnh, đi gọi điện cho Phùng Bá Đào.

Hai vợ chồng nói chuyện qua điện thoại thật lâu, sau đó Phùng Bá Đào lại báo cáo với Phùng lão và bà Phùng, cuối cùng ông cụ quyết định tôn trọng ý kiến của Bành Viễn Chinh, nhưng bảo Tổng Dư Trần vài ngày sau đưa Mạnh Lâm đến Thủ đô tĩnh dưỡng một thời gian, đồng thời cũng đem tro cốt của cha Bành Viễn Chinh đến Thủ đô an táng.

Về phần công việc của Mạnh Lâm, Phùng Bá Đào tự quyết định, sẽ không để Mạnh Lâm ở lại nhà máy cơ khí. Với thế lực của Phùng gia, giúp Mạnh Lâm được giữ lại là điều quá dễ dàng, nhưng Phùng Bá Đào cảm

thấy một xí nghiệp thì không có gì phải lưu luyến, chỉ bằng điều động một chút, bố trí Mạnh Lâm vào một đơn vị hành chính sự nghiệp. Dù sao Mạnh Lâm cũng lớn tuổi rồi, công tác thêm vài năm cũng nên chính thức về hưu.

...

Khi Tổng Quả tới bệnh viện, ở dưới lầu bệnh viện trông thấy Bành Viễn Chinh và mẹ con Tổng Dư Trân.

Tổng Dư Trân ăn mặc đẹp đẽ, khí chất ung dung quý phái, vừa thấy đã biết là một phu nhân sang trọng, quyền quý. Tổng Quả thấy Bành Viễn Chinh đưa hai mẹ con Tổng Dư Trân đi về phía một chiếc xe việt dã có treo giấy phép của cảnh vệ Thủ đô, trong lòng càng chần động. Quả nhiên lai lịch Bành Viễn Chinh không nhỏ.

Ánh mắt Tổng Quả vừa chuyển, mỉm cười, từ xa đưa tay kêu lớn:

- Viễn Chinh!

Mẹ con Tổng Dư Trân đã đặt khách sạn, định đến khách sạn nghỉ ngơi trước. Bởi vì phải chuyển tro cốt của cha Bành Viễn Chinh và đưa Mạnh Lâm về Thủ đô chữa bệnh, an dưỡng, hai người còn phải ở lại Tân An vài ngày.

Bành Viễn Chinh đang đưa Tổng Dư Trân và Phùng Thiển Như đi ra, chợt nghe có người kêu lên, quay lại thấy là Tổng Quả, liền cười hỏi:

- Tổng Quả, sao anh lại tới đây?

59. Chương 59: Báo Cảnh Sát

Tổng Quả tao nhã đi tới, cười nói:

- Tôi đến thăm cô, cô khỏe lại nhiều chưa?

- Ừ, tốt hơn nhiều, chỉ là bắp chân bị gãy xương, phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Tổng Quả nói chuyện với Bành Viễn Chinh, ánh mắt lại liếc về phía Tổng Dư Trân và Phùng Thiển Như. Sự cao quý của Tổng Dư Trân làm cậu ta chần động, mà vẻ đẹp tuyệt trần của Phùng Thiển Như làm cậu ta kinh ngạc.

Tâm tính Bành Viễn Chinh hết sức tinh tế, lại là người tái sinh, vô cùng hiểu rõ tình đời. Thoảng do dự một chút, hần quyết định giới thiệu Tổng Dư Trân với Tổng Quả, cũng qua Tổng Quả để lộ ra chút tin tức về quan hệ của mình và Phùng gia. Bởi vì lực lượng đáng kể của cha con Tổng Bính Nam và Tổng Quả đúng là cần thiết cho bước khởi đầu trên quan trường của hần, bước để lộ tin tức này, có lợi trong việc củng cố quan hệ của hần với Tổng gia.

- Bác gái, đây là Tổng Quả, con trai Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng, là bạn tốt của cháu.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Tổng Dư Trân khẽ mỉm cười, nhìn Tổng Quả, nói một cách đầy thâm ý:

- Là con của Tiểu Tổng à? Thế thì chúng ta không phải là người ngoài, trở về nói với cha cháu, ta họ Tổng, cháu có thể gọi ta là cô Tổng.

Tổng Bính Nam từng là cấp dưới của Phùng Bá Đào, trước đó Phùng Bá Đào còn gọi điện đến nhờ Tổng Bính Nam chiếu cố cho Bành Viễn Chinh, đương nhiên Tổng Dư Trân biết Tổng Bính Nam.

Nói xong, Tổng Dư Trân liền cùng Phùng Thiển Như lên xe, đóng cửa lại, cũng không dành thời gian hỏi han Tổng Quả.

Tổng Quả nhìn theo chiếc xe việt dã cuốn bụi mà đi, ý niệm trong đầu chợt lóe lên. Tuy nhiên Tổng Quả là người rất thâm trầm, cậu ta dần lòng không hỏi Bành Viễn Chinh về lai lịch của hai mẹ con Tổng Dư Trân, mà hạ giọng thuật lại tin tức do Lý Minh Nhiên cung cấp cho Bành Viễn Chinh nghe.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh chợt âm trầm hẳn đi. Xe công của Cục Nông nghiệp thành phố...màu đen...hiệu Santana...Tuy Tổng Quả không nói rõ, nhưng Bành Viễn Chinh lập tức nghĩ tới Trương Khải, cháu trai của Trương Mỹ Kỳ.

Không ngờ là gã!

Thảo nào Chi cục Tân An không dám lập án, thảo nào Lý Minh Nhiên vòng vo nói cho qua chuyện, hóa ra sau lưng có Cục trưởng Cục Nông nghiệp Trương Thừa Nghiệp và Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường! Con cháu quan chức cấp cao thành phố, đụng xe phải một nữ công nhân thất nghiệp, muốn giải quyết không phải là quá dễ dàng, chỉ cần hạ bút một cái là xong sao?

Thật ra Bành Viễn Chinh đã nghĩ oan cho Mạnh Cường. Hiện giờ Mạnh Cường vẫn chưa biết chuyện Mạnh Lâm bị xe đụng, lại càng không ra mặt gọi điện nói giúp cho cháu trai của vợ, tất cả mọi việc đều do Trương Thừa Nghiệp và Trương Mỹ Kỳ giấu diếm, mượn danh của ông ta để làm bậy.

Nếu không, dù sao Mạnh Cường và Mạnh Lâm cũng là anh em một mẹ sinh ra, cho dù quyết liệt đến mức không qua lại, cũng không đến mức thờ ơ với tai nạn của em mình.

Tổng Quả quan sát sắc mặt của Bành Viễn Chinh, thấy mặt hắc trầm như nước, liền thử thăm dò hỏi một câu:

- Viễn Chinh, bây giờ cậu định làm thế nào?

- Tôi còn chưa nghĩ ra.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, nói:

- Tổng Quả, cảm ơn anh. Tôi còn có chút việc, gặp lại sau nhé!

...

Tổng Quả từ bệnh viện đi một vòng trở lại cơ quan Thành ủy, không gõ cửa, liền đi vào văn phòng của Tổng Bính Nam. Tổng Bính Nam đang nói chuyện với mấy Phó trưởng ban của Ban Tổ chức cán bộ, thấy con không gõ cửa mà vào, nhú mày tức giận nói:

- Tổng Quả, sao lại thế? Ba đang bàn công tác, con đi ra ngoài chờ!

Tổng Quả không để ý đến sự tức giận của cha, vội nói:

- Ba, con có việc gấp!

Ba Phó trưởng ban Ban Tổ chức cán bộ mỉm cười đứng dậy, chào Tổng Bính Nam rồi liền lui ra ngoài.

Tổng Quả đóng cửa, quay đầu lại nhìn Tổng Bính Nam, nghiêm nghị nói:

- Ba, con vừa đến bệnh viện, gặp được một người phụ nữ đến từ Thủ đô.

Tổng Bính Nam nhú mày:

- Phụ nữ?

- Khoảng hơn 50 tuổi, khí chất cao quý, bà ta nói bà ta họ Tổng, còn gọi ba là Tiểu Tổng nữa.

Tổng Quả lại nói.

Tổng Bính Nam đứng vụt dậy, cây bút chì hai đầu xanh đỏ đang nắm trong tay rơi đánh cạch xuống bàn. Ông ta nhìn con trai chăm chăm, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc. Người phụ nữ trung niên đến từ Thủ đô, tự xưng họ Tổng, lại gọi mình là Tiểu Tổng, chỉ có thể là vợ của Phùng Bá Đào, con dâu trưởng của Phùng gia.

Tổng Bính Nam hít vào một hơi không khí. Mẹ của Bành Viễn Chinh bị tai nạn xe, không ngờ Phùng gia phái vợ của Phùng Bá Đào đích thân đến đây thăm hỏi, thế thì rốt cuộc Bành Viễn Chinh có quan hệ như thế nào với Phùng gia?

Ánh mắt Tổng Bính Nam lóe lên, ông ta chậm rãi ngồi xuống, trầm giọng nói:

- Tổng Quǎ, con phải kết giao thật thân thiết với Bành Viǣn Chinh. Phải đặt mình trong hoàn cảnh của hǎn, đối đǎi một cách thẳng thắn và thành khẩn, không được giở trò mưu mô, nhất định phải nhớ kỹ lời của ba, điều này rất quan trọng!

Tổng Quǎ gật đầu, hỏi:

- Ba, người phụ nữ kia có lai lịch thế nào? Đường như...

Tổng Bính Nam khoát tay áo:

- Con không cần quan tâm, cũng đừng hỏi lại nữa, con biết càng ít càng tốt! Con đi đi, chuyện của Bành Viǣn Chinh, con không cần xen vào nữa.

...

Buổi chiều, bầu trời vốn xanh trong, không một đám mây, chợt u ám, gió Bắc nổi lên, chùng như thời tiết sắp thay đổi. Một đợt mưa thu, một đợt rét lạnh, mùa đông năm 1991 không còn xa...

Trong khách sạn. Bành Viǣn Chinh đứng dậy nhìn Tổng Dư Trǎn cáo từ:

- Bác gái, bác và Thiǣn Như nghỉ ngơi, cháu về bệnh viện với mẹ.

Tổng Dư Trǎn gật đầu:

- Ủ, Viǣn Chinh, sáng ngày mốt chúng ta đến nhà tang lễ làm thủ tục, chuẩn bị đem tro cốt của cha cháu về Thủ đô, ông bà nội cháu đang chờ!

Ngày mốt là cuối tuần, cháu cũng cùng về Thủ đô với mẹ con bác một chuyến.

Tổng Dư Trǎn vỗ vỗ vai Bành Viǣn Chinh:

- Ngày mai, chú ba của cháu cũng đưa người và xe từ Giao Châu tới đây.

Phùng gia chuẩn bị đem tro cốt của cha Bành Viǣn Chinh về Thủ đô an táng, đồng thời phải tiếp đón Mạnh Lâm vào Thủ đô, việc này đối với Phùng gia không phải là chuyện nhỏ. Phùng Bá Lâm ở Giao Châu, cách thành phố Tân An 300 cây số, là thiếu tướng tham mưu trưởng tập đoàn quân, ông ta ở gần đây, nên Phùng lão bảo đến đây hỗ trợ

Bành Viǣn Chinh nghe nói Phùng Bá Lâm cũng đến, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên:

- Tốt lắm, bác gái, tất cả đều nghe theo bác

Tổng Dư Trǎn khẽ thở dài, khoát tay nói:

- Ủ, vậy cháu đi nhanh đi. Thiǣn Như, con nghỉ ngơi trước một lát đi, tối nay con đến bệnh viện với thím con.

Phùng Thiǣn Như nhẹ nhàng đáp ứng.

Bành Viǣn Chinh liếc nhìn Phùng Thiǣn Như, cũng không từ chối. Phùng Thiǣn Như là con cháu của Phùng gia, về tình, về lý, cô đến bệnh viện chăm sóc mẹ Bành Viǣn Chinh một đêm cũng là bình thường. Đã là người một nhà, hǎn mà từ chối lại thành ra xa lạ.

Bành Viǣn Chinh ra khỏi khách sạn, Triệu Tử Bǎn, bạn học thời trung học của hǎn đã đậu xe cảnh sát chờ hǎn ở trước cửa khách sạn.

Bành Viǣn Chinh lên xe, Triệu Tử Bǎn vừa nổ máy xe, vừa nói:

- Viǣn Chinh, tôi đã điều tra rõ, chiếc xe kia hiện đậu trước nhà Trương Thừa Nghiệp. Nhà này người nào cũng hết sức lớn lối, đụng người, gây tai nạn bỏ chạy, xe không lo đưa về Cục Nông nghiệp cất vào kho, ngược lại còn tiếp tục sử dụng. Mẹ nó, một Cục trưởng thôi mà, bộ ngon lắm sao! Bây giờ cậu định thế nào?

- Tử Bǎn, lát nữa tối lâu dưới nhà Trương gia, nhìn thấy chiếc xe kia, cậu thay tôi báo cảnh sát, lại giúp tôi đem ảnh chụp chụp được đến. Sau đó...

Bành Viễn Chinh hạ giọng kể tai Triệu Tử Bản nói khẽ vài câu, Triệu Tử Bản nhủ mày, gật đầu đáp ứng.

Triệu Tử Bản cho xe chạy nhanh, mười phút sau đã chạy tới nhà Trương Khải ở khu gia đình công nhân viên chức của Cục Nông nghiệp. Không đợi Triệu Tử Bản dừng hẳn xe, Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc Santana màu đen đậu dưới lầu, liền nhảy xuống xe.

Hắn bước tới, dừng ở biển số xe Giang H 56235, từ từ đưa tay ra phía sau, phát phát.

Triệu Tử Bản hiểu ý, ra khỏi xe gọi điện thoại báo cảnh sát.

Gây tai nạn rồi bỏ chạy, người bị hại phát hiện chiếc xe gây tai nạn, gọi điện thoại cho đội cảnh sát giao thông, căn cứ theo pháp luật quy định, bất kể đội cảnh sát giao thông có lập án xử lý vụ này hay không, đều phải nhanh chóng phải cảnh sát đến hiện trường.

60. Chương 60: Phùng Lão Nổi Giận

Bành Viễn Chinh lẳng lặng đứng bên cạnh chiếc xe gây tai nạn, hút một điếu thuốc. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, sau nửa tiếng, người đến không phải là người của đại đội cảnh sát giao thông phân cục Tân An mà là người của đại đội cảnh sát nhân dân.

Một chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến, bước xuống là bốn năm tên cảnh sát như sói như hổ, vây quanh Bành Viễn Chinh. Đứng ở một góc bí mật, Triệu Tử Bản nhìn thấy cảnh tượng giống như Bành Viễn Chinh trước đó đã phỏng đoán thì liền thở phào một cái, lặng yên xoay người ra khỏi tiểu khu, rồi leo lên xe của mình, chạy như bay đến nhà khách.

Một tên cảnh sát nhân dân nhìn Bành Viễn Chinh cười lạnh:

- Anh tên Bành Viễn Chinh?

Bành Viễn Chinh không chút hoang mang, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, tôi tên Bành Viễn Chinh.

Hắn thần thái tuy rằng bình tĩnh, nhưng nội tâm rất phần nộ và thất vọng.

Hắn biết Trương gia ở thành phố Tân An thế lực rất lớn, quan hệ gia đình rắc rối khó gỡ, trong hệ thống công an lực ảnh hưởng cũng rất mạnh. Nếu hôm nay hắn trực tiếp gây chuyện, đem người đang đứng đằng sau Trương gia bước ra ngoài, thì vô cùng có khả năng sẽ khiến cho đối phương trả đũa lại.

Nhưng là người chấp pháp, vì một số việc riêng tư, biết rõ đó là việc đừng làm, nhưng cuối cùng vẫn cứ làm.

- Đi thôi, chú em, chúng tôi hoài nghi chú có liên quan đến một vụ án trộm cướp, hãy theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra.

Tên cảnh sát đầu lĩnh phát tay, vài người ulla lên mang Bành Viễn Chinh lên xe cảnh sát.

Bành Viễn Chinh cũng không phản kháng, thậm chí còn có chút “phối hợp”. Dọc theo đường đi, hắn dù bận vẫn ung dung tùy ý nói chuyện đùa cợt.

Một số cảnh sát nhân dân thấy hắn như thế cũng không làm khó hắn. Tên cảnh sát đầu lĩnh cười ha hả, hạ giọng nói:

- Chú em, tôi thấy chú cũng là người thông minh, sao lại làm chuyện hồ đồ chứ? Cậu xem, mẹ cậu tuy rằng bị xe đụng, nhưng người cũng đâu bị gì, cần gì phải làm cho cổ chứ? Nghe anh khuyên một câu, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Có những người là không thể trêu vào. Cậu chỉ nên đồng ý chứ đừng làm náo loạn nữa. Anh có thể làm người trung gian, bảo đối phương bồi thường một ít tiền, như thế nào?

- Nếu cậu đồng ý thì tôi lập tức đưa cậu về nhà ngay.

Tên cảnh sát nhân dân cũng là có hảo ý. Nếu Bành Viễn Chinh có thể thức thời bỏ qua, y đương nhiên cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền không làm khó Bành Viễn Chinh nữa. Dù sao, chuyện này y tuy rằng là

vâng lệnh làm việc, nhưng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái. Mặc trên người trang phục cảnh sát, nhưng lại làm chuyện lưu manh, đến ai cũng cảm thấy ghen ghét.

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười:

- Kỳ thật thì tôi cảm thấy không có cái gì là không thể trêu vào. Tôi không tin, cục Công an lại thành xã hội đen, có thể tùy tiện bắt người. Tôi thành thật khuyên mọi người một câu, các người hiểu pháp luật mà phạm luật là không được. Các người mang tôi đến Cục Công an thì dễ, nhưng bảo tôi đi ra thì khó đấy.

Thấy hắn không tiếp thu ý tốt của mình, tên cảnh sát nhân dân trầm mặt xuống, trong lòng cười lạnh. Muốn vào cục, còn tùy cậu quyết định sao?

Nhiệm vụ của y là mang Bành Viễn Chinh về đại đội trị an, tạm thời giữ lại, thay mặt Trương gia làm công tác. Đây là cục trưởng Hàn Cương Bình tự mình hạ lệnh.

Trương Thừa Nghiệp ở trên ban công nhà nhìn thấy Bành Viễn Chinh bị người của đại đội trị an mang đi, mày càng thêm nhíu chặt. Mang Bành Viễn Chinh đi không phải là mục đích chính, mà là phải nghĩ biện pháp khiến Bành Viễn Chinh không tiếp tục truy cứu việc này.

Trương Khải đứng ở đằng sau cha, một tiếng cũng không dám hó hé. Y cũng là mới biết hôm qua, người mà y đụng phải là mẹ của Bành Viễn Chinh. Hôm đó y say rượu lái xe ngang đến Tào gia, đi ngang nhà máy cơ giới, không biết làm sao mà có chút không tự chủ được, đâm vào Mạnh Lâm đang đi trên đường.

- Lập tức đến nhà cô của con, xin cô và dượng của con giúp đỡ. Bảo dượng con gọi điện cho Cục trưởng Hàn Cương Bình của phân cục Tân An, rồi bảo cô của con đi một chuyến, khuyên nhủ cái tên tiểu tử kia. Chỉ cần hắn đồng ý không giằng co nữa, thì cho hắn hai chục ngàn.

Trương Thừa Nghiệp tức giận quay đầu, trừng mắt nhìn con trai, trầm giọng nói.

Trương Khải không dám nói cái gì, lập tức đến Mạnh gia.

Sau khi đến Mạnh gia lại phát hiện Mạnh Cường và Trương Mỹ Kỳ đang khai chiến với nhau. Mạnh Cường sáng nay từ miệng con gái Mạnh Hiểu Quyên biết được, cháu trai của Trương Mỹ Kỳ là Trương Khải đã lái xe đụng phải Mạnh Lâm, sau đó bỏ chạy. Còn Trương Mỹ Kỳ và Trương Thừa Nghiệp lại dùng danh tiếng, chức vụ của mình để khơi thông quan hệ, muốn đem chuyện này trôi qua.

Chung quy cũng là ruột thịt. Nghe nói em gái Mạnh Lâm của mình bị xe đụng, Mạnh Cường rất tức giận. Hai vợ chồng vì thế mà làm ầm ĩ lên. Trương Mỹ Kỳ thì khóc suốt suốt không ngừng.

Khi thấy Trương Khải đến, Trương Mỹ Kỳ mới không khóc nữa. Mạnh Cường có chút chán ghét phẩy tay bỏ lên lầu, không thèm để ý đến Trương Khải. Trương Khải xấu hổ đứng trước mặt cô, nhỏ giọng tường thuật lại ý tứ của ba y. Trương Mỹ Kỳ cắn răng nhìn lên lầu. Bà ta trong lòng hiểu được, chuyện này muốn Mạnh Cường hỗ trợ là không có khả năng, chỉ có thể chính mình ra mặt.

Bà ta do dự một chút rồi hạ giọng nói:

- Khải à, cháu trở về nói với ba cháu, đến phân cục người ta nói cho rõ, đừng đem sự việc náo loạn hơn nữa. Để cô đến bệnh viện tìm Mạnh Lâm, đưa cho bà ta chút tiền để áp chế việc này. Cháu đừng đi tìm dượng nữa. Ông ấy không giúp đâu.

Trương Mỹ Kỳ oán giận:

- Đừng để ý đến ông ấy nữa. Chúng ta đi thôi.

Khi Trương Mỹ Kỳ đến bệnh viện, thì Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như đang ở trong phòng bệnh với Mạnh Lâm. Cả ba người sắc mặt đều rất khó xem, nhất là Mạnh Lâm. Nghe Triệu Tử Bân nói con trai mình bị người của cục Công an bắt đi thì trong lòng nóng như lửa đốt.

Tống Dư Trân nghe được tin tức này thì quả thật không thể tin được vào lỗ tai của mình. Bà ngay tại chỗ liền gọi điện thoại cho Phùng Bá Đào. Một cuộc điện thoại thôi đã khiến cho Phùng gia cao thấp chấn động.

Phùng lão đã thật sự nổi giận. Khiến ông cụ phần nộ không chỉ là Bành Viễn Chinh bị bắt mà chính là hiện tượng quyền lớn hơn pháp phát sinh ở cơ sở. Chỉ là một cán bộ cấp huyện cục, không ngờ có thể điều động

lực lượng công an làm việc cho mình. Vậy thì quốc pháp đặt ở chỗ nào? Cái gì thì có thể nhin chứ cái này thì không.

Cháu nội chịu oan khuất không quan trọng, nhưng vấn đề là quyền lực ác hành đã làm bại hoại hình tượng của Đảng và chính phủ. Là khai quốc công thần, thế hệ của Phùng lão không thể chịu đựng được chính là có những cán bộ Đảng viên cá biệt làm vậy, bôi đen hình tượng Đảng cầm quyền.

Một cuộc điện thoại từ văn phòng Phùng lão trực tiếp gọi đến nhân vật số một tỉnh Giang Bắc là Từ Xuân Đình, báo hiệu một cuộc bão tố sắp xảy ra.

Trương Mỹ Kỳ bước vào phòng bệnh, đặt một bạch hoa quả lên bàn, hướng Mạnh Lâm miễn cưỡng cười:

- Mạnh Lâm à, sức khỏe sao rồi? Tôi đến thăm cô đây.

Mạnh Lâm thái độ rất bình thản, cho dù là lúc trước Mạnh gia đối với cô như thế nào, và cho tận đến bây giờ khi cháu trai của Trương Mỹ Kỳ đụng phải mình cũng không có nửa điểm oán hận. Nhưng Trương gia và Mạnh gia không ngờ lại xúc phạm đến con trai của mình thì điều này khiến cho Mạnh Lâm không thể tha thứ.

Mạnh Lâm sắc mặt âm trầm, quay đầu đi chỗ khác.

Trương Mỹ Kỳ quét mắt nhìn Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như, rồi ngồi xuống bên cạnh giường bệnh Mạnh Lâm, cười nói:

- Cô cũng đừng nóng giận. Chuyện này cũng là ngoài ý muốn. Trương Khải không biết đã đụng phải cô. Như vậy đi, Mạnh Lâm à, tốt xấu gì chúng ta cũng là người thân với nhau, cô nên khuyên Viễn Chinh, đừng giằng co nữa. Tôi sẽ bảo Trương Khải gánh hết tiền thuốc men cho cô, rồi bồi dưỡng thêm cho cô hai chục ngàn. Đây là hai chục ngàn, cô trước cứ nhận lấy. Nếu cô đồng ý, tôi lập tức cho người đem Viễn Chinh ra.

Trương Mỹ Kỳ lấy hai chồng tiền đặt bên cạnh gối của Mạnh Lâm.

Mạnh Lâm đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Chị hãy cầm lại tiền của mình đi.

Trương Mỹ Kỳ cắn răng, kiên trì nói tiếp:

- Chuyện này chung quy là Trương Khải không đúng. Tôi là cô của nó, thay mặt nó xin lỗi cô. Mạnh Lâm, cô cũng được xem là bề trên của Trương Khải, cô nhẫn tâm nhìn thấy Trương Khải vì chuyện nhỏ này mà phải ngồi tù sao? Cô cứ yên tâm đi, chỉ cần cô bỏ qua thì chúng tôi sẽ ghi nhớ tấm lòng của cô.

Mạnh Lâm chậm rãi nhắm hai mắt mình lại. Có chị dâu như vậy không chỉ khiến trái tim bà lạnh giá, mà còn cảm thấy thẹn với Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như.

61. Chương 61: Cục Trưởng Cục Công An Thành Phố Cổ Đạt Xuân

- Mạnh Lâm, chẳng lẽ các người muốn tuyệt tình sao?

Trương Mỹ Kỳ dần dần có chút không kiên nhẫn. Bà đã hạ thấp mình đến thỉnh cầu Mạnh Lâm, nhưng Mạnh Lâm thái độ lạnh lùng. Điều này khiến cho bà cảm thấy không thích.

Mạnh Lâm không nói gì, nhưng Tống Dư Trân ở một bên thì rót cuộc nghe không vào, lạnh lùng nói:

- Không được, kiên quyết không được.

Trương Mỹ Kỳ vốn nghĩ mẹ con Tống Dư Trân là thân thích gì đó của Bành gia, đến chăm sóc cho bà ấy, cũng không để trong lòng. Đột nhiên nghe được Tống Dư Trân thái độ cứng rắn, mạnh mẽ, ngạo nghễ nói chen vào thì lập tức quay đầu lại nhìn Tống Dư Trân, nhú mày nói:

- Chị từ đâu đến? Khi nào thì đến lượt chị nói chuyện?

- Tôi là ai thì chị không cần biết. Nhưng tôi nói cho chị biết, gây ra tai nạn giao thông rồi bỏ trốn là hành vi vi phạm pháp luật, không có khả năng giải quyết riêng, và cũng không thể giải quyết riêng.

Đừng nhìn Trương Mỹ Kỳ là phu nhân của Phó chủ tịch thành phố, nhưng trong mắt Tống Dư Trân thì chẳng là cái gì.

Trương Mỹ Kỳ then quá hóa giận, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Mạnh Lâm, tôi đã nói hết lời, nếu cô muốn tuyệt tình thì tôi đây cũng không còn cách nào khác. Cô hãy tự giải quyết đi.

Trương Mỹ Kỳ phẩy tay bỏ đi.

Mạnh Lâm hai mắt đỏ lên, những giọt lệ bắt đầu rơi xuống. Phùng Thiên Như khấn trương nắm lấy tay Mạnh Lâm, an ủi:

- Thím à, thím đừng buồn. Anh Viễn Chinh nhất định sẽ không sao.

Tống Dư Trân cười nói:

- Mạnh Lâm, em cũng đừng lo, đứa nhỏ Viễn Chinh này rất khôn khéo. Nó sẽ an bài đường lui cho mình. Nó đã bảo Tiểu Triệu đến đây đưa tin cho chị, ý đồ muốn chị gọi điện về nhà. Yên tâm đi, nhà chúng ta chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, nhưng ai muốn ức hiếp chúng ta thì không có khả năng ấy đâu.

Tống Dư Trân lời nói tràn đầy sự tự tin và kiêu ngạo. Với năng lượng và lực ảnh hưởng của Phùng gia, có thể cười lên đầu Phùng gia thì đúng là tên đó không còn đường lui rồi.

- Chuyện này không thể dễ như vậy. Đúng là khinh người quá đáng.

Phùng Thiên Như nhẹ nhàng nói.

Mạnh Lâm thở dài. Bà cũng không phải là người không có kiến thức. Bà biết có Phùng gia ở đây thì con trai bà bất kể như thế nào cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên, hiện tại đối với bà mà nói, bà lo lắng Mạnh Cường sẽ bởi vì vậy mà chịu liên lụy.

Bởi vì bà là một người rất lương thiện.

Bà Viễn Chinh ở phòng trực ban của phân cục trị an, đãi ngộ cũng không tệ lắm. Có thuốc, có trà, lại còn có hai nữ cảnh sát tuổi trung niên thay phiên nhau làm công tác tư tưởng cho hần.

Nhưng bất kể hai nữ cảnh sát đó nói lời có cánh như thế nào, Bà Viễn Chinh vẫn mỉm cười, duy trì trầm mặc.

Nữ cảnh sát nói đến khô cổ họng cũng không làm nên chuyện gì, chỉ phải bắt đắc dĩ rời khỏi, trở về báo cáo với đại đội trưởng Triệu Chuẩn.

Nghe nói tiểu tử này mềm cứng gì cũng không chịu, Triệu Chuẩn có chút tâm phiền ý loạn. Cục trưởng Hàn Giang Bình vẫn còn ở văn phòng chờ câu trả lời, bên này vẫn chưa làm gì được, y như thế nào mà báo cáo với lãnh đạo?

Loại chuyện này, nếu hai bên đồng ý thỏa thuận thì tốt rồi. Tuy nhiên, vạn bất đắc dĩ, Triệu Chuẩn cũng không muốn áp dụng đến thủ đoạn. Nhưng nhìn tình hình hiện tại, nếu vẫn ngồi yên thì thật là không được.

Y giận tái mặt chỉ tay vào hai cấp dưới:

- Các người đi hết cho tôi. Một tên nít ranh mà cũng không thuyết phục được. Đúng là chê cười!

Hai cấp dưới lật đật lui ra.

Bà Viễn Chinh vĩnh chân bắt chéo ngồi trên ghế sofa phòng trực ban hút thuốc, nét mặt thông dong mỉm cười.

Hần hôm nay kỳ thật là muốn dụ người của Trương gia ra mặt. Đương nhiên, trong tiềm thức của hần cũng hy vọng Mạnh gia cũng nhảy vào.

Hần nhất định phải mang công đạo về cho mẹ. Nếu không, người lương thiện sẽ bị bắt nạt. Chuyện như vậy về sau sẽ vẫn tiếp diễn.

Hai gã cảnh sát nhân dân, dáng người hùng hổ một trước một sau bước vào, trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, nổi giận nói:

- Tiểu tử cậu thật biết hưởng thụ nhỉ? Đây là đại đội trị an hay là quán trà? Tôi nói cho cậu biết, đây là cơ quan công an, cậu hiện tại đang là nghi phạm của chúng tôi, mau chóng đứng lên.

- Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt. Không biết xấu hổ à, mau đứng lên.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đưa tay dụi tàn thuốc, ngẩng đầu nhìn hai người cảnh sát nhân dân gương mặt đen sì, thản nhiên nói:

- Tôi còn tưởng rằng các người đã quên thân phận của mình. Các người là ai? Còn biết mình là cảnh sát chấp pháp sao? Tôi đã phạm tội gì? Các người tự tiện bắt người. Đây chính là điển hình của việc biết luật mà phạm luật.

Hai tên cảnh sát nhân dân tức giận. Bọn họ là đại đội trị an, cả ngày đều giao tiếp với nhiều hạng người của xã hội, du côn, lưu manh đều bắt vô số. Nhưng chưa bao giờ đụng phải người vào cục rồi còn nói năng đầy lý lẽ như Bành Viễn Chinh.

Người này không phải là một tên mọt sách. Hai cảnh sát nhân dân trao đổi ánh mắt với nhau. Người vừa rồi lên tiếng bước lên phía trước, nâng cánh tay chụp lấy tay Bành Viễn Chinh, muốn đem Bành Viễn Chinh đứng dậy.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, thân hình lay động, sau đó cánh tay vung lên, thuận thế dùng khuỷa tay đánh vào ngực của gã cảnh sát nhân dân khiến gã lão đảo một cái.

Gã cảnh sát nhân dân gần như phát hỏa. Ở cục lý này, bọn họ dù sao cũng là một mẫu ruợng còn có ba phần đất. Bành Viễn Chinh lại dám phản kháng. Đây chính là trường hợp đầu tiên.

- Tiểu tử, mày muốn tìm cái chết?

Gã cảnh sát nhân dân gào lên.

- Tôi thật ra muốn hỏi anh, cái áo trên người anh còn muốn mặc nữa hay không?

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói, giương tay chỉ vào các cảnh sát nhân dân khác:

- Như thế nào, trước thì biết luật mà phạm luật, hiện tại lại muốn dùng bạo lực? Các người cần phải hiểu rõ...

Bành Viễn Chinh chậm rãi lui về phía sau, giọng nói lạnh như băng.

Đại đội trưởng đại đội bảo an Triệu Chuẩn ở ngoài cửa lắng nghe một hồi, rốt cuộc không kìm nổi, đột nhiên tung một cước đá văng cửa, hỗn hển giương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh:

- Dám đánh cảnh sát, lại còn loạn ngôn. Đánh nó cho tôi, đánh mạnh vào. Có chuyện gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

- Dừng tay!

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nghiêm nghị. Triệu Chuẩn quay đầu lại, không ngờ là Cục trưởng cục Công an thành phố Cổ Đạt Xuân về mặt âm trầm bước đến. Phía sau ông ta là Cục trưởng phân cục Hàn Cương Bình, Phó cục trưởng Lý Minh Nhiên và những lãnh đạo có liên quan. Hàn Cương Bình sắc mặt âm trầm, bờ vai có chút run rẩy, còn Lý Minh Nhiên thì gương mặt che giấu sự vui sướng khi người khác gặp họa.

Triệu Chuẩn ngậy ra, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho tốt.

Cổ Đạt Xuân bước đến phòng trực ban, vẻ mặt tươi cười ôn hòa nói với Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Tiểu Bành của phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy? Tôi là Cổ Đạt Xuân, Cục trưởng cục Công an thành phố. Tôi xin đại diện cho Đảng ủy cục Công an thành phố hướng đồng chí Tiểu Bành thành thật xin lỗi.

- Sự việc hôm nay tính chất rất nghiêm trọng, làm bại hoại hình tượng cơ quan công an chúng ta. Hàn Cương Bình anh là cục trưởng phân cục, là lãnh đạo trực tiếp. Đảng ủy Cục Công an thành phố sẽ họp nghiên cứu về vấn đề của anh. Tôi hiện tại xin đại diện cho Đảng ủy cục Công an tỏ thái độ, trước tạm thời cách chức những nhân viên có liên can, sau sẽ xử lý. Cục Công an thành phố sẽ thành lập một chuyên án, tiến hành nghiêm túc xét xử.

- Lý Minh Nhiên, lập tức thông báo cho đại đội cảnh sát giao thông, tiến hành lập án xử lý vụ tai nạn của mẹ đồng chí Tiểu Bành. Bất luận đề cập đến ai, bất kể người gây ra tai họa có thân phận gì đều nhất định phải theo lẽ công bằng mà chấp pháp, nhất định điều tra đến cùng. Ai dám làm việc trái pháp luật, làm bại hoại hình tượng công an, thì sẽ nghiêm trị không tha, lập tức cởi bỏ trang phục cảnh sát, khai trừ ra khỏi đội ngũ công an.

- Nếu khu tra ra không được thì hãy giao cho cục Công an thành phố xử lý. Tóm lại, tùy theo mức độ nghiêm trọng mà xử lý, cấp cho đồng chí Tiểu Bành và toàn thể nhân dân một công đạo.

- Vâng, tôi lập tức đi ngay.

Lý Minh Nhiên cúi đầu, rồi ra ngoài.

Còn đại đội trưởng Triệu Chuẩn thì cả người đầy mồ hôi lạnh, hai chân run lên. Y làm cảnh sát đã mười lăm năm, lên đến được chức đại đội trưởng cũng không dễ dàng gì. Đây rõ ràng là làm theo lãnh đạo, tự dưng bị cách chức, thật sự là oan uổng.

Hơn nữa, xem thái độ của Cổ Đạt Xuân, không chỉ đơn giản là miễn chức như vậy.

Hai gã cảnh sát nhân dân vừa nãy kinh sợ cúi đầu, rầm cũng không dám thở. Đầu óc bọn họ bây giờ trở nên trống rỗng.

62. Chương 62: Kính Trọng Nhưng Giữ Khoảng Cách

Cục trưởng cục Công an thành phố Cổ Đạt Xuân nhiệt tình bắt tay Bành Viễn Chinh, luôn mãi tỏ thái độ trịnh trọng:

- Đồng chí Tiểu Bành, xin cậu cứ yên tâm, cơ quan công an chúng tôi nhất định sẽ công bằng chấp pháp, đem những người vi phạm pháp luật ra xử lý, mang đến cho người bị hại một công đạo, cũng như cấp cho toàn bộ quần chúng nhân dân một công đạo.

- Lý Minh Nhiên, cậu đại diện cho khu cục và đại đội cảnh sát nhân dân đến bệnh viện thăm mẹ của đồng chí Tiểu Bành. Cần phải tỏ lời xin lỗi chân thành đến mẹ của đồng chí Tiểu Bành và chuyển đạt lời thăm hỏi ân cần của Đảng ủy cục Công an thành phố đến mẹ của cậu ấy.

Lý Minh Nhiên sống lưng thẳng tắp, lớn tiếng vang lệnh.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Cảm ơn Cục trưởng Cổ. Kỳ thật tôi cũng không muốn mang đến nhiều phiền toái cho cơ quan công an. Chỉ có điều người gây họa hành vi ác liệt, nếu để cho y nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thì ngày sau khẳng định sẽ còn có quần chúng bị hại.

- Cho nên, đây không còn là vấn đề của cá nhân mẹ tôi, mà là liên quan đến tôn nghiêm của pháp luật và công chính của xã hội.

Cổ Đạt Xuân liên tục gật đầu:

- Ừ, không sai, đồng chí Tiểu Bành nói rất đúng. Được rồi, Lý Minh Nhiên cậu sai người đưa đồng chí Tiểu Bành trở về. Đồng chí Tiểu Bành, tôi xin thành thật xin lỗi cậu lần nữa. Là tôi không làm tròn bổn phận của mình.

Đã đến nước này, Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười cảm ơn:

- Cảm ơn Cục trưởng Cổ! Tôi cảm thấy rất yên tâm và tin tưởng vào Cục Công an.

Cổ Đạt Xuân đuôi lông mày nhướng lên, vỗ vai Bàn Viễn Chính, đầy thâm ý nói:

- Đồng chí Tiểu Bàn xin cứ yên tâm. Cơ quan chúng tôi tuyệt sẽ không để cho người xấu nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật. Sau khi vụ án kết thúc, tôi xin mời đồng chí Tiểu Bàn ăn một bữa cơm.

Cổ Đạt Xuân cùng với lãnh đạo cơ quan công an tiền Bàn Viễn Chính ra khỏi phân cục công an khu Tân An, thấy Lý Minh Nhiên tự mình lái xe cảnh sát chở Bàn Viễn Chính rời khỏi, nụ cười Cổ Đạt Xuân chợt tắt, sắc mặt âm trầm xuống.

Ông ta quay đầu lại nhìn Hàn Cương Bình một cách căm tức, liền mắng một hơi. Nếu đơn thuần bị Cục trưởng cục Công an thành phố mắng một chút thì không sao, nhưng Hàn Cương Bình hiểu rõ chính mình lần này tiêu rồi, trong lúc vô ý gặp phải chuyện phiền toái này, vị trí Cục trưởng phân cục có khả năng sẽ không bảo đảm.

Là cán bộ do một tay Cổ Đạt Xuân đề bạt, Hàn Cương Bình trong lòng hiểu rất rõ cách đối nhân xử thế của Cổ Đạt Xuân, mạnh mẽ, cứng rắn. Bởi vì cương vị đặc biệt và nhân tố quyền lực, không cần nói đến cấp dưới, ngay cả cán bộ cấp huyện cục cùng cấp với ông ta, hoặc bọn quan viên của các bộ và ủy ban khác cũng không đáng để vào mắt. Ngay cả Phó chủ tịch bình thường xếp hạng gần cuối, ông ta cũng có thể dè bẹp.

Thái độ của Cổ Đạt Xuân hôm nay khác thường, thậm chí có thể nói là có chút kính cẩn và khiêm tốn. Điều này làm cho Hàn Cương Bình trong lòng càng bị ai. Cái tên tiểu tử Bàn Viễn Chính này đến tột cùng là ai? Con mẹ nó, ngay cả con trai của Bí thư Thành ủy cũng không đến mức hoành tráng như vậy?

Cổ Đạt Xuân phẩy tay bỏ đi. Hàn Cương Bình lạnh lùng quét mắt nhìn Triệu Chuẩn, sau đó nở nụ cười đuổi theo, lên xe của Cổ Đạt Xuân. Ở bên ngoài, ngay trước mặt một số cấp dưới, ông ta cũng có chút khó nói, nhưng khi vào trong xe thì liền không nghĩ đến sĩ diện, luôn mãi cầu xin Cổ Đạt Xuân tha thứ.

Tuy rằng Cổ Đạt Xuân vừa rời trước mặt mọi người tuyên bố tạm thời cách chức ông ta. Nhưng ông ta lại nghĩ đến quan hệ giữa mình và Cục trưởng Cổ, chẳng lẽ Cục trưởng Cổ lại có thể tuyệt tình?

Thấy ông ta cầu xin một hồi, Cổ Đạt Xuân có chút không kiên nhẫn, khoát tay nói:

- Hàn Cương Bình, vấn đề của anh tạm thời nói sau. Anh hiện tại trở về, dọn sạch sẽ cục diện cho tôi.

Cổ Đạt Xuân có chút ám chỉ. Hàn Cương Bình hiểu ý xuống xe, quay đầu lại nhìn Triệu Chuẩn, ánh mắt trở nên lạnh lùng và vô tình. Loại chuyện này khẳng định là phải có người chịu tội thay. Không thể nghi ngờ, Triệu Chuẩn là người khá thích hợp.

Cổ Đạt Xuân ở trên xe có chút tâm phiền ý loạn nhìn ra ngoài cửa xe, chuẩn bị trở về cục Công an bắt đầu mời dự họp Đảng ủy cục Công an thành phố.

Vụ án của mẹ Bàn Viễn Chính cùng với việc Bàn Viễn Chính bị bắt đến phân cục Tân An, ông ta đầu tiên là nhận được điện thoại của Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai. Ngay từ đầu, ông ta khéo léo muốn khuyên Bàn Viễn Chính nên từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Bởi vì đề cập đến con trai của Cục trưởng cục Nông nghiệp thành phố Trương Thừa Nghiệp, mà Trương Thừa Nghiệp với ông ta lại là bạn học kiêm những thanh niên trí thức xuống nông thôn công tác, nên quan hệ rất chặt chẽ. Đương nhiên, quan trọng nhất là Tiết Tân Lai sắp được điều chuyển khỏi thành phố Tân An, nên mệnh lệnh của ông ta trong lòng Cổ Đạt Xuân cũng giảm đi vài phần.

Nhưng chưa được hai phút, lãnh đạo chủ chốt của sở Công an tỉnh lại đích thân gọi điện đến hỏi về việc này, và nghiêm túc cảnh cáo ông ta. Lãnh đạo Đảng ủy Công an tỉnh và lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy rất chú trọng đến vụ án.

Cứ như vậy, Cổ Đạt Xuân liền cảm thấy khó xử. Ông ta không nghĩ một chuyện nhỏ như vậy, sao lại kinh động đến đại nhân vật ở tỉnh. Dường như chỉ có thể chứng minh rằng người bị đụng có bối cảnh không đơn giản.

Ông ta tuy không muốn truy cứu, nhưng là cục trưởng cục Công an thành phố cấp địa, lãnh đạo tỉnh ủy đã chú ý đến, ông ta làm sao mà kiên trì không quản chứ?

Vì tiền đồ chính trị của mình, quan hệ cá nhân không đáng giá. Hơn nữa, Trương Khải, con trai Trương Thừa Nghiệp gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy là một hành vi trái pháp luật một cách rõ ràng. Nếu làm cho sự việc náo loạn hơn nữa thì chức Cục trưởng cục Công an thành phố của ông cũng không giữ được.

Trở lại văn phòng cục, Cổ Đạt Xuân thẳng đến phòng họp. Trong phòng hội nghị, chín Ủy viên Đảng ủy thành phố đều đã có mặt.

Trên xe, Lý Minh Nhiên vừa lái xe vừa nói chuyện với Bành Viễn Chinh. Nhưng Bành Viễn Chinh đối với ý thái độ rõ ràng có chút kính trọng nhưng vẫn giữ khoảng cách. Người như Lý Minh Nhiên, kiếp trước Bành Viễn Chinh đã từng gặp qua nhiều lần. Lý Minh Nhiên chỉ muốn lợi dụng hắn để đạt được mục đích của mình.

Cho nên, trong lòng liền sinh ra vài phần chán ghét Lý Minh Nhiên.

Lý Minh Nhiên tha thiết nói, đủ thứ chuyện trên đời, nhưng Bành Viễn Chinh chỉ thản nhiên trả lời vài câu, còn lại là duy trì trầm mặc.

Bành Viễn Chinh đối với ý lãnh đạo, Lý Minh Nhiên rõ ràng là nhìn ra được, trong lòng ít nhiều có sự khó chịu nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Cục trưởng cục Công an thành phố Cổ Đạt Xuân ra mặt, cục lại chuẩn bị thành lập tổ chuyên án điều tra vụ án tai nạn xe cộ của Bành Viễn Chinh và việc Bành Viễn Chinh bị tạm giam phi pháp. Điều này khiến cho Lý Minh Nhiên nhận thấy được năng lượng thật lớn của Bành Viễn Chinh. Nhưng rõ ràng lai lịch của Bành Viễn Chinh vẫn còn rất mờ mịt.

Sau khi đến cổng bệnh viện, Lý Minh Nhiên mỉm cười rồi cùng với Bành Viễn Chinh vào thăm hỏi Mạnh Lâm. Vừa lúc Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như bước ra về. Lý Minh Nhiên như thoáng chút suy nghĩ nhìn theo hai mẹ con khí chất cao quý đi ngang qua người mình.

Lý Minh Nhiên đại diện cho lãnh đạo cục Công an thành phố gửi lời thăm hỏi Mạnh Lâm, tỏ vẻ sẽ mau chóng điều tra vụ án, đem người gây tai nạn về quy án. Mạnh Lâm giờ phút này biết người đứng bà là Trương Khải, cháu trai của Trương Mỹ Kỳ, vợ của Mạnh Cường nên trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Đảng ủy cục Công an thành phố họp hơn nửa giờ, rất nhanh liền đưa ra ý kiến thống nhất. Bởi vì Cổ Đạt Xuân là lãnh đạo mạnh mẽ, cứng rắn, trong cuộc họp đã đề xuất ý kiến, các Phó chức gần như không ai đề xuất ý kiến bất đồng. Chỉ có điều nhóm Ủy viên Đảng ủy cục Công an trong lòng rất kinh ngạc, Trương Thừa Nghiệp không chỉ là Cục trưởng cục Nông nghiệp thành phố mà còn là bạn bè của Cổ Đạt Xuân. Đồng thời là anh họ bên vợ của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, nhưng Cổ Đạt Xuân lại không ngờ thi hành thủ đoạn với con trai Trương Thừa Nghiệp.

Vụ án gây tai nạn xe cộ chẳng có lý do gì mà trì hoãn. Trương Khải lái xe gây tai nạn rồi bỏ chạy, chứng cứ vô cùng xác thực, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt người. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, chỉ cần động đến Trương Khải thì sẽ liên lụy đến Trương Thừa Nghiệp. Thứ nhất, chiếc xe Trương Khải lái là xe công của cục Nông nghiệp. Thứ hai, Trương Thừa Nghiệp vì muốn bình ổn chuyện này, mà đã dùng một số thủ đoạn nhỏ. Ví dụ như khiến Cục trưởng phân cục Tân An Hàn Cương Bình phái người tiến hành giam cầm phi pháp Bành Viễn Chinh.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Cục lý lập tức thành lập tổ lãnh đạo, phối hợp với Lý Minh Nhiên của phân cục Tân An, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất điều tra vụ án. Tôi cũng sẽ hướng Bí thư Thành ủy Tiết báo cáo.

Cổ Đạt Xuân khoát tay, trầm giọng nói.

Ông ta chuẩn bị đứng dậy tuyên bố tan họp thì nữ cảnh sát của phòng trực ban Uất Trì Anh vội vàng đẩy cửa phòng họp nhẹ nhàng nói:

- Cục trưởng, điện thoại của Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần.

63. Chương 63: Các Người Diễn Trò Đủ Chưa?

Động tĩnh ở Cục Công an gần như đồng thời truyền tới Trương gia. Trương Thừa Nghiệp kinh hãi, trong vòng mười phút liên tục gọi điện cho Cổ Đạt Xuân nhưng không ai tiếp điện thoại. Trương Thừa Nghiệp có cảm giác không ổn, liền dẫn Trương Khải đến Mạnh gia.

Mạnh Cường vốn không muốn quản chuyện này, nhưng nghe nói Cục đã thành lập tổ chuyên án, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt Trương Khải vào Cục để quy án, đồng thời còn có thể liên lụy đến bản thân Trương Thừa Nghiệp, ông ta do dự mãi rồi đành phải quyết định, không thể không nhúng tay vào chuyện này.

Cùng là quan chức, lại là thân thích, tổn hại thì đều tổn hại, danh giá thì cùng danh giá. Nếu Trương Khải bị bắt, Trương Thừa Nghiệp liên lụy thì ông ta là Phó chủ tịch cũng không vinh dự gì.

Mạnh Cường đích thân gọi điện tới Cục Công an thành phố, biết tin Cổ Đạt Xuân vừa mới bị Thành ủy triệu tập đi tham gia dự thính hội nghị thường vụ khẩn cấp của Thành ủy, trong lòng càng thêm ngưng trọng. Bằng tính mẫn cảm chính trị và kinh nghiệm nhiều năm chìm nổi trong quan trường, Mạnh Cường linh cảm việc này đã thành lớn chuyện rồi.

Đúng là Cổ Đạt Xuân bị Ủy viên thường vụ, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề gọi đi họp. Trước cuộc họp, các ủy viên thường vụ Thành ủy không ai biết rõ, đề tài thảo luận của hội nghị là gì.

Cổ Đạt Xuân gõ cửa văn phòng Tiết Tân Lai, sau khi được cho phép đẩy cửa vào, kính cẩn cười nói:

- Bí thư Tiết, tìm tôi ạ?

Cái gọi là quan cao hơn một cấp, đề chết người. Tuy Tiết Tân Lai sắp chuyển đi, nhưng một ngày ông ta còn chưa rời Tân An, ông ta vẫn là người cầm lái của cả thành phố.

Tiết Tân Lai cười hờ hững:

- Ủ, đồng chí Đạt Xuân, vào đi, giới thiệu với đồng chí, vị này là đồng chí Phó trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, Phó chánh văn phòng Đông Phương Nham.

Lúc này Cổ Đạt Xuân mới phát hiện, trên ghế sofa trong phòng làm việc của Tiết Tân Lai, có một người đàn ông trung niên phong thái nhã nhặn, dáng hơi gầy, đang ngồi. Ông ta mặc một chiếc áo khoác màu đen, đeo kính gọng vàng, tóc chải một cách cẩn thận và tỉ mỉ.

Cổ Đạt Xuân không dám chậm trễ, lập tức tiến lên một bước, cười chào hỏi Đông Phương Nham:

- Xin chào Trưởng ban Thư ký Đông Phương!

Đông Phương Nham hơi nghiêng người, khẽ mỉm cười, ừ một tiếng.

Tiết Tân Lai gật đầu, nói:

- Đồng chí Đạt Xuân, hôm nay gọi đồng chí đến đây là để tham gia dự thính hội nghị thường vụ Thành ủy. Trước khi bắt đầu cuộc họp, tôi thấy cần nói rõ trước vài điều. Đồng thời, Trưởng ban Thư ký Đông Phương cũng có lời muốn nói với đồng chí.

Ánh mắt uy nghiêm của Tiết Tân Lai chiếu tới, mà đôi mắt trầm ổn của Đông Phương Nham cũng lướt lên lướt xuống trên người Cổ Đạt Xuân, trong lòng Cổ Đạt Xuân sợ hãi, âm thầm suy nghĩ, đoán tám phần là chuyện này có liên quan tới vụ án của hai mẹ con Bành Viễn Chinh.

...

8 giờ tối, tại Mạnh gia. Hội nghị thường vụ Thành ủy vừa mới chấm dứt, từ nguồn tin riêng, Mạnh Cường đã xác định được tin tức: Thành ủy triệu tập hội nghị thường vụ khẩn cấp về vụ lái xe đụng công nhân rồi bỏ chạy và vụ giam cầm công dân bất hợp pháp, nghe Cục trưởng Cục công an thành phố Cổ Đạt Xuân báo cáo.

Trong hội nghị, Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai yêu cầu Cục quy định thời hạn phá án cho tổ chuyên án, nghiêm túc biểu lộ thái độ, cho dù vụ án liên quan đến ai, đều phải nghiêm trị không tha, nghiêm khắc xử lý

theo pháp luật. Tin này khiến lòng Mạnh Cường nguội lạnh một nửa, ông ta không sao tưởng tượng được, Thành ủy có thể vì một vụ án nhỏ mà triệu tập hội nghị thường vụ lâm thời, điều này sao có thể kia chứ?

Nhưng, càng khiến Mạnh Cường khiếp sợ là, nghe nói Phó trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, Phó chánh văn phòng Tỉnh ủy Đông Phương Nham cũng tham gia hội nghị thường vụ lần này. Đông Phương Nham là trợ thủ đắc lực của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy, ông ta đã đến, phải chăng có nghĩa lãnh đạo Tỉnh ủy đã quan tâm tới vụ này?

Mạnh Cường lập tức hiểu ngay, Thành ủy “chuyện bé xé ra to” như vậy, Bí thư Thành ủy đích thân nhúng tay vào một vụ án nhỏ như vậy, không phải là không có lý do.

Mà bởi vì suy đoán như vậy, sắc mặt Mạnh Cường dần trở nên tái nhợt. Không hiểu sao, trước mắt ông ta đột nhiên hiện ra gương mặt trẻ mà cương nghị, tuấn tú mà quật cường của Bành Viễn Chinh.

- Ông xã, rốt cuộc tình hình thế nào?

Trương Mỹ Kỳ đang lo lắng đi tới, đi lui trong phòng khách, buột miệng hỏi. Chuyện này có liên quan tới anh và cháu trai của bà, bà không thể không sốt ruột.

- Trương Khải tiêu rồi, lần này anh bà cũng quá. Thành ủy đặc biệt triệu tập hội nghị thường vụ để nghiên cứu vụ án này. Cổ Đạt Xuân đã đại diện cho Cục Công an, báo cáo chuyên đề trước hội nghị thường vụ Thành ủy, tổ chuyên án khởi động, nhiều nhất là ngày mốt...

Mạnh Cường dừng một chút, thở dài nói:

- Tôi thấy không bằng bảo Trương Khải đi đầu thú đi, hẳn là có thể được khoan hồng.

- Ông xã, sao có thể đi đầu thú? Trương Khải còn trẻ, vừa mới tham gia công tác, nếu phải vào Cục, cả đời nó xong rồi! Không được, anh phải nghĩ biện pháp, nó là cháu em, cũng là cháu của anh mà! Anh không thể tuyệt tình như vậy!

Trương Mỹ Kỳ gấp đến mức khóc thành tiếng, một mực kéo lấy cánh tay Mạnh Cường.

Mạnh Cường nhíu mày, trầm giọng nói:

- Bà nghĩ rằng tôi không muốn lo sao? Nhưng chuyện này tôi lo không nổi! Hội nghị thường vụ Thành ủy đã ra quyết nghị, đã không có cách nào sửa đổi. Hơn nữa, không ngờ Tỉnh ủy còn phải đến một Phó trưởng ban thư ký, điều này rõ ràng là ý đồ của cấp trên...

Trương Mỹ Kỳ chợt biến sắc, trợn mắt há hốc mồm ngồi phịch xuống sofa, khoe miệng run run.

- Thường ngày quản giáo không nghiêm, để cho thằng khốn đó gây họa khắp nơi, bây giờ gieo gió gặt bão. Con cái gây họa, bề trên cũng trở thành kẻ không biết chuyện!

Mạnh Cường lạnh lùng cười một tiếng, thoáng nhìn thấy bộ dạng vợ như thế, lòng lại mềm nhũn:

- Thôi, bà khẩn trương gọi điện cho anh trai đi, nói tôi khuyên anh ấy nên lập tức tìm gặp lãnh đạo Ủy ban nhân dân thành phố và lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật thành phố, chủ động khai báo vấn đề, chủ động một chút, may ra sự tình còn có thể cứu vãn được. Nếu không, chẳng những vị trí Cục trưởng của anh ấy không giữ được, chỉ sợ còn phải chịu kỷ luật Đảng, xử phạt theo hành chính, thậm chí phải...

Mạnh Cường thở ra một cái, bỏ dờ không nói tiếp những lời không hay.

- Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy?

Trương Mỹ Kỳ ngây người một lúc lâu, đột nhiên gào khóc thảm thiết.

Mạnh Cường tâm phiền ý loạn, đứng dậy châm một điếu thuốc, quất lớn:

- Hừ, khóc cái gì! Bà khóc thì giải quyết được vấn đề ư?

Mạnh Cường nói như vậy, Trương Mỹ Kỳ càng khóc dữ. Mạnh Cường tức giận, phất tay áo đi ra cửa để khỏi phải chương tãi gai mắt.

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Mỹ Kỳ sắc mặt tiều tụy dẫn theo Trương Khải ủ rũ đi vào bệnh viện, lên lầu ba, vội vã đi vào phòng bệnh của Mạnh Lâm.

Bà Viên Chính mới từ buồng vệ sinh đi ra, nhìn thấy hai người, biến sắc, liền xông tới một bước, quát hỏi:

- Các người tới làm cái gì? Nơi này không chào đón các người! Đi nhanh đi!

Trương Mỹ Kỳ gượng cười:

- Viên Chính à, vợ và Trương Khải đến thăm mẹ cháu. Trương Khải, cái thằng khốn kiếp này, còn không mau xin lỗi cô Mạnh của mày? Mày nói mày cũng không nhìn rõ, không phải mày đụng trúng người lạ, là đụng cô Mạnh của mày, người trong nhà, mày chạy cái gì? Mày thấy chưa, vốn là người trong nhà, chỉ vì một sự hiểu lầm nhỏ, bây giờ thành lớn chuyện!

Trương Khải đỏ mặt cúi đầu về phía Mạnh Lâm, nhỏ giọng nói:

- Cô Mạnh, là cháu sai, lúc ấy cháu không biết là cô...Cháu còn trẻ, không hiểu chuyện, xin cô đừng chấp nhặt, tha cho cháu lần này đi!

Mạnh Lâm dễ mềm lòng, điểm này vợ chồng Mạnh Cường thừa biết. Trương Mỹ Kỳ dẫn cháu trai đến xin lỗi, định làm Mạnh Lâm nguôi giận, chỉ cần mẹ con Mạnh Lâm buông tha, hai bên đạt được thỏa thuận, rồi Mạnh Cường ngầm vận động, Trương Khải sẽ không còn bị định tội gây tai nạn mà chạy, không đến mức bị xử theo pháp luật.

Nhưng lần này, Mạnh Lâm không mềm lòng, ra ngoài ý liệu của Trương Mỹ Kỳ. Vốn Mạnh Lâm đang nhắm chặt mắt, nghe những lời giả vờ giả vịt xin lỗi của Trương Khải, chậm rãi mở to mắt, cười lạnh:

- Lẽ ra, ta không chấp nhặt với một đứa nhỏ như cậu. Ta nói cho cậu biết, cậu không cần tới tận nơi xin lỗi, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thừa nhận sai lầm, chuyện này đã không trở thành âm ỉ đến như vậy. Nhưng, cả nhà các người biết rõ người bị đụng là ta, lại từ đầu đến cuối, ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có! Tệ nhất là, các người còn ý thể hiếp người, cho người của Cục Công an bắt nhốt Viên Chính...Khinh người quá đáng! Cậu là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, người lớn trong nhà các người cũng đều không hiểu chuyện hết sao?

Mạnh Lâm càng nói càng tức giận, nhiều năm như vậy uất ức và căm phẫn tuôn trào theo lửa giận, kích động đến mức hai vai run rẩy.

Trương Mỹ Kỳ ngầm kéo kéo cánh tay Trương Khải, Trương Khải cắn chặt răng, bất ngờ vụt một cái quỳ xuống trước giường Mạnh Lâm, nhếch miệng khóc rống lên:

- Là lỗi của cháu, xin cô Mạnh tha cho cháu lần này đi...Từ nay về sau cháu không dám nữa!

Trương Mỹ Kỳ cũng ra vẻ bi thương lau mấy giọt nước mắt, nói:

- Mạnh Lâm, nhìn kìa, đứa nhỏ này cũng đã quỳ xuống trước mặt cô rồi, dầu gì cô cũng là trưởng bối...

- Tốt lắm! Các người diễn trò đủ chưa?

Bà Viên Chính đứng một bên, không thể tiếp tục nhìn trò hề này thêm nữa, không kìm nổi trách mắng:

- Đã gặp lắm kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ như các người! Cút!

Giọng Bà Viên Chính âm u lạnh lẽo mà cao vút, vang vọng ra ngoài phòng bệnh, hai nữ y tá vội vàng đẩy cửa vào, nhíu mày hỏi:

- Sao lại thế này?

64. Chương 64: Trương Gia Sụp Đổ

Trương Mỹ Kỳ và Trương Khải thảm hại rời đi.

Lúc này, tổ công tác Ủy ban Kỷ luật thành phố và tổ chuyên án cảnh sát nhân dân Cục Công an thành phố chia ra chạy tới Cục Nông nghiệp thành phố và Trương gia.

Tổ chuyên án đưa Trương Khải đi. Cùng lúc đó, Cục trưởng Cục Nông nghiệp thành phố Trương Thừa Nghiệp tiếp nhận khiển trách của lãnh đạo chủ chốt Ủy ban nhân dân thành phố, còn tổ công tác Ủy ban Kỷ luật thì điều tra việc Trương Thừa Nghiệp dùng xe công vào việc tư và các vi phạm kỷ luật khác của ông ta.

Cái gọi là giàu đồ bìm leo, Trương Thừa Nghiệp gặp chuyện, không ít người trong Cục Nông nghiệp chủ động nhảy ra tố giác, tố cáo. Chỉ trong một buổi sáng, tổ công tác Ủy ban Kỷ luật liền chứng thực Trương Thừa Nghiệp vi phạm nghiêm trọng nhiều vấn đề về kỷ luật và quy định. Công tác có hiệu suất rất cao, vô cùng hiếm thấy (!)

Sau khi tổ công tác Ủy ban Kỷ luật báo cáo lên lãnh đạo thành phố, lãnh đạo của Ủy ban Kỷ luật thành phố lại báo cáo lên Thành ủy. Buổi chiều cùng ngày, Thành ủy lại mở hội nghị thường vụ, nghiên cứu xử lý vấn đề của Trương Thừa Nghiệp.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, Thành ủy đưa ra quyết định công khai: cách chức Bí thư Đảng ủy của Trương Thừa Nghiệp, đề trình Ủy ban nhân dân thành phố cách chức Cục trưởng cục Nông nghiệp của Trương Thừa Nghiệp. Đồng thời, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật thành phố tiếp tục xét xử các vấn đề liên quan kế tiếp của Trương Thừa Nghiệp, như thăm tra xem có tham ô hay không, thì chuyển sang cơ quan tư pháp xử lý.

Trương Thừa Nghiệp đổ, từ lúc bị gọi lên “nói chuyện”, bị xét xử, cho đến lúc bị cách chức, chưa đến một ngày thời gian, trở thành cán bộ bị điều tra xét xử giữ kỷ lục nhanh nhất ở thành phố Tân An.

Đêm đó, Phó bí thư Đảng ủy Cục Nông nghiệp thành phố, Phó cục trưởng Lý Đàm theo lệnh chủ trì công tác của Cục Nông nghiệp. Đảng ủy Cục Nông nghiệp tổ chức cuộc họp Đảng ủy, bày tỏ sự ủng hộ mạnh mẽ đối với quyết định của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, chặt chẽ phối hợp với Ủy ban Kỷ luật thành phố điều tra các vấn đề khác của Trương Thừa Nghiệp. Đồng thời, Chánh văn phòng Cục Nông nghiệp thành phố, Trưởng phòng Tài vụ Cục Nông nghiệp thành phố, Trưởng phòng quản lý và bốn cán bộ cấp trung tầng bị Đảng ủy cách chức, chuyển giao cho tổ công tác Ủy ban Kỷ luật thành phố điều tra.

Những người này đều là thân tín của Trương Thừa Nghiệp, “nhỏ củ cải nhỏ cả bùn đất”, “củ cải Trương Thừa Nghiệp” bị nhỏ, bọn họ cũng chạy không thoát.

Trương Khải ở Cục Công an thành thật thừa nhận và khai báo tất cả, bao gồm việc gã trường kỳ sử dụng xe công vào việc riêng như thế nào, rồi lái xe đụng người bỏ chạy như thế nào, thậm chí ngay cả việc gã “chạy” bằng lái xe, hay việc mỗi lần gã đổ xăng, đều do văn phòng Cục Nông nghiệp chi trả, đều bị cảnh sát “khui” ra.

Căn cứ vào điều tra của tổ chuyên án, Chi cục cảnh sát giao thông Tân An xử lý vụ tai nạn của Mạnh Lâm, Trương Khải phải chịu hoàn toàn trách nhiệm và gánh chịu trách nhiệm hình sự. Trương Khải bị xử theo pháp luật là một kết cục đã định, không thể sửa đổi.

Bị liên lụy vì vụ án này còn có các lãnh đạo và cảnh sát viên Chi cục công an Tân An. Chi cục trưởng Hàn Cương Bình bị cách chức, Lý Minh Nhiên được bổ nhiệm làm Chi cục trưởng; Đội trưởng bảo vệ trị an Triệu Chuẩn bị khai trừ Đảng, cách chức, bốn cảnh sát nhân dân thuộc đội của Triệu Chuẩn bị cảnh cáo nghiêm khắc, hạ một cấp, đợi nửa năm công tác có hiệu quả mới xét lại. Hệ thống Cục Công an thành phố bắt đầu chỉnh đốn tác phong nội bộ.

Nhưng những chuyện này chỉ là bước khởi đầu trong cơn chấn động cả quan trường thành phố Tân An. Căn cứ chỉ thị Tỉnh ủy, không lâu sau, Thành ủy phát động một cuộc vận động chỉnh đốn tác phong có thanh thế rất lớn, yêu cầu các cán bộ lãnh đạo của các các quận huyện, các Cục, ủy ban đơn vị trực thuộc Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tiến hành cùng lúc hành động tự sửa, tự tra, các đơn vị xe công tiến hành nghiêm khắc chỉnh đốn quy phạm, phát hiện hành vi dùng xe công vào việc tư, có hiện tượng vi phạm quy định và làm trái pháp luật, hết thấy đều cách chức cán bộ vi phạm, rồi mới điều tra.

Cục Giám sát thành phố đặc biệt thiết lập đường dây nóng tố cáo, các cơ quan truyền thông lớn công bố số đường dây nóng, hoan nghênh các giới trong xã hội và quần chúng tố giác, tố cáo.

Nếu như biện pháp thực hiện của thành phố còn chưa được thật sự coi trọng, thì tinh thần chỉ thị của Bí thư Tỉnh ủy Từ về “Ba nghiêm”: “Nghiêm khắc điều tra việc dùng xe công, nghiêm khắc xử lý cán bộ lãnh đạo dùng quyền mưu lợi riêng, nghiêm trị dùng quyền lực can thiệp vào pháp luật”, sau khi được đưa tin rộng khắp và truyền đạt xuống dưới, có một số cán bộ có quyền lực và cấp bậc nhất định thấp thỏm, biết lần này không phải là cuộc vận động hình thức, mà là thực chất.

...

Các động tĩnh của thành phố, Bành Viễn Chinh không quan tâm cho lắm, cũng không có sức lực và thời gian để quan tâm. Hai cha con họ Trương nhận được sự trừng phạt tương xứng, theo hần là đáng phải như vậy.

Bởi vì mẹ hần nằm viện, căn bản là Cung Hàn Lâm cho hần được nghỉ, mỗi ngày đến văn phòng cho có lệ, nếu không có công tác quan trọng, liền rời phòng làm việc đến bệnh viện chăm sóc mẹ. Tuy Hoàng Đại Long tha thiết phái người đến hỗ trợ mỗi ngày, còn có Phùng Thiển Như muốn giúp, nhưng Bành Viễn Chinh đều kiên trì tự mình ở lại bệnh viện, cố gắng mà làm.

Phùng Thiển Như thầm than trong lòng, cũng vì vậy mới hiểu tình cảm sâu sắc của Bành Viễn Chinh dành cho mẹ không giống người bình thường.

- Anh Viễn Chinh, ba em gọi điện tới, nói vấn đề công tác của thím đã được giải quyết, điều thím đến thư viện thành phố Tân An, đơn vị trực thuộc Cục Văn hóa thành phố Tân An. Anh đi giúp thím làm thủ tục điều chuyển đi, đến gặp Cục trưởng Cục Văn hóa Lý.

Phùng Thiển Như mỉm cười, từ ngoài phòng bệnh đi vào, nói.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện với Mạnh Lâm, nghe vậy, đứng dậy cười nói:

- Thiển Như, nhanh vậy à!

Phùng Thiển Như cười:

- Ba em nói là do Trưởng ban Tổng ở thành phố Tân An giúp điều chuyển, bảo anh dành chút thời gian đến cảm ơn người ta!

- Tốt, anh biết rồi. Mẹ, để Thiển Như ngồi với mẹ một lát nhé, con đi làm thủ tục cho mẹ.

Mạnh Lâm gật đầu. Thư viện trực thuộc Cục Văn hóa, loại công việc và đơn vị công tác này phù hợp với tính cách của Mạnh Lâm, bà rất hài lòng, liền nắm lấy tay Phùng Thiển Như kéo đến, cười nói:

- Thiển Như, cảm ơn cháu, cháu chạy tới chạy lui, vất vả vì thím, thím rất áy náy.

- Thím, sao thím lại nói vậy? Chúng ta là người một nhà, đây là chuyện cháu gái phải làm mà!

Phùng Thiển Như ngồi trên giường bệnh của Mạnh Lâm, nhìn Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Anh Viễn Chinh, anh đi mau đi. Khẩn trương hoàn tất thủ tục, phỏng chừng chiều nay ba và chú đều tới đây!

Bành Viễn Chinh ngăn người, kinh ngạc nói:

- Bác cũng đến?

Đã sớm xác định là Phùng Bá Lâm dẫn một số người tới đây giúp Bành Viễn Chinh mang tro cốt và đưa Mạnh Lâm vào Thủ đô an dưỡng, đột nhiên nghe nói Phùng Bá Đào cũng muốn đến, hần rất bất ngờ.

Phùng Thiển Như gật đầu:

- Dạ, ba cũng muốn đến, tình huống cụ thể em không biết.

Bành Viễn Chinh ở một tiếng, trong lòng thấy ảm áp.

Phùng Bá Đào là con cả Phùng gia đích thân tới, không chỉ biểu lộ sự nghênh đón trịnh trọng đối với việc mang tro cốt của cha Bành Viễn Chinh về Thủ đô, còn có ý nghĩa chính thức tiếp nhận mẹ con Bành Viễn

Chinh vào Phùng gia. Gia tộc tiếp nhận, còn thân phận của Bành Viễn Chinh có công khai hay không, là chuyện không cần gấp gáp.

Đương nhiên, cho dù là công khai thân phận ở Thủ đô, khi Bành Viễn Chinh trở lại Tân An, cũng không ai biết được.

Bành Viễn Chinh xuống lầu dưới bệnh viện, chiếc xe do Hoàng Đại Long phái tới còn đậu dưới lầu. Lái xe thấy Bành Viễn Chinh tới, nhảy xuống mở cửa xe, kính chắn cười nói:

- Cậu Bành! Cậu muốn đi đâu?

- Đến Cục Văn hóa.

Bành Viễn Chinh không do dự, liền lên xe.

Đối với việc Hoàng Đại long cố ý lấy lòng, hấn không từ chối, bởi vì có vẻ ngạo mạn khác người. Hơn nữa, hấn chỉ là một nhân viên cơ quan, trong tay không có chức có quyền, giữa hai bên cũng không có sự mua bán, trao đổi quyền - tiền, có một người bạn là doanh nhân đầy mánh khóe như vậy, đối với hấn cũng không phải là chuyện xấu. Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến thể diện của Tổng Quã.

Bành Viễn Chinh đến Cục Văn hóa tìm Cục trưởng Lý. Thái độ của Cục trưởng Lý rất nhiệt tình, đích thân dẫn Bành Viễn Chinh đến Phòng Nhân sự, thực hiện đầy đủ vấn đề giải quyết biên chế cho Mạnh Lâm.

Thời đó, giữa doanh nghiệp nhà nước lớn và đơn vị sự nghiệp có thể điều chuyển lẫn nhau. Mà Mạnh Lâm vốn là cán bộ có chức vụ, có lãnh đạo cấp trên chiếu cố, thủ tục được giải quyết rất nhanh chóng và thuận lợi.

Cầm lệnh điều chuyển của Cục Văn hóa, Bành Viễn Chinh lên xe đi thẳng đến nhà máy cơ khí Tân An.

65. Chương 65: Lệnh Điều Chuyển

Vụ cha con Trương Thừa Nghiệp đã kết thúc. Thấy con rể tương lai của mình phải ngồi tù, Trương gia vốn vinh quang phú quý nay tan thành mây khói, Tào Đại Bằng trong lòng buồn bực có thể hiểu.

Ông ta ngàn vạn lần không ngờ, mẹ con Bành Viễn Chinh lại có thể đánh bại cha con Trương Thừa Nghiệp. Vụ tai nạn trước cổng nhà máy cơ giới đã biến thành ác mộng của một gia đình quan lại.

Ông ta cũng là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, ở thành phố Tân An cũng được xem như nhân vật có uy tín. Trải qua việc hỏi thăm, ông ta biết được Thành ủy đã vì vụ án của mẹ con Bành Viễn Chinh mà mời dự họp hội nghị khẩn cấp, còn Cục công an thành phố cũng thành lập tổ chuyên án.

Bành gia là ai, ông ta rất rõ. Bành Ngọc Cường và Mạnh Lâm đều là công nhân của nhà máy cơ giới Tân An. Là Bí thư Đảng ủy nhà máy, ông ta hấn biết rõ mẹ con Bành Viễn Chinh không có bối cảnh, là tầng lớp thấp. Nhưng cha con Trương Thừa Nghiệp như thế nào lại bị nhổ tận gốc như vậy?

Suy trước tính sau, đại khái chỉ có một lý do để giải thích. Đó là rất may mắn!

Nhưng thật sự là may mắn sao?

Hoặc là do Trương Thừa Nghiệp đắc tội với lãnh đạo cấp trên, nên nhân cơ hội này bị bắt đi. Tào Đại Bằng lại nghĩ như vậy.

Tào Đại Bằng dừng lại ở tờ báo trên bàn làm việc của mình. Ngay trên trang nhất là tin tức Trương Thừa Nghiệp bị điều tra. Ông nhướng mày lên, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, liền trầm giọng nói:

- Mời vào!

Cửa vừa mở ra, Bành Viễn Chinh thản nhiên bước vào.

Tào Đại Bằng vừa nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì sắc mặt liền trầm xuống. Ông ta nghĩ đến việc Bành Viễn Chinh sẽ nương theo vụ việc của cha con Trương Thừa Nghiệp mà đến nhà máy làm ăm ĩ với ông về công tác của Mạnh Lâm.

- Cậu đến làm gì? Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao? Lúc này danh sách nhân viên thất nghiệp là do Đảng ủy nhà máy trải qua cuộc họp mà đưa ra quyết sách. Ai cũng không nhượng bộ. Ai ở ai đi đều là căn cứ vào công tác. Sự việc của mẹ cậu đã định rồi. Khi nào bà ấy ra viện thì trở về nhà máy để hoàn tất thủ tục và lĩnh tiền bồi thường.

Tào Đại Bằng trầm giọng nói.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bước đến.

Đến trước mặt bàn làm việc của Tào Đại Bằng, hắn nhẹ nhàng đặt điều lệnh trong tay lên trên bàn, thản nhiên nói:

- Bí thư Tào, mẹ tôi được điều đến cục Văn hóa. Tôi hôm nay đến thay mẹ tôi xử lý thủ tục. Phòng Nhân sự nói là ông phải ký vào thì sau đó người ta mới xử lý được.

- Chỉ cần một chữ ký thôi. Ông an tâm đi, về sau chúng tôi sẽ không bao giờ mang đến phiền toái cho ông nữa. Từ nay về sau đường ai nấy đi, chẳng liên lụy nhau. Nhà máy muốn cho ai thất nghiệp cũng chẳng quan hệ gì với chúng tôi nữa.

- Đương nhiên, tôi đã từng nói qua, tiền thuốc men của mẹ tôi nhà máy cơ giới phải chi trả. Mẹ tôi gặp chuyện không may khi vẫn còn là công nhân của nhà máy. Hơn nữa là lúc tan làm bị tai nạn. Vài ngày tới tôi sẽ mang biên lai đến cho Bí thư Tào.

Bành Viễn Chinh giọng nói âm trầm, kiên định, lạnh lùng nhưng trào phúng.

Nhưng giờ phút này Tào Đại Bằng tâm trí lại đặt ở một nơi khác, căn bản không nghe được câu nói tiếp theo của Bành Viễn Chinh.

Cục Văn hóa? Tào Đại Bằng trong lòng chấn động, cúi đầu nhìn lệnh điều động, thấy cục Văn hóa giấy trắng mực đen rõ ràng, không thể sai được.

Doanh nghiệp nhà nước được điều đến đơn vị sự nghiệp chính phủ, chuyện này không phải là không có, nhưng với quan hệ rất thân mới có thể làm được. Hơn nữa, với tuổi gần về hưu như Mạnh Lâm lại càng không dễ dàng.

Tào Đại Bằng có chút không tin vào hai mắt của mình.

Mạnh Lâm mới nghỉ việc ở nhà máy, thủ tục còn chưa giải quyết xong, lại đột nhiên được điều đến cục Văn hóa. Điều này là có ý nghĩa gì?

Tào Đại Bằng đột nhiên nhớ đến ngày đó Bành Viễn Chinh ở trong nhà mình đã nói một câu trước khi bỏ đi: “Được, tôi sẽ nhớ kỹ lời nói của Bí thư Tào. Xin Bí thư Tào cứ yên tâm, tôi nhất định phải đòi được một công đạo.”

Tào Đại Bằng sắc mặt chợt biến đổi, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt có chút lóe sáng.

- Bí thư Tào, xin ông ký cho một chữ.

Bành Viễn Chinh đứng đó, thản sắc bình tĩnh.

Tào Đại Bằng do dự một chút, nhưng rồi ký tên vào bản điều động, sau đó đưa cho Bành Viễn Chinh.

- Vì nể mặt Tào Đình, việc này xem như không tính nữa. Mẹ tôi điều đi chỗ khác, xem như là trút gánh nặng cho Bí thư Tào. Hy vọng Bí thư Tào về sau, làm việc gì cũng nên cho cấp dưới của mình một con đường lui, không cần đưa người ta vào tuyệt lộ.

Bành Viễn Chinh cười lạnh một câu, tiếp nhận tờ lệnh điều động rồi xoay người bước đi.

Chưa đợi Tào Đại Bằng phản ứng lại, hắn đã bước ra khỏi văn phòng Tào Đại Bằng, hướng phòng Nhân sự mà đến.

Tào Đại Bằng sắc mặt hiện lên một tia giận dữ. Ông ta đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng làm việc, thần sắc dần dần bình tĩnh trở lại. Trầm ngâm một lát, ông ta quay trở lại bàn làm việc, cầm điện thoại gọi cho Cục trưởng cục Văn hóa Lý.

- Lão Lý à, tôi là lão Tào ở nhà máy cơ giới Tân An đây.

-Ồ, Bí thư Tào, sao hôm nay lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Cục trưởng Lý. Tuy rằng Tào Đại Bằng là cấp Phó giám đốc sở, cao hơn Cục trưởng Lý một bậc, nhưng dù sao cũng chỉ là xí nghiệp, không sánh ngang bằng với cán bộ lãnh đạo chính quyền thành phố cấp địa được.

Tào Đại Bằng khẽ mỉm cười:

- Tôi hỏi chuyện này, bên tôi có một nữ công nhân được điều đến cục Văn hóa bên anh. Anh có biết việc này không?

- Haha, là Mạnh Lâm chứ gì. Tôi đích thân xử lý, làm sao mà không biết.

Cục trưởng Lý bật cười ha hả:

- Bí thư Tào, nhà máy cơ giới bên anh hẳn là phải cảm ơn tôi đấy, đã tiếp nhận công nhân của nhà máy, giải quyết gánh nặng. Hôm nào anh phải mời tôi ăn cơm.

Tào Đại Bằng giọng nói ngưng lại:

- Quen với anh à?

Cục trưởng Lý nụ cười chợt tắt, đầy thâm ý nói:

- Lão Lý tôi ở cục Văn hóa chưa bao giờ sắp xếp người thân của mình vào. Hơn nữa, biên chế của chúng tôi cũng rất ít. Con cái của cán bộ lão thành ở cục muốn vào làm cũng phải xếp hàng chờ. Tuy nhiên, với đồng chí Mạnh Lâm này tôi không thể không an bài, coi như là bên tôi giải quyết bớt buồn phiền cho bên anh đi.

- Được rồi, Bí thư Tào, tôi còn phải tổ chức một cuộc họp. Hôm nào rảnh rỗi rồi lại nói tiếp.

Cục trưởng Lý cười ha hả, rồi cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tào Đại Bằng lâm vào trầm tư thật lâu.

Bành Viễn Chinh từ phòng nhân sự nhà máy cơ giới mang hồ sơ lao động của mẹ, đến cục Văn hóa, làm hết thủ tục, rồi được Cục trưởng Lý phê cho Mạnh Lâm được nghỉ dài hạn một tháng, sau đó hẳn quay trở lại bệnh viện.

Trên đường trở về bệnh viện, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Phùng Thiển Như. Sau khi nói chuyện mới biết, anh em Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm đã đến, cô và Tống Dư Trân đang giúp Mạnh Lâm làm thủ tục xuất viện, trở về Mạnh gia.

Bành Viễn Chinh nghe vậy liền quay về nhà của mình.

Dưới lầu, hắn thấy ba chiếc xe màu đen. Một chiếc Toyota, hẳn là của Phùng Bá Đào. Hai chiếc xe quân sự 213 hẳn là của Phùng Bá Lâm mang đến.

Gần đó có ba quân nhân, một người là Thượng úy, hai người đeo quân hàm hạ sĩ. Ba người đang đứng cùng một chỗ hút thuốc. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn ba người, đoán được đây hẳn là cấp dưới của Phùng Bá Lâm.

Bành Viễn Chinh bước chân nhẹ nhàng đi lên lầu, đẩy cửa mà vào.

Bác cả Phùng Bá Đào và chú ba Phùng Bá Lâm đang ngồi trên chiếc ghế sofa cũ. Còn Phùng Thiển Như và Tống Dư Trân thì ngồi ở hai bên. Mạnh Lâm thì nửa nằm nửa ngồi trên giường trong phòng ngủ.

Trong phòng khách thì đầy bao lớn bao nhỏ các loại thức ăn, hẳn là do Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm mang đến.

Nghe được tiếng con bước vào, Mạnh Lâm khẩn trương kêu lên:

- Viễn Chinh, mau pha cho bác cả và chú ba con tách trà.

Bành Viễn Chinh lên tiếng, rồi lại hướng sang Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm ân cần chào hỏi:

- Bác cả, chú ba!

Phùng Bá Đào nhẹ nhàng gạt đầu, còn Phùng Bá Lâm thì sắc mặt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh chạy đi tìm đồ pha trà. Tống Dư Trần đứng dậy, cười nói với Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh à, con đi nói chuyện với bác cả và chú ba đi, để bác làm cho.

- Vâng!

Bành Viễn Chinh ngồi trên ghế của Tống Dư Trần mới nãy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm cả hai sắc mặt đều phức tạp và âm trầm. Đối với tình trạng của Bành gia, bọn họ tuy rằng đã sớm có tư tưởng chuẩn bị, nhưng khi đến Bành gia, bọn họ mới biết cuộc sống của hai mẹ con Bành Viễn Chinh khổ hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Dù sao cũng là ruột thịt với nhau, đối với vợ con của em trai, anh trai mình như thế, hai người trong lòng đều cảm thấy rất khó chịu.

Nhất là Phùng Bá Lâm, cảm xúc bài xích Bành Viễn Chinh trước kia cũng bởi vì vậy mà tiêu tan vài phần.

66. Chương 66: Chị Là Công Thần Của Phùng Gia Chúng Ta

Bành Viễn Chinh ra ngoài tìm một quán ăn, mua một số món ăn mang về nhà, người một nhà đoàn tụ với nhau ăn bữa cơm chiều. Vốn là định ra ngoài ăn, nhưng bởi vì Mạnh Lâm đi lại không tiện nên Phùng Bá Đào ở nhà dùng cơm.

Tống Dư Trần và Phùng Thiển Như cùng Mạnh Lâm ở trong phòng tùy tiện ăn một chút gì đó rồi bắt đầu dọn dẹp. Mạnh Lâm tuy rằng xuất thân không cao quý như Tống Dư Trần, nhưng bà cũng có tu dưỡng của mình, nên rất hợp với Tống Dư Trần.

Hai người cá tính có chút giống nhau, đều rất ôn hòa và bao dung.

Bành Viễn Chinh, Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm đều ở trong phòng khách dùng cơm, không khí có chút nặng nề. Gắp được mấy miếng thịt kho tàu, Phùng Bá Lâm đột nhiên buông đũa, đi ra cửa gọi cấp dưới của mình đi mua hai bình rượu.

Một chiến sĩ rất nhanh đi mua hai bình rượu lưu hành hiện giờ mang vào. Phùng Bá Lâm lấy ra ba cái ly, rồi uống cạn một hơi ly rượu của mình.

Phùng Bá Đào bình thường không uống rượu, nhưng lúc này cũng im lặng nâng ly.

Bành Viễn Chinh khéo mắt nhìn di ảnh của ba mình, đôi mắt đỏ lên, cũng nâng ly uống cạn một hơi.

Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm hai người cũng không quan tâm Bành Viễn Chinh, không bao lâu sau thì hai bình rượu đã cạn.

Bành Viễn Chinh trong lòng hiểu được, hai vị bề trên này đang thương xót cho đứa em trai mất sớm của mình.

Phùng Bá Đào có tám phần men say, nhưng tính tình của ông vẫn luôn trầm ổn. Tại vị lâu năm ở địa vị cao của cơ quan nhà nước, nên rất giỏi che giấu và khống chế cảm xúc của mình, trong lòng tuy tình cảm kích động nhưng vẫn duy trì bề ngoài bình tĩnh.

Nhưng Phùng Bá Lâm xuất thân quân nhân, tuy rằng tâm tính của ông có hơi nhỏ nhen một chút, nhưng cũng có vài phần hào sảng, nhiệt huyết và kích động của quân nhân. Ông uống hết ly rượu, đột nhiên đứng dậy, đi vào phòng trong, sắc mặt đỏ lên, thân mình cúi xuống trước mặt Mạnh Lâm, nức nở nói:

- Chị dâu, cảm ơn chị. Anh trai của em chết sớm như vậy, một mình chị nuôi dưỡng Viễn Chinh thành người thật sự là không dễ dàng. Chị chính là đại công thần của Phùng gia. Em xin thay mặt ba mẹ cảm ơn chị.

Phùng Bá Lâm không ngờ nước mắt lại chảy ra.

Phùng Bá Đào trong phòng khách không khỏi xúc động thở dài.

Cũng là ruột thịt, nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Khi gặp mặt thì người đã không còn. Càng đến cái lứa tuổi như Phùng Bá Đào thì lại càng cảm thấy đau xót.

Mạnh Lâm đỏ mặt, có chút chân tay luống cuống:

- Chú ba à, chú đang làm gì vậy? Tôi...

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh lại đến văn phòng, sau khi được sự đồng ý của Cung Hàn Lâm, hắn lại trở về nhà. Kỳ thật thì lúc này hắn hoàn toàn có thể đi làm, Mạnh Lâm đã có Phùng Thiển Như và Tống Dư Trân chiếu cố, nhưng trong nhà có nhiều bề trên như vậy, hắn là con cháu phải ở nhà tiếp đãi.

Bành Viễn Chinh vừa mới vào cửa, Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm liền theo đằng sau. Nhà của Bành gia quá nhỏ, hai anh em cộng với cấp dưới của Phùng Bá Lâm đều ở nhà khác. Kỳ thật, với thân phận của Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm, nếu tin tức bọn họ đến Tân An lộ ra ngoài, thành phố khẳng định là phải tiếp đón.

- Bác cả, chú ba!

Bành Viễn Chinh cười, hô.

Phùng Bá Đào lại mỉm cười gật đầu.

Phùng Bá Lâm vỗ vai của hắn, trầm giọng nói:

- Viễn Chinh, vừa rồi chú và bác cả con có thương lượng với nhau, quyết định mời người của Mạnh gia ăn một bữa cơm, đem sự việc nói cho rõ ràng.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, đuôi lông mày nhướng lên.

Hắn không hiểu Phùng Bá Lâm như thế nào lại muốn mời Mạnh gia ăn cơm?

Phùng Bá Lâm và Phùng Bá Đào liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một tia hiểu ý.

Đối với người của Mạnh gia, hai anh em họ Phùng rất bất mãn. Trước khi đến Tân An, Phùng Bá Đào vốn nghĩ cậu của Bành Viễn Chinh dù gì cũng là Phó chủ tịch thành phố, gia đình Mạnh gia điều kiện không tồi, sao không giúp đỡ mẹ con Bành Viễn Chinh. Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Nhiều năm qua, mẹ con Bành Viễn Chinh không có qua lại với Mạnh gia, ngược lại còn bị khuất nhục và kỳ thị.

Mạnh Lâm đương nhiên sẽ không nói điều xấu về gia đình mẹ đẻ của mình, nhưng Tống Dư Trân qua vài ngày ở Tân An, bằng cặp mắt quan sát của mình, hơn nữa lại còn biểu hiện của Trương Mỹ Kỳ ở bệnh viện thì cũng đoán ra được tám chín phần.

Trên thực tế, Mạnh Lâm bị tai nạn xe cộ, anh em Mạnh gia không hề lộ diện thăm hỏi. Bà xã của Mạnh Cường xuất hiện thì cũng là vì cháu trai của bà ta. Điều này đã chứng minh hết thấy.

Thấy Bành Viễn Chinh có chút bất ngờ, Phùng Bá Đào liền giải thích một câu:

- Viễn Chinh à, là như thế này, bác và chú ba của con cảm thấy hai bên gia đình cũng là thông gia. Lúc này đến đây, bác và chú ba của con dù thế nào cũng phải gặp mặt Mạnh gia, xem như làm quen một chút.

Phùng Bá Đào lời nói rất hàm súc. Còn Phùng Bá Lâm thì mặc dù lúc trước không thích Bành Viễn Chinh, nhưng chung quy cũng là cháu trai. Nhớ đến hai mẹ con cháu mình phải chịu khuất nhục, ông trong lòng đã sớm tức giận, không khỏi lạnh lùng:

- Mẹ của con cần phải về thủ đô mấy tháng. Trước khi đi cũng phải chào hỏi hai cậu của con chứ. Đó là việc phải làm.

Nói xong, Phùng Bá Lâm thần nhiên gọi:

- Tiểu Ngụy!

Thượng úy tham mưu bộ tư lệnh tập đoàn quân, đồng thời cũng là thư ký của Phùng Bá Lâm là Ngụy Minh Quang liền bước vào, sống lưng thẳng tắp nói:

- Vâng, thưa tham mưu trưởng!

- Viễn Chinh, con hãy chỉ đường cho Tiểu Ngụy, bảo Tiểu Ngụy đến UBND thành phố đưa thiệp mời cho Phó chủ tịch Mạnh.

Phùng Bá Lâm phất tay nói:

- Chiều nay chúng ta xuất phát, giữa trưa sẽ dùng cơm với bọn họ.

- Chú ba, kỳ thật thì bình thường mẹ con con không lui tới.

Bà Viễn Chinh do dự nói.

- Không được, ba con mất đi, nhưng bác cả và chú vẫn còn. Phùng gia chúng ta là ai? Không thể thất lễ!

Phùng Bá Lâm cắn chặt răng, nghiêm mặt nói:

- Mau làm đi, đừng dồng dài.

- Vâng, thưa Tham mưu trưởng! Tôi lập tức đi ngay.

Ngụy Minh Quang kính cẩn nói.

Phùng Bá Lâm thì im lặng, không nói.

Bà Viễn Chinh bất đắc dĩ, phải leo lên xe cùng với Thượng úy Ngụy Minh Quang đến UBND thành phố. Bà Viễn Chinh không có xuống xe, mà ở trong xe chờ, nhìn theo bóng dáng cao ngất của Ngụy Minh Quang bước vào tòa nhà UBND thành phố, thì không khỏi âm thầm lắc đầu.

Là Phó chủ tịch thành phố Tân An, tuy rằng chỉ là một Phó chủ tịch bình thường, nhưng Mạnh Cường đâu phải ai cũng gặp được.

Tuy nhiên, Ngụy Minh Quang có kinh nghiệm giao tiếp với chính quyền ở cơ sở. Y đầu tiên là làm sáng tỏ thân phận của mình với văn phòng UBND, đưa cho đối phương chứng nhận sĩ quan của mình, nói mình phụng mệnh của Tham mưu trưởng tập đoàn quân Phùng Bá Lâm đến gặp Phó chủ tịch thành phố Mạnh có chuyện quan trọng.

Phùng Bá Lâm mặc dù nhậm chức cách thành phố Tân An 300km, ở Giao Châu, nhưng bởi vì Giao Châu là một đại quân khu, nơi đó có Phùng Bá Lâm đóng quân, cấp dưới tập đoàn quân còn có Pháo binh và Quân giới cho nên người của UBND thành phố không dám chậm trễ.

Thư ký của Mạnh Cường liền lập tức gọi điện thoại.

- Lãnh đạo, có người của bộ tư lệnh tập đoàn quân đến tìm ngài, nói là có chuyện quan trọng.

- Người của bộ tư lệnh tập đoàn quân? Tìm tôi để làm gì?

Mạnh Cường ngăn ra.

- Nói là gặp ngài để đưa thiệp mời.

Mạnh Cường kinh ngạc, trầm ngâm nói:

- Bảo người đó đến văn phòng của tôi.

67. Chương 67: Long Trời Lở Đất

- Tham mưu Ngụy, Phó chủ tịch thành phố Mạnh mời anh vào. Anh đi ra cửa, quẹo trái, văn phòng thứ nhất là của Phó chủ tịch thành phố Mạnh.

- Xin cảm ơn!

Ngụy Minh Quang cùng với thư ký Mạnh Cường bắt tay, sau đó bước ra khỏi phòng thư ký.

Ở cửa văn phòng Mạnh Cường, Ngụy Minh Quang dừng bước chân, sau đó bắt đầu gõ cửa.

- Mời vào!

Ngụy Minh Quang đẩy cửa bước vào, cách bàn làm việc của Mạnh Cường ba thước thì cúi chào thật nghiêm rồi cất cao giọng nói:

- Phó chủ tịch thành phố Mạnh, tôi là người của bộ tư lệnh tập đoàn quân Ngụy Minh Quang. Tôi chịu sự ủy thác của Tham mưu trưởng tướng quân Phùng Bá Lâm đặc biệt đến đưa thiệp mời cho Phó chủ tịch thành phố Mạnh.

Mạnh Cường nhướng mày, bỗng nhiên đứng dậy kinh ngạc nói:

- Tướng quân Phùng Bá Lâm?

Ngụy Quang Minh gật đầu rồi bước qua, hai tay đưa thiệp mời.

Mạnh Cường tiếp nhận, vừa mở ra thì ánh mắt lập tức ngưng lại, khóe miệng co rúm, sắc mặt khiếp sợ. Trong thiệp mời rõ ràng viết: Mời Mạnh Quân, Mạnh Cường đến tham dự bữa tiệc nhỏ. Kính mời toàn thể gia đình. Phó chủ nhiệm Ủy Ban Kế hoạch Quốc gia Phùng Bá Đào, Tham mưu trưởng tập đoàn quân Phùng Bá Lâm.

Mạnh Cường là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, làm sao mà không biết Phó chủ nhiệm của Ủy ban Kế hoạch quốc gia, cấp Bộ trưởng Phùng Bá Đào. Còn Phùng Bá Lâm quân hàm thiếu tướng, cũng tương đương với cán bộ cấp tỉnh bộ. Hai cán bộ cấp tỉnh bộ đột nhiên đến thành phố mời ông và anh trai Mạnh Quân dùng cơm. Điều này làm cho Mạnh Cường trong nhất thời không rõ phương hướng.

Quan trọng hơn, Mạnh Cường biết anh em Phùng Bá Đào là con trai của Phùng lão ở trung ương. Thân phận của họ cao quý đến dường nào. Mạnh Cường cảm xúc phập phồng, ngẩng đầu nhìn Ngụy Minh Quang, nhưng Ngụy Minh Quang không cho ông ta thời gian đặt ra câu hỏi, lại cúi chào rồi quay đầu ra ngoài.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, nhưng Mạnh Cường và Mạnh Quân cũng không dám sai hẹn. Người của Phùng gia ở thủ đô ra mặt mời, Mạnh Cường bất kể như thế nào cũng không thể không nể mặt. Hơn nữa, bọn họ không chỉ đến một mình mà còn đem toàn bộ gia đình đến khách sạn Tân An.

Mạnh Quân là người làm ăn, nên ăn mặc cũng tương đối tùy tiện một chút. Ông ta mang theo một cái bóp da, đầu đội mũ lưỡi trai, mặc chiếc quần bò màu lam, mặt đỏ, nhìn qua là biết thương nhân.

Còn vợ của ông ta là Hồ Ly Ly thì không cần phải nói. Cả người bà ta toát lên cái bộ dạng của những nhà giàu mới nổi ở thập niên 90, lại còn khoác chiếc áo choàng lông cừu.

Còn Mạnh Cường là cán bộ chính phủ, tất nhiên là phải mặc trang phục của lãnh đạo. Áo khoác nỉ màu đen, quần tây màu sẫm, giày da sáng bóng. Còn về phần Trương Mỹ Kỳ thì mặc một chiếc sườn xám màu sẫm.

Tại cổng chính khách sạn Tân An, Mạnh Quân dừng bước, nhìn Mạnh Cường, do dự nói:

- Lão Nhị, vô duyên vô cớ, sao người của Phùng gia lại mời chúng ta ăn cơm? Chú nói xem, có phải là lừa đảo hay không?

Mạnh Cường lắc đầu:

- Không đâu, cứ xem tình huống rồi nói sau.

Hai vợ chồng bốn người bước vào đại sảnh khách sạn Tân An. Lúc này Ngụy Minh Quang cùng với hai chiến sĩ cảnh vệ đã chờ sẵn. Ngụy Minh Quang mỉm cười bước đến, hướng Mạnh Cường cúi chào rồi nói:

- Phó chủ tịch thành phố Mạnh, Phó chủ nhiệm Phùng và Tham mưu trưởng Phùng đang chờ ngài ở phòng 302 lầu ba.

- Phó chủ tịch thành phố Mạnh, Mạnh tổng, xin mời theo tôi.

Nói xong, Ngụy Minh Quang xoay người dẫn đầu.

Ngụy Minh Quang đẩy cửa phòng 302, mỉm cười đứng sang một bên.

Mạnh Cường và Mạnh Quân giương mắt nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong đã có hai người đàn ông trung niên tướng mạo có chút giống nhau ngồi chờ. Một người khuôn mặt nghiêm túc, khí độ trầm ổn, còn một người mặc quân trang, trên vai có quân hàm ngôi sao sáng loáng.

Nhưng bên trong không chỉ có hai người đó. Mạnh Cường rất nhanh chóng phát hiện, trong phòng còn có hai phụ nữ và một người đàn ông. Hai người phụ nữ thì như hai mẹ con, còn người nam thì chính là người mà bọn họ luôn coi thường, con trai của Mạnh Lâm Bành Viễn Chinh.

Mạnh Cường biến sắc, bước chân ngưng lại. Còn Mạnh Quân thì trong lòng đánh bộp một tiếng, thầm nghĩ sao tên tiểu tử này lại ở đây?

Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm liếc nhìn nhau, rồi chậm rãi đứng dậy. Phùng Bá Lâm tiến lên một bước, thản nhiên nói:

- Phó chủ tịch Mạnh, Mạnh tổng, xin mời vào. Tôi là Tham mưu trưởng tập đoàn quân Phùng Bá Lâm. Còn đây là anh trai tôi, Phùng Bá Đào, công tác tại Ủy ban Kế hoạch quốc gia.

Mạnh Cường lúc này cố không suy xét về vấn đề của Bành Viễn Chinh. Ông ta nở nụ cười, kính cẩn bắt tay với Phùng Bá Lâm và Phùng Bá Đào:

- Chào ngài, Phó chủ nhiệm Phùng, Tham mưu trưởng Phùng.

Mạnh Quân cũng bước lên bắt tay với hai anh em Phùng gia.

Phùng Bá Đào thản nhiên cười:

- Mời ngồi, không cần khách sáo. Mọi người đều ngồi đi. Viễn Chinh, con cũng lại đây.

Tiếng gọi “Viễn Chinh” như một cú đâm vào đầu Mạnh Cường, còn Trương Mỹ Kỳ thì dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Bành Viễn Chinh, sắc mặt rất khó coi.

Sau khi chủ khách đều ngồi xuống, Phùng Bá Đào mỉm cười:

- Tôi xin giới thiệu một chút, đây là vợ của tôi, Tống Dư Trân, làm việc tại Ủy ban Nông nghiệp Quốc gia. Còn đây là con gái của tôi, Phùng Thiển Như, đang học khoa Lịch sử của trường đại học Kinh Hoa.

Phùng Bá Đào chỉ tay vào Bành Viễn Chinh đang ngồi bên cạnh Tống Dư Trân, dừng một chút rồi nói:

- Còn đây là cháu trai của tôi, Viễn Chinh, và là cháu họ ngoại của mọi người. Mọi người hẳn là đều quen biết nhau.

Bốn người Mạnh gia đều giống như bị điện giật, cả người sững sờ. Ngay cả Mạnh Cường là người chìm nổi nhiều năm trong chốn quan trường cũng có chút sợ hãi.

Cháu trai? Sao lại như thế?

Phùng Bá Đào nhìn Phùng Bá Lâm, Phùng Bá Lâm tiếp lời:

- Cha của Viễn Chinh, là người anh thứ hai bị thất lạc trong chiến tranh của tôi. Viễn Chinh chính là cháu đích tôn của Phùng gia. Thất lạc nhiều năm như vậy, bây giờ gia đình đoàn tụ, mặc dù anh hai không còn sống nữa, nhưng khi nhắc đến vẫn khiến người ta thương cảm.

- Lúc này đây, vì chị dâu xảy ra tai nạn, nên tôi và anh cả liền đến đây, chuẩn bị mang tro cốt của anh hai về lại thủ đô. Đồng thời để cho chị dâu ở lại thủ đô dưỡng bệnh một thời gian. Trước khi đi, tôi và anh cả chuẩn bị một bữa tiệc, cảm ơn mọi người nhiều năm như vậy đã chiếu cố hai mẹ con Viễn Chinh.

Lời của Phùng Bá Lâm nói ra, tuy rằng mỗi câu mỗi chữ đều cảm ơn, nhưng qua tai của Mạnh gia thì lại biến thành sự phẫn nộ và trào phúng.

Mạnh Cường và Mạnh Quân sắc mặt đỏ lên, môi run run không nói nên lời.

Mấy năm nay, bọn họ đối đãi như thế nào đối với mẹ con Bành Viễn Chinh, chỉ có thể dùng từ lạnh lùng và miệt thị để hình dung. Hai nhà hơn mười năm đều không qua lại, nên đồng nghiệp của Mạnh Lâm ở nhà máy rất ít người biết bà còn có anh trai là Phó chủ tịch thành phố.

Trương Mỹ Kỳ sắc mặt trắng bệch. Bà bất kể như thế nào cũng không ngờ, Bành Viễn Chinh lại như con gà đen mà biến thành phượng hoàng, trở thành cháu đích tôn của con nhà quyền quý. Bà lúc trước hay luôn mồm gọi Bành gia là thứ đồ quê mùa, nhưng dòng máu chảy trong người họ còn cao quý hơn bà gấp ngàn lần.

Lúc này, Trương Mỹ Kỳ cho dù là thiếu năng trí tuệ, cũng không khó mà hiểu rằng vì sao anh trai và cháu trai của bà lại ngã dưới tay Bành Viễn Chinh.

Trong lúc nhất thời, Trương Mỹ Kỳ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Phùng Bá Lâm quét mắt nhìn bốn người Mạnh gia, hàn quang trong mắt lóe lên rồi biến mất. Ông quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh rồi gật đầu:

- Viễn Chinh, con nói một câu, kính hai cậu của con một ly rượu.

68. Chương 68: Tôi Thay Mẹ Tôi Hỏi Các Người!

Bành Viễn Chinh im lặng không nói, đột nhiên khẽ thở dài. Bác Cả và chú Ba muốn mời anh em Mạnh Cường ăn cơm, hẳn không thích, thậm chí có thể nói là hết sức phản đối. Trong lòng hẳn, người của nhà họ Mạnh chỉ là người dưng không bao giờ qua lại. Nhưng hẳn biết, là đời thứ hai của Phùng gia, Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm có chủ ý của họ. Hơn nữa, lần này hai người đến, trên thực tế là để hai mẹ con Bành Viễn Chinh chính thức nhận tổ tiên. Một khi đã như vậy, Phùng gia và Mạnh gia không thể không gặp mặt.

Hơn nữa, còn có thể diện của Mạnh Lâm. Mạnh Lâm thủ tiết hơn mười năm, ngâm đắng nuốt cay một mình đem giọt máu của Phùng gia nuôi dưỡng nên người, Bành Viễn Chinh khỏe mạnh lớn lên, còn đứng đầu kỳ thi vào Đại học Kinh Hoa, trường đại học hàng đầu cả nước, đủ thấy sự nỗ lực và hy sinh của Mạnh Lâm. Ở trong lòng hai anh em Phùng Bá Đào, Mạnh Lâm chính là người có công với Phùng gia. Nói cách khác, về mặt tình cảm, Phùng gia mắc nợ Mạnh Lâm.

Cho nên, Phùng Bá Đào quyết định gặp mặt anh em Mạnh Cường. Chưa nói tới việc tăng cường qua lại giữa hai bên thông gia, nhưng ít ra, cũng nói cho người nhà họ Mạnh biết, con trai của Mạnh Lâm là dòng dõi Phùng gia, không làm xấu mặt Mạnh gia!

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, cầm chén rượu trong tay, nhẹ nhàng nói:

- Đã nhiều năm như vậy, kể từ khi tôi bắt đầu biết ghi nhớ đến nay, đây là lần đầu tiên ngồi ăn cơm cùng với bề trên của Mạnh gia.

Những lời này của Bành Viễn Chinh vừa thốt ra, mặt hai anh em Mạnh Cường và Mạnh Quân đỏ bừng, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

- Trước đây, lúc cha mẹ tôi kết hôn, Mạnh gia đồng ý, bởi vì lúc ấy cha tôi khỏe mạnh cường tráng, có xuất thân tốt, giác ngộ cao. Vì mẹ tôi và Mạnh gia, trong mười năm loạn lạc thời đó, cha tôi liên tục bị phê bình, đấu tố, bị hành hạ, tra tấn. Nhưng ba tôi chưa bao giờ đồng ý ly hôn với mẹ, luôn kiên trì giữ vững đạo nghĩa vợ chồng.

Ban đầu Mạnh gia là phái bị phê bình, đấu tố; tôi còn nhớ rõ, mỗi ngày cha mẹ tôi chỉ ăn một chút cơm, tiết kiệm đồ ăn để đưa đến Mạnh gia. Có một buổi tối, vì đưa cơm đến Mạnh gia, đã bị Hồng Vệ Binh (1) chặn lại, ra sức đánh một hồi, mẹ tôi nói, đó là trận đòn khiến cha tôi mang bệnh đến tận lúc chết.

Khi cha mất, tôi chỉ mới sáu tuổi. Về sau Mạnh gia lại được phục hồi, lại thành những người thượng lưu trong xã hội, mà bắt đầu khinh thường công nhân. Cảm thấy mẹ tôi lấy một công nhân bình thường là rất mất mặt, ông ngoại bèn ép mẹ tôi tái giá. Thật ra, lúc ấy mẹ tôi còn trẻ, có tái giá cũng là chuyện bình thường, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn ủng hộ mẹ tôi tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình. Nhưng, điều khiến mẹ tôi không thể chấp nhận, đó là ông ngoại buộc mẹ tôi phải bỏ tôi.

Mẹ tôi không đồng ý. Từ đó, Mạnh gia liền cắt đứt quan hệ với mẹ tôi, hơn mười năm không lui tới. Thật ra thì cũng không sao cả, đã tới mức như vậy, thì lui tới làm cái gì? Nhưng khổ cho mẹ tôi. Nhiều năm

như vậy ngậm đắng nuốt cay, một mình đơn độc, vất vả ngược xuôi cũng chỉ có một mình. Tôi phải cảm tạ Mạnh gia, vì đã mang tới cho tôi một người mẹ vô cùng vĩ đại như vậy, thật sự cảm ơn!

Bành Viễn Chinh rất bình tĩnh, trên khuôn mặt hần mặc dù không có một chút dao động nào, nhưng hai hàng nước mắt cứ lặng lẽ tuôn rơi, bàn tay nắm chặt chén rượu hơi run rẩy, hần hướng về phía bốn người Mạnh Cường, Mạnh Quân, nâng chén. Bành Viễn Chinh uống một hơi cạn sạch.

Hai anh em Mạnh Cường sắc mặt phức tạp, im lặng nâng chén, cũng uống một hơi cạn sạch. Giờ phút này, trong lòng họ không chỉ có sự hổ thẹn, mà còn ngập tràn cảm giác hoang mang và sợ hãi.

Bành Viễn Chinh là cháu đích tôn đời thứ ba của Phùng gia quyền lực ngất trời ở Thủ đô, em gái Mạnh Lâm cũng biến thành con dâu nhà quyền quý, em rể quê mùa Bành Ngọc Cường không ngờ lại là con trai nối dõi của dòng họ Phùng quyền quý!

Một khi Phùng gia muốn truy cứu những gì Mạnh gia đã làm trong quá khứ, hai anh em Mạnh Cường, Mạnh Quân đứng là không dám tưởng tượng điều gì sẽ chờ đón Mạnh gia.

Bành Viễn Chinh lại phát phát tay, một chiến sĩ cảnh vệ đứng cạnh Phùng Bá Lâm vội bước tới rót đầy cho hần và anh em Mạnh Cường.

Bành Viễn Chinh lại giơ chén lên, giọng trở nên lạnh như băng:

- Tôi còn có mấy lời muốn nói. Các người khinh thường tôi và cha tôi, tôi không quan tâm. Bởi vì tình đời ấm lạnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nhưng, mẹ tôi là em cùng một mẹ sinh ra của các người, không ngờ các người lại nỡ nhẫn tâm làm cho bà phải chịu nhục nhã. Đây là điều khiến tôi không thể chấp nhận! Mẹ tôi bị tai nạn xe, Mạnh gia không ai tới thăm, cũng chẳng quan tâm. Các người tới, là để giải vây cho cháu trai, cho cái tên khốn kiếp Trương Khải, đừng phải mẹ tôi mà bỏ chạy không cứu người!

Nếu các người đã không xem mẹ tôi là người một nhà, như vậy, trong lòng tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không coi Mạnh gia là người một nhà! Cho nên, chén rượu này, tôi thay mẹ tôi uống. Tôi cũng thay mẹ tôi hỏi các người một câu: rốt cuộc, mẹ tôi làm sai cái gì?! Nuôi dưỡng cốt nhục mình sinh ra, là sai sao? Như thế là làm xấu mặt Mạnh gia sao? Dựa vào cái gì, các người đối xử với mẹ tôi như vậy?!

Bành Viễn Chinh buông chén rượu rót bịch xuống bàn, vô cùng kích động.

Tổng Dư Trần sâu kín thở dài, vỗ vỗ bả vai Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, trong lòng có uất ức, nói ra là tốt rồi, đừng quá kích động.

Bốn người Mạnh gia bị Bành Viễn Chinh nói tới tấp, á khẩu không trả lời được, xấu hổ vô cùng.

Sắc mặt Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm rất khó coi.

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, lấy lại bình tĩnh, đứng dậy nhìn Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm mỉm cười:

- Bác trai, bác gái, chú Ba, cháu về xem mẹ thế nào, mọi người cứ thông thả ăn.

Nói xong, Bành Viễn Chinh rời đi.

Phùng Thiên Như do dự một chút, rồi đứng dậy đuổi theo.

Bành Viễn Chinh vừa đi, không khí trong phòng lặng lẽ một cách nặng nề. Phùng Bá Đào trầm ngâm không nói, sắc mặt Phùng Bá Lâm xúc động pha lẫn phần nộ, mà bốn người Mạnh gia thì xấu hổ, ngồi không yên.

Thật lâu sau, Tổng Dư Trần chủ động lên tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc.

Chung quy, bà nghĩ đến thể diện của Mạnh Lâm, cười nói:

- Phó chủ tịch thành phố Mạnh, chuyện là thế này, ông cụ nhà chúng tôi hạ lệnh, lần này nhà chúng tôi muốn đem tro cốt của chú Hai về Thủ đô an táng, để chú Hai được lá rụng về cội. Đồng thời, cũng để Mạnh Lâm đi Thủ đô an dưỡng một thời gian....Chiều nay chúng tôi sẽ khởi hành ngay. Hôm nay chúng tôi đặc biệt mời các vị đến, để nghe ý kiến của các vị.

Mạnh Cường lúng túng gượng cười:

- Rất tốt, chúng tôi đồng ý. Có gì cần chúng tôi hỗ trợ gì không?

Phùng Bá Lâm trầm giọng nói chen vào:

- Không cần, nhưng tôi hy vọng, khi chuyển tro cốt của anh tôi, người của Mạnh gia có thể có mặt, đưa tiễn anh tôi. Ở Tân An, anh tôi cũng không còn ai khác.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Mạnh Quân cười, liên tục đáp ứng.

...

Hai giờ chiều. Một chiếc xe cứu thương của bệnh viện quân đội từ Thủ đô đến thành phố Tân An, có một bác sĩ và hai y tá đi kèm. Vì lo lắng cho Mạnh Lâm, chân bà có mấy chỗ gãy, não bị chấn động còn chưa bình phục hẳn, cử động không tiện, đi đường dài sẽ rất mệt mỏi, cho nên Phùng Bá Đào liên hệ với bệnh viện ở Thủ đô, để bệnh viện phái xe cứu thương đến chở Mạnh Lâm đi.

Xe cứu thương đến khu cư xá của nhà máy cơ khí đón Mạnh Lâm, sau đó tất cả mọi người còn lại đi trên mấy chiếc xe khác, cùng chạy đến nhà tang lễ.

Tro cốt của Bành Ngọc Cường vẫn gửi ở phòng giữ tro cốt của nhà tang lễ, một năm phải đóng một trăm tệ tiền quản lý. Phùng gia quyết định cử hành một nghi thức ngắn gọn ở nhà tang lễ, sau đó đem tro cốt của Bành Ngọc Cường đi Thủ đô an táng. Đương nhiên, mộ ở Thủ đô đã được xây xong trước rồi.

Bởi vì cha mẹ nuôi của Bành Ngọc Cường là người nơi khác đến, lại không có con cái, chỉ có Bành Ngọc Cường là con nuôi. Bởi vậy, sau khi họ mất, thân thuộc của Bành Viễn Chinh ở Tân An thật sự không có ai. Nếu xét về thân thích, cũng chỉ có Mạnh gia.

Vào nhà tang lễ, lòng Mạnh Lâm khá đau buồn, vẫn nằm trên xe cứu thương, cùng với Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như. Còn Bành Viễn Chinh với sự dẫn dắt của hai bậc chú bác của Phùng gia, đi thực hiện các thủ tục cần thiết, rồi đến bái tế cha mẹ nuôi của Bành Ngọc Cường, biểu lộ sự cảm kích của Phùng gia đối với hai người.

Nhà tang lễ có sáu đại sảnh vĩnh biệt, là nơi người nhà của người chết cử hành nghi thức vĩnh biệt người chết, Phùng gia thuê một phòng. Hũ tro cốt của Bành Ngọc Cường đặt ở giữa, phía trên là di ảnh của ông, hai bên là vòng hoa.

Tuy nhiên, người tham gia nghi thức quá ít, ngoại trừ ba người Bành Viễn Chinh ra, cũng chỉ có bốn anh em vợ chồng Mạnh Cường. Theo yêu cầu nghiêm khắc của Phùng lão, Phùng gia không làm kinh động đến địa phương.

Bởi vậy, so với đại sảnh kẻ càn vang lên tiếng nhạc buồn não nuột, người viếng không dứt, bên này có vẻ hơi lạnh lẽo và vắng vẻ.

(1) Hồng Vệ Binh: Hồng Vệ Binh là hàng trăm triệu thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục đến mức cuồng nhiệt, tôn sùng chủ nghĩa Mác-Lê và tư tưởng Mao tới mức có thể xúc phạm, chửi bới, hành hạ, đầy đoạ, thậm chí giết chóc, bất cứ ai dám tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với những nội dung chính trị được Đảng Cộng sản Trung Quốc giảng dạy

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng Vệ Binh được Mao Trạch Đông dung dưỡng, sử dụng đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục và chết tức tưởi. Trong chiến dịch “Bốn dọn dẹp” và tiêu diệt “Bốn cái cũ”, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị phá hủy. (Mời các bạn tìm hiểu thêm ở đây, dù vẫn còn sơ lược, để thấy khi bị “nhồi sọ” bởi những giáo điều cực đoan, con người ta có thể mù quáng, manh động, và tàn bạo một cách ngu xuẩn đến mức nào!

69. Chương 69: Bái Tế - Khiếp Sợ

Một chiếc Audi màu đen nhanh như chớp chạy vào nhà tang lễ. Không đợi xe dừng hẳn, Tống Quả và cha, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tống Bính Nam nhảy xuống xe.

Tổng Bính Nam luôn theo dõi chặt chẽ động tĩnh bên phía Bành gia. Khi ông ta biết Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm đích thân đến Tân An, còn đưa Mạnh Lâm xuất viện về Bành gia, Tổng Bính Nam vô cùng kinh ngạc, chẳng hiểu tại sao.

Nhưng rồi, bất chợt ông ta bình tĩnh. Tất cả mọi chuyện đủ để nói lên, hóa ra cha Bành Viễn Chinh chính là con trai thứ hai của Phùng lão đã bị thất lạc thời chiến tranh kháng Nhật! Thì ra là thế! Rốt cuộc, lý do vì sao Phùng gia quan tâm đặc biệt đến Bành Viễn Chinh, đã có câu trả lời.

Tổng Quả báo tin Phùng gia muốn cử hành nghi thức ngắn gọn ở nhà tang lễ, đưa tro cốt của cha Bành Viễn Chinh về Thủ đô. Tổng Bính Nam do dự một lát, rồi lập tức quyết định đích thân đến bái tế một phen. Tuy Phùng gia chưa chắc đã vui khi có người ngoài tham dự, nhưng Tổng Bính Nam vẫn muốn chủ động bày tỏ một chút.

Phùng Bá Đào có ơn đối với ông ta, Phùng Bá Đào đến Tân An, về tình về lý, ông ta đều nên đến thăm hỏi. Lúc này, là một cơ hội rất đúng lúc.

Cha con Tổng Bính Nam mặc âu phục toàn một màu đen, Tổng Quả lấy từ sau xe một vòng hoa gấp, mở ra, cầm bằng hai tay, cùng Tổng Bính Nam đi vào đại sảnh.

Bành Viễn Chinh thấy Tổng Bính Nam và Tổng Quả đến, tuy hơi bất ngờ nhưng cũng nằm trong ý liệu của hắn.

- Viễn Chinh, tôi và cha tôi đến bái tế chú Bành.

Tổng Quả cung kính đặt vòng hoa xuống, sau đó bắt tay Bành Viễn Chinh, khéo mắt lướt qua người Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm.

- Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Tổng Quả đi tới trước di ảnh của Bành Ngọc Cường vái một vái thật sâu.

Vừa mới rảo bước tiến vào đại sảnh, người đầu tiên Tổng Bính Nam nhìn thấy là Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm, rồi đến bốn anh em, vợ chồng Mạnh Cường, Mạnh Quân. Người nhà Mạnh gia thần sắc kính cẩn, lặng lẽ đứng phía sau anh em Phùng Bá Đào, hơi cúi đầu.

Tổng Bính Nam vừa đi nhanh về phía Phùng Bá Đào, vừa thăm kinh ngạc trong lòng: Mạnh Cường sao cũng đến đây? Chẳng lẽ hắn cũng có quan hệ với Phùng gia? Không thể nào!

Mạnh Cường cũng thấy Tổng Bính Nam. Tuy nhiên, đối với Mạnh Cường, việc Tổng Bính Nam đến bái tế cha Bành Viễn Chinh là chuyện bình thường, Tổng Bính Nam vốn là cán bộ Ủy ban Kế hoạch Quốc gia, cấp dưới của Phùng Bá Đào, đến viếng em trai Phùng Bá Đào cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

- Chủ nhiệm Phùng! Lãnh đạo!

Tổng Bính Nam kính cẩn chào hỏi Phùng Bá Đào. Phùng Bá Đào thở ra, gật đầu nói:

- Tiểu Tổng, sao cậu cũng tới đây? Thôi, cũng tốt...Sau này Viễn Chinh còn phải công tác ở thành phố của cậu, cậu giúp tôi quản nó một chút, đừng để nó đi sai đường!

- Xin lãnh đạo yên tâm, tuy đồng chí Viễn Chinh còn trẻ tuổi, nhưng đối nhân xử thế trầm ổn, độ lượng, có tiếng tốt trong cơ quan, năng lực công tác cũng rất tốt.

Tổng Bính Nam liên tục gật đầu đáp ứng.

- Đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, ông cụ có ý kiến, không muốn để lộ ra bên ngoài, cậu đến thì đến, nhưng đừng làm kinh động ra.

Phùng Bá Đào thần nhiên nói, ánh mắt uy nghiêm đồng thời liếc qua mấy người Mạnh gia.

Mấy người Mạnh Cường, Mạnh Quân vội gật đầu không ngừng, Phùng Bá Đào nói ra ý của Phùng lão, anh em Mạnh Cường nào dám vi phạm, về thân phận của Bành Viễn Chinh, họ không dám lộ ra một chút tin

tức nào. Mà trên thực tế, lúc này họ không dám dẫn theo con cái đến đây, chính là vì sợ nhiều người biết sẽ khó giữ bí mật, miệng mồm mà không kín, lại mang phiền phức đến cho Mạnh gia.

Ánh mắt ngờ vực của Tống Bính Nam rọi về phía Mạnh Cường. Dường như nhận ra vẻ nghi hoặc của ông ta, Phùng Bá Đào thản nhiên mỉm cười:

- Tiểu Tống này, Phó chủ tịch thành phố Mạnh của cậu, là cậu ruột của Viễn Chinh!

Tống Bính Nam nhướng mày, kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Bà Viễn Chinh không ngờ là cháu của Mạnh Cường? Ông ta đã xem qua hồ sơ của Bà Viễn Chinh, phần quan hệ họ hàng không có tên Mạnh Cường. Nhưng Phùng Bá Đào nói như vậy, thì phải là sự thật. Về phần có ẩn tình gì đó, Phùng Bá Đào không muốn giải thích, mà cũng không thể giải thích. Tống Bính Nam cũng không thể hỏi.

Mạnh Cường miễn cưỡng tới bắt tay với Tống Bính Nam:

- Trưởng ban Tống.

Ánh mắt sắc sảo của Tống Bính Nam lướt nhanh qua vẻ mặt xấu hổ của Mạnh Cường, mơ hồ đoán được phần nào, bèn kiêu ngạo bắt tay Mạnh Cường.

Về mặt ngưng trọng, Tống Bính Nam tới trước di ảnh của Bà Ngọc Cường cúi đầu thành kính. Phái sau ông ta là anh em Mạnh Cường, Mạnh Quân. Hai người cúi người thật thấp, thật lâu. Không biết là xuất phát từ sự hổ thẹn hay là cố ý làm cho Phùng Bá Đào thấy.

Hoặc cũng có thể là có cả hai...

Nghi thức hoàn tất, Bà Viễn Chinh về mặt đau buồn ôm hũ tro cốt của cha ra khỏi đại sảnh, Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm theo sát phía sau, kế tiếp là cha con Tống Bính Nam và đám người Mạnh gia.

Ở một đại sảnh gần đó, đang diễn ra tang lễ của một cán bộ nhà máy cơ khí Tân An. Tào Đại Bằng dẫn đoàn Đảng ủy và Công đoàn cùng với nhân viên đến viếng xong, ra khỏi đại sảnh, liếc mắt nhìn thấy Bà Viễn Chinh ôm hũ tro cốt đi ngang, phía sau là mấy người.

Ông ta không biết anh em Phùng Bá Đào, nhưng nhận ra Tống Bính Nam và Mạnh Cường.

Ông ta biến sắc, há to miệng, dừng bước, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tống Bính Nam, Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, hai lãnh đạo thành phố xuất hiện ở nhà tang lễ, xem ra là tham dự nghi thức chuyển tro cốt cha của Bà Viễn Chinh.

Trong lòng đầy nỗi khiếp sợ, Tào Đại Bằng lập tức nhớ tới việc cho Mạnh Lâm nghỉ việc và thái độ mạnh mẽ, cứng rắn của Bà Viễn Chinh, trong lòng chột chột dạ, mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ mất một cơ hội.

Thấy Tống Bính Nam và đám người Mạnh Cường một mực cung kính tiễn bước Bà Viễn Chinh và hai người đàn ông trung niên kia, lại thấy cả ba người lên mấy chiếc xe mang giấy phép Thủ đô và quân đội, cùng với chiếc xe cứu thương chạy như bay đi, Tào Đại Bằng lưỡng lự một chút, rồi đi nhanh về phía Tống Bính Nam và Mạnh Cường.

- Trưởng ban Tống, Chủ tịch thành phố Mạnh, sao đúng lúc vậy? Ở đây lại gặp được hai vị lãnh đạo!

Tào Đại Bằng cười, chủ động chào hỏi.

Tống Bính Nam cười cười, bắt tay Tào Đại Bằng, sau đó gạt đầu một cái, liền lên xe Tống Quả chạy đi.

Về phần Mạnh Cường, giờ phút này tiễn bước người nhà họ Phùng, tuy như trút được gánh nặng, nhưng sự bất an trong lòng cũng không giảm. Trong lòng ông ta hiểu rõ, nếu Phùng gia sinh ra ác cảm với Mạnh gia, tiền đồ chính trị của ông ta cũng sẽ chấm dứt.

Mạnh Cường gượng cười, cũng bắt tay Tào Đại Bằng, sau đó không nói một lời, quay đầu lên xe.

Tào Đại Bằng nhú mày, đứng trầm ngâm tại chỗ. Một nhân viên nhà máy cơ khí đi tới, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tào, chúng ta đi chứ?

- Đi!

Đột nhiên Tào Đại Bằng vung tay lên, đi nhanh về phía chiếc xe của mình.

Buổi chiều, khi sắp tan tầm, tổ công tác của Cục công nghiệp cơ khí tỉnh - cơ quan chủ quản của nhà máy cơ khí Tân An đột nhiên chạy tới nhà máy, do Phó Bí thư Đảng ủy, Phó cục trưởng Mã Phiêu Nguyên dẫn đầu. Sau khi tổ công tác đến nhà máy, lập tức yêu cầu Đảng ủy nhà máy cơ khí tạm thời dừng kế hoạch giảm biên chế đợt đầu lại, đề xuất đổi kế hoạch thực hiện giảm biên chế và bố trí chức vụ của nhà máy, chờ tiến hành xét duyệt lại toàn bộ.

Tào Đại Bằng thất kinh. Cấp trên phái tổ công tác đến, bảo tạm dừng công tác giảm biên chế, còn muốn tiến hành kiểm tra, có nghĩa là không hài lòng với công tác giảm biên chế tăng hiệu suất của nhà máy, mà người phụ trách công tác này, là Tào Đại Bằng, đồng nghĩa lãnh đạo không hài lòng về công tác của Tào Đại Bằng.

Kế tiếp, Mã Phiêu Nguyên đại diện Đảng ủy Cục của tỉnh, tổ chức nói chuyện với Tào Đại Bằng, chỉ ra hoạt động giảm biên chế, tăng hiệu suất và chấp hành chính sách của cấp trên của nhà máy cơ khí Tân An là nóng vội, có hành vi vi phạm quy định và mờ ám, đề xuất phải nghiêm túc phê bình đối với việc này.

70. Chương 70: Cháu Đích Tôn Của Phùng Gia

Đoàn xe của Phùng gia chạy một cách thông thả.

Đây là do Phùng Bá Đào yêu cầu. Khi đoàn xe sắp tiến vào khu vực tỉnh Giang Bắc thì trời đã chạng vạng. Phùng Bá Lâm đã sắp xếp trước, mọi người ở lại một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe vẫn chạy với tốc độ như ngày hôm qua.

Đến 1h30 chiều, khi vào đến địa phận thủ đô thì đoàn xe chạy thẳng đến khu nghĩa địa cách mạng.

Tại cổng nghĩa địa, vợ chồng Phùng lão cùng với một số nhân viên công tác, vợ chồng con cái Phùng Bá Hà, vợ chồng con cái Phùng Bá Lâm, toàn bộ đều mặc màu đen, trước ngực đeo hoa tang, nghênh đón tro cốt của Bành Ngọc Cường.

Bởi vì nguyên nhân đặc biệt, Phùng lão khiêm tốn xử lý việc tư của gia đình mình. Bởi vì một khi công khai thì người đến phúng viếng sẽ rất đông, từ đó khiến cho giới truyền thông mãnh liệt chú ý.

Phùng lão luôn luôn khiêm tốn, không muốn để việc tư của mình ảnh hưởng đến toàn bộ mọi người.

Cho nên, hôm nay có mặt, ngoại trừ một số nhân viên công tác đặc biệt bên cạnh Phùng lão, thì chỉ có người nhà.

Bành Viễn Chinh ôm bình tro cốt của cha, chậm rãi đi đến. Phùng lão nét mặt uy nghiêm đã bắt đầu rơi lệ, còn Phùng thái thái thì đã sớm khóc không thành tiếng, đang được con gái Phùng Bá Hà và con dâu Trương Lam đỡ bên cạnh.

- Ông nội!

Bành Viễn Chinh lên tiếng.

- Ủ, cháu nội của ông!

Phùng lão gật đầu, rồi lại hướng Phùng Bá Đào nói:

- Lão Đại, vợ của lão Nhị đâu?

Phùng Bá Đào mỉm cười, phía sau, Phùng Thiển Như đang giúp đẩy xe lăn Mạnh Lâm đến. Phùng lão tiến về phía trước một bước, khóe miệng run lên.

- Ba....!

Mạnh Lâm hai mắt sưng đỏ, nhẹ nhàng gọi.

Phùng lão lại gật đầu, cúi người nhìn vào đôi chân bị thương của Mạnh Lâm, đau thương nói:

- Tiểu Mạnh, mấy năm nay cực khổ cho con. Ba hẳn là phải cảm ơn con, vì đã có công nuôi lớn Viễn Chinh cho Phùng gia chúng ta.

- Ba, đây là trách nhiệm mà con phải làm.

Mạnh Lâm rút cuộc không khống chế được, nước mắt như mưa. Suốt dọc đường đi, Mạnh Lâm vừa thương cảm vừa vui mừng, vì chồng mình cả đời gập gềnh, không có một ngày hạnh phúc. Cũng may khi ông ấy chết rồi nhưng vẫn có thể nhận thức tổ tông, có thể nhắm mắt dưới cửu tuyền.

Tuy rằng chỉ có người của Phùng gia nhưng nghi thức giản lược mà trịnh trọng.

Bành Viễn Chinh đứng trước khối bia mộ mới tinh trong cơn gió lạnh đang gào thét, trong lòng thương cảm không thể dùng lời để hình dung. Nếu cha còn sống thì sẽ còn hạnh phúc đến cỡ nào.

Trên tấm bia mộ, Bành Ngọc Cường được ghép với họ Phùng, phía bên phải còn dành ra một khoảng đất trống. Đây là dựa theo truyền thống của gia tộc, cấp cho Mạnh Lâm một chỗ. Nói cách khác, sau này khi Mạnh Lâm chết đi, sẽ được chôn chung với chồng.

Bởi vậy, cha con Bành Viễn Chinh đã được chính thức nhận tổ tông, trở thành một hệ của Phùng gia ở thủ đô.

Gió bắc thổi phần phật trên đỉnh núi Hoàng Diệp, không khí xuống cực thấp.

Khi sắp đến hoàng hôn, Phùng lão cùng với Bành Viễn Chinh chậm rãi dọc theo đường núi đi xuống.

- Ông nội!

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Phùng lão dừng bước, quay đầu lại nhìn cháu nội của mình, thở dài nói:

- Viễn Chinh, từ nhỏ con đã rất độc lập và kiên cường. Ông nội cảm thấy rất cao hứng. Ông nội kỳ thật cũng hy vọng con có thể đi được con đường của mình, dốc sức làm ra một mảng trời cho riêng mình. Trên thực tế, điều này đối với tiền đồ của con rất có lợi.

Phùng lão lời đầy thâm ý, nói đến đây thì tạm dừng một chút, cấp cho Bành Viễn Chinh thời gian để tiếp thu.

Bành Viễn Chinh tạm thời không muốn công khai thân phận, Phùng lão cũng rất ủng hộ. Nếu công khai thân phận, thì quang sáng là con cháu cách mạng ba đời hiển nhiên là chói mắt, nhưng nó chỉ là hiển hách nhất thời, bất luận kế thừa vinh quang tổ tông sẽ không tồn tại lâu. Phùng lão còn sống thì tốt, nhưng Phùng lão mất đi thì làm sao?

Mặt khác, với thân phận con cháu cách mạng ba đời, đối với con đường làm quan ban đầu của Bành Viễn Chinh khẳng định là trợ lực rất lớn. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh còn muốn đi xa hơn, vững chắc hơn thì điều này sẽ có sự ràng buộc vô hình. Ở giữa đề cập đến sự phức tạp, huyền ảo nên Phùng lão chỉ có thể chỉ điểm nhiều đó.

- Đường núi rất dài, ông nội hy vọng con có thể đi được cao hơn, xa hơn. Ngày sau có thể đứng được ở chỗ cao nhất.

Phùng lão thanh âm già nua nhưng lại rất êm ái:

- Ông nội tuổi đã lớn rồi, Phùng gia sau này còn phải trông cậy vào các cháu. Ông nội đối với cháu hy vọng rất lớn.

- Cháu hiểu rồi, thưa ông nội!

- Kỳ thật, ông nội lúc này đây tính cho cháu trở về. Nhưng nếu cháu có suy nghĩ của chính mình thì ông cũng không ép buộc. Nhưng cháu nhất định phải nhớ kỹ, cháu mặc kệ là ở đâu thì cũng đều là cháu của ông. Cháu đích tôn của Phùng gia, làm người làm việc đều phải quang minh chính đại, không thể làm mất mặt gia tộc.

- Càng không thể dùng danh tiếng của ông nội để làm điều xằng bậy. Chúng ta không phải là gia đình bình thường, nhất định phải quang minh chính đại. Một chút vấn đề cũng không được để xảy ra. Thế hệ ông đã dành lấy giang sơn này không hề dễ dàng. Hy vọng các cháu tuổi trẻ có thể quý trọng cơ hội, vì quốc gia và dân tộc mà làm việc.

Phùng lão thanh âm rất nghiêm túc:

- Cháu cũng vậy, mà Viễn Hoa cũng vậy, bao gồm Thiên Như, Lâm Lâm và Hải Nam, ông đối với các cháu yêu cầu rất nghiêm. Ông không hy vọng con cháu của ông sẽ ở bên ngoài ý thể hiếp người, khiến dân chúng phải oán trách.

- Cháu mới tiến vào quan trường, đạo lý lớn ông không dám nói. Chỉ nói với cháu ba câu thôi, cháu nhất định phải nhớ kỹ trong lòng. Thứ nhất, không được tham lam, làm ô nhục nề nếp của Phùng gia. Thứ hai, không được kết bè kết phái, lấy việc công làm việc tư. Thứ ba, hãy làm việc thật sự, không cần học theo thói quan trường lộn xộn gì đó.

- Vâng, thưa ông nội, cháu nhớ kỹ rồi.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Phùng lão thở phào một cái:

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi. Mẹ con cứ ở lại thủ đô, chờ qua tết âm lịch rồi nói sau. Cháu ở lại Tân An một mình, cũng nên biết chăm sóc bản thân mình.

Cách đó không xa, con trai Phùng Bá Lâm Phùng Viễn Hoa trở mắt nhìn ông nội và Bành Viễn Chinh bước đi nói chuyện cùng nhau, thần thái thân mật. Phùng lão đối với đứa cháu Bành Viễn Chinh này rất coi trọng, ai cũng có thể nhìn ra. Phùng Viễn Hoa chỉ biết ghen tỵ ở trong lòng, chứ không dám biểu lộ ra ngoài.

Phùng Viễn Hoa cảm thấy rất ghen ghét. Y là cháu ruột của Phùng gia. Bành Viễn Chinh là con của chú hai, nhưng y là đứa cháu ông nội nhìn thấy lớn lên từ nhỏ, lại không bằng một đứa cháu vừa mới nhận lại.

Phùng Bá Lâm chú ý đến cảm xúc thay đổi của con trai. Ông ho khan hai tiếng, đi qua vỗ vai Phùng Viễn Hoa. Trải qua sự việc ở Tân An, ông ta đối với Bành Viễn Chinh không còn bài xích nữa. Ngược lại, ông cảm thấy Bành Viễn Chinh từ nhỏ đến lớn đã phải chịu khổ cực, hai mẹ con nương tựa sống vào nhau không dễ dàng gì. Phùng gia đối với Bành Viễn Chinh bồi thường lại một chút cũng là theo lý phải làm.

Phùng Viễn Hoa ngẩng đầu nhìn cha mình. Phùng Bá Lâm lại hạ giọng:

- Tiểu tử, ba cảnh cáo con, Viễn Chinh là anh của con, nhớ kỹ, Viễn Chinh vĩnh viễn là anh của con.

Thái độ của cha khiến cho Phùng Viễn Hoa khiếp sợ. Y cảm giận quay đầu đi nơi khác, dùng sức đá văng một cục đá.

Phùng Bá Lâm im lặng. Tuy nhiên, ông cũng không để trong lòng. Phùng Viễn Hoa là đứa chưa tốt nghiệp đại học, trong lòng có chút cảm xúc cũng không có gì lạ. Vấn đề mấu chốt ở chỗ là vợ của ông Trương Lam. Phùng Bá Lâm đột nhiên cảm thấy mình nên nói chuyện với Trương Lam một lần.

71. Chương 71: Đại Biến Động Về Nhân Sự

Mạnh Lâm được Phùng gia sắp xếp vào điều trị tại bệnh viện cán bộ cao cấp của thủ đô. Nếu là người nào khác của Phùng gia thì quả quyết là không được hưởng thụ sự đãi ngộ này. Không phải là họ không có tư cách mà là do Phùng lão cương quyết không đồng ý. Nhưng ông cụ lại cho rằng, Mạnh Lâm cả đời kham khổ, liền ngầm đồng ý với sắp xếp của Phùng Bá Đào.

Ông cụ không có ý kiến phản đối. Đây được xem là một ngoại lệ.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh tạm biệt mẹ, vợ chồng Phùng lão và bề trên trong nhà, ngồi xe lửa trở về Tân An. Vì chuyện của mẹ, hắn đã nghỉ nhiều ngày. Lần này nhất định phải về làm việc.

Đương nhiên, hắn sợ dĩ sót ruột quay về làm việc vì đã nhận được điện thoại của Mã Tự.

Mã Tự trong điện thoại đã nói với hân, nhân sự của Ban tuyên giáo có sự biến động lớn và ở phòng Tin tức cũng vậy.

Tôn Bình bị đẩy xuống một đơn vị sự nghiệp cấp dưới của Ban Tuyên giáo. Chức vụ vẫn là Phó chủ nhiệm, nhưng đã mất đi thực chức.

Còn Chu Thành Dung thì đến Cục Giáo dục làm nghiên cứu viên. Từ lãnh đạo thực chức trở thành lãnh đạo hư chức. Tuy rằng vẫn là cán bộ cấp huyện cục, nhưng trong tay không còn quyền lực nữa. Nghe nói thành phố đã suy xét đến việc Chu Thành Dung là cán bộ cấp huyện cục lâu năm, đã từng trải qua vị trí Chủ tịch huyện nên xử lý nường tay một chút.

Còn ứng cử viên thế chức cho Chu Thành Dung thì nằm ngoài dự đoán của mọi người. Không ngờ Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai tự mình phê duyệt, cho Trưởng phòng thư ký Lưu Cường đảm nhiệm chức vụ của Chu Thành Dung. Đương nhiên, Lưu Cường là cấp Trưởng phòng, không có khả năng lập tức thăng lên cấp chính huyện, trước sẽ đến Ban tuyên giáo làm thành viên tổ Đảng, phó điều tra nghiên cứu viên. Sau đó sẽ từ chức vụ này tiếp nhận phân công công tác quản lý của Chu Thành Dung.

Ai cũng hiểu rõ, qua hai ba năm, Lưu Cường có thể danh chính ngôn thuận trở thành Phó trưởng ban.

Lưu Cường sở dĩ có thể lên chức là bởi vì có sự tiến cử của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Tiết Tân Lai bởi vì đã xác định được điều đi, chỉ cần chờ Tỉnh ủy gửi văn kiện bổ nhiệm xuống, nên tâm tư đã không còn đặt ở Tân An. Giờ phút này, quyền lực Tân An mơ hồ đều do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực nắm giữ.

Thấy Chu Quang Lực mạnh mẽ đề cử, các lãnh đạo khác của Thành ủy cũng là thuận nước đẩy thuyền.

Tin tức này khiến cho Bành Viễn Chinh cảm thấy trở nên nghiêm túc. Tuy rằng ngoài mặt, xem ra ai quản lý đối với Bành Viễn Chinh thì không sao cả. Nhưng trên thực tế, Bành Viễn Chinh biết rằng chính mình lần trước vì bản thảo mà đắc tội với Lưu Cường. Tối thiểu, Lưu Cường đối với hân ấn tượng không tốt.

Chuyện này cũng bình thường thôi.

Mẫu chốt ở chỗ, phòng Tin tức mới có một Phó trưởng phòng tên là Gia Cát Cầu. Gia Cát Cầu là Phó chánh văn phòng UBND thành phố, được điều nhiệm đến phòng Tin tức của Ban tuyên giáo Thành ủy làm Phó trưởng phòng, cũng thuộc loại điều động cùng cấp bình thường. Nhưng Ban tuyên giáo đã sớm lan truyền, Gia Cát Cầu đến chính là chuẩn bị tiếp nhận chức vụ của Cung Hàn Lâm, trở thành Trưởng phòng.

Còn về phần Cung Hàn Lâm thì cũng có tin đồn nói là ông sẽ bị điều đến phòng nghiên cứu cấp dưới, tạp chí “Tuyên truyền Tân An” là Phó biên tập (cấp trưởng phòng).

3h chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh về nhà tắm rửa một cái, thay đổi trang phục rồi đi làm.

Vừa mới tiến vào cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một người thanh niên khoảng 26, 27 tuổi, vóc dáng thấp bé ngồi ngay ngắn ở bàn làm việc của Tôn Bình. Đôi mắt của y rất nhỏ, tóc tai được chải cẩn thận, giày da sáng loáng, thoạt nhìn đã biết là thông minh, tháo vát.

Cung Hàn Lâm không có ở đây.

Mã Tự ngẩng đầu, nhìn thấy Bành Viễn Chinh liền kinh ngạc nói:

- Viễn Chinh, cậu đã trở về?

- Ủ, tôi về đi làm lại, nghỉ mất mấy ngày, thật sự là ngại quá.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười.

Người thanh niên có vóc dáng thấp cũng ngẩng đầu, cười tủm tỉm với Bành Viễn Chinh. Người này cười rất ôn hòa, nhưng lại mang đến cho Bành Viễn Chinh một cảm giác nham hiểm.

Bằng trực giác và sự lịch duyệt phong phú của kiếp trước, Bành Viễn Chinh cảm thấy phải xếp người này vào hàng những người cần phải cẩn thận. Người như thế lòng dạ rất hẹp hòi, so với người đàn bà chanh chua Tôn Bình thì nham hiểm hơn nhiều.

Người này chính là Gia Cát Cầu.

Gia Cát Cầu chủ động đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Tiểu Bành, tôi ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu. Tôi ở UBND nghe nói Ban Tuyên giáo có một nhân tài hành văn rất tốt mới xuất hiện.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay với Gia Cát Cầu:

- Phó trưởng phòng Gia Cát, xin chào, tôi là Bành Viễn Chinh.

- Tôi đến phòng Tin tức thời gian chưa dài, nên đối với công tác của phòng còn chưa quen thuộc, về sau xin đồng chí Tiểu Bành trợ giúp.

Bàn tay Gia Cát Cầu rất mềm mại, tùy ý nắm chặt Bành Viễn Chinh rồi buông ra ngay.

Đúng lúc này, Cung Hàn Lâm bước vào, sắc mặt không được tốt lắm.

Tâm tình của ông không được tốt. Ông ta mới từ nơi lãnh đạo được phân công quản lý mới Lưu Cường trở về. Lưu Cường đại diện cho ban tìm ông nói chuyện, nói là phải điều ông đến tạp chí của phòng nghiên cứu.

Tuy rằng cấp bậc không thay đổi, nhưng giữa một Trưởng phòng một phòng nghiệp vụ cường lực với một Phó biên tập một tạp chí thì vị trí sau thanh nhàn hơn nhiều. Không cần nói đến quyền lực thì cái gì cũng không có.

Vốn Cung Hàn Lâm ở vị trí Trưởng phòng rất nhiều năm. Hoặc là từ cương vị này mà về hưu, hoặc là còn đề bạt thì nhất định phải lên cấp Phó huyện. Mà ông ta cũng luôn nỗ lực được đề bạt lên cấp Phó huyện. Ông ta mới hơn bốn mươi, vẫn còn hy vọng.

Nhưng nếu đến tạp chí phòng nghiên cứu thì hoàn toàn đánh mất tiền đồ. Hy vọng lên cấp Phó huyện cũng tan biến.

- Trưởng phòng Cung, tôi đã trở về.

Bành Viễn Chinh lễ phép chào hỏi Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm quét mắt nhìn hắn, miễn cưỡng cười:

- Ủ, tốt!

Nói xong, Cung Hàn Lâm liền im lặng ngồi im sau bàn làm việc của mình, không ngờ lại hút một điếu thuốc. Cung Hàn Lâm tuy rằng có hút thuốc nhưng rất ít khi hút trong phòng làm việc. Hôm nay chính là lần đầu tiên.

Gia Cát Cầu dù bận nhưng vẫn ung dung tiếp tục ngồi một chỗ xem báo, còn Mã Tự và Vương Na thì dùng ánh mắt thương hại âm thầm đánh giá Cung Hàn Lâm. Cung Hàn Lâm ở cấp Trưởng phòng đã mười năm, lẽ ra sớm phải được đề bạt lên cấp Phó huyện, nhưng tới giờ vẫn chưa có cơ hội. Hiện giờ sắp bị “sung quân”, sao có thể không làm cho người ta cảm thán chứ.

Bành Viễn Chinh ngồi sau bàn làm việc của mình, cầm một phần văn kiện xem qua, trong lòng kỳ thật đang có suy nghĩ khác.

Thật lòng, hắn không hy vọng Cung Hàn Lâm rời khỏi phòng Tin tức. Thứ nhất là Cung Hàn Lâm đối với hắn rất thương thức, người cũng không tệ lắm, có thể được xem là người trung hậu. Tối thiểu là sau lưng không làm hại ai. Thứ hai, Cung Hàn Lâm một khi đi rồi, khẳng định Gia Cát Cầu sẽ tiếp nhận chức vụ. Gia Cát Cầu làm Trưởng phòng với hắn mà nói là tồn tại sự phiêu lưu. Thứ ba là khi Gia Cát Cầu tiếp nhận chức vụ, thì sẽ trống ra vị trí Phó trưởng phòng. Mặc kệ là ai đến đều không đến lượt hắn, bởi vì kinh nghiệm của hắn quá ít.

Nói ngắn gọn một câu, Cung Hàn Lâm đi, bất lợi sẽ đến với Bành Viễn Chinh. Còn Cung Hàn Lâm vẫn ở lại làm thì tài năng của hắn sẽ được phát triển. Nhiều lắm là một năm, bằng nghiệp vụ năng lực của hắn, đề bạt lên chức Phó trưởng phòng là rất dễ dàng.

Bành Viễn Chinh từ trước đến nay luôn là người quyết đoán. Suy nghĩ như thế, hắn quyết định giúp Cung Hàn Lâm một phen. Tuy rằng có lần việc ích lợi riêng tư của hắn, nhưng chuyện như vậy có sao hắn không làm chứ.

Đương nhiên, sự tình so với tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều.

Bởi vì việc điều động công tác của Cung Hàn Lâm đã đặt lên bàn làm việc của Trưởng ban. Lưu Cường đề xuất, Trưởng ban Tiêu cũng không có phản đối. Trưởng ban Tiêu sợ dĩ không phản đối hiển nhiên bởi vì Gia Cát Cẩu là người của UBND. Ông ta không muốn vì một vị trí cấp phòng nhỏ mà đắc tội với người rất có khả năng trở thành Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố đương nhiệm Chu Quang Lực.

Trưởng ban đã làm việc thông suốt, trên cơ bản chẳng khác nào là ván đã đóng thuyền, chỉ chờ phòng Nhân sự hoàn tất thủ tục là Cung Hàn Lâm có không muốn đi cũng phải đi. Dù sao là điều động cán bộ cấp phòng trong ban Tuyên giáo, cũng không cần thông qua Ban tổ chức cán bộ.

72. Chương 72: Đề Nghị

Chẳng mấy chốc đã đến giờ tan tầm. Có thể là nhà có việc, Mã Tự vội vàng đi mất. Vương Na đứng dậy, đeo túi lên, nhìn về phía Bành Viễn Chinh cười cười:

- Viễn Chinh, tôi về trước nhé!

Đi được vài bước, đột nhiên cô dừng lại, cúi xuống bàn Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Hoàng Đại Long muốn mời khách, cùng đi chơi đi?

- Tôi không đi đâu, tôi còn có việc.

Bành Viễn Chinh cười.

Vương Na ồ một tiếng, hơi thất vọng, đứng dậy dùng đưa cặp móng đẩy đẩy, rồi đi trên đôi giày cao gót.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy da khá ngắn, nửa người trên bó sát trong lớp áo mỏng, làm nổi bật dáng người nóng bỏng của cô. Nói một cách công bằng, tuy dung mạo Vương Na không phải rất xinh đẹp, nhưng đáng người gọi cảm, khá có sức mê hoặc đối với nam giới.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn theo bóng dáng của Vương Na, khóe mắt hần chợt phát hiện, Gia Cát Cẩu đang nhìn chằm chằm lên thân hình của Vương Na bằng ánh mắt vô cùng tham lam và thèm khát, không khỏi âm thầm mỉm cười, thầm nghĩ, cô gái này là điển hình của loại gái chỉ thích ăn chơi hưởng lạc, tiêu tiền như nước, một Phó trưởng phòng nhỏ nhỏ như người mà cũng có ý với cô ta, nhất định chỉ tự làm mình mất mặt mà thôi.

Đang suy nghĩ, Gia Cát Cẩu đứng dậy cầm cặp công văn của mình lên, đi thẳng đến, không chào hỏi Cung Hàn Lâm, càng không nhìn thấy sự tồn tại của Bành Viễn Chinh.

Chỉ cần như vậy đủ để thấy, người này có phần khá kiêu căng. Gã không để Cung Hàn Lâm vào mắt, là bởi vì gã có chuẩn bị mà tới, chuẩn bị “đẩy” Cung Hàn Lâm đi; đối với một người mới, lại là nhân viên bình thường như Bành Viễn Chinh, gã lại càng khinh thường.

Cung Hàn Lâm than nhẹ một tiếng, thu dọn đồ vật gì đó trên bàn mình, chậm rãi đứng dậy, vẫy người, sau đó bước đi, chuẩn bị ra về. Đến trước mặt Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm cười cười:

- Viễn Chinh, còn chưa nghỉ sao? Quá giờ rồi!

Bành Viễn Chinh lập tức đứng dậy, mỉm cười nhỏ giọng nói:

- Trưởng phòng Cung, tôi muốn nói chuyện với ông.

Cung Hàn Lâm ngẩn ra:

- Có việc sao?

- Vâng.

Cung Hàn Lâm tới ngồi trên ghế của Vương Na, nhìn Bành Viễn Chinh thở dài một cái, nói:

- Tốt, cậu có chuyện cứ nói đi.

Bành Viễn Chinh đi đến đóng cửa văn phòng, sau đó kéo ghế đến gần Cung Hàn Lâm.

Hắn chăm chú nhìn gương mặt đã bắt đầu thoảng hiện nét già nua pha lẫn vẻ cô đơn của Cung Hàn Lâm, nhẹ nhàng nói:

- Trưởng phòng, tôi nghe nói Ban sắp điều anh đến Phòng Nghiên cứu biên tập tạp chí?

Nghe Bành Viễn Chinh nhắc tới chuyện này, Cung Hàn Lâm biến sắc, hơi phiền lòng, nhú mày:

- Cậu nghe nói? Lãnh đạo có gặp tôi nói qua rồi, đại khái là như thế.

- Trưởng phòng Cung, anh muốn đi à?

Bành Viễn Chinh lại hỏi.

Cung Hàn Lâm cảm thấy bức bối, thiếu chút nữa phẩy tay áo bỏ đi, thầm nghĩ hỏi như vậy không thấy là vô nghĩa sao? Mình mà muốn đi sao? Nhưng chuyện này có thể tùy ở mình được sao?

- Nếu Trưởng phòng Cung không muốn đi, tôi có một đề nghị.

Bành Viễn Chinh nói một cách nghiêm túc.

Cung Hàn Lâm trước mắt sáng ngời, ông ta chợt nhớ tới Trưởng phòng Cán bộ 1 Chu Đại Dũng ở Ban Tổ chức cán bộ, từng ám chỉ, vị đồng chí Tiểu Bành này có lai lịch không nhỏ. Biết đâu hắn có thể giúp mình thoát khỏi tình thế khó khăn này?

Nhưng rồi Cung Hàn Lâm lại thấy thất vọng. Không phải ông không tin Bành Viễn Chinh, mà là theo ông ta thấy, vấn đề điều động công tác của ông ta đã đưa ra cuộc họp xử lý của Trưởng ban, lãnh đạo cũng đã tìm gặp ông ta nói qua, mà Phòng Tổ chức đang tiến hành thủ tục, với kinh nghiệm công tác gần hai mươi năm của mình, ông ta thấy đây là chuyện ván đã đóng thuyền, không thể sửa đổi.

Quan trọng hơn là, Gia Cát Cấu đến Phòng Tin tức là nhắm vào cái ghế Trưởng phòng mà tới. Gã tới đây, ông ta cũng đành phải nhường chức vụ này cho gã, bởi vì gã là người của bên chính quyền thành phố, chỗ dựa vững chắc sau lưng gã là Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, mà ở Ban Tuyên giáo lại có Lưu Cường hết sức tiến cử, ông không đỡ nổi.

Chỉ cần ông vừa đi, Gia Cát Cấu hoặc sẽ tạm thời chủ trì công tác với vị trí Phó trưởng phòng, chờ vài tháng sau lên Trưởng phòng, hoặc gã sẽ trực tiếp nhận chức vụ Trưởng phòng, cả hai tình huống đều có khả năng xảy ra.

Với tình thế này, cho dù Bành Viễn Chinh có mối quan hệ với ai đó, cũng không làm gì được.

Nghĩ vậy, Cung Hàn Lâm thở dài:

- Viễn Chinh, ý tốt của cậu tôi xin nhận, nhưng chuyện của tôi, Ban đã quyết định rồi, tối đa là cuối tuần tôi sẽ đến Phòng Nghiên cứu báo danh, không có khả năng thay đổi được nữa.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Trưởng phòng Cung, gần đây không chỉ có trong Ban có thay đổi về nhân sự, nghe nói Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đều có sự điều chỉnh lớn. Tôi nói câu này là phạm vào điều cấm kỵ, đó là “khúc dạo đầu” để Chủ tịch thành phố chuẩn bị tiếp nhận Bí thư Thành ủy đấy!

Cung Hàn Lâm yên lặng gật đầu. Bành Viễn Chinh nói cũng có phần đúng, gần đây cơ quan thành phố điều chỉnh nhân sự, được lợi nhiều nhất là người bên Ủy ban nhân dân thành phố, Lưu Cường là một trong những người vừa mới gia nhập vào phe chính quyền thành phố.

- Còn có rất nhiều vị trí đang được lần lượt điều chỉnh, liên quan đến cấp huyện và cấp phòng. Trưởng phòng Cung, không biết anh có nghĩ tới không, nếu chẳng may tân Bí thư Thành ủy không phải là Chu Quang Lực?

Bành Viễn Chinh hạ giọng hỏi nhỏ.

Hắn nhớ rõ ràng, sau khi Tiết Tân Lai chuyển đi, tân Bí thư Thành ủy là cán bộ từ Tỉnh ủy điều xuống, Chu Quang Lực vẫn là Chủ tịch thành phố, hết nhiệm kỳ này mới được chuyển đến thành phố khác làm Bí thư Thành ủy, chứ không đến lượt Chu Quang Lực làm Bí thư Thành ủy thành phố Tân An.

Ánh mắt Cung Hàn Lâm thoáng ngưng đọng.

- Nếu Chủ tịch thành phố Chu không thể làm Bí thư Thành ủy, mà do người từ nơi khác đến nhậm chức tân Bí thư Thành ủy, điều này có nghĩa, một loạt thay đổi nhân sự hiện nay sẽ chấm dứt, thậm chí sẽ có sự điều chỉnh đảo ngược lại. Bí thư Tiết điều đi đã được mấy ngày, tôi đoán chừng Chủ tịch thành phố Chu chưa chắc có thể đạt nguyện vọng. Bởi vậy, tôi đề nghị trước mắt Trưởng phòng Cung cứ tìm cách trì hoãn, chuyện của anh chỉ cần kéo dài mười ngày, nửa tháng, có thể sẽ có biến chuyển.

Đuôi mày Cung Hàn Lâm nhướng lên, ông đột nhiên cảm thấy Bành Viễn Chinh nói rất có lý. Hơn nữa, theo lời lẽ phân tích một cách rành mạch, chuẩn xác của hắn, e rằng không phải không có căn cứ.

Cung Hàn Lâm do dự một lát, rồi nhẹ nhàng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, có phải cậu có tin tức gì đó hay không, nói tôi nghe với?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Trưởng phòng, làm sao tôi có tin tức gì được, chỉ là phán đoán mà thôi. Đây là một cơ hội, tôi cảm thấy Trưởng phòng nên tranh thủ nắm lấy nó.

Cung Hàn Lâm lặng im, thật lâu sau mới cười khổ nói:

- Viễn Chinh à, nhưng nếu tôi muốn kéo dài, làm thế nào kéo dài được? Phòng Tổ chức sẽ không chấp nhận đâu!

Bành Viễn Chinh nhìn Cung Hàn Lâm một lúc, trong lòng trầm lắng đầu, trầm nghĩ người này quá thành thực đến mức cứng nhắc, không biết biến báo linh hoạt, càng không có một chút bản lĩnh tùy cơ ứng biến. Đây cũng là một yếu tố quan trọng khiến trong một thời gian lâu dài như vậy, ông ta không được đề bạt.

- Trưởng phòng Cung, anh vẫn quá thành thật, trung hậu...

Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ nhiên vai:

- Tôi nghĩ, bây giờ nếu anh đột nhiên xin nghỉ bệnh, lãnh đạo Ban cũng sẽ không đến nỗi không cho anh một khoảng thời gian để khám, chữa bệnh?

Cả người Cung Hàn Lâm chấn động, lắp bắp:

- Giả...giả bệnh?

Bành Viễn Chinh không nói gì. Đây là sách lược, sao lại gọi là “giả bệnh” kia chứ!

Cung Hàn Lâm cắn chặt răng:

- Tốt, Viễn Chinh, tôi nghe lời cậu! Lần này mà tôi thật sự qua được nạn này, tôi nợ cậu một ân tình rất lớn!

Bành Viễn Chinh cười cười, trầm nghĩ, chỉ có thể nói tới đây thôi, không thể đi quá xa được. Nói thêm không thích hợp, cũng dễ dàng phá hư quan hệ tốt đẹp giữa hai người.

Nếu ngay cả thâm ý kín đáo của Bành Viễn Chinh mà Cung Hàn Lâm cũng không nghe hiểu được, không thực hiện, thì hắn cũng không thể đỡ cho ông ta được, không có cách nào. Chỉ nghỉ bệnh đơn thuần là chưa đủ, điều mấu chốt là phải lợi dụng mấy ngày nghỉ đó để làm cái gì đó, tranh thủ một chút.

Hai người sống vai ra khỏi cơ quan Thành ủy, cảm xúc của Cung Hàn Lâm rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, cùng với Bành Viễn Chinh cười nói chia tay ở cổng, ai về nhà nấy.

Nhưng trên thực tế, ngay khi bóng dáng Bành Viễn Chinh vừa khuất khỏi tầm mắt, Cung Hàn Lâm lại xoay người, quay lại khu văn phòng.

Đương nhiên ông ta sẽ không ngồi chờ chết, đã nhiều năm công tác ở cơ quan như vậy, ông ta cũng có mối quan hệ của mình. Bất kể là hôm nay Bành Viễn Chính có nhắc nhở và đề nghị hay không, có một chút “công tác”, ông ta phải đi làm.

73. Chương 73: Mặc Cho Gió Táp Mưa Sa

Mẹ không có ở nhà, Bành Viễn Chính cũng không vội về. Hắn tùy tiện tìm một tiệm cơm trên đường, ăn bữa cơm chiều, sau đó mới chậm rãi đi về nhà. Vừa mới bước vào cổng chính khu cư xá, hắn chạm mặt Tào Dĩnh và mẹ cô, Lưu Phương.

Thế nhưng, thay đổi một góc 180 độ so với trước kia, từ xa, Lưu Phương đã cười, bước tới vồn vã chào đón:

- Viễn Chính, tan giờ làm việc rồi hả? Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì vào nhà ăn đi, mẹ cháu không có ở nhà, từ nay về sau cháu phải đến nhà cô mà ăn.

Khóe miệng Bành Viễn Chính hơi nhếch lên một chút. Đối với loại phụ nữ háms lợi, xu nịnh đến mức độ như Lưu Phương, hắn thật sự chán ghét tới cực điểm.

Nghe Lưu Phương chào hỏi, hắn vốn định không thèm nhìn, đi thẳng luôn, nhưng nể mặt Tào Dĩnh, nên khẽ gật đầu:

- Không cần, tôi ăn cơm rồi, cảm ơn.

Về mặt Tào Dĩnh phức tạp, quay đầu sang hướng khác, rõ ràng là xấu hổ vì hành vi của mẹ mình.

Bành Viễn Chính liếc nhìn Tào Dĩnh, lòng thầm thở dài, hôm nay đã tới tình trạng thế này, chắn ngang giữa hai người là cả một dãy núi lớn, thật khó để đến được với nhau.

Thật ra, đời này, tình cảm giữa hai người vẫn chưa thật sự bắt đầu. Đối với Tào Dĩnh, Bành Viễn Chính phần nhiều cảm thấy thương xót, một tình cảm dựa vào trí nhớ từ kiếp trước, chứ không phải là sự rung động thật sự của trái tim.

Tuy nhiên, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Tào Dĩnh vẫn một lòng yêu hắn. Nếu không phải do vợ chồng Tào Đại Bằng ngăn cản, rất có thể Bành Viễn Chính và Tào Dĩnh dần dần rồi cũng đến được với nhau.

- Tào Dĩnh, không phải con muốn tìm Viễn Chính sao? Đi nhanh đi, mẹ đi chợ một mình được rồi, hai đứa còn trẻ, đi chung với nhau đi!

Lưu Phương kéo kéo vạt áo con gái, thúc giục.

Tào Dĩnh xấu hổ và giận dữ, giậm chân, che mặt chạy đi.

Cô hiểu vì sao cha mẹ mình lại thay đổi, từ kiên quyết phản đối cô và Bành Viễn Chính lui tới, chuyển sang khuyến khích và ủng hộ. Tình hình mấy ngày nay bên Bành gia, cô quan sát thấy, cũng đoán được một chút, mà trên thực tế, Bành Viễn Chính có thể làm cha con Trương Thừa Nghiệp sụp đổ, là điều không phải người bình thường có thể làm được.

Nhưng bây giờ, sự “ủng hộ” của cha mẹ lại khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cha mẹ càng như vậy, cô càng không thể đối mặt với Bành Viễn Chính.

- Tiểu Dĩnh!

Lưu Phương xấu hổ la lên, lại lúng túng nhìn Bành Viễn Chính cười nói:

- Con nhỏ này, thật là không hiểu chuyện, để cô gọi nó quay lại!

Bành Viễn Chính quay lại nhìn theo bóng dáng Tào Dĩnh che mặt chạy đi, thở dài một tiếng, không đáp lại Lưu Phương, rảo bước đi về phía nhà mình.

...

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Cung Hàn Lâm xin nghỉ bệnh, nói là phải làm phẫu thuật cục thịt dư trong mũi, đã nhập viện.

Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng.

Hắn biết trước tin tức, chỉ cần Cung Hàn Lâm đồng ý làm theo đề nghị của hắn, cơ hội để Cung Hàn Lâm vẫn được giữ lại là khá chắc chắn.

Mã Tự và Vương Na nghe vậy khá ngạc nhiên, nhưng lại hiểu ra là Cung Hàn Lâm vì bị chèn ép, uất ức mà thành bệnh. Dù sao, loại chuyện này đổ lên đầu ai, ai cũng không thể tiếp nhận nổi.

Tận tụy làm việc gần 20 năm, thành tích nổi trội, cấp trên đã không đề bạt lên chức, lại còn đem chức vụ của mình giao cho một kẻ ngoại lai trẻ tuổi, quả thật là khinh người quá đáng. Nhưng trong quan trường, không nói ân tình, nhân nghĩa, chỉ nhìn kết quả thực tế (!)

Tin Cung Hàn Lâm nằm viện truyền ra, rất nhiều người trong Ban Tuyên giáo có suy nghĩ tương tự như Mã Tự và Vương Na. Một cách kín đáo, không ít cán bộ lão thành vì cảnh ngộ của Cung Hàn Lâm mà cảm thán hồi lâu.

Gia Cát Cấu tỏ ra thờ ơ đối với chuyện này. Mười giờ sáng, gã từ chỗ Lưu Cường trở về, vừa vào cửa liền hướng về phía ba người Mã Tự khoát tay, cười nói:

- Mọi người chuẩn bị một chút nha, mười phút nữa, lãnh đạo bộ phận phân công-quản lý sẽ đến văn phòng mở một cuộc họp ngắn!

Sự hưng phấn trong giọng nói của Gia Cát Cấu không che giấu được.

Gã mặc kệ Cung Hàn Lâm là bệnh thật hay giả bệnh, dù Cung Hàn Lâm có bệnh hay không, vị trí Trưởng phòng Tin tức, không phải dành cho gã thì còn ai nữa.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn gã, biết cái gọi là cuộc họp của lãnh đạo bộ phận phân công-quản lý, chỉ đơn giản là chính thức tuyên bố Phó trưởng phòng Gia Cát Cấu tạm thời nắm giữ chức vụ Quyền trưởng phòng, chủ trì công tác của Phòng.

Mười phút sau, Gia Cát Cấu đi cùng ba người đến văn phòng Lưu Cường. Vào văn phòng ngồi xuống, Lưu Cường ngồi sau cái bàn rộng, liếc mắt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt lạnh lẽo dừng lại trên mặt Bành Viễn Chinh.

Đây là lần đầu tiên Lưu Cường nhìn thấy Bành Viễn Chinh. Lẽ ra, đối với một đồng chí trẻ tuổi mà đã có năng lực viết lách như vậy, là lãnh đạo phân công-quản lý, hẳn là y nên coi trọng và thu nhận làm tâm phúc để tiến hành bồi dưỡng, nhưng đối với Bành Viễn Chinh, Lưu Cường đã có một ác cảm không thể nào gạt bỏ được.

Chẳng qua là vì trước kia Bành Viễn Chinh đã viết cái bản thảo kia cho Tiết Tân Lai. Tiết Tân Lai công khai từ chối bản thảo do y viết, chỉ đích danh Bành Viễn Chinh viết thay, điều này làm cho Lưu Cường vô cùng mất mặt ở văn phòng Thành ủy, thậm chí ở toàn bộ các cơ quan cao cấp của Thành ủy. Đồng thời với sự oán giận Tiết Tân Lai, ba chữ Bành Viễn Chinh cũng trở thành một khối đá nặng trĩu trong lòng y, khiến y nhớ tới là y vô cùng khó chịu.

Thật ra, Lưu Cường cũng hiểu là chuyện này không phải do Bành Viễn Chinh gây ra. Nhưng không hiểu sao nỗi ác cảm này khiến y có một ấn tượng không tốt đối với Bành Viễn Chinh. Bây giờ y trở thành lãnh đạo trực tiếp phân công, quản lý đối với Bành Viễn Chinh, cảm xúc tiêu cực đó liền phát xuất ra.

Bành Viễn Chinh ngồi đó im lặng không nói, vẻ mặt không thay đổi, hắn rõ ràng nhận ra ánh mắt không tốt của Lưu Cường.

Tôn Bình vừa đi, Gia Cát Cấu lại tới, Chu Thành Dung vừa bị cách chức, Lưu Cường lại xuất hiện, coi như “khá ngang tâm”, làm cho người ta không còn biết nói sao. Tuy nhiên Bành Viễn Chinh không sợ hãi. Sau khi tái sinh, tính cách của hắn cũng trở nên vô cùng vững vàng, thấu suốt; hắn tuyệt không gây chuyện, nhưng cũng không sợ phiền phức! Đối với hắn mà nói, loại chuyện “không ưa nhau” cỡ con này, so với cả cuộc đời dài làm quan chức, không đáng để quan tâm.

Cùng với sự lên chức và sự tiến bộ về chính trị, hắn càng gặp phải nhiều gian nan, nguy hiểm rất phức tạp. Nếu ngay cả Lưu Cường và Gia Cát Cấu mà cũng đối phó không nổi, thì hắn từ chức rời khỏi cơ quan cho xong.

Mặc cho gió táp mưa sa, cứ vững vàng bất động. Giữ vững lập trường, đương đầu với khó khăn mà vượt lên, chưa đến giờ phút sau cùng, quyết không buông bỏ. Đó là tổng kết hơn mười năm kinh nghiệm làm một viên chức nhỏ trong quan trường của Bành Viễn Chinh.

- Trưởng ban Lưu, các đồng chí của Phòng đều đã có mặt đông đủ, lãnh đạo xem?

Thật ra gã gọi Lưu Cường là Trưởng ban, là có phần không đúng quy định, bởi vì Lưu Cường chỉ là nghiên cứu viên cấp phó huyện, cấp thấp, đảm nhiệm chức vụ cao, tạm thời phụ trách bộ phận phân công quản lý này mà thôi. Nhưng gã gọi như vậy, cũng không ai nói gì.

Lưu Cường rất hài lòng, gật đầu:

- Ủ, tốt lắm, chúng ta họp. Tôi đến Ban cũng chỉ mới được vài ngày, mấy ngày nay một mực làm quen với tình hình. Công tác của Phòng tin tức, tôi vừa mới phân công, có một số tình huống cụ thể còn chưa thật sự nắm rõ...Đồng chí Cung Hàn Lâm bị bệnh phải nằm viện giải phẫu, căn cứ theo sự bố trí của Ban, đồng chí Gia Cát Cầu sẽ chủ trì công tác.

Đồng chí Gia Cát Cầu có năng lực nghiệp vụ rất cao, đã nhiều năm công tác ở Ủy ban nhân dân thành phố, có kinh nghiệm công tác phong phú, tôi hy vọng các đồng chí khác ở Phòng có thể ủng hộ công tác của đồng chí Gia Cát Cầu, phục tùng sự lãnh đạo của đồng chí Gia Cát Cầu...

Lưu Cường thông thả nói, Mã Tự và Bành Viễn Chinh thầm trao đổi một ánh mắt, trong lòng đều hiểu được, hôm nay là ngày Lưu Cường ra mặt, chính thức “đoạt quyền” cho Gia Cát Cầu.

Lưu Cường một phen thuyết giảng, nói đến đó bèn tạm dừng một chút. Lúc này, theo lẽ thường, đứng ra ba nhân viên Mã Tự, Vương Na và Bành Viễn Chinh phải chủ động bày tỏ thái độ, tỏ vẻ hoan nghênh và ủng hộ đối với tân lãnh đạo. Nhưng, Mã Tự không cầu lên chức, Vương Na bất cần, không sợ hãi, Bành Viễn Chinh lại có tâm tư khác...Lưu Cường đợi một lát, thấy ba người vẫn ngồi yên, không khỏi mất hứng, vẻ mặt của Gia Cát Cầu cũng trở nên khó coi.

74. Chương 74: Đổng Lừa Thứ Nhất

Lưu Cường ho khan hai tiếng, hắng giọng.

Gia Cát Cầu khản trương cười, tỏ thái độ:

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm. Tuy rằng đồng chí lão Cung không ở đây, nhưng công tác của phòng nhất định sẽ không bị bỏ dỡ. Tôi nhất định sẽ đoàn kết, dẫn dắt ba đồng chí trẻ tuổi của phòng, làm tốt công tác.

Lưu Cường ừ một tiếng, gật đầu.

Nghe Gia Cát Cầu nói như vậy, Mã Tự và Vương Na trong lòng đều cười lạnh. Cái gì là đoàn kết, dẫn dắt đồng chí trẻ tuổi. Anh so với chúng tôi chỉ lớn hơn vài tuổi. Trên thực tế, Gia Cát Cầu chỉ hơn Mã Tự có một tuổi.

Mã Tự 26, còn Gia Cát Cầu thì 27, đều thuộc loại lớn tuổi rồi mà chưa kết hôn.

Chẳng qua, Gia Cát Cầu ba năm trước đã là cấp phó phòng, còn Mã Tự đến nay chỉ là một nhân viên.

Trải qua ba năm, Gia Cát Cầu đã từ một Phó chánh văn phòng đến Phó trưởng phòng, xem như là tiến bộ khá mau.

Lưu Cường quét mắt nhìn mọi người, đột nhiên trầm giọng nói:

- Được rồi, công tác của phòng nói đến đây thôi. Sau đây, tôi xin nói một chút ý tưởng cá nhân.

Gia Cát Cầu khản trương mở quyển sổ ra, bày ra bộ dạng lắng nghe rồi sẵn sàng ghi chép. Vương Na khoe miệng hiện lên một sự coi thường.

- Ban Tuyên giáo không chỉ là bộ môn chủ quản việc tuyên truyền và ý thức hình thái của lãnh đạo, đồng thời cũng là nơi then chốt truyền đạt mọi quyết định của lãnh đạo. Và đây cũng là bộ môn phục vụ. Vì để

đề cao trình độ công tác, rèn luyện người trẻ tuổi, đồng chí của phòng Tin tức không chỉ ngồi trong phòng làm việc gọi điện thoại hoặc đọc bản thảo mà nên đến cơ sở để thể nghiệm. Thời gian định ra là nửa năm.

- Rút ra một đồng chí trẻ tuổi đến tòa soạn báo hoặc là các đơn vị cơ sở coi như là một loại bồi dưỡng và rèn luyện. Tôi đã làm báo cáo với Trưởng ban Tiêu, và Trưởng ban Tiêu cũng rất đồng ý. Tôi cũng đã thương lượng với đồng chí Gia Cát Cầu, quyết định cử đồng chí Tiểu Bành đi trước. Về sau, các đồng chí của phòng sẽ luân phiên đi xuống.

Lưu Cường lời vừa thốt ra, Mã Tự và Vương Na sắc mặt đều biến đổi. Nhân viên cơ quan xuống cơ sở thể nghiệm cuộc sống không có gì lạ, nhưng bình thường cũng chỉ có ba ngày, nhiều lắm là nửa tháng, nhưng bây giờ lại là nửa năm. Hiển nhiên đây chẳng phải là rèn luyện đơn giản như vậy. Hơn nữa, Lưu Cường điểm danh Bành Viễn Chinh đi trước, trong đó có khúc mắc ai cũng mơ hồ đoán được vài phần.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên, trong lòng cười lạnh. Quả nhiên, Lưu Cường mới nhận chức đã đốt lên ba đồng lửa. Và đồng lửa thứ nhất chính là đốt trên đầu mình.

Luân phiên đến cơ sở không tính là gì, nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, chỉ cần Bành Viễn Chinh đi xuống, Lưu Cường làm lãnh đạo phân công quản lý của Ban tuyên giáo, sẽ tận dụng cơ hội và biện pháp khiến Bành Viễn Chinh trường kỳ ở lại dưới.

Gia Cát Cầu lập tức hòa theo:

- Vâng, tôi rất đồng ý với an bài của lãnh đạo. Đây là sự rèn luyện và bồi dưỡng của phòng đối với đồng chí trẻ tuổi. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ sắp xếp tốt công tác. Sau khi trở về, đồng chí Tiểu Bành và Tiểu Mã sẽ bàn giao công tác với nhau.

- Đồng chí Tiểu Bành, ý kiến của cậu như thế nào?

- Tôi không có ý kiến, xin phục tùng bố trí của tổ chức.

Bành Viễn Chinh không có bất luận một do dự nào, trực tiếp trả lời, thần sắc bình tĩnh, thông dong.

Mọi người rời khỏi văn phòng của Lưu Cường, Gia Cát Cầu tiếp tục ở lại.

Sau khi bước vào văn phòng, Mã Tự tức giận bất bình nói:

- Viễn Chinh, đây không phải là quá bậy bạ sao? Đang yên ổn, cái gì là luân phiên xuống cơ sở chứ? Phòng Tin tức là bộ môn chủ quản, cũng chưa từng có tiền lệ như vậy.

- Ai, chú em thật là xui xẻo. Vốn nghĩ Chu Thành Dung đi rồi, Tôn Bình đi rồi thì cậu có thể ngẩng đầu lên. Kết quả...

Mã Tự thở dài, lắc đầu.

- Viễn Chinh, tôi cảm thấy đây là cố ý trả đũa. Bằng không, ban nhiều phòng như vậy, vì sao chỉ có phòng Tin tức chúng ta là phải xuống cơ sở rèn luyện? Và vì sao phải điểm danh cậu đi trước? Người ta xuống cơ sở rèn luyện thì chỉ có lãnh đạo mà thôi để sau này dễ dàng đề bạt. Chúng ta là tiểu nhân viên, đi xuống rèn luyện làm cái gì?

- Rõ ràng, Viễn Chinh, tôi đề nghị cậu nên đi tìm lãnh đạo, ngàn vạn lần đừng nên xuống cơ sở. Tôi sợ là sau khi cậu xuống rồi thì cương vị của cậu sẽ bị người khác lấy mất.

Mã Tự hướng nhìn Bành Viễn Chinh:

- Cậu vừa rồi không nên đồng ý.

Vương Na thì mỉm cười không nói, nhìn Bành Viễn Chinh ánh mắt có chút tò mò. Cô nhìn Bành Viễn Chinh xem hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Vương Na xem ra Bành Viễn Chinh là người rất có lai lịch. Lưu Cường là một nghiên cứu viên điều tra, có năng lực gì áp chế Bành Viễn Chinh? Cho nên, cô căn bản không lo lắng cho hắn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chỉ là xuống cơ sở thôi mà, chỉ có nửa năm, không sao đâu. Lãnh đạo đã quyết định, điểm danh bảo tôi đi, tôi làm sao kiên quyết từ chối không đi chứ? Nếu như vậy thì người ta sẽ nói tôi không phục tùng bố trí của tổ chức, rồi lấy cái đó chụp mũ tôi, tôi làm sao mà chống đỡ nổi.

Mã Tự nhủ mày, vừa muốn nói điều gì thì đột nhiên ngoài cửa nghe thấy tiếng bước chân, biết là Gia Cát Cầu đã trở lại liền ngậm miệng không nói nữa.

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười, vùi đầu vào văn kiện trên bàn.

Lưu Cường trả đũa nhanh như vậy nằm ngoài dự kiến của hắn. Bởi vậy có thể thấy tố chất của người này không cao.

Hắn nếu muốn phản kích thì có rất nhiều cách, chỉ có điều hắn không muốn trở mặt với Lưu Cường. Dù sao thì cũng là người trong quan trường, không thể cứ đối chọi mãi với lãnh đạo phân công quản lý. Lúc trước là Chu Thành Dung, sau này là Lưu Cường, nếu lan truyền ra ngoài thì đối với hắn ảnh hưởng cũng không tốt.

Bành Viễn Chinh nhận thấy Lưu Cường và Gia Cát Cầu làm vậy thật sự là quá ngây thơ. Hắn nắm chắc, chẳng bao lâu nữa, Gia Cát Cầu sẽ chủ động mời hắn quay về.

Đạo lý rất đơn giản. Phòng Tin tức trước giờ đều do một mình Cung Hàn Lâm chèo chống. Mã Tự và Vương Na căn bản đều không phải là người tài giỏi. Hiện tại, Cung Hàn Lâm không ở đây, hắn nếu xuống cơ sở thì khi dính dáng đến nghiệp vụ công tác thì Gia Cát Cầu biết rằng y đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Trong thời điểm cần làm ra thành tích, mà những người có khả năng lại bị điều đi, khi đó chẳng khác nào tự làm khó mình.

Gia Cát Cầu có lẽ cũng biết viết tài liệu, nhưng Bành Viễn Chinh lại thấy y luôn bày ra tư thế làm quan, cũng không phải là kẻ có thể yên ổn ngồi viết tài liệu.

Còn về phương diện khác, Cung Hàn Lâm có lẽ sẽ không bao lâu nữa sẽ trở về. Chỉ cần việc Gia Cát Cầu tiếp nhận chức vụ Trưởng phòng tan biết, Cung Hàn Lâm đề xuất để Bành Viễn Chinh trở về sẽ thuận lý thành chương.

Cho nên, căn cứ vào suy xét đó, Bành Viễn Chinh quyết định tạm thời tính để xem biến. Hắn thật ra muốn nhìn thấy đồng lửa này của Lưu Cường và Gia Cát Cầu có thể thiêu cháy hắn hay không? Nhưng sau này, Bành Viễn Chinh đã thay đổi chủ ý, bởi vì sự khiêu khích của Gia Cát Cầu đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Gia Cát Cầu đẩy cửa bước vào văn phòng, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay nói:

- Tiểu Bành, đi theo tôi đến phòng họp. Tôi có vài chuyện cần nói với cậu.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng rồi đứng dậy đi theo.

Hai người đi rồi, Mã Tự ngẩng đầu nhìn Vương Na hạ giọng nói:

- Tôi nói cho cô biết nhé, Viễn Chinh đi rồi, hai chúng ta xem như thê thảm. Ở phòng này không thể không viết tài liệu. Gia Cát Cầu khẳng định sẽ bắt chúng ta làm.

Wang Na không thềm để ý, bĩu môi nói:

- Tôi mặc kệ, công việc của tôi không phải là viết tài liệu. Nhưng nghiệp vụ của anh là viết, Gia Cát Cầu khẳng định là sẽ bắt anh làm.

Wang Na có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

75. Chương 75: Gia Cát Cầu

Bành Viễn Chinh đi theo Gia Cát Cầu đến phòng họp của Ban tuyên giáo.

- Đồng chí Tiểu Bành ngồi đi, tôi tìm cậu nói chuyện chút.

Gia Cát Cầu tuổi không lớn, nhưng vì công tác nhiều năm ở cơ quan, học theo kiểu cách làm quan nhưng thật ra học chưa được thấu đáo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ngồi đối diện với Gia Cát Cầu, nói:

- Lãnh đạo có chỉ thị gì, tôi xin lắng nghe.

Gia Cát Cầu cười tủm tỉm nhìn Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Tiểu Bành, chuyện của cậu kỳ thực tôi trước tiên cũng đã cùng lãnh đạo phân công quản lý kết nối qua, vừa rồi sau khi mọi người đi, tôi đã tranh luận với lãnh đạo. Ý kiến cá nhân tôi là không hy vọng cậu đi xuống cơ sở. Ý của tôi là muốn Mã Tự đi, rèn luyện một chút rồi sau đó trở về làm phong phú nghiệp vụ của phòng chúng ta.

Gia Cát Cầu lời này nửa thật nửa giả. Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ nhưng tạm thời chỉ lắng nghe.

Rất hiển nhiên, việc điểm danh Bành Viễn Chinh xuống cơ sở là chủ ý của Lưu Cường chứ không phải là Gia Cát Cầu mong muốn.

Gia Cát Cầu tuy rằng đến phòng không lâu, nhưng đối với tình huống của phòng Tin tức cũng đã sớm có hiểu biết qua. Mã Tự và Vương Na năng lực nghiệp vụ rất kém, gần như không viết được tài liệu. Việc ở phòng hầu như là do Cung Hàn Lâm đảm trách. Tôn Bình thì tổng hợp lại. Mã Tự và Vương Na chỉ là chân chạy vặt.

Trong tình huống như vậy, Gia Cát Cầu dĩ nhiên là không muốn Bành Viễn Chinh rời khỏi. Đây không liên quan gì đến quan hệ cảm tình cá nhân mà chỉ quan hệ đến công tác. Y chủ trì công tác của phòng Tin tức, dưới tay không có nghiệp vụ nòng cốt, chẳng phải là rất khó xem? Còn với Vương Na, Gia Cát Cầu còn có điểm mờ ám riêng tư. Cho nên, suy đi xét lại thì cũng chỉ có thể để Mã Tự đi xuống mà thôi.

Nhưng Gia Cát Cầu lại không dám đối kháng với lãnh đạo phân công, đã nghĩ muốn nói chuyện với Bành Viễn Chinh, xui hấn chủ động đến tìm lãnh đạo yêu cầu ở lại.

Nói cách khác, y muốn lợi dụng Bành Viễn Chinh, rồi lại muốn trước mặt lãnh đạo biểu hiện mình. Vừa muốn cho Bành Viễn Chinh cảm kích y, lại không để người khác nghĩ rằng mình vì cấp dưới mà tranh thủ lợi ích. Cơ quan còn rất nhiều hạng người như thế. Bành Viễn Chinh trong lòng mỉm cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

- Chúng ta làm lãnh đạo phân công công tác thì cũng xuất phát từ công tác mà thôi. Đối với khả năng viết tài liệu trời cho của cậu rất là thưởng thức. Trưởng ban Lưu không dưới một lần khen ngợi cậu trước mặt tôi.

Gia Cát Cầu nói rất nhanh:

- Tôi đề nghị cậu nên chủ động gặp lãnh đạo nói chuyện một chút. Nói ra cách nghĩ của mình. Tôi nghĩ, chỉ cần thái độ cậu đúng đắn, lại thành khẩn thì lãnh đạo sẽ suy nghĩ lại.

- Ngoài ra, còn một số việc, cậu cũng hiểu nên làm thì phải làm. Tôi thời điểm còn ở UBND cũng nghe nói đến một việc. Tiểu Bành à, lãnh đạo chung quy vẫn là lãnh đạo. Lãnh đạo không có khả năng cúi đầu trước chúng ta. Chúng ta làm cấp dưới, nên tạo mối quan hệ tốt với lãnh đạo. Chỉ có như vậy thì mới tiến bộ được.

Gia Cát Cầu nói một cách đầy thâm ý:

- Tiểu Bành, cậu hiểu lời tôi nói không?

Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh. Gia Cát Cầu đây là ám chỉ hấn nên đi tặng quà cáp cho Lưu Cường, chủ động kết nối, giải trừ ác cảm trong lòng Lưu Cường đối với hấn. Sau đó ở lại giúp Gia Cát Cầu làm tốt công tác ở phòng.

Bành Viễn Chinh là ai, làm sao có khả năng để y đùa giỡn chứ.

- Lãnh đạo lời nói quá thâm ý, tôi có chút nghe không rõ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, thản nhiên cười.

Gia Cát Cầu sắc mặt đột nhiên thay đổi. Y thấy mình đã đủ thẳng thắn, thành khẩn, tính toán chu toàn và thậm chí đã nói trắng ra. Nhưng tên tiểu tử này lại phán một câu: nghe không rõ.

Não hấn chứa nước à?

Gia Cát Cầu tức giận mắng trong lòng, sắc mặt có chút khó coi. Y trầm giọng nói:

- Tiểu Bành, sự việc liên quan đến tiền đồ, cũng không thể không lo. Cậu phải biết rằng, cơ sở và cơ quan khác biệt nhau rất lớn.

- Tôi kiên quyết phục tùng quyết định của tổ chức, kỳ thật rèn luyện mấy tháng ở cơ sở cũng không có gì là không tốt. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, không phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo. Đồng thời, tôi cũng là một đảng viên, trong thời khắc mấu chốt, tuyệt không chối từ và không đưa ra bất luận một yêu cầu nào với tổ chức.

Bành Viễn Chinh thần thái trịnh trọng, kiên quyết, ra vẻ hiểu lầm ý của Gia Cát Cầu.

Gia Cát Cầu giận tím mặt. Tên tiểu tử này không ngờ lại giả ngây giả dại trước mặt mình.

Gia Cát Cầu ngăn cơn tức, vừa muốn nói gì thì lại nghe Bành Viễn Chinh nói tiếp:

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi sẽ không mang phiền phức đến cho lãnh đạo. Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép trở về làm việc.

Nói xong, Bành Viễn Chinh mỉm cười đứng dậy.

Gia Cát Cầu trong lòng cơn tức không thể phát ra ngoài, chỉ có thể khoát tay:

- Được, cậu trở về đi.

Bành Viễn Chinh gật đầu. Hấn bước ra khỏi phòng họp chưa xa, chợt nghe Gia Cát Cầu đá mạnh vào cánh cửa, hướng phòng Lưu Cường đi đến.

Mặc kệ Bành Viễn Chinh nghe hiểu hay không hiểu, y cũng phải vì tiền đồ của mình, cũng muốn hết sức giữ Bành Viễn Chinh ở lại. Vì thế, y ráng dần cơn tức, muốn đi thăm dò thái độ của Lưu Cường lại lần nữa. Nếu thái độ Lưu Cường kiên quyết, vậy thì chỉ có thể để vậy thôi.

Khi Gia Cát Cầu trở về, sắc mặt không được tốt lắm. Hiển nhiên là từ Lưu Cường không có được những gì y muốn.

Buổi chiều, Vương Na nghe một cuộc điện thoại, sau đó nở nụ cười đi qua bàn Bành Viễn Chinh, nói rất nhỏ:

- Viễn Chinh, mẹ cậu không ở đây, chắc buổi tối cũng rảnh. Hoàng Đại Long muốn mời cậu ăn cơm, cậu có thể nể mặt một chút hay không?

Bành Viễn Chinh do dự, rồi gật đầu. Hoàng Đại Long trong lúc Mạnh Lâm nằm viện cũng chạy ngược chạy xuôi, tốn không ít sức lực. Hấn cảm thấy nên ăn với Hoàng Đại Long một bữa cơm để nói lời cảm ơn.

Thấy Bành Viễn Chinh đồng ý, Vương Na thật cao hứng. Cô thay Hoàng Đại Long hẹn Bành Viễn Chinh mấy lần, nhưng chưa lần nào thành. Hôm nay thành công, Hoàng Đại Long nhất thời cao hứng, nói không chừng sẽ mua cho cô một sợi dây chuyền.

Vương Na là loại đàn bà rất ham thích vật chất, dục vọng. Bởi vậy, cô ta mới qua lại với Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long tuy rằng không có đăng ký kết hôn với cô, nhưng đối với cô cũng chưa từng keo kiệt.

Vương Na mặt mày hớn hở đứng ở bàn làm việc Bành Viễn Chinh. Từ góc độ của Gia Cát Cầu thì hai người xem qua có chút rất thân mật.

Y trong lòng cảm thấy không được thoải mái. Y đã sớm có chủ ý với Vương Na. Lúc còn ở UBND thành phố đã từng để ý đến cô, nhưng Vương Na làm sao mà để ý đến y chứ.

Hiện giờ y được điều nhiệm đến phòng Tin tức, trở thành lãnh đạo trực tiếp của Vương Na, biết rằng Vương Na đến nay vẫn chưa kết hôn, tâm tư trong lòng của y lại bùng phát.

Khụ khụ khụ!

Gia Cát Cầu làm bộ ho khan vài tiếng, ngẩng đầu nhìn hai người nhú mày nói:

- Đây là lúc đi làm, tất cả im lặng đi. Hihahaha mãi, khiến người khác trong phòng không làm việc được.

Bành Viễn Chinh không để ý, tiếp tục xem báo.

Vương Na có chút coi thường không thèm để ý, liếc mắt nhìn Gia Cát Cầu, bĩu môi một cái rồi quay lại bàn làm việc của mình, lăm bằm cái gì đó.

Tuy rằng nghe không rõ, nhưng khẳng định là chẳng có cái gì hay.

Bành Viễn Chinh khoe mắt phát hiện, Gia Cát Cầu đến bên cạnh Vương Na, cúi người xuống làm như đang sắp xếp công việc. Nhưng Vương Na vẻ mặt trào phúng, xoay đi chỗ khác, không thèm để ý đến y.

Gia Cát Cầu cảm thấy sượng mặt, nhưng y lại không phát câu với Vương Na, chỉ có thể xoay về chỗ ngồi.

Vương Na quả thật không thể nào đem Gia Cát Cầu để vào mắt. Đừng nhìn y làm Phó trưởng phòng chủ trì công tác phòng Tin tức, nhưng trong mắt Vương Na, y không hơn không kém chỉ là một tên ăn mày.

76. Chương 76: Lòng Đố Kỵ Vô Danh

Trong lòng của Vương Na, Gia Cát Cầu quả thật chẳng đáng kg nào.

Mặc dù ở cơ quan lẫn lộn đến vị trí cấp phòng, nhưng chung quy cũng chẳng có tiền đồ gì quá lớn. Gia đình điều kiện bình thường, thu nhập cá nhân cũng bình thường. Một tháng lương của y cũng không đủ cho Vương Na mua mấy bộ quần áo.

Bởi vậy, Gia Cát Cầu tự cho rằng con đường làm quan của mình rất có tiền đồ nên mãnh liệt tấn công Vương Na. Nhưng đối với Vương Na, y vẫn còn chưa đủ tư cách.

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm. Mã Tự vẫn vô tư ra về. Gần đây y quen được một cô gái là giáo viên trung học. Một ngày không thấy thì giống như ba thu cách biệt. Buổi chiều, khi tan làm, y thường dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trường trung học, rồi đưa bạn gái về nhà.

Vương Na đóng túi xách lại, đang muốn đi, chợt nghe Gia Cát Cầu cười nói:

- Vương Na, buổi tối có việc sao? Cùng nhau đi ăn cơm nhé. Công tác có một số vấn đề tôi muốn bàn với cô.

Vương Na nét mặt hiện lên sự châm chọc, nhưng chợt lóe lên rồi biến mất.

Rõ ràng là muốn tán gái mà còn bày đặt đi đường vòng. Không chỉ không có sự quyết đoán mà lại càng không có khí khái nam nhân.

Vương Na lắc đầu:

- Tối nay tôi bận rồi. Nếu là công việc thì ngày mai lên văn phòng rồi nói.

Nói xong, Vương Na hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay, ra hiệu hẩn nhanh lên. Xe của Hoàng Đại Long phải đến, đã đứng sẵn đường cái đối diện cơ quan Thành ủy.

Bành Viễn Chinh không nhanh không chậm thu dọn đồ đạc của mình. Sau đó hướng Gia Cát Cầu gật đầu rồi rời khỏi.

Gia Cát Cầu ôm lấy cặp xách của mình rồi đuổi theo.

Sau khi ra khỏi cơ quan, y quả nhiên thấy Vương Na và Bành Viễn Chinh sóng vai nhau rời khỏi tòa nhà làm việc, vừa nói vừa cười. Sắc mặt của y lập tức âm trầm xuống, nghiến chặt răng, trong đầu quay cuồng một sự đố kỵ.

Y đã sớm nhìn ra Vương Na đối với Bành Viễn Chinh thái độ hơi chút khác thường. Người đàn bà nóng bỏng này, khi nói chuyện với Bành Viễn Chinh thì giống như một con mèo nhỏ.

Có thể y xem mình là lãnh đạo, nếu người khác qua lại với Vương Na, y cũng không có phản ứng lớn như vậy. Nhưng Bành Viễn Chinh là cấp dưới của y, lại dám đoạt nữ nhân của y thì y phải tỏ thái độ gì đây?

Kỳ thật Bành Viễn Chinh thật là oan uổng chết. Hắn cho dù có coi trọng ai, cũng sẽ không coi trọng Vương Na. Loại phụ nữ như Vương Na, nhất định chỉ có Hoàng Đại Long mới chịu nổi.

Gia Cát Cầu chạy đến cổng tòa nhà làm việc. Khi y chạy ra đến nơi thì Viễn Chinh và Vương Na đã sớm không thấy tăm hơi rồi.

Y sắc mặt tái xanh, oán hận giậm chân xuống đất. Trong nháy mắt, y đã đem Bành Viễn Chinh liệt vào danh sách tình địch, quyết định sáng mai đẩy Bành Viễn Chinh đi càng sớm càng tốt. Về phần phòng có nhân tài hay không, công tác cá nhân hắn có thành tích hay không thì cũng đã bị cái lòng đố kỵ kia che khuất mất rồi.

Vương Na và Bành Viễn Chinh được Hoàng Đại Long dùng chiếc xe thể thao của mình chở đi. Chiếc xe này ở thành phố Tân An trông thật là chói mắt. Dọc đường đi lướt nhanh như chớp, để lại bao ánh mắt hâm mộ của người đi đường.

Vương Na ở vị trí lái phụ, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh nóng bỏng nói:

- Tối nay Hoàng Đại Long mời chúng ta đi ăn hải sản. Xong rồi lại đi karaoke, tiêu khiển một chút.

Bành Viễn Chinh cũng cười:

- Kỳ thật thì tôi hẳn là nên mời Hoàng tổng ăn một bữa cơm cảm ơn anh ấy. Mẹ tôi xảy ra tai nạn, anh ấy đã bỏ sức không ít.

Vương Na đôi mắt quăn rũ như sóng lên, cười hì hì nói:

- Khách khí với anh ấy làm gì? Anh ấy ưu điểm gì cũng không có, chỉ có nghĩa khí bạn bè thôi. Bằng không, thì chỉ giống như đám nhà giàu mới nổi.

- Đúng rồi, Viễn Chinh, cậu có muốn gọi Tổng Quả không?

Vương Na làm bộ như vô tình hỏi. Sự thật thì đây là do Hoàng Đại Long dặn, muốn cô nói với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một tia mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hắn trong lòng hiểu rất rõ, Tổng Quả là người tự cho gia cảnh của mình tốt, tuổi trẻ tuần kiệt, tài đức vẹn toàn. Nên anh ta không bao giờ chủ động liên lạc với Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long có mời anh ta cũng không đến. Có thể ngẫu nhiên gặp mặt Hoàng Đại Long, thì chỉ là nể mặt em gái của gã là Hoàng Oanh thôi.

Tổng Quả quả nhiên là đến. Hoàng Đại Long vừa nói có mặt Bành Viễn Chinh thì Tổng Quả lập tức bỏ qua công việc của mình, đến ngay khách sạn Tân An.

Tổng Quả được thư ký của Hoàng Đại Long dẫn vào phòng. Hoàng Đại Long cười tiếp đón:

- Tổng thiếu, rất hân hạnh được tiếp đón.

Tổng Quả đơn giản bắt tay Hoàng Đại Long, sau đó cười, ôm lấy Bành Viễn Chinh một chút, thái độ rất thân mật. Kỳ thật Bành Viễn Chinh chỉ muốn bắt tay, song thấy y mở ra hai cánh tay ra thì cũng không muốn từ chối.

- Viễn Chinh, sức khỏe của cô sao rồi? Tôi nghe ba tôi nói qua vài ngày nữa sẽ đến thủ đô, sẵn tiện thăm cô luôn.

Tổng Quả mỉm cười, vỗ vai Bành Viễn Chinh.

Sau khi biết được thân phận đích thực phía sau của Bành Viễn Chinh, Tổng Quả cảm thấy địa vị của Bành Viễn Chinh như bay thẳng lên trời. Lời nói, cử chỉ, nụ cười đều tỏ ra vài phần kính sợ.

Y tuy là con cháu quan lại, nhưng Tổng gia và Phùng gia so với nhau giống như con kiến và con voi. Người của Phùng gia, cho dù là cha của y cũng phải kính sợ mười phần.

Mà người ngồi bên cạnh y chính là cháu đích tôn của Phùng gia. Suy nghĩ như thế, Tổng Quả cảm thấy hưng phấn trong lòng.

Bành Viễn Chinh giờ ly lên:

- Hoàng tổng, xin mời.
- Bành thiếu, xin mời!

Hoàng Đại Long ra hiệu mọi người không cần phải nói nữa. Dựa theo yêu cầu của Bành Viễn Chinh, Hoàng Đại Long liền cho gọi hai cô gái đã ở bệnh viện chiếu cố Mạnh Lâm đến.

Bành Viễn Chinh gật đầu, cất cao giọng nói:

- Hôm nay, tôi xin mượn rượu của Hoàng tổng, đại diện cho mẹ xin cảm ơn mọi người đã hỗ trợ. Nhất là Hoàng tổng, lúc mẹ tôi nằm viện đã chạy ngược chạy xuôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng cảm kích. Ly rượu này tôi xin kính Hoàng tổng.

Bành Viễn Chinh uống sạch một hơi.

- Bành thiếu quá khách sáo rồi, chúng ta có phải là bạn bè hay không?

Hoàng Đại Long nường theo cảm giác say, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh gật đầu, lúc này gã mới cười ha hả:

- Nếu là bạn bè, thì mẹ của Bành thiếu cũng là mẹ của tôi. Mẹ của Hoàng Đại Long này sao lại không chăm sóc chứ?
- Cho nên, ly rượu này chúng ta không thể uống.

Hoàng Đại Long nói.

Một số người của xí nghiệp Tín Kiệt nâng ly rượu lên, chuẩn bị uống thì nghe Hoàng Đại Long nói vậy, liền xấu hổ đặt ly rượu xuống.

- Rượu kính thì kiên quyết không uống. Bành thiếu và Tống thiếu không chê chúng ta quê mùa, nguyện ý ngồi cùng bàn uống rượu với chúng tôi, thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi quá. Mau, chúng ta mau mời Bành thiếu và Tống thiếu một ly.

Hoàng Đại Long kỹ thuật nịnh nọt quả thật là cao siêu. Bành Viễn Chinh và Tống Quả nhìn nhau cười, cũng nâng ly:

- Chúng ta nâng ly nào.

Hoàng Đại Long là một kẻ tiểu nhân. Mục đích của y rất rõ ràng, chính là kết giao với người quyền quý. Bất kể là ngôn ngữ, cử chỉ đều vì mục đích này. Cho nên gã không thèm che giấu.

Nhưng tiểu nhân lại tốt hơn hạng người nguy quân tử. Đối với loại Hoàng Đại Long thì hắc bạch đều chơi được, Bành Viễn Chinh tự giác giữ đúng chừng mực thì cũng chẳng có gì trở ngại.

Đương nhiên, điều này chỉ hợp với thân phận và chức vị hiện giờ của hắn. Khi hắn đạt đến một địa vị cấp bậc nhất định nào đó thì đừng nói chuyện gì khác.

77. Chương 77: Tiềm Long Chưa Vọt Khỏi Vực Sâu

Tống Quả nghe tin Bành Viễn Chinh sắp bị “đày” đến cơ sở, thầm nhủ mày.

Nếu biết được thân phận thật sự của Bành Viễn Chinh, chỉ sợ rất nhiều người sẽ không thể hiểu được, hắn xuất thân cao quý như vậy, vì sao lại phải “mai danh ẩn tích” ở cơ sở, cực khổ gian nan làm một viên chức nho nhỏ. Nếu đổi lại là người khác, đã sớm nhờ cậy vào thế lực của gia tộc để “một bước lên trời” (nhất phi xung thiên).

Nhưng Tống Quả hiểu được Bành Viễn Chinh. Bởi vì từ trong huyết quản, hai người cùng là một loại, đều có mấy phần kiêu ngạo và kiên trì, không muốn dựa vào lực lượng của gia tộc để ăn sẵn, làm cái loại con ông cháu cha công tử bột. Bành Viễn Chinh ở lại cơ sở làm đầu ra đấy, so với việc cậu ta từ chối yêu cầu

của cha, nhất định không chịu bước vào quan trường, kiên trì nghiên cứu học vấn ở đại học, là không khác nhau mấy về bản chất.

Ở điểm này, hai người có quan điểm giống nhau, và đó là điều mấu chốt khiến hai người có thể trở thành bằng hữu. Tống Quả cảm thấy rõ ràng, nếu bản thân mình chỉ toàn nịnh bợ, mà không có sự thẳng thắn, thành khẩn giữa bạn bè với nhau, chưa chắc Bành Viễn Chinh đã chịu kết giao thân thiết hơn với mình.

Hoàng Đại Long giơ chén rượu lên cười ha hả:

- Cậu Bành, cậu Tống, về sau chúng ta cứ định như vậy đi nhé! Mỗi cuối tuần, ra ngoài gặp nhau họp mặt, ăn cơm uống rượu, ca hát, đời người còn gì vui hơn! (1)

Hoàng Đại Long dẫn một câu trong sách thánh hiền, Vương Na ngồi cạnh không kìm nổi bật cười, che miệng nói:

- Nguyên văn của người xưa là “có bạn từ phương xa tới, còn gì vui hơn”, qua miệng anh thì lại thành “đời người còn gì vui hơn”, thật là đúng với câu “trí thức lỗ thời, chà đạp lời thánh nhân” mà!

Hoàng Đại Long cũng không để bụng, tiếp tục cười:

- Tôi nhà quê một cục, chẳng có tí học vấn nào, nhưng trái tim này là chân thật.

Hoàng Đại Long ra sức vỗ mạnh vào ngực mình:

- Hai vị coi Hoàng Đại Long này là bằng hữu, là huynh đệ, sau này Hoàng mỗ nhất định vì hai vị mà vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ!

Tống Quả ung dung mỉm cười:

- Hoàng Đại Long, xông vào nơi nước sôi lửa bỏng là coi như hết đời à! Sau này hai chúng tôi ra ngoài chơi, hết thấy chi phí đều do anh chi trả, Dù sao trong nhà anh, tiền xài hoài cũng không hết!

Tống Quả đi thẳng vào vấn đề, nhưng cậu ta càng nói như vậy, trong lòng Hoàng Đại Long càng cao hứng, bởi vì điều đó chứng tỏ Tống Quả không coi y là người ngoài. Tống Quả và Bành Viễn Chinh đồng ý xài tiền của y, đối với y là chuyện đáng vui mừng, phải biết rằng có bao nhiêu người trăm phương nghìn kế tìm cách đi lại với bọn con cháu quan chức như Tống Quả mà không được.

- Đúng, đúng, đúng. Tôi tới tính tiền. Ăn uống, chơi đùa, đều tính cả cho tôi.

Hoàng Đại Long cười lớn, bày tỏ thái độ.

Bành Viễn Chinh cũng cười, tỏ vẻ rất hứng thú:

- Hoàng tổng không sợ hai chúng tôi ăn đến mức làm anh “sập tiệm” sao?

Vương Na cười, chen vào:

- Ăn cơm, ca hát thì tốn mấy đồng? Hôm nào, bảo Đại Long mời chúng ta xuất ngoại chơi một chuyến mới đã!

Đúng lúc này, máy nhắn tin của Bành Viễn Chinh rung lên. Bành Viễn Chinh cười, lấy ra thì thấy là số điện thoại nhà của Phùng Bá Đào.

Hoàng Đại Long cười ha hả, lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động vừa mới mua, ném qua:

- Cậu Bành, dùng cái này gọi lại đi!

Ở tong nước, điện thoại di động vừa mới được đưa ra thị trường, đắt tiền kinh khủng. Có thể mua được điện thoại mà dùng, cũng chỉ có những người thuộc loại con cháu nhà giàu mới nổi như Hoàng Đại Long.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng không từ chối, tuy nhiên, hắn vừa bấm số, vừa đi ra ngoài.

Thừa dịp Bành Viễn Chinh ra ngoài gọi điện, Hoàng Đại Long nghiêng người qua, nhỏ giọng nói:

- Cậu Tống, có thể giới thiệu một chút về lai lịch cậu Bành cho anh em nghe không?

Thật ra, câu này Hoàng Đại Long đã muốn hỏi từ lâu, chỉ là kìm nén không hỏi.

Đối với thân phận của Bành Viễn Chinh, càng ngày y càng hiểu kỳ. Với hiểu biết của Hoàng Đại Long về Tống Quả, có thể khiến Tống Quả đối xử với một cách kính trọng, kèm theo một chút gì đó như “lấy lòng”, hẳn là người không tầm thường.

Khóe miệng Tống Quả hiện lên một nụ cười mỉm đầy bí hiểm, cậu ta chăm chú nhìn Hoàng Đại Long, thản nhiên nói:

- Hoàng Đại Long, anh đừng hỏi nhiều như vậy. Tôi chỉ có thể nói với anh, có thể quen biết hẳn, là phúc đức cả đời của anh rồi và cũng là vận may to lớn của cả nhà họ Hoàng! Không nên hỏi, không cần nói nữa. Nếu anh muốn tiếp tục kết giao với hẳn, thì đừng nên dùng đến những thứ tâm địa gian xảo.

Giọng Tống Quả trở nên rất trịnh trọng và nghiêm túc.

Tròng mắt Hoàng Đại Long xoay chuyển, cười ha hả ngồi thẳng lưng lên, trong lòng lại tính toán, đợi em gái Hoàng Oanh Oanh nghỉ đông, sẽ bảo cô tìm cách “khai thác” Tống Quả.

Bành Viễn Chinh nói chuyện điện thoại rất nhanh đã quay về. Người gọi cho hẳn là Mạnh Lâm. Hẳn một mình ở lại Tân An, ít nhiều Mạnh Lâm có phần không yên tâm, luôn dặn dò hẳn phải biết tự chăm sóc bản thân.

Cả đám uống rượu xong, lại đi ca hát, nhảy nhót, chơi đùa đến khuya mới về. Hoàng Đại Long bảo tài xế lái xe đưa Bành Viễn Chinh và Tống Quả về nhà, sau đó mới cùng Vương Na trở về biệt thự của nhà họ Hoàng ở ngoại ô.

Tống Quả rón rén mở cửa, vừa mới bước vào, đã nghe giọng nói uy nghiêm của cha từ thư phòng vọng tới:

- Tống Quả!

Tống Quả hít một hơi không khí.

Tống Bính Nam rất ghét khi thấy con trai ở bên ngoài kết bạn kết bè, uống rượu ca hát theo lối trường giả, mỗi lần bắt gặp đều nghiêm khắc răn dạy, quả mắng một trận.

Cảm giác ngà ngà say của Tống Quả lập tức tiêu tan hơn phân nửa, do dự đi vào thư phòng, xoa xoa tay cười nói:

- Ba, ba còn chưa ngủ sao?

Tống Bính Nam nhú mày:

- Con lại đi ra ngoài làm ầm ĩ, ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi?

Tống Quả cúi đầu nói:

- Ba, đêm nay con đi chơi với Bành Viễn Chinh. Ba cứ yên tâm, con của ba chưa bao giờ làm chuyện tổn hại nề nếp gia phong cả.

Nghe nói là đi chơi với Bành Viễn Chinh, sắc mặt giận dữ của Tống Bính Nam dần dịu lại rồi biến mất.

- Thôi, đi ngủ đi.

Tống Bính Nam khoát tay.

- À, ba này, con nghe nói Bành Viễn Chinh bị Ban Tuyên giáo cho đi cơ sở rèn luyện.

Tống Quả định đi ra, lại quay đầu lại, nhẹ nhàng nói.

- Đi cơ sở rèn luyện? Cái trò gì vậy?

Tống Bính Nam ngẩn ra, trầm ngâm suy nghĩ.

Hồi lâu, Tống Bính Nam ngẩng lên nhìn con trai, giọng ngưng trọng mà vội vàng:

- Là Bành Viễn Chinh nói với con sao? Thái độ của hẳn thế nào?

- Hẳn tỏ ra như không có chuyện gì cả, nhưng con nghe nói, hình như tân lãnh đạo đảm nhiệm bộ phận phân công – quản lý không ưa hẳn.

Tổng Quả bước tới một bước, cúi người xuống nói:

- Ba, con thấy ba không thể không nhúng tay vào chuyện này. Nếu để hấn phải chịu thiệt thòi ở thành phố chúng ta, chỉ sợ khó ăn nói với Phùng gia.

Tổng Bính Nam nhướn mày lên, khoát tay:

- Con đi ngủ đi, con không cần lo chuyện này.

Tổng Quả ồ một tiếng, im lặng rời khỏi thư phòng.

Đợi Tổng Quả đi khỏi, lúc này Tổng Bính Nam mới châm một điếu thuốc, ngồi trầm tư sau ngọn đèn bàn. Khói thuốc lượn lờ bay lên trong làn ánh sáng mờ mờ, khiến khuôn mặt ông ta trở nên mờ ảo.

Phùng gia để Bành Viễn Chinh ở lại Tân An, không công khai thân phận của hấn. Trong mắt người bình thường, đây là điều không thể tin nổi; nhưng với một người đã đạt tới trình độ và độ cao như Tổng Bính Nam, ông ta gần như có thể kết luận, đây là dấu hiệu cho thấy Phùng lão đang chuẩn bị bồi dưỡng cho đứa cháu đích tôn này.

Phải biết rằng, Bành Viễn Chinh ở cơ sở rèn luyện càng đầy đủ, căn cơ lại càng vững chắc, mà tương lai mới có thể giương cánh bay cao, bay xa tận phía chân trời. Con rồng còn ẩn mình chưa vọt khỏi vực sâu, chỉ vì đợi thời cơ chín muồi.

Nghĩ như vậy, Tổng Bính Nam không kìm nổi thở dài. Tuy Phùng Bá Đào không nói rõ ra, nhưng kẻ có thể nói nghiệp đời thứ ba của Phùng gia ở ngay bên cạnh ông ta, nếu Bành Viễn Chinh xảy ra chuyện gì không hay, cho dù là tương lai Phùng gia không nói gì, bản thân ông ta sẽ không thể yên lòng được.

(1) Ở đoạn này Hoàng Đại Long “ché” lại một câu trong sách Luận ngữ, từ “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ” (Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn) thành “nhân sinh bất diệc nhạc hồ” (Đời người còn gì vui hơn).

Nguyên văn cả câu:

Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uân, bất diệc quân tử hồ.

(Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đấy là người đức hạnh).

78. Chương 78: Hoàn Toàn Bị Chọc Giận

Sáng sớm hôm sau, gió rét thổi lạnh thấu xương. Tiến vào tháng 11, mùa đông đã bắt đầu, nhiệt độ ở Tân An đã trở nên cực thấp.

Bành Viễn Chinh nhanh chóng bước vào tòa nhà Thành ủy, phía sau truyền đến tiếng gọi một mối nhưng hưng phấn của Vương Na:

- Viễn Chinh, Viễn Chinh!

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay đầu lại nhìn Vương Na cười:

- Sao hôm nay chị đến sớm vậy?

- Hôm nay Đại Long lái xe đưa tôi đi làm.

Wang Na cười hi hi, gương mặt vẫn còn nét mệt mỏi của việc ăn chơi tối hôm qua. Cô bước lại, đưa qua một thanh socola:

- Cho cậu đó, buổi sáng ăn vào một chút socola sẽ khiến người nóng hơn trong thời tiết giá lạnh này.

Hai người đến bây giờ được xem là người quen của nhau. Bành Viễn Chinh cũng không để ý, thuận tay tiếp nhận thanh socola từ tay Vương Na, xé bỏ vào miệng.

Gia Cát Cầu bước vào đại sảnh cơ quan, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trải qua một đêm, sự đổ kỵ trong lòng Gia Cát Cầu đã tiêu tan không ít. Nhưng kể từ khi nhìn thấy cảnh tượng đó, y thiếu chút nữa là không khống chế được cảm xúc của mình.

Lại nói tiếp, y đối với Bành Viễn Chinh lòng đổ kỵ dâng tràn không hiểu ra làm sao. Có lẽ trong tiềm thức, Bành Viễn Chinh tài mạo quá song toàn, quá mức ưu tú, đã trở thành một tình địch đủ sức uy hiếp y.

Một khi bị lòng đổ kỵ che mắt thì chỉ số thông minh và lý tính sẽ xuống đến mức thấp nhất. Lời nói và việc làm sẽ không đo lường được.

Bành Viễn Chinh và Vương Na sóng vai nhau bước đi trước. Gia Cát Cầu sắc mặt âm trầm bước đi phía sau, ánh mắt ngưng lại như đao.

Bước vào văn phòng, Bành Viễn Chinh vừa muốn đi lau dọn thì chợt nghe Gia Cát Cầu ngồi một chỗ, nói:

- Tiểu Bành, việc vệ sinh của phòng cậu không cần xen vào. Cậu lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống cơ sở. Buổi chiều ngày hôm qua, lãnh đạo đã kết nối với Nhật báo Tân An, cậu sẽ làm việc ở Ban tin tức xã hội, chuyên ngành phục vụ công cộng.

- Ngày mai phải đưa tin đó.

“Nhanh như vậy sao?” Bành Viễn Chinh ngẩn ra, không nói gì, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Kiếp trước hẳn tuy rằng không có làm qua phóng viên, nhưng thường xuyên giao tiếp với giới truyền thông, biết ngành phục vụ công cộng là ngành mệt nhất khi lấy tin. Những tin tức liên quan đến dân sinh ở địa phương rất khó mà lấy được. Thượng vàng hạ cám rất nhiều, phóng viên chạy cả ngày bên ngoài cực khổ rất nhiều cũng không có lấy nổi thành tích.

Bởi vậy, phòng này đối với tòa soạn báo mà nói thì trên cơ bản thuộc loại hạ đẳng. Bình thường chỉ có những người mới hoặc những thực tập sinh mà thôi.

Nếu thật phải xuống cơ sở rèn luyện, bất kể thế nào cũng không thể đem đồng chí của phòng Tin tức an bài xuống tòa soạn báo. Sự sắp xếp như vậy hiển nhiên là cố ý.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh cũng không để trong lòng. Hắn vâng một tiếng, đưa khăn lau trong tay cho Mã Tự, rồi đi thu dọn đồ đạc của mình.

Bộ dạng của hắn lúc này rơi vào mắt Gia Cát Cầu khiến y càng thêm căm tức.

Gia Cát Cầu bưng tách trà qua rót thêm nước nóng, chậm rãi nhấp một ngụm, sau đó trầm giọng nói:

- Căn cứ vào tinh thần chỉ thị của lãnh đạo, đồng chí Tiểu Bành sau khi đến tòa soạn phải cố gắng học hỏi, phục tùng quản lý của tòa soạn. Về phương diện khác bất cứ lúc nào cũng phải chờ phòng sắp xếp, tức là không những phải rèn luyện trau dồi ở cơ sở mà còn không thể chậm trễ công tác của phòng.

Gia Cát Cầu lời vừa nói ra, Mã Tự cảm thấy sững sốt. Vương Na cũng thật không ngờ, ngẩng đầu nhìn Gia Cát Cầu, đôi lông mày cau lại.

Đây là đang nói, Bành Viễn Chinh tuy rằng xuống cơ sở để rèn luyện, nhưng lại bắt hắn phải chu toàn hai bên công việc. Xuống cơ sở thì xuống cơ sở, nhưng nếu phòng có công tác thì phải trở về tiếp tục làm.

Cái này không phải là xuống cơ sở rèn luyện mà là cố ý chính người.

Quả thật là thái quá mà!

Mã Tự có chút tức giận, hung hăng đưa tay lau qua lau lại, có một chút nước bắn tung tóe lên người Gia Cát Cầu. Gia Cát Cầu giận tím mặt, nổi giận nói:

- Mã Tự, cậu làm cái gì vậy?

Mã Tự cười lạnh một tiếng rồi chấp tay sau đít, ưỡn ngực ngẩng đầu đi ra cửa.

Vương Na buông chiếc khăn lau trong tay, nhìn Gia Cát Cầu nhú mày nói:

- Phó trưởng phòng, xuống cơ sở thì xuống cơ sở, nào có chuyện xuống cơ sở rồi lại làm công tác ở phòng? Bành Viễn Chinh cũng không phải người máy, sao lại bắt làm như thế được?

Gia Cát Cầu bĩu môi, lạnh lùng nói với Vương Na:

- Đây là do bạn an bài, tôi cũng không có cách nào khác. Cô cứ làm việc của mình là được rồi.
- Tuy rằng vất vả một chút, nhưng tôi nghĩ rằng Tiểu Bành là đồng chí trẻ tuổi, lại là Đảng viên, hẳn là nên chịu đựng gánh nặng một chút. Trên thực tế, đây cũng là sự bồi dưỡng và coi trọng của lãnh đạo.

Gia Cát Cầu quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh còn đang bận đưa tay dọn dẹp mấy tờ báo trên bàn. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Gia Cát Cầu, sắc mặt tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng cũng lạnh như băng.

Hắn đã hoàn toàn bị chọc giận. Hắn có thể chịu đựng một ít áp lực, cho dù là bị chèn ép và xa lánh, nhưng không phải vì vậy mà bị người khác ức hiếp.

Đúng là lộ liễu, chẳng biết kiêng nể gì cả.

- Xuống cơ sở chính là xuống cơ sở, kiêm nhiệm hai việc tôi làm không được.

Bành Viễn Chinh giọng nói bình thản, nhưng kiên định.

- Hoặc là bảo tôi xuống cơ sở, hoặc là để tôi ở đây. Chạy một lúc hai việc, căn bản là không có khả năng.

Gia Cát Cầu không dự đoán được Bành Viễn Chinh sẽ giáp mặt chống đối y ngay trước mặt Vương Na. Cảm giác quyền uy của vị trí Phó trưởng phòng bị khiêu chiến, y không kìm nổi cười lạnh nói:

- Đây là lãnh đạo thượng cấp sắp xếp, không chấp nhận sự cò kè mặc cả.
- Lãnh đạo nào sắp xếp? Anh nói ra thử xem. Tôi không tin có lãnh đạo lại không biết nói lý lẽ như thế?

Bành Viễn Chinh đối chọi gay gắt, xoay người bước nhanh đến chỗ Gia Cát Cầu.

Thân hình Bành Viễn Chinh cao lớn, cường tráng còn Gia Cát Cầu thì lại thấp bé, gầy yếu. Bành Viễn Chinh đi tới mang theo một khí thế vô hình, khiến cho Gia Cát Cầu cảm thấy một áp lực cấp bách.

- Được, vậy thì chính cậu đi gặp lãnh đạo mà nói đi.

Gia Cát Cầu ánh mắt lóe ra, nghiêng răng, chậm rãi bước ra sau bàn làm việc, phất tay, ra vẻ không kiên nhẫn nói:

- Có biết văn phòng của Phó trưởng ban Lưu ở chỗ nào không? Có cần tôi chỉ cho cậu không?

Gia Cát Cầu rút cục lòi ra cái xấu của mình.

Y nghĩ rằng Bành Viễn Chinh sẽ không dám đi tìm Lưu Cường để lý luận. Cho dù là có đi, thì lấy ác cảm của Lưu Cường đối với Bành Viễn Chinh, thì hẳn cũng chẳng được gì.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đột nhiên cảm thấy đấu với loại người như Gia Cát Cầu chẳng có gì thú vị. Đấu trí hoặc so dũng khí thì không nói, chỉ nói đến sự cẩn thận cũng không có, không đáng để lãng phí thời gian và tinh lực.

Loại chuyện này khẳng định là do Gia Cát Cầu tự chủ trương, tuy nhiên là lại mang cờ hiệu của Lưu Cường ra mà thôi. Nếu điểm ấy mà nhìn không thấu thì Bành Viễn Chinh kiếp trước cũng uống phí hai mươi năm ở cơ quan.

Chỉ có điều, Gia Cát Cầu vì sao lại đột nhiên chĩa mũi nhọn vào Bành Viễn Chinh thì hẳn có chút không rõ. Nếu hắn biết bởi vì Vương Na thì khẳng định không biết nên khóc hay nên cười.

Hắn xoay người bước đi, khi đến cửa thì nói tiếp một câu:

- Lãnh đạo nào sắp xếp thì bảo lãnh đạo đó tìm tôi nói chuyện. Nói ngắn gọn một câu, xuống cơ sở thì được, nhưng gây sức ép cho người khác thì không được.

Bành Viễn Chinh đi đến hành lang, rồi đến buồng vệ sinh tìm một cây lau, cùng Mã Tự lau hành lang khu vệ sinh.

Mã Tự đứng ở hành lang, hướng hắn vẫy tay nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, cậu qua đây một chút.

Bành Viễn Chinh đi đến. Mã Tự lấy từ trong túi ra một gói thuốc, đưa qua một điều, rồi hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, anh thấy cậu ở Ban tuyên giáo này không ổn rồi. Lúc trước thì có Tôn Bình, nay thì lại là Gia Cát Cấu. Chu Thành Dung rơi dài thì lại xuất hiện một Lưu Cường. Ai cũng muốn chơi xấu cậu cả.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói.

Mã Tự thở dài:

- Lời của anh nói cậu đừng để trong lòng. Anh thấy cậu sớm hay muộn gì cũng bị điều đi thôi.

Mã Tự còn muốn nói câu gì nữa thì đột nhiên thấy Lưu Cường sải bước về phòng Tin tức thì liền im miệng, vội đầu vào việc lau nhà.

79. Chương 79: Xem Một Trò Hay

Mã Tự chào Lưu Cường:

- Trưởng ban Lưu.

Bành Viễn Chinh cũng cười cười:

- Trưởng ban Lưu, chúc buổi sáng tốt lành.

Tuy không phải là Phó trưởng ban chính thức, chỉ là cách gọi tôn xưng của người trong Ban, nhưng hiện giờ, về tự cao tự đại và bộ tịch của Lưu Cường so với Phó trưởng ban bình thường, thật sự cũng không kém.

Ánh mắt lạnh lùng của y lướt qua trên người Bành Viễn Chinh, sau đó nhìn Mã Tự hơi gật đầu, liền đi qua.

Đứng ở cửa Phòng Tin tức, Gia Cát Cấu liền cười vồn vã:

- Lãnh đạo!

Lưu Cường ừ một tiếng, dương dương tự đắc nói:

- Việc Bành Viễn Chinh xuống cơ sở rèn luyện đã bố trí ổn thỏa chưa?

- Xin lãnh đạo yên tâm, đã sắp xếp đầu vào đấy.

Gia Cát Cấu vội trả lời.

- Thảo một văn kiện của Đảng, lấy danh nghĩa của Ban, tôi cùng Trưởng ban Tiêu sẽ xin chỉ thị của cấp trên, như vậy mới tỏ ra chính thức một chút, sau này sẽ từng bước hình thành chế độ điều chuyển luân phiên và mở rộng đến toàn bộ các Phòng của cơ quan.

Lưu Cường lại nói.

- Được, tôi sẽ bắt đầu thảo văn kiện. À, lãnh đạo, tôi nghĩ thế này, tuy Bành Viễn Chinh xuống cơ sở rèn luyện, nhưng trong thời gian này, Phòng chúng tôi cũng khá nhiều công tác, nhân viên cũng không đủ năng lực đáp ứng, tôi nghĩ có thể bảo hẩn chạy tới, chạy lui lo liệu?

Gia Cát Cấu xáp lại gần, cười nói.

Gã toan tính biến sự trả thù cá nhân của mình thành hành động đường đường chính chính của tổ chức, chỉ cần Lưu Cường gật đầu, chuyện này sẽ là ván đã đóng thuyền, không thể sửa đổi. Đến lúc đó, gã có thể tùy thời “lấy da hổ làm đại kỳ”, từ từ trừng trị cái thằng nhóc giả vờ không hiểu ý tứ này.

Lưu Cường nhướng mày lên, liếc nhìn Gia Cát Cấu một cái, chậm rãi gật đầu:

- Công tác của Phòng, các cậu tự mình sắp xếp, chủ yếu là phải liên kết chặt chẽ với tòa soạn.

Gia Cát Cấu có muốn gây sức ép với Bành Viễn Chinh hay không, đối với Lưu Cường là không quan trọng. Nếu Gia Cát Cấu nói như vậy, làm lãnh đạo phụ trách phân công, quản lý, ít nhiều y cũng phải chiếu cố “cảm xúc” của Trưởng phòng cấp dưới một chút (!), vì thế liền gật đầu.

Gia Cát Cầu mừng rỡ, đứng đó báo cáo một số công tác khác với Lưu Cường, sau đó mới kính cẩn tiễn Lưu Cường ra khỏi văn phòng, rồi đi dọc theo hành lang quay trở về.

Trở lại Phòng, gã hắng giọng, chỉ vào Mã Tự thản nhiên nói:

- Tiểu Mã, vừa rồi lãnh đạo chỉ thị, phải khởi thảo một văn kiện về việc Tiểu Bành xuống cơ sở, cậu viết nhé! Cũng không cần viết phức tạp, đơn giản là một thông báo để lãnh đạo Ban biết và gửi đến các Phòng cũng như tòa soạn báo.

Thật ra lời Lưu Cường nói lúc nãy, Mã Tự và Bành Viễn Chinh đều nghe được.

Thấy Gia Cát Cầu bảo mình soạn văn bản, trong lòng Mã Tự không vui nhưng không có cách nào. Y là nhân viên, người ta là Phó trưởng phòng, lãnh đạo giao công việc không thể không làm. Hơn nữa, một khi Bành Viễn Chinh đi rồi, chắc chắn sau này y phải viết rất nhiều văn bản cho Phòng, mới nghĩ đến đó, Mã Tự đã thấy nhức đầu.

Gia Cát Cầu thông thả trở lại bàn làm việc, liếc nhìn Bành Viễn Chinh đang im lặng thu dọn đồ đạc, khoe miệng hiện lên một tia trào phúng và ngạo mạn:

- Tiểu Mã, khởi thảo cho tốt, sau khi tôi ký tên, tìm Trưởng ban Lưu ký, in ra rồi khẩn trương gửi đi!

Mã Tự hơi miễn cưỡng, ừm một tiếng, cầm bút bắt đầu viết “Thông tri về lựa chọn và điều động cán bộ trẻ tuổi cơ quan xuống cơ sở trải nghiệm cuộc sống và rèn luyện”.

Bành Viễn Chinh tỏ vẻ thờ ơ, phân loại các tài liệu và văn kiện, sửa sang lại một lượt, sau đó rót chén trà, thông thả ngồi uống trà.

Thấy hần thông dong, điềm tĩnh như thế, Vương Na liếc nhìn Gia Cát Cầu, khoe miệng lộ ra nét châm chọc. Cô thấy, Gia Cát Cầu đúng là ăn no đừng mỡ, không có việc gì làm, chủ động khiêu khích Bành Viễn Chinh. Đây là vuốt râu hùm, muốn chết!

Wương Na quyết định ngồi xem một hồi trò hay.

...

Gia Cát Cầu ký tên vào bản thảo do Mã Tự viết, đích thân đưa trình Lưu Cường ký tên. Đợi Lưu Cường ký xong, lại đem giao ngay cho Phòng đánh máy.

Đây chỉ là một thông báo nho nhỏ, trước sau chưa tới năm trăm chữ, cho nên chưa tới nửa giờ, văn kiện đã được in ra.

Cầm một chồng văn kiện còn thơm nồng mùi mực, Gia Cát Cầu vội vàng trở lại Phòng, ném cho Mã Tự, nghênh ngang nói:

- Tiểu Mã, lập tức đem gửi! Bành Viễn Chinh cậu chuẩn bị đi, bây giờ có thể đến tòa soạn báo đưa tin được rồi.

Bành Viễn Chinh ngược lên liếc nhìn Gia Cát Cầu một cái, khoe miệng hơi nhếch lên.

Hắn chậm rãi đứng dậy, giở trên máy nhắn tin, liền cất bước rời khỏi văn phòng.

Gia Cát Cầu thấy không ngờ Bành Viễn Chinh không đáp lời mình, xấu hổ vỗ bàn, cả giận nói:

- Bành Viễn Chinh, quay lại ngay! Tôi nói với cậu, cậu không nghe sao?

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay đầu lại nhìn Gia Cát Cầu, thản nhiên cười:

- Đi vệ sinh cũng phải báo cáo với Trưởng phòng sao?

Gia Cát Cầu nghẹn họng, phần nộ phát phát tay. Vương Na ngồi đó, buồn cười, bật cười khế.

Bành Viễn Chinh quay lại tiếp tục bước đi. Hắn vừa rời khỏi, sau lưng Gia Cát Cầu, chuông điện thoại vang lên. Gia Cát Cầu nhắc ống nghe lên, không kiên nhẫn nói:

- Ai đó?

Đầu kia điện thoại vọng đến giọng nói âm trầm của Lưu Cường:

- Tôi.

- A, Trưởng ban Lưu!

Gia Cát Cầu lập tức thay đổi sắc mặt, tuy chỉ nói qua điện thoại, nhưng “mây đen” trên mặt liền tiêu tan, thay vào đó là vẻ kính cẩn và nịnh bợ thấy rõ.

- Gia Cát Cầu, cậu qua đây một lát.

Lưu Cường lạnh lùng nói một câu, rồi lập tức cúp điện thoại.

Gia Cát Cầu thầm giật mình, do dự một lát, lấy lại bình tĩnh, rồi đứng dậy đi đến văn phòng Lưu Cường.

- Trưởng ban Lưu tìm tôi?

Gia Cát Cầu gõ cửa văn phòng Lưu Cường, kính cẩn cười, đi vào.

Về mặt Lưu Cường có vẻ không thoải mái, y cũng không nói gì thêm, lấy một văn bản trên bàn đưa cho Gia Cát Cầu.

Sự bất an trong lòng Gia Cát Cầu càng tăng lên, gã tiếp nhận văn bản, nhìn lướt qua, đột nhiên biến sắc.

Đó là văn kiện của Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy: “Thông báo về tổ chức tập huấn cho cán bộ thanh niên hậu bị toàn thể các cơ quan Đảng - Chính phủ trong thành phố”. Đại ý thông báo nói, để tăng cường lực lượng nhân tài toàn bộ các cơ quan Đảng - Chính phủ trong thành phố, đầu năm nay Thành ủy đã lựa chọn và điều động 60 cán bộ thanh niên hậu bị, bổ sung đến các cơ quan công tác, trải qua gần nửa năm khảo sát, Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy quyết định chọn lựa 30 người trong số đó, đề bạt làm cán bộ Phó phòng, tập trung ở trường Đảng Thành ủy để huấn luyện trong thời gian một tháng.

Trong danh sách trên văn kiện, cái tên “Bành Viễn Chinh, Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy” xếp ở vị trí thứ hai, đập vào mắt Gia Cát Cầu hết sức rõ ràng.

Trên văn kiện, còn có chữ ký và ý kiến của Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Tiêu Quân: “Trình đồng chí Lưu Cường phê duyệt”

Tay Gia Cát Cầu hơi run rẩy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng trống rỗng, như có một khối đá lớn đè lên đầu, hoảng hốt đến nỗi cả người bủn rủn, hệt hơi.

Tại sao có thể như vậy? thằng nhóc này sao lại đột nhiên thành cán bộ hậu bị được Thành ủy lựa chọn và đề bạt làm Phó phòng?

Gia Cát Cầu ngẩng đầu lên nhìn Lưu Cường, Lưu Cường xanh mặt phát phát tay:

- Cậu đi thông báo cho Bành Viễn Chinh đi.

- Trưởng ban Lưu, chuyện này...

Gia Cát Cầu lưỡng lự, khẽ nói.

- Lần này, người lựa chọn cán bộ hậu bị là Trưởng ban Tổng đích thân thực hiện, cậu không cần nói gì nữa cả, trở về thông báo cho Bành Viễn Chinh đi, bảo hắn đến Phòng Cán bộ Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy báo cáo.

Lưu Cường hơi sốt ruột phát tay, rồi không thèm để ý tới Gia Cát Cầu nữa, cúi xuống đọc báo.

80. Chương 80: Đề Cử Cán Bộ Tập Huấn

Trên thực tế, Lưu Cường cảm thấy khó chịu giống như là vừa ăn thứ gì đó không tiêu.

Chuyện này đến rất đột ngột. Trước đó gã chưa nhận được một chút phong thanh nào cả. Buổi sáng hôm nay, khi văn kiện của Ban tổ chức cán bộ xuống, sau đó thì Trưởng ban Tiêu phê chỉ thị rồi chuyển sang

cho gã. Ban tuyên giáo lúc này chọn lựa chỉ có một người là Bành Viễn Chính. Và cán bộ bộ môn của Ban tổ chức cán bộ cũng không thông báo trước cho Ban tuyên giáo.

Tuy nhiên, nếu Trưởng ban Tiêu không nói gì, thì không cần nói đến Lưu Cường.

Đối với Ban tuyên giáo mà nói thì Ban tổ chức cán bộ vẫn là mạnh mẽ, cứng rắn. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ luôn xếp hạng trước Trưởng ban Tuyên giáo. Quản lý cán bộ so với quản lý ý thức thì hoành tráng hơn nhiều.

Gia Cát Cầu không dám nói cái gì, cầm lấy văn kiện rời khỏi văn phòng Lưu Cường, chậm rãi hướng về phòng Tin tức.

Ở cửa, y nghe được bên trong truyền đến tiếng cười nói của Mã Tự, Vương Na và Bành Viễn Chính, bước chân theo bản năng mà ngừng lại, khóe miệng run lên một chút.

- Viễn Chính, kỳ thật ngẫm lại thì thấy làm phóng viên cũng không tồi. Bằng tài hành văn của cậu, ở tòa soạn báo cũng rất nhanh thành người có quyền. Về sau lần lộn ở tòa soạn, tương lai có thể trở thành tổng biên, không thể cứ ở mãi cơ quan như vậy.

Mã Tự cười nói.

- Nói vậy, cái gì mà làm phóng viên chứ? Cả ngày phơi mặt bên ngoài. Viễn Chính, cậu nói có đúng không? Cậu thật sự muốn đến đấy à?

Vương Na lời nói có chút đầy thâm ý. Tuy nhiên chỉ có Bành Viễn Chính mới nghe hiểu được lời nói của cô.

- Tôi thì không sao, ở nơi nào mà chẳng phải làm?

Gia Cát Cầu bên tai truyền tiếng giọng nói bình tĩnh của Bành Viễn Chính. Y đứng ngoài cửa liền hắng giọng, chợt thay đổi bộ mặt ôn hòa, bước vào cửa liền cười nói với Bành Viễn Chính:

- Viễn Chính à, hôm nay cậu có việc vui đấy. Là đại hỷ sự.

Gia Cát Cầu khi đi và khi về hoàn toàn là hai con người khác nhau. Đường như sự không thoải mái với Bành Viễn Chính trước kia chưa từng xảy ra.

Vương Na thì trong lòng sớm đã có phỏng đoán, nhìn Gia Cát Cầu bằng ánh mắt khinh miệt.

Bành Viễn Chính mỉm cười:

- Có gì mà vui chứ?

- Là như thế này, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy vừa rồi hạ văn kiện, lúc này sẽ chọn ba mươi đồng chí trẻ tuổi đến trường Đảng thành ủy để tập trung huấn luyện, trong đó có đồng chí Bành Viễn Chính của chúng ta. Chúc mừng đồng chí Viễn Chính, sau khi tập huấn xong thì chính thức trở thành cán bộ cấp Phó phòng. Hơn nữa còn là cán bộ hậu bị, xếp vào khảo sát trường kỳ của ban tổ chức cán bộ. Thật không đơn giản!

Gia Cát Cầu nét mặt tươi cười.

Bành Viễn Chính thì không nói gì, nhưng Vương Na lại đứng dậy hô to:

- Thật là đáng mừng. Viễn Chính, cậu được đề bạt rồi. Tối nay, cậu nhất định phải mời khách. Đến khách sạn Tân An, tôi muốn ăn hải sản, ăn tôm Đại Long.

Mã Tự đầu tiên là khiếp sợ, rồi nhìn Bành Viễn Chính cao hứng, cũng đều mở miệng phụ họa, yêu cầu Bành Viễn Chính mời khách.

Tập huấn cán bộ hậu bị thanh niên? Nói cách khác, sau một tháng huấn luyện, Bành Viễn Chính sẽ danh chính ngôn thuận trở thành cán bộ cấp phó phòng do Ban tổ chức cán bộ đặc biệt bổ nhiệm, khác với cán bộ cấp phó phòng bình thường. Cho dù là không có thực chức, thì cũng sẽ được danh hiệu “Phó chủ nhiệm”.

Hai người xúm lại trước bàn Bành Viễn Chính, nhưng thật ra là đẩy Gia Cát Cầu qua một bên.

Mắt thấy dáng người nóng bỏng của Vương Na cứ lượn lờ trước mắt Bành Viễn Chinh, Gia Cát Cấu không xem được vào mắt, sự ghen ghét trong lòng càng sâu. Y cố gắng kìm nén sự hỗn loạn trong lòng của mình, đi ra sau bàn làm việc, nhíu mày nói:

- Được rồi, các người cũng đừng náo loạn nữa. Đồng chí Viễn Chinh, cậu trước hãy đến khoa cán bộ của Ban tổ chức cán bộ báo cáo. Xong rồi, tối nay phòng sẽ làm tiệc chúc mừng cho cậu. Sau khi tập huấn kết thúc, đồng chí Viễn Chinh sẽ thăng chức đến bộ môn khác.

Mặc kệ sự việc này đột nhiên hay không đột nhiên. Nếu đã là sự thật thì Gia Cát Cấu chỉ biết chấp nhận. Cần thay đổi thái độ thì nên thay đổi thái độ.

Dù sao, trong quan trường, không có kẻ thù hay đối thủ vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi. Gia Cát Cấu phát hiện, trở mặt với Bành Viễn Chinh chỉ bằng giao hảo với hắn, để duy trì lợi ích cho mình.

Nếu thái độ của y thay đổi, Bành Viễn Chinh tất nhiên cũng không làm khó. Nếu không cần trở mặt thì không đáng phải trở mặt.

- Không cần, đây chỉ là tập huấn thôi mà.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, từ trong tay Gia Cát Cấu lấy một tập văn kiện rồi xem qua.

- Nhất định phải chúc mừng. Nếu Phó trưởng phòng đã nói như vậy thì Viễn Chinh, cậu đừng khách khí nữa, coi như là hôm nay phòng chúng ta tụ họp.

Mã Tự nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang muốn đến Ban tổ chức cán bộ thì Trưởng phòng cán bộ 1 của Ban tổ chức cán bộ Chu Đại Dũng đã đến.

Chu Đại Dũng đẩy cửa phòng Tin tức bước vào.

Gia Cát Cấu vừa nhìn thấy Chu Đại Dũng thì lập tức đứng dậy, cười nói:

- Trưởng phòng Chu, sao anh lại đến đây? Mời vào.

Chu Đại Dũng tuy rằng chỉ là cán bộ cấp phòng, nhưng cán bộ Trưởng phòng cũng không phải là nhỏ. Cán bộ cấp phòng người nào cũng không dám chậm trễ trước cán bộ trưởng phòng. Chu Đại Dũng là người quản lý cán bộ, nếu muốn cho ai “về vườn” thì chỉ cần chế ra những phiền toái nhỏ rất là dễ dàng.

Chu Đại Dũng kiêu ngạo, gật đầu về phía Gia Cát Cấu, sau đó hướng Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Viễn Chinh, chúc mừng chúc mừng. Tôi nói rồi, năng lực của ông em rất siêu hạng, lại là sinh viên hàng hiệu, nhất định là sẽ được đề bạt.

- Cảm ơn Trưởng phòng Chu đã chiếu cố.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, bắt tay Chu Đại Dũng, thái độ có chút thân mật.

Gia Cát Cấu đứng ở một bên, xấu hổ cười, đôi mắt hiện lên một tia âm trầm.

- Được, hôm nay nhất định cậu sẽ phải mời khách. Nhất định phải mời khách.

Chu Đại Dũng đứng một chỗ, nói chuyện thân thiết với Bành Viễn Chinh, sau đó lại nói:

- Tôi vừa lúc đến phòng Tổ chức của ban mọi người để bàn bạc, thuận đường chúc mừng một chút. Nhớ kỹ đó, nhất định phải mời khách.

Gia Cát Cấu lúc này ở một bên cười chen vào nói:

- Trưởng phòng Chu, tối nay phòng chúng tôi tổ chức tiệc chúc mừng đồng chí Viễn Chinh. Lãnh đạo nếu có rảnh thì cùng đến tham dự?

Chu Đại Dũng quay đầu lại nhìn Gia Cát Cấu, gật đầu mỉm cười:

-Được, tôi nhất định sẽ đến. Cứ định như vậy đi, tôi đi làm việc trước.

...

Tin tức Bành Viễn Chinh có mặt trong danh sách cán bộ tập huấn của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy đã không cánh mà bay khắp cơ quan. Không ít những người quen thuộc đều chạy đến gặp mặt với Bành Viễn Chinh nói lời chúc mừng.

Công tác chưa được nửa năm đã được đề bạt lên cán bộ cấp phó phòng, ở cơ quan này xuất hiện không nhiều lắm, nhưng không phải là không có. Thời điểm năm 89, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy vì chọn lựa cán bộ hậu bị và đề ra danh sách cán bộ tập huấn, nên trong đó có không ít người may mắn và đa số những người đó bây giờ đều ở cương vị cấp Trưởng phòng thực chức. Hơn nữa tuổi đời cũng chưa cao, chỉ trên dưới ba mươi.

Tan làm, người của phòng cùng nhau ra về, đứng ở ngoài cửa chính đợi Chu Đại Dũng chuẩn bị đi dùng cơm.

Nếu là Gia Cát Cấu đề nghị đi dùng cơm, hơn nữa y lại là chủ trì của phòng Tin tức, cho nên bữa cơm này hiển nhiên là phải do Gia Cát Cấu thanh toán. Vì chúc mừng Bành Viễn Chinh, Gia Cát Cấu chưa chắc đã cam tâm tình nguyện. Nhưng bởi vì muốn kết giao với Trưởng phòng cán bộ 1 Chu Đại Dũng, y cảm thấy tốn chút tiền vẫn đáng giá.

Gia Cát Cấu vốn đề nghị đến quán Ngũ Phúc đối diện, nhưng Vương Na vẫn cứ khẳng khái đến khách sạn lớn ăn hải sản. Còn Bành Viễn Chinh và những người khác thì không phản đối. Gia Cát Cấu ngay trước mặt Vương Na cũng chỉ dám cắn răng đáp ứng.

- Được, chúng ta đến khách sạn lớn Tân An, ăn hải sản. Nghe nói là tôm Đại Long của châu úc vừa mới về, còn rất tươi.

Vương Na vừa cổ động vừa vẫy một chiếc taxi.

Gia Cát Cấu hít sâu một hơi, thầm nghĩ người đàn bà này quả thật ác độc. Ăn hải sản lại còn muốn đến khách sạn lớn. Muốn giết chết y mà.

Gia Cát Cấu sờ túi tiền của mình, mắt thấy mọi người đều đã lên xe, cũng chỉ biết kiên trì đi theo.

81. Chương 81: Mắc Nghiện

Màn đêm buông xuống, gió bắc lại càng thổi mạnh, nhưng cái lạnh cũng vẫn không cản được người dân thành thị xa hoa hưởng lạc.

Đây là lần đầu tiên Gia Cát Cấu đến khách sạn lớn Tân An để dùng cơm. Xem bộ dạng quen thuộc của Vương Na, y trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Bước vào phòng, Gia Cát Cấu khẽ cần mỗi ngò ở vị trí chủ vị. Bữa cơm này vốn Bành Viễn Chinh muốn mời, nhưng thấy Gia Cát Cấu như vậy, hẳn cũng không nói điều gì.

Mã Tự ngồi bên cạnh, Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng thì ngồi hai bên Gia Cát Cấu. Còn về phần Vương Na thì ngồi ở góc bàn.

Gia Cát Cấu vừa muốn xem qua thực đơn, khách khí với Chu Đại Dũng vài câu, nhưng Vương Na ngay cả thực đơn cũng không thèm xem, vẫy tay gọi người phục vụ gọi đồ ăn.

- Miến tôm hoa sen, cháo ốc biển, mực xào xả ớt, trứng cá muối, tôm đại long châu úc, cua hấp ớt, rau hẹ, sò biển nấu với rau chân vịt...

Vương Na nói một hơi mười mấy món hải sản của khách sạn Tân An, sau đó nhìn sang Gia Cát Cấu cười hề hề:

- Anh gọi mấy món thịt đi!

Gia Cát Cấu ngồi một chỗ nghe Vương Na gọi đồ ăn, sắc mặt tái mét.

Những món hải sản đó tuy rằng đa số hẳn chưa từng nếm qua, nhưng vừa nghe thì biết rằng giá không hề rẻ. Một bàn ăn hải sản như vậy còn không dưới mấy trăm đồng sao? Một tháng tiền lương của y làm sao đủ.

Gia Cát Cầu giật mình, miễn cưỡng cười:

- Vương Na, cô cũng thật là. Sao toàn bộ đều là hải sản vậy? Sao không đổi một ít thành món thịt. Trưởng phòng Chu, có phải vậy không?

Chu Đại Dũng nhún vai:

- Không sao, tôi không ăn kiêng, cái gì cũng ăn được.

Vương Na ồ lên một tiếng, quay đầu vẫy tay gọi nữ nhân viên phục vụ:

- Lấy thêm mấy món thịt nữa, nổi tiếng nhất nhé. Mang thêm hai gói thuốc, một bình rượu vang, một bình Mao Đài.

Gia Cát Cầu khoe miệng run run.

Trong bữa tiệc, việc ăn uống rất náo nhiệt. Vương Na, Mã Tự, thậm chí là Chu Đại Dũng đều mời rượu Bành Viễn Chinh. Nhưng còn Gia Cát Cầu thì cứ như ngồi trên đồng lửa, thần sắc ngày càng không được tự nhiên. Y thừa dịp đi nhà vệ sinh, hỏi nhân viên phục vụ mới biết bữa ăn này phải hơn ngàn đồng. Đáng thương là trên người y tính toán lại chỉ có 800 đồng, làm sao mà trả đủ?

Cho nên, Gia Cát Cầu mỗi một ngụm rượu, một miếng đồ ăn đều cảm thấy đau như cắt. Một bữa cơm bằng hai, ba tháng tiền lương. Đúng là uất ức mà!

Gia Cát Cầu trong lòng mắng thầm Vương Na.

Y chỉ có thể lúc này chuồn ra nhà vệ sinh, sau đó điện thoại cho anh rể, bảo mang thêm một ít tiền.

Mặc kệ nói như thế nào, ngay trước mặt Chu Đại Dũng và Vương Na, y không thể không trả. Nếu không, y làm sao mà nhìn mặt các lãnh đạo khác.

Vương Na uống hết một chai rượu vang, không ngờ lại muốn uống thêm một chai nữa. Còn Bành Viễn Chinh bốn người đàn ông uống một bình rượu trắng hiển nhiên là không đủ, nên Vương Na liền gọi thêm hai bình nữa.

Gia Cát Cầu ngồi một chỗ, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Sau khi cơm rượu no say, thì mọi người cũng tan tiệc. Tất nhiên, lúc đó ai cũng có vài phần men say. Chu Đại Dũng nắm bả vai Bành Viễn Chinh, nói liên miên mà chẳng biết nói cái gì. Vương Na thì ánh mắt lơ đãng, lắc cựa mông đầy đặn đi phía sau cùng. Còn về phần Mã Tự, do không uống nổi nữa nên chuồn trước rồi.

Gia Cát Cầu là người tỉnh táo nhất. Y là người uống rượu ít nhất nên bước chân cũng trầm ổn hơn.

Sau khi đến quầy tính tiền, Gia Cát Cầu giọng nói rõ ràng có chút run lên:

- Tiểu thư, phòng 206 hết bao nhiêu tiền?

- Chào tiên sinh, phòng 206, đồ ăn là 756 đồng, rượu và thuốc tổng cộng là 459 đồng, cộng lại là 1215 đồng. Xin cảm ơn.

Nhân viên thu ngân cất giọng nói ngọt ngào, trực tiếp thông báo số tiền cần thanh toán.

Gia Cát Cầu nghe vậy, sắc mặt trở nên biến đổi, trong lòng trầm xuống. Y gọi anh rể mang đến 300 đồng, cộng lại chỉ đủ 1000 đồng. Vốn nghĩ 1000 đồng là đủ rồi, vậy mà....

Y ghé vào tai của thu ngân, có chút khó chịu, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu thư, thật ngại quá, có phải tính nhầm rồi không?

Nữ nhân viên thu ngân cau mày, đã đến nơi này ăn cơm thì chẳng có người nào lại như vậy. Bình thường là trực tiếp trả tiền ngay.

Nữ nhân viên thu ngân đem tờ giấy đưa qua cho Gia Cát Cầu, có chút mất hứng nói:

- Tiên sinh cẩn thận kiểm tra lại. Chúng tôi nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn thu phí đã định, tuyệt không xảy ra sai phạm.

Các khoản đương nhiên là đúng. Bởi vì sau này Vương Na lại gọi thêm rượu. Là khách sạn sang trọng nhất của thành phố Tân An, nên tiêu phí ở đây đương nhiên là rất cao.

Lấy giá cả bây giờ, một khách sạn bình thường một trăm đồng là có thể có được một bàn ăn tương đối, nhưng ở đây thì không thể. Một chai rượu vang đã gần một trăm, làm sao người thường có thể tiêu phí nổi.

Gia Cát Cầu nhìn tờ hóa đơn, tay cứ cắm vào trong túi tiền, đứng yên một nơi. Đại sảnh đang có rất nhiều người, còn đám người Bành Viễn Chinh đứng cách đó không xa nhìn đến thì sắc mặt Gia Cát Cầu tái xanh, hận không thể tìm kẻ hở chui vào.

Bành Viễn Chinh nhú mày, đi nhanh tới nhưng lại bị Vương Na kéo tay lại.

Vương Na lặng yên đưa qua một cái thẻ, rồi nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Đây là thẻ khách quý của Đại Long, ở trong này có thẻ ký quỹ. Vừa rồi, anh ấy đã cho người đưa tới. Viễn Chinh, cậu đưa qua ký tên đi, cậu ký tên cậu là được rồi. Tôi không để cho Đại Long ký tên chính là muốn cho tên tiểu tử đó khó chịu.

Vương Na chỉ vào Gia Cát Cầu, chớp chớp đôi mắt.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Không cần đâu, tôi có mang theo tiền.

- Cả hơn ngàn đồng đấy. Đại Long luôn mãi dặn tôi, hơn nữa anh ấy còn chờ bên ngoài, tôi nay còn muốn chúc mừng cho cậu.

Vương Na kéo cánh tay Bành Viễn Chinh, dùng sức nhét tấm thẻ vào trong tay hắn. Bành Viễn Chinh do dự một chút, thấy Chu Đại Dũng đang tiến đến thì lập tức cầm lấy cái thẻ.

Bành Viễn Chinh đi đến quầy thu ngân, đặt tấm thẻ lên bàn:

- Tiểu thư, phòng 206 để tôi trả.

Nữ nhân viên thu ngân nhận lấy tấm thẻ, gương mặt lúc này liền nở nụ cười rạng rỡ. Đây là thẻ VIP của khách sạn, có thể tiêu phí không hạn mức mà chỉ cần ký tên. Người giữ loại thẻ này không phú thì quý.

- Vâng, thưa tiên sinh, ngài có thể ký tên, không cần hóa đơn.

Nữ nhân viên thu ngân nhanh như chớp ghi nhớ số thẻ khách VIP, sau đó đưa ra một tấm giấy màu đỏ cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh liền viết lên ba chữ Bành Viễn Chinh thật to, sau đó hướng Gia Cát Cầu cười nói:

- Chúng ta đi thôi, Phó trưởng phòng Gia Cát.

Gia Cát Cầu sắc mặt đỏ tía như gan lợn. Y dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp và khiếp sợ lẫn hâm mộ nhìn Bành Viễn Chinh. Không ngờ chỉ một tấm thẻ lại có thể trả tiền.

Tiểu tử này không ngờ có tiền như vậy? Trời ạ!

- Được, được!

Gia Cát Cầu miễn cưỡng cười, đi theo đằng sau Bành Viễn Chinh.

Đám người ra khỏi cổng khách sạn Tân An thì một chiếc xe thể thao chói mắt liền trở tới.

Hoàng Đại Long chân mang giày da sáng loáng từ trên xe nhảy xuống, hướng đám người Bành Viễn Chinh cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Viễn Chinh, nghe nói anh được thăng chức, thật sự là đáng mừng.

Bành Viễn Chinh cười tiếp đón:

- Cái gì mà thăng chức chứ? Chỉ là một đợt tập huấn thôi mà. Đã trễ thế này, Hoàng tổng cũng đến góp vui sao?

- Chuyện vui như vậy sao tôi lại không đến chứ? Để tôi dẫn mọi người đi hát, cho tỉnh rượu một chút.

Hoàng Đại Long nói xong liền mở cửa xe, Vương Na chui vào trước, theo sau là Chu Đại Dũng, Bành Viễn Chinh cũng lên xe.

Hoàng Đại Long liền hướng Gia Cát Cấu nói một câu:

- Thật ngại quá, vị lãnh đạo này, xe không còn chỗ. Như vậy đi, ngài đợi thêm vài phút, chúng tôi đến nơi sẽ lập tức quay lại đón ngài.

Gia Cát Cấu thở ra một cái. Y làm sao còn mặt mũi mà đi theo, liền xấu hổ lắc đầu:

- Thôi đi, các người cứ đi chơi. Tôi có chút đau đầu, nên về nghỉ ngơi trước.

Nói xong, Gia Cát Cấu xoay người bước đi.

Tại một góc đỗ xe của khách sạn Tân An, Gia Cát Cấu đứng một chỗ nhìn theo chiếc xe thể thao chạy nhanh như chớp, ánh mắt phóng ra một tia âm độc. Bành Viễn Chinh không ngờ lại quen biết với kẻ có tiền, nằm ngoài dự kiến của Gia Cát Cấu. Tuy nhiên, y cũng chẳng làm gì được, chỉ cảm thấy rất tức giận và khó chịu mà thôi.

Tuy rằng chỉ hơn 1000 đồng, nhưng đối với y mà nói, tối nay tương đương với việc bị một cái tát mạnh.

Đúng là mắc ghen!

82. Chương 82: Quan Điểm Khác Biệt

Bên MT bị nhảy chương truyện này, bạn nào nếu đọc thấy sai thì báo lỗi giúp nhé

Sáng sớm ngày mốt, là ngày 22 tháng 11, Bành Viễn Chinh đến trường Đảng Thành ủy tham gia đợt tập huấn cán bộ hậu bị các cơ quan Đảng – Chính phủ toàn thành phố.

Bởi vì đợt huấn luyện do Ban Tổ chức cán bộ tổ chức, cho nên người của Phòng cán bộ được cử đến phụ trách, Chu Đại Dũng dẫn theo vài nhân viên trông coi nơi điểm danh, thấy Bành Viễn Chinh tới, liền cười với hắn, ra hiệu hắn đến ký tên để nhận tài liệu và vào phòng học của trường Đảng.

Tham gia đợt tập huấn lần này có một nửa số cán bộ cơ sở đến từ xã, thị trấn, một nửa đến từ các cơ quan, đơn vị của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, tuổi bình quân là 27. Trong số đó, Bành Viễn Chinh là một người khá trẻ.

Sau này, đợt tập huấn này được gọi là “khóa học Hoàng Phố” đầu tiên của thành phố Tân An (1), trong số 30 người này, về sau đa số đều là lãnh đạo cấp huyện trở lên. Điều này cũng có ý nghĩa, sau khi Bành Viễn Chinh tái sinh và bước chân vào quan trường, lần đầu tiên chính thức có được mạng lưới quan hệ của mình. Ít ra, trong bước đầu của cuộc đời quan chức, những “bạn học” cũng đã phát huy tác dụng khá quan trọng.

Cầm lấy tài liệu học tập, Bành Viễn Chinh đi vào phòng học tập huấn. Trong phòng học đã có không ít người đến, trên đài Chủ tịch cũng trải thảm nhung đỏ, đặt vài cái bàn, hiển nhiên lễ khai giảng có lãnh đạo thành phố tới tham dự.

Bành Viễn Chinh tùy ý tìm một chỗ ngồi ngoài rìa ngồi xuống, ngồi bên cạnh hắn là một cô gái đeo kính, mặc một bộ quần áo màu xám nhạt, tóc búi lên, mặt mũi thanh tú, trang điểm rất thời thượng.

Cô gái lễ độ nhìn hắn mỉm cười.

Bành Viễn Chinh cũng cười cười, chủ động đưa tay ra:

- Xin chào.

Cô gái đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Xin chào. Anh ở đơn vị nào?

Cô gái ngồi xuống, thuận miệng hỏi một câu.

- Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo, tên Bành Viễn Chinh, còn cô?

Bành Viễn Chinh vừa lật xem tài liệu vừa trả lời.

- Hi hi, hóa ra là lãnh đạo Ban Tuyên giáo! Tôi công tác ở Phòng Đảng - Chính, thị trấn Vân Thủy.

Giọng cô gái rất trong trẻo và tươi mát:

- Tôi tên là Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh ngẩn người, không kìm nổi lại liếc nhìn Lý Tuyết Yến một cái. Hắn thật sự không ngờ cô lại đến từ thị trấn. Xem cách ăn mặc và phong thái của cô, giống như là đã công tác ở cơ quan lâu rồi.

Hai người nói chuyện với nhau vài câu. Lý Tuyết Yến biết Bành Viễn Chinh là sinh viên mới tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa trong năm nay, rất là kinh ngạc. Đại học Kinh hoa là đại học đứng đầu cả nước, sinh viên tốt nghiệp từ Đại học Kinh Hoa là rất “có giá”, trong quan trường cả thành phố Tân An chỉ có vài người.

Đồng thời, vừa mới tham gia công tác đã được chuẩn bị đề bạt, khẳng định là có bối cảnh.

Tuy nhiên Lý Tuyết Yến cũng không nghĩ quá nhiều về vấn đề này, bởi vì trong số 30 người đang ngồi ở đây, người nào cũng không đơn giản. Năng lực là một chuyện, nhưng có năng lực chưa chắc có thể nắm lấy cơ hội đúng lúc. Đó là một vấn đề thực tế.

Không bao lâu sau, Chu Đại Dũng đẩy cửa bước vào, cầm micro lên nói:

- Xin mọi người yên lặng, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần muốn tới tham dự lễ khai giảng tập huấn lần này của chúng ta. Lát nữa khi lãnh đạo vào cửa, mọi người nhất định phải đứng dậy vỗ tay.

Nói xong, Chu Đại Dũng xoay người đi ra ngoài, có lẽ là đi mời lãnh đạo đến.

Lát sau, Tổng Bí thư Nam đi đầu, Trần Ngôn Hề theo sau, Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ đi sau cùng, ba lãnh đạo trước sau đi đến. Có tới hai Ủy viên thường vụ đến tham dự, đủ thấy mức độ coi trọng của Thành ủy đối với đợt tập huấn này.

Tất cả học viên đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay, cho đến lúc ba người Tổng Bí thư Nam đã lên đài Chủ tịch ngồi xuống, tiếng vỗ tay mới dần dần lắng xuống.

Phó trưởng ban Lý chủ trì lễ khai giảng, ông ta theo lệ giới thiệu hai vị Ủy viên thường vụ Thành ủy đến tham dự lễ, tất nhiên lại dẫn tới một tràng vỗ tay. Kế tiếp, Tổng Bí thư Nam đại diện cho Thành ủy và Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy phát biểu mấy lời quan trọng,

Bành Viễn Chinh ngồi đó, hơi lơ đãng, bởi vì những lời khách sáo trong quan trường này, thật sự là rất vô vị, nhưng hắn lại phát hiện, bên cạnh hắn, Lý Tuyết Yến đang nghiêng tai chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cúi xuống ghi chép một cách nghiêm túc.

...

Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy yêu cầu tất cả học viên ăn ở ở trường Đảng, không ai được tùy tiện ra ngoài, thực hiện phương thức quản lý khép kín.

Mà chương trình học của Ban tập huấn cũng sắp xếp khá chặt chẽ, sáng sớm tập thể dục, sau đó có hai tiết học, một tiết là về quản lý kinh tế, do giảng viên thỉnh giảng từ trường Đại học Giang Bắc giảng dạy, một tiết là về thời sự chính trị. Buổi chiều cũng có hai tiết học, một là quản lý xã hội và kinh tế thị trường, một là về các lễ nghi xã giao.

Buổi tối, học viên cũng không nhàn rỗi, được bố trí chia tổ thảo luận, tổng kết, hệ thống lại những gì đã được học trong ngày. Suốt đợt tập huấn, người của Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy luôn quản lý sát sao, mỗi tiết đều nghiêm khắc kiểm tra sự chuyên cần của học viên.

Thời gian tập huấn khẩn trương nhưng đơn điệu, đối với Bành Viễn Chinh, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tiết học cuối cùng do giảng viên Đại học Giang Bắc Mã Dương Minh đứng lớp, chủ đề bài giảng của ông là “Con đường cải cách: biến chuyển ở Đông Âu và tiếng chuông báo động đối với Liên Xô”.

Mã Dương Minh là học giả nổi tiếng cả nước về kinh tế chính trị học, ông ta lấy biến chuyển ở Đông Âu và sự dần dần tan rã của Liên Xô làm ví dụ, trình bày lập trường, quan điểm của mình một cách rõ ràng dứt khoát: cải cách quá cấp tiến, bất kể là cải cách thể chế kinh tế hay cải cách thể chế chính trị, đều sẽ là một tai nạn, không chỉ khiến quốc gia rung chuyển, còn có thể phá hỏng chủ nghĩa xã hội. Thậm chí, ông ta dùng lời lẽ gay gắt, phê bình Gorbachov, lãnh đạo đương nhiệm của Liên Xô là “rối tinh rối mù”, vô cùng sai lầm.

Bành Viễn Chinh lắng lắng nghe Mã Dương Minh giảng bài, khóe miệng hiện lên nụ cười. Trong lòng hẳn hiểu rõ, ngay tại tháng này, năm này, đúng vào ngày mốt – ngày 25 tháng 12 năm 1991, Gorbachov tuyên bố từ chức, Liên Xô chính thức giải thể toàn bộ. Mà trước đó, không ít nước cộng hòa trong Liên bang Xô Viết tuyên bố độc lập.

Cũng chính vì như thế, ở trong nước, số người có quan điểm “kìm giữ cải cách” như Mã Dương Minh không phải ít, nảy sinh sự hoài nghi và dao động đối với mục tiêu cải cách và mở cửa, trên báo chí cũng thường xuyên thấy những bài báo có quan điểm tương tự.

Bài giảng của Mã Dương Minh khiến cả giảng đường tán thưởng, đủ thấy quan điểm của ông ta nhận được sự đồng tình của tuyệt đại đa số.

- Bài giảng của giáo sư Mã thật sâu sắc, tôi cũng cho rằng chính sách cải cách và mở cửa của chúng ta càng phải tiến hành một cách từ từ và vững chắc, không nên tiến nhanh quá, Liên Xô chính là tấm gương tày liếp...Bành Viễn Chinh, anh cảm thấy thế nào?

Lý Tuyết Yến ngồi cạnh hưng phấn nghiêng đầu hỏi.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Tình hình nước ta khác biệt, hai nước thật ra không thể so sánh. Thể chế cải cách của chúng ta và Liên Xô hoàn toàn khác nhau. Tôi cho rằng, chúng ta nên tiếp tục kiên định đẩy mạnh cải cách và mở cửa, phát triển mạnh kinh tế, trong phát triển giải quyết vấn đề tồn tại, mà không cần phải đi chậm lại, rồi lại ngồi mà lý luận suông.

Lý Tuyết Yến nhú mày, hơi tỏ ra coi thường, cười nhạt:

- Bành Viễn Chinh, anh sai lầm rồi, hiện nay cả nước trên dưới đều rút ra bài học Đông Âu và Liên Xô một cách sâu sắc, tôi nghĩ Trung ương sẽ có suy xét.

Bành Viễn Chinh hồ hững mỉm cười, cũng không tranh luận với Lý Tuyết Yến. Cũng chẳng hay ho gì mà tranh luận. Ngay tháng sau, sau Tết Nguyên Đán 1992, vĩ nhân (2) sẽ phát biểu trong chuyến “Nam tuần” xuống các tỉnh phía nam sông Dương Tử, nhắc lại chính sách cải cách và mở cửa sẽ không thay đổi; mà lời phát biểu này đã mang lại tác dụng thúc đẩy mấu chốt đối với cuộc đại cải cách và tiến bộ xã hội của toàn bộ thập niên 90, kết thúc những lời tranh luận trái chiều về vấn đề này.

Mã Dương Minh kết thúc khóa học, để lại cho tất cả học viên một bài tập, đó chính là luận văn về vấn đề ông vừa giảng, cũng là đề thi tốt nghiệp cho đợt tập huấn này.

(1) Trường quân sự Hoàng Phố (tên chính thức là Học viện Sĩ quan Lục quân Trung Hoa Dân quốc), là một trường đào tạo sĩ quan lục quân của Trung Hoa Dân quốc có cơ sở ban đầu đặt tại ở khu Hoàng Phố ở đảo Trường Châu, thành phố Quảng Châu (năm 1924). Trường quân sự này đã đào tạo ra nhiều danh nhân quân sự cho cả quân đội Trung Hoa Dân quốc lẫn quân đội của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và họ tham gia các cuộc Bắc phạt (1926-1927), Nội chiến Trung Quốc, cũng như cùng nhau chống lại quân Nhật Bản trong Chiến tranh Trung - Nhật. Nhiều nhà cách mạng của Việt Nam cũng từng học tại Trường quân sự Hoàng Phố (Wikipedia)

(2) Vĩ nhân: Ám chỉ Đặng Tiểu Bình, lãnh tụ Trung Quốc từng bị Mao Trạch Đông cách chức, lưu đầy năm 1966 trong “Đại Cách mạng văn hóa” vì tư tưởng cải cách của mình. Sau ba lần bị cách chức, năm 1977, Đặng Tiểu Bình được phục chức Phó thủ tướng. Năm 1978 Đặng Tiểu Bình nêu kế hoạch cải cách kinh tế trước phiên họp toàn thể Đảng cộng sản Trung Quốc, đánh dấu sự mở đầu của chính sách “mở cửa” của

Trung Quốc. Họ Đặng là người có công rất lớn đối với sự phát triển thịnh vượng của Trung Quốc ngày nay, nhưng ông ta cũng chính là người ra lệnh “dạy cho Việt Nam một bài học” năm 1979. Trên thực tế, ngày 17 tháng 2 năm 1979, Trung Quốc đã dùng 9 quân đoàn với khoảng 300 ngàn quân, trên 550 xe tăng và xe bọc thép, 2.558 khẩu pháo, bất ngờ tấn công VN trên toàn tuyến biên giới.

83. Chương 83: Hai Phó Phòng

Tuyệt đại đa số học viên đều dựa theo quan điểm của Mã Dương Minh để trình bày luận điểm, nói lên những ý kiến na na giống nhau. Chỉ có Bành Viễn Chinh là đưa ra cái nhìn ngược lại, có vẻ không giống người bình thường.

Bài luận văn của hắn chỉ ra rõ ràng: thứ nhất, cải cách và mở cửa nhất định phải tiến hành sâu rộng hơn nữa, không nên có bất kỳ dao động nào; thứ hai, nền kinh tế kế hoạch không phải là chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa tư bản cũng có kế hoạch; kinh tế thị trường không phải là tư bản chủ nghĩa, chủ nghĩa xã hội cũng có thị trường, kế hoạch và thị trường đều là phương tiện kinh tế; thứ ba, sự biến chuyển to lớn ở Liên Xô và Đông Âu, đối với Trung Quốc là một cơ hội hiếm có, chiến tranh lạnh chấm dứt, thời đại toàn cầu hóa chính thức bắt đầu, đất nước chúng ta cần phải tranh thủ hành động, thừa cơ tiến lên.

...

Ở văn phòng Tổng Bí thư Nam.

Tổng Bí thư Nam nhìn Trưởng ban Tuyên giáo Tiêu Quân cười cười, nói:

- Lão Tiêu, bài văn này thế nào?

Tiêu Quân thở phào một cái, lắc đầu nói:

- Tôi thấy giọng điệu có phần rộng tuếch, đối với tình hình lạc quan một cách mù quáng. Tuy nhiên, một người tuổi còn trẻ có thể đề xuất quan điểm như vậy, coi như là hiếm có và đáng quý, ít ra chứng tỏ là hắn có suy xét và tầm nhìn.

- Ha ha, có tranh luận, có trao đổi mới có tiến bộ mà...Tôi thấy có thể chọn ra hai bài trong số luận văn của học viên, một thuận, một chống, cho đăng ở nhật báo Tân An, anh cảm thấy thế nào?

Tổng Bí thư Nam nhìn Tiêu Quân.

Tiêu Quân mỉm cười:

- Cũng tốt. Lát nữa tôi sẽ đi sắp xếp ngay.

Biện pháp này của Tổng Bí thư Nam, suy cho cùng là muốn tạo thế cho việc chủ trì công tác cho mình, tiến hành tuyên truyền trong dư luận một cách khéo léo. Đương nhiên Tiêu Quân không thể không đồng ý.

- À này, tôi nghe nói lão Tiết đi Tỉnh ủy?

Tiêu Quân chủ động đổi đề tài, hạ giọng nói.

Tổng Bí thư Nam nhìn Tiêu Quân, trịnh trọng gật đầu:

- Sáng nay mới vừa đi, đi rất gấp. Tôi đoán là lãnh đạo Tỉnh ủy cho gọi lên để nói chuyện.

- Nói như vậy, trước Tết Âm lịch, lão Tiết sẽ chuyển đi. Tôi thấy, người kia ở Ủy ban đã có vẻ không chờ được nữa rồi.

Khóe miệng Tiêu Quân như thoáng hiện nét cười, lại nói:

- Người đó đến Thành ủy, bên chính phủ ai sẽ đảm nhiệm?

Tổng Bí thư Nam lắc đầu:

- Ai biết được. Lão Tiêu, nếu anh có hứng thú với vị trí đó, có thể thử một chút xem sao.

Tiêu Quân ngẩn ra, rồi mỉm cười:

- Lão Tổng, đừng trêu tôi. Tuổi lão Tiêu này cũng đã cao, cũng không còn lòng cầu tiến, duy trì hiện trạng, làm tiếp vài năm rồi cũng nên lui về tuyến hai, cần gì đi tranh giành này nọ cho nặng đầu, mệt óc.

Có mong muốn sẽ có phiền não mà.

Tiêu Quân cảm thán nói.

Tổng Bính Nam mỉm cười, không nói gì thêm.

Chu Quang Lực sẽ tiếp nhận chức vụ Bí thư Thành ủy, hầu như là điều mọi người, kể cả Tổng Bính Nam và Tiêu Quân đều tin tưởng.

Sau khi Chu Quang Lực rời vị trí Chủ tịch thành phố, đã có Phó chủ tịch thường trực Trịnh Thiện Hậu lên thay, chính quyền thành phố cũng không đến nỗi không người lèo lái.

...

Ngày 23 tháng 12 năm 1991, đợt tập huấn kết thúc. Ba mươi học viên đến từ nhiều đơn vị khác nhau tụ họp ăn chung một bữa cơm, rồi mỗi người đi một ngã, trở về đơn vị.

Ban Tổ chức cán bộ đồng thời đưa xuống một văn kiện, tiến hành điều phối, bố trí cho ba mươi người. Có người thăng chức trở về đơn vị cũ, chẳng hạn như Lý Tuyết Yến trở về thị trấn Vân Thủy làm Phó chủ tịch thị trấn kiêm Phó Bí thư, cũng có người đến đơn vị mới, lên cấp Phó phòng.

Trước khi điều phối, Chu Đại Dũng đã hỏi ý kiến của Bành Viễn Chinh, thấy Bành Viễn Chinh vẫn muốn quay lại Phòng Tin tức, liền công bố Bành Viễn Chinh thăng chức Phó phòng Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy.

Kể từ đó, Phòng Tin tức có cùng lúc hai Phó phòng, một là Gia Cát Cấu, do Lưu Cường xác định chủ trì công tác; một là Bành Viễn Chinh, từ lớp tập huấn cán bộ hậu bị quay về.

Trước cổng trường Đảng, Lý Tuyết Yến ngồi trên một chiếc xe jeep màu xanh lá mạ. Cô vẫy tay với Bành Viễn Chinh:

- Bành Viễn Chinh, sau này đừng ở suốt ở cơ quan, có thời gian đến cơ sở chúng tôi. Khi nào anh tới thị trấn Vân Thủy, tôi mời anh ăn món ‘gà ăn mày’, đặc sản nổi tiếng của thị trấn!

- Có cơ hội nhất định gặp lại, có thời gian thường xuyên liên lạc!

Bành Viễn Chinh cười, giơ tay chào từ biệt Lý Tuyết Yến. Hắn có cảm tình đối với Lý Tuyết Yến, một cô gái xuất thân từ gia đình cán bộ, lại có thể duy trì công tác ở thị trấn ba bốn năm, hơn nữa còn có khát vọng tiếp tục thâm nhập để thực hiện những điều tốt đẹp cho dân chúng nông thôn, rất đáng để kính nể.

Lý Tuyết Yến quay cửa sổ lên, rời mắt khỏi thân hình cao lớn của Bành Viễn Chinh, con người lóe lên một làn ánh sáng long lanh. Một tháng ở chung, hai người đã trở thành bạn bè, ngoại trừ một số quan điểm khác biệt, không ai thuyết phục được ai.

Trong mắt Lý Tuyết Yến, từ trong bản chất, Bành Viễn Chinh lộ ra phong thái ung dung, nhìn xa trông rộng, thấu suốt tình đời, dù giữ vững quan điểm của mình nhưng lại biết tiếp thu ý kiến người khác một cách bao dung, trên người có một khí chất đặc biệt, làm người ta rất khó quên.

Nhìn theo chiếc xe chở Lý Tuyết Yến đi xa, lúc này Bành Viễn Chinh mới đeo hành lý lên, đón taxi về nhà.

Lúc này, văn kiện về việc hân nhậm chức Phó phòng của Phòng Tin tức đã được gửi tới các Phòng của Ban Tuyên giáo. Tuy đây là chuyện nằm trong dự kiến, nhưng vẫn khiến một số người bàn tán xôn xao.

Sắc mặt Gia Cát Cấu âm trầm như nước. Việc Bành Viễn Chinh được đề bạt Phó phòng không có gì bất ngờ, bởi vì đó là một trong các mục đích của đợt tập huấn vừa rồi, nhưng gã vạn lần không ngờ, Bành Viễn Chinh lại được Ban Tổ chức cán bộ bố trí về lại Phòng tin tức, còn trở thành Phó phòng.

Một cơ quan hai Phó phòng, còn ra cái thể thống gì?

84. Chương 84: Thời Tiết Lại Thay Đổi

Gia Cát Cầu vốn nghĩ đến lúc này Bành Viễn Chinh sau khi được đề bạt thì sẽ rời khỏi phòng Tin tức. Dựa theo lẽ thường thì hẳn là như vậy. Ai có thể nghĩ rằng Bành Viễn Chinh lại chủ động yêu cầu quay trở về phòng như vậy. Đương nhiên không phải vì Gia Cát Cầu mà là suy xét đến kinh nghiệm lý lịch của mình còn nông cạn, vẫn muốn ở lại phòng Tin tức để dễ dàng làm ra thành tích.

Nếu như đến bộ môn khác thì phải làm lại từ đầu.

Mã Tự và Vương Na lặng yên trao đổi một ánh mắt hiểu ý với nhau, thấy Gia Cát Cầu xịu mặt như vậy thì cũng không để ý đến ý.

Bành Viễn Chinh là lãnh đạo phòng, Mã Tự trong lòng cảm thấy cao hứng. Về phần Vương Na thì càng dễ dàng nhận ra. Cô biết rõ lai lịch của Bành Viễn Chinh không nhỏ, mặc dù là không biết lai lịch như thế nào, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến địa vị của Bành Viễn Chinh trong cảm nhận của cô.

Vương Na phát hiện, bởi vì Bành Viễn Chinh làm việc chung phòng với cô, Hoàng Đại Long rõ ràng là đối xử với cô tốt hơn nhiều, ra tay cũng hào phóng hơn. Điều này làm cho Vương Na đối với Bành Viễn Chinh sinh ra một cảm xúc nói không thành tiếng. Có lẽ là cảm kích, và cũng có lẽ là kính sợ.

Buổi chiều, vào lúc tan tầm, trên hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân người, rồi tiếng ồn ào nghị luận.

Mã Tự và Vương Na chạy ra bên ngoài dạo qua một vòng, biết được một tin tức kinh người.

Vừa rồi, Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đến bổ nhiệm điều chỉnh cán bộ. Bí thư Thành ủy Tiết Tân Lai được điều nhiệm làm Phó trưởng ban thư ký kiêm Chánh văn phòng Tỉnh ủy. Còn tiếp nhận chức vụ của Bí thư Thành ủy không phải là Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực mà làm Phó trưởng ban thư ký Tỉnh ủy kiêm Phó chánh văn phòng Tỉnh ủy Đông Phương Nham.

Điều này dẫn đến sự chấn động không nhỏ trong chốn quan trường Tân An.

Tiết Tân Lai và Đông Phương Nham trao đổi cương vị nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đương nhiên, người thất vọng nhất chính là Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực.

Chu Quang Lực đối với vị trí của Bí thư Thành ủy thêm muốn đã lâu, cũng từng chiếm được sự ám chỉ của lãnh đạo Tỉnh ủy. Mà trước đó, Tiết Tân Lai dời đi đã thành kết cục đã định. Ông ta dần dần đem quyền lực của bên Thành ủy thâm vào trong tay, làm tốt sự chuẩn bị tiếp nhận chức vụ.

Nhưng, Tỉnh ủy lại vào giờ phút cuối cùng lại đột nhiên tập kích. Tiết Tân Lai đi, Đông Phương Nham đến nhận chức.

Chuyện này chẳng khác nào là một tiếng sét đánh giữa trời xanh.

Kỳ thật ai làm Bí thư Thành ủy đối với các cán bộ thành phố mà nói thì đều không sao. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, bởi vì Chu Quang Lực tiếp nhận chức vụ thất bại, quan trường Tân An lập tức triển khai quyền lực tẩy bài kịch liệt và một lần nữa đứng thành hàng.

Thời tiết thành phố lại thay đổi.

Điều đáng nhắc tới chính là, sau khi Đông Phương Nham từ Tỉnh ủy xuống nhận chức còn có một vị cán bộ cấp huyện cục, tên là Tiền Cương.

Một cái tên rất bình thường, nhưng nghe nói y là thư ký của một lãnh đạo thực quyền của tỉnh ủy đến Tân An tạm giữ chức, cử hành cùng một ngày với Đông Phương Nham, được đề danh bổ nhiệm làm Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy.

Một đám cán bộ Chu Quang Lực đề bạt trước đây đều bởi vậy mà tâm thần bất an, trong đó bao gồm Lưu Cường và Gia Cát Cầu.

Gia Cát Cầu thì tạm cho là không có gì. Y chỉ là một cán bộ cấp Phó phòng, chức vụ thấp, không chịu sự tấn công quá lớn. Nhưng đối với Lưu Cường mà nói, Chu Quang Lực không có thuận lợi lên chức, ý nghĩa

nào đó y không thể danh chính ngôn thuận trở thành Phó trưởng ban Tuyên giáo cán bộ cấp Cục trưởng. Mọi hy vọng cơ bản đã tan thành mây khói.

Ngày 24 tháng 12, buổi sáng, Bành Viễn Chinh kết thúc đợt huấn luyện, trở lại phòng Tin tức làm việc.

Vốn hẳn có thể nghỉ ngơi một ngày, nhưng buổi tối hẳn nhận được thông báo, vào trưa ngày 24, cơ quan mời dự họp tất cả cán bộ cấp phó phòng trở lên, hoan nghênh Phó trưởng ban Tiền Cương đến nhậm chức.

Bành Viễn Chinh trở lại Ban tuyên giáo nhận chức mới, tất nhiên là được toàn bộ cơ quan hoan nghênh.

Sau khi hẳn trở lại phòng, phát hiện Cung Hàn Lâm cũng đi làm.

Cung Hàn Lâm nhìn thấy Bành Viễn Chinh vào cửa thì liền đứng dậy cười vang:

- Viễn Chinh, xin chúc mừng. Tôi lúc này mới từ bệnh viện về sau cuộc giải phẫu thì liền nghe tin tức tốt của cậu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, tiến lên bắt tay với Cung Hàn Lâm, đầy thâm ý nói:

- Trưởng phòng Cung, sức khỏe sao rồi?

Cung Hàn Lâm nắm tay Bành Viễn Chinh thật chặt:

- Ủ, không có việc gì, chỉ là bệnh vặt thôi mà, đừng lo.

Cung Hàn Lâm lựa chọn vào lúc này trở về phòng làm việc, hiển nhiên đây là thời điểm thích hợp. Tân Bí thư Thành ủy đến nhận chức, việc điều chỉnh cán bộ do Chu Quang Lực âm thầm thúc đẩy tất nhiên là bị bỏ dỡ dựa chông. Ông đến phòng nghiên cứu tạp chí, tự nhiên cũng không giải quyết được gì, tiếp tục trở về vị trí Trưởng phòng Tin tức.

Vương Na và Mã Tự cũng đều nhiệt tình bước tới, chúc mừng Bành Viễn Chinh, cuối cùng là Gia Cát Cầu đứng dậy mỉm cười, vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Phó trưởng phòng Bành hiện tại là cán bộ cấp phó phòng trẻ tuổi nhất của Ban tuyên giáo, tương lai là tiền đồ vô lượng.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Tôi chỉ là may mắn thôi. Về sau xin mời hai lãnh đạo của phòng trợ giúp nhiều hơn.

Cung Hàn Lâm liếc mắt nhìn Gia Cát Cầu một cái, đuôi lông mày nhướng lên:

- Được rồi, thời gian đã đến, cơ quan phải mở đại hội hoan nghênh tân lãnh đạo, chúng ta không thể đi muộn. Đi thôi!

Cung Hàn Lâm hướng Bành Viễn Chinh ra hiệu. Bành Viễn Chinh nhìn ra Cung Hàn Lâm dường như có điều cần nói với hẳn nên liền gật đầu, ôm quyển sổ và bút đuổi theo Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm thấy Bành Viễn Chinh đi theo, vừa đi vừa hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, tôi có chuyện này cần nói với cậu. Cậu nên sớm có tư tưởng chuẩn bị.

Cung Hàn Lâm nhìn xung quanh, thấy không có ai, thì liền nhẹ nhàng nói:

- Tôi sẽ chuyển đi, và tôi cảm thấy đây đối với cậu mà nói là một cơ hội.

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, nhỏ giọng nói:

- Trưởng phòng Cung, không phải là ngài không cần đến phòng nghiên cứu sao? Sao lại....?

Cung Hàn Lâm cười ha hả, gương mặt toát ra một tia hưng phấn, thản nhiên:

- Tôi lén nói với cậu một chút, cậu đừng nói với người ngoài. Tôi sẽ đến Hội Khoa học Xã hội làm Phó chủ tịch, việc bổ nhiệm phỏng chừng sẽ trong hai ngày tới.

Bành Viễn Chinh thật là không ngờ, nhưng chợt điều chỉnh lại cảm xúc của mình, chân thành nói:

- Vậy là chuyện tốt rồi, lúc này tôi thật muốn chúc mừng lãnh đạo thăng chức. Sau khi ngài được bổ nhiệm xong, chúng ta sẽ tổ chức tiệc mừng cho ngài.

Cung Hàn Lâm trong lòng thật cao hứng. Tuy rằng hiệp hội Khoa học Xã hội chỉ là một nha môn nước trong, lại là đơn vị sự nghiệp, nhưng cương vị Phó chủ tịch dù sao cũng là cấp Phó huyện, đối với ông ta mà nói thì đã thỏa nguyện giấc mơ rồi.

Cấp phòng và cấp phó huyện, giữa hai cấp đó không phải ai cũng có thể vượt qua được. Gần hai mươi năm lăn lộn, lên được cấp phó huyện, cho dù là gần về hưu thì cũng được mãn nguyện.

Cung Hàn Lâm chung quy cũng có phương pháp của mình. Bành Viễn Chinh thầm nhủ, xem ra lúc này Gia Cát Cầu xuất hiện chẳng khác nào là một cơ hội thay đổi vận mệnh cho Cung Hàn Lâm, thật là Tái ông mất ngựa, họa phúc khó lường.

Cung Hàn Lâm kéo tay Bành Viễn Chinh, lại nói:

- Viễn Chinh, cậu cũng không phải là người ngoài. Tôi nói với cậu về chuyện điều đi lúc này, cậu đừng ngại nhảy vào cạnh tranh nhé.

- Một phòng bình thường sẽ không xuất hiện hai cán bộ cấp phó phòng. Cậu và Gia Cát Cầu khẳng định phải có một người rời khỏi. Đó là điều tất nhiên.

Cung Hàn Lâm cười đầy thâm ý:

- Cậu ở khoa cũng đã một thời gian, với một người từ nơi khác điều đến thì chi bằng ngựa quen đường cũ. Năng lực nghiệp vụ của cậu rất mạnh, khẳng định là sẽ tạo ra thành tích.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thở dài nói:

- Trước mặt lãnh đạo tôi không dám làm càn. Tôi dù sao cũng mới vừa đề bạt lên cấp Phó phòng, không có tư cách tranh giành với người ta.

- Ngoài mặt thì xem ra cậu vừa mới đề bạt lên cấp Phó phòng, muốn cân nhắc lên cấp Trưởng phòng, khả năng là không lớn. Gia Cát Cầu ở vị trí Phó phòng đã hai, ba năm, so với cậu thì kinh nghiệm lý lịch sâu hơn một chút. Nhưng cậu cũng có sở trường của mình, nghiệp vụ lại rất xuất chúng, tiếng lành đồn xa, lại là cán bộ hậu bị thành phố trọng điểm bồi dưỡng. Nếu cậu cố gắng một chút, thì vẫn có cơ hội đề bạt. Phó trưởng phòng chủ trì công tác của khoa cũng không thành vấn đề.

Cung Hàn Lâm vỗ vai Bành Viễn Chinh, rồi nhanh chân bước đến phòng họp Ban tuyên giáo.

85. Chương 85: Không Thể Không Tranh

Tin Cung Hàn Lâm sắp lên chức rất đột ngột, làm xáo trộn kế hoạch của Bành Viễn Chinh.

Hắn vốn muốn trở lại Phòng, đứng về phe của Cung Hàn Lâm, chờ đợi thêm chừng một năm rưỡi để tích lũy kinh nghiệm, sau đó có thể đương nhiên tiếp nhận vị trí của Cung Hàn Lâm, lên được cấp Trưởng phòng. Nhưng, Cung Hàn Lâm lại muốn đi ngay, không cho hắn thời gian và cơ hội để làm điều đó. Làm sao bây giờ?

Nếu không tranh, để Gia Cát Cầu trở thành Trưởng phòng, công tác dưới quyền của Gia Cát Cầu, tình hình sẽ như thế nào, có thể tưởng tượng được. Cuối cùng, nói không chừng, còn phải chán nản rời khỏi Phòng tin tức.

Mà nếu nhất định phải tranh, bản thân hắn còn thiếu từng trải, vừa mới được đề bạt Phó phòng, đó là những vấn đề thực tế, không thể không tính đến. Trong một khoảng thời gian ngắn đề bạt liền hai cấp, đó là chuyện rất đặc biệt, đột nhiên không trước giờ không có, nhưng vô cùng hiếm thấy.

Đương nhiên, nếu Bành Viễn Chinh sử dụng quan hệ với Phùng gia thì lại là chuyện khác, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nếu ngay cả vị trí Phó phòng mà cũng phải nhờ cậy ở thế lực của gia tộc, lời hứa trước đây của hắn với ông nội sẽ thành nói suông, sẽ làm Phùng lão thất vọng.

Chỉ một đoạn hành lang ngắn ngủi, ý nghĩ trong đầu Bành Viễn Chính xoay chuyển nhanh như chớp, trong nháy mắt khi tiến vào phòng họp, hắn đã xác định xong chủ ý.

Phải tranh! Không thể không tranh!

Oán trời trách đất là vô ích, đó cũng không phải là tính cách của hắn, chỉ có đương đầu với khó khăn, từng bước, từng bước một, trèo lên phía trước.

Sau khi tái sinh, tính cách hắn càng trở nên kiên nghị, quả quyết, tuyệt đối không dây dưa lằng nhằng. Một khi đã xác định được chủ ý, hắn sẽ lập tức bắt đầu ung dung vạch kế hoạch, nỗ lực tiến tới mục tiêu đã xác lập.

Vào phòng họp, chào hỏi vài cán bộ cấp phòng như hắn xong, hắn lặng yên ngồi ở một góc. Trong thời gian chờ đợi lãnh đạo Ban đến, hắn suy nghĩ thấu đáo trước sau, nhận định ưu khuyết điểm của mình, đánh giá tới lui những thuận lợi và khó khăn, đôi mắt chớp động sáng một cách lạ thường.

Nhìn bề ngoài, hắn cùng với Gia Cát Cấu cạnh tranh, khả năng thắng không lớn. Bởi vì quan trường luôn chú trọng kinh nghiệm, sự từng trải và rất phân biệt đối xử, nếu kinh nghiệm và sự từng trải không đủ, là một chướng ngại cho sự lên chức.

Nhưng suy xét sâu hơn, chưa hẳn là hắn không có cơ hội, bởi vì Phòng Tin tức là một phòng nghiệp vụ, làm Trưởng phòng Tin tức, trước hết phải có năng lực nghiệp vụ rất mạnh. Đây chính là ưu thế của hắn, và ngược lại, là điểm yếu của Gia Cát Cấu.

Hội nghị không có gì để nói, đơn giản là tân Phó trưởng ban Tiền Cương mới đến nhậm chức, theo lệ, Ban Tuyên giáo mở hội nghị để hoan nghênh lãnh đạo mới. Tuy nhiên, điều đáng nói là, căn cứ vào thông báo của Ban, Tiền Cương tiếp nhận công tác của Lưu Cường trước đây, hơn nữa, còn kiêm nhiệm quản lý Phòng Nghiên cứu và tạp chí “Tân An tuyên truyền”, đứng hạng ba trong bộ máy lãnh đạo Ban.

Bởi vậy, chức vụ quyền Phó trưởng ban của Lưu Cường đã kết thúc, y lập tức trở lại chức vụ trước kia – một nghiên cứu viên ngồi chơi xơi nước, không còn phụ trách công tác phân công, quản lý.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tiền Cương lại triệu tập các Trưởng, Phó phòng mở một cuộc hội ý. Bành Viễn Chính phát hiện, Tiền Cương là người rất thông minh, tháo vát, trình độ chính sách khá cao, không hổ là cán bộ Tỉnh ủy trải qua hơn mười năm phục vụ các lãnh đạo cao cấp nhất của tỉnh.

Kế tiếp, mặc kệ Lưu Cường và Gia Cát Cấu có khó chịu và buồn bực như thế nào, Bành Viễn Chính không quan tâm, sau hội nghị, hắn luôn suy nghĩ làm thế nào “đánh bại” Gia Cát Cấu, thuận lợi tiếp nhận chức Trưởng phòng của Cung Hàn Lâm.

...

Sáng hôm sau, hắn đang kiểm tra một bản thảo phỏng vấn lãnh đạo thành phố về ngành dịch vụ, Lý Tuyết Yến gọi điện tới.

- Bành Viễn Chính, tôi là Lý Tuyết Yến đây.

Trong điện thoại vang lên giọng nói trong trẻo quen thuộc của Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chính mỉm cười:

- Tôi nhận ra giọng cô ngay. Giọng của Chủ tịch thị trấn Lý, tôi nghe một lần là không quên được! Tìm tôi có việc sao?

- Thật sự thì cũng không có việc gì, nhưng anh xem nhật báo Tân An ngày hôm nay đi, dưới trang nhất có hai bài luận văn kết thúc đợt tập huấn của chúng ta. Chỉ có điều, tuy đồng thời đăng báo với anh, nhưng tôi không đồng ý với quan điểm của anh đâu!

- Hả? Đăng báo?

Bành Viễn Chính vừa đến chỗ làm, liền vội vàng kiểm tra bản thảo, còn chưa kịp đọc báo. Vừa nói chuyện điện thoại với Lý Tuyết Yến, hắn vừa nhận lấy tờ nhật báo Tân An ra hôm nay từ tay Mã Tự, quả nhiên, nhìn thấy ngay bài luận văn của mình đăng trên trang đầu.

Hai bài luận văn có quan điểm trái ngược, được tòa soạn đăng trong chuyên mục “Tranh luận về quan điểm”, cùng với lời chú thích của biên tập viên.

Tòa soạn báo đặt cho bài luận văn của Bành Viễn Chinh một cái tit nổi bật: “Kinh tế thị trường và chủ nghĩa xã hội không mâu thuẫn nhau”.

Nói chuyện điện thoại với Lý Tuyết Yến xong, Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn bài luận văn của mình đăng trên tờ báo, đột nhiên nhướng mày lên, trước mắt sáng ngời.

Hắn đột nhiên nghĩ tới, cuộc “Nam tuần” của ông Đặng sắp diễn ra, đây là sự kiện được ghi trong sử sách một cách bóng bẩy như là “Bài phát biểu trong chuyến Nam tuần làm thay đổi một quốc gia”. Còn một thời gian nữa sự kiện này mới diễn ra, khoảng thời gian ngắn ngủi này, đối với hắn, chính là một cơ hội ngàn năm một thuở!

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh gác lại công việc đang làm, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Cung Hàn Lâm ngẩng lên liếc nhìn theo bóng dáng của hắn, khoe miệng hiện lên một nụ cười mỉm. Thủ tục bổ nhiệm ông ta đang được Ban Tổ chức cán bộ tiến hành, vài ngày nữa mới xong. Ông ta cho rằng, như thế là đủ thời gian cho Bành Viễn Chinh xoay xở.

Bành Viễn Chinh dùng điện thoại thể ở một buồng điện thoại đối diện cơ quan Thành ủy, gọi cho Vương Bưu, nhờ Vương Bưu giúp tìm quan hệ với cơ quan truyền thông Trung ương ở Thủ đô, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đem bài luận văn trên nhật báo Tân An của mình đăng tải lên.

Vương Bưu lập tức đáp ứng, gã có một người họ hàng làm ở báo Thanh niên Trung Quốc, tìm người này dàn xếp một chút, việc đăng bản thảo lên cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Bành Viễn Chinh đến văn phòng Ban Tuyên giáo, fax bài luận văn của mình cho Vương Bưu, lại gọi điện thoại dặn dò Vương Bưu nhất định phải xử lý một cách chắc chắn, tranh thủ đăng báo trong vòng ba đến năm ngày, chậm hơn thì không có tác dụng gì.

Buổi chiều, theo bố trí công tác của Phòng, Bành Viễn Chinh đi đến tòa soạn nhật báo Tân An trông coi việc lên khuôn bản thảo, bởi vì ngày mai, ngày 26 tháng 12, nhật báo Tân An sẽ có bài đưa tin về việc Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham tham dự lễ thông xe trên quốc lộ ở một thị trấn trong tỉnh.

Đây là lần đầu tiên Đông Phương Nham tham gia hoạt động công khai của thành phố cùng lúc với việc xuất hiện chính thức trên phương tiện truyền thông, Thành ủy và Ban Tuyên giáo đặc biệt coi trọng. Trưởng ban Tiêu và Phó trưởng ban Tiền chịu trách nhiệm phân công, quản lý, liên tục chỉ thị Phòng Tin tức phải làm cho tốt, không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Bành Viễn Chinh ở sau phòng tổng biên của tòa soạn, chờ phóng viên kiểm tra bản thảo đã viết, hắn kiểm tra lại lần thứ nhất, sau đó đưa về Ban cho Phó trưởng ban kiểm tra lại lần thứ hai, rồi cuối cùng, Trưởng ban Thư ký Thành ủy kiểm tra lại lần thứ ba. Qua ba lần kiểm tra, mới đưa đi bản thảo đi sắp chữ. Khi bản in thử được in ra, Bành Viễn Chinh còn phải đích thân duyệt lại lần cuối, mãi cho đến rạng sáng, khi báo được in xong hoàn toàn, mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Ở thời điểm mấu chốt này, đương nhiên Bành Viễn Chinh không thể để xảy ra bất cứ vấn đề gì, theo dõi sát sao không được rời mắt, một khi xuất hiện vấn đề, sẽ gây ra tổn thất không thể cứu vãn cho tiền đồ chính trị của hắn.

Không xảy ra vấn đề chưa chắc đã tạo được thành tích gì, nhưng để xảy ra vấn đề thì sẽ là sai lầm to lớn, sai lầm chí mạng.

86. Chương 86: Tái Điều Chỉnh Cao Tầng

Bành Viễn Chinh ở tòa soạn báo cho đến 2h sáng hôm sau mới rời khỏi.

Hắn hoàn thành bài viết, rồi lại chờ tờ báo được in ra, thật sự kiểm tra đối chiếu lại một lần, thấy không có vấn đề gì thì mới thở phào nhẹ nhõm trở về nhà.

Ngày hôm sau hấn được nghỉ. Buổi sáng, khi hấn còn đang mơ ngủ thì nghe tiếng chuông tin nhắn.

Hấn có chút bực bội chộp lấy cái máy nhắn tin, day day mắt, nhìn kỹ lại thì thấy số điện thoại của phòng, thì liền ngồi dậy đi trả lời.

Điện thoại là do Cung Hàn Lâm gọi đến.

Nghe được giọng nói của Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh có phần tỉnh táo hơn. Hấn nghĩ rằng chắc có công việc nên nói:

- Trưởng phòng Cung, có công việc gì sao? Ngài chờ chút, sau khi tôi rửa mặt ăn sáng xong sẽ quay về phòng làm việc ngay.

- Viễn Chinh, vốn ngày hôm qua cậu tăng ca thì hôm nay nên được nghỉ. Nhưng hôm nay có tình huống đặc biệt, tôi cảm thấy cậu nên về phòng một chút.

Cung Hàn Lâm thái độ khác thường.

Bành Viễn Chinh trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không tốt, truy hỏi một câu:

- Trưởng phòng Cung, có chuyện gì vậy?

- Cậu trở về đi rồi nói sau.

Cung Hàn Lâm vội vàng cúp điện thoại. Hiển nhiên là có người ngoài vào phòng, nên ông ta không tiện nói.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, lập tức đi tắm, rồi mặc quần áo, ăn tạm một chút gì đó, sau đó nhanh chóng chạy đến cơ quan Thành ủy.

Khi vào cơ quan, hấn ngoài ý muốn phát hiện hành lang im ắng khác thường, không hề thấy một bóng người.

Hấn nhú mào rồi chạy nhanh lên lầu.

Trở lại văn phòng, Cung Hàn Lâm và Gia Cát Cấu đều không có ở đó.

Mã Tự thấy hấn trở về thì liền nói:

- Lãnh đạo thành phố lại có sự thay đổi. Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đến đây tuyên bố bổ nhiệm Trưởng ban. Hiện tại đang ở hội trường cơ quan mở đại hội. Cán bộ cấp Phó phòng trở lên đều tham gia.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Lại là tân lãnh đạo nữa à?

- Trưởng ban Tiêu của chúng ta bị điều đi rồi, đến UBND thành phố làm Phó chủ tịch thường trực. Còn Phó chủ tịch thường trực thành phố Trịnh Thiện Sơn thì đến đây làm Trưởng ban Tuyên giáo. Mặt khác, ở trên còn xuống một Ủy viên thường vụ Thành ủy, cụ thể là chức vụ gì thì tôi không biết.

Mã Tự nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, chậm rãi ngồi phía sau bàn làm việc.

Tỉnh ủy lại tiến hành điều chỉnh lãnh đạo cao tầng thành phố. Nhìn thì thấy đột nhiên nhưng kỳ thật thì cũng bình thường. Điều chỉnh quyền lực này tạm thời không ảnh hưởng đến cán bộ cấp phó phòng như Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh hiểu Cung Hàn Lâm sốt ruột bảo hấn trở về không phải vì Ban tuyên giáo lại đổi Trưởng ban mới.

Khi gần 12h trưa, mới nghe được ngoài hành lang có động tĩnh, phỏng chừng là đại hội cán bộ họp xong rồi.

Không bao lâu sau, Cung Hàn Lâm và Gia Cát Cấu một trước một sau bước vào. Cung Hàn Lâm thần sắc vẫn bình thường, nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì gật đầu, nhưng Gia Cát Cấu thì vẻ mặt rõ ràng có chút phần chán, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực.

Đã nhiều ngày, bởi vì Lưu Cường ngã ngựa, y tinh thần cũng trở nên sa sút. Nhưng hôm nay nét mặt lại rất tỏa sáng, dường như không hề có tư thế sa sút như mấy ngày vừa qua.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Gia Cát Cầu, trong lòng rùng mình.

Cung Hàn Lâm buông quyển sổ trong tay, cười vang nói:

- Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy lại tiến hành điều chỉnh lãnh đạo thành phố. Ban chúng ta lại có một Trưởng ban mới. Tình huống cụ thể thì mọi người đều biết nên tôi không nói lại nữa.

- Đến giờ tan làm rồi, Viễn Chinh, đi ăn cơm thôi.

Cung Hàn Lâm cười, kéo Bành Viễn Chinh xuống nhà ăn. Gia Cát Cầu không nhanh không chậm bước đi đằng sau, nhìn theo bóng dáng hai người, con ngươi lóe ra sự âm trầm.

Vào nhà ăn, mọi người đều tự bưng lấy phần cơm của mình. Sau khi ngồi cùng một chỗ, Cung Hàn Lâm nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh à, cậu chuẩn bị như thế nào rồi?

Bành Viễn Chinh cười, không trả lời ngay. Hắn đương nhiên biết Cung Hàn Lâm đang hỏi cái gì. Chỉ là sự tình có chút không thể nói rõ. Hơn nữa hắn cũng không ở sau lưng hoạt động cái gì.

Hắn quyết định lợi dụng khả năng của mình để cạnh tranh với Gia Cát Cầu, chứ không dùng đến mạng lưới quan hệ của Phùng gia. Cho dù là Tống Bính Nam hắn cũng không nhờ đến.

Cung Hàn Lâm nhìn Bành Viễn Chinh lại nói:

- Chuyện của tôi đã được xác định. Chiều ngày hôm qua, Phó trưởng ban tổ chức cán bộ đã tìm tôi nói chuyện, việc bổ nhiệm hẳn là ngày mai sẽ có.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nói:

- Nhanh như vậy à?

Cung Hàn Lâm gật đầu không nói gì thêm.

Việc bổ nhiệm ông vốn phải kéo dài một thời gian, nhưng Tỉnh ủy đột nhiên lại điều chỉnh chức vụ Tiêu Quân. Tiêu Quân trước khi đi đã làm việc ổn thỏa việc của Cung Hàn Lâm. Nếu không, Tiêu Quân đi rồi, Trưởng ban mới đến, việc Cung Hàn Lâm nhận chức mới nói không chừng sẽ tồn tại những vấn đề không lường.

Bành Viễn Chinh rất nhanh biết được trong đó có điểm mấu chốt. Bởi vậy hiển nhiên việc Cung Hàn Lâm được đề bạt là do Trưởng ban Tiêu dùng sức. Cung Hàn Lâm có quan hệ như thế nào với Tiêu Quân thì Bành Viễn Chinh cũng không rõ ràng lắm, mà cũng không muốn làm rõ. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, Cung Hàn Lâm đi nhanh như vậy, đối với hắn rất không có lợi.

Thấy Bành Viễn Chinh trầm mặc, Cung Hàn Lâm khê thở dài:

- Tôi đi nhanh như vậy, tuy nhiên cũng không có cách nào khác. Tôi thật không ngờ, Tỉnh ủy lại đột nhiên điều chỉnh công tác của Trưởng ban Tiêu.

- Mặt khác, tôi cũng đã nói với cậu chuyện này. Trưởng ban mới tới là Phó chủ tịch thường trực thành phố lúc trước. Khi ông ta còn là Phó chủ tịch bình thường thì Gia Cát Cầu từng làm thư ký cho ông ta một năm.

Cung Hàn Lâm vừa nói xong thì Bành Viễn Chinh trong lòng liền đánh bộp một cái.

Trách không được Gia Cát Cầu lại có bộ dạng hãnh diện như sáng nay. Hóa ra “ông chủ” ngày xưa của y nay lại là nhân vật số một của Thành ủy.

Nếu quả thực như vậy thì Bành Viễn Chinh biết cuộc cạnh tranh giữa mình và Gia Cát Cầu lại càng khó khăn hơn.

Cung Hàn Lâm nhìn Bành Viễn Chinh trầm ngâm không nói thì thử thăm dò một câu:

- Viễn Chinh à, sự là do con người làm ra. Có chút thời điểm nên tìm quan hệ của mình. Dùng ai hay không dùng ai, kỳ thật là do quan niệm của lãnh đạo. Nói thật, chức vụ trong quan trường chính là cục diện như vậy. Nếu cứ ngồi chờ thì chẳng khác nào chịu thiệt về mình.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Cung Hàn Lâm, mỉm cười.

- Cảm ơn Trưởng phòng Cung. Không, hẳn là nên gọi Chủ tịch Cung. Ngày mai, sau khi được bổ nhiệm, chúng ta sẽ làm tiệc chúc mừng. Nếu tương lai tôi không lẫn lộn được ở đây, thì nói không chính xác sẽ đến hội Khoa học Xã hội lẫn lộn cùng lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh tùy hứng nói.

...

Cung Hàn Lâm lên chức, ở Ban tuyên giáo chẳng phải là tin tức bí mật gì. Trong một buổi sáng đã lan truyền.

Đến nước này rồi, Cung Hàn Lâm không muốn phủ nhận. Bởi vì văn kiện bổ nhiệm của Ban tổ chức cán bộ đã tới, chỉ chờ Trưởng ban mới đến nhận chức ký tên vào mà thôi.

Bởi vì Trưởng ban tiền nhiệm đã đồng ý, nên là người kế nhiệm, Trịnh Thiên Sơn bình thường cũng sẽ không có quyết định phủ quyết. Hơn nữa, Tiêu Quân vẫn còn đang làm việc ở thành phố, lại là Ủy viên thường vụ xếp hạng trước ông ta.

Suốt một buổi chiều, các Trưởng phòng, Phó phòng đều tập hợp chúc mừng Cung Hàn Lâm. Trong đó có rất nhiều người tỏ sự hâm mộ.

Phải biết rằng, Phó huyện và Trưởng phòng là hai tầng cấp khác nhau. Có người ở cơ quan lẫn lộn cả đời cũng không lên nổi cấp phó huyện. Mà chỉ khi nào tới cấp phó huyện thì mới có tư cách xưng là cán bộ lãnh đạo.

Cán bộ lãnh đạo, đây là danh xưng là người nào cũng thích lắng nghe.

Gia Cát Cầu cảm xúc tăng vọt. Y hận Cung Hàn Lâm sao không lập tức rời khỏi phòng Tin tức, để sau đó y được lên vị trí của Cung Hàn Lâm.

87. Chương 87: Năm Mới

Tất cả chiều hướng đều nghiêng về phía có lợi cho Gia Cát Cầu. Mặt mày gã hơn hớn, gặp ai cũng đều chủ động chào hỏi.

Lúc này, ngay cả Mã Tự và Vương Na cũng nhận ra được tình thế: Cung Hàn Lâm vừa đi, hai Phó phòng Gia Cát Cầu và Bành Viễn Chinh nhất định phải phân cao thấp, có người chiếm ưu thế, có người sẽ bị chèn ép.

Mà hiện giờ, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiên Sơn lại từng là “ông chủ” của Gia Cát Cầu, hơn nữa, Gia Cát Cầu có thời gian công tác lâu hơn, kinh nghiệm nhiều hơn, chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Không ai đánh giá cao khả năng chiến thắng của Bành Viễn Chinh, ngay cả Vương Na và Mã Tự, đều cảm thấy Bành Viễn Chinh nên chuyển đến Phòng khác tìm cách thăng chức thì tốt hơn.

Gần trưa ngày 27, văn kiện chính thức về việc bổ nhiệm Cung Hàn Lâm được gửi đến.

- Chủ tịch Cung, tối nay phải mở tiệc để anh chị em trong Phòng tiễn đưa anh mới được!

Gia Cát Cầu cười ha hả, giúp Cung Hàn Lâm thu dọn đồ đạc, gã đã sốt ruột khó nhịn nổi, muốn nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế của Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm khách sáo từ chối khéo:

- Không cần đâu, Gia Cát, tôi cũng không đi đâu xa, Liên hiệp Khoa học xã hội ở ngay trên lầu trên, vẫn là người một Ban, không cần phải bày vẽ như vậy!

Thật ra Gia Cát Cầu nói xã giao vài câu thể thôi, nghe Cung Hàn Lâm từ chối cũng không nhắc lại nữa.

Cung Hàn Lâm thu dọn toàn bộ đồ đạc, Gia Cát Cầu vung tay lên, ra lệnh:

- Tiểu Bành, Tiểu Mã, mau giúp Chủ tịch Cung đem mấy thứ này lên văn phòng trên lầu đi, tôi nghe nói Liên hiệp Khoa học xã hội đã cấp cho Chủ tịch Cung một văn phòng rất tốt.

Gia Cát Cầu quá kích động, thuận miệng kêu lên “Tiểu Bành”, trong khi trước đó gã đều gọi hắn là “Trưởng phòng Bành”. Bành Viễn Chinh liếc nhìn gã một cái, khoe miệng ung dung mỉm cười, cũng không so đo với gã, bước tới giúp Cung Hàn Lâm khuân đồ đạc.

- Chủ tịch Cung, để tôi giúp anh.

Cung Hàn Lâm cười cười, vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, nhìn hắn bằng ánh mắt thâm thúy:

- Cảm ơn, Viễn Chinh này, sau này công tác ở Phòng có gì cần tôi hỗ trợ, cứ gọi điện thoại cho tôi! Tôi công tác ở Phòng Tin tức gần hai mươi năm, rất có tình cảm với Phòng Tin tức chúng ta!

- Đương nhiên rồi, có công tác gì chúng tôi không xử lý được, sẽ thỉnh giáo lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh cười trả lời.

- Ủ, tốt. Gia Cát, Viễn Chinh, hai người đều là lãnh đạo Phòng, sau này cần phối hợp trong công tác. Thôi, tôi phải đi đây, về sau liên hệ thường xuyên nhé!

Lời nói của Cung Hàn Lâm, thật ra là cố ý nói cho Gia Cát Cầu nghe, này, Bành Viễn Chinh cũng là Phó trưởng phòng Tin tức, ngang hàng với Gia Cát Cầu cậu đấy, trước khi Ban Tuyên giáo chính thức bổ nhiệm Trưởng phòng, đừng có leo trên đầu trên cổ người ta mà tác oai, tác quái, e là hơi sớm!

Đương nhiên Gia Cát Cầu không thể không hiểu, sắc mặt gã biến đổi, âm thầm cười khẩy. Nếu Trịnh Thiện Sơn không đến Ban Tuyên giáo nhận chức, gã có thể còn không chắc chắn được tiếp nhận chức vụ của Cung Hàn Lâm, nhưng nếu Trịnh Thiện Sơn làm Trưởng ban Tuyên giáo, vị trí Trưởng phòng sẽ không thoát khỏi tay gã được.

Tuy có nhiều dấu hiệu cho thấy, thằng nhóc Bành Viễn Chinh này dường như cũng có chỗ dựa, nếu không, làm gì có chuyện hắn mới công tác không bao lâu đã được đưa vào danh sách cán bộ hậu bị? Nhưng trong quan trường rất chú ý đến kinh nghiệm công tác, về điểm này, căn bản là Bành Viễn Chinh không thể so sánh với gã. Cho dù phải đo bối cảnh, với cái gọi là “huyện quan không bằng hiện quan” (1), ở Ban Tuyên giáo, ai có thể so sánh với Trưởng ban Trịnh?

Trên thực tế, gã đã đến gặp Trịnh Thiện Sơn hai lần, Trịnh Thiện Sơn cũng đã từng hứa miệng với gã.

...

Cung Hàn Lâm đến Liên hiệp Khoa học xã hội nhận chức, Phòng Tin tức trống ghế Trưởng phòng.

Mỗi khi nhìn đến cái bàn làm việc trống không của Cung Hàn Lâm, trong lòng Gia Cát Cầu như bị mèo cào, nhưng Ban chưa chính thức truyền lệnh bổ nhiệm, gã có sốt ruột cũng không thể ngồi vào chiếc ghế kia...

Thấm thoát đã đến Tết Dương lịch. Mấy ngày nay, Gia Cát Cầu rất ít khi ở trong phòng làm việc, phần lớn thời gian đều chạy tới chạy lui ở ngoài, hắn là đang vội vàng “vận động” để sớm được bổ nhiệm. Có vài lần, Mã Tự thấy gã từ phòng làm việc của Trưởng ban Trịnh đi ra.

Tết Dương lịch nhằm Thứ Tư, Bành Viễn Chinh vốn định lên Thủ đô ăn Tết với mẹ, nhưng nghĩ đến công tác cuối năm quá bận, thời gian lại rất eo hẹp, rốt cuộc quyết định không đi Thủ đô, ở lại Tân An ăn Tết một mình.

Giờ tan tầm buổi chiều, Trương Mỹ Kỳ, vợ Mạnh Cường đột nhiên gọi điện thoại tới mời Bành Viễn Chinh đến Mạnh gia ăn bữa cơm tân niên, Bành Viễn Chinh thần nhiên từ chối.

Tuy rằng, do nghĩ đến mẹ, hắn không mang oán hận sâu nặng với Mạnh gia nữa, cũng không nghĩ sẽ không tha thứ, nhưng sự chán ghét trong lòng, bất kể như thế nào cũng không thể gạt bỏ được.

Tổng Quả và Hoàng Đại Long cũng ngỏ lời mời, đều bị hắt từ chối. Thật ra mấy ngày nay, Tổng Quả đi tìm hắt vài lần, muốn cùng hắt tụ họp, nhưng Bành Viễn Chinh đều không nhận lời. Hắt coi Tổng Quả là bạn có thể kết giao lâu dài, tuy nhiên, bạn là bạn, cũng không nên thân cận quá, cần giữ một khoảng cách nhất định. Nếu thân cận quá, có thể làm quan hệ bạn bè bị hỏng đi.

Mùa đông, trời nhá nhem tối, đèn đường vừa lên, Bành Viễn Chinh mặc áo khoác, thong thả về nhà. Hắt đến chợ đối diện với tiểu khu, mua một ít rau quả và thịt, chuẩn bị về nhà tự nấu một bữa tối thịnh soạn một chút.

Nhưng vừa tới dưới lầu nhà mình, hắt bất ngờ phát hiện đèn sáng trong phòng bếp, giật mình kinh hãi. Hắt chạy nhanh lên lầu, mở cửa đi vào, thì thấy Phùng Thiển Như đeo tạp dề của mẹ mình, từ trong bếp lộ đầu ra, mỉm cười:

- Anh Viễn Chinh, anh về rồi à!

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nói:

- Là Thiển Như à! Làm anh giật mình, cứ nghĩ trong nhà có trộm! Sao em lại tới đây?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiển Như thoáng hiện một nét gì đó hết sức mệt mỏi và phức tạp, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Em đến Giang Bắc làm chút chuyện, mẹ em và thím liền bảo em đến Tân An một chuyến, sợ anh ăn Tết một mình buồn! Anh Viễn Chinh, em làm vài món ăn, lát nữa anh nếm thử có hợp khẩu vị không nhé!

...

Cùng lúc đó. Dưới lầu, Tào Dĩnh mặc áo khoác thật dày, ngược nhìn lên ngọn đèn sáng trong nhà Bành gia.

Gió lạnh gào thét, thổi trúng mặt cô, buốt như dao cắt. Tào Dĩnh hơi do dự, rồi vẫn bước lên lầu.

Đã nhiều ngày nay, cô không gặp Bành Viễn Chinh. Theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Bành Viễn Chinh càng không ngừng xa ra, tạo nên một vực sâu to lớn.

Cô muốn tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện, nhưng đã phải tự động viên mình thật lâu mới đủ dũng khí bước sang đây.

“Cốc, cốc!” Tào Dĩnh đứng ngoài cửa, nhẹ nhẹ gõ cửa.

Bành Viễn Chinh tắm rửa trong phòng vệ sinh. Phùng Thiển Như bày món ăn do cô nấu lên bàn, rồi ngồi xem ti vi, chờ Bành Viễn Chinh ra cùng ăn cơm.

Nghe có tiếng gõ cửa, cô đi ra mở cửa. Thấy một cô gái trẻ tuổi mình, dung mạo thanh tú, dáng người thon thả đứng trước cửa, Phùng Thiển Như ngẩn ra, mỉm cười:

- Cô tìm anh Viễn Chinh à? Anh ấy đang tắm rửa, cô vào nhà chờ một lát.

Sự xuất hiện của Phùng Thiển Như khiến Tào Dĩnh kinh ngạc. Ánh mắt bắn khoắn của cô lướt qua trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Phùng Thiển Như, cõi lòng chìm hẳn xuống.

Tào Dĩnh ngây người ngẩn ngơ, cười gượng, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, cảm ơn, ngày mai tôi lại tới tìm anh ấy, hẹn gặp lại!

Nói xong, Tào Dĩnh xoay người bước đi, nhưng bước chân vô cùng nặng nề.

Phùng Thiển Như thoáng chút suy nghĩ đứng ở cửa, qua ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, nhìn theo bóng dáng cô đơn của Tào Dĩnh, khe khẽ thở dài.

Cô đoán đây là Tào Dĩnh. Cô từng nghe Mạnh Lâm kể về chuyện Tào Dĩnh và Mạnh Lâm, có điều, theo cô thấy, với phẩm hạnh của hai vợ chồng Tào gia, chắc chắn Phùng lão sẽ không đồng ý kết làm thông gia với người như vậy. Bành Viễn Chinh là cháu đích tôn của Phùng gia, chuyện hôn nhân của hắt nhất định phải được ông cụ đồng ý.

Hướng chi...Phùng Thiển Như thở ra, im lặng một lát, xoay người đóng cửa lại.

...

Hai người chỉ gặp nhau không tới ba mươi giây, tuy rằng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần và khí chất cao quý của Phùng Thiến Như đã khắc thật sâu vào trong óc Tào Dĩnh, bằng trực giác, cô cảm thấy cô gái này và Bành Viễn Chinh có quan hệ rất thân mật.

Hai dòng lệ trong suốt lặng lẽ tuôn rơi trên má cô, bị làn gió lạnh lẽo thổi khô đi. Thân hình gầy yếu của Tào Dĩnh đi ngược gió liêu xiêu như trốn chạy. Trong màn đêm trầm lắng của năm mới, không ai có thể hiểu được nỗi đau đớn thẳm lặng trong trái tim cô...

(1) Huyện quan không bằng hiện quản: Có vấn đề, gặp người quản lý trực tiếp thì thực tế hơn gặp người lãnh đạo cấp cao; người quản lý trực tiếp đôi khi còn có quyền quyết định hơn cả lãnh đạo cấp trên.

88. Chương 88: Cạnh Tranh Thăng Chức

Bành Viễn Chinh rất bất ngờ, Tết dương lịch năm 1992 này, Phùng Thiến Như lại từ Thủ đô tới đây cùng đón năm mới với hắn.

Hắn càng không ngờ, một tiểu thư sinh trưởng trong nhà quyền quý như Phùng Thiến Như, thoát trông như một viên ngọc quý không nhuốm mùi lửa khói nhân gian, lại có thể nấu ăn ngon như thế. Chỉ riêng điểm này thôi, đủ thấy Phùng gia giáo dục con cháu rất nghiêm.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh đi làm, Phùng Thiến Như cũng phải rời khỏi Tân An, đáp xe lửa trở về Thủ đô.

- Thiến Như, để anh đưa em ra nhà ga.

- Không cần đâu anh, anh Viễn Chinh, anh cứ đi làm đi, em tự đi được. Thật mà, anh đi nhanh đi, kéo muộn đấy!

Phùng Thiến Như cười nói.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, cũng không khẳng khái giữ ý kiến. Dù sao, là người trong nhà, là anh em họ, cũng không cần khách khí như vậy.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được rồi, anh đi làm đây. Thiến Như, đi đường cẩn thận nhé!

- Dạ, anh yên tâm đi.

Phùng Thiến Như dõi theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh dần dần đi xa, chậm rãi quần chiếc khăn quàng cổ màu đỏ lên đầu và cổ, sau đó thông thả xoay người, đón một chiếc taxi trên đường, chạy thẳng đến nhà ga.

Trên đường đi, trong lòng Phùng Thiến Như xôn xao những cảm giác phức tạp không thể nói nên lời.

Từ lời nói của Phùng Bá Đào, từ thời trung học, cô đã biết mình không phải là cháu ruột của Phùng gia. Từ nhỏ đến lớn, vợ chồng Phùng Bá Đào thương yêu cô hết mực, nhờ vậy sự đau xót trong đáy lòng cô đã được xoa dịu. Thậm chí cô quên đi xuất thân thật sự của mình, hoàn toàn hòa nhập vào Phùng gia.

Nhưng sự xuất hiện của Bành Viễn Chinh khiến cho “sự thật” mà cô muốn vĩnh viễn chôn giấu đi lại nổi lên trên mặt nước. Phùng Thiến Như là người rất thông minh, làm sao cô không nhận ra tâm tư như có như không của ông bà nội đối với cô.

Thậm chí, có lần cô tình cờ nghe cha mẹ nói chuyện, biết Phùng lão muốn đem cô gả cho Bành Viễn Chinh, cũng là hy vọng thân càng thêm thân, đứa cháu gái do nhà mình nuôi dưỡng từ nhỏ, càng yên tâm.

Lần này, cô đến Tân An đón năm mới với Bành Viễn Chinh, cũng là ý của bà Phùng. Đơn giản là bà muốn tạo cơ hội để Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh tiếp xúc với nhau nhiều hơn, bồi dưỡng nền tảng tình cảm.

Đối với Bành Viễn Chinh, đương nhiên Phùng Thiển Như cũng không có ác cảm, nhưng cũng còn xa mới nghĩ tới chuyện tình cảm nam nữ. Cô luôn coi Bành Viễn Chinh như anh trai, giờ mọi chuyện chợt thay đổi, khiến cô ít nhiều khó thể chấp nhận.

Quan trọng hơn là, điều này làm cô cảm thấy mình bị người của Phùng gia coi như người ngoài, cái cảm giác xa cách và bị gạt bỏ một cách mập mờ, mơ hồ khiến trong lòng cô rất đau đớn.

...

Bành Viễn Chinh tới cơ quan, vừa bước vào đại sảnh, đã nghe người của Phòng Tổ chức nói, Thành ủy vừa mới ban hành một văn kiện, chỉ thị thực hiện thí điểm việc cán bộ cơ quan cạnh tranh để được lên chức trong toàn thể cơ quan Đảng – chính phủ. Thành ủy cũng thành lập tổ lãnh đạo công tác, do Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham làm tổ trưởng, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam làm tổ phó.

Trong lòng Bành Viễn Chinh khê động, nhận một bản văn kiện từ Phòng tổ chức, vừa đi vừa xem.

Nội dung văn kiện cũng không phức tạp, đơn giản là “Nghiêm túc quán triệt thực hiện phương châm cách mạng hóa, trẻ hóa, tri thức hóa, chuyên nghiệp hóa đội ngũ cán bộ, giữ vững nguyên tắc lựa chọn người ưu tú, công khai, bình đẳng, cạnh tranh trong công tác nhân sự, hình thành cơ chế cạnh tranh, tiến thêm một bước mở rộng con đường chọn người, dùng người...”

Trực giác khiến Bành Viễn Chinh chú ý nhất đến mục:

“Thông qua công khai cạnh tranh thăng chức, trên nguyên tắc đáp ứng được với tư cách, điều kiện thăng chức theo quy định đã ban hành của Đảng và nhà nước. Để cổ vũ cạnh tranh, thúc đẩy nhân tài bộc lộ tài năng, khi cần thiết có thể nới rộng tư cách, điều kiện tham gia cạnh tranh một cách thỏa đáng. Cán bộ có tài, có đức và có thành tích công tác nổi bật, có thể tham gia cạnh tranh công khai vượt cấp.”

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, buông văn kiện trong tay ra, ngồi trầm tư sau bàn làm việc.

Trước mắt, cán bộ cạnh tranh thăng chức vẫn còn là chuyện mới mẻ. Gần như có thể khẳng định, đây là một trong các công tác chủ yếu mới, được tân Bí thư Thành ủy đẩy mạnh thực hiện. Đã có Đông Phương Nham quyết định sách lược, hệ thống Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố chắc chắn phải quán triệt chấp hành. Mà lần này, một số vị trí cấp phòng trong Ban Tuyên giáo, bao gồm cả vị trí Trưởng phòng Phòng Tin tức, xác định sẽ đưa ra cạnh tranh thăng chức.

Chuyện này với hắn, quả là chuyện tốt. Trên văn kiện đã quy định rõ ràng như thế, có nghĩa, hắn hoàn toàn có tư cách và điều kiện để cạnh tranh chức vụ Trưởng phòng với Gia Cát Cầu.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bành Viễn Chinh không kìm nổi hiện lên nét tươi cười: thật sự là trời cũng giúp ta!

Gia Cát Cầu tươi cười từ bên ngoài đi vào, thản nhiên liếc nhìn Bành Viễn Chinh, rồi đi sửa sang lại tài liệu biện luận cạnh tranh thăng chức của mình.

Gã đã sớm biết Ban Tuyên giáo dựa theo chỉ thị Thành ủy, đi tiên phong trong việc thí điểm thực hiện cán bộ cạnh tranh thăng chức trong các cơ quan Đảng – chính. Tuy nhiên theo gã thì, cái gọi là cạnh tranh thăng chức chỉ là chạy theo hình thức, ai thăng chức, ai không được thăng chức, không phải do lãnh đạo Ban định đoạt, mà dựa theo quyền hạn quản lý cán bộ, cán bộ cấp phòng của Ban Tuyên giáo do Ban Tuyên giáo quản lý nội bộ, Ban Tổ chức cán bộ cũng không nhúng tay vào được.

Gã đã nhận được lời hứa hẹn của Trịnh Thiện Sơn, lại cảm thấy điều kiện của mình đã vượt qua yêu cầu, làm sao có thể không cạnh tranh được với Bành Viễn Chinh. Cho nên, gã không lo ngại gì, tâm trạng hoàn toàn thả lỏng.

Đến xế chiều, Phòng Tổ chức nhân sự Ban Tuyên giáo, dán thông báo ngay tại đại sảnh, đưa ra một danh sách gồm Trưởng phòng Tin tức, Phó chủ nhiệm Phòng Nghiên cứu, Phó chủ nhiệm Phòng Đối ngoại và sáu vị trí cấp Trưởng phòng, bảy vị trí cấp Phó phòng, yêu cầu các nhân viên đủ điều kiện lập tức có thể đến Phòng Tổ chức đăng ký.

Vương Na rất hứng khởi chạy vọt vào văn phòng, vỗ vỗ lên bàn của Bành Viễn Chinh, cười hi hi nói:

- Viễn Chinh, tôi lấy giùm cậu một phiếu đăng ký rồi nè, cậu mau điền vào vào đi!

Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn Vương Na, cười cười:

- Cảm ơn.

Gia Cát Cấu ngồi đằng kia, lạnh lùng cười, thầm nghĩ nếu may mắn thì đăng ký vào một Phòng khác, nói không chừng còn có thể thăng chức, chứ ở đây tranh với với bố mày, chỉ có chết chắc mà thôi!

Nhưng Gia Cát Cấu cũng không yên tâm hoàn toàn, rốt cuộc gã không kìm nổi đứng dậy đi tới, cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh này, cậu đăng ký Phòng nào? Tôi thấy với điều kiện của cậu, đến Phòng Đối ngoại là thích hợp nhất!

Bành Viễn Chinh ngẩng lên liếc Gia Cát Cấu một cái, hờ hững nói;

- Tạm thời tôi còn chưa xác định, dù sao chiều mai mới hết hạn đăng ký, còn thời gian mà, tôi sẽ suy xét thêm.

Gia Cát Cấu ồ một tiếng, quay về chỗ.

Vương Na thò đầu sang, nhìn vào phiếu đăng ký Bành Viễn Chinh để bên cạnh, thấy ở mục đăng ký chức vụ, đã ghi rõ ràng mấy chữ “Trưởng phòng Tin tức”, liền cười hì hì, nhìn Bành Viễn Chinh giơ ngón cái lên.

Bành Viễn Chinh nhún vai, cười cười.

Theo Vương Na thấy, đây là rốt cuộc Bành Viễn Chinh “tuyên chiến” với Gia Cát Cấu. Cô cảm thấy đây sẽ là một màn đầy kịch tính đáng theo dõi.

Còn Mã Tự, thật ra anh ta không tán thành việc Bành Viễn Chinh đăng ký chức vụ Trưởng phòng Tin tức, anh ta từng không dưới một lần đề nghị Bành Viễn Chinh đăng ký chức vụ ở Phòng khác, vì như thế khả năng thành công sẽ cao hơn.

Nhưng một khi Bành Viễn Chinh đã quyết định, sẽ không để người khác tác động. Thoạt nhìn, nếu hẳn đăng ký ở Phòng khác sẽ ổn thỏa hơn, nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như vậy.

Vị trí công tác ở cơ quan, về cơ bản đều đã “mỗi ghế, một người”, đâu ra đó, chức vụ ở các Phòng khác, sớm đã có người nhắm vào, hẳn lại không có kinh nghiệm công tác tương ứng, mù quáng đăng ký chức vụ ở Phòng khác, rất dễ dàng thất bại một cách vô ích.

89. Chương 90: Bất Cứ Giá Nào

Bên MT ko có ch*ương 89

Khi Mã Tự đuổi theo ra ngoài thì Bành Viễn Chinh đã đi lên lầu. Y đoán Bành Viễn Chinh chắc đi tìm Cung Hàn Lâm nên cũng dừng bước.

Bành Viễn Chinh đích thật là đi tìm Cung Hàn Lâm.

Cũng chẳng có việc gì, chủ yếu là không muốn nghe Vương Na và Gia Cát Cấu nói chuyện nhao nhao với nhau, trốn ra ngoài cho thanh tĩnh. Hắn nhớ tới Cung Hàn Lâm nên lên lầu tìm gặp thôi.

Cung Hàn Lâm là quan mới nhận chức, nhưng cũng chẳng có việc gì bận. Đại để là bởi vì Hiệp hội Khoa học Xã hội này cũng chẳng có bao nhiêu việc để làm.

Bên trong bộ môn này đều là những lão cán bộ, giống như Cung Hàn Lâm, đều qua tuổi bốn mươi mới được đề bạt lên cấp phó huyện. Ở cái hội này cũng chỉ là uống trà xem báo, ngẫu nhiên tham dự vài hoạt động, sau đó yên lặng ở chỗ này chờ đến lúc về hưu.

Có muốn lên nữa thì trên cơ bản không có khả năng.

Bành Viễn Chinh gõ cửa.

- Mời vào!

Bên trong truyền đến giọng nói trầm ổn của Cung Hàn Lâm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đẩy cửa bước vào:

- Chủ tịch Cung, lão lãnh đạo.

- Viễn Chinh? Mau đến đây ngồi đi.

Cung Hàn Lâm vẻ mặt tươi cười, đứng dậy nhường chỗ:

- Uống trà nhé?

- Tôi tự mình làm được rồi.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, bước qua cái bàn trà, cầm lấy cái tách, mở hộp trà bên cạnh, bỏ vào một chút, chế nước nóng, sau đó quay trở lại chỗ ngồi của mình.

- Không bận à?

Cung Hàn Lâm ngồi ở sofa, mỉm cười hỏi.

- Gần đây cũng chẳng có việc gì quan trọng, chỉ là thẩm định bản thảo mà thôi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Xem ra Chủ tịch Cung hiện tại rất bận bịu công việc?

- Bận gì mà bận, tôi chỉ là uống trà xem sách. Buổi sáng không có việc gì thì còn luyện viết chữ.

Cung Hàn Lâm tùy ý nói:

- Hiệp hội Khoa học – Xã hội này là một bộ môn nhàn rỗi.

- Chỉ là tiền lương được tăng hơn, có thêm tiền tiêu vặt.

Cung Hàn Lâm mỉm cười, không kìm nổi toát ra một tia mãn nguyện.

Ông không phải là hạng người có dã tâm. Có thể lẫn lộn lên cấp phó huyện, bất kể là tiền lương thu vào, hay là trước mặt bà con thân thích đều khiến ông cảm thấy rất hài lòng.

Ông hiện tại rất vừa lòng với công tác của mình.

Bành Viễn Chinh cười thầm trong lòng nhưng ngoài miệng lại nói:

- Chủ tịch Cung hãy cố gắng nỗ lực để tiếp tục leo cao nữa.

Cung Hàn Lâm cười ha hả :

- Viễn Chinh à, ở cái tuổi này rồi, cố gắng là vô ích. Được rồi, không nói chuyện này nữa, chuyện của cậu sao rồi?

- Tôi nghe nói dạo này cơ quan cạnh tranh rất quyết liệt. Từ một ý nghĩa nào đó thì đối với cậu là chuyện tốt. Nếu không, cứ để Ban trực tiếp bổ nhiệm thì Gia Cát Cấu sẽ chiếm được thuận lợi rất lớn.

Cung Hàn Lâm hạ giọng nói:

- Cuối tuần này cần phải biện hộ, cậu chuẩn bị như thế nào rồi?

- Rất tốt, tôi chỉ là theo số mệnh mà thôi.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Dù sao, kinh nghiệm lý lịch của tôi không đủ. Trước mặt lãnh đạo sẽ bất lợi rất nhiều.

Cung Hàn Lâm nhìn Bành Viễn Chinh thật lâu, rồi đầy thâm ý nói:

- Viễn Chinh, tôi cảm thấy cậu là người thông minh, có chút không cần tôi nói cậu cũng hiểu. Đại đa số người không xem trọng cậu, nhưng tôi thấy cậu rất vững vàng. Không đến giây phút cuối cùng thì không

dễ dàng buông tha. Xem tình huống hiện tại, Gia Cát Cẩu và Tạ Tiểu Dung tranh đấu rất gay gắt, không chừng sẽ lưỡng bại câu thương. Đến khi ấy thì cậu chỉ cần nắm chắc cơ hội thì hy vọng vẫn là rất lớn.

- Đương nhiên, tôi cũng đề nghị cậu trước tiên nên tìm một đường lui. Một khi cạnh tranh thất bại thì lập tức dời đi, tránh cho mình cảm giác khó coi.

Cung Hàn Lâm nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh biết rằng Cung Hàn Lâm là có ý tốt. Hơn nữa, lời của ông là khá chân thành.

Giữa người với người trong chốn quan trường vốn không có sự chân thành. Nhưng bởi vì không có lợi ích xung đột, Cung Hàn Lâm lại rất thích Bành Viễn Chinh, nên thật tâm nói vài câu.

- Tôi biết rồi, cảm ơn Chủ tịch Cung.

Bành Viễn Chinh ánh mắt trong suốt nhìn Cung Hàn Lâm:

- Nói thật, tôi đến phòng công tác, có thể gặp được Chủ tịch Cung, và có được một lão tiền bối như ngài chỉ điểm, là may mắn cho tôi rất nhiều.

Cung Hàn Lâm thấy Bành Viễn Chinh nói như vậy thì trong lòng cực kỳ thoải mái, cười rộ lên.

Bành Viễn Chinh ở lại văn phòng Cung Hàn Lâm nói chuyện tào lao cho đến giờ tan làm mới ra về.

Sau khi trở lại phòng, Gia Cát Cẩu và Vương Na khẩu chiến đã kết thúc. Gia Cát Cẩu thì không biết đi đâu, còn Vương Na thì đang gọi điện thoại.

Bành Viễn Chinh âm thầm lắc đầu, cầm lấy túi xách của mình rồi đi xuống lầu.

Thời điểm đi xuống, hần phát hiện Gia Cát Cẩu đang gõ cửa phòng Trưởng ban Trịnh.

Khi Trịnh Thiên Sơn còn làm Phó chủ tịch thành phố bình thường, Gia Cát Cẩu đã từng làm thư ký cho ông ta một năm. Tuy rằng thời gian không lâu, nhưng chung quy là có quan hệ. Trịnh Thiên Sơn đến Ban tuyên giáo, cũng cần có người của mình. Có cơ hội kéo Gia Cát Cẩu về bên mình, ông đương nhiên là không từ chối.

Chỉ có điều, Bí thư Thành ủy tân nhậm Đông Phương Nam muốn phát động phong trào cạnh tranh giữa các cán bộ trong cơ quan. Trịnh Thiên Sơn không thể không dẫn đầu Ban tuyên giáo làm thí điểm. Đơn giản là hòa theo “khẩu vị” của Bí thư Thành ủy.

Một khi đã như vậy, thì ông ta không thể trực tiếp bỏ nhiệm Gia Cát Cẩu.

Tuy nhiên, cạnh tranh thì cạnh tranh, Gia Cát Cẩu các điều kiện đều đầy đủ. Dù sao cũng chỉ là một cấp phòng nhỏ nhỏ.

Nhưng Trịnh Thiên Sơn thật không ngờ, Tạ Tiểu Dung cũng muốn tranh giành. Điều kiện của Tạ Tiểu Dung không kém hơn so với Gia Cát Cẩu. Hơn nữa cha chồng của Tạ Tiểu Dung là lãnh đạo thành phố vừa mới về hưu. Cố nhiên người đi thì trà lạnh, nhưng tình cảm cơ bản thì cũng nên chiều cố một chút.

Bởi vậy, cha chồng của Tạ Tiểu Dung đã tìm đến Trịnh Thiên Sơn. Trịnh Thiên Sơn liền cảm thấy có chút do dự.

Về phần Bành Viễn Chinh, nói thật, giờ phút này, Trịnh Thiên Sơn không hề đưa hần vào danh sách suy xét. Vừa mới đề bạt lên chức phó phòng, lại trình báo lên chức trưởng phòng, hiển nhiên là có chút được voi đòi tiên, không quá vững chắc. Bởi vậy, Trịnh Thiên Sơn đối với Bành Viễn Chinh ấn tượng không được tốt.

Gia Cát Cẩu nhìn Trịnh Thiên Sơn, thấy thái độ của ông ta có sự thay đổi thì liền phát giác, Trưởng ban Trịnh đang có sự đắn đo.

Từ văn phòng Trịnh Thiên Sơn đi ra, y cắn chặt răng, quyết định bằng bất cứ giá nào, trước tranh được chức vụ rồi nói sau. Ngoài mặt xem ra, một vị trí cấp phòng, giá trị không đáng để hao tâm tổn sức. Nhưng lấy tuổi của Gia Cát Cẩu mà nói, chỉ cần y được đề bạt lên chức trưởng phòng, làm ở vị trí đó vài ba năm, trước ba năm tuổi có thể đề bạt lên cấp phó huyện, sau đó là chính huyện, thậm chí còn xa hơn.

Tuổi là một ưu thế, càng sớm được đề bạt thì tương lai càng phát triển hơn.

Trừ cái đó ra thì còn có vấn đề về mặt mũi. Nếu bị bại bởi Tạ Tiểu Dung, y vốn không thể ở lại Ban tuyên giáo lẫn lộn được nữa.

- Bằng bất cứ giá nào cũng phải đạt cho bằng được.

Gia Cát Cầu trước cơ quan Thành ủy chà chân, rồi sải bước ra khỏi cơ quan, ở đường cái đối diện chặn một chiếc taxi, thẳng đến Tân An.

...

Bành Viễn Chinh về đến nhà, tùy tiện ăn một chút gì đó rồi xem TV. Hắn ở nhà một mình, buổi tối cũng chẳng có gì giải trí, chỉ là xem TV hoặc sách.

Tiếng chuông điện thoại trong nhà vang lên. Hắn đứng dậy nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng cười đậm đàng của Vương Bưư:

- Viễn Chinh, chuyện của bạn tôi đã làm thỏa đáng rồi. Tiểu tử cậu thật biết cách bình tĩnh đấy, cũng không chủ động gọi điện hỏi tôi một chút?

- Anh làm việc thì tôi yên tâm mà.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tìm tôi có việc à?

Lấy quan hệ bạn bè giữa hai người, Bành Viễn Chinh biết rằng Vương Bưư gọi điện thoại không phải là hướng mình tranh công. Vương Bưư là một người rất có nghĩa khí, vì bạn bè làm việc chưa bao giờ cò kè mặc cả.

- Haha, cậu còn nhớ chị họ của tôi không?

- Vương An Na?

Trong đầu Bành Viễn Chinh liền hiện lên hình ảnh một người phụ nữ ngực tròn, mông nở, phong tình vạn chủng, quyến rũ đến tận xương cốt, trong lòng không khỏi nổi lên những cảm xúc khác thường.

Người phụ nữ này giống như một yêu tinh.

- Ủ, chị họ Vương An Na của tôi. Lần trước ba chúng ta đã ăn cơm với nhau.

Vương Bưư giọng nói trịnh trọng:

- Lúc trước tôi đã nói với cậu, chị họ của tôi đã chuyển công ty từ Mỹ về lại trong nước, bắt đầu từ con số không. Chị tôi mở một công ty máy tính, trước mắt công ty đã đăng ký xong, lập tức sẽ đưa vào hoạt động, tên là công ty máy tính Hoa Vũ.

- Tôi sẽ đảm nhiệm chức Phó tổng. Haha....

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Vậy thì chúc mừng cậu. Tuy nhiên, thẳng thắn như cậu có thể quản lý sao? Không chừng lại phá nát công ty của người ta đó chứ.

- Hầy hầy...

Vương Bưư phun nước miếng phì phì.

- Cậu nói vậy là không đúng rồi. Tôi nói cho cậu biết, công ty đã thông báo tuyển dụng công nhân, gần như toàn bộ đều do tôi làm hết. Công thương, thuế vụ....Nếu những bộ môn này chạy không được thì công ty có thể vận hành tốt sao?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không nói gì thêm. Hắn trong lòng hiểu được, Vương An Na và Vương Bưư tuy rằng quan hệ là chị em họ, nhưng nếu không phải nhìn thấy Vương Bưư có năng lực, cha mẹ ở thủ đô có quan hệ thì cũng chưa tới phiên Vương Bưư làm phó tổng.

- Nói chuyện chính với cậu đây. Vẫn như lần trước, chị của tôi sẽ cho cậu 10% cổ phần công ty, nói cậu bớt thời gian đến thủ đô ký tên vào văn kiện. Bắt đầu từ bây giờ, cậu chính là một trong số cổ đông của công ty máy tính Hoa Vũ.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười khổ nói:

- Bưu tử, tôi không hiểu biết về xí nghiệp, cũng không có khả năng xuống biển làm kinh doanh. Lòng tốt này của mọi người tôi xin nhận. Nhưng còn cổ phần thì tôi không thể nhận. Thật sự đấy.

Vương Bưu đã sớm dự đoán được Bành Viễn Chinh sẽ cự tuyệt thì liền mỉm cười ha hả:

- Biết cậu sẽ nói như thế mà. Mặc kệ, dù sao chị tôi cũng đã nói, đề nghị lần trước của cậu đối với chị ấy rất quan trọng, là mấu chốt thành lập công ty. Cho nên, cho cậu một phần cổ phần trên danh nghĩa, cậu cũng không cần đến công ty làm việc, cũng không cần tham gia kinh doanh. Đến lúc đó cho cậu chút tiền lãi là được rồi.

- Được rồi, nể mặt bạn chút đi. Dù sao, cổ phần này hiện tại còn chưa có. Công ty còn chưa nhất định có thể phát triển được hay không. Nếu không phát triển thì số cổ phần này cũng chẳng có giá trị. Hơn nữa, cậu cũng chẳng phải là cán bộ lãnh đạo, mà chỉ là cán bộ cấp phòng, sợ cái quái gì chứ? Được rồi, cứ định như vậy đi.

Vương Bưu nói xong liền cúp điện thoại.

Buông điện thoại, Bành Viễn Chinh thở phào một cái.

Vương An Na sẽ không vô duyên vô cớ trao ra một số cổ phần cho mình như vậy. Người phụ nữ có khứu giác cực kỳ linh mẫn này hiển nhiên là đã đoán ra chút gì đó. Bành Viễn Chinh là người tái sinh, làm sao mà không nhìn thấu tâm cơ của cô ta chứ.

Tuy nhiên, ở giữa có Vương Bưu nên hắn cũng không tiện nói cái gì. Ngẫm nghĩ một chút, hắn quyết định trước cứ như vậy. Công ty máy tính Hoa Vũ vừa mới khởi bước, có thể phát triển hay không vẫn là một chuyện khác. Nếu tương lai thật có thể phát triển mạnh thì hắn lại trở về lấy số cổ phần này cũng không muộn.

Bành Viễn Chinh không phải là người thanh cao, không phải là người nhìn tiền vàng như cặn bã. Chỉ có điều, hắn là người tái sinh, nếu muốn kiếm tiền, hắn còn nhiều con đường, không cần phải dựa vào một người đàn bà.

90. Chương 91: Biện Luận (phần 1)

Thứ Hai, ngày 7 tháng giêng. Buổi sáng, thành phố Tân An đón trận tuyết đầu tiên năm 1992. Bầu trời đầy những bông tuyết bay xuống. Chỉ trong nửa tiếng, toàn bộ thành phố đều ngập tràn trong tuyết.

Cũng may là chỉ có tuyết chứ không có gió. Tuyết có rơi thì nhiệt độ cũng không xuống thấp, khiến cho một số người đi đường cảm thấy thoải mái mà thưởng thức tuyết.

Bành Viễn Chinh bước chân nhẹ nhàng đi trong tuyết, băng qua đường cái, bước vào cơ quan.

Hắn hôm nay ăn mặc khá trang trọng. Một bộ đồ tây, cộng với chiếc áo khoác bên ngoài. Đây là bộ đồ Phùng Thiển Như mua cho hắn ở thủ đô. Bác cả Tống Dư Trân và mẹ Mạnh Lâm tặng cho hắn làm quà mừng năm mới.

Buổi sáng hôm nay, cán bộ của cơ quan sẽ bước vào phần thi biện luận.

Căn cứ vào nguyên tắc tôn trọng lãnh đạo chính là tôn trọng chính mình, hắn mặc kệ người khác thấy thế nào. Cho dù ở một số chi tiết dù nhỏ nhưng hắn vẫn cố gắng hoàn thiện nó.

Bước vào văn phòng, Vương Na nhìn thấy Bành Viễn Chinh ăn mặc có phần trang trọng, tinh thần thoải mái thì không khỏi tán thưởng một tiếng:

- Thật không ngờ! Không phát hiện được cậu mặc tây trang lại anh tuấn như vậy. Có phần giống với mình tình điện ảnh nào đấy nhỉ?

Mã Tự ở một bên cười ha hả:

- Cao Thương Kiện?

- Đi chết đi. Tôi sẽ mặc tây trang hoà cho các người bớt ngạc nhiên.

Bành Viễn Chinh cười mắng.

Gia Cát Cầu ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, coi thường không thèm để ý, lại tiếp tục vui đùa vào tờ báo.

Đối với phần biện luận, y căn bản không để trong lòng. Không phải ai biện luận tốt thì có thể thắng mà còn phụ thuộc vào lãnh đạo thích ai nữa. Lãnh đạo không nghĩ đến việc đề bạt anh, anh cho dù có ba hoa chích chòe cũng không làm nên chuyện.

Phần thi biện luận sẽ chính thức cử hành vào lúc 9h.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thấy đã 8h50', thì liền đứng dậy chuẩn bị lại bản thảo biện luận của mình, rồi đi đến hội trường Thành ủy. Mã Tự và Vương Na cũng theo sát đằng sau.

Ban tuyên giáo lúc này sắp xếp cuộc thi biện hộ ở hội trường Thành ủy, người đến tham dự không chỉ có người của Ban tuyên giáo, mà còn có người của Ban tổ chức cán bộ và văn phòng. Bởi vì Thành ủy khởi xướng phong trào cán bộ cạnh tranh, và đây là thí điểm đầu tiên, nên thành phố từ trên xuống dưới đều khá chú ý.

Hội trường của Thành ủy đã sớm đầy người.

Đài chủ tịch chính là chỗ ngồi của giám khảo. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiên Sơn và ba vị Phó trưởng ban, một vị điều tra nghiên cứu viên. Ngoài ra còn có Trưởng phòng nhân sự Ban tuyên giáo tổng cộng là sáu người. Đương nhiên, người có tính quyết định quan trọng là Trưởng ban Trịnh.

Nhưng bởi vì là cạnh tranh công khai, anh cũng không thể nói giám khảo khác chỉ là vật trang trí.

Lần biện luận này, điểm tuyệt đối là 100 điểm. Diễn thuyết chiếm 60 điểm, tư cách nhậm chức là 30 điểm, ấn tượng tại chỗ là 10 điểm. Nói cách khác, diễn thuyết biện luận phát huy thật tốt thì cũng không có nghĩa là sẽ đạt điểm tuyệt đối, bởi vì còn có tư cách nhậm chức và ấn tượng tại chỗ.

Bành Viễn Chinh bước vào, không chú ý đến ánh mắt phức tạp của các cán bộ cơ quan đang chăm chú nhìn hắn, trực tiếp đến chỗ ngồi hàng đầu tiên, ngồi xuống chỗ có tên mình, mắt nhìn phía trước, lẳng lặng chờ đợi. Không bao lâu sau, các cán bộ tham gia biện luận đều trước sau đi vào. Tạ Tiểu Dung ngồi bên phải Bành Viễn Chinh, còn Gia Cát Cầu thì bên trái.

Hai người này nhìn nhau như kẻ thù, rồi xoay sang chỗ khác. Tạ Tiểu Dung còn than thở một câu “Đồ lưu manh không biết xấu hổ”. Đáng tiếc là Gia Cát Cầu không dám phát tác, chỉ cắn răng làm bộ như không nghe thấy gì.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, không chú ý đến hai người này.

Nhưng nhóm giám khảo lại chưa ai xuất hiện.

Tạ Tiểu Dung có chút nôn nóng lấy điện thoại ra nhìn thời gian, thấy đã 9h15 thì không khỏi hướng qua Bành Viễn Chinh nói thầm:

- Tiểu Bành, đã quá thời gian rồi, sao các lãnh đạo còn chưa tới?

Bành Viễn Chinh mỉm cười nói:

- Không biết nữa, chúng ta kiên nhẫn chờ xem.

Đang khi nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm dậy. Bành Viễn Chinh và Tạ Tiểu Dung quay đầu lại nhìn. Các cán bộ ở phía sau đều đứng dậy, một hàng lãnh đạo tiến vào. Đi đằng trước không ngờ là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham.

Bọn họ cũng khẩn trương đứng dậy, cùng nhau vỗ tay.

Đông Phương Nham nét mặt mỉm cười, bước lên đài chủ tịch.

Đi đằng sau ông ta là Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam, Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tuyên giáo Trịnh Thiên Sơn, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề. Trần Ngôn Hề sau này được điều đến Ban tuyên giáo làm Phó trưởng ban và nghiên cứu viên điều tra. Còn về phần Trưởng phòng Nhân sự của Ban tuyên giáo, vì thế mà mất đi tư cách lên đài chủ tịch.

Sau khi đám người Đông Phương Nham ổn định chỗ ngồi, Trịnh Thiên Sơn lúc này mới ngồi vào vị trí của ông ta, hướng dưới đài phát tay.

Tiếng vỗ tay như sấm dần dần bình ổn trở lại.

Bí thư Thành ủy không ngờ lại bỏ ra thời gian tham gia cuộc thi biện luận của cán bộ Ban tuyên giáo. Nếu Bí thư Thành ủy tham gia, khẳng định là có phóng viên của thành phố đi theo. Bởi vậy, việc cạnh tranh vị trí của cán bộ Ban tuyên giáo liền trở thành một hoạt động công khai.

- Các đồng chí, xin im lặng một chút. Hôm nay, Ban tuyên giáo chúng ta long trọng cử hành đại hội biện luận cạnh tranh cương vị. Đây là căn cứ tinh thần chỉ thị thành ủy chúng ta, thí điểm phong trào cạnh tranh vị trí cán bộ. Đầu tiên, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Bí thư Thành ủy Đông Phương, Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng và Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần ba vị lãnh đạo đến tham dự.

Trịnh Thiên Sơn dùng tiếng phổ thông vùng Giang Bắc yêu cầu mọi người dừng vỗ tay. Sau đó lại nói tiếp:

- Trước khi phần thi biện luận bắt đầu, xin Bí thư Thành ủy Đông Phương ra chỉ thị quan trọng.

Trịnh Thiên Sơn lời nói vừa dứt thì một tràng vỗ tay lại vang lên.

Đông Phương Nham mỉm cười, hạ thấp người, cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, tôi nhìn thấy ở đây không chỉ có nhân viên của Ban tuyên giáo mà còn có đồng chí của Ban tổ chức cán bộ, hay UBND thành phố. Điều này chứng minh cái gì?

Đông Phương Nham dừng lại một chút:

- Chứng minh các đồng chí đều chú ý cao độ với việc cạnh tranh giữa các cán bộ trẻ tuổi. Từ góc độ này mà nói, tôi và Trưởng ban Tổng, hay Trưởng ban thư ký Trần cũng phải đến đây để tham dự và học hỏi.

- Việc cạnh tranh giữa các cán bộ cơ quan của thành phố chúng ta tuy quy mô không lớn, nhưng ý nghĩa rất trọng đại.

Đông Phương Nham nói tới đây thì hơi tạm dừng lại một chút, dương tay chỉ vào đám người Bành Viễn Chính đang ngồi chờ đợi dưới đài.

Đông Phương Nham giơ ba ngón tay:

- Tôi chỉ xin nói trong vòng ba phút thôi.

- Thứ nhất, chúng ta vì sao phải mở cuộc cạnh tranh cán bộ? Nếu quan sát lại trong quá khứ thì chúng ta có thể phát hiện rằng, phong trào cạnh tranh đã xuất hiện và phát triển. Đây không phải là ngẫu nhiên, và cũng chẳng phải kết quả tâm huyết dâng trào của người nào cả. Nó thật sự là một mảnh đất màu mỡ cho chế độ cải cách cán bộ của quốc gia chúng ta.

- Thứ hai, chúng ta nên bài trừ phân biệt đối xử. Đảm bảo phương châm “tuổi trẻ hóa, tri thức hóa và chuyên nghiệp hóa”.

Đông Phương Nham chậm rãi nói. Lời nói của ông không chỉ khiến cho các cán bộ dưới đài trầm tư suy nghĩ mà còn khiến cho Tổng Bí thư Nam, Trịnh Thiên Sơn và Trần Ngôn Hề đều có những cảm xúc khác nhau.

“Bài trừ phân biệt đối xử” Lời nói của Bí thư Đông Phương dường như còn có ám chỉ khác. Trịnh Thiên Sơn trầm ngâm không nói.

- Được rồi, cuối cùng, tôi xin đề xuất một chút yêu cầu. Tôi hy vọng lần này cạnh tranh có thể bảo đảm công bình, công khai và công chính. Bảo đảm đem năng lực mạnh nhất, cơ sở quần chúng tốt nhất để tuyển

ra được những đồng chí ưu tú nhất, có khả năng thích ứng công tác. Vì toàn bộ thành phố mà đẩy mạnh công tác cạnh tranh công bằng. Sau đây, mọi người cứ tiếp tục, ba chúng tôi chỉ là dự thính, không tham gia vào bình phẩm.

Biện luận sẽ có ba phần. Phần thứ nhất là người tham gia cạnh tranh sẽ tự giới thiệu và diễn thuyết về tình huống cá nhân, sau đó là lý giải và nhận thức về cương vị của mình. Và cuối cùng là làm thế nào để làm tốt công tác.

Phần thứ hai là giám khảo sẽ chấm điểm tư cách nhiệm chức. Phần thứ ba là xem xét ấn tượng của thí sinh tại hiện trường.

Tổng cộng ba phần đó, điểm sẽ được công bố ngay tại chỗ. Có lẽ trình tự trước đây không nghiêm khắc như vậy, nhưng bởi vì Bí thư Thành ủy và Trưởng ban tổ chức cán bộ, Trưởng ban thư ký thành ủy dặt tay nhau đến, nên phòng Nhân sự Ban tuyên giáo khẩn cấp xin chỉ thị Trịnh Thiên Sơn, tiến hành điều chỉnh trình tự.

Người thứ nhất lên đài biện luận là một Phó chủ nhiệm của phòng Đối ngoại, cạnh tranh cương vị Chủ nhiệm phòng. Người này hơi có chút bối rối, hiển nhiên là chuẩn bị chưa tốt. Đồng thời, cũng không ngờ là có nhiều lãnh đạo Thành ủy đang ngồi trên đài như vậy, nên ít nhiều có sự khấn trương. Phần tự giới thiệu rất tốt, nhưng khi đến phần trả lời câu hỏi của lãnh đạo thì trả lời không được.

Liên tiếp vài người đều là như thế.

Trịnh Thiên Sơn sắc mặt có chút không nhìn được. Điều này đủ để thuyết minh, việc tổ chức cạnh tranh bất lực, chuẩn bị không đủ. Trịnh Thiên Sơn lặng yên quan sát sắc mặt của Đông Phương Nham. Sau đó hướng nhìn sang bên Trưởng phòng Nhân sự.

Người của phòng Nhân sự khấn trương đi xuống, căn dặn đám người Bành Viễn Chính nhất định phải bình tĩnh. Trước mặt lãnh đạo đừng đánh mất mình khiến lãnh đạo khó chịu. Nếu ai khiến cho lãnh đạo mất mặt thì bát cơm của người đó xem như lên đường...

Trên thực tế, vừa thấy vị trí cạnh tranh trở nên nghiêm túc và chính quy. Trên đài lại không ngờ có bốn Ủy viên thường vụ thành ủy, quy cách cao, thì những người tham gia đều cảm thấy rất khấn trương.

Trên đài chủ tịch, Tổng Bí thư Nam ánh mắt lặng yên nhìn Bành Viễn Chính, âm thầm lắc đầu.

Không phải là Tổng Bí thư Nam không xem trọng Bành Viễn Chính. Ông ta khi đến cũng mới phát hiện Bành Viễn Chính không ngờ cũng tham gia cạnh tranh. Thế mới biết Bành Viễn Chính cũng muốn tranh chức Trưởng phòng phòng Tin tức.

Hai đối thủ của hắn cũng đều là cán bộ cấp phó phòng.

91. Chương 92: Biện Luận (phần 2)

Rốt cuộc đến Gia Cát Cầu biện luận. Gia Cát Cầu kỳ thật không có khấn trương, ngược lại còn có bộ dạng nôn nóng muốn thử một chút. Điều này có liên quan đến tính cách của y. Y là người ưa náo động, càng là thời điểm lãnh đạo quan tâm, thì ngược lại càng phát huy dễ dàng. Điều này có ý nghĩa, đây cũng là một loại sở trường, nhất là trong quan trường.

Gia Cát Cầu liếc mắt nhìn Tạ Tiểu Dung, bước chân trầm ổn lên đài biện luận. Chỉ có điều, bởi vì vóc dáng của y quá thấp bé, nên cái sự trầm ổn đó càng làm cho người ta cảm thấy cổ quái.

Tạ Tiểu Dung ở dưới đài không thèm để ý, bĩu môi, quay sang Bành Viễn Chính nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Bành, xem y chức quan không lớn nhưng bộ dạng làm quan không nhỏ đâu. Thật đáng tiếc....
- Đáng tiếc cái gì?

Bành Viễn Chính nhìn Gia Cát Cầu trên đài, nghe tiếng được tiếng mất hỏi lại.

Tạ Tiểu Dung nhẹ nhàng cười, cũng lẩn tránh không đáp, trái lại còn hỏi Bành Viễn Chính:

- Tiểu Bành à, không phải là chị không nói cậu. Cậu kỳ thật là không nên tranh cương vị này. Chị là muốn tốt cho cậu thôi. Cậu ngẫm lại xem, chị và Gia Cát Cầu đều là cán bộ cấp phó phòng nhiều năm. Còn cậu thì vừa mới được đề bạt. Cậu cùng chúng tôi cạnh tranh như vậy, trên thực tế lại không tốt cho cậu đâu, sẽ khiến cho lãnh đạo ấn tượng không tốt.

- Cậu còn trẻ, cơ hội trong tương lai còn có, làm gì phải nôn nóng nhất thời?

Tạ Tiểu Dung ra vẻ chân thành nói, đôi mắt không giấu được sự băn khoăn trên người Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cám ơn chị, tôi chỉ giúp vui thôi. Đồng thời cũng là rèn luyện một chút.

- Rèn luyện cũng tốt. Tuy nhiên, Tiểu Bành à, cậu tốt nhất là nên chuẩn bị tư tưởng. Đương nhiên, kỳ thật thì không sao cả, nhưng cậu cũng vẫn là Phó trưởng phòng thôi, cũng không có gì tổn thất. Nói không chừng, tương lai chúng ta còn có cơ hội cộng tác với nhau.

Tạ Tiểu Dung ánh mắt quét Bành Viễn Chinh, đầy thâm ý nói.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thầm nghĩ sao cô ta nắm chắc như vậy? Tuy nhiên, xem tư thế của Gia Cát Cầu thì dường như so với Tạ Tiểu Dung còn nắm chắc hơn.

Cũng không biết hai người kia nắm chắc đến đâu, tuy nhiên khẳng định là đều làm tốt công tác chuẩn bị.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn về phía đài chủ tịch.

Gia Cát Cầu trước cúi đầu chào các vị lãnh đạo trên đài chủ tịch, sau đó bước đến chỗ biện luận, cũng không xem qua bản thảo, bắt đầu tự giới thiệu. Sau khi giới thiệu lý lịch và thành tích công tác, y bắt đầu tỏ thái độ, nói mình nhất định sẽ tăng cường tác phong công tác, đề cao năng lực nghiệp vụ, tranh thủ làm tốt công tác của phòng Tin tức, khiến lãnh đạo hài lòng và an tâm. Đây đều là những lời vô nghĩa và chẳng có gì sáng tạo.

Sau khi diễn thuyết xong, y lẳng lặng đứng chờ ở nơi đó, chờ giám khảo đặt vấn đề.

Bởi vì các Phó trưởng ban đều biết rằng Gia Cát Cầu đã từng là thư ký của Trịnh Thiên Sơn, nên bọn họ đều phải nhìn vào thái độ của ông ta. Bởi vậy, Trưởng ban Trịnh chưa mở miệng thì không ai chủ động lên tiếng cả.

Thấy không khí im lặng, Trịnh Thiên Sơn cảm thấy không xong, liền cầm micro thản nhiên nói:

- Tôi hỏi cậu một vấn đề.

- Trưởng ban Trịnh xin cứ ra chỉ thị.

Gia Cát Cầu cung kính nói.

- Nghiệp vụ của phòng Tin tức, cậu chỉ nói đến thái độ công tác chứ chưa nhắc đến phương pháp công tác. Sau khi lên đến vị trí Trưởng phòng thì cậu sẽ tiến thêm một bước nâng cao nghiệp vụ như thế nào để đảm bảo chất lượng của phòng Tin tức?

Trịnh Thiên Sơn phát tay:

- Không cần nói lời vô nghĩa, đơn giản một chút, nói lời thực tế đi.

Gia Cát Cầu hiển nhiên là định liệu trước. Hẳn là vấn đề mà Trịnh Thiên Sơn đặt ra nằm trong dự kiến của hy và y đã sớm có chuẩn bị.

Y chậm rãi nói làm như thế nào để phát triển phòng Tin tức. Tuy nói là không có lời nói khách sáo, nhưng kỳ thật vẫn là lời nói khách sáo. Bởi vì những gì y nói chẳng thực tế chút nào.

Trịnh Thiên Sơn sắc mặt không thay đổi, gật đầu. Tuy nhiên nhìn không ra là ông ta hài lòng hay không hài lòng.

Trịnh Thiên Sơn mở đầu thì các giám khảo khác cũng bắt đầu đặt vấn đề. Tuy nhiên, câu hỏi đặt ra rất đơn giản.

Gia Cát Cầu cuối cùng được 95 điểm, xem như là một số điểm cao. Đến hiện tại, y được xem là người có số điểm cao nhất.

Gia Cát Cầu cảm thấy rất mỹ mãn, bước xuống đài, nhìn Tạ Tiểu Dung bằng ánh mắt khiêu khích.

Kỳ thật, Tạ Tiểu Dung trong lòng cảm giác tình thế không ổn. Cô sợ dĩ cạnh tranh vị trí Trưởng phòng Tin tức, là bởi vì cô không muốn làm ở phòng Tuyên truyền nữa. Mà nhìn chung, lúc này chỉ có phòng Tin tức là hợp với mình thôi.

Cha chồng của cô là lãnh đạo trước đây của thành phố. Vì chuyện của cô mà xuất đầu lộ diện tìm lãnh đạo thành phố, rồi tìm Trịnh Thiên Sơn. Trịnh Thiên Sơn vì nể mặt nên đồng ý suy xét vấn đề của Tạ Tiểu Dung.

Nguyên nhân chính là vì Trịnh Thiên Sơn tỏ thái độ nên Tạ Tiểu Dung mới có thể nắm chắc. Nhưng biểu hiện của Gia Cát Cầu vừa rồi khiến cho cô ta không khỏi cảm thấy có áp lực.

Tạ Tiểu Dung lấy lại bình tĩnh, bước lên đài.

Cô cũng giới thiệu về lý lịch, thành tích công tác một cách tỉ mỉ, thậm chí cô còn đem việc cô được vinh dự được trình bày luận văn nói ra, chiếm quá nhiều thời gian. Bởi vì thời gian dành cho người tham gia biện luận chỉ có 10', và cô lại nói hơn 10' khiến cho giám khảo cảm thấy sốt ruột.

Trịnh Thiên Sơn thì không đặt câu hỏi, chỉ có hai Phó trưởng ban đặt một vài câu hỏi thông thường.

Không thể không nói, phụ nữ vẫn chiếm ưu thế hơn. Tuy rằng Tạ Tiểu Dung biểu hiện không bằng Gia Cát Cầu, nhưng cô cuối cùng không ngờ cũng đạt được ngang bằng điểm với y, 95 điểm.

Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay.

Tạ Tiểu Dung cảm thấy mãn nguyện bước xuống đài, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bộ ngực phập phồng.

Chỉ cần ngang điểm với Gia Cát Cầu, lại còn có xác định dân chủ và đánh giá, cô tin tưởng mình sẽ tốt hơn so với Gia Cát Cầu. Nếu dân chủ xác định và đánh giá vượt qua Gia Cát Cầu thì cô sẽ là người chiến thắng.

Gia Cát Cầu sắc mặt trở nên khó coi.

Tuy nhiên, y cũng chẳng còn cách nào khác.

Công khai biện luận, Trịnh Thiên Sơn không có khả năng quá mức thiên vị y, bởi vì sự có mặt của Bí thư Thành ủy. Mà cha chồng của Tạ Tiểu Dung cũng là lão lãnh đạo của thành phố. Các lãnh đạo đang ngồi ở đây, đều là cấp dưới của ông, nhiều ít cũng phải cấp cho cha chồng Tạ Tiểu Dung vài phần mặt mũi.

Nhưng như thế không có nghĩa là thất bại. Sau khi dân chủ xác định và đánh giá, cuối cùng quyết định thành bại vẫn là do tổ đảng quyết định. Ai thắng ai thua sẽ do lãnh đạo định đoạt.

Bành Viễn Chinh là người cuối cùng.

Khi Bành Viễn Chinh bước lên đài, có không ít ánh mắt của các cán bộ dưới đài nhìn hấn mà ngay cả trên đài cũng vậy.

Một người trẻ tuổi tham gia công tác chưa lâu, ngay sau khi được đề bạt cấp phó phòng thì đã muốn cạnh tranh lên vị trí cấp trưởng phòng. Nói thật là có chút ngoài dự đoán của mọi người nên khiến cho rất nhiều người chú ý. Thậm chí có lãnh đạo còn cảm thấy người thanh niên này rất không chừng mực.

Bành Viễn Chinh lên đài, hướng trên đài cúi đầu, rồi lại hướng dưới đài. Sau đó thần thái thông dong bước qua, đem những tài liệu biện luận mà mình đã sớm chuẩn bị phát cho mỗi một giám khảo, bao gồm cả Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam và Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề.

Mọi người ánh mắt đều sáng ngời.

Nhiều người tham gia như vậy, nhưng chả ai phát tài liệu cho lãnh đạo. Hấn là người đầu tiên. Không phải là những người kia không tôn trọng lãnh đạo, mà là chuẩn bị chưa đủ. Thứ nhất là hoạt động này là lần

đầu tiên, không có kinh nghiệm nhiều. Thứ hai, trong tiềm thức của mỗi người, biện luận chỉ là chạy theo hình thức.

Hành động này đương nhiên không thể quyết định cái gì, nhưng có thể nhìn thấy được tổ chất tổng hợp của cá nhân. Nhất là đối với nhóm ba người Đông Phương Nham. Tài liệu của Bành Viễn Chính không những là đầy đủ, mà còn chứng minh hẳn không chỉ thận trọng suy xét mà còn tính tới những tình huống có thể phát sinh.

Một chi tiết nho nhỏ, khiến Bành Viễn Chính nhận được sự tán thưởng của tất cả các lãnh đạo, và để lại ấn tượng sâu sắc. Nói thật, cho dù là Bành Viễn Chính cạnh tranh thất bại, thì ấn tượng này đối với tiền đồ của hắn cũng rất có lợi.

Tổng Bính Nam hơi trầm tư, trong lòng âm thầm gặt đầu. Thiếu gia cũng Phùng gia này quả thật là không bình thường. Bất kể thành bại thì hắn đã là người chiến thắng.

Vốn một số lãnh đạo ban đầu có ác cảm với hắn, nay đều chuyển thành hảo cảm.

Dưới đài, Tạ Tiểu Dung kinh ngạc nói:

- Tiểu tử này quả thật là có ý tưởng không tồi.

Gia Cát Cấu thì coi thường, không thêm để ý bĩu môi, thầm nghĩ, lấy lòng mọi người thì có ích gì?

Trên đài chủ tịch, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham gương mặt chợt nở nụ cười nhưng rồi lập tức biến mất.

Ông ta tuy rằng không biết được thân thế của Bành Viễn Chính, nhưng ông lại biết Bành Viễn Chính được Bí thư Tỉnh ủy đặc biệt chú ý. Lần trước, vì chuyện tai nạn của mẹ Bành Viễn Chính, mà ông ta còn đích thân đến thành phố Tân An một chuyến.

Bành Viễn Chính bước đến chỗ biện luận, không có bắt đầu biện luận ngay, mà cất cao giọng nói:

- Kính thưa các vị lãnh đạo, các vị đồng nghiệp. Tôi lúc này đây tham gia cạnh tranh vị trí, chủ yếu là rèn luyện và thử thách bản thân mình. Sau đây tôi xin tự giới thiệu bản thân, đồng thời phát biểu suy nghĩ của mình đối với công tác của phòng Tin tức. Xin lãnh đạo và các đồng chí chỉ ra chỗ sai.

Không thể không nói, lời dạo đầu của Bành Viễn Chính rất thẳng thắn, thành khẩn nhưng cũng rất có kỹ xảo.

Sau khi im lặng một chút, hắn miêu tả sơ lược những nhân tố có thể sinh ra ảnh hưởng tiêu cực đối với việc cạnh tranh, khiến cho mình và Gia Cát Cấu, Tạ Tiểu Dung đứng ngang hàng với nhau.

Có thể thắng hay không thì không biết, nhưng tối thiểu khởi điểm phải bằng nhau.

Tốc độ biện luận của Bành Viễn Chính hơi nhanh, chỉ trong ba phút. Bởi vì các giám khảo đều có tài liệu, nên tốc độ nói của hắn mau một chút cũng không gây trở ngại.

Hắn nhấn mạnh trình độ học vấn, bối cảnh và năng lực nghiệp vụ. Đây là điểm mạnh của hắn so với Gia Cát Cấu và Tạ Tiểu Dung.

Tạ Tiểu Dung bằng cấp đại học, Gia Cát Cấu cũng như vậy, nhưng đều là đại học bình thường. Còn bằng cấp của Bành Viễn Chính là của trường đại học Kinh Hoa, không có bất luận cái gì có thể sánh bằng. Còn về năng lực nghiệp vụ, lúc trước những bài viết của hắn đã từng nhận được sự hưởng ứng mãnh liệt. Đây đều là thành tích thật sự.

92. Chương 93: Biện Luận (phần Cuối)

So với các bài biện luận trước đó, phần tự giới thiệu và diễn thuyết của Bành Viễn Chính, có sự mạch lạc và logic hơn, thái độ chuyên chú và nghiêm túc hơn.

Diễn thuyết xong, hắn lặng lẽ đứng chờ, đợi giám khảo đặt câu hỏi.

Nhưng, cả hiện trường đều im phăng phắc. Nếu Nếu như lúc trước, lãnh đạo Ban Tuyên giáo, kể cả Trịnh Thiện Sơn còn chưa định hình được cách nhìn về hẳn, nhưng tới giờ phút này, cho dù sau này kết quả cạnh tranh sẽ như thế nào, Bành Viễn Chinh đều để lại cho bọn họ một ấn tượng sâu sắc.

“Đây là một người trẻ tuổi rất đặc biệt”. Trịnh Thiện Sơn như thoáng chút suy nghĩ chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, đột nhiên cao giọng nói:

- Cơ quan và trường học không giống nhau, sau khi tốt nghiệp không lâu, có thể thích ứng với công tác rất nhanh và có thể đảm đương được công tác, trở thành cán bộ hậu bị trẻ tuổi được ưu tiên khảo sát và bồi dưỡng, điều này đủ nói lên đồng chí là người rất ưu tú. Nhưng, chúng ta khảo sát và đề bạt cán bộ, không chỉ căn cứ vào năng lực nghiệp vụ, mà còn phải xem tố chất tổng hợp của cán bộ. Đồng thời, còn phải chú ý đến kinh nghiệm công tác và tố chất chính trị.

Chỉ có nhiệt tình và tinh thần hăng hái thôi là chưa đủ. Chúng ta làm công tác tuyên truyền và quản lý dư luận, có yêu cầu rất cao đối với tố chất chính trị và trình độ giác ngộ giai cấp. Về phương diện này, đồng chí còn chưa đủ chín chắn.

Đương nhiên, đúng như đồng chí nói, đây là một dịp để rèn luyện và thể hiện năng lực. Chúng tôi sẽ cho đồng chí một cơ hội để đồng chí có thể bộc lộ tất cả năng lực của mình. Như vậy đi, tôi đại diện tổ giám khảo, hỏi đồng chí một vấn đề, đồng chí hãy trả lời.

Trịnh Thiện Sơn phát phát tay, ánh mắt ngưng trọng:

- Trong công tác tuyên truyền, tinh thần chỉ thị của lãnh đạo, hay nói cụ thể là của Đảng ủy – Chính quyền, quan trọng hơn hay nhu cầu văn hóa quần chúng quan trọng hơn. Đồng chí nghĩ như thế nào về vấn đề này?

Câu hỏi của Trịnh Thiện Sơn vừa ra khỏi miệng, mấy vị giám khảo trên đài đều nhũm mày. Vấn đề này mới nghe tương đối đơn giản, nhưng trên thực tế cũng rất lắt léo, thậm chí có thể nói là một kiểu làm khó dễ!

Tuy công tác tuyên truyền, một cách chính danh, đương nhiên là phải coi nhu cầu của quần chúng là mục tiêu quan trọng nhất, phục vụ cho sinh hoạt văn hóa của quần chúng, kiên trì phục vụ cho dân là yêu cầu cao nhất. Nhưng trên thực tế, tuyên truyền phải suy xét nhiều hơn đến yêu cầu cần thiết của cấp Đảng ủy chính quyền quản lý, tại một số thời điểm đặc biệt, còn phải thể hiện ý chí quyền lực của lãnh đạo Đảng – chính quyền. Nếu không, Ban Tuyên giáo sẽ không còn là ngành chức năng quản lý hình thái ý thức, mà chỉ cần Cục Văn hóa hoặc Ủy ban Quản lý Văn hóa Nghệ thuật làm là đủ. Cho nên, trong quá trình hoạt động thực tế, ý chí lãnh đạo sẽ là yếu tố quyết định.

Nhưng điều này không thể nói ra. Trịnh Thiện Sơn đưa ra câu hỏi như vậy, làm sao Bành Viễn Chinh trả lời? Trả lời “Đảng – chính quyền quan trọng hơn”, đương nhiên là đúng với thực tế, nhưng là không khéo léo và không hợp lòng dân; còn trả lời “quần chúng quan trọng hơn”, không những phạm vào điều kiêng kỵ, lại còn bị chê là “nói dối mà không chớp mắt”.

Hiện trường im lặng như tờ, ánh mắt tất cả mọi người đều dán vào người Bành Viễn Chinh.

Tổng Bí thư Nam cau mày, âm thầm liếc nhìn Trịnh Thiện Sơn một cái. Ông ta cảm thấy Trịnh Thiện Sơn hơi quá đáng, một người tuổi còn trẻ đứng ra cạnh tranh chức vụ, chỉ riêng sự dũng cảm cũng đáng được ngợi khen, là một Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy, mà lại đưa ra một câu hỏi có tính cạm bẫy như vậy để làm khó dễ, quả là không xứng với thân phận.

Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, chăm chú nhìn các lãnh đạo trên đài Chủ tịch, trầm ngâm chùng hơn mười giây, đột nhiên mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Trưởng ban Trịnh, Đảng ta là chính đảng của nhân dân, tôn chỉ của Đảng ta là vì nhân dân phục vụ, Đảng viên, cán bộ, lãnh đạo chúng ta đều là công bộc của nhân dân, chính phủ đặt dân sinh ở vị trí cao nhất. Nói cách khác, Thành ủy và Ủy ban nhân dân đại diện cho quyền lợi và nhu cầu của toàn thể quảng đại quần chúng nhân dân, như vậy, tinh thần chỉ thị của Đảng ủy – chính quyền và nhu cầu văn hóa của quần chúng, thật ra là nhất trí, là thống nhất.

Tôi tin tưởng rằng tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, hết thảy đều xuất phát từ yêu cầu vì nhân dân phục vụ, tương tự như vậy, tôi cũng tin tưởng rằng, quần chúng nhân dân toàn thành phố sẽ nhiệt liệt ủng hộ lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Công tác tuyên

truyền của chúng ta, chính là tạo nên sự hiệu quả trong truyền đạt chính sách, tăng cường sự nối kết giữa Đảng – chính quyền và quần chúng nhân dân.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, cười cười:

- Tôi đã trả lời xong, cảm ơn Trưởng ban Trịnh.

Hiện trường vẫn im phăng phắc, chỉ có điều, trong mắt đa số mọi người lóe lên những tia sáng khác thường. Bành Viễn Chinh trả lời rất khéo léo, rất xuất sắc, qua câu trả lời này, đủ thấy tố chất chính trị và khả năng tùy cơ ứng biến của hắn. Hắn lấy “lý luận chung chung” đáp lại câu hỏi khó của Trịnh Thiện Sơn, như thể dùng Thái Cực Quyền hóa giải hoàn toàn ngành công, Trịnh Thiện Sơn một câu cũng không thể phản bác lại được.

Trên khuôn mặt trầm tĩnh của Tống Bính Nam thoáng hiện nét biến đổi, nếu không phải đang ở trước mặt mọi người, lại bị giới hạn bởi thân phận, ông ta thật sự muốn vỗ tay, vỗ án tán dương.

Quả đúng là con cháu đời thứ ba của Phùng gia! Từ trong xương cốt đã là nhà chính trị bẩm sinh, không phải do bồi dưỡng mà được như thế. Một người mới tuổi đôi mươi, lại có thể đem “chính trị” và “ngôn ngữ ngoại giao” vận dụng đến mức lưu loát, tự nhiên như thế, cho dù là kẻ lỗi đời trong quan trường cũng phải khâm phục ba phần.

Trịnh Thiện Sơn cũng chấn động. Câu trả lời của Bành Viễn Chinh tuy khéo léo, nhưng cũng rất xác đáng, nếu đổi lại là người khác, e rằng đã xấu mặt tại chỗ.

“Một người trẻ tuổi không đơn giản!” Trịnh Thiện Sơn âm thầm gật đầu, đột nhiên mỉm cười, dẫn đầu vỗ tay.

Một tràng vỗ tay như sấm dậy.

Biểu hiện xuất sắc của Bành Viễn Chinh, trong mắt rất nhiều cán bộ cơ quan, giống như một màn kịch hay, rất đáng xem.

Trịnh Thiện Sơn ho khan mấy tiếng, vung tay lên, tiếng vỗ tay dần lắng xuống. Ông ta nhìn Bành Viễn Chinh khẽ gật đầu:

- Ủ, không tệ, trả lời rất khá.

...

Số điểm của Bành Viễn Chinh đạt được, ngang bằng với Gia Cát Cầu và Tạ Tiểu Dung, cùng 95 điểm. Ba người cạnh tranh cùng một chức vụ, cùng đạt số điểm như nhau, làm vòng thi biện luận hôm nay càng tăng thêm phần gay cấn.

Tuy số điểm như nhau, nhưng ai cũng ngầm hiểu, trên thực tế, vòng này Bành Viễn Chinh đã thắng.

Với kinh nghiệm còn non của Bành Viễn Chinh, các giám khảo lại cho điểm hắn cao như vậy, đã cho thấy ưu thế rất lớn của hắn. Nếu không phải bởi vì hắn thiếu kinh nghiệm công tác, chắc chắn số điểm đạt được phải vượt xa Gia Cát Cầu và Tạ Tiểu Dung.

Điều này có nghĩa, trong vòng đánh giá và xác định dân chủ, Bành Viễn Chinh tiếp tục có cơ hội giành số điểm ngang bằng, thậm chí là vượt qua Gia Cát Cầu và Tạ Tiểu Dung. Chỉ cần đứng đầu thành tích tổng hợp, khi Đảng ủy Ban Tuyên giáo thảo luận bổ nhiệm, nhất định sẽ suy xét đến.

Vừa mới đề bạt Phó phòng lại thăng chức Trưởng phòng, đương nhiên không phù hợp với quy định thông thường, nhưng trong quan trường cũng có lúc đề bạt một cách đặc biệt. Mà trên thực tế, bản thân cái gọi là “cạnh tranh thăng chức” vốn đã phá vỡ quy định thông thường, không theo một khuôn mẫu sẵn có. Nếu không thể thể hiện được nguyên tắc này, cần gì phải cạnh tranh thăng chức?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, từ trên đài chủ tịch đi xuống.

Điều làm mọi người bất ngờ là Tạ Tiểu Dung lại đứng lên, bước tới chủ động bắt tay Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Bành, thật là rất xuất sắc, không hổ là sinh viên tài năng của đại học Kinh Hoa nổi tiếng, chị là tâm phúc, khẩu phúc, cho dù cuối cùng cậu thắng chị, chị cũng mừng cho cậu.

Bành Viễn Chinh không rõ lắm vì sao Tạ Tiểu Dung lại “khoan dung” và “độ lượng” với mình như vậy.

Có lẽ vì Bành Viễn Chinh khác với Gia Cát Cầu, có năng lực hơn người, đối nhân xử thế khiêm tốn, nho nhã, lễ độ, cho nên cô có ấn tượng tốt với hắn.

- Cảm ơn, cảm ơn chị.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bắt tay Tạ Tiểu Dung, rồi ngồi xuống chỗ cũ.

Ánh mắt âm trầm của Gia Cát Cầu phóng tới đây, Bành Viễn Chinh mặc kệ, tiếp tục chăm chú xem phần biện luận của những người khác.

...

Vòng thi biện luận cạnh tranh chức vụ diễn ra liên tục đến 12 giờ rưỡi mới chấm dứt.

Đội các lãnh đạo đi trước, các cán bộ cơ quan mới giải tán.

Vương Na và Mã Tự chờ ở cửa ra vào lễ đường, thấy Bành Viễn Chinh và Tạ Tiểu Dung sóng vai đi tới, liền cười chạy tới bắt tay chúc mừng Bành Viễn Chinh.

Mã Tự vốn cho rằng Bành Viễn Chinh sẽ bị loại ở vòng này, không ngờ kết quả lại thành công, trong lòng cũng phần khởi thay cho Bành Viễn Chinh. Còn đối với Vương Na, chuyện Bành Viễn Chinh không bị loại cũng chẳng có gì lạ, quan trọng nhất là biểu hiện của hắn hôm nay làm cho người ta tâm phục, khẩu phục.

- Tốt lắm, tôi thấy cậu không chừng sẽ trở thành cán bộ cấp phòng được đề bạt một cách đặc biệt, được Thành ủy liệt vào điển hình tuyên truyền. Cơ hội của cậu tới rồi, tôi thấy Bí thư Đông Phương và Trưởng ban Tổng có ấn tượng sâu sắc đối với cậu. Bất kể về mặt nào, cậu cũng đều là người chiến thắng. Ha ha, thật sự là khiến tên hợm hĩnh kia tức chết!

Mã Tự cười ha hả, vỗ vai Bành Viễn Chinh, lén nhìn về phía Gia Cát Cầu về mặt âm trầm đang vội vã rời đi, vẫy vẫy tay.

Bành Viễn Chinh cười:

- Còn sớm lắm, đây mới chỉ là vòng đầu tiên. Kế tiếp còn có đánh giá và xác định dân chủ, còn phải được tổ chức khảo sát.

- Tôi tham gia, là để dự náo nhiệt, coi như rèn luyện một chút. Về sau, cạnh tranh thăng chức chắc chắn sẽ được tiếp tục thực hiện, lần này coi như tích lũy kinh nghiệm mà thôi.

Bành Viễn Chinh nói xong, cùng với Mã Tự và Vương Na thông thả đi về phía ký túc xá, vào văn phòng, thấy Gia Cát Cầu vội vàng đi ra, dường như là muốn ra ngoài ăn cơm.

Vương Na cười khanh khách, đột nhiên cố ý lớn tiếng nói:

- Trưởng phòng Bành, hôm nay tôi và Mã Tự mời anh ăn một bữa cơm, chúc mừng anh một chút.

- Đúng rồi, chúc mừng, chúc mừng, nhưng, cô có tiền, cô trả phần lớn, tôi phần nhỏ, tôi là một người nghèo, gần đây mới tìm được người yêu, tiền lương nói chung không đủ xài.

Mã Tự cười phụ họa.

Gia Cát Cầu hơi dừng lại một chút, rồi lại sải bước đi ra ngoài.

Trong lòng Gia Cát Cầu hết sức buồn bực, thậm chí có thể nói là hơi khó chịu. Tạ Tiểu Dung ngang điểm với gã, còn có thể hiểu được, nhưng Bành Viễn Chinh, không ngờ cũng bằng điểm gã, không phải là chuyện vô nghĩa sao? Hắn dựa vào cái gì? Một thằng nhóc mới vừa tham gia công tác, vì sao lại được như vậy?

Hay là thằng nhóc này có người đứng sau lợi hại. Gia Cát Cầu vừa đi, vừa suy nghĩ.

Nhưng nhớ tới lời hứa của Trưởng ban Trìn, trong lòng gã liền thả lỏng.

Gã theo Trịnh Thiện Sơn một năm, rất hiểu cách đối nhân xử thế của Trịnh Thiện Sơn. Ông ta không dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa, ông ta sẽ giữ lời. Hơn nữa, lúc trước nghe Trưởng ban Trịnh nói, Tạ Tiểu Dung sẽ được bố trí đến Phòng khác, dù sao, là một Ủy viên thường vụ, Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy, Trịnh Thiện Sơn sắp xếp cho một cán bộ cấp phòng là chuyện dễ như trở bàn tay, mà lại không làm mất mặt lãnh đạo cũ của ông ta. Còn vị trí Trưởng phòng của Phòng tin tức hẳn là dành cho gã.

93. Chương 94: Dân Chủ Xác Định Và Đánh Giá

Xế chiều, Phòng Tổ chức nhân sự treo bảng, công bố thành tích biện luận cạnh tranh thăng chức lần này. Có người bị loại, có người chắc chắn sẽ được thăng chức. Đương nhiên, trước khi Ban có quyết định bổ nhiệm, cũng vẫn có thể có thay đổi vào phút chót.

Và lẽ dĩ nhiên, thông tin về cạnh tranh chức vụ Trưởng phòng Tin tức, có tới ba người tham gia và có thành tích như nhau cũng được thông báo.

Thông tin này tạo nên sự xôn xao nhất định trong cơ quan Thành ủy và chính phủ, cả buổi chiều, mọi người đều bàn tán về chuyện này, rất nhiều người từng có cái nhìn không tốt đối với Bành Viễn Chinh cũng dần dần thay đổi quan điểm, cảm thấy Bành Viễn Chinh có cơ hội để chiến thắng.

Biểu hiện xuất sắc của Bành Viễn Chinh trong phần thi biện luận cũng được lan truyền khắp cơ quan trên dưới. Có lẽ chính Bành Viễn Chinh cũng chưa biết được, chính vì vậy mà hắn trở thành một trong những người “nổi tiếng” nhất trong cơ quan thành phố. Ai cũng cho rằng hắn chín chắn, lão luyện, làm việc kỹ càng, cẩn thận, không giống thanh niên tuổi đôi mươi.

Bởi vì lần cạnh tranh thăng chức này phải được kết thúc trước Tết, cho nên Phòng Tổ chức nhân sự làm việc với hiệu suất rất cao, ngày thứ hai sau khi công bố thành tích phần thi biện luận, liền bắt đầu quá trình xác định và đánh giá dân chủ.

Khi dân chủ xác định và đánh giá, Bành Viễn Chinh, Gia Cát Cầu và Tạ Tiểu Dung là những người đăng ký cạnh tranh nên không thể tham dự. Công việc của Phòng Tổ chức nhân sự, đơn giản là phát các bảng đánh giá đến các Phòng và đơn vị, để quần chúng tiến hành bàn bạc chấm điểm, sau đó tổng hợp lại để ra được kết quả. Dĩ nhiên, quá trình này phải được giám sát chặt chẽ bởi bộ phận kiểm tra giám sát, tránh xảy ra tình trạng gian lận, sai sót.

Xế chiều hôm đó có kết quả dân chủ xác định và đánh giá. Sau khi tìm hiểu tin tức, Mã Tự hơi buồn bực trở lại Phòng, hạ giọng nói:

- Tình hình không được tốt lắm, thành tích của cậu thấp hơn so với hai người kia, dù không nhiều nhưng vẫn là thấp. Những người này rốt cuộc bị làm sao vậy? Chắc là sau lưng có chuyện mờ ám đây!

Mã Tự bất bình, tỏ vẻ tức giận.

- Ồ, thấp thì thấp, cũng không sao.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, nở nụ cười.

Kết quả dân chủ xác định và đánh giá, Gia Cát Cầu được 89 điểm, Tạ Tiểu Dung được 89 điểm, Bành Viễn Chinh được 85 điểm. Gia Cát Cầu và Tạ Tiểu Dung lại có số điểm bằng nhau, mà Bành Viễn Chinh kém 4 điểm, là số điểm chênh lệch cũng khá cao.

Thật ra kết quả này cũng nằm trong dự liệu của Bành Viễn Chinh. Hắn chỉ mới làm việc ở Ban Tuyên giáo một thời gian ngắn, mặc dù quan hệ của hắn với đồng nghiệp ở Ban rất tốt, nhưng suy cho cùng, hắn vẫn là người mới. Năng lực của hắn cao, biểu hiện xuất sắc và nổi bật, nhưng vì là người mới, chỉ trong một thời gian ngắn lại được đề bạt làm Phó phòng, còn có thể vượt cấp trở thành Trưởng phòng, khiến nhiều người bất mãn và ghen tị, rất dễ hiểu!

Nhất là một số cán bộ cấp phòng đã công tác rất nhiều năm, tất nhiên trong lòng sẽ có những suy nghĩ tiêu cực đối với hắn.

Mà xét trên bình diện của cả cơ quan, tâm lý chèn ép người mới theo kiểu “ma cũ ăn hiếp ma mới” là một thứ tâm lý “bầy đàn”, luôn tồn tại, dù là vô hình, hầu như tất cả mọi người đều theo bản năng mà bài xích người mới thăng tiến quá nhanh.

Kiếp trước, Bành Viễn Chinh đã “chịu đựng” ở cơ quan hai mươi năm, quá hiểu về tâm lý cán bộ cơ quan, cho nên đã chuẩn bị tinh thần từ trước, biết mình sẽ bị thua ở vòng này.

Đây là chuyện không thể làm gì được, trên cái thế giới này, khó đánh giá và nắm giữ nhất là nhân tình thế thái. Xác định và đánh giá là do tâm của con người. Chuyện này không liên quan tới biểu hiện của hần, năng lực của hần hay quan hệ của hần với đồng nghiệp. Quần chúng xác định và đánh giá hần thấp hơn so với Gia Cát Cấu, không có nghĩa là quần chúng cho rằng hần kém hơn Gia Cát Cấu về các mặt đó.

Nhưng thấp thì là thấp, sau khi kết quả xác định và đánh giá dân chủ được công bố, tình thế lập tức chuyển biến đột ngột, Bành Viễn Chinh mơ hồ đã bị loại.

Lúc tan tầm, Bành Viễn Chinh đi ngoài hành lang, không ít người thấy hần cũng tiến tới vỗ vai của hần, an ủi hần, nói mấy câu đáng tiếc. Thật ra, Bành Viễn Chinh bị đánh giá thấp, chính là vì những người này.

Bành Viễn Chinh không quá để tâm, dòm sát thủ thật sự của hần còn chưa đưa ra, tạm thời đứng ở phía sau cũng không có nghĩa là tất cả đều đã kết thúc, còn sớm mà, còn chưa biết ai sẽ là người cười sau cùng.

Sáng ngày thứ hai, lan truyền tin tức rằng Gia Cát Cấu sắp thăng chức. Bành Viễn Chinh đi vào phòng làm việc, thấy Gia Cát Cấu mỉm cười, vừa ngồi xem báo ở phòng làm việc, vừa hát ư ử, không khỏi trầm lắng đầu. Người này qua thiếu kiên nhẫn, tin tức vừa rồi tám phần là do gã tung ra. Dĩ nhiên, có thể gã cố ý làm như vậy để dẫn dắt dư luận một chút.

Nhưng chỉ cần quyết định bổ nhiệm chính thức chưa đưa xuống, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện sự thay đổi. Trong chuyện đề bạt cán bộ, đó là chuyện thường tình, đã từng có rất nhiều tiền lệ...

Cạnh tranh thăng chức thì cạnh tranh, nhưng công việc thường ngày của Phòng vẫn phải làm. Bởi vì Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham có một hoạt động lúc xế chiều, Phòng Tin tức phải phối hợp với truyền thông nắm bắt tốt báo cáo tuyên truyền, phải đi theo tham gia hoạt động. Vốn trước đó, Trưởng ban Tiền Cương định cử Bành Viễn Chinh đi, nhưng Gia Cát Cấu vì muốn thể hiện mình, chủ động xin đi, Tiền Cương cũng không nói gì, gật đầu đồng ý.

- Vương Na, cô theo tôi cùng đi tham gia hoạt động. Tiểu Mã cậu liên lạc với bên truyền thông, yêu cầu bọn họ phải phóng viên đi trước, hai giờ chiều, tập hợp tại cơ quan Thành ủy, chúng ta lên một chiếc xe đi theo xe lãnh đạo. Ngoài ra, nói cho bọn họ biết, đây là Bí thư Thành ủy Đông Phương có mặt tham gia hoạt động, yêu cầu rất cao, bọn họ nhất định phải hết sức coi trọng.

Gia Cát Cấu tùy ý bố trí công việc, mặc dù chưa nhậm chức, nhưng đã sớm biểu lộ ra cung cách của một Trưởng phòng. Mã Tự hồ hững “ừm” một tiếng, bắt đầu nhấc ống nghe gọi điện cho giới truyền thông. Vương Na lạnh lùng liếc Gia Cát Cấu một cái, nói tỉnh bơ:

- Ngại quá, tôi là nhân viên trong cơ quan, từ trước đến giờ không tham gia hoạt động đối ngoại.

- Cô sao vậy? Hoạt động của Phòng mà cô không tham gia? Công tác không làm? Cái gì mà công việc bên trong, bên ngoài, sao lại có thể phân biệt ra như vậy?

Gia Cát Cấu nhíu mày, kìm nén cơn giận, kiên nhẫn nói nhỏ.

- Công việc cũng không phân biệt được rõ ràng, sao còn muốn làm Trưởng phòng làm gì? Tôi cũng muốn làm Trưởng phòng đây! Có thể làm sao?

Vương Na giấu cợt cười khúc khích:

- Tôi cũng không giống như một số người, thích làm to. Tôi chỉ muốn làm tốt công việc được phân công, tới tháng lãnh lương là đủ. Tôi không muốn làm Trưởng phòng, Phó phòng gì cả, chỉ thích làm một phó thường dân, ừ, thế là giác ngộ thấp đấy, thì sao nào? Anh làm gì tôi?

“Đúng là đồ điểm lưu manh, cứng mềm đều không chịu!” Gia Cát Cấu thấy Vương Na không chút nể nang, công khai chống đối với mình, liền thâm chử Vương Na thật thậm tệ, hận không thể nhào tới cắn cô ta một

miếng, đem cái con quỷ nhỏ lì lợm này đặt ở thân dưới mà dày vò, vùi dập một phen.

Nhưng Gia Cát Cầu không dám gây chuyện âm ỉ với Vương Na. Vương Na căn bản liều mạng, “nắm thóp” gã sắp đi nhậm chức Trưởng phòng, bày ra bộ dạng “heo chết không sợ nước sôi”, Gia Cát Cầu cũng không có cách nào trị cô. Huống chi, gã có lòng tơ tưởng đến Vương Na. Vậy cũng là vô quyết dày có móng tay nhọn, mặt cửa mướp đấng gặp nhau!

Gia Cát Cầu cảm tức giận chân, tức giận xoay người đi, nếu Vương Na không chịu phối hợp, gã cũng chỉ có thể tự mình đi. Nhưng đi hai bước, gã quay đầu lại nhìn Mã Tự lạnh lùng nói:

- Tiểu Mã, cậu nói chuyện điện thoại xong, theo tôi đi!

Gia Cát Cầu phẩy tay áo bỏ đi.

Hoạt động chiều nay là lễ ký kết hợp đồng hai dự án công nghiệp ở khu Cao cấp – Hiện đại, đây là hai dự án về hóa dầu, vốn đầu tư hơn một trăm triệu, coi như là công trình xây dựng kinh tế lớn nhất kể từ khi Đông Phương Nham nhậm chức ở thành phố Tân An tới nay, cho nên Đông Phương Nham rất coi trọng.

Lãnh đạo càng xem trọng, yêu cầu đối với hoạt động càng phải cao, đây là điều tất nhiên.

Đông Phương Nham cùng Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đồng thời tới tham dự, Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường vụ thành phố Tiêu quân, còn có Phó Chủ tịch thành phố phụ trách công nghiệp Mạnh Cường, Phó chủ tịch thành phố phụ trách khu Cao cấp – Hiện đại và Phó chủ tịch thành phố phụ trách tài chính. Đồng thời còn có Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố, Hội đồng nhân dân thành phố, các thành viên bộ máy lãnh đạo các ban ngành thành phố...

Hoạt động có quy cách cao như vậy, không cần phải nói, đủ biết các cơ quan truyền thông tham dự đông đủ như thế nào. Đài truyền hình ghi hình ngay tại hiện trường; nhật báo Tân An, báo chiều Tân An, cùng đài phát thanh nhân dân Tân An, cũng phái phóng viên viết, phóng viên quay phim, chụp ảnh cùng với Phó tổng biên tập móc nối thành tiểu tổ phỏng vấn, cùng Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy phối hợp, có mặt ở hiện trường trước giờ hoạt động.

Sau khi buổi lễ ký kết kết thúc, Gia Cát Cầu đích thân “trấn giữ” Phòng biên tập của Tân An nhật báo, trông chừng phóng viên viết bản thảo. Mà tất cả cơ quan truyền thông ngày mai muốn đăng bài viết, cũng do gã đích thân thẩm định, sau khi xong, báo cáo lên văn phòng Thành ủy, để Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần thẩm định lại. Gia Cát Cầu dĩ nhiên không dám chậm trễ, nghiêm túc theo dõi, trông coi, nghiêm túc kiểm tra bản thảo, cho dù là bản thảo đã được Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần thẩm duyệt, gã cũng theo dõi sát sao, sợ xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Lẽ ra qua trình tự theo dõi và kiểm tra nghiêm túc như vậy, lại qua mấy lần thẩm duyệt, sẽ không xảy ra vấn đề. Nhưng không ai ngờ, ngày thứ hai, trong bản thảo Tân An nhật báo đăng báo, lại xuất hiện một “Cạm bẫy” nhỏ: lỗi chính tả đối với tên của doanh nhân đầu tư - Tổng giám đốc công ty hóa dầu Giang Bắc. Tổng giám đốc công ty hóa dầu Giang Bắc tên là “Tào Huy”, nhưng trên báo lại thành “Tào Vi”.

Từ phóng viên lấy tin, viết bài, đến Chủ nhiệm ban thông tin, Phó tổng biên tập của tòa soạn báo, rồi đến Gia Cát Cầu cùng Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần, cũng nhìn không ra, cứ như vậy mà đăng báo. Sau khi đăng báo cũng không có ai phát hiện, hết lần này tới lần khác Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham nhận thấy có vấn đề.

Công ty hóa dầu Giang Bắc là xí nghiệp nhà nước rất lớn, là đơn vị cấp Sở, Tổng giám đốc của nó chính là cán bộ cấp Sở. Ở tin tức chính thức đăng báo, lại lầm tên của lãnh đạo phía đầu tư, đây chính là sự cố tương đối nghiêm trọng. Đông Phương Nham giận tím mặt, lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Thiện Sơn Ban Tuyên giáo, yêu cầu truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Trách nhiệm thật ra thì rất dễ truy cứu, vì thật ra cũng không cần phải tra gì cả. Phóng viên viết bài đương nhiên là người chịu trách nhiệm đầu tiên, sau đó là Chủ nhiệm Ban thông tin, trách nhiệm Tổng biên tập cho tới nhân viên sửa chữa bản thảo, cuối cùng là Gia Cát Cầu. Về phần Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần, là lãnh đạo, không thể nào vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà gánh trách nhiệm, huống chi lãnh đạo chỉ phụ trách xét duyệt xem có sai lầm về phương hướng, đường lối không, không thể nào cũng chịu trách nhiệm ngay cả lỗi chính tả.

94. Chương 95: Tạ Tiểu Dung Rời Khỏi

Dưới sự chỉ thị của Trịnh Thiện Sơn, Ban tuyên giáo lập tức bổ nhiệm Phó trưởng ban Tiền Cương làm tổ trưởng tổ điều tra sự cố, rất nhanh liền điều tra rõ chân tướng. Kỳ thật thì cũng không có gì quá khó khăn. Ai cũng có thể cố ý làm vậy, đơn giản là lỗi chính tả của phóng viên, đem chữ “huy” viết thành chữ “vi”. Nếu là sai chính tả chỗ nào khác thì cũng không sao, nhưng đây lại là tên của lãnh đạo.

Đề cập đến lãnh đạo thì nó chẳng còn là việc nhỏ nữa.

Trịnh Thiện Sơn rất cảm tức, nhanh chóng chỉ thị tổ điều tra đưa ra ý kiến xử lý để báo cáo với Thành ủy. Đông Phương Nham tự mình phê chỉ thị:

- Nhanh chóng nghiêm túc xử lý. Toàn bộ đơn vị Tin tức của thành phố coi đây là một bài học. Sau đó gửi thư xin lỗi đăng trên Nhật báo Tân An, hướng lãnh đạo có liên quan và toàn thể độc giả xin lỗi về sai lầm của mình.

Chỉ thị của Bí thư Thành ủy rất nhanh được quán triệt chấp hành. Nhật báo Tân An ngưng xuất bản hai ngày, triển khai chỉnh đốn tác phong hoạt động bên trong. Đồng thời, bởi vì sự cố tin tức này, phóng viên đương sự tạm thời bị cách chức nửa năm, ngừng trợ cấp một năm. Chủ nhiệm ban Tin tức bị giáng chức xuống Phó chủ nhiệm, chuyển xuống cơ sở để xem hiệu quả về sau. Cùng ngày, Phó tổng biên tập của tòa soạn cũng bị cảnh cáo xử phạt.

Dựa theo thường quy, là người phụ trách bộ môn giám sát tin tức, lại là một trong những đương sự, Gia Cát Cầu có thể bị xử phạt. Nhưng ý kiến của Ban đưa lên lại không có tên của Gia Cát Cầu nên y may mắn thoát nạn.

Đương nhiên, kỳ thật thì ai cũng hiểu được, đây là do Trưởng ban Trịnh nề tình xưa.

Tuy rằng không có bị xử phạt, nhưng đối với Gia Cát Cầu mà nói, thì chuyện này cũng tương đương với tai họa trời giáng bất ngờ. Lúc này đang là thời khắc mấu chốt cạnh tranh vị trí trưởng phòng, trên người đột nhiên có vết như vậy thì hiển nhiên cực kỳ bất lợi. Gia Cát Cầu cảm thấy bức bối, sáng sớm đi làm đã gây sự với Vương Na. Tuy nhiên, lần này Gia Cát Cầu không có nhãn nhện Vương Na nữa, trực tiếp nổ cuộc tranh phong.

Mã Tự và Bành Viễn Chinh ở một bên, cũng không đoán được, Gia Cát Cầu nhìn qua rất nhã nhặn, nhưng khi có chuyện bức bối thì không thua gì bọn lưu manh. Vương Na là phụ nữ, lại là cấp dưới, thấy Gia Cát Cầu nổi giận như vậy, cô trong lòng cũng cảm thấy luống cuống.

- Cô không cần khinh người quá đáng. Nếu không muốn làm ở phòng Tin tức này nữa thì liền rút đi cho tôi. Tôi sẽ đi nói với lãnh đạo phân công quản lý nói về công tác của cô, không thể cả ngày không có việc gì làm ở văn phòng.

Gia Cát Cầu phẫn nộ gào lên, bộ mặt hung tợn. Y cầm giận phẩy tay bỏ đi.

- Điên rồi, thằng nhãi này điên rồi. Cuối cùng thì nó cũng bị điên.

Mã Tự cười ha hả nói.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, ra hiệu y đừng nói lung tung.

Mã Tự liếc mắt nhìn Vương Na, thấy cô gái bình thường không biết trời cao đất dày này gương mặt lại đỏ bừng, đầy nước mắt, bộ ngực phập phồng, giống như một người vợ bị ủy khuất, khiến cho y không kìm nổi cười thầm.

Nhưng Mã Tự cũng không dám gây sự với Vương Na. Không muốn Vương Na đem lửa giận và oán khí trút xuống người y.

Một lát sau, cửa phòng Tin tức đột nhiên vang lên tiếng gõ. Cánh cửa vừa mở ra, không ngờ là Tạ Tiểu Dung.

Tạ Tiểu Dung có chút khó xử dựa khung cửa, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay:

- Tiểu Bành, cậu qua đây một chút, tôi có việc tìm cậu.

- Xin chào, Tạ tỷ.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, mỉm cười bước đến.

Tạ Tiểu Dung kéo cánh tay Bành Viễn Chinh:

- Đi qua bên kia đi, tôi nói với cậu vài câu thôi.

Bành Viễn Chinh có chút xấu hổ rút tay về, đi theo Tạ Tiểu Dung đến đối diện phòng vệ sinh, chỗ cửa phòng nấu nước thì dừng lại.

Tạ Tiểu Dung nhìn Bành Viễn Chinh thật lâu rồi mới thở phào một cái:

- Tiểu Bành, tôi thông báo cho cậu một tin, việc cạnh tranh vị trí lúc này đây tôi không tham dự nữa.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Sao vậy, Tạ tỷ, không phải đã gần có kết luận rồi sao? Dân chủ xác định và đánh giá đều kết thúc, thành tích của chị không hề thua kém Gia Cát Cầu, sao lại nói bỏ cuộc dễ dàng như vậy? Hơn nữa, đây là trình tự tổ chức, chị không thể nói bỏ là bỏ?

Tạ Tiểu Dung cười khổ:

- Tôi thật cũng không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Lãnh đạo đã tìm tôi nói chuyện, nói là điều tôi đến ban tin tức Thành ủy công tác, giải quyết chức trưởng phòng. Lãnh đạo đã mở miệng như vậy, tôi cũng không thể nói gì khác, đành phải bỏ cuộc. Lệnh điều chuyển tôi rất nhanh sẽ có, cho nên hiện tại giờ chỉ còn cậu và Gia Cát Cầu mà thôi.

Ban Tin tức Thành ủy và ban Tin tức của UBND thành phố là một cơ cấu nhưng hai tấm biển. Bởi vì đây là bộ môn chức năng của thành phố, chứ không phải là phòng nghiệp vụ như của Ban tuyên giáo, tiềm lực phát triển rất tốt. Có thể đến đó, Tạ Tiểu Dung đương nhiên là phải bỏ cuộc cạnh tranh này rồi. Cô ta luôn miệng nói “không cam lòng”, nhưng Bành Viễn Chinh xem ra kỳ thật đây chính là già mồm cãi láo.

Cô hướng Bành Viễn Chinh mật báo có lẽ là do có thiện cảm với Bành Viễn Chinh, nhưng vì thế mà sẽ thiết lập chướng ngại cho Gia Cát Cầu. Bởi vậy có thể thấy được, mâu thuẫn giữa hai người không phải bình thường.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nói:

- Tạ tỷ, tôi vốn chính là muốn tiếp cận náo nhiệt mà thôi. Kinh nghiệm của tôi còn ít quá, như thế nào lại có thể cạnh tranh với những đồng chí lão thành như chị được. Việc xác định và đánh giá tôi lúc này rất thấp, trên cơ bản chẳng có bất cứ giá trị nào.

Tạ Tiểu Dung đôi mắt hiện lên một tia sáng, rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tiểu Bành à, chị nói thật lòng với em đấy. Em không thể thành thật như vậy mãi. Mau đi tìm một lãnh đạo nào đó. Sự việc liên quan đến tiền đề cá nhân, có thể tranh thì nên tranh. Em còn trẻ, nếu lúc này có thể giải quyết cấp trưởng phòng, đối với em trong tương lai có lợi thật lớn. Em nghĩ xem, em có nghiệp vụ, có năng lực, tố chất tổng hợp mạnh, nếu nắm được vị trí Trưởng phòng Tin tức, em rất nhanh sẽ làm ra thành tích. Nhiều nhất là ba đến năm năm, giải quyết lên cấp phó huyện cũng chẳng có gì khó khăn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cảm ơn chị đã chỉ điểm, chỉ có điều hiện tại tình huống của tôi là như thế, nên đành tôn trọng quyết định của tổ chức.

Thấy Bành Viễn Chinh không nói gì hơn, Tạ Tiểu Dung có đôi chút thất vọng. Tuy nhiên, cô ta chỉ có thể nói tới đây. Nói thêm nữa thì sẽ khiến cho Bành Viễn Chinh phản cảm. Tạ Tiểu Dung ồ lên một tiếng, cũng không nói gì nữa, gật đầu:

- Được, nếu em đã có chủ ý của mình, thì chị cũng không nói gì thêm. Chị là muốn tốt cho em, muốn em nắm chắc cục diện mà thôi. Được rồi, chị có việc phải đi trước.

- Vâng, chị đi thông thả.

Bành Viễn Chinh rất lễ phép tiễn Tạ Tiểu Dung đến cầu thang, mắt thấy cô ta đi xuống lầu thì khóe miệng không kìm nổi nhếch lên.

Tuy rằng Tạ Tiểu Dung không nói thẳng là lãnh đạo nào đã nói chuyện với cô, nhưng có thể đoán là Trịnh Thiện Sơn hoặc Trịnh Thiện Sơn bày mưu đặt kế cho Phó trưởng ban Tiền ra mặt. Theo góc độ này mà nói, Trịnh Thiện Sơn trong lòng sớm đã có quyết đoán, cương vị Trưởng phòng Tin tức tám phần là dành cho Gia Cát Cầu.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng thở ra, lấy điện thoại ra nhìn thời gian, thấy hôm nay đã là 18 tháng giêng năm 1992, cái ngày đáng chú ý đã gần ngay trước mắt. Giờ phút này, đại nhân vật sẽ nam tuần, thị sát một số thành phố phát triển phía nam, công khai phát biểu, từ đó mở ra một cải cách mới trong cả nước. Trên con đường phát triển trong tương lai, phương hướng càng thêm rõ ràng.

Bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyến nam tuần và bài viết của Bành Viễn Chinh ở Nhật báo Tân An và báo Thanh niên Hoa Hạ có hiệu quả như nhau. Trước khi đại nhân vật nam tuần, khẳng định là không có mấy người biết đến bài văn này. Nhưng một khi đại nhân vật đề cập đến thì khẳng định bài văn này hiệu ứng sẽ không tầm thường. Nếu may mắn, nói không chừng....

Suy nghĩ như thế, Bành Viễn Chinh lập tức xoay người trở về văn phòng. Hắn lẳng lặng suy nghĩ một chút, sắp xếp lại quy hoạch của cuộc đời mình, vì tương lai làm tốt sự chuẩn bị.

Buổi chiều, Ban tuyên giáo thông báo, ngày 25 tháng 1, tổ Đảng của ban sẽ họp, tổng kết lại đồng thời tuyên bố quyết định bổ nhiệm. Mọi nhân viên đều được nghỉ đúng dịp tết âm lịch. Trên thực tế, mọi người đều nhìn thấy, tất cả các cương vị đều được xác định, chỉ chờ quyền định bổ nhiệm mà thôi.

Phòng Tin tức cũng như vậy. Tạ Tiểu Dung đã rời khỏi, đến ban Tin tức Thành ủy làm Phó chủ nhiệm, giải quyết cấp Trưởng phòng. Còn Bành Viễn Chinh thì không chỉ có tư cách nông cạn, tổng hợp đạt được trong cuộc tranh tranh cũng thấp hơn Gia Cát Cầu, nếu không có thiên tai nhân họa thì Gia Cát Cầu lên chức đã thành kết cục đã định.

Có lẽ nguyên nhân chính vì như thế, nên cảm xúc của Gia Cát Cầu cũng dần bình ổn trở lại. Y thậm chí tìm Vương Na chủ động nói chuyện, còn cúi người xin lỗi, dụ dỗ Vương Na. Nhưng Vương Na không phải là người dễ dụ, tuy rằng ngoài miệng không nói cái gì, nhưng trong lòng sự chán ghét và khinh thường đã càng tăng thêm một bậc.

Cuối năm, đối với nhân viên cơ quan mà nói thì công tác chủ yếu là viết tổng kết, ứng phó một chút với những kiểm tra cuối năm. Không khí trong Ban tuyên giáo nặng nề, cứng ngắc. Tất cả mọi người đều bận rộn. Kỳ thật không phải là bận việc công mà là việc tư. Có những đơn vị sự nghiệp đã hoạt động, bắt đầu đến cơ quan thăm viếng. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rau quả, dầu, thịt, trứng, cá trên xe tải chở đến. Những nhân viên ở bộ môn có thực quyền đều ra sức nhặt nhạnh không ít những hàng tốt.

Nếu mình ăn không hết thì đem cho người thân. Đương nhiên, ở Thành ủy, đơn vị đến thăm viếng Ban tuyên giáo tương đối ít. Đa số đều đến Ban tổ chức cán bộ hoặc khối văn phòng.

Đề tài mà mọi người bàn tán nhiều nhất gần đây chính là cuộc cạnh tranh vị trí vẫn còn chưa chấm dứt.

Bành Viễn Chinh ngoại trừ viết bằng tổng kết cá nhân, thì buổi tối gọi đến thủ đô hỏi thăm sức khỏe của Mạnh Lâm. Tình trạng của Mạnh Lâm đã tốt hơn, nhưng căn cứ vào ý kiến của ông cụ, bà vẫn nên ở lại thủ đô tĩnh dưỡng một thời gian. Vừa mới bước vào cửa Phùng gia nên Mạnh Lâm không muốn trái ý ông cụ. Hơn nữa, đây chính là sự tôn trọng của ông cụ nên liền gật đầu đồng ý. Tuy nhiên, bà luôn mãi dặn Bành Viễn Chinh, nên đến thủ đô sớm một chút để người nhà đoàn tụ trong dịp tết.

95. Chương 96: Xuất Thế Ngang Trời

Ngày 18 tháng 1, đại nhân vật của quốc gia bắt đầu nam tuần, thị sát một số thành thị phát triển ở phía nam. Ngày 21 tháng 01, ở thành phố Việt Châu tỉnh Việt Tĩnh, đại nhân vật công khai phát biểu về chuyến nam tuần của mình. Trong chương trình thời sự tiếp âm của đài CCTV tối hôm đó, hơn một nửa thời gian là nói về tin tức đại nhân vật nam tuần và buổi nói chuyện của ông.

Bành Viễn Chinh chế một tô mỳ ăn liền, vừa ăn vừa xem TV. Trên TV phát ra âm thanh hữu lực của đại nhân vật đó. Bành Viễn Chinh ánh mắt ngưng trọng, trong lòng hơi chút kích động.

- Không kiên trì chủ nghĩa xã hội khoa học, không kiên trì cải cách mở cửa, không phát triển kinh tế, không thay đổi đời sống nhân dân thì chỉ có thể tìm con đường chết. Cải cách mở cửa thì lá gan phải lớn một chút. Có gan thì nghiệm chứ không thể giống như bó chân của nữ nhân.

- Không dám xông ra thì chính là sợ tư bản chủ nghĩa. Xã hội chủ nghĩa hay là tư bản chủ nghĩa quan trọng hơn? Nói tới vấn đề này, tôi muốn đề cập đến một bài viết rất có giá trị, rất có kiến giải. Tác giả của bài viết rất có tư tưởng và tôi hoàn toàn đồng ý quan điểm của người đó. Đây cũng chính là lời tôi muốn nói. Tựa đề của bài viết là “Cải cách mở cửa: Sự xung đột giữa chủ nghĩa xã hội khoa học và kinh tế thị trường”. Tôi đề nghị mọi người có thể xem qua một lần.

- Kinh tế có kế hoạch không phải là chủ nghĩa xã hội khoa học. Tư bản chủ nghĩa cũng có kế hoạch. Kinh tế thị trường không phải là tư bản chủ nghĩa. Chủ nghĩa khoa học xã hội cũng có kinh tế thị trường. Thị trường và kế hoạch đều là thủ đoạn của kinh tế. Bản chất của chủ nghĩa xã hội khoa học chính là giải phóng và phát triển sức sản xuất.

Giọng nói của đại nhân vật cứ quanh quẩn bên tai Bành Viễn Chinh. Hắn quả thật không tin vào lỗ tai của mình. Đại nhân vật không ngờ trong chuyến nam tuần của mình đã trực tiếp đề cập đến bài viết của hắn.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, đây quả thực là niềm vui không có gì sánh kịp.

Đại nhân vật đã nói tới như vậy, khẳng định là sẽ dẫn dắt tư tưởng dư luận, từ trung ương đến địa phương quán triệt tinh thần của bài nói chuyện nam tuần. Và tương ứng, bài viết của Bành Viễn Chinh cũng sẽ được lan rộng và đăng lại. Thậm chí sẽ trở thành tư liệu học tập trong các buổi hội nghị của lãnh đạo trung tâm các cấp chính đảng thành phố.

Bành Viễn Chinh bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt đỏ lên. Không thể dùng được lời nào để diễn tả cảm xúc hưng phấn bên trong của hắn.

Mà trên thực tế, trong buổi chiều cùng ngày đại nhân vật nói chuyện trong chuyến nam tuần, bộ môn quyết sách có liên quan của trung ương, Ban tuyên giáo trung ương không bao lâu đã tìm được bài viết của Bành Viễn Chinh trong báo Thanh niên Hoa Hạ. Sau đó điều tra rõ thân phận và đơn vị của tác giả. Trong lúc đại nhân vật nói chuyện thì điện thoại từ thủ đô gọi tới Tỉnh ủy Giang Bắc và Thành ủy Tân An. Cái tên Bành Viễn Chinh lập tức tiến nhập vào tầm mắt của lãnh đạo cao tầng.

Phùng lão trong cùng ngày cũng biết được tin tức này. Khi ông nghe nói đại nhân vật trong chuyến nam tuần đã có đề cập đến bài văn và tác giả không ngờ chính là cháu nội Bành Viễn Chinh của mình, trong lòng ông cảm thấy rất phần chấn và vui mừng. Trong lúc Bành Viễn Chinh đang xem tin tức tiếp âm của đài CCTV, Phùng lão cùng với gia đình lớn nhỏ đến Đại Hồng Môn, vừa ăn cơm vừa xem tin tức.

Phùng lão sắc mặt hơi chút đỏ lên. Với hơn mười năm nắm quyền lực trong tay, trên mặt lại có thể xuất hiện cảm xúc biến hóa, đủ thấy ông giờ phút này nội tâm kích động đến dường nào.

Sau khi nghe xong đại nhân vật nói chuyện, Phùng lão chậm rãi nâng ly rượu lên, cao giọng cười:

- Đứa nhỏ Viễn Chinh này quả thật không hổ danh là con cháu của Phùng gia chúng ta. Kiến thức và tư tưởng của nó chính là sự kiêu ngạo của Phùng gia, và cũng là may mắn của Mạnh Lâm.

Mạnh Lâm kính cẩn cười:

- Ba, ba đừng đề cao Viễn Chinh quá. Chỉ là bài văn thôi mà, mèo mù vớ cá rán, ăn khớp với suy nghĩ của đại nhân vật.

Mạnh Lâm lời còn chưa nói xong thì đã bị Phùng lão cắt ngang:

- Không, không, Mạnh Lâm. Đứa nhỏ này rất có tư tưởng. Trong một năm gần đây, dư luận trong nước hoài nghi về cải cách mở cửa, tư tưởng hỗn loạn đều do con người làm ra không ít, bao gồm một số học giả và cao tầng lãnh đạo. Nó chỉ là một người trẻ tuổi, mà đã có kiến thức như vậy, hơn nữa còn kiên trì không để như nước chảy bèo trôi thì thật là đáng quý.

- Đúng vậy, em dâu à, Viễn Chinh lúc này đã nổi tiếng rồi.

Phùng Bá Đào cười nói:

- Anh nghe nói phòng nghiên cứu lý luận đối với cháu nó rất có hứng thú, có ý muốn điều cháu nó vào thủ đô làm việc.

Phùng lão lắc đầu:

- Không được. Tài viết mạnh, có tư tưởng chỉ có thể là sở trường, không nên làm công tác chủ yếu. Ba không tán thành Viễn Chinh đến phòng nghiên cứu lý luận. Nên để Viễn Chinh ở lại cơ sở, chỉ có một sân khấu đủ lớn thì đứa nhỏ này mới có thể rèn luyện một cách toàn diện. Tương lai, nói không chừng, nó sẽ còn mang đến cho chúng ta niềm vui bất ngờ.

Ông nội và các trưởng bối ra mặt khen Bành Viễn Chinh không dứt miệng, nhất là ông nội ngày thường rất nghiêm khắc, ít khi mở miệng khen con cháu của mình, không ngờ lại tỏ thái độ khen liên tục khác thường. Phùng Viễn Hoa ngồi một bên trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Y vốn muốn dùng hành động thực tế áp chế gã “anh họ” Bành Viễn Chinh đi xuống, khiến ông nội và người trong nhà nhìn thấy ai mới là người chân chính có tiền đồ, có bản lĩnh kế thừa đời thứ ba của Phùng gia. Nhưng theo tình huống hiện tại xem ra, Bành Viễn Chinh địa vị ở Phùng gia ngày càng không thể động dẩy.

Khi Bành Viễn Chinh đang oai phong một cõi thì y bây giờ chỉ là một sinh viên.

Phùng Thiên Như nét mặt mỉm cười, ngồi bên cạnh Tống Dư Trân, lắng lắng nghe các trưởng bối nói chuyện, trong lòng bay bổng một cảm xúc không nói nên lời. Cô tuyệt đối không ngờ, tại một cơ quan nho nhỏ của thành phố Tân An kia, Bành Viễn Chinh chỉ bằng ngòi bút của mình mà khuấy đảo quyền lực cao tầng trung ương, thậm chí khiến cho cả nước gợn sóng. Cô vốn cảm thấy mình đã rất hiểu Bành Viễn Chinh, nhưng sự việc ngày hôm nay lại khiến cô cảm giác Bành Viễn Chinh rất xa lạ.

Phùng thái thái vốn muốn gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, nhưng lại bị ông cụ ngăn lại. Phùng lão xem ra, lúc này, Phùng gia hẳn là nên duy trì trầm mặc, khiến cho Bành Viễn Chinh tiếp tục cố gắng. Ông cụ muốn nhìn một chút, khi đối mặt với sự hỗn loạn, hoa tươi và tiếng vỗ tay, thì Bành Viễn Chinh sẽ cư xử như thế nào.

Buổi sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh vẫn như trước lui tới chỗ làm. Khi đi làm thì dọn dẹp vệ sinh, rồi sau đó ngồi sau bàn làm việc của mình viết bản tổng kết.

Gia Cát Cấu đến hơi muộn. Y bước vào, đến bên cạnh bàn Bành Viễn Chinh, gõ gõ rồi thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, sau khi cậu viết xong bản tổng kết cá nhân, thì viết tiếp bản tổng kết của phòng. Tôi mấy ngày nay bận quá nên không viết được.

Bành Viễn Chinh nhú mày, ngẩng đầu nhìn Gia Cát Cấu nói:

- Tôi đang còn hai tài liệu còn chưa viết xong, thời gian nộp gần đến rồi.

Gia Cát Cấu lạnh lùng cười:

- Tuy rằng bổ nhiệm của tổ chức còn chưa xuống, nhưng lúc này cậu vẫn dưới quyền của tôi.

Bành Viễn Chinh thấy thái độ của y không tốt thì cũng không khỏi lạnh lùng:

- Tôi không có thời gian. Gần đây, tài liệu của phòng trên cơ bản đều do tôi làm, rốt cuộc ai suốt ngày không làm việc đàng hoàng chứ? Nếu anh là người chủ trì công tác thì việc tổng kết của phòng anh mới chính là người nên làm.

Gia Cát Cấu đột nhiên vỗ bàn, cả giận nói:

- Tôi đã nói chuyện qua với lãnh đạo phân công quản lý. Việc tổng kết của phòng sẽ do cậu phụ trách. Nếu cậu không viết thì trực tiếp đến gặp Phó Trưởng ban Tiền nói đi. Hôm nay tôi cũng mượn cơ hội này nói với mọi người một chút. Từ nay về sau, công tác của phòng do tôi phối hợp, nếu ai không phục tùng an bài công tác thì đừng ở phòng Tin tức nữa, trực tiếp đi. Phòng Tin tức không dung túng người rảnh rỗi, cũng không thích phần tử hay gây sự.

Gia Cát Cầu hướng Mã Tự và Vương Na lớn tiếng nói. Kỳ thật chỉ là chửi chó máng mèo, chủ yếu là nhằm vào Bành Viễn Chinh.

Y kỳ thật là mượn cớ khiêu khích, chủ động khơi mào xung đột. Hai ngày qua, Gia Cát Cầu suy xét rất nhiều. Y cảm thấy nếu Bành Viễn Chinh tiếp tục ở lại phòng Tin tức thì công tác của y căn bản không thể nào triển khai. Quyền uy của Trưởng phòng càng không thể nào tạo lên được. Chỉ bằng trực tiếp gây sức ép, lên đến tai lãnh đạo phân công quản lý. Lãnh đạo vì công tác, khẳng định sẽ lựa chọn việc đem Bành Viễn Chinh rời khỏi phòng Tin tức.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên, không để ý đến Gia Cát Cầu, tiếp tục cúi đầu viết bản tổng kết của hần, xem Gia Cát Cầu đang hùng hổ trước mặt hần biến thành không khí.

Là người tái sinh trong quan trường, có được hơn mười năm lịch duyệt nhân sinh, Gia Cát Cầu mỗi lần trước mặt hần tỏ ra lòng dạ hẹp hòi, thường xuyên có những động tác nhỏ khiến hần cảm thấy y quá ngây thơ và ngu xuẩn.

Gia Cát Cầu then quá hóa giận, liền phát tác lên, vừa muốn tiếp tục vỗ bàn thì đã thấy Bành Viễn Chinh ngẩng đầu lên nhìn y, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị và trầm ngưng.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, nói với Gia Cát Cầu:

- Gia Cát Cầu, nếu anh tiếp tục cố tình gây sự thì tôi sẽ đá anh một cước đấy. Anh nếu không tin thì anh có thể thử.

Gia Cát Cầu trong lòng run lên. Y thấp bé còn Bành Viễn Chinh thì lại cao lớn. Bành Viễn Chinh tiến về phía trước một bước, y theo bản năng mà lùi lại sau một bước, có chút ngoài mạnh trong yếu nói:

- Cậu muốn làm gì? Tôi sẽ báo cáo chuyện này với lãnh đạo phân công quản lý, công tác của phòng tôi không quản được. bố trí ai làm cũng không chịu làm, tôi mặc kệ!

Gia Cát Cầu đột nhiên chạy xẹt bên hông Bành Viễn Chinh chạy ra khỏi phòng.

Gia Cát Cầu thở phì phì muốn đi tìm Phó trưởng ban Tiền Cương cáo trạng. Nhưng còn chưa kịp đi xa thì đã thấy Trưởng ban Trịnh đi đầu, Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề đi đằng sau. Phía sau hai người là một đám lãnh đạo, đang hướng tới phòng Tin tức.

Sao lại nhiều lãnh đạo lớn đến như vậy? Gia Cát Cầu cảm thấy chấn động. Sự khó chịu, giận dữ và sợ hãi trong nháy mắt liền tiêu tan.

Y lấy lại bình tĩnh, kính cẩn tiếp đón.

96. Chương 97: Rất Nhiều Thủ Đoạn

- Trưởng ban Trịnh, Trưởng ban thư ký Trần, các vị lãnh đạo...

Gia Cát Cầu cười tiếp đón.

Trịnh Thiện Sơn thần sắc trầm ổn, khoát tay nói:

- Đồng chí Viễn Chinh đâu? Có ở trong phòng hay không?

Khi nói chuyện, Trịnh Thiện Sơn đám người bước chân không dừng lại, trực tiếp bước vào phòng Tin tức.

Gia Cát Cầu trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm không tốt. Y cau mày, liền đuổi theo.

Trịnh Thiện Sơn và Trần Ngôn Hề mang theo một đám cán bộ to nhỏ đổ bộ đến phòng Tin tức. Mã Tự và Vương Na nhìn thấy lãnh đạo đến thì liền khẩn trương đứng dậy. Bành Viễn Chinh cũng đứng dậy, ra cửa tiếp đón, vừa muốn nói gì thì đã thấy Trịnh Thiện Sơn cao giọng, chủ động vươn tay ra:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu lúc này đã làm rạng danh cho Ban tuyên giáo chúng ta. Bài viết của cậu đã được lãnh đạo trung ương điểm danh, yêu cầu cả nước quán triệt học tập. Quả thật không đơn giản!

Trần Ngôn Hề cũng bước tới. Trên nét mặt của vị nữ lãnh đạo hơn 40 tuổi này nở nụ cười thân thiết ôn hòa:

- Chúc mừng cậu, đồng chí Viễn Chinh. Thật không ngờ, cơ quan Thành ủy của chúng ta lại có ngọ hầu tâng long, có đồng chí Viễn Chinh, một cây bút lợi hại và tư tưởng tiên phong như vậy. Bài viết của cậu đã được lãnh đạo trung ương khẳng định. Lãnh đạo Tỉnh ủy rất chú trọng. Bí thư Thành ủy Đông Phương bảo tôi và Trưởng ban Trinh đến chúc mừng cậu.

- Lão Trinh à, có đồng chí Viễn Chinh nghiệp vụ mạnh như vậy, thì công tác tuyên truyền tư tưởng của chúng ta không tiến lên một bậc sao?

Trinh Thiện Sơn cười gật đầu:

- Ủ, bài viết của đồng chí Viễn Chinh tôi đã có vinh dự đọc qua. Rất có kiến giải, rất có tiêu chuẩn. Đồng chí Viễn Chinh à, căn cứ vào tinh thần chỉ thị của Thành ủy, Ban tuyên giáo chúng ta chuẩn bị tổ chức bình luận, chứng thực tinh thần bài nói chuyện nam tuần của đại nhân vật. Dẫn đường cho toàn bộ dư luận tiến hành học tập, thống nhất tư tưởng, ngừng tụ lực lượng, đẩy mạnh cải cách mà mở ra sự nghiệp, phấn đấu không ngừng.

Trinh Thiện Sơn có chút cảm xúc kích động phát tay.

Bài viết của Bành Viễn Chinh được đại nhân vật điểm danh khen ngợi. Bành Viễn Chinh chợt trở thành tâm điểm chú ý của cả nước. Và thành phố Tân An vì thế mà cũng đi vào tầm nhìn của cả nước. Mà nhân tài lại xuất thân từ Ban tuyên giáo Thành ủy, Trinh Thiện Sơn đương nhiên là vô cùng vui mừng, thậm chí cảm giác có chút may mắn. Nếu bắt lấy cơ hội, đem tư tưởng này bao trùm cả nước, thì haha, chiến tích này sẽ nằm trong tay ông ta.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng có suy nghĩ như vậy, Khi Đông Phương Nham nhận được điện thoại của Tỉnh ủy, sau trận vui mừng như điên, trong đầu ông nảy ra một ý niệm, là phải nắm chặt cục diện này, mau chóng triển khai tư tưởng của lãnh đạo, đẩy mạnh phương thức của Bành Viễn Chinh, tạo thành tuyên truyền dư luận, đề cao sự nổi tiếng và lực ảnh hưởng của thành phố Tân An.

- Trưởng ban Trinh, Trưởng ban thư ký Trần, lãnh đạo đã quá khen rồi, bản thảo tôi viết vẫn chưa được thành thạo.

Đối mặt với lãnh đạo cao tầng, Bành Viễn Chinh biểu hiện kính cẩn và khiêm tốn vừa phải.

Trinh Thiện Sơn vỗ vai của hắn:

- Quá khiêm tốn đó chính là kiêu ngạo. Bài văn của cậu được lãnh đạo trung ương coi trọng, không chỉ có một mình cậu vinh dự, mà tất cả những đồng chí ở chiến tuyến tuyên truyền tư tưởng cũng cảm thấy vinh dự. Đồng chí Viễn Chinh, Thành ủy quyết định ghi công lớn cho cậu, đồng thời kêu gọi toàn bộ hệ thống tuyên truyền thành phố hướng cậu học tập. Nhưng cậu vẫn không được lơ đãng. Căn cứ vào chỉ thị của Bí thư Thành ủy Đông Phương và Ban tuyên giáo, kế tiếp, cậu hãy dẫn đầu một tổ bình luận, ở lại nhà khách Tân An, tập trung tinh lực làm tốt công tác tuyên truyền.

- Cậu hãy dẫn dắt hai nhân viên ở tòa soạn và phòng Tin tức. Ba người các cậu hãy hoàn thành nhiệm vụ trọng đại này. Công tác của các cậu tôi sẽ đến phối hợp. Có cái gì khó khăn và yêu cầu thì trực tiếp đề xuất với tôi. Đồng chí Viễn Chinh, cậu hãy chuẩn bị đi. Nửa tiếng nữa, Bí thư Thành ủy Đông Phương sẽ đích thân đến gặp các cậu, tiếp thêm sức mạnh cho mọi người.

Bành Viễn Chinh kính cẩn mỉm cười:

- Cám ơn lãnh đạo đã quan tâm. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực, hoàn thành công tác của lãnh đạo.

Trinh Thiện Sơn hài lòng gật đầu, rồi lại liếc nhìn những người khác trong phòng Tin tức:

- Được, công tác của phòng Tin tức cậu hãy tạm thời gác lại. Gia Cát Cầu, đồng chí Viễn Chinh không có ở đây, cậu hãy đảm nhận công tác của phòng nhé.

Gia Cát Cầu lúc này đầu óc trống rỗng. Ở một bên nghe lâu như vậy, y giờ phút này tâm tình không chỉ dùng một từ “khiếp sợ” để hình dung.

Y kỳ thật cũng không muốn làm rõ Bành Viễn Chinh như thế nào lại được lãnh đạo trung ương tán thưởng và khẳng định. Bành Viễn Chinh có bài viết nào đó được cả nước chú ý, Gia Cát Cầu đều mờ mịt không hiểu. Nhưng có một điều khẳng định là, Bành Viễn Chinh đột nhiên được lãnh đạo Thành ủy che chở, trở thành “quốc bảo giấu trúc”, vị trí của Bành Viễn Chinh đối với hắn ngày càng xa.

Câu cuối cùng của Trịnh Thiện Sơn “đồng chí Viễn Chinh không có ở đây, cậu hãy đảm nhận công tác của phòng nhé” giống như một tiếng sét đánh vào bên tai y. Y biết chính mình xong rồi.

Bận việc nửa ngày, toàn bộ tan thành bọt nước, toàn bộ làm nền cho người khác.

Gia Cát Cầu chết lặng đứng một nơi, phản ứng không kịp. Trịnh Thiện Sơn có chút bất mãn quét mắt nhìn y, sau đó cùng với mọi người rời đi.

Trần Ngôn Hề trước khi đi, thân thiết bắt tay với Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh có đồng ý đến văn phòng Thành ủy công tác hay không? Bí thư Đông Phương vừa rồi đề cập qua với tôi, trưng cầu ý kiến đồng chí Viễn Chinh một chút, khiến đồng chí Viễn Chinh đến văn phòng Thành ủy công tác.

Kỳ thật thì Trần Ngôn Hề “lột da hổ làm cừ”. Đông Phương Nham không có nói như vậy. Bà được phân công quản lý công tác phục vụ của văn phòng Thành ủy, muốn đem một cán bộ lợi hại như vậy đến làm việc, làm phong phú lực lượng cấp dưới của mình.

Trịnh Thiện Sơn bước chân dừng lại, quay đầu lại cười với Trần Ngôn Hề:

- Lão Trần, cô không thể đào góc tường nhà khác như vậy. Đồng chí Viễn Chinh là nhân tài do hệ thống tuyên truyền của chúng tôi bồi dưỡng. Tôi kiên quyết không thể thả ra cho Bí thư Đông Phương chụp lấy được.

Trần Ngôn Hề khẽ mỉm cười:

- Nhìn Trưởng ban Trịnh khẩn trương chưa kìa? Văn phòng Thành ủy và Ban tuyên giáo cũng là người một nhà, đều là vì Thành ủy phục vụ, làm gì có sự phân biệt chứ.

Bành Viễn Chinh không có trả lời ngay, chỉ có điều mỉm cười. Loại câu hỏi này, hắn không nên trả lời.

Lãnh đạo vừa đi, Mã Tự, Vương Na và các nhân viên khác liền chúc mừng Bành Viễn Chinh, muốn Bành Viễn Chinh mời khách.

Gia Cát Cầu thất thần bước ra ngoài, trong lòng tuyệt vọng và bi ai.

Nhưng lúc này, căn bản không còn ai chú ý đến y. So sánh với anh hùng Bành Viễn Chinh, y chỉ là một tên tiểu sâu bọ không đáng kể, ai cũng có thể bóp chết y.

Gia Cát Cầu đứng ở cửa phòng vệ sinh, chưa bao giờ hút thuốc mà giờ phút này y lại đốt một điếu. Trong phòng truyền ra tiếng hoan hô và reo hò. Y hưng hăng hít một hơi, nhưng rồi lại ho khan vài tiếng.

...

Bài văn của Bành Viễn Chinh được đại nhân vật khẳng định, lại được xếp vào một trong những tài liệu tham khảo cho các địa phương học tập quán triệt và chứng thực. Tin tức này không chân lan truyền khắp thành phố Tân An, tạo nên chấn động rất lớn.

Đài truyền hình Tân An buổi chiều cùng ngày đã phát một tin tức ngắn. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Bành Viễn Chinh đã trở thành một người nổi tiếng ở thành phố Tân An, thậm chí còn vượt qua một số minh tinh điện ảnh Hương Cảng.

Ban tuyên giáo Thành ủy đã điều động hai nhân viên từ Nhật báo xã và phòng Tin tức, phối hợp với Bành Viễn Chinh tuyên truyền tinh thần bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyên nam tuần. Điều khiến Bành Viễn Chinh không ngờ, Tạ Tiểu Dung cũng được điều động đến. Còn Nhật báo xã điều đến Phó chủ nhiệm ban Lý luận Thẩm An Quốc, cũng là mũi nhọn của Nhật báo xã.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đích thân đến gặp tổ bình luận để động viên. Trong lúc Đông Phương Nham gặp gỡ ba người Bành Viễn Chinh thì Trưởng ban Tuyên giáo Tỉnh ủy đã gọi điện thoại cho Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy. Trịnh Thiện Sơn vội vàng đi tiếp điện thoại, khi trở về sắc mặt không được tốt lắm. Ông ta bước vào phòng họp, nhỏ giọng bên tai Đông Phương Nham vài câu.

Đông Phương Nham nhui mày, trầm ngâm một chút:

- Lão Trịnh, trước cứ từ từ, để tôi đi báo cáo lại với Trưởng ban Lang một chút.

Nói xong, Đông Phương Nham đứng dậy đi gọi điện thoại.

Ban tuyên giáo Tỉnh ủy phải điều Bành Viễn Chinh đến tỉnh công tác. Không hề nghi ngờ, hệ thống tuyên truyền của tỉnh cũng đang chiêng trống rùm beng giảng giải tinh thần bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyến nam tuần. Mà giờ phút này, Bành Viễn Chinh thật sự trở thành một quả bánh ngon, mà rất nhiều người muốn đoạt lấy. Ban tuyên giáo Tỉnh ủy muốn có hân cũng là tình lý bên trong.

Nhưng Đông Phương Nham làm sao mà đồng ý thả Bành Viễn Chinh đi chứ. Nếu Bành Viễn Chinh đến tỉnh thì tư tưởng bánh ngọt sẽ không còn là của thành phố Tân An nữa.

Đông Phương Nham từng là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy. Với Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban tuyên giáo tỉnh ủy Lang đương nhiên là người quen. Đông Phương Nham trở lại văn phòng làm việc của mình, gọi điện thoại cho Trưởng ban Lang.

Điện thoại của Đông Phương Nham đương nhiên là nằm trong dự kiến của Trưởng ban Lang. Trưởng ban Lang liền nghe điện thoại, mỉm cười:

- Đông Phương à, Ban tuyên giáo tỉnh ủy điều Bành Viễn Chinh đi, có phải anh không muốn thả?

- Trưởng ban Lang, tôi đang muốn báo cáo với lãnh đạo một chuyện. Thành ủy chúng tôi hiện tại đang tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Trung ương và Tỉnh ủy, đã bắt tay vào tổ chức tuyên truyền tinh thần bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyến nam tuần. Chúng ta chuẩn bị làm bình luận, phát biểu ở báo Đảng, cố gắng trong phạm vi toàn thành phố quán triệt chứng thực chỉ thị tinh thần của đại nhân vật, đẩy mạnh phong trào cải cách.

Đông Phương Nham thành khẩn, hạ giọng nói:

- Trưởng ban Lang, xin lãnh đạo chiếu cố sự khó xử của chúng tôi. Cơ sở chúng tôi bồi dưỡng một nhân tài không dễ dàng gì. Ở tỉnh rút đi rồi thì công tác của chúng tôi sẽ làm không tốt.

Trưởng ban Lang thần nhiên nói:

- Đông Phương à, thành phố Tân An dù sao cũng nhỏ. Như vậy đi, các người cứ làm việc của các người, ở tỉnh cũng không làm khó dễ. Chỉ có điều, sau khi có bản thảo, thì lập tức đưa đến tỉnh một phần. Lực lượng tuyên truyền ở tỉnh sẽ trau chuốt, sửa chữa lại một lần, báo cáo với Bí thư Tỉnh ủy thẩm duyệt, rồi sau đó từ Nhật báo Giang Bắc và Nhật báo Tân An đồng bộ phát hành đến báo Đảng, anh cảm thấy như thế nào?

Đông Phương Nham trong lòng âm thầm thở dài, biết tỉnh bất kể như thế nào cũng muốn cầm một miếng vào tô canh. Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy đích thân hỏi đến, khẳng định là ý tứ của Bí thư Tỉnh ủy. Do đó ông ta không thể không nể mặt.

Đông Phương Nham liền khẩn trương đồng ý.

97. Chương 98: Cho Dù Tóc Bạc Da Mồi Cũng Đừng Nên Coi Thường Người Trẻ Tuổi

Bành Viễn Chinh, Tạ Tiểu Dung và Thẩm An Quốc ba người cùng ngày đã đến ở tại nhà khách Tân An, hợp thành một bộ máy sáng tác. Căn cứ vào tinh thần chỉ thị của Tỉnh ủy và lãnh đạo Thành ủy, bắt đầu sáng tác bài văn bình luận về việc quán triệt, học tập tinh thần bài nói chuyện của đại nhân vật. Giờ phút

này, khoảng cách đến tết âm lịch 1992 còn không có mấy ngày. Tỉnh ủy và Thành ủy yêu cầu trước tết âm lịch phải hoàn thành hai bản. Cho nên thời gian vẫn là khá gấp.

Nhà khách Tân An.

Bành Viễn Chinh ở tại phòng 201, Tạ Tiểu Dung ở phòng 202 và Thẩm An Quốc ở phòng 203. Ba người ở cùng một chỗ thương lượng một chút, quyết định căn cứ vào ý tứ của lãnh đạo, định ra ba điểm quan trọng. Sau đó phân công nhau viết.

Nói về phong cách hành văn, kỳ thật thì Tạ Tiểu Dung và Thẩm An Quốc cũng rất lão luyện. Chỉ có điều, Bành Viễn Chinh là người tái sinh, chiếm cứ ưu thế tin tức. Ở một số quan điểm trung tâm, đưa ra được những dự cảm đúng mực về vận mệnh chính trị của cả nước, khiến cho Tạ Tiểu Dung và Thẩm An Quốc mở rộng tầm mắt.

Vốn Tạ Tiểu Dung và Thẩm An Quốc không để Bành Viễn Chinh vào mắt. Cho rằng một người vừa mới tốt nghiệp đại học, khả năng viết tài liệu làm sao mà bằng bọn họ nhiều năm làm việc tại cơ quan. Nhưng sự thật đã chứng minh khiến cho hai người tâm phục khẩu phục.

Ngày 28 tháng 1, bài luận văn thứ nhất trải qua sự xét duyệt của lãnh đạo Thành ủy và Tỉnh ủy đã được xuất bản với tiêu đề “Cải cách mở ra, một nước lớn tất quật khởi từ một con đường nhỏ”. Cơ quan ngôn luận của tỉnh ủy là Nhật báo Giang Bắc, và cơ quan ngôn luận của thành phố Tân An là Nhật báo Tân An đã đồng bộ phát hành, mở màn cho việc tuyên truyền tinh thần chỉ thị của bài nói chuyện trong chuyến nam tuần của đại nhân vật.

Bài phát biểu đã nhận được sự hưởng ứng rất lớn trong cả nước. Không bao lâu sau, trung ương và các báo chí trong cả nước đã lấy bài nói chuyện của đại nhân vật làm trung tâm, để phát biểu ngôn luận của mình. Báo Thanh niên Hoa Hạ đã phát hành bài báo “Ngọn gió mới đã đến”, trông rất sống động, truyền bá những hoạt động lớn nhỏ của đại nhân vật trong chuyến thị sát phía nam. Cho đến tận bây giờ, trạng thái dư luận đã xảy ra biến hóa. Cải cách mở cửa vốn ban đầu tạo nên sự tức giận nơi dư luận thì nay rất nhanh đã chuyển đổi tình thế, trở nên tốt đẹp.

Mà Bành Viễn Chinh cũng vì thế mà trở thành nhân vật trong sách giáo khoa về lịch sử năm đó của Trung Quốc. Hễ là học tập và truyền bá tin tức thì tất cả các sinh viên ngành báo chí, thông tin đều nhớ đến cái tên này.

Ngày 31 tháng 01, hội nghị thường vụ Tân An đã ra quyết định quan trọng, ghi công lao hạng nhất cho Bành Viễn Chinh, sau đó là Tạ Tiểu Dung và Thẩm An Quốc. Buổi chiều cùng ngày, Ban tuyên giáo Thành ủy Tân An đã hạ công văn, chính thức bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo thành ủy. Văn phòng Thành ủy đặc biệt bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Phó chủ nhiệm ban Tin tức của thành phố Tân An.

Đến lúc này, tuyên bố cạnh tranh vị trí cán bộ lần đầu tiên của thành phố Tân An đã chấm dứt. Và Bành Viễn Chinh đã trở thành cán bộ cấp Trưởng phòng trẻ tuổi nhất của Thành ủy Tân An. Đồng thời cũng là cây bút nổi tiếng trong giới tuyên truyền của tỉnh, thành phố.

Vừa là Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo kiêm Chủ nhiệm ban Tin tức văn phòng Thành ủy, điều này có nghĩa từ nay về sau, ở thành phố Tân An, hễ đề cập đến việc quản lý tuyên truyền và tin tức của thành phố Tân An thì trên cơ bản đều có sự chủ đạo và tham gia của Bành Viễn Chinh.

Ngày 3 tháng 2 là giao thừa. Ngày 2 tháng 2, buổi trưa, Bành Viễn Chinh thu dọn một ít đồ đạc, chuẩn bị đến thủ đô đoàn tụ với gia đình trong ngày tết âm lịch.

Ngày tết nên vé xe tàu rất khó mua. Phùng Bá Lâm đã phái một xe chuyên dụng của mình đến thành phố Tân An đón Bành Viễn Chinh. Khi Bành Viễn Chinh đứng ở cổng nhà máy cơ giới, vừa lúc nhìn thấy vợ chồng Tào Đại Bằng và con gái đi chợ tết về.

Lưu Phương, mẹ của Tào Dĩnh, từ xa đã nhìn thấy Bành Viễn Chinh, liền kéo cánh tay con gái. Nhưng Tào Dĩnh sắc mặt ảm đạm, giằng khỏi tay của mẹ, cầm theo đồ đạc đi chậm vào. Nhìn thấy Tào Dĩnh, Bành Viễn Chinh muốn lên tiếng chào hỏi, nhưng thấy Tào Dĩnh không thêm để ý thì không khỏi thầm than một tiếng.

Tối bây giờ, hai người khó mà gặp lại. Mà khi gặp thì cũng chẳng còn gì để nói với nhau.

Vợ chồng Lưu Phương sắc mặt trở nên rất khó xem.

Thời gian gần đây, Bành Viễn Chinh tiếng lành đồn xa, trở thành thanh niên tuần kiệt được mọi người hâm mộ. Một ngôi sao mới trong quan trường. Mà sau lưng còn chưa ai biết cất giấu một thân thể kinh người. Vì thế, vợ chồng Tào Đại Bằng hồi hận không ngừng. Bọn họ quá thiển cận, khiến con gái bỏ lỡ một đối tượng hết sức lý tưởng. Thế cho nên con gái suốt ngày buồn bực, không vui, khó mà lộ ra vẻ tươi cười.

Hai vợ chồng cúi đầu bước tới.

Bành Viễn Chinh ánh mắt thản nhiên đảo qua hai người. Cho đến bây giờ, những chuyện không vui giữa hắn và Tào gia đã sớm trở thành quá khứ.

Một chiếc xe quân dụng chạy như bay đến. Bành Viễn Chinh mở cửa xe, chiếc xe lại chạy như bay đi.

Tào Đại Bằng quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh leo lên xe rồi khỏi, ánh mắt chất chứa sự phức tạp. Giờ phút này, ông ta đột nhiên nhớ đến một câu tục ngữ phía nam “Cho dù tóc bạc da mồi cũng đừng nên coi thường người trẻ tuổi”.

- Ai....!

Tào Đại Bằng thở dài, rồi chậm rãi bước vào trong khu tập thể.

Về đến nhà, Lưu Phương ném hết đồ đạc trong tay xuống, bắt đầu phát hỏa với Tào Đại Bằng:

- Tất cả cũng tại ông. Lúc trước lúc nào cũng gào to môn đăng hộ đối. Kết quả như thế nào? Người ta hiện nay thăng quan tiến chức rất nhanh, khiến cho con gái chúng ta bỏ lỡ một cuộc hôn nhân rất tốt.

- Lúc trước Mạnh Lâm cũng là một nhân viên giỏi, là hàng xóm tốt, ông vì sao nhất định không nể mặt, dám cho người ta nghỉ việc? Được rồi, thất nghiệp thì thất nghiệp, nhưng người ta dễ dàng xin được ở cục Văn hóa, hung hăng cho ông một bạt tai. Chuyện chung thân đại sự của Tiểu Dĩnh đã bị ông phá hỏng. Ông nên chịu trách nhiệm với con gái của mình.

Lưu phương than thở một hồi. Người đàn bà này quả thật không biết phân biệt phải trái. Ngay từ đầu, bà ta mới là người coi trọng môn đăng hộ đối, nhưng bây giờ lại oán hận Tào Đại Bằng. Đương nhiên, Tào Đại Bằng tuy biểu hiện không kịch liệt như Lưu Phương nhưng trong lòng cũng nhất trí.

Tào Đại Bằng sắc mặt âm trầm, ngồi trên sofa hút thuốc.

Thấy Lưu Phương cứ lải nhải mãi, ông không kìm nổi đột nhiên vỗ bàn, cả giận nói:

- Bà câm miệng đi. Ngay từ đầu không phải là bà không đồng ý sao?

- Bà ồn ào cái gì? Tôi không tin, không có Bành Viễn Chinh, con gái của Tào Đại Bằng không thể tìm được đối tượng tốt.

Hai vợ chồng trong phòng khách ầm ĩ, cửa phòng ngủ Tào Dĩnh nhanh chóng mở ra. Tào Dĩnh gương mặt đầy lệ, đứng ở cửa, khan giọng hô to:

- Ba mẹ rốt cuộc có để cho con yên không? Ba mẹ muốn làm cái gì? Có còn muốn cho con sống nữa không?

Tào Dĩnh liền đóng cửa lại cái rầm. Bên trong truyền ra tiếng khóc của cô.

Lưu Phương đau lòng đến gõ cửa:

- Tiểu Dĩnh à, con ngoan của mẹ. Mẹ không nói nữa đâu, không nói nữa. Đều là ba con sai rồi. Tiểu Dĩnh, con mở cửa ra đi.

Tào Đại Bằng thì tâm phiền ý loạn, rút ra một liều thuốc đến bên ban công.

Trên đường đến thủ đô, Bành Viễn Chinh ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần, ngẫu nhiên nói vài câu với lái xe. Kỳ thật thì lái xe cũng không rõ lắm Bành Viễn Chinh là ai, nhưng nếu là mệnh lệnh của tham mưu trưởng Phùng Bá Lâm sai đi đón thì hắn là lại lịch không nhỏ.

Lẽ ra lái xe này cũng là một người hay nói, nhưng do Bành Viễn Chinh phía sau đại đa số thời gian đều duy trì trầm mặc, nên y chẳng có cách nào khơi mào câu chuyện, chỉ có thể duy trì im lặng cùng.

Lái xe chạy rất nhanh. Xem ra với tốc độ này, đến khuya là có thể về đến thủ đô.

Bởi vì lễ mừng năm mới, nên các tiệm cơm bên đường đều đóng cửa. Cho đến chạng vạng, thật vất vả lắm mới tìm được một quán mỳ. Hai người ăn một tô mỳ sợi nóng, cùng với thịt bò chấm tương, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Vào lúc 8h, Bành Viễn Chinh đang buồn ngủ thì bị lái xe đánh thức:

- Trưởng phòng Bành, phía trước có chặn đường, xem ra chúng ta phải đi đường vòng.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, dụi dụi mắt, hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ ảo, phía trước là một hàng xe dài. Phần đông các lái xe đều đậu xe ven đường, người thì nôn nóng, người thì yên lặng chờ đợi.

- Có chuyện gì vậy?

Bành Viễn Chinh hỏi.

- Hẳn là phía trước có người chặn đường. Nghe nói là có hai ba trăm nhân viên thất nghiệp của một nhà máy biểu tình, ngồi ở giữa đường, không cho xe qua lại.

Lái xe nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh im lặng, rồi mở cửa bước ra ngoài. Hắn dọc theo ven đường bước về phía trước khoảng 200m, thì phát hiện quả nhiên có một đám người kê ghế ngồi ở chính giữa đường, trên đường còn giăng một biểu ngữ. Dưới ngọn đèn đường mờ ảo, có thể nhìn thấy trên đó viết: "Chúng tôi muốn có cơm ăn, chúng tôi muốn có tiền lương". Phía sau cùng còn chấm vài cái dấu chấm than thật to.

Hơn một trăm chiếc xe đang vội vã trở về quê mừng năm mới không thể động dậy được. Ven đường có một số lái xe chửi rủa khiến cho những người công nhân đang biểu tình phải phẫn nộ. Mười mấy thanh niên cao lớn, thô kệch hùng hổ quơ cây gậy tiến lên phía trước khiến lái xe sợ hãi hét lên một tiếng, vất chân lên cổ bỏ chạy vào vùng đất hoang ven đường.

Bành Viễn Chinh đứng ở ven đường nói chuyện với một vài lái xe, mới biết được nhóm người này là những công nhân thất nghiệp của một nhà máy dệt quốc hữu. Nghe nói là nhà máy đó đã sa thải bảy mươi công nhân để thành lập một công ty cổ phần. Mấy trăm công nhân này bởi vì tuổi lớn, khó có thể tìm được một công việc mới, hơn nữa lại không có một khoảng tiền bồi thường nào nên làm loạn cả lên.

Doanh nghiệp nhà nước phá sản là việc thịnh hành. Cái gọi là giảm quân số, cái gọi là cơ chế sống động, vàng thau lẫn lộn. Doanh nghiệp nhà nước cải cách khiến cho tài sản nhà nước bị xói mòn, khiến cho một số lượng lớn công nhân trở thành vật hi sinh.

Bành Viễn Chinh cảm thán vài tiếng, rồi trở về xe của mình.

98. Chương 99: Lễ Vật Của Bành Viễn Chinh

Bành Viễn Chinh bước lên xe, nhẹ nhàng nói:

- Anh tài xế à, thay đổi tuyến đường đi. Xem ra tạm thời chưa thông xe được đâu. Chúng ta phải tìm đường khác thôi.

- Vâng, nhưng có thể sẽ phải về trễ mấy giờ, khả năng là ba, bốn giờ sáng mới đến thủ đô.

Lái xe cười nói.

- Ủ, nếu không thì đi đường vòng, ở lại đây chờ cũng không phải là chuyện tốt.

Bành Viễn Chinh gật đầu. Hiện tại là trước đêm giao thừa, lại là buổi tối, hẳn đã sớm nhìn ra nếu chính quyền địa phương và cảnh sát nhân dân chạy đến, rồi xử lý, sơ tán quốc lộ tối thiểu cũng phải mất mấy giờ. Nếu ngồi chờ thì chi bằng thay đổi tuyến đường khác để quay về.

Lái xe khởi động xe, lui lại vài thước, sau đó xuyên qua khoảng trống giữa hai cái xe rồi chuyển sang một quốc lộ khác. Đi đường vòng này phải mất hơn một trăm km nữa, hơn nữa tình trạng giao thông cũng không được tốt. Buổi tối lái xe cũng không dám chạy nhanh.

Vì tránh cho lái xe ban đêm ngủ gật, Bành Viễn Chinh vô tình cố ý tán gẫu với lái xe.

Hai người ngồi trên xe suốt cả một đêm, đến gần sáng mới về đến thủ đô.

Phùng gia, thủ đô.

Sắp đến lễ mừng năm mới, cả nhà Phùng gia đều tập trung tại nhà của Phùng Bá Đào. Bởi vì biết Bành Viễn Chinh đến hơn nửa đêm mới về, vợ chồng Phùng Bá Đào và Phùng Thiển Như cũng không có ngủ, cùng Mạnh Lâm thức chờ. Nhưng chờ mãi vẫn chưa thấy Bành Viễn Chinh về đến, liền gọi điện thoại cũng không được nên không khỏi lo lắng.

Sang năm mới, tình huống trên đường không ai đoán trước được, lại là ban đêm, không biết có xảy ra điều gì hay không. Mạnh Lâm trong lòng lo lắng nhưng không có biểu hiện ra ngoài. Bà là một người phụ nữ có chừng mực, không nghĩ bởi vì chính mình mà ảnh hưởng đến cảm xúc những người khác trong Phùng gia.

- Ba, có thể xe bị hư dọc đường hay không?

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng hỏi.

- Không đâu, xe của bộ đội tốt lắm. Chú ba của con nói lái xe kinh nghiệm cũng rất phong phú, bảy tám năm lái xe mà.

Phùng Bá Đào trầm ngâm một chút, hướng Mạnh Lâm cười nói:

- Em dâu, anh nghĩ là trên đường bị kẹt xe. Ngày mai là lễ mừng năm mới, nên lượng khách về quê rất đông, kẹt xe là chuyện bình thường. Hiện tại đã gần nửa đêm, chúng ta đi ngủ trước, phỏng chừng chậm nhất là sáng mai Viễn Chinh sẽ về đến. Nếu sáng sớm mà chưa thấy thì anh sẽ phải xe đi tìm.

Tổng Dư Trần cũng mỉm cười nói:

- Đúng vậy, Mạnh Lâm, em an tâm đi, Viễn Chinh không có việc gì đâu. Bây giờ chúng ta đi nghỉ ngơi, ngày mai là giao thừa, chúng ta sẽ còn bận rộn lắm.

Mạnh Lâm miễn cưỡng cười gật đầu. Bà kỳ thật rất lo lắng nên không thể ngủ được. Nhưng bà cũng hiểu, nếu bà không ngủ, người nhà của Phùng Bá Đào khẳng định cũng không ngủ. Bởi vì mẹ con của bà mà làm cho gia đình người ta một đêm không ngủ, bà cũng cảm thấy rất băn khoăn.

Vì thế Mạnh Lâm dùng xe đẩy tự mình lăn vào phòng nghỉ ngơi. Tổng Dư Trần và Phùng Thiển Như cũng đi theo. Chân của Mạnh Lâm bị gãy, tổng thể thì khỏi hẳn rồi, nhưng cái gọi là “thương gân động cốt một trăm thiên”, nếu muốn hoàn toàn khôi phục thì cần phải có thời gian, tạm thời vẫn chưa thể đứng dậy đi lại được.

Phùng Bá Đào hút một điếu thuốc, trầm ngâm một lát.

4h sáng, chiếc xe quân sự rốt cuộc cũng vào đến địa phận thủ đô. Lúc này xe trên đường rất thưa thớt, nên tài xế lái xe với tốc độ rất nhanh. Nửa tiếng sau, chiếc xe đã về đến khu sinh sống của cán bộ cấp cơ quan. Khi vào đến cổng, Bành Viễn Chinh bỗng phát hiện một vấn đề, không có người của Phùng gia dẫn vào thì hẳn không qua được chốt chặn nghiêm khắc. Hắn nhìn xuyên qua cửa kính xe, hướng chỗ trạm canh gác cảnh vệ tối như mực. Tuy rằng mới chỉ có rạng sáng, nhưng binh lính canh trực trạm gác vẫn đáng người đứng thẳng, mắt nhìn về phía trước.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, hướng lái xe cười nói:

- Anh tài xế, thật ngại quá, đã trễ thế này, xem ra là không vào được. Như vậy đi, tôi ngồi chờ ở chỗ này. Dù sao thì trời cũng sắp sáng, anh mau trở về đi. Hôm nay thật sự là làm phiền anh quá.

Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh ở phòng cảnh vệ gọi điện thoại cho Phùng gia cũng được, nhưng đã trễ thế này, chỉ sợ mọi người trong Phùng gia đã ngủ say, nên hắn không muốn quấy nhiễu mọi người.

Lái xe ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Trưởng phòng Bành, trời lạnh như thế, nếu anh ở một mình ở đây tôi cũng cảm thấy rất lo lắng. Như vậy đi, anh theo tôi đến chỗ bộ đội đóng quân nghỉ ngơi, uống một chút nước ấm, khi trời sáng tôi sẽ lái xe đưa anh trở về. Anh thấy như thế nào?

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi đồng ý.

Đến lúc này, Bành Viễn Chinh mới biết được chiếc xe và lái xe đều thuộc văn phòng của tập đoàn quân nơi Phùng Bá Lâm làm việc đóng tại thủ đô. Văn phòng quân đội tại thủ đô và văn phòng chính quyền địa phương cũng như nhau, tuy nhiên quy mô lớn hơn, có biên chế, lại còn có công năng binh trạm. Người của tập đoàn quân đến thủ đô làm việc, bình thường đều ở miễn phí tại văn phòng thủ đô. Bởi vì gia đình của bộ máy lãnh đạo tập đoàn quân trên cơ bản đều ở thủ đô, cho nên văn phòng tại thủ đô còn có chức năng phục vụ lãnh đạo.

Đây là tòa nhà màu trắng bốn tầng, bên ngoài treo một tấm biển, còn có hai binh lính canh gác. Bành Viễn Chinh đi theo lái xe đi vào tòa nhà.

Lái xe là một binh lính tình nguyện, so với binh lính bình thường thì đãi ngộ tốt hơn nhiều. Y một mình một phòng, trong phòng còn có TV và điện thoại, và một phòng tắm độc lập.

Lái xe mở TV, còn rót cho Bành Viễn Chinh một tách trà nóng, cười hỏi:

- Trưởng phòng Bành, có muốn tắm rửa nước nóng hay không?

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Thôi, anh đang bận, tôi chỉ nghỉ ngơi một chút thôi.

7h sáng, hần đoán người của Phùng gia hẳn là đã thức dậy, liền gọi điện thoại đến Phùng gia, sau đó nhờ lái xe chở hần đến.

Tại cổng khu nhà ở, Phùng Thiến Như dáng người thon thả trong chiếc áo khoác thật dày, trên đầu còn đội chiếc mũ lưỡi trai màu xám. Trong cơn gió lạnh, gương mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng, xem ra là đã đợi được một khoảng thời gian. Bành Viễn Chinh bước xuống xe, từ trên xe mang xuống cái túi lớn, sau đó hướng lái xe vẫy tay chào tạm biệt, rồi lúc này mới gọi Phùng Thiến Như:

- Thiến Như, bắt em chờ lâu quá.

- Anh Viễn Chinh!

Kỳ thật thì Phùng Thiến Như đã sớm thấy được Bành Viễn Chinh, chỉ có điều thần sắc của cô có chút phức tạp, đứng tại chỗ do dự một chút, hơi thất thần.

Bành Viễn Chinh cũng không nhận ra được thần thái khác thường của Phùng Thiến Như. Hần cầm theo hai cái túi lớn đi tới.

Phùng Thiến Như nét mặt phức tạp biến mất, thay vào đó là nụ cười dịu dàng. Cô vươn tay ra:

- Anh Viễn Chinh, để em giúp anh mang một túi nha. Chà, túi nặng như vậy, anh mang cái gì thế?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Không cần đâu, để anh mang là được rồi. Cũng không có gì, chỉ là một ít đặc sản của Tân An và đồ chơi thôi.

- Đêm qua kẹt xe nên anh về trễ.

Hai người rất nhanh lên lầu, vào nhà Phùng Bá Đào. Vợ chồng Phùng Bá Đào và Mạnh Lâm đang mỉm cười ngồi trong phòng khách, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay. Bành Viễn Chinh buông cái túi trong tay xuống, đi qua vấn an mẹ, hai vợ chồng bác cả. Hần nói rằng tối hôm qua có kẹt xe nên về trễ, sau đó mở túi xách, từ bên trong lấy ra lễ vật hần mang cho bề trên Phùng gia.

Tân An tuy rằng là một thành phố công nghiệp, nhưng có sản xuất ra một con tò te rất nổi tiếng ở tỉnh Giang Bắc. Con tò te có nguồn gốc từ năm trăm năm trước, phát triển đỉnh cao trong vương triều nhà thanh. Khi đến thời kỳ dân quốc thì dần dần suy sụp. Trong dân gian hiện giờ chỉ còn lưu lại có một ít nghệ

nhân còn kiên trì với nghề. Sau thời kỳ kiến quốc, nhất là sau khi cải cách mở cửa, Thành ủy và UBND thành phố đã bắt đầu mạnh mẽ khôi phục lại loại hình nghệ thuật dân gian này, làm thành một thương hiệu văn hóa của địa phương. Từ năm 1980 cho đến nay, con tò te của Tân An đã phát triển rất nhanh, trở thành một sản nghiệp văn hóa.

Lúc này, khi mang lễ vật đến thủ đô trong dịp mừng năm mới, Bành Viễn Chinh cũng không chuẩn bị gì nhiều, chỉ gọi cho nhà máy sản xuất tò te của xí nghiệp Tín Kiệt của Hoàng Đại Long sản xuất một loạt con tò te đầy màu sắc rực rỡ, làm lễ vật mừng năm mới cho Phùng gia.

Bành Viễn Chinh mang cho Phùng lão một pho tượng Cửu Long bay lượn. Pho tượng chín con rồng bay trên đám mây thần thái kinh người, ngụ ý phi phàm. Còn Phùng thái thái thì là một pho tượng Quan Âm chân đạp mây, trông rất sống động. Đáng nói là, bên cạnh Quan Âm còn có một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ rất tinh xảo.

Hắn tặng cho Phùng Bá Đào một con thuyền, trên thuyền có người có vật. Con thuyền dưới những cơn sóng dữ di động, mà thân thuyền thì mặc cho bão táp mưa sa vẫn không sụt mẻ. Còn chú ba Phùng Bá Lâm thì là một con hổ gầm, dũng mãnh vô cùng, ngẩng đầu thét dài uy hiếp muôn thú. Bề trên và con cháu Phùng gia ai cũng có quà, bao gồm cả Phùng Viễn Hoa và Phùng Lâm Lâm.

Đồng dạng là con tò te, nhưng ý nghĩa lại không giống nhau, phù hợp với thân phận của mỗi người.

Bởi vậy, có thể thấy đây Bành Viễn Chinh là mất một phen tâm tư.

Phùng Bá Đào nhìn trên bàn bày đầy những con tò te, liền cầm con thuyền của mình lên, không kìm nổi bật cười ha hả:

- Viễn Chinh à, con đúng là có tâm. Lễ vật của con, chúng ta rất thích. Tốt lắm!
- Con tò te của Tân An quả thật không tồi. Viễn Chinh, con thật có tâm. Để trưa nay ông bà nội qua, nhìn thấy lễ vật, hẳn là sẽ rất cao hứng.

Tổng Dư Trần ở một bên cầm lấy bức tượng rồng trúc của mình, cảm thấy rất cao hứng.

- Chỉ một ít đồ chơi nhỏ, bác cả không chê là tốt lắm rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười trả lời, sau đó lại từ trong một túi xách khác lấy ra một con tò te rất tinh xảo. Đây là một nàng tiên nữ đứng trong đám mây, khuôn mặt như vẽ, khí chất cao thượng. Cô nhìn xuống phía dưới, nhàn nhàn Lan Hoa Chỉ trong tay hơi cong, quần áo hoa lệ, mái tóc đen phát phơ trong gió, khoe miệng nở nụ cười xuất trần.

Bành Viễn Chinh đưa con tò te này cho Phùng Thiến Như, cười nói:

- Thiến Như, đây là tặng cho em, không biết em có thích không. Anh thời gian gấp quá, nên chọn không được tinh tế.

Phùng Thiến Như khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên. Cô đưa tay nhận lấy, ánh mắt lóe lên một tia khác thường, trong lòng gợn sóng. Anh ấy tặng cho mình một nàng tiên nữ, chẳng lẽ....Nghĩ như vậy, cô trong lòng thở dài, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, gật đầu:

- Cảm ơn anh Viễn Chinh, em rất thích.

Không thể không nói, món quà này của Bành Viễn Chinh rất phù hợp với sở thích của Phùng Thiến Như. Đương nhiên, trong mắt của bề trên Phùng gia, nó lại thành một “hương vị” khác.

Phùng Bá Đào nhìn Tạ Tiểu Dung, hai người trao đổi một nụ cười đầy thâm ý.

Bọn họ cố ý muốn tác hợp cho Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như. Hai người cảm tình càng tốt thì bọn họ càng cao hứng. Phùng Thiến Như mặc dù không phải con ruột, nhưng đã nuôi nấng từ nhỏ, trở thành viên ngọc quý trong tay. Nếu có thể gả cho cháu trai thì thân càng thêm thân, có người hầu hạ lúc tuổi già nên hai vợ chồng rất vui mừng. Mà đây cũng là tâm tư của ông cụ.

Là tôn trưởng của Phùng gia, Bành Viễn Chinh hôn nhân kỳ thật là không thể tự chủ. Điều này Bành Viễn Chinh tạm thời còn chưa ý thức được, bởi vì hắn cũng chưa suy xét đến vấn đề hôn nhân của mình.

Bành Viễn Chinh cưới ai, nhất định phải được Phùng gia khảo sát và Phùng lão gật đầu. Nếu không thì Phùng gia tuyệt đối không nhận. Lấy nề nếp Phùng gia mà nói, vợ của tôn trưởng Phùng gia nhất định các điều kiện phải phù hợp và xuất chúng. Cái gọi là phù hợp chính là xuất thân tối thiểu không thể quá kém. Cái gọi là xuất chúng, chính là tướng mạo đoan chính, trăm người mới tìm được một.

Phùng Thiển Như từ nhỏ đã lớn lên trong Phùng gia, Phùng gia gia giáo rất nghiêm nên các phương diện bồi dưỡng rất ngặt. Trong đời con cháu thứ ba của Phùng gia, Phùng Thiển Như cũng là người nổi bật, tướng mạo đoan thực. Nếu không có Bành Viễn Chinh tồn tại, Phùng Thiển Như trong tương lai trên cơ bản cũng phải gả vào một nhà quyền quý khác. Sau khi nhận lại Bành Viễn Chinh, Phùng lão liền quyết định, khiến Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh đi chung một con đường.

Đây được coi như là một chút tư tâm. Cái gọi là “nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài”, cháu nhà mình nuôi thì mình yên tâm.

Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh căn bản không biết Phùng Thiển Như chỉ là con nuôi của Phùng Bá Đào, càng không rõ lắm hôn nhân của mình đã được Phùng lão chỉ định, không còn do mình nắm giữ. Nhưng khác với Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như trong lòng đã sớm có tâm tư, không được thoải mái. Cô cảm giác mình ở Phùng gia chỉ là một người ngoài, nhiều năm như vậy vẫn chưa chân chính được Phùng gia tiếp nhận.

Loại cảm giác này rất tinh tế và không quan hệ đối với Bành Viễn Chinh. Đối với Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như đương nhiên là không bài xích. Theo thời gian, Bành Viễn Chinh ưu tú ngày càng rõ ràng. Bởi vì biết mình và Bành Viễn Chinh chẳng phải là anh em ruột thịt, cô trong lòng nói không gọn sóng là không có khả năng. Nhưng cô vẫn không chấp nhận được việc mình sẽ bị những người luôn luôn yêu thương mình tống xuất đi.

Gả cho Bành Viễn Chinh, bản thân mình giống như cô dâu nuôi hồi bé của thời xưa có gì khác nhau?

Bất kể là vợ chồng Phùng lão, vợ chồng Phùng Bá Đào đều bỏ qua sự miễn cảm, yếu ớt và tự tôn của Phùng Thiển Như. Bọn họ xem ra, cháu dâu và cháu gái cũng chẳng có gì khác nhau. Ông nội thì vẫn gọi là ông nội, cố sao mà không làm?

Mạnh Lâm thì ít nhiều cũng biết một chút. Mấy ngày nay, Tống Dư Trân vẫn thường xuyên ở cùng bà. Phùng Thiển Như bài vớ ở trường rất nhiều, nhưng cũng thường xuyên đến trại an dưỡng thăm bà. Đối với Phùng Thiển Như, Mạnh Lâm rất hài lòng. Chỉ có điều bà cảm thấy, đứa nhỏ Phùng Thiển Như này tâm tư rất kín đáo. Cô bé sẽ tiếp nhận sự an bài của Phùng gia sao?

Mạnh Lâm có chút không xác định được.

99. Chương 100: Mạnh Dạn Góp Lời, Vị Trí Thấp Kém Cũng Có Thể Lo Nghĩ Cho Đất Nước

Bành Viễn Chinh tắm rửa, rồi ở phòng khách ngủ một buổi sáng. Mẹ con Tống Dư Trân vội vàng lo bữa cơm tối tất niên. Mạnh Lâm do đi đứng không tiện, không giúp được gì. Ăn cơm trưa xong, vợ chồng Phùng Bá Lâm và vợ chồng Phùng Bá Hà đều dẫn con tới, lại được một phen cùng nhau hàn huyên.

Phùng Bá Hà, Tống Dư Trân, Trương Lam, mấy người phụ nữ của Phùng gia bận rộn trong phòng bếp, Bành Viễn Chinh thì tiếp chuyện Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm, Triệu Đình ở phòng khách. Về phần Phùng Viễn Chinh, Phùng Lâm Lâm, Triệu Hải Nam vì không có hứng thú nói chuyện với Bành Viễn Chinh và các bậc cha chú, liền trốn vào phòng khách nhỏ chơi game.

Không bao lâu, vợ chồng Phùng lão tới, mọi người cùng nhau nghênh đón hai ông bà vào nhà, rồi mới ngồi xuống nói chuyện tiếp.

Phùng Viễn Chinh chơi game một lát, đi ra thấy Bành Viễn Chinh ngồi ở phòng khách chuyện trò vui vẻ với ông nội, bác cả và đương Triệu Đình, không khỏi thầm ghen tị. Nó yên lặng đi qua, đứng một bên, lắng nghe một hồi, thật sự cảm thấy không thể nói chen vào được, mới tức giận bỏ đi.

Phùng lão cùng hai con trai, con rể và cháu đang bàn luận về đề tài gần đây đang trở thành thời sự, đó là cải cách và mở cửa. Từ trước tới nay, bởi vì tình hình đột biến ở Đông Âu và Liên Xô, trong nước, người chống đối cải cách rất lớn giọng, đều tỏ ra hoài nghi đối với cải cách và mở cửa, tranh luận rất nhiều. Tuy gần đây, bởi vì bài phát biểu trong chuyến Nam tuần của ông Đặng mà cuộc tranh luận kết thúc, nhưng tiếng nói nghi ngờ chất vẫn vẫn còn, nhưng không còn lớn tiếng và không nên trò trống gì.

Bất kể kiếp trước, kiếp này, Bành Viễn Chinh đều kiên định theo phái cải cách. Chỉ có cải cách và mở cửa, đất nước mới có đường ra, bế quan tỏa cảng, chỉ có thể là con đường chết. Mặc dù quá trình cải cách và mở cửa đang xuất hiện một số vấn đề, chẳng hạn như cơ chế cứng nhắc, tham nhũng bộc phát, chênh lệch giàu nghèo, v.v..., nhưng không thể bởi vậy liền phủ nhận tác dụng lớn lao của cải cách và mở cửa. Không có cải cách và mở cửa, sẽ không có kinh tế phát triển, mà không có kinh tế phát triển, quốc gia sẽ vẫn còn lạc hậu, cho dù mọi người ăn “cơm tập thể”, thì có ích lợi gì?

Hơn nữa, công bằng, cho tới bây giờ vẫn là một khái niệm tương đối, bản chất của thế giới này vốn không có sự công bằng tuyệt đối.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ, là nhìn thẳng vào những vấn đề mới nảy sinh trong cải cách và giải quyết như thế nào cho hiệu quả, bảo đảm kinh tế thị trường phát triển lành mạnh, tránh bị quyền lực làm hỏng. Đương nhiên, đây là một đề tài lớn, liên quan đến những vấn đề rất nhạy cảm, Bành Viễn Chinh chỉ có thể suy ngẫm ở trong lòng, không dám nói ra. Ngay cả người đối diện chính là ông nội của mình, hẳn cũng không dám. Đây là điều vô cùng cấm kỵ, tuyệt đối không thể đụng vào.

Bành Viễn Chinh dùng lời lẽ diềm tĩnh trình bày quan điểm của mình, Phùng lão yên lặng gật đầu, Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm và Triệu Đình thì trầm ngâm không nói.

- Ông nội, bác Cả, chú Ba, dưỡng, cháu cảm thấy, điều tốt đẹp nhất của cải cách và mở cửa, chính là phát triển kinh tế, thúc đẩy xã hội tiến bộ, xã hội tiến bộ không chỉ biểu hiện ở cải thiện cuộc sống vật chất, đẩy nhanh tốc độ đô thị hóa, mà còn biểu hiện ở sự linh hoạt, cởi mở trong suy nghĩ, tư tưởng con người, đối với dĩ vãng mấy thập niên con người cứng nhắc và máy móc, loại thay đổi này là nghiêng trời lệch đất.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Cho nên, cháu cho rằng, cải cách và mở cửa lợi lớn hơn hại, xuất hiện vấn đề thì giải quyết vấn đề, không thể vì vấn đề tồn tại liền phủ nhận và né tránh giá trị vô cùng to lớn của cải cách và mở cửa.

Bành Viễn Chinh nhìn về mặt Phùng lão, thăm căn chặt rằng, lại nói:

- Không nói đến dứt bỏ thể chế, cho dù chúng ta áp dụng dạng thể chế chính trị và chế độ xã hội gì, cải cách và phát triển kinh tế đều là ở vị trí thứ nhất. Không thể vì bảo vệ thể chế mà phủ định cải cách và mở cửa, đó không phải là lý do.

Phùng Bá Đào nhướng mày lên, ông ta liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, bởi vì ông cảm thấy lời này của Bành Viễn Chinh hơi lớn mật.

Nếu trước đó Bành Viễn Chinh không có bài văn được lãnh đạo cao cấp của Trung ương khẳng định, chắc chắn Phùng lão sẽ trách cứ lời lẽ của hắn, cho rằng hắn tuổi nhỏ mà bày đặt bàn chuyện đại sự quốc gia, quá mức ngông cuồng. Nhưng giờ đây, lời hắn lọt vào tai Phùng lão, đương nhiên có phần lớn mật nhưng không đến mức chướng tai.

Phùng lão ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, cười cười, đột nhiên hơi trầm giọng nói:

- Viễn Chinh, cháu có tư tưởng, quan tâm chính sách và đường lối quan trọng của quốc gia, ông nội rất vui. Nhưng, chuyện đại sự của quốc gia hết sức quan trọng, không đơn giản như các cháu tưởng tượng. Đường lối của quốc gia đã có những lão già chúng ta lèo lái, điều những người trẻ tuổi các cháu cần phải làm là công tác cho vững chắc. Cháu hiểu ý ông không?

Bành Viễn Chinh biết ông nội không muốn hắn “thảo luận chính sự” quá nhiều, dù sao, chuyện này không phải một cán bộ cấp phòng nhỏ nhỏ như hắn có thể nắm trong tay. Người trẻ tuổi quan tâm quốc gia đại sự là chuyện tốt, nhưng bởi vậy mà nói bốc, nói phét quá nhiều, hoặc khoa tay múa chân, lúc nào đó, có thể đụng chạm tới điều cấm kỵ, khiến bản thân lâm vào vòng nước xoáy không thể tự tìm chế.

Mà trên thực tế, quan điểm của lãnh đạo tối cao không phải tới giờ mới có, nhưng vì sao đợi tới lúc này, mượn chuyện Nam tuần mới nói ra, đủ để thuyết minh, sự tranh đấu về mặt tư tưởng, tuyệt đối không chỉ giới hạn ở phạm vi dư luận và phạm vi dân gian.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cười nói:

- Ông nội, cháu hiểu.

- Nghe nói đêm qua cháu trên đường gặp được sự kiện công nhân viên chức xuống đường?

Phùng lão chủ động chuyển đề tài, cười hỏi.

Nghe ông nội nhắc đến chuyện này, Bành Viễn Chinh thoáng do dự một chút, liền quyết định thử thăm dò cách nhìn của ông nội đối với cải cách ở doanh nghiệp nhà nước. Bởi vì, ông cụ trước mặt hẳn không chỉ là ông nội hẳn mà còn là một trong những người nắm trong tay quyền lực trung tâm của quốc gia.

Lời bàn luận mạnh dạn của mình, nếu có thể khiến ông cụ coi trọng, chắc chắn sẽ tạo được ảnh hưởng.

- Đúng vậy, ông nội. Cháu đi đường, tình cờ gặp mấy trăm người ngăn đường, không có cách nào, phải đi đường vòng, trễ mất mấy giờ.

Bành Viễn Chinh biết ông cụ nhắc đến việc này, mục đích là để nắm tin tức.

Bởi vậy, không đợi ông cụ tiếp tục hỏi, hẳn lại nhẹ nhàng nói:

- Đó là công nhân viên chức thất nghiệp của một nhà máy dệt, cháu biết được một chút tình hình, phần lớn công nhân viên chức nhà máy này đều bị thất nghiệp, cũng không được bồi thường, bởi vì họ tuổi cao, tìm việc rất khó, cho nên liền làm náo loạn lên, hy vọng khiến chính quyền chú ý tới.

Phùng lão ồ lên một tiếng, nhú mồm nói:

- Cán bộ cơ sở không làm tròn bổn phận, trước khi tiến hành cải cách, lẽ ra trước tiên phải suy xét đến những vấn đề thiết thân của công nhân viên chức. Cứ luôn đợi vấn đề xảy ra mới luống cuống tay chân đi xử lý. Trung ương đã nói rõ, cải cách doanh nghiệp nhà nước nhất định phải ổn thỏa, nhất định phải quan tâm đến lợi ích hợp pháp của công nhân viên chức, nhưng ở dưới cơ sở, có nơi chính sách đã bị làm biến dạng.

Phùng lão cảm thán:

- Mọi người đều biết, trong doanh nghiệp nhà nước, người nhiều hơn việc, ông biết một doanh nghiệp nhà nước như vậy, trong số 1000 công nhân viên chức chỉ có 200 người đang công tác, 800 người kia không có việc để làm.

Vì sự phát triển sống còn, doanh nghiệp nhà nước tiến hành cải cách cơ chế, sau đó chỉ để lại 280 người làm việc, cho 720 người “ăn bám” nghỉ việc, trở thành người lao động tay làm hàm nhai. Rốt cuộc doanh nghiệp lấy lại được sức bật và có đầy đủ sức cạnh tranh nhất định.

- Ông nội, cháu có mấy điều, không biết có nên nói hay không?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Phùng lão mỉm cười:

- Cháu nói đi, đây là ở nhà, cháu cứ mạn dạn nói, bất luận đúng sai, ông đều không trách cháu.

- Ông à, cháu cho rằng cải cách doanh nghiệp nhà nước không nên nóng vội. Trong tình huống một hệ thống bảo đảm xã hội mới còn chưa được thành lập và kiện toàn, cải cách mù quáng mà vô kế hoạch, khiến rất nhiều công nhân viên chức thất nghiệp, tất nhiên sẽ gây ra các loại vấn đề xã hội. Đây là do doanh nghiệp nhà nước cải cách cơ chế một cách nóng vội mà thành.

Doanh nghiệp nhà nước cải cách cơ chế, mục đích là để chủ nghĩa xã hội thích ứng với yêu cầu của kinh tế thị trường. Thành lập chế độ doanh nghiệp hiện đại, mục đích là muốn giải quyết vấn đề động lực phát triển của doanh nghiệp. Thật ra không cần phải cho nhiều công nhân viên chức nghỉ việc như vậy, thoát nhìn thì

giảm biên chế, tăng hiệu suất lao động là rất rõ ràng, nhưng trên thực tế, chi phí cho nhân lực chiếm một phần rất nhỏ trong chi phí vận hành doanh nghiệp.

Người nhiều hơn việc là căn bệnh chung của doanh nghiệp nhà nước, nhưng vấn đề hiện nay là, một số doanh nghiệp nương theo lá cờ cải cách, biến tài sản nhà nước thành tài sản tư, làm xói mòn phần lớn của cải nhà nước, mà người bị thất nghiệp, đa số là công nhân lớn tuổi. Cháu hy vọng nhà nước có thể suy nghĩ nhiều hơn nữa về sự công bằng trong cải cách, đồng thời phải kiên quyết xử trí hành vi đục nước béo cò, biến của công thành của tư một cách phi pháp.

Đối với cải cách doanh nghiệp nhà nước, Bành Viễn Chinh có quan điểm sâu hơn nữa, nhưng hiện giờ hẳn không thể nói ra, nếu nói ra, chắc chắn sẽ khiến ông nội có phản ứng mạnh mẽ. Hẳn chỉ có thể dựa theo lời ông nội, nhắc tới vấn đề thất nghiệp của công nhân, để ông cụ tự suy nghĩ, như vậy là đủ.

Phùng lão im lặng. Đối với cải cách doanh nghiệp nhà nước, lãnh đạo cấp cao Trung ương không phải không có tranh luận. Những vấn đề xuất hiện trong quá trình cải cách, lãnh đạo cấp cao Trung ương cũng đang suy xét đối sách.

Chuyện đó Phùng lão không thể nói với Bành Viễn Chinh, ông cười:

- Viễn Chinh này, có rất nhiều công nhân viên chức thất nghiệp, tài sản quốc hữu bị xói mòn, quả thật rất đáng lo. Nhưng chúng ta nhìn vấn đề không thể đơn giản phân tích một vài xí nghiệp, mà phải suy xét toàn diện trên cả nước. Nói tóm lại, cải cách doanh nghiệp nhà nước là việc lâu dài, đúng sai, thành bại như thế nào, hãy để lịch sử chứng minh.

Còn cháu, hãy tập trung tinh thần và sức lực làm tốt công tác của mình, làm đến nơi đến chốn mới có thể từng bước tiến lên, tham vọng viễn vông là không được.

- Người có vị trí thấp kém, lời nói vẫn có thể không thấp. Người có vị trí thấp kém cũng có thể lo lắng cho vận nước.

Bành Viễn Chinh cung kính bước tới rót một chén nước cho Phùng lão:

- Ông nội, cháu nói không đúng, ông đừng trách mắng.

- Ha ha, ông không trách cháu. Suy nghĩ của cháu tốt lắm, cháu có thể suy xét mấy vấn đề này, chứng tỏ cháu có ý thức về đại cục. Lo cho nước, lo cho dân là chuyện tốt, ông rất vui. Tốt lắm, bây giờ là lễ mừng năm mới, không nói chuyện quốc sự nữa.

Phùng lão nói tới đây, liền kết thúc cuộc thảo luận về quốc gia đại sự trong gia đình. Với thân phận và địa vị của ông, có thể để cho một đứa cháu là Bành Viễn Chinh “khoa tay múa chân” bàn chuyện đại sự, xem như là chuyện khó có, đủ thấy ông coi trọng Bành Viễn Chinh như thế nào, cố ý bồi dưỡng về chính trị cho hắn. Nếu không, ngay cả Phùng Bá Đào và Triệu Đình cũng không dám nhiều lời trước mặt ông cụ.

Phùng Bá Lâm và Phùng Bá Đào cười ha hả:

- Đúng rồi, sang năm mới không nói chuyện quốc sự. Ba, hôm nay cả nhà chúng ta đoàn tụ, có ý nghĩa trọng đại, con có mượn máy quay phim của đài truyền hình, chuẩn bị quay cuộn phim làm kỷ niệm.

Phùng lão gật đầu.

Hôm nay quả thật là ngày đáng để kỷ niệm. Cái gọi là cả nhà đoàn tụ, là bởi vì hai mẹ con Bành Viễn Chinh trở về, thân nhân thất lạc nhiều năm rốt cuộc đã trở lại. Đáng tiếc chính là, cha của Bành Viễn Chinh mất sớm, nếu không hôm nay sẽ càng viên mãn.

Trong lòng Phùng lão buồn bã, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt.

Triệu Đình ngồi một bên, ánh mắt chậm chạp đảo qua trên người Bành Viễn Chinh, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng. Ông chủ quán địa phương, có sự đồng cảm đối với lời nói của Bành Viễn Chinh. Chỉ là, có một số chuyện không thể cứ dựa theo sự yêu thích của mình, người trong quan trường, không thể tự chủ được, đó là một đạo lý.

Bành Viễn Chinh vào phòng bếp giúp mấy người Tổng Dư Trân đồ ăn, Phùng lão ngồi ở phòng khách nhìn Phùng Bá Đào, hạ giọng nói:

- Bá Đào, hai đứa Viễn Chinh và Thiến Như...

Tuy Phùng lão không nói hết câu, nhưng Phùng Bá Đào cũng hiểu được ý của ông cụ.

Ông ta cười cười;

- Dạ, có thể tiến hành, ba, hai đứa nó ở chung rất tốt.

Phùng lão trầm ngâm một chút:

- Không phải “có thể”, lập tức thực hiện đi. Phía Thiến Như không có vấn đề gì, chủ yếu là Viễn Chinh. Con bảo Dư Trân dành thời gian nói chuyện này với Viễn Chinh.

Phùng Bá Đào ngẩn ra, do dự mà nhẹ nhàng nói:

- Ba, có phải là hơi gấp gáp...

- Bọn nhỏ cũng đều lớn cả rồi, Viễn Chinh đã tới tuổi thành gia lập thất, nếu con không nói, để nó có người khác bên ngoài, lúc đó càng khó thực hiện.

Từ trước đến giờ, Phùng lão không nói hai lời, lời nói của ông, cơ bản là lệnh, ở nhà cũng không có ngoại lệ.

Cho nên Phùng Bá Đào không dám phản bác, chỉ đáp ứng.

Ông biết ông cụ rất quan tâm đến vấn đề hôn nhân của đứa cháu đích tôn này, ông cụ đã nói như vậy, hầu như không ai có thể thay đổi.

Không bao lâu sau, các phụ nữ của Phùng gia mang lên một bàn cơm tất niên thịnh soạn.

Sau khi mời vợ chồng Phùng lão ngồi vào ghế trên, tất cả mọi thành viên lớn nhỏ trong nhà đều ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm, đón giao thừa, xem ti vi.

Mùa xuân, đối với thời đại này, không thể thiếu giải trí và tiệc tùng. Nhưng Bành Viễn Chinh chỉ ăn chiếu lệ, gần như cảm thấy vô vị. Không chỉ Phùng Viễn Hoa, Phùng Lâm Lâm mà ngay cả Phùng lão, cũng đều chăm chú nhìn vào màn hình ti vi, thỉnh thoảng lại bật cười trước một tiết mục thú vị.

Một đêm vui yên lành. Nửa đêm, tiếng chuông reo lên vang vang. Giờ phút này, giữa nhà quyền quý ở Thủ đô và gia đình dân chúng bình thường thật ra cũng không có gì khác biệt, người trẻ tuổi đi đốt pháo, còn Tống Dư Trân – “bà chủ nhà” thì bưng lên bánh sủi cảo còn nóng hổi.

Bành Viễn Chinh đứng một bên, thấy Phùng lão đứng trước ban công chăm chú nhìn ánh đèn chiếu ra từ vạt nhà, vẻ mặt chuyên chú mà ngưng. trọng. Trong lòng hắn thầm hiểu, ngay cả ở trong giây phút vui vẻ cùng người thân đoàn tụ này, ông cụ vẫn không quên suy nghĩ cho sự an nguy hưng thịnh của đất nước và nhân dân.

100. Chương 101: Vén Màn Bí Mật: Chấn Động!

Sáng sớm ngày đầu năm, vợ chồng Phùng lão lên xe quay về “Đại hồng môn”. Là thành viên lãnh đạo chủ chốt của đất nước, chắc chắn có không ít lãnh đạo cao cấp muốn đến chúc Tết ông, mà ông cũng muốn đến thăm viếng chúc Tết một số lãnh đạo.

Trước khi đi, Phùng lão lì xì cho năm đứa cháu, mỗi người một phong bao có tiền mừng tuổi. Nhưng Bành Viễn Chinh mở bao lì xì của mình, không thấy có tiền mà chỉ có một tờ giấy, trên đó có chữ do Phùng lão tự tay viết, chỉ một câu: Không bước từng bước, sao đi nổi ngàn dặm.

Bành Viễn Chinh chăm chú ngắm nghía tờ giấy. Chữ viết của Phùng lão mạnh mẽ, cứng cáp như rồng bay phượng múa, trong lòng hơi cảm thán.

Hắn hiểu sự kỳ vọng của ông nội dành cho mình, đồng thời cũng hiểu được gánh nặng trách nhiệm trên vai mình.

Ông cụ đang chuẩn bị cho hắn đứng lên, làm thành một cột trụ của đời thứ ba Phùng gia, mà trên thực tế, là anh cả trong số thành viên đời thứ ba của Phùng gia, hắn không thể giao gánh nặng này cho ai khác. Với mục tiêu này, con đường tương lai của hắn còn rất dài lâu.

Hắn đang trầm tư, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói dịu dàng của Tống Dư Trân:

- Viễn Chinh, đang nghĩ cái gì vậy?

- Bác gái, cháu không nghĩ gì đâu, hi hi.

Bà Viễn Chinh cười cười.

Tống Dư Trân ngồi xuống sô pha,:

- Viễn Chinh, một mình công tác ở Tân An, con có vừa ý không? Bác nghe nói cháu ở dưới đó làm tốt lắm, ông nội và bác trai cháu, rất tán thưởng đối với biểu hiện của cháu.

Bà Viễn Chinh rất nhạy bén, hắn lập tức hiểu ngay dường như Tống Dư Trân có chuyện muốn nói với hắn, vội tới ngồi đối diện với bà.

Lúc này trong nhà Phùng Bá Đào không có mấy người. Hai mẹ con Phùng Viễn Hoa và hai mẹ con Phùng Bá Hà đều đã ra về, trong nhà chỉ còn mẹ con Mạnh Lâm và mẹ con Tống Dư Trân. Mà lúc này Phùng Thiên Như còn đang ngủ bù.

- Viễn Chinh, bác muốn nói với cháu chuyện này.

Tống Dư Trân cười, nhìn Bà Viễn Chinh.

- Bác gái, bác nói đi.

- Tuổi cháu cũng không còn nhỏ, ở đại học không có bạn gái sao? Ở đơn vị công tác có đối tượng nào vừa ý chưa?

Tống Dư Trân do dự một chút, rồi đi vào vấn đề chính. Hôm nay bà vâng lệnh Phùng lão nói chuyện với Bà Viễn Chinh, cũng không quan tâm là có thích hợp hay không.

Đột nhiên bác gái đề cập tới vấn đề “đối tượng” của mình, Bà Viễn Chinh ngẩn ra, hơi xấu hổ cười nói:

- Bác gái, tạm thời cháu còn chưa nghĩ đến vấn đề này đâu. Hồi học đại học cháu chưa có bạn gái, bây giờ đi làm, công tác bẽ bộn, cũng không có...Ha ha, cháu còn nhỏ, sau này hãy nói.

- Cô bé nhà họ Tào...

Tống Dư Trân nhẹ nhàng nói, lảng lảng nhìn vào mắt Bà Viễn Chinh.

Bà Viễn Chinh chưa xót cười:

- Cô ấy là bạn học của cháu, cha mẹ cô ấy không đồng ý chúng cháu lui tới, cho nên cũng không lui tới.

Nếu là người khác hỏi kỹ chuyện riêng của mình, nhất định Bà Viễn Chinh sẽ rất khó chịu, cũng sẽ từ chối trả lời. Nhưng Tống Dư Trân thì khác, ngay từ đầu bà đã rất quan tâm đến hắn, có thể nói, trong chuyện hai mẹ con hắn về với gia tộc, Tống Dư Trân đã ủng hộ rất nhiều. Đối với bà, Bà Viễn Chinh cảm kích và tôn trọng từ trong đáy lòng.

- Ủ, nếu như vậy, cho thấy các cháu không đủ duyên phận. Tuy nhiên, dù cô gái đó rất khá, nhưng cũng không chắc là thích hợp với cháu.

Tống Dư Trân nghe nói giữa hắn và Tào Dĩnh không có gì, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hiện giờ bà chỉ sợ Bà Viễn Chinh có người yêu rồi, vậy thì sẽ khó tính chuyện hơn.

- Phùng gia chúng ta không phải nhà bình thường, cho nên vấn đề hôn nhân của các cháu, cả nhà đều rất coi trọng.

Tống Dư Trân thông thả nói chuyện với Bà Viễn Chinh, qua những lời lẽ nhẹ nhàng, khéo léo của bà, Bà Viễn Chinh cũng dần dần hiểu rõ điều bà muốn nói. Đại khái là nói hắn là cháu đích tôn lớn nhất của Phùng gia, hắn không thể tự chủ trong việc hôn nhân của mình, cưới vợ cần phải có sự “xét duyệt” của

trong nhà, đặc biệt là phải có sự đồng ý của ông cụ. Hơn nữa, điều kiện “sàng lọc” đối với nhà gái sẽ rất nghiêm khắc, nói cách khác, không phải ai cũng có thể làm cháu dâu của Phùng gia.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, hẳn không hiểu lắm tại sao Tống Dư Trân lại nói chuyện này vào lúc này. Nhưng đương nhiên, hẳn biết lời của Tống Dư Trân cũng không khoa trương. Là đại gia tộc, nhất là gia tộc quyền quý như Phùng gia, hôn nhân của con cháu liên quan tới sự phát triển ổn định của gia tộc trong tương lai, đương nhiên càng phải thận trọng.

Cho đến lúc này, Bành Viễn Chinh mới bỗng nhiên hiểu được, khi mình nhận người thân và bước chân vào Phùng gia, tương đương với việc nhảy vào một “nhà giam”, tối thiểu sẽ có một số việc mình không thể tự mình làm chủ được.

Hắn không hề chuẩn bị tư tưởng đối với việc này. Nhưng vốn là người từng trải cả ở kiếp trước, kiếp này, rất nhanh hắn liền bình ổn cảm xúc bản thân, lấy lại sự điềm tĩnh.

Tống Dư Trân luôn quan sát hắn, thấy vẻ mặt hắn đã bình tĩnh lại, mới ôn hòa cười:

- Viễn Chinh, cháu hiểu lời của bác chứ?

- Dạ, cháu hiểu, bác gái cứ yên tâm.

- Ừm, tuổi cháu cũng không còn nhỏ, thật ra cũng đã tới lúc nên suy xét chuyện chung thân đại sự. Nếu cháu chưa có đối tượng thích hợp, bác giới thiệu cho cháu một người nhé?

Tống Dư Trân thăm dò.

Bành Viễn Chinh đỏ mặt hời. Vòng vo cả buổi, hóa ra là muốn giới thiệu bạn gái cho mình.

- Bác gái, chuyện này...

Bành Viễn Chinh theo bản năng muốn từ chối, nhưng nghĩ đến mặt mũi của Tống Dư Trân, cảm thấy hơi khó xử, lúng túng xoa xoa tay.

- Bác có chuyện này muốn nói với cháu.

Tống Dư Trân đứng dậy, đi vào thư phòng của Phùng Bá Đào:

- Viễn Chinh, cháu vào đây.

Vào thư phòng, Tống Dư Trân trịnh trọng đóng cửa lại.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nhìn Tống Dư Trân, không biết người bác hiền hậu này rốt cuộc muốn nói chuyện gì mà thần bí như vậy. Cho dù là giới thiệu bạn gái, cũng không đến mức phải tránh mặt người.

- Con bé Thiến Như này, cháu cảm thấy nó thế nào?

Tống Dư Trân nhẹ nhàng cười.

Bành Viễn Chinh trong lòng giật thót:

- Thiến Như...Thiến Như rất tốt...

- Có chuyện nên nói cho cháu biết. Thiến Như thật ra là con nuôi của hai vợ chồng bác, chỉ có điều nuôi nó từ nhỏ, nên thương yêu không khác gì cốt nhục mình sinh ra.

Tống Dư Trân thở dài:

- Thiến Như thật sự là một đứa con gái tốt, là hòn ngọc quý của hai vợ chồng bác.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, hẳn vạn lần không ngờ, Phùng Thiến Như lại không phải là con ruột của của Phùng Bá Đào, mà là con nuôi, chuyện này...quá mức bất ngờ, trong lúc nhất thời hắn có phần không kịp phản ứng.

- Bác và bác Cả của cháu cũng đã suy xét rất lâu, nếu sau này Thiến Như về làm dâu nhà người khác, hai bác sẽ rất luyến tiếc, chỉ bằng...

Tống Dư Trân mỉm cười:

- Hai đứa rất xứng đôi, ý của hai bác là, nếu hái đứa không phản đối, có thể đến với nhau thì thân lại càng thêm thân, đó là tốt nhất.

Trong đầu Bành Viễn Chinh như vừa có một tiếng nổ vang. Không ngờ hai vợ chồng Phùng Bá Đào lại muốn gả Phùng Thiến Như cho hắn... Phùng Thiến Như, cô gái xinh đẹp vốn là em họ của hắn, lại lập tức có thể trở thành...Sắc mặt Bành Viễn Chinh đỏ lên, hắn ấp úng vài tiếng, cũng không biết trả lời Tổng Dư Trần như thế nào cho phải.

- Đây cũng là ý của ông bà nội cháu.

Tổng Dư Trần lại trịnh trọng nói thêm.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hơi co giật, vẫn im lặng không đáp.

- Đương nhiên, hai bác cũng không ép cháu, nhưng cháu không có bạn gái, cũng không trở ngại chuyện đến với Thiến Như. Con bé Thiến Như này lớn lên bên cạnh hai bác, nói thật, nó thật sự là đứa bé rất tốt, có lẽ phải đi ngàn dặm mới tìm được một người như nó. Nếu chồng tương lai của nó không phải là cháu, đúng là hai bác rất tiếc.

Tổng Dư Trần biết trong lòng Bành Viễn Chinh đang chần chừ, cũng không gấp gáp, lại dịu dàng mỉm cười:

- Cháu hãy suy xét cẩn thận một chút, hôm nay bác nói chuyện này là theo lời dặn của ông nội cháu. Bác ra ngoài nấu cơm, cháu cứ ngồi đây suy nghĩ.

Tổng Dư Trần nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài, để lại một mình Bành Viễn Chinh đứng đó với vẻ mặt không ngừng biến đổi.

Đối với Phùng Thiến Như, đương nhiên Bành Viễn Chinh không có bất cứ tình cảm nam nữ nào, bởi vì trước giờ hắn luôn coi cô như là một cô em gái. Nhưng hôm nay, Tổng Dư Trần vén bức màn bí mật này lên, còn nói rõ ý của Phùng gia, khiến lòng hắn kinh ngạc và chần chừ.

Hắn cảm thấy đầu óc hơi mông lung. Trong đầu hắn, gương mặt kiều diễm sáng rõ như hoa như ngọc của Phùng Thiến Như hiện ra mồn một, khiến hắn cảm thấy hơi choáng váng.

Thật lâu sau, Bành Viễn Chinh mới từ thư phòng của Phùng Bá Đào đi ra, bước chân hơi cứng ngắc.

Hắn vừa mới đẩy cửa, liền thấy Phùng Như đứng trước cửa thư phòng, cô mặc một chiếc áo ngủ, vẻ xinh đẹp động lòng người.

Phùng Thiến Như nhìn hắn mỉm cười:

- Anh Viễn Chinh, anh ở thư phòng đọc sách hả?

Mặt Bành Viễn Chinh hơi đỏ lên, gượng cười:

- Ủ, anh đọc sách. Thiến Như, sao em không ngủ nữa?

- Dạ, thôi. Hôm nay sang năm mới, ngủ nhiều cũng không tốt. À, anh Viễn Chinh, chiều nay mẹ bảo em ra ngoài đi dạo với anh.

Phùng Thiến Như không biết bí mật của mình đã bị Tổng Dư Trần nói cho Bành Viễn Chinh biết, vẫn bình tĩnh nói.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, thuận miệng đáp ứng, rồi có phần như trốn tránh, vội quay đầu đi về phòng mình.

Biểu hiện của hắn hơi khác thường. Phùng Thiến Như hơi sững sốt, chăm chú nhìn theo bóng dáng cao lớn anh tuấn của Bành Viễn Chinh, trong mắt hiện lên một chút phức tạp. Cô là người thông minh, thoáng suy nghĩ, cũng biết đại khái sự tình. Trên thực tế, cô đã sớm chuẩn bị tư tưởng, theo sự sắp xếp của Phùng lão, đúng dịp Tết âm lịch này, trong nhà sẽ nói rõ với Bành Viễn Chinh và cả với cô.

Bà Phùng rất muốn cho hai người đính hôn ngay trong năm nay, sau đó thân càng thêm thân, cuối cùng là sớm kết hôn, mau chóng sinh cháu để nối dõi tông đường Phùng gia.

Phùng Thiến Như đứng im lặng tại chỗ một lát, sâu kín thở dài, xoay người trở về phòng mình.

Cho đến bây giờ, thật ra cô cũng không biết, một khi cha mẹ hoặc ông bà nội chính thức “nói rõ” chuyện này với cô, cô có thể tiếp nhận và đồng ý hay không...

101. Chương 102: Phùng Thiến Như Bỏ Trốn

Tuy rằng Phùng Thiến Như nói rằng, buổi chiều ngày đầu năm mới sẽ dẫn Bành Viễn Chinh ra ngoài một chút, nhưng trên thực tế hai người đều ở trong nhà không có ra ngoài.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm rất nhanh phát hiện được sự khác thường của hai người.

Mạnh Lâm cười khỏ nhìn Tống Dư Trân, nhẹ nhàng nói:

- Chị dâu, chị như vậy có phải là quá sớm hay không? Em cảm giác hai đứa bé này căn bản là chưa tiếp nhận được.

- Em dâu à, sớm muộn gì thì cũng là kết cục như vậy, chỉ bằng sớm một chút, cho bọn chúng có thời gian thích ứng. Kỳ thật thì chị cảm giác hai đứa nhỏ này còn có một chút....

Tống Dư Trân cười đầy thâm ý:

- Người trẻ tuổi, chỉ cần không có gì ngăn cản ở giữa thì những sự việc ở dưới, căn bản không cần chúng ta làm cái gì.

- Em dâu à, đây là chủ ý của ông cụ. Chị nghĩ rằng, ông cụ có thể là lo lắng Viễn Chinh bên ngoài có bạn gái, lúc đó thì không xong việc rồi. Cho nên cần rõ ràng thì nên làm rõ ràng. Dù sao, chúng ta cũng là người một nhà, có cái gì là không thể nói nào.

Mạnh Lâm nhẹ nhàng thở dài.

Bà rất thích Phùng Thiến Như, nhưng giờ phút này bà lại nghĩ đến Tào Dĩnh ở Tân An. Nhưng Mạnh Lâm cũng hiểu rõ, Tào Dĩnh muốn bước vào cửa của Phùng gia là tương đối khó khăn. Chỉ cần đề cập đến bản tính của Tào gia thì ông cụ Phùng cũng là kiên quyết bài xích rồi.

Hai chị em dâu đang nói chuyện thì Phùng thái thái gọi điện đến:

- Dư Trân, con nói chuyện với Viễn Chinh chưa? Nó nói như thế nào?

- Mẹ, con đã nói rồi, nhưng cũng phải để cho Viễn Chinh có thời gian thích ứng.

Tống Dư Trân có chút không biết nên khóc hay nên cười. Phùng thái thái chắc cũng sốt ruột, hận không thể lập tức đem hai đứa nhỏ này tác hợp lại cùng một chỗ. Nhưng điều này sao có thể gấp được.

- Thiến Như con cũng nên đi nói chuyện. Ba con muốn con nói với Thiến Như, con bé vĩnh viễn vẫn là đứa nhỏ của Phùng gia, tuyệt đối không có bất luận một thay đổi nào. Nếu Viễn Chinh phẩm tính không tốt, ba của con tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Nhưng Viễn Chinh là đứa nhỏ tâm tính không tệ nên ba con hy vọng Thiến Như có thể kết giao với Viễn Chinh. Đương nhiên, đưa xanh hái không ngọt, cuối cùng nếu hai đứa nhỏ không thể đến với nhau thì chúng ta cũng không thể cưỡng cầu, có phải hay không?

Phùng thái thái nhận thức chu đáo, Tống Dư Trân chỉ biết liên tục gật đầu.

Ông cụ và lão thái thái đã tự mình lên tiếng, bà làm sao còn có thể nói cái gì.

Tống Dư Trân cúp điện thoại, hướng Mạnh Lâm cười khỏ:

- Em dâu à, em xem đây, bà cụ so với ta còn gấp hơn nữa. Bà cụ muốn chị đi nói chuyện với Thiến Như.

Mạnh Lâm nhú mày, :

- Như vậy có được không? Nếu chẳng may....

Tống Dư Trân trầm ngâm một chút:

- Kỳ thật thì trong lòng Thiến Như hẳn là đã biết, chỉ cảm nhận được điều đó. Nhưng con bé vẫn luôn lảng tránh, hẳn là một đứa bé kiêu ngạo đây.

Tổng Dư Trân bước đến phòng ngủ của Phùng Thiến Như, chuẩn bị “ngả bài”.

Bà nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói của Phùng Thiến Như truyền ra ngoài:

- Mời vào!

Tổng Dư Trân bước vào trong, thấy Phùng Thiến Như mặc áo ngủ nằm trên giường, hai tay gối lên đầu, mắt nhìn trần nhà, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Tổng Dư Trân chậm rãi bước tới, nội tâm gợn sóng của Phùng Thiến Như bắt đầu khởi động. Giác quan thứ sáu nói cho cô biết, mẹ cô là đến “bức cung”.

Tổng Dư Trân ngồi xuống bên giường Phùng Thiến Như, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, tất cả đều rất từ ái. Tuy rằng không phải là con gái ruột, nhưng bà đã nuôi cô từ lúc còn ẵm ngửa, nên tình cảm mẹ con rất thân thiết.

Phùng Thiến Như cảm nhận trong lòng rất ấm áp. Cô có thể nhận thức được sự yêu thương của Tổng Dư Trân.

- Mẹ...!

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng gọi.

- Thiến Như...

Tổng Dư Trân gật đầu:

- Thiến Như, có một số việc mẹ cảm thấy hẳn là nên nói chuyện với con.

- Mẹ biết, kỳ thật trong lòng con đang hoang mang. Mẹ ở đây muốn hỏi con một câu, con có đồng ý cho Viễn Chinh một cơ hội?

- Mặc kệ là con chọn lựa như thế nào thì mẹ vẫn đều ủng hộ con. Con vĩnh viễn là đứa con gái ngoan của mẹ, mẹ tuyệt sẽ không làm tổn thương con.

Tổng Dư Trân dịu dàng nói:

- Mẹ, ba và ông bà nội của con đều cho rằng, Viễn Chinh là một chàng trai không tồi. Hai người rất xứng với nhau. Nếu con có thể thử kết giao với Viễn Chinh, mẹ nghĩ bà nội con sẽ rất là cao hứng.

Phùng Thiến Như khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng lên.

Cô cúi đầu xuống, bờ vai có chút run rẩy.

- Thiến Như...

Tổng Dư Trân biết con gái cần thời gian để bình tĩnh và chấp nhận liền nhẹ nhàng đứng dậy, vỗ vai Phùng Thiến Như rồi sau đó đi ra ngoài, đóng cửa phòng Thiến Như lại.

Tổng Dư Trân đi rồi, Phùng Thiến Như đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt hai hàng nước mắt rơi xuống.

Có lẽ trong mắt ông cụ Phùng và vợ chồng Phùng Bá Đào, thì việc đem Phùng Thiến Như gả cho Bành Viễn Chinh chính là một sự coi trọng và trân trọng, đồng thời cũng là thân càng thêm thân, không muốn Phùng Thiến Như bước ra khỏi cửa Phùng gia. Nhưng trong lòng Phùng Thiến Như lúc này chẳng khác nào là bị cha mẹ và gia đình từ bỏ.

Một cảm giác cô độc, tự ti và bị ai không thể hình dung được chậm rãi lan truyền khắp toàn thân Phùng Thiến Như. Cả người cô lạnh như băng, muốn khóc mà chẳng thể khóc thành tiếng.

Năm mới cứ vậy mà trôi qua. Ngày mừng 2, dựa theo phong tục, vợ chồng Tổng Dư Trân muốn dẫn Phùng Thiến Như về nhà mẹ đẻ, nhưng phát hiện Phùng Thiến Như không có ở nhà.

Phòng ngủ được sắp xếp rất gọn gàng, nhưng lại không thấy tung tích Phùng Thiến Như đâu.

Tổng Dư Trần ngay từ đầu còn cho là Phùng Thiến Như ra ngoài tìm bạn học chơi, cũng không để trong lòng. Nhưng vào buổi tối, khi bà và Phùng Bá Đào từ nhà cha mẹ ruột trở về cũng không thấy Phùng Thiến Như, lúc ấy liền trở nên nóng ruột.

Phùng Thiến Như lớn như vậy nhưng chưa từng đi đâu mà không thưa lại. Tổng Dư Trần gọi điện thoại khắp nơi, Phùng Bá Đào thì phái người tìm chung quanh nhà, gần như những nơi mà Phùng Thiến Như có thể xuất hiện đều không thấy tin tức của cô.

Đêm khuya cũng vẫn bật vô âm tín.

Tổng Dư Trần nôn nóng đến độ hoang mang lo sợ, thiếu chút nữa là báo cảnh sát.

- Bác cả, Thiến Như có đến nhà bạn học chơi không?

Bà Viên Chinh nhẹ nhàng hỏi, sắc mặt có chút phức tạp và xấu hổ. Hẳn cũng không phải thẳng thắn mà không đoán ra được, Phùng Thiến Như mất tích là có liên quan đến hắn.

- Không đâu, tất cả nhà bạn học của em nó, bác đều gọi cả rồi. Hơn nữa, nếu nó đến nhà bạn học thì cũng phải thông báo chứ. Có phải là đã có chuyện xảy ra?

Tổng Dư Trần lo lắng nói:

- Bá Đào, hay là đi báo cảnh sát. Em muốn báo cảnh sát.

Phùng Bá Đào nhíu mày:

- Đừng nóng, chờ một chút. Cho dù là báo cảnh sát thì cũng phải nói trước với ba một tiếng.

Phùng gia dòng dõi rất sâu, rút dây động rừng, báo cảnh sát cũng không thể tùy tiện báo. Nếu một khi lan truyền ra ngoài, cháu gái Phùng gia bỏ nhà trốn đi, hoặc mà mất tích không thấy, khẳng định là sẽ ồn ào, dẫn đến thủ đô chấn động.

Đồng hồ treo tường không ngừng lắc lư, phát ra âm thanh báo giờ. Bà Viên Chinh ngẩng đầu, thấy đã 11h khuya, trong lòng cũng có chút nôn nóng, do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Bác cả, Thiến Như bình thường thích đi đâu nhất, bác nghĩ lại xem?

Ý của Bà Viên Chinh muốn hỏi khi Phùng Thiến Như tâm trạng không tốt thì thường đến chỗ nào nhất.

Tổng Dư Trần trầm ngâm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Phùng Bá Đào:

- Bá Đào, anh nói con bé có phải hay không...?

Phùng Bá Đào ngẩng ra, đuôi lông mày nhướng lên.

Phùng Thiến Như kỳ thật là con cháu của một cấp dưới cũ của Phùng lão, nhưng đã hy sinh trong chiến tranh. Cô sinh ra chưa đến một tuổi thì cha mẹ đã bị tử vong trong một vụ tai nạn, từ đó Phùng gia đã nhận nuôi dưỡng cô.

Trong màn đêm, gió lạnh thổi qua, không khí xuống đến cực thấp.

Tại nghĩa địa công cộng Tây Sơn thủ đô, một chiếc xe màu đen chạy như bay đến. Bà Viên Chinh cầm đèn pin trong tay, mặc chiếc áo khoác thật dày, hướng về cổng chính của khu nghĩa địa.

Cánh cổng sắt của khu nghĩa địa được đóng chặt, bên trong tối đen như mực, truyền đến tiếng gió thổi qua những tán cây phát ra âm thanh quỷ dị. Trong phòng bảo vệ ngọn đèn mờ ảo, hai người bảo an đang ngồi bên một bếp lửa uống rượu, đột nhiên nghe được tiếng người gõ cửa thì liền hoảng sợ.

Đêm hôm khuya khoắt, có ai mà chạy đến nghĩa trang chứ.

- Ai đấy?

Bảo an đẩy cửa ra, lấy đèn pin chiếu, giọng nói có chút run rẩy.

- Anh, thật ngại quá, tôi đến tìm người thân.

Bà Viên Chinh bước đến. Lúc này đi cùng với Bà Viên Chinh còn có hai người chiến sĩ cảnh vệ.

Bảo an trong lòng run lên một chút, thầm nghĩ đêm hôm khuya khoắt, tự dưng lại chạy đến nghĩa trang tìm người, không phải bệnh thần kinh thì cũng là kẻ bất cộc.

Cũng may bảo an nhìn thấy hai người mặc quân trang binh lính. Nhìn thấy vậy, trong lòng bảo an ít nhiều kiên định một chút.

Nhưng bảo an vẫn không chịu mở cửa. Y nhìn xuyên qua kẽ hở, cẩn thận đánh giá Bành Viễn Chinh và hai người phía sau, hồ nghi nói:

- Các người là ai, đêm khuya chạy đến nghĩa địa, bệnh thần kinh à?

Bành Viễn Chinh cười khở nhẹ nhàng nói:

- Anh à, chúng tôi quả thật đến tìm người. Xin hỏi, hôm nay, vào ban ngày có một cô gái hơn 20 tuổi đến tảo mộ hay không?

Bảo an ngần ra, ngẫm nghĩ một chút, rồi gật đầu nói:

- Có một cô gái như vậy, lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ quái, sao ngày mùng hai mà đã đi tảo mộ, cũng là hiếm thấy.

- Anh, thế cô gái đó đi rồi sao?

Bành Viễn Chinh mừng rỡ, vội vàng nói.

Bảo an không kìm nổi, cả giận nói:

- Anh nói gì vậy? Đã khuya như vậy, nếu không đi thì ở bên trong qua đêm à? Thật là...!

Lúc này, hai quân nhân phía sau tiến lên cười, đưa thẻ quân nhân của mình:

- Anh, phiền anh mở cửa cho chúng tôi tìm người, có lẽ cô ấy còn ở bên trong chưa ra. Chúng tôi là cảnh vệ đoàn. Đây là thẻ của chúng tôi.

Hai bảo an chần chừ mãi mới đồng ý cho ba người Bành Viễn Chinh tiến vào, nhưng yêu cầu bọn họ để lại giấy chứng nhận.

Cánh cổng sắt chậm rãi mở ra. Một cỗ âm khí đập vào mặt. Bành Viễn Chinh không kìm nổi hắt xì một cái, trong màn đêm yên tĩnh như vậy, thanh âm rất chói tai.

- Đi thôi, Trưởng phòng Bành, chúng ta vào tìm xem.

Hai chiến sĩ cảnh vệ cười nói với Bành Viễn Chinh.

102. Chương 103: Ước Định: Hiểu Lắm Lớn

Khu vực nghĩa trang tối đen như mực, không một tiếng động, chỉ có gió gào thét qua tán cây mà thôi.

Bành Viễn Chinh và hai chiến sĩ cảnh vệ rọi đèn pin, dọc theo hàng mộ đi vào phía trong. Tổng Dư Trần nói cho Bành Viễn Chinh biết, cha mẹ và ông bà nội của cô đều được an táng ở chỗ này. Hàng năm, vào tiết thanh minh, bà thường hay cùng với Phùng Thiển Như đến cúng mộ một chuyến.

Chỉ có điều lúc còn nhỏ, Phùng Thiển Như không biết người mà mẹ cô hay dẫn cô đến bái tế là ai. Sau này trưởng thành, lúc học trung học, bởi vì Trương Lam nhanh mồm nhanh miệng, đã tiết lộ bí mật này cho Phùng Thiển Như biết. Cũng may, Phùng Thiển Như rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc của mình, vượt qua cú sốc tâm lý.

Mấy năm trôi qua thật mau. Phùng Thiển Như hàng năm đều đến đây một lần. Tổng Dư Trần giờ phút này cũng không xác định được hôm nay cô có đến nghĩa trang hay không.

Ánh đèn pin chiếu vào những tấm bia mộ, khiến cho hai chiến sĩ cảnh vệ có chút khản trương. Trong đêm hôm khuya khoắt lại đi lại bên trong nghĩa trang công cộng. Mặc dù đây đều là liệt sĩ nhưng cái loại cảm giác này đúng là không chịu nổi.

Bành Viễn Chinh im lặng đi trước, bước chân trầm ổn.

Biểu hiện của Phùng Thiển Như là nằm trong dự kiến của hắn.

Nếu Phùng Thiển Như lẳng lặng vâng theo an bài của Phùng gia, không có bất luận một cảm xúc biến hóa này, thì hắn sẽ cảm thấy cô không còn là Phùng Thiển Như nữa. Cô gái này bề ngoài thì nhu nhược, ôn hòa, ý chí rộng lớn, giống như Tống Dư Trân, nhưng trên thực tế, trong đó là sự kiêu ngạo và tự tôn không thể giải thích được.

Gió lạnh như cắt.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng đứng lại, phát tay về phía sau. Hai chiến sĩ cảnh vệ liền dừng lại, không đi tiếp nữa.

Bành Viễn Chinh nương theo bóng tối đã nhìn thấy bóng dáng Phùng Thiển Như. Cô như ngưng lại trước bia mộ cha mẹ ruột của mình, không một chút nhúc nhích, dường như muốn hóa thân thành hòn đá, mặc cho gió lạnh thổi bay mái tóc của cô.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước qua, nhẹ nhàng nói:

- Thiển Như...

Phùng Thiển Như cũng không hề động dậy, cũng không một tiếng vang.

Bành Viễn Chinh trong lòng đánh bộp một tiếng, lập tức nắm lấy cánh tay Phùng Thiển Như. Liên vào lúc này, Phùng Thiển Như như từ từ quay qua, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt không còn một tia sáng, miệng của cô nhẹ nhàng co giật, ánh mắt đóng lại, toàn bộ thân hình cứng ngắc ngã xuống.

Bành Viễn Chinh khấn trương đỡ lấy thân hình lạnh như băng của Phùng Thiển Như, ôm vào trong lòng. Một tay hắn ôm lấy Phùng Thiển Như, một tay cởi chiếc áo khoác trùm lên người cô, sau đó bế bổng cô lên, chạy như bay ra ngoài cổng.

Hai chiến sĩ cảnh vệ khấn trương đuổi theo.

Hắn bế Phùng Thiển Như đặt lên xe, chiếc xe quân dụng lập tức chạy đến một bệnh viện quân đội gần đó. Trải qua một phen cấp cứu, Phùng Thiển Như liền tỉnh lại. Thật ra thì cô cũng không có gì trở ngại, chỉ là không ăn không uống cả ngày, lại đứng trong gió lạnh mười mấy giờ, thể lực và tinh thần cạn kiệt quá độ. Nếu không phải Bành Viễn Chinh tìm đến, thì trạng thái của cô dần dần chết lặng, cuối cùng chỉ có thể ngã trên mặt đất mà ra đi.

Trong phòng bệnh ấm áp, ý tá truyền dịch cho Phùng Thiển Như, căn dặn Bành Viễn Chinh cho cô uống một chút nước ấm rồi sau đó ra ngoài. Toàn bộ bệnh viện yên tĩnh không một tiếng động. Bây giờ đã là đêm mùng 2, rạng sáng mùng 3, bệnh viện chỉ có một người bệnh nhập viện là Phùng Thiển Như.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng ngồi bên giường, nhìn gương mặt đang dần dần khôi phục lại khí sắc của Phùng Thiển Như, tâm tình rất phức tạp, cảm thấy thương tiếc và đau lòng.

Một cô gái cao quý nhưng ẩn sâu bên trong nội tâm là một nỗi đau không muốn người khác biết. Bành Viễn Chinh đang trải lòng suy nghĩ thì bên tai truyền tiếng gọi nhẹ nhàng của Phùng Thiển Như:

- Anh Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cúi xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Phùng Thiển Như, dịu dàng nói:

- Thiển Như, em tỉnh rồi à?

- Anh Viễn Chinh, cảm ơn anh, em không sao. Làm anh và ba mẹ đã lo lắng cho em.

Phùng Thiển Như khoe miệng hiện lên nụ cười mà đại khái chỉ có Bành Viễn Chinh mới hiểu được:

- Rất xin lỗi, anh Viễn Chinh, em không phải...

- Thiển Như, em đừng suy nghĩ nhiều, hãy tịnh dưỡng cho thật tốt, đây mới là quan trọng nhất.

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Kỳ thật thì đừng nói là em không chấp nhận được, mà ngay cả anh cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.
- Em từ đầu đến cuối là cháu gái của ông nội, là hòn ngọc quý trong tay của bác cả. Chúng ta là người một nhà, đến nay vẫn không thay đổi, và trong tương lai cũng vậy.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng mỉm cười:

- Hiện tại đã là thời kỳ nào mà em còn đem điều này của bề trên để trong lòng? Tình yêu và hôn nhân tự do, chẳng lẽ ông bà nội còn có thể ép duyên chúng ta? Yên tâm đi, không ai bắt buộc em đâu, anh lại càng không. Nói thật, anh vẫn xem em là em gái của mình.

Bành Viễn Chinh thoải mái cười:

- Anh sẽ nói chuyện với ông bà nội và bác cả. Hết thầy để cho anh lo liệu.

Phùng Thiển Như sắc mặt chợt đỏ lên. Kỳ thật thì không phải cô bài xích Bành Viễn Chinh, mà là không thể tiếp nhận được phương thức này. Điều này chạm đến lòng tự tôn của cô, nhưng hiển nhiên là Bành Viễn Chinh đã hiểu lầm, đã đem sự bi thương của cô trở thành sự phản kháng do bị ép duyên.

- Anh Viễn Chinh, em kỳ thật là không có ý đó.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng nói, nét mặt ửng hồng như quả đào chín.

Bành Viễn Chinh nhìn cô, lắng lắng nghe.

- Em cũng không biết vì sao em lại làm như vậy.

Phùng Thiển Như hơi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh cho em một chút thời gian được không? Em muốn suy nghĩ lại.

Bành Viễn Chinh im lặng gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy rất hoang đường, dở khóc dở cười.

Tâm tính của hắn và nỗi lòng phức tạp của Phùng Thiển Như giống như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, muốn khép lại cũng không có khả năng. Giờ phút này, Bành Viễn Chinh đột nhiên cảm thấy mình giống như công tử của nhà quyền quý đi bức hôn con gái nhà người ta, và đang diễn lại cảnh ngôn tình bi đát.

Hắn đối với Phùng Thiển Như đương nhiên là có hảo cảm, nhưng vẫn chỉ là một cô em gái, không có khả năng có tư tâm nào khác. Hiện tại, thân phận khác xưa, cũng mờ mịt không biết làm sao. Ngoài miệng thì hắn an ủi Phùng Thiển Như, nhưng kỳ thật trong lòng lại kêu loạn.

- Anh Viễn Chinh, em muốn uống nước.

Viễn Chinh lấy cái ly, tráng qua nước ấm, rồi lại đổ nước nóng vào, cảm thấy nó không quá nóng thì lúc này mới dùng muỗng múc cho Phùng Thiển Như.

Bên ngoài, Phùng Bá Đào và Tống Dư Trân vội vàng đến, nhưng từ ngoài cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng Bành Viễn Chinh đang rót nước cho Phùng Thiển Như thì Tống Dư Trân đột nhiên kéo tay chồng mình, rồi chậm rãi quay trở về.

Sau khi uống được nửa ly nước, Phùng Thiển Như ngưng ngưng cười:

- Anh Viễn Chinh, thật là làm phiền anh, được rồi, em không uống nữa đâu.
- Ừ, em đói bụng không? Tuy nhiên, thầy thuốc bảo tạm thời đừng nên ăn quá nhiều. lát nữa anh đun sữa nóng cho em uống, xong rồi ăn thêm một cái trứng gà.

Bành Viễn Chinh buông ly nước trong tay, cúi người vỗ vai Phùng Thiển Như:

- Về sau đừng làm hại sức khỏe mình như vậy nữa. Em phải biết rằng, bác cả, bác gái, thậm chí là ông bà nội đều lo lắng cho em đến cỡ nào, nhất là bác gái, lo đến phát điên.

- Em biết rồi.

Phùng Thiển Như thở dài, nhắm mắt lại.

Cô hôm nay tinh thần tiêu hao quá lớn, hiện giờ trầm tĩnh lại thì thức không nổi nữa.

Phùng Thiến Như trở về nhà tỉnh dưỡng. Bởi vì cô trốn nhà đi, nên cao thấp Phùng gia không dám đề cập đến vấn đề hôn nhân nữa. Bành Viễn Chinh vốn muốn ở lại thủ đô vài ngày, nhưng cũng vì vậy mà cảm thấy không được tự nhiên liền chủ động đề xuất quay về Tân An, nói là công việc bề bộn.

Phùng Bá Đào cũng không ngăn cản, gật đầu nói:

- Cũng được, Viễn Chinh, công tác quan trọng hơn. Ngày mai là ngày mừng bốn rồi. Để chú ba cháu phải lái xe lúc trước đưa cháu về.

Tổng Dư Trân ở một bên thở dài:

- Sang năm mới rồi, Viễn Chinh, cháu ở Tân An một mình phải chiếu cố lấy mình. Đúng rồi, chỗ cháu ở có lò sưởi không? Nếu không thì dùng chăn điện cũng được.

- Bác cả à, bác đừng lo lắng. Cháu sống một mình thì sẽ biết tự chăm sóc cho mình mà.

Bành Viễn Chinh do dự một hồi nói:

- Chiều nay, cháu muốn tạm biệt ông bà nội.

Phùng Bá Đào gật đầu:

- Ủ, cháu nên nói với ông bà nội một tiếng, xong rồi gọi điện thoại cho cô chú ba, cô chú út.

- Vâng ạ!

Bành Viễn Chinh được Phùng Bá Đào đồng ý, liền trở về phòng thu dọn một ít đồ. Kỳ thật thì cũng chẳng có gì, đơn giản là mấy bộ quần áo, hai đôi giày mà Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm đã mua cho hắn nhân năm mới. Còn có một ít quà tặng nhỏ của bề trên Phùng gia, như cô út Phùng Bá Hà đã tặng cho hắn một khăn choàng cổ ô vuông hồng đen.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Phùng Thiến Như mặc chiếc áo ngủ đứng dựa ở cửa, nét mặt mệt mỏi nói:

- Anh Viễn Chinh, em muốn nói chuyện với anh.

-Ồ, em vào đi. Sức khỏe của em sao rồi? Mau ngồi xuống đi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, ngẩng đầu nói.

Phùng Thiến Như chậm rãi đến bên giường, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ.

Cô hiện tại tâm tình rất phức tạp, vừa hổ thẹn lại vừa bối rối. Cô vì việc mình làm loạn trong ngày đầu năm mới mà khiến cho không khí trong nhà bất an, lại vì Bành Viễn Chinh rời khỏi mà cảm thấy áy náy. Hơn nữa, ơn nghĩa của Phùng gia hơn hai mươi năm dưỡng dục, trong lòng trăm mối cảm xúc không lời nào có thể diễn tả được.

Tuy nhiên, trải qua sự kiện này, trong lòng cô cũng dần bình ổn lại.

- Anh Viễn Chinh, cho em ba tháng để suy nghĩ lại. Nếu lúc đó em suy nghĩ thông, và anh cũng chưa có bạn gái, thì em sẽ làm bạn gái của anh.

Phùng Thiến Như lấy hết dũng khí nói, giọng nói như muỗi kêu. Tốc độ của cô cực nhanh, nói xong liền lập tức đứng dậy bỏ chạy ngoài.

Bành Viễn Chinh ngây người, cười khổ.

Trời ạ, đây là một sự hiểu lầm cực lớn.

103. Chương 104: Cha Con Tổng Bính Nam Đến Nhà

Bành Viễn Chinh thu dọn đồ đạc xong, ngồi xe chuyên dụng của Phùng Bá Đào đến Đại Hồng Môn thăm ông bà nội, nói lời tạm biệt. Phùng lão cũng không nói gì, chỉ động viên hắn vài câu. Sau đó Phùng lão thái lại cầm tay của hắn, luôn mãi dặn dò hắn phải biết tự chăm sóc mình.

Phùng lão thái thái rớt cuộc cũng không đề cập đến sự việc của hắn và Phùng Thiển Như. Hắn là cảm thấy thời điểm hiện tại không thích hợp, chờ thêm một khoảng thời gian nữa rồi nói sau.

Tuy nhiên, trong lòng ông cụ vẫn tin tưởng Phùng Thiển Như sẽ thay đổi. Ông thủy chung vẫn cho rằng Phùng Thiển Như mới xứng với Bành Viễn Chinh. Là người nắm giữ quyền lực cao tầng của nước cộng hòa nhưng ông cũng không khác gì những cụ già bình thường khác, cố chấp và kiên trì.

Từ Đại Hồng Môn trở về, Bành Viễn Chinh lại gọi điện thoại cho vợ chồng Phùng Bá Lâm và vợ chồng Phùng Bá Hà, tỏ vẻ phải về lại Tân An. Phùng Bá Lâm lúc này đề xuất phải xe đưa hắn đi, Bành Viễn Chinh cũng không cự tuyệt, bởi vì tết nhất mua vé rất khó khăn. Ngồi xe lửa trở về thì thật sự là quá chật chội. Ngồi mấy giờ trên xe lửa chẳng khác nào đuổi chạy trên chiến trường.

Trở lại nhà Phùng Bá Đào, Bành Viễn Chinh vào phòng Mạnh Lâm nói chuyện. Tống Dư Trần cười bước vào:

- Viễn Chinh, cha con Tống Bính Nam tại thành phố Tân An đến chúc tết bác cả cháu. Cháu ra ngoài tiếp đi.

Cha con Tống Bính Nam đến đây? Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi.

Tuy nhiên, hắn chợt nhớ lại Tống Bính Nam là người thủ đô, về nhà mừng năm mới, nhân cơ hội đến chúc tết lãnh đạo, cũng là tình lý bên trong. Chỉ có điều Tống Quả cũng ở đây, hắn cảm thấy có chút hơi do dự. Nếu một khi sự thật này được vạch trần, sau này hắn và Tống Quả làm sao còn là bạn bè được nữa.

Nhưng Bành Viễn Chinh vẫn đi ra ngoài. Mặc kệ nói như thế nào, Tống Bính Nam là lãnh đạo thành phố Tân An, Tống Quả lại là bạn của hắn. Người ta đến thăm nhà, mình lại trốn không gặp thì thật là không lễ phép.

Hắn bước vào phòng khác, Tống Bính Nam và Tống Quả nhìn thấy hắn thì cùng nhau đứng dậy, chủ động gọi:

- Đồng chí Viễn Chinh.

Mặc dù là trước đây Tống Quả từ miệng cha biết được thân phận thật sự của Bành Viễn Chinh, trong lòng sớm đã có tư tưởng chuẩn bị. Nhưng ở Phùng gia chân chính nhìn thấy Bành Viễn Chinh, Tống Quả vẫn cảm thấy tinh thần chấn động.

- Trưởng ban Tống, chúc mừng năm mới.

Bành Viễn Chinh cười tiếp đón, lại cùng Tống Quả bắt tay:

- Tống Quả, sao anh lại đến đây?

- Được rồi, tất cả đều ngồi đi.

Phùng Bá Đào ở một bên thản nhiên cười.

Nếu không phải bởi vì cháu trai Viễn Chinh ở Tân An, cha con Tống Bính Nam đến Phùng gia chúc tết cũng chưa chắc có thể gặp được Phùng Bá Đào, càng không nói đến được đích thân tiếp chuyện.

- Tiểu Tống, các người khó có dịp đến đây một chuyến, tối nay ở lại đây ăn cơm nha.

Tống Dư Trần mỉm cười bước tới:

- Bá Đào, Viễn Chinh, mọi người tiếp khách nhé, tôi đi chuẩn bị cơm.

Tống Dư Trần không ngờ mở miệng lưu khách, đương nhiên là một loại coi trọng đối với Tống Bính Nam, nhưng sự coi trọng này cũng là vì Bành Viễn Chinh.

Tống Dư Trần có thể mời ở lại dùng cơm, nhưng Tống Bính Nam làm sao có khả năng lưu lại chứ. Ông ta khẩn trương kính cẩn cười:

- Chị Tống, chị quá khách sáo rồi. Tôi nhân dịp năm mới về thăm nhà, đến chúc tết lãnh đạo. Phó chủ nhiệm Phùng rất bận nên chúng tôi sẽ đi ngay.

- Haha, ăn cơm xong rồi đi mà.

Tổng Dư Trần lại nói. Bà đương nhiên chỉ là khách sáo một câu, không thực lòng lưu cha con Tống Bính Nam ở lại dùng cơm.

Tống Bính Nam luôn mãi nói lời cảm ơn.

- Lão lãnh đạo gần đây sức khỏe có tốt không?

Tống Bính Nam lại sau khi khách sáo với Tống Dư Trần vài câu thì cung kính hướng về Phùng Bá Đào chủ động cười nói.

- Ủ, vẫn còn tốt. Nhưng không thể so với tuổi trẻ của các người được, trẻ trung, khỏe mạnh, tinh lực là không theo kịp.

Phùng Bá Đào thản nhiên cười nói.

- Viễn Chinh ở Tân An, cậu giúp tôi chú ý đến cháu nó một chút, đừng cho nó đi con đường tà đạo.

Phùng Bá Đào quay đầu nhìn Bàn Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Không phải bởi vì nó là con cháu của Phùng gia chúng ta mà dung túng cho nó. Nếu phát hiện nó có đường ngang ngỗ tất, lập tức gọi điện thoại cho tôi ngay. Nó ở Tân An, tôi giao lại cho cậu.

Tống Bính Nam trong lòng mừng như điên. Phùng Bá Đào nói những lời này hiển nhiên là coi ông như người nhà. Ông ta đối với Bàn Viễn Chinh “đầu tư” và “chiếu cố” rất cuộc đã có hiệu quả.

- Lão lãnh đạo cứ yên tâm, đồng chí Viễn Chinh năng lực công tác rất mạnh. Hiện tại ở thành phố chúng tôi nổi danh là một cây bút xuất sắc, vừa mới được phá lệ đề bạt lên cấp trưởng phòng, tương lai là tiền đồ vô lượng.

Tống Bính Nam mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu tính khi nào về?

- Trưởng ban Tống, tôi chuẩn bị sáng mai sẽ quay trở về. Tôi vừa mới nhậm chức, công tác của phòng năm ngoái còn tồn đọng lại rất nhiều. Sang năm cần phải gấp rút hoàn thành, nếu không thì sẽ làm chậm trễ công tác.

Bàn Viễn Chinh cười, bước qua rót cho Tống Bính Nam một tách nước:

- Tống Quả, anh chuẩn bị khi nào trở về?

Tống Quả ánh mắt lóe ra một chút, lập tức cười nói:

- Tôi khi nào cũng có thể trở về. Bằng không, chúng ta cùng nhau trở về đi? Dù sao tôi cũng thủ đô cũng chẳng có chuyện gì.

Bàn Viễn Chinh cười ha hả:

- Ủ, tôi cảm thấy đi trên đường một mình rất buồn, chúng ta làm bạn với nhau sẽ vui hơn.

Thấy Bàn Viễn Chinh và con trai Tống Bính Nam rất quen thuộc, Phùng Bá Đào gương mặt hiện lên một tia sáng rọi. Ông ta tuy rằng luôn nhờ Tống Bính Nam quản lý Bàn Viễn Chinh, nhưng trên thực tế, là khiến cho Tống Bính Nam lúc nào cũng phải chiếu cố cháu trai của mình, tránh cho Bàn Viễn Chinh phải chịu thiệt.

Quan trường hiểm ác, lòng người như kỳ. Bàn Viễn Chinh dù có khả năng như thế nào cũng chỉ là một người thanh niên hơn 20 tuổi, người khiến hắn té nhào trên đường đi, Phùng Bá Đào tuyệt đối sẽ không tha. Nhưng nếu dùng lực lượng gia tộc trợ giúp Bàn Viễn Chinh, không cần nói đến Bàn Viễn Chinh phản đối, mà Phùng lão cũng sẽ không đồng ý.

8h ngày mùng bốn, Bàn Viễn Chinh rời khỏi nhà Phùng Bá Đào, ngồi xe quân đội chuyên dụng do Phùng Bá Lâm phái đến trở về Tân An.

Trước khi đi, Phùng Thiển Như cũng không ra mặt đưa tiễn hắn, dường như vẫn còn chưa dậy.

Bành Viễn Chinh ngồi xe đến một tiểu khu khác đón Tống Quả, sau đó chiếc xe liền dọc theo quốc lộ hướng tỉnh Giang Bắc đi đến.

4h chiều, xe tiến vào nội thành thành phố Tân An. Tại ngã tư đường thứ nhất, Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái thì thấy được chiếc xe thể thao chói mắt của Hoàng Đại Long đang đậu ven đường.

Bành Viễn Chinh nhú mày nói:

- Tống Quả, bộ anh thông báo cho Hoàng Đại Long hôm nay chúng ta trở về sao?

Tống Quả cười ha hả:

- Sang năm mới, anh ta phải mời chúng ta ăn cơm, vậy thì mời đi. Tối nay chúng ta đừng về nhà, tụ họp lại uống rượu, ca hát, sau đó đến khách sạn Tân An thuê một phòng.

Khi nói chuyện, chiếc xe quân dụng đậu vào ven đường. Lúc này, Hoàng Đại Long và một cô gái mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt bước xuống xe, mỉm cười lên tiếp đón.

Cô gái kia dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Tuy rằng so với Phùng Thiên Như thì thua kém, nhưng cũng được xem là mỹ nữ ngàn dặm chỉ có một.

Bành Viễn Chinh lập tức đoán ra, đại khái đây là em gái của Hoàng Đại Long, sinh viên năm thứ tư của trường nghệ thuật Giang Bắc Hoàng Oanh Oanh, nghe nói đã có một vai phụ trong một bộ phim nhiều tập. Hoàng Oanh Oanh điều kiện không tồi, có đủ khí chất của một minh tinh. Dựa vào tài lực thật lớn của Hoàng gia, tương lai nói không chừng có thể nổi tiếng.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái, quay đầu lại đăm Tống Quả một cú:

- Tiểu tử anh chẳng qua là muốn gặp em gái người ta, còn kéo tôi vào nữa. Tôi thấy Hoàng Đại Long này sẽ nhanh chóng trở thành anh rể của anh thôi. Nếu anh thích em gái người ta thì hãy nắm bắt lấy, đừng đùa giỡn với anh trai người ta chứ.

Tống Quả khẽ thở dài một tiếng:

- Viễn Chinh, tôi lúc trước khi nhìn thấy cô ấy đã cảm thấy yêu. Tôi đời này sẽ chỉ cưới cô ấy. Nhưng cô bé kia đối với tôi vẫn ôn hòa, cũng không biết là có ý tứ gì.

Bành Viễn Chinh cười:

- Đi thôi, mặc kệ là có ý tứ gì, người đẹp đích thân đến đón anh, anh còn làm giá gì nữa, sao không mau tiếp đón đi.

Bành Viễn Chinh mở cửa bước xuống.

Hoàng Đại Long cười ha hả bước lại:

- Bành thiếu, chúc mừng năm mới.

- Chúc mừng năm mới, Hoàng tổng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bắt tay Hoàng Đại Long, khéo mắt quan sát Hoàng Oanh Oanh và Tống Quả.

- Đây là em của tôi, Oanh Oanh. Lại đây, gặp Bành thiếu đi.

Hoàng Đại Long hướng Hoàng Oanh Oanh gọi.

- Xin chào, Bành

Hoàng Oanh Oanh cười, còn chưa nói hết câu thì Bành Viễn Chinh liền cười nói:

- Gọi tôi là Bành Viễn Chinh là được rồi, cái gì là Bành thiếu, Tống thiếu chứ, giống như là chúng tôi là trẻ hư trong xã hội vậy.

- Haha, xin chào, Trưởng phòng Bành, tôi nghe anh tôi nói về anh rất nhiều lần. Mọi người mới từ thủ đô về à?

Hoàng Oanh Oanh bắt tay Bành Viễn Chinh.

Cô luôn hỏi Hoàng Đại Long, Bành Viễn Chinh đến tột cùng là lai lịch gì, sao lại quan hệ với loại công tử bột như Tống Quả. Hơn nữa, nhà Tống Quả ở thủ đô, về thủ đô mừng năm mới là tình lý bên trong, nhưng Bành Viễn Chinh nghe nói nhà ở nhà máy cơ giới Tân An, sao lại chạy đến thủ đô đón năm mới chứ?

Bành Viễn Chinh bảo chiếc xe quân dụng trở về, sau đó cùng với Tống Quả lên xe của Hoàng Đại Long. Vừa mới lên xe không lâu, thì nghe tiếng máy nhắn tin kêu lên, lấy ra thì không ngờ là số điện thoại của Vương Bưu. Hắn cảm thấy âm thầm xấu hổ. Hắn vốn nói với Vương Bưu là ngày mừng bốn sẽ gặp mặt liên hoan. Nhưng bởi vì Phùng Thiển Như nửa đường gây náo, nên hắn cảm thấy không tiện ở lại mà rời khỏi, quên cả lời hứa với Vương Bưu.

Hoàng Đại Long đưa điện thoại di động của mình cho Bành Viễn Chinh gọi cho Vương Bưu.

- Anh bạn, thật là ngại quá, tôi hôm nay cơ quan có việc gấp nên liền trở về ngay, quên gọi điện thoại cho cậu.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng chửi của Vương Bưu:

- Chó thật, không trọng nghĩa gì cả. Tôi đã đặt phòng ở khách sạn, còn hẹn cả chị họ của tôi. Hai chúng tôi đợi cậu một buổi chiều, kết quả là cậu đã trở về.

- Anh bạn à, thật có lỗi, thành thật xin lỗi. Tôi vội quá nên quên mất. Cậu nói với Vương tổng xin lỗi giùm tôi. Lần tới, mười lăm tháng giêng tôi sẽ trở lại thủ đô. Đến lúc đó nhất định mời mọi người ăn cơm để xin lỗi.

Bành Viễn Chinh ở trong điện thoại xin lỗi. Hắn biết Vương Bưu là người đáng tin, chỉ cần nói rõ ràng thì Vương Bưu sẽ không tức giận. Hắn quả thật đã quên mất chuyện này.

- Hừ, nhớ 15 phải quay về đãi chúng tôi một bữa tiệc lớn.

Vương Bưu tức giận cúp điện thoại. Đương nhiên, đây không phải là tức giận thật sự. Bằng quan hệ giữa hai người, hiểu lầm ấy không tính là cái gì.

104. Chương 105: Nữ Diễn Viên Chương Mộ Tình

Hoàng Đại Long muốn mời Bành Viễn Chinh và Tống Quả đến Tân An đại tửu điểm ăn uống và ca hát. Ngày Tết, tự nhiên muốn có “tiết mục” vui chơi một chút.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút, vì nể mặt Tống Quả, cũng không từ chối. Mà đối với Tống Quả, chỉ cần được ở cạnh Hoàng Oanh Oanh, thế nào cũng được.

Đi được nửa đường, Bành Viễn Chinh nói muốn ghé nhà trước. Hoàng Đại Long đích thân lái xe đưa Bành Viễn Chinh về nhà, sau đó hẹn nhau tập trung ở Tân An đại tửu điểm lúc 7 giờ tối. Vốn là Hoàng Đại Long muốn chờ ở dưới lầu hoặc lái xe đến đón, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý.

Hoàng Đại Long là người tinh ý, cho là Bành Viễn Chinh có việc riêng tư cần phải giải quyết, bèn cười ha hả, ấn định thời gian với Bành Viễn Chinh rồi lái xe đi.

Bành Viễn Chinh về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, rồi lên giường nằm nghỉ một chút. Ngồi cả ngày trên xe, nói không mệt là giả. Rồi hắn ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi hắn tỉnh lại, đã gần 7 giờ tối, suýt nữa muộn thời gian đã hẹn với Hoàng Đại Long và Tống Quả. Hắn vội đi rửa mặt, rồi mở máy nhắn tin lên. Máy nhắn tin vừa mở, đã có vài tin nhắn tới, là tin nhắn của Tống Quả và Hoàng Đại Long, thúc giục hắn mau tới.

Bành Viễn Chinh khoác một chiếc áo khoác nỉ màu đen, ra cửa lái xe về phía Tân An đại tửu điểm. Xuống xe trước cửa tiệm rượu, hắn định vào cửa, đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng quát của mấy người đàn ông:

- Tránh ra, tránh ra!

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy bảy, tám nhân viên bảo vệ cùng với mấy cảnh sát nhân dân, đang vây quanh hộ tống một cô gái cao gầy, mặc áo khoác màu hồng, quần hồng, mắt mũi thanh tú như vẽ, đầu tóc vấn cao, khí chất tao nhã, chậm rãi đi tới. Từ bước đi cho đến động tác giơ tay, nhắc chân của cô đều rất quyến rũ,

trên người toát ra vẻ tươi đẹp, lộng lẫy và cao quý không thể diễn tả được bằng lời. Chỉ là, ở cô ta, trong sự cao quý vẫn có thể nhận ra một chút tầm thường pha lẫn, so với dáng vẻ xinh đẹp cao quý tuyệt trần của Phùng Thiển Như, vẫn còn thua kém ba phần. Nữ diễn viên Chương Mộ Tình!

Về sau cô vô cùng thành công, nổi tiếng ở cả Đại lục (1), Hồng Kông, Đài Loan, thậm chí trở thành ngôi sao lớn Hollywood nước Mỹ, người ta gọi cô là “Chương Quốc tế” - Chương Mộ Tình!

Bành Viễn Chinh liếc qua một cái liền nhận ra cô ta. Ở kiếp trước, hình ảnh của cô ta trên Internet cùng với những xi - căng – đan là đối tượng thỏa mãn dục vọng của không biết bao nhiêu nam giới nghiện lướt web.

Nhưng, vào thời này, danh tiếng của Chương Mộ Tình còn chưa lớn như sau này, chỉ mới là một nữ diễn viên tài năng trong nước. Cho dù như thế, sự xuất hiện của Chương Mộ Tình ở một thành phố cấp ba vô danh như Tân An khiến Bành Viễn Chinh vô cùng kinh ngạc.

Bành Viễn Chinh đang suy nghĩ, máy cảnh sát nhân dân và bảo vệ đã lao tới, thô bạo xô đẩy mấy thực khách, một tên trong số đó, vung tay đẩy Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh nhú mào, nghiêng người tránh khỏi.

Viên cảnh sát nhân dân cao lớn, chừng hơn ba mươi tuổi, đầy không trũng, có phần thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, nếu không phải đang có việc, nhất định đã xông tới dạy cho Bành Viễn Chinh một bài học. Bành Viễn Chinh lạnh nhạt đứng qua một bên, nhường đường một chút cũng không sao cả.

Có một số cảnh sát nhân dân, khi đi bắt bọn côn đồ, ăn cướp chưa chắc đã “hùng dũng”, nhưng lúc đối mặt với người dân bình thường, nhất định sẽ rất hống hách, bởi vì trong tay nắm giữ quyền lực cảnh sát. Cũng không thể nói như thế là phạm pháp, làm loạn kỷ cương phép nước, chẳng qua là, có lẽ khi mặc lên người bộ cảnh phục, tự nhiên trong lòng nổi lên cảm giác về sự ưu việt cùng với ngạo mạn vì có quyền lực trong tay (sic!)

Chương Mộ Tình tha thướt đi tới, theo sau là hai nữ trợ lý. Cô ta tới đột ngột, lại là buổi tối, không có mấy người biết, nếu không Tân An đại tửu điểm đã bị người hâm mộ vây chặt.

Chương Mộ Tình đi lên bậc thang, từ trong hành lang của Tân An đại tửu điểm, một thanh niên dáng vẻ phần chần, nhanh nhẹn, mang một đôi giày Tây đi ra. Người thanh niên này trông phảng phất giống Tổng Quả, mi thanh mục tú, chẳng qua là bộ dạng rất kiêu ngạo.

Người này mỉm cười giơ tay ra về phía Chương Mộ Tình, cao giọng nói:

- Chương tiểu thư hạ cố đến Tân An, tôi cùng tập đoàn An Lập hết sức lấy làm vinh hạnh!

Bành Viễn Chinh trong lòng thầm ồ lên một tiếng, người này hẳn chính là An Gia Bình, con trai của An Lập Tiết, ông chủ tập đoàn An Lập. Tập đoàn An Lập là tập đoàn tư nhân lớn, rất có thực lực. Bản thân An Lập Tiết là ủy viên hội nghị hiệp thương chính trị của thành phố và của tỉnh, thực lực của tập đoàn An Lập so với xí nghiệp Tín Kiệt của Hoàng Đại Long không kém chút nào, thậm chí còn hơn.

Ánh mắt An Gia Bình nhìn Chương Mộ Tình ẩn chứa vẻ ham muốn và một chút suồng sã, có thể giấu điếm được người khác, nhưng không qua mắt được Chương Mộ Tình. Là ngôi sao ngành giải trí, hàng ngày Chương Mộ Tình tiếp xúc xã giao rất nhiều, đã nhìn quen cái loại ánh mắt “ngưỡng mộ” cùng “thèm thuồng” này, tuy thấy nhưng không thể trách, căn bản là chuyện vô hại.

Trên môi Chương Mộ Tình thoáng hiện nụ cười không có lấy một chút chân thành nào, bắt chặt tay An Gia Bình, dịu dàng cười một tiếng:

- Cảm ơn An tổng.

- Chương tiểu thư, mời vào, hôm nay tôi có chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, để thết đãi tiểu thư.

An Gia Bình tao nhã, lịch sự nghiêng người mời khách, sau đó mỉm cười, cùng Chương Mộ Tình đi vào đại sảnh Tân An đại tửu điểm.

Bành Viễn Chinh cất bước cùng đi vào. Hắn đang muốn đi thang máy lên lầu tìm Hoàng Đại Long và Tổng Quả, viên cảnh sát lúc này xô đẩy Bành Viễn Chinh, hiển nhiên coi hắn là “phần tử bất chính”, chạy tới

mấy bước, túm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, khẽ gần giọng:

- Mày định làm gì? Tránh ra một bên!

Bành Viễn Chinh nhượng mày, lạnh lùng nói:

- Anh làm gì vậy? Buông ra!

Viên cảnh sát kia giận dữ, ra sức lôi kéo, muốn lôi Bành Viễn Chinh qua một bên, tránh khỏi quấy nhiễu khách quý.

Mặc dù Chương Mộ Tình chẳng qua là khách mời của một tập đoàn, nhưng tối nay lãnh đạo thành phố và lãnh đạo Chi cục cũng tới dự tiệc, Chi cục Tân An thừa lệnh, phái mười mấy cảnh sát đi theo bảo vệ, còn có một xe cảnh sát đi trước mở đường cho Chương Mộ Tình.

Bành Viễn Chinh trầm cánh tay xuống, bước xéo một bước, thỉnh linh khuỷu tay móc ngược lên, đập trúng ngay hõm vai viên cảnh sát nhân dân, không chịu nổi, viên cảnh sát theo bản năng hự lên một tiếng, ngã đập mông xuống đất.

Bành Viễn Chinh là cao thủ Thái Cực Quyền, môn sở trường của hắn lại là Âu thị Thái Cực, đầy tính công kích và thực dụng, đừng nói là một cảnh sát nhân dân, dù là bốn năm người, cũng không thể tiếp cận được thân thể của hắn.

Phía trong đại sảnh, gần thang máy, An Gia Bình đi cùng đoàn người của Chương Mộ Tình đang bắt tay chào hỏi mấy người đã sớm chờ sẵn ở cửa thang máy, trong số đó có Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, vợ Mạnh Cường - Trương Mỹ Kỳ, Mạnh Quân, còn có Phó chủ tịch Hội liên hiệp phụ nữ thành phố Mai Nhạn, cùng với Phân cục trưởng Phân cục công an thành phố Tân An Lý Minh Dương v.v...

Động tĩnh phía bên này khiến nhóm người bên kia chú ý, Chương Mộ Tình tò mò quay đầu nhìn lại. An Gia Bình thì hơi bất mãn liếc nhìn về phía Phân Cục trưởng Cục Tân An Lý Minh Dương. Lý Minh Dương nhú nhú mày, xoay người sai bước hướng bên kia đi tới.

Y thấy một thanh niên cao lớn, hai tay đút trong túi áo khoác nỉ màu đen, khăn quàng cổ lông dê ca rô hồng và đen, toát ra vẻ phóng khoáng tự nhiên, đang bước đi như bay về phía thang máy này, mà phía sau hắn, mấy cảnh sát nhân dân cùng bảo vệ hùng hổ đuổi theo, chuẩn bị đưa đi.

Lý Dương Minh vừa muốn giận dữ mắng mỗ mấy tiếng, nhưng lời nói còn chưa tới khóe miệng thì đã nhận ra, đó là Bành Viễn Chinh, liền nuốt trở vào, lúng túng cổ nặn ra vẻ tươi cười:

- Trưởng phòng Bành.

Bành Viễn Chinh lạnh nhạt gật đầu, dừng bước lại lạnh lùng nói:

- Cục trưởng Lý, Cục công an các anh thật là không thể nói lý, thật không ra sao cả! Tôi tới nơi này ăn một bữa cơm, lại không để cho tôi vào! Sao vậy, Tân An đại tửu điểm hôm nay giới nghiêm sao? Cảnh sát nhân dân mà không khác gì vệ sĩ riêng của người ta!

Là một cơ quan quốc gia, mà Cục công an lại phái người “Gõ chiêng dẹp đường” cùng “Hộ giá hộ tống” cho một nữ diễn viên, Bành Viễn Chinh thấy rất chướng mắt.

Lý Dương Minh trong lòng âm thầm kêu khổ, thầm nói sao lại chọc tới vị “thần thánh” này. Y bối rối xoa xoa đôi bàn tay hạ giọng nói:

- Chà, không tốt rồi, Trưởng phòng Bành, thành phố có một hoạt động, Phân cục chúng tôi giúp đỡ việc cảnh vệ một chút, xin lỗi, xin lỗi. Cậu muốn lên thang máy à, xin mời lên trước!

Bành Viễn Chinh ừm một tiếng, cũng không để ý tới Lý Dương Minh nữa, tiếp tục đi về phía thang máy. Mấy cảnh sát nhân dân cùng bảo vệ đuổi theo tới, thấy Cục trưởng đã nhường đường, cũng không dám đuổi theo nữa, bị Lý Dương Minh phần nộ mắng mấy câu, đuổi về.

Bên kia, An Gia Bình thấy thế, chân mày nhíu chặt, ra hiệu bảo một thuộc hạ giành trước một bước, đi qua ấn nút thang máy xuống, cửa thang máy mở ra, lấy tay ngăn lại.

An Gia Bình nhìn Chương Mộ Tình và đám người Mạnh Cường, cười cười:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, Chủ tịch Mai, tiểu thư Chương, xin mời!

Bọn họ còn cách cửa thang máy hơn mười thước. Bành Viễn Chinh nhú nhú mày, thối lui lại định chờ một chút, không có cần thiết vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà để xảy ra chuyện thị phi.

Nhưng, người của tập đoàn An Lập đứng chắn giữa thang máy, lại trừng mắt nhìn hắn khế gằn giọng trách mắng:

- Không thấy là có khách quý và lãnh đạo à, muốn chết hay sao mà tranh giành, đứng đợi đi!

Bành Viễn Chinh vốn là không muốn gây chuyện, chẳng muốn nổi giận không đầu. Nhưng hết lần này tới lần khác bị ngăn cản, lại còn bị quát tháo một cách hung dữ, tính tình của hắn có tốt mấy cũng không khỏi giận dữ, lạnh lùng nói:

- Cút ngay, chớ có cản đường!

Bành Viễn Chinh đẩy người nọ ra, bước vào thang máy.

An Gia Bình dẫn người đi tới đây, vừa lúc thấy cảnh tượng như vậy, giận tím mặt. Nếu như không có mặt lãnh đạo thành phố cùng nữ minh tinh Chương Mộ Tình mà y đã trăm phương ngàn kế dùng nhiều tiền mời tới, nhất định y đã nổi cơn lôi đình tại chỗ.

Tập đoàn An Lập ở Tân An tay mắt thông thiên, liên kết với cả hai phe hắc bạch, hôm nay không biết từ nơi nào lôi ra một tên tướng lĩnh áo xục như vậy, thật là làm cho người ta mất hứng.

Y kìm nén cơn giận dữ, miễn cưỡng duy trì phong độ quân tử, cau mày nói:

- Anh bạn, nể mặt chút đi, anh bước ra, đợi lát nữa hãy vào, để cho lãnh đạo cùng khách quý lên trước!

Bành Viễn Chinh bình tĩnh như thường nhìn An Gia Bình, ánh mắt giấu cợt phóng ở trên người vợ chồng Mạnh Cường, đưa tay định ấn nút đóng cửa thang máy.

An Gia Bình không kìm chế được nữa, xông tới một bước, chặn cửa thang máy, nổi giận quát:

- Đi ra ngoài!

Bành Viễn Chinh thờ ơ, ánh mắt lạnh như băng, như dao, đứng tại chỗ ở thang máy không động đậy.

Tình cảnh cứ như vậy giằng co. Mồ hôi lạnh trên trán Lý Dương Minh túa ra, y chạy tới, đang chuẩn bị làm người hoà giải, lại nghe Mạnh Cường thở dài một cái, lấy lại bình tĩnh, đứng ở cửa thang máy nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

- Viễn Chinh, sao cháu lại tới đây? Cháu muốn lên lầu à? Tiểu An, cậu tránh ra.

An Gia Bình giật mình, y có cuồng vọng, ngạo mạn đến mấy, cũng không dám không nể mặt Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, y lần dò đi ra cửa thang máy, sắc mặt đỏ lên, lộ ra mấy phần kinh ngạc và xấu hổ.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, khế gật đầu, trong lúc mọi người nhìn hắn chăm chú bằng ánh mắt phức tạp, vừa khiếp sợ, hồ nghi cũng không thể hiểu được, hắn đưa tay ấn nút, thang máy chậm rãi đóng lại.

Trong mắt Chương Mộ Tình lóe lên một tia kinh ngạc, khuôn mặt ung dung anh tuấn của Bành Viễn Chinh dường như từ từ lớn lên trước mắt cô.

(1) Đại Lục: chỉ Trung Quốc.

105. Chương 106: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Trước mặt mọi người, nhất là ngay trước mặt “nữ thần” Chương Mộ Tình trong lòng y, lại bị một vô bổ mặt như vậy, có thể hiểu trong lòng An Gia Bình phần nộ đến mức nào. Nhưng y lại không thể giáp mặt hỏi Mạnh Cường, người kia rốt cuộc là ai.

Cũng may Chương Mộ Tình cũng không so đo, hơn thua về việc đó, thang máy lại xuống rất nhanh, mọi người vây quanh Chương Mộ Tình cùng vợ chồng Mạnh Cường, Mai Nhạn lần lượt đi vào.

Lúc ăn tiệc, An Gia Bình tranh thủ hỏi nhỏ Lý Dương Minh:

- Cục trưởng Lý, tên nhóc vừa rồi là ai vậy?

Lý Dương Minh cười khỏ, hạ giọng nói:

- Trưởng phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy Bành Viễn Chinh, chính là người gần đây thường xuyên được báo chí và ti vi nhắc tới.

Khóe miệng An Gia Bình nhếch lên:

- Cái gì, chỉ là một Trưởng phòng nho nhỏ của Ban Tuyên giáo?

Y trầm nghĩ, một Trưởng phòng nho nhỏ có thể khiến một Cục trưởng Phân cục công an sợ đầu sợ đuôi, có thể khiến Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường nhân nhượng ba phần? Đây không phải là nói vớ vẩn sao? Từ khi nào thành phố Tân An lại xuất hiện một nhân vật như vậy?

An Gia Bình không hỏi thêm, vì lúc đó Chương Mộ Tình đang nhìn sang. Nhưng thật ra, nếu y hỏi, Lý Dương Minh cũng không có cách nào giải thích. Ngay cả chính Lý Dương Minh cũng không hiểu rõ ràng bối cảnh Bành Viễn Chinh, chỉ biết là hắn rất có lai lịch, tuyệt đối không phải là người có thể trêu vào.

Chưa nói tới gì khác, chỉ cần thấy thái độ của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường là đủ hiểu.

Lý Dương Minh cũng không biết Bành Viễn Chinh là cháu của Mạnh Cường.

...

Hai nhóm người ăn cơm ở cùng một tầng lầu. Bốn người Bành Viễn Chinh, Hoàng Đại Long, Tống Quả và Hoàng Oanh Oanh, ăn ở phòng 802, nhóm An Gia Bình ở phòng 808, một phòng sang trọng rộng nhất Tân An đại tửu điểm.

Khi Hoàng Oanh Oanh đi tới phòng vệ sinh, tình cờ gặp Chương Mộ Tình cũng đang cùng các nữ trợ lý đi đến phòng vệ sinh. Hai cô là đồng học, từng hợp tác trong một bộ phim truyền hình, tuy nhiên Chương Mộ Tình là nữ diễn viên ngôi sao, còn Hoàng Oanh Oanh chỉ là diễn viên phụ, nếu không phải là bạn đồng học, cũng không chắc là Chương Mộ Tình có thể nhớ cô.

Đột nhiên gặp phải Chương Mộ Tình, trong lúc nhất thời Hoàng Oanh Oanh hơi sửng sốt, không tin vào mắt mình. Nhưng Chương Mộ Tình nhận ra Hoàng Oanh Oanh, dè dặt mỉm cười:

- Hoàng Oanh Oanh? Sao lại là cô?

- Ồ, chị Mộ Tình, không ngờ là chị.

Hoàng Oanh Oanh hưng phấn lao tới, đối với cô, Chương Mộ Tình không chỉ là người nổi tiếng, mà còn là người cô rất hâm mộ và là thần tượng mà cô muốn noi theo.

Chương Mộ Tình cười cười:

- Đúng vậy, là chị. Chị đến Tân An tham gia hoạt động. À, chị nhớ rồi, nhà em ở thành phố này phải không?

Hoàng Oanh Oanh gật đầu ừ một tiếng, nắm tay Chương Mộ Tình hỏi han.

Bành Viễn Chinh từ phòng ăn đi ra, cũng định đến phòng vệ sinh, thấy hai cô, liền dừng bước. Hắn thấy một người đoan trang, dè dặt như Hoàng Oanh Oanh, khi gặp Chương Mộ Tình lại trở nên cuồng nhiệt như vậy, dường như biến thành một người khác, không khỏi thầm lắc đầu, sức “mê hoặc” của ngôi sao giải trí quả là rất lớn.

Cho đến lúc này, Bành Viễn Chinh mới chợt hiểu, vì sao Hoàng Oanh Oanh thờ ơ trước sự theo đuổi của Tống Quả. Cô một lòng một dạ muốn trở nên nổi tiếng trong giới giải trí, làm sao có tâm tình nghĩ đến chuyện tình cảm. Điều kiện của Tống Quả không tệ, nhưng vẫn còn kém xa so với điều cô đang hướng tới. Hiện giờ, cô hoàn toàn không có ý định kết hôn, lập gia đình.

...

- Chị Mộ Tình, chị nói tập đoàn An Lập muốn đầu tư làm phim, mời chị làm diễn viên chính?

Hoàng Oanh Oanh như thoáng chút suy nghĩ, theo Chương Mộ Tình đi tới.

Chương Mộ Tình gật đầu:

- Ừ.

Chương Mộ Tình làm như chợt nhớ điều gì, quay lại nhìn Hoàng Oanh Oanh, cười nói:

- Nếu em cảm thấy hứng thú, chị sẽ dành chút thời gian nói với đạo diễn và nhà đầu tư, xem có thể mời em đóng một vai.

Hoàng Oanh Oanh cười hì hì:

- Thế này, chị Mộ tình, em có câu muốn nói, nếu có sai, chị đừng giận nha!

Chương Mộ Tình dừng bước, mỉm cười:

- Em cứ nói.

- Tập đoàn An Lập chỉ là một cái thùng rỗng, họ nói đầu tư, chỉ sợ là tay không bắt giặc, lợi dụng danh tiếng của chị để quảng cáo cho tập đoàn của họ. Nếu chị Mộ Tình đồng ý, em sẽ bảo ba em bỏ vốn đầu tư thực hiện bộ phim của chị, được không? Tập đoàn An Lập bỏ ra bao nhiêu tiền, phía ba em nhất định bỏ nhiều hơn.

Hoàng Oanh Oanh trịnh trọng nói.

Chương Mộ Tình có vẻ bất ngờ nhìn Hoàng Oanh Oanh:

- Hì hì, xem ra nhà em cũng có rất nhiều tiền, ba em là...

- Xí nghiệp Tin Kiệt, là xí nghiệp của gia đình em, ba em đang vạch kế hoạch đưa ra thị trường, nếu chị Mộ Tình đồng ý, em sẽ lập tức về nói với ông.

Hoàng Oanh Oanh nắm lấy tay Chương Mộ Tình, năn nỉ:

- Chị Mộ Tình, nể tình là bạn đồng học, cho em một cơ hội đi.

Hoàng Oanh Oanh đột nhiên “đào góc tường” của tập đoàn An Lập, đương nhiên không phải vô vị lợi. Cô muốn nhân cơ hội này để xí nghiệp Tin Kiệt bỏ vốn làm phim, sau đó lợi dụng danh tiếng của Chương Mộ Tình, chính mình cũng tham gia một vai, thực hiện mục tiêu “cá chép vượt Long Môn” để thành danh.

Chương Mộ Tình là nữ diễn viên chính, cô là con gái của nhà đầu tư lớn, rất có khả năng trở thành nữ diễn viên số 2. Cứ như vậy, cô có thể dựa vào sự nổi tiếng của Chương Mộ Tình để tìm kiếm vận may.

Chương Mộ Tình ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Để chị suy nghĩ đã, đêm nay chị sẽ ở khách sạn này, lát nữa tan tiệc, em đến phòng chị, chúng ta sẽ nói chuyện.

Suy tính của Hoàng Oanh Oanh, đương nhiên Chương Mộ Tình thừa hiểu, chỉ là đối với Chương Mộ Tình, ai ra giá cao thì chọn người đó, cô cảm thấy chuyện này cũng rất bình thường.

Hai cô cười nói đi tới, Bành Viễn Chinh cũng điem tỉnh đi tới, Chương Mộ Tình trông thấy Bành Viễn Chinh, lễ độ dừng chân, nhìn hẩn gật đầu, mỉm cười nói:

- Xin chào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đáp lại, rồi đi lướt qua.

- À này, Hoàng Oanh Oanh, người vừa rồi là ai vậy?

Chương Mộ Tình thuận miệng hỏi một câu.

Hoàng Oanh Oanh cười:

- Là bạn của anh em, hình như là Trưởng phòng ở Ban Tuyên giáo.

- Trưởng phòng?

Chương Mộ Tình kinh ngạc.

Cuộc gặp gỡ đó chỉ là tình cờ và thoáng qua, Bành Viễn Chinh cũng không để ý lắm. Chương Mộ Tình rất nổi tiếng, người lại xinh đẹp, nhưng đối với hắn không quan trọng. Hắn không phải fan hâm mộ cô, đối với ngôi sao giải trí này, phải nói thật là không có hứng thú, cũng không có thiện cảm.

Giới giải trí vàng thau lẫn lộn, quy tắc ngầm hoành hành, mức độ quá sâu. Những nữ diễn viên như thế này, có mấy người tốt?

Bành Viễn Chinh không thể ngờ, cuộc gặp gỡ bất ngờ và ngẫu nhiên với Chương Mộ Tình, sau này lại dẫn đến những “va chạm” nảy lửa, từ đó âm ỉ lên những xì – căng – đan bịa đặt, khiến tạo ra những sóng gió, thậm chí khiến Phùng lão nổi cơn lôi đình.

Trở lại phòng ăn, Hoàng Oanh Oanh vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn vì gặp gỡ thần tượng Chương Mộ Tình và đạt được thỏa thuận bí mật với cô ta, cứ luôn miệng nói với Tống Quả và Hoàng Đại Long về Chương Mộ Tình, mặt mày hớn hởi, thái độ khác thường, khiến Tống Quả hơi ngẩn ngơ.

Bành Viễn Chinh thương hại nhìn Tống Quả, thâm nghĩ, anh yêu một người khao khát trở thành nữ diễn viên nổi tiếng như vậy, có thể đoán được kết cục trong tương lai. Một cô gái yêu thích ánh đèn sân khấu, chạy theo phần son và hoa tươi vây quanh, làm “bình hoa” thì có thể, chứ không thích hợp với một cuộc sống gia đình bình thường. Tống Quả cứ si mê như vậy, sẽ không có bất kỳ kết quả nào.

Hơn nữa, cho dù là Hoàng Oanh Oanh đồng ý chung sống với cậu ta, thậm chí là chịu lấy cậu ta. Tống Bính Nam cha cậu ta cũng không chắc sẽ cho phép.

Nhưng trong lòng Bành Viễn Chinh cũng thừa hiểu, Tống Quả đã yêu sâu nặng đến mức không thể tự kìm chế, mình có nói gì đi nữa, cũng không ăn thua. Chỉ có thể chờ y tự tỉnh ngộ và quay đầu lại thôi.

Hoặc là, nếu một ngày nào đó Hoàng Oanh Oanh thật sự thành công, trở thành ngôi sao trong làng giải trí, lúc ấy Tống Quả cũng phải buộc lòng chặt đứt sợi tơ tình này.

Bành Viễn Chinh nhìn Tống Quả, trong lúc vô tình, nhận thấy một tia chua xót trong đôi mắt cậu ta. Bành Viễn Chinh chợt hiểu, thì ra không phải Tống Quả si ngốc, hắn là trong lòng đều đã biết rõ. Nhưng rõ ràng, cậu ta biết núi có hổ, mà vẫn lên núi, không khống chế được tình cảm của bản thân.

...

Hoàng Oanh Oanh lại chạy ra ngoài. Cô chủ động đến chỗ Chương Mộ Tình kính rượu, lôi kéo làm quen.

Tống Quả im lặng ngồi đó, tâm trạng có phần u ám.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Tống Quả, nhẹ nhàng nói:

- Người anh em, nghĩ thoáng một chút, tôi thấy cô ấy không thích hợp với anh. Nếu còn có thể buông, buông sớm một chút, để sau này khỏi phải đau khổ nhiều hơn.

Tống Quả buồn bã:

- Tôi biết, nhưng tôi không bỏ xuống được, thật sự không bỏ xuống được!

Tống Quả hơi thống khổ, gơ tay ôm đầu. Bành Viễn Chinh lắc đầu.

Hoàng Đại Long gơ chén rượu, cười ha hả:

- Hai vị, nói cái gì vậy, tôi nghe là lạ? Cậu Tống, cậu đừng vội, lát nữa về nhà, tôi sẽ “ngả bài” với con nhỏ Hoàng Oanh. Con bà nó, cậu Tống coi trọng nó là nó có phước lắm rồi, tôi sẽ mắng cho nó một trận, cậu đừng gấp, từ từ sẽ được thôi.

Bành Viễn Chinh không nói gì.

Đột nhiên Tống Quả ngẩng lên nhìn Hoàng Đại Long, hung hăng nâng chén, nói:

- Nào, uống rượu, uống rượu đi, cụng ly.

Nói xong, Tổng Quả uống cạn một hơi.

Đây là rượu trắng nồng độ cao, Hoàng Đại Long hoảng sợ, cũng nâng chén uống một hơi cạn sạch. Tổng Quả đã uống cạn, y không dám từ chối.

Khi Hoàng Oanh Oanh kính rượu trở về, Tổng Quả và Hoàng Đại Long đã liên tục chén chú, chén anh tới năm lần, bắt đầu say mềm.

- Ai không uống là đồ ẻo lả!

- Hoàng Đại Long, ngươi là đồ chó, dám chơi xấu ta, ta đập chết ngươi!

Tổng Quả thất tình, lại uống nhiều rượu, say mềm, rốt cục lột bỏ chiếc áo khoác “có giáo dục”, lộ ra một mặt chân thật của bản tính lâu nay vẫn ẩn giấu.

Hoàng Oanh Oanh vừa mới bước vào cửa, Hoàng Đại Long liền vỗ bàn đánh rầm một cái, trừng mắt nhìn Hoàng Oanh Oanh mắng to:

- Con bé xấu xí kia, không nể mặt bố mày đây à? Chạy đi đâu? Lại đây, xin lỗi cậu Tổng mau!

Hoàng Oanh Oanh nhú mày, trách cứ:

- Anh, anh đùa giỡn cái gì vậy?

- Thôi, được rồi, đừng uống nữa, đi xuống nghỉ ngơi đi.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, vỗ vai Tổng Quả:

- Đứng lên, đi nào!

Cũng may Hoàng Đại Long đã đặt trước phòng ở đây, Bành Viễn Chinh vội gọi Hoàng Oanh Oanh và nhân viên phục vụ, đưa hai người vào phòng ở lầu dưới, dàn xếp ổn thỏa.

106. Chương 107: Bốn Bóng Đèn Lớn

Vốn ước định là sau khi uống rượu xong thì sẽ đi hát thư giãn một chút nhưng kết quả là hai vị này say mềm. Không cần nói đến ca hát, ngay cả tản bộ cũng không nổi.

Bành Viễn Chinh không ở lại khách sạn, chỉ nói với Hoàng Oanh Oanh một tiếng, dặn cô chăm sóc Hoàng Đại Long và Tổng Quả, sau đó rời khỏi khách sạn Tân An về nhà ngủ. Khi hấn về đến nhà thì đã hơn 11h khuya, nên tắm rửa một chút rồi lên giường ngủ ngay.

Vì buồn ngủ nên hấn ngủ thẳng một giấc đến 10h sáng hôm sau. Lúc này không còn ngày nghỉ tết âm lịch nữa, nhưng ngày mùng 5 và mùng 6 lại là hai ngày cuối tuần, lên cơ quan cũng chẳng làm gì. Ngày làm việc chính thức sẽ bắt đầu vào mùng 7.

Hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật, Bành Viễn Chinh ở nhà xem TV, đọc sách. Mệt thì ngủ, qua hai ngày tự do tự tại.

Buổi sáng ngày mùng 7, Bành Viễn Chinh dậy sớm đi làm.

Bởi vì vừa mới tết xong nên người đến cơ quan sớm cũng không có nhiều. Bành Viễn Chinh mở cửa phòng làm việc, bắt đầu thu dọn vệ sinh. Sau khi hấn dọn dẹp xong thì Vương Na và Mã Tự mới bước vào văn phòng.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh, Vương Na cười nói:

- Trưởng phòng Bành, chúc mừng năm mới.

Tiếng gọi “Trưởng phòng Bành”, Vương Na gọi thật là tự nhiên. Còn Mã Tự thì muốn hét lên một tiếng “Viễn Chinh” nhưng đột nhiên nhớ đến thân phận hiện tại của Bành Viễn Chinh đã khác, là lãnh đạo trực tiếp của mình, cảm thấy xấu hổ nhẹ nhàng nói:

- Trưởng phòng Bành, chúc mừng năm mới.

- Chúc mừng năm mới mọi người. Tôi nghỉ phép đến thủ đô, công tác của phòng phiên hai người quá.

Bành Viễn Chinh khách sáo nói.

Nhưng khách sáo thì khách sáo, Mã Tự cũng đọc được trong lời nói của Bành Viễn Chinh một “nghệ thuật lãnh đạo”. Y trong lòng thở dài, biết rằng từ nay về sau, y không thể khoác tay bá vai với Bành Viễn Chinh được nữa.

Lãnh đạo chính là lãnh đạo. Lãnh đạo không chỉ là cách xưng hô mà còn là một chức quan và một cương vị. Ai đã đến vị trí đó rồi thì đều hình thành một loại khí thế vô hình.

Bành Viễn Chinh đã nhìn ra sự “văng vể” của Mã Tự, nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như không thấy. Nếu hắn đã ngồi ở vị trí Trưởng phòng thì phải thể hiện được chức quyền và trách nhiệm của một Trưởng phòng, nhất định phải tạo được uy tín cơ bản.

Nếu vẫn cứ giống như trong quá khứ, cãi nhau ầm ĩ với Mã Tự, khẳng định là không được. Thân phận khác nhau, biểu hiện tự nhiên sẽ khác nhau.

Một lát sau, Gia Cát Cấu cũng bước vào.

Đối với Gia Cát Cấu mà nói, vào làm việc ở phòng Tin tức, giống như là chiến đấu trên chiến trường, cứ muốn có cảm giác thoát đi.

Gia Cát Cấu cảm thấy trước mặt người khác mình không ngẩng đầu lên được. Bằng kinh nghiệm lý lịch của mình, không ngờ lại bị một tên tiểu tử công tác chưa đầy năm đánh bại. Thua thì thua, có muốn điều đi tạm thời cũng không có khả năng, chỉ có thể kiên trì tiếp tục ở lại phòng Tin tức.

Gia Cát Cấu cúi đầu đi vào văn phòng, qua loa thu dọn vệ sinh trên bàn làm việc của mình, sau đó vùi đầu vào tờ tạp chí. Suốt cả một buổi sáng, y không nhúc nhích một chút nào, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên.

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn y một cái, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Hắn nhìn đồng hồ, thấy đã 11h30 trưa, liền đứng dậy cười nói:

- Mọi người, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên trong năm mới, vẫn còn không khí tết. Trưa nay chúng ta ra ngoài liên hoan một chút.

Vương Na lập tức đồng ý:

- Tốt, tốt.

Mã Tự cũng cười nói:

- Kỳ thật thì buổi chiều cũng không có mấy ai đi làm, phỏng chừng các bộ môn khác đều đã liên hoan. Trưởng phòng Bành, tôi nghĩ như vậy, chúng ta góp tiền lại, mỗi người 30 đồng, cũng đủ ăn một bữa cơm.

- Không cần, tôi mời mọi người.

Bành Viễn Chinh cười:

- Đi thôi, chúng ta tranh thủ thời gian.

Vương Na và Mã Tự lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc. Gia Cát Cấu cười hì hì:

- Tôi không đi đâu. Tôi hôm nay trong nhà có chút việc, tôi xin phép về trước.

Nói xong, Gia Cát Cấu đứng dậy bỏ đi.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, cũng không giữ Gia Cát Cấu lại. Có vài thứ cần phải đối mặt với sự thật. Nếu Gia Cát Cấu không thể mau chóng điều chỉnh tâm tính, thì y không thể ở lại phòng Tin tức. Bành Viễn Chinh sẽ hướng lãnh đạo đề xuất, yêu cầu đem y rời khỏi phòng Tin tức.

Chỉ có hai kết quả này mà thôi. Lấy danh tiếng của Bành Viễn Chinh hiện nay trong hệ thống tuyên truyền, Gia Cát Cấu đã mất đi tư cách “chiến đấu” với Bành Viễn Chinh. Song phương đã không còn nằm trên một trục nữa.

Bành Viễn Chinh và Mã Tự, Vương Na ba người rời khỏi tòa nhà làm việc, đang muốn đến quán Ngũ Phúc ăn liên hoan thì thấy Cung Hàn Lâm đang dắt xe đạp, làm như phải về nhà ăn cơm trưa.

Bành Viễn Chinh hô to:

- Lão lãnh đạo, Chủ tịch Cung.

Cung Hàn Lâm cười tủm tỉm, dắt xe đạp đến:

- Trưởng phòng Bành, mọi người đi ăn cơm à?

- Đúng vậy, nhân dịp năm mới, mọi người tụ họp một chút. Lão lãnh đạo, buổi trưa cũng không có việc gì, cùng nhau tham dự nhé?

Bành Viễn Chinh chân thành mời.

Cung Hàn Lâm do dự một chút rồi gật đầu, cùng với ba người Bành Viễn Chinh đến quán Ngũ Phúc đối diện.

Đáng tiếc là bọn họ đến hơi chậm. Quán Ngũ Phúc đã sớm kín hết chỗ. Tất cả đều là nhân viên của các bộ môn trong Thành ủy.

Bốn người lại lui ra ngoài, cảm thấy có chút mất hứng. Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Chúng ta đến khách sạn Tân An đi, nơi đó hẳn là còn chỗ.

Cung Hàn Lâm nhú mày:

- Khách sạn Tân An? Chỗ đó dường như rất đắt tiền.

Mã Tự thì không nói gì. Từ lần ăn cơm ở khách sạn Tân An trước, Mã Tự mơ hồ đoán ra dường như Bành Viễn Chinh có được thẻ khách VIP, có thể ký tên mà không cần trả tiền mặt.

Wang Na cười đầy thâm ý:

- Được đấy, chúng ta đến khách sạn Tân An đi. Chủ tịch Cung, Trưởng phòng Bành mời khách, không cần phải tính bao nhiêu tiền. Mã Tự, anh gọi taxi đi.

Bốn người ngồi xe đến khách sạn Tân An. Vừa mới vào cửa thì Bành Viễn Chinh chợt nghe phía sau truyền đến giọng nữ trong trẻo vui mừng:

- Bành Viễn Chinh, Trưởng phòng Bành.

Bành Viễn Chinh quay lại, thấy cô bạn học ở lớp cán bộ tập huấn Lý Tuyết Yến mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, nét mặt tươi cười như hoa, đứng đằng sau cách đó không xa. Bên cạnh Lý Tuyết Yến còn có một chàng thanh niên thân hình cao lớn, mái tóc húi cua, nhìn qua thấy là người thông minh tháo vát.

- Lý Tuyết Yến? Bí thư Lý, xin chào, chúc mừng năm mới.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước qua bắt tay với Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến vừa bắt tay với Bành Viễn Chinh, vừa cười hì hì:

- Bành Viễn Chinh, chúc mừng năm mới, không nghĩ là anh vừa mới đề bạt lên chức Phó phòng thì trong nháy mắt đã thăng tiến thành Trưởng phòng.

Lý Tuyết Yến thở ra một cái:

- Sự thật chứng minh quan điểm của anh là chính xác. Xem ra tôi nhìn nhận vấn đề rất hạn hẹp, tầm nhìn không rộng, không đặt vấn đề suy xét ở độ cao. Tôi thật sự rất bất ngờ, bài văn của anh ở lớp tập huấn không ngờ lại khiến cho lãnh đạo trung ương rất coi trọng.

Lý Tuyết Yến trong mắt hiện lên sự hâm mộ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không đáp lời Lý Tuyết Yến mà hỏi lại:

- Bí thư Lý, cô tới đây dùng cơm à? Vừa lúc chúng tôi cũng đến đây liên hoan, chi bằng ngồi cùng nhé?

Bành Viễn Chinh vốn chỉ khách khí một tiếng, cũng không lưỡng lự trước Lý Tuyết Yến lập tức đồng ý ngay:

- Được, có thể cùng với lãnh đạo của Ban tuyên giáo Thành ủy dùng cơm, là vinh hạnh cho cán bộ ở nông thôn chúng tôi.

Thấy cô như thế, chàng thanh niên đứng bên cạnh có chút khó chịu, ho khan hai tiếng.

Lý Tuyết Yến quay đầu lại nhìn y, thản nhiên cười nói:

- Đến đây tôi giới thiệu mọi người một chút. Đây là bạn học đại học của tôi, Cao Ý Tuyên, hiện tại đang công tác tại Ủy ban Kinh tế Thương mại.

- Cao Ý Tuyên, vị này chính là người mà cả nước đang chú ý, Bành Viễn Chinh, Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy.

Cao Ý Tuyên thản nhiên cười, bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu. Xin chào, Trưởng phòng Bành, tôi công tác tại Ủy ban Kinh tế Thương mại tỉnh. Về sau, nếu Trưởng phòng Bành có cơ hội đến tỉnh, nhất định phải đến chỗ tôi đây nhé.

Cao Ý Tuyên thái độ chưa nói đến là nhiệt tình, nhưng cũng chưa thể nói là lãnh đạm. Người này ngôn hành cử chỉ nho nhã, lễ độ, nhưng trong đó lại lộ ra một cỗ ngạo khí. Bành Viễn Chinh điều đầu tiên cảm giác, người này nhất định là con cháu cán bộ cao cấp.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh cũng không để trong lòng. Hôm nay chỉ là tình cờ gặp mặt, về sau ai biết có gặp lại nhau không. Kỳ thật vẫn là người lạ, không cần quá để ý.

Bành Viễn Chinh giới thiệu cho Lý Tuyết Yến và Cao Ý Tuyên Cung Hàn Lâm, Mã Tự và Vương Na, rồi sau đó cùng vào phòng ăn cơm.

Cao Ý Tuyên trong lòng rất buồn bực. Y từ xa đến đây, đơn giản là muốn ở riêng với Lý Tuyết Yến, nhân dịp năm mới nâng cao một chút cảm tình, kết quả là gặp bốn cái bóng đèn này. Mà y còn nhìn ra được, Lý Tuyết Yến không ngờ còn rất có hảo cảm với cái tên Bành Viễn Chinh kia. Điều này làm cho y trở nên cảnh giác.

Bành Viễn Chinh đang muốn ngồi xuống chỗ chủ xị, nhưng lại bị Cao Ý Tuyên đoạt trước. Y liền ngồi xuống chiếc ghế, cười nói:

- Hôm nay tôi mời khách, về sau tôi sẽ còn thường xuyên đến thành phố Tân An, tất còn nhờ đến các vị, xin chiếu cố nhiều.

Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ phải ngồi một bên. Người này cố nhiên giọng khách át giọng chủ, rồi lại nho nhã lễ độ nói lời khách sáo, hẳn cũng khó mà nói cái gì.

Lẽ ra, hiện tại mọi người Cung Hàn Lâm là chức vụ cao nhất, hẳn là nên để Cung Hàn Lâm ở vị trí khách quý. Nhưng trong mắt Cao Ý Tuyên chẳng có đem đám người Bành Viễn Chinh để vào, căn bản là không quan tâm đến Cung Hàn Lâm, mà trực tiếp gọi Lý Tuyết Yến ngồi bên cạnh hắn. Lý Tuyết Yến nhú mày, cười nói:

- Chủ tịch Cung, xin mời ngài ngồi.

Cung Hàn Lâm cũng là kẻ lười đời, làm sao mà không nhận ra Cao Ý Tuyên ngoài miệng thì khách khí nhưng trong lòng lại không để người nào vào mắt, trong lòng cũng có chút mất hứng, nhưng ông cũng không biểu hiện ra ngoài. Nếu biểu hiện thì lại càng mất hứng hơn, nên đành kiên trì đến cùng.

Cung Hàn Lâm khoát tay cười nói:

- Chúng ta chỉ là tùy tiện ăn một bữa cơm, không cần phải nghiêm túc như vậy. Ngồi chỗ nào cũng được. Bí thư Lý, cô tùy ý đi.

Cung Hàn Lâm nói xong, thì ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Lý Tuyết Yến có chút xấu hổ, do dự một chút rồi ngồi xuống bên cạnh Cao Ý Tuyên.

107. Chương 108: Ai Đánh Mặt Ai?

Cung Hàn Lâm là lão lãnh đạo của phòng Tin tức, lại là khách Bành Viễn Chinh mời đến ngày hôm nay, hơn nữa, cấp bậc lại là phó huyện, ở thành phố Tân An cũng được xem là nhân vật số một.

Ngoài ra, dứt bỏ cấp bậc không nói, thì ông vẫn là một đồng chí lão thành.

Cao Ý Tuyên không tôn trọng Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh trong lòng có chút mất hứng, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Hôm nay tình cờ gặp mặt Lý Tuyết Yến và Cao Ý Tuyên, rồi cùng ăn một bữa cơm, mình chính là khách thì chỉ nên bày ra tư thế của một người khách. Dù sao chỉ là một bữa cơm, sau đó thì mỗi người đi một hướng. Trước mặt người lạ không cần tỏ vẻ như thế.

Tuy Bành Viễn Chinh không biểu hiện ra ngoài, nhưng Vương Na trong lòng lại rất phản cảm.

Khuyết điểm của cô là hám giàu, hám hưởng thụ, nhưng ưu điểm của cô lại là nhanh mồm, nhanh miệng, không có ý xấu sau lưng người khác. Căn bản mà nói, Vương Na cũng không phải là một cô gái xấu. Nhiều lắm là dựa theo giá trị truyền thống thì cô không phải là một “hiền thê lương mẫu”.

Vương Na ngồi một chỗ, càng lúc càng xem Cao Ý Tuyên không vừa mắt.

Nhưng thân phận của cô ra sao chứ? Bành Viễn Chinh là lãnh đạo, cũng chưa nói cái gì, cô tất nhiên cũng không thể đi quá giới hạn, vì thế liền cố gắng kìm chế.

Nữ nhân viên phục vụ đưa thực đơn qua, Cao Ý Tuyên cười sang sảng, đẩy thực đơn ra chính giữa bàn:

- Mọi người xem qua đi, thích ăn cái gì thì gọi cái nấy. Tôi cũng không rõ lắm khẩu vị của mọi người. Mọi người cứ tùy ý gọi.

Cao Ý Tuyên vừa dứt lời thì Vương Na lập tức tiếp nhận, cười hì hì nói:

- Nếu anh Cao đã nói như vậy thì chúng tôi cũng không khách khí.

Vương Na cả ngày ra vào khách sạn Tân An, đối với giá cả ở đây đều nắm trong lòng bàn tay, làm sao cần nhìn đến thực đơn. Cô trực tiếp nhìn về phía nữ nhân viên phục vụ, gọi đồ ăn thật nhanh. Cô gọi những món ăn đắt tiền nhất khách sạn Tân An, một hơi mười mấy món. Hơn nữa, xem tư thế kia còn muốn tiếp tục kêu thêm.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, trừng mắt nhìn Vương Na.

Không thích Cao Ý Tuyên là một chuyện, nhưng lộ liễu như vậy thì đánh mất phong độ của mình.

- Được rồi, Vương Na, chúng ta ít người, cũng ăn không nhiều lắm. Đừng gọi nữa.

Bành Viễn Chinh gõ gõ bàn.

Vương Na cười hì hì, thề lưỡi, liền ngậm miệng lại.

Cao Ý Tuyên cũng là người khôn khéo. Y liếc nhìn một cái thì liền nhìn thấy Vương Na. Tuy nhiên, y là con cháu cán bộ cao cấp, từ nhỏ tiêu tiền như nước. Chỉ là một bữa cơm, căn bản cũng chẳng tính là cái gì.

Y coi thường không thèm để ý, cười vang nói:

- Đừng lo, đồ ăn thì phải có đủ loại, dinh dưỡng phong phú. Nhân viên phục vụ, ngoại trừ những món ăn mà tiểu thư kia đã gọi, thì các người hãy mang món ăn ngon nhất ở đây ra. Chủ tịch Cung, Trưởng phòng Bành, hai người có hút thuốc không? Mau đem ba bao thuốc lá Trung Hoa cho Chủ tịch Cung và Trưởng phòng Bành thưởng thức.

Cao Ý Tuyên toát ra ngạo khí tiền nhiều thế lớn, trực tiếp gọi ba bao thuốc lá Trung Hoa. Nhìn qua thì hào phóng, nhưng lại tương đương một sự nhục nhã và miệt thị, muốn làm mất mặt đám người Bành Viễn Chinh.

Kỳ thật thì thuốc lá cũng không bao nhiêu tiền. Thuốc lá Trung Hoa tuy rằng có giá cao nhất ở trong nước, nhưng mỗi bao chỉ khoảng mấy trăm đồng. Ba bao thì khoảng hơn một ngàn. Một bàn ăn cho dù cao cấp đến đâu cũng không vượt quá hai ngàn đồng. Hôm nay, vừa ăn vừa uống bốn ngàn nhân dân tệ là dư dả.

Dùng mấy ngàn đồng để làm mất mặt cái đám quê mùa này, chơi trội trước mặt Lý Tuyết Yến, Cao Ý Tuyên vẫn cảm thấy rất đáng giá.

Cung Hàn Lâm nhú mày.

Mã Tự thì có chút khó chịu, quay đầu đi chỗ khác, hung hăng đá một cái vào chân Vương Na dưới bàn.

Y thầm nghĩ “Bộ cô tưởng người ta là một Gia Cát Cấu thứ hai ở phòng chúng ta sao? Người ta cũng là con nhà quyền quý, cô muốn làm người ta khó chịu, kết quả là bị đánh vào mặt, chẳng phải là tự làm tự chịu sao?”.

Bành Viễn Chinh có chút căm tức, nắm chặt bàn tay. Nhưng thật ra là có nguyên nhân, bởi vì Vương Na khiêu khích người ta trước, người ta phản kích trở lại, Hần liền cắn chặt răng, làm bộ như không có nghe đến.

Lý Tuyết Yến cảm nhận được bữa cơm này hơi có mùi thuốc súng.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút hối hận, không nên mang Cao Ý Tuyên cùng ngồi một chỗ với đám người Bành Viễn Chinh.

Cao Ý Tuyên là bạn học thời đại học của cô, vẫn theo đuổi cô liên tục không tha. Nhưng Lý Tuyết Yến đối với y một cảm giác cũng không có, chỉ xem như bạn học cũ, không đối xử quá giới hạn khiến Cao Ý Tuyên không chịu nổi. Hôm nay, Cao Ý Tuyên đến Tân An mời cô ăn cơm, vừa lúc gặp Bành Viễn Chinh, cô muốn dùng đến phương thức này để tránh ngồi một mình với Cao Ý Tuyên.

Lý Tuyết Yến trong lòng cảm thấy xấu hổ, nhưng ngoài mặt thì Cao Ý Tuyên vẫn nho nhã lễ độ, làm cho người ta khó chịu nhưng vẫn không làm gì được.

Cao Ý Tuyên liếc mắt nhìn mọi người, trong lòng cười lạnh. Một đám quê mùa, còn muốn trước mặt bố mày bày tiểu xảo. Quả thật là buồn cười.

Suy nghĩ như thế, y liền cười nói:

- À, mọi người uống rượu gì? Tôi nghĩ như vậy đi, nam chúng ta thì uống rượu trắng, còn nữ thì uống rượu vang.

Cao Ý Tuyên đang muốn bảo nhân viên mang rượu thì Vương Na đột nhiên nói chen vào:

- Nhân viên phục vụ, mang đến hai bình Hennessy XO8088, nhập khẩu từ Pháp, nhất định phải có xuất xứ vào năm 50 đấy.

Vương Na âm thầm liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thấy hần tuy sắc mặt âm trầm, nhưng không có ý phản đối, thì liền lớn tiếng nói:

- Dùng ly thủy tinh chân dài đấy.

Nữ nhân viên phục vụ chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Cô nghe vậy liền ngẩn ra, ngây người một lát rồi hướng Vương Na nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu thư, cô chắc gọi hai bình Hennessy XO8088 sao?

Nhân viên phục vụ thanh âm có chút hoài nghi và khiếp sợ.

Hai bình Hennessy XO8088 là sản phẩm trưng bày của khách sạn. Mặc dù là để bán nhưng bởi vì giá rất đắt nên căn bản là không có người hỏi mua, chỉ trưng bày ở đại sảnh khách sạn. Đây là loại rượu đứng đầu thế giới, số lượng cung ứng chỉ vừa đủ. Nghe nói toàn thế giới chỉ bán có mấy trăm bình, mỗi bình có giá là 8808.

Vương Na gọi hai bình vì cô biết khách sạn này cũng chỉ có hai bình mà thôi.

Đương nhiên, kỳ thật thì không ai có thể nói chính xác đến tột cùng nó có phải là loại rượu danh tiếng nhất thế giới hay không, hay chỉ là mách lới của khách sạn. Hai bình Hennessy XO8088, hơn nữa lại là rượu nhập khẩu thì giá của nó sẽ khoảng gần hai chục ngàn.

Thập niên 90 này, cũng tiền như rác thì không hiếm thấy, nhưng ném hai chục ngàn vào việc uống rượu thì đừng nói là thành phố Tân An, mà ngay cả tỉnh Giang Bắc cũng rất hiếm thấy.

Bành Viễn Chinh tuy rằng sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ :”Con quỷ nhỏ Vương Na này quả thật là ác độc.”

Còn về phần Cung Hàn Lâm, Mã Tự và Lý Tuyết Yến thì căn bản không rõ rang lắm, còn tưởng rằng Vương Na chỉ gọi hai bình rượu ngon mà thôi. Đã có một bàn ăn xa xỉ, đem thêm hai bình rượu tây thì mọi người đều không có ý kiến gì.

Cao Ý Tuyên đuôi lông mày nhướng lên. Y không biết Vương Na gọi hai bình Hennessy XO8088 này có giá trên trời, mà chỉ tưởng là hai bình Hennessy bình thường. Y nhìn nhân viên phục vụ, vung tay lên:

- Mang lên đi.

Chữ “mang lên đi” của y vừa toát ra khỏi miệng, Vương Na liền mỉm cười không hảo ý.

Cô dám gọi hai bình rượu này là bởi vì biết Bành Viễn Chinh đang giữ thẻ VIP của Hoàng Đại Long. Mấy chục ngàn đồng tuy rằng không phải là ít, nhưng đối với Hoàng Đại Long, thì cũng không tính cái gì. Cô không sợ hãi, chỉ muốn xem Cao Ý Tuyên bị chê cười mà thôi.

Kỳ thật thì Vương Na chính là lòng dạ hẹp hòi. Cô cố ý gọi vài món ăn đắt tiền, nếu Cao Ý Tuyên có phong độ bỏ qua, thì cô sẽ không tiếp tục càn quấy. Nhưng Cao Ý Tuyên lại làm mất mặt Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm thì cái này Vương Na không thể chịu được.

So cái khác thì cô không dám, nhưng nếu so về rộng rãi thì ai có thể so với Hoàng Đại Long chứ? Không phải muốn đánh vào mặt sao? Vậy thì nhìn ai đánh vào mặt ai đây?

Nữ nhân viên phục vụ kỳ thật là có chút chần chừ. Đến khách sạn Tân An ăn cơm kẻ có tiền cô gặp nhiều rồi, nhưng vẫn chưa có ai dám gọi hai bình rượu đó. Bởi vì ai cũng biết rằng, kia căn bản không phải là bình rượu mà chỉ là hai cái hổ. Cho dù là có tiền cũng không ai muốn nhảy vào hai cái hổ đó.

Nữ nhân viên phục vụ đánh giá thật sâu Cao Ý Tuyên vài lần, thấy thần thái đối phương không có gì đáng ngờ thì lúc này mới lắc đầu đi ra.

Nói thật, động đến hai bình rượu này nhất định phải được Phó tổng giám đốc khách sạn phê duyệt, không phải muốn lấy là lấy.

Không khí trong phòng rất nặng nề. Đồ ăn không bao lâu sau đã được bày đầy trên bàn. Đối mặt với bàn tiệc lớn như vậy, nhưng lại không có mấy ai động đũa.

Sau một lúc, hai nữ nhân viên phục vụ thật cẩn thận ôm một hộp thật tinh xảo bước vào, đặt lên trên bàn. Mở hộp ra đó chính là hai bình Hennessy XO8088. Bốn phía của bình rượu còn bày hai cái ly chân dài.

Vừa thấy cái hộp này, Cao Ý Tuyên trong lòng đột nhiên nhảy dựng, sắc mặt thay đổi giống như là ăn phải giấm. Không cần nói gì khác, chỉ nhìn cái hộp thôi là biết giá cả của nó như thế nào.

Y xuất thân nhà cao cửa rộng, kiến thức rộng rãi, vừa nhìn là biết đồ vật này giá cả tương đối đắt. Ngay cả chính mình cũng khó mà mua nổi hai bình.

Nữ nhân viên phục vụ lấy hai bình rượu ra cho mọi người chiêm ngưỡng, sau đó cầm giấy chứng nhận của hai bình rượu đến chỗ Cao Ý Tuyên ngồi, cúi đầu kính cẩn nói:

- Quý khách, xin ngài xem qua một chút. Căn cứ vào quy định của khách sạn chúng tôi, hai bình rượu này tổng cộng là mười bảy ngàn sáu trăm mười sáu ngàn nhân dân tệ. Mời ngài ký tên vào đây.

Nghe vậy, Cao Ý Tuyên khóe miệng co giật. Tay của y nâng lên rồi lại chậm rãi đặt xuống, dừng lại ngay tờ giấy trước mặt mình.

108. Chương 109: Ấn Tượng Đảo Diên

Ngoại trừ Bành Viễn Chinh và Vương Na, những người còn lại khi nghe giá cả đều không kìm nổi hít sâu một hơi, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào hai bình rượu và Cao Ý Tuyên, một câu cũng không nói nên lời.

Mã Tự môi run run, không kìm nổi quay đầu sang nhìn Vương Na, mặt lộ vẻ không nói được gì.

Mười bảy ngàn đồng, là khái niệm như thế nào? Là một năm thu vào một mười ngàn hộ, tương đương với một công nhân của một xí nghiệp bình thường làm trong sáu bảy năm trời. Hơn nữa còn phải là tuổi nghề cao như Mạnh Lâm.

Cung Hàn Lâm là lãnh đạo cấp phó huyện, mà một tháng thu vào có mấy trăm đồng. Còn Vương Na và Mã Tự thì thu vào càng ít hơn.

Cao Ý Tuyên sắc mặt trở nên rất khó coi. Mấy ngàn đồng thì y còn có ở đây. Trong xe Santana của y có tiền mặt, đang định lát nữa bảo tài xế mang đến. Nhưng vượt quá mười ngàn đồng, thì không cần nói y không mang nhiều tiền, cho dù là có mang theo thì hôm nay trả số tiền nhiều như vậy, y cũng cảm thấy ruột đau như cắt.

Cao Ý Tuyên nét mặt âm trầm như nước. Giờ phút này, y hận không thể bóp chết Vương Na. Người đàn bà này không ngờ lại đào một cái hố to và khiến y nhảy vào như vậy.

Nếu không ký thì nhân viên phục vụ và mọi người trên bàn sẽ nhìn y như thế nào. Nhất là Lý Tuyết Yến lại đang ngồi bên cạnh. Hôm nay, không chỉ là quá mất mặt, mà còn có thể khiến Lý Tuyết Yến xem nhẹ y. Nhưng nếu ký thì y tạm thời lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Nữ nhân viên phục vụ lúc này dường như nhìn ra một chút gì đó, trong lòng cảm thấy không thích, thầm nghĩ: “Nếu như sớm không có tiền, thì đừng to mồm như vậy. Đây không phải là thứ mà người bình thường có thể tiêu phí được”.

Hiện tại thì tốt rồi. Hộp cũng đã mở ra, lui cũng không còn cách nào lui được nữa.

Lý Tuyết Yến thở ra một cái, xấu hổ mỉm cười:

- Nhân viên phục vụ, rượu này có phải là rất quý không? 8808 ngàn một chai, rượu các người bán là mỹ tửu à?

Nữ nhân viên phục vụ cười nói:

- Tiểu thư, giá này đã được niêm yết, được trưng bày trong đại sảnh. Hơn nữa còn có giấy chứng nhận kiểm nghiệm của bộ môn chính phủ. Đây là loại rượu danh tiếng nhất thế giới. Toàn thế giới chỉ có mấy chai thôi. Khách sạn chúng tôi cũng chỉ có hai chai, vốn để làm chi bảo. Cô xem, cái hộp này biểu hiện sự sang trọng của nó, có bộ bằng phale, ly rượu, vật phẩm trang sức....

Lý Tuyết Yến lúc này sắc mặt đỏ lên, không khỏi có chút xấu hổ nhìn Vương Na, thầm nghĩ cô gái này quả thật là hơi quá đáng.

Vương Na khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh, ánh mắt không sợ hãi nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến tuy rằng là Phó bí thư xã, thị trấn, được coi là cán bộ lãnh đạo cơ sở, nhưng trong mắt Vương Na cũng chẳng tính là cái gì.

Lý Tuyết Yến do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Nhân viên phục vụ, thật ngại quá, chúng tôi không biết rượu lại đắt tiền như vậy nên hôm nay không mang nhiều tiền. Có thể mang ra ngoài được không?

Lý Tuyết Yến tuy rằng không thích Cao Ý Tuyên, nhưng Cao Ý Tuyên dù sao cũng là bạn của cô. Sự tình ngày hôm nay do cô tạo ra, cô không thể không vì Cao Ý Tuyên mà giải vây.

Nhân viên phục vụ lắc đầu nói:

- Tiểu thư, rất xin lỗi, không thể mang đi được nữa. Bởi vì hộp đã mở ra, mọi người nếu không lấy thì chúng tôi không thể nào trả lời lại cho khách sạn được.

- Lúc trước tôi luôn mãi hỏi mọi người có phải là chắc chắn lấy hai chai rượu này hay không, và mọi người cũng đã xác định. Hiện tại thì rượu đã mang lên, cô xem, còn có chữ ký của Phó tổng giám đốc chúng tôi.

Nhân viên phục vụ mang biên lai cho Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến nhìn lướt qua, tay có chút phát run.

Cao Ý Tuyên lúc này sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Y thật sự lúc này không thể khiến lái xe quay trở về tỉnh để lấy tiền. Nhưng nhớ tới phải trả gần hai chục ngàn đồng, y cũng không cam lòng. Đồng thời, trong nhà mà biết được cũng không tha cho y.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, hướng nhân viên phục vụ vẫy tay:

- Tiểu thư, để tôi thanh toán.

Nữ nhân viên phục vụ đi đến trước mặt Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh lấy bút ra, cúi người ký vào ba chữ Bành Viễn Chinh thật to, sau đó thuận tay đưa ra thẻ khách VIP cho nhân viên phục vụ, thản nhiên nói:

- Được rồi, cô đi đi.

- Cảm ơn tiên sinh!

Nữ nhân viên phục vụ cảm thấy mỹ mãn liền rời khỏi.

Cao Ý Tuyên xấu hổ đến mức muốn bỏ đi ngay. Bành Viễn Chinh bỏ ra hơn hai chục ngàn đồng tương đương với việc đánh vào mặt y một cái.

Lý Tuyết Yến khiếp sợ nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng cảm nhận dĩ nhiên là khác. Có tiền thì không tính là cái gì. Cô cũng đã gặp kẻ có tiền, nhưng Bành Viễn Chinh nhìn qua rõ ràng không giống như kẻ có tiền ăn chơi trác táng. Trên người hắn khí chất rất giản dị, đột nhiên lại biến thành con nhà giàu tiêu tiền như rác, hoàn toàn làm biến đổi hình tượng của hắn trong cảm nhận của Lý Tuyết Yến.

Cung Hàn Lâm cũng không tin vào hai mắt của mình. Ông ta cảm thấy mình cũng đã đủ xem trọng Bành Viễn Chinh, nhưng kết quả lại cho thấy nhiều đó phổng chừng vẫn chưa đủ. Tiêu tiền như rác, có thể ở khách sạn Tân An ký hóa đơn cũng không tính là cái gì, nhưng vì thế cũng đủ thấy bối cảnh Bành Viễn Chinh rất không đơn giản. Con cái trong gia đình bình thường, dù có quyết đoán cũng không có thực lực như vậy.

Bữa tiệc tan rã trong không vui. Cao Ý Tuyên ăn qua loa mấy miếng thức ăn, sau đó nói vài câu rồi bỏ đi. Lúc này Lý Tuyết Yến cũng bắt đầu đi cùng.

Hai người vừa đi xong, Bành Viễn Chinh trừng mắt nhìn Vương Na trách cứ nói:

- Vương Na, cô cũng quá đáng đấy. Hai bình rượu này giống như một cái hồ chôn người vậy.

Wang Na cười hì hì:

- Trưởng phòng Bành, tôi chỉ là không quen nhìn sắc mặt của loại người này. Anh ta nghĩ mình lại ai vậy? Là người ở tỉnh chạy đến thành phố chúng ta bày trò gì? Nếu muốn sĩ diện thì chúng ta cho anh ta một cơ hội vậy.

- Đúng vậy, người như thế nên trị cho một phen, rất không lễ phép. Chủ tịch Cung nói thế nào cũng là lãnh đạo. Hơn nữa còn là đồng chí lão thành, ít nhất sự tôn trọng anh ta cũng không có.

Mã Tự phụ họa.

- Những người trẻ tuổi các người.... rất cần quấy.

Cung Hàn Lâm trong lòng cảm thấy rất thoải mái, nhưng ngoài miệng lại cảm thán vài câu.

- Trưởng phòng Bành, bảo nhân viên thu dọn ly. Dù sao cũng không dùng đến, đến lúc đó miễn lại hóa đơn thôi.

Vương Na cười, gọi nhân viên phục vụ đến.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Không khí tết ở cơ quan đã giảm đi rất nhiều, bắt đầu khôi phục lại công tác như bình thường.

Buổi sáng, một vài Phó trưởng ban đã bắt đầu triệu tập cuộc họp của nhân viên bộ môn do mình quản lý, đơn giản cường điệu tết đã qua, mọi người hẳn là nên tập trung vào công việc, không thể có việc đi trễ về sớm nữa.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bành Viễn Chinh đang muốn mở cuộc họp nhỏ ở phòng, bố trí một chút công tác sắp đến thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Lý Tuyết Yến không ngờ lại đến.

- Bí thư Lý, mời vào!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy tiếp đón.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Trưởng phòng Bành, xin chào mọi người.

- Xin chào, Bí thư Lý.

Mã Tự lễ phép bắt chuyện với Lý Tuyết Yến. Còn Vương Na thì có chút lạnh lùng. Trải qua sự việc ngày hôm qua, cô kỳ thật có ấn tượng không tốt với Lý Tuyết Yến. Cô cảm thấy người phụ nữ này không biết điều, vô duyên vô cớ phá hỏng buổi tụ hội ngày hôm qua, khiến mọi người cảm thấy mất hứng.

- Cô gái này đến đây làm gì? Chẳng lẽ...?

Vương Na nhìn Lý Tuyết Yến, rồi lại nhìn sang Bành Viễn Chinh, như thoáng chút suy nghĩ.

Gia Cát Cầu thì nhìn Lý Tuyết Yến, không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu xem báo.

- Bí thư Lý sao rảnh rỗi đến đây vậy? Là đến cơ quan làm việc à?

Bành Viễn Chinh mang cho Lý Tuyết Yến một cái ghế dựa:

- Mời ngồi. Mã Tự, rót cho Bí thư Lý một ly nước.

Lý Tuyết Yến ánh mắt lóe ra một tia kỳ dị. Cô chợt cười nói:

- Cảm ơn, là như vậy, Trưởng phòng Bành, thị trấn chúng tôi chuẩn bị xây dựng một khu công nghiệp, muốn ở thành phố thu hút đầu tư, đồng thời tập trung tuyên truyền một chút. Tôi lần này đến đây, hướng lãnh đạo Ban tuyên giáo xin chỉ thị. Trưởng ban Tiền bảo tôi đến tìm anh.

Lý Tuyết Yến là Phó bí thư Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn, là nhân vật số hai, đồng thời được phân công quản lý mảng văn hóa, giáo dục tuyên truyền và công tác Đảng.

- Haha, cần tôi làm cái gì, cô cứ nói thẳng.

Bành Viễn Chinh cũng không khách sáo, trực tiếp vào vấn đề chính.

Đây là tính cách của hắn. Chỉ cần đề cập đến chính sự và công tác, hắn sẽ không dây dưa làm gì. Cơ sở làm việc không dễ dàng, là cơ quan bộ môn, nếu có thể giải quyết khó khăn cho cơ sở, hắn tuyệt sẽ không từ chối.

- Trưởng phòng Bành là cây bút nổi tiếng của thành phố chúng ta. Tôi đại diện cho chính quyền thị trấn, chân thành mời Trưởng phòng Bành và các đồng chí của phòng đến thị trấn chúng tôi tham quan một chút, xem hoàn cảnh phát triển của chúng tôi như thế nào, coi như là thể nghiệm và quan sát dân tình.

- Nếu có thể, tôi muốn mời Trưởng phòng Bành giúp chúng tôi một bài đưa tin. Không biết Trưởng phòng Bành có thuận tiện hay không?

Lý Tuyết Yến chân thành hỏi.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút:

- Chúng tôi gần đây cũng không có công tác gì. Bí thư Lý, để tôi sắp xếp công tác của phòng, đồng thời báo cáo với lãnh đạo phân công quản lý, xem ngày mai có thể dành thời gian để đi hay không. Nếu được, phòng chúng tôi sẽ trợ giúp thị trấn của mọi người vận tác một chút, tuyên truyền đúng chỗ...

Lý Tuyết Yến mừng rỡ, cười đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Cứ định như vậy đi. Có những lời này của Trưởng phòng Bành, tôi cảm thấy yên tâm trở về. Buổi sáng ngày mai, chúng tôi sẽ cử một chiếc xe để chở mọi người. Buổi trưa thì dùng một ít cơm rau ở thị trấn, thử chút đồ ăn nông thôn và gà ăn mỳ.

Bành Viễn Chinh tiễn Lý Tuyết Yến ra cửa, Vương Na liền tiến đến trước bàn Mã Tự nhỏ giọng cười:

- Này, Mã Tự, anh nói người phụ nữ này có phải là coi trọng lãnh đạo chúng ta hay không? Ngày hôm qua vừa mới ăn cơm, hôm nay lại chủ động tìm đến cửa. Xem cô ấy cười kìa, vừa thấy cũng rất quyến rũ.

Mã Tự nhũn mỳ, thầm nghĩ: “Bộ cô nghĩ Lý Tuyết Yến lăng lơ à? Có lăng lơ thì cũng không bằng cô”.

Y hạ giọng nói:

- Tôi thật ra cảm thấy Lý Tuyết Yến không tồi, tuổi trẻ xinh đẹp, lại là cán bộ cơ sở, cùng với Trưởng phòng là trời sinh một đôi.

- Xứng cái rắm!

Vương Na muốn than thở vài câu thì thấy Bành Viễn Chinh quay lại, liền ngậm chặt miệng lại.

109. Chương 110: Thị Trấn Vân Thủy

Bành Viễn Chinh trở lại bàn làm việc của mình, thu dọn văn kiện.

Hắn lúc này đã chuyển đến chỗ ngồi chính giữa, cũng chính là chỗ ngồi của Cung Hàn Lâm ban đầu. Tuy rằng bốn người một gian phòng, nhưng Trưởng phòng ngồi chỗ nào, Phó phòng ngồi chỗ nào cũng đều có quy tắc ngầm. Đây là quy định ở cơ quan, không thể ngồi loạn lên được.

Quan trường chú ý nhất là cấp bậc và thứ tự. Ví dụ như lãnh đạo sắp xếp trình tự tham dự hoạt động công cộng, ai đi ai ở đều có quy cũ, không thể lộn xộn.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn mọi người, cười nói:

- Mọi người trước gác công việc sang một bên, chúng ta mở một cuộc họp nhỏ.

Vương Na buông chiếc điện thoại di động trong tay, còn Mã Tự thì ngẩng đầu lên. Gia Cát Cấu cũng buông tờ báo, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh. Mặc kệ nói như thế nào, Bành Viễn Chinh vẫn là Trưởng phòng, y là Phó phòng. Quan cao một bậc đề chết người. Lãnh đạo triệu tập cuộc họp, y cho dù có khó chịu, cũng không thể không theo.

Nếu không, thì chính mình khiến mình khó coi.

Y trong lòng biết rất rõ, lấy địa vị của Bành Viễn Chinh hiện nay ở Ban tuyên giáo, căn bản là không gì phá nổi. Từ lãnh đạo đến nhân viên bình thường đều tán thành năng lực công tác của hắn. Nếu bản thân y cứ đối nghịch với Bành Viễn Chinh thì kết cục xem như đã định, chỉ bằng cần nhẫn nhịn một thời gian, sau đó tìm cơ hội chuyển đi. Từ nay về sau chẳng bao giờ quan tâm đến sắc mặt của Bành Viễn Chinh.

Y thật rất hối hận, lúc trước chưa biết xảy ra vấn đề gì, lựa chọn Phòng tin tức của Ban tuyên giáo. Kết quả là gặp đối thủ như Bành Viễn Chinh.

- Vừa rồi tôi đã gặp mặt Trưởng ban Tiền, Trưởng ban Tiền có nói rằng, tháng sau Thành ủy muốn toàn bộ cơ quan chính đảng của thành phố tham gia hoạt động quán triệt tinh thần bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyến nam tuần, phải do lãnh đạo chủ chốt giữ an soái, thành lập cơ cấu lãnh đạo, còn muốn phòng Nghiên cứu Thành ủy và đoàn Giáo sư liên hợp thành một đoàn tuyên truyền, xâm nhập vào các cơ quan đơn vị, các xí nghiệp lớn quận huyện, trường đại học, cao đẳng để tiến hành tuyên truyền. Nhiệm vụ

mà lãnh đạo giao cho chúng ta là phối hợp với hoạt động tuyên truyền của Thành ủy, trong một thời gian ngắn phải đưa tin về công tác tuyên truyền, thuận lợi đẩy mạnh bầu không khí và tư tưởng tốt đẹp.

Bành Viễn Chinh chậm rãi nói. Gia Cát Cầu đuôi lông mày nhướng lên. Cho dù là không muốn thừa nhận, nhưng y phải công nhận rằng Bành Viễn Chinh dường như trời sinh làm lãnh đạo. Các lời nói khách sáo được phát biểu rất cẩn thận, giọng điệu thành thực, lão luyện.

Đây không giống như một thanh niên vừa mới tốt nghiệp đại học, mà giống như một kẻ kinh nghiệm đời.

- Tôi suy xét một chút, căn cứ tinh thần chỉ thị của Thành ủy sắp tới, dựa theo bố trí tổng thể của lãnh đạo, kết hợp với hoạt động đẩy mạnh tuyên truyền, luân phiên tổ chức đưa tin.

Bành Viễn Chinh nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

- Tôi nghĩ một chút, chúng ta hẳn là nên thay đổi phương thức cứ ở nhà chờ đợi. Chúng ta phải đi ra ngoài, quan sát nhiều, thể nghiệm nhiều, viết thật nhiều. Chúng ta tuy rằng là bộ môn nghiệp vụ quản lý, nhưng chúng ta kỳ thật cũng có chức năng sáng tác tin tức.

- Đương nhiên, chúng ta chẳng phải là phóng viên. Ý của tôi là, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta phân công nhau đến các đơn vị. Mỗi người phụ trách một mảng, cuối giờ trở về, xác định lại ý nghĩa tuyên truyền, cùng kết nối với tòa soạn. Chúng ta ra đề mục, khiến phóng viên đi viết bài lấy tin, sau đó thẩm duyệt lại. Như vậy sẽ đỡ hơn một chút.

Bành Viễn Chinh nói đến đây, hơi tạm dừng một chút.

Những ngày nhàn hạ rốt cuộc đã chấm dứt. Vương Na trong lòng đánh bộp một tiếng, khoe miệng giật giật.

Quả nhiên, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng khó mà tránh việc “tân quan đốt lên ba đồng lửa”. Hắn làm Trưởng phòng, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất làm ra thành tích, để lãnh đạo nhìn thấy, tối thiểu phải làm cho trình độ công tác của phòng Tin tức khác so với lúc xưa. Vì thực hiện mục tiêu này, hắn không thể không tập trung tinh lực.

Mã Tự tất nhiên là không sao. Y trời sinh tính hiếu động, chỉ muốn chạy bên ngoài, chẳng muốn cả ngày mắc kẹt trong phòng làm việc. Ngồi trong văn phòng thật là khổ, cho dù là nhàn rỗi cũng không thể đi đâu, nhất định lúc nào cũng phải ngồi một chỗ.

Cho nên, ngồi văn phòng kỳ thật cũng là một kỹ thuật sống, không phải ai cũng có thể ngồi được. Công nhân tại các xí nghiệp hầm mỏ cường độ lao động rất lớn, nhưng bảo họ ngồi văn phòng cả ngày thì bọn họ chưa chắc gì đã chịu được.

Hơn nữa, Vương Na cũng không dám ra điều kiện với Bành Viễn Chinh. Người khác không rõ lai lịch của hắn, nhưng cô thì khác.

Gia Cát Cầu do dự một chút, nhưng đột nhiên mở miệng nói:

- Ý tưởng của Trưởng phòng Bành thật ra rất tốt, tôi rất đồng ý. Nhưng chúng ta chung quy vẫn là văn phòng, không thể cả ngày đều chạy bên ngoài hết. Tôi cho rằng nên giữ một người ở nhà. Đồng thời cũng phải hướng lãnh đạo phân công báo cáo rõ ràng, tránh cho lãnh đạo nghĩ rằng chúng ta muốn trốn tránh công việc. Tôi gần đây sức khỏe không được tốt lắm, tôi đề nghị được ở lại.

Dựa theo quy luật bình thường, hẳn là lãnh đạo đều ở lại văn phòng điều khiển chỉ huy, còn nhân viên ở dưới thì phải chạy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Ý kiến của đồng chí Gia Cát cũng là ý kiến của tôi, nhất định phải có một người ở nhà. Vương Na là nữ đồng chí, chúng ta nên chiều cô một chút, để nữ đồng chí ở lại. Ở văn phòng có chuyện gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với chúng ta.

Trưởng phòng Bành thật sự là người tốt, biết thương hoa tiếc ngọc. Vương Na mừng như điên, không nghĩ tới Bành Viễn Chinh lại mở miệng lưu cô lại. Cô hưng phấn liên tục gật đầu, thiếu chút nữa là không khống chế được, chạy lại ôm lấy Bành Viễn Chinh rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười. Kỳ thật thì chẳng phải hấn chiếu cố Vương Na, mà là cảm thấy cô ta không hiểu biết nghiệp vụ, có xuống cũng chẳng làm được gì, ngược lại còn đánh mất hình tượng của phòng Tín tức, khiến người khác chế giễu. Nói sau thì công việc của cô chính là ở nhà thống kê, tiếp điện thoại, làm tốt công tác kết nối. Như vậy là đủ rồi.

Gia Cát Cầu ngay lúc đó sắc mặt trở nên khó coi.

Y vừa rồi đã nói, gần đây sức khỏe không tốt, muốn ở lại, nhưng không ngờ Bành Viễn Chinh lại không để ý đến lời nói của y. Y có chút cảm tức nhìn Bành Viễn Chinh, lại nghe Bành Viễn Chinh nói:

- Gia Cát sức khỏe không tốt, tạm thời cứ nghỉ ngơi hai ngày. Khi nào sức khỏe tốt thì lại đi làm, lúc đó cũng chưa muộn mà. Cuối tuần, tôi và Mã Tự sẽ bắt đầu đầu tiên.

Lời Bành Viễn Chinh vừa thốt, Gia Cát Cầu rút cuộc chẳng biết nói cái gì.

Bành Viễn Chinh làm Trưởng phòng, tiên phong đi trước, y còn có thể nói cái gì.h

Sau khi sắp xếp công tác xong, Bành Viễn Chinh liền nhắc đến sự việc của thị trấn Vân Thủy của Lý Tuyết Yến.

- Ngoài ra, còn có hoạt động tuyên truyền cho thị trấn Vân Thủy, cần chúng ta phối hợp một chút. Trưởng ban Tiền đã biết chuyện này, ý kiến của lãnh đạo rất rõ ràng, chúng ta là đơn vị cơ quan, phải có trách nhiệm giúp đỡ cơ sở ở dưới giải quyết khó khăn.

- Cho nên, ngày mai chúng ta nên xuống dưới xem.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Vương Na một cái:

- Vương Na, ngày mai cô đến Ban tổ chức cán bộ, bảo họ giao cho chúng ta tài liệu. Mã Tự, ngày mai anh theo tôi đi xuống đó. Ngày mai đến sớm một chút. Chúng ta đi sớm, bằng không thì xe cộ đông đúc trên đường sẽ khiến chúng ta chậm trễ thời gian.

Mã Tự liền gật đầu đồng ý.s

Thị trấn Vân Thủy là một xã, thị trấn của thành phố Tân An, nằm ở phía tây thành phố. Sông Vân Thủy từ phía tây nam thị trấn Vân Thủy, theo hướng tây chảy vào thành phố lân cận. Trong thị trấn giao thông phát đạt, hệ thống đường sắt từ Tân An đi tỉnh đều đi ngang qua chỗ này. Quốc lộ kéo dài từ nam chí bắc, là một đầu mối giao thông then chốt tương đối dày đặc.

Chính vì nguyên nhân như thế mà công nghiệp của thị trấn Vân Thủy khá phát triển. Từ thập niên 80, xí nghiệp ở nông thôn mọc lên như nấm, nhưng quy mô đều không lớn.

Nhưng thị trấn này cũng được xem là một thị trấn giàu có, được xưng là một thị trấn có nền kinh tế phát triển mạnh nhất Tân An. Đây chính là thị trấn mấu chốt trong việc quy hoạch khu công nghiệp của thành phố.

Sáng sớm, thị trấn Vân Thủy đã phái một chiếc xe Toyota màu đen đến đón Bành Viễn Chinh và Mã Tự, rồi quay đầu chạy về phía thị trấn Vân Thủy.

Một thị trấn đương nhiên là không thể có loại xe sang trọng như vậy. Nhưng đây là chiếc xe do một ông chủ xí nghiệp tài trợ. Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói thì đây là vi phạm quy định. Chỉ có điều, quy định của chính quyền cơ sở cũng không rõ ràng. Đối mặt với việc này thì cũng là mắt nhắm mắt mở.

Chiếc xe Toyota rời khỏi thành phố Tân An, theo đường hướng tây, rất nhanh tiến nhập vào địa phận thị trấn Vân Thủy.

Xuyên qua cửa kính xe, Bành Viễn Chinh nhìn thấy hai bên đường là các xí nghiệp nhỏ như nhà máy cán thép, nhà máy khuôn đúc, nhà máy sản xuất máy bơm nước, nhà máy sơn...làm người ta hoa cả mắt.v

Hắn trong lòng có chút cảm thán. Người khác thì không biết, nhưng là người tái sinh, hấn biết ba năm sau thị trấn Vân Thủy sẽ không còn tồn tại. Dưới bối cảnh kinh tế hưng hực khí thế vào giữa thập niên 90, thành phố Tân An, thông qua chỉnh thể quy hoạch, ở giao lộ phía bắc Tân An đã thành lập một khu kinh

tế kỹ thuật hiện đại cao cấp mới, cấp bậc hành chính cùng cấp với khu trực thuộc huyện. Còn ở phía tây thành phố Tân An thì thành lập một khu Tân An mới, đem thị trấn Vân Thủy nhét vào đó...

Sau mười năm, khu xây dựng trọng tâm của thành phố Tân An dời khỏi phía tây. Thị trấn Vân Thủy trước mắt chính là đoạn đường hoàng kim sau này của khu mới thành phố Tân An, đối lập hoàn toàn với khu cũ ở phía đông thành phố.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này. Bành Viễn Chinh cảm giác, sau khi tái sinh, lịch sử dường như xảy ra một số thay đổi nhỏ. Thị trấn Vân Thủy có thể trở thành một khu đường mới hay không thì còn rất khó nói.

Bởi vì Bí thư Thành ủy đương nhiệm Đông Phương Nham không phải là Bí thư Thành ủy trong trí nhớ kiếp trước của Bành Viễn Chinh. Một lãnh đạo một ý nghĩ, một lãnh đạo một phong cách. Có người cấp tiến, có người vững vàng, có người thích đổi mới, nhưng có người lại bảo thủ không chịu thay đổi. Đông Phương Nham có chiến lược như thế nào thì chưa biết trước được.

Ô tô tiến vào tòa nhà làm việc của thị trấn Vân Thủy. Lý Tuyết Yến và một người đàn ông khoảng ba lăm, ba sáu tuổi, cùng với một đám cán bộ chờ sẵn ở cửa. Mã Tự nhìn Lý Tuyết Yến mặc chiếc áo khoác màu vàng cũ kỹ thì kinh ngạc nói:

- Trưởng phòng, anh xem không ngờ Lý Tuyết Yến lại có cách ăn mặc như vậy. Một cô gái mặc chiếc áo khoác như vậy, chẳng khác gì mấy cô gái ở nông thôn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhìn Lý Tuyết Yến nói:

- Có gì đâu, cô ấy cả ngày làm việc ở thị trấn, không tránh việc phải chạy ra bên ngoài, khẳng định là không thể ăn mặc cầu kỳ được. Nếu không thì nhìn rất kỳ cục.

Tuy nhiên, nói thì như vậy, nhưng cách ăn mặc của Lý Tuyết Yến vẫn gây một ấn tượng sâu sắc với Bành Viễn Chinh. Từ một chi tiết nhỏ, có thể đoán ra tác phong và phẩm hạnh của cán bộ đó. Bởi vậy có thể thấy được, Lý Tuyết Yến là một cô gái xuất thân khá nhưng lại chịu ở lại nông thôn thì quả thật không phải là không có lý do.

110. Chương 111: Điểm Nút Nhân Sinh

Chiếc xe Toyota dừng lại.

Lý Tuyết Yến mỉm cười, chủ động bước lên mở cửa xe, cười nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh, Trưởng phòng Bành, Trưởng phòng Mã đến thị trấn Vân Thủy.

Mã Tự tuy rằng không phải là Trưởng phòng, nhưng theo phép lịch sự thì xưng hô Trưởng phòng cũng là một sự lễ phép.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước xuống xe, bắt tay với Lý Tuyết Yến:

- Bí thư Lý quá khách khí. Có thể có cơ hội phục vụ chính quyền xã, thị trấn, chúng tôi cảm thấy rất cao hứng.

Lý Tuyết Yến bàn tay có chút lạnh lẽo, xem ra là đã đứng chờ một khoảng thời gian.

Lúc này, người đàn ông đầu hói cũng bước đến.

Lý Tuyết Yến cười nói:

- Trưởng phòng Bành, đây là Bí thư Hách của thị trấn chúng tôi. Chủ tịch thị trấn Nghiêm đi tỉnh nên không có ở nhà.

- Xin chào, Trưởng phòng Bành, tôi là Hách Kiến Niên, hoan nghênh lãnh đạo đến thị trấn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo.

Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy Hách Kiến Niên thái độ rất nhiệt tình. Nhiệt tình thì nhiệt tình, nhưng trong đó lại có chút dối trá và lối mòn.

Bành Viễn Chinh biết đây là bản tính của các cán bộ xã, thị trấn nên cũng không để trong lòng.

- Xin chào, Bí thư Hách.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bắt tay với Hách Kiến Niên.

Hai người đều là cán bộ cấp Trưởng phòng, nhưng trưởng phòng ở một cơ quan cấp trên với một Bí thư, Chủ tịch thị trấn kỳ thật là không thể so sánh với nhau. Người sau tuy là quan tét riu, nhưng lại là “chư hầu nhất phương”, quyền lực thực tế rất lớn. Nhất là một thị trấn có nền kinh tế phát triển như Vân Thủy thì càng không thể khinh thường.

Nghiêm khắc mà nói, Hách Kiến Niên có thể đích thân ra đón, xem như là nể mặt Bành Viễn Chinh. Nếu là cán bộ cấp phòng bình thường xuống dưới thì chưa chắc ông ta đã ra đón như vậy.

Nhưng Bành Viễn Chinh thì lại khác. Không cần nói đến tên của hắn, chỉ nhìn xem hắn vừa mới tham gia công tác đã liên tục vượt cánh cửa phó phòng lên trưởng phòng, những người ở dưới xem ra, khẳng định là hắn có lai lịch. Bằng không, sao lại có khả năng như vậy? Đồng thời, hiện tại là ông ta đang có việc cầu người.

Thị trấn Vân Thủy đang chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp thị trấn, chia làm hai kỳ. Trước mắt, công trình kỳ thứ nhất trên cơ bản đã chấm dứt, rất cần thu hút đầu tư, hấp dẫn các doanh nghiệp bên ngoài vào, từ đó sẽ làm giảm bớt phí tổn xây dựng. Đây là thành tích quan trọng từ lúc Hách Kiến Niên nhậm chức cho đến nay, nên việc tuyên truyền rất quan trọng. Mà Bành Viễn Chinh lại nổi tiếng là một cây bút giỏi, lại là Trưởng phòng phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy kiêm Phó chủ nhiệm ban Tin tức Thành ủy, là nhân vật mấu chốt trong việc tuyên truyền cho thị trấn Vân Thủy, là nhân vật không thể đắc tội được.

- Trưởng phòng Bành, đây là lần đầu tiên anh đến thị trấn chúng tôi?

Hách Kiến Niên dẫn Bành Viễn Chinh và Mã Tự đi về phía làm việc. Lý Tuyết Yến thì đi một bên.

Bành Viễn Chinh nhìn quanh bốn phía, cười nói:

- Trước kia tôi đã có đến một lần, tuy nhiên chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, không có đi thăm kỹ. Hiện tại, dọc theo đường đi, tôi cảm thấy thị trấn chúng ta hai năm qua phát triển rất nhanh. Nơi nơi đều là xí nghiệp, không ít nông dân đã có thể xây dựng nhà lầu, đủ thấy kinh tế thị trấn Vân Thủy rất mạnh.

Hách Kiến Niên khiêm tốn cười:

- Trưởng phòng Bành quá khen, chúng tôi chỉ là một thị trấn nhỏ, so ra còn kém xa thành phố. Xí nghiệp ở đây chỉ là xí nghiệp nhỏ, tương lai nếu chính thể quy hoạch lại thì sẽ rất phân tán.

Lý Tuyết Yến ở một bên cũng chen vào:

- Bí thư Hách nhậm chức ba năm, nhưng thị trấn chúng tôi đã phát triển rất nhanh. Toàn bộ diện mạo của thị trấn đều thay đổi rất nhiều.

Lý Tuyết Yến lời nói có chút nịnh bợ. Tuy nhiên, trong quan trường, phó chức cũng chính là người tô điểm cho chính chức, nên Bành Viễn Chinh cũng không quá để ý.

Hách Kiến Niên cười ha hả, khoát tay nói:

- Bí thư Lý thật sự là đã nói quá. Công tác của thị trấn không phải là do một mình tôi làm. Trưởng phòng Bành, trước đến văn phòng của tôi ngồi uống tách trà, hút điếu thuốc, nghỉ ngơi một chút rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh bước chân chậm rãi, nhìn tòa nhà bốn tầng của cơ quan chính quyền thị trấn Vân Thủy, cảm giác có chút kỳ quái. Bên ngoài hành lang khu làm việc mơ hồ còn có thể thấy được khẩu hiệu “Cố gắng học tập mỗi ngày để hướng về phía trước”, hoặc “Vì Trung Quốc mà cố gắng đọc sách”...

Thấy hắn như thế, Bành Kiến Niên mỉm cười:

- Trưởng phòng Bành có phải cảm thấy cơ quan chúng tôi có chút kỳ quái? Không nói gạt cậu, ban đầu cơ quan chúng tôi là một trường trung học. Năm ngoái, chúng tôi cải tạo xây dựng một ngôi trường mới, ngay ở phía đông. Lát nữa tôi sẽ dẫn Trưởng phòng Bành đến tham quan. Tôi dám nói rằng, với điều kiện học tập của thị trấn chúng tôi thì trường trung học thị trấn chẳng thua gì trường trung học ở thành phố.

- Dù nghèo, nhưng cũng không thể để sự nghiệp giáo dục kém phát triển. Giáo dục phải được coi trọng đầu tiên. Cơ sở phòng ốc tốt nhất ở thị trấn chúng tôi chính là trường học. Chúng tôi còn xây dựng nhà trẻ, cũng rất khang trang.

Hách Kiến Niên có chút tự hào cười to.

- Trường trung học được xây dựng mới, thì chính quyền thị trấn liền tiến vào đây. Cũng không làm gì nhiều, đơn giản cải tạo lại một chút, không tốn chi phí quá nhiều.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Hắn không biết Hách Kiến Niên nói thật hay giả. Nếu là thật thì chỉ bằng điểm này đủ thấy Hách Kiến Niên xứng đáng là một cán bộ được tôn kính ở thị trấn.

Ngồi nói chuyện trong văn phòng của Hách Kiến Niên hơn nửa giờ, Hách Kiến Niên bởi vì phải đi họp ở quận nên xin phép đi trước. Sau đó, Lý Tuyết Yến dẫn Bành Viễn Chinh và Mã Tự đi dạo thị trấn.

Dưới sự kiên trì của Bành Viễn Chinh, đoàn người không đi xe mà là đi bộ, dạo xung quanh thị trấn Vân Thủy một vòng. Quả nhiên, tòa nhà hai tầng của trường trung học thị trấn Vân Thủy rất sạch sẽ, sáng sủa, có sân thể dục, và trang thiết bị dạy học đều đầy đủ, ở thời điểm đó mà có được như vậy thì thật là đáng quý. Bên cạnh trường trung học còn có nhà trẻ, phía đông nhà trẻ còn có một trung tâm y tế thị trấn, đều là xây dựng mới, để lại một ấn tượng sâu sắc cho Bành Viễn Chinh.

Tuy nhiên, trên con đường tham quan, Bành Viễn Chinh phát hiện, thị trấn Vân Thủy tuy phát triển rất nhanh, nhưng bố cục lại hỗn độn, có vẻ không trật tự.

Cuối cùng, Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh đã đến công trình xây dựng khu công nghiệp thị trấn Vân Thủy. Công trình này chiếm một diện tích thật lớn, xem ra là đã giải phóng mặt bằng không ít đất nông nghiệp của địa phương. Hơn nữa, tuyên chỉ của khu công nghiệp cũng không tồi. Tới gần quốc lộ mà khoảng cách đến trạm vận chuyển hàng hóa đường sắt cũng vẫn không xa, giao thông nhanh chóng và tiện lợi.

- Thế nào, Trưởng phòng Bành, đi một chuyến như thế này có cảm nhận gì không?

Lý Tuyết Yến bảo cấp dưới mang đến hai chiếc ghế dựa:

- Hai vị, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Không cần làm phiền, không cần ngồi đâu.

- Bí thư Lý, thị trấn mọi người phát triển làm cho người khác cảm thấy rất vui mừng. Khu vực xây dựng này cũng không tồi, vị trí địa lý ưu việt. Có thể đoán được, trong tương lai khẳng định sẽ có bước phát triển trọng đại.

Bành Viễn Chinh nhìn công trường đang thi công ở đằng xa, cười vang nói.

Mã Tự rút một điều thuốc đưa cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Lý Tuyết Yến, Lý Tuyết Yến liền phẩy tay:

- Hai người xin cứ tự nhiên, tôi cả ngày đều ở chung với một đám người nghiện thuốc, nên sớm đã thành thói quen.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, hút một điều thuốc, rồi sau đó lại nói:

- Sau chuyến tham quan này, cảm nhận của tôi rất sâu. Làm tuyên truyền mà nói, đầu tiên là phải làm nổi bật được nét đặc sắc và phương hướng phát triển chủ yếu của nơi đây. Đây chính là điểm sáng tạo.

- Trưởng phòng Bành xin cứ nói, tôi đang chăm chú lắng nghe.

Lý Tuyết Yến nói.

- Khẩu hiệu ở đây chính là tạo ra được một thị trấn công nghiệp mạnh nhất Tân An. Đây coi như là mục tiêu phát triển lâu dài của mọi người. Thật ra thì cũng không có gì, nhưng theo ý nghĩa nào đó thì mục tiêu này rất bình thường, không có gì đặc sắc. Nếu tuyên truyền thì rất khó mà tạo được hiệu quả.

- Tôi chỉ nói ra cảm nhận cá nhân, xin Bí thư Lý đừng cảm thấy phiền.

Lý Tuyết Yến gật đầu:

- Xin lãnh đạo cứ nói ra ý kiến và đề nghị của mình.

- Tôi có ba đề nghị. Thứ nhất, khẩu hiệu và định vị phát triển của mọi người không ngại sửa lại một chút, ví dụ như “Làm cho dân giàu trấn mạnh, tạo ra một thị trấn phồn vinh, hiện đại hóa”. Hiện tại, tiến trình đô thị hóa trong nước phát triển rất nhanh, trong tương lai khẳng định là sẽ mở rộng ra nội thành. Đây là điều tất nhiên. Một thị trấn mạnh về công nghiệp không bằng một thị trấn hiện đại hóa, thu hút người khác.

Bành Viễn Chinh nói tới đây thì ngừng lại, quay đầu nhìn Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến trầm ngâm, không kìm nổi gật đầu.

Lời nói của Bành Viễn Chinh giống như mở ra một cánh cửa cho cô, khiến đầu óc của cô trở nên linh hoạt hơn. “Thị trấn mạnh về công nghiệp” thật ra cũng bình thường, chẳng có điểm gì đặc biệt. Còn “làm dân giàu” và “hiện đại hóa thị trấn” thì tầm nhìn rộng lớn, có thể làm ánh mắt người khác sáng ngời.

- Trưởng phòng Bành nói như vậy làm cho chúng tôi cảm thấy rất hổ thẹn. Đề nghị của anh rất tốt, tôi lát nữa sẽ báo cáo với Bí thư Hách.

Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh thật sâu, trong lòng nổi lên một tia gợn sóng.

- Thứ hai, tên của khu công nghiệp của mọi người không hay. Tôi đề nghị không nên để là khu công nghiệp thị trấn gì cả, mà trực tiếp thay bằng “Khu sản nghiệp Vân Thủy”. Khu công nghiệp này là một công trình có hệ thống, có chức năng tổng hợp, vì sao chỉ có xí nghiệp công nghiệp mới vào được? Những sản nghiệp có kỹ thuật cao cấp – hiện đại không vào được sao? Ngành dịch vụ không vào được sao?

- Thứ ba, trọng điểm tuyên truyền hẳn là đặt ở phương diện mọi người cải thiện hoàn cảnh nông thôn, thiết lập hệ thống giáo dục, đề cao thực lực của xã, thị trấn, chứ không đơn giản chỉ là bày ra các người có bao nhiêu xí nghiệp, giá trị nhiều ít bao nhiêu, thu nhập người dân thu vào là bao nhiêu. Số liệu này bày ra nhìn qua thì rất đẹp, nhưng kỳ thật chỉ khiến cho người ta liếc mắt nhìn qua một cái chứ không để lại ấn tượng gì. Nhưng nếu mọi người đem trọng điểm đặt ở nhân sinh và giáo dục, thể hiện ra ngoài, thì sẽ mang đến hiệu quả rất lớn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, kết thúc việc trình bày suy nghĩ của mình. Kỳ thật thì hẳn còn có câu chưa nói, tuyên truyền cố nhiên là đẩy mạnh kinh tế phát triển và thu hút đầu tư, nhưng ý đồ trong đó là ca ngợi Đảng ủy thị trấn. Mà thành tích nào được quần chúng khen ngợi nhiều nhất? Vẫn là dân sinh và giáo dục.

Về phần giá trị sản lượng, hiệu quả và lợi ích của xí nghiệp thị trấn, thì nói thật, nhìn ra khắp cả nước, những xí nghiệp giống như thị trấn Vân Thủy thì chỗ nào cũng có. Kỳ thật chẳng có gì tốt để mà tuyên truyền hoặc khoe khoang.

Lý Tuyết Yến lâm vào trầm tư.

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Trưởng phòng Bành quả nhiên lợi hại, liếc mắt một cái liền nhận ra điểm mấu chốt, trời sinh đúng là cao thủ về công tác tuyên truyền.

- Haha, Bí thư Lý quá khen rồi. Tôi chỉ là nói ra cảm nhận cá nhân. Còn thao tác như thế nào là do mọi người quyết định.

Kỳ thật Bành Viễn Chinh cũng không ý thức được, hẳn hôm nay nói chuyện phiếm với Lý Tuyết Yến, nhưng lại sinh ra ảnh hưởng sâu xa sau này như thế nào.

Mà từ đó, hẳn đã trở nên có duyên với nơi này, trở thành một điểm nút quan trọng trong cuộc sống nhân sinh của hắn.

111. Chương 112: Thân Thế Lý Tuyết Yến

11 giờ hơn, Lý Tuyết Yến cùng Bành Viễn Chinh và Mã Tự quay trở về Ủy ban nhân dân thị trấn. Lý Tuyết Yến để Bành Viễn Chinh và Mã Tự ngồi chờ trong văn phòng của cô một chút, sau đó cô liền vội vàng ra cửa, nói là đi gọi cơm, thật ra là đi báo cáo với Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên.

Đề nghị của Bành Viễn Chinh rất tốt, khiến Lý Tuyết Yến rất đồng tình. Bất luận là liên quan đến việc xác định mục tiêu phát triển lâu dài cho thị trấn, hay là tuyên truyền cơ bản cùng với tuyên truyền trọng điểm, cũng làm cho người ta hai mắt sáng ngời. Bất quá, Lý Tuyết Yến chỉ là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn, nhân vật số ba của thị trấn, chuyện này cô không làm chủ được, nhất định phải do lãnh đạo chủ chốt quyết định, thậm chí phải mở hội nghị Đảng ủy nghiên cứu thông qua.

Lý Tuyết Yến đi rồi, Bành Viễn Chinh đứng dậy đánh giá văn phòng của cô. Văn phòng không lớn, phương tiện cũng rất đơn sơ, một cái bàn, một cái ghế, một điện thoại và hai ghế sofa nhỏ, chỉ thế thôi. Cách bày biện trong văn phòng không có nét riêng nữ tính nào, chỉ có ở góc tường, có một chậu phong lan xanh um và một giá áo treo vài áo khoác nữ, nói cho người ta biết đây là văn phòng của một nữ cán bộ.

Bành Viễn Chinh đứng trước bàn làm việc của Lý Tuyết Yến, thấy trên bàn có một tấm ảnh, đặt dưới tấm kính dày, bèn theo phản xạ ngắm nhìn.

Trong ảnh, Lý Tuyết Yến hơi có vẻ ngây ngô và non nớt, để tóc đuôi sam; bên cạnh cô là một người đàn ông chừng năm sáu mươi tuổi, phong thái uy nghiêm. Bành Viễn Chinh kinh ngạc, hẳn nhận ra người đàn ông này. Đó là lãnh đạo đã về hưu, Phó bí thư Thành ủy Lạc Thiên Niên, cũng chính là cha chồng của Tạ Tiểu Dung.

Lý Tuyết Yến và Lạc Thiên Niên có quan hệ gì? Căn cứ vào dung mạo và dáng vẻ của hai người, hẳn là cha con. Nhưng...một bên họ Lạc, một bên họ Lý. Chẳng lẽ Lý Tuyết Yến theo họ mẹ?

Về sau, cho thấy Bành Viễn Chinh đoán đúng. Lý Tuyết Yến là con gái của Lạc Thiên Niên, theo họ mẹ. Tạ Tiểu Dung là chị dâu cô.

Bành Viễn Chinh đã sớm nhìn ra Lý Tuyết Yến không phải xuất thân từ gia đình bình thường, nhưng không ngờ cô lại là con gái của cựu lãnh đạo thành phố. Tuy rằng, thói đời người đi trà lạnh, nhưng với ảnh hưởng của Lạc Thiên Niên ở thành phố, muốn đưa con gái vào cơ quan cấp thành phố không phải là vấn đề khó khăn. Thế nhưng Lý Tuyết Yến lại kiên trì ở lại thị trấn, có lẽ là do chí hướng của cô.

Tuy Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến chưa tiếp xúc nhiều lắm, nhưng hẳn có thể thấy cô là một người có hoài bão và nhiệt tình công tác. Ở cơ sở, không nhiều những cô gái như vậy... đa số nữ cán bộ cơ sở đều không muốn đến xã, thị trấn làm việc, cho dù phải miễn cưỡng nhận công tác, thì chỉ làm tạm thời, chỉ cần có cơ hội là chuyển đi ngay.

Lúc này, ở văn phòng Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên, xảy ra một sự cố nhỏ.

Lý Tuyết Yến báo cáo tỉ mỉ về đề nghị và ý tưởng của Bành Viễn Chinh với Hách Kiến Niên, rất nhanh cũng nhận được sự tán thành của Hách Kiến Niên. Hách Kiến Niên công tác ở thị trấn hơn mười năm, tự nhiên có quan điểm đặc sắc của mình. Ông ta liền nhận ra, Bành Viễn Chinh đã nắm được điểm mấu chốt mà trước đến giờ ông ta đã bỏ qua. Ý tưởng tuyên truyền cơ bản là chuyện vẽ rồng điểm mắt, đối với thành tích của Đảng ủy và chính quyền thị trấn Vân Thủy có lợi ích to lớn.

Cũng không thể nói cán bộ thị trấn theo đuổi thành tích là sai. Bởi vì vất vả, cực khổ công tác vài năm, nếu không tuyên truyền, cấp trên sẽ không biết tới. Nếu công tác không được cấp trên xác nhận, cán bộ thị trấn sẽ phải “nằm lì” ở thị trấn, rất khó lên chức.

Lúc này Hách Kiến Niên quyết định thực hiện theo ý tưởng của Bành Viễn Chinh. Nhưng Lý Tuyết Yến lại nhắc nhở ông, cần phải gọi điện thông báo cho Chủ tịch thị trấn Nghiêm Khang.

Nghiêm Khang và Hách Kiến Niên không hợp nhau, mâu thuẫn rất sâu. Thật ra Nghiêm Khang không đi công tác, mà cố ý tránh ở nhà không đi làm. Bởi vì y rất xem thường Hách Kiến Niên, nghe nói Hách Kiến Niên lại muốn làm cái chuyện ca tụng công đức của chính bản thân mình, trong lòng y rất phản cảm, liền mượn cớ, tránh không đi làm.

Tuy Chủ tịch và Bí thư thị trấn không hợp, nhưng vì Hách Kiến Niên là nhân vật số một, trong cơ chế nhân vật số một có quyền quyết định hết thảy, Nghiêm Khang cũng không ngăn được hành động của Hách Kiến Niên. Hơn nữa, trong bộ máy lãnh đạo, Hách Kiến Niên được đa số ủng hộ.

Hách Kiến Niên nhíu mày, nhưng vẫn nhắc điện thoại lên gọi cho Nghiêm Khang. Nhà Nghiêm Khang ở thành phố, không ở thị trấn.

Nghiêm Khang tiếp điện thoại, hai người chỉ mới nói qua, nói lại vài câu, lại bắt đầu cãi cọ, Hách Kiến Niên tức giận dập điện thoại đánh bốp một tiếng.

Lý Tuyết Yến đứng bên cạnh, bất đắc dĩ và khó xử, nhưng không biết phải nói gì.

Ở thị trấn Vân Thủy này, hai lãnh đạo Đảng – chính phủ đối chọi nhau, ở quận cũng đều biết. Điều lạ là ở quận cũng không xét đến việc chuyển hai người đi.

Theo lẽ thường, Nghiêm Khang là nhân vật số hai, không thể đối nghịch với nhân vật số một như vậy, thậm chí đến mức vỗ bàn chửi thề, công khai chống đối. Nhưng thâm niên của Nghiêm Khang hơn xa Hách Kiến Niên, từ một cán sự lên Phó chủ nhiệm, Chủ nhiệm, Phó chủ tịch thị trấn rồi đến Chủ tịch thị trấn, “bám lấy” thị trấn Vân Thủy hơn 20 năm mà vẫn không được đề bạt.

Bí thư tiền nhiệm chuyển đi, Nghiêm Khang nghĩ mình sẽ có thể thay thế, nhưng cấp trên lại điều Hách Kiến Niên từ thị trấn khác đến, mà không riêng Hách Kiến Niên, bộ máy Đảng – chính thị trấn Vân Thủy cũng bị thay máu, hiện giờ thành viên bộ máy, kể cả Lý Tuyết Yến, đều là người nơi khác đến.

Con đường làm quan thất bại, hơn nữa còn bị mất quyền lực, Nghiêm Khang hết sức buồn bực. Càng về sau này, y thấy tuổi mình đã khá cao, không còn hy vọng lên chức, liền tức giận tung hê tất cả, làm âm ỉ lên. Đây cũng là để thăm dò ý tứ của cấp trên. Dù sao, với kinh nghiệm công tác của y, quận phải điều y đi và bổ trí một chức vụ khác, để y nhân cơ hội rời khỏi thị trấn Vân Thủy. Cũng không biết vì sao, quận Tân An vẫn không hề dă động đến y.

- Mặc kệ ông ta! Bí thư Lý, cô đi sắp xếp một chút, đừng ăn ở nhà ăn Ủy ban, hãy đến tiệm cơm trong khách sạn Vân Thủy của thị trấn mà ăn. Người ta là lãnh đạo cấp trên đến, lần đến lần khó, hơn nữa chúng ta còn phải cầu người ta làm việc cho mình. Cô nhanh đi trước, trưa nay tôi sẽ đích thân tiếp khách. Cô báo cho các lãnh đạo khác cũng đến tiếp khách đi.

Hách Kiến Niên thở phào một cái, trong lòng vẫn còn rất tức tối, nếu không phải đang ở trước mặt một nữ đồng chí như Lý Tuyết Yến, ông ta đã đập bàn văng tục rồi.

- Được, Bí thư Hách, tôi sẽ đi lo liệu chuyện này.

Lý Tuyết Yến khẽ thở dài, đi ra ngoài.

“Ồ chớ Nghiêm Khang! Lúc nào cũng đối chọi với bố mày, sớm muộn gì có ngày bố mày sẽ cho mày biết tay!” Lý Tuyết Yến vừa đi, Hách Kiến Niên lăm lăm chửi rửa, chụp lấy một cây bút chì bẽ đánh rắc một tiếng.

Trở lại văn phòng, Lý Tuyết Yến thấy Bành Viễn Chinh đang chăm chú nhìn tấm ảnh của cô trên bàn, liền mỉm cười:

- Trưởng phòng Bành, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm. Bí thư Hách bảo, trưa nay ông muốn đích thân tham dự, đồng thời lãnh đạo thị trấn cũng đều đến gặp Trưởng phòng Bành.

Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn Lý Tuyết Yến:

- Bí thư Lý, không nên khách khí như vậy. Trưa nay ăn cơm công tác là được, đừng tiêu pha nhiều. Chúng tôi xuống cơ sở là để giúp chính quyền cơ sở giải quyết khó khăn, chứ không phải đến để gây thêm phiền phức cho các đồng chí. Tôi nói thật đấy!

Bành Viễn Chinh nói một cách nghiêm túc và trịnh trọng:

- Chỉ ăn cơm công tác, kiên quyết không đến tiệm ăn, không uống rượu, càng không cần lãnh đạo thị trấn cùng đi. Các đồng chí đều bận rộn công tác, đừng vì chúng tôi mà chậm trễ công vụ!

Lý Tuyết Yến thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, không khỏi kinh ngạc:

- Trưởng phòng Bành à, các anh vất vả xuống đây giúp chúng tôi, dù sao anh cũng phải để lãnh đạo thị trấn bày tỏ chút tâm ý chứ?
- Nếu cần thiết, chúng tôi sẽ thường xuyên xuống cơ sở, giúp cơ sở làm việc là trách nhiệm của chúng tôi, về nhiệt tình của lãnh đạo thị trấn, chúng tôi xin nhận và cảm ơn. Nhưng đây là nguyên tắc của tôi, xin Bí thư Lý hiểu cho.

Bành Viễn Chinh thản nhiên mỉm cười, không nhượng bộ, theo Lý Tuyết Yến thấy, có phần cố chấp và cứng nhắc.

Lý Tuyết Yến không có cách nào, đành quay lại báo cáo với Hách Kiến Niên. Hách Kiến Niên ngăn ra, cán bộ có nguyên tắc như hắn, ông ta chưa từng gặp được. Tuy nhiên ông ta chợt cười, nói:

- Thôi được rồi, Trưởng phòng Bành tuổi trẻ có mục tiêu to lớn, yêu cầu đối với bản thân rất cao, đây là người ta không muốn để lại bất cứ điều gì bất lợi cho tương lai sau này, bỏ đi, cơm công tác thì cơm công tác, tiêu chuẩn cao một chút là được. Nếu đã như vậy, Bí thư Lý, tôi sẽ không tham gia, cô cùng ăn bữa cơm công tác với họ. Đợi làm xong công tác tuyên truyền, chúng ta sẽ đến cảm tạ bằng “cửa sau”, bày tỏ chút tâm ý, không chỉ ăn cơm, uống rượu!

Hách Kiến Niên nói một cách đầy thâm ý. Ông ta cho rằng Bành Viễn Chinh “làm bộ”, nhưng Lý Tuyết Yến không nghĩ như vậy. Một người có thể thuận tay ký một chữ, xuất ra mấy chục ngàn tệ mà không hề nháy mắt, làm sao có thể “tổ ý” này nọ ở một thị trấn bé nhỏ thế này?

Nhưng Lý Tuyết Yến cũng không nói gì thêm, gật đầu đáp ứng, sau đó quay lại văn phòng, dẫn Bành Viễn Chinh và Mã Tự đến nhà ăn của Ủy ban nhân dân thị trấn ăn cơm.

Tiêu chuẩn cơm công tác của thị trấn có ba món mặn, một món canh, chỉ là đồ ăn bình thường, cũng không có rượu, món chính là bánh bao thơm ngào ngạt.

Lý Tuyết Yến hơi ngượng ngừng kéo ghế cho Bành Viễn Chinh:

- Trưởng phòng Bành, thật là ngại quá, trình độ của đầu bếp căn-tin nhà ăn có hạn, đồ ăn không có gì xuất sắc, chỉ là cơm thường.

Bành Viễn Chinh cười:

- Bí thư Lý đừng khách khí như vậy, đồ ăn ngon lắm. Tôi vẫn thường ăn mà!

Bành Viễn Chinh cầm đũa gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, nhai mấy cái rồi cười nói:

- So với căn-tin cơ quan Thành ủy còn ngon hơn nhiều, hương vị không tệ!

112. Chương 113: Người Có Quan Hệ Với Bí Thư Thành Ủy?

Ăn cơm ở căn-tin nhà ăn thị trấn, nói chuyện với cô về phương hướng công tác, Bành Viễn Chinh đồng ý để thị trấn viết bản thảo, rồi hắn sẽ đích thân kiểm tra và sửa chữa.

Sau đó, Bành Viễn Chinh và Mã Tự quay về thành phố, trở lại văn phòng thì đã hơn 4 giờ chiều.

Sau khi trở về, Phòng Tin tức Thành ủy có cuộc họp, gọi điện đến mời Bành Viễn Chinh tham dự. Bành Viễn Chinh đồng thời kiêm Phó chủ nhiệm Phòng tin tức Thành ủy, công tác bên đó dù không phải là chủ yếu, nhưng cần tham dự thì phải tham dự.

Chủ nhiệm Phòng Tin tức Thành ủy do Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Khang Đồng kiêm nhiệm, mà Phó chủ nhiệm thì có hai người, một là Phó chủ nhiệm thường trực Tạ Tiểu Dung, một là Phó chủ nhiệm kiêm nhiệm Bành Viễn Chinh. Nói cách khác, Phó trưởng ban thư ký là lãnh đạo trên danh nghĩa, Bành Viễn Chinh thì kiêm chức, người thật sự chủ quản Phòng Tin tức Thành ủy chính là Tạ Tiểu Dung.

Bành Viễn Chinh đẩy cửa phòng họp, thấy Khang Đồng ngồi ngay chính giữa, Tạ Tiểu Dung và một số nhân viên đều có mặt. Ngoài ra, còn có một “người quen cũ” khiến Bành Viễn Chinh hết sức kinh ngạc, đó là Cao Ý Tuyên - bạn học đại học của Lý Tuyết Yến.

Tuy Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại thực sự kinh ngạc: Sao Cao Ý Tuyên lại xuất hiện ở cuộc họp của Phòng Tin tức.

Cao Ý Tuyên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười, khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Thật ra Cao Ý Tuyên đã sớm muốn chuyển đến thành phố Tân An, vì Lý Tuyết Yến. Y ở tỉnh, Lý Tuyết Yến ở Tân An, hai người hai nơi, không tiện để gặp mặt thường xuyên. Sau mấy lần khuyên Lý Tuyết Yến đến tỉnh công tác không thành, Cao Ý Tuyên đành phải xin chuyển đến đây để được gần với Lý Tuyết Yến hơn.

Công tác của y được sắp xếp ổn thỏa chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng chân chính thúc đẩy y hạ quyết tâm đến Tân An là bởi vì Bành Viễn Chinh. Lần đó, bị bê mặt ở nhà hàng Tân An, thái độ của Lý Tuyết Yến đối với Bành Viễn Chinh khiến y cảm thấy có sự uy hiếp mãnh liệt từ Bành Viễn Chinh. Cho nên, ngày hôm sau Cao Ý Tuyên liền chuyển đến Tân An, cương vị và chức vụ của y là Phó chủ nhiệm Phòng giám sát văn phòng Thành ủy, cấp trưởng phòng.

- Trưởng ban Thư ký Khang, Chủ nhiệm Tạ, tôi xuống thị trấn Vân Thủy hỗ trợ công tác tuyên truyền, đã tới muộn, để lãnh đạo đợi lâu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nói xong liền không khách khí, ngồi xuống.

Khang Đồng gật đầu:

- Không cần gấp gáp, đồng chí Viễn Chinh đã tới. Tốt, mọi người đều đã đông đủ, bây giờ chúng ta bắt đầu họp. Trước khi họp, xin giới thiệu đồng chí Cao Ý Tuyên một chút. Cao Ý Tuyên là đồng chí vừa chuyển đến văn phòng Thành ủy, nhậm chức Phó chủ nhiệm Phòng giám sát. Đồng chí Cao Ý Tuyên từng công tác ở Sở giao thông tỉnh, văn phòng Tỉnh ủy, Ủy ban Kinh tế Thương mại tỉnh và nhiều cơ quan trực thuộc tỉnh, kinh nghiệm tương đối phong phú.

Tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, Cao Ý Tuyên mỉm cười, Tạ Tiểu Dung liếc mắt nhìn y, khóe miệng hiện lên một nụ cười ra vẻ xem thường.

Khang Đồng giới thiệu sơ qua về Cao Ý Tuyên, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

- Gần đây, công tác ở thành phố rõ ràng khá nhiều. Cùng lúc, hoạt động giáo dục tư tưởng đang được đẩy mạnh, việc học tập quán triệt tinh thần cuộc nói chuyện “Nam tuần” đang ở giai đoạn cao trào, nhiệm vụ tuyên truyền rất nặng; mặt khác, kinh tế thành phố Tân An phát triển, và việc đô thị hóa cũng đang được thực hiện với tốc độ cao. Đầu năm, nhà nước đã xác định muốn xây dựng một xa lộ cao tốc vắt ngang trung bộ tỉnh ta tới vùng duyên hải phía Đông, tổng vốn đầu tư cho công trình khoảng 2,1 tỉ Đô la Mỹ, dự tính sáu tháng cuối năm chính thức khởi công. Hiện giờ đang trong giai đoạn điều tra nghiên cứu quy hoạch và luận chứng kỹ thuật. Muốn giàu, phải lo làm đường, đường cao tốc này phải đi qua năm thành phố trong tỉnh, có thể nói, đường đi qua thành phố nào, kinh tế thành phố đó sẽ nhờ đó mà phát triển mạnh mẽ lên.

Trước mắt, cạnh tranh quyết liệt với thành phố chúng ta là thành phố Trạch Lâm. Trạch Lâm có ưu thế của Trạch Lâm, thành phố chúng ta có điểm mạnh của chúng ta, nhưng rốt cuộc rơi vào khu vực của ai, còn phải xem ai làm được đến nơi đến chốn. Hội nghị thường vụ Thành ủy ngày hôm qua đã bố trí, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố thành lập tổ lãnh đạo công tác, lãnh đạo chủ chốt đích thân đứng ra phụ trách, nỗ lực huy động mọi lực lượng, bằng bất cứ giá nào cũng cố gắng tranh thủ để đường cao tốc này đi qua thành phố Tân An. Thành ủy giao nhiệm vụ cho chúng ta, do Phòng Tin tức dẫn đầu, các đơn vị khác phối hợp, tập trung ưu thế ở tỉnh và Thủ đô tiến hành đẩy mạnh tuyên truyền với thanh thế to lớn. Rượu ngon cũng sợ ngỗ hêm sâu, có thể tranh thủ dự án được hay không, vấn đề tuyên truyền cũng rất quan trọng.

Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố hết sức coi trọng công tác này, yêu cầu Trưởng ban Thư ký Trần đích thân chỉ huy, tôi phụ trách phối hợp. Tôi đã cân nhắc, công tác này cụ thể do đồng chí Tạ Tiểu Dung nắm, đồng chí Cao Ý Tuyên rất quen thuộc đối với cơ quan trực thuộc tỉnh cũng phối hợp. Các đơn vị văn

phòng Thành ủy, Ban Tuyên giáo, Cục giao thông và Ủy ban Kinh tế Thương mại, mỗi nơi điều một đồng chí tạo thành tổ công tác. Tổ trưởng tổ công tác do tôi đảm nhiệm, tổ phó là ba đồng chí Tạ Tiểu Dung, Cao Ý Tuyên và Bành Viễn Chinh đảm nhiệm.

Đồng chí Tạ Tiểu Dung quen thuộc tuyên truyền tin tức và tình hình thành phố, đồng chí Cao Ý Tuyên quen thuộc tình hình cơ quan Tỉnh, hai đồng chí phối hợp chặt chẽ, tranh thủ triển khai công tác ngay lập tức. Trước hết đề ra phương án cụ thể để tôi thẩm duyệt rồi báo cáo lên Trưởng ban Thư ký Trần và lãnh đạo chủ chốt Thành ủy. Về phần đồng chí Viễn Chinh, Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo hiệp trợ tổ công tác, đồng thời phối hợp các cơ quan truyền thông lớn tham dự, có vấn đề gì không?

Khang Đồng nói xong, nhìn về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Xin Trưởng ban Thư ký Khang yên tâm, chúng tôi nhất định phối hợp công tác tốt với Chủ nhiệm Tạ và Chủ nhiệm Cao.

- Ủ.

Khang Đồng gật đầu:

- Tốt, định như vậy đi, tan họp!

Nói xong Khang Đồng đứng dậy rời đi.

Cao Ý Tuyên đứng dậy, cười híp mắt đi về phía Bành Viễn Chinh, chủ động giơ tay bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Trưởng phòng Bành, chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Ha ha, thật sự là không ngờ Chủ nhiệm Cao ở cơ quan lớn trên tỉnh lại chuyển đến chỗ chúng tôi công tác.

Bành Viễn Chinh bắt tay Cao Ý Tuyên, thần sắc rất bình tĩnh.

Cao Ý Tuyên cười to:

- Sau này tôi công tác ở thành phố, còn cần Trưởng phòng Bành trợ giúp nhiều hơn.

- Chủ nhiệm Cao khách khí quá. Nếu tôi có chỗ nào hữu dụng, xin rất sẵn lòng.

Hai người đứng đó, nói toàn những lời xã giao, khách sáo, Tạ Tiểu Dung lẳng lặng đứng nhìn, theo cô nhận thấy, Cao Ý Tuyên này là kẻ “tiểu lý tàng đao” (1) không phải tốt lành gì.

Sở dĩ cô có phần bài xích và phản cảm đối với Cao Ý Tuyên, là vì Cao Ý Tuyên được phân công phụ trách tuyên truyền đối ngoại, rất có khả năng cướp mất sự nổi bật của cô, cô vất vả lo liệu công việc, nói không chừng sẽ bị Cao Ý Tuyên lấy đó làm thành tích cho mình.

Trên thực tế, sở dĩ Cao Ý Tuyên được tham dự vào, ngoài vấn đề kinh nghiệm ở tỉnh, còn vì y khá có lai lịch, cấp trên điểm đích danh y tham dự công tác, nói toạc ra là để y tích lũy thành tích, quen thuộc mạng lưới quan hệ, mau chóng đứng vững ở văn phòng Thành ủy Tân An.

- Tốt lắm, khi nào rảnh nói chuyện sau.

Cao Ý Tuyên vừa đi, Tạ Tiểu Dung liền đi tới:

- Đồng chí Viễn Chinh!

- Chị Tạ.

Bành Viễn Chinh cười:

- Vừa mới đầu năm đã có công tác quan trọng, xem ra nửa năm tới chị Tạ vất vả lắm đây.

Tạ Tiểu Dung thở dài;

- Cậu nói đúng, chắc chắn là sẽ rất bận rộn. thật ra làm chút công việc cũng không có gì, sợ là sợ vất vả bao ngày, kết quả là lại “cốc mò, cò xoi!” Hơn nữa, nếu chúng ta thành công thì không nói, không thành công, chẳng phải là công dã tràng sao?

Lời nói Tạ Tiểu Dung hình như có điều ám chỉ, Bành Viễn Chinh suy nghĩ.

Tạ Tiểu Dung lại hạ giọng:

- Cậu quen Cao Ý Tuyên?

- À, chỉ một lần ăn cùng bữa cơm, rất ngẫu nhiên thôi, thật ra cũng không quen.

Bành Viễn Chinh cười thầm trong bụng, thầm nghĩ: “Người phụ nữ này người không xấu, trình độ viết lách cũng cao, nhưng tầm mắt quá hẹp, không đủ để dung chứa người dưới tay.

- Tôi nghe nói người là con cháu cán bộ cáo cấp ở tỉnh, là người Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham điều vào. Ngay từ đầu đã bố trí ở Ủy ban Kinh tế Thương mại thành phố, nhưng thăng nhĩ này không đến trình diện, sau lại bố trí vào Phòng Giám sát văn phòng Thành ủy.

Tạ Tiểu Dung giễu cợt bĩu môi:

- Viễn Chinh à, để loại ăn chơi trác táng này vào đây, chỉ thêm phiền thôi, cũng không biết rốt cuộc lãnh đạo nghĩ như thế nào!

Bành Viễn Chinh cười cười, dù hẳn không thích Cao Ý Tuyên, nhưng cách nói này của Tạ Tiểu Dung, hẳn không thể đồng ý.

Tạ Tiểu Dung thấy Bành Viễn Chinh không hưởng ứng, hơi ngượng, liền chủ động chuyển đề tài:

- Nghe nói các cậu đi thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Dạ, thị trấn Vân Thủy muốn làm dự án phát triển tuyên truyền, tìm tới chúng ta, tôi đã xuống xem, giúp họ vạch kế hoạch.

Tạ Tiểu Dung chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, đột nhiên thần bí mỉm cười:

- Viễn Chinh này, em chồng tôi là Lý Tuyết Yến, cô ấy có ấn tượng rất tốt đối với cậu, tối qua khi ăn cơm, cô ấy không ngừng khen ngợi cậu, nói Trưởng phòng Bành thế này, thế này, cha chồng tôi thành linh thốt lên một câu: Con cũng lớn rồi, nếu nhìn trúng chàng trai nào, thì dẫn về nhà cho ba xem!

Bành Viễn Chinh ngẩn người, lúng túng cười nói:

- Tôi và Lý Tuyết Yến chỉ là bạn bình thường thôi, ha ha.

- Thật là bạn bình thường chứ?

Tạ Tiểu Dung cười khê, tiếp tục truy tới:

- Cho dù là bạn bình thường cũng không quan trọng, ai chẳng bắt đầu tình yêu bằng tình bạn! Nói thật đi, Tiểu Bành, cậu có bạn gái chưa? Nếu chưa, em chồng tôi thật sự là rất khá, cậu có thể suy xét một chút.

(1) Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười có chứa dao nhọn, tương tự như câu “miệng nam mô, bụng một bồ dao găm” của Việt Nam.

113. Chương 114: Nổi Danh Vì Cái Gì?

Bành Viễn Chinh nhú mày, rồi lại cười nói:

- Tạ tỷ lại nói đùa, tôi còn trẻ, tạm thời vẫn chưa suy xét đến vấn đề này. Đúng rồi, Tạ tỷ, chị còn có việc sao? Nếu không có việc gì thì tôi xin phép đi trước. Tôi tối nay còn có chút việc, có mấy người bạn mời cơm.

Bành Viễn Chinh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thấy thời gian là 5h30 chiều, sắp đến giờ tan làm.

Tạ Tiểu Dung ồ lên một tiếng:

- Tạm thời cũng không có gì. Dù sao, tôi đánh giá công tác này sớm muộn gì cũng giao cho đại tài tử như cậu trực tiếp tham gia vào. Cậu đang bận thì cứ đi trước, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.

- Vâng, Tạ tỷ, tôi xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh cũng không muốn tiếp tục thảo luận đề tài nói sau lưng người khác này với Tạ Tiểu Dung. Nếu lan truyền ra ngoài thì đối với thanh danh của hắn cũng không tốt. Hơn nữa, người phụ nữ Tạ Tiểu Dung này vừa thấy cũng không phải là người có thể kín miệng.

Bành Viễn Chinh bước nhanh đi. Nhìn theo bóng dáng của hắn, Tạ Tiểu Dung cười khê, đột nhiên nhớ đến cô em chồng của mình khi nhắc đến Bành Viễn Chinh với vẻ mặt hớn hở, không khỏi thì thầm vài câu rồi sau đó cũng rời khỏi phòng họp.

Bành Viễn Chinh trở lại văn phòng, cắt quyển sổ ghi chép và bút, sau đó tan làm.

Tối nay, Hoàng Đại Long mời khách, nghe nói là muốn mở tiệc chiêu đãi một nhân vật quan trọng nào đó, mời luôn cả Bành Viễn Chinh và Tống Quả tham gia. Vừa nghe nói có em gái Hoàng Đại Long là Hoàng Oanh Oanh tham gia, Tống Quả liền đồng ý. Mà Tống Quả đồng ý rồi cũng sẽ lôi luôn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Rời khỏi cơ quan, xe của Hoàng Đại Long đã chờ sẵn bên đường. Bành Viễn Chinh mở cửa xe, phát hiện Tống Quả và Hoàng Oanh Oanh đã chờ sẵn trong xe.

Chẳng qua, vẻ mặt của Tống Quả rất cổ quái. Ngồi cùng một chỗ với Hoàng Oanh Oanh, rõ ràng là rất vui mừng, nhưng nét mặt lại biểu lộ sự nói không thành tiếng. Còn Hoàng Oanh Oanh thì bĩu môi, vẫn duy trì trầm mặc ở vị trí lái phụ. Xem tư thế này, hai người dường như vừa mới cãi nhau.

Bành Viễn Chinh ngẩng ra, cười nói:

- Tống Quả, Hoàng Đại Long tối nay mời khách gì vậy? Thần thần bí bí, tôi hỏi anh ta cũng không nói.

Tống Quả hướng Hoàng Oanh Oanh ra hiệu, bảo Bành Viễn Chinh hỏi cô.

Hoàng Oanh Oanh miễn cưỡng cười, quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bành ca, là như thế này, tối nay anh trai em thay em mời khách. Khách mời là đại minh tinh Chương Mộ Tình. Bởi vì là tụ hội riêng tư, không tiện mời người ngoài, liền kéo anh và Tống Quả tiếp khách. Tối nay thật là phiền cho hai anh.

- Chương Mộ Tình?

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Tống Quả, như thoáng chút suy nghĩ.

Chiếc xe nhanh như chớp chạy đến khách sạn Tân An. Vào phòng, Hoàng Đại Long đang cùng với Chương Mộ Tình và hai trợ lý của cô nói chuyện với nhau. Thấy Bành Viễn Chinh và Tống Quả vào cửa, thì liền khẩn trương đứng dậy tiếp đón:

- Hai vị, đến đây, tôi xin giới thiệu cho hai người một chút. Vị này là đại minh tinh tiếng tăm lừng lẫy Chương Mộ Tình Chương tiểu thư. Chương tiểu thư, vị này là Bành công tử, đại tài tử của Ban tuyên giáo Thành ủy chúng tôi. Vị này là Tống Quả, là Phó giáo sư trường đại học Giang Bắc, cũng là con trai của Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy.

- Xin chào, Trưởng phòng Bành, chúng ta dường như đã gặp qua.

Chương Mộ Tình nhẹ nhàng cười, đưa bàn tay nhỏ bé của mình bắt tay Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Xin chào, Chương tiểu thư. Tuy rằng tôi không phải là fan hâm mộ của cô, nhưng có thể cùng nhau ăn cơm với Chương tiểu thư như vậy thì thật sự là vinh hạnh cho tôi.

Đối với lời nói của Chương Mộ Tình, Bành Viễn Chinh trốn tránh không đáp.

Chương Mộ Tình đương nhiên là nhận ra hẳn. Bởi vì tối hôm đó, cũng tại khách sạn Tân An này, Bành Viễn Chinh trước sau đã hai lần chạm mặt Chương Mộ Tình, để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc. Lúc này mới ngẩn ngừ có vài ngày, Chương Mộ Tình tất nhiên là không quên.

Tổng Quả cũng bắt tay Chương Mộ Tình, chỉ có điều thần thái của y có chút miễn cưỡng.

Vừa rồi trên xe, y khuyên Hoàng Oanh Oanh không nên đặt chân quá sâu vào giới giải trí. Đa số người trong giới giải trí đều thân mình dơ bẩn, không chiếm được cơ hội gì. Như vậy thì dần thân vào tranh vũng nước đục đó làm chi. Hơn nữa, Tổng Quả xem ra, Hoàng gia nhiều tiền thế lớn, là con gái của Hoàng gia, Hoàng Oanh Oanh có thể có tương lai rạng rỡ, vì sao lại muốn tranh đoạt cây cầu độc mộc như vậy?

Hoàng Oanh Oanh đối với thanh danh có sự yêu thích hơn người thường. Lời nói của Tổng Quả, cô đương nhiên là nghe không vui. Bởi vậy hai người liền âm ỉ vài câu.

Kỳ thật Hoàng Oanh Oanh rõ ràng cũng biết tình cảm của Tổng Quả đối với cô. Chỉ có điều, muốn cô vì Tổng Quả mà rời khỏi giới giải trí, lập gia đình, sống cuộc sống đơn điệu thì cô tuyệt đối là không đồng ý. Tối thiểu, tạm thời mà nói là không có khả năng đó.

Mọi người ngồi xuống, bữa tiệc bắt đầu. Tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng đồ ăn và rượu đều thuộc hàng cao cấp.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, nghe xong một hồi, rốt cuộc xem như biết chân tướng rõ ràng.

Hóa ra, Hoàng Oanh Oanh giật dây bắc cầu, cha của Hoàng Đại Long đồng ý làm nhà sản xuất đầu tư, dùng tiền lực để nắm lấy đại minh Chương Mộ Tình. Chương Mộ Tình và tập đoàn An Lập thành phố Tân An đã có tiếp xúc qua, bước đầu đạt thành nhận thức chung. Nhưng xí nghiệp Tín Kiệt lại ra giá rất cao, Chương Mộ Tình tất nhiên là từ chối tập đoàn An Lập, bí mật tiếp xúc với xí nghiệp Tín Kiệt, sau đó lại ngầm đến Tân An.

Tối nay, Hoàng Đại Long và Hoàng Oanh Oanh đại diện cho xí nghiệp Tín Kiệt, lấy thân phận riêng tư mở tiệc chiêu đãi Chương Mộ Tình. Trước bữa tiệc này, Chương Mộ Tình và Hoàng Đại Long đã ký tên hợp tác. Hoàng gia mau chóng đầu tư khiến tổ biên kịch nhanh chóng vận tác. Và điều kiện duy nhất chính là để cho Hoàng Oanh Oanh được làm nhân vật thứ chính. Đồng thời mời Chương Mộ Tình làm người đại diện cho xí nghiệp Tín Kiệt.

Xí nghiệp Tín Kiệt nếu có thể có đại minh tinh Chương Mộ Tình làm người đại diện quảng cáo và tuyên truyền, từ lâu dài xem ra là khá có lợi.

Đừng nhìn Chương Mộ Tình hiện tại hào quang đầy người, trông như rất nổi tiếng, nhưng thực tế, là người tái sinh, Bành Viễn Chinh biết rõ lúc này Chương Mộ Tình chỉ là người mới bước vào vòng tròn giải trí, vẫn còn tiến rất xa. Những bộ phim trước mắt của cô, nói hay cũng hay, nói bình thường cũng bình thường. Vì thế số lượng vé thu vào cũng không tốt.

Dùng những gì nhớ lại ở kiếp trước về những chuyện của Chương Mộ Tình, thì hiện tại Chương Mộ Tình vẫn còn đang bôn ba giữa giai đoạn đen và trắng. Từ năm 1992 và 1995, Chương Mộ Tình chìm ngấm. Cho đến năm 1996, bộ phim do Chương Mộ Tình đóng đột nhiên đạt giải thưởng lớn quốc tế. Từ đó về sau không chỉ nổi tiếng trong nước mà còn phát triển ra nước ngoài.

Nếu hiện tại mà nổi tiếng như thế, với tài lực của Hoàng gia, Chương Mộ Tình cũng xem như không.

Chương Mộ Tình và Hoàng Oanh Oanh nói chuyện với nhau. Hoàng Đại Long ngẫu nhiên tham gia vài câu. Một bàn năm người, cơ bản chỉ có ba người nói chuyện. Bành Viễn Chinh và Tổng Quả chỉ làm nền. Khi uống rượu thì uống rượu, khi nói chuyện thì chỉ mỉm cười.

Chương Mộ Tình ngấm ngầm cũng nói vài câu thú vị về giới giải trí, khiến cho Hoàng Oanh Oanh thường xuyên phát ra những tiếng “ô, a”. Tổng Quả bắt mắt nhìn cô, khuôn mặt âm thầm không gì hình dung được.

Chương Mộ Tình khéo mắt phát hiện vẻ mặt Tổng Quả rồi lại nhìn Hoàng Oanh Oanh, không khỏi cười nói:

- Oanh Oanh, kỳ thật thì chị nói vài câu không nên nói. Em vốn không nên gia nhập vào giới giải trí. Lấy điều kiện của em, hoàn toàn có thể có được một cuộc sống rất tốt, cần gì phải làm như thế. Chị nói thật,

giới giải trí giống như một vùng nước sâu. Điều này không giống như học bơi. Đại đa số mọi người đều có thể học, nhưng nếu bơi không tốt thì sẽ bị chết đuối.

Hôm nay là người quen tụ hội, đồng thời cũng uống vào một chút rượu, Chương Mộ Tình lúc này mới nương theo cảm giác say mà nói ra vài lời tâm huyết.

Hoàng Oanh Oanh nhú mày, nhẹ nhàng nói:

- Mộ Tình tỷ, chị có phải nói là em không thích hợp làm diễn viên? Chị nói xem, em có chỗ nào còn khiếm khuyết, em sẽ sửa đổi lại.

- Ngoại hình và kỹ thuật của em đều không có vấn đề. Nhưng những người có điều kiện giống như em, ở giới giải trí rất nhiều. Em gái à, nếu muốn nổi tiếng, không chỉ cần có thực lực mà còn cần có vận may và cơ hội, càng phải có người nâng đỡ. Thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.

- Đương nhiên, nếu em muốn thử một lần thì cũng có thể. Lúc này đây, em được vai thứ chính, nếu vận khí đủ thì nói không chừng sẽ nổi tiếng đấy.

Chương Mộ Tình cười nói.

Kỳ thật, Chương Mộ Tình trong lòng nói: Tôi cho dù là diễn viên chính cũng chưa chắc là đã nổi tiếng, huống chi cô chỉ là vai phụ. Muốn nổi tiếng thì phải có năng lực? Đơn giản chỉ là kiếm tiền. Loại thiên kim tiểu thư như cô, quanh mình không thiếu tiền, đi tranh vùng nước đục này làm gì?

Nhưng lời nói này đánh chết Chương Mộ Tình cũng không nói. Không cần nói cô đang trông cậy vào Hoàng gia đầu tư, cho dù là không có đầu tư, cô tuyệt đối cũng không thể chính bản thân mình bản thủ trong cái vòng tròn này.

- Đúng vậy, em nhất định phải thử. Lúc này đây, có Mộ Tình tỷ chiếu cố và dẫn đường, em nhất định sẽ nổi tiếng.

Hoàng Oanh Oanh cười hì hì, đôi mắt sung mãn khát khao.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, cảm thấy Hoàng Oanh Oanh quả thật rất ngây thơ. Cô giống như một cô bé cứ muốn chiếm được một món đồ chơi. Với tính tình của cô, một khi chui đầu vào giới vàng thau lẫn lộn kia, không thiệt mới là lạ.

- Hoàng tiểu thư, xin hỏi cô muốn nổi tiếng là vì cái gì?

Bành Viễn Chinh đột nhiên ở một bên cười hỏi.

- Vì sao?

Hoàng Oanh Oanh ngẩn ra.

Đây là lần đầu tiên có người hỏi cô vấn đề này. Cô muốn nổi tiếng là vì cái gì? Cô thật sự là không nghĩ đến, cũng không hiểu vì sao. Cô tuy nhiên chỉ biết mình thích làm một minh tinh, trưởng thành thì vào học viện nghệ thuật, muốn có cơ hội thành danh, được hoa tươi và tiếng vỗ tay không ngừng.

- Tôi nghĩ, Hoàng tiểu thư đại khái còn chưa suy xét qua vấn đề này. Thành danh tội cùng là vì cái gì?

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói, quay đầu lại nhìn Chương Mộ Tình:

- Nếu tôi nhớ không lầm, Chương tiểu thư khi còn học trung học, trong vở kịch đầu tiên đã đóng vai một nữ sinh trung học. Từ đó về sau bước chân vào vòng tròn giải trí. Nhưng Chương tiểu thư tốt nghiệp học viện Sân khấu Trung Quốc đã hai năm, cũng không có cơ hội gì. Cho đến mùa hè năm kia, được đạo diễn Cung Đại phát hiện, giành giải thưởng quốc nội. Lúc này mới tiếng lành đồn xa.

- Tôi nghe nói, Chương tiểu thư dùng lấy số tiền thù lao lần đầu tiên của mình để trả nợ cho cha mẹ. Sau đó mua cho cha mẹ một căn nhà, rời khỏi khu nhà ở mồ than sinh sống mấy chục năm qua.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, khiến cho Chương Mộ Tình sắc mặt thay đổi.

Cô đột nhiên quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt không thể tin nổi. Đồng thời con ngươi lại lóe ra sự chua xót khi nhớ lại chuyện cũ.

Chương Mộ Tình xuất thân bần hàn, cha mẹ đều là công nhân bình thường ở mỏ than. Có thể nói là một hạng dân đen. Cô có bốn anh chị em, gia đình rất nghèo khổ. Vì lo cho bốn đứa con học đại học, nhất là bồi dưỡng cho Chương Mộ Tình học ở học viện Sân khấu, Chương gia đã gánh một số nợ rất lớn. Số nợ này, cho đến khi Chương Mộ Tình nổi tiếng mới có thể trả nổi.

Chuyện cũ đau buồn! Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Dù sao động lực khiến Chương Mộ Tình kiên trì đi tiếp trong giới giải trí chính là kiếm tiền nuôi sống gia đình, trả nợ cho cha mẹ. Đương nhiên, cô cuối cùng là thành công. Điều kiện kinh tế chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng những điều đó đều là quá khứ. Cô chưa từng nói với người ngoài. Người hiểu rõ cô, cho dù là trong giới giải trí cũng không nhiều lắm. Làm sao chàng thanh niên này lại biết được?

Cô cũng không biết, những gì cô trải qua đều đưa tin lên mạng sau này. Toàn bộ bị cư dân mạng truyền lưu trong các trang web giải trí.

- Anh....anh làm sao biết tình huống gia đình của tôi?

Chương Mộ Tình lấy lại bình tĩnh, ánh mắt âm trầm nhìn Bành Viễn Chinh, nhỏ giọng nói.

- Xuất thân nghèo khổ chẳng có gì là mất mặt. Ngược lại, Chương tiểu thư thông qua sự cố gắng phấn đấu của mình, rốt cuộc đã thay đổi được vận mệnh bản thân, hẳn là rất đáng được mọi người học tập. Chỉ tiếc là các fan hâm mộ chỉ cảm thấy hứng thú với những gì tốt đẹp của Chương tiểu thư mà thôi.

Chương Mộ Tình sắc mặt chuyển biến, mỉm cười gật đầu. Tuy nhiên, trong lòng sự khiếp sợ và hồ nghi ngày càng dày đặc. Sự hứng thú đối với Bành Viễn Chinh càng tăng cao.

- Hoàng tiểu thư, Chương tiểu thư bước vào giới giải trí, dốc sức phấn đấu là vì muốn thay đổi vận mệnh bản thân. Cô thành công nhưng cô chỉ là một con số nhỏ, đa số mọi người đều thất bại mà đi ra. Những gian nan, chua xót trong đó, tôi hoàn toàn không nghi ngờ.

Bành Viễn Chinh hút một điếu thuốc, thoáng chút suy nghĩ:

- Tôi tin rằng nếu Chương tiểu thư có điểm xuất phát ngay từ đầu như Hoàng tiểu thư, có điều kiện kinh tế quá đủ, nhất định sẽ không đi tìm cái loại quả đắng như thế này.

- Chương tiểu thư, không biết lời tôi nói có đúng hay không???

Chương Mộ Tình kinh ngạc ngồi im, một lúc sau mới thở dài:

- Đúng vậy, tôi thừa nhận, nếu tôi giống như Oanh Oanh, tôi sẽ không đi con đường này.

Hoàng Oanh Oanh nhẹ nhàng nói:

- Mộ Tình tỷ, chị bây giờ không có thiếu tiền, vậy vì sao chị còn....?

Hoàng Oanh Oanh lời vừa thốt ra, Chương Mộ Tình lập tức không nói gì.

Tổng Quả bị ai cúi đầu xuống, trong lòng có một tư vị không nói nên lời.

Lời này của Bành Viễn Chinh giống như cho người con gái y yêu một cái tát. Những gì mà y nói cả nửa ngày cũng tương đương vô nghĩa. Chương Mộ Tình hiện tại không thiếu tiền, nhưng tại sao lại vẫn tiếp tục?

114. Chương 115: Một Người Phụ Nữ Khá Lãng Lơ

Sau khi bữa tiệc rượu kết thúc, mọi người đến hộp đêm của Hoàng gia để ca hát. Có lẽ bởi vì cuộc nói chuyện vừa rồi với Bành Viễn Chinh mà Chương Mộ Tình hoàn toàn bỏ qua cái giá của một đại minh tinh, cùng Bành Viễn Chinh uống rượu không ít. Đám người chơi đến khuya. Lúc về, Chương Mộ Tình còn đưa cho Bành Viễn Chinh một tấm danh thiếp, trên đó có địa chỉ và điện thoại của cô ở thủ đô.

- Trưởng phòng Bành, tôi thật đúng là không có hứng thú với chức vụ và bằng cấp nhưng tôi thấy anh khá là có tiền đồ.

Chương Mộ Tình khuôn mặt ửng đỏ, đương nhiên không phải vì ngưỡng ngừng mà là vì uống rượu. Cô cầm tay Bành Viễn Chinh lắc lắc, đứng ở trước cổng khách sạn, gần như toàn bộ thân hình muốn ngã vào trong lòng ngực Bành Viễn Chinh.

Hoàng Đại Long đứng ở một bên cực kỳ hâm mộ, thầm nghĩ Bành thiếu quả nhiên là hoành tráng, diễm phúc thật nhiều. Ngay cả đại minh tinh như Chương Mộ Tình cũng có thể dễ dàng quen biết. Thật sự là một cao thủ sát gái siêu hạng.

Trợ lý của Chương Mộ Tình thấy cô đã uống say liền khẩn trương đưa cô vào khách sạn. Hoàng Oanh Oanh đương nhiên là phải đưa đến phòng, giúp Chương Mộ Tình ổn thỏa rồi mới yên tâm rời khỏi.

Hoàng Đại Long lái xe đưa Tổng Quả về nhà, rồi sau đó lại đưa tiếp Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh sau khi xuống xe, Hoàng Đại Long liền cười ha hả nói:

- Bành thiếu quả nhiên là hoành tráng. Nghe nói người phụ nữ này rất khó làm quen, ngay cả ông chủ lớn của Hongkong muốn đưa cô ta đi ăn cũng cảm thấy khó khăn. Không nghĩ Bành thiếu vừa ra tay, lại khiến xuân tâm của cô ta nhộn nhạo liền. Nói riêng cho tôi biết được không, đã có số điện thoại của cô ta chưa?

- Hoành tráng cái đầu anh!

Bành Viễn Chinh nường theo cảm giác say, giương tay chỉ vào Hoàng Đại Long cười mắng một tiếng. Sau đó xuống xe nghênh ngang mà đi.

Đối với Bành Viễn Chinh, cái người gọi là ăn cơm và ca hát một lần với đại minh tinh Chương Mộ Tình, căn bản chẳng có gì đáng khoe. Ngày sau hôm thức dậy, hắn thậm chí còn quên đi một số chi tiết. Còn tấm danh thiếp Chương Mộ Tình đưa cho hắn, hắn cũng thuận tay bỏ ở đầu giường, cũng không để ý.

Đối với phụ nữ trong giới giải trí, căn bản là hai thế giới. Tối hôm qua tạm biệt, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội gặp lại.

Chỉ có điều hắn thật không ngờ, Chương Mộ Tình lại rất nhớ đến hắn. Thậm chí, khi cô trở về thủ đô không lâu, lại còn gọi đến thành phố Tân An hai lần, hỏi Hoàng Oanh Oanh về bối cảnh của Bành Viễn Chinh.

Giống như loại minh tinh như Chương Mộ Tình, cho đến bây giờ, cô rất kiêng kỵ người khác đề cập đến quá khứ của cô. Tuy rằng xuất thân hàn không phải là điều xấu, nhưng chung quy vẫn sẽ cảm thấy mình là hạng thứ cấp. Cho nên, đối với Bành Viễn Chinh, cô vẫn không hiểu rõ tại sao mình nhớ đến người ấy. Không nghĩ ra vấn đề tốt cùng là ở chỗ nào.

Bành Viễn Chinh vẫn như cũ, từng ngày từng ngày đi làm.

Đến cuối tháng hai, nhiệt độ ở thành phố Tân An chợt tăng trở lại. Đường như chỉ trong một đêm trở nên hồi xuân. Trên khắp ngõ ngách, ánh nắng chiếu ấm áp, gió thổi nhẹ làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Bản thảo tuyên truyền cho thị trấn Vân Thủy ước chừng nửa tháng mới xong. Lấy kinh nghiệm của Bành Viễn Chinh, vừa nhìn qua là hắn đã thấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, thiếu logic cơ bản, lập tức trả trở về bảo người của thị trấn Vân Thủy viết lại. Nhiều lần như thế, Tiểu Lý ở Đảng ủy thị trấn Vân Thủy cảm thấy Bành Viễn Chinh có ý làm khó dễ, liền nổi giận, đưa bản thảo lại cho Lý Tuyết Yến, không thèm viết nữa.

Lý Tuyết Yến bắt buộc dĩ phải tự mình mang bản thảo đến cho Bành Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến đến phòng Tin tức, cánh cửa đã mở sẵn. Bành Viễn Chinh đang cúi đầu viết cái gì đó, trong phòng không có ai. Lý Tuyết Yến liền rón rén đi vào, đứng trước bàn Bành Viễn Chinh, im lặng không nói.

Mã Tự từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Lý Tuyết Yến liền kinh ngạc cười nói:

- Bí thư Lý? Sao cô lại đến đây?

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Tôi đến đưa bản thảo cho Trưởng phòng Bành.

Bành Viễn Chinh nghe được động tĩnh liền ngẩng đầu lên, thấy Lý Tuyết Yến liền cười nói:

- Bí thư Lý, đến rồi à? Mời ngồi, sao cô lại tự mình đến đây?

Lý Tuyết Yến cười khỏ, cũng không khách khí, ngồi đối diện với bàn Bành Viễn Chinh, đem bản thảo đặt lên bàn, sau đó nói:

- Tôi cũng không nghĩ đến, nhưng Trưởng phòng Bành quá lợi hại, trước sau bảo Tiểu Lý của chúng tôi sửa đi sửa lại bản thảo, khiến người ta sợ hãi, không dám đến nữa.

Bành Viễn Chinh tiếp nhận bản thảo, nhìn lướt qua, thở dài nói:

- Bí thư Lý, không phải tôi trứng gà bên trong chọn xương cốt, mà là bản thảo này quả thật có vấn đề. Tôi đã cẩn thận nói với cô ấy nhiều lần, phải đưa ra được trọng điểm, giảm đi những lời nói khách sáo. Trọng điểm tuyên truyền của thị trấn các người là gì thì nhấn mạnh vào cái ấy, chứ không thể tính bằng số lượng từ.

- Cô xem, tôi gần đây công tác rất bận, có nhiều tài liệu đang chờ viết. Bằng không thì tôi tự mình viết cho rồi, đưa cho cô ấy làm gì.

Lý Tuyết Yến ánh mắt chớp chớp. Với sự hiểu biết của cô về Bành Viễn Chinh, cô biết điều hắn nói là đúng. Nhưng trình độ của Tiểu Lý ở thị trấn là có hạn, cô ấy cũng không cố ý viết như vậy, mà thật sự trong đầu không có ý, có muốn làm cũng không được. Nói là trọng điểm, nhưng cô căn bản chưa chắc biết cái nào là trọng điểm.

- Loại bản thảo này, nếu các người có muốn phát ra cũng không thể phát. Nhưng các người bỏ vốn ra nhiều như vậy, chúng ta lại thao tác lâu như vậy, tuyên truyền không có hiệu quả thì có phải là không được tốt hay không?

Lý Tuyết Yến cúi người chỉ vào bản thảo, nhẹ nhàng nói:

- Trưởng phòng Bành, vậy thì nhờ anh phải lo lắng rồi. Trình độ của Tiểu Lý khẳng định không thể so với anh. Cô căn bản chưa từng viết qua thể loại này. Không cần nói đến cô ấy,

Lý Tuyết Yến nửa năn nỉ, nửa nói chơi.

Bành Viễn Chinh nhú mày. Hắn không phải là già mồm cái lão, đích thật là gần đây công việc rất nhiều. Lãnh đạo Ban điểm danh hắn hoàn tất một số công việc, trong đó còn có bài nói chuyện của Bí thư Thành ủy. Nhưng Lý Tuyết Yến lại coi như không. Cô đích thân đến gặp, nếu không đồng ý thì cũng sượng mặt.

Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ gật đầu:

- Tôi sẽ bớt chút thời gian để chỉnh sửa lại. Trưa ngày mai cô đến gặp tôi nhé.

Nói là sửa nhưng kỳ thật đều là viết lại hết. Bởi vì toàn bộ kết cấu của bài văn đều phải làm lại từ đầu.

- Cám ơn, cám ơn, tôi xin mời anh ăn cơm. Vừa lúc cũng là buổi trưa nên về cũng không kịp. Thế nào, Trưởng phòng Bành, nể mặt tôi chứ?

Lý Tuyết Yến vui mừng đứng dậy nắm lấy cánh tay của hắn.

Liền vào lúc này, Vương Na và Hoàng Đại Long cũng bắt ngờ đến. Bởi vì Vương Na không ngờ lại mang thai, Hoàng Đại Long rốt cuộc phải cải tà quy chính, thu hồi trái tim lãng tử của mình, chuẩn bị kết hôn với Vương Na.

Vương Na đương nhiên là vui mừng như điên. Cái gọi là ngàn năm rắn trắng tu thành yêu, cô rốt cuộc khổ tận cam lai đã qua, ngọt lành đã đến, danh chính ngôn thuận bước vào Hoàng gia.

Vương Na đến Công đoàn công ty xin giấy giới thiệu để đăng ký kết hôn với Hoàng Đại Long. Thời đại này, kết hôn là một chuyện phiến toái, không phải nói kết hôn là kết hôn được ngay. Nhất định phải phù hợp với các điều kiện đăng ký kết hôn, nhất là cán bộ cơ quan như Vương Na, điều kiện lại càng nghiêm ngặt hơn. Nữ 23 tuổi, nam 25 tuổi, kém một vài ngày cũng không được.

Nếu như không có thư giới thiệu của tổ chức, căn bản không thể đến cục Dân chính đăng ký. Cũng không giống như đời sau, kết hôn ly hôn chỉ cần một chứng minh thư là xong.

Vương Na xin được giấy giới thiệu, liền gọi cho Hoàng Đại Long, chuẩn bị cùng nhau đi ăn cơm trưa, xong rồi buổi chiều sẽ đến cục Dân chính. Vương Na đi mua chút bánh kẹo cưới, cùng với Hoàng Đại Long vào cơ quan, chính thức giới thiệu Hoàng Đại Long cho đồng nghiệp của mình và tuyên bố mình sắp kết hôn.

Hoàng Đại Long bởi vì muốn đăng ký kết hôn nên ăn mặc rất chỉnh chu. Cả người là một bộ tây trang, giày da màu xám, đeo kính râm. Vương Na đi phía sau cũng y như vậy.

Hoàng Đại Long bước vào cửa, vừa muốn chào hỏi Mã Tự, đột nhiên thấy Bành Viễn Chinh đang bị một cô gái kéo cánh tay lôi ra ngoài thì không khỏi ngây người một chút.

Y tránh qua một bên, để cho Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đi qua, sau đó hướng Bành Viễn Chinh giơ một ngón tay cái lên, sau đó hé miệng nói gì đó. Tuy rằng không có phát ra tiếng, nhưng Bành Viễn Chinh cũng có thể nhìn ra, câu nói kia chính là “Bành thiếu quả nhiên là hoành tráng, quả nhiên là diễm phúc...”.

- Mã Tự, ăn kẹo đi. Chiều này tôi đi đăng ký kết hôn, đây là bánh kẹo cưới. Còn đây là Hoàng Đại Long, chồng tương lai của tôi.

Vương Na hướng Mã Tự đưa bánh kẹo. Mã Tự sớm biết trong lòng, cũng không phải là lần đầu quen biết Hoàng Đại Long, liền đứng dậy bắt tay:

- Chúc mừng hai người.

Hoàng Đại Long cười ha hả, bắt tay với Mã Tự, xong rồi nghiêng đầu hỏi Vương Na:

- Na Na, người vừa rồi là ai vậy?

Vương Na bĩu môi:

- Là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn Vân Thủy, là một người phụ nữ khá lẳng lơ.

Nghe xong Vương Na giới thiệu, Mã Tự không kìm nổi không biết nên khóc hay nên cười. Lý Tuyết Yến dung mạo xinh đẹp, đoan trang, có năng lực, ở cơ sở tiếng lành đồn xa, có uy tín trong quần chúng. Nhưng khi qua miệng của Vương Na lại biến thành một người phụ nữ lẳng lơ.

Nếu những lời này khiến cho Lý Tuyết Yến nghe được thì có lẽ sẽ bị tức chết đi được.

Gia Cát Cầu chậm rãi bước vào văn phòng, nhìn thấy Vương Na và một người đàn ông đứng chung một chỗ, thần thái thân mật thì chợt ngẩn ra, cau mày lại.

Y đối với Vương Na tâm tư tuy rằng gần đây bởi vì tinh thần khẩn trương mà không có biểu hiện ra ngoài, nhưng chỉ có tăng chứ không giảm...

Vương Na ném một viên kẹo qua, thản nhiên cười nói:

- Phó trưởng phòng Gia Cát, chiều nay tôi đi đăng ký kết hôn, đây là kẹo cưới của tôi. Còn đây là chồng tương lai của tôi, Tổng giám đốc điều hành tập đoàn Tín Kiệt Hoàng Đại Long.

Vương Na cố ý nói ra thân phận của Hoàng Đại Long.

Gia Cát Cầu sắc mặt thay đổi, trước mắt cảm thấy tối sầm, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Người phụ nữ mà y mơ ước đã lâu, không ngờ lại kết hôn với người khác. Mà đối tượng kết hôn càng không ngờ là ông chủ Hoàng Đại Long của xí nghiệp Tín Kiệt. Trời ạ!

Gia Cát Cầu cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng tuyệt vọng bi phẫn, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hú to một tiếng, chửi văng ông trời sao lại bất công.

Con đường làm quan thất ý, tình trường thất ý, còn muốn cho người ta sống tiếp sao?

115. Chương 116: Tạ Tiểu Dung Và Cao Ý Tuyên Xuất Sư Chưa Chiến Thắng

Cao Ý Tuyên, Tạ Tiểu Dung và tổ Công tác tuyên truyền đi ăn cơm, ở cửa đột nhiên nhìn thấy Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến vừa đi vừa nói cười.

Tạ Tiểu Dung khoe miệng hiện lên một chút như thoáng suy nghĩ, một chút như thoáng mỉm cười, thâm nghĩ quả nhiên em chồng mình nhìn trúng đại tài tử của Ban tuyên giáo. Bành Viễn Chinh quả thật không tồi. Trẻ tuổi như vậy đã là cán bộ cấp trưởng phòng, lại là cây bút chủ chốt trong hệ thống tuyên truyền trung ương. Tương lai khẳng định là tiền đồ vô lượng.

Cao Ý Tuyên sắc mặt chợt sa sầm xuống. Y trong lòng sớm có dự cảm, Lý Tuyết Yến là thích người khác. Hơn nữa, vô cùng có khả năng chính là Bành Viễn Chinh.

Y hiện giờ không còn công tác ở tỉnh, đến thành phố này để làm việc. Như thế nào lại cam tâm để cho Bành Viễn Chinh cướp cái mình thích chứ.

Y há miệng thở dốc, vừa muốn gọi một tiếng thì lại nghe Tạ Tiểu Dung bên cạnh cười nói:

- Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến nghe được tiếng kêu thì liền dừng bước chân, xoay người lại, thấy chị dâu của mình, không khỏi vẫy tay cười:

- Chị dâu, sao lại là chị?

Tạ Tiểu Dung bước đến, nhìn Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đầy thâm ý, nhẹ nhàng nói:

- Hai người đây là....

Tạ Tiểu Dung lời nói rõ ràng là có chút hương vị khác thường. Lý Tuyết Yến thoải mái nói:

- Lúc này thị trấn của em đang mở rộng tuyên truyền. Trưởng phòng Bành gần đây vì thị trấn tụi em làm rất nhiều công tác. Em chịu sự ủy thác của lãnh đạo thị trấn, mời Trưởng phòng Bành một bữa cơm.

Tạ Tiểu Dung nhẹ nhàng cười:

- Ăn một bữa cơm thì ăn một bữa cơm, sao lại dùng công tác làm cớ hiệu thế? À, tôi nói Trưởng phòng Bành nhé, cậu đàn ông thì phải phong độ, sao lại để con gái mời cơm trước chứ?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chuyện tự nhiên mà. Tôi mời Bí thư Lý ăn cơm cũng giống nhau thôi.

Lúc này Cao Ý Tuyên đã đi tới, hướng Lý Tuyết Yến thân thiết nói:

- Tuyết Yến, em tới thành phố sao không gọi cho anh biết? Vừa lúc chúng ta cũng đi ăn cơm, đi ăn cùng nhé.

Lý Tuyết Yến kỳ thật đã sớm nhìn thấy Cao Ý Tuyên, nhưng làm bộ như không có nhìn thấy. Cao Ý Tuyên chuyển công tác đến thành phố, ý định không từ bỏ, khiến Lý Tuyết Yến cảm thấy đau đầu.

- Haha, Cao Ý Tuyên, không cần đâu. Tôi và Trưởng phòng Bành còn có việc, mọi người cứ đi ăn cơm. Hôm nào tôi sẽ tìm anh.

Lý Tuyết Yến nói xong liền ra hiệu Bành Viễn Chinh rời khỏi.

Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh sóng vai nhau rời đi, Cao Ý Tuyên sắc mặt thật sự rất khó coi.

Tạ Tiểu Dung có chút kinh ngạc nhìn Cao Ý Tuyên, như thoáng chút suy nghĩ. Cô cũng là người từng trải, sao không nhìn ra Cao Ý Tuyên có tâm tư mờ ám với em chồng mình chứ. Cô trong lòng ngạc nhiên, thâm nghĩ, hóa ra Cao Ý Tuyên cũng đang theo đuổi Lý Tuyết Yến. Cao Ý Tuyên và Bành Viễn Chinh không ngờ là tình địch với nhau? Tuy nhiên, hiện tại xem ra Cao Ý Tuyên rõ ràng không phải là đối thủ của Bành Viễn Chinh.

- Hóa ra Chủ nhiệm Tiểu Cao không ngờ lại quen biết với Tuyết Yến. Haha, thật sự không thể tưởng tượng được.

Tạ Tiểu Dung thản nhiên cười.

Cao Ý Tuyên vốn tâm trạng không được tốt, nghe xong những lời này của Tạ Tiểu Dung thì trong lòng dâng lên một sự tức giận. Ngay từ đầu, Tạ Tiểu Dung người phụ nữ này vẫn không mặn không nhạt, không

âm không dương gọi y là “Chủ nhiệm Tiểu Cao”. Chủ nhiệm Cao thì Chủ nhiệm Cao, vì sao lại muốn thêm vào chữ Tiểu chứ? Quả thật là muốn khiêu khích người khác.

Tuy nhiên, hiện tại Cao Ý Tuyên đột nhiên biết được Tạ Tiểu Dung không ngờ là chị dâu của Lý Tuyết Yến, tự nhiên cũng không dám phác tác.

Y cố kềm nén cơn giận của mình, miễn cưỡng cười:

- Chủ nhiệm Tạ, tôi và Tuyết Yến là bạn học cùng đại học, tình cảm rất thân thiết. Tôi cũng không ngờ Chủ nhiệm Tạ lại là chị dâu của Tuyết Yến. Náo loạn nửa ngày mới biết là người một nhà.

Tạ Tiểu Dung trong lòng cười lạnh. Ai là người một nhà với cậu chứ, không cần lôi kéo làm quen. Lôi kéo làm quen cũng vô dụng.

Tạ Tiểu Dung khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn mọi người:

- Chúng ta đi ăn cơm thôi, Chủ nhiệm Tiểu Cao.

Cao Ý Tuyên đuôi lông mày nhảy dựng lên.

Tạ Tiểu Dung cảm thấy lúc này đây, thành phố đang tranh thủ đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền, vốn là việc chính của cô, có làm ra thành tích thì cô cũng hưởng phần. Kết quả vô duyên vô cớ lại xuất hiện một Cao Ý Tuyên. Cả ngày trước mặt cô khoa chân múa tay, lúc nào cũng toát ra việc mình đến từ một đại cơ quan ở tỉnh, lại là con cháu cán bộ nên kiêu ngạo. Cho nên, Tạ Tiểu Dung đối với Cao Ý Tuyên ngày càng bài xích, càng ngày càng xem không vừa mắt.

Đây không liên quan đến tính cách, và phẩm hạnh, chỉ có liên quan đến lợi ích. Cao Ý Tuyên tự nhiên ở đâu mò đến hướng mặt tô son điểm phấn. Tạ Tiểu Dung lúc nào cũng có một sự e sợ.

Buổi chiều, Tạ Tiểu Dung, Cao Ý Tuyên lại đến tỉnh, bắt đầu bước đầu tiên trong hoạt động tuyên truyền. Kỳ thật, cái gọi là đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền, cũng không giống như xí nghiệp quảng cáo, tuyên truyền, mà là thông qua tỉnh mời dự họp báo. Đài truyền hình tỉnh và truyền thông tỉnh sẽ đưa tin bằng nhiều hình thức, xây dựng hình tượng cho thành phố Tân An. Phát triển không gian, tổng hợp thực lực và tiến hành mở rộng hệ thống dư luận, phối hợp với UBND thành phố trong các trình tự hoạt động và báo cáo.

Mà sự thật, đối thủ cạnh tranh là thành phố Trạch Lâm đã triển khai trước một bước công tác. Nghe nói đài truyền hình tỉnh đã liên tục phát quảng cáo mấy ngày về thành phố Trạch Lâm. Thành phố Trạch Lâm thậm chí còn tổ chức, triển khai hoạt động tuyển dụng cho mấy chục xí nghiệp đơn vị sự nghiệp. Bởi vậy đã bước lên trang đầu tiên của các tờ báo lớn, bốn phía tuyên truyền.

Với sự “Mau, Chuẩn, Ổn” của thành phố Trạch Lâm, thành phố Tân An phản ứng chậm nửa nhịp.

Được sự đồng ý của lãnh đạo Thành ủy, Tạ Tiểu Dung bày ra chính là mở cuộc triển lãm cải cách từ trước đến nay về kinh tế xã hội của thành phố Tân An, làm hơn mười đề mục. Công tác chuẩn bị trước tiên của cuộc triển lãm đã chấm dứt. Ngày 1 tháng 3 sẽ long trọng cử hành tại sân vận động.

Ủy viên thường vụ Thành ủy Tân An, Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn, Phó chủ tịch thành phố Tân An là Mạnh Cường đích thân chạy đến tỉnh tham dự tuyên bố triển lãm. Cao Ý Tuyên còn dùng quan hệ cá nhân, mời một Trưởng phòng của Ban tuyên giáo tỉnh ủy và một Phó chủ nhiệm của Ủy ban Kinh tế Thương mại tỉnh tham gia hoạt động.

Nhưng điều làm người ta thất vọng chính là, tuy rằng công tác triển khai lúc đầu chuẩn bị rất nhiều, mời hơn mười hãng truyền thông lớn của tỉnh tham dự. Thậm chí còn thông qua những con đường khác nhau để kêu gọi khách mời, nhưng đến ngày triển khai nghi thức và họp báo phóng viên truyền thông, người dân đến xem đều rất ít. Trong hội trường vắng bóng người đến tham dự. Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên đã cho người đứng ở ngoài cửa để phát tài liệu, nhưng một đồng tài liệu tuyên truyền không có mấy bản được phát ra.

Nhìn phía dưới hội trường trống rỗng, không cần nói đến lãnh đạo ngồi trên đài Chủ tịch mặt mũi rất khó chịu, ngay cả Tạ Tiểu Dung và người tổ chức cũng cảm thấy có chút xấu hổ vô cùng.

Tại sao có thể như vậy?

Tạ Tiểu Dung có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Cao Ý Tuyên một cái, trong lòng thầm mắng: “Cậu không phải tự xưng là năng lực rất lớn ở tỉnh sao? Sao bây giờ lại để ra tình trạng như thế này? Cậu hết thấy đều giành đảm nhiệm nhiều việc, kết quả như thế nào? Còn không phải muốn làm mất mặt người khác?”

Kỳ thật thì Cao Ý Tuyên cũng có mạng lưới quan hệ. Tối thiểu, sân hoạt động là do y tìm. Lãnh đạo tỉnh là do y mời. Chỉ có điều, Cao Ý Tuyên cũng thật không ngờ, người của giới truyền thông lại đến ít như vậy, mà người tham quan lại càng thừa thớt. Y có chút buồn bực và không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào.

Cao Ý Tuyên nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Chủ nhiệm Tạ, để tôi đi gọi điện thoại, tìm một vài người quen. Rồi từ đơn vị phụ cận tìm thêm một số người nữa. Nếu thật sự không được thì kéo chút học sinh đến.

Tạ Tiểu Dung lạnh lùng nói:

- Không cần, không kịp nữa rồi. Các lãnh đạo đều lên đài, tuyên bố khai mạc sẽ được bắt đầu. Cậu tìm người để làm gì?

Cao Ý Tuyên nghe trong miệng của Tạ Tiểu Dung ý lời không tốt cũng không khỏi phẫn nộ lên. Y thầm nghĩ: “Hạng đàn bà thói như cô chỉ biết suốt ngày chít chít chóc chóc, đến cả đánh rắm cũng không biết cách. Cô ngay cả hoạt động lẫn tổ chức đều không đụng tay vào, có tư cách gì ở đây mà la lối chứ?”

Nhưng Tạ Tiểu Dung chung quy vẫn là chị dâu của Lý Tuyết Yến. Y bất kể như thế nào cũng không dám đắc tội với Tạ Tiểu Dung. Nếu không thì Lý Tuyết Yến sẽ không bỏ qua, và cả người nhà của cô cũng vậy.

Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn và Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường ngồi ở trên đài, tuy rằng ngoài mặt vẫn mỉm cười, thần thái tự nhiên, nhưng thực tế trong lòng rất căm tức. Vừa nhìn thấy tình hình này, vốn dự định nghi thức cắt băng qua loa rồi chấm dứt, và kế hoạch họp báo trong hai giờ rõ ràng cũng hủy bỏ luôn.

Tổng cộng đến đây chỉ có mấy phóng viên, hơn nữa là vì quà tặng mang về mà tới, thế thì còn tuyên bố cái gì?

Lúc này, hoạt động đã hoàn toàn thất bại, thủ chiến thất bại.

Trịnh Thiện Sơn và Mạnh Cường ở hội trường kiên trì chưa đến nửa giờ liền ngồi xe ra về. Trước khi đi, Trịnh Thiện Sơn nói một câu:

- Tiểu Tạ, Tiểu Cao, tôi thấy buổi triển lãm này không cần phải tiếp tục. Ngày mai thêm một ngày nữa rồi rút lui đi.

Sáng ngày 2 tháng 3, chỉ có báo chiều Giang Bắc đăng đúng một tin tức nhỏ bằng miếng đậu hũ về buổi triển lãm ngày hôm qua, ở trang số 2, trong một vị trí rất bình thường. Nếu không nhìn kỹ sẽ không ai chú ý đến...

Trịnh Thiện Sơn cùng ngày trở về đã báo cáo với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Đông Phương Nham cảm thấy rất bất mãn, lập tức tìm Phó bí thư Thành ủy Trần Ngôn Hề đến, ra một phen chỉ thị.

Trần Ngôn Hề sắc mặt âm trầm bước vào văn phòng Phó chủ nhiệm Ban tuyên truyền Khang Đồng. Công tác đẩy mạnh tuyên truyền này là do Khang Đồng dẫn đầu. Bà đương nhiên là muốn tìm y.

Khang Đồng từ Tạ Tiểu Dung biết được lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy rất bất mãn, nên trong lòng cảm thấy không yên. Thấy sắc mặt Trần Ngôn Hề khó coi đi vào, y không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy tiếp đón:

- Phó bí thư Trần, tôi đang muốn tìm lãnh đạo báo cáo công tác.

Trần Ngôn Hề cau mày, ngồi xuống sofa trong văn phòng Khang Đồng, trầm giọng nói:

- Lão Khang, anh rốt cuộc là muốn làm như thế nào? Chi phí nhân lực vật lực lớn như vậy, kết quả là mất mặt trở về. Các người nhìn thành phố Trạch Lâm đấy, tuyên truyền sinh động đâu vào đấy. Người ta đã chạy đằng trước, chúng ta đuổi theo như thế nào?

Khang Đồng không biết làm sao mà chống đỡ.

116. Chương 117: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy

Thật ra Khang Đồng còn buồn bực hơn ai hết. Vì lần tuyên truyền này, y một ngày một đêm cùng nhân viên tổ công tác thảo luận phương án, vạch kế hoạch, tiến hành công việc chuẩn bị, đồng thời còn phải triển khai việc phối hợp giữa tổ công tác với các đơn vị khác.

Chẳng hạn, y phải phối hợp với mười mấy đơn vị tham dự, tranh thủ một số tài chính. Phí công phí sức, lại nhận lấy một kết quả như vậy, tất cả công việc và tâm huyết đều trôi theo dòng nước.

Nhưng lúc này, y cũng không thể dựa vào lý do khách quan để bào chữa. Lãnh đạo vốn không nhìn vào quá trình, chỉ nhìn vào kết quả. Dù quá trình làm việc của anh có phức tạp, có khó khăn đến mức nào, mà không có được thành quả, thì cũng vô nghĩa. Nếu lại đi giải thích với lãnh đạo để bào chữa, chỉ càng làm lãnh đạo thêm ghét.

Khang Đồng lúng túng nhìn Trần Ngôn Hề cười gượng, nhẹ nhàng nói:

- Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần, lần này công tác của tôi sai lầm, chúng tôi chuẩn bị chưa đầy đủ, suy xét chưa chu đáo, ảnh hưởng đến công tác trình báo của thành phố, tôi nhất định phải nghiêm túc kiểm điểm trước Thành ủy.

Trần Ngôn Hề khoát tay, hơi ngời giận nói:

- Lão Khang, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm của ai, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp xoay chuyển tình thế, khiến cho công tác tuyên truyền có thanh thế càng lớn càng tốt. Bằng không, đối thủ cạnh tranh của chúng ta sẽ càng chạy càng nhanh, đến lúc đó muốn đuổi theo cũng không đuổi nổi.

Bí thư Thành ủy Đông Phương rất quan tâm đến sai lầm trong công tác lần này, đích thân chỉ thị cho chúng ta phải tranh thủ thời gian, tăng tốc độ, giành giật từng giây triển khai công tác, không thể bởi vì như vậy mà tuyên truyền không chu đáo, ảnh hưởng tới việc trình báo của thành phố.

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi sẽ triệu tập cuộc họp các thành viên tổ công tác, cố gắng trong thời gian ngắn nhất đề xuất một phương án, trình lãnh đạo Thành ủy phê duyệt.

Khang Đồng đứng dậy, nói một cách trịnh trọng và nghiêm túc.

Trần Ngôn Hề gật đầu, lại nói:

- Tôi thấy nên rút đồng chí Bành Viễn Chinh bên Ban Tuyên giáo qua đây, người thanh niên này rất giỏi làm công tác tuyên truyền. Bí thư Đông Phương chỉ đích danh hắn, công tác tuyên truyền mở rộng lần này, do Bành Viễn Chinh phụ trách.

Khang Đồng ngẩn ra, tuy trong lòng không đồng ý, nhưng cũng không dám phản đối, lập tức gật đầu đáp ứng.

...

Hai ngày này, Bành Viễn Chinh bận rộn soạn thảo tài liệu, lại sửa chữa xong hàng loạt bản thảo soạn giúp cho thị trấn Vân Thủy, liên hệ với nhật báo và báo chiều, đến ngày 3 tháng 3 sẽ bắt đầu đăng tin liên tục trong một tuần lễ ở hai tờ báo. Đến lúc này, rốt cuộc hắn cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vương Na và Mã Tự sôi nổi bàn luận về tình hình thế giới gần đây và việc đăng cai thể vận hội Olympic vào tháng bảy, tháng tám, thì Tiền Cương sải bước đi đến.

Bành Viễn Chinh là người đầu tiên nhìn thấy Tiền Cương, liền đứng dậy tiếp đón:

- Trưởng ban Tiền.

- Ừ, đồng chí Viễn Chinh, căn cứ chỉ thị lãnh đạo thành phố, bây giờ đồng chí bắt đầu gác lại tất cả công tác khác, tập trung vào công tác tuyên truyền của tổ công tác bên văn phòng Thành ủy đi. Trưởng ban Thư

ký Thành ủy Trần và Trưởng ban Trịnh cũng nói, công tác tuyên truyền cụ thể của tổ công tác do đồng chí phụ trách.

Tiền Cương mặt sa sầm nói:

- Lần này, nhóm Tạ Tiểu Dung vận động thất bại ở tỉnh, lãnh đạo Thành ủy rất bất mãn. Bây giờ, Thành ủy điểm danh rút đồng chí sang, coi như là nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy. Dù là Trưởng ban Trịnh hay tôi, đều hy vọng đồng chí có thể xốc lên gánh nặng, lập được thành tích, mang lại vinh dự cho Ban chúng ta.

Bành Viễn Chinh hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Trưởng ban Tiền, tuy tôi cũng là tổ phó tổ công tác, nhưng chỉ là danh nghĩa mà thôi. Giai đoạn trước tôi không tham dự, càng không biết, bây giờ tôi sang, hơi mù mờ về tình hình, chỉ sợ...

- Lãnh đạo Thành ủy tin tưởng đồng chí, lãnh đạo Ban cũng tin tưởng năng lực công tác của đồng chí, đồng chí cứ mạnh dạn mà làm. Thành ủy đã nói, muốn người có người, muốn tiền có tiền, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nhìn thấy được hiệu quả trong thời gian ngắn nhất.

Được rồi, đồng chí có thể đi. Phó trưởng ban Khang đang triệu tập cuộc họp. Sau khi đồng chí Viễn Chinh đi rồi, công tác hàng ngày của Phòng, sẽ do đồng chí Gia Cát Cầu gánh vác.

Tiền Cương nói xong liền quay đầu đi.

Bành Viễn Chinh cười khổ, tiễn Tiền Cương xong, cũng không quay lại văn phòng, đi thẳng đến văn phòng Thành ủy, đẩy cửa phòng họp, tất cả thành viên tổ công tác đều đã đến đông đủ, đang chờ một mình hắn.

Khang Đồng ngồi đó, vẻ mặt trầm ngâm. Sắc mặt Tạ Tiểu Dung hơi đỏ lên, trán đầu thất bại, mặt cô không thể tươi tỉnh. Còn Cao Ý Tuyên thì càng không phải nói, y vốn tràn đầy tin tưởng khi tham dự vào công tác này, nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, không ngờ kết quả lại vô cùng thảm hại.

Bành Viễn Chinh nhìn Khang Đồng mỉm cười:

- Trưởng ban Khang, tôi vừa mới đối với Trưởng ban Tiền thông báo, đã tới chậm, rất xin lỗi.

Khang Đồng hơi hạ thấp người, gật đầu:

- Không sao, tốt rồi, đồng chí Viễn Chinh đã tới, tôi xin nói trước. Lúc trước, chúng ta chuẩn bị rất nhiều, đưa ra phương án đã được sửa chữa nhiều mặt, các đồng chí tổ công tác đã làm một lượng lớn công việc. Tôi biết mọi người rất vất vả, nhưng dù nói như thế nào, công tác của chúng ta không thu được hiệu quả, trán đầu thất bại, cho thấy công tác của chúng ta tồn tại nhiều lỗ hổng, thậm chí là có vấn đề về ý tưởng và phương hướng.

Triển lãm ở tỉnh thành lần này, hiệu quả rất kém cỏi, gần như là làm trò cười. Bí thư Thành ủy Đông Phương hết sức quan tâm, đích thân đưa ra chỉ thị. Trưởng ban Thư ký Trần cũng yêu cầu chúng ta bằng bất cứ giá nào, cũng phải vượt qua khó khăn, giành giật từng giây để đi đến thành công.

Khang Đồng gõ gõ cái bàn, giọng nói càng nghiêm túc:

- Chúng ta không được phép thất bại lần nữa, nếu lại thất bại, chúng ta sẽ rút lại phía sau đối thủ, gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới công tác trình báo của thành phố, chúng ta không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này!

Sắc mặt mọi người rất ngưng trọng. Khang Đồng không nói ngoa, công tác tuyên truyền làm không đến nơi đến chốn, nếu bởi vậy mà ảnh hưởng đến công tác trình báo, toàn bộ tổ công tác sẽ phải chịu liên lụy.

Khang Đồng nói tới đây, dừng một chút, rồi lại trầm giọng nói:

- Lãnh đạo chủ chốt Thành ủy và Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần yêu cầu đồng chí Bành Viễn Chinh thoát ly công tác Ban Tuyên giáo, tập trung sức lực cho công việc ở tổ công tác. Từ hôm nay, tổ công tác do đồng chí Bành Viễn Chinh phụ trách, Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên phối hợp. Đồng chí Viễn Chinh, mời phát biểu vài lời.

Khang Đồng vừa dứt lời, Tạ Tiểu Dung thở ra một cái, thật ra cô đã đoán trước được kết quả này. Công tác của bọn cô thất bại, đương nhiên lãnh đạo Thành ủy phải “thay tướng”. Tuy nhiên cô cũng không phản

đổi Bành Viễn Chinh tham dự, dù sao Bành Viễn Chinh trẻ tuổi nhưng năng lực rất mạnh, nói không chừng hẳn có thể tạo được thành tích nổi bật, lúc đó, dù cô chỉ “phối hợp công tác”, cũng được ghi nhận công lao.

Cao Ý Tuyên trong lòng run run, Bành Viễn Chinh nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, trở thành lãnh đạo của y, tuy chỉ là tạm thời, nhưng cũng khiến y rất khó chịu.

Lúc này y đã liệt Bành Viễn Chinh thành “tình địch” nguy hiểm số một của mình. Mà trên thực tế, dự cảm và nhận định của y cũng không sai, theo thời gian trôi qua và sự tiếp xúc tăng lên, thiện cảm của Lý Tuyết Yến dành cho Bành Viễn Chinh đang từng bước chuyển hóa thành một thứ tình cảm mơ hồ nào đó. Có lẽ ngay cả Lý Tuyết Yến cũng chưa tự nhận thấy, còn Bành Viễn Chinh, có thể hẳn nhận ra nhưng vờ như không hiểu.

Nếu để Bành Viễn Chinh tạo ra thành tích ở ngay chỗ y thất bại, vậy không chỉ là tát vào mặt y, mà còn có thể khiến y hoàn toàn bại trận trong “cuộc chiến” giành lấy Lý Tuyết Yến.

Cao Ý Tuyên cắn răng, sắc mặt âm trầm, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh.

Từ đầu đến cuối, Bành Viễn Chinh cũng chưa liếc đến y một cái, thái độ dường như không có ý mà lại rất cố ý khinh thường này làm một kẻ tự cao như Cao Ý Tuyên trong lòng sôi sục.

Bành Viễn Chinh cười cười, cao giọng nói:

- Trưởng ban Khang, các vị, nhận được thông báo của lãnh đạo tôi cảm thấy rất đột ngột, đồng thời có cảm giác áp lực rất lớn. Trên đường tới đây, tôi có suy nghĩ, bản thân hoạt động vừa rồi của chúng ta không có vấn đề gì quá lớn. Lấy văn hay tranh đẹp triển lãm để tuyên truyền cho hình tượng của thành phố, cũng là một hướng đi có thể. Chẳng qua là có lẽ mọi người sơ sót ở một điều tương đối mấu chốt một chút, đó là chọn sai thời điểm và địa điểm triển khai hoạt động.

Triển lãm khai mạc vào Chủ nhật, là thời gian nghỉ ngơi, tuy trước đó chúng ta đã phát ra các vé tham quan miễn phí, nhưng có mấy người sẵn lòng hy sinh thời gian nghỉ ngơi của mình để đến xem một triển lãm thoát trông cũng không quan trọng lắm? Hơn nữa, triển lãm đặt ở sân vận động của tỉnh, nơi đó là ngoại ô, cách nội thành theo đường chim bay cũng hơn mười cây số, mọi người ngẫm lại xem, có mấy người sẵn sàng lặn lội đường xa, từ nội thành tới ngoại ô xem triển lãm? Cũng triển lãm đó, nếu đặt ở nội thành, hiệu quả nhất định tốt hơn...

Ngoài ra, còn có vấn đề về truyền thông. Nói thật, bây giờ loại triển lãm tương tự thế này có thể nói là tràn lan, nơi nào cũng có, trong đó hầu như không có tin tức gì đáng chú ý. Nếu tin tức đã không có gì nổi bật, thì cũng có vẻ không đáng để đưa tin, báo chí không hứng thú, phóng viên đến tham gia những hoạt động như thế này cũng ít đi.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, liền ngừng lại.

Mọi người trầm ngâm, không ít người cảm thấy sáng mắt ra trước những lời rất có lý của Bành Viễn Chinh.

Cao Ý Tuyên nhíu mày, đột nhiên chen vào nói

- Lời nói của Trưởng phòng Bành, tôi không đồng ý lắm. Triển lãm lần này chúng ta chuẩn bị thật sự đầy đủ, sở dĩ hiệu quả không tốt, tôi cho rằng vấn đề chủ yếu là ở một chi tiết nho nhỏ. Tôi rất hiểu về phóng viên hiện nay, họ tham gia hoạt động không phải để được phong bì, mà là muốn có quà lưu niệm, mà về phương diện này, chúng ta chuẩn bị không đủ.

Về việc lựa chọn địa điểm triển lãm, dù sao chúng ta cũng không hoạt động kinh doanh buôn bán, nếu chọn ở nơi phồn hoa đông đúc, chưa nói đến mặt bằng rất khó tìm, dù là tìm được rồi, chỉ sợ là người tới xem cũng chỉ là người ưa náo nhiệt mà tới, không những không hiệu quả về mặt tuyên truyền, mà còn làm tổn hại hình tượng của Thành ủy và Ủy

117. Chương 118: Người Lợi Hại Đương Nhiên Có Cách Xử Lý Lợi Hại

Bành Viễn Chinh cười nhạt, nhìn Cao Ý Tuyên nói:

- Tuyên truyền như vậy, bản thân nó đã nhuộm màu sắc đầu cơ. Nếu như làm dần dần từng bước, nếu như sợ bóng sợ gió, chuyện gì cũng không làm được. Anh xem bên thành phố Trạch Lâm tuyên truyền kia, bọn họ có thể nói là dùng đủ loại biện pháp, gỡ đủ loại mảnh khoe.

Mục đích là gì? Chính là hấp dẫn ánh mắt và sự chú ý của mọi người, tạo thành hiệu ứng tin tức chấn động, từ đó đem những điểm sáng đặc sắc nhất, cạnh tranh nhất của thành phố Tân An chúng ta trình bày ra ngoài, dùng dư luận để tạo thế cho công tác trình báo của thành phố.

Cao Ý Tuyên nhíu mày:

- Theo ý của Trưởng phòng Bành, chính là không từ thủ đoạn? Chúng ta đại diện cho hình tượng của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, chúng ta không phải doanh nghiệp, không đi quảng cáo sản phẩm!

Bành Viễn Chinh thâm cười lạnh, biết Cao Ý Tuyên chỉ cố ý bới móc, khiêu khích, nên im lặng, không thêm để ý tới y nữa.

Bành Viễn Chinh xoay người qua, tiếp tục hướng mọi người nói:

- Từ góc độ này mà xét, từ cách thực hiện của đối thủ cạnh tranh của chúng ta, nếu chúng ta tiếp tục bảo thủ, không chịu thay đổi, không có phương cách riêng, mới mẻ, đặc sắc, đặc biệt hơn trong cách thực hiện, sẽ rất khó đón đầu đối thủ. Tôi có một ý tưởng sơ khởi, còn chưa được hoàn thiện, xin báo cáo với lãnh đạo và các đồng chí một chút.

Bành Viễn Chinh từ tốn nói, bắt đầu từ phương pháp tuyên truyền, trình bày ý tưởng cơ bản của hấn. Cao Ý Tuyên bị Bành Viễn Chinh lừa đi, sắc mặt âm trầm, khóe miệng hơi giãn giãn, định chen vào phản bác, nhưng lời lẽ của Bành Viễn Chinh rất mạch lạc và hợp lý, chặt chẽ đến mức y không tìm được một lỗ hổng nào trong đó. Nếu cứ hời hợt phản bác lại Bành Viễn Chinh, chắc chắn sẽ khiến cho mọi người bất bình, mất nhiều hơn được.

Tạ Tiểu Dung ngồi ở một góc, lòng thầm nhủ: Xem ra, tiểu tử này có chuẩn bị mà tới, tuy trước đó không tham dự vào, những vẫn theo dõi, bằng không làm sao chỉ trong một thời gian ngắn ngủi lại đưa ra được ý tưởng hoàn chỉnh đến như vậy?

Thực tế, đúng là ý tưởng này được Bành Viễn Chinh nghĩ ra trong nhất thời. Vốn hấn không muốn tham gia vào chuyện này, có vẻ như là “tranh giành thành tích” với Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên. Theo hấn thấy loại chuyện này nếu làm tốt thì đương nhiên tạo được thành tích, nhưng làm không tốt, rất dễ dàng bị “chụp mũ”.

Nếu trình báo thất bại, cho dù là tuyên truyền rất thành công, hấn cũng sẽ không được bất cứ thành tích nào, ngược lại, sẽ phải hứng chịu “búa rìu dư luận”, mấy tháng vất vả trở thành công cốc.

Là người tái sinh, hấn biết rõ, xa lộ cao tốc này hoàn thành vào đầu năm 1994, rốt cuộc là chạy ngang thành phố Trạch Lâm. Biết rõ trình báo sẽ không thành công, bất kể làm nhiều hay ít cũng đều vô ích, đương nhiên hấn không muốn tham gia.

Nhưng hấn lại bị chỉ đích danh, phải “nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy”. Mặc kệ hấn có muốn hay không, hấn không thể từ chối chỉ thị của lãnh đạo. Thôi thì đành phải cố gắng kiên trì, xem có thể thông qua nỗ lực mà xoay chuyển quỹ tích phát triển của lịch sử.

Cũng may, hấn dần dần phát hiện, dường như bởi vì hấn tái sinh, đã nảy sinh “hiệu ứng cánh bướm” (1) quỹ đạo phát triển có tính thay đổi một cách cục bộ và chi tiết. Chấn hạn như hiện nay Bí thư Thành ủy của thành phố Tân An là Đông Phương Nham, theo như trí nhớ của hấn, lại là một người khác. Lần này thành phố Tân An trình báo, biết đâu lại có một kết quả ngược lại với kết quả trong kiếp trước của hấn?

Bành Viễn Chinh giảng giải cho mọi người quan niệm về “đầu cơ” tin tức và tuyên truyền. Khang Đồng tuy đồng ý, nhưng vẫn gõ gõ trên mặt bàn, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, thời gian có hạn, đồng chí trực tiếp đề xuất thao thác cụ thể đi, nói ngắn gọn một chút, đó là bây giờ nên làm cái gì, làm như thế nào cho tốt?

Thật ra không phải Bành Viễn Chinh nói dông dài mà là chuẩn bị một cách có chủ ý, phía trước thao thao bất tuyệt là vì một đoạn chủ yếu phía sau.

Nghe Khang Đồng nói vậy, hần cười cười:

- Trưởng ban Khang, các đồng chí, tuy rằng chúng ta làm tuyên truyền nhưng cũng không thể chỉ giới hạn ở điểm này, ý tưởng và tầm nhìn của chúng ta, hần là nên mở rộng một chút.

Binh pháp nói: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhược điểm của đối thủ chúng ta, là điểm chúng ta có thể lợi dụng để đánh bại đối thủ, giành lấy chiến thắng. Nói một cách đơn giản, khoét sâu vào nhược điểm của đối thủ, nhấn mạnh vào ưu điểm của chúng ta, nêu lên một cách rõ ràng sự tương phản, từ đó đạt được hiệu quả tuyên truyền ở mức tối đa.

Dựa theo luận cứ mà tôi vừa trình bày, có thể thấy, Trạch Lâm là thành phố nông nghiệp, kinh tế còn lạc hậu hơn thành phố Tân An chúng ta nhiều, cơ sở công nghiệp mỏng và yếu. Thành phố chúng ta thì ngược lại, chúng ta là thành phố công nghiệp lâu năm, có nhiều thị trấn và xí nghiệp, thương mại phát đạt. Mục đích của xây dựng đường cao tốc là thúc đẩy kinh tế phát triển, nếu đường cao tốc chạy ngang thành phố Tân An, tỉ trọng công nghiệp của thành phố chúng ta và chuỗi ngành công nghiệp cung ứng, tiếp thị, hậu cần, dòng chảy hàng hóa... đều có thể thỏa mãn nhu cầu nội tại của đường cao tốc và thích ứng với sự phát triển kinh tế.

Xây dựng đường cao tốc cần số vốn đầu tư khổng lồ, mà nhà đầu tư luôn muốn nhanh chóng thu hồi chi phí, thậm chí là nhanh chóng có lãi khi đưa vào hoạt động. Chúng ta nắm lấy điểm này, tập trung lực lượng tuyên truyền về phương diện này, tất nhiên có thể tạo được hiệu quả rõ ràng.

Tôi cho rằng, chúng ta cần quản lý đồng thời ba vấn đề: thứ nhất, phối hợp hàng loạt bài viết, đăng và phát ở các cơ quan truyền thông lớn trong tỉnh, dẫn dắt dư luận; thứ hai, nhờ đài truyền hình quay phim chuyên đề, tranh thủ phát hình ở các đài truyền hình của tỉnh; thứ ba, tổ chức các hình thức tập trung tuyên truyền khác nhau như đại hội thu hút đầu tư, các loại hoạt động văn nghệ v.v...

Không nhất định phải triển khai hoạt động ở tỉnh thành, thật ra triển khai ở thành phố bản địa càng có ưu thế. Chúng ta có thể nồng nhiệt mời các giới trong xã hội và bạn bè trong giới truyền thông, đến thành phố Tân An tham quan, tự mình nhận thức về sự phát triển của thành phố Tân An kể từ khi cải cách và mở cửa đến nay.

Kể cả Tạ Tiểu Dung, các thành viên tổ công tác nghe Bành Viễn Chinh nói xong đều thầm khâm phục, thâm nghĩ, quả nhiên là cao thủ tuyên truyền, nhìn vấn đề thấu suốt ở điểm mấu chốt, thảo nào bài báo hần viết có thể khiến lãnh đạo Trung ương coi trọng. Xem ra “người lợi hại đương nhiên có cách xử lý lợi hại”, lời này không sai tí nào.

Khang Đồng cũng gật đầu, y vừa định nói, thỉnh linh nghe Cao Ý Tuyên lạnh lùng nói:

- Trưởng phòng Bành nói nhiều như vậy, thật ra chỉ là “đánh giấc bằng miệng”. Nói thì nghe hay lắm, điều mấu chốt là phải làm sao cho tốt, làm sao cho hiệu quả kia!

Bành Viễn Chinh nhìn Cao Ý Tuyên, thần nhiên nói:

- Cái gì mà “đánh giấc bằng miệng”? Bây giờ tôi chỉ mới đưa ra ý tưởng và phương án, chỉ có xác định được ý tưởng, chúng ta mới có thể tổ chức thực hiện tốt được chứ? Nếu ý tưởng không rõ ràng, hoặc là đi trệch khỏi quỹ đạo, thì ngay cả cơ hội ngồi nói suông, chúng ta cũng không có! Huống chi, đây chỉ là quan điểm của cá nhân tôi, nói ra là để các đồng chí tiến hành thảo luận và trao đổi. Chủ nhiệm Cao không đồng ý ý kiến của tôi cũng không có vấn đề gì, anh hoàn toàn có thể đề xuất ý kiến cụ thể của mình để mọi người thảo luận kia mà!

Bành Viễn Chinh nói tới đây, Khang Đồng thấy Cao Ý Tuyên cứ ngoan cố muốn tranh cãi với Bành Viễn Chinh, không khỏi nhú mày, phát tay nói:

- Ý tưởng của đồng chí Viễn Chinh rất đúng đắn, tôi đồng ý. Chúng ta xem có thể đào sâu thêm một chút, hoàn thiện thêm một chút thì tốt.

Tạ Tiểu Dung cũng lập tức biểu lộ thái độ:

- Tôi cũng cho rằng ý tưởng của Trưởng phòng Bành rất rõ ràng, thấy được thực chất vấn đề, khiến cho trước mắt chúng ta rộng mở, sáng hần ra. Đúng rồi, Trưởng phòng Bành nói tiếp đi!

Khang Đồng và Tạ Tiểu Dung đều nói như vậy, các thành viên khác của tổ công tác cũng đều tỏ vẻ ủng hộ và đồng ý, Cao Ý Tuyên thấy mình thành “người cô độc”, liền mặt mày sạm đen, không hé răng nữa. Ý cũng không phải thắng ngược, lúc này cứ tiếp tục phản đối Bành Viễn Chinh, chắc chắn sẽ đối nghịch với lãnh đạo và các đồng chí, có vẻ rồi hơi mà sinh sự.

Ánh mắt thâm trầm của Bành Viễn Chinh lướt qua người Cao Ý Tuyên, khẽ cười nói:

- Tôi nghe nói gần đây thành phố Trạch Lâm đang chuẩn bị tổ chức một buổi biểu diễn, dùng nhiều tiền mời ngôi sao điện ảnh và truyền hình đến Trạch Lâm biểu diễn, lấy đó để gây sự chú ý đối với truyền thông và dư luận.

Nhưng, tiền mời ngôi sao, tuy là để trình báo dự án đường cao tốc, không phải là thỏa đáng cho lắm. Hơn nữa, đem tiền của dân dùng vào việc này, cũng dễ dàng khiến người dân thành phố có ý kiến. Chúng ta không cần phải bắt chước ý tưởng của người khác. Gần đây tôi có nghe nói, đài truyền hình tỉnh có chương trình hoạt động đưa văn hóa xuống nông thôn, chúng ta có thể tiếp xúc và phối hợp với đài truyền hình một chút, tranh thủ đưa chương trình hoạt động văn hóa xuống nông thôn của họ đến thành phố Tân An chúng ta một chuyến.

Buổi biểu diễn nếu được tổ chức tốt, thật ra không thua gì buổi biểu diễn của các ngôi sao của Trạch Lâm, hơn nữa, chi phí sẽ rất thấp. Chúng ta có thể bỏ tiền ra làm phim tuyên truyền chuyên đề, giống như quảng cáo kinh doanh, tập trung một cách mạnh mẽ nhờ đài truyền hình tỉnh, và các thành phố phát ra một lượt.

Hiện giờ, việc cấp bách chính là tổ chức tài liệu, làm phim chuyên đề dựa trên ý tưởng của chúng ta, sau đó kết nối với đài truyền hình tỉnh, đưa lên quảng cáo, đồng thời với việc đăng tin ở các cơ quan truyền thông tỉnh và thành phố.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, liền tạm dừng, nhìn Khang Đồng chờ đợi.

Khang Đồng là tổ trưởng tổ công tác, lãnh đạo trực tiếp phụ trách công tác tuyên truyền lần này, y trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Tốt, tôi phải đi báo cáo với Trưởng ban Trần, các đồng chí đừng tan họp, ngồi tại chỗ chờ nhé!
- Đồng chí Viễn Chinh, cậu theo tôi, báo cáo cụ thể ý tưởng của cậu với Trưởng ban thư ký Trần.

...

Bành Viễn Chinh và Khang Đồng vội vàng đến báo cáo công tác với Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề. Đương nhiên Trần Ngôn Hề không phản đối, lập tức gọi điện thông báo cho Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Trịnh Thiện Sơn. Từ đó, ra lệnh cho người của Ban Tuyên giáo phối hợp với đài truyền hình thành phố lập tức tổ chức lực lượng nòng cốt chuẩn bị quay phim chuyên đề...

Trần Ngôn Hề lại tranh thủ một khoản tài chính từ Tài chính thành phố giao cho tổ công tác. Công tác trình báo đường cao tốc và công tác tuyên truyền tương quan đặc biệt nặng nề, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham hết sức coi trọng, các đơn vị, ban ngành thành phố đương nhiên không dám chậm trễ, đều phối hợp nhanh chóng và hiệu quả với tổ công tác.

Từ văn phòng Trần Ngôn Hề đi ra, Bành Viễn Chinh quay lại phòng họp, phân công công tác cho các thành viên tổ công tác.

Tạ Tiểu Dung phối hợp với đài truyền hình cũng thông qua Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy tiếp xúc đài truyền hình tỉnh, Cao Ý Tuyên dẫn người kết nối với các tòa soạn báo, mà Bành Viễn Chinh thì đứng giữa điều hành, đồng thời phụ trách tổ chức tài liệu.

(1) Hiệu ứng cánh bướm: (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Trong các tiểu thuyết, hiệu ứng này thường được nhắc tới với dạng như sau: “Cái vỗ cánh của một con bướm ở Braxin có thể gây ra một cơn bão ở Texas”.

Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas? (Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?). Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là số thập phân 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác biệt so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km

118. Chương 119: Lại Xảy Ra Sự Cố

Liên tiếp hai ngày, Bành Viễn Chinh cùng với người của phòng Tin tức là nhân viên Vương Bình và Vạn Đại Dũng tăng ca để hoàn tất tài liệu.

Loại tài liệu này thật sự là hai bản sử dụng lại mà thôi. Cùng lúc có thể đưa cho các truyền thông ở tỉnh để đưa tin, còn về phần phương diện khác thì có thể làm kịch bản cho một bộ phim chuyên đề về tuyên truyền. Thời gian rất khẩn trương, Bành Viễn Chinh nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đưa ra một dàn bài đại cương. Bởi vì nếu không có kịch bản thì đài truyền hình làm phim quảng cáo chỉ là lời nói suông. Bọn họ nhất định phải dựa vào kịch bản để tạo thành một bộ phim quảng cáo.

Nói là ba người làm tài liệu, kỳ thật chỉ có Bành Viễn Chinh là chính. Vương Bình và Vạn Đại Dũng chỉ là giúp đỡ. Bành Viễn Chinh sưu tầm những tài liệu có liên quan, Bành Viễn Chinh cần cái gì thì bọn họ lấy ra cái đấy. Ví dụ như cần những số liệu về kinh tế, cần điều hành người nào thì bộ môn đó lập tức điều người sang ngay.

Lần này, Bành Viễn Chinh thật sự là dồn hết sức mình vào công việc. Không chỉ có liên quan đến tiền đồ chính trị, đồng thời còn vì sự phát triển của thành phố Tân An. Nếu còn ngụ lại Tân An, thì ít nhất phải kéo được kinh tế Tân An phát triển vượt mức quy định từ ba đến năm năm, đồng thời kéo theo thương mại và công nghiệp phát triển, nâng cao hình tượng thành phố.

Sau khi cuộc họp hội ý thứ nhất kết thúc, Bành Viễn Chinh liền thức đêm để làm ra một dàn ý. Ngày hôm sau, bắt đầu bỏ vào trong các loại sổ liệu và tài liệu. Ngày thứ ba, một bài viết với tiêu đề “Tốc độ phát triển kinh tế của thành phố Tân An cần một chữ “cao”” đã cơ bản hình thành. Bành Viễn Chinh buổi chiều cùng ngày đã sửa chữa lại lần hai, rồi sau đó mới đóng dấu và đặt lên bàn Khang Đồng.

Khang Đồng xem qua, không kìm nổi vỗ bàn tán dương:

- Đồng chí Viễn Chinh, quả nhiên không hổ danh là cao thủ viết tài liệu trong cả nước. Bản thảo này thật sự là bắt được vấn đề mấu chốt. Ở một trình độ hữu hạn nào đó đã biểu đạt được cái chúng ta cần, đem sắc thái và ưu thế của thành phố phô bày một cách rành mạch, vừa xem là hiểu ngay. Hành văn lại lưu loát. Quả thật là tuyệt vời.

- Phó trưởng ban Khang đã quá khen. Tài liệu công tác này dùng để tuyên truyền, nên các đồng chí đều dốc hết trăm phần trăm sức lực của mình để viết. Lãnh đạo hài lòng là tốt rồi.

Bành Viễn Chinh khiêm tốn cười. Tuy nhiên, hắn cũng rất tự tin. Có bản lĩnh viết văn vững chắc, có ưu thế tin tức của kiếp trước và nhân sinh lịch duyệt phong phú, nếu hắn tổ chức không tốt cho tài liệu này, thì đổi lại người khác cũng chưa chắc gì làm được.

- Được, chúng ta đi báo cáo cho Phó bí thư Trần đi.

Khang Đồng rất cao hứng, vỗ vai Bành Viễn Chinh, dẫn đầu ra cửa. Bành Viễn Chinh liền theo sát sau đó.

Khi bước vào phòng Trần Ngôn Hề, vừa lúc gặp được Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đã ở đó.

- Bí thư Đông Phương!

Khang Đồng vừa thấy Đông Phương Nham liền ngẩn ra, chợt cung kính chào.

Bành Viễn Chinh vốn muốn vào cửa, nhưng nhìn thấy Bí thư Thành ủy bên trong thì liền đứng một bên cửa, không có vào. Đông Phương Nham liếc mắt một cái, liền thấy được hắn, vẫy tay gọi:

- Đồng chí Tiểu Bành, nếu đã đến đây, vì sao đứng ở cửa mà không vào?

Lãnh đạo nói như vậy, Bành Viễn Chinh chỉ có thể nét mặt kính cẩn tươi cười bước vào.

- Bí thư Đông Phương, Phó bí thư Trần.

Đông Phương Nham nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nữa.

Trần Ngôn Hề thản nhiên cười, nhìn Khang Đồng và Bành Viễn Chinh:

- Lão Khang, các người tìm tôi có việc à? Có việc thì nói, vừa lúc Bí thư Đông Phương cũng ở đây. Vừa rồi tôi có báo cáo lại với Bí thư Đông Phương về công tác của mọi người. Bí thư Đông Phương đã ra chỉ thị quan trọng, thành phố sẽ đem hết toàn lực ủng hộ công tác của mọi người. Các cơ quan trực thuộc thành phố và bộ môn đều phải phối hợp chặt chẽ với mọi người. Lão Khang, nếu anh phối hợp không được thì tìm tôi. Nếu tôi phối hợp không được thì tìm Bí thư Đông Phương. Có Bí thư Đông Phương làm chỗ dựa vững chắc, mọi người cứ yên tâm mà làm.

Đông Phương Nham ở một bên mỉm cười:

- Không phải chỉ mình tôi làm chỗ dựa vững chắc cho mọi người, mà toàn bộ nhân dân thành phố đều kiên cường hậu thuẫn cho mọi người.

- Cảm ơn lãnh đạo Thành ủy đã ủng hộ. Có lãnh đạo ủng hộ, chúng tôi càng thêm tin tưởng gấp trăm lần.

Khang Đồng biểu lộ thái độ, đưa bản thảo trong tay đặt lên bàn:

- Phó bí thư Trần, đây là bản thảo mà đồng chí Viễn Chinh và hai đồng chí khác đã thức trắng đêm tăng ca để làm. Xin lãnh đạo thẩm duyệt một chút.

Trần Ngôn Hề gật đầu, tiếp lấy bản thảo. Đông Phương Nham cũng chưa rời đi, ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa mỉm cười không nói.

Trần Ngôn Hề xem qua đại khái mất năm phút đồng hồ. Bà ngẩng đầu lên, thở phào một cái, nhìn Bành Viễn Chinh ánh mắt lóe lên sự tán thưởng.

Bà đứng dậy, đi qua đưa cho Đông Phương Nham:

- Bí thư Đông Phương, ngài xem như thế nào.

Đông Phương Nham mỉm cười cảm lấy. Ông nhìn kỹ bản thảo một lần, liên tục gật đầu:

- Không tồi, rất không sai. Cái gì nên viết thì viết, điểm sáng xông ra, hình tượng sống động. Hơn nữa còn có trình độ rất cao. Nhất là tiêu đề này, rất phấn khích, có tác dụng nâng cao “điểm mắt vẽ rồng” cho bản thảo.

- Lão Trần à, thời gian khẩn cấp, tôi thấy cũng không cần sửa nữa, lập tức chỉ thị cho bọn họ làm ngay đi.

Đông Phương Nham tuy ngoài miệng thì nói là thương lượng, nhưng thực tế chính là chỉ thị và mệnh lệnh.

Trần Ngôn Hề vâng một tiếng, hướng Khang Đồng và Bành Viễn Chinh phát tay:

- Chỉ thị của Bí thư Đông Phương mọi người đều nghe được. Dựa theo chỉ thị tinh thần của Bí thư Đông Phương mà thực hiện ngay đi. Lão Khang, trọng điểm là bộ phim quảng cáo và kết nối với đài truyền hình tỉnh. Nếu các người có khó khăn thì có thể tìm tôi, thậm chí là trực tiếp tìm đến bí thư Đông Phương để xin trợ giúp.

- Bộ phim quảng cáo phải tiến hành thật nhanh. Cho mọi người thời gian một tuần. Hôm nay là ngày 7 tháng 3, tôi hy vọng ngày 15 tháng 3 có thể nhìn thấy bản mẫu bộ phim quảng cáo.

Ngày 3, Bành Viễn Chinh đang ở trong văn phòng Khang Đồng bàn luận về việc đài truyền hình tỉnh cuối tuần này sẽ đưa đoàn nghệ thuật xuống nông thôn để biểu diễn. Tạ Tiểu Dung sắc mặt rất khó coi, vội vàng bước vào, ngay cả cửa cũng không gõ. Mà phía sau cô, Cao Ý Tuyên cũng chậm rãi tiến vào.

Khang Đồng nhường mày.

Tạ Tiểu Dung thở hổn hển nói:

- Phó trưởng ban Khang, người của đài truyền hình tỉnh thật sự là khôn kiếp mà. Bọn họ bảo rằng chiều ngày 14 sẽ đến thành phố chúng ta biểu diễn. Bên chúng ta đều đã chuẩn bị tốt, lại còn tổ chức một số lượng người xem từ các xí nghiệp hầm mỏ và trường học. Kết quả bọn họ gọi điện thoại đến, bảo là kế hoạch có thay đổi. Cuối tuần bọn họ phải đến một thành phố cấp 3 khác, khi đến chúng ta thì phải giữa tháng 4. Nói vậy thì có phải là lật lọng không.

Khang Đồng biến sắc, trầm giọng nói:

- Tiểu Tạ, cô không phải là có quan hệ rất tốt với một Phó trưởng ban đài truyền hình tỉnh sao. Sao lại thành ra như thế chứ?

Tạ Tiểu Dung đỏ mặt:

- Lãnh đạo, tôi cũng không biết tại sao có thể như vậy. Anh ta rõ ràng là đồng ý rồi mà. Tôi còn đến tỉnh một chuyến, lại còn mời ăn cơm và tặng quà. Ai biết họ lại trở mặt như vậy.

Khang Đồng chau mày, thật lâu cũng không nói gì.

Bành Viễn Chinh ở một bên, thoáng chút suy nghĩ nói:

- Phó trưởng ban Khang, biểu diễn mời sau cũng không quan trọng. Chủ yếu trước mắt chính là làm phim quảng cáo. Sau đó dựa theo an bài mà thực hiện. Chỉ cần phim quảng cáo ra mắt, chúng ta còn có thể tái tổ chức lại những hoạt động khác.

Khang Đồng thần sắc ngưng trọng gật đầu:

- Chỉ có thể như vậy. Tạ Tiểu Dung, tôi mặc kệ, cô hãy nghĩ biện pháp nào đó, đến tỉnh để theo dõi cho tôi, cần phải cam đoan phim quảng cáo phải được vận tác.

- Lãnh đạo...

Tạ Tiểu Dung có chút xấu hổ vô cùng. Cô cắn chặt răng, nhẹ nhàng nói:

- Đài truyền hình cũng nói rằng bộ phim quảng cáo của chúng ta cũng sẽ làm sau. Bọn họ căn cứ vào yêu cầu tuyên truyền của tỉnh, sắp tới bọn họ còn phải đưa tin về việc quán triệt học tập bài nói chuyện của đại nhân vật trong chuyến nam tuần. Bộ phim quảng cáo của chúng ta không thể phát trong giờ vàng. Hoặc là phải một tháng sau, hoặc là sau 10h đêm.

Nghe xong lời này của Tạ Tiểu Dung, Khang Đồng rút cuộc là ngồi không yên. Y đột nhiên đứng dậy, vỗ bàn cả giận nói:

- Phát sau mười giờ lấy ai mà xem?

- Tiểu Tạ, cô cũng là đồng chí lão thành, tại sao làm việc lại không bền chắc như vậy? Cô phải sớm nói, nếu phối hợp không được thì thành phố sẽ nghĩ biện pháp khác. Biến thành như vậy, bảo tôi báo cáo với Phó bí thư Trần như thế nào? Bảo tôi nói như thế nào đây?

Khang Đồng phát hỏa lên. Y kỳ thật là một người khá ôn hòa, rất ít khi trước mặt mọi người răn dạy cấp dưới của mình. Chỉ có điều, lúc này đây đang là công tác đẩy mạnh tuyên truyền, đài truyền hình tỉnh phối hợp rất quan trọng. Bất kể là biểu diễn hay là phim quảng cáo đều liên quan đến việc thành bại của công tác. Hiện tại lại phát sinh vấn đề, tính cách ôn hòa như y, rút cuộc cũng không khống chế được cảm xúc bức bối và phẫn nộ của mình.

Tạ Tiểu Dung gấp đến độ đôi mắt đỏ lên, không ngờ ngay trước mặt Khang Đồng, Bành Viễn Chinh và Cao Ý Tuyên khóc nức nở.

Cô cùng với một Phó trưởng ban đài truyền hình tỉnh quan hệ rất tốt, là bạn học đại họ. Cô trước mặt lãnh đạo vô ngục cam đoan, nói bên đài truyền hình khẳng định sẽ không có vấn đề gì. Nhưng ai biết, sự việc đột nhiên lại thay đổi. Bạn học của cô ngay từ đầu đã không tiếp điện thoại. Sau này có nghe máy nhưng giọng điệu rất mạnh mẽ, cứng rắn, ra bộ dạng phải giải quyết việc chung trước.

Sự thật, trước khi đến văn phòng Khang Đồng báo cáo, Tạ Tiểu Dung cũng đã thông qua những con đường khác nhau để kết nối với lãnh đạo đài truyền hình tỉnh. Nhưng kết quả cũng chẳng có gì thay đổi. Một lãnh đạo của đài truyền hình tỉnh ám chỉ việc này có liên quan đến lãnh đạo chủ chốt của đài truyền hình tỉnh.

Tạ Tiểu Dung lại tìm đến Ban tuyên giáo Tỉnh ủy, cũng thông qua người quen này phối hợp với lãnh đạo chủ chốt của đài truyền hình. Nhưng đối phương vẫn không thay đổi ý định.

Đài truyền hình tỉnh có đường rẽ như vậy, cái này tương đương với việc khiến cho toàn bộ phương án của Bành Viễn Chinh bị cắt ngang giữa chừng. Nếu không được đài truyền hình tỉnh hợp tác thì cái gì cũng đều làm không được. Tuy rằng báo chí vẫn cứ theo lệ thường mà phát tin, nhưng hiệu quả không bằng truyền thông.

Khang Đồng gặp đến độ loạn cả lên. Bành Viễn Chinh khoe mắt phát hiện, Cao Ý Tuyên tuy rằng đứng một bên im lặng không nói, nhưng đôi mắt của y lại ánh lên sự vui sướng khi người khác gặp họa, chợt lóe lên rồi biến mất.

119. Chương 120: Lối Tắt Khác

Xem nào nhiệt? Vui sướng khi người khác gặp họa? Hoặc là, rõ ràng chính y là người sau lưng phá rối?

Bành Viễn Chinh khuôn mặt lạnh lùng. Hắn cảm hận nhất là hạng người như Cao Ý Tuyên, đem ân oán cá nhân vào trong công tác. Mà chính vì thế, đánh giá của hắn đối với Cao Ý Tuyên ngày càng thấp.

Nếu đem vị trí của hai người hoán đổi một chút, Bành Viễn Chinh ngay cả đối với Cao Ý Tuyên có thâm thù đại hận, nhưng tuyệt sẽ không biết phân biệt phải trái. Sự tình liên quan đến đại cục phải chu toàn trước.

Đây chính là sự khác biệt giữa người với người, và cũng là sự chênh lệch thật lớn.

Là người tái sinh, Bành Viễn Chinh gần như có được sự thành thực và tinh thần thép. Hắn trong lòng rất rõ ràng, Cao Ý Tuyên ở tỉnh, tuy rằng cha của y đã lui về tuyến hai, nhưng vẫn là cán bộ cấp Thứ trưởng, công tác tại tỉnh Giang Bắc đã mấy chục năm, thâm căn cố đế, mạng lưới quan hệ rắc rối, có được lực ảnh hưởng mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Nếu có Cao Ý Tuyên ở sau lưng gây phiền phức, đài truyền hình tỉnh đột nhiên thay đổi ý định cũng là điều dễ hiểu.

Sự thật so với phán đoán của Bành Viễn Chinh cũng không khác xa nhau mấy.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh phụ trách công tác đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền, lại thấy hắn như cá gặp nước bình tĩnh, phối hợp chỉ huy, hoạt động, tổ chức làm đâu vào đấy. Nếu như vậy thì khẳng định sẽ có được hiệu quả rõ ràng, mà bản thân Bành Viễn Chinh cũng sẽ có được thành tích trong bản lý lịch của mình. Còn Cao Ý Tuyên thì như ngôi sao nhỏ bình thường, sẽ hoàn toàn bị ánh sáng mặt trăng của Bành Viễn Chinh bao phủ.

Nhớ đến nữ thần trong lòng mình là Lý Tuyết Yến sẽ bởi vậy mà ngày càng xích lại gần Bành Viễn Chinh, sẽ ngày càng xa y, y trong lòng liền ghen tỵ đến phát cuồng. Vì thế liền sau lưng đưa ra không ít những động tác nhỏ. Nhân vật số một của đài truyền hình tỉnh là cấp dưới cũ của cha y. Con trai của lão lãnh đạo không thể không nể mặt.

Đương nhiên, y cũng không hoàn toàn muốn phá hư, chỉ muốn có cơ hội dè chết Bành Viễn Chinh. Sau đó khiến cho lãnh đạo chủ động mở miệng cầu y, và y lại ra mặt thu phục hết thảy. Bởi vậy sẽ thể hiện được giá trị của mình mà người khác không thể thay thế được. Đồng thời chứng minh cho Lý Tuyết Yến thấy. Cho dù đối với y chẳng có bất luận một ưu đãi gì, chỉ cần có thể khiến cho Bành Viễn Chinh thất bại thì y cũng vui vẻ mà làm.

Cao Ý Tuyên lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ đợi Khang Đồng mở miệng.

Khang Đồng trong cơn bực bội, rốt cuộc nhớ đến bối cảnh của Cao Ý Tuyên. Y thở phào một cái, quay đầu nhìn Cao Ý Tuyên, trầm giọng nói:

- Tiểu Cao, cậu đã từng công tác ở tỉnh, mạng lưới quan hệ rộng. Cậu hãy nghĩ biện pháp xem có thể kết nối lại với lãnh đạo đài truyền hình tỉnh hay không? Nhất định phải nghĩ biện pháp vá lỗ thủng này.

Cao Ý Tuyên kiêu ngạo cười, thị uy nhìn Bành Viễn Chinh, giả bộ nói:

- Phó trưởng ban Khang, tôi kỳ thật cũng không có gì nắm chắc. Chi bằng để tôi thử xem.

Khang Đồng còn chưa nói gì thì Bành Viễn Chinh liền ở một bên quyết định thật nhanh:

- Nếu không có nắm chắc thì không cần thử. Phó trưởng ban Khang, ngài trước đừng có gấp, để tôi nghĩ lại biện pháp khác.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền hướng Khang Đồng gật đầu, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi ra cửa.

Cao Ý Tuyên vốn là lấy lui vì tiến, kết quả là chưa kịp thấy mỹ mãn thì lại bị Bành Viễn Chinh đánh gãy, không khỏi cảm thấy xấu hổ vạn phần.

Y nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, đột nhiên cười lạnh nói:

- Trưởng phòng Bành, không phải tôi xem thường anh, nhưng ở tỉnh không thể so với thành phố. Người không quen thuộc tình huống thì tôi thấy dừng nên kiên trì cứng rắn làm gì. Tôi tuy rằng không nắm chắc tuyệt đối, nhưng vẫn có thể nghĩ ra biện pháp để làm.

- Chủ nhiệm Cao, tôi không rõ chính là, nếu anh có bốn phần thì tại sao anh không sớm làm? Khi đài truyền hình tỉnh thay đổi, anh vì sao lại không lập tức ra mặt khơi thông quan hệ để giải quyết vấn đề? Như thế nào lại làm cho người ta cảm giác hình như là cố ý chờ vấn đề xảy ra rồi sau đó tái đứng ra để ngăn cơn sóng dữ, biểu hiện bản lĩnh của mình?

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay đầu lại nhìn Cao Ý Tuyên hỏi lại một câu, khiến Cao Ý Tuyên á khẩu, không trả lời được, sắc mặt đỏ bừng.

- Phó trưởng ban Khang, cho tôi hai ngày, tôi sẽ cho lãnh đạo một câu trả lời hài lòng.

Bành Viễn Chinh nói xong liền ngênh ngang bỏ đi.

Cao Ý Tuyên khoe miệng co giật, trong lòng oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi. Được, chúng ta hãy cứ chờ xem. Nếu như không lời nói của bố mày, mà mày có thể đánh hạ đài truyền hình tỉnh thì bố mày sẽ khâm phục ngay.

- Phó trưởng ban Khang, công tác của tổ công tác tôi không có cách nào tham dự nữa. Tôi muốn xin lãnh đạo phê duyệt cho tôi rời khỏi.

Cao Ý Tuyên nhìn Khang Đồng, giọng nói có chút áp chế cơn giận không được.

Khang Đồng mày nhướng lên, bất mãn nói:

- Vấn đề xảy ra thì cần giải quyết vấn đề ngay, chứ không phải ở đây mà ồn ào. Lui cái gì? Bất cứ người nào cũng không được lui. Được rồi, các người về trước, tôi sẽ báo cáo lại với Phó bí thư Trần.

Rời khỏi văn phòng Khang Đồng, Cao Ý Tuyên sắc mặt ngày càng khó coi. Tới nước này rồi, y quyết định không quan tâm đến việc này nữa. Cho dù là thất bại, y bất cứ giá nào cũng không cần thành tích, nhất định phải kéo Bành Viễn Chinh đi xuống.

Cao Ý Tuyên nghiêm trọng bước đi đằng trước, Tạ Tiểu Dung ở đằng sau, do dự một chút mới gọi một tiếng:

- Chủ nhiệm Tiểu Cao!

Cao Ý Tuyên vừa nghe một tiếng “Chủ nhiệm Tiểu Cao” thì cơn giận bùng lên. Nếu không phải là Tạ Tiểu Dung gọi thì đã sớm phát tác ra ngoài.

Y lấy lại bình tĩnh, áp chế cơn giận, quay đầu lại nhìn Tạ Tiểu Dung, nhẹ nhàng nói:

- Tạ tỷ, có chuyện gì không?

Tạ Tiểu Dung miễn cưỡng nói:

- Tiểu Cao, cậu thật sự có thể kết nối với lãnh đạo đài truyền hình tỉnh sao?

Cao Ý Tuyên ngạo nghễ gật đầu. Giờ phút này không có Khang Đồng, y cũng không muốn nguy trang nữa.

- Không dối gạt Tạ tỷ, Giám đốc đài truyền hình tỉnh là cấp dưới do một tay cha tôi đề bạt. Tôi tối thiểu có thể dàn xếp một chút và cảm thấy có phần chắc nhất định.

Tạ Tiểu Dung khước miệng giật giật, gương mặt đỏ ửng lên.

Giờ phút này, sự lo lắng cho tiền đồ của mình đã hoàn toàn vượt qua sự phản cảm và chống đối lại Cao Ý Tuyên.

Phải biết rằng, nếu việc đưa phim quảng cáo và những hình ảnh quảng cáo có liên quan của đài truyền hình xảy ra vấn đề, công tác của cô sẽ dày đặc những mảng xấu. Sự việc là do cô ôm đồm, xảy ra vấn đề đương nhiên phải dè dặt cô trước. Mà bởi vậy, cô sẽ phải trả một giá thật đắt, ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của mình.

- Tiểu Cao, lần này công tác của chị có vấn đề. Cậu hãy giúp chị vượt qua cửa ải khó khăn này, xem như là chị cầu xin cậu.

Tạ Tiểu Dung hạ giọng nói:

- Sự việc của cậu và Tuyết Yến, chị sẽ ra sức tác hợp. Cậu cứ yên tâm.

Cao Ý Tuyên trong lòng chột động. Nếu Tạ Tiểu Dung có thể bên trong giúp y tác hợp, Lý Tuyết Yến nói không chừng sẽ cho hắn càng nhiều cơ hội.

Suy nghĩ như vậy, Cao Ý Tuyên lập tức cười sáng khoái:

- Tạ tỷ, chị đừng nói khách sáo như vậy. Chuyện của chị là chuyện của tôi. Không cần phải nói, lát nữa tôi sẽ gọi cho đài truyền hình tỉnh. Tôi tin tưởng, nhất định mọi chuyện sẽ được giải quyết. Chị không cần phải lo lắng.

- Được, quả thật như vậy thì chị xin cảm ơn cậu.

Tạ Tiểu Dung do dự một lát:

- Chị hai ngày nữa sẽ mời cậu về nhà ăn cơm, xem như là tạo cho cậu một cơ hội, như thế nào?

Cao Ý Tuyên trong lòng mừng rỡ như điên. Ngay cả khi y tìm mọi cách che dấu cũng không kìm nổi mặt mày hớn hở.

Y đã sớm muốn bước vào cửa Lý gia, nhưng Lý Tuyết Yến vẫn từ chối. Hiện giờ, Tạ Tiểu Dung nguyện ý đưa ra lời mời, thì cũng như là thỏa mãn tâm nguyện của y.

Cao Ý Tuyên rất tự tin, chỉ cần y có thể tiếp xúc với người của Lý gia, bằng xuất thân và bối cảnh gia đình của y, điều kiện cá nhân, cha mẹ Lý Tuyết Yến khẳng định là sẽ đồng ý việc hôn nhân.

Ai cũng thật không ngờ, nguyên bản hai con người không vừa mắt nhau, lại trong một giờ phút, ngay góc hành lang văn phòng Thành ủy đã đạt thành một hiệp nghị trao đổi.

Bành Viễn Chinh chậm rãi rời khỏi cơ quan, hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Tháng ba, gió xuân ấm áp, bầu trời đầy ánh nắng chiếu xuống, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Nhưng trong lòng Bành Viễn Chinh lại có chút ngưng trọng.

Đài truyền hình tỉnh đột nhiên thay đổi, có thể nói là trực tiếp phá hủy kế hoạch của hắn. Một khi kế hoạch bị phá hỏng, sẽ hiệu quả tuyên truyền là có thể thấy được.

Hắn lững thững bước đi, thần sắc dần dần ngưng trọng. Từ ngưng trọng biến thành thần thái bay lên. Một ý niệm càng thêm rõ ràng hình thành trong đầu hắn. Hắn quyết định hoàn toàn buông tay cho kế hoạch này, để định ra một con đường nhỏ tuyên truyền khác. Con đường này tuy khó khăn hơn, nhưng một khi vận tác thành công thì sẽ giải quyết khó khăn một cách dễ dàng.

Nghe đến đây, hắn lập tức quay trở lại văn phòng Thành ủy, thẳng đến phòng Tin tức. Vào văn phòng, hắn cũng không chào hỏi đám người Vương Na, Mã Tự, trực tiếp gọi điện thoại cho Ủy ban Quản lý cán bộ lão thành.

- Ai đấy?

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Trưởng phòng Hầu? Tôi là Bành Viễn Chinh của Ban tuyên giáo Thành ủy.

Đầu dây bên kia giọng nói trở nên nhiệt tình:

- Haha, hóa ra là đồng chí Viễn Chinh. Như thế nào, sự việc của tổ công tác ra sao?

- Không có gì, Trưởng phòng Hầu, tôi có một chuyện cần ngài cố vấn. Tôi nghe nói mọi người gần đây có tổ chức một buổi biểu diễn Thái cực quyền của các đồng chí lão thành các đơn vị sự nghiệp đã về hưu phải không?

- Ừ, chính là cuối tuần này. Sau khi Bí thư Đông Phương đến nhận chức, đã rất quan tâm đến công tác và sự nghiệp của các cán bộ lão thành. Căn cứ vào chỉ thị của Thành ủy, chúng tôi lần này tổ chức hoạt động tham quan học tập Thái cực quyền, mục đích chủ yếu là để cho các đồng chí lão thành họp cùng một chỗ giao lưu với nhau. Tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu, đến lúc đó phòng Tin tức cần giúp chúng tôi tuyên truyền một chút. Đây chính là hạng mục công tác lớn nhất của đám lão già chúng tôi trong sáu tháng đầu năm này.

Bành Viễn Chinh giọng nói trở nên trầm ổn:

- Trưởng phòng Hầu, tuyên truyền đưa tin khẳng định là không có vấn đề gì. Công tác của cán bộ lão thành và sự nghiệp của họ rất quan trọng. Ý tứ của tôi là....

Bành Viễn Chinh lại hạ giọng nói chuyện với đối phương. Bây giờ là giờ tan làm vào buổi trưa, Vương Na và Mã Tự vốn muốn tiếp đón Bành Viễn Chinh, nhưng thấy hắn vẫn chưa cúp điện thoại, liền bất đắc dĩ, trước sau rời văn phòng, thuận tay đóng cửa giúp Bành Viễn Chinh.

120. Chương 121: Mánh Khóe Thông Thiên

Buổi chiều, Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên đến tìm Khang Đồng, tỏ vẻ Cao Ý Tuyên có thể tái kết nối với lãnh đạo đài truyền hình tỉnh.

Khang Đồng thật cao hứng, ngay tại chỗ khen ngợi Cao Ý Tuyên.

Cao Ý Tuyên ngay trước mặt Khang Đồng, gọi điện thoại cho lãnh đạo chủ chốt của đài truyền hình tỉnh, từ đối phương có được câu trả lời rất nhanh thì liền cúp điện thoại.

- Phó trưởng ban Khang, người ta nói tình huống của thành phố chúng ta khá đặc biệt, có thể ngoại lệ chiếu cố một chút. Bọn họ tranh thủ điều chỉnh lại, tận lực đem bộ phim quảng cáo của chúng ta phát sớm một chút. Hắn là không có vấn đề gì lớn. Hơn nữa, cuối tuần này, đoàn nghệ thuật của đài truyền hình tỉnh sẽ xuống thành phố chúng ta biểu diễn, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Cao Ý Tuyên đắc ý nói, nét mặt tỏa ra một sự ngạo khí.

Người khác xử lý không được thì y có thể làm. Đây chính là bản lĩnh.

Có người không biết, nhưng y thì biết. Chuyện này là do y ở sau lưng quấy phá. Y phá hư, lại còn đứng ra làm người tốt và công thần. Từ điểm này mà nói thì y chính là rắp tâm thực tại bất chính.

Vì một chút cá nhân mà không ngờ không tiếc phá hư công việc. Làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết. Nhưng từ việc nhỏ mà hủy đi quốc gia đại sự, thì đây là vấn đề về phẩm chất.

Khang Đồng vui mừng phát tay:

- Ủ, Tiểu Cao, cậu lúc này là vì thành phố mà lập công lớn. Lát nữa tôi sẽ đi báo cáo với Phó bí thư Trần. Tiểu Tạ, hãy làm tốt công tác chào đón đoàn nghệ thuật tỉnh đến thành phố biểu diễn. Ngân vạn lần đừng để xảy ra sai sót.

Tạ Tiểu Dung cũng vui mừng mỉm cười:

- Phó Trưởng ban Khang, công tác chuẩn bị kỳ thật đã làm rất tốt. Chúng ta vốn tính toán cuối tuần này đoàn nghệ thuật sẽ đến biểu diễn. Đơn giản là thời gian sau này bị chậm lại một tuần. Đừng lo, tôi xin đảm nhận công việc này. Nếu xảy ra vấn đề, tôi sẽ không còn mặt mũi nào tới gặp lãnh đạo.

Bởi vì vấn đề đã được giải quyết, cho nên tâm trạng của Khang Đồng cũng trở nên tốt. Y cười nói:

- Tiểu Tạ, kỳ thật thì chuyện này cũng không hoàn toàn trách cô được. Chỉ có thể nói rằng mối quan hệ của cô không đủ cứng rắn. Tuy nhiên, có đồng chí Tiểu Cao ở đây, thì về sau chúng ta sẽ có thêm mạng lưới quan hệ ở tỉnh.

Kỳ thật thì Khang Đồng còn có chuyện không nói cho Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên nghe.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham là cán bộ ở tỉnh xuống, lại từng là Phó bí thư Tỉnh ủy, mạng lưới quan hệ ở tỉnh là có thể biết được. Nếu đến cuối cùng thật sự không thể giải quyết được thì Khang Đồng muốn mời Đông Phương Nham ra mặt phối hợp. Và Phó bí thư Thành ủy Trần Ngôn Hề cũng đã đồng ý.

Chỉ có điều lãnh đạo dù sao cũng là lãnh đạo. Loại chuyện này mà để lãnh đạo chủ chốt ra mặt phối hợp thì chẳng khác nào nói đám cán bộ thành phố là vô năng. Nếu có thể tự mình giải quyết, không cần đến lãnh đạo chủ chốt ra mặt, thì tốt không còn gì bằng.

- Đúng rồi, Bành Viễn Chinh đang làm cái gì vậy? Từ trưa đến giờ chẳng thấy cậu ta đâu.

Khang Đồng ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi.

- Tôi cũng không thấy cậu ta.

Tạ Tiểu Dung nhẹ nhàng nói.

Cao Ý Tuyên khoe miệng hiện lên một tia coi thường.

- Phó trưởng ban Khang, Trưởng phòng Bành chắc đang nghĩ biện pháp tìm mối quan hệ để kết nối với đài truyền hình tỉnh. Tuy nhiên, loại chuyện này không đơn giản như anh ta đã nghĩ. Lãnh đạo chủ chốt của đài truyền hình tỉnh có quan hệ cá nhân với ông cụ nhà tôi, cho nên tôi còn có thể miễn cưỡng nói chuyện. Nếu không thì bọn họ hẳn là không lật lọng lại chính mình.

- Một Phó giám đốc của đài biểu lộ thái độ thì lãnh đạo chủ chốt cũng sẽ không dễ dàng phá hư.

- Ủ, cứ nói như vậy đi.

Khang Đồng im lặng, ngẩng đầu nhìn Tạ Tiểu Dung, nói:

- Tiểu Tạ, gọi điện thoại bảo Bành Viễn Chinh đến đây. Nếu vấn đề đã được giải quyết thì không cần phải làm gì nữa. Bảo cậu ấy đừng lãng phí thời gian và tinh lực. Chúng ta sẽ mở một cuộc họp nhỏ, tiếp tục thương lượng một chút về công tác đẩy mạnh tuyên truyền tiếp theo.

Tạ Tiểu Dung gật đầu, lập tức dùng điện thoại trên bàn làm việc của Khang Đồng gọi đến phòng Tin tức.

Nhưng chuông đổ liên hồi vẫn thấy đường dây báo bận. Tạ Tiểu Dung không kiên nhẫn gọi tiếp lần nữa, nhưng đường dây vẫn bận. Tạ Tiểu Dung cúp điện thoại cười khổ:

- Lãnh đạo, không biết sao lại như thế? Hai lần gọi đường dây đều báo bận. Như vậy đi, để tôi cho người qua đó gọi cậu ấy.

Tạ Tiểu Dung đi ra, khiến một nhân viên chạy đến ban Tuyên giáo của phòng Tin tức gọi Bành Viễn Chinh, sau đó trở về trò chuyện vui vẻ với Khang Đồng và Cao Ý Tuyên. Nhưng ba người đợi hơn nửa ngày cũng không thấy Bành Viễn Chinh đến. Khang Đồng có chút không kiên nhẫn, nhíu mày.

Cao Ý Tuyên liền nhìn sắc mặt Khang Đồng, không kìm nổi trầm giọng nói:

- Trưởng phòng Bành sao lại như thế, để lãnh đạo ở đây chờ cậu ấy. Để tôi đi gọi điện thoại cho cậu ta.

Cao Ý Tuyên đứng dậy gọi điện thoại đến phòng Tin tức. Tiếp điện thoại chính là Vương Na, nghe nói tìm Bành Viễn Chinh, cô liền đưa điện thoại cho hắn.

Bành Viễn Chinh vừa mới thở hổn hển một hơi. Hắn từ trưa đến giờ gọi mấy chục cuộc điện thoại, đều là gọi về thủ đô.

Hắn thông qua bác cả Tống Dư Trân, tìm lãnh đạo cao tầng của đài CCTV, quyết định mời đài CCTV cuối tuần đến Tân An làm phỏng vấn. Tống Dư Trân lúc trước công tác tại cơ quan Truyền thông trung ương, có quan hệ rất tốt với lãnh đạo cao tầng ở CCTV. Và bà còn là con dâu của Phùng gia, bà ra mặt, đài CCTV không thể không nể mặt.

Nếu không, với mối quan hệ bình thường, ngay cả đài CCTV đồng ý đến phỏng vấn cũng sẽ không sắp xếp nhanh như vậy.

Xong rồi, Bành Viễn Chinh lại gọi điện đến trại an dưỡng ở thủ đô, kính cẩn mời một số lãnh đạo trung ương mà hắn đã từng chỉ dạy Thái cực quyền đến Tân An. Vốn hắn không có ôm hy vọng quá lớn, chỉ có điều muốn thử một lần.

Kết quả, lão lãnh đạo Trương lão và Trịnh Cát Cương đều rất sáng khoái đồng ý. Nguyên ý dùng thân phận cá nhân đến tham gia hoạt động tham quan học hỏi Thái cực quyền lần này, đồng thời cũng thuận tiện khảo sát một chút về tình hình phát triển kinh tế xã hội của tỉnh Giang Bắc.

Các lão lãnh đạo sở dĩ có thể gật đầu đồng ý là do lúc trước Bành Viễn Chinh ở trại an dưỡng đã lưu lại cho bọn họ một ấn tượng rất tốt. Nhưng quan trọng hơn cả, một số lão lãnh đạo đã mơ hồ biết được thân thế của Bành Viễn Chinh. Tuy rằng Phùng lão không có công khai, việc mẹ con Bành Viễn Chinh nhận tổ nhận tông cũng không nói ra ngoài, nhưng với tư cách là bạn đồng sự của Phùng lão, quan hệ chặt chẽ, nên việc hiểu biết nó cũng chẳng có gì là lạ.

Thân phận cháu của Phùng lão và ấn tượng tốt trước kia, cộng thêm việc các lão lãnh đạo cũng muốn mượn cơ hội này hiểu biết một chút tình huống phát triển ở cơ sở. Ba nhân tố cộng lại, rốt cuộc đã thúc đẩy họ đồng ý đến Tân An.

Kế tiếp, Bành Viễn Chinh liền liên hệ với Cục cán bộ lão thành ở trung ương và được lãnh đạo chỉ thị, đối phương liền lấy thân phận Cục cán bộ lão thành trung ương gửi đến một bản fax có chỉ thị của Trương lão, nói là các lão lãnh đạo ở trung ương đang chuẩn bị đến thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc để khảo sát, điều tra nghiên cứu, hiểu biết một chút về tình huống ở cơ sở.

Có được chỉ thị này, Bành Viễn Chinh cảm thấy mừng như điên, thở phào một cái. Hắn ngay cả cơm trưa cũng không ăn, mấy giờ vất vả rồi cuộc cũng đã có được thành quả. Hắn gần như có thể kết luận, chỉ cần lãnh đạo trung ương đến Tân An khảo sát điều tra, lúc này đây, trình báo về thành phố Tân An cơ bản đã có thể xác định.

Hắn đang muốn nghỉ ngơi một chút rồi đến văn phòng Khang Đồng, báo cáo một chút thì Cao Ý Tuyên đã gọi điện thoại đến.

- Xin lỗi ai vậy? Tôi là Bành Viễn Chinh.

- Trưởng phòng Bành, sao lại như thế? Phó trưởng ban Khang, tôi và Chủ nhiệm Tạ ở chỗ này chờ cậu hơn một giờ. Lãnh đạo muốn cậu đến văn phòng một chuyến.

Cao Ý Tuyên ở trong điện thoại bày ra giọng điệu lãnh đạo. Bành Viễn Chinh nghe qua tuy rằng cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không so đo trong điện thoại với Cao Ý Tuyên làm gì.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh đứng dậy vươn vai, hướng Vương Na gật đầu, sau đó bước ra cửa.

Nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, Vương Na ánh mắt lóe lên một tia sáng rọi. Cô tuy rằng không biết Bành Viễn Chinh đến tột cùng là đang làm cái gì, nhưng nghe hắn nói chuyện điện thoại thì có thể đoán ra chút manh mối. Đương nhiên, cô cũng không rõ lắm việc Bành Viễn Chinh trong mấy tiếng qua

mời CCTV đến phỏng vấn và lãnh đạo trung ương đến Tân An khảo sát để làm gì. Nhưng hai sự kiện đó đối với Tân An hẳn là rất quan trọng.

Bành Viễn Chinh năng lượng quá lớn. Có thể nói chuyện với đại nhân vật ở thủ đô. Thật sự là thủ đoạn thông thiên. Đây là cảm nhận trực quan của Vương Na lúc này. Cô cũng chân chính hiểu được vì sao lấy thân phận của Tổng Quả lại có thể cung kính và ra sức kết giao với Bành Viễn Chinh.

Buổi chiều nay, trong văn phòng chỉ có một mình Vương Na. Gia Cát Cầu và Mã Tự xuống cơ sở, không có ở nhà. Vương Na biết Bành Viễn Chinh muốn nói chuyện chính sự, còn đặc biệt chuồn ra khỏi nơi khác hơn nhiều giờ mới quay trở lại.

Vương Na cũng là người thông minh. Cô biết sự việc không thích hợp để mình lên tiếng. Mà trong phương diện này, mình càng nói ít càng tốt. Biết nhiều đối với cô cũng chẳng có gì hay. Đây chính là chỗ khôn khéo của Vương Na. Cô có thể khôn khéo nắm chặt Hoàng Đại Long trong tay không phải là không có lý do.

Bành Viễn Chinh ra khỏi văn phòng, bước chân nhẹ nhàng đến văn phòng của Khang Đồng.

- Phó trưởng ban Khang!

Bành Viễn Chinh hướng Khang Đồng chào hỏi.

Khang Đồng có chút mất hứng, khoát tay nói:

- Ngồi đi, chúng tôi chờ cậu một khoảng thời gian rồi. Đồng chí Viễn Chinh, hôm nay tìm cậu đến đây có một chuyện cần thông báo với cậu. Buổi biểu diễn của đài truyền hình tỉnh và việc phát bộ phim quảng cáo thành phố chúng ta, đồng chí Tiểu Cao đã làm thỏa đáng. Thời gian tuy rằng chậm hơn vài ngày so với kế hoạch của chúng ta, nhưng hẳn là còn kịp. Tôi đã báo cáo với Phó Bí thư Thành ủy Trần. Lãnh đạo đối với công tác của chúng ta cũng rất hài lòng.

Cao Ý Tuyên ra mặt thu phục đài truyền hình tỉnh vốn đã nằm trong dự kiến của Bành Viễn Chinh. Hẳn nghe xong, ồ lên một tiếng rồi lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo của Khang Đồng.

- Cho nên, cậu đừng dồn hết tinh lực cho phương diện này nữa. Công tác sau này cậu vẫn phối hợp với Tiểu Cao và Tiểu Tạ. Các người mau chóng đưa ra một phương án, tiếp theo nên tuyên truyền như thế nào. Đừng để xảy ra vấn đề gì nữa.

Tuy rằng lãnh đạo Thành ủy điểm danh Bành Viễn Chinh chủ trì công tác tuyên truyền lần này. Nhưng lãnh đạo chỉ thị thì chỉ thị, Khang Đồng làm lãnh đạo phân công quản lý, hoàn toàn có thể trực tiếp can thiệp vào công việc của tổ công tác, đoạt mất quyền chỉ huy của Bành Viễn Chinh, khiến Cao Ý Tuyên và Tạ Tiểu Dung lãnh đạo, còn Bành Viễn Chinh chỉ là phối hợp.

121. Chương 122: Tiếng Sấm Giữa Trời Quang

Bành Viễn Chinh nhíu mày, nhưng không nói gì.

Cao Ý Tuyên hơi đắc ý liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, ra vẻ hờ hững nói:

- Trưởng phòng Bành, về chuyện đài truyền hình tỉnh, hẳn là không có vấn đề gì. Bước đầu tiên công tác, thật ra xem như chúng ta đã hoàn thành, chờ một tuần nữa sẽ thu hoạch kết quả. Nếu hiệu quả tốt, tôi còn có thể lại liên hệ với tỉnh một chút, tiếp tục phát sóng phim quảng cáo của chúng ta, tranh thủ đạt tới mức độ “che phủ” cao nhất.

Mặt khác, đơn vị văn nghệ trực thuộc đài truyền hình tỉnh đến thành phố biểu diễn, các công tác chuẩn bị liên quan nhất định phải lo liệu nhanh chóng và ổn thỏa. Trưởng ban Khang, tôi thấy nên để cho Trưởng phòng Bành phụ trách công tác phối hợp đài truyền hình tỉnh đến biểu diễn, tôi và Chủ nhiệm Tạ tiếp tục liên lạc với cơ quan truyền thông có liên quan ở tỉnh, tranh thủ làm tiếp một đợt nữa. Tuyên truyền mà, cần phải làm tới nơi tới chốn, làm đến mức tận cùng, lợi dụng đài truyền hình tỉnh làm bệ phóng để nâng cao sự nổi tiếng của thành phố Tân An. Đồng thời, tôi cũng muốn báo cáo với lãnh đạo một chút, chúng ta có nên liên hệ với đài phát thanh tỉnh, tuyên truyền cả trên sóng phát thanh?

Cao Ý Tuyên đã nghiêm nhiên tự cho mình là người phụ trách chủ yếu của tổ công tác. Tạ Tiểu Dung hơi nhú mày, nhưng bởi vì cô và Cao Ý Tuyên đã đạt thành một “hiệp nghị” ngầm ngầm, mà Cao Ý Tuyên thật sự có thể giúp cô thoát khỏi tình trạng bị “sa lầy”, cho nên dù trong lòng thấy khó chịu, nhưng cô vẫn im lặng.

Khang Đồng gật đầu:

- Ủ, chủ ý không tệ. Báo chí, đài truyền hình, đài phát thanh, thậm chí một số “mặt bằng” quảng cáo như biển quảng cáo trên thành xe buýt của tỉnh và thành phố, đều có thể lợi dụng được. Đồng chí Cao Ý Tuyên, việc liên lạc với tỉnh, giao cho cậu làm, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cáo với tôi!

Cao Ý Tuyên được Khang Đồng ủng hộ mạnh mẽ, đương nhiên trong lòng rất thích thú.

Bành Viễn Chinh coi thường cái loại kiêu căng ngạo mạn kiểu “tiểu nhân đắc chí” này, thân nhiên nói:

- Thật ra, theo tình hình trước mắt, tác dụng tuyên truyền của đài truyền hình không lớn lắm, bỏ lỡ thời gian tốt nhất, chúng ta liền viễn viễn đứng sau thành phố Trạch Lâm, đuổi theo cũng không kịp.

Bành Viễn Chinh vừa nói vậy, Cao Ý Tuyên lập tức cười gằn một tiếng, bác bỏ:

- Trưởng phòng Bành nói khéo quá, không tuyên truyền ở đài truyền hình tỉnh, thì tuyên truyền ở đâu? Trông cậy vào mấy bài báo khô khan của mấy tờ báo địa phương à? Đùa sao? Nói thật nhé, bài viết trọng điểm chúng ta đưa lên báo Đảng của tỉnh ủy, là cơ quan ngôn luận của Tỉnh ủy, tuy cấp bậc cao, nhưng không có bao nhiêu người dân đọc đâu, hiệu quả tuyên truyền sẽ không lớn.

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Cao Ý Tuyên, ánh mắt nghiền ngẫm mà điềm tĩnh thong dong:

- Chủ nhiệm Cao, tôi nói có thể không cần đến đài truyền hình tỉnh là bởi vì đã có lựa chọn tốt hơn.

- Nói linh tinh!

Cao Ý Tuyên cười giễu cợt:

- Lo liệu không được thì từ bỏ, nếu dựa theo suy nghĩ và cách làm của anh, chúng ta không cần phải làm gì cả, cứ chờ bị lãnh đạo thành phố phê bình là được!

- Ô? Theo Chủ nhiệm Cao nói, không có đài truyền hình tỉnh thì chuyện gì cũng không làm được ư? Tôi không biết anh quá ngây thơ hần là tầm nhìn quá hẹp!

Nói xong, Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn Khang Đồng, trịnh trọng nói:

- Trưởng ban Khang, tôi có chuyện muốn báo cáo với anh và lãnh đạo Thành ủy. Hồi trưa, tôi thông qua quan hệ đã liên hệ với Đài truyền hình Trung ương (CCTV), phía CCTV có chuyên mục tin tức cơ sở, bước đầu, họ đã đồng ý cuối tuần này đến thành phố chúng ta phỏng vấn, đưa tin toàn cảnh thành tựu của thành phố từ khi cải cách và mở cửa đến nay, lấy mục này đưa vào loạt bài “Tinh thần bài nói chuyện Nam tuần”, đồng thời còn có thể suy xét cắt nối, biên tập vài đoạn phim ngắn, cuối tuần sẽ phát trên đài vào giờ vàng.

Tuy Bành Viễn Chinh không nói lớn tiếng, nhưng đối với Khang Đồng, không khác gì tiếng sấm giữa trời quang.

Y đứng vụt dậy, nhìn Bành Viễn Chinh chăm chăm, kinh ngạc hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu nói cái gì? CCTV đến thành phố chúng ta phỏng vấn, phát sóng tin tức?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Đúng vậy, Trưởng ban Khang, phía CCTV đã đồng ý, tôi và họ đã quyết định chi tiết cụ thể. Thứ Hai tuần tới tôi sẽ liên hệ lại với họ, hai ngày Thứ Ba và Thứ Tư, họ sẽ phái phóng viên tới đây.

Khóe miệng Khang Đồng run run, hết sức vui mừng, đưa tay vỗ mạnh xuống bàn, giọng đầy hưng phấn:

- Tốt, tốt quá! CCTV! Tốt lắm!

Khang Đồng không thể không phấn khởi, CCTV là đài truyền hình lớn nhất và quyền uy nhất nước, có thể được CCTV đưa tin, thậm chí còn có thể được CCTV tuyển chọn tin tức để tiếp sóng, đối với một thành

phổ vô danh như Tân An, sẽ có tác dụng tuyên truyền vô cùng to lớn, căn bản là trước đó không có gì có thể sánh kịp. So với được CCTV đưa tin, đài truyền hình Giang Bắc có là cái gì đâu?

Khang Đồng chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng có một cảm giác không thể nói nên lời.

Cao Ý Tuyên cho y một vui mừng nho nhỏ, nhưng Bành Viễn Chinh lại bất ngờ cho y một niềm vui vô cùng to lớn. Nếu CCTV thật sự có thể đến Tân An phỏng vấn đưa tin, tất nhiên sẽ tạo nên một ảnh hưởng vô cùng lớn lao, bao trùm trên cả nước, có lẽ một lần được phát sóng trên CCTV, cũng bằng cả năm quảng cáo trên đài truyền hình tỉnh.

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu làm khá lắm, cậu tiếp tục liên hệ chặt chẽ với phía CCTV, tôi đi báo cáo với Trưởng ban Thư ký Trần!

...

Trần Ngôn Hề nghe tin, hết sức mừng rỡ, lập tức bảo Khang Đồng và Bành Viễn Chinh đến văn phòng của bà trực tiếp báo cáo công tác.

- Được, Trưởng ban Trần, chúng tôi sang ngay đây.

Khang Đồng buong điện thoại, cao giọng cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, lãnh đạo hết sức vui vẻ, bảo chúng ta đến báo cáo. Đi, chúng ta cùng đi.

Lúc này, Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên đều đã ngẩn người đứng lặng. Được CCTV phỏng vấn, đưa tin, tiếp sóng, mấy từ mấu chốt này đã nghe rất rõ, nhưng hai người vẫn có phần không tin được vào lỗ tai mình.

Bành Viễn Chinh làm việc chắc chắn, điềm đạm, chưa bao giờ nói suông, nếu hắn đã nói như vậy, chắc chắn là đã liên hệ ổn thỏa với phía CCTV. Tuy trong lòng Tạ Tiểu Dung chấn động, nhưng không mất đi sự tỉnh táo. Cô tiếp xúc với Bành Viễn Chinh nhiều rồi, biết rõ cách đối nhân xử thế của hắn.

Cao Ý Tuyên vừa kinh ngạc vừa cảm thấy hết sức khó chịu, sắc mặt chợt đỏ bừng lên. Đồng thời y vẫn còn hơi bán tín bán nghi: tiểu tử này không khoác lác đấy chứ? Chỉ bằng Trưởng phòng nhỏ xíu như hắn mà có thể liên hệ với CCTV? Hắn nói người ta tới thì người ta sẽ tới sao? Một chút chuyện ở cái thành phố nhỏ bé này mà có thể kinh động được CCTV? Còn có thể tiếp sóng tin tức? Vớ vẩn!

Khang Đồng dẫn theo mấy người Bành Viễn Chinh đến văn phòng Trần Ngôn Hề, đi được nửa đường, đột nhiên y dừng lại, nhìn Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên phát tay nói:

- Tiểu Cao, tiểu Tạ, hai người đi về trước đi, đợi tôi và đồng chí Bành Viễn Chinh báo cáo công tác với lãnh đạo Thành ủy xong, chúng ta lại tiếp tục họp!

Tạ Tiểu Dung vẫn tỏ ra như không, Cao Ý Tuyên thì rất bức bối, rời đi thật nhanh. Y khổ tâm vắt óc tìm trăm phương nghìn kế để “đè đầu” Bành Viễn Chinh, kết quả lại bị hắn âm thầm gõ cho y một búa vào đầu, không còn chút mặt mũi nào.

Nếu Bành Viễn Chinh thật sự mời được CCTV tới đưa tin, sẽ là một thành tích nổi bật, được lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố hết sức tán thành, lý lịch sẽ được thêm một nét son, rất có lợi cho con đường làm quan.

Mà bởi vậy, nhất định y sẽ bị lu mờ hoàn toàn trước “vầng hào quang” của Bành Viễn Chinh, phải nhận Bành Viễn Chinh là lãnh đạo.

Y chỉ có thể quyết định rời khỏi tổ công tác này thật nhanh, chấp nhận lần thất bại thảm hại này, đi tìm “đất diễn” ở nơi khác.

Thật ra đối với Cao Ý Tuyên mà nói, có thành tích công tác hay không chỉ là chuyện vặt, căn bản y không cần quan tâm đến sự khen chê của người khác, với bối cảnh của y, chỉ cần có thể tích lũy đủ kinh nghiệm công tác, chỉ cần không phạm phải sai lầm chính trị và kinh tế không đáng, chịu đựng hai ba năm, chắc chắn sẽ được đề bạt, cần gì phải lo nghĩ cho một ốc.

Nhưng chuyện này có thể ảnh hưởng tới tình cảm của Lý Tuyết Yến đối với y, y không thể không coi trọng. Lý Tuyết Yến không phải cô gái bình thường, cô rất có cá tính, khinh thường nhất là loại công tử bột thùng

rỗng kêu to, ăn chơi trác táng. Bởi vậy ở trước mặt Lý Tuyết Yến, Cao Ý Tuyên luôn sắm vai một chàng trai trẻ tuổi, tài ba, tỏ ra cầu tiến, có tinh thần nỗ lực và tận tụy. Một khi để Lý Tuyết Yến phát hiện y chỉ là “thùng rỗng kêu to”, y biết mình sẽ hoàn toàn không còn hy vọng.

Nhưng y đâu biết, ở trong lòng Lý Tuyết Yến, từ trước đến giờ, y vẫn là một kẻ “thùng rỗng kêu to”. Mỗi một lần y “ra vẻ”, đều khiến cho sự chán ghét trong lòng Lý Tuyết Yến càng tăng lên.

Trong tình thế không có đối thủ cạnh tranh, Cao Ý Tuyên cảm thấy mình có đầy đủ kiên nhẫn để “cảm hóa” Lý Tuyết Yến, đưa cô về làm vợ; nhưng bây giờ, khi Bành Viễn Chinh xuất hiện, bằng hiểu biết của y đối với Lý Tuyết Yến trong mấy năm nay, y nhạy cảm nhận ra dấu hiệu cô thích Bành Viễn Chinh. Đối với y, đây là những dấu hiệu hết sức nguy hiểm.

Cao Ý Tuyên bực bội đi trước, Tạ Tiểu Dung đuổi theo. Y quay lại nhìn Tạ Tiểu Dung, nói rất nhanh:

- Chị Tạ, chị nói xem, có phải thằng nhóc kia muốn phô trương thanh thế? CCTV đâu phải bình thường, làm sao hắn có thể liên hệ với họ được? Còn nói cái gì mà tiếp sóng tin tức, tôi nghe không lọt tai chút nào!

Tạ Tiểu Dung nhướn mày, lưỡng lự một chút:

- Hắn là Bành Viễn Chinh không dám nói láo trước mặt lãnh đạo? Nếu lừa gạt lãnh đạo, hậu quả hắn sẽ không thể chịu nổi! Không đâu, không có khả năng! Thôi đi, tiểu Cao, nếu CCTV thật sự đến thành phố chúng ta, mặc kệ là ai mời đến, đây là một chuyện vui mừng lớn! Nếu có thể xuất hiện trên sóng CCTV, tác dụng tuyên truyền sẽ vô cùng mạnh mẽ!

Tuy Tạ Tiểu Dung có buồn bực, có mất mát, có ghen tị, nhưng chung quy cô vẫn có một chút ý thức về đại cục.

Trong lòng Cao Ý Tuyên rất cụt hứng, nhưng y không dám biểu lộ ra mặt với Tạ Tiểu Dung, liền thầm hừ một tiếng, quay đầu lại tiếp tục đi.

...

Bành Viễn Chinh theo Khang Đồng vào văn phòng của Trần Ngôn Hề, báo cáo tỉ mỉ lại một lần nữa. Trần Ngôn Hề hỏi lại thật cẩn thận, ngay cả làm cách nào Bành Viễn Chinh liên hệ được với phía CCTV, bà cũng đều hỏi rõ ràng.

122. Chương 123: “người Hùng” Giấu Mặt

- Tốt lắm, đồng chí Viễn Chinh, lần này cậu lập được công lớn cho thành phố chúng ta. CCTV đến phỏng vấn, đối với thành phố chúng ta là một đại sự, có tác dụng rất quan trọng đối với việc trình báo đường cao tốc. Tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy. Lão Khang, đồng chí Viễn Chinh, hai người đi về trước, tôi đi gặp Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, rồi sẽ mời hai người đến sau!

Khuôn mặt vẫn còn khá quấy rầy của Trần Ngôn Hề tươi tắn hẳn lên, không ngờ Bành Viễn Chinh lại có thể liên hệ, mời CCTV phỏng vấn đưa tin, vượt xa sự mong đợi của bà.

Tuy nhiên, chợt nhớ lại, Bành Viễn Chinh là nhân vật được truyền thông cả nước đưa tin, chắc chắn có quan hệ và “đường đi” riêng, bà cũng không còn thấy lạ.

Đối với một thành phố cấp ba nhỏ như Tân An, việc CCTV đến phỏng vấn, đưa tin, không khác gì một quả bom tấn, chắc chắn sẽ khiến Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố hết sức coi trọng.

Trần Ngôn Hề đến văn phòng Đông Phương Nham báo cáo, Bành Viễn Chinh lại âm thầm đến văn phòng của Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tống Bính Nam.

Bành Viễn Chinh gõ gõ cửa.

Đội bên trong vọng ra giọng nói trầm tĩnh và mạnh mẽ của Tống Bính Nam, hắn mới đẩy cửa mà vào.

Tống Bính Nam đang ngồi đọc báo, nhìn thấy Bành Viễn Chinh, mỉm cười đứng dậy nhiệt tình nói:

- Đồng chí Viễn Chinh? Lại đây, lại đây, mời ngồi.

Người khác không biết thân phận của Bành Viễn Chinh, nhưng Tống Bính Nam biết rất rõ, người thanh niên trước mặt không phải là cán bộ cơ quan bình thường, mà là cháu đích tôn đời thứ ba của Phùng gia, Phùng lão rất coi trọng và có ý bồi dưỡng làm người nối nghiệp.

- Trưởng ban Tổng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, trước mặt người quen, hẳn cũng không cần tiếp tục ngại trang nữa.

- Tìm tôi có việc à? Ừ, đồng chí Viễn Chinh, khi có việc có thể trực tiếp tìm tôi nói, lúc nào không thuận tiện, thì có thể nói với Tống Quả!

Tống Bính Nam biết Bành Viễn Chinh tìm mình, hẳn là gặp khó khăn gì đó.

Bành Viễn Chinh ở Tân An, Tống Bính Nam chịu sự “ủy thác” của Phùng Bá Đào, đương nhiên là không dám chậm trễ.

Bành Viễn Chinh biết Tống Bính Nam hiểu lầm ý của mình, cũng không giải thích, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề một cách ngắn gọn.

Hắn hạ giọng nói:

- Trưởng ban Tổng, cuối tuần, Hội Người cao tuổi thành phố muốn tổ chức một buổi biểu diễn Thái Cực Quyền cho các cán bộ lão thành thành phố và các đơn vị sự nghiệp, tôi thấy đây là một cơ hội, liền liên hệ một chút, đúng lúc gần đây một bộ phận lãnh đạo Trung ương muốn đến cơ sở điều tra nghiên cứu, tôi tự mình tranh thủ một chút, các lãnh đạo lão thành đã đồng ý đến thành phố Tân An một chuyến. Đương nhiên, họ đi với tư cách cá nhân, tới tham gia buổi thi đấu biểu diễn Thái Cực Quyền của chúng ta.

Tôi nghĩ, một khi lãnh đạo Trung ương đến Tân An, dù là hoạt động điều tra nghiên cứu bán công khai, truyền thông cả nước cũng sẽ đưa tin rộng khắp, có tác dụng rất lớn đối với công tác trình báo xây dựng đường cao tốc của thành phố chúng ta.

Đây là lời phê duyệt đồng ý tới tham gia của Trương lão và Trịnh lão...

Bành Viễn Chinh đưa ra bản fax lời phê duyệt từ văn phòng Cục cán bộ lão thành Trung ương cho Tống Bính Nam xem.

Tống Bính Nam hít vào một hơi, ông ta không nghi ngờ lời nói của Bành Viễn Chinh. Theo suy nghĩ của ông, với thân phận cháu nội của Phùng lão, Bành Viễn Chinh mời cán bộ lãnh đạo lão thành Trung ương đến Tân An điều tra cũng không phải là chuyện khó; chỉ có điều, ông kinh ngạc vì đó là lời phê duyệt của hai nhân vật rất lớn.

Đây là hai vị lãnh đạo lão thành trọng yếu của Trung ương, một vị bên quân đội, một vị bên chính phủ, có tầm ảnh hưởng rất quan trọng, uy vọng khó ai bì kịp.

Hai vị này mà đến Tân An, không những lãnh đạo thành phố chấn động, mà đồng thời sẽ kinh động tới cả lãnh đạo Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh.

Đến lúc đó, tất nhiên lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh sẽ cùng tới tham dự. Chỉ cần lãnh đạo Trung ương khẳng định một chút đối với phát triển kinh tế của Tân An, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định của Bộ Giao thông và Sở Giao thông tỉnh, cơ hội để đường cao tốc đi qua Tân An có thể nắm chắc đến chín phần.

Tống Bính Nam trầm ngâm một lát, bình tĩnh lại, cười khỏ một tiếng:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu thật là dám nghĩ dám làm! Chỉ sợ là chỉ có cậu mới có thể mời được lão lãnh đạo cao cấp như vậy!

Bành Viễn Chinh cười:

- Trưởng ban Tổng, thật ra cũng không phải như vậy, tôi không cho Phùng gia biết, sợ làm kinh động ông nội. Chẳng qua là, lúc trước tôi từng hướng dẫn Thái Cực Quyền cho một số lãnh đạo lão thành, cho nên mới quen mặt mà thôi!

Tống Bính Nam cười cười, nhượng mày lên:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu tìm tôi chắc là muốn tôi ra mặt nói với Bí thư Thành ủy Đông Phương?

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Chuyện này rất quan trọng, nếu như hấn chủ động truyền tin tức này ra, chỉ sợ hấn ở thành phố Tân An sẽ không có được một ngày yên tĩnh, trái ngược với ý muốn giấu kín thân thể của hấn.

Hấn chọn Tổng Bính Nam chuyển tin tức cho Đông Phương Nham, đồng thời cho Tổng Bính Nam một ân tình, cũng là cách để che giấu bản thân mình.

Tổng Bính Nam thở phào một cái, nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, đây là cậu muốn làm “người hùng” giấu mặt nha!

- Ha ha, Trưởng ban Tổng, có gì đâu mà là gọi là “người hùng”? Chỉ cần có thể làm được điều gì đó cho thành phố là tốt rồi. Nếu thành phố chúng ta có thể tranh thủ được một đường cao tốc như vậy, tốc độ phát triển kinh tế sẽ cao hơn, rất có lợi cho người dân.

Bành Viễn Chinh cười cười, đứng dậy:

- Trưởng ban Tổng, tôi xin phép về trước.

- Tốt lắm. Cậu yên tâm, lát nữa tôi sẽ đi gặp Bí thư Thành ủy Đông Phương nói chuyện này.

Tổng Bính Nam cũng không giữ Bành Viễn Chinh lại. Bành Viễn Chinh đã muốn khiêm tốn và “che giấu”, để ông ta ra mặt, ông ta cũng chỉ có thể phối hợp với hấn, làm theo ý của hấn.

Đồng thời, trong lòng Tổng Bính Nam âm thầm phấn khởi. Lãnh đạo lão thành của Trung ương có thể đến Tân An điều tra nghiên cứu, là chuyện vô cùng quan trọng, có thể thúc đẩy thành công việc này, sẽ vô cùng vinh dự. Bành Viễn Chinh mang cho ông ta một ân tình như vậy, rất có lợi cho địa vị và uy tín của ông ta, nâng cao vị thế của ông ta trong con mắt của lãnh đạo chủ chốt Thành ủy và lãnh đạo Tỉnh ủy.

...

Bành Viễn Chinh rời đi, hấn cũng không quan tâm Tổng Bính Nam nói chuyện này với Đông Phương Nham như thế nào. Mục đích của hấn là âm thầm trợ giúp thành phố thành công trong công tác trình báo đường cao tốc lần này. Hơn nữa, việc này mà thành công, hấn ở ngoài sáng tuyên truyền cho nó, cũng sẽ thu được thành tích quan trọng.

Bành Viễn Chinh đi rồi, Tổng Bính Nam liền gọi điện cho Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, nghe nói Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề đang ở chỗ ông ta, bèn chờ khoảng nửa giờ sau mới đi tới.

Nói như thế nào để không lộ ra sự liên quan của Bành Viễn Chinh, đối với Tổng Bính Nam là chuyện rất dễ dàng. Báo cáo của ông ta, quả nhiên khiến Đông Phương Nham rất quan tâm. Nửa giờ sau, Đông Phương Nham đích thân gọi điện báo cáo với lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy. Văn phòng Tỉnh ủy lại liên hệ với Cục Cán bộ lão lãnh văn phòng Trung ương, cuối cùng xác định cụ thể ngày tháng chuyển đi của lãnh đạo lão thành Trung ương.

Đương nhiên, văn phòng Trung ương và Cục cán bộ lão thành văn phòng Trung ương phối hợp công khai gửi công hàm chính thức đến Tỉnh ủy Giang Bắc và Thành ủy Tân An.

Năm giờ chiều, theo chỉ thị của lãnh đạo Tỉnh ủy, Bí thư Thy Đông Phương Nham triệu tập khẩn cấp hội nghị thường vụ Thành ủy, nghiên cứu công tác chuẩn bị bố trí nghênh đón lãnh đạo lão thành Trung ương đến Tân An điều tra, nghiên cứu đồng thời sắp xếp ổn thỏa cho công tác chuẩn bị đón CCTV đến Tân An phỏng vấn đưa tin.

Cuối cùng, hội nghị thường vụ Thành ủy quyết định thành lập tổ lãnh đạo liên quan. Tổ lãnh đạo do Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham làm tổ trưởng, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực làm tổ phó. Tổ lãnh đạo thành lập bốn tổ công tác chuyên nghiệp, đó là tổ tiếp đãi, tổ cảnh vệ an toàn, tổ hậu cần và tổ tuyên truyền đưa tin.

Tổ tiếp đãi do Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề phụ trách, tổ cảnh vệ an toàn do Phó chủ tịch thường trực Tiêu Quân đảm nhiệm, tổ hậu cần do Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường chỉ huy, tổ tuyên truyền đưa tin do Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Trịnh Thiện Sơn cầm đầu.

Về công tác chuẩn bị đối với việc CCTV đến Tân An phỏng vấn đưa tin, do Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề phụ trách, Phó trưởng ban Thư ký Thành ủy Khang Đồng hỗ trợ, Trưởng phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy kiêm Phó chủ nhiệm Phòng tin tức Thành ủy Bành Viễn Chinh phụ trách công tác cụ thể.

Trong hội nghị, Đông Phương Nham và Trần Ngôn Hề khen ngợi đích danh Bành Viễn Chinh. Với sự đề cử của Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn, Bành Viễn Chinh còn đồng thời trở thành một trong những thành viên chủ yếu trong tổ công tác tuyên truyền đưa tin việc nghênh đón lãnh đạo Trung ương đến Tân An điều tra nghiên cứu.

Tuy đây là hoạt động bán công khai, nhưng thân phận của lãnh đạo Trung ương quá rõ ràng, dù không đưa tin tức thời, sau khi các lãnh đạo rời khỏi thành phố, việc tuyên truyền đưa tin vẫn phải được thực hiện.

Đây là lần đầu tiên, thành phố Tân An có vinh dự tiếp đón lãnh đạo Trung ương, các ngành chức năng không dám chậm trễ, với sự chỉ huy của lãnh đạo thành phố, đều khẩn trương chuẩn bị mọi việc, đặt mình trong tình trạng sẵn sàng.

Lãnh đạo chủ chốt ủy thác Phó bí thư Tỉnh ủy Tiết Tân Lai đến Tân An, đại diện Tỉnh ủy chỉ đạo đơn đốc công tác chuẩn bị nghênh đón. Sở công an Tỉnh và Cục an ninh quốc gia tỉnh phái lực lượng tinh nhuệ đến Tân An, hỗ trợ Cục công an thành phố làm tốt công tác bảo vệ an toàn.

Ngoại trừ Tổng Bí thư Nam ra, không ai biết Bành Viễn Chinh là “người hùng” giấu mặt của tất cả việc này.

123. Chương 124: Hiểu Lắm

Vào buổi chiều, Tạ Tiểu Dung chung quy cũng thực hiện lời hứa của mình.

Dưới lời mời nhiệt tình của Tạ Tiểu Dung, Cao Ý Tuyên rốt cuộc cũng đạt thành ý nguyện đến nhà Lạc Thiên Niên. Lạc Thiên Niên đã từng là Phó bí thư Thành ủy, lại là cán bộ bản thổ của thành phố Tân An từng bước một đi lên. Cho nên, lực ảnh hưởng ở thành phố Tân An là đáng kể mặc dù đã về hưu.

Nơi ở của Lạc gia là một căn nhà hai tầng, xây dựng vào cuối thập niên 50. Nguyên bản là nhà trọ cho các chuyên gia kỹ thuật của NWO (Trật tự thế giới mới), sau cải tạo lại thành nhà ở cho một số lãnh đạo thành phố.

Căn nhà nằm ở vị trí biệt lập. Khu nhà ở cơ quan này rất yên tĩnh. Toàn bộ tường rào đều trồng đầy dây thường xuyên xanh mượt. Thỉnh thoảng có mấy đóa hoan hồng phấn và hồng vàng nhạt nở rộ trong gió xuân.

Xuân ý dạt dào, giống như thế ngoại đào nguyên.

Cao Ý Tuyên nhấn chuông cửa Lạc gia. Tạ Tiểu Dung mặc một bộ đồ ở nhà, mỉm cười mở cánh cửa sắt, lách người qua để Cao Ý Tuyên bước vào, vui vẻ nói:

- Chủ nhiệm Cao, cậu tới rồi à. Còn mang chi nhiều đồ như thế? Quá khách khí rồi.

Cao Ý Tuyên cười nói:

- Lần đầu đến nhà, cũng nên mang theo một ít quà. Tạ tỷ, chị cũng đừng quá khách khí.

Hai người nói nói cười cười, rồi bước vào phòng khách lầu một của Lạc gia.

Lạc Thiên Niên mang cặp mắt kính lão đang ngồi ở phòng khách xem TV, nhìn thấy Cao Ý Tuyên thì khẽ gật đầu. Ông tưởng là khách của con dâu Tạ Tiểu Dung nên cũng không để ý.

Cao Ý Tuyên cung kính đứng tại chỗ, cúi đầu chào hỏi:

- Cháu chào bác Lạc.

Lạc Thiên Niên sắc mặt uy nghiêm hơi lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nói:

- Ủ, ngồi đi.

Tuy rằng ông cảm thấy có chút kỳ quái khi nghe người thanh niên này gọi mình là “bác Lạc”, nhưng thấy y cũng nho nhã, lễ độ nên cũng có vài phần hảo cảm.

Tạ Tiểu Dung giới thiệu:

- Ba, đây là đồng nghiệp của con, ở tỉnh điều đến, đồng chí Cao Ý Tuyên, là Phó chủ nhiệm phòng Đốc tra. Hiện tại đang cùng con phụ trách công tác tuyên truyền cho thành phố. Đúng rồi ba, Chủ nhiệm Cao là bạn học đại học với Tuyết Yến đấy.

Không biết Tạ Tiểu Dung câu này “bạn học đại học với Tuyết Yến” có gợi lên sự tò mò nơi Lạc Thiên Niên hay không nhưng nghe nói đến công tác thì ông khá chú ý, vốn chuẩn bị tiếp tục xem TV, hiện giờ cũng cười phát tay nói:

- Mời ngồi. Lúc này công tác trình báo thành phố Tân An đang tiến hành rất tốt. Tôi rất ủng hộ. Tôi tuy rằng đã về hưu, nhưng ở tỉnh vẫn còn một chút mạng lưới quan hệ. Nếu công tác của mọi người có gặp khó khăn gì, thì cũng có thể nói với tôi. Tôi là đồng chí lão thành, cũng không muốn cả ngày ngồi ở nhà trồng hoa đường cỏ. Thời điểm tắt yếu cũng muốn phát huy chút công sức.

Câu nói của Lạc Thiên Niên khiến hai hàng lông mày của Cao Ý Tuyên như giãn ra.

Y đến vốn chính là muốn “tiến công” Lạc Thiên Niên, liền nhân cơ hội ngồi xuống ghế sofa nói chuyện với ông.

- Ba đã lớn tuổi rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt. Công tác của thành phố có người trẻ tuổi làm, ba nên an tâm tịnh dưỡng sức khỏe.

Tạ Tiểu Dung rót cho Cao Ý Tuyên một ly nước, cũng thuận thế ngồi một bên tiếp khách.

- Bên con đã có Chủ nhiệm Cao. Lãnh đạo Thành ủy an bài Chủ nhiệm Cao quản lý công tác tuyên truyền của tụi con, chủ yếu là bởi vì Chủ nhiệm Cao mạng lưới quan hệ rất rộng, trên dưới đều có thể kết nối.

Tạ Tiểu Dung nói ngọt cho Cao Ý Tuyên hai câu. Cao Ý Tuyên rất hài lòng, cảm kích liếc nhìn Tạ Tiểu Dung.

Lạc Thiên Niên liếc mắt nhìn Cao Ý Tuyên, thản nhiên cười:

- Tiểu Cao đã từng công tác ở tỉnh à? Sao đột nhiên lại đến Tân An thế?

- Bác Lạc, cháu muốn ở cơ sở rèn luyện vài năm, đồng thời cũng muốn làm chút chuyện. Ba cháu nói, người trẻ tuổi nên ở địa phương rèn luyện hai năm thì mới thành tài.

Cao Ý Tuyên rất tự nhiên nói.

Lạc Thiên Niên ừ một tiếng:

- Đúng vậy, chịu khổ chính là phúc. Các người hiện tại còn trẻ, nên chịu khổ nhiều. Ở cơ sở thể nghiệm một chút cũng không dễ dàng. Nhưng có như vậy thì mới có thể chân chính hiểu rõ người dân, tương lai mới có khả năng đạt đến cương vị rất cao, mới có thể vì dân chúng làm việc thật sự.

Lạc Thiên Niên nói xong thì nét mặt hiện lên một tia không vui. Là lãnh đạo cao tầng của thành phố Tân An, ông ta đối với lãnh đạo hiện tại của thành phố ít nhiều không hài lòng. Ông ta rằng những người đó đã quá theo đuổi tốc độ phát triển kinh tế và xây dựng thành thị mà xem nhẹ xây dựng phương tiện cơ sở.

Khi Tiết Tân Lai còn tại vị, thành phố liên tục xuất hiện những công trình như sửa chữa đường cái, xây dựng các tòa cao ốc... khiến Lạc Thiên Niên cảm thấy rất bất mãn, đã tìm đến Tiết Tân Lai để trình bày ý kiến cá nhân mình. Tuy nhiên đã không được coi trọng.

Tạ Tiểu Dung vừa thấy không ổn, ông cụ lại có dấu hiệu muốn cầu nhậu thì khẩn trương chủ động chuyển đề tài:

- Ba, Chủ nhiệm Cao rất không tồi. Là con cháu cán bộ, có thể chủ động yêu cầu đến cơ sở tạm giữ chức rèn luyện, công tác lại rất vững chắc. Hiện tại những người như vậy không nhiều lắm.

Tạ Tiểu Dung cố ý cường điệu xuất thân của Cao Ý Tuyên, Lạc Thiên Niên ồ lên một tiếng, cười nói:

- Tiểu Cao, ba của cậu là ai?

Lãnh đạo ở tỉnh, Lạc Thiên Niên quen biết cũng không ít. Nói không chừng, Cao Ý Tuyên là con của cố nhân thì sao.

Cao Ý Tuyên kính cẩn nói:

- Bác Lạc, ba của cháu là Cao Tăng Sinh. Ba của cháu từng nói với cháu rằng, Phó bí thư Lạc ở Tân An năm đó là một người lãnh đạo liêm khiết, công chính, cả đời công tác cần trọng. Ba còn căn dặn cháu sau khi đến nhà phải thăm hỏi bác Lạc.

- Phó Chủ tịch tỉnh Cao?

Lạc Thiên Niên kinh ngạc nói, ngược lại mỉm cười:

- Tôi và Phó Chủ tịch tỉnh Cao cũng là người quen cũ. Tuy rằng ba của cậu là lãnh đạo, nhưng so với tôi vẫn nhỏ hơn mấy tháng. Cậu là con của ông ấy, tôi cũng cảm thấy yên tâm.

- Sức khỏe ba cậu như thế nào rồi?

- Cám ơn bác Lạc đã quan tâm. Sức khỏe ba cháu vẫn tốt. Tuy nhiên về tinh thần thì thoát nhìn không được tốt bằng bác Lạc.

Cao Ý Tuyên cười nói.

Lạc Thiên Niên cười ha hả, cảm thấy tên tiểu tử này rất biết nói chuyện. Xuất thân từ gia đình cán bộ quả thật không tầm thường.

Lạc Thiên Niên thật không ngờ Cao Ý Tuyên lại là con trai của Phó chủ tịch tỉnh Cao Tăng Sinh. Cao Tăng Sinh khi còn tại vị, thì ông là Phó bí thư Thành ủy Tân An. Bởi vì quan hệ công việc nên cũng có chút qua lại.

Khi còn tại chức, ông là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, còn Cao Tăng Sinh là cấp thứ trưởng, tất nhiên là chênh lệch rất lớn. Nhưng hiện giờ, một người lui về tuyến hai, một người về hưu ở nhà rảnh rỗi, sự chênh lệch này vô hình cũng biến mất.

Bởi vì là người quen, nên không khí nói chuyện cũng hòa hợp hơn nhiều.

Khi Lý Tuyết Yến tan làm trở về nhà, Lạc Thiên Niên đã rất quen thuộc, vỗ vai Cao Ý Tuyên, một tiếng "Tiểu Cao", hai tiếng "Tiểu Cao", thân thiết vô cùng.

- Tiểu Cao à, lúc này đây cậu làm được không tồi. Có thể khiến CCTV đến thành phố để phỏng vấn đưa tin. Nếu ngày sau thật có thể được CCTV làm về vang, đối với hình tượng của thành phố rất có ích. Không tồi, không tồi.

Lạc Thiên Niên nghe nói CCTV muốn đến Tân An phỏng vấn tin tức, ông liền theo bản năng mà cho rằng đây là Cao Ý Tuyên âm thầm hoạt động. Bởi vì Cao Ý Tuyên tốt xấu gì cũng có chút mối quan hệ.

Cũng là do Tạ Tiểu Dung tô điểm cho Cao Ý Tuyên. Trước mặt cha chồng nói không ít lời hay. Ở một khía cạnh nào đó, Lạc Thiên Niên đang hiểu lầm.

Cao Ý Tuyên xấu hổ cười, ngay trước mặt Lạc Thiên Niên, y không thể phủ nhận hoặc giải thích điều gì. Chỉ có thể hàm hồ không thừa nhận cũng không phủ nhận. Dù sao, Lạc Thiên Niên nghĩ y là công thần trong việc mời CCTV đến phỏng vấn rất có ích. Ông ta nghĩ y rất có quyết đoán, rất lễ phép. Đó chính là đánh giá của Lạc Thiên Niên về Cao Ý Tuyên.

- Cao Ý Tuyên?

Lý Tuyết Yến vừa mới vào cửa, liền thấy được cha và chị dâu của mình đang nói chuyện với Cao Ý Tuyên.

Cao Ý Tuyên trong lòng đắc ý, mỉm cười đứng dậy:

- Tuyết Yến, anh đến thăm bác Lạc.

- Tuyết Yến à, chị mời Chủ nhiệm Cao đến nhà dùng cơm. Cha của Chủ nhiệm Ca và ba mình cũng là người quen.

Tạ Tiểu Dung ở một bên trợ giúp.

Lý Tuyết Yến khoe miệng hơi co giật một chút. Cao Ý Tuyên bước vào nhà cô mà chưa có sự đồng ý của cô, lại còn gọi bác Lạc gì nữa, khiến cô cảm thấy không thoải mái. Chỉ có điều, Cao Ý Tuyên chung quy là khách, lại là do chị dâu Tạ Tiểu Dung mời tới, nên cô cũng không thể quá mức thất lễ.

Cô miễn cưỡng cười, rồi đi vào phòng ngủ của mình thay quần áo.

Khi cô xuống lầu, nghe được cha mình đang cùng với Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên bàn luận về việc CCTV đến Tân An để phỏng vấn. Nghe ra là do Cao Ý Tuyên ở sau lưng vận tác, cô trong lòng mừng rỡ, bước đến, ngồi bên cạnh Tạ Tiểu Dung, lớn tiếng nói:

- Cao Ý Tuyên, cuối tuần phóng viên CCTV đến phỏng vấn, có thể sắp xếp cho họ đến thị trấn chúng tôi tham quan được không? Dù sao thì cuộc phỏng vấn này là do mọi người vận tác. Cho dù là chụp cho chúng ta vài tấm ảnh thôi cũng là tuyên truyền rất lớn rồi.

Lý Tuyết Yến thần sắc rất hưng phấn, giọng nói cũng vậy.

Một thời gian trước, Bành Viễn Chinh đã hiệp trợ cô tập trung làm tuyên truyền. Tuy rằng cũng có hiệu quả, nhưng lúc này đây, CCTV đến phỏng vấn có thể nói là cơ hội ngàn năm có một. Nếu CCTV có thể đưa tin về thị trấn Vân Thủy, bất kể là đối với sự phát triển của thị trấn hay đối với bộ máy lãnh đạo thị trấn như cô đều có tác dụng thật lớn.

Lý Tuyết Yến khi nghe được tin tức này, trong lòng liền cân nhắc, không biết có nên tìm người của Ban tuyên giáo, nghĩ biện pháp hướng thị trấn Vân Thủy đưa tin một chút. Tối thiểu có thể khiến cho phóng viên CCTV đến Vân Thủy để tham quan. Hiện giờ, nghe nói phóng viên CCTV đến đây là do Cao Ý Tuyên vận tác, cô trong lòng mừng như điên.

Lạc Thiên Niên nhú mày, trầm giọng nói:

- Tuyết Yến, phóng viên CCTV đến thành phố phỏng vấn, sự tình liên quan đến đại cục của toàn thành phố, phải tận khả năng lớn nhất để đưa ra những thành tựu trong việc cải cách mở cửa của thành phố. Công tác của một thị trấn như con quá nhỏ, quá vụn vặt. Con đừng gây thêm phiền toái nữa.

Lý Tuyết Yến bắt mắt nhìn cha mình, phản bác nói:

- Cái gì mà nói là công tác của một thị trấn rất nhỏ, rất vụn vặt? Toàn bộ trọng tâm của công tác thành phố đều ngay tại cơ sở, xuyên qua những thay đổi của những xã, thị trấn như của tụi con. Con cho rằng, nếu tài nguyên ở cơ sở không có, thì ở thành phố cũng không có.

Lạc Thiên Niên bị con gái phản bác, lập tức không nói gì. Nếu còn tại vị, chắc chắn ông sẽ bày ra quan uy khiển trách vài câu. Nhưng hiện giờ đã lui về nhà dưỡng lão, trước mặt con gái yêu, ông quan uy đều mất đi hiệu quả.

Lạc Thiên Niên cười khổ một tiếng, giơ tay điểm vào Lý Tuyết Yến:

- Con bé này, miệng không bao giờ buông tha người khác.

124. Chương 125: Phùng Má Giả Làm Người Mập

Ngay trước mặt Lạc Thiên Niên, Lý Tuyết Yến giáp mặt hướng hần thỉnh cầu chiếu cố, Cao Ý Tuyên sắc mặt đỏ lên, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Không đồng ý thì sẽ khiến cho ấn tượng tốt mà này giờ mình gây công tạo dựng tan thành bọt nước, trái lại còn có thể khiến cho Lạc Thiên Niên sinh ra chán ghét. Còn nếu đồng ý thì chính mình lại không có bản lĩnh. Người khác không biết sự việc đích thật như thế nào, nhưng y làm sao mà không biết chứ.

Phóng viên CCTV vốn là do Bành Viễn Chinh mời đến.

Y có chút khó xử nhìn Tạ Tiểu Dung. Tạ Tiểu Dung làm như không hiểu, xoay qua chỗ khác.

Những gì cô giao kèo với Cao Ý Tuyên, cô trước mắt đã làm được. Mời y đến nhà làm khách, giới thiệu cho cha chồng Lạc Thiên Niên, còn không tiếc trước mặt Lạc Thiên Niên ca ngợi y. Như thế đủ rồi, coi như là đền đáp lại ân tình giải vây của Cao Ý Tuyên.

Còn về phần sau, Tạ Tiểu Dung trong lòng kỳ thật không cho là đúng.

Cho dù Lạc Thiên Niên hiểu lầm, nhưng Cao Ý Tuyên cũng nên chủ động làm sáng tỏ, không thể mặt dày mày dạn nhận công lao của người khác. “Nếu cậu đã “phùng má giả làm người mập” thì cậu tự mình giải quyết đi”. Tạ Tiểu Dung xem ra, mình đã không vạch trần chân tướng đã là nể mặt y lắm rồi.

- Tiểu Yến à, CCTV đến phỏng vấn, còn có chút vấn đề chưa định ra cụ thể. Hơn nữa, em cũng biết, một cuộc phỏng vấn lớn như vậy, sự tình liên quan đến đại cục của toàn thành phố, phỏng vấn những gì phải được lãnh đạo chủ chốt Thành ủy đánh nhịp, anh...

Cao Ý Tuyên miễn cưỡng cười, giải thích. Nhưng trên thực tế, đây là một sự từ chối.

Nhưng Lý Tuyết Yến có được cơ hội thì như thế nào lại buông tay, liền kiên trì nói:

- Nói thì nói như vậy nhưng vẫn sẽ có biện pháp. Anh hãy nghĩ ra biện pháp giúp tôi. Tối thiểu, an bài phóng viên CCTV đến thị trấn chúng tôi tham quan một vòng cũng được mà. Xem xây dựng cơ sở và phát triển, chụp lấy cuộc sống của dân chúng. So với việc ở thành phố chụp lấy nhà cao tầng, phỏng vấn cán bộ lãnh đạo thì còn có ý nghĩa hơn.

Lý Tuyết Yến không buông tha, Cao Ý Tuyên trong lòng khó chịu. Y cảm thấy áp úng. Lý Tuyết Yến có chút mất hứng, nhũn mày nói:

- Chúng ta là bạn học cũ, không nghĩ tới có việc nhỏ như vậy mà anh cũng không giúp. Hơn nữa, các anh là đồng chí ở cơ quan, hẳn là nên ủng hộ cho thị trấn chúng tôi phát triển chứ.

Nói đến điều này, Cao Ý Tuyên biết nếu mình không “thoái mái” một chút, khẳng định sẽ làm cho Lý Tuyết Yến thẹn quá hóa giận. Y hôm nay bước vào Lạc gia, xem như là một khởi đầu tốt. Xem ra Lạc Thiên Niên đã hiểu được tâm tư của y đối với con gái ông. Nếu bởi vì vậy mà “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”, y cảm thấy không cam lòng.

Suy nghĩ như thế, y liền cắn răng đồng ý. Dù sao, y cũng tham gia vào công tác tuyên truyền. Lúc phóng viên CCTV đến, y cũng phải ra mặt tiếp đãi. Đến lúc đó có cơ hội kết nối với phóng viên CCTV một chút. Nếu thật sự làm không được, thì y cũng có cớ để nói với Lý Tuyết Yến.

- Được rồi, anh sẽ tận lực nghĩ biện pháp. Nhưng anh không nắm chắc tuyệt đối, em cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.

Lý Tuyết Yến nghe Cao Ý Tuyên đồng ý, lúc này mới cao hứng đứng dậy giúp mẹ nấu cơm. Cô hôm nay đồng ý lưu Cao Ý Tuyên ở nhà ăn cơm, xem như là phá lệ một lần.

Ngày 11 tháng 3, trước buổi lễ một ngày, buổi sáng 10h.

Cao Ý Tuyên và Tạ Tiểu Dung mang xe chạy đến nhà ga để đón đoàn phóng viên bốn người của đài CCTV đến Tân An vào lúc 10h30.

Nhưng ở nhà ga đợi đến 11h10' cũng không thấy đâu. Cao Ý Tuyên giờ cao một tấm bảng đứng ngay tại cổng đón mà cũng không thấy phóng viên CCTV đâu cả. Hai người bất đắc dĩ, phần nộ trực tiếp đến khách sạn Tân An, báo cáo lại với Khang Đồng.

Khang Đồng chấn động. Phóng viên CCTV chưa tới sao? Điều này sao có thể? Bành Viễn Chinh đã nói chắc như đinh đóng cột là sáng nay họ sẽ đến.

Lãnh đạo Thành ủy rất coi trọng chuyện này. Bí thư Đông Phương tự mình ra chỉ thị, yêu cầu hôm nay ở khách sạn Tân An mở tiệc tẩy trần cho phóng viên CCTV. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban thư

ký Trần Ngôn Hề, và Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn hai người cùng ra mặt cùng tiếp đón.

Bữa tiệc đã được chuẩn bị xong. Lãnh đạo cũng đã đến khách sạn Tân An, đột nhiên giữa chừng nói phóng viên CCTV chưa đến, sao có thể được?

- Các người đang làm gì vậy?

Khang Đồng giận tím mặt:

- Trưởng ban thư ký Trần và Trưởng ban Trịnh đều ở khách sạn chờ. Các người không đón được người, khiến tôi nói như thế nào với lãnh đạo đây?

- Phó trưởng ban Khang, chúng tôi cũng không biết vì sao nữa. Nhưng phóng viên CCTV quả thật là chưa có đến. Dù sao chuyện này ngay từ đầu cũng đều do Bành Viễn Chinh ra mặt. Làm không tốt là do hấn xử lý không chắc, trung gian lại xuất hiện đường rẽ.

Cao Ý Tuyên cảm tức nói:

- Lãnh đạo, tôi đã nói rồi, đài CCTV không dễ dàng mời đến. Chuyện này tôi đã sớm dè chừng rồi.

Khang Đồng nhủ mày:

- Đồng chí Viễn Chinh đâu? Khẩn trương bảo cậu ta nghe điện thoại, bảo đến đây ngay lập tức.

Hôm nay, vốn hấn nên để Bành Viễn Chinh ra mặt đi đón phóng viên CCTV, nhưng Cao Ý Tuyên và Tạ Tiểu Dung lại đề cử mình đi. Khang Đồng ngẫm nghĩ một chút, ai đi đón cũng không sao, nên đồng ý. Còn về phần Bành Viễn Chinh, buổi sáng đến khách sạn Tân An nói vài câu với Khang Đồng rồi sau đó không biết tung tích. Khang Đồng bận tiếp đãi hai vị lãnh đạo nên cũng không để ý Bành Viễn Chinh đi đâu.

Tạ Tiểu Dung không dám chậm trễ, khẩn trương đi gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh. Liên tiếp bốn, năm lần đều không có hồi âm.

Tạ Tiểu Dung trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ có thể báo cáo lại với Khang Đồng. Khang Đồng sắc mặt rất khó xem. Nếu phóng viên CCTV chưa tới, hoặc trung gian lại xảy ra vấn đề, thì lần này trách nhiệm sẽ lớn lắm. Hai vị Ủy viên thường vụ thành ủy chờ hơn một giờ không quan trọng, nhưng hy vọng tha thiết được phóng viên CCTV phỏng vấn đưa tin đều trôi sông đổ biển. Ai cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Trong khi đám người Khang Đồng sốt ruột chờ đợi ở khách sạn Tân An, thì bốn phóng viên CCTV kỳ thật đã đến thành phố. Bọn họ không có ngồi xe lửa, mà được Hoàng Đại Long đích thân phái hai chiếc xe đến đón, suốt đêm từ thủ đô đưa các phóng viên về lại thành phố. 8h sáng là đến thành phố rồi.

Hoàng Đại Long nghe nói Bành Viễn Chinh liên hệ phóng viên CCTV đến phỏng vấn, thì liền năn nỉ Bành Viễn Chinh dàn xếp, để các phóng viên CCTV đến xí nghiệp Tín Kiệt tham quan một chuyến, chụp vài tấm ảnh, làm phim chuyên đề, có cơ hội quảng bá xí nghiệp. Xí nghiệp Tín Kiệt vận tác đưa ra thị trường, nếu có thể được CCTV tuyên truyền thì khẳng định là có lợi thật lớn.

Hoàng Đại Long đối với Bành Viễn Chinh luôn cố ý giao hảo, đối nhân xử thế lại khá hào sảng. Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, liền đồng ý. Hấn không phải là người nhỏ mọn, ở chuyện này có thể giúp Hoàng Đại Long một phen.

Vì thế, Bành Viễn Chinh trước liền hệ với tổ đưa tin của CCTV, đối phương liền đồng ý. Dù sao cũng là đến Tân An, thuận đường giúp xí nghiệp lớn tuyên truyền một chút cũng không tính là cái gì. Hơn nữa còn có thể kiếm thêm thu nhập.

Sau khi liên hệ xong, buổi sáng hôm qua, Hoàng Đại Long liền cho người lái xe đến thủ đô. Ở thủ đô lại bày một bữa tiệc chiêu đãi lãnh đạo bộ môn CCTV và tổ đưa tin bốn người, tặng mấy món quà. Buổi tối, lại lái ô tô đưa phóng viên về thẳng Tân An.

Buổi sáng đến thành phố, trực tiếp đến xí nghiệp Tín Kiệt và những xí nghiệp cấp dưới để tham quan. Đương nhiên, hành động rất khiêm tốn. Trải qua hai ngày tiếp xúc, Hoàng Đại Long và bốn phóng viên đã rất thân thiết, xưng huynh gọi đệ.

Dựa theo phương án tuyên truyền xí nghiệp Tín Kiệt đưa ra, phóng viên CCTV liền quay một ít hình ảnh, đáp ứng với Hoàng Đại Long sau khi trở về sẽ lập tức biên tập lại, tranh thủ phát sóng trong tiết mục “Xí nghiệp nhìn xa” trước cuối tháng. Bốn phóng viên này đã chiếm được lợi lớn từ Hoàng Đại Long, lại cảm thấy Hoàng Đại Long là người rất hào sảng, nên cũng thật tâm giúp y làm thành chuyện này.

11h sáng, Hoàng Đại Long trong phòng làm việc của mình, đưa cho bốn phóng viên mỗi người một bao thuốc lá đắt tiền, rồi sau đó mới tùm tùm gọi cho Bành Viễn Chinh.

- Bốn anh bạn CCTV đều ở chỗ tôi. Anh có muốn đến gặp mặt hay không, chúng ta giữa trưa cùng đi ăn một bữa cơm?

Hoàng Đại Long cười ha hả.

- Ăn cái rắm đấy! Tôi mời người ta đến làm chuyện đại sự, cho anh gặp họ là nể mặt anh lắm rồi. Anh đừng bày trò nữa, khẩn trương đưa bọn họ đến khách sạn Tân An, tôi đang chờ.

Bành Viễn Chinh tức giận nói mấy câu liền cúp điện thoại.

Thấy Bành Viễn Chinh mất hứng, Hoàng Đại Long cũng không dám trì hoãn. Y nét mặt tươi cười:

- Chủ nhiệm Phùng, các anh, chính sự của thành phố đang chờ các anh. Sau khi xong việc, nhất định phải nể mặt mà chấp nhận lời mời của tôi đi uống rượu ca hát nhé.

- Nếu Hoàng tổng có lòng thì chúng tôi cũng không khách khí. Cứ như vậy đi, sau khi xong việc, anh mời khách.

11h40', Bành Viễn Chinh và bốn phóng viên nói cười vác máy quay phim và các dụng cụ phỏng vấn bước vào đại sảnh khách sạn Tân An. Ba người Khang Đồng nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì cùng nhau chạy đến.

Cao Ý Tuyên sắc mặt âm trầm, cả giận nói:

- Trưởng phòng Bành, rốt cuộc anh đang làm cái trò quỷ gì vậy? Tôi và Chủ nhiệm Tạ đến nhà ga để đón nhưng chẳng thấy ai.

Tạ Tiểu Dung thì nhìn bốn phóng viên, ánh mắt lóe ra.

Bành Viễn Chinh không thềm để mắt đến Cao Ý Tuyên, trực tiếp hướng Khang Đồng cười nói:

- Phó trưởng ban Khang, đây là Chủ nhiệm Phùng của đài CCTV, phóng viên Dương, phóng viên Trương và phóng viên Tông. Chủ nhiệm Phùng, đây là Phó trưởng ban ban Tin tức Thành ủy của chúng tôi. Còn vị này là Phó chủ nhiệm ban Tin tức Tạ.

Phó chủ nhiệm ban Tin tức của đài CCTV Phùng Khang Niên mang đội đến Tân An. Anh ta liền bắt tay Khang Đồng:

- Xin chào, Phó trưởng ban Khang, thật ngại quá. Chúng tôi đột nhiên có chút việc ở tỉnh nên đã xuống xe lửa. Xong việc chúng tôi liền gọi cho Trưởng phòng Bành. Trưởng phòng Bành đã tìm xe đến đón chúng tôi nên đến chậm một chút, bắt mọi người phải chờ lâu.

Khang Đồng thở phào một cái, nét mặt tươi cười bắt tay Phùng Khang Niên. Sau đó lại nhiệt tình bắt tay với ba phóng viên còn lại. Y tuy rằng là cán bộ lãnh đạo cấp chính huyện, nhưng đối với các phóng viên CCTV cũng không dám có chút chậm trễ. Không cần nói là có việc cầu người, cho dù là không có, thì đối mặt với phóng viên đài truyền hình CCTV lớn nhất cả nước, y cũng không dám đắc tội.

Sự có mặt của các phóng viên đã mang đến cho thành phố Tân An một bầu không khí trong lành.

Phóng viên CCTV đến là tốt rồi. Mặc kệ trên đường họ có việc gì, Khang Đồng có muốn nhúng tay cũng không được nhiều như vậy.

- Có thể đến là tốt rồi. Các phóng viên đi đường vất vả, tôi xin đại diện Thành ủy và UBND thành phố hoan nghênh các vị. Đồng chí Viễn Chinh, hãy mời các phóng viên lên lầu. Trưởng ban thư ký Trần và Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh đang chờ. Hôm nay lãnh đạo mở tiệc tẩy trần cho các vị phóng viên.

Khang Đồng cười thật tươi.

Phùng Khang Niên mỉm cười. Bọn họ hàng năm xuống cơ sở, thường xuyên được các chính quyền địa phương tiếp đãi nhiệt tình. Cho nên cũng cảm thấy bình thường.

- Lãnh đạo thành phố Tân An thật sự là quá khách khí. Chúng tôi lúc này đến đây là do nhiệm vụ. Đây là công tác của chúng tôi. Phó trưởng ban Khang, Trưởng phòng Bành, mọi người là quá khách sáo rồi.

Phùng Khang Niên khách sáo vài câu, sau đó lại sóng vai cùng với Bành Viễn Chinh, nói nói cười cười bước đến cửa thang máy.

Thằng ngốc cũng có thể nhìn ra, Phùng Khang Niên và các phóng viên CCTV khác đã có quan hệ chặt chẽ với Bành Viễn Chinh. Mà từ đầu đến giờ, Bành Viễn Chinh cũng không giới thiệu các phóng viên cho Cao Ý Tuyên, trực tiếp gạt y sang một bên.

Cao Ý Tuyên sắc mặt đỏ ửng, khóe miệng giật giật.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh, Khang Đồng, còn có Tạ Tiểu Dung cùng với bốn phóng viên bước vào thang máy, y mới tỉnh mộng, bước chân nặng nề bước đến cửa thang máy.

Trần Ngôn Hề và Trịnh Thiện Sơn đã chờ sẵn ở cửa thang máy, lại một phen bắt tay nhiệt tình.

Sau khi bước vào phòng, phân định chủ khách xong, thư ký Đông Phương Nham là Tịch Quân vội vàng chạy đến, nhỏ giọng bên tay Khang Đồng. Khang Đồng biến sắc, vội vàng đi tới trước mặt Trần Ngôn Hề, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, Bí thư Đông Phương muốn đích thân đến tham dự bữa tiệc. Ngài đang ở dưới lầu, để tôi đi xuống nghênh đón lãnh đạo.

Trần Ngôn Hề ngăn ra, bà thật không ngờ Đông Phương Nham cũng đến tham dự.

- Chủ nhiệm Phùng, các vị, Bí thư Đông Phương của chúng tôi đích thân đến chủ trì bữa tiệc tẩy trần cho mọi người.

Trần Ngôn Hề hướng Phùng Khang Niên cười nói. Phùng Khang Niên kinh ngạc:

- Các lãnh đạo thành phố Tân An thật sự là quá khách khí. Điều này chúng tôi làm sao đảm đương nổi.

Khi nói chuyện, Trần Ngôn Hề ngẫm nghĩ một chút rồi đứng dậy rồi chỗ ngồi. Nếu Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đã đến, vị trí chủ tọa này không đến phiên bà ngồi. Bà trong bộ máy xếp hạng thì đứng trước Trịnh Thiện Sơn, hưng đứng sau Đông Phương Nham.

Cứ như vậy thì chỗ ngồi đã đủ, không nhét thêm ai cả.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đứng dậy:

- Trưởng ban thư ký Trần, Trưởng ban Trịnh, để tôi đi chuẩn bị buổi phỏng vấn chiều nay.

Trần Ngôn Hề lắc đầu:

- Đừng, đồng chí Viễn Chinh, cậu hãy ở lại tiếp đãi Chủ nhiệm Phùng. Tiểu Cao, Tiểu Tạ, hai người đi chuẩn bị đi.

125. Chương 126: Vô Liêm Sĩ

Trần Ngôn Hề đã an bài như vậy, Cao Ý Tuyên đột nhiên cảm giác mắt mặt vô cùng, mặt đỏ lên, đứng dậy phần nộ rời đi.

Tạ Tiểu Dung cũng có chút buồn bực. Lãnh đạo đây là đem cô và Cao Ý Tuyên đuổi ra khỏi nhà, không cho bọn họ tiếp khách.

Lúc này, Tạ Tiểu Dung đã có chút hối hận, cảm thấy chính mình không nên đi cùng với Cao Ý Tuyên. Kết quả cùng với Cao Ý Tuyên đối kháng lại Bành Viễn Chinh, rồi lại bị đón đầu thống kích.

Cao Ý Tuyên và Tạ Tiểu Dung một trước một sau bước đi trên hành lang, thì đụng phải Khang Đồng và Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham.

Cao Ý Tuyên miễn cưỡng cười nói:

- Bí thư Đông Phương.

- Bí thư Đông Phương, ngài đã đến.

Tạ Tiểu Dung chủ động tiếp đón.

Đông Phương Nham mỉm cười, dừng bước hỏi:

- Tiểu Cao, Tiểu Tạ, các người phải đi sao? Sao không ở lại tiếp khách?

Cao Ý Tuyên khoe miệng nhếch lên, không có gì chống đỡ. Y không thể nói, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề bảo bọn họ ra ngoài bởi vì chỗ ngồi không đủ.

Ngược lại Tạ Tiểu Dung dù sao cũng là công tác nhiều năm, giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Biết không thể vì vậy mà lộ ra cảm xúc bất mãn. Nếu không, một khi rơi vào lỗ tai Trần Ngôn Hề, thì cô sẽ chịu đựng không nổi. Nhìn Cao Ý Tuyên là con cháu cán bộ ở tỉnh, nhưng đừng quên Trần Ngôn Hề là lãnh đạo trực tiếp. Mà cha của Cao Ý Tuyên là Cao Tăng Sinh cũng đã lui ra.

- Bí thư Đông Phương, Trưởng ban thư ký Trần bảo chúng tôi đi chuẩn bị một chút cho buổi phỏng vấn chiều nay.

Nghe xong lời nói của Tạ Tiểu Dung, Đông Phương Nham ồ lên một tiếng rồi tiếp tục bước đi.

Khang Đồng vẽ mặt tươi cười, gắt gao đi theo.

Đến cửa phòng, Đông Phương Nham liền hơi dừng bước chân. Khang Đồng khẩn trương tiến lên, mở cửa phòng, cười vang nói:

- Các vị, Bí thư Đông Phương đã đến.

Trần Ngôn Hề và Trịnh Thiện Sơn cùng với Phùng Khang Niên và ba phóng viên cùng nhau đứng dậy. Đông Phương Nham mỉm cười, tiến lên bắt tay với từng người.

Vì buổi chiều phải phỏng vấn nên bốn phóng viên không có uống rượu. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham tự mình tham dự, đối với bốn người Phùng Khang Niên mà nói thì đã là sự đãi ngộ vô cùng quý. Bởi vậy có thể thấy được, Thành ủy Tân An đối với phỏng vấn lần này rất coi trọng.

Bữa tiệc này kỳ thật chỉ là lối mòn và lễ tiết. Đông Phương Nham ngồi nói chuyện, sau đó mượn cớ rời khỏi. Không bao lâu sau, Trần Ngôn Hề và Trịnh Thiện Sơn cũng lần lượt rời đi.

Kế tiếp, Khang Đồng và Bành Viễn Chinh đại diện cho Tân An kết nối với Phùng Khang Niên, vừa ăn cơm vừa xác định phương hướng phỏng vấn chiều nay. Đám người Phùng Khang Niên lần này đến Tân An, vốn là quan hệ thúc đẩy, cũng không có chủ đề và phương hướng phỏng vấn trọng điểm. Trên cơ bản là dựa theo yêu cầu của thành phố Tân An mà làm. Cho nên, kết nối một chút, Phùng Khang Niên dựa theo ý định của hội nghị thường vụ Thành ủy Tân An tiến hành phỏng vấn đưa tin.

Buổi chiều phải đưa ra được dung mạo đặc sắc và có tính tiêu biểu của thành phố Tân An, sau đó là đưa ra được trọng điểm thành phố công nghiệp Tân An đã cải cách phát triển như thế nào, trở thành một thành phố bừng bừng sức sống, trở thành một trung tâm triển vọng của tỉnh Giang Bắc, thậm chí là cả toàn bộ khu công nghiệp và thương mại hậu cần của bắc trung bộ.

Cửa khách sạn Tân An.

Lý Tuyết Yến ở thị trấn chật chẽ chú ý đến động tĩnh của thành phố. Nghe nói phóng viên CCTV đến, lãnh đạo Thành ủy mở tiệc ở khách sạn Tân An, chiều nay sẽ triển khai phỏng vấn. Cô liền cấp tốc lái xe đến chờ sẵn ở đại sảnh khách sạn.

Lý Tuyết Yến đang lo lắng thì thấy thư ký của Bí thư Thành ủy Tịch Quân đang bước ra khỏi thang máy, liền mỉm cười nói:

- Thư ký Tịch, anh đây là....

Tịch Quân đã từng cùng với Lý Tuyết Yến giao tiếp qua vài lần, nhìn thấy Lý Tuyết Yến thì không khỏi kinh ngạc nói:

- Bí thư Lý thị trấn Vân Thủy? Sao cô lại đến đây?

- Haha, tôi đến tìm bạn. Thư ký Tịch đang giúp lãnh đạo tham dự hoạt động à?

- Ủ, phóng viên CCTV đến thành phố phỏng vấn. Bí thư Đông Phương đích thân đến chủ trì bữa tiệc. Lãnh đạo ở trên lầu ăn cơm, tôi xuống dưới này chờ. Lát nữa Bí thư Đông Phương còn phải đi họp ở tỉnh.

Tịch Quân cười:

- Cô đang bận, tôi xin phép về lại Thành ủy, chuẩn bị tài liệu cho buổi họp chiều nay.

Tịch Quân vừa đi, Lý Tuyết Yến còn chưa kịp xoay người, chỉ thấy Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên sắc mặt khó coi bước ra khỏi thang máy.

Lý Tuyết Yến hưng phấn nói:

- Cao Ý Tuyên, chị dâu, phóng viên CCTV đến chưa? Mọi người đãi họ ăn cơm nhất định phải nghĩ biện pháp giúp chúng tôi hoạt động, tranh thủ đến thị trấn chúng tôi một chuyến.

Tạ Tiểu Dung có chút bất đắc dĩ khoát tay, cũng không nói gì.

Cao Ý Tuyên xấu hổ, nhẹ nhàng nói:

- Tuyết Yến, đợi lát nữa rồi nói sau, lãnh đạo thành phố đang tiếp đãi họ dùng cơm. Anh sẽ nghĩ biện pháp kết nối với họ mà.

Nói xong, Cao Ý Tuyên quay đầu bước đi. Y không còn thể diện lưu lại chỗ này. Còn về phần Lý Tuyết Yến mất hứng hay không, y cũng không quan tâm nữa.

Lý Tuyết Yến hơi sững sốt. Cô thật không ngờ Cao Ý Tuyên lại trả lời như vậy.

Hơn nữa, xem ra, Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên dường như không có tư cách tiếp đãi phóng viên CCTV ăn cơm. Như vậy...Lý Tuyết Yến nhú mày.

Tạ Tiểu Dung nhẹ nhàng thở dài, bước về phía trước vài bước, lại không kìm nổi trở lại, nhỏ giọng bên tai Lý Tuyết Yến:

- Tuyết Yến, nếu em thật muốn làm thì phải đi tìm Bành Viễn Chinh. Phóng viên CCTV là do cậu ấy mời đến. Hiện tại, cậu ấy đang ở trên lầu tiếp đãi phóng viên. Em hãy đi gọi điện thoại cho cậu ấy, xem có thể nghĩ ra biện pháp gì hay không.

Lý Tuyết Yến đầu tiên là ngẩn ra, chột xấu hổ. Cô tuyệt đối không ngờ, Cao Ý Tuyên lại lừa gạt cô.

Trong nháy mắt, chút hảo cảm còn lại trong cô đối với Cao Ý Tuyên đã trở thành hư ảo, thay vào đó là sự căm hận.

Nhưng Lý Tuyết Yến vẫn không tỏ ra tức giận. Cao Ý Tuyên đối nhân xử thế, phẩm chất như thế nào cô đã sớm hiểu rõ trong lòng. Hiện giờ chỉ lộ nguyên hình thôi. Trái lại, cô còn có chút vui sướng. Nếu là do Bành Viễn Chinh vận tác, với quan hệ bạn bè tốt đẹp giữa hai người, nói không chừng Bành Viễn Chinh có thể giúp cô.

Trong bữa tiệc, Bành Viễn Chinh nghe tiếng điện thoại vang lên.

Phùng Khang Niên ngẩng đầu cười:

- Trưởng phòng Bành, xin cứ tự nhiên.

Phùng Khang Niên là phụng mệnh mà đến, tiếp nhận chỉ thị của lãnh đạo cao tầng. Bành Viễn Chinh có thể giao tiếp với cao tầng CCTV, hiển nhiên là rất có lợi. Tuy Phùng Khang Niên không quen biết Bành Viễn Chinh, nhưng thái độ nhiệt tình là nhân tố mẫu chốt. Y có thể không quan tâm đến lãnh đạo thành phố Tân An, nhưng cũng không dám đắc tội với chàng thanh niên có quan hệ với lãnh đạo đài. Trong mắt y, mặt mũi Bành Viễn Chinh còn lớn hơn so với Phó trưởng ban Khang gì đó.

Bành Viễn Chinh bước ra cửa, đến lầu một của khách sạn để gọi điện thì thấy Lý Tuyết Yến chờ sẵn ở cửa thang máy, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tuyết Yến, sao lại là cô? Cô chờ tôi một chút, tôi đi gọi điện thoại.

Lý Tuyết Yến cười hì hì:

- Không cần đâu, điện thoại là do tôi gọi đến.

- Cô? Tìm tôi có việc à?

- Là như thế này....!

Lý Tuyết Yến nói ngắn gọn ý định của mình cho Bành Viễn Chinh nghe.

- Viễn Chinh, hãy giúp tôi một lần. Ngày sau Trưởng phòng Bành có chỉ bảo gì, thị trấn Vân Thủy chúng tôi, cao thấp chính quyền Đảng ủy có vượt lửa qua sông cũng không chối từ.

Bành Viễn Chinh nhú mày. Ý tưởng của Lý Tuyết Yến nhìn qua có chút kỳ lạ. Hẳn mời CCTV đến đây là vì muốn tuyên truyền cho hình ảnh thành phố Tân An. Loại tin tức này đưa tin không quá dài, nhiều lắm là ba đến năm phút đồng hồ. Trong thời gian có hạn như vậy, đột nhiên xen vào hình ảnh của một thị trấn, dường như có vẻ chẳng ra cái gì.

Hơn nữa, cần tuyên truyền cái gì thì cũng cần phải có lãnh đạo Thành ủy đánh nhịp gặt đầu. Không phải muốn gì cũng có thể làm.

Thấy Bành Viễn Chinh có chút khó xử, Lý Tuyết Yến cảm thấy thất vọng. Cô biết Bành Viễn Chinh không phải là Cao Ý Tuyên. Có thể làm thì làm, còn không thể thì không làm.

Cô thở dài nói:

- Viễn Chinh, chúng tôi kỳ thật không phải là muốn làm náo động. Chỉ có điều cơ sở làm chuyện gì cũng quá khó khăn. Hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, chúng tôi muốn tận lực tranh thủ. Anh xem, nếu có thể giúp đỡ thì giúp đỡ, còn không thì tôi cũng không trách anh.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn Lý Tuyết Yến:

- Tuyết Yến, ý nghĩa tuyên truyền là do lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy đánh nhịp. Việc này chẳng có cách nào sửa đổi. Lúc này đây, sự tình liên quan đến đại cục phát triển của thành phố, có vài thứ chúng ta không phải muốn là có thể làm. Như vậy đi, cô cứ về nhà trước, để tôi xem tình huống. Có gì sẽ điện thoại cho cô.

- Được rồi, cảm ơn! Anh đang vội, đừng để các phóng viên chờ lâu.

Lý Tuyết Yến có chút thất vọng, xoay người rời đi.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh không có trực tiếp mở miệng từ chối, nhưng loại lời nói dụi dằm xin miễn như thế này thì cũng có thể chứng minh được vấn đề.

Lý Tuyết Yến buồn bực trở về nhà. Nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Tạ Tiểu Dung cũng buồn bực trở về nhà. Buổi chiều nay cô trên cơ bản cũng chẳng có việc gì. Phỏng vấn là do Bành Viễn Chinh phối hợp, Phó chủ nhiệm ban Tin tức như cô cũng mất đi nơi dụng võ. Có muốn chen vào cũng không lọt. Có ở lại cũng khó coi, chi bằng về nhà nghỉ ngơi.

Hai người một trước một sau bước vào cửa, Lạc Thiên Niên có chút kỳ quái buông tờ báo trong tay, trầm giọng nói:

- Tuyết Yến, sự việc sao rồi?

Lý Tuyết Yến mệt mỏi lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa, cầm chặt điện thoại.

- Như thế nào, Tiểu Cao không phải đồng ý rồi sao?

Lạc Thiên Niên kỳ thật cũng rất quan tâm đến công tác của thành phố liền ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

Lý Tuyết Yến nghe cha nhắc đến Cao Ý Tuyên, liền không kìm nổi than thở một câu:

- Ba, anh ta có thể làm được gì. Một tên công tử ăn chơi trác táng, cái gì cũng không biết làm. Đồ mặt dày!
- Phóng viên CCTV đến thành phố phỏng vấn, rõ ràng là do Trưởng phòng Bành ở phòng Tin tức Ban tuyên giáo vận tác. Anh ta chẳng biết tốt xấu đem công lao của người khác đổ lên người mình. Thật chưa thấy loại người vô liêm sỉ như vậy.

Lạc Thiên Niên nhú mày:

- Không thể nào? Con trai Cao Tăng Sinh không đến mức không có tiền đồ như vậy?

126. Chương 127: Điểm Sáng

Tâm trạng Lý Tuyết Yến không tốt, liếc mắt nhìn cha mình một cái, cười khẩy nói:

- Ba, cây lành vẫn có thể sinh trái độc mà! Hồ phụ vẫn có thể sinh ra khuyển tử, chuyện này có gì lạ đâu? Chị dâu, chị cũng thật là, đi thông đồng với Cao Ý Tuyên, lừa gạt em!

Hiện giờ Lý Tuyết Yến rất tức giận vì bị Cao Ý Tuyên lừa gạt, nếu biết Bành Viễn Chinh là người liên hệ với CCTV, cô đã tìm gặp hắn trước rồi, đâu đến nỗi để đến phút cuối cùng bị động như vậy.

Tạ Tiểu Dung đang định lên lầu, nghe em chồng lớn tiếng trách cứ như vậy, mặt cô hơi đỏ lên.

Tạ Tiểu Dung bước nhanh lên lầu, cô không có cách nào giải thích với em gái của chồng, càng không thể đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của cha chồng.

- Bành Viễn Chinh? Chính là người trước kia con nói là người viết bài của Ban Tuyên giáo?

Lạc Thiên Niên hết sức cưng chiều con gái, không để ý đến giọng điệu của con, chợt cười hỏi lại.

Trước kia Lý Tuyết Yến nhiều lần nhắc đến Bành Viễn Chinh trong lúc ăn cơm, mà Tạ Tiểu Dung cũng từng ám chỉ với cha chồng, cô gái nhỏ luôn “mắt cao hơn trán” của nhà này dường như thích người ta.

- Dạ, là hắn, ba.

Lý Tuyết Yến đang buồn bực, cũng không chú ý vẻ mặt đầy thâm ý của cha.

- Như vậy thì dễ rồi, không phải quan hệ của con với cậu ta không tệ sao? Nói thẳng với cậu, tìm biện pháp! Ba làm công tác nghiên cứu mấy chục năm, rất hiểu mấy chuyện này, chỉ cần nghĩ biện pháp, không có gì mà không làm được. Chỉ là một bản tin tuyên truyền mà thôi, thêm vài cảnh chỗ thị trấn của con, không có gì khó khăn cả!

Lạc Thiên Niên xuất thân là Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy, đối với lĩnh vực tuyên truyền cũng không xa lạ gì.

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài:

- Ba, đâu có dễ như ba nói, lãnh đạo Thành ủy thì đang ngó chừng, mà CCTV cũng không phải là đài truyền hình thành phố, muốn đưa tin gì thì đưa, con nghĩ người ta đã có quy định rõ ràng hết rồi.
- Ôi trời, con có việc cần nhờ đến người ta, chưa nhờ thì đã thay người ta tìm ra một mớ lý do để từ chối mình, con như vậy thì làm sao làm được việc? Hả?

Lạc Thiên Niên cười ha hả:

- Cái con bé này, thật là thú vị! Thôi, cũng đừng để ở trong lòng nữa, chỉ cần công tác của con làm được vững chắc, có tuyên truyền hay không cũng đã có thành tích, không cần đặt nặng mấy chuyện này! Quá đặt nặng thì sẽ không phân biệt được cái gì là chủ yếu và cái gì là thứ yếu.

Câu cuối cùng, giọng Lạc Thiên Niên trở nên rất nghiêm nghị.

Lúc này Lý Tuyết Yến mới nhận ra ý khác trong lời nói của cha, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi ửng hồng, quay đầu đi.

Thật sự là cô có thiện cảm sâu đậm đối với Bành Viễn Chinh, loại thiện cảm này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng chuyển hóa thành tình cảm. Một khi lớp màn che mỏng manh cuối cùng này được vén lên, địa vị của Bành Viễn Chinh trong lòng cô liền thay đổi.

...

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát, Bành Viễn Chinh liền cùng với bốn người bọn Phùng Khang Niên đi Tân An đại tửu điểm. Nơi này hiện nay là công trình cao nhất thành phố Tân An, từ góc độ này quay chụp toàn cảnh thành phố Tân An là tốt nhất. Quay xong vài cảnh của thành phố Tân An, đoàn người theo kế hoạch chạy tới mấy doanh nghiệp nổi tiếng.

Ngồi trên chiếc Mercedes-Benz, Bành Viễn Chinh quay lại hỏi Phùng Khang Niên:

- Chủ nhiệm Phùng, các anh thấy mấy cảnh quay này có thể dùng được không? Các anh kinh nghiệm phong phú, bản tin cần cảnh gì cứ đề xuất, chúng tôi thấy cần xí nghiệp hay ngành nào cần phối hợp, lập tức bố trí!

- Trưởng phòng Bành, mấy cảnh này có thể sử dụng được. Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, chúng không có gì đặc sắc, cứ như vậy đưa tin, không thể gây ấn tượng với người xem. Nào là toàn cảnh thành phố, dây chuyền sản xuất xí nghiệp công nghiệp, sự năng động của người dân...đều là khuôn sáo, xem qua rồi thôi, không để lại ấn tượng nào sâu sắc cho người ta cả.

Cho nên, tôi đề nghị cần phải tìm vài điểm sáng thu hút hơn. Không hẳn phải là cảnh hoành tráng gì cả, cũng có thể chỉ là một chi tiết nhỏ nào đó, chẳng hạn như vừa rồi ở quảng trường thành phố, chúng tôi quay cảnh tập luyện Thái Cực Quyền, rất tự nhiên, rất chân thật, một cảnh như vậy có thể phản ánh đời sống văn hóa tinh thần của người dân thành phố Tân An, không cần phải quay mấy cái trung tâm văn hóa này nọ, rồi giảng giải rằng đã đầu tư vào đây bao nhiêu tiền, bao nhiêu tiền v.v...

Phùng Khang Niên mỉm cười, nói.

Bành Viễn Chinh gật đầu, trầm tư một lát, đột nhiên cười nói:

- Bác tài, anh quay xe về phía Tây, dừng ở lề đường, tôi gọi điện một chút.

Lý Tuyết Yến ngồi trong phòng khách, vừa trông chừng điện thoại vừa nói chuyện với cha, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, cô vội vàng nhấc điện thoại lên, hấp tấp nói:

- Lý Tuyết Yến nghe đây, xin hỏi là ai vậy?

- Tuyết Yến, tôi là Bành Viễn Chinh. Cô lập tức trở về thị trấn, chúng tôi đang chạy chậm chậm tới thị trấn của cô. Cô bố trí một chút, lát nữa chúng tôi sẽ quay trường học, nhà trẻ và bệnh viện của thị trấn, đồng thời cô cũng nhớ bố trí một học sinh nhận phỏng vấn nhé!

Lý Tuyết Yến mừng như điên, gần như nhảy lên. Cô vội đáp ứng, rồi không cần sửa sang lại quần áo, liền chạy ra cửa.

Bên kia, Bành Viễn Chinh dẫn bốn người Phùng Khang Niên đến đường quốc lộ ở vành đai thành phố quay mấy cảnh, sau đó từ từ chạy về phía thị trấn Vân Thủy.

Nhóm Phùng Khang Niên không có mục tiêu cố định, tới đâu quay cũng không quan trọng lắm, dù sao, chỉ là bản tin vài ba phút, tài liệu ghi nhận được, đem cắt nối biên tập, chỉ cần đại thể duyệt qua là có thể phát sóng. Cấp trên đã gật đầu, sẽ đưa bản tin này vào loạt bài tuyên truyền “Tinh thần cải nói chuyện Nam tuần” để phát sóng vào Thứ Sáu.

Xe vào đến thị trấn Vân Thủy, hai bên đường là hàng dãy nhà xưởng, Phùng Khang Niên nhìn ra cửa sổ, ngạc nhiên nói:

- Trưởng phòng Bành, thị trấn này không đơn giản nha, xí nghiệp nhiều như vậy, chắc chắn đóng thuế rất nhiều cho thành phố, đồng thời cũng là một thị trấn rất giàu có?

- Cũng không phải là quá tốt nhưng cũng khá tốt, quả thật xí nghiệp khá tập trung ở thị trấn. Từ thập niên 80 đến nay, hơn mười năm, xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy phát triển rất nhanh, mang lại không ít lợi ích và hiệu quả tốt, không ít doanh nghiệp kinh doanh ở xuất nhập khẩu.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Hôm nay dẫn các vị đến đây xem nơi này một chút, tôi cảm thấy thị trấn này là điểm sáng khá có ý nghĩa, có thể khai thác tốt.

Xe dừng trước tòa nhà Ủy ban nhân dân thị trấn Vân Thủy, Bành Viễn Chinh và nhóm Phùng Khang Niên xuống xe, Lý Tuyết Yến và Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên dẫn theo không ít cán bộ thị trấn về mặt tươi cười ra nghênh đón.

- Hoan nghênh các vị phóng viên CCTV, địa phương nhỏ như chúng tôi lại có thể được CCTV ghé đến, thật sự là vô cùng vinh dự! Rất cảm ơn! Trưởng phòng Bành và các đồng chí phóng viên vào văn phòng nghỉ ngơi một chút đi.

Hách Kiến Niên nhiệt tình tiếp đón.

Lý Tuyết Yến bất ngờ thông qua Bành Viễn Chinh đưa phóng viên CCTV đến phỏng vấn, khiến Hách Kiến Niên phần khởi đến nỗi không kìm chế được cảm xúc. Nếu thị trấn Vân Thủy có thể xuất hiện vẻ vang trên sóng của CCTV, ông ta là Bí thư Đảng ủy thị trấn, không chỉ là vinh dự suông, mà sau này nhất định sẽ được nhanh chóng lên chức.

Phùng Khang Niên cười:

- Đừng khách khí như vậy, đây là công tác của chúng tôi mà. Lãnh đạo thị trấn có công việc thì cứ đi lo liệu, chúng tôi quay vài cảnh thôi, sẽ không làm ảnh hưởng công tác hàng ngày của lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh cũng gật đầu:

- Ủ, Bí thư Hách cứ đi, để Bí thư Lý tiếp chúng tôi là được.

Phùng Khang Niên và mấy phóng viên vác máy quay đi về phía trước, dẫn đường là Bí thư Đảng Chính thị trấn Vân Thủy. Hai bên đường, nghe nói có phóng viên CCTV đến phỏng vấn, nhiều người dân thị trấn chạy tới xem.

Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh sóng vai đi tới, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của cô tươi cười rạng rỡ, cô quay lại:

- Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh.

Lý Tuyết Yến dịu dàng nói:

- Mai một tôi mời anh ăn cơm.

- Khách sáo làm gì? Cũng là yêu cầu của bản tin, người ta nói muốn tìm một điểm sáng, đột nhiên tôi nghĩ tới các mặt giáo dục, y tế và đầu tư cho cuộc sống người dân ở đây khá tốt, nên dẫn họ đến đây. Tuy nhiên, cô cũng đừng hy vọng là được quay nhiều, tối đa là chỉ phát sóng một phút đồng hồ thôi!

Bành Viễn Chinh cười cười, bước nhanh hơn.

Phùng Khang Niên đưa máy quay cho một phóng viên, dừng lại trước cổng trường trung học thị trấn Vân Thủy, ngoái lại nhìn Bành Viễn Chinh gật đầu khen ngợi:

- Trưởng phòng Bành, quả thật nơi này có điểm rất đặc sắc. Tôi xem qua một lượt, phát hiện ở thị trấn này, công trình được xây dựng đẹp đẽ nhất chính là trường học, bệnh viện và trung tâm thể dục thể thao, còn kém nhất lại là văn phòng Ủy ban nhân dân thị trấn. Rất hiếm thấy! Trưởng phòng Bành, tôi thấy hôm nay chủ yếu quay ở đây. Bình thường một tin có thời lượng là 5 phút; nếu là tiếp sóng, có thể phải “nén” lại thành còn hơn một phút, chỗ này là cảnh quay trọng điểm!

- Ủ, Chủ nhiệm Phùng, anh xem cụ thể quay như thế nào, bảo họ phối hợp.

Bành Viễn Chinh cười, gật đầu.

- Không cần phối hợp, không nên sắp đặt trước, có vẻ không thật. Chúng ta vào quay cảnh vườn trường và cảnh học sinh đi học, từ đó có thể cắt nối biên tập ra vài cảnh có giá trị.

Phùng Khang Niên chỉ vào phía trước trường học, lại khen:

- Thật sự tôi không ngờ, tại một thị trấn nhỏ thế này lại có thể có một trường học xinh đẹp sạch sẽ như vậy! Lãnh đạo thị trấn rất xuất sắc!

Phùng Khang Niên nói, rồi quay lại nhìn Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến mỉm cười, vội đỡ lời:

- Chủ nhiệm Phùng quá khen. Kế hoạch trăm năm, giáo dục làm gốc. Lãnh đạo thị trấn chúng ta luôn liên trì, dù nghèo cũng không thể để giáo dục nghèo, có tiền nhất định đầu tư cho giáo dục trước. Vài năm nay, xí nghiệp trong thị trấn phát triển khá nhanh, mạnh mẽ ủng hộ sự nghiệp giáo dục. Chủ nhiệm Phùng xem kìa, đằng kia là nhà trẻ, được xây dựng bởi tiền đóng góp của mấy doanh nghiệp, còn có bệnh viện, thiết bị chữa bệnh của bệnh viện phần lớn đều do xí nghiệp quyên góp, mua về.

Hơn nữa, mỗi ngày, mỗi học sinh trung học cơ sở thị trấn chúng ta còn được trợ cấp một tệ tiền ăn trưa, trường học có căn-tin rất sạch sẽ và hợp vệ sinh, cung cấp bữa sáng và cơm trưa cho học sinh.

127. Chương 128: Lấy Việc Công Làm Việc Tư?

Phùng Khang Niên liên tục gật đầu:

- Bí thư Lý, quả thật không tệ, một thị trấn như thị trấn của cô, có thể đầu tư nhiều tiền như vậy cho giáo dục, y tế và công trình công cộng, thật sự là đáng quý và hiếm có, hôm nay chúng tôi quay nhiều một chút, tranh thủ xem có thể quay riêng một đoạn cho thị trấn, sau này nếu có chuyên mục thích hợp, cũng có thể sử dụng.

Phùng Khang Niên nói như vậy, Lý Tuyết Yến hết sức vui mừng, đến nỗi tay hơi run rẩy.

- Cảm ơn, Chủ nhiệm Phùng, cảm ơn các phóng viên.

Lý Tuyết Yến liên tục cảm tạ nhóm Phùng Khang Niên.

Phùng Khang Niên cười:

- Không cần khách khí, chúng tôi vốn là phóng viên, công việc chủ yếu là tìm kiếm các điểm sáng và đưa lên sóng truyền hình. Ngược lại, chúng tôi còn phải cảm ơn các vị. Chuyển đi này, coi như là một niềm vui bất ngờ.

Lý Tuyết Yến dẫn nhóm Phùng Khang Niên vào trường, đi thẳng đến một phòng học sáng sủa và sạch sẽ, vọng lại tiếng giảng bài lanh lảnh.

Hai camera từ hai góc khác nhau, nhắm ngay vào một phòng học đang diễn ra tiết học lịch sử, giáo viên cảm thấy đột ngột, nhưng thấy hiệu trưởng và Bí thư thị trấn đi theo, đoán là đài truyền hình đến làm phóng sự, liền lấy lại bình tĩnh, tiếp tục giảng bài.

Chỉ có vài học sinh không kìm nổi tò mò, quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn các phóng viên.

Quay xong cảnh phòng học và học sinh đang học tập, lại tiếp tục đi quay sân thể dục, nhà ăn và thư viện trường.

Chỉ riêng trường trung học, không ngờ mất gần một tiếng đồng hồ mới quay xong.

Lý Tuyết Yến rất phấn chấn, mặt mày hớn hớn. Việc đầu tư vào giáo dục, y tế và công trình công cộng là các lĩnh vực mà cô vẫn lấy làm tự hào.

Phùng Khang Niên tạm dừng bước, lau mồ hôi, nhìn Bàn Viễn Chinh cảm thán nói:

- Trưởng phòng Bàn, không ngờ trường trung học của một thị trấn lại đầy đủ phương tiện như vậy, khiến chúng tôi rất ấn tượng. Chúng tôi đã đi khắp cả nước, đây là trường học của một thị trấn đẹp nhất mà chúng tôi thấy. Điều này cho thấy cán bộ thị trấn này có tầm nhìn xa, lại cũng rất quyết đoán.

- Đúng vậy, Chủ nhiệm Phùng.

Bàn Viễn Chinh cũng rất tán đồng, tuy hần đã từng đến đây, lần này hần mới có cơ hội quan sát rõ ràng.

- Tôi có một đề nghị.

Phùng Khang Niên nói.

- Chủ nhiệm Phùng cứ nói.

Bành Viễn Chinh theo thói quen muốn hút thuốc, nhưng chợt nhớ ở đây là trường học, vội nhét trở lại bao thuốc lá vào túi.

- Theo kế hoạch ban đầu, cảnh cuối cùng là phỏng vấn Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, nhưng tôi nghĩ, để lãnh đạo xuất hiện trước ống kính cũng không hẳn là chuyện tốt. Tôi thấy không bằng chúng ta ở đây, nhan lúc học sinh tan học quay vài đoạn, sau đó phỏng vấn học sinh. Chấm dứt như vậy khá hợp lý, chứ sắp đặt cảnh phỏng vấn lãnh đạo, có vẻ gượng gạo, không tự nhiên.

Phùng Khang Niên nói một cách nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh ngẩn người, ngẫm nghĩ một chút, cũng hiểu Phùng Khang Niên nói có lý.

Nhưng lãnh đạo lên màn ảnh cũng là kế hoạch tốt, hơn nữa lãnh đạo đã đồng ý, không thể muốn sửa là sửa, mà nhất định phải xin chỉ thị.

Bành Viễn Chinh hơi chần chừ, rồi gạt ý định xin chỉ thị qua một bên. Tuy đề xuất này là của phóng viên CCTV, nhưng nếu hẳn xin chỉ thị, sẽ khiến lãnh đạo nghĩ rằng hẳn rồi hơi, làm lãnh đạo khó chịu.

Trên thực tế, cũng may là Bành Viễn Chinh không xin chỉ thị, nếu không sẽ khiến Đông Phương Nham rất mất hứng. Tuy ông đứng đầu một thành phố, nhưng có thể lên sóng của CCTV, đối với Đông Phương Nham là cơ hội ngàn năm một thuở. Ông ta chuẩn bị hơn nửa ngày, đột nhiên lại xin ông ta thay đổi kế hoạch, ông ta không bức mình mới lạ!

Ông ta sẽ không làm gì được phóng viên CCTV, nhưng Bành Viễn Chinh sẽ làm người “chịu tội” thay!

Nghĩ vậy, Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chủ nhiệm Phùng, đề nghị của anh hay lắm. Nhưng dù sao, vì cuộc phỏng vấn lần này, Bí thư Thành ủy Đông Phương cũng đã chuẩn bị rất lâu, không thể khiến lãnh đạo mất công vô ích. Ở đây các anh muốn quay như thế nào thì quay, xong rồi chúng ta vẫn nên quay lại Thành ủy, phỏng vấn Bí thư Thành ủy Đông Phương một chút. Tới lúc biên tập, nếu cần cắt, các anh cứ tự do cắt thôi!

Phùng Khang Niên liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, trầm nghĩ, người này tuy trẻ tuổi nhưng làm việc rất cẩn thận, ngay cả chi tiết này cũng chú ý tới, xem ra là người bẩm sinh có tài làm quan.

Một cán bộ thị trấn vội vàng đi vào vườn trường, khẽ tai nói nhỏ với Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến gật đầu, liền tới kéo Bành Viễn Chinh sang một bên, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, tôi vốn định giữ mấy phóng viên ở lại ăn cơm, nhưng xem ra là không được, các anh còn phải quay lại thành phố, mà tối nay chắc chắn thành phố sẽ mở tiệc chiêu đãi. Như vậy đi, chúng tôi chuẩn bị chút quà nhỏ, tặng cho mỗi phóng viên một hộp “gà ăn mây” đóng gói chân không, đây là đặc sản của thị trấn chúng tôi, một chút lòng thành, anh nói với các phóng viên, lát nữa mang đi nhé!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Không cần nói đâu, mà nói cái gì? Cô nói, người ta lại càng ngại.

Tối nay họ ở lại thành phố một đêm, sáng sớm mai đã trở về. Tối nay cô phái người đưa quà đến khách sạn Tân An đi, tôi cho người sắp xếp lên xe cho họ, ngày mai thành phố sẽ điều xe đưa họ quay về Thủ đô.

...

Ở thành phố. Đông Phương Nham mặc một bộ âu phục, ngồi ngay ngắn trong phòng làm việc, chờ phóng viên CCTV phỏng vấn.

Trần Ngôn Hề và Trịnh Thiện Sơn cũng ở trong phòng làm việc của ông ta, cười nói, chờ đợi.

Trần Ngôn Hề thấy đồng hồ đã chỉ 5 giờ chiều, liền nhún mày đi ra ngoài, hướng về phía Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên đang châu chực ở ngoài, hô lên:

- Tiểu Tạ, tiểu Cao, hai người hỏi xem, bao lâu Bành Viễn Chính quay lại thành phố, để Bí thư Đông Phương chờ đợi kia!

Tạ Tiểu Dung ồ một tiếng, đứng dậy, nhưng không bước đi. Cô biết, giờ này Bành Viễn Chính đang dẫn phóng viên xuống thị trấn Vân Thủy, chắc chắn sẽ về muộn một chút.

Cao Ý Tuyên vội vàng vào văn phòng Phòng Tin tức, nói với Vạn Bình:

- Vạn Bình, Bành Viễn Chính có liên lạc về không vậy? Bọn họ đang ở đâu? Cậu gọi điện cho hắn, hỏi xem chừng nào quay lại Thành ủy, các lãnh đạo đều đang chờ.

Vạn Bình ngẩng lên nhìn Cao Ý Tuyên, cười:

- Chủ nhiệm Cao, tôi vừa mới liên hệ với Trưởng phòng Bành, anh ấy nói đang ở thị trấn Vân Thủy quay phim, xin lãnh đạo kiên nhẫn chờ một lát.

- Thị trấn Vân Thủy?

Cao Ý Tuyên biến sắc, trong lòng lập tức căng thẳng.

Y biết ngay như vậy là Lý Tuyết Yến đã tìm tới nhờ Bành Viễn Chính giúp đỡ. Chuyện mình không làm được, Bành Viễn Chính lại làm được, trước mắt Cao Ý Tuyên dường như hiện ra gương mặt kiêu diễm đang hết sức phấn khởi, cảm thấy căm tức và ngọt ngào, sự ghen tị và phẫn hận của y, không cần nói cũng biết.

- Lấy việc công làm việc tư!

Về mặt Cao Ý Tuyên đột nhiên trở nên hung tợn, lẩm bẩm một câu, sau đó đóng sầm cửa lại mà đi ra. Vạn Bình cau mày tức giận:

- Đồ thần kinh! Bày đặt ra oai!

Cao Ý Tuyên sắc mặt rất khó coi, lao ra khỏi Phòng Tin tức, vừa lúc gặp Trần Ngôn Hề và Khang Đồng đứng ngoài hành lang nói chuyện, Khang Đồng thấy y, lập tức ngoắc lại:

- Tiểu Cao, lại đây!

Cao Ý Tuyên đi tới.

- Tiểu Cao, thế nào? Bành Viễn Chính đưa phóng viên đi đâu vậy?

Khang Đồng hỏi.

- Đi thị trấn Vân Thủy, cũng không biết là anh ta nghịch như thế nào, phóng viên CCTV đến để phỏng vấn ở thành phố, anh ta lại dẫn người ta đến thị trấn, để lãnh đạo ngồi đây chờ.

Dù Cao Ý Tuyên đã cố gắng che giấu tâm trạng tức tối của mình, lời lẽ của y vẫn toát ra sự bất mãn rất rõ ràng.

Khang Đồng ngăn ra:

- Đi thị trấn? Cái này không có trong kế hoạch mà!

Ánh mắt thâm trầm của Trần Ngôn Hề lướt qua khuôn mặt của Cao Ý Tuyên, thản nhiên nói:

- Công tác ở thị trấn cũng là bộ phận tạo thành công tác ở thành phố, đồng chí Viễn Chính sẽ không làm bậy, chắc là phóng viên người ta yêu cầu. Thị trấn Vân Thủy là thị trấn phát đạt nhất thành phố chúng ta, đi tới đó quay vài cảnh cũng rất tốt. Chúng ta quay lại văn phòng Bí thư Đông Phương chờ, khi nào đồng chí Viễn Chính về, bảo họ đến thẳng văn phòng của Bí thư Đông Phương.

- Vâng, tôi hiểu.

Khang Đồng lập tức trả lời.

Trần Ngôn Hề xoay người bước đi, Cao Ý Tuyên mặt mày đỏ bừng.

Khang Đồng hơi bất mãn, lườm Cao Ý Tuyên một cái, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Cao, sau này nói chuyện trước mặt lãnh đạo phải chú ý đúng mực!

Nói xong, Khang Đồng cũng xoay người bước đi về phía văn phòng của mình.

Ông ta biết xuất thân, bối cảnh của Cao Ý Tuyên, lại biết y là người do Bí thư Đông Phương đưa vào, cho nên hết sức chiều cổ đối với y. Nhưng, biểu hiện của Cao Ý Tuyên càng ngày càng làm ông cảm thấy thất vọng; y quá nóng nảy, quá nông nổi.

128. Chương 129: Lãnh Đạo Chủ Chốt Tỉnh Ủy

Bành Viễn Chinh và đám phóng viên Phùng Khang Niên vừa đi vừa nói cười, kiêng các thiết bị vào cơ quan Thành ủy. Nhân viên công tác đứng chờ ở cửa Vạn Bình khẩn trương tiến lên hỗ trợ, đồng thời gọi điện thoại thông báo cho Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên.

Tạ Tiểu Dung là người thứ nhất ra đón, nhìn thấy Bành Viễn Chinh, cô hơi chút xấu hổ cười nói:

- Trưởng phòng Bành, Chủ nhiệm Phùng, mọi người đã đến? Hết thấy đều thuận lợi không?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Ừ, cũng không tệ lắm. Hình ảnh trên cơ bản là lấy toàn bộ, còn lại chính là phỏng vấn lãnh đạo chủ chốt Thành ủy. Chủ nhiệm Tạ, Bí thư Thành ủy Đông Phương chuẩn bị ra sao rồi?

- Chuẩn bị tốt rồi. Lãnh đạo đã đợi hơn một tiếng đồng hồ.

Tạ Tiểu Dung cùng với đoàn người Bành Viễn Chinh hướng văn phòng Đông Phương Nham đi đến.

Đi được một hồi, Phùng Khang Niên đột nhiên do dự một chút, cười nói:

- Trưởng phòng Bành, tôi đề nghị Bí thư Đông Phương không cần ở trong phòng làm việc nhận phỏng vấn. Tốt nhất là tìm một cảnh tượng, ví dụ như là hộp, thị sát.... Ngồi trong văn phòng tiếp nhận phỏng vấn dễ sinh ra hiềm nghi, đồng thời cũng không có lợi cho hình tượng lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt mỉm cười gật đầu:

- Chủ nhiệm Phùng, anh chờ một chút.

Bành Viễn Chinh lướt qua Tạ Tiểu Dung, hướng văn phòng Đông Phương Nham chạy tới.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi được Đông Phương Nham cho phép vào, hắn liền đẩy cửa vào nói:

- Bí thư Đông Phương, Phó trưởng ban thư ký Trần, Trưởng ban Trịnh, ba vị lãnh đạo đều ở đây.

Đông Phương Nham mỉm cười thân thiết:

- Tiểu Bành, phỏng vấn các phóng viên kết thúc rồi sao?

Trần Ngôn Hề gật đầu nói:

- Các người trở về vừa lúc. Tôi và Trưởng ban Trịnh đang nói với Bí thư Đông Phương, tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình CCTV là một hoạt động trang trọng, có nên đeo cavat hay không?

Trịnh Thiện Sơn cũng cười:

- Đúng rồi, nên đeo cà vạt trước mặt người xem cả nước. Bí thư Đông Phương là đại diện cho cơ quan chính Đảng và toàn bộ ba chục triệu quần chúng nhân dân của thành phố Tân An chúng ta.

Đông Phương Nham cười vang:

- Thất cà vạt à? A, nghe không được thoải mái. Tôi hôm nay nghe mọi người nói thì đã thay tây trang. Bình thường tôi rất ít khi mặc tây trang. Nếu là chuyện cá nhân thì không sao cả. Nhưng đại diện cho thành phố, tôi ít nhiều cũng nên cẩn chu.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Đông Phương Nham, thấy hôm nay ông mặc một bộ tây trang mới, áo trắng bỏ vào trong, giày da đen, tóc chải cẩn thận. Ông ta vốn giống như một văn nhân, trên người có khí chất thư

sinh. Cách ăn mặc như vậy, quả thật làm cho người ta trước mắt sáng ngời. Hơi thở của một người đàn ông thành thực cùng với hơi thở của quyền lực chứ hầu như nhất phương đều ở trên một người.

Hắn cười nói:

- Đúng vậy, Bí thư Đông Phương nên thắt cà vạt.

Đối với loại chuyện này, Bành Viễn Chinh tất nhiên là phải theo lời nói của lãnh đạo.

- Phải đeo à?

Đông Phương Nham cười khỏ, cúi người từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra một cái cà vạt màu đỏ, nhưng lại nói:

- Nay, ai biết đeo cà vạt? Tôi rất ít khi đeo cái loại này.

Trần Ngôn Hề ngăn ra, lắc đầu. Bà tuy rằng là nữ, nhưng trong quan trường hơn mười năm, cũng không phải là bà chủ gia đình bình thường, nên cà vạt không biết thắt. Còn Trịnh Thiện Sơn thì không cần phải nói. Ông làm lãnh đạo nhiều năm như vậy, đều được vợ và cấp dưới chiều cố. Sự việc gì cũng đều làm trước cho ông, cũng trên cơ bản không có tự mình thắt cà vạt.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, cười bước ra phía trước:

- Bí thư Đông Phương, để tôi giúp cho.

Bành Viễn Chinh thuận thực thắt chiếc cà vạt cho Đông Phương Nham. Sau đó chỉnh sửa lại quần áo cho ông, mỉm cười nói:

- Bí thư Đông Phương, ngài soi gương thử xem?

Đông Phương Nham hài long gật đầu:

- Không cần nhìn, tốt lắm. Đúng rồi, đồng chí Tiểu Bành, phóng viên CCTV ở đâu? Tôi nhất định phải ra ngoài hoan nghênh, không thể lạnh nhạt với người ta được.

- Bí thư Đông Phương, hai vị lãnh đạo, phóng viên có ý là muốn tìm một trường hợp nào đó để Bí thư Đông Phương nhận phỏng vấn. Họ cảm thấy phỏng vấn ở trong văn phòng rất nặng nề, không biết lãnh đạo có đồng ý hay không?

Bành Viễn Chinh cẩn thận nói, rồi quan sát nét mặt của Đông Phương Nham.

Đông Phương Nham ngăn ra, chợt mỉm cười gật đầu:

- Nên thế, tôi cũng hiểu ngồi trong văn phòng không được tốt lắm. Như vậy đi, lão Trần, lão Trịnh, chúng ta cùng nhau đến chỗ biểu diễn của cán bộ lão thành đang thi đấu Thái cực quyền. Bảo nơi đó chuẩn bị tình huống, thuận tiện tiếp nhận phỏng vấn.

- Hiện tại trời còn chưa tối, còn đi kịp. Đồng chí Tiểu Bành, cậu lập tức an bài, mang xe cùng với các phóng viên đến đó trước. Chúng tôi sẽ đến đó sau.

Bởi vì ngày mai là khai mạc nghi thức biểu diễn tham quan học tập Thái cực quyền của cán bộ lão thành Tân An, mà tổ lão lãnh đạo trung ương cũng sẽ đến. Ở thành phố các hạng mục công tác đang chiêng trống rùm beng tiến hành tập luyện lần cuối. Còn cảnh vệ và công tác bảo an do sở công an tỉnh chỉ đạo cũng đã triển khai đầu vào đầy.

Hoạt động ngày mai sẽ được cử hành vào lúc trưa. Khi lãnh đạo trung ương xuống dưới, khẳng định sẽ có bộ môn có liên quan của trung ương, lãnh đạo Tỉnh ủy và UBND tỉnh đi cùng. Bởi vì là bán công khai, lấy thân phận riêng tư để tham gia vào hoạt động khảo sát, nghiên cứu điều tra. Căn cứ vào chỉ thị của lão lãnh đạo, không thể kinh động dân chúng, càng không chấp nhận các cấp truyền thông công khai phỏng vấn đưa tin, phải khiêm tốn tham gia hoạt động. Cho nên cán bộ quần chúng bình thường ở thành phố không biết tổ lão lãnh đạo đến khảo sát Tân An.

Đương nhiên, đây là xuất phát từ suy xét khiêm tốn, cùng lúc là xuất phát từ suy xét an toàn. Nếu lãnh đạo đã có chỉ thị trước thì tỉnh và thành phố tất nhiên là không dám vi phạm.

Nếu không, lúc này đây phóng viên CCTV đến phỏng vấn đưa tin liền có chút dư thừa.

Nhưng không đưa tin thì không đưa tin, bảo mật thì bảo mật, tương quan tiếp đãi và bảo an cũng phải nghiêm khắc dựa theo đẳng cấp cao nhất để tổ chức, không dám có bất luận một cái gì buông thả. Nếu chẳng may các lão lãnh đạo bại lộ gì ở Tân An, không cần nói đến vấn đề an toàn, chính lão lãnh đạo cũng cảm thấy không hài lòng với công tác của tỉnh Tân An.

Cho nên, buổi sáng ngày mai, lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy muốn đích thân mang người đến Tân An kiểm tra các hạng mục công tác chuẩn bị nghênh đón.

Hoạt động cán bộ lão thành biểu diễn Thái cực quyền được cử hành tại quảng trường lớn mới xây dựng của thành phố. Tại hiện trường tràn đầy những biểu ngữ màu đỏ thẫm, khinh khí cầu. Các cán bộ lão thành mặc trang phục thái cực quyền tơ lụa màu trắng đang tập trung tinh thần tập luyện theo tiếng nhạc lần cuối. Xung quanh là các cảnh sát, cán bộ bộ môn có liên quan của Thành ủy và UBND thành phố.

Bắt đầu buổi sáng ngày mai, quảng trường trung tâm hai bên đường cái sẽ phong tỏa xe một ngày. Tất cả các loại xe phải đi đường vòng, ngoại trừ những chiếc xe chở người tham gia hoạt động, học sinh từ các trường điều động đến.

Đây cũng không còn cách nào khác. Vì an toàn, nhất định phải giới hạn người xem trong một phạm vi có thể khống chế. Nếu không, một khi người quá đông, cảnh sát không đủ thì khẳng định sẽ xảy ra sai sót.

Đông Phương Nham đứng bên cạnh hiện trường hoạt động, tiếp nhận phỏng vấn. Như vậy, phỏng vấn kỳ thật chỉ là lộ mặt lên màn ảnh, trả lời phỏng vấn không có tính thực chất nội dung. Cho nên, phỏng vấn hai ba câu là xong.

Đương nhiên, căn cứ vào chỉ thị của Bí thư Thành ủy, bữa tiệc buổi tối chủ yếu là do Khang Đồng, Bành Viễn Chinh, Cao Ý Tuyên và Tạ Tiểu Dung tiếp đón. Bởi vì giữa trưa lãnh đạo thành phố đã tham dự tiệc tẩy trần, không có khả năng tiếp tục đi buổi tối.

Bữa tiệc diễn ra vui vẻ. Tuy nhiên, lãnh đạo thành phố không biết, sau khi bữa tiệc chấm dứt, Hoàng Đại Long lại yên lặng phái xe đến khách sạn Tân An đón các phóng viên, đến hộp đêm của xí nghiệp Tín Kiệt ca hát uống rượu, chơi đến nửa đêm mới tàn cuộc.

Sáng sớm hôm sau, thành phố phái xe đưa đám người Phùng Khang Niên trở về thủ đô. Đương nhiên, trên xe chất đầy những món quà của lãnh đạo thành phố. Tất cả đều là đặc sản của Tân An. Còn Lý Tuyết Yến đại diện cho thị trấn Vân Thủy đưa đến mười cái hộp gà ăn may. Về phần Hoàng Đại Long, lễ vật của y sớm đã đưa rồi.

Bành Viễn Chinh tiễn bước bốn người Phùng Khang Niên, rồi thở phào một cái. Chuyện này xem như đã xong một phần, coi như là kết thúc một hạng mục công tác khá quan trọng của hắn.

Kế tiếp là hoạt động khảo sát của lão lãnh đạo trung ương. Tuy rằng hắn ở phía sau vận tác, nhưng ngoài mặt lại không quan hệ với hắn quá lớn. Hắn chỉ cần âm thầm chú ý là được rồi. Hắn không trở lại văn phòng, chuẩn bị về nhà ngủ một chút, buổi chiều lại đi làm.

Nhưng hắn ở nhà ngủ chưa được mười phút thì nghe tiếng máy nhắn tin vang lên. Bành Viễn Chinh có chút bực bội nhìn, thấy số điện thoại của văn phòng Thành ủy, thì lúc này mới ngồi dậy đi trả lời điện thoại.

Điện thoại là từ phòng Thư ký của văn phòng Thành ủy gọi đến, nói là Trưởng ban thư ký Trần yêu cầu hắn lập tức chiều nay đến hiện trường hoạt động biểu diễn Thái cực quyền, nhưng cụ thể không nói là chuyện gì.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, lập tức mặc quần áo, lái xe chạy thẳng đến quảng trường thành phố.

2h chiều, hoạt động biểu diễn thái cực quyền của cán bộ lão thành thành phố Tân An sẽ long trọng khai mạc. Khoảng cách thời gian từ đây đến đó không còn bao nhiêu. Cho nên, việc chuẩn bị và bảo an có liên quan đã tiến nhập vào công việc. Quốc lộ phía trước dĩ nhiên là được phong tỏa, ngoại trừ xe công thành phố và xe cảnh sát, bất luận một chiếc xe nào cũng không được phép vào.

Cho nên, Bành Viễn Chinh đành phải xuống xe đi bộ vào. Nhưng lại bị một đám cảnh sát ngăn cản. Bất kể Bành Viễn Chinh giải thích như thế nào cũng không được vào. Bởi vì Bành Viễn Chinh không có thể công tác. Dựa theo cục Công an thành phố và sở Công an tỉnh an bài, bắt đầu từ lúc này, tại phạm vi hoạt động, ngoại trừ những cán bộ lão thành tham gia hoạt động và nhân viên công tác, người không phận sự thì không được vào.

Bành Viễn Chinh bắt đầu phải đi vòng vèo, tìm một cái buồng điện thoại công cộng, gọi đến cho phòng thư ký của văn phòng Thành ủy. Phòng thư ký lại liên hệ với cục Công an thành phố, cục Công an thành phố lại hướng Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân phụ trách tại hiện trường báo cáo. Trải qua mấy công đoạn, Bành Viễn Chinh mới được phép vào. Lúc này hắn đã ở bên ngoài gần nửa tiếng.

Bành Viễn Chinh đi theo một cảnh sát tiến vào hiện trường. Hắn liếc mắt một cái, đã nhìn thấy một đại lãnh đạo khí chất trầm ổn, đang được một đám lãnh đạo thành phố vây quanh.

Hắn tâm thần chấn động, biết đây chính là lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy Từ Xuân Đình.

129. Chương 130: Bạn Học Lãnh Đạo Chủ Chốt Tỉnh Ủy Kiêm Cao Thủ Thái Cực Quyền

Bởi vì có lão lãnh đạo trung ương tham gia hoạt động, lãnh đạo của Tỉnh ủy và UBND tỉnh đích thân đến kiểm tra, chỉ đạo hoạt động kỳ thật cũng rất bình thường. Tuy nhiên, Từ Xuân Đình đến sớm như vậy, thật nằm ngoài dự liệu của Bành Viễn Chinh.

Lẽ ra, ở tỉnh chỉ cần một Phó bí thư hoặc một Phó chủ tịch tỉnh đến thành phố Tân An xem tình huống chuẩn bị là được rồi. Từ Xuân Đình là lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy, đích thân đến đây, đủ thấy ông rất coi trọng hoạt động này. Sau này Bành Viễn Chinh mới biết được, Từ Đình Xuân lúc trước đã từng làm thư ký cho Trương lão. Ông ta công tác ở cơ quan trung ương hơn mười năm. Có thể nói những năm tháng tuổi trẻ đều đã vượt qua cơ quan trung ương, nên đối với các lão lãnh đạo đa số đều quen thuộc.

Nguyên nhân chính vì vậy mà ông mới phá lệ đến Tân An tham dự hoạt động của các lão lãnh đạo.

Ngoài mặt, lần này các lão thành đạo đến Tân An khảo sát điều tra, là do Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam “dẫn tiến” và thúc đẩy, nhưng trên thực tế, là lãnh đạo chủ chốt của tỉnh ủy, là nhân viên nhất hệ của Phùng lão, Từ Đình Xuân trong lòng biết rõ ràng, Tổng Bí thư Nam tuy rằng là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, lại xuất thân từ thủ đô, nhưng ông không có khả năng mời các lão lãnh đạo ngày xưa hiển hách đến Tân An.

Không phải nói Tân An phát triển không tốt. Cũng không phải nói các lão lãnh đạo không chịu xuống cơ sở, mà là trong cả nước, giống như thành phố Tân An thì chỗ nào cũng có. Các lão lãnh đạo ít có khả năng chủ động điểm danh muốn đến một thành phố cấp địa nào đó của tỉnh Giang Bắc để khảo sát nghiên cứu.

Trong đó, khẳng định là có liên quan đến tôn trưởng Bành Viễn Chinh của Phùng lão đang ở Tân An.

Đối với thân phận của Bành Viễn Chinh, Từ Xuân Đình cũng là không lâu trước đó biết được một số ám chỉ từ Phùng Bá Đào. Tuy rằng người của Phùng gia không có nói thẳng, nhưng Từ Xuân Đình có quan hệ rất gần với người của Phùng gia, thường xuyên qua lại, đối với sự tình của Phùng gia cũng hiểu biết chút ít. Cho nên liền đoán được thân phận của Bành Viễn Chinh.

Chỉ có điều, ngày hôm qua, ông mới biết tôn trưởng của Phùng gia là Trưởng phòng Bành Viễn Chinh của phòng Tin tức ban Tuyên giáo thành ủy. Và cũng không ngờ, Bành Viễn Chinh lại là học cùng trường với ông. Ông nhớ lại tiết mục biểu diễn Thái cực quyền trong bữa tiệc kỷ niệm thành lập trường đại học Kinh Hoa. Lúc ấy Bành Viễn Chinh cùng với Phùng Thiển Như và một số người nữa lên đài biểu diễn. Hắn biểu diễn rất lưu loát, sinh động khiến cho rất nhiều lãnh đạo và khách quý chú ý. Từ Xuân Đình chính là một trong số đó.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước đến gần các lãnh đạo.

Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề thấy Bành Viễn Chinh bước đến, liền hướng hắn cười vẫy tay:

- Tiểu Bành, cậu lại đây một chút.

Bành Viễn Chinh bước qua, nhẹ nhàng nói:

- Trưởng ban thư ký Trần, lãnh đạo tìm tôi có việc?

- Không phải tôi tìm cậu mà là Bí thư Tỉnh ủy Từ điểm danh tìm cậu.

Trần Ngôn Hề hạ giọng nói:

- Lát nữa gặp mặt lãnh đạo Tỉnh ủy, không được thất thố.

Kỳ thật Trần Ngôn Hề cũng cảm thấy kỳ lạ, Bí thư Tỉnh ủy tìm Bành Viễn Chinh để làm gì. Tuy rằng Bành Viễn Chinh rất có tiếng bên ngoài, nhưng dù sao cũng chỉ là một cán bộ cấp phòng nho nhỏ, khoảng cách với Bí thư Tỉnh ủy còn rất xa.

“Từ Xuân Đình tìm mình? Ông ta tìm mình làm gì?” Bành Viễn Chinh tuy rằng mặt không đổi sắc nhưng trong lòng cũng ngẩn ra.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham là tâm phúc của Từ Xuân Đình. Đây là người mà Từ Xuân Đình đã an bài tiếp nhận chức vụ của Tiết Tân Lai ở Tân An. Đông Phương Nham đang tiếp chuyện với Từ Xuân Đình, Trần Ngôn Hề bước qua, kéo cánh tay của ông, rồi lại chỉ Bành Viễn Chinh bên ngoài. Đông Phương Nham hiểu ý cười, hướng Từ Xuân Đình kính cẩn nói:

- Bí thư Từ, đồng chí Tiểu Bành của thành phố chúng tôi đã đến. Lãnh đạo có muốn gặp cậu ấy hay không?

Từ Xuân Đình quay đầu lại, cười ha hả:

- Gặp, sao lại không gặp chứ? Bảo cậu ấy qua đây.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, thần thái trầm tĩnh, thong dong bước vào, dưới ánh mắt của một đám cán bộ đang nhìn chăm chú, tất cung tất kính hướng Từ Xuân Đình chào hỏi:

- Bí thư Từ, chào ngài.

Từ Xuân Đình ôn hòa mỉm cười, không ngờ trước mặt mọi người võ vai Bành Viễn Chinh, cất cao giọng nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, đừng có khấn trương. Tôi hôm nay tìm cậu đến đây là có một ý tưởng.

- Các người còn không biết, tôi và đồng chí Tiểu Bành là bạn học chung một trường đại học Kinh Hoa đấy.

Từ Xuân Đình cười sang sảng. Đông Phương Nham và các lãnh đạo tỉnh, thành phố cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, cũng mỉm cười.

Từ Xuân Đình lúc trước rất chú ý đến Bành Viễn Chinh, Đông Phương Nham cũng biết. Ông ta đã từng vâng theo chỉ thị cá nhân của Từ Xuân Đình đến Tân An, vì Bành Viễn Chinh giải quyết vấn đề, trong lòng sớm biết Bành Viễn Chinh có chút quan hệ với Bí thư Tỉnh ủy. Nhưng cụ thể là quan hệ gì thì ông không rõ lắm.

Bạn học cùng trường đại học, đương nhiên chẳng là cái gì. Từ Xuân Đình và Bành Viễn Chinh tuổi tác cách xa, địa vị lại sai lệch. Cái gọi là bạn học chung trường tuy nhiên chỉ là một sự ngẫu trang. Đông Phương Nham thầm nhủ trong lòng.

- Mọi người càng không biết, vị bạn học chung trường này là một cao thủ Thái cực quyền đấy. Trong bữa tiệc tối kỷ niệm ngày thành lập trường Kinh Hoa, tôi có thể tận mắt chứng kiến cậu ấy biểu diễn, xuất thần nhập hóa, phi thường phấn khích. Cho nên, Đông Phương à, các người muốn học Thái cực quyền, lại còn nhọc công đến thủ đô tìm thầy, có phải là cười con lừa đi tìm con lừa không?

Từ Xuân Đình sang sảng tiếng cười. Đông Phương Nham và các lãnh đạo thành phố ngẩn ra, đều hồ nghi nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ tên tiểu tử này khả năng viết lách rất mạnh, như thế nào lại còn có thể đánh Thái cực quyền? Vừa có văn lại vừa có võ?

Đông Phương Nham khấn trương tiến lên cười hỏi Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Bành, cậu cũng biết Thái cực quyền sao? Sao cậu không nói sớm. Nếu không có Bí thư Từ nói, chúng ta đến giờ vẫn không hay biết gì.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo quá khen. Tôi chỉ là một người ham thích Thái cực quyền bình thường, khoa chân múa tay mà thôi.

Từ Xuân Đình lắc đầu:

- Nếu cậu là khoa chân múa tay thì chúng tôi chỉ là người mù càn quấy. Như vậy đi, vừa lúc tại đây có âm nhạc, đồng chí Viễn Chinh, cậu hãy biểu diễn một chút để các đồng chí khác có thể xem thấy. Đồng thời tôi còn có ý tưởng muốn nói.

Bành Viễn Chinh tuy rằng đã đồng ý, nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc. Từ Xuân Đình điểm danh hẳn đến đây, chẳng lẽ chỉ muốn xem hẳn biểu diễn Thái cực quyền?

Bành Viễn Chinh trong lòng chấn động.

Lúc này sớm có nhân viên công tác yêu cầu các cán bộ lão thành đang tập luyện lui ra ngoài. Còn các lãnh đạo tỉnh, thành phố thì tản qua một bên. Trong tiếng nhạc, chỉ có một mình Bành Viễn Chinh đứng giữa sân.

Hiện tại, cả nước cao thấp đều lưu hành việc tập Thái cực quyền. Nhưng nói chung, đều là những lão già thích tập luyện, mục đích dưỡng sinh mà thôi. Với lứa tuổi như Bành Viễn Chinh không có mấy ai đánh Thái cực quyền.

Bành Viễn Chinh nhìn quanh bốn phía, thấy phóng đến mình là hàng trăm ánh mắt kinh ngạc và hồ nghi. Hắn lấy lại bình tĩnh, liền đứng tư thế nghiêm. Sau khúc nhạc dạo kết thúc, thân hình biến đổi, hợp pháp tiết tấu. Đây là lần đầu tiên hẳn biểu diễn Thái cực quyền trước mặt người khác sau khi hẳn tái sinh.

So sánh với các cán bộ lão thành biểu diễn Thái cực quyền, thái độ Bành Viễn Chinh phóng khoáng, mà tiết tấu cũng tương đối chặt chẽ, nhất là động tác của hẳn rất hữu lực, uy vũ sinh phong. Rất nhiều người chưa từng nhìn thấy, Thái cực quyền không ngờ có thể đánh như vậy. Trong mắt đa số người, Thái cực quyền có thể hình dung là mềm nhẹ.

Trong số cán bộ lão thành ở đây có một số người đang dạy Thái cực quyền, vừa nhìn thì biết kiến thức của Bành Viễn Chinh rất vững chắc. Hẳn mỗi một động tác biểu diễn rất lưu loát, tự nhiên, không có cảm giác cứng nhắc. Nói thật, không có mười năm công phu thì tuyệt đối không có trình độ như thế này.

Một quyền đánh xuống, cả hiện trường tiếng vỗ tay từng trận. Bí thư Tỉnh ủy vỗ tay nhiệt liệt, những tiếng vỗ tay khác lại càng vang hơn.

- Nhìn xem, tôi nói không ngoa chứ. Vị bạn học này của tôi công phu rất sâu, có thể nói là nhất đại tông sư. Đông Phương à, tôi có một ý tưởng. Sau nghi thức khai mạc chiều nay, các lão lãnh đạo đều muốn đích thân biểu diễn, cán bộ tỉnh thành phố chúng ta cũng không thể đứng nhìn một bên. Dù sao tôi cũng biết đánh vài quyền thức, hôm nay, tại hiện trường tổ chức, xem ai có thể lên đánh Thái cực quyền, khiến Tiểu Bành chỉ dạy cho chúng ta, để chúng ta cũng có thể xuất hiện trên sân khấu.

Từ Xuân Đình lời vừa thốt ra, Đông Phương Nham lúc này mới hiểu được thâm ý của ông. Những lão lãnh đạo đó đều là người ham thích Thái cực quyền, bọn họ ngày xưa quyền cao chức trọng, song gió nào lại chưa từng gặp qua. Anh đối với bọn họ xu nịnh, chưa chắc gì bọn họ có thiện cảm với anh. Ngược lại càng có thể dẫn đến ảnh hưởng không tốt.

Đông Phương Nham lập tức đồng ý. Ông giờ phút này cảm thấy rất hối hận. Bình thường sao không học Thái cực quyền chứ? Hôm nay tới thời khắc mấu chốt lại phải đứng sau lưng người khác.

Trải qua hồi thẩm, lãnh đạo tỉnh thành phố đánh Thái cực quyền bao gồm cả Từ Xuân Đình bên trong tổng cộng có năm người. Mà Đông Phương Nham lại truyền lệnh đi xuống, yêu cầu các lãnh đạo thành phố sẽ đánh Thái cực quyền phải lập tức đến quảng trường thành phố đợi lệnh tham gia hoạt động.

Chưa đến nửa giờ, đã có hai mươi người trở về nhà.

Ở trong phòng nghỉ thay trang phục Thái cực quyền màu trắng, Từ Xuân Đình cùng với một đám lãnh đạo áo mũ chỉnh tề bước ra ngoài, hướng Bành Viễn Chinh sớm đang chờ sẵn, cười nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, cậu hiện nay chính là huấn luyện viên của chúng tôi, và chúng tôi là học sinh. Không cần xem chúng tôi là lãnh đạo. Chúng tôi hôm nay chỉ nhận sự chỉ đạo từ cậu.

Bành Viễn Chinh cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi, thầm nghĩ tôi làm sao dám chỉ dạy cán bộ lãnh đạo như mọi người chứ. Nói là chỉ đạo, nhưng kỳ thật chỉ là diễn luyện cho đám người Từ Xuân Đình xem qua mấy lần, thích ứng hoàn cảnh. Lâm thời nảy sinh ý tưởng, lâm thời tổ chức, còn có thể trông cậy vào đám cán bộ này đánh cho thật tốt sao? Chỉ cần động tác không lệch là tốt lắm rồi.

Từ Xuân Đình nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cười nói:

- Đến giờ ăn cơm trưa rồi, chỉ còn hơn hai tiếng nữa thôi. Tất cả mọi người lấy lại tinh thần, thật sự tập luyện trong hai giờ này. Tuy rằng là lâm trận mới mài gươm, nhưng được cái nào hay cái đó.

Thấy Từ Xuân Đình rất nghiêm túc, các lãnh đạo khác cũng chỉ biết kiên nhẫn phối hợp. Bành Viễn Chinh chỉ bảo nhân viên công tác mở nhạc, sau đó làm mẫu trước một lần. Xong rồi đứng một bên cẩn thận chỉ bảo từng động tác cho các lãnh đạo.

130. Chương 131: Đột Nhiên Tập Kích

Đây là Bành Viễn Chinh ngẫu nhiên có cơ hội được đảm đương chức huấn luyện viên Thái cực quyền tạm thời. Hắn thật không ngờ, bởi vì các lãnh đạo trung ương đến Tân An khảo sát điều tra, và bởi vì lão lãnh đạo và lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy tổ ra rất ham thích Thái cực quyền, nên sau này, cơ quan chính Đảng thành phố Tân An cao thấp đều hừng khởi đua nhau tập Thái cực quyền. Rất nhiều đơn vị đã tranh nhau mời Bành Viễn Chinh về chỉ đạo.

Lãnh đạo Thành ủy dưới sự dẫn dắt của Đông Phương Nham, tất cả Ủy viên thường vụ đều trở thành người ham thích Thái cực quyền. Bành Viễn Chinh đương nhiên là không lấy tiền, tùy ý chỉ dạy Thái cực quyền cho các Ủy viên thường vụ.

Tuy rằng việc chỉ dạy Thái cực quyền đã chiếm hết thời gian và tinh lực của Bành Viễn Chinh, nhưng đồng thời cũng vì thế mà hắn tích lũy được nhiều mối quan hệ rất vững chắc. Điều này giống như hiệu ứng mạch điện thế, chỉ khi hắn rời khỏi Ban tuyên giáo, chân chính đến chính quyền cơ sở nhậm chức thì mới từng bước biểu hiện ra ngoài.

Đây là nói sau, tạm thời không đề cập đến.

Buổi trưa, sau khi Từ Xuân Đình và các lãnh đạo khác ăn cơm xong, không đến hai tiếng đồng hồ đã đứng chờ ở quốc lộ Tân An từ tỉnh thành đi vào thành phố. Ở trên đã thông báo, đoàn khảo sát cán bộ trước tiên ở dừng cơm ở tỉnh trước 11h. Nghỉ ngơi một chút rồi sẽ lập tức chạy đến thành phố Tân An. Từ tỉnh thành hướng Tân An, có xe cảnh sát mở đường. Sau lại tăng tốc lên nên chỉ tốn có hơn một giờ.

Lãnh đạo tỉnh, thành phố không có ngồi xe chuyên dụng, mà là ngồi một chiếc xe bus nhỏ. Từ Xuân Đình đã từng công tác bên cạnh Trương lão, biết các lãnh đạo khai quốc công thần không thích nhất chính là phô trương, lãng phí và bệnh hình thức. Nếu cán bộ tỉnh, thành phố mỗi người đều sử dụng xe chuyên dụng thì sự hoan nghênh thế này chỉ làm họ càng thêm chán ghét.

Ngoài ra, còn có hai chiếc xe cảnh sát cục Công an thành phố Tân An. Xe cảnh sát dùng để mở đường. Xe cảnh sát tỉnh chỉ mở đường từ tỉnh đến thành phố Tân An, khi vào đến nội thành thì tất nhiên là phải do cảnh sát thành phố Tân An tiếp nhận.

Từ Xuân Đình cùng với lãnh đạo tỉnh, thành phố đứng ở ven đường, không ngừng ngó chừng.

2h, đoàn xe lãnh đạo còn chưa thấy tung tích. Ông ta quay đầu lại nhìn Đông Phương Nham, hạ giọng nói:

- Đông Phương, phái xe cảnh sát đi tìm hiểu xem, có phải hay không đã xảy ra tình trạng gì?

Đông Phương Nham gật đầu, bảo Trưởng ban thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề đích thân mang đội, cùng một chiếc xe cảnh sát hướng tỉnh.

Đoàn xe của lão lãnh đạo đương nhiên là không xảy ra tình trạng gì. Lão lãnh đạo sau khi đáp máy bay xuống tỉnh, tỉnh đã sắp xếp một chiếc xe được tuyển chọn thật kỹ, lái xe có kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa, xe cảnh sát của sở Công an tỉnh một trước một sau hỗ trợ, bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý các tình huống.

Nhưng khi còn cách thành phố Tân An khoảng ba mươi km, Trương lão và Trịnh lão đột nhiên bảo dừng xe, sau đó đi bộ vào một thôn trang nhỏ. Nhân viên ở tỉnh cùng đi vừa thấy lão lãnh đạo đột nhiên muốn thể nghiệm và quan sát tình hình cuộc sống của dân chúng thì lập tức luống cuống. Nhưng lão lãnh đạo làm việc, bọn họ có muốn ngăn cũng không được, chỉ biết gọi điện thoại cho thành phố Tân An, đồng thời phải đặc công đi theo bảo vệ an toàn cho lãnh đạo.

Thôn trang này không thuộc quản hạt của thành phố Tân An, mà là một huyện thuộc tỉnh. Nông dân trong thôn đang cày ruộng ngoài đồng, thấy trên con đường mòn có tới mười mấy lãnh đạo lớn tuổi, phía sau còn có không ít những cảnh sát và tùy tùng, thì đều có chút hồ nghi buông dụng cụ làm việc trong tay, nhìn đám người Trương lão.

Trương lão và Trịnh lão đi đến phía trước, giơ tay chỉ vào đồng lúa xanh mướt, cười vang. Đám cán bộ tùy tùng vừa muốn tiến lên chào hỏi những người nông dân thì lại bị Trịnh lão đột nhiên phát tay ra hiệu ngừng lại.

Trương lão hướng Trịnh lão cười nói:

- Lão Trịnh à, chúng ta nếu xuống đây ở hai ngày, vừa có thể nhìn thấy được cuộc sống của người dân có phải giàu có giống như trên báo chí hay nói không.

Trịnh lão gật đầu:

- Ủ, nhưng đừng để những người ở dưới an bài làm gì. Nếu họ sắp xếp hết mọi thứ tốt, thì chúng ta chẳng nhìn thấy được cái gì. Hết thấy đều là giả, đột kích thì mới thấy được cái cần thấy.

- Muốn xem tình huống chân thật thì còn phải đột kích nhiều lần giống như ngày hôm nay.

Trịnh lão đắc ý cười ha hả, vỗ vai Trương lão:

- Chúng ta ở đây hít thở không khí trong lành, mát mẻ còn hơn là nghe những lời ai dùa, nịnh hót của đám cán bộ ở dưới.

Hai vị lãnh đạo vừa đi vừa nói chuyện. Trương lão chỉ vào một người phụ nữ trung niên đang chống cái cuốc, cười nói:

- Đồng chí, các người đang làm cỏ à? Năm nay mùa màng thu hoạch không tồi nhỉ. Trong nhà có bao nhiêu mẫu đất? Năm trước thu hoạch thế nào?

Người phụ nữ trung niên tuy rằng không có kiến thức, nhưng vừa thấy tư thế của đám người Trương lão, liền đoán ra là đại cán bộ. Bà do dự một chút, cười một cách thật thà chất phác:

- Chúng tôi đang giẫy cỏ để chuẩn bị thu hoạch. Tuy nhiên, chúng tôi cũng không trông chờ vào cái đám hoa màu này sống qua ngày. Người trong thôn đều ra ngoài làm công rồi.

Nếu trước đó có sự sắp xếp, thì ngay trước mặt lãnh đạo, người phụ nữ này khẳng định sẽ không thẳng thắn như vậy. Bà sẽ nói rằng “mưa thuận gió hòa, cuộc sống hạnh phúc”....đại loại những lời nói khách sáo.

Trịnh lão vừa nghe, cười chen vào nói:

- Tôi cũng thấy xung quanh đều là phụ nữ. Những lao động nam trong nhà đều ra ngoài làm công hết rồi à? Làm công so với trồng trọt thu vào cao hơn sao?

Những cán bộ tỉnh bên cạnh vừa nghe Trương lão, Trịnh lão hỏi những lời này thì đều âm thầm cảm thấy không ổn. Nhưng bọn họ cũng không dám trước mặt lão lãnh đạo, “dấn dất” cách nói chuyện của người phụ nữ này.

Quả nhiên, người phụ nữ kia thở dài nói:

- Đồng chí lão thành, ngài là không biết, chúng tôi nơi này kỳ thật có không biết bao nhiêu là đất. Nhưng đa số đều bị huyện trưng dụng làm nhà xưởng, quốc lộ. Nếu không như thế này, ai lại bỏ ra ngoài làm công chứ?

Trương lão nghe xong liền trầm mặc. Trịnh lão lại hỏi:

- Làm công hẳn là không tệ lắm? Thế thu nhập một tháng là bao nhiêu?

Người phụ nữ do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Ngoài trừ ăn uống và lo cho mấy đứa nhỏ đi học thì cũng không dư được nhiều lắm.

Kỳ thật thì bà cũng muốn nói là làm công cũng không được tốt lắm, thường xuyên không nhận được tiền. Nhưng bà tuy chưa từng thấy qua những người này, nhưng cũng đoán được là đại quan, cho nên cũng không muốn nói thật, tránh những rắc rối cho mình. Nếu nói sai, đắc tội với đại nhân vật, cán bộ trong thôn sẽ không để yên cho bà.

Đoàn xe của lão lãnh đạo đến chậm gần một giờ. Vì thế nghi thức khai mạc buổi biểu diễn Thái cực quyền cũng chậm lại một giờ.

Từ Xuân Đình biết được Trương lão và Trịnh lão đột nhiên dừng xe, không ngờ lại vào trong một thôn trang bên cạnh quốc lộ, lại còn đến thăm nhà người nông dân. Tuy rằng giật mình nhưng cũng không để trong lòng. Ở rất nhiều thời điểm, để cho lãnh đạo chân chính nhìn thấy tình huống chân thật thì cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Nhưng tin tức này lại rơi vào tai đám cán bộ lãnh đạo huyện, thị trấn thì bọn họ lại có chút sợ hãi. Bọn họ thậm chí còn không hiểu, rốt cuộc đám đại quan này từ đâu mà đến, sao đột nhiên lại đến thị sát nông thôn. Nhưng nghe nói là có xe cảnh sát mở đường, lại có lãnh đạo tỉnh đi cùng thì khẳng định là lai lịch không nhỏ.

Các lãnh đạo huyện, xã thị trấn cùng nhau chạy đến thôn trang đó, truy vấn người phụ nữ trung niên hơn nửa ngày cũng không hỏi ra cái gì. Kỳ thật, khi Trương lão và Trịnh lão đến nông thôn một chuyến, cũng không có đi thăm nhà nào khác, chỉ đến có mỗi nhà người phụ nữ trung niên. Trước khi đi còn để lại năm trăm đồng, mặc cho thôn phụ này từ chối bao nhiêu cũng không được.

Buổi chiều, đoàn xe lão lãnh đạo đến Tân An, trực tiếp đến hiện trường buổi biểu diễn Thái cực quyền. Sau khi nghỉ ngơi một chút, các lão lãnh đạo cùng với lãnh đạo tỉnh, thành phố đến phòng khách quý, thay trang phục biểu diễn màu trắng.

Nhìn ra được bọn họ rất là cao hứng. Đối với những lãnh đạo nắm quyền ngày xưa mà nói, có thể hạ cơ sở và tiến hành hoạt động biểu diễn Thái cực quyền với các cán bộ lão thành coi như là một thể nghiệm khó có được. Căn cứ vào chỉ thị của Trương lão và Trịnh lão, nghi thức khai mạc cũng không giới thiệu công khai thân phận của bọn họ. Thậm chí ngay cả Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình và các lãnh đạo khác của tỉnh cũng không giới thiệu. Chỉ có Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực chủ trì nghi thức khai mạc. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đích thân đọc diễn văn. Hơn nữa còn nghiêm mật tổ chức và bảo an. Loại quy cách cao như thế này cũng khiến cho một số cán bộ lão thành đoán ra được một chút gì đó.

Cán bộ lão thành đều là người tinh tế. Cả đời lặn lội trong quan trường, trường hợp nào mà chưa thấy qua. Nếu điểm này mà cũng không đoán được thì mới là kỳ quặc.

Ba của Lý Tuyết Yến là Lạc Thiên Niên ngay trong số lão cán bộ đã nhận ra được Trương lão. Trương lão năm đó là khách quen trên TV. Khi Lạc Thiên Niên đi thủ đô để họp, cũng đã từng được nói chuyện với Trương lão. Đối với vị nguyên thủ quốc gia này ấn tượng rất cao. Nhưng Lạc Thiên Niên cũng không dám nói ra ngoài. Ông là cán bộ lãnh đạo, biết cái gì nên nói, cái gì không. Nếu ở thành phố không công khai thân phận của các lão lãnh đạo thì khẳng định là có sự kiêng dè.

Sau khi tham gia hoạt động xong, các lão lãnh đạo sẽ ở lại khách sạn Tân An. Nhưng đám người Trương lão và Trịnh lão lại rất mất hứng. Bởi vì nghênh đón bọn họ và suy xét đến vấn đề an toàn, khách sạn Tân An hôm nay không mở cửa đón khách. Toàn bộ phòng trong khách sạn cũng chỉ có các lão lãnh đạo và những người đi theo. Đương nhiên, Từ Xuân Đình và các lãnh đạo tỉnh cũng ở đây một đêm.

Trương lão đại diện cho các lão lãnh đạo hướng Từ Xuân Đình đề xuất “kháng nghị”, yêu cầu khách sạn Tân An khôi phục lại như bình thường. Nhưng Từ Xuân Đình tuy rằng mỉm cười đồng ý, nhưng cũng không dám làm cái gì. Tóm lại an toàn là trên hết. Dù sao, lãnh đạo chỉ ở lại Tân An ba ngày, hai đêm, rồi cũng qua mau thôi.

Tối hôm đó, Tỉnh ủy, Thành ủy ở khách sạn Tân An mở tiệc tẩy trần cho các lão lãnh đạo. Vì bữa tiệc nên bận rộn không ít, nhưng lãnh đạo tham dự tiệc lại chẳng có mấy người. Chỉ có Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, Chủ tịch tỉnh Khang, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lục. Các lãnh đạo tỉnh, thành phố thì dùng cơm với thư ký của các lão lãnh đạo.

Từ Xuân Đình biết đây là phong cách của Trương lão, nên cố ý dặn thành phố tổ chức bữa tiệc không thể quá phô trương. Sơn hào hải vị không nên bày lên, mà chỉ là những món ăn dân dã. Từ Xuân Đình còn đặc biệt bảo thị trấn Vân Thủy chuẩn bị món gà ăn mỳ. Sự thật chứng minh, Từ Xuân Đình sắp xếp rất chính xác. Vừa nhìn thấy bàn tiệc chỉ có những món ăn địa phương, Trương lão và Trịnh lão khen không dứt miệng.

131. Chương 132: Bành Viễn Chinh Sáng Tạo Khái Niệm Kinh Tế Độc Đáo

Buổi tiệc chào đón ở thành phố kết thúc sớm bởi vì các lãnh đạo Trung ương đều tuổi cao, nhất định phải nghỉ ngơi, không thể “thù tặc” quá lâu với cán bộ tỉnh và thành phố.

Nhưng Trương lão và Trịnh lão lại muốn ra ngoài đi dạo, ngắm cảnh đêm thành phố Tân An.

Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình nghe cấp dưới báo cáo về việc này, không dám chậm trễ, lập tức đích thân ra lệnh cho công an tỉnh và thành phố âm thầm bảo vệ cho các lãnh đạo Trung ương.

Trương lão và Trịnh lão biết hai người đang ở cơ sở, hễ ra ngoài đều phải có cảnh vệ, đây là điều không thể tránh được.

Trương lão và Trịnh lão đi trước, Từ Xuân Đình theo sát phía sau, rồi đến thư ký của hai vị lãnh đạo lão thành. Trong màn đêm, đoàn người ra khỏi khách sạn Tân An, đi dọc theo con đường rộng lớn trước khách sạn.

Hai bên đường nhà cao tầng san sát, ánh đèn neon rực rỡ, trên đường xe cộ tấp nập, cảnh tượng thật sự phồn hoa.

Trương lão chậm rãi dừng chân lại, nhìn Trịnh lão cảm thán:

- Lão Trịnh này, Tân An chỉ là một thành phố nhỏ cấp ba thôi đấy! Không cần xem thêm, chỉ riêng cảnh sinh hoạt về đêm ở nội thành, cũng đủ thấy cải cách và mở cửa mang lại thay đổi nghiêng trời lệch đất cho Trung Quốc như thế nào rồi!

- Đúng vậy, mười năm trước, chỉ có ở vùng duyên hải phía nam mới có thể nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa đô hội như thế này; nhưng bây giờ, tiến trình hiện đại hóa đã diễn ra rất nhanh, một thành phố nhỏ như Tân An là bằng chứng thuyết phục nhất. Hai mươi năm sau, sự phục hưng của Trung Quốc không hề là giấc mộng. Đáng tiếc, hai lão già chúng ta còn có thể được thấy ngày đó hay không?

Trịnh lão giọng sang sảng, cười to nói.

Từ Xuân Đình vội cười theo:

- Trịnh lão, các lãnh đạo thân thể khỏe mạnh, lãnh đạo chúng tôi vài chục năm nữa cũng không có vấn đề gì, con thuyền đất nước vẫn cần các lãnh đạo cầm lái mà! (sic!)

Trương lão quay đầu lại liếc nhìn Từ Xuân Đình một cái, thản nhiên cười nói:

- Sống thêm mười năm, hẳn là có thể, sống thêm mấy chục năm, vậy thành yêu quái à? Không phải ai cũng có thể sống lâu trăm tuổi, sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, chúng ta đã qua cái thời sùng bái cực tả một cách mù quáng rồi! (1)

Từ Xuân Đình xấu hổ cười:

- Đúng vậy, đúng vậy.

- Cải cách đạt được nhiều thành tựu, mà cải cách cũng là lối thoát tất yếu. Không cải cách, tiếp tục bế quan tỏa cảng, đất nước chúng ta sẽ không thể vươn lên.

Đột nhiên Trịnh lão phát phát tay:

- Nhưng cải cách cũng tồn tại những vấn đề của nó, làm thế nào hợp quần tăng sức mạnh là điều cần được nghiên cứu. Sau khi tôi lui về, đã liên tiếp tới nhiều tỉnh và thành phố, cảm giác của tôi là, rất nhiều địa phương phát triển với tốc độ rất nhanh, nhưng cũng nảy sinh không ít vấn đề. Chẳng hạn như diện tích nông nghiệp giảm sút trên diện rộng, hay khoảng cách chênh lệch giàu nghèo ngày càng mở rộng. Một số tỉnh quá nghèo, một số lại quá giàu, hiện tượng này cần phải nghiêm túc suy nghĩ và đề cao cảnh giác.

Đồng chí Xuân Đình, các cậu là cán bộ cấp tỉnh, nhất định phải chú trọng, phát hiện vấn đề nhiều hơn, giải quyết vấn đề nhiều hơn, đề xuất ý kiến và đề nghị với Trung ương nhiều hơn, chứ không phải lúc nào cũng tô hồng, ca tụng một chiều.

Ánh mắt nghiêm nghị và thâm trầm của Trịnh lão dừng thật lâu trên người Từ Xuân Đình.

Từ Xuân Đình trịnh trọng gật đầu:

- Xin lãnh đạo yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ cố gắng công tác, kịp thời báo cáo tình hình cơ sở lên Trung ương, mặt khác, trước mắt Tỉnh ủy chúng tôi cũng đang nhằm vào vấn đề đề xuất của Trịnh lão, tiến hành nghiên cứu đối sách.

Trịnh lão im lặng gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Được vài bước, Trịnh lão đột nhiên quay lại nhìn Trương lão cười khê:

- Lão Trương, huấn luyện viên Tiểu Bành hẹn gặp chúng ta ở đâu?

Trương lão cười:

- Ban ngày không tiện, tối nay thừa dịp tản bộ hẹn gặp cậu ta luôn.

Thư ký của Trương lão vội vàng bước tới, kính cẩn cười nói:

- Thủ trưởng.

- Sắp xếp xong chưa?

- Thủ trưởng, tôi đã gọi điện cho đồng chí Tiểu Bành, cậu ấy chờ ở cổng công viên phía trước.

- Tốt. Đi, lão Trịnh, đi gặp huấn luyện viên Tiểu Bành đi.

Trương lão và Trịnh lão cười ha hả, rảo bước.

Từ Xuân Đình ngẩn ra, trong lòng hơi kinh ngạc. Chẳng lẽ các lãnh đạo đi dạo chỉ là cái cố, mục đích chính là gặp một người? Huấn luyện viên Tiểu Bành? Chẳng lẽ...

Từ Xuân Đình cũng khẩn trương đuổi theo.

Trước cửa công viên Tân An, quả nhiên Từ Xuân Đình thấy dưới ánh đèn đường, Bành Viễn Chinh mặc một bộ đồ thể dục màu xanh, chân mang giày trắng thể thao, tay xách hai túi to, mỉm cười chào đón Trương lão và Trịnh lão.

Quả nhiên, các lãnh đạo đến Tân An, là kết quả “vận động” của người thanh niên này. Từ Xuân Đình khẽ thở dài, bước chậm lại.

- Trương lão, Trịnh lão, chào hai vị thủ trưởng.

Bành Viễn Chinh kính cẩn cười, chào hỏi Trương lão và Trịnh lão.

Trịnh lão cười vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Bành à, cậu đưa mấy lão già chúng ta đến Tân An, cũng không ra mặt chiêu đãi, vừa rồi tôi nói với lão Trương, tối nay hai chúng ta để dành bụng, cậu phải mời chúng tôi ăn cơm.

- Ủ, tôi muốn ăn đồ ăn vặt của Tân An.

Trương lão phụ họa.

Bành Viễn Chinh biết rằng lãnh đạo nói đùa, mà cho dù họ không nói đùa, hẳn cũng không thể mời hai vị lãnh đạo tùy tiện ra ngoài ăn cơm, nếu chẳng may tình trạng vệ sinh không đảm bảo, khiến các lãnh đạo ăn vào bị đau bụng, ảnh hưởng tới sức khỏe, hẳn không thể gánh nổi trách nhiệm.

- Hai vị thủ trưởng trăm công ngàn việc, có thể bớt chút thời gian đến Tân An chỉ đạo công tác, toàn thành phố chúng tôi hết sức vui mừng, đừng nói là một bữa cơm, chúng tôi còn mong các vị thường trú ở Tân An, mỗi ngày đều vui vẻ mời cơm!

Hai vị lãnh đạo nghe Bành Viễn Chinh nói xong, không kìm nổi bật cười ha hả, chỉ Bành Viễn Chinh cười mắng:

- Tiểu tử thói này, nói đi nói lại cả buổi, rốt cuộc cậu cũng chỉ cho hai lão già chúng tôi ăn bánh vẽ thôi!

- Tiểu Bành à, cậu đưa chúng tôi tới đây, lột da hổ làm cờ, rấp tâm bất lương!

Trương lão cười mỉm nói.

Ở thời điểm thành phố Tân An trình báo để giữ đường cao tốc đi qua địa phận của mình, Bành Viễn Chinh âm thầm vận động đưa họ đến Tân An, mục đích là gì, đương nhiên Trương lão và Trịnh lão thừa hiểu.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái nói:

- Không dám giấu diếm hai vị lãnh đạo, quả thật là tôi có suy nghĩ về điểm ấy. Nhưng, hai vị xem, Tân An chúng tôi là thành phố công nghiệp, hiện nay, thông qua cải cách và mở cửa, đang từng bước tỏa sáng sức sống. Nhưng kinh tế phát triển, có yêu cầu rất cao về giao thông. Nếu đường cao tốc đi qua Tân An, chưa tới năm năm, Tân An sẽ trở thành trung tâm kinh tế, thương mại và hậu cần quan trọng của tỉnh Giang Bắc, thậm chí của cả nước.

Hơn nữa, đường cao tốc đi qua Tân An, là một đường thẳng tắp, sẽ tiết kiệm chi phí xây dựng rất lớn; mà thành phố Trạch Lâm, đối thủ cạnh tranh của chúng tôi, là một thành phố nông nghiệp, cơ sở công nghiệp rất mỏng yếu, nếu đường cao tốc đi qua Trạch Lâm, đương nhiên sẽ thúc đẩy kinh tế Trạch Lâm phát triển, nhưng xét về lâu dài, sẽ không sử dụng hết công suất và lãng phí tài nguyên. Trình độ phát triển của họ tạm thời còn chưa cần đến đường cao tốc để làm động lực phát triển, nếu cứ cưỡng ép làm, e là dùng ngựa tốt đem kéo xe bò!

Với tốc độ hiện đại hóa của đất nước, tôi tin rằng mạng lưới đường cao tốc của chúng ta sẽ giống như ở nước Mỹ, chạy ngang chạy dọc, nối liền thông suốt khắp đất nước, vô cùng phát triển. Nhưng ăn cơm phải ăn từng miếng, phát triển cũng phải nhìn bao quát trước sau. Hai vị thủ trưởng, nếu đường cao tốc xây dựng xong, đường từ Tân An đến tỉnh thành sẽ rút ngắn một nửa, mà giao thông giữa Tân An với các thành phố khác cũng sẽ càng chặt chẽ.

Tân An ở trung tâm tỉnh Giang Bắc, nếu Tân An phát triển mạnh, sẽ có tác dụng lan tỏa rất mạnh, trở thành thành phố trung tâm và thành phố vùng duyên hải mở ra vòng kinh tế đời thứ ba, mang lại sức sống cho sự phát triển trước mắt và sức lan tỏa dần dần về sau.

Bành Viễn Chinh từ tốn nói.

Trương lão và Trịnh lão lắng nghe rất chăm chú, đột nhiên Trương lão ngạc nhiên hỏi:

- Vòng kinh tế đời thứ ba là cái gì?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, mặt ửng đỏ. Đây là suy nghĩ cá nhân của hắn, tự nghĩ ra một danh từ, bởi vì suy xét đã lâu, theo bản năng nói ra trước mặt hai vị lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh xấu hổ cười:

- Trương lão, đây là cách hiểu của cá nhân tôi, rất thô lậu, rất rõ ràng.

- Đừng lo, cậu nói xem, tôi cảm thấy rất mới mẻ, rất thú vị.

Trương lão khoát tay nói.

- Hai vị thủ trưởng, tôi nghĩ như thế này: nếu gọi nhóm các thành thị và đặc khu kinh tế vùng duyên hải là vòng kinh tế đời thứ nhất, như vậy thì, các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, bởi vì có điều kiện địa lý đặc biệt, có ưu thế chính trị và chính sách quốc gia hỗ trợ, trở thành vòng kinh tế đời thứ hai.

Hiện nay, kinh tế mở cửa, thành phố phát triển với tốc độ kinh người, các thành phố trung tâm tỉnh lỵ cũng từng bước tăng tốc, nhưng ngoài những nơi này, nếu chúng ta muốn bảo đảm phát triển một cách tổng thể, tránh phát triển không cân đối, thu hẹp cách biệt giữa các khu vực, nhất định phải nghĩ biện pháp tiếp tục tạo ra một vùng kinh tế “giảm xóc” cùng với khu vực quá độ.

Loại vùng kinh tế “giảm xóc” này chính là thành phố nằm ở trung tâm khu vực. Thành phố trung tâm khu vực phát triển, không chỉ gắn liền với vòng kinh tế đời thứ nhất, vòng kinh tế đời thứ hai, mà còn có thể tạo ra tác dụng lan tỏa rất lớn, kéo toàn bộ khu vực chung quanh cùng phát triển...Tôi đánh bạo gọi đó là vòng kinh tế đời thứ ba.

Đặc khu kinh tế và thành phố mở cửa là đầu rồng, thành phố trung tâm tỉnh lỵ là đuôi rồng, nếu ở mình rồng không có những trụ đỡ vững chắc, xét về tổng thể, sự phát triển của đất nước sẽ trở thành coi trọng đầu và đuôi mà coi nhẹ khúc giữa.

Bành Viễn Chinh nói xong, Trịnh lão không kìm nổi vỗ tay khen ngợi:

- Khá lắm, rất có tầm nhìn, thảo nào bài văn của cậu và tinh thần bài diễn văn Nam tuần của lãnh đạo tôi cao lại ăn khớp với nhau như vậy. Lão Trương này, tôi thấy khái niệm vòng kinh tế đời thứ ba này, cần phải bảo người của phòng nghiên cứu tổng kết lại một chút.

Trương lão nghiêm nghị gật đầu:

- Xem ra huấn luyện viên Tiểu Bành không chỉ giỏi Thái Cực Quyền mà cũng rất có tư duy kinh tế. Nếu cán bộ cơ sở đều có trình độ lý luận và tinh thần nỗ lực như cậu, mấy lão già chúng tôi cũng yên tâm.

Trịnh lão chợt vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Khen cậu vài câu, nhưng không được tự mãn đâu đấy!

Trong mắt người bình thường, lãnh đạo Trung ương như Trương lão, Trịnh lão có địa vị cao không thể với tới, uy nghiêm vô cùng, nhưng thật ra, từ trong đáy lòng, họ cũng là những người già hiền hòa, dễ gần, chỉ có điều, so với người bình thường, trong lòng họ mang nặng nỗi ưu tư về vận mệnh quốc gia, đứng ở chỗ cao nhìn được xa hơn.

(1) Có lẽ tác giả ám chỉ tệ sùng bái cá nhân đến mức cực đoan và mù quáng ở Trung Quốc đối với Mao Trạch Đông. Trên danh nghĩa Mao Trạch Đông là người lãnh đạo cao nhất của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, nhưng trên thực tế, ông ta là vị hoàng đế cuối cùng của Trung Quốc, mà lại là vị hoàng đế quyền lực nhất trong số những vị hoàng đế đã từng cai trị Trung Quốc. Trong thời kì ở Diên An, đã có lần Mao hỏi người phiên dịch tiếng Nga của mình là Sư Triết () về sự khác nhau giữa Chủ tịch và Hoàng đế. Sư Triết trình bày một cách có hệ thống, trên cơ sở kiến thức chính trị của ông, nhưng Mao cười lớn và nói: “Trên thực tế, cũng chỉ là một thôi!”.

Năm 1951, người ta đã trình Mao danh sách những khẩu hiệu chào mừng ngày Quốc tế Lao động 1 tháng 5 để ông ta phê duyệt, ông ta tự mình thêm vào câu: “Mao Chủ tịch muôn năm!” Và trong suốt mấy chục năm, người dân Trung Quốc vẫn tung hô “vạn tuế” (muôn tuổi) ông như đối với một vị hoàng đế thời phong kiến. Vào thời đỉnh cao của sự sùng bái cá nhân, Mao Trạch Đông còn được tôn là người có bốn cái “vĩ đại”: Người thầy vĩ đại, Lãnh tụ vĩ đại, Thống soái vĩ đại, Người cầm lái vĩ đại (Vĩ đại đạo sư, vĩ đại lãnh tụ, vĩ đại thống soái, vĩ đại đũa thủy), bất chấp sự thật là những chính sách sai lầm của ông ta đã gây ra cái chết của 70 triệu người dân Trung Quốc vô tội.

Kim Dung đã “nhại” lại sự sùng bái quá mức này qua hình tượng hai nhân vật “sùng sô”: Nhậm Ngã Hành giáo chủ Triều Dương Thần giáo (Tiểu ngạo giang hồ) và Hồng giáo chủ, giáo chủ Thần Long giáo (Lộc đỉnh ký). Nếu giáo chủ Triều Dương Thần Giáo chúc tụng Giáo Chủ mình là: văn thánh võ đức, nhân nghĩa anh minh, thiên thu trường tri, nhứt thống giang hồ, thì giáo chủ Thần Long Giáo cũng chúc tụng Giáo

Chủ mình là: thần thông quảng đại, hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế! Và có lẽ đó là lý do có một thời truyện của Kim Dung bị cấm ở Trung Quốc.

Mao Trạch Đông cũng chính là người đã ra lệnh cho Diệp Kiếm Anh và Đặng Tiểu Bình chỉ huy trận đánh chiếm Hoàng Sa của Việt Nam vào ngày 19 tháng 1 năm 1974. (Tổng hợp từ Internet)

132. Chương 133: Bành Viễn Chinh Tặng Lễ Vật, Lãnh Đạo Lão Thành “điểm Tướng”

Bành Viễn Chinh cười ha hả. Là người trẻ tuổi, hẳn không thể lúc nào cũng tỏ ra vững vàng, chín chắn trước mặt Trương lão và Trịnh lão, nếu không sẽ khiến hai vị lãnh đạo thất vọng.

Hắn đem lễ vật do chính tay hắn chuẩn bị, trao cho Trương lão và Trịnh lão:

- Hai vị thủ trưởng, lần trước hai vị tặng lễ vật cho tôi, lần này hai vị đến Tân An, tôi cũng đã chuẩn bị chút lễ vật, xin hai vị thủ trưởng vui lòng nhận cho ạ!

Trịnh lão ngăn ra, cười nói:

- Hả? Muốn dùng viên đạn bọc đường tấn công hai lão già chúng tôi sao?

Bành Viễn Chinh nửa thật nửa giả cười khổ nói:

- Trịnh lão, tôi chỉ tặng chút lễ vật nhỏ, sao lại nở chup cho tôi cái mũi lớn như vậy chứ?

Hai vị xem, đây là con tò he (1), đặc sản của Tân An chúng tôi, đây là bức “Bát tuần đồ” cho Trịnh lão, còn đây là “Trúc lâm vận đồ” cho Trương lão, không biết hai vị thủ trưởng có thích không?

Mấy lễ vật này cũng tốn không ít thời gian và suy nghĩ của hắn. Lễ vật không quý ở giá cả, nhưng nhất định phải đặc sắc và có ý nghĩa, đồng thời phù hợp với tính cách khác nhau của hai vị lãnh đạo.

Trịnh lão là lãnh đạo quân đội, tính cách nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, lại ngay thẳng, phóng khoáng, bức “Bát tuần đồ” với tám con tuần mã ngẩng đầu rong ruổi với các tư thế khác nhau, rất hợp với sở thích của ông; mà Trương lão tính cách rần rở, bẽn lẽn, cái khí khái của rừng trúc càng biểu lộ được phong thái của ông.

Trương lão và Trịnh lão đều ngấm nghĩa kỹ càng lễ vật của riêng mình một lát, nhìn nhau cười hài lòng gật đầu:

- Tiểu tử này, xem ra thật sự hiểu rõ hai lão già chúng tôi, khá lắm, lễ vật này chúng tôi xin nhận.

- Ha ha, Trịnh lão cả đời “ngựa chiến vì nước”, tuổi già nhưng chí chưa già; mà Trương lão phẩm hạnh cao thượng, trải bao mưa gió vẫn ưu quốc, ưu dân, đối với khí khái của hai thủ trưởng, kẻ hậu sinh chúng tôi, vô cùng cảm động và kính phục.

Lời Bành Viễn Chinh tuy có một chút “nịnh bợ”, nhưng đã thật sự nói đúng tâm khảm của hai vị lãnh đạo, làm họ nghe thấy rất thoải mái.

Trịnh lão cười ha hả:

- Tiểu tử này, rất khéo nói! Chúng tôi là những lão già cao tuổi, hy vọng của quốc gia vẫn phải ký thác ở thế hệ trẻ tuổi các cậu.

- Tiểu Bành, hiện giờ cậu công tác ở hệ thống tuyên truyền? Làm Trưởng phòng?

Bành Viễn Chinh dạ một tiếng:

- Đúng vậy, tôi công tác ở Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy.

- Nghe nói cậu viết văn rất khá, nhưng tôi thấy, cậu thích hợp với công tác ở cơ sở, làm công việc thực tế. Lão Trương à, tôi thấy Tiểu Bành công tác ở cơ quan là lãng phí nhân tài, chi bằng đi làm Chủ tịch xã hay thị trấn, rèn luyện chừng hai năm.

Trương lão gật đầu:

- Công tác ở cơ quan là nghiên cứu, công tác ở cơ sở phải cụ thể. Bản lĩnh nghiên cứu của Tiểu Bành đủ rồi, nhưng năng lực làm việc cụ thể thì thế nào? Còn phải tích cực rèn luyện.

Nói xong, Trương lão vẫy vẫy tay về phía Từ Xuân Đình.

Từ Xuân Đình đứng một bên nhìn Bành Viễn Chinh và hai vị lãnh đạo Trung ương thân mật trò chuyện cười đùa, trong lòng thầm cảm thán. Tuy Bành Viễn Chinh là cháu nội của Phùng lão, nhưng những cháu nội của các vị lãnh đạo khác ở Thủ đô, cũng không có mấy người có thể khiến cho hai vị thủ trưởng có thiện cảm nhiều như vậy.

Từ Xuân Đình đi tới, Bành Viễn Chinh vội kính cẩn chào;

- Bí thư Từ.

Từ Xuân Đình khẽ mỉm cười:

- Tôi không ngờ đồng chí Tiểu Bành lại là huấn luyện viên Thái Cực Quyền của hai vị thủ trưởng.

Bành Viễn Chinh cười cười, đùa vui:

- Bí thư Từ, tôi không dám làm huấn luyện viên của hai thủ trưởng, chỉ là có một lần ở Thủ đô, tôi bị hai vị lãnh đạo bắt đi tập luyện hai ngày.

Trịnh lão ra vẻ tức giận:

- Tiểu tử thôi, là cậu huấn luyện lão già này chứ ai? Cậu tuổi trẻ cường tráng, đối luyện với người già cả yếu ớt như ta, cũng không nhường nhịn, khiến ta ngất ngư, năm lần bảy lượt muốn xuống đài mà không được, ta còn chưa tìm cậu tính sổ, mà cái đồ Trư Bát Giới cậu còn ở đó trả đũa ta!

Mấy người đều mỉm cười.

Trương lão hướng Từ Xuân Đình trầm giọng nói:

- Đồng chí Xuân Đình, tôi thấy đồng chí Tiểu Bành này rất có trình độ, cũng rất có tinh thần nỗ lực, năng lực công tác cũng rất tốt, để cậu ta ở cơ quan viết bài, thật sự là lãng phí, chi bằng đưa cậu ta xuống làm Chủ tịch hay Bí thư thị trấn. Rèn luyện vài năm, chờ thể hệ của cậu ta trưởng thành, sẽ tiếp nhận vị trí của các đồng chí để lại.

Không ngờ hôm nay Trương lão lại tự mình “điểm tướng”.

Từ Xuân Đình hơi bất ngờ, nhưng nếu lãnh đạo đã nói như vậy, ông ta chỉ có thể đáp ứng.

- Lãnh đạo nói rất đúng, cán bộ hậu bị trẻ tuổi đầy hứa hẹn như đồng chí Tiểu Bành, hẳn là phải đặt ở cương vị cụ thể rèn luyện hai năm. Bước tiếp theo, Tỉnh ủy sẽ lựa chọn và điều động một số cán bộ trẻ tuổi xuống tăng cường cho đội ngũ cơ sở, xem đồng chí Tiểu Bành có muốn đi không, ha ha.

Từ Xuân Đình liếc nhìn Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh thầm cười khổ, hẳn không ngờ, trong lần gặp lãnh đạo tối nay, mình lại bị điều động công tác.

Hắn tạm thời còn chưa tính đến chuyện rời khỏi Ban Tuyên giáo, bởi vì hắn cảm thấy căn cơ của mình chưa đủ, ít nhất phải chờ tới sáu tháng cuối năm, hoặc sang năm. Nhưng nếu Trương lão nói vậy, hẳn không thể phản đối, chỉ có thể bật cười ha hả, hy vọng Từ Xuân Đình không quá chú ý đến việc này.

...

Sáng hôm sau, vốn kế hoạch của tỉnh và thành phố là tiến hành tọa đàm giữa lãnh đạo Trung ương và cán bộ tỉnh, thành phố. Nhưng Trương lão không đồng ý, ông muốn tới đơn vị cơ sở ở Tân An và nông thôn xem một chút.

Bí thư Tỉnh ủy đích thân điều chỉnh chương trình hoạt động, buổi sáng lãnh đạo đi thị sát một số công trình trọng điểm ở Tân An; buổi chiều, đi thăm một thị trấn ở Tân An... Sau ba ngày thị sát ở Tân An, chiều Thứ Bảy hai vị lãnh đạo Trung ương đáp máy bay về Thủ đô.

Lúc này, Đông Phương Nham và Chu Quang Lực mới thở phào nhẹ nhõm.

Các lãnh đạo Trung ương rất hài lòng với sự phát triển của Tân An. Thậm chí Trương lão bảo, nếu thành phố gặp khó khăn, có thể vào Thủ đô tìm ông trợ giúp.

Điều này làm Đông Phương Nham và Chu Quang Lực mừng như điên, lãnh đạo cao cấp tới mức đó, tuy đã lui về, nhưng cả đời nắm giữ quyền bính quốc gia, quan hệ rất nhiều, trong các cơ quan có rất nhiều lãnh đạo cao cấp là cấp dưới của họ ngày trước, lời nói của họ, vẫn còn có trọng lượng đáng kể.

Ai cũng hiểu, bởi vì lần này lãnh đạo Trung ương đến Tân An, sẽ tạo ra một ảnh hưởng vô hình, có lợi cho sự phát triển của Tân An, lần này trình báo đường cao tốc càng thêm nắm chắc phần thắng. Huống chi, còn có CCTV phỏng vấn đưa tin.

Chiều Thứ Bảy, rốt cuộc Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Phùng Khang Niên từ Thủ đô.

- Trưởng phòng Bành, Phùng Khang Niên đây.

Trong điện thoại vọng đến giọng Bắc Kinh hơi lơ lớ của Phùng Khang Niên. Thật ra Phùng Khang Niên là người phía nam đến Thủ đô lập nghiệp, vẫn không che dấu được giọng nói địa phương của mình.

- Xin chào Chủ nhiệm Phùng.

Giọng Bành Viễn Chinh khá phấn khởi. Hắn biết lúc này Phùng Khang Niên gọi điện đến, hẳn là nói chuyện đưa tin về Tân An.

- Trưởng phòng Bành, nhờ cậu báo cáo lại với lãnh đạo thành phố Tân An, tối mai, Chủ nhật sẽ phát sóng bản tin về Tân An, hãy đón xem. Không có tình huống đặc biệt, sẽ không thay đổi.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Phùng. Hôm nào tôi đi Thủ đô, mời Chủ nhiệm Phùng ăn cơm.

Bành Viễn Chinh liên tục cảm tạ. Người ta nói “Diêm vương hiểu chiến, tiểu quỷ khó chơi”, tuy hắn vận dụng quan hệ của Phùng gia, nhưng nếu không phải hết sức “lấy lòng” nhóm bốn phóng viên Phùng Khang Niên, mọi chuyện cũng không được thuận lợi như vậy.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh lập tức đi đến văn phòng Khang Đồng.

Sau khi gõ cửa và đẩy cửa vào, hắn phát hiện Tạ Tiểu Dung và Cao Ý Tuyên đang ở trong phòng làm việc của Khang Đồng.

Khang Đồng thấy Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi cũng đang muốn tìm cậu.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Lãnh đạo có chỉ thị gì?

- Tình hình bên CCTV thế nào rồi? Hôm nay có thể phát sóng không? Vừa rồi Bí thư Thành ủy Đông Phương còn gọi điện tới hỏi về việc này.

Khang Đồng hỏi.

Vốn dự định là tối hôm qua phát sóng, nhưng tối hôm qua không thấy phát sóng, lãnh đạo thành phố rất thất vọng.

- Hôm nay không phát sóng...

Bành Viễn Chinh vừa mới nói như vậy, sắc mặt Khang Đồng liền xịu xuống.

Cao Ý Tuyên vui mừng, nhìn Bành Viễn Chinh, nói chen vào:

- Trưởng ban thư ký Khang, tôi đã nói rồi, đâu phải cứ nói phát sóng trên CCTV là phát được đâu, nói thật, có những tiết mục, chính CCTV còn không tự quyết định được. Tôi thấy đừng hy vọng ở CCTV nữa, đưa tin bình thường ở đài truyền hình tỉnh là tốt rồi.

Bành Viễn Chinh hơi cảm tức. Hết lần này đến lần khác, Cao Ý Tuyên cứ nhằm vào hắn mà đâm thọc, hắn chẳng coi là gì, nhưng y cứ luôn đem chuyện cá nhân vào công việc, hờ một chút liền tỏ thái độ vui sướng khi người gặp họa, luôn châm chọc khiêu khích, không chỉ quá ngu ngốc mà còn quá đáng ghét.

- Cao Ý Tuyên, miệng mồm anh đúng là ăn đậu phụ thối, nói ra toàn lời khó nghe! Trưởng ban Thư ký Khang, hôm nay không phát tin tức lên được, nhưng tối mai chắc chắn sẽ phát. Tôi đề nghị, thông báo cho toàn bộ cơ quan Đảng – chính quyền, đơn vị xí nghiệp, hành chính sự nghiệp đêm mai xem tập thể đi.

Khang Đồng mừng rỡ, mà Cao Ý Tuyên bị Bành Viễn Chinh mắng thẳng vào mặt, vừa định đốp chát, lại nghe như thế, khuôn mặt đang giận dữ liền dờ ra.

(1) Tò he: là những con vật như công, gà, trâu, bò, lợn cá...được nghệ nhân nặn bằng bột pha đường, có đủ màu xanh đỏ, có thể thổi thành tiếng và có thể ăn được, trẻ em rất thích. Tò he cũng có thể được nặn bằng đất sét.

133. Chương 134: Sáng Rọi Và Vinh Quang

Khang Đồng mừng rỡ, bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt âm trầm lập tức chuyển sang tươi rói.

- Đồng chí Viễn Chinh, thật vất vả cho cậu. Tốt lắm, tôi lập tức báo cáo với Trưởng ban thư ký Trần. Mọi người chờ một lát, tôi đi rồi trở lại ngay. Lát nữa trung cầu được sự đồng ý của lãnh đạo, sẽ theo như những gì đồng chí Viễn Chinh đã nói, hạ thông báo yêu cầu Thành ủy và UBND thành phố, cơ quan chính Đảng và các đơn vị sự nghiệp, các trường đại học, cao đẳng, toàn bộ đều xem buổi thời sự tin tức vào tối mai. Đây chính là chuyện vui của thành phố chúng ta.

Khang Đồng nói xong liền xoay người bước ra khỏi văn phòng, hắn là đến văn phòng của Ủy viên thường vụ, Trưởng ban thư ký Trần.

Khang Đồng đi rồi, Bành Viễn Chinh từ bàn làm việc của Khang Đồng lấy ra một bao thuốc lá, từ bên trong rút ra một điếu thuốc, hít một hơi, sau đó nhả ra một vòng tròn.

Tạ Tiểu Dung nhú mày nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi thấy cậu nên ít hút thuốc đi. Cậu còn trẻ, nghiện thuốc lá không tốt đâu.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Tạ Tiểu Dung, mỉm cười nói:

- Tạ tỷ, chị nói vậy thì tôi sẽ cố gắng hạn chế. Kỳ thật thì lúc trước tôi không có hút thuốc. Nhưng từ lúc đến cơ quan chúng ta làm việc, cả ngày phải làm tài liệu, buổi tối thì ngủ không yên nên cũng dần dần nghiện thuốc lá.

Tạ Tiểu Dung gật đầu:

- Ủ, người viết tài liệu không ai là không hút thuốc lá. Điều này thì tôi có thể hiểu. Nhưng hút thuốc không có lợi cho sức khỏe. Cậu tốt nhất là nên hạn chế.

Hai người nói nói cười cười, đem Cao Ý Tuyên bỏ qua một bên.

Cao Ý Tuyên sắc mặt tái nhợt, trong lòng vừa xấu hổ vừa khó chịu, muốn bỏ đi, nhưng lại sợ làm cho Khang Đồng phản cảm. Do dự đi, do dự lại thì liền quyết định không đi.

Không bao lâu sau, Khang Đồng hưng phấn trở về văn phòng. Vừa bước vào cửa đã cất cao giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, Tiểu Tạ, Tiểu Cao, Trưởng ban thư ký Trần thật cao hứng, lập tức báo cáo cho Bí thư Đông Phương. Bí thư Đông Phương chỉ thị, thông báo ngay cho toàn bộ tổ chức, cơ quan chính Đảng và các đơn vị xí nghiệp phải xem tiết mục tin tức vào ngày mai.

- Đồng thời, Bí thư Đông Phương yêu cầu, buổi tối ngày mai sau khi xem tin tức xong, cán bộ cấp phòng trở lên của cơ quan Thành ủy đều phải viết cho được một bài nhận thức, tính toán cho công tác trong tương lai của tỉnh chúng ta.

- Như vậy, Tiểu Tạ, cô đi sắp xếp người hạ thông báo đi. Tiểu Cao, cậu tổ chức người chuẩn bị hội trường, TV, thiết bị âm thanh...

Khang Đồng trực tiếp bắt đầu bố trí công tác.

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu hãy lập tức phối hợp với các đơn vị tin tức của thành phố, tiến hành tuyên truyền đưa tin về đài CCTV phỏng vấn chúng ta. Ý của Bí thư Đông Phương là cuối tuần, ở Nhật báo Tân An đầu bản có một bài xã luận, tiến hành bình luận về việc đưa tin của đài CCTV.

- Trưởng ban thư ký Trần điểm danh, bài bình luận này sẽ do cậu làm chủ bút. Cậu tốt nhất là nên chuẩn bị từ bây giờ. Ngày mai sau buổi tin tức tiếp âm lập tức giao bản thảo cho nhà in.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra nhưng lập tức đáp ứng ngay. Bài bình luận như vậy đối với hắn mà nói thì như “ngựa quen đường cũ”, chẳng có gì khó khăn. Nếu lãnh đạo an bài như vậy thì làm thôi.

6h30 tối chủ nhật, các bộ môn của cơ quan Thành ủy đều tự tổ chức cho nhân viên của mình xem Chương trình thời sự của đài CCTV. Cơ quan người đến người đi, thần sắc người nào cũng hưng phấn, giống như là có quà mừng tết vậy.

Ủy viên thường vụ thành ủy, cán bộ cấp phòng trở lên của UBND, Bành Viễn Chinh và thành viên tổ công tác tuyên truyền đều ở trong phòng họp của Thành ủy để xem thời sự.

Trong phòng hội nghị, một chiếc TV mới tinh được đặt ngay chính giữa, âm thanh được phóng tới cực hạn.

Bên trên của TV có giăng một biểu ngữ với hàng chữ “Nhiệt liệt chúc mừng Chương trình thời sự đưa tin về thành phố”. Hai bên sườn của TV còn đặt thêm mấy bồn thực vật cảnh màu xanh.

Dưới đài, hàng ghế thứ nhất là chỗ ngồi theo thứ tự của Ủy viên thường vụ thành ủy. Hàng thứ hai là cán bộ cấp huyện cục của cơ quan Thành ủy, ví dụ như Phó trưởng ban thư ký, Điều tra nghiên cứu viên kiêm Chủ nhiệm phòng Đốc tra...Hàng ghế thứ ba chính là các nhóm trưởng phòng của các phòng cơ quan Thành ủy. Bành Viễn Chinh, Tạ Tiểu Dung, Cao Ý Tuyên ba người là thành viên tổ tuyên truyền, ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Dưới sự dẫn dắt của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, tất cả Ủy viên thường vụ Thành ủy vào lúc 6h20' đã tiến vào hội trường. Các lãnh đạo đều dừng lại trước TV, không nói gì. Bởi vậy không khí trong hội trường tuy rằng rất vui nhưng kỳ thật là rất nặng nề.

Thời gian từng phút trôi qua, trên TV rốt cuộc cũng đã vang lên khúc quân hành mở màn quen thuộc. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào màn hình TV, một chút cũng không nháy mắt. Bao gồm các lãnh đạo bên trong, rất nhiều người tâm tình không kìm nổi có chút khẩn trương.

Nếu nói người thoải mái nhất, đó chính là Bành Viễn Chinh. Việc này là do hắn vận tác, hết thấy đều được xác định, không có gì cần phải khẩn trương.

Chương trình thời sự bắt đầu. Nữ MC nổi tiếng cả nước trong Chương trình thời sự dùng tiếng phổ thông chuẩn để bắt đầu:

- Kính thưa quý vị xem đài, bản tin thời sự tối nay xin được phép bắt đầu. Trong chuyên mục “Thành quả của cuộc cải cách” tối hôm nay xin điểm ra phần tin tức do phóng viên Khang Niên, Lý Tú Lan đưa tin từ thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc.

Toàn bộ hội trường lên mang lên tiếng hoan hô không ngừng.

Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề cười đứng dậy, phát tay về phía sau nói:

- Im lặng, trước xem TV rồi sau đó chúc mừng sau.

Tiết mục bắt đầu trước mười phút là các hoạt động của lãnh đạo quốc gia. Trong mười bốn phút tiếp theo, bản tin về thành phố Tân An rốt cuộc cũng được xuất hiện. Mở màn chính là toàn bộ thành phố Tân An được quay từ trên cao, sau đó là hình ảnh của rất nhiều xí nghiệp, nhà xưởng công nghiệp, cùng với tiếng giới thiệu êm tai của nữ phát thanh viên. Sau ba mươi giây là đến hình ảnh của vườn trường trung học xinh đẹp thị trấn Vân Thủy, tiếng lanh lảnh đọc sách trong phòng học. Tổng cộng phần này chỉ có hơn hai phút,

nhưng thị trấn Vân Thủy đã chiếm hết một nửa. Mà trong đó Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham tiếp nhận phỏng vấn chỉ mấy chục giây ngắn ngủi.

Điều này nằm ngoài ý liệu của mọi người. Nhất là hình ảnh trường học, bệnh viện, nhà trẻ và quảng trường của thị trấn Vân Thủy hiện lên rất xinh đẹp, sạch sẽ, khiến cho các lãnh đạo Ủy viên thường vụ thành ủy tại chỗ đều có chút kinh ngạc. Đây là thị trấn nào vậy? Không ngờ lại có thể xây dựng được như thế?

Nhưng hình ảnh cuối cùng ở thị trấn Vân Thủy đó chính là văn phòng UBND rách nát, cổ xưa.

Mà lúc này, tiếng phát thanh viên lại truyền đến:

- Kính thưa quý vị xem đài, ở thị trấn Vân Thủy, khu Tân An, thành phố Tân An, khi phóng viên đến, cái đầu tiên đập vào mắt phóng viên chính là trường học, nhà trẻ và bệnh viện. Tất cả đều rất khang trang, sạch sẽ. Nhưng bên cạnh đó, nghèo nàn nhất chính là văn phòng làm việc của cơ quan chính Đảng ở đây. “Dù nghèo nhưng không thể để giáo dục nghèo; Dù khổ nhưng không thể để trẻ em khổ”. Đây không phải là một khẩu hiệu hô hào mà là một hành động thật sự. Cải cách mở cửa cho đến nay, chúng ta vui mừng nhìn thấy đủ loại biến hóa. Đây chính là điều mà dân tộc và quốc gia chúng ta hy vọng. Cảm ơn quý vị đã theo dõi tiết mục ngày hôm nay. Ngày mai, mời quý vị tiếp tục đi theo phóng viên chúng tôi đến thành phố Hoài Dương tỉnh Giang Nam để tham quan một chuyến.

Lời thuyết minh chấm dứt, Chương tình thời sự vẫn tiếp tục, nhưng chuyển sang phần tin nhanh về kinh tế.

Trong hội trường là cả một bầu không khí yên lặng. Chợt, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham bỗng nhiên đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay. Cùng lúc đó, toàn bộ hội trường đều vang lên tiếng vỗ tay không dứt.

Đông Phương Nham nét mặt hưng phấn mỉm cười, dẫn đầu đứng dậy đi ra. Ông ta cùng với các Ủy viên thường vụ đi đến hàng ghế cuối cùng, đột nhiên xoay người hướng đám người Bành Viễn Chinh đi đến. Cao Ý Tuyên khần trương mỉm cười, chuẩn bị bắt tay với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, cũng không lường trước Đông Phương Nham chỉ mỉm cười thoáng qua với y, rồi đi thẳng đến chỗ Bành Viễn Chinh.

Cao Ý Tuyên xấu hổ, chậm rãi thu tay về, sắc mặt âm trầm.

- Đồng chí Tiểu Bành, vận tác tin tức lúc này đây rất thành công, nhấn mạnh được điểm sáng. Lão Trần, lão Trịnh, tôi thấy thị trấn Vân Thủy không chỉ có thực lực kinh tế mạnh, mà giáo dục cũng rất khá, danh tiếng trong quần chúng cao, chứng tỏ được các đồng chí ở thị trấn làm việc rất tốt. Tôi đề nghị, bước tiếp theo, thành phố cũng mau chóng đem thị trấn Vân Thủy làm ví dụ điển hình.

Đông Phương Nham vừa bắt tay với Bành Viễn Chinh, vừa quay đầu lại nói với Trần Ngôn Hề và Trưởng ban tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn.

Trần Ngôn Hề cười nói:

- Ủ, hẳn là toàn bộ thành phố nên tuyên truyền mở rộng một chút. Chúng ta không thể chỉ dừng lại truyền thông trung ương mà thôi.

- Xin Bí thư Đông Phương cứ yên tâm, Ban tuyên giáo lập tức tổ chức lực lượng đến thị trấn Vân Thủy nghiên cứu thêm, tập trung lực lượng để tuyên truyền.

Triệu Thiết Trụ một bên tỏ thái độ:

- Tôi thấy vẫn nên để cho đồng chí Tiểu Bành đi đầu. Cậu ấy quen thuộc với thị trấn này, lại đã từng tuyên truyền đưa tin. Cậu ấy là thích hợp nhất.

Đông Phương Nham cao giọng cười, buông tay Bành Viễn Chinh cười tủm tỉm hỏi:

- Thế nào, đồng chí Tiểu Bành, có áp lực hay không?

- Xin lãnh đạo Thành ủy cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, hoàn thành nhiệm vụ của lãnh đạo đã giao.

Bành Viễn Chinh đứng thẳng người, kiên định tỏ thái độ.

Đông Phương Nham nhìn Bành Viễn Chinh thật sâu, cất cao giọng nói:

- Đồng chí Tiểu Bành và các đồng chí ở tổ công tác, gần đây mọi người đã phải tăng ca thêm giờ, rất vất vả. Thành ủy và UBND thành phố xin ghi tạc trong lòng. Nhưng, các đồng chí, công tác trình báo đường cao tốc của chúng ta còn chưa chấm dứt. Đợt mừng công này tạm thời chưa thể thực hiện được.

- Đợi cho hết thủy được xác định, cá nhân tôi mời khách, mời các đồng chí đến uống ly rượu.

Nói xong, Đông Phương Nham lại thân thiết vỗ vai Bành Viễn Chinh, rồi xoay người rời khỏi. Còn các Ủy viên thường vụ Thành ủy khác, cũng đi đến bắt tay với Bành Viễn Chinh, nói vài câu rồi mới rời khỏi.

Cao Ý Tuyên đứng một bên, thấy tất cả sáng rực và vinh quang đều tập trung trên người Bành Viễn Chinh, trên mặt liền hiện lên vẻ khó chịu, ghen tỵ và âm độc. Nhưng ghen tỵ cũng vô ích, khó chịu thì chỉ mình phiền não. Tạ Tiểu Dung âm thầm liếc mắt nhìn Cao Ý Tuyên, thầm nghĩ: “Cậu nếu không mau điều chỉnh lại tâm tính của mình thì người chịu thiệt cũng chỉ là cậu”.

Con cháu cán bộ tỉnh cao cấp thì rất là hoành tráng, nhưng nơi này là Tân An chứ chẳng phải tỉnh. Mà cho dù là tỉnh thì cũng không thể chấp nhận tình hình thiếu gia như thế.

Tạ Tiểu Dung quay đầu lại nhìn sự điềm tĩnh, thong dong của Bành Viễn Chinh, trong lòng lại nói: “Cũng đều là thanh niên 20 tuổi, cũng đều có giáo dục, nhưng sao khác biệt lại lớn như vậy?”.

134. Chương 135: Ý Niệm Trao Quyền Cho Cấp Dưới

Chương trình tin tức tiếp âm của đài CCTV kết thúc, danh tiếng của Bành Viễn Chinh ở Ban tuyên giáo ngày càng lớn hơn nữa. Cao thấp thành phố đều biết rằng, lúc này đây thành phố Tân An có thể mời phóng viên đài CCTV đến phỏng vấn đưa tin. Hơn nữa còn thu hút sự chú ý của nhân dân cả nước, hoàn toàn là kết quả vận tác của Bành Viễn Chinh. Có thị trấn Vân Thủy làm ví dụ đi trước, rất nhiều đơn vị, nhất là các xã, thị trấn đều thông qua nhiều con đường khác nhau, tìm tới Bành Viễn Chinh, hy vọng Bành Viễn Chinh có thể giúp đỡ làm tuyên truyền.

Ở một ý nghĩa nào đó, trong thể chế hiện hành của quốc gia, tuyên truyền cũng là một hình thức sản xuất.

Liên tiếp mấy tháng, Bành Viễn Chinh bận đến sứt đầu mẻ trán. Sự tình đường cao tốc trình báo ở thành phố rất cuộc cuối tháng năm cũng đã có kết quả. Thành phố Tân An đã chiến thắng thành phố Trạch Lâm. Theo tin tức của bộ Giao thông đưa xuống, ở trên đã xác định, việc đường cao tốc được xây dựng tại Tân An vẫn đã đóng thuyền.

Kết quả vừa có, toàn bộ thành phố đều mừng khôn xiết.

Trong những tháng này, thị trấn Vân Thủy đã trở thành một thị trấn điển hình của thành phố. Các xã, thị trấn của thành phố cấp địa trong tỉnh, thậm chí là trong cả nước đều ồ ồ kéo đến thị trấn Vân Thủy để học tập, khảo sát.

Trải qua phần tin tức thời sự trên TV, thanh danh thị trấn Vân Thủy lan truyền khắp mọi nơi. Vào tháng 4 còn được tỉnh trao tặng danh hiệu “Một trong một trăm thị trấn công nghiệp mạnh của tỉnh” và “Thị trấn văn hóa giáo dục tiên tiến”.

Thị trấn Vân Thủy nổi tiếng, đồng nghĩa với việc bộ máy lãnh đạo chính đảng của thị trấn không thể nghi ngờ là con đường làm quan một mảnh quang minh. Nhưng, mâu thuẫn giữa Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Ninh và Chủ tịch thị trấn Nghiêm Khang cũng vì vậy mà lộ ra ngoài. Bởi vì hai người tranh công nên mâu thuẫn càng thêm kịch liệt và ngày càng công khai. Khối hành chính và Đảng ủy thị trấn Vân Thủy do hai chủ quản đấu tranh với nhau nên dần dần có dấu hiệu phân biệt, tách rời.

Là thị trấn điển hình của toàn bộ thành phố, thậm chí là toàn bộ tỉnh, là một thị trấn công nghiệp mạnh gần thành phố nhất, ở thành phố sẽ không cho phép xuất hiện bất luận một dấu vết nào làm tổn hại đến hình tượng bộ máy chính Đảng.

Bởi vậy, khu Tân An rất nhanh ra quyết định điều chỉnh cán bộ, đem Nghiêm Khang điều đến Ủy ban Kinh tế Thương mại làm Phó bí thư Đảng ủy, Phó chủ nhiệm (cấp trưởng phòng). Nghiêm Khang bị điều đi, thị trấn Vân Thủy nội chiến đương nhiên là ngừng lại. Nhưng cùng lúc đó, cũng có một tin đồn truyền ra, bởi

vì chiến tích hiển hách, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy cũng được đề bạt lên làm Phó chủ tịch quận khu Tân An.

Còn có một tin tức, ở thành phố đang hướng lãnh đạo báo cáo, thực thi phương án quy hoạch kiến thiết nội thành mới ở phía bắc. Đây là quy hoạch thị trấn Vân Thủy trong tương lai, đem hai xã, thị trấn gần nhất xác nhập lại thành một khu mới, cùng cấp bậc với một huyện của thành phố Tân An.

Nghiêm Khang bị điều đi, chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy vẫn bỏ không, hiện tại do Hách Kiến Niên kiêm nhiệm. Mà trên thực tế, là do Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Phó chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến chủ trì.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh mỉm cười tiễn bước một Phó chủ tịch huyện. Đây là huyện nổi tiếng về gieo trồng cây táo. Nhưng bởi vì nguồn tiêu thụ không có, nên nhà vườn thu vào không tốt. Ở huyện nghe nói Bành Viễn Chinh vừa mới giúp một thị trấn nào đó có được một đơn đặt hàng, liền phái một Phó chủ tịch huyện đến thành phố gặp mặt với Bành Viễn Chinh xin cầu viện.

Đối với những chuyện như vậy, Bành Viễn Chinh rất thích làm. Vì trợ giúp dân làm giàu, cá nhân hẳn trả một chút thời gian và tinh lực là rất đáng giá.

Hắn vừa mới trở lại phòng làm việc, Vương Na liền thần thần bí bí bước đến trước bàn làm việc của hắn, hạ giọng nói:

- Trưởng phòng Bành, tôi nghe nói thành phố muốn điều chỉnh cán bộ. Nghe nói là Tỉnh ủy hạ văn kiện, phải từ cơ quan lựa chọn và điều động một bộ phận đội ngũ cán bộ trẻ tuổi đến làm phong phú cho cơ sở.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Điều chỉnh cán bộ thì bất cứ lúc nào cũng có. Vương Na, người của phòng chúng ta cứ lo làm tốt công việc của mình đi, đừng bàn tán này nọ. Loại chuyện này, có nghị luận cũng chẳng có gì lợi cho mình.

Wương Na nhún mày, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, chẳng lẽ anh không nghĩ đến sao? Đây là cơ hội, anh mau khẩn trương hoạt động. Nói không chừng có thể lẫn lộn được cái cương vị thực quyền, không thể ở cơ quan làm một Tiểu trưởng phòng có tiếng mà không có miếng.

Wương Na nói đúng. Đồng dạng là cán bộ cấp phòng, cục trưởng huyện khu cũng là cấp phòng. Chủ tịch, Bí thư thị trấn cũng là cấp phòng nhưng thực quyền thì không thể sánh nổi. Vương Na biết rõ, người như Bành Viễn Chinh, vật chất và tiền vàng không thể làm hắn lóa mắt. Hắn theo đuổi chính là quyền lực và sân khấu lớn hơn mà thôi.

Hiện tại, Vương Na và Hoàng Đại Long đã kết hôn, cái bụng cũng to ra, toát lên khí chất của một nữ chủ nhân nhà quyền quý. Có lẽ bởi vì địa vị và hoàn cảnh hun đúc, Vương Na tính cách đã có sự thay đổi hơn so với lúc xưa. Nói chuyện cũng dịu dàng hơn rất nhiều, không chua ngoa như trước nữa. Đối nhân xử thế cũng kiên định hơn.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Vương Na, không kìm nổi mỉm cười:

- Vương Na, tôi làm cái gì đây? Tôi vừa mới được đề bạt làm Trưởng phòng, ngồi còn chưa nóng đít liền đề xuất xin lãnh đạo điều đi, chẳng phải là tự tìm cái khó coi cho mình sao?

- Lãnh đạo anh cũng đừng khiêm tốn nữa. Tuy rằng anh ở phòng Tin tức công tác mới được một năm, nhưng trên thực tế, trong một năm đó, anh đã vì thành phố làm không ít công tác. Thành tích đều rất rõ ràng. Tôi ở phòng Tin tức này công tác đã ba bốn năm, có thể nói trong quá khứ, phòng Tin tức của chúng ta tuy rằng được xưng là phòng nghiệp vụ, nhưng trên thực tế, lãnh đạo căn bản là không coi trọng. Nhưng còn hiện tại? Chúng ta gần như mỗi ngày đều tăng ca, thêm giờ. Mỗi cuộc họp đều được lãnh đạo điểm danh khen ngợi. Phải nói, từ lúc anh đến đây làm việc, thì phòng chúng ta đã thay đổi rất nhiều. Lúc trước, cho dù cố gắng, nhưng cũng không tốt hơn so với hiện tại.

- Gia Cát Cầu muốn đến phòng Tuyên truyền để làm.

Wương Na nhẹ nhàng nói.

- Ở cơ quan, anh rất khó đi lên, nhưng đi xuống thì có. Tìm một cương vị thực quyền, an tâm làm vài năm để tích lũy kinh nghiệm, sau đó đề bạt lên phó huyện cũng chẳng khó khăn gì.

Vương Na thanh âm rất trịnh trọng.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, nhưng trong lòng thật ra cũng chấn động. Hắn cảm thấy Vương Na nói rất có lý, không nghĩ tới người phụ nữ này nhìn qua thì khá nông cạn, nhưng lại có chiều sâu. Chính như Vương Na đã nói, hắn ở cơ quan thành tích đã đạt đến một mức tương đối cao, muốn tiếp tục hướng lên trên đề cao, gần như là không có khả năng.

Cao thủ tuyên truyền cũng vậy, cây bút nổi danh cũng thế. Nổi danh thì nổi danh, lãnh đạo coi trọng thì coi trọng, nhưng trình độ thì vẫn chưa được cao. Hắn vẫn phải vì người khác mà làm xiêm y, vì lãnh đạo mà làm nhạc công. Nếu cứ như vậy, chỉ bằng trao quyền cho cấp dưới, đến làm một cục trưởng cấp phòng hoặc Chủ tịch xã, thị trấn nào đó....

Có quyền còn có sân khấu, có quyền mà còn có việc để làm. Khi làm ra thành tích, không chỉ làm cho con đường làm quan của mình tăng thêm nồng đậm mà còn tạo phúc nhất phương.

Vương Na đề nghị, khiến cho Bành Viễn Chinh lần đầu tiên sinh ra ý niệm trao quyền cho cấp dưới đi nhậm chức. Nếu có cơ hội, có thể nắm được thực quyền thì không phải là chuyện tốt sao.

Hắn trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói gì.

- Haha, Vương Na, cảm ơn sự nhắc nhở của cô. Nhưng bây giờ tôi muốn an tâm công tác. Về sau rồi hãy nói.

Vương Na thấy hắn không chịu nghe lời khuyên thì có chút thất vọng, vác bụng quay trở lại bàn làm việc của mình.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Vương Na, tôi thấy cô đang trong thời gian mang thai cần phải thận trọng. Chi bằng chiều nay cô về nghỉ ngơi đi, cũng không có việc gì đâu. Có tôi và Mã Tự trông phòng là được rồi.

Vương Na thở ra một cái:

- Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm. Trưa nay Đại Long đến đón tôi, sẵn tiện đến tỉnh kiểm tra luôn.

Đang lúc nói chuyện, Tạ Tiểu Dung gõ cửa, đứng ngoài cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, có bận không? Nếu không bận, tôi tìm cậu có chút việc.

- Tạ tỷ, cảm ơn chị đã nói với tôi điều đó. Tuy nhiên, Cao Ý Tuyên đến địa phương nào nhậm chức cũng không liên quan đến tôi.

Sau khi Vương Na và Mã Tự lánh mặt ra ngoài, nghe xong lời nói của Tạ Tiểu Dung, Bành Viễn Chinh thần nhiên nói.

Trải qua một thời gian tiếp xúc, hắn cảm thấy Tạ Tiểu Dung bản chất không xấu chỉ là lòng dạ có chút hẹp hòi. Hơn nữa lại thích ở sau lưng người khác bàn tán.

Đương nhiên, cô lúc này lại đặc biệt đến “mật báo” với Bành Viễn Chinh, nói Cao Ý Tuyên được điều đến thị trấn Vân Thủy làm Chủ tịch thị trấn, kỳ thật thì cũng là có ý tốt. Cao Ý Tuyên vì sao lại nhọc công, thông qua quan hệ của cha mình hoạt động để đến thị trấn Vân Thủy làm Chủ tịch thị trấn. Đương nhiên là muốn gần gũi với Lý Tuyết Yến. Y tuy rằng thời gian gần đây bị Bành Viễn Chinh “chèn ép” nhưng không vì thế mà y từ bỏ việc theo đuổi Lý Tuyết Yến.

Mặc dù Lý Tuyết Yến đã từ chối y, nhưng y vẫn cứ theo đuổi không thôi. Mà lần này lại rút củi dưới đáy nồi, khiến cha mình ra mặt, tìm tới Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, chủ động trao quyền cho cấp dưới đến thị trấn Vân Thủy tạm giữ chức.

Có thể trong mắt Tạ Tiểu Dung, Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh là trời sinh một đôi. Mà Lý Tuyết Yến lại có tình cảm với Bành Viễn Chinh. Cho nên, khi cô nghe được tin tức này, người thứ nhất nghĩ đến chính là Bành Viễn Chinh.

Thấy Bành Viễn Chinh chẳng mảy mòi gì khi nghe tin tức đó, Tạ Tiểu Dung có chút cảm tức và thất vọng. Cô trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Tiểu Bành, cậu phải biết rằng, nếu Cao Ý Tuyên đến thị trấn Vân Thủy, sớm chiều ở chung với Tuyết Yến thì chuyện giữa hai người sẽ xảy ra biến cố. Người này da mặt dày như vậy, lại là con cháu cán bộ cao cấp, cậu....

Bành Viễn Chinh nhú mồm nói:

- Tạ tỷ, tôi và đồng chí Tuyết Yến chỉ là bạn bè bình thường, chị đã hiểu lầm rồi. Nói sau, Cao Ý Tuyên đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức, đây là do tổ chức an bài, tôi làm sao ngăn cản được?

Tạ Tiểu Dung xấu hổ, oán giận nói:

- Tiểu Bành cậu thật sự là đầu óc trái nho. Hoàng đế không vội mà thái giám vội. Chuyện của các người để mặc các người.

Nói xong, Tạ Tiểu Dung quay đầu bước đi.

Nhìn theo bóng dáng thở phì phì của Tạ Tiểu Dung, Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một tia cười khổ.

Thị trấn Vân Thủy hôm nay thanh danh lan truyền rất lớn, có thể nói công lao của Bành Viễn Chinh không nhỏ. Bởi vậy, lãnh đạo thị trấn Vân Thủy đối với Bành Viễn Chinh rất cảm kích. Lý Tuyết Yến thường xuyên đến thành phố mời Bành Viễn Chinh đến Vân Thủy làm khách. Tiếp xúc nhiều lần, thiện cảm của Lý Tuyết Yến đối với Bành Viễn Chinh đã chuyển dần sang tình cảm chân thật. Bành Viễn Chinh tất nhiên là cảm nhận được.

135. Chương 136: Lạc Thiên Niên Đại Náo Thành Ủy

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh cũng nghe nói Cao Ý Tuyên sắp đến thị trấn Vân Thủy khu Tân An tạm giữ chức Chủ tịch thị trấn. Tuy nhiên, trình tự tổ chức còn phải đợi Ban tổ chức cán bộ Thành ủy và Ban tổ chức cán bộ Quận ủy phối hợp với nhau. Phỏng chừng phải sau hơn nửa tháng mới có thể có bổ nhiệm chính thức.

Cũng chính vì vậy, Cao Ý Tuyên ngày xưa suy nghĩ buồn bực nay không còn, mà tinh thần phấn chấn lại tăng vọt, sớm làm tốt tư tưởng chuẩn bị đến thị trấn Vân Thủy làm chủ hân hạnh nhất phương.

Bành Viễn Chinh âm thầm nhú mồm. Hắn không phải ghen tỵ với Cao Ý Tuyên, mà cảm thấy thị trấn Vân Thủy là một thị trấn trọng điểm, lại là một thị trấn rất mạnh về kinh tế, nên năng lực và tố chất yêu cầu của một người chủ quản được đưa ra rất cao. Nếu để cho Cao Ý Tuyên, người không có năng lực cá nhân, kinh nghiệm công tác, lại thích bày ra tác phong con cháu cán bộ mà đảm nhận chức vụ này thì rất không thỏa đáng. Hắn không biết lãnh đạo thành phố nghĩ như thế nào, chứ với danh tiếng và tầm quan trọng của thị trấn Vân Thủy ngày hôm nay, việc lựa chọn cán bộ phải rất thận trọng.

Bành Viễn Chinh trở lại văn phòng làm việc của mình, đang thu dọn tài liệu trên bàn thì đột nhiên nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, và tiếng bước chân dồn dập.

Mã Tự vội vàng chạy về, nói với Vương Na và Bành Viễn Chinh, cùng với nhân viên Lý Huy vừa mới điều đến, thần sắc quái dị:

- Bên kia xảy ra chuyện.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vương Na dù sao cũng là phụ nữ, trời sinh nhiều chuyện, thích xem náo nhiệt. Cô lập tức đỡ bụng đứng dậy, mặt mày hớn hở nói:

- Mã Tự, có chuyện gì vậy? Có phải lại có một đôi cầu nam nữ bị bắt?

Mã Tự thở phào một cái, cười khổ nói:

- Bà cô của tôi, trong đầu cô đều là những suy nghĩ lung tung. Cái gì mà bắt được đôi cẩu nam nữ chứ?

Mã Tự hạ giọng nói tiếp:

- Nghe nói là có một vị lãnh đạo thành phố vừa mới về hưu, hiện tại đang ở trong phòng làm việc của Trưởng Ban tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam làm loạn. Tôi nghe bọn họ nói, người lãnh đạo này rất lợi hại, đem Trưởng ban Tổng và một số lãnh đạo thành phố gom vào mắng hết. Trưởng ban Tổng khuyên bảo thế nào cũng không nghe. Bây giờ còn đổ cho Trưởng ban Tổng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, nhưng không có lên tiếng.

Vương Na hưng phấn, chạy đến:

- Là ai vậy? Chúng ta qua xem đi.

Hai người muốn ra khỏi phòng làm việc, Bành Viễn Chinh liền khụ khụ hai tiếng, trầm giọng nói:

- Đừng qua đó làm gì, để lãnh đạo thấy không tốt. Được rồi, Lý Huy, cậu canh cửa nhé.

Nói xong, Bành Viễn Chinh vội đầu vào xem tài liệu. Vương Na và Mã Tự ngồi trở lại bàn làm việc của mình, nhưng lỗ tai thì vểnh lên, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Lúc này, đích thật là có lão lãnh đạo ở trong phòng Tổng Bí thư Nam làm ầm ĩ. Cũng không phải là ai khác, là cha của Lý Tuyết Yến, Lạc Thiên Niên.

Kỳ thật thì Lạc Thiên Niên sáng sớm nay, ngay từ đầu không phải là muốn đến làm náo loạn ai, mà là tìm đến cấp dưới lúc trước mình đã một tay mình đề bạt là Phó ban tổ chức cán bộ Tiền Cương Khương, vì sự bất công trong công tác của con gái mình.

Lý Tuyết Yến công tác ở thị trấn Vân Thủy đã bốn năm, kinh nghiệm vững chắc. Một bước một dấu chân, thành tích công tác rõ như ban ngày. Mà tác phong công tác cũng là tiếng lành đồn xa. Lần trước, CCTV đến thị trấn Vân Thủy làm phóng sự, công lao của Lý Tuyết Yến cũng không nhỏ. Vốn lúc này đây, Chủ tịch thị trấn Nghiêm Khang bị điều đi, Lý Tuyết Yến làm Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn, là nhân vật số ba, lại quen thuộc với công tác của thị trấn, tiếp nhận chức vụ Chủ tịch thị trấn là thuận lý thành Chương, và cũng là mục đích chung. Nhưng lại không nghĩ đến, ngay khi Lý Tuyết Yến đã sẵn sàng chuẩn bị tiếp nhận chức vụ thì đột nhiên nghe đến thành phố phái xuống một Chủ tịch thị trấn khác.

Điều này làm cho Lý Tuyết Yến cảm thấy rất thất vọng, mà cũng rất phẫn nộ.

Nếu là người khác, Lý Tuyết Yến khả năng sẽ không phản ứng mãnh liệt đến như vậy. Nhưng nghe nói là Cao Ý Tuyên, cô lập tức bắn ngược lên. Cao Ý Tuyên theo đuổi cô hay không đó là việc cá nhân. Cô từ trước đến nay không đem việc cá nhân vào trong công tác. Nhưng cô cũng rất hiểu, Cao Ý Tuyên là người tài mọn như cái thùng rỗng kêu to. Để anh ta đến thị trấn làm Chủ tịch, quả thật sẽ là gây họa nhất phương.

Đối với sự phát triển của thị trấn, Lý Tuyết Yến đã trút rất nhiều tâm huyết. Cô không cho phép một kẻ ăn chơi trác táng đến thị trấn Vân Thủy làm hủy đi trạng thái phát triển rất tốt của nó. Càng không cam lòng khi cương vị mà mình chờ rất lâu lại bị người khác thay thế.

Hai ngày qua, tâm trạng của Lý Tuyết Yến không được tốt.

Lạc Thiên Niên biết được tin tức này, giận tím mặt. Người khác không biết cương vị Chủ tịch thị trấn Vân Thủy đối với Lý Tuyết Yến có ý nghĩa như thế nào, nhưng ông thì biết.

Lý Tuyết Yến là một cô gái rất có cá tính, mà cũng có chí hướng rộng lớn. Cô kiên trì ở lại thị trấn công tác, kiên trì khởi điểm từ một cán sự, chính là muốn phát huy năng lực và trí tuệ của mình để làm những chuyện thật sự. Nếu không thì việc cô muốn đến cơ quan làm việc là chuyện rất dễ dàng.

Lạc Thiên Niên xem ra, con gái của ông làm việc ở thị trấn xem như cũng đủ ủy khuất lắm rồi. Hiện giờ điều kiện cũng đủ, kinh nghiệm lý lịch cũng đủ, công trạng cũng đủ, dân vọng cũng đủ. Hết thấy đều đã đủ. Nhưng cương vị Chủ tịch thị trấn lại bị người khác cướp lấy. Đây không chỉ là vấn đề về công tác và tiền đồ của con gái, mà còn đề cập đến tôn nghiêm một Phó bí thư Thành ủy của ông bị tổn thương.

Người đi thì trà cũng lạnh. Rõ ràng là khinh người quá đáng.

Ông sáng sớm nay đã tìm đến Phó trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tiền Cương Khương. Vốn ông cảm thấy, một cương vị cấp phòng, lại ở một thị trấn, bằng mặt mũi của một lão lãnh đạo như ông, dù thế nào còn không thể nhờ vả được sao. Ở trên muốn an bài một đơn vị liên quan, muốn cùng con gái mình tranh giành chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy sao?

Cũng không lường trước, Tiền Cương Khương biểu hiện khiến ông rất tức giận. Tiền Cương Khương ở trước mặt ông ra giọng quan, tuy rằng không có trực tiếp từ chối, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Lăn qua lộn lại cũng chỉ có một lý do: Lý Tuyết Yến còn rất trẻ tuổi, lại là nữ đồng chí, không thích hợp làm Chủ tịch thị trấn. Còn không thì đây là việc do Ban tổ chức cán bộ quận ủy quản lý, y là Phó trưởng ban tổ chức cán bộ thành ủy cũng không nhúng tay sâu vào được.

Lẽ ra là như thế này. Cán bộ cấp phòng khu Tân An, tất nhiên là do khu Tân An khảo sát, đề bạt bổ nhiệm. Nhưng vấn đề là lần này, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy lại trực tiếp nhúng tay, đánh cờ hiệu là lựa chọn và điều động đội ngũ cán bộ trẻ tuổi, làm phong phú cơ sở, nên Ban tổ chức cán bộ quận ủy liền im.

Thấy cấp dưới của mình lúc xưa không nể mặt, Lạc Thiên Niên nổi giận, liền trực tiếp trở mặt, mắng Tiền Cương Khương là tiểu nhân đắc chí, vong ân phụ nghĩa, quen thói quan liêu. Tiền Cương Khương tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng không thể cãi nhau với Lạc Thiên Niên, chỉ có thể né ra ngoài.

Lạc Thiên Niên ở trong phòng Tiền Cương Khương nổi giận, không ngờ thấy Tiền Cương Khương trốn tránh thì càng thêm tức giận, liền đập cửa phòng Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bính Nam. Tổng Bính Nam tuy rằng biết ý tứ của ông, nhưng cũng không có cách nào đáp ứng. Bởi vì Cao Ý Tuyên đến thị trấn Vân Thủy tạm giữ chức, là do Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đề danh. Nhân vật số một quyết định, ông cho dù là Trưởng ban tổ chức cán bộ cũng bất lực.

Ông chỉ có thể khuyên bảo, chủ động đề xuất bổ nhiệm Lý Tuyết Yến đến một cơ quan thành phố nhậm chức, đồng thời giải quyết luôn cấp trưởng phòng. Nhưng Lạc Thiên Niên tính tình bướng bỉnh, chút cũng không chịu nhượng bộ.

- Tiểu Tổng, tôi đây chỉ muốn hỏi một chút, ở thành phố này còn có Đảng lãnh đạo hay không? Còn có công bình, công chính nữa hay không? Trước đó không lâu, Thành ủy thi hành cán bộ công khai cạnh tranh vị trí có phải là chạy theo hình thức hay không?

- Lý Tuyết Yến tuy rằng là con gái của tôi, nhưng đề cử người hiền thì Lý Tuyết Yến cũng vậy, mà Lạc Thiên Niên tôi cũng thế. Chúng ta đang đi đường thẳng, chính đại quang minh không thẹn với lương tâm.

- Lý Tuyết Yến tuy rằng ở thị trấn Vân Thủy công tác đã bốn năm, các điều kiện đều có đầy đủ, lại quen thuộc với tình huống thị trấn. Vì sao một đồng chí quen thuộc với tình huống lại không cần, mà lại cử một đồng chí không quen thuộc, không có kinh nghiệm xuống chứ?

- Vì sao? Tôi nhất định phải tạo một công đạo, cho dù là chúng ta từ chức cũng mặc kệ. Ăn không của quốc gia một chén cơm thì nhất định cũng phải có tiếng nói chứ.

- Như thế nào, lão Lạc tôi khi còn tại vị, Ban tổ chức cán bộ các người người nào thấy tôi mà không cung kính? Nhưng hiện tại, tôi đã lui ra, trong tay không có quyền thì cậu xem đó, một thằng nhóc, một đám cầu thầy lão Lạc tôi thì chẳng thêm quan tâm. Tôi nói cho các người biết, các người chính là bọn khốn kiếp.

Lạc Thiên Niên ở văn phòng Tổng Bính Nam vỗ bàn, giọng nói rất lớn, cảm xúc kích động. Đương nhiên, ông ta cũng có chút muốn mượn đề tài nói chuyện của mình, nhân cơ hội giải phóng oán khí từ trước đến nay.

Phòng Tổng Bính Nam cửa rộng mở, Lạc Thiên Niên chỉ cây đầu mẩu cây hộc giọng rất lớn, vang khắp dãy hành lang. Một số Phó trưởng ban tổ chức cán bộ chột dạ, sắc mặt trở nên khó coi. Nhất là Tiền Cương Khương, sắc mặt đỏ lên, đóng cửa phòng làm việc rầm một tiếng.

- Phó bí thư Lạc, đừng quá kích động, anh hãy giảm cơn tức, nghe tôi nói đây.

Tổng Bính Nam nhú mày, kiên trì chịu đựng nói:

- Đồng chí Tuyết Yến công tác rất xuất sắc, ở thành phố cũng có suy xét. Phó bí thư Lạc, anh thấy như vậy có được không? Đồng chí Tuyết Yến dù sao cũng là nữ. Ở thị trấn công tác mãi cũng không hay, chỉ bằng để tôi điều về cơ quan. Bằng năng lực và tố chất của đồng chí Tuyết Yến, có thể giải quyết cấp trưởng phòng cũng không thành vấn đề.

Lạc Thiên Niên hừ lạnh một tiếng:

- Kỳ thật thì một cấp cương vị trưởng phòng chẳng tính cái gì. Lão Lạc tôi hôm nay chính là nuốt không được cái giọng điệu này.

Lạc Thiên Niên ở thành phố đại náo, đương nhiên cũng rơi vào tai của Đông Phương Nham. Đông Phương Nham cảm thấy bất ngờ, cũng có chút căm tức. Nhưng đồng chí lão thành chính là đồng chí lão thành. Tuy rằng không còn tại vị nhưng ở một số thời điểm, nề tình là phải có. Ông ta gọi điện thoại cho Tống Bính Nam, trước trấn an Lạc Thiên Niên một chút, ám chỉ chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy có thể tạm hoãn, suy xét lại.

Kỳ thật Đông Phương Nham cũng không nghĩ tới sự việc lại náo loạn như vậy. Ông ta thậm chí không biết, con gái Lạc Thiên Niên là Lý Tuyết Yến chính là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn Vân Thủy. Cha của Cao Ý Tuyên ngày xưa có ơn với ông ta. Cao Tăng Sinh đích thân tìm đến ông ta nói chuyện, ông không thể không nể mặt lão lãnh đạo, đồng ý cho Cao Ý Tuyên đến thị trấn Vân Thủy tạm giữ chức.

Xảy ra chuyện này, ông ta hiển nhiên là phải có suy xét khác. Nếu khẳng định để cho Cao Ý Tuyên đến thị trấn Vân Thủy tạm giữ chức, không chỉ có Lạc Thiên Niên bị mất mặt, mà còn liên lụy đến phần đông các cán bộ lão thành khác. Rất không đáng để cho một chuyện nhỏ mà hình thành mâu thuẫn giữa cán bộ lão thành đã về hưu và cán bộ lãnh đạo đương nhiệm.

136. Chương 137: Biến Chuyển Công Tác

Nhưng Đông Phương Nham cũng tuyệt đối không để cho Lý Tuyết Yến lên thay Nghiêm Khang. Nếu Lạc Thiên Niên đến làm ồn, mắng vài câu, ông ta đã nhượng bộ, thế thì quyền uy Bí thư Thành ủy của ông còn đâu? Cho nên, ông có thể lui một bước, cho Lạc Thiên Niên một chút thể diện, nhưng không thể chấp nhận để cho uy tín của mình bị xâm phạm, dù chỉ một chút.

Tuy chỉ là một chức vụ Chủ tịch thị trấn, cán bộ cấp phòng, nếu Bí thư Thành ủy theo dõi kỹ, thị trấn cũng mất đi quyền tự chủ. Lạc Thiên Niên làm ầm ĩ ở cơ quan Thành ủy, đối với con gái ông là Lý Tuyết Yến, không phải là chuyện tốt. Thậm chí có thể nói, chỉ cần Đông Phương Nham còn tại vị, con đường làm quan của Lý Tuyết Yến có thể sẽ không được suôn sẻ.

Nhưng Lạc Thiên Niên cũng không phải là người không có đầu óc, đây là ông ta gỡ mảnh khoe và kinh nghiệm của mình ra để “đánh bài”. Hôm nay ông nổi giận, đương nhiên là có phần do bức xúc và sự bột phát, không kìm chế được cơn giận; nhưng phần nhiều xuất phát từ sự suy xét lâu dài và sâu sắc. Sau khi ông ta về hưu, tầm ảnh hưởng yếu dần, rất nhiều người không còn coi trọng ông. Bởi vậy, con dâu ông – Tạ Tiểu Dung, đến bây giờ cũng chỉ lên được cấp Trưởng phòng.

Ông nhân cơ hội này làm ồn ào, cũng là để tạo chút áp lực với lãnh đạo Thành ủy, đồng thời mĩa mai cái đám mà ông cho là “tiểu nhân vong ân phụ nghĩa”. Con gái ông có được lên làm Chủ tịch thị trấn hay không, cũng không quan trọng, quan trọng là lợi ích của nhà họ Lạc cần phải duy trì tối đa. Phải biết rằng, ông ta không chỉ có con gái, mà còn con trai, con dâu, họ hàng thân thích, người của cả một gia tộc.

Hơn nữa, ông biết rõ, khi ông làm ồn, có vẻ như con gái ông sẽ bị rắc rối, nhưng trên thực tế, không ai dám động đến cô. Đồng thời, cũng là thừa cơ đưa con gái về cơ quan thành phố, giải quyết cấp trưởng phòng. Con gái nhà nào làm ở văn phòng cơ quan, chuẩn bị lập gia đình, sinh con, thế mới tốt. Chứ cứ vất vả đêm ngày bên ngoài, không phải là cách lâu dài. Đó là suy nghĩ phức tạp của Lạc Thiên Niên.

Bành Viễn Chinh biết Lạc Thiên Niên đến Thành ủy làm ầm ĩ, không khỏi kinh ngạc. Hắn không ngờ việc Cao Ý Tuyên xuống làm cái chức Chủ tịch thị trấn nho nhỏ lại gây ra một trận sóng gió như vậy, gần như trở thành đề tài để mọi người trong các cơ quan Đảng chính đàm tiếu.

Tổng Bính Nam từ văn phòng Đông Phương Nham đi ra, vẻ mặt hơi ngạc nhiên. Ông ta vốn nghĩ Đông Phương Nham sẽ khẳng khái giữ ý kiến, điều Cao Ý Tuyên đến đảm nhiệm chức Chủ tịch thị trấn, sau đó chuyển Lý Tuyết Yến từ thị trấn lên thành phố, coi như không mất lòng bên nào. Nhưng, kết quả không phải như vậy.

Tổng Bính Nam trở lại văn phòng, gọi điện bảo Phó trưởng ban Tiền Cương Khương đến.

-Trưởng ban Tổng.

Tiền Cương Khương bước vào văn phòng Tổng Bính Nam, lúng túng cười:

-Lão Lạc này nóng nảy quá, chỉ vì một chức vụ nhỏ bé mà đi gây sức ép với Thành ủy, ài!

Tổng Bính Nam phát tay, trầm giọng nói:

-Đừng nhắc lại chuyện này nữa. Tôi đã trao đổi với Bí thư Đông Phương, dù sao cũng là đồng chí lão thành, Lạc Thiên Niên công tác ở Tân An mấy chục năm, không có công lao cũng có vất vả, cũng nên cho ông ấy chút thể diện.

Như vậy, tiến độ lựa chọn và điều động cán bộ cơ quan tăng cường cho đội ngũ cơ sở, cần phải tiếp tục đẩy mạnh, đây là quyết sách của Tỉnh ủy, cả tỉnh đều chấp hành, chúng ta không thể ngoại lệ. Nhưng suy xét một cách toàn diện, Cao Ý Tuyên không nên đi thị trấn Vân Thủy, bố trí cho cậu ta đi nhậm chức ở một thị trấn ở quận Tân An. Về phần chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, anh liên hệ với Ban Tổ chức cán bộ Quận ủy Tân An, để Bành Viễn Chính Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo đảm nhiệm. Tôi và đồng chí Bí thư Đông Phương đều cho rằng, đồng chí này quen thuộc với tình hình thị trấn Vân Thủy, năng lực cá nhân khá tốt, cho hắn đi cơ sở rèn luyện, cũng là chuyện tốt.

Tiền Cương Khương rất kinh ngạc:

-Đồng chí Tiểu Bành Ban Tuyên giáo? Trưởng ban Tổng, Bành Viễn Chính là “cao thủ” viết bài và tài liệu của Ban Tuyên giáo, lại là người được Trưởng ban Trịnh yêu thích, Trưởng ban Trịnh đồng ý sao?

Tổng Bính Nam thần nhiên cười:

-Chúng ta bồi dưỡng cán bộ trẻ, phải tạo điều kiện để họ phát triển toàn diện, ai nói cán bộ viết lách thì không thể làm cán bộ cơ sở? Anh đi sắp xếp một chút, chuẩn bị nói chuyện với Bành Viễn Chính, còn về phần lão Trịnh, tôi sẽ gọi điện nói với ông ta.

Tổng Bính Nam thâm nghĩ, Bí thư Thành ủy đã lên tiếng, Trịnh Thiệu Sơn là Trưởng ban Tuyên giáo thì dám nói cái gì? Hơn nữa, phòng nào của Ban Tuyên giáo cũng có người viết tài liệu, không phải vì không có Bành Viễn Chính mà Ban Tuyên giáo không hoạt động được.

Tổng Bính Nam ủng hộ Bành Viễn Chính chuyển công tác. Với kinh nghiệm của ông, Bành Viễn Chính đã tích lũy đủ kinh nghiệm công tác ở cơ quan và thành tích, có chút danh tiếng ở thành phố. Bành Viễn Chính chuyển đến cơ sở làm người lãnh đạo chủ chốt một địa phương, công tác vững vàng chừng ba, bốn năm, có hy vọng được đề bạt cấp phó huyện.

Mà khi hơn 30 tuổi, có thể vượt qua cấp chính huyện. Với thân phận cháu đích tôn của Phùng gia, ba mươi lăm tuổi đề bạt cấp Phó giám đốc sở, chính thức tiến vào hàng ngũ cán bộ cao cấp cũng không phải là chuyện khó.

Đây là con đường thông thường, mà xét về năng lực và tố chất mạnh mẽ hơn người của Bành Viễn Chính, không chừng hắn còn có thể đi được nhanh hơn, xa hơn.

Tiền Cương Khương không dám chậm trễ, lập tức đáp ứng.

Sáng hôm sau, Trưởng phòng Cán bộ 1 Ban tổ chức Thành ủy Chu Đại Dũng xuất hiện trước cửa Phòng Tin tức.

-Viễn Chính!

Chu Đại Dũng than thiết gọi, vẻ mặt tươi cười.

-Trưởng phòng Chu?

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu thấy Chu Đại Dũng, liền đứng dậy:

-Lãnh đạo Ban Tổ chức cán bộ rảnh rồi sao mà đến chỗ chúng tôi thế này?

Chu Đại Dũng cười ha hả, bước tới vỗ vai Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

-Viễn Chinh này, đừng khách khí với anh như vậy. Anh lớn hơn chú vài tuổi, chú kêu anh Chu là được rồi, đừng lúc nào cũng Trưởng phòng Chu, nghe xa lạ lắm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Được, từ nay về sau em sẽ gọi anh là anh Chu. Anh tìm em có việc à?

-Đương nhiên là có chuyện. Như vậy đi, trước công sau tư. Trong hai ngày chú chuẩn bị một báo cáo công tác, rồi nộp cho anh. Hôm nay Thứ Ba, nộp trước thứ Sáu không có vấn đề gì chứ?

Chu Đại Dũng cười đầy thâm ý:

-Cố gắng viết toàn diện một chút về công tác, đây là chuyện rất quan trọng đối với chú.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thầm nghĩ lúc này mới tháng 6, tháng 7, đâu phải cuối năm, viết báo cáo cái gì?

Nhưng Chu Đại Dũng không để cho hắn có thời gian suy nghĩ, lập tức chuyển sang đề tài khác:

-Chuyện công xong rồi, bây giờ nói chuyện tư. Tối nay đi ăn cơm nhé? Anh có việc muốn nhờ chú hỗ trợ.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, rất vui vẻ đáp ứng. Cho tới giờ, Chu Đại Dũng đối với hắn rất chiều cố hắn, thậm chí có thể nói là có phần “lấy lòng”. Chắc chắn là Chu Đại Dũng có ý đồ, nhưng dù vậy, Bành Viễn Chinh vẫn không thể không nhận của Chu Đại Dũng một ân tình. Hơn nữa, cùng ăn bữa cơm cũng là chuyện bình thường, Bành Viễn Chinh không thể từ chối.

Chu Đại Dũng, cười sang sảng, lại vỗ vai Bành Viễn Chinh rồi quay người đi.

Y vừa mới đi, Mã Tự liền chạy tới:

-Chúc mừng lãnh đạo, lại sắp được thăng chức nên mới phải làm báo cáo. Mà Cán bộ Phòng Tổ chức còn đến thông báo, rõ ràng cậu sắp rời khỏi Ban Tuyên giáo rồi.

Vương Na cũng cười hi hi:

-Chắc chắn là thăng chức rồi, xem ra chúng ta lại có lộc ăn, lãnh đạo sắp đãi tiệc.

Buổi chiều vừa tan tầm, Chu Đại Dũng liền gọi điện cho Bành Viễn Chinh, sau đó chờ ở cổng cơ quan. Hai người đi bộ, tùy ý tìm một tiệm cơm nhỏ đầu đường mà vào ăn.

Chu Đại Dũng luôn miệng nói chuyện tào lao, mà không đi vào vấn đề chính. Bành Viễn Chinh vẫn kiên nhẫn lắng nghe và chờ đợi. Cuối cùng, Chu Đại Dũng chủ động nói rõ:

-Viễn Chinh này, trước lễ thành lập Đảng, hai chúng ta đều phải rời khỏi cơ quan Thành ủy.

Chu Đại Dũng cười ha hả nói, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ hưng phấn.

Bành Viễn Chinh thấy vậy, biết là y sắp được thăng chức, hơn nữa, là chức phó huyện mà y vẫn luôn mơ ước. Về phần mình, hắn vẫn chỉ là cán bộ cấp phòng. Bất kể hắn ưu tú đến mức nào, cũng không thể chỉ trong thời gian ngắn, được đề bạt làm lãnh đạo cấp phó huyện.

-Xem ra là anh Chu được thăng quan rồi! Em đã nói mà, hai ngày nay mặt mày anh hồng hào, ắn đường (1) tỏa sáng, rõ ràng là dấu hiệu thăng chức rất nhanh.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, nâng chén hỏi:

-Anh chuyển đến đơn vị nào?

Dù Chu Đại Dũng cố che giấu, nhưng vẻ đắc ý trong đôi mắt thì không thể giấu được, y cười nói:

-Quận Tân An.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt kinh ngạc nói

-Chẳng lẽ vào bộ máy Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận?

-Phó Chủ tịch quận.

Chu Đại Dũng nhẹ nhàng nói, sắc mặt càng thêm hồng nhuận.

Bành Viễn Chinh “wow” một tiếng:

-Ái chà, hoành tráng nha! Phó chủ tịch quận, lợi hại thật!

Quả thật Bành Viễn Chinh không ngờ Chu Đại Dũng lại được bổ nhiệm làm Phó chủ tịch quận. Trên danh nghĩa, cán bộ cấp phó huyện ở các cơ quan Đảng chính và đơn vị trực thuộc và cán bộ cấp phó huyện ở đơn vị hành chính sự nghiệp là tương đương, nhưng trên thực tế có khác biệt lớn.

Phó cục trưởng hoặc Phó chủ nhiệm...làm sao có thể bằng được Phó chủ tịch Quận hoặc Phó chủ tịch huyện? Cho dù là có một chút thực quyền nào đó, cũng vẫn kém Phó chủ tịch quận.

Chu Đại Dũng phấn khởi, cùng uống với Bành Viễn Chinh liên tiếp ba ly bia. Y được thăng chức Phó chủ tịch quận, ngoài từ nhờ vào Tống Bính Nam, cũng còn có yếu tố may mắn.

Quận Tân An khuyết một Phó chủ tịch quận, theo lệ thường, thành phố phải nghiên cứu bổ sung cán bộ. Mà việc này, trên cơ bản là “cuộc cờ” giành lợi ích giữa các lãnh đạo cao cấp của thành phố, vì Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham không đề ra tiêu chuẩn chọn người rõ ràng, cuộc cạnh tranh đề bạt càng quyết liệt.

Tống Bính Nam đề cử Chu Đại Dũng, các Ủy viên thường vụ khác cũng đều đề cử người của mình. Thực chất, Chu Đại Dũng là người có sức cạnh tranh yếu nhất vì quan hệ bối cảnh yếu nhất. Tuy Tống Bính Nam nói giúp y, nhưng chỉ có chừng mực và có giới hạn, bởi vì quan hệ giữa y và Tống Bính Nam chưa đến mức chặt chẽ như vậy.

(1) Ấn Đường: điểm ngay trên sống mũi, giữa hai chân mày, theo Đông y, là một huyết quan trọng của cơ thể, còn được gọi là Cung Mệnh. Theo tướng số hay nhân diện học, Ấn Đường biểu thị cho vận mệnh tốt, xấu của một người.

137. Chương 138: Lệnh Bổ Nhiệm - Phùng Lão Cho Gọi

Ngoại trừ Chu Đại Dũng, còn có ba người khác cùng tham gia cuộc đua. Mỗi người mỗi cách, họ dùng đủ loại mảnh khoe, ngoài sáng trong tối, đối chọi gay gắt, phá đám lẫn nhau, thậm chí bằng những thủ đoạn tồi tệ nhất. Có lúc sự mâu thuẫn đã gay gắt đến mức Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham rất bất mãn.

Trong một hội nghị thường vụ gần đây, Đông Phương Nham nghiêm khắc phê bình hiện tượng công kích lẫn nhau, người lừa ta gạt của mấy người kia, rồi ngửa tay tại chỗ, quyết định đề Chu Đại Dũng lên.

Sau đó, Đông Phương Nham ngầm gọi Chu Đại Dũng tới nói chuyện, khiến Chu Đại Dũng mang ơn ông ta. Bởi vậy Chu Đại Dũng mới biết được, sở dĩ mình được lên chức, là do may mắn. Vốn Đông Phương Nham không định đề bạt y, vì ông cũng chỉ mới đến thành phố một thời gian ngắn, nhưng sự “quá trớn” của các ứng cử viên do phó chức của ông đề bạt, nhắc nhở ông về việc gây dựng thế lực của riêng mình. Bởi vậy Chu Đại Dũng mới có cơ hội.

Chuyện này, Chu Đại Dũng không thể nói tỉ mỉ với Bành Viễn Chinh được. Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh là người nhạy bén cỡ nào, chỉ cần Chu Đại Dũng ám chỉ một chút, hẳn cũng đoán được tám, chín phần.

Chu Đại Dũng cười ha hả:

-Viễn Chinh, chú cũng đừng nói anh, lần này chú cũng được thăng chức mà!

Bành Viễn Chinh cũng không sót ruột hỏi Chu Đại Dũng, mình được bổ nhiệm chức vụ gì. Hai ngày nay, hẳn đã bàn giao công tác, chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi Ban Tuyên giáo.

-Chỉ còn hai ngày nữa Phó trưởng ban Tiền và Ban Tổ chức cán bộ Quận ủy Tân An sẽ tìm chú tiến hành nói chuyện.

Chu Đại Dũng hạ giọng:

-Là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, nghe nói Bí thư Đông Phương đích thân “điểm tướng” chú, cái này không phải là thăng chức thì là gì?

Một chức vụ cấp phòng, vốn không cần Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy nhúng tay vào, trường hợp của chú thì khác, chú là cán bộ hậu bị của Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, cho nên giai đoạn tiền kỳ tổ chức khảo sát cán bộ do Ban Tổ chức cán bộ thực hiện. Chiều nay tôi đã liên hệ với Ban Tổ chức cán bộ Quận ủy, thủ tục hoàn tất, chỉ còn chờ văn bản bổ nhiệm của Đảng.

Bành Viễn Chinh ngẩn người:

-Thị trấn Vân Thủy? Sao tôi lại đi thị trấn Vân Thủy?

Bành Viễn Chinh bất ngờ, nhưng hần liền hiểu ngay. Chuyện này và chuyện trước đó không lâu Lạc Thiên Niên đến làm âm ỉ ở cơ quan Thành ủy có liên quan. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham có sự nhượng bộ nhất định, nhưng lại lấy việc không rút Lý Tuyết Yến lên cơ quan thành phố và việc điều Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, để “tuyên bố”, mình là nhân vật số một, quyền uy tuyệt đối ở Tân An.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười:

-Anh Chu, tôi thì tính là thăng chức cái gì? Vẫn là cấp phòng, xem như điều động ngang cấp thôi!

-Thôi nha, chú đừng được voi đòi tiên, Trưởng phòng Tin tức có thể so với Chủ tịch thị trấn Vân Thủy sao? Thị trấn Vân Thủy Thành ủy hiện nay thế nào? Một thị trấn nổi danh, đứng vào hàng số một, số hai thành phố về phát triển kinh tế, hơn nữa, nghe nói trong vòng ba, bốn năm nữa, thành phố sẽ lấy thị trấn Vân Thủy làm nòng cốt để thành lập quận mới, điều này có ý nghĩa gì? Có nghĩa chỉ cần chú không phạm sai lầm, bình yên chờ ba năm, liên tục được lên cấp! Chà chà, đây còn không phải là thăng chức sao?

Thị trấn Vân Thủy có tiền nha...rất “màu mỡ”...

Chu Đại Dũng chắc lười liên tục:

-Đợi khi chúng ta đều tới quận nhậm chức, anh sẽ thường xuyên đến thị trấn của chú “tổng tiền”, chú cũng không thể từ chối được đâu!

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều có đủ, chức quan không cao nhưng có quyền định đoạt. Anh không phải là Ủy viên thường vụ Quận ủy, cái chức Phó chủ tịch quận xem ra cũng không có quyền và lợi ích thực tế bằng chú đâu!

Bành Viễn Chinh đưa tay chỉ vào người Chu Đại Dũng, lắc đầu nói:

-Anh Chu, lại dẻo miệng rồi, thế thì chúng ta đổi chỗ đi nhé? Em làm Phó chủ tịch quận, anh làm Chủ tịch thị trấn?

...

Ngày hôm sau, Phó trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tiền Cương Khương tiến hành nói chuyện với Bành Viễn Chinh. Sau đó lãnh đạo Ban Tổ chức cán bộ Quận ủy Tân An cũng tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện. Tin này truyền ra, gây xôn xao cả cơ quan Thành ủy và Ban Tuyên giáo.

Ngày 16 tháng 8, lệnh bổ nhiệm của Thành ủy và Quận ủy cùng được gửi đến.

Hách Kiến Niên được bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, nhưng không miễn chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, có nghĩa tạm thời Hách Kiến Niên kiêm nhiệm công tác Đảng ủy của thị trấn Vân Thủy. Bành Viễn Chinh thành Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, còn Lý Tuyết Yến bắt đầu đi giậm chân tại chỗ.

Chỉ có điều Bành Viễn Chinh tới, Lý Tuyết Yến rất vui mừng, tuy cô mất đi cơ hội thăng chức Chủ tịch thị trấn, nhưng sự oán giận trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan.

Điều ngoài dự đoán của mọi người đó là, Gia Cát Cầu lại được điều trở về làm Trưởng phòng tin tức thay cho Bành Viễn Chinh. Mã Tự và Vương Na hết sức buồn bực, nhưng cũng không có cách nào.

Bởi vậy có thể thấy, Trịnh Thiện Sơn vẫn rất chiều cố Gia Cát Cầu, khi cách hơn nửa năm sau, y vẫn giúp Gia Cát Cầu giải quyết vị trí cấp trưởng phòng.

Bành Viễn Chinh bàn giao cho Gia Cát Cầu xong, liền chuẩn bị rời khỏi Ban Tuyên giáo, nghỉ ngơi hai ngày là có thể đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức.

-Chúc mừng Chủ tịch Bành, chúc Chủ tịch Bành một đường thẳng tiến, tiền đồ vô hạn.

Tâm trạng Gia Cát Cầu cũng không tệ lắm, hiện giờ cái gai Bành Viễn Chinh rốt cục đã “nhỏ được” và gã đã được lên Trưởng phòng như ý nguyện, oán giận trong lòng cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười:

-Trưởng phòng Gia Cát khách khí quá, sau này tôi công tác ở cơ sở không thể không phiên đến Phòng của đồng chí. Như vậy đi, hôm nào tôi mời mọi người ăn một bữa cơm, mọi người là đồng nghiệp một thời gian cũng có thể gọi là duyên phận. Nhưng hai ngày này tôi khá bận, sau sẽ thu xếp, mọi người chờ điện thoại của tôi nhé!

Bành Viễn Chinh đi tới bắt tay Mã Tự, Vương Na và Lý Huy, nói lời từ biệt. Vương Na và Mã Tự hơi cảm động, dù sao ở chung lâu như vậy, cũng có chút cảm tình.

Bành Viễn Chinh vỗ nhẹ lên vai Vương Na, cười nói:

-Vương Na, tôi chờ uống rượu mừng mẹ con cô mẹ tròn con vuông, giữ gìn sức khỏe nhé!

-Cảm ơn.

Vương Na đôi mắt đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác.

-Mã Tự...

Bành Viễn Chinh nắm chặt tay Mã Tự, nói:

-Sau này tuy chúng ta không công tác cùng một chỗ, nhưng hy vọng anh thường đến thị trấn, chúng ta có thể đi uống rượu với nhau. À, khi nào kết hôn, đừng quên gửi thiệp mời cho tôi đấy!

...

Buổi chiều cùng ngày, sau khi rời khỏi cơ quan, Bành Viễn Chinh lặn mất tăm. Tống Quả, Hoàng Đại Long và nhiều người khác muốn mở tiệc chúc mừng hân nhưng đều không liên lạc được. Lý Tuyết Yến đại diện cho thị trấn tìm hân cũng không gặp được.

Bành Viễn Chinh lặng lẽ rời khỏi Tân An đi Thủ đô, thứ nhất là về thăm mẹ, thứ hai là bác gái Tống Dư Trân của hân gọi điện nói Phùng lão muốn gặp hân.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, đi xe lửa về ngay Thủ đô, cũng không đến nhà Phùng Bá Đào mà được một chiếc xe màu đen đón thẳng đến “Đại Hồng Môn”. Dọc theo đường đi, tuy ngoài mặt hân vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng hơi căng thẳng.

Phùng lão lựa đúng lúc này trình trọng gọi hân về Thủ đô, chắc chắn là muốn chỉ bảo và răn dạy hân.

Vào đến chỗ ở của vợ chồng Phùng lão, Bành Viễn Chinh đi vào thư phòng của ông nội. Đang ngồi viết, Phùng lão thấy hân liền lẳng lặng buông bút lông trong tay, nhìn hân gật gật đầu.

-Ông nội.

-Viễn Chinh, đến xem mấy chữ này của ông như thế nào?

Phùng lão mỉm cười vẩy vẩy tay.

Bành Viễn Chinh đi tới, liếc mắt một cái nhìn thấy ngay năm chữ to như rồng bay phượng múa: “Làm đến nơi đến chốn”, không khỏi nhướng mày, biết là ông nội viết cho mình.

-Làm đến nơi đến chốn,

Phùng lão nhẹ nhàng nói:

-Mấy chữ này viết ra rất dễ dàng, nói lại càng dễ dàng, nhưng làm thì không dễ chút nào.

Mọi chuyện về cháu ở Tân An, ông đều biết. Thoạt nhìn, cháu có ý tưởng linh hoạt, làm việc vững vàng, am hiểu viết lách và công tác tuyên truyền, tận tụy và có trách nhiệm với công tác. Nhưng, vẫn nghiêng nhiều về công tác nghiên cứu, không đủ vững chắc.

Phùng lão nói không lớn, nhưng từng tiếng nặng tựa ngàn cân.

Trần Bành Viễn Chỉnh rịn ra chút mồ hôi, cái nhìn của ông cụ thật sắc bén, yêu cầu dường như cũng hơi hà khắc, nhưng hồi tưởng lại, những gì hắn làm ở Tân An, tuy rầm rộ, nhưng lại khó tránh khỏi hiềm nghi.

Phùng lão chăm chú nhìn Bành Viễn Chỉnh, lại nói:

-Cháu làm Trưởng phòng tin tức Ban Tuyên giáo, nghiên cứu là chức trách của cháu, không có vấn đề. Nhưng tới cơ sở làm người đứng đầu một phương, không khác quan phụ mẫu ngày xưa, nhất định phải hoàn toàn thay đổi tác phong và suy nghĩ, mạnh mẽ làm đến nơi đến chốn, còn những thứ sáo rỗng kia, có thể ném qua một bên.(sic!)

Ông gọi cháu về là để nhắc nhở cháu, tặng cháu năm chữ này!

138. Chương 139: Vấn Đề Hôn Nhân Của Bành Viễn Chỉnh

Bành Viễn Chỉnh ở trong thư phòng của Phùng lão nói chuyện thật lâu. Đương nhiên, đa số thời gian đều là Phùng lão ân cần chỉ dạy cho hắn những đạo lý làm người. Mà Bành Viễn Chỉnh thì chỉ có hỏi thì đáp, ngẫu nhiên biểu lộ thái độ.

Hắn trong lòng rất rõ, ông cụ đối với nề nếp gia đình Phùng gia rất coi trọng. Ông sợ Bành Viễn Chỉnh một mình ở Tân An, thiếu sự răn dạy của bề trên thì có lúc không khống chế được, làm nhục đến uy tín của Phùng gia. Đồng thời, ông cụ đối với con đường làm Trưởng tôn của hắn sau này rất coi trọng, hy vọng hắn có thể tiến được xa hơn, tương lai có thể kế thừa Phùng Bá Đào, tiếp nhận đời thứ ba của Phùng gia.

Khi đến thân phận và lứa tuổi của Phùng lão, ông ngoại trừ yêu nước yêu dân, thì chính là trĩu nặng tâm tư con cháu kế thừa mình. Ông không muốn nhìn thấy Phùng gia xuống dốc.

Đừng nhìn hiện tại Phùng gia vinh quang nhất thời, ở vị trí đứng đầu. Nhưng nếu ông cụ lui ra, hoặc sau trăm tuổi thì Phùng gia có thể duy trì được địa vị như ngày hôm nay hay không, cũng chỉ có thể trông cậy vào hậu thế của Phùng gia.

Nếu hậu duệ của Phùng gia không có trụ cột vững vàng, như vậy Phùng gia sớm hay muộn cũng là nhất thời mà thôi.

Cho nên, Phùng lão trải qua khảo sát và quan sát, chính đứa cháu mà ông tìm được về có thể tạo dựng được sự nghiệp cho Phùng gia, nên đã quyết định tiến hành bồi dưỡng và bồi dưỡng toàn bộ cho Bành Viễn Chỉnh, hy vọng hắn có thể mau chóng trưởng thành.

Đây là Phùng lão khi nghe Bành Viễn Chỉnh sắp hạ cơ sở, bảo hắn quay trở về thủ đô để đích thân ông giáo huấn.

Ông không hy vọng nhìn thấy Bành Viễn Chỉnh phạm phải sai lầm. Loại yêu cầu này gần như là nghiêm khắc.

Cho dù là vấn đề hôn nhân của Bành Viễn Chỉnh, thì ông cũng sẽ đảm nhiệm nhiều việc, làm tốt quy trình. Trên thực tế, mặc kệ Bành Viễn Chỉnh có tiếp thu hay không, lấy giá trị của Phùng lão xem đến, cưới một cháu dâu vào cửa phải do đích thân ông tuyển chọn. Tự do yêu đương gần như là không có khả năng.

Huống chi, Bành Viễn Chỉnh là do ông gắng sức bồi dưỡng để tiếp nhận đời thứ ba Phùng gia. Hôn nhân của Bành Viễn Chỉnh nhất định phải do ông an bài.

Ngay từ đầu, Phùng lão suy xét chính là hôn nhân chính trị, nhưng sau rồi lại thôi.

Hôn nhân chính trị có chỗ tốt của hôn nhân chính trị, nhưng nó vẫn có khuyết điểm của nó. Nhất là trong xã hội phát triển, thể chế chính trị biến đổi chắc chắn trở thành thủy triều không thể ngăn cản được. Về điểm này, đứng ở tầm cao quốc gia, Phùng lão nhìn dĩ nhiên là thông thấu.

Trải qua thận trọng suy xét, ông lựa chọn Phùng Thiến Như làm đối tượng hôn nhân của Bành Viễn Chinh. Thứ nhất là bởi vì Phùng Thiến Như được nuôi dưỡng từ nhỏ ở Phùng gia, cũng không nên để ra ngoài. Thứ hai, Phùng Thiến Như đoan trang, tài mạo song toàn, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn “nữ đương gia” đời thứ ba của Phùng gia.

Bởi vì có sự dẫn đường và chỉ thị của ông, bề trên Phùng gia không ngừng tạo ra những cơ hội tiếp xúc cho Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh. Vì vậy đã khiến cho Phùng Thiến Như phản ứng kịch liệt. Nhưng Phùng lão xem ra, đây chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Đương nhiên, là một người khai sáng ra gia tộc, khi ông thực hiện quyền uy của một ông nội, cũng không hy vọng cưỡng ép Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như ở cùng một chỗ ngay một lúc, nguyện ý cho bọn họ từng bước bồi dưỡng tình cảm. Thời cơ chín muồi thì nước chảy thành sông thôi.

Sau khi nghiêm khắc nói chuyện với Bành Viễn Chinh về công tác, Phùng lão rất tự nhiên chuyển đề tài đến hôn nhân của Bành Viễn Chinh. Giọng nói của ông tuy rằng rất hòa hoãn, nhưng thần thái rất trịnh trọng. Bành Viễn Chinh càng nghe càng cảm thấy xấu hổ.

Phùng lão cũng không ngại nói cho hắn biết ông đã an bài một đối tượng kết hôn rất tốt cho hắn. Thậm chí ngày đính hôn và kết hôn cũng vậy. Tác phong gia trưởng này thật sự khiến hắn không biết nói như thế nào. Thời đại này còn muốn ép duyên sao? Cũng may là Phùng lão an bài Phùng Thiến Như, hắn cũng không bài xích. Thậm chí, sau khi bức tường vô hình bị phá bỏ, nguyên bản cái loại thiện cảm kia đã dần dần chuyển hóa thành một loại tình cảm nam nữ.

Đây xem như là may mắn. Nếu Phùng lão an bài đối tượng hắn không thích, lấy cá tính của hắn mà nói, khẳng định là sẽ mạnh mẽ tranh thủ tình yêu hạnh phúc của mình. Như vậy, tất nhiên là sẽ xảy ra xung đột kịch liệt với Phùng lão.

- Cháu là một đứa nhỏ biết điều, biết nên làm như thế nào. Điều này ông rất là yên tâm. Thiến Như là đứa bé mà chúng ta nuôi từ nhỏ, tài mạo song toàn, phẩm hạnh đoan thực, có thể tương xứng với cháu. Có thể lấy được Thiến Như cũng là phúc phận của cháu. Bề trên trong nhà, bao gồm ông và bà nội cháu đều rất vui mừng.

Nghe giọng nói nghiêm trang của Phùng lão về vấn đề hôn nhân của hắn và Phùng Thiến Như, Bành Viễn Chinh không kìm nổi âm thầm lau một phen mồ hôi, ngồi một chỗ không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng ông cụ đã xem nó như một chuyện chính sự để bàn luận, hắn cũng không dám tỏ ra bất luận một cảm xúc bất mãn nào.

- Đứa nhỏ Thiến Như này tính cách ôn hòa, bao dung rộng lượng. Hai đứa cứ ở chung một chỗ, đợi đầu năm sau, ông sẽ suy xét cho hai đứa đính hôn trước. Thiến Như năm nay sẽ tốt nghiệp, ông đã có nói chuyện qua với bác cả cháu, bảo nó đến tỉnh Giang Bắc công tác, cũng là quan tâm đến cuộc sống của cháu.

- Còn mẹ của cháu thì cứ để ở lại thủ đô với bà nội cháu đi.

- Viễn Chinh à, ông nội cũng muốn hỏi ý kiến của cháu một chút.

Phùng lão nói tới đây, liền hơi tạm dừng một chút, trở nên hòa ái.

Bành Viễn Chinh trầm nghĩ cái gì ông cũng an bài thỏa đáng, ngay cả thời gian đính hôn cũng đã định luôn, còn trưng cầu ý kiến hắn làm gì.

- Ông nội, cháu...

Bành Viễn Chinh xấu hổ, thật sự không biết nói với ông cụ như thế nào.

Phùng thái thái từ cửa thò đầu vào, bất mãn nói với Phùng lão:

- Viễn Chinh từ xa đến đây, vừa mới đến cửa ông đã không ngừng giáo huấn. Đi, ăn cơm với bà nội, lát nữa Thiến Như cũng đến đây.

Phùng lão cao giọng cười:

- Được, đi ăn cơm thôi.

Nửa tiếng sau, Phùng Thiến Như quả nhiên đến đây. Cô vừa mới tan học, xe của Phùng thái thái đã chờ sẵn tại cổng trường đại học Kinh Hoa, trực tiếp chở đến Đại Hồng Môn. Phùng Thiến Như không biết Bành Viễn Chinh đến nên vừa vào cửa đã vội kêu lên vui mừng:

- Ông nội, bà nội!

Liếc mắt một cái, cô thấy Bành Viễn Chinh đứng ở một bên, nụ cười trên mặt ngưng lại, sau đó không tự chủ được, liền hiện lên một chút đỏ bừng.

- Thiến Như, em đã đến rồi.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bắt chuyện.

Phùng Thiến Như đỏ mặt vâng một tiếng:

- Anh Viễn Chinh, anh đến lúc nào vậy?

- Vừa mới đến không bao lâu.

Phùng thái thái từ nhà ăn bên kia mỉm cười nhìn hai người, càng xem càng cảm thấy cao hứng. Đây quả nhiên là một đôi trai tài, gái sắc, rất xứng đôi. Đều là con cháu nhà mình, thân càng thêm thân.

- Viễn Chinh, Thiến Như, hai đứa lại đây, chúng ta ăn cơm thôi.

Cơm nước xong, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như cùng nhau ngồi xe rời khỏi Đại Hồng Môn đến nhà Phùng Bá Đào. Tuy rằng Phùng gia đã cấp cho Mạnh Lâm một căn nhà, bên trong có đầy đủ dụng cụ gia đình cần thiết. Nhưng Tống Dư Trân vẫn lo lắng Mạnh Lâm một mình ở thủ đô cảm thấy buồn, liền kéo bà về nhà ở. Dù sao nhà cửa rộng rãi, cửa hai phòng đối diện liền khai thông.

Mạnh Lâm cũng không thể từ chối lời mời nhiệt tình của Tống Dư Trân, tạm thời quyết định vẫn ở nhà Phùng Bá Đào. Kỳ thật thì Mạnh Lâm muốn về lại Tân An, chỉ có điều Phùng thái thái thương bà nhiều năm vất vả nuôi con khôn lớn, chịu không ít đắng cay, vẫn không để cho bà trở về. Bà chỉ có thể tôn trọng ý tứ của Phùng thái thái mà thôi.

Hai chị em dâu, tính cách gần như nhau, ở chung thật sự là không tồi. Mà Phùng thái thái cũng thường đến nhà Phùng Bá Đào.

Bởi vậy, ở một ý nghĩa nào đó, Phùng Bá Đào đã trở thành nhà của Bành Viễn Chinh ở thủ đô. Vừa là cháu trai, vừa là con rể tương lai, vợ chồng Tống Dư Trân đối với hắn đều xem như nhau.

Trên đường đi, không khí trong xe hơi có chút nặng nề. Hai người tuy rằng ngồi băng sau, nhưng không ai chủ động mở miệng nói chuyện. Cuối cùng cũng là Bành Viễn Chinh chủ động khơi mào câu chuyện, hỏi cô tình hình học tập ở trường.

Phùng Thiến Như mùa hè năm nay sẽ tốt nghiệp. Dựa theo an bài của Phùng lão, cô sẽ tới tỉnh Giang Bắc công tác. Nhớ tới lời nói của Phùng lão, Bành Viễn Chinh không kìm nổi thăm dò hai câu.

- Thiến Như, em học chính là lịch sử, vậy chuẩn bị vào đơn vị nào? Có tính toán gì chưa?

- A, còn chưa tính toán gì. Chuyên ngành em học không làm giáo sư thì làm nghiên cứu viên. Làm cái khác cũng đều không được.

Phùng Thiến Như thở dài:

- Anh Viễn Chinh, kỳ thật lúc trước em không nghĩ sẽ học khoa văn, mà muốn học Khoa học tự nhiên. Nhưng....

Phùng Thiến Như muốn nói rồi lại thôi.

Bành Viễn Chinh lập tức ý thức được, đây khả năng là do chỉ thị của ông cụ. Trên thực tế, Phùng Thiến Như thích khoa học tự nhiên, nhưng Phùng gia từ nhỏ đến lớn đều là dựa vào tiêu chuẩn của tiểu thư khuê các và thực nữ truyền thống để bồi dưỡng cô, cô rơi vào đường cùng, chỉ biết lui mà cầu tiếp theo, lựa chọn lịch sử.

Ông cụ quan niệm vẫn là truyền thống. Bành Viễn Chinh trong lòng thầm than, nhưng không thể mở miệng.

- Thiến Như, học cái gì không quan trọng. Những người sau khi tốt nghiệp cũng đâu làm đúng chuyên ngành của mình. Về sau sẽ điều chỉnh lại, công việc vẫn là do mình lựa chọn, không thể cưỡng cầu.

Bành Viễn Chinh chỉ có thể khuyên cô như vậy.

Thiến Như đôi mắt hiện lên một tia sáng.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn cô, hơi mỉm cười.

Phùng Thiến Như gương mặt mỉm cười, lảng tránh ánh mắt của hắn, sẵn giọng nói:

- Anh cười cái gì?

- Haha, không có gì.

Bành Viễn Chinh hàm hồ đáp. Kỳ thật, hắn trong lòng rất rõ ràng. Phùng Thiến Như bề ngoài thì dịu dàng, nhã nhặn, bề trên nói gì thì nghe nấy, nhưng sau lưng thì cũng chất chứa một tính cách phản nghịch.

- Đúng rồi, Viễn Chinh ca, hôm qua em nghe ba nói là anh sẽ xuống cơ sở làm Chủ tịch thị trấn? Không phải anh ở cơ quan làm tốt hơn sao? Xuống thị trấn chỉ cho khổ vậy?

Phùng Thiến Như lấy lại bình tĩnh, nhún mày hỏi.

- Tổ chức an bài, mình không nói được.

Bành Viễn Chinh tùy ý cười:

- Em không biết đâu, ở đó tuy gọi là thị trấn, nhưng thực tế còn phát triển hơn thành phố. Đó là một thị trấn rất mạnh về kinh tế của thành phố. Tương lai rất nhanh sẽ được tiến vào trong nội thành, chứ không như những địa khu nông thôn mà em tưởng tượng đâu.

139. Chương 140: Công Ty Máy Tính Hoa Vũ

- Ô, hóa ra là như vậy. Em cứ tưởng là nông thôn thuần nông chứ.

Phùng Thiến Như ồ lên một tiếng, cười khê:

- Nếu là như vậy, cũng không tệ lắm. Vậy chúc mừng anh trở thành Chủ tịch thị trấn. Tuy rằng cấp bậc vẫn còn thấp, nhưng cũng được xem làm quan phụ mẫu. Haha.

Phùng Thiến Như trưởng thành trong gia đình quyền quý, theo nhận thức của cô, một xã hoặc thị trấn thì đều là nông thôn.

- Thiến Như à, về sau em cứ đến thị trấn để tham quan. Thật sự không sai đâu. Em cứ ở thủ đô thì không biết ở dưới phát triển như thế nào. Hiện tại, rất nhiều địa khu, nhất là xã thị trấn đều rất phát triển. Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn rất mạnh về kinh tế. Người dân ở đây trên cơ bản đều không thuần nông. Đa số đều ở thị trấn làm công cho các xí nghiệp. Nhà của họ đều là nhà lầu, và cuộc sống thì rất tốt.

Đề tài một khi đã có thì không khí xấu hổ cũng bị phá vỡ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Thiến Như, khi em tốt nghiệp, nếu có ngày rảnh, chúng ta đến đó đi dạo?

Phùng Thiến Như gương mặt đỏ lên, trầm nghĩ: “Sao lại cùng một giọng điệu với ông nội nhỉ?”

Bành Viễn Chinh thấy sắc mặt Phùng Thiến Như đỏ lên, ánh mắt lóe ra, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, cũng liền trầm mặc xuống, không nói gì nữa.

- Vâng, tháng sau em sẽ đến Tân An để tham quan.

Thật lâu sau, khi chiếc xe chuẩn bị đến nhà Phùng Bá Đào, Phùng Thiến Như lúc này mới khẽ đồng ý.

Từ lúc vách tường vô hình bị phá vỡ, Bành Viễn Chinh trong lòng Phùng Thiến Như vị trí càng lúc càng rõ. Tuy rằng so với bạch mã hoàng tử của cô thì còn kém một chút, nhưng cũng không thể phủ nhận, từ trước cho đến nay, tình cảm trong cô đối với Bành Viễn Chinh đã dần dần trở thành tình cảm nam nữ.

Tâm trạng phức tạp ban đầu đã từ từ bị loại trừ. Khi chấp nhận được sự thật này đối với cô là cả một quá trình. Và đó cũng là một quá trình chứng tỏ cô đã trưởng thành. Cô đã bắt đầu nhìn thẳng vào nhân duyên mà Phùng gia đã an bài. Và bỗng nhiên phát hiện, bóng dáng Bành Viễn Chinh kỳ thật đã sớm cắm rễ trong lòng của cô. Cô không biết đó có phải là rung động của con tim hay không. Nhưng cô khát vọng bản thân mình có thể có được một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Như thế mới không uổng công sống cuộc đời này.

Nhưng, Bành Viễn Chinh có thể gây cho cô cảm giác này sao?

Phùng Thiến Như trong lòng yên lặng suy nghĩ, tạm thời rơi vào trạng thái không thể dùng lời nào để hình dung.

- Thiến Như, về đến nhà rồi, xuống xe đi.

Bành Viễn Chinh lên tiếng, rồi mở cửa xe bước xuống trước.

Phùng Thiến Như đột nhiên bừng tỉnh, sắc mặt đỏ lên, vâng một tiếng rồi cũng bước xuống xe.

Hai người một trước một sau bước vào nhà. Trong cái chạng vạng của đầu năm, cơn gió ấm áp thổi mái tóc trên trán Phùng Thiến Như. Cô lấy tay vệt tóc qua một bên, dung nhan tuyệt mỹ bỗng sáng rọi khác thường.

Ở ban công Phùng gia, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm hai chị em dâu đứng sóng vai nhau nhìn xuống lầu. Tống Dư Trân nhíu mày nói:

- Em dâu à, đứa nhỏ Viễn Chinh này của em thật là! Nó chẳng biết từ từ đợi Thiến Như gì cả? Đi gấp như vậy làm gì?

Mạnh Lâm cũng bắt mồm phụ họa một câu:

- Đúng vậy, đứa bé này thật không hiểu chuyện. Chờ nó lên lầu em sẽ nói chuyện với nó.

- Em dâu, chị xem Thiến Như đối với nó đã có chút ý tứ. Không được, em tối nay thừa dịp không có ai, phải nói chuyện với Viễn Chinh, bảo nó chủ động một chút. Chẳng lẽ còn muốn để Thiến Như chủ động sao? Nếu nó biết nắm bắt đúng thời cơ, Thiến Như sẽ đồng ý. Chị rất hiểu con bé này.

Tống Dư Trân quay đầu nhìn Mạnh Lâm nói.

Mạnh Lâm gật đầu:

- Vâng, em sẽ nói với nó.

Đang khi nói chuyện, hai người đột nhiên thấy Bành Viễn Chinh dừng bước, xoay người nói với Phùng Thiến Như gì đó khiến cho Phùng Thiến Như một trận cười vui.

Tống Dư Trân cũng mỉm cười:

- Xem ra hai đứa bé này tiến triển cũng không tồi. Em dâu, chúng ta phải nỗ lực thêm cho chúng nó.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Thiến Như đến trường. Kỳ thật thì cô xem như đã tốt nghiệp. Kỳ thi tốt nghiệp chấm dứt, chỉ chờ đến nghỉ lễ tốt nghiệp. Cô là cán bộ sinh viên, phải giúp khoa của mình một số công việc chuẩn bị cho ngày tốt nghiệp.

9h sáng, Bành Viễn Chinh cũng ra ngoài tìm Vương Bư. Lần trước hắn đã thất hứa với Vương Bư, lần này quyết không thể tái diễn. Lúc chuẩn bị đi, Mạnh Lâm và Tống Dư Trân đã ngăn hắn lại, luôn mãi dặn dò hắn nhất định trưa nay phải đến trường đại học Kinh Hoa đón Phùng Thiến Như tan học. Sau đó hai người đi ăn cơm rồi đi mua sắm gì đó.

Bành Viễn Chinh làm sao mà không biết đây là hai vị bề trên tích cực tạo cơ hội cho hắn và Phùng Thiến Như bồi dưỡng cảm tình. Hắn cười khổ rồi đáp ứng, rồi đột nhiên phát hiện, mình tuy có chút xấu hổ nhưng lại không bài xích.

Ra cửa, hần ngồi xe thang đến cổng quảng trường Trung Hoa. Hần và Vương Bưư đã hẹn gặp mặt trong này. Sau đó hần sẽ đến gặp Phó chủ tịch công ty máy tính Hoa Vũ Vương An Na.

Hần vừa mới xuống xe, liếc mắt một cái đã thấy Vương Bưư trên tay cầm chiếc quạt giấy đứng chờ sẵn. Thằng nhãi này mặc chiếc áo trắng bỏ vào trong, quần tây đen, giày da đầu nhọn sáng loáng, ra dáng thành phần tri thức. Chỉ có điều, chiếc quạt giấy trên tay nên đổi thành tập hồ sơ thì sẽ càng hợp lý hơn.

Phổng chừng Vương Bưư muốn sung thêm vài phần khí chất nho nhã, thư sinh. Tuy nhiên, y chỉ làm cho người ta có cảm giác là lưu manh làm bộ có văn hóa.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi mỉm cười, hướng Vương Bưư vẫy tay.

Vương Bưư chạy đến, chiếc giày da phát ra tiếng kêu. Bành Viễn Chinh cúi đầu nhìn chân của y, kinh ngạc nói:

- Bưư tử, anh cũng mang giày loại này à? Đúng là có tật xấu nha.
- Anh bạn, biết cái gì mà nói chứ? Cái này gọi là bảo hộ giày da đấy, biết không? Đôi giày này là giày hàng hiệu thế giới, không chỉ tốt mà còn rất cao quý.

Vương Bưư đắc ý, lại dùng sức chà chân khiến miếng kim loại dưới đế giày lại phát ra tiếng kêu.

Ở thời đại này, những đôi giày da được đóng đế được xem như một loại mốt thời thượng. Vốn chỉ là một sự bảo hộ cho đôi giày, nhưng trong rất nhiều thời điểm, nó lại biến thành một đạo cụ rất tinh tướng. Bình thường nếu đi trên đường thì thôi, nhưng nếu đi ngoài hành lang, hàng hiên thì nó lại phát ra âm thanh khiến người ta phải phát hoảng.

Bành Viễn Chinh bĩu môi:

- Được, là anh thời thượng, được chưa?
- Được rồi, không nói giày da ở đây nữa. Cùng tôi đến công ty đi. Cậu cũng là một trong những cổ đông của công ty, cũng được % cổ phần.

Vương Bưư cười ha hả, cùng Bành Viễn Chinh bước đi.

Công ty của Vương Bưư cách chỗ này không xa, trong một trung tâm thương mại. Hai người đi thang máy lên lầu. Khi bước ra khỏi cửa thang máy, đằng trước mắt hai người là một tấm bảng tên công ty rất bắt mắt “Công ty CP Máy tính Hoa Vũ” mạ vàng kim sáng lóng lánh. Đằng trước tấm bảng là một cô gái mặc bộ quần áo màu hồng, hướng Vương Bưư cúi chào:

- Chào ngài, Vương tổng.

Vương Bưư từ trong lỗ mũi ừ một tiếng. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn y, thâm nghĩ, lâu ngày không gặp tên tiểu tử này. Khi gặp lại thì rất ra dáng ông chủ công ty.

Hần đi theo Vương Bưư đến phòng làm việc của công ty máy tính Hoa Vũ dạo qua một vòng, trong lòng ít nhiều có chút bất ngờ. Bộ môn được thiết lập đầy đủ. Hơn một trăm nhân viên, làm việc rất khẩn trương, bận rộn nhưng có trật tự. Có thể nhìn ra được công ty đã bước qua giai đoạn gây dựng sự nghiệp gian nan, hướng đến giai đoạn phát triển mạnh mẽ.

- Thế nào? Công ty cũng không tệ lắm? Nói cho cậu biết, sản phẩm máy tính cá nhân của chúng tôi đã bắt đầu đưa ra thị trường. Ý của chị họ tôi là, sáu tháng cuối năm, chúng tôi sẽ hợp tác với trường đại học Kinh Hoa thành lập một công ty liên doanh, đem vụ buôn bán này về cho công ty. Về phần công ty chúng ta sẽ cung cấp sản phẩm mẫu. Về sau, khi phát triển tốt thì chúng ta sẽ thành lập một công ty tập đoàn, tranh thủ mở công ty thành viên ở Mỹ.
- Chị họ tôi ở Mỹ cũng đã nói chuyện hợp tác với công ty Microsoft. Theo như cậu nói, chúng ta có thể làm đại lý bán ra ở trong nước cho sản phẩm của Microsoft.

Vương Bưư dẫn Bành Viễn Chinh vào căn phòng làm việc rộng lớn của mình, gương tay chỉ vào khẩu hiệu của công ty trên vách tường, nói:

- Dẫn đầu quốc nội, hạng nhất thế giới. Đây chính là mục tiêu của công ty chúng tôi. Hiện tại, tình hình trong nước rất tốt. Chúng ta ở quốc nội cũng đã chiếm được thị trường. Tin tưởng không quá ba năm, chúng ta sẽ trở thành một thương hiệu máy tính cá nhân lớn nhất cả nước. Tiêu thụ và chế tạo những sản phẩm phụ kiện đi kèm.

- Cũng không tệ lắm. Tôi sớm đã nói, Vương An Na chỉ cần đem lực lượng nghiên cứu ở Mỹ đưa về nước, tham khảo những kỹ thuật tiên tiến của công ty Mỹ, tập trung lực lượng khai thác, phát triển dòng sản phẩm máy tính cá nhân. Công ty của mọi người nhất định sẽ rất phát triển. Bởi vì hiện tại sản xuất và thị trường của ngành này đang còn trong giai đoạn khai thác. Xí nghiệp tham dự vào rất ít. Các người trước chiếm tiên cơ, kiêu ngạo mà làm thì không có vấn đề gì.

- Nhưng sản phẩm máy tính này kỹ thuật đổi mới rất nhanh. Mọi người nhất định phải cam đoan ưu thế về kỹ thuật. Bất cứ lúc nào cũng phải kết nối với thế giới, không ngừng khai thác và phát triển những sản phẩm mới. Nếu không thì thành quả sẽ không đáng kể.

Vương Bưu thật sự lắng nghe, trịnh trọng gật đầu:

- Chị họ của tôi cũng nói như vậy. Đúng rồi, đây là chị họ tôi dặn, muốn tôi giao cho cậu cái này.

Nói xong, Vương Bưu từ trong bàn làm việc của mình lấy một hộp nhỏ tinh xảo:

- Cậu mở ra xem đi.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chậm rãi mở chiếc hộp. Bên trong là một chiếc chìa khóa xe mới tinh, mặt trên khắc dấu hiệu mạt xe của Đức quen thuộc.

Bành Viễn Chinh nhíu mày nói:

- Xe? Loại này rất đắt tiền, tôi không thể nhận. Kiên quyết không được.

- Cậu không nể mặt à? Lãnh đạo cao tầng của công ty, mỗi người đều có một chiếc xe. Cậu tuy rằng không có ở công ty, nhưng cũng là một trong những ông chủ. Xe này là của cậu. Nếu cậu không cần thì tôi chẳng biết trả lời sao với chị họ của mình nữa.

Vương Bưu cười khổ:

- Chỉ là một công cụ đi lại, chẳng đáng giá bao nhiêu tiền. Chỉ là một chiếc Santana bình thường.

- Không được, đây không thể thương lượng. Tôi có xe cũng vô dụng thôi. Anh thay tôi cảm ơn An Na tỷ.

Bành Viễn Chinh thái độ kiên quyết, đẩy chiếc chìa khóa xe lại.

140. Chương 141: Cũng Là Người Theo Đuổi Em?

Vương Bưu nhìn Bành Viễn Chinh thật sâu rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh bạn, tôi đã sớm có một câu muốn hỏi cậu.

- Anh cứ hỏi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy, ướm át quá.

Vương Bưu ngừng giọng nói:

- Hỏi thật, cậu và Phùng gia quan hệ như thế nào?

Bành Viễn Chinh khẽ thở dài một chút. Nếu không phải là Vương Bưu mà đổi lại là một người khác, hẳn tuyệt đối sẽ không thổ lộ nửa điểm. Nhưng đối mặt với một người bạn tốt nhất, hẳn thật sự là không thể nói dối.

- Ba tôi là con trai thứ hai bị thất lạc. Tôi là Trưởng tôn của Phùng gia.

Bành Viễn Chinh chậm rãi nói.

- Tôi không muốn gạt anh, thì cũng hy vọng anh đừng nói cho người ngoài.

Vương Bưú hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nhìn Bành Viển Chính hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Vương An Na không biết từ con đường nào mà nghe được một ít phong thanh, liền nói với Vương Bưú. Vương Bưú vẫn muốn hỏi nhưng lại cảm thấy không thích hợp, nên vẫn để trong lòng. Lần này rốt cuộc là không nín được.

Vương Bưú tuyệt đối không ngờ, bạn tốt nhất của mình trước đó đã thay đổi nhanh chóng, trở thành con cháu nhà quyền quý ở thủ đô, trưởng tôn đời thứ ba. Loại thân phận này, một khi tiết lộ ra ngoài, sẽ làm cho đám bạn học ít nhiều bị lóe mắt.

- Khó trách, khó trách chị họ tôi lại xem trọng cậu.

Vương Bưú thở dài nói:

- Được, anh bạn, cậu đã không xem tôi là người ngoài, thì tôi cũng nói thẳng.

- Nếu cậu cảm thấy Vương Bưú này đáng giá kết bạn thì cậu hãy nhận lấy cái xe. Cậu yên tâm đi, Vương Bưú tôi tuyệt sẽ không làm gì có lỗi với tình bạn chúng ta. Đây chỉ là một chút tâm ý thôi.

Vương Bưú lại trịnh trọng giao chiếc khóa xe lại cho Bành Viển Chính.

- Bưú tử, nếu công ty này là của anh thì chiếc xe tôi xin nhận. Nhưng anh cũng nên hiểu rằng, chị họ của anh không phải là xem trọng tôi, mà là xem trọng Phùng gia. Nếu tôi dùng cờ hiệu Phùng gia, ông nội tôi khẳng định là sẽ rất tức giận. Như vậy, không chỉ là làm hại tôi mà còn làm hại mọi người.

Bành Viển Chính kiên định lắc đầu:

- Xin anh hãy chuyển lời lại cho An Na tỷ, chỉ cần anh còn ở lại công ty này một ngày thì tôi nhất định sẽ hỗ trợ mà không ràng buộc bởi lợi ích. Lời này của tôi là thật lòng, hãy suy nghĩ lại đi.

Vương Bưú bất đắc dĩ cười khổ:

- Được rồi, nhưng cổ phần của cậu thì cậu nhất định phải giữ. Cậu cũng đừng nghĩ gì nhiều. Cậu nói cậu chỉ là một cán bộ cấp phòng nho nhỏ, tuy rằng là người của Phùng gia, nhưng tiền lương của cậu được bao nhiêu? Bình thường cậu không xài tiền sao? Tương lai thành gia lập nghiệp, nuôi dạy con cái cũng không cần tiền à? Chẳng lẽ cậu không biết xấu hổ khi hỏi tiền trong nhà? Chẳng lẽ cậu không tin tôi? Bạn bè cho dù có nhảy lầu cũng không bán đứng cậu.

Bành Viển Chính mỉm cười:

- Trước cứ giữ lại, nhưng nằm trong tay cậu. Nói không chừng, ngày sau tôi không còn lẫn lộn trong quan trường nữa thì cũng sẽ đến công ty của các người làm cán bộ trung tầng, kiếm chén cơm ăn.

- Chó má, nếu cậu muốn đến đây làm, thì ít nhất cũng phải làm Phó tổng.

Thấy Bành Viển Chính không có cự tuyệt chính mình, Vương Bưú cao hứng cười mắng.

Ở công ty máy tính Hoa Vũ đến 11h, Bành Viển Chính bảo Vương Bưú lái xe đưa mình đến trường đại học Kinh Hoa. Khi đến trường thì đã 11h30, Phùng Thiển Như đã chờ sẵn ở cổng. Chỉ có điều bên cạnh còn có một chàng thanh niên khoảng 22, 23 tuổi, mi thanh mục tú, thần thái kiêu ngạo, vừa nhìn là biết con cháu cán bộ.

Y vẻ mặt tươi cười nói chuyện với Phùng Thiển Như đứng bên cạnh. Bành Viển Chính hướng Vương Bưú phát tay, ra hiệu gã có thể trở về.

Khi Vương Bưú lái xe rời khỏi, Bành Viển Chính lúc này mới sải bước đến chỗ của Phùng Thiển Như.

- Thiển Như!

Hắn mỉm cười gọi một tiếng.

- Anh Viển Chính, anh mới đến sao? Em chờ anh đã nửa tiếng rồi.

Phùng Thiển Như bỏ gã thanh niên ấy qua một bên, bước lên trên.

- Anh nghĩ em 11h30 mới tan học. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm

Bành Viễn Chinh rất tự nhiên gật đầu, đang chuẩn bị cùng với Phùng Thiển Như rời khỏi, thì gã thanh niên ấy đứng chặn trước mặt Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Thiển Như, vị này là....?

Phùng Thiển Như cau mày, khuôn mặt xinh đẹp không kìm nổi hiện lên một tia ửng đỏ. Cô vừa muốn giới thiệu Bành Viễn Chinh, rồi lại cảm thấy không tiện mở miệng. Nói là anh họ thì cũng không phải, nói là bạn trai thì tạm thời vẫn còn sớm. Thế thì cô chẳng biết phải nói như thế nào.

Gã thanh niên ánh mắt hồ nghi xẹt qua trên mặt Phùng Thiển Như, rồi xoay người vươn tay với Bành Viễn Chinh:

- Dương Nhất Phồn, là bạn học với Thiển Như.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, bắt tay với Dương Nhất Phồn:

- Bành Viễn Chinh, xin chào.

- Xin chào, anh là bạn của Thiển Như?

Dương Nhất Phồn nét mặt vẫn tươi cười như trước, nhưng trong lòng lại có chút sinh nghi. Y nghe Bành Viễn Chinh tuy rằng nói tiếng phổ thông, nhưng không chuẩn, hiển nhiên là người bên ngoài.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhưng không trả lời. Hắn quay đầu về phía Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như hơi có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn Dương Nhất Phồn, thản nhiên nói:

- Dương Nhất Phồn, tôi còn có việc đi trước. Còn chuyện nghi lễ tốt nghiệp, cậu chờ chiều tôi về rồi nói sau.

- Anh Viễn Chinh, chúng ta đi thôi.

Phùng Thiển Như giọng nói nhẹ nhàng, tự nhiên gọi “Anh Viễn Chinh” khiến Dương Nhất Phồn trong lòng giật mình, khóe miệng không kìm nổi run run một chút. Người này tốt cùng là ai vậy? Sao lại thân mật với Phùng Thiển Như đến thế?

- Thiển Như, bây giờ cũng đã trưa rồi, bằng không chúng ta cùng nhau đi ăn cơm?

Dương Nhất Phồn tiếp cận lại, càng tươi cười hơn. Chỉ có điều Bành Viễn Chinh rõ ràng nhìn thấy được ánh mắt của gã một tia âm u, lạnh lẽo, mặc dù gã che giấu rất khéo.

Đây là một người theo đuổi Phùng Thiển Như. Bành Viễn Chinh trong lòng hơi có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì. Hắn theo bản năng mà cẩn thận quan sát vẻ mặt biến hóa của Phùng Thiển Như, ý đồ từ dung nhan xinh đẹp của cô mà tìm ra đáp án.

Phùng Thiển Như quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Nhất Phồn, lắc đầu nói:

- Tôi còn có việc, không cần đâu. Anh Viễn Chinh, chúng ta đi thôi.

Nói xong, Phùng Thiển Như hướng Bành Viễn Chinh đi tới. Bành Viễn Chinh phát giác, cánh tay của cô chậm rãi đưa lên, ở giữa không trung ngưng lại một chút, sau đó dứt khoát kiên quyết nắm lấy cánh tay của Bành Viễn Chinh. Thân hình mềm mại của cô áp sát vào hắn. Hai người rất thân mật bước về phía trước. Bành Viễn Chinh đầu tiên là ngẩn ra, rồi bình tĩnh trở lại. Chỉ có điều, hắn rõ ràng cảm giác được, người bên cạnh hắn đang cứng ngắc và khấn trương.

Nhìn cảnh tượng này, Dương Nhất Phồn đầu ông lên một tiếng, gần như muốn nổ tung. Ngôn ngữ cử chỉ này của Phùng Thiển Như còn không giải thích được vấn đề sao. Còn không hiểu thì gã chính là kẻ thiếu năng trí tuệ hoặc là thẳng ngốc.

Rất hiển nhiên, Phùng Thiển Như đây là làm cho gã xem. Năm lần bảy lượt cự tuyệt không thành, khi Bành Viễn Chinh xuất hiện, liền thành một “công cụ” thích hợp nhất cho Phùng Thiển Như từ chối Dương Nhất Phồn.

Dương Nhất Phồn vô cùng ghen tỵ nhìn chăm chăm vào bóng dáng thân mật của hai người kia, ánh mắt trở nên âm trầm.

Tiêu Niệm Ba cùng với một số sinh viên từ đường cái đối diện đi đến, vừa lúc thấy Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh nắm tay nhau đi qua đường, thoáng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười với hai người. Phùng Thiến Như lúc này mới thừa cơ buông lỏng cánh tay Bành Viễn Chinh ra, nhân cơ hội nói chuyện với Tiêu Niệm Ba mà che lấp sự xấu hổ của mình.

Đám người Tiêu Niệm Ba khi đến gần cổng trường, nhìn thấy Dương Nhất Phồn thì liền cười nói:

- Dương Nhất Phồn!

Dương Nhất Phồn gắt gao chỉ tay vào Phùng Thiến Như đang sóng vai cùng với Bành Viễn Chinh cách đó không xa hỏi:

- Tiêu Niệm Ba, người đó là ai vậy?

Tiêu Niệm Ba ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Dương Nhất Phồn, cười ha hả:

- Đó là Trưởng lớp Bành, sinh viên khoa tiếng trung khóa trước chúng ta. Cậu không biết sao? Đây là bạn trai tin đồn của Phùng Thiến Như năm ngoái đấy.

- Người đó đúng là da mặt dày, rất đáng ghét.

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng nói, giống như là giải thích với Bành Viễn Chinh:

- Cậu ấy là bạn học với em từ trung học cho đến đại học. Ông nội của cậu ấy là cấp dưới cũ của ông nội mình. Sau thời kiến quốc được cử làm Thứ trưởng bộ Công nghiệp. Ba của cậu ấy hiện nay là đang Phó bí thư Quận ủy khu Đông thủ đô, với nhà ta miễn cưỡng cũng được coi là có giao tình.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, đột nhiên nói một câu nói đùa:

- Cũng là người theo đuổi em?

Phùng Thiến Như sắc mặt đỏ lên, đột nhiên giậm chân, trừng mắt oán trách nhìn Bành Viễn Chinh, sau đó đi về phía trước.

Bành Viễn Chinh khấn trương đuổi theo, cười nói:

- Anh chỉ đùa thôi mà, em tưởng thật sao. Chiều nay em còn phải đến trường, anh nghĩ chúng ta đừng đi xa, kiếm một chỗ nào đó gần trường để ăn. Xong rồi anh đưa em về trường, nhân tiện thăm thầy cô một chút.

Phùng Thiến Như bĩu môi, xem như ngầm đồng ý.

Hai người bước đến một tiệm cơm gần cổng trường đại học Kinh Hoa, tìm một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, bắt đầu gọi món ăn. Phùng Thiến Như lẳng lặng ngồi một chỗ, nét đỏ ửng trên gương mặt dần dần nhạt đi. Cô nghe Bành Viễn Chinh gọi món ăn, gần như đều là những món cô thích, không khỏi trong lòng nóng lên, bay bổng một cảm giác nhu tình.

Nghiêm khắc mà nói, cô và Bành Viễn Chinh thời gian ở chung không nhiều. Xa thì chưa nói đến hiểu biết nhau cỡ nào, nhưng cô thích ăn gì, Bành Viễn Chinh cũng đều rõ ràng. Chỉ có thể thuyết minh hần "có tâm" với cô. Con gái thì thường theo cảm tính, Phùng Thiến Như tất nhiên là không ngoại lệ. Tuy rằng chỉ là một chi tiết nho nhỏ, nhưng kích thích tiếng lòng của cô.

Hai người lại im lặng không nói gì, chỉ lẳng lặng ăn đồ ăn. Nhưng hai người đều đã nhận ra, sự ngăn cách giữa hai người đã hoàn toàn bị loại bỏ. Hai trái tim đã sát gần nhau.

Phùng Thiến Như ngẫu nhiên nở nụ cười nhả nhặn. Ánh mặt trời mùa hè xuyên thấu qua cánh cửa sổ, chiếu lên người cô một vầng sáng. Bành Viễn Chinh lẳng lặng ngắm nhìn cô, hy vọng thời gian có thể đọng lại một cách vĩnh hằng.

Mà ở ngoài cửa sổ, tại con đường cách đó không xa, Dương Nhất Phồn ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa sổ quán cơm, gương mặt thật đáng sợ. Gã đã theo đuổi Phùng Thiển Như hai năm nay. Hơn nữa cũng được trong nhà ủng hộ. Nhưng hai năm theo đuổi đổi lấy sự mất mát và tuyệt vọng ngày hôm nay.

Gã không cam lòng.

141. Chương 142: Mở Rộng Cửa Lòng

Bữa cơm này thật sự ầm ập và kéo dài khá lâu. Ánh mắt dịu dàng của Bành Viễn Chinh nhìn cô gái xinh đẹp mà cao quý như tiên trước mặt, tư thế hé mở duyên dáng và mời gọi của đôi môi trong lúc ăn cơm làm người ta mê muội.

-Anh không ăn đi, sao cứ nhìn em đắm đắm vậy?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiển Như ửng hồng, ngượng ngùng buông đũa.

-Anh no rồi.

Bành Viễn Chinh nhún vai.

Phùng Thiển Như mỉm cười:

-Anh gọi toàn món em thích ăn, cảm ơn anh. Một số món này không hợp khẩu vị của anh phải không?

-Em thích ăn là được rồi, hơn nữa, đây là anh mời em.

Bành Viễn Chinh cười cười, hắn chỉ nói tới đó, nhưng Phùng Thiển Như hiểu ý của hắn.

Lúc trước, nếu không nhờ Phùng Thiển Như, hắn cũng không vào được Phùng gia.

Phùng Thiển Như nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, rồi cười khẽ:

-Đúng, anh nên mời em. Nhưng bữa cơm này không tính nha, anh phải chính thức một chút, tìm một nhà hàng lớn mời em ăn mới được!

-Được, vài ngày nữa em tới Tân An, anh mời em ăn hải sản.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-À, lần trước em chưa trả lời anh, em tốt nghiệp rồi, công tác ở đâu?

Phùng Thiển Như ngẩn ra, chợt sắc mặt đỏ lên, bậm môi, mở to mắt nhìn Bành Viễn Chinh một lúc lâu mà không nói gì.

Về vấn đề công tác của cô, tháng trước Phùng lão đã tỏ ý, muốn cô đi đại học Giang Bắc làm việc, vừa chăm sóc cho cửa Bành Viễn Chinh, vừa tạo cơ hội để hai người được gần nhau nhiều hơn.

Với thể lực của Phùng gia, bố trí cho cô đi đại học Giang làm giáo sư, là chuyện dễ dàng. Nhưng thật lòng, Phùng Thiển Như cảm thấy không được thoải mái vì cô không muốn làm nghề giáo.

Tuy cô luôn nghe theo sự sắp đặt của Phùng gia, nhưng trong lòng cô không phải không có chủ ý riêng của mình.

Phùng Thiển Như sâu kín thở dài:

-Không phải là anh biết rõ rồi sao? Ông nội muốn em đi đại học Giang Bắc làm giáo sư.

-Gác một bên chuyện ý muốn của ông nội đi, Thiển Như, em muốn làm gì?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nói rất nhẹ nhàng:

-Đời người ngắn ngủi mấy mươi năm, đi làm khác với đi học, nếu không thích, sẽ rất áp lực. Em muốn làm công việc gì, nói anh nghe được không?

-Thật ra em thích công tác về kinh tế, em từng muốn đi đến đặc khu kinh tế phía nam thử sức một lần, nhưng trong nhà chắc chắn không đồng ý, cho nên em phải hoãn lại.

Phùng Thiến Như than nhẹ một tiếng, cởi mở nội tâm đối với Bành Viễn Chinh.

- Anh cũng biết rồi đấy, gia đình như chúng ta, không làm nghiên cứu học thuật thì cũng vào cơ quan, có đôi khi không theo ý thích của chúng ta. Còn anh, may là anh thích chức vị, thích làm lãnh đạo, hơn nữa cũng có tài về phương diện này, ông nội rất vui.

Không ngờ Phùng Thiến Như lại có ý định làm kinh doanh? Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi khó tin. Phùng Thiến Như làm cho người ta có cảm giác xa rời hồng trần thế tục, khó có thể tưởng tượng ra, một cô gái như viên ngọc sáng như vậy, có thể dốc sức làm việc trong chìm nổi thương trường.

Bành Viễn Chinh nhướn mày lên, cười nói:

-Nhưng, em học khoa học xã hội, lại chuyên về lịch sử, như vậy thì có phần...

-Đừng coi thường người ta! Em cũng có đầu óc về kinh tế, đồng thời em còn học ngành thương mại quốc tế.

Phùng Thiến Như buột miệng, chợt đỏ mặt năn nỉ:

-Là em học lén, trong nhà không ai biết, anh phải giúp em giữ bí mật.

-Yên tâm đi, anh sẽ không nói, hơn nữa, chuyện này cũng bình thường mà. Xã hội phát triển, cần nhân tài đa năng, em học thêm chuyên ngành khác là chuyện tốt, làm sao trong nhà lại phản đối được?

Bành Viễn Chinh gật đầu, lại nói:

-Công tác không thể miễn cưỡng, nếu em thấy không ổn, anh giúp em nói với bác và ông nội nhé?

Phùng Thiến Như ngẩn ra, chợt ánh mắt sáng ngời mà phức tạp dừng trên khuôn mặt Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

-Ông sẽ không đồng ý đâu. Ông nói anh ở Tân An một mình không ai chăm sóc, bảo em...

Nói đến đó, đột nhiên Phùng Thiến Như tỉnh ngộ, mặt càng thêm đỏ, ngượng ngùng xoay đi, không dám nói tiếp.

Bành Viễn Chinh trong lòng ấm áp, hẳn biết, cô gái này từ nhỏ tiếp nhận truyền thống giáo dục của gia tộc, thà rằng hy sinh ước muốn của mình, chấp nhận làm một người vợ hiền, một người mẹ tốt, giống như Tống Dư Trần mẹ nuôi cô.

Bành Viễn Chinh không muốn Phùng Thiến Như làm như vậy. Cô có tự do, sở phận và ý muốn riêng của mình, không nên phụ thuộc vào bất cứ ai.

Hắn thầm quyết định, ngày mai tìm đến chỗ ông nội nói chuyện. Vừa nghĩ như vậy, hắn thấy trong lòng sáng rõ, một ý nghĩ lớn mật xuất hiện.

Hắn vẫy tay, bảo một nhân viên phục vụ mang đến một phần canh hạt sen Bát Bửu, rồi mỉm cười hỏi Phùng Thiến Như:

-Thiến Như, em biết về máy tính không?

Phùng Thiến Như nhướn mày lên, lắc đầu:

-Chỉ biết một chút. Nhưng em biết, trong tương lai, chắc chắn máy tính cá nhân sẽ trở nên phổ biến, sau này công nghệ thông tin sẽ trở thành ngành hàng đầu.

-Em nói không sai. Không bao lâu nữa, ngành IT sẽ trở thành ngành công nghiệp cao cấp và hiện đại nhất, tương lai xã hội chúng ta sẽ trở thành xã hội thông tin, máy tính sẽ là công cụ chủ yếu.

Bành Viễn Chinh gật đầu cười, chỉ vào một cửa hàng bán phim nhựa bên ngoài cửa sổ nói:

-Phim kỹ thuật số sẽ thay thế phim nhựa, anh dám cam đoan, mười năm nữa, phim cuộn sẽ dần dần rời khỏi thị trường, công ty phim nhựa chỉ có thể đổi mặt hàng hoặc phá sản.

-IT? Kỹ thuật số?

Phùng Thiến Như nhú mày, hỏi.

Bành Viễn Chinh lúng túng, biết mình nhất thời hứng khởi nói lỡ miệng, hai khái niệm này tạm thời còn chưa thông dụng ở trong nước, Phùng Thiển Như nghe không hiểu cũng là chuyện bình thường.

-IT chính là Information Technology, công nghệ thông tin...

Bành Viễn Chinh khoa tay múa chân, cố gắng giải thích, Phùng Thiển Như cũng dần hiểu ý của hắn,

Tuy cô không thật sự hiểu rõ nhưng cô biết Bành Viễn Chinh nói có lý, xã hội tương lai chắc chắn là xã hội công nghệ cao và xã hội thông tin, đây là xu thế phát triển.

-Trong trường có máy tính 286, văn phòng của ba cũng có một cái.

Phùng Thiển Như cười nói:

-Tương lai chắc chắn sẽ có sản phẩm thay thế, giống như xe hơi, máy bay, thay cho xe bò, xe ngựa.

-Ồ, công ty máy tính của bạn anh hiện đã lắp ráp loại máy tính 386 cho thị trường trong nước, thậm chí loại máy tính 486 rất cao cấp, chẳng bao lâu nữa cũng xuất xưởng. Nếu em cảm thấy hứng thú với máy tính, ngày mai anh đưa em tới công ty máy tính Hoa Vũ xem.

Bành Viễn Chinh nói xong nhìn Phùng Thiển Như bằng ánh mắt dụi dàng.

Phùng Thiển Như gật đầu, cười nói:

-Được, để em được mở rộng tầm mắt.

...

Một bữa cơm ăn hơn tiếng đồng hồ, thực khách đều đã vãn, hai người mới hơi lưu luyến đứng dậy tính tiền. Hai người sống vai rời tiệm cơm, Phùng Thiển Như ngửa đầu nhìn mặt trời chói chang, lấy trong túi xách ra một cái dù đưa cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh giương dù lên, hai người đi sát vào nhau, thông thả đi về phía cổng trường đại học Kinh Hoa.

Đến đó hai người tạm chia tay, Phùng Thiển Như đi lo thủ tục tốt nghiệp, còn Bành Viễn Chinh định đi thăm giáo sư ngành Trung văn của mình.

Hắn nhìn theo Phùng Thiển Như đi dọc theo bóng cây, rồi khuất sau một góc vườn trường, vừa xoay người định đi, thì chợt nghe phía sau vang lên một giọng nói khàn khàn:

-Bành Viễn Chinh, chờ một chút.

Bành Viễn Chinh chậm rãi xoay người nhìn lại, thì ra là Dương Nhất Phồn, người vừa gặp lúc nãy, nghe nói có qua lại với Phùng gia.

Dương Nhất Phồn bước tới, sắc mặt âm trầm như nước. Ánh mắt lạnh như băng của hắn chĩa vào Bành Viễn Chinh chằm chằm, hơi thở hơi gấp gáp.

Bành Viễn Chinh thầm than, phiền phức lại đến rồi. Trong lòng hắn hiểu rất rõ, với sắc đẹp và tài học và gia thế bối cảnh của Phùng Thiển Như, số con cháu cán bộ cao cấp theo đuổi cô rất nhiều, Dương Nhất Phồn là một trong số đó.

Về Dương Nhất Phồn, Phùng Thiển Như chỉ nói sơ lược vài câu, mà Bành Viễn Chinh cũng không hỏi nhiều.

-Mày mau tránh xa Thiển Như ra!

Giọng Dương Nhất Phồn có phần kìm nén và phần uất, gã tiến về phía trước một bước, hai tay nắm chặt. Vừa rồi, thông qua đám người Tiêu Niệm Ba, gã tìm hiểu được một chút về Bành Viễn Chinh, biết Bành Viễn Chinh chỉ là một cán bộ cơ quan bình thường ở thành phố Tân An. Gã hết sức kinh ngạc và khó hiểu, vì sao Phùng Thiển Như lại coi trọng một tên xuất thân bình dân như vậy. Lúc này gã vừa bất bình cho chính bản thân mình, lại cảm thấy Bành Viễn Chinh không xứng đáng với Phùng Thiển Như.

-Vì sao tôi phải tránh xa Phùng Thiển Như? Tôi không hiểu anh muốn nói gì cả!

Bành Viễn Chinh lãnh đạm hỏi lại.

-Bởi vì mày không xứng.

Dương Nhất Phồn lạnh lùng nói:

-Mày có biết cô ấy là ai không? Mày ở cùng với cô ấy, sẽ không có kết quả tốt đâu! Tao khuyên mày sớm từ bỏ hy vọng hảo huyền đi, nếu không sẽ chết rất thảm đấy!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Tôi không xứng, chẳng lẽ anh xứng sao? Tôi thấy anh cũng chỉ có một đầu hai chân hai tay, chứ chẳng phải ba đầu sáu tay gì!

Dương Nhất Phồn giận tím mặt:

-Mày đừng có trơ mặt lì ra, tao nhắc lại, rời xa Phùng Thiển Như ngay, nếu không tao sẽ cho mày biết tay!

Mặt mày Dương Nhất Phồn dữ tợn, giọng nói hết sức gay gắt.

-Ồ, tôi sẽ chờ xem.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười khẩy, không muốn lãng phí thời gian với Dương Nhất Phồn, xoay người bước đi.

Dương Nhất Phồn tức lộn ruột, như chó mẹ bị lấy mất con, đứng đó nghiến răng trèo trẹo, trong lòng thầm chửi rủa mười tám đời nhà Bành Viễn Chinh.

(1) 286: Tức bộ xử lý 16 bit 80286 được Intel sản xuất năm 1982, thường được gọi là bộ xử lý 286, là BXL đầu tiên của Intel có thể chạy được tất cả ứng dụng viết cho các BXL trước đó (gọi là tương thích ngược), được dùng trong PC của IBM và các PC tương thích. 286 sử dụng công nghệ 1,5 μm , 134.000 transistor, bộ nhớ mở rộng tới 16 MB.

Ngay sau 286, Intel tiếp tục cho ra đời bộ xử lý 80386 (năm 1985), là bộ xử lý 32 bit đầu tiên, và cũng là BXL đầu tiên hỗ trợ cho hệ điều hành đa tác vụ, mở đầu cho hàng loạt BXL 32 bit, mà vẫn thường được gọi là x86 32 bit, như 486, Pentium, Dual Core, Core 2 Duo, Core 2 Quad...(Kiến trúc x86 đầu tiên là BXL Intel 8086, xuất hiện vào năm 1978, nhưng chỉ có 16 bit)

142. Chương 143: Ném Đá Giấu Tay

Đến Viện Văn học thăm giáo sư dạy Trung văn ngày trước, thăm hỏi một hồi, sau đó Bành Viễn Chinh ra về. Khi đi ngang qua khu vườn trường, hắn thấy học sinh sắp tốt nghiệp lui tới, cười nói râm ran, không ít người rõ ràng là vừa đi ăn về, cả người đầy mùi rượu.

Tuy rằng hắn tái sinh vào đúng mùa hè năm ngoái, hiện giờ mới chỉ được một năm, nhưng trên thực tế, đối với Bành Viễn Chinh, những ngày sắp tốt nghiệp đã nhạt nhòa rất nhiều trong trí nhớ vì bao năm tháng đã qua, giờ đây lại được nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của hắn không khỏi bồi hồi xúc động.

Không biết lúc nào Phùng Thiển Như mới xong việc, cho nên Bành Viễn Chinh chỉ có thể ngồi ở cổng trường chờ cô. Ngồi được một lát, Bành Viễn Chinh thò tay vào túi, thấy hết thuốc, liền băng ngang đường mua một gói thuốc lá, định quay lại tiếp tục ngồi chờ.

Mấy tên thanh niên dáng vẻ lưu manh, mặt áo sơ mi ca-rô, mang giày vải màu đen, miệng phì phèo thuốc lá, hùng hùng hổ hổ từ đường cái đối diện đi tới.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn họ một cái, cũng không chú ý. Thập niên 80. 90, là thời của bọn lưu manh các kẻ đầu đường xó chợ, xã hội mở cửa, cuộc sống vật chất được nâng cao, rất nhiều cái gọi là “Tây hóa” mọc lên như nấm sau mưa.

Trong trí nhớ của Bành Viễn Chinh, bọn lưu manh, nhạc rock, break dance, đi về vùng biển kinh doanh...là những yếu tố tạo nên thời kỳ này.

Hắn thản nhiên bước tới, nhưng lúc sắp đụng đầu bốn tên lưu manh kia, chợt hắn nhận ra vẻ mặt trở nên hung ác khác thường của chúng, thầm nghĩ “không ổn”, cả người đột nhiên nghiêng qua, vừa lúc tránh thoát một cú đâm bất ngờ của một tên lưu manh.

Bốn tên còn đồ rú lên mấy tiếng, vây lấy hắn, người đi đường xung quanh kêu lên sợ hãi, đều tránh qua một bên.

Bành Viễn Chinh chạy tới mấy bước, bốn tên kia đuổi theo, vừa đuổi vừa la hét. Bành Viễn Chinh dừng lại, nghiêng người, xoay cổ tay một cái, trong nháy mắt khuỷu tay đã đánh trúng cằm một tên, tên đó chỉ kịp ré lên một tiếng, té xuống đất.

Thái Cực Quyền mà Bành Viễn Chinh không phải loại Thái Cực Quyền thông thường, mà nó có cả tính thực dụng và tính chiến đấu, hơn nữa, trình độ của hắn đã đến mức công thủ tùy ý, ra đòn chớp nhoáng và mạnh mẽ, mấy tên còn đồ các ké này không phải là đối thủ của hắn.

Trong nháy mắt, Bành Viễn Chinh tung mình lên, một cú đá bay ra trúng ngay sườn một tên nữa, “rắc” một tiếng, nghe như tiếng xương gãy.

Hai tên còn lại dờ ra. Bọn chúng chỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu, nếu gặp phải người ra tay “ác” hơn chúng, chúng chỉ như gà bị cắt tiết.

-Anh Viễn Chinh!

Cách đó không xa, Phùng Thiển Như đứng trước cổng Đại học Kinh Hoa, hoảng sợ thét lên.

Bành Viễn Chinh liếc mắt, thấy Phùng Thiển Như đang liều mạng chạy tới, liền rống lên một tiếng:

-Thiển Như, dừng tới đây! Báo cảnh sát đi!

...

Phùng Thiển Như gọi điện báo cảnh sát, nhưng họ chưa tới ngay được. Hai tên lưu manh đã chạy đi, hai tên bị Bành Viễn Chinh đánh ngã, dường như có tên bị gãy xương sườn, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Mấy nhân viên bảo vệ của Đại học Kinh Hoa chạy tới, từ một phía khác, mấy cảnh sát cũng chạy đến trên hai chiếc mô-tô, vẻ mặt hằm hằm nhìn Bành Viễn Chinh và hai tên lưu manh đang nằm trên mặt đất.

-Tụ tập đánh nhau, bắt hết lại cho tôi!

Một cảnh sát nhân dân đi đầu không cần hỏi đầu đuôi, liền phát tay ra lệnh bắt Bành Viễn Chinh và hai tên lưu manh về đồn công an cách đó không xa.

Bành Viễn Chinh nhú mồm nói:

-Đồng chí cảnh sát mấy tên lưu manh này bên đường hành hung, tôi vì tự vệ mới đánh lại, các đồng chí có thể hỏi người qua đường làm chứng.

Viên cảnh sát cười khẩy, trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

-Tao không thấy lưu manh đánh người, chỉ thấy mày hành hung người ta, xem mày đánh họ ra cái dạng gì rồi? Hừ, mẹ kiếp, ra tay thật là độc, còn ở đó xạo sự hả? Thằng nhóc, mày muốn đánh chó gì? Về đồn rồi bọn tao “đốt” với mày mấy trận nhé!

Mấy tên cảnh sát nhân dân cười vang, xô Bành Viễn Chinh chúi nhủi, mắng chửi:

-Đi, mau về đồn! Tụ tập ẩu đả trước trường đại học, phải đem cái thứ chó má chúng mày đi cải tạo lao động nửa năm rồi nói sau!

-Hai thằng khốn kiếp này, đứng lên ngay cho bố mày coi!

Một “cảnh sát nhân dân” hung hăng đá mấy đá vào hai tên lưu manh đang nằm rên rỉ trên mặt đất.

Phùng Thiển Như vừa chạy tới, kêu lên:

-Làm gì vậy, rõ ràng bọn chúng động thủ trước, sao các người lại bắt anh ấy?

Viên cảnh sát nhân dân cầm đầu liếc nhìn Phùng Thiến Như:

-Chị gái, có ý kiến sao? Thế thì cùng về đồn, để chúng tôi thâm nhập điều tra! Ha ha!

Tên cảnh sát nhân dân cười cợt với ẩn ý xấu xa, mấy tên cảnh sát kia cũng cười ha hả, không thèm để ý đến Phùng Thiến Như, hè nhau đẩy Bành Viễn Chinh về phía xe mô-tô cảnh sát.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Phùng Thiến Như, cười cười:

-Thiến Như, em đừng lo lắng, anh về đồn nói rõ với họ là được.

Thấy Bành Viễn Chinh bị mấy cảnh sát mang đi, Phùng Thiến Như phần nộ giậm chân. Cô khẩn trương lo xong việc, vội vàng đi ra, hôm nay quan hệ với Bành Viễn Chinh có tiến triển, cô đang muốn được ở bên hắn tìm chút cảm giác ấm áp, không ngờ lại gặp phải chuyện này, khiến cô rất hốt hoảng.

Thật ra cô cũng không rõ tại sao Bành Viễn Chinh lại xảy ra xung đột với đám lưu manh kia. Cô vừa ra tới cổng, đã thấy hắn nhanh như chớp đánh ngã hai tên lưu manh, đúng như viên cảnh sát kia nói, hắn ra tay quả thật khá độc. Nhưng cô tin Bành Viễn Chinh không phải là người ưa sinh sự...

Đột nhiên, Dương Nhất Phồn từ phía sau lưng cô vượt lên, cười nói:

-Thiến Như, có chuyện gì vậy?

Phùng Thiến Như lấy lại bình tĩnh, liếc nhìn Dương Nhất Phồn một cái, lắc đầu:

-Không có gì.

Nói xong, Phùng Thiến Như chạy tới buồng điện thoại gọi về nhà.

Bành Viễn Chinh bị đưa tới đồn công an phố Kinh Hoa, bị mấy tên cảnh sát nhân dân kia đẩy mạnh vào phòng tạm giam, sau đó loảng xoảng một tiếng, một tên khóa cửa lại, nghênh ngang bước đi. Còn hai tên lưu manh kia, không biết đã được đưa đi đâu mất rồi.

Lúc này, Bành Viễn Chinh đã đoán ra, “phiền phức” của ngày hôm nay là do Dương Nhất Phồn đạo diễn, hắn là gã muốn trừng trị mình, không ngờ mình không phải dễ bị bắt nạt, ngược lại đánh bị thương mấy tên lưu manh kia.

Sau đó gã thông đồng với bên công an, phái ra mấy viên cảnh sát bắt hắn về đồn, đương nhiên họ không dám đánh đập hắn, nhưng cứ nhốt một ngày một đêm, sau đó tùy tiện tìm một lý do thả ra, cũng đủ làm hắn khó chịu.

Cái trò ném đá giấu tay vụng về và ngu ngốc này làm Bành Viễn Chinh cảm thấy trước đây mình đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của mấy tên con nhà giàu ăn chơi trác táng này. Nếu hôm nay hắn là con cái nhà bình thường và hắn không có hơn mười năm võ nghệ phòng thân, chắc chắn hắn đã bị no đòn rồi.

Bành Viễn Chinh không sốt ruột, cũng không lo lắng. Hắn biết lúc này Phùng Thiến Như đã gọi điện về nhà, biết hắn vô duyên vô cớ bị bắt về đồn, đừng nói là Phùng lão, ngay cả Phùng Bá Đào cũng sẽ nổi giận. Mỉm cười, hắn rút thuốc ra hút.

Viên cảnh sát đi tới, thấy hắn hút thuốc, quát lên một tiếng, mở cửa xông vào, đẩy hắn một cái, chụp lấy điều thuốc quăng xuống đất, giẫm nát:

-Đồ chó, mày còn nhàn nhã hút thuốc được hả? Có biết đây là đâu không? Ngồi xổm xuống, giơ hai tay lên đầu cho bố mày xem! Ngồi xổm xuống! Có nghe không?

Tên cảnh sát nhân dân hét to.

Bành Viễn Chinh cười nhạt, khoanh tay trước ngực:

-Anh bảo tôi ngồi xổm thì dễ, nhưng lát nữa bảo tôi đứng lên, rời khỏi gian phòng này sẽ rất khó đấy! Anh nói xem rốt cuộc tôi phạm tội gì? Lưu manh hành hung, tôi chỉ tự vệ, anh làm cảnh sát nhân dân, làm người chấp hành pháp luật, chứ không phải xã hội đen, muốn bắt ai thì bắt!

Thật ra đồn cảnh sát cũng không muốn làm khó dễ Bành Viễn Chinh. Chẳng qua là họ thừa lệnh cấp trên mà làm, vốn định giam Bành Viễn Chinh một buổi tối, sáng hôm sau sẽ thả. Không ngờ, tiểu tử này lại quá “trâu bò”, vào đồn công an nhân dân mà thái độ còn cứng rắn, mạnh mẽ như vậy.

Người bình thường vào đồn công an nhân dân, không đến nỗi sợ đến “tè” ra quần, nhưng cũng sẽ cúi đầu khuất phục, mặc kệ đúng sai thế nào, trước hết là nhận lỗi xin tha, để khỏi bị cảnh sát nhân dân “chơi đòn ngầm”! (sic!)

Cảnh sát nhân dân giận tím mặt:

-Mày muốn làm người hùng ư? Định ở đây uy hiếp bố mày sao? Này!

Tay tên cảnh sát nhân dân vung lên, tát Bành Viễn Chinh, nhưng hấn gọn gàng bắt lấy, gã không thể động đây.

Bên ngoài, mấy tên cảnh sát nhân dân khác thấy thế, giận dữ xông vào.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng quát đầy giận dữ:

-Dừng tay!

Mấy tên cảnh sát nhân dân ngẩn ra, quay lại thì thấy một đoàn lãnh đạo Phân cục công an tiến vào, mà đồn trưởng đồn công an Mã Hữu Từ sắc mặt tái nhợt theo sau, đồng thời còn có một người phụ nữ trung niên dáng dấp cao quý và một cô gái mặc một bộ áo liền váy màu trắng, cả hai đều rất xinh đẹp.

Cục trưởng, Chính ủy, Ban Chủ nhiệm chính trị Phân cục công an khu phía đông Thủ đô đều có mặt. Về mặt Cục trưởng Tiêu Khắc âm trầm như nước, đi nhanh đến, trừng mắt nhìn mấy tên cảnh sát nhân dân một cách căm tức, sau đó tươi cười nhìn Bành Viễn Chinh, chủ động bắt tay hỏi han:

-Chủ tịch Bành, thật là xấu hổ, chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm. Xin Chủ tịch Bành yên tâm, Phân cục chúng tôi nhất định truy bắt mấy tên lưu manh về quy án.

Mấy tên cảnh sát kia giật mình, thầm nghĩ hồng rồi, hôm nay thọc trúng tổ ong vò vẽ...

143. Chương 144: Cha Con Họ Dương Đến Nhà Xin Lỗi

Bành Viễn Chinh bắt tay Tiêu Khắc, thân nhiên nói:

- Xin chào, Cục trưởng Tiêu. Kỳ thật thì sự tình cũng chẳng có gì phức tạp. Tôi vừa muốn đến trường đại học Kinh Hoa, trên đường đột nhiên có bốn tên lưu manh tập kích tôi. Tôi bất đắc dĩ mới phòng vệ, bắt được hai tên, còn hai tên chạy thoát. Nhưng cảnh sát nhân dân đồn công an chẳng những không bắt kẻ xấu, mà ngược lại lại bắt tôi đến đây.

Tiêu Khắc xấu hổ xoa tay:

- Chủ tịch thị trấn Bành, thật ngại quá. Phân cục sẽ lập tức thành lập tổ điều tra, nếu phát hiện có người biết pháp mà phạm pháp hoặc lạm dụng quyền chấp pháp thì chúng tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm minh.

Lúc này, Tống Dư Trân và Phùng Thiển Như chạy đến. Tống Dư Trân nét mặt lo lắng nhìn Bành Viễn Chinh, còn Phùng Thiển Như thì vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh không sao chứ?

- Anh không sao!

Tống Dư Trân quay đầu nhìn Tiêu Khắc, trầm giọng nói:

- Cục trưởng Tiêu, Viễn Chinh nhà chúng tôi không thể chịu oan khuất như vậy. Sự tình không đơn giản như thế. Tôi hy vọng phân cục các người có thể mau chóng cho chúng tôi một công đạo.

Tiêu Khắc sắc mặt đỏ lên, liên tục gật đầu:

- Phu nhân Tống, xin bà cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ mau chóng điều tra, sau đó đến nhà hướng Chủ tịch thị trấn Bành xin lỗi.

Tổng Dư Trần lạnh lùng, xoay người kéo tay Bành Viễn Chinh:

- Đi, Viễn Chinh, chúng ta đi thôi.

Phùng Thiển Như gọi điện thoại về nhà. Người tiếp máy là Tổng Dư Trần. Tổng Dư Trần nghe nói có người ở đường cái công khai tập kích Bành Viễn Chinh, mà Bành Viễn Chinh không ngờ lại bị đồn công an phố Kinh Hoa bắt đi thì cảm thấy chấn động. Cô lập tức gọi điện thoại cho Phùng Bá Đào, Phùng Bá Đào nghe xong giật tím mặt.

Phùng Bá Đào lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ ở đồn công an bị thương tổn, liền gọi điện thoại trực tiếp cho Cục trưởng cục Công an thành phố. Cục Công an thành phố cao thấp đều chấn động. Phùng lão là một trong những lãnh đạo trung tâm của quốc gia, người của Phùng gia không ngờ lại bị đồn công an bắt mang về. Chuyện này gần như có thể xem như sự cố trọng đại.

Lãnh đạo chủ chốt của cục Công an thành phố không dám chậm trễ, lập tức chỉ thị phân cục thả Bành Viễn Chinh ngay lập tức. Đồng thời điều tra rõ chân tướng, cấp cho Phùng gia một công đạo. Còn bản thân lãnh đạo chủ chốt của cục Công an thành phố đã ở trong điện thoại luôn mãi hướng Phùng Bá Đào tỏ vẻ xin lỗi.

Thấy Bành Viễn Chinh không bị việc gì, Tổng Dư Trần lúc này mới yên lòng. Bà lạnh lùng nhìn lãnh đạo phân cục và cảnh sát nhân dân rồi nắm tay Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như nhanh chóng rời khỏi đồn công an, không tiếp tục dây dưa với lãnh đạo có liên can của phân cục, trực tiếp ngồi lên chiếc xe màu đen của Phùng Bá Đào.

Nhìn chiếc xe màu đen cuốn bụi chạy đi, Chủ nhiệm Ban chính trị thật kính cẩn nói:

- Cục trưởng Tiêu, người đó là ai vậy? Đến tột cùng là lai lịch gì?

- Người phụ nữ kia là phu nhân của Phó trưởng ban Phùng, cậu có biết không?

Tiêu Khắc lạnh lùng nói.

Rất nhiều lãnh đạo phân cục hít một hơi thật sâu. Phó trưởng ban Phùng tất nhiên là Phùng Bá Đào, nhưng sau lưng Phùng Bá Đào là Phùng lão. Phùng gia ở thủ đô, là cán bộ quản lý trị an thủ đô, người nào mà không biết?

- Mã Đại Hữu tạm thời bị cách chức, những người có trách nhiệm liên quan phải tiếp nhận thẩm tra. Chủ nhiệm Tôn, việc này do anh đích thân quản lý. Lãnh đạo chủ chốt của cục Công an chỉ thị, nhất định phải trong vòng một ngày điều tra rõ chân tướng, cấp cho người ta một công đạo.

Tiêu Khắc nói xong, quay đầu bước ra xe, hướng Cục công an thành phố chạy đến. Ông ta nhất định phải hướng lãnh đạo chủ chốt của cục Công an thành phố báo cáo, làm tốt công tác giải quyết hậu quả.

-Viễn Chinh, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trên xe, Tổng Dư Trần nhíu mày hỏi.

- Bác cả, cháu đang ở ngoài cổng trường với Thiển Như, đột nhiên có mấy tên lưu manh công kích cháu. Cháu bất đắc dĩ phải trả đòn tự vệ. Bắt được hai tên còn để trốn thoát hai tên.

Bành Viễn Chinh đơn giản xem sự việc nói qua một lần. Sau đó liếc mắt nhìn Phùng Thiển Như.

Hắn trong lòng rất rõ ràng, chuyện này không phải tự dưng mà có. Khẳng định là có liên quan đến Dương Nhất Phồn.

Hắn ở thủ đô không có bất luận một kẻ thù nào. Bốn tên lưu manh kia rõ ràng chuẩn bị mà đến. Mà biểu hiện của cảnh sát nhân dân đồn công an cũng rất kỳ quái. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, người mà buổi chiều vừa mới uy hiếp hắn Dương Nhất Phồn đã âm thầm sai khiến.

Nhưng lời này không thể nói trước mặt Tổng Dư Trần.

Ba người Tổng Dư Trần vừa mới tiến vào cửa, đang nói chuyện với Phùng Bá Đào và Mạnh Lâm thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

Phùng Thiến Như đi ra mở cửa, thấy một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám, phía sau họ còn có Dương Nhất Phồn sắc mặt tái nhợt đang đứng:

- Chú Dương?

Tuy rằng chức vị của ông nội Dương Nhất Phồn không cao lắm, chỉ làm tới chức Thứ trưởng bộ Công nghiệp, nhưng năm đó ông là cấp dưới cũ của Phùng lão trong chiến tranh. Dương gia và Phùng gia cũng có chút giao tình. Dương nhiên quyền thế là không thể so sánh.

Mà trên thực tế, Dương Nhất Phồn sở dĩ hai năm qua vẫn không ngừng theo đuổi Phùng Thiến Như, đơn giản chỉ là muốn bám chức cao.

Ba của Dương Nhất Phồn là Dương Chân Đào là Phó bí thư quận ủy khu Đông thủ đô, cán bộ cấp phó giám đốc sở, so với Phùng Bá Đào nhỏ hơn ba tuổi. Dương Nhất Phồn là con trai thứ hai, ở trên còn một chị nữa.

Dương Chân Đào xấu hổ cười:

- Thiến Như, có ba cháu ở nhà không?

Vợ của Dương Chân Đào Nguyên Lực cũng mở miệng cười:

- Thiến Như, có chị Tống ở nhà không?

Tống Dư Trân ở phòng khách nghe được động tĩnh, bước ra kinh ngạc nói:

- Lão Dương, Nguyên Lực? Sao mọi người lại đến đây? Mau mời vào.

Dương Chân Đào và Nguyên Lực cùng với Dương Nhất Phồn vào trong phòng khách. Dương Chân Đào không kìm nổi liếc mắt đánh giá Bành Viễn Chinh một chút, sau đó quay đầu lại nhìn Phùng Bá Đào thờ dãi nói:

- Phùng ca, hôm nay em đến đây là muốn nhận tội với anh. Cái thằng khốn kiếp này, mày còn không hướng Viễn Chinh nhận tội sao?

Dương Chân Đào quay đầu nổi giận nói.

Dương Chân Đào thật không ngờ, con trai của mình lại tìm một đám du côn tập kích tôn trưởng vừa mới được Phùng gia nhận về Bành Viễn Chinh. Hơn nữa còn dàn xếp ở đồn công an. Không đợi người của cục Công an tìm đến cửa, Dương Nhất Phồn ý thức được đại họa mình gây ra, liền chủ động hướng cha mẹ thừa nhận sai lầm.

Dương Chân Đào chấn động. Ông ta vừa gọi điện thoại cho lãnh đạo cục Công an thành phố xin bãi nại, vừa đưa vợ và con trai đến nhà Phùng gia xin lỗi.

Tuy rằng hai nhà cũng có chút giao tình, nhưng quyền thế thì cách nhau quá lớn. Hơn nữa, người ta lại đứng ở phần đúng. Nếu Phùng gia nổi cơn thịnh nộ, thì con trai của ông ta sẽ không chịu đựng nổi.

- Anh Viễn Chinh, em sai rồi. Em về sau sẽ không dám nữa. Anh hãy tha thứ cho em lần này.

Dương Nhất Phồn run run nói, cúi đầu xuống trước mặt Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn sắc mặt của Phùng Bá Đào. Nếu bác cả đã có ý muốn biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không thì hẳn không cần phải tiếp tục truy cứu nữa. Hơn nữa hẳn cũng chẳng có thiệt hại gì.

- Thôi đi, về sau cậu chú ý là được rồi. Buổi chiều cậu uy hiếp tôi, tôi còn tưởng rằng cậu chỉ nói chơi. Kết quả là làm thật. Haha, nếu tôi không nhanh thì hôm nay chỉ sợ là nằm bệnh viện rồi.

Bành Viễn Chinh giọng nói tuy rằng rất bình thản, nhưng lời vừa dứt miệng, vợ chồng Dương Chân Đào sắc mặt càng trở nên khó coi.

- Em không dám, em sai rồi.

Dương Nhất Phồn hiện tại đầu óc trống rỗng. Y bất kể thế nào cũng không chấp nhận được, như thế nào một cán bộ tiểu tốt, con cháu bình dân đột nhiên trở thành tôn tử của Phùng gia? Nghe nói Phùng Thiến Như cũng không phải là cốt nhục của vợ chồng Phùng Bá Đào, mà chỉ là con nuôi. Mà cô cũng là vị hôn thê mà ông cụ Phùng gia đã chấm cho Bành Viễn Chinh.

Y theo đuổi Phùng Thiến Như, tâm tư tất nhiên là không thể đơn thuần. Nếu y biết Bành Viễn Chinh là con cháu đời thứ ba của Phùng gia, thì có bán mạng của y, y cũng không dám làm động tác nhỏ này.

Vợ chồng Dương Chân Đào cùng với Dương Nhất Phồn rời khỏi, lần này Phùng Bá Đào không có đưa ra tận cửa như những lần trước, mà ngồi ở phòng khách, gật đầu xem như là tạm biệt.

Dương Chân Đào cũng cảm thấy, tuy rằng lần này Phùng gia không hề truy cứu, nhưng quan hệ hai nhà cũng vì vậy mà rạn nứt. Suy nghĩ như vậy, Dương Chân Đào hận không thể cho Dương Nhất Phồn một bạt tai. Nhưng nghĩ lại, hiện tại có đánh chết Dương Nhất Phồn thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Cha con Dương Nhất Phồn đi rồi, Phùng Bá Đào cảm tức vô bàn:

- Dương gia sao lại sinh ra cái thứ súc sinh như vậy? Quần giáo không nghiêm, làm xằng làm bậy, ỷ thế con ông cháu cha.

- Thôi đi, bác cả, cũng chẳng phải chuyện lớn gì, bác cũng đừng nóng giận.

Bành Viễn Chinh ở một bên khuyên nhủ.

Mạnh Lâm cũng cười khuyên một câu:

- Anh cả à, đừng nóng giận, cũng chỉ là tuổi trẻ kích động thôi. Chỉ cần có bài học này thì về sau khẳng định sẽ không dám nữa.

- Thiến Như, con và Viễn Chinh ra ngoài mua chút thịt giùm mẹ để mẹ nấu cơm chiều.

Tổng Dư Trân hướng Phùng Thiến Như ra hiệu, bảo cô đưa Bành Viễn Chinh ra ngoài, thuận tiện nói chuyện bí mật, tránh cho hai người khó chịu trong lòng.

Tổng Dư Trân vừa thấy đã hiểu, Dương Nhất Phồn làm âm i lần này căn nguyên là vì Phùng Thiến Như. Bị lửa ghen thiêu đốt, thì con ông cháu cha cũng trở nên đám khốn kiếp không hơn.

Phùng Thiến Như đỏ mặt gật đầu, quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười đi theo.

Hai người đi ra cửa, Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm đứng ở ban công cẩn thận quan sát, thấy hai người nói cười cười, thần thái thân mật, không có khoảng cách thì không khỏi mừng rỡ.

- Em dâu, chị thấy hôm nay hai đứa Viễn Chinh và Thiến Như dường như có chút....

- Em cũng nhìn thấy được, dường như thân mật không ít.

Hai người nhìn nhau mỉm cười vui mừng. Nhìn hai đứa nhỏ rất cục cựa cũng đã đi cùng nhau, là bề trên, hai bà cũng cảm thấy rất vui. Sự việc xảy ra không vui trong hôm nay nháy mắt đã không còn.

- Anh Viễn Chinh, em cũng không nghĩ Dương Nhất Phồn sẽ dám làm ra chuyện như thế này.

Phùng Thiến Như tuy rằng biết Bành Viễn Chinh sẽ không vì vậy mà sinh ra khúc mắc, nhưng vẫn quyết định giải thích vài câu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Như vậy cũng tốt. Tối thiểu, về sau cậu ấy sẽ không làm phiền em nữa.

Phùng Thiến Như gương mặt đỏ lên, trừng mắt oán trách nhìn Bành Viễn Chinh, bước chân nhanh hơn.

Bành Viễn Chinh trong lòng khoan khoái, đuổi theo.

Lần này đến thủ đô, hẳn cảm thấy ngăn cách giữa mình và Phùng Thiến Như đã hoàn toàn bị loại bỏ. Thay vào đó là một tình cảm tâm linh tương hợp.

Và đây cũng là lần thu hoạch lớn nhất khi hấn đến thủ đô.

Phùng Thiến Như đột nhiên dừng bước chân, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, hôm tốt nghiệp, anh có thể đến tham gia hay không?

Bành Viễn Chinh do dự một chút:

- Được, nếu anh không có việc gì gấp thì nhất định sẽ tham gia buổi lễ tốt nghiệp của em.

144. Chương 145: Diễm Phúc Tích Từ Kiếp Trước

Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh đi dạo một vòng, đến siêu thị tiểu khu bên cạnh mua thịt, sữa và một số thứ khác, sau đó trở về nhà. Sau khi vào cửa liền phát hiện Tống Dư Trân và Mạnh Lâm đã làm xong cơm chiều, sớm ngồi ở bàn với Phùng Bá Đào, mỉm cười nhìn hai người, ôn hòa nói:

- Viễn Chinh, Thiến Như, mau khăn trương đi rửa tay rồi ăn cơm.

Ánh mắt của Phùng Bá Đào có chút thâm ý. Phùng Thiến Như đỏ mặt lên, vội vàng cất đồ đạc rồi bước vào phòng vệ sinh, một lát sau mới đi ra.

Sau khi ăn cơm xong, Phùng Thiến Như trốn vào phòng ngủ của mình, đóng cửa không ra.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm nhìn nhau cười, biết con gái ngượng ngùng nên cũng không để ở trong lòng.

Phùng Bá Đào ngồi ở phòng khách sofa, nói chuyện công tác hàng ngày với Bành Viễn Chinh. Khác với Phùng lão ân cần dạy bảo và yêu cầu nghiêm khắc, Phùng Bá Đào nói nhiều đến quan trường hiểm ác, cùng lòng người khó dò, khiến hấn phải cẩn thận gấp đôi, không đáng phải chịu thiệt.

Ông cụ ở địa vị cao chưa chắc gì đã biết bẽ lũ ở dưới xu nịnh. Mà Phùng Bá Đào từng bước đi lên, tất nhiên là biết rõ quan trường chìm nổi, không chỉ cần có bối cảnh mà còn cần trí tuệ và ý nghĩ.

Kỳ thật, trước đó, Phùng Bá Đào và Phùng lão đã từng vì công tác của Bành Viễn Chinh mà có một phen tranh luận nho nhỏ. Đường nhiên, cuối cùng là Phùng lão thắng lợi mà chấm dứt.

Phùng Bá Đào không tán thành Bành Viễn Chinh đến chủ quản cơ sở, khởi bước đường lối chậm rãi. Ông nghĩ rằng, Chủ tịch thị trấn, Chủ tịch huyện thì sự việc nhiều, nhiệm vụ quan trọng hơn, nhưng một khi làm không tốt sẽ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Chi bằng tiếp tục ở lại cơ quan, đợi đạt đến cấp bậc nhất định, ví dụ như cấp Phó giám đốc sở trở lên, chủ quản thêm một phương nữa thì khá là ổn thỏa, cũng có lợi cho việc lên chức.

Một là đường lối cơ sở, một là đường lối cơ quan. Đây chính là sự khác nhau giữa ông cụ và Phùng Bá Đào.

Có thể trong cảm nhận của ông cụ, bắt đầu làm việc ở cơ quan cho dù cấp bậc có cao đến đâu thì đều là “Lại”. Vận mệnh quá nhỏ, cần tay quá nhiều. Chỉ có đi từ Chủ tịch xã, thị trấn, thủ lĩnh của một cơ sở chính quyền thì mới chân chính là “Quan”. Có được sân khấu rộng lớn, có thể được rèn luyện toàn bộ phương vị.

Trải qua tranh luận như vậy, Phùng Bá Đào bỗng nhiên phát hiện, ông cụ nhà mình đối với Bành Viễn Chinh kỳ vọng khá cao so với trong tưởng tượng của ông.

- Viễn Chinh, với cương vị Chủ tịch thị trấn, tác phong công tác nhất định phải vững chắc. Hơn nữa còn phải có tinh thần chịu khổ.

Phùng Bá Đào thở dài nói:

- Bác nghĩ cháu nên làm tốt tư tưởng chuẩn bị. Ở đây bác không nói nhiều. Bác chỉ nhắc nhở cháu một câu, khi ở cơ sở, thì nói ít làm nhiều, không cần trợn lăn với địa phương, kéo bè kéo phái. Đối với cháu chẳng có bất luận một ưu đãi nào.

- Mặt khác, không cần bởi vì duyên cớ trong nhà mà trở nên kiêu căng, ngạo mạn. Vẫn nên là một nhân viên bình thường, quan tâm đến công việc. Cháu trước kia làm rất khá, hy vọng có thể tiếp tục duy trì.

- Bác cả cứ yên tâm, cháu biết phải nên làm như thế nào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Ông nội nói rất đúng. Là người có chức vị thì có thể có tư tâm, nhưng không thể trở thành kẻ bất tài. Đây là một dây tơ hồng mà không thể không vượt qua.

- Tốt, cháu ở chính trị thành thực như vậy, bác cảm thấy rất yên tâm.

Phùng Bá Đào mỉm cười, lấy ra một điều thuốc, đưa qua cho Bành Viễn Chinh.

Hai người ngồi hút thuốc, không khí rất hòa hợp. Bành Viễn Chinh mỉm cười nói:

- Bác cả, cháu có chuyện này muốn xin chỉ thị của bác.

- Cái tên tiểu tử này, có chuyện gì thì cứ nói, xin chỉ thị gì chứ?

Phùng Bá Đào không khỏi mỉm cười:

- Nói đi, có gì mà phải cẩn thận suy nghĩ vậy?

- Bác cả, là vấn đề công tác của Thiến Như.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn sang cửa phòng của Phùng Thiến Như, thấy cửa phòng có một khe hở, biết Phùng Thiến Như đang ở trong tối nghe lén hai người nói chuyện.

- Cháu đã nghe Thiến Như nói chuyện một lần. Bác cả, cô ấy nếu không thích dạy học, cũng không thích ngồi cơ quan, thì chi bằng cho cô ấy thử sức mình. Ví dụ như quản lý xí nghiệp...

Phùng Bá Đào nhướng mày:

- Là Thiến Như muốn cháu nói với bác?

- Không phải, bác cả, là tự cháu muốn nói.

Bành Viễn Chinh khẩn trương giải thích.

- Hiện tại là thập niên 90, cải cách mở cửa, cả nước đều đang đi theo trào lưu kinh tế. Đại nhân vật đã nói, phát triển chính là nhiệm vụ thứ nhất. Cho nên, dưới bối cảnh như thế này, có thể ở lĩnh vực kinh tế có được thành tựu thì cũng là cống hiến cho công cuộc hiện đại hóa rồi.

Phùng Bá Đào nhướng mày:

- Được rồi, cháu không cần dài dòng nữa, bác hiểu ý của cháu. Bác cũng không phải là người cổ hủ. Hiện tại đã khác xưa, xuống biển làm kinh thương tương lai cũng sẽ có tiền đồ. Đây không cần phải nói. Nhưng, Thiến Như dù sao cũng là con gái, hơn nữa nó lại học văn khoa, cháu xem đó, hoàn toàn không thích hợp với nó.

- Bác cả, cháu không nghĩ như vậy. Thiến Như rất có ý tưởng về kinh tế. Cháu có một người bạn mở một công ty máy tính, trước mắt đang rất thành công ở trong nước, rất có triển vọng phát triển. Cháu muốn giới thiệu Thiến Như qua đó làm, để rèn luyện một chút, xem cô ấy có thích ứng hoàn cảnh hay không. Bác cả, hãy cho Thiến Như một năm. Nếu được thì tiếp tục làm, còn không thì đến đại học làm giáo sư hoặc là vào cơ quan cũng không muộn.

Bành Viễn Chinh có chút năn nỉ nhìn Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Đào trong lòng chấn động, hiển nhiên là hiểu lầm ý tứ của Bành Viễn Chinh. Ông nghĩ Bành Viễn Chinh chắc hẳn là đã nể mặt Phùng Thiến Như khi cô xin xỏ hấn cái gì. Suy nghĩ như vậy, ông không kìm nổi cười ha hả:

- Được, theo như cháu nói, cứ để Thiến Như thử xem. Bác sẽ bớt chút thời gian nói với ông nội cháu. Tuy nhiên, bác phải khảo sát chi tiết công ty này trước. Con cháu nhà chúng ta không phải công ty nào cũng có thể tùy tiện vào.

Bành Viễn Chinh thấy Phùng Bá Đào đồng ý, liền cao hứng cười:

- Cảm ơn bác cả, bác thật sự là thông tình đạt lý.

Phùng Bá Đào trừng mắt:

- Đừng nghĩ rằng cho bác ít thuốc mê thì bác đồng ý nhé. Nếu không thích hợp thì đừng càn quấy nữa.

Nói xong, Phùng Bá Đào hướng về phía cửa phòng Phùng Thiển Như mắng:

- Thiển Như, con hài lòng chưa? Đi ra đi.

- Ba....con....

Phùng Thiển Như đỏ mặt cúi đầu đi ra. Cô trước mặt người ngoài thì luôn tỏ ra cao quý, đoan trang, rất ít khi toát ra vẻ then thùng của nhi nữ như bây giờ. Bành Viễn Chinh nhìn thấy như vậy cũng cảm thấy bất ngờ.

Buổi sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh cùng với Phùng Thiển Như trực tiếp đến công ty máy tính Tân Vũ, trước đó cũng không nói với Vương Bưư.

Khi hai người bước vào khu làm việc của công ty máy tính Tân Vũ, Vương Bưư mới vội vã từ văn phòng đi ra, vừa muốn ồn ào vài câu thì đột nhiên nhìn thấy một cô gái dung nhan mỹ miều, cao quý giống như tiên nữ trong tranh Phùng Thiển Như đang đứng đó, thì không khỏi ngẩn ngơ.

- Bửu tử, tôi dẫn Thiển Như đến công ty của mọi người tham quan một chút. Không phiền chứ?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước đến trước mặt Vương Bưư.

Vương Bưư thở phào một cái, ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Cậu mang công chúa của Phùng gia đến đây, cũng không thèm gọi điện thoại trước, để tôi xuống tiếp đón. Như vậy thì thất lễ quá.

- Không có việc gì. Chính là tùy tiện thăm qua, sợ gây thêm phiền toái cho mọi người.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Phùng Thiển Như cười nói:

- Thiển Như, đây là Vương Bưư, Phó chủ tịch công ty máy tính Tân Vũ, cũng là bạn học ở trường đại học Kinh Hoa.

- Xin chào, Vương tổng.

Phùng Thiển Như duyên dáng bước qua, chủ động bắt tay Vương Bưư.

Vương Bưư lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Thiển Như, công chúa nhà quyền quý, tiếp xúc gần gũi nên ít nhiều cũng có chút khấn trương. Tuy rằng, gã biết Bành Viễn Chinh là trưởng tôn của Phùng gia. Nhưng Bành Viễn Chinh dù sao cũng là bạn học của gã. Bạn thân có thay đổi thì cũng vẫn là bạn thân. Nhưng Phùng Thiển Như thì khác, trong lòng gã vẫn là nhân vật không thể với tới.

- Xin chào, Phùng tiểu thư, hoan nghênh đến công ty chúng tôi thị sát chỉ đạo. Rất vinh hạnh cho chúng tôi.

Vương Bưư giọng nói lóng ngóng, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Vương tổng, đừng nên khách khí như vậy. Tôi đến chỉ là học hỏi. Anh là bạn của anh Viễn Chinh, thì gọi tôi là Phùng Thiển Như là được rồi.

Phùng Thiển Như ôn hòa cười, sau đó nhìn xung quanh.

Vương Bưư phái một nhân viên dẫn Phùng Thiển Như đến trung tâm nghiên cứu phát triển của công ty để tham quan. Đồng thời còn đến một tầng lầu khác để tham quan nơi sản xuất. Phùng Thiển Như cảm thấy rất có hứng thú. Bành Viễn Chinh thấy cô hứng thú như vậy, cũng liền kéo Vương Bưư trở về văn phòng của gã.

Vừa vào phòng làm việc, Vương Bưư đã cực kỳ hâm mộ nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Anh bạn, thật sự kiếp trước cậu tu nhân tích đức đấy. Cô gái đẹp như vậy cũng làm cho người ta cảm thấy vui.

Vương Bưư vừa mới biết được Phùng Thiển Như không phải là con gái ruột của Phùng Bá Đào mà chỉ là con gái nuôi. Còn về chuyện khác thì Bành Viễn Chinh chưa nói, nhưng nhìn thần thái thân mật giữa hai người thì cần nói cái gì nữa?

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

- Đúng rồi, cậu hãy nói thật cho tôi biết, hôm nay cậu mang vị tiểu công chúa này đến đây là có ý gì?

Vương Bưư ôm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nụ cười chợt tắt, thần thái trịnh trọng:

- Là như thế này, Bưư tử, tôi muốn để Thiển Như đến công ty các người học hỏi một chút. Như thế nào?

Vương Bưư ngẩn ra, có chút không phản ứng lại được. Công chúa Phùng gia, vào nghề thì ở đơn vị nào mà chẳng được? Cơ quan chính phủ, văn hóa giáo dục, y tế, doanh nghiệp nhà nước lớn...Có thể nói là muốn vào chỗ nào cũng được. Gã ngàn vạn lần không ngờ, Bành Viễn Chinh lại đề cử Phùng Thiển Như đến công ty máy tính Tân Vũ.

Vương Bưư chợt mừng như điên, giọng nói có chút run rẩy:

- Anh bạn, cậu không phải là nói giỡn chứ? Cô ấy đồng ý đến công ty nhỏ của chúng tôi?

- Tôi thấy nhiều lắm chỉ trong ba đến năm năm, các người sẽ trở thành một trong những công ty máy tính hàng đầu trong nước. Thế nào, có cho Thiển Như một cơ hội không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Vương Bưư bật cười ha hả:

- Được, cứ định như vậy đi. Cô ấy đến công ty máy tính Tân Vũ này nhất định phải làm chức Phó tổng. Để tôi báo lại cho An Na tỷ.

Người của Phùng gia đồng ý làm việc tại công ty máy tính Tân Vũ, đối với công ty mà nói thì chính là một chuyện đại sự. Phải biết rằng, Phùng Thiển Như ở công ty thì tương đương với việc công ty máy tính Tân Vũ ở thủ đô có liên hệ với Phùng gia. Chẳng sợ là Phùng Thiển Như cái gì cũng không làm, nhưng cũng đủ để sinh ra hiệu ứng bất ngờ.

Đối với việc trường kỳ tận sức cho việc phát triển trong nước, đây chính là niềm vui bất ngờ cho Vương An Na.

Cho nên, nhận được điện thoại của Vương Bưư, mặc dù đang còn ngủ, nhưng Vương An Na vẫn cảm thấy rất hưng phấn mà ở trong điện thoại dặn dò Vương Bưư, cần phải đáp ứng hết thấy những điều kiện của Phùng Thiển Như, nói cô ngày mai sẽ bay về chính thức gặp Thiển Như.

145. Chương 146: Đại Hội Nhậm Chức

Vương An Na quả nhiên ngày hôm sau liền bay trở về, ước định thời gian gặp mặt Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như ở công ty máy tính Tân Vũ tham quan hết một ngày, rất có hứng thú với công ty. Cô cảm thấy ngành sản xuất này rất có tiềm năng phát triển. Bởi vậy, đối mặt với lời mời nhiệt tình của Vương An Na, cũng liền thuận nước đẩy thuyền đáp ứng đến công ty làm thử.

Vương An Na lập tức triệu tập ban giám đốc công ty. Kỳ thật thì thành viên hội đồng quản trị cũng chỉ có bốn người, trong đó bao gồm cả thành viên hội đồng quản trị trên danh nghĩa Bành Viễn Chinh. Ban giám đốc rất nhanh chóng thông qua, quyết định bổ nhiệm Phùng Thiển Như làm Phó chủ tịch chấp hành công ty máy tính Tân Vũ.

Dưới sự đề nghị của Vương Bưư, Vương An Na đã đem số phần trăm cổ phần của Bành Viễn Chinh, thông qua thủ tục pháp luật chuyển cho Phùng Thiển Như. Bởi vậy, Phùng Thiển Như liền trở thành Phó tổng giám đốc kiêm một trong những người sáng lập công ty.

Phùng Bá Đào trong một buổi sáng đã tìm hiểu về công ty máy tính Tân Vũ. Ông biết được bối cảnh trước đó của công ty Tân Vũ là công ty máy tính Thiên Nhất ở Mỹ. Vương An Na là con gái út của Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm người sáng lập công ty máy tính Thiên Nhất bác sĩ Vương Lan, nên cũng ngầm đồng ý cho Phùng Thiến Như công tác ở đây.

Ông là lãnh đạo của Ủy ban Kế hoạch quốc gia, nắm trong tay toàn bộ kinh tế quốc dân, tất nhiên biết được ngành sản xuất máy tính trong tương lai sẽ có tốc độ phát triển rất cao.

Còn về phần Phùng lão, cũng không để trong lòng. Ông cho rằng, để Phùng Thiến Như thử thách mình một chút cũng không sao. Chờ thêm một năm rưỡi nữa, Phùng Thiến Như sẽ chủ động rời khỏi, chấp nhận sự an bài trong nhà, thành thành thật thật là một người vợ hiền mẹ tốt. Phải nói, trong tiềm thức của Phùng lão vẫn là chủ nghĩa đại nam tử.

Đủ loại nhân tố thúc đẩy Phùng Thiến Như gia nhập vào công ty máy tính Tân Vũ. Điều này đã trở thành một trong những điểm nút quan trọng trong con đường nhân sinh của Phùng Thiến Như. Trong tương lai mười năm tới, Phùng Thiến Như sẽ biểu hiện ra được khả năng quản lý thiên phú và ý tưởng kinh doanh của mình; lãnh đạo và thúc đẩy công ty máy tính Tân Vũ trở thành một công ty siêu cường về máy tính kể cả trong nước lẫn quốc tế.

Công ty máy tính Tân Vũ sau này được thành lập thành tập đoàn Tân Vũ. Ngành nghề kinh doanh đi từ kỹ thuật máy tính đến đầu tư tài chính, khai thác bất động sản, phát triển nguồn năng lượng mới. Hai năm sau đã rất thành công ở thị trường Hongkong, đứng đầu các doanh nghiệp tư nhân về ngành công nghệ cao trong cả nước. Mà bản thân Phùng Thiến Như cũng trở thành một trong những nữ doanh nhân người Hoa nổi tiếng thế giới.

Đây là chuyện nói sau.

Khi Phùng Thiến Như đồng ý vào làm việc cho công ty máy tính Tân Vũ, Bành Viễn Chinh đã trở về thành phố Tân An, đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức.

Một thị trấn tuy nhỏ nhưng là một thị trấn mạnh về kinh tế như thị trấn Vân Thủy thì đội ngũ cán bộ cũng thật “khổng lồ”.

Hiện tại bộ máy Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đang có chút giao nhau nhậm chức, bao gồm cả Hách Kiến Niên bên trong.

Bộ máy Đảng ủy thị trấn gồm có Bí thư Hách Kiến Niên, Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến, Chủ tịch Hội đồng nhân dân Vi Minh Hỉ, Ủy viên Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Quý Kiến Quốc, Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn Chữ Lượng, Ủy viên tổ chức Hoàng Hà, Ủy viên tuyên truyền Mẫn Diễm, Ủy viên Đảng ủy Mạc Thư Bình. Ngoài ra còn có một phi ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng.

Dựa theo quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm mới nhất của Ban tổ chức, bộ máy Đảng ủy thị trấn Vân Thủy được sắp xếp lại như sau: Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến, Vi Minh Hỉ, Quý Kiến Quốc, Chữ Lượng, Hoàng Hà, Mẫn Diễm, Mạc Thư Bình, Cổ Lượng.

Mặt trời lên cao, thời tiết sáng sủa, không khí cực kỳ nóng bức. Đây là một ngày rất quan trọng trong cuộc đời làm quan của Bành Viễn Chinh sau này.

Tại cơ quan làm việc của thị trấn Vân Thủy, trong phòng hội nghị, hai cái quạt trần chạy vù vù. Nhưng bởi vì người quá đông, nên nhiệt độ trong phòng vẫn rất oi bức. Không khí lưu thông không được tốt. Hơn nữa lại còn có người hút thuốc nên bên trong chướng khí mù mịt.

Cán bộ trung tầng thị trấn Vân Thủy và toàn thể thành viên bộ máy thị trấn, còn có người phụ trách của xí nghiệp, hơn mười người tập trung trong phòng hội nghị, lo lắng chờ đợi Chủ tịch thị trấn mới đến nhậm chức Bành Viễn Chinh. Thường vụ quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên ngồi một mình trên đài chủ tịch, mỉm cười chờ đợi, không nóng vội, thoát nhìn tâm trạng rất tốt. Ngoài cửa đứng chờ là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến và Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn Chữ Lượng.

Hách Kiến Niên bây giờ là thường vụ quận ủy, thẳng tiến mây xanh, đúng là con đường làm quan đặc ý. Là Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, ông tất nhiên là không thể đích thân đi nghênh đón cấp dưới Bành

Viễn Chinh đến nhận chức. Hách Kiến Niên chậm rãi hút một điếu thuốc, ngồi trên đài chủ tịch, nhìn cán bộ ở dưới đài, ông đột nhiên có một cảm giác cao cao tại thượng.

Liền vào lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra. Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng cùng Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Quận ủy Lộ Dung và Bành Viễn Chinh chậm rãi bước vào. Hách Kiến Niên mỉm cười, đưa tay dụi tàn thuốc, sau đó kiêu ngạo đứng dậy:

- Phó trưởng ban Lộ, đồng chí Viễn Chinh, hoan nghênh mọi người.

Không thể không nói, hiện tại Hách Kiến Niên đã là một lãnh đạo cấp Huyện cục. Ông ta lại là thường vụ quận ủy, một trong những lãnh đạo trung tâm quận. Còn Lộ Dung chỉ là một Phó trưởng ban tổ chức cán bộ, tất nhiên là phải tỏ ra cung kính với Hách Kiến Niên. Lộ Dung tiến lên bắt tay Hách Kiến Niên, cười nói:

- Bí thư Hách!

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, bước qua bắt tay với Hách Kiến Niên. Hách Kiến Niên sang sảng cười lớn:

- Đồng chí Viễn Chinh, không nghĩ tới cậu có thể đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức. Cậu với thị trấn Vân Thủy đúng là có duyên với nhau.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bí thư Hách, tôi mới đến, công tác còn có gì chưa làm được, về sau xin lãnh đạo chỉ ra chỗ sai.

Hách Kiến Niên hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, công tác của tôi trọng tâm là ở Quận ủy. Còn trọng trách bên thị trấn Vân Thủy là do cậu đảm nhận.

Ý tứ của Hách Kiến Niên là ông hiện tại đã làm Thường vụ quận ủy, công tác bên quận ủy quan trọng hơn bên đây. Hiện tại ông ta đã ra dáng một lãnh đạo khu, công tác của thị trấn không còn để vào mắt. Nhưng trên thực tế, Bành Viễn Chinh trong lòng biết rất rõ ràng, nhưng cũng chỉ cười cho qua, không để trong lòng.

Không ai là không thích quyền lực lớn, quyền lực nhiều. Hách Kiến Niên cố nhiên là thường vụ quận ủy, trọng tâm công tác có dời đi, nhưng điều này không có nghĩa là ông sẽ buông lời quyền lực ở thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh kiếp trước và kiếp này trong quan trường tổng cộng mấy chục năm, làm sao mà nhìn không thấu chứ?

Hách Kiến Niên và Lộ Dung, Bành Viễn Chinh đơn giản nói vài câu rồi bắt đầu ngồi xuống. Lúc này, Lý Tuyết Yến hướng mọi người phát tay, trong phòng lập tức vang lên tiếng vỗ tay. Cũng không phải là không muốn chào đón, chỉ có điều thời gian quá dài, thời tiết quá nóng, mọi người đều có chút choáng váng, nặng nề, và buồn ngủ.

Hách Kiến Niên ngồi chính giữa, Lộ Dung bên trái, Bành Viễn Chinh bên phải. Ba người ngồi trên đài chủ tịch, còn các lãnh đạo khác thì ngồi ở hàng ghế thứ nhất dưới đài. Đương nhiên, cũng không phải là ngồi tùy tiện, tất cả đều có thứ tự.

Hách Kiến Niên mỉm cười, hắng giọng nói:

- Được rồi, tất cả mọi người lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng lên. Tắt hết thuốc và tỉnh ngủ lại.

Dưới đài lập tức xuất hiện rất nhiều tiếng động nhỏ. Mọi người không dám chậm trễ, ngồi thẳng người lên. Từ một chi tiết nhỏ như vậy, Bành Viễn Chinh liền nhìn ra được, Hách Kiến Niên rất có quyền uy và lực ảnh hưởng ở thị trấn Vân Thủy.

Nghiêm Khang sau khi bị điều đi, thì ông ta đã nắm hoàn toàn cục diện thị trấn trong tay. Sau khi kiêm nhiệm luôn chức thường vụ quận ủy, quyền uy của ông ngày càng tăng hơn.

- Sau đây xin hoan nghênh Phó trưởng ban tổ chức cán bộ quận ủy đồng chí Lộ Dung lên tuyên bố quyết định bổ nhiệm cán bộ mới nhất của quận ủy.

Hách Kiến Niên nhẹ nhàng nói. Như vậy, đại hội bổ nhiệm kỳ thật đã rõ ràng, không cần nói những lời khách sáo, trực tiếp vào đề.

Lộ Dung mỉm cười, hạ thấp người xuống, rồi sau đó cất cao giọng nói:

- Bí thư Hách, các vị đồng chí thị trấn Vân Thủy. Sau đây, tôi xin đại diện cho Ban tổ chức cán bộ quận ủy, tuyên bố quyết định bổ nhiệm cán bộ mới nhất của quận ủy. Căn cứ vào tinh thần chỉ thị lựa chọn và điều động đội ngũ cán bộ trẻ tuổi làm phong phú cơ sở của Tỉnh ủy và Thành ủy, vì để tăng cường cho lực lượng bộ máy chính Đảng thị trấn Vân Thủy, quyết định bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh làm Ủy viên Đảng ủy, Phó bí thư thị trấn, đồng thời đề danh làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy.

- Đồng chí Viễn Chinh, mọi người hẳn là không xa lạ. Trước đây, anh ấy đã từng là Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy kiêm Phó chủ nhiệm Ban tin tức Thành ủy, tốt nghiệp thủ khoa trường đại học Kinh Hoa, nổi danh trong tỉnh là cao thủ về tuyên truyền; là cán bộ thanh niên hậu bị do Ban tổ chức cán bộ Thành ủy quản lý. Đồng chí Bành Viễn Chinh năng lực công tác rất mạnh, tố chất chính trị cao, tác phong vững chắc, tầm nhìn cao. Quận ủy cho rằng, đồng chí Bành Viễn Chinh đảm nhận chức Phó bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn Vân Thủy là rất thích hợp. Cũng hy vọng đồng chí Bành Viễn Chinh sau khi đến nhận chức, có thể đoàn kết chặt chẽ thành viên bộ máy chính Đảng thị trấn Vân Thủy, cố gắng công tác, vì thị trấn Vân Thủy làm ra thành tích cống hiến, không phụ lòng sự ủy thác của quận ủy.

Lộ Dung giới thiệu sơ qua lý lịch của Bành Viễn Chinh, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Bành Viễn Chinh ở thành phố rất nổi tiếng, nhất là ở thị trấn Vân Thủy. Thị trấn Vân Thủy sau khi được đài CCTV đưa tin, rồi lại được xưng là một thị trấn điển hình của tỉnh, Bành Viễn Chinh không thể không có công lao. Như vậy, một cán bộ thanh niên rất có năng lực, rất có tiền đề đến thị trấn làm Chủ tịch, không ít cán bộ trong lòng rất hoan nghênh.

Lý Tuyết Yến ngồi ở dưới đài hưng phấn vỗ tay, trên mặt nhìn không ra một chút thần sắc mát mát nào. Nhưng còn các thành viên bộ máy thì thần thái cứng ngắc, trong lòng không biết là suy nghĩ cái gì.

Hách Kiến Niên phát tay:

- Tốt!

Một chữ “tốt” của ông khiến trong phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay dồn dập.

- Tôi xin có hai câu. Đầu tiên, xin cảm ơn Quận ủy và UBND quận đã ủng hộ công tác của thị trấn Vân Thủy. Tôi xin đại diện cho Đảng ủy và toàn thể bộ máy chính Đảng thị trấn Vân Thủy kiên quyết ủng hộ. Quận ủy quyết định, nhiệt liệt hoan nghênh đến thị trấn Vân Thủy công tác.

Hách Kiến Niên vỗ tay, dưới đài lại tiếp tục vỗ tay. Chỉ có điều lần này tiếng vỗ tay yếu đi không ít.

Bành Viễn Chinh ngồi trên đài chủ tịch, nét mặt mỉm cười, thần sắc bình tĩnh. Trong mắt lãnh đạo thị trấn và cán bộ bình thường, trước mặt tất nhiên là một gương mặt trẻ tuổi, nhưng lại không gọn sóng, không sợ hãi, mà lại rất điềm tĩnh.

146. Chương 147: Mới Nhậm Chức Đã “va Chạm”?

Hách Kiến Niên cười cười:

-Lại nói, đồng chí Viễn Chinh thật là có duyên đối với thị trấn Vân Thủy chúng ta. Lúc trước đồng chí đã trợ giúp thị trấn rất nhiều công tác, có thể nói là công lao rất lớn. Có một cao thủ tuyên truyền như vậy ở thị trấn, sau này thị trấn Vân Thủy chúng ta sẽ rất nổi tiếng!

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng cười nhẹ nhàng.

-Tôi nghĩ, sau này đồng chí Viễn Chinh công tác nên lợi dụng ưu thế quan hệ mạng lưới tuyên truyền ở thành phố và tài nguyên tin tức của mình, tiếp tục trợ giúp thị trấn đi lên. Sau này, công tác tuyên truyền đưa tin khẳng định phải do đồng chí Viễn Chinh phụ trách, điểm này là không thể nghi ngờ...

Hách Kiến Niên nói lưu loát trên đài chủ tịch, dưới đài lắng nghe, nhưng có một số người nhạy cảm, nghe ra trong lời đó có chút khác thường.

Lý Tuyết Yến ở dưới đài cũng nhú mào, thầm nghĩ Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn, chủ trì toàn diện công tác của chính quyền thị trấn, không phải là Phó bí thư chuyên trách công tác Đảng, sao Bí thư Hách cứ gán ghép cho anh ấy làm công việc tuyên truyền, khiến người ta nghe không được thoải mái!

Chủ tịch Hội đồng nhân dân thị trấn Vi Minh Hi là kẻ lười đời, đã công tác ở thị trấn Vân Thủy 20 năm, không có hy vọng lên chức, sắp về hưu. Ông ta ngồi ở đó, nhếch mép cười châm biếm, trong lòng hiểu quá rõ: đây là Hách Kiến Niên dẫn mặt tân Chủ tịch thị trấn, đồng thời cũng “nhắc khéo” các lãnh đạo khác và cán bộ thị trấn, rằng công việc của thị trấn, bắt kể là Đảng ủy thị trấn hay Ủy ban nhân dân thị trấn, cũng đều do Hách Kiến Niên này định đoạt, cho dù là Chủ tịch thị trấn, cũng chỉ là trợ thủ cho ông ta mà thôi!

Hách Kiến Niên là người rất chuyên quyền, trước kia ông ta giấu mình và khiêm tốn, bởi vì có sự chống đối của Nghiêm Khang. Nhưng giờ Nghiêm Khang đã bị chuyển đi, uy quyền của Hách Kiến Niên ở thị trấn gần như trời dậy mạnh mẽ chỉ trong một đêm, đặc biệt là sau khi được bổ nhiệm Ủy viên thường vụ Quận ủy, ông ta càng bành trướng quyền lực.

Tuy ông ta là Bí thư Đảng ủy thị trấn, nhưng cũng nhúng tay vào công tác của chính quyền thị trấn. Ban đầu, ông ta thông qua Lý Tuyết Yến để nắm công tác chính quyền thị trấn trong tay. Hiện giờ, tân Chủ tịch thị trấn đến nhậm chức, đương nhiên ông ta phải đọc một bài diễn văn “chặn đầu”.

Vi Minh Hi ngẩng đầu lên nhìn Bành Viễn Chinh trên đài, lại âm thầm lắc đầu, tuy Bành Viễn Chinh nổi tiếng, xem như là người tài năng hàng đầu của thành phố Tân An, nhưng một người còn trẻ tuổi như thế làm sao là đối thủ của Hách Kiến Niên. Đồng thời, Hách Kiến Niên còn là Ủy viên thường vụ Quận ủy, quan hơn một cấp đề bạt chức, Bành Viễn Chinh sao dám tranh với Hách Kiến Niên?

Sớm hay muộn, hẳn cũng trở thành con rối để Hách Kiến Niên thao túng. Vi Minh Hi thở dài, lại một cúi đầu xuống. Ông ta sắp phải về hưu, căn bản là không để ý tới Hách Kiến Niên cũng không muốn đắc tội với Hách Kiến Niên, phần lớn thời gian chỉ duy trì sự im lặng.

...

Trong tiềm thức, Hách Kiến Niên luôn có một chút cảnh giác với Bành Viễn Chinh. Bởi vì ông ta nghe nói, Bành Viễn Chinh khá có bối cảnh, thậm chí có người nói hẳn là người của Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tổng Bí thư Nam, mà điều Bành Viễn Chinh xuống thị trấn Vân Thủy, lại là do Bí thư Thành ủy nêu đích danh.

Hách Kiến Niên lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ trở thành người chống đối ông ta như Nghiêm Khang. Bởi vậy trong bài phát biểu, ông ta cố ý thăm dò và thử thách. Nếu Bành Viễn Chinh thức thời, thì tốt và hai bên đều vui vẻ, nếu không...hừm.

Bành Viễn Chinh từ đầu đã nhận ra thái độ dè chừng và thù địch ngấm ngầm của Hách Kiến Niên, mà những lời ông ta vừa nói, rõ ràng là có ý dùng uy thế để “phủ đầu” hẳn.

Bành Viễn Chinh thầm cười khẩy, ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, theo kiểu “bất biến ứng vạn biến”. Hắn muốn làm việc chân chính, không muốn gây sự, nhưng không có nghĩa hẳn sợ phiền phức.

Hắn có bốn phận nhưng hẳn cũng có nguyên tắc và kiên trì của mình. Nếu Hách Kiến Niên thật sự muốn làm một thứ chướng ngại vật, hẳn cũng không ngại tốn chút thời gian đập tan nó đi!

-Tốt lắm, kế tiếp mời đồng chí Viễn Chinh nói chuyện.

Hách Kiến Niên nói rất dài trên đài Chủ tịch, từ chào mừng Bành Viễn Chinh cho đến công tác chung và triển vọng phát triển tương lai của thị trấn...cho nên có lúc nhiều cán bộ nghi ngờ, không biết ông ta có định cho tân Chủ tịch thị trấn phát biểu hay không.

Bành Viễn Chinh tiếp nhận micro trong tay Hách Kiến Niên, cười nói:

-Cảm ơn Bí thư Hách. Bí thư Hách nhìn xa trông rộng, phát biểu hùng hồn khiến tôi có rất nhiều cảm xúc. Trước khi nhậm chức, tôi từng đến thị trấn vài lần, cứ nghĩ là hiểu khá rõ về thị trấn, nhưng qua lời lẽ của Bí thư Hách, tôi mới phát hiện, hóa ra tôi chưa thật hiểu hết về tình hình sâu xa của thị trấn. Bí thư Hách

đã nói khá nhiều và cụ thể về công tác và triển vọng của thị trấn Vân Thủy, khiến tôi trước mắt sáng ngời, biết mình cần phải làm gì trong thời gian sắp tới!

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, đa số mọi người đều vỗ tay, nhưng chỉ có Vi Minh Hi và một số lãnh đạo thị trấn nhận ra sự sắc bén hai nghĩa trong lời nói của hắn. Đây là Bành Viễn Chinh nói, vốn hắn cảm thấy mình hiểu biết rất nhiều về thị trấn Vân Thủy, nhưng không ngờ nơi đây lại phức tạp và “sâu” như vậy!

Người thanh niên này không đơn giản, lập tức đáp trả một cách kín đáo đối với sự phủ đầu của Hách Kiến Niên, bởi vậy có thể thấy, hắn cũng là một cán bộ khá mạnh mẽ, cứng rắn. Vi Minh Hi đánh giá Bành Viễn Chinh, khoe miệng hiện lên một nét tươi cười là lạ: thật không hổ là “cao thủ” tuyên truyền, lời lẽ tuy mang theo mùi thuốc súng, nhưng rất kín đáo, không ai có thể bắt bẻ được!

-Thị trấn Vân Thủy là thị trấn nổi danh thành phố về sự phát triển kinh tế mạnh mẽ, thú thật với các đồng chí là tôi có cảm giác áp lực rất lớn, trọng trách rất nặng. Từ khi cải cách và mở cửa đến nay, với nỗ lực của các bộ máy Đảng chính nhiệm kỳ trước, diện mạo thị trấn rực rỡ hẳn lên, thực lực kinh tế ngày càng mạnh, tôi đến thị trấn công tác là một cơ hội may mắn, tôi xin hứa nỗ lực công tác, học tập các đồng chí lãnh đạo thị trấn, tranh thủ hòa nhập với bộ máy, cống hiến sức lực của mình cho sự phát triển của thị trấn Vân Thủy.

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến nhiều lãnh đạo thị trấn hơi giật mình, còn Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh với vẻ phức tạp, trầm nghĩ anh định phải điều chỉnh của Hách Kiến Niên rồi!

Khi báo cáo hay nói chuyện, lúc nào Hách Kiến Niên cũng tìm cách chìm thành tích của bộ máy lãnh đạo nhiệm kỳ trước và làm nổi bật sự lãnh đạo của cá nhân mình. Cho nên, khi phát biểu, các cán bộ thị trấn đều tránh đề cập đến vấn đề này.

Hách Kiến Niên cho rằng thị trấn Vân Thủy có ngày hôm nay, hoàn toàn là do công lao của mình. Đường nhiên, ông ta chủ trì công tác của thị trấn Vân Thủy vài năm, là thời kỳ thị trấn phát triển với tốc độ cao. Đầu tư mạnh mẽ vào giáo dục và đề cao phúc lợi cho người dân, đúng là có phần đóng góp công sức của ông ta.

Nhưng, nếu không có mười mấy năm xây dựng nền móng, thị trấn Vân Thủy cũng không có được ngày hôm nay. Hoàn toàn phủ định công lao của bộ máy lãnh đạo những nhiệm kỳ trước là hết sức ngông cuồng và sai trái.

Thật ra cũng không phải Bành Viễn Chinh cố ý “khiêu khích” Hách Kiến Niên, hắn không hề biết Hách Kiến Niên có suy nghĩ ấu trĩ như vậy. Đó chỉ là một câu nói khách sáo, không có ý nghĩa thực chất cho mấy.

Nhưng Hách Kiến Niên nghe vậy thì nhăn mặt, tuy nhiên lại giãn ra ngay.

-Nói tóm lại, cố gắng học tập, cố gắng làm việc, cần kiệm liêm chính, làm hết sức mình là lời hứa và cũng là nguyên tắc của tôi, xin Bí thư Hách và các đồng chí giám sát. Xin cảm ơn mọi người.

Bành Viễn Chinh nói với tốc độ rất nhanh, nhanh chóng kết thúc lời phát biểu của mình, trong tiếng vỗ tay, hắn đứng dậy cúi chào.

...

Kết thúc hội nghị Đảng ủy, Hách Kiến Niên liền lên quận, nói là còn phải dự họp, nhưng thật ra là cố ý né tránh bữa tiệc do bộ máy Đảng chính thị trấn thiết đãi chào mừng Bành Viễn Chinh. Ông ta là nhân vật số một của thị trấn, ông ta không có mặt, bữa tiệc không thể tổ chức.

Các lãnh đạo khác đều nhận ra điều này, Lý Tuyết Yến cảm thấy rất khó chịu trước sự quá đáng của Hách Kiến Niên.

Từ trước đến giờ, thường thì cô và Hách Kiến Niên phối hợp công tác rất hài hòa, có sự nhất trí đối với nhiều vấn đề, mà Hách Kiến Niên cũng thông cô để vô hiệu hóa quyền lực của Chủ tịch thị trấn lúc đó là Nghiêm Khang. Nhưng trước khác nay khác, Hách Kiến Niên “chèn ép” Bành Viễn Chinh như thế, khiến Lý Tuyết Yến rất bất mãn, không ngờ Hách Kiến Niên lại là người như thế.

Lý Tuyết Yến còn cảm thấy Hách Kiến Niên có phần vong ân phụ nghĩa. Ông ta có thể trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy, có thể nói là có sự thúc đẩy của Bành Viễn Chinh. Nếu không có CCCTV tuyên truyền,

thị trấn Vân Thủy sẽ không nổi tiếng như vậy và cũng không được lãnh đạo tỉnh, thành phố chú ý, mà như vậy thì làm sao ông ta có thể thăng chức?

147. Chương 148: Vấn Đề Văn Phòng

Bành Viễn Chinh căn bản không quan tâm đến những chuyện hình thức như yến tiệc đón đưa, nhưng hắn đến nhậm chức với sự nhiệt thành, bởi vì thái độ của Hách Kiến Niên mà không khí thành nặng nề. Hắn hiểu, công tác của mình ở thị trấn Vân Thủy sẽ không bằng phẳng mà sẽ có không ít khó khăn gai góc. Nhưng hắn không có gì phải sợ.

Các lãnh đạo khác chào hỏi Bành Viễn Chinh vài câu, liền tản đi. Vi Minh Hi chậm rãi bước tới. Tóc ông ta đã hoa râu, ăn mặc đơn giản, lưng hơi gù gù, trên khuôn mặt lộ ra mấy phần lầu lỉnh.

Vi Minh Hi cười chào:

-Chủ tịch Bành, chiều nay có kết quả tuyển cử của Hội đồng nhân dân, đồng chí tới phát biểu vài lời.

-Ừ, tôi biết, Chủ tịch Vi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhã nhặn đáp:

-Vất vả lãnh đạo quá!

Ở cơ sở, chức Chủ tịch Hội đồng nhân dân của Vi Minh Hi địa vị không cao. Thấy thái độ khiêm tốn của Bành Viễn Chinh, Vi Minh Hi cảm thấy khá thoải mái, cho rằng hắn rất lễ phép, biết tôn trọng đồng chí lão thành.

-Đồng chí quá khách khí, đây là việc tôi phải làm mà. Chiều nay gặp lại!

Vi Minh Hi mỉm cười bắt tay Bành Viễn Chinh thật chặt, rồi rời đi.

Lý Tuyết Yến vội vàng chạy tới, hạ giọng nói:

-Viễn Chinh, ông ta nói gì với anh vậy?

-Không có gì, chỉ bảo chiều nay tôi đến Hội đồng nhân dân một chút.

Bành Viễn Chinh cười nói.

-Đi thôi, văn phòng của anh bố trí thế nào, tôi muốn hỏi ý kiến của anh một chút.

Lý Tuyết Yến chỉ tay lên lầu.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, đi theo Lý Tuyết Yến lên lầu. Văn phòng lãnh đạo thị trấn đều ở lầu hai, chỉ có văn phòng của Hách Kiến Niên và Nghiêm Khang ở lầu ba.

Vừa lên lầu, Lý Tuyết Yến vừa nhẹ nhàng nói:

-Văn phòng của Nghiêm Khang đúng ra sẽ là văn phòng của anh. Nhưng Hách Kiến Niên đã ở lầu ba, hay là...

Theo lệ thường, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn, đương nhiên phải tiếp nhận vị trí của Nghiêm Khang. Nhưng trước đây Hách Kiến Niên và Nghiêm Khang luôn đấu đá với nhau, từ lúc Nghiêm Khang đi rồi, văn phòng của ông ta bỏ trống, Hách Kiến Niên một mình làm việc ở lầu ba, thường biểu lộ ý tứ ta đây là nhân vật số một, một mình một cõi.

Nếu Bành Viễn Chinh vào văn phòng của Nghiêm Khang, dù ngoài miệng sẽ không nói gì được, nhưng chắc chắn trong lòng Hách Kiến Niên sẽ rất bất mãn. Hôm nay đã thấy thái độ của Hách Kiến Niên đối với Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến không thể không thận trọng suy xét, hỏi ý kiến của Bành Viễn Chinh một chút.

Làm vậy không phải cô nịnh bợ Hách Kiến Niên, mà là lo lắng cho Bành Viễn Chinh. Dù sao, Hách Kiến Niên là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn, nếu Bành Viễn Chinh vừa tới liền đối lập với Hách Kiến Niên, công tác của hắn sẽ rất khó khăn.

Bành Viễn Chinh cười cười, thản nhiên nói:

-Văn phòng ở đâu cũng được, không cần tốn thời gian và công sức làm gì, cô thấy thế nào thuận tiện thì cứ bố trí, tôi không có ý kiến.

Lý Tuyết Yến thấy Bành Viễn Chinh rộng lượng như vậy, rất vui mừng, dịu dàng nói:

-Sát phòng làm việc của tôi là một phòng làm việc lớn, phía trong có một phòng đơn, anh là Chủ tịch thị trấn, buổi tối có thể nghỉ ngơi ở đó. Nếu anh đồng ý, tôi sẽ cho người dọn dẹp, thật ra cũng đã dọn khá gọn gàng rồi.

Cán bộ xã hay thị trấn không giống như cơ quan, phải luôn làm thêm giờ, buổi tối phải ở lại qua đêm là chuyện như cơm bữa, đương nhiên lãnh đạo thị trấn phải có nơi nghỉ ngơi.

-Hay quá!

Bành Viễn Chinh lập tức đồng ý.

-Anh chờ ở văn phòng của tôi một lát. Tiểu Vương, tiểu Lý, hai người khẩn trương dọn dẹp, quét tước phòng làm việc cho Chủ tịch thị trấn bành đi!

Lý Tuyết Yến hướng về phía phòng Đảng chính kêu to. Hai cán sự tiểu Lý và tiểu Vương đi ra, nhìn Bành Viễn Chinh kính cẩn chào:

-Chào Chủ tịch thị trấn Bành.

-Chào các cô, vất vả các cô quá.

-Lãnh đạo quá khách khí!

Tiểu Vương đi quét dọn, con tiểu Lý theo Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh vào văn phòng của Lý Tuyết Yến, rót cho Bành Viễn Chinh một ly nước, rồi mới lui ra ngoài.

Bành Viễn Chinh ngồi trên ghế sofa, rút thuốc ra hút.

Lý Tuyết Yến nhướng mày:

-Anh bớt hút thuốc đi, không tốt cho sức khỏe đâu.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

-Được rồi, chỉ một điếu thôi, lần sau xin chừa!

Lý Tuyết Yến mở to mắt, duyên dáng cười:

-Hai ngày trước anh chạy đi đâu vậy? Bí thư Hách bảo tôi mời anh đến ăn cơm, tìm mãi không thấy anh.

-Ồ, tôi đi Thủ đô có chút việc.

Bành Viễn Chinh cười cười, chuyển đề tài:

-Tuyết Yến, tôi chưa quen với tình hình của thị trấn, tôi định điều tra nghiên cứu một chút.

Lý Tuyết Yến gật đầu, đột nhiên nhớ tới điều gì, cúi người tới hạ giọng nói:

-Anh cứ việc điều tra nghiên cứu, nhưng tốt nhất là nhớ chủ động hỏi qua Hách Kiến Niên. Người này bây giờ càng ngày càng chuyên quyền độc đoán, anh vừa tới, cố gắng giữ quan hệ tốt với ông ta.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Ừ, tôi hiểu.

Bởi vì đang là mùa hạ, nắng hè chói chang, Lý Tuyết Yến ăn mặc khá phong phanh, chiếc áo pull cổ khá rộng, khi cô cúi xuống, phần lớn đôi bầu ngực trắng mịn như tuyết và một khe ngực sâu hút hiện ra rõ rệt, trong lúc vô tình, ánh mắt Bành Viễn Chinh lướt qua, cảnh xuân tươi sáng rơi trọn vào mắt hắn, vẻ mặt hắn lập tức đỏ ra, chột lúng túng xoay đầu đi.

Lý Tuyết Yến đỏ mặt, vội đứng thẳng người lên, theo phản xạ định đưa tay kéo cổ áo lên, nhưng nghĩ sao lại thôi, ngượng ngùng đến nỗi không dám nhìn Bành Viễn Chính, chỉ dùng đuôi mắt liếc nhìn hắn một cách kín đáo.

Tuy cô thầm có cảm tình với Bành Viễn Chính, nhưng lại không biết Bành Viễn Chính có “cảm xúc” gì đối với cô không. Không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề, mất tự nhiên, hai người ai cũng ngượng ngùng không ai dám lên tiếng, cho đến lúc tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Là điện thoại của Hách Kiến Niên gọi đến. Tuy Hách Kiến Niên trở về văn phòng Quận ủy, lấy danh nghĩa đi họp, nhưng luôn chú ý động tĩnh ở thị trấn. Tất nhiên, bất cứ lúc nào cũng có người ở thị trấn báo cáo tin tức cho ông ta.

Vấn đề văn phòng là chuyện Hách Kiến Niên khá quan tâm. Ông ta không muốn để Bành Viễn Chính ngồi ngang hàng với mình, biết đâu lại thành một Nghiêm Khang thứ hai chống đối ông ta. Nhưng Bành Viễn Chính là Chủ tịch thị trấn, nếu hắn muốn vào văn phòng của Nghiêm Khang, ông ta cũng không nói được.

Ông ta vừa trở lại quận, liền nhận được điện thoại của người nào đó ở thị trấn, nói Bành Viễn Chính đã chọn một căn phòng sát phòng làm việc của Lý Tuyết Yến làm văn phòng. Nghe vậy Hách Kiến Niên rất vui vẻ, cảm thấy Bành Viễn Chính rất biết điều, thiện cảm đối với hắn nhiều hơn lên được một chút, cảnh giác và lo lắng cũng giảm đi phần nào.

-Đồng chí Tuyết Yến này...

Trong điện thoại vang lên giọng nói hơi khàn của Hách Kiến Niên, Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chính nháy mắt một cái, rồi cười nói:

-Bí thư Hách.

-Cô xem, hôm nay thật sự chẳng đáng dừng, vì có hội nghị thường vụ quận ủy nên hồi trưa tôi phải quay về. Ngày đầu tiên đồng chí Viễn Chính đến nhậm chức, thị trấn không thể không thiết đãi chào mừng cậu ta. Tôi thấy thế này, cô cầm đầu cùng với các đồng chí khác tiếp đãi đồng chí Viễn Chính. Cô nói với đồng chí Viễn Chính, tôi xin lỗi, hai ngày nữa, tôi mời cậu ta uống rượu.

-Được, Bí thư Hách, tôi nhất định làm theo chỉ thị của lãnh đạo.

Lý Tuyết Yến cười đáp ứng. Cúp điện thoại, cô bĩu môi nhìn Bành Viễn Chính nhỏ giọng nói:

-Bảo tôi và các lãnh đạo khác thiết đãi anh. Nói là họp ở quận, thật ra, bây giờ ông ta cảm thấy mình là lãnh đạo Quận ủy, không cùng một bậc với cán bộ thị trấn chúng ta. Viễn Chính này, anh nói xem, sao địa vị lại có thể biến đổi tâm tính đến mức đó? Vốn ông ta là một người rất chân thực, bây giờ lại...Ài!

Lý Tuyết Yến thở dài.

-Vị trí thay đổi, con người thay đổi, điều này là bình thường mà. Người cô hiểu rõ là Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên trước kia, chứ không phải Ủy viên thường vụ Quận ủy Hách Kiến Niên ngày nay.

Bành Viễn Chính khoát tay nói:

-Cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta làm tốt việc của mình là được.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, lẳng lặng nhìn chăm chú Bành Viễn Chính, nói một cách nghiêm túc:

-Viễn Chính, tôi phát hiện ra giọng điệu nói chuyện của anh rất giống ba tôi, dường như cũng có chút...cáo già!

Lý Tuyết Yến nhắc tới cha cô, Bành Viễn Chính liền nhớ tới cuộc “đại náo” trước đó của Lạc Thiên Niên ở cơ quan Thành ủy. Nếu không có chuyện đó, hắn cũng không được điều đến thị trấn Vân Thủy. Thấy ánh mắt nghiền ngẫm của hắn, mặt Lý Tuyết Yến thoáng buồn, cô thở dài, cúi đầu xuống:

-Ba tôi quá nóng nảy và ẩu tả, không phải ông giúp tôi mà là hại tôi, bây giờ đối với lãnh đạo Thành ủy, tôi đã bị ghi vào “sổ đen”, e là về sau không còn mong gì thăng đầu lên được nữa...

Quan chức không ai không mong được lên chức, Lý Tuyết Yến cũng không phải là ngoại lệ. Lạc Thiên Niên làm âm ỉ như vậy, coi như phá hỏng con đường thăng tiến của cô, bởi vì chuyện này, cô đã giận cha mình mấy ngày không nói chuyện, gần đây mới bình tĩnh lại.

-Tuyết Yến, cô đừng quá lo lắng, Bí thư Lạc có chủ ý riêng của mình. Huống chi bác trai đi gặp lãnh đạo phản ánh bức xúc, cũng không có gì quá đáng. Cho dù là phương pháp không được khéo léo cho lắm, tôi nghĩ lãnh đạo Thành ủy cũng không quá để bụng. Tôi không cho rằng đây hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất, lãnh đạo Thành ủy có chủ động đề nghị điều cô về thành phố, giải quyết cấp trưởng phòng, chỉ là cô không muốn đi thôi.

Lý Tuyết Yến im lặng nhìn Bành Viễn Chinh. Cô thầm nghĩ: mình ở cơ quan thành phố làm trưởng phòng, suốt ngày uống trà xem báo, rồi rảnh thì cùng người khác đấu đá, sinh sự chuyện không đâu, chỉ bằng ở cơ sở làm Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn, ít ra còn có thể làm được điều gì đó có ích cho người dân. Hơn nữa, anh ấy đã đến đây rồi, mình càng không muốn đi....

Bành Viễn Chinh không biết giờ phút này tâm trạng và suy nghĩ của Lý Tuyết Yến lại phức tạp như vậy. Hắn đứng dậy ra khỏi văn phòng của Lý Tuyết Yến, đến gian phòng kia nhìn qua một cái. Bên trong, tiểu Lý, tiểu Vương đang lau dọn, thấy Bành Viễn Chinh thò đầu vào, vội cười chạy tới gọi:

-Lãnh đạo, anh xem bài trí như vậy được không?

148. Chương 149: Vấn Đề Xe Chuyên Dụng

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, bên trong bài trí rất đơn giản. Chỉ có bàn làm việc là mới, còn chiếc ghế sofa là cũ. Ngoài cửa có treo một giàn hoa với hai bồn hoa lan xanh um tươi tốt. Bức tường được sơn lại hoàn toàn mới, trong không khí vẫn còn có một mùi bùn đất.

Gian phòng nhỏ bên trong gồm có một cái giường, một bếp lửa kiêm lò sưởi, một cái bồn rửa mặt, so với văn phòng khác thì cũng chẳng có gì khác nhau quá lớn. Chỉ có duy nhất một thứ khác nhau là cái bàn làm việc lớn hơn so với nhóm phó chức, và ghế thì bằng da thật.

Bành Viễn Chinh đối với mấy thứ này cũng không quá để ý, lại càng không chú ý đến phong thủy, liền cười nói:

- Rất tốt, cảm ơn mọi người.

- Lãnh đạo đã quá khách khí rồi. Đây đều là việc chúng ta phải làm.

Cán sự Tiểu Lý, Tiểu Vương đều là những cô gái hơn hai mươi tuổi, chẳng kém gì so với Bành Viễn Chinh. Tốt nghiệp đại học không bao lâu thì được phân phối xuống.

- Haha, hai vị họ gì?

Bành Viễn Chinh bước ra sau bàn làm việc, ngồi xuống cười hỏi.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi họ Vương, Vương Tân Diễm.

Tiểu Vương nói.

- Tôi họ Lý, Lý Tân Hoa.

Tiểu Lý mỉm cười lên tiếng, từ trong bàn làm việc lấy ra một bình ly tách bằng inox mới tinh:

- Chủ tịch thị trấn Bành, đây là ly tách mà thị trấn thống nhất cấp cho các lãnh đạo. Để tôi giúp anh rửa sạch.

Kỳ thật lúc này Bành Viễn Chinh đã nhận ra Lý Tân Hoa chính là thư ký của phòng chính Đảng. Trước đây đã bị hắn bắt chỉnh sửa tài liệu liên tiếp khiến sinh ra bất mãn. Nhưng nếu đối phương không chủ động lên tiếng thì hắn làm lãnh đạo, cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng mà thôi.

- Không cần, lát nữa để tôi tự làm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ngăn cô lại, tiếp nhận cái tách đặt lên trên bàn, lại nói:

- Phiên mọi người mang cho tôi một số tài liệu cơ bản về tình hình thị trấn để tôi làm quen một chút.

Hai cô vâng lệnh rồi bước ra ngoài. Lý Tuyết Yến mỉm cười, cầm đến một cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh, đặt lên trên bàn của hắn, dịu dàng nói:

- Tặng anh một cái gạt tàn thuốc. Ngày hôm qua tôi đi chợ mua được. Nó khá đẹp. Tuy nhiên, tôi vẫn đề nghị anh hút thuốc ít lại.

- Cảm ơn, tôi về sau nếu không còn làm tài liệu nhiều thì hẳn là sẽ có thể giảm bớt được một chút. Cố gắng hạn chế thôi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười. Kỳ thật thì hút thuốc là tật xấu mà hắn có từ kiếp trước. Khi vừa mới tốt nghiệp đại học, hắn vốn không có hút thuốc lá. Sau làm trong cơ quan, mỗi ngày viết không xong các tài liệu thì hắn lại hút nên dần dần nghiện thuốc lá.

- Haha, anh là cao thủ về viết tài liệu. Sau khi anh đến đây rồi thì có thể giúp phòng chính Đảng nâng cao một chút trình độ. Vừa rồi là thư ký phòng chính Đảng Tiểu Lý, anh có nhớ không? Lúc trước anh bắt người ta sửa đi sửa lại bản thảo đến người ta phát khóc nhè.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Tôi được phân công quản lý công tác Đảng, về sau có gì cần làm, tôi đều bảo các cô ấy đến gặp anh để hỏi thăm ý kiến trước tiên. Đến lúc ấy mong anh đừng phiền.

- Nếu không thì có thể bớt chút thời gian để dạy các cô ấy được không?

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Xã thị trấn thì không thể so với cơ quan. Tài liệu không sai lắm thì có thể dùng được, không cần phải lãng phí thời gian và tinh lực cho vấn đề này. Đường nhiên, nếu có tài liệu lớn, tôi sẽ giúp cho các cô ấy.

- Xin chỉ thị lãnh đạo một chút. Trưa nay chúng ta liên hoan ở căn tin hay là ra ngoài tìm khách sạn?

Lý Tuyết Yến đến gần, nhỏ giọng hỏi:

- Vừa rồi có mấy ông chủ xí nghiệp chủ động gọi điện thoại lại hỏi, muốn làm bữa tiệc tẩy trần cho anh.

- Tôi đề nghị là anh nên tham dự một chút. Công tác về sau không thể tránh việc giao tiếp với các ông chủ xí nghiệp ở thị trấn. Quen mặt thì công tác cũng dễ triển khai.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút:

- Thôi đi, Tuyết Yến, về sau có cơ hội rồi hãy nói. Hơn nữa, làm quen với nhau không nhất thiết phải trên bàn tiệc. Giữa trưa, sắp xếp tiệc liên hoan ở nhà ăn cơ quan đi. Đồng thời làm quen với các đồng chí ở thị trấn.

Lý Tuyết Yến thấy hắn kiên trì như vậy, biết hắn rất có nguyên tắc, chỉ biết gạt đầu đồng ý. Cô vội vàng đi ra ngoài sắp xếp, sau đó quay trở lại nói:

- Tôi quên mất một chuyện, là xe phân phối cho lãnh đạo.

- Là như thế này, thị trấn có một chiếc xe jeep và một chiếc xe 17 chỗ. Xe jeep và xe 17 chỗ thì thường dùng để đưa rước cán bộ cao cấp trong thị trấn. Bình thường ở thị trấn đến quận hay thành phố làm việc thì cũng dùng hai chiếc xe này. Ngoài ra thì xí nghiệp thị trấn còn tặng cho một chiếc Toyota, hiện tại Hách Kiến Niên đang dùng. Còn có thêm mấy chiếc Santana. Một chiếc là Nghiêm Khang dùng, hai ngày trước đã đưa cho tôi. Còn những chiếc khác thì các lãnh đạo chia nhau dùng.

- Anh là Chủ tịch thành phố, công vụ nhiều, lại là một trong những lãnh đạo chủ chốt nên tôi đưa xe của tôi cho anh. Tôi và các lãnh đạo khác xài chung một chiếc.

Lý Tuyết Yến dịu dàng nói:

- Tôi trước trưng cầu ý kiến của anh, sau đó sẽ báo lại với Bí thư Hách.

Bành Viễn Chinh trầm mặc một lát. Dựa theo quy chế, thị trấn Vân Thủy nhiều lắm là chỉ có một hoặc hai chiếc xe. Hơn nữa, lãnh đạo thị trấn không có khả năng có xe chuyên dụng. Nhưng thị trấn Vân Thủy thì lại khác, xí nghiệp đặc biệt nhiều, công nghiệp mạnh, thực lực kinh tế không thể so với những huyện nông nghiệp bình thường. Bởi vậy, có rất nhiều ông chủ xí nghiệp thị trấn đã chủ động tài trợ xe. Chẳng những là xe mà còn có cả tài xế. Chi phí cho lái xe và bảo dưỡng xe thì đều do xí nghiệp chi trả.

Ở quận cũng biết đến tình huống này, nhưng suy xét đến tình trạng hiện tại của thị trấn Vân Thủy thì liền ngầm đồng ý.

Bành Viễn Chinh vốn không cần đến xe. Nhưng hắn là Chủ tịch thị trấn mà không dùng xe thì chắc chắn sẽ khiến cho các lãnh đạo khác có ý kiến. Hơn nữa, hắn vừa tới, lại phá vỡ quy định bắt dịch ở đây thì khẳng định sẽ gây ra trận phong ba không nhỏ.

Nghĩ đến đây, hắn liền gạt đầu đồng ý, nhưng ra một điều kiện:

- Hai chúng ta đi chung một chiếc cũng được rồi. Tôi cơ bản không có chuyện gì gấp. Vả lại tôi ở thành phố cũng chỉ có một mình, chỉ bằng tạm thời ở lại thị trấn, cũng dễ dàng để triển khai công tác hơn.

Lý Tuyết Yến ánh mắt lóe ra một tia nhu tình:

- Được, anh thì dùng chính, còn tôi thì chỉ xài phụ thôi.

Hai người đang trong lúc nói chuyện thì một chiếc xe màu đen mới tinh tiến vào trong sân. Đây là một loại xe sang trọng thời bấy giờ. Từ trên xe bước xuống một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo somi sọc vuông, đeo chiếc kính râm. Người đàn ông này mỉm cười chào hỏi những nhân viên trong cơ quan, rồi vội vàng lên lầu hai, thẳng đến văn phòng của Lý Tuyết Yến.

- Phó Bí thư Lý?

Lý Tuyết Yến đuôi lông mày nhướng lên, hạ giọng cười nói:

- Đúng là, cái mũi của ông chủ so với chó săn còn thính hơn. Nghe được anh vừa mới đến nhậm chức thì lập tức có người chủ động đưa xe đến kết nối với anh.

Lý Tuyết Yến nói xong, bước ra ngoài:

- Hồ tổng, là anh à? Đến đây làm gì vậy? Tìm tôi có việc sao?

- Phó bí thư Lý!

Người đàn ông bước đến:

- Nghe nói Chủ tịch thị trấn Bành vừa mới đến nhậm chức, tôi liền đưa xe đến cho lãnh đạo dùng, coi như là giúp thị trấn chúng ta. Phiên Phó bí thư Lý dẫn tiến một chút.

Lý Tuyết Yến cười gạt đầu, cùng với người đàn ông trung niên bước vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch thị trấn Bành, vị này là Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc xí nghiệp tiếng tăm lẫy lừng tập đoàn Huệ Phong Hồ Tiến Học của thị trấn chúng ta. Hồ tổng, đây là Chủ tịch thị trấn Bành.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy bước ra đứng trước bàn làm việc.

Hồ Tiến Học vẻ mặt tươi cười, chủ động vươn tay ra:

- Nghe danh Chủ tịch thành phố Bành đã lâu. Chủ tịch thị trấn Bành từ Thành ủy trao quyền cho cấp dưới đến thị trấn chúng tôi nhậm chức, thật sự là may mắn cho xí nghiệp và quần chúng thị trấn chúng tôi.

Hồ Tiến Học thái độ đối với Bành Viễn Chinh quá mức nhiệt tình. Thậm chí còn mang theo một tia kính cần. Điều này làm cho Lý Tuyết Yến có chút ngăn ra. Cô biết, vị nhà giàu mới nổi này, xí nghiệp Huệ Phong của y là xí nghiệp đứng đầu thị trấn Vân Thủy, thực lực hùng hậu. Bởi vì nhiều tiền thế lớn nên đôi lúc khá bướng bỉnh và không chịu phục tùng. Cho dù là Hách Kiến Niên, y cũng vẫn duy trì vài phần kiêu ngạo. Nhưng hôm nay, khi gặp Bành Viễn Chinh thì lại khác.

Bành Viễn Chinh thật ra cũng không để ý, bắt tay với Hồ Tiến Học, mời y ngồi xuống rồi rút ra một điều thuốc. Sau đó hai bên tùy ý nói vài câu.

Hồ Tiến Học không nói gì, trực tiếp kéo Bành Viễn Chinh xuống lầu:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tình trạng xe của thị trấn khẩn trương. Công vụ của lãnh đạo bận rộn, lại vì thị trấn chúng ta làm lụng vất vả. Tôi liền cân nhắc cấp cho lãnh đạo một chiếc xe. Anh cứ dùng trước, nếu không thích hợp thì đổi lại.

- Hồ tổng, anh quá khách khí rồi. Xe của thị trấn trước mắt vẫn còn, anh cứ mau chóng mang xe về. Như vậy không tốt đâu.

Bành Viễn Chinh đương nhiên là không đồng ý. Nhưng hiện tại đang làm việc tại thị trấn, về sau phải giao tiếp với đám nhà giàu ở đây, nên cũng không thể để cho Hồ Tiến Học mất mặt được.

Lúc này, trong sân đã vây quanh một đám cán bộ, đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào chiếc xe.

Lý Tuyết Yến cũng đi theo xuống dưới, nhìn chiếc xe này, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi biến đổi.

Xe mới thì chẳng có gì kỳ lạ. Ông chủ xí nghiệp tài trợ xe cho thị trấn thì đều là xe mới. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, Hồ Tiến Học điểm danh muốn tặng chiếc xe này cho Bành Viễn Chinh, không ngờ lại cao cấp hơn chiếc xe Toyota mà Hách Kiến Niên đang sử dụng. Nếu Bành Viễn Chinh đi chiếc xe này, chắc chắn vấn đề sẽ xảy ra.

- Hồ tổng, cảm ơn ý tốt của anh. Tâm ý của anh tôi xin nhận, nhưng chiếc xe này tôi không thể dùng. Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh thái độ trở nên nghiêm túc. Hồ Tiến Học dường như cũng dần dần cân nhắc được vấn đề, thấy mình suy xét không chu toàn, chỉ biết nịnh bợ Bành Viễn Chinh mà đã quên mất một vấn đề mấu chốt: Xe của nhân vật số hai sao tốt hơn xe của nhân vật số một được?

Hồ Tiến Học xấu hổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, anh thấy đấy, xe tôi đã lái đến đây, tổng không thể mang trở về. Như vậy đi, chiếc xe này coi như là tập đoàn Huệ Phong chúng tôi cho cơ quan thị trấn mượn, để mọi người sử dụng chung, được không?

Hồ Tiến Học giọng nói trầm xuống, khiến các cán sự bên cạnh ồn ào lên:

- Được, tốt! Hồ tổng rất hào phóng.

Lý Tuyết Yến quay đầu cảm tức nhìn những người này. Bọn họ đều khẩn trương quay trở về văn phòng của mình.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh luôn mãi cự tuyệt, nhưng Hồ Tiến Học vẫn kiên trì để xe ở lại. Bởi vì đã có những xí nghiệp khác tặng xe, nếu như không nhận xe của tập đoàn Huệ Phong thì có vẻ như “bên trọng bên khinh”. Huệ Phong nộp thuế cho thị trấn rất nhiều, vị trí cũng rất quan trọng. Lý Tuyết Yến suy xét nên quyết định tạm thời lưu lại, làm thành phương tiện đi lại công cộng cho mọi người trong cơ quan.

Bất kể như thế nào, chiếc xe này, Bành Viễn Chinh tuyệt đối không thể dùng.

Vào buổi liên hoan giữa trưa, các thành viên bộ máy chính đảng, ngoại trừ Hách Kiến Niên, thì mọi người đều đến đông đủ. Dù sao, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn, là nhân vật số hai do Ban tổ chức cán bộ bổ nhiệm từ thành ủy xuống. Như vậy hẳn là cán bộ trẻ tuổi cấp phòng thực chức, thanh danh bên ngoài lại có, khẳng định là có quan hệ với lãnh đạo thành phố nên không thể đắc tội.

Sau khi cơm rượu một hồi, Bành Viễn Chinh rất nhanh chóng thấy rõ vận mệnh lãnh đạo ở thị trấn.

Ủy viên Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật quý kiến quốc, Ủy viên Đảng ủy Phó chủ tịch thị trấn Chử Lượng, Ủy viên tổ chức Hoàng Hà, Ủy viên tuyên truyền Mẫn Diễm, Ủy viên Đảng ủy Mạc Thư Bình năm người này đều là tâm phúc của Hách Kiến Niên. Sau khi Hách Kiến Niên trở thành Thường vụ quận ủy thì lập trường này càng thêm kiên định. Chỉ có Chủ tịch Hội đồng nhân dân Vi Minh Hỉ và phi Đảng ủy ủy viên Phó chủ tịch thị trấn Cổ Sáng hai người này một thì sắp đến tuổi về hưu nên có tâm tính “lợn chết

không sợ bồng”, nên không ở dưới trướng Hách Kiến Niên. Người còn lại thì không có chức vụ, không có bất luận một quyền lực gì nên tính cách trầm mặc, ít nói.

Trước mắt, người mà Bành Viễn Chinh có thể tiếp cận và “dựa dẫm” cũng chỉ có một mình Lý Tuyết Yến. Vi Minh Hỉ và Cổ Sáng thì còn cần phải quan sát lại. Có thể nói, tình thế không lạc quan chút nào. Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, làm thế nào để mau chóng đứng vững ở thị trấn Vân Thủy là một khiêu chiến rất lớn, trực tiếp khảo nghiệm trí tuệ chính trị của hắn.

Đối với Bành Viễn Chinh, chỉ có thể trước thích ứng hoàn cảnh, sau đó căn cứ vào tình huống mà quyết định.

Sau khi chạm ly với thành viên bộ máy thị trấn, sau đó Bành Viễn Chinh lại cùng với Lý Tuyết Yến xuống một phòng ăn nhỏ của nhà ăn cơ quan, nói chuyện với các cán bộ thị trấn không có tham dự bữa tiệc.

Một lần gặp mặt, Bành Viễn Chinh đã để lại một ấn tượng bình dị, gần gũi, ôn hòa cho các cán bộ thị trấn. Bởi vì hắn kiên trì không nhận chiếc xe sang trọng của ông chủ Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong càng làm cho người ta có cảm giác hắn rất khiêm tốn.

Phải nói, trong ấn tượng của mọi người, giống như Bành Viễn Chinh từ cơ quan Thành ủy đi xuống, tuổi trẻ đặc chí, lại có danh tiếng là cán bộ hậu bị, hẳn là vênh váo tự đắc. Kết quả, mọi người lại phát hiện Bành Viễn Chinh không phải như thế.

Đương nhiên, nếu muốn chân chính tạo uy tín thì còn cần phải xem công tác và năng lực.

Hơn nữa, không hề ít cán bộ còn xem chừng, Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi nghe nói là có chút lai lịch Bành Viễn Chinh và Thường vụ quận ủy Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên tương lai sẽ chung sống hòa bình hay là kịch liệt va chạm.

Đây là một vấn đề rất đáng quan tâm. Một số cán bộ lớn tuổi của thị trấn đều ở sau lưng nghị luận.

3h, Hội đồng nhân dân thị trấn bắt đầu tuyển cử. 3h30, Bành Viễn Chinh chính thức được trở thành Chủ tịch thị trấn Vân Thủy. Thị trấn Vân Thủy lập tức thành lập hồ sơ gửi UBND quận. Bành Viễn Chinh đã ở trong phòng họp Hội đồng nhân dân phát biểu cảm tưởng nhậm chức.

Khi bắt tay với Chủ tịch hội đồng nhân dân, Bành Viễn Chinh đột nhiên cảm thấy Vi Minh Hỉ tay rất dùng sức, khiến hắn trong lòng chấn động. Hắn nhìn thấy đối phương tuy tươi cười nhưng lại lộ ra vài phần hàm súc phức tạp.

- Chủ tịch thị trấn Bành, xin chúc mừng. Tôi đến tháng ba năm sau sẽ về hưu. Đây là hội nghị cuối cùng mà tôi làm người chủ trì. Phỏng chừng sáu tháng cuối năm, Ban tổ chức cán bộ sẽ tìm tôi nói chuyện. Về sau, thị trấn Vân Thủy sẽ là thiên hạ của những người trẻ tuổi.

Bành Viễn Chinh ánh mắt chân thành nói:

- Lãnh đạo kinh nghiệm phong phú, cả đời đều cống hiến cho sự phát triển của thị trấn Vân Thủy. Cho dù là về hưu, thì tôi cũng mong lão lãnh đạo có thể phát huy sức mình, tiếp tục quan tâm và ủng hộ công tác của thị trấn.

149. Chương 150: Từ Người Thành Thật Đến Người Gàn Dở

Vi Minh Hỉ cảm giác được Bành Viễn Chinh rất chân thành và tôn trọng ông, nên trong lòng cảm thấy ấm áp, gắt gao bắt tay Bành Viễn Chinh, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Ông cả đời ở cơ quan cũng không đề bạt lên được, kỳ thật trong lòng cảm thấy tức nghẹn và uất ức. Trong thời gian đảm nhận, đương nhiên là không dám biểu hiện ra ngoài. Nhưng khi sắp về hưu, cái gì cũng buông ra thì lại càng thấy rõ.

Kém cỏi nhất là về hưu ở cương vị cấp phó phòng, vậy thì còn sợ cái gì? Cho nên, Vi Minh Hỉ căn bản là không còn sợ gì, ngay cả Hách Kiến Niên cũng không để vào mắt, càng không cần phải nói đến Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi như Bành Viễn Chinh.

Nhưng ông thật không ngờ, khác với những cán bộ trẻ tuổi khác, Bành Viễn Chinh đối với cán bộ lão thành như ông thái độ rất tôn trọng. Ông sống cả đời, cái gì là chân thành, cái gì là dối trá trong quan trường còn không nhìn ra được sao.

Ông thở dài, bắt tay Bành Viễn Chinh, cảm thấy giải phóng được rất nhiều oán khí trong lòng, bao gồm đối với những lãnh đạo ở quận, lãnh đạo thị trấn, thậm chí là Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh kiên nhẫn lắng nghe, lâu lâu phụ họa thêm vài câu.

Trong lúc nhất thời, Vi Minh Hỉ cảm giác như gặp được tri âm, liền kéo cánh tay Bành Viễn Chinh không thôi, muốn hấn về nhà ông dùng cơm.

Bành Viễn Chinh luôn mãi xin miễn không được, đành phải bắt đắc dĩ theo Vương Minh Hỉ về nhà ông ở thị trấn.

Vào giờ cơm chiều, Lý Tuyết Yến lo lắng đứng ở hành lang chờ hấn, vẫn không thấy Bành Viễn Chinh trở về. Cô muốn đợi Bành Viễn Chinh về rồi cùng nhau ăn cơm.

Thư ký phòng chính Đảng Lý Tân Hoa vội vàng chạy tới, thở dốc nói:

- Phó bí thư Lý, Chủ tịch thị trấn Bành đã đến nhà Chủ tịch Vi ăn cơm rồi.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, chợt nhăn mày lại.

Vi Minh Hỉ ở thị trấn chính là một lão già khác người. Ông ta hai năm trước biểu hiện vô cùng thật thà, chất phác, thuộc loại cần cù và hiền lành. Bước chân ra ngoài một con kiến cũng không dám đạp, thấy ai cũng cúi đầu khom lưng. Lãnh đạo bảo làm gì thì làm nấy, không dám ngược ý. Nhưng hai năm gần đây, ông ta đột nhiên biến thành một người khác. Xem ai cũng không vừa mắt, ai bảo gì cũng không mua. Trong bộ máy thị trấn, với các lãnh đạo khác, nhất là những cán bộ không hợp cạ thì thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, cãi cọ không ngừng.

Lý Tuyết Yến cảm thấy người đàn ông này tật xấu rất nhiều, rất khó tiếp cận, cũng không lường trước được, Bành Viễn Chinh vừa mới đến thị trấn, ngược lại lại tranh thủ được nhiệt tình của lão già này.

Đây là tình trạng như thế nào?

Lý Tuyết Yến nhíu mày, cảm thấy lo lắng, chuẩn bị sau khi ăn cơm xong sẽ đến Vi gia xem qua.

Nhà của Vi Minh Hỉ nói là ở thị trấn, nhưng trên thực tế là ở một thôn của thị trấn Vân Thủy. Bành Viễn Chinh và Vi Minh Hỉ xuyên qua quốc lộ từ nam qua bắc của thị trấn, vào thôn Vân Thủy. Ở thôn này, nhà cửa đều là nhà hai, ba tầng, đủ loại kiểu dáng. Trước mỗi nhà đều đậu vài chiếc xe máy. Bởi vậy, có thể thấy được người trong thôn này không phải giàu có bình thường.

Đi sâu vào thôn Vân Thủy, một căn nhà có chút thời cổ hiện ra trước mắt. Loại nhà ngói kiểu cũ này, có một gian ở trên còn lợp tranh, hiển nhiên là do tổ tông để lại, và chưa kịp sửa chữa.

Một căn nhà tứ hợp viện đơn sơ nằm giữa những căn nhà lầu khác trong thôn Vân Thủy như vậy thật là chói mắt.

Bước vào trong nhà, nhìn bên trong đều là những vật dụng và dụng cụ gia đình kiểu cũ. Bành Viễn Chinh trong lòng rất rõ, nhà của Vi Minh Hỉ thuộc loại hộ nghèo trong thôn.

Vợ của Vi Minh Hỉ đang nằm trên giường, nghe nói là bị liệt nửa người hai năm nay. Ông ta có một trai một gái. Con gái làm công cho nhà máy ước tơ ở thị trấn. Còn đứa con trai thì sau khi tốt nghiệp đại học được phân đến một xã hẻo lánh cách thị trấn Vân Thủy năm mươi km làm công việc giấy tờ, chỉ có cuối tuần mới trở về.

- Tiểu Quyên, con đi mua chút thịt về nấu vài món. Ba muốn uống một ly rượu với Chủ tịch thị trấn Bành.

Vi Minh Hỉ đứng ở trong nhà nói chuyện với con gái Vi Minh Quyên.

Vi Tiểu Quyên nhìn qua là biết đây là một cô gái trung thực, không chỉ có tính cách giản dị, lại còn thật thà chất phác. Cô mặc một chiếc áo thun trắng bạc màu cùng với cái quần đùi, vóc dáng cao gầy.

Vi Tiểu Quyên từ trong tay Vi Minh Hỉ tiếp nhận một tờ tiền năm mươi nhân dân tệ nhẵn nhéo, yên lặng xoay người bước đi. Thân hình gầy yếu lắc lư trong chiếc áo thun rộng thùng thình.

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Chủ tịch Vi, ngài cần gì phải tốn kém như vậy? Trong nhà có gì thì làm cái nấy, tiêu tiền để làm gì?

- Chủ tịch thị trấn Bành đã quan tâm đến lão Vi tôi, lão Vi tôi tuy nghèo một chút nhưng không đến mức không lo nổi một bữa cơm.

Vi Minh Hỉ nói xong, liền đem một cái bàn nhỏ kê dưới dàn mướp trong sân, rồi mang thêm hai cái ghế đẩu, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, mời ngồi. Điều kiện trong nhà đơn sơ, mong lãnh đạo đừng trách.

Bành Viễn Chinh cao giọng cười:

- Chủ tịch Vi sao lại nói vậy?

Bành Viễn Chinh nói xong liền ngồi xuống, đối diện với Vi Minh Hỉ. Hắn lấy thuốc ra, mời Vi Minh Hỉ một điếu rồi nói chuyện với nhau.

Nói đến gia cảnh nhà mình, Vi Minh Hỉ thở dài:

- Tình huống trong nhà cậu cũng thấy rồi đấy, kỳ thật thì nói nghèo cũng chẳng phải nghèo. Chỉ là vợ đang bệnh, con trai thì không có ở đây. Tôi nhiều năm công tác bận rộn, trong nhà lại chẳng có đàn ông, liền trông cậy cả vào con bé Tiểu Quyên. Thật vất vả cho nó.

- Con bé tốt nghiệp trung học thì đến làm công ở thị trấn. Không có nó thì thằng nhỏ cũng không học được đại học. Đáng thương cho thằng bé, đến bây giờ 27 tuổi rồi cũng không có đối tượng nào.

- Thôn dân ở đây chủ yếu là làm thợ ở các xí nghiệp, hay buôn bán nên trên cơ bản đều giàu có. Chỉ có tôi là một cán bộ cấp phó phòng vô dụng. Mang tiếng là cán bộ lãnh đạo thị trấn nhưng đến tháng chỉ nhận mấy đồng bạc tiền lương. Thật sự là mất mặt.

Nói đến đây, Vi Minh Hỉ không kìm nổi ánh mắt có chút ươn ướt.

Bành Viễn Chinh cũng không kìm nổi xúc động.

Một cán bộ lãnh đạo thị trấn không ngờ lại là hộ nghèo nhất trong thôn. Đại khái đây chính là áp lực đau khổ của Vi Minh Hỉ trong hơn mười năm qua.

Lúc này, Vi Tiểu Quyên xách về mấy bịch thức ăn đã nấu chín, còn mua thêm cả bia. Một cô gái thân hình gầy yếu cố gắng mang túi bia vào sân, Bành Viễn Chinh thấy vậy liền khẩn trương đứng dậy, tiếp nhận bia trong tay cô, tránh không được lại có vài câu khách khí.

Sau khi uống vài chai bia, Vi Minh Hỉ lại bực tức, chủ yếu là về công tác của con trai ông Vi Tiểu Cương.

Vi Tiểu Cương tốt nghiệp đại học, Vi Minh Hỉ muốn đem con mình về cơ quan thị trấn Vân Thủy nhưng không được. Sau đó ông lại tìm đến quận nhưng cũng không được. Lẽ ra, với khó khăn của ông, thị trấn hẳn là phải suy xét. Nhưng một danh ngạch năm đó lại bị một lãnh đạo ở quận chiếm lấy. Vi Tiểu Cương bất đắc dĩ bị phân đến một xã xa xôi.

Sau lại, Vi Minh Hỉ lại hoạt động với ý định đem Vi Tiểu Cương trở về. Nhưng bất kể ông tìm cách như thế nào, Hách Kiến Niên cũng không đồng ý, nói biên chế của thị trấn đã đủ, phòng nhân sự không làm nữa.

Vi Minh Hỉ nửa đời trước là người thành thật. Tuy là cán bộ cấp phó phòng nhưng ở cơ quan quận lại không có mấy người quen. Ông ta hoạt động ở phòng Nhân sự, người ta cũng không thêm để ý.

Trải qua vài lần đả kích như vậy, hơn nữa lại sắp về hưu, tâm tính Vi Minh Hỉ liền thay đổi. Ông cảm thấy mình cả đời chịu thiệt, vì quá thành thật mà bị uất ức không nói nên lời.

Kết quả, từ người thành thật, Vi Minh Hỉ lại biến thành một Vi Minh Hỉ cứng đầu.

Tâm tình của Vi Minh Hỷ trở nên thoải mái. Khó có lãnh đạo thị trấn nào chịu nghe ông than thở như vậy. Ông uống không được bao nhiêu thì say mềm, đủ thấy tư lượng của ông không cao lắm.

Bành Viễn Chinh thở dài, dìu Vi Minh Hỷ vào trong nhà, đặt ông nằm xuống, sau đó đến cửa phòng của Vi Tiểu Quyên đối diện, muốn tạm biệt cô đồng thời bảo cô nấu cho Vi Minh Hỷ một chén thuốc dã rượu.

Hắn gõ cửa, nhưng không thấy bên trong có động tĩnh. Bành Viễn Chinh đợi một lát, phát hiện Vi Tiểu Quyên không có ở trong phòng. Hắn nường nhờ ngọn đèn mờ trong phòng, thấy trên bàn bên trong có một ly nước, còn có nửa ổ bánh mì, và một cái chén nhỏ, bên trong là dưa muối với cà rốt.

Bành Viễn Chinh cảm thấy giật mình.

Hắn chậm rãi thu ánh mắt lại, quay đầu nhìn căn nhà của Vi gia, rồi sau đó bước chân ra ngoài sân. Khi ra đến sân, chỉ thấy Vi Tiểu Quyên đang gánh nước, đầu đổ đầy mồ hôi, run giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành.

- Ô, cô đang gánh nước sao? Trong nhà không có hệ thống cung cấp nước uống à?

Bành Viễn Chinh hỏi.

- Hôm nay nước cúp mất, nên tôi đến thắp nước trong thôn để gánh nước. Chủ tịch thị trấn Bành, ngài đây là?

Vi Tiểu Quyên khiếp sợ, có chút không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi phải về. Đúng rồi, ba của cô say rượu. Cô hãy trở về chăm sóc ông ấy.

Nói xong, Bành Viễn Chinh hướng Vi Tiểu Quyên gật đầu.

Rời khỏi nhà Vi gia, Bành Viễn Chinh cảm thấy có chút nghẹn khuất. Hắn bước nhanh, liền đụng phải Lý Tuyết Yến đang đến Vi gia tìm hắn.

Trong bóng đêm chạng vạng, chiếc áo thun màu trắng của Lý Tuyết Yến trông rất bắt mắt.

Cô bước nhanh vài bước:

- Viễn Chinh, sao anh lại chạy đến Vi gia uống rượu vậy?

- Lão già đó là người gàn dở. Anh đừng qua lại nhiều với ông ta.

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Tuyết Yến, Chủ tịch Vi không phải là người xấu. Ông ta hẳn là cảm thấy bị áp lực khi chuẩn bị về hưu nên tạm thời bộc phát ra thôi. Khi tôi đến nhà ông ấy, hoàn cảnh của gia đình ông ấy thật sự rất khó khăn. Toàn bộ thôn đều là nhà lều, chỉ có nhà Vi gia là rách nát, làm cho người ta cảm thấy thương cảm.

- Thôi đi, không nói nữa. Tôi muốn quay về thành phố lấy chút đồ, cô đêm nay ở lại thị trấn chứ?

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, bỏ qua sự việc của Vi gia, quay đầu lại nhìn Lý Tuyết Yến hỏi.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Tôi cũng muốn về nhà, nếu không thì đâu chờ anh.

Hai người sống vai nhau bước vào cơ quan, ngồi lên xe sau đó trở về thành phố.

Bành Viễn Chinh muốn ở lại thị trấn, đương nhiên là phải về nhà lấy chút đồ. Còn Lý Tuyết Yến thì mỗi ngày đều về lại thành phố.

Kỳ thật thì thị trấn Vân Thủy cách thành phố cũng chỉ có mười km, ngồi taxi chỉ khoảng nửa tiếng. Có những cán bộ nhà ở thành phố, buổi chiều năm giờ tan tầm thì ngồi xe số 18 trực tiếp trở về thành phố.

150. Chương 151: Trước Cứ Gác Lại

Buổi sáng hôm sau!

Thư ký phòng chính Đảng Lý Tân Hoa cầm bản điều chỉnh phân công công tác của bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy tìm Hách Kiến Niên ký tên.

Phân công công tác của bộ máy thành viên, đơn giản là Bành Viễn Chinh đến nhận chức thì tiếp nhận lại công tác trước kia của Nghiêm Khang mà thôi. Nói sau, hẳn là Chủ tịch thị trấn, chủ trì công tác toàn diện của UBND thị trấn, là chức trách pháp định, ai cũng không thay thế được.

Đây là Hách Kiến Niên trong cuộc họp ngày hôm qua đã đồng ý miêng.

Lý Tân Hoa gõ cửa phòng Hách Kiến Niên, nhìn Hách Kiến Niên có chút bờ ngõ.

Hiện tại Hách Kiến Niên không còn như trước, uy thế lẫm lẫm, giá trị rất lớn. Cán bộ bình thường của thị trấn rất ít khi gặp ông. Khi gặp thì cũng không biết nói gì.

- Bí thư Hách, Phó bí thư Lý bảo tôi mang bản điều chỉnh phương án phân công công tác của bộ máy lãnh đạo đến cho ngài, mời ngài xét duyệt một chút.

Lý Tân Hoa kính cẩn đưa văn kiện qua.

Kiến Niên cũng không ngẩng đầu lên, bắt đầu mở văn kiện ra xem.

Từ đầu đến cuối nhìn qua một lần, ông đột nhiên cầm lấy cây bút sửa sửa, xóa xóa cả nửa ngày, sau đó giao lại văn kiện cho Lý Tân Hoa, trầm giọng nói:

- Dựa theo ý kiến sửa chữa này mà đưa bài cho nhà in.

Lý Tân Hoa khẩn trương vâng lệnh, mang theo tập văn kiện rời khỏi văn phòng của Hách Kiến Niên, rồi giao trở lại cho Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến tiếp nhận, nhú mày nói:

- Bí thư Hách đã sửa lại?

Lý Tân Hoa cười khở:

- Đúng vậy, Phó bí thư Lý, Bí thư Hách điều chỉnh vài chỗ. Tôi nhìn thấy hình như là ông ấy điều chỉnh công tác của Chủ tịch thị trấn Bành.

Lý Tuyết Yến cúi đầu nhìn lại, thấy nguyên công tác quản lý xí nghiệp kinh tế là do Chủ tịch thị trấn quản lý nay chuyển cho Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn Chử Lượng. Còn công tác làm cho người ta đau đầu, dễ dàng gánh trách nhiệm nhất là công tác an toàn lại đổ lên đầu Bành Viễn Chinh.

Chủ tịch thị trấn chủ trì công tác hành chính. Công tác xí nghiệp kinh tế của thị trấn Vân Thủy luôn luôn do Chủ tịch thị trấn quản lý. Hách Kiến Niên như thế nào lại đem công tác có tính thực chất nhất giao cho Phó chủ tịch thị trấn Chử Lượng, trái với quy chế một cách nghiêm trọng. Mà công tác an toàn thì trước giờ luôn do Phó chủ tịch thị trấn quản lý, nay lại do Chủ tịch thị trấn đảm nhiệm thì quá là vô lý.

Về phần Lý Tuyết Yến, cô được phân công quản lý tổ chức, tuyên truyền, mặt trận tổ quốc, vũ trang nhân dân, chính trị pháp luật, văn phòng chính Đảng, thông tin đối ngoại, tổng hợp tình hình xã hội trị an, tình thần văn minh, đoàn Đảng, công tác của hội liên hiệp phụ nữ, hiệp trợ Hách Kiến Niên trong công tác quản lý cán bộ, công tác nhân sự. Nhưng Hách Kiến Niên một bút vung lên, liền đem công tác quản lý tổ chức tuyên truyền và xã hội giao cho Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Quý Kiến Quốc

Lý Tuyết Yến trong lòng cảm thấy rất phẫn nộ, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cô phát tay nói:

- Cô cứ về trước, chờ tôi và Chủ tịch Bành nghiên cứu lại rồi hạ văn kiện xuống cũng không vội.

Khi Lý Tân Hoa đi rồi, Lý Tuyết Yến lại cầm văn kiện đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, đặt lên trên bàn hắt, giận dữ nói:

- Hách Kiến Niên thật sự là điên rồi. Càng lúc càng điên cuồng. Ông ấy bộ muốn viết gì thì viết sao?

- Công tác ở xí nghiệp lại giao cho Chữ Lượng, rồi đem công tác an toàn giao lại cho anh. Ông ta đúng là quá đáng.

Bành Viễn Chinh thở ra một hơi, nhìn xuống, sau đó cười khổ nói:

- Tuyết Yến, xem ra cô là do tôi liên lụy rồi.

Lý Tuyết Yến sắc mặt đỏ lên, cảm tức nói:

- Hơi quá đáng, không phải muốn làm gì thì làm chứ. Cho dù là nhân vật số một cũng không thể xằng bậy. Viễn Chinh, anh nghĩ chúng ta có nên nói chuyện với ông ta không? Tối thiểu thì công tác an toàn anh không thể tiếp nhận. Bằng không từ giờ đến cuối năm, anh cả ngày sẽ làm đội viên cứu hỏa đấy. Công tác bình yên trong một năm nhưng nếu để xảy ra sự cố an toàn thì toàn bộ đều đổ sông đổ biển.

Lý Tuyết Yến nói không phải là sai. Thị trấn Vân Thủy có hơn mười xí nghiệp có quy mô, còn có rất nhiều xí nghiệp gia đình khác. Người làm công có đến mấy chục người. Không chỉ có nông dân trong vùng làm công mà còn có người ngoài. Một số lượng lao động lớn như vậy, hàng năm xảy ra hai ba sự cố thương vong là không thể tránh được.

Chỉ cần xảy ra an toàn sự cố, thì lãnh đạo phân công quản lý sẽ phải gánh trách nhiệm. Tai nạn do thiếu trách nhiệm, nếu xuất hiện tình hình nghiêm trọng thì sẽ bị chịu xử phạt miễn chức.

Cho nên, công tác an toàn luôn là một công tác mà ai cũng sợ. Nhưng nói chung, công tác này thường phải do Ủy viên Đảng ủy kiêm Phó chủ tịch thị trấn phân công quản lý. Mười mấy năm qua đều là như vậy. Công tác an toàn ban đầu là do Chữ Lượng quản lý.

Hách Kiến Niên đem một gánh nặng cấp cho Chủ tịch thị trấn mới tới. Điều này bất kể như thế nào cũng không thể nói nổi. Bởi vậy có thể thấy, ông ta vẫn muốn đánh phủ đầu Bành Viễn Chinh.

Ông ta không phải là có thù oán gì với Bành Viễn Chinh, mà là lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ trở thành Nghiêm Khang thứ hai. Mà ông ta thấy Bành Viễn Chinh quan hệ với Lý Tuyết Yến khá thân thiết. Nếu để Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến liên hợp lại, nếu làm không tốt thì thật là nguy hiểm.

Lý Tuyết Yến là con gái của Lạc Thiên Niên nên ông vẫn có chút kiêng kỵ. Lúc trước, ông ta trọng dụng Lý Tuyết Yến là bởi vì Lý Tuyết Yến nói gì nghe nấy, đồng thời cũng coi trọng gia thế của cô. Hiện tại xem ra, Lý Tuyết Yến đã hoàn toàn đảo về phía Bành Viễn Chinh, nên ông không thể không cảnh giác.

Còn có một chi tiết quan trọng mà Hách Kiến Niên nhìn ra được, Bành Viễn Chinh không phải là một kẻ dễ sai khiến. Nếu ông ta muốn Bành Viễn Chinh trở thành một con rối thì tuyệt không có khả năng này.

Đây vừa giống như một sự chèn ép, đồng thời cũng là một thăm dò.

- Không cần phải nói chuyện với ông ta.

Bành Viễn Chinh đưa tay đặt văn kiện xuống bàn, thản nhiên cười:

- Chúng ta nói chuyện với ông ta, nếu làm náo loạn, lan truyền ra ảnh hưởng không tốt.

- Trước gác lại đi, không cần điều chỉnh, văn kiện không cần phát. Tôi trước cứ điều tra nghiên cứu một tháng. Sau một tháng rồi hãy nói.

- Nếu Hách Kiến Niên cứ thúc giục, thì cô cứ nói rằng, trước chờ tôi quen thuộc với tình hình thị trấn rồi sẽ triển khai công tác. Nếu ông ta cứ thúc giục mãi thì phân công điều chỉnh bộ máy thành viên cần phải dựa theo trình tự trong cuộc họp Đảng ủy nghiên cứu quyết định. Sự việc lớn như vậy cần phải thận trọng.

Bành Viễn Chinh đôi mắt lóe ra ánh sáng. Nếu Hách Kiến Niên đã gây sự, thực sự muốn biến hắn trở thành một quả hồng mềm nhũn, thì hắn cũng sẽ cứng rắn cho mà xem.

- Tôi nghĩ sẽ không lâu đâu.

Bành Viễn Chinh nói.

- Chỉ có điều tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Tôi vừa mới đến nhậm chức, biểu hiện của ông ta dường như có chút quá khích.

- Lẽ ra ông ta là Ủy viên thường vụ quận ủy, kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, hẳn là phải có phong độ của lãnh đạo mới đúng. Tự đứng lại cư xử với tôi như vậy thì cũng có chút kỳ quái.

Lý Tuyết Yến khẽ thở dài, buồn bã nói:

- Tôi đoán, chắc ông ta đã bị Nghiêm Khang làm ra như vậy. Gió thổi cỏ lay, nên cảm thấy khấn trương. Hơn nữa, anh còn trẻ, lại từ Thành ủy xuống, lại có bối cảnh. Ông ta hẳn lo lắng anh sẽ chiếm vị trí của ông ta.

- Đừng nhìn ông ta là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng để ông ta kiêm nhiệm luôn chức vụ này, chức tổ là Quận ủy rất coi trọng công tác của thị trấn Vân Thủy, chứ không đơn thuần là đề bạt ông ta. Tôi nghe Ban tổ chức cán bộ quận ủy nói, về sau nhân vật số một kiêm nhiệm luôn Ủy viên thường vụ quận ủy phải cố định.

- Quan trọng hơn...

Lý Tuyết Yến do dự một chút, hạ giọng nói:

- Xí nghiệp ở đây nhiều, kinh tế mạnh, có quyền lực thì sẽ có nước lụt. Đây chính là một khối thịt béo bở nên Hách Kiến Niên không muốn rời khỏi thị trấn Vân Thủy đến làm một Ủy viên thường vụ quận ủy không cần.

- Haha!

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Trước cứ như vậy. Tuyết Yến, hai ngày nữa tôi sẽ xuống tham quan. Công tác thị trấn có gì thì chờ chiều tôi trở về rồi nói sau.

- Để Tiểu Vương hoặc Tiểu Lý đi cùng với anh?

Lý Tuyết Yến gật đầu.

- Bảo Lý Tân Hoa đi cùng tôi. Chiều nay tôi muốn đi dạo qua các xí nghiệp lớn.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Còn nữa, tối thứ năm tôi có việc riêng cần đến thủ đô, thứ bảy mới trở về. Có chuyện gì cô giúp tôi xử lý nhé.

Mọi người nói quan mới đốt lên ba đồng lửa, nhưng ai cũng không nghĩ tới Bành Viễn Chinh lại không thêm đốt đồng lửa nào, ngược lại còn rất khiêm tốn đi tham quan, điều tra nghiên cứu liên tiếp, vài ngày cũng không lộ diện.

Buổi sáng thứ năm, Chủ Lượng kính cẩn gõ cửa phòng Hách Kiến Niên, cười nói:

- Bí thư Hách có việc tìm tôi?

- Đến đây ngồi đi, đồng chí Kiến Niên.

- Gần đây tôi đảm nhận công tác của quận, nên công tác ở đây đã làm phiền mọi người.

Chủ Lượng khấn trương nói:

- Bí thư Hách bận việc, dù sao công tác của thị trấn, chúng tôi có thể điện thoại hỏi xin chỉ thị của ngài hoặc báo cáo lại. Hiện tại, hầu như liên lạc qua điện thoại rất phổ biến. Ngài có thể dùng điện thoại để chỉ thị, cũng giống nhau thôi, không nhất định lúc nào cũng có mặt ở thị trấn.

Hách Kiến Niên hài lòng, nói thêm vài câu về công tác thị trấn với Chủ Lượng, rồi đột nhiên chuyển đề tài:

- Đồng chí Viễn Chinh sau khi đến nhậm chức, không có tổ chức cuộc họp với các đồng chí à?

Chủ Lượng ánh mắt hiện lên một tia sáng, cười nói:

- Bí thư Hách, thưa không. Gần đây không thấy Chủ tịch Bành ở thị trấn, nghe nói là xuống dưới điều tra nghiên cứu. Nói là muốn điều tra nghiên cứu một tháng, trước quen thuộc tình huống thị trấn đã.

- Đi xuống? Máy ngày nay đều đi xuống?

Hách Kiến Niên ồ lên một tiếng, thản nhiên nói:

- Chủ tịch Viễn Chinh quả nhiên là rất có ý thức công tác. Làm cái gì cũng không quên điều tra nghiên cứu trước. Được rồi, cứ để cậu tìm hiểu tình huống. Cậu ấy vừa tới, hẳn là chưa đầy năm rưỡi sẽ không chịu nổi gánh nặng của thị trấn đầu. Đồng chí Chữ Lượng, cậu là đồng chí lão thành ở đây, nên phải gánh trách nhiệm đây.

Hách Kiến Niên rõ ràng ám chỉ, Chữ Lượng nghe sao không hiểu chứ. Y công tác ở thị trấn bảy tám năm nay, luận kinh nghiệm, lý lịch coi như là đồng chí lão thành. Nhưng lúc trước lại xuất hiện một Lý Tuyết Yến, Phó bí thư kiêm Phó chủ tịch thị trấn, xếp hạng trước y. Hiện tại lại tới thêm một Bành Viễn Chinh. Cứ như vậy thì ông ta chẳng có ngày ngóc đầu lên được.

Nhưng không nghĩ đến cơ hội đột nhiên đến. Gần đây Hách Kiến Niên đột nhiên ám chỉ, bày ra bộ dạng bảo y chuẩn bị tư thế tiếp nhận chức vụ của Bành Viễn Chinh.

Chữ Lượng đương nhiên là việc nhân đức không nhường ai. Y xem ra, Hách Kiến Niên ở thị trấn thâm căn cố đế, đồng thời lại là Ủy viên thường vụ quận ủy. Cho dù Bành Viễn Chinh có lai lịch, lại là cán bộ hậu bị được lãnh đạo thành phố coi trọng thì cũng không đấu lại Hách Kiến Niên.

Nếu Hách Kiến Niên thật sự muốn đấu với Bành Viễn Chinh thì y cũng vui vẻ mà hưởng thành quả này.

151. Chương 152: Lấy Thành Tích Và Danh Tiếng Bù Đắp Cho Kinh Nghiệm

Trời hoàng hôn bao phủ toàn bộ thị trấn Vân Thủy ồn ào, náo nhiệt.

Đây là thị trấn lớn nhất, cũng là thị trấn có ngành công nghiệp phát triển nhất thành phố Tân An, vào giờ này mỗi ngày, đông người rất lớn.

Trên đường phố trung tâm buôn bán của thị trấn, đông nghịt người, các tiểu thương, người bán hàng rong và cửa tiệm dọc hai bên đường đều vang lên tiếng rao hàng, tiếng nhạc từ đầu máy video, không ngừng thu hút khách hàng.

Công nhân hơn mười doanh nghiệp phụ cận, lúc này đã tan tầm, đều ra đường đi dạo. Trong khi cuộc sống vật chất giàu có hẳn lên, mà cuộc sống tinh thần còn tương đối thiếu thốn, các công nhân trẻ tuổi chỉ có thể lấy đi dạo làm thú tiêu khiển.

Đương nhiên, mấy chục ngàn công nhân cũng phải ăn uống, mua sắm, cho nên trung tâm buôn bán của thị trấn Vân Thủy phồn hoa, tấp nập không kém nội thành.

Bành Viễn Chinh đứng ở phía đông trung tâm buôn bán, giữa dòng người chuyển động không ngừng, ánh mắt trầm tĩnh.

Thư ký Phòng Đảng chính Lý Tân Hoa lẳng lặng đứng phía sau Bành Viễn Chinh, ánh mắt có phần phức tạp nhìn vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi, còn nhỏ hơn cô vài tuổi.

Liên tiếp hai ngày, Bành Viễn Chinh dẫn cô đi xem xét trong thị trấn, khi thì xí nghiệp, khi thì thôn xóm. Cả ngày hôm nay hẳn đưa cô đến một thôn xa nhất của thị trấn Vân Thủy, ở lại khá lâu, thậm chí ăn cơm tại nhà của Bí thư chi bộ thôn, bây giờ lại chạy tới đầu đường này, không biết nhìn ngắm cái gì.

Bóng lưng Bành Viễn Chinh vững chắc mà rộng rãi, tuy rằng tuổi trẻ mà lời lẽ, cử chỉ không giống chút nào với người trẻ tuổi, rất chín chắn vững vàng, đầu óc lão luyện, đây là đánh giá của Lý Tân Hoa đối với Bành Viễn Chinh qua mấy ngày đi cùng.

Cô rất cục hiểu được vì sao Bành Viễn Chinh có được danh tiếng và địa vị ngày hôm nay, cũng không phải chỉ dựa vào cái gọi là bối cảnh.

Cô cảm thấy không thể dùng lời nói mà diễn tả được về tính cách thâm trầm và có chút gì đó bí ẩn của Bành Viễn Chinh, và do đó càng cảm thấy kính nể và có phần hơi sợ hãi. Đối với những cô gái chưa chồng như cô, sự kính nể, sợ sợ này, không tránh khỏi có pha lẫn một chút ngưỡng mộ đối với một người khác phái.

Thế nên hai ngày nay Lý Tân Hoa cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái, cô ước gì không phải trở về thị trấn làm việc, không phải đối mặt với bọn xu nịnh lãnh đạo ở văn phòng, cứ thế này suốt ngày làm bạn với Bành Viễn Chinh đi dạo.

Lý Tân Hoa do dự một chút, dịu dàng đưa qua một cái khăn mặt, nhẹ nhàng nói:

-Lãnh đạo, anh lau mồ hôi đi.

Bành Viễn Chinh cầm lấy chiếc khăn, thuận tay lau mồ hôi trên trán, liếc nhìn Lý Tân Hoa một cái, mỉm cười:

-Đồng chí Tân Hoa, phố này rất phồn hoa, tôi thấy lượng khách không hề kém chợ đêm thành phố.

-Đúng vậy, lãnh đạo, mấy chục ngàn người đâu phải ít, dân cư đông đúc, buôn bán phát triển. Như thế này, Sở công thương thị trấn phần khởi nhất, mỗi ngày họ đều đến thu phí.

-Ha ha!

Bành Viễn Chinh mỉm cười

-Chỉ là khu vực quá nhỏ, người đông, đường hẹp rất dễ xảy ra vấn đề. Hơn nữa, tôi thấy tình trạng vệ sinh cũng cần phải coi trọng, tối hôm qua, tôi cố ý đến đây dạo một vòng, phát hiện khắp nơi đều có rác rưởi, mùi hôi nồng nặc, thật sự là rất khó coi.

-Đúng vậy, lãnh đạo, trước kia thị trấn đã chấn chỉnh việc này vài lần nhưng cũng không quản được, ý thức người dân không cao, nơi nào cũng vứt rác. Cũng may là có một số tiểu thương tự thu dọn rác, nếu không, ngày hôm sau họ cũng không thể buôn bán được.

Lý Tân Hoa nhẹ nhàng nói, suy nghĩ về dụng ý của Bành Viễn Chinh.

Đột nhiên Bành Viễn Chinh chú ý tới khu phố này, có phải muốn ra tay chấn chỉnh tình hình ở đây?

Lý Tân Hoa trầm lắng đầu, cảm thấy đây là công tác khó thu được kết quả tốt. Hôm nay dọn dẹp sạch sẽ, ngày mai lại là một đồng hồ hỗn độn.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh lại hướng về đám người ồn ào phía xa xa. Suy tính của hắn không đơn giản như Lý Tân Hoa nghĩ.

Ngay từ đầu, hắn có cảm giác thị trấn Vân Thủy phát triển mạnh về kinh tế nhưng bộ mặt thị trấn quy hoạch quá kém, nhất là khu phía trước Ủy ban nhân dân thị trấn, rất hỗn loạn và mất trật tự. Bởi vậy sau khi nhậm chức hắn liền chú ý đến khu vực này.

Nhưng đồng thời hắn hiểu, vài năm nữa, thị trấn Vân Thủy sẽ bị quận Tân An mở rộng “bao trùm”, lúc này làm quy hoạch cũng không được lâu dài. Rất có thể quy hoạch chưa làm xong, thì đã bị vô hiệu hóa.

Đã nhiều ngày nay, hắn suy xét kỹ càng, cảm thấy trong hai năm thời gian, có thể cải tạo lại khu vực quanh Ủy ban nhân dân thị trấn thành một “thành phố nhỏ”. Tương lai, dù nội thành phát triển đến đây, trong thời gian ngắn nhất, khu nội thành và thị trấn Vân Thủy sẽ hòa nhập thành một thể, khiến cho tiến trình đô thị hóa thị trấn Vân Thủy rút ngắn được hai năm.

Trong thời gian ngắn nhất, Bành Viễn Chinh phải tạo được thành tích. Trong ba năm nữa, thị trấn Vân Thủy sẽ trở thành khu trung tâm của quận Tân An mới. Là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, nếu hắn làm thật tốt, hắn rất có hy vọng trở thành lãnh đạo của quận mới thành lập một cách hợp lẽ, thành công vượt lên cấp phó huyện.

Phải lấy thành tích nổi bật và danh tiếng trong quần chúng để bù lại cho kinh nghiệm quan trường không đủ.

Hiện nay thị trấn Vân Thủy đã là thị trấn phát triển mạnh mẽ nhất thành phố Tân An về kinh tế, Bành Viễn Chinh rất khó có thể tăng tốc độ phát triển lên cao hơn một bậc nữa. Lĩnh vực có thể dễ tạo được thành tích hơn, đó là cải thiện dân sinh cho quần chúng, xây dựng hình tượng tốt đẹp cho thị trấn.

Bành Viễn Chinh chỉ vào phía xa xa của khu trung tâm buôn bán, cười nói:

-Đồng chí Tân Hoa, từ phía đó đi thẳng tới là quốc lộ, bên trái giáp với thôn Vân Thủy, bên phải là khu cơ quan Ủy ban nhân dân thị trấn, trường trung học và bệnh viện, nhà trẻ. Khu trung tâm buôn bán này nằm đúng ở khu vực trung tâm thị trấn, nhưng hai bên lại bỏ trống, cô xem, hầu như đều trở thành nơi chứa rác. Tôi có ý nghĩ bước đầu thế này, đó là mở rộng hai bên con đường này thêm chừng mười mét, nối với hai tuyến đường chính của thị trấn, không chỉ giải quyết được tình trạng vệ sinh và trật tự của khu này, mà còn có thể nâng cao bộ mặt thị trấn và cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt của quần chúng nhân dân.

Lý Tân Hoa ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

-Tôi nghe cũng không hiểu lắm, nhưng tôi cảm thấy là ý tưởng của lãnh đạo rất tốt, tuy nhiên cải tạo và xây dựng như vậy, cần không ít tiền đấy? Hơn nữa, còn phải di dời, cải tạo rất nhiều cửa hàng hai bên đường...

Bành Viễn Chinh cười:

-Đầu tư sẽ không quá lớn, con đường này không dài quá 300 mét, xây dựng con đường và cải tạo phương tiện công cộng cũng không tốn nhiều tiền. Về phần các hộ buôn bán hai bên đường, khi con đường được cải tạo có thể xây dựng những căn nhà ba bốn tầng, tầng trệt dành cho các cửa tiệm chuyển vào, sau khi mở rộng sẽ dư ra khá nhiều diện tích, có thể cung cấp cho các hộ buôn bán khác. Các tầng ngoài tầng trệt, có thể dùng kinh doanh cũng có thể cho dân vào ở. Thật ra, công trình cải tạo như thế này, hoàn toàn không cần chính phủ xuất tiền. Chúng ta có thể quy hoạch thành một dự án, tiến hành thu hút đầu tư, chính phủ không tốn một xu cũng có thể thực hiện cải tạo thành công.

Bành Viễn Chinh nói thông thả, Lý Tân Hoa không hiểu rõ hết, miệng cô phụ họa nhưng trong lòng lại suy nghĩ: không biết ý tưởng này của Chủ tịch Bành có bị Bí thư Hách gạt đi?

Trước kia Nghiêm Khang cũng có đề cập tới chuyện cải tạo khu phố buôn bán, nhưng Hách Kiến Niên kiên quyết phản đối. Lý Tân Hoa cũng không biết lý do vì sao Hách Kiến Niên lại phản đối, nhưng thái độ của ông ta đã quá rõ ràng, bây giờ Bành Viễn Chinh lại đề xuất việc này, chắc chắn Hách Kiến Niên sẽ không đồng ý.

Nhưng Lý Tân Hoa không nói điều này với Bành Viễn Chinh, mà dù cô có nói, hẳn là Bành Viễn Chinh cũng không từ bỏ ý định.

Hai người đang nói chuyện, một chiếc Panther từ quốc lộ chạy như bay tới. Bành Viễn Chinh trông thấy chiếc xe, nhú mào.

Đây là xe của Hoàng Đại Long, y tới thị trấn Vân Thủy, hiển nhiên là tìm Bành Viễn Chinh.

Quả nhiên, chiếc Panther đột nhiên dừng lại, làm tung lên một đám bụi mù. Hoàng Đại Long nhảy xuống xe, từ xa đã cười ha hả với Bành Viễn Chinh:

-Viễn Chinh, cậu làm Chủ tịch thị trấn cũng không nói cho tôi một tiếng, tôi muốn chúc mừng cậu mà mấy ngày rồi không gặp được.

Bành Viễn Chinh cười:

-Một chúc quan nhỏ bé, có gì đâu mà chúc mừng. Anh quản lý một tập đoàn xí nghiệp lớn như vậy, nghe nói sắp đưa lên thị trường, tôi không muốn chậm trễ thời gian quý giá của anh.

Hoàng Đại Long nhướn mày lên:

-Cậu nói như vậy là khinh thường anh em rồi. Tôi có bận đến mấy cũng có thể dành thời gian cho bạn bè chứ? Được, hôm nay tôi đã vất vả tìm đến đây, cậu phải cho tôi một chút mặt mũi, cùng ngồi với mọi người một chút.

Nói xong, Hoàng Đại Long liền cầm lấy điện thoại di động trong tay lái xe, bấm số, đồng dục nói:

-Lão Hồ, tôi tới rồi, hiện đang ở chỗ Chủ tịch Bành, anh mau lại đây!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nét cười, trong lòng thầm hiểu, Hoàng Đại Long chạy tới đây “chúc mừng” mình là giả, làm người trung gian “thuyết khách” giùm cho người khác mới là thật.

-Cô đây là?

Ánh mắt mờ ám của Hoàng Đại Long nhìn Lý Tân Hoa đứng phía sau Bành Viễn Chinh.

Tuy Lý Tân Hoa không xinh đẹp tuyệt trần như Phùng Thiển Như, cũng không đẹp bằng Tào Dĩnh, nhưng dung mạo cũng khá thanh tú, dáng người thon thả, cân đối tràn đầy sức sống.

152. Chương 153: Mời “thủ” Gái Tây!

-Đây là thư ký Phòng Đảng chính Lý Tân Hoa của thị trấn chúng tôi, đây là Chủ tịch tập đoàn Tin Kiệt Hoàng Đại Long.

Bành Viễn Chinh cười cười, giới thiệu hai người.

Hoàng Đại Long kiêu ngạo mỉm cười, bắt tay Lý Tân Hoa:

-Xin chào.

Tuy trước mặt Bành Viễn Chinh, y không dám tỏ ra vẻ tự cao tự đại của kẻ lắm tiền, thậm chí còn có phần nịnh bợ, nhưng không có nghĩa y cũng như thế trước mặt người bình thường. Nếu không vì Bành Viễn Chinh, gặp cán sự thị trấn như Lý Tân Hoa, thậm chí y không thèm nhìn bằng nửa con mắt.

Danh tiếng của tập đoàn Tin Kiệt ở Tân An, ít ai không biết, Lý Tân Hoa không dám thất lễ, vội chào hỏi Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long đến, vốn Bành Viễn Chinh định bảo y miễn cho mình việc đi uống rượu, nhưng rồi nghĩ tới bây giờ, vị trí của mình không còn giống lúc ở cơ quan, công tác ở cơ sở không thể thiếu sự “trợ giúp” của các doanh nghiệp, kết giao với các doanh nhân nhiều một chút, cũng không phải là chuyện xấu.

Hắn quay đầu lại nhìn Lý Tân Hoa:

-Đồng chí Tân Hoa, cô có bận việc gì không? Nếu không, ở lại ăn cơm với chúng tôi. Ăn xong, tôi sẽ phái xe đưa cô về.

-Dạ, lãnh đạo.

Lý Tân Hoa được lời mời, hết sức vui mừng, không dám phụ lòng tốt của hắn.

Không bao lâu sau, một chiếc Audi màu đen chạy tới. Lý Tân Hoa nhận ra ngay, đó là xe của ông chủ tập đoàn Huệ Phong Hồ Tiến Học. Đêm nay Hồ Tiến Học đãi tiệc?

Hồ Tiến Học nhảy xuống xe, vẻ mặt tươi cười đi tới, bắt tay Bành Viễn Chinh một cách vồn vã:

-Chủ tịch thị trấn Bành, tôi rất muốn mời lãnh đạo ăn một bữa cơm, nhưng lãnh đạo bận như vậy, nên không có cơ hội. Hôm nay đúng lúc Hoàng tổng tới đây, bất kể thế nào xin phép cho tôi được mời một bữa cơm!

Lý Tân Hoa ngạc nhiên, tập đoàn Huệ Phong thực lực hùng hậu, Hồ Tiến Học cũng có thể coi là nhân vật có máu mặt hàng đầu ở quận Tân An, ngay cả Hách Kiến Niên cũng không coi vào đâu, sao lại tỏ ra khách khí, nịnh nọt một Chủ tịch thị trấn mới tới như Bành Viễn Chinh?

Trong lòng Bành Viễn Chinh đã có chủ ý, cũng không từ chối, cười cười nói:

-Hồ tổng thật sự quá khách khí, nếu Hồ tổng là bạn của Đại Long, chúng ta cũng không phải là người ngoài. Được, hôm nay tôi và đồng chí Tân Hoa sẽ làm khách, làm phiền các vị một bữa cơm!

Hồ Tiến học cười vang:

-Chủ tịch thị trấn Bành, Hoàng tổng, tôi nghĩ các vị đã ngán sơn hào hải vị rồi, tối nay tôi sẽ dẫn mọi người tới một chỗ mới mở ở huyện Thu Cốc - nhà hàng Dương Hạt Tử, chuyên nấu món đặc sản rất đặc sắc, chúng ta đi nếm thử chút nhé?

Huyện Thu Cốc là một huyện nông nghiệp của Tân An, cách thị trấn Văn Thủy không xa, chừng 30 cây số đường quốc lộ. Huyện này đang phát triển du lịch sinh thái, nhà hàng đặc sản mọc lên khắp nơi, nổi danh nhất là món dê nấu bọ cạp và lẩu dê.

Với Bành Viễn Chinh thì ăn uống gì không quan trọng, hẩn gặt đầu. Nhưng Hoàng Đại Long không hài lòng lắm, thầm nghĩ Hồ Tiến Học hơi keo kiệt, vài ngày liên tiếp nhờ y mời Bành Viễn Chinh ăn cơm, rồi cuộc lại mời đến tiệm ăn nông thôn! Thật là mất mặt!

Thấy Hoàng Đại Long có vẻ bất mãn, Hồ Tiến Học nhích lại gần Hoàng Đại Long, nói nhỏ vài câu. Hoàng Đại Long lập tức cười ha hả, mặt mày hớn hớn. Theo hiểu biết của Bành Viễn Chinh về Hoàng Đại Long, y mà có cái vẻ mặt dâm dăng này, chắc chắn là có chuyện “mờ ám” làm y hết sức khoái trá.

Sau đó Bành Viễn Chinh mới biết, huyện Thu Cốc ở ngay sát thành phố, phòng nhảy mọc lên như nấm, trong đó có đủ loại gái phục vụ hết mình, thậm chí có cả gái Tây tóc vàng, mắt xanh vô cùng hấp dẫn. Hồ Tiến Học nghe nói có cô gái Tây mới đến, định sau khi cơm rượu no say, dẫn Bành Viễn Chinh và Hoàng Đại Long vào đó truy hoan.

Nhưng làm sao Bành Viễn Chinh có thể đi vào nơi như vậy? Thấy hẩn kiên quyết từ chối không chịu chơi gái Tây, Hồ Tiến Học và Hoàng Đại Long rất cụt hứng.

Bành Viễn Chinh và Lý Tân Hoa lên xe của Hoàng Đại Long, chiếc Audi của Hồ Tiến Học chạy trước dẫn đường trong trời chiều nhập nhoạng, chạy thẳng tới huyện Thu Cốc. Trên đường, Bành Viễn Chinh chợt bảo Hoàng Đại Long:

-Đại Long, anh gọi Chủ tịch quận Chu đi, tôi muốn nói chuyện này với anh ấy.

-Chủ tịch quận Chu? Ai vậy?

Hoàng Đại Long ngồi ở vị trí lái phụ, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh ngạc nhiên hỏi.

-Chu Đại Dũng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Hoàng Đại Long chợt hiểu:

-À, tôi quên, tên này không ngờ làm Chủ tịch quận. Tốt, Viễn Chinh, điện thoại đây này, cậu gọi cho hẩn đi.

Hoàng Đại Long đưa điện thoại di động của mình cho Bành Viễn Chinh, cười nói:

-Hai ngày nữa tôi tặng cậu cái điện thoại di động, chúng ta liên lạc cũng tiện. Cầm cái máy nhắn tin này đi gọi điện thoại phiền phức lắm!

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

-Tôi ăn lương cán bộ cấp phòng, anh bảo tôi dùng điện thoại di động, muốn hại tôi sao?

Bành Viễn Chinh vừa nói vừa gọi đến văn phòng Chu Đại Dũng. Sau khi đến nhậm chức, Chu Đại Dũng đã gọi điện cho hẩn hai lần, hỏi thăm tình hình công tác của hẩn.

Tiếng chuông điện thoại reo một lúc lâu không có người tiếp, Bành Viễn Chinh nghĩ Chu Đại Dũng đã ra về, định cúp điện thoại, thì nghe tiếng thở dốc của Chu Đại Dũng:

-Ai vậy? Tôi Chu Đại Dũng đây.

-Chủ tịch quận Chu, em là Viễn Chinh đây.

-A, Viễn Chinh, anh đã ra tới cửa văn phòng, chợt nghe chuông điện thoại, mới quay lại nghe, hóa ra là chú. Sao, tìm anh có việc à? Hay muốn mời anh ăn cơm?

Tuy Chu Đại Dũng làm Phó chủ tịch quận nhưng đối với Bành Viễn Chinh vẫn rất gần gũi.

-Tối nay có người mời em đến huyện Thu Cốc ăn thịt dê, anh đi không? Em cũng có chút việc muốn báo cáo với anh.

Bành Viễn Chinh vừa nói vừa cười.

Lý Tân Hoa hơi giật mình, vị lãnh đạo của mình không đơn giản chút nào, không những có quan hệ tốt với ông chủ tập đoàn Tin Kiệt, còn cười nói vui vẻ với lãnh đạo quận, thảo nào mới hơn hai mươi tuổi đã làm Chủ tịch thị trấn, xem ra cậu ta có cơ sở để “liều mạng” với Hách Kiến Niên!

-Ồ, thế có những ai? Có thuận tiện không?

Chu Đại Dũng hơi chần chừ.

Bây giờ Chu Đại Dũng đã là Phó chủ tịch quận, nhất định phải chú ý hình tượng của mình. Bành Viễn Chinh mời y đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu có mặt người không thích hợp, y vẫn phải dè dặt.

-Cũng không phải người ngoài, có Hoàng Đại Long và ông chủ Hồ Tiến Học của xí nghiệp Huệ Phong, là những doanh nghiệp đóng thuế lớn cho quận chúng ta. Anh là lãnh đạo chính quyền, xuống nói chuyện công tác với người của doanh nghiệp cũng bình thường thôi.

Bành Viễn Chinh giải thích.

Chu Đại Dũng thở phào, cười nói:

-Nhưng tối nay anh có hẹn với Tống Quả đi uống trà, hay là kêu Tống Quả đi cùng luôn?

Bành Viễn Chinh hơi do dự. Để Hồ Tiến Học biết quan hệ giữa hắn và Chu Đại Dũng không ảnh hưởng gì, bởi vì hai người công tác cùng một quận, sớm muộn gì cũng phải công khai chuyện này. Nhưng Tống Quả thì khác, Tống Quả là con trai một của Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban tổ chức Thành ủy Tống Bính Nam, có thân phận không nhỏ ở thành phố Tân An. Có mặt Hồ Tiến Học, Tống Quả tới e là không ổn.

Nghĩ vậy, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

-Anh nói một tiếng với Tống Quả đi, hôm nào em mời hắn uống trà.

Chu Đại Dũng cũng đoán được sự e dè của Bành Viễn Chinh, liền đáp ứng.

Xe của Chu Đại Dũng tới nơi chậm hơn nhóm của Bành Viễn Chinh nửa tiếng, Hồ Tiến Học vội vàng đứng dậy chào đón. Hoàng Đại Long bước tới bắt tay Chu Đại Dũng, cười ha hả:

-Ha ha, ông anh làm lãnh đạo chính quyền, phong cách liền không giống lúc trước!

Chu Đại Dũng xấu hổ cười, nhướn mày lên.

Bành Viễn Chinh ngằm đá vào chân Hoàng Đại Long, nhắc y phải chú ý, không thể làm Chu Đại Dũng sượng mặt trước mặt Hồ Tiến Học, dù sao hiện giờ anh ta đã là Phó chủ tịch quận.

-Chủ tịch quận Chu, xin được giới thiệu, vị này là Chủ tịch Hội đồng quản trị xí nghiệp Huệ Phong Hồ Tiến Học.

Bành Viễn Chinh cười giới thiệu.

-Xin chào, Chủ tịch quận Chu, hôm nay rất vinh dự được mời lãnh đạo quận ăn cơm.

Hồ Tiến Học khá quen thuộc với nhiều lãnh đạo quận, nhưng Chu Đại Dũng mới tới nên y chỉ mới nghe nói chứ chưa được gặp.

-Hồ tổng à? Tôi nghe tiếng đã lâu.

Chu Đại Dũng mỉm cười bắt tay Hồ Tiến Học.

Hoàng Đại Long kêu to:

-Được rồi, được rồi, mấy người cũng đừng có đem Chủ tịch quận, Chủ tịch thị trấn, Chủ tịch Hội đồng quản trị ra mà nói nữa, bây giờ là lúc ăn cơm, không nói chuyện công, chỉ nói giao tình! Ngồi xuống, uống rượu!

153. Chương 154: Nữ Thư Ký Và Uống Rượu Không Đổ Mặt

Không khí của bữa tiệc rất hòa hợp.

Rượu quá ba tuần, Bành Viễn Chinh liền chủ động nhắc đến ý tưởng cải tạo, xây dựng thêm phố buôn bán ở thị trấn Vân Thủy. Đối với ý tưởng của hắn, đám người Chu Đại Dũng đương nhiên là tán thành. Tuy nhiên, loại tán thành này chỉ mang tính lễ tiết, không có tính thực chất.

Bành Viễn Chinh nói, bọn họ liền cười theo.

Bành Viễn Chinh buông ly rượu trong tay, nhìn Chu Đại Dũng cười nói:

- Chủ tịch quận Chu, tôi có ý tưởng này. Về việc cải tạo, xây dựng thêm phố buôn bán ở thị trấn, tôi muốn làm thành một hạng mục tiến hành vận tác buôn bán, thông qua thu hút đầu tư để hoàn thành, thực hiện đầu nhập chính phủ.

Chu Đại Dũng đuôi lông mày nhướng lên:

- Viễn Chinh, suy nghĩ của cậu thật ra không tồi,. Loại tiền lệ xây dựng công cộng vận tác từ buôn bán không phải là không có. Nhưng nhất định phải được quận phê duyệt. Xong rồi mọi người có thể lập dự án. Kỳ thật thì lập dự án không khó, cái khó là công trình của mọi người khá nhỏ, rất khó có xí nghiệp nguyện ý tiến vào đầu tư.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Chuyện thu hút đầu tư thì tính sau. Chủ tịch quận Chu vừa lúc được phân công quản lý Ủy ban Kế hoạch và Ủy ban Xây dựng, có thể dàn xếp một chút hay không?

Chu Đại Dũng cười, chỉ tay vào Bành Viễn Chinh, cười mắng:

- Tôi biết rằng cậu đúng là “cáo lại đi chúc tết gà”, không có tâm địa tốt. Tôi nói rồi, lâu như vậy không mời tôi một bữa cơm, nay đột nhiên tìm đến tôi, còn có thể có chuyện tốt sao?

- Được rồi, các người cứ gửi báo cáo xuống, tôi sẽ sắp xếp.

Chu Đại Dũng sáng khoái đồng ý, Hồ Tiến Học cũng một bên âm thầm gật đầu, thầm nghĩ vị Chủ tịch thị trấn mới đến quả nhiên không giống như bình thường, xem ra quan hệ với Chu Đại Dũng không tầm thường.

Đồng thời cũng rất có thủ đoạn. Nương nhờ rượu của người khác để làm chuyện của mình.

Thấy Bành Viễn Chinh miêu tả sơ lược liền giải quyết được vấn đề phê duyệt của quận và thủ tục quy hoạch xây dựng, Lý Tân Hoa ngồi bên cạnh sắc mặt kính cẩn, trong lòng càng thêm kính sợ. Chu Đại Dũng, Hoàng Đại Long, Hồ Tiến Học trong mắt cô đều là những đại nhân vật quan trọng. Cô chỉ là một cán sự của phòng chính Đảng, khi nói chuyện đều cảm thấy khẩn trương, ngồi một chỗ cũng có áp lực không nhỏ.

- Cảm ơn lãnh đạo khu đã chiếu cố.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Hoàng Đại Long:

- Còn về phần thu hút đầu tư, xin mời hai vị đại xí nghiệp giúp đỡ thị trấn giới thiệu vài khách hàng, coi như là hỗ trợ cá nhân cho tôi vậy.

Hồ Tiến Học còn chưa nói gì thì Hoàng Đại Long đã nương theo cảm giác say, đáp ứng ngay:

- Còn giới thiệu khách hàng cái gì. Xí nghiệp Tín Kiệt của chúng tôi còn có khai thác bất động sản, phát triển công ty. Việc này giao cho chúng tôi là được rồi. Viễn Chinh, anh cứ yên tâm. Chuyện của anh chính là chuyện của Hoàng Đại Long này.

- Không chỉ là cải tạo phố buôn bán thôi sao? Hết thấy đều giao cho tôi. Kiếm tiền hay không kiếm tiền là chuyện nhỏ. Việc của anh nhất định phải ủng hộ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Công việc quan trọng đầu tiên của chúng ta là mở đầu thầu. Anh nếu có ý tứ thì có thể tham dự vào. Còn về vấn đề lợi nhuận. Hạng mục này khẳng định là sẽ kiếm được tiền. Không cần nói gì khác, chỉ nói đến kinh doanh sau khai thác, phát triển cũng là khoản thu vào không nhỏ.

Thái độ của Hoàng Đại Long khiến cho Hồ Tiến Học ngẩn ngơ. Hoàng Đại Long nhìn qua tùy tiện, lỗ mãng, hào phóng, nhưng kỳ thật bên trong rất khôn khéo. Trong kinh doanh cũng là người tính toán chi ly.

Hồ Tiến Học cùng là người hợp tác kinh doanh với Hoàng Đại Long, tất nhiên là rất quen thuộc với gã. Bành Viễn Chinh thuận miệng đề cập đến một hạng mục, Hoàng Đại Long suy xét cũng không suy xét, cũng không quan tâm có lợi nhuận hay không, liền trực tiếp đồng ý ngay, chỉ có thể giải thích, Bành Viễn Chinh địa vị trong lòng y và cha của y rất quan trọng. Người bình thường không thể sánh bằng.

Thành phố phái đến một Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi, Hồ Tiến Học vốn không để trong lòng. Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên y cũng không cần quan tâm, hướng chỉ chỉ là một Chủ tịch thị trấn. Tập đoàn Huệ Phong của y không giống như những xí nghiệp khác trong thị trấn. Y đã lấy thành công để kiêu ngạo. Tuy còn nằm ở thị trấn Vân Thủy, nhưng lực ảnh hưởng đã sớm thấm thấu đến quận và thành phố.

Nhưng trước hai ngày Bành Viễn Chinh nhậm chức, y đã cùng ăn cơm với Hoàng Đại Long. Sau khi cơm rượu no say, y từ Hoàng Đại Long chiếm được một chút phong thanh. Lấy hiểu biết của y đối với Hoàng Đại Long, nếu Hoàng Đại Long nói Bành Viễn Chinh lai lịch rất lớn thì đúng là lai lịch rất lớn. Bằng thực lực, tài lực và địa vị của Hoàng gia, người bình thường Hoàng Đại Long không bao giờ để vào mắt. Bởi vậy, Hồ Tiến Học đã nhanh chóng đưa một chiếc xe sang trọng đến cơ quan chính quyền thị trấn.

Hồ Tiến Học con người lóe sáng, ánh mắt thâm trầm xẹt qua người Bành Viễn Chinh và Hoàng Đại Long, cũng không nói gì, chỉ uống rượu với Chu Đại Dũng.

Nhân lúc đi vệ sinh, Hồ Tiến Học đã hỏi lai lịch của Bành Viễn Chinh. Hoàng Đại Long trả lời không biết khiến Hồ Tiến Học có chút vừa giận vừa xấu hổ, nghĩ đến Hoàng Đại Long rất không tượng nghĩa, qua loa đối với mình, lại không biết rằng chính Hoàng Đại Long cũng muốn tìm đáp án.

Nếu chỉ dựa vào quan hệ với Tổng Quả, Hoàng Đại Long tuyệt sẽ không tiếc hết thấy giá phải trả để kết giao với Bành Viễn Chinh. Bởi vì lúc trước Bành Viễn Chinh đã giúp y một ân tình. Một hạng mục của xí nghiệp Tín Kiệt gần đây được đưa ra thị trường, nhưng lại bị kẹt hồ sơ ở Các bộ và Ủy ban trung ương thủ đô đã lâu. Tổng Quả đã âm thầm ám chỉ cho Hoàng Đại Long tìm đến Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh cũng không già mồm cãi láo, ngay trước mặt Hoàng Đại Long gọi một cuộc điện thoại. Ngày hôm sau hồ sơ của xí nghiệp Tín Kiệt liền được thông qua. Tin tức quay lại Tân An khiến cho cha con Hoàng gia rất chấn động.

- Tôi nói lão Hồ à, anh cũng đừng hỏi gì nữa. Hỏi cái gì tôi cũng không biết. Tôi chỉ có thể nói với anh, mạng lưới quan hệ của Viễn Chinh rất lớn, vượt quá sức tưởng tượng của anh. Mánh khóe thông thiên, có chút cần nói rõ sao?

Hoàng Đại Long ợ một tiếng, dương tay chỉ trần nhà vệ sinh.

Hồ Tiến Học hít một hơi thật sâu.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Nếu muốn ở chung với anh ta, tôi cho anh một đề nghị, thẳng thắn thành khẩn, không cần đùa giỡn. Ánh mắt của anh ta khác người bình thường. Anh không chơi lại anh ta đâu.

Hồ Tiến Học im lặng một lát rồi cùng với Hoàng Đại Long rời khỏi nhà vệ sinh.

Hồ Tiến Học mời Bành Viễn Chinh hai ly rượu. Nhưng sau đó gã phát hiện, vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi rất có lai lịch này dường như tử lượng rất lớn. Một ly rượu trắng xuống bụng, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Tạm thời gã cứ là Lã Vọng buông cần thôi.

- Chủ tịch thị trấn Bành quả thật tử lượng rất tốt. Lão Hồ tôi không dám đo sức. Lãnh đạo chính là lãnh đạo. Chỉ cần nhìn thấy tử lượng của Chủ tịch thị trấn Bành thì đủ biết đây là dấu hiệu quan lớn rồi.

Hồ Tiến Học buông ly rượu, giả vờ cảm thán nói.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Tôi đã sớm nói với anh, tửu lượng của Viễn Chinh không như anh đã nghĩ. Haha, ba người như anh hợp lại cũng không phải đối thủ.

Bành Viễn Chinh trừng mắt nhìn Hoàng Đại Long:

- Ăn nói linh tinh, Hồ tổng đừng nghe anh ấy nói bừa. Kỳ thật thì tôi cũng đã say, nhưng do tôi uống rượu mặt không đỏ nên nhìn như không có việc gì. Nhưng sớm đã không chống đỡ nổi rồi.

- Người ta nói uống rượu mà đỏ thì là vào máu, có tác dụng bài tiết chất cặn. Nhưng uống vào mà mặt không đỏ, thì chính là vào dạ dày và gan, không tốt cho sức khỏe, chứng minh sức chịu đựng đối với rượu là yếu. Lãnh đạo nên chú ý một chút, uống ít rượu thôi. Tốt nhất là trước khi uống rượu nên uống một ly sữa.

Lý Tân Hoa đột nhiên dịu dàng nói chen vào.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Nhìn kìa, đồng chí Tân Hoa đang đau lòng. Quả nhiên là lãnh đạo, đi đâu cũng có nữ thư ký chiều cố.

Nghe Hoàng Đại Long trêu ghẹo như vậy, Lý Tân Hoa mặt sớm đỏ lên như trái cà chua, cúi đầu xuống. Bành Viễn Chinh nhìn Hoàng Đại Long:

- Cái miệng anh đầy mùi thuốc súng, còn nói hươu nói vượn nữa. Mau che cái miệng của anh lại đi.

Hoàng Đại Long cười ha hả.

Hồ Tiến Học cũng cười:

- Đồng chí Tân Hoa nói là căn cứ vào khoa học. Không phải là bảo vệ Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh mà nói như thế chứ?

- Tôi chỉ là xem TV, các chuyên gia đều nói như vậy.

Lý Tân Hoa đỏ mặt nhỏ giọng nói.

- Đúng rồi, hôm nay còn có chuyện thiếu chút nữa đã quên, muốn nhờ Hồ tổng giúp cho chuyện nhỏ.

Hồ Tiến Học vỗ ngực nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành quá khách khí rồi. Anh là quan phụ mẫu, có việc chi thì chỉ cần nói một tiếng, lão Hồ tôi lập tức làm ngay.

- Haha, con gái của Chủ tịch Hội đồng nhân dân thị trấn Vi Tiểu Quyên đang làm việc tại nhà máy ươm tơ ở thị trấn. Công việc vất vả mà thu vào cũng không nhiều. Lão Vi gia cảnh khó khăn, vợ thì nhiều năm bại liệt nằm trên giường. Hồ tổng nếu có vị trí nào thích hợp, thu nhập tương đối cao thì nể mặt, giúp lão Vi một phen.

Bành Viễn Chinh nhắc tới điều này cũng là nhất thời hứng khởi. Gia cảnh của Vi Minh Hỉ thật sự là khó khăn. Khó khăn đến nỗi khiến hắn cảm thấy đau lòng.

Là một lãnh đạo của thị trấn có nhiều xí nghiệp nhưng lại không chiều cố được cho con gái của mình. Điều này không phải nói lên ông ta thanh chính, liêm khiết mà từ một khía cạnh nào đó đã nói lên được sự cô đơn và áp lực của ông. Trong tay không có quyền thì ai mà để ý.

Hơn nữa, Hách Kiến Niên lại vô tình chèn ép khiến Vi Minh Hỉ xử lý không được, cũng là tình lý bên trong.

Hồ Tiến Học không có bất luận một chần chừ nào. Xí nghiệp của y to như vậy, an bài một Vi Tiểu Quyên chẳng là vấn đề gì. Nếu Bành Viễn Chinh đã mở miệng, lại là chuyện nhỏ, y đương nhiên sẽ không vì vậy mà không nể mặt Bành Viễn Chinh.

- Không thành vấn đề. Nếu lãnh đạo đã chỉ thị, việc này tôi lập tức làm ngay.

Hồ Tiến Học lấy ra điện thoại, gọi điện cho một xí nghiệp cấp dưới của tập đoàn Huệ Phong, tại chỗ quyết định sắp xếp Vi Tiểu Quyên vào làm nhân viên giữ kho cho tổng bộ hậu cần của tập đoàn. Tiền lương cùng cấp với Chủ nhiệm phân xưởng.

Tiền lương thu vào, so với thị trấn Vân Thủy mà nói, xem như là tương đối cao, cùng cấp với giai tầng tri thức.

Tập đoàn Huệ Phong là xí nghiệp tư nhân. Không nói đến vận tác theo đúng quy phạm, càng chưa nói đến chế độ tư cách pháp nhân trong kết cấu quản lý xí nghiệp, quyền sở hữu tài sản, quyền kinh doanh hết thấy đều do Hồ Tiến Học định đoạt. Thay đổi xoành xoạch là chuyện thường ngày. Hồ Tiến Học nói sắp xếp như vậy thì sắp xếp như vậy.

- Tôi thay mặt lão Vi cảm ơn Hồ tổng. Nói thật, do tôi đã đến nhà lão Vi một lần, gia cảnh trong nhà quá khó khăn. Nói là lãnh đạo thị trấn, nhưng kỳ thật lại không bằng một thôn dân bình thường.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền nhớ đến tình trạng nhà Vi Minh Hỉ, lại không kìm nổi có chút cảm thán.

Hắn không phải lạm dụng lòng tốt, chỉ có điều xuất phát từ tính nhân bản mà thôi.

154. Chương 155: Uy Tín Là Làm Được

Buổi sáng hôm sau, bởi vì Lý Tân Hoa xin phép nghỉ vì lý do cá nhân, nên Bành Viễn Chinh cũng không đi xuống. Đến trưa, Chủ tịch Hội đồng nhân dân Vi Minh Hỉ nét mặt hoan hỉ, gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh chủ động giải quyết vấn đề khó khăn của ông, Vi Minh Hỉ trong lòng rất cảm kích. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, Bành Viễn Chinh không phải là chịu sự nhờ đỡ của ông mà là chủ động hỗ trợ. Điều này đối với Vi Minh Hỉ mà nói thì không phải là cảm động mà là ân tình.

Hơn nữa, lãnh đạo thị trấn luôn bài xích ông ta. Tính đi tính lại, chỉ có Bành Viễn Chinh đối với ông là chân tình. Điều này khiến ông sinh ra vài phần cảm giác hiền thần gặp minh chủ.

- Chủ tịch thị trấn Bành, xin cảm ơn...

Bởi vì cảm xúc kích động, Vi Minh Hỉ trong lúc nhất thời không biết mở miệng cảm ơn như thế nào, nghẹn cả nửa ngày cũng chỉ thốt được vài chữ “cảm ơn”.

Tập đoàn Huệ Phong là tập đoàn lớn nhất và cũng là nơi có tiền lương cao nhất ở thị trấn. Người bình thường có muốn vào cũng không được. Người của tập đoàn Huệ Phong tìm đến Vi Tiểu Quyên, thông báo cô lập tức có thể đến công ty làm việc, đồng thời cũng nói rõ tiền lương và đãi ngộ. Vi Tiểu Quyên bán tin bán nghi đến tập đoàn Huệ Phong, Hồ Tiến Học tự mình tiếp đãi cô, cũng chứng minh được là do Chủ tịch thị trấn Bành an bài.

Vi Minh Hỉ vui mừng quá đổi, lại tiếp tục cảm thán, gần như rơi lệ đầy mặt.

Lẽ ra thị trấn có nhiều xí nghiệp như vậy, ông tốt xấu gì cũng là lãnh đạo thị trấn, cấp cho con gái mình một đơn vị tốt cũng không phải là chuyện khó khăn. Nhưng mà, ông ở bộ máy xếp hạng của lãnh đạo thị trấn, tuy rằng xếp hạng trước, nhưng lại không có thực quyền, chẳng khác nào Phó chủ tịch thị trấn xếp hạng gần cuối, lại gần về hưu, nên các ông chủ xí nghiệp căn bản là không để ông vào mắt. Bởi vậy, Vi Tiểu Quyên chỉ có thể làm việc tại nhà máy ươm tơ đòi hỏi cần nhiều thể lực nhưng tiền lương lại không cao.

- Chủ tịch Vi, đừng khách khí như vậy. Tôi cũng vừa lúc gặp được ông chủ Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong, nên nói với anh ấy tình hình của con gái ngài. Mặc kệ nói như thế nào, ngài cũng là lãnh đạo thị trấn, vì thị trấn Vân Thủy mà có cống hiến rất nhiều. Xí nghiệp giúp đỡ giải quyết một chút khó khăn thực tế cũng là nên thế.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, mời Vi Minh Hỉ ngồi xuống.

Vi Minh Hỉ không ngồi xuống, mà run run bắt hai tay lại, cúi đầu thật sâu trước Bành Viễn Chinh, run giọng nói:

- Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm. Lão Vi tôi vô cùng cảm kích. Sau này nếu lãnh đạo có việc gì cần nhờ đến lão Vi tôi, thì tôi có vượt lửa qua sông cũng không chối từ.

- Đừng khách sáo với tôi như vậy. Về sau trong nhà nếu có khó khăn gì thì cứ việc nói với tôi. Nếu tôi có thể giúp thì sẽ giúp.

Lý Tuyết Yến đứng ở ngoài, nhìn qua cửa sổ, nghe hết cuộc nói chuyện giữa Bành Viễn Chinh và Vi Minh Hỉ, liền quay đầu bước vào.

Vi Minh Hỉ nhìn thấy Lý Tuyết Yến liền chủ động đứng dậy:

- Chủ tịch thị trấn Bành, xem ra Phó bí thư Lý có việc tìm cậu. Tôi xin đi trước. Nếu có thời gian thì mời cậu đến nhà uống rượu. Không có đồ ăn ngon, chỉ có tấm lòng của lão Vi tôi thôi.

- Được, tôi nhất định đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, tiễn Vi Minh Hỉ ra cửa. Lý Tuyết Yến đi tới, liếc mắt nhìn theo bóng dáng già nua của Vi Minh Hỉ, hạ giọng nói:

- Tôi nghe nói anh giúp con gái của lão Vi giải quyết vấn đề công tác?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Cũng không phải là giải quyết vấn đề công tác. Gia cảnh của lão Vi thật sự rất khó khăn. Chúng ta là đồng nghiệp với nhau, nếu có thể giúp thì giúp.

Đều nói là gia cảnh của Vi Minh Hỉ không tốt, nhưng lãnh đạo thị trấn chẳng ai đến nhà Vi Minh Hỉ lần nào cho nên cũng không có khái niệm cụ thể. Lý Tuyết Yến ồ lên một tiếng:

- Anh đúng là quá nhiệt tình. Hy vọng lần này lão Vi sẽ nhớ đến ân tình của anh.

- Haha, không nói chuyện này nữa. Gần đây công tác thị trấn có bận không?

Bành Viễn Chinh hỏi, rồi bước vào văn phòng.

- Công tác của thị trấn thật ra không bận, chỉ cần làm từng bước. Anh vẫn tiếp tục điều tra nghiên cứu xuống dưới chứ?

Lý Tuyết Yến nhớ đến một số nghị luận gần đây của thị trấn, không kìm nổi hạ giọng nói:

- Người khác nói anh sợ Hách Kiến Niên nên thông qua phương thức này hướng Hách Kiến Niên yếu thế cầu hòa.

- Sợ? Thật sự là buồn cười. Đều là vì Đảng vì dân mà làm việc, đều là cán bộ do Ban tổ chức cán bộ bổ nhiệm, cũng chẳng phải gia đình của Hách Kiến Niên, thì sợ cái gì?

Bành Viễn Chinh cười lạnh một tiếng:

- Cứ để cho bọn họ nghị luận đi. Tuyết Yến, không cần phải xen vào những việc không đâu. Cứ làm tốt công tác, tận lực làm việc là được rồi.

- Tôi hiểu rồi, tôi chỉ lo cho uy tín của anh thôi.

Lý Tuyết Yến thở dài.

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Uy tín thì không phải tự dưng mà sinh ra, càng không phải nói là có được, mà là phải làm thật sự.

Bành Viễn Chinh lại tiếp tục cùng với Lý Tân Hoa xuống dưới điều tra, giằng co cả nửa tháng. Buổi sáng, đến cơ quan thì liền rời khỏi thị trấn, mãi cho đến giờ tan tầm mới trở về. Các cán bộ của thị trấn đều ở sau lưng nghị luận, không biết vị Chủ tịch trẻ tuổi này trong hồ lô tốt cùng là bán thuốc gì.

Đương nhiên, cũng có một số người cho rằng, Bành Viễn Chinh đây là sợ Hách Kiến Niên.

Ngày 23 tháng 7, thứ Năm.

Bành Viễn Chinh theo thói quen thu dọn văn kiện trên bàn làm việc, chuẩn bị tiếp tục đi khảo sát. Đã gần một tháng qua, hần gần như là đi khắp thôn làng và xí nghiệp trong thị trấn, nắm giữ một số lượng tin tức trực tiếp rất lớn. Có lẽ, rất nhiều người nghĩ rằng, hần đây là trốn tránh giao phong với Hách Kiến Niên,

nhưng trên thực tế, việc điều tra nghiên cứu này của hắn rất quan trọng. Còn về phần triển khai công tác thì không cần sốt ruột.

Hắn làm việc từ trước đến nay đều là chuẩn bị thỏa đáng, kế hoạch chu đáo, chặt chẽ, dứt khoát, chú trọng đến hiệu quả.

Bành Viễn Chinh đến cửa phòng chính Đảng. Lý Tân Hoa đang cầm lấy túi xách của mình bước ra. Cô đã có thói quen ngày nào cũng đi cùng với Bành Viễn Chinh xuống điều tra nghiên cứu. Mỗi ngày khi đi làm đều thu dọn vệ sinh trong phòng, xong rồi mang theo bình nước và khăn mặt, chờ Bành Viễn Chinh đến gọi cô.

Hai người sóng vai nhau bước ra khỏi cơ quan. Hách Kiến Niên đứng trên hành lang lầu ba nhìn theo bóng dáng hai người, cau mày rồi trở lại văn phòng, gọi điện cho Lý Tuyết Yến.

- Bí thư Hách, ngài tìm tôi có việc gì?

Lý Tuyết Yến cười nói.

- Đồng chí Tuyết Yến, cô hãy thông báo cho Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, sáng nay chúng ta sẽ mở một hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng, để thảo luận lại những công tác của thị trấn gần đây. Năm 92 đã qua một nửa, đối với công tác của sáu tháng cuối năm, bộ máy chính Đảng của chúng ta nhất định phải xuất ra một ý nghĩ khả thi.

Hách Kiến Niên phát tay:

- Khẩn trương bảo Chủ tịch thị trấn Bành trở về. Tôi thấy cậu ta vừa mới đi cùng với Tiểu Lý.

- Không nghĩ tới Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh ngày nào cũng điều tra nghiên cứu. Mỗi ngày đều chạy bên ngoài, không giống như Chủ tịch thị trấn mà giống như Trưởng thôn.

Lý Tuyết Yến cau mày lại, nhưng chợt thản nhiên nói:

- Bí thư Hách, Chủ tịch thị trấn Bành là một người làm việc đến nơi đến chốn. Anh ấy cho rằng nếu mình không biết tình huống của thị trấn thì không thể triển khai công tác. Cho nên liền xuất ra một tháng để điều tra nghiên cứu.

- Trước cứ họp đã, còn về phần điều tra nghiên cứu, buổi chiều lại đi.

Nghe được thái độ của Lý Tuyết Yến rõ ràng là nhất trí với Bành Viễn Chinh, Hách Kiến Niên liền nhu mày, trầm giọng nói.

- Được, tôi sẽ cho người gọi Chủ tịch thị trấn Bành và Lý Tân Hoa trở về.

Lý Tuyết Yến nói xong liền bước đi.

Bởi vì Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến hiện tại quan hệ với Hách Kiến Niên khá khắt khe. Lý Tuyết Yến cảm thấy Hách Kiến Niên chẳng có phong độ, lại quá mức đặc ý vênh váo. Bành Viễn Chinh vừa mới đến nhận chức, còn chưa làm cái gì, thì Hách Kiến Niên liền gấp tâm tiến hành các loại chèn ép hắn, khiến Lý Tuyết Yến cảm thấy phản cảm, thậm chí là có chút phẫn nộ.

Nhìn theo bóng dáng vội vàng của Lý Tuyết Yến, Hách Kiến Niên khóe miệng hiện lên một tia tức giận. Ông ta vẫn là Bí thư Đảng ủy thị trấn, lại kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng Lý Tuyết Yến không ngờ lại đảo về phía Bành Viễn Chinh. Quả thật là buồn cười.

Nhưng ông ta không dám làm gì Lý Tuyết Yến. Cha của Lý Tuyết Yến đã từng làm Phó bí thư Thành ủy, là nhân vật số ba của thành phố. Hiện giờ, tuy rằng ông ta đã về hưu, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, không phải là cán bộ lão thành thì ông ta muốn làm gì thì làm.

- Đồ lẳng lơ!

Hách Kiến Niên âm thầm mắng:

- Chẳng khác nào đồ chó, thấy Bành Viễn Chinh liền vồ lại.

Giữa mùa hè tháng 7, thời tiết rất nóng bức.

Mỗi bước đi đều làm người ta mồ hôi đổ đầy mặt. Nếu như không phải biết Bành Viễn Chinh bản lĩnh rất lớn, quan hệ rộng, lại quyết tâm đi cùng với Bành Viễn Chinh đến cuối chặng đường, Lý Tân Hoa tuyệt không cam tâm tình nguyện đi cùng Bành Viễn Chinh trong những ngày hè nóng bức như thế này.

Những ngày qua, cô cũng nghe không ít những lời nghị luận sau lưng. Một số đồng chí lão thành ở phòng chính Đảng thậm chí đã ám chỉ cô, không cần quá mức thân mật với Bành Viễn Chinh. Nếu chẳng may để cho Hách Kiến Niên chú ý thì thiệt cho cô rồi.

Lý Tân Hoa liền ngoảnh mặt làm ngơ. Cô càng tiếp xúc với Bành Viễn Chinh, thì lại càng biết được vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi này không tầm thường chút nào. Tuyệt đối không phải là người mà Hách Kiến Niên có thể uy hiếp. Hắn hiện tại trầm mặc và khiêm tốn, chính là chuẩn bị cho sự bùng nổ sau này.

Hai người đang ở một quầy đồ uống lạnh mua hai que kem, nói nói cười cười thì Tiểu Vương phòng Chính Đảng vội vàng chạy ra ngoài cơ quan, hướng Bành Viễn Chinh và Lý Tân Hoa hô to:

- Chủ tịch Bành, Phó bí thư Lý bảo tôi thông báo với ngài. Sáng nay Bí thư Hách triệu tập hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng, mời ngài quay về. Khi nào họp xong thì đi tiếp.

- Hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nói.

Lý Tân Hoa ở một bên cười nói:

- Lãnh đạo, dựa theo lệ thường ở thị trấn, hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng nửa năm sẽ mở một lần. Bình thường là tổ chức vào giữa năm. Hiện tại là tháng bảy, hẳn là sẽ bàn về công tác nửa năm còn lại.

-Ồ, là như vậy sao. Vậy chúng ta về trước. Hôm nay không đi nữa.

Bành Viễn Chinh phát tay.

- Lãnh đạo, ngày mai còn đi không?

Lý Tân Hoa do dự một chút, rồi nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Ngày mai không đi nữa. Điều tra nghiên cứu đến đây chấm dứt.

Bành Viễn Chinh sải bước chân trở về cơ quan. Lý Tân Hoa hơi có chút hưng phấn đi theo sau đó.

Cô trong lòng hiểu được. Im lặng đến đây là chấm dứt. Một cuộc bão táp sắp xảy ra.

Bành Viễn Chinh nếu muốn ở thị trấn Vân Thủy đứng vững gót chân, triển khai công tác, nhất định là phải có một trận giao phong với Hách Kiến Niên. Thắng thì thế cục thay đổi. Bại thì ảm đạm ly khai.

Lý Tân Hoa đối với Bành Viễn Chinh rất tin tưởng.

155. Chương 156: Lần Đầu Giao Phong Trực Chiến

Bành Viễn Chinh sải bước lên lầu, bước chân nhẹ nhàng mà diêm dã, chắc chắn.

Hắn không có đến văn phòng của mình mà trực tiếp đến văn phòng của Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến nhìn thấy hắn, lập tức đứng dậy, nhú mày nói:

- Viễn Chinh, Hách Kiến Niên đột nhiên bảo phải mở hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng, trước đó cũng không thông báo cho các lãnh đạo khác. Nói không chừng....

Cô hạ giọng nói:

- Nói không chừng là có chuẩn bị mà đến. Lai giả bất thiện (kể đến thì không thiện). Anh phải chuẩn bị tư tưởng trước.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thản nhiên nói:

- Vừa lúc, tôi cũng có ý tưởng cần nói trong cuộc họp. Ông ấy triệu tập rất đúng lúc.

- Viễn Chinh, anh....

Lý Tuyết Yến muốn nói gì lại thôi.

Bà Viễn Chinh nhìn Lý Tuyết Yến. Hẳn hiểu ý tứ Lý Tuyết Yến muốn hỏi hấn đối với sự chèn ép của Hách Kiến Niên rốt cuộc là áp dụng thái độ gì. Là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục hay trực tiếp phá vỡ bức tường vô hình, tiến hành phản kháng. Cô chỉ có thể hiểu rõ thái độ của Bà Viễn Chinh thì mới có thể kiên định thái độ của mình, cùng tiến thoái với hấn.

Bà Viễn Chinh mỉm cười, dứt khoát nói:

- Tôi đến thị trấn Vân Thủy là để làm việc, chứ không phải là để trang trí. Tôi không muốn vượt mặt ai, nhưng nếu ai muốn vượt mặt tôi thì như vậy tôi chỉ có thể cố gắng, kiên trì đuổi theo.

Lý Tuyết Yến nghe xong, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên. Tuy nhiên, đây không phải là ngượng ngùng, không phải là sợ hãi mà là hưng phấn.

Cô không hy vọng Bà Viễn Chinh sợ đầu sợ đuôi, tránh né sự khiêu khích của Bà Viễn Chinh. Bà Viễn Chinh nếu cố gắng, đủ để chứng minh tinh thần phấn chấn, kết hợp cương nhu của Bà Viễn Chinh đã trở lại.

- Tôi về trước chuẩn bị một chút.

Bà Viễn Chinh nhìn Lý Tuyết Yến đột nhiên mỉm cười:

- Tuyết Yến, cảm ơn cô đã ủng hộ tôi. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô không cần phải ra mặt. Tôi là Chủ tịch thị trấn, chủ trì công tác của UBND thị trấn, đây là chức trách pháp định và nghĩa vụ. Nên triển khai thì triển khai, không phải ai cũng có thể ngăn cản được.

- Không, tôi nhất định sẽ cùng tiến thoái với anh.

Lý Tuyết Yến quật cười lắc đầu:

- Anh không cần nói gì nữa, tôi cái gì cũng hiểu. Kỳ thật thì từ ngày đầu tiên anh đến thị trấn này, Hách Kiến Niên đã mất đi tín nhiệm đối với tôi. Mặc kệ là tôi đứng ra hay không đứng ra, kết quả đều như nhau.

Lý Tuyết Yến giọng nói tuy rằng rất nhẹ nhưng lại rất kiên quyết.

Cô trong lòng rất rõ, Bà Viễn Chinh trước mắt trong bộ máy chính Đảng thị trấn hiển nhiên là khá cô lập. Có thể công khai ủng hộ hấn chỉ có cô. Nếu cô cứ duy trì trung lập hoặc trầm mặc, Bà Viễn Chinh chỉ có thể chiến đấu một mình. Lý Tuyết Yến không hề muốn thấy cục diện này.

Cô là Phó bí thư kiêm Phó chủ tịch thị trấn, là nhân vật số ba. Cô nếu đứng một chỗ với Bà Viễn Chinh, ngay cả Hách Kiến Niên cũng không thể không dè chừng. Nếu thái độ của cô kiên quyết, chung quy cũng sẽ ảnh hưởng đến thái độ của các lãnh đạo khác.

Bà Viễn Chinh thở dài, không nói gì, quay đầu rời khỏi văn phòng Lý Tuyết Yến.

Ý tứ của Lý Tuyết Yến đối với hấn, không phải hấn không biết. Nhưng hấn đối với Lý Tuyết Yến chỉ có hảo cảm chứ không có cảm giác tình yêu. Có lẽ loại hảo cảm này cùng với việc công tác lâu dài với nhau sẽ chuyển hóa thành tình cảm. Nhưng tối thiểu trước mắt thì chuyện này còn quá xa vời. Giờ phút này, trong lòng Bà Viễn Chinh, vẫn có cảm giác như yêu lần đầu. Chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, gương mặt xinh đẹp của Phùng Thiển Như lại hiện lên trong đầu hấn.

Mấy ngày nay, hấn ngoại trừ việc tối nào cũng gọi điện thoại cho Phùng Thiển Như, thì còn đến thủ đô tham gia buổi lễ tốt nghiệp của cô. Hai người tình cảm ngày càng tăng. Tuy rằng vẫn chưa chân chính xác lập quan hệ tình yêu, nhưng khoảng cách giữa hai người đã dần xích lại nhau.

Bà Viễn Chinh trở lại phòng làm việc, sắp xếp lại suy nghĩ của mình cho rõ ràng. Sau đó dùng giấy bút viết một đề cương bài nói chuyện. Hấn chuẩn bị đem ý định cải tạo, xây dựng thêm khu phố buôn bán đề xuất trong cuộc họp liên tịch, tranh thủ biến nó thành sự thật. Hấn đã sớm đoán trước hành động này khẳng định là sẽ nhận được sự phản đối kịch liệt của Hách Kiến Niên. Trên thực tế, hấn cảm giác chỉ cần

đề xuất ý nghĩ công tác của mình thì Hách Kiến Niên sẽ phản đối. Mà chỉ cần Hách Kiến Niên phản đối thì thái độ của các thành viên khác là có thể nghĩ.

Hắn không chỉ là nhân vật số hai của thị trấn, mà còn là một người mới. Bất kể nhìn từ phương diện nào, hắn đều không thể so sánh với người đã chủ quản thị trấn Vân Thủy nhiều năm như Hách Kiến Niên. Lấy lực ảnh hưởng của Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy mà nói, đa số thành viên của bộ máy hiển nhiên là tùy thuộc vào thái độ của Hách Kiến Niên.

Nhưng hắn là có chuẩn bị mà tới. Phải biết rằng, mấy ngày nay, hắn không chỉ xuống dưới điều tra nghiên cứu, mà còn làm các công tác nên làm. Điều tra nghiên cứu, đương nhiên là để nắm bắt tình huống, đặt cơ sở kiên cố cho việc triển khai công tác. Nhưng mặt khác, đó là một thủ đoạn để mê hoặc đối phương.

Mấy ngày nay, Hách Kiến Niên thông qua các mối quan hệ ở thành phố tra xét bối cảnh của Bành Viễn Chinh, biết hắn xuất thân bình thường, lại mồ côi cha. Sở dĩ được đề bạt nhanh như vậy, là vì hắn vừa là cây bút giỏi, lại là sinh viên tốt nghiệp đại học hàng hiệu, may mắn được lãnh đạo Thành ủy thưởng thức. Do đó đặc biệt được đề bạt. Về phương diện khác chính là vận khí vô cùng tốt, trở thành huấn luyện viên Thái cực quyền cho Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và cán bộ lão thành. Ở thành phố có tin đồn hắn lai lịch không nhỏ, có quan hệ thân thích với Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam. Nhưng Hách Kiến Niên xem ra chỉ là tin đồn bậy bạ.

Tổng Bí thư Nam là cán bộ ở thủ đô trao quyền cho cấp dưới xuống địa phương. Còn Bành Viễn Chinh thì sinh trưởng tại Tân An. Hai người không có bất luận một khả năng nào là bà con. Có đánh chết cũng không tin nổi.

Trong cảm nhận của Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh cho dù là chiếm được sự tin tưởng của lãnh đạo Thành ủy thì chung quy cũng là một chàng thanh niên hơn 20 tuổi. Bất kể thế nào, Hách Kiến Niên đều không tưởng tượng được Bành Viễn Chinh làm việc đa mưu túc trí, thông dong bày binh bố trận, sớm lọt vào âm mưu, chính mình trở thành một con cờ trong ván cờ của hắn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Bành Viễn Chinh cầm điện thoại, thản nhiên nói:

- Xin lỗi ai vậy? Tôi là Bành Viễn Chinh.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói dịu dàng của cán sự phòng chính Đảng Vương Tân Diễm:

- Chủ tịch thị trấn Bành, các lãnh đạo đều đến đông đủ, đang ở phòng họp. Bí thư Hách bảo tôi nhanh chóng thông báo cho anh.

- Tôi biết rồi, tôi lập tức đến ngay.

Bành Viễn Chinh hạ giọng nói rồi cúp điện thoại.

Hắn đem đề cương nói chuyện của mình kẹp vào quyển sổ. Rồi cầm lấy bình inox, bước ra khỏi phòng làm việc, chậm rãi hướng đến phòng họp ở lầu ba.

Đẩy cửa phòng họp, chỉ thấy có mỗi Hách Kiến Niên ngồi trên đài chủ tịch, còn Lý Tuyết Yến thì dẫn đầu bộ máy thành viên ngồi dưới đài.

Dựa theo quy củ của thị trấn Vân Thủy, hội nghị liên tịch bộ máy chính Đảng trên đài Chủ tịch bình thường sẽ có hai người ngồi. Một là Bí thư Đảng ủy thị trấn, một là Chủ tịch thị trấn. Còn các lãnh đạo khác thì ngồi dưới đài. Nhưng sau khi Nghiêm Khang bị điều đi, Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy một tay che trời. Hơn nữa lại kiêm nhiệm chức Ủy viên thường vụ quận ủy, tự cao tự đại. Mỗi lần cử hành hội nghị đều chỉ có mình ông ta ngồi trên đài chủ tịch nhìn xuống.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn mọi người. Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, hắn không ngờ chậm rãi bước lên đài chủ tịch.

Khi hắn bước lên đài chủ tịch, Hách Kiến Niên sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Mà dưới đài, rất nhiều lãnh đạo thị trấn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân hình cao lớn của Bành Viễn Chinh, trong lòng sung mãn khiếp sợ. Còn có người vui sướng khi người khác gặp họa, cùng chờ đợi giao phong với Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh không ngờ đã trực tiếp khiêu chiến quyền uy của Hách Kiến Niên. Thật là không thể tưởng tượng!

Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn Chữ Lượng muốn mở miệng nhưng rồi lập tức đóng lại. Y âm thầm cười lạnh, quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, rồi lại chờ mong nhìn Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên khoe miệng co giật một chút, khoe mắt lóe hàn quang nhìn Bành Viễn Chinh, thấy hần bước chân chậm rãi đến bên cạnh mình, sau đó lấy một chiếc ghế dựa, rồi ngồi xuống bên trái của ông.

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi xuống, thẳng lưng, ánh mắt trầm ổn.

Dưới đài một mảnh yên tĩnh. Có người khoe miệng cười lạnh, có người ánh mắt do dự, cũng có người ánh mắt lóe ra tia sáng nào đó.

Lý Tuyết Yến trong lòng thở dài. Cô tuy rằng đã sớm có tư tưởng chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới Bành Viễn Chinh lại dùng phương thức kịch liệt như thế, trực tiếp đứng trên mặt đối lập với Hách Kiến Niên. Xem ra là chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Cô không biết Bành Viễn Chinh cùng lúc là lấy phương thức này để chứng minh sự tồn tại của mình. Về phương diện khác là để cho một số cấp dưới đang ở dưới đài nhìn thấy. Đối mặt với sự mạnh mẽ, cứng rắn của Ủy viên thường vụ quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, nếu hần quá lo lắng, thái độ không đủ kiên định thì một số người khẳng định sẽ rúi lui có trật tự. Đây là điều tất nhiên.

Vi Minh Hỉ nhìn Bành Viễn Chinh, hơi đỏ mồm. Hách Kiến Niên là người thế nào ông ta biết rất rõ. Nhìn qua thì rất bình dị, gần gũi, nhưng trong đó lại ẩn chứa sự tàn nhẫn và bảo thủ.

- Haha, xin lỗi mọi người tôi đến muộn, khiến các đồng chí khác đợi lâu.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, hướng dưới đài gật đầu, rồi dường như không có việc gì nói với Hách Kiến Niên:

- Bí thư Hách, chúng ta bắt đầu họp chứ?

Khụ khụ khụ!

Hách Kiến Niên đột nhiên phát ra một trận ho khan kịch liệt.

Thật lâu sau, ông ta mới trầm giọng nói:

- Được, chúng ta họp. Các đồng chí, hôm nay triệu tập mọi người tham gia cuộc họp, mục đích chỉ có một là tổng kết lại công tác nửa năm vừa qua, đồng thời chuẩn bị công tác nửa năm còn lại. Hoàn thành mục tiêu công tác cả năm, hình thành cơ sở kiên cố.

- Trong nửa năm qua, tổng thể mà nói, thành tích đạt được cũng không tệ lắm. Xí nghiệp thị trấn doanh thu, hiệu quả và lợi ích đều được nâng cao. Theo các báo cáo ở xí nghiệp gửi đến, nộp thuế cho thị trấn trong năm nay cao hơn 3 -5% so với năm trước. Đây chính là một thành tích rất đáng nể. Lãnh đạo quận ủy rất hài lòng. Trong hội nghị thường vụ quận ủy trước kia, lãnh đạo chủ chốt của quận ủy đã đưa ra lời khen ngợi đối với công tác của thị trấn chúng ta, cổ vũ chúng ta không ngừng cố gắng phấn đấu cao hơn.

- Sau đây, các đồng chí dựa theo công tác phân công quản lý tiến hành tổng kết.

Hách Kiến Niên khoát tay nói, rồi cầm lấy cái tách hộp một ngụm nước, che giấu sự phẫn nộ kịch liệt của mình.

Ông ta gần như muốn bùng nổ, nhưng chung quy vẫn suy xét đến thân phận Ủy viên thường vụ quận ủy của mình nên ráng kiềm chế cơn tức giận.

156. Chương 157: Làn Đầu Giao Phong: Kẻ Sĩ Chết Vì Người Tri Kỷ

Thật ra Bành Viễn Chinh còn mong ông ta nổi giận ngay tại chỗ. Nếu Hách Kiến Niên chủ động “nổ súng”, hần là tự vệ, cho dù tới tai quận, hần cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Cả một tháng trước đó hần khiêm tốn và lặng lẽ, để người khác thấy hần “tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục”, là để chuẩn bị cho ngày bùng nổ hôm nay. Hần xuất hiện với tư thế kẻ yếu, bất cứ xung đột và va chạm nào của hần đối với Hách Kiến Niên cũng được phủ lên một sắc thái phản kháng trong tình thế bị ép buộc. Về tình và về lý, hần đều chiếm ưu thế một cách tự nhiên.

Hách Kiến Niên rề rề giọng quan cách, kết thúc lời dạo đầu của mình. Bành Viễn Chinh dựa bàn ghi chép gì đó, trong lòng lại suy xét phương án của mình. Công tác sáu tháng đầu năm, không liên quan gì với hần, mà kế tiếp, báo cáo tổng kết công tác phân công quản lý đối với các thành viên bộ máy Đảng chính, hần cũng chỉ nghe bằng một lỗ tai mà thôi.

Sau khi các thành viên bộ máy, kể cả Lý Tuyết Yến, theo lệ thường, mỗi người năm phút đồng hồ, báo công tác của mình xong, Hách Kiến Niên liền tiếp lời:

-Nửa năm công tác, vì sự cố gắng của tất cả mọi người, đã hoàn thành mỹ mãn mục tiêu và kế hoạch đề ra. Nhưng, thành tích thì có thành tích, chúng ta cũng phải tỉnh táo nhìn lại, trong công tác của chúng ta vẫn tồn tại không ít vấn đề, có những vấn đề còn rất yếu kém. Chẳng hạn như công tác an toàn sản xuất xí nghiệp, nửa năm qua vẫn xảy ra nhiều sự cố vương vong. Tuy tai nạn xảy ra không phải do thiếu trách nhiệm, nhưng chúng ta phải nâng cao cảnh giác.

Một năm chúng ta làm công tác, tận tụy và vất vả, nhưng đến cuối năm, chỉ cần có một người chết, sự cố gắng của chúng ta liền hóa thành bọt nước! Không chỉ như thế, còn phải gánh vác trách nhiệm tương ứng!

Công tác an toàn rất quan trọng và đặc biệt nặng nề, nhất định phải giao cho đồng chí có năng lực mạnh mẽ. Tôi đề nghị công tác an toàn sẽ do Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh đảm nhiệm. Trong phương án điều chỉnh phân công công tác, tôi cũng đã đưa ra ý kiến này.

Hách Kiến Niên cầm lên một xấp văn bản:

-Thời gian Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh đến nhậm chức cũng không ngắn, sự điều chỉnh phân công công tác này hẳn là hợp lý! Đây là phương án, mời mọi người thảo luận, giơ tay thông qua. Tiểu Vương, phát cho mỗi đồng chí một tờ!

Vốn thường ngày việc dự thính, ghi chép ở hội nghị vẫn do thư ký Lý Tân Hoa đảm nhiệm, nhưng hôm nay lại do Vương Tân Diễm thay, trong lòng Bành Viễn Chinh thừa hiểu, đó là do Lý Tân Hoa gần gũi với mình.

Vương Tân Diễm đáp ứng, vội phát tài liệu cho các thành viên bộ máy lãnh đạo.

Lý Tuyết Yến nhận lấy tài liệu, sắc mặt trở nên khó chịu. Phương án này, cô đã phản đối, Hách Kiến Niên cũng không nhắc lại. Nhưng cô không ngờ, ông ta lại đưa phương án ra hội nghị liên tịch Đảng chính để thảo luận. Còn thảo luận cái gì? Đại đa số thành viên bộ máy đều có quan hệ mật thiết với ông ta, ông ta giơ tay, còn ai có thể phản đối? Nếu hội nghị thông qua phương án này, Bành Viễn Chinh sẽ phải mang lấy gánh nặng công tác an toàn, công tác thực quyền trong tay bị phân tán, theo đúng ý đồ của Hách Kiến Niên, không còn cách gì thay đổi.

Trong lúc nhất thời, Lý Tuyết Yến nóng lòng như lửa đốt, nhưng không có cách nào.

Thấy tài liệu đã phát xong, khoe miệng Hách Kiến Niên hiện lên một nét cười khẩy, liếc nhìn Bành Viễn Chinh. Ông ta muốn xem, khi tất cả thành viên bộ máy đều giơ tay thông qua phương án, Bành Viễn Chinh làm thế nào mà từ chối? Chỉ cần Bành Viễn Chinh trở thành lãnh đạo phụ trách mảng công tác an toàn, ông ta sẽ có biện pháp để trong kỳ khảo hạch cuối năm, hần không thể chịu nổi, do đó không thể ở yên ổn ở thị trấn Vân Thủy.

Xí nghiệp nhiều như vậy, mấy chục ngàn công nhân, hàng năm xảy ra vài ba sự cố là thường, Bành Viễn Chinh sẽ rất mệt mỏi, cũng không thể đảm an toàn tuyệt đối cho các xí nghiệp ở thị trấn được.

-Tất cả mọi người có ý kiến gì, cứ đề xuất.

Hách Kiến Niên đánh mắt ra hiệu với Chủ Lượng, Chủ Lượng lập tức cười nói:

-Bí thư Hách, các đồng chí, tôi không có ý kiến. Thật ra phân công quản lý công tác của đa số các đồng chí không có gì thay đổi.

Chữ Lượng giờ tay trước.

Ủy viên tổ chức Hoàng Hà, Ủy viên tuyên truyền Mẫn Diễm, Ủy viên Đảng ủy Mạc Thư Bình cũng đều giờ tay đồng ý. Công tác của họ không có gì thay đổi, đương nhiên sẽ không chống đối Hách Kiến Niên làm gì. Kể ngốc cũng biết rằng, lần này lãnh đạo điều chỉnh phân công công tác là có dụng ý khác: muốn “chơi” Bành Viễn Chinh!

Thấy mấy người giờ tay, Hách Kiến Niên càng tươi cười. Bộ máy Đảng chính tổng cộng mười người, bao gồm cả ông ta, bây giờ đã có năm phiếu thông qua, vừa đủ một nửa. Còn lại Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Quý Kiến Quốc, là người luôn theo đuôi Hách Kiến Niên, không có vấn đề gì. Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng không phải là ủy viên Đảng ủy, luôn là người không có lập trường, chắc chắn sẽ theo đa số.

Hách Kiến Niên chỉ không nắm chắc được về Lý Tuyết Yến và Vi Minh Hỉ. Ai cũng biết Lý Tuyết Yến có quan hệ tốt đẹp với Bành Viễn Chinh, mà gần đây nghe nói Vi Minh Hỉ đi lại gần gũi với Bành Viễn Chinh, chỉ có điều, lão này sắp về hưu, Hách Kiến Niên không coi ra gì.

Nhưng Hách Kiến Niên đợi cả nửa buổi, Quý Kiến Quốc vẫn trầm ngâm không nói, thái độ khác thường.

Hách Kiến Niên rất bất mãn, ngằm trừng mắt nhìn Quý Kiến Quốc một cái, chợt nghe Vi Minh Hỉ ngắc khuôn mặt đỏ lựng lên, lớn tiếng nói:

-Bí thư Hách, phương án này tôi xem không hiểu, tôi thấy rất kỳ quái.

Hách Kiến Niên ngoài mặt cười nhưng trong lòng muốn ăn tươi nuốt sống Vi Minh Hỉ, lãnh đạm nói:

-Lão Vi, có gì mà không hiểu? Anh là đồng chí lão thành, ngay cả xem phương án mà cũng không làm được sao?

Lời của Hách Kiến Niên, nửa châm biếm, nửa uy hiếp.

Vi Minh Hỉ không để ý đến lời nói của Hách Kiến Niên, lớn tiếng nói:

-Từ trước đến nay, công tác an toàn đều do Phó chủ tịch thị trấn phụ trách, cụ thể chính là đồng chí Chữ Lượng. Tôi công tác ở thị trấn Vân Thủy hơn 20 năm, chưa từng nghe nói, công tác an toàn là do Chủ tịch thị trấn đích thân nắm giữ. Còn nữa, Bí thư Tuyết Yến là Bí thư chuyên trách Đảng và quân chúng, tuy cô ấy kiêm nhiệm Phó chủ tịch thị trấn, nhưng công tác Đảng ủy vẫn là chính yếu. Bí thư Đảng-quân chúng phụ trách công tác tổ chức, tuyên truyền, nhân sự cán bộ, từ trên xuống dưới, tổ chức Đảng đều là như thế, sao đột nhiên lại giao cho lão Quý quản lý? Không hợp quy củ chút nào!

Hách Kiến Niên không ngờ Vi Minh Hỉ lại dám công khai đứng ra nói giùm cho Bành Viễn Chinh như vậy. Ông ta cảm tức nhú mào, trầm giọng nói:

-Đây là suy xét toàn diện đến công tác của Đảng ủy và Ủy ban nhân dân thị trấn, sau này trọng tâm công tác của đồng chí Tuyết Yến chắc chắn phải nghiêng về công tác chính quyền, để đồng chí Quý Kiến Quốc chia sẻ một số công tác Đảng quân chúng của đồng chí Tuyết Yến, có gì mà không được?

Về phần Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh đích thân nắm công tác an toàn, chủ yếu là suy xét đến năng lực mạnh mẽ, tác phong công tác vững vàng, quyết đoán của Chủ tịch Viễn Chinh. Giao đồng chí Viễn Chinh phụ trách công tác an toàn, thể hiện sự coi trọng của Đảng ủy và Ủy ban nhân dân thị trấn chúng ta đối với công tác an toàn. Sự điều chỉnh phân công này là xuất phát từ yêu cầu cần thiết của công tác, không phải là phân chia tài sản, mà muốn kén cá chọn canh, lánh nặng tìm nhẹ? Vi Minh Hỉ, ông là đồng chí lão thành, phải biết nguyên tắc tổ chức, chuyện này ông không có trách nhiệm, không nói nguyên tắc, ngồi đó nói nhảm gây mất đoàn kết bộ máy, từ nay đừng có mà nói lung tung!

Lời lẽ của Hách Kiến Niên khá nặng.

Nếu là trước kia, cùng lắm là Vi Minh Hỉ lăm bầm vài câu, sẽ không tiếp tục chống đối Hách Kiến Niên. Nhưng hiện giờ thì khác, mắt thấy người mình hết sức tôn trọng, lại có ân tình, sắp bị cô lập ở bộ máy, bị Hách Kiến Niên chèn ép và ức hiếp, Vi Minh Hỉ máu nóng xông lên đầu, cảm giận bất bình.

Ông thấy chương mắt, liền quyết định bất cứ giá nào nói giúp Bành Viễn Chinh, có câu “kẻ sĩ chết vì người tri kỷ”, nhiều năm như vậy, chưa từng có lãnh đạo nào quan tâm thật sự đến cuộc sống của ông, Bành Viễn

Chinh đã đối xử với ông như vậy, ông cũng phải biết đáp lại! Dù sao, bản thân ông cũng sắp về hưu, có đắc tội với Hách Kiến Niên cũng chẳng sao! Không đắc tội với ông ta, cuộc sống của mình cũng có ra gì!

Vi Minh Hỉ nghĩ như vậy, liền cười lạnh, nói:

-Bí thư Hách, lời của ông, lão Vi này không muốn nghe. Cái gì mà không có trách nhiệm, không nói nguyên tắc? Cái gì mà phá vỡ đoàn kết bộ máy? Nói thật, lão Vi tôi là người thành thật, không thể ngồi nhìn cái chuyện ức hiếp người như thế này! Các người không dám nói, nhưng lão Vi tôi dám nói!

Mọi người biến sắc, nhưng không ai lên tiếng trả lời.

“Rầm”

Hách Kiến Niên đột nhiên vỗ bàn, lớn tiếng quát:

-Vi Minh Hỉ! Ông muốn làm cái gì? Đây là hội nghị liên tịch bộ máy Đảng chính, không phải cái chợ, ông mắng ai? Dù gì ông cũng là đảng viên, là cán bộ lãnh đạo!

-Lão Vi tôi không thẹn với lương tâm, không thẹn với tấm huy hiệu đảng viên! Tôi công tác ở thị trấn Vân Thủy hơn 20 năm, chưa từng tơ hào một xu nào, trong sạch thanh bạch, quang minh chính đại!

Thị trấn Vân Thủy là của thành phố Tân An, là của hàng trăm ngàn người dân thị trấn Vân Thủy, không phải đất phần trăm của ai cả! Ai cũng đừng nghĩ hống hách ngang ngược một tay che trời!

Vi Minh Hỉ đối đầu gay gắt, không chút sợ hãi, khiến Hách Kiến Niên trên đài tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Thái độ quyết liệt của Vi Minh Hỉ, vì bất bình mà trực tiếp vạch mặt Hách Kiến Niên, trong lời nói còn có hàm ý châm chọc sâu cay, khiến đa số thành viên bộ máy đều ngẩn người, không nói nên lời.

Lý Tuyết Yến nhìn sang Vi Minh Hỉ với vẻ mặt phức tạp, lại nhìn lên Bành Viễn Chinh vẫn tỏ ra bình tĩnh thờ ơ, ngồi trên đài, trong mắt cô một làn ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất.

Vi Minh Hỉ nói xong, thở hổn hển, ngồi quay đầu đi hướng khác.

Không khí trong phòng hội nghị trở nên hết sức nặng nề và căng thẳng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của mọi người.

Bất chợt, trên đài chủ tịch vang lên một tiếng “tách” giòn tan, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bành Viễn Chinh đang ấn bật lửa, đốt một điếu thuốc, rít một hơi thật dài.

-Cộp cộp!

Bành Viễn Chinh gõ gõ xuống mặt bàn, thản nhiên mỉm cười:

-Bí thư Hách, các vị, tôi muốn nói vài câu.

Bành Viễn Chinh nói xong, lại hút một hơi thuốc, sau đó dụi tắt điếu thuốc.

Hách Kiến Niên ậm ừ một tiếng khó nghe, ánh mắt như dao, chĩa thẳng vào người Vi Minh Hỉ, hận thấu xương. Nhưng Vi Minh Hỉ chỉ còn chưa tới nửa năm nữa sẽ về hưu, Hách Kiến Niên cũng không thể làm gì được.

157. Chương 158: Làn Đầu Giao Phong: Nắm Chặt Trong Tay

Lời Quý Kiến Quốc vừa thốt ra, gần như tất cả mọi người, kể cả Lý Tuyết Yến đều chấn động, không kìm nổi đều quay lại nhìn y.

Cho tới bây giờ Quý Kiến Quốc luôn theo phe Hách Kiến Niên, nhưng hôm nay không ngờ y lại mở miệng phản đối Hách Kiến Niên, ủng hộ Bành Viễn Chinh!

Khóe miệng Hách Kiến Niên hơi run run, hai mắt nhìn trừng trừng, đầy phẫn nộ.

Ông ta vạn lần không ngờ, một kẻ tâm phúc trung thành nhiều năm, lại phản bội mình. Lửa giận bốc lên hừng hực, khiến lồng ngực Hách Kiến Niên nóng như thiêu đốt.

Quý Kiến Quốc lắng tránh ánh mặt phần nộ của Hách Kiến Niên. Y đột ngột “trở giáo” đương nhiên là có nguyên nhân. Vợ y làm ở Ủy ban xây dựng quận Tân An, hiện đang cạnh tranh chức vụ Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng với một người khác. Chu Đại Dũng là Phó chủ tịch quận phụ trách phân công quản lý Ủy ban xây dựng quận, vợ hắn có tranh chức Phó chủ nhiệm thành công hay không, lời nói của Chu Đại Dũng rất quan trọng. Từ khi Quý Kiến Quốc biết quan hệ thân tình giữa Chu Đại Dũng và Bành Viễn Chinh, y liền có quyết định.

So với Chu Đại Dũng, Hách Kiến Niên có ưu thế hơn vì ông ta là Ủy viên thường vụ Quận ủy, nhưng “huyện quan không bằng hiện quan”, chức Ủy viên thường vụ của Hách Kiến Niên không thể nhúng tay trực tiếp vào việc đề bạt cán bộ ngành, đối với Quý Kiến Quốc, Hách Kiến Niên lại không bằng Chu Đại Dũng trong vấn đề này.

Trong quan trường không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có đồng minh vĩnh viễn, mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Trong tình huống phải lựa chọn vì quyền lợi của vợ, Quý Kiến Quốc âm thầm đảo hướng về phía Bành Viễn Chinh.

Quý Kiến Quốc trở giáo, đối với Hách Kiến Niên là một đòn chí mạng, mà còn có tác dụng quan trọng đối với sự xoay chuyển tình thế. Sau khi Quý Kiến Quốc tỏ thái độ, Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng cũng giro tay phản đối.

Bởi vậy, phía Hách Kiến Niên có năm người là Hách Kiến Niên, Chữ Lượng, Hoàng Hà, Mẫn Diễm, Mạc Thư Bình; mà giờ phút này phía Bành Viễn Chinh cũng có năm người là Lý Tuyết Yến, Vi Minh Hỉ, Quý Kiến Quốc, Cổ Lượng. Mỗi bên một nửa, nhìn qua bất phân thắng bại, nhưng thực chất, phần bại nghiêng về Hách Kiến Niên, bởi vì phía Hách Kiến Niên chỉ có Chữ Lượng là Đảng ủy viên, Phó chủ tịch thị trấn, mấy người còn lại đều là ủy viên bình thường, không có quyền lực thực tế. Mà bên phía Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn, Quý Kiến Quốc là Đảng ủy viên, Bí thư Ủy ban Kỷ luật, Vi Minh Hỉ là Chủ tịch Hội đồng nhân dân, Cổ Lượng là Phó chủ tịch thị trấn, lực lượng đã nghiêng về phía Bành Viễn Chinh.

Hơn nữa, Hách Kiến Niên đã chủ quản ở thị trấn Vân Thủy nhiều năm, thâm căn cố đế, còn Bành Viễn Chinh là người mới, còn chưa quen với tình hình nơi đây. Một Chủ tịch thị trấn mới tới, chỉ trong thời gian một tháng, liền gần như phá vỡ cục diện đã hình thành nhiều năm, làm ran rã quyền lực và trận tuyến đồng minh của ông ta, có thể nói, Hách Kiến Niên đã thua thê thảm!

Trận giao phong quyết liệt trong phòng hội nghị hôm nay, một khi truyền ra ngoài, sẽ làm thị trấn Vân Thủy chấn động không nhỏ. Dự thính hội nghị, cán sự Vương Tân Diễm có phần không tin nổi vào hai mắt của mình. Ngay trước mắt cô, một người quyền uy mạnh mẽ và chuyên quyền độc đoán như Hách Kiến Niên, bị một người trẻ tuổi chân ướt chân ráo mới tới, “đánh” cho một trận không kịp vuốt mặt!

Chủ tịch thị trấn Bành này, quả thật lợi hại! Vương Tân Diễm ngẩng nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng dần dần nổi lên một tia gợn sóng. Cho đến lúc này, cô mới chợt hiểu, thảo nào Lý Tân Hoa một mực đi theo Bành Viễn Chinh, thì ra là đã sớm muốn “tạo phản” rồi!

Nhưng dù sao Hách Kiến Niên cũng là Ủy viên thường vụ Quận ủy, quyền cao chức trọng hơn, Chủ tịch thị trấn Bành thật sự có thể lật đổ ông ta được sao? Vương Tân Diễm còn hơi nghi ngờ.

Bỗng nhiên Hách Kiến Niên đứng dậy, lạnh lùng nói:

-Tôi thấy hội nghị hôm nay đến đây là đủ. Đã có mấy đồng chí phản đối, vậy thì công tác an toàn tạm thời vẫn do đồng chí Chữ Lượng phụ trách. Về phần Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, cậu ấy mới đến thị trấn, còn chưa hoàn toàn quen thuộc tình hình, có việc gì cần phối hợp với đồng chí Chữ Lượng. Dù sao, công tác ở cơ sở không giống như ngồi làm kiếng ở cơ quan, cần phải nỗ lực nắm bắt, một là một, hai là hai, không được có nửa điểm giả dối!

Vốn kế tiếp còn phải thảo luận đường hướng công tác sáu tháng cuối năm, nhưng đã bị choáng váng vì một đòn “lật đổ” của Bành Viễn Chinh, Hách Kiến Niên không còn tâm trí đâu mà tiếp tục họp.

Chữ Lượng vốn nghĩ mình có thể làm “ngư ông đắc lợi” trong cuộc chiến “traị, cò” giữa Hách Kiến Niên và Bành Viễn Chinh, kết quả không thu hoạch được gì. Y hơi bực bội gật gật đầu, định cùng rời đi với Hách Kiến Niên, chợt nghe Bành Viễn Chinh nói:

-Bí thư Hách, tôi còn có một ý tưởng, muốn mời mọi người thảo luận.

Hách Kiến Niên bị gọi giật lại, không kiên nhẫn khoát tay:

-Tôi còn có cuộc họp ở quận, có chuyện gì nói sau đi!

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

-Nếu Bí thư Hách không rảnh, tôi và mấy đồng chí bên chính quyền bàn bạc trước một chút, sau đó sẽ báo cáo với Bí thư Hách! Đồng chí Tuyết Yến, đồng chí chữ Lượng, đồng chí Cổ Lượng, ba người ở lại một chút, chúng ta mở một cuộc họp ngắn.

Mấy người Bành Viễn Chinh gọi tên đều là Phó chủ tịch thị trấn, là cấp dưới trực tiếp của hắn.

Hách Kiến Niên hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Chữ Lượng do dự một chút, sầm mặt ở lại.

“Rầm”, Hách Kiến Niên đá một cú mở tung cánh cửa phòng họp, hăm hăm quay về văn phòng của mình. Mấy cán bộ ở căn phòng sát vách với văn phòng của Hách Kiến Niên chột nghe trong phòng làm việc của ông ta tiếng loảng xoảng chất chứa, đều giật mình chạy qua.

Ủy viên tổ chức Hoàng Hà đi nhanh tới, khẽ quát cho mấy cán bộ kia lui về, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng Hách Kiến Niên đi vào, cười:

-Bí thư Hách!

Sau đó y vội vàng lấy chổi quét dọn những mảnh vỡ của cái gạt tàn bị Hách Kiến Niên ném tan tành trên sàn.

Hách Kiến Niên ngẩng đầu nhìn Hoàng Hà, sắc mặt xanh mét, nói rít trong cổ họng:

-Lão Hoàng, bọn họ họp thật sao?

Sắc mặt Hoàng Hà cũng không tốt lắm, y lúng túng gạt đầu. Giờ phút này, cục diện đã rõ ràng. Bành Viễn Chinh thành công nắm chặt các thành viên bên phía chính quyền trong tay, có ba người Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng một phe, Chữ Lượng sẽ bị lâm vào thế lực bất tòng tâm!

Nói đến cũng thật sự làm người ta thấy khó hiểu, người kia vừa mới tới có một tháng, lại có thể làm Hách Kiến Niên bình thường hét ra lửa, lao đao đến như vậy!

-Lát nữa, gọi Chữ Lượng đến cho tôi.

Hách Kiến Niên bực bội phát phát tay, lạnh lùng nói:

-Anh ra đi, tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút!

Hoàng Hà vốn định nói mấy câu, thấy thái độ Hách Kiến Niên như vậy, không dám nói gì nữa, nhẹ nhàng đóng cửa văn phòng, vừa đi được mấy bước, chột nghe bên trong vọng ra tiếng chữ rửa gì đó Hách Kiến Niên, với tốc độ rất nhanh, nghe không rõ lắm.

-Đúng ra, an toàn lao động là công tác rất quan trọng, ai được phân công quản lý, ai phụ trách cụ thể, đều không phải là vấn đề. Chúng ta đều là cán bộ Đảng viên, về vấn đề công tác, đúng như lời Bí thư Hách, không thể kén cá chọn canh, lánh nặng tìm nhẹ.

Bành Viễn Chinh lại gõ lên bàn, tiếp tục nói:

-Nhưng mà dù sao công tác vẫn cần có sự phân công. Tôi là Chủ tịch thị trấn, chủ trì toàn diện công tác chính quyền là chức trách của tôi, đã được quy định theo pháp luật, cương vị của tôi quyết định rồi không thể phụ trách một công tác cụ thể, mà là phụ trách công tác toàn cục. Nhưng, tuy rằng tôi phụ trách công tác toàn cục, không có nghĩa tôi không chịu trách nhiệm về công tác an toàn.

Nếu xí nghiệp ở thị trấn xảy ra sự cố về an toàn, đồng chí phụ trách công tác an toàn phải chịu trách nhiệm, thì với tư cách người đứng đầu chính quyền thị trấn, tôi cũng phải chịu trách nhiệm. Tương tự như vậy, Bí thư Hách cũng không tránh được trách nhiệm tương ứng! Đã là trách nhiệm trọng đại về sự cố an toàn, tôi, Bí thư Hách, kể cả một số đồng chí ngồi đây, cũng không thể né tránh trách nhiệm! Cho nên, chúng ta phải luôn cố gắng làm tốt công tác quản lý an toàn, không để xảy ra bất kỳ sự cố nào!

Bành Viễn Chinh lời nói hời hợt mà chặt chẽ, nhẹ nhàng phản công Hách Kiến Niên, thuận thế thoát khỏi cái bẫy mà ông ta giăng ra cho hắn.

-Nói ngắn gọn, công tác an toàn sẽ là một trong các công tác mà tôi là Chủ tịch thị trấn phải phụ trách. đương nhiên tôi sẽ luôn quan tâm, theo dõi vấn đề này, nhưng là với sự hỗ trợ của đồng chí Phó chủ tịch thị trấn Chữ Lượng, người vốn được phân công phụ trách công tác an toàn, như vậy là khá thỏa đáng.

Bành Viễn Chinh nói xong, nhẹ nhàng cười:

-Tốt lắm, đều là công tác, tất cả mọi người đều xuất phát từ công tâm, không cần thiết cãi nhau không vui!

Vi Minh Hỉ gật đầu lia lịa:

-Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành nói rất có lý. Năm kia, ở quận xảy ra vụ nổ mỏ than, không phải mấy lãnh đạo quận đều bị xử phạt sao? Ngay cả Ủy ban nhân dân quận và lãnh đạo chủ chốt quận ủy đều bị Thành ủy nghiêm khắc cảnh cáo. Cho nên, công tác an toàn, bất kể là do ai quản lý cụ thể, các lãnh đạo chúng ta đều không tránh khỏi phải gánh vác trách nhiệm!

Lý Tuyết Yến cũng lạnh lùng cười, tiếp lời Vi Minh Hỉ:

-Lúc trước tôi đã có nói qua với Bí thư Hách về chuyện này, giao Chủ tịch thị trấn Bành phụ trách công tác an toàn vừa không hợp với lễ thường, vừa không có lợi cho việc triển khai công tác của chính quyền. Việc này mà truyền ra, cũng sẽ khiến người ta chê cười! Như thế nào, mà bộ máy lãnh đạo mười người của thị trấn chúng ta, lại để Chủ tịch thị trấn đích thân phụ trách công tác an toàn?

Lúc này, Quý Kiến Quốc đột nhiên cười khan một tiếng, nói xen vào:

-Tôi cũng hiểu được lời nói của Chủ tịch thị trấn Bành rất đúng sự thật. Bí thư Hách, giao công tác cụ thể cho Chủ tịch thị trấn Bành là không thích hợp, sức lực mỗi người có hạn, xuất phát từ sự suy xét cho tình hình chung, tôi đề nghị phương án công tác không thay đổi, vẫn là đồng chí Chữ Lượng phụ trách!

158. Chương 159: Năm Chắc Thắng Lợi

Phòng họp.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, từ trên đài Chủ tịch bước xuống, cầm theo cái ghế dựa ngồi trước mặt ba người Lý Tuyết Yến, Chữ Lượng và Cổ Sáng cười nói:

- Một số đồng chí chúng ta mở cuộc hội ý, thảo luận về việc triển khai công tác của thị trấn sau này. .
- Tôi đến thị trấn được một tháng. Trong một tháng qua, tôi đã đi khắp các thôn, các xí nghiệp để trải nghiệm điều tra nghiên cứu. Nên đối với hiện trạng phát triển của thị trấn Vân Thủy có một hiểu biết khá toàn diện.
- Cải cách mở cửa cho đến nay, bộ máy lãnh đạo của thị trấn đã không ngừng cố gắng. Kinh tế, xã hội, giáo dục, y tế công cộng và các lĩnh vực khác của thị trấn Vân Thủy đã có bước phát triển nhảy vọt. Có thể nói thành tích của chúng ta ở thành phố rất rõ rệt. Đối với hiệu quả công tác của lãnh đạo thị trấn, cá nhân tôi rất khâm phục.

Bành Viễn Chinh nói xong, hướng ba người gật đầu, sau đó ánh mắt thâm trầm nhìn gương mặt của Chữ Lượng.

- Kinh tế của chúng ta thực lực rất mạnh, giá trị sản lượng công nghiệp rất lớn, lại là địa phương nộp thuế cao cho quận và thành phố. Nhưng so với tốc độ phát triển của một thị trấn công nghiệp, thị trấn chúng ta còn tồn đọng nhiều vấn đề. Tôi suốt một tháng vừa qua cảm giác được bố cục thị trấn rất hỗn độn. Xây dựng hỗn độn quá nhiều dẫn đến khắp nơi đều là rác thải, dơ bẩn không chịu nổi.
- Dung mạo của thị trấn và tốc độ phát triển kinh tế không hợp nhau. Đồng thời mang đến những bất tiện cho cuộc sống của quần chúng. Bởi vậy, tôi cho rằng, sáu tháng cuối năm của chúng ta chủ yếu là nên đặt vào việc quy hoạch thị trấn, vì quần chúng mà làm chút chuyện thật sự.

Bành Viễn Chinh đem tiêu điểm đặt ở dung mạo thị trấn, có chút ngoài ý liệu của mọi người. Thị trấn thì không thể so sánh với nội thành. Ở một ý nghĩa nào đó, thị trấn có thực lực thì cũng không có khả năng xây dựng giống như trong nội thành. Còn về phần Bành Viễn Chinh nói đến sự dơ bẩn cũng chẳng phải khoa trương. Chỉ có điều đầu nhập của bộ máy lãnh đạo đến nay hiệu quả vẫn không lý tưởng.

Nói sau, một thị trấn muốn sạch sẽ, ngay ngắn như thành phố là điều không thể làm được. Trong phương diện này, ngoài việc lãng phí tiền thì chưa chắc gì người ta đã thấy được thành tích của mình.

- Mọi người có ý kiến gì không, có thể đem ra để thảo luận.

Bành Viễn Chinh thần nhiên nói.

Hắn nhắc đến dung mạo của thị trấn chỉ là một lời dẫn, làm bước đệm cho công trình cải tạo, xây dựng phố buôn bán.

Lý Tuyết Yến trầm ngâm một chút, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành nói rất đúng. Dung mạo của thị trấn chúng ta quả thật là không phù hợp với hình tượng một thị trấn mạnh về công nghiệp. Tiến hành quy hoạch và thống nhất dung mạo thị trấn là rất tất yếu. Nhưng cái chúng ta cần suy xét chính là, đây là một công trình trường kỳ, cũng là một công trình hệ thống, cần đầu nhập rất lớn. Trước chúng ta cần làm ra một phương án chỉnh thể, sau đó bước từng bước thực thi.

Cổ Sáng cũng gật đầu nói:

- Tôi rất tán thành ý kiến của Chủ tịch thị trấn Bành và Phó bí thư Lý. Chuyện này có thể làm nhưng không thể gấp, phải tính đến vấn đề đầu nhập, phải còn được quận phê duyệt. Dù sao thì cũng không phải do thị trấn chúng ta đánh nhịp là có thể thực hiện được.

Tập trung chỉnh sửa lại dung mạo thị trấn? Thật sự là vô nghĩa! Chữ Lượng cười lạnh, thâm nhủ trong lòng: “Cậu mà biết cái gì? Giải phóng mặt bằng, cải tạo, xây dựng. Cậu có biết tốn bao nhiêu tiền không? Và còn liên quan đến không ít dân chúng và xí nghiệp? Nói thì dễ như căn bản lại không có tính khả thi”.

Nghĩ đến đây, Chữ Lượng thần nhiên nói:

- Suy nghĩ của Chủ tịch thị trấn Bành rất tốt. Chỉ có điều, đây là vấn đề nhiều năm lưu lại, muốn giải quyết ngay là không thực tế. Xã, thị trấn thì không thể so với thành thị. Có thể dứt khoát xây dựng quy hoạch hoàn toàn do chính quyền chủ đạo đẩy mạnh. Công tác của thị trấn chúng ta là muốn sống yên. Một chút đẩy mạnh sẽ từ từ làm. Bộ máy chúng ta lần này làm không xong thì có thể bộ máy tiếp theo sẽ làm.

Chữ Lượng tuy rằng trong lòng cực kỳ bài xích, không thêm để ý đến ý tưởng của Bành Viễn Chinh. Nhưng cảnh tượng vừa rồi rõ ràng trước mắt, ngay cả Hách Kiến Niên cũng không ngờ phải chịu thiệt trước Bành Viễn Chinh. Y chỉ là một Phó chủ tịch thị trấn, tất nhiên là không dám công khai xung đột với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Chữ Lượng, khước miệng nhếch lên:

- Đương nhiên là phải làm từ từ. Ăn cả một ngậm hết một tên béo là không thể. Cho nên, tôi quyết định, muốn bắt tay vào cục diện, trước phải tập trung lực lượng làm hai hạng mục dân sinh.

- Phố buôn bán trung tâm của thị trấn chúng ta, lưu lượng khách rất lớn. Nhưng bởi vì đường phố khá hẹp, mọi người lại đông nên không chỉ dẫn đến ách tắc giao thông mà còn dễ dàng làm phát sinh sự cố an toàn. Đồng thời bởi vì quản lý thiếu hiệu quả mà làm cho không gian trở nên dơ bẩn.

- Mỗi ngày, sau khi chợ đêm chấm dứt, rác rưởi khắp mọi nơi. Ruồi muỗi bay loạn xạ. Mùi hôi không chịu nổi. Nhưng dân chúng xung quanh đều phải gánh chịu. Nhất là hiện tại vào mùa hè, căn bản là không dám mở cửa.

- Ý kiến của quần chúng rất lớn. Hơn nữa cũng làm ảnh hưởng đến hình tượng của thị trấn.

Bành Viễn Chinh chậm rãi nói:

- Tôi có một suy nghĩ, đó là tiến hành xây dựng, cải tạo lại khu phố buôn bán. Đồng thời tiến hành tô điểm thêm hành lang đường cho đẹp hơn. Dẹp bỏ đồng rác do buôn bán đi, sau đó kết nối với bộ môn bảo vệ môi trường đô thị xây dựng một bãi rác lớn ở thung lũng phía tây nam thị trấn.

Bành Viễn Chinh rút cuộc đã đề xuất mục đích chính của mình.

Lý Tuyết Yến trong lòng sớm hiểu rõ, tất nhiên sẽ mở miệng tỏ thái độ. Cổ Sáng thì trầm ngâm không nói.

Chữ Lượng không kìm nổi, cười lạnh:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi thừa nhận những gì anh nói là tình hình thực tế. Nhưng căn cứ vào điều kiện hiện tại, chúng ta không thể hoàn thành cải tạo, xây dựng thêm khu phố buôn bán. Trước kia cũng có lãnh đạo thị trấn nhắc đến vấn đề này, nhưng cuối cùng cũng bị thị trấn phủ quyết. Vì sao? Bởi vì tài chính đầu nhập quá lớn. Đồng thời đề cập đến vấn đề bồi thường cho hàng trăm nông hộ. Lấy thực lực của thị trấn chúng ta thì không thể làm. Mà ở quận, hiển nhiên là không vì một thị trấn như chúng ta mà đầu nhập một số tiền lớn để cải tạo một đường phố.

Chữ Lượng nhất định phải tỏ thái độ kiên quyết phản đối. Y không thể không tỏ thái độ, bởi vì đây là sự việc mà Hách Kiến Niên phản đối mãnh liệt. Nếu y duy trì trầm mặc, khẳng định sẽ khiến cho Hách Kiến Niên bất mãn, do đó mất đi sự ủng hộ của Hách Kiến Niên đối với y.

- Tôi cũng suy xét đến tài lực không đủ của thị trấn. Nhưng, chúng ta có thể áp dụng thu hút đầu tư để tiến hành vận tác buôn bán. Không cần một phân tiền nào của chính phủ, hoàn toàn từ xí nghiệp khai thác và phát triển. Còn về phần bồi thường cho thương hộ và nông hộ, có thể áp dụng phương thức bồi thường diện tích nhà bao nhiêu thì bồi thường lại bấy nhiêu. Sau khi xây dựng phố buôn bán xong, thì xây dựng thêm nhà lầu. Tầng thấp nhất dùng để buôn bán, từ tầng hai làm nơi sinh sống của dân cư.

Thu hút đầu tư, không cần một phân tiền của chính phủ? Cổ Sáng nghe xong lời của Bành Viễn Chinh đột nhiên ánh mắt sáng ngời.

Y trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu là như vậy thì có thể suy xét đến một lần. Nhưng vẫn phải cần quận phê duyệt.

Chữ Lượng thản nhiên cười, cũng không nói gì nữa. Y đã biểu hiện thái độ như vừa rồi thì không cần phải lặp lại. Đối với tư tưởng “không cần một phân tiền của chính phủ” của Bành Viễn Chinh, y liền cười nhạt.

Cải tạo phố buôn bán của một thị trấn có thể hấp dẫn nhà đầu tư nào đến khai thác, phát triển chứ. Người ta đầu tư không phải là để kiếm tiền sao? Tự đừng không công đầu nhập một số tiền lớn giúp anh làm xây dựng, đó không phải điên rồi à?

Nếu vậy thì y không cần phải tái gây sức ép. Không cần nói đến Hách Kiến Niên gây trở ngại cho Bành Viễn Chinh, mà cho dù Hách Kiến Niên đồng ý thì ở quận phê duyệt, tìm kiếm người đầu tư, di dời cải tạo đều là những chương ngại lớn. Kéo dài một năm rưỡi thời gian, đến lúc đó xem hắn sẽ nhìn người khác như thế nào.

Y thật không thể giải thích được cách đối nhân xử thế của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh khi làm việc, nếu không mười phần nắm chắc thì sẽ không mù quáng đề xuất. Nếu phải làm thì sẽ làm cho tốt, cho có hiệu quả. Mưu định rồi sau đó mới động.

Đương nhiên, hắn trong lòng đã có tính toán, ngay cả Lý Tuyết Yến cũng không nói. Nhiều lắm là sau ba năm, thị trấn Vân Thủy sẽ được nhét vào khu Tân An mới, trở thành một phần của thành nội. Mà lúc đó, vị trí của thị trấn Vân Thủy sẽ là đoạn đường buôn bán hoàng kim của khu mới thành phố Tân An. Đất đai sẽ tăng giá trên diện rộng, bất động sản lại như vùng nở hoa. Nhất là những cửa hiệu buôn bán mặt tiền đều trở thành hàng nóng.

Đây là một thùng tiền, xem mắt ai có lực thì nhìn thấy. Cho dù là cuối cùng không có người hỏi thăm thì cũng sẽ có xí nghiệp Tín Kiệt cử công ty đến khai thác. Bành Viễn Chinh sớm đã có kế hoạch toàn diện, nắm chắc thắng lợi.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Chữ Lượng, gật đầu nói:

- Nếu tất cả mọi người không có ý kiến thì việc này coi như đã định. Tuyết Yến, cô hãy sắp xếp người lập dự án cải tạo, xây dựng phố buôn bán. Càng nhanh càng tốt. Chúng ta lập tức báo cáo lên quận để xin phê duyệt.

- Đồng thời, công tác chuẩn bị thu hút đầu tư cũng lập tức khởi động. Đồng chí Cổ Sáng, phiên anh hỗ trợ cho đồng chí Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Được!

Cổ Sáng cũng im lặng gật đầu:

- Tôi hiểu rồi!

Chữ Lượng chậm rãi đứng dậy, nói với Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chuyện này có nên báo cáo với Bí thư Hách trước một tiếng hay không?

- đương nhiên là phải báo cáo với Bí thư Hách. Đồng chí Chữ Lượng, anh hãy đi một chuyến, đem tinh thần buổi họp của chúng ta báo cáo với Bí thư Hách, xem ý kiến của Bí thư Hách như thế nào.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một nụ cười trào phúng.

Hắn biết, sau khi cuộc họp kết thúc, Chữ Lượng khẳng định là sẽ đi tìm Hách Kiến Niên mật báo. Một khi đã như vậy thì chi bằng để y quang minh chính đại mà đi.

Về phần thái độ của Hách Kiến Niên, không cần nghĩ cũng biết. Ông ta khẳng định là sẽ phản đối. Nhưng ngay cả khi ông ta phản đối, Bành Viễn Chinh cũng sẽ đẩy mạnh hạng mục này. Hắn có lý do rất đầy đủ. Vì để cải thiện dung mạo thị trấn và cuộc sống của quần chúng, đây là hạng mục dân sinh, lại không cần chính phủ đầu nhập thì vì sao lại không thể làm?

Chữ Lượng đến văn phòng của Hách Kiến Niên. Nghe xong “báo cáo” của Chữ Lượng, sắc mặt Hách Kiến Niên âm trầm, cười lạnh nói:

- Con nít ranh mà cứ tự cho mình là đúng. Cứ để hắn làm, tôi thật ra cũng muốn nhìn thấy hắn có thể làm ra được thành quả gì.

- Chữ Lượng, cậu hãy cho ra một ít phong thanh, nói rằng tôi không đồng ý với ý kiến của hắn. Nhưng nếu hắn cứ khư khư cố chấp thì tôi vẫn bảo lưu ý kiến của mình.

Chữ Lượng ngẩn ra, chợt thở phào một cái, gật đầu rời khỏi.

159. Chương 160: Hưởng Đi Cao Trào

Hách Kiến Niên thông qua con đường của mình biết rõ vì sao Quý Kiến Quốc lại phản bội. Hóa ra, Bành Viễn Chinh với Phó chủ tịch quận mới đến Chu Đại Dũng có quan hệ rất mật thiết. Mà Chu Đại Dũng lại là lãnh đạo phân công quản lý Ủy ban Xây dựng khu. Hiện tại là thời khắc mấu chốt vợ của Quý Kiến Quốc được đề bạt làm Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng khu, Quý Kiến Quốc bị buộc phải đảo hướng về phía Bành Viễn Chinh.

Hách Kiến Niên bình tĩnh, nhưng không vì vậy mà giảm bớt sự phẫn nộ của mình. Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, Quý Kiến Quốc phản bội ông là điều không thể tha thứ. Hơn nữa sẽ sinh ra các loại ảnh hưởng tiêu cực, trực tiếp làm suy yếu lực ảnh hưởng của ông ta đối với bộ máy lãnh đạo chính Đảng.

Hách Kiến Niên bởi vì “sơ sẩy” mà một lần ăn thiệt. Nhưng ông ta tuyệt không ngồi chờ chết, ngồi xem Bành Viễn Chinh đứng vững gót chân ở thị trấn Vân Thủy. Ông ta quyết định thừa dịp Vi Minh Hi sắp về hưu, thông qua Ban tổ chức cán bộ Quận ủy tiến hành điều chỉnh bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy. Đem một số những nhân tố không hài hòa với quyền lực trong tay mình bài trừ ra ngoài, như Quý Kiến Quốc, Cổ Sáng. Nếu có thể dời đi thì không còn gì tốt hơn.

Còn về phần Lý Tuyết Yến thì ông ta không dám động. Bởi vì Lý Tuyết Yến sau lưng còn có Phó bí thư Thành ủy Lạc Thiên Niên, cũng không chịu ngồi yên. Tồi thiểu không phải là người mà Hách Kiến Niên có thể đụng chạm đến.

Cùng ngày, thị trấn lại truyền ra tin tức, Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh và Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên trong cuộc họp liên tịch đã trở mặt với nhau. Ở thị trấn rất có thể sẽ xảy ra khả năng “Nghiêm Hách chi tranh” như ngày xưa.

Bành Viễn Chinh đề xuất phải cải tạo xây dựng thêm phố buôn bán trung tâm của thị trấn. Hách Kiến Niên phản đối nhưng Bành Viễn Chinh cương ép đẩy mạnh. Đủ loại tin đồn trong thời gian ngắn đã truyền khắp cơ quan. Không ít cán bộ ở thị trấn đều ở sau lưng nghị luận. Có người kinh ngạc khi thấy Bành Viễn Chinh mạnh mẽ, cứng rắn bùng nổ. Đương nhiên cũng có người lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ bị tổn thương bởi bất công.

Chủ tịch thị trấn Bành vừa tới, là nhân vật số một, lại là Ủy viên thường vụ quận ủy, Hách Kiến Niên làm nhiều chuyện rõ ràng là chèn ép người ta. Còn khiến người ta không bán ngược sao?

Cán bộ bình thường của thị trấn không rõ lắm Hách Kiến Niên vì sao ngay từ đầu lại bài xích Bành Viễn Chinh như thế. Lẽ ra là không oán, không cừu, thời gian ở chung lại ngắn thì không nên xuất hiện mâu thuẫn.

Chỉ có lãnh đạo cao tầng của thị trấn mới có thể hiểu được vì sao Hách Kiến Niên lại bài xích Bành Viễn Chinh, là xuất phát từ quyền lực nắm trong tay. Thứ nhất, tân Chủ tịch thị trấn đến nhậm chức, ông ta phải tỏ ra uy thế phủ đầu để ngăn chặn. Tâm tính quỷ dị kỳ thật không khó lý giải. Thứ hai, quyền lực đại diện cho lợi ích, nhất là ở một thị trấn công nghiệp phát triển như thị trấn Vân Thủy, đều đây “nước luoặc béo bở”. Dưới bối cảnh như thế, nếu có người chia sẻ quyền lợi với Hách Kiến Niên, liền tương đương với việc chia sẻ lợi ích của ông ta.

Thứ ba, Hách Kiến Niên xem ra, Bành Viễn Chinh ít nhiều có chút lai lịch. Hơn nữa, tuổi trẻ mạnh mẽ, cứng rắn, lại có năng lực. Một khi để hẳn ở thị trấn Vân Thủy làm ra thành tích thì sớm hay muộn sẽ lật đổ ông ta. Tuy nói ông ta là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng đó chỉ là một hư chức, biểu lộ sự coi trọng của Quận ủy đối với thị trấn Vân Thủy. Nếu rời khỏi vị trí nhân vật số một thị trấn Vân Thủy, ông ta rất có khả năng rơi vào khoảng không.

Thứ tư, có Nghiêm Khang là “tiền lệ” đi trước, nên Hách Kiến Niên cực kỳ miễn cảm. Nếu hơi có gió thổi cỏ lay thì sẽ phản ứng kịch liệt.

Đủ loại nhân tố thúc đẩy hai người giao phong với nhau khiến cán bộ quần chúng bình thường không thể lý giải.

Dưới sự chủ trì của Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến và Cổ Sáng bắt đầu hợp tác với nhau, rất nhanh khiến cho phòng chính Đảng làm ra một bản dự thảo về phương án xây dựng khu phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy, đệ trình lên cuộc họp Đảng ủy thị trấn, chuẩn bị trình lên bộ môn xây dựng đô thị ở quận phê duyệt.

Phương án là do Bành Viễn Chinh chỉ đạo tư tưởng, Lý Tuyết Yến và Cổ Sáng tự mình trau chuốt lại, từ thư ký phòng chính Đảng Lý Tân Hoa chấp bút. Chỉ trong ba ngày đã cho ra một bản dự thảo đầy đủ, hiệu suất rất cao.

Thứ sáu ngày 14, thị trấn mở cuộc họp Đảng ủy.

Bành Viễn Chinh dẫn đầu, Lý Tuyết Yến, Vi Minh Hỉ và Cổ Sáng theo sau. Bốn người cùng vào phòng họp. Hách Kiến Niên vẫn chưa đến, còn đám người thuộc phe Hách Kiến Niên là Chữ Lượng thì vừa mới đến.

Bành Viễn Chinh thẳng lên đài Chủ tịch. Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ một chút cũng bước lên đài Chủ tịch theo. Cô là Phó bí thư Đảng ủy, lên đài chủ tịch chủ trì cuộc họp Đảng ủy là theo lý phải làm. Tạo thành tình huống như vậy là bởi vì phòng họp thị trấn Vân Thủy có bố cục như thế. Nếu là bàn hội nghị hình trứng thì sẽ không tồn tại vấn đề ai ngồi trên đài Chủ tịch, ai ở dưới đài.

Lúc Nghiêm Khang còn đương chức, từng đề xuất phải thay đổi hình thức này, đổi thành bàn hội nghị hình trứng, nhưng bị Hách Kiến Niên lấy lý do lãng phí mà cự tuyệt. Cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Hách Kiến Niên đã có thói quen ngồi một mình trên đài Chủ tịch nhìn xuống phía dưới. Đứng ở đỉnh cao quyền lực khiến ông ta có cảm giác rất thích ý.

Mọi người vừa thấy Lý Tuyết Yến lên đài Chủ tịch thì cũng âm thầm hít một hơi thật sâu, biết ván cờ tranh đấu quyền lực này đã từng bước hướng lên cao trào.

Rất hiển nhiên, Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến bắt tay liên thủ, chuẩn bị thay đổi cục diện Hách Kiến Niên một tay che trời ở thị trấn Vân Thủy.

Ủy viên đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Quý Kiến Quốc vội vàng đẩy cửa bước vào, liếc mắt nhìn mọi người rồi ngồi xuống vị trí của mình. Trong khoảng thời gian gần đây, tình hình của y khá xấu. Nói là người của Bành Viễn Chinh, nhưng y lại khá ngượng ngùng khi trực tiếp tiếp xúc với hắn. Nói là người của Hách Kiến Niên nhưng y lại từng phản bội ông ta. Tiến không được vào cái vòng của Bành Viễn Chinh, rồi lại bị Hách Kiến Niên ghi hận.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Quý Kiến Quốc, đột nhiên cười nói:

- Nghe nói nhà của Chủ nhiệm Quý ở tiểu khu phía đông đằng sau nhà máy cơ giới?

Quý Kiến Quốc làm như không nghĩ đến Bành Viễn Chinh đột nhiên hỏi y câu này, đầu tiên là ngẩn ra, chợt miễn cưỡng cười nói:

- Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành, tôi ở cùng cha mẹ của mình.

- Haha, nhà của tôi cũng ở nhà máy cơ giới. Chúng ta xem như là hàng xóm. Đối diện nhà máy cơ giới có mở một quán thịt dê, nghe nói hương vị cũng không tệ lắm. Hôm nào chúng ta cùng đến đó thưởng thức.

- Được, hôm nào cuối tuần, ở thành phố tôi mời Chủ tịch Bành ăn cơm. Chúng ta cùng uống với nhau chút rượu.

Quý Kiến Quốc mỉm cười đồng ý, tinh thần căng thẳng có chút thả lỏng.

Y biết Bành Viễn Chinh công khai nói chuyện tào lao với y như vậy, chính là muốn tỏ vẻ thân cận. Đường nhiên đồng thời cũng là một sự ám chỉ. Khi đã đến nước này rồi, Quý Kiến Quốc không còn bất luận một lựa chọn nào. Y chỉ có thể kiên định đi đến cùng với Bành Viễn Chinh.

Theo thái độ y tỏ ra trong hội nghị liên tịch, y vốn không còn đường lui nữa.

Bành Viễn Chinh lại cười nói với các lãnh đạo khác, đợi chừng hơn mười phút, Hách Kiến Niên mới cầm tách trà của mình đi vào. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đang ngồi trên đài chủ tịch, cái miệng của ông ta chợt ngưng lại, rồi dường như không có việc gì, ngồi xuống vị trí chính giữa hai người.

Lý Tuyết Yến hắng giọng, lớn tiếng nói:

- Được rồi, Bí thư Hách đã đến, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

- Trưng cầu ý kiến của Bí thư Hách, cuộc họp Đảng ủy ngày hôm nay lâm thời triệu tập, chủ yếu là xem xét thông qua bản dự thảo phương án cải tạo, xây dựng phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy. Lý Tân Hoa, cô hãy mang bản dự thảo phát cho các lãnh đạo Đảng ủy.

Lý Tân Hoa đã sớm chuẩn bị tốt tài liệu, nghe vậy liền lập tức đi phân phát.

Sau khi mọi người đều nhận hết tài liệu, Lý Tuyết Yến phất tay ra hiệu Lý Tân Hoa có thể rời khỏi.

Lý Tân Hoa đi rồi, Lý Tuyết Yến lại cười nói:

- Phương án đã nằm trong tay mọi người. Sau đây mọi người dành ra vài phút để đọc, sau đó mời Bí thư Hách chủ trì hội nghị.

Trong phòng hội nghị lập tức vang lên thanh âm lật xem tài liệu. Lý Tuyết Yến cũng tùy tay giở tài liệu. Bành Viễn Chinh thì không xem. Hách Kiến Niên đương nhiên lại càng không xem, sắc mặt lãnh đạm ngồi phía dưới đài, ánh mắt âm trầm đảo qua Vi Minh Hỉ, Quý Kiến Quốc và Cổ Sáng, rồi lại chậm rãi dừng lại ngắm người Chủ Lương.

Trầm mặc vài phút, Hách Kiến Niên vỗ tay, trầm giọng nói:

- Được rồi, tất cả mọi người đều xem xong rồi chứ? Hiện tại bắt đầu thảo luận. Sau đó giơ tay biểu quyết. Chỉ cần chiếm hơn một nửa thì Đảng ủy thông qua.

Nói xong, Hách Kiến Niên quy đầu như cười như không nói với Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch Viễn Chinh, chuyện này là do cậu bắt đầu, vậy cậu hãy chủ trì đi.

Bành Viễn Chinh không nhìn Hách Kiến Niên, gật đầu nói:

- Bí thư Hách, các vị đồng chí, phương án này tuy rằng chưa làm bao lâu, nhưng đã trải qua ba lần họp. Tôi, đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Sáng đã tiến hành hội ý với nhau vài lần, tận lực suy xét những chi tiết nằm trong phương án này.

- Sau đây, tôi xin đơn giản giới thiệu lại phương án một chút.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh đem trình tự và chi tiết của phương án tiến hành giải thích qua một lần. Xong, hần lại cười nói:

- Xin các đồng chí hãy chỉ ra chỗ sai, để suy xét lại những chỗ chưa chu toàn.

Bành Viễn Chinh tiếng nói vừa dứt, Vi Minh Hỉ và Quý Kiến Quốc trước sau tỏ vẻ ủng hộ. Còn đám người Chữ Lượng thì vẫn duy trì trầm mặc khác thường. Bọn họ đang chờ Hách Kiến Niên tỏ thái độ.

Thấy Hách Kiến Niên cả nửa ngày không có động tĩnh, Lý Tuyết Yến không kìm nổi thúc giục nói:

- Bí thư Hách cũng nên cho ý kiến.

Hách Kiến Niên thần nhiên cười, tiếp nhận lời nói của Lý Tuyết Yến, giọng nói có chút lạnh lùng:

- Nói thật, tôi không thể nào tán thành phương án cải tạo, xây dựng phố buôn bán của Chủ tịch Bành. Bởi vì nó đề cập đến các mặt điều chỉnh lợi ích. Lại nói tiếp, đây nói thì dễ nhưng làm thì khó. Hơn nữa lại rất dễ khiến quần chúng sinh ra cảm xúc mâu thuẫn, gây bất lợi cho công tác của thị trấn.

- Về phần nói vận tác buôn bán, không cần đến một phân tiền của thị trấn cũng chỉ có thể là một loại tư tưởng hóa lý tưởng. Có thể thực hiện được hay không thì còn chưa chính xác.

- Nhưng, Chủ tịch Viễn Chinh nếu kiên trì phải làm, thì tôi cũng chỉ có thể giữ lại ý kiến cá nhân của mình.

- Đương nhiên, phương án này tôi thấy không có vấn đề nguyên tắc quá lớn. Nếu tất cả mọi người không có ý kiến thì tất nhiên là phương án được thông qua. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, như thế nào để chứng thực, có thể chứng thực được hay không, có thể xuất hiện các loại tình huống đột phát hay không, và làm thế nào để ứng đối thì không biết, Chủ tịch Bành và các đồng chí khác đã có chuẩn bị hay chưa?

160. Chương 161: Ngầm Giấu Dao

- Quan trọng hơn, ở quận có phê duyệt hay không?

Hách Kiến Niên đột nhiên cười đầy thâm ý:

- Đương nhiên tôi biết, Chủ tịch Viễn Chinh với Phó chủ tịch quận Chu có quan hệ không tồi. Phó chủ tịch quận Chu được phân công quản lý Ủy ban xây dựng khu, nói vậy thì quận sẽ bật đường xanh phê duyệt cho dự án.

Nói đến đây, Hách Kiến Niên ánh mắt âm trầm nhìn qua Quý Kiến Quốc, lạnh lùng cười rồi nói tiếp:

- Nhưng không biết Chủ tịch Viễn Chinh và đồng chí Tuyết Yến có suy xét qua, hiện tại trung ương, tỉnh thành phố đang khống chế rất nghiêm về đất đai. Căn cứ vào những pháp định quản lý có liên quan về đất đai, xây dựng chiếm dụng đất, dùng đất nông nghiệp chuyển sang sử dụng cho mục đích khác đều phải thông qua đủ loại thủ tục phê duyệt.

- Việc phê duyệt đất có thể từ quận lập hồ sơ phê duyệt lên thành phố. Nhưng nếu vượt quá 100 mẫu, và đề cập đến buôn bán vận tác thì nhất định phải do tỉnh phê duyệt. Đây là văn kiện mới nhất của UBND tỉnh, đồng chí Viễn Chinh không biết có biết không?

Hách Kiến Niên lời nói ngằm giấu đao, hết sức trào phúng.

Cải tạo, xây dựng thêm phố buôn bán, chiếm dụng hai bên sườn khu phố. Hơn nữa, còn phải xây dựng một số phương tiện phụ thuộc, tiến hành tô điểm cho đẹp nên diện tích khẳng định là vượt quá 100 mẫu.

Phải do tỉnh phê duyệt? Bành Viễn Chinh ngắc ra. Hẳn quả thật không biết có một văn kiện như vậy.

Thấy Bành Viễn Chinh có chút kinh ngạc, Hách Kiến Niên khoe miệng mỉm cười.

Phê duyệt ở quận là chuyện nhỏ. Còn phải đợi thành phố phúc thẩm qua, nhưng quyền quyết định cuối cùng vẫn là ở tỉnh. Cậu cho dù có Chu Đại Dũng giúp đỡ thì có thể giải quyết vấn đề gì sao? Hách Kiến Niên trong lòng âm thầm cười lạnh. Ông ta định liệu, cho dù Bành Viễn Chinh có thể giải quyết một cửa ở thành phố, nhưng ở tỉnh thì khó hơn. Tối thiểu là trong khoảng thời gian ngắn chẳng làm gì được.

UBND tỉnh tháng trước vừa hạ một văn kiện, căn bản là quản lý đất nông thôn. Bởi vì đang có hiện tượng chiếm dụng đất ruộng, tạo thành sự xói mòn nên tỉnh đang quản lý việc này rất nghiêm. Hạng mục các nơi chất chồng như núi, Bành Viễn Chinh có bản lĩnh thông thiên thì cũng bất lực.

Đương nhiên, cũng có thể có đường ra, chính là làm báo cáo giả để thành phố và quận phê duyệt. Nhưng loại động tác vi phạm quy định này, Bành Viễn Chinh tuyệt đối không làm. Hơn nữa, có Hách Kiến Niên đang trừng mắt nhìn chăm chăm, hẳn không thể thao tác trong bóng tối. Một khi đã làm thì chính là vạch áo cho người khác xem lưng.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút rồi thản nhiên nói:

- Như vậy đi, chúng ta cứ dựa theo yêu cầu của thượng cấp, trực tiếp báo cáo xin phê duyệt. Dù sao hạng mục này cũng không thể gấp được. Mặc kệ là quá trình phê duyệt có bao lâu, nhưng công tác chúng ta cần làm nhất định phải nhanh.

Hách Kiến Niên nghe xong thì lãnh đạm nói:

- Cũng được, nếu Chủ tịch Viễn Chinh đã có lòng tin như vậy thì cứ báo cáo đi.

- Nhưng tôi có một yêu cầu, xây dựng cải tạo phố buôn bán phải đề cập đến lợi ích của các thương hộ hai bên sườn. Hẳn là nên triệu tập thương hộ và thôn dân gần đó, đem phương án này công khai trưng cầu ý kiến và đề nghị, sau khi lấy được ủng hộ của quần chúng thì tiến hành vận tác cũng không muộn.

- Tôi đã sắp xếp đồng chí phòng chính Đảng trước tiên làm điều tra và trưng cầu ý kiến. Các thương hộ và dân chúng vùng phụ cận rất ủng hộ tiến hành cải tạo và xây dựng phố buôn bán. Trong bảng trưng cầu ý kiến có đề cập đến 89 hộ công thương và 32 hộ cư dân đại diện ký tên. Chờ một lát, đồng chí Tân Hoa của phòng chính Đảng đem tài liệu có chữ ký của quần chúng đến, nắm chặt thời gian báo cáo với Bí thư Hách.

Hắn không ngờ đã xuống tay trước? Hách Kiến Niên biến sắc. Ông ta đang muốn sắp xếp Chữ Lượng ở sau lưng quấy rối, khiến cho kế hoạch của Bành Viễn Chinh bị quần chúng mãnh liệt công khai lên án, cũng không lường trước được Bành Viễn Chinh lại ra tay trước, trực tiếp rút củi dưới đáy nồi, khiến ông ta không có cơ hội gây rối.

-Ồ!

Hách Kiến Niên trầm thấp ồ lên một tiếng.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười, cầm lấy cái tách uống một ngụm nước, rồi lại nói:

- Nếu tất cả mọi người không phản đối, như vậy phương án này xem như thông qua. Kế tiếp, chúng ta sẽ thành lập một tổ công tác, lập tức triển khai. Tình huống triển khai công tác bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo cho Đảng ủy và Bí thư Hách.

Chữ Lượng đi theo Hách Kiến Niên vào văn phòng của ông ta.

Hách Kiến Niên đặt mông ngồi xuống ghế, thở ra một hơi thật dài.

- Bí thư Hách, cái tên tiểu tử này nghe nói rất có năng lượng, ở thành phố quen biết rất nhiều người. Chỉ sợ...

Chữ Lượng nhú mảy, còn chưa nói xong thì đã bị Hách Kiến Niên đánh gãy:

- Sợ cái gì chứ?

- Năng lượng cái rắm, chỉ là dựa vào một Chu Đại Dũng thôi. Cứ lui một bước, cho dù hắn có thu phục được thành phố và quận thì ở tỉnh sẽ có năng lực như thế nào? Không cần nói đến một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ, cho dù là lãnh đạo thành phố đến cơ quan trực thuộc tỉnh bàn bạc sự việc cũng còn khó. Hiện tại ở tỉnh đang tiến hành quản lý việc chuyển đổi đất nông nghiệp, cậu nghĩ rằng nó sẽ được phê duyệt sao?

- Bí thư Hách, hắn đã có thể mời phóng viên CCTV đến, lại còn có bản lĩnh thao tác tin tức thời sự. Ở tỉnh thì...

Chữ Lượng thăm dò một câu.

Hách Kiến Niên coi thường bĩu môi nói:

- Hắn làm tuyên truyền, trong một lần đã trở thành nhân vật điển hình của truyền thông cả nước. Quan hệ với giới truyền thông cũng là tình lý bên trong. Cậu cho rằng hắn là ai chứ? Không làm gì được à? Ở quận, ở thành phố, ở tỉnh, ở trung ương đều mảnh khỏe thông thiên sao? Nếu có bản lĩnh lớn như vậy, cần gì đến nơi này của chúng ta làm Chủ tịch thị trấn? Sớm đã tiến vào cơ quan trực thuộc tỉnh hoặc là cơ quan trực thuộc trung ương rồi.

- Được rồi, cậu không cần phải nghĩ nhiều. Trong khoảng thời gian này, cần làm tốt công tác của mình, yên lặng xem biến. Tôi thật ra cũng muốn nhìn, hắn gây ra sức ép như thế nào. Tương lai sẽ hoàn thành công việc như thế nào. Chờ xem đi. Có lẽ không bao lâu nữa, hắn sẽ phải khóc đòi về thành phố. Lấy tác phong làm việc ở cơ quan để đến cơ sở gào to là không thể thực hiện được rồi.

Chữ Lượng không dám nói gì nữa, khúm núm ra ngoài.

Mà lúc này, Bành Viễn Chinh đang cùng với Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng trong phòng làm việc của hắn.

Trước đó, Bành Viễn Chinh đã gọi điện thoại cho Chu Đại Dũng, xác nhận lời của Hách Kiến Niên không phải là vô căn cứ. Ở tỉnh gần đây đột nhiên quản lý thật nghiêm việc chuyển hóa đất nông nghiệp sang mục đích sử dụng khác.

Chứng thật tin tức này, Bành Viễn Chinh lập tức điều chỉnh ý nghĩ của mình. Ở tỉnh phê hay không phê, hắn cũng không để trong lòng. Chỉ lo lắng ở quận, ở thành phố rồi ở tỉnh thì bộ môn thay đổi liên tục, thủ tục phê duyệt sẽ chậm trễ rất nhiều. Mà kéo dài như vậy, hạng mục do một tay hắn thao tác sẽ dễ dàng bị thất bại.

Một khi hạng mục này thất bại thì chẳng giải quyết được chuyện gì, mà uy tín của hắn cũng bị tổn hại. Vừa mới đứng vững cục diện thì lại bị trả trở về điểm xuất phát. Thậm chí còn có khả năng bị Hách Kiến Niên bài xích.

- Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng, ba người chúng ta phân công nhau. Tuyết Yến, cô phụ trách giai đoạn trừ bị thu hút đầu tư. Hạng mục chúng ta cần phải được phê duyệt nhưng công tác nên làm trước một chút cũng không phải là vô ích. Dựa theo kế hoạch nắm chặt xử lý. Vẫn là câu nói, rèn sắt khi còn nóng, càng nhanh càng tốt.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm nói.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, nghĩ đến Bành Viễn Chinh vi phạm quy định, không khỏi có chút lo lắng nói:

- Chủ tịch Bành, có phải là khi thủ tục được phê duyệt thì hãy nói sau được không? Nếu chẳng may...

Quyền phê duyệt ở tỉnh, Lý Tuyết Yến cảm thấy có áp lực rất lớn, hy vọng có chút xa vời. Nếu ở thành phố thì cô còn có thể thông qua cha mình là Lạc Thiên Niên sau lưng hoạt động một chút. Mà Bành Viễn Chinh lại từ cơ quan thành phố xuống dưới, ở thành phố khẳng định cũng có người giúp đỡ.

- Thủ tục cứ để tôi xử lý. Thủ tục ở quận, ở thành phố, ở tỉnh tôi đều nắm chặt. Tôi bất cứ lúc nào cũng sẽ kết nối tiến độ với mọi người. Các người cứ dựa theo kế hoạch của chúng ta mà làm, không cần chần chừ. Khi thủ tục hoàn tất thì chúng ta lập tức tiến vào vận tác.

Bành Viễn Chinh kiên định phát tay. Lý Tuyết Yến thấy hần tin tưởng như vậy, có chút do dự nhưng không nói gì nữa.

- Đồng chí Cổ Lượng, anh hãy lập tức làm công tác chuẩn bị di dời, trọng điểm là những thôn dân, nông hộ có liên quan. Kết nối thật tốt với các hộ công thương, trao đổi chi tiết về tiêu chuẩn đền bù, tranh thủ đem công tác làm cho xong, tránh cho tương lai xuất hiện điều không tốt. Tuyết Yến, cô đồng thời cũng nên chú ý luôn cả chuyện này.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Cổ Lượng. Cổ Lượng im lặng gật đầu.

Bành Viễn Chinh quan sát Cổ Lượng thời gian gần đây. Người này ở thị trấn thường luôn trầm mặc, ít nói, không người chú ý. Nhưng điều này không có nghĩa là y không có năng lực. Bành Viễn Chinh phát hiện, năng lực phối hợp tổ chức của y rất mạnh, người lại khá thận trọng, rất thích hợp làm công tác hậu cần.

Về thái độ trung thành thì cần tiếp tục khảo sát. Tuy nói gì thì nói, Bành Viễn Chinh trước mắt địa vị và quyền thế vẫn còn chưa thể làm cho người ta quyết tâm quy thuận.

Vào tháng tám, thời tiết càng thêm nóng bức. Nhiệt độ có khi lên đến 38o, 39o. Mặt trời càng lên cao, toàn bộ thị trấn Vân Thủy bất kể là quốc lộ hay trên phố đều vắng bóng người. Tất cả mọi người đều ở trong nhà né tránh cái nóng.

Chiếc quạt trần trong phòng Lý Tuyết Yến chạy vù vù. Cổ Lượng sắc mặt âm trầm đứng một bên. Còn mười mấy hộ buôn bán cá thể đứng ở cửa, mồm năm miệng mười nói nhao nhao. Không ít cán bộ đều cầm theo cây quạt, đến văn phòng xem náo nhiệt.

Trên lầu, Hách Kiến Niên rời khỏi văn phòng, từ hành lang thăm dò xuống dưới, hướng về Chữ Lượng và Hoàng Hà phía sau cười lạnh nói:

- Tôi đã nói thế nào? Xảy ra sự cố rồi đấy. Thủ tục này còn không biết ngày tháng năm nào mới có thể xuống dưới. Nhưng bọn họ lại tiếp tục làm rối loạn lên.

- Còn nói là trưng cầu ý kiến, quần chúng đều rất ủng hộ và hoan nghênh. Điều là vô nghĩa. Bí thư Hách, hần không có kinh nghiệm công tác ở cơ sở, không biết bọn chân đất ở nông thôn rất khó chơi.

Chữ Lượng nhẹ nhàng cười:

- Tôi cũng không biết vì sao hần lại muốn làm hạng mục đó. Ở thị trấn làm việc nào có dễ dàng như vậy?

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hoàng Hà cũng ở một bên cười khê.

- Được rồi, các người trở về đi. Tuy nhiên, Chữ Lượng, cậu hãy nói với đồn công an, đừng để cho đám người này làm lớn chuyện. Nếu gặp chuyện không may thì cuối cùng cũng chỉ tôi chịu tiếng xấu cho kẻ khác.

Hách Kiến Niên chấp tay sau đít trở lại văn phòng của mình.

Chữ Lượng và Hoàng Hà liếc mắt nhìn nhau một cái rồi sau đó mới một trước một sau xuống lầu.

161. Chương 162: Giương Cung, Rút Kiếm, Vừa Đắm Vừa Xoa

-Chúng tôi muốn gặp Chủ tịch thị trấn Bành!

-Diện tích bồi thường quá nhỏ, ít nhất phải gấp đôi, bằng không chúng tôi nhất định không đáp ứng!

-Thị trấn còn phải trợ cấp cho chúng tôi, tôi nghe nói thị trấn khác giải phóng mặt bằng, đều có trợ cấp, mỗi mét vuông trên dưới một trăm tệ!

-Hơn nữa, trong lúc cải tạo và xây dựng thêm, tổn thất do chúng tôi phải ngừng kinh doanh, ai sẽ bồi thường? Thị trấn không thể không có ý kiến!

Mấy chục người mồm năm miệng mười nhao nhao ồn ào, trong số đó vừa có người là hộ buôn bán, cũng có người là hộ nông dân phụ cận, thấy có người dẫn đầu, muốn nhân cơ hội đòi hỏi thêm quyền lợi.

Sau khi tin thị trấn muốn cải tạo và mở rộng phố buôn bán, có người thậm chí xây thêm mấy gian phòng sơ sài phía trước và phía sau nhà, nhằm tăng phần diện tích được chuyển đổi sau khi phố buôn bán được cải tạo xong.

Chưa hết, có người còn làm một cái lán trên mái nhà, nói đó là lầu một nhà mình, để được tăng gấp đôi diện tích bồi thường.

Theo phương án cải tạo, mỗi mặt bằng nông hộ, thương hộ và cửa hàng được bồi thường với tỉ lệ gấp rưỡi về diện tích, không có tiền trợ cấp. Nói cách khác, 100 mét vuông sẽ được đổi lấy 150 mét vuông nhà ở và mặt bằng. Mức bồi thường này không thấp, so với điều kiện kinh tế lúc đó.

Mấy ngày nay Cổ Lượng đã đạt được thỏa thuận với những hộ dân trong khu phố này, chỉ còn chuẩn bị ký kết hợp đồng giải phóng mặt bằng nữa thôi. Nhưng không biết vì sao, chiều nay đột nhiên họ lại tới đây, lật lọng, đề xuất phải tăng diện tích bồi thường và yêu cầu trợ cấp một cách vô lý.

Một đám đông vây quanh trong ngoài văn phòng của Lý Tuyết Yến. Tiếng người quá ồn ào, Lý Tuyết Yến vừa sốt ruột vừa tức, đầu như muốn nổ tung.

Rốt cuộc Cổ Lượng cũng không kìm nổi, y nổi giận hét lớn một tiếng:

-Im miệng hết đi! Các người coi Ủy ban nhân dân thị trấn là cái chợ sao?

Phương án bồi thường cho việc cải tạo và mở rộng đều đã lấy ý kiến của các người. Lúc trước, các người đã đồng ý, bây giờ lại chạy đến đây làm ồn! Ầm ỉ cái gì? Tôi nói cho các người biết, các yêu cầu vô lý của các người, Ủy ban nhân dân thị trấn không thể đáp ứng!

Mau quay về đi, ở đâu thì về chỗ đó!

Cổ Lượng phẫn nộ phát phát tay.

Nhưng làm sao đám người đó chịu bỏ qua dễ dàng như vậy. Rất nhiều người vây quanh Cổ Lượng, càng nhao nhao lên. Cổ Lượng rất tức giận, nhưng cũng chỉ có thể quát um lên cho đỡ tức, chứ cũng không dám làm gì.

-Chúng tôi muốn gặp Chủ tịch thị trấn Bành! Chủ tịch thị trấn Bành giải thích không được, chúng tôi sẽ tìm gặp Bí thư Hách!

-Đúng, Bí thư Hách ở đâu? Chúng tôi muốn gặp Bí thư Hách!

Đám người lại gào to.

Rầm! Lý Tuyết Yến tức tới vỡ mạnh xuống bàn, lớn tiếng:

-Các người còn la lối, quấy rối văn phòng Ủy ban nhân dân thị trấn, tôi lập tức gọi điện cho đồn công an!

Lý Tuyết Yến vừa nói như vậy, mấy người cầm đầu muốn lợi dụng cơ hội để đục nước béo cò, liền chùn chân. Họ chưa chắc sợ lãnh đạo thị trấn, nhưng chắc chắn sợ công an, đó gần như là một thứ bản năng.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng ngầm trao đổi một ánh mắt hiểu ý. Hai người công tác đã lâu ở thị trấn, phải đối phó đủ loại tình huống đối với nông dân, có khi cũng phải giữ thủ đoạn và mách khéo. Nhưng vấn đề mấu chốt là, làm cho bọn họ quay về thì dễ, nhưng làm cho bọn họ không đưa ra những yêu cầu quá đáng là rất khó khăn.

Hơn nữa, trước mắt chỉ có mấy chục người, đến mai, nói không chừng sẽ là mấy trăm người. Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng không sợ bọn họ ngăn trở dự án, bởi vì hiện giờ thủ tục dự án còn chưa được phê duyệt.

Nhưng Lý Tuyết Yến lo lắng bọn họ sẽ tiếp tục đến văn phòng Ủy ban nhân dân thị trấn để đưa ra yêu cầu. Một khi văn phòng không đáp ứng điều kiện của bọn họ, chắc chắn họ sẽ tới gặp Hách Kiến Niên. Chuyện này mà để Hách Kiến Niên nắm được, chắc chắn sẽ liên lụy đến Bành Viễn Chinh. Chỉ cần ông ta báo cáo sai lạc lên cấp trên, lãnh đạo quận chỉ cần đưa ra một câu chỉ thị, dự án này sẽ không xong.

Nghĩ đến Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến rất sốt ruột. Cô không biết hôm nay Bành Viễn Chinh có về văn phòng Ủy ban nhân dân thị trấn không. mấy ngày gần đây, Bành Viễn Chinh đều ở trên quận và thành phố, chạy lo thủ tục, đã hai ngày không thấy mặt.

Đúng lúc đó, Bành Viễn Chinh thong thả bước lên cầu thang, xuất hiện trước mắt mọi người.

Lý Tuyết Yến thăm nhủ: “không xong rồi”, quả nhiên, thấy đám người ào lên một cái, vây lấy Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh, cao giọng nói:

-Mọi người đừng ồn ào ở đây! Im lặng hết đi! Đi, đến phòng họp, có yêu cầu gì thì nói với tôi, ai không có việc gì thì trở về đi!

Bành Viễn Chinh nói xong, liền tách mọi người ra, đi về phía phòng họp.

Đám người đi theo hắn vào phòng họp. Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng cũng vào theo.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh ngồi trên đài chủ tịch, Lý Tuyết Yến vội chạy tới cúi xuống nói nhỏ vài câu vào tai hắn. Bành Viễn Chinh cười cười, nhìn Lý Tuyết Yến gật đầu, ra hiệu cô đừng gấp gáp quá.

Một đám người vừa ngồi xuống, lại có người la to lên. Bành Viễn Chinh im lặng không nói, lẳng lẳng lẳng nghe. Đợi những người này nói một lúc mỗi miệng rồi, hắn mới từ tốn lên tiếng:

-Tạm thời chưa nói đến yêu cầu và điều kiện của mọi người là hợp lý hay không hợp lý, ở đây tôi muốn thông báo cho mọi người một chuyện.

Vì sao thị trấn muốn tiến hành cải tạo và mở rộng phố trung tâm buôn bán? Mục đích cuối cùng là điểm tô cho môi trường và bộ mặt của thị trấn, thay đổi tình trạng mất vệ sinh và hỗn loạn hiện nay. Chuyện này xét cho cùng, là vì suy nghĩ cho quần chúng nhân dân, là vì suy nghĩ cho các vị đang ngồi ở đây.

Sau khi cải tạo và mở rộng, phố buôn bán không chỉ sẽ trở thành một công trình tiêu chuẩn mà còn là một nơi có phong cảnh đẹp, có thể gia tăng rất lớn lượng khách lui tới, thu hút thêm người tiêu thụ ở các khu vực xung quanh đến đây mua sắm, thu nhập của mọi người chắc chắn sẽ tăng cao, khoản này, mọi người đều là người kinh doanh, hắn là còn tính được rõ hơn cả tôi.

Nếu mọi người không ủng hộ, thật ra thị trấn cũng không ép. Cứ tiếp tục duy trì hiện trạng như vậy đi! Cứ để rác rưởi vung vãi khắp nơi, mùi hôi nồng nặc, đến nỗi người dân xung quanh không dám mở cửa sổ đi, cũng không còn cách nào.

Trên thực tế, thủ tục phê duyệt dự án tiến hành khá khó khăn, phải lên quận, thành phố rồi lên tỉnh. Hai ngày nay tôi ở lì ở các ngành có liên quan trên quận, năn nỉ, xin xỏ hết chỗ này đến chỗ khác, để mong người ta phê duyệt sớm cho chúng ta một chút, để dự án có thể sớm bắt đầu, sớm mang lại hiệu quả và lợi ích thực tế cho mọi người.

Rất gian nan. Bây giờ tôi ngồi đây, chỉ nói ngắn gọn một câu: nếu lại có người cố tình gây sự, đục nước béo cò, dự án này không làm nữa cũng được!

Tôi cũng muốn báo cho mọi người biết, gần đây thành phố đang tiến hành thực hiện thành phố vệ sinh của cả nước. Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đang chuẩn bị tiến hành chỉnh đốn, dọn dẹp các khu vực mất vệ sinh trong thành phố. Lãnh đạo quận nói, nếu phố buôn bán ở thị trấn chúng ta không thể giải quyết một cách căn bản tình trạng vệ sinh và ô nhiễm môi trường, vậy thì chỉ có thể bãi bỏ kinh doanh!

Chính phủ cũng không phá hủy nhà ở của mọi người, nhưng từ nay về sau, các quầy bán quà vật không được mở, các tiệm cơm không thể kinh doanh, các cửa hàng phải vĩnh viễn đóng cửa!

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nghiêm nghị và kiên quyết:

-Mọi người không cần ồn ào trước mặt tôi, nếu để tới thời điểm đó, ở thành phố thống nhất ra tay hành động, lúc đó mọi người có ý kiến, có thể đến Ủy ban nhân dân thành phố mà đề xuất!

Lúc Bành Viễn Chinh cất tiếng, vẫn còn có một số người xì xào. Nhưng đến giờ phút này, cả bọn nín thở nhìn nhau, im phăng phắc.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua bọn họ một lượt, lại nói:

-Đương nhiên, nếu mọi người hiểu và ủng hộ công tác của Ủy ban nhân dân thị trấn, tôi, Bí thư Tuyết Yến, Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lộng và lãnh đạo thị trấn sẽ cùng nhau cố gắng, nỗ lực hoàn thành dự án này, mang lại lợi ích cho người dân thị trấn.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ, nói một cách hờ hững:

-Tôi cho mọi người một phút thời gian để suy nghĩ, nếu mọi người nguyện ý ủng hộ tôi thực hiện dự án, hãy tự động rời đi; nếu một phút đồng hồ sau, mọi người không đi, như vậy, mọi người cũng không cần nêu điều kiện với tôi làm gì nữa, dự án này bãi bỏ.

Bành Viễn Chinh nói một hơi, có thể nói là giương cung rút kiếm, vừa đâm vừa xoa. Đám người nhìn nhau, tôi xem anh, anh xem tôi, thoáng chần chừ một lát, rồi đều đứng dậy, nhếch nhác rời đi.

Tình hình mất vệ sinh và hỗn loạn ở phố buôn bán, bọn họ hiểu hơn ai hết, nếu cứ giằng co dây dưa mãi, chắc chắn là không tốt. Mà cải tạo và mở rộng xong, người đầu tiên được lợi chính là bọn họ. Huống chi, theo lời Bành Viễn Chinh, nếu thành phố chấn chỉnh tình trạng vệ sinh, thành phố chỉ cần đưa ra một mệnh lệnh, khu phố buôn bán tự phát này liền phải chấm dứt hoạt động.

Tới lúc đó, người xui xẻo chính là bọn họ.

Nghĩ thông suốt điểm này, làm sao bọn họ còn dám cố tình sinh sự, được một tắc lại muốn tiến thêm một thước?

Từ lúc Bành Viễn Chinh xuất hiện, trước sau không tới hai mươi phút, đám người đến gây ầm ĩ liền tan. Hơn nữa, có những người này loan tin ra, sau này cũng sẽ không có người nào dám đến Ủy ban nhân dân thị trấn gây chuyện nữa.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lộng có phần nói không nên lời, đứng ngây người trong phòng hội nghị.

Lý Tuyết Yến tuyệt đối không ngờ, Bành Viễn Chinh còn trẻ tuổi như vậy, lại có thể đối phó với đám “chồn cáo quỷ quái” của thị trấn dễ dàng như vậy. Đương nhiên cô biết, lời nói của Bành Viễn Chinh nửa thật, nửa giả, nhưng ở một số thời điểm, nói nửa thật, nửa giả còn có hiệu quả hơn cả lời nói dối hay nói thật.

Cổ Lộng thở ra, giơ ngón tay cái về phía Bành Viễn Chinh:

-Chủ tịch thị trấn Bành, cậu thật sự là cao tay! Nói nhẹ nhàng mấy câu, liền đuổi bọn họ đi hết, thật tôi và Bí thư Tuyết Yến nói khô cả họng cả buổi cũng không làm gì được!

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

-Làm công tác quần chúng, đôi khi cũng cần linh hoạt, thay đổi một cách mềm dẻo, không thể cứ giải thích một bề được. Bọn họ chính là được voi đòi tiên, vậy thì nói thẳng với bọn họ, thị trấn không làm dự án này nữa, bọn họ sẽ hết hùng hùng hổ hổ ngay thôi!

Cải tạo và mở rộng khu phố đó, người được hưởng lợi nhiều nhất là bọn họ. Nếu bị cấm kinh doanh, người bị thiệt hại nhiều nhất là bọn họ! Để cho bọn họ tính thiệt hơn về khoản này, bọn họ sẽ không còn tính toán kiểu cò con nữa! Tuy nhiên, chúng ta cũng không thể thiếu cảnh giác, đồng chí Cổ Lộng, ngày mai anh triệu tập đại hội tất cả hộ công thương và hộ nông giải thích rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó cho họ nghe, nói thẳng với bọn họ, nếu lại có người cố tình gây sự, dự án này đình chỉ, không làm nữa.

Cổ Lộng gật đầu:

-Được, Chủ tịch thị trấn Bành, tôi sẽ làm ngay.

Cổ Lộng đi rồi, Lý Tuyết Yến quay lại nhìn Bành Viễn Chinh một lát, đột nhiên cười hì hì:

-Viễn Chinh, không ngờ là anh lại có khả năng diễn xuất trời cho, nếu như đi làm diễn viên, nhất định nổi như cồn!

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói, trong lòng thầm nhủ: về ý nghĩa nào đó, làm quan và làm diễn viên, thật đúng là có điểm giống nhau. Có một số thời điểm, làm quan mà không diễn là không được (sic!)

-Ý thức của người dân có phần hơi thấp, nhất là ở nông thôn, từ từ rồi anh sẽ biết.

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài nói.

-Tuyết Yến, thật ra, có nhiều lúc, không phải ý thức của người dân thấp, mà là trình độ công tác của chúng ta thấp! (1)

(1) Giá như cán bộ, công chức Việt Nam nào cũng nghĩ được như thế này!

162. Chương 163: Im Lặng Cự Tuyết

Lý Tuyết Yến oán trách, trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Chỉ có anh là trình độ cao.

Lý Tuyết Yến luôn là nữ cường nhân trong quan trường, công việc bận rộn nên thường hay có khí khái của một nam nhi. Cô đột nhiên làm ra bộ dạng hờn dỗi nữ nhi như vậy, Bành Viễn Chinh chợt ngẩn ra, chủ động cười chuyển đề tài:

- Tuyết Yến, thu hút đầu tư vẫn phải nắm chặt. Ở đài truyền hình và tòa soạn báo phải làm quảng cáo, tận lực hấp dẫn các xí nghiệp có thực lực đến tham gia đấu thầu.

Lý Tuyết Yến lông mày nhướng lên, trong lòng thở dài. Cải tạo một phố buôn bán ở thị trấn, cho dù thị trấn Vân Thủy là một thị trấn công nghiệp mạnh thì cũng chẳng có nhiều lực ảnh hưởng. Không có cây ngô đồng thì làm sao có phượng hoàng kim.

Nhưng ngoài miệng thì Lý Tuyết Yến cũng rất thông khoái mà đồng ý. Cô biết chuyện này Bành Viễn Chinh đã dốc hết sức thúc đẩy, trước mắt hần đang cao hứng, cô không đành lòng tạt gáo nước lạnh vào mặt hần.

Vốn lấy quan điểm của Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh không cần phải dốc hết sức làm việc này. Rất phí tinh lực và tinh thần. Một khi làm không tốt thì còn dễ dàng bị người khác nói xấu. Chỉ bằng làm thế nào để giúp thị trấn mở rộng nguồn tiêu thụ, làm tuyên truyền. Đây đều là điểm mạnh của hần, không chỉ dễ dàng làm ra thành tích mà còn đề cao được uy tín của mình.

Nhưng trải qua thời gian tiếp xúc, Lý Tuyết Yến đã hiểu rõ cá tính của Bành Viễn Chinh. Suy nghĩ của hần và rất nhiều cán bộ khác đều không giống nhau, cố nhiên theo đuổi thành tích nhưng đồng thời cũng rất coi trọng hiệu ứng thực tế. Vì dân chúng mà làm việc đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện tại hần sống vẫn chưa yên ổn. Đã bị cản tay nhiều lần, nhưng vẫn kiên trì làm việc, có phải là có chút nóng vội hay không?

Lý Tuyết Yến âm thầm lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, trình tự thủ tục như thế nào rồi?

- Coi như thuận lợi. Ở quận xem như là đã có một cửa thông qua. Tôi đã tìm đến Phó chủ tịch quận Chu. Phó chủ tịch quận Chu đã phê chỉ thị, hiện tại Ủy ban Xây dựng đã chuyển đến cục Quy hoạch. Phỏng chừng nếu tôi thúc giục tiếp thì ngày mai có thể đến thành phố.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, nở nụ cười.

Kỳ thật thì quá trình không nhẹ nhàng như hần nói. Tối thiểu, thủ tục phê duyệt đất đai rất rườm rà, phiền toái hơn so với hần đã nghĩ.

Hiệu suất làm việc của bộ môn chức năng thì không cần phải nhiều lời. Nếu Bành Viễn Chinh không phải là tìm Chu Đại Dũng trước đó, cầm chỉ thị phê duyệt của Chu Đại Dũng đến Ủy ban Xây dựng, chỉ sợ là ở Ủy ban Xây dựng không cũng đã tốn hơn một tháng. Đây coi như là khá mau rồi.

Cũng may là có Chu Đại Dũng phê chỉ thị, Ủy ban Xây dựng khu và cục Quy hoạch lại vừa lúc do Chu Đại Dũng quản lý, Bành Viễn Chinh tìm lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban xây dựng, khiến người này trực tiếp ký tên phê duyệt. Sau đó hần lại đích thân cầm tài liệu có chỉ thị của lãnh đạo khu và lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban xây dựng đến bộ môn nghiệp vụ cụ thể của Ủy ban xây dựng.

Nhưng cái gọi là “Diêm Vương hiếu chiến, Tiểu quỷ khó chơi”. Đừng nhìn là có chữ ký của đại lãnh đạo, nếu các phòng ở dưới kéo dài thời gian thì cũng đủ làm cho người ta đau đầu. Chỉ là một “nghiên cứu” hay là một “thăm tra” cũng có thể làm cho một người sầu não.

Bành Viễn Chinh kiếp trước chìm nổi trong quan trường đã hơn hai mươi năm, biết rõ lời này trong đó. Một ngày nay, người của hắn cứ chăm chú vào Ủy ban xây dựng. Khi tới thời điểm thì phải thúc giục xử lý, giữa trưa hoặc tối phải mời những người phụ trách và nhân viên làm việc cụ thể ăn cơm uống rượu kéo gần quan hệ.

Đương nhiên, ăn cơm thôi thì cũng chưa đủ. Hắn thậm chí còn mang theo một số quà tặng đến thăm viếng Trưởng phòng phân công quản lý cụ thể của Ủy ban xây dựng khu.

Cứ như vậy, trình tự vận chuyển khá nhanh. Chỉ trong ba ngày, phương diện xét duyệt của Ủy ban xây dựng liền hoàn thành, bắt đầu chuyển qua cục Quy hoạch. Khi tới cục Quy hoạch, Bành Viễn Chinh tiếp tục làm công việc giống như ở Ủy ban xây dựng “Bái đại thần, mời tiểu quỷ”.

Kỳ thật, có Chu Đại Dũng phê chỉ thị thì hai bộ môn này không dám ngăn trở. Phê kháng định là phải phê, nhưng còn về phần hiệu suất thì khó nói.

Có thể đối với Bành Viễn Chinh mà nói, chuyện này càng kéo dài thời gian thì càng bất lợi đối với hắn. Hắn nhất định phải thúc đẩy thủ tục thật nhanh, sau đó đẩy mạnh tính thực chất của hạng mục. Nếu không, một khi có biến cố ngoài ý muốn, khiến Hách Kiến Niên nắm lấy nhược điểm thì sẽ khiến hắn trở nên bị động.

Lý Tuyết Yến trầm ngâm một chút, đột nhiên dịu dàng nói:

- Viễn Chinh, về sau bảo Lý Tân Hoa theo anh chạy thủ tục. Anh mời khách ăn cơm, hóa đơn nên giữ lại, sau này sẽ nghĩ biện pháp để xử lý.

Làm việc trong nước, không tiêu tiền mời khách là không có khả năng. Có người đi theo Bành Viễn Chinh, cùng lúc chiếu ứng, đến cuối năm thanh toán lại một lúc.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Không cần đâu, chỉ là ăn bữa cơm, cũng không tốn bao nhiêu tiền. Về sau hãy nói.

Lý Tuyết Yến ánh mắt dịu xuống:

- Làm việc công sao lại tiêu tiền túi mình chứ? Anh đem hóa đơn về, tôi sẽ giúp anh nghĩ biện pháp xử lý. Đến cuối năm, mỗi lãnh đạo đều có từng khoản riêng. Chuyện này anh không cần phải xen vào, để tôi làm hết. Bảo Lý Tân Hoa đi theo anh xem như chân chạy việc.

Bành Viễn Chinh do dự, rồi gật đầu đồng ý.

Hai người vừa nói chuyện vừa bước ra ngoài. Đi được một nửa, Lý Tuyết Yến đột nhiên đỏ mặt, do dự nói:

- Viễn Chinh, tối nay anh có thời gian hay không?

Bành Viễn Chinh tâm động, phát giác giọng nói của Lý Tuyết Yến rất khác thường. Hắn lấy lại bình tĩnh, cười nói:

- Buổi tối thật ra thì không có việc gì. Nhưng tôi hôm nay muốn về nhà nghỉ ngơi một chút.

Lý Tuyết Yến đỏ mặt, có chút không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt của Bành Viễn Chinh, nhỏ giọng nói:

- Tối nay tôi có buổi tụ hội bạn bè học trung học. Anh có thể đi theo giúp tôi xã giao một chút được không?

Lý Tuyết Yến nói, tim đập loạn xạ cả lên, giống như con thỏ nhỏ.

Bành Viễn Chinh hơi có chút do dự và khó xử. Đi cùng Lý Tuyết Yến đến tham gia xã giao không quan trọng, nhưng vấn đề là bạn bè tụ hội, hắn là một người ngoài lấy thân phận gì mà đi chứ. Hiên nhiên là bạn trai rồi.

Cảm giác của Lý Tuyết Yến đối với hắn, Bành Viễn Chinh không phải không biết. Nhưng trong lòng hắn đã có Phùng Thiên Như, nên đối với Lý Tuyết Yến chỉ có thiện cảm mà thôi.

Thấy hần do dự không đáp lại, Lý Tuyết Yến thất vọng cúi đầu xuống, gần như chôn chân tại chỗ mà khóc. Cô biết được tình cảm trong lòng mình, nhưng càng lúc càng không khống chế được. Nhất là sớm chiều ở chung, bóng dáng Bành Viễn Chinh ngày càng in đậm trong tim cô. Cô hôm nay dẹp bỏ kiêu ngạo để mở miệng thỉnh cầu, thực tế không phải là một sự thăm dò. Nhưng kết quả lại khiến cô tuyệt vọng.

- Không làm phiền anh nữa. Tôi đi trước.

Lý Tuyết Yến run giọng nói.

Nói xong, cô cúi đầu xông ra ngoài.

Bành Viễn Chinh có chút kinh ngạc nhìn theo bóng dáng cô đơn của cô, trong lòng cũng không biết nghĩ cái gì. Nhưng chuyện tình cảm chung quy không thể miễn cưỡng. Sớm bày tỏ cũng tốt. Nhưng như vậy có ảnh hưởng đến quan hệ chặt chẽ và sự hợp tác ăn ý giữa hai người hay không?

Bành Viễn Chinh khẽ thở dài, chậm rãi bước ra khỏi phòng họp.

Lúc hần rời khỏi phòng họp, vừa lúc thấy Lý Tuyết Yến đi vào văn phòng, sau đó đóng cửa rầm một tiếng.

Một tiếng rầm nặng nề khiến Bành Viễn Chinh trong lòng cảm giác trầm trọng vô cùng.

Trở lại văn phòng của mình, Bành Viễn Chinh tâm cũng có chút loạn. Hần đơn giản bước vào phòng trong, chuẩn bị chớp mắt một chút. Nhưng vừa mới nằm xuống thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Hần nhíu mày, đứng dậy bước ra gian ngoài, thản nhiên nói:

- Mời vào!

Cánh cửa bị đẩy ra, không ngờ là Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến sắc mặt có chút tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ, mơ hồ là đã khóc một hồi. Cô chậm rãi đi tới, đưa tay đặt một phần văn kiện lên trên bàn:

- Đây là văn kiện ở quận đưa xuống, yêu cầu bộ máy lãnh đạo đọc. Anh xem qua rồi ký tên, sau đó chuyển sang phòng chính Đảng.

Nói xong, Lý Tuyết Yến quay đầu bước đi, nhưng rõ ràng là bờ vai của cô có chút run rẩy.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn cô, chần chừ nói:

- Tuyết Yến!

Lý Tuyết Yến bước chân kiềm hãm, nhưng thân mình vẫn không quay lại.

- Tuyết Yến...tôi...!

Bành Viễn Chinh vốn muốn giải thích với Lý Tuyết Yến hai câu, nhưng lời đến bên miệng hần lại không biết nói như thế nào. Lý Tuyết Yến đợi một lát, thấy hần không có câu dưới thì liền vội vàng đi ra cửa.

Buổi chiều tan tầm. Bành Viễn Chinh quyết định về lại thành phố. Hần ngày mai muốn chạy đến bộ môn có liên quan của thành phố. Đúng lúc, lúc trước hần có làm huấn luyện viên Thái cực quyền cho lãnh đạo Ủy ban xây dựng.

Bước xuống lầu, chiếc xe Santana màu đen mà hần và Lý Tuyết Yến dùng chung đã đậu chờ sẵn. Bành Viễn Chinh vội vàng mở cửa chui vào vị trí lái phụ, thấy Lý Tuyết Yến đang cúi đầu ngồi ở băng sau, liền miễn cưỡng cười nói:

- Lão Hoàng, đi thôi.

Lái xe lão Hoàng vừa khởi động xe, vừa cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, hôm nay về nhà hay là đi đâu?

- Tôi về nhà, vừa lúc muốn tắm rửa, thay quần áo một chút. Haha

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Lão Hoàng quay đầu lại nhìn Lý Tuyết Yến:

- Phó bí thư Lý, cô đi đâu vậy?

- Tôi đến khách sạn Dạ Hải. Anh Hoàng, phiền anh chở tôi đến đó trước. Sau đó thì chở Chủ tịch thị trấn Bành về.

Lý Tuyết Yến thanh âm thản nhiên nói.

- Được rồi, hai vị lãnh đạo ngồi yên nhé.

Lão Hoàng nhấn ga, chạy ra khỏi cơ quan làm việc.

Chiếc xe tiến vào quốc lộ rộng lớn của thành phố Tân An, tốc độ chạy nhanh như chớp. Hơn mười phút sau chiếc xe liền tiến vào nội thành thành phố.

Lý Tuyết Yến muốn đến khách sạn Dạ Hải và nhà của Bành Viễn Chinh là hai hướng khác nhau. Một phía nam một phía bắc. Lão Hoàng trước đưa Lý Tuyết Yến đi trước. Lão Hoàng cảm giác không khí trong xe khá áp lực và cổ quái, thái độ khác thường. Lúc trước Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến ở trong xe cười nói rất thân thiện, bàn luận không ít công tác. Nhưng hôm nay thì ai cũng đều không lên tiếng. Cũng không ai để ý đến ai.

Nhất là lão Hoàng từ kính chiếu hậu quan sát sắc mặt của Lý Tuyết Yến có chút khó coi, liền nghĩ đến hai vị lãnh đạo chắc đã xảy ra chuyện gì không thoải mái nên không dám chậm trễ, xóc lại tinh thần tập trung vào lái xe.

Ông kỳ thật không phải là nhân viên biên chế, mà là người của xí nghiệp. Ông nhận tiền lương từ xí nghiệp, lái xe phục vụ lãnh đạo thị trấn. Trong dịp mừng năm mới, thị trấn cũng sẽ gửi một ít tiền mừng và quà tết cho ông.

163. Chương 164: Đại Danh Đỉnh Đỉnh Bành Viễn Chinh

Trên đường không ai nói chuyện với ai, rất nhanh chạy đến khách sạn Dạ Hải.

Tại cửa khách sạn Dạ Hải có treo một tấm băng rôn màu hồng trên đó có dán hàng chữ “Lễ họp mặt học sinh trường trung học XXX thành phố Tân An”. Bành Viễn Chinh nhìn qua cửa kính xe, trong lòng thầm nghĩ Lý Tuyết Yến không ngờ lại học cùng một trường với mình, chẳng qua là Lý Tuyết Yến học lớp cao hơn hẳn mà thôi.

Lý Tuyết Yến lớn hơn hẳn ba tuổi, đã tham gia công tác gần bốn năm. Từ đó có thể biết cô học sớm trước Bành Viễn Chinh một năm.

Lão Hoàng đậu xe lại, Lý Tuyết Yến bước xuống xe, cũng không chào Bành Viễn Chinh. Cô đang chuẩn bị bước vào khách sạn, thì lúc này lại có thêm một chiếc xe trở tới đằng sau. Từ trên xe nhảy xuống một chàng thanh niên, cười ha hả chào hỏi Lý Tuyết Yến:

- Phó bí thư Lý, chào bạn học cũ.

Bành Viễn Chinh ngồi ở vị trí lái phụ, liếc mắt nhìn người này. Không ngờ là người quen, là Trưởng phòng Nhân sự cục Giáo dục thành phố Phòng Gia Lượng, cũng là cán bộ hậu bị của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy.

Bành Viễn Chinh đã cùng với Phòng Gia Lượng giao tiếp qua, thậm chí còn vài lần dùng cơm với nhau. Bởi vì Phòng Gia Lượng phụ trách tuyên truyền hệ thống tổ chức giáo dục, Cục Giáo dục khi tổ chức hoạt động đưa tin đều phải trải qua phòng Tin tức xét duyệt. Sau này, Bành Viễn Chinh lại dạy Thái cực quyền cho người của Cục Giáo dục, nên coi như khá quen thuộc.

Phòng Gia Lượng bước đến, đang chuẩn bị bắt tay với Lý Tuyết Yến, đột nhiên nhìn thấy Bành Viễn Chinh ở vị trí lái phụ trong chiếc Santana, liền ngoài ý muốn mỉm cười, thuận tay mở cửa xe ra. Lão Hoàng đang chuẩn bị khởi động xe, thấy dường như Chủ tịch thị trấn Bành có người quen cũng liền ngừng chân ga lại.

- Viễn Chinh, sao lại là anh?

Phòng Gia Lượng cười ha hả:

- Sao anh lại đến đây?

Bành Viễn Chinh không thể không xuống xe, bắt tay với Phòng Gia Lượng. Phòng Gia Lượng liếc mắt nhìn Lý Tuyết Yến ở một bên rồi lại nhìn Bành Viễn Chinh, đột nhiên bình tĩnh:

- Tôi biết rồi, anh hiện tại đang công tác cùng một thị trấn với Lý Tuyết Yến? Haha, hiểu rồi, hiểu rồi.

Phòng Gia Lượng nhiệt tình vỗ vai Bành Viễn Chinh, cười ha hả:

- Đã đến đây rồi còn ngại gì nữa. Tôi nói anh đẩy Viễn Chinh à, anh rất là lợi hại. Lý Tuyết Yến là hoa khôi khối chúng tôi, nhưng bây giờ thì hoa đã có chủ. Những tên tiểu tử kia phải đau khổ thôi.

Lý Tuyết Yến lảng lảng đứng một chỗ, sắc mặt đỏ lên, nhưng không mở miệng giải thích.

Bành Viễn Chinh nhú mào, muốn giải thích rõ ràng với Phòng Gia Lượng. Nhưng trước mặt mọi người mà nói như vậy thì khẳng định sẽ làm cho Lý Tuyết Yến khó xử. Nếu Lý Tuyết Yến không có gì với hắn thì thôi, nhưng vấn đề ở chỗ, cô ấy thích hắn. Hơn nữa, buổi chiều nay Bành Viễn Chinh lại vừa mới cự tuyệt cô.

Bành Viễn Chinh do dự mãi, rồi cắn chặt răng lấy lại bình tĩnh, quay đầu hướng lão Hoàng nói:

- Lão Hoàng, phiền anh về trước. lát nữa chúng tôi sẽ tự đón xe về, không cần anh đến đón đâu.

Lý Tuyết Yến ánh mắt hiện lên một tia vui sướng. Dường như xua tan đi sự lo lắng suốt cả một buổi chiều.

Cô chậm rãi bước đi bên cạnh Bành Viễn Chinh và Phòng Gia Lượng. Ba người cùng nhau bước vào khách sạn Dạ Hải.

Buổi họp mặt bạn bè của Lý Tuyết Yến lần này quy mô không lớn, chỉ có khoảng hai mươi người, có cả nam lẫn nữ. Đa số ăn mặc rất chỉnh tề, nhưng cũng có cá biệt người bất kể là quần áo hay là khí chất đều khá “ảm đạm”.

Bọn họ thuê một căn phòng lớn nhất ở khách sạn Dạ Hải để làm phòng liên hoan.

Nên tới đều đã tới, còn không tới thì đã không đến rồi.

Bạn học của Lý Tuyết Yến đều tự tìm vị trí ngồi cho mình. Chủ nhân của buổi họp mặt Uyển Hải Nam đã ngồi ở vị trí chủ tọa. Buổi họp mặt này là do ý khởi xướng và cũng do ý mời khách.

Uyển Hải Nam thấy ba người Lý Tuyết Yến bước vào, ánh mắt sáng lên, đứng dậy hô:

- Tuyết Yến, Tuyết Yến, đến ngồi vị trí dành sẵn cho em này.

Uyển Hải Nam vỗ cái ghế bên cạnh mình.

- Tuyết Yến, Lý Tuyết Yến.

Đồng thời cũng có mấy bạn học nữ chào hỏi Lý Tuyết Yến.

- Xin chào, Hải Nam. Xin chào, Hiểu Yến.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Xin lỗi mọi người đã đến trễ, thật ngại quá.

Lúc này, Uyển Hải Nam và những người khác mới phát hiện đứng sừng sững bên cạnh Phòng Gia Lượng là một người xa lạ đang mỉm cười thong dong.

Bành Viễn Chinh không phải là loại công tử bột đẹp trai, hòa hoa phong nhã, nhưng dáng người hắn cao to, khí chất nho nhã, gương mặt anh tuấn làm cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời. Phòng Gia Lượng cười ha hả, nhìn Lý Tuyết Yến.

Y xem ra, Bành Viễn Chinh là do Lý Tuyết Yến dẫn đến. Là bạn trai của cô thì đương nhiên phải do cô giới thiệu.

Lý Tuyết Yến khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, nhưng trong nháy mắt liền nhạt đi. Cô dù sao cũng lăn lộn trong quan trường nhiều năm, điều chỉnh và khống chế cảm xúc của mình coi như là một loại bản năng.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn Bành Viễn Chinh, cô bước đến bên cạnh hắn giới thiệu một chút:

- Xin giới thiệu với mọi người, vị này là...

Lý Tuyết Yến thoáng có chút tạm dừng. Cô vừa muốn tiếp tục nói thì Phòng Gia Lượng đã không kiên nhẫn bật cười ha hả:

- Tuyết Yến ngại kìa. Haha. Để tôi giới thiệu cho mọi người nha. Vị này là Bành Viễn Chinh đỉnh đỉnh đại danh của thành phố chúng ta. Lúc trước là Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo thành ủy kiêm Trưởng ban Ban tin tức Thành ủy. Hiện tại là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy.

Bởi vậy có thể thấy được Bành Viễn Chinh ở thành phố Tân An rất nổi tiếng. Rất nhiều người có lẽ không biết hắn, nhưng nhất định là có nghe qua tên của hắn. Bởi vì tên của hắn lúc trước thường xuyên được nhắc đến trên TV và báo chí.

Bạn học Lý Tuyết Yến đều mỉm cười không nói, theo bản năng đều xem Bành Viễn Chinh là bạn trai của Lý Tuyết Yến. Bởi vì hôm nay là họp lớp, có thể dẫn người đến thì không phải là người nhà thì cũng là bạn trai bạn gái.

Có mấy cô gái bắt đầu ồn ào. Lý Tuyết Yến đỏ mặt, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, trong ánh mắt chứa đựng một tia ngọt ngào, nhưng đồng thời cũng có sự phức tạp và chua xót.

Đã đứng ở nơi này, Bành Viễn Chinh đương nhiên là không còn đường lui, chỉ tiếp tục kiên trì.

Hắn cười, hướng mọi người gật đầu, sau đó đi theo Lý Tuyết Yến, nhanh chóng ngồi xuống.

Có không ít người đứng lên bắt tay với hắn. Đa số những người này đều đã nghe tiếng hắn từ lâu.

Chủ xị Uyển Hải Nam cau mày, sắc mặt đột nhiên không được tốt lắm.

Y miễn cưỡng được xem như một trong những người theo đuổi Lý Tuyết Yến, nhưng bởi vì một năm trước đã bị Lý Tuyết Yến từ chối cho nên đã từ bỏ ý định.

Nhưng mặc dù tất cả đều là quá khứ, nhưng thấy người trong mộng của mình có bạn trai, trong lòng tất nhiên là không được thoải mái.

Thậm chí, tâm tình tổ chức buổi họp mặt bạn bè của y cũng tiêu tan không ít.

Uyển Hải Nam ngồi ở vị trí chủ xị. Phòng Gia Lượng ngồi bên cạnh. Uyển Hải Nam rót sáu ly bia, Phòng Gia Lượng cũng rót sáu ly, tượng trưng cho một năm mười hai tháng. Sau hai lần uống, có người không chịu nổi, đã có chút men say.

Sau khi uống bia vào, không khí càng thêm vui vẻ. Tiếng hoan hô không ngừng.

Nhưng Phòng Gia Lượng lại giữa chừng chuyển sang rượu trắng.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, đa số thời gian là lắng nghe, mỉm cười không nói, ngẫu nhiên ai hỏi hắn thì hắn chỉ cười đáp mấy câu. Lý Tuyết Yến trong lúc đang nói chuyện với bạn học, cũng thường quay đầu sang nhỏ giọng nói chuyện với hắn, sợ hắn cảm thấy buồn tẻ.

Uyển Hải Nam ánh mắt xẹt qua hai người, lóe lên sự đố kỵ. Những người ở đây ai cũng biết Uyển Hải Nam năm đó bị Lý Tuyết Yến từ chối, nên giờ phút này ai cũng thấy được sự ghen tỵ của y.

Phòng Gia Lượng nâng ly rượu, cười nói:

- Viễn Chinh, thật sự là chúng ta có duyên với nhau, khi cùng gặp mặt ở đây.

Phòng Gia Lượng lời đầy thâm ý, chủ động mời rượu Bành Viễn Chinh khiến Uyển Hải Nam trong lòng càng thêm khó chịu.

Bành Viễn Chinh cũng nâng ly:

- Được, đã lâu không uống rượu với lão Phòng anh. Hôm nào đến thị trấn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo, tôi sẽ tận sức tiếp đãi anh.

Phòng Gia Lượng nhấp uống rượu, sau đó cười nói:

- Tôi cũng muốn đến chỗ của anh để tham quan. Trường học ở thị trấn mọi người xử lý rất khá. Gần đây, Cục Giáo dục thành phố muốn đem trường trung học Vân Thủy làm thành một công trình mẫu, mở rộng ra toàn bộ thành phố. Tôi nhất định phải đến đó tham quan. Có anh ở đó, lại còn có bạn học cũ Lý Tuyết Yến, tôi đến thị trấn Vân Thủy, các người không mời khách tôi khẳng định là phải mắng chửi các người.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Lý Tuyết Yến cũng cười mắng một tiếng:

- Phòng Gia Lượng, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đấy. Lúc trước, anh đã đồng ý cấp cho trường trung học chúng tôi một danh ngạch chiến sĩ thi đua trong hệ thống giáo dục, sau lại đem cho người khác. Anh còn muốn tôi mời khách, không có cửa đâu. Muốn tiếp đãi, trước đem cho chúng tôi một danh ngạch đã.

Thấy Lý Tuyết Yến nhắc tới việc cũ, Phòng Gia Lượng không kìm nổi cười khổ:

- Bà cô, tôi đã giải thích với cô rồi mà. Tôi đã đồng ý với cô, nhưng lãnh đạo chúng tôi lại thay đổi. Cô nói xem, lãnh đạo đã quyết thì làm sao tôi dám cãi chứ?

- Viễn Chinh à, anh nói đúng không? Anh đã từng làm Trưởng phòng ở cơ quan, biết nỗi khổ này như thế nào. Tôi thà đến cơ sở như các người, học tập lẫn lộn thành một Chủ tịch thị trấn còn hay hơn.

- Thị trấn chúng ta còn thiếu chức Phó chủ tịch thị trấn, anh có muốn đến làm không?

Lý Tuyết Yến cười hì hì nói. Cô đương nhiên không phải là giận dỗi mà là nói chơi.

Phòng Gia Lượng không nói gì, dương tay chỉ vào Lý Tuyết Yến:

- Cô muốn làm tôi tức chết mà. Tốt xấu gì tôi cũng là cán bộ cấp Trưởng phòng, cô lại bảo tôi xuống làm Phó chủ tịch thị trấn? Đừng quá coi thường tôi như thế.

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Uyển Hải Nam cũng nâng ly rượu, dừng ở Bành Viễn Chinh lớn tiếng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền. Mau, có thể quen biết cũng là duyên phận. Chúng ta cùng nâng ly rượu này.

Nói xong, không đợi Bành Viễn Chinh nói gì, y trước hết uống một hơi cạn sạch.

164. Chương 165: Mặt Mũi Của Anh Lớn Lắm Sao?

Do lịch sự, Bành Viễn Chinh cũng không thể không uống hết ly rượu.

Nhân viên phục vụ lại rót rượu tiếp, Uyển Hải Nam lại nâng ly:

- Ly rượu đầu tiên là làm quen. Ly rượu thứ hai là thân tình. Cái gọi là ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa bạn bè. Nếu Chủ tịch thị trấn Bành nguyện ý xem tôi là bạn bè, thì xin mời uống cạn ly rượu này.

Uyển Hải Nam lại uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Bành Viễn Chinh nhú mày, thầm nghĩ thằng nhãi này tửu lượng cũng khá đấy.

Nhưng do xuất phát từ lịch sự, hắn không thể không bồi lại.

Lý Tuyết Yến cau mày, lo lắng nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh mỉm cười, ra hiệu hắn không có việc gì.

Lý Tuyết Yến lúc này mới yên lòng. Phụ nữ rất mẫn cảm. Cô đương nhiên nhận ra được Uyển Hải Nam đang ghen. Chỉ có điều là cô không bóc trần thôi. Dù sao hôm nay cũng là bạn bè tụ hội, không thể không nể mặt nhau. Nếu làm náo loạn, khiến không khí không thoải mái thì cũng sẽ làm cho mọi người mất vui.

Bành Viễn Chinh cũng nhìn ra được điều đó nên không quá để ý.

Hôm nay, đến đây chỉ là may mắn gặp dịp. Ngoài ra vì nể mặt Lý Tuyết Yến, sau này lại chẳng ai biết ai thì để ở trong lòng làm gì.

Nhưng không ai ngờ, Uyển Hải Nam ly rượu thứ ba vẫn hướng về Bành Viễn Chinh.

Gương mặt y tràn đầy tươi cười, chỉ có điều lại làm cho người ta có cảm giác nham hiểm. Y cười nói tiếp:

- Vừa rồi là hai ly làm quen thôi. Bây giờ là hoan nghênh Chủ tịch thị trấn Bành đường xa đã nể mặt đến đây tham dự buổi họp mặt này.

Lúc này, tất cả mọi người đều dừng câu chuyện và buông ly rượu trong tay, nhìn hai người Bành Viễn Chinh và Uyển Hải Nam, đều nhận ra một hương vị khác thường.

Uyển Hải Nam đây là có ý xấu chuốc rượu người khác. Chẳng qua là ăn nói khéo thôi. Nói là mời rượu nhưng Bành Viễn Chinh lại biết rõ y “lai giả bất thiện” (kẻ đến thì không thiện).

Uyển Hải Nam vẫn uống cạn ly trước.

Sau khi y uống xong, lại nhìn chằm chằm vào Bành Viễn Chinh, trong ánh mắt hơi có ánh lửa tóe ra.

Ba ly rượu trắng uống liền một lúc. Tuy rằng chỉ là loại rượu 31 độ, nhưng uống liên tiếp như vậy cũng không hay.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi. Phòng Gia Lượng bĩu môi, cười ồn ào nói:

- Tốt, thật sáng khoái, thật đáng mặt nam nhi. Viễn Chinh, anh có uống nổi không?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Uống ba ly rượu trắng chẳng là cái gì đối với hắn. Tửu lượng của hắn rất cao, đại để là do kiếp trước luyện thành. Nhiều nhất một lần có thể uống được một cân rượu trắng.

Lý Tuyết Yến có chút giận dữ nhìn Uyển Hải Nam, lạnh lùng nói:

- Uyển Hải Nam, sao lại mời rượu liên tiếp như vậy? Đây có phải là quán rượu đâu. Viễn Chinh không thể uống nổi nữa.

Lý Tuyết Yến nâng tay giành lấy ly rượu của Bành Viễn Chinh.

Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh không nghĩ muốn tiếp tục đấu rượu nhằm chán với Uyển Hải Nam. Tuy rằng đối phương không có ý tốt, nhưng chung quy vẫn không thể thất lễ, nên không tiện phát tác.

Ngẫm nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, không ngờ lại nâng ly rượu lên, cười nói:

- Uyển tổng thật sự là quá khách khí rồi. Ly rượu này tôi xin uống.

Bành Viễn Chinh cũng uống một hơi cạn sạch.

Uyển Hải Nam vỗ tay cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành thật sự là tửu lượng rất cao. Rất sáng khoái.

- Nhân viên phục vụ đâu, tiếp tục rót.

Nhân viên phục vụ tiếp tục rót rượu cho hai người, Uyển Hải Nam cầm ly rượu, lắc lư một chút. Y tự cao tửu lượng của mình mạnh, trải qua trăm trận trăm thắng, muốn thắng Bành Viễn Chinh cũng không khó. Y cũng không lường trước Bành Viễn Chinh là giấu tài không để lộ. Sự đổ kỵ trong lòng y đã sớm bị cơn thúc giục thành một sự háo thắng tranh cường.

- Muốn để khách uống thì mình phải uống trước đã. Rượu mà nếu biết uống thì ngàn chén cũng là ít. Có thể uống bao nhiêu thì uống, uống không được thì đừng ép nhá. Cạn ly!

Uyển Hải Nam đứng dậy, làm một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong ly rượu, y cười ha hả nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, thế nào? Nếu mặc kệ thì anh cứ bỏ cuộc.

Bành Viễn Chinh đột nhiên mỉm cười. Hắn cảm thấy Uyển Hải Nam cũng có chút thú vị. Hắn chậm rãi nâng ly rượu lên. Lý Tuyết Yến có chút lo lắng kéo vạt áo của hắn, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, anh đừng phân cao thấp với hạng sâu rượu này. Y là Phó tổng của tập đoàn Tín Kiệt, cả ngày lẫn lộn với rượu. Anh không uống lại anh ta đâu.

Uyển Hải Nam cười to, ánh mắt lơ đãng mông lung nói.

- Như thế nào, Tuyết Yến đau lòng à? Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta đều là người nhà. Rượu uống vào phải sảng khoái. Muốn uống thì uống, không uống thì thôi. Không sao đâu.

“Phó tổng xí nghiệp Tín Kiệt?” Bành Viễn Chinh khoe miệng kinh ngạc, hiện lên vẻ tươi cười. Hắn hướng Lý Tuyết Yến ra hiệu mình không có việc gì. Sau đó thản nhiên cười, nâng ly uống sạch.

Bốn ly rượu trắng xuống bụng, Bành Viễn Chinh sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như chẳng có việc gì. Mọi người ở đây đều ngạc nhiên thán phục không ngừng. Mà lúc này, Uyển Hải Nam đã có tám chín phần men say, đầu lười như có chút nhũn ra. Y cảm thấy tư lượng của mình rất cao, cũng không lường trước Bành Viễn Chinh so với y lại còn cao hơn. Uống hơn bốn ly rượu mà không ngờ còn “Lã Vọng buông cần”.

- Tuyết...Tuyết Yến, nghe nói thị trấn các người đang muốn cải tạo khu phố buôn bán, nên cần thu hút đầu tư?

Uyển Hải Nam có chút nhứt đầu nói:

- Có cần bạn học cũ hỗ trợ không? Tuyết Yến cứ nói một tiếng, tôi cho dù có xuống núi đao biển lửa cũng đều không chối từ.

Lý Tuyết Yến nhíu mày, gật đầu nói:

- Không sai, chúng tôi đang muốn làm cải tạo phố buôn bán. Bước đầu đang thu hút đầu tư. Nếu xí nghiệp Tín Kiệt có ý thì đương nhiên là tốt rồi.

Lý Tuyết Yến hôm nay kéo Bành Viễn Chinh tới tham gia buổi họp mặt này, kỳ thật cũng là có ý muốn nói chuyện với Uyển Hải Nam. Xí nghiệp Tín Kiệt là xí nghiệp lớn nhất thành phố, ở tỉnh cũng rất có danh tiếng. Uyển Hải Nam là lãnh đạo cao tầng của xí nghiệp Tín Kiệt, có y xe chỉ luân kim, nói không chừng còn có thể có hy vọng.

Uyển Hải Nam ban đầu công tác tại Ủy ban Kinh tế Thương mại thành phố. Cha của y là Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thương mại trước đây. Mẹ y là Phó cục trưởng tiền nhiệm của cục Thương mại. Bởi vì mạng lưới quan hệ của Uyển gia nên cha của Hoàng Đại Long mới nhận Uyển Hải Nam vào xí nghiệp Tín Kiệt với mức lương cao, đảm nhiệm chức Phó tổng tập đoàn kiêm Tổng giám đốc công ty Toàn Gia.

Uyển Hải Nam có chút men say, khi nói chuyện thì đầu lười đã cứng đờ:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi là bạn học cũ với Tuyết Yến. Mau, nhân viên phục vụ, hãy rót rượu tiếp cho Chủ tịch thị trấn Bành. Chỉ cần Chủ tịch anh uống hết ly rượu này thì anh muốn bao nhiêu thì lão Uyển tôi cũng sẽ chu cấp bấy nhiêu. Chứ không đơn giản chỉ là mấy trăm vạn công nhân lao động giản đơn thôi đâu.

- Uống xong ly rượu này, công trình này coi như xong.

Uyển Hải Nam từ trong túi lấy ra điện thoại di động, đập xuống bàn:

- Anh uống đi, tôi gọi điện thoại ngay.

Lý Tuyết Yến lớn tiếng nói:

- Uyển Hải Nam, anh uống say rồi. Đùa giỡn điên rồi gì chứ.

- Haiz!

Uyển Hải Nam thở dài thở ngắn một tiếng:

- Tuyết Yến, tôi không say.

- Như thế nào, Chủ tịch thị trấn Bành, ly rượu này uống hay không uống? Đừng nhìn lão Uyển tôi hôm nay uống rượu, nhưng lão Uyển tôi nói được thì làm được. Lão Phòng, anh hãy làm chứng nhé. Chỉ cần Chủ tịch thị trấn Bành uống hết ly rượu này, ngày mai tôi sẽ đến thị trấn Vân Thủy để đàm phán hợp tác. Hạng mục của các người tuyệt đối không thành vấn đề.

Bành Viễn Chinh khước miệng nhếch lên, cười nói:

- Nếu Uyển tổng đã có tình như vậy, uống nhiều hay ít thì Bành tôi cũng nguyện ý bồi theo. Mà nếu nói là công tác thì thôi. Công tác là công tác, uống rượu là uống rượu, không thể nhập làm một.

- Hơn nữa, hạng mục dự án này của chúng tôi cũng không phải ai muốn làm thì làm. Cuối cùng phải trải qua đấu thầu. Người thắng thầu thì mới có thể trở thành nhà đầu tư khai thác phát triển. Cảm ơn ý tốt của Uyển tổng. Ly rượu này tôi xin không uống.

Uyển Hải Nam cười rộ lên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, đừng trách tôi nói khó nghe. Hạng mục nhỏ xíu kia của các người, đừng nói là đấu thầu, nếu có thì có mấy ai nguyện ý đầu tư vào? Đầu tư mấy triệu bạc để giúp các người cải tạo một con phố, sau đó còn phải bồi thường di dời hộ dân. Đồ ngốc mới đi làm chuyện như vậy.

- Tôi cho anh thêm một cơ hội nữa. Chỉ cần anh uống hết ly rượu này, xí nghiệp Tín Kiệt, biết không? Xí nghiệp Tín Kiệt có thể giúp đầu tư vào thị trấn các người. Cho dù không kiếm được tiền, thậm chí là lỗ thì lão Uyển tôi cũng bằng lòng.

Bành Viễn Chinh nghe xong lời này, cảm thấy có chút phiền toái.

Đấu rượu thì cũng chẳng ảnh hưởng đến toàn cục. Và hắn cũng lười so đo với đối phương. Nhưng người này lại càng ngày càng quá đáng. Hiện tại không ngờ lại lên tiếng khoe khoang, uy hiếp Bành Viễn Chinh. Hắn làm sao mà có thể nhịn được.

Thấy Bành Viễn Chinh sắc mặt trầm xuống, Lý Tuyết Yến trong lòng có chút hoảng hốt. Cô biết hỏng rồi. Bành Viễn Chinh không thể so với Uyển Hải Nam. Hắn trong người lộ ra một cỗ thanh cao và ngạo khí, lại là lãnh đạo cơ sở, như thế nào lại phụ họa với hạng người như Uyển Hải Nam? Sao lại bị Uyển Hải Nam áp chế chứ?

- Viễn Chinh, không sao đâu. Chúng ta đi.

Lý Tuyết Yến nói xong liền đứng dậy.

Mọi người xung quanh cũng cảm thấy không ổn. Bạn học của Lý Tuyết Yến là Mạnh Hiểu Yến liền nhú mày bắt mồm nói:

- Uyển Hải Nam, anh đang làm gì vậy? Đều là bạn, anh nếu hỗ trợ được thì hỗ trợ, còn không thì thôi. Đừng làm ra bộ dạng như vậy.

Phòng Gia Lượng cũng trừng mắt nhìn Uyển Hải Nam:

- Anh bạn, có chút quá đáng rồi đấy. Anh cũng đã say rồi.

Uyển Hải Nam nhiều ít có chút mượn rượu giả điên, vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Ai nói tôi đã say chứ? Chủ tịch thị trấn Bành anh ngay cả uống ly rượu cũng không nể tình, như vậy làm sao bảo tôi nể mặt anh chứ?

Bành Viễn Chinh lãnh đạm cười:

- Tôi khi nào lại bảo anh nể mặt tôi chứ? Mặt mũi của anh lớn lắm sao?

- Tiểu thư, phiền cô gọi giúp tôi số điện thoại là xxxxxx. Cô nói cho người đó biết, người gọi là Bành Viễn Chinh, bảo anh ấy khẩn trương đến khách sạn Dạ Hải ngay.

Bành Viễn Chinh hướng nữ nhân viên phục vụ vẫy tay, lạnh lùng nói.

Phòng Gia Lượng thấy không khí có vẻ căng thẳng thì liền khẩn trương hòa giải:

- Viễn Chinh, Uyển Hải Nam chỉ là cá tính bướng bỉnh. Anh cũng đừng chấp cậu ấy. Mau hút điều thuốc đi.

Phòng Gia Lượng đến trước mặt Bành Viễn Chinh, nói với Mạnh Hiểu Yến đang ngồi bên cạnh Bành Viễn Chinh:

- Em Hiểu Yến, phiền em nhắc mông qua một chút, để anh và ông em Viễn Chinh đây trò chuyện với nhau.

Mạnh Hiểu Yến cười mắng, đứng dậy nhường chỗ:

- Không biết xấu hổ, ai là em của anh chứ?

Phòng Gia Lượng cười ha hả, không xấu hổ ngồi xuống.

Hai người trêu chọc nhau như vậy khiến cho không khí nặng nề bị phá vỡ. Mọi người cười rộ lên. Có người còn bắt đầu rót rượu cho mình.

Dù sao cũng là bạn học hội tụ. Hai ba năm mới tụ hội một lần. Bình thường thì đều bận việc nên cơ hội gặp mặt rất ít.

165. Chương 166: Thay Tôi Uống Chén Rượu Này!

-Viễn Chinh, đừng để ý làm gì. Thăng nhãi này rất bướng bỉnh, thật ra con người hắn cũng không đến nỗi tệ. Cậu không biết đấy thôi, năm đó hắn theo đuổi Tuyết Yến rất dữ, ha ha, bây giờ thấy cậu liền nổi cơn ghen, cậu thông cảm cho hắn đi.

Phòng Gia Lượng kể tai Bành Viễn Chinh nói nhỏ.

Bành Viễn Chinh cười:

-Không đến mức tức giận, nhưng rượu có thể uống lung tung, nói không thể nói lung tung.

-Ha ha, thôi đi, chỉ là chuyện vui thôi mà...

Phòng Gia Lượng vừa cười vừa nói:

-Tôi thấy cậu cũng uống không ít rượu rồi, hai anh em ta uống tí bia cho tỉnh rượu nhé?

-Phục vụ, lấy hai chai bia đi!

Lý Tuyết Yến bị mấy bạn nữ kéo lại uống rượu, cô không thể từ chối, hơi lo lắng liếc về phía Bành Viễn Chinh. Thấy hắn đang tán gẫu với Phòng Gia Lượng, cũng yên tâm hơn.

Uyển Hải Nam đã chiu choáng say, vừa rồi y và Bành Viễn Chinh đấu rượu, không quật ngã được đối phương, ngược lại bản thân còn có phần chống đỡ không nổi. Y chạy tới phòng vệ sinh, móc họng cho chó ản chè một lúc. Sau đó rửa mặt, súc miệng, uống một ít nước khoáng vào, mới thấy tỉnh táo lại một chút, chuẩn bị quay về.

Uyển Hải Nam vừa ra khỏi phòng vệ sinh, chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hoàng Đại Long mặc một chiếc áo sơ mi đủ màu sắc sỡ sản xuất tại Pháp, tay cầm điện thoại di động, vội vã đi lên thang lầu.

-Hoàng tổng?

Uyển Hải Nam kêu lên.

Hoàng Đại Long dừng bước, thấy là Uyển Hải Nam cũng hơi bất ngờ:

-Uyển Hải Nam? Cậu đi đâu đấy?

Uyển Hải Nam bước tới, cười nói:

-Hoàng tổng, tối nay tôi có cuộc họp lớp thời trung học, anh đến đây là...?

-Tôi đến gặp người bạn.

Hoàng Đại Long nói xong liền tiếp tục bước đi:

-Phòng 201 ở đâu?

Uyển Hải Nam hơi ngần ra, cười nói:

-Ở phía trước kia, Hoàng tổng, lớp chúng tôi họp mặt ở phòng 201!

Nhưng Hoàng Đại Long đã rảo bước bước vào cuối hàng lang, không nghe rõ Uyển Hải Nam nói gì.

Y đang ở nhà với Vương Na, đột nhiên nhận được điện thoại của một người lạ, nói có một người tên Bành Viễn Chinh mời y đến khách sạn Dạ Hải. Tuy Hoàng Đại Long ngạc nhiên nhưng vẫn lái xe tới đây. Buổi tối trên đường ít xe, Hoàng Đại Long chạy tới đây không đến 20 phút.

Hoàng Đại Long đẩy cửa phòng 201, bước vào. Y liếc mắt một cái liền nhận ra Bành Viễn Chinh đang ngồi, mỉm cười vẫy vẫy tay:

-Viễn Chinh!

Đột nhiên có một người lạ mặt, cao lớn thô kệch xông vào, trên cổ đeo vòng vàng một cách kệch cỡm, trên tay đeo đầy nhẫn vàng, tay cầm điện thoại di động, cổ tay cũng đeo vòng vàng, vừa thấy là đã biết một kẻ nhà giàu mới nổi.

Cách ăn mặc của Hoàng Đại Long có tiếng tại thành phố. Thật ra Tống Quả đã nhiều lần nhắc nhở y, đừng giống như bọn nhà giàu mới nổi, ăn mặc tao nhã một chút. Nhưng tính cách Hoàng Đại Long là thế, cũng không phải y đeo vòng vàng là để khoe khoang, đã có thân phận con trai ông chủ tập đoàn Tin Kiệt, y cũng không cần phải khoe khoang làm gì.

Chỉ có điều y rất ham thích thứ kim loại quý màu vàng này, theo lời của y, dùng nó để “trấn ma quỷ, bảo vệ thân thể”.

Ánh mắt ngờ vực của mọi người đều dán vào người Hoàng Đại Long. Uyển Hải Nam về đến, tới trước mặt Hoàng Đại Long cười nói:

-Hoàng tổng, bạn của anh ở đây sao? À, xin trân trọng giới thiệu với mọi người, đây là Tống giám đốc Hoàng Đại long, con trai của Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng của tập đoàn Tin Kiệt!

Mọi người càng tỏ ra kinh ngạc. Tập đoàn Tin Kiệt là tập đoàn tư nhân hàng đầu của thành phố Tân An, cha con Hoàng gia là đại gia có tiếng ở Tân An, người này là con trai Chủ tịch Hoàng, ông chủ của Uyển Hải Nam, đột nhiên vào phòng này làm gì?

Hoàng Đại Long cười cười, đi nhanh tới chỗ Bành Viễn Chinh.

-Viễn Chinh à, đi nhậu cũng không gọi tôi nha!

Hoàng Đại Long cười ha hả, vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, cười nói:

-Tôi gọi anh đến là để uống rượu mà!

Vốn Hoàng Đại Long chỉ thuận miệng nói đùa một câu, nhưng y nghe trong lời nói của Bành Viễn Chinh dường như có hàm ý khác, liền nhìn Bành Viễn Chinh chờ đợi hần nói tiếp.

Phòng Gia Lượng đứng dậy nhường chỗ, cười nói:

-Mời Hoàng tổng ngồi!

Lúc này mọi người đều đã rõ, Hoàng Đại Long đến là do Bành Viễn Chinh nhờ nhân viên phục vụ gọi tới.

Sắc mặt Uyển Hải Nam hơi tái đi, khóe miệng hơi run run: tiểu tử này sao lại quen Hoàng Đại Long? Hơn nữa, xem ra quan hệ có vẻ khá thân tình! Cảm giác say còn lại của Uyển Hải Nam lập tức tiêu tan, trán toát mồ hôi.

Hoàng Đại Long cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống, lại ngông nghênh nhìn mọi người gật gật đầu cười nói:

-Mọi người cứ tự nhiên, xin lỗi đã quấy rầy mọi người!

-Người anh em, tìm tôi uống rượu hả?

Hoàng Đại Long nhìn Bành Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến không ngờ Bành Viễn Chinh lại có quan hệ thân mật như vậy với ông chủ tập đoàn Tin Kiệt, đột nhiên cảm thấy mình còn rất nhiều điều chưa hiểu hết về Bành Viễn Chinh.

Lúc này, ai cũng hiểu, Bành Viễn Chinh gọi Hoàng Đại Long tới đây, đại khái là do vừa bị Uyển Hải Nam “khích tướng”, vậy là sắp có trò hay? Không ít người tò mò nhìn Uyển Hải Nam đang đứng ngồi không yên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nâng chén rượu lúc nãy lên, phát tay nói:

-Chị phục vụ, cho tôi xin cái chén mới!

Đội nhân viên phục vụ đem chén đến, Bành Viễn Chinh đem chén rượu kia rót vào, đặt trước mặt Hoàng Đại Long, giọng đầy trào phúng:

-Hoàng tổng, vừa rồi Uyển tổng của Tin Kiệt nói, nếu tôi uống chén rượu này, tập đoàn Tin Kiệt sẽ đến thị trấn Vân Thủy đầu tư, cho dù là lỗ vốn cũng sẽ không tiếc. Tôi muốn hỏi, hần có quyền định đoạt không?

Hoàng Đại Long ngẩn người, y không rõ tình huống cho lắm. Nhưng từ vẻ mặt lãnh đạm và ngưng trọng của Bành Viễn Chinh, cũng đoán ra được một chút, liền nhướn mày nhìn Uyển Hải Nam trầm giọng nói:

-Uyển Hải Nam, sao lại thế này?

Uyển Hải Nam lúng túng cười, không biết phải nói sao.

Hoàng Đại Long quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, cười nói:

-Người anh em, tôi đã nói rồi mà, việc cải tạo phố buôn bán thị trấn của cậu, chắc chắn phải giao tập đoàn Tin Kiệt chúng tôi tiến hành!

-Các anh có thể tới tham gia đấu thầu, còn có đấu thầu thành công hay không, tôi không dám bảo đảm.

Bành Viễn Chinh cười:

-Nếu Hoàng tổng đã sáng khoái như vậy, vậy thay tôi uống chén rượu này đi, Uyển tổng đã nói từ nãy giờ, tửu lượng của tôi không thắng được hần, anh uống thay tôi đi!

Hần đã nói đến mức này, làm sao Hoàng Đại Long còn không đoán ra chuyện này có vấn đề, tuy không biết cụ thể như thế nào, nhưng với tính cách của Bành Viễn Chinh, có thể gọi mình từ xa tới đây, chắc chắn là đã thực sự nổi cáu.

Nghĩ vậy, Hoàng Đại Long lạnh lùng nhìn Uyển Hải Nam một cách căm tức, rồi trước vẻ mặt xấu hổ và khó chịu của Uyển Hải Nam, trước ánh mắt ngạc nhiên chăm chú của mọi người, không chút do dự nâng chén rượu lên uống cạn một hơi.

-Uyển tổng, bây giờ anh hài lòng rồi chứ?

Bành Viễn Chinh lãnh đạm cười, giọng nói tuy bình tĩnh, lại lộ ra vẻ nghiêm nghị bề trên.

-Tôi...

Giờ phút này Uyển Hải Nam đã tỉnh rượu hoàn toàn, cả người toát mồ hôi lạnh.

Hoàng Đại Long đưa tay chỉ chỉ Uyển Hải Nam, định nói gì đó, chợt nghe Bành Viễn Chinh lên tiếng bèn quay lại.

-Hoàng tổng, vị này là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn chúng tôi, Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh giới thiệu.

Hoàng Đại Long mở tomawts, đứng dậy cười ha hả, giơ tay ra về phía Lý Tuyết Yến:

-Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu!

Hoàng Đại Long đã từng gặp Lý Tuyết Yến một lần, lúc đó Lý Tuyết Yến đến tìm Bành Viễn Chinh nhờ hỗ trợ công tác tuyên truyền, có điều Hoàng Đại Long nhớ kỹ cô, cô lại không có ấn tượng gì về Hoàng Đại Long.

-Xin chào, Hoàng tổng, sau này hoan nghênh Hoàng tổng đến thị trấn chúng tôi đầu tư.

Lý Tuyết Yến đứng dậy mỉm cười bắt tay Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

-Có duyên phận mới mới gặp lại như thế này, tôi đến kính mọi một chén rượu, các vị là bạn học của Viễn Chinh, Bí thư Lý, cũng là bạn của tôi, hôm nay tôi mời! lát nữa, tôi lại mời mọi người đi hộp đêm ca hát khiêu vũ!

Hoàng Đại Long giọng khách át giọng chủ, ngồi vào vị trí của Uyển Hải Nam, bắt đầu chủ trì tiệc rượu. Mọi người không thể không nể mặt, đều chuyển qua uống bia và rượu vang.

Chỉ có một mình Uyển Hải Nam như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, hận không thể tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui vào.

Y tổ chức họp mặt bạn bè, vốn định khoe khoang thành tựu của mình một chút, kết quả lại mất mặt thâm, giờ phút này, nói y không hối hận đã khiêu khích Bành Viễn Chinh là giả.

Nhưng làm sao y có thể ngờ, một Chủ tịch thị trấn tép riu như Bành Viễn Chinh, lại có thể “thao túng” được đến cả Hoàng Đại Long?

Nửa giờ sau, tiệc tan. Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến lên chiếc Panther của Hoàng Đại Long, để y đưa về. Hoàng Đại Long đưa Lý Tuyết Yến về trước, rồi lôi kéo Bành Viễn Chinh đến hộp đêm ca hát.

Y còn gọi cả Tổng Quả đi cùng. Đã muộn thế này, may mà Tổng Bính Nam đi họp ở tỉnh vắng nhà, bằng không Tổng Quả cũng không dám đi.

Đón Tổng Quả lên xe trực nhà họ Tổng, Hoàng Đại Long cười dâm dăng:

- Hai vị, hộp đêm Sao Biển có mấy con nhỏ Tây đẹp lắm, mời hai người thử “thịt tươi” một chút nhé!

Tổng Quả hoảng hồn:

-Hoàng Đại Long, anh muốn tìm đường chết phải không? Bà xã anh ở nhà còn đang chờ sinh, anh lại có ý nghĩ tà đạo này!

Bành Viễn Chinh cũng nhú mào:

-Hoàng Đại Long, anh chấm dứt ngay đi! Anh muốn chơi vui, tôi tham gia, nhưng chơi bậy thì không!

Hoàng Đại Long cười ha hả:

-Hai người nha, là cái đồ đạo đức giả! Không phải chỉ là chơi đùa thôi sao? Anh biết, tôi biết, trời biết đất biết, sợ cái gì mới được chứ! Đều là đàn ông con trai, giả bộ cái gì!

166. Chương 167: Quỹ Đen

Sau khi đến hộp đêm ca hát, rốt cuộc cũng vẫn không đi tìm em út nào. Hai giờ sáng, Hoàng Đại Long lúc này mới mang xe chở Tổng Quả và Bành Viễn Chinh về nhà.

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh không đến thị trấn mà thẳng đến Ủy ban xây dựng thành phố.

Nơi làm việc của Ủy ban Xây dựng là một tòa nhà kiểu cũ được xây dựng vào thập niên 50. Là cơ quan trực thuộc thành phố nhưng điều kiện làm việc lại tương đối kém cỏi. Nhưng đứng nhìn tòa nhà làm việc cũ nát, có thể nói ở thời bấy giờ, Ủy ban xây dựng cũng là bộ môn có thực quyền. Tiến trình đô thị hóa không ngừng nhanh chóng phát triển, cải cách không ngừng mở ra, Ủy ban Xây dựng nắm giữ quyền phê duyệt các hạng mục khai thác, xây dựng phát triển đô thị. Đồng thời ở dưới còn có rất nhiều các xí nghiệp như công ty xây dựng đô thị số 01, số 02, số 03 thành phố Tân An; công ty khai thác bất động sản....

Đồng thời còn kiêm luôn quyền chấp pháp và quản lý ngành phục vụ công cộng. Hệ thống cung cấp nước uống thành phố Tân An, công ty Nhiệt điện, công ty khí hóa lỏng, công ty xe taxi, công ty xử lý nước và xí nghiệp công cộng thành phố đều do Ủy ban xây dựng quản lý.

Bành Viễn Chinh nhớ rõ, Ủy ban Xây dựng thành phố Tân An quyền lực suy yếu là sau năm 95. Năm 1995, thành phố Tân An thành lập Cục phục vụ công cộng thành phố Tân An, đem ngành phục vụ công cộng thành phố chuyển sang, làm cho quyền lực của Ủy ban xây dựng yếu đi.

Nhưng hiện tại chức năng của Ủy ban xây dựng không thua gì Cục công an và cục Tài chính.

Bình thường thì nhìn không ra, nhưng đến lễ mừng năm mới, hữu tâm nhân sẽ không khó mà phát hiện, đơn vị và xí nghiệp kéo đến thăm viếng Ủy ban xây dựng đông nghìn nghịt. Kiếp trước, Bành Viễn Chinh nghe nói một nhân viên bình thường của Ủy ban xây dựng đến tết trong nhà hàng hóa chất đầy thành núi.

Hành lang của Ủy ban xây dựng có chút âm u. Nhưng bây giờ đang giữa mùa hè nên rõ ràng có chút mát mẻ. Hành lang không một bóng người. Đang trong giờ làm nên mọi người đều ở trong phòng làm việc trốn nóng, rất ít người đi ra ngoài.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước lên lầu ba, gõ cửa phòng Bí thư Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Khương Bằng Duyên. Bành Viễn Chinh chưa có sự hẹn trước với Khương Bằng Duyên nhưng hẳn hiểu rõ, nếu trước tiên chào hỏi, với thực quyền của một cán bộ cấp huyện cục thì sẽ không gặp hấn.

Khương Bằng Duyên đang ngồi xem báo, tưởng có cấp dưới đến báo cáo công tác, liền trầm giọng nói:

- Vào đi!

Ngữ điệu “mời vào” cũng phản ánh phong cách và tính cách của lãnh đạo. Người làm chức lớn thì thanh âm thường khá trầm thấp, hơn nữa lại rất đơn giản. Đa số chỉ nói một chữ “Đến” hoặc “Vào”, khá khiêm tốn và bình dị. Còn lại là “mời vào” nhưng theo thói quen thì lại bảo “vào đi”.

Đương nhiên, đây không phải là vợ dũa cả nắm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước vào nói:

- Chủ nhiệm Khương.

Khương Bằng Duyên từng mời Bành Viễn Chinh làm huấn luyện viên Thái cực quyền cho người của Ủy ban xây dựng, đã từng giao tiếp qua. Thấy Bành Viễn Chinh, Khương Bằng Duyên kinh ngạc, hạ thấp người kêu lên:

- Đồng chí Viễn Chinh? Sao cậu lại đến đây? Mau, mời ngồi.

Khương Bằng Duyên là cán bộ thực quyền cấp huyện cục. Đối với cán bộ trẻ tuổi cấp phòng như Bành Viễn Chinh thì tất nhiên là không có khả năng đứng dậy chào đón. Có thể nhắc mông một chút đã xem như không tồi rồi.

- Đến cầu lãnh đạo chuyện đại sự.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, đi qua ngồi xuống ghế sofa, cười nói.

- Ô, tôi mấy ngày nay nghe nói đồng chí Viễn Chinh đến thị trấn Vân Thủy làm Chủ tịch thị trấn. Ở dưới làm cũng không tệ chứ? Có việc thì cứ nói, chúng ta cũng không phải người ngoài.

Khương Bằng Duyên mỉm cười:

- Cậu cứ nói.

- Làm phiên lãnh đạo năm phút, chỉ năm phút mà thôi.

Bành Viễn Chinh đơn giản nói ra ý tưởng xây dựng cải tạo phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy. Sau đó khẩn thiết xin Khương Bằng Duyên chiếu cố một chút, mau chóng hoàn thành thủ tục phê duyệt ở thành phố.

Khương Bằng Duyên trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu cười:

- Đây không phải là chuyện đại sự gì. Đồng chí Viễn Chinh yên tâm, tài liệu báo lên, tôi sẽ cùng với phòng chức năng làm việc qua, tận lực giúp mọi người sớm phê duyệt.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Khương, cảm ơn lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh kỳ thật trong lòng rất rõ ràng. Khương Bằng Duyên tuy rằng ngoài miệng đáp ứng rất mau nhưng chân chính chưa chắc gì đã làm được. Loại hứa hẹn này căn bản là không thể tin. Chỉ có điều hắn đến đây trước tiên chỉ để lót đường. Thủ tục ở quận hắn là chiều nay mới đến thành phố.

Sau khi nói tào lao với Khương Bằng Duyên, Bành Viễn Chinh ngồi còn chưa nóng đít liền đứng dậy cáo từ. Khương Bằng Duyên tượng trưng đứng dậy tiễn vài bước.

Đây không phải là Khương Bằng Duyên làm cao, mà là cấp bậc hiện tại của Bành Viễn Chinh rất thấp, căn bản không đứng cùng một hàng với Khương Bằng Duyên. Có thể làm ra bộ dạng đưa tiễn đã là nể mặt Bành Viễn Chinh lắm rồi.

Bành Viễn Chinh rời khỏi Ủy ban xây dựng, đang chuẩn bị ngồi xe công cộng về lại thị trấn thì nghe tiếng máy nhắn tin vang lên. Lấy ra thì là số điện thoại của phòng chính Đảng. Hắn nhìn quanh, không thấy có buồng điện thoại công cộng nào, thì không khỏi nhíu mày.

Điện thoại di động thông dụng phải mất mấy năm nữa. Thời đại này, ngoại trừ Hoàng Đại Long là người giàu có, người có thể sử dụng được điện thoại di động thì không nhiều lắm. Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, không có phương tiện thông tin liên lạc, không có internet quả thật làm cho người ta không chịu được.

Hoàng Đại Long từng đề xuất cấp cho Bành Viễn Chinh một chiếc điện thoại di động, nhưng đã bị hắt từ chối. Hắn tốt xấu gì cũng là một quan của chính phủ, nếu cầm trong tay chiếc điện thoại di động khẳng định sẽ nhận lấy không ít lời xàm xì.

Bành Viễn Chinh thở dài, nhìn về phía trước. Phải đi mất hơn 200 mét, ngay chỗ giao lộ mới tìm được một buồng điện thoại công cộng, liền gọi về thị trấn ngay.

Người tiếp điện thoại là Lý Tân Hoa. Đương nhiên người gọi cho Bành Viễn Chinh cũng là cô.

- Đồng chí Tân Hoa, tìm tôi có việc gì?

- Lãnh đạo, anh đang ở quận hay là thành phố? Có chút công tác cần báo cáo lại với anh.

Đầu dây bên kia, giọng nói của Lý Tân Hoa rất nhẹ nhàng.

- Được, cô nói ngắn gọn đi.

Bành Viễn Chinh lau mồ hôi trên trán. Đứng dưới cái nắng chói chang mà gọi điện thoại, chẳng khác nào đứng trong lò nướng. Hắn đương nhiên là muốn Lý Tân Hoa nói ngắn gọn.

- Lãnh đạo, là như thế này. Vừa rồi Bí thư Hách chỉ thị, tháng sau là tháng chín, ông ấy muốn đích thân dẫn thành viên bộ máy lãnh đạo chính đảng và cán bộ thị trấn tổ chức thành đoàn thể đến các thành phố vùng duyên hải phía nam để khảo sát, bảo chúng ta phải khởi thảo báo cáo ở quận.

Lý Tân Hoa còn chưa nói xong thì đã bị Bành Viễn Chinh vội vàng cắt ngang:

- Vậy thì đánh đi.

Cái gọi là khảo sát, kỳ thật chỉ là công khoản du lịch. Một ngày khảo sát năm ngày ngắm cảnh.

Lý Tân Hoa cười khổ do dự nói:

- Lãnh đạo, Bí thư Hách ý tứ là dùng danh nghĩa UBND thị trấn đánh báo cáo, gửi UBND quận. Còn về phần cá nhân ông ấy thì đã một mình hướng lãnh đạo quận ủy xin phép. Cái này cần anh ký tên.

- Bí thư Lý bảo tôi xin chỉ thị của anh, đồng thời hỏi anh anh có đi hay không? Ý của Bí thư Hách là các thành viên Đảng ủy đều nên đi.

Bành Viễn Chinh không có bất luận một do dự nào, quyết định thật nhanh:

- Tôi không đi. Tôi gần đây công tác rất nhiều, không có thời gian nhàn hạ đâu.

- Đoàn khảo sát thị trấn do Bí thư Hách dẫn đầu, lấy danh nghĩa Đảng ủy gửi báo cáo, mà do bên UBND hành văn là không hợp quy cũ.

Lý Tân Hoa khó xử, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, cái này...

- Cô trước hết đừng xen vào, tôi lập tức trở về ngay. Chờ tôi trở về rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, sau đó vẫy một chiếc taxi về lại thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh vội vàng đi ngang phòng chính Đảng. Lý Tân Hoa thấy hắn liền lập tức đuổi theo, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, anh đã về!

Bành Viễn Chinh khoát tay nói:

- Ủ, cô trước cứ đợi một lát. Sau khi tôi nói chuyện xong với Phó Bí thư Lý, rồi tôi sẽ tìm cô.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền hướng đến văn phòng của Lý Tuyết Yến, gõ cửa rồi đi vào.

Lý Tuyết Yến thấy hắn, khuôn mặt xinh đẹp không tự chủ được đỏ lên một chút. Trong cuộc họp mặt tối hôm qua, Bành Viễn Chinh đã tham dự cùng với cô, trung gian cũng vì chuyện của Uyển Hải Nam mà Bành Viễn Chinh đã để lại một ấn tượng sâu đậm trong lòng các bạn của cô.

Buổi sáng, có một số bạn học gọi điện đến chúc mừng cô tốt cuộc “hoa đã có chủ”. Cũng có người trực tiếp hỏi khi nào thì cô kết hôn. Lý Tuyết Yến bật cười ha hả, trả lời một cách qua loa.

- Tuyết Yến, sáng nay tôi đã đến Ủy ban xây dựng một chút, đã nói chuyện qua với Chủ nhiệm Khương về việc xin phê duyệt hạng mục của chúng ta. Tôi mới từ Ủy ban xây dựng về thì nghe Lý Tân Hoa gọi điện nói Hách Kiến Niên muốn tổ chức đoàn khảo sát vùng duyên hải phía nam?

Bành Viễn Chinh không khách sáo, trực tiếp vào đề.

Hắn ngồi trên sofa, Lý Tuyết Yến yên lặng rót cho hắn một ly nước, sau đó dịu dàng nói:

- Chuyện này, kỳ thật thì trước khi anh đến nhận chức đã được định rồi, vẫn chưa làm mà thôi. Là như thế này, vừa đến các thành phố vùng duyên hải phía nam để khảo sát những thị trấn có nền kinh tế phát triển mạnh, vừa để cho bộ máy thành viên và cán bộ trung tầng được ra ngoài nghỉ ngơi. Thị trấn hàng năm đều tổ chức một hoạt động như vậy. Bình thường đều bận làm việc đến không có thời gian.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, thản nhiên nói:

- Nhiều người đi như vậy, lại hơn mười ngày, chi phí chiếm một khoản không nhỏ. Không phải do tài chính thị trấn chúng ta chi chứ?

Lý Tuyết Yến cười, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, anh mới đến nên tôi chưa kịp nói với anh. Thị trấn có một quỹ đen. Bình thường bộ máy lãnh đạo thị trấn hoạt động, hoặc là một số hoạt động không thể công khai thì đều dùng quỹ đen này để chi phí.

Bành Viễn Chinh đuôi long mày nhướng lên, trong lòng bừng tỉnh.

Một thị trấn kinh tế phát triển như thị trấn Vân Thủy có quỹ đen để xử lý một số hoạt động không khó lý giải. Tài chính quỹ đen cũng không phải là chuyện hiếm gì. Rất nhiều bộ môn có thực quyền đều giữ kín không nói ra quỹ tài chính thứ hai này của mình.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Cô có đi không, Tuyết Yến?

- Tôi năm nay không đi. Tôi đã nói với Hách Kiến Niên là tôi bận việc cải tạo phố buôn bán với anh.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói. Cô biết Bành Viễn Chinh khẳng định không đi nên đã sớm nói với Hách Kiến Niên.

- Cũng được, nhưng bọn họ đi, gửi báo cáo sao lại lấy danh nghĩa của UBND chứ? Điều này không được tốt lắm.

Bà Vĩnh Chinh nhíu mày.

Lý Tuyết Yến trầm mặc rồi mới dè dặt nói:

- Vĩnh Chinh, kỳ thật anh cũng đừng quá căng thẳng. Việc này không không phải là Hách Kiến Niên không có việc gì rồi tìm việc đầu. Năm rồi đều là do UBND thị trấn gửi báo cáo lên UBND quận. Bởi vì là đoàn khảo sát hành chính, Đảng ủy ra mặt không tiện lắm.

167. Chương 168: Cơ Hội Làm Giàu

Có lẽ đây là lệ thường của thị trấn Vân Thủy, nhưng xin nhớ kỹ, mặc kệ lệ thường hay không lệ thường, Bà Vĩnh Chinh cảm thấy Hách Kiến Niên dẫn mọi người ra ngoài, lại bảo UBND ra mặt báo cáo ở trên thì có chút thái quá.

Nếu Chủ tịch thị trấn hẳn dẫn người ra ngoài, lấy danh nghĩa UBND đánh báo cáo thì không thành vấn đề. Nhưng nếu Bí thư Đảng ủy dẫn người đi thì phải lấy danh nghĩa Đảng ủy để gửi báo cáo, dựa vào cái gì mà bắt UBND làm chứ?

Trong quá khứ, Đảng ủy và UBND thị trấn Vân Thủy kỳ thật không có phân biệt rõ ràng. Sau khi Nghiêm Khang bị điều đi, UBND và Đảng ủy trên thực tế đã làm thành một thể, đều do Hách Kiến Niên chủ trì, mặc kệ là công tác của Đảng ủy hay UBND.

Nhưng hiện tại cần phải phân biệt rõ ràng. Nếu phân biệt không rõ, Bà Vĩnh Chinh biết rằng mình sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào “ma chướng” của Hách Kiến Niên.

Sống yên trước mặt, phóng nhãn tương lai. Nhất định phải phân rõ cơ sở với Hách Kiến Niên.

Nếu là “thói quen” thì hẳn nhất định phải sửa thói quen này.

Suy nghĩ như thế, Bà Vĩnh Chinh liền cười nói:

- Tuyết Yến, tôi cảm thấy như vậy không được thích hợp. Bí thư Đảng ủy thị trấn dẫn người ra ngoài, đại diện cho toàn bộ thị trấn Vân Thủy. Đảng ủy lãnh đạo UBND thì vẫn nên do Đảng ủy gửi báo cáo.

Lý Tuyết Yến cả kinh. Cô thật không ngờ, Bà Vĩnh Chinh lại có thể nói như vậy.

Vốn cô xem ra, Đảng ủy hay UBND gì cũng đều là người cùng một nhà. Nhất là ở thị trấn, Đảng ủy và UBND không giống như cơ quan cấp huyện phân biệt rõ ràng như vậy. Rất nhiều công tác được trộn lẫn vào nhau. Cán bộ thị trấn đa số đều giao nhau nhậm chức. Ai đánh báo cáo cũng không quan trọng.

Lý Tuyết Yến nhướng mày, nhìn Bà Vĩnh Chinh cười khổ nói:

- Vĩnh Chinh, đây là chỉ chuyện nhỏ. Mặc kệ là Đảng ủy đánh báo cáo hay UBND đánh báo cáo, kỳ thật cũng có gì khác biệt quá lớn đâu.

- Nếu không có gì khác biệt, vì sao không lấy danh nghĩa Đảng ủy gửi báo cáo đi?

Bà Vĩnh Chinh quét mắt nhìn Lý Tuyết Yến, thản nhiên nói:

- UBND mặc dù là công tác dưới Đảng ủy, nhưng công tác hành chính và công tác Đảng ủy vẫn là hai con đường khác nhau. Nên quy phạm thì nhất định phải quy phạm. Trộn lẫn mà làm thì không có nghĩa là đoàn kết hợp tác, mà nói lên tính độc lập của UBND chẳng còn chút nào.

Bà Vĩnh Chinh giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiên định.

Lý Tuyết Yến vừa nghe liền bừng tỉnh. Cô lúc này mới hiểu được Bà Vĩnh Chinh vì sao lại phản ứng với một chi tiết nhỏ như vậy. Cô vốn không suy nghĩ về phương diện này. Nếu không phải Bà Vĩnh Chinh nói trắng ra, thì chắc cô sẽ không phản ứng.

- Ai....!

Lý Tuyết Yến thở dài, cảm thấy có chút không biết nói thế nào cho tốt.

Tuy rằng chỉ là một chuyện nhỏ, chỉ là một báo cáo hình thức, nhưng nếu Bành Viễn Chinh cự tuyệt lấy danh nghĩa UBND hành văn, như vậy hẳn và Hách Kiến Niên khẳng định là sẽ sinh ra xung đột kịch liệt.

- Đồng chí Tân Hoa, cô qua đây một chuyến.

Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ rồi gọi điện thoại bảo Lý Tân Hoa của phòng chính Đảng qua đây.

Lý Tân Hoa kính cẩn bước vào văn phòng của Lý Tuyết Yến, hướng hai vị lãnh đạo chào hỏi, sau đó đứng chờ lãnh đạo an bài công tác.

- Tân Hoa, tôi và Chủ tịch Bành đã thương lượng một chút. Bí thư Hách mang đội khảo sát, đại diện cho hai bộ máy UBND và Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, đơn thuần lấy danh nghĩa UBND để gửi báo cáo lên quận là không thích hợp. Nên lấy danh nghĩa Đảng ủy thị trấn đi. Cô hãy khẩn trương viết báo cáo, sau đó đóng con dấu của Đảng ủy.

Lý Tuyết Yến do dự một chút rồi nói tiếp:

- Đưa cho Bí thư Hách thẩm duyệt qua, rồi đem gửi lên quận.

Lý Tân Hoa ngần ra, đột nhiên liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái, cũng không dám chần chừ, lập tức gật đầu đồng ý.

- Vâng, Phó bí thư Lý, tôi đi làm ngay.

Lý Tân Hoa xoay người bước đi. Lý Tuyết Yến do dự một chút, giơ tay phải lên định bảo Lý Tân Hoa ngừng lại, nhưng rồi lại thôi.

Cô không kìm nổi quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, khóe miệng cười khổ. Cô gần như có thể tưởng tượng được bộ dạng gợn tím mặt của Hách Kiến Niên khi xem báo cáo.

- Đồng chí Tân Hoa, cô chờ một chút.

Bành Viễn Chinh phát tay.

Lý Tân Hoa lập tức dừng lại, cung kính xoay người nói:

- Lãnh đạo, anh còn gì chỉ bảo?

- Chỉ là một báo cáo thôi, cô sau khi viết xong, đóng dấu của Đảng ủy, không cần đưa qua cho Bí thư Hách xem. Bí thư Hách công tác bận rộn, một việc nhỏ như vậy không cần phiền đến ông ấy. Cô mang qua đây cho Phó bí thư Lý duyệt qua là được rồi.

Bành Viễn Chinh đơn giản nói một câu. Lý Tuyết Yến trong lòng nhảy dựng, lặng yên như trút được gánh nặng.

Bành Viễn Chinh nói đúng. Một chuyện nhỏ như vậy, không cần tự mình Hách Kiến Niên thẩm duyệt. Cô là Phó bí thư Đảng ủy, xét duyệt cũng như nhau, Nếu Hách Kiến Niên không nhìn thấy báo cáo, thì sẽ không tồn tại xung đột phát sinh với Bành Viễn Chinh.

- Vâng, lãnh đạo, tôi hiểu rồi, tôi đi đây.

Lý Tân Hoa sau khi rời khỏi, Bành Viễn Chinh lại tiếp tục nói chuyện công việc với Lý Tuyết Yến, lúc này mới trở về văn phòng.

Kỳ thật Bành Viễn Chinh muốn hỏi một chút về quỹ đen của thị trấn, nhưng sau cảm thấy có hỏi cũng vô ích. Thời gian lâu dài, chính mình tất nhiên biết được. Tuy nhiên, cái gọi là quỹ đen này, hẳn là một khoản riêng của Hách Kiến Niên, ai cũng không được chen vào.

Trên thực tế, hẳn đã nghĩ đúng. Cho dù là lúc trước Nghiêm Khang còn công tác, cũng không được nhúng tay vào.

Kim khố thiết lập tại phòng Tài chính, mở một tài khoản độc lập, có kế toán và thủ quỹ chuyên môn quản lý, chỉ có mình Hách Kiến Niên ký tên. Ngoại trừ Hách Kiến Niên, bất cứ kẻ nào ký tên cũng không được.

Bành Viễn Chinh cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ tổ lãng phí thời gian và tinh lực. Chỉ có điều, sau này hẳn mới biết được, số lượng quỹ đen này quá lớn, vượt xa so với tưởng tượng của hẳn.

Đây tạm thời là việc nói sau.

Buổi chiều, Bành Viễn Chinh cơ bản dạo qua khu sản xuất công nghiệp Vân Thủy một vòng. Tuy rằng công tác trước mắt của hẳn là đẩy mạnh việc cải tạo phố buôn bán, nhưng không có nghĩa là hẳn bỏ qua những phương diện công tác khác của Chủ tịch thị trấn.

Hắn và Cổ Lượng đi bộ đến khu sản xuất công nghiệp.

Đứng trên con đường quốc lộ mới tinh, bất kể là quy hoạch hay là đang thi công xây dựng vẫn không tìm ra được một chút khuyết điểm nào của khu sản xuất công nghiệp rộng 300 mẫu, lại gất gao nhú mảy.

Công trình khu sản xuất công nghiệp này kỳ thứ nhất đã hoàn thành. Công trình thứ hai tuy rằng dựa theo kế hoạch sớm đã lên ngựa, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa được khởi công. Mà công trình thứ nhất chỉ mất hai, ba tháng đã hoàn thành. Nhưng hiện tại vẫn chưa có một doanh nghiệp nào có mặt. Toàn bộ khu sản xuất công nghiệp đầu tư thật lớn hoàn toàn trống rỗng.

Bành Viễn Chinh lúc còn làm Trưởng phòng Tin tức Ban tuyên giáo đã từng giúp thị trấn Vân Thủy làm tuyên truyền. Nhưng sau này Bành Viễn Chinh không còn chú ý đến. Theo tình huống hiện tại xem ra, tuyên truyền dường như là không có hiệu quả.

- Lão Cổ, tôi nhớ rõ kỳ thứ nhất của công trình này đã làm xong mấy tháng rồi. Sao lại chẳng có doanh nghiệp nào vào cả? Cho dù là thu hút đầu tư không được, thì ở thị trấn nhiều xí nghiệp như vậy, chẳng lẽ không có một ai nguyện ý tiến vào?

Bành Viễn Chinh trầm giọng hỏi.

Cổ Lượng do dự một chút, thở dài nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, khu sản nghiệp này chỉ là công trình chụp đầu, chưa trải qua luận chứng nguyên vẹn đã vội vàng lên ngựa. Tiền bỏ ra nhiều, nhưng kết quả lại không như mong muốn.

- Đầu tư mấy chục triệu, nhưng lại như nước trôi sông. Thật sự là lãng phí!

- Lúc trước, khi lão Nghiêm còn ở đây, từng vì dự án này mà thảo luận qua với Bí thư Hách. Nhưng Bí thư Hách cứng rắn, mạnh mẽ đẩy mạnh, ai ý kiến cũng không nghe. Kết quả liền thành như vậy.

- Lão Cổ, có lẽ khu sản nghiệp này vị trí không tồi. Ở thị trấn và quận lại cấp ra không ít ưu đãi, lẽ ra hẳn là phải có xí nghiệp cảm thấy hứng thú. Như thế nào lại đảo thành trưng bày cho đẹp?

Bành Viễn Chinh nhú mảy nói, chậm rãi bước đến cổng chính khu sản nghiệp.

Cổ Lượng cũng đi theo, cười khổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, vị trí địa lý không tồi, ở quận cũng đưa ra không ít ưu đãi. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, khu này trên danh nghĩa là khu sản xuất công nghiệp, nhưng kỳ thật chỉ là một khu buôn bán lớn. Xí nghiệp tiến vào, cố nhiên là hưởng thụ những ưu đãi của quận và thị trấn. Nhưng lại không thể hưởng thụ được những loại trợ cấp do quốc gia và tỉnh quy định cho các khu kinh tế mới, và miễn giảm thu nhập từ thuế, thế thì người ta dựa vào cái gì mà đến chứ?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chột bưng tỉnh.

Hắn thật ra đã quá sơ sót điểm này.

Từ thập niên 80 cho đến nay, các nơi trong cả nước hứng khởi xây dựng các khu kinh tế mới. Bởi vì có những chính sách ưu đãi của quốc gia chống đỡ, mà về phương diện thuế cũng như vậy.

Nhưng thị trấn Vân Thủy xây dựng khu sản nghiệp, lại không có cấp bậc hành chính, không trải qua Ủy ban Kế hoạch tỉnh, thành phố phê duyệt lập dự án. Chỉ có treo chiêu bài khu sản nghiệp, thuộc loại sơn trại hóa. Bởi vậy, sẽ không khó lý giải khi không có ai hỏi thăm.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây đúng là một công trình chụp đầu.

Bành Viễn Chinh dừng bước. Hắn không tiếp tục bước vào trong mà chuyển hướng ra ngoài.

- Lão Cổ à, bất kể như thế nào, khu sản nghiệp đã xây dựng. Để không không dùng là một sự lãng phí rất lớn. Bước tiếp theo, chúng ta phải nghĩ biện pháp, tối thiểu phải lợi dụng được lợi ích ở đây. Bằng không, một đầu tư lớn như vậy chẳng khác nào trôi sông đổ biển.

Cổ Lượng thở phào một cái:

- Chủ tịch thị trấn Bành, nói thì không sai, nhưng muốn thu hồi đầu tư rất khó. Trừ phi cho khu sản nghiệp này một danh nghĩa hợp pháp. Nhưng loại khả năng này rất nhỏ. Chúng ta xây dựng khu sản nghiệp này quy mô không lớn, muốn dùng súng bắn chim đổi pháo cần bản là không có khả năng.

Nghe xong lời của Cổ Lượng, Bành Viễn Chinh cười đầy thâm ý.

Hắn đột nhiên nhớ đến ba năm sau, thị trấn Vân Thủy và hai xã thị trấn khác xác nhập lại thành một khu Tân An mới. Mà vị trí ở đây, trong tương lai mười năm tới, thế nào cũng trở thành một đoạn đường phồn hoa của thành phố Tân An. Khi tới thời điểm đó, ngay cả khi khu kinh tế mới không có những chính sách bảo hộ, thì sản nghiệp này cũng sẽ không bỏ không.

Nghĩ đến đây, hắn trong lòng đột nhiên nảy lên một ý tưởng mãnh liệt. Nếu chính mình có được trong tay mảnh đất ba trăm mẫu này, thì không cần làm gì cả, chỉ cần chờ trong mười năm, ít nhất giá trị sẽ tăng gấp một trăm lần. Trở nên giàu có không còn là giấc mộng.

Nhưng ý tưởng chợt lóe lên rồi biến mất. Đối với tiền vàng và vật chất, là người tái sinh, hắn nhìn xem cực nhọc. Nếu muốn kiếm tiền, thì cơ hội tùy tay làm nên. Làm sao chỉ dừng ở một cơ hội này được.

168. Chương 169: Không Thể Lảng Tránh Nội Tâm Của Mình

Cổ Lượng không biết giờ phút này Bành Viễn Chinh đang cảm xúc dâng trào.

Cổ Lượng chậm rãi nói đến việc lập dự án và xây dựng khu sản nghiệp cho Bành Viễn Chinh nghe, trong miệng tất nhiên là một phen oán giận.

- Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Hách người này chuyên quyền hống hách, trong mắt không để ý đến người khác. Nhưng đây không phải là khuyết điểm lớn nhất của ông ta. Khuyết điểm lớn nhất của ông ta là bảo thủ, không hiểu biết về kinh tế. Lúc nào cũng cho rằng mình đúng mà không chịu nghe ý kiến của người khác. Giống như là khu sản nghiệp này vậy, khi xây dựng ông ta hô hào khẩu hiệu rất vang dội. Nhưng đến hiện tại thì sao đây?

- Bỏ qua điều này không nói, kỳ thật thì người này cũng không tồi. Ví dụ như đã đầu nhập vào hệ thống giáo dục của chúng ta, trợ cấp cho học sinh bữa cơm trưa, trợ cấp người già trên 70 tuổi, kêu gọi xí nghiệp ủng hộ, quyên góp vật tư y tế cho y tế thị trấn, cải tạo quảng trường thị trấn. Đây đều là do bí thư Hách tự mình thúc đẩy.

- Cho nên, tổng thể mà nói, Bí thư Hách ở thị trấn vẫn làm nhiều chuyện thật sự. Danh tiếng ở quần chúng vẫn rất tốt. Nhưng thực sự cầu thị mà nói, đối với sự phát triển của thị trấn Vân Thủy phát huy tác dụng không lớn lắm. Ông ấy mấy năm nay luôn sống bằng tiền dành dụm, cũng may cơ sở công nghiệp ở thị trấn nhiều. Cho dù là dặm chân tại chỗ cũng còn mạnh hơn so với các thị trấn khác.

- Nói không hay, chính là Bí thư Hách vận mệnh quá nhỏ.

Cổ Sáng lời này rất chân thành, đánh giá Hách Kiến Niên cực kỳ công bằng, không trộn lẫn nhân tình trong đó.

Y cùng với Bành Viễn Chinh ở cùng một chỗ, sớm đã trở thành cái gai trong mắt Hách Kiến Niên. Mâu thuẫn gần như công khai hóa, nên khi nói cũng không có kiêng dè.

Kỳ thật Cổ Lượng còn có lời chưa nói xong. Ý của y là Hách Kiến Niên vận mệnh quá nhỏ, tầm mắt rất hẹp. Làm Bí thư thị trấn là được rồi. Nếu trở thành cán bộ cấp huyện khu thì với suy nghĩ của y, khẳng định là sẽ tai họa nhất phương.

Không phải nói tham ô mới là mầm mống của tai họa. Ở rất nhiều thời điểm, nếu không mưu thì không thể thúc đẩy địa phương phát triển tốt kinh tế, duy trì tốc độ tăng trưởng. Ngược lại bởi vì một số quyết sách sai lầm mà kéo nền kinh tế xuống dốc, đồng dạng cũng được xưng là tai họa.

Chẳng hạn như, nếu đổi lại một người khác làm nhân vật số một ở thị trấn Vân Thủy, thi hành biện pháp chính trị thích đáng thì thị trấn Vân Thủy sẽ phát triển nhanh hơn so với hiện tại. Đương nhiên, cũng không bài trừ có người còn kém hơn so với Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh im lặng lắng nghe. Đề cập đến Hách Kiến Niên, hắn chỉ có thể im lặng, không nên tỏ thái độ.

Tuy rằng hai người đang đấu tranh gay gắt, nhưng ở một số điểm không cần phải đụng vào.

Hắn có thể phản kích Hách Kiến Niên chèn ép, có thể ăn miếng trả miếng, thậm chí có thể áp dụng một số thủ đoạn. Nhưng đối với trình độ chấp chính của Hách Kiến Niên, hắn không muốn đánh giá. Nếu muốn đánh giá thì cũng sẽ đánh giá mặt tốt. Bây giờ cũng vậy mà tương lai cũng thế.

Cổ Sáng đương nhiên là có thể nói, bởi vì thân phận của Cổ Lượng bất đồng. Hơn nữa. Cổ Lượng nói những lời này là chứng minh thái độ của mình.

Hai người sống vai nhau bước đi. Bành Viễn Chinh thấy Lý Tuyết Yến ngồi xe đến, liền cười với Cổ Lượng, nói:

- Lão Cổ, hai ngày nay tôi và đồng chí Tuyết Yến đang chạy thủ tục. Công tác ở thị trấn toàn bộ dựa vào anh.

- Vâng, anh bận thì cứ đi trước. Tôi hiểu rồi.

Cổ Lượng gật đầu.

Chiếc xe màu đen Santana chạy như bay đến. Lý Tuyết Yến quay cửa kính xe xuống, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lão Cổ, tôi biết các người đang ở khu sản nghiệp. Thế nào, sau khi xem qua, có ý tưởng gì không? Nếu có thể vực dậy hạng mục này, thị trấn chúng ta cuối năm tổng kết sẽ rất tốt.

Cổ Lượng mỉm cười:

- Bí thư Lý, tôi chỉ đi theo Chủ tịch thị trấn Bành đến các doanh nghiệp. Đến đây chỉ là tiện đường.

Bành Viễn Chinh hướng Cổ Lượng phát tay, sau đó mở cửa leo lên xe.

Lý Tuyết Yến là con gái của lão lãnh đạo thành phố. Lạc gia ở thành phố cây lớn rễ sâu, tất nhiên là có chút quan hệ. Lý Tuyết Yến xung phong muốn nhận chân chạy việc. Bành Viễn Chinh đương nhiên là mừng rồi.

Hai người chạy đến thành phố, đến Ủy ban Xây dựng rồi lại đến Cục quy hoạch và UBND thành phố, một vài bộ môn, thu hoạch cũng không nhỏ.

Thủ tục phê duyệt hạng mục này, ở quận đã xong những trình tự thì thành phố phê duyệt cũng mau. Đơn giản chỉ là vài con dấu. Nhưng nói chậm cũng sẽ rất chậm. Bảy tám cửa, mỗi cửa cũng có thể trì hoãn cả mấy ngày.

Hơn 4h chiều, Lý Tuyết Yến ở cổng UBND thành phố hướng Bành Viễn Chinh cười nói:

- Viễn Chinh, anh đừng sốt ruột, loại chuyện này không thể gấp được, nhất định phải đợi. Tôi thấy cũng phải mất mấy ngày nữa. Dù sao từ trên xuống dưới quan hệ phải tìm. Bọn họ cũng đã hứa hẹn. Chỉ bằng trước cứ kiên nhẫn.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, bắt đầu dĩ nhún vai:

- Cũng chỉ có thể như vậy. Nên làm đều đã làm rồi, trước cứ chờ xem.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ:

- Tuyết Yến, cô có về nhà không? Tôi tối nay có chút việc. Nếu cô về nhà thì bảo xe đưa cô về trước, xong rồi đến rước tôi.

Lý Tuyết Yến vốn muốn cùng với Bành Viễn Chính ăn cơm, nhưng lời còn chưa nói ra, thì Bành Viễn Chính đã nói mình có việc. Lý Tuyết Yến chỉ biết âm thầm thở dài, im lặng gặt đầu:

- Ủ, tôi về nhà. Anh cứ chờ tôi về trước.

Hai người bước lên xe. Bành Viễn Chính trước bảo lão Hoàng đưa Lý Tuyết Yến về nhà trước, sau đó bảo lão Hoàng chở hắn đến chợ nông sản mua chút đồ, rồi thẳng đến nghĩa địa công cộng ngoại ô thành phố.

Hôm nay là ngày giỗ của cha Mạnh Lâm Mạnh Khánh Đào, cũng là ông ngoại của hắn. Tuy rằng, những năm gần đây, Mạnh gia và Mạnh Lâm đã đoạn tuyệt lui tới, nhưng mỗi năm đến ngày này, Mạnh Lâm vẫn muốn thắp một nén nhang cho cha mình.

Mạnh Lâm hiện ở thủ đô. Tuy nhiên, tối hôm qua đã gọi cho Bành Viễn Chính, ngàn vạn lần yêu cầu Bành Viễn Chính thay mình thắp cho ông ngoại một nén nhang.

Đối với người ông ngoại bảo thủ này, Bành Viễn Chính không có một chút ấn tượng tốt nào. Hắn thậm chí còn không nhớ rõ bộ dáng của ông. Bởi vì khi Mạnh Khánh Đào còn trên đời, Bành Viễn Chính vẫn còn nhỏ, lại ít gặp nên tự nhiên tình cảm cũng không tốt.

Nhưng bất luận như thế nào, chung quy vẫn là cha của mẹ. Bành Viễn Chính không đành lòng nhìn mẹ thương tâm, liền miễn cưỡng đồng ý.

Dựa theo phong tục của thành phố Tân An, viếng mộ bề trên bình thường là trước khi mặt trời xuống núi. Không thể quá sớm cũng không quá muộn. Đến tốt cùng vì sao lại như vậy thì Bành Viễn Chính cũng không rõ, mà cũng lười suy nghĩ.

Hắn cố ý kéo tới năm giờ là bởi vì muốn tránh người của Mạnh gia.

Nhưng đời không như hắn nghĩ. Hắn càng tránh thì càng dễ gặp phải.

Bành Viễn Chính mua một ít tiền giấy và những đồ vật khác bước vào nghĩa địa công cộng, bảo lão Hoàng chờ ở cửa.

Hắn băng qua những hang mộ yên tĩnh, đến trước một Mạnh Khánh Đào mới phát hiện, người của Mạnh gia đang có mặt không ít người.

Vợ chồng Mạnh Quân, vợ chồng Mạnh Cường, con gái Mạnh Quân là Mạnh Khiết, con gái Mạnh Cường là Mạnh Hiểu Quyên, con trai Mạnh Tiểu Cương, toàn bộ bảy người Mạnh gia đều có mặt.

Bành Viễn Chính nhú mào, vừa muốn bỏ đi, thì Mạnh Cường trong lúc vô ý quay đầu lại nhìn thấy Bành Viễn Chính, đôi mắt hiện lên chút phức tạp, nhưng đồng thời khóe miệng hiện lên nụ cười, nhiệt tình nói:

- Viễn Chính, cháu đã đến rồi à.

- Mau đến đốt ít vàng mã cho ông ngoại cháu đi.

Mạnh Quân cũng cười hô.

Vợ của Mạnh Cường là Trương Mỹ Kỳ cũng xấu hổ, chủ động cười nói:

- Viễn Chính à, cháu có thể đến đây, ông ngoại cháu khẳng định là sẽ rất cao hứng.

Mạnh Tiểu Cương và Mạnh Hiểu Quyên kinh ngạc nhìn thái độ của cha mẹ mình đối với Bành Viễn Chính. Đây đang có chuyện gì vậy? Như thế nào lại đột nhiên thân mật như thế?

Về thân thế của Bành Viễn Chính, vợ chồng Mạnh Cường và Mạnh Quân không nói cho con mình biết, sợ bọn họ trẻ tuổi không kín miệng, tiết lộ ra ngoài, khiến Bành Viễn Chính gặp phiền toái, từ đó sẽ khiến Phùng gia ở thủ đô bất mãn.

Bành Viễn Chính tránh được sự lôi kéo của Trương Mỹ Kỳ, thần sắc hồ hững bước nhanh đến phía trước. Trương Mỹ Kỳ khó chịu rút tay lại, khóe miệng giật giật.

Người của Mạnh gia tách ra cho Bành Viễn Chính im lặng bước qua. Hắn đem những vật mình mua bày lên trên bàn trước mộ, rồi đem tiền giấy bỏ vào trong thau lửa, sau đó lạy vài lạy trước mộ bia, rồi xoay người bước đi.

Hắn không muốn tiếp tục duy trì hận thù với Mạnh gia, nhưng hắn thật sự không quên ngày xưa Mạnh gia đối với mẹ con hắn nhục nhã và chà đạp đến cỡ nào. Hắn không thể bình tĩnh, hòa nhã ở chung với Mạnh gia, càng không thể rộng lượng mỉm cười xóa bỏ thù hận với Mạnh gia. Bởi vì hắn không thể lảng tránh chính nội tâm của mình.

Mạnh Cường thở dài, muốn nói vài câu, nhưng cũng không nói nên lời. Ông ta lách người qua một bên, trở mắt nhìn Bành Viễn Chinh sắc mặt lãnh đạm rời khỏi.

Con trai Mạnh Cường Mạnh Tiểu Cương rốt cuộc không kìm nổi, ở một bên cười lạnh:

- Đúng là vô giáo dục! Mày đến đây làm gì? Đến chỉ tổ làm cho chúng tôi cảm thấy ngọt ngào. Về sau nhớ kỹ, đây là mộ địa của Mạnh gia, không chào đón hạng người như mày.

Bành Viễn Chinh đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào Mạnh Tiểu Cương, ánh mắt lạnh lùng, rồi đột nhiên dương tay chỉ vào Mạnh Tiểu Cương, lạnh lùng nói:

- Bộ cậu nghĩ rằng tôi muốn đến đây sao? Bộ cậu là có giáo dục à?

- Không muốn thì đến đây làm chi? Đi mau, đừng ở chỗ này khiến người khác phát ghét.

Mạnh Tiểu Cương xì một tiếng khinh miệt.

Mạnh Cường giận tím mặt, xông lên cho Mạnh Tiểu Cương một bạt tay, giận dữ nói:

- Câm miệng cho tao!

Cái bạt tay này khiến cho Mạnh Tiểu Cương ngơ ngác. Gã thật không ngờ cha của mình lại vì Bành Viễn Chinh mà đánh mình? Đây là vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Trương Mỹ Kỳ tuy rằng đau lòng con, nhưng bà càng lo lắng Mạnh Tiểu Cương sẽ chọc giận Bành Viễn Chinh. Hiện tại, Bành Viễn Chinh ở trong lòng bà là một chủ nhân cao cao tại thượng, ai cũng không thể trêu vào.

Hai vợ chồng Mạnh gia sớm đã thương lượng qua, cho dù là không thể cùng Bành Viễn Chinh hàn gắn quan hệ họ hàng, nhưng cũng không thể làm cho quan hệ chuyển biến xấu hơn.

- Viễn Chinh, em của cháu Tiểu Cương không hiểu chuyện. Cháu cũng đừng chấp nhặt. Khi trở về, cậu sẽ giáo huấn lại nó.

Trương Mỹ Kỳ cười nói:

- Tiểu Cương, còn không mau khẩn trương lại xin lỗi anh Viễn Chinh đi.

Bành Viễn Chinh ánh mắt lạnh lùng lướt qua người Mạnh Tiểu Cương, rồi xoay người bước đi. Hắn đi rất nhanh, khi người Mạnh gia có phản ứng lại thì hắn đã sớm biến mất trong tầm mắt mọi người.

169. Chương 170: Dừng Quỷ Đen Mời Khách

Nhìn theo bóng dáng thân nhiên Bành Viễn Chinh rời đi, Mạnh Quân nhú mày, vẫy vẫy tay về phía Mạnh Cường.

Mạnh Cường nghiêm mặt đi tới, Mạnh Quân hạ giọng:

- Chú Hai, cứ tiếp tục thế này không ổn chút nào, phải nghĩ biện pháp làm dịu đi quan hệ. Anh có ý này, hay là chúng ta đi Thủ đô thăm Mạnh Lâm?

Mạnh Cường lắc đầu:

- Vô ích, bản thân Mạnh Lâm không có vấn đề gì, vấn đề mấu chốt là ở nó. Nếu nó không chấp nhận, Mạnh Lâm có nói gì cũng vô dụng.

Mạnh Quân thở dài:

-Không ngờ mọi chuyện lại thành như thế này. Nhưng mà, lỗi là tại chúng ta. Bằng không, chú nghĩ cách hện nó, anh em mình hết sức thẳng thắn nói chuyện với nó một lần?

-Không nói được đâu!

Mạnh Cường buồn bực phát phát tay.

Anh em nhà họ Mạnh muốn đi quan hệ với Bành Viễn Chinh, ngoại trừ sự xấu hổ sâu trong nội tâm ra, còn có một chút sợ hãi mơ hồ. Một Phùng gia với thế lực siêu cấp như vậy, họ không dám hy vọng xa vời nhờ cậy gì, nhưng ít nhất họ không thể đắc tội.

-Thằng bé này là một người rất cố chấp, thôi đi, để em nghĩ cách ngấm giúp nó làm chút chuyện, hy vọng nó có thể cảm kích.

Ánh mắt Mạnh Cường như ngưng đọng lại:

-Tạm thời cứ duy trì hiện trạng, đợi khi Mạnh Lâm về đây, chúng ta sẽ “làm công tác” với cô ấy!

Nói xong, Mạnh Cường xoay lại nhìn Mạnh tiểu Cương nãy giờ vẫn đang căm tức không phục, trầm giọng nói:

-Cút về ngay cho ta! Nhớ kỹ, Bành Viễn Chinh là anh họ mày, Mạnh Lâm là cô mày! Sau này nếu mày còn dám nói hươu nói vượn, ta khâu miệng! Cút!

Mạnh Tiểu Cương làu bàu:

-Không biết là ai cả ngày nói hấn ta là cái loại Bành gia thô lỗ, què mùa...

Mạnh Cường giận tím mặt, lao tới định cho Mạnh Tiểu Cương một cái tát, Trương Mỹ Kỳ vội che trước mặt con trai, buồn bã nói:

-Nó vẫn còn là đứa nhỏ mà, anh ra oai với nó làm cái gì! Có năng lực thì tự đi giải quyết, đừng trút giận lên đầu con!

Mạnh Hiểu Quyên đi tới, vẻ mặt đầy phức tạp. Cô chăm chú nhìn cha và bác, lòng đầy ngờ vực.

...

Mười ngày trôi qua. Đối với Bành Viễn Chinh, một ngày chờ đợi dự án được phê duyệt, dài bằng một năm. Cách hai ngày, hấn lại đến Ủy ban xây dựng và Cục Quy hoạch một lần, xin xỏ các ngành chức năng mau chóng xét duyệt.

Tuy Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng Khương Bằng Duyên nhanh chóng chấp thuận, nhưng thủ tục vẫn bị “ngâm” ở Phòng xây dựng thôn trấn và Phòng khảo sát thiết kế của Ủy ban xây dựng thành phố. Lại còn Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng, đến giờ vẫn chưa ký tên.

Bành Viễn Chinh đứng ở phía dưới ký túc xá cũ kỹ của Ủy ban xây dựng, nhìn lên cái cửa sổ đóng im ỉm trên lầu. Hấn biết rõ, lúc này mình có đi tìm Khương Bằng Duyên cũng chưa chắc đã có tác dụng, nếu muốn nhanh lên một chút, chỉ có thể vận động ở hai Phòng có liên quan của ngành và Phó chủ nhiệm của nơi đó.

Thật ra Bành Viễn Chinh không thúc giục, dự án cũng có thể được phê duyệt, nhưng không biết đến lúc nào mới phê duyệt. Nếu bị ngâm hai tháng, rồi còn phải lên tỉnh, đến lúc xong cũng tới cuối năm, thế thì kế hoạch tranh thủ khởi công vào tháng mười của hấn sẽ tan thành mây khói.

Bành Viễn Chinh lên lầu, gõ cửa văn phòng của Trưởng phòng Phòng xây dựng thôn trấn Tiết Thế Kiệt.

Tiết Thế Kiệt thấy Bành Viễn Chinh, cười ha hả, đứng dậy nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, sao lai tới nữa rồi? Tôi đã nói mấy lần, cơ quan chúng tôi nhất định ủng hộ thị trấn xây dựng. Nhất định trong thời gian ngắn nhất, giúp các cậu hoàn tất thủ tục, nhưng cậu cũng đừng quá sốt ruột, mới có mấy ngày thôi mà? Chủ yếu là do lãnh đạo mới đi công tác về, rất bận, tôi phải chờ dịp thuận tiện mới báo cáo về việc của Chủ tịch thị trấn Bành được!

Đừng thấy Tiết Thế Kiệt nói một cách sốt sắng mà lầm, thật ra y không hề xếp hồ sơ của thị trấn Vân Thủy vào kế hoạch công tác gần nhất của mình. Mỗi ngày hồ sơ nộp lên Ủy ban xây dựng không có một trăm cũng có hàng chục, dự án xây dựng của một thị trấn, căn bản là y không coi trọng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Trưởng phòng Tiết, hôm nay tôi đến không phải vấn đề công tác. Tối nay Trưởng phòng Tiết có rảnh không? Tôi muốn mời Trưởng phòng Tiết dùng cơm. Lãnh đạo Ủy ban xây dựng vì chuyện của thị trấn chúng tôi mà bận bịu, chúng tôi cảm thấy rất áy náy.

Nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, Tiết Thế Kiệt thầm cười nhạt, thầm nghĩ: “Bây giờ mới biết là phải mời cơm sao? Mọi lần chỉ toàn biết nhắc nhở, thúc giục thủ tục phê duyệt! “

Thật ra ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, những người như Tiết Thế Kiệt nắm giữ thực quyền, người mời ăn cơm không dứt. Nhưng vấn đề không phải là một bữa cơm, mà là muốn “chạy việc” thì phải thông qua thiết đãi để bày tỏ thành ý. Anh không biết bày tỏ này nọ, thì dựa vào cái gì, người ta làm việc cho anh? (sic!)

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lại dùng lời lẽ đầy chính nghĩa từ chối:

-Chủ tịch thị trấn Bành, đừng có khách khí như vậy. Trách nhiệm của chúng tôi là phục vụ cho cấp dưới, đây là công tác, không cần phải như vậy! Ha ha!

-Trưởng phòng Tiết, tôi đã nói rồi, đây không phải là chuyện công, xem như tôi mời các lãnh đạo Ủy ban Xây dựng với tư cách cá nhân. Hơn nữa, sau này chúng tôi cũng không chỉ làm một công trình, còn thường xuyên lui tới. Thôi, lãnh đạo nể mặt chúng tôi một chút đi!

Bành Viễn Chinh cười, đưa thuốc mời Tiết Thế Kiệt.

Tiết Thế Kiệt đương nhiên không thể tiếp tục từ chối, liền cười nói:

-Nếu Chủ tịch thị trấn Bành đã nói như vậy, chúng tôi sẽ đến uống chút rượu! Cậu nói địa điểm, tôi sẽ gọi cho lão Khổng bên Phòng khảo sát thiết kế và giúp cậu mời lãnh đạo phân quản.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, nói:

-Đương nhiên rồi! Chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp lãnh đạo Ủy ban Xây dựng!

Đều là người trong quan trường, có rất nhiều quy tắc ngầm tất cả mọi người đều hiểu mà không cần nói ra. Bành Viễn Chinh đến Ủy ban Xây dựng làm việc phải mời khách, đương nhiên là phải mời cả lãnh đạo phân quản, nhưng hẳn không thể mời từng người được mà phải nhờ Tiết Thế Kiệt đại diện.

-Tốt quá, 6 giờ tối nay, khách sạn Dạ Hải, chúng ta không gặp không về. Trưởng phòng Tiết, chiều nay tan tầm, tôi sẽ phái xe đến đón các lãnh đạo.

-Được, tôi sẽ không khách khí.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Tiết Thế Kiệt.

Rời khỏi ký túc xá Ủy ban Xây dựng, Bành Viễn Chinh trở về thị trấn.

Một lát sau, Bành Viễn Chinh gõ cửa văn phòng Lý Tuyết Yến.

-Tuyết Yến, tôi muốn nói chuyện này với cô.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, ngồi xuống sofa, sau đó rút thuốc ra hút.

Lý Tuyết Yến im lặng lấy từ ngăn kéo một gạt tàn bằng thủy tinh rất đẹp, đặt trước mặt Bành Viễn Chinh.

Cô không hút thuốc lá, đương nhiên gạt tàn là chuẩn bị cho Bành Viễn Chinh.

-Chuyện gì vậy?

Lý Tuyết Yến kéo ghế ngồi trước mặt Bành Viễn Chinh, diu dằng hỏi.

-Tôi mời Ủy ban Xây dựng ăn cơm, hơn nữa, tôi thấy còn phải chuẩn bị chút quà, bày tỏ sự tôn trọng người ta. Hơn nữa, chúng ta cần họ không chỉ một lần, sau này chắc chắn còn phải nhờ đến họ, giữ quan hệ tốt, đối với chúng ta là chuyện có lợi.

Bành Viễn Chinh đi thẳng vào vấn đề.

Lý Tuyết Yến cười gật đầu:

-Nên thế! Để Lý Tân Hoa đến tài vụ xử lý thủ tục, trước hết tạm ứng, xong rồi tính sau.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng nói:

-Chuyện mời khách ăn cơm thế này, đừng dùng quỹ công, chi bằng quỹ đen đi, dù sao cũng không chi không nhiều lắm.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, chợt cười khở. Cô không ngờ là Bành Viễn Chinh lại có ý định chi bằng quỹ đen. Lẽ ra cũng không có vấn đề gì, các khoản thu nào của thị trấn không tiện vào sổ công khai, phải nhập vào quỹ đen, đó là chuyện bình thường. Chỉ là, quỹ đen do Hách Kiến Niên nắm chặt, người quản lý là người tâm phúc của ông ta, nếu muốn dùng tiền đó, nhất định phải có chữ ký của Hách Kiến Niên.

-Viễn Chinh, anh nói với Hách Kiến Niên hay là để tôi nói?

Lý Tuyết Yến thở dài nói:

-Muốn dùng quỹ đen, nhất định phải có sự đồng ý của ông ta, trước hết phải nói với ông ta một tiếng, bằng không, nhất định ông ta trở mặt.

Bành Viễn Chinh thản nhiên, cười:

-Tôi nói với ông ấy!

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền đứng dậy, ra khỏi văn phòng Lý Tuyết Yến, đi thẳng lên lầu ba. Lý Tuyết Yến nhìn theo bóng dáng coa lớn của hắn, không tìm nổi sâu kín thở dài.

Cô không biết Bành Viễn Chinh nói làm sao với Hách Kiến Niên, nhưng cô biết, cho dù Hách Kiến Niên đáp ứng, cũng sẽ không nhanh chóng. Hơn nữa, lúc trước Bành Viễn Chinh “xâm phạm” nghiêm trọng quyền uy nhân vật số một thị trấn của ông ta, đương nhiên, ông ta vẫn không quên.

Cô hơi lo lắng là Bành Viễn Chinh lại va chạm với Hách Kiến Niên. Đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ, mà là lãnh đạo Đảng-chính thị trấn Văn Thủy liên tiếp xảy ra “nội chiến”, lan truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Đảng ủy và Ủy ban nhân dân thị trấn.

Bành Viễn Chinh gõ cửa văn phòng Hách Kiến Niên, bên trong truyền ra tiếng nói cụt lủn của ông ta:

-Vào!

Bành Viễn Chinh đẩy cửa ra, đi vào, cười nói:

-Bí thư Hách.

Hách Kiến Niên ngạc nhiên, chợt trên mặt hiện ra nụ cười xã giao, khoát tay nói:

-Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, mời ngồi. Hút thuốc?

Hách Kiến Niên hỏi chiếu lệ. Bành Viễn Chinh cười, móc ra bao thuốc Hồng Mai:

-Mời Bí thư Hách!

Hách Kiến Niên cũng không khách khí, nhận lấy rồi mời lửa. Hai người mặt đối mặt rít thuốc, nhả khói, cười cười nói nói, rất nhiều cán bộ thị trấn đi ngang qua đều cảm thấy bất khoan: xem ra quan hệ giữa hai vị lãnh đạo này đâu có tệ?!

-Bí thư Hách, tôi có chuyện cần báo cáo gấp với lãnh đạo.

-Cậu cứ nói.

Hách Kiến Niên nhả khói.

-Chuyện là thế này. Thủ tục dự án cải tạo phố buôn bán của thị trấn chúng ta đang được Ủy ban Xây dựng thành phố thực hiện, mấy ngày nay tôi lên xuống lo liệu. Tôi thấy cần phải mời người ta ăn cơm lấy cảm tình, như vậy đối với công tác sau này của chúng ta cũng có lợi.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Hách Kiến Niên cũng cười:

-Cấp ngành mà, hẳn là phải như vậy! Có qua có lại mới toại lòng nhau. Ăn bữa cơm là chuyện rất bình thường, gần đây tôi bận nhiều việc quá, không có thời gian, cậu và đồng chí Tuyết Yến đứng ra tiếp khách.

Hách Kiến Niên đáp ứng một cách thoải mái.

Chuyện như thế này thật ra không thể phản đối được. Chính quyền cơ sở đến ngành chức năng làm việc, mời người ta ăn bữa cơm là chuyện đương nhiên, Hách Kiến Niên sẽ không ngu ngốc đến độ đi phản đối.

170. Chương 171: Một Xu Cũng Không Được Thiếu!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nét cười khẩy hết sức mơ hồ.

Hắn nhìn Hách Kiến Niên, lại nói:

-Bí thư Hách, loại chuyện “ăn uống” này tuy là vì việc công, nhưng dùng tiền của bên tài vụ cũng không thích hợp, tôi nghĩ nên dùng tiền trong quỹ đen của thị trấn.

Sắc mặt Hách Kiến Niên chợt biến đổi, nhưng ông ta che giấu được ngay, trong lòng thấy rất khó chịu.

Thật ra, lấy chút tiền từ quỹ đen mời khách, cũng không vấn đề gì, nhưng ông ta quá nhạy cảm, thấy không ngờ Bành Viễn Chinh lại nhằm vào quỹ đen trong tay của mình, lòng đầy cảnh giác.

Ông ta do dự một lát, rồi mới ra vẻ thản nhiên nói:

-Cũng được, tóm lại đều là vì công tác. Cậu bảo họ làm cái dự toán, tôi ký tên. Mục đích của quỹ đen là để giải quyết một số khoản nhạy cảm, nói ngắn gọn, đều là tiền của thị trấn, đều là phục vụ cho sự phát triển của thị trấn, tuy nhiên là hai nhánh khác nhau, ha ha!

Rốt cuộc Hách Kiến Niên vẫn phải đồng ý. Tuy quỹ đen do ông ta nắm trong tay, nhưng cũng có ích lợi và chức năng chung. Nếu chỉ có một mình ông ta hưởng, chắc chắn sẽ có chuyện. Không chừng sẽ có người âm thầm tố cáo lên quận và thành phố.

Hàng năm mỗi kỳ nghỉ phép, Hách Kiến Niên tổ chức cho bộ máy lãnh đạo và các nhân viên ở những vị trí quan trọng đi chơi một chuyến, dùng quỹ đen để chi trả, mục đích là để bịt miệng mọi người.

Từ khi Bành Viễn Chinh lên lần nói chuyện với Hách Kiến Niên, Lý Tuyết Yến luôn đứng nghe ngóng động tĩnh.

Thấy Bành Viễn Chinh tươi cười xuống lầu, lúc này cô mới thở phào một cái, bước tới đón, hạ giọng hỏi:

-Ông ta đồng ý?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Chuyện này đâu phải việc cá nhân của tôi, sao ông ấy lại không đồng ý?

Đồng chí Tân Hoa, cô lại đây một chút.

Bành Viễn Chinh đến cửa phòng Đảng chính, gọi Lý Tân Hoa.

-Dạ, lãnh đạo!

Lý Tân Hoa lập tức tươi cười chạy ra.

Bình thường, cán bộ thị trấn gọi Bành Viễn Chinh là “Chủ tịch thị trấn Bành” hoặc “Chủ tịch thị trấn”, còn Hách Kiến Niên gọi hắn là “Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh”. Chỉ có một mình Lý Tân Hoa gọi hắn là “lãnh đạo”.

Đây là do một thời gian ngắn trước kia hai người cùng đi thăm viếng các nơi trong thị trấn, cô xưng hô như vậy đã thành thói quen, về sau cũng không thay đổi, mà Bành Viễn Chinh cũng mặc nhiên chấp nhận.

-Lãnh đạo có gì chỉ bảo?

-Cô lại đây một chút.

Bành Viễn Chinh sải bước vào văn phòng của mình:

-Cô ngồi đi.

-Hi hi, không cần đâu. Lãnh đạo có công việc gì, cứ căn dặn, tôi sẽ đi xử lý.

Lý Tân Hoa kính cẩn nói.

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn Lý Tân Hoa, thăm gặt đầu. Cô gái này rất khá, rất có tầm nhìn. Hơn nữa cũng khá chăm chỉ, làm việc bền bỉ, vững vàng, quan trọng nhất là kín miệng.

Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính là người của Hách Kiến Niên, Lý Tân Hoa có thể kiên định theo sát Bành Viễn Chinh bất chấp áp lực của lãnh đạo trực tiếp, quả là không dễ dàng. Nhưng có bằng đèo vượt suối mới lên tới đỉnh cao, nếu cô không vất vả ươm mầm trong hiện tại, làm sao ngày sau nếm được trái ngọt?

-Ừ, là thế này. Tôi và đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng muốn mời lãnh đạo Ủy ban Xây dựng ăn cơm, cô đánh máy một bản báo cáo, lên xin chữ ký của Bí thư Hách, rồi đến phòng tài vụ nhận kinh phí. Sau khi lấy được tiền, cô lại đi sắp xếp một chút, chuẩn bị mười thùng gà ăn mày và mười thùng rượu đặc biệt Vân Thủy.

Gà ăn mày là đặc sản của thị trấn Vân Thủy, rượu Vân Thủy cũng do nhà máy rượu Vân Thủy sản xuất. Quà tặng thông thường của chính quyền thị trấn đều có hai thứ này.

Bành Viễn Chinh lại nhẹ nhàng nói thêm:

-Tôi đã nói với Bí thư Hách rồi.

“Phòng Tài vụ” là bộ phận “ảo” của thị trấn, và khi chỉ cần nghe nhắc tới “Phòng Tài vụ”, cán bộ thị trấn hiểu ngay là nói tới quỹ đen.

Lý Tân Hoa hiểu ý mỉm cười:

-Dạ tôi hiểu rồi. Lãnh đạo, cần khoảng bao nhiêu tiền?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút:

-Bữa tiệc bao gồm cả tôi, đồng chí Tuyết Yến và đồng chí Cổ Lượng, khoảng mười mấy người, tiền rượu và đồ ăn ở khách sạn Dạ Hải chừng năm sáu trăm tệ, cộng với tiền quà tặng, tạm thời cần khoảng hai ngàn, nếu còn dư, sau lại dùng tiếp.

Lý Tân Hoa gặt đầu, đi làm báo cáo. Không bao lâu sau, cô mang báo cáo quay lại, trên đó đã có chữ ký của Lý Tuyết Yến cùng bút phê của cô: Xin Bí thư Hách và Chủ tịch thị trấn Bành phê duyệt.

Bành Viễn Chinh cầm lấy, nhìn lướt qua, liền cầm bút ký tên và ghi ý kiến: Xin Bí thư Hách phê duyệt.

-Tốt lắm, cô đến xin chữ ký của Bí thư Hách.

Lý Tân Hoa dạ một tiếng, xoay người bước đi. Cô vội vã đến văn phòng của Hách Kiến Niên, nghe thấy có tiếng Chủ Lượng bên trong, do dự một chút, vẫn gõ cửa.

-Vào đi!

Lý Tân Hoa đẩy cửa đi vào, kính cẩn cười:

-Bí thư Hách!

Hách Kiến Niên bình tĩnh gặt đầu.

-Bí thư Hách, Bí thư Lý và Chủ tịch thị trấn Bành bảo tôi đến xin chữ ký của lãnh đạo.

Lý Tân Hoa đưa báo cáo lên.

Hách Kiến Niên vừa nói chuyện với Chủ Lượng, vừa nhìn lướt qua báo cáo, đôi mày đột nhiên nhíu chặt:

-Hai ngàn? Nhiều vậy? Ăn bữa cơm thôi mà cần hai ngàn?

Hách Kiến Niên ném báo cáo xuống mặt bàn, sắc mặt âm trầm, nhìn Lý Tân Hoa lạnh lùng nói:

-Sao lại nhiều như vậy?

Lý Tân Hoa hơi sợ hãi, cô khẽ đáp:

-Bí thư Hách, tôi cũng không biết...Tiền là do Chủ tịch thị trấn Bành và Bí thư Lý ấn định.

Đột nhiên Hách Kiến Niên vỗ bàn:

-Nói vậy! Làm bữa bãi! Mượn có làm dự án, thực chất chẳng được bao nhiêu, cả ngày ở ngoài làm chuyện vớ vẩn!

Lý Tân Hoa câm như hến, không dám nói lời nào.

Hách Kiến Niên lại quở trách vài câu, rồi nói một cách thản nhiên:

-Hai ngàn quá nhiều, không được! Một ngàn thôi! Cô quay lại nói với Chủ tịch Viễn Chinh, hiện nay tài chính thị trấn cũng khá khó khăn, chúng ta làm gì cũng phải tiết kiệm mới đủ chi dùng được.

Hách Kiến Niên ném báo cáo lại cho Lý Tân Hoa.

Lý Tân Hoa không dám chậm trễ, cầm báo cáo quay về tìm Bành Viễn Chinh. Cô hiểu, mình là người chuyển lời, đương nhiên, lúc này cũng là một cái túi để lãnh đạo trút giận.

Lý Tuyết Yến đang ở trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nghe nói Hách Kiến Niên không phê duyệt, khuôn mặt cô đầy vẻ lo lắng.

-Đi chơi tốn hàng chục ngàn không xót, làm chuyện công, bỏ ra có hai ngàn lại cho rằng nhiều? Buồn cười!

Bành Viễn Chinh tức giận.

Lý Tuyết Yến phát tay, ra hiệu cho Lý Tân Hoa lui ra, rồi nhẹ nhàng nói:

-Viễn Chinh, một ngàn thì một ngàn, ăn cơm hán là đủ. Về phần quà tặng, để tôi gọi điện nhờ xí nghiệp tài trợ là được. Đây là chuyện nhỏ, trở mặt với ông ta chỉ khiến người ta chê cười.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh trầm xuống, dứt khoát lắc đầu:

-Không được! Hiện giờ đối phó như vậy, sau này kinh phí lên tính tính sao? Đúng hai ngàn, không được thiếu một xu! Nếu ông ta không ký tên, vậy thì đừng ký!

Bành Viễn Chinh nói xong, cầm điện thoại gọi cho Sở trưởng Sở tài chính kiêm “Trưởng phòng Tài vụ” Cát Tiểu Vân:

-Sở trưởng Cát, tôi Bành Viễn Chinh đây, cô sang đây một chuyến.

Cát Tiểu Vân cúp điện thoại, nhướn mày lên. Vừa rồi, Bí thư Hách gọi điện thoại nói về chuyện Bành Viễn Chinh muốn được cấp tiền, bảo cô chỉ cấp một ngàn, không thể nhiều hơn. Cô là cán bộ do Hách Kiến Niên đề bạt, Hách Kiến Niên giao quyền tài chính cho cô, đủ thấy cô là tâm phúc của ông ta.

Tuy luôn tự cao là người của Hách Kiến Niên, lại được ông ta coi trọng, nhưng dù sao Bành Viễn Chinh cũng là Chủ tịch thị trấn, Phòng tài chính là do chính quyền quản lý, cô không dám không theo.

Cát Tiểu Vân nhắc điện thoại gọi cho Hách Kiến Niên:

-Bí thư Hách, người kia tìm tôi.

-Hắn tìm cô? Không cần để ý đến hắn, bảo hắn muốn gì thì đến nói với tôi! Chuyện vô nghĩa, ăn bữa cơm mất hai ngàn, mà hắn lại có thể mở miệng đòi được!

...

Cát Tiểu Vân vội vàng đến văn phòng Bành Viễn Chinh, thấy có mặt Lý Tuyết Yến và Lý Tân Hoa, cô ta do dự một chút, gõ cửa đi vào, cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, anh tìm tôi?

-Ừ, Sở trưởng Cát, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Bành Viễn Chinh cầm tờ báo cáo của Lý Tân Hoa đập đập, thản nhiên nói:

-Chuyện cải tạo phố buôn bán ở thị trấn, thủ tục đang được hoàn tất, cần một ít kinh phí. Tôi đã nói với Bí thư Hách, sẽ dùng quỹ đen. Đây là báo cáo, cô cầm lấy đi làm thủ tục.

Cát Tiểu Vân nhận lấy báo cáo nhìn lướt qua, do dự nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, số tiền này hình như hơi lớn?

-Cô cho rằng số tiền này lớn?

Bành Viễn Chinh cười:

-Nhưng tôi cho rằng còn lâu mới đủ! Kế tiếp, thị trấn còn phải lên tỉnh lo liệu, cần một khoản nữa. Cô cứ chỉ ra, sau khi xong chuyện, tôi sẽ bảo Lý Tân Hoa nộp lại đầy đủ các hóa đơn thanh toán cho cô.

Cát Tiểu Vân hơi khó xử, gượng cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, theo chế độ tài vụ, kinh phí vượt quá 500 tệ đều cần Bí thư Hách ký tên. Chủ tịch xem xem, có lẽ cần Bí thư Hách ký trước đã ạ!

Cát Tiểu Vân không muốn trực tiếp xung đột với Bành Viễn Chinh, liền đá quả bóng sang cho Hách Kiến Niên.

-Chế độ tài vụ? Nếu thật sự tuân thủ chế độ tài vụ và kỷ luật tài vụ, cô đã không cần quản lý tới hai cuốn sổ! Tôi không hơi đâu đi cãi vã với cô, bây giờ là 11 giờ, chiều nay tôi mời lãnh đạo Ủy ban Xây dựng ăn cơm, nhất định cô phải xử lý ngay!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

-Thiếu chữ ký của Bí thư Hách, cô phải đi nhờ ông ấy ký! Nhớ kỹ, hai ngàn, không được thiếu một xu!

Bành Viễn Chinh nói không chút khách khí. Cát Tiểu Vân hơi xấu hổ và thật sự tức giận, cô ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, mặt hơi căng lên. Cô là người thân tín của Hách Kiến Niên, lại quản lý tài sản, cán bộ thị trấn, thậm chí thành viên lãnh đạo bộ máy đều phải nể mặt cô vài phần, không ngờ hôm nay lại bị Bành Viễn Chinh “làm nhục” thẳng thừng như vậy, trong lòng rất phẫn nộ.

-Chủ tịch thị trấn Bành, tôi chỉ quản lý tài vụ, chuyện làm báo cáo, xin lãnh đạo ký tên này nọ, là do phòng Đảng chính lo!

Cát Tiểu Vân cố kìm chế cơn tức, lạnh lùng nói.

-Cô có thể giải thích, đây là do tôi giao cho cô làm!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia khinh miệt.

Phòng Tài chính là đơn vị trực thuộc Ủy ban nhân dân thị trấn, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn, giao công tác cho cô ta, đương nhiên cô ta phải làm.

Cát Tiểu Vân bị Bành Viễn Chinh nói một câu nghẹn họng, mặt đỏ bừng lên, một câu cũng không nói nên lời.

171. Chương 172: “cách Sơn Đả Ngưu”

Cát Tiểu Vân không tiếp thu được, cũng không kịp đề phòng.

Cô không có bất luận một tư tưởng chuẩn bị nào.

Ở thị trấn Vân Thủy này, cô giống như một con khổng tước kiêu ngạo. Ngoại trừ ngẫu nhiên nở một chút nụ cười xinh đẹp, còn lại là thường ngẩng đầu ưỡn ngực miệt thị xung quanh.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại một phen cắt đi cái kiêu ngạo của cô, khiến cô phải bẽ mặt trước Bành Viễn Chinh.

- Mặt khác, đến tháng mười, tôi chuẩn bị tổ chức các bộ môn của chính quyền, đem những dự toán của năm ngoái và năm nay tổng kết qua một lần, làm kiểm toán, chân chính quy phạm vận hành tài chính, đề cao hiệu suất sử dụng tài chính.

Bành Viễn Chinh chậm rãi nói:

- Được rồi, trong lòng cô đang có chuyện, nên ra ngoài trước đi. Đồng chí Tân Hoa, chuyện kinh phí liên giao cho cô. Cô cùng với Trưởng phòng Cát kết nối một chút, tận lực an bài.

Lời nói của Bành Viễn Chinh truyền đến tai của Cát Tiểu Vân liền biến thành sấm sét.

Bành Viễn Chinh không ngờ phải kiểm toán. Đây không phải là khiêu khích Hách Kiến Niên sao?

Cát Tiểu Vân cũng không biết mình rời khỏi văn phòng Bành Viễn Chinh như thế nào. Khi trở về văn phòng, trong đầu cô là một mớ bong bong. Bành Viễn Chinh thật sự dám kiểm toán sao? Hách Kiến Niên có thể bị đập lên đầu sao? Nếu chẳng may...

Cát Tiểu Vân luôn như cánh chim bên cạnh Hách Kiến Niên không sợ mưa gió. Nhưng hiện giờ, cô đột nhiên cảm giác như trời đất sụp đổ, u ám, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Lê ra, Bí thư Hách Kiến Niên là Ủy viên thường vụ quận ủy, cán bộ cấp cục Phó, còn Bành Viễn Chinh chỉ là một Chủ tịch thị trấn mới đến. Bất kể như thế nào cũng đâu không lại Hách Kiến Niên. Ngay cả trước kia truyền ra tin tức, nói là vì vấn đề cải tạo, xây dựng phố buôn bán mà Bành Viễn Chinh đã tranh đấu cùng với Hách Kiến Niên, nhưng Cát Tiểu Vân cũng không đặt trong lòng.

Chỉ ở trong phòng Bành Viễn Chinh có vài phút nhưng phòng tuyến nội tâm của cô đã lặng yên rơi vào tay giặc.

Nghĩ đến đây, Cát Tiểu Vân đột nhiên xoay thân mình, thẳng đến phòng của Hách Kiến Niên ở lầu ba.

Tại văn phòng Bành Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến lẳng lẳng nhìn Bành Viễn Chinh, gương mặt thanh tú đột nhiên hiện lên một tia sáng rọi không thể nói rõ. Mà ánh nhìn kinh ngạc kia sớm bại lộ nội tâm đích thật của cô.

Kiên trì cái gọi là “không thể ít hơn hai ngàn”, đây đúng là phản kích ngay mặt Hách Kiến Niên. Trực tiếp gọi Cát Tiểu Vân đến, chỉ nói mấy câu liền nắm được điểm yếu của Cát Tiểu Vân.

Đây là một sự ám chỉ đồng thời cũng là kinh sợ. Bành Viễn Chinh không lựa chọn xung đột ngay mặt với Hách Kiến Niên, mà nhắm ngay vào Cát Tiểu Vân. Đây không phải là bắt nạt kẻ yếu mà là chiến thuật.

Cát Tiểu Vân là thân tín của Hách Kiến Niên, quan hệ rất không tầm thường. Đối với thể đánh phủ đầu của Bành Viễn Chinh, cô ta khẳng định là sợ hãi. Trứng gà mà còn lấy ra được xương cốt, đừng nói cô là tâm phúc của Hách Kiến Niên, quản lý quỹ đen. Người thường đi ở bờ sông sao không ầm hải chứ?

Kể từ đó, cô ta tất nhiên là sẽ lựa chọn nhượng bộ. Nếu không cô ta sẽ gặp phải bão tố từ Bành Viễn Chinh. Cho dù là Hách Kiến Niên cũng chưa chắc gì đã bảo vệ được cho cô.

Vì để đảm bảo an toàn cho mình, cô ta sẽ hướng Hách Kiến Niên làm công tác. Mà Hách Kiến Niên trăm phần trăm sẽ không để cho Cát Tiểu Vân bị khó xử. Điều này có ý nghĩa, trong ván cờ giao phong, Bành Viễn Chinh đã thắng. Hơn nữa, còn thành công chọc tay sâu vào hệ thống quyền lực của Hách Kiến Niên.

Quả thật là thủ đoạn lời đình. Một chiêu “Cách Sơn Đả Ngưu” thật hay.

Lúc trước Nghiêm Khang chỉ biết làm trái ý Hách Kiến Niên, mà không nắm được thực chất vấn đề. Hơn nữa lại lãng phí tinh lực cho những chuyện con con. Thế nên không cấu thành uy hiếp đối với Hách Kiến Niên, ngược lại còn làm xấu thanh danh của mình.

Toàn bộ Tân An, ở quận, tất cả mọi người đều biết Nghiêm Khang muốn đánh bại Hách Kiến Niên chiếm lấy vị trí nhân vật số một.

Cho nên, mặc dù Nghiêm Khang và Hách Kiến Niên đấu tranh kịch liệt và thường xuyên, có mấy lần động đến tay chân. Nhưng sự thật hiệu quả lại không lớn. Ngược lại khiến Hách Kiến Niên nhân cơ hội luôn một chút tay, tước đi quyền lực của Nghiêm Khang.

Lý Tuyết Yến thở phào một cái. Cô rất cực tin tưởng vào câu nói của Cổ Lượng: “Chủ tịch thị trấn Bành tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng rất biết suy nghĩ, có năng lực, có quyết đoán, có thủ đoạn. Người như vậy trời sinh làm lãnh đạo. Tôi có thể cam đoan với cô, nhân vật số một của thị trấn chúng ta trong tương lai, khẳng định là Chủ tịch thị trấn Bành chứ chẳng còn ai”.

Tuy nhiên, Lý Tuyết Yến trong lòng cũng hiểu được. Loại thủ đoạn này, đổi thành là người khác, chắc cũng không dám dùng.

Bành Viễn Chinh là cán bộ thành ủy trao quyền cho cấp dưới. Hách Kiến Niên không có năng lượng điều chỉnh hẳn, chỉ có thể dựa vào một chút chèn ép và xa lánh, khiến Bành Viễn Chinh chủ động rời khỏi. Nếu đổi lại là cán bộ thị trấn khác thì biện pháp này chắc đã không chịu nổi.

Lý Tuyết Yến chậm rãi đứng dậy, hướng Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Viễn Chinh, tôi thật sự là thua anh đấy. Tôi còn tưởng rằng Hách Kiến Niên sao có một số việc làm quá mau, hiện tại xem ra là ông ta đã có dự kiến trước. Mười Nghiêm Khang cũng không bằng anh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tuyết Yến, đây là cô khen tôi hay là chê tôi đấy?

- Tôi chỉ sợ anh mà thôi.

Lý Tuyết Yến đột nhiên cười khẩy rồi bỏ đi.

Cát Tiểu Vân đôi mắt đỏ lên, đi ra từ phòng làm việc của Hách Kiến Niên. Rất rõ ràng là đã khóc trong phòng Hách Kiến Niên. Về phần cô như thế nào lại cùng Hách Kiến Niên đạt thành nhận thức chung thì người ngoài không thể hiểu hết. Dù sao thì Cát Tiểu Vân rời khỏi không lâu, Hách Kiến Niên sắc mặt âm trầm ngồi xe đến quận, ngày hôm sau cũng không thấy đi làm.

Cát Tiểu Vân vội vã chạy đến cửa phòng chính Đảng, hướng Lý Tân Hoa bên trong vẫy tay:

- Lý Tân Hoa, cô tới đây một chút.

Kỳ thật thì Cát Tiểu Vân và Lý Tân Hoa tuổi cũng không sai biệt lắm. Cát Tiểu Vân nhỏ tuổi hơn, cùng học chung một trường trung học của thị trấn Văn Thủy. Lý Tân Hoa học đại học, còn Cát Tiểu Vân thì học trung cấp Tài chính Kế toán. Nhưng ngày thường, Cát Tiểu Vân giống như một con thiên nga kiêu ngạo, mà Lý Tân Hoa thì lại như quạ đen, nên rất ít giao tiếp.

- Trưởng phòng Cát!

Lý Tân Hoa mỉm cười nói.

Cát Tiểu Vân liếc mắt nhìn cô, ngoài cười nhưng trong không cười, gật đầu nói:

- Cô theo tôi đi xử lý thủ tục.

Lý Tân Hoa biết vấn đề kinh phí đã được giải quyết, liền không khỏi âm thầm khâm phục thủ đoạn của Chủ tịch thị trấn Bành. Cô thầm nghĩ: “Cát Tiểu Vân ơi Cát Tiểu Vân, cô cũng có ngày hôm nay sao? Các người đứng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, sớm muộn gì cũng xong đời”.

Lý Tân Hoa đi theo Tiểu Vân vào phòng Tài chính. Cát Tiểu Vân cũng không nói gì, trực tiếp xử lý thủ tục cho Lý Tân Hoa. Tủ bảo hiểm của phòng luôn có tiền mặt. Tuy rằng không còn nhiều lắm, nhưng cũng đủ hai ngàn.

Cát Tiểu Vân sau khi làm xong phiếu chi, thì đưa sang cho Lý Tân Hoa:

- Kinh phí sử dụng tất cả đều dùng tên của cô à? Tôi đề nghị tốt nhất cô nên bảo Chủ tịch thị trấn Bành ký tên đi.

Lý Tân Hoa do dự một chút rồi lắc đầu:

- Không cần, tôi ký là được rồi. Việc nhỏ ấy không cần làm phiền đến lãnh đạo.

Nói xong, Lý Tân Hoa ký tên mình vào phiếu chi. Cô tuy là người của UBND nhưng không phải là người sử dụng số tiền này, lẽ ra không nên do cô ký tên. Nhưng Lý Tân Hoa cảm thấy không cần phải để cho Bành Viễn Chinh ký tên. Lãnh đạo phân công công việc, đến nay vẫn còn chưa làm xong, chẳng lẽ còn muốn lãnh đạo ký tên. Chẳng phải là muốn gây phiền toái cho lãnh đạo sao?

Hơn nữa, trong mắt Lý Tân Hoa, Bành Viễn Chinh tuyệt đối không phải là lãnh đạo dùng tiền một cách vô bổ. Ngay cả khi trung gian có xảy ra vấn đề, thì với 2000 đồng, cô có thể gánh vác nổi.

Cát Tiểu Vân nhìn Lý Tân Hoa ký tên, khóe miệng nhếch lên.

- Được rồi, Trưởng phòng Cát, tên cũng đã ký, bây giờ có thể nhận tiền?

Lý Tân Hoa cười nói.

Cát Tiểu Vân im lặng gật đầu, cúi đầu mở tủ bảo hiểm, lấy ra hai ngàn đồng đưa cho Lý Tân Hoa. Lý Tân Hoa nhẹ nhàng đếm qua một lần.

- Cảm ơn!

Lý Tân Hoa cầm tiền rồi rời khỏi phòng Tài vụ, trực tiếp đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

- Lãnh đạo, kinh phí đã làm xong. Đây là hai ngàn đồng, anh kiểm lại xem.

Lý Tân Hoa kính cẩn cười nói, rồi đặt chồng tiền lên bàn.

Bành Viễn Chinh không có tiếp, gật đầu cười.

- Không cần đâu. Đồng chí Tân Hoa, cô cứ giữ lấy. Cô hãy đi chuẩn bị mười hộp gà ăn mỳ và mười bình rượu, sau đó ngồi xe trực tiếp đưa đến khách sạn Dạ Hải, thuê một phòng dành cho mười ba, mười bốn người. Tiêu chuẩn đừng quá thấp.

- Vâng, tôi hiểu rồi, lãnh đạo. Tôi đi làm ngay.

Lý Tân Hoa trong lòng vui vẻ.

Bành Viễn Chinh bảo cô tham dự vào việc này, rõ ràng là đã xem cô như tâm phúc. Điều này làm cho Lý Tân Hoa cảm thấy rất vui. Cô kiên trì đến bây giờ, chính là muốn trở thành một thành viên trong vòng tròn của Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy.

Lý Tân Hoa đi chuẩn bị cơm và quà tặng. Bành Viễn Chinh do dự một chút, liền gọi điện thoại cho Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong.

Điện thoại rất nhanh được chuyển đến. Hồ Tiến Học có chút không kiên nhẫn lên tiếng:

- Ai vậy?

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Là tôi, Bành Viễn Chinh.

- A, Chủ tịch thị trấn Bành, xin chào xin chào.

Hồ Tiến Học giọng nói lập tức cao độ:

- Lãnh đạo có chỉ thị gì vậy?

- Haha, Hồ tổng, chỉ thị thì không dám. Hôm nay thị trấn có hoạt động, cần dùng hai chiếc xe. Xe của cơ quan không đủ, tôi muốn mượn hai chiếc xe của bên đó được không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười nói.

- Không thành vấn đề. Lãnh đạo dùng xe của tôi nhé.

Hồ Tiến Học cất cao giọng nói:

- Tôi nơi này có một chiếc xe thể thao, sẽ phái đến cho lãnh đạo dùng.

- Chiếc xe Audi sang trọng của anh tôi không dám dùng đâu. Anh cho tôi mượn hai chiếc xe bình thường được rồi, loại Santana ấy. Tôi phái người đến Ủy ban xây dựng thành phố đón một vài lãnh đạo. Sau khi cơm nước xong thì lại chờ bọn họ về.

- Không thành vấn đề.

Hồ Tiến Học sáng khoái đồng ý. Cúp điện thoại, y lập tức sắp xếp hai chiếc Santana đến UBND thị trấn, chờ Bành Viễn Chinh ra lệnh.

Tìm được xe, lúc này Bành Viễn Chinh mới cùng với Lý Tuyết Yến và Cổ Sáng mở một cuộc họp nhỏ, đơn giản là phân công một chút về vấn đề xã giao tối nay. Lý Tuyết Yến và Cổ Sáng trực tiếp đến khách sạn Dạ Hải, đặt món ăn. Còn Bành Viễn Chinh thì cùng với hai chiếc xe đến Ủy ban xây dựng thành phố đón đám người Tiết Thế Kiệt.

172. Chương 173: Oan Gia Ngõ Hẹp

Bành Viễn Chinh cùng với hai chiếc xe chạy đến trước Ủy ban xây dựng đứng chờ sẵn.

Bành Viễn Chinh bảo lái xe đậu ở dưới lầu, còn mình thì đi vào cơ quan. Hắn gõ cửa phòng làm việc của Trưởng phòng phòng Xây dựng Tiết Thế Kiệt. Tiết Thế Kiệt trông thấy hắn liền cười khổ nói:

- Thật ngại quá, Chủ tịch thị trấn Bành, tối nay tôi không đi ăn cơm được rồi.

Bành Viễn Chinh cả kinh nói:

- Trưởng phòng Tiết, chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi mà. Phòng, đồ ăn đều đã đặt sẵn. Bây giờ chỉ còn chờ các lãnh đạo đại giá quang lâm mà thôi. Như thế nào lại...

- Chủ tịch thị trấn Bành, cậu cũng không phải người ngoài nên tôi cũng không giấu. Tôi và lão Khổng là nguyện ý đi, nhưng buổi chiều tôi tìm lãnh đạo được phân công quản lý, thái độ của lãnh đạo rất kiên quyết không đi. Nếu lãnh đạo không đi thì chúng tôi cũng không thể đi. Mong Chủ tịch thị trấn Bành thông cảm.

Tiết Thế Kiệt nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, nói:

- Chuyện này...

Kỳ thật thì một bữa cơm không ăn cũng không sao. Hắn sẽ lập tức gọi cho đám người Lý Tuyết Yến hỏi lại. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, người của Ủy ban xây dựng đột nhiên thay đổi, điều này có phải là việc phê duyệt hạng mục cải tạo phố buôn bán thị trấn Vân Thủy đã xảy ra vấn đề?

- Trưởng phòng Tiết, vị Phó chủ nhiệm ấy là ai?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút rồi hỏi.

Bộ máy lãnh đạo của Ủy ban xây dựng trên cơ bản hắn đều biết. Nếu thật sự không được, hắn sẽ trực tiếp tìm đến vị Phó chủ nhiệm được phân công quản lý đó, tự mình nói chuyện.

- Haha, là Phó chủ nhiệm Trương, vừa mới đến chưa được hai tháng.

Tiết Thế Kiệt cười:

- Chi bằng, Chủ tịch thị trấn Bành tự mình đi thử một lần. Chẳng lẽ lãnh đạo không nể tình sao?

- Nếu lãnh đạo đồng ý đi, chúng tôi đương nhiên là không có vấn đề.

Tiết Thế Kiệt đột nhiên cười đầy thâm ý:

- Tôi và lão Khổng vốn đều nói với nhau, tối nay phải đấu rượu xem ai gục trước. Nhưng không ngờ thái độ của lãnh đạo lại rõ ràng, nên cũng chỉ biết tiếc mà thôi.

- Vâng, Trưởng phòng Tiết, để tôi đi mời Phó chủ nhiệm Trương, bất kể thế nào, lãnh đạo của Ủy ban xây dựng cũng phải nể mặt thị trấn chúng tôi chứ?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Phó chủ nhiệm Trương ở lầu mấy?

- Ngay tại lầu này, căn phòng đầu tiên ở phía đông.

Tiết Thế Kiệt lôi Bành Viễn Chinh đến cửa, hướng vào phía đông chỉ chỉ:

- Trước phòng có treo tấm bảng Phó chủ nhiệm. Cậu cứ đi thử xem. Tuy nhiên đừng ôm hy vọng quá lớn. Vị lãnh đạo phân công quản lý này của chúng tôi rất khiêm tốn, bình thường không ăn cơm khách.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, lấy lại bình tĩnh rồi đi nhanh đến đầu hướng đông.

Đến gian phòng có treo tấm bảng Phó chủ nhiệm, hắn không có bất luận một do dự nào, trực tiếp gõ cửa.

Một lát sau, bên trong truyền đến giọng nam trầm thấp:

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh đẩy cánh cửa bước vào. Ngay tại cuối góc phòng, một người đàn ông trung niên chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt rõ ràng có chút ngưng trệ, còn Bành Viễn Chinh thì đứng sững ra.

Oan gia ngõ hẹp!

Không ngờ là cha của Trương Khải Trương Thừa Nghiệp, nguyên Phó cục trưởng cục Nông nghiệp thành phố Tân An, cũng tức là anh vợ của Mạnh Cường, cậu Bành Viễn Chinh, anh trai Trương Mỹ Kỳ.

Bành Viễn Chinh vốn cũng không quen biết Trương Thừa Nghiệp.

Nhưng bởi vì chuyện tai nạn của Mạnh Lâm, do Trương Khải mà Trương Thừa Nghiệp bị liên lụy, bị thành ủy miễn chức điều tra. Ủy ban Kỷ luật sau khi tra xét, thấy không có vấn đề gì quá lớn, liền cảnh cáo xử phạt Trương Thừa Nghiệp. Sau, Trương Thừa Nghiệp ở nhà nhàn rỗi mấy tháng, bị giáng chức, trở về cục Nông nghiệp làm một Phó điều tra nghiên cứu viên không chức không quyền.

Nhưng không biết Trương Thừa Nghiệp như thế nào lại được điều đến làm Phó chủ nhiệm Ủy ban xây dựng thành phố.

Trương Thừa Nghiệp bị xử phạt, từ cấp chính huyện xuống cấp phó huyện, trên cơ bản con đường làm quan đã đến hồi cuối, chỉ có thể ở cấp phó huyện cho đến khi về hưu, không còn có khả năng nắm thực quyền trong tay. Còn con trai ông ta Trương Khải, cũng vì gây tai nạn giao thông bỏ trốn mà bị tạm giam mấy tháng.

Có thể nói, Trương gia có hoàn cảnh thê lương như bây giờ, Bành Viễn Chinh chính là một đầu sỏ gây nên. Nhưng cho đến nay, Trương Thừa Nghiệp lại không có một tia hận ý nào đối với Bành Viễn Chinh.

Thân thể kinh thiên của Bành Viễn Chinh, em gái Trương Mỹ Kỳ đã âm thầm tiết lộ cho ông biết. Nhận được tin tức này, Trương Thừa Nghiệp hoàn toàn ớn lạnh. Từ đó, hận ý trong lòng sớm tiêu tan không còn, thay vào đó là sự đau buồn và âm thầm lo lắng.

Hôm nay, Tiết Thế Kiệt báo cáo công tác, ông biết người gọi là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành chính là Bành Viễn Chinh, như thế nào lại đồng ý đi ăn cơm với hắn chứ. Cũng không nghĩ Bành Viễn Chinh lại ngoài ý muốn đến phòng làm việc của ông.

Trương Thừa Nghiệp im lặng không nói, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh.

Còn Bành Viễn Chinh thì cũng có hơi chút xấu hổ, đứng chôn chân một chỗ, đi không được mà lui cũng không xong.

Hắn nếu sớm biết vị lãnh đạo phân công quản lý là Trương Thừa Nghiệp, có đánh chết hắn cũng không đến.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề, hơi có chút khấn trương.

Bành Viễn Chinh trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, có chút buồn bực quay đầu đi. Oan gia ngõ hẹp không tính gì, hắn cũng không sợ Trương Thừa Nghiệp trả đũa, nhưng thủ tục phê duyệt hạng mục do hắn thao tác, lại nằm trong tay Trương Thừa Nghiệp là cán bộ phân công quản lý, đây không phải là đưa tóc cho người ta nắm sao. Nghĩ như vậy, trong lòng hắn cảm thấy bực bội vô cùng.

Hắn còn chưa đi ra thì đã nghe giọng nói khàn khàn của Trương Thừa Nghiệp vọng đến:

- Đã đến đây rồi thì vào ngồi đi.

Bành Viễn Chinh bước chân dừng lại, do dự một chút, rồi xoay người lại.

Trương Thừa Nghiệp ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh ra vẻ thản nhiên, nhưng trong đầu lại có một tư vị chẳng nói nên lời. Nhưng ông là người lăn lộn trong quan trường nhiều năm, lại được em gái và em rể ám chỉ, chỉ biết là nên bỏ quá khứ. Nếu không thì chẳng có bất luận một ưu đãi nào đối với ông và với Trương gia. Nếu dứt bỏ chuyện xưa, cải thiện mối quan hệ với Bành Viễn Chinh thì có thể phóng nhân đến tương lai.

- Chuyện quá khứ đừng đề cập đến nữa. Đứa nhỏ Trương Khải kia không hiểu chuyện. Nếu trước đây có chỗ mạo phạm, hy vọng cậu có thể đại nhân đại lượng chuyện cũ bỏ qua. Nó dù sao cũng bị trừng phạt rồi, hiện tại vẫn đang ở nhà chờ sắp xếp việc làm.

Trương Thừa Nghiệp thở dài:

- Kỳ thật thì cũng không tính là gì, nhưng ngẫm lại quả thật là có chút không đáng.

- Hạng mục của thị trấn các người tôi cũng biết. Cậu cứ yên tâm, nên phê duyệt thế nào thì phê duyệt, cá nhân tôi không có bất luận một ý kiến nào.

Trương Thừa Nghiệp ánh mắt sáng ngời, dừng lại ở Bành Viễn Chinh:

- Hy vọng chúng ta đều nhìn về phía trước.

Bành Viễn Chinh lại nhìn Trương Thừa Nghiệp, thở phào một cái:

- Phó chủ nhiệm Trương nói như vậy, tôi thật ra cũng có chút hổ thẹn. Lúc trước, chuyện mẹ tôi bị đụng, tôi cũng có chút nóng nảy. Nếu đã nói như vậy thì tôi xin cảm ơn Phó chủ nhiệm Trương đã khoan hồng độ lượng.

Hai người nhìn nhau cười, dường như tiêu tan đi thù hận, biến thù thành bạn.

Nhưng trên thực tế, bất kể là Bành Viễn Chinh hay Trương Thừa Nghiệp trong lòng đều rất rõ ràng. Có những vết thương nhất định là không thể lành lặn lại. Trương Thừa Nghiệp có thể phóng nhân tương lai, nhưng không có nghĩa là ông ta sẽ quên đi quá khứ.

Chẳng qua, đối với Bành Viễn Chinh mà nói, Trương Thừa Nghiệp như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là chỉ cần ông ta phê duyệt hạng mục thị trấn Vân Thủy là đủ rồi.

Trương Thừa Nghiệp cuối cùng cũng đồng ý tham gia bữa tiệc tối nay. Sau khi Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng của ông ta, Trương Thừa Nghiệp đã gọi điện thoại cho Mạnh Cường. Mạnh Cường trong điện thoại tất nhiên là dặn ông nên tận dụng cơ hội tốt này, tận khả năng làm dịu đi mối quan hệ với Bành Viễn Chinh. Đối với Phùng gia sau lưng Bành Viễn Chinh, muốn mượn lực khắng định là mơ tưởng, nhưng tối thiểu không thể đứng trên mặt đối lập với Phùng gia.

Bởi vì cái giá phải trả cho nó là quá đắt, Mạnh gia và Trương gia đều không thể chịu đựng nổi.

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ. Thị trấn Vân Thủy không chỉ mời khách mà còn tặng cho mỗi người một phần quà đặc sản của thị trấn Vân Thủy, khiến đám người Tiết Thế Kiệt rất thỏa mãn, cảm thấy Bành Viễn Chinh người này làm việc rất có trình độ.

Về phần Trương Thừa Nghiệp và Bành Viễn Chinh quan hệ như thế nào thì người của Ủy ban Xây dựng chưa chắc gì đã hiểu. Nhưng ở trong quan trường, ai cũng không nên thù hận quá lâu làm gì, duy trì êm

thậm là quan trọng nhất. Huống chi Trương Thừa Nghiệp lại là lãnh đạo phân công quản lý, đám người Tiết Thế Kiệt dĩ nhiên lại càng không dám đề cập đến nửa chữ.

Chỉ có điều Bành Viễn Chinh và Trương Thừa Nghiệp trong bàn tiệc biểu hiện thái độ rất thân mật khiến Tiết Thế Kiệt rất bất ngờ.

Sau này, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng thật không ngờ, hạng mục của thị trấn Vân Thủy được Ủy ban xây dựng phê duyệt với tốc độ rất nhanh. Trương Thừa Nghiệp tự mình thúc giục xử lý, không đến hai ngày là xong tất cả các trình tự, truyền đạt mệnh lệnh đưa ra văn kiện phúc đáp chính thức của Ủy ban xây dựng.

Kỳ thật ngẫm lại cũng không khó lý giải. Nếu không phải là Trương Thừa Nghiệp làm lãnh đạo phân công quản lý. Cho dù Bành Viễn Chinh mời khách tặng lễ, đối phương lại cùng nắm chắc công việc thì cũng sẽ không nhanh như vậy. Nhưng nếu là Trương Thừa Nghiệp, hai người trước đó đã có bất hòa, bất luận một “dấu vết nào để lại” đều dễ dàng tạo thành hiểu lầm cho Bành Viễn Chinh, coi là Trương Thừa Nghiệp trả đũa.

Trương Thừa Nghiệp nếu đã có chủ ý làm dịu đi mối quan hệ với Bành Viễn Chinh, tất sẽ không để nó phức tạp hơn nữa.

Đây là một loại tâm tính tinh tế, không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Thấy quận và thành phố đều phê duyệt văn kiện, Bành Viễn Chinh trong lòng hơi có chút hưng phấn. Mất thấy thắng lợi đang đến gần, chỉ còn một cửa cuối cùng là ở tỉnh. Chỉ cần có được phê duyệt ở tỉnh nữa, thì hạng mục này của hắn có thể khởi công, đánh một dấu chấm tròn mỹ mãn.

Lý Tuyết Yến cầm văn kiện được phê duyệt bước vào phòng Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Viễn Chinh, tôi đã bảo phòng chính Đảng đem sao chép văn kiện ở quận và thành phố lưu trữ lại. Còn đây là bản gốc, còn cần phải kẹp theo để báo danh lên tỉnh.

Nói đến đây, Lý Tuyết Yến lại hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Vừa rồi Hách Kiến Niên đã gọi điện thoại cho tôi, hỏi thăm tình hình thủ tục.

- Ông ấy nói thế nào?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi có cà phê được mang về từ châu mỹ, cô có muốn dùng thử không?

- Cũng chẳng có cái gì, chỉ là nhắc chúng ta phải nghiêm khắc tuân thủ nội quy pháp luật, không cần có những vận tác trái quy định, càng không thể để thủ tục không đồng đều mà lên ngựa, tránh mang đến phiền phức cho thị trấn.

Lý Tuyết Yến bĩu môi:

- Ông ta lúc trước làm cái khu sản nghiệp đấy, nếu ông ta không phải kiên trì nguyên tắc, đến hiện tại khu sản nghiệp này chỉ có một ý kiến phúc đáp của UBND quận. Nghiêm khắc mà nói đây chính là vi phạm nội quy xây dựng.

173. Chương 174: Vì Sao Tôi Lại Khóc?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Mặc kệ ông ta, việc của chúng ta chúng ta làm.

- Tuy nhiên, ông ta nói không phải là không có đạo lý. Chúng ta làm việc, không phải là làm cho đẹp, không thể vi phạm quy trình vận tác. Chế độ và trình tự phải vững chắc, tránh cho trong tương lai xuất hiện vấn đề vạch áo cho người ta xem lưng.

Lý Tuyết Yến chậm rãi ngồi xuống ghế sofa:

- Kỳ thật thì thủ tục cơ bản đã được hoàn tất, ở tỉnh phê duyệt cũng chỉ là vấn đề thời gian. Chúng ta có thể ở một bên chờ đợi ý kiến phúc đáp của tỉnh, vừa bắt tay vào việc thu hút đầu tư. Bằng không, chờ đến khi tỉnh phê duyệt thì sẽ lãng phí thời gian rất nhiều. Tôi đánh giá, phải mất đến ba tháng nữa.

Lý Tuyết Yến đề nghị kỳ thật không phải là không đúng. Trên thực tế, ở rất nhiều địa phương, hạng mục xây dựng đều là vận tác như thế. Vừa xin phê duyệt, vừa lặng lẽ khởi công. Khi thủ tục xuống dưới thì công trình cũng liền tiến nhập vào giai đoạn kết thúc. Cho dù là ngoài ý muốn, ở trên không có phê duyệt, thì cũng sẽ nghĩ biện pháp thông qua các loại thủ đoạn để hợp thức hóa nó.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại không muốn làm vậy. Hắn trong lòng rất rõ, cho dù là hắn có muốn làm vậy, nhưng có Hách Kiến Niên làm chướng ngại trước mặt thì cũng không dễ làm.

Lực cản lớn nhất của công trình cải tạo phố buôn bán không đến từ cấp trên mà đến từ bên trong, tức là bị Hách Kiến Niên phản đối.

- Bọn họ ngày mai sẽ đến phía nam để khảo sát, thời gian cũng mất nửa tháng.

Lý Tuyết Yến chớp mắt, hạ giọng nói:

- Chi bằng chúng ta thừa dịp Hách Kiến Niên không có ở nhà, trước làm xong thu hút đầu tư, xác định nhà đầu tư khai thác nào tốt rồi nói sau.

- Chuyện này không vội. Công tác trước giai đoạn thu hút đầu tư đã sắp xếp, chân chính hoàn thành, nhiều lắm là chỉ tốn một tuần.

Bành Viễn Chinh bóp tàn thuốc trong tay, nói tiếp:

- Chúng ta nên tập trung tinh lực phá cánh cửa ở tỉnh. Kế hoạch của chúng ta là giữa tháng mười sẽ khởi công xây dựng, đến trước tết âm lịch cơ bản hoàn thành. Trước tháng năm năm sau sẽ đưa vào sử dụng.

- Nếu anh đã có chủ ý như vậy thì anh cứ quyết định.

Lý Tuyết Yến có chút thất vọng, đi đến căn phòng nghỉ ngơi bên trong của Bành Viễn Chinh, theo thói quen, bắt đầu thu dọn phòng cho Bành Viễn Chinh, thuận tiện mang một ít quần áo đã được giặt sạch thay cho những bộ quần áo dơ.

Mấy ngày nay, đều là Lý Tuyết Yến giúp hắn giặt quần áo. Tuy rằng Bành Viễn Chinh luôn mãi cự tuyệt, nhưng Lý Tuyết Yến vẫn kiên trì giúp hắn. Đương nhiên, khi công tác quá bận rộn, thì Lý Tân Hoa phòng chính Đảng sẽ giúp.

Ngày hôm sau, Hách Kiến Niên cùng bộ máy thành viên đảng chính sáu người cùng với một số cán bộ trung tầng bộ môn chức năng hợp thành một đoàn khảo sát mười lăm người, cùng ngày đã ngồi chuyến xe lửa rời khỏi Tân An đến phía nam.

Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng làm việc chỉnh sửa lại tài liệu gửi lên tỉnh xin phê duyệt do phòng chính Đảng chuyển qua, cảm giác có chút choáng váng đầu óc, liền ra ngoài hành lang hít thở một chút không khí mát mẻ.

Chính quyền thị trấn Vân Thủy tổng cộng có 32 biên chế hành chính, đi hết 15 người nên trong toàn bộ cơ quan làm việc liền có chút vắng vẻ. Bành Viễn Chinh đứng trên hành lang, dõi mắt trông về phía xa, dừng lại ở những ống khói của những nhà máy luyện thiếc, trong lòng bay bổng những ý niệm về công tác sau này.

Ý tưởng của hắn có rất nhiều, công việc muốn làm cũng rất nhiều, nhưng cơm thì chỉ có thể ăn từng miếng, việc thì cũng chỉ có thể làm từng việc. Trước mắt, quan trọng nhất là phải làm cho xong công trình cải tạo phố buôn bán, đạt thành hiệu quả.

Hắn thu ánh mắt trở về, đột nhiên phát hiện dưới gốc cây đại hòe là bóng dáng già nua của Vi Minh Hỉ.

Vi Minh Hỉ không biết vì sao lại từ chối chuyến công tác thư giãn này, mà chủ động ở nhà.

Kỳ thật, ông ta là người phụ trách Hội đồng nhân dân, cũng chẳng có công tác gì làm, cũng không có một cán sự nào, trên cơ bản chỉ là một sự bài trí.

Nghiêm khắc mà nói, ông ta trên thực tế cũng chẳng phải là Chủ tịch hội đồng nhân dân, mà là Phó chủ tịch. Ban đầu, sau khi Chủ tịch hội đồng nhân dân về hưu, Ban tổ chức cán bộ không tái bổ nhiệm tân Chủ tịch hội đồng nhân dân. Như vậy, Vi Minh Hỉ liền trở thành người phụ trách Hội đồng nhân dân cho đến ngày hôm nay.

Vốn Vi Minh Hỉ có thể giải quyết cấp bậc trưởng phòng, nhưng nửa đời trước của ông đối nhân xử thế rất thành thật, không xu nịnh, cũng chẳng biết tùy cơ ứng biến nên bỏ lỡ nhiều cơ hội. Mà hiện tại, khi hiểu ra đạo lý này thì tuổi đã không còn trẻ nữa.

Vi Minh Hỉ hơi ngửa đầu nhìn cây hòe. Cây hòe này đã có gần bốn mươi năm tuổi, nên cành lá rất nhiều, rễ cắm sâu, tán cây rất to bao phủ cả một nửa cơ quan.

Vi Minh Hỉ động tác có chút động lại. Theo góc độ của Bành Viễn Chinh xem thấy, đôi mắt ông có chút đỏ lên, hai hàng lệ đục ngầu chậm rãi chảy xuống.

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi bước xuống lầu.

- Lão Vi!

Vi Minh Hỉ chậm rãi quay qua, thấy Bành Viễn Chinh, thật lâu sau mới thở dài một tiếng:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cậu làm việc xong rồi à?

- Haha, hiện giờ tài liệu đã chỉnh sửa xong, có thể hướng tỉnh báo cáo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lấy ra một điều thuốc, đưa qua cho Vi Minh Hỉ:

- Lão Vi, cơ hội khó có được, sao không ra ngoài hoạt động cho đỡ buồn?

- Tôi không muốn đi.

Vi Minh Hỉ giọng nói cảm thán:

- Chủ tịch thị trấn bành, tôi thời gian làm việc ở thị trấn này không còn lâu nữa. Tính đi tính lại không đầy bốn tháng. Ban tổ chức cán bộ đã tìm tôi nói chuyện, trước tết âm lịch là tôi về hưu.

- Cho nên, tôi không muốn đi. Tôi muốn ở lại cơ quan này lâu thêm chút nữa.

Vi Minh Hỉ sờ soạng thân cây:

- Đã đến tuổi thì về hưu, phút cuối cùng cũng chẳng lưu lại ý nghĩa gì.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi ở thị trấn này đã hơn 20 năm, vẫn không có năng lực và cơ hội để rời khỏi thị trấn. Đời này coi như là xong rồi. Trong hai năm qua, tôi oán giận mình phải trả giá quá nhiều nhưng nhận lại thì quá ít, nên tâm lý không được cân bằng. Dựa vào cái gì mà các lãnh đạo thị trấn khác thì ăn sung mặc sướng, còn tôi thì lại nghèo đói.

- Dựa vào cái gì? Tôi cũng không nghĩ ra. Tôi mỗi ngày đều xem ai cũng không vừa mắt.

- Nhưng những ngày qua, tôi thường để tay lên ngực tự hỏi. Nhiều năm như vậy tôi đã làm được cái gì? Tôi đã để lại được cái gì cho thị trấn này? Đồng lương tôi nhận có đáng hay không? Đáp án khiến tôi cảm thấy rất hổ thẹn.

- Tôi chưa làm được điều gì thật sự cho thị trấn này. Nhiều năm như vậy, tôi cứ nằm chờ chết. Chủ tịch thị trấn Bành, cậu nói đi, tôi có đáng hổ thẹn không?

Vi Minh Hỉ khước miệng co giật, đôi mắt đỏ lên, cảm xúc dần có chút kích động.

Ông ta nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh:

- Tôi cảm thấy có lỗi với lương tâm của mình. Tôi....

- Lão Vi, đừng kích động, cứ nói từ từ.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, hai tay cầm lấy bàn tay có chút run rẩy của Vi Minh Hỉ.

- Vốn không nên như vậy. Lão Vi tôi năm đó cũng là người hào hoa. Nhưng phút cuối của đời này lại trở thành kẻ vô tích sự. Sống ở mảnh đất này mấy chục năm, nhưng vẫn chưa đứng vững gót chân.

Vi Minh Hỉ cảm xúc ngày càng kích động, gần như không khống chế được.

Bất kể Bành Viễn Chinh khuyên giải, an ủi như thế nào, ông đều không thể kiềm chế, cuối cùng ngồi xổm trên mặt đất gào khóc thảm thiết.

Bành Viễn Chinh cũng không khuyên nữa. Hắn biết, đối với Vi Minh Hỉ mà nói, hơn mười năm qua là những năm buồn bực thất bại, hối hận, hổ thẹn, không cam lòng.

Nhiều cán bộ còn ở lại đều rời khỏi văn phòng, ánh mắt phức tạp đứng trên hành lang nhìn Vi Minh Hỉ đang khóc lóc thảm thiết và Bành Viễn Chinh đang đứng một bên.

Một người là một đồng chí lão thành cả đời thất bại sắp về hưu, còn một là một tân đồng chí vừa mới lên sân khấu. Một người cô đơn và đau thương, còn một người thì tinh thần phấn chấn. Hai hình ảnh quả thật đối lập nhau.

Vì sao tôi lại khóc? Bởi vì tôi yêu mảnh đất này.

Vì sao tôi lại khóc? Bởi vì tôi chưa từng được có, và những gì tôi đã có đều theo gió cuốn đi.

Lý Tuyết Yến đứng ở cửa văn phòng, ánh mắt nhìn Vi Minh Hỉ, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ.

Trong quan trường, đồng thời phải vừa có vận vừa có mệnh. Thiếu một thứ cũng không được. Vi Minh Hỉ nghèo túng đến bây giờ, không phải là chỉ bối cảnh không. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, ông ta thực tại thiếu mất vài phần vận làm quan và trí tuệ. Mà người giống như ông, kỳ thật là không ít.

Cương vị thì ít mà người cạnh tranh thì nhiều. Tính tàn khốc của nó không cần nói cũng biết. Mà mỗi khi có người thượng vị, thì tương đương có rất nhiều người thất ý và cô đơn.

Ai cũng không thể nề hà.

Bành Viễn Chinh chậm rãi châm một điếu thuốc, dùng sức vỗ vai Vi Minh Hỉ, rồi đưa cho ông một điếu thuốc.

Vi Minh Hỉ lau nước mắt, run run tiếp nhận điếu thuốc. Bành Viễn Chinh giúp ông châm thuốc.

Ông ta hít sâu một hơi rồi run giọng nói:

- Thật ngại quá, Chủ tịch thị trấn Bành, khiến lãnh đạo chê cười, tôi thật là thất thố.

- Thất thố cái gì chứ? Lão Vi, nếu ngài trong lòng có điều gì không thoải mái, thì cứ giải phóng ra ngoài. Để trong lòng rất khó chịu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Đừng suy nghĩ nhiều. Thị trấn Vân Thủy có cục diện như ngày hôm nay đều là do những đồng chí lão thành hơn mười năm cắm rễ sâu ở thị trấn này cây cày nên. Lịch sử sẽ không bao giờ quên ơn mọi người.

174. Chương 175: Cấp Dưới Quá Thông Minh, Lãnh Đạo Không Dám Dừng

Cảnh ngộ của Vi Minh Hỉ làm người ta không khỏi động lòng thông cảm. Nhưng quan trường không tin vào nước mắt, chỉ có thể gạt qua những trở ngại và khó khăn, tiến nhanh về phía trước. Đường đi tới chỉ có một, mọi người chen chúc mà qua, chắc chắn phải có người bị đào thải.

Nhất định phải thích ứng, không thích ứng không bằng quyết định rời đi thật nhanh, chuyển sang lĩnh vực khác mà kiếm sống.

Bành Viễn Chinh nhận thấy việc Vi Minh Hỉ không có bối cảnh, chỉ là một trong những yếu tố khiến ông ta không được lên chức. Với mười mấy năm lịch duyệt trên quan trường của Bành Viễn Chinh trong cả kiếp trước và kiếp này, hắn thấy, người có bối cảnh, có quan hệ vững vàng trong quan trường, dù sao chỉ là số ít, đa số đều dựa vào sự linh hoạt trong ý tưởng và nỗ lực kiên trì đến cùng để đi tới thành công. Cái gọi

là kỳ ngộ, thật ra là kết quả của sự cố gắng tìm kiếm chỗ dựa vững chắc hoặc là nắm lấy cơ hội để tiến lên. Đương nhiên, anh có thể cho rằng như thế là “luồn cúi” và không thêm ngó tới.

Kiếp trước sau khi Bành Viễn Chinh chịu đựng mười mấy năm, cũng cày cục lên được vị trí Phó cục trưởng. Nếu không bị nửa đường ngã xuống bất ngờ, con đường làm quan của hắn vẫn có thể tiếp tục đi lên vài bước nữa.

Bởi vậy, kết cục hiu quạnh của Vi Minh Hỉ, có một nguyên nhân rất quan trọng, đó là đầu óc của ông ta quá cứng nhắc, không biết nắm lấy cơ hội. Cùng một công việc giao do hai người khác nhau làm, kết quả đương nhiên sẽ khác.

Về mặt này, ông ta và Nghiêm Khang có điểm tương tự. Nếu Nghiêm Khang hiểu được linh hoạt biến báo, nếu giỏi vận dụng sở trường của mình, đã không đến nỗi thành vò đã mẻ lại nứt, gây dư luận xôn xao với Hách Kiến Niên, sau đó bị điều chuyển đi một cách thảm hại, khi đã tới thị trấn khác, vẫn bị ảnh hưởng.

Thử nghĩ: người đứng đầu của thị trấn đó, chẳng lẽ không bởi vậy mà đề phòng ông ta?

Hắn là Vi Minh Hỉ cũng đã nhận thức được điều này, chỉ là đã muộn, không còn kịp cứu vãn.

Bành Viễn Chinh lại an ủi Vi Minh Hỉ vài câu, sau đó im lặng rời đi. Nói thêm nữa cũng vô dụng, chỉ có thể để Vi Minh Hỉ tự điều chỉnh cảm xúc, nhận ra sự thật.

Sự thật là vô tình và tàn khốc, ông ta đã tới tuổi này, đã không thể xoay chuyển được vận mệnh.

Về tới văn phòng của mình, vừa mới ngồi xuống được một chút, Lý Tuyết Yến liền yên lặng đi tới. Hai người nói về chuyện của Vi Minh Hỉ một lát, đều hơi cảm thán. Nhưng rồi hai người rất nhanh chuyển sang vấn đề công tác.

Gác chuyện cá nhân một bên, Lý Tuyết Yến là một trợ thủ rất hoàn hảo. Cô làm việc nghiêm túc, tâm tư tinh tế, lại rất có hào khí của nam nhi, nhìn xa trông rộng, cũng có độ lượng. Phải nói, nếu không có Lý Tuyết Yến kiên định ủng hộ, Bành Viễn Chinh cũng không thể đứng vững ở thị trấn Vân Thủy trong một thời gian ngắn như vậy.

Lý Tuyết Yến ủng hộ và âm thầm chống đỡ một phần sự chèn ép ngấm ngầm từ phái Hách Kiến Niên.

Quan trọng nhất là, Lý Tuyết Yến phân biệt công tư rất rõ ràng, không đem tình cảm cá nhân vào công tác. Ngay cả nếu như Bành Viễn Chinh thẳng mặt từ chối tình cảm của cô, cô cũng không vì vậy mà “chơi xấu” Bành Viễn Chinh. Điều đó không phải cô gái nào cũng làm được.

-Viễn Chinh, để tôi lên tỉnh chạy lo thủ tục với anh.

Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

-Ở tỉnh tôi có khá nhiều bạn học, có một số làm việc ở cơ quan tỉnh, nói không chừng có thể giúp đỡ được.

Bành Viễn Chinh cười cười:

-Tuyết Yến, hai chúng ta không thể rời khỏi thị trấn cả. Hách Kiến Niên dẫn theo nhiều cán bộ đi rồi, nếu chẳng may thị trấn xảy ra vấn đề gì, chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm. Để tôi tiếp tục lo thủ tục, cô chủ yếu theo dõi, bảo đảm sao cho các xí nghiệp không xảy ra sự cố an toàn do thiếu trách nhiệm, cố giữ trong nửa tháng, mọi sự liền thuận buồm xuôi gió. Cổ Lượng cũng ở lại hỗ trợ công tác cho cô, công việc của thị trấn nhiều, không thể chỉ dựa vào một nữ đồng chí.

Bành Viễn Chinh lại nói.

Lý Tuyết Yến ngẫm lại cũng hiểu được lời nói của Bành Viễn Chinh là hợp lý. So với Bành Viễn Chinh, cô quen thuộc tình hình thị trấn hơn, lại công tác đã nhiều năm, cô ở lại thích hợp hơn.

-Viễn Chinh, đây là số điện thoại của bạn học tôi. Cô ấy là bạn thân của tôi thời đại học, tên là Lãnh Lệ Lệ. Cô ấy công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân tỉnh, lát nữa tôi gọi điện nói với cô ấy.

Lý Tuyết Yến viết số điện thoại cơ quan và số điện thoại nhà của Lãnh Lệ Lệ lên một tờ giấy, cười nói:

-Chức vụ cô ấy không lớn, nhưng chồng cô ấy là thư ký của lãnh đạo tỉnh, rất có bản lĩnh.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, nhận lấy.

Thật ra việc chạy thủ tục này đối với hắn rất dễ dàng, nếu hắn vận dụng quan hệ của Phùng gia. Chẳng hạn, nếu hắn tìm đến Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng đơn giản,

Nhưng hắn đã có nguyên tắc, vạn bất đắc dĩ, hắn mới phải dùng đến thế lực của gia tộc. Đây cũng là yêu cầu của Phùng lão. Bành Viễn Chinh biết rằng, ông nội luôn chú ý đến mọi hành động của hắn, nếu ở đâu hắn cũng lấy Phùng gia làm “tấm da hổ”, chắc chắn địa vị của hắn trong lòng Phùng lão sẽ dần dần mất đi.

-Tôi lên tỉnh quan sát tình hình trước đã, nếu Sở xây dựng làm khó quá thì mới dùng đến quan hệ.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

-Tôi cần một chiếc xe, ngoài ra cần có một người...

Bành Viễn Chinh trầm ngâm dừng lời.

Lên tỉnh, nhất định hắn phải có người hỗ trợ công tác, làm cái “chân chạy”. Người hắn có thể tin tưởng được ở thị trấn không nhiều lắm, Lý Tân Hoa là một. Nhưng dù sao Lý Tân Hoa cũng là nữ, hai người đều còn trẻ, chưa lập gia đình, đi cùng không tiện, hơn nữa, dễ khiến người ta đồn nhảm.

-Để Lý Tân Hoa theo anh?

Lý Tân Hoa thăm dò.

Thật ra Lý Tuyết Yến không tán thành Lý Tân Hoa theo Bành Viễn Chinh mỗi ngày như thế, ngoại trừ lý do cô nghĩ đến uy tín lãnh đạo của Bành Viễn Chinh, còn có một chút vì ghen tuông.

-Thôi, cán bộ nữ đi cùng tôi không tiện.

Bành Viễn Chinh là người rất dứt khoát, hắn liền có quyết định:

-Tuyết Yến, tôi không hiểu rõ lắm về nhân viên của thị trấn, cô có thể đề cử cho tôi một người?

Lý Tuyết Yến trầm ngâm, cô suy nghĩ một lúc lâu mới cười nói:

-Viễn Chinh, người trẻ tuổi phù hợp với tiêu chuẩn của anh, đúng là không có nhiều. Ở phong văn hóa có Điền Minh, tôi gọi anh ta đến để anh nói chuyện nhé? Người này có ưu điểm rất rõ ràng, có tài, có năng lực, rất toàn diện; nhưng, khuyết điểm là ý nghĩ quá linh hoạt...

Bành Viễn Chinh không kìm nổi, bật cười:

-Tuyết Yến, ý nghĩ linh hoạt là ưu điểm mới đúng chứ? Sao lại trở thành khuyết điểm?

-Ý nghĩ linh hoạt, đương nhiên là ưu điểm, nhưng không thể quá linh hoạt, linh hoạt quá sẽ làm cho người ta có cảm giác mình là người không vững vàng, không ổn định. Lúc đầu, anh ta ở phòng Đảng chính, Hách Kiến Niên rất thích anh ta, chuẩn bị bồi dưỡng anh ta. Nhưng anh đoán xem, kết quả thế nào?

Lý Tuyết Yến cười cười, nghiêng đầu nhìn Bành Viễn Chinh.

-Thế nào vậy?

Bành Viễn Chinh cảm thấy hứng thú, hỏi.

-Chuyện gì anh ta cũng nhắc trước Hách Kiến Niên, mỗi ngày đều ghi rõ ràng cụ thể thời gian làm việc của Hách Kiến Niên vào một cuốn sổ nhỏ, đúng giờ nhắc nhở. Thật ra đây là chuyện tốt. Nhưng anh ta quá thông minh, luôn đi trước lãnh đạo ở nhiều việc, khiến lãnh đạo khó thể giấu dốt, một thời gian dài như vậy, làm sao lãnh đạo còn có thể dùng anh ta được nữa? (sic!)

Lý Tuyết Yến cười hì hì:

-Có lần Hách Kiến Niên bảo “Cái cậu Điền Minh này có lẽ cho làm Bí thư Đảng ủy thị trấn, còn thích hợp hơn cả tôi”! Được hai tháng, Hách Kiến Niên liền điều Điền Minh tới phòng văn hóa thị trấn. Ha ha, Viễn Chinh, người như vậy, anh có dám dùng không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Rất thú vị, cô gọi anh ta đến đi, tôi nói chuyện với anh ta xem.

Lý Tuyết Yến cười:

-Được, tôi gọi ngay đây.

Lý Tuyết Yến nhắc dúi trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, gọi cho phòng văn hóa.

-Xin chào, ai vậy? Đầu kia điện thoại vọng tới một giọng nói uể oải.

Lý Tuyết Yến trầm giọng nói:

-Tiểu Điền, Lý Tuyết Yến đây!

-Ồ, Bí thư Lý, chào cô. Cô tìm tôi có việc à?

Giọng nói kia tuy có vẻ quan tâm hơn một chút, nhưng vẫn uể oải.

-Anh qua phòng làm việc của Chủ tịch thị trấn Bành một chuyến, lãnh đạo muốn gặp anh có việc.

Nơi xong, Lý Tuyết Yến liền cúp điện thoại.

-Được rồi, tôi về trước, anh nói chuyện với anh ta nhé! Theo tôi cảm thấy, nếu sử dụng thích hợp, người này vẫn có thể làm được việc.

Bành Viễn Chinh không giống như người khác. Hắn dùng người, xem ở năng lực và ý tưởng, kể đến là độ trung thành, hai thứ này thiếu một đều không xong. Người có được hai yếu tố này, các phương diện khác có thiếu sót một chút, hắn đều có thể nhận. Về phần cái gọi là “Cấp dưới quá thông minh, lãnh đạo không dám dùng”, hắn không cho là đúng. Thật ra đó là một số lãnh đạo tự cao tự đại và có lòng hư vinh, cảm thấy cấp dưới quá thông minh, sẽ càng làm nổi bật sự ngu ngốc của của lãnh đạo. Điều đó không hẳn. Công tác của lãnh đạo và công tác của cấp dưới vốn là hai cấp độ khác nhau, lãnh đạo đề ra quyết sách và chiến lược, chiến thuật hành động, cấp dưới chủ yếu phục vụ và phục tùng chiến lược do lãnh đạo đề ra, không thể so sánh được.

Không bao lâu sau, có tiếng gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Tiếng gõ không mạnh nhưng liên tục, có đặc điểm riêng.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện ra một nụ cười cổ quái, đột nhiên hắn cảm thấy khá hứng thú đối với nhân vật tên Điền Minh này.

-Mời vào.

Điền Minh kính cẩn mỉm cười, đẩy cửa bước vào:

-Chủ tịch thị trấn Bành, lãnh đạo tìm tôi ạ?

Bành Viễn Chinh đến thị trấn chưa lâu, cán bộ bình thường của thị trấn còn có một số chưa gặp mặt hắn, Điền Minh là một trong số đó. Nhưng điều đó không có nghĩa Điền Minh không biết gì về Bành Viễn Chinh. Trên thực tế, lúc riêng tư, Điền Minh đã không ít lần cùng đồng nghiệp bàn tán về Bành Viễn Chinh, cảm thấy vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi mới tới rất hoành tráng.

175. Chương 176: Khảo Sát Và Âm Chi

Bành Viễn Chinh là người tinh tế cỡ nào, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra vẻ kính cẩn trên mặt Điền Minh hơn phân nửa là giả vờ.

Hắn ngấm ngĩa Điền Minh, thấy anh ta người tầm thước, hơi gầy, để tóc kiểu rất tầm thường, mặc áo pull, quần jean, khuôn mặt cũng hết sức bình thường, nhưng điều đặc biệt duy nhất, chính là đôi mắt. Mắt anh ta sáng ngời, lộ ra một tia linh khí, đồng thời cũng lộ ra, đây là một người có nội tâm không tầm thường và không chịu được sự nhàm chán.

-Mời ngồi.

-Cảm ơn lãnh đạo, tôi đứng được rồi.

-Ngồi đi

-Cảm ơn.

-Hút thuốc?

-Cám ơn lãnh đạo, lãnh đạo thử thuốc lá của tôi đi, là do tôi mang từ quê tới.

-Nhà anh ở đâu?

-Dạ, ở một thị trấn của thành phố Trạch Lâm.

-Ồ? Thành phố Trạch Lâm? Làm thế nào mà anh lại đến nơi này?

-Tôi đi theo người yêu tới...ha ha.

-Người yêu? Kết hôn chưa?

-Dạ chưa đâu lãnh đạo. Chuẩn bị sang năm tôi mới kết hôn.

-Ha ha, chúc mừng anh. Người yêu của anh ở đơn vị nào?

-Cô ấy là giáo viên, dạy học ở trường tiểu học Tân Hoa.

-Ồ, một công việc rất tốt, rất mô phạm.

-Chỉ là một nghề chuyên môn thôi, ha ha, lãnh đạo quá khen.

-Anh ở thị trấn?

-Dạ không, tôi ở quận.

Bành Viễn Chinh cứ như dây cương theo ngựa, dẫn dắt Điền Minh nói chuyện phiếm một hồi, vòng tới vòng lui, rốt cục khiến Điền Minh hơi đỏ mặt lên, trên khuôn mặt điềm tĩnh bắt đầu có nét bối rối.

Điền Minh không biết Bành Viễn Chinh đột nhiên gọi mình đến đây, nói mấy chuyện vô nghĩa này làm gì. Ngay từ đầu, y cũng không bận tâm, nhưng rồi, càng lúc Bành Viễn Chinh càng liên tiếp “tra hỏi”, nhìn như không cố ý, thật ra “lôi” tất tần tật tình hình gia đình, quan hệ xã hội cho tới vấn đề tính cách cá nhân của y ra, khiến Điền Minh chịu hết nổi.

Vốn tự cao là thông minh, Điền Minh thoáng cảnh giác, nhưng toàn bộ tiết tấu cuộc nói chuyện bị Bành Viễn Chinh hoàn toàn dẫn dắt, y muốn ngừng mà không được.

Bành Viễn Chinh hỏi y vấn đề chỗ ở, Điền Minh đã rất cẩn thận, nhưng vẫn lộ ra dấu vết. Khóe miệng tươi cười của Bành Viễn Chinh lại càng tươi hơn:

-Nhà cha vợ tương lai của anh ở quận?

-Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành.

Trán Điền Minh toát ra một lớp mồ hôi mịn.

-Cha vợ anh họ gì? Xem tôi có biết ông ấy không?

Bành Viễn Chinh lại hỏi.

Tới đây, hẳn đã rất rõ ràng, gia đình cha vợ Điền Minh chắc chắn có chút lai lịch, có lẽ là quan chức, bằng không Điền Minh là người vùng ngoài, đến Tân An công tác cũng không dễ dàng được nhận vào cơ quan chính quyền. Trong lúc vô tình, Điền Minh bị Bành Viễn Chinh “dẫn dắt”, lộ ra nhiều điểm vốn y muốn giấu.

Nghe Bành Viễn Chinh hỏi vậy, Điền Minh do dự một lúc, cúi đầu cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, cha của người yêu tôi công tác ở phòng Giáo dục, họ Đồng.

-Họ Đồng?

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, đột nhiên mỉm cười:

-Đồng Lập Tiên, Ủy viên Đảng ủy Phòng Giáo dục quận, Phó cục trưởng, Chủ nhiệm Phòng giảng dạy, đúng không?

Kiếp trước Bành Viễn Chinh và Đồng Lập Tiên không có bất kỳ quan hệ nào, nhưng hẳn công tác ở văn phòng Quận ủy nhiều năm, đối với một cán bộ ngành trực thuộc như Đồng Lập Tiên, không thể không biết. Phòng Giáo dục quận chỉ có một lãnh đạo họ Đồng, ngoại trừ Đồng Lập Tiên còn có ai?

Điền Minh kinh ngạc, y không ngờ Bành Viễn Chinh biết Đồng Lập Tiên. Tuy Đồng Lập Tiên là Phó cục trưởng, cấp phó phòng, ở thành phố Tân An cũng chẳng tính là gì. Ít nhất, tại thị trấn này, ông ta không thể thọc tay tới được. Hách Kiến Niên hiện là Ủy viên thường vụ Quận ủy, lại càng không coi Đồng Lập Tiên ra gì.

-Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành.

Điền Minh cúi đầu xuống, hai lỗ tai dựng thẳng lên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Tốt lắm. Hôm nay tôi gọi anh đến đây, có chút việc muốn hỏi ý anh.

Bành Viễn Chinh vừa nói xong, Điền Minh như trút được gánh nặng. Rốt cuộc, Bành Viễn Chinh cũng sắp nói ra mục đích của mình. Cũng không biết như thế nào, từ lúc y vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, vô hình trung đã bị Bành Viễn Chinh nắm mũi dắt đi, tất cả ý nghĩ đều lộn xộn, tâm lý không yên, cảm thấy có áp lực khá lớn.

Từ điểm này, có thể nhìn ra chỗ “quá linh hoạt” trong đầu óc của y. Nếu là cán bộ bình thường khác, lãnh đạo gọi đến hỏi chuyện, cứ tỏ ra bình thường, không cần phải nghĩ nhiều quá, nghĩ nhiều cũng vô ích, chờ lãnh đạo chỉ bảo là được. Nhưng Điền Minh thì khác, y có thói quen dùng suy nghĩ của mình nghiền ngẫm tâm tư của người khác, cũng muốn dẫn dắt và can thiệp ý nghĩ người khác. Nếu ở cương vị lãnh đạo, tính cách này của y chính là nghệ thuật lãnh đạo, nhưng với vị trí hiện giờ, lại có vẻ hơi thông minh quá, dễ khiến lãnh đạo phản cảm.

Điền Minh ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, dáng vẻ hết sức trịnh trọng, nghiêm túc.

-Tôi định điều anh đến phòng Đảng chính công tác, không biết anh có ý kiến gì không?

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói.

Đối với người như Điền Minh, không cần nói nhiều lắm, y có thể hiểu được.

Trong con người Điền Minh lóe lên một tia sáng. Y rất bất mãn công tác ở phòng văn hóa, là một người có chí hướng lớn, cũng có thể nói là người có tham vọng, y không cam lòng lãng phí thời gian và công sức ở cương vị nhân nhả này. Nhưng Hách Kiến Niên “chèn ép” khiến y không có cách nào khác.

Bây giờ Bành Viễn Chinh đột nhiên nói muốn điều y đến phòng Đảng chính, có nghĩa vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi này muốn sử dụng y, muốn y làm việc bên cạnh, với tư cách thư ký phục vụ.

Đối với Bành Viễn Chinh, Điền Minh đã âm thầm quan sát một thời gian, Trước sự “chèn ép” của Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh vẫn đứng vững, đủ chứng tỏ hẳn có năng lực và thủ đoạn. Quan trọng hơn là, Bành Viễn Chinh còn rất trẻ, căn cứ vào hiện tại mà xét, tiền đồ chính trị tương lai của hẳn không thể đo lường được. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vị trí số một của thị trấn Văn Thủy chắc chắn sẽ thuộc về Bành Viễn Chinh chứ không phải ai khác.

Điền Minh nghĩ như vậy, lòng thấy rất phấn khởi, cảm thấy cơ hội của mình, rốt cuộc đã tới! Nhưng, đã có vết xe đổ Hách Kiến Niên, trong lòng y cũng khó tránh khỏi có chút do dự và bất an. Nếu như lại bị Bành Viễn Chinh “vờn” như Hách Kiến Niên, coi như sự nghiệp của y đi đứt. Nếu cha vợ không có bản lĩnh điều y đi, cả đời này y sẽ vẫn trôi xuôi như vậy. Nhìn Vi Minh Hỉ, nhìn rất nhiều đồng chí lão thành lặn lội không vui khác, lòng y lạnh hẳn.

-Chủ tịch thị trấn Bành, tôi...

-Tôi khác với các lãnh đạo khác, tôi cần một trợ thủ cho tôi trong công tác, một người người có thể thay tôi chia sẻ áp lực công việc, chứ không cần một nhân viên phục vụ đơn thuần.

Bành Viễn Chinh cười:

-Anh có thể về suy nghĩ cho kỹ một chút, chiều nay trả lời cho tôi. Sáng mai tôi phải lên tỉnh làm việc, nếu anh đồng ý, chiều nay phải đến tìm Bí thư Lý, trước mắt điều tạm anh vào phòng Đảng chính, sau lại tính tiếp!

Nói xong, Bành Viễn Chinh phát phát tay:

-Anh về trước đi.

Ánh mắt Điền Minh lóe lên, đứng dậy, lập tức cung kính nói:

-Có thể được công tác bên cạnh lãnh đạo là vinh dự của tôi. Nếu lãnh đạo đã cho tôi cơ hội này, tôi muốn thử sức mình.

Điền Minh trả lời rất đúng lúc. Bành Viễn Chinh mỉm cười, nếu Điền Minh do dự ra khỏi văn phòng của hắn, dù sau đó y có đồng ý, hắn cũng sẽ không dùng y nữa. Cuộc nói chuyện hôm nay, coi như là một lần khảo sát đi.

-Tốt!

Bành Viễn Chinh đứng dậy đi tới cửa văn phòng, hướng về phía văn phòng Lý Tuyết Yến kêu to:

-Đồng chí Tuyết Yến!

...

Điền Minh được điều tới phòng Đảng chính, không có công tác cụ thể, chỉ chuyên phục vụ Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh. Những nhân viên khác của phòng Đảng chính không quan tâm, chỉ có Lý Tân Hoa cảm thấy hơi nặng nề. Lý Tuyết Yến thấy được cảm xúc của cô, gọi riêng cô tới nói chuyện, giải thích vì cô chưa kết hôn, không thích hợp phục vụ lãnh đạo trẻ tuổi, phân công như vậy là vì nghĩ cho cô.

Lý Tuyết Yến nói rất thấu tình đạt lý, Lý Tân Hoa cũng hiểu điểm này, nhưng dù vậy, trong lòng cô cũng vẫn có cảm giác mất mát. Cũng may, Lý Tuyết Yến ám chỉ vài câu, đối với công tác của cô, lãnh đạo sẽ cân nhắc, hy vọng cô nhìn công việc theo hướng lâu dài.

Lý Tân Hoa bất đắc dĩ phải chấp nhận sự thật.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh từ văn phòng đi ra, bước chân vội vàng.

Tuy vừa tới nhận ca, nhưng sáng nay Điền Minh đã giành lấy việc quét dọn trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, không để cho Lý Tân Hoa làm.

Lý Tân Hoa bưng chén nước đi ra, nhìn thấy Bành Viễn Chinh, không khỏi buồn bã chào:

-Lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh dừng bước, mỉm cười nói:

-Tân Hoa, lần này cô chuẩn bị tài liệu tốt lắm. Sau khi tôi đi rồi, cô giúp đồng chí Tuyết Yến làm công tác cơ sở, cố gắng tập trung sức lực nhiều vào công tác kinh tế. Sắp tới, tôi suy tính thiết lập một văn phòng thu hút đầu tư của Ủy ban nhân dân thị trấn...

Đó là ý tưởng công tác trong thời gian sắp tới của Bành Viễn Chinh. Cả thập niên 90, là thời kỳ kinh tế phát triển với tốc độ cao và quá trình đô thị hóa ngày càng nhanh hơn, công tác thu hút đầu tư của thị trấn Vân Thủy chắc chắn phải đẩy mạnh hơn bình thường, tất nhiên phải thiết lập cơ cấu công tác tương ứng. Sở dĩ hắn lựa chọn lúc này nói chuyện đó với Lý Tân Hoa, cũng có ý trấn an và ám chỉ.

Đôi mắt Lý Tân Hoa sáng lên, giọng nói lập tức phấn chấn hẳn lên:

-Lãnh đạo lên tỉnh ngay à? Lãnh đạo chờ một chút!

Lý Tân Hoa vội vàng chạy vào phòng làm việc, lấy một bọc nhỏ mà trước đó cô đã chuẩn bị sẵn cho Bành Viễn Chinh, đổ mặt nhỏ giọng nói:

-Lãnh đạo, tôi nghĩ lãnh đạo lên tỉnh phải ở vài ngày, đây là một ít đồ dùng như khăn mặt, bàn chải...đồ dùng ở nhà khách không tốt lắm, lãnh đạo mang theo mà dùng.

Bành Viễn Chinh cười cười, nhận lấy:

-Cảm ơn, làm phiền cô quá.

Nói xong, Bành Viễn Chinh xoay người đi nhanh xuống lầu. Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh, vẻ ảm đạm trên khuôn mặt Lý Tân Hoa đã hoàn toàn tan biến, thay vào đó, cô cảm thấy lòng đầy hăng hái và mãn nguyện.

Cô biết Bành Viễn Chinh là người không hay hứa hẹn tùy tiện. Nếu hắn đã nói như vậy, chắc chắn là sắp tới sẽ thực hiện, mà đối với cô, điều này hiển nhiên là một kỳ ngộ trong cuộc đời mình.

Phòng Đảng chính có một Chủ nhiệm, một Phó chủ nhiệm. Hai người này , tuổi tác không cao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ luôn luôn tại vị. Nếu Lý Tân Hoa muốn thăng chức, nhất định phải rời khỏi phòng Đảng chính. Cán bộ trung tầng thị trấn Vân Thủy tuy chỉ là cấp tổ, nhưng đó là bàn đạp để bước vào quan trường. Làm cán bộ trung tầng mới có khả năng được đề bạt vào bộ máy lãnh đạo thị trấn, từ đó mới có tư cách nghĩ đến chuyện tiến xa hơn.

Là cán sự Ủy ban nhân dân thị trấn, thì ngay cả cái tư cách để “ảo tưởng” cũng không có!

176. Chương 177: Không Thể Tưởng Tượng Được.

Bành Viễn Chinh bước xuống lầu, lái xe lão Hoàng cùng với Điền Minh đang chờ sẵn ngoài xe, hút thuốc nói chuyện với nhau.

Lão Hoàng vừa nhìn thấy Bành Viễn Chinh xuống lầu thì lập tức dụi tàn thuốc, tiến vào trong khởi động xe lên.

Điền Minh thì mỉm cười tiến lên:

- Lãnh đạo!

Điền Minh hôm nay lại mặc một chiếc áo somi màu trắng, quần tây đen, chân mang đôi giày da màu đen mới tinh, cả người nhìn qua rất có khí khái.

- Ủ, chúng ta đi thôi.

Điền Minh thay Bành Viễn Chinh mở cửa xe sau, Bành Viễn Chinh liền chui vào, còn Điền Minh thì nhanh chóng bước vào vị trí lái phụ.

Chiếc xe lăn bánh, rất nhanh chạy ra đến quốc lộ.

Bành Viễn Chinh nhắm mắt dưỡng thần, tổng kết lại những suy nghĩ của mình cho rõ ràng. Mà ngay cả như thế, khóe mắt hắn vẫn phát hiện Điền Minh ngồi phía trước đang cầm một tấm bản đồ vẽ vẽ cái gì đó.

Hắn cười hỏi:

- Điền Minh, cậu đang xem bản đồ à?

- Đúng vậy, lãnh đạo!

Điền Minh quay đầu lại cười nói:

- Căn cứ vào chỉ thị của lãnh đạo, chúng ta phải ở lại tỉnh ba ngày. Bởi vì phải đến UBND tỉnh, cho nên tôi nghĩ nơi chúng ta nghỉ chân tốt nhất là không nên cách UBND tỉnh quá xa. Tôi xem bản đồ trước, tránh cho đến lúc đó lại luống cuống.

- Đây chỉ là bản đồ một phần ở tỉnh. Tôi lúc trước học ở tỉnh nên cũng quen thuộc một chút.

Điền Minh mỉm cười nói, nhưng trong lòng cũng nhắc nhở mình, cái gì nên nói, cái gì không.

Tối qua, y theo thói quen lập ra kế hoạch cho hành trình đến tỉnh này của hai người. Sau khi xuống xe thì sẽ nghỉ ngơi tại một nhà khách nào đó, sau đó ăn một chút gì rồi buổi chiều sẽ đến UBND tỉnh. Ngày đầu tiên cần làm những gì, ngày hôm sau cần làm những gì Cứ thế, thậm chí trên đường trở về ăn cơm ở chỗ nào y cũng đều có chuẩn bị.

Nhưng chung quy là do lần giáo huấn kịch liệt trước, nên mặc dù có kế hoạch trong đầu, nhưng không nói ra, tránh khiến cho Bành Viễn Chinh sinh chán ghét.

- Ô, cậu học ở tỉnh à? Cậu học trường nào vậy?

Bành Viễn Chinh thuận miệng hỏi.

- Trường Sư phạm Giang Bắc.

Điền Minh nhẹ nhàng trả lời.

- Haha, sinh viên trường Sư phạm à? Hẳn là nên đi làm giáo viên chứ.

- Lãnh đạo, tôi không thích làm giáo viên. Làm giáo viên rất khô khan. Tôi đây tự hỏi mình không phải là một người đối nhân xử thế tốt, nên sẽ không đi dạy cho con cháu người khác.

Điền Minh cười ha hả:

- Đúng rồi, lãnh đạo, chúng ta có nên tìm một nhà khách trước không?

- Ừ, tìm chỗ ở trước đã, tắm rửa rồi ăn một chút gì đó. Buổi chiều đến sở Xây dựng sau.

Bành Viễn Chinh nói xong lại chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Cậu cứ sắp xếp như cậu đã nói. Chúng ta ở nơi dừng quá xa so với cơ quan tỉnh, tránh cho việc không có phương tiện quay lại.

- Vâng, lãnh đạo, tôi biết rồi.

Thấy Bành Viễn Chinh nhắm mắt dưỡng thần, Điền Minh tất nhiên là không dám nói thêm cái gì, quay đầu lại tiếp tục xem bản đồ.

Xuất phát chưa đến 8h, hơn 12h đã đến tỉnh. Dưới sự chỉ dẫn của Điền Minh, lão Hoàng lái xe chạy đến một nhà khách quốc doanh cách UBND tỉnh không đến 300m. Điền Minh xuống xe, khẩn trương bước vào làm thủ tục, cầm chứng minh thư và tiền đặt cọc thuê hai phòng. Y và lão Hoàng một phòng, Bành Viễn Chinh một phòng.

Sau khi đặt phòng xong, mọi người tắm rửa rồi tìm một nhà hàng gần đó ăn một chút gì. Bành Viễn Chinh không quản những việc vặt như vậy, trên cơ bản đều do Điền Minh sắp xếp. Bành Viễn Chinh xem ra, cái thẳng nhai Điền Minh này rất cẩn thận. Đặt món ăn gì, giá cả bao nhiêu đều ghi vào trong quyển sổ, cuối cùng nói với ông chủ ghi một hóa đơn.

2h30 chiều, Bành Viễn Chinh bảo Điền Minh và lão Hoàng ở nhà, hắn một mình mang theo tài liệu đi bộ đến UBND tỉnh.

Cảnh vệ ở cơ quan chính phủ tỉnh rất nghiêm khắc. Ở thời đại này, nếu muốn vào cơ quan cao tầng làm việc cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngoại trừ kiểm tra nhân thân, còn phải có thư giới thiệu của đơn vị.

Cũng may Bành Viễn Chinh đối với việc này rất quen thuộc, nên chuẩn bị đầy đủ. Không chỉ có thư giới thiệu của Bí thư thị trấn, mà còn có Ủy ban xây dựng khu, Ủy ban xây dựng thành phố.

Bảo an canh gác bên ngoài sau khi kiểm tra chứng minh thư và thư giới thiệu của hắn, thì lúc này mới cho đi.

Kiếp trước, hắn đã từng đến Sở xây dựng làm việc qua một lần, biết nơi làm việc của Sở xây dựng là một tòa nhà bốn tầng, mà nơi hắn muốn đến chính là phòng Xây dựng và Quy hoạch phát triển xã thị trấn.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước dọc theo cầu thang. Không khí làm việc ở đây rất trang nghiêm. Người đến đây làm việc muốn cột nhả cũng không được.

Đến lầu bốn, Bành Viễn Chinh nhìn xung quanh, liếc mắt một cái đã thấy tấm bảng của phòng Xây dựng xã thị trấn, sau đó bình tĩnh hướng văn phòng bước đến.

Cửa văn phòng không đóng, bên trong đang có bốn năm người làm việc. Có nam có nữ tuổi tác không đồng nhất. Năm cái bàn làm việc nằm ở những vị trí khác nhau, nhưng bên trong có một cái bàn khác với những cái còn lại. Hẳn là của Trưởng phòng.

Bành Viễn Chinh gõ cửa, người bên trong ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Vào đi!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, hướng đến vị trí cái bàn cuối cùng mà hắn cho là của Trưởng phòng, sau đó đứng trước bàn làm việc của người này nói:

- Chào ngài, lãnh đạo, tôi là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy khu Tân An thành phố Tân An. Chúng tôi có một hạng mục cải tạo phố buôn bán, đề cập đến việc chuyển hóa đất nông nghiệp. Cục Xây dựng ở thành phố đã báo lên Sở Xây dựng xin phê duyệt. Đây là tài liệu, xin lãnh đạo thẩm duyệt.

Người nọ vẻ mặt lãnh đạm ồ lên một tiếng, thản nhiên nói:

- Cậu cứ để tài liệu ở đó, chúng tôi sẽ dựa theo trình tự mà xét duyệt. Cậu cứ về trước đi.

- Vâng, lãnh đạo đang bận, tôi xin để lại tài liệu này, mong lãnh đạo quan tâm một chút.

Bành Viễn Chinh mỉm cười buông tài liệu, sau đó quay đầu bước đi, cũng không nói thêm lời nào. Hắn biết bọn họ khẳng định là sẽ thẩm định, nhưng có cho qua hay không thì không ai biết. Nhưng hôm nay đưa tài liệu đến đây, Bành Viễn Chinh cũng không đánh cược với nó.

Rời khỏi cơ quan tỉnh, Bành Viễn Chinh đứng ở đường cái đối diện trầm ngâm một chút. Chuyển đến tỉnh lần này, hắn đã hai tay chuẩn bị. Một tay là dựa theo trình tự mà làm. Ngày thứ ba sẽ đến hỏi thông tin chính xác, sau đó trở về thị trấn chờ đợi. Hắn tin rằng tài liệu của mình không có vấn đề gì. Trừ phi là người của Sở xây dựng không có việc gì thì tìm việc, hoặc là cố ý gây khó dễ. Chỉ có điều là vấn đề thời gian thôi. Tay còn lại là tìm quan hệ khơi thông, mau chóng làm thỏa đáng chuyện này rồi rời khỏi tỉnh.

Nhưng cho đến hiện tại, hắn còn chưa có chủ ý áp dụng phương án nào.

Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh, châm một điếu thuốc, nhìn chằm chằm vào cổng cơ quan, trầm tư không nói. Điều này khiến cho chiến sĩ cảnh vệ canh gác cổng trong lòng sinh ra chút cảnh giác.

Do dự cả nửa ngày, Bành Viễn Chinh quyết định không tìm quan hệ. Cơ quan tỉnh không thể so với cơ quan ở thành phố, ở quận được, tìm quan hệ cũng như không. Cho dù là có tìm quan hệ, từ trên xuống dưới phải chi phí một số tiền lớn. Nếu vận tác mà tiêu phí quá lớn, chẳng những kết thành một mụn nhọt trong lòng hắn mà tương lai cũng sẽ khiến cho Hách Kiến Niên làm đề tài để nói.

Hắn thật không ngờ, khi hắn vừa mới trở lại nhà khách không bao lâu, Lý Tuyết Yến đã gọi điện thoại đến.

Bành Viễn Chinh dùng điện thoại của nhà khách gọi lại. Trong điện thoại, giọng nói của Lý Tuyết Yến có chút dồn dập:

- Viễn Chinh, Sở xây dựng vừa mới gọi điện cho tôi, nói tài liệu của chúng ta còn thiếu ý kiến của bộ môn đất đai thành phố, bảo chúng ta lập tức bổ sung.

- Thiếu thủ tục? Không thể nào? Tôi đã dựa theo yêu cầu tổng hợp đầy đủ, không thể thiếu được. Bộ môn đất đai ở thành phố đã có ký tên mà.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nói. Đương nhiên, hắn càng bất ngờ là hiệu suất công tác của Sở xây dựng lại cao như vậy. Hắn vừa mới báo cáo tài liệu thì bên đó đã bắt đầu xét duyệt. Còn dựa theo số điện thoại và người liên hệ ghi trong tài liệu để gọi cho Lý Tuyết Yến.

Cũng trùng hợp, thời điểm Bành Viễn Chinh đến, thì Trưởng phòng phòng Xây dựng phụ trách xã thị trấn đang nhàm chán. Nếu bình thường, y sẽ chuyển tài liệu này cho cấp dưới, sau đó xếp nó vào kế hoạch công

tác, rồi đến lúc đó sẽ tái thẩm định lại. Nhưng hôm nay, có lẽ Bành Viễn Chinh người này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho y. Bành Viễn Chinh đi không bao lâu thì y thuận tay mở tài liệu ra xem qua một lần, rồi thuận tay gọi điện thoại liên hệ.

- Viễn Chinh, mặc kệ thiếu hay không thiếu, nhưng họ đã nói thiếu thì chúng ta phải bổ sung. Chúng ta cần họ nên không thể cò kè.

Lý Tuyết Yến thở phào một cái:

- Tôi lập tức bảo người bổ sung tài liệu, sáng mai sẽ cho người đem đến.

- Được rồi, tôi chờ cô.

Bành Viễn Chinh gật đầu đồng ý.

Cuộc điện thoại từ Sở xây dựng này khiến Lý Tuyết Yến ý thức được thủ tục xin phê duyệt của thị trấn Vân Thủy lúc này sẽ không thuận lợi.

Cô do dự thật lâu, mới gọi điện thoại cho bạn học đại học của mình là Lãnh Lệ Lệ.

Sau khi nghe Lý Tuyết Yến trình bày trong điện thoại, Lãnh Lệ Lệ ngoài miệng liền đồng ý ngay. Lãnh Lệ Lệ xem ra, đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ là một hạng mục nhỏ của thị trấn, được hai cấp thành phố phê duyệt. Bên Sở xây dựng chỉ là làm theo phép. Tối nay khi chồng về nhà, sẽ bảo anh ấy điện thoại cho người quen ở Sở xây dựng nói một tiếng.

Cô và Lý Tuyết Yến quan hệ rất thân thiết, học chung bốn năm đại học. Tuy rằng sau khi tốt nghiệp mỗi người làm một nơi, ít lui tới nhưng tình cảm chị em không vì thế mà nhạt đi. Một việc nhỏ như thế làm sao mà từ chối.

Lãnh Lệ Lệ nghĩ đơn giản, mà ngay cả Lý Tuyết Yến cũng nghĩ đơn giản.

Nhưng Lý Tuyết Yến tuyệt đối không ngờ, cô đã tìm không đúng người, ngược lại thiếu chút nữa làm cho hạng mục xin phê duyệt này bị chặn lại một cửa.

177. Chương 178: Xảy Ra Biến Cố

Lãnh Lệ Lệ là con của một cán bộ, sau khi vào làm việc tại UBND tỉnh hai năm thì kết hôn với thư ký của lãnh đạo thứ bảy của tỉnh là Âu Dương Húc Hoành. Đây là bạn học kết hôn đầu tiên của Lý Tuyết Yến. Lúc ấy cũng chẳng còn cách nào khác. Nhất thời không khống chế được nên đã ăn trái cấm, có con trước khi kết hôn. Dưới sự bức bách của cha mẹ hai bên, cả hai không thể không làm đám cưới. Từ khi phát hiện Lãnh Lệ Lệ mang thai cho đến khi đám cưới không quá một tháng. Bởi vì lúc Lãnh Lệ Lệ kết hôn còn chưa hết 23 tuổi nên thư giới thiệu của đơn vị có chút phiền toái.

Cũng may là chuyện này không ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Ngược lại còn vì sự có mặt của đứa bé mà làm cho tình cảm giữa đôi bên tốt đẹp hơn.

Buổi chiều sau khi tan làm, Lãnh Lệ Lệ không về nhà mình mà đến nhà chồng. Từ lúc có con, hai vợ chồng ở lại nhà cha mẹ, đứa bé do cha mẹ chồng chăm sóc. Cũng may là cha mẹ của Âu Dương Húc đều về hưu, thu nhập không thấp, hơn nữa nhà cửa cũng rộng rãi, nên người một nhà ở chung lại càng vui hơn.

Lãnh Lệ Lệ là một người phụ nữ rất khôn khéo, biết duy trì quan hệ tốt đẹp với cha mẹ chồng chính là nhân tố quan trọng để duy trì quan hệ vợ chồng. Bởi vậy cô cư xử với cha mẹ chồng như lãnh đạo trong công ty. Tuy nhìn qua thì khá giả dối nhưng cũng khiến cho cha mẹ chồng không tìm ra được một tật xấu nào.

Nhưng vì cô quá nho nhã, lễ độ, lại rất chịu khó nên khiến cho cha mẹ chồng cảm giác không được gần gũi cho lắm.

Lãnh Lệ Lệ trước khi về nhà đã đến khu chợ bên cạnh tiểu khu mua một ít đồ ăn. Cứ như vậy, cho dù có cái gì cũng không làm nhưng vẫn khiến cho ba mẹ chồng không nói được gì.

Lãnh Lệ Lệ vào cửa, phát hiện chồng mình Âu Dương Húc Hoành cũng đã ở nhà, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Húc Hoàn, sao hôm nay anh về sớm vậy?

- Hôm nay lãnh đạo ở nhà nghỉ ngơi, anh chẳng có việc gì làm nên về nhà sớm.

Âu Dương Húc Hoàn cười ha hả, một bên ôm lấy đứa con hai tuổi chơi đùa.

- Ngoan nào, cho mẹ ôm một chút.

Lãnh Lệ Lệ ôm lấy đứa con trong tay Âu Dương Húc Hoàn, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Húc Hoàn, chị trong nhóm của em tìm em có việc, anh có thể giúp chị ấy một chút được không?

- Ai vậy?

Âu Dương Húc Hoàn thuận miệng hỏi.

Y là thư ký của lãnh đạo tỉnh, trong mắt người dân bình thường thì cũng là người có bản lĩnh. Cho nên người muốn tìm y nhờ việc cũng không ít.

- Anh có nhớ Lý Tuyết Yến ở Tân An không? Khi chúng ta kết hôn thì chị ấy làm phù dâu cho em đấy. Hiện nay đang làm Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn ở Tân An.

Lãnh Lệ Lệ mỉm cười:

- Thị trấn của chị ấy muốn cải tạo xây dựng thêm phố buôn bán, thủ tục thành phố quận đều phê duyệt, hiện tại đang trình đến Sở xây dựng. Anh có thể giúp đỡ thúc giục nhanh một chút được không? Nếu không thì không biết kéo dài bao lâu.

Âu Dương Húc Hoàn ngẩn ra:

- Một hạng mục ở xã thị trấn không ngờ còn muốn đến tỉnh phê duyệt. Không đến mức ấy chứ?

- Anh cũng không phải không biết, hiện tại ở tỉnh đang quản lý nghiêm ngặt đất ruộng. Nếu không có phê duyệt của sở Xây dựng tỉnh thì họ không dám làm gì đâu.

Âu Dương Húc Hoàn cười nói:

- Được rồi, cũng chẳng là chuyện gì lớn. Sáng mai anh bảo người của Sở Xây dựng thúc giục họ xử lý nhanh một chút. Hẳn là không có vấn đề gì.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Húc Hoàn quả nhiên gọi điện thoại cho một người quen ở sở Xây dựng, yêu cầu đối phương hỗ trợ. Âu Dương Húc Hoàn xem ra, đây cũng chẳng là chuyện lớn gì. Bà xã đã mở miệng, không giúp không được.

Nhưng Âu Dương Húc Hoàn tuyệt đối không ngờ, lần này anh ta tìm không đúng người.

Người quen của anh ta cũng là một Trưởng phòng ở Sở xây dựng. Trong mắt Âu Dương Húc Hoàn, việc ấy chẳng đáng phải tìm tới lãnh đạo sở Xây dựng, tìm một trưởng phòng là được rồi, cũng không lưỡng lự trước được, vị trưởng phòng này cùng với vị Trưởng phòng phòng Xây dựng xã, thị trấn là hai đối thủ đang cạnh tranh cương vị Phó giám đốc sở với nhau.

Âu Dương Húc Hoàn là thư ký của lãnh đạo tỉnh, đương nhiên là không thể đặc tội. Người này ngoài miệng đáp ứng, nhưng không đến tìm Trưởng phòng phòng Xây dựng xã thị trấn Cố Đại Kim mà tìm đến Phó cục trưởng phòng Xây dựng xã thị trấn lão Mã. Lão Mã cũng nể mặt mà đồng ý chiều cố.

Nếu Âu Dương Húc Hoàn không gọi điện nhờ giúp đỡ thì Cố Đại Kim có lẽ đã phê duyệt, hơn nữa thời gian phê cũng không lâu lắm. Bởi vì Phó giám đốc sở đang chuẩn bị về hưu, ông ta đối với cương vị này rất có hứng thú, nên làm việc luôn với hiệu suất cao. Nhưng nghe nói đối phương lại có quan hệ với đối thủ, thì liền thay đổi thái độ, đem tài liệu của thị trấn Vân Thủy gác qua một bên.

Lý Tuyết Yến bảo Lý Tân Hoa mang tài liệu đến tỉnh, đưa cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, buổi chiều 2h liền đến sở Xây dựng tìm Cố Đại Kim. Hắn phát hiện, thái độ của Cố Đại Kim rất ngạo mạn và lạnh lùng.

- Trưởng phòng Cố, đây là thủ tục mà ngài bảo chúng tôi bổ sung. Ngài xem qua còn thiếu cái gì thì chúng tôi lập tức làm ngay.

Ở tỉnh cầu người làm việc, Bành Viễn Chinh không thể không nịnh bợ.

- Cứ để đó đi, chúng tôi sẽ nghiên cứu sau.

Cố Đại Kim hồ hững phát tay.

Câu “nghiên cứu” của ông ta khiến Bành Viễn Chinh nghe xong biến sắc. Dựa theo lịch duyệt và kinh nghiệm của hắn, đây là khúc nhạc dạo đầu khi cán bộ cơ quan cự tuyệt làm việc phía dưới. Không tiện từ chối thẳng, trước hết sẽ nói câu “nghiên cứu”, chờ qua mấy ngày nữa sẽ tìm người nói chuyện. Đến lúc đó sẽ nói rằng: “Trải qua nghiên cứu, hạng mục của anh không phù hợp với chính sách yêu cầu” rồi trực tiếp trả lại.

Nhưng hiện tại, Bành Viễn Chinh chẳng biết nói thế nào, chỉ biết mỉm cười chào Cố Đại Kim rồi sau đó rời đi. Chỉ có điều, khi vừa rời khỏi phòng Xây dựng xã, thị trấn sắc mặt hắn liền âm trầm, con ngươi phát ra sự hồ nghi và kinh ngạc.

Lý Tuyết Yến sau khi gọi điện thoại cho Lãnh Lệ Lệ thì liền điện thoại ngay cho Bành Viễn Chinh. Buổi sáng nay, khi Âu Dương Húc Hoành tìm người chiếu cố xong thì lại gọi cho bà xã Lãnh Lệ Lệ của mình. Lãnh Lệ Lệ tất nhiên phải gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến kể công. Những cuộc điện thoại tới tấp như vậy, khiến Bành Viễn Chinh cảm thấy không cần phải lo lắng.

Nhưng thái độ của Cố Đại Kim lại khiến cho Bành Viễn Chinh cảm thấy không ổn. Ngày hôm qua, Cố Đại Kim lạnh lùng nhưng là đối với người lần đầu tiên đến cơ quan làm việc. Nhưng hôm nay, ông ta lạnh lùng trộn lẫn thêm cảm xúc biến hóa trong đó. Bành Viễn Chinh là người rất giỏi đoán người qua lời nói và sắc mặt, tự nhiên là nhìn thấy rõ.

Bành Viễn Chinh tâm tình ngưng trọng rời khỏi tòa nhà UBND tỉnh, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Lãnh Lệ Lệ quan hệ với Lý Tuyết Yến rất thân thiết, tất nhiên là sẽ không nói dối. Mà chồng của cô ta là Âu Dương Húc Hoành là thư ký của lãnh đạo, càng không đến mức nổ như pháo. Sự việc này chẳng phải là chuyện lớn gì, tìm người quen giúp đỡ cũng là chuyện thường tình. Nhưng hiện giờ sao lại như thế?

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh lập tức đến một buồng điện thoại công cộng gọi cho Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến đang họp với nhân viên ở cơ quan, nghe được giọng nói của Bành Viễn Chinh khác thường, trong lòng liền động. Chẳng lẽ là xảy ra biến cố?

Hai người trong điện thoại nói chuyện cả nửa ngày, cuối cùng tạm thời cứ từ từ rồi nói sau. Loại chuyện này tất nhiên là không thể hỏi Lãnh Lệ Lệ, nếu không sẽ tạo thành hiểu lầm không cần thiết. Người ta đã giúp mình mà mình còn phàn nàn. Cho dù có thân thiết cũng không chịu nổi.

Bành Viễn Chinh quyết định cùng Điền Minh trở về. Còn về tỉnh thì qua một tuần nữa sẽ thúc giục tiếp. Nếu đến lúc đó thật sự có đường rẽ thì sẽ tìm biện pháp khác. Mà trên thực tế cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tài liệu nằm trên tay người ta, phê duyệt hay không cũng nằm trong tay người đó, không phải do bọn họ quyết định được.

Buổi chiều cùng ngày, ba người Bành Viễn Chinh trở về. Khi đến thành phố Tân An thì đã chạng vạng. Bành Viễn Chinh nhà ở thành phố nên về nhà, còn lão Hoàng thì đưa Điền Minh về lại quận.

Màn đêm buông xuống, đèn đường sáng choang. Tuy rằng là tháng chín, nhưng nhiệt độ vẫn không thấp. Tại khu tập thể nhà máy cơ giới, có không ít lão công nhân của nhà máy vây quanh hai cái bàn tú lơ khơ.

Bành Viễn Chinh xuống xe, chậm rãi bước chân về tiểu khu. Những công nhân nhà máy không ít người chủ động hướng hân chào hỏi. Hắn đã sinh sống ở đây hơn hai mươi năm, lại là con cháu của công nhân, tất nhiên là quen biết với mọi người. Mà hiện giờ Bành Viễn Chinh được coi là nhân vật nổi danh số một ở khu tập thể này, trở thành một tấm gương cho không ít cha mẹ dạy dỗ con mình noi theo.

Mọi người nói là, nhìn con trai Bành Viễn Chinh của kế toán Mạnh, từ nhỏ mất cha nhưng đứa nhỏ vẫn có chí khí. Không chỉ là sinh viên trường đại học hàng hiệu mà còn làm việc ở cơ quan chính phủ, nói không

chừng về sau sẽ làm Chủ tịch thành phố. Hoặc là, tôi sớm thấy đứa bé Bành gia này không tầm thường, trời sinh ra làm quan. Anh xem, khí chất trên người nó đều có quan khí.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chào hỏi một số người quen, rồi sau đó chậm rãi bước vào trong tiểu khu.

Ba người gia đình Tào Dĩnh từ trong tiểu khu đi ra, vừa lúc chạm mặt với Bành Viễn Chinh.

Dung nhan thanh lịch của Tào Dĩnh có vài phần tiều tụy. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh, nét mặt cô trở nên tái nhợt. Cô quay đầu đi chỗ khác, bờ vai có chút run rẩy.

Bành Viễn Chinh cũng ngẩn ra, trong lòng âm thầm thở dài.

Hắn cũng đã lâu rồi không gặp Tào Dĩnh. Khi còn làm việc ở Ban tuyên giáo, công việc bận rộn, đi sớm về khuya. Gần đây thì đa số thời gian đều ở lại thị trấn Vân Thủy, rất ít khi về nhà. Cứ như vậy nên cơ hội chạm mặt với Tào Dĩnh rất ít.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi chợt dừng bước, chủ động bắt chuyện với Tào Dĩnh:

- Tào Dĩnh, đang ra ngoài tản bộ à?

Giọng nói của Bành Viễn Chinh rất dịu dàng, nhưng qua tai Tào Dĩnh thì cảm thấy rất xa lạ. Cô gắng gượng không chế cảm xúc của mình, im lặng gật đầu.

Mẹ của Tào Dĩnh là Lưu Phương cười nói:

- Viễn Chinh à, mới vừa về à? Gần đây ít gặp cháu, có phải là công việc bận rộn quá?

Lúc này, đối với cha mẹ Tào Dĩnh, lòng căm hận của Bành Viễn Chinh đã không còn. Kỳ thật thì hắn hiểu rất rõ, xã hội này là như thế. Cái gọi là nghèo thì không ai hỏi, phú ở thâm sơn thì cũng có họ hàng xa. Người ta là gia đình cán bộ cấp Phó giám đốc sở, ghét bỏ con cháu gia đình mồ côi cha thì cũng đúng thôi.

178. Chương 179: Sự Kiện Bãi Công

- Vâng, công tác của thị trấn khá bận rộn, cháu bình thường ở lại thị trấn, lâu lâu mới về nhà một lần.

Bành Viễn Chinh hướng Lưu Phương gật đầu, rồi lại cười với Tào Dĩnh:

- Cô cứ đi tản bộ, Tào Dĩnh. Tôi mới từ tỉnh trở về nên có chút mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh nhìn Tào Dĩnh một cái rồi bước đi.

Đối với Tào Dĩnh, giờ phút này trong lòng hắn chỉ có đau lòng chứ không có tâm động. Nếu không phải lúc trước bị cha mẹ Tào Dĩnh cản trở thì có lẽ hai người còn có thể đến với nhau. Nếu không có Phùng Thiên Như tồn tại thì có lẽ hai người vẫn có thể đến với nhau, mặc dù là quá trình có thể gian nan. Nhưng giờ phút này, chỉ có thể nói là “âm kém dương sai”, duyên phận hai người vẫn còn thiếu một chút.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh, khóe miệng Tào Dĩnh có chút run run, nhưng cô không khóc.

Tào Đại Bằng đuôi lông mày nhướng lên, cũng không nói gì, bước nhanh rời khỏi tiểu khu.

Lưu Phương nhẹ nhàng thở dài, kéo cánh tay con gái:

- Đi thôi, Tiểu Dĩnh.

Lưu Phương trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng. Bà tuyệt đối không ngờ, đứa tiểu tử mà ngày xưa mình khinh thường, hiện giờ đã trở thành một Chủ tịch thị trấn. Không nói sau này hắn có thành công hay không, nhưng hiện tại chỉ mới hai mươi tuổi đã là cán bộ thực quyền cấp phòng, một Chủ tịch thị trấn, hoàn toàn xứng đôi với con gái Tào Dĩnh.

Nếu quay ngược thời gian, bà nhất định sẽ trăm phương nghìn kế tác hợp hôn nhân cho Bành Viễn Chinh và Tào Dĩnh. Nhưng bây giờ hối hận thì đã muộn. Thế giới này cái gì cũng có thể dùng tiền mua được, nhưng chỉ có hối hận là không thể bán được.

Bành Viễn Chinh về nhà, tắm rửa một cái rồi leo lên giường ngủ. Hai ngày qua ở tỉnh, tuy rằng ở nhà khách, nhưng kỳ thật không có nghỉ ngơi tốt. Hết cả ngày lẫn đêm đều suy xét vấn đề, nên cả đêm đều mất ngủ.

Khi tỉnh lại thì đã hơn 10h sáng hôm sau. Bành Viễn Chinh chậm rãi rời khỏi giường, rửa mặt, ăn một bát mì rồi sau đó mới ngồi xe trở về thị trấn Vân Thủy.

Trên đường Bành Viễn Chinh về lại thị trấn thì một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ đã xảy ra ở thị trấn.

Một nhà máy bao bì cấp dưới của tập đoàn Huệ Phong, bởi vì đã nợ công nhân ba tháng tiền lương dẫn đến việc công nhân gây rối, đập phá nhà xưởng, khu làm việc. Giám đốc nhà máy bao bì đã giận dữ, tập trung mấy chục bảo an ý đồ bắt lấy kẻ cầm đầu đám công nhân gây rối đưa cho cảnh sát, không ngờ khiến công nhân bắn ngược lại. Hơn hai trăm công nhân nhà máy bao bì đã bãi công, ngăn chặn trước cổng nhà máy, cảm xúc rất kịch liệt.

Quản lý của nhà máy bao bì thấy tình thế đã không còn khống chế được lập tức báo với tập đoàn công ty. Hồ Tiến Học nghe vậy liền kinh hãi, một mặt báo cảnh sát, một mặt báo với chính quyền địa phương.

Lý Tuyết Yến nhận được báo cáo, không dám chậm trễ, lập tức mang người của cơ quan chạy đến. Mà cảnh sát của đồn công an thị trấn Vân Thủy cũng mang theo mười mấy dân phòng, dưới sự dẫn dắt của đồn trưởng Lam Dũng đuổi đến hiện trường để duy trì trật tự.

Khi Lý Tuyết Yến đến cổng nhà máy bao bì, liếc mắt một cái đã thấy một đám người đang ồn ào, cùng với tấm bảng ghi hàng chữ “Trả lại tiền mồ hôi nước mắt cho chúng tôi”. Là lãnh đạo của địa phương, cô sợ nhất là sự kiện công nhân gây rối như thế này. Một khi làm náo loạn lên, khống chế không được cục diện, lọt đến tai quận hoặc thành phố thì thị trấn sẽ chịu không nổi.

Lý Tuyết Yến đột nhiên quay đầu hướng Lý Tân Hoa vội vàng nói:

- Tân Hoa, cô lập tức chạy về thị trấn, gọi điện thoại cho Chủ tịch thị trấn Bành.

Lý Tân Hoa mau chóng vâng lệnh, chạy vội về cơ quan. Khi cô về đến thì Bành Viễn Chinh cũng vừa mới bước vào trong sân. Thấy Bành Viễn Chinh, Lý Tân Hoa vui mừng, cao giọng hô to:

- Lãnh đạo, lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh dừng bước, thấy Lý Tân Hoa sắc mặt đỏ lên, thở hồng hộc chạy đến, trong lòng trầm xuống nói:

- Đồng chí Tân Hoa, xảy ra chuyện gì vậy?

- Lãnh đạo, mấy trăm công nhân của nhà máy bao bì tập đoàn Huệ Phong đang bãi công, gây rối trước cổng nhà máy.

Lý Tân Hoa giọng hỗn hển, vội vàng nói:

- Bí thư Lý bảo tôi khẩn trương về thông báo cho lãnh đạo.

- Đi, chúng ta mau chóng đến đó.

Bành Viễn Chinh chấn động, nhanh chân đi trước. Lý Tân Hoa khẩn trương theo sau.

Khi Bành Viễn Chinh chạy đến thì Hồ Tiến Học và một số cao quan của tập đoàn Huệ Phong đang vây quanh Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng nói cái gì đó. Còn đám công nhân bãi công kia vẫn nhao nhao cả lên, hoặc đứng hoặc ngồi xổm. Bên ngoài là những cảnh sát nhân dân đang duy trì trật tự.

- Chủ tịch thị trấn Bành!

Cổ Lượng sắc mặt ngưng lại, bước đến. Còn đám người Lý Tuyết Yến cũng vây quanh lại.

Bành Viễn Chinh không nói gì với Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, trực tiếp nhìn Hồ Tiến Học, trầm giọng nói:

- Hồ tổng, rốt cuộc sao lại thế này?

Hồ Tiến Học xấu hổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, là như thế này. Nhà máy bao bì có mấy người công nhân gây rối, đập phá cửa sổ nhà máy. Nhà máy muốn nói chuyện với bọn họ. Kết quả là bọn họ tụ tập lại bãi công. Thật sự là....

- Anh nói trọng điểm đi, đừng lan man. Bọn họ vì sao lại gây rối? Không thể vô duyên vô cớ mà gây rối được.

Bành Viễn Chinh bắt mắt nhìn Hồ Tiến Học, lạnh lùng nói.

Hồ Tiến Học mặt đỏ lên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, nhà máy bao bì từ lúc ra thị trường đến nay, hiệu quả và lợi ích của nửa năm qua không được tốt lắm nên nợ ba tháng tiền lương. Nhưng Hồ tổng tôi cam đoan, đợi thêm mấy tháng nữa, toàn bộ tiền lương nợ công nhân sẽ được trả đủ, một phần tiền cũng không thiếu.

- Nếu mà nói như vậy thì các công nhân đâu có gây rối.

Bành Viễn Chinh nhíu mày nói:

- Nói sau, các công nhân liền trông cậy vào tiền lương mà sống. Ba tháng không có tiền, họ sống như thế nào? Anh không phát tiền lương thì cũng phát cho họ chút tiền phí sinh hoạt chứ.

Hồ Tiến Học cười bối rối.

- Sự kiện này không thể kéo dài. Nếu chẳng may lớn chuyện, bất kể là đối với xí nghiệp hay thị trấn thì cũng chẳng phải là chuyện tốt.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Tuyết Yến, cô quen thuộc tình huống ở đây, cô cùng với Hồ tổng đi can thiệp với công nhân, xem bọn họ có điều kiện gì. Chỉ cần hợp tình hợp lý, thì trước phải đồng ý, tránh cho sự việc lan rộng ra. Lão Cổ, anh đi gọi điện thoại cho Bí thư Hách, bảo thị trấn có việc gấp cần gặp mặt báo cáo với ông ấy.

Cổ Lượng ngẩng ra:

- Bí thư Hách? Bí thư Hách hiện nay đang ở bên ngoài, nói với ông ấy....

- Bí thư Hách là nhân vật số một của thị trấn. Đây không phải là việc nhỏ. Chúng ta nhất định phải báo cáo, xin chỉ thị của Bí thư Hách.

Bành Viễn Chinh đầy thâm ý, phát tay:

- Lão Cổ, anh hãy đi đi, nghe Bí thư Hách nói như thế nào?

Đám công nhân đang kích động vây quanh Lý Tuyết Yến và Hồ Tiến Học. Một vài cảnh sát nhân dân hoảng sợ, khẩn trương vọt vào bảo vệ hai người. Bành Viễn Chinh bước vào nhà máy bao bì, ngồi trong phòng làm việc của Giám đốc, nôn nóng chờ đợi tin tức. Hắn rất lo lắng, sự kiện quần thể như thế này, một khi náo loạn, khiến cho lãnh đạo thành phố chú ý thì việc nhỏ cũng thành đại sự. Hắn vừa tới thị trấn nhậm chức, liền gặp phải chuyện này đại khái cũng được xem là bất lợi.

Cổ Lượng đi vào, sắc mặt có chút cổ quái.

- Lão Cổ, Bí thư Hách nói thế nào?

- Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Hách bảo tôi rằng anh cứ chủ trì cục diện, nói ông ấy đang ở bên ngoài cũng đành bất lực thôi. Mọi chuyện cứ do anh xử lý. Nếu không làm chủ được thì trực tiếp báo lên quận.

Cổ Lượng nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh nghe xong, giận tím mặt, đột nhiên vỗ bàn nói:

- Tôi vì sao phải báo lên quận? Sự việc của thị trấn, đương nhiên là phải báo lên nhân vật số một như ông ta rồi. Nếu báo lên quận thì cũng phải do ông ta báo cáo.

- Thôi đi, mặc kệ ông ta. Lão Cổ, anh lập tức gọi đồng chí Tuyết Yến và Hồ Tiến Học đến đây cho tôi.

Bành Viễn Chinh cảm tức phất tay, lấy ra một điều thuốc, hít một hơi thật sâu, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Hắn bảo Cổ Lượng báo cáo với Hách Kiến Niên, đây là trình tự công tác. Nếu thị trấn xảy ra đại sự, Hách Kiến Niên không nhận được báo cáo, tương lai ông ta khẳng định sẽ sinh ra thị phi. Nhưng khi nhận được báo cáo, ông ta lại có thái độ ngồi xem nào nhiệt, vui sướng khi người khác gặp họa, trực tiếp chọc giận Bành Viễn Chinh.

“Nếu ông không biết xấu hổ thì tôi cũng không nể mặt ông nữa”. Bành Viễn Chinh cười lạnh trong lòng. Hắn nghe được tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa, biết là Hồ Tiến Học và Lý Tuyết Yến đang đến.

Hồ Tiến Học sắc mặt không tốt, hiển nhiên là điều kiện của công nhân khiến y rất bất mãn.

Lý Tuyết Yến khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng. Cô vội vàng ngồi xuống ghế sofa, lớn tiếng nói:

- Chủ tịch Bành, công nhân đưa ra ba yêu cầu. Thứ nhất, lập tức trả ngay tiền lương nợ. Thứ hai, tăng phí tăng ca và làm đêm, từng cái tăng khoảng hai đồng. Thứ ba, cải thiện thức ăn.

Lý Tuyết Yến nói xong, quay đầu nhìn Hồ Tiến Học, trầm giọng nói:

- Hồ tổng, anh cũng nên tỏ thái độ. Yêu cầu của công nhân, xí nghiệp của anh có thể thỏa mãn hay không?

Hồ Tiến Học thở phào một cái, nhẹ nhàng nói:

- Các vị lãnh đạo, không phải là Huệ Phong không có nổi số tiền ấy. Cho dù là không có thì tôi có đập nồi bán sắt cũng có thể trả tiền lương cho họ. Nhưng bọn họ yêu cầu tăng tiền tăng ca và tiền làm đêm, cải thiện thức ăn thì tôi không làm được. Cơm trưa là do nhà máy cung cấp miễn phí, bọn họ có tư cách gì mà chọn tam lấy tứ chứ? Bọn họ ở nhà mỗi ngày đều ăn thịt cá? Thật sự là được một tác lại muốn tiền một thước.

Bành Viễn Chinh nhíu mày nói:

- Tăng phí tăng ca cũng không tính là thái quá. Nếu mọi người ngại yêu cầu quá cao, thì bọn họ yêu cầu hai đồng, mọi người có thể trả một đồng. Còn về phần thức ăn, có thể giải thích với công nhân một chút. Tôi tin rằng các công nhân đa số đều thông tình đạt lý.

Hồ Tiến Học muốn nói lại thôi.

Ai cũng có thể nhìn ra, y là không muốn đáp ứng điều kiện của công nhân. Công nhân vô lý quấy rầy, hẳn là cần biện pháp mạnh mẽ, cứng rắn để quản lý. Y cảm thấy chỉ cần khai trừ vài tên đầu lĩnh thì những người khác sẽ không còn dám la lối nữa. Nhưng rất hiển nhiên, thái độ của Bành Viễn Chinh rất rõ ràng, có khuynh hướng đứng về phía công nhân, khiến cho Hồ Tiến Học có chút không hài lòng.

Nếu là lãnh đạo bình thường, y đã sớm phẩy tay bỏ đi. Nhưng đối mặt với Bành Viễn Chinh, y lại không dám.

- Hồ tổng, Huệ Phong là xí nghiệp đứng đầu của thị trấn chúng ta, thực lực hùng hậu. Tôi nói thật, các người kiểm tiền không ít, thời điểm thích hợp nên đãi ngộ công nhân thì nên hào phóng một chút. Đừng quá chi li.

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Điều kiện của công nhân không hà khắc. Xí nghiệp các người nên nghiên cứu lại một chút, coi như là ủng hộ công tác của thị trấn.

179. Chương 180: Sói Già Biến Thành Cừ Non

Hồ Tiến Học nhìn Bành Viễn Chinh, cắn răng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, nếu lãnh đạo nói như vậy, tôi ủng hộ công tác của thị trấn, mau chóng bình ổn chuyện này, cũng không phải là không thể được. Nhưng, xin lãnh đạo thông cảm cho nỗi khổ của chúng tôi, Huệ Phong có mười mấy công ty, nếu công nhân ở đây làm ồn ào, chúng ta lập tức đáp ứng, một khi tắt cả

các nhà máy, với ba bốn ngàn công nhân đều làm ầm ĩ, chúng tôi phải làm sao? Sau này làm sao quản lý được?

Thấy Hồ Tiến Học vẫn không chịu nhượng bộ, Bành Viễn Chinh nổi giận.

Hắn cười lạnh, đột nhiên vỗ bàn:

-Anh suy xét đến việc sau này xí nghiệp của mình khó quản lý, nhưng thị trấn có nhiều xí nghiệp như vậy, nếu xí nghiệp nào cũng giống như xí nghiệp của anh, thị trấn làm sao quản lý?

Khất nợ tiền lương công nhân là hành vi trái pháp luật! Hồ tổng, tôi không quan tâm các anh có lý do khách quan gì, có khó xử lớn lao như thế nào, nhưng nhất định phải giải quyết vấn đề nợ lương, nếu không, một khi tình thế ầm ĩ hơn, tôi cũng chỉ có thể báo cáo lên quận và thành phố. Một khi trên đó vào cuộc, ngành chức năng niêm phong, buộc các anh tạm ngưng sản xuất chờ xử lý, tổn thất của các anh còn lớn hơn nữa!

Sắc mặt Hồ Tiến Học lập tức trở nên hơi khó coi.

Tập đoàn Huệ Phong là tập đoàn lớn nhất và cũng là tập đoàn mạnh nhất, mà ông ta là doanh nhân khá nổi tiếng trong thành phố, ngay cả lãnh đạo quận cũng nể mặt ông ta vài phần. Ở thị trấn Vân Thủy, các cán bộ thị trấn, kể cả Hách Kiến Niên luôn có phần “nuông chiều” ông ta. Không ngờ một Chủ tịch thị trấn mới tới như Bành Viễn Chinh lại cứng rắn như thế, không nể mặt ông ta chút nào!

Nhưng Hồ Tiến Học cũng không dám phản ứng lại Bành Viễn Chinh. Ông ta lập nghiệp từ thuở còn là nông dân đến bây giờ, đương nhiên không phải kẻ ngốc. Đừng nói là ông ta, ngay cả con trai một tập đoàn to lớn như Hoàng Đại Long, cũng phải cung kính, nịnh bợ đối với Bành Viễn Chinh, làm sao ông ta dám trở mặt? Chưa nói đến bối cảnh bí mật của Bành Viễn Chinh, chỉ cần là áp lực đến từ tập đoàn Tin Kiệt, cũng đủ làm ông ta không thể chịu nổi.

Tập đoàn Huệ Phong là doanh nghiệp cung ứng vật liệu lớn nhất cho Tập đoàn Tin Kiệt. Có thể nói, Tập đoàn Tin Kiệt là khách hàng lớn nhất của Huệ Phong, nếu tập đoàn Tin Kiệt bỏ Huệ Phong đi chọn nhà cung cấp khác, Huệ Phong sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Thấy Bành Viễn Chinh trực tiếp không nể mặt Hồ Tiến Học, Lý Tuyết Yến hơi kinh hãi. Theo cô thấy, việc này tuy tập đoàn Huệ Phong đuối lý, nhưng nếu Ủy ban nhân dân thị trấn muốn giải quyết vấn đề êm đẹp, nên thương lượng nhẹ nhàng với Hồ Tiến Học, chứ chống đối ông ta, chắc chắn ông ta cũng không chịu yên.

Cổ Lượng cũng thở dài, thầm nghĩ Bành Viễn Chinh tới chưa lâu, không thật sự hiểu Hồ Tiến Học. Người này thích mềm không thích cứng, phản ứng mạnh như vậy, ông ta sẽ không nhượng bộ.

Trong lúc Cổ Lượng và Lý Tuyết Yến chuẩn bị tinh thần để “hòa giải”, Hồ Tiến Học không hề phản ứng lại hoặc phẩy tay bỏ đi như họ tưởng.

Hồ Tiến Học lấy lại bình tĩnh, cười gượng, nhún vai nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, xin lãnh đạo thông cảm cho sự khó xử của doanh nghiệp chúng tôi. Thế này vậy, về tiền nợ lương, chúng tôi lập tức tìm nguồn tài chính, trong vòng một tuần chúng tôi sẽ trả hết. Nhưng vì tình hình tài chính đang eo hẹp, việc tăng lương làm thêm và ca đêm, có thể cho chúng tôi tạm hoãn? Xin lãnh đạo yên tâm, đợi tình hình khá lên một chút, chúng tôi nhất định tăng lương làm thêm và ca đêm, đồng thời cải thiện bữa ăn của công nhân viên chức!

Hồ Tiến Học nói như vậy là đã nhượng bộ, thật sự thì có thể nhượng bộ như vậy, là không tệ.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng nhìn nhau, gần như không thể tin vào mắt mình. Sói già xấu xa Hồ Tiến Học, sao đột nhiên lại biến thành cừ non trước mặt Bành Viễn Chinh thế này?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, nhìn Hồ Tiến Học gật đầu:

-Ừ, như vậy cũng được. Nhưng tôi hy vọng các anh nói được thì làm được, đừng cho người ta ăn bánh vẽ!

-Chủ tịch thị trấn Bành yên tâm, Hồ Tiến Học này không phải là kẻ nói lời rồi lại ăn lời, tôi bảo đảm chắc chắn như đinh đóng cột!

Hồ Tiến Học vỗ ngực cam đoan.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Hồ tổng, thật ra nếu các anh muốn doanh nghiệp phát triển mạnh và vững chắc, cần phải điều hành, quản lý doanh nghiệp theo cơ chế và quy phạm chặt chẽ, tuân thủ việc trả thù lao hợp pháp của công nhân. Đừng hờ một chút là khất nợ lương công nhân, không cung cấp chế độ đãi ngộ, điều này, thật ra là thiếu cận. Xét về lâu dài, bất lợi cho sự phát triển doanh nghiệp các anh.

Hồ Tiến Học làm bộ nghiêng tai lắng nghe, thật ra trong lòng thầm cười khẩy: bố đã cho mày mặt mũi, mày lại còn đi dạy đời bố mày? Làm bộ làm tịch!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Hồ Tiến Học, ánh mắt trở nên rất nghiêm nghị:

-Hồ tổng, bình thường, thị trấn không can thiệp vào hoạt động của doanh nghiệp. Nhưng, nếu doanh nghiệp các anh vi phạm quy định kinh doanh, làm trái pháp luật, thị trấn nhất định phải xen vào! Bước tiếp theo, tôi sẽ cho thành lập tổ chức Công Đoàn, cho dù là tổ chức mang tính hình thức, cũng phải có để đứng ra bảo vệ quyền lợi công nhân viên chức!

Sự kiện lần này là một bài học, tôi không hy vọng có lần thứ hai.

Bành Viễn Chinh thấy ánh mắt Hồ Tiến Học lóe lên, đương nhiên biết ông ta oán thầm, nhưng Bành Viễn Chinh mặc kệ, chỉ cần ông ta “nghe lời”, không gây phiền phức cho thị trấn là đủ. Hắn không phải là Hách Kiến Niên, nếu Hồ Tiến Học vẫn bướng bỉnh, hắn có biện pháp để trừng trị ông ta.

-Đồng chí Tuyết Yến, lão Cổ, hai người ủng hộ Hồ tổng ra thương lượng với công nhânm, nếu vấn đề được giải quyết, bảo mọi người giải tán đi, nên làm gì thì làm , không ảnh hưởng đến sản xuất.

Bành Viễn Chinh phát tay:

-Ngoài ra, thông báo cho các xí nghiệp trong thị trấn, chiều mai cử đại biểu đến Ủy ban nhân dân thị trấn họp!

-Được.

Lý Tuyết Yến và Hồ Tiến Học vội ra ngoài. Cổ Lượng liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, rời khỏi văn phòng nhà máy giấy các-tông, trong lòng bất chợt nảy ra một chút cảm giác kính sợ đối với vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi này.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, biết chuyện này xem như đã được giải quyết một cách hòa bình. Công nhân gây rối, mục đích chủ yếu là để lấy tiền. Chỉ cần nhà máy đồng ý trả nợ lương, đương nhiên họ sẽ nhanh chóng giải tán. Kế tiếp, sau khi tình thế yên ổn, chắc chắn Hồ Tiến Học sẽ âm thầm đuổi việc mấy công nhân cầm đầu, giết một người răn trăm người.

Bành Viễn Chinh biết kết quả này là không tránh được, hắn không thể can thiệp, cũng không can thiệp được. Là lãnh đạo chính phủ, trong phạm vi chính sách cho phép, hắn chỉ có thể bảo vệ ích lợi cho đa số, về phần một số ít cá biệt, dù hắn có muốn cũng không thể lo được.

Nhưng chưa tới nửa giờ sau, Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng lại quay lại, vẻ mặt rất khó coi. Cổ Lượng thở dài, nhìn Bành Viễn Chinh nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, các công nhân không đồng ý, muốn nhà máy phải trả hết lương, đồng thời còn phải lập tức tăng tiền làm thêm giờ.

-Rất khốn kiếp, đều là những kẻ đòi được một tác lại muốn một thước!

Lý Tuyết Yến rất tức giận, cô không ngờ mình đã mất công sức dùng lời nhỏ nhẹ nói chuyện với bọn họ, nhưng bọn họ không thềm nể mặt.

-Thảo nào Hồ Tiến Học nói, chỉ cần nhà máy nhượng bộ, họ sẽ được đăng chân lên đăng đầu!

Bành Viễn Chinh nhú mày, trầm ngâm giây lát, bước ra văn phòng.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng vội đuổi theo.

Lúc này, Hồ Tiến Học và một số quản lý cao cấp của tập đoàn Huệ Phong, bị đám công nhân vây quanh, nghe họ nhao nhao ồn ào, sắc mặt ông ta vô cùng âm trầm. Hồ Tiến Học cho rằng ông ta đã nhượng bộ rất nhiều, mới hứa hẹn trong vòng một tuần giải quyết xong nợ lương. Nhưng công nhân vẫn không đồng ý.

“Hừ, đợi tình hình yên ổn, mấy tên cầm đầu này... Khóe miệng Hồ Tiến Học hiện ra một tia phần nộ độc ác. Ông ta là loại ông chủ có thể sử dụng cả bọn xã hội đen, bất kể thủ đoạn. Nếu không bận tâm vì Bành Viễn Chinh, ông ta đã sớm động tay, động chân.

Gây rối? Bãi công? Chỉ cần tóm mấy tên cầm đầu hành hung một trận, xem bọn họ còn dám hay không?

Bành Viễn Chinh bước tới, cầm cái loa phóng thanh trong tay Cổ Lượng, hô lên:

-Các anh em công nhân, tôi là Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh. Tôi muốn nói mấy câu, mọi người hãy lắng nghe! Vừa rồi, tôi, Bí thư Tuyết Yến và Phó chủ tịch Cổ Lượng, ba chúng tôi đã đại diện cho chính quyền thị trấn nghiêm túc phê bình hành vi khất nợ lương của tập đoàn Huệ Phong. Xí nghiệp gặp khó khăn, tài chính eo hẹp, nhưng các anh em công nhân chúng ta cũng không dễ dàng, cần có tiền để lo cho cuộc sống!

Cho nên, tôi đã yêu cầu tập đoàn Huệ Phong giải quyết tiền nợ lương cho công nhân. Hồ tổng cũng đồng ý, đã phái người tìm nguồn tài chính, chắc chắn sẽ giải quyết được trong thời gian một tuần. Hy vọng mọi người cho nhà máy một chút thời gian, vì đó là khoản tiền rất lớn.

180. Chương 181: Cần Cứng Rắn Phải Cứng Rắn

-Tôi đại diện cho thị trấn hứa hẹn, nếu xí nghiệp nói không giữ lời, trong vòng một tuần không trả tiền lương, mọi người có thể đến Ủy ban nhân dân thị trấn tìm tôi! Tôi xin bảo lãnh cho Hồ tổng, mong mọi người có thể ủng hộ công tác của thị trấn, tranh thủ khôi phục sản xuất...

Một đám người lẳng lặng nghe Bành Viễn Chinh kêu gọi. Bành Viễn Chinh đứng đó, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua những khuôn mặt đầy dầu mỡ đang hoặc là lăm lăm, hoặc nhếch mép cười khẩy, rồi dừng lại ở một số người đang luôn miệng kích động mọi người, trong mắt lóe ra một tia lạnh lùng nghiêm nghị.

Số công nhân này, đa số vốn đều là nông dân xã, thị trấn khác, dân thị trấn này rất ít. Người trẻ rất nhiều, phần đông đều trên 30 tuổi.

Những người ở độ tuổi này, thường chỉ cầu sự ổn định, bởi vì áp lực phải nuôi dưỡng gia đình. Vốn họ cũng không muốn làm âm ỉ, nhưng không cưỡng lại được trước sự kích động của mấy người cầm đầu.

Lúc này, Bành Viễn Chinh cảm thấy lời của Hồ Tiến Học không phải không có lý. Những công nhân này, trình độ học vấn thấp, ý thức nông dân cá thể rất mạnh, nhà máy có thái độ mềm mỏng, họ sẽ lấn tới, nếu thái độ của nhà máy cứng rắn hơn, họ sẽ biết điều ngay.

-Chủ tịch thị trấn Bành, không phải chúng tôi không tin được lãnh đạo thị trấn, chỉ là nếu chúng ta trở về, nhà máy không giữ lời, chúng ta phải làm sao bây giờ?

-Không phải tôi đã nói rồi sao, nếu Hồ Tiến Học lật lọng, mọi người cứ tới tìm tôi đòi tiền!

Bành Viễn Chinh lớn tiếng nói.

-Ha ha, nói thật nhé, thị trấn có tiền giúp nhà máy trả lương sao? Chủ tịch thị trấn Bành lấy tiền đâu để trả cho chúng tôi?

Lại có người khích bác.

Bành Viễn Chinh hơi căm tức.

Hắn hiểu, xử lý những chuyện có tính quần thể như thế này, mềm là không được, cần cứng rắn nhất định phải cứng rắn.

-Tôi lặp lại lần nữa, nhà máy giấy các-tông nợ tiền lương mọi người, thị trấn cam đoan sẽ giải quyết trong vòng một tuần. Vấn đề nâng tiền tăng ca và ca đêm, từ từ sẽ đặt ra phương án và tiêu chuẩn để giải quyết.

Thị trấn cũng sẽ phối hợp với doanh nghiệp, tranh thủ quyền lợi tối đa cho các vị. Nhưng tôi hy vọng tất cả mọi người có thể ủng hộ công tác của thị trấn, lập tức trở về đi làm, giải tán đi!

Thấy đám đông vẫn không nhúc nhích, khoe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia cười lạnh, đột nhiên lại lớn tiếng nói:

-Nếu mọi người không muốn giải tán, thôi được! Hồ Tiến Học!

-Tôi đây, Chủ tịch thị trấn Bành.

Hồ Tiến Học hoảng sợ, vội đi nhanh tới.

-Hồ tổng, tôi mặc kệ anh dùng biện pháp gì, lập tức giải quyết chuyện này. Ai muốn tiếp tục ở lại nhà máy làm việc, lập tức trở về làm; ai không muốn làm, chỉ muốn lấy tiền, lập tức kết toán rồi cho cuốn gói ngay đi!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói xong, đưa loa phóng thanh cho Hồ Tiến Học, về mặt bình tĩnh phát tay áo bỏ đi.

Quả nhiên không ngoài ý liệu của Bành Viễn Chinh, hắn vừa bỏ đi, trước sự phối hợp “đóng kịch” của Hồ Tiến Học, các công nhân vốn không muốn đi liên ào ào giải tán, để lại hiện trường không bóng người, chỉ còn rác rưởi. Chuyện này vốn là như vậy, chỉ cần gặp phải thái độ cứng rắn, một người cảm thấy không vững và rời đi, những người khác sẽ hòa theo ngay.

Bành Viễn Chinh đốt một điếu thuốc, nhìn các công nhân tùm năm, tùm ba trở về phân xưởng, không kìm nổi mỉm cười. Cổ Lượng đứng ở phía sau khẽ cười nói:

-Vẫn là Chủ tịch thị trấn Bành có chiêu hay, chỉ cần mấy câu nói đã giải quyết được vấn đề. Tôi và Bí thư Lý nói cả buổi, bọn họ đều không thèm nghe!

-Thật ra tôi hiểu được tâm trạng của họ. Họ cũng muốn giải tán, nhưng cũng lo sợ nhà máy nói không giữ lời, đồng thời còn lo Hồ Tiến Học sẽ tìm cách ngấm ngầm “tính sổ”. Nhất là mấy người cầm đầu. Cho nên họ kích động tất cả mọi người kiên trì để tạo áp lực với thị trấn. Theo tôi đánh giá...

Bành Viễn Chinh gơ tay chỉ về phía Hồ Tiến Học đang vội vàng đi tới:

-Tôi đánh giá, vài ngày nữa Hồ Tiến Học chắc chắn sẽ đuổi việc mấy người kia. Mấy ngày tới, lão Cổ theo dõi ông ta một chút, nhất định phải làm cho họ thực hiện lời hứa, chỉ cần nhà máy trả tiền nợ lương, mọi chuyện sẽ yên!

-Ừ, tôi hiểu.

Cổ Lượng gật đầu.

-Chủ tịch thị trấn Bành, ở đây người ta cấm khói lửa, anh không thể hút thuốc!

Phía sau, Lý Tuyết Yến nhíu mày sáng giọng, chỉ mấy chữ to cấm lửa trên tường.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, vội ném điếu thuốc xuống, giẫm chân lên.

-Chủ tịch thị trấn Bành, hôm nay làm phiền đến ba vị lãnh đạo. Chúng tôi mời ba vị ăn bữa cơm để cảm tạ!

Hồ Tiến Học đến gần, vẻ mặt sa sầm lúc trước đã chuyển sang tươi cười, nói.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn ông ta một cái, cười nói:

-Không cần. Chỉ cần Hồ tổng có thể thực hiện lời hứa, đó là sự ủng hộ lớn nhất đối với công tác của thị trấn...

...

Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng cùng mấy cán bộ thị trấn thông thả quay về Ủy ban nhân dân thị trấn.

Đi được một đoạn, Bành Viễn Chinh đột nhiên quay đầu lại nhìn Cổ Lượng, nhẹ nhàng nói:

-Lão Cổ, sau khi anh về, gọi điện báo cho Bí thư Hách, nói chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Chúc họ đi đường vui vẻ, không cần lo lắng chuyện ở nhà!

Trong giọng nói của Bành Viễn Chinh dường như đầy vẻ trào phúng, Cổ Lượng nhướn mày lên, cũng mỉm cười:

-Ừ, tôi sẽ báo cho Bí thư Hách.

-Ngày mấy họ về?

Bành Viễn Chinh lại quay sang hỏi Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến cười cười:

-Chắc là ngày 23, chậm nhất là cuối tháng, về kịp lễ Quốc Khánh.

-Ha ha, gần một tháng nghỉ ngơi nha! Tại tôi liên lụy hai vị, nếu không lúc này hai vị cũng có thể đang du sơn ngoạn thủy như họ rồi.

Tuy Bành Viễn Chinh cười nói, nhưng Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng lại nghe ra có “mùi vị” khác.

Lý Tuyết Yến hơi đỏ mặt, oán trách liếc nhìn hắn, như cảm thấy lời lẽ của hắn có phần kỳ lạ.

Nhưng Cổ Lượng hơi giật mình. Y cảm thấy lời nói của Bành Viễn Chinh đầy thâm ý, rõ ràng là Bành Viễn Chinh không hài lòng đối với việc Hách Kiến Niên lấy danh nghĩa khảo sát, dùng công quỹ dẫn nhiều cán bộ của thị trấn đi du lịch. Mà như vậy, bước tiếp theo, không chừng hắn sẽ có động tác đối với “cái lệ” đã kéo dài mấy năm này.

Trở lại Ủy ban nhân dân thị trấn, Cổ Lượng còn chưa kịp gọi điện, Hách Kiến Niên đã gọi về cho Bành Viễn Chinh.

-Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, rốt cuộc nhà máy giấy các-tông xảy ra chuyện gì vậy?

Trong điện thoại vang lên giọng nói hồ hững của Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh cười:

-Bí thư Hách? Cũng không phải là chuyện gì lớn, đơn giản là tài chính nhà máy eo hẹp, nhà máy khát nợ công nhân ba tháng lương. Có một số công nhân không chịu được, nên xung đột với nhà máy.

Tôi, đồng chí Tuyết Yến, lão Cổ, ba người chúng tôi đến giúp Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong giải quyết vấn đề. Tập đoàn Huệ Phong đã hứa nhanh chóng trả nợ lương cho công nhân, nâng cao chế độ đãi ngộ cho họ. Hiện giờ mọi việc đã ổn thỏa, công nhân đã giải tán, sản xuất được khôi phục, công việc đã trở lại bình thường. Bí thư Hách không cần lo lắng, cứ tiếp tục khảo sát đi.

Giọng Bành Viễn Chinh rất thản nhiên và bình tĩnh.

Dường như Hách Kiến Niên không ngờ là Bành Viễn Chinh sẽ xử lý nhanh như vậy, ngẩn ra, rồi trầm giọng nói:

-Tôi rất lo lắng! Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, chuyện này không thể chủ quan, cậu nên báo cáo với quận một tiếng đi, chẳng may có chuyện bất ngờ, quận sẽ cùng tham gia xử lý, kéo đến lúc đó quận lại nói chúng ta che giấu!

Hách Kiến Niên đề xuất báo cáo lên quận, lời lẽ ra vẻ chính nghĩa, thật ra ẩn dấu kế hoạch nham hiểm. Chuyện này mà báo lên quận, cho dù đã giải quyết được, sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh. Hơn nữa, Hách Kiến Niên vừa mới rời khỏi thị trấn, Ủy ban nhân dân thị trấn liền xảy ra rắc rối, rõ ràng Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi không kiểm soát được tình hình.

-Không cần, chuyện đã được giải quyết, hơn nữa, cũng không phải là chuyện lớn, không cần phải làm lãnh đạo quận thêm phiền.

Trogn lòng Bành Viễn Chinh cười lạnh, ngoài miệng vẫn tỏ ra thản nhiên.

-Tôi không ở nhà, công tác ở thị trấn do cậu chủ trì. Nếu cậu cảm thấy không cần báo cáo, vậy thì không cần báo cáo. Nhưng tôi nói trước, nếu chẳng may xảy ra tình trạng hỗn loạn, quận truy cứu trách nhiệm, ai sẽ gánh vác?

-Đương nhiên là tôi rồi! Chẳng lẽ lại để Bí thư Hách đang ở bên ngoài khảo sát chịu trách nhiệm? Xin Bí thư Hách yên tâm, nếu quả thật xảy ra vấn đề, tôi sẽ gánh chịu trách nhiệm!

Nhưng Bành Viễn Chinh lại thầm nói trong lòng: “Nếu thật xảy ra vấn đề, Bí thư Đảng ủy có thể trốn tránh trách nhiệm sao? Ông cho rằng tránh ở bên ngoài thì có thể bàng quan ngồi nhìn?”

Hai người gương gào nói mấy câu, liền treo điện thoại.

Bành Viễn Chinh nói chuyện điện thoại với Hách Kiến Niên rất to, Cổ Lượng và Lý Tuyết Yến đều nghe được, một trước một sau vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

-Điện thoại của Bí thư Hách?

Lý Tuyết Yến nhú mày hỏi.

-Ừ.

-Ông ta nói gì?

-Bảo tôi lên quận báo cáo.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói.

Lý Tuyết Yến giận dữ, cười gằn:

-Đây không phải là rảnh quá rồi bày chuyện hay sao? Chuyện đã giải quyết xong, còn báo cáo lên quận làm gì? Muốn cho lãnh đạo quận bực bội hay sao?

Cổ Lượng cũng phụ họa:

-Không thể báo lên quận, lên tới quận, tính chất sự việc liền khác đi ngay.

-Đương nhiên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

-Tôi nói với Bí thư Hách, không cần báo cáo. Đơn giản là ông ấy sợ liên lụy. Không sao, tôi ở nhà chủ trì công tác thị trấn, có vấn đề gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

181. Chương 182: Chuẩn Bị Thành Lập Phòng Quản Lý Xí Nghiệp

Sáng sớm hôm sau. Cổ Lượng cùng với một số cán bộ thị trấn trực tiếp đến nhà máy bao bì để làm việc, thúc giục tập đoàn Huệ Phong thanh toán tiền lương còn nợ. Bành Viễn Chinh trong lòng rất rõ, nhà máy bao bì thua lỗ là sự thật, nhưng đối với toàn bộ tập đoàn Huệ Phong mà nói, hiệu quả và lợi ích vẫn còn khá tốt. Hồ Tiến Học có thể dựa vào tài chính của tập đoàn để giúp nhà máy bao bì vượt qua khó khăn, một chút áp lực cũng đều không có. Xem ra là y không muốn làm.

Hồ Tiến Học cũng không nghĩ đến Bành Viễn Chinh thật sự sẽ phái một tổ công tác xuống. Mà công nhân nhà máy bao bì nhìn thấy tổ công tác của chính quyền thị trấn đến thúc giục xử lý, nên trong lòng cũng kiên định không ít.

2h30 chiều, trong phòng hội nghị của chính quyền thị trấn bắt đầu lục tục có các ông chủ xí nghiệp đến họp. Xí nghiệp to nhỏ ở thị trấn Văn Thủy có hơn trăm đơn vị. Chân chính có quy mô cũng hơn năm mươi đơn vị. Có thể khiến thị trấn điểm danh đương nhiên phải là xí nghiệp có quy mô trở lên. Thông báo là 3h họp, nhưng chưa đến 3h thì mọi người đã đến đông đủ.

Lý Tuyết Yến ngồi trong phòng hội nghị, thấy người đã đến đông đủ rồi nên quay đầu nói với Lý Tân Hoa:

- Tân Hoa, cô đi thông báo cho Chủ tịch thị trấn Bành, nói mọi người cơ bản đã đến đông đủ.

Lý Tân Hoa vâng một tiếng, đang muốn xoay người rời khỏi phòng họp đi thông báo cho Bành Viễn Chinh, đã thấy cửa phòng họp mở. Ông chủ lớn Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong trong tay cầm bao công văn màu đen, còn có một cái tách giữ nhiệt bằng inox, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào.

Y dừng bước, cười với Lý Tuyết Yến:

- Phó bí thư Lý.

Lý Tuyết Yến không nghĩ Hồ Tiến Học lại đến nên có chút ngẩn ra. Cô cười nói:

- Vâng, Hồ tổng đã đến.

Các ông chủ xí nghiệp đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hồ Tiến Học. Có một số người chủ động đứng dậy chào hỏi, nhưng đa số là ngồi ngơ ngác nhìn nhau, khe khẽ nói nhỏ. Hồ Tiến Học chưa bao giờ tham gia hội nghị của thị trấn. Có thể phải Phó tổng đến đã là nể mặt lắm rồi.

Nhưng hôm nay, người này uống lộn thuốc rồi sao? Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên triệu tập hội nghị, cũng chưa thấy y lộ diện. Ngược lại một Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi mới đến, lần đầu tiên triệu tập hội nghị, y không ngờ tự mình trình diện?

Hồ Tiến Học kiêu ngạo ngồi ở vị trí thứ nhất. Sau khi ngồi xuống, liền chậm rãi uống một ngụm nước nóng.

Không bao lâu sau, Bành Viễn Chinh bước nhanh vào phòng hội nghị. Tiếng ồn trong phòng lập tức bình ổn trở lại. Lý Tân Hoa kính cẩn đi theo phía sau, đặt cái tách của Bành Viễn Chinh trên đài chủ tịch.

Bành Viễn Chinh nét mặt mỉm cười, ngồi xuống đài Chủ tịch. Sau đó liếc mắt nhìn xung quanh, thấy Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng đều ngồi ở dưới đài thì liền khoát tay nói:

- Phó bí thư Lý, các người lên đây ngồi đi.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng đều bước lên đài chủ tịch. Lý Tuyết Yến thì không sao, chứ Cổ Lượng thì đây là lần đầu tiên ngồi trên đài chủ tịch, hướng mặt xuống các đại gia xí nghiệp ở dưới. Trước đây, chỉ có một mình Hách Kiến Niên ngồi trên đài Chủ tịch, nhiều lắm là Lý Tuyết Yến và Nghiêm Khang hai Phó bí thư mà thôi. Ngay cả Ủy viên thường vụ Đảng ủy bình thường đều không có tư cách ngồi song song với Hách Kiến Niên.

- Đồng chí Tuyết Yến, cô trước cứ dựa theo danh sách điểm danh để tôi nhận biết từng đồng chí một.

Bành Viễn Chinh gõ bàn:

- Mọi người im lặng một chút, chúng ta bắt đầu điểm danh.

Lý Tuyết Yến vâng một tiếng, mở danh sách ra điểm danh từng người một.

- Hồ Tiến Học!

- Mã Bình Khang!

- Tôn Cát Dũng!

- Lưu Quế Hoa!

Lý Tuyết Yến gọi đến tên người nào, người đó cũng đều đứng dậy cười. Trí nhớ của Bành Viễn Chinh tương đối tốt. Điểm danh một vòng như vậy, hẳn vừa xem danh sách, vừa nhìn người, trên cơ bản đều nhớ hết.

Lý Tuyết Yến sau khi điểm danh xong, ra hiệu Bành Viễn Chinh có thể bắt đầu.

Bành Viễn Chinh hắng giọng, cất cao lời nói:

- Các đồng chí, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

- Hôm nay, tôi, Phó bí thư Tuyết Yến, Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng triệu tập cuộc họp này. Tôi đến thị trấn công tác, cũng cần phải làm quen với mọi người. Những vị ngồi ở đây đa số đều là lần đầu gặp mặt. Sau đây, có ba sự việc khá lớn cần bàn bạc với mọi người.

- Thứ nhất, ngày hôm qua, công nhân nhà máy bao bì của tập đoàn Huệ Phong đã bãi công vì bị nợ lương. Mọi người chắc đã biết nên tôi không nói thêm nữa. Ở đây, tôi không phải là nhằm vào tập đoàn Huệ Phong mà là nói chuyện. Tôi nghĩ, mọi người kỳ thật so với tôi còn rõ ràng hơn. Vấn đề tuy rằng xảy ra ở nhà máy bao bì, nhưng đây là một hiện tượng phổ biến. Máy chực xí nghiệp lớn trong thị trấn hoặc nhiều hoặc ít đều có hiện tượng nợ lương công nhân.

- Tôi nói lời này, không phải là muốn trách gì mọi người, mà là hy vọng mọi người có thể tận khả năng kiểm tra lại một chút. Nếu có hành vi cùng loại như thế, chỉ cần không đến nổi phá sản đóng cửa thì trước nên bồi thường thì cứ bồi thường, không cần đến lúc đó lại khiến công nhân bắn ngược, phá hư cục diện ổn định của thị trấn.

- Mọi người đặt tay lên ngực tự hỏi một chút, tiền lương công nhân, thậm chí là toàn bộ phí tổn nhân lực, kỳ thật chỉ chiếm một phần nhỏ trong phí tổn của toàn bộ xí nghiệp. Như vậy, chúng ta có lý do gì để nợ lương công nhân? Không nên như vậy!

- Quá khứ như thế nào, tôi mặc kệ. Nhưng từ nay về sau, tôi không hy vọng xí nghiệp của thị trấn Vân Thủy lại khất nợ tiền lương công nhân. Theo tôi được biết, xí nghiệp của thị trấn chúng ta tạm thời không xuất hiện bất cứ một vấn đề nào về kinh doanh. Bắt đầu từ ngày mai, thị trấn sẽ thành lập một tổ công tác, tiến hành kiểm tra từng xí nghiệp. Nếu phát hiện vấn đề lập tức chỉnh đốn và cải cách ngay. Nếu không chỉnh đốn và cải cách được thì thị trấn sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế.

- Tôi không nói đùa với mọi người. Đây là một việc rất nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh vẽ mặt vô cùng nghiêm túc, thanh âm ngưng trọng.

- Vấn đề nợ lương công nhân chỉ nói đến đây.

Bành Viễn Chinh nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp:

- Vấn đề thứ hai là về vấn đề an toàn sản xuất. An toàn là trên hết”, khẩu hiệu này ngày nào, năm nào chúng ta cũng hô, nhưng sự cố vẫn phát sinh. Quản lý an toàn vẫn là luận điệu cũ rích, nhai đi nhai lại. Tôi không nói nhiều, chỉ nhấn mạnh với mọi người chính là đầu nhập an toàn. Mọi người nhất định phải tăng cường cho vấn đề đầu nhập an toàn. Nên có thiết bị an toàn và bảo hộ lao động, nhất định không thể ăn bót ăn xén nguyên vật liệu để đục nước béo cò. Hy vọng ánh mắt mọi người có thể nhìn xa một chút, không cần thiển cận, không cần nhìn những lợi ích trước mắt. Đầu nhập cho an toàn mỗi năm khoảng mấy chục ngàn, mọi người sẽ cảm thấy nhiều lắm. Nhưng ngẫm lại, một khi xuất hiện sự cố thương vong, cái giá phải trả còn mắc hơn nữa.

- Bước tiếp theo, thị trấn sẽ tổ chức một cuộc kiểm tra an toàn. Hơn nữa, tôi bước đầu có một ý nghĩ, là xây dựng cơ chế báo động an toàn giữa chính quyền thị trấn và xí nghiệp.

- Thứ ba, là thị trấn chuẩn bị thiết lập văn phòng quản lý xí nghiệp xã thị trấn, chuyên môn phụ trách quản lý những xí nghiệp của thị trấn. Đồng thời thành lập một hội ái hữu giữa các xí nghiệp, định kỳ tổ chức hoạt động giữa mọi người, tăng cường giao lưu tin tức, tập trung tài nguyên và ưu thế lực lượng, ứng đối với thị trường cạnh tranh kịch liệt. Thành lập văn phòng quản lý xí nghiệp, đang trong giai đoạn chuẩn bị. Tôi đã báo cáo với lãnh đạo phân công ở quận, tương lai sẽ có một khối công tác như vậy, sẽ do đồng chí Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng phụ trách.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Xí nghiệp của thị trấn chúng ta có rất đông nhưng nhiều năm qua đều tự chiến, phát triển không cân đối. Mạnh thì quá mạnh, còn yếu thì quá yếu. Nếu xí nghiệp thị trấn chúng ta có thể nhất trí đối ngoại, tăng cường hợp tác, tương lai được lợi không chỉ riêng một xí nghiệp nào mà là chính thể. Ngoài ra, quảng cáo sản phẩm của xí nghiệp, đối ngoại tuyên truyền và các phương diện khác, văn phòng quản lý xí nghiệp cũng sẽ cung cấp càng thêm hoàn thiện và phục vụ đúng chỗ.

- Xin mọi người cứ yên tâm, thị trấn sẽ không tiến hành phân chia hành chính với mọi người và mọi người cũng không tổn một phân tiền nào. Tôi hôm nay trong cuộc họp này biểu lộ thái độ. Nếu bộ môn nào của thị trấn vi phạm quy định thu phí, tạo thành gánh nặng không cần thiết cho xí nghiệp. Một khi bị phát hiện, thị trấn sẽ lập tức xử lý, tuyệt không nuông chiều.

Bành Viễn Chinh chuẩn bị thành lập phòng quản lý xí nghiệp của thị trấn, chưa hề nói qua với Hách Kiến

Niên. Chỉ nói với Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, đạt thành nhận thức chung. Ba người đều cho rằng, xí nghiệp thị trấn nhiều như vậy, hẳn là phải có một bộ môn ở giữa phối hợp quản lý so với trước đây, bộ môn nào cũng đều muốn quản khiến cục diện hỗn loạn. Chỉ có điều ý tưởng này nảy sinh khi Hách Kiến Niên đi khảo sát nên chưa kịp nói với ông ta.

Vốn, Lý Tuyết Yến cảm thấy, khi chưa báo cáo với Hách Kiến Niên, đã công khai công bố thành lập quản lý xí nghiệp, chẳng những có chút gấp gáp, mà nhất định còn khiến cho Hách Kiến Niên bấn loạn. Nhưng Bành Viễn Chinh lại nói một câu khiến cô phải chấp nhận. Bất kể là kết nối hay không kết nối, Hách Kiến Niên đều nhất định sẽ phản đối. Một khi đã như vậy, chỉ bằng thừa dịp Hách Kiến Niên không ở đây, Bành Viễn Chinh sẽ trực tiếp tìm Phó chủ tịch phân công quản lý để báo cáo, sau đó sẽ tiến hành thực thi.

Dù sao, Bành Viễn Chinh chỉ là quy hoạch quản lý xí nghiệp, kết hợp với phòng chính Đảng, cũng không mở rộng thêm cơ cấu, lại càng không đề cập đến mở rộng biên chế, đề cập cụ thể đến tình huống thực tế của phần đông các xí nghiệp thị trấn nên lãnh đạo quận đương nhiên là sẽ không phản đối. Nói cách khác, tạm thời mà nói, chỉ gia tăng thêm một chức năng quản lý xí nghiệp. Nhân viên cũng không có gì thay đổi, tạm thời do Cổ Lượng và Lý Tân Hoa phụ trách.

Bành Viễn Chinh đây là bước lót đường trong việc cải cách cơ cấu bộ môn. Tuy nhiên, tâm tư của hắn cũng chỉ có Lý Tuyết Yến đoán ra được vài phần, ngay cả Cổ Lượng cũng không rõ ràng lắm.

Sau khi cuộc họp chấm dứt, Lý Tân Hoa dựa theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến, đã đưa cho các xí nghiệp tham gia hội nghị biên bản “Thư cam đoan của xí nghiệp thị trấn Văn Thủy”, yêu cầu từng xí nghiệp ký tên vào. Đơn giản là cam đoan không khát nợ tiền lương công nhân, không vi phạm quy định trái pháp luật. Đây không phải là do Bành Viễn Chinh tự ý làm mà là do bộ môn lao động của quận yêu cầu.

Bành Viễn Chinh triệu tập cuộc họp với các xí nghiệp tuyên bố tin tức thành lập phòng quản lý xí nghiệp cao thấp lan truyền trong cơ quan, khó tránh khỏi việc có người mật báo lại cho Hách Kiến Niên. Sau khi nhận được tin tức này, Hách Kiến Niên giận tím mặt, liên tục gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, nhưng đều không có ai tiếp. Gọi điện cho Lý Tuyết Yến, cũng tương tự. Lúc này, Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đã sớm đến tỉnh, bởi vì Sở xây dựng thông báo, hạng mục của thị trấn Văn Thủy thủ tục không phù hợp với quy định nên không thể thông qua.

Hách Kiến Niên lúc này, tạm thời gián đoạn “khảo sát công vụ”, dẫn mọi người trở về thị trấn.

182. Chương 183: Một Mặt Khác Của Bành Viễn Chinh

Khi Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đến tỉnh thì đã là giữa trưa.

Xe của bọn họ đậu ở quảng trường đối diện UBND tỉnh. Lý Tuyết Yến cùng với Lãnh Lệ Lệ có hẹn gặp nhau ăn cơm vào lúc 12h trưa.

Sự việc xảy ra đột ngột, vì để giải quyết vấn đề, Bành Viễn Chinh quyết định tạm thời không gặp người của Sở xây dựng trước, mà tìm quan hệ khơi thông để tìm hiểu một chút tình huống, tránh cho khi giáp mặt lại đụng độ khiến cho chẳng còn đường sống.

Lý Tuyết Yến lo lắng đứng một bên, nhìn vào cánh cổng có bảo vệ đang canh gác uy nghiêm. Các cán bộ của UBND ra ra vào vào, nhưng chẳng nhìn thấy Lãnh Lệ Lệ đâu.

Bành Viễn Chinh thì nét mặt bình tĩnh đứng một bên, theo thói quen châm thuốc hút, mặt hơi nhăn lại, tự hỏi vấn đề. Hẳn không phải là nghiện thuốc mà là thói quen khi phải suy ngẫm điều gì đó.

Thấy Lý Tuyết Yến ở một bên sốt ruột đi tới đi lui, Bành Viễn Chinh không kìm nổi mỉm cười:

- Tuyết Yến, cô đừng gấp, cũng phải chờ mọi người tan làm chứ. Bây giờ còn chưa đến giờ, hẳn là sẽ xuất hiện mau thôi.

Lý Tuyết Yến quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, thở dài nói:

- Viễn Chinh, theo lý thì không nên như vậy. Ông xã của Lê Lê là thư ký của lãnh đạo tỉnh, rất được lãnh đạo coi trọng. Hai mươi tám tuổi đã làm cán bộ cấp cục phó, tương lai tiền đồ vô lượng, như thế nào một việc nhỏ như thế lại làm không xong.

- Tình huống cụ thể thì chúng ta không rõ ràng lắm. Nhưng tôi cảm thấy hoặc là Âu Dương Húc Hoàn không thật sự làm, hoặc là bên Sở xây dựng đã có đường rẽ nào đó.

Bà Viễn Chinh cười:

- Khi nào cô ấy ra thì hỏi tình hình sau.

- Không có đâu. Lê Lê tối hôm qua bảo rằng Âu Dương Húc Hoàn đã gọi cho một trưởng phòng ở Sở Xây dựng. Gã Trưởng phòng kia quan hệ với ông xã Lê Lê rất tốt. Hạng mục của một thị trấn như chúng ta chẳng có gì là xử lý không ổn. Nếu muốn nói làm khó dễ, thì tôi nghĩ một cơ quan lớn ở tỉnh, lại đi làm khó dễ một thị trấn nhỏ như chúng ta.

Lý Tuyết Yến cau mày, vừa muốn nói gì thì đột nhiên phát hiện Lãnh Lê Lê đang đi ra, không khỏi vẫy tay hô to:

- Lê Lê, tôi ở chỗ này.

Lãnh Lê Lê mặc một bộ trang phục công sở màu xám, khoác áo choàng. Tướng mạo không nói là đẹp nhưng ngũ quan tinh xảo, khí chất tao nhã. Đồng thời dáng người cũng rất thu hút.

Lãnh Lê Lê vẫy tay mỉm cười với Lý Tuyết Yến, duyên dáng băng qua đường cái.

Hai cô khi gặp mặt đều có chút hưng phấn, ôm chặt lấy nhau. Khi còn học đại học, tình cảm rất tốt. Hai năm qua không gặp, tất nhiên là thân thiết rồi.

Lý Tuyết Yến cười giới thiệu:

- Lê Lê, vị này là Chủ tịch thị trấn Bành của chúng tôi, Bành Viễn Chinh.

Lãnh Lê Lê mỉm cười nhìn Bành Viễn Chinh, đôi mắt hiện lên một tia sáng. Cô vươn tay ra:

- Xin chào Chủ tịch thị trấn Bành, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tôi năm ngoái có đọc qua những bài báo viết về anh. Lãnh đạo trung ương đều tán thưởng thành phố Tân An xuất hiện một nhân tài.

- Trưởng phòng Lãnh đã quá khen, tôi làm gì mà là nhân tài chứ. Chủ tịch thị trấn chỉ là một hạng quan tép riu, sao so sánh với cán bộ Tỉnh ủy, UBND tỉnh chứ. Có xếp hàng cũng không đến phiên tôi. Haha.

Bành Viễn Chinh đùa, chưa nói tới chân thành, nhưng cũng đủ lễ phép.

Hắn lại bắt tay Lãnh Lê Lê hàn huyên vài câu. Thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh khiến Lãnh Lê Lê ấn tượng sâu sắc.

- Trưởng phòng Lãnh, chúng tôi đến gấp quá, cũng không chuẩn bị gì. Tôi vừa rồi có nhìn thấy một quán cơm tây tên Mona Lisa, mời Trưởng phòng Lãnh và Trưởng phòng Âu Dương nể mặt đi dùng bữa với chúng tôi?

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến Lý Tuyết Yến ngẩn ra, thầm nghĩ không phải là đã thống nhất mời vợ chồng Lãnh Lê Lê ăn ở quán cơm phía sau, như thế nào lại đột nhiên đổi thành cơm Tây?

Lãnh Lê Lê cũng có chút bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu:

- Tôi và Tuyết Yến đã lâu không gặp, cơm trưa nhất định là phải ăn cùng nhau rồi. Nếu Chủ tịch thị trấn Bành mời khách, tôi đây cũng không khách khí nữa.

Lãnh Lê Lê lại nói:

- Chúng ta cứ đi trước, Âu Dương đến muộn một chút. Nếu lãnh đạo nghỉ ngơi thì anh ấy mới có thể đến được. Chúng ta cứ đi ăn trước, mặc kệ anh ấy.

Lãnh Lê Lê vừa nói vừa bước đến cổng cơ quan, gọi điện thoại cho Âu Dương Húc Hoàn, thông báo địa điểm ăn cơm là quán cơm tây Mona Lisa phía đối diện cơ quan.

Lý Tuyết Yến quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, nhỏ giọng hỏi:

- Sao anh lại đột nhiên thay đổi chỗ ăn vậy?

- Tôi thấy bạn học của cô cũng là người rất có tư tưởng, rất linh động. Quán cơm Tây gần đây, vợ chồng cô ấy đi đến cũng tiện.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Cái gì là tư tưởng chứ? Cô ấy rất giản dị, không thích hoa hòe.

Lý Tuyết Yến bĩu môi:

- Anh chỉ giỏi đoán mò.

- Tuyết Yến, trước khác nay khác. Cô cũng đừng dùng ánh mắt thời còn đi học đại học để nhìn cô ấy. Tôi nhìn người không sai đâu. Những món cơm tây, cà phê khẳng định sẽ phù hợp với khẩu vị của cô ấy.

Bành Viễn Chinh thấy Lãnh Lệ Lệ đã quay lại thì liền ngừng lại không nói.

Ba người bước vào quán cơm Tây, lựa chọn một phòng yên tĩnh ở lầu hai. Căn phòng được trang hoàng theo chủ nghĩa cổ điển lãng mạn của phương Tây, cao nhã và cách điệu. Những người đến quán cơm Tây hiển nhiên là “hữu tình nhân” chiếm đa số. Đồng thời cũng là những người thuộc loại có tiền, nhân sĩ rảnh rỗi. Đủ thấy ông chủ của quán cơm này rất có phẩm vị.

Nến, rượu vang, thịt bò bít tết, cà phê, bàn ăn theo kiểu dáng Tây Âu khiến cho thực khách có cảm giác mình đang ở Châu Âu.

Thấy bộ dạng quen thuộc của Lãnh Lệ Lệ, Lý Tuyết Yến lúc này mới hiểu được, Bành Viễn Chinh quả nhiên là không có nhìn lầm. Lãnh Lệ Lệ nhất định là thường xuyên đến đây ăn cơm. Một cô gái nhanh nhẹn, nhanh miệng, đơn giản lúc xưa đã hoàn toàn lột xác, trở thành một phụ nữ có tư tưởng tư bản, ngày xưa không thể sánh bằng.

Lý Tuyết Yến trong lúc nhất thời, cảm giác Lãnh Lệ Lệ rất xa lạ. Mà trên thực tế, Lãnh Lệ Lệ hiện tại thích hay quan tâm gì đó, Lý Tuyết Yến gần như là không biết. Nhưng Bành Viễn Chinh lại cùng với Lãnh Lệ Lệ nói chuyện rất hợp nhau.

Lý Tuyết Yến ngồi một bên, có chút buồn bực nghe hai người nói chuyện say sưa. Có muốn chen vào cũng không chen được.

Cô tốt nghiệp đại học liền về công tác cho thị trấn, lại tận sức cho lĩnh vực quan trường. Ở phương diện giải trí thời thượng thì quả là tay gà mờ.

Bành Viễn Chinh và Lãnh Lệ Lệ càng nói chuyện càng hứng. Cuối cùng không ngờ lại chuyển sang đề tài tiếng Anh, một lĩnh vực mơ hồ xa xỉ. Từ rượu vang đến nước hoa, từ trang phục nữ sĩ cho đến cà vạt nam sĩ đều rất hợp cạ.

Lý Tuyết Yến âm thầm thở dài. Cô thật không ngờ Lãnh Lệ Lệ lại trở thành người như vậy. Càng thật không ngờ một người nhìn qua rất truyền thống và nghiêm túc như Bành Viễn Chinh, lại có tư tưởng tự nhiên, phóng khoáng, càng làm cho cô không thể tưởng tượng được.

Bành Viễn Chinh và Lãnh Lệ Lệ nói chuyện hứng thú cho đến khi Âu Dương Húc Hoành đến thì mới ngưng đề tài. Kỳ thật, thì là nói chuyện tào lao, nhưng chính nhờ nó mà cảm giác xa lạ ban đầu hoàn toàn bị phá bỏ.

Âu Dương Húc Hoành dáng người không cao lắm, nhưng ngũ quan, khí độ trầm ổn, vừa thấy là biết cán bộ cơ quan. Y nở nụ cười, bắt tay với Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến.

- Đại danh của Chủ tịch thị trấn Bành ở cơ quan tỉnh cũng rất nổi tiếng. Năm ngoái, trong một lần hội nghị cán bộ cơ quan, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Đông Phương đã đề cập đến tên của Chủ tịch thị trấn Bành, nói Chủ tịch thị trấn trình độ lý luận rất cao.

Âu Dương Húc Hoành giọng nói rất ôn hòa. Loại giọng điệu này được tôi luyện sau nhiều năm phục vụ bên cạnh lãnh đạo.

- Trưởng phòng Âu Dương thật sự là quá khách khí rồi. Tôi nào có trình độ lý luận gì chứ.

Bành Viễn Chinh nhiệt tình bắt tay Âu Dương Húc Hoàn, nói mấy câu kéo gần quan hệ với hai người.

Lý Tuyết Yến ngồi ở một bên, nhìn thấy tình hình thì hiểu rõ. Cho đến hiện tại, cô mới chính thức lĩnh giáo được trình độ nói chuyện làm việc của Bành Viễn Chinh. Đó không phải là tài ăn nói hoàn hảo mà là nói một cách rõ ràng, chẳng phải là thứ nịnh hót nhưng lại làm cho người ra rất dễ nghe.

Trình độ loại này đã đạt đến cảnh giới nhất định.

Lý Tuyết Yến tất nhiên là không biết, Bành Viễn Chinh trước mắt cô đã có hơn mười năm lịch duyệt của kiếp trước. Nếu hắn muốn che giấu thì tất cả những cạnh sắc đều không có một chút sơ hở nào.

Cho nên, Bành Viễn Chinh khi đi vệ sinh, vợ chồng Lãnh Lệ Lệ và Âu Dương Húc Hoàn đã nhìn từ góc độ của mình mà có những đánh giá hoàn toàn khác về Bành Viễn Chinh.

- Tuyết Yến, người này rất có phong độ, có phẩm vị, biết kiềm chế. Tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm. Cô gần quan được ban lộc, nhất định phải nắm bắt thật nhanh.

Lãnh Lệ Lệ hướng Lý Tuyết Yến giơ ngón tay cái lên, ánh mắt phát ra tia mờ ám.

Lý Tuyết Yến mặt đỏ lên, vừa muốn nói gì thì lại nghe Âu Dương Húc Hoàn lên tiếng:

- Chủ tịch thị trấn Bành cách nói năng không tầm thường. Cảm giác không giống như một Chủ tịch thị trấn nói chuyện mà là Chủ tịch huyện.

- Chủ tịch thị trấn Bành, nói thật, chuyện của các người tôi lúc trước đã có gọi điện thoại, hắn là không có vấn đề gì.

Âu Dương Húc Hoàn trầm ngâm một chút, cười nói:

- Nhưng đột nhiên lại xảy ra chuyện. Sau khi tôi nghe Lệ Lệ nói, thì tìm hiểu một chút, hắn là do Trưởng phòng phòng Xây dựng xã thị trấn bày ra. Tài liệu các người còn ở đó, chưa có dựa theo trình tự mà đi.

- Coi như tôi sơ sót.

Âu Dương Húc Hoàn cười xin lỗi:

- Tôi đã quên một vấn đề mấu chốt. Người tôi tìm và người quản việc này giữa hai người có chút mâu thuẫn. Haha, cho nên liền xuất hiện biến cố.

- Tuy nhiên, đừng lo, chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp mà.

Âu Dương Húc Hoàn nói đến đây thì liền không nói nữa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười lắng nghe. Kỳ thật hắn trong lòng rất rõ ràng, mặc dù biết vấn đề nằm ở chỗ nào, nhưng với thân phận của Âu Dương Húc Hoàn, hắn cũng sẽ không đi tìm người của Sở Xây dựng.

Muốn làm chuyện, chỉ có thể tìm Trưởng phòng phòng Xây dựng xã thị trấn, nhưng nếu tìm Trưởng phòng này, tất nhiên là sẽ đắc tội với người mình đã nhờ trước đó.

Theo góc độ của Âu Dương Húc Hoàn, vì một hạng mục nhỏ như vậy mà đắc tội với một mối quan hệ thì thật không đáng.

183. Chương 184: Bão Tố Nổi Lên

- Haha, Trưởng phòng Âu Dương, tôi biết, đối với các lãnh đạo ở cơ quan tỉnh như anh mà nói, cải tạo một phố ở thị trấn thật sự chẳng tính là cái gì. Nhưng đối với chúng tôi mà nói, đây là một vấn đề rất lớn, đề cập đến trăm họ an cư lạc nghiệp và phát triển lâu dài ở đây.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cân nhắc một chút lời nói:

- Cho nên vẫn muốn mời Trưởng phòng Âu Dương hỗ trợ cho chúng tôi.

Âu Dương Húc Hoàn cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta không phải người ngoài. Phó bí thư Lý và Lê Lệ là chị em thân thiết. Các người tìm tôi, tôi còn có thể không giúp sao.

- Nhưng tôi cảm thấy, hạng mục của các người kỳ thật cũng không lớn. Vì sao lại phải muốn tỉnh phê duyệt khởi công chứ? Hoàn toàn có thể xây dựng trước, rồi sau đó bổ sung thủ tục sau. Thật sự không được thì cũng chẳng có gì. Hạng mục ở tỉnh nhiều như vậy, nếu tất cả đều phê duyệt thì cũng phê không hết.

Âu Dương Húc Hoành lại nhẹ nhàng nói:

- Thật ra thì vấn đề kia cũng do tôi một phần.

Bành Viễn Chinh tuy rằng sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng thầm nhủ: “Xảy ra chuyện như vậy anh còn không biết sao?”

Dựa theo thường quy, trước xây dựng thì cũng không sao. Nhưng vấn đề là Bành Viễn Chinh biết rõ Hách Kiến Niên sẽ mượn đề tài để nói chuyện của mình. Hẳn như thế nào lại mạo hiểm vi phạm thao tác quy định, đi làm chuyện không công chứ.

Hai người đàn ông nói chuyện chính sự. Lý Tuyết Yến và Lãnh Lệ Lệ liền ở một bên lặng lẽ nói chuyện phụ nữ. Chỉ có điều Lý Tuyết Yến trong lòng đang có việc, nên vểnh tai nghe hai người kia nói chuyện.

- Trưởng phòng Âu Dương, hạng mục này của chúng tôi có chút đặc biệt. Lãnh đạo thành phố cũng đang chú ý. Nếu thủ tục không đầy đủ, sợ tương lai sẽ có nhiều phiền toái. Chúng tôi vốn là vì quần chúng mà làm việc. Nếu vi phạm quy định thì mất nhiều hơn được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nâng ly rượu lên:

- Tôi xin mời anh một ly, Trưởng phòng Âu Dương.

Âu Dương Húc Hoành cũng nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm sau đó nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này vốn không khó xử lý, nhưng hiện tại có chút khó làm. Người quản lý việc này tính tình có chút mạnh mẽ. Nếu ông ta đã quyết định thì người khác rất khó nói vào.

- Tôi nghĩ các người cũng đừng gặp ông ta làm gì. Không bằng, các người cứ về trước, đợi tôi tranh thủ thời gian, xem có nghĩ ra biện pháp giúp các người đẩy nhanh tài liệu ra hay không.

Âu Dương Húc Hoành đuôi lông mày nhướng lên. Y biết Bành Viễn Chinh nhất định là hiểu ý tứ của hắn.

Ý của y là muốn Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến trước cứ quay về thị trấn, đừng đi tìm Trưởng phòng phòng Xây dựng xã thị trấn làm gì.

Sau đó vài ngày, y sẽ tự mình đến sở Xây dựng, tìm những người trong phòng Xây dựng xã thị trấn âm thầm làm việc, đem hạng mục nhỏ này của thị trấn Văn Thủy phê duyệt một chút cũng không ai chú ý.

Y nói như vậy, là bởi vì vừa rồi y nghe nói Trưởng phòng quản lý của phòng Xây dựng xã thị trấn cuối tuần này sẽ đi công tác ở thủ đô. Cấp cục phó ở nhà chủ trì công tác. Loại chuyện nhỏ như thế này ông ta sẽ nhanh quên thôi.

Vụng trộm làm.

Hai người hiểu lòng nhau liền cười rộ lên.

Bành Viễn Chinh hướng nhìn Lý Tuyết Yến, Lý Tuyết Yến hiểu ý, lấy từ trong túi sách ra năm vé vào cửa khu du lịch nghỉ dưỡng núi Bình An của thành phố Tân An bao gồm cả ngủ và ăn sáng, đưa cho Lãnh Lệ Lệ nói:

- Lê Lệ, ngày lễ quốc khánh sắp đến rồi, vợ chồng hai người mang theo đứa bé và ông bà già đến khu du lịch núi Bình An chơi vài ngày đi. Cuối thu khí trời sáng khoái, đi leo núi ăn món thôn quê thư giãn tinh thần.

Khu du lịch nghỉ dưỡng núi Bình An là khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất của thành phố Tân An, vừa có núi vừa có nước. Đến ngày lễ thì du khách đến tham quan rất nhiều. Vé vào cửa, vé nghỉ và ăn cơm cũng thường xuyên được các đơn vị và bộ môn ở thành phố dùng làm quà tặng.

Nếu tặng lễ lộ liễu thì chưa chắc gì người ta đã đồng ý nhận. Nhưng mấy tấm vé vào cửa cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền. Mời gia đình người ta đi chơi một chuyến, vừa để cảm ơn, vừa thể hiện thành ý của bản thân.

Đây là trước khi đến tỉnh, Bành Viễn Chinh đã nhờ Hoàng Đại Long thông qua quan hệ lấy giùm.

Lãnh Lệ Lệ hơi ngượng ngùng nói:

- Chị em còn khách khí như vậy sao? Cô làm tôi cảm thấy ngượng đấy.

Bành Viễn Chinh ở một bên cười chen vào nói:

- Trưởng phòng Lãnh, cô và đồng chí Tuyết Yến là chị em tốt. Đây là chút tấm lòng của tôi và Tuyết Yến. Nếu cô không nhận thì đó mới là khiến chúng tôi ngượng ngùng.

- Coi như là chúng tôi mời gia đình mọi người đến Tân An chơi vài ngày. Đến lúc đó, nếu tôi có thời gian rảnh thì sẽ làm hướng dẫn viên cho mọi người. Khi nào đến, mang theo ba mẹ và đứa bé. Khi đó tôi sẽ phải một chiếc xe đến đón mọi người.

Lý Tuyết Yến nói xong liền đem vé cứng rần nhét vào trong tay Lãnh Lệ Lệ.

Kỳ thật thì Lãnh Lệ Lệ tâm hơi động. Nếu là lễ vật, cô nhất định không nhận Bởi vì với mối quan hệ giữa cô và Lý Tuyết Yến, một bữa cơm là đủ rồi, còn nhận quà tặng nữa thì có vẻ hơi xa lạ. Nhưng đi du lịch như thế này, cô ngẫm lại cũng tốt, có thể cùng với chồng, đứa con và cha mẹ chồng đi ra ngoài thư giãn cũng rất thú vị.

Lãnh Lệ Lệ âm thầm liếc nhìn chồng của mình, thấy Âu Dương Húc Hoành mỉm cười không nói, biết ông đã nắm chắc mười phần hoàn thành công việc, cũng liền nhận lấy:

- Vậy được rồi. Tôi có thể nhận. Tuy nhiên, đến lúc chúng tôi đến Tân An, cô nhất định phải đi chơi với chúng tôi một ngày.

- Nhất định....nhất định.

Lý Tuyết Yến thấy Lãnh Lệ Lệ nhận lấy, trong lòng sáng khoái mỉm cười.

Tuy rằng việc phê duyệt hạng mục tạm thời bị gác lại. Nhưng bởi vì có Âu Dương Húc Hoành hứa hẹn, cho nên trên cơ bản cũng được coi là thành. Có Âu Dương Húc Hoành tự mình xử lý, chỉ cần đợi mười ngày nữa tháng thì cũng phê duyệt xong thôi.

Buổi chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến từ tỉnh chạy thẳng về thành phố rồi về đến thị trấn. Khi vừa mới vào cửa đã nghe một tin tức không hay. Hách Kiến Niên gọi điện nói, đoàn khảo sát thị trấn Vân Thủy chấm dứt khảo sát. Tối nay sẽ ngồi xe lửa về lại Tân An, sáng hôm sau sẽ trở về thị trấn.

Lý Tuyết Yến sắc mặt sa sầm. Cô quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Ông ta đây là có ý gì? Không phải còn có mười ngày nữa sao? Sao lại đột nhiên nửa đường trở về vậy?

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Trở về thì trở về, có gì nghiêm trọng đâu. Không cần phải xen vào.

Lý Tuyết Yến muốn nói gì lại thôi.

Bành Viễn Chinh biết cô đang lo lắng chuyện gì, nhưng cũng làm bộ như không thấy, bước vào văn phòng của mình.

Điền Minh đang giúp hắn thu dọn bàn làm việc. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì liền ngẩng đầu kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, anh về rồi à? Chuyến đi tỉnh lần này thuận lợi chứ?

- Ừ, cũng khá thuận lợi!

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Điền Minh đem những tài liệu đã được sắp xếp vào trong giá văn kiện. Sau đó nhìn Bành Viễn Chinh, muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại không dám nói.

- Cậu có việc gì à?

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Điền Minh, rút ra một văn kiện đang chờ hẩn ký tên, rồi ký ba chữ “Bành Viễn Chinh” thật to trên văn kiện.

- Lãnh đạo, tôi nghe nói Bí thư Hách đã trở về.

Điền Minh ngập ngừng nói.

- Đúng vậy, Bí thư Hách sáng mai sẽ về lại thị trấn.

Bành Viễn Chinh liền hiểu rõ Điền Minh đang sợ hãi cái gì. Y được Bành Viễn Chinh điều từ phòng chính Đảng sang, chưa trải qua phê duyệt chấp thuận của Hách Kiến Niên. Khi Hách Kiến Niên trở về, đầu tiên có thể trực tiếp trả y về chỗ cũ hay không? Y trong lòng hiện nay rối bời.

- Cậu cứ an tâm công tác, làm tốt tư tưởng chuẩn bị tiếp nhận vị trí của đồng chí Tân Hoa.

Bành Viễn Chinh cúi người đọc báo, thản nhiên nói.

Điền Minh trước mắt sáng ngời, vui mừng gật đầu, cũng không nói gì thêm, rón ra rón rén ra ngoài.

Y cùng Bành Viễn Chinh làm việc thời gian chưa dài, nhưng lãnh đạo thường nói một không hai. Bành Viễn Chinh nếu nói như vậy, khẳng định là có thể bảo vệ y.

Điền Minh rời khỏi văn phòng, đóng cửa lại giùm Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đột nhiên ngẩng đầu lên, dừng ở cửa phòng, con người ánh lên một tia ác nghiệt.

Hắn trong lòng sáng như gương. Hách Kiến Niên sở dĩ thay đổi chủ ý, đột nhiên rút ngắn hành trình trở về thị trấn, đơn giản là vấn đề chuẩn bị thành lập phòng quản lý xí nghiệp đã rơi vào tai của ông ta. Trên thực tế cũng là như thế. Hách Kiến Niên rút cuộc không kềm chế được, bởi vì ông ta cảm giác nếu như chính mình không khẩn trương trở về thu thập tàn cuộc, thì bước tiếp theo, cục diện thị trấn ông ta sẽ không chế không được.

Bành Viễn Chinh đang dùng thái độ “bức cung” trước nay chưa từng có đối với ông ta, đưa ông ta đến sát vách núi.

Nhưng Bành Viễn Chinh vẫn cảm thấy mình không có gì sai. Căn cứ vào tình hình thực tế của thị trấn, tăng cường quản lý xí nghiệp chỉ là suy tính cho công việc, chứ không một chút tư tâm nào.

Lấy kinh nghiệm lịch duyệt và trí tuệ của hắn ở hai thế kỷ, nếu đơn thuần là tranh đoạt quyền lực của Hách Kiến Niên thì hắn tuyệt sẽ không dùng phương thức này. Hắn sẽ dùng “Ôn thủy lược ếch”, âm thầm bày binh bố trận, chậm rãi “lược chín” Hách Kiến Niên.

Không ra tay thì thôi, ra tay thì tất thắng.

Nhưng Hách Kiến Niên khẳng định sẽ không nghĩ như vậy. Bành Viễn Chinh hiểu rõ, Hách Kiến Niên lần này gấp gáp trở về, chỉ sợ là sẽ bùng nổ một trận xung đột với hắn. Lấy tâm tính miễn cưỡng của Hách Kiến Niên bây giờ, mặc kệ là Bành Viễn Chinh làm chuyện gì, ông ta hẳn đều kiên quyết phản đối.

Nhưng Bành Viễn Chinh cũng không sợ. Hắn bình thản mà làm việc, không cần thẹn với lương tâm là được rồi.

Đương nhiên, ở một ý nghĩa nào đó, đối mặt với chèn ép của Hách Kiến Niên, hắn tổng không cái gì cũng không làm, cái gì cũng không tranh. Không làm, không tranh, kết quả hắn sẽ bị Hách Kiến Niên xem là con rối, hoặc bị xa lánh.

Loại kết cục này, Bành Viễn Chinh không muốn thấy, cũng không muốn nhận.

Hách Kiến Niên đột nhiên trở về truyền khắp cơ quan. Rất nhiều cán bộ còn ở lại ý thức được rằng, một cơn bão tố sẽ nổi lên. Mà trong trận bão này, Bành Viễn Chinh và Hách Kiến Niên ai sẽ trở thành người chiến thắng.

184. Chương 185: Sắp Bùng Nổ

Sáng hôm sau, đoàn người Hách Kiến Niên rốt cuộc đã trở về. 9 giờ sáng, xe lửa đến nơi. Hách Kiến Niên ở nhà ga gọi điện về yêu cầu Ủy ban nhân dân thị trấn phái xe đón.

Lý Tuyết Yến phái hai chiếc xe lớn và chiếc xe công của Hách Kiến Niên đi đón.

Năm ngoái, Hách Kiến Niên và đoàn người trở về, lãnh đạo và các cán bộ thị trấn ra trước cửa cơ quan nghênh đón, còn có biểu ngữ với hàng chữ đỏ thắm “Hoan nghênh Bí thư Hách đi khảo sát thắng lợi trở về”. Nhưng lần này, thì không, trước cửa cơ quan không một bóng người.

Hoan nghênh, cần tổ chức, nếu lãnh đạo thị trấn không tổ chức, cán bộ bình thường đương nhiên không chủ động.

Hơn nữa, chuyện chào đón này, tự nó là rất vô nghĩa. Các người dùng công quỹ đi du lịch, chúng tôi ở nhà làm thay công việc, bụng đầy oán khí, còn muốn chúng tôi giả vờ tươi cười đi đón?

Thật ra trước đó Cổ Lượng có nhắc khéo Bành Viễn Chinh, rằng Bí thư Hách sắp trở về, có nên phái vài người tiếp đón, đãi tiệc trưa.

Nhưng Bành Viễn Chinh gạt đi.

Hắn nói:

-Bọn họ ra ngoài khảo sát, nhân dân thị trấn cũng không biết rõ, không cần phải làm mọi người chú ý, khiếm tốn một chút thì hơn. Thị trấn nhiều công tác như vậy, không cần làm ảnh hưởng mọi người làm việc.

Lý Tuyết Yến không nói gì, Cổ Lượng thấy vậy cũng không dám nói gì nữa.

...

Đoàn người về đến nơi, Hách Kiến Niên liếc mắt, thấy trước cửa cơ quan trống rỗng, không ai đón tiếp.

Sắc mặt Hách Kiến Niên trở nên rất khó coi. Vấn đề không phải là có nghênh đón hay không, mà quan trọng là, ông ta là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn, thái độ thờ ơ như thế này, tương đương với một loại khiêu khích vô hình.

Xe vào sân cơ quan, lái xe cố ý ầm còi vang vang, nhưng vẫn không ai đi ra.

Về mặt bình tĩnh, Hách Kiến Niên xuống xe, các lãnh đạo khác cũng lần lượt bước xuống.

Đứng lúc đó, Vương Tân Diễm xuống lầu, dường như định đi ra ngoài. Thấy đám người Hách Kiến Niên, liền dừng lại, cười nói:

-Bí thư Hách, các lãnh đạo đã về?

Hách Kiến Niên gật đầu.

Chủ Lượng phía sau ông ta nhú mồm nói:

-Tiểu Vương, người của Ủy ban đâu hết rồi? Chủ tịch thị trấn Bành và Bí thư Lý không ở văn phòng sao?

-Ồ, là như thế này. Bí thư Lý đi kiểm tra công tác phát lương ở các xí nghiệp, Chủ tịch Cổ đến tập đoàn Huệ Phong nghiên cứu, Chủ tịch Bành đi họp trên quận.

Wang Tân Diễm nhẹ nhàng nói.

-Đều đi cả? Đều không ở văn phòng?

Chủ Lượng ngắc ra, lại lạnh lùng nói:

-Họ không biết hôm nay Bí thư Hách và chúng tôi trở về sao? Kiểm tra công tác cái gì!

Wang Tân Diễm im lặng không nói. Cô thầm nghĩ: chuyện của các lãnh đạo, làm sao tôi biết? Muốn biết thì đi tìm họ mà hỏi đi!

Chủ Lượng còn muốn nói nữa, Hách Kiến Niên phát tay:

-Tiểu Vương, cô thông báo cho Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Lý và Cổ Lượng, trưa nay về tham dự cuộc họp, tôi có việc cần sắp xếp.

-Dạ được, Bí thư Hách, để tôi đi gọi điện thoại.

Về mặt Hách Kiến Niên âm trầm, ông ta đi nhanh lên lầu vào phòng làm việc của mình, thấy nơi đây vừa được quét dọn, sự phấn nộ trong lòng dịu đi một chút.

Điền Minh mỉm cười, từ đầu hàng lang chạy tới, gõ cửa nói:

-Bí thư Hách, lãnh đạo đã trở về?

-Điền Minh?

Hách Kiến Niên thấy Điền Minh cầm khăn lau ướt sũng trong tay, nhú mày nói:

-Bạn không ở phòng văn hóa làm việc, chạy qua cơ quan làm gì?

Điền Minh giật mình, nhẹ nhàng nói:

-Bí thư Hách, Chủ tịch thị trấn Bành điều tôi đến công tác tạm thời ở phòng Đảng chính. Hôm nay Chủ tịch thị trấn Bành đi lên quận họp. Trước khi đi, Chủ tịch Bành nói các đồng chí khác đều bận, bảo tôi dọn dẹp vệ sinh văn phòng cho Bí thư Hách.

Hách Kiến Niên biến sắc.

Điền Minh được điều đến phòng Đảng chính? Xem ra là làm việc bên cạnh Bành Viễn Chinh...Hừ, tên Bành Viễn Chinh này, rốt cuộc muốn làm cái gì? Hắn điên rồi sao?

Điền Minh chỉ là một cán bộ quá nhỏ nhoi, không đáng nhắc đến. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, Điền Minh là người bị ông ta bỏ rơi, đem “nhét” vào phòng văn hóa, Bành Viễn Chinh không xin phép ông ta, tự tiện điều Điền Minh đến phòng Đảng chính, đây không phải là muốn tát vào mặt ông ta sao?

Hơn nữa, hắn thừa dịp ông ta không ở thị trấn, còn muốn thành lập thêm cơ cấu.

Nghĩ ngợi, Hách Kiến Niên bực bội phát tay, đập cửa đánh rầm một tiếng.

Điền Minh thở phào, lặng lẽ vào phòng vệ sinh cất giẻ lau, sau đó trở lại phòng Đảng chính.

Một lúc sau, Chữ Lượng tới gõ cửa văn phòng Hách Kiến Niên.

Một lúc lâu sau, Hách Kiến Niên mới nói một cách bực bội:

-Vào đi!

Chữ Lượng đẩy cửa đi vào, cười nói:

-Bí thư Hách.

-Ngồi đi.

Hách Kiến Niên liếc nhìn Chữ Lượng:

-Mấy người Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng có quay về không?

-Cổ Lượng đã quay lại, Lý Tuyết Yến thì chưa. Còn Chủ tịch thị trấn Bành, nghe nói họp trên quận, trưa nay không về được.

Chữ Lượng đáp.

Hách Kiến Niên giận dữ, đột nhiên vỗ bàn:

-Họp cái gì chứ? Ở quận có hội nghị sao tôi không biết? Lập tức gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn trở về! Không, Lý Tuyết Yến về, cậu bảo cô ta đến chỗ tôi!

Sự tức tối của Hách Kiến Niên đã lên tới cực điểm, đến mức sắp bùng nổ. Chữ Lượng thấy ông ta như vậy, cũng không dám đứng lâu, y vốn chỉ muốn thông báo cho Hách Kiến Niên biết tình hình thôi.

Chữ Lượng vừa bước chân ra khỏi văn phòng của Hách Kiến Niên, sau lưng chợt nghe trong văn phòng vang lên tiếng gầm gừ phẫn nộ...

...

Bành Viễn Chinh thật sự là đang họp trên quận. Sáng hôm nay quận triệu tập hội nghị về công tác kinh tế, ngoài lãnh đạo quận, các lãnh đạo ban ngành và Chủ tịch xã, thị trấn, người phụ trách xí nghiệp đều có mặt.

Chủ tịch quận Cổ Kế Minh, trước kia là Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thương mại, rất am hiểu về công tác kinh tế. Đầu năm y nhận chức, liền đưa ra công trình “5321”, nghĩa là bao gồm năm phương diện, đẩy mạnh ba lĩnh vực công nghiệp, thương nghiệp và dịch vụ, hình thành hai điểm sáng, xây dựng một quận phát triển mạnh mẽ về kinh tế, giàu có và sung túc.

Hội nghị lần này chủ yếu là tổng kết nửa năm thực hiện công trình 5321. Bởi vì đây là công tác chủ đạo do chính Cổ Kế Minh đề xuất, cho nên ông ta rất coi trọng.

Lúc Ủy ban nhân dân thị trấn gọi điện cho Bành Viễn Chinh, Cổ Kế Minh còn đang nói chuyện. Ông nói dài và có hệ thống, có nhiều ý nghĩ mới mẻ. Có nhiều người ngồi nghe gà gât, nhưng Bành Viễn Chinh cảm thấy rất thú vị.

Nhan lúc vào phòng vệ sinh, Bành Viễn Chinh điện thoại về thị trấn, nói hắn đang họp, không về được.

Cuộc họp kéo dài. Nghe nói Chủ tịch quận Cổ đã chỉ thị cho nhân viên đặt cơm họp, chuẩn bị ăn cơm ngay tại hội trường rồi họp tiếp.

...

Thị trấn Vân Thủy.

Hách Kiến Niên về mặt âm trầm, lấy lại bình tĩnh, nhắc điện thoại gọi cho Trưởng ban Tổ chức cán bộ Quận ủy Tôn. Nói chuyện xong, về mặt ông ta mới dịu xuống.

Hách Kiến Niên biết tình thế đã tới hồi ác liệt. Tình hình thị trấn Vân Thủy không thể “dàn xếp” cũng không thể để kéo dài. Bành Viễn Chinh mới đến được mấy tháng, nếu qua một năm, năm rưỡi, quyền lực sẽ hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Ông ta đã trao đổi với Trưởng ban tổ chức cán bộ Tôn, sẽ nhân lúc Vi Minh Hỉ về hưu, tiến hành điều chỉnh bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy. Ông a không thể động đến Bành Viễn Chinh, nhưng có thể động đến mấy cấp phó, hoàn toàn cô lập Bành Viễn Chinh.

Trên thực tế, Vi Minh Hỉ lui, nếu Quý Kiến Quốc và Cổ Lượng bị “điều chỉnh”, thậm chí chuyển đi, Bành Viễn Chinh gần như trở thành cô đơn, chỉ còn một mình Lý Tuyết Yến ủng hộ.

Chữ Lượng lại gõ cửa, bước vào:

-Bí thư Hách, đã giữa trưa, chúng ta đến nhà ăn ăn cơm đi, Lý Tuyết Yến đã trở lại.

Hách Kiến Niên gật đầu, bỗng nhiên đứng dậy trầm giọng nói:

-Đi! Cơm vẫn phải ăn thôi! Chủ tịch thị trấn Bành có về không?

Chữ Lượng lắc đầu.

-Mặc kệ hắn. Chúng ta ăn cơm trước. Tôi muốn xem hắn sẽ diễn với tôi cho tới lúc nào?

Hách Kiến Niên phẩy tay bỏ đi.

Ánh mắt Chữ Lượng lóe lên, do dự một chút rồi cũng đi theo. Chữ Lượng cảm giác mấy ngày nay bọn họ rời khỏi thị trấn, quyền lực trong tay Bành Viễn Chinh mạnh lên rất nhiều, Hách Kiến Niên đã lơ mờ có dấu hiệu mất đi sự kiểm soát tình hình.

185. Chương 186: Trở Mặt

Nghe Chủ tịch quận Cổ Khải Minh nói chuyện xong, Bành Viễn Chinh cảm thấy công trình cải tạo và mở rộng phố buôn bán thị trấn Vân Thủy và ý tưởng thu hút đầu tư, buôn bán, hoàn toàn phù hợp với đề xuất phát triển của Cổ Khải Minh, hoàn toàn có thể đưa vào hệ thống công trình “5321”, trở thành một bộ phận của chiến lược kinh tế của Ủy ban nhân dân quận.

Hội nghị kết thúc, khi Bành Viễn Chinh về tới thị trấn, đã là hai giờ chiều.

Vừa mới vào cửa văn phòng, Lý Tuyết Yến nghe được động tĩnh, vội đi tới, vẻ mặt phức tạp, hạ giọng nói:

-Viễn Chinh, anh đi họp lâu vậy? Người trên lầu đã về, triệu tập cuộc họp bộ máy đảng chính, anh không về, ông ấy rất khó chịu. Anh ăn cơm chưa?

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

-Ủy ban nhân dân quận mở cuộc họp công tác kinh tế. Chủ tịch quận và mấy Phó chủ tịch đều tham dự, Chủ tịch quận Cổ còn đang chỉ thị, làm sao tôi bỏ về được? Tôi ăn cơm họp ở phòng hội nghị rồi.

-Anh đã về, tôi đi nói với Bí thư Hách, hai giờ rưỡi họp.

Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh dè dặt nói:

-Anh chuẩn bị tinh thần đi, lúc này Hách Kiến Niên đang sôi sục, chỉ chờ cơ hội để bùng nổ. Chưa nói chuyện gì khác, việc Điền Minh đến phòng Đảng chính công tác, ông ấy vừa nói với tôi, phòng văn hóa thiếu người, phòng Đảng chính vượt biên chế, điều Điền Minh tới đây là làm bù, yêu cầu Điền Minh mau quay lại phòng văn hóa.

-Vượt biên chế? Chuyện bậy bạ! Biên chế phòng Đảng chính là năm người, hiện giờ kể cả Điền Minh mới có năm người, vượt biên chế cái gì? Phòng văn hóa, cơ bản là không có chuyện để làm, người nhiều như vậy để làm gì?

Bành Viễn Chinh nhú mày:

-Tôi sẽ nói với ông ấy.

-Anh biết là được rồi.

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài, xoay người rời đi.

Hai giờ rưỡi họp, nhưng đám người Hách Kiến Niên đã sớm ngồi vào bàn. Ông ta ngồi trên đài Chủ tịch, mặt ửng đỏ, không phải đỏ tự nhiên mà do rượu. Trưa nay ông ta và bọn Chủ Lượng uống rượu, phòng hội nghị tràn ngập mùi rượu.

Lý Tuyết Yến cầm sổ ghi chép đi đến, nghe mùi rượu nồng nặc, cô nhú mày, đi nhanh lên đài Chủ tịch.

-Đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Viễn Chinh đâu?

Hách Kiến Niên lãnh đạo hỏi.

-Bí thư Hách, Chủ tịch thị trấn Bành sẽ vào ngay!

Trong lúc Lý Tuyết Yến đang nói, Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào, ung dung mỉm cười.

Hắn đi lên đài Chủ tịch ngồi xuống, gạt đầu với mọi người.

Hách Kiến Niên cầm micro, trầm giọng nói:

-Tốt, bây giờ chúng ta họp. Trước tiên mời Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh nói chuyện công tác gần đây của thị trấn. Sau khi tôi trở về, nghe nói Chủ tịch Viễn Chinh và đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng làm rất nhiều việc, chẳng hạn như giải quyết vụ công nhân viên chức nhà máy giấy các-tông gây rối, mở cuộc họp người phụ trách xí nghiệp, còn thành lập phòng quản lý xí nghiệp...

Từ đầu đến cuối, Hách Kiến Niên không biểu hiện bất kỳ cảm xúc gì mạnh mẽ, nhưng giọng nói đều đều, rõ ràng của ông ta làm người ta có cảm giác âm u, lạnh lẽo.

Lý Tuyết Yến nhướng mày.

Ở dưới đài, Cổ Lượng chột dạ, thầm nghĩ: không ngờ Hách Kiến Niên mở miệng liền làm khó dễ, ông ta muốn khai chiến ư?

Sắc mặt Cổ Lượng hơi tái đi. Y không thể so với Bành Viễn Chinh, càng không so được với Lý Tuyết Yến, nếu Bành Viễn Chinh bại trận trong cuộc chiến này, chỉ sợ người xui xẻo nhất chính là y.

Không khí trong phòng hội nghị lập tức lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe được tiếng thở dồn dập của mọi người.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, “tách” một tiếng, Bành Viễn Chinh móc bật lửa đánh lên, phát ra tiếng kêu trong trẻo, sau khi châm lửa mỗi thuốc, hân thông thả rít một hơi thật sâu.

-Bí thư Hách, các vị, sự kiện công nhân viên chức nhà máy giấy các-tông bãi công, thật ra, nói cho chính xác thì cũng không thể gọi là sự kiện, vì đó chỉ là chuyện nhỏ. Gần đây, nhà máy các-tông hoạt động không hiệu quả, nợ lương công nhân viên chức mấy tháng, công nhân viên chức bất mãn, dẫn tới xung đột. Ba người chúng tôi, gồm tôi, đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng, lập tức lập tổ công tác, giải quyết vấn đề. Hiện giờ, việc này đã được giải quyết ổn thỏa, không để lại hậu quả đáng tiếc nào.

Về chuyện triệu tập cuộc họp những người phụ trách xí nghiệp, đó là vì tôi suy xét tình hình có nhiều xí nghiệp nợ lương, muốn phòng ngừa những sự việc tương tự như ở nhà máy các-tông, nên mới điều tra vấn đề, hóa giải nguy cơ. Trên thực tế, sau khi chúng tôi vận động, số xí nghiệp còn nợ lương chỉ còn rất ít. Đồng chí Tuyết Yến, đại khái còn ba bốn xí nghiệp?

Bành Viễn Chinh nói xong, quay lại nhìn Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến gật đầu nói:

-Ừ, còn bốn doanh nghiệp còn nợ lương. Nhưng quả thật là mấy doanh nghiệp này thật sự khó khăn, chúng tôi đã liên hệ với xí nghiệp, đồng thời trấn an công nhân viên chức.

Bành Viễn Chinh lại nói tiếp:

-Về phần phòng quản lý xí nghiệp, cũng căn cứ trên tình hình thực tế của thị trấn, tôi đã báo cáo miệng với Chủ tịch quận, lãnh đạo đã đồng ý trên nguyên tắc. Đương nhiên, không cần tăng thêm đơn vị và biên chế, dùng chung văn phòng với phòng Đảng chính là được. Đó là ba công tác Bí thư Hách đã nêu, xin Bí thư Hách và các đồng chí phê bình, chỉ ra chỗ sai.

Nói xong, Bành Viễn Chinh đưa tay bóp nát tàn thuốc, động tác hết sức lưu loát.

-Hừ, nghe thì hay lắm, nhưng Ủy ban nhân dân thị trấn thành lập một đơn vị lớn như vậy, tối thiểu cần tập thể Đảng ủy nghiên cứu đưa ra quyết sách, đâu phải đồng chí nói thành lập là có thể thành lập? Không thông qua Đảng ủy, công bố qua loa bên ngoài rồi báo cáo lên quận, đồng chí còn biết nguyên tắc tổ chức là gì không vậy? Hả? Thật là tức cười, thị trấn thiết lập phòng quản lý xí nghiệp, mà tôi, Bí thư Đảng ủy thị trấn và các đồng chí khác trong Đảng ủy không hề hay biết. Tôi muốn hỏi Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, ai cho đồng chí quyền lực lớn như vậy?

Rầm!

Hách Kiến Niên phấn nộ vỗ bàn thật mạnh, tiếng động rất to.

Cổ Lượng cúi đầu thấp xuống, Quý Kiến Quốc và Vi Minh Hỉ vẻ mặt phức tạp, thâm lắng đầu. Mà đám người Chủ Lượng thì phần khởi nhìn Hách Kiến Niên đang hùng hổ trên đài Chủ tịch, thâm tỏ ý vui mừng.

Lý Tuyết Yến nhếch miệng, định phản bác, đã thấy Bành Viễn Chinh đưa mắt ra hiệu cho mình đừng nóng vội, liền im lặng.

Đây là Hách Kiến Niên trực tiếp trở mặt, Bành Viễn Chinh thâm cười lạnh, thật ra hắn đã chờ đợi ngày này lâu rồi.

-Xí nghiệp ở thị trấn rất đông, nếu tính cả những xí nghiệp nhỏ, ít nhất hơn một trăm. Đây là điểm khác biệt giữa thị trấn chúng ta và các thị trấn khác. Các xí nghiệp ở thị trấn chịu sự quản lý của nhiều đơn vị,

không chỉ hiệu quả thấp, còn dễ dàng xảy ra sự phân chia lộn xộn và loạn thu phí, tạo gánh nặng cho xí nghiệp.

Thành lập phòng quản lý xí nghiệp là để thực hiện quản lý tập trung, đồng thời tăng cường giao lưu trao đổi. tạo ra một cộng đồng phát triển bình đẳng, bất kể là xét về lâu dài hay ngắn hạn, đều là tất yếu và khả thi. Theo tôi được biết, rất nhiều các thị trấn phát triển của các thành phố vùng duyên hải phía nam đều làm như vậy. Bí thư Hách và các đồng chí vừa đến vùng duyên hải phía nam khảo sát, hẳn là còn hiểu rõ chuyện này hơn tôi.

Đây là điều tôi muốn giải thích rõ với các đồng chí. Còn về phần bảo rằng tôi không có tổ chức nguyên tắc, không đếm xỉa đến quyết sách của Đảng ủy, một mình thiết lập phòng quản lý xí nghiệp, tôi cảm thấy lời buộc tội này càng không có nguyên tắc, cũng không có căn cứ.

Một lần nữa tôi nhấn mạnh, đây chỉ là ý tưởng, mới chuẩn bị thiết lập chứ không phải đã thiết lập. Nếu đã thiết lập, tôi đã sớm báo cáo lên quận và thông báo cho các xí nghiệp.

Bí thư Hách và các đồng chí vừa trở về, hôm nay trên hội nghị, chẳng lẽ tôi không báo cáo với Đảng ủy? Chẳng lẽ tôi không đề trình Đảng ủy thảo luận?

Mà cái gọi là qua loa công bố bên ngoài, đó chỉ là lúc ở cuộc họp người phụ trách xí nghiệp, tôi nêu ra ý tưởng để hỏi ý kiến của các xí nghiệp một chút. Nếu lấy chuyện đó để chỉ trích tôi không có nguyên tắc, không có trách nhiệm, thật sự tôi muốn thỉnh giáo Bí thư Hách, lời này của Bí thư là có trách nhiệm hay sao?

-Tách!

Bành Viễn Chinh đưa tay gạt nắp cái bật lửa kêu lên thành một tiếng khô giòn, lạnh lùng nói:

-Tôi, Bành Viễn Chinh, làm việc, thứ nhất dựa vào chế độ pháp luật, thứ nhì dựa vào nguyên tắc giai cấp, thứ ba dựa vào lương tâm đạo đức. Mỗi một việc tôi làm, đều xuất phát từ công tâm, không một chút tư tâm! Hiện tại là như thế này, tương lai cũng là như thế này, xin các đồng chí giám sát!

Hách Kiến Niên sắc mặt âm trầm dọa người, bỗng nhiên đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Bành Viễn Chinh, tức giận nói:

-Cậu còn ở đó mà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ? Trong mắt cậu còn có tôi, Bí thư Đảng ủy thị trấn hay không? Trong mắt cậu còn có các đồng chí lãnh đạo khác trong Đảng ủy hay không? Thiết lập một đơn vị, không có sự đồng ý của tôi và các đồng chí lãnh đạo khác, chỉ là ý tưởng của một mình cậu mà thôi!

-Không sai, là ý tưởng của cá nhân tôi. Nhưng, ý tưởng của tôi không thể đề xuất sao?

Bành Viễn Chinh cười lạnh nói.

-Cậu đương nhiên có thể đề xuất! Nhưng hôm nay tôi có thể tỏ thái độ, ý tưởng của cậu rất buồn cười, rất nông nổi, rất không hợp quy định, tôi kiên quyết phản đối!

Hách Kiến Niên lớn tiếng:

-Là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn, tôi có thể phủ quyết đề nghị của cậu!

-Thật ra, tôi cảm thấy, chuyện không hợp với quy định của thị trấn thì nhiều lắm. Nhưng đối với vấn đề phòng quản lý xí nghiệp, tôi không thấy có gì không hợp quy định và nó phù hợp với thực tế yêu cầu tập trung quản lý về một mối. Nếu Bí thư Hách chỉ đơn thuần nhằm vào cá nhân tôi để phản đối công tác này, tôi chỉ có thể nói rằng: đáng tiếc!

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ngưng trọng mà nghiêm túc:

-Là Chủ tịch Ủy ban nhân dân thị trấn Vân Thủy, tôi cũng có thể sử dụng quyền lực hành chính của tôi, việc thiết lập phòng quản lý xí nghiệp, mặc dù Bí thư Hách phản đối, tôi cũng vẫn sẽ đề xuất và báo cáo lên Ủy ban nhân dân quận.

Đồng thời, tôi cũng hy vọng các đồng chí đang ngồi đây, có thể suy xét nghiêm túc một chút. Thiết lập phòng quản lý xí nghiệp không phải chuyện cá nhân tôi, mà là có lợi cho sự phát triển lâu dài của thị trấn.

Tôi chỉ nói tới đây, chiều nay Chủ tịch quận Cổ muốn gặp tôi nói chuyện, tôi xin lui trước, các đồng chí tiếp tục thảo luận.

Nói xong, Bành Viễn Chinh sắc mặt trầm tĩnh bước nhanh rời khỏi phòng hội nghị.

186. Chương 187: Chủ tịch Quận Triệu Kiến, Ủy Ban Nhân Dân Quận Kiêm Chức

Bành Viễn Chinh không phải giả bộ. Quả thật là Chủ tịch quận Cổ Khải Minh muốn gặp hắn. Vừa rồi, Phó trưởng ban thư ký UBND quận gọi điện thoại đến, nói là Chủ tịch quận Cổ và Phó Chủ tịch quận Chu muốn gặp hắn. Thời gian là 4h chiều.

Phó Chủ tịch quận Chu hiển nhiên là Chu Đại Dũng. Với quan hệ của Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng, gặp mặt nhau đương nhiên không phải là chuyện lạ. Nhưng vấn đề là hắn và Chủ tịch quận Cổ Khải Minh không quen biết với nhau, chỉ gặp mặt có một lần, không biết Cổ Khải Minh tìm hắn có việc gì.

Bành Viễn Chinh đi rồi, trong phòng hội nghị của thị trấn Vân Thủy là một mảnh yên tĩnh. Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, Vi Minh Hỉ, Quý Kiến Quốc không nói gì. Chỉ có Chữ Lượng và thành viên tâm phúc của Hách Kiến Niên đều dùng ánh mắt nhìn chăm chú vào Hách Kiến Niên, trong lòng càng thêm ngưng trọng.

Trong cuộc họp hôm nay, Hách Kiến Niên không tiếc vận dụng quyền uy của Ủy viên thường vụ quận ủy và Bí thư Đảng ủy thị trấn, trực tiếp đối mặt với Bành Viễn Chinh, vốn định mượn cơ hội đem Bành Viễn Chinh ngăn chặn lại. Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại. Bành Viễn Chinh không chỉ đối chọi gay gắt không nhượng bộ, mà còn trả lại cho Hách Kiến Niên một quả địa lôi lúc nào cũng có thể phát nổ.

Cuối cùng, lại dùng cờ hiệu lãnh đạo khu cho gọi mà ngênh ngang bỏ đi.

Hách Kiến Niên ngồi một chỗ, sắc mặt xanh mét, bờ vai rõ ràng có chút phát run. Có thể thấy ông ta giờ phút này tâm tình phần nộ và không thể khống chế đến cực điểm.

Người bị trở mặt, người bị sượng mặt, chính là ông ta chứ không phải Bành Viễn Chinh.

Hách Kiến Niên cắn chặt răng, phẩy tay bỏ đi, không thêm nói câu kết thúc buổi họp.

Lý Tuyết Yến thản nhiên mỉm cười đứng dậy đi ra ngoài. Còn Cổ Lượng thì như trút được gánh nặng, sắc mặt như thường bước theo. Vi Minh Hỉ thì có chút vui sướng khi người khác gặp họa, trừng mắt liếc nhìn đám người Chữ Lượng. Còn Quý Kiến Quốc thì chẳng nói gì.

Bành Viễn Chinh bước vào khu nhà lầu văn phòng UBND, thẳng đến phòng Chủ tịch quận Cổ.

Bởi vì lãnh đạo triệu kiến, hắn rất dễ dàng thông qua sự kiểm tra của phòng thư ký UBND, đến gõ cửa phòng làm việc của Cổ Khải Minh. Khi đẩy cửa vào, quả nhiên Chu Đại Dũng cũng đang ở trong đó, sắc mặt nghiêm chỉnh kính cẩn nói chuyện với Cổ Khải Minh.

Chu Đại Dũng tuy rằng là Phó chủ tịch quận, nhưng Phó chủ tịch quận và Chủ tịch quận chênh lệch quá lớn. Đối mặt với Chủ tịch quận, Phó chủ tịch quận kỳ thật nói trắng ra vẫn là cấp dưới. Hơn nữa, luận kinh nghiệm lý lịch, Cổ Khải Minh bảy năm trước đã làm cán bộ cấp phó huyện. Trở thành cấp chính huyện cũng có ba năm hơn. Trước đây là Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thương mại. Hiện tại là Chủ tịch khu Tân An, còn Chu Đại Dũng mấy tháng trước mới là cán bộ cấp Trưởng phòng.

- Chủ tịch quận Cổ, Phó chủ tịch quận Chu.

Bành Viễn Chinh hỏi.

Cổ Khải Minh sang sảng mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, đến đây ngồi đi. Cậu đến quận nhậm chức, tôi đã sớm muốn tìm cậu nói chuyện, nhưng vẫn không có cơ hội. Hôm nay vừa lúc có đồng chí Đại Dũng ở đây, hai chúng tôi đang nói về cậu thì cậu liền tới.

Cố Khải Minh nhìn qua rất bình dị, gần gũi, không có một chút quan uy và cái giá của một Chủ tịch quận. Nhưng Bành Viễn Chinh cũng không bởi vì vậy mà thả lỏng thái độ kính cẩn của mình, vẫn rất cung kính.

Ở rất nhiều thời điểm, lãnh đạo bình dị gần gũi hơn phân nửa là làm ra vẻ. Có thể nghĩ, Chủ tịch một quận trung tâm thành phố Tân An, ở thành phố cũng được coi như nhân vật số một. Làm lãnh đạo nhiều năm như vậy, như thế nào lại không có quan uy chứ?

- Cảm ơn lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh điềm tĩnh, ung dung bước đến ngồi một bên sườn ghế sofa trong phòng Cố Khải Minh, sống lưng thẳng đứng.

Loại thái độ này trên cơ bản nhất định phải thể hiện sự tôn trọng của lãnh đạo và kính sợ quyền uy của lãnh đạo.

Bằng không, Bành Viễn Chinh thường xuyên gặp lãnh đạo Thành ủy, như thế nào lại kính sợ một Chủ tịch quận chứ?

Chu Đại Dũng liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi vừa rồi có báo cáo công tác với Chủ tịch quận Cố. Chủ tịch quận Cố nhắc chúng ta đẩy mạnh công trình 5321 của quận trong năm nay. Tuy rằng thuận lợi rất nhiều, thanh thế lớn, có thể đạt hiệu quả, nhưng tuyên truyền vẫn chưa đúng chỗ.

Chu Đại Dũng nói đến đây, hơi tạm dừng một chút.

Cố Khải Minh đẩy mạnh công trình kinh tế 5321, hiển nhiên là có suy tính đến vấn đề chiến tích. Nhưng bởi vì UBND quận chủ đạo công trình này, Quận ủy cũng không để bụng. Cho nên Ban tuyên giáo quận ủy đối với việc tuyên truyền này không đúng chỗ. Mặt khác, nếu là Bí thư Quận ủy quản lý việc này, thì phân lượng của việc tuyên truyền tất nhiên là không giống như bây giờ.

Nghe xong lời nói của Chu Đại Dũng, Bành Viễn Chinh hơi nhú mày. Hẳn hiểu được ý tứ của Chu Đại Dũng, hiển nhiên là muốn hấn ra mặt giúp UBND quận tuyên truyền, đem những gì Cố Khải Minh muốn tuyên truyền tuyên truyền ra ngoài. Nói trắng ra, dân chúng có biết hay không thì không quan trọng, quan trọng là khiến cho lãnh đạo ở thành phố biết được, Cố Khải Minh khi đến khu Tân An nhậm chức đã làm ra được thành tích.

Nói thật, từ lúc quyết định rời khỏi Ban tuyên giáo đến cơ sở nhậm chức, Bành Viễn Chinh không tính toán trở lại con đường làm lý luận tuyên truyền. Làm tạm thời thì được, nhưng trường kỳ thì tuyệt đối không có lợi cho tiền đồ. Giúp UBND quận không khó, nhưng hấn lo lắng Cố Khải Minh sẽ vì vậy mà đưa hấn “vào tù”, đem hấn xếp vào cơ quan ở quận.

Chu Đại Dũng mỉm cười nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Tôi hướng Chủ tịch quận Cố đề cử đồng chí Viễn Chinh vì đồng chí Viễn Chinh từng là cao thủ đỉnh đỉnh đại danh trong hệ thống tuyên truyền của thành phố. Trình độ lý luận tương đối cao, thao tác kinh nghiệm rất phong phú.

Chu Đại Dũng lời còn chưa nói xong, Cố Khải Minh liền chen vào:

- Kỳ thật đồng chí Đại Dũng không nói tôi cũng có suy xét này. Tôi từng cùng lãnh đạo chủ chốt quận ủy đề cập qua, một cao thủ lý luận như đồng chí Bành Viễn Chinh thì không nên đặt ở cơ sở, mà hẳn là nên ở cơ quan. Như vậy mới có thể tận dụng được tài năng. Nhưng tôi lại suy xét đến việc cậu là cán bộ hậu bị trẻ tuổi được bồi dưỡng nhiều mặt, cũng cần làm phong phú công tác ở cơ sở nên liền từ bỏ quyết định này.

Lời nói của Cố Khải Minh đương nhiên là toát ra sự tán thưởng của ông ta đối với Bành Viễn Chinh. Hoặc là ông ta những lời này là muốn nói cho Bành Viễn Chinh nghe. Nhưng Bành Viễn Chinh nghe xong thì cảm thấy quả thật là may mắn.

- Hiện tại công trình 5321 rất cần được tuyên truyền, “Rượu hương còn sợ ngô nhỏ sâu”, chúng ta làm công tác lớn, nên tuyên truyền thì tuyên truyền, nên tạo điển hình thì phải tạo điển hình. Tuyên truyền cũng là sức sản xuất, có lợi cho việc củng cố toàn bộ khu yên ổn, đoàn kết phát triển tốt cục diện.

- Tôi đã cùng với đồng chí Đại Dũng thương lượng qua, chuẩn bị để cho đồng chí Viễn Chinh dẫn đầu, trước tết âm lịch, bày ra một hoạt động tuyên truyền lớn. Không phải vì ai ca tụng công đức, mà chính là bày ra tinh thần tốt đẹp của toàn bộ cán bộ quần chúng khu chúng ta.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên. Hắn không nghĩ sẽ tiếp nhận hoạt động này, nhưng Chủ tịch quận đã mở miệng, hắn không nhận tuyệt đối là không được.

Tuy nhiên, nếu vì thế mà tạo nên mối quan hệ tốt với Cố Khải Minh, thì đây cũng chẳng phải là chuyện xấu gì.

Nghĩ đến đây, cân nhắc thêm, Bành Viễn Chinh lập tức tỏ thái độ:

- Tôi kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo phân công. Xin Chủ tịch quận Cố cứ yên tâm, công tác ở thị trấn tôi sẽ không chậm trễ mà công tác ở quận tôi cũng không dám buông lỏng.

Phải nói, Bành Viễn Chinh quyết định lời này chính là có dụng tâm kín đáo. Hắn tin tưởng, lấy loại lãnh đạo như Cố Khải Minh, khẳng định là sẽ hiểu rõ ám chỉ của hắn.

Quả nhiên, Cố Khải Minh ngẩn ra, chợt cao giọng cười nói:

- Bành Viễn Chinh cậu đấy, tính toán thiệt hơn với tôi phải không?

- Được rồi, được rồi, tôi không miễn cưỡng cậu. Chỉ cần cậu không chậm trễ hai công tác thì tất cả đều tốt rồi.

Cố Khải Minh dương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh:

- Nhưng để thuận lợi cho công tác, cậu ở UBND kiêm nhiệm luôn chức Phó chánh văn phòng đi. Tôi sẽ điều thêm hai người ở UBND quận phối hợp công tác với cậu.

Cố Khải Minh nhẹ nhàng nói một câu, liền cấp thêm cho Bành Viễn Chinh một chức vụ hành chính, Phó chánh văn phòng UBND quận. Chủ tịch thị trấn kiêm Phó chánh văn phòng UBND quận, thoát nhìn thì dường như chẳng có chút ra cái gì, nhưng xử lý công việc đặc biệt, lãnh đạo điểm tương chung quy vẫn có thể chấp nhận được.

Chánh văn phòng UBND quận thường kiêm luôn chức trợ lý Chủ tịch huyện, là thành viên tổ Đảng hư chức của UBND quận, là lãnh đạo cấp phó huyện. Tất cả những chức vụ văn phòng ở UBND quận cũng vì vậy mà tăng lên nửa cấp. Tất cả các Phó chánh văn phòng đều là cấp Trưởng phòng.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Kiêm chức đương nhiên là có tính quá độ và lâm thời, nhưng có khả năng trường kỳ kiêm xuống, treo cái danh. Đừng nhìn chỉ là treo cái danh, nhưng cũng tương đương với việc cấp bậc Trưởng phòng của Bành Viễn Chinh được bao quanh một quãng sáng.

- Cám ơn lãnh đạo, tôi nhất định không phụ lòng lãnh đạo kỳ vọng.

Bành Viễn Chinh kiên định nói. Trong thời điểm như hiện tại, hắn không có bất luận một chần chừ nào. Nếu không sẽ khiến cho Cố Khải Minh bất mãn.

- Ủ, tôi tin vào năng lực của đồng chí Viễn Chinh, đồng thời cũng tin vào hiệu suất làm việc của cậu. Công tác của cậu do tôi phụ trách. Nếu có gặp gì khó xử, thì trực tiếp tìm Mạc Xuất Hải. Nếu Mạc Xuất Hải không giải quyết được thì trực tiếp tìm tôi.

Cố Khải Minh phát tay, chuẩn bị chấm dứt câu chuyện:

- Cậu cứ về trước, qua vài ngày văn kiện sẽ xuống. Tôi hy vọng cậu có thể mau chóng triển khai công tác, trước xuất ra một ý nghĩa tuyên truyền.

- Vâng, Chủ tịch quận Cố, tôi hiểu rồi.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Nếu lãnh đạo không còn chỉ thị gì, thì tôi xin phép về trước.

Thị trấn Vân Thủy

Hách Kiến Niên sau khi gọi điện thoại cho Trưởng ban Tôn của Ban tổ chức cán bộ quận ủy, trên mặt liền hiện lên vẻ âm độc. Ông ta cảm thấy mình đã bị Bành Viễn Chinh bức đến bên cạnh vách núi, nên là lúc áp dụng thủ đoạn phi thường.

Nếu đã đến nước này, nên dùng súng thì dùng súng, nên dùng dao thì dùng dao. Xem ai đánh đá chưa ngoa hơn.

Đương nhiên, ông ta trước khi đến phía nam đã làm một số công tác trước. Chỉ là lùi lại đến bây giờ mới thực hiện thôi.

Bởi vì có chủ ý của lãnh đạo, Ban Tổ chức cán bộ quận ủy động tác thật nhanh, rất nhanh gửi một danh sách đề cử đến cho Trưởng ban Tôn, sau đó báo cáo lên hội nghị thường vụ quận ủy.

Một mình điều chỉnh bộ máy chính đảng xã, thị trấn hiển nhiên là không thích hợp. Nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt. Vì Minh Hỉ tuổi đã đến lúc về hưu. Dưới sự thúc đẩy của Trưởng ban Tôn của Ban tổ chức cán bộ quận ủy và Hách Kiến Niên hai Ủy viên thường vụ quận ủy thì cũng liền thuận lý thành Chương.

Ngày thứ ba sau cuộc nói chuyện giữa Bành Viễn Chinh và Cố Khải Minh, hội nghị thường vụ quận ủy mời dự họp. Đề tài chính là nghiên cứu vấn đề điều chỉnh bộ máy chính Đảng thị trấn Vân Thủy.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hách Kiến Niên âm thầm vận tác sẽ như ý nguyện. Còn “Bành thị đoàn đội” mà Bành Viễn Chinh vừa mới xây dựng liền vì vậy mà hoàn toàn sụp đổ.

Hách Kiến Niên động tác này chưa chắc nói Bành Viễn Chinh không có phòng bị, nhưng không nghĩ rằng nó sẽ nhanh như vậy.

187. Chương 188: Không Thể Nghịch Chuyển?

Hách Kiến Niên và Trưởng ban Tôn bí mật kết nối. Kết quả là Vi Minh Hỉ về hưu, Ủy viên Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Quý Kiến quốc chuyển sang làm Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn. Phó chủ tịch thị trấn Chữ Lượng đảm nhiệm Phó bí thư Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật. Ủy viên tổ chức Hoàng Hà đảm nhiệm Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn. Ủy viên tuyên truyền Mẫn Diễm kiêm nhiệm Ủy viên Đảng ủy, Phó chủ tịch chuyên trách Hội đồng nhân dân, Ủy viên Đảng ủy Mạc Thư Bình kiêm Phó chủ tịch thị trấn.

Hách Kiến Niên, Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh, Cố Lượng vẫn không thay đổi.

Cứ như vậy, Quý Kiến Quốc bị loại ra khỏi Đảng ủy thị trấn. Chữ Lượng tiếp nhận chức vụ. Đồng thời Chữ Lượng đảm nhiệm Phó bí thư nên Lý Tuyết Yến mất đi quyền lực. Bởi vì thứ nhất, Hách Kiến Niên khẳng định sẽ đem công tác hàng ngày của Đảng ủy giao cho Chữ Lượng. Coi như Đảng ủy tuyệt đối nắm trong tay Hách Kiến Niên.

Còn bên UBND có Hoàng Hà, Mạc Thư Bình đảm nhiệm Phó chủ tịch thị trấn, liền tạo thế cân bằng với Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến.

Sau khi điều chỉnh, bộ máy chính Đảng thị trấn Vân Thủy bao gồm chín người. Bên Hách Kiến Niên có năm người là Hách Kiến Niên, Chữ Lượng, Hoàng Hà, Mẫn Diễm, Mạc Thư Bình. Còn bên Bành Viễn Chinh thì chỉ có Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến, Cố Lượng, và Quý Kiến Quốc bốn người. Hệ thống lực lượng xuất hiện độ chênh lệch, một lần nữa quyền lực lại nằm trong tay Hách Kiến Niên.

Mà kế tiếp, Hách Kiến Niên sẽ tiến thêm một bước lôi kéo Cố Lượng và Quý Kiến Quốc, tiến thêm một bước cô lập Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến,

Hách Kiến Niên động tác cực kỳ bí ẩn. Một khi thành công, thế cục lập tức nghịch chuyển.

Bành Viễn Chinh là người làm việc nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán. Hắn nếu ngay trước mặt Chủ tịch quận Cố hứa hẹn, thì không có bất luận lý do kéo dài thời gian. Hắn ngày hôm sau liền đến UBND quận, tìm đến thành viên tổ Đảng, Chánh văn phòng UBND Mạc Xuất Hải.

Cố Cố Khải Minh chỉ thị, Mạc Xuất Hải là tâm phúc của Cố Khải Minh, đương nhiên là phải toàn lực ủng hộ.

Mạc Xuất Hải chuẩn bị một văn phòng cho Bành Viễn Chinh, rồi lại điều thêm hai nhân viên công tác bên UBND, được coi là cây bút của cơ quan chính quyền khu đến hiệp trợ công tác cho Bành Viễn Chinh.

- Đồng chí Viễn Chinh, vị này là Tiểu Vương, Vương Hoan Đào. Còn vị này là Tiểu Cơ, Cơ Phi Yến. Đây là những cây bút của cơ quan chúng tôi. Đương nhiên là không thể so với đồng chí Viễn Chinh rồi.

Mạc Xuất Hải giới thiệu cho Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Vương, Tiểu Cơ, đây là đồng chí Bành Viễn Chinh. Lấy trình độ lý luận của đồng chí, đủ để làm giáo sư cho các người. Hiện tại, đối với các người mà nói thì đây là một cơ hội, nên phối hợp tốt công tác với đồng chí Bành Viễn Chinh. Các người có thể học được không ít kinh nghiệm.

- Xin chào Phó chánh văn phòng Bành.

- Sau này, xin Phó chánh văn phòng Bành chỉ dạy cho chúng tôi nhiều hơn.

Wang Hoan Đào và Cơ Phi Yến đều công tác tại UBND quận hai ba năm, nên cơ sở văn tự rất tốt, đều tốt nghiệp khoa tiếng Trung ra. Sau khi vào cơ quan làm việc thì rất nhanh liền trở hết tài năng, trở thành văn tự nòng cốt.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Chánh văn phòng Mạc vậy là quá khen tôi rồi. Quả thật khiến tôi rất xấu hổ. Tôi nào có trình độ lý luận gì đâu. Chỉ là khoa tay múa tay mà thôi. Hai vị cũng đừng nghe Chánh văn phòng Mạc nói giỡn. Cái gì mà giáo sư hay không giáo sư. Chúng ta công tác cùng một chỗ với nhau, phối hợp giao lưu là chính.

Mạc Xuất Hải cười sang sảng:

- Đồng chí Viễn Chinh không cần khiêm tốn. Thanh danh của cậu ở thành phố ai mà không biết chứ.

- Công tác ở đây không thể nóng vội. Tôi biết thị trấn các người gần đây phải điều chỉnh bộ máy chính đảng. Đồng chí Viễn Chinh tạm thời phải lo cho bên kia trước. Ăn cơm thì phải ăn từng miếng, không thể cố nuốt một ngụm.

Mạc Xuất Hải trong lúc vô ý nói một câu khiến Bành Viễn Chinh biến sắc, kinh ngạc nói:

- Điều chỉnh bộ máy? Ở quận phải điều chỉnh bộ máy lãnh đạo chính đảng của thị trấn chúng tôi?

Mạc Xuất Hải cứ nghĩ rằng chuyện này khẳng định trong lòng Bành Viễn Chinh đã có tính toán. Ý không nghĩ rằng đây chỉ là Hách Kiến Niên âm thầm vận tác, giấu diếm hy vọng lật đổ Bành Viễn Chinh.

Mà cũng thật trùng hợp. Chuyện này người khác vẫn chưa biết, chỉ có mỗi mình Mạc Xuất Hải biết được từ miệng của Cố Khải Minh.

Mạc Xuất Hải thấy Bành Viễn Chinh ngạc nhiên thì cũng nhún mày, hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh không biết sao? Ngày mai trong hội nghị thường vụ sẽ có một đại biến động.

Mạc Xuất Hải ý tứ có chút đại biến động chính là một số đồng chí Ban Tổ chức cán bộ quận ủy nhất định sẽ gặp mặt hoặc tiến hành tổ chức nói chuyện. Loại chuyện này làm sao mà giấu diếm được. Bành Viễn Chinh là nhân vật hành chính số một của thị trấn Vân Thủy, như thế nào lại không biết chứ?

Mà trên thực tế, Ban tổ chức cán bộ quận ủy thật là chưa tìm ai để nói chuyện.

Lúc này đây chính là một đột nhiên tập kích.

- Haha, tôi thật không biết có chuyện này. Chánh văn phòng Mạc, có chính xác không vậy?

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, hỏi dò.

Mạc Xuất Hải nhìn Bành Viễn Chinh, gật đầu cười khê:

- Hẳn là chính xác. Ngày mai Chủ tịch quận Cổ tham gia hội nghị thường vụ. Tôi vừa mới chuẩn bị tài liệu cho ông ấy. Hơn nữa....

Mạc Xuất Hải muốn nói gì lại thôi.

Vương Hoan Đào và Cơ Phi Yến thấy Bành Viễn Chinh và Mạc Xuất Hải có chuyện muốn nói thì liền lặng yên rời khỏi. Cơ quan là như thế. Có những tin tức mà đối với nhân viên bình thường, có biết cũng chưa chắc gì là chuyện tốt.

Thấy Vương Hoan Đào và Cơ Phi Yến hai người rời đi. Mạc Xuất Hải mới đầy thâm ý nói:

- Tôi nghe nói Bí thư Hách đề nghị, Trưởng ban Tôn đề danh làm phương án điều chỉnh. Vì Minh Hỉ về hưu, điều chỉnh bộ máy còn lại chín người. Lãnh đạo quận ủy hẳn sẽ không phản đối. Nhưng điều chỉnh bộ máy đồng thời cũng là đề bạt cán bộ. Tôi nghĩ các lãnh đạo đều có ứng cử viên của mình.

Mạc Xuất Hải lời nói có hàm ý khác. Bành Viễn Chinh nét mặt mỉm cười, nhưng trong lòng ngưng lại như nước.

Tin tức này tới quá đột ngột. Hắn lập tức ý thức được, đây là chiêu độc của Hách Kiến Niên. Nếu ngồi yên không quan tâm, thì ưu thế chủ động mà mình mới chiếm được sẽ trong nháy mắt hóa thành bọt nước. Nhưng phương án đề danh đã hình thành, nhất là có lãnh đạo chủ chốt của Ban tổ chức cán bộ quận ủy đề danh. Hơn nữa, Hách Kiến Niên là Ủy viên thường vụ quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn ủng hộ, chuyện này trên cơ bản không thể nghịch chuyển.

Làm sao bây giờ?

Rời khỏi UBND quận, Bành Viễn Chinh lập tức tìm Chu Đại Dũng, khiến Chu Đại Dũng âm thầm giúp đỡ thám thính một chút tin tức. Chu Đại Dũng trước đây công tác ở Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, tất nhiên là rất quen thuộc với nhiều người ở Ban tổ chức cán bộ quận ủy. Sau vài cuộc điện thoại, Chu Đại Dũng liền có được tin tức vô cùng xác thực.

Bành Viễn Chinh im lặng, bình tĩnh ngồi trong phòng làm việc của Chu Đại Dũng, chậm rãi châm một điếu thuốc.

Nếu phương án điều chỉnh này thành công, cục diện đối với hắn rất bất lợi. Hách Kiến Niên sẽ chuyển bại thành thắng, một lần nữa nắm trong tay quyền to của chính quyền thị trấn Vân Thủy.

Nếu như không có quyền lực thì chẳng làm được gì. Không có quyền lực thì sẽ bị Hách Kiến Niên chèn ép. Một khi cục diện đó xảy ra, Bành Viễn Chinh có muốn ngăn cơn sóng dữ cũng không có khả năng.

Nhưng thời gian lại nhanh như vậy. Buổi sáng ngày mai sẽ mở hội nghị thường vụ, hắn có năng lực làm gì bây giờ?

Chu Đại Dũng ngồi một chỗ nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng có một câu muốn nói từ lâu. Y sớm muốn nói hãy tìm Trưởng ban Tổng của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy nói một câu, âm mưu của Hách Kiến Niên sẽ tan biến. Hơn nữa, địa vị của Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy và khu Tân An sẽ càng thêm củng cố, không người nào có thể lay động, mà cũng không có người nào dám lay động.

Phía sau có một gốc cổ thụ lớn như vậy, vì sao không dựa vào?

Chu Đại Dũng nghĩ sao cũng không rõ.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm nửa ngày, rồi đứng dậy cười nói:

- Lão Chu, anh đang bận, tôi xin phép về trước. Ở thị trấn vẫn còn có chút việc.

- Viễn Chinh à...cậu...

Chu Đại Dũng thở dài nói:

- Cậu đừng nên làm mình bị động như vậy, nên ra tay thì ra tay, sợ cái gì chứ?

Bành Viễn Chinh lắc đầu, cười không nói gì.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn. Vì Minh Hỉ là người thứ nhất tìm hắn.

- Chủ tịch thị trấn Bành.

Vi Minh Hỉ trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng.

- Lão Vi, đến đây ngồi đi. Tìm tôi có việc gì?

Bành Viễn Chinh cười đưa qua một điều thuốc.

- Chủ tịch thị trấn Bành, Phó trưởng ban Đường của Ban tổ chức cán bộ tìm tôi nói chuyện. Nói là căn cứ vào công tác an bài của quận ủy, muốn tôi về hưu trước hai tháng.

Vi Minh Hỉ giọng nói có chút cô đơn.

Bành Viễn Chinh đã sớm biết trong lòng, cho nên cũng không nói gì nhiều, chỉ thở dài phụ họa.

- Lão Vi, tôi nói thật, tuổi già không buông tha cho người nào. Đây là quy luật, nên về thì về đi, trong lòng thoải mái một chút.

- Chủ tịch thị trấn Bành, đồng chí Viễn Chinh, tôi về hưu hay không thì thật ra không quan trọng. Tôi đã có tư tưởng chuẩn bị. Bắt đầu từ năm ngoái, tôi đã chuẩn bị tư tưởng cho mình. Tuy rằng cả đời này tầm thường, nhưng tôi cũng không hối hận. Tối thiểu tôi chẳng làm chuyện gì sai, không thẹn với lương tâm của mình.

Vi Minh Hỉ ngoài miệng thì nói rất sáng khoái nhưng giọng nói có chút run run, nụ cười lại rất miễn cưỡng.

- Haha, người chỉ cần đúng với lương tâm mình là được.

Bành Viễn Chinh cũng cười theo.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi nghe Ban tổ chức cán bộ nói, sẽ tiến hành điều chỉnh bộ máy lãnh đạo của thị trấn chúng ta.

Vi Minh Hỉ cảm thán một hồi, rốt cuộc là nhớ đến ý đồ của mình đến đây nên hạ giọng nói.

Ông ta là một người thành thật. Bành Viễn Chinh tôn trọng ông, chiếu cố ông nên ông rất ghi tạc trong lòng. Chỉ có điều, bởi vì năng lực có hạn, nên cũng chẳng hồi báo lại cho Bành Viễn Chinh cái gì. Nhưng ông từ Ban tổ chức cán bộ biết được tin tức nên tìm Bành Viễn Chinh ngay.

- Ô, vậy à? Ở quận muốn điều chỉnh bộ máy chúng ta?Haha.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Cá nhân phục tùng tổ chức. Tổ chức điều chỉnh, chúng ta làm cán bộ phải tuân theo tổ chức an bài.

Thấy Bành Viễn Chinh không chút để ý, Vi Minh Hỉ không khỏi nóng lòng.

Lúc này bộ máy điều chỉnh có nghĩa gì, thăng ngục cũng có thể hiểu được. Nhưng Bành Viễn Chinh vì sao vẫn ung dung, không chút nôn nóng?

Vi Minh Hỉ há miệng thở dốc, có chút không nói ra lời.

Ông ta sắp phải về hưu, tâm tình trầm thấp, vốn định nhắc nhở Bành Viễn Chinh, nhưng thấy Bành Viễn Chinh không để trong lòng nên ông cũng có chút nản lòng thoái chí, quyết định không xen vào.

Thấy Vi Minh Hỉ có chút gấp gáp rời khỏi, Bành Viễn Chinh nét mặt nở nụ cười.

Vi Minh Hỉ là có ý tốt, nhưng ngay trước mặt Vi Minh Hỉ, hẳn còn có thể nói gì? Nói cũng vô ích, chi bằng không nói. Tuy nhiên, hẳn đột nhiên phát sinh một ý nghĩ.

Nếu...Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh lập tức đứng dậy, đi xuống lầu, ngồi xe thang đến quận.

188. Chương 189: Điều Chỉnh Lớn

9h10'sáng.

Hách Kiến Niên cầm túi xách màu đen của mình, từ lầu ba bước nhanh xuống, bước chân nhẹ nhàng.

- Bí thư Hách!

- Bí thư Hách muốn ra ngoài?

- Ủ, tôi đến tham dự hội nghị thường vụ của quận.

- Tiểu Vương à, giảm béo thành công rồi đó. Dáng cô thon thả rất nhiều.

Cán bộ thị trấn nào thấy ông ta cũng mở miệng chào hỏi. Mọi người ngoài ý muốn phát hiện, hai ngày qua sắc mặt Hách Kiến Niên đều âm trầm, nhưng hôm nay đột nhiên lại trời quang mây tạnh, nét mặt tươi cười, thái độ ôn hòa, bình dị. Ông ta thậm chí còn chủ động vỗ vai một nữ cán bộ trạm thủy lợi, thân thiết vui đùa một câu, khiến nữ cán bộ ít nhiều có chút thủ sững nhưng kinh.

Phải biết rằng, bình thường kính cẩn chào hỏi khi gặp Hách Kiến Niên, ông ta nhiều lắm là từ trong lỗ mũi ừ một tiếng. Hòa ái dễ gần như hôm nay chắc mười năm mới có một lần.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng từ ngoài cổng cơ quan đi vào. Hai người đến tập đoàn Huệ Phong, xác nhận tất cả tiền lương còn nợ công nhân của nhà máy bao bì toàn bộ đã được thanh toán hết thì lúc này mới yên lòng.

- Đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng.

Hách Kiến Niên đứng trước chiếc Toyota màu đen, vẫy tay hô.

Thái độ của Hách Kiến Niên rất thân thiết khiến Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng có chút kinh ngạc, Hai người lặng yên liếc mắt nhìn nhau, đều từ mắt đối phương nhìn thấy được sự cổ quái và khiếp sợ.

- Bí thư Hách!

- Bí thư Hách muốn đến quận?

Hai người cũng không dám thất lễ, đơn giản hàn huyên vài câu.

- Không sai, tôi đến quận tham dự hội nghị thường vụ. Đồng chí Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng, gần đây ở quận khả năng phải điều chỉnh bộ máy thị trấn. Các người phải làm tốt tư tưởng chuẩn bị. Thôi, tôi đi họp đây. Sau khi cuộc họp kết thúc, sẽ nói chuyện với các người.

Hách Kiến Niên nói vài câu rồi sau đó bước lên xe.

Lời của ông ta rơi vào tai Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, vừa như ám chỉ, vừa như uy hiếp.

- Điều chỉnh bộ máy? Sao lại như vậy? Đầu năm nay mới điều chỉnh mà.

Lý Tuyết Yến nhú mày, đột nhiên nhớ đến cái gì, vội vã đi lên lầu. Nhưng Bành Viễn Chinh không có ở trong phòng.

Cô lại chạy đến phòng chính Đảng vẫy tay, Điền Minh lập tức chạy ra:

- Phó bí thư Lý.

- Điền Minh, Chủ tịch thị trấn Bành đâu? Sao không có ở thị trấn?

Điền Minh cười nói:

- Phó bí thư Lý, Chủ tịch thị trấn Bành sáng sớm nay đã đến thành phố. Lãnh đạo cũng không nói gì. Nhưng trước lúc đi, lãnh đạo có nói rằng chiều nay anh ấy mới về được.

Lý Tuyết Yến nhú mày, cũng không nói gì, quay đầu trở về phòng làm việc của mình, gọi điện cho Bành Viễn Chinh.

Phải đến bốn năm phút sau Bành Viễn Chinh mới gọi lại. Lý Tuyết Yến cầm điện thoại vội vàng nói:

- Viễn Chinh, anh đang ở đâu vậy?

- Tôi đang ở Nhật báo xã, phối hợp xử lý vấn đề.

- Nhật báo xã?

Lý Tuyết Yến hồ nghi nói.

- Haha, Chủ tịch quận Cổ giao cho tôi nhiệm vụ, khiến tôi dẫn dắt công tác tuyên truyền cho công trình 5321 của quận. Tôi đến tòa soạn báo xin Tôn tổng xem có thể giữa tháng 11 làm một chuyên bản hay không?

Bành Viễn Chinh đích thật là đang ở Nhật báo xã. Hơn nữa còn trong phòng làm việc của Phó tổng biên tập Tôn Nam của Nhật báo xã gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến.

Chủ tịch quận Cổ nói không vội, nhưng trên thực tế lại rất coi trọng việc tuyên truyền này. Buổi chiều ngày hôm qua, vào lúc tan tầm, Bành Viễn Chinh còn tìm ông báo cáo công tác. Hắn còn tự mình đưa ra một ý tưởng tuyên truyền, viết kín trên hai tờ giấy. Điều này chứng tỏ, hắn rất quan tâm đến việc này, hơn nữa còn trải qua suy nghĩ cặn kẽ.

Bành Viễn Chinh vì thế không có chậm trễ, nguyên bản kế hoạch hơi gác lại một chút cũng tạm thời cải biến chủ ý, nắm chặt thời gian. Trước làm ra một số động tĩnh, coi như là nể mặt Chủ tịch quận Cổ.

Bằng không, lãnh đạo bố trí công tác, anh chậm trễ chẳng có chút động tĩnh. Lãnh đạo ngoài miệng nói không sao, nhưng trong lòng khẳng định là mất hứng.

- Anh như thế nào ngay cả tuyên truyền ở quận cũng quản?

Lý Tuyết Yến càng thêm hồ nghi, truy vấn một câu.

Bành Viễn Chinh được Chủ tịch quận Cổ điểm tướng, thị trấn không ai biết. Bành Viễn Chinh cũng chẳng nói với ai. Dù sao, UBND quận cũng sẽ lập tức đưa văn kiện bổ nhiệm xuống dưới. Đến lúc đó không cần nói đến thị trấn Vân Thủy, ngay cả bộ môn của xã thị trấn toàn bộ đều biết hết.

- Haha, chuyện này dài lắm, chờ tôi trở về rồi nói sau. Đúng rồi, tìm tôi có việc sao?

- Là như thế này, anh nếu không có gì bất tiện thì tôi nói cũng được.

Lý Tuyết Yến hạ giọng nói:

- Vừa rồi, tôi và đồng chí Cổ Lượng gặp mặt Hách Kiến Niên. Thái độ của ông ta rất kỳ quái, đột nhiên nói ở quận phải điều chỉnh bộ máy thị trấn. Tôi như thế nào cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

- Haha!

Đầu dây bên kia, Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Lý Tuyết Yến lại nói:

- Hay là ta hỏi thăm tình hình ở quận một chút?

- Không cần, Tuyết Yến, cô cứ an tâm công tác. Bây giờ tôi còn việc cần phải thảo luận với Tôn tổng, trước cứ như vậy đi, chờ tôi về rồi nói sau.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại.

Lúc này, quận ủy Tân An mời dự họp hội nghị thường vụ.

Ba sự kiện trước đều là sự kiện của quận. Tuy nhiên, trước đó lãnh đạo chủ chốt quận ủy đã quyết định, cho nên nghiên cứu biểu quyết rất nhanh được thông qua. Đến vấn đề điều chỉnh bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ làm công tác thuyết minh một chút, nói thị trấn Vân Thủy là một thị trấn công nghiệp mạnh của quận, lực lượng của bộ máy vẫn còn yếu, cần bổ sung và điều chỉnh, khiến tăng thêm sức chiến đấu và lực lãnh đạo.

Tiếp theo, Hách Kiến Niên giải thích một chút tình huống của thị trấn Vân Thủy rồi tán thành ý kiến của Trưởng ban Tôn.

Bởi vì không đề cập đến điều chỉnh lãnh đạo chủ chốt của thị trấn, chỉ là một số cấp phó phòng. Cho nên lãnh đạo chủ chốt quận ủy và đại bộ phận lãnh đạo quận ủy cũng không để trng lòng. Hách Kiến Niên đề nghị, Ban tổ chức cán bộ đề danh, lãnh đạo chủ chốt quận ủy cũng không phản đối.

Nếu lãnh đạo chủ chốt không có phản đối, những lãnh đạo khác tất nhiên cũng sẽ không phản đối.

Nhưng khi Hách Kiến Niên đang vui sướng thì Chủ tịch quận Cổ đột nhiên mở miệng.

Chủ tịch quận Cổ cũng không phản đối Ban tổ chức cán bộ đề danh và điều chỉnh, mà chỉ thản nhiên nói:

- Cơ sở công nghiệp của thị trấn Vân Thủy rất hùng hậu. Cho dù tính hết trong toàn bộ tỉnh cũng có thể xếp trước một số địa phương. Có thể nói 75% xí nghiệp của khu chúng ta đều tập trung tại thị trấn Vân Thủy và những vùng lân cận. Ngoài ra, thị trấn Vân Thủy còn có mấy chục người làm công, nhân khẩu lưu động rất lớn.

- Điều này khiến cho các cấp quản lý của thị trấn gặp nhiều khó khăn. Hơn nữa, làm thế nào để ổn định và tiếp tục tăng cường xây dựng xí nghiệp ở xã, thị trấn, đây cũng là một vấn đề nan giải. Cá nhân tôi cho rằng, lực lượng quản lý của bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy hơi yếu một chút, đề nghị tăng thêm hai đến ba Phó chủ tịch thị trấn, giảm bớt áp lực công tác cho bọn họ.

Lời nói của Chủ tịch quận Cổ khiến Hách Kiến Niên và Trưởng ban Tôn giạt mình trở tay không kịp, nhưng lại chiếm được sự đồng ý của các lãnh đạo Ủy viên thường vụ khác. Đây chính là cơ hội tốt để bạt cán bộ, cũng là cơ hội để xếp người nhà của mình vào.

Cục diện kế tiếp, Hách Kiến Niên và Trưởng ban Tôn không khống chế được.

Chủ tịch quận Cổ đề cử thêm hai Phó chủ tịch thị trấn. Còn các Ủy viên thường vụ khác cũng đề cử hai người. Cuối cùng, dưới sự đánh nhịp và phối hợp của lãnh đạo chủ chốt quận ủy, vì thị trấn Vân Thủy tăng cường thêm hai Phó chủ tịch thị trấn, một cán bộ công tác Đảng, tiếp nhận Hoàng Hà và Mẫn Diễm đảm nhiệm Ủy viên tổ tuyên truyền Đảng ủy Vân Thủy.

Chủ tịch quận Cổ đề cử hai Phó chủ tịch thị trấn, đều xuất phát từ UBND quận. Có thể nói ông ta rất coi trọng cán bộ trẻ tuổi. Một nam một nữ đều ở tuổi 28, 29.

Loại kết quả này khiến Hách Kiến Niên khá buồn bực, nhưng ông ta cũng vẫn nắm ưu thế tuyệt đối. Ba người này so với ông ta quen thuộc hơn Bành Viễn Chính. Chỉ cần ông ta còn là Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn, dùng chút thủ đoạn, cũng không khó khiến ba người này đầu nhập dưới trướng của mình. Cho dù không thể thì cũng duy trì được trung lập.

Hội nghị thường vụ quận ủy định ra kết cục, rất nhanh được lan truyền ra ngoài. Tuy rằng văn kiện còn chưa chính thức truyền đạt xuống.

Đã tiến hành điều chỉnh bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy, lại còn phái thêm ba cán bộ cấp phó phòng xuống. Loại điều chỉnh nhân viên nhiều như vậy đúng là không gặp nhiều lắm.

Buổi chiều, khi Bành Viễn Chính trở lại thị trấn thì cao thấp đã lan truyền tin tức, ồn ào huyền não bàn luận với nhau.

Đám người Chử Lượng vênh vác tự đắc. Người nào cũng hãnh diện. Nhất là Chử Lượng, từ Ủy viên Đảng ủy bình thường lập tức trở thành Phó Bí thư Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật, xếp thứ tư trong bộ máy lãnh đạo, sau Lý Tuyết Yến, trở thành một trong những lãnh đạo trung tâm của thị trấn.

Đương nhiên, đối với những người đi theo Hách Kiến Niên thì rất đắc ý, còn bên Bành Viễn Chính thì bất kể là người không bị điều chỉnh như Lý Tuyết Yến hoặc người bị điều chỉnh Quý Kiến Quốc trong lòng đều rất ngưng trọng.

Vi Minh Hỉ về hưu, nhưng ông ta ở thị trấn cũng không phải là người quan trọng gì. Ông ta rời khỏi cũng chẳng khiến thị trấn có chút gợn sóng, thậm chí cũng không ai đề xuất đưa tiền ông ta.

Vi Minh Hỉ rất cô đơn, lặng yên thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị về hưu, chỉ chờ Ban tổ chức cán bộ đến tuyên bố bổ nhiệm.

Lý Tuyết Yến từ phòng vệ sinh trở về, đi ngang qua phòng chính Đảng, đột nhiên nghe được âm thanh trách cứ truyền ra từ trong phòng.

Cô liếc mắt nhìn vào phòng chính Đảng, thấy Chử Lượng đang đứng trong phòng, dương tay chỉ thẳng vào Điền Minh răn dạy điều gì.

- Điền Minh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bảo cậu tìm một chiếc xe, để tôi báo cáo với Bí thư Hách, nhưng sao giờ vẫn chưa làm xong?

Chữ Lượng nét mặt âm độc nói:

- Cậu là đồng chí trẻ, đừng nên để lãnh đạo lo lắng. Nếu cậu vẫn cứ tiếp tục làm việc như vậy, tôi sẽ đề nghị với Bí thư Hách, trả cậu về trạm Văn hóa đấy.

Nói xong, Chữ Lượng quay đầu bỏ đi.

Điền Minh sắc mặt trắng bệch, đứng chôn chân tại chỗ, tức giận đến khóe miệng run run, một câu cũng không dám nói.

Với trí thông minh của y, khẳng định hiểu được cục diện bây giờ đang thay đổi. Một khi thay đổi, loại tiểu nhân như y khẳng định sẽ đứng mũi chịu sào.

Một vị trí thấp kém, làm sao dám nề hà?

189. Chương 190: Đại Hội Bổ Nhiệm

Lý Tuyết Yến nhìn theo Chữ Lượng đang vênh váo bước đi, đôi mày đẹp nhú lại. Rồi cô liếc nhìn Điền Minh, Điền Minh vội bước tới, khẽ nói:

-Bí thư Lý.

Lý Tuyết Yến không nói gì, ra hiệu y theo mình tới văn phòng.

Lúc này Lý Tuyết Yến trầm giọng nói:

-Sao vậy? Chữ Lượng nổi điên vì chuyện gì?

Điền Minh tủi thân, cúi đầu nói:

-Bí thư Lý, hần bảo tôi thống kê xem Ủy ban nhân dân thị trấn và Đảng ủy thị trấn có bao nhiêu chiếc xe, tôi liền làm ngay. Thật ra cũng không có gì phải thống kê, chỉ có mấy chiếc xe, trừ mấy chiếc xe các lãnh đạo đang dùng, chỉ có một chiếc Jeep và hai chiếc cơ trung. Nhưng tôi báo cho hần số lượng, hần lại bảo phải làm bằng biểu, ghi rõ biển số xe, lái xe, người sử dụng cũng như nguồn gốc chiếc xe. Việc này phức tạp, những chiếc xe đó đến từ các xí nghiệp khác nhau, phòng Đảng chính lại không có hồ sơ ghi chép tỉ mỉ, tôi phải gọi điện thoại xác minh, nhưng tôi còn chưa gọi xong, hần tới thúc giục nhiều lần, đây rõ ràng là muốn làm khó dễ mà thôi!

Ngay trước mặt Lý Tuyết Yến, Điền Minh không kìm nổi, kể khổ một chút. Nhưng nếu ngay trước mặt Bành Viễn Chinh, Điền Minh sẽ không nói nhiều như vậy. Đó là điểm thông minh của Điền Minh. Chữ Lượng nhắm vào y, cố ý “bối móc”, thật ra là nhắm vào Bành Viễn Chinh. Nếu y nói lại với Bành Viễn Chinh, sẽ khiến hần khó chịu đựng nổi, càng gây thêm mâu thuẫn giữa Bành Viễn Chinh và Chữ Lượng.

Lý Tuyết Yến trầm ngâm một chút, phát tay:

-Anh đi đi, đừng để ở trong lòng, tiếp tục đi thống kê đi, khi nào xong thì báo cáo với Chữ Lượng.

Đương nhiên Lý Tuyết Yến rất coi thường vẻ vênh váo, đắc chí của Chữ Lượng, chỉ có điều cô không thể để lộ điều đó trước mặt Điền Minh.

Điền Minh gật đầu, rời đi.

Điền Minh vừa đi, Lý Tuyết Yến buồn bực đập tay xuống bàn một cái. Trong mắt cô, Chữ Lượng là kẻ tiểu nhân điển hình, gió chiều nào che chiều ấy, không có chút phẩm hạnh nào. Y vốn là thân tín của Nghiêm Khang, khi Nghiêm Khang và Hách Kiến Niên đấu đá, y ngả sang phía Hách Kiến Niên. Cùng với sự đắc thế của Hách Kiến Niên, y càng ra vẻ tiểu nhân đắc chí, ngang ngược vô lối ở thị trấn, cách đối nhân xử thế rất tệ.

“Chó cày gần nhà, gà cày gần chuồng, tiểu nhân đắc chí! Lý Tuyết Yến thầm mắng một câu, đôi mày vẫn nhú chặt.

Tình thế hiện tại, đối với Bành Viễn Chinh rõ ràng là bất lợi. Vì Minh Hỉ lui, Quý Kiến Quốc chuyển công tác Phó chủ tịch thị trấn, Chữ Lượng, Hoàng Hà, Mẫn Diễm và Mạc Thư Bình đều thừa cơ tiến lên, mà Cổ Lượng và Quý Kiến Quốc lại bị vô hiệu hóa, thật sự có thể ủng hộ Bành Viễn Chinh cũng chỉ có mình cô. Nhưng có Hách Kiến Niên chen ép, cộng thêm đám người Chữ Lượng kiềm chế, dù cô không muốn, quyền lực của cô đang bị mất dần đi.

Lý Tuyết Yến suy nghĩ, thở dài. Việc đã đến nước này, chỉ có thể thừa nhận và đối diện với sự thật, để xem Bành Viễn Chinh có sách lược ứng phó hay không.

Ngày 2 tháng 10, 8 giờ rưỡi sáng. Cơ quan chính phủ thị trấn Vân Thủy treo đầy cờ và biểu ngữ.

Chữ Lượng đứng trong hội trường, chỉ trỏ chỉ huy cán bộ bố trí hội trường, về mặt phần chần. Bành Viễn Chinh ra đứng ở hành lang, đốt một điếu thuốc, ngắm nhìn cảnh tượng chuẩn bị đại hội.

Lý Tuyết Yến cũng rời văn phòng, đứng phía sau Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

-Anh xem Chữ Lượng kia! Tiểu nhân đắc chí, kiêu ngạo quá sức!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không nói gì. Đối với Chữ Lượng, hẳn không muốn nói cái gì, cũng lười nói, quay lại đi về văn phòng.

Lý Tuyết Yến định đi theo, chợt nghe Chữ Lượng kêu lên:

-Đồng chí Tuyết Yến, 9 giờ đại hội cử hành, lãnh đạo Ban Tổ chức cán bộ sẽ tới ngay, Bí thư Hách bảo mấy người chúng ta ra đón.

Lý Tuyết Yến hồ hững gật đầu, quay đầu mà đi.

Thấy bộ dạng cô thờ ơ, kiêu ngạo, Chữ Lượng thầm nhủ nước bọt, xì một tiếng khinh miệt: Đồ ** thói, ngạo mạn cái gì? Ngày lành của mày hết rồi, đừng tưởng mày có cha là cán bộ lão thành thì người ta sợ, người đi trà lạnh, mày kiêu cái con c... gì! (sic!)

-Nhìn cái gì? Mau chỉnh sửa mấy cái bồn hoa này cho chỉnh tề!

Chữ Lượng quay lại nhìn mấy cán bộ đứng gần đó, quát to.

...

Lý Tuyết Yến, Chữ Lượng và mấy người khác đứng ở cổng nghênh đón lãnh đạo Ban Tổ chức cán bộ Quận ủy. Hách Kiến Niên là Ủy viên thường vụ Quận ủy, ỷ vào cấp bậc của mình, kiêu ngạo không ra đón, ngồi trong phòng làm việc, đợi Ban Tổ chức cán bộ tới, ông ta mới xuống lầu.

Lý Tuyết Yến nghe phía sau có tiếng bước chân, nhìn lại thấy là Bành Viễn Chinh thì ngẩn ra. Theo một quy tắc bất thành văn, người đến thị trấn Vân Thủy tuyên bố bổ nhiệm là Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Đường Lỵ Lỵ, xếp hạng gần cuối ở quận, chỉ cần nhóm phó chức như Lý Tuyết Yến ra đón là được, Bành Viễn Chinh có thể ở lại trong văn phòng.

Mấy người Chữ Lượng thấy Bành Viễn Chinh đi ra, lòng thầm cười khẩy, cho rằng Bành Viễn Chinh chột dạ.

Thật ra, Bành Viễn Chinh không ra đón Đường Lỵ Lỵ, mà là đón Trợ lý chủ tịch quận, Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Mạc Xuất Hải.

Vốn Mạc Xuất Hải không cần phải đến, việc Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Phó Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận, chỉ cần Ủy ban nhân dân quận gửi văn kiện thông báo xuống là được. Nhưng sáng nay, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh chỉ thị Mạc Xuất Hải đích thân đi một chuyến. Mạc Xuất Hải liền liên hệ với Ban Tổ chức cán bộ, cùng tới tuyên bố bổ nhiệm của Ủy ban nhân dân quận.

Bởi vì Bành Viễn Chinh là cán bộ cấp Trưởng phòng, thực chức là Chủ tịch thị trấn, Phó Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận là kiêm chức, lại do chính Chủ tịch quận đề cử bổ nhiệm, nên không cần thông qua trình tự của Ban Tổ chức cán bộ, chỉ cần ra văn bản là được.

Một chiếc Santana màu đen chạy nhanh tới, phía sau, còn có một chiếc xe lớn.

Chiếc Santana ngừng trước cổng Ủy ban nhân dân, lái xe mở cửa sau, Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Đường Lỵ Lỵ bước xuống, mỉm cười nhường Mạc Xuất Hải đi trước. Mạc Xuất Hải là cấp phó huyện, có thể xem như là thành viên lãnh đạo Ủy ban nhân dân quận, đương nhiên Đường Lỵ Lỵ không thể so với.

Đám Chử Lượng giật mình kinh ngạc: Sao Mạc Xuất Hải lại đến đây?

Lúc này họ mới chợt hiểu, hóa ra Bành Viễn Chinh đi ra là để nghênh đón Mạc Xuất Hải. Nhưng hôm nay là đại hội bổ nhiệm và miễn nhiệm cán bộ, Mạc Xuất Hải là Trợ lý Chủ tịch quận đến để làm gì?

Bành Viễn Chinh ra chào đón, cười nói:

-Chủ nhiệm Mạc, Trưởng ban Đường, hoan nghênh hai vị lãnh đạo đến thị trấn Vân Thủy chúng tôi kiểm tra chỉ đạo công tác.

Mạc Xuất Hải cười ha hả, vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, rồi nhiệt tình bắt tay hắn:

-Đồng chí Viễn Chinh, tôi đến chỉ để tham gia thôi, hôm nay Trưởng ban Đường là người chủ trì, ha ha!

Đường Lỵ Lỵ tới bắt tay Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

-Chủ nhiệm Bành, chúc mừng.

-Ha ha, cảm ơn Trưởng ban Đường.

Đường Lỵ Lỵ chúc mừng, không chỉ vì Bành Viễn Chinh được kiêm chức, mà là Bành Viễn Chinh bởi vậy trở thành một trong những người tâm phúc của Chủ tịch quận Cố. Theo tuổi tác của Chủ tịch quận Cố và tình hình trước mắt, sớm muộn gì ông ta cũng trở thành Bí thư Quận ủy. Bành Viễn Chinh đi theo ông ta, tương lai tiền đồ không cần phải nói.

-Trưởng ban Đường quá khách khí. Chủ nhiệm Mạc, Trưởng ban Đường, đồng chí này là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến, đồng chí này là...

Bành Viễn Chinh giới thiệu các phó chức với Mạc Xuất Hải và Đường Lỵ Lỵ.

Lúc này, các Phó chủ tịch thị trấn mới nhậm chức Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Ủy viên Đảng ủy Khuông Nhã Lam cũng xuống xe.

Đường Lỵ Lỵ quay lại cười giới thiệu:

-Chủ tịch thị trấn Bành, đây là đồng chí Ngô Minh Quánh, đây là đồng chí Thi Bình, đây là đồng chí Khuông Nhã Lam.

-Chào Chủ tịch thị trấn Bành, chúng tôi đến thị trấn công tác, xin lãnh đạo chiếu cố nhiều hơn.

-Chào Chủ tịch thị trấn Bành.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình vốn là cấp dưới của Mạc Xuất Hải, đều do Chủ tịch quận Cố đề cử. Thái độ của họ đối với Bành Viễn Chinh rất kính cẩn và nhiệt tình, đại khái là do họ thấy được mối liên hệ của hắn với Chủ tịch quận Cố và Mạc Xuất Hải.

Khuông Nhã Lam là một phụ nữ chừng 30 tuổi, thái độ của cô ta đối với Bành Viễn Chinh không hẳn nhiệt tình, nhưng cũng không lãnh đạm, chỉ nắm chặt tay hắn rồi cười, đứng qua một bên.

Đám người Bành Viễn Chinh cùng Mạc Xuất Hải và Đường Lỵ Lỵ vừa đi vào sân Ủy ban nhân dân thị trấn, lập tức vang lên một tràng vỗ tay. Tuy Hách Kiến Niên cảm thấy Mạc Xuất Hải đến đột ngột, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi.

Hách Kiến Niên, Mạc Xuất Hải, Đường Lỵ Lỵ, Bành Viễn Chinh, Ngô Minh Quánh, Thi Bình, Khuông Nhã Lam ngồi trên đài Chủ tịch, các lãnh đạo khác của thị trấn đều ở dưới đài, ngoài ra còn có người phụ trách các xí nghiệp, Bí thư chi bộ thôn hoặc Chủ nhiệm thôn.

Hách Kiến Niên đằng hắng, cao giọng nói:

-Tốt lắm, mọi người im lặng. Trước hết, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Chủ nhiệm Mạc và Trưởng ban Đường đã đến!

Tiếng vỗ tay vang lên rất nhiệt liệt.

Mạc Xuất Hải và Đường Ly Ly hơi cúi người chào.

-Tốt lắm, xin mời Trưởng ban Ban Tổ chức cán bộ Đường đọc tuyên bố bổ nhiệm của Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận đối với bộ máy lãnh đạo thị trấn chúng ta.

Hách Kiến Niên đưa micro cho Đường Ly Ly.

190. Chương 191: Bổ Nhiệm

Đường Ly Ly mỉm cười, quay lại đưa micro cho Mạc Xuất Hải:

-Chủ nhiệm Mạc, mời ngài nói trước?

Mạc Xuất Hải khiêm tốn cười cười:

-Trưởng ban Đường là người chủ trì, cô tuyên bố là được.

Đường Ly Ly vẫn kiên trì:

-Chủ nhiệm Mạc, mời Chủ nhiệm nói trước, tôi tuyên bố sau.

Đường Ly Ly và Mạc Xuất Hải đẩy qua đẩy lại như vậy, khiến nhiều người kể cả Hách Kiến Niên không hiểu ra sao cả.

Ban Tổ chức cán bộ tiến hành đại hội bổ nhiệm, Mạc Xuất Hải là trợ lý chủ tịch quận tham dự, chỉ cần nói qua vài lời, thể hiện sự coi trọng cao độ của Ủy ban nhân dân quận đối với lần điều chỉnh cán bộ này.

Dù sao, quyết định miễn nhiệm, bổ nhiệm phải do người của Ban Tổ chức cán bộ tuyên bố, nếu Mạc Xuất Hải làm thay, là không được.

Mạc Xuất Hải mỉm cười, không từ chối nữa, cầm lấy micro nói:

-Bí thư Hách, các đồng chí, hôm nay, nhân dịp đại hội bổ nhiệm được tổ chức, tôi được Chủ tịch quận Cố ủy thác, tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của Ủy ban nhân dân quận.

Căn cứ vào sự cần thiết của công việc, trải qua hội nghị Đảng tổ của Ủy ban nhân dân quận, Ủy ban nhân dân quận quyết định: Đồng chí Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận, Phó chủ nhiệm phòng xúc tiến công trình “5321”.

Mạc Xuất Hải đọc xong văn kiện bổ nhiệm của Ủy ban nhân dân quận, những người có mặt, kể cả Lý Tuyết Yên và Hách Kiến Niên đều kinh ngạc, mắt mở to.

Chủ tịch thị trấn kiêm nhiệm Phó chánh văn phòng và Phó chủ nhiệm phòng xúc tiến công việc, ở Tân An này tuyệt đối chưa thấy ai. Cách bổ nhiệm khác thường này cho thấy Bành Viễn Chinh và Chủ tịch quận Cố có quan hệ không tầm thường. Phải biết rằng, phụ trách phòng xúc tiến công trình 5321 là Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng và trợ lý chủ tịch quận Mạc Xuất Hải cũng chỉ là Phó chủ nhiệm, Bành Viễn Chinh cũng được làm Phó chủ nhiệm, vấn đề đã rất rõ ràng.

Mọi người bàn luận xôn xao, mặt Hách Kiến Niên sa sầm. Mọi người tự hỏi: chẳng lẽ Bành Viễn Chinh muốn chuyển đi? Nhưng họ biết mình đoán sai khi Mạc Xuất Hải lại cao giọng nói:

-Đồng chí Viễn Chinh có năng lực tốt, trình độ lý luận cao, ý thức chính trị kiên định, Ủy ban nhân dân quận giao trọng trách cho đồng chí Viễn Chinh, để cho đồng chí Viễn Chinh công tác ở cả hai phương diện, cũng là có mục đích bồi dưỡng và rèn luyện cán bộ hậu bị...

Sau đó Mạc Xuất Hải còn nói những gì, mọi người không chú ý, họ chỉ cần nghe rõ một điều: Bành Viễn Chinh tiếp tục làm Chủ tịch thị trấn.

Đám người Chử Lượng sững sốt. Bọn họ vốn nghĩ là Bành Viễn Chinh sẽ thất thế, không ngờ vừa bắt đầu đại hội bổ nhiệm, hắn đã nhẹ nhàng nhảy lên chỗ cao, thong dong nhìn xuống mọi người.

Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt hơi có vẻ trách móc. Cô bắt mắt vì trước đó Bành Viễn Chinh không hề hé cho cô nửa lời.

Bành Viễn Chinh ngồi ngay ngắn, vẻ mặt lãnh đạm, chỉ khi Mạc Xuất Hải nói xong, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, hắn mới khom người cúi chào.

Chợt Bành Viễn Chinh liếc nhìn xuống phía dưới đài, thấy Vi Minh Hỉ ngồi ở một góc dưới đài. Hôm nay Vi Minh Hỉ ăn mặc rất chính thức, sơ mi trắng, quần đen, còn mang giày da mới tinh, đầu tóc chải rất kỹ lưỡng. Vi Minh Hỉ ngồi thẳng tắp, nhưng dáng vẻ hết sức cô đơn.

Bành Viễn Chinh thăm thở dài, thu ánh mắt lại.

Mạc Xuất Hải đưa micro cho Đường Ly Ly, Đường Ly Ly cao giọng nói:

-Cảm ơn Chủ nhiệm Mạc. Kế tiếp, tôi tuyên bố, quyết định của điều chỉnh của Ủy ban nhân dân quận đối với bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy. Đồng chí Vi Minh Hỉ, bởi vì đã đến tuổi, sẽ lui về nghiên cứu.

Trên văn kiện chỉ đề cập đến Vi Minh Hỉ bằng một câu ngắn ngủi như vậy. Đây là nói cho dễ nghe, trên thực tế là chính thức về hưu.

-Chúng ta cho một tràng pháo tay, nhiệt liệt cảm tạ đồng chí Vi Minh Hỉ đã tích cực cống hiến tạo nên sự phát triển của thị trấn Vân Thủy hôm nay.

Đường Ly Ly dẫn đầu vỗ tay, mọi người dưới đài vỗ theo, chẳng qua là tiếng vỗ tay không thể nào sôi nổi.

Về mặt biến đổi liên tục, Vi Minh Hỉ đứng dậy, hướng lên đài cúi chào, lại hướng phía dưới đài cúi chào, khoe miệng run rẩy, khoe mắt ứa lệ, đứng tại chỗ hơi lắc lư.

Rốt cuộc Điền Minh nhìn không chịu nổi, chủ động chạy tới dìu Vi Minh Hỉ lui xuống.

Đường Ly Ly cười cười, tiếp tục trầm giọng nói:

-Căn cứ vào yêu cầu của công việc, bổ nhiệm đồng chí Chử Lượng làm Phó bí thư Đảng ủy, Bí thư Ban kỷ luật thanh tra; bổ nhiệm đồng chí Hoàng Hà làm ủy viên Đảng ủy; bổ nhiệm đồng chí Mẫn Diễm làm ủy viên Đảng ủy; bổ nhiệm đồng chí Khuông Nhã Lam làm ủy viên Đảng ủy.

Đề cử đồng chí Quý Kiến Quốc, đồng chí Hoàng Hà, đồng chí Mẫn Diễm, đồng chí Mạc Thư Bình, đồng chí Ngô Minh Quánh, đồng chí Thi Bình làm Phó chủ tịch thị trấn.

Miễn chức Bí thư Ban Kỷ luật thanh tra của đồng chí Quý Kiến Quốc, miễn chức Phó chủ tịch thị trấn của đồng chí Chử Lượng, miễn chức ủy viên Đảng ủy tổ chức của đồng chí Hoàng Hà, miễn chức ủy viên Đảng ủy tuyên truyền của đồng chí Mẫn Diễm. Đồng chí Hách Kiến Niên, đồng chí Bành Viễn Chinh, đồng chí Lý Tuyết Yến, đồng chí Cổ Lượng, chức vụ không thay đổi.

Căn cứ tinh thần hội nghị thường vụ Quận ủy, thứ tự các thành viên bộ máy Đảng ủy Vân Thủy như sau: Ủy viên thường vụ Quận ủy Hách Kiến Niên, Phó bí thư Đảng ủy Bành Viễn Chinh, Phó bí thư Lý Tuyết Yến, Phó bí thư Chử Lượng, ủy viên đảng ủy Quý Kiến Quốc, Hoàng Hà, Mẫn Diễm, Khuông Nhã Lam.

Căn cứ tinh thần hội nghị văn phòng Chủ tịch Ủy ban nhân dân quận, thứ tự các thành viên bộ máy lãnh đạo chính quyền như sau: Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh, Phó chủ tịch Lý Tuyết Yến, Quý Kiến Quốc, Hoàng Hà, Mạc Thư Bình, Cổ Lượng, Ngô Minh Quánh, Thi Bình.

Bộ máy mới, tinh thần mới, sứ mạng mới, phát triển mới. Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận hy vọng, sau khi điều chỉnh, bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy có thể đoàn kết dẫn dắt toàn bộ cán bộ quần chúng, gia tăng cải cách, đẩy mạnh mở cửa, cố gắng không ngừng phấn đấu cho một thị trấn Vân Thủy tốt đẹp ngày mai!

Đường Ly Ly kết thúc lời tuyên bố bổ nhiệm, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, hàng sau, rất nhiều cán bộ thôn đứng dậy ra sức vỗ tay, bất quá đó chỉ là động tác có tính lễ tiết, không có bao nhiêu chân tình. Tay vỗ nhiệt liệt, không có nghĩa trong lòng hoan nghênh.

Tiền Mạc Xuất Hải và Đường Ly Ly xong, theo lệ, ban lãnh đạo Đảng chính phải mở một hội nghị liên tịch, xem như là họp gấp mặt và hội ý, điểm lại một số công việc đầu mối và phân công công tác trong thời gian tới.

Hách Kiến Niên tới phòng họp, khác với thường ngày, thái độ rất cẩn trọng. Sau khi vào phòng họp, ông ta ngồi trên đài, cười cười nói nói với ba lãnh đạo mới tới: Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Khuông Nhã Lam, ra vẻ rất hòa hợp.

Đám Chữ Lượng cũng ngồi bên cạnh, phụ họa. Lý Tuyết Yến ngồi riêng, cô biết Hách Kiến Niên đang cố gắng dò xét và mượn hơi ba cán bộ mới tới.

Quả vậy, Hách Kiến Niên suy nghĩ, tuy Bành Viễn Chinh vừa đưa ra một con bài tẩy, nhưng ông ta dù sao vẫn là Ủy viên thường vụ Quận ủy. Với địa vị của ông ta, ba người Ngô Minh Quánh hẳn phải thức thời. Tối thiểu, không thể đi theo Bành Viễn Chinh chống đối ông ta.

Lý Tuyết Yến cau mày. Cô biết mặc dù ba người mới tới không phải là thành viên Đảng ủy, nhưng cũng có vai trò quan trọng, nhất là hai Phó chủ tịch thị trấn Ngô Minh Quánh và Thi Bình.

Nếu như hai người này bị lôi kéo về phe Hách Kiến Niên, trong bộ máy Ủy ban nhân dân thị trấn có tới bốn người bị Hách Kiến Niên thao túng, sẽ là vật cản lớn lao đối với công việc của Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh.

Ngược lại, nếu hai người này có thể chung lưng với Bành Viễn Chinh, hai kẻ “nằm vùng” trong Ủy ban nhân dân thị trấn - Hoàng Hà và Mạc Thư Bình sẽ không phát huy được tác dụng.

...

Bành Viễn Chinh gọi mấy cuộc điện thoại trong phòng làm việc, cuối cùng nhất trí với tòa soạn về việc ra một số báo chuyên đề. Hắn hiểu rất rõ, cái gọi là “quan hệ mật thiết” giữa mình và Chủ tịch Quận Cổ, thật ra chỉ là một quan hệ tạm thời vì công việc, nếu như lần này làm tốt công tác tuyên truyền khiến cho Chủ tịch quận Cổ hài lòng, tự nhiên sẽ chuyển thành quan hệ sâu hơn, nhưng nếu như làm không tốt, quan hệ kia sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt.

Cho nên, Bành Viễn Chinh không dám lơ là. Công việc trong thị trấn không thể buông lỏng, nhưng nhiệm vụ do Chủ tịch quận Cổ giao cho cũng phải triển khai đồng bộ, tối thiểu phải cho Chủ tịch quận Cổ thấy có tiến triển thật sự.

Hắn nói chuyện điện thoại xong, định đến phòng họp, đột nhiên có tiếng gõ cửa, Vi Minh Hỉ với vẻ mặt cô đơn tiều tụy đi vào, gương cười:

-Chủ tịch thị trấn Bành, đồng chí Viễn Chinh, tôi phải đi, tới chào đồng chí một tiếng!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười nói:

-Không được, lão Vi, Đảng ủy và Ủy ban nhân dân thị trấn còn phải tiến đồng chí mới đúng chứ!

-Ôi, tiền cái gì chứ, bây giờ tôi đi đây! Các lãnh đạo khác, bây giờ tôi không thể với cao, chỉ dám tới chào Chủ tịch thị trấn Bành. Chúc Chủ tịch thị trấn Bành từng bước thăng chức, sau này nếu có thể nhớ đã từng có lúc uống rượu với lão Vi này, tôi đã thấy an ủi lắm rồi.

Vi Minh Hỉ trong lòng cười khỏ, lúc này làm sao Hách Kiến Niên còn có thể nhớ tới ông, một người phải về hưu? Người đi trà lạnh, ông còn chưa đi, trà đã lạnh từ lâu rồi!

-Như vậy sao được?

Bành Viễn Chinh nhúm mày:

-Lão Vi, đồng chí không thể đi ngay như vậy! Dù như thế nào, lãnh đạo thị trấn cũng phải làm lễ tiễn chứ? Ngay cả chút tình nghĩa này mà cũng không làm được sao? Lão Vi, đồng chí trở về phòng làm việc đợi tôi, lát nữa tôi sẽ nhắc đến việc này!

Vừa nói, Bành Viễn Chinh đứng dậy cầm chén nước và sổ ghi chép đi về phía phòng họp. Ánh mắt Vi Minh Hỉ lóe lên, do dự một hồi, rồi đành theo lời hắn vào phòng làm việc chờ.

191. Chương 192: Cậu Võ Bàn Cho Ai Xem?

Bành Viễn Chinh tiến vào phòng họp. Mọi người thấy hắn vào cửa thì đều trở lại vị trí của mình, biết rõ cuộc họp sắp bắt đầu.

Hách Kiến Niên lạnh nhạt cười, bước lên đài chủ tịch, ngồi xuống vị trí chính giữa của ông ta.

Bành Viễn Chinh sắc mặt không thay đổi, cũng bước lên đài chủ tịch. Lý Tuyết Yến đi đằng sau. Chữ Lượng vẽ mặt tràn đầy hưng phấn, nện bước chắc nịch bước lên đài chủ tịch. Từ nay, y với tư cách Phó bí thư, cũng có tư cách ngồi trên đài chủ tịch. Tuy rằng vẫn chỉ là Phó, nhưng bởi vì sự biến hóa về địa vị chính trị mang đến cảm giác vinh quang như vậy cũng đủ cho y tinh thần phấn khởi rồi.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Chữ Lượng, khóe miệng hiện lên một nụ cười chẳng thêm để ý đến. Đối với loại tiểu nhân như Chữ Lượng, hắn chẳng thêm quan tâm. Nhìn cử chỉ đắc ý kia mà cảm thấy buồn cười.

Hách Kiến Niên nhìn mọi người xung quanh, cười nói:

- Được rồi, mọi người đều đã đến đông đủ. Chúng ta bắt đầu cuộc họp.

- Từ hôm nay trở đi, bộ máy chính đảng của thị trấn Vân Thủy chúng ta có một đồng chí lui ra là đồng chí Vi Minh Hỉ, và có thêm ba đồng chí mới. Hôm nay, bộ máy chính đảng của chúng ta tiến hành điều chỉnh thêm một lần nữa. Phải nói, lần điều chỉnh này rất phù hợp. Tôi với tư cách Bí thư Đảng ủy thị trấn, kiên quyết ủng hộ quyết sách anh minh của chính quyền khu ủy.

- Đầu tiên, tôi xin đại diện cho các lão đồng chí của thị trấn hoan nghênh đồng chí Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Khuông Nhã Lam đến thị trấn nhậm chức. Mọi người đến thị trấn Vân Thủy chúng tôi công tác, chính là làm phong phú thêm cho bộ máy chính đảng của chúng tôi. Ba vị đồng chí năng lực công tác mạnh, tác phong làm việc chính phái, tiếng lành đồn xa trong cơ quan. Đề bạt mọi người lên cương vị lãnh đạo cấp phó chính là sự tín nhiệm của lãnh đạo khu đối với mọi người. Tôi hy vọng, ba vị đồng chí đối với công tác về sau của thị trấn, có thể mau chóng dung nhập, bắt đầu khai triển công tác.

- Bất luận là trong công tác hay là trong sinh hoạt, nếu có gì khó khăn thì cứ đến tìm tôi. Hoặc là tìm Chủ tịch thị trấn Bành, Phó bí thư Lý Tuyết Yến, Phó bí thư Chữ Lượng. Xin mọi người cho một tràng pháo tay hoan nghênh.

Hách Kiến Niên nói xong liền vỗ tay.

Ông ta vỗ tay trước, mọi người đều lập tức vỗ tay theo.

Trong tiếng vỗ tay, Khuông Nhã Lam, Ngô Minh Quánh và Thi Bình ba người đều đứng dậy gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

- Sau đây, tôi xin mời ba vị đồng chí phát biểu một ít lời nói, tự giới thiệu mình, đồng thời trình bày cảm nhận khi nhậm chức.

Hách Kiến Niên phát tay:

- Bắt đầu từ đồng chí Nhã Lam.

Khuông Nhã Lam do dự một chút. Mặc dù cô cũng là người nghiêm túc, nhưng về tài ăn nói thì không tinh tường cho lắm. Nhưng trong tình huống như ngày hôm nay, cô không thể nói nói lời nào.

- Bí thư Hách, Chủ tịch thị trấn Bành, các đồng chí, tôi trước khi đến UBND quận công tác, thì đã công tác tại Phòng nghiên cứu quận ủy trong thời gian ba năm. Trong khoảng thời gian này, tôi phụ trách về phương diện nghiên cứu lý luận công tác đảng. Tôi không dám nói mình có kinh nghiệm công tác gì, nhưng tôi sẽ cố gắng hoàn thành tốt công tác được giao. Xin các đồng chí lãnh đạo giám sát.

Khuông Nhã Lam mỉm cười:

- Cảm ơn mọi người.

Khuông Nhã Lam nói rất ngắn gọn. Cô không thích biểu đạt cũng như thể hiện mình. Hôm nay nói nhiều như vậy coi như đã là sự tiến bộ rồi.

Khuông Nhã Lam sau khi ngồi xuống, Ngô Minh Quánh mỉm cười đứng dậy, nói:

- Bí thư Hách, Chủ tịch thị trấn Bành, các đồng chí, kỳ thật tôi đến thị trấn Vân Thủy công tác, trong nội tâm cũng có vài phần áp lực. Bởi vì sau khi tôi tốt nghiệp đại học thì về công tác tại UBND quận, cũng chưa từng đi qua một đơn vị nào. Tôi đã bốn năm làm thư ký cho lãnh đạo, về phương diện công tác phục vụ cũng có chút nhận thức. Nhưng nói đến công tác kinh tế thì tôi là một người mới, hoàn toàn mới. Cho nên, về sau xin các lãnh đạo và đồng chí chỉ dạy cho nhiều hơn. Tôi đây sẽ cố gắng học tập, tranh thủ hoàn thành công tác được giao.

Ngô Minh Quánh rõ ràng là có chút thoải mái hơn so với Khuông Nhã Lam. Cái này có liên quan đến tính cách hướng ngoại của hắn.

- Đồng chí Minh Quánh có chút khiêm tốn rồi. Đồng chí Minh Quánh đã công tác nhiều năm bên cạnh lãnh đạo, như thế nào lại không quen thuộc với công tác kinh tế chứ? Tôi tin rằng đồng chí Minh Quánh sẽ thích ứng rất nhanh với tình huống của thị trấn chúng ta.

Hách Kiến Niên mở miệng nói. Ngô Minh Quánh lễ phép mỉm cười.

Cuối cùng đến phiên Thi Bình.

Thi Bình hai mươi chín tuổi, là mẹ của một đứa bé ba tuổi. Tính cách của cô cũng không khác gì Khuông Nhã Lam, khi nói chuyện giọng nói rất nhẹ nhàng.

- Cảm ơn lãnh đạo quận đã tín nhiệm, cảm ơn lãnh đạo thị trấn đã quan tâm chiều cố. Tôi và đồng chí Ngô Minh Quánh cũng giống nhau, từ UBND quận mà đến đây. Công tác ở cơ quan đã rất nhiều năm nhưng công tác cơ sở lại vô cùng lạ lẫm. Nhưng chúng tôi sẽ học tập các đồng chí đi trước ở thị trấn. Tranh thủ trong thời gian ngắn nhất thích ứng với công tác. Xin cảm ơn mọi người.

Thi Bình vừa ngồi xuống thì Bành Viễn Chinh liền mỉm cười, xen vào nói:

- Đồng chí Thi Bình, tôi và lão Tạ chồng của cô rất quen thuộc đấy.

Bành Viễn Chinh nói đến lão Tạ chính là Chủ nhiệm Nhật báo Tân An phóng viên Tạ Ninh Nguyên. Khi Bành Viễn Chinh còn làm Trưởng phòng phòng Tin tức, đã nhiều lần giao tiếp với Tạ Ninh Nguyên. Hai người đều là cao thủ văn tự, tất nhiên là có chút hợp rơ. Chỉ là Tạ Ninh Nguyên trên người khí phách thư sinh quá nặng, mà Bành Viễn Chinh chung quy lại là người trong quan trường. Hai người không có chung một con đường, phong cách bất đồng nên rất khó kết thân.

Thi Bình khẽ mỉm cười:

- Chủ tịch Bành, lão Tạ nhà tôi trước mặt tôi không hề ngừng nhắc đến anh. Nói về trình độ lý luận văn tự thì thành phố chúng ta rất ít người có thể vượt qua được anh.

- Haha, lão Tạ lại nói mò rồi. Không cần nói đến người khác, ngay cả trình độ của anh ấy tôi đã không theo kịp rồi. Chiều hôm qua, Chủ tịch quận Cổ và Chánh văn phòng Mạc đã nói với tôi, nói đồng chí Ngô Minh Quánh và đồng chí Thi Bình đều là nhân tài ở UBND quận. Để các người ra ngoài, Chánh văn phòng Mạc quả thật có chút không bỏ được.

Bành Viễn Chinh cười ha hả.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình đều nở nụ cười:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng tôi trước khi đến đây, Chánh văn phòng Mạc liên tục dặn chúng tôi, phải học hỏi ở ngài, và các đồng chí trong thị trấn.

Thấy ba người đột nhiên nói chuyện sôi nổi với nhau, mà Bành Viễn Chinh còn cố ý nhấn mạnh “Chủ tịch quận Cổ và Chánh văn phòng Mạc” khiến Hách Kiến Niên sắc mặt hơi có chút trầm xuống. Ông ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề mấu chốt. Hai người kia đều xuất thân từ UBND quận, lại là do Chủ tịch quận Cổ đề cử, hiển nhiên là người của Chủ tịch quận Cổ rồi, kể cả Mạc Xuất Hải. Nếu nói như vậy, đây phải chăng là...?

Hách Kiến Niên trong lòng đột nhiên nảy dựng, ho khan hai tiếng, trực tiếp cắt đứt câu chuyện của mọi người.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng liếc mắt nhìn Hách Kiến Niên, trong lòng nở nụ cười lạnh. Hắn rất có tự tin, vô luận Hách Kiến Niên có lôi kéo thế nào, Ngô Minh Quánh và Thi Bình cũng không dám đối nghịch với mình. Có tấm biển Chủ tịch quận Cổ trước mặt, Ngô Minh Quánh và Thi Bình lập trường có thể nghĩ.

Đúng lúc này, không chỉ có Hách Kiến Niên ý thức được điểm này, mà rất nhiều lãnh đạo trong thị trấn cũng phát hiện được điểm này.

Đám người Chữ Lượng sắc mặt lập tức thay đổi.

Còn Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng thì âm thầm nhìn nhau cười rộ lên. Lý Tuyết Yến lúc này mới tỉnh ngộ, vì sao mà Bành Viễn Chinh lại âm thầm chịu đựng thao tác của Hách Kiến Niên, nguyên là hắn đã sớm có đối sách chuẩn bị.

Đã có Ngô Minh Quánh và Thi Bình ủng hộ, Bành Viễn Chinh sẽ chiếm cứ thế chủ động. Công tác bên UBND, Hách Kiến Niên có muốn nhúng tay cũng không được.

Nhưng rất hiển nhiên, Hách Kiến Niên vẫn không muốn buông tha. Ông ta vẫn muốn tận sức lôi kéo Ngô Minh Quánh và Thi Bình.

Hách Kiến Niên cười nói:

- Được rồi, hôm nay cuộc họp đến đây. Trưa nay chúng ta sẽ mở cuộc liên hoan vì đồng chí Khương Nhã Lam, Thi Bình và Ngô Minh Quánh mà tẩy trần.

Chữ Lượng phụ họa thêm:

- Đúng vậy, bộ máy điều chỉnh đúng chỗ, lại tăng thêm ba đồng chí. Chúng ta trưa nay nhất định phải chúc mừng.

- Bí thư Hách, xuất ra rượu Mao Đài nhiều năm của ngài để cho mọi người đỡ thèm?

Hách Kiến Niên cười ha hả, chỉ vào Chữ Lượng mắng:

- Đồng chí Chữ Lượng này, mỗi ngày đều nhắm vào hai cái bình rượu của tôi. Cũng được, vì mời cơm ba vị đồng chí từ phương xa đến, tôi hôm nay coi như cống hiến đi.

Bành Viễn Chinh đột nhiên gõ bàn, trầm giọng nói:

- Bí thư Hách, các vị, hôm nay đồng chí lão Vi về hưu. Chúng ta cũng nên tổ chức tiễn đưa đồng ý ấy cùng một lúc.

Bởi vì gần đây Vi Minh Hỷ chống đối trước mặt, Hách Kiến Niên ghi hận trong lòng. Nghe Bành Viễn Chinh nhắc đến việc đưa tiễn Vi Minh Hỷ, Hách Kiến Niên trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Ông ta phát tay:

- Hôm nay không thể đưa tiễn đồng chí Vi Minh Hỷ được. Chúng ta hiện nay đang tiếp nhận đồng chí mới. Về phần đồng chí Vi Minh Hỷ thì để hôm khác vậy.

- Đúng vậy, để hôm khác hãy nói.

Chữ Lượng tranh thủ phụ họa. Còn các lãnh đạo khác thì duy trì trầm mặc.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, quét mắt nhìn mọi người, có chút tức giận nói:

- Lão Vi công tác tại thị trấn hơn hai mươi năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao. Hôm nay lão đồng chí về hưu, chẳng lẽ không nên đưa tiễn? Chúng ta mở tiệc mừng đồng chí mới, chẳng lẽ còn tiếc lão Vi một vị trí?

- Chủ tịch Viễn Chinh, hôm nay gấp quá nên chưa kịp chuẩn bị. Tôi cũng muốn mua cho Vi Minh Hỷ một món quà. Như vậy đi, đợi hai ngày nữa, chúng ta mở tiệc tiễn đưa Vi Minh Hỷ.

Hách Kiến Niên có chút mất hứng bước xuống đài chủ tịch, hướng Chữ Lượng khoát tay:

- Đồng chí Chữ Lượng, cậu hãy đi an bài bữa tiệc đi.

Bành Viễn Chinh làm gì mà không biết Hách Kiến Niên đây là từ chối chứ. Hôm nay không đưa tiễn Vi Minh Hỉ thì còn có ngày khác sao? Nếu bỏ lỡ hôm nay, Vi Minh Hỉ cô đơn mà rời đi, thì sẽ không bao giờ bước chân vào cơ quan thị trấn nữa. Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì? Ăn một bữa cơm mà cũng cần chuẩn bị.

Bành Viễn Chinh tức giận trong lòng, nhịn không được, đột nhiên vỗ bàn:

- Cùng là đồng nghiệp nhiều năm, lúc này lão đồng chí về hưu, nhân tính tối thiểu nhất cũng không có? Đây đều là người sao?

Hách Kiến Niên giận tím mặt, đột nhiên quay đầu lại, hằm hằm nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bành Viễn Chinh, cậu vỗ bàn cho ai xem vậy?

- Thì để cho lãnh đạo trong mắt chỉ có quyền lực và cái đám tiểu nhân bợ dít xem thôi. Trưa hôm nay, Bành Viễn Chinh đại diện cho thị trấn, đến tiễn đưa lão Vi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh bước xuống đài chủ tịch, hằm hằm nghênh ngang mà đi.

Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Khuông Nhã Lam xấu hổ đứng tại chỗ, không biết nói sao cho phải.

- Đồ hỗn xược!

Hách Kiến Niên phẫn nộ đá bay một cái ghế đầu dưới chân bay ra cửa.

192. Chương 193: Tâm Huyết Nam

- Khốn kiếp, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Hách Kiến Niên phẫn nộ gào lên. Ông ta ngàn vạn lần không ngờ, Bành Viễn Chinh đã vì một Vi Minh Hỉ đã về hưu, một người từ đầu đến cuối chẳng quan trọng gì đối với thị trấn lại trở mặt với mình.

Ngay cả đám người Chữ Lượng cũng không thể tin nổi. Muốn nói Bành Viễn Chinh vì tranh quyền mà chống lại Hách Kiến Niên thì còn có lý do, nhưng vì một Vi Minh Hỉ thì đáng sao?

Bởi vậy còn đắc tội với Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Khuông Nhã Lam thì càng không đáng.

Lý Tuyết Yến đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

Biểu hiện của Bành Viễn Chinh theo như cô thấy là có chút kích động. Nhưng loại kích động của người trẻ tuổi này khiến cô nhận thấy Bành Viễn Chinh quả quyết là giấu thủ đoạn đằng sau. Đồng thời đó cũng là tinh thần trọng nghĩa và tâm huyết thật sự của một người đàn ông.

Người trong quan trường, cán bộ lãnh đạo không thể không có tâm huyết. Nếu không sẽ vì lợi ích mà bỏ qua chính nghĩa lương tri.

Sai! Một sai lầm lớn

Cảm giác khó chịu nhất chính là ba người Ngô Minh Quánh.

Theo lý thuyết, là người mới thì hẳn phải hòa hợp với người cũ. Cho dù là bình thường có chút mâu thuẫn, thì với một đồng chí lão thành sắp về hưu cũng không thể không nể mặt vài phần.

Nhưng Hách Kiến Niên lại không nghĩ như thế.

Chỉ có đám người Chữ Lượng là hiểu Hách Kiến Niên. Hách Kiến Niên nhìn qua thì tưởng như tốt bụng. Nhưng kỳ thật thì trong lòng lại hay ghi thù. Vi Minh Hỉ ngày đó hay chống đối ông, và là người thứ nhất đầu nhập vào Bành Viễn Chinh. Điều này trực tiếp chọc giận Hách Kiến Niên, khiến ông ta hận thấu xương.

Muốn nói ngày thường, Vi Minh Hỉ không mặn không nhạt, nhiều lắm là khiến Hách Kiến Niên sinh ra phản cảm. Nhưng sự phản bội trực tiếp khiến Hách Kiến Niên không thể chịu nổi, đến bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Ông ta cũng không phải là không muốn đưa tiễn Vi Minh Hỉ. Cán bộ lão thành về hưu, nên đưa hay là muốn đưa thì cũng đều là quy tắc trong quan trường. Ngay cả Hách Kiến Niên cũng không thể không tuân

thủ quy cũ. Chỉ có điều ông ta không muốn tham gia, và cũng không thích tham gia. Ông ta chuẩn bị ngày mai hoặc ngày mốt sẽ bảo Bành Viễn Chính ra mặt đưa tiền là được rồi.

Nhưng không ngờ, “điểm cần thận suy nghĩ” ấy của ông ta lại trực tiếp châm mồi lửa vào tâm huyết của Bành Viễn Chính.

Lý Tuyết Yến im lặng bỏ đi, sau đó là Quý Kiến Quốc và Cổ Lượng.

Chữ Lượng xoa tay, miễn cưỡng cười:

- Bí thư Hách, ngài đừng nóng giận. Không đáng phải tức giận với cái hạng người này.

Hách Kiến Niên cười lạnh lùng:

- Đồng chí Chữ Lượng, trời thì phải mưa, lớn thì phải lập gia đình, ai cũng không ngăn cản được. Cứ theo ý của cậu ta đi. Cậu hãy sắp xếp một bữa cơm ở Cát Tường. Tôi thật ra muốn nhìn thấy, thiếu hẳn ta trời có sụp xuống không?

Vì đưa tiền Vi Minh Hỉ, Chủ tịch thị trấn Bành và Bí thư Hách vỗ bàn tức giận nhau. Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp cơ quan. Rất nhiều cán bộ có chút trợn mắt há hốc mồm. Ai cũng không thể tưởng tượng được, Bành Viễn Chính không ngờ lại vì Vi Minh Hỉ, một đồng chí lão thành về hưu mà trở mặt với Hách Kiến Niên.

- Chủ tịch thị trấn Bành thật ra là người tốt. Đáng tiếc vì Vi Minh Hỉ mà trở mặt với Bí thư Hách. Thật không đáng.

- Cũng khó cho Chủ tịch thị trấn Bành. Một lãnh đạo trưởng nghĩa và có tâm huyết như vậy thật sự là không thấy nhiều lắm.

Lý Tân Hoa cùng với Điền Minh vội vàng xuống lầu, bên tai truyền đến tiếng khe khẽ thảo luận của một số cán bộ, sắc mặt đều có chút phức tạp. Trong mắt hai người, Bành Viễn Chính tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng không phải là người dễ kích động. Tuyệt đối không có sự kích động giống như người trẻ tuổi bình thường. Nhưng hôm nay lại vì sao?

Ngũ Phúc lầu.

Tại một căn phòng, Bành Viễn Chính và Vi Minh Hỉ ngồi cùng một chỗ. Trên bàn bày đầy thức ăn. Không bao lâu sau, Lý Tân Hoa và Điền Minh cũng đã đến, im lặng ngồi xuống. Ngẫm nghĩ một chút, Điền Minh lại đứng dậy rót rượu cho Bành Viễn Chính và Vi Minh Hỉ.

- Lão Vi, hôm nay, tôi, đồng chí Tân Hoa, đồng chí Điền Minh với ngài cùng nhau ăn một bữa cơm. Đợi đến ngày mai hoặc ngày mốt, bộ máy lãnh đạo thị trấn và cán bộ bộ môn sẽ cùng tiền đưa ngài. Chúng ta hôm nay coi như là người nhà, cùng uống với nhau một ly.

Bành Viễn Chính mỉm cười, nâng ly mời Vi Minh Hỉ.

Vi Minh Hỉ sắc mặt đỏ lên, run run gắp ly rượu uống một hơi cạn sạch. Sau đó đặt ly rượu xuống, thậm chí thiết khóc lên.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tình nghĩa của cậu như vậy, lão Vi tôi xin ghi nhớ trong lòng. Lão Vi tôi ở thị trấn Vân Thủy hơn hai mươi năm, nay khi đến lúc về hưu thì chỉ có một mình Chủ tịch thị trấn Bành là còn nhớ đến tôi.

Vi Minh Hỉ lau nước mắt, đứng dậy không ngờ khom lưng cúi người trước Bành Viễn Chính, nước mắt lại tuôn rơi.

- Lão Vi, ngài làm gì vậy? Điền Minh, mau đỡ Chủ tịch Vi dậy.

Bành Viễn Chính thở dài.

Kỳ thật thì Vi Minh Hỉ cũng không phải là thèm miếng ăn. Nhưng hôm nay, bộ máy Hách Kiến Niên tổ chức hoan nghênh người mới, nhưng lại độc nhất không cho ông tham gia. Điều này chính là một sự sỉ nhục. Nói là hôm nào, nhưng hôm nay Vi Minh Hỉ phải rời khỏi chính quyền thị trấn Vân Thủy, ông còn có thể trở về sao? Không thể.

Vi Minh Hỉ biết Bành Viễn Chinh vì ông mà trở mặt với Hách Kiến Niên, nên trong lòng không chỉ có mỗi cảm động mà nhiều loại cảm xúc đan xen một chỗ. Cuối cùng không khống chế được, ngay trước mặt Điền Minh và Lý Tân Hoa khóc thành tiếng.

- Cảm ơn Chủ tịch thị trấn Bành, ơn đức của cậu tôi không cảm tạ hết được. Ngày sau lão Vi tôi nhất định sẽ đền đáp. Cũng xin cảm ơn Tiểu Lý và Tiểu Minh, cảm ơn hai người có thể mạo hiểm đến đây đưa tiễn tôi. Khi lão Vi tôi còn tại vị thì cũng chẳng giúp được các người. Nơi này chỉ có một câu: Hãy cố gắng đi theo Chủ tịch thị trấn Bành, tương lai sẽ không bị thiệt.

- Lão Vi tôi nhìn người cho tới giờ không sai. Mau, tôi và các người cùng cạn ly.

Vi Minh Hỉ cảm xúc dần dần khống chế, bắt đầu nâng ly uống rượu với Lý Tân Hoa và Điền Minh.

Nói thật, hôm nay Điền Minh và Lý Tân Hoa có thể đến đây để đưa tiễn chủ yếu là vì Bành Viễn Chinh. Nếu đơn thuần là vì Vi Minh Hỉ thì chắc bọn họ đã từ chối rồi. Chân chính khiến bọn họ hôm nay đến đây là vì tâm huyết của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đều không thể vì một người không có lợi ích gì như Vi Minh Hỉ mà “tức sùi bọt mép”, huống chi là cấp dưới như bọn họ. Lúc này, Lý Tân Hoa và Điền Minh bắt đầu tin tưởng lời Lý Tuyết Yến đã nói với bọn họ. Bành Viễn Chinh là một lãnh đạo có thể kiên định đi theo tới cùng.

Tức là rất khoan dung nhưng lại rất nghiêm khắc. Đối nhân xử thế trọng nghĩa nhưng làm việc lại có thủ đoạn lời đĩnh.

Bốn người uống vào vài ly rượu thì cửa phòng bị đẩy ra. Lý Tuyết Yến đi đầu, Quý Kiến Quốc, Cổ Lượng đi theo sau. Bọn họ ở bữa tiệc Hách Kiến Niên tổ chức mời người mới, uống vài ba ly rượu rồi nường theo lý do đi vào nhà vệ sinh mà chuồn mất.

Bọn họ sợ dĩ tham gia bữa tiệc, không phải là sợ Hách Kiến Niên trả đũa. Bọn họ là quân chủ lực của Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh đã công khai khai chiến với Hách Kiến Niên, bọn họ còn e dè cái gì?

Nếu bằng mặt mà không bằng lòng, chi bằng xé rách nó luôn.

Nhưng bọn họ là nể mặt Ngô Minh Quách, Thi Bình và Khuông Nhã Lam ba lãnh đạo vừa mới đến thị trấn. Đồng thời, chỉ cần ba bọn họ đến trình diện thì coi như là đại diện cho Bành Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lão Vi, chúng tôi cũng đến tham gia náo nhiệt.

- Đúng vậy, lão Vi, nhiều năm trôi qua thật nhanh. Ngài cũng phải về hưu. Ai, chúng ta đều đã già rồi.

Quý Kiến Quốc mỉm cười.

Cổ Lượng tuy rằng không nói cái gì, nhưng cũng tìm vị trí ngồi xuống.

Tuy rằng biết rõ ba người Lý Tuyết Yến vì nể mặt Bành Viễn Chinh mới đến, chứ cũng không phải coi trọng tình cảm đồng nghiệp với nhau. Nhưng Vi Minh Hỉ vẫn có chút cảm động, đôi mắt lại đỏ lên, run run bắt tay đứng dậy nói lời cảm ơn không ngừng:

- Cảm ơn Phó bí thư Lý, cảm ơn lão Quý, cảm ơn Phó chủ tịch Cổ. Cảm ơn, cảm ơn.

Vi Minh Hỉ lúc này uống rượu say mềm, đầu lưỡi cũng tê dại. Bành Viễn Chinh và những người khác cũng uống nhiều một chút. Tuy rằng không đến mức say lúy túy, nhưng cũng đều có bảy tám phần cảm giác say.

Mà bên Hách Kiến Niên thì không khí cũng rất nặng nề. Mặc kệ Hách Kiến Niên nói như thế nào, cũng không quan tâm đến đám người Chủ Lượng, Ngô Minh Quách đều kiên trì nói từ lượng của mình có hạn, một ly rượu trắng cũng không thêm uống.

Đàn ông như y mà còn không uống thì Khuông Nhã Lam và Thi Bình hai nữ đồng chí càng không cần phải nói. Các cô uống một chút rượu vang đỏ, rồi sau đó dừng lại.

Hách Kiến Niên trong lòng cảm thấy không vui, cũng liền uống liên tiếp mấy ly.

Sau khi tan tiệc, đoàn người bước vào cơ quan thị trấn. Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng và Quý Kiến Quốc bốn người cũng chậm rãi đi đến. Còn về phần Vi Minh Hỉ thì sớm đã được Lý Tân Hoa và Điền Minh đưa về nhà.

Hách Kiến Niên quay đầu lại nhìn bốn người Bành Viễn Chinh, con người lóe ra sự hung ác. Ông ta giương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, vừa muốn nương theo cảm giác say mà mắng Bành Viễn Chinh. Chử Lượng cảm thấy tình thế không ổn, khẩn trương cùng với Hoàng Hà mỗi người một bên, không để Hách Kiến Niên nói gì liền đưa ông ta vào trong văn phòng nằm nghỉ.

Có mâu thuẫn thì mâu thuẫn, muốn trở mặt thì trở mặt. Nhưng đây đều là bộ máy lãnh đạo. Nếu Hách Kiến Niên ở trong sân trước mặt mọi người đánh mất thần thái, thì uy tín của Bí thư Đảng ủy thị trấn chỉ sợ cũng tan thành mây khói thôi.

Ngô Minh Quánh, Thi Bình âm thầm liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương đọc được sự bất đắc dĩ và xấu hổ.

Hai người vừa mới được đề bạt lên cán bộ cấp Phó phòng. Bọn họ căn bản không nghĩ đến chính mình đến thị trấn nhậm chức lại khiến cho Bí thư Đảng ủy và Chủ tịch thị trấn đấu nhau kịch liệt như vậy, khiến cho cõi lòng tràn đầy nhiệt tình và mãn nguyện đều giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu.

Hai người trong lòng hiểu rất rõ, ba người mới đến đều là “ngoại lai”, trước mắt đang đứng trước vấn đề chọn thành hàng. Nếu không chọn lựa một nơi để gia nhập, tương lai chỉ sợ là khó làm việc. Cái gọi là khai triển công tác chỉ là lời nói suông.

Haiz! Thi Bình khe khẽ thở dài, hạ giọng nói:

- Lão Ngô, cho dù là cái hồ lửa, thì cũng chỉ có thể nhảy xuống. Bành Viễn Chinh tuổi trẻ mạnh mẽ, cứng rắn, năng lực rất mạnh, nghe nói cũng có chút bối cảnh. Quan trọng hơn, anh ta lại là người của Chủ tịch quận Cổ, chúng ta không còn sự lựa chọn.

Ngô Minh Quánh nhìn Khuông Nhã Lam đang đi đằng trước, nhỏ giọng nói:

- Hách Kiến Niên tuy rằng là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng chỉ là làm nền, chẳng có cái thực chức. Tôi xem, Bành Viễn Chinh sớm muộn gì cũng tiếp nhận vị trí của ông ta, giống như Chủ tịch quận Cổ sớm muộn gì cũng trở thành Bí thư Quận ủy.

Lúc này, đám người Bành Viễn Chinh đi đến.

Ngô Minh Quánh quyết định thật nhanh, xoay người hướng Bành Viễn Chinh cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành.

193. Chương 194: Lập Đỉnh Núi Khác?

Bành Viễn Chinh mỉm cười bắt tay với Ngô Minh Quánh.

Mọi người cười cười nói nói đi lên lầu. Lúc này Lý Tân Hoa cùng Điền Minh đã trở lại. Bành Viễn Chinh phát tay nói:

- Đồng chí Tân Hoa, đã sắp xếp xong phòng làm việc cho lão Ngô và Thi tỷ chưa? Tôi muốn xem qua một chút!

- Lãnh đạo, đã sắp xếp xong xuôi, ở bên này.

Vừa nói, Lý Tân Hoa vừa cùng với Bành Viễn Chinh mấy người hướng văn phòng hai gian đầu tiên bên tay trái lầu hai đi tới.

Lầu hai ngoài phòng đảng chính thì là phòng làm việc của lãnh đạo. Bởi vì Ngô Minh Quánh cùng Thi Bình và Khuông Nhã Lam mới tới, bọn họ ở bộ máy chính đảng xếp hạng tương đối sau cùng, cho nên phòng làm việc chỉ có thể điều chỉnh ở bên cạnh.

Đây là gian nhà kho của phòng đảng chính. Nếu không, Ngô Minh Quánh ba người cũng chỉ có thể có hai người được an bài ở lầu một. Mặc dù lầu ba còn có mấy gian phòng làm việc, nhưng có Hách Kiến Niên một mình chiếm lĩnh, phòng đảng chính không có cách nào an bài.

Đi tới cửa phòng làm việc của hai người, Lý Tân Hoa cười mở cửa nói:

- Lãnh đạo, anh xem có hài lòng không?

Lý Tân Hoa lời này là hướng Ngô Minh Quánh và Thi Bình nói.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình đứng ở cửa phòng làm việc của mình, nhìn lướt qua, cũng cười nói:

- Cảm ơn, không tệ, chúng ta rất hài lòng.

Nói thật, thị trấn điều kiện có hạn, văn phòng tài nguyên phối trí cũng không được để ý. Nhất là cơ quan chính quyền thị trấn Vân Thủy trước kia là trường học được cải tạo mà thành. Nhưng đối với Ngô Minh Quánh cùng Thi Bình mà nói, bọn họ có thể một mình có một gian phòng làm việc, ở cơ quan là tha thiết ước mơ rồi.

Có không gian làm việc độc lập, còn có cái gì không hài lòng?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Hai vị, thị trấn điều kiện có hạn, không giống ở quận điều kiện tốt như vậy. Chúng ta trước kiên trì thì cứ kiên trì. Tôi nghĩ, sau này thị trấn chúng ta cũng có thể xây một cơ quan làm việc tốt hơn, cải thiện một chút hoàn cảnh làm việc!

- Chủ tịch thị trấn Bành, anh quá khách khí rồi. Có thể có được văn phòng làm việc là tốt rồi. Chúng ta đến để làm công việc, cũng không phải là tới để hưởng thụ.

Ngô Minh Quánh khách khí nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, quay đầu lại nhìn ba người Lý Tuyết Yến đi theo phía sau hẳn, lại nói:

- Được, lão Ngô, Thi tỷ, các người nghỉ ngơi trước, ngày mai nói chuyện sau. Tôi nghĩ, chúng ta bên UBND thị trấn này có tám đồng chí, buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền quay đầu trở về phòng làm việc của mình.

Thấy đám người Bành Viễn Chinh rời đi, Ngô Minh Quánh cùng Thi Bình lúc này mới đi vào phòng làm việc của mình, bắt đầu đơn giản dựa theo tâm ý của mình thu dọn một chút, đồng thời đem một số đồ vật mà mình mang đến bày lên bàn.

Cách vách là phòng làm việc của Hoàng Hà. Mặc dù cửa phòng đóng, nhưng vẫn áp người trước cửa nghe lén đám người Bành Viễn Chinh nói chuyện, nghe được Bành Viễn Chinh rời đi, lúc này mới khuôn mặt tươi cười bước ra khỏi phòng làm việc của mình, đứng trước phòng làm việc của Thi Bình cười nói:

- Đồng chí Thi Bình!

Thi Bình ngẩng đầu nhìn lên, cũng cười nói,

- Phó chủ tịch Hoàng!

Hoàng Hà đi vào, hạ giọng nói:

- Bí thư Hách nhờ tôi hỏi một chút hai vị, còn có cái gì không hài lòng, còn cần gì thì cứ việc nói ra, Bí thư Hách sẽ cho người an bài.

Thi Bình giật mình, trong lòng ngẫm cười khổ.

Người của Hách Kiến Niên đối với hai người mình lôi kéo quá mức rõ ràng, nhưng bọn họ đã quyết định cùng Bành Viễn Chinh cùng nhau tiến thoái. Có Chủ tịch quận Cố làm “ người trung gian ”, đây đã là chuyện không thể sửa đổi. Bọn họ là cán bộ do Chủ tịch quận Cố đề cử. Nếu như cùng Chủ tịch quận “ đối nghịch ”, thì kết quả là có thể nghĩ.

- Không cần, đây đã rất tốt rồi, cảm ơn Phó chủ tịch Hoàng, cảm ơn Bí thư Hách.

Thị Bình mỉm cười, lời nói dịu dàng vô cùng.

Hoàng Hà nói mấy câu, thấy Thị Bình không nhiệt tình cho lắm, lúc này mới ngượng ngừng rồi đi.

Đóng cửa lại, Thị Bình dùng điện thoại trên bàn làm việc gọi cho ông xã Tạ Ninh Nguyên.

- Lão Tạ, anh đang làm gì thế? Tôi là ai? Tôi là bà xã của anh đấy.

Thị Bình tức giận, sẵn giọng.

- Ôi, bà xã đại nhân, Phó chủ tịch đại nhân, đến nhận chức rồi à? Lãnh đạo có gì chỉ thị?

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười hắc hắc của Tạ Ninh Nguyên, Thị Bình lúc này mới nín khóc mỉm cười:

- Đồ quỷ! Ba hoa!

Chợt, Thị Bình trong điện thoại nhỏ giọng đem thể cục của thị trấn Vân Thủy nói qua một lần, sau đó hạ giọng nói:

- Lão Tạ, anh nói em làm như vậy có phải hay không có chút mạo hiểm?

- Chưa nói tới mạo hiểm, nhưng các người cũng không được lựa chọn. Cố Khải Minh đề bạt mọi người, nếu như các người vong ân phụ nghĩa, áp lực của Cố Khải Minh, các người không chịu nổi đâu.

Tạ Ninh Nguyên trầm ngâm nói:

- Hơn nữa, Bành Viễn Chinh anh hiểu rất rõ, căn cứ vào phán đoán của anh, hẳn rất có năng lực đồng thời cũng có hậu trường. Nghe nói với Trưởng ban Tổng của Ban tổ chức cán bộ quan hệ rất thân thiết. Có một lần, anh nhìn thấy hẳn cùng cha con Trưởng ban Tổng cùng nhau ăn cơm. Bà xã, còn trẻ như vậy, mà có thể đặt ở cương vị Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, bản thân cũng nói rất rõ vấn đề.

- Anh thậm chí hoài nghi, hẳn đi xuống chính là vì tiếp nhận vị trí của Hách Kiến Niên, bằng không, hẳn tại sao đi xuống?

- Bành Viễn Chinh tính cách anh rất rõ ràng. Anh ta mặc dù cường thế nhưng cũng không ngang ngược. Người này làm việc luôn đến nơi đến chốn. Anh ta cùng Hách Kiến Niên xung đột, hơn phân nửa vẫn là vì công việc.

- Cho nên, anh cảm thấy các người cùng Bành Viễn Chinh đứng chung một chỗ không có gì xấu. Có thể đắc tội với Hách Kiến Niên, nhưng em phải tính đến lâu dài. Hách Kiến Niên đã hơn 40 tuổi, nhưng Bành Viễn Chinh mới hơn hai mươi! Tương lai người nào tiền đồ lớn hơn? Không cần phải nói sao?

- Được rồi, được rồi, em tất cả nghe theo anh. Lão Tạ anh bớt chút thời gian hẹn Bành Viễn Chinh chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm?

- Được, không thành vấn đề. Anh ấy hai ngày nay còn đang tìm anh làm việc, anh gặp anh ta rồi nói.

Để điện thoại xuống, Thị Bình thở dài một cái. Thật ra thì cô gọi cú điện thoại này, đơn giản là tìm sự an ủi. Nếu chồng cũng nói như vậy, cô càng thêm kiên định quyết tâm của mình.

Trên quan trường, đứng thành hàng là rất quan trọng. Một khi đứng sai đội, kia có thể chính là vực sâu vạn kiếp bất phục.

Buổi sáng ngày thứ hai, Điền Minh lần lượt thông báo cho bảy Phó chức trừ Bành Viễn Chinh, Quý Kiến Quốc, Hoàng Hà, Mạc Thư Bình, Cổ Lượng, Ngô Minh Quánh, Thị Bình.

Thông báo cho bọn họ, chín giờ sáng sẽ bắt đầu cuộc họp. Chủ tịch thị trấn Bành chủ trì.

Bành Viễn Chinh là người cuối cùng đi vào phòng họp. Khi hẳn đến, bảy người Lý Tuyết Yến đã có mặt. Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn mọi người một cái, rồi bước thẳng lên đài chủ tịch.

Hắn cười:

- Các đồng chí, hôm nay chúng ta mở cuộc họp nhỏ. Nội dung cuộc họp thật ra thì cũng không có đề tài thảo luận gì, chủ yếu là giao lưu kết nối một chút. Mấy ngày này, tôi suy nghĩ, vì dễ dàng cho công việc phối hợp và khai triển, chúng ta cần thiết phải kiên trì chế độ hội nghị .

- Sau này, cứ mỗi buổi chiều thứ hai, nếu như không có chuyện gì đặc biệt, tám đồng chí lãnh đạo chúng ta sẽ mở cuộc họp Chủ tịch thị trấn làm việc nhằm tổng kết công việc tuần trước, sắp xếp công việc của tuần này. Hẳn là nên tạo thành một thói quen lâu dài.

Bành Viễn Chinh lần nữa cười cười:

- Mọi người có ý kiến gì, có thể nói.

Bộ máy thành viên chính đảng thị trấn Vân Thủy giao nhau nhậm chức, tất cả các buổi họp đa phần là do Hách Kiến Niên triệu tập. Nếu một mình triệu tập cuộc họp Chủ tịch thị trấn làm việc, thì đây là lần đầu tiên.

Đây là lập đỉnh núi khác, rốt cuộc đã cùng Hách Kiến Niên đối kháng! Cổ Lượng trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Mà Hoàng Hà cùng Mạc Thư Bình thì âm thầm liếc nhìn nhau một cái, trao đổi một ánh mắt ngưng trọng. Hai người là người của Hách Kiến Niên, nhưng lại thuộc UBND, hai người muốn phản đối đề nghị của Bành Viễn Chinh thì cũng vô lực.

Lý Tuyết Yến là người thứ nhất mở miệng tán thành. Quý Kiến Quốc, Cổ Lượng cũng đều biểu lộ thái độ. Ngoài ý muốn của Hoàng Hà và Mạc Thư Bình chính là, Ngô Minh Quánh cùng Thi Bình này hai Phó chủ tịch mới tới, cũng phụ họa theo đuôi, trong giọng nói mang theo vài phần kính cẩn.

Hoàng Hà trong lòng đánh bộp một tiếng. Xong rồi, hai người kia bị Bành Viễn Chinh lôi kéo tuyệt đối rồi!

Thấy Hoàng Hà cùng Mạc Thư Bình mặc nhiên không lên tiếng, Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Đồng chí Hoàng Hà, Mạc tỷ, các người có ý kiến gì không?

Hoàng Hà lúng túng, xoa xoa đôi bàn tay, lập lờ nước đôi nói:

- Bản thân tôi không có ý kiến gì, bất quá chỉ là một cuộc họp. Nhưng tôi đề nghị, chuyện này nên báo cáo với Bí thư Hách một tiếng, tránh cùng đảng uỷ có xung đột.

Mạc Thư Bình cũng gật đầu nói:

- Hẳn là như vậy.

Bành Viễn Chinh ánh mắt trở nên ngưng trọng, mà thanh âm cũng trở nên rất nghiêm túc:

Chủ tịch thị trấn làm việc là hội nghị hành chính, cũng chính là tổng kết và an bài công việc của chính quyền. không cùng chung công việc với. Hội Đảng uỷ có thể căn cứ vào tình huống thực tế bất cứ lúc nào cũng có thể triệu tập, nhưng Chủ tịch thị trấn làm việc hẳn là nên tổ chức định kỳ trở thành công việc mang tính thường xuyên!

Nghe nói Bành Viễn Chinh đang một mình triệu tập cái gì là “Chủ tịch thị trấn làm việc”, Hách Kiến Niên mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì. Trong những trận giao phong với Bành Viễn Chinh, ông ta đã nhiều lần bại trận. Điều này khiến cho ông ta phải âm thầm nghĩ lại.

Rút kinh nghiệm xương máu, ông ta cảm giác mình có chút nóng vội, đồng thời vận khí cũng không được khá lắm. Tỷ như lần này điều chỉnh bộ máy chính đảng, rõ ràng là ông ta âm thầm thúc đẩy. Mất thấy thắng lợi trong tầm tay, kết quả tự nhiên đâm ngang, Cổ Khải Minh đột nhiên nhảy ra, sắp xếp hai người đi vào. Hai người kia vừa bởi vì nguyên nhân Cổ Khải Minh, dần dần có dấu hiệu liên kết cùng Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Hách, hẳn thật là quá đáng. Đây không phải là vô nghĩa sao? Thị trấn của mình làm gì có cái chuyện “Chủ tịch thị trấn làm việc?” Luôn luôn là đảng chính phối hợp. Muốn làm ra cái “Chủ tịch thị trấn làm việc”, có phải là hẳn muốn lập một đỉnh núi khác hay không? Có còn hay không nguyên tắc tổ chức?

Chủ Lượng bất mãn lầm bầm nói.

Hách Kiến Niên thở dài một cái, thản nhiên nói:

- Vẫn là câu nói kia, trời thì phải mưa, lớn thì phải lập gia đình. Mặc kệ hấn đi. Người trẻ tuổi, khí thịnh, luôn muốn làm ra những động tác nhỏ.

- Trước không cần phải để ý đến hấn. Chữ Lượng, sau này công việc hàng ngày của Đảng uỷ do cậu phụ trách. Tổ chức nhân sự nhất định phải vững vàng nắm giữ ở trong tay chúng ta. Hấn muốn điều động nhân viên, không có chữ ký của cậu và tôi thì nhất định không được!

Chữ Lượng hưng phấn gật đầu:

- Vâng, Bí thư Hách, tôi hiểu rồi.

- Đúng rồi, hạng mục cải tạo phố buôn bán sao gần đây không có động tĩnh? Tiến triển như thế nào?

Hách Kiến Niên làm bộ như vô tình thuận miệng hỏi một câu.

194. Chương 195: Người Không Độ Lượng, Không Phẩm Hạnh, Không Nên Ra Làm Quan.

-Bí thư Hách, không có động tĩnh gì, tôi nghe nói là trên tỉnh không phê duyệt.

- Tôi đã nói trước rồi, loại dự án này rất khó được xét duyệt, hiện nay tỉnh kiểm soát rất nghiêm khắc đối với việc buôn bán, xây dựng trên đất nông nghiệp, đâu có dễ dàng như hấn tưởng tượng vậy? Hơn nữa, công trình cải tạo, mở rộng như thế này, tốn rất nhiều tiền, vốn đầu tư không có, không phải tự làm mất mặt sao?

Lại còn nói cái gì mà thu hút đầu tư, tuyên bố thị trấn sẽ không phải tốn một xu nào...Ha ha, ý nghĩ thật quái lạ! Chỗ chúng ta là thị trấn, có nhà đầu tư nào nguyện ý chạy đến nông thôn để khai thác, phát triển? Đầu tư tiền triệu, làm sao lấy lại vốn?

Chữ Lượng bấu môi coi thường:

-Bí thư Hách, thật ra không cần phải để ý đến hấn, cứ đợi xem hấn làm cách nào để giải quyết được đây!

-Sao có thể không chú ý? Hấn đã thông báo khắp nơi, các hộ giải phóng mặt bằng đều đã chuẩn bị xong xuôi, ngay cả phương án bồi thường giải phóng mặt bằng cũng đã gửi xuống, nếu chậm chạp không thể khởi công, dân chúng còn không đến chỗ chúng ta làm ầm ĩ lên sao? Đến lúc đó còn không phải tôi phải giơ đầu chịu báng thay hấn sao?

Hách Kiến Niên cười gằn:

-Cậu đi đi, bớt thời giờ hỏi Lý Tuyết Yến một chút, xem họ việc chuẩn bị dự án tiến hành tới đâu rồi, bảo cô ta cho tôi một lời chắc chắn. Gần đây, thành phố vận động “thành phố sạch đẹp”, muốn tổng chấn chỉnh tình hình vệ sinh toàn thành phố, tình trạng vệ sinh ở phố buôn bán này của thị trấn chúng ta rất tệ, đứng đầu sổ của quận và thành phố. Lãnh đạo quận đã hỏi qua mấy lần, tôi phải báo cáo với cấp trên.

-Dạ, Bí thư Hách, tôi đi ngay.

Chữ Lượng kính cẩn cười nịnh, rồi đi.

Nhìn theo bóng dáng của Chữ Lượng, khóe miệng Hách Kiến Niên hiện lên một nụ cười lạnh âm độc. Ông ta cầm lấy ống nghe, bấm số gọi điện.

Lúc này, hội nghị công tác do Bành Viễn Chinh triệu tập đang được tiến hành..

Bành Viễn Chinh phân công công việc cho các thành viên bộ máy, bố trí ổn thỏa công tác của Ủy ban nhân dân thị trấn. Hấn chủ trì toàn diện công tác, Lý Tuyết Yến hỗ trợ công tác cho hấn, đồng thời phụ trách công tác quản lý xi nghiệp. Mấy mảng công tác còn lại và phân công quản lý các đơn vị có liên quan, do sáu người Cổ Lượng chia nhau phụ trách, riêng công tác an toàn giao cho Cổ Lượng quản lý.

Trước đó, Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đã trao đổi với Cổ Lượng. Công tác an toàn là trọng trách, không thể giao cho đồng chí mới tới. Người ta sẽ cho rằng, đó là muốn chèn ép và ức hiếp “ma mới”, giống như lúc trước Hách Kiến Niên tìm cách đẩy công tác an toàn cho Bành Viễn Chinh vậy.

Bành Viễn Chinh không giống Hách Kiến Niên. Hách Kiến Niên chắc chắn sẽ giao gánh nặng công tác an toàn cho người của đối phương, nhưng Bành Viễn Chinh không giao công tác an toàn cho Hoàng Hà và Mạc Thư Bình. Không thể vì đấu tranh quyền lực mà vứt bỏ tiêu chuẩn công tác, coi thường công tác nguy hiểm.

Đó là nguyên tắc làm người, làm việc, làm quan của Bành Viễn Chinh.

Không ngờ Bành Viễn Chinh lại giao công tác an toàn cho người thân tín của mình là Cổ Lượng, điều này làm Hoàng Hà và Mạc Thư Bình hơi kinh ngạc. Thật sự là Hoàng Hà đã chuẩn bị sẵn sàng nhận công tác an toàn, nhưng Bành Viễn Chinh lại không giao cho y.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình liếc mắt nhìn nhau, đều đọc được từ đôi mắt của đối phương sự ngạc nhiên và cảm thán.

Cách đối nhân xử thế của Bành Viễn Chinh, phẩm chất của Bành Viễn Chinh như thế nào, đã có thể thấy rõ ràng.

Không vì oán hận riêng tư mà ảnh hưởng việc công, đây có thể nói là khí độ hơn người! Lòng dạ và độ lượng như vậy, người bình thường khó theo kịp, mà ở điểm này, Hách Kiến Niên ngược lại, lại quá hẹp hòi, quá xấu xa, tầm nhìn quá thiên cận.

“Người không độ lượng, không phẩm hạnh, không nên ra làm quan”, đến lúc này, Quý Kiến Quốc mới thật sự hiểu được hàm nghĩa của bức thư pháp mà Bành Viễn Chinh treo trong phòng làm việc của hắn.

Trong khoảnh khắc này, hình tượng của Bành Viễn Chinh trong mắt của mọi người dường như vụt cao lớn lên. Lý Tuyết Yến cảm thấy hơi bồi hồi, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh một lúc lâu, không nói.

-Các đồng chí, công tác tổng thể phân công như vậy. Tôi chủ yếu suy xét đến tình huống thực tế của các đồng chí. Chẳng hạn về công tác an toàn, đồng chí Cổ Lượng công tác ở thị trấn một thời gian dài, quen thuộc tình hình thị trấn, lại có kinh nghiệm khá phong phú, cho nên mới giao trọng trách này cho đồng chí Cổ Lượng.

Tôi mong rằng, bất kể là đồng chí lão thành, hay đồng chí mới tới, bất kể là quan hệ cá nhân như thế nào, về công tác đều phải hết sức tận tâm, làm việc mà mình được phân công một cách chu đáo, cẩn thận. Về sau, thành viên bộ máy chúng ta phải tăng cường liên hệ và phối hợp, với một mục đích duy nhất, đó là làm thật tốt công tác của Ủy ban nhân dân thị trấn. Nói thật, Ủy ban nhân dân thị trấn mà tạo được thành tích, không phải chỉ liên quan tới một mình tôi, mà có quan hệ tới tương lai, tiền đồ của tất cả các đồng chí ngồi đây.

Cho dù có ai có ý kiến đối với cá nhân tôi, cũng không sao. Anh có thể đưa ra ý kiến, thậm chí có thể trực tiếp chửi tôi, có thể có chủ trương ngược lại với tôi...Nhưng công tác thì không được chậm trễ.

Tôi ở đây tuyên bố ngắn gọn một câu, nếu ai công tác chậm trễ, lấy công việc làm trò đùa, đập nồi cơm của tập thể bộ máy chính quyền thị trấn Vân Thủy, ngay lập tức tôi sẽ đập bể chén cơm của người đó! Ai cũng không tha!

Giọng nói của Bành Viễn Chinh chợt trở nên âm trầm và lạnh lẽo. Lời này rõ ràng là nhắm vào Hoàng Hà và Mạc Thư Bình, cho nên hai người nghe vậy, mặt đỏ lên, cắn răng, cảm thấy rất khó chịu đựng nổi.

-Được rồi, hôm nay chỉ họp tới đây. Bây giờ là 11 giờ...

Bành Viễn Chinh gơ tay nhìn đồng hồ:

-Trưa nay tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Tân An, cá nhân tôi mời mọi người ăn một bữa cơm, mong mọi người nhận lời. Hy vọng mọi người đến đông đủ, đừng ai vắng mặt.

Hắn vừa nói như vậy, không khí vốn hơi căng thẳng liền dịu hẳn đi.

Cổ Lượng cười ha ha:

-Chủ tịch thị trấn Bành, ăn ở nhà hàng Tân An tốn tiền lắm đấy, giá cả ở đó rất đắt. Chín người chúng ta ăn một ít cơm, uống chút rượu, tốn đến cả ngàn chứ không phải chơi?

Ngô Minh Quánh tặc lưỡi:

-Nhà hàng Tân An ấy à, trước kia tôi có theo lãnh đạo quận ăn ở đó một lần, rất ngon, đúng là cấp bậc vượt trội, bất kể là chất lượng hay mùi vị, đều làm người ta khó quên!

Thi Bình cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, như vậy có vẻ xài lớn quá? Chúng tôi ăn bữa cơm ở Ủy ban nhân dân thị trấn là được, chạy lên thành phố làm gì?

Quý Kiến Quốc mỉm cười:

-Rất ít dịp Chủ tịch thị trấn Bành mời khách, các vị cũng đừng ra sức khước từ, hôm nay chúng ta theo Chủ tịch thị trấn Bành hưởng chút thơm lây!

Hoàng Hà và Mạc Thư Bình im lặng không nói. Bành Viễn Chinh muốn đãi khách, nếu bọn họ không đi, rõ ràng là không ổn, nhưng dù ăn ở đâu, đối với bọn họ mà nói, đều khó.

Mọi người theo sau Bành Viễn Chinh đi xuống lầu. Trước cổng Ủy ban nhân dân thị trấn đã đậu sẵn một chiếc xe hơi cỡ trung. Đây là xe Bành Viễn Chinh mượn của Hoàng Đại Long, hắn làm việc tư, không nên dùng xe công. Nhiều lãnh đạo thị trấn đi ra ngoài, dùng mấy chiếc xe, khó tránh khỏi làm người dân chú ý.

Mấy người Lý Tuyết Yến cũng không hỏi xe từ đâu ra, yên lặng lên xe và xe nhanh chóng rời khỏi Ủy ban nhân dân thị trấn.

Nghe tin này, Hách Kiến Niên bắt đầu vỗ bàn, cả giận nói

-Hừ, đắc ý vênh vác, không tự biết mình là ai! Chữ Lượng, dấn bên tài chính, không thanh toán khoản này cho hắn. Mặt khác, cậu theo dõi sát hắn, xem hắn nhờ xí nghiệp nào thanh toán giúp!

Chữ Lượng do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

-Bí thư Hách, nghe nói hắn bỏ tiền riêng đãi khách.

-Vớ vẩn, đừng nghe hắn nói linh tinh! Bỏ tiền túi đãi khách?

Hách Kiến Niên cười nhạt:

-Lừa gạt được ai chứ? Chữ Lượng, cậu nhìn cho kỹ, đừng để kẻ hở cho hắn lách. Cậu nói với Cát Tiểu Vân, thời gian tới đây, bất kể khoản nào, không có chữ ký của tôi, nhất định không chi trả!

Mặt khác, cậu đi sắp xếp một chút, sáng mai, Cục vệ sinh quận thị sẽ tới thị trấn kiểm tra công tác, trọng điểm là khu phố buôn bán bẩn thỉu, lộn xộn kia!

Giọng Hách Kiến Niên lạnh như băng.

Chữ Lượng nghe vậy, trong lòng chấn động, biết Hách Kiến Niên đã quyết định ra tay. Ông ta không cam lòng thất bại, càng không cam lòng bị Bành Viễn Chinh từ từ đoạt mất quyền lực. Thoạt nhìn, trận tranh đấu giữa hai người rất giằng co, hết đợt va chạm này lại đến đợt va chạm khác.

-Dạ, Bí thư Hách, tôi hiểu rồi.

Chữ Lượng cười cười rồi đi.

...

Nhà hàng Tân An.

Điền Minh và Lý Tân Hoa đã tới trước tiên, đặt bàn và thức ăn, đợi Bành Viễn Chinh và các lãnh đạo vừa đến, liền bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

Sau khi bố trí xong, Điền Minh và Lý Tân Hoa đang chuẩn bị, định lặng lẽ rút đi, sang tiệm cơm nhỏ đối diện nhà hàng ăn một chút rồi quay lại chờ, thì nghe Bành Viễn Chinh cười nói:

-Nhân viên phục vụ, mang thêm hai cái ghế. Đồng chí Tân Hoa, Điền Minh, hai người ngồi cùng đi.

Lý Tân Hoa và Điền Minh hơi ngượng ngùng cười cười, cũng không bỏ đi nữa.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua mọi người, cười nói:

-Đồng chí Tuyết Yến không uống được rượu, tữ lượng của lão Quý cũng không cao, như vậy đi, lão Cổ, anh tới ngồi ở vị trí phó chủ, tiếp rượu mọi người. Nhiệm vụ của hai chúng ta hôm nay là làm cho các đồng chí ăn uống thật no say!

Trong lòng Cổ Lượng rất vui vẻ. Dù chỉ ngồi ở vị trí phó chủ, điều đó cũng nói lên địa vị cá nhân. Lẽ ra, Lý Tuyết Yến ngồi vào vị trí đó, vì Lý Tuyết Yến là nhân vật số hai trong bộ máy chính quyền, nhưng Lý Tuyết Yến là nữ, tữ lượng Quý Kiến Quốc lại quá yếu, cho nên Bành Viễn Chinh mới gọi Cổ Lượng.

Thật ra thì Hoàng Hà tữ lượng cao, nhưng đương nhiên Bành Viễn Chinh không thể để y ngồi vào vị trí đó.

Cổ Lượng cười ha hả:

-Thật ra tữ lượng của tôi cũng không cao lắm, nhưng Chủ tịch thị trấn Bành đã nói như vậy, tôi phải cố gắng thôi.

Một nữ nhân viên phục vụ mặc một chiếc sườn xám đỏ thắm đi tới, cúi người nhìn Bành Viễn Chinh cười quyến rũ:

-Lãnh đạo, xin hỏi mọi người uống rượu gì ạ?

Bành Viễn Chinh cười cười, hỏi mọi người:

-Các vị uống rượu gì? Thế này đi, nam uống rượu trắng, nữ uống vang đỏ, được chứ?

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

-Được, rượu gì cũng được. Dù sao tôi uống rượu nào thì cũng thấy như nhau thôi.

Cổ Lượng quay lại hỏi Hoàng Hà:

-Lão Hoàng, uống rượu trắng chứ?

-Được, tôi không có ý kiến.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, phất tay nói:

-Cô cho hai chai Mao Đài, hai chai vang Pháp.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi đều giật mình. Thời này hai chai Mao Đài cũng gần một trăm tệ một chai, cộng thêm tiền hai chai vang Pháp và tiền bo, riêng tiền rượu đã là bốn năm trăm tệ!

Thì Bình kinh ngạc nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, có tốn kém quá không? Uống chút rượu vang đỏ bình thường là đủ, chúng tôi là người không sành rượu, uống rượu ngoại quá lãng phí!

Lý Tuyết Yến biết Bành Viễn Chinh có thể thanh toán bằng thẻ ở nhà hàng Tân An, liền cười xen vào:

-Thôi, coi như chúng ta ném rượu ngoại để mở mang tầm mắt. Tuy nhiên, Chủ tịch thị trấn Bành mời chúng tôi ăn bữa cơm này, sẽ mất mấy tháng tiền lương đấy!

-Đừng lo, khi nào tôi hết cơm ăn, chỉ cần mọi người mời tôi ăn cơm hộp là được.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, phất phất tay.

195. Chương 196: Hợp Lại Thì Cùng Có Lợi, Không Hợp Lại Thì Cùng Tồn Thất.

Hôm nay Bành Viễn Chinh đãi khách, cũng không phải phô bày sang giàu. Có phô bày sang giàu cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn dùng cách này để lấy lòng người và tạo cảm tình. Là nhân vật số một của chính phủ thị trấn, quyền uy của hắn không chỉ thể hiện trong công tác, trong thủ đoạn, mà còn phải thể hiện trong cách đối nhân xử thế.

Mời cơm đương nhiên là đơn giản và thông thường, nhưng rất hiệu quả. Hơn nữa, đây là Bành Viễn Chinh xuất tiền túi ra trả. Rượu quý, thức ăn ngon đem ra chiêu đãi, không những đám Quý Kiến Quốc phải suy nghĩ, mà ngay cả Hoàng Hà và Mạc Thư Bình đều lúng túng, có cảm giác “há miệng mắc quai”.

Về điểm này, Hách Kiến Niên kém Bành Viễn Chinh quá xa. Sở dĩ trước nay ông ta có thể một tay che trời ở thị trấn Vân Thủy, không phải do có năng lực công tác tốt, cũng không phải do thủ đoạn chính trị cao, mà là do ông ta dùng quyền uy chèn ép, uy hiếp mọi người. Về sau, ông ta lại kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Quận ủy, càng tăng thêm uy quyền.

Chỉ có điều loại uy quyền này tuy mạnh mẽ, nhưng lại không vững chắc. Một khi để người ta đưa tay luồn vào, bức tường thành uy quyền của ông ta sẽ từng bước đổ sụp.

Bành Viễn Chinh thì khác. Về mặt mạnh mẽ, cứng rắn, Bành Viễn Chinh cũng không kém cỏi so với Hách Kiến Niên, thậm chí có thể nói là chỉ hơn chứ không kém. Nhưng trong công việc cũng như trong đối nhân xử thế, hắn có sự linh hoạt, có mềm dẻo, có biến báo, tiến thoái chùng mực. Có thể tín nhiệm và nể trọng cấp dưới bên cạnh mình như Cổ Lượng, có thể chân thành và tôn trọng một người thất thế như Vi Minh Hỉ, có thể khoan dung và cho cơ hội cho người của phe đối thủ như Hoàng Hà và Mạc Thư Bình. Những chuyện này Hách Kiến Niên vĩnh viễn không làm được, đương nhiên cũng có thể do ông ta xem thường mà không làm.

Uy tín của Bành Viễn Chinh từng chút, từng chút một cứ thấm dần vào lòng người theo kiểu mưa dầm thấm lâu, mà uy quyền của Hách Kiến Niên cũng đồng thời tan đi từng chút, từng chút một. Không phá mà xây, nhưng một khi hắn bắt đầu quá trình tạo dựng uy tín, tự nhiên đối phương cũng sẽ bước vào quá trình bị tiêu mòn quyền lực.

Cái gọi là ăn cơm uống rượu gia tăng cảm tình cũng không phải là một câu nói vu vơ. Bữa tiệc bắt đầu, tuy lúc đầu còn hơi gượng gạo, nhưng khi rượu quá ba tuần, cộng thêm Cổ Lượng và Quý Kiến Quốc pha trò chọc cười, không khí dần trở nên rất hòa hợp.

Sau khi Hoàng Hà và Mạc Thư Bình uống vào vài chén rượu, cũng nường theo cảm giác say, biểu hiện sự tôn kính.

-Chủ tịch thị trấn Bành, tôi kính lãnh đạo một ly. Lão Hoàng tôi là người thực tế, lại ở thị trấn nhiều năm như vậy, có thể nói là đại quê mùa, cách nói chuyện thẳng như ruột ngựa, nếu thường ngày có lúc đắc tội với lãnh đạo, xin Chủ tịch thị trấn Bành thông cảm cho!

Hoàng Hà đứng dậy, nâng chén rượu, nường cảm giác say nửa thật, nửa giả nói.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng nâng chén đứng lên:

-Nếu đã nói đến mức này, lão Hoàng, tôi cũng có vài câu từ đáy lòng muốn nói. Tôi đến thị trấn Vân Thủy công tác, thật ra có nhiều yếu tố thúc đẩy. Nếu nói muốn thăng chức, tôi có thể nói một cách không được khiêm tốn rằng, nếu tôi ở lại cơ quan Thành ủy, ba năm nữa sẽ đề bạt lên cấp phó huyện, không có vấn đề gì khó khăn cả. Tôi đến đây, là để làm việc.

Sau khi tôi nhậm chức, tự hỏi lòng rằng mình làm người, làm việc, không bao giờ nhằm vào cá nhân nào, chỉ hoàn toàn vì công tác mà suy xét. Nhưng, tôi làm bất cứ việc gì, cũng đều có người không hài lòng, đều nhảy ra cản đường tôi. Đôi khi, tôi không thể hiểu nổi, rốt cuộc người ta thấy tôi chướng mắt hay là người ta không muốn làm việc?

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, để tay lên ngực mình tự hỏi, Bành Viễn Chính tôi không muốn đắc tội với bất cứ ai, lại càng không muốn gây chuyện với đồng chí ấy.

Một bậc trưởng bối của tôi từng nói, con người có thể có tư tâm, nhưng không thể vì tư mà bỏ công. Tôi cảm thấy, làm người phải phúc hậu, phải trọng nhân nghĩa, không thể quá đặt nặng tư lợi. Ví như chuyện Vi Minh Hỉ về hưu, thật ra tôi có thể thuận theo ý của Bí thư Hách, nhưng tôi không làm. Vì sao? Bởi vì tôi cảm thấy sống trên đời này phải trọng cái tình, điểm mấu chốt là phải có lương tri, nếu ngay cả điều đó mà cũng không có được, xã hội chúng ta sẽ loạn ngay!

Tôi chân thành với người, không dám mong người khác cũng chân thành với mình. Nhưng, tôi hy vọng chúng ta đều quan tâm đến đại cục, bởi vì mục tiêu của chúng ta là không khác nhau. Làm tốt công tác, tạo được thành tích, thành tích là của chung mọi người, tương lai các vị có thể lên chức hay không, nói cho cùng, không phải là dựa vào thành tích hay sao?

Lão Hoàng, năm nay anh 34 tuổi, đúng không? Anh còn có cơ hội. Tối thiểu, còn có cơ hội được đề bạt Trưởng phòng. Chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp sức, tạo dựng sự nghiệp, nói không chừng, trong vòng hai năm, anh đã có thể thăng chức rồi. Tới lúc đó, anh sẽ thấy rõ, chúng ta không nên là đối thủ, mà nên là một đội cùng chung một mục tiêu và lợi ích!

Nói khó nghe một chút, cho dù gạt bỏ Bành Viễn Chính tôi khỏi thị trấn này, chức vụ Chủ tịch thị trấn Vân Thủy cũng không đến lượt anh đâu, kể cả Phó chủ tịch Mạc cũng vậy. Tôi uống rượu, nói lời thẳng thắn, các vị chớ trách tôi. Nhưng lời thô mà lý không thô. Mặt khác, nếu chúng ta hợp tác chặt chẽ, nhất trí và tiến về phía trước, chúng ta có thể hai bên cùng thắng!

Tôi luôn luôn cho rằng, chuyện hại người lợi ta, nếu có thể lựa chọn thì không làm; nếu không còn cách nào khác, thì cũng nên cố gắng để làm ít thôi, nhưng, chuyện hại người không lợi mình, tuyệt đối không làm! Lời đã nói hết, cảm ơn lão Hoàng hôm nay cùng tôi cởi mở tấm lòng, không nói nhiều nữa, cạn!

Bành Viễn Chính uống một hơi cạn sạch.

Bành Viễn Chính nói hết sức chân thành, tuyệt đối xuất phát từ đáy lòng. Lời lẽ của hắn đã làm cảm động các Phó chủ tịch thị trấn.

Khóe miệng Hoàng Hà hơi run lên, cũng nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau đó yên lặng ngồi xuống.

Lời nói của Bành Viễn Chính đi thẳng vào gan ruột y, khiến y chấn động. Bành Viễn Chính nói rất đúng, ngay cả y và Mạc Thư Bình cố sống cố chết đi theo Hách Kiến Niên, dùng hết các loại thủ đoạn đẩy Bành Viễn Chính đi nơi khác, chức vụ Chủ tịch thị trấn cũng không đến lượt bọn họ. Thậm chí ngay cả Chủ Lượng - cánh tay phải của Hách Kiến Niên, cũng có thể là công dã tràng, cốc mò cò xoi.

Người được lợi nhất chính là Hách Kiến Niên, còn vị trí Chủ tịch thị trấn, có khi ở trên lại điều xuống một người từ nơi khác đến.

Nhưng ngược lại, nếu bọn họ có thể cùng Bành Viễn Chính “nhất trí tiến về phía trước”, với năng lực và thể lực của hắn, chỉ cần tạo được thành tích, nâng tầm công tác của thị trấn Vân Thủy lên một bậc, bọn họ là những Phó chủ tịch có kinh nghiệm tương đối lâu năm sẽ gián tiếp được lợi. Trong một đợt điều chỉnh cán bộ, khả năng bọn họ được điều đến thị trấn khác làm Chủ tịch thị trấn hoặc đến cơ quan Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận làm Trưởng phòng, cũng không phải là không có.

Hoàng Hà lặng yên trao đổi một ánh mắt với Mạc Thư Bình. Trong lòng hai người đều có một chút thay đổi. Hợp lại thì cùng có lợi, mà chống đối thì cùng tổn thất; hại người không lợi mình, thế thì tội gì làm chó săn không công cho người khác cho khổ?

Mạc Thư Bình do dự một chút, đỏ mặt đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, tôi cũng kính lãnh đạo một chén.

-Chị Mạc, đừng khách khí như vậy, phải là tôi kính chị một chén.

Bành Viễn Chính cũng cười, đứng dậy, không nói nhiều lời, lại uống một hơi cạn sạch.

Ngô Minh Quánh vỗ tay khen:

-Chủ tịch thị trấn Bành thật sự là thắng thần! Chị Mạc, chị cũng uống cạn đi!

Mạc Thư Bình do dự một chút, rồi cắn răng, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Tuy rằng đó là một ly vang đỏ, nhưng đối với một người dở uống rượu như cô, thật không dễ dàng.

Thị Bình nhướng mày lên, cảm giác dường như Mạc Thư Bình dùng hành động và lời lẽ này để nhắc khéo mình, vì thế, cô liền cười cười, nâng chén mời Lý Tuyết Yến:

-Bí thư Lý, chúng ta cũng uống đi, sau này còn phải nhờ Bí thư Lý chiêu cố cho!

...

Ở trụ sở làm việc của Ủy ban nhân dân tỉnh.

Trên hành lang tầng một Sở xây dựng, Âu Dương Húc Hoành chậm rãi đi tới, khi còn cách văn phòng Phòng xây dựng xã và thị trấn không xa, thấy Phó giám đốc Sở xây dựng Chu Tích Thuần đi ngược lại.

Tuy Âu Dương Húc Hoành chỉ là cán bộ cấp cục phó, nhưng là thư ký của lãnh đạo tỉnh, hơn nữa còn là thư ký phục vụ, có quan hệ thân mật với lãnh đạo. Cho nên, Chu Tích Thuần thấy Âu Dương Húc Hoành, liền chủ động dừng bước, mỉm cười bắt chuyện:

-Âu Dương?

Âu Dương Húc Hoành khẽ mỉm cười:

-Giám đốc Sở Chu, xin chào!

-Người bên cạnh lãnh đạo rất bận rộn, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ chúng tôi thế này? Đi, vào văn phòng tôi ngồi chơi một lúc?

Chu Tích Thuần niềm nở mời.

-Ha ha, tốt quá, vừa đúng lúc tôi có chuyện muốn phiền lãnh đạo một chút.

Âu Dương Húc Hoành vốn không định tìm Chu Tích Thuần, nhưng gặp Chu Tích Thuần, y nảy ra một ý tưởng, đột nhiên thay đổi chủ ý.

Quan hệ giữa y và Chu Tích Thuần cũng khá tốt, bởi vì trước kia, lãnh đạo của y là lãnh đạo Sở Xây dựng, Chu Tích Thuần là cấp dưới cũ của ông ta.

-Ha ha, có việc vào phòng mà nói.

Chu Tích Thuần vốn muốn đi ra ngoài, vì Âu Dương Húc Hoành, nên đi vòng trở lại.

-Giám đốc Sở Chu, là như thế này, bạn học thời đại học của bà xã tôi công tác ở một thị trấn ở Tân An, thị trấn cô ấy có một dự án nhỏ - cải tạo và mở rộng một khu phố buôn bán, bởi vì liên quan đến việc dùng đất nông nghiệp xây dựng nơi buôn bán, cho nên báo cáo lên Sở chúng ta phê duyệt.

Vào văn phòng của Chu Tích Thuần, Âu Dương Húc Hoành nhẹ nhàng nói mục đích cuộc viếng thăm này của mình.

Y tin rằng, đây không phải là chuyện lớn lao gì. Chu Tích Thuần vừa đúng lúc được phân công phụ trách Phòng xây dựng xã thị trấn, nhất định sẽ nể mặt mình.

Chu Tích Thuần kinh ngạc mỉm cười:

-Chỉ là chuyện ấy? Anh cứ trực tiếp đi thẳng đến Phòng xây dựng xã thị trấn là được, cần gì phải tìm tôi?

-Ài... là do tôi trót làm sai, đụng phải tổ ong vò vẽ, mới đến tìm lãnh đạo giúp.

Chu Tích Thuần càng thấy lạ lùng, hỏi:

-Sao lại thế? Anh là thư ký lãnh đạo tỉnh, chỉ là giúp một thị trấn phê cái thủ tục mà phải vất vả như vậy?

Âu Dương Húc Hoành hạ giọng kể lại sự việc từ đầu đến cuối. Chu Tích Thuần cười ha hả, chỉ vào Âu Dương Húc Hoành, nói:

-Ấu Dương này, anh đúng là làm chuyện thừa rồi, anh cũng biết tôi quản lý Phòng xây dựng xã thị trấn, nếu anh tới sớm, làm gì có chuyện kéo dài lâu như vậy?

Ấu Dương Húc Hoành cũng cười:

-Vốn tôi tưởng việc nhỏ, không định phiền đến anh. Nhưng bây giờ, xem ra không nhờ anh xử lý là không được. Giám đốc Chu, phiền anh lo giúp cho, thị trấn đó làm việc này cũng không dễ dàng. Hơn nữa, ngày nào vợ tôi cũng thăm thì bên tai tôi, tôi chịu không nổi!

Chu Tích Thuấn cười cười, trầm ngâm một chút:

-Được, lát nữa tôi hỏi thăm một chút, trước lúc tan tầm chiều nay, sẽ trả lời anh.

Ấu Dương Húc Hoành như trút được gánh nặng, đứng dậy hạ giọng nói:

-Giám đốc Sở Chu, cuối tuần này, lãnh đạo tỉnh sẽ đi nghỉ ở Ngọa Long Sơn, anh có rảnh không? Cùng đến đó chơi đi!

Chu Tích Thuấn mừng rỡ, vỗ vỗ vai Ấu Dương Húc Hoành, hai người cười to, ngấm hiểu.

Trong quan trường là như thế, anh giúp tôi một lần, tôi trả lại anh một ân tình, có qua có lại mới toại lòng nhau.

196. Chương 197: Khác Thường

Ấu Dương Húc Hoành nhẹ nhàng hỏi chuyện của thị trấn Vân Thủy. Chu Tích Thuấn nói là buổi chiều trước khi tan làm mới có câu trả lời. Thật ra đây chỉ là một lời nói kiêu ngạo. Ông ta được phân công quản lý phòng Xây dựng xã thị trấn, phê duyệt hạng mục lớn ở xã thị trấn, là công việc của ông ta. Chỉ cần ông ta gọi một cú điện thoại đến phòng Xây dựng xã thị trấn, lập tức không quá nửa giờ hạng mục này sẽ được phê duyệt ngay.

Nhưng ông ta cho dù là đồng ý làm, cũng không có thể làm được nhanh như vậy.

Nhưng ông ta sau khi được Ấu Dương Húc Hoành tặng cho một phần quà thì cao hứng ngay, lập tức thúc giục sự việc. Chu Tích Thuấn là Phó giám đốc sở Xây dựng đã rất nhiều năm. Ông ta muốn chuyển đổi công việc. Đối với cấp bậc cán bộ như ông mà nói, chỉ chuyển đến địa phương hoặc là những ngành khác, thì mới có thể có cơ hội lên chức. Nếu không, ông ta cũng chỉ có thể ở Sở Xây dựng ăn rồi ngồi chờ chết.

Nhưng cán bộ cấp Phó giám đốc sở, muốn chuyển đổi sao có thể dễ dàng như vậy. Bởi vì ông ta muốn đi tìm lão lãnh đạo, vừa lúc đó, Ấu Dương Húc Hoành lại tiết lộ nơi lãnh đạo cuối tuần nghỉ phép, tương đương với việc tặng cho ông một cơ hội cùng lãnh đạo một mình gia tăng tình cảm, ông ta làm sao có thể không thích?

Kể từ đó, Ấu Dương Húc Hoành không những không nợ ông ta ân tình gì, ngược lại ông ta còn cảm thấy mắc nợ Ấu Dương Húc Hoành.

Dĩ nhiên, Ấu Dương Húc Hoành sợ dĩ chịu tiết lộ hướng đi của lãnh đạo, chủ yếu là bởi vì Chu Tích Thuấn là cấp dưới cũ của lãnh đạo, bình thời hay lui tới. Tối thiểu, lãnh đạo sẽ không ghét cùng Chu Tích Thuấn vô tình gặp gỡ.

Trưởng phòng phòng Xây dựng xã, thị trấn đi họp ở thủ đô, công việc ở nhà do Phó trưởng phòng Hồ Cách, vốn chính là tâm phúc của Chu Tích Thuấn quản lý. Chu Tích Thuấn một cú điện thoại gọi qua, y liền lập tức từ một đồng tài liệu trình báo tìm ra tại liệu của thị trấn Vân Thủy, đơn giản ký tên cho ý kiến, đóng thêm con dấu của Phòng Xây dựng xã thị trấn, lúc này mới đưa trở lại phòng làm việc của Chu Tích Thuấn.

Chu Tích Thuấn nhìn lướt qua tài liệu, gật đầu cười nói:

- Tiểu Hồ, đây là chuyện mà Ấu Dương Húc Hoành bên văn phòng nhờ tôi làm giúp. Như vậy đi, cậu đi gọi điện thoại cho Ấu Dương Húc Hoành, bảo anh ta tới đây cảm về. Hoặc là, cậu phái người mang qua cho anh ta.

- Cùng người bên cạnh lãnh đạo làm tốt quan hệ, đối với cậu cũng không có gì xấu.

Hồ Cách kính cẩn gật đầu xác nhận, rồi lập tức rời khỏi phòng làm việc của Chu Tích Thuần, trước gọi điện thoại cho Âu Dương Húc Hoàn, hàn huyên khách sáo cả nửa ngày, sau đó mới phái người đem thủ tục đã được phê duyệt của thị trấn Vân Thủy cho Âu Dương Húc Hoàn.

Âu Dương Húc Hoàn cầm lấy thủ tục, lúc này dù bận vẫn ung dung gọi điện thoại cho bà xã của mình Lãnh Lệ Lệ. Lãnh Lệ Lệ biết Lý Tuyết Yến cùng Bành Viễn Chinh đang lo lắng chờ đợi tin tức, liền lập tức gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến. Nhưng liên tiếp gọi nhiều lần, cũng không có người bắt, lại bắt đầu gọi tiếp điện thoại di động.

Nhưng gọi đi gọi lại điện thoại cũng không thấy ai nghe, liền không khỏi có chút buồn bực.

Suy nghĩ một chút, Lãnh Lệ Lệ lật quyển số điện thoại của mình, từ phía trên tìm ra số máy nhắn tin của Bành Viễn Chinh, liền gọi cho hắn.

Đầu dây bên kia, Bành Viễn Chinh đang chủ trì buổi liên hoan bộ máy thành viên của UBND thị trấn Vân Thủy từ trưa đến giờ. Khó có được không khí vui vẻ như vậy, Bành Viễn Chinh cũng chưa tuyên bố kết thúc, vừa uống vừa nói chuyện, không nhận ra đã là xế chiều ba bốn giờ.

Mặc dù nhân viên phục vụ khách sạn phải tan làm, nhưng Bành Viễn Chinh giữ thẻ khách VIP, giám đốc bộ phận ẩm thực phải an bài hai nhân viên đặc biệt phục vụ. Nói cách khác, toàn bộ nhà hàng khách sạn Tân An, cũng chỉ còn lại một bàn của đám người Bành Viễn Chinh.

Tiếng máy nhắn tin điện thoại vang lên. Bành Viễn Chinh cúi đầu nhìn một chút, thấy là một số điện thoại lạ nhưng đến từ tỉnh, trong lòng chấn động, lập tức ý thức được là Lãnh Lệ Lệ gọi đến.

Hắn cúi đầu hướng bên cạnh Lý Tuyết Yến nhỏ giọng nói:

- Tuyết Yến, có một số điện thoại từ tỉnh gọi đến, tôi nghĩ có phải hay không là Lãnh Lệ Lệ? Cô đi gọi điện cho cô ấy đi. Có lẽ là vấn đề thủ tục của chúng ta đã được giải quyết.

Bởi vì có uống chút rượu, Bành Viễn Chinh tất nhiên không còn tỉnh táo. Hắn vô ý thức nghiêng đầu nhích tới gần, cơ hồ là dán sát bên tai Lý Tuyết Yến để nói, hơi thở nhẹ nhàng khiến cho Lý Tuyết Yến giống như cả người bị điện giật khác thường, khuôn mặt ửng đỏ, không kìm nổi cúi đầu xuống.

Bành Viễn Chinh không có ý thức đến sự khác thường của Lý Tuyết Yến, cho là cô không có nghe thấy lời của mình, đành đặc kéo cánh tay của cô, lại nói:

- Cô đi gọi điện thoại cho Lãnh Lệ Lệ đi.

- Biết rồi!

Lý Tuyết Yến mặt ửng đỏ, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái, sau đó mượn động tác đứng dậy để che dấu sự lúng túng của mình, xoay người bỏ đi gọi điện thoại.

Lý Tuyết Yến dùng điện thoại tại đại sảnh để gọi, kết quả người trong đại sảnh đã tan làm. Bởi vì tìm không được người, cô cũng chỉ có thể ra khỏi khách sạn đi đến buồng điện thoại công cộng đối diện để gọi điện thoại.

- Xin hỏi là ai vậy?

Đầu dây bên kia truyền đến chính là thanh âm quen thuộc của Lãnh Lệ Lệ. .

Lý Tuyết Yến cười hì hì nói:

- Lệ Lệ, tôi là Tuyết Yến Có phải cô gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh hay không?

- Nói nhảm! Tôi điện thoại cho cô nhưng không ai nghe, gọi mãi cũng không thấy ai. Cô rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Lãnh Lệ Lệ oán trách nói.

- Bộ máy thành viên chúng tôi ra ngoài liên hoan, kết quả tất cả mọi người rất tận hứng, vẫn chưa tan cuộc. Tôi để quên điện thoại trong phòng làm việc. Sao, thủ tục của chúng tôi đã được phê duyệt?

- Ủ, Âu Dương đi tìm Phó giám đốc Sở Xây dựng Chu Tích Thuần, thật vất vả cùng người ta kết nối. Phó giám đốc Chu tự mình an bài phê duyệt. Thủ tục bây giờ nằm trong tay Âu Dương. Mọi người tranh thủ thời gian, phái người tới lấy đi.

- Ô, thật sự là quá tốt! Lệ Lệ, hôn cô một cái!

Lý Tuyết Yến hưng phấn mà hướng về phía ông nghe hôn một cái. Lãnh Lệ Lệ đầu dây bên kia cười nói:

- Hôn cái gì mà hôn? Khi nào trở lại tỉnh thì mời tôi ăn cơm là được rồi. Đúng rồi, tôi còn phải thúc dục cô. Cô phải nắm chặt chuyện chung thân đại sự của mình. Cô cũng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi, nếu không nắm chặt, chẳng lẽ muốn trở thành bà ế sao?

- Tôi thấy Bành Viễn Chinh kia rất tốt. Tương lai tiền đồ nhất định không thua gì Âu Dương nhà tôi. Bà chỉ à, tôi nói cho cô biết, bây giờ rất khó tìm người đàn ông tốt, cô nếu bỏ lỡ thì hối hận cả đời đấy!

Lý Tuyết Yến xấu hổ nhưng chợt trong lòng lại có chút ít mơ hồ khó tả. Cô đương nhiên là không muốn bỏ qua Bành Viễn Chinh, nhưng vấn đề mấu chốt cũng không ở trên người cô. Người ta tựa hồ đối với cô không có chút tình yêu nam nữ nào, chỉ có tình đồng nghiệp. Cô thử dò xét qua một lần, còn có thể nói cái gì nữa?

Lý Tuyết Yến một trận im lặng, rồi chợt sâu kín thở dài nói:

- Lệ Lệ, đừng nói nữa, cô không hiểu đâu. Được rồi, tôi sáng mai sẽ phái người đến lấy thủ tục phê duyệt. Cô đừng nói nữa, tôi cúp máy đây!

Lý Tuyết Yến cúp điện thoại, đang muốn rời đi, đột nhiên nghe được cách đó không xa có người hô một tiếng nói:

- Phó bí thư Lý?

Lý Tuyết Yến ngẩng đầu nhìn lên, thấy ông chủ tập đoàn Tín Kiệt Hoàng Đại Long đứng ở nơi đó, mỉm cười phất tay về phía cô, mà bên cạnh y, còn có một chàng thanh niên khí chất tao nhã, hẳn là nhỏ hơn Hoàng Đại Long một hai tuổi, lớn hơn Bành Viễn Chinh hai ba tuổi.

Lý Tuyết Yến lấy lại bình tĩnh, cười đi tới nói:

- Hoàng tổng? Anh đây là?

- Ô, tôi cùng bạn đến núi chơi, khi trở về chuẩn bị tới khách sạn Tân An ăn một bữa cơm. Phó bí thư Lý có rảnh không, cùng nhau đi nhé? Còn vị này là Tổng Quả Tổng giáo sư, học giả khoa lịch sử trường đại học Giang Bắc. Tổng Quả, vị này là Phó bí thư Lý Lý Tuyết Yến công tác tại thị trấn Vân Thủy chung với Viễn Chinh đấy.

Hoàng Đại Long cười giới thiệu.

Vốn Tổng Quả vẻ mặt còn có chút lạnh nhạt, nhưng vừa nghe đến cái tên Bành Viễn Chinh, lại chú ý tới Hoàng Đại Long nháy mắt ra hiệu, không khỏi trên mặt nở nụ cười, đưa tay ra:

“ - Xin chào Phó bí thư Lý, Tổng Quả tôi chẳng phải là giáo sư, mà là phó giáo sư.

Tổng Quả người này trời sinh ưu nhã, khí chất học giả trên người khó có thể dùng lời nói mà hình dung được. Chẳng qua là so sánh với Bành Viễn Chinh thì thiếu vài phần cương nghị và khí phách hơn.

Hoàng Đại Long lần trước bị Bành Viễn Chinh mang đến buổi họp mặt bạn bè của Lý Tuyết Yến. Nếu như không phải phát hiện Lý Tuyết Yến đối với Bành Viễn Chinh có ý tứ đặc biệt, y cũng chưa chắc có thể nhớ được Lý Tuyết Yến người này.

Lý Tuyết Yến cũng đưa tay nắm chặt tay Tổng Quả nhẹ nhàng cười nói:

- Cám ơn Hoàng tổng, tuy nhiên bộ máy thành viên của thị trấn chúng tôi hôm nay ở khách sạn Tân An liên hoan, mọi người uống cũng nhiều, bây giờ vẫn còn chưa giải tán.

Tổng Quả ngẩn ra, rồi, chợt vui vẻ nói:

- Viễn Chinh có ở đây không?

Lý Tuyết Yến vâng một tiếng:

- Chủ tịch thị trấn Bành cũng có mặt.

Hoàng Đại Long cười lên ha ha:

- Đi thôi, Tổng Quả, chúng ta đi gọi Bành Viễn Chinh, vừa lúc ba người tiếp cận một bàn!

Lý Tuyết Yến trở lại, phía sau đi theo hai chàng thanh niên. Một người cao lớn khôi ngô, quần áo gọn gàng, đeo nhẫn vàng đầy tay, vừa nhìn thì biết là nhà giàu mới nổi; mà người còn lại thì phong độ, dáng vẻ thư sinh mười phần.

Mọi người ngẩn ra. Bành Viễn Chinh ngẩng đầu, thấy không ngờ là Tổng Quả cùng Hoàng Đại Long thì giật mình kinh hãi.

Lý Tuyết Yến đi tới còn chưa kịp nói gì, Hoàng Đại Long liền ôm quyền cười ha ha:

- Các vị lãnh đạo thị trấn Vân Thủy, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Hoàng Đại Long, Tổng giám đốc tập đoàn Tín Kiệt. Còn vị này là Tổng Quả, Phó giáo sư đại học Giang Bắc.

- Chúng tôi là bạn với Viễn Chinh, là bạn bè rất thân.

- Viễn Chinh, chúng tôi vừa lúc cũng tới đây dùng cơm, tình cờ gặp được Phó bí thư Lý. Hắc hắc, các người đây là cơm trưa hay là cơm tối vậy?

Hoàng Đại Long bật cười ha ha, không khách khí bước tới.

Đám người Quý Kiến Quốc lấy làm kinh hãi. Bọn họ mặc dù không nhận ra Hoàng Đại Long nhưng xí nghiệp Tín Kiệt thì ai cũng biết.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười một tiếng, đứng dậy vỗ cánh tay Hoàng Đại Long, lại cùng Tổng Quả bắt tay:

- Làm sao mà gặp được hai anh vậy? Thôi đi, nếu đã tới đây thì cùng nhau uống một chút!

- Nhân viên phục vụ đâu, mang thêm hai cái ghế.

Lý Tân Hoa nhận ra được Hoàng Đại Long, vội vàng đứng dậy tiếp nhận ghế ngồi từ tay nhân viên phục vụ. Nữ nhân viên phục vụ vẻ mặt “ Buồn bực “ và phiền não. Cái bàn này uống từ giữa trưa đến bây giờ, nhìn bộ dạng, muốn buổi tối tiếp tục đây.

Hoàng Đại Long rất không khách khí ngồi xuống, thuận tiện cũng kéo Tổng Quả ngồi xuống luôn.

Nếu như không phải có Bành Viễn Chinh ở đây, lấy tính tình và sự thanh cao của Tổng Quả, chắc chắn sẽ không tham dự loại tiệc liên hoan như thế này.

197. Chương 198: Mượn Lực Tạo Thế

Hoàng Đại Long cùng Tổng Quả tình cờ đến, may mắn gặp dịp, khiến cho Bành Viễn Chinh trong lòng vừa động, âm thầm nổi lên một tâm tư.

Hắn mặc dù là người tái sinh, lịch duyệt đầy đủ phong phú, nhưng cũng chỉ là chàng thanh niên hai mươi tuổi. Trong thân thể vẫn tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân. Nhân sinh khó được vài lần say, hôm nay tận hứng, hắn cũng mở rộng lòng dạ một chút.

Ánh mắt hắn trong suốt mà lạnh nhạt mang theo vài phần men say đảo qua người Hoàng Hà và Mạc Thư Bình, khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, quyết định chỉ bằng rèn sắt khi còn nóng, hoàn toàn bắt lại hai người này, một lần nữa ép buộc Hách Kiến Niên, đồng thời cũng vì bước kế tiếp tạo thanh thế cho cục diện nắm trong tay.

Hắn so với ai khác cũng rõ ràng, trong hoàn cảnh thực tế, điều đầu tiên phải làm chính là cầm quyền. Trong tay không có quyền, làm việc chỉ là một lời nói suông. Từ tình huống bây giờ cho thấy, hắn chỉ có làm mất đi quyền lực của Hách Kiến Niên thì mới có thể không có chút cản tay nào để làm việc.

Nếu không, có Hách Kiến Niên, một cái đỉnh khổng lồ ở sau lưng ngó chừng, hẳn coi như là tâm tư kín đáo, cẩn thận mấy cũng có thời điểm sơ sót. Một khi để cho Hách Kiến Niên bắt được cơ hội cho hẳn một kích, cái giá phải trả thật đúng là cực kỳ đau đớn.

Hắn là một người thủ đoạn quả quyết, quyết định thật nhanh. Nếu đã quyết định như vậy thì không thể chần chừ.

Hắn cười cười, nhìn mọi người xung quanh rồi cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, xin giới thiệu một chút. Vị này là ông chủ của tập đoàn lớn nhất thành phố chúng ta, tập đoàn Tín Kiệt, Hoàng Đại Long tiên sinh. Bước kế tiếp, hạng mục cải tạo xây dựng phố buôn bán của chúng ta, xí nghiệp Tín Kiệt của Hoàng Đại Long tiên sinh sẽ tham gia đấu thầu. Rất có thể sẽ thành người hợp tác với chúng ta!

Bành Viễn Chinh tiếng nói vừa dứt, Lý Tuyết Yến và nhóm phó chức lại bắt đầu vỗ tay.

Hoàng Đại Long cười hắc hắc đứng lên, ngông nghênh h ôm quyền nói:

- Các vị lãnh đạo thị trấn Vân Thủy không nên khách khí như vậy. Kể hèn này cùng Chủ tịch thị trấn Bành là anh em thân thiết. Công việc của Viễn Chinh tôi không ủng hộ thì ai ủng hộ chứ? Tôi cho dù là thâm huyệt lỗ lã, hạng mục này xí nghiệp Tín Kiệt chúng tôi nhất định phải làm! Cho nên, khi tham gia đấu thầu, kính xin các vị lãnh đạo bật đèn xanh, ha ha!

Tất cả mọi người đều nở nụ cười. Cổ Lượng phụ họa một câu:

- Chủ tịch thị trấn Bành, nếu Hoàng tổng trưởng nghĩa như vậy, thực lực của xí nghiệp Tín Kiệt lại vô cùng hùng hậu, tôi nghĩ cũng không cần tham gia đấu thầu làm gì, trực tiếp cùng xí nghiệp Tín Kiệt hợp tác.

Ngô Minh Quánh cùng Thi Bình cũng phụ họa, gật đầu mỉm cười:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hoàng Hà ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Đại Long, rồi lặng lẽ liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh. Ý không nghĩ tới, Bành Viễn Chinh lại có loại bạn nhiều tiền thế lớn như Hoàng Đại Long. Khó trách hẳn ngay từ đầu đã làm thư hút đầu tư mà không chút sợ hãi!

Năng lượng của vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi này càng ngày càng sâu không lường được. Mặc Thư Bình gương mặt ửng đỏ, ánh mắt bắn khoắn nhìn Bành Viễn Chinh.

- Vậy cũng không được, nhất định phải tham gia đấu thầu. Hơn nữa quan trọng chính là công bình công chính. Đây là yêu cầu quy phạm của hạng mục xây dựng. Sau này trong thị trấn chúng ta hạng mục xây dựng sẽ có rất nhiều, nhất định phải xây dựng chế độ đấu thầu, tránh những thao tác trong bóng tối, tránh cho những quyết sách sai lầm. Hơn nữa, hạng mục phố buôn bán, không chỉ có xí nghiệp Tín Kiệt, mà còn có tập đoàn Huệ Phong trong thị trấn chúng ta. Hồ Tiến Học hai ngày trước đã gọi điện thoại đến. Bọn họ là xí nghiệp bản địa, có trách nhiệm cũng như có năng lực vì quê hương đóng góp một phần.

Bành Viễn Chinh cười phát tay.

Hoàng Đại Long khinh thường nói:

- Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong? Bọn họ không được! Tranh giành với chúng tôi, Huệ Phong còn kém quá xa!

Tập đoàn Huệ Phong vô luận là ở thị trấn Vân Thủy hay là khu Tân An, cũng được tính là xí nghiệp lớn, thực lực rất mạnh. Nhưng so với xí nghiệp Tín Kiệt thì còn kém quá xa. Tập đoàn Huệ Phong nhiều lắm sức ảnh hưởng chỉ ở thành phố Tân An, còn tập đoàn Tín Kiệt thì đã sớm rời khỏi Tân An, hướng ra tỉnh và cả nước. Gần đây lại đưa cổ phiếu ra thị trường, sang năm còn muốn tranh thủ ở Hương Cảng mượn xác đưa ra thị trường.

Huống chi, xí nghiệp Tín Kiệt là khách hàng lớn của tập đoàn Huệ Phong. Nếu như mất đi sự ủng hộ của xí nghiệp Tín Kiệt, Huệ Phong hiệu quả và lợi ích cùng lợi nhuận sẽ trở thành con số không.

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Hoàng Đại Long, cười nhạt một tiếng nói:

- Cải tạo phố buôn bán của chúng tôi còn cần bao nhiêu thực lực? Tập đoàn Huệ Phong thực lực vậy là đủ rồi.

Hoàng Đại Long còn muốn nói gì, lại thấy Bành Viễn Chinh quay đầu đi, bắt đầu giới thiệu Tống Quả, thì liền im miệng.

- Vị này là Tống Quả, Phó giáo sư khoa Lịch sử trường đại học Giang Bắc, học giả trẻ tuổi nổi tiếng trong tỉnh, là bạn tốt nhất của tôi.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Tống Quả nói.

Tống Quả không có đứng dậy, chỉ có điều thần nhiên mỉm cười hướng mọi người gật đầu, thần thái rất kiêu ngạo.

Còn trẻ như vậy đã là Phó giáo sư, dĩ nhiên là làm cho người ta kinh ngạc, nhưng thân phận Phó giáo sư so với thân phận ông chủ của Hoàng Đại Long còn kém nhiều lắm. Mặc dù mọi người nghe xong vẫn vỗ tay, nhưng cũng không có chân chính đem Tống Quả để vào trong mắt.

Nhưng Bành Viễn Chinh kế tiếp đơn giản nói một câu, lập tức khiến cho mọi người hít sâu một hơi, trong mắt đột nhiên sinh ra mấy phần kính sợ.

- Haha, Tống Quả là con trai của Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tống Bính Nam.

Bành Viễn Chinh thanh âm cũng không lớn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, rơi vào tai mọi người giống như sấm sét.

Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ, là một trong những lãnh đạo trung tâm của thành phố Tân An. Cái tên Tống Bính Nam, cán bộ thị trấn làm sao mà không biết. Đây là nhất tôn đại thần, cao cao tại thượng. Mà người trẻ tuổi trước mắt kia, lại là con trai của Tống Bính Nam!

Trong phòng chung nhất thời trầm mặc lại, ánh mắt đám người Hoàng Hà ngưng kết, sắc mặt đột nhiên đỏ lên. Mà Lý Tuyết Yến mới vừa kẹ lên một đĩa thức ăn, còn chưa kịp bỏ vào trong miệng, đột nhiên nghe nói thế, cũng ngẩn ra.

Giờ phút này, có người khiếp sợ, có người hâm mộ, dĩ nhiên hơn nữa là bưng tỉnh đại ngộ. Khó trách Chủ tịch thị trấn Bành vừa tới đã mạnh mẽ như vậy, không chút sợ hãi Hách Kiến Niên, thì ra sau lưng chính là Trưởng ban Tổ! Trước đây, trong thị trấn có rất nhiều cán bộ cũng đang suy đoán bối cảnh đích thật của Bành Viễn Chinh, nhưng lại không nghĩ tới “Lai lịch và địa vị” lại lớn như vậy!

Tống Quả thật bất ngờ, kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh. Trước đây, bất luận trường hợp lớn nhỏ gì, Bành Viễn Chinh cũng hết sức kiêng kỵ không tiết lộ mối quan hệ với Tống gia, sao hôm nay lại trực tiếp thọc mở tầng cửa sổ này! Tại sao?

Tống Quả ánh mắt hơi có chút lóe lên.

Nhưng đối với y mà nói, tầng cửa sổ bị xé rách cũng là điều mà y muốn thấy, và cha của y Tống Bính Nam cũng vậy. Tống Bính Nam rất thích trở thành hậu trường của Bành Viễn Chinh ở thành phố Tân An, bởi vì nó sẽ trực tiếp kết nối mối quan hệ chặt chẽ với Phùng gia ở thủ đô.

Lại một lần hàn huyên nữa. Tống Quả thân phận bị bóc trần, ngoại trừ Lý Tuyết Yến, mọi người tại đây đều lần lượt hướng y mời rượu. Cho dù là Mạc Thư Bình sớm đã không trụ nổi, nhưng cũng chủ động cùng Tống Quả uống một ly.

Bởi vì mối quan hệ với Bành Viễn Chinh, Tống Quả cũng không tiện làm mất mặt mọi người. Mặc dù chỉ nhấp môi, nhưng sau một vòng, cũng uống đến hai ly rượu trắng.

Tống Quả tuy rằng nể mặt, nhưng khí chất thanh cao vẫn không che giấu được. Hơn nữa, chỉ là cán bộ xã thị trấn cấp phó phòng, trong mắt y chẳng là cái gì. Y có thể cộng ly với mọi người, cũng là nể mặt Bành Viễn Chinh.

Nếu không nể mặt Bành Viễn Chinh, lấy tính cách của y, căn bản là không muốn nói chuyện với những người xa lạ. Cho dù nói một ít y cũng không muốn nói.

Tâm tình của Lý Tuyết Yến rất phức tạp. Cô cũng là con cháu của cán bộ cấp cao. Bởi vì xuất thân cao quý nên ánh mắt của cô không tầm thường. Cô từ ngôn hành cử chỉ của Tổng Quả mà nhìn ra được ý đang cố kiên nhẫn, càng nhìn ra được trong đó như ẩn hiện sự xu nịnh Bành Viễn Chinh. Tuy rằng dùng từ xu nịnh trên người Tổng Quả quả thật rất buồn cười. Nhưng chính là một loại cảm giác như vậy.

Lý Tuyết Yến đối với thân thể và bối cảnh của Bành Viễn Chinh cũng đã có sự tìm hiểu. Cô vốn nghĩ, Bành Viễn Chinh có thể có ngày hôm nay, chính là nhờ vào tài hoa và sự cố gắng của hắn. Về phương diện khác chính là sự thưởng thức đề bạt của lãnh đạo cao tầng. Hiện tại xem ra, lãnh đạo cao tầng đó trên cơ bản chính là Trưởng ban Tổng. Nhưng lãnh đạo thưởng thức và quan hệ với lãnh đạo hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Và với mối quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Tổng Quả thì tuyết không tầm thường.

Suy nghĩ như vậy, Lý Tuyết Yến trong lòng ngoại trừ khiếp sợ thì còn cảm thấy mất mát. Bành Viễn Chinh trước mắt cô không ngờ lại xa lạ như vậy. Hai người rõ ràng gần trong gang tấc, sớm chiều ở chung, nhưng bây giờ lại xa cách nghìn trùng.

Bên tai truyền đến tiếng hoan hô, cảm xúc của Lý Tuyết Yến lại trở nên trầm thấp và áp lực. Cô chậm rãi cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng giao vào nhau, trong lòng cũng không biết là cái tư vị gì.

Cô muốn khóc nhưng lại khóc không được. Muốn uống cho thật say để quên đi đau buồn và phiền não, nhưng lại lo lắng sẽ đánh mất thể diện lãnh đạo của mình.

Mạc Thư Bình ngồi bên cạnh Lý Tuyết Yến cũng không chú ý đến sự khác thường của cô, lại quay đầu trao đổi một ánh mắt kiên định với Hoàng Hà. Tổng Quả xuất hiện khiến hai người lập tức ý thức được trận “Hách Bành chi tranh” này kết quả không khó đoán trước. Hách Kiến Niên tuy rằng là Ủy viên thường vụ Quận ủy, nhưng không có cách nào so sánh với Tổng Bính Nam. Trưởng ban tổ chức cán bộ quản lý cán bộ, Hách Kiến Niên làm sao dám chống lại Trưởng ban Tổng?

Nếu vẫn cứ khăng khăng làm tay đâm xung phong phía trước cho Hách Kiến Niên, người chịu thiệt chính là mình.

Một khi đã như vậy, bọn họ lập tức quyết định, chuyển phương hướng, hoàn toàn vứt bỏ Hách Kiến Niên, đầu nhập về Bành Viễn Chinh.

Trong quan trường, không có đối thủ vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Bất kể từ góc độ của người nào, tiếp tục chống đối với Bành Viễn Chinh, đều không phù hợp với lợi ích chính trị của họ. Bọn họ như thế nào lại giống như con thiêu thân lao vào?

Nghĩ đến đây, Hoàng Hà và Mạc Thư Bình cũng nhau đứng dậy, bưng ly rượu qua, khiêm tốn cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng tôi mời lãnh đạo một ly.

Ở rất nhiều thời điểm, có những chuyện không cần nói ra ngoài. Hoàng Hà và Mạc Thư Bình hành động đủ để thuyết minh hết thấy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cũng đứng dậy chạm ly với hai người:

- Chúng ta cùng nhau uống một ly. Sau ly rượu này, chúng ta đều nhìn về phía trước. Theo thời gian, các người sẽ biết Bành Viễn Chinh tôi là người như thế nào. Bất kể thế nào, tôi sẽ không làm điều gì có lỗi với bằng hữu.

Bành Viễn Chinh lời nói khá thần thánh, thanh âm trầm thấp xuống dưới.

Hoàng Hà và Mạc Thư Bình khẩn trương kính cẩn nói:

- Xin cảm ơn!

198. Chương 199: Đứng Thành Hàng: Đả Kích Trí Mạng

Bữa tiệc này kéo dài đến chạng vạng. Hoàng Đại Long cũng uống không ít, cùng với đám người Hoàng Hà uống đến say mềm. Đại khái chỉ có Tổng Quả là do kiêu ngạo, nên chỉ có ba bốn phần say. Người còn lại

chính là Bành Viễn Chinh. Trong trường hợp như thế này, hẳn không thể không khống chế cơn say của mình.

Hoàng Đại Long mượn cảm giác say, hô hào mọi người phải đến hộp đêm để ca hát, khiêu vũ cho tỉnh rượu. Bành Viễn Chinh không đồng ý. Thành viên bộ máy họp mặt, xuất phát từ sự suy tính sâu xa. Ngẫu nhiên phóng túng một hồi rồi thôi. Nếu đi hộp đêm ca hát, truyền ra ngoài, chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng. Mất nhiều hơn được.

Thật ra thì mọi người cũng muốn tiếp tục sung sướng. Nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý thì cũng đành phải từ bỏ.

Đang chuẩn bị tan cuộc, Điền Minh vội vàng đi vào, ghé sát bên tai Bành Viễn Chinh nói nhỏ:

- Lãnh đạo, vừa rồi tôi nghe được một tin tức ở thị trấn, nói rằng cục Y tế, cục Văn minh đô thị và phòng Tổng hợp muốn đến thị trấn chúng ta kiểm tra. Trọng điểm là phố buôn bán trung tâm.

Bành Viễn Chinh Ngẩn ra, rồi cười lên.

Gần đây, ở thành phố đang triển khai chỉnh đốn lại vấn đề vệ sinh y tế. Từ góc độ này mà nói, cục Y tế, cục Văn minh đô thị, phòng Tổng hợp muốn đến thị trấn kiểm tra thì cũng chẳng có gì lạ. Nhưng xếp hạng mục phố buôn bán trung tâm vào đối tượng kiểm tra trọng điểm thì cần phải cân nhắc lại.

Phố buôn bán đương nhiên là phải dơ dáy, bẩn thỉu. Nhưng thị trấn Vân Thủy không phải chỉ có một chỗ này. Hơn nữa, một phố ở một xã, thị trấn như thế nào lại rơi vào tay một bộ môn cấp trên chứ? Rất hiển nhiên, là có người cố ý chọc vào.

Hách Kiến Niên lại muốn làm cái gì đây? Bành Viễn Chinh cân nhắc, kéo kéo cánh tay Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến yên lặng quay đầu nhìn hắn.

- Tuyết Yến, bảo Lý Tân Hoa sáng mai đến tỉnh, trực tiếp mang thủ tục phê duyệt về, nội hướng Ủy ban Xây dựng thành phố thông báo lập hồ sơ.

Bành Viễn Chinh nhỏ giọng nói.

- Được, anh không cần phải lo. lát nữa tôi sẽ nói với cô ấy.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói.

Dựa theo trình tự bình thường, hạng mục phê duyệt của thị trấn Vân Thủy cần sở Xây dựng tỉnh truyền đạt ý kiến phúc đáp về cho Ủy ban Xây dựng tỉnh, nhưng tuyệt đối sẽ rất mất thời gian. Chi bằng trực tiếp phái người đến nhận, rồi mang ý kiến phúc đáp đến Ủy ban xây dựng thành phố lập hồ sơ là được rồi.

Ngày hôm sau, Hách Kiến Niên bắt đầu tổ chức nhân viên chuẩn bị ngênh đón đoàn kiểm tra. Ngay từ buổi sáng, tâm trạng của ông ta rất bức bối.

Bành Viễn Chinh không ngờ ngày hôm qua lại cùng với bộ máy UBND thành phố ra ngoài ăn liên hoan. Đây là tin tức mà Hách Kiến Niên bí mật có được. Đây không tính là cái gì, nhưng chân chính khiến ông phần nộ và bất mãn, chính là Hoàng Hà và Mạc Thư Bình cho đến bây giờ vẫn chưa chủ động báo cáo công tác cho ông.

Ông ta nằm mơ cũng không ngờ, chỉ là ăn một chút cơm, uống một chút rượu, nhưng Hoàng Hà và Mạc Thư Bình, hai tâm phúc đáng tin cậy lại nghịch chuyển, quay đầu về phía Bành Viễn Chinh.

Đoàn kiểm tra của thành phố trước khi đến đây, đã thông báo là 10h mới đến, nhưng kết quả là lại đến vào lúc 9h. Tuy nhiên, đối với Hách Kiến Niên mà nói, sớm vài giờ cũng không sao cả.

Đoàn kiểm tra do Chủ nhiệm Cục Văn minh đô thị, Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Lý Hảo Niên dẫn đầu. Cục Y tế thành phố đến đây với một Phó cục trưởng. Phòng Tổng hợp thì có một Phó chủ nhiệm. Còn nhân viên ở quận, cơ bản dựa theo sắp đặt của thành phố. Năm lãnh đạo thành phố, cộng với hai nhân viên công tác ngồi trên ba chiếc xe nhanh như chớp chạy về thị trấn.

Bành Viễn Chinh và Hách Kiến Niên cùng với cán bộ thị trấn ở ngoài cổng nghênh đón. Các cán bộ cẩn thận ở thị trấn không khó phát hiện sự ảo diệu trong việc “đứng thành hàng” này. Hách Kiến Niên đứng bên trái, phía sau ông ta là Chữ Lượng. Bành Viễn Chinh đứng bên phải, phía sau là Lý Tuyết Yến.

Chính giữa hai phe là một ranh giới vô cùng mỏng manh.

Hách Kiến Niên sắc mặt càng lúc càng âm trầm. Ngô Minh Quánh và Thi Bình hai người mới không ngờ công khai đứng bên cạnh Bành Viễn Chinh. Còn Khuông Nhã Lam thì đứng đằng sau Chữ Lượng.

Kể ngu cũng hiểu, Ngô Minh Quánh và Thi Bình lấy phương thức này để tuyên cáo lập trường của mình, tỏ rõ thái độ. Bởi vậy, Hách Kiến Niên không còn cơ hội lôi kéo hai người.

Bên phe Bành Viễn Chinh gồm có Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng, Quý Kiến Quốc, Ngô Minh Quánh và Thi Bình, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Hách Kiến Niên càng nghĩ càng cảm thấy phần nộ.

Nhưng chuyện làm cho ông ta không thể tưởng tượng được đã xảy ra.

Hoàng Hà và Mạc Thư Bình chậm rãi sóng vai nhau bước ra khỏi cơ quan, bước chân dường như có chút trầm trọng, sắc mặt phức tạp. Hai người này do dự cả nửa ngày mới quyết định xuống lầu. Bởi vì bọn họ xuống lầu thì phải lựa chọn việc công khai đứng thành hàng.

Bọn họ vốn là người của Hách Kiến Niên, đột nhiên bây giờ phản bội, đầu nhập vào Bành Viễn Chinh, hiển nhiên là khó chịu rồi. Nhưng mặt mũi khó coi, chung quy cũng không chiến thắng được lợi ích của bọn họ.

Hoàng Hà không nhìn đến ánh mắt bắn phá của Hách Kiến Niên, cắn chặt răng đột nhiên sai bước hướng đám người Bành Viễn Chinh đi tới, trong ánh mắt như phát hỏa của Hách Kiến Niên và sự không tưởng tượng được của mọi người, im lặng đứng bên cạnh Quý Kiến Quốc.

Mà phía sau y, Mạc Thư Bình cũng cúi đầu đứng bên cạnh một phía khác của Quý Kiến Quốc.

Rất nhiều cán bộ bình thường của thị trấn đều há to miệng, đến nỗi có thể nhét vào trong một quả trứng gà.

Thật không thể tin nổi! Hoàng Hà và Mạc Thư Bình không phải là người của Hách Kiến Niên sao, sao lại cùng nhau đứng về phe của Bành Viễn Chinh vậy?

Hách Kiến Niên kinh ngạc, phần nộ, ghen ghét và các loại cảm xúc tiêu cực khác đan xen vào cùng một chỗ, đến nỗi ông ta muốn hét to lên. Nếu như không phải duy trì hình tượng của một Ủy viên thường vụ quận ủy, nhân vật số một của thị trấn thì ông đã sớm phát tác rồi.

Ngày mùa thu, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, trải qua hai đám người một vầng sáng. Mà lúc đó, ánh mặt trời lại phóng ra một bóng dáng thật ngắn, còn bên Bành Viễn Chinh thì lại thật dày. Bên Hách Kiến Niên thật cô đơn lạ thường, chỉ có Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam. Còn Mẫn Diễm thì bận đi họp ở quận, không có ở thị trấn.

Kể từ đó, tình hình liền trở nên rõ ràng. Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi Bành Viễn Chinh chưa đến nửa năm, không chỉ đứng vững gót chân ở thị trấn Văn Thủy mà còn dần dần chiếm được vị trí và ưu thế hơn so với Hách Kiến Niên. .

Đây chính là một kích trí mạng đối với uy quyền của Hách Kiến Niên. Mà trái lại, uy tín của cá nhân Bành Viễn Chinh lại thăng một đường bay lên một đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Ba chiếc xe của đoàn kiểm tra đã đến. Phó trưởng ban Tuyên giáo thành ủy, Chủ nhiệm cục Văn minh đô thị Lý Hảo Niên dẫn đầu mọi người, theo sau là lãnh đạo bộ môn.

Hách Kiến Niên lấy lại bình tĩnh, mỉm cười tiếp đón. Mà gần như lúc đó, Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười bước lên. Hai người tốc độ như nhau, cùng tiến đến trước mặt Lý Hảo Niên.

Hách Kiến Niên vừa muốn giơ tay, đã thấy Lý Hảo Niên chuyển hướng sang Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta lại gặp nhau.

Bành Viễn Chinh cũng chủ động bắt tay chào hỏi Lý Hảo Niên:

- Lão lãnh đạo, chào ngài. Hoan nghênh lãnh đạo đến thị trấn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo.

Lẽ ra là cấp trên, Lý Hảo Niên theo lý hẵn là nên chào hỏi nhân vật số một của thị trấn trước, sau đó mới đến Bành Viễn Chinh. Nhưng Lý Hảo Niên với Hách Kiến Niên rất xa lạ, nhưng với Bành Viễn Chinh lại rất quen thuộc. Bành Viễn Chinh là cán bộ Ban tuyên giáo đi ra, hiện nay làm Chủ tịch thị trấn ở cơ sở. Lãnh đạo với cấp dưới cũ gặp mặt, tất nhiên là hết sức thân thiết.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Lão lãnh đạo, vị này là Bí thư Đảng ủy thị trấn chúng tôi Bí thư Hách.

Lý Hảo Niên mỉm cười gật đầu, bắt tay với Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên là cán bộ cấp phó huyện. Lý Hảo Niên là cán bộ cấp chính huyện, lại là lãnh đạo cấp trên. Cho nên thái độ của Lý Hảo Niên khá khiêm nhường, bắt tay sơ qua Hách Kiến Niên, sau đó cười nói:

- Bí thư Hách, đồng chí Viễn Chinh, chúng tôi lần này đến khá sớm, nên tôi nghĩ chúng ta trực tiếp đến hiện trường xem qua đi.

Hách Kiến Niên cười nói:

- Lãnh đạo thành phố đến kiểm tra chỉ đạo, chính là xúc tiến công việc của chúng tôi. Phó trưởng ban Lý cứ về thị trấn nghỉ ngơi trước. Sau đó chúng ta đi xem cũng không muộn.

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười, xen vào:

- Đúng vậy, lão lãnh đạo, có gấp cũng không gấp được mà. Các lãnh đạo dù sao cũng phải cho chúng tôi một cơ hội báo cáo công tác chứ.

Lý Hảo Niên quay đầu nhìn các cán bộ đi theo:

- Các đồng chí ý kiến như thế nào?

- Phó trưởng ban Lý, nếu đồng chí ở thị trấn nhiệt tình như vậy, chúng ta không thể không biết điều. Haha!

Phó cục trưởng cục Y tế Nam Lan cười nói.

- Được, nếu như vậy, thì chúng ta vào thị trấn uống tách trà, hút điếu thuốc, nghỉ ngơi một lát rồi đi.

Lý Hảo Niên nói xong, liền mang đoàn kiểm tra cùng lãnh đạo thị trấn vào trong cơ quan. Hiện trường mà ông nói chính là phố buôn bán trung tâm có tiếng là dơ bẩn ở thị trấn Vân Thủy.

Lý Hảo Niên cùng với đoàn kiểm tra ở trong phòng họp nghe báo cáo công tác, còn Lý Tân Hoa thì từ năm giờ sáng đã đến tỉnh, rồi cuộc đàm phán hạng mục phê duyệt từ trong tay Âu Dương Húc Hoàn. Lý Tân Hoa hướng Âu Dương Húc Hoàn chuyển đạt lòng biết ơn chân thành của Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến, sau đó trở về Tân An ngay.

Tin tức hạng mục cải tạo phố buôn bán đã được sở Xây dựng phê duyệt, Bành Viễn Chinh tạm thời chưa công bố. Hắn là một người thích ổn thỏa. Nếu như chưa nhìn thấy thủ tục, thì hắn không lộ ra nửa điểm phong thanh.

Hách Kiến Niên báo cáo công tác, Bành Viễn Chinh lại đi nghe điện thoại, nhận được tin tức của Lý Tân Hoa ở tỉnh, xác nhận không thể nghi ngờ. Ý kiến phúc đáp của Sở xây dựng nằm trong tay Lý Tân Hoa, đã như ván đóng thuyền, không có bất luận một biến cố nào.

Bành Viễn Chinh nét mặt lập tức hiện lên sự hưng phấn khó che giấu. Khi hắn ngẩng đầu lên, Lý Tuyết Yến cũng đồng dạng mỉm cười. Hiển nhiên là cô cũng nhận được tin tức của Lý Tân Hoa.

Lý Tuyết Yến như trút được một gánh nặng.

Có thủ tục phê duyệt này, đoàn kiểm tra thành phố sẽ không có vấn đề gì. Phố buôn bán dơ dáy lập tức sẽ được cải tạo. Đây là cách tốt nhất để chỉnh đốn và cải cách.

Vốn Hách Kiến Niên ý đồ là thông qua bộ môn có liên quan ở thành phố đến kiểm tra phố buôn bán này, từ đó quấy rầy cái gọi là cải tạo xây dựng thêm phố buôn bán của Bành Viễn Chính. Còn cải tạo gì nữa? Thủ tục còn chưa phê duyệt, trực tiếp bỏ cuộc là vừa. Cứ như vậy, hạng mục cải tạo phố buôn bán của Bành Viễn Chính sẽ nửa đường chết non.

199. Chương 200: Có Khó Cũng Phải Làm

Ngồi ở phòng hội nghị hơn nửa giờ, Lý Hảo Niên dẫn đoàn kiểm tra tới khu phố trung tâm buôn bán của thị trấn Vân Thủy.

Lý Hảo Niên đi đầu, cùng với Hách Kiến Niên và Bành Viễn Chính. Các lãnh đạo khác của thị trấn và cán bộ, nhân viên theo sau.

Phố buôn bán vẫn sầm uất và ồn ào náo nhiệt, nhưng cũng vẫn rất bẩn và lộn xộn như trước, quanh khu buôn bán, khắp nơi vương vãi đầy rác rưởi, mà cách đó không xa, còn có một núi rác được hình thành qua năm tháng, tuy bây giờ là tháng mười, đầu thu, mà ruồi bọ bay đầy.

Dòng người đổ đến phố buôn bán liên tục, cảnh tượng nhộn nhịp này khiến mấy người Lý Hảo Niên ngạc nhiên. Họ không ngờ, một phố buôn bán của một thị trấn lại có lượng khách lớn đến như vậy. Đường nhiên, môi trường tồi tệ và tình trạng vệ sinh quá kém nơi đây, càng để lại ấn tượng xấu đối với họ.

Lý Hảo Niên nhíu mày, nói:

-Lượng khách khá cao, nhưng môi trường quá kém. Bí thư Hách, thành phố đang vận động danh hiệu “thành phố vệ sinh toàn quốc”, toàn thành phố đang chấn chỉnh tình trạng vệ sinh, cải tạo môi trường sạch đẹp, khu phố này của các đồng chí quá bẩn và lộn xộn, nhất định phải chấn chỉnh và cải tạo!

Hách Kiến Niên thở dài, cười nói:

-Trưởng ban Lý, các vị lãnh đạo, thật ra thị trấn chúng tôi đã sớm muốn tiến hành chấn chỉnh và cải tạo nơi này, nhưng rất khó! Chúng tôi vừa thu dọn phía trước, phía sau người dân liền vất rác, mỗi ngày mấy vạn lượt người qua lại, mỗi người vất một bao ni lông thôi, lượng rác tích tụ lại sẽ là một con số thiên văn!

Năm ngoái, thị trấn đầu tư hơn trăm ngàn tệ đặt thùng rác ở hai đầu trước sau đường phố, tiến hành thu dọn, cải tạo, đồng thời còn thuê người quét dọn. Nhưng kết quả là, không đến ba tháng, tất cả thiết bị vệ sinh đều bị phá hư, mà người quét dọn cũng từ chối làm việc do khối lượng công việc quá nhiều.

Lý Hảo Niên nhíu mày, chưa nói gì thêm, thì Phó chủ tịch Cục vệ sinh thành phố Nạp Lan Phong chen vào:

-Tình hình cho thấy, khu phố này được hình thành một cách tự phát, ban đầu là một chợ, sau đó dần phát triển thành đường phố, nhưng thiếu quy hoạch. Các đồng chí nói cũng đúng với vấn đề thực tế, hễ cứ đau đầu chữa đau, đau chân chữa chân là không thể trị bệnh tận gốc, nếu muốn trị tận gốc, chỉ có thể cấm buôn bán.

Ít ra, phải tạm thời cấm buôn bán. Dọn sạch rác rưởi, tạm thời cấm lưu thông buôn bán, đợi công tác vận động của thành phố kết thúc, rồi tính sau.

Nạp Lan Phong quay lại nhìn Lý Hảo Niên, cười nói:

-Trưởng ban Lý, ý kiến của lãnh đạo thế nào?

Lý Hảo Niên gật đầu:

-Cứ như vậy đi. Bí thư Hách, đồng chí Viễn Chính, chúng tôi cũng không muốn gây phiền phức cho các đồng chí. Tôi không quan tâm các đồng chí đóng cửa tạm thời hay đóng cửa vĩnh viễn khu phố này, nhưng, trong lúc thành phố đang vận động “thành phố vệ sinh” như vậy, hy vọng tình trạng mất vệ sinh và lộn xộn ở đây phải được cải thiện về căn bản. Xin nhớ kỹ. Phải lập tức có hành động có hiệu quả. Tháng sau, chúng tôi sẽ quay lại kiểm tra.

Càng về sau, giọng Lý Hảo Niên càng trở nên nghiêm nghị. Trong lòng Hách Kiến Niên hết sức vui mừng, thái độ và ý kiến như vậy của đoàn kiểm tra, là kết quả mà ông ta mong đợi.

Ông ta thở dài, nói:

-Trưởng ban Lý, các vị lãnh đạo, vì đại cục, vì công tác vận động của thành phố, chỉ có thể làm theo cách đó. Trưởng ban Lý, vậy thì chúng tôi sẽ chuẩn bị việc đóng cửa khu phố buôn bán. Nhiều hộ buôn bán như vậy, chúng ta tôi cần thời gian để thực hiện, xin cho chúng tôi một tuần, sau một tuần...

Hách Kiến Niên chưa nói hết, đột nhiên Bành Viễn Chinh vẫn đứng bình tĩnh bên cạnh này giờ, nói chen vào:

-Trưởng ban Lý, thật ra cũng không cần đóng cửa. Lúc trước, chúng tôi đã trình phương án cải tạo và mở rộng khu phố này lên Sở Xây dựng và đã nhận được sự đồng ý của Sở Xây dựng. Trước mắt, chúng tôi nhân lần cải tạo này, chỉnh sửa hoàn toàn khung cảnh, đến sang năm các lãnh đạo quay lại, khu phố này sẽ có một diện mạo hoàn toàn mới và khác hẳn.

Lý Hảo Niên ngẩn ra, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh kinh ngạc hỏi:

-Các đồng chí đã có phương án cải tạo và mở rộng? Nếu cải tạo và mở rộng triệt để, đương nhiên là tốt nhất.

Lý Hảo Niên nói tới đây, theo bản năng đưa mắt liếc nhìn Hách Kiến Niên đang đứng bên cạnh một cái, lòng thầm nhủ: hai nhân vật đứng đầu Đảng chính thị trấn Vân Thủy sao không có sự nhất trí? Đường như là...

Hách Kiến Niên nhú mày, lạnh lùng nói:

-Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, tôi còn chưa nói tới cậu! Tạm thời chưa nói phương án cải tạo của cậu không khả thi, hiện giờ ngay cả thủ tục ở tỉnh còn chưa được phê duyệt, đến khi nào mới khởi công được? Thành phố đang vận động thành phố vệ sinh toàn quốc, nếu vì cái khu phố này, làm thành phố sẩy chân, thì ai sẽ gánh vác trách nhiệm?

-Bí thư Hách, tôi cũng chưa kịp nói với bí thư, vừa rồi, ở tỉnh có tin, thủ tục đã được phê duyệt. Hiện giờ đồng chí Lý Tân Hoa đã lên tỉnh để nhận văn kiện phê duyệt, khoảng chừng chiều nay sẽ về.

Chờ Sở Xây dựng hoàn tất hồ sơ, chúng ta lập tức có thể tiến hành giai đoạn thực hiện. Trưởng ban Lý, hiện này, dự án này đã có bốn, năm doanh nghiệp tỏ ý đầu tư, chẳng hạn như tập đoàn Tin Kiệt và tập đoàn Huệ Phong. Chúng tôi sẽ tranh thủ tổ chức đấu thầu, sau khi xác định doanh nghiệp trúng thầu, trước cuối tháng mười là có thể khởi công. Bản vẽ quy hoạch và thiết kế dự án, tôi đã nhờ Viện thiết kế công nghiệp tỉnh làm xong...

Bành Viễn Chinh cười:

-Trưởng ban Lý, Cục trưởng Nạp Lan, sang năm hai vị quay lại, nơi này sẽ thay đổi đến long trời lở đất, trở thành nơi có cảnh quan đẹp đẽ nhất thị trấn Vân Thủy!

Sắc mặt Hách Kiến Niên chợt biến đổi, trong lòng máy động: Sở Xây dựng tỉnh phê duyệt? Sao có thể?

Tay của ông ta nắm chặt, mày cau lại, mặt đỏ lên, ngay trước mặt lãnh đạo thành phố, lại bị Bành Viễn Chinh làm mất mặt, cảm giác thật sự là khó chịu nổi.

Bành Viễn Chinh giơ tay chỉ về phía khu phố buôn bán, giảng giải kỹ lưỡng về ý tưởng cải tạo và mở rộng của mình, Lý Hảo Niên và Nạp Lan Phong liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Đúng lúc này, một đám người ùn ùn ào tới, có cả nam lẫn nữ, từ trang phục có thể đoán ra, đó là người của những thương hộ ở trên phố này.

Mọi người chưa kịp phản ứng, mười mấy người đã vây lấy Lý Hảo Niên, Nạp Lan Phong, Bành Viễn Chinh, Hách Kiến Niên và các lãnh đạo, nhao nhao tranh nhau nói một cách ồn ào.

-Dựa vào cái gì mà muốn đóng cửa khu phố buôn bán?

-Thiệt hại của chúng tôi, ai sẽ bồi thường?

-Đóng cửa phố buôn bán, làm sao chúng tôi kinh doanh? Ai lo cơm ăn áo mặc cho chúng tôi?

-Chúng tôi muốn gặp Chủ tịch thị trấn Bành, hẳn nói hay lắm, nào là cải tạo với mở rộng này nọ, bây giờ sao lại đóng cửa?

...

...

Sắc mặt Hách Kiến Niên rất khó coi, vẻ mặt Bành Viễn Chinh càng tệ hơn.

Ngay trước mặt các lãnh đạo đoàn kiểm tra, đám thương hộ này tới làm ầm ĩ, khiến chính quyền thị trấn rất mất mặt. Bành Viễn Chinh hết sức phẫn nộ, biết là trước đó có người cố ý truyền tin đồn rằng thị trấn sẽ đóng cửa khu phố này, sau đó âm thầm xúi giục các thương hộ bao vây đoàn kiểm tra để phản đối, dụng ý của việc này, là quá rõ ràng.

Hách Kiến Niên, Lý Hảo Niên và các lãnh đạo thành phố vội rời khỏi, Bành Viễn Chinh một mình đứng lại, trước mặt hẳn là mười mấy người của khu buôn bán, phía sau hẳn chỉ còn lại Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng.

Bành Viễn Chinh im lặng một lúc lâu, rồi nhếch miệng hỏi:

-Ai nói với mọi người là khu phố buôn bán này phải bị đóng cửa?

Hôm nay, đoàn kiểm tra đến thị trấn kiểm tra, ai cho các người tới đây quấy rối?

Giọng Bành Viễn Chinh hết sức lạnh lùng và nghiêm nghị.

Một người trong đám chợt hét lên:

-Chủ tịch thị trấn Bành, cứ trả lời xem là tin đó có đúng không? Đừng hỏi là ai tiết lộ tin đó cho chúng tôi! Tôi muốn hỏi, vì sao Chủ tịch thị trấn Bành nói không giữ lời, nói cái gì mà cải tạo với mở rộng, còn lừa chúng tôi ký hợp đồng bồi thường giải phóng mặt bằng?

-Các vị làm lãnh đạo, nói một câu đóng cửa liền đóng cửa, đóng cửa rồi, chúng tôi lấy gì ăn? Các vị rõ ràng là muốn ép chúng tôi vào tuyệt lộ mà!

Một người phụ nữ hòa theo, la to lên.

-Câm miệng!

Bành Viễn Chinh tức giận quát lớn:

-Ai nói tôi không giữ lời? Tôi cho các người biết, dự án cải tạo phố buôn bán đã được thành phố và tỉnh phê duyệt, nay mai sẽ tiến hành đấu thầu, trước cuối tháng mười sẽ khởi công! Quay về hết cho tôi! Ngày mai, Phó chủ tịch Hoàng và Phó chủ tịch Cổ sẽ triệu tập tất cả các hộ công thương và nông hộ họp hội nghị tọa đàm, trao đổi về công tác giải phóng mặt bằng!

Bành Viễn Chinh vừa nói như vậy, đã có mấy người lùi bước. Bọn họ tới gây ồn ào, vẫn là vì quyền lợi của mình. Chiều hôm qua, không biết từ đâu lan ra tin đồn rằng thị trấn sẽ đóng cửa khu phố này, có một số thương hộ liền hẹn nhau đến Ủy ban nhân dân thị trấn làm ầm lên. Vừa rồi, thấy có lãnh đạo thành phố tới kiểm tra công tác, họ liền rủ nhau xông qua đây.

-Lão Cổ, anh tới nói chuyện với họ đi!

Bành Viễn Chinh xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Bành Viễn Chinh vừa đi, Cổ Lượng liền giận tái mặt, lớn tiếng nói:

-Lời nói của Chủ tịch thị trấn Bành, các người chưa nghe rõ sao? Lãnh đạo thị trấn lại có thể nói chơi trước mặt các người ư? Các người có biết, vì dự án này mà Chủ tịch thị trấn Bành đã mất bao sức lực? Chạy lên quận, chạy lên thành phố, lại chạy lên tỉnh, vất vả xin xỏ khắp nơi, chứ có dễ đâu mà làm xong thủ tục?

Mau quay về đi, nếu không, bố đây sẽ cho các người biết thế nào là lễ độ! (sic!)

Cổ Lượng quát to.

Công tác ở xã, thị trấn có một chút đặc thù. Nhiều khi, phương thức và phương pháp công tác rất khác ở cơ quan, cần cứng rắn, phải cứng rắn, cần hù dọa, phải hù dọa. Có một số cán bộ xã, thị trấn làm việc thoạt trông khá đơn giản và thô bạo, chính là vì yếu tố này.

Nếu cứ một mực mềm mỏng kiên nhẫn thuyết phục, chắc chắn không có hiệu quả.

Bấy giờ mười mấy người kia mới hậm hực bỏ đi. Cổ Lượng thở phào một cái, nói với Lý Tuyết Yến:

-Bí thư Lý, những người này...thật sự là rất khó đối phó. Tôi thấy, sắp tới công tác giải phóng mặt bằng cũng không dễ dàng đâu. Đừng thấy bọn họ ra vẻ đồng ý, lại ký hợp đồng với thị trấn mà lầm. Trên thực tế, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể trở mặt hét giá trên trời!

-Dù khó, cũng phải làm!

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài.

200. Chương 201: Hách Kiến Niên Chịu Thua?

Tiền Lý Hảo Niên và đoàn kiểm tra đi rồi, sắc mặt âm trầm, Hách Kiến Niên rảo bước đi trước, Chữ Lượng vội vàng vàng chạy theo sau.

Lẽ ra, đám người Lý Hảo Niên ở lại thị trấn ăn cơm trưa, dù sao phải tiếp đãi một phen để thể hiện sự tôn trọng. Tối thiểu cũng phải có bữa cơm công tác. Nhưng vừa rồi, gặp phải đám người gây rối, Lý Hảo Niên cảm thấy không vui, bất kể Hách Kiến Niên nói như thế nào để giữ lại, ông ta cũng không ở, liền ra về ngay.

Giờ phút này, Hách Kiến Niên có cái cảm giác hết sức khó chịu của một người bị xa lánh và ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Ngô Minh Quánh, Thi Bình, hai người mới tới tỏ rõ thái độ ủng hộ Bành Viễn Chính, mà hai đứa chó chết Hoàng Hà, Mạc Thư Bình kia, không ngờ cũng trở cờ chống lại ông ta, sự phản bội trắng trợn này khiến Hách Kiến Niên phẫn nộ đến mức không thể dùng lời mà miêu tả.

Cho tới ngày đoàn kiểm tra tới, nếu như thủ tục ở tỉnh vẫn chưa phê duyệt, hoặc sẽ bị “ngâm” thật lâu, âm mưu của ông ta sẽ thuận buồm xuôi gió: mượn tay đoàn kiểm tra để đóng cửa khu phố buôn bán; lại thừa cơ “đánh” vào mặt Bành Viễn Chính, khiến uy tín của hắn ở thị trấn sẽ xuống dốc không phanh.

Chuyện các thương hộ đến gây rối, tuy không phải do ông ta sai khiến, nhưng ông ta đoán được, đó là do Chữ Lượng ngầm ngầm giở trò. Nói cho cùng, chuyện này có lẽ cũng đã khiến Bành Viễn Chính thấy tức tối.

Nhưng, kết quả lại xoay sang một hướng khác. Ngoài dự đoán của mọi người, Bành Viễn Chính đã có được ý kiến phúc đáp của tỉnh, dự án có thể chính thức tiến hành trên thực tế. Mà trước đó, tất cả những thủ đoạn mà ông ta giở ra, đều uống phí tâm cơ, thất bại một cách đầy mỉa mai.

Trong lòng Chữ Lượng cũng rất khó chịu, cứ như ngâm phải cám. Y muốn tìm Hách Kiến Niên kể khổ một chút, nhưng thấy thái độ của Hách Kiến Niên, biết mình mà tìm đến, cũng sẽ bị chửi mất mặt, mang nhục mà thôi.

Hách Kiến Niên đi từ từ lên lầu, Chữ Lượng lưỡng lự, không dám theo lên ngay.

Chữ Lượng chậm chậm tới trước thang lầu, vừa định bước lên, đột nhiên thấy trước văn phòng của trạm thủy lợi, có hai cán bộ đang hạ giọng bàn tán, liền dừng bước, lẳng lặng lẳng nghe.

- Lão Lý, anh có biết vì sao Hoàng Hà và Mạc Thư Bình đột nhiên trở cờ không?

- Không, chúng ta cũng không phải lãnh đạo, để ý mấy chuyện này làm gì? Bọn họ tự nguyện về phe ai thì mặc kệ. Lo làm quái gì!

Hơn nữa, tôi thấy Chủ tịch thị trấn Bành đáng dựa vào hơn. Ít nhất, hắn đến thị trấn không lâu, đã làm được nhiều việc rất thực tế.

- Đúng vậy, tôi thấy Hách Kiến Niên đúng là ăn no rồi việc. Nếu không phải do ông ta chủ động khiêu khích ngay từ đầu, hiện giờ tình trạng cũng không đến nỗi như vậy. Người ta là cán bộ trẻ tuổi do Thành ủy điều xuống, nói không dễ nghe, đó là xuống cơ sở để “mạ vàng”, tạo được thành tích rồi thì sớm muộn gì cũng chuyển đi, cần gì phải chèn ép người ta?

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta quay giáo đâm cho một phát, khiến bản thân mình trở thành người không người, quỷ không ra quỷ.

- Tôi đã nói rồi, Bành Viễn Chinh đâu phải tay vừa. Nghiêm Khang chỉ là kẻ hữu đồng vô mưu, chỉ biết đập bàn mắng lại Hách Kiến Niên, nhưng không làm được gì ra hồn. Còn vị này, mặc người giả trò gì, âm mưu gì, người ta liền có cách chống đỡ, binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, thật có phong độ của người cầm quân, thủ đoạn cao tay!

- Này, anh có nghe không, sau lưng Chủ tịch thị trấn Bành là Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bính Nam, Chủ tịch thị trấn Bành và con trai của Trưởng ban Tổng là bạn bè thân thiết! Hôm qua, tiệc liên hoan của bộ máy lãnh đạo Ủy ban nhân dân thị trấn, Tổng Quả cũng tới tham gia.

- Ô? Thảo nào Hoàng Hà và Mạc Thư Bình trở cò! Chà, Hách Kiến Niên hẳn là khó chịu lắm đây!

...

Tổng Bính Nam? Trưởng ban Tổng!

Sắc mặt Chữ Lượng trở nên rất cổ quái. Vừa có vẻ khiếp sợ, lại có vẻ hoang mang kinh ngạc, trong lòng y nặng trĩu, hai chân cũng như đeo chì, không nhấc lên nổi.

- Bí thư Chữ, lãnh đạo làm sao vậy?

Một nhân viên phòng Đảng chính xuống lầu, thấy Chữ Lượng nắm chặt tay vịn cầu thang, mặt đỏ ra, hai chân dường như đứng không vững, tưởng y không khỏe, vội bước tới đỡ lấy y.

Chữ Lượng ho khan một tiếng, lắc đầu trầm giọng nói:

- Tôi không sao, cậu cứ làm việc của mình đi.

Nói xong, Chữ Lượng dùng sức nắm lấy tay vịn từ từ bước lên.

Nhân viên hơi ngờ vực liếc nhìn y một cái, rồi cũng bước đi.

Chữ Lượng cố gắng hết sức mới khiến cho những cảm xúc tiêu cực đang khuấy đảo như sóng triều trong lòng mình tạm lắng xuống, sau đó chậm rãi đi về phía văn phòng của Phó chủ tịch thị trấn Hoàng Hà.

Đứng trước cửa văn phòng của Hoàng Hà, y hơi do dự nhưng vẫn gõ cửa.

Nếu như lúc thường ngày, y đã sớm đẩy cửa mà vào, không gõ cửa làm cái quái gì!

Hoàng Hà đang dựa theo sự phân công của Bành Viễn Chinh, suy xét chuyện ngày mai triệu tập cuộc họp các hộ công thương ở khu phố buôn bán và nông hộ ở lân cận. Tuy thủ tục dự án đã được hợp pháp hóa, trước đó, Cổ Lượng cũng vận động tất cả các hộ dân có liên quan ký hợp đồng bồi thường giải phóng mặt bằng, nhưng với kinh nghiệm mười năm công tác của mình, Hoàng Hà phán đoán, sợ là quá trình giải phóng mặt bằng thực sự sẽ không dễ dàng như vậy, hầu như chắc chắn sẽ xuất hiện nhiều trắc trở.

Chẳng hạn có một số hộ công thương đột nhiên đòi hỏi mức bồi thường cao hơn đối với diện tích và đòi trợ cấp. Hết giá trên trời, nếu không được đáp ứng, họ sẽ khóc lóc om sòm làm ầm ĩ lên, cuối cùng ngăn cản việc giải phóng mặt bằng.

Đây là công tác khó khăn, có thể ví như một trận công đồn. Chính vì vậy, Bành Viễn Chinh mới giao việc này cho cả Hoàng Hà và Cổ Lượng, hai Phó chủ tịch cùng làm.

Trong mắt rất nhiều người, Bành Viễn Chinh là cán bộ ở cơ quan Thành ủy xuống, lại còn trẻ, chắc chắn không quen với tình hình ở cơ sở, suy xét, đánh giá vấn đề sẽ có phần không đầy đủ; nhưng là người tái sinh, kiếp trước Bành Viễn Chinh đã từng trải qua công tác ở xã, thị trấn, rất quen thuộc với nhiều vấn đề.

Đời này, hẳn có thể chỉ trong một thời gian ngắn nhất đứng vững gót chân, đương nhiên thủ đoạn và ý tưởng là yếu tố mấu chốt, nhưng kinh nghiệm có được từ kiếp trước cũng là một yếu tố quan trọng.

Hoàng Hà ngẩng đầu lên thấy là Chữ Lượng, sắc mặt liền thay đổi. Trước giờ, hai người quan hệ qua lại với nhau, chủ yếu là vì cùng là người của Hách Kiến Niên, nhưng xét cho cùng, cũng không có bao nhiêu giao tình, nếu không muốn nói là không có tình cảm gì.

Hoàng Hà tự hỏi: Chẳng lẽ là Hách Kiến Niên sai y tới?

- Lão Hoàng.

Chữ Lượng cười ha hả, chủ động ngồi xuống sô pha.

Hoàng Hà lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng cười:

- Bí thư Chữ rảnh rồi hay sao mà tới chỗ tôi thế này?

Vẻ tươi cười của Chữ Lượng chợt tắt, chăm chú nhìn Hoàng Hà, thật lâu sau mới hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Lão Hoàng, chúng ta là đồng sự đã lâu, tôi hỏi anh chuyện này, mong là anh không giấu diếm tôi.

- Anh nói đi.

- Tôi vừa nghe nói Chủ tịch thị trấn Bành và con của Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam có quan hệ rất thân thiết? Hẳn là người của Trưởng ban Tổng?

Chữ Lượng hỏi một cách nghiêm nghị.

Hoàng Hà do dự một chút, nhưng vẫn nói một cách thẳng thắn:

- Không sai, hôm qua chúng tôi vừa mớ ăn cơm cùng. Chủ tịch thị trấn Bành và Hoàng Đại Long của td Tin Kiệt và Tổng Quả - con trai của Trưởng ban tổng là bạn thân. Tôi nghe nói, trước kia, sau khi tốt nghiệp đại học, Chủ tịch thị trấn Bành được điều tới xã Bạch Vân Quan, rồi Trưởng ban Tổng đề cử đích danh hẳn làm cán bộ thanh niên hậu bị, đưa vào Ban Tuyên giáo Thành ủy.

Thật ra có chuyện Hoàng Hà không nói ra. Trong tiệc rượu hôm qua, y rõ ràng nhìn thấy, đối với Bành Viễn Chinh, gần như Tổng Quả có thái độ “nói gì nghe nấy”, cũng không không hẳn là quan hệ thân thiết, điều đó, chắc chắn có bí ẩn không ai biết.

Tóm lại, Chủ tịch thị trấn Bành này là người rất không đơn giản.

Chữ Lượng hít vào một hơi thật sâu, tựa lưng vào sô pha thở ngắn than dài.

Nhìn thấy như vậy, Hoàng Hà không kìm nổi nói:

- Bí thư Chữ này, tôi nói câu thật lòng nhé, chúng ta ở thị trấn này lăn lộn nhiều năm cũng không dễ dàng gì, dù sao tương lai cũng phải giải quyết cái cấp Trưởng phòng chứ? Anh đi theo Hách Kiến Niên đến cùng, tương lai có đường ra sao?

Anh xem, người có quan hệ có bối cảnh không ít, nhưng vừa có năng lực lại vừa có chỗ dựa vững chắc như Chủ tịch thị trấn Bành thì tôi chưa gặp nhiều. Hẳn mới hơn hai mươi tuổi, tương lai tiền đồ có thể tưởng tượng được. Anh nên suy nghĩ cho kỹ.

Cuối cùng Hoàng Hà khuyên Chữ Lượng một câu. Tuy nhiên, Hoàng Hà cũng hiểu, Chữ Lượng khác với mình và Mạc Thư Bình. Chữ Lượng là người rất thân tín của Hách Kiến Niên, trong thời gian gần đây, lại cùng với Hách Kiến Niên chen ép Bành Viễn Chinh hết mức, Bành Viễn Chinh có ác cảm rất sâu đối với y. Với tình huống như vậy, ngay cả Chữ Lượng có phản bội Hách Kiến Niên, cũng không chắc Bành Viễn Chinh có thể tiếp nhận y.

Thực tế, trong cảm nhận của Bành Viễn Chinh, Chữ Lượng là kẻ vô cùng tiểu nhân.

...

Không có ai đến chỗ Hách Kiến Niên “mách lẻo”, nhưng tin Bành Viễn Chinh có quan hệ thân thiết với con trai Trưởng ban Tổng lan truyền khắp thị trấn, và chiều cùng ngày đã lọt vào tai Hách Kiến Niên.

Lúc đầu Hách Kiến Niên không thể tin nổi, nhưng rồi ông ta chợt nghĩ tới một điều mấu chốt: Phó chủ tịch Chu Đại Dũng là Trưởng phòng cán bộ Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, là người do Tổng Bí thư Nam đề bạt lên cấp phó huyện, mà Bành Viễn Chính và Chu Đại Dũng có quan hệ tốt như vậy, hóa ra là có liên quan đến việc này!

Ông ta nhắc điện thoại gọi cho người quen ở Ban Tổ chức cán bộ, hỏi thăm tin tức. Quả nhiên, sở dĩ Bành Viễn Chính có thể vào cơ quan Thành ủy là nhờ Tổng Bí thư Nam.

Tin tức được chứng thực, lòng Hách Kiến Niên nguội lạnh hết một nửa. Phía sau Bành Viễn Chính là Tổng Bí thư Nam, thế thì ông ta không thể nào tranh đấu với Bành Viễn Chính được nữa, nếu chẳng may thất thủ, hoặc Bành Viễn Chính dùng đòn “ngầm” sau lưng, vị trí của ông sẽ không bảo đảm.

Bởi vậy Hách Kiến Niên hết sức trầm mặc. Suốt một buổi chiều, ông ta không rời văn phòng nửa bước. Mà tra hôm sau, Hách Kiến Niên cũng không tới văn phòng ở thị trấn, nghe nói là lên quận ủy làm việc, ở đó ông ta cũng có một văn phòng.

Cơ quan chính phủ thị trấn không lớn, chỉ có chừng mấy chục người, chỉ có một chút biến đổi nhỏ, cũng tạo nên những đồn đoán xa xôi. Sự trầm mặc của Hách Kiến Niên, được đa số người hiểu là ông ta đã chịu thua.

Trận tranh đấu quyền lực này vừa mới diễn ra chưa được bao lâu đã kết thúc? Một số người cảm thấy hơi thất vọng...

201. Chương 202: Nghi Kỳ Và E Dè

Giữa trưa, Cổ Lượng và Hoàng Hà cùng với hai cán sự của phòng Đảng chính, sẽ triệu tập đại diện của các hộ công thương, hộ gia đình xung quanh và thôn dân tiến hành cuộc họp trong phòng họp của chính quyền thị trấn. Trên thực tế, chính là hướng quần chúng thông báo hạng mục đã được phê duyệt thành công. Sau đó tiến hành động viên giải phóng mặt bằng.

Giải phóng mặt bằng ở xã thị trấn tương đối khó khăn. Đối với chuyện này, Bành Viễn Chính đã có tư tưởng chuẩn bị. Có chút người khẳng định là sẽ không ngừng đề xuất yêu cầu, không ngừng đục nước béo cò.

Đối với công tác này có muốn gấp cũng gấp không được. Chỉ có vững chắc làm cho thỏa đáng, không thể để ra bất luận một sai lầm nào. Một khi xuất hiện thì sẽ rất phiền toái.

Kỳ thật Bành Viễn Chính cũng không nói nguyên tắc làm gì. Cho dù khiến nhà đầu tư chịu thiệt thì cũng muốn tận lực thỏa mãn yêu cầu của quần chúng nhân dân. Dù sao, hạng mục này được xây dựng, dân chúng là người yếu thế, có chút yêu cầu cố nhiên “được một tác lại muốn tiến một thước”, nhưng đối với chính phủ và nhà đầu tư khai thác phát triển mà nói thì kỳ thật chẳng tính là cái gì.

Cấp cho dân chúng một số tiền bồi thường, đối với kinh phí xây dựng cả một hạng mục cũng chẳng bao nhiêu. Nhà đầu tư khai thác có thể ở rất nhiều địa phương trong tỉnh kiếm ra được đồng tiền. Sau khi buôn bán được đưa vào sử dụng, lại có nhiều cơ hội mưu cầu lợi nhuận. Nhưng trong rất nhiều vụ giải phóng mặt bằng, thường nhà đầu tư khai thác đối với ích lợi “tắc đất không cho”, nên mới dẫn đến mâu thuẫn tích tụ và xung đột bùng nổ.

Mà sự thật, Bành Viễn Chính trong lòng biết rõ, mấy năm sau, khu phố buôn bán này chính là đoạn đường hoàng kim trong nội thành thành phố Tân An. Bất kể là xí nghiệp nào, người nào có quyền khai thác, kinh doanh đoạn đường này, tương lai sẽ kiếm đầy chậu, đầy bát. Có thể phát triển kinh doanh nhà ở. Cho dù tạm thời chẳng thu được gì, nhưng sau này sẽ thu được rất nhiều. Chỉ cần chính sách mở rộng thị trấn Vân Thủy được truyền ra ngoài, toàn bộ đất đai ở thị trấn Vân Thủy sẽ bắt đầu tăng giá trị, thậm chí tăng vọt. Cá nhân Bành Viễn Chính cũng đang cân nhắc, có nên hay không đến lúc đó mua một căn nhà rồi ngồi chờ tăng giá trị.

Nhưng lời này không thể nói ra. Một khi đã mở miệng thì giải phóng mặt bằng không thể tiến hành.

Bành Viễn Chính ngẩng đầu nhìn Cổ Lượng và Hoàng Hà khẽ cười nói:

- Lão Cổ, lão Hoàng, tôi và mọi người trước họp một chút. Cá nhân tôi cho rằng, nguyên tắc của chúng ta là mau chóng cùng quần chúng đạt chung nhận thức, mau tiến vào giai đoạn vận tác, khiến hạng mục này sớm ngày khởi công xây dựng. Có chút yêu cầu, chỉ cần không thái quá thì có thể nhượng bộ một chút. Nhưng thời điểm thao tác thì phải linh hoạt. Phải chú ý đến phương thức, không thể làm cho người ta có kẻ hở chui vào.

Cổ Lượng ngẩn ra, nhú mồm nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, kỳ thật cá nhân tôi cảm thấy, đối với việc giải phóng mặt bằng, thị trấn cũng nên cứng rắn, mạnh mẽ một chút. Anh càng nhân nhượng họ thì họ càng lấn tới. Chi bằng ra tối hậu thư ngay bây giờ.

Hoàng Hà cũng ở một bên cười phụ họa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi biết rồi, nhưng trong nhiều trường hợp cũng nên cấp cho dân chúng một chút lợi ích, cũng không tính là cái gì. Chúng ta là chính phủ, tuy rằng lời nói chính phủ là nô bộc của nhân dân nghe qua thì có chút đối trá, nhưng chúng ta tuyệt đối không nên đứng ở lập trường nhà đầu tư mà nói chuyện. Chúng ta nên tìm đến một loại cân bằng, bảo đảm hạng mục được thuận lợi đẩy mạnh. Dân chúng cũng không dễ dàng gì đầu, anh cứ ngấm lại mà xem. Kỳ thật thì bọn họ đều hưởng được lợi ích rất nhỏ.

- Mọi người trước cứ đi nói chuyện với các hộ công thương, nên ký hiệp nghị thì cứ ký. Mọi người ở bên này đàm phán, đồng chí Tuyết Yến sẽ bắt đầu tổ chức đấu thầu. Trước mắt đã xác định có ba doanh nghiệp tham gia đấu thầu.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, phát tay nói:

- Việc đấu thầu tôi hy vọng có thể trong một tuần tiến hành. Sau khi nhà đầu tư được xác định, sẽ tiến hành ký kết hiệp nghị giữa nhà đầu tư và các hộ gia đình được giải phóng mặt bằng. Trước cuối tháng sẽ khởi công xây dựng.

Cổ Lượng và Hoàng Hà lập tức vâng lệnh.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng hai người, âm thầm thở dài. Có những thứ khi nói thì dễ nhưng làm thì rất khó. Làm công tác quần chúng, nhất là đề cập đến công tác giải phóng mặt bằng và lợi ích quần chúng thì đặc biệt khó. Đối với hai người mà nói, đây là một gánh nặng. Bành Viễn Chinh lo lắng một mình Cổ Lượng ứng phó không được, nên mới để cho Hoàng Hà hiệp trợ y.

Công tác giải phóng mặt bằng thì giao cho Cổ Lượng và Hoàng Hà. Thu hút đầu tư và tổ chức đấu thầu thì giao cho Lý Tuyết Yến và Thi Bình. Về phần Ngô Minh Quánh thì chủ trì công tác hàng ngày của UBND thị trấn.

Đối với Bành Viễn Chinh hiện tại mà nói, đau đầu nhất không phải là hạng mục của thị trấn, mà là tuyên truyền cho công trình 5321 của quận. Bởi vì đây là công trình do Chủ tịch quận Cố Khải Minh đẩy mạnh, là không phải là của lãnh đạo chủ chốt quận ủy Tần Phượng, cho nên khúc nhạc dạo tuyên truyền làm cho người ta cảm thấy rất khó khăn. Quá lớn thì lãnh đạo chủ chốt của quận ủy sẽ không cao hứng. Mà quá nhỏ thì lại không phù hợp với yêu cầu của Cố Khải Minh.

Gần đây, hắn cảm thấy không yên khi suy nghĩ về vấn đề này. Hắn từng thử thăm dò Cố Khải Minh, đề xuất để cho Ban tuyên giáo quận ủy tham gia vào, nhưng Cố Khải Minh đã từ chối.

Điều này làm cho hắn ý thức được, mối quan hệ giữa hai lãnh đạo không được hài hòa. Lấy danh nghĩa khu Tân An, tuyên truyền trong toàn bộ khu, nhưng lại không cho Ban tuyên giáo quận ủy tham gia vào, để làm đúng mục thì rất khó. Nhưng càng nghĩ, đây không phải là vấn đề do hắn suy xét mà là vấn đề của Cố Khải Minh. Đối với hắn mà nói, đề xuất một vài ý kiến khiến Cố Khải Minh lựa chọn. Lựa chọn người nào thì làm người đó, về phần hậu quả thì không quan hệ với hắn.

Bành Viễn Chinh dựa vào bàn, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, rồi rút ra hai kết luận.

Một là xuất phát từ góc độ của toàn bộ khu, đưa tin về việc xây dựng và phát triển toàn bộ khu kinh tế và thành phố, mà công trình 5321 chính là một công trình mang tính dấu hiệu về việc phát triển kinh tế

của toàn bộ khu. Cái thứ hai là luận sự, từ công trình 5321, tìm ra một vài điểm sáng rồi tiến hành tuyên truyền. Cái đầu tiên thì tuyên truyền rất dễ, lại càng dễ làm ra thành tích. Còn cái thứ hai thì khó khăn hơn. Một khi làm không tốt thì sẽ vô dụng, thậm chí còn mang đến hiệu quả tương phản.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, quyết định báo cáo với Cố Khải Minh, đem sự lựa chọn này giao cho Cố Khải Minh, đồng thời cũng thử thái độ của Cố Khải Minh một chút.

Hắn vừa mới rời văn phòng, vừa muốn xuống lầu thì đụng phải Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên cười ha hả, dường như không có việc gì nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu muốn ra ngoài à?

Từ “Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh” đến “Đồng chí Viễn Chinh”, thái độ của Hách Kiến Niên vô hình vòng vo. Với ông ta mà nói, chủ động chào hỏi thì tương đương với việc thể hiện thiện ý. Nếu nể mặt Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh tất nhiên sẽ dựa theo lễ tiết. Hắn dựa theo sự hiểu biết sâu đậm của mình về Hách Kiến Niên, hắn không tin Hách Kiến Niên có thể im lặng cam tâm nhìn quyền lực của mình bị cướp đi.

Đối với Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh cảnh giác cao hơn hết thấy.

- Bí thư Hách, tôi muốn đến quận. Chủ tịch quận Cố tìm tôi có việc.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Hách Kiến Niên ồ lên một tiếng:

- Được rồi, cậu đang bận. Phải lo cho hai bên thị trấn và quận. Nếu thật sự vội thì bảo tôi. Các đồng chí ở thị trấn sẵn sàng chia sẻ với cậu.

- Vâng, tôi biết rồi. Bí thư Hách, tôi xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh lại cười.

Nói xong, Bành Viễn Chinh bước xuống lầu.

Nhìn theo bóng dáng Bành Viễn Chinh đi xuống cầu thang, Hách Kiến Niên cười dài, nhưng đôi mắt lại lóe lên một tia âm độc rồi biến mất.

Từ lúc Bành Viễn Chinh nhận chức cho đến nay, Hách Kiến Niên không có một ngày sống yên ổn. Trong những trận đấu tranh hữu hình và vô hình thì ông ta đều bị đẩy về phía sau, thậm chí bị bức tới vách núi không có đường lui.

Ngay khi Hách Kiến Niên đang chuẩn bị bằng bất cứ giá nào cũng phải phản kích, thì đột nhiên truyền đến tin tức Tổng Bính Nam đứng đằng sau lưng Bành Viễn Chinh, khiến cho sự âm độc trong lòng ông ta bị đè ép, thay vào đó là suy tính về lợi ích.

Ông ta không thể vì Bành Viễn Chinh mà đắc tội với Tổng Bính Nam. Ông ta chỉ có thể lựa chọn tạm thời nhượng bộ và thỏa hiệp.

Nhưng thỏa hiệp thì thỏa hiệp, những cảm xúc tiêu cực trong lòng sẽ bị áp chế, tương lai sẽ càng bùng nổ mãnh liệt.

“Tiểu tử này có quan hệ với Cố Khải Minh, chẳng lẽ chứng tỏ rằng Cố Khải Minh quan hệ với Tổng Bính Nam không tồi? Không, nhất định không phải?”

Hách Kiến Niên ý nghĩ chợt lóe thì lại bị chính mình phủ định.

Cố Khải Minh là người của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, ở quận không ai không biết, không ai không hiểu. Mà lúc trước, khi Chu Quang Lực chuẩn bị tiếp nhận chức Bí thư Thành ủy, Cố Khải Minh cũng đã có những chuẩn bị cho việc tiếp nhận chức vụ Bí thư quận ủy. Kết quả, Chu Quang Lực vẫn là Chủ tịch thành phố, mà sau khi Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đến nhận chức, thì quan trường ở quận huyện, thành phố cũng có sự biến hóa mới. Bí thư Quận ủy Tần Phương không bị điều đi mà vẫn tiếp tục ở lại. Mà việc Cố Khải Minh tiếp nhận chức vụ cũng tan thành ảo ảnh.

Trưởng ban tổ chức cán bộ bình thường đều là người đáng tin cậy của Bí thư Thành ủy. Nhân vật số một đương nhiên là muốn người của mình có thể ngồi ở vị trí Trưởng ban tổ chức cán bộ. Phân tích đủ loại nhân tố, Tổng Bí thư Nam khẳng định là đứng bên cạnh Đông Phương Nham. Điều này có nghĩa Tổng Bí thư Nam và Cố Khải Minh không phải là đi chung một con đường.

Mọi người đều biết, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lược và Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham chia thành hai phe ở thành phố. Một phe là cán bộ lãnh đạo sinh trưởng ở thành phố Tân An. Một phe là ngoại lai, từ thành phố bên ngoài và từ tỉnh xuống. Chu Quang Lược và Đông Phương Nham không hợp nhau, tạm thời vẫn chưa xuất hiện tranh đấu. Nhưng Đông Phương Nham là Bí thư Thành ủy từ trên xuống, muốn nắm trong tay bố cục của toàn thành phố, kỳ thật thì không thể lách qua được Chu Quang Lược. Chu Quang Lược là người của Tân An, từ một trưởng phòng đến vị trí của một Chủ tịch thành phố. Một bước một dấu chân, ở Tân An cắm rễ sâu.

Có Tổng Bí thư Nam coi chừng, Bành Viễn Chinh và Cố Khải Minh qua lại với nhau, khẳng định sẽ gây ra một ít nghi kỵ. Ngay cả khi không có nghi kỵ, thì bản thân Cố Khải Minh cũng phải có chút e dè.

Suy nghĩ như thế, Hách Kiến Niên không kìm nổi cười to vài tiếng.

Bành Viễn Chinh lợi dụng Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam tạo thế ở thị trấn, mà trái lại sẽ phá hư mối quan hệ giữa hắn và Cố Khải Minh. Nếu lợi dụng được điểm này thì sẽ một đao gặp huyết.

Hách Kiến Niên hơi có chút hưng phấn. Nhưng ông ta không có lập tức hành động. Cái gọi là ngã một lần, trải qua nhiều bài học xương máu như vậy, ông ta nhất định sẽ dụng mưu rồi sau đó mới hành động. Hơn nữa, loại động tác nhỏ này không uy hiếp trí mạng cho Bành Viễn Chinh. Nhiều lắm là cấp cho Bành Viễn Chinh thêm ngọt ngào mà thôi.

202. Chương 203: Không Cần Cũng Không Có Khả Năng Trở Thành Thân Tín Của Ai

Bành Viễn Chinh ngồi xe đến quận. Ngay tại cổng UBND quận thì gặp Phó chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thượng mại khu Nhâm Bình. Nhâm Bình mỉm cười, đứng một chỗ, nhìn Bành Viễn Chinh ngồi trên một chiếc Santana mới tinh, từ xa hô lên một tiếng thật to:

- Chủ tịch thị trấn Bành!

- Phó chủ nhiệm Nhâm, xin chào!

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước qua bắt tay với Nhâm Bình. Hắn và Nhâm Bình cùng tham gia lớp tập huấn cán bộ hậu bị của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy. Sau đó cũng có vài lần giao tiếp, xem như là khá quen thuộc.

- Chủ tịch thị trấn Bành, thật sự là rất hâm mộ cậu. Đãi ngộ của lãnh đạo xã thị trấn mọi người không phải cán bộ cơ quan nào của chúng tôi cũng có thể so sánh được. Chắc chắn, xem thị trấn của cậu nhiều xe như vậy, mỗi một lãnh đạo gần như là có xe chuyên dụng. Ở đơn vị chúng tôi chỉ có nhân vật số một mới có xe chuyên dụng. Chúng tôi muốn đi xử lý chuyện gì thì cũng phải tìm xe, rất không thuận tiện chút nào.

Nhâm Bình có chút hâm mộ nói với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Phó chủ nhiệm Nhâm, tôi nghe ra trong lời nói của anh có chút ganh tỵ đấy. Thị trấn chúng tôi tình huống hơi đặc biệt một chút. Các xí nghiệp tài trợ cho chúng ta xe đi lại, nhưng chiếc xe vẫn thuộc về xí nghiệp, tạm thời giao cho chúng tôi sử dụng. Đây cũng không có biện pháp. Công tác ở thị trấn chúng tôi rất nhiều, các xí nghiệp rất đông. Nhân khẩu lưu động cũng có vài vạn người. Lãnh đạo thị trấn đa số thời gian đều phải chạy bên ngoài. Nếu không có xe thì cũng rất bất tiện.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, thuận miệng giải thích một câu. Đối với việc lượng xe ở thị trấn Vân Thủy quá nhiều, kỳ thật ở quận sớm có không ít những lời nói ra nói vào. Chỉ có điều từ xưa cho đến nay, ở thị trấn

Vân Thủy chính là cục diện này. Mà lãnh đạo khu cũng ngầm đồng ý. Tuy rằng vi phạm quy định, nhưng mọi chuyện đều có nguồn gốc của nó.

Tuy nhiên, chung quy vẫn là hành vi vi phạm quy định. Cho nên, Bành Viễn Chinh sau khi đến nhận chức, tận khả năng thay đổi hiện trạng này. Ví dụ, ba lãnh đạo sẽ đi cùng một chiếc xe. Đây là vấn đề đưa đón. Còn công vụ bình thường thì khi dùng xe, thì từ phòng chính đảng thống nhất điều phối. Chứ không thể có quyền chọn tam lạp tứ, bao gồm cả Chủ tịch thị trấn hân.

Bành Viễn Chinh thật ra muốn lập tức hủy bỏ đặc quyền xe công này. Nhưng nếu như vậy, đãi ngộ bị bãi bỏ, lãnh đạo thị trấn khẳng định là sẽ bắn ngược trở lại. Hân tuy rằng mạnh mẽ, cứng rắn nhưng cũng không thể làm gì được.

Hân quyết định tạm thời duy trì hiện trạng này. Về sau sẽ chậm rãi điều chỉnh lại. Đương nhiên, loại vấn đề về xe này nhất định phải do nhân vật số một đi đầu. Nếu nhân vật số một có xe chuyên dụng, nhóm phó chức lại không có thì mâu thuẫn sẽ nảy sinh.

Nhâm Bình cũng là thuận miệng cảm thán một tiếng, không có ý gì. Cho nên, y cũng không tiếp tục giằng co ở vấn đề này, mà hạ giọng cười nói:

- Ông em, tôi nghe nói cậu có quan hệ với Trưởng ban Tổng của ban Tổ chức cán bộ Thành ủy? Thật khó lường, đây chính là ông chủ lớn đấy.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thăm nghĩ tin tức này không ngờ lại rơi vào tai ở quận. Nhanh như vậy sao?

Tuy nhiên, hân mặc dù có chút bất ngờ nhưng cũng vẫn có sự lường trước. Không cần nói ở quận, không bao lâu sau, ở thành phố cũng lan truyền tin tức này. Hân nếu đã công khai quan hệ với Tổng Quả và Tổng gia thì sẽ không sợ lan truyền. Lựa chọn trong giai đoạn này, đem Tổng Bính Nam lan truyền ra ngoài, hân đã có suy xét sâu xa cho mình.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Phó chủ nhiệm Nhâm, tôi cũng không tính là cái gì. Tôi chỉ là bạn của con trai Trưởng ban Tổng, đơn thuần chỉ là quan hệ cá nhân.

- Xạo hoài!

Nhâm Bình cười ha hả:

- Là bạn tốt của con trai Trưởng ban Tổng, Trưởng ban Tổng không đánh giá cao cậu sao? Được, chú em, sau này nếu anh có việc cần, nói không chừng sẽ phải nhờ đến chú em đấy. Sau này nhất định phải kéo anh đây một phen.

Nhâm Bình nói những lời này đương nhiên là nói đùa, nhưng cũng không đơn thuần là nói đùa. Nếu Bành Viễn Chinh có quan hệ cứng rắn như vậy, tương lai có ai biết có thể cầu đến cửa của hân hay không? Nhâm Bình trước tiên lót đường, cũng là làm tốt cho tương lai.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Phó chủ nhiệm Nhâm chê cười rồi. Muốn nói cầu người thì người của cơ sở chúng tôi phải cầu đến lãnh đạo quận. Được rồi, Phó chủ nhiệm Nhâm, tôi tìm Chủ tịch quận Cố có chút việc, tôi xin đi trước.

Nhâm Bình mỉm cười gật đầu:

- Chủ tịch quận Cố đang ở trong phòng. Tôi thấy xe của ông ấy đậu dưới lầu.

Nhâm Bình cũng vội vàng lên xe rời khỏi, hiển nhiên là ra ngoài làm việc. Mà Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn y lên xe rời đi, dần dần cau mày lại.

Hân đột nhiên ý thức được một vấn đề rất mấu chốt mà cũng là vấn đề chết người.

Cố Khải Minh là cán bộ do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đề bạt. Còn Tổng Bính Nam lại là phụ tá đặc lực của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Có thể hai người không cùng một đường. Hân trên người dán nhãn Tổng Bính Nam, đối với Cố Khải Minh mà nói, đây không phải là kết quả nguyện ý nhìn thấy.

Hồng rồi! Đã sơ sót vấn đề này.

Hắn tuy là người tái sinh, nhưng chung quy cũng vẫn không phải là thánh nhân, có cẩn thận mấy cũng có điểm sơ sót. Nếu như không nghe Nhâm Bình nói, hắn còn không ý thức được việc này đã tạo thành tai họa ngầm trong mối quan hệ giữa hắn và Cố Khải Minh.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn âm trầm xuống. Hắn đứng ở dưới lầu UBND quận, hút một điếu thuốc, lặng lẽ trầm tư vài phút, đem những suy nghĩ hỗn độn của mình sắp xếp lại cho rõ ràng, rồi lúc này mới đi nhanh vào trong cơ quan, đến văn phòng của Cố Khải Minh. Hắn đến gặp Cố Khải Minh là do trước đó có hẹn trước, cho nên không gặp sự cản trở nào. Hắn đứng trước cửa phòng của Cố Khải Minh, lấy lại bình tĩnh rồi gõ cửa.

- Vào đi!

Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào, kính cẩn nói:

- Chủ tịch quận Cố!

- Đồng chí Viễn Chinh, đến rồi à? Mời ngồi. Tôi vốn buổi chiều còn có cuộc họp. Nếu cậu cần báo cáo thì tôi trước hết sẽ lắng nghe suy nghĩ của cậu.

Cố Khải Minh thái độ vẫn nhiệt tình như trước, không nhìn ra bất luận có một dấu hiệu bất hòa nào. Nhưng Bành Viễn Chinh trong lòng hiểu được, đây chỉ là biểu hiện, căn bản chẳng nói lên được điều gì. Khi đạt đến địa vị như Cố Khải Minh, làm Chủ tịch quận chủ quản một phương, “gợn sóng không sợ hãi” đã trở thành tâm tính và hành vi bản năng, không cần cố ý ngụy trang.

- Chủ tịch quận Cố, tôi đột nhiên nghĩ ra hai ý định. Hôm nay vội tới báo cáo với lãnh đạo một chút, xem lãnh đạo nguyện ý chọn cái nào.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười. Hắn hiện tại cũng không quản Cố Khải Minh sẽ như thế nào, trước làm tốt bổn phận công tác của mình. Hắn tin tưởng Cố Khải Minh là một lãnh đạo rất có tinh thần. Ông ta cần thuộc hạ có thể chia sẻ và gánh vác áp lực công tác với ông ta. Còn về phần những nhân tố khác, nhiều lắm là thiết lập phòng tuyến bên trong ông ta, sẽ không chân chính xem Bành Viễn Chinh trở thành tâm phúc của ông ta.

Mà trên thực tế, Bành Viễn Chinh cũng không trông cậy hắn có thể trở thành tâm phúc của Cố Khải Minh. Hắn chỉ muốn mượn Cố Khải Minh làm cờ hiệu cho mình, hình thành thế cân bằng nhất định đối với Hách Kiến Niên đang rục rịch mà thôi.

Nói một cách thực tế và thành khẩn một chút, đối với việc Bành Viễn Chinh dốc sức làm ở trong quan trường, không cần thiết trở thành thân tín của người nào. Ngay cả là Tổng Bí thư Nam. Tuy nhiên, nếu là cờ hiệu của mình thì có thể dựa thế, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ đứng ở dưới lá cờ, làm tay phát cờ hò reo cho người khác.

- Vâng, tôi cẩn thận nghe đây. Ngài cứ nói.

Cố Khải Minh cười, tựa lưng vào ghế, lặng lẽ chờ Bành Viễn Chinh.

Đừng nhìn vẻ mặt Cố Khải Minh lúc này vẫn bình tĩnh như thường. Trên thực tế trong lòng cũng có chút phức tạp. Là nhân vật số một của UBND quận, ở dưới tất nhiên là sẽ có một đám người vây quanh ông ta. Mà ở quận, bất cứ một gió thổi cỏ lay nào tất nhiên cũng có người báo cáo. Bành Viễn Chinh là người của Tổng Bí thư Nam, tin tức này tất nhiên là truyền vào lỗ tai ông ta.

Cố Khải Minh đối với việc này rất bất ngờ, và còn có chút tò mò.

Ông ta biết Bành Viễn Chinh bối cảnh giáo dục và hoàn cảnh gia đình không có bất luận một chú ý đáng giá nào. Hắn là con cháu xuất thân bình thường, chỉ có tốt nghiệp đại học Kinh Hoa. Nhưng Bành Viễn Chinh tại sao lại trở thành người của Tổng Bí thư Nam? Chẳng lẽ đơn thuần là lãnh đạo cao tầng thưởng thức người trẻ tuổi? Có khả năng như vậy, nhưng xác suất rất thấp.

Năm đó, ông ta cũng được sự tán thưởng của Chu Quang Lực, nhưng nó đồng thời cũng được xác lập trên điều kiện tiên quyết là cố gắng làm việc. Hơn nữa, vì duy trì mối quan hệ thật tốt với Chu Quang Lực, ông

ta mấy năm nay làm việc rất cẩn thận, không xảy ra nửa điểm sai lầm khiến lãnh đạo bất mãn.

Khác với suy đoán của Hách Kiến Niên, thậm chí là của Bành Viễn Chinh, phản ứng của Cố Khải Minh không kịch liệt cho lắm. Dù sao, Bành Viễn Chinh phẩm bậc rất thấp, chỉ là một Chủ tịch nho nhỏ không đáng nhắc tới. Trộn lẫn vào việc phân tranh hân oán chưa đủ tư cách. Quan trọng hơn, Cố Khải Minh cảm thấy Bành Viễn Chinh có thể làm thật sự. Hắn chính là loại thuộc hạ có thể làm đến nơi đến chốn, ý nghĩ linh hoạt, là cán bộ tuổi trẻ trầm ổn.

Còn có một suy xét sâu xa hơn. Ở trong lòng Cố Khải Minh, Bành Viễn Chinh có thể lựa chọn ám kỳ cho ngày sau. Quan trường hay thay đổi, càng đạt đến tầng cao, thì lại càng sung mãn phiêu lưu và không xác định. Sự việc trong tương lai có ai nói được gì? Mọi việc ngày sau sẽ biết.

Hách Kiến Niên cho rằng, Cố Khải Minh sẽ vì vậy mà sinh ra e dè, sẽ vì tiêu trừ nghi kỵ mà có động tác. Thậm chí Bành Viễn Chinh cũng cho rằng như vậy. Nhưng Cố Khải Minh cũng không nghĩ như vậy mà là suy xét đến một vấn đề khác.

Quan niệm khác biệt nhau này có liên quan đến địa vị và thân phận của hai bên. Hách Kiến Niên suy xét vấn đề theo lập trường và góc độ của hắn, còn Cố Khải Minh thì suy nghĩ cao xa hơn.

Cái gọi là mông quyết định đầu, vị trí quyết định trình độ, đại khái chính là đạo lý như vậy. Không phải ai so với ai thông minh hơn thì có trí tuệ và sức phán đoán hơn, mà là vị trí khác nhau thì tự nhiên sẽ có ý nghĩ khác nhau.

Có đôi khi, người trong quan trường sẽ nói “lãnh đạo chính là lãnh đạo”. Đây cố nhiên là một câu khen tặng, nói trắng ra chính là nịnh bợ. Nhưng nếu đổi góc độ thì hoàn toàn có nội hàm khác.

Nếu ở chỗ thấp, thì anh không bao giờ nhìn thấy phong cảnh ở chỗ cao. Anh không thể nghiêng ngả ra được cảnh vật đích thực của chỗ cao.

Cái gọi là gần vua như gần cọp, trên cơ bản đúng là đạo lý như vậy.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cố Khải Minh. Ánh mắt tuy vẫn kính cẩn nhưng vẫn bình tĩnh và ung dung. Điều này Cố Khải Minh rất tán thưởng. Mà đây cũng là ưu điểm của Bành Viễn Chinh. Chỉ bằng sự trầm ổn và thông dong, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, người thanh niên này tương lai tiền đồ vô lượng.

203. Chương 204: Bí Thư Quận Ủy Đột Nhiên Triệu Kiến

- Một là, đứng ở độ cao toàn bộ khu, đối với sự phát triển kinh tế và xây dựng thành thị của toàn bộ khu, tiến hành phân hình toàn diện, tổ chức đưa tin một loạt, rất có tính bùng nổ, bày ra đầy đủ ưu thế và tiềm lực của khu Tân An. Còn một ý nghĩ khác chính là luận sự. Chúng ta lấy điểm thiết nhập của công trình 5321, quy hoạch như thế nào, thành tích như thế nào, lựa chọn ra những điểm sáng trong đó tiến hành tô đậm, lợi dụng truyền thông tập trung tuyên truyền, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất hình thành một loại thanh thế, tạo bầu không khí hừng hực với việc xây dựng toàn bộ khu.

Bành Viễn Chinh lời nói rất có trật tự, cũng rất rõ ràng.

Cố Khải Minh trầm ngâm một chút, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Bành Viễn Chinh không nôn nóng, lẳng lặng ngồi im một chỗ chờ đợi.

Hắn biết, lựa chọn này đối với Cố Khải Minh cũng không tốt lắm. Theo bản tâm mà nói, ông ta khẳng định là sẽ chọn phương án thứ nhất. Nhưng ông ta dù sao cũng không phải là nhân vật số một ở quận, Tân Phượng sẽ không cho phép và ủng hộ chuyện này. Mà nếu lựa chọn phương án thứ hai, thì có vẻ vận mệnh quá nhỏ, làm cho người ta có cảm giác không an toàn.

Do dự một hồi, Cố Khải Minh nhẹ nhàng trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, hai phương án này rất không sai. Nhưng tôi suy xét chúng ta có thể hay không lấy một đường nhỏ trong đó?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười hỏi:

- Xin lãnh đạo cứ chỉ thị, tôi không hiểu lời của lãnh đạo nói.

Cố Khải Minh mỉm cười, phất tay nói:

- Cậu xem, công trình là do UBND quận đẩy mạnh, cũng là một trong những công tác trọng điểm của quận trong năm nay. Tôi nghĩ rằng nhất định phải tiến hành tuyên truyền, thể hiện thành tích của chúng ta, khiến cán bộ quần chúng ở thành phố biết khu Tân An của chúng ta đang tiến hành cải cách, tranh thủ thời gian nhanh nhất để phát triển. Nhưng nếu vì vậy mà tiến hành phân hình toàn bộ sự phát triển kinh tế của khu thì thật không cần thiết. Vẫn nên đứng ở độ cao của toàn bộ khu, đưa ra những điểm sáng trong công trình 5321. Độ cao có thể rút nhưng cuối cùng phải chân chính đặt chân vào công tác cụ thể.

Cố Khải Minh lời nói đơn giản nhưng Bành Viễn Chinh nghe xong lại không tìm nổi một trận đổ mồ hôi.

Hắn là cao thủ về tuyên truyền, tất nhiên biết lời nói của Cố Khải Minh là có ý gì.

Độ vào vừa phải, lại vừa phải có chi tiết. Vĩ mô và vi mô kết hợp, điều này làm khó người quá.

Kỳ thật, Bành Viễn Chinh muốn mở miệng nói, khiến Cố Khải Minh kết nối với Bí thư Quận ủy Tần Phượng, khiến Ban tuyên giáo tham gia vào. Sau đó tuyên truyền sẽ thuận lý thành Chương, xuôi chèo mát mái, chính đại quang minh, có cái gì không tốt chứ? Nhưng chung quy hắn không thể nói ra lời này.

Đối với sự việc của Cố Khải Minh, Bí thư Quận ủy Tần Phượng chưa chắc sẽ phản đối. Nhưng Cố Khải Minh vẫn kiên trì lấy danh nghĩa của UBND quận để đẩy mạnh đều có nguyên nhân của nó. Bành Viễn Chinh có muốn thay đổi cũng không được.

- Như thế nào, có khó khăn à?

Cố Khải Minh trong lòng biết rõ, nhưng ngoài miệng lại kinh ngạc nói.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Chủ tịch quận Cố, lẽ ra lãnh đạo chỉ thị, tôi hẳn không hơn không kém phải quán triệt chấp hành. Càng không thể đưa ra yêu cầu nào với lãnh đạo. Nhưng vừa phải thể hiện độ cao, lại vừa thể hiện chi tiết, quả thật là có chút khó khăn. Thao tác thì có thể làm, nhưng hiệu quả thì...

- Đừng lo, cậu chỉ cần dốc hết sức làm, đem cơ bản của chúng ta thực hiện, những điểm sáng đều đẩy ra ngoài. Về phần hiệu quả thì phải từ lâu dài mới xem được. Phải nhanh chóng thôi. Hiện tại đã là tháng 10, tôi hy vọng là trước tháng 11 có thể nhìn thấy chuyên bản đầu tiên.

Cố Khải Minh giọng nói trở nên nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thầm nghĩ ông ta sao đột nhiên lại nôn nóng như vậy? Lúc trước không phải nói là từ từ đẩy mạnh sao?

- Nếu lãnh đạo đã nói như vậy, tôi sẽ cố gắng vận tác. Tôi trước tiên ở Nhật báo Tân An làm một chuyên bản, xong rồi sẽ cấp cho lãnh đạo thẩm duyệt.

Bành Viễn Chinh biết rằng cuộc nói chuyện nên kết thúc, liền đứng dậy cười nói:

- Không quấy rầy lãnh đạo làm việc, tôi xin phép đi trước.

-Ừ!

Cố Khải Minh phất tay cười nói:

- Tôi nghe nói gần đây cậu đang làm dự án cải tạo phố buôn bán. Tiến triển như thế nào rồi?

- Gần đây vừa mới lấy được ý kiến phúc đáp của Sở xây dựng tỉnh. Chúng tôi đang bắt tay vào đẩy mạnh. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt công tác cơ sở và quần chúng, nhất định nghiêm khắc dựa theo chế độ và trình tự để vận tác, tuyệt đối sẽ không mang thêm phiền toái cho quận.

Bành Viễn Chinh thuận thế tỏ thái độ.

Cố Khải Minh mỉm cười, giơ tay chỉ vào hắn:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi chỉ là thuận miệng hỏi, ngược lại cậu lại nói nhiều như vậy? Được rồi, ở quận sẽ ủng hộ mọi người. Chỉ cần có lợi cho kinh tế phát triển, ở quận đều kiên quyết ủng hộ cho các người. Nhưng, như cậu đã nói, nhất định phải ổn thỏa. Dự án có thể xây dựng chậm một chút, nhưng nhất định phải ổn thỏa.

Cố Khải Minh giọng điệu nghiêm túc, nhấn mạnh hai lần nhất định phải ổn thỏa. Bành Viễn Chinh nghe xong trong lòng hơi chút chấn động.

Theo thái độ và lời nói của Cố Khải Minh ngày hôm nay, ông ta dường như....Suy nghĩ như thế, Bành Viễn Chinh đột nhiên cười ha hả, nửa thật nửa đùa:

- Chủ tịch quận Cố, nếu lãnh đạo nhắc tới chuyện này, tôi muốn tranh thủ cùng lãnh đạo một chút. Dự án này của chúng tôi thuộc sở hữu công trình 5321, có thể hay không biến nó thành một điểm sáng để tuyên truyền?

Cố Khải Minh ngẩn ra, chợt cất tiếng cười to:

- Cừ thật, cái tên tiểu tử này! Cậu ở đây là công nhân thương lượng của sau với tôi đấy. Được rồi, tôi cho phép cậu lấy việc công làm việc tư một chút, nhưng phải đúng mực. Tôi không nói nhiều, chắc cậu cũng hiểu.

Bành Viễn Chinh trong lòng cao hứng, cười nói:

- Cảm ơn lãnh đạo đã ủng hộ và quan tâm. Tôi xin đại diện cho toàn bộ cán bộ quần chúng ở thị trấn hướng lãnh đạo tỏ vẻ cảm ơn.

- Được rồi, cậu đi ra đi. Tôi còn có việc phải làm.

Cố Khải Minh cười, khoát tay nói.

Sau khi rời khỏi phòng Cố Khải Minh, Bành Viễn Chinh tâm trạng trở nên rất hưng phấn, bỏ qua những buồn bực và sầu lo lúc trước.

Hoạt động tuyên truyền này sẽ do hần vận tác, chính là mở ra cánh cửa sau cho hạng mục ở thị trấn Vân Thủy. Người khác cũng không nói được gì. Bành Viễn Chinh xem ra, hạng mục này không lớn, nhưng nếu muốn phát triển nó, hần có thể hạ bút thành văn. Ví dụ như bay lên khí thế hùng hực của tiến trình đô thị hóa khu Tân An, ví dụ như việc xây dựng một thành phố nhỏ rất có độ cao đặc sắc.

Hần vừa đi vừa nghĩ, ở hành lang gặp phải Trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND khu Mạc Xuất Hải.

- Tiểu Bành, đang nghĩ gì mà xuất thần vậy?

Mạc Xuất Hải cười hô.

- A, Chánh văn phòng Mạc!

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạc Xuất Hải:

- Chánh văn phòng Mạc, vừa rồi Chủ tịch quận Cố ra một nan đề cho tôi. Tôi đang cân nhắc nên hoàn thành nhiệm vụ như thế nào. Cảm giác rất đau đầu.

Mạc Xuất Hải là tâm phúc của Cố Khải Minh, hiển nhiên ở rất nhiều tin tức là người biết đầu tiên. Y tiến lên, vỗ vai Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Viễn Chinh à, nhiệm vụ của lãnh đạo, cho dù là khó khăn cách mấy cũng phải nghĩ biện pháp để vượt qua, bảo đảm hoàn thành. Chủ tịch quận Cố là người rất nhớ ân tình cũ, cậu hãy vì ngài ấy mà chia sẻ công tác. Tương lai ngài ấy sẽ có suy xét đối với cậu.

- Hãy nắm vững nó. Chàng trai à, lãnh đạo có thể giao một trọng trách nặng nề cho cậu như vậy chính là một sự tín nhiệm và coi trọng.

Mạc Xuất Hải lời nói có hàm ý khác, sung mãn ám chỉ.

Bành Viễn Chinh trong lòng cân nhắc, cũng cười gật đầu nói:

- Vâng, tôi biết rồi, Chánh văn phòng Mạc. lần trước lãnh đạo đến thị trấn, cũng không lưu lại ăn bữa cơm, nếm thử món gà ăn mỳ của thị trấn. Nay mai tôi sẽ bảo người mang đến cho Chánh văn phòng Mạc để anh nếm thử.

- Haha, tấm lòng của cậu, tôi xin cảm ơn.

Mạc Xuất Hải vỗ vai Bành Viễn Chinh, rồi bước nhanh đi.

Kỳ thật, là một trong những lãnh đạo cao tầng của UBND quận, Mạc Xuất Hải làm sao mà chưa nếm qua món gà ăn mỳ của thị trấn Vân Thủy, khả năng là ăn đến phát ngán rồi. Nhưng thái độ của Bành Viễn Chinh như vậy lại khiến y cảm thấy rất thoải mái.

Cùng Bành Viễn Chinh tiếp xúc vài lần, Mạc Xuất Hải cảm thấy người thanh niên này sẽ làm nên chuyện. Dù loại quan hệ, dù loại lợi ích, hẳn đều có thể chải vuốt một cách gọn gàng ngăn nắp. Vừa có quyết chí tiến lên, vừa lại khéo léo. Hai loại phong cách tập trung trên một người đủ làm người ta no mắt.

Bành Viễn Chinh quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Xuất Hải một cái rồi tiếp tục bước về phía trước. Khi hẳn sắp rời khỏi cơ quan, thì đột nhiên nghe một giọng nữ thanh lịch:

- Đồng chí Bành Viễn Chinh phải không?

Bành Viễn Chinh hơi sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ cán bộ hai lăm, hai sáu tuổi, ăn mặc cực kỳ bình thường, thậm chí có thể nói là rất mộc mạc, nhưng rất xinh đẹp đứng ở nơi đó.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn cô, xác định mình cũng không quen biết cô gái này.

Cô gái bước lên, mỉm cười nói:

- Đồng chí Bành Viễn Chinh, tôi là Thẩm Ngọc Lan, thư ký của Bí thư quận ủy Tần.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cũng cười nói:

- Xin chào, xin hỏi tìm tôi có việc gì?

- Bí thư Tần tìm anh!

Thẩm Ngọc Lan nhìn qua thần thái nho nhã, lời nói nhỏ nhẹ, thuộc loại người rất dễ tiếp cận và kết nối với người khác.

- Bí thư Tần tìm tôi...?

Lúc này Bành Viễn Chinh thật sự giật mình.

Đối với nữ Bí thư Quận ủy, hẳn chưa từng tiếp xúc qua. Mà kiếp trước, cũng chỉ trong đại hội công khai thành phố gặp qua một lần, tuy nhiên chỉ thoáng qua. Hẳn thậm chí không nhớ rõ diện mạo của Tần Phượng.

- Anh hãy đi theo tôi!

Thẩm Ngọc Lan xoay người bước đi, hiển nhiên là không muốn đứng dây dưa với Bành Viễn Chinh ở hành lang quá lâu. Đường như sợ bị người khác nói.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi đi theo. Bất kể như thế nào, Bí thư quận ủy triệu kiến, là một Chủ tịch xã của khu Tân An, hẳn làm sao có thể không đi?

Đi theo sau lưng Thẩm Ngọc Lan lên lầu ba, đến căn phòng lớn nhất phía đông, văn phòng của Bí thư Quận ủy Tần Phượng.

Cửa phòng làm việc của Tần Phượng rộng mở. Thẩm Ngọc Lan và Bành Viễn Chinh còn chưa đi đến thì chợt nghe thấy một giọng nữ thanh nhã, không nhanh không chậm, uyển chuyển êm tai, đang gọi điện thoại.

204. Chương 205: Không Làm Người Chuyển Lờ

-Chủ tịch thị trấn Bành, xin chờ một lát.

Thẩm Ngọc Lan dừng chân, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười nói.

Lãnh đạo đang nói chuyện điện thoại ở văn phòng, mặc kệ là chuyện quan trọng hay không, đều không thể vào. Đó là quy củ, cũng là lễ độ, lại thể hiện sự kính sợ đối với quyền lực.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, dừng lại rồi đi theo Thẩm Ngọc Lan, vào phòng làm việc của cô ở sát vách.

Đây là một gian phòng làm việc lớn, nhưng giờ này chỉ có một mình Thẩm Ngọc Lan.

-Chủ tịch thị trấn Bành mời ngồi.

Thẩm Ngọc Lan kéo ghế, mời Bành Viễn Chinh ngồi.

Bành Viễn Chinh gạt đầu cười, tỏ vẻ cảm ơn.

-Chủ tịch thị trấn Bành, có uống trà không?

Thẩm Ngọc Lan cầm một cái tách lên.

-Cảm ơn, tôi không khát, không cần phiền cô.

Bành Viễn Chinh từ chối một cách nhẹ nhàng.

Rất dễ thấy, Thẩm Ngọc Lan chỉ thuận miệng khách sáo một chút, chứ không định thật sự đi rót nước. Thấy Bành Viễn Chinh từ chối, cũng ngồi xuống ghế sau bàn làm việc.

Hai người vốn chưa biết nhau, lại ở sát vách văn phòng của Bí thư Quận ủy Tần Phượng, cửa đang rộng mở, tất nhiên không tiện gọi chuyện, cũng không biết nói gì hơn.

Thẩm Ngọc Lan ngồi im lặng, đôi mắt đẹp nhìn lướt qua người Bành Viễn Chinh trong tích tắc. Thật ra trong lòng cô cảm thấy hơi khó hiểu, thầm nghĩ chàng trai này đúng là biết cách giữ bình tĩnh, không ngờ kiên trì chờ đợi, chứ không hỏi mình, rằng rốt cuộc Bí thư Tần tìm hắn làm gì.

Bình thường, khi các cán bộ khác được Bí thư Quận ủy cho gọi, chắc chắn sẽ tìm cách gọi chuyện làm quen với thư ký để thăm dò tình hình, chuẩn bị sẵn sàng, để lúc lãnh đạo hỏi còn biết đường trả lời, tránh rơi vào tình thế khó coi, mất điểm trước mặt lãnh đạo, và ảnh hưởng xấu đến tiền đồ chính trị của bản thân.

Bành Viễn Chinh vốn nghĩ cuộc nói chuyện điện thoại của Tần Phượng sẽ nhanh chóng kết thúc, nhưng không ngờ, đợi sáu bảy phút vẫn chưa xong. Vẫn là giọng nói thông thả, uyển chuyển êm tai, thỉnh thoảng còn xen vào một hai tiếng cười dè dặt.

Thẩm Ngọc Lan hơi ngượng ngừng cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, xin chờ một chút, lãnh đạo bắt ngờ có việc khác.

-Không sao, tôi chờ được rồi.

Bành Viễn Chinh cười, trả lời.

Trong lòng hắn lại nói: có chuyện quái gì đâu, chắc chắn là nói chuyện phiếm với người quen. Nếu thật sự có chuyện, sao lại để cửa văn phòng mở rộng như vậy?

Đợi chừng mười lăm, mười sáu phút, bên kia mới nói chuyện xong. Không bao lâu, chợt nghe bên trong vọng ra tiếng gọi:

-Ngọc Lan, bảo đồng chí Tiểu Bành vào đi.

-Dạ, lãnh đạo.

Thẩm Ngọc Lan sải bước tới trước cửa văn phòng Tần Phượng, đáp lời rồi mới vội vàng quay lại nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành, mời vào!

Bành Viễn Chinh cũng cười:

-Cảm ơn Trưởng phòng Thẩm.

Vừa rồi, lúc ở dưới lầu, hắn còn không biết nên xưng hô với Thẩm Ngọc Lan như thế nào, nhưng vào gian phòng này, hắn nhìn nơi làm việc của Thẩm Ngọc Lan, liền đại khái đoán được thân phận của cô ta, chắc chắn là Trưởng ban thư ký Quận ủy hoặc Phó trưởng phòng nghiệp vụ.

Thẩm Ngọc Lan cũng không chú ý đến các xưng hô của Bành Viễn Chinh đối với cô, chỉ gật đầu, dẫn hắn vào văn phòng của Tần Phượng, rồi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Tần Phượng ngồi sau bàn làm việc, lưng thẳng tắp, hình như có một chút tác phong quân nhân. Đó là ấn tượng đầu tiên của Bành Viễn Chinh đối với cô.

Sau này, sự thật cho thấy, phán đoán của Bành Viễn Chinh là chính xác. Trước khi đi theo con đường chính trị, cô từng tham gia quân đội, sau khi xuất ngũ mới vào cơ quan. Cô xuất thân từ gia đình quân nhân, cha cô là Tần Lâm, Tham mưu trưởng Bộ tư lệnh, hàm đại tá.

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn cô, có phần bất ngờ. Tần Phượng trẻ tuổi hơn nhiều so với tướng tượng của hắn, chỉ khoảng hơn 30 một chút. Cô không phải là một phụ nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải thuộc loại phụ nữ thành thực, quyến rũ, chỉ có điều mặt mũi thanh tú, làn da mịn màng, trắng trẻo. Cô để tóc ngắn, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ tinh anh. Hơn nữa, trên người cô toát ra khí thế vô hình của quyền lực, khiến người ta có cảm nhận đặc biệt về cái gọi là một “nữ anh hùng không thua đấng mày râu”.

Cùng lúc, Tần Phượng cũng đánh giá Bành Viễn Chinh.

Cô đã sớm nghe danh Bành Viễn Chinh. Nếu nhắc đến những người nổi tiếng nhất trong quan trường thành phố Tân An, thì ngoài một số lãnh đạo cấp thành phố ra, phải kể đến Bành Viễn Chinh, một cán bộ cấp phòng. Bài luận văn kinh tâm động phách và trình độ tuyên truyền “cao thủ” của hắn, sự xuất hiện thường xuyên của hắn trên cơ quan truyền thông, khiến hầu như ai cũng biết đến cái tên Bành Viễn Chinh.

Đương nhiên, cái nhìn chăm chú của hắn, thật ra chỉ diễn ra trong vài ba giây. Nhìn chăm chú lãnh đạo trong thời gian dài, hơn nữa lại là nữ lãnh đạo, rõ ràng là rất thiếu lễ độ.

-Chào Bí thư Tần.

-Ha ha, đồng chí Tiểu Bành, mời ngồi. Tôi ngưỡng mộ danh tiếng của đồng chí đã lâu.

Tần Phượng hơi cúi người xuống một chút, khoe miệng hiện lên nét tươi cười ôn hòa.

Chỉ có điều, nụ cười ôn hòa của cô vẫn không che giấu được sự sắc sảo.

-Cảm ơn Bí thư Tần.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, liền bước tới, ngồi trên ghế sofa đối diện với bàn làm việc của Tần Phượng.

Tần Phượng xoay ghế, mặt nhìn thẳng vào Bành Viễn Chinh, cười nói:

-Đồng chí Tiểu Bành, tôi cũng không úp mở với đồng chí. Hôm nay tôi nghe nói đồng chí đến quận, nên bảo Ngọc Lan gọi đồng chí tới đây. Có chuyện này, tôi muốn trao đổi với đồng chí một chút.

-Xin lãnh đạo chỉ thị.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ nhanh như chớp, ngoài miệng vẫn bình tĩnh như không.

Tần Phượng mỉm cười, đối với người cán bộ cấp dưới là Chủ tịch thị trấn đang ngồi trước mặt này, đột nhiên cô có một cảm giác rất kỳ lạ. Cô cảm thấy, dường như không phải mình đang đối mặt với một thanh niên trẻ tuổi, mà là một trung niên chín chắn đã từng trải qua dâu bể của cuộc đời. Nhất là ánh mắt của Bành Viễn Chinh, tuy không đặc biệt có thần, nhưng sáng ngời như thấu suốt hết thảy.

Cô dần dần cảm thấy có một chút tò mò đối với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tuy rất nổi tiếng, lại nghe nói là có quan hệ với Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Binh Nam, nhiều người đánh giá trước mặt cô là hần thông minh, tháo vát, rất có năng lực, rất có trách nhiệm v.v... nhưng cũng có ý kiến cho rằng hần quá mức mạnh mẽ, cứng rắn. Nhưng dù là khen hay chê, chỉ là nghe nói, quả thật không bằng giáp mặt trực tiếp, vừa gặp hần, cô đã thấy “chấn động”.

Hôm nay cô gọi Bành Viễn Chinh đến, là do một ý tưởng bất chợt nảy ra trong đầu.

Cười cười, Tần Phượng nhẹ nhàng nói:

-Chủ tịch quận Cổ đang giao cho đồng chí tổ chức tuyên truyền cho công trình 5321?

Bành Viễn Chinh thầm giật mình, thầm nghĩ, quả đúng như thế. Chẳng lẽ mình giúp Cổ Khải Minh làm chút chuyện, chọc tới vị nữ Bí thư Quận ủy này rồi? Không đến mức như vậy chứ?

-Đúng vậy, Bí thư Tần. Theo chỉ thị của Chủ tịch quận Cổ, tôi đang chuẩn bị làm, hiện còn phải liên hệ với bên truyền thông để cùng phối hợp.

Bành Viễn Chinh trả lời không chút do dự, nhưng lời nói của hần nửa thật nửa giả, để lại cho mình một cửa để rút lui.

Trên thực tế, hần đã liên hệ xong với Nhật báo Tân An, thời gian đăng loạt bài chuyên đề đều đã được xác định, chỉ chờ bài viết và hình ảnh của Bành Viễn Chinh. Nhưng ngay trước mặt Tần Phượng, trong khi chưa biết rõ dụng ý thực sự của cô, hần không thể nói hết.

Đó không hần là nói dối, mà chỉ là một nghệ thuật nói chuyện (sic!)

Tần Phượng chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt trong suốt như nước như muốn dò xét tận đáy lòng của hần. Làn ánh sáng trong đôi mắt cô dường như ẩn chứa một sức mạnh thấu suốt lòng người và trò đời, khiến hết thấy giả tạo và dối trá không nơi ẩn tránh. Nếu là người khác, e là đã sớm mất bình tĩnh và rối loạn, nhưng Bành Viễn Chinh lại thản nhiên như không, vẫn lẳng lặng ngồi đó, mặt lộ vẻ kính cẩn đứng mực và nụ cười không kiêu ngạo, không nịnh bợ.

Tần Phượng thở phào một cái, mỉm cười:

-Đồng chí Tiểu Bành là người trẻ tuổi vững vàng nhất mà tôi đã gặp, nói chuyện rất cẩn thận. Không tệ, thảo nào lãnh đạo Thành ủy coi trọng đồng chí như vậy. Tốt, nếu đồng chí nói như vậy, tôi sẽ nói một cách thẳng thắn.

Tôi rất ủng hộ công tác của Ủy ban nhân dân quận. Quận thúc đẩy công trình 5321, là công tác trọng điểm của năm nay. Tôi hy vọng đồng chí có thể lợi dụng lần tuyên truyền này, tận lực đứng ở độ cao chiến lược của toàn quận, đưa kinh tế quận Tân An phát triển mạnh mẽ trong ba năm tới, các lĩnh vực xây dựng đô thị, sự nghiệp xã hội đạt được thành tích thật to lớn. Tôi vốn muốn giao Ban Tuyên giáo Quận ủy làm một đợt tuyên truyền như vậy, nhưng nghe nói đồng chí Tiểu Bành đang chuẩn bị làm, mà đồng chí lại nổi danh là cao thủ tuyên truyền, nên để đồng chí làm luôn đi. Nếu cần, có thể cho Ban Tuyên giáo phối hợp với đồng chí.

Giọng Tần Phượng tuy nhẹ nhàng, nhưng lại đầy vẻ cương quyết, khiến người khác không thể cự tuyệt. Cô không phải loại phụ nữ mềm yếu mà là một người phụ nữ quyền lực trong quan trường.

Bành Viễn Chinh nghe như vậy, ngẩn người. Giờ phút này, hần cảm thấy chuyện này thật sự kỳ lạ và vô lý.

Bên kia, Cổ Khải Minh ra sức thoát ly sự hỗ trợ của Quận ủy, muốn dựa vào đại cục toàn quận, lại sợ Tần Phượng chống đối; nhưng bên này, Tần Phượng lại yêu cầu mình phải “đứng ở độ cao chiến lược toàn quận”, một bên muốn xấp lại, một bên muốn lui ra, khiến người ta lúng túng không hiểu ra sao cả..

Đối với Bành Viễn Chinh, đây không phải là chuyện tốt. Cổ Khải Minh đã nói phải tiến hành việc này hoàn toàn trên danh nghĩa của Ủy ban nhân dân quận, đạt thành tích nổi bật để tạo uy tín cho Ủy ban nhân dân quận, sao Bành Viễn Chinh dám thay đổi? Mà nếu không thay đổi, làm sao đáp ứng được chỉ thị của Tần Phượng?!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh không kìm nổi hiện lên một tia cười khổ. Hần hiểu mình đã lâm vào một cơn lốc xoáy phức tạp của quyền lực, một khi làm không khéo, đều sẽ “thất lễ” với người.

Đừng thấy Tần Phượng nói đơn giản mà lầm, nếu quả thật đơn giản như vậy, cô ta cứ gọi điện trực tiếp cho Cố Khải Minh, cần gì phải gọi Bành Viễn Chinh đến để nói chuyện?

Đây là muốn mình làm người trung gian chuyển lời đây mà! Bành Viễn Chinh thở ra một hơi thật dài, trong lòng hơi bức bối, cũng lập tức giảm đi vài phần lễ phép và kính cẩn, hẩn nhìn chằm chằm Tần Phượng, nói một cách lãnh đạm:

-Bí thư, chuyện nên làm như thế nào, lời nói của tôi không quan trọng, xin Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố bàn bạc với nhau một chút, để xác định hướng làm việc như thế nào.

Hắn nhất định không làm người chuyển lời.

205. Chương 206: Một Kẻ Cứng Đầu Cứng

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, ngay cả Tần Phượng một người vững vàng trầm tĩnh như Tần Phượng, cũng không khỏi có dấu hiệu thẹn quá hóa giận.

Cô từ nhỏ ở trong quân đội mà trưởng thành lên. Mười bốn tuổi, được đặc biệt gọi nhập ngũ, vào đoàn văn công quân đội. Nhưng về sau cô phát hiện, hát xướng đàn địch không phải là thứ mà cô đặc biệt yêu thích, mặc dù về phương diện này, cô có một chút thiên phú hơn người.

Vì thế, năm 20 tuổi, cô dứt khoát cởi bỏ quân phục chuyển vào cơ quan. Bắt đầu từ nhân viên ở Thành ủy rồi Phó trưởng phòng, Trưởng phòng, Phó cục trưởng Cục Giáo dục, Phó chủ tịch quận Tân An, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch thường trực Quận, Phó bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận cho đến Bí thư Quận ủy, tổng cộng cô mất mười năm thời gian.

Thực sự thì, ở thành phố Tân An, tốc độ lên chức của cô khá nhanh và ổn định, gần như không có trắc trở gì. Cô có thể có ngày hôm nay, một phần là nhờ vào ưu thế cán bộ nữ, bởi vì cơ quan Đảng chính cần một tỉ lệ nữ cán bộ nhất định; nhưng đồng thời cũng nhờ ở năng lực công tác xuất sắc. Đường nhiên, bối cảnh xuất thân của cô cũng có tác dụng nhất định, nhưng không phải là yếu tố mấu chốt.

Quận Tân An là trung tâm nội thành của thành phố Tân An, có thể làm đến Bí thư Quận ủy Tân An, đủ thấy năng lực và sự quyết đoán của cô không tầm thường.

Cô rất mạnh mẽ. Mặc dù có nhiều lúc, cô tạo cho người khác có cảm giác rất bình dị và gần gũi, nhưng những người thật sự hiểu cô và cán bộ cấp dưới, đều biết rằng, phía sau vẻ bình dị của cô, ẩn chứa một sức mạnh và năng lực hết sức to lớn.

Rất hiếm người dám chống đối thẳng mặt với cô, cãi lại ý cô. Cho dù là người có kinh nghiệm sâu hơn cô, tuổi tác lớn hơn cô như Chủ tịch quận Cố Khải Minh, cũng vậy.

Bản chất của cô cũng không phải cái loại phụ nữ vênh váo chuyên hát hàm sai khiến người khác, nhưng một cuộc sống lâu dài làm kẻ “bê trên” cùng với thứ quyền lực “đã nói là làm”, khiến cô dần dần trở nên kiêu ngạo.

Tuyệt đối cô không thể ngờ, đường đường một Bí thư Quận ủy như mình, đã hạ mình xuống tìm tới hẩn - một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ, vậy mà hẩn cả gan dám chống đối cô!

Cô không cho rằng phương thức làm việc của mình có vấn đề, cũng không nghĩ yêu cầu của mình có gây ra khó khăn gì cho người khác, bởi vì cô là lãnh đạo, là Bí thư Quận ủy! Sao hẩn lại dám như vậy?!

Khóe miệng Tần Phượng nhếch lên, khuôn mặt thanh tú sa sầm.

Cô lạnh lùng nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

-Tôi sẽ gọi điện cho Chủ tịch quận Cố. Nhưng chỉ thị của Quận ủy, đồng chí cũng không thể không tuân theo! Đồng chí cứ làm đi, dựa theo chỉ thị của tôi, có khó khăn gì, trực tiếp tìm tôi!

Tần Phượng kìm nén cơn tức giận của mình. Tuy cô mạnh mẽ, cứng rắn nhưng rất ít khi bùng nổ. Thế nhưng, đối diện với khuôn mặt điềm nhiên không chút sợ hãi của Bành Viễn Chinh, đột nhiên cô có một cảm giác kích động, muốn hét to lên.

Cô trầm nghĩ: Tưởng là người của Tống Bính Nam thì có thể kiêu ngạo trước mặt ta sao? Người khác sợ Tống Bính Nam, ta đây không sợ đâu!

Giờ phút này, Bành Viễn Chinh không sợ hãi nhưng cảm thấy có phần bất đắc dĩ.

Thật sự là tai bay vạ gió mà! Không hiểu sao lại gặp phải chuyện vợ vãn thế này, khiến phải đụng chạm với vị nữ Bí thư Quận ủy mạnh mẽ này.

Nhưng hần là người không chịu khom lưng. Hần suy xét mọi chuyện, chỉ cần phù hợp với nguyên tắc sống của hần, hần chấp nhận, bằng ngược lại, hần sẽ không nhượng bộ. Tần Phượng hăm dọa như vậy, khiến hần cảm thấy chán ghét tận trong gan ruột, đồng thời cũng kích động sự cứng cỏi ở sâu trong nội tâm hần.

Hơn nữa, theo ý của Tần Phượng mà làm, sẽ đắc tội với Cố Khải Minh, mất bao công sức mà không thu được kết quả.

Lãnh đạo thì sao chứ? Lãnh đạo cũng không thể không nói lý lẽ, mạnh mẽ ép người! Hơn nữa, hai vị lãnh đạo Đảng chính các người lục đục với nhau, lòng dạ hẹp hòi, lại muốn đem ta đây ra làm bung xung, ta không làm!

Nhưng giờ phút này, hần nói gì cũng không ổn, nếu thật sự cãi lại Bí thư Quận ủy, sẽ có ảnh hưởng rất xấu đối với công tác của hần. Hần chỉ có thể im lặng một cách khác thường, lúc này, im lặng phản kháng là vũ khí tốt nhất của hần.

Thật ra, cả Tần Phượng và Cố Khải Minh đều không có ý định đem Bành Viễn Chinh ra làm cái bung xung, tình thế của ngày hôm nay, đại khái là kết quả của sự ngẫu nhiên, thần xui quỷ khiến nên như vậy.

Sở dĩ Cố Khải Minh tổ chức hoạt động tuyên truyền như vậy, đương nhiên là vì muốn tạo thành tích mà thôi. Gần đây y nghe nói Tần Phượng có thể được chuyển đến làm Bí thư Huyện ủy một huyện nghèo khó ở thành phố Trạc Lâm để vực dậy tình hình nơi đó. Thoạt nhìn, sự điều chuyển này có vẻ “hơi ép” Tần Phượng, nhưng trên thực tế, đây coi như là một loại rèn luyện, chỉ cần tạo được thành tích ở cương vị đó, vài năm sau, Tần Phượng có thể dễ dàng lên cấp, trở thành cán bộ cấp Phó giám đốc sở.

Cho nên, lúc này Cố Khải Minh mới vội vã tạo thành tích cho mình. Mặc dù y đã nỗ lực làm việc, nhưng đồng thời còn phải đẩy mạnh tuyên truyền. Tại thời điểm mấu chốt này, nếu tuyên truyền đúng chỗ, cùng với sự mạnh mẽ đề cử của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, y có thể có cơ hội thuận lợi tiếp nhận chức vụ Bí thư Quận ủy Tân An.

Sở dĩ y không muốn để bên Quận ủy tham gia, cũng là vì có tâm tư riêng. Một khi để bên Quận ủy nhúng tay vào, người được lợi đầu tiên đương nhiên là nhân vật số một của quận, tiếp theo mới là y. Nếu như vậy, chẳng phải là y công cốc hay sao?

Về phía Tần Phượng, cô đột nhiên nhúng tay vào việc này, cũng là vì thành tích.

Cô biết rõ, đầu năm tới, sẽ có một Phó chủ tịch thành phố về hưu, mà cô là một trong những người có khả năng cạnh tranh vào vị trí đó, ngoài cô ra, còn có Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới Trương Kiểm Thu.

Năng lực công tác của Trương Kiểm Thu so với cô kém một chút, nhưng kinh nghiệm lại hơn cô. Tuy nhiên, lãnh đạo Thành ủy hơi nghiêng về phía cô một chút, bởi vậy trong hội nghị báo cáo công tác, Bí thư Thành ủy Đồng Phương Nham đã ám chỉ với cô vài câu.

Tần Phượng quyết giành lấy vị trí Phó chủ tịch thành phố này. Tuy người trong nhà cô cho rằng, một Phó chủ tịch bình thường, không bằng một Bí thư Quận ủy một quận ở trung tâm nội thành có quyền lực tuyệt đối, hơn nữa còn có “lợi ích thực tế” (1). Nhưng Tần Phượng là một phụ nữ có tham vọng, cô muốn lên rất cao trên sân khấu quyền lực, nếu không giữ chức Phó chủ tịch thành phố, sau này làm sao cô có thể làm Chủ tịch Thành phố? Rồi làm Bí thư Thành ủy?

Vốn Tần Phượng đang cảm thấy không cam lòng và không phục. Là quận trung tâm nội thành, các Bí thư Quận ủy trước kia đều là Ủy viên thường vụ Thành ủy, nhưng vì Tần Phượng còn trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, việc thăng chức tương đương cấp Phó giám đốc Sở bị trì hoãn. Về sau, Tần Phượng đã vài lần tranh thủ nhưng vẫn không thể trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy

Cô rất bức bối, đành chuẩn bị đột phá “cánh cửa” cấp Phó giám đốc sở. Bởi vậy, trước mắt, đối với Tần Phượng cũng là một thời điểm mấu chốt.

Cô nghe nói Cố Khải Minh bận việc tuyên truyền, bèn kiên nhẫn chờ đợi Cố Khải Minh báo cáo với cô, cô mới có thể thuận nước đẩy thuyền mà tính tiếp, không ngờ Cố Khải Minh không hề có động tĩnh gì. Cô là người kiêu ngạo, cô không thể hạ mình đi cầu Cố Khải Minh được.

Lại nữa, nếu cô tự tổ chức hoạt động tuyên truyền, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với Cố Khải Minh. Mà trong thời điểm nhạy cảm này, tin tức giữa lãnh đạo Đảng – chính có va chạm truyền ra, sẽ rất bất lợi đối với Tần Phượng.

Vì thế, cô mới gọi Bành Viễn Chinh đến, chuẩn bị vừa xoa dịu, vừa làm áp lực để Bành Viễn Chinh làm người chuyển lời cho Cố Khải Minh. Cô tin chắc, chỉ cần Bành Viễn Chinh báo cáo lại, Cố Khải Minh cũng không dám tiếp tục giả bộ hồ đồ.

Nhưng, cô không ngờ lại gặp phải kẻ ngang bướng, cứng đầu cứng cổ là Bành Viễn Chinh.

Tần Phượng hầu như muốn bỏ đi, muốn mắng chửi, nhưng cô không thể làm như vậy, điều đó quá mất phong độ một Bí thư Quận ủy.

Người thanh niên trước mặt cô chết sống cũng không hé răng, lấy sự im lặng để đối lại với cơn giận dữ của cô, khiến lửa giận của cô sau khi bay lên ngút trời, trong nháy mắt lại như khí cầu bị kim đâm thủng, xẹp xuống với cùng nhanh chóng.

Tần Phượng bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Bỗng dưng cô đứng dậy, bước tới cầm lấy ấm nước trước mặt, run run rót đầy một chén nước, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Bành Viễn Chinh, không nói không rằng.

Sao mình lại gặp phải một kẻ không hiểu tình lý và “đâm” lãnh đạo thế này?

Tần Phượng thở ra một cái, phát phát tay, mệt mỏi nói:

-Cậu đi về đi, về đi!

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, lập tức đứng dậy thản nhiên cười:

-Được, Bí thư Tần, lãnh đạo bận rộn, tôi xin về trước.

Nói xong, Bành Viễn Chinh dứt khoát quay người rời đi, Tần Phượng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã sớm rời khỏi văn phòng, không thấy tăm tích.

Tần Phượng không tìm nổi phần nộ, đột nhiên vỗ bàn, quát to:

-Thẩm Ngọc Lan!

Thẩm Ngọc Lan ở sát vách, nghe thấy giật mình kinh hãi, vội vàng chạy qua, thấy sắc mặt Tần Phượng hết sức khó coi, thậm chí đầu vai gầy nhỏ hơi run rẩy, trong lòng giật thót, mơ hồ đoán ra là Bành Viễn Chinh làm Bí thư Tần tức giận.

-Bí thư Tần!

Thẩm Ngọc Lan kính cẩn cúi đầu nói.

-Thẩm Ngọc Lan, cô lập tức gọi điện thoại cho Cố Khải Minh, nói tôi bảo ông ta tới đây một chuyến, tôi có việc muốn trao đổi.

Giọng nói của Tần Phượng hơi run một chút, trước ngực phập phồng mạnh mẽ, có thể thấy giờ phút này cô rất kích động.

Thẩm Ngọc Lan không dám nói gì, lập tức chạy đi gọi điện thoại.

Trong lúc cô đang gọi điện, chợt nghe trong phòng làm việc của Tần Phượng vọng ra tiếng loảng xoảng, không biết là Tần Phượng ném vỡ thứ gì.

Thẩm Ngọc Lan biến sắc. Cô tốt nghiệp đại học liền đi theo Tần Phượng, chưa từng thấy Tần Phượng giận dữ đến mức không kìm chế nổi như vậy.

Sao Bành Viễn Chinh lại dám như vậy? Hắn là một Chủ tịch thị trấn, lại cả gan đối chọi với Bí thư Quận ủy, không phải tìm đường chết sao? Cho dù hắn có Tổng Bính Nam chống lưng, nhưng có câu “huyện quan không bằng hiện quan”, làm Bí thư Quận ủy, nếu Tần Phượng muốn trừng trị một Chủ tịch thị trấn cấp dưới, cũng chẳng mất bao nhiêu sức lực!

(1) Quận giàu thì đương nhiên “lợi ích thực tế” có khi còn cao hơn lương chính thức ấy chứ!

206. Chương 207: Hai Biển Quảng Cáo

Tần Phượng và Cổ Khải Minh kết nối hiệp thương như thế nào, Bành Viễn Chinh không có quan tâm. Sau khi ăn cơm xong, hắn vội vàng rời khỏi cơ quan, thẳng đến thị trấn Vân Thủy.

Trở lại thị trấn, Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, Hoàng Hà sớm chờ hắn đã lâu.

Bành Viễn Chinh vừa mới tiến vào trong văn phòng, Cổ Lượng và Hoàng Hà đã theo sau.

- Chủ tịch thị trấn Bành.

Cổ Lượng cười đáp, nhưng còn chưa nói xong thì Lý Tuyết Yến đã xuất hiện ngoài cửa.

Thấy hai người ở bên trong, Lý Tuyết Yến muốn xoay người bước ra. Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tuyết Yến, đến đây đi. Chúng ta cùng nhau mở cuộc họp nhỏ.

Lý Tuyết Yến cũng bước vào, tùy ý ngồi xuống ghế sofa. Cổ Lượng và Hoàng Hà cũng kéo hai chiếc ghế lại ngồi xuống.

- Phó bí thư Lý báo cáo trước đi.

Cổ Lượng cười nói.

- Vâng, Chủ tịch thị trấn Bành, vừa rồi tôi đã gửi thông báo cho ba doanh nghiệp, yêu cầu bọn họ trước khi tan tầm phải chuẩn bị tốt hồ sơ đấu thầu. Buổi sáng ngày mốt, chúng ta sẽ tổ chức dự họp đấu thầu. Đại hội đấu thầu kỳ thật chỉ là hình thức, chân chính tiến vào cũng chỉ có một doanh nghiệp. Tôi nghĩ chúng ta nên có chủ ý trước.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói.

Từ trước đến nay, tham gia đấu thầu khu buôn bán phố trung tâm thị trấn Vân Thủy có ba xí nghiệp. Một là xí nghiệp Tín Kiệt. Hai là xí nghiệp Huệ Phong, còn lại là công ty Kiến An 1 của Ủy ban Xây dựng thành phố, một doanh nghiệp nhà nước.

Hai doanh nghiệp tư nhân, một doanh nghiệp nhà nước tham gia đấu thầu, không có bất cứ một vấn đề nào.

Vốn lấy ý kiến của Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, không cần lãng phí thời gian và tinh lực để tổ chức cái gì là đại hội đấu thầu. Trực tiếp xác định doanh nghiệp là được rồi.

Lý Tuyết Yến xem ra, tập đoàn Tín Kiệt thực lực hùng hậu. Hoàng Đại Long cùng với Bành Viễn Chinh cũng có mối quan hệ chặt chẽ. Rõ ràng nên cho tập đoàn Tín Kiệt khai thác, phát triển thôi. Tiếp theo, lại còn có tập đoàn Huệ Phong. Hai doanh nghiệp này đều là doanh nghiệp tư nhân, nhưng thực lực lại rất mạnh. Khai thác, phát triển một hạng mục nhỏ như vậy là dư sức.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại kiên trì tổ chức đấu thầu, kiên trì cái gì là công khai, công bình, công chính.

Lại nói tiếp, Bành Viễn Chinh sở dĩ như vậy, chính là không muốn có bất cứ cái gì bại lộ ra ngoài. Hắn làm việc rất có nguyên tắc. Mặc kệ kết quả như thế nào, nhưng trình tự nhất định phải hoàn thiện. Hắn không muốn loại chuyện này lưu lại làm đề tài câu chuyện cho người khác.

Trong kế hoạch của hắn, nếu thật sự không ai đến tham gia đấu thầu, thì lúc đó hắn sẽ giao hạng mục này cho xí nghiệp Tín Kiệt. Hoàng Đại Long đồng ý nhận hạng mục này đơn giản là vì nể mặt Bành Viễn Chinh. Nếu không, xí nghiệp Tín Kiệt lớn như vậy, như thế nào lại lãng phí thời gian và tinh lực cho một dự án cải tạo đường phố ở thị trấn chứ.

Nhưng đã có xí nghiệp khác tham dự vào thì nhất định phải tổ chức đấu thầu.

Đương nhiên, ở ý nghĩa nào đó, kết quả đấu thầu vẫn có thể nắm trong tay. Nếu thị trấn có xí nghiệp khuynh hướng nào, hoàn toàn có thể khiến cho xí nghiệp đó thắng. Đây là điều hoàn toàn không thể nghĩ ngờ.

Xí nghiệp Tín Kiệt của Hoàng Đại Long trên cơ bản có quan hệ với Bành Viễn Chinh. Nếu để xí nghiệp Tín Kiệt tham gia vào, mặc kệ có mưu mẹo hay thao tác đen tối nào hay không thì cũng sẽ có người nói xấu.

Hắn vốn tính toán giao cho tập đoàn Huệ Phong làm. Nhưng hai ngày trước, lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban Xây dựng thành phố gọi điện thoại cho hắn, nói là công ty Kiến An 1 cũng muốn tham dự vào, yêu cầu Bành Viễn Chinh chiếu cố.

Bành Viễn Chinh bắt buộc dĩ phải đáp ứng. Vì loại chuyện này, đắc tội với Ủy ban xây dựng thì không tốt. Hơn nữa, hạng mục còn chưa kiến thành, bộ môn chức năng muốn tìm tòi xấu của anh còn không phải dễ dàng sao.

Công ty Kiến An 1 của thành phố là một công ty xây dựng chuyên nghiệp, hiển nhiên là có ưu thế hơn so với tập đoàn Tín Kiệt và Huệ Phong. Nhưng thực lực thì không thể nào đuổi kịp hai doanh nghiệp kia. Còn có một vấn đề quan trọng hơn cả, chính là hiệu suất của doanh nghiệp nhà nước rất thấp. Hơn nữa, dễ dàng phát sinh những vấn đề thị phi trong công trình như ăn bớt vật tư, nguyên vật liệu công trình....

Bành Viễn Chinh luôn mãi cân nhắc, quyết định vẫn giao cho tập đoàn Huệ Phong. Nhưng chính vì không muốn đắc tội với lãnh đạo Ủy ban xây dựng, lần đấu thầu này liền có tính chất quan trọng.

Chẳng những nhất định phải làm, hơn nữa còn phải làm một cách công khai, minh bạch khiến xí nghiệp thất bại không có bất luận một ý kiến phản đối nào.

Nghe xong lời nói của Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tuyết Yến, đừng nên có ý tưởng chạy theo loại hình thức như thế này. Tôi nói với cô, đấu thầu nhất định phải tổ chức nghiêm túc, đừng để mắc sai lầm nào. Đồng thời, quá trình phải công khai, minh bạch. Tốt nhất là mời người của Ủy ban Kỷ luật tiến hành giám sát toàn bộ quá trình.

Lý Tuyết Yến cau mày, nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này có cần thiết sao? Tôi cảm thấy....

Lý Tuyết Yến cũng không nói hết câu đã bị Bành Viễn Chinh chặn ngang:

- Rất cần thiết. Không nói đến đây là yêu cầu của chế độ. Tôi xin nói với các đồng chí, công ty Kiến An 1 là lãnh đạo chủ chốt của Ủy ban Xây dựng thành phố giới thiệu đến. Nếu bọn họ không thể trúng thầu thì người ta sẽ có lý mà làm khó chúng ta. Thị trấn sẽ đắc tội với lãnh đạo Ủy ban Xây dựng. Nói thật, người ta là bộ môn quản lý ngành sản xuất, nắm quyền chấp pháp trong tay. Nếu ngày sau luôn tìm tòi cửa thì phiền phức lớn rồi.

Lý Tuyết Yến ngắt ra, chợt thở dài:

- Như vậy, ý của anh là muốn doanh nghiệp nhà nước trúng thầu?

- Cũng không phải. Tôi muốn tập đoàn Huệ Phong trúng thầu. Xí nghiệp của thị trấn thì cũng dễ dàng phối hợp với thị trấn. Về phần xí nghiệp Tín Kiệt, hay là thôi đi. Tôi và Hoàng Đại Long là bạn, tôi cũng không rõ tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi, tôi lập tức đi xử lý ngay đi.

Lý Tuyết Yến đứng dậy, mỉm cười xoay người bước đi.

Lý Tuyết Yến vốn không muốn làm chuyện đấu thầu. Nay nghe Bành Viễn Chinh nói rất nghiêm túc, cô nhất định phải lập tức đi bố trí ngay.

Lý Tuyết Yến đi rồi, Cổ Lượng vội chạy đến lấy một điều thuốc đưa cho Bành Viễn Chinh, rồi lại đưa cho Hoàng Hà, sau đó mới tới lượt mình.

- Chủ tịch thị trấn Bành, công tác hộ công thương và thôn dân đều đã làm thông. Tôi và lão Hoàng cũng thật không ngờ lại thuận lợi như vậy. Không có một bất lợi nào xảy ra, quả thật là rất khác thường.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, dương tay chỉ vào Cổ Lượng:

- Lão Cổ anh đấy, không biết suy nghĩ sâu sa gì cả. Không có rắc rối, hết thấy đều thuận lợi còn không phải chuyện tốt sao?

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi không phải có ý đó. Với kinh nghiệm công tác nhiều năm ở thị xã như hai chúng tôi, loại giải phóng mặt bằng như thế này, nếu muốn thuận buồm xuôi gió trên cơ bản là không có khả năng. Nhưng lúc này đây, khi chúng tôi vừa mới mở miệng, bọn họ liền chủ động đề xuất ký kết hiệp nghị với thị trấn. Rồi sau đó cùng với xí nghiệp ký kết hợp đồng bồi thường.

Hoàng Hà ở một bên cũng cười chen vào nói:

- Tôi đánh giá, đây là Chủ tịch thị trấn Bành có uy tín cao trong quần chúng. Quần chúng vừa nghe nói Chủ tịch thị trấn Bành chủ đạo hạng mục này thì liền phối hợp và ủng hộ ngay.

Hoàng Hà lời nói này quả thật có chút nịnh bợ. Tuy nhiên, người trong quan trường, cũng không tránh được việc phải nghe những lời này. Cho nên ai cũng không quá để ý.

Bành Viễn Chinh hướng Hoàng Hà mỉm cười:

- Không phải tôi uy tín cao mà hai vị lãnh đạo các người đã làm hết sức mình. Thị trấn rất coi trọng công tác giải phóng mặt bằng. Quần chúng thấy thị trấn coi trọng công tác, luôn mãi nhấn mạnh ích lợi của quần chúng, bọn họ như thế nào lại phản đối chứ?

- Ngoại trừ một số người cá biệt, thì đại đa số quần chúng đều rất giản dị, thông tình đạt lý.

Bành Viễn Chinh hơi có chút cảm thán nói:

- Nhưng cũng không thể phớt lờ. Nhất định phải làm tốt sự chuẩn bị. Vạn nhất khi xuất hiện tình huống khẩn cấp thì cũng không đến mức luống cuống chân tay.

Cổ Lượng gật đầu:

- Xin Chủ tịch thị trấn Bành rất yên tâm. Tôi và lão Hoàng mấy ngày nay đều toàn tâm toàn ý vì công việc. Xuất hiện vấn đề lập tức giải quyết ngay.

Ba người khi nói chuyện, thì Ngô Minh Quánh gõ cửa bước vào, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lão Cổ, lão Hoàng, mọi người đều ở đây à?

- Lão Ngô, ngồi đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười chỉ vào sofa.

- Chủ tịch thị trấn Bành, vừa rồi ở quận thông báo xuống, nói là căn cứ vào yêu cầu thống nhất ở thành phố, toàn bộ thành phố đều phải giăng quảng cáo biểu ngữ, trình báo về vấn đề vệ sinh trong toàn thành phố, xây dựng bầu không khí tốt đẹp. Tôi đến xin chỉ thị một chút, quảng cáo này...

Ngô Minh Quánh cũng không ngồi, trực tiếp vào đề chính.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, cười nói:

- Tôi có một đề nghị, anh hãy suy xét lại, xem có thích hợp hay không thích hợp. Xong rồi báo cáo với Bí thư Hách một chút.

- Thứ nhất, tập trung vào tinh thần xây dựng, chăm lo cho sự nghiệp phát triển của cả nước. Thứ hai, giải phóng tư tưởng phát triển, cải cách mở ra sự nghiệp lớn.

Bành Viễn Chinh cúi đầu viết xuống hai câu quảng cáo, rồi đưa cho Ngô Minh Quánh.

Ngô Minh Quánh nhìn Bành Viễn Chinh, không kìm nổi khen một câu:

- Chủ tịch thị trấn Bành, thật sự là quá tuyệt vời. Tôi sẽ đi nói với Bí thư Hách một tiếng, tranh thủ khăn trương làm ra biểu ngữ, treo trong toàn bộ thị trấn.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút rồi lại nói:

- Biểu ngữ là tất yếu, nhưng chúng ta cũng phải sáng tạo thêm hai ba cái biển quảng cáo lớn, dựng ngay khu vực quan trọng của thị trấn. Đồng thời ở ngay cổng cơ quan làm việc của chúng ta cũng có thể viết lên trên.

Ngô Minh Quánh cười gật đầu, xoay người đi an bài sự việc. Bành Viễn Chinh vốn tin rằng, loại quảng cáo này khắp trước của hần chỗ nào cũng có. Nhưng hiện tại ở thời đại này thì nó vẫn là điểm sáng tạo mới.

Vài ngày sau, Bí thư Quận ủy Tần Phượng đến thị trấn kiểm tra công tác, bị hai cái biển quảng cáo này hấp dẫn, cảm thấy rất có ý tứ, nên về đẩy mạnh ở quận. Bất chợt, nó lại trở nên thịnh hành trong toàn bộ thành phố.

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh lập tức chuyển sang đề tài khác:

- Điều kiện làm việc của thị trấn chúng ta còn khá đơn sơ. Tôi có ý muốn cải tạo lại nơi làm việc này. Mọi người cảm thấy thế nào?

- Vâng, tôi đã nói rồi. Thị trấn chúng ta cũng không phải là không có tiền. Vì sao phải làm việc trong một tòa nhà cũ nát như vậy. Anh xen, trải qua cải tạo đơn giản, khắp nơi đều như có gió lùa vào. Chủ tịch thị trấn Bành, anh không biết, mỗi khi tới mùa đông, trong phòng hệ thống lò sưởi đều không tốt. Buổi tối có ở lại làm việc, anh cũng không dám cởi quần áo để ngủ.

Hoàng Hà lập tức vỗ tay tán thành.

Kỳ thật, đối với vấn đề làm việc ở của cơ quan, ở thị trấn, rất nhiều lãnh đạo bao gồm những cán bộ bình thường đều cảm thấy bất mãn với sự kiên trì này của Hách Kiến Niên. Thị trấn không phải không có tiền. Xây dựng một tòa nhà làm việc mới cũng không đáng bao nhiêu tiền, làm gì mà phải chịu ủy khuất cho mình như vậy?

Trong mắt người ngoài, Hách Kiến Niên đây là liêm khiết, chính công vô tư, nhưng với những người trong bộ máy, trên thực tế chính là mua danh chuộc tiếng. Nói trắng ra là bỏ một số tiền lớn đầu nhập vào giáo dục và sự nghiệp công cộng, nhưng kiên trì làm việc trong tòa nhà cũ nát. Đây đều là những công trình hình tượng mặt mũi của Hách Kiến Niên.

207. Chương 208: Hách Kiến Niên Được Bí Thư Quận Ủy Ủng Hộ

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh xem ra, cho dù là vì mua chuộc danh tiếng, Hách Kiến Niên cũng là đầu nhập vào giáo dục và ngành phục vụ công cộng. Đây rất đáng hoan nghênh. Mặc kệ Hách Kiến Niên là người như thế nào, ông ta chung quy cũng là vì thị trấn Vân Thủy mà làm chút việc. Mà đầu nhập vào dân sinh và giáo dục thì một khi mở đầu sẽ rất khó mà nghịch chuyển.

Bành Viễn Chinh tuyệt đối sẽ không bởi vì tác phong ác liệt của Hách Kiến Niên, và vì quyền lực phân tranh giữa hần và ông ta mà phủ nhận và lãng tránh công tích của Hách Kiến Niên.

Không cần nói đến hiện tại, ngay cả nhiều năm về sau, trong rất nhiều trường hợp công khai, hần vẫn đánh giá tích cực đối với công tác này của Hách Kiến Niên.

Sau khi cùng Cổ Lượng và Hoàng Hà nói chuyện về công tác, ba người liền tan họp. Bành Viễn Chinh lặng lẽ ngồi một chỗ, chờ tiếng điện thoại gọi đến. Hần đang cân nhắc, lúc này Mạc Xuất Hải chắc chắn sẽ gọi đến.

Hần không biết Tần Phượng kết nối như thế nào với Cổ Khải Minh, nhưng hần biết, nếu Tần Phượng là Bí thư Quận ủy thật sự không nể mặt mà áp chế đi, thì bất luận trong lòng Cổ Khải Minh có bao nhiêu ý tưởng, tạm thời cũng không dám công khai đối kháng với Tần Phượng.

Cái gọi là ý nghĩ tuyên truyền phỏng chừng cũng sẽ bị điều chỉnh.

Hắn đoán không sai. Cố Khải Minh đến văn phòng của Tần Phượng. Hai người nói chuyện với nhau gần nửa tiếng. Cố Khải Minh nét mặt tươi cười rời khỏi phòng, nhưng khi đi xuống lầu, Cố Khải Minh sắc mặt liền âm trầm xuống dưới.

Bành Viễn Chinh được Tần Phượng gọi tới, sớm đã có người báo cáo với ông ta. Mà theo đủ loại dấu hiệu cho thấy, từ thần thái bức bối của Tần Phượng, tám phần là Bành Viễn Chinh không bị Tần Phượng nắm đầu.

Cố Khải Minh đối với điều này tương đối hài lòng, trong lòng sự tán thưởng đối với Bành Viễn Chinh lại càng nhiều hơn. Nhưng yêu cầu của Tần Phượng lại khiến ông ta cảm giác rất nghẹn khuất, rất căm tức. Ông ta thầm nghĩ: Sớm muộn gì cũng bị điều đi, còn cùng bố tranh cái gì? Thực là không biết xấu hổ.

Giống như Bành Viễn Chinh đã sở liệu, Cố Khải Minh trong lòng lại có ý tưởng, cũng sẽ không công khai làm khó dễ cùng với Tần Phượng. Nếu vào lúc này, ông ta và Tần Phượng nổi lên xung đột, truyền ra tin tức hai người không hợp nhau, đối với ông ta cực kỳ bất lợi.

Cố Khải Minh ngẫm nghĩ một chút, rồi bảo Mạc Xuất Hải đến dặn dò một phen. Sau đó, Mạc Xuất Hải đến văn phòng gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh.

- Xin lỗi, ai vậy?

Tiếng chuông vang lên, Bành Viễn Chinh lập tức bắt ống nghe, thản nhiên nói.

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi Mạc Xuất Hải đây.

Giọng nói của Mạc Xuất Hải khá nhẹ nhàng. Người này tính nết ôn hòa, khi nói chuyện lúc nào cũng không nhanh, không chậm, làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

-Ồ, hóa ra là Chánh văn phòng Mạc. Lãnh đạo tìm tôi có việc gì?

Kỳ thật Bành Viễn Chinh đã sớm liệu định là Mạc Xuất Hải sẽ gọi điện thoại đến, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra kinh ngạc.

Loại chuyện này, đề cập đến lợi ích chính trị của Bí thư Quận ủy Tần Phượng, Cố Khải Minh tất nhiên là không tự mình nói, mà sẽ do Mạc Xuất Hải đảm đương thì thích hợp và thỏa đáng hơn.

- Đồng chí Viễn Chinh, vừa rồi tôi và Chủ tịch Cố có thương lượng một chút, quyết định vẫn sẽ làm tuyên truyền. Suy xét đến bố cục chỉnh thể của công tác, Chủ tịch quận Cố đề nghị phải đứng từ độ cao của toàn bộ khu, tiến hành phân hình thành tựu phát triển của toàn bộ khu, tiến thêm một bước làm tốt hình tượng của một khu kinh tế mạnh trong toàn bộ thành phố và khu Tân An.

Mạc Xuất Hải cười:

- Bên cậu sẽ không có vấn đề gì lớn chứ?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một hồi, cười nói:

- Không thành vấn đề, xin nói với Chủ tịch quận Cố rằng, tôi nhất định sẽ nắm chặt công tác.

-Ừ, cậu hãy lập tức tổ chức bản thảo, tôi sẽ bảo người của UBND quận phối hợp với cậu. Tốt nhất là nên xuất ra một đề cương, khiến Chủ tịch Cố kiểm tra qua. Đồng chí Viễn Chinh, tôi thấy nếu để người ở dưới viết bản thảo thì lãnh đạo cũng lo lắng, hay là cậu tự mình viết đi. Sắp xếp người tìm kiếm tài liệu cho cậu. Cậu cần phối hợp tài liệu gì thì đưa cho cậu cái này.

Mạc Xuất Hải lại mỉm cười:

- Vất vả cho cậu rồi!

Bành Viễn Chinh nhún mày nhưng ngoài miệng lại rất sáng khoái nói:

- Vâng, tôi nhất định sẽ nắm chặt. Nhưng gần đây công tác của thị trấn rất bận rộn, xin Chánh văn phòng Mạc chuyển lời cho Chủ tịch quận Cố, tôi cần thời gian một tuần.

- Xuất ra bản thảo trong thời gian một tuần cũng chỉ có cậu mới làm được. Ở UBND quận này cũng không có người tài giỏi như thế. Được rồi, đồng chí Viễn Chinh, vất vả cho cậu.

Mạc Xuất Hải lại cười rồi cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh cũng thở dài.

Trước mắt hắn đột nhiên hiện lên gương mặt mạnh mẽ, cứng rắn của Bí thư Quận ủy Tần Phượng, trong lúc vô ý đắc tội với Bí thư Quận ủy, kế tiếp đang chờ đợi hắn chính là mưa rền gió dữ như thế nào hắn cũng không biết chính xác.

Nhưng hắn cũng không hối hận.

Hắn tuyệt không vì xu nịnh lãnh đạo mà buông thả nguyên tắc của mình, lại càng không bị cái gọi là cường quyền ngăn chặn. Không cần nói hắn có Phùng gia chống lưng ở thủ đô, cho dù là không có Phùng gia, có một số vấn đề, hắn quyết sẽ chiến đấu đến cùng.

Hắn chưa bao giờ là cái loại “cứng quá dễ gãy”. Mặt khác, hắn rất khéo léo ứng đối. Nhưng không có nghĩa là hắn sẽ từ bỏ điểm mấu chốt.

Hách Kiến Niên đi họp ở quận. Ông ta tuy rằng là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng chỉ là một hư chức. Ở Quận ủy chẳng có công tác phân công quản lý thực chất nào.

Sau khi cuộc họp kết thúc, ông ta đang chuẩn bị rời khỏi quận thì bị Bí thư Quận ủy Tần Phượng gọi lại.

- Lão Hách, anh chờ một chút.

Tần Phượng bước ra khỏi phòng họp, chậm rãi đi trên hành lang với Hách Kiến Niên, nhẹ nhàng lên tiếng. Giọng nói của bà tuy rất nhỏ, nhưng Hách Kiến Niên nghe xong lập tức xoay người, vẻ mặt tươi cười:

- Bí thư Tần.

- Đến văn phòng của tôi một lát?

Tần Phượng mỉm cười nói.

Tần Phượng là một nữ lãnh đạo ngoài mặt rất ôn hòa, nhưng bên trong lại rất kiêu ngạo. Hách Kiến Niên trong lòng biết rõ, ngày thường, đối với những Ủy viên thường vụ xếp hạng sau cùng, Tần Phượng trên cơ bản đều rất ôn hòa. Có lẽ trong lòng Tần Phượng, Hách Kiến Niên chung quy vẫn là một cán bộ thị trấn.

Kiểm nhiệm Ủy viên thường vụ quận ủy thì cũng chỉ là một cán bộ thị trấn, không lên được.

Tần Phượng mời, Hách Kiến Niên có chút thủ sững nhược kinh, cười nói:

- Vâng, tôi vừa lúc cũng có công tác cần Bí thư Tần chỉ điểm.

Tần Phượng mỉm cười, dừng bước chân, ý tứ muốn cùng Hách Kiến Niên đi chung. Nhưng Hách Kiến Niên nào dám cũng song song với Tần Phượng, chỉ dám đi thụt lùi nửa bước, nhắm mắt theo đuôi.

Dáng người Tần Phượng thon thả, ước chừng phải 1m65, căn bản cao ngang bằng với Hách Kiến Niên. Nhưng khi đi bên cạnh, lưng của Hách Kiến Niên hơi cong xuống, nên nhìn thấp hơn Tần Phượng một cái đầu.

Cố Khải Minh theo sau từ phòng họp đi ra. Ông ta ngẩng đầu thoáng nhìn thấy Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đi theo phía sau Tần Phượng đi lên lầu thì cau mày. Cố Khải Minh là một người tâm cơ rất cao, chợt đoán được một ít đường cong trong đó.

Tuy nhiên, Cố Khải Minh cũng không nghĩ nhiều, chợt rời nhanh đi.

Hách Kiến Niên đi theo Tần Phượng vào văn phòng của Tần Phượng. Tần Phượng hướng Trần Ngọc Lan hô:

- Ngọc Lan, pha trà cho Bí thư Hách. Lão Hách, tôi đây có loại trà xanh Long Tĩnh, hoặc Vân Vụ ngon nhất, anh muốn uống loại nào?

- Haha, tôi cái gì cũng uống được, không sao cả. Uống trà tôi không có phân biệt.

Hách Kiến Niên mỉm cười.

Trầm Ngọc Lan pha trà cho Hách Kiến Niên rồi sau đó rút lui, đóng cửa phòng lại cho Tần Phượng.

- Lão Hách, thị trấn Vân Thủy công tác mỗi năm đều phát triển, thành tích của anh không nhỏ đâu. Tôi gần đây đang suy xét, có nên giao trọng trách nữa cho anh hay không? Để anh phân công quản lý một mảng công tác.

Tần Phượng thông thả nói, tùy ý nhắc đến công tác của Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy, đồng thời vô tình cố ý nói một câu.

Hách Kiến Niên thần thái khá câu nệ. Ông ta tuy rằng cũng là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng trên thực tế, trong bộ máy quận ủy, ông ta chẳng có địa vị chính trị nào. Các lãnh đạo quận ủy khác cũng không coi trọng ông ta. Đối mặt với Bí thư Quận ủy Tần Phượng, ông ta trong lòng cũng có áp lực.

Nhất là ông ta không biết chính xác Tần Phượng tìm ông ta làm gì, nên trong lòng cũng cảm thấy bất an.

Nghe Tần Phượng nói như vậy, ông ta đột nhiên mừng như điên. Tần Phượng nói như vậy, khẳng định là muốn giao trọng trách cho ông ta. Chẳng sợ chỉ là lời khách sáo, chỉ cần ông ta có thể nhích gần quan hệ với Bí thư Tần thì địa vị ông ta ở quận sẽ được nâng cao.

- Cảm ơn Bí thư Tần đã khẳng định. Tôi chỉ là tận sức mà làm. Về sau, công tác của tôi có gì xin Bí thư Tần phê bình nhiều hơn.

Hách Kiến Niên thái độ ngày càng khiêm tốn. Loại khiêm tốn này làm cho Tần Phượng cảm thấy thoải mái.

Nhưng bà chợt nhớ đến sự chống đối của Bành Viễn Chinh, nên trong lòng dâng lên một cảm xúc xấu hổ không lời nào tả nổi.

Bà lấy lại bình tĩnh, bắt đầu nói chuyện với Hách Kiến Niên, đa số là về công tác của thị trấn Vân Thủy. Lượn qua lượn lại, cuối cùng lời nói của Bành Viễn Chinh lại chuyển sang người Bành Viễn Chinh.

- Lão Hách, Bành Viễn Chinh đến thị trấn Vân Thủy làm Chủ tịch thị trấn, hẳn dù sao cũng còn trẻ tuổi, lại là cán bộ xuất thân cơ quan. Tôi lo lắng cậu ta ở cơ sở không được ổn.

Tần Phượng nụ cười chợt tắt, thần nhiên nói:

- Loại đồng chí trẻ tuổi như vậy còn cần thời gian để rèn luyện. Lão Hách, anh làm Bí thư Đảng ủy thị trấn và là đồng chí lão thành, nhất định phải làm tốt công tác truyền đạt kinh nghiệm.

Tần Phượng lời này hơi có chút hương vị đầy thâm ý.

Hách Kiến Niên có chút bất ngờ, mà cũng có chút hồ nghi. Ông ta do dự thăm dò một câu:

- Bí thư Tần, năng lực của cậu ấy không tồi, nhưng giống như Bí thư Tần đã nói, cậu ấy còn rất trẻ, làm việc gì cũng có chút bốc đồng, không đủ vững vàng.

Tần Phượng lập tức tiếp lời:

- Ủ, tôi cũng nghĩ như vậy. Anh là nhân vật số một thì phải làm cho thật tốt. Thị trấn Vân Thủy chúng ta là một thị trấn kinh tế phát triển, cũng là thị trấn mà lãnh đạo thành phố chú ý chặt chẽ. Công tác không thể để ra bất luận một sơ hở nào.

Nếu nói trước đây chỉ là sự ám chỉ mờ ám, thì hiện tại liền toát ra ý tứ rõ ràng là ủng hộ Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên không phải là thẳng thắn, như thế nào lại nghe không hiểu. Ông ta hưng phấn đến khoe miệng có chút run run. Bành Viễn Chinh phía sau có Tống Bính Nam, nhưng ở quận ông ta có Bí thư Quận ủy Tần Phượng ủng hộ mạnh mẽ, ông ta tin rằng mình có thể cướp lại những gì đã mất trong tay Bành Viễn Chinh.

208. Chương 209: Bí Quá Hóa Liều

Thái độ của Tần Phượng khiến Hách Kiến Niên tâm vốn lặng yên nay sôi trào lên lại.

Nếu có Tần Phượng ở sau lưng ủng hộ, Hách Kiến Niên khẳng định sẽ không tiếp tục chìm xuống. Rõ ràng là nhân vật số một, lại gần như tương đương với việc bị Bành Viễn Chinh tước mất quyền lực, ông ta làm sao cam tâm chứ?

- Lão Hách, tôi nghe nói thị trấn các người đang làm hạng mục cải tạo, xây dựng phố buôn bán trung tâm? Tần Phượng lên tiếng hỏi.

Hách Kiến Niên kính cẩn nói:

- Bí thư Tần, đúng vậy, hạng mục này là do Chủ tịch thị trấn Bành sau khi đến nhận chức thì chủ đạo, cũng không để ý đến ý kiến phản đối của một số lãnh đạo thị trấn, vẫn kiên quyết phải làm hạng mục này. Vốn tôi và một số đồng chí ở thị trấn cảm thấy, phí tổn cải tạo là quá lớn. Hơn nữa lại đề cập đến việc giải phóng mặt bằng của rất nhiều hộ công thương và thôn dân. Bí thư Tần, ngài cũng biết, giải phóng mặt bằng ở nông thôn địa khu rất phiền toái. Nếu một khi làm không tốt thì sẽ tạo ra chuyện không may.

- Nhưng cậu ta không nghe, cứ quyết định làm. Tôi thấy cậu ấy nhiệt tình công tác rất cao, cũng không ngăn được nên đành chấp nhận cho cậu ấy làm.

Nghe xong lời nói của Hách Kiến Niên, Tần Phượng âm thầm nhủ mày, thầm nghĩ “Ông là nhân vật số một, Ủy viên thường vụ quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn, ngay cả Chủ tịch thị trấn ở dưới mà không đề đầu được, ông rốt cuộc còn làm ăn gì được chứ?”

Tần Phượng cũng chưa nói tới phải trả đũa Bành Viễn Chinh, mà trong lòng có chút chờ đợi, muốn mượn Hách Kiến Niên dạy cho Bành Viễn Chinh một bài học. Bà tuy rằng là Bí thư quận ủy, lãnh đạo cấp Huyện cục thực quyền, nhưng chung quy vẫn là đàn bà, ít nhiều cũng có chút lòng dạ hẹp hòi.

Nhìn tư thế này, Hách Kiến Niên căn bản không đề được Bành Viễn Chinh. Bởi vì nhìn ra được điều này, bà mới có lời nói kia. Kỳ thật, đối với Tần Phượng mà nói thì đây là một quyền mưu và thủ đoạn. Muốn nói bà chân chính ủng hộ Hách Kiến Niên thì cũng không thấy được. Có lẽ chỉ là thuận miệng nói qua rồi quên ngay.

- Thực lực kinh tế của thị trấn mọi người thật ra cũng không tệ lắm. Nhưng hạng mục đầu tư này cũng không nhỏ đâu.

- Bí thư Tần, đầu tư thật ra thì thị trấn không có bỏ tiền. Cậu ta muốn làm cái gọi là thu hút đầu tư, tiến cử nhà đầu tư vào khai thác phát triển.

Tuy rằng Hách Kiến Niên có thể lảng tránh điều này, nhưng nếu Tần Phượng đã nhắc đến thì ông ta không dám nói dối, chỉ có thể lời thật bầm báo thôi.

Tần Phượng cau mày, trong lòng tất nhiên là đồng ý với cách thực hiện của Bành Viễn Chinh, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Thu hút đầu tư hiện nay cũng không hiếm. Nhưng khai thác tương lai có thể phát triển được không, có lấy lại vốn hay không vẫn còn chưa nói được. Lão Hách, hiện tại từ quốc gia cho đến tỉnh thành, việc khống chế đất nông nghiệp rất nghiêm ngặt. Anh cần phải chú ý đến nó. Người trẻ tuổi nhiệt tình công tác là chuyện tốt, đẩy mạnh xây dựng phát triển hạng mục cũng không có gì. Nhưng trình tự tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ sai sót. Kiên quyết không để khởi công có bất cứ một vướng mắc nào.

- Được, Bí thư Tần. Sau khi tôi trở về, nhất định sẽ kiên quyết quán triệt tinh thần chỉ thị của Bí thư Tần.

Hách Kiến Niên biết cuộc nói chuyện nên kết thúc tại đây, liền đứng dậy tỏ thái độ sau đó nói lời tạm biệt.

Tần Phượng đương nhiên là không lưu ông ta lại. Hôm nay gọi ông ta đến, đơn giản chỉ là trong lòng vừa động tạm thời. Muốn lợi dụng Hách Kiến Niên, cấp thêm ngọt ngào cho Bành Viễn Chinh mà thôi.

Mấy ngày qua, bà chỉ cần nhớ lại gương mặt góc cạnh, không sợ hãi khi gợn sóng của Bành Viễn Chinh thì trong lòng lại dâng lên một sự tức tối, thậm chí là thở không ra hơi. Nhưng bởi vì đây chỉ là bất mãn cá nhân, nên không thể công khai ra mặt chèn ép Bành Viễn Chinh, thậm chí dạy cho hắn bài học.

Hách Kiến Niên ngồi xe trở lại thị trấn, tâm trạng cực kỳ hưng phấn. Nhưng khi xe chuyên dụng tiến vào trong cơ quan, sự hưng phấn của ông dần dần ổn định trở lại. Lấy tính tình của ông ta, lập tức sẽ kéo da

hổ làm cờ, triển khai phản công đối với Bành Viễn Chinh. Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, ông ta luôn bị Bành Viễn Chinh cản ngược trở lại, nhận lấy bài học đau đớn, nên lần này ông ta có vài phần “một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng”.

Hách Kiến Niên chậm rãi xuống xe, sắc mặt khôi phục lại sự bình tĩnh. Ông ta dùng sức khống chế sự rục rịch của mình, quyết định trước quan sát, lập mưu rồi sau đó mới động. Không động thì thôi, nếu đã động thì phải động cho đẹp.

Hách Kiến Niên chậm rãi lên lầu, gặp được cán bộ thị trấn, thái độ cũng rất hòa ái. Ông ta đột nhiên trở nên bình dị như vậy, ngay từ đầu còn khiến cho cán bộ thị trấn cảm thấy không quen. Nhưng sau này lại thành quen.

- Bí thư Hách!

Thị Bình vừa xuống lầu, gặp được Hách Kiến Niên lên lầu thì tiến lên mỉm cười, chủ động bắt chuyện.

Hách Kiến Niên cười ôn hòa:

- Ủ, đồng chí Thị Bình, muốn ra ngoài à?

- Đúng vậy, Bí thư Hách, tôi vừa tới nên chưa biết hết tình huống của thị trấn. Tôi muốn đến quan sát xí nghiệp và nông thôn ở dưới.

Thị Bình mỉm cười trả lời.

- Không tồi, các người là tân đồng chí, hẳn là nên điều tra nghiên cứu thật nhiều. Nếu không có điều tra thì sẽ không có quyền lên tiếng, công tác cũng không rõ ràng. Đúng rồi, đồng chí Thị Bình, đồng chí Viễn Chinh có ở thị trấn không?

Hách Kiến Niên gật đầu, kiêu ngạo nói.

Thị Bình nhìn đồng hồ:

- Không ạ, nghe nói trong nhà Chủ tịch thị trấn có việc gấp nên đã rời khỏi thị trấn.

Đúng lúc đó, Lý Tuyết Yến cũng xuống lầu, nhìn thấy hai người đang nói đến Bành Viễn Chinh thì thản nhiên cười nói:

- Bí thư Hách, mẹ của Chủ tịch thị trấn Bành bị bệnh. Anh ấy bảo tôi nói với ngài một tiếng, anh ấy đến thủ đô thăm mẹ.

-Ồ, như vậy sao? Mẹ của đồng chí Viễn Chinh ở thủ đô?

Hách Kiến Niên trong lòng vừa động, vừa đi lên lầu, làm bộ như thuận miệng hỏi một câu.

Lý Tuyết Yến cau mày:

- Tôi cũng không rõ lắm. Hình như là ở thủ đô dưỡng bệnh, nghe nói lúc trước bị tai nạn xe cộ gãy xương.

- Ủ, đồng chí Viễn Chinh không có ở đây, Phó bí thư Tuyết Yến đảm nhận công tác của UBND quận đi.

Hách Kiến Niên gật đầu, bước chân nhanh hơn đi lên lầu.

Bành Viễn Chinh quả thật đang ngồi xe lửa đến thủ đô.

Hắn sau khi nói chuyện điện thoại xong với Mạc Xuất Hải, kết nối lại một lần với người của Nhật báo Tân An, định ra thời gian để xuất bản bài viết đầu tiên, sau đó đang chuẩn bị liên hệ với quận, bảo UBND cử người giúp hắn chỉnh sửa tư liệu. Bản thảo viết ra nhất định phải dựa trên đại lượng tài liệu. Nếu không thì sẽ viết ra một tài liệu khô cằn, chẳng có tiêu chuẩn gì cả.

Đột nhiên hắn nhận được điện thoại ở thủ đô. Điện thoại là do bác cả Tống Như Trân gọi đến, nói là sức khỏe của Mạnh Lâm gần đây không khỏe, bị cảm đã vài ngày rồi. Nếu chỉ là như vậy thì Bành Viễn Chinh sẽ không đến mức gấp rút chạy về thủ đô như vậy. Bởi vì ngày mai chính là đại hội đấu thầu hạng mục cải tạo phố buôn bán, nên hắn không muốn rời khỏi.

Nhưng Tống Như Trân ngay sau đó còn nói Phùng lão thái thái đột nhiên té ngã làm gãy xương chậu. Lão thái thái ngày nào cũng nhắc đến hần, trong nhà hy vọng hần có thể lập tức trở về an ủi lão thái thái.

Phùng lão thái thái chính là trời của Phùng gia. Đừng nhìn Phùng lão thái thái chỉ là một cán bộ cấp sở đã về hưu, nhưng sự cống hiến của bà cho Phùng gia, trong cảm nhận của những đứa con vị trí của bà tuyệt đối không thua gì Phùng lão. Nếu nói Phùng lão là trụ cột của Phùng gia, vậy Phùng lão thái thái chính hòn đá tảng.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, nắm chặt thời gian, bàn giao công việc cho Lý Tuyết Yến. Sau đó dặn dò Hoàng Hà và Cổ Lượng chặt chẽ phối hợp công tác với Lý Tuyết Yến, rồi liền rời khỏi thị trấn ngồi xe lửa đến thủ đô.

Tống Như Trân lời nói cũng không rõ ràng. Hần cũng không biết tình trạng của Phùng lão thái thái rốt cuộc như thế nào cho nên cũng có chút sốt ruột.

Hách Kiến Niên trở lại văn phòng của mình, cảm xúc dần dần bình ổn trở lại. Ông ta vốn muốn chậm rãi tấn công, nhưng nghe nói Bành Viễn Chinh có việc gấp đột nhiên rời khỏi, ông ta lập tức tâm động.

Bành Viễn Chinh không ở thị trấn. Đây chính là cơ hội trời ban.

Suy nghĩ như vậy, Hách Kiến Niên đột nhiên vỗ bàn, nghiêng chặt răng, quyết định bí quá hóa liều.

Nghĩ đến đây, ông ta cầm điện thoại gọi Chữ Lượng đến.

- Bí thư Hách!

Chữ Lượng thái độ đối với Hách Kiến Niên rõ ràng thiếu vài phần kính cẩn và kính sợ, có vẻ tùy ý một chút. Nhưng Hách Kiến Niên lại căn bản không nhận ra điểm này, mà trực tiếp nói:

- Chữ Lượng, cậu hãy triệu tập lãnh đạo chính đảng ở thị trấn, chúng ta tổ chức cuộc họp.

Chữ Lượng cũng không phải thẳng thắn. Bành Viễn Chinh vừa mới rời khỏi thành phố không bao lâu, Hách Kiến Niên lại muốn triệu tập cuộc họp, hiển nhiên là muốn tiến hành phân công lại. Nếu là trước đây, Chữ Lượng khẳng định là sẽ rất hưng phấn, đi theo làm tùy tùng phát cờ hò reo. Nhưng hiện tại đối với Chữ Lượng mà nói thì không hứng trí nổi.

Y không thể nào tin được, Hách Kiến Niên có thể cấu thành trí mạng uy hiếp Bành Viễn Chinh, chuyển bại thành thắng, bởi vì đại cục đã định.

Nhưng ngoài mặt, y lại không thể không đồng ý.

Chữ Lượng đi triệu tập cuộc họp, Hách Kiến Niên mãn nguyện uống vài hớp nước, sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Sau đó liền đẩy cửa bước vào phòng họp. Ông ta người thứ nhất đến phòng họp, trong phòng trống rỗng không một người nào.

Nghe nói Hách Kiến Niên lập tức triệu tập cuộc họp, Lý Tuyết Yến nhú mày, trong lòng rất bức bối. Cô càng ngày càng cảm thấy Hách Kiến Niên rất không được. Tốt xấu gì cũng là một cán bộ phó huyện, một chút cũng đều thiếu kiên nhẫn. Chỉ cần có cơ hội thì bắt đầu quấy rối, hoàn toàn không để ý đến đại cục của thị trấn.

Buổi sáng ngày mai chính là đại hội đấu thầu hạng mục cải tạo phố buôn bán. Lãnh đạo thị trấn đều bận rộn. Ông lúc này triệu tập cái rắm gì. Đây không phải là gây thêm phiền toái sao?

Quý Kiến Quốc, Cổ Lượng, Hoàng Hà, Mạc Thư Bình cũng rất mất hứng. Nhưng mất hứng thì mất hứng, Hách Kiến Niên dù sao cũng là Bí thư Đảng ủy, là cấp dưới, bọn họ không thể không theo.

Lý Tuyết Yến vội vàng trở lại văn phòng gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, để lại lời nhắn “Có việc gấp, nhanh chóng trả lời điện thoại”.

Nhưng trong lòng cô cũng hiểu được, Bành Viễn Chinh giờ phút này đang ngồi trên xe lửa, chờ hần gọi điện lại chắc cũng tối rồi. Nếu Hách Kiến Niên thật có cái “gió thổi cỏ lay” đại khái cũng không còn kịp nữa.

Lý Tuyết Yến có chút dự cảm xấu. Đây là giác quan thứ sáu của nữ giới. Trực giác cô lúc này đây chỉ sợ là Hách Kiến Niên có chuẩn bị mà đến, nhắc lên một hồi sóng gió.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng, Hoàng Hà, Mạc Thư Bình, Ngô Minh Quánh, Quý Kiến Quốc, Thi Bình cùng nhau đi vào phòng họp. Trong phòng họp, Chữ Lượng, Khuông Nhã Lam, Mẫn Diễm đều đã đến, đang bàn chuyện trong lòng với Hách Kiến Niên.

Thấy đám người Lý Tuyết Yến tiến vào, ngồi ngay ngắn trên đài chủ tịch. Hách Kiến Niên gật đầu, thản nhiên nói:

- Được, các đồng chí nếu đã tới rồi, thì chúng ta bắt đầu mở cuộc họp. Đồng chí Viễn Chinh không có ở đây, đồng chí Tuyết Yến gọi điện thoại, thông báo lại tinh thần hội nghị ngày hôm nay của chúng ta.

209. Chương 210: Trong Lúc Nguy Cấp

Lý Tuyết Yến nhướng mày lên, lời nói của Hách Kiến Niên hết sức thẳng thừng, nồng nặc mùi thuốc súng.

Bành Viễn Chinh vắng mặt, Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng, hai Phó bí thư chưa lên đài chủ tịch, trên đài chỉ có một mình Hách Kiến Niên, ông ta ngồi đó, tìm lại cảm giác nắm hết quyền hành khi xưa.

- Các đồng chí, vừa rồi tôi nhận được chỉ thị của Bí thư Quận ủy Tần. Ý của lãnh đạo đại khái thế này:

- Hiện giờ, đối với việc chuyển đất nông nghiệp sang đất xây dựng, nhất là để tiến hành kinh doanh buôn bán, nhà nước cũng như tỉnh, thành phố đều quản lý rất nghiêm, Bí thư Quận ủy tần bảo chúng ta lập tức tạm dừng dự án cải tạo khu phố buôn bán, làm lại các thủ tục tự thẩm và phúc thẩm có liên quan. Sáng ngày mốt, Ủy ban quy hoạch và xây dựng quận và tổ công tác ngành tiến hành xét duyệt sau.

Bí thư tần chỉ thị, nếu thủ tục không đầy đủ, kiên quyết không cho phép khởi công. Đồng thời, đối với việc đền bù giải phóng mặt bằng cho hơn một trăm hộ công thương và mười mấy hộ nông dân, Bí thư Tần yêu cầu chúng ta phải cực kỳ thận trọng, nhất định phải báo cáo phương án lên quận để quận xét duyệt.

Cho nên, dựa theo chỉ thị của Bí thư Tần, chúng ta nhất định phải lập tức đình chỉ công tác chuẩn bị khởi công, bắt tay vào tự kiểm tra, kiểm điểm, uốn nắn, sửa chữa, xong rồi, nếu quả thật không có vấn đề, lại chờ các ngành liên quan của quận kiểm tra. Tôi thấy công tác này nên giao cho đồng chí Chữ Lượng phối hợp với Đồng chí Tuyết Yến cùng làm. Các đồng chí còn lại lo chuyện khác.

Hách Kiến Niên vừa dứt lời, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, kể cả Chữ Lượng, Mẫn Diễm và Khuông Nhã Lam.

Ngày mai là ngày đấu thầu, sau khi xác định được nhà đầu tư, lập tức ký kết hợp đồng giải phóng mặt bằng với các hộ liên quan, xong, là có thể khởi công dự án.

Nhưng Hách Kiến Niên nói mấy câu, liền đem bao nhiêu công sức của mọi người chuẩn bị trước đó đổ xuống sông xuống biển.

Lý Tuyết Yến cau mày nói:

- Bí thư Hách, như vậy sao được? Thủ tục dự án đều đã qua ba cấp quận, thành phố, tỉnh phê duyệt, thủ tục hoàn toàn đầy đủ. Còn cần kiểm tra, thẩm định cái gì nữa? Ngày mai là ngày mở đại hội đấu thầu, tất cả mọi mặt đều đã chuẩn bị xong, cũng đã thông báo đến các xí nghiệp, bây giờ tự dưng lại đột ngột tạm dừng như vậy, làm sao chúng ta ăn nói với xí nghiệp và người dân?

- Đồng chí Tuyết Yến, thủ tục xong hay chưa xong, không phải do chúng ta tự nói với nhau là được. Nhất định phải vàng thật không sợ lửa, trải qua ngành có liên quan ở quận xét duyệt mới được. Đây là chỉ thị của Bí thư Quận ủy Tần, cho dù chúng ta có ngàn vạn lý do, cũng phải dừng lại.

Đại hội đấu thầu có thể hoãn lại, chuyện này để phòng Đảng chính gọi điện thoại đi! Thủ tục xét duyệt cũng không mất bao nhiêu thời gian, có lẽ vài ba ngày là xong. Nếu lãnh đạo Quận ủy đều chú ý tới dự án này, chúng ta nhất định phải nghiêm túc làm theo chỉ thị của lãnh đạo.

Vài ngày nữa, Bí thư Tần sẽ đến thị trấn kiểm tra chỉ đạo công tác! Đồng chí Tuyết Yến, dự án lùi lại vài ngày không có vấn đề gì quá lớn, nhưng tinh thần chỉ thị của lãnh đạo lại phải lập tức quán triệt đầy đủ!

Hách Kiến Niên luôn mồm “Bí thư Tần”, nhưng có đúng là Bí thư chỉ thị hay không thì mấy người Lý Tuyết Yến không thể tin được. Nhưng Hách Kiến Niên đã nói như vậy, ai cũng không dám trực tiếp phản bác, nếu quả thật là Bí thư Tần chỉ thị, đối nghịch với Hách Kiến Niên khác nào đối nghịch với Bí thư Tần!

Nhưng chuẩn bị lâu như vậy, mất bao công sức, chẳng lẽ bởi vì mấy câu không rõ có thật hay không của Hách Kiến Niên mà đình chỉ? Tuy Hách Kiến Niên nói tạm lùi lại vài ngày, nhưng mọi người đều biết, ông ta đã nhằm vào chuyện này, lại lựa lúc Bành Viễn Chinh không ở thị trấn mà “bắn lên”, chắc chắn là ông ta có chuẩn bị cho bước kế tiếp. Dự án này chỉ cần dừng lại, sẽ bị loại bỏ.

Dự án này, tuy Bành Viễn Chinh chủ đạo thúc đẩy, nhưng đám Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng cũng phải dành rất nhiều thời gian, công sức, làm rất nhiều công việc. Mất thấy tâm huyết sắp bị tan thành bọt nước, trong lòng họ cảm thấy nóng như lửa đốt!

Ánh mắt Chữ Lượng lóe lên, y không biết chính xác liệu Hách Kiến Niên có nắm chắc phần thắng hay không. Nếu quả thật Bí thư Tần nói như vậy, có lẽ cũng có thể phản công thành công, nhân cơ hội đình chỉ dự án này, khôi phục quyền uy Bí thư Đảng ủy thị trấn. Muốn loại bỏ Bành Viễn Chinh, là điều không thực tế, nhưng cũng có thể áp chế được Bành Viễn Chinh.

Đám Cổ Lượng, Hoàng Hà sắc mặt nặng nề, ngồi im lặng, không biết phải làm gì cho tốt. Theo bản năng, họ đều nhìn về phía Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh đi vắng, Lý Tuyết Yến nên chủ trì tình thế.

Hách Kiến Niên đứng dậy nghênh ngang bỏ đi. Đưa Bí thư Tần ra hù dọa, ông ta tin tưởng Lý Tuyết Yến không dám không nghe theo. Mà Bành Viễn Chinh được tin về gấp, thì ông ta đã thành công, đặt hấn vào thế đã rồi, vất bỏ dự án kia sang một bên.

Sự “oán hận” của Hách Kiến Niên đối với dự án vãi tạo khu phố buôn bán, vượt xa mức tưởng tượng của mọi người. Chỉ vì cái dự án này, ông ta một bước sai, lại một bước sai, cứ bại dần, để cuối cùng bị Bành Viễn Chinh đoạt mất quyền lực. Ngày hôm nay, là một cơ hội tuyệt hảo để ông ta lật ngược thế cờ!

Sau khi Hách Kiến Niên và người của ông ta rời khỏi, bầu không khí trong phòng hội nghị lạnh như tờ, có thể nghe tiếng hít thở gấp gáp của Hoàng Hà và Cổ Lượng. Quý Kiến Quốc hơi bực bội, châm một điếu thuốc, nhúu mày nói:

-Bí thư Lý, tôi không tin đây là ý của Bí thư Tần. Bí thư Tần trăm công ngàn việc, làm sao có thể chú ý tới một dự án nhỏ xíu ở thị trấn Vân Thủy chúng ta được!

-Cũng không hẳn đâu, cho dù ông ta “lấy da hổ làm cừ”, cũng không dám đi quá giới hạn. Tuy nhiên, có thể ông ta chỉ “thêu dệt” thêm vào chỉ thị của Bí thư Tần mà thôi.

Ngô Minh Quánh hạ giọng nói.

Cổ Lượng hơi tức giận phát phát tay:

-Bí thư Lý, cô nói nên làm thế nào bây giờ? Chủ tịch thị trấn Bành vắng mặt, chẳng lẽ chúng ta trở mặt nhìn dự án bị đình chỉ? Thấy không ổn, thì nên nhanh chóng gọi điện thoại cho Chủ tịch thị trấn Bành, hỏi cậu ấy xem nên xử lý như thế nào?

Ánh mắt mọi người đều dồn vào Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài:

-Các vị, tôi đã gọi vào máy nhắn tin cho Chủ tịch thị trấn Bành, nhưng tôi đoán bây giờ anh ấy còn đang ở trên xe lửa, chừng tối nay mới có thể đến nơi và gọi điện trả lời được.

Thi Bình cũng nhúu mày nói:

-Thế thì làm sao bây giờ?

Mọi người thở ngắn than dài, hết đường xoay xở. Thật ra, cũng không phải tất cả đều không có chủ ý, chỉ là địa vị và quyền lực khác nhau, họ không thể làm chủ.

Mọi vẫn nhìn vào Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến chần chừ một lát, rốt cục cắn răng, phát tay quả quyết nói:

-Chủ tịch thị trấn Bành vắng mặt, tôi quyết định. Lão Cổ, lão Hoàng, đại hội đấu thầu ngày mai cứ tiến hành như dự định, tôi ở lại Ủy ban nhân dân thị trấn cùng Chữ Lượng đối chiếu thủ tục thẩm tra!

Cổ Lượng cả kinh, nhẹ nhàng nói:

-Nhưng ông ta...

-Không cần để ý đến ông ta! Nếu có hậu quả gì nghiêm trọng, một mình tôi gánh vác trách nhiệm! Tôi ở lại Ủy ban nhân dân thị trấn đối phó với ông ta!

Lý Tuyết Yến quyết định thật nhanh và dứt khoát.

Trên thực tế tính cách của Lý Tuyết Yến và Tần Phượng hơi giống nhau. Nếu không, một nữ cán bộ mới hơn hai mươi tuổi như cô làm sao có thể kiên trì công tác ở thị trấn lâu như vậy. Nhưng từ khi Bành Viễn Chinh đến, tất cả mọi việc cô đều làm theo ý của Bành Viễn Chinh, đem cá tính mạnh mẽ của mình dần dần ẩn giấu đi.

Bây giờ, trong lúc nguy cấp, Bành Viễn Chinh vắng mặt, việc cần làm thì phải làm, Lý Tuyết Yến liền đứng ra để quyết định và chịu trách nhiệm. Mà ở nhóm các cấp phó này, cũng chỉ có cô có địa vị cao nhất, xếp sau Bành Viễn Chinh, vừa là Phó bí thư vừa là Phó chủ tịch thị trấn.

...

Lý Tuyết Yến mang chồng hồ sơ thủ tục dự án đến phòng họp chuẩn bị cùng nhóm Chữ Lượng tự thẩm tra. Cô để Điền Minh ở phòng làm việc của cô, chờ nghe điện thoại của Bành Viễn Chinh.

Buổi chiều, vào giờ tan tầm, qua Mẫn Diễm, Hách Kiến Niên biết Lý Tuyết Yến không ngờ bao biện làm thay, khẳng khái cử hành đại hội vào ngày mai, không khỏi giận tím mặt.

Ông ta nổi giận đùng đùng đi vào phòng họp, nhìn Lý Tuyết Yến quát to:

-Đồng chí Tuyết Yến, sao cô lại làm như vậy? Tôi đã hết lần này đến lần khác nhấn mạnh với cô, thông báo lùi đại hội đấu thầu ngày mai vài ngày, tại sao cô không làm? Ai cho cô cái quyền này?

Cô làm như vậy là muốn công khai chống đối tôi hay là công khai chống đối Bí thư Quận ủy tần?

Lý Tuyết Yến đã liệu định là Hách Kiến Niên sẽ không từ bỏ ý đồ, cô ngẩng đầu lên nhìn Hách Kiến Niên cười nhạt:

-Bí thư Hách, tôi cho rằng, đấu thầu và xét duyệt thủ tục không có gì mâu thuẫn với nhau! Các giai đoạn chuẩn bị cho việc đấu thầu đều đã chuẩn bị ổn thỏa, hơn nữa, đã mời các doanh nghiệp lớn tham gia đấu thầu, một khi hủy bỏ, đến lúc làm lại sẽ rất khó khăn.

Tôi không muốn chống đối ai cả, nhưng tôi cảm thấy công việc là công việc, không thể vì động cơ cá nhân mà phá hỏng đại cục của thị trấn!

-Công tác của thị trấn Vân Thủy khi nào đến lượt cô tự quyết định? Chữ Lượng, lập tức ra lệnh cho phòng Đảng chính ra thông báo, đại hội đấu giá ngày mai bị hủy bỏ! Khi nào mở lại, sẽ có thông báo khác!

-Công tác của thị trấn Vân Thủy không phải cá nhân nào làm chủ, mà do Đảng ủy và chính quyền làm chủ!

Đến lúc này thì Lý Tuyết Yến cũng bất chấp tất cả, cô cả giận nói:

-Cách làm của Bí thư Hách, tôi hoàn toàn không ủng hộ. Tôi hết sức nghi ngờ dụng tâm của Bí thư, tôi muốn báo cáo lên lãnh đạo Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận! Đại hội đấu thầu ngày mai nhất định sẽ cử hành đúng hạn!

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tuyết Yến đoe bừng lên, cô nói như chém đinh chặt sắt:

-Ai cũng không ngăn được!

Thái độ quá mức cứng rắn và mạnh mẽ của Lý Tuyết Yến khiến Chữ Lượng và Mẫn Diễm ngẩn ngơ. Bọn họ thật sự không ngờ, Bành Viễn Chinh đi rồi, lại xuất hiện một Lý Tuyết Yến!

Lúc này, hai người đột nhiên bừng tỉnh: Lý Tuyết Yến này cũng không phải dễ bắt nạt, cô là con gái của Lạc Thiên Niên!

Tuy Lạc Thiên Niên đã về hưu, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Lý Tuyết Yến mà thật sự muốn đối kháng với Hách Kiến Niên, chỉ sợ...

Chữ Lượng thăm thở dài. Một tia hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng y lại tắt ngúm.

210. Chương 211: Trở Về Thủ Đô

Hách Kiến Niên rút lên một cách cuồng loạn, bộ mặt dữ tợn.

Bành Viễn Chính chống lại ông ta, vì hắn là Chủ tịch thị trấn, lãnh đạo hai phía Đảng chính bất hòa là khó tránh khỏi. Còn Lý Tuyết Yến chỉ là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn, không ngờ cũng dám công khai chống lại mệnh lệnh của ông ta ngay trước mặt mọi người. Cái gì có thể nhẫn nhịn, chứ cái này thì không thể! Nếu nhịn, sau này ở Thị trấn Vân Thủy, ông ta còn có thể chỉ huy được ai? Uy tín mất sạch, không còn lại chút gì.

Lý Tuyết Yến lạnh lùng đối mặt với Hách Kiến Niên. Cô không mắng lại Hách Kiến Niên, chỉ dùng sự im lặng một cách lạnh lùng nhìn Hách Kiến Niên, đó là sự phản kháng trong im lặng. Hách Kiến Niên la hét một hồi, trước thái độ lạnh lẽo thần nhiên của Lý Tuyết Yến, ông ta đành bất lực.

Ông ta chợt phát hiện, tuy Bành Viễn Chính đi khỏi, nhưng đối với tình hình thị trấn vẫn có một sức ảnh hưởng và khống chế vô hình. Lúc này, không chỉ mấy người khác, mà ngay cả Chữ Lượng và Mẫn Diễm cũng có dấu hiệu dao động.

Nhận ra điều này, ông ta không chỉ tức giận, mà còn có một chút cảm giác sợ hãi và bất lực. Đúng là nuôi ong tay áo mà! Giờ phút này, Hách Kiến Niên hết sức ân hận.

Trong phòng hội nghị vang lên tiếng quát mắng khàn khàn của Hách Kiến Niên, Lý Tuyết Yến khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn ông ta, còn đám Chữ Lượng nắm chặt bút hoặc sổ trong tay, hơi thất thần cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc này, đột nhiên cửa phòng họp mở ra, Điền Minh lộ đầu vào, lúng túng nói:

- Bí thư Lý, Chủ tịch thị trấn Bành gọi điện về!

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tuyết Yến lập tức bừng sáng vì vui mừng. Mà đám Chữ Lượng thì giật mình, cây bút trong tay Mẫn Diễm chợt rơi đánh tách xuống mặt đất.

Lý Tuyết Yến không để ý đến Hách Kiến Niên, chạy vội ra khỏi phòng hội nghị, vào phòng làm việc của mình, thở dốc một hơi, nhắc ống nghe lên vội vàng hỏi:

- Viễn Chính à?

- Ủ, Tuyết Yến, là tôi.

Nghe giọng nói trầm ấm quen thuộc của Bành Viễn Chính trong điện thoại, Lý Tuyết Yến không kìm nổi, nước mắt doanh tròng.

...

...

- Tuyết Yến, vất vả cho cô quá!

Nghe giọng Lý Tuyết Yến hơi run run, Bành Viễn Chính thở dài nói:

- Tôi có dự cảm không tốt, cho nên nửa đường xuống xe lửa, tìm chỗ gọi điện trả lời cô. Chuyện đã như vậy, cô cũng đừng bức mình, đại hội đấu thầu ngày mai cứ tiếp tục tiến hành theo kế hoạch, bất cứ ai cũng không ngăn cản được!

Cô chỉ cần căn cứ vào kế hoạch để tiến hành đại hội đấu thầu là được, các chuyện khác cứ để tôi lo. Về phần Hách Kiến Niên, cô không cần để ý tới ông ta, lại càng không cần phải xung đột với ông ta, đối với Tần Phượng, tôi sẽ nghĩ cách.

Nói xong, Bành Viễn Chinh lại an ủi Lý Tuyết Yến vài câu, rồi cúp điện thoại.

Lý Tuyết Yến nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, trong lòng kiên định rất nhiều. Cô không quay lại phòng hội nghị nghe Hách Kiến Niên gào thét, mà tiếp tục sắp xếp người chuẩn bị cho cuộc đấu thầu ngày mai.

Ngay sau đó Bành Viễn Chinh lại gọi vài cuộc điện thoại, thu xếp một số chuyện, sau đó tìm một tiệm cơm nhỏ, vừa ăn cơm vừa chờ xe của Phùng gia tới đón. Thật ra chỗ này không còn cách Thủ đô bao xa, ước chừng 150 cây số đường quốc lộ thẳng tắp, có lẽ khoảng hơn hai tiếng nữa xe sẽ tới nơi.

Hách Kiến Niên đột nhiên “tập kích”, đương nhiên làm hấn phần nộ, nhưng không bất ngờ. Hấn đã sớm chuẩn bị tinh thần, chờ Hách Kiến Niên phản công bất cứ lúc nào.

Đối với Bành Viễn Chinh, hiện giờ Hách Kiến Niên đã trở thành một con cọp già rụng răng, nhìn qua thanh thế dọa người, thật ra không chịu nổi một đòn.

Bành Viễn Chinh biết mấy người Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng chỉ mong sao hấn có thể sử dụng quan hệ của mình để đẩy Hách Kiến Niên đi khỏi thị trấn để đỡ vướng chân vướng tay, lúc nào cũng muốn thọc dao sau lưng hấn. Nhưng Bành Viễn Chinh không muốn làm như vậy, đương nhiên hấn có khả năng để đẩy Hách Kiến Niên đi, nhưng xét về lâu dài, điều đó không có lợi cho hấn.

Hấn tiếp nhận chức Chủ tịch thị trấn chưa được nửa năm, kinh nghiệm vẫn còn mỏng, nếu đẩy Hách Kiến Niên đi, hấn cũng không thể tiếp nhận chức Bí thư Đảng ủy của ông ta, mà ở trên lại điều một người ở nơi khác đến, cũng không chắc là mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Trong quan trường, ở một góc độ nào đó mà nói, sự đấu tranh quyền lực hiện diện khắp mọi nơi, hoặc lộ liễu, hoặc ngấm ngầm, muốn tránh cũng không được. Ở một số thời điểm, mặt ngoài hòa hợp êm thấm đều là biểu hiện giả dối. Giữa hấn và Hách Kiến Niên, cũng không phải là có mâu thuẫn gì to lớn, càng không phải thâm cừ đại hận, nói thẳng ra, chỉ là tranh quyền. Bành Viễn Chinh tranh quyền là vì không muốn bị cản trở trong công việc, mà Hách Kiến Niên là để bảo vệ lợi ích chính trị và quyền uy vô thượng của cá nhân.

Cho nên, đối với Hách Kiến Niên, sách lược của Bành Viễn Chinh là phòng thủ phản công, bình đến tướng ngăn, nước lên đất chặn, chờ khi nào thời cơ chín muồi, kinh nghiệm bản thân cũng đủ để tiếp nhận chức Bí thư Đảng ủy thị trấn, đồng thời dư luận cũng đứng về phía hấn, hấn sẽ lập tức nhanh chóng rút củi dưới đáy nồi, giải quyết tận gốc.

Trên thực tế, việc dùng dao đâm trực tiếp là điều Bành Viễn Chinh khinh thường, hấn thà rằng lược ếch bằng nước ấm, thông thả trừ tính, bày bố, để tự Hách Kiến Niên phải chủ động “nhảy đi”, quá trình này, bản thân nó cũng là quá trình phát triển từng bước quyền lực.

Lúc chạng vạng tối, Bành Viễn Chinh lên xe do Phùng gia phái tới, chạy đến Thủ đô thì đã 8 giờ tối. Hấn không đến nhà Phùng Bá Đào, mà cho xe đi thẳng đến chỗ ở của Phùng lão, Viện số 3 trong Đại Hồng Môn.

Con cháu của Phùng gia, ngoài Phùng Bá Lâm không tới được vì nhiệm vụ trong quân đội, đều đã có mặt đông đủ. Vợ chồng bác cả Phùng Bá Đào - Tống Dư Trân, cả nhà thím Ba, cả nhà cô Phùng Bá Hà và mẹ hấn, Mạnh Lâm.

Phùng Thiến Như đón hấn ở cửa. Hai người xa nhau mấy tháng, gặp lại đều vui mừng.

Khuôn mặt của Phùng Thiến Như vẫn rạng ngời xinh đẹp, chỉ là đôi mắt cô như ẩn hiện một làn sương mù ảm đạm. Từ nhỏ, bà Phùng yêu thương cô vô cùng, bà đột nhiên bị tai nạn, lòng cô rất lo lắng.

- Thiến Như.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gọi.

Phùng Thiến Như đỏ mặt, dịu dàng đáp một tiếng, cô phát giác không ngờ bàn tay của hấn lần dò nắm nhẹ tay mình, mặt cô càng đỏ bừng như ráng chiều, hơi thở trở nên dồn dập và căng thẳng.

Tuy cô và Bành Viễn Chinh có sự “hiểu ngầm” nhưng rốt cuộc vẫn chưa chân chính xác lập quan hệ.

Nhưng xa cách đã lâu gặp lại, Bành Viễn Chinh hơi kích động, không kìm chế được cảm xúc của mình.

- Khụ khụ.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng Phùng Bá Đào ho khan.

Lập tức Phùng Thiến Như như một con thỏ nhỏ sợ hãi vội né đi, tránh khỏi Bành Viễn Chinh đang muốn tới gần. Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, kính cẩn chào:

- Bác Cả!

- Viễn Chinh!

Phùng Bá Đào mỉm cười đi tới, vỗ vỗ vai hắn:

- Đi đường vất vả! Bác nói với cháu chuyện này, lát nữa bà nội có hỏi cháu bằng lòng về Thủ đô hay không, cháu cứ đáp ứng, đừng trái ý bà!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, hạ giọng khê hỏi:

- Bác, sức khỏe của bà không đến nỗi chứ?

- Thật ra không quá đáng ngại. Chỉ là bà lớn tuổi, bị gãy xương chậu, nhất định phải tĩnh dưỡng hơn nửa năm. Hơn nữa, bà nội cháu cũng khá khăng khăng không chịu ở bệnh viện, mới điều trị được hơn tháng đã đòi về nhà, ông nội cháu đành phải cho người của Cục chăm sóc y tế bố trí phòng bệnh ở nhà, phải bác sĩ và y tá tới chăm sóc. Bà nội cháu tuổi cao, muốn thấy cháu luôn ở bên cạnh, tình cảm này của bà, hẳn là cháu hiểu được.

Phùng Bá Đào lại căn dặn:

- Lát nữa, mặc kệ bà nói cái gì, cháu đều phải đồng ý một cách vui vẻ, để bà an tâm tĩnh dưỡng.

Bành Viễn Chinh im lặng gật đầu. Hắn hiểu tình cảm bà nội dành cho mình.

Trong nhà vốn không muốn cho Bành Viễn Chinh biết bà Phùng bị gãy xương, sợ hắn lo lắng, nhưng thấy bà cứ luôn miệng nhắc tới Bành Viễn Chinh, lại thở ngắn than dài trên giường bệnh, Tổng Dư Trân đành phải gọi điện báo cho hắn biết.

Mạnh Lâm nhẹ nhàng từ phòng ngủ kiêm phòng bệnh của bà Phùng đi ra, nhìn Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như cười khổ nói:

- Viễn Chinh, Thiến Như, bà nội gọi hai đứa vào, đuổi mẹ và chị Dư Trân ra ngoài.

Ngay sau đó Tổng Dư Trân cũng đi ra, cười nói:

- Hai đứa mau vào đi, nhớ kỹ là phải khuyên nhủ bà cho khéo, để bà an tâm dưỡng bệnh.

Bành Viễn Chinh giật mình, mơ hồ đoán được chuyện gì rồi.

Lần trước khi hắn gặp bà nội, bà không yêu cầu hắn phải rời Tân An về Thủ đô. Tuy bà muốn cháu trai ở bên cạnh, nhưng bà hiểu, làm như vậy cháu bà sẽ như chim trong lồng, bất lợi cho hắn sau này giương cánh bay cao.

Nhưng bà lại nhắc đến chuyện khác. Một tay bà nắm lấy tay Phùng Thiến Như, một tay nắm lấy tay Bành Viễn Chinh, lập đi lập lại mãi rằng hai người phải nhanh nhanh lên đi, nhưng nhanh nhanh làm cái gì thì bà không nói rõ...

- Dạ.

Bành Viễn Chinh theo bản năng liếc nhìn Phùng Thiến Như, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng, quay đầu đi, bước về phía phòng bà Phùng.

Bành Viễn Chinh liền đi theo cô.

Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm trao đổi một ánh mắt hiểu ý, miệng đều mỉm cười. Phùng Bá Đào bỗng nói:

- Chị Cả, chị Hai, em thấy Thiến Như và Bành Viễn Chinh nhìn nhau con mắt có đuôi, hai chị xem, bộ dạng xấu hổ của Thiến Như kìa!

211. Chương 212: Bà Nội Bức Hôn

Giọng nói của Phùng Bá Hà có chút lớn tiếng. Phùng Thiến Như đi tới, đột nhiên nghe thấy như vậy, bước chân kèm hăm, mặt đỏ lên như gấc.

Tổng Dư Trần thở dài một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Phùng Bá Hà, thầm nghĩ làm ơn nói nhỏ một chút. Đứa nhỏ Thiến Như này da mặt mỏng lắm. Hơn nữa trong lòng của nó còn có cái vương mắc chưa thể cởi bỏ. Cô nói như vậy trước mặt nó, cô thật là....!

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như chậm rãi bước vào phòng bệnh của Phùng lão thái thái. Lão thái thái vừa mới thức dậy. Hơn nữa chỗ gãy của bà do tĩnh dưỡng hơn một tháng nên trên cơ bản cũng không có gì trở ngại. Còn đai đeo xương chậu hai ngày trước đã được tháo đi.

Cho nên tinh thần của lão thái thái cũng không tệ lắm.

- Đến đây, Thiến Như, Viễn Chinh.

- Bà nội!

- Bà nội, bà đừng nhúc nhích.

Phùng Thiến Như bước vài bước, cúi người nắm lấy tay lão thái thái.

-. Thiến Như, cháu đi rót cho bà nội một ly nước ấm.

Phùng lão thái thái cười nói.

Phùng Thiến Như trong lòng hiểu được, bà nội muốn mình lánh ra ngoài, để bà nói chuyện với một mình Bành Viễn Chinh. Nhưng lão thái thái muốn nói gì, cô cũng có thể đoán ra được.

Sắc mặt của cô đỏ lên, vâng một tiếng rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Khi đi ngang qua Bành Viễn Chinh, cô âm thầm dùng ánh mắt trong suốt liếc nhìn hẩn một cái.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Viễn Chinh, cháu lại đây.

Phùng lão thái thái vẫy tay.

Bành Viễn Chinh bước qua, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ phía trước cửa sổ, nắm lấy tay lão thái thái nói:

- Bà nội, bà có chuyện gì xin cứ nói ạ.

- Viễn Chinh à, bà nội bệnh lần này, đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Tuổi bà lớn rồi, ngày sau còn không biết bao nhiêu.

Lão thái thái thanh âm hơi có chút cảm thán.

Bà ngày xưa cũng là nữ chiến sĩ, trong mưa bom bão đạn vẫn còn may mắn sống sót. Từ thời kiến quốc cho đến nay, lại cùng với Phùng lão chia sẻ những gian nan, đi từng bước một cho đến ngày hôm nay. Chỉ có điều, khi đến địa vị và quyền thế như thế này, thì lại phải tuân theo quy luật sinh lão bệnh tử. Vẫn phải đi đến hồi kết của sinh mạng con người.

- Bà nội, bà đừng nói như vậy. Sức khỏe của bà vẫn còn mạnh lắm, sống thêm năm mươi năm nữa cũng không thành vấn đề. Ngày lành còn ở phía trước mà.

Bành Viễn Chinh mỉm cười an ủi.

Phùng lão thái thái ngẩng ra, chợt cười mắng:

- Bậy bạ, sống thêm năm mươi năm nữa, chắc bà biến thành lão yêu bà rồi. Người nào cũng phải chết thôi. Bà nội cháu ngày xưa cũng đánh giặc trên chiến trường, làm sao mà không nhìn thấu điểm này chứ?

- Bà nội không sợ chết. Chỉ có điều bà nội cảm thấy, mười mấy năm nay, Phùng gia đã để mẹ con cháu bị thiệt thòi. Bà không muốn cho mẹ con trở về Tân An, để bà ấy ở bên cạnh mình, chính là muốn bù đắp lại cho bà ấy. Bà vốn muốn nói với bác cả con, điều con trở về thủ đô, nhưng nghĩ lại, cháu nội của bà không phải là con chim hoàng yến trong lồng son mà là nhất chỉ hùng ưng, không ngại trải qua mưa gió bão bùng để tôi luyện, một ngày nào đó giương cánh bay cao.

- Cho nên, bà nội không bắt buộc con. Chỉ có điều hy vọng con thường xuyên về thăm bà nội. Khoảng hai tháng con trở về một lần có được không?

- Vâng, bà nội cứ yên tâm. Con sẽ thường xuyên trở về thăm ông bà nội.

Bành Viễn Chinh nào dám không đáp ứng.

- Được, hôm nay không nói chuyện này nữa.

Phùng lão thái thái thần sắc hòa ái liền biến mất, nghiêm túc thấp giọng nói:

-Đứa nhỏ, bà hỏi cháu một câu. Cháu không được gạt bà nội.

Bành Viễn Chinh thấy thần thái của bà nội như vậy nên không khỏi hoảng sợ.

- Bà nội, xin bà cứ nói.

- Bà nghe nói con đang công tác tại thị trấn nào đó ở thành phố Tân An phải không?

- Thị trấn Vân Thủy ạ?

- Thị trấn Vân Thủy. Bà nghe nói có một cô gái xinh đẹp ở đó cũng có ý với con. Hai người sớm chiều ở chung với nhau.

Phùng lão thái thái giọng nói tuy rằng rất nhẹ nhàng, nhưng hàm ý chất vấn trong đó.

Bành Viễn Chinh đỏ mặt hời hợt. Lão thái thái vẫn không chịu buông tha:

- Cháu nếu làm gì có lỗi với Thiển Như, bà nội sẽ không tha cho cháu.

Hắn lập tức ý thức được bà nội đang nhắc tới Lý Tuyết Yến. Tuy rằng hắn ở Tân An, nhưng nhất cử nhất động của hắn, cao thấp Phùng gia, nhất là Phùng thái thái đều biết.

Bành Viễn Chinh xấu hổ gật đầu:

- Vâng, có cô gái như vậy. Là Phó bí thư, Phó chủ tịch thị trấn của cháu.

- Nghe nói là con gái của một cán bộ đã về hưu?

Lão thái thái lại nghiêm túc hỏi.

- Vâng ạ!

Bành Viễn Chinh không dám nói dối, khẩn trương gật đầu.

- Cô gái đó có ý với cháu à?

- Vâng ạ!

- Còn cháu?

- Cháu....!

Bành Viễn Chinh nhớ đến tình cảm của Lý Tuyết Yến đối với mình, thoáng chút do dự.

Lão thái thái thần sắc căng thẳng, nắm lấy tay Bành Viễn Chinh, tận tình khuyên bảo:

- Đứa nhỏ à, bà nội biết các con còn trẻ tuổi, lại ở cùng một chỗ, nên dễ dàng lâu ngày sinh tình. Nhưng bà nói cho con biết, ai so ra cũng kém hơn Thiển Như. Thiển Như là một đứa con gái thật tốt. Cháu không thể làm chuyện gì có lỗi với nó.

Bành Viễn Chinh xấu hổ, nhẹ nhàng nói:

- Bà nội, cháu không phải là có ý tứ đó. Cháu và cô ấy chỉ là mối quan hệ đồng nghiệp bình thường.

- Thật sao?

Lão thái thái nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Bành Viễn Chinh.

- Bà nội, cháu không dám nói dối.

Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ, chỉ phải kiên quyết tỏ thái độ.

- Được, tốt lắm!

Lão thái thái vui mừng:

- Nếu cháu không thích người ta thì nên nói rõ cho người ta biết. Đừng kéo dài dây dưa.

Bành Viễn Chinh không nói gì, chỉ biết cười khổ.

- Bà nội hỏi lại cháu, cháu có thích Thiển Như không?

- Đừng ngại, ở trước mặt bà nội, còn che giấu làm gì.

Phùng lão thái thái mỉm cười.

Bành Viễn Chinh da mặt có dày thì cũng không thể giáp mặt nói ra một phần ba, chỉ có thể đổ mặt gậy đầu.

- Vậy thì tốt rồi. Bà nội đã hỏi qua Thiển Như, nếu các cháu đã tình chàng ý thiếp thì nên khẩn trương lập gia đình đi.

Phùng lão thái thái đắc ý phá lên cười.

- Bà nội, có phải còn quá sớm hay không? Cháu và Thiển Như đều còn trẻ mà.

Bành Viễn Chinh cười khổ nói.

- Không còn sớm nữa. Bà nội chờ được ăm chắt lắm rồi.

Phùng lão thái thái trừng mắt:

- Vậy trước cứ đính hôn đi. Được rồi, cháu cũng đừng tưởng bà nội giả bộ ngớ ngẩn mà lừa đảo. Bà nội cũng không phải chủ nghĩa phong kiến mà ép duyên con. Như vậy đi, bà nội cho các cháu hai tháng thời gian để quyết định. Nếu các cháu không phản đối thì tết âm lịch này sẽ cho các cháu đính hôn.

- Cứ định như vậy đi.

Phùng lão thái thái phát tay.

- Còn nữa, Thiển Như tạm thời cũng đừng đi làm ở cái công ty máy tính kia nữa. Bà nội muốn con bé đến ở cùng với cháu một khoảng thời gian. Các cháu sống tách như thế này cũng không phải là chuyện tốt. Nói sau thì cuộc sống của cháu cũng cần phải có người chăm sóc.

Phùng lão thái thái không khỏi phân trần, liền hạ chỉ thị.

Bành Viễn Chinh cười khổ, không nói gì. Tuy rằng bất ngờ nhưng cũng không bài xích.

Phùng lão thái thái mỉm cười hài lòng. Đây là việc mà bà sớm thương lượng với hai cô con dâu. Người nào cũng lo lắng, Bành Viễn Chinh ở Tân An sẽ cùng cô gái khác nảy sinh tình cảm thân mật. Lấy thân phận của Phùng gia mà nói, quyết định không thể bội bạc phụ tình người khác. Nếu xảy ra chuyện đó, chẳng phải là khiến Thiển Như thiệt thòi sao?

Hơn nữa, không phải ai cũng có thể làm cháu dâu của Phùng gia.

- Được rồi, Thiển Như, cháu cũng đừng ở ngoài cửa nghe lén nữa. Mau vào đi.

Phùng lão thái thái đột nhiên giương tay nói.

Phùng Thiển Như đổ mặt lên, cúi đầu, bưng ly nước vào.

Phùng lão thái thái an bài cô sớm trong lòng đã biết. Kỳ thật, cô cũng đang lo lắng, Bành Viễn Chinh không chống cự được sự tấn công của một cô gái khác mà “rơi vào tay giặc”. Nếu trước đây thì chắc cô không để ý, nhưng hôm nay, tấm lòng đã sớm mở ra với Bành Viễn Chinh. Trong lòng của cô, Bành Viễn Chinh đã trở thành vị hôn phu. Cô như thế nào lại đem vị hôn phu của mình cho người khác.

Lúc trước có Tào Đình, bây giờ có Lý Tuyết Yến. Phùng Thiến Như trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái.

- Hai đứa nhỏ mau đến bên cạnh bà nội đi.

Phùng lão thái thái nhìn hai người, giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, không khỏi có chút thỏa mãn, cười lớn lên.

Phùng Thiến Như cúi đầu xấu hổ bước qua.

Phùng lão thái thái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Sau đó đặt vào trong bàn tay của Bành Viễn Chinh, cảm thán nói:

- Hai đứa à, bà nội nhìn thấy hai cháu ở cùng một chỗ, trong lòng bà rất vui.

Khí nói chuyện, đôi mắt lão thái thái đỏ lên, gần như muốn khóc.

Đối với Bành Viễn Chinh, đứa cháu thất lạc vừa mới tìm được về, bà vẫn cảm thấy rất thua thiệt. Còn Phùng Thiến Như trong lòng bà vẫn là một báu vật. Nhìn hai đứa bé chuyện tốt đã thành, trong lòng bà cảm thấy rất vui mừng.

Giờ phút này, lão thái thái đã có chủ định. Bà phải nhanh một chút chuẩn bị hôn sự cho hai người. Tương lai sớm ầm chặt trai, hưởng thụ cuộc sống tứ đại đồng đường.

Mà giờ phút này, tay phải Bành Viễn Chinh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phùng Thiến Như, trong lòng cũng nảy sinh cảm giác hạnh phúc không gì sánh kịp. Phùng Thiến Như lên nhìn Bành Viễn Chinh, hai người ánh mắt giao nhau, lập tức quay đi chỗ khác.

Trong cuộc đời này, nếu nói có người con gái nào khiến Bành Viễn Chinh tâm động và tim đập thì đó chính là Phùng Thiến Như.

Giống như một câu nói “Em ngoái đầu lại cười, sinh mạng anh bỗng nhiên thức tỉnh”. Đây có thể là duyên phận. Kiếp trước cảm tình chưa thành thì chính là vì chờ đợi duyên phận kiếp này.

Phùng Thiến Như khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ lên, mà tim cũng nhảy dựng. Cô rõ ràng cảm giác được tình yêu mà Bành Viễn Chinh truyền qua không thể dùng lời nói để hình dung. Sâu trong nội tâm của cô đầu tiên là dấy lên một ngọn lửa. Sau đó là bốc cháy hừng hực.

Lão thái thái vui mừng chậm rãi nhắm hai mắt lại, làm bộ như ngủ say.

Bà hé con mắt, lên nhìn theo bóng dáng hai đứa cháu đang rón rén ra ngoài. Sắc mặt của bà rạng rỡ, chỉ có điều cổ nén không thành tiếng.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như nắm tay bước đi trên hành lang, tiến vào phòng khách. Hành lang cũng chỉ dài có ba, bốn mét, cũng rất im lặng. Ngọn đèn mờ ảo. Hai người tâm linh tương thông, nên đi rất chậm.

Tình yêu không cần ngôn ngữ để diễn đạt. Toàn bộ thế giới này đều biến mất, chỉ còn lại đôi phương mà thôi.

Hai người nắm tay nhau đi đến. Những người thân trong Phùng gia đột nhiên quay đầu kinh ngạc nhìn hai người. Con trai Phùng Bá Hà là Triệu Hải Nam há miệng thở dốc, vừa muốn hỏi gì thì lại bị Phùng Bá Hà che miệng lại.

Con trai Phùng Bá Lâm là Phùng Viễn Hoa con người phúc tạp nhìn hai người. Còn em gái Phùng Lâm Lâm thì lấy tay che miệng, thiếu chút nữa là kinh ngạc ra thành tiếng.

Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh chuyện giữa hai người ở Phùng gia đương nhiên chẳng phải là bí mật. Nhưng không ai biết, hai người còn chưa xác lập quan hệ. Hiện giờ lại công nhiên nắm tay nhau. Hơn nữa đến tận đây vẫn không buông tay.

212. Chương 213: Yêu Nên Ra Yêu

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm nhìn nhau cười, hắng giọng. Lúc đó Phùng Thiến Như mới như tỉnh mộng, dùng sức thoát khỏi tay của Bành Viễn Chinh, nhưng không ngờ Bành Viễn Chinh nắm chặt quá, giấy ra không được.

Phùng Thiến Như xấu hổ, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Bành Viễn Chinh lúc này mới khẽ mỉm cười, buông tay ra.

Loại động tác nhỏ này, kỳ thật đã làm lộ ra cá tính mạnh mẽ, cứng rắn của Bành Viễn Chinh. Có lẽ, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không ý thức được.

Phùng Thiến Như xấu hổ, chạy ra ngoài.

Tống Dư Trân mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Cô bé này, đã trở như thế mà còn chạy ra ngoài. Viễn Chinh, con mau ra ngoài gọi nó về, chuẩn bị đi ngủ.
- Vâng ạ!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, rồi đi ra ngoài, dưới con mắt nhìn chăm chú của Phùng gia, thần thái thông dong, không có bất luận một biểu hiện xấu hổ nào.

Mạnh Lâm có chút xa lạ nhìn con trai của mình, trong lòng có chút hồ nghi. Biểu hiện của con trai đương nhiên là tốt, có vẻ ngày càng có kiểm chế và trình độ. Thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác sâu không lường. Đây là đứa con do một tay mình nuôi nấng sao?

Từ lúc trở về Phùng gia cho đến nay, Bành Viễn Chinh thông qua sự cố gắng và biểu hiện của mình mà được mọi người trong Phùng gia tiếp nhận. Cho dù là ghen tỵ như Phùng Viễn Hoa thì không thừa nhận cũng không được. Người anh họ ưu tú và thành thực này, cũng không phải y có khả năng so sánh được.

Trương Lam, vợ của Phùng Bá Hà lúc nào cũng so sánh Phùng Viễn Hoa và Bành Viễn Chinh, phát hiện con trai của mình thật sự rất ngây ngô.

Bành Viễn Chinh đi ra ngoài. Trong sân yên tĩnh khác thường. Hắn bước chân thông thả rời khỏi cổng, thấy Phùng Thiến Như đang ngồi bên cạnh bồn hoa trước cổng, ngửa đầu lên nhìn bầu trời đầy sao.

Ban đêm giữa mùa thu, bầu trời sáng đến mê người. Ngồi dưới bầu trời đầy sao là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Cho dù là so với ngân hà trắng lệt kia cũng thấp phần hơn.

- Nhìn cái gì vậy?

Bành Viễn Chinh đi qua, nhẹ nhàng hỏi.

- Em đang nhìn bầu trời đầy sao. Em nghe người ta nói, bầu trời có bao nhiêu vì sao thì dưới mặt đất sẽ có bấy nhiêu con người. Mà hai chúng ta, có phải chính là hai ngôi sao nhỏ bình thường trên bầu trời kia không?

Phùng Thiến Như không quay đầu lại, thanh âm mềm nhẹ vô cùng.

- Đó là thi nhân lãng mạn. Kỳ thật thì anh không muốn làm một bầu trời đầy sao, mà chỉ muốn làm một ngôi sao lóng lánh trong lòng em thôi.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống bên cạnh cô, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao.

Phùng Thiến Như thân hình khẽ run lên, trầm mặc thật lâu rồi lại nói:

- Sao trời rất đẹp. Chỉ có điều không phải mỗi đêm đều như thế này. Giống như con người lúc thăng lúc trầm vậy.

- Không cần phải thương cảm như vậy. Nhân sinh có mưa có gió, có ly có hợp, có bi có hoan thì mới là nhân sinh. Chúng ta chỉ cần trong cuộc sống ngắn ngủi của mình đừng làm ra bất cứ điều gì tiếc nuối là được.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói, hơi có chút cảm thán. Giờ phút này, hắn đột nhiên nhớ tới một bài hát rất được yêu thích ở kiếp trước, liền không khỏi nhẹ nhàng hát lên.

“Anh tin rằng có một đôi tay sẽ nhẹ nhàng anh đến trước mặt của em. Anh tin rằng có một sợi dây sẽ liên kết giấc mộng và hiện thực. Anh tin rằng có một nhân duyên sẽ đem tất cả ngẫu nhiên trở thành hiện thực. Anh tin rằng ngày hôm nay vận mệnh sẽ bắt đầu thay đổi. Hôm nay anh nhìn lên bầu trời đầy sao. Tình không xa, mộng cũng không xa. Chỉ cần em kiễng mũi chân, anh từ nay sẽ không còn bằng hoàng hay ngưỡng ngưỡng mà giương đôi tay, cùng em đi đến một chân trời rất xa”.

Bành Viễn Chinh giọng hát không tồi, rất thích hợp hát những bản nhạc nhẹ trữ tình như thế này.

Phùng Thiển Như chậm rãi quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp vốn xấu hổ nay không còn, thay vào đó là nhu tình mật ý. Cô nhẹ nhàng nói:

- Bài hát thật hay. Tên là gì vậy? Là ca sĩ Hongkong hát à?

- Không phải, là của một ca sĩ không tên tuổi. Có lẽ sau này em sẽ được nghe.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, rồi lại nhẹ nhàng hát tiếp:

- Bắt đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, cảm giác rất yêu không gian và thời gian....

Phùng Thiển Như ánh mắt chớp động, lẳng lặng trầm mặc xuống.

Thật lâu sau, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, anh có tin vào duyên phận hay không?

- Tin chứ. Anh tin vào duyên phận. Anh tin có một ngày sẽ có một đôi tay dẫn anh đến trước mặt em. Và anh cũng tin, cuộc đời của chúng ta sẽ nở rộ.

Lời nói như thơ ca cũng như lời tâm tình truyền vào lỗ tai của Phùng Thiển Như khiến cô không kìm nổi mỉm cười.

- Em hiện tại mới phát hiện, anh ăn nói thật ngọt xớt. Thành thật đi, bình thường anh hay dùng lời nói này để lừa những cô gái khác phải không?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Anh thành thật đấy, cả đời này, người khiến anh duy nhất rung động, chính là người đang ngồi trước mặt anh.

Phùng Thiển Như trên mặt xẹt qua một tia vui mừng và nhu tình. Con gái đúng là con gái, chỉ thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Chẳng sợ Bành Viễn Chinh khẩu không ứng với tâm, cô cũng không quan tâm. Hơn nữa, cô có thể cảm nhận được tiếng tim đập nhanh của đối phương.

- Lại dụ dỗ người khác. Anh thích em cái gì chứ?

- Cao quý, trầm tĩnh, hoa thơm tuyết thể.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng thở ra:

- Thiển Như, với anh mà nói, em giống như tiên tử trên bầu trời. Kỳ thật thì anh rất có chút tự biết xấu hổ.

- Anh nói cho đằng hoàng đi, anh rốt cuộc thích em ở điểm nào?

Phùng Thiển Như lắc đầu.

- Thích thì thích, còn có nguyên nhân sao? Look into my eyes - you will see what you mean to me.

Bành Viễn Chinh đột nhiên quàng qua vai Phùng Thiển Như, chỉ vào mắt mình, lại dịu dàng nói tiếp:

- I find Ive lost my heart to you.

Phùng Thiến Như ánh mắt trong suốt nhìn vào ánh mắt cháy bỏng của Bành Viễn Chinh, khóe miệng cô run rẩy một chút. Cô cảm thấy giờ phút này, tim của cô như muốn tan ra.

Phùng Thiến Như không nói gì thêm, nhưng thân thể của cô trong nháy mắt trở nên mềm xuống, mặc cho Bành Viễn Chinh ôm cô vào ngực.

Nhìn người ngọc nép vào lòng mình như con chim nhỏ, Bành Viễn Chinh cảm thấy mỹ mãn vô cùng, đôi mắt lóe sáng lên. Hắn vài lần không kìm nổi muốn cúi người hôn lên đôi môi Phùng Thiến Như, nhưng lại sợ làm cô sợ.

Đêm thu lạnh như nước, nhưng tâm lại nóng như giữa trưa hè.

- Anh Viễn Chinh, kể chuyện xưa cho anh nghe nè.

- Thời Hy Lạp cổ đại, có một vị triết học gia. Ông ấy tới ngày chỉ biết có học, không thêm quan tâm đến sản nghiệp. Tương truyền, buổi tối ông đi ra đường, đầu nhìn lên sao trời, biết được ngày hôm sau sẽ có mưa. Nhưng không nghĩ đến lại bị huyệt chân xuống vũng bùn, sau đó được người ta cứu lên. Ngày hôm sau quả nhiên là có mưa. Có người châm biếm việc triết học gia nhìn bầu trời, nhưng lại không nhìn gì dưới chân.

Phùng Thiến Như thanh âm có chút cười khê.

Bành Viễn Chinh mặt toát mồ hôi nói:

- Thiến Như, em nghĩ là anh nói phét sao?

Phùng Thiến Như cười hì hì:

- Em không nói như vậy. Anh nghĩ như vậy, em cũng không có biện pháp.

- Thiến Như, nếu như em nói đến chuyện xưa của triết học gia thì anh cũng kể cho em nghe. Hegel nói, một dân tộc phải có người chú ý đến không trung thì dân tộc đó mới có hy vọng. Nếu một dân tộc chỉ biết quan sát những gì dưới chân thì dân tộc đó không có tương lai.

- Chúng ta vừa phải nhìn lên trời, vừa phải làm đến nơi đến chốn. Trong lòng phải có kính sợ, và cũng phải có trách nhiệm.

Bành Viễn Chinh đứng lên, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, cất cao giọng nói, lòng dạ tràn ngập một lý tưởng hào hùng.

Phùng Thiến Như nhú mày, mắt hứng sáng giọng nói:

- Anh đúng là người làm quan. Nói tới cái gì cũng có thể đề cập đến quốc gia dân tộc.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Phùng Thiến Như, thản nhiên nói:

- Thiến Như, anh không phải là nói hay. Anh chỉ muốn kiên định làm chuyện thật sự. Có thể trên đời lưu lại một điểm dấu, cũng không uổng phí đã sống kiếp này.

- Thiến Như, em nhìn đi.

Bành Viễn Chinh ngồi xổm xuống, từ trên mặt đất nhặt một mảnh lá rụng, vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Phùng Thiến Như cũng tò mò ngồi xổm xuống, nương theo ánh sáng của ngọn đèn và của bầu trời đầy sao. Cô phát hiện một đám kiến đang ở trong bức tranh của Bành Viễn Chinh đi tới đi lui.

- Thiến Như, em nhìn đi, con kiến này đối với chúng ta mà nói, thì rất nhỏ bé, không đáng kể, bất cứ lúc nào cũng có giẫm lên.

Bành Viễn Chinh nói xong, nhặt một hòn đá bỏ xuống cái tổ kiến. Một đám kiến chuyển động vây quanh hòn đá, ngơ ngẩn không vào được.

- Thiến Như, em nhìn xem, có hay không cũng có một ánh mắt nhìn chăm chú vào chúng ta. Chúng ta ở trong mắt người khác, cũng có thể là con kiến hay không, muốn bóp chết lúc nào thì bóp chết, không cần phải tốn nhiều sức.

Bành Viễn Chinh trong thanh âm sung mãn cảm thán.

Phùng Thiến Như trong lòng run lên. Cô theo ngón tay của Bành Viễn Chinh, ngửa đầu chăm chú nhìn lên bầu trời đầy sao, sắc mặt có chút ngưng trọng.

- Cho nên, nếu em đang là trời thì những lời này anh chân chính có thể lý giải. Còn không thì để nghe qua thôi.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Nhân sống một đời, công danh lợi lộc kỳ thật đều là nhất thời. Anh coi trọng chính là làm đến nơi đến chốn.

Bành Viễn Chinh giọng nói toát ra sự phức tạp, lây sang cả Phùng Thiến Như. Chỉ có điều cô bất kể như thế nào, cũng không nghĩ ra, Bành Viễn Chinh so với mình chỉ lớn hơn một tuổi, nhưng trên người lại phát ra một hơi thở tang thương.

Sáng sớm hôm sau, thị trấn Vân Thủy.

9h30 sáng, đại hội đấu thầu hạng mục cải tạo phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy được cử hành tại hội trường tập đoàn Huệ Phong. Bắt đầu từ 8h sáng, Cổ Lượng và Hoàng Hà đã mang theo người bắt đầu bố trí hội trường. Hồ Tiến Học cũng an bài người của tập đoàn Huệ Phong hỗ trợ.

Lý Tuyết Yến ở lại thị trấn, ứng đối với sự làm khó dễ của Hách Kiến Niên.

Tiếng điện thoại vang lên, Lý Tuyết Yến cầm lấy điện thoại nói:

- Alo, xin lỗi là ai vậy?

- Đồng chí Lý Tuyết Yến của thị trấn Vân Thủy? Tôi là người của UBND thành phố. Tôi xin thông báo khẩn đến mọi người, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu cùng với người của Ủy ban Xây dựng, Ủy ban Kinh tế và Thương mại thành phố và Ủy ban Kế hoạch sáng hôm nay muốn đến thị trấn Vân Thủy khảo sát điều tra. Mọi người hãy làm tốt công tác chuẩn bị.

Lý Tuyết Yến giật mình kinh hãi:

- Lãnh đạo, Phó chủ tịch Tiêu muốn đến thị trấn à? Khi nào thì đến?

- Trước giờ trưa sẽ đến. Lãnh đạo đã xuất phát, trước muốn đến xem những hạng mục của khu Tân An, cuối cùng sẽ dừng lại thị trấn mọi người. Mọi người hãy chuẩn bị trước, ở quận phỏng chừng rất nhanh sẽ thông báo cho mọi người.

Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại.

Lý Tuyết Yến cúp điện thoại, vừa muốn đứng dậy Lý Tân Hoa của phòng Đảng chính đã gõ cửa, vội vàng đi vào:

- Phó bí thư Lý, UBND quận thông báo, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân muốn đến thị trấn chúng ta kiểm tra chỉ đạo, sáng nay đã xuất phát rồi. Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố đều đã cùng đi. Ở quận bảo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng. Nói lãnh đạo muốn xem hạng mục cải tạo khu buôn bán và khu sản nghiệp Vân Thủy của chúng ta.

- Ừ, tôi biết rồi.

Lý Tuyết Yến ánh mắt ngưng lại. Tiêu Quân đột nhiên muốn đến thị trấn Vân Thủy, tám phần là do Bành Viễn Chinh ở phía sau điều khiển.

213. Chương 214: Giải Quyết Dứt Khoát

Tiêu Quân đến, tin tức này khiến cho Hách Kiến Niên càng thêm bực bội.

Ông ta vốn lên kế hoạch, mượn lời nói của Tần Phượng, đình hạm mục này lại. Sau đó ngày mốt Tần Phượng đến thị trấn kiểm tra công tác, tái mượn Tần Phượng đem hạm mục này hoàn toàn bỏ đi. Bí thư Quận ủy nói một câu, hạm mục này liền không thể xây dựng.

Cho dù là Bành Viễn Chinh trở về, cũng chẳng còn làm gì được.

Nhưng kế hoạch của ông ta vừa mới triển khai thì đã gặp một Lý Tuyết Yến quá mức mạnh mẽ, cứng rắn chống lại, không để ý đến quyền uy của Bí thư Đảng ủy và chỉ thị của Bí thư Quận ủy, vẫn cứng đầu cử hành đại hội đấu thầu.

Hách Kiến Niên đang suy xét thế nào để đẩy mạnh kế hoạch của mình. Đột nhiên nghe được Phó chủ tịch thành phố Tiêu Quân muốn dẫn người đến thị trấn khảo sát, trong lòng tự nhiên sinh ra bức bối. Tiêu Quân sớm không đến, muộn không đến, sao lại chọn lúc này lại đến thị trấn Vân Thủy làm chi? Kiểm tra chỉ đạo công tác? Thật sự là ăn no rửng mỡ mà.

Hách Kiến Niên thầm mắng trong lòng, nhưng ngoài mặt thì không nói gì, khẩn trương cho người làm tốt công tác chuẩn bị tiếp đãi lãnh đạo cao cấp của thành phố.

Đối với thị trấn Vân Thủy mà nói, Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thành phố muốn tới, còn có lãnh đạo bộ môn trực thuộc thành phố và quận, đây mang tính rất trọng đại. Cho dù là Hách Kiến Niên cũng không dám có chút chậm trễ.

Cứ như vậy, ông ta cũng không thể làm gián đoạn đại hội đấu thầu cử hành tại tập đoàn Huệ Phong.

Lý Tuyết Yến trong lòng cao hứng, cũng liền bắt tay vào chuẩn bị nghênh đón lãnh đạo thành phố.

Tiêu Quân đến, đừng nói đến thị trấn, cho dù là ở quận cũng cảm thấy bất ngờ. UBND quận cách đây mười phút nhận được thông báo khẩn cấp, nói là Phó chủ tịch thành phố Tiêu lâm thời muốn quyết định đến thị trấn Vân Thủy, lập tức thông báo cho Cố Khải Minh và Tần Phượng biết ngay.

Tiêu Quân là Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố, là một trong những lãnh đạo cao tầng quyền cao chức trọng của thành phố. Không cần nói đến Cố Khải Minh, cho dù là Tần Phượng cũng không dám có chút chậm trễ, khẳng định là muốn cùng đi khảo sát.

Tiêu Quân đến, tất nhiên là có quan hệ với Bành Viễn Chinh. Nhưng ngoài mặt là do Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Tín Kiệt Hoàng Bách Thừa đứng ra vận tác.

Tập đoàn Tín Kiệt là một doanh nghiệp tư nhân rất có tiếng ở thành phố Tân An, thậm chí là toàn bộ tỉnh Giang Bắc. Ở thành phố Tân An, lực ảnh hưởng có thể nghĩ. Hoàng Bách Thừa không chỉ là một doanh nhân có tiếng, mà còn là Ủy viên thường vụ Mặt trận tổ quốc thành phố, Phó chủ tịch hiệp hội công thương nghiệp thành phố, tung hoành quan trường lẫn thương trường, có quan hệ rất chặt chẽ với lãnh đạo tỉnh và thành phố. Hoàng Bách Thừa ra mặt tìm đến Tiêu Quân, Tiêu Quân không thể không nể mặt.

Lý do là tập đoàn Tín Kiệt rất coi trọng một hạm mục ở thị trấn Vân Thủy. Đó là khu sản nghiệp để đó không dùng của thị trấn Vân Thủy do Hách Kiến Niên chủ đạo. Hoàng Bách Thừa muốn đem một số xí nghiệp của tập đoàn Tín Kiệt dời về đó, tiến hành tài nguyên chỉnh hợp, tạo ra căn cứ phía sau của tập đoàn Tín Kiệt.

Cứ như vậy, không chỉ là mặt mũi của Hoàng Bách Thừa mà còn đề cập đến đầu tư một đồng tiền. Một đầu tư lớn như vậy, ngay cả thành phố Tân An mà nói, cũng đủ để cho lãnh đạo cao tầng phải coi trọng.

Vì thế Tiêu Quân rất thông khoái mà đồng ý. Trong cuộc khảo sát ngày hôm nay đến thị trấn Vân Thủy, Hoàng Bách Thừa cũng đi theo.

10h sáng, Ủy viên thường vụ thành ủy Tân An, Phó Chủ tịch thường trực thành phố, Phó bí thư tổ đảng UBND thành phố Tiêu Quân cùng với cán bộ có liên quan của bộ môn Ủy ban Kinh tế Thương mại thành phố, Ủy ban Xây dựng thành phố và Cục Tài chính thành phố, ở khu Tân An thì có Bí thư Quận ủy Tần Phượng, Chủ tịch quận Cố Khải Minh cùng đi.

Đám người Tiêu Quân không đến chính quyền thị trấn mà trực tiếp đến thẳng phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy.

Bước xuống xe, Tiêu Quân trong vòng vây của các lãnh đạo khác bước nhanh vào khu phố buôn bán. Hách Kiến Niên và Lý Tuyết Yến cùng với một số lãnh đạo và cán bộ bình thường của thị trấn khẩn trương tiếp đón.

Bí thư Quận ủy Tần Phượng và Chủ tịch quận Cổ Khải Minh một trái một phải, bao Tiêu Quân chính giữa.

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, hoan nghênh lãnh đạo đến thị trấn Vân Thủy kiểm tra chỉ đạo công tác.

Hách Kiến Niên kính cẩn nói, tiến lên bắt tay với Tiêu Quân. Ông ta tuy rằng là Ủy viên thường vụ quận ủy, nhưng lại là cán bộ cấp cục phó, cho nên Tiêu Quân đối với ông hẳn khá xa lạ.

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, vị này là Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đồng chí Hách Kiến Niên.

- Vị này là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, Phó chủ tịch thị trấn đồng chí Lý Tuyết Yến,

Tần Phượng giới thiệu cán bộ thị trấn với Tiêu Quân, cũng âm thầm nhủ mày. Bà không thấy Bành Viễn Chinh. Lãnh đạo ở trên xuống dưới, lại là Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố, Chủ tịch thị trấn như hẳn lại không ra mặt tiếp đãi thì quả là kỳ cục.

Tiêu Quân thái độ hòa ái, bắt tay với các cán bộ thị trấn, sau đó quay đầu lại nhìn Hách Kiến Niên nói:

- Như thế nào, sao không có Chủ tịch thành phố Tiểu Bành? Tôi nghe nói cậu ta làm Chủ tịch thị trấn ở đây.

Tần Phượng nghe Tiêu Quân hỏi Bành Viễn Chinh, lại cau mày.

Hách Kiến Niên còn chưa kịp trả lời thì Lý Tuyết Yến ở một bên đã mở miệng:

- Phó Chủ tịch thành phố Tiêu, mẹ của Chủ tịch thị trấn Bành đột nhiên bị bệnh phải nằm viện. Ngày hôm qua anh ấy đã xin phép đến thủ đô chăm sóc cho mẹ rồi.

Tiêu Quân ồ lên một tiếng, lại nhìn Tần Phượng và Cổ Khải Minh nói:

- Đồng chí Tiểu Bành coi như là cấp dưới cũ của tôi. Tôi ở Ban tuyên giáo công tác, liền phát hiện cậu ấy là một cây bút giỏi. Hiện tại, thoát nhìn, đồng chí Tiểu Bành không chỉ là một cây bút giỏi mà còn biết làm việc.

- Tôi vừa rồi nghe đồng chí Khải Minh nói, đồng chí Tiểu Bành đang chủ đạo công tác cải tạo phố buôn bán mà không cần thị trấn bỏ ra một phân tiền. Được rồi, thu hút đầu tư, kinh tế phải sống động. Hiện tại thừa dịp ngọn gió cải cách đang mạnh mẽ, đồng chí phụ trách về kinh tế ý nghĩ nên linh hoạt một chút.

- Tôi thấy hạng mục này không tồi. Sau khi cải tạo xong, không chỉ có tô điểm thêm vẻ đẹp cho thành phố, mà còn cải thiện dung mạo của thị trấn. Thị trấn Vân Thủy rất nổi tiếng ở tỉnh. Hình tượng nhất định phải được nâng cao.

Tiêu Quân lời này trên cơ bản đã giải quyết dứt khoát.

Hách Kiến Niên vừa nghe, trong lòng liền lạnh. Tiêu Quân thân phận bất đồng, quyền cao chức trọng. Một hạng mục nhỏ ở thị trấn Vân Thủy, có ông ta khẳng định, không cần nói đến lãnh đạo quận, cho dù là Bí thư Thành ủy, cũng sẽ không vì một hạng mục nhỏ như vậy mà bất hòa với Tiêu Quân.

Tiêu Quân công khai tán thưởng Bành Viễn Chinh, có người vui mừng, cũng có người không thoải mái.

Tần Phượng thật ra cũng không cảm thấy cái gì. Điểm xấu hổ của Bành Viễn Chinh đã sớm phai nhạt. Thực sự cầu thị mà nói, bà tuy rằng mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng độ lượng vẫn như người đàn ông. Nếu không, bà tính toán chi li, con gà con kê, như thế nào nắm cục diện hành chính của một khu huyện được chứ?

Cổ Khải Minh ở một bên cười phụ họa nói:

- Đúng vậy, Phó chủ tịch thành phố Tiêu, đồng chí Viễn Chinh không chỉ là một cây bút giỏi mà còn biết làm kinh tế. Sau khi đến thị trấn Vân Thủy không lâu, đã làm vững chắc được mấy chuyện. Đứng nhìn chỉ

là một hạng mục nhỏ, chỉ việc chạy thủ tục không thôi cũng phải nhờ ý kiến phúc đáp của Sở Xây dựng tỉnh.

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, tôi chú ý đến một điểm nhỏ. Ngài còn nhớ rõ, trên đường chúng ta đến thị trấn Vân Thủy, trên hai bên quốc lộ có hai tấm biển quảng cáo. Mặt trên chính là hai câu quảng cáo, để lại ấn tượng sâu sắc đối với tôi.

Tần Phượng cười nhẹ nhàng, quay đầu nhìn Tiêu Quân.

Tiêu Quân ngăn ra, cười nói:

- Quảng cáo cái gì? Nói rõ cho tôi nghe một chút.

Tần phượng vẫy tay:

- Lão Hách, anh hãy nói cho Phó Chủ tịch thành phố Tiêu nghe đi.

Hách Kiến Niên đang đứng một chỗ nghẹn khuất, đột nhiên nghe thấy lời nói của Tần Phượng, xấu hổ nói:

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, Bí thư Tần, quảng cáo này là do đồng chí Viễn Chinh đề xuất. Cậu ấy nói với tôi, nhưng tôi không nhìn thấy vấn đề gì lớn, nên không chú ý đến. Đồng chí Tuyết Yến, rốt cuộc là như thế nào?

Hách Kiến Niên quay đầu lại nhìn Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến cười, tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói:

- Phó chủ tịch Tiêu, Bí thư Tần, Chủ tịch quận Cổ, là như vậy. Bên trái chính là “tập trung vào tinh thần xây dựng, chăm lo cho sự nghiệp phát triển của cả nước. Bên phải là giải phóng tư tưởng phát triển, cải cách mở ra sự nghiệp lớn”.

Tiêu Quân nghe xong, liên tục gật đầu:

- Không tồi, không tồi. Khá có hương vị, rất phù hợp với thực tế. Đồng chí Tần Phượng, theo quảng cáo này cũng đủ thấy trình độ viết lách vị cán bộ này của chúng ta.

Tần Phượng cười không nói gì. Bà đối với hai câu quảng cáo này rất có hứng thú, chuẩn bị trở lại quận, khẩn trương bảo người bắt chước, rồi mở rộng ở quận.

Bởi vì lo lắng cho công tác của thị trấn, Bành Viễn Chinh tranh thủ sáng sớm chăm sóc Phùng lão thái thái rồi cùng lão thái thái thương lượng một chút, chuẩn bị ngày trở về. Lão thái thái cũng thấu tình đạt lý, biết hẩn công tác ở dưới cũng không dễ dàng gì, nên khiến Phùng Bá Đào an bài xe đưa hẩn trở về, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý.

Vốn lúc này, Phùng Thiển Như sẽ cùng đi với Bành Viễn Chinh, nhưng bởi vì Bành Viễn Chinh đi quá gấp rút, mà công ty máy tính Hoa Vũ vẫn còn một số việc chưa xử lý xong. Phùng Thiển Như quyết định vài ngày nữa mới đến.

Ý tứ của Phùng lão thái thái rất rõ ràng, chính là an bài cho Phùng Thiển Như đến ở với Bành Viễn Chinh một hai tháng, đồng thời chiếu cố cuộc sống của Bành Viễn Chinh một chút. Sau đó hai người sẽ cùng nhau trở về mừng lễ mừng năm mới. Mà điều này cũng xem như, vào dịp tết âm lịch cũng sẽ diễn ra lễ đính hôn của hai người.

Phùng Thiển Như rất thích. Hai người vừa mới tiến vào giai đoạn yêu cuồng nhiệt, một phút cũng không muốn rời nhau. Nếu không phải bởi vì cô mới vừa đứng vững gót chân ở công ty máy tính Hoa Vũ thì cô đã sớm đi cùng Bành Viễn Chinh rồi.

Phùng Thiển Như lái xe đưa Bành Viễn Chinh đến nhà ga. Khi tới thì Vương Bưư và Vương An Na sớm chờ ở cổng.

Vương Bưư từ xa đã ồn ào lên:

- Viễn Chinh, vừa tới đã muốn đi, ở lại ăn cơm cùng bạn bè một bữa chứ.

Vương An Na cũng mỉm cười, vươn tay:

- Chú em Viễn Chinh hiện tại là Chủ tịch thị trấn đại nhân, quan phụ mẫu một phương. Hiện tại nhìn xem, quả nhiên là có bộ dạng rồi.

Bà Viễn Chinh mỉm cười bắt tay Vương An Na:

- Chị An Na đừng nói vậy, tôi nào có bộ dạng gì chứ. Hơn nữa, cũng chỉ là một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé, không đáng nhắc đến.

Kỳ thật Bà Viễn Chinh cũng không nghĩ đến Vương Bư và Vương An Na sẽ đến tiền hân. Hân đến thủ đô cũng không nói cho Vương Bư biết. Nhưng Phùng Thiển Như là Phó chủ tịch công ty máy tính Hoa Vũ, hai người Vương An Na có muốn biết cũng không khó.

Phùng Thiển Như sau khi đến công ty máy tính Hoa Vũ, liền xuất ra năng lực quản lý xí nghiệp siêu cường, trước mắt đã thay thế được vị trí của Vương Bư, trở thành người phụ trách thực tế nổi nghiệp công ty ở trong nước. Đồng thời cũng là một trong những đại cổ đông của công ty.

Vương An Na nói xong, liền hướng một ánh mắt với Vương Bư.

Vương Bư khẩn trương đưa qua một bao đen:

- Anh bạn, một chút lòng thành, cậu hãy nể mặt mà nhận lấy.

Bà Viễn Chinh nhìn lướt qua, không cần xem cũng biết bên trong là điện thoại di động. Hân nhú mồm, không nhận lấy, trầm giọng nói:

- Bư tử, đồ vật này rất xa xỉ. Tôi chỉ là một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé, dùng không thích hợp. Nói sau thì điện thoại này rất đắt tiền, một tháng tiền lương của tôi cũng không mua nổi.

Vương Bư trong lòng oán thầm: “Cậu là đời thứ ba của Phùng gia, còn thiếu tiền sao? Sao không tìm cái có nào khác chứ?”

Vương An Na ở một bên cười nói:

- Viễn Chinh, đồ vật này không đáng giá, chủ yếu là phương tiện liên lạc. Cậu và Thiển Như ở hai nơi khác nhau, có điện thoại liên hệ cũng tiện hơn. Được rồi, coi như là trừ vào tiền lương của Thiển Như đi. Đây là quà tặng của Thiển Như cho cậu, được chưa?

214. Chương 215: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Vương An Na nhìn Phùng Thiển Như, ra vẻ xin giúp đỡ.

Phùng Thiển Như do dự một lát, rốt cục mỉm cười khuyên nhủ:

- Thôi thì anh cứ nhận đi, coi như mượn điện thoại của em mà dùng.

Phùng Thiển Như đã nói như vậy, Bà Viễn Chinh thở phào một cái, quyết định nhận lấy. Ngay trước mặt Vương Bư và Vương An Na, hân không thể không nể mặt Phùng Thiển Như. Hơn nữa, hân cũng không đành lòng làm Phùng Thiển Như không vui.

Nói thật lòng, có điện thoại di động làm phương tiện liên lạc thuận tiện như vậy, Bà Viễn Chinh sẵn lòng nhận, nhưng hân biết, làm một Chủ tịch thị trấn tép riu như hân, nếu đi đâu cũng kè kè điện thoại di động, rất dễ làm người ta chú ý. Đó không chỉ là vấn đề tiền bạc. Cũng may, cùng lắm là hai năm nữa, điện thoại di động bắt đầu thông dụng ở trong nước, đến lúc đó, sẽ không khó xử như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Bà Viễn Chinh cầm lấy chiếc điện thoại di động, thuận tay bỏ vào túi xách, nhét xuống phía dưới mớ đồ ăn và quà tặng mà Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như đã chuẩn bị cho hân.

Vương An Na thấy hân không coi trọng món quà, hơi mất hứng, nhưng không nói gì.

Thân phận của Bà Viễn Chinh đã không còn là bí mật đối với Vương An Na và Vương Bư. Tuy Vương Bư vẫn coi Bà Viễn Chinh là bạn, nhưng vẫn cảm thấy Bà Viễn Chinh bây giờ đã không còn là Bà Viễn Chinh của ngày xưa.

Lúc đầu, khi đưa Phùng Thiển Như vào công ty máy tính Tân Vũ, Vương An Na đã chuẩn bị tinh thần coi cô như là “bùa hộ mệnh” thôi, nhưng về sau lại phát hiện Phùng Thiển Như có năng khiếu trời cho về mặt quản lý, hội đủ yếu tố để trở thành người đầu đàn trong lĩnh vực kinh doanh.

Kể từ đó, Vương An Na liền giao trọng trách cho Phùng Thiển Như, dần dần, Phùng Thiển Như được giao quản lý công việc của công ty mẹ và nghiệp vụ trong nước. Phùng Thiển Như càng làm càng tiến bộ vượt bậc, khiến Vương An Na hết sức vui mừng và kinh ngạc.

Thật ra mục đích cuối cùng của Vương An Na là tranh thủ kéo Bành Viễn Chinh đến công ty, cho dù phải chia một nửa số cổ phần của công ty, cô cũng không tiếc. Cô vô cùng hiểu biết về tình hình và cung cách sinh hoạt ở trong nước, thừa hiểu để buôn bán thành công ở trong nước, thì mạng lưới quan hệ và bối cảnh chính trị là yếu tố rất quan trọng.

Nhưng Bành Viễn Chinh không muốn tham gia thương trường, cũng không phải hẳn khinh thường kinh doanh, mà là không thích. Mà đối với tiền bạc, của cải, hẳn càng không đặt nặng. Nếu hẳn muốn kiếm tiền, chỉ cần lợi dụng việc biết trước “tương lai”, việc làm giàu, căn bản là không có vấn đề gì.

Lúc này cũng vậy, Vương An Na vừa bóng gió về vấn đề này, hẳn liền tìm vách chấm dứt cuộc đùa tiên. Vương An Na hơi thất vọng, kéo kéo cánh tay Vương Bưư, ra hiệu bằng mắt với cậu ta.

Vương Bưư hiểu ý, biết Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh tình ý ngọt ngào, sắp phải ly biệt, nhất định là lưu luyến, bịn rịn, hai chị em mình không nên làm kỳ đà cản mũi.

Hai người đi rồi, Phùng Thiển Như nhìn hẳn, ánh mắt chứa chan tình cảm dịu dàng, quyến rũ. Bành Viễn Chinh đặt túi xách xuống, bước tới không nói không rằng ôm cô vào lòng, sau đó liềm mạng hôn lên trán cô một cái.

Thật ra Bành Viễn Chinh muốn hôn lên môi cô một cách nồng nàn, nhưng hẳn biết rõ tính cách cô rất rụt rè, quá mức truyền thống, nếu ngay tại cổng nhà ga đông đúc người qua lại này, hẳn mà hôn môi cô, chắc chắn sẽ khiến Phùng Thiển Như phản ứng mạnh mẽ.

Để cho hẳn ôm một cái, hôn nhẹ lên trán, thân mật như vậy đã là giới hạn chịu đựng tối đa của Phùng Thiển Như rồi.

Phùng Thiển Như úp khuôn mặt nhu mì đang đỏ bừng vào ngực Bành Viễn Chinh, trong lòng trào dâng hương vị ngọt ngào, đôi mắt linh động như mờ đi bởi một làn sương mỏng.

- Anh nhất định phải về thị trấn, bởi vì công việc rất nhiều. Nếu anh về chậm, chỉ sợ sẽ có chuyện.

Bành Viễn Chinh kề tai Phùng Thiển Như nhẹ nhàng thì thầm:

- Anh ở Tân An chờ em, khi nào em tới thì gọi điện cho anh, anh sẽ ra nhà ga đón em. Hoặc là để trong nhà phái người lái xe đưa em đi.

- Dạ.

- Khi nào em tới, anh sẽ dẫn em vào núi, ăn món ăn thôn dã.

- Dạ.

- Anh đi đây, xe lửa mở rồi.

Phùng Thiển Như không buông ra, ôm chặt lấy lưng hẳn.

Bành Viễn Chinh cũng không đành lòng đi, hai người vừa mới xác định quan hệ, đang gắn bó như keo, như sơn, chợt phải chia tay, trong lòng rất khó chịu, chưa nói tới Phùng Thiển Như là con gái yếu mềm, ngay cả một người tái sinh vượt qua sinh tử như Bành Viễn Chinh, ánh mắt cũng đầy đau xót.

Hai người cùng tựa vào nhau, đẩy lòng dâng lên tình cảm dịu dàng thấm thiết. Phùng Thiển Như rất thích cảm giác yên lặng, ấm áp và ngọt ngào này, cô ước sao thời gian có thể ngừng lại, để hai người cứ thế ôm nhau mãi mãi.

- Thưa quý vị hành khách, chuyến xe tốc hành 210 đi Giang Bắc bắt đầu kiểm vé, xin quý khách chuẩn bị để kiểm vé...

Chiếc loa của nhà ga vang lên giọng Bắc Kinh dịu dàng mà tiêu chuẩn của cô hướng dẫn. Phùng Thiển Như đỏ mặt, dứt khoát đẩy Bàn Viễn Chinh ra, nhẹ nhàng nói:

- Anh mau lên xe đi, sắp phải kiểm vé rồi. Hai ngày nữa em tới.

Bàn Viễn Chinh cười nắm lấy đôi vai cô, làm ra vẻ định hôn cô.

Trong lòng Phùng Thiển Như mặc dù ngọt ngào nhưng lại hết sức xấu hổ, cô hoảng hốt né ra:

- Mau vào xe đi, xe mở rồi kia!

...

Bàn Viễn Chinh bước tới chỗ soát vé, khi hắn vừa hòa vào dòng người đông đúc nhốn nháo, Phùng Thiển Như không kìm chế được, rốt cuộc nước mắt tuôn rơi. Đây là lần đầu cô biết yêu, cảnh tượng đưa tiễn người yêu, cô đã từng chứng kiến bao lần, nhưng đến bây giờ mới biết được là nó khắc cốt ghi tâm đến mức nào.

Bàn Viễn Chinh lên toa giường mềm. Nếu đi xe hơi từ Thủ đô đến Tân An, vì đường quốc lộ thẳng tắp, chỉ mất bốn, năm tiếng đồng hồ. Còn nếu đi bằng đường cao tốc, còn nhanh hơn, chỉ mất ba giờ. Nhưng xe lửa, do đi đường vòng, phải mất tám tiếng đồng hồ.

Ban ngày, thực tế không cần nằm giường mềm, hơi lãng phí. Nhưng Phùng Thiển Như khẳng khái mua vé giường nằm cho hắn, hắn cũng không có cách nào. Thời này, vé giường nằm mềm rất khó mua, không phải có tiền là mua được, mà phải có quan hệ với bên ngành đường sắt.

Bàn Viễn Chinh cầm túi xách, dựa theo vé tìm chỗ của mình. Hắn đi tới, thấy nơi đó có bốn chỗ nằm, đã có ba người đến trước, hai nữ một nam, đang ngồi tán gẫu một cách sôi nổi.

Hai cô gái, thoạt nhìn đã nhận ra là thanh niên mới đi làm, trên người còn vương vất vẻ ngây thơ của sinh viên vừa rời ghế nhà trường. Trong đó một cô mắt ngọc mày ngài, ăn mặc hợp thời trang, tóc dài xoa ngang vai, cũng có vài phần xinh đẹp. Còn cô gái kia, bởi vì quay lưng về phía Bàn Viễn Chinh, hắn không thấy rõ mặt, chỉ thấy dáng người thon thả thanh tú.

Người đàn ông kia, Bàn Viễn Chinh vừa thấy, không kìm nổi muốn bật cười. Anh ta ăn mặc kiểu nhà giàu mới nổi, áo màu đỏ thẫm, quần jean màu xanh da trời, mang giày thể thao màu trắng. Ăn mặc không hài hòa cũng không đáng nói, anh ta còn đeo một dây chuyền vàng to, lóng lánh trên cổ, trên cổ tay còn đeo một sợi dây xích bằng vàng, kính râm to tướng, tay cầm một điện thoại di động màu đen.

Người này khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, trang phục, trang sức toát ra vẻ dung tục không chịu nổi.

Thấy người này, Bàn Viễn Chinh lập tức nhớ đến Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long cũng ăn mặc theo kiểu nhà giàu mới nổi như thế này, nhưng y thật sự là có tiền, rất nhiều tiền. Nhưng có rất nhiều người ăn mặc theo kiểu này, trong nhà chỉ có chừng vài trăm ngàn tệ, đã thấy ai quanh mình cũng nghèo kiệt xác ra rồi..

Bàn Viễn Chinh cười thầm, bước tới, nhìn vào cuống vé, thấy đúng chỗ, liền khẽ cười, nói:

- Hai cô ơi, xin làm ơn nhường chỗ một chút, đây là chỗ của tôi, xin cảm ơn.

Hai cô gái gần như đồng thời quay lại nhìn Bàn Viễn Chinh, cô gái ngồi phía trong vừa vui mừng vừa kinh ngạc đứng dậy, sửa lại kính cận, kêu lên:

- Anh Bàn! Sao lại là anh?

Bàn Viễn Chinh nhìn lại, khuôn mặt tươi cười hơi mờ ra, không ngờ lại là Sơ Đan, cô sinh viên cùng trường Đại học Kinh Hoa thầm yêu hắn đã lâu. Sơ Đan cùng cấp với Phùng Thiển Như, học ngành tiếng Trung.

Bàn Viễn Chinh không ngờ trên xe lửa lại gặp phải cô gái hiền lành, hơi đa sầu đa cảm, rất mơ mộng và thích làm thơ ngày xưa. Nghĩ đến còn phải trải qua bảy, tám tiếng đồng hồ ở bên cạnh cô, Bàn Viễn Chinh cảm thấy hơi nhức đầu.

Hắn cũng không có ác cảm với Sơ Đan, thậm chí là có thiện cảm. Nhưng hắn không có tình cảm với cô. Hắn vốn nghĩ, sau khi hắn tốt nghiệp, hình bóng của hắn trong lòng Sơ Đan sẽ dần phai nhạt theo thời gian, không ngờ lại có cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh thầm than trong lòng, ngoài miệng lại cười nói:

- Sơ Đan? Xin chào, cô là...

Sơ Đan nhìn bóng dáng cao lớn mà tao nhã của “anh Bành” trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú càng đỏ bừng, cô hơi ngượng ngùng, ngập ngừng nói:

- Anh Bành, tôi...tôi tốt nghiệp, được điều đến Đại học Giang Bắc làm giáo sư, tôi...đi Tân An báo danh.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc hỏi lại một câu, tuy nhiên lời vừa thốt khỏi miệng, hần liền hối hận.

- Sơ Đan, tôi nhớ cô là người Thủ đô mà, sao lại điều đến Tân An?

Đôi mắt Sơ Đan đầy phức tạp, ngẩng lên nhìn hần một cái, liền cúi đầu xuống, dáng vẻ rụt rè tội nghiệp, làm cho người ta động lòng thương xót.

Cô gái ăn mặc hợp thời trang này giờ luôn chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ cảm xúc, trầm nghĩ: người này sao vô tình đến vậy? Vì sao Sơ Đan muốn đến Tân An công tác, anh còn đoán không ra ư? Còn không phải vì anh là người Tân An sao!

Tuy biết rõ giữa hai người không có khả năng đến được với nhau, nhưng cô gái quật cường kia vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng!

215. Chương 216: Anh Có Biết Tôi Không?

- Chào anh. Tôi là Mã Hiểu Yến, bạn của Sơ Đan, tôi học khoa tiếng Trung, anh còn nhớ tôi không?

Cô gái duyên dáng đứng dậy, nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Cô là...

Bành Viễn Chinh gãi gãi đầu, hần có ấn tượng sâu sắc về Sơ Đan, nhưng đối với cô gái lúc ấy khuyến khích Sơ Đan thổ lộ tình cảm với hần, thật sự là hần không nhớ chút gì.

Nhưng vì lịch sự, Bành Viễn Chinh chỉ mỉm cười đưa tay ra bắt tay Mã Hiểu Yến:

- Xin chào.

Mắt Mã Hiểu Yến thoáng lóe lên, thấy Sơ Đan vẫn bối rối đứng cúi đầu, không kìm nổi kéo kéo cánh tay cô, nhẹ nhàng nói:

- Đan Đan, ngồi xuống đi, bạn đứng làm gì vậy? Anh Bành, anh ngồi đây nè!

Mã Hiểu Yến nói xong liền đứng dậy đến ngồi đối diện với người thanh niên kia.

Bành Viễn Chinh vốn định lên xe nằm nghỉ, suy xét lại mọi việc, nhưng bây giờ thì không thể rồi. Hần thầm cười khổ, ngoài mặt thản nhiên ngồi xuống.

Sơ Đan có phần không được tự nhiên, trong lòng hơi kích động, dâng lên một cảm giác hân hoan không rõ.

Không ngờ gặp được Bành Viễn Chinh, cô gái e lệ cảm thấy đó là điềm tốt.

Mã Hiểu Yến là người Tân An, gia đình cũng thuộc loại có vai vế. Sau khi tốt nghiệp, Sơ Đan vốn định tiếp tục học lên cao học, nhưng một câu nói đùa của Mã Hiểu Yến đã chạm đúng vào tâm tư không người dành cho Bành Viễn Chinh của cô.

Hôm đó Mã Hiểu Yến hỏi:

- Bạn thân, có muốn đi Tân An không? Đến Tân An công tác, biết đâu lại có thể gặp lại Bành Viễn Chinh? Cận thủy lâu đài tiền đắc nguyệt, biết không? (1) Tôi nghe nói hần làm ở cơ quan chính phủ Tân An, thành tích khá lắm...

Lời Mã Hiểu Yến khiến Sơ Đan động tâm, với sự trợ giúp của Mã Hiểu Yến, cô và Mã Hiểu Yến cùng đăng ký đến đại học Giang Bắc, người người công tác ở thư viện, một người làm giảng viên.

Hai người lên xe đi Tân An báo danh, lại tình cờ gặp Bành Viễn Chinh, đây chẳng lẽ là...ý trời?

Đừng nói Sơ Đan thật sự vui mừng, ngay cả Mã Hiểu Yến cũng cho rằng đó là hữu duyên.

Mã Hiểu Yến chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, lại chỉ người thanh niên bên cạnh mình, cười nói:

- Anh Bành, đây là anh họ tôi, Hồ Cương.

Người thanh niên tên Hồ Cương kia, ngay từ đầu vẫn ngạo nghễ ngồi đó, lạnh lùng nhìn Bành Viễn Chinh, trong mắt lóe lên vẻ ác cảm và coi thường.

Y là anh họ của Mã Hiểu Yến, từ Tân An lên Thủ đô có việc, gặp lúc Mã Hiểu Yến và Sơ Đan đi Tân An, cũng cùng đi.

Nhìn thấy Sơ Đan, y liền để ý. Cô gái này tuy không phải quốc sắc thiên hương, nhưng mặt mày thanh tú, dịu dàng e lệ, toát ra vẻ nhũn nhặn của một trí thức, lại có phần giống Lâm Đại Ngọc trong phim truyền hình, làm cho người ta vừa yêu, lại vừa thương.

Hồ Cương suy tính, tìm cách “tăng cường giao lưu” với Sơ Đan trên đường, sau đó khi đến Tân An sẽ triển khai tấn công mạnh mẽ, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một người khách không mời mà tới, lại là đối tượng Sơ Đan thầm yêu! Nghe nói cô gái này đi Tân An cũng vì tên Bành Viễn Chinh này.

Hồ Cương chưa hẳn là ghen ghét, nhưng cảm thấy khó chịu.

- Xin chào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhìn Hồ Cương gật đầu.

Hồ Cương nhướng mày, thản nhiên hỏi:

- Anh cũng là người Tân An sao? Không biết công tác ở đâu?

- Ha ha, tôi công tác ở cơ quan chính phủ thị trấn Vân Thủy.

- Thị trấn Vân Thủy?

Hồ Cương ngạc nhiên, liếc nhìn Mã Hiểu Yến một cái, vẻ coi thường trong mắt càng đậm.

- Thật là trùng hợp, tôi cũng ở thị trấn Vân Thủy!

Hồ Cương phá lên cười ha hả:

- Tôi và các lãnh đạo thị trấn của anh rất thân.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt mỉm cười. Từ cách ăn mặc và đi xe lửa giường nằm mềm, hẳn đại khái đoán ra, hẳn Hồ Cương là con của một ông chủ doanh nghiệp nào đó. Người nghèo sao dám mua vé giường nằm?

Tuy hẳn nổi tiếng ở Tân An, nhưng chủ yếu chỉ trong các cơ quan Đảng và chính quyền, bên ngoài không phải ai cũng biết. Ít ra Hồ Cương không hề biết hẳn.

Mà nhà Hồ Cương, về tiền tài và thế lực đều rất lớn, thuộc loại hàng đầu thị trấn Vân Thủy và quận Tân An. Nghe nói Bành Viễn Chinh công tác ở thị trấn, trong lòng Hồ Cương có một cảm giác cao cao tại thượng ưu việt hơn người. Y nghĩ, Bành Viễn Chinh mới tốt nghiệp đại học hơn một năm, chỉ là cán bộ bình thường trong chính quyền thị trấn Vân Thủy, mà cho dù là lãnh đạo, y cũng không coi là gì.

Nhưng Mã Hiểu Yến đã nghe nói Bành Viễn Chinh là Trưởng phòng ở Ban Tuyên giáo Thành ủy, chuyển đến thị trấn Vân Thủy, ắt hẳn cũng không phải là cán sự bình thường, ít ra phải là cán bộ lãnh đạo, dù là nhỏ.

- Anh không công tác ở Ban Tuyên giáo nữa sao? Tết âm lịch vừa rồi, tôi có đọc bài phóng sự chuyên đề của anh trên báo.

Mã Hiểu Yến khẽ cười:

- Sao đột nhiên anh lại chuyển đến thị trấn thế?

Bành Viễn Chinh cười cười, còn chưa kịp trả lời, Hồ Cương liền thản nhiên chen vào một câu:

- Chắc chắn là phạm sai lầm, mới bị “sung quân” từ Thành ủy xuống thị trấn! Nhưng mà đừng lo, tôi rất quen thân các lãnh đạo thị trấn, về đến nơi tôi sẽ nói giúp cho anh một tiếng!

-Ồ? Anh biết lãnh đạo nào của thị trấn?

Bành Viễn Chinh cười một cách thú vị.

- Hách Kiến Niên, Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng, Chữ Lượng...

Hồ Cương ngạo nghễ kể ra một lượt mấy cái tên, vỗ vỗ ngực nói:

- Không có lãnh đạo nào của thị trấn mà tôi không biết!

Bành Viễn Chinh chợt mỉm cười, hỏi:

- Vậy anh có biết tôi không?

- Anh?

Hồ Cương lại nhướng mày:

- Chờ sau này anh làm lãnh đạo thị trấn, đương nhiên tôi sẽ biết anh!

Hồ Cương vốn muốn nói:

- Anh thì tính làm cái gì?

Nhưng nghĩ đến mặt mũi Sơ Đan và Mã Hiểu Yến, liền đổi thành một câu giễu cợt, rồi lại tiếp:

- Ha ha, thị trấn các anh cũng có tiền đầy chứ, đi công tác đều nằm giường nằm, chà chà, bây giờ khắp nơi đều tham ô!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn y một cái, khóe miệng hơi nhếch lên một cách lãnh đạm.

Cái loại nhà giàu mới nổi không có đầu óc, vừa nông cạn lại vừa kiêu ngạo, ngông cuồng như thế này, Bành Viễn Chinh không muốn chấp nhận làm gì, cười nhạt một tiếng, không thèm để ý đến Hồ Cương nữa, lấy một tờ báo trong túi xách ra xem.

...

Đoàn tàu chậm rãi tiến về phía trước.

Sơ Đan gọt vỏ một quả táo, đưa cho Bành Viễn Chinh:

- Anh ăn táo đi.

- Cảm ơn.

Bành Viễn Chinh vốn định từ chối, nhưng thấy bộ dạng nhu mì, e lệ của Sơ Đan thì không đành lòng, bèn nhận lấy. Hắn vừa cắn một miếng, Sơ Đan liền đứng dậy:

- Tôi lên giường trên, anh nằm xuống nghỉ ngơi đi.

Bành Viễn Chinh chưa kịp nói gì, Mã Hiểu Yến bắt măn lờm Sơ Đan một cái, sáng giọng nói:

- Đan Đan, nghỉ ngơi cái gì chứ? Cậu cứ ngồi đó. Anh Banh, nếu anh thật sự muốn nghỉ ngơi, lên tầng trên mà nằm! Dù sao cũng là nam giới, phải có phong độ một chút!

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Không cần nghỉ ngơi đâu, mấy tiếng nữa là tới rồi. Sơ Đan, cô ngồi đi.

Lúc này Sơ Đan mới đỏ mặt ngồi xuống.

Thật ra cô muốn trò chuyện với Bành Viễn Chinh, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, trong lòng cứ cuống lên.

Mã Hiểu Yến thấy bộ dáng cô như vậy, nháy mắt với cô một cái, cười hì hì nói:

- Thời gian còn sớm, hay là chúng ta đến toa ăn, ăn chút gì đi? Anh họ, anh phải đãi khách.

Hồ Cương đĩnh đạc đứng dậy:

- Đương nhiên rồi, đi thôi.

Bành Viễn Chinh không muốn đi, nhưng không cưỡng lại được sự lôi kéo của Mã Hiểu Yến, đành cùng đi.

Bởi vì mới mười giờ sáng, người đến toa ăn dùng bữa cũng không nhiều. Trên thực tế, toa ăn cũng chưa chuẩn bị xong cơm canh.

Tuy nhiên tiền có thể mua tiên cũng được, Hồ Cương nhiều tiền thế lớn, gọi mấy chai bia, mấy túi lớn thịt đông gói, jambông, rau cải linh tinh, bốn người liền ngồi xuống ghế.

Bành Viễn Chinh đặt túi xách của mình ở dưới chân.

Hồ Cương nhú mày cười nhạo:

- Chú em này, cái túi cũ kỹ của chú có gì quý giá hay sao? Ném trong toa cũng không ai trộm đâu! Túi của tôi còn có không ít tiền mặt, cũng vứt trong toa!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh nhếch lên, thằng nhãi này một mực khiêu khích, toàn dùng lời lẽ nhạo báng, hằn rất khó chịu, nhưng nể mặt Sơ Đan và Mã Hiểu Yến, không muốn chấp nhặt, kìm chế cơn tức, nói:

- Ha ha, đồ quý giá thì không có, nhưng cũng không thể dễ mất.

Trong túi xách của Bành Viễn Chinh, ngoài cái điện thoại di động, chỉ có đồ ăn và quà do Mạnh Lâm và Phùng Thiên Như cho hắn, nhưng đối với hắn, đó là những vật quý giá, không thể đo đếm bằng tiền được.

Sơ Đan cảm thấy buồn bực, ngay từ đầu, cô không tiện phản ứng, bởi vì công tác của cô là do người nhà họ Hồ giúp đỡ, cô người ta ân tình. Nhưng ân tình thì ân tình, thấy Hồ Cương cứ mãi châm chọc khiêu khích Bành Viễn Chinh, trong lòng cô không khỏi tức giận.

Cô nhìn Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Anh Bành, thật ra tôi không đói đâu, hay là chúng ta trở về đi?

Mã Hiểu Yến biết vì sao anh họ mình cứ luôn chĩa mũi dùi vào Bành Viễn Chinh, vội cười giảng hòa:

- Anh họ, anh làm cái gì vậy? Không ngăn được cái miệng anh à?

Hồ Cương cười ha hả:

- Tôi chỉ đùa tí thôi. Chú em, không giận vì câu nói đùa của tôi chứ? Thôi, uống rượu, uống rượu đi!

- Không sao.

Bành Viễn Chinh nhìn Sơ Đan cười cười, rồi ngồi xuống. Mặc dù trong lòng hắn, cảm thấy hết sức chán ghét Hồ Cương, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh và ôn hòa.

Mã Hiểu Yến liếc nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt thoáng hiện vẻ tán thưởng. Chưa nói tới gì khác, chỉ bằng vào sự kìm chế và khí độ này, đủ biết Bành Viễn Chinh không phải tầm thường, loại công tử bột như Hồ Cương còn xa mới so được với hắn.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện gẫu, chủ yếu là Hồ Cương và Mã Hiểu Yến “tung hứng”, Sơ Đan và Bành Viễn Chinh chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng hưởng ứng lời kêu gọi của hai người, nâng ly nhấp một ngụm bia.

Không bao lâu, chợt bên cạnh Bành Viễn Chinh vang lên tiếng chuông máy nhắn tin.

Bành Viễn Chinh lấy máy ra, thấy là Lý Tuyết Yến nhắn: Tiêu Quân đến, chủ yếu khảo sát khu công nghiệp, thuận tiện trả lời ngay.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, Tiêu Quân đến khu công nghiệp là do hắn ngầm thúc đẩy, đương nhiên hắn cũng không ngạc nhiên.

Hồ Cương cười ngạo mạn, cầm điện thoại di động của mình đang đặt trên bàn ăn đưa tới:

- Nếu có việc gấp, dùng điện thoại của tôi mà trả lời!

(1) Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt: Lâu đài ở gần mặt nước, thì được ngắm trăng trước tiên. Đây vốn là một câu thơ, sau dùng làm thành ngữ.

Ý của câu này thường dùng để ví với việc ở gần thì dễ được ưu tiên, cũng dùng để chỉ người lợi dụng địa vị của mình mà có được lợi ích ưu tiên nào đó.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thanh dạ lục” của Du Văn Báo.

Phạm Trọng Yên là nhà chính trị và nhà văn nổi tiếng thời Bắc Tống. Thuở nhỏ gia đình ông nghèo khó, nhưng do chăm chỉ học tập nên kiến thức uyên bác. Về sau, ông được cử giữ các chức vụ Hữu tư giám, Tri châu, Tham tri chính sự v.v. Ông đã lưu lại trên lầu Nhạc Dương câu nói bất hủ: “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, Hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc” (Lo trước thiên hạ, vui sau thiên hạ).

Phạm Trọng Yên là người chính trực, khiêm tốn, ông đối xử bình đẳng với mọi người, nhất là về mặt tuyển dụng nhân tài. Trong thời gian giữ chức tri phủ Hàng Châu, ông thường xuyên quan tâm và giúp đỡ các quan văn võ, có khá nhiều người do đó họ đã phát huy được tài năng của mình, nên họ đều biết ơn và tôn trọng ông. Nhưng có một vị quan tuần kiểm tên là Tô Lân do làm việc tại một huyện lỵ cách xa Tô Châu, còn chưa được Phạm Trọng Yên để ý tới.

Một hôm, Tô Lân nhân tình cờ gặp Phạm Trọng Yên, mới viết một bài thơ trình lên, trong bài thơ có hai câu: “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt. Hường dương hoa mộc dị tri xuân” (Gần làn nước trong, lâu đài trước tiên được ánh trăng, hướng dương hoa mộc dễ biết xuân về).

Tô Lân muốn nói lên một sự thực là ai gần Phạm Trọng Yên thì sẽ được ông ta cất nhắc, còn những người ở xa thì không được ông chú ý đến. Phạm Trọng Yên đọc xong bài thơ đã cất nhắc Tô Lân lên một chức vụ hợp với năng lực của ông.

Trong tổng thể kiến trúc đền Ngọc Sơn trên đảo Ngọc của hồ Hoàn Kiếm có Đắc Nguyệt lâu, còn gọi là lầu Đắc Nguyệt, tên lấy ý từ câu thơ này.

216. Chương 217: Khoe Khoang Dẫn Đến Phiền Toái

Lẽ ra hành động này của Hồ Cương cũng không phải ác ý, nhưng thần thái và giọng điệu của y lại làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, giống như người giàu bố thí cho người nghèo, người từ trên cao nhìn xuống nên có vài phần ngạo mạn.

Đối với thằng nhãi này, Bành Viễn Chinh thực có chút hết chỗ nói. Kiêu ngạo, ngông cuồng đến một mức gần như là thiếu năng trí tuệ. Chẳng lẽ đây là kiểu giáo dục của cái loại nhà giàu mới nổi? Loại đức hạnh rác rưởi này khẳng định là sẽ truyền đến đời thứ ba.

Nếu chấp nhặt cái loại đầu óc trái khoáy này thì thật sự là mất thân phận. Trong lúc nhất thời, Bành Viễn Chinh ngay cả hứng thú cũng đều đánh mất.

- Không cần!

Hắn thần nhiên nói, cúi người nhìn xuống túi du lịch của mình, sau đó kéo khóa kéo, từ bên trong lấy ra cái điện thoại di động mà Vương An Na đã tặng, rồi đứng thẳng dậy đi ra chỗ khác gọi điện thoại.

Bành Viễn Chinh không ngờ từ trong túi xách lấy ra một chiếc điện thoại di động, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan đều giật mình kinh hãi, còn Hồ Cương thì biến sắc, khó chịu liền thu tay về, kịch liệt ho khan lên.

Chỗ nối giữa toa ăn và toa hành khách đang có mấy người mặc áo kiểu dân công đang ngồi dưới đất.

Bành Viễn Chinh châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu. Hắn không có vội vã trả lời điện thoại của Lý Tuyết Yến, mà sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút.

Đối với khu sản nghiệp bỏ không của thị trấn Vân Thủy, hắn đã sớm có chuẩn bị. Sau này, hắn nghe Hoàng Đại Long nói, tập đoàn Tín Kiệt đang tìm một nơi, chuẩn bị chính hợp lại khối công ty xí nghiệp, đem những công ty con về chế tạo và gia công máy móc thành lập thành hai công ty có quy mô lớn.

Bành Viễn Chinh tâm tư liền động. Hẳn trước đây đã chính thức nói qua một lần với Hoàng Đại Long, cố ý đem tập đoàn Tín Kiệt vào khu sản nghiệp Vân Thủy với giá cả và chính sách ưu đãi trên diện rộng. Thông qua quy hoạch, tập đoàn Tín Kiệt có thể đem đất đai xung quanh sản nghiệp Vân Thủy vận tác xuống dưới. Bởi vì cơ sở hạ tầng của khu sản nghiệp đã có sẵn, nên cũng tiết kiệm được một số tiền lớn.

Đối với thị trấn Vân Thủy mà nói, có thể làm sống dậy khu sản nghiệp để không này, đồng thời có thể gia tăng thu nhập từ thuế và nhân khẩu vào nghề, từ đó sẽ kéo được kinh tế thị trấn Vân Thủy phát triển lên.

Có thể nói là hai bên đều có lợi.

Ông chủ xí nghiệp Tín Kiệt Hoàng Bách Thừa biết rất rõ lợi ích trong đó nên đương nhiên không phản đối. Mà lúc này đây, Hoàng Bách Thừa đích thân tìm đến Phó chủ tịch thành phố Tiêu Quân, thông qua thành phố giết dây bắc cầu cũng là chủ ý của Bành Viễn Chinh. Có thành phố ra mặt, có thể bài trừ rất nhiều quấy rối, tối thiểu là đến từ quận. Các loại chứng ngại đều có thể dọn sạch.

Nếu không, nếu để thị trấn Vân Thủy ra mặt, trực tiếp hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt, chỉ cần các loại thủ tục, phê duyệt cũng khiến người khác phải đau đầu.

Lý Tuyết Yến lo lắng chờ đợi trong phòng làm việc, chờ Bành Viễn Chinh gọi về. Vừa rồi, Hoàng Bách Thừa đề xuất ý kiến này, Tiêu Quân cũng kể xướng người họa. Cô cũng không biết đây có phải là kết quả do Bành Viễn Chinh vận tác hay không, nên sốt ruột chờ nghe ý kiến của hắn.

Vài phút sau, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Lý Tuyết Yến vội bắt điện thoại:

- Xin lỗi ai vậy, tôi là Lý Tuyết Yến.

- Tuyết Yến, là tôi.

Nghe đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến thở phào một cái, đơn giản nói qua sự việc một chút rồi mới hỏi:

- Viễn Chinh, ý anh thế nào?

- Tuyết Yến, trước kia tôi và Hoàng Đại Long đã nói qua một lần về chuyện này. Tôi cảm thấy sản nghiệp này nên bán ra ngoài. Nếu bán ra ngoài thì dường như chúng ta hơi thiệt thòi, nhưng trên thực tế thì chúng ta rất có lợi. Thứ nhất, bán tài nguyên để không thì có thể thu hồi phí tổn xây dựng. Thứ hai, hạng mục này đầu tư ít nhất mấy ngàn vạn, xây dựng ở thị trấn, có thể giải quyết được vấn đề vào nghề của một ngàn người, cấp cho thị trấn chúng ta gia tăng thu nhập từ thuế và thu nhập tài chính.

Bành Viễn Chinh cười:

- Tuyết Yến, không cần sốt ruột. Hôm nay, Hoàng Bách Thừa và Phó chủ tịch thành phố Tiêu đến, trước là nhìn xem như thế nào. Còn cụ thể hợp tác thì chờ tôi về nói sau.

Lý Tuyết Yến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, chợt cười nói:

- Anh không nói cho tôi biết trước, tôi còn tưởng rằng là do Hách Kiến Niên vận tác chứ. Anh không biết, vừa rồi Hách Kiến Niên rất hào hứng, luôn mãi khoe thành tích trước mặt Chủ tịch thành phố Tiêu và Bí thư Tần, nói là đã xây dựng khu sản nghiệp này như thế nào.....

- Mặc kệ ông ta. Phó chủ tịch thành phố Tiêu đi chưa?

Bành Viễn Chinh hỏi.

- Vẫn chưa, tôi phỏng chừng là đã đến khu sản nghiệp rồi. Tôi do vội trở về gọi điện thoại cho anh. Cổ Lượng và Hoàng Hà thì đi cùng.

- Ừ, Tuyết Yến, tôi đêm nay sẽ về. Tôi hiện tại đang ngồi trên xe lửa, đại khái là bảy giờ tối sẽ đến ga. Đến lúc đó cô cho xe đến đón tôi nhé.

- Trên xe lửa?

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, vừa muốn tiếp tục hỏi tại sao hắn đang trên xe lửa mà có thể gọi điện thoại được thì Bành Viển Chinh đầu dây bên kia đã cúp máy.

Lý Tuyết Yến lấy lại bình tĩnh, cũng cố không suy nghĩ nữa, vội vàng ngồi xe đến khu sản nghiệp Vân Thủy.

Tiêu Quân cùng với Bí thư Quận ủy Tần Phương, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh cùng đứng ở bên ngoài khu sản nghiệp Vân Thủy chỉ trỏ.

Hách Kiến Niên vẻ mặt có chút hưng phấn, giới thiệu cho các lãnh đạo về khu sản nghiệp. Khu sản nghiệp Vân Thủy vẫn là một khối tâm bệnh của ông. Từ lúc xây dựng cho đến nay đều để đó không dùng. Tương lai khẳng định sẽ trở thành một vết hổng trong sự nghiệp chính trị của ông ta.

Hiện giờ tập đoàn Tín Kiệt đột nhiên nhìn trúng nó, muốn đầu tư xây dựng một hạng mục lớn, với ông ta mà nói chính là một chuyện vui không ngờ.

Tiêu Quân quay đầu lại vẫy tay:

- Lão Hoàng, anh cảm thấy thế nào?

Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tín Kiệt Hoàng Bách Thừa mỉm cười bước đến:

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, nói thật, trước đây, Chủ tịch thị trấn Bành đã có nói qua với tôi về chuyện này. Tôi khi đến đây cảm thấy vị trí cũng không tệ lắm, gần tỉnh lộ, quốc lộ, giao thông tiện lợi. Khi khởi công xây dựng thì đường cao tốc cách đây cũng không xa. Tôi khá hài lòng.

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, như vậy đi, tôi trở về mời dự họp ban giám đốc tập đoàn nghiên cứu một chút, sau đó tiến thêm một bước công tác, bảo con trai của tôi thảo luận thêm với Chủ tịch Bành. Đương nhiên, cũng hy vọng lãnh đạo thành phố và quận chiếu cố thêm.

Tiêu Quân cao giọng cười, phất tay:

- Không thành vấn đề. Thu hút đầu tư, đẩy mạnh xây dựng kinh tế, đây là chức trách của chính phủ. Lão Hoàng, nếu hợp tác có gì khó khăn thì cứ việc tới tìm tôi. Tiểu Tần, Tiểu Cố, các người ở quận muốn đẩy mạnh hạng mục này thì nhất định phải có được chính sách ưu đãi hợp lý.

- Xin lãnh đạo thành phố cứ yên tâm, ở quận chúng tôi nhất định sẽ toàn lực ủng hộ.

Tần Phương tỏ thái độ nói:

- Một hạng mục lớn như vậy có thể tập trung tại khu Tân An của chúng tôi, với sự ủng hộ của lãnh đạo thành phố và tập đoàn xí nghiệp Tín Kiệt, tôi sau khi trở về sẽ lập tức cùng với Chủ tịch quận Cổ nghiên cứu một chút, triệu tập các bộ môn tổ chức cuộc họp, vì hạng mục này mà chiếu cố.

- Vậy xin cảm ơn Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cổ.

Hoàng Bách Thừa thản nhiên cười.

Hách Kiến Niên ở một bên sắc mặt rất khó coi. Ông ta là Bí thư Đảng ủy thị trấn, nhưng Hoàng Bách Thừa lại luôn mồm phải cùng với Chủ tịch thị trấn Bành hợp tác, đây không phải là đánh vào mặt ông ta thì là gì?

Đây chẳng khác nào công khai nói cho các lãnh đạo thành phố và cán bộ thị trấn, hạng mục này là do Chủ tịch thị trấn Bành dẫn vào, không có một chút quan hệ nào với ông ta.

Lý Tuyết Yến từ trên xe bước xuống, hướng đám lãnh đạo đang tụ tập bước tới. Ông chủ tập đoàn Huệ Phong Hồ Tiến Học đứng cách đó không xa, hướng Lý Tuyết Yến vẫy tay.

Đại hội đấu thầu đã chấm dứt, tập đoàn Huệ Phong đã thắng thầu, chính thức xác định trở thành nhà đầu tư cho hạng mục cải tạo phố buôn bán trung tâm. Bởi vì cùng với Chủ tịch thành phố Tiêu khảo sát, nên hạng mục cải tạo phố buôn bán cũng được an bài. Cho nên, Hồ Tiến Học cũng tham gia vào đoàn khảo sát, chỉ có điều không có tư cách đi đầu tiên mà thôi.

- Phó bí thư Lý!

Hồ Tiến Học hạ giọng cười:

- Chúc mừng thị trấn, Chủ tịch thị trấn Bành lại đưa đến một hạng mục lớn, lại có lãnh đạo thành phố xe chỉ luôn kim, phỏng chừng rất nhanh sẽ được đẩy mạnh. Đây là một hạng mục trị giá mấy chục triệu. Một khi xí nghiệp Tín Kiệt ở lại thị trấn Vân Thủy thành lập căn cứ sản nghiệp thì ngày sau sẽ rất có tương lai.

Lý Tuyết Yến thở phào một cái, cũng cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành quan hệ với Hoàng Đại Long không tồi. Tiến cử hạng mục này kỳ thật cũng không kỳ quái.

- Đúng rồi, vừa rồi tôi có gọi điện thoại cho Chủ tịch thị trấn Bành, anh ấy tối nay sẽ trở về, hy vọng có thể gặp anh để nói chuyện về việc khai thác phố buôn bán. Buổi sáng ngày mai nếu anh không có việc gì thì có thể đến thị trấn một chuyến.

- Chủ tịch thị trấn Bành không có ở thị trấn? Tôi đã nói rồi, lãnh đạo thành phố đến đây, như thế nào lại không thấy bóng dáng của Chủ tịch thị trấn Bành. Cậu ấy đi công tác à?

- Anh ấy đi thủ đô, tối nay sẽ ngồi xe lửa về đến ga.

Lý Tuyết Yến thuận miệng nói. Thấy Tiêu Quân cùng các lãnh đạo khác đang bước đến, biết lãnh đạo phải rời khỏi, liền khẩn trương hướng Cổ Lượng và Hoàng Hà hai người phát tay, ra hiệu bọn họ theo sau, xem lãnh đạo còn chỉ thị gì hay không?

Trên xe lửa.

Bành Viễn Chinh sau khi nói chuyện điện thoại xong thì trở về chỗ ngồi. Trên đường trở về, một vài thanh niên từ phòng màu xanh bước đến, cùng hắn gặp thoáng qua. Có một tên mặc áo sơ mi ô vuông, mắt lé liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái. Đại khái là đã nhìn thấy cái điện thoại di động trong tay hắn.

Bành Viễn Chinh không phải muốn khoe khoang cái gì, chỉ có điều cái đồ chơi này quá lớn, cũng không thể bỏ vào trong túi, mà cầm ở trong tay thì lại rất chói mắt.

Bành Viễn Chinh đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lại muốn hút một điếu thuốc, trở về chỗ ngồi liền rút ra một điếu thuốc ngay. Bên cạnh có một người dân công đứng dậy, cười cộc lốc:

- Anh bạn, có thể cho mượn cái bật lửa hay không?

- Hahah, được!

Bành Viễn Chinh thuận tay đốt điếu thuốc cho người dân công kia. Gã dân công kia hít sâu một hơi, sau đó lại nhìn cái điện thoại trong tay Bành Viễn Chinh, đôi mắt hiện lên sự kính sợ và hâm mộ, nhỏ giọng nói;

- Đồ vật này khá đắt tiền đấy. Tôi nghe nói đến mấy chục ngàn lận.

Bành Viễn Chinh nghe xong, cảm thấy xấu hổ mỉm cười:

- Anh bạn, đây chỉ là đồ chơi, tôi mua về làm quà tặng cho con trai mà thôi.

Gã dân công kia sững sốt, bật cười ha hả. Nghe nói chỉ là một món đồ chơi, áp lực trong lòng gã đột nhiên biến mất. Gã vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Ông em cầm cái món đồ chơi này hù dọa người khác Tôi nói rồi, trông cậu em cũng đâu giống người giàu có.

Bành Viễn Chinh ở đây ngồi nói chuyện tào lao với hai người dân công, còn bên toa ăn thì cái tên thích khoe khoang Hồ Cương rốt cuộc cũng gặp phải phiền toái.

217. Chương 218: Khúm Núm

Bốn gã thanh niên trẻ tuổi, dáng vẻ lưu manh bước vào toa ăn, muốn uống bia và ăn uống. Mã Hiểu Yến và Sơ Đan cũng coi như hai mỹ nữ khiến người khác phải chú ý. Hai gã thanh niên trẻ tuổi liền cười vang, hướng hai cô nháy mắt.

Nếu đơn thuần chỉ là như thế thì chỉ sợ xung đột sẽ không diễn ra. Bọn chúng là lưu manh, việc trêu chọc con gái là điều bình thường. Nhưng sau đó, Hồ Cương như thế nào lại rút điện thoại di động ra, tiếp điện thoại từ đầu gọi đến. Điều này khiến cho đám thanh niên choai choai kia không thích, nường theo cảm giác say đến gây chuyện.

- Anh bạn, thật là hoành tráng nhỉ. Bên người đã mang theo điện thoại di động, lại có hai mỹ nữ theo cùng. Chắc chắn, thật sự là quá sung sướng. Có thể cho anh em tôi mượn cái điện thoại chút được không?

Một gã thanh niên trẻ tuổi lắc lư thân mình, nường theo sự lắc lư của đoàn tàu nhoáng một cái đã đi tới.

Kỳ thật thì Hồ Cương chỉ là một con hổ giấy. Có tiền thì có tiền, nhưng trên xe lửa gặp phải một đám lưu manh, đối phương người đông thế mạnh, y tránh không được việc khiếp sợ ở trong lòng, phô trương thanh thế nói:

- Anh mượn làm gì? Muốn kiếm chuyện sao?

- Ủ, bố chính là kiếm chuyện đấy, mà không phục sao?

- Xì, xem cái loại nhà giàu mới nổi như mày đấy. Bố mày ghét nhất là cái loại rõ ràng là ngốc xít nhưng lại giả bộ tỏ ra hoành tráng.

- Có điện thoại di động thì giỏi sao? Các ông đây tâm trạng hưng phấn khi uống rượu bị mày phá hỏng mất.

Gã thanh niên trẻ tuổi chửi ầm lên, giương tay chỉ trỏ, còn các tên phía sau thì cười ha hả lên.

- Mau lên nào. Không phải mày là người giàu có sao? Hôm nay mời tụi anh đây một bữa cơm, coi như chúng ta kết giao bằng hữu. Bằng không, hôm nay bố mày sẽ đánh mày đến bố mẹ nhận không ra.

Hồ Cương trong lòng nhảy dựng. Y lo lắng cái đám thanh niên này thật sự muốn động thủ. Y như thế nào có thể là đối thủ chứ. Nếu ở thành phố Tân An thì y không sợ, nhưng đây là trên xe lửa, đối phương người đông thế mạnh, không thể trêu vào.

Sắc mặt y tái nhợt, run rung chỉ tay nói:

- Các người không cần cố tình gây sự. Tôi đi tìm nhân viên bảo vệ.

Nếu y không nói lời nói này, đối phương khả năng chỉ khiêu khích một chút rồi thôi ngay, không có khả năng ở trên xe lửa động thủ. Dù sao trên xe lửa cũng có nhân viên bảo vệ.

Nhưng khi y vừa nói như vậy, những gã thanh niên choai choai kia không để mình bị thiệt, ồn ào hẳn lên:

- Chà, muốn báo cảnh sát à? Vậy thì báo đi, báo nhanh đi, để xem các anh đây có sợ không?

Lúc này, Bành Viễn Chinh bước đến cửa toa ăn. Hắn nhìn qua bên này, nghe mấy tên lưu manh trêu đùa Hồ Cương, thì cười thầm, cũng không để trong lòng.

Mã Hiểu Yến bỗng nhiên đứng dậy, hướng cái gã thanh niên trẻ tuổi, cả giận nói:

- Các người đến đây làm gì? Chúng ta chọc giận các người sao? Anh mau khẩn trương rời đi, bằng không tôi báo cảnh sát đấy. Nhân viên đâu, có người quầy rầy chúng tôi.

Mã Hiểu Yến nói xong thì gọi to nhân viên ở toa ăn.

Gã thanh niên choai choai lập tức nổi giận, nắm lấy cánh tay của Mã Hiểu Yến, dùng sức vung lên, khiến Mã Hiểu Yến một phen lão đảo.

Mã Hiểu Yến phát ra một tiếng thét chói tai. Thanh âm rất sợ hãi và cao vút.

- Đồ đàn bà thói tha, ồn ào cái gì? Nếu còn ồn ào nữa, bố mày sẽ xử mày.

Sơ Đan chấn động, khẩn trương đứng dậy, đến nâng Mã Hiểu Yến.

Những tên thanh niên còn lại lập tức vây quanh lại.

Hồ Cương sắc mặt trắng bệch, bước lui về phía sau, không cẩn thận, bị cái ghế vấp vào chân, thân mình lão đảo một chút. Cái điện thoại di động cầm trong tay rơi xuống mặt đất.

Đám thanh niên cười ha hả, quay đầu lại nhìn thấy nhân viên bảo vệ vẫn chưa đến, một số nhân viên toa ăn cũng không thấy tung tích thì không khỏi can đảm lên.

Bành Viễn Chinh có chút nhịn không được. Nếu đơn thuần chỉ có mình Hồ Cương thì hẳn không quan tâm. Nhưng còn có Sơ Đan và Mã Hiểu Yến hai người em học chung trường, nếu hẳn đứng ở một bên xem náo nhiệt thì không hay cho lắm.

Hắn bước lại, lạnh lùng nói:

- Dừng tay, các người làm gì vậy?

Một gã thanh niên trong đám quay đầu lại, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, rồi giơ tay chỉ vào hắn, mở miệng mắng:

- Anh là ai? Việc gì phải can dự vào? Khẩn trương tránh qua một bên. Bằng không, tôi sẽ cho ánh biết mặt.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, cũng lười nói chuyện với cái đám lưu manh vô nghĩa. Đối với bọn rác rưởi trong xã hội này chỉ có một thủ đoạn, đó là đánh. Anh chỉ cần mạnh hơn so với bọn chúng thì bọn chúng sẽ chẳng dám làm gì anh. Nếu anh yếu thế hơn bọn chúng, thì bọn chúng sẽ càng thêm kiêu ngạo.

Hắn quét mắt nhìn toa ăn trống rỗng, biết nhân viên đang đi gọi bảo vệ. Tuy nhiên phải một lát nữa mới đến được.

Hắn tiến lên một bước, lấy tay ôm lấy một cánh tay của một gã, dùng sức bẻ quặt xuống, rồi nâng gối khiến cho cái gã đó như muốn chết đi sống lại, phát ra một tiếng kêu thống khổ, ôm bụng ngã xuống sàn nhà.

Ba gã lưu manh khác lập tức phản ứng trở lại, rống lên một tiếng đánh tới. Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, như tia chớp nhảy dựng lên, một chân phi tới đá bay một tên. Còn một tên thì ngã vào bên cạnh bàn ăn, phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Bành Viễn Chinh cười lạnh một tiếng, nâng chân hung hăng giẫm lên người tên tiểu lưu manh, quát to:

- Dừng tay.

Bành Viễn Chinh phối hợp với nhân viên bảo vệ làm “khẩu cung”, rồi bảo nhân viên bảo vệ mang bốn tên tiểu lưu manh mang đi. Hồ Cương chủ động bồi thường một ít tổn thất ở toa ăn thì chuyện này tạm thời mới yên ổn.

Bành Viễn Chinh trở lại toa giường nằm. Sơ Đan thì ở bên ngoài cửa nhìn xung quanh, thấy Bành Viễn Chinh bình an trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng nói:

- Anh Bành, thật ngại quá, đem đến phiền toái cho anh.

Bành Viễn Chinh cười:

- Không có việc gì đâu, chỉ là vài tên tiểu lưu manh thôi mà. Bọn chúng chủ động khiêu khích, chúng ta chỉ là phòng vệ, không sao đâu.

Hai người trở về, Mã Hiểu Yến đứng dậy nhìn Bành Viễn Chinh, con ngươi lóe ra ánh nhìn nóng bỏng. Cô không ngờ Bành Viễn Chinh lại có thân thủ tốt như vậy.

Có vấn có võ, lại còn là cán bộ chính phủ. Thật sự là rất ưu tú. Mã Hiểu Yến lúc này bỗng nhiên cảm thấy chị em tốt Sơ Đan của mình ánh mắt thật sự không tồi. Không cần nói đến Sơ Đan, ngay cả cô bây giờ cũng có chút thích Bành Viễn Chinh.

Một đàn ông đáng yêu như vậy thật không dễ tìm.

Mã Hiểu Yến con ngươi lóe ra, thanh âm trở nên dịu dàng:

- Bành sư huynh, anh có bị thương không? Khi nào xuống ga, tôi cùng anh đến bệnh viện kiểm tra.

Hồ Cương ngồi một bên giường, xấu hổ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Y không chỉ không có mặt mũi nhìn Bành Viễn Chinh, mà cũng không có mặt mũi nhìn em họ của mình và Sơ Đan. Xảy ra chuyện như thế này, nếu không phải có Bành Viễn Chinh trở về, y khẳng định cũng sẽ bị mấy tên lưu manh đó cho một trận.

Sau đó chỉ cần không phải chuyện quá lớn, mấy tên tiểu lưu manh này sẽ chuồn mất, mà nhân viên bảo vệ của xe lửa cũng không tích cực tìm kiếm.

Nhìn Sơ Đan và em họ của mình vây quanh Bành Viễn Chinh hỏi han, y trong lòng cảm thấy xấu hổ và ghen tỵ, nhưng không dám phát tác ra ngoài. Vừa rồi, Bành Viễn Chinh nhanh gọn lẹ chế phục bốn tên lưu manh, loại thân thủ như thế này khiến cho y phải khiếp sợ.

Y vụng trộm ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, rồi lại khấn trương cúi đầu.

Bành Viễn Chinh ung dung mỉm cười:

- Hai bạn à, tôi có chút mệt, tôi muốn nghỉ ngơi một chút. Khi nào đến nơi thì gọi tôi nhé.

7h30 tối, màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ thấp lên. Xung quanh nhà ga Tân An sáng rực, dòng xe cộ và người lui tới như thôi đưa, thanh âm ồn ào.

Ra khỏi nhà ga, dưới ngọn đèn, Hồ Cương nhìn thấy một chiếc xe Audi màu đen đứng cách đó không xa. Và đứng bên cạnh chiếc xe là lái xe lão Tôn của ba gã Hồ Tiến Học.

Hồ Cương vui vẻ, hơi có chút đắc ý nhìn hai cô gái đi cùng. Y hướng Sơ Đan cười nói:

- Lái xe của ba tôi đến đây đón chúng ta. Bác Tôn.

Hồ Cương giương tay hô.

Lão Tôn thấy đám người Hồ Cương thì liền cười chạy đến:

- Hồ Cương, cháu về rồi à?

Mã Hiểu Yến quay đầu lại, nói với Bành Viễn Chinh đang đi chậm phía đằng sau, cười nói:

- Bành sư huynh, vừa lúc có xe, cùng nhau đi nhé. Anh ở đâu, chúng tôi đưa anh về nhà.

Sơ Đan cũng chờ mong nhìn Bành Viễn Chinh.

Cô là khách nên cũng khó nói cái gì. Vừa tới Tân An, cô tạm thời phải ở nhà của Mã Hiểu Yến.

Bành Viễn Chinh mỉm cười;

- Không cần đâu, có xe đến đón tôi rồi.

Khi nói chuyện, lão Hồ thấy được Bành Viễn Chinh liền kính cẩn chạy đến:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Chủ tịch của chúng tôi chờ ngài trong xe đã lâu.

Lời này của lão Tôn khiến cho Hồ Cương, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan phải sửng sốt. Chẳng lẽ lái xe của Hồ gia không phải đến đón Hồ Cương mà là đón Bành Viễn Chinh? Điều này sao có thể?

Lúc này, Hồ Tiến Học bước xuống xe, chạy đến, thở hồng hộc nói:

- Tôi đã ở chỗ này chờ lãnh đạo một tiếng rồi đấy. Phó bí thư Lý nói cậu bảy giờ sẽ về đến. Kết quả là 7h30.

Bành Viễn Chinh cũng không ngờ ở chỗ này gặp được Hồ Tiến Học. Hóa ra thằng nhãi này là con trai của Hồ Tiến Học, khó trách lại kiêu ngạo đến thế.

Hắn mỉm cười, bắt tay Hồ Tiến Học:

- Hồ tổng đến đón người sao?

Hồ Tiến Học mỉm cười:

- Tôi đến chính là đón Chủ tịch thị trấn Bành. Đi, lãnh đạo, chúng ta lên xe.

- Đón tôi?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc chỉ vào mũi mình.

- Đúng vậy, tôi nghe Phó Bí thư Lý nói tối nay cậu sẽ trở về, liền cân nhắc đến đây đón lãnh đạo, thuận tiện mở tiệc tẩy trần cho lãnh đạo luôn.

Nói xong, Hồ Tiến Học quay đầu nhìn Hồ Cương, hô to:

- Tiểu Cương, con đợi một lát nhé. Lát nữa sẽ có xe khác đến đón con. Đang đi trên đường.

Bành Viễn Chinh bước theo Hồ Tiến Học, rồi quay đầu lại nhìn Sơ Đan, cười nói:

- Sơ Đan, tôi đi trước, có thời gian gặp lại.

- Bành....

Sơ Đan sắc mặt đỏ bừng, há miệng thở dốc, cũng không nói ra lời.

Hồ Tiến Học có chút cung kính mời Bành Viễn Chinh lên xe. Còn Hồ Cương thì chẳng thèm quan tâm đến. Hồ Cương đến bây giờ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra. Bành Viễn Chinh này đến tột cùng là ai? Không ngờ ngay cả cha của mình phải đích thân ra đón. Hơn nữa cả lái xe cũng bỏ qua một bên, đích thân lái xe.

Mã Hiểu Yến ngẩng đầu nhìn lái xe lão Tôn hỏi:

- Bác Tôn, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy?

- Ủ, đúng vậy? Vị Chủ tịch trẻ tuổi này rất khó lường, năng lượng rất lớn.

Lão Tôn hạ giọng nói:

- Các người quen với Chủ tịch thị trấn Bành?

Mã Hiểu Yến thở phào một cái, sắc mặt phức tạp:

- Anh ấy là bạn học cùng trường với cháu. Hôm nay trên xe lửa tình cờ gặp nhau.

Lời này của lão Tôn Mã Hiểu Yến rất tin tưởng. Tuy rằng việc Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy có chút nằm ngoài ý liệu, nhưng điều làm cho cô giật mình chính là thái độ của Hồ Tiến Học đối với Bành Viễn Chinh.

Cô rất hiểu biết dưỡng của mình. Một Chủ tịch thị trấn tuyệt đối không có khả năng khiến ông ta khúm núm như vậy. Như thế đủ thấy, chỉ có thể như lão Tôn đã nói, Bành Viễn Chinh rất có lai lịch.

218. Chương 219 + 220: Nữ Theo Đuổi Nam Chỉ Cách Một Tờ Giấy

Hồ Tiến Học khởi động xe, thấy Bành Viễn Chinh quay cửa kính xe, vẫy tay chào tạm biệt Mã Hiểu Yến, Sơ Đan thì lúc này mới hiểu. Hóa ra Bành Viễn Chinh trở về cùng một lúc với đám người con của mình. Hơn nữa, dường như còn quen biết nhau.

Vì thế liền cười hỏi:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cậu quen với Hiểu Yến à? Đây là cháu gái của bà xã tôi. Các người về cùng một chuyến tàu à?

- Ô, biết mà, tình cờ gặp được trên tàu. Mã Hiểu Yến là cháu gái bên vợ anh à? Haha, các cô ấy đều là đàn em khóa sau của tôi ở trường đại học Kinh Hoa.

Bành Viễn Chinh thuận miệng nói một câu.

- Nếu nói như vậy, vậy thì cùng nhau ăn bữa cơm nhé?

Hồ Tiến Học trong lòng vừa động, thử thăm dò một câu.

Hồ Tiến Học vốn định đến đón Bành Viễn Chinh, sau đó sẽ đưa Bành Viễn Chinh đến khách sạn tẩy trần. Trên thực tế cũng đã đến lúc dùng cơm tối, ông ta đoán Bành Viễn Chinh chắc ở trên tàu cũng chưa ăn cái gì.

Nếu Bành Viễn Chinh và con trai, cháu gái của mình quen biết nhau, không bằng tiến thêm một bước quan hệ. Đây chính là tâm tư của Hồ Tiến Học.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, chung quy cũng không từ chối, gật đầu cười nói:

- Cũng được, tôi mời khách, xem như là mời hai đàn em khóa sau ăn một bữa cơm. Hồ tổng giúp tôi tiếp khách một chút.

- Được, cứ định như vậy đi.

Hồ Tiến Học mừng rỡ, cũng không chấp việc Bành Viễn Chinh tranh mời khách. Dù sao, mặc kệ là ai mời, cuối cùng y cũng là người đài thọ, như thế nào lại khiến Bành Viễn Chinh bỏ tiền.

Hồ Tiến Học nhô đầu ra, hướng lão Tôn hô lên:

- Lão Tôn, lát nữa xe tới, chở Tiểu Cương, Hiểu Yến và bạn của tụi nó đến quán Thiên Thái nha.

Hồ Tiến Học tự mình lái xe chở Bành Viễn Chinh đến quán Thiên Thái. Không bao lâu sau, lái xe Lão Tôn đã chở Hồ Cương, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan ba người đến nơi.

Mã Hiểu Yến nắm tay Sơ Đan đi về phía Hồ Tiến Học giới thiệu:

- Dượng, đây là Sơ Đan, là bạn học đại học tốt nhất của cháu.

Sơ Đan khẩn trương tiến lên, nói lời cảm ơn, gọi một tiếng chú Hồ. Bởi vì công tác của cô chính là nhờ Hồ Tiến Học giúp đỡ giải quyết.

Hồ Tiến Học liếc mắt nhìn Sơ Đan, thản nhiên nói:

- Ủ, không cần khách khí. Chúng ta đều là người một nhà. Về sau ở Tân An có gì khó khăn, cứ bảo Hiểu Yến nói với chú.

Hồ Tiến Học lời nói hơi có chút kiêu ngạo. Đứng nhìn y trước mặt Bành Viễn Chinh ra vẻ đáng thương, nhưng trên thực tế, Hồ Tiến Học ở Tân An cũng được coi là nhân vật số một. Hắc bạch lưỡng đạo đều chơi được. Nói hô mưa gọi gió không gì là làm không được thì có chút khoa trương, nhưng năng lượng vẫn thật lớn. Tuy nhiên, so với Hoàng gia thì Hồ gia có vẻ thấp hơn một chút.

Nếu nói Hồ Tiến Học có thể xem như một địa đầu xà, thì cha con Hoàng Đại Long đã thoát khỏi trình tự địa đầu xà, hướng rồng qua sông thực hiện thành công chuyển hình. Đồng thời với của cải tích lũy thì về cải cách chính trị và xã hội hóa lực ảnh hưởng cũng không còn giới hạn trong Tân An.

Sơ Đan ở Tân An không quen biết ai, tất nhiên là phải ý lại sự chiếu cố của Mã Hiểu Yến. Mà sau lưng Mã Hiểu Yến chính là Hồ gia. Sơ Đan tuy rằng tâm tư đơn thuần, nhưng xã giao tối thiểu cô tất nhiên là phải luôn miệng tỏ vẻ cảm ơn.

Bành Viễn Chinh ở một bên, nhìn Sơ Đan đang e lệ, trong lòng cũng dâng lên một tư vị chẳng nói nên lời.

Sơ Đan rõ ràng là vì hấn mà đến. Cô gái này có cảm tình với mình mù quáng đến một độ nhất định rồi. Không ngờ lại không được Bành Viễn Chinh đáp lại, nên quyết làm việc nghĩa không chùn bước, đến một thành phố xa lạ để công tác.

Suy nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh trong lòng cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, pha vài phần bất đắc dĩ và cảm giác vô lực.

Hắn âm thầm quyết định, rút thời gian nói chuyện với Sơ Đan, sau đó nghĩ biện pháp đưa cô về lại thủ đô.

Mã Hiểu Yến vẫn đứng một bên nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt lóe sáng, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Còn Hồ Cương thì sắc mặt rất khó chịu, đứng bên cạnh Hồ Tiến Học cúi đầu, không dám nói gì.

Y ở trên xe lửa cả nửa ngày ra về giàu có với Bành Viễn Chinh. Kết quả ngay cả cha của mình trước mặt Bành Viễn Chinh cũng phải kính sợ, thì y chẳng là cái gì cả.

Hồ Tiến Học cười:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta ngồi xuống đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cũng không khách khí, ngồi xuống vị trí chủ nhân. Hắn đã nói qua là sẽ mời khách, mời Sơ Đan và Mã Hiểu Yến hai đàn em khóa sau học chung trường. Hồ Tiến Học là tiếp khách.

- Hồ tổng, anh ngồi chỗ phó đi.

Bành Viễn Chinh cười khoát tay. Hồ Tiến Học ừ một tiếng, cũng ngồi xuống, sau đó bảo Hồ Cương, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan ba người cùng ngồi xuống. Thấy con trai mình có chút rụt rè, sợ hãi, Hồ Tiến Học âm thầm nhủ mày, cũng không nói gì.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nhìn mọi người, nâng ly nói:

- Hai em, nhất là Sơ Đan, em vừa mới đến Tân An, tôi đây là đàn anh, nên làm chủ mời khách, mời hai em một bữa cơm. Bữa cơm hôm nay, vừa lúc Hồ tổng cũng có mặt, nên nhờ Hồ tổng tiếp khách giúp tôi. Về sau, ở Tân An có chuyện gì, thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.

Bành Viễn Chinh nhìn Sơ Đan, lấy tay làm hành động gọi điện thoại.

Sơ Đan đỏ mặt gật đầu, nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Cô gái giờ đây rất hưng phấn. Cô thật không ngờ, ngày đầu tiên đến Tân An lại có thể gặp Bành Viễn Chinh. Hơn nữa, buổi tối còn có cơ hội ngồi cùng một chỗ ăn cơm. Hiển nhiên đây là dấu hiệu rất tốt.

Mã Hiểu Yến cười hì hì:

- Bành sư huynh, làm anh phải tốn kém, thật sự là ngại quá. Em không nghĩ tới, hóa ra, Bành sư huynh mới tốt nghiệp hơn một năm đã trở thành Chủ tịch thị trấn. Rất lợi hại nha!

Bành Viễn Chinh bật cười:

- Mã học muội, một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé, là quan tềp riu không tính là gì.

Hồ Tiến Học cười ha hả, nói chen vào:

- Chủ tịch thị trấn Bành tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Năng lực xuất chúng. Tôi thấy không tới ba năm, chức Chủ tịch quận sẽ là của cậu.

- Chủ tịch thị trấn Bành là một con rồng đích thật của thị trấn. Tương lai còn phải bay xa.

Hồ Tiến Học thổi phồng và nịnh bợ khiến Sơ Đan cảm thấy không được tự nhiên, còn Mã Hiểu Yến thì đỏ mặt lên.

Cô cũng không rõ lắm, người dựng nhà mình trước giờ bướng bỉnh, không chịu khuất phục ai, không thể nào lại tất cung tất kính, ra sức xu nịnh một lãnh đạo thị trấn như Bành Viễn Chinh. Cho dù Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn, cũng không đến mức như vậy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Hồ tổng cũng đừng thổi phồng tôi như vậy. Lời này của anh mà khiến lãnh đạo quận nghe thấy thì xem như là giết tôi đấy.

Hồ Tiến Học đinh đạc khoát tay:

- Tôi thấy lãnh đạo quận rất coi trọng Chủ tịch Bành. Không nói đến lãnh đạo khu, mà lãnh đạo thành phố cũng khen Chủ tịch Bành không dứt miệng. Hôm nay, Phó Chủ tịch thành phố Tiêu đến, tôi cũng có mặt. Tôi nghe Phó chủ tịch Tiêu khen ngợi cậu rất nhiều.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, không muốn nói tiếp chủ đề này với Hồ Tiến Học. Chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Bành sư huynh, em xin kính anh một ly.

Mã Hiểu Yến đứng dậy, đến trước mặt Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ, cười nâng ly đáp lại:

- Cảm ơn, đừng nói là kính cái gì. Chúng ta đều là bạn cùng trường, từ một trường đại học đi ra. Về sau có cần gì nhờ tôi hỗ trợ thì cứ việc tìm tôi là được.

- Cảm ơn, về sau khẳng định là phải nhờ Bành sư huynh chiếu cố nhiều.

Mã Hiểu Yến chớp mắt, con ngươi phát ra một tia lửa nóng.

Hồ Tiến Học ngồi một chỗ nhìn, trong lòng vừa động, đột nhiên nổi lên một chủ ý lớn mật.

Suy nghĩ như thế, y cười ha hả nói:

- Hiểu Yến, cháu chính là đứa nhỏ không biết nghe lời. Lúc trước dưỡng đã nói với cháu, cháu hẳn là nên vào chính phủ công tác, tương lai cũng giống như Chủ tịch thị trấn Bành, trở thành lãnh đạo. Làm một người dạy học thì làm gì có tiền đồ? Như vậy đi, cháu bây giờ thay đổi chủ ý vẫn còn kịp. Dưỡng sẽ giúp cháu nghĩ biện pháp, tiến vào cơ quan chính phủ. Nếu không được thì đến thị trấn Vân Thủy, đi theo Chủ tịch thị trấn Bành.

- Có sư huynh chiều cổ thì thật là chuyện tốt.

Lời nói của Hồ Tiến Học khiến Mã Hiểu Yến nghe xong, trong lòng vừa động, cười hì hì nói:

- Dưỡng, cháu cũng có thể làm quan sao?

- Như thế nào không thể? Cháu tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp đại học Kinh Hoa, văn bằng đại học hàng hiệu. Dưỡng có thể nghĩ biện pháp, nếu dưỡng xử lý không được thì còn có sư huynh của cháu. Chủ tịch thị trấn Bành thần thông quảng đại, xử lý điểm ấy rất dễ dàng.

Hồ Tiến Học cười ha ha, vừa như nói chơi, vừa như hỏi dò.

Y nhìn ra cháu vợ mình đối với Bành Viễn Chinh dường như có chút ý tứ. Mà y nghe Bành Viễn Chinh vẫn chưa có vợ, ngay cả bạn gái cũng chưa có. Nếu Mã Hiểu Yến có thể trở thành bạn gái của Bành Viễn Chinh, như vậy tương đương với việc Hồ gia có được một gốc cây đại thụ chống lưng.

Bành Viễn Chinh có quan hệ với Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam, đây chẳng phải là bí mật gì cả. Nhưng Hồ Tiến Học cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy. Nếu chỉ là Tổng Bính Nam thưởng thức cán bộ trẻ tuổi thì cha con Hoàng gia như thế nào lại tìm mọi cách lấy lòng, gần như là Bành Viễn Chinh nói gì nghe nấy.

Quan hệ sư huynh và học muội, đều là những thanh niên nam nữ chưa vợ. Mã Hiểu Yến lại rất xinh đẹp. Nếu có thể tác hợp một phen, nói không chừng là một chuyện tốt. Cho dù khiến Mã Hiểu Yến theo đuổi cũng sẽ không tiếc.

Cái gọi là nam theo đuổi nữ khoảng cách bằng một ngọn núi. Còn nữ theo đuổi nam thì khoảng cách chỉ bằng một tờ giấy. Mã Hiểu Yến nếu thật sự là một cô gái kiêu ngạo, đối với Bành Viễn Chinh triển khai tấn công mãnh liệt, thì cho dù Bành Viễn Chinh huyết khí phương cương, cũng khó mà tránh khỏi ái mỹ nhân.

Đây chính là tâm tư của Hồ Tiến Học.

Ý nghĩ này một khi sinh ra thì rất khó mà chặn lại. Thừa dịp Bành Viễn Chinh đi nhà vệ sinh, Hồ Tiến Học nửa công khai nửa ám chỉ nói:

- Hiểu yến, cháu bây giờ vẫn chưa có bạn trai, ánh mắt cao như vậy, có phải hay không là muốn tìm một người như Chủ tịch thị trấn Bành?

Sơ Đan ở một bên, nghe xong liền âm thầm nhú mày.

Mã Hiểu Yến xấu hổ, đỏ mặt nói:

- Dưỡng nói cái gì vậy? Cháu chưa có bạn trai thì có liên quan gì với Bành sư huynh?

Mã Hiểu Yến nói xong thì vụng trộm liếc mắt nhìn Sơ Đan một cái, lại cười hì hì:

- Người thích Bành sư huynh là Đan Đan. Đan Đan từ thủ đô đến đây làm việc cũng vì Bành sư huynh đấy.

Hồ Tiến Học liếc mắt nhìn Sơ Đan, thản nhiên cười, nhưng không có nói gì.

Y quyết định ăn cơm xong sẽ tìm Mã Hiểu Yến nói chuyện với cô.

Sơ Đan mặt càng đỏ hơn, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Mã Hiểu Yến nhìn bộ dạng e lệ của cô thì thở dài, cũng không biết nói cái gì. Đồng thời trong lòng cũng có vài phần khác thường.

Ngay từ đầu, Mã Hiểu Yến cũng không có ấn tượng quá sâu với Bành Viễn Chinh, cũng không thấy hắn có gì xuất sắc, nhưng hôm nay có dịp ở chung, đột nhiên cô cảm thấy lòng mình xao động, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao Sơ Đan lại yêu sâu nặng như vậy. Nếu là cô, có lẽ cũng không mạnh mẽ hơn Sơ Đan được bao nhiêu.

Nhưng cho dù là động tâm, cô cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Dù sao, hắn là đối tượng mà Sơ Đan, người bạn thân của cô thầm yêu, nếu cô làm kẻ thọc gậy bánh xe, chưa nói có thể thành công hay không, đã lập tức làm Sơ Đan bị tổn thương nặng nề...

...

Bành Viễn Chinh vào phòng vệ sinh rửa mặt, rút thuốc ra hút, không sốt ruột quay lại.

Hồ Tiến Học thấy con trai không mở miệng nói chuyện, thái độ khác thường, cảm thấy rất kỳ lạ. Thừa dịp Bành Viễn Chinh không ở đó, nhíu mày hỏi:

- Tiểu Cương, hôm nay con làm sao vậy? Cứ im lặng không nói lời nào, rất không lễ độ. Nhớ kỹ, lát nữa người ta quay lại, chủ động mời rượu!

Hồ Cương dạ một tiếng, gật đầu.

Mã Hiểu Yến khẽ cười nói:

- Dương, hôm nay anh họ ra vẻ người giàu có trước mặt anh Bành, khiến mấy tên lưu manh chú ý, tới gây sự, may mà có anh Bành giải vây. Ài, thật sự không ngờ, anh ấy lại có thân thủ cao như vậy, một mình chơi bốn, “bốp, bốp” mấy cái, mấy tên lưu manh liền té bò càng.

Hồ Cương đỏ mặt, ngắc đầu trừng mắt lườm Mã Hiểu Yến.

Hồ Tiến Học ngắc người, nhíu mày định hỏi rõ, thấy Bành Viễn Chinh đẩy cửa đi vào, liền sửa miệng cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta uống tiếp!

Bành Viễn Chinh lắc đầu, khoát tay nói:

- Hồ tổng, giờ này cũng không còn sớm. Đừng uống rượu nữa, chuẩn bị ăn cơm đi. Cũng đúng lúc tôi muốn nói chuyện với ông về dự án cải tạo phố buôn bán.

- Ồ, được. Tiểu Cương, đi nói nhân viên phục vụ dọn cơm ra đi.

Hồ Tiến Học bảo Hồ Cương, rồi cười nói:

- Hôm nay tập đoàn Huệ Phong chúng tôi trúng thầu, xin cảm tạ sự tín nhiệm của lãnh đạo thị trấn đối với chúng tôi! Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi nhất định tranh thủ thời gian, ký hợp đồng giải phóng mặt bằng, sớm ngày động thổ khởi công.

Tôi đã vay ngân hàng được tám triệu tệ, toàn bộ đầu tư vào dự án này, không có vấn đề gì về tài chính. Chỉ cần lãnh đạo thị trấn ra lệnh một tiếng, công trình lập tức được khởi động.

Bành Viễn Chinh cười gật đầu:

- Tập đoàn Huệ Phong trúng thầu, đó là nhờ thể hiện thực lực của mình. Đương nhiên, đó là kết quả ban lãnh đạo thị trấn mong đợi. Huệ Phong là xí nghiệp địa phương, tham gia xây dựng thị trấn cũng là thể hiện trách nhiệm xã hội mà!

Thực lực của Tập đoàn Huệ Phong và sự chân thành của Hồ tổng là không thể nghi ngờ. Tôi chỉ muốn nhấn mạnh hai điểm: thứ nhất, không để xảy ra tình trạng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Nhất định phải bảo đảm chất lượng, tạo ra công trình chất lượng tốt không phải là một câu khẩu hiệu. Thị trấn sẽ thành lập một tổ dự án, để theo dõi việc xây dựng của các ông; thứ hai, buôn bán, khai thác, phát triển phải phù hợp với chính sách quy định.

Giọng Bành Viễn Chinh tuy nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm túc.

Hồ Tiến Học cũng trịnh trọng vuốt cằm:

- Tôi cũng xin bày tỏ với Chủ tịch thị trấn Bành, lão Hồ tôi cũng là một thành viên của thị trấn Vân Thủy, làm việc cho thị trấn, tôi tuyệt đối không làm chuyện trái lương tâm!

Bành Viễn Chinh và Hồ Tiến Học bàn công việc, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan im lặng lắng nghe. Thấy dáng điệu đầy quyền uy lãnh đạo của Bành Viễn Chinh trong khi nói chuyện, Sơ Đan thầm thở dài, càng thấy khoảng cách giữa mình và Bành Viễn Chinh quá xa xôi.

Mà trong mắt Mã Hiểu Yến lóe lên land ánh sáng nồng nhiệt. Trong lúc vô tình, Bành Viễn Chinh bộc lộ ra khí thế của một kẻ bề trên đầy cuốn hút, khiến lòng cô càng xao động. Cô nghiêng đầu chống tay lên má, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, ngắm nghía đường nét sắc sảo trên khuôn mặt hắc, khóe miệng cương nghị và mạnh mẽ, không khỏi bị cuốn hút, nhìn đến ngây người ra.

- Tôi tin tưởng Hồ tổng, tôi cũng tin tưởng thực lực của tập đoàn Huệ Phong. Chỉ cần tập đoàn các ông làm theo đúng yêu cầu của chính quyền thị trấn, hoàn thành công trình một cách vững chắc, tương lai các ông cũng không thua thiệt đâu. Tôi có thể hé lộ với Hồ tổng một tin tức, theo tiến trình mở rộng của thành phố Tân An, chẳng bao lâu nữa, thị trấn Vân Thủy chúng ta cũng sẽ nhập vào với khu nội thành, đến lúc đó, giá đất ở thị trấn Vân Thủy sẽ nước lên thì thuyền lên, tập đoàn Huệ Phong kinh doanh nhà, phòng thương phẩm, chắc chắn sẽ là hàng “nóng”!

Hồ Tiến Học nghe vậy, đôi mắt sáng ngời.

Ông ta làm dự án này, căn bản là muốn kéo gần quan hệ với Bành Viễn Chinh, đồng thời cũng là quan hệ với Tập đoàn Tin Kiệt của Hoàng Đại Long, cho dù dự án không có lãi cũng chấp nhận. Nhưng hôm nay Bành Viễn Chinh nói như vậy, Hồ Tiến Học nhớ tới việc Hoàng Bách Thừa muốn đặt cơ sở sản xuất tại thị trấn Vân Thủy, trong lòng vui mừng như điên, biết mình vô tình làm mà “trúng mánh”!

Trong suy nghĩ của ông ta, Bành Viễn Chinh là một Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi thần bí và bản lĩnh cao cường, nếu hắc đã nói như vậy, chắc chắn là có tin tức. Không chừng, đó là quy hoạch của thành phố. Đúng như lời của Bành Viễn Chinh, một khi đại bàn hiện tại của thị trấn Vân Thủy sáp nhập vào nội thành, giá nhà đất chắc chắn sẽ tăng vọt.

Nghĩ đến đây, Hồ Tiến Học lại nâng chén kính cần nói:

- Cảm ơn lãnh đạo chiếu cố. Xin kính lãnh đạo một ly, xin phép cạn ly trước!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tốt lắm, tôi cũng xin cạn ly.

Hai người uống cạn ly rượu, Hồ Cương gọi bánh sủi cảo lên. Bành Viễn Chinh vừa ăn vừa cười nói:

- Hồ tổng, nói thật nhé, tương lai khi phòng ốc của tập đoàn ông xây dựng xong, tôi sẽ mua một căn chờ tăng giá. Không chỉ có tôi, đồng chí Tuyết Yến và đồng chí Cổ Lượng cũng có ý định như vậy, Đến lúc đó, Hồ tổng phải giảm giá cho chúng tôi đấy!

Hồ Tiến Học cười to, vỗ vỗ ngực nói:

- Chắc chắn sẽ để dành tặng mấy căn cho lãnh đạo, tiền bạc cái gì chứ? Đến lúc đó tôi sẽ trang trí bày biện sẵn sàng để lãnh đạo có thể vào ở ngay.

Bành Viễn Chinh cũng cười, gơ tay chỉ Hồ Tiến Học, mắng:

- Không được, như vậy là Hồ tổng muốn dụ dỗ tôi phạm sai lầm! Giá bao nhiêu tính bấy nhiêu, không tính tiền là không được! Nhớ kỹ, lão Hồ, tôi cũng không phải là người hay nói chơi!

Nghe Bành Viễn Chinh gọi hai tiếng “lão Hồ”, Hồ Tiến Học như mở cờ trong bụng, ăn thêm được tới mấy cái bánh sủi cảo.

...

Nhà Mã Hiểu Yến ở nội thành. Cô và Sơ Đan được Hồ Tiến Học đưa về, vừa lên lầu tắm rửa xong, chuẩn bị cùng Sơ Đan đi nghỉ, Hồ Tiến Học đã gọi điện thoại tới.

Mẹ Mã Hiểu Yến nhận điện thoại xong, mỉm cười lên phòng Mã Hiểu Yến nói:

- Hiểu Yến, đừng tìm con có việc, ông ấy ở bên đường đối diện chờ con.

Mã Hiểu Yến nhú mày:

- Mẹ, 9 giờ hơn rồi, đừng tìm con làm gì? Vừa rồi, con cùng ăn cơm với đừng, có gì không để ngày mai nói được sao!

Mã Hiểu Yến lâu lâu, nhưng vẫn đứng dậy nói cho Sơ Đan biết, rồi mặc quần áo đi xuống lầu.

Nhà họ Mã là gia đình công nhân bình thường, thời gian cuộc sống cũng không đến nỗi nào, hoàn toàn là nhờ ở Hồ Tiến Học. Kể cả công tác của Mã Hiểu Yến cũng do Hồ Tiến Học giúp đỡ chạy chọt. Bằng không, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan cũng không được nhận vào Đại học Giang Bắc.

Cho nên, địa vị của Hồ Tiến Học đối với Mã gia rất không tầm thường.

Mã Hiểu Yến xuống lầu, ra khỏi khu cư xá, đã thấy xe của Hồ Tiến Học ở phía đối diện.

Trong xe chỉ có một mình Hồ Tiến Học.

- Đừng, đừng tìm cháu có việc gì vậy?

Mã Hiểu Yến mở cửa xe, chui vào.

Hồ Tiến Học châm một điếu thuốc, im lặng một lát, mới quay lại nhìn Mã Hiểu Yến, nhẹ nhàng nói:

- Cháu gái, đừng hỏi cháu chuyện này, cháu phải nói thật.

- Đừng nói đi, cháu nghe đây!

Nghe giọng của Hồ Tiến Học hết sức nghiêm túc, Mã Hiểu Yến cảm thấy hơi kỳ lạ.

- Cháu này, cháu cảm thấy con người Bành Viễn Chinh như thế nào?

- Rất tốt, trẻ tuổi, lại là Chủ tịch thị trấn, tương lai chắc chắn có tiền đồ rộng mở.

Mã Hiểu Yến khẽ cười nói.

- Cháu à, đừng nói cháu nghe, người này rất không đơn giản. Qua quan sát và hiểu biết của đừng gần đây, năng lực của hắn rất mạnh, lại rất có lai lịch, tương lai tiền đồ vô lượng. Tốt nghiệp đại học một năm đã là Chủ tịch thị trấn, tin chắc chắn không tới hai, ba năm sau sẽ lại lên chức.

Hồ Tiến Học hạ giọng nói:

- Nếu cháu có ý đối với hắn, phải nhanh lên! Những “chàng trai vàng” như thế này, không thể bỏ lỡ!

Hồ Tiến Học đột nhiên nói tới chuyện này, Mã Hiểu Yến vừa kinh ngạc lại vừa ngượng ngùng, cô đỏ mặt, sáng giọng:

- Đừng...Cháu với anh ấy thật ra chỉ mới quen ngày hôm nay thôi, trước kia không có tiếp xúc...Cháu...

- Không phải bây giờ đã quen biết rồi sao? Bạn học cùng một trường, còn cái cơ nào tốt hơn để tiếp xúc!

- Anh ấy là người mà bạn cháu thầm yêu, cháu...

Mã Hiểu Yến cúi đầu xuống, ngập ngừng nói.

- Chuyện chung thân đại sự mà cũng có thể nhún nhường? Cháu ơi, cháu cũng không nên hồ đồ! Đó là một con rồng! Đừng nói cho cháu biết.

Giọng Hồ Tiến Học càng nhỏ lại:

- Nghe nói bây giờ hắn chưa có bạn gái, nếu cháu tranh thủ ngay, có khả năng còn có cơ hội! Nếu có thể lấy hắn, tương lai cả đời cháu sẽ được hưởng phúc! Đêm nay đừng đến gặp cháu, là để đặc biệt nói về chuyện này, đừng mong rằng cháu suy xét thật kỹ càng. Chưa nói đến những cái khác, điều kiện bản thân hắn cũng rất ưu tú, tài mao song toàn, cháu còn muốn tìm một đôi tượng như thế nào nữa? Cháu ngẫm nghĩ lại cho kỹ đi, chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của cháu, và cũng là tương lai của cả gia đình cháu.

Mặc kệ Mã Hiểu Yến chấp nhận hay không, có nghe chướng tai hay không, Hồ Tiến Học nói với tốc độ rất nhanh về chuyện của Bành Viễn Chinh, rồi lái xe đi.

Mã Hiểu Yến đứng một mình trên đường, nhìn theo chiếc Audi màu đen của Hồ Tiến Học chạy như bay đi, dần dần biến mất cuối đường quốc lộ. Một cơn gió thu lạnh lạnh thổi tới, cô rung mình một cái, trên khuôn mặt đầy vẻ phức tạp không thể dùng lời nào mà mô tả được.

Nếu hôm nay cô bỗng dưng nảy sinh một tình cảm khác thường đối với Bành Viễn Chinh, nghe những lời của Hồ Tiến Học, chắc chắn cô sẽ cười nhạt: tình yêu mà có thể đem ra giao dịch sao? Tình yêu là hề thấy ai có bối cảnh, có tiền đồ sẽ bắt chấp tất cả mà xông lên giành giật sao? Nhưng bởi vì trước đó cô đã thấy động tâm, cho nên mới có thể miễn cưỡng lắng nghe những lời của Hồ Tiến Học, tuy vậy những lời đó cũng thôi thúc những cảm giác băng khuâng mới chớm của cô.

Chỉ có điều, cô lại nghĩ tới Sơ Đan. Trong lúc Sơ Đan đang còn ôm ấp mối tình đơn phương không nhiều hy vọng, thì cô, một người bạn thân thiết nhất của Sơ Đan, lại đâm dao sau lưng cô ấy, hiển nhiên sẽ làm Sơ Đan tổn thương hết sức nặng nề. Nghĩ đến đây, lòng cô vô cùng rối loạn.

Mã Hiểu Yến đứng hồi lâu bên đường, cũng không suy nghĩ được gì cho ra đầu ra đuôi. Thật lâu sau, cô lặng lẽ băng qua đường, trở về nhà. Vào phòng, cô thấy Sơ Đan đã ngủ, trên khuôn mặt tràn ngập nét tươi cười thỏa mãn.

219. Chương 221: Cần Người Có Người, Cần Tiền Có Tiền!

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh không về Ủy ban nhân dân thị trấn mà đi thẳng lên quận. Trước đó hắn gọi điện đến Ủy ban nhân dân thị trấn, Lý Tuyết Yến nói, Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố đều muốn gặp hắn nói chuyện.

Có điều, đó là thông báo của văn phòng Quận ủy và cả văn phòng Ủy ban nhân dân quận, nghĩa là hai vị lãnh đạo Đảng - chính quyền, không nói chuyện cùng một lúc với hắn. Có lẽ, đó chỉ là tình cờ; nhưng có khả năng cao hơn, là Tần Phượng và Cố Khải Minh đều có mục đích riêng.

Trên đường đi, Bành Viễn Chinh quyết định đến chỗ Cố Khải Minh trước, xong mới đến gặp Tần Phượng.

Vào đến khu văn phòng của Ủy ban nhân dân quận, hắn không đến thẳng văn phòng của Cố Khải Minh, mà đến chỗ Mạc Xuất Hải trước.

Mạc Xuất Hải đang giao cho mấy trưởng phòng tổ chức hội nghị, thấy Bành Viễn Chinh, liền cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu chờ một chút, tôi sắp xếp công tác, ba phút nữa cậu quay lại nhé!

Bành Viễn Chinh cười, lui ra ngoài, đứng hút thuốc, “sửa sang” lại ý nghĩ của mình, một lát sau lại đến văn phòng của Mạc Xuất Hải.

Mạc Xuất Hải thân thiết vỗ vai hắn:

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi. Uống trà?

- Không cần, Chủ nhiệm Mạc, không cần khách khí, nếu tôi muốn uống, tự tới rót là được.

Hai người coi như người quen, Bành Viễn Chinh cũng không khách sáo với Mạc Xuất Hải.

- À, Chủ nhiệm Mạc, Chủ tịch quận Cố tìm tôi có phải...

Bành Viễn Chinh thật ra đã đoán được đại khái, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Công tác tuyên truyền tôi đã liên hệ xong với báo và đài truyền hình, bản thảo cũng đã soạn xong, ước chừng cuối tuần là có thể báo cáo lên lãnh đạo.

- Viễn Chinh này, chuyện đó không cần vội. Đừng sốt ruột.

Mạc Xuất Hải nói.

Bành Viễn Chinh oán thăm, thăm nghĩ: Giờ này còn không sốt ruột? Thật sự là lưỡi quan không xương, nhiều đường lắt léo mà, muốn nói như thế nào cũng được! (sic!)

- Không phải quận muốn tranh thủ làm nhanh sao?

Bành Viễn Chinh thừa hiểu nhưng giả bộ hồ đồ.

- Tranh thủ đương nhiên phải tranh thủ rồi, nhưng cũng không thể gấp gáp quá. Lần này Chủ tịch quận Cố gọi cậu đến, chủ yếu là vì chuyện thị trấn Vân Thủy các cậu hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt. Cậu cứ ngồi đây chờ một lát đi đã, lãnh đạo đang có khách.

Mạc Xuất Hải gơ ngón tay cái với Bành Viễn Chinh:

- Chú em, tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu, cậu không chỉ viết lách giỏi mà còn làm rất tốt!

Nhậm chực ở thị trấn Vân Thủy chưa đến nửa năm, đã bắt tay thực hiện hai dự án khá lớn, dự án cải tạo phố buôn bán sắp khởi công, lại cùng hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt. Rõ ràng là phải chúc mừng cậu.

- Chủ nhiệm Mạc, đừng chê cười tôi. Dự án phố buôn bán chỉ là dự án nhỏ, còn hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt, chỉ mới là ý định hợp tác, liệu có thể thành công hay không, còn chưa nói chắc được.

Mắt Bành Viễn Chinh lóe sáng, khẽ cười.

Khóe miệng Mạc Xuất Hải nhếch lên thành một nét cười cổ quái, gơ tay chỉ Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, đừng có khiêm tốn! Dự án nhỏ ư? Chỉ cải tạo khu phố đương nhiên là dự án nhỏ, nhưng tôi đã xem qua bản kế hoạch và phương án hoạt động của doanh nghiệp. Đó không chỉ là vấn đề cải tạo đường phố, mà còn bao gồm việc xây dựng nhà và xây dựng cơ sở công cộng! Mỗi giai đoạn, công trình cần số vốn đầu tư 5 triệu tệ, tính tổng cộng lại, vốn đầu tư vượt quá 30 triệu, như vậy gọi là dự án nhỏ sao?

Về phần dự án hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt, lên tới hàng trăm triệu vốn đầu tư, dự án rất lớn, đừng nói thị trấn Vân Thủy các cậu, đối với quận và thành phố cũng là dự án rất lớn. Nếu dự án hoàn thành, sẽ làm tăng giá trị sản lượng công nghiệp và thu nhập tài chính của quận.

Lãnh đạo thành phố rất coi trọng hai dự án này. Hôm qua, Chủ tịch thành phố Tiêu đã ra chỉ thị quan trọng, yêu cầu quận triệt để ủng hộ cậu hoàn thành dự án này, cố gắng trong thời gian ngắn nhất, tiến vào giai đoạn thực hiện.

Mạc Xuất Hải hạ giọng, cười ha hả:

- Hôm qua, Chủ tịch quận nói với tôi, đồng chí Tiểu Bành chỉ cần làm thành công công trình này, sẽ là “công thần” của quận! Thành tích như vậy, tương lai tổ chức chắc chắn sẽ suy xét kỹ càng, đồng chí Viễn Chinh, cố gắng lên!

Bành Viễn Chinh cười cười, không nói gì.

Thực tế đúng như vậy, chỉ cần dự án được hoàn thành, hắn sẽ có thành tích rất xuất sắc, được ghi tên một cách vẻ vang vào lịch sử phát triển của thị trấn Vân Thủy. Ai cũng có thể hiểu được chuyện này, không cần Mạc Xuất Hải phải nói ra.

Nhưng hôm nay Mạc Xuất Hải nói như vậy, hiển nhiên là được Cố Khải Minh mớm lời.

Hắn ngồi hơn nửa giờ ở văn phòng Mạc Xuất Hải, thì Cố Khải Minh gọi điện thoại tới.

- Đồng chí Viễn Chinh, Chủ tịch gọi cậu kia!

Mạc Xuất Hải gác điện thoại, cười nói.

- Được, Chủ nhiệm Mạc, tôi đi báo cáo công tác với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh đứng dậy cười, nói xong liền đi về phía văn phòng của Cố Khải Minh.

Văn phòng Cố Khải Minh để cửa mở, Bành Viễn Chinh bèn đi thẳng vào:

- Chủ tịch quận Cố!

Bành Viễn Chinh quay lại đóng cửa, rồi tới ngồi trên ghế sofa trong văn phòng.

- Đồng chí Viễn Chinh, hôm qua Chủ tịch thành phố Tiêu đến khảo sát điều tra, Hoàng Bách Thừa của tập đoàn Tin Kiệt cũng cùng đi. Nghe nói cậu và tập đoàn Tin Kiệt định làm một dự án, họ muốn nhắm vào khu công nghiệp của thị trấn sao?

Cố Khải Minh hỏi dò, thái độ rất nghiêm túc.

Ông ta hỏi như vậy, là muốn Bành Viễn Chinh nói thật rõ ràng về vụ này.

- Chủ tịch quận Cố, đúng là như vậy, tôi chưa kịp báo cáo với lãnh đạo quận, bởi vì ý tưởng chưa được hoàn thiện.

Bành Viễn Chinh khẽ cười.

- Cậu không cần giở trò vòng vo với tôi, đi thẳng vào vấn đề, nói điểm mấu chốt!

Cố Khải Minh trầm giọng nói.

- Là như thế này, trước khi tôi nhận chức, thị trấn Vân Thủy có xây dựng một khu công nghiệp, đầu tư không nhỏ, nhưng bởi vì quy hoạch xây dựng thiếu chặt chẽ và chu đáo, cho nên công trình xây dựng xong mà không có xí nghiệp vào đặt cơ sở sản xuất, khu đó không được sử dụng, gây lãng phí rất lớn.

Cố Khải Minh gật đầu:

- Đó là Hách Kiến Niên làm vớ vẩn! Đầu tư nhiều tiền như vậy, chỉ để phô trương một cách hình thức!

Bành Viễn Chinh thầm nhủ: bây giờ thì ông mới nói kiểu vuốt đuôi thế này, lúc Hách Kiến Niên bắt tay vào làm, không có quận phê chuẩn, công trình đó có thể hoàn thành không?

- Chủ tịch quận Cố, sau khi tôi đến nhận chức, thấy khu công nghiệp bỏ không, đã có ý định thu hút đầu tư để khỏi lãng phí. Tình cờ tôi nghe nói Tập đoàn Tin Kiệt muốn chấn chỉnh và xây dựng mới cơ sở sản xuất, cho nên tôi đưa chuyện này ra nói với Hoàng Đại Long. Sau đó, tôi lại gặp Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng nói chuyện. Họ bước đầu đồng ý suy xét, nhưng cần một số chính sách ưu đãi và hỗ trợ.

Bành Viễn Chinh cười nhìn Cố Khải Minh:

- Nếu muốn tiến vào giai đoạn hợp tác thật sự, vẫn cần sự ủng hộ mạnh mẽ của lãnh đạo quận!

Cố Khải Minh trầm ngâm, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, đối với dự án này cậu nắm chắc bao nhiêu phần trăm?

Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ ràng, nhưng giả vờ suy nghĩ một chút, rồi mới nói một cách nghiêm túc:

- Chủ tịch quận, nói một cách ngay thật, cho rằng nắm chắc mười phần là nói quá. Tôi và Hoàng Đại Long quan hệ không tệ, nhưng lãnh đạo cũng biết đấy, một dự án đầu tư quá lớn như vậy, không thể chỉ dựa vào quan hệ cá nhân để thúc đẩy.

Cố Khải Minh ừ một tiếng, gật đầu:

- Đó là đương nhiên, cho nên tôi mới hỏi cậu nắm chắc bao nhiêu phần trăm.

- Chủ tịch quận Cố, tôi cảm thấy, thị trấn chúng tôi có ưu thế khá rõ ràng. Khu công nghiệp gần quốc lộ, tỉnh lộ, đồng thời đường cao tốc Tân An cũng đang được khởi công... Với những yếu tố như vậy, Tập đoàn Tin Kiệt đã suy xét đầy đủ. Nếu quận lại có chính sách hỗ trợ, dự án này sẽ thuận buồm xuôi gió ngay.

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh nhìn Cố Khải Minh mỉm cười.

Cố Khải Minh cười ha hả, chỉ vào Bành Viễn Chinh:

- Cậu thật là tinh quái! Nói như vậy là cậu có nắm chắc! Tốt lắm, nếu cậu đã nắm chắc như vậy, tôi cũng xin bày tỏ thái độ. Ủy ban nhân dân quận lập tức thành lập tổ lãnh đạo công tác, tôi và những người đứng đầu các ban ngành cùng tham gia. Cậu mau nói chuyện với Hoàng Bách Thừa, cứ mạnh dạn trao đổi, họ có yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng, đều có thể đáp ứng!

- Cậu cần ngành nào phối hợp, ngành đó phải đi đầu, cần người có người, cần tiền, có tiền! Chỉ cần có thể thúc đẩy dự án này, đồng chí Viễn Chinh, cho dù tôi, Chủ tịch quận này phải làm cán sự chạy việc cho cậu, tôi cũng cam tâm tình nguyện!

Giọng Cố Khải Minh rồn rảng hùng hồn, thái độ kiên quyết.

- Cảm ơn lãnh đạo ủng hộ.

Bành Viễn Chinh ngoài miệng nói lời cảm tạ, trong lòng lại cười thầm.

Một dự án lớn như vậy, nếu có thể thành hiện thực, sẽ là một thành tích thật sự đối với Cố Khải Minh. Trong thời điểm mấu chốt tranh đoạt vị trí Bí thư Quận ủy, thành tích này đương nhiên có vai trò rất quan trọng.

- Được, cứ như vậy đi! Cậu đi chuẩn bị đi. Trước mắt, cậu không cần phải làm gì khác, cứ theo sát dự án này cho tôi. Đồng chí Viễn Chinh, dự án này có ý nghĩa trọng đại đối với thị trấn Vân Thủy, cả đối với sự phát triển của quận Tân An, tôi hy vọng cậu có thể nhanh chóng thực hiện, một khi thành công, cậu chính là “đại công thần” có công đẩy mạnh phát triển toàn quận! Quận sẽ ghi công của cậu!

Cố Khải Minh lại nói thêm đầy thâm ý:

- Năng lực công tác và công trạng của cậu, tổ chức sẽ suy xét cẩn thận!

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi, thầm nghĩ, có cần phải nói toạc móng heo ra như vậy không chứ?

- Cảm ơn lãnh đạo, tôi hiểu rồi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh đứng dậy bước đi.

220. Chương 222: Tàn Phượng Dụ Dỗ

Từ phòng Cố Khải Minh đi ra, Bành Viễn Chinh ngay sau đó lại lên lầu.

Mạc Xuất Hải nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, rồi quay đầu vào văn phòng Cố Khải Minh.

- Như thế nào, cậu ta lên phòng Bí thư Tàn à?

Cố Khải Minh dường như sớm có sự đoán trước, liền ngẩng đầu hỏi một câu.

Mạc Xuất Hải gật đầu nói:

- Chủ tịch quận Cố, kỳ thật thì chẳng sao cả. Tôi tin tưởng, Tiểu Bành là người thông minh. Cậu ấy sẽ có chủ kiến của mình.

- Cứ hy vọng là như thế.

Cố Khải Minh có chút mệt mỏi, phát tay, ra hiệu Mạc Xuất Hải có thể đi rồi.

Mạc Xuất Hải im lặng rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng của Mạc Xuất Hải, Cố Khải Minh sắc mặt âm trầm xuống dưới, lạnh lùng cười. Lúc này, y quả thực phải chửi chớ má. “Tàn Phượng cô sắp bị điều đến thành phố Trạch Lâm rồi còn gì? Còn cùng bố tranh đoạt gì sao? Đây không phải là vô nghĩa à?”

Y lại không biết, Tàn Phượng nhắm là chính vị trí của một Phó chủ tịch thành phố Tân An chứ không phải thành phố Trạch Lâm.

Cô một đường đặc biệt đề bạt. Vị trí Bí thư Quận ủy cũng đã hoàn thành đầy đủ, chiến tích hiển hách. Lúc này đây đối với cô mà nói thì là một cơ hội duy nhất. Một khi bỏ qua cơ hội này, với cái tuổi ba lăm, cô sẽ không còn hy vọng lên chức nữa. Nếu muốn được đi cao hơn, đối với Tàn Phượng mà nói, cơ hội này tất nhiên là quý báu.

Cô sẽ không dễ dàng buông tha cho nó.

Trước mắt, cô chỉ có năm phần nắm chắc. Còn năm phần còn lại là cần cô cố gắng tranh thủ làm công tác. Vị ở thành phố sắp sửa lui về tuyến hai khoảng cách chỉ còn mấy tháng, cô có thể tái thu hoạch thêm một chiến tích chói mắt nữa. Như vậy, lý lịch chính trị của cô sẽ đậm màu hơn, gia tăng lực thuyết phục. Ở tỉnh và thành phố đều đã suy xét.

Mà trước mắt, ở thành phố vẫn chưa có nữ Phó chủ tịch thành phố. Căn cứ vào yêu cầu chính sách của trung ương, chính quyền địa phương cần đề cao tỷ lệ nữ cán bộ lãnh đạo. Mà phóng nhân ra toàn bộ thành phố, người điều kiện phù hợp không nhiều lắm. Cô chính là một trong những người thích hợp nhất.

Cô tìm Bành Viễn Chinh, tâm tính trên cơ bản là muốn cùng Cố Khải Minh phụ họa thêm. Chỉ có điều, cô so với Cố Khải Minh suy xét xa hơn. Phương thức cũng sẽ trực tiếp hơn.

Bành Viễn Chinh thảo luận trong phòng Cố Khải Minh, Tần Phượng trên lầu cũng nắm được tin tức. Cô trong lòng rất rõ ràng, nếu là người khác, cô có trăm phần trăm nắm chắc tranh thủ. Nhưng đối với cái loại cứng đầu cứng cổ như Bành Viễn Chinh, cô thật đúng là không có nắm chắc.

Nhưng cô cảm thấy chính mình vẫn còn có ưu thế. Cô dù sao cũng là Bí thư Quận ủy, là nhân vật số một ở quận. Muốn bắt tay vào hạng mục này khẳng định cũng phải coi trọng cô. Cố Khải Minh muốn đem hạng mục này không chế trong phạm vi UBND quận, sao còn muốn cô đáp ứng hay ủng hộ chứ.

Khả năng người bình thường xem ra, bất kể là ai nắm bắt hạng mục này, Tần Phượng là Bí thư Quận ủy đều đã nằm ở vị trí đầu tiên. Mặt mũi như thế, thường quy như thế, nhưng dưới tình huống đặc biệt thì không nhất định là như thế. Công trình 5321 là do Cố Khải Minh đẩy mạnh, thuộc về UBND quận, chẳng liên quan gì đến quận ủy. Cho nên Tần Phượng cũng chẳng nhiệt tình gì.

Tần Phượng do bức thiết cần chiến tích, đã nghĩ đến việc nắm chặt vào trong tay, cần có hướng đi dẫn đường thích hợp cho mình.

Bành Viễn Chinh đi trên hành lang, liền đụng phải thư ký Tần Phượng Thẩm Ngọc Lan.

- Chủ tịch thị trấn Bành đã đến, Bí thư Tần chờ anh đã một tiếng.

Thẩm Ngọc Lan cười đầy thâm ý.

Bành Viễn Chinh xấu hổ cười. Một giờ này là khoảng thời gian hẩn ở trong phòng của Cố Khải Minh. Xem ra, trước khi hẩn đến gặp Cố Khải Minh thì Tần Phượng đã biết tin tức này. Mặt khác, hẩn đến chỗ của Tần Phượng, Cố Khải Minh dưới lầu làm sao mà không biết?

- Bí thư Tần, tôi muốn báo cáo công tác với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh không nói gì với Thẩm Ngọc Lan, trực tiếp bước về phía văn phòng của Trần Phượng.

Khi gõ cửa, bên trong cũng chẳng có động tĩnh gì. Bành Viễn Chinh nhú mào, lại nhẹ nhàng gõ thêm hai tiếng. Bên trong lúc này mới truyền đến thanh âm không nhanh không chậm của Tần Phượng:

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, đẩy cửa bước vào.

Khác với lần trước, lần này, quần áo của Tần Phượng rất thư nhàn. Một bộ đồ thể thao màu vàng nhạt, chân mang đôi giày thể thao màu trắng. Cả người nhìn qua rất thanh thịch, thiếu một chút hơi thở quan trường và quyền lực uy nghiêm.

Tần Phượng đang tưới nước cho bồn hoa phong lan, đầu cũng không quay lại, thản nhiên nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, cậu cứ ngồi trước, tôi đang bận tưới hoa.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, khiến cho cả người cô như ánh lên một đạo hào quang. Dáng người Tần Phượng thon dài, đứng ở nơi đó chuyên chú vào công việc tưới hoa, động tác cẩn thận tỉ mỉ.

Bành Viễn Chinh không có ngồi xuống, mà lẳng lặng đứng chờ.

Thật lâu sau, Tần Phượng mới chậm rãi xoay người lại, buông cái bình tưới trong tay, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Sao không ngồi đi? Ngồi đi.

- Cám ơn Bí thư Tần!

Bành Viễn Chinh lúc này mới ngồi xuống.

Tần Phượng bước ra phía sau bàn làm việc của mình ngồi xuống, sau đó hướng đến Bành Viễn Chinh, cũng không dây dưa dông dài, trực tiếp đi vào đề chính:

- Biết hôm nay tôi gọi cậu đến đây làm gì không?

- Không biết, xin lãnh đạo cứ ra chỉ thị.

Bành Viễn Chinh thái độ tất cung tất kính.

Xem hán như vậy, Tần Phượng trong lòng không khỏi có chút xấu hổ. Vì sự không thoải mái của lần trước, Tần Phượng biết rằng, Bành Viễn Chinh lúc này cung kính tám phần chỉ là giả vờ.

- Tôi nghe nói qua một chút tình huống. Ngày hôm qua, khi đi cùng với Phó chủ tịch thành phố Tiêu đi khảo sát điều tra nghiên cứu, cũng thấy được một số vấn đề. Tôi ăn ngay nói thật, cậu là Chủ tịch thị trấn cùng với Bí thư Đảng ủy thị trấn Hách Kiến Niên dường như không hợp, đúng không?

Tần Phượng ánh mắt trở nên rất lợi hại.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, vừa muốn giải thích thì Tần Phượng lại khoát tay:

- Cậu không cần giải thích với tôi, mà tôi cũng không cần phải nghe giải thích. Hách Kiến Niên là ai, còn cậu là cán bộ có phong cách như thế nào, trong lòng tôi đều rất rõ ràng.

- Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy đã nhiều năm nay, thành tích cũng như vấn đề tồn tại, lãnh đạo quận, bất kể là Chủ tịch quận Cổ hay là tôi cũng như các lãnh đạo khu khác đều rất minh bạch. Còn đồng chí trẻ tuổi như cậu, tuổi trẻ khí thịnh, công tác nhiệt tình, ở quận cũng có đánh giá chính xác.

- Hiện tại, từ trung ương đến địa phương đều gia tăng cải cách mở cửa, đẩy mạnh kinh tế phát triển. Dưới bối cảnh như thế, người có tinh thần như cậu, năng lượng công tác mạnh thì còn cần có một sân khấu lớn hơn nữa.

- Ngày hôm qua, sau khi từ thị trấn Vân Thủy trở về, tôi có một suy xét. Vì để đảm bảo tính ổn định của công tác ở thị trấn Vân Thủy, vì để đảm bảo cho những cán bộ trẻ tuổi như cậu giỏi về quản lý kinh tế có được một sân khấu rộng lớn hơn, tôi muốn điều chỉnh công tác của đồng chí Hách Kiến Niên, và đang chuẩn bị hướng Thành ủy báo cáo.

Tần Phượng nói đến đây, hơi tạm dừng một chút, cấp cho Bành Viễn Chinh có thời gian để tiêu hóa.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, âm thầm cau mày.

Hắn thật không ngờ, Tần Phượng quanh co lòng vòng như vậy, còn lấy việc điều chỉnh công tác của Hách Kiến Niên để làm đầu đề cho mình. Không thể không nói, thủ đoạn của người đàn bà này thật sự quá lợi hại. Nếu Bành Viễn Chinh không phải là một người tái sinh, hiểu rõ tình đời trong quan trường, khẳng định sẽ bị cô ta chặt chẽ khống chế trong tay.

Nếu ở quận điều chỉnh Hách Kiến Niên thì thị trấn Vân Thủy sẽ do Bành Viễn Chinh định đoạt. Ai cũng hiểu được đạo lý này.

Nhưng Bành Viễn Chinh trong lòng lại cảm thấy không vui. Bởi vì hắn đến thị trấn nhậm chức Chủ tịch chưa đến nửa năm. Nếu lúc này Hách Kiến Niên đi rồi, vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn chỉ sợ cũng tạm thời không đến phiên hắn. Trừ phi...

Trừ phi ở quận tạm thời không bổ nhiệm Bí thư Đảng ủy thị trấn, khiến Bành Viễn Chinh lấy thân phận Chủ tịch thị trấn chủ trì công tác. Sau đó một năm rưỡi hai năm mới thuận lý thành chương tiếp nhận chức vụ.

Nếu Tần Phượng tiếp tục làm Bí thư quận ủy, Bành Viễn Chinh cũng sẽ tin tưởng cô ta an bài được. Nhưng vấn đề hiện tại là, Bành Viễn Chinh mới từ Tổng Quĩ biết được tin tức Tần Phượng đang âm thầm tranh

chức Phó chủ tịch thành phố. Dưới bối cảnh như vậy, Bành Viễn Chinh trong lòng rất rõ ràng, Tần Phượng hứa hẹn như vậy, trên cơ bản là ngân phiếu không.

Cô nếu lên chức đi rồi, còn có thể quản lý được việc này sao?

Mà kế tiếp, mặc kệ ai làm Bí thư Quận ủy đều sẽ bổ nhiệm Bí thư Đảng ủy thị trấn. Bành Viễn Chinh vẫn chỉ là một Chủ tịch thị trấn.

Nếu Cố Khải Minh nói lời này, Bành Viễn Chinh có thể tin được mấy phần. Còn về Tần Phượng, haha, cũng chỉ là để nghe thôi.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh thần sắc càng thêm bình tĩnh. Hắn mỉm cười, sống lưng thẳng tắp.

- Cảm ơn Bí thư Tần đã chiếu cố. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, không phụ lòng lãnh đạo quận ủy đã tin nhiệm tôi.

Tần Phượng nhướng mày, thầm nghĩ: "Tôi chiếu cố cậu cái rắm đấy. Lão nương ám chỉ trực tiếp như vậy, cậu còn giả bộ ngờ ngẩn để lừa lão nương à? Chẳng lẽ tên tiểu tử này quyết tâm đi cùng Cố Khải Minh?"

Suy nghĩ như thế, Tần Phượng sắc mặt liền chìm xuống. Cô ngưng giọng nói:

- Công tác gần đây của cậu rất có thành tích. Hạng mục cải tạo phố buôn bán thành công thực thi, cùng xí nghiệp Tín Kiệt hợp tác đầy mạnh. Hạng mục này tôi sẽ đích thân quản lý. Nếu cậu có khó khăn gì thì có thể trực tiếp báo cáo với tôi.

Tần Phượng tăng cường giọng điệu "trực tiếp báo cáo với tôi", sau đó lại kẹp súng mang bóng nói:

- Quận ủy gần đây thành lập tổ công tác hạng mục dự án. Tôi tự mình đảm nhiệm chức tổ trưởng. Chủ tịch quận Cố đảm nhiệm chức Phó tổ trưởng. Tôi hy vọng cậu có thể lấy đại cục làm trọng, dưới sự lãnh đạo của quận ủy và UBND đẩy mạnh hạng mục này.

Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng thì lại kính cẩn cười khổ:

- Bí thư Tần, hạng mục này kỳ thật còn chưa thành lập. Tôi chỉ là tiếp xúc với đối phương một lần, đơn giản nói ra ý đồ hợp tác. Khoảng cách chân chính hợp tác còn cách xa vạn dặm.

Bành Viễn Chinh hồn nhiên không để ý đến sắc mặt của Tần Phượng trở nên rất khó coi, lại nói thêm một câu:

- Bí thư Tần, một hạng mục đầu tư lớn như vậy, đối phương khẳng định là phải suy xét thận trọng. Theo tôi được biết, thị trấn chúng ta chỉ là một trong ba điểm mà xí nghiệp Tín Kiệt đang chú ý. Còn hai điểm khác là nằm ở khu huyện khác.

- Đương nhiên, xin lãnh đạo cứ yên tâm. Đối với cá nhân tôi mà nói, nhất định sẽ dốc hết toàn lực tranh thủ hạng mục này. Như vậy đi, tháng sau tôi sẽ bàn bạc lại với Hoàng Bách Thừa một lần. Nếu có cửa thì tôi lại đến báo cáo với Bí thư Tần.

221. Chương 223: Không Thể Ngồi Chờ Chết

Nếu Tần Phượng không tự cho mình là rất cao, lại bày ra thân phận của một Bí thư quận ủy thì lúc này đây, khẳng định là sẽ phát hỏa ra ngoài.

Bành Viễn Chinh trước mặt cô đùa giỡn như vậy, cô như thế nào lại không nhìn ra, nghe không hiểu sao. Cô tin tưởng, ở chỗ Cố Khải Minh, Bành Viễn Chinh sẽ không nói như vậy. Đây là chỉ nói cho có lệ và bài xích chính mình.

Giờ phút này, cô trong lòng lửa giận đã tích lũy đến một trình độ nhất định. Cho nên, bất kể cô che giấu như thế nào, bờ vai cô rõ ràng cũng có chút run rẩy lên.

"Không thể nổi giận, không thể nổi giận". Tần Phượng cố gắng đè nén cơn giận của mình. Con người hàn quang càng lúc càng lóe ra.

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, thanh âm vô cùng lạnh lẽo và trầm thấp:

- Cậu đi đi, tôi lát nữa còn phải tổ chức một cuộc họp.

Tần Phượng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Cô không nghĩ đến việc muốn ở một mình với Bành Viễn Chinh nữa. Cô sợ chính mình sẽ không kìm nổi bộc phát ra ngoài.

Bành Viễn Chinh im lặng đứng dậy, không nói lời nào.

Hắn không cố ý khiêu khích Tần Phượng. Chỉ có điều giữa Tần Phượng và Cố Khải Minh, hắn nhất định phải có sự lựa chọn. Mọi việc đều thuận lợi là không có khả năng. Kết quả là chỉ có thể đắc tội với hai người. Nếu muốn chọn lựa, hắn thà rằng chọn Cố Khải Minh.

Đây không quan hệ gì với vấn đề yêu thích, mà là Cố Khải Minh sẽ tiếp tục ở lại khu Tân An, còn Tần Phượng thì tám phần phải rời khỏi. Suy xét về sau, hắn bắt đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn Cố Khải Minh. Hơn nữa thái độ rất kiên định. Bởi vì hắn biết ánh mắt của Cố Khải Minh đang gắt gao theo dõi hắn.

Ở trong quan trường, nếu khéo léo thì mọi việc đều thuận lợi. Đó chính là cách đối nhân xử thế. Nhưng đứng ở vấn đề đứng thành hàng, cũng không thể nhìn trước ngó sau, làm cây cỏ đầu tường. Đây là một kiêng kỵ tối kỵ.

Bành Viễn Chinh đi rồi, Tần Phượng lẳng lặng ngồi ở một chỗ, con ngươi lóe ra ánh lửa thiêu đốt hừng hực, nhưng vẫn cố kìm nén không phát tác ra.

Thật lâu sau, cô mới cầm điện thoại gọi cho lãnh đạo chủ chốt Thành ủy. Ở trong điện thoại hướng lãnh đạo chủ chốt Thành ủy báo cáo công tác. Sau đó lại đơn giản đề xuất việc điều chỉnh Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên tuy rằng là Ủy viên thường vụ quận ủy, cán bộ cấp phó huyện, nhưng chức vụ vẫn thuộc về một hạt của khu Tân An. Tần Phượng có quyền lực tiến hành điều chỉnh căn cứ vào công tác. Đương nhiên, phải còn trưng cầu ý kiến của lãnh đạo Thành ủy.

Nếu là Ủy viên thường vụ khác, Tần Phượng điều chỉnh có chút khó khăn. Nhưng Hách Kiến Niên thì không giống với.

Sau khi báo cáo công tác xong với lãnh đạo chủ chốt Thành ủy, cảm xúc phần nộ của Tần Phượng dường như không còn, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại.

Cô tiếp tục gọi điện thoại cho Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng quận ủy Thì Đại Kiến, Phó chánh văn phòng quận ủy Liêu Vĩ.

Thì Đại Kiến và Liêu Vĩ một trước một sau tiến vào:

- Bí thư Tần!

- Vào đây đi lão Thì, Liêu Vĩ. Mọi người ngồi xuống đi.

Tần Phượng nhiệt tình tiếp đón hai người:

- Uống cà phê không? Tôi có loại cà phê nhập khẩu từ Nam Mỹ về đây.

Thì Đại Kiến cười ha hả:

- Bí thư Tần, có thể là tôi quê mùa. Nhưng tôi không uống được cà phê, rất đắng.

- Bỏ thêm đường vào, Chánh văn phòng Thì.

Liêu Vĩ ở một bên cười nói.

Thì Đại Kiến liếc mắt nhìn Liêu Vĩ một cái, thần nhiên cười nói:

- Tôi bị bệnh tiểu đường, nên không dám bỏ thêm đường.

- Bí thư Tần, đồ tốt như vậy, cô nên giữ lại mà dùng. Chúng tôi là bọn nhà quê, không sử dụng được loại thức uống phương tây này.

Liêu Vĩ kính cẩn cười nói.

Tần Phượng tùy ý cười với mọi người. Từ đề tài công tác của quận ủy dần dần chuyển sang đề tài sinh hoạt cá nhân. Cô đột nhiên quay đầu hỏi:

- Liêu Vĩ à, con của cậu đi nhà trẻ chưa?

Liêu Vĩ ngẩn ra, chợt cười khỏ nói:

- Bí thư Tần, con của tôi chỉ mới một tuổi rưỡi, vẫn còn quá nhỏ để đi nhà trẻ. Tôi chuẩn bị đợi cho nó ba tuổi rồi mới gửi.

Liêu Vĩ không biết Tần Phượng vì sao lại chuyển sang vấn đề cá nhân của mình, trong lòng ít nhiều có chút hồ nghi. Bởi vì Tần Phượng là một người có tác phong cẩn thận, nữ lãnh đạo nghiêm túc. Cô chưa bao giờ cùng cấp dưới nói chuyện tào lao. Nếu có nói thì cũng chỉ là nói chuyện công việc.

Không cần nói đến Liêu Vĩ hồ nghi, mà ngay cả Thi Đại Kiến cũng cảm thấy kỳ lạ.

Hôm nay, biểu hiện của Tần Phượng tuy rằng rất hòa hợp nhưng lại mang đến cho y một cảm giác rét run.

- Đứa nhỏ ai chăm sóc vậy? Vợ của cậu à?

Tần Phượng lại hỏi.

Liêu Vĩ xấu hổ, cười nói:

- Bí thư Tần, là cha mẹ tôi chăm sóc.

- Cậu năm nay vừa lúc cũng ba mươi tuổi rồi?

Tần Phượng khoe miệng đột nhiên hiện lên nụ cười cổ quái, khiến Liêu Vĩ có chút sồn tóc gáy.

- Đúng vậy, Bí thư Tần. Tôi năm nay vừa tròn ba mươi tuổi.

Liêu Vĩ thật sự trả lời.

Tần Phượng mỉm cười, quay đầu lại nhìn Thi Đại Kiến, thần thái nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Lão Thi, tôi có ý này. Căn cứ vào công tác đang cần, tôi chuẩn bị điều chỉnh một chút công tác của đồng chí Hách Kiến Niên. Tôi cùng lãnh đạo chủ chốt Thành ủy báo cáo, chuẩn bị rút Hách Kiến Niên về, hỗ trợ cậu quản lý công tác hàng ngày của quận ủy.

Thi Đại Kiến giật mình. Y thật không ngờ Tần Phượng lại điều chỉnh Hách Kiến Niên. Nói là điều chỉnh, nhưng trên thực tế là miễn đi chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn của Hách Kiến Niên. Khiến Hách Kiến Niên đến quận ủy hỗ trợ công tác với Thi Đại Kiến, trên danh nghĩa cấp bậc không có thay đổi, nhưng trên thực tế là bị trục xuất.

Nhưng Thi Đại Kiến là thân tín của Tần Phượng, đối với an bài của Tần Phượng thì nói gì nghe nấy, lập tức tỏ thái độ:

- Tôi đã sớm nghĩ như vậy. Công tác vụn vặt của quận ủy rất nhiều, ép đến tôi thở không nổi. Khiến đồng chí Hách Kiến Niên đến đây hỗ trợ tôi chia sẻ công tác thì vô cùng tốt.

Tần Phượng khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn Liêu Vĩ nói:

- Liêu Vĩ à, cậu ở cơ quan này đã mười năm rồi. Tôi có ý muốn cho cậu đến thị trấn làm Bí thư. Ý của cậu như thế nào?

Liêu Vĩ là thẳng ngốc, cũng hiểu được Tần Phượng giờ phút này đang dẫn ý. Y trong lòng vui mừng, nhưng bởi vì nhiều năm làm ở cơ quan nên rất giỏi khống chế cảm xúc, không có biểu hiện quá mức kích động và hưng phấn. Y kính cẩn đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Cảm ơn Bí thư Tần đã đề bạt, tôi nguyện ý đến cơ sở rèn luyện một chút.

- Kỳ thật thì tôi đã sớm có ý tưởng cho cậu xuống dưới vài năm. Tương lai cũng có một tiền đồ tốt. Nhưng suy xét đến con của cậu còn nhỏ, trước hết hoãn lại. Như vậy đi, cậu cứ chuẩn bị tư tưởng trước, sắp xếp mọi việc trong nhà cho tốt.

- Cám ơn lãnh đạo!

Liêu Vĩ kèm chế nội tâm vui mừng của mình, không kiêu ngạo không siểm nịnh bước chân trầm ổn rời khỏi phòng.

Bước ra đến cửa, nét mặt mừng như điên của y vẫn không che lấp được.

Liêu Vĩ đoán Tần Phượng muốn y đến thị trấn Vân Thủy. Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn nổi danh về công nghiệp và kinh tế phát triển mạnh. Với hai năm kinh nghiệm làm Bí thư Đảng ủy thị trấn, bằng năng lực và kinh nghiệm lý lịch của y, rất dễ dàng vượt qua cánh cửa cấp phó huyện. Mà cho dù không phải là thị trấn Vân Thủy, mà một xã thị trấn khác, đối với y mà nói cũng là một chuyện tốt.

Phải biết rằng y ở quận ủy làm một Phó chánh văn phòng, trong tay không có thực quyền. Mà cơ hội đề bạt gần như là vô vọng. Nếu muốn đột phá cấp trưởng phòng, cũng chỉ có trao quyền cho cấp dưới, đến làm Bí thư Đảng ủy thị trấn oặc Cục trưởng cấp cục phòng.

Nhìn theo bóng dáng của Liêu Vĩ, Thì Đại Kiến thoáng chút suy nghĩ:

- Bí thư Tần, Liêu Vĩ là một đồng chí không tồi, năng lực mạnh, có cái nhìn về đại cục. Đến thị trấn Vân Thủy làm Bí thư Đảng ủy thật thỏa đáng.

- Đây chỉ là ý tưởng của tôi, chứ chưa thành hình. Trong hội nghị thường vụ quận ủy sẽ khiến các đồng chí thảo luận một chút. Như vậy đi, nếu Liêu Vĩ đi rồi, quận ủy còn thiếu ra một vị trí. Trầm Ngọc Lan theo tôi đã nhiều năm, công tác cẩn trọng. Không có công cũng có lao, khiến cho cô ấy kiêm luôn một chút.

Tần Phượng câu này vừa ra khỏi miệng, Thì Đại Kiến mới bừng tỉnh. Hóa ra mục đích chính của Tần Phượng là muốn đề bạt cấp dưới của mình. Khi Liêu Vĩ trao quyền cho cấp dưới, cố nhiên là một loại trọng dụng, nhưng lại chia ra một mảnh đất cho Trầm Ngọc Lan.

Nếu Tần Phượng lên chức rời khỏi khu Tân An, cô tất nhiên là phải an bài thư ký của mình trước. Mà Liêu Vĩ cũng là một cán bộ cô coi trọng. Cấp cho Liêu Vĩ một đường ra đã ở trong suy xét của cô. Theo góc độ này mà nói, Tần Phượng và Bành Viễn Chinh có điểm tương tự nhau, sẽ chiếu cố đến tiền đồ phát triển của tâm phúc mình.

Đương nhiên, đây cũng tồn tại nhân tố hướng Bành Viễn Chinh thị uy.

Trong mắt Tần Phượng, Liêu Vĩ có năng lực. Ở cơ quan lịch lãm nhiều năm như vậy, thủ đoạn cũng không tầm thường. Khiến Liêu Vĩ đi xuống, kèm chế và chèn ép sự kiêu ngạo của Bành Viễn Chinh là thích hợp nhất.

Bành Viễn Chinh trên đường chạy về thị trấn, tâm tình có chút ngưng trọng.

Tần Phượng muốn điều chỉnh công tác của Hách Kiến Niên vẫn quanh quẩn bên tai của hắn. Đây cố nhiên là sự dụ dỗ của Tần Phượng. Nhưng khi thấy Bành Viễn Chinh không xứng hợp, lại rất dễ dàng chuyển sang một thủ đoạn lôi đình khác.

Bằng trực giác, Bành Viễn Chinh phán đoán, Hách Kiến Niên ở thị trấn không được vài ngày nữa. Mà Tần Phượng khẳng định sẽ phái một Bí thư Đảng ủy khác xuống. Đây là điều mà Bành Viễn Chinh lo nhất.

Hắn không phải là không thể cùng người khác ở chung một bộ máy. Nhưng hắn thật vất vả mới nắm được cục diện của thị trấn Vân Thủy trong tay. Một khi đột nhiên xuất hiện một Bí thư Đảng ủy từ trên xuống, khiến cản tay hắn thì bước đi càng nguy nan.

Bành Viễn Chinh càng nghĩ càng cảm thấy bức bối. Đây quả thực là tai bay vạ gió mà.

Vốn định tái dẫn tiến một hạng mục nữa, vững chắc mà làm. Nhưng không nghĩ đây lại trở thành công cụ tranh đoạt chính trị giữa Cố Khải Minh và Tần Phượng. Do đó khiến hắn ở giữa tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng hắn sẽ không ngồi chờ chết. Suy xét một đường, tâm tình của hắn liền trở nên bình tĩnh trở lại.

Chuyện này vẫn chưa thành sự thật, còn cần có thời gian. Tần Phượng phải điều chỉnh công tác của Hách Kiến Niên, Bí thư Đảng ủy khác xuống thị trấn ít nhất phải thông qua hội nghị thường vụ nghiên cứu. Mà Cố Khải Minh tất nhiên là sẽ có động tác.

Khiến Cổ Khải Minh đối kháng lại với Tần Phượng. Còn về chính mình....Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia mỉm cười, trước mắt điều cần làm là lập tức gia tăng một chút động lực đối kháng và tin tưởng cho Cổ Khải Minh.

Hắn mỉm cười đẩy cửa văn phòng Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến bất ngờ đứng dậy:

- Viễn Chinh, anh trở về rồi à?

222. Chương 224: Che Gió Đụt Mưa

- Ủ, tôi về rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ngồi xuống ghế sofa trong phòng Lý Tuyết Yến.

- Hai vị ở quận tìm anh nói chuyện gì vậy?

Lý Tuyết Yến lại thuận miệng hỏi, sau đó lại nói:

- Sức khỏe của cô thế nào?

- Không có việc gì, cảm ơn nhiều.

Bành Viễn Chinh lại mỉm cười:

- Hai vị kia quan tâm đến việc hợp tác của chúng ta với tập đoàn Tín Kiệt, đều muốn đích thân quản lý.

Bành Viễn Chinh lời còn chưa nói hết, nhưng lại rất hàm súc. Lý Tuyết Yến là người nhiều năm trong quan trường, ích lợi cùng bề lũ xu nịnh đều biết rõ, như thế nào lại không hiểu hàm ý trong lời nói của Bành Viễn Chinh.

Cô có chút hơi lo lắng, nhíu mày nói:

- Thế anh nói như thế nào?

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Còn nói như thế nào? Ăn ngay nói thật thôi.

Lý Tuyết Yến lẳng lặng nhìn hắn, nét mặt có chút lo lắng. Tuy rằng Bành Viễn Chinh nói rất thoải mái, nhưng cô trong lòng vẫn cảm thấy có chuyện phát sinh.

Bành Viễn Chinh không muốn tiếp tục nói chuyện này với cô. Bởi vì nói cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ tùy ý nói sang chuyện khác:

- Hạng mục cải tạo phố buôn bán phải tiến hành thật nhanh. Tối hôm qua tôi đã nói chuyện với Hồ Tiến Học. Thái độ của anh ta rất tốt. Nhưng, đối với thị trấn mà nói, chúng ta không thể đem chất lượng công trình hoàn toàn ký thác cho xí nghiệp được. Bảo Cổ Lượng và Hoàng Hà hai người theo dõi. Đây là phát pháo thứ nhất. Nhất định phải đánh vang.

- Tranh thủ sớm ngày động thổ khởi công. Ý của tôi mà mau chóng tổ chức nghi thức đặt móng, mời các lãnh đạo ở quận và xí nghiệp đến tham dự.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

- Nghi thức đặt móng? Có tất yếu phải làm hình thức này không? Viễn Chinh, tôi cảm thấy không cần thiết. Lãng phí thời gian và tiền bạc. Chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lý Tuyết Yến nhíu mày nói.

Bành Viễn Chinh him lặng thờ dài một tiếng:

- Tuyết Yến, tôi thấy cần thiết. Xem như là cấp cá nhân tôi tô son điểm phấn đi.

- Cô hãy chuẩn bị nghi thức đặt móng, kết nối với Hồ Tiến Học một chút. Càng nhanh càng tốt. Tốt nhất là trong vòng ba ngày nữa cử hành.

Bành Viễn Chinh đứng dậy cười:

- Tôi đi tìm Hoàng Bách Thừa của tập đoàn Tín Kiệt nói chuyện về việc hợp tác khu sản nghiệp.

Lý Tuyết Yến ừ một tiếng. Nếu Bành Viễn Chinh muốn làm nghi thức đặt móng, thì ngay cả cô không cho là đúng, cũng sẽ toàn tâm toàn ý ủng hộ công tác của hắn.

Bành Viễn Chinh đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng của mình, Lý Tuyết Yến mặt lại đỏ lên. Cô từ trong ngăn kéo lấy ra một khăn quàng cổ màu hồng đen đưa cho hắn, nhỏ giọng nói:

- Mùa đông đến rồi. Tôi đi chợ, thấy chiếc khăn quàng cổ này khá thích hợp với anh nên liền mua. Anh thử xem có thích không?

Bành Viễn Chinh sắc mặt đang tươi cười, hớn hở lập tức cứng ngắc lên, do dự một chút.

Tình cảm của Lý Tuyết Yến đối với hắn, hắn trong lòng đều biết. Chỉ có điều trong lòng hắn đã có Phùng Thiển Như. Lúc này hắn không nghĩ, cũng không muốn làm chuyện có lỗi với Phùng Thiển Như. Hắn vẫn muốn cùng Lý Tuyết Yến nói chuyện một lần, nhưng bởi vì công tác bận rộn nên chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Nghĩ đến đây, hắn xoay người lại, quyết định hiện tại sẽ nói rõ với Lý Tuyết Yến. Nhưng khi ánh mắt dứt khoát của hắn dừng lại nét mặt đau thương u oán của Lý Tuyết Yến, trong lòng liền mềm lại.

Hắn thở dài, chậm rãi tiếp nhận cái khăn quàng cổ, nói một tiếng cảm ơn rồi sau đó xoay người đi.

Sở dĩ không từ chối món quà của Lý Tuyết Yến, mềm lòng không phải là vấn đề máu chột. Mà là suy xét đến việc hợp tác của hai người sau này. Bởi vì còn phải phối hợp công tác, nếu bởi vì tình cảm cá nhân mà trở mặt, thật sự là mất nhiều hơn được và làm cho người khác xấu hổ. Với sự ủng hộ thầm lặng của Lý Tuyết Yến ở đằng sau, nếu nói hắn không cảm động đó chính là giả.

Nhưng tình cảm thì không thể cưỡng cầu. Đối với Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh có thương thức, có hữu nghị, có tin cậy, nhưng duy độc không có cảm giác tim đập.

Hắn tin tưởng Lý Tuyết Yến là một cô gái thông minh. Thái độ của hắn hẳn là có thể hiểu được. Mà vài ngày nữa, Phùng Thiển Như sẽ đến Tân An. Khi đó hắn sẽ công khai tuyên bố quan hệ giữa hai người. Và lúc đó, Lý Tuyết Yến hẳn là sẽ có sự lựa chọn.

Nhìn theo bóng dáng cao ngất của Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến không khỏi thở dài. Cô trong lòng làm sao mà không biết Bành Viễn Chinh trong lòng chỉ có hữu nghị và tín nhiệm đối với cô, mà không hề không tình cảm nam nữ. Chỉ có điều, cô không thể dễ dàng xóa bỏ tình cảm đó đi.

Cô trong lòng chung quy vẫn còn có một tia hy vọng. Chỉ cần “công chúa Bạch Tuyết” của Bành Viễn Chinh chưa xuất hiện, cô sẽ kiên trì đến cùng. Cô tin rằng, có một ngày cô sẽ gặp được điều mình mong muốn.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lý Tuyết Yến chậm rãi ngồi xuống. Kỳ thật đối với tương lai, cô không nghĩ ngợi nhiều lắm. Chẳng sợ kết quả cuối cùng làm cho người ta cảm thấy ảm đạm. Đối với cô mà nói, chỉ cần có thể lặng lẽ bên cạnh người đó, trợ giúp cho hắn thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Mà ngoài cửa, Bành Viễn Chinh cũng nhẹ nhàng thở dài, bước đi.

Vừa mới bước vào văn phòng của mình, Điền Minh vội vàng chạy lại:

- Lãnh đạo, Chánh văn phòng Mạc của UBND quận đang chờ ngài gọi điện thoại lại.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống, cũng không lập tức gọi điện thoại lại, mà châm một điếu thuốc, lẳng lặng suy nghĩ. Mạc Xuất Hải gọi điện thoại đến, khẳng định là thử giữa hắn và Tần Phượng đã đạt được hiệp nghị nào đó hay không, trên cơ bản chính là Cố Khải Minh bày mưu đặt kế.

Y bảo Mạc Xuất Hải gọi điện đến chính là khảo nghiệm thủ đoạn và ý nghĩ của Bành Viễn Chinh.

Không thể trực tiếp, nói trắng ra, càng không thể ăn ngay nói thật.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, hần cần Cố Khải Minh toàn tâm ủng hộ. Từ đó hần có thể tạo áp lực cho Tần Phượng.

Trầm tư thật lâu, Bành Viễn Chinh lúc này mới bóp nát tàn thuốc, cầm điện thoại lên gọi cho Mạc Xuất Hải.

- Chánh văn phòng Mạc, tôi là Bành Viễn Chinh. Lãnh đạo tìm tôi có việc?

Mạc Xuất Hải hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi hỏi cậu chuyện này, cậu phải nói thật.

- Lãnh đạo cứ nói, trước mặt Chánh văn phòng Mạc, tôi nào dám không nói thật.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Tôi nghe nói Bí thư Tần tìm cậu?

Mạc Xuất Hải giống như là có chút do dự, muốn nói lại thôi, kỳ thật chính là một loại thăm dò.

Y chỉ có thể đơn giản nói một câu. Nếu nói tiếp thì không hay. Bất kể nói như thế nào đều không thích hợp. Đề cập đến Bí thư Quận ủy Tần Phượng, bất luận một câu nói nào cũng đều là kiêng kỵ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không có bất luận một do dự nào, nói thẳng:

- Đúng vậy, Bí thư Tần tìm tôi, hỏi về việc hợp tác giữa xí nghiệp Tín Kiệt và thị trấn chúng tôi. Bí thư Tần nói, căn cứ vào công tác cần, Quận ủy nhất định phải điều chỉnh công tác của Bí thư Hách. Nhưng vì đảm bảo cho lần hợp tác này thành công nên cô sẽ tự mình giữ ấn soát, các bộ môn của khu chúng ta phải phối hợp chặt chẽ.

Bành Viễn Chinh lời nói chỉ sơ lược, thanh âm bình tĩnh ôn hòa. Nhưng Mạc Xuất Hải thì lại nghe như sấm nổ bên tai.

Mạc Xuất Hải ở trong điện thoại trầm mặc tối thiểu ba đến năm giây. Sau đó mới miễn cưỡng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, nếu Bí thư Tần coi trọng như vậy, rất hiển nhiên, mọi người cùng xí nghiệp Tín Kiệt hợp tác, sẽ quét dọn hết thảy chướng ngại.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Điều là do lãnh đạo Quận ủy và UBND quận ủng hộ. Đối với tôi mà nói, chỉ có thể cố gắng công tác, đem hết sức mình thúc đẩy việc hợp tác này, không phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo. Chánh văn phòng Mạc, tôi lập tức đi tìm tập đoàn Tín Kiệt, cùng với Hoàng Bách Thừa đàm phán một lần. Nếu khả thi thì tranh thủ trước tết âm lịch ký kết hợp đồng.

Mạc Xuất Hải mỉm cười:

- Vâng, tôi đây chúc cậu thành công. Không quấy rầy cậu công tác nữa, trước cứ vậy đi.

- Đúng rồi, Chánh văn phòng Mạc. Ngày mốt chúng tôi sẽ cử hành nghi thức động thổ công trình cải tạo phố buôn bán. Tôi muốn mời lãnh đạo quận ủy và UBND quận tham dự, giúp chúng tôi đề án trận, không biết có được không?

Bành Viễn Chinh không nhanh không chậm nói một câu.

- Ồ, buổi chiều nay tôi bớt chút thời gian nói chuyện với Chủ tịch quận Cố, xem thái độ của lãnh đạo như thế nào.

Nói xong, Mạc Xuất Hải liền âm thầm mắng một câu “Tiểu hồ ly”, sau đó liền cúp điện thoại.

- Tiểu tử kia nói như thế nào?

Cố Khải Minh ngẩng đầu hỏi, thần sắc hơi có chút ngưng trọng.

- Chủ tịch quận Cổ, cậu ấy nói hai điểm. Thứ nhất, Bí thư Tần gần đây muốn điều chỉnh công tác của Hách Kiến Niên. Đường như là muốn ám chỉ đề bạt Bành Viễn Chinh tiếp nhận chức vụ Bí thư Đảng ủy. Bí thư Tần rất coi trọng hạng mục này, muốn đích thân nhúng tay vào.

Mạc Xuất Hải nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch quận Cổ, nếu nói như vậy, chỉ sợ Bành Viễn Chinh bị Bí thư Tần lôi kéo mất.

Cổ Khải Minh nhíu mày, đột nhiên vùng tay lên:

- Không đâu, cậu ấy đây là muốn ám chỉ tôi. Vị trên lầu kia lấy cơ điều chỉnh công tác Hách Kiến Niên, ý đồ áp chế hẳn vào khuôn khổ. Cậu ngấm lại xem, cậu ấy mới đến thị trấn Vân Thủy làm Chủ tịch thị trấn chưa được nửa năm. Nếu điều Hách Kiến Niên đi rồi, thì có thể đến lượt cậu ấy sao? Bành Viễn Chinh tiểu tử này đầu óc linh hoạt, cậu ấy sẽ không thể nào không biết điều này.

- Tiểu tử này khôn khéo vô cùng. Cậu ấy đây là muốn tôi giúp cậu ấy che gió dụt mưa. Mới hơn hai mươi tuổi mà lại nhiều nội tâm như vậy, thật sự là khó lường. Cậu ta thật ra rất thông minh, làm việc không hồ đồ. Tôi rất hiểu vị trên lầu kia. Bành Viễn Chinh càng không nghe thì cô ta càng dùng thủ đoạn. Kỳ thật vừa rồi cô ta gọi điện thoại cho tôi, bảo phải điều chỉnh Hách Kiến Niên, đồng thời đem Phó chánh văn phòng quận ủy Liêu Vĩ đến thị trấn Vân Thủy làm Bí thư Đảng ủy thị trấn.

Cổ Khải Minh cười lạnh.

Mạc Xuất Hải khước miệng cơ giật, nhưng không có lên tiếng. Bí thư Quận ủy và Chủ tịch quận chính giữa cong cong lách lách, y chỉ có thể lắng nghe mà không thể phát biểu.

-Ai làm Bí thư Đảng ủy không quan trọng. Quan trọng là cứ trêu ghẹo mãi như vậy, tôi lo lắng với tính tình của Bành Viễn Chinh, chắc chắn sẽ làm cho hạng mục này thất bại.

Cổ Khải Minh chậm rãi lấy cây bút trên bàn, đôi mắt lóe ra thứ ánh sáng làm người ta rất khó cân nhắc.

Không bao lâu, quận ủy và UBND quận đột nhiên truyền ra một tin tức chấn động toàn bộ đảng chính khu Tân An. Ban tổ chức cán bộ tỉnh ủy gần đây đang ở trong tình tự khảo sát. Bí thư Quận ủy Tần Phượng sẽ rời khỏi khu Tân An đến thành phố Trạch Lâm làm Ủy viên thường vụ thành ủy, Bí thư Huyện ủy của một huyện.

Tin đồn này truyền ra, tốc độ này cực kỳ kinh người. Trước giờ tan tầm vào buổi trưa, gần như tất cả các phòng trong cơ quan đều râm ran nghị luận. Sau đó lan đến một số xã, thị trấn. Một số lãnh đạo cao tầng của ở quận cũng âm thầm thông qua quan hệ khác nhau, hướng về phía trước tìm hiểu tin tức.

Tần Phượng thăng quan vốn chẳng phải là chuyện xấu. Nhưng vấn đề ở chỗ, một Bí thư Quận ủy sắp dời đi, quyền uy ở bản địa vô hình bị cắt giảm đến mức thấp nhất.

223. Chương 225: Bạn Gái Của Chủ Tịch Thị Trấn Bành?

Ăn cơm trưa xong, Bành Viễn Chinh nằm nghỉ một lát, chuẩn bị ba giờ chiều đến tập đoàn Tín Kiệt bàn chuyện hợp tác với Hoàng Bách Thừa.

Một chiếc Audi màu đen dừng lại trước cổng Ủy ban nhân dân thị trấn, Mã Hiểu Yến ăn mặc hợp thời trang và Sơ Đan giản dị trang nhã cùng bước xuống xe, đi về phía tòa nhà cơ quan.

Khuôn mặt thanh tú của Sơ Đan hơi ngượng ngùng, bước chân cũng hơi ngập ngừng.

- Đan Đan, cô có thật sự muốn đi không? Rốt cuộc cô có muốn được ở bên Bành sư huynh hay không nào? Nếu cô không muốn, để tôi thay cô vậy nhé?

Mã Hiểu Yến nửa thật nửa giả sẵn giọng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Đan càng thêm đỏ, cô ngập ngừng nói:

- Yến à, chúng ta đến như vậy có đường đột quá không? Có thể làm anh ấy phản cảm không?

- Phản cái gì mà phản? Chúng ta là bạn học cùng trường với Bành sư huynh, là học muội của anh ấy, rốt cuộc cô sợ cái gì? Nếu không thì như vậy đi, Đan Đan, cậu coi như là đi theo giúp tớ, để tớ gặp Bành sư huynh nhé?

Mã Hiểu Yến ngoài miệng là đùa vui, đôi mắt lại lóe lên tia sáng khác thường.

Trải qua một buổi tối trần trọc suy nghĩ, cô quyết định sẽ hết lòng giúp đỡ người bạn thân Sơ Đan đạt thành tâm nguyện, còn tình cảm chớm nở của mình thì chôn dấu đi. Đương nhiên nếu Sơ Đan và Bành Viễn Chinh thật sự không có duyên phận, cô cũng không cần phải nhường.

Theo suy nghĩ của Mã Hiểu Yến, chuyện của Sơ Đan rất đơn giản. Tình ý của Sơ Đan dành cho Bành Viễn Chinh, hẳn không phải không biết. Người ta thân gái dặm trường từ nơi xa đến Tân An vì hắn, hẳn không thể không để ý tới người ta!

Qua thời gian dài tiếp xúc, có thể Bành Viễn Chinh sẽ động tâm. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh thật sự không động lòng, thì xem như hắn và Sơ Đan không có duyên. Đến lúc đó, Sơ Đan cũng nên từ bỏ hy vọng.

Sơ Đan cắn răng đi theo Mã Hiểu Yến.

Hai cô gái xinh đẹp xuất hiện, khiến một số cán bộ thị trấn chú ý.

Trên hành lang lầu một, Điền Minh cười hì hì nói:

- Chị Tân Hoa, chị mau đến xem, có hai người đẹp đến cơ quan thị trấn!

Lý Tân Hoa từ văn phòng đi ra, liếc nhìn Sơ Đan và Mã Hiểu Yến, hơi nhướng mày lên, ngạc nhiên hỏi:

- Hình như không phải người ở thị trấn?

- Chắc chắn không phải rồi. Phong cách sang trọng, chắc chắn là ở thành phố tới.

Lý Tân Hoa liếc nhìn Điền Minh, cười hì hì:

- Sao, Điền Minh, động lòng rồi à?

Trong lúc hai người nói chuyện, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan đã lên cầu thang lên lầu. Mã Hiểu Yến khuôn mặt rạng rỡ, nhìn Điền Minh hỏi:

- Xin chào, cho tôi hỏi, Bành Viễn Chinh có ở đây không ạ?

Điền Minh ngẩn ra, chưa kịp trả lời, Lý Tân Hoa từ phía sau bước tới, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Mã Hiểu Yến và Sơ Đan, cười nói:

- Hai cô tìm Chủ tịch thị trấn Bành?

Mã Hiểu Yến tươi cười:

- Đúng vậy, chúng tôi tìm anh ấy.

- Hai người là...

Lý Tân Hoa thuận miệng hỏi, trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ hai cô này là bạn gái của Chủ tịch thị trấn Bành? Thật là xinh đẹp! Đáng người, diện mạo, khí chất đều hơn người.

Mã Hiểu Yến định tự giới thiệu, nhưng chợt nghĩ, tại sao mình phải nói với cô ta chứ? Cô hơi mất hứng, thản nhiên nói:

- Tôi muốn hỏi, Bành Viễn Chinh có ở đây không?

- Có.

Lý Tân Hoa đáp, không dám thất lễ, nếu chẳng may đây là bạn gái của Chủ tịch thị trấn Bành, e là mình lại phạm sai lầm.

Lý Tân Hoa lại tiếp:

- Lãnh đạo của chúng tôi đang nghỉ trưa. Điền Minh, cậu đi gọi lãnh đạo đi!

- Được.

Diễn Minh lại liếc nhìn Mã Hiểu Yến và Sơ Đan một cái, rồi đi về phía phòng làm việc kiêm phòng ngủ của Bành Viễn Chinh. Mã Hiểu Yến và Sơ Đan theo sau.

Bành Viễn Chinh mơ mơ màng màng mới vừa ngủ, đột nhiên nghe có tiếng gõ cửa, hơi mất hứng, trấn tĩnh nói:

- Ai vậy?

Diễn Minh lúng túng xoa tay, vừa định lên tiếng, thành linh cô gái ăn mặc hợp thời trang kia cười khanh khách gọi to:

- Bành sư huynh, tôi và Sơ Đan đến đây!

Giọng Mã Hiểu Yến hơi lạnh lạnh, tiếng gọi hơi lớn của cô khiến các cán bộ trên lầu một đều nghe. Thi Bình từ văn phòng đi ra, thấy hai cô gái đứng trước cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, máu ngòi lê đôi mách chợt nổi lên, đi tới trước mặt Lý Tân Hoa, hạ giọng hỏi:

- Đồng chí Tân Hoa, hai cô kia đến có việc gì?

Lý Tân Hoa nhìn Mã Hiểu Yến và Sơ Đan bên kia, mỉm cười khẽ nói:

- Chủ tịch thị trấn Thi, tôi cũng không rõ, tuy nhiên họ tới tìm Chủ tịch thị trấn Bành, chắc là người quen.

- À.

Thi Bình che miệng cười:

- Tôi thấy tám phần là bạn gái của Chủ tịch thị trấn Bành. Tôi đã nói, lãnh đạo của chúng ta tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại tốt nghiệp đại học danh tiếng, sao lại không có bạn gái được? Ha ha, lúc thì không thấy cô nào, lúc lại xuất hiện một lúc hai nàng!

Lý Tuyết Yến cũng nghe được động tĩnh, đẩy cửa đi ra nhìn thấy Mã Hiểu Yến và Sơ Đan, lập tức giật mình, lòng chợt nảy ra vài phần cảnh giác.

Bành Viễn Chinh nghe ra giọng Mã Hiểu Yến, nhú mào mặc quần áo, ra mở cửa, cười gượng nói:

- Hiểu Yến, Sơ Đan, sao hai người lại đến đây?

Mã Hiểu Yến kéo tay Sơ Đan đi tới, cười hì hì:

- Sao, chúng tôi không thể tới thăm anh à? Vào đây, Đan Đan!

Mã Hiểu Yến và Sơ Đan vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cửa phòng đóng sập lại, Lý Tuyết Yến biến sắc, lập tức cảm thấy lòng nặng trĩu.

Lý Tuyết Yến dựa lưng vào cửa phòng làm việc, nghe rõ ràng tiếng cười duyên khanh khách của con gái bên kia, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không nói nên lời là mùi vị gì.

Hơn 1 giờ 30 chiều, cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh mở ra, Bành Viễn Chinh, Mã Hiểu Yến và Sơ Đan cùng đi ra, sóng vai cười cười nói nói, đi về phía cầu thang.

Lý Tuyết Yến đẩy cửa ra, đứng trước cửa, thản nhiên hỏi:

- Viễn Chinh, anh đến tập đoàn Tin Kiệt đây à?

- Ủ. À, Tuyết Yến này, giới thiệu với cô một chút, hai cô này là học muội của tôi ở Đại học Kinh Hoa, đến Đại học Giang Bắc công tác, đây là Sơ Đan, đây là Mã Hiểu Yến, đều học khoa tiếng Trung.

Hiểu Yến, Sơ Đan, đây là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn chúng tôi, Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, vẫn giới thiệu ba cô gái với nhau.

Nghe Bành Viễn Chinh giới thiệu, Lý Tuyết Yến như trút được một gánh nặng. Cô rất hiểu Bành Viễn Chinh, nếu đúng là bạn gái của hắn, chắc chắn hắn sẽ không nói là học muội.

Lập tức vẻ tươi cười trên khuôn mặt Lý Tuyết Yến càng nồng đậm, chủ động giơ tay ra với Sơ Đan:

- Xin chào.

Sơ Đan đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Xin chào Bí thư Lý.

Mã Hiểu Yến nhìn Lý Tuyết Yến trên xuống dưới, đánh giá cô, thấy đối phương xinh đẹp, phong cách điềm tĩnh, ôn hòa, trang phục đúng mực, hiển nhiên là nữ lãnh đạo trong quan trường, không khỏi cảnh giác, không bắt tay Lý Tuyết Yến, chỉ mỉm cười, gật đầu.

Bằng trực giác của phụ nữ, Mã Hiểu Yến cảm thấy nữ cán bộ trước mắt này không chỉ có quan hệ đồng nghiệp đơn thuần với Bành Viễn Chinh. Là người nhạy cảm và tinh tế, cô đọc được sự biến đổi mạnh mẽ của cảm xúc trong đôi mắt Lý Tuyết Yến.

...

Bành Viễn Chinh tiện đường lên thành phố, đưa Mã Hiểu Yến và Sơ Đan cùng đi.

Hai mỹ nữ như hoa như ngọc cùng Chủ tịch thị trấn Bành lên xe đi rồi, trong cơ quan Ủy ban nhân dân thị trấn như nổ tung. Rất nhiều cán bộ lộ đầu ra khỏi phòng làm việc, hưng phấn bàn tán xôn xao.

- Mọi người đoán xem, trong hai mỹ nữ này, ai là bạn gái của Chủ tịch thị trấn Bành?

- Tôi đoán là cái cô đeo kính cận, rất xinh đẹp lại rất điềm đạm nho nhã, rất giống Lâm Đại Ngọc trong phim Hồng Lâu Mộng.

- Sai rồi! Tôi nghĩ là cái cô cao gầy, ăn mặc hợp thời trang kia, nhìn dáng người và khuôn mặt cứ y như diễn viên điện ảnh!

- Ô, không phải là cả hai đấy chứ?

Vài người cười ồ lên.

Thị Bình bước tới, mặt nghiêm lại trách cứ:

- Mau về chỗ làm việc! Đừng có bàn tán sau lưng lãnh đạo!

Mọi người lập tức giải tán.

...

Hai giờ chiều, đa số lãnh đạo thị trấn đều đi khỏi.

Bành Viễn Chinh lên thành phố bàn chuyện hợp tác với Hoàng Bách Thừa, ông chủ tập đoàn Tin Kiệt. Lý Tuyết Yến có việc, trở về nhà. Cổ Lượng và Hoàng Hà bận liên hệ phối hợp với Tập đoàn Huệ Phong để chuẩn bị cho lễ khởi công công trình cải tạo phố buôn bán. Thị Bình, Ngô Minh Quánh, Quý Kiến Quốc thì chia ra đi đến các xã, thôn. Ngoại trừ công tác thu hút đầu tư và phát triển kinh tế, hằng ngày thị trấn còn có nhiều công tác nặng nề và rườm rà cần xử lý.

Chợt Vi Minh Hỉ thở hồng hộc chạy vào cơ quan Ủy ban nhân dân thị trấn, chạy thẳng lên lầu một, gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nhưng gõ thật mạnh hồi lâu cũng không có ai đáp lại.

Vi Minh Hỉ thất vọng, lại tới gõ cửa phòng làm việc của Lý Tuyết Yến, nhưng ở đó cũng không có ai.

Vi Minh Hỉ dậm chân, liền quay lại chạy thẳng đến văn phòng của phòng Đảng chính, vội vàng nói với Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính Hướng Thiếu Niên:

- Chủ nhiệm Hướng, phiền cậu phái giúp tôi cái xe, bà nhà tôi bị bệnh, tôi muốn đưa bà ấy đi bệnh viện!

Hướng Thiếu Niên là cán bộ do Hách Kiến Niên đề bạt, trước kia còn không coi Vi Minh Hỉ ra gì, huống chi bây giờ ông ta đã về hưu. Y ngẩng nhìn Vi Minh Hỉ, nói một cách lãnh đạm:

- Chủ tịch Vi, muốn điều xe phải được lãnh đạo đồng ý, ông đến gặp lãnh đạo, chỉ cần lãnh đạo đồng ý, tôi sẽ làm ngay!

- Chủ nhiệm Hương, cậu giúp tôi đi, tôi vừa đến tìm Chủ tịch thị trấn Bành, nhưng cậu ấy đi vắng, Bí thư Lý cũng vậy. Chủ nhiệm Hương, cậu giúp tôi chuyện này, cứu người như cứu hỏa mà!

Vi Minh Hỉ gấp đến mức trán toát mồ hôi.

- Chủ tịch Vi, không phải tôi không muốn giúp, ông cũng là lãnh đạo thị trấn, biết muốn dùng xe phải có chế độ, không có chữ ký của lãnh đạo, tôi không thể điều xe! Bí thư Hách đang ở văn phòng, ông đến nói với Bí thư Hách một tiếng, tôi lập tức điều xe cho ông.

Hương Thiếu Niên xòe tay ra.

Vi Minh Hỉ hết sức tức giận, thầm nghĩ lãnh đạo dùng xe có ai đi xin ký đơn bao giờ? Mình vừa mới về hưu, muốn dùng chiếc xe cũng không được, thật là mắt chó coi khinh người!

224. Chương 226: Xung Đột Kịch Liệt

Nhưng Vi Minh Hỉ đang sốt ruột vì vợ bệnh, cũng không giằng co với Hương Thiếu Niên nữa, liền chạy lên lầu hai, gõ cửa văn phòng Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên đóng cửa không ra, tâm trạng hết sức bức bối. Sự quật khởi của Bành Viễn Chinh ở thị trấn đã không thể ngăn chặn được nữa. Ông ta là Bí thư Đảng ủy, chợt trở thành vật bài trí, quyền lực sa sút, uy tín mất sạch, tương lai mờ mịt, đủ loại cảm xúc tiêu cực phức tạp quần quanh trong đầu Hách Kiến Niên.

- Ai? Vào đi!

Nghe có tiếng gõ cửa, Hách Kiến Niên bực mình nói.

- Bí thư Hách, xin lãnh đạo giúp cho, vợ tôi phát bệnh, tôi muốn nhờ thị trấn phái xe đưa đi bệnh viện.

Vi Minh Hỉ có việc cầu người, đương nhiên là phải hạ mình năn nỉ.

Nhưng Hách Kiến Niên đang bức bối, thấy Vi Minh Hỉ càng khó chịu, nhúu mày lạnh lùng nói:

- Hiện giờ thị trấn không có xe! Mấy lãnh đạo đều dùng xe đi công tác, không còn chiếc nào! Ông ra ngoài thị trấn mượn một chiếc mà đi!

Vi Minh Hỉ cắn răng nói:

- Bí thư Hách, tôi thấy trong sân còn mấy chiếc xe đang đậu, điều giúp tôi một chiếc đưa bà ấy đến bệnh viện, cả đi lẫn về chừng một tiếng đồng hồ!

- Đó không phải là xe của thị trấn, là xe của nơi khác đến thị trấn làm việc. Ông mau đi mượn xe đi!

Hách Kiến Niên tức giận phất tay.

Lửa giận chất chứa trong lòng Vi Minh Hỉ, không kìm nổi nữa, rớt cuộc bùng lên.

Ông ta đứng trong phòng làm việc của Hách Kiến Niên, giận dữ hét to:

- Hách Kiến Niên, mày đừng khinh người quá đáng! Lũ chúng bay là đồ khốn kiếp! Tao vừa mới lui, dùng chiếc xe một lát cũng không cho? Đồ chó má! Nếu không phải vì trong nhà có người bệnh, tao cần đến đây quy lụy van xin lũ khốn chúng mày sao?!

- Vi Minh Hỉ, mày mắng ai? Mày ồn ào cái gì? Xe của chính quyền thị trấn là tùy tiện muốn dùng thì dùng à?

Đột nhiên Hách Kiến Niên đập bàn, gào lên:

- Cút ngay!

- Mày bảo ai cút? Đây là nhà của mày sao?

Vi Minh Hỉ một bụng chất đầy oán hận, một khi đã bùng nổ, là không thể kìm chế được nữa. Ông ta tức giận xông tới, hất văng cái bàn làm việc của Hách Kiến Niên, rầm một tiếng, hồ sơ giấy tờ, báo chí và chén nước rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói lùa.

Tiếng ồn ào trong văn phòng Hách Kiến Niên khiến rất nhiều cán bộ thị trấn, kể cả Lý Tân Hoa và Điền Minh cũng vội chạy đến.

Chủ Lượng cau mày đi vào, giữ chặt Vi Minh Hỉ đang tức giận đến sùi bọt mép định lao vào đánh Hách Kiến Niên, lớn tiếng nói:

- Lão Vi, ông làm cái gì vậy? Như vậy là làm náo loạn chính phủ thị trấn, là sai lầm!

- Sai lầm cái con mẹ gì! Bố đây về hưu rồi, còn sợ sai lầm cái cóc khô! Hách Kiến Niên, mày là đồ mắt chó coi khinh người, còn các người cũng không tốt lành gì, chỉ là đồ chó săn! Tao nói cho chúng bay biết, hôm nay không phải xe, tao sẽ không để yên đâu!

Vi Minh Hỉ vùng mạnh thoát khỏi Chủ Lượng, tiếp tục chửi ầm lên, thuận miệng chửi luôn bọn Chủ Lượng không chút nề nang.

Hách Kiến Niên tức giận đến nổi khóe miệng run rẩy, hét lớn:

- Báo cảnh sát! Gọi người của đồn công an đi!

Lúc này Vi Minh Hỉ bất chấp tất cả, một cước đá văng cái ấm nước bên cạnh, mắng:

- Hù dọa ai? Đồn công an ư? Tao đang muốn vào đồn công an đây!

Tới đây, bắt tao đi! Bắt đi! Hách Kiến Niên, Chủ Lượng, nếu bọn bay không bắt tao, bọn bay là đồ chó đẻ!

Vi Minh Hỉ dù sao cũng là cựu lãnh đạo của thị trấn, Chủ Lượng cũng không thể gọi công an đến bắt. Cho dù bắt, cũng phải thả ra, mà vì chuyện này làm ầm ĩ lên, khiến dư luận xôn xao, ảnh hưởng rất nhiều đến uy tín của chính quyền thị trấn.

Nhưng Vi Minh Hỉ náo loạn với Hách Kiến Niên như vậy, còn mắng rất nhiều cán bộ ở đây, như đám Hướng Thiếu Niên, đương nhiên họ không phải xe cho ông ta. Cho dù có người thông cảm với Vi Minh Hỉ, cũng không dám đứng ra nói gì.

Cuối cùng, Điền Minh đành phải kéo Vi Minh Hỉ ra khỏi tòa nhà chính quyền thị trấn, khuyên giải và an ủi.

- Chủ tịch Vi, xin bớt giận, tức giận vì loại chuyện như thế này là không đáng.

- Tiểu Điền, cậu nói xem, tôi sai ở chỗ nào? Bà nhà tôi có bệnh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tôi lại đến đây xin phải xe sao? Đừng nói tôi là một người vừa mới về hưu, cho dù là một người dân bình thường, trong nhà gặp việc khó, tìm đến chính quyền xin hỗ trợ, cũng không thể đối xử như vậy! Khinh người quá đáng!

Lão Vi tôi công tác cả đời ở thị trấn Văn Thủy, có bao giờ tôi làm phiền tổ chức việc gì chưa? Có khi nào tôi lợi dụng phương tiện của thị trấn chưa? Giờ tôi chỉ muốn dùng xe đưa bà ấy đi bệnh viện, cũng không được! Ông trời, ông mở to mắt ra đi, đánh chết lũ súc sinh đó đi!

Vi Minh Hỉ kích động, hai tay run rẩy, không kìm nổi gào lên đầy thống khổ.

Điền Minh nhướng mày, trầm nghĩ, ông cứ mắng loạn lên như vậy, đắc tội với mọi người, cuối cùng chịu thiệt cũng chính là ông. Hiện giờ người ta không phải xe cho ông, cũng vì lúc trước ông đắc tội với người ta đấy thôi!

- Chủ tịch Vi, tôi giúp ông tìm chiếc xe, trước tiên phải đưa vợ ông đi bệnh viện đã, chuyện đó quan trọng hơn. Ông đừng nóng giận nữa.

Nói xong, Điền Minh liền chạy tới cửa hàng tạp hóa đối diện, gọi điện cho Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng đang ở chỗ tập đoàn Huệ Phong, nói sơ lược tình hình, nhờ Cổ Lượng mượn một chiếc xe của tập đoàn Huệ Phong.

Cổ Lượng hơi do dự một chút, nhưng vẫn nói với người của tập đoàn Huệ Phong, mượn xe cho Vi Minh Hỉ.

Bành Viễn Chinh vừa định vào trụ sở của tập đoàn Tin Kiệt, Cổ Lượng nhấn vào máy nhắn tin của hắn, nói là có việc gấp, bảo hắn nhanh gọi lại.

Bành Viễn Chinh lo lắng, nghĩ là công trình cải tạo phố buôn bán xảy ra vấn đề, không dám chậm trễ, lập tức lấy điện thoại di động gọi lại.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi là Cổ Lượng đây.

- Ủ, lão Cổ, có chuyện gì vậy? Có phải bên đó xảy ra vấn đề gì?

- Không, nhưng ở thị trấn có chuyện.

Cổ Lượng thở dài:

- Vợ Vi Minh Hỉ bị bệnh, ông ta chạy đến thị trấn mượn xe, Hách Kiến Niên không đồng ý phái xe cho ông ta, ông ta liền gây gỗ kịch liệt với Hách Kiến Niên, còn xô ngã cả bàn.

- Vi Minh Hỉ cũng là lãnh đạo thị trấn, vừa về hưu chưa được mấy tháng, người nhà có bệnh mượn chiếc xe thì có gì, sao ngay cả chút ân tình như vậy mà cũng không làm được? Vô nghĩa!

- Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, sau đó tôi nói với Tập đoàn Huệ Phong, mượn cho Vi Minh Hỉ một chiếc xe, giờ này chắc đang trên đường tới bệnh viện.

- Ủ, tốt lắm. Lão Cổ, chuyện này anh làm rất đúng. Tốt xấu gì Vi Minh Hỉ cũng từng là lãnh đạo thị trấn, ngay cả chút chuyện đó cũng không nể mặt, người ta sẽ nói cán bộ thị trấn chúng ta đều là động vật máu lạnh!

Bành Viễn Chinh ngừng một chút, lại nói:

- Lão Cổ, anh đang bận nhiều việc, không cần dính dáng đến chuyện này.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp máy.

Hắn hết sức tức giận, càng thêm chán ghét Hách Kiến Niên.

Ngẫm nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh liền gọi điện thoại cho phòng Đảng chính.

Người nhận điện thoại là Điền Minh.

- Ai vậy? Tôi là Bành Viễn Chinh đây!

- A, lãnh đạo, Điền Minh đây ạ!

- Điền Minh, Hướng Thiếu Niên có ở đó không?

Nghe giọng nói lạnh lùng và trầm thấp của Bành Viễn Chinh trong điện thoại, Điền Minh đoán hắn đã biết chuyện của Vi Minh Hỉ, và đang bắt nạt. Điền Minh liếc nhìn Hướng Thiếu Niên đang nằm lì ngồi cách đó không xa, khẽ đáp:

- Dạ, có.

- Cậu bảo anh ta nghe điện thoại.

Hướng Thiếu Niên cảm thấy hôm nay đúng là tai bay vạ gió, tự dưng lại bị Vi Minh Hỉ mắng chửi. Y cảm thấy mình giải quyết việc chung không có gì sai, Hách Kiến Niên không phái xe, đó là chuyện của lãnh đạo, có quan hệ gì tới y đâu?

- Chủ nhiệm Hướng, Chủ tịch thị trấn Bành muốn nói chuyện với anh.

Điền Minh cầm ống nghe, quay lại nhìn Hướng Thiếu Niên gọi to.

Hướng Thiếu Niên vẻ mặt lầm lì, bước tới nghe điện thoại:

- Chủ tịch thị trấn Bành.

- Hướng Thiếu Niên, Chủ tịch Vi là cựu lãnh đạo thị trấn, người nhà ông ấy bị bệnh, cần dùng xe, anh điều một chiếc xe đến bệnh viện, cho hai nữ nhân viên cùng đi, xem ông ấy có cần hỗ trợ gì không.

Bành Viễn Chinh nói một cách kiên quyết.

Hướng Thiếu Niên áp ứng:

- Chủ tịch thị trấn Bành...Bí thư Hách nói không điều xe cho ông ta, hơn nữa, ông ta vừa làm ầm ĩ cả buổi ở đây, ảnh hưởng rất không tốt!

- Hách Kiến Niên bảo anh làm gì thì anh cũng làm ư? Bảo anh nhảy lầu anh có nhảy không? Hướng Thiếu Niên, tôi không lặp lại lần thứ hai, đây là mệnh lệnh lập tức chấp hành! Nếu anh không làm, cái chức Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính, anh cũng không cần làm nữa!

Bành Viễn Chinh quát to trong điện thoại, hấn không kìm chế nổi nữa, nổi cơn lôi đình.

- Chủ tịch thị trấn Bành, sao lãnh đạo lại nói như vậy? Tôi không làm gì sai, lãnh đạo không ký, tôi làm sao điều xe được?

Hướng Thiếu Niên vừa bị Vi Minh Hỉ mắng chửi, còn đang ầm ứ, giờ lại bị Bành Viễn Chinh quát mắng, cảm thấy nhục nhã, liền phản bác lại.

- Hướng Thiếu Niên, lúc anh dùng xe công, đã từng xin chữ ký lãnh đạo bao giờ chưa? Tôi phải nói sao anh mới hiểu được đây? Thôi được, tôi không cần nói với anh nữa. Điền Minh!

Bành Viễn Chinh hét lớn, khiến micro của điện thoại kêu ơng ơng.

Đầu kia điện thoại, Điền Minh nghe thấy, vội cầm lấy điện thoại, nhỏ giọng nói:

- Lãnh đạo, tôi nghe.

- Điền Minh, cậu và Lý Tân Hoa mang một chiếc xe chạy tới bệnh viện, xem Vi Minh Hỉ có gì cần hỗ trợ, lập tức gọi điện thoại cho tôi!

Bành Viễn Chinh nói xong, liền cúp điện thoại.

Vì tức giận, mặt hấn hơi đỏ lên. Hấn hiềm khi nổi giận đến mức đó, cũng không phải chỉ vì bệnh vực kẻ yếu là Vi Minh Hỉ, mà còn vì cảm thấy không khí trong cơ quan thị trấn rất không ổn, cần phải chỉnh đốn đúng lúc. Như chuyện hôm nay chẳng hạn, thật ra Hướng Thiếu Niên là cán bộ trung tầng, hoàn toàn có thể tự xử lý, cứ lãnh đạo cần dùng xe, trong nhà có bệnh nhân cần hỗ trợ, điều ngay một chiếc xe đi, có phải mọi chuyện đều êm xuôi? Thế mà không giải quyết, phải đưa đến chỗ Hách Kiến Niên, để xảy ra chuyện đụng độ gay gắt như vậy mới hài lòng!

Về mặt nào đó mà xét, căn nguyên bùng nổ mâu thuẫn bắt đầu từ Hướng Thiếu Niên, chứ không phải do Hách Kiến Niên.

Đồng thời, hấn cũng từ chuyện nhỏ mà xảy ra xung đột này, phát hiện ảnh hưởng thâm căn cố đế của Hách Kiến Niên ở thị trấn. Mặc dù đối với bộ máy lãnh đạo, Bành Viễn Chinh hoàn toàn chiếm ưu thế và thế chủ động, Hách Kiến Niên rất khó lật người được thế cờ; nhưng, đối với các cán bộ bình thường của thị trấn, Hách Kiến Niên vẫn có uy tín rất lớn.

225. Chương 227: Quân Tử Không Đoạt Đồ Quý Của Người

Tòa nhà làm việc của tập đoàn Tín Kiệt cao tới mười sáu tầng. Ở thập niên 90, trong thành phố Tân An mà nói, thì nó tuyệt đối là tòa nhà cao nhất nhì thành phố. Độ cao này tương đương với khách sạn lớn Tân An.

Bành Viễn Chinh từ trên xe bước xuống, bước nhanh vào tòa nhà.

Vừa mới tiến vào đại sảnh đã thấy Hoàng Đại Long không kiên nhẫn đi qua đi lại. Y hẹn với Bành Viễn Chinh là ba giờ, nhưng hiện tại đã ba giờ hơn mà Bành Viễn Chinh vẫn chưa đến. Bành Viễn Chinh là một người rất coi trọng giờ giấc. Ở phương diện này gần như là cứng nhắc. Nếu đã hẹn giờ nào thì không bao giờ đến muộn. Nhưng hôm nay hấn lại đến muộn khiến cho Hoàng Đại Long có chút không ngờ.

- Anh tìm ai?

Một bảo an ngăn cản đường đi của Bành Viễn Chinh.

Đại sảnh của tòa nhà tập đoàn Tín Kiệt rất rộng. Ở chính giữa còn có lối đi nhỏ dùng để kiểm tra như ở sân bay. Ở bên ngoài, bảo an đề phòng nghiêm ngặt. Nhân viên bình thường của tập đoàn khi đi làm thì đa số thời gian đều ở bên trong.

- Tôi tìm Hoàng Đại Long.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Người nhân viên bảo an trẻ tuổi liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thấy hắn ăn mặc cũng không sang trọng lắm, chỉ là bộ quần áo bình thường. Áo khoác màu đen, quần màu đen, giày thì chẳng phải giày hiệu, vừa thấy thì biết là chẳng phải tầng lớp có tiền. Mà hắn lại nói là đến tìm Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long ngày thường lui tới đối tượng không phú thì quý, chứ chưa từng nhìn thấy loại người như Bành Viễn Chinh.

Đối với quan lại thời nay, cách ăn mặc thể hiện thân phận của một người. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh không có nét nào giống nhân sĩ thượng lưu, bảo an không tránh khỏi có chút khinh thị và hoài nghi, vì thế liền trầm giọng nói:

- Anh tìm Hoàng tổng của chúng tôi, vậy có hẹn trước hay không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Có hẹn trước.

- Bên kia có điện thoại, anh hãy gọi cho trợ lý của Hoàng tổng. Nếu như quả thật là khách của Hoàng tổng thì cô ấy sẽ tiếp đón.

Bảo an nghiêm trang lãnh đạm nói, rồi chỉ vào cái điện thoại gần đó.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Hắn cũng không để ý thái độ của bảo an. Đây cũng là chuyện bình thường. Chức trách của người ta, và lại mình cũng chẳng giống kẻ có tiền, thì một hai câu nghi hoặc cũng chẳng sao. Cho dù là có vài phần “mắt chó nhìn người thấp” cũng không tránh được.

Thấy Bành Viễn Chinh do dự, gã bảo an trách cứ nói:

- Lời của tôi anh không nghe rõ sao?

Bành Viễn Chinh không thêm phản ứng, giương tay chỉ thẳng vào Hoàng Đại Long đang di chuyển qua lại trong đại sảnh, lớn tiếng hô to:

- Hoàng Đại Long, lại đây tiếp tôi một chút.

Hoàng Đại Long đột nhiên nghe được giọng nói của Bành Viễn Chinh, mừng rỡ cuống cuồng chạy tới.

- Viễn Chinh à, sao không vào? Tôi chờ anh lâu rồi đấy. Tôi đang lo lắng, anh không bao giờ đến muộn. Sao bây giờ lại còn chưa đến?

Hoàng Đại Long cười ha hả.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Bảo an của quý công ty rất có trách nhiệm.

Hoàng Đại Long ngăn ra, chợt giận dữ hướng bảo an nổi giận nói:

- Mắt của cậu mù à, có biết ai đây không? Đây là khách quý của tập đoàn Tín Kiệt chúng ta. Người anh em, cậu có dám ngăn không cho anh ấy vào không? Cậu có dám không?

Bảo an lo sợ bất an cúi đầu xuống, không dám phản bác. Tính tình Hoàng Đại Long cao thấp công ty đều biết. Nếu bảo an nói lại, mặc kệ y có lý hay không có lý thì khẳng định sẽ bị đuổi việc.

Doanh nghiệp tư nhân là như thế. Câu nói đầu tiên của ông chủ có thể quyết định vận mạng của công nhân. Không giống như doanh nghiệp nhà nước, bất luận là cái gì cũng không có quyền sa thải công nhân.

Bành Viễn Chinh cười:

- Hoàng Đại Long, chú ý hình tượng của mình một chút.

Hắn bước về phía trước, vỗ vai bảo an cười nói:

- Ông anh rất có trách nhiệm. Không tồi, cứ an tâm công tác, không có việc gì đâu.

Bảo an cảm động đến rơi nước mắt, ngẩng đầu lên đang tính nói vài câu cảm ơn thì đã thấy Bành Viễn Chinh cùng Hoàng Đại Long đang cười cười nói nói bước tới thang máy.

Bảo an đuôi lông mày nhướng lên, mồ hôi trên trán đổ ròng ròng, thầm nghĩ mình còn may mắn. Với ý mà nói, hôm nay chính là một bài học, khiến ý hiểu rõ cái gì gọi là “đừng trông mặt mà bắt hình dong”.

Bước vào thang máy, hai người đi thẳng đến tầng mười ba. Vừa đi ra cửa thang máy, đã nhìn thấy lối đi hành lang trang hoàng rực rỡ. Bành Viễn Chinh âm thầm lắc đầu. Rất sang trọng! Dem nơi làm việc của mình trang hoàng xa hoa như vậy cũng nhận ra được phẩm tính đối nhân xử thế của Hoàng Bách Thừa.

Trong trí nhớ của Bành Viễn Chinh, tập đoàn Tín Kiệt từ thập niên 80 đã bắt đầu phát triển. Đến thập niên 90 thì đạt đến đỉnh cao. Nhưng sau khi tiến vào thế kỷ mới, từ năm 2003 thì tập đoàn Tín Kiệt bắt đầu xuống dốc. Các công ty thành viên và các hạng mục đầu tư đều phá sản đóng cửa. Huy hoàng không còn như thời xưa.

Cho tới đêm trước khi Bành Viễn Chinh tái sinh, tập đoàn Tín Kiệt chỉ còn lại một cái thùng rỗng. Hoàng Đại Long chỉ còn cố gắng duy trì nó.

Tập đoàn Tín Kiệt xuống dốc là có liên quan đến việc đầu tư quá độ và mù quáng của cha con Hoàng Bách Thừa. Đồng thời cũng vì cá tính ham thích thành công vĩ đại của Hoàng Bách Thừa. Đương nhiên, thị trường gia công chế tạo máy móc công nghiệp tiêu điều cũng là một trong những nhân tố quan trọng. Nếu Tín Kiệt có thể ở thập niên 90 đạt được việc chuyển hình thăng cấp thì khẳng định sẽ còn vươn xa hơn.

Bành Viễn Chinh vừa đi vừa đánh giá hai bên hành lang, so với một nhà khách trang hoàng còn muốn sang trọng hơn. Bước lên tám thăm nhập khẩu màu đỏ, hắn không kìm nổi thở dài:

- Đại Long, chỉ là một nơi làm việc, có cần phải xa xỉ như vậy hay không?

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Ông cụ nhà tôi chỉ thích như thế này. Dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Hoàng Đại Long lơ dềnh nói.

Bành Viễn Chinh âm thầm lắc đầu, cũng không nói cái gì. Chuyện này có liên quan đến phong cách cá nhân. Nhiều lời cũng vô ích. Nhưng đối với xí nghiệp Tín Kiệt, hắn đột nhiên sinh ra một loại “dẫn đường”. Một doanh nghiệp tư nhân lớn như vậy, nếu làm tốt, thì tài nguyên của cải không còn chỉ thuộc về riêng Hoàng gia. Bành Viễn Chinh cảm thấy, chính mình hẳn nên tận tâm vì tập đoàn Tín Kiệt, thử thay đổi vận mệnh xuống dốc của nó.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh thử thăm dò một câu:

- Đại Long, tuy rằng tôi không hiểu lắm về quản lý. Nhưng tôi đối với thị trường và phát triển kinh tế cũng có một chút kiến thức. Nhiều lắm là mười năm tới, rất nhiều sản nghiệp ưu thế truyền thống sẽ dần dần đi vào đường cùng. Thay vào đó là những sản nghiệp công nghệ cao và ngành sản xuất kiểu mới. Tập đoàn của mọi người lớn như vậy, hẳn nên phòng ngừa chu đáo, nên tính toán cho sự phát triển lâu dài trong tương lai.

Hoàng Đại Long ngẩn ra, không biết vì sao Bành Viễn Chinh lại đột nhiên đề cập đến đề tài này. Nhưng ý ngầm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Ủ, anh bạn, anh nói rất có đạo lý. Tôi cũng từng nghĩ đến vấn đề này, và cũng từng thử qua. Ví dụ như tập đoàn chúng tôi đã bắt đầu hướng vào xây dựng đô thị và khai thác bất động sản. Đây chính là một tính toán lâu dài.

- Xây dựng đô thị và khai thác bất động sản, là một phương hướng phát triển không tồi. Đại Long, điều này tối thiểu có thể cam đoan xí nghiệp Tín Kiệt của anh trong hai mươi năm tới không gặp phải nguy cơ nào.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, thật sự đánh giá Hoàng Đại Long:

- Anh đúng là có chút kiến thức đấy.

Hoàng Đại Long đỏ mặt hời. Y liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái, cười ha hả:

- Anh bạn, hóa ra anh đi guốc trong bụng tôi đấy. Nói Hoàng Đại Long tôi là loại giá áo túi cơm thật oan uổng đấy. Tôi đây tuy rằng không có học qua, nhưng cũng không phải là cái thùng cơm rỗng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

Hoàng Đại Long lại hạ giọng:

- Tôi rất xem trọng việc xây dựng đô thị và khai thác, phát triển bất động sản. Nhưng ông cụ nhà tôi lại không thích, cảm thấy tôi chỉ là làm loạn, khoa chân múa tay. Ba tôi vẫn chủ trương công nghiệp và chế tạo công nghiệp. Ông ấy trong cái ngành sản xuất này mấy chục năm rồi nên ngựa quen đường cũ. Hơn nữa, xí nghiệp chúng tôi cũng đã có ưu thế nên ông ấy không dễ dàng buông tha.

Bành Viễn Chinh lại trầm mặc.

Rất nhanh đã đến cửa phòng của Hoàng Bách Thừa. Hoàng Bách Thừa mặc chiếc áo sơ mi ô vuông, tóc chải láng bóng, cười vang nói:

- Viễn Chinh à, hoan nghênh cháu đến công ty. Nghe nói cháu hôm nay muốn tới, bác buổi chiều nay có hoạt động gì cũng không đi, chờ cháu ở đây.

- Cảm ơn bác Hoàng.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Hoàng Bách Thừa, sau đó tiến vào trong văn phòng Hoàng Bách Thừa. Văn phòng rất lớn, trang hoàng sang trọng. Thu hút ánh mắt nhất chính là một cái hộp bằng gỗ quý, và một cái khung bên trong có bản tranh chữ của danh nhân treo trên vách tường.

Bành Viễn Chinh là người biết nhìn hàng. Hắn tùy ý đảo qua liềm xem thế là đủ rồi. Quả nhiên là kẻ rất có tiền. Không cần nói gì khác, riêng cái hộp gỗ đó thôi cùng với bức thi họa cổ, có thể nói giá trị của nó còn hơn một xí nghiệp nhỏ.

Bành Viễn Chinh chợt bị bức tranh chữ trên tường hấp dẫn. Hắn ở trong phòng khách ông nội cũng gặp qua một tác phẩm cùng phong cách, biết là tác phẩm nổi tiếng của nhà thư pháp những năm cuối đời nhà Thanh Dương Thủ Kính. Tác phẩm của Dương Thủ Kính vừa có khí phách lại vừa có phong cách. Có thể nói là tác phẩm xuất sắc truyền lại cho đời sau.

Chỉ có điều Bành Viễn Chinh không biết đây là tác phẩm chính gốc hay là đồ sao chép. Lấy tài lực của Hoàng Bách Thừa, mua tác phẩm chính gốc đương nhiên là không thành vấn đề. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, loại tranh chữ danh nhân không phải có tiền là có thể mua được, còn phải biết xem hàng nữa.

Thấy Bành Viễn Chinh đánh giá bức tranh chữ, Hoàng Bách Thừa khẽ mỉm cười:

- Viễn Chinh cũng biết về thư pháp à?

- Haha, bác Hoàng, đây là tác phẩm của đại sư Dương Thủ Kính. Nếu cháu nhớ không lầm, đằng sau nó còn vài câu “Dương thị nam nhi táo tợn lập, sự thành tu hạ khổ công phu. Yếu mộ cổ nhân dữ tiền hiền, tiền huyền lương lai trùy thứ cổ. Phát phần thức biến thiên hạ tự, lập chí duyệt tận nhân gian thư...”

Hoàng Bách Thừa vỗ tay tán dương:

- Không tồi, không tồi! Viễn Chinh không hổ danh là sinh viên trường đại học hàng hiệu. Không giống như Đại Long không học vấn, không nghề nghiệp, chỉ biết ăn chơi tán gái.

- Bác Hoàng quá khen, chỉ là trùng hợp cháu có biết một chút về Dương Thủ Kính.

Bành Viễn Chinh ánh mắt thu hồi khỏi bức thư pháp.

Hoàng Bách Thừa con người vừa chuyền, thản nhiên cười:

- Bác tuy rằng không có kiến thức bao nhiêu, nhưng mấy năm nay cũng nghiên cứu thi họa, tự hỏi cũng có chút tâm đắc. Khó mà gặp được một tiểu tri âm. Viễn Chinh, người nhận ra bút tích của Dương Thủ Kính không nhiều, bức thư pháp này tặng cho cháu.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, liên tục lắc đầu:

- Bác Hoàng, quân tử không đoạt đồ tốt của người khác. Nói sau cháu cũng là con cháu, chưa mua quà cho bề trên đã là thất lễ rồi, lại còn nhận quà tặng của bác Hoàng thì trông khó coi quá.

Hoàng Bách Thừa xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên cười nói:

- Viễn Chinh, cháu còn chưa biết một câu khác “trưởng giả ban thưởng không dám từ?”

226. Chương 228: Cáo Già

Bành Viễn Chinh vẫn lắc đầu, cười nói:

- Ý tốt của bác Hoàng cháu xin nhận. Nhưng quà tặng quý như vậy cháu không dám nhận. Như vậy đi, trước hãy gửi lại cho bác Hoàng giữ giúp, khi nào cháu từ quan thì lại đến lấy đi.

Bành Viễn Chinh kỳ thật không hiểu về thư pháp, nhưng nghe qua giọng điệu của Hoàng Bách Thừa thì cũng đoán ra đây là bút tích thật. Một danh phẩm truyền lại cho đời sau như vậy, giá trị không thể đo lường. Nhận một bức danh họa như thế trên cơ bản chẳng khác nào nhận đứt lốt. Bành Viễn Chinh không thể hô đồ trên phương diện đó được.

Hắn thái độ rất kiên quyết.

Hoàng Bách Thừa khoe miệng hiện lên một tia lỗi đời và nụ cười thế tục. Ông ta cũng không kiên trì, liền thuận thế chuyển sang đề tài khác:

- Thôi đi, Viễn Chinh, cháu làm quan, quy cũ trong quan trường bác cũng hiểu. Tuyệt đối không để cháu phạm sai lầm.

- Nhưng cháu và Đại Long là anh em tốt với nhau, và cũng là con cháu của bác. Bác Hoàng tặng cho cháu một món quà cũng chẳng tính là cái gì.

Nói tới đây, Hoàng Bách Thừa bước đến trước ghế sofa, từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo:

- Đây là quà tặng mà bác Hoàng tặng cho cháu. Cháu mở ra xem đi.

Bành Viễn Chinh nhú mào, quay đầu quét mắt nhìn Hoàng Đại Long, thấy Hoàng Đại Long cười ha hả thì liền mở cái hộp ra, thấy bên trong là một cái hộp kim loại đựng một cái chìa khóa xe.

Hắn thở ra một cái, cười khổ nói:

- Bác Hoàng, xe thì cháu không nhận được. Vả lại cháu cũng không cần xe. Thị trấn có xe rồi, cháu cũng không cần nữa.

Bành Viễn Chinh đẩy chiếc hộp trở về.

Hoàng Bách Thừa và Hoàng Đại Long trao đổi ánh mắt với nhau, dường như đã sớm dự đoán được Bành Viễn Chinh sẽ không nhận, nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Hoàng Bách Thừa chậm rãi ngồi phía sau bàn làm việc của mình, mỉm cười với Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, chẳng nể mặt bác Hoàng chút nào. Lần trước cháu giúp cho công ty bác nhiều như vậy. Công ty đưa ra thị trường nếu không có cháu hỗ trợ, thì không còn biết kéo dài đến ngày tháng năm nào.

- Bác Hoàng vẫn muốn cảm tạ ý tốt của cháu, biểu đạt một chút tâm ý. Nhưng cái gì cháu cũng không nhận khiến bác Hoàng trong lòng rất băn khoăn.

Hoàng Bách Thừa nói những lời này là thật lòng.

Hoàng Bách Thừa trước đây cũng tiếp xúc một lần với Bành Viễn Chinh. Vốn Hoàng Đại Long kết giao với Bành Viễn Chinh, ông cũng không để trong lòng. Nhưng sau này, Bành Viễn Chinh ra mặt gọi một cuộc điện thoại liền giải quyết được vấn đề thủ tục ở Các bộ và Ủy ban trung ương về việc tập đoàn Tín Kiệt đưa ra thì trường làm cho Hoàng Bách Thừa nhận thức được bối cảnh thần bí của Bành Viễn Chinh tuyệt không đơn giản, năng lượng quá lớn.

Từ đó cho đến bây giờ, Hoàng Bách Thừa cũng thông qua con đường của mình để tiến hành điều tra về Bành Viễn Chinh. Tuy rằng không biết rõ ràng thân phận đích thật của hắn, nhưng biết Bành Viễn Chinh chính là cháu bên ngoại của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường. Trong một số trường hợp, Hoàng Bách Thừa còn vô tình cố ý thử Mạnh Cường một lần. Mạnh Cường luôn tỏ ra căm như hến, khiến Hoàng Bách Thừa nhận ra được một ít điều.

Đây chính là nguyên nhân ông tar a mặt tiếp xúc với Bành Viễn Chinh.

Và điều này cũng có liên quan đến việc hạng mục của tập đoàn Tín Kiệt chuẩn bị tiến hành tại thị trấn Vân Thủy.

Hoàng Bách Thừa luôn mãi dặn Hoàng Đại Long, bất kể thế nào, không tiếc bao nhiêu tiền, cũng phải duy trì tình bằng hữu với Bành Viễn Chinh.

Mà việc tặng quà này cũng là cố ý giao hảo thêm mối quan hệ giữa đôi bên.

- Bác Hoàng quá khách khí rồi. Cháu và Đại Long là bạn tốt. Cũng vừa lúc cháu ở thủ đô cũng có quen biết, liền gọi một cuộc điện thoại. Kỳ thật thì cháu cũng không làm cái gì, chỉ là giờ tay chỉ mà thôi. Nếu bác Hoàng muốn cảm ơn cháu thì khấn trương đánh nhịp, quyết định đem hạng mục căn cứ đặt ở thị trấn tụi cháu.

Bành Viễn Chinh nói một câu vui đùa, thuận thế đem đề tài dời đến việc hợp tác. Hắn hôm nay đến nói chuyện với Hoàng Bách Thừa chính là vì chuyện hợp tác, chứ không phải tình cảm riêng tư gì.

- Hạng mục hợp tác cũng chẳng có vấn đề gì. Viễn Chinh, cháu cứ yên tâm. Bác cũng đã nói vấn đề này với Đại Long. Hạng mục dự án này do nó phụ trách. Cho dù phí tổn cao một chút, thì ít nhất cũng phải ủng hộ công tác của cháu.

Hoàng Bách Thừa mỉm cười:

- Bác sở dĩ hôm đó không tỏ thái độ, là bởi vì cháu không ở đó. Chúng ta là người một nhà, người trong nhà có việc, thì phải giúp nhau.

Bành Viễn Chinh trong lòng âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: “Hoàng Bách Thừa quả thật là một con cáo già. Hạng mục dự án này ở quận và thị trấn khẳng định sẽ có nhượng bộ rất lớn, ủng hộ mạnh mẽ. Bất kể thế nào, tập đoàn Tín Kiệt cũng sẽ không chịu thiệt. Đừng nói là Hoàng Bách Thừa nói chuyện dễ nghe, kỳ thật thì vẫn là ích lợi đặt ở phía trước, tính toán chi li.

Đương nhiên, cũng không thể phủ nhận. Nếu không phải bởi vì phải kết giao với Bành Viễn Chinh, Hoàng Bách Thừa còn có lựa chọn tốt hơn. Một khoản đầu tư lớn như vậy, bất kể là đặt ở khu huyện nào, đều phải nhận được sự ủng hộ toàn diện của chính quyền địa phương đó.

Bành Viễn Chinh biết Hoàng Bách Thừa muốn mình nhận một ân tình của Hoàng gia.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bác Hoàng nói như vậy, khiến cháu thật sự rất xấu hổ. Nếu bác Hoàng ủng hộ công tác của cháu, đối với cháu mà nói, chỉ có thể hết sức báo cáo tranh thủ lãnh đạo ở quận, đưa ra những chính sách ưu đãi nhất cho xí nghiệp Tín Kiệt.

- Bác Hoàng, nếu hợp tác thì không thành vấn đề. Vậy thì chúng ta tiến hành đàm phán hợp tác đi?

Bành Viễn Chinh khước miệng nhẹ nhàng cười:

- Xin bác Hoàng cho cháu một thông tin chính xác để cháu báo cáo lại với lãnh đạo quận.

- Hạng mục này do Hoàng Đại Long phụ trách, cháu cứ đàm phán với nó.

Hoàng Bách Thừa mỉm cười, lại cúi đầu từ dưới bàn làm việc lấy ra hai bao thuốc, ném qua:

- Lấy hai bao thuốc này về hút đi. Đây không phải là phạm sai lầm chứ?

Bành Viễn Chinh do dự một chút, biết mình không thể cự tuyệt. Nếu cứ cự tuyệt thì sẽ có vẻ xa lạ.

Hắn mỉm cười, nhận lấy, thuận thế đứng dậy cười nói:

- Vậy cháu xin nhận. về sau nếu cháu muốn hút thuốc tốt thì cứ đến chỗ của bác Hoàng.

Hoàng Bách Thừa cười ha hả:

- Bác Hoàng chỉ sợ cháu không đến.

Sau khi rời khỏi văn phòng của Hoàng Bách Thừa, Bành Viễn Chinh đến văn phòng của Tổng giám đốc điều hành Hoàng Đại Long. Khác với văn phòng của cha y, văn phòng của Hoàng Đại Long là một phong cách khác. Có thể dùng hai thành ngữ để hình dung: trắng lẹ như dung tục.

Cái gì là kẻ có tiền, nhìn văn phòng cha con Hoàng gia thì biết rõ.

Bành Viễn Chinh nhìn chung quanh, cao giọng mỉm cười:

- Đại Long, văn phòng của anh giống như một cái hộp đêm vậy? Anh xem xem, trên đỉnh đầu trang trí nhiều bóng đèn nè ông làm gì vậy? Chẳng lẽ anh muốn mở vũ trường trong phòng làm việc của mình?

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Tôi đây là người thô lỗ, không có nhã nhặn, cũng không giống như có một vài người bày vài tủ sách trong phòng. Tôi đây chỉ thích cái loại cảm giác sáng sủa. Như thế mới thoải mái làm việc.

- Anh xem bộ sofa này đi, nhập từ châu âu về đấy, nằm lên rất thư thái.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười, cũng không tiếp tục giằng co ở vấn đề này.

- Đại Long, hạng mục hợp tác anh cần phải nắm chặt. Tôi hy vọng trước tết âm lịch chúng ta có thể ký kết một hiệp nghị. Xí nghiệp các anh có yêu gì, muốn thị trấn chúng ta làm gì, thì khẩn trương đề xuất với tôi. Tôi sẽ hướng lãnh đạo ở trên tranh thủ chính sách ủng hộ.

- Anh cứ yên tâm, tôi không phụ lòng anh đâu. Tôi tranh thủ cuối tuần sau sẽ hoàn thành phương án ký kết hạng mục. Sau đó chúng ta sẽ bàn chi tiết.

Nghe Bành Viễn Chinh nói đến chính sự, Hoàng Đại Long cũng nghiêm túc lên. Y ngoài mặt có thể tùy tiện, nhưng bên trong lại có sự tỉ mỉ. Trong kinh doanh lại có vài phần khôn khéo.

- Được, càng nhanh càng tốt. Nhưng, ngày mốt thị trấn chúng ta muốn tiến hành nghi thức động thổ. Anh và bác Hoàng có thời gian đến tham dự nhé.

Bành Viễn Chinh cười, hỏi Hoàng Đại Long.

Mời cha con Hoàng Đại Long đến thị trấn Vân Thủy tham gia nghi thức động thổ công trình cải tạo phố buôn bán trung tâm, là một trong những mục đích chủ yếu của xí nghiệp Tín Kiệt. Hắn sở dĩ ngay trước mặt Hoàng Bách Thừa không đề xuất chính là không muốn Hoàng Bách Thừa ra mặt cự tuyệt.

Hắn biết Hoàng Đại Long sẽ không từ chối lời mời của mình. Chỉ cần Hoàng Đại Long đồng ý, thì Hoàng Bách Thừa cũng đồng ý.

- Không thành vấn đề.

Hoàng Đại Long cười, sáng khoái đồng ý.

Quận ủy.

Ở quận cao thấp đều lan truyền về việc Tần Phượng sắp điều đến thành phố Trạch Lâm đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy, tất nhiên cũng truyền vào lỗ tai của Tần Phượng. Tần Phượng rất nổi giận, nhưng không có cách nào khác. Đối với cái loại lời đồn nửa thật nửa giả này, cô cũng không thể ra mặt bác bỏ, chỉ có thể duy trì trầm mặc.

Cô không biết lời đồn là từ đâu mà có, nhưng cho dù là dùng mông cũng có thể hiểu rõ, đây là có người ở sau lưng thao túng, mục đích chính là cấp thêm ngọt ngọt cho cô.

Bởi vì loại tin đồn này truyền bá, Tần Phượng quyết định khiến quận ủy và UBND quận hạ thông báo, đem hội nghị thường vụ quận ủy vốn cuối tuần này sẽ họp dời đến chiều ngày hôm nay.

Hội nghị thường vụ lâm thời triệu tập, nhưng bởi vì gần đây các Ủy viên thường vụ không có đi công tác và ra ngoài học tập khảo sát, cho nên UBND quận gọi điện thông báo, các Ủy viên thường vụ trên cơ bản đều tới. Hách Kiến Niên bị Vi Minh Hỷ quấy rầy một hồi, cơn tức vẫn còn sót lại, buồn bực trong phòng đi qua đi lại thì nhận được thông báo tham dự hội nghị thường vụ, cũng không dám chậm trễ, lập tức đến huyện.

Hách Kiến Niên nằm mơ cũng thật không ngờ. Lần này triệu tập hội nghị thường vụ, chủ yếu đề tài thảo luận chính là điều chỉnh công tác của ông ta. Dựa theo thường quy, trước khi điều chỉnh (tối thiểu là trước hội nghị thường vụ), Bí thư Tần Phượng hẳn nên tìm Hách Kiến Niên nói chuyện.

Nhưng Tần Phượng lúc này cũng không còn tâm tư làm chuyện đó, cũng chỉ biết hy sinh Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên chậm rãi tiến vào cơ quan làm việc ở quận, thẳng đến phòng họp ở lầu ba. Khi ông ta đẩy cửa bước vào, các Ủy viên thường vụ khác đã đến đông đủ. Bí thư Quận ủy Tần Phượng vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn chính giữa, còn Chủ tịch quận Cố Khải Minh thì con người lóe ra, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Hách Kiến Niên.

- Thật ngại quá, Bí thư Tần, trên đường kẹt xe nên tôi đến trễ.

Hách Kiến Niên vừa ngồi xuống chỗ, vừa giải thích một câu.

Tần Phượng sắc mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói:

- Anh ở cách xa quận, gọi họp khẩn cấp, đến trễ cũng là chuyện bình thường.

227. Chương 229 + 230: Bão Táp Trong Hội Nghị Thường Vụ

Hách Kiến Niên xấu hổ ngồi xuống, không biết như thế nào, ông ta đột nhiên cảm giác được ánh mắt của các Ủy viên thường vụ khác có chút quái dị. Mà một số Phó trưởng ban của Ban tổ chức cán bộ lại dùng ánh mắt thương hại nhìn ông ta, chợt lóe lên rồi biến mất.

Hách Kiến Niên trong lòng chần động, cảm thấy có chút không thích hợp.

Tần Phượng đang muốn tuyên bố họp, đột nhiên cửa phòng họp lặng yên mở ra. Trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND quận Mạc Xuất Hải kính cẩn bước vào, gật đầu chào Tần Phượng rồi sau đó vội vã đến gần Cố Khải Minh, nhỏ giọng thì thầm vài câu bên tai y.

Cố Khải Minh gật đầu, đứng dậy hướng Tần Phượng vội vàng nói:

- Bí thư Tần, tôi có việc gấp, cần gọi điện thoại. Mọi người cứ họp trước, tôi lập tức quay lại ngay.

Nói xong, Cố Khải Minh vội vàng bỏ đi.

Tần Phượng cau mày, cũng vẫn duy trì trầm mặc khác thường.

Cố Khải Minh vội vàng rời phòng họp, thẳng đến phòng của Mạc Xuất Hải.

Vào văn phòng của Mạc Xuất Hải, Mạc Xuất Hải không bước vào, mà thay Cố Khải Minh giữ cửa, đứng bên ngoài chờ.

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi là Cố Khải Minh.

Cố Khải Minh cầm điện thoại, lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói.

- Chủ tịch quận Cố, tôi không biết lãnh đạo đang họp, đột nhiên quấy rầy, thật ngại quá.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói ôn hòa của Bành Viễn Chinh. Cố Khải Minh nhú mày, hạ giọng nói:

- Tôi chỉ có thể cho cậu ba phút, cậu tranh thủ đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chủ tịch quận Cố, tôi mới từ tập đoàn Tín Kiệt về. Vừa rồi tôi đã nói chuyện chính thức với Hoàng Bách Thừa. Chúng tôi đã bước đầu đạt được hiệp nghị, nên sốt ruột báo cáo với lãnh đạo.

- Như thế nào?

Cố Khải Minh ngưng giọng nói.

- Thứ nhất, ban giám đốc tập đoàn Tín Kiệt quyết định hạng mục này nhất định sẽ đặt ở thị trấn Vân Thủy. Đây không thể thay đổi được.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, hơi tạm dừng một chút.

Cố Khải Minh mừng rỡ, bật cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi biết cậu làm việc rất hiệu quả. Được, hạng mục này có thể xác định xuống dưới, cậu chính là đại công thần. Nhưng cậu cũng không được chậm trễ, phải khẩn trương rèn sắt khi còn nóng. Ký tên lên bản hiệp nghị, tranh thủ tiến vào vận tác. Ở quận đều muốn nhìn thấy hiệu quả.

Bành Viễn Chinh lại cười:

- Chủ tịch quận Cố, tôi và đối phương cuối tuần này sẽ tiến vào đàm phán hợp tác. Sau đó, quyết định một số vấn đề, tranh thủ đầu tháng 11 ký kết hiệp nghị. Sau đó bắt đầu lập dự án.

- Nhanh như vậy à?

Cố Khải Minh bất ngờ, mặt mày rạng rỡ:

- Được, tốt lắm!

- Chủ tịch quận Cố, có một chuyện muốn xin chỉ thị lãnh đạo một chút. Việc ký tên vào hiệp nghị nên tiến hành ở quận. Như vậy có vẻ chính thức một chút, cũng nói lên quận rất coi trọng. Không biết lãnh đạo có đồng ý không?

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái. Hắn nói những lời này là muốn khiến Cố Khải Minh thêm cố lên.

- Được, chủ ý này tốt lắm. Như vậy đi, việc ký tên vào hiệp nghị do thị trấn và UBND quận cùng nhau xử lý. Tôi và Phó chủ tịch quận phân công quản lý công nghiệp sẽ tham dự nghi thức này. Mặt khác, cậu cũng nên tổ chức đối ngoại tuyên truyền cho thật tốt. Đồng chí Viễn Chinh, đây là một hạng mục lớn, chúng ta phải oanh oanh liệt liệt mà làm.

- Cảm ơn lãnh đạo đã ủng hộ. Còn có chuyện này...

Bành Viễn Chinh muốn nói lại thôi.

Cố Khải Minh tâm tình khoái trá, cũng không nóng nảy đi họp, cười ha hả:

- Cậu nhóc tinh quái, nói đi, có cần tôi giúp gì?

- Lãnh đạo nói như vậy, khiến tôi đổ mồ hôi lạnh đấy.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Là như vậy, lãnh đạo. Chúng tôi ngày mốt muốn cử hành nghi thức động thổ hạng mục cải tạo phố buôn bán của thị trấn, muốn mời lãnh đạo quận tham gia. Về phương diện xí nghiệp, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hoàng Bách Thừa cũng đến tham dự.

- Đi!

Cố Khải Minh trầm ngâm một lát, thần nhiên nói:

- Tôi kiểm tra lại, nếu không có kế hoạch nào khác thì sẽ đi. Còn không thì tôi sẽ bảo đồng chí Đại Dũng đi một chuyến.

Cố Khải Minh nét mặt rạng rỡ, rời khỏi văn phòng Mạc Xuất Hải, hướng Mạc Xuất Hải cách đó không xa, vẫy tay.

- Chủ tịch quận Cố!

- Lão Mạc, vừa rời đồng chí Viễn Chinh gọi điện thoại, nói là hạng mục đã được quyết định, cuối tuần là có thể ký tên hiệp nghị. Căn cứ vào đề nghị của đồng chí Viễn Chinh, tôi quyết định nghị thức ký tên của hiệp nghị này sẽ đặt ở quận. Cậu và đồng chí Viễn Chinh kết nối một chút. UBND quận dẫn đầu, cần phải đem hoạt động này hoàn thiện chặt chẽ, không được để ra bất cứ vấn đề nào.

Cố Khải Minh thanh âm rất thấp:

- Tạm thời mà nói, đừng để cho quá nhiều đồng chí biết chuyện này.

- Tôi hiểu rồi.

Mạc Xuất Hải gật đầu vâng lệnh.

Cố Khải Minh mỉm cười, rời bước.

Cố Khải Minh bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng họp, hướng đám người Tần Phượng cười ngượng ngùng nói:

- Làm chậm thời gian của mọi người. Bí thư Tần, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

Tần Phượng thản nhiên cười:

- Được, các đồng chí, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

- Hôm nay lâm thời triệu tập hội nghị này, chủ yếu là suy xét công tác sáu tháng cuối năm còn không đến ba tháng nữa. Nhiệm vụ vô cùng trọng đại, vì để làm tốt công tác sáu tháng cuối năm cấp một dấu chấm tròn mỹ mãn.

- Căn cứ vào công tác cần và công tác an bài của Quận ủy, tôi trải qua thận trọng suy xét, hướng lãnh đạo chủ chốt Thành ủy báo cáo, lại cùng Chủ tịch quận Cố, Trưởng ban Lý, Lão Thì kết nối qua, bước đầu quyết định điều chỉnh công tác của đồng chí Hách Kiến Niên.

Tần Phượng lời nói giống như sấm sét bên tai Hách Kiến Niên, khiến đầu óc ông ta như muốn nổ tung.

Quá đột ngột! Như thế nào Tần Phượng lại hướng mình xuống tay? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà điều chỉnh công tác?

Hách Kiến Niên gần như phát hỏa, trong lòng rít gào. Nhưng chung quy ông không dám. Đây là hội nghị thường vụ quận ủy, ông là một Ủy viên thường vụ quận ủy xếp hạng cuối cùng, địa vị thấp nhất, kinh nghiệm lý lịch nohng cạn. Kỳ thật rầm cũng không dám thả.

Các Ủy viên thường vụ khác thì đều trầm mặc và chết lặng. Rất hiển nhiên, Tần Phượng phải điều chỉnh Hách Kiến Niên, rất nhiều Ủy viên thường vụ trong lòng đều biết.

- Công tác của quận ủy khá nhiều. Tôi đề nghị gọi đồng chí Hách Kiến Niên trở về quận để hiệp trợ đồng chí Thì Đại Kiến. Đồng thời đem công tác thông tin đối ngoại và công tác cán bộ lão thành giao cho anh ấy.

- Bởi vì thời gian quá gấp, vốn không thể nói trước với đồng chí Hách Kiến Niên. Xin đồng chí Hách Kiến Niên thông cảm. Tóm lại, là vì công tác cần, đồng chí Hách Kiến Niên công tác ở thị trấn lâu rồi, thích hợp điều chỉnh, cũng có lợi cho bộ máy kết cấu của quận ủy chúng ta.

- Đồng chí Hách Kiến Niên, anh có ý kiến gì hay không? Có ý kiến thì có thể đề xuất.

Tần Phượng thản nhiên nói, nhìn về phía Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên sắc mặt tái nhợt, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, run giọng nói:

- Tôi không có ý kiến, tôi phục tùng ý kiến của tổ chức.

Nói xong, Hách Kiến Niên cúi đầu xuống.

Các lãnh đạo khác vẫn duy trì trầm mặc, hiển nhiên là đều đồng ý. Tần Phượng là Bí thư quận ủy dẫn đầu, các Ủy viên thường vụ khác phải đồng ý.

Tần Phượng mỉm cười, quay đầu nhìn mọi người, lại nói:

- Mọi người có ý kiến gì không? Có thể nêu ra ý kiến của mình.

Cố Khải Minh biết, Tần Phượng muốn y tỏ thái độ.

Nếu Tần Phượng muốn điều chỉnh Hách Kiến Niên, Cố Khải Minh đương nhiên sẽ không phản đối. Hơn nữa, lý do điều chỉnh của Tần Phượng là hợp lý. Người khác cũng không nói nên lời.

Cố Khải Minh hắng giọng nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Bí thư Tần. Đồng chí Hách Kiến Niên ở thị trấn công tác thời gian khá dài, hiện tại lại là Ủy viên thường vụ quận ủy, hẳn là nên đem tinh lực tập trung về quận ủy. Còn về phần công tác ở dưới, vẫn là nên để cho những người trẻ tuổi đảm nhận.

Cố Khải Minh tỏ thái độ như vậy, những lãnh đạo khác cũng tán thành.

Tần Phượng hài lòng gật đầu:

- Được, vậy chuyện này cứ định như vậy, chúng ta vỗ tay thông qua.

Tần Phượng vỗ tay đầu tiên, các Ủy viên thường vụ khác cũng vỗ tay. Chỉ có Hách Kiến Niên mặc dù đang mỉm cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Không khí trong phòng hội nghị hòa thuận êm ấm, vỗ tay không ngừng. Nhưng bao gồm Tần Phượng bên trong, ai cũng không ngờ, một hồi bão táp đang tiến đến.

Tần Phượng mỉm cười:

- Còn có một vài miễn nhiệm và bổ nhiệm cán bộ.

Nói xong, Tần Phượng hướng nhìn sang Trưởng ban Lý của Ban tổ chức cán bộ.

Trưởng ban Lý vội ho vài tiếng, cười nói:

- Các vị lãnh đạo, căn cứ vào đề cử của Bí thư Tần, ban tổ chức cán bộ trải qua khảo sát và nghiên cứu, quyết định đề danh Phó chánh văn phòng Quận ủy Liêu Vĩ đảm nhiệm chức Bí thư quận ủy thị trấn Vân Thủy, điều nhiệm đồng chí Thẩm Ngọc Lan làm Phó chánh văn phòng quận ủy.

- Đồng chí Liêu Vĩ chính trị kiên định, năng lực công tác xuất chúng. Ở quận ủy công tác cũng nhiều năm, cần cù chịu khó. Ban tổ chức cán bộ cho rằng, đồng chí Liêu Vĩ đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy là thỏa đáng, phù hợp với đại cục công tác. Về phần đồng chí Thẩm Ngọc Lan, là người công tác bên cạnh Bí thư Tần nhiều năm, năng lực công tác, tổ chức chính trị đều rất khá. Suy xét đến tình huống thực tế của cô, để cô đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng quận ủy, hỗ trợ lão Thì là thích hợp.

Trưởng ban Lý đề danh cán bộ, không khí trong phòng hội nghị liền lâm vào trầm mặc khác thường.

Tần Phượng cũng im lặng. Cô luôn quan sát sắc mặt của các Ủy viên thường vụ khác. Cô trong lòng đều biết, đề bạt Thẩm Ngọc Lan, phỏng chừng không ai phản đối. Thẩm Ngọc Lan là thư ký của cô. Nói chung, thư ký lãnh đạo được đề bạt là quy tắc ngầm. Các lãnh đạo khác nếu phản đối Thẩm Ngọc Lan được đề bạt thì cũng tương đương với việc phản đối mình.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ, Liêu Vĩ được điều nhiệm đến thị trấn Vân Thủy làm Bí thư Đảng ủy thị trấn, phỏng chừng sẽ có người phản đối.

Tần Phượng không biết, hiện tại mỗi Ủy viên thường vụ khác đều mang những tâm tư riêng.

Từ lúc tin tức Tần Phượng được điều chuyển, các Ủy viên thường vụ khác thông qua con đường của mình, kết quả đáp án đều giống như nhau. Có người nói là đến thành phố Trạch Lâm, có người nói thăng làm Phó chủ tịch thành phố Tân An.

Cái gọi là không có lửa làm sao có khói. Mặc kệ là nói cách nào, ít nhất Tần Phượng cũng phải rời khỏi khu Tân An. Mà cô ta đột nhiên đề bạt thư ký của mình, chứng tỏ sự việc đã không thể nghi ngờ.

Lợi ích thực sự vượt lên tất cả. Đó là vấn đề không thể tránh khỏi trong chốn quan trường.

Nếu Tần Phượng đi, bất kể là thăng chức hay chuyển đi, chức Bí thư Quận ủy quận Tân An sẽ nằm gọn trong lòng bàn tay Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, đây mới là điểm mấu chốt của vấn đề.

Cho dù sau này Tần Phượng trở thành Phó chủ tịch thành phố Tân An, lực uy hiếp của cô đối với cán bộ quận cũng không bằng Cổ Khải Minh.

Cho nên, Trưởng ban Lý nêu lên đề cử của Tần Phượng xong, không ai chủ động tỏ thái độ, ngay cả Chánh văn phòng Quận ủy Thì Đại Kiến, tâm phúc tuyệt đối của Tần Phượng cũng vậy. Rất nhiều ánh mắt Ủy viên thường vụ âm thầm ngó chừng Cổ Khải Minh, muốn xem thái độ của Cổ Khải Minh.

Thì Đại Kiến không muốn là người đầu tiên đứng ra nói, Tần Phượng đi, nhưng y thì không đi được. Y còn muốn công tác ở quận Tân An, một khi Cổ Khải Minh trở thành Bí thư Quận ủy, y nhất định phải “gió chiều nào che chiều ấy”, bằng không vị trí của y sẽ bảo đảm.

Có thể Cổ Khải Minh không động được vào cấp bậc Ủy viên thường vụ của y, nhưng chức Chánh văn phòng Quận ủy thì lại có thể.

Tần Phượng đợi một lúc, thấy không ai mở miệng, không khỏi hơi tức giận. Cô trầm ngâm một chút, thản nhiên nói:

- Nếu các đồng chí không lên tiếng, tôi nói trước hai câu. Bất luận là Liêu Vĩ hay Thẩm Ngọc Lan, đều là đồng chí công tác bên cạnh tôi. Nhưng đề cử người tài không cần tị hiềm là người thân, tôi cũng sẽ không kiêng dè nhiều như vậy.

Đối với đồng chí Liêu Vĩ, vừa rồi Trưởng ban Lý đã giới thiệu rồi, tôi tin các đồng chí khá hiểu rõ về đồng chí ấy. Đây là một cán bộ có tố chất khá toàn diện, quan tâm đến đại cục, cá nhân tôi cho rằng, để Liêu Vĩ xuống đảm nhiệm chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn là thích hợp.

Thẩm Ngọc Lan là thư ký của tôi, tôi nhất định phải nói đôi lời về cô. Năm nay cô ấy 28 tuổi, kết hôn được năm năm rồi, vì công tác cho tôi, vẫn chưa dám có con. Nhưng cô ấy đã 28 tuổi, nếu không có con, tương lai sẽ là sản phụ lớn tuổi. Các đồng chí, tôi không thể làm chậm trễ việc sinh nở của Ngọc Lan! Cho nên, suy xét yếu tố này, tôi nhân dịp này, điều chỉnh công tác của Ngọc Lan. Các đồng chí có ý kiến và đề nghị gì, xin cứ mạnh dạn đề xuất. Lão Cố, anh nói xem.

Tần Phượng trực tiếp gọi tên.

Cổ Khải Minh thản nhiên mỉm cười:

- Việc bố trí công tác cho đồng chí Thẩm Ngọc Lan, tôi không có ý kiến. Tôi rất hiểu sự sắp xếp của Bí thư Tần.

Đối với đánh giá về đồng chí Liêu Vĩ, tôi cũng có cùng quan điểm. Đồng chí Liêu Vĩ là một đồng chí có biểu hiện khá ưu tú, có tố chất toàn diện, kinh nghiệm phong phú, rời cơ quan đi cơ sở rèn luyện cũng là cách quan trọng để chúng ta bồi dưỡng và sử dụng cán bộ trẻ tuổi.

Không ngờ Cổ Khải Minh gạt đầu đồng ý? Ánh mắt một số Ủy viên thường vụ lóe lên, cảm thấy không tin nổi. Bọn họ vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế “phụ họa”, chỉ cần Cổ Khải Minh mở miệng phản đối, bọn họ sẽ đi theo phất cờ hò reo, nhân cơ hội biểu lộ thái độ của mình. (sic!)

Tần Phượng cũng hơi bất ngờ, Cổ Khải Minh vậy mà không phản đối. Nhưng, trong lúc mọi người đã chắc mẩm như vậy, đột nhiên Cổ Khải Minh trầm giọng nói:

- Nhưng, để đồng chí Liêu Vĩ đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, tôi cho rằng không ổn! Tôi kiên quyết phản đối!

Tần Phượng biến sắc:

- Vì sao?

- Thị trấn Vân Thủy là thị trấn “ngôi sao”, là thị trấn có nền công nghiệp phát triển mạnh mẽ nhất trong các thị trấn toàn thành phố, vị trí lãnh đạo chủ chốt của thị trấn Vân Thủy hết sức quan trọng. Nhất là hiện nay, thị trấn Vân Thủy đang đứng trước một giai đoạn phát triển hết sức quan trọng và cơ hội mang tính lịch sử để phát triển vượt bậc. Đồng chí Liêu Vĩ không quen với công tác kinh tế, càng chưa có kinh nghiệm công tác ở cơ sở. Trục tiếp đặt đồng chí Liêu Vĩ vào vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, sẽ bất lợi cho việc triển khai công tác của thị trấn.

Suy xét đến tính liên tục và tính nhất quán trong công tác của thị trấn Vân Thủy, tôi đề nghị để đồng chí Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Năng lực công tác, tố chất tổng hợp của đồng chí Viễn Chinh, thì không cần tôi phải nói, thực tế đã chứng minh một cách hùng hồn rồi. Chỉ xin nêu ra hai việc, một là dự án cải tạo và mở rộng phố buôn bán, chỉ trong vòng hai tháng các thủ tục đã được hoàn tất, thông qua thu hút đầu tư bước vào giai đoạn xây dựng thực chất, có thể thấy năng lực về kinh tế của đồng chí này là khá xuất sắc.

Hai là dự án lớn hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt, với số vốn đầu tư gần trăm triệu tệ. Vừa rồi, đồng chí Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho tôi, báo tin là dự án đã được quyết định, đang tiến hành thương lượng một cách chi tiết, sắp tới có thể ký hiệp định khung với đối tác.

Cố Khải Minh vừa dứt lời, nhiều Ủy viên thường vụ xì xào bàn tán.

Sắc mặt Hách Kiến Niên từ tái nhợt biến thành đỏ bừng, ông ta bị đẩy ra khỏi thị trấn Vân Thủy, chẳng lẽ Bành Viễn Chinh sẽ thay ông ta?

Tần Phượng cụt hứng, cười lạnh nói:

- Lão Cố, năng lực công tác của Bành Viễn Chinh rõ như ban ngày, điều này tôi không phủ nhận. Nhưng, hắn còn rất trẻ, nhậm chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy còn chưa được một năm, giờ lại thay vị trí của đồng chí Hách Kiến Niên, đề bạt quá nhanh, không có lợi cho sự phát triển lâu dài cho đồng chí đó. Đồng thời, mở đầu bằng một tiền lệ như thế này, sau này chúng ta ăn nói như thế nào với các cán bộ khác trong quận?

Cố Khải Minh thần nhiên cười, nhìn mọi người nói:

- Tình hình thị trấn Vân Thủy khá đặc biệt, tình hình đặc biệt, phải được đối xử một cách đặc biệt. Tôi kiên trì cho rằng, để bảo đảm phát triển vững mạnh và lâu dài của thị trấn Vân Thủy, vì bảo đảm tính liên tục trong công tác, nên để đồng chí Bành Viễn Chinh tiếp nhận chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn, phụ trách toàn bộ công tác của thị trấn.

Các đồng chí có thể ngắt lại, lãnh đạo cần có sự nhất trí, suy nghĩ bất đồng rất dễ xảy ra vấn đề, thị trấn Vân Thủy đã xảy ra tình trạng này rồi, cho nên, tôi kiên trì quan điểm của mình. Vì đại cục, tôi rất mong các đồng chí thận trọng phát biểu ý kiến.

Trong trường hợp này, kinh nghiệm không phải là vấn đề. Không thể căn cứ vào thời gian nhậm chức dài hay ngắn để đánh giá năng lực của một đồng chí. Nếu phải làm từng bước, sẽ không có đặc cách đề bạt và đồng chí Bành Viễn Chinh cũng không sao có thể vừa mới tham gia công tác đã liền trở thành cán bộ cấp Trưởng phòng của Thành ủy!

- Chủ tịch quận Cố nói rất đúng, Bí thư Tần, tôi cũng cho rằng, bất kể là bản thân đồng chí Bành Viễn Chinh hay thị trấn Vân Thủy, đều là trường hợp đặc biệt, mà trường hợp đặc biệt thì có thể xử lý theo cách đặc biệt.

Người đầu tiên công khai hưởng ứng lời Cố Khải Minh là Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch thường trực quận Hồ Đức Vịnh.

Hồ Đức Vịnh vừa dứt tiếng, lại có mấy Ủy viên thường vụ phụ họa. Sắc mặt Tần Phượng trở nên rất khó coi. Cô dự đoán được Cố Khải Minh sẽ phản đối trước mặt mọi người, nhưng không dự đoán được ý sẽ có thái độ kiên quyết như vậy, một mực kiên trì đẩy Bành Viễn Chinh lên.

Cô càng không dự đoán được, mấy Ủy viên thường vụ vốn thường ngày nghe lệnh cô, bây giờ đều hòa theo Cố Khải Minh, kẻ xướng người họa.

Cơn tức giận trong lòng cô dâng lên, không kìm chế được cảm xúc của mình, đột nhiên vỗ bàn một cái, nói:

- Sử dụng Bành Viễn Chinh đã là đề bạt đặc biệt! Chưa đến nửa năm, lại đặc biệt đề bạt, các vị cảm thấy hợp lý hay sao? Chẳng lẽ quận Tân An của chúng ta không tìm được một cán bộ thích hợp để đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy một thị trấn? Không thể sử dụng ai sao? Không có Bành Viễn Chinh, thị trấn Văn Thủy liền không thể hoạt động?

Tần Phượng bộc lộ sự tức giận ngay tại chỗ.

Cố Khải Minh cũng không yếu thế, lạnh lùng nói:

- Không thể nói như vậy, ngay cả quận Tân An, nếu không có các lãnh đạo chúng ta đang ngồi đây, chắc chắn nó cũng vẫn hoạt động được, nói kiểu này rất không có trách nhiệm!

- Anh...!

Tần Phượng giận dữ, nhưng kìm chế được.

Tất cả mọi người giật mình kinh hãi. Đây là lần đầu Cố Khải Minh phản ứng lại Tần Phượng trước mặt mọi người, hơn nữa thái độ còn mạnh mẽ và cứng rắn như vậy. Chính sự cứng rắn mạnh mẽ này, làm cho người ta có cảm giác, ông ta có triển vọng tiếp nhận chức vụ Bí thư Đảng ủy rồi.

Không khí trong phòng hội nghị trở nên hết sức căng thẳng và nồng nặc mùi thuốc súng.

- Khụ khụ khụ!

Lúc này, Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường ho khan mấy tiếng, xen vào để hòa giải:

- Theo tôi thấy, đồng chí Liêu Vĩ mặc dù có năng lực khá tốt, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm công tác ở cơ sở cũng như công tác về kinh tế. Không bằng để cho hắn trước hết đến Cục xí nghiệp xã thị trấn nghiệp rèn luyện hai năm.

Về phần thị trấn Văn Thủy, quả thật khá đặc biệt. Mà Bành Viễn Chinh chỉ mới nhậm chức được một thời gian ngắn, cũng là vấn đề thực tế, trong vòng một năm hai lần đề bạt cũng không thích hợp lắm. Không bằng trước mắt cứ để trống vị trí Bí thư Đảng ủy, để cho Bành Viễn Chinh một mình gánh vác trọng trách, quận cũng tiếp tục khảo sát, quan sát thêm một thời gian nữa, xem tình hình thế nào rồi nói sau!

Lệnh Tường nói như vậy, đơn giản là muốn Tần Phượng và Cố Khải Minh đều thối lui một bước, bảo toàn thể diện cho hai vị lãnh đạo Đảng chính.

Cục xí nghiệp xã - thị trấn cũng là một chức quan béo bở, nên Liêu Vĩ về đó là không có gì thiệt thòi. Mà Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Chủ tịch thị trấn chưa tới một năm, nếu lập tức tiếp nhận chức Bí thư Đảng ủy, cũng có ảnh hưởng không tốt lắm. Suy xét kỹ càng, trước mắt để trống vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn cũng thích hợp.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, vào văn phòng.

Điền Minh theo sau, nhẹ nhàng hỏi:

- Lãnh đạo tìm tôi à?

- Điền Minh, cậu thông báo cho các ban ngành, triệu tập các cán bộ cấp phó các ngành trở lên, mười phút sau đến phòng họp tập họp. Hiện giờ có mặt lãnh đạo nào?

Bành Viễn Chinh thản nhiên hỏi.

- Chỉ có Phó bí thư Chữ Lượng và ủy viên Khuông Nhã Lam.

- Thông báo cho Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam, cùng tham gia cuộc họp.

Mười phút sau, khi Bành Viễn Chinh đẩy cửa phòng họp bước vào, tất cả các cán bộ trung tầng của Đảng ủy thị trấn và Ủy ban nhân dân thị trấn đều có mặt đông đủ.

Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam sắc mặt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, không biết vì sao hắn đột nhiên triệu tập cuộc họp. Vì Minh Hỉ vừa tới náo loạn một hồi, không khí vẫn còn chưa bình ổn.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Bành Viễn Chinh chậm rãi đi lên đài chủ tịch. Hắn ngồi xuống, nhìn Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam phát tay:

- Đồng chí Chữ Lượng, chị Khuông, hai vị lên đây ngồi đi.

Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam nhìn nhau, không nói gì, im lặng lên đài Chủ tịch ngồi xuống.

Bành Viễn Chinh trầm mặc một lát, rồi trầm giọng nói:

- Cuộc họp hôm nay, là cuộc họp do tôi triệu tập đột xuất. Thú thật là trước đó tôi không nghĩ sẽ mở một cuộc họp như thế này, nhưng rồi tôi phát hiện, không họp là không được.

Vi Minh Hỉ là cựu lãnh đạo của thị trấn, chuyện xảy ra ngày hôm nay, mọi người đều đã biết rõ ràng, tôi tin là mọi người đều có cái nhìn chính xác và đánh giá khách quan của mình.

Mọi người có thể đặt mình trong hoàn cảnh của người ta, ai rồi cũng có một ngày phải về hưu, hôm nay nếu là một người nào đó trong chúng ta gặp khó khăn, cần phải nhờ chính quyền thị trấn điều một chiếc xe, nếu ai trong chính quyền cũng không nể mặt, người đó nên làm thế nào?

Chưa nói tới vấn đề điều xe, cũng chưa nói tới vấn đề lãnh đạo cũ, nếu chỉ là một đồng nghiệp cũ thôi, chúng ta cũng phải suy nghĩ và cư xử cho có tình chứ? Tôi hỏi một số đồng chí cá biệt, tình người của đồng chí để ở đâu? Loại ăn cháo đá bát, người đi trà lạnh, kiêu ngạo ngang ngược khinh người, tại sao lại có thể tồn tại ở chính quyền thị trấn này!

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh lùng nghiêm nghị mà cao vút...

228. Chương 231: “ông Vua Không Ngai”

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh lùng nghiêm nghị mà cao vút.

Kể cả Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam, vẻ mặt rất nhiều người đều đỏ lên và hiện ra vẻ bối rối. Ai cũng không ngờ, Bành Viễn Chinh lại bệnh vực một cán bộ lão thành đã về hưu, thậm chí nói thẳng vào mặt mọi người, không chút nể nang.

Người đi trà lạnh vốn là chuyện bình thường, nhất là ở trong quan trường, cũng không ai coi trọng. Hắn nói huych tẹt ra như vậy khiến một số người chạnh lòng không tiếp thu nổi.

Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính Hướng Thiếu Niên xấu hổ và bực bội cúi đầu xuống. Y dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra, Bành Viễn Chinh giương cung rút kiếm, lời lẽ sắc bén như dao, là nhằm chủ yếu vào y.

Cho đến bây giờ, Hướng Thiếu Niên vẫn cảm thấy mình không làm gì sai cả. Y nghĩ, chẳng qua là mình xui xẻo trở thành vật hi sinh trong cuộc đấu tranh quyền lực giữa Hách Kiến Niên và Bành Viễn Chinh, trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết mà!

Trong lòng Hướng Thiếu Niên còn sót lại một tia hy vọng cuối cùng. Y mong rằng Hách Kiến Niên có thể mạnh mẽ trở về, có thể đứng ra để y còn có chỗ mà che gió dạt mưa.

Hướng Thiếu Niên cúi gục đầu, dù trong lòng phẫn nộ, nhưng không dám phát tác, ngay cho rằng biểu hiện trên khuôn mặt cũng cố che giấu đi, bởi vì bất cứ biểu hiện bất mãn nào, cũng có thể khiến Bành Viễn Chinh đả kích y bằng một trận như sấm sét.

Giọng Bành Viễn Chinh dần dần dịu đi, nhưng lạnh lùng nghiêm nghị như trước:

- Tôi hy vọng các đồng chí, kể cả các đồng chí lãnh đạo suy nghĩ thật sự nghiêm túc về vấn đề này! Hiện giờ vây quanh các đồng chí không ít những người hết sức a dua, nịnh bợ, nhưng sau này, khi các đồng chí về hưu, họ sẽ đối đãi với các đồng chí như thế nào, có thể hình dung được!

Bành Viễn Chinh vừa nói như vậy, Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam đều nhướng mày lên, tuy biết rõ là Bành Viễn Chinh không nói bợn họ, nhưng trong lòng hai người vẫn cảm thấy hết sức khó chịu.

- Có lẽ có đồng chí cảm thấy tôi là chuyện bé xé ra to, quá mức cường điệu.

Nhưng thử nghĩ xem: đối với một cựu lãnh đạo vừa về hưu mà còn có thái độ như vậy, có thể tưởng tượng được, họ sẽ đối xử với người dân bình thường như thế nào! Ở đây, tôi không chỉ đích danh, nhưng tôi hy vọng đây là lần cuối cùng. Phảm hạnh cá nhân anh, tôi không quản được, nhưng nếu anh đã công tác ở cơ quan chính quyền thị trấn, thì nhất cử nhất động của anh, đều đại diện cho hình tượng của chính quyền thị trấn! Kế tiếp, xin mời Bí thư Chữ nói chuyện.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đưa micro cho Chữ Lượng.

Chữ Lượng không chuẩn bị trước, nhưng Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, y không thể không phát biểu mấy câu.

Khuông Nhã Lam vẫn đang trầm tư suy nghĩ trước sự mạnh mẽ, cứng rắn của Bành Viễn Chinh. Trong ấn tượng của cô, tuy trước đây Bành Viễn Chinh vẫn mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng không bộc lộ hoàn toàn như hôm nay. Đây mới là tính cách thật sự của Bành Viễn Chinh sao? Nội tâm Khuông Nhã Lam bồn bễ sóng dậy.

Chữ Lượng đằng hắng cổ họng, trầm giọng nói:

- Các đồng chí, tôi rất đồng cảm với những lời Chủ tịch thị trấn Bành vừa nói. Đúng như Chủ tịch thị trấn Bành nói, cần phải chính đồn tác phong không đúng đắn của các cán bộ thị trấn. Chuyện ngày hôm nay, tôi không muốn nói ai trái, ai phải, nhưng dù như thế nào, người nhà đồng chí Vi Minh Hỉ phát bệnh, chính quyền thị trấn phải có sự quan tâm nhất định. Chủ tịch thị trấn Bành đã phái Tân Hoa và đồng chí Điền Minh theo xe đến bệnh viện.

Tôi mong chính quyền thị trấn sẽ thiết lập một chế độ quan tâm giúp đỡ đồng chí lão thành, sau này, bất kể là lãnh đạo về hưu hay cán bộ bình thường về hưu, chỉ cần trong nhà có khó khăn, chính quyền thị trấn đều phải trợ giúp. Đề nghị này, tôi sẽ đề xuất trong hội nghị Đảng ủy sắp tới.

Bành Viễn Chinh gõ gõ bàn, nói chen vào:

- Ý kiến của Bí thư Chữ hay lắm, tôi rất tán thành. Hôm nay họp, không phải là gây khó dễ cho ai, mà là hy vọng các cán bộ trung tầng đang ngồi đây, có thể tự suy ngẫm, tự nhắc nhở bản thân, mạnh mẽ thay đổi tác phong, thích ứng với tình hình hiện nay của thị trấn và nắm lấy cơ hội phát triển mang tính lịch sử này.

Tôi đề nghị bước tiếp theo, hai bên Đảng chính đều phải triển khai việc giáo dục và chỉnh đồn tác phong cán bộ. Đợi Bí thư Hách từ quận trở về, tôi và Bí thư Hách sẽ trao đổi về vấn đề này. Tốt lắm, hôm nay họp đến đây thôi, Hướng Thiếu Niên, anh ở lại.

Mọi người tản đi, Hướng Thiếu Niên ngồi lại với tâm trạng bồn chồn không yên, Chữ Lượng và Khuông Nhã Lâm cũng không đi.

Hướng Thiếu Niên thật sự không thể ngờ, trong tình huống không có sự đồng ý của Hách Kiến Niên, Bành Viễn Chinh vẫn tạm thời cách chức y.

Khi Bành Viễn Chinh vừa nói dứt tiếng sẽ tạm thời cách chức y để y tự kiểm điểm lại mình, Hướng Thiếu Niên với tâm trạng đầy áp lực và buồn bực, không kìm chế nổi, liền tức tiếp phản kháng:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chức vụ Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính là Đảng ủy bổ nhiệm, không phải ai muốn là có thể cách chức. Tôi không làm gì sai, tôi không phục! Tôi sẽ báo cáo chuyện này lên Bí thư Hách! Tôi sẽ báo cáo lên lãnh đạo quận!

- Chiều nay Bí thư Hách sẽ về, bất cứ lúc nào anh cũng có thể báo cáo với ông ấy. Nhưng, hôm nay những gì anh đã làm, đã gây ra ảnh hưởng rất tai hại! Theo ý kiến cá nhân tôi, cứ tạm thời cách chức anh để kiểm tra, về phần có cách chức vĩnh viễn chức Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính của anh hay không, đợi Đảng ủy họp rồi quyết định sau.

- Dựa vào cái gì? Tôi không phục!

Hướng Thiếu Niên bất chấp tất cả, nói lớn tiếng đến khàn cả giọng.

- Anh có thể không phục, nhưng vẫn bị tạm thời cách chức!

Bành Viễn Chinh cười lạnh, bỗng nhiên đứng dậy giơ tay chỉ vào Hướng Thiếu Niên, quát to:

- Không ngờ anh còn có mặt mũi ở trước mặt tôi kêu gào, nhảy nhót! Hôm nay, mâu thuẫn giữa Bí thư Hách và Vi Minh Hỷ, anh phải chịu trách nhiệm! Tôi với Lý Tuyết Yến và một số đồng chí đã nhất trí về việc này, Bí thư Chữ, chị Khuông, ý kiến hai vị thế nào?

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Chữ Lượng và Khuông Nhã Lam. Chữ Lượng trong lòng run lên, do dự một lát rồi trầm giọng nói:

- Tôi đồng ý.

- Tôi cũng không có ý kiến.

Khuông Nhã Lam thở phào một cái, nhẹ nhàng nói.

- Tốt lắm, Hướng Thiếu Niên, tôi sẽ nói với Bí thư Hách về việc tạm thời cách chức anh. Bây giờ anh có thể đi rồi, anh làm bản kiểm điểm trước Đảng ủy, tự suy ngẫm sai lầm của mình!

Hướng Thiếu Niên xì một tiếng khinh miệt, căm tức nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Rõ ràng là anh lấy việc công làm việc tư! Tôi không phục! Muốn cách chức bỏ đây à? Không có cửa đâu!

Hướng Thiếu Niên nổi giận dưng dưng, phẩy tay áo bỏ đi.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng của y, khoe miệng từ từ hiện lên một nét cười cay nghiệt. Chữ Lượng đứng bên cạnh hắn, trong lúc vô tình nhìn bắt gặp nét cười này, cảm thấy tim thất lại, cũng không diễn tả được là tư vị gì.

Hướng Thiếu Niên có bị cách chức hay không, đối với y là chuyện vụn vặt, vấn đề mấu chốt ở chỗ, Bành Viễn Chinh đột nhiên trở nên hùng hổ dọa người như vậy, phải có nghĩa là...?

Chữ Lượng vừa nghĩ đến đây, trán toát mồ hôi.

Khuông Nhã Lam im lặng rời đi. Giờ phút này, trong lòng cô có dự cảm, Hách Kiến Niên sắp phải rời khỏi sân khấu quyền lực của thị trấn Vân Thủy. Rất hiển nhiên, Bành Viễn Chinh đột nhiên họp, đột nhiên tạm thời cách chức Hướng Thiếu Niên, lại đột nhiên đề cập đến việc chỉnh đốn tác phong, không thể nghi ngờ, đều là thủ đoạn, mục đích thật sự của hắn là trấn áp tình hình ở thị trấn.

...

Phòng hội nghị Quận ủy, hội nghị thường vụ sắp kết thúc.

Trải qua một cuộc bàn cãi, tranh luận đầy sóng gió, rất cuộc, các Ủy viên thường vụ đạt được sự nhất trí, Tần Phượng và Cổ Khải Minh cũng đều có sự nhượng bộ vì lợi ích chính trị.

Hách Kiến Niên với thân phận Ủy viên thường vụ Quận ủy, được rút về cơ quan Quận ủy, hỗ trợ Chánh văn phòng Quận ủy Thì Đại Kiến công tác, đồng thời phụ trách quản lý cán bộ lão thành và công tác đối ngoại. Liêu Vĩ được điều nhiệm làm Cục trưởng Cục xí nghiệp thị trấn kiêm Bí thư Đảng ủy, còn Thẩm Ngọc Lan thì tiếp nhận chức vụ Phó chánh văn phòng Quận ủy. Về phần vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, tạm thời để trống, do Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh chủ trì công tác Đảng chính. Đây là kết quả của một thỏa hiệp chính trị.

Tuy Ban Tổ chức cán bộ còn chưa thực hiện thủ tục, nhưng tin tức đã lan truyền rất nhanh ở Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, tạo nên một cơn chấn động nho nhỏ.

Tin này đến thị trấn Vân Thủy đã là buổi sáng ngày hôm sau. Lý Tuyết Yến được tin, cam thấy rất kích động. Cô chạy vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, không để ý Cổ Lượng và Hoàng Hà ở đó, cười nói:

- Quận điều chỉnh cán bộ, Chủ tịch thị trấn Bành đã biết tin chưa?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Vừa mới nghe nói.

Hắn không cần cố làm ra vẻ trước mặt Lý Tuyết Yến và mấy người kia, dù trên thực tế, chuyện Hách Kiến Niên bị chuyển đi, hắn đã sớm biết trước.

Chiều hôm qua, vào khoảng trước giờ tan tầm một chút, hắn gọi điện thoại cho Mạc Xuất Hải, nhờ y chuyển lời cảm tạ đến Cố Khải Minh. Sở dĩ ở hội nghị thường vụ Cố Khải Minh ra sức ủng hộ hắn, một mặt cũng vì lợi ích chính trị, mặt khác coi như là đáp lại sự “trung thành” của Bành Viễn Chinh. Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan mật thiết đến dự án lớn mà Bành Viễn Chinh đang hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt.

Hách Kiến Niên không trở về cơ quan Đảng ủy thị trấn. Trước khi Ban Tổ chức cán bộ đến thị trấn tuyên bố điều chỉnh và bổ nhiệm, hắn là ông không trở về.

Hướng Thiếu Niên vốn đang hầm hầm đợi Hách Kiến Niên về để phân xử chuyện của mình, kết quả lại nghe ông ta bị điều chỉnh, còn Bành Viễn Chinh chủ trì toàn bộ công tác ở thị trấn, trở thành “Ông vua không ngai”, trong lòng liền nguội lạnh. Y hiểu, mình như vậy là xong đời rồi. Tạm thời cách chức kiểm tra, chỉ là bước đầu của bị cách chức hắn.

Không chỉ có Hướng Thiếu Niên, rất nhiều cán bộ trung tâm do Hách Kiến Niên đề bạt, đều hoang mang lo sợ và bất an. Nhất là Sở trưởng Sở tài chính Cát Tiểu Vân, đứng ngồi không yên trong phòng làm việc. Có lẽ người khác không có vấn đề gì quá lớn, nhưng cô làm “thần tài” của chính quyền thị trấn, nắm giữ nhiều “bí mật” và cùng thực hiện những điều đen tối với Hách Kiến Niên, bước tiếp theo, Bành Viễn Chinh không thể không động tới cô.

Cổ Lượng và Hoàngg Hà mỉm cười không nói. Hai người nghe được tin tức liền chạy tới chúc mừng, lấy danh nghĩa là tới báo cáo công tác.

- Tốt lắm, bấy giờ rốt cuộc tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm, không cần cả ngày lo lắng, e sợ lại xảy ra chuyện không hay.

Lý Tuyết Yến đưa tay vịn trước ngực, khẽ cười, lại nói:

- Lý Tân Hoa gọi điện, nói vợ Vi Minh Hỉ đang hồi phục, vài ngày nữa là có thể xuất viện. Có nên gọi Lý Tân Hoa, Điền Minh về không?

- Được. Cô bảo Cổ Lượng và Khuông Nhã Lam đại diện cho chính quyền thị trấn đến thăm hỏi một chút, an ủi lão Vi, đừng vì chuyện náo loạn hôm trước mà để ảnh hưởng tới hình tượng của chính quyền thị trấn.

Bành Viễn Chinh phát tay nói.

229. Chương 232: Trình Độ Và Sự Độ Lượng

Xét thấy thị trấn Vân Thủy đang đẩy mạnh việc hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt, thị trấn hiện nay không thể không đưa ra những nhân tố ổn định. Dưới sự đề nghị của Chủ tịch quận Cố Khải Minh, Bí thư Quận ủy Tần Phượng phê chuẩn, Ban tổ chức cán bộ quận ủy cùng ngày sẽ chính thức đưa ra quyết định điều chỉnh mới nhất của quận ủy.

Hách Kiến Niên đến đây, bởi gì đề cập đến điều chỉnh công tác của Ủy viên thường vụ quận ủy, cho nên Trưởng ban Lý của ban tổ chức cán bộ quận ủy tự mình trình diện.

Sắc mặt Hách Kiến Niên có chút tái nhợt, thân hình có chút bi thương. Ông ta đi theo phía sau Trưởng ban tổ chức cán bộ quận ủy vào phòng họp của thị trấn Vân Thủy, chậm rãi bước lên đài chủ tịch.

Bao gồm Bành Viễn Chinh bên trong, thành viên bộ máy đảng chính đều ngồi ở dưới đài. Mà ngay sau đó là toàn thể cán bộ thị trấn. Còn có Bí thư chi bộ các thôn, người phụ trách của các xí nghiệp liên quan.

Không khí trong phòng hội nghị yên lặng như tờ.

Trưởng ban Lý ngồi trên đài Chủ tịch, hướng Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, thản nhiên cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, lên đây ngồi đi.

Trưởng ban Lý chỉ vào bên phải mình:

- Ngồi xuống đây.

Lời của Trưởng ban Lý rất ngắn gọn. Ông ta đối với Bành Viễn Chinh chưa nói là hảo cảm, nhưng cũng không phải là ác cảm. Chỉ vì Bành Viễn Chinh chiếm được sự ủng hộ của Cố Khải Minh, nên phân lượng của hắn trong lòng ông mới trọng vài phần.

Hách Kiến Niên về mặt không chút thay đổi, ngồi một chỗ khác. Ánh mắt ông ta đảo qua Bành Viễn Chinh, rồi lại chậm rãi nhìn những cấp dưới ngày xưa của mình. Thấy mọi người nhìn Bành Viễn Chinh với ánh mắt sung mãn kính sợ và nóng bỏng, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận sông cuộn biển gầm. Thiếu chút nữa là không kìm nổi phải nôn ra ngoài.

Ông ta đã bị đánh bại, đánh bại triệt để hoàn toàn.

Ông ta bị bắt rời khỏi thị trấn Vân Thủy. Tuy rằng Bành Viễn Chinh không có tiếp nhận chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn, nhưng thăng ngóc cũng đều rõ ràng. Chỉ cần chủ trì công việc thị trấn thêm một năm rưỡi nữa, vị trí Bí thư Đảng ủy sẽ không thoát khỏi tay Bành Viễn Chinh.

Ông ta cho rằng chính mình bị hủy trong tay Bành Viễn Chinh, nhưng trên thực tế, chân chính khiến cho ông chịu phải bi kịch này không phải là Bành Viễn Chinh, mà là vì sự giao tranh quyền lực giữa Tần Phượng và Cố Khải Minh.

Nhưng bất luận quá trình như thế nào, kết quả chỉ có một. Ông ta phải đi ra, và Bành Viễn Chinh lên đài.

Từ nay về sau, thị trấn Vân Thủy chính thức kết thúc thời đại của Hách Kiến Niên mà tiến nhập vào thời đại của Bành Viễn Chinh. Đây là một sân khấu mạnh mẽ, rộng lớn. Một sân khấu bắt đầu thuộc về Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh hướng Trưởng ban Lý cười nói rồi theo lời ngồi xuống.

Trưởng ban Lý mỉm cười, thản nhiên nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu cuộc họp. Hội nghị hôm nay chủ yếu là thảo luận với nhau. Tôi chịu sự ủy thác của Bí thư Quận ủy, đến thị trấn Vân Thủy tuyên bố quyết định điều chỉnh cán bộ mới nhất của quận ủy. Căn cứ vào an bài công tác chính thể của quận ủy, miễn đi chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy của đồng chí Hách Kiến Niên. Công tác của đồng chí Hách Kiến Niên sẽ có an bài khác.
- Quận ủy căn cứ vào công tác cần, suy xét đến tính kéo dài và nhất quán của công tác thị trấn Vân Thủy. Vì bảo đảm cho cục diện phát triển của thị trấn Vân Thủy, quyết định Phó bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn Vân Thủy đồng chí Bành Viễn Chinh chủ trì công tác của Bí thư Đảng ủy thị trấn.
- Đồng chí Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy công tác nhiều năm, cẩn trọng, chịu khó. Vì sự phát triển của thị trấn Vân Thủy mà có nhiều cống hiến tích cực. Đối với công tác của đồng chí Hách Kiến Niên, quận ủy rất vừa lòng, đánh giá rất cao.
- Đồng chí Bành Viễn Chinh là cán bộ hậu bị trẻ tuổi do Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy khảo sát và bồi dưỡng, trình độ lý luận rất cao, năng lực công tác về kinh tế rất xuất sắc. Từ khi đảm nhận chức Chủ tịch thị trấn cho tới nay, đã xây dựng và phát triển kinh tế cho thị trấn. Vì thị trấn mà thúc đẩy phát triển hơn.
- Quận ủy hy vọng bộ máy thành viên chính đảng và toàn thể cán bộ quần chúng của thị trấn Vân Thủy có thể ủng hộ công tác của đồng chí Bành Viễn Chinh. Chăm lo việc nước, cải cách đổi mới, giữ gìn đoàn kết, bảo đảm ổn định.

Trưởng ban Lý giọng điệu chậm lại. Trong hội trường liên vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Chỉ có điều, sự vỗ tay này quá mức nhiệt liệt khiến Hách Kiến Niên sắc mặt càng thêm khó coi.

Trưởng ban Lý trong lòng thở dài. Nói thật thì ông ta và Hách Kiến Niên quan hệ cũng không tệ lắm. Nhưng Hách Kiến Niên có ngày hôm nay, không phải ông ta là Trưởng ban tổ chức cán bộ có thể nắm giữ.

- Lão Hách, anh nói vài câu đi.

Hách Kiến Niên khóe miệng run run một chút, đứng lên nói một hai câu cho có lệ.

Trưởng ban Lý lại hướng Bành Viễn Chinh nhìn qua. Bành Viễn Chinh liền đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Trưởng ban Lý, tôi xin có vài câu.

- Đầu tiên tôi xin cảm ơn quận ủy và tổ chức đã tín nhiệm tôi. Tôi ở đây xin biểu lộ thái độ, nhất định sẽ cố gắng công tác, tiến thủ, làm hết phận sự của mình. Tiếp theo, xin các đồng chí hãy vỗ tay nhiệt liệt, cảm ơn Bí thư Hách nhiều năm qua đã có cống hiến thật lớn cho thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh vỗ tay đầu tiên, ở dưới đài cũng dần dần vỗ tay lên.

- Thị trấn Vân Thủy có cục diện như ngày hôm nay là kết quả của toàn bộ cán bộ đảng và quần chúng chúng ta đã phấn đấu. Cũng là kết quả công tác của bộ máy lãnh đạo chính đảng khóa trước mấy năm qua đã vất vả có được. Năm năm qua, Bí thư Hách đã dẫn dắt cán bộ quần chúng làm kinh tế, chấn hưng giáo dục, không ngừng đề cao trình độ quần chúng, là cống hiến rõ như ban ngày. Tôi nghĩ, toàn bộ cán bộ thị trấn sẽ ghi nhớ rõ trong lòng.

- Chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay cảm ơn Bí thư Hách, cảm ơn vì tất cả những cống hiến mà lãnh đạo đã làm cho thị trấn Vân Thủy.

Tiếng vỗ tay dưới đài lại như sấm vang lên. Hách Kiến Niên tâm tình có chút kích động, đôi mắt đỏ lên, đứng dậy hướng dưới đài cúi chào. Ông ta công tác ở thị trấn Vân Thủy nhiều năm như vậy, muốn nói không có tâm huyết là không thật. Phải nói là ông có cảm tình rất sâu với thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh nói những lời này đương nhiên là nể mặt Hách Kiến Niên. Nhưng hẳn có thể không nói hoặc nói sơ lược. Tuy nhiên, hẳn không làm điều đó, mà luôn mãi khẳng định sự cống hiến của Hách Kiến Niên đối với thị trấn Vân Thủy. Loại phong độ này khiến rất nhiều lãnh đạo thị trấn và cán bộ dưới đài âm thầm thần phục.

Đây chính là trình độ của sự độ lượng

Và đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa Bành Viễn Chinh và Hách Kiến Niên.

Hách Kiến Niên bất kể là trường hợp nào, cũng đều cường điệu công tác và thành tích của mình và lãnh đạo đương nhiệm, cố ý lảng tránh công lao của bộ máy trước kia. Nếu hôm nay, ông và Bành Viễn Chinh thay đổi vị trí, ông cố nhiên sẽ không ném đá xuống giếng, nhưng tuyệt không làm điều thừa.

Chử Lượng, Khuông Nhã Lam và Mẫn Diễm ba người trao đổi một ánh mắt với nhau. Sự khấn trương và lo lắng của bọn họ đã không còn. Bọn họ hiểu được, Hách Kiến Niên dời đi, Bành Viễn Chinh lên đài, chỉ cần bọn họ đứng chống đối Bành Viễn Chinh, thì hẳn tuyệt sẽ không để bụng mà tiến hành trả đũa.

Trưởng ban Lý và Hách Kiến Niên một trước một sau, đi trong sự vỗ tay nhiệt liệt của cán bộ thị trấn Vân Thủy. Bành Viễn Chinh tiến bước hai người rồi trở lại phòng họp, thấy tất cả thành viên đều yên lặng ngồi chờ, không đi đâu cũng chẳng nói cười, liền phát tay nói:

- Các đồng chí, cuộc họp hôm nay chấm dứt. Ngày mai chính là lễ động thổ của công trình cải tạo phố buôn bán trung tâm. Lãnh đạo quận cũng đến tham dự. Chúng ta phải chuẩn bị cho thật tốt. Đồng chí Tuyết Yến, cô và lão Cổ, lão Hoàng phối hợp một chút, kiểm tra một lần cuối hoạt động tổ chức nghi thức.

- Tôi sẽ kết nối lại với lãnh đạo quận một chút. Cuối cùng xác định danh sách lãnh đạo sẽ tham gia vào ngày mai.

Bành Viễn Chinh vừa muốn nói tiếng giải tán, bảo mọi người về lại công việc của mình thì Lý Tân Hoa đột nhiên xông vào, lớn tiếng nói:

- Lãnh đạo, có mấy chục thương hộ đến thị trấn ồn ào, nói là muốn gặp lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh trong lòng đánh bộp một tiếng. Ngày mai sẽ cử hành nghi thức động thổ, nếu xảy ra sự cố thì khó coi lắm.

Hắn không kìm nổi quay đầu lại nhìn Cổ Lượng và Hoàng Hà. Công tác cơ sở và quần chúng, trên cơ bản là do hai người này phối hợp đẩy mạnh. Sáng hôm nay, Cổ Lượng còn trước mặt Bành Viễn Chinh vỗ ngực tỏ vẻ tuyệt đối không có sai lầm gì. Kết quả trưa nay đã có người đến gây rối.

Cổ Lượng và Hoàng Hà biến sắc, nhú mào nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta ra xem đi.

Bành Viễn Chinh đứng trên hành lang, nhìn một đám thương hộ vây quanh Cổ Lượng và Hoàng Hà. Lý Tuyết Yến cũng đứng một bên, cau mày.

- Nghe động tĩnh này thì dường như không phải vì chuyện giải phóng mặt bằng và bồi thường.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, rút điều thuốc lá đưa lên miệng.

Không bao lâu sau, Cổ Lượng từ trong đám người chạy ra, hướng Bành Viễn Chinh thở hổn hển, cười khổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, những người này quả thật buồn cười, cố tình gây sự.

- Sao?

Bành Viễn Chinh nhìn Cổ Lượng.

- Bọn họ nói, ngày mai không phải ngày hoàng đạo, kiêng kị khai trương, động thổ...Yêu cầu thị trấn dời ngày động thổ sang ngày khác.

Cổ Lượng nhỏ giọng nói.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt mỉm cười nói:

- Chỉ là chuyện này?

Lý Tuyết Yến xì một tiếng khinh miệt:

- Lúc này còn mê tin dị đoan, náo loạn đến thị trấn. Thật sự là buồn cười.

- Ngày đã quy định rồi, lãnh đạo quận và khách quý đều đã thông báo. Như thế nào nói sửa là sửa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão Cổ, đừng nói chuyện gì với quần chúng nữa. Hãy giải thích với họ, chúng ta chỉ là tiến hành nghi thức động thổ, chứ chưa chính thức khởi công. Công trình chân chính bắt đầu khởi công xây dựng, thị trấn nhất định sẽ tra lịch, xem có ngày hoàng đạo hay không.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, Cổ Lượng cũng vậy.

Đây chỉ là một việc nhỏ. Nhưng công tác thì không được để xảy ra bất cứ một sơ sót nào. Bất luận một sơ sót nào cũng có thể đánh sập công tác. Nhất định phải thận trọng, bảo đảm tuyệt đối không được để xảy ra một sai sót nhầm lẫn nào.

Cổ Lượng và Hoàng Hà tiếp tục giải thích với đám thương hộ. Bành Viễn Chinh thì trở lại văn phòng, gọi điện thoại cho Mạc Xuất Hải. Sau khi cùng với Mạc Xuất Hải trong điện thoại kết nối một chút, xác định nghi thức động thổ vào ngày mai, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, Phó chủ tịch Chu Đại Dũng sẽ đến tham dự. Đồng thời, nhân vật số một có liên quan ở khu cũng sẽ đến.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh cảm giác tinh thần thả lỏng, ngã người về sau, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Lý Tuyết Yến đến, vừa muốn gõ cửa, nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy Bành Viễn Chinh mơ màng ngủ say, thì liền dừng bước chân, xoay người rời đi.

230. Chương 233: Bể Mặt Chủ Tịch Quận Cổ

9h sáng ngày hôm sau, tức là thứ sáu ngày 30 tháng 10 năm 1992.

Phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy đã tiến vào giai đoạn ngừng kinh doanh. Nguyên bản dòng người huyên náo, đi lại như thoi đưa nay không còn một bóng. Tất cả các quầy hàng trên phố đều đóng cửa. Mà đồng rác ngay trước phố buôn bán đã bị dọn sạch không còn một mẫu, xung quanh cắm đầy lá cờ.

Mấy cái biểu ngữ được treo lên cao. Trong hội trường, bên trái là năm cái máy xúc mới tinh, còn bên phải là cái hố để tiến hành nghi thức động thổ.

Lý Tân Hoa dẫn dắt nhân viên phòng chính đảng và tập đoàn Huệ Phong, phối hợp tổ chức hội trường. Những vị khách quý mà thị trấn mời đến cũng đã đến. Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng Bách Thừa, Hoàng Đại Long cũng đã sớm tới.

Bành Viễn Chinh đứng tại chỗ nói chuyện với cha con Hoàng Bách Thừa. Còn đám người Lý Tuyết Yên thì chia nhau tiếp đón các lãnh đạo thị trấn và các xí nghiệp khác.

9h5', bốn năm chiếc xe Santana màu đen từ nội thành chạy như bay đến. Bành Viễn Chinh hướng Hoàng Bách Thừa nhẹ nhàng nói:

- Bác Hoàng, lãnh đạo khu đã đến. Bác chờ một chút, cháu qua đón tiếp họ.

Cố Khải Minh bước xuống xe, sau đó là Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng, trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND quận Mạc Xuất Hải, còn có lãnh đạo của Ủy ban Kinh tế thương mại khu, Cục Kinh doanh, Ủy ban Xây dựng khu.

Bành Viễn Chinh cười tiếp đón, từ xa đã hô to:

- Chủ tịch quận Cố, Phó chủ tịch quận Chu, Chánh văn phòng Mạc, hoan nghênh lãnh đạo đến chỉ đạo công tác.

Cố Khải Minh cười tủm tỉm, dừng bước, tiến lên bắt tay với Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh hạ mệnh lệnh, chúng ta làm sao dám không nghe theo? Tôi đã nói rồi, vì ủng hộ công tác của đồng chí Viễn Chinh, chỉ cần đồng chí Viễn Chinh chủ trì hạng mục nào, tôi là Chủ tịch quận sẽ làm chân chạy việc cho cậu lâu dài.

Bành Viễn Chinh xấu hổ nói:

- Lãnh đạo nói như vậy thật sự khiến tôi rất hổ thẹn.

- Phó chủ tịch quận Chu!

Bành Viễn Chinh lại bắt tay với Chu Đại Dũng. Chu Đại Dũng cười ha hả, nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh một câu:

- Chú em, chúc mừng. Hôm nào mở tiệc ăn mừng cho cậu.

Chu Đại Dũng nói dĩ nhiên là chuyện Hách Kiến Niên bị điều đi. Hiện giờ, Hách Kiến Niên đi rồi, thị trấn Vân Thủy không còn người nào cản tay Bành Viễn Chinh làm việc nữa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

- Chánh văn phòng Mạc!

Mạc Xuất Hải cười ha hả, vỗ cánh tay Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, Chủ tịch quận Cố có thể dành ra chút thời gian để tham dự hoạt động của mọi người thật không dễ dàng.

- Cảm ơn lãnh đạo khu đã mạnh mẽ ủng hộ. Tôi xin đại diện cho cán bộ quần chúng thị trấn Vân Thủy hướng lãnh đạo khu hoan nghênh nhiệt liệt.

Bành Viễn Chinh cùng Cố Khải Minh tiến về phía trước. Lúc này, Hoàng Bách Thừa kiêu ngạo bước vài bước về phía trước, cùng Cố Khải Minh hàn huyên chào hỏi.

Hoàng Bách Thừa tuy rằng là xí nghiệp tư nhân, nhưng ở thành phố Tân An cũng là nhân vật nổi tiếng, lại là Ủy viên thường vụ Mặt trận tổ quốc thành phố, Phó chủ tịch Hội liên hiệp công thương, Cố Khải Minh tuy rằng là một Chủ tịch quận, nhưng ông ta cũng không để vào mắt.

- Tôi xin đại diện cho quận cảm ơn Hoàng đồng đã tranh thủ thời gian ủng hộ hoạt động của quận.

Cố Khải Minh bắt tay Hoàng Bách Thừa thật nhanh:

- Bước tiếp theo, hy vọng Hoàng đồng có thể tiến thêm một bước ủng hộ công tác của quận chúng tôi. Vì sự phát triển kinh tế và xây dựng xã hội mà đóng góp sức lực.

- Chủ tịch quận Cổ đã khách khí. Trợ giúp địa phương phát triển, là trách nhiệm và nghĩa vụ của xí nghiệp chúng tôi.

Hoàng Bách Thừa cười ha hả, lại bắt tay Cổ Khải Minh, cùng Chu Đại Dũng hàn huyên một phen.

Lý Tân Hoa chỉ huy một vài nhân viên công tác kính cẩn đeo hoa hồng cho khách quý. Lý Tuyết Yến vội vàng đi tới, nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, 9h18' chính thức bắt đầu nhé?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Ủ, Tuyết Yến. Lát nữa cô chủ trì hoạt động, tận lực rút ngắn trình tự nghi thức, cấp cho Chủ tịch quận Cổ và Hoàng Bách Thừa có thời gian phát biểu. Toàn bộ hoạt động chỉ diễn ra trong nửa giờ, không thể quá dài. Để họ tham dự lâu quá thì họ cũng không thoải mái.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Để tôi tận lực làm trước. Anh còn chuyện gì cản dận nữa không?

- Không!

Bành Viễn Chinh mỉm cười lắc đầu.

Hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thấy đã 9h10, liền ra hiệu Lý Tuyết Yến nắm chặt thời gian, nhất định phải đúng giờ bắt đầu nghi thức.

Đúng lúc này, Điền Minh chạy một chiếc xe máy đến. Y đậu xe máy ở bên sân, sau đó nhẹ nhàng hô một tiếng:

- Lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh quay đầu thấy Điền Minh, liền âm thầm nhú mày, trong lòng cảm thấy chắc xảy ra chuyện. Cán bộ thị trấn trên cơ bản đều ở hiện trường hỗ trợ phục vụ, phòng Đảng chính chỉ có một mình Điền Minh ở lại. Điền Minh đột nhiên chạy đến đây, khẳng định là có chuyện.

- Có chuyện gì à?

Bành Viễn Chinh quay đầu hỏi.

- Lãnh đạo, vừa rồi Quận ủy gửi thông báo gấp, nói là Bí thư Tần và Phó bí thư Lệnh cũng muốn đến tham dự hoạt động của thị trấn chúng ta, yêu cầu chúng ta điều chỉnh lại thời gian để Bí thư Tần và Phó bí thư Lệnh có thể đến tham dự.

Lời nói của Điền Minh khiến Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi. Tần Phượng đột nhiên vì sao lại muốn đến đây? Vì sao lại đột nhiên tập kích như thế?

Bành Viễn Chinh nhú mày, lập tức gọi Lý Tuyết Yến lại:

- Tuyết Yến, trước tạm dừng nghi thức lại. Tần Phượng và Lệnh Tường đột nhiên muốn đến. Không biết vì sao lại thế này? Để tôi đi nói chuyện với Chủ tịch Cổ, xem ý kiến của ông ta như thế nào?

Lý Tuyết Yến cũng rất bất ngờ, hút một ngụm khí lạnh.

Cô khấn hương hướng Lý Tân Hoa phát tay. Lý Tân Hoa vội vàng chạy đến. Cô hạ giọng nói:

- Tân Hoa, nghi thức cứ tạm dừng. Khi nào bắt đầu đốt pháo thì chờ tôi thông báo.

Lý Tuyết Yến quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh vội vàng hướng đám người Cổ Khải Minh bước đến. Bí thư Quận ủy đến cổ động, đương nhiên là chuyện tốt. Cho dù phải trì hoãn vài phút cũng không thành vấn đề. Nhưng vấn đề ở chỗ, ý đồ Tần Phượng đến đây chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Chuyện này rất có khả năng liên quan đến vấn đề phân tranh quyền lực giữa cô ta và Cổ Khải Minh.

Cố Khải Minh và một số lãnh đạo chuẩn bị hướng đài chủ tịch bước đến. Bành Viễn Chinh do dự một chút, không trực tiếp tìm Cố Khải Minh mà là kéo Mạc Xuất Hải qua một bên, nhỏ giọng nói:

- Chánh văn phòng Mạc, vừa rồi quận ủy thông báo, nói là Bí thư Tần và Phó bí thư Lệnh muốn đến tham gia hoạt động. Không biết....

Mạc Xuất Hải biến sắc, khoe miệng co giật một chút. Y trầm mặc một lát, rồi lập tức hướng Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Cậu chờ đây, tôi đi thông báo với Chủ tịch quận Cố một tiếng.

Mạc Xuất Hải lập tức đến trước mặt Cố Khải Minh, nói nhỏ vài câu bên tai. Bành Viễn Chinh đứng ở một bên, rõ ràng có thể nhìn thấy sự thay đổi trên vẻ mặt của Cố Khải Minh.

Cố Khải Minh bình tĩnh, hướng Bành Viễn Chinh vẫy tay.

- Chủ tịch quận Cố!

Bành Viễn Chinh lập tức đi tới.

- Đồng chí Viễn Chinh, cứ lui lại thời gian cử hành nghi thức, đợi Bí thư Tần. Nếu Bí thư Tần muốn đến, lát nữa phát biểu tôi sẽ không nói, để Bí thư Tần phát biểu.

Cố Khải Minh thản nhiên nói.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng. Thái độ của Cố Khải Minh hoàn toàn nằm trong dự kiến của hắn. Bất kể Cố Khải Minh và Tần Phượng mâu thuẫn đến cỡ nào, nhưng hiện tại Tần Phượng vẫn là Bí thư Quận ủy. Nếu Tần Phượng muốn tới, hoạt động này bất kể thế nào cũng phải chậm lại.

Cố Khải Minh trong lòng rất căm tức. Y tuy rằng rất tức giận, nhưng y cảm thấy Tần Phượng gần đây luôn tìm cách gây sự với y. Vốn đây là hoạt động nhỏ, cho dù y là Chủ tịch quận tham dự cũng là cao quý rồi. Nhưng Tần Phượng lại muốn đến tiếp cận náo nhiệt này.

Cố Khải Minh trong lòng rất rõ ràng, Tần Phượng đây là cố ý gây chuyện. Nếu không, với vị trí cao cao tại thượng thì làm sao mà tham dự một hoạt động nho nhỏ của thị trấn Vân Thủy chứ.

Mọi người chờ hơn nửa tiếng, Tần Phượng và Lệnh Tường vẫn chưa đến. Bành Viễn Chinh không kìm nổi nhìn đồng hồ, thấy thời gian đã là 10h, có chút kềm chế không được, vốn định cho người đi gọi điện thoại hỏi Bí thư Tần đến chưa. Nhưng sau suy nghĩ lại thấy có hỏi cũng như không. Nếu đã như vậy, chỉ bằng cứ tiếp tục chờ.

Đến 10h20, Tần Phượng vẫn không xuất hiện.

Lúc này không chỉ có Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến sốt ruột mà ngay cả những lãnh đạo thị trấn khác, cùng một số lãnh đạo của các xí nghiệp đều cảm thấy không kiên nhẫn, khe khẽ nghị luận. Có chút người không chờ được, lặng yên rời khỏi chỗ ngồi ra ngoài.

Hoàng Bách Thừa nhìn đồng hồ, nhíu mày.

Ông ta vốn muốn rời khỏi nhưng liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, liền kiên trì chờ đợi.

Cố Khải Minh sắc mặt âm trầm xuống dưới, trong lòng lửa giận bùng bùng. Tần Phượng khẳng định là có ý chơi y, muốn y mất mặt.

Nhiều người đang chờ như vậy, theo dõi thể diện của Chủ tịch quận y. Đây không phải là đánh vào mặt y thì là gì?

Bành Viễn Chinh đứng một nơi, thấy sắc mặt Cố Khải Minh càng lúc càng khó coi, liền âm thầm thở dài. Hắn hướng Lý Tuyết Yến thấp giọng nói:

- Tuyết yến, đi gọi điện thoại cho UBND quận, hỏi Bí thư Tần có tới hay không?

Lý Tuyết Yến im lặng gật đầu rồi sai người đi gọi điện thoại.

Kỳ thật, bất kể là cô hay là Bành Viễn Chinh đều biết rằng cuộc điện thoại này có gọi cũng như không?

Quả nhiên, lúc này, Tần Phượng mới chậm chậm rời khỏi đại sảnh, cùng Lệnh Tường lên xe, không nhanh không chậm chạy đến thị trấn Vân Thủy.

Lệnh Tường làm sao mà không biết Tần Phượng đây là muốn làm gì. Đây không phải là đi tham dự hoạt động mà là đi làm rồi, cố ý khiến Cố Khải Minh khó chịu.

Thẩm Ngọc Lan ngồi ở vị trí lái phụ, vẫn duy trì trầm mặc. Cô theo Tần Phượng lâu như vậy, đối với tính nết của Tần Phượng hiểu rõ như lòng bàn tay. Nói chung, ở trong xe, nếu Tần Phượng không chủ động mở miệng nói thì cô cũng không dám mở miệng.

- Ngọc Lan, mấy giờ rồi?

- Bí thư Tần, 10h20' rồi ạ!

Thẩm Ngọc Lan quay đầu lại cười nói.

- Ô, đã trễ thế sao? Tôi bận xem qua một vài văn kiện, không nghĩ tới đã trễ thế này. Chúng ta đi khoảng mười lăm phút được không? Chỉ sợ bên kia chờ sốt ruột rồi?

Tần Phượng thản nhiên cười.

- Không có việc gì. Bí thư Tần bận việc, các đồng chí ở dưới hân là hiểu được. Nói sau thì cũng chỉ là nghi thức động thổ, chậm lại vài giây cũng không có gì quan trọng hơn.

Thẩm Ngọc Lan lại cười nói.

Tần Phượng khloe miệng nhướn lên:

- Chạy nhanh lên, trực tiếp chạy đến hội trường. Đừng làm cho Chủ tịch quận Cố và Chủ tịch thị trấn Bành chờ đợi chúng ta.

Khi thấy xe của Tần Phượng đến, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cố Khải Minh đuôi lông mày nhướn lên, quét mắt nhìn Mạc Xuất Hải. Mạc Xuất Hải do dự một chút, đi đến trước mặt Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, Bí thư Tần đến rồi. Chủ tịch quận Cố hỏi mọi người có điều chỉnh thời gian lại không?

Mạc Xuất Hải giọng nói có hàm ý khác.

Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ ràng, cười nói:

- Chánh văn phòng Mã, hiện tại là 10h40'. Chúng ta định 11h18', như thế nào?

Mạc Xuất Hải cảm thấy mỹ mãn vô cùng, vỗ vai Bành Viễn Chinh, vô cùng tán thưởng sự ngầm hiểu của hân.

Cố Khải Minh ý tứ rất rõ ràng. Không thể để cho Tần Phượng dắt mũi được. Cô ta đến giờ nào là bắt đầu giờ đó sao? Không, cũng phải để cho cô ta chờ một chút.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh quay đầu dặn Lý Tân Hoa khẩn trương phái người đi phát cho mỗi lãnh đạo một chai nước khoáng. Đồng thời thông báo cho mọi người thời gian bắt đầu hoạt động.

Tần Phượng và Lệnh Tường một trước một sau bước xuống xe. Bành Viễn Chinh bước nhanh đến tiếp đón, còn Lý Tân Hoa thì đã sớm tiến lên mở cửa xe cho Tần Phượng.

Tần Phượng bước xuống xe, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, liền thản nhiên cười:

- Đồng chí Tiểu Bành, thật ngại quá. Lãnh đạo Thành ủy đột nhiên tìm tôi nói chuyện, khiến mọi người chờ đợi hơi lâu.

Sau đó lại nói nhanh lên:

- Tôi tự mình đến, không biết có quấy nhiễu hoạt động của mọi người?

Bành Viễn Chinh cũng thản nhiên cười:

- Bí thư Tần và Phó bí thư Lệnh đến chỉ đạo công tác là vinh hạnh cho cán bộ quần chúng thị trấn Vân Thủy chúng tôi. Nói sau thì thời gian cũng không gấp. Hoạt động định vào 11h18', bây giờ vẫn còn sớm.

Còn sớm? 11h18'? Tần Phượng nhíu mày nhưng không nói gì.

Cố Khải Minh cùng với một số lãnh đạo có liên quan của thị trấn cũng đến tiếp đón, bắt tay hàn huyên với Tần Phượng. Tần Phượng đi qua, cùng nói chuyện với Hoàng Bách Thừa thật lâu mới thấy Lý Tuyết Yến dẫn đường cho mọi người vào khán đài làm lễ.

Tần Phượng, Cố Khải Minh, Hoàng Bách Thừa và những lãnh đạo có liên quan đứng thành hàng, chính thức bắt đầu nghi thức. Tiếng pháo nổ lên, tiếng trống vang trời.

Lý Tuyết Yến mỉm cười, bước đến trước đài, lớn tiếng nói:

- Sau đây tôi xin tuyên bố, nghi thức động thổ công trình cải tạo phố buôn bán trung tâm thị trấn Vân Thủy chính thức bắt đầu.

- Tham dự hoạt động hôm nay các lãnh đạo và khách quý gồm có: Bí thư Quận ủy đồng chí Tần Phượng, Phó bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận đồng chí Cố Khải Minh, Ủy viên thường vụ Mặt trận tổ quốc thành phố, Phó chủ tịch hội liên hiệp công thương, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tín Kiệt Hoàng Bách Thừa tiên sinh, Phó bí thư Quận ủy đồng chí Lệnh Tường, Phó chủ tịch quận đồng chí Chu Đại Dũng, Chánh văn phòng UBND quận đồng chí Mạc Xuất Hải, và các lãnh đạo Ủy ban Kinh tế Thương mại khu, Ủy ban Xây dựng khu, cục Kinh doanh khu cùng với lãnh đạo xã thị trấn khác.

- Chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh các lãnh đạo và các vị khách quý đã đến tham dự.

Lý Tuyết Yến chủ trì nghi thức, Tần Phượng có chút không ngờ. Cô càng thật không ngờ, Bành Viễn Chính là nhân vật số một của thị trấn Vân Thủy, cũng không tham gia nghi thức động thổ của công trình.

Tiểu tử này thật ra rất khiêm tốn. Tần Phượng thầm nghĩ trong lòng, khóe mắt phát hiện Bành Viễn Chính đang đứng một bên, chỉ huy một số nhân viên công tác, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị đốt pháo.

231. Chương 234: Phản Kích

Dựa theo thường quy, Bành Viễn Chính là người phụ trách trước mắt của thị trấn Vân Thủy, đồng thời là người vận tác và thúc đẩy công trình cải tạo này. Trên khán đài lãnh đạo tham gia nghi thức, hẳn là nên có bóng dáng của hắn.

Ngoài ra, trong trình tự nghi thức hẳn cũng nên đọc diễn văn.

Nhưng Bành Viễn Chính lại không muốn xuất đầu lộ diện, Lý Tuyết Yến bất đắc dĩ phải đi lên. Bành Viễn Chính trên thực tế là nhân vật số một, mà Lý Tuyết Yến thuận lý thành chương trở thành nhân vật số hai.

Bành Viễn Chính hành động này khiến cán bộ thị trấn trong lòng chấn động. Đây chính là chỗ khác biệt giữa Bành Viễn Chính và Hách Kiến Niên.

Nếu là Hách Kiến Niên, những trường hợp có thể làm rạng rỡ mặt mày, tô son điểm phấn cho mình trên sân khấu thì ông ta không bao giờ để cho cấp dưới có cơ hội tỏa sáng. Mà Bành Viễn Chính thì lại khác. Trên thực tế thì hay xưng phong phía trước, dốc hết sức chủ đạo nhưng ở rất nhiều hình thức thì lại tình nguyện đứng đằng sau, mà cho phó chức đẩy lên đằng trước. Loại làm việc mạnh mẽ như thế này và cách làm việc khiêm tốn hoàn toàn tương phản nhau, khiến người khác phải ấn tượng sâu sắc.

Lý Tuyết Yến đơn giản đọc xong diễn văn, liền cao giọng tuyên bố:

- Sau đây, chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Bí thư Quận ủy đồng chí Tần Phượng lên phát biểu.

Tiếng vỗ tay vang lên tất nhiên là nhiệt liệt. Trong trường hợp như thế này, tiến vỗ tay không phải là dành cho Tần Phượng mà là vì chức vụ của Tần Phượng.

Tần Phượng kỳ thật không có tư tưởng chuẩn bị để phát biểu, nhưng cô đang ở đây, Cố Khải Minh tất nhiên là không thích hợp để phát biểu. Chỉ có thể là cô đại diện cho Quận ủy và UBND quận phát biểu chỉ thị quan trọng.

Tần Phượng mỉm cười, tiến lên. Dáng người cô thon dài, tao nhã khí chất, dung nhan mỹ miều. Cô nhìn mọi người xung quanh, giọng nói không nhanh không chậm, nhưng những người quen thuộc với cô đều biết rằng, ẩn dấu đằng sau sự ôn hòa này là một nội tâm mạnh mẽ và cứng rắn.

- Kính thưa Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng Bách Thừa, các bằng hữu ở các xí nghiệp, các đồng chí. Hôm nay là nghi thức động thổ hạng mục cải tạo phố buôn bán thị trấn Vân Thủy, đồng thời nó cũng có nghĩa là hạng mục này đã tiến vào giai đoạn xây dựng thực chất. Đầu tiên, tôi xin đại diện cho Quận ủy và UBND quận xin bày tỏ sự hoan nghênh các vị đã đến tham gia.

Nói tới đây, mọi người lại tiếp tục vỗ tay. Tần Phượng lại thản nhiên nói tiếp:

- Cách đây vài năm, dưới sự lãnh đạo của quận ủy và UBND quận, các hạng mục công tác của thị trấn Vân Thủy đã có bước tiến nhảy vọt nhưng lại lộ ra một số vấn đề. Ví dụ như phát triển không đồng đều và không phối hợp. Có thôn thì lại rất giàu, nhưng có thôn thì lại quá nghèo. Có người rất giàu mà lại có người rất nghèo. Hai thái cực phân biệt nhau khá nghiêm trọng. Về công nghiệp thì khá phát triển, nhưng nông nghiệp và quản lý xã hội thì tương đối khá bạc nhược.

- Những vấn đề kể trên, đều cần bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy đoàn kết với nhau để dẫn dắt toàn bộ cán bộ quần chúng thị trấn. Cố gắng công tác, vững chắc tiến thủ. Hai tay đều phải mạnh mẽ mà nắm bắt. Không thể phát triển kinh tế không mà những phương diện khác cũng phải chăm lo. Quận ủy cân nhắc một xã, thị trấn, khảo sát đánh giá tổ chức của một cán bộ thì không chỉ nhìn vào số liệu và hạng mục kinh tế mà còn xem những chỉ tiêu tổng hợp, càng phải xem danh tiếng trong quần chúng.

- Một chân đi đường là không được. Năng lực công tác của cán bộ không chỉ có tố chất chính trị và phẩm chất tun dưỡng, mà còn phải được tổ chức tin cậy và tín nhiệm, nhất định phải toàn diện phát triển.

Lời nói của Tần Phượng, rất nhiều cán bộ và xí nghiệp cảm thấy có chút kinh ngạc, nghe ra có hương vị khác nhau.

Loại hoạt động lãnh đạo nói chuyện này đơn giản là mang tính lối mòn, thường nói về những thành tích phát triển trong tương lai. Nhưng Tần Phượng không ngờ trong trường hợp như thế này mà lại không kiêng nể gì cả.

Vấn đề không phải là không thể nói, chỉ có điều là không thích hợp để nói trong lúc này. Tần Phượng lẩn lộn trong quan trường nhiều năm, thân cư địa vị cao, làm sao có thể không hiểu điểm này. Chỉ có thể chứng tỏ cô đang có ý đồ.

Cổ Khải Minh sắc mặt có chút âm trầm, mà Bành Viễn Chinh đứng một bên sắc mặt cũng không thể nào đẹp. Hắn cảm thấy Tần Phượng có chút quá phận, khiêu khích quá độ và quấy rối vô lý, mất đi thân phận của một Bí thư quận ủy.

Có cần phải vậy không?

Lý Tuyết Yến nhìn đồng hồ, cau mày.

Tần Phượng không có cảm bản thảo, trên cơ bản nói ngay ở hiện trường. Tài ăn nói của cô thật ra cũng không tồi. Logic đầu vào đấy, nhưng ý nghĩa lại rất thái quá.

Lý Tuyết Yến có chút lo lắng, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thấy thần sắc hắn trầm tĩnh, hướng cô lắc đầu, liền thở phào một cái, kiên trì chịu đựng Tần Phượng nói xong. Đương nhiên không đợi cũng không được.

Tần Phượng lưu loát nói đại khái cũng mất bốn phút. Khi cô nói xong, Lý Tuyết Yến đột nhiên phát hiện Bành Viễn Chinh hướng bên này đi đến, nhìn cô bằng một ánh mắt.

Lý Tuyết Yến lập tức phản ứng lại. Bành Viễn Chinh đây là muốn nói chuyện. Vốn kế tiếp chính là Hoàng Bách Thừa sẽ phát biểu, nhưng Lý Tuyết Yến lâm thời đổi thành Bành Viễn Chinh đọc diễn văn.

Nghiêm khắc mà nói thì kỳ thật có chút chẳng ra gì cả. Bành Viễn Chinh đọc diễn văn hẳn là nên đặt trước khi lãnh đạo nói chuyện. Nhưng đột nhiên lại xuất hiện tình trạng như thế này, Lý Tuyết Yến cũng cố không hơn rất nhiều.

- Sau đây, xin mời Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Chủ tịch thị trấn đồng chí Bành Viễn Chinh đọc diễn văn.

Lý Tuyết Yến vừa thốt lên, vốn đã làm tốt công tác chuẩn bị lên phát biểu, Hoàng Bách Thừa đột nhiên ngẩn ra, thu bước chân, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. Ông ta thuộc loại cáo già, tất nhiên hiểu được Bành Viễn Chinh tạm thời sửa đổi chương trình hội nghị, khẳng định là có chú trương khác.

Mà mọi người có mặt ở đây cũng cảm thấy bất ngờ. Thật không ngờ, thị trấn Vân Thủy lại để “địa chủ đọc diễn văn” sau khi Bí thư Quận ủy nói chuyện. Đại khái cũng phản ánh ra được, Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi Bành Viễn Chinh không theo thường quy như ban đầu.

Bành Viễn Chinh bước nhanh đến, cũng chẳng có bản thảo, hoàn toàn phát biểu ngay tại chỗ.

Hắn trước cúi chào các lãnh đạo, sau đó hướng các khách quý đến tham dự buổi lễ, lấy lại bình tĩnh rồi cất cao giọng nói:

- Đầu tiên, tôi xin đại diện cho bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy, hướng các vị lãnh đạo, bằng hữu các xí nghiệp và lãnh đạo các thị trấn khác đã đến tham dự buổi lễ nghi thức động thổ này. Xin chân thành cảm ơn.

Không đợi mọi người vỗ tay, Bành Viễn Chinh lại nói nhanh tiếp:

- Giống như vừa rồi Bí thư Tần đã nói, hiện tại thị trấn Vân Thủy cơ sở không vững, phát triển tệ nạn. Xí nghiệp thị trấn phát đạt, kinh tế đạt tổng sản lượng lớn, nhưng việc quản lý còn tồn tại những chênh lệch nhất định. Ví dụ như dung mạo của thị trấn hoàn toàn không xứng đôi với danh hiệu một công nghiệp cường trấn.

- Bộ máy lãnh đạo đảng chính đã nhận thức được vấn đề này, cũng đã đạt thành nhận thức chung, phải tranh thủ trong thời gian ba năm để xoay chuyển được vấn đề này. Trước đó không lâu, tôi đã báo cáo với Chủ tịch quận Cố, công tác trọng điểm tiếp theo của chúng tôi là từng bước chuyển hướng từ công tác kinh tế sang quản lý xã hội, gắng sức xây dựng để có thể trở thành một thị trấn đặc sắc của tỉnh Giang Bắc, đề cao trình độ và phúc lợi đãi ngộ của quần chúng nhân dân.

- Nói ngắn gọn, chính là làm cho kinh tế mang đến hiệu quả thực sự cho quần chúng. Và hạng mục cải tạo phố buôn bán này chính là điểm xuất phát. Tôi ở đây xin báo cáo với các vị lãnh đạo và các bằng hữu một chút. Căn cứ vào phương án xây dựng và mục tiêu tổng thể, sau khi hoàn tất những hạng mục cơ sở có liên quan cho khu phố buôn bán này, thì nơi đây về sau sẽ là khu phố buôn bán phồn vinh nhất của thị trấn Vân Thủy. Mục đích của chúng tôi không chỉ là cải tạo một đường phố mà là xây dựng một hệ thống công trình tổng hợp. Bởi vậy, nhìn xa ra toàn bộ thị trấn, nếu sau một năm, mọi người lại đến thị trấn Vân Thủy thì sẽ phát hiện diện mạo của nó đã rực rỡ hẳn lên.

- Chúng ta đầu nhập vào việc cải tạo dung mạo và phúc lợi công cộng cho thị trấn, thông qua buôn bán vận tác, thực hiện chỉnh hợp tài nguyên phối trí, không chỉ có lợi cho thị trấn Vân Thủy mà còn làm ra cống hiến tích cực cho tiến trình đô thị hóa toàn bộ khu. Tôi ở đây trình trọng đưa ra lời mời, mời các lãnh đạo và bằng hữu ở đây, một năm sau lại đến thị trấn Vân Thủy kiểm tra chỉ đạo. Mọi người sẽ nhìn thấy một thị trấn xinh đẹp, phát đạt

Mọi người vỗ tay như sấm, Bành Viễn Chinh mỉm cười cúi đầu bước xuống đài.

Bành Viễn Chinh lời nói hiển nhiên là nhằm vào Tần Phượng. Cố Khải Minh và Mạc Xuất Hải nghe được trong lòng cảm thấy một trận vui sướng, còn Tần Phượng thì sắc mặt có chút khác thường. Mặc dù trong lòng không thấy thoải mái nhưng cũng không bắt lỗi gì được. Ngay cả là cô cũng không thể không phục, Bành Viễn Chinh người này quả thật rất không đơn giản. Hắn có thể từ lời của cô mà thay đổi, nói vài câu ba xạo thì liền trừ khử những loại hiệu ứng tiêu cực. Loại tùy cơ ứng biến này và phân tích logic cũng không phải cán bộ bình thường nào cũng có được.

Ở một số thời điểm, Bành Viễn Chinh gây cho Tần Phượng cảm giác hắn không phải là một người trẻ tuổi mà là một kẻ lồi đời.

Nhưng biểu hiện của Bành Viễn Chinh càng hoàn mỹ thì cô trong lòng càng hưng phấn, càng có sức mạnh muốn đấu một trận với Bành Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến mỉm cười, cầm micro lớn tiếng nói:

- Pháo chuẩn bị sẵn sàng. Sau đây xin mời lãnh đạo Quận ủy và UBND quận tiến hành nghi thức đặt móng cho công trình cải tạo phố buôn bán trung tâm thị trấn Văn Thủy.

Nghi thức động thổ tiến hành chưa đến nửa giờ thì kết thúc. Dựa theo lệ thường, nơi tổ chức hoạt động phải mời lãnh đạo và khách quý ăn cơm. Trên thực tế, nghi thức đặt móng kết thúc cũng đã 12h trưa. Vừa lúc đến giờ cơm trưa, ngay cả muốn xuất phát cũng phải theo phép mà dùng một bữa cơm.

Lý Tuyết Yến vội vàng chạy đến, nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, bữa cơm trưa đã an bài xong rồi. Anh phải hỏi mọi người là ở lại hay không ở lại. Hồi trước, Chánh văn phòng Mạc nói với tôi rằng bữa trưa sẽ không ở lại. Nhưng hôm nay tình huống khá đặc biệt. Tần Phượng đến đây, nếu Tần Phượng lưu lại thì chỉ sợ anh ta cũng phải lưu lại.

- Ngoài ra, có nên chuẩn bị một ít quà tặng?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, nhỏ giọng nói:

- Ủ, để tôi đi hỏi bọn họ, tận lực lưu lại. Còn không ở lại thì tôi cũng không có biện pháp. Về phần vật kỷ niệm thì hay là thôi đi, không cần phải tiêu tiền lãng phí cho phương diện này.

Lý Tuyết Yến gật đầu, lại nói:

- Hồ Tiến Học bảo bữa cơm trưa sẽ do họ phụ trách, nhưng tôi suy xét đến, hoạt động này của chúng ta là của chính quyền, không thích hợp để xí nghiệp ra tiền nên không có đồng ý.

- Không nên tăng thêm gánh nặng cho xí nghiệp. Có mấy bàn cơm thì chẳng có bao nhiêu tiền. Thị trấn không phải có quỹ đen sao, cứ chi ra thôi.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, phát tay. Hắn đột nhiên nhớ đến quỹ đen của thị trấn, một ý niệm khác liền nảy ra trong đầu.

Lý Tuyết Yến chạy về an bài cơm trưa. Bành Viễn Chinh thì bước nhanh đến, ngăn cản cha con Hoàng Đại Long đang muốn lên xe rời đi.

- Viễn Chinh à, chúng tôi phải về trước. Chờ lúc nào cháu rảnh, đến nhà bác Hoàng chơi.

Hoàng Bách Thừa cười ha hả. Còn Hoàng Đại Long thì nói:

- Anh bạn, có rảnh thì sẽ tìm tôi uống rượu.

Bành Viễn Chinh không để ý đến Hoàng Đại Long, hướng Hoàng Bách Thừa cười nói:

- Bác Hoàng, giữa trưa tại cháu có tổ chức một bữa tiệc thân mật, mời bác và các lãnh đạo khu ở lại dùng cơm. Không biết bác có đồng ý không ạ?

Hoàng Bách Thừa ngần ra, do dự một chút.

Ông ta tuy rằng trưa nay chẳng có việc gì, nhưng tuổi đã lớn, sức khỏe không nhiều, giữa trưa cũng chỉ muốn nghỉ ngơi. Nhưng ông ta trong lòng hiểu được, Bành Viễn Chinh sở dĩ đầu tiên mời ông, không chỉ là nể mặt ông, mà còn bởi vì hai vị chủ quản ở quận kia cũng phải nể mặt ông.

Chỉ cần ông ta lưu lại thì Tần Phượng và Cố Khải Minh tám phần cũng sẽ lưu lại.

Nghĩ đến đây, Hoàng Bách Thừa cười nói:

- Được, bác Hoàng đồng ý. Nhưng bác nói trước, do bác bị cao huyết áp lẫn tiểu đường, nên không uống được nhiều rượu. Nhiều lắm chỉ là một chút rượu nho.

- Không thành vấn đề. Bác cho dù uống chén nước trà cũng là đã ủng hộ mạnh mẽ cho công tác tại cháu rồi.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Ở bên kia, Tần Phượng và Cố Khải Minh nhìn thấy Hoàng Bách Thừa đang muốn đi nhưng lại quay đầu trở lại, đoán là muốn ở lại dùng cơm. Cố Khải Minh không chút do dự, quyết định lưu lại, thuận tiện nói chuyện hợp tác luôn.

Còn về Tần Phượng thì hơi có chút do dự. Cô vốn muốn trưa nay tham dự bữa tiệc đầy tháng con của một người thân. Nhưng ngẫm nghĩ một chút, cô vẫn quyết định lưu lại.

Nghĩ đến đây, Tần Phượng hướng Thẩm Ngọc Lan vẫy tay:

- Ngọc Lan.

Thẩm Ngọc Lan khấn trương bước đến:

- Bí thư Tần.

- Ngọc Lan, lát nữa cô bảo lái xe đưa một phần quà đến khách sạn Tân An mừng đầy tháng con của em họ tôi.

Tần Phượng hạ giọng nói, lấy trong túi xách ra 200 đồng tiền.

Thẩm Ngọc Lan vừa nghe thì biết Tần Phượng muốn lưu lại. Tuy nhiên, việc của lãnh đạo, không đến phiên cô có ý kiến. Cô không dám chậm trễ, lập tức đồng ý, chạy đi tìm lái xe của Tần Phượng, khiến y lập tức lái xe đi thành phố giúp Tần Phượng làm việc.

- Đại Long, lâu rồi không gặp Tống Quả, anh ấy dạo này làm gì?

Bành Viễn Chinh cùng Hoàng Đại Long song vai nhau đi tới, nhỏ giọng hỏi một câu.

Hoàng Đại Long thở dài nói:

- Đi Giang Nam. Em tôi đi diễn ở Giang Nam, anh ấy đi theo với nó.

Bành Viễn Chinh nhíu mày:

- Tống Quả bị em anh hấp dẫn sao? Nếu không, Đại Long, chúng ta nên khuyên nhủ anh ấy, lạc đường thì biết quay lại. Nói thật, em của anh không thích hợp với Tống Quả. Kỳ thật thì anh ấy chỉ thích một mẫu người hiền thê lương mẫu thôi.

- Hoặc một con gái cứng nào cũng được.

Bành Viễn Chinh lại thêm vào một câu.

232. Chương 235: Tùy Cơ Ứng Biến

Hoàng Đại Long bắt mắt trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Này, cậu nói em tôi không phải dạng hiền thê lương mẫu sao? Người anh em à, đừng chê bai người ta như vậy chứ, em gái tôi là cô gái rất tốt!

- Tôi không có ý đó, nhưng em gái anh và Tống Quả thật sự không hợp.

Bành Viễn Chinh cười, nhún vai.

Hoàng Đại Long thở phào một cái:

- Cũng không hẳn. Em tôi đã nói với Tống Quả, nếu sau khi bộ phim này công chiếu, mà nó không thành công, sẽ quay về và kết hôn với Tống Quả. Cho nên, bây giờ Tống Quả không kể gì đến chuyện khác, nghe nói mỗi ngày đều cầu nguyện trước bàn thờ Phật, mong sao em gái tôi thất bại!

- Hả?

Bành Viễn Chinh ngẩn người, rồi bật cười.

Anh chàng Tống Quả này không ngờ cũng có điểm đáng yêu như vậy!

- Thật ra tôi và ba tôi đều không thích em gái tôi đóng phim. Cậu cũng biết mà, giới giải trí rất phức tạp, vàng thau lẫn lộn, nhà tôi không thiếu tiền, nó là đứa con gái tốt, cần gì phải làm diễn viên điện ảnh?

- Muốn nổi tiếng...à...

Bành Viễn Chinh đang nói vội ngừng.

Hắn phát hiện Cố Khải Minh và Tần Phượng đang đi tới, vội ngừng lời, bước tới cười tiếp đón.

Bành Viễn Chinh đích thân mời, Hoàng Bách Thừa không thể không nể tình. Hoàng Bách Thừa đồng ý ở lại, Tần Phượng và Cố Khải Minh cũng thay đổi ý định mà ở lại.

Các lãnh đạo ngành và lãnh đạo các xã, thị trấn đều đã giải tán, Bí thư Quận ủy và Chủ tịch đều ở đây, họ nào dám ở lại?

Bởi vậy, tuy Lý Tuyết Yến đã cho chuẩn bị năm bàn, nhưng thực tế chưa ngồi đủ ba bàn, trong đó một bàn dành cho lái xe của lãnh đạo.

Tiệc được đặt ở một nhà hàng khách sạn ba sao của thị trấn. Nhà hàng này là của tập đoàn Huệ Phong.

Bàn số 1, Bành Viễn Chinh tiếp khách, có Bí thư Quận ủy Tần Phượng, Chủ tịch quận Cố Khải Minh, Hoàng Bách Thừa, Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường Can, Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng, Trợ lý Chủ tịch quận Mạc Xuất Hải và Hoàng Đại Long, tổng cộng tám người.

Bàn số 2, Lý Tuyết Yến, Chữ Lượng và một số lãnh đạo thị trấn tiếp khách, có thư ký của Tần Phượng và Cố Khải Minh, một số doanh nhân nổi tiếng trong thị trấn và người thuộc các tầng lớp xã hội khác.

Bàn số 3, Lý Tân Hoa, Điền Minh tiếp khách, trên cơ bản là các lái xe của lãnh đạo.

Lúc sắp xếp chỗ ngồi, Bành Viễn Chinh cảm thấy khá khó xử. Bành Viễn Chinh là “chủ nhà” đương nhiên ngồi ở giữa. Hoàng Bách Thừa tuy là doanh nhân, nhưng còn là Ủy viên thường vụ Mặt trận Tổ quốc thành phố và Phó chủ tịch Hội liên hiệp công thương thành phố. Với thân phận này, ông ta cùng Tần Phượng, đương nhiên ngồi ở hai bên trái phải cạnh hắn. Hai vị trí đó không có gì phải bàn cãi. Nhưng còn chỗ ngồi của Chủ tịch quận Cố Khải Minh thì hắn không khỏi lúng túng.

Tần Phượng ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì cười lạnh. Mặc kệ Cố Khải Minh phục hay không phục, có mặt Bí thư Quận ủy cô, sẽ không có chỗ cho Cố Khải Minh kiêu ngạo.

Lệnh Tường mỉm cười, nhường chỗ:

- Chủ tịch quận Cố, xin mời ngồi đây.

Cố Khải Minh ra vẻ không hề gì, mỉm cười, thuận tay kéo một cái ghế gần đó:

- Lão Lệnh à, không cần quá để ý, ngồi đâu cũng được. Đồng chí Đại Dũng, lại ngồi đây đi!

Cố Khải Minh vừa định ngồi xuống, Bành Viễn Chinh liền bước tới, cười vang, nói:

- Chủ tịch quận Cố, mời lãnh đạo ngồi kia ạ!

Cố Khải Minh ngẩn ra, cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, đó là chỗ của chủ nhân, tôi không thể làm khách mà đoạt chủ được!

-Ồ, sao Chủ tịch quận Cố lại nói vậy? Thị trấn Vân Thủy không phải là một phần của quận Tân An sao? Cho nên, Chủ tịch quận cũng là chủ nhân ở thị trấn này. Chủ tịch quận Cố, lãnh đạo cứ ngồi ở vị trí chủ bồi, còn tôi ở vị trí phó bồi, xin lãnh đạo đừng khách khí. Tôi nghe nói từ lượng của lãnh đạo rất cao, hôm nay nhiệm vụ tiếp mọi người ăn uống no say xin giao cho lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh không để Cố Khải Minh phản ứng, kéo Cố Khải Minh đã hơi xiêu lòng đến ngồi vào vị trí vốn dành cho hắn, còn hắn qua ngồi ở vị trí đối diện.

Cố Khải Minh cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh này nói chuyện cứ y như các đại vương lập trại trên núi vậy! Được rồi, được rồi, đây là địa bàn của cậu, tôi sẽ nghe theo lời chỉ huy của cậu lần này!

Tuy Cổ Khải Minh nói đùa như vậy, nhưng trong đôi mắt lại lộ rõ cái vẻ như vừa trút được gánh nặng. Trong lòng ông ta, ngoại trừ sự tán thưởng, còn có cảm giác vui vẻ và ấm áp. Một hành động tùy cơ ứng biến của Bành Viễn Chinh, dễ dàng tháo gỡ sự bất tiện cho Cổ Khải Minh, ít nhất, trong lòng Cổ Khải Minh có vài phần cảm kích.

Mạc Xuất Hải thở phào nhẹ nhõm.

Mắt Lệnh Tường lóe sáng lên, thật sâu đánh giá Bành Viễn Chinh. Cho đến giờ phút này, y mới thật sự hiểu vì sao một số lãnh đạo quận đánh giá cao Bành Viễn Chinh như vậy.

Hoàng Bách Thừa cười mỉm, nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng cảm khái. Một người có năng lực, có bối cảnh, có tài lại có sự chừng mực như Bành Viễn Chinh, lăn lộn trong quan trường, không khác gì cá gặp nước.

Trong mắt Tần Phượng thoáng hiện một tia không vui, chỉ có điều, cô che giấu rất tốt, liền cười chen vào một câu:

- Lão Cổ này, tôi không uống được rượu nhưng hôm nay tôi muốn uống rượu, được rồi, anh ngồi vào chỗ đó đi!

Trong lòng Cổ Khải Minh cười lạnh, ngoài miệng lại cười, nói:

- Được, nếu đồng chí Tiểu Bành đã giao nhiệm vụ cho tôi, Bí thư Tần cũng đã chỉ thị, tôi sẽ cố gắng mà làm!

Cổ Khải Minh kéo ghế ngồi xuống, nhìn quanh, cười ha hả nói:

- Xem ra, hôm nay chỉ có Chủ tịch Hoàng và Hoàng tổng là khách, còn lại đều là chủ! Chủ tịch Hoàng sức khỏe không tốt, không thể uống rượu, vậy để cho Hoàng tổng thay thế. Tôi đề nghị, ngoại trừ Bí thư Tần và Chủ tịch Hoàng, những người khác đều uống rượu trắng!

- Tôi đã ngồi ở vị trí này, thì tôi có quyền nói chuyện này, ha ha! Đồng chí Viễn Chinh, gọi rượu cao độ một chút!

Cổ Khải Minh dương dương tự đắc, cười nói.

Ông ta bảo gọi “rượu cao độ”, thật ra muốn nói là gọi rượu ngon.

Bành Viễn Chinh cũng cười, đứng dậy nói:

- Chủ tịch quận Cổ, hôm nay uống chút Mao Đài đi. Rượu này là người bà con của tôi tặng, nhưng bình thường tôi cũng không uống rượu, hôm nay đặc biệt đem ra mời các vị ném thử.

Bành Viễn Chinh vẫy vẫy tay gọi nhân viên phục vụ. Cô nhân viên phục vụ vội mang rượu Mao Đài đã chuẩn bị trước khui ra, rót đầy vào ly cho từng người.

Mấy chai rượu này lấy trong thùng rượu do Phùng Bá Đào gửi người ta mang tới, đồ của Phùng gia dùng thì hẳn là thứ tốt.

Người ở đây không phú thì quý, tự nhiên đều biết nhìn hàng. Cổ Khải Minh cúi xuống ngửi, không kìm nổi ngẩng đầu kinh ngạc nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, rượu này thuộc loại hảo hạng, chắc chắn là đã ủ dưới hầm hơn mười năm, ở chợ khó mua được. Cừ thật, tiểu tử này bản lĩnh không nhỏ, có thể tìm được thứ tốt thế này! Tuy nhiên, hôm nay chúng tôi uống rượu quý của cậu, trong lòng cảm thấy hơi áy náy đó, ha ha!

- Chủ tịch quận Cổ, tôi đem tới hai chai, uống hết thì chúng ta có thể gọi thêm Mao đài bình thường, thừa sức no say!

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười.

Phải nói thật, những người ở đây, ngoài hai cha con Hoàng Bách Thừa, đều là quan chức của quận, có mặt Tần Phượng và Cổ Khải Minh, họ không dám uống thả sức. Nâng ly cạn chén, đều là vì nể mặt nhau.

Nhưng buổi tiệc hôm nay, cũng may là có Hoàng Đại Long làm người hoạt náo, không khí cũng rất nhanh được hâm nóng lên. Tửu lượng Hoàng Đại Long cũng khá, y lần lượt kính rượu, lần lượt nài ép, rốt cuộc Chu Đại Dũng, Lệnh Tường và Mạc Xuất Hải, thậm chí cả Cố Khải Minh cũng uống không ít.

Về phần Tần Phượng, vì không muốn để mọi người mất hứng, cũng uống thỏa thích. Bình thường lúc xã giao, cô chỉ uống một ly vang đỏ, nhưng trưa nay, với sự nài ép của Hoàng Đại Long, không ngờ cô uống gần một chai vang đỏ.

Rượu quá ba tuần, Hoàng Bách Thừa xin kiếu. Lẽ ra Hoàng Bách Thừa ra về, tiệc rượu cũng nên tan, nhưng Hoàng Đại Long không chịu nhường, bắt đắ dĩ Tần Phượng và Cố Khải Minh phải kiên nhẫn ngồi lại. Giờ phút này, đối với hai người, Hoàng Đại Long là vị thần tài mà họ không thể đắ tội.

Nướng theo cảm giác say, Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Các vị lãnh đạo, tôi thấy rượu cũng không còn nhiều, đi, tôi mời các vị lãnh đạo đi ca hát khiêu vũ, vui vẻ, vui vẻ!

Tần Phượng nhú mày nói:

- Hoàng tổng, không thể ca hát, chiều nay tôi có việc, phải về sớm.

Hoàng Đại Long trừng mắt:

- Bí thư Tần, không nể tình à? Vũ trường của nhà chúng tôi, tôi đã gọi điện thoại đắ trước rồi, hôm nay chỉ có mấy người chúng ta thôi!

Tuy Tần Phượng là Bí thư Quận ủy Tân An, nhưng thật sự là Hoàng Đại Long không hề sợ cô.

Cố Khải Minh do dự một chút, y hơi dao động. Lãnh đạo cũng là người, uống rượu vào, cũng muốn vui chơi thỏa thích một bữa.

Cố Khải Minh nhìn Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Các vị lãnh đạo, dù sao cũng đã uống rượu, có lẽ chiều nay cũng không thể làm việc được, không bằng đi thư giãn một chút. Thường ngày các lãnh đạo làm việc rất căng, cũng khó có được cơ hội thư giãn thoải mái một chút.

- Đúng rồi, đúng rồi, các vị lãnh đạo yên tâm, chúng ta tự thân vận động, lát nữa hãy cho xe của các vị về hết, tôi sẽ điều xe tới đưa đón, tuyệt đối không để ảnh hưởng xấu đến hình tượng của các vị lãnh đạo.

Hoàng Đại Long đã ngà ngà say, tính cách càn hăng háĩ, không để mọi người phản ứng, lấy điện thoại đi động gọi điện bảo người của công ty phái hai chiếc xe tới.

Cố Khải Minh nhướn mày lên, đột nhiên vỗ bàn:

- Tốt, hôm nay thư giãn một phen, để Hoàng tổng đãi khách!

Tần Phượng nhú mày, nhưng rốt cuộc vẫn nể mặt Hoàng Đại Long. Cô không thích ca hát khiêu vũ lắm, nhưng không muốn làm Hoàng Đại Long phật ý, cô cũng đành xuôi theo.

Đương nhiên, chủ yếu là cô cũng đã hơi say, với tác dụng của men rượu, cô cảm thấy khá hưng phấn.

233. Chương 236: Cô Chỉ Là Một Người Say!

Hai lãnh đạo chủ chốt là Tần Phượng và Cố Khải Minh đã đồng ý, đương nhiên Lệnh tường, Chu Đại Dũng, Mạc Xuất Hải không phản đối, nói nói cười cười, cùng đợi xe của Hoàng Đại Long tới đón.

Thật ra, uống chút rượu, ca hát, khiêu vũ, cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ. Chỉ là thỉnh thoảng bọn họ lui tới những chỗ ăn chơi, người dân bình thường cũng không biết.

Sắc mặt Tần Phượng hơi đỏ, cô đứng dậy đi ra phòng vệ sinh. Từ phòng vệ sinh đi ra, cô tình cờ thấy Bành Viễn Chinh vừa mới xuống lầu có việc đi lên.

Bởi vì ngà say, Tần Phượng không còn vẻ cứng rắn và lạnh lùng nghiêm nghị, đôi mắt quyến rũ liếc nhìn Bành Viễn Chinh, dừng chân lại, vẫy vẫy tay gọi hắn.

- Đồng chí Tiểu Bành!

- Bí thư Tần?

Bành Viễn Chinh bước tới gần, thấy thân hình của cô hơi lắc lư, theo phản xạ vội đỡ lấy cô.

- Cậu... cậu...báo lái xe về trước đi, mặt khác, không nói gì thêm với các đồng chí ở thị trấn.

Tần Phượng hạ giọng nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Dạ.

Thật ra hắn đã sớm đi sắp xếp ổn thỏa, cho lái xe của Tần Phượng và các lãnh đạo quay về quận, sau đó cũng bảo Lý Tuyết Yến và lãnh đạo thị trấn ra về. Hắn vốn nghĩ đến, trong đoàn chỉ có một mình Tần Phượng là nữ, định bảo Lý Tuyết Yến cùng đi, nhưng lại e Tần Phượng và Cố Khải Minh không muốn thêm nhiều người, nên lại thôi. Lãnh đạo đi “sinh hoạt”, không phải ai cũng có tư cách tham gia.

Mọi người uống trà trong lúc chờ đợi, và khi hai chiếc xe của Hoàng Đại Long tới đón người, đã là hai giờ chiều. Cùng với chiếc Panther Hoàng Đại Long, có tất cả ba chiếc xe cho bảy người, rất rộng rãi.

Lê ra, Tần Phượng và Cố Khải Minh, hai nhân vật số một của hai bên Đảng chính quận, ngồi chung một chiếc xe, nhưng Tần Phượng lại không để ý đến chuyện đó, lên ngồi riêng một chiếc trong khi Cố Khải Minh và Mạc Xuất Hải lên chiếc Panther. Lệnh Tường và Chu Đại Dũng lên một chiếc khác, bắt đầu dĩ Bành Viễn Chinh phải lên cùng xe với Tần Phượng. Ba chiếc xe nhanh chóng rời khỏi thị trấn Vân Thủy, chạy về phía nội thành.

Đi cùng xe với Tần Phượng, Bành Viễn Chinh cảm thấy khá mất tự nhiên. Hắn ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng phía trước. Nhưng không bao lâu, hắn có cảm giác thân hình mềm mại của Tần Phượng nhích lại gần hắn theo nhịp xóc của xe. Hắn quay lại thì thấy nữ quan chức xinh đẹp mà lạnh lùng này, không ngờ đã ngủ say.

Nét xinh đẹp rạng ngời trên khuôn mặt cô không thể dùng lời mà mô tả được. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, đắm chìm trong giấc ngủ say. Nhìn từ khoảng cách gần gũi như vậy, khuôn mặt thanh tú, đường nét tinh xảo và đôi mày liễu nhỏ, cong vút như vầng trăng khuyết, như được được phóng đại rõ ràng ngay trước mắt hắn.

Thật ra cô đã sớm say, nhưng tự cao địa vị nên mạnh mẽ gắng gượng. Rượu vang đỏ có tác dụng chậm hơn rượu trắng nhiều. Lúc này, chiếc xe lắc trong khi chuyển động, càng làm tăng cảm giác say, trong thoáng chốc khiến cô thiếp đi.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, đỡ vai cô ngay ngắn lại, nhưng không bao lâu, thân hình mềm mại của cô lại ngã sang người hắn. Liên tiếp mấy lần như vậy, Bành Viễn Chinh không có cách nào, đành để cô tùy ý dựa vào vai mình mà ngủ.

Khi xe chở hắn tới trước cửa hộp đêm Hải Lam của nhà họ Hoàng, hai chiếc xe kia đã tới trước. Hoàng Đại Long đã dẫn Cố Khải Minh và mấy người kia vào căn phòng sang trọng nhất mà y dành sẵn. Ở cửa, Hoàng Đại Long cho một nhân viên đứng chờ Bành Viễn Chinh và Tần Phượng.

Xe dừng lại, Bành Viễn Chinh lắc lắc vai Tần Phượng, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tần? Bí thư Tần!

Tần Phượng không có động tĩnh nào.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, lại lắc lắc vai cô, nhưng kết quả vẫn vậy. Hắn do dự một chút, định bảo lái xe đưa Tần Phượng quay về nhà, đột nhiên bàn tay ấm áp của cô nắm lấy cánh tay hắn, Tần Phượng mở to đôi mắt hơi lơ đãng vì ngái ngủ và vì men say, nhìn hắn:

- Đồng chí Tiểu Bành, tới rồi à?

- Vâng, tới rồi, Bí thư Tần! Tôi thấy lãnh đạo cũng mệt mỏi rồi, hay là tôi bảo lái xe đưa lãnh đạo về nhà nghỉ ngơi đi!

Bành Viễn Chinh cười cười.

- Không...Không cần, không thể khiến mọi người mất hứng.

Tần Phượng thở phào một cái, lấy tay nắn nắn đầu mũi xinh xẻo của mình, vùng dậy, đứng lên bước xuống xe.

Dù có mạnh mẽ đến đâu, phụ nữ cũng vẫn là phụ nữ; phụ nữ có mạnh mẽ cỡ nào, uống rượu vào vẫn có thể thất thố. Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh cảm thấy Tần Phượng có ý chí rất mạnh mẽ, say đến mức này, cô vẫn kiên trì không chịu gục ngã, bước chân tuy hơi loạng choạng, thân hình hơi lảo đảo, nhưng vẫn từ chối không để Bành Viễn Chinh dìu đi.

Phòng Hoàng Đại Long chọn, nằm ở lầu ba, ba tầng thang lầu hình xoắn ốc đối với Tần Phượng lúc này, giống như một tòa núi cao, hai chân cô như nhũn ra, không có hơi sức, mỗi bước tiến lên đều phải cố hết sức. Câu “Rượu trắng lên đầu, vang đỏ xuống chân”, chính là nói chuyện này.

Lên đến chỗ rẽ ở lầu hai, thân hình cô hơi lảo đảo một cái, liền trượt chân, Bành Viễn Chinh vội đỡ lấy cô, không ngờ cô cúi người chu cái miệng nhỏ nhắn, liền ói ra như suối phun, bắn tung tóe lên chính người mình và Bành Viễn Chinh.

Sau khi ói xong, dường như dễ chịu hơn, cô xấu hổ đẩy Bành Viễn Chinh ra, chạy vào một phòng vệ sinh cách đó không xa. Bành Viễn Chinh cười khổ, cũng vào một phòng vệ sinh nam rửa mặt, lại dùng giấy vệ sinh lau sạch vết bẩn nơi ống quần, rồi đi ra đứng chờ Tần Phượng.

Một lúc lâu sau, Tần Phượng mới từ từ đẩy cửa ra, mặt ướt nước, son phấn đã đối với tẩy sạch, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác tươi mát. Cô ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, khẽ nói:

- Có giấy vệ sinh không, cho tôi một ít.

Bành Viễn Chinh lấy giấy vệ sinh đưa qua. Tần Phượng cảm lấy, xoay người lại, đi vào phòng vệ sinh.

Không lâu sau, cô bước ra, vết bẩn trên người đã được lau sạch sẽ, sắc mặt cũng thông dong hơn rất nhiều. Cô lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng cười cười, không nói gì.

Bành Viễn Chinh càng không thể mở lời, nói gì cũng đều rất lúng lúng. Hắn chậm rãi đi trước, Tần Phượng cũng chậm chậm theo sau.

Khi hai người vào phòng, đám Hoàng Đại Long đã sớm không còn kiên nhẫn, đang uống bia.

Vừa thấy hai người đi vào, Hoàng Đại Long liền la lên:

- Bí thư Tần, Viễn Chinh, hai người tới chậm nha, phạt rượu, phạt rượu!

...

Dù trời sinh bản tính mạnh mẽ, Tần Phượng không muốn thừa nhận mình thua kém đàn ông, nhưng trong tình huống hôm nay, cô không chịu thua là không được.

Cố Khải Minh và mọi người vui vẻ thoải mái, tiếp tục vừa ca hát vừa uống bia, còn Tần Phượng, sau khi bị Hoàng Đại Long ép uống mấy ly bia, liền mệt mỏi cuộn mình ở một góc chiếc sofa, trong làn ánh sáng mờ tối và lộng lẫy, mơ màng nhìn đám cấp dưới của cô hát hò bằng cái giọng ồm ồm, giống như đang gào thét, rên rỉ, hơn là ca hát.

Trên bàn chất đầy vỏ chai bia, Hoàng Đại Long và mấy người Cố Khải Minh uống thoải mái, cuối cùng ba người Cố Khải Minh, Lệnh Tường và Mạc Xuất Hải đều quá chén. Chu Đại Dũng dù đỡ hơn một chút, nhưng cũng chẳng tỉnh táo mấy. Còn Bành Viễn Chinh đã sớm giả say, nằm ở sofa trốn rượu, nhưng làm giả hóa thật, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Hoàng Đại Long tía lia cái miệng đưa mấy người Cố Khải Minh đi nằm nghỉ ở phòng sát vách. Toàn bộ lầu ba của hộp đêm, là nơi để cha con Hoàng Đại Long tiếp đãi khách quý, ngoài căn phòng hết sức sang trọng và rộng rãi này, còn có nhiều phòng nghỉ, phòng tập thể thao và phòng chơi bóng bàn.

Gian phòng vẫn vang lên tiếng nhạc dìu dặt, Bành Viễn Chinh nằm thiếp đi ở sô pha không biết bao lâu, chợt mở mắt ra, thấy trong phòng không một bóng người, đám người Hoàng Đại Long đi đâu không biết.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, châm một điếu thuốc, rít vào một hơi thật dài, cảm thấy đầu hơi choáng váng.

Hắn hút xong điếu thuốc, vừa định ra khỏi phòng, chợt phát hiện Tần Phượng vẫn cuộn mình trong góc sô pha, đôi mắt mở to, đang chăm chăm nhìn hắn. Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi mắt đẹp và sáng ngời của cô chập chờn lay động có chút gì đó ma quái liêu trai.

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, lấy lại bình tĩnh, khẽ mỉm cười nói:

- Bí thư Tần!

- Đỡ tôi đứng lên.

Tần Phượng nói một cách uể oải. Đầu cô đau như muốn nứt ra, cả người không còn chút hơi sức nào.

Bành Viễn Chinh cúi xuống đỡ cô dậy, nhưng lúc này, thân thể cô mềm nhũn, không đứng vững nổi.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thỉnh linh bế Tần Phượng lên. Hắn biết ở đây có phòng nghỉ, định bế cô đến đó nằm nghỉ cho tỉnh hẳn rượu.

Tần Phượng giật nảy người, lạnh lùng trách mắng:

- Buông ra! Để tôi xuống!

Cũng không biết cô lấy đâu ra sức lực, vùng vẫy thật mạnh. Sau khi say rượu, tay chân Bành Viễn Chinh hơi yếu đi, cô giãy dựa mạnh như vậy, chân hắn không vững, hai người đều ngã xuống cái ghế sô pha to rộng.

Tần Phượng ngã xuống trước, sau đó Bành Viễn Chinh nặng nề đè lên thân thể cô, thân kề thân, mặt kề mặt, cô càng giãy dựa lại càng áp chặt hơn.

...

Tần Phượng xấu hổ và giận dữ, quay đầu đi chỗ khác. Bành Viễn Chinh ngồi bên cạnh cô, im lặng đưa cho cô một ly nước khoáng. Tần Phượng nhắm chặt mắt, không để ý tới hắn.

Bành Viễn Chinh hơi mất kiên nhẫn, thầm nghĩ, trong hoàn cảnh này, cô còn làm ra vẻ Bí thư Quận ủy cái quái gì, bây giờ cô chỉ là một người say, tôi mặc kệ, không quan tâm đến cô nữa!

Đột nhiên Bành Viễn Chinh ngửa cổ uống nửa ly nước khoáng, sau đó đứng dậy nắm lấy cánh tay mềm mại của Tần Phượng, hạ giọng nói:

- Sát vách có một phòng nghỉ, tôi đỡ cô qua, nếu cô không đi, tôi đi trước!

Tần Phượng mở to mắt, cảm tức nhìn Bành Viễn Chinh, cắn chặt răng:

- Đỡ tôi qua đó!

Bành Viễn Chinh vung về đặt cánh tay mình dưới tay Tần Phượng, tay kia thì vòng qua eo cô, dìu cô ra khỏi phòng, rồi đưa cô vào một căn phòng nghỉ.

Sau đó, hắn liền rời khỏi. Chuyện kể tiếp thế nào, không cần hắn làm, khi đám người Cố Khải Minh và Tần Phượng tỉnh rượu, Hoàng Đại Long sẽ tự biết cho người đưa họ về.

Bành Viễn Chinh đi thẳng về nhà. Chuyện hôm nay hắn không để ở trong lòng. Sau khi tỉnh rượu, lãnh đạo vẫn là lãnh đạo, cấp dưới vẫn là cấp dưới, sẽ không có gì thay đổi.

234. Chương 237: Vi Tiểu Cương Khiếu Oan

Vợ của Vi Minh Hỉ tạm thời không có gì nguy hiểm, phỏng chừng ở lại bệnh viện vài ngày thì có thể xuất viện rồi. Nhưng bây giờ lại đến Vi Minh Hỉ ngã bệnh.

Trong một đêm đã sốt cao.

Thứ nhất là vì bệnh tình của người vợ mà lo lắng. Thứ hai là hôm đó ở thị trấn đại náo một hồi, sinh ra khó thở. Lại vì mấy chục năm nghẹn khuất, không thể thoát ra, rốt cuộc là không chịu nổi.

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh vừa mới đến văn phòng, thì nghe Lý Tuyết Yến nói về bệnh tình của Vi Minh Hỉ. Hắn đang chuẩn bị an bài một vài người đi thăm hỏi, nhưng Chữ Lượng sắc mặt không tốt, từ ngoài cửa tiến vào, ngay cửa cũng không gõ, trực tiếp đi vào luôn.

Bành Viễn Chinh nhú mày, nhưng chợt đoán ra Chữ Lượng khẳng định là có việc gấp.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi có việc gấp cần nói.

Chữ Lượng vốn muốn nói gì, nhưng thấy có Lý Tân Hoa trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh thì cũng đột nhiên dừng lại, không nói nữa.

Lý Tân Hoa biết mình không tiện ở lại, để cho các lãnh đạo nói chuyện với nhau, liền buông văn kiện trong tay, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Chủ nhiệm văn phòng chính đảng Hướng Thiếu Niên tạm thời bị cách chức. Bành Viễn Chinh cố ý muốn Lý Tân Hoa đảm nhiệm chức Chủ nhiệm văn phòng chính đảng, nhưng chưa có thông qua Đảng ủy nghiên cứu, chỉ là ý tưởng của Bành Viễn Chinh.

Mà trên thực tế, gần đây công tác của phòng chính đảng, trên cơ bản là do Lý Tân Hoa quản lý. Lý Tân Hoa làm việc ở phòng chính Đảng được ba bốn năm. Kinh nghiệm, năng lực đều có. Tiếp nhận công tác cũng không có bất cứ vấn đề gì. Mà ý thức phục tùng còn hơn xa so với Hướng Thiếu Niên, khả năng viết tài liệu cũng không phải Hướng Thiếu Niên có thể so sánh.

- Phó bí thư Chữ, ngồi đi. Có chuyện gì thì nói từ từ, không cần sốt ruột.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đưa qua một miếng thuốc. Chữ Lượng hút thuốc, cười khổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi vừa rồi nhận được thông báo của Cục Thông tin Đối ngoại khu và Ủy ban Kỷ luật khu, nói là con trai của Vi Minh Hỉ là Vi Tiểu Cường chạy đến thành phố khiếu oan, ở Ủy ban Kỷ luật thành phố gây sức ép cả nửa ngày, nói là muốn tố cáo vấn đề mục bại của Hách Kiến Niên.

- Cái gì?

Bành Viễn Chinh chấn động, đứng lên, ôm lấy cánh tay Chữ Lượng:

- Lão Chữ, chuyện này rốt cuộc là sao?

- Tôi cũng không biết rõ. Ở quận vừa mới thông báo cho chúng tôi, bảo thị trấn phải khẩn trương đến thành phố nhận người, tránh cho sự việc lan rộng.

Chữ Lượng thở phào một cái:

- Lãnh đạo, nếu không để tôi mang một vài người đi mang cái tên tiểu tử kia về?

Bành Viễn Chinh nhú mày:

- Sao đang êm đẹp cậu ta còn muốn cái gì vậy? Lại còn trực tiếp chạy đến thành phố. Chuyện này không biết Vi Minh Hỉ có biết không?

- Tôi hiểu Vi Minh Hỉ mà. Cho dù ông ta trong lòng có chút oán khí nhưng chỉ sợ là sẽ không làm ra cái loại chuyện như thế. Nhưng con của ông ta thì lại khác. Vi Tiểu Cường trước kia từng đến đại náo thị trấn một lần. Là bởi vì điều động công tác của cậu ta. Vi Minh Hỉ muốn đem cậu ta về đây, nhưng Hách Kiến Niên vẫn không gật đầu. Phỏng chừng là Vi Tiểu Cường còn ghi hận trong lòng.

Chữ Lượng vội vàng nói.

- Như vậy đi, lão Chữ, anh hãy dẫn người đến thành phố, tranh thủ mang Vi Tiểu Cường về. Đồng thời xem thái độ của Ủy ban Kỷ luật thành phố là như thế nào. Lão Chữ, hãy nhớ kỹ, phải kiên nhẫn và cẩn thận. Ngân vạn lần không nên gay gắt.

Bành Viễn Chinh phát tay, cắn dận.

Chữ Lượng gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu rồi. Anh cứ yên tâm.

Nói xong, Chữ Lượng lập tức dẫn người chạy đến thành phố.

Ngẫm nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh đã bắt đầu gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến, khiến Lý Tuyết Yến tranh thủ đến bệnh viện, hỏi Vi Minh Hỉ đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Gọi xong cuộc điện thoại, Bành Viễn Chinh trong lòng không khỏi có chút bức bối.

Vi Tiểu Cương đến Ủy ban Kỷ luật thành phố và Cục Thông tin Đối ngoại cáo trạng, tố cáo Hách Kiến Niên tham ô, điều này gần như có thể khẳng định có sắc thái ân oán trong đó. Nhưng mặc kệ có phải hay không ân oán cá nhân, đề cập đến một Ủy viên thường vụ quận ủy, cán bộ cấp phó huyện, Ủy ban Kỷ luật không thể coi thường. Mà lãnh đạo quận ủy cũng sẽ coi trọng.

Đồng thời còn muốn xem Vi Tiểu Cương có chứng cứ rõ ràng hay không. Nếu có chứng cứ, Hách Kiến Niên có thể bị lập án điều tra thì còn muốn xem ở quận có làm hay không. Nếu quận không muốn bao che cho ông ta thì xem như lần này ông ta nguy rồi.

Đương nhiên, nếu không có chứng cứ, chỉ do ân oán cá nhân, việc này sẽ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Còn Vi Tiểu Cương tiền đồ của cậu ta coi như xong.

Bành Viễn Chinh không quan tâm đến Hách Kiến Niên, nhưng hẳn lại lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cục diện thị trấn.

Nếu ở trên muốn điều tra Hách Kiến Niên, chuyện này khẳng định sẽ khiến thị trấn rung chuyển. Đây là điều tất nhiên.

Mà lúc này, hẳn đang đẩy mạnh hạng mục phát triển thị trấn. Nếu xuất hiện loại vấn đề này, hẳn tất nhiên không muốn thấy. Suy nghĩ quá nhiều, hẳn bỗng có chút nhức đầu.

Không bao lâu sau, điện thoại vang lên. Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ, khẳng định là UBND quận hoặc người của Ủy ban Kỷ luật gọi tới.

Quả nhiên, là Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng quận ủy Thì Đại Kiến đích thân gọi điện thoại đến.

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi là Thì Đại Kiến.

- Chào ngài, lãnh đạo!

- Con trai Vi Minh Hỉ ở thị trấn mọi người là Vi Tiểu Cương chạy đến thành phố cáo trạng. Ủy ban Kỷ luật thành phố thông báo xuống dưới, yêu cầu ở quận trước điều tra. Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố muốn tìm cậu nói chuyện, cậu hãy khẩn trương đến quận một chuyến.

Thì Đại Kiến giọng nói trầm thấp. Gặp loại chuyện này, ai cũng sẽ cảm giác khó chịu, mặc kệ là nó có quan hệ với mình hay không. Tố cáo đồng nghiệp chính là một loại kiêng kỵ.

- Vâng, lãnh đạo, tôi lập tức đến ngay. Xin nói với Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố, thị trấn chúng tôi đã phái người đến thành phố lĩnh người. Đồng thời tiến thêm một bước điều tra. Tôi sẽ báo cáo tình huống cụ thể cho lãnh đạo khu.

Bành Viễn Chinh lập tức đồng ý, không nói bất luận điều gì vô nghĩa.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh vội vàng đi ra, ngồi xe thang đến thành phố. Hắn quyết định trước khi đi gặp lãnh đạo quận ủy và UBND quận thì trước đi tìm hiểu nguyên nhân. Nếu không, khi gặp lãnh đạo khu, hẳn cũng không biết nên tỏ thái độ như thế nào.

Bành Viễn Chinh khiến Lý Tân Hoa gọi điện thoại cho Chữ Lượng, bảo sau khi anh ta đem được Vi Tiểu Cương ra thì đừng vội trở về thị trấn, mà ở lại thành phố tìm một chỗ chờ hắn. Sau đó, Bành Viễn Chinh trên đường chạy vào trong nội thành, dùng điện thoại di động gọi cho một người quen ở Ủy ban Kỷ luật thành phố để hiểu biết một chút tình huống cơ bản.

Hóa ra, Vi Tiểu Cương gọi điện đến Ủy ban Kỷ luật thành phố để tố cáo, nhưng không ai hưởng ứng. Sáng sớm hôm nay liền đến tận Ủy ban Kỷ luật thành phố để tố cáo tham quan, đứng ở ngay ngoài cổng trong giờ làm việc. Một Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật thành phố nhìn thấy, lập tức cho người dẫn Vi Tiểu Cương vào hỏi thăm tình huống.

Người quen cũng không thể nói nhiều lắm. Chỉ có điều ám chỉ Bành Viễn Chinh rằng Hách Kiến Niên đã tạo quỹ đen, nhận hối lộ của các ông chủ xí nghiệp. Hành vi như thế này đụng vào tiêu điểm mà hiện nay Ủy ban Kỷ luật thành phố đang đẩy mạnh trong sạch hóa bộ máy chính trị.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, trong lòng hiểu được, đây gần như là chính Vi Minh Hỉ âm thầm sai khiến. Nếu như không có Vi Minh Hỉ cung cấp căn cứ chính xác, Vi Tiểu Cương có muốn tố cáo cũng không được. Mà Vi Tiểu Cương thì hận Hách Kiến Niên thấu xương, nhưng cũng không có khả năng tùy ý thù dật tội danh cho Hách Kiến Niên.

Nói thật, Bành Viễn Chinh đối với Vi Minh Hỉ thật có chút bất mãn. Đồng thời cũng hiểu được ông ta thật sự quá ngây thơ. Không nói đến việc Hách Kiến Niên có bị đẩy ngã hay không, nhưng tiền đồ của Vi Tiểu Cương sẽ vì thế mà tiêu tan hết. Có thể nói là hại người mà cũng hại mình. Tội gì phải làm như vậy chứ?

Cha con bọn họ thật sự là vì phút bốc đồng nhưng lại khiến thị trấn gặp phải phiền toái lớn. Nếu ở trên nhất định điều tra đến cùng, khẳng định là phải tổ điều tra xuống dưới. Bành Viễn Chinh không thể không phân tán tinh lực để mà ứng phó. Về phương diện khác, nếu Hách Kiến Niên thật sự bị điều tra, thì có thể hay không rút cây cái mà không dính bùn? Hách Kiến Niên ở thị trấn Văn Thủy nhiều năm như vậy. Hết thấy đều rất khó nói.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh không kìm nổi hung hăng đâm một cái vào đầu xe, phát ra một âm thanh. Lái xe hoảng sợ nhưng không dám quay đầu lại hỏi cái gì.

Bành Viễn Chinh ở sân thể dục Tân An gặp Chữ Lượng và Vi Tiểu Cương.

Vi Tiểu Cương thần sắc xúc động phần nộ, dường như đang nhao nhao nói cái gì với Chữ Lượng. Bành Viễn Chinh ở ven đường bước xuống xe, mặt âm trầm bước đến.

Chữ Lượng khẩn trương bỏ Vi Tiểu Cương sang một bên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, đây chính là tên tiểu tử đó.
- Vi Tiểu Cương?

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười, nhìn Vi Tiểu Cương nói:

- Cậu có phải là có chút không phục? Cậu cảm thấy cậu hẳn là nên tiếp tục ở lại Ủy ban Kỷ luật thành phố để tố cáo?

Vi Tiểu Cương đang đánh giá với Bành Viễn Chinh. Y tuy rằng không biết Bành Viễn Chinh, nhưng hẳn là ân nhân của nhà họ Vi, chẳng những đối với cha mình cực kỳ lễ độ mà còn giúp chị y giải quyết vấn đề công tác.

Vi Tiểu Cương thái độ lập tức trở nên mềm dịu, kính cẩn nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cấp cho lãnh đạo thêm phiền toái.
- Vấn đề cậu tố cáo có phải là thật hay không? Đã được kiểm chứng hay chưa?

Bành Viễn Chinh thở dài, xoay người sang chỗ khác, thần nhiên nói:

- Cậu hãy nể mặt tôi, trước cùng với Phó bí thư Chữ trở về, rồi nói chuyện với ba của cậu. Về phần vấn đề cậu tố cáo đã khiến cho lãnh đạo thành phố chú ý. Tôi nghĩ, việc cậu tố cáo sẽ được điều tra.
- Lão Chữ, anh hãy dẫn cậu ấy đến bệnh viện. Anh thay tôi chuyển lời cho đồng chí Vi Minh Hỉ. Ông ấy dù gì cũng là đồng chí lão thành, làm việc gì cũng phải ổn thỏa. Không thể vì ân oán cá nhân mà làm mất phong độ của mình.

Nói xong, Bành Viễn Chinh ngênh ngang bỏ đi.

Vi Tiểu Cương nhìn ra Bành Viễn Chính dường như có chút không cao hứng. Y trong lòng có chút buồn bực và bồn chồn.

Y đến Ủy ban Kỷ luật thành phố cáo trạng, là một sự đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, cũng là bằng bất cứ giá nào. Y công tác tại một thị trấn quá xa nhà, thu nhập cũng không cao. Y đã có ý định muốn từ chức. Cho dù là mua bán nhỏ thì cũng có thể ở bên cạnh cha mẹ, cũng không đến mức làm khổ chi, làm khổ gia đình.

Mà lúc này, mẹ thì bị bệnh, còn cha thì bị Hách Kiến Niên làm nhục, thù mới hận cũ tích lũy xuống khiến y đối với Hách Kiến Niên hận thấu xương.

Nhưng đây không phải là do một mình y làm. Đây là do Vi Minh Hỉ an bài. Vi Minh Hỉ quyết định thông suốt, tố cáo Hách Kiến Niên. Cho dù không tố cáo được thì cũng phải làm cho nó thối ra. Ngoài ra, còn vì Chủ tịch thị trấn Bành mà dọn sạch giường ngủ, đáp lại ân tình mà Bành Viễn Chính đã chiếu cố gia đình họ.

Ông ở bệnh viện nên không biết chuyện Hách Kiến Niên đã bị quận ủy điều chỉnh. Nếu biết Hách Kiến Niên giờ phút này đã không còn ở thị trấn Vân Thủy nữa thì đã là một kết quả khác.

Mà trên thực tế, nằm trong phòng bệnh truyền dịch, Vi Minh Hỉ đã hối hận không kịp.

Vi Minh Hỉ khó chịu, có chút không dám nhìn trực tiếp vào ánh mắt trong suốt của Lý Tuyết Yến.

- Phó bí thư Lý, là lão Vi tôi hồ đồ. Tôi thật là hồ đồ, nhất thời kích động đã khiến thị trấn gặp phiền toái.

Vi Minh Hỉ thở dài.

- Lão Vi à, không phải là tôi nói ông. Ông thật sự là quá kích động rồi. Nếu cuối cùng điều tra không có chứng cứ gì thì sẽ như thế nào? Ông không lo lắng cho tiền đồ đứa con mình sao?

Lý Tuyết Yến nhíu mày nói:

- Thôi đi, chuyện đã như vậy rồi thì chờ nó xem như thế nào. Ông đừng lo lắng, chờ tin của Chủ tịch thị trấn Bành.

Nói xong, Lý Tuyết Yến xoay người rời đi.

Vi Minh Hỉ không nói gì. Ông ta vốn nghĩ sẽ có thể giải tỏa hận thù cá nhân và báo ân đức. Nhưng kết quả lại như thế này khiến ông cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Không bao lâu sau, Chữ Lượng và một số cán bộ thị trấn cùng với Vi Tiểu Cương vào trong phòng bệnh. Chữ Lượng đi qua, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nhìn Vi Minh Hỉ trầm giọng nói:

- Lão Vi, Chủ tịch thị trấn Bành bảo tôi mang Tiểu Cương về. Anh hãy nói chuyện với con của mình đi. Tôi cái gì cũng không nói nhiều. Hai cha con hãy suy ngẫm lại. Mặt khác, Chủ tịch thị trấn Bành nói, các người bất cứ lúc nào cũng phải chờ tin tức của cậu ấy. Tốt nhất là đừng đi thành phố làm âm ỉ nữa. Coi như là nể mặt Chủ tịch thị trấn Bành.

Chữ Lượng và Vi Minh Hỉ quan hệ vốn không tốt. Trong trường hợp như thế này khẳng định lại càng không hài lòng. Chữ Lượng đứng dậy rời đi, lúc này Vi Minh Hỉ mới hướng đứa con, vẫy tay nói:

- Tiểu Cương, Chủ tịch thị trấn Bành nói như thế nào?

Vi Tiểu Cương vốn nghĩ muốn đem thái độ của lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật thành phố nói cho cha mình trước. Thấy cha mình lại hỏi thái độ của Bành Viễn Chính trước, liền nhướng mày lên nói:

- Anh ấy dường như không cao hứng lắm. Ba, con thật không rõ, Hách Kiến Niên rõ ràng là hạng người bại hoại. Vì sao chúng ta không thể nào tố cáo ông ta? Thế giới này còn có công lý hay không?

- Lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật thành phố nói sẽ nghiêm túc thật sự điều tra.

- Là ba hồ đồ. Ba không biết Hách Kiến Niên đã bị điều đi rồi. Nếu biết Hách Kiến Niên đã bị điều đi, ba không bao giờ để cho con làm như vậy.

Vi Minh Hỉ nghiến răng:

- Bành Viễn Chinh mất hứng là bởi vì nếu ở trên điều tra Hách Kiến Niên thì chẳng khác nào rút cây cải rút luôn cả bùn, cấp thêm phiền phức cho cậu ấy.

Vi Tiểu Cương cười lạnh nói:

- Nếu điều tra thì cứ cho điều tra. Toàn bộ cán bộ thị trấn Vân Thủy đều chẳng ai tốt.

- Được rồi, đừng nói hươu nói vượn nữa.

Vi Minh Hỉ thở dài:

- Chuyện này đừng ở đây đi, kiên quyết không đi tố cáo nữa. Chủ tịch thị trấn Bành có ân với Vi gia chúng ta. Lão Vi ta không thể vong ân phụ nghĩa. Chờ ba ra viện, con mau khẩn trương né tránh mấy ngày. Đến tỉnh tìm bạn học của con. Nếu được thì ở tỉnh tìm việc làm luôn.

- Con không sợ ông ta. Hách Kiến Niên còn có thể trở mình sao? Con không tin, ông ta có thể làm gì con.

Vi Tiểu Cương không phục, đứng lên nói:

- Ba, sức khỏe của ba và mẹ không tốt, con không thể nào rời khỏi Tân An. Kiên quyết không được. Con đi rồi, chị con không phải mệt chết sao?

- Chị con đã đủ nghen khuất rồi.

Vi Tiểu Cương nhớ đến người chị của mình, gần ba mươi tuổi mà không có một đối tượng nào. Gánh nặng gia đình đè lên vai chị, thì không kìm nổi thanh âm nghen ngào lên.

Vi Minh Hỉ thở dài một tiếng, khoe miệng co giật, không kìm nổi nước mắt trào ra.

235. Chương 238: Trở Mặt

Bành Viễn Chinh bước vào cơ quan làm việc ở quận, do dự một chút rồi bước đến văn phòng của Mạc Xuất Hải, dò hỏi Mạc Xuất Hải một chút về thái độ của Cố Khải Minh.

Mạc Xuất Hải không có ở văn phòng. Bành Viễn Chinh rơi vào đường cùng liền đến văn phòng của Cố Khải Minh. Vẫn không có ai.

Bành Viễn Chinh trong lòng hiểu được, Cố Khải Minh lúc này hẳn là ở văn phòng Tàn Phượng.

Có người đến thành phố khiếu oan, lại đề cập đến một Ủy viên thường vụ quận ủy. Là nhân vật số một ở khu Tân An, bọn họ khẳng định phải chạm trán với nhau, thống nhất ý kiến, đồng thời thương lượng đưa ra xử lý như thế nào.

Bành Viễn Chinh vội vàng bước lên lầu ba, hướng văn phòng Tàn Phượng đi đến. Đi được nửa đường thì liền nhìn thấy Thẩm Ngọc Lan sắc mặt có chút ngưng trọng.

- Phó Chánh văn phòng Thẩm.

Bành Viễn Chinh miễn cưỡng cười, bắt chuyện.

Thẩm Ngọc Lan dừng bước, nhìn Bành Viễn Chinh thở dài:

- Chủ tịch thị trấn Bành, vừa mới yên ổn được mấy ngày, không ngờ lại xảy ra việc. Anh thử nói một chút đi, Vi Minh Hỉ ở thị trấn các người rốt cuộc là đã làm chuyện gì? Muốn cấp cho quận thêm phiền phức phải không? Ông ta rốt cuộc là muốn làm gì?

- Cho dù là có ân oán cá nhân với Hách Kiến Niên, nhưng cũng không đến mức trực tiếp tới thành phố chứ?

Thẩm Ngọc Lan oán giận vài câu.

Bành Viễn Chinh cũng thở dài nói:

- Hẳn là con của ông ấy nhất thời kích động. Tôi đã cho người mang cậu ấy về rồi. Bí thư Tàn và Chủ tịch quận Cố đều ở quận?

- Hai vị lãnh đạo đều đang chờ anh. Anh mau vào đi.

Thẩm Ngọc Lan dương tay chỉ vào cửa phòng làm việc của Tần Phượng:

- Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu Cừu cũng ở đây.

- Được, vậy cô đi trước, Phó chánh văn phòng Thẩm.

Bành Viễn Chinh hướng Thẩm Ngọc Lan gật đầu rồi bước nhanh đi.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong lập tức truyền ra giọng nói không nhanh không chậm của Tần Phượng:

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào.

Tần Phượng đang ngồi sau bàn làm việc của cô. Còn Cố Khải Minh và Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu Cừu Lượng thì ngồi ở trên ghế sofa.

Tần Phượng hôm nay mặc một bộ công sở màu xám, mái tóc được búi cao, môi thoa một lớp son mỏng, thần sắc ngưng trọng.

Bành Viễn Chinh nhìn Tần Phượng. Tần Phượng đột nhiên nhớ đến buổi chiều ngày hôm qua, bị Bành Viễn Chinh vô tình cố ý khinh bạc, gương mặt quyền rũ đột nhiên hiện lên sự xấu hổ. Nhưng cô che giấu rất khéo, con ngươi lóe ra ánh sáng, gương mặt thản nhiên nói:

- Đồng chí Tiểu Bành đến rồi à, mau ngồi đi.

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Cổ, Chủ nhiệm Cừu.

Bành Viễn Chinh lên tiếng chào hỏi, sau đó ngồi vào chiếc ghế dựa, đối diện với Cừu Lượng và Cố Khải Minh, chênh một góc với Tần Phượng, không đến mức ở quá sau lưng Tần Phượng, có vẻ rất không lễ phép.

Cố Khải Minh đương nhiên sắc mặt rất khó coi.

Trong thời điểm mấu chốt như thế này, đột nhiên lòi ra có người tố cáo Ủy viên thường vụ quận ủy. Một khi đại náo, thì y không thể gánh nổi. Lúc này y trong lòng không chỉ mắng Vi Minh Hỉ mà còn hận không thể đem Hách Kiến Niên dẫm nát trong lòng bàn chân.

Cừu Lượng thì cảm giác có chút bất ngờ.

Loại chuyện này, ngoại trừ ảnh hưởng đến người bị tố cáo, thì cũng không đề cập đến hình tượng hai vị lãnh đạo chính đảng. Đối với các lãnh đạo khác mà nói, cũng đều không sao cả. Thậm chí, cũng không bài trừ có người làm cho sự việc càng loạn lên rồi đục nước béo cò.

Tần Phượng chậm rãi nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, sự việc khẩn cấp, cũng đừng nói nhiều. Tôi, lão Cổ, Chủ nhiệm Cừu đều ở đây. Cậu hãy nói thật đã xảy ra chuyện gì.

- Bí thư Tần, hai vị lãnh đạo. Sự việc là như thế này. Hôm trước, con trai của Vi Minh Hỉ là Vi Tiểu Cương đã gọi điện thoại đến Ủy ban Kỷ luật thành phố tố cáo Hách Kiến Niên có vấn đề về kinh tế và tác phong công tác, nhưng không được Ủy ban Kỷ luật đáp lại. Vì thế, cậu ta sáng nay chạy đến cổng của Ủy ban Kỷ luật thành phố, được một lãnh đạo của Ủy ban Kỷ luật phát hiện và an bài người thụ lý.

- Vi Tiểu Cương vì sao tố cáo Hách Kiến Niên, thì phải nói đến lâu dài. Nhân tố ẩn sâu trong đó chính là Vi Minh Hỉ ở thị trấn đã trường kỳ bị Hách Kiến Niên áp chế. Mà lúc trước, Vi Minh Hỉ muốn điều con mình về thị trấn nhưng Hách Kiến Niên phản đối. Hai người có hiềm khích với nhau. Hai ngày trước, vợ của Vi Minh Hỉ đột nhiên phát bệnh, Vi Minh Hỉ chạy đến thị trấn xin xe, nhưng Hách Kiến Niên lại không chịu. Hai người lại bùng phát xung đột.

- Cuối cùng, tôi phải áp chế xuống. Tôi nghĩ mâu thuẫn này là một mối lửa, và là một nhân tố mấu chốt khiến Vi Tiểu Cương tố cáo Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, hơi tạm dừng một chút. Bởi vì hắn đã nhìn thấy Cố Khải Minh muốn mở miệng.

Cố Khải Minh nhú mày, trầm giọng nói:

- Thật sự là khốn kiếp. Chỉ vì một chút ân oán cá nhân mà làm ầm ĩ lên. Đến ngay cả Ủy ban Kỷ luật thành phố để tố cáo, cái gì là tham quan, cái gì là tố chất? Vì Minh Hỉ bộ sạch sẽ sao? Tôi nghĩ, nếu phải tra thì trước tra ông ta. Vô tổ chức vô kỷ luật. Bộ nghĩ về hưu rồi thì tổ chức không làm gì được ông ta sao?

Cố Khải Minh giờ phút này ôm một bụng tức với Vi Minh Hỉ. Y không phải là vì Hách Kiến Niên bị bắt công, mà là cảm hận Vi Minh Hỉ lúc này đã tạo thêm phiền toái cho y. Có khả năng phá vỡ con đường làm quan của y.

Cừu Lượng trầm giọng phụ họa theo:

- Vâng, Bí thư Tần, tôi thấy Chủ tịch quận Cố nói rất có lý. Nếu phải tra thì trước tra Vi Minh Hỉ. Đây là một loại sát khí hung hăng nhất.

Tần Phượng nhú mày, thần nhiên nói:

- Người ta tố cáo, chúng ta liền đi tra người tố cáo. Đây không phải là trả đũa người tố cáo sao? Nếu ông ấy tiếp tục chạy đến cấp trên gây náo loạn nữa, chúng ta trả lời như thế nào với thành phố đây?

Bành Viễn Chinh do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Ba vị lãnh đạo, cá nhân tôi nghĩ đến, chuyện này kỳ thật là có đường lui. Chỉ cần Vi Tiểu Cương rút tố cáo về, hoặc là không khiếu oan nữa. Ở quận kết nối một chút với Ủy ban Kỷ luật thành phố, giải thích một số tình huống thì hẳn sẽ không còn vấn đề gì nhiều.

Cố Khải Minh lập tức gạt đầu nói:

- Ủ, đồng chí Viễn Chinh nói rất có lý. Viễn Chinh này, chuyện chùi dít này giao cho cậu. Tôi mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, nhất định phải trấn an được cha con Vi Minh Hỉ, không được để họ quấy rầy quận nữa. Còn về phần Ủy ban Kỷ luật thành phố, chúng ta gửi báo cáo giải thích tình huống. Nếu thật sự không được sẽ bảo Vi Tiểu Cương ra mặt.

Tần Phượng trong lòng cảm thấy rất căm tức, thầm nghĩ tôi là Bí thư quận ủy còn chưa tỏ thái độ, anh là Chủ tịch quận thì rống lên cái gì? Quả thật là buồn cười!

Kỳ thật thì phát sinh chuyện này Tần Phượng cũng mong muốn. Cô ngay từ đầu nhất trí với Cố Khải Minh, tận lực chuyển lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Hách Kiến Niên xuống ngựa hay không không quan trọng. Nhưng quan trọng là không để bởi vì vậy mà ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của cô.

Nhưng đến hiện tại, thái độ của Cố Khải Minh lại khiến cô thay đổi chủ ý. Bành Viễn Chinh lúc báo cáo, cô luôn mãi cân nhắc, cảm thấy cho dù là Hách Kiến Niên có xuống ngựa cũng không ảnh hưởng đến cô. Nhưng nếu cô thủ đoạn mạnh mẽ điều tra, nhất định sẽ càng thêm được tiếng quan thanh.

Nghĩ đến đây, Tần Phượng thần nhiên nói:

- Như vậy không tốt. Dựa theo trình tự tổ chức, Ủy ban Kỷ luật thành phố đã nói xuống, chúng ta nhất định phải thành lập tổ điều tra, đem vấn đề mà người tố cáo ra làm rõ. Hách Kiến Niên nếu không có vấn đề gì thì thôi. Còn nếu không điều tra thì không chỉ có lừa gạt người tố cáo mà còn lừa gạt Ủy ban Kỷ luật thành phố. Hiển nhiên là không quá thích hợp.

- Anh thấy như vậy có phải không, Chủ nhiệm Cừu?

Cừu Lượng xấu hổ cười cười.

Cố Khải Minh cau mày, nói với Tần Phượng:

- Bí thư Tần, Hách Kiến Niên còn có thể có vấn đề gì? Quý đen thì thị trấn nào lại không có? Nói cho khó nghe một chút là bộ môn nào ở quận mà không có? Nếu thật muốn tra thì tra ai đây?

- Còn vấn đề thu lễ. Đơn giản là ngày tết nhận rượu thuốc. Đương nhiên đây là hành vi vi phạm quy định, nhưng chung quy cũng chỉ là lễ nhỏ, không cần phải xé ra to, trở thành vấn đề tham ô. Điều tra thì điều tra nhưng không tìm được chứng cứ thì chẳng giải quyết được gì.

- Hiển nhiên mâu thuẫn sẽ trở nên gay gắt, và nó sẽ biến thành trò cười. Quận ủy và UBND quận hẳn là quyết định thật nhanh, bình ổn phong ba. Hiện tại, thị trấn Vân Thủy đang đẩy mạnh hợp tác với xí nghiệp Tín Kiệt. Nếu xảy ra loại chuyện này, có thể ảnh hưởng đến chuyện hợp tác hay không? Có thể ảnh hưởng đến cục diện tốt đẹp?

Cố Khải Minh cảm xúc có chút kích động.

Tần Phượng liếc mắt nhìn y, thản nhiên nói tiếp:

- Mâu thuẫn cá nhân thì mâu thuẫn cá nhân. Nhưng vấn đề thì là vấn đề. Có vấn đề mà không tra, thì để kỷ luật Đảng ở chỗ nào?

Cố Khải Minh càng kích động càng mãnh liệt bắn ngược khiến Tần Phượng càng thêm bất mãn. Thái độ của cô cũng trở nên gay gắt, không chút nhượng bộ.

- Còn về phần hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt. Tôi nghĩ đối phương sẽ không bởi vì vậy mà chấm dứt hợp tác. Chúng ta điều tra cán bộ vi phạm kỷ luật, thậm chí là trái pháp luật, trong hoàn cảnh thu hút đầu tư, đối với xí nghiệp mà nói, bọn họ hoan nghênh không kịp chứ đừng nói đến chuyện phản đối.

- Nói tóm lại, tôi hy vọng Ủy ban Kỷ luật khu nhanh chóng thành lập tổ điều tra, điều tra rõ chân tướng. Nếu không có vấn đề gì thì tốt, nếu điều tra rõ Hách Kiến Niên có vấn đề thì chúng ta là chính quyền đảng ủy, tuyệt đối không thể dưỡng gian.

Tần Phượng giọng nói lạnh lùng, nghiêm nghị và cứng rắn hẳn lên.

Cố Khải Minh trong lòng lửa giận không ngừng dâng lên, bờ môi run run kích động, bỗng nhiên đứng dậy giận dữ nói:

- Nếu Bí thư Tần muốn nói đến quốc pháp, kỷ luật Đảng thì tôi cũng không còn lời nào để nói. Nhưng tôi kiên quyết phản đối, và giữ lại ý kiến cá nhân của mình.

Nói xong, Cố Khải Minh hằm hằm phẩy tay bỏ đi.

Cừu Lượng xấu hổ há miệng thở dốc, còn chưa kịp hòa giải thì Cố Khải Minh đã sớm bước ra khỏi văn phòng của Tần Phượng.

Y đối với Tần Phượng tức giận không phải là ngày một ngày hai, mà chung quy đã tích tụ từ lâu. Nếu không thì y quả quyết không đến mức ngay trước mặt Cừu Lượng, nhất là một cấp dưới như Bành Viễn Chinh, cùng Tần Phượng trở mặt như vậy.

Tần Phượng không biết là giận dữ thật hay là giả bộ, cũng đột nhiên đập bàn, sắc mặt âm trầm.

Cừu Lượng hướng Bành Viễn Chinh nhìn một ánh mắt. Sau đó hai người lặng yên rời khỏi văn phòng Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan nhìn Bành Viễn Chinh và Cừu Lượng một trước một sau rời khỏi, trong lòng thở dài. Sau đó từ bên ngoài nhẹ nhàng đóng cửa phòng Tần Phượng lại.

236. Chương 239: Cậu Dám Làm Nhục Tôi?

Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu Cừu Lượng trở về văn phòng của mình. Ông ta cũng chưa có bất luận một hành động nào, mặc dù là Tần Phượng đã tỏ thái độ, thậm chí không tiếc trở mặt với Cố Khải Minh. Ông ta vẫn muốn im lặng xem chừng.

Tần Phượng hiện tại là Bí thư Quận ủy, tất nhiên là ông không thể kháng cự. Nhưng Cố Khải Minh rất có thể sẽ tiếp nhận chức Bí thư Quận ủy, nên cũng không dám đắc tội.

Bành Viễn Chinh tâm thần có chút ngưng trọng. Hắn chậm rãi bước xuống cầu thang, đi ra khỏi tòa nhà làm việc, ở một bên bãi đậu xe hút một điếu thuốc.

Nói thật, hắn không dự đoán được Tần Phượng lại có thái độ đó. Vốn hắn nghĩ đến dàn xếp ổn thỏa là hợp lý nhất, cũng không nghĩ Tần Phượng lại không chấp nhận sự an bài của hắn.

Tới cương vị và cấp bậc như Tần Phượng, Bành Viễn Chinh không tin Tần Phượng sẽ hành động theo cảm tính, làm việc như một đứa trẻ lên ba.

Thái độ này của cô dường như chỉ có thể giải thích một chút. Hy vọng lên chức của cô ta được tăng lên. Trong điều kiện tiên quyết, cô ta mới có thể lên giọng xử lý việc này, ý đồ tăng thêm phân lượng cho mình.

Lùi lại một bước, cô ta hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của mình để kiên quyết phản đối. Sau đó âm thầm đem việc điều tra này kéo xuống. Cuối cùng chính mình lên chức mà đi. Và đem cục diện rối rắm này giao cho Cố Khải Minh xử trí.

Mà trên thực tế, loại vấn đề này kéo dài mấy tháng là quá bình thường.

Tần Phượng và Cố Khải Minh mâu thuẫn với nhau, vốn không quan hệ với Bành Viễn Chinh. Hách Kiến Niên có thể bị kéo xuống ngựa hay không, càng không quan hệ với hắn.

Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, một khi thị trấn Vân Thủy lâm vào sự kiện gièm pha này, phải phối hợp với hai cấp Ủy ban Kỷ luật điều tra, những công tác gần đây của hắn đều không thể làm được, khiến hắn tốn quá nhiều thời gian và tinh lực. Quan trọng hơn, nếu tra ra Hách Kiến Niên sẽ liên lụy đến những thành viên khác trong bộ máy thị trấn. Khiến cho cục diện thị trấn bị rung chuyển.

Cho dù là cuối cùng điều tra không ra được gì cả, nhưng cũng sẽ bôi đen hình tượng của bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy. Bành Viễn Chinh là người cầm lái thị trấn Vân Thủy, muốn nói không chịu ảnh hưởng chính là giả.

Cho nên, nói đi nói lại, người bị hại vẫn là Bành Viễn Chinh.

Suy nghĩ như thế, Bành Viễn Chinh đột nhiên biến sắc, thầm nghĩ người đàn bà này chẳng lẽ muốn nhằm vào chính mình. Chèn ép Cố Khải Minh nhưng lại khiến mình khó coi? Mọi việc đều thuận lợi, một hòn đá bắn hai con chim. Thật sự là thủ đoạn giỏi. Một ả đàn bà thâm độc.

Thẩm Ngọc Lan ngồi trong phòng làm việc của mình, bất cứ lúc nào cũng chờ Tần Phượng gọi đến. Tuy rằng cô đã là Phó chánh văn phòng quận ủy, nhưng cô vẫn kiên trì ở lại phòng làm việc này, danh nghĩa là Phó chủ nhiệm nhưng làm việc của một thư ký. Khi nào Tần Phượng điều đi, thì cô mới có thể danh chính ngôn thuận mà nhậm chức.

Khóe mắt cô lại phát hiện Bành Viễn Chinh đột nhiên quay trở lại, không khỏi nhú mày, đứng dậy đi ra ngoài:

- Chủ tịch thị trấn Bành, có chuyện gì mà sao trở lại vậy?

- Haha, tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện, nên muốn hướng Bí thư Tần báo cáo.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, chỉ vào văn phòng Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan do dự một chút, hạ giọng:

- Lãnh đạo đang bận, hay là hôm khác anh lại đến?

Bành Viễn Chinh lại mỉm cười:

- Không sao, tôi chỉ tốn của Bí thư Tần một phút thôi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh cũng không tiếp tục giằng co với Thẩm Ngọc Lan, thẳng đến cửa phòng Tần Phượng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong cánh cửa cũng không có động tĩnh gì.

Bành Viễn Chinh đợi một chút, lại nhẹ nhàng gõ ba cái.

Vẫn không hề có động tĩnh.

Bành Viễn Chinh cũng không gấp rút, kiên trì chịu đựng, chuẩn bị tiếp tục gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Tần Phượng sắc mặt âm trầm đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Tần, tôi có công tác cần hướng lãnh đạo báo cáo.

Bành Viễn Chinh thần sắc bình tĩnh, ánh mắt trong suốt lảng lảng nhìn Tần Phượng.

Tần Phượng con người chột lóe. Cô xoay người tránh qua một bên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước vào, sau đó đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Thẩm Ngọc Lan khóe miệng co giật, trong lòng chậm rãi dâng lên một cảm giác khó nói.

Tần Phượng nét mặt bình tĩnh, trở về sau bàn làm việc ngồi xuống.

Kỳ thật Tần Phượng trong lòng hiểu rõ, Bành Viễn Chinh nửa đường trở về tìm cô là vì sao. Chỉ có điều cô ngay cả Cố Khải Minh còn không thềm nể mặt, thì huống chi là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cũng không thềm quan tâm đến thái độ của cô. Dù sao chủ ý của hắn là thừa dịp quận ủy chưa hình thành quyết nghị thì khiến Tần Phượng thay đổi chủ ý của mình.

- Bí thư Tần, tôi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy muốn nói chuyện với lãnh đạo một chút.

Bành Viễn Chinh đứng trước bàn làm việc của Tần Phượng, không chút hoang mang nói. Còn Tần Phượng thì nét mặt lạnh lùng, tiếp tục lật xem tờ báo.

- Đây chỉ là một chuyện nhỏ, không cần phải chuyện bé xé ra to, nâng cao quan điểm. Khiêm tốn xử lý thì đối với quận hay là thị trấn cũng đều thích hợp hơn.

Tần Phượng đột nhiên ngẩng đầu, căm tức nhìn Bành Viễn Chinh, cười lạnh nói:

- Cậu nói tôi chuyện bé xé ra to, nâng cao quan điểm?

- Tôi không phải có ý đó. Tôi xử lý công việc chứ không xử lý con người. Xin Bí thư Tần đừng hiểu lầm.

- Cậu đây là có ý gì? Ý của cậu chính là như vậy?

Tần Phượng thanh âm đột nhiên cao lên.

- Được rồi, cậu không cần nói gì nữa. Có kỷ luật, có quốc pháp, có trình tự tổ chức, tôi là Bí thư Quận ủy không thể vi phạm quy định. Cậu trở về đi, tôi còn có việc.

Tần Phượng không kiên nhẫn phát tay.

Bành Viễn Chinh khóe miệng co giật một chút, yên lặng nhìn Tần Phượng, trong đầu cũng dâng lên một sự giận dữ.

Tần Phượng lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Sao cậu còn chưa đi? Nếu cậu không đi thì tôi đi.

Tần Phượng bỗng nhiên đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, nhưng không lường trước được Bành Viễn Chinh lại nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô. Cô chấn động, đột nhiên giãy ra, cắn răng nổi giận nói:

- Cậu muốn làm gì? Cậu điên rồi à? Buông ra!

Bành Viễn Chinh mặt không chút cảm xúc, cánh tay gắt gao nắm chặt lấy tay Tần Phượng, ánh mắt lạnh như băng.

- Cô cứ hô to lên, dùng sức hô to lên.

Bành Viễn Chinh không sợ hãi, thản nhiên nói.

- Kêu lên đi!

Tay của Tần Phượng bị nắm đau. Gương mặt lạnh lùng, kiên nghị của Bành Viễn Chinh trước mặt cô không ngừng to ra. Cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ, nhưng không biết khi nào lại sinh ra một chút lo sợ không yên và bất lực.

Cô không nghĩ đến Bành Viễn Chinh lại dám động tay động chân với cô như vậy, mà ngay trong phòng làm việc của Bí thư Quận ủy chứ.

Hắn dám sao?

- Cậu buông tay ra!

Tần Phượng giọng nói có chút khàn khàn, tuy nhiên âm điệu cũng thấp hơn rất nhiều.

Bành Viễn Chinh chậm rãi buông tay ra, không có lui lại, mà tiến về phía trước. Tần Phượng theo bản năng mà lui lại một bước, bờ vai có chút run rẩy.

- Tôi chỉ là câu nói kia, xin Bí thư Tần suy xét lại một chút, đem sự việc làm to lên đối với ai cũng không tốt. Xin Bí thư Tần hiểu cho sự khó xử của chúng tôi.

- Nếu Bí thư Tần muốn mượn đề tài nói chuyện của mình, vậy thì tôi cũng không ngại yên chờ chết.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh, lãnh đạm, giọng nói cao cao tại thường truyền vào lỗ tai của Tần Phượng. Tần Phượng xấu hổ và giận dữ, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt, run giọng nói:

- Cậu...cậu dám làm nhục tôi?

- Không dám, Bí thư Tần hiểu lầm rồi.

Tần Phượng lúc này đều có chút không kìm nổi muốn khóc. Cô phần nộ mà vô lực nhìn Bành Viễn Chinh, bộ ngực cao ngất phập phồng, thầm nghĩ cậu còn dám làm cái gì nữa?

Tần Phượng ở trong quan trường lịch lãm hơn mười năm, chưa từng gặp qua cái loại cấp dưới bình thường không có đầu óc như Bành Viễn Chinh. Đối với cô ấy chẳng những không xu nịnh, không có kính sợ, ngược lại khi giáp mặt lại càng chống đối, sau lưng đùa giỡn. Hiện giờ không ngờ lại động tay động chân.

Tần Phượng cắn chặt môi đến bật máu. Cô thở phào một cái, dùng sức đè nén cảm xúc bị Bành Viễn Chinh quấy rầy, nhẹ nhàng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu đừng có làm càn. Cậu có phải cảm thấy có Tổng Bính Nam sau lưng che chở thì tôi không dám động đến cậu?

- Tôi thứ nhất không có phạm sai lầm, thứ hai là không có không làm tròn bổn phận. Công tác lại cần trọng, cần cù, thật thà, không thẹn với lương tâm. Cô dựa vào cái gì mà đụng vào tôi?

- Đương nhiên, Bí thư Tần là Bí thư Quận ủy, là cán bộ quận, tất nhiên là muốn động ai cũng được. Nhưng hôm nay tôi nói với cô, nếu cô động tôi thì người khác cũng có thể động cô. Cô trước tiên muốn động tôi thì hãy tìm hiểu cho kỹ nhé.

- Về phần Tổng Bính Nam, tôi và ông ta không có quan hệ.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một tia nghiền ngẫm:

- Tôi biết Bí thư Tần đang nhắm vào chức Phó chủ tịch thành phố. Trong thời khắc mấu chốt này, cô đại khái là không muốn có đường rẽ gì chứ.

Tần Phượng trong lòng run lên:

- Cậu....cậu đây là uy hiếp tôi?

- Tôi nào dám uy hiếp lãnh đạo. Tôi chỉ là thực sự thuyết minh vấn đề. Vẫn là câu nói kia, xin Bí thư Tần thông cảm một chút cho sự khó xử của chúng tôi. Khiến người khác có một đường sống, chính là cấp cho mình một lối thoát.

Bành Viễn Chinh ánh mắt nhìn Tần Phượng bởi vì xấu hổ và giận dữ mà trở nên vẩn vơ, mặt không đổi sắc, trong lòng âm thầm mỉm cười.

Khi xung đột với Tần Phượng đã đến mức này, thậm chí không tiếc dùng thủ đoạn thô lỗ, cũng không phải là điều hắn mong muốn. Chỉ có điều, khi lửa giận bốc lên thì muốn khống chế cũng khống chế không được. Tuy nhiên, việc gì làm cũng đã làm, hắn cũng không hối hận.

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện, đối với loại phụ nữ mạnh mẽ, cứng rắn khác thường, thích khống chế người khác như Tần Phượng, loại thủ đoạn này có vẻ thô bạo, nhưng kết quả dường như lại rất tốt.

Tần Phượng hô hấp có chút dồn dập. Cô trước mặt choáng váng, hai chân như nhũn ra, thân hình lắc lư một chút.

Bành Viễn Chinh lập tức đỡ lấy cô.

Nửa tiếng sau, Bành Viễn Chinh lặng yên rời khỏi văn phòng Tần Phượng. Thẩm Ngọc Lan có chút hoài nghi nhìn theo bóng dáng cao ngất của hắn, rồi lại chậm rãi nhìn vào cánh cửa phòng đóng chặt của Tần Phượng.

Cô do dự một chút rồi tiến lên gõ cửa.

Bên trong cánh cửa không hề có động tĩnh.

Thẩm Ngọc Lan không dám gõ cửa lần nữa, khẩn trương trở về văn phòng của mình.

Tần Phượng đang ở trong văn phòng, nằm trên sofa, cả người vô lực, đại não trống rỗng, động cũng không muốn động.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Phượng vẫn như cũ không hề động đậy.

237. Chương 240: Rung Cây Nhát Khi

Bành Viễn Chinh vào văn phòng, châm một điếu thuốc, im lặng trầm tư.

Một lát sau, hắn nhắc điện thoại lên gọi cho Lý Tuyết Yến:

- Tuyết Yến, thông báo cho tất cả thành viên bộ máy ban lãnh đạo và các cán bộ trung tâm trở lên, đến phòng hội nghị họp.

Lý Tuyết Yến than nhẹ một tiếng:

- Viễn Chinh, thái độ lãnh đạo quận thế nào?

- Muốn điều tra, nhưng phải có chừng mực. Yêu cầu chúng ta tự kiểm tra, rồi báo cáo lên quận ủy, Ủy ban nhân dân quận và Ủy ban Kỷ luật quận.

Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, nhẹ nhàng nói.

Trên đường trở về thị trấn, hắn đã xác định chủ ý của mình.

Chuyện này cần phải điều tra, nhưng nhất định phải làm nhanh một chút, tránh kéo dài, ảnh hưởng không tốt đến tình hình chung của chính quyền thị trấn. Trước khi Ủy ban Kỷ luật quận và Ủy ban Kỷ luật thành phố nhúng tay vào, hắn nhất định phải giải quyết xong chuyện này.

Trong lòng Bành Viễn Chinh hiểu rất rõ, đồng thời cũng có hiểu biết nhất định về Hách Kiến Niên. Căn cứ vào phán đoán của hắn, Hách Kiến Niên không có vấn đề gì quá lớn, đơn giản chỉ là vấn đề lập quỹ đen, tham ô trong một số khoản chi dùng, nhưng ông ta không hưởng một mình mà thông qua việc dùng công khoản để ăn nhậu, du lịch, khiến các thành viên bộ máy lãnh đạo, thậm chí cán bộ trung tâm ở những bộ phận quan trọng đều “chịu ơn mưa móc”.

Đó là điểm thông minh của Hách Kiến Niên, một khi có kẻ muốn chuyện bé xé ra to, tìm cách tố Hách Kiến Niên, thì hầu hết các thành viên đương nhiệm của bộ máy Đảng chính đều chạy không thoát.

Như vậy, khi đa số thành viên trong bộ máy đều bị khiển trách và xử lý, Bành Viễn Chinh sẽ chẳng khác nào một tư lệnh tay không, làm sao triển khai công tác?

Nước quá trong ắt không có cá, Bành Viễn Chinh biết rõ đạo lý này. Trong hoàn cảnh như thế, cùng lắm thì hắn có thể bảo đảm cho bản thân mình được trong sạch, nhưng không thể yêu cầu người khác cũng làm được như mình, điều này là không khả thi.

Còn có vấn đề nhận quà cáp của các doanh nghiệp trong thị trấn vào dịp tết nhất nữa. Theo Bành Viễn Chinh nhận thấy, bởi vì trên địa bàn thị trấn Vân Thủy có nhiều xí nghiệp nhà máy phát đạt, ngày Tết các ông chủ doanh nghiệp thăm viếng lãnh đạo thị trấn là chuyện quá bình thường quen thuộc, nhưng có lẽ không có chuyện lãnh đạo nhận tiền bạc, mà chỉ nhận rượu, thuốc lá là chính. Mà nhận lễ vật, không chỉ có một mình Hách Kiến Niên, ngay cả Vi Minh Hỉ cũng không là ngoại lệ.

Đương nhiên, là nhân vật số một, một tay che trời, chắc chắn Hách Kiến Niên có những khâu vi phạm quy định, kỷ luật, chẳng hạn như không tuân theo chế độ tài vụ, thanh toán hóa đơn v.v...

Về phần Vi Tiểu Cương tố cáo Hách Kiến Niên có vấn đề về “tác phong nam nữ” đối với Cát Tiểu Vân, Bành Viễn Chinh cảm thấy tám phần là phán đoán chủ quan. Cát Tiểu Vân là một trong các tâm phúc đáng tin của Hách Kiến Niên, nắm giữ quyền to tài chính, người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng có quan hệ thân mật mờ ám; nhưng theo Bành Viễn Chinh tìm hiểu được, Cát Tiểu Vân là cháu họ của vợ Hách Kiến Niên, coi như thân thích và là vai cháu của ông ta. Chỉ có điều, Hách Kiến Niên giữ bí mật, cho nên ở thị trấn, gần như không ai biết quan hệ này giữa hai người.

Nửa giờ sau, Bành Viễn Chinh thông thả đến phòng hội nghị. Trong phòng hội nghị, các thành viên bộ máy và cán bộ trung tâm đã có mặt đầy đủ, không ai vắng họp. Về mặt tất cả mọi người khá ngưng trọng.

Tin Vi Tiểu Cương tố cáo Hách Kiến Niên đã lan truyền khắp thị trấn, hôm nay Bành Viễn Chinh đột nhiên triệu tập cuộc họp, hiển nhiên là vì chuyện này.

Cấp trên có điều tra không? Điều tra như thế nào? Trong lòng rất nhiều người, đều lo sợ bất an.

Bành Viễn Chinh ngồi một mình trên đài chủ tịch, hẩn khoát tay nói:

- Đồng chí Tuyết Yến, Bí thư Chữ, hai người là Phó bí thư, lên đây ngồi đi. Hôm nay chúng ta mở một cuộc họp liên tịch Đảng chính mở rộng.

Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng hơi do dự, rồi vẫn bước lên đài. Chỉ có điều bộ dáng Chữ Lượng căng thẳng hơn Lý Tuyết Yến rất nhiều. Lý Tuyết Yến xuất thân là gia đình cán bộ cao cấp, cô không coi trọng đối với vật chất, luôn sống ngay thẳng trong sạch, không sợ điều tra này nọ. Nhưng Chữ Lượng thì khác, Chữ Lượng từng là tâm phúc thân cận của Hách Kiến Niên, có nhiều thời điểm dính dáng vào những chuyện không rõ ràng với Hách Kiến Niên, muốn hoàn toàn trong sạch, liêm khiết là không thể.

Điều duy nhất khiến Chữ Lượng cảm thấy may mắn là, Hách Kiến Niên quá đặt nặng quyền lực cá nhân, ít ủy quyền cho cấp dưới, bởi vậy, chút “nước canh” thì y có được hưởng, nhưng chưa đến mức được Hách Kiến Niên chia phần “xôi thịt”.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng, trầm giọng nói:

- Các đồng chí, xóc lại tinh thần, chúng ta họp. Vì sao phải họp, tất cả mọi người đều đã rõ. Con trai Vi Minh Hỉ đến Ủy ban Kỷ luật thành phố khiếu nại tố cáo Hách Kiến Niên có vấn đề về kinh tế và tác phong. Tôi vừa mới lên Ủy ban Kỷ luật thành phố một chuyến, đồng thời cũng đã báo cáo với Bí thư Tần, Chủ tịch quận Cổ và Bí thư Cửu của Ủy ban Kỷ luật.

Lãnh đạo Quận ủy, Ủy ban nhân dân quận và Ủy ban Kỷ luật quận chỉ thị, chúng ta trước hết tự kiểm tra chấn chỉnh, điều tra rõ ràng những vấn đề người tố cáo nêu ra, rồi báo cáo bằng văn bản lên Quận ủy, Ủy ban nhân dân quận và Ủy ban Kỷ luật quận. Nếu trên quận nhận thấy chúng ta điều tra không đầy đủ, không đến nơi đến chốn các vấn đề nêu trong đơn tố cáo, tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật quận và Ủy ban Kỷ luật thành phố sẽ xuống để điều tra và tiếp tục làm rõ!

Bành Viễn Chinh nói tới đây, tạm dừng một chút.

Hội trường im lặng như tờ, có thể nghe thấy tiếng hô hấp gấp gáp của một số người.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua mọi người bằng ánh mắt nghiêm nghị, có vài người rõ ràng không chịu nổi ánh mắt của hắn, yên lặng cúi đầu.

- Chuyện này đã cho chúng ta một tiếng chuông cảnh báo. Cảnh báo thứ nhất là về việc phải giữ gìn sự liêm khiết. Có câu ngạn ngữ “Người đang làm, trời đang nhìn”, chỉ cần anh làm chuyện trái pháp luật, trước sau gì cũng bại lộ, cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra. Các đồng chí có mặt ở đây, có ai dám vỗ ngực nói bản thân mình trong sạch, làm hết phận sự, làm việc công một cách hoàn toàn liêm khiết? Có hay không?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Thừa các đồng chí, nhất định phải thận trọng sử dụng quyền lực trong tay chúng ta, đối xử tử tế với quần chúng, không cầu thanh liêm, nhưng ít nhất phải không thẹn với lương tâm mình. Chuyện như thế nào tôi sẽ không nói thêm nữa, nhưng tôi hy vọng tất cả mọi người, kể cả tôi, có thể thật sự tự kiểm điểm lại mình,

Đồng thời, tiếng chuông cảnh báo thứ hai, là về xây dựng tác phong và đoàn kết nội bộ. Vì sao Vi Tiểu Cương lên Ủy ban Kỷ luật thành phố tố cáo? Sự tình không có gì phức tạp, nói toạc ra là vật vãnh không đáng một xu, chỉ vì mâu thuẫn cá nhân mà trở nên gay gắt!

Tôi không nói Vi Tiểu Cương tố cáo hiện tượng tham nhũng là không đúng, tôi càng không nói chúng ta nên hòa hợp êm thấm, vờ không nhìn thấy những hành động người tham ô xảy ra ngay bên cạnh, nhưng rất rõ ràng, cho dù mọi người có thừa nhận hay không, yếu tố mấu chốt thúc đẩy Vi Tiểu Cương đi tố cáo, không phải vì hắn có cái gọi là tinh thần trọng nghĩa, mà bởi vì hắn oán hận.

Từ chuyện nầy, đã cho thấy một cách rõ ràng, trong cơ quan chính quyền thị trấn chúng ta đang tồn tại một tác phong lệch lạc, không đúng đắn chút nào. Đồng chí lão thành về hưu, trong tay không còn quyền, chúng ta lại cự tuyệt giúp đỡ họ. Điều cần làm hết trách nhiệm, không làm, điều cần có sự cảm thông, không có, ngay cả một chút tôn trọng tối thiểu cũng không còn, như vậy là bình thường sao? Rất không bình thường! Lại nói mấy chuyện đầu đá, giáp mặt không nói, ở sau lưng nói lung tung, giáp mặt hòa hợp êm thấm, sau lưng mi lừa, ta gạt, loại thói xấu này, lập tức phải tiêu diệt! Nguyên nhân Đảng ủy thị trấn ngưng chức Hướng Thiếu Niên cũng là như thế. Tôi mong rằng các đồng chí khác đang có mặt ở đây, hãy thật sự suy nghĩ!

Được rồi, bây giờ trở lại vấn đề Vi Tiểu Cương tố cáo. Hách Kiến Niên là Ủy viên thường vụ Quận ủy, lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật chắc chắn phải phải tổ điều tra xuống. Nhưng trên quận hy vọng chúng ta trước hết tự kiểm tra, rồi báo cáo lên quận. Căn cứ tinh thần chỉ thị của Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, tôi đề nghị Đảng ủy thị trấn thành lập một tổ điều tra, do tôi làm tổ trưởng, Bí thư Lý Tuyết Yến, Bí thư Chủ Lượng dẫn đầu, Phòng Đảng chính và Phòng kiểm tra kỷ luật phối hợp.

Phương hướng điều tra rất rõ ràng, thứ nhất là vấn đề kinh tế và quỹ đen, thứ hai là vấn đề tác phong. Quỹ đen chắc chắn là có tồn tại, sau khi tôi đến nhậm chức, cũng có nghe thấy. Tôi hy vọng nhân dịp này, chúng ta sẽ đưa ra những quy phạm chặt chẽ về tài chính và chế độ tài vụ, các khoản liên quan đến quỹ đen đều phải niêm phong cất vào kho, chờ kiểm tra. Đồng thời, cần tìm kiếm và xác minh thẩm tra toàn bộ đối với các bằng chứng chi trả chi trả, thanh toán giữa Hách Kiến Niên và bên tài vụ trong vòng ba năm gần đây.

Tra rõ được mục nào, phải giải thích rõ ràng mục đó, chứng cứ phải hết sức xác thực, nhìn vào là hiểu ngay. Không thể làm qua loa chiếu lệ. Lão Chủ, anh là Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, phải làm tốt việc kiểm tra kỷ luật!

- Xin Chủ tịch thị trấn Bành yên tâm, chúng tôi kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!

Chủ Lượng lập tức ngồi thẳng người, bày tỏ thái độ.

- Về Cát Tiểu Vân bên Phòng Tài chính, cô tạm thời bị cách chức, trước hết tránh đi đã.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, ở dưới đài, Cát Tiểu Vân tuyệt vọng cúi gục xuống, trong lòng tràn đầy oán hận. Nghe Hách Kiến Niên gặp chuyện không hay, Cát Tiểu Vân biết mình xong rồi.

- Các đồng chí có ý kiến gì không?

Bành Viễn Chinh rung cây nhát khỉ xong, thản nhiên mỉm cười, đưa mắt nhìn các thành viên khác trong bộ máy lãnh đạo.

Ngô Minh Quánh, Thi Bình và Khuông Nhã Lam, ba người mới đến, tỏ thái độ đầu tiên, Hoàng Hà, Cổ Lượng, Mẫn Diễm cũng lập tức giơ tay thông qua.

- Tôi cũng không có ý kiến.

Lý Tuyết Yến gõ gõ lên bàn.

- Tôi muốn nhắc tới một chuyện khác. Phòng Đảng chính là cơ cấu làm việc quan trọng của chính quyền thị trấn, lại là trung tâm hành chính truyền đạt mệnh lệnh từ trên xuống, vấn đề Hướng Thiếu Niên khá nghiêm trọng, tôi đề nghị Đảng ủy miễn chức hắn, bổ nhiệm đồng chí Lý Tân Hoa làm Phó Chủ nhiệm chủ trì công tác phòng Đảng chính.

- Tôi đồng ý.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Mọi người biểu quyết đi.

Lý Tuyết Yến giơ tay đầu tiên, đợi tất cả mọi người giơ tay lên hết, Bành Viễn Chinh mới chậm rãi giơ tay.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Toàn bộ thông qua. Tốt, lát nữa ra văn bản thông báo đến các ngành chức năng và các thôn.

Lý Tân Hoa ngồi dưới đài, cố hết sức che dấu vẻ mặt hưng phấn của mình. Tuy cương vị cán bộ trung tầng ở xã, thị trấn không được xếp hạng, nhưng không trải qua chức vụ này, cô không thể tiến lên cao hơn. Từ hôm nay trở đi, coi như cô chính thức bước vào quan trường. Chỉ cần cô kiên định, tiếp tục theo Bành Viễn Chinh công tác, tương lai có thể tạo cho mình một chỗ đứng không hề thấp kém.

Điền Minh đang ghi chép biên bản hội nghị, liếc nhìn Lý Tân Hoa một cách hâm mộ, trong lòng cũng tràn đầy tin tưởng.

238. Chương 241: Tráng Sĩ Tự Chặt Tay

Cuộc họp kết thúc, mọi người giải tán.

Tuy nhiên, bầu không khí trong cơ quan chính quyền trở nên hết sức nặng nề. Ai cũng không dám đi lung tung, nghiêm túc ngồi trong phòng làm việc của mình mà làm việc, đa số thành viên bộ máy lãnh đạo cũng vậy, không hề ra ngoài. Rõ ràng là trong thời điểm mấu chốt và nhạy cảm này, ai cũng thu mình lại.

Trong cơ quan có câu: không đánh người lười, không đánh kẻ tham, chỉ đánh đứa không có mắt, nếu ai không có mắt, vậy thì có thể tự nhận là xui xẻo.

Ngoài dự liệu của mọi người, Bành Viễn Chinh tiếp tục cùng Cổ Lượng và Hoàng Hà đến tập đoàn Tin Kiệt bàn về dự án khu công nghiệp.

Buổi chiều, Hoàng Đại Long dẫn hai quản lý của tập đoàn Tin Kiệt, chạy vào tòa nhà cơ quan thị trấn trên chiếc Panther.

Hoàng Hà và Cổ Lượng đứng trong sân nghênh đón, thấy Hoàng Đại Long xuống xe, liền cười chào:

- Hoàng tổng, hoan nghênh Hoàng tổng!

Hoàng Đại Long mỉm cười, nhìn quanh hỏi:

- Viễn Chinh đâu? Chủ tịch thị trấn Bành đi vắng à?

Ngay lúc đó, Bành Viễn Chinh bước xuống thang lầu, cao giọng nói:

- Hoàng tổng! Hoang nghênh Tổng giám đốc Hoàng của tập đoàn Tin Kiệt đến thị trấn chúng tôi khảo sát, hoan nghênh!

Lần này Hoàng Đại Long đến với tư cách đại diện cho tập đoàn Tin Kiệt bàn chuyện hợp tác, giải quyết việc chung, cho nên đương nhiên Bành Viễn Chinh phải tiếp đón y một cách chính thức.

Hoàng Đại Long thấy Bành Viễn Chinh hết sức nghiêm trang và nghiêm túc, liền cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Bành khách khí như vậy, khiến tôi thấy không thích ứng được!

Nói xong, Hoàng Đại Long nháy nháy mắt.

Bành Viễn Chinh liền ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói:

- Mời Hoàng tống vào phòng họp!

Bành Viễn Chinh và ba người Hoàng Đại Long lên lầu đến phòng họp.

Trên bàn, đã bày sẵn khay hoa quả. Chỗ ngồi được sắp xếp đối diện nhau, một bên dành cho ba người Hoàng Đại Long với tấm biển ghi tên từng người. Phía bên này, đối diện là ba người Bành Viễn Chinh, Cổ Lượng và Hoàng Hà.

Lý Tân Hoa dự thỉnh hội nghị, bước tới rót trà cho Bành Viễn Chinh, rồi đến Cổ Lượng và Hoàng Hà. Bên phía Hoàng Đại Long cũng đã bày sẵn ba chén trà và nước khoáng, để tùy ý khách uống.

Tính cách Lý Tân Hoa rất tỉ mỉ, cô phục vụ rất chu đáo. Bành Viễn Chinh coi trọng cô ở điểm này. Theo hần thấy cô có đủ tố chất ưu tú của một Chánh văn phòng, đó là tính cách điềm tĩnh, chín chắn, làm việc chặt chẽ, chu đáo, có ý thức phục vụ rất cao.

Liên quan đến chuyện hợp tác đầu tư, thái độ của Hoàng Đại Long cũng trở nên nghiêm túc. Hoàng Đại Long cười cười, nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, trước hết xin giới thiệu một một chút, vị này là Giám đốc bộ phận quản lý đầu tư Hình Huy, vị này là Phó giám đốc Tiểu Lương.

Bành Viễn Chinh mỉm cười”

- Hoan nghênh hai vị, Giám đốc Hình, Giám đốc Lương.

Hình Huy và Tiểu Lương biết quan hệ thân thiết giữa Hoàng Đại Long và Bành Viễn Chinh, nào dám thất lễ, lập tức đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh.

- Tôi cũng xin giới thiệu, đây là Chủ tịch thị trấn Hoàng, đây là Chủ tịch thị trấn Cổ.

- Tôi với Chủ tịch Hoàng, Chủ tịch Cổ là người quen, thế này đi, tập đoàn chúng tôi đã soạn phương án đầu tư hợp đồng hợp tác, Giám đốc Hình và Tiểu Lương giới thiệu sơ lược, xem ba vị lãnh đạo thị trấn có ý kiến gì. Nếu không có ý kiến, thì bước tiếp chúng ta có thể ký kết hiệp định khung hợp tác.

Hoàng Đại Long khoát tay, ra hiệu Hình Huy bắt đầu.

Trước đó, Tiểu Lương đã đem ba bản phương án phát cho ba người Bành Viễn Chinh, Hình Huy chậm rãi đọc phương án.

Bành Viễn Chinh vừa lật xem, vừa nghe Hình Huy giới thiệu, trong lòng không khỏi thâm gật đầu.

Phương án được làm rất kỹ, rất toàn diện, ghi rõ toàn bộ các chính sách ủng hộ và ưu đãi mà tập đoàn Tin Kiệt hy vọng chính quyền thị trấn sẽ đáp ứng, đề xuất tổng cộng hơn ba mươi mục lớn nhỏ, chẳng hạn như yêu cầu quận cho miễn giảm thuế một năm sau khi công trình hoàn thành, hoặc yêu cầu quận đưa dự án này vào một trong các dự án trọng điểm năm 1993, v.v...

Có một điều khoản khiến Bành Viễn Chinh dở khóc dở cười, đại khái là thế này: sau khi công trình hoàn thành, trước hết sẽ bố trí công nhân của tập đoàn Tin Kiệt vào làm, còn việc giải quyết việc làm cho công nhân nơi khác theo yêu cầu của thị trấn, sẽ tùy theo tình hình mà xác định. Họ không muốn lãnh đạo quận, lãnh đạo thị trấn dùng tập đoàn Tin Kiệt làm nơi giải quyết công ăn việc làm cho công nhân, lấy cớ để quấy nhiễu hoạt động kinh doanh của tập đoàn! Ý thì là như vậy, nhưng đương nhiên cách hành văn khéo léo chứ không nói toạc ra.

Bành Viễn Chinh cười khổ, nhìn Hoàng Đại Long nói:

- Hoàng tống, không đến mức ngay cả loại yêu cầu này cũng đưa vào hiệp định khung đấy chứ? Tôi có thể đại diện cho chính quyền thị trấn, chúng tôi tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu hoạt động của tập đoàn xí nghiệp. Về phần giải quyết công ăn việc làm, sẽ căn cứ vào nhu cầu nhân lực của bản thân tập đoàn mà giải quyết.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Bành, thật ngại quá, đây là quy định của tập đoàn chúng tôi, không phải chỉ đối phó với riêng thị trấn Vân Thủy các vị. Mấy năm nay, mỗi dự án của chúng tôi đều đưa mục này vào hiệp định khung.

Về điểm này, Hoàng Đại Long thật ra không nói dối. Lúc mới thành lập, tập đoàn Tin Kiệt từng bị lãnh đạo địa phương vì muốn giải quyết công ăn việc làm sắp xếp người vào tập đoàn liên tục, đến nỗi vượt quá nhu cầu thực tế của tập đoàn.

Vì thế tập đoàn Tin Kiệt phải “nuôi” khá đông người rảnh rỗi. Sau này, tập đoàn đã phát triển hùng mạnh và có thế lực, Hoàng Bách Thừa không còn nể mặt cán bộ bình thường, không chịu nhận người vô tội và như trước nữa.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, trầm ngâm một lát mới gật đầu nói:

- Yêu cầu của các vị, tôi thấy đa số hợp tình hợp lý, tôi có thể đại diện cho chính quyền thị trấn đáp ứng được. Nhưng có một vài điều, tôi cần phải xin ý kiến chỉ đạo của lãnh đạo quận. Như vậy đi, hôm nay là Thứ Ba, Thứ Ba tuần sau tôi sẽ trả lời các vị.

Tuy nhiên, tôi cảm thấy lãnh đạo quận hẳn là sẽ không phản đối. Tóm lại, đối với chúng tôi, lòng mang thành ý, cố gắng tối đa vì quý tập đoàn mà tạo môi trường đầu tư tốt đẹp nhất, chúng tôi hy vọng sớm đạt thành hiệp nghị, sau đó tiến vào giai đoạn triển khai thực tế.

Hoàng Đại Long chớp mắt một cái, không nói gì.

Hình Huy kính cẩn mỉm cười:

- Cảm ơn lãnh đạo thị trấn ủng hộ. Phía tập đoàn chúng tôi cũng mong đợi mau chóng ký hiệp nghị, sớm ngày khởi công xây dựng.

Hoàng Đại Long đĩnh đạc khoát tay:

- Chỉ cần thủ tục trên quận hoàn thành, chúng tôi có thể khởi công trước Tết âm lịch.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, đứng dậy nói:

- Nếu Hoàng tổng nói như vậy, thì xác định như vậy đi!

...

Tiến ba người Hoàng Đại Long xong, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Hoàng Hà và Cổ Lượng nói:

- Lão Hoàng, lão Cổ, tôi thấy phải thành lập một tổ xử lý, trực thuộc phòng Đảng chính, để Lý Tân Hoa phối hợp với hai người đặc biệt lo liệu thủ tục dự án. Lão Hoàng phụ trách ở quận, lão Cổ phụ trách ở thành phố, tôi ở giữa điều hành, chúng ta phân công hành động, tranh thủ thúc đẩy dự án.

Hoàng Hà gật đầu:

- Ủ, tôi hiểu.

Cổ Lượng cảm thấy hơi hưng phấn, đây là một dự án lớn, vốn đầu tư lên đến hàng trăm triệu, nếu thành công, sẽ là một thành tích không nhỏ trong lý lịch của y.

Khi Hách Kiến Niên còn tại chức, y chỉ là nhân vật ngoài rìa, sau khi Bành Viễn Chinh nhậm chức, y dần dần chiếm được tín nhiệm và sự trọng dụng của hắn.

Bành Viễn Chinh lên lầu, vừa bước vào văn phòng, đã thấy Lý Tuyết Yến đi tới, sắc mặt hơi ngưng trọng, ngồi xuống ghế sofa đối diện với bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, im lặng không nói.

- Sao vậy Tuyết Yến?

Bành Viễn Chinh hỏi.

- Viễn Chinh, các khoản quỹ đen hết sức lộn xộn, có một nửa không có bằng chứng chính quy và hóa đơn, toàn là hóa đơn tạm, biên lai do Hách Kiến Niên ký tên; còn lại một số có hóa đơn, nhưng đa số đều là phí

huấn luyện và phí khảo sát, tiền chi ra có liên quan tới Cổ Lượng, Quý Kiến Quốc, Hoàng Hà, Mẫn Diễm và Nghiêm Khang. Và còn có tôi nữa.

Lý Tuyết Yến hơi do dự, nhẹ nhàng nói:

- Nhưng khoản chi này tôi có thể trình bày rõ ràng được, đó là phí thị trấn chiêu đãi lãnh đạo thành phố, hóa đơn lúc đó, tôi còn giữ lại.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, im lặng suy nghĩ.

Chỗ khó của vấn đề, rốt cuộc đã lộ ra. Người lập quỹ đen là một mình Hách Kiến Niên; nhưng nhiều năm như vậy, các lãnh đạo khác của thị trấn cũng có liên quan, ít nhất, các khoản tiền chi tiêu có qua tay. Chẳng hạn hằng năm Hách Kiến Niên tổ chức cho cán bộ đi du lịch, phần lớn đều do Chủ Lượng đứng ra chi, mặc dù tiền không phải xài cho một mình y.

Nếu phơi bày vấn đề sai phạm này của Hách Kiến Niên, chưa nói là phải chịu sự phúc tra và kiểm toán của Ủy ban Kỷ luật, mà Hách Kiến Niên nhất định sẽ như chó điên cắn người, kéo theo một số lãnh đạo khác của thị trấn cùng chìm xuống nước với ông ta.

- Làm sao bây giờ?

Lý Tuyết Yến hỏi:

- Có tiếp tục điều tra không?

- Tiếp tục chứ, không điều tra sao được? Chúng ta không làm, cấp trên phái người xuống điều tra, trở ngại càng nhiều thêm.

Bành Viễn Chinh thở ra, ánh mắt lóe lên, dứt khoát nói:

- Tuyết Yến, cô triệu tập họ lại, khoản nào của ai, người đó hiểu rõ ràng, lau dọn sạch sẽ đi, khoản nào giải thích được thì giải thích, khoản nào không giải thích được thì tự bỏ tiền ra mà bù vào.

Nói với họ, không nên cảm thấy bị oan ức, mà phải thấy là còn may mắn, chúng ta làm rõ ràng các khoản chi rồi, cho dù cấp trên đến điều tra, cũng không điều tra được gì. Cũng may là các cấp phó của Hách Kiến Niên không trực tiếp ký tên, họ cũng không phải gánh vác trách nhiệm quá lớn. Chúng ta phải như tráng sĩ tự chặt tay, còn hơn để cấp trên chặt tay chúng ta!

Còn nữa, sau khi điều tra làm rõ, tất cả các khoản của quỹ đen, phải niêm phong cất vào kho, không được thiếu một xu, sau đó sau khi được lãnh đạo quận đồng ý, bỏ hết vào tài chính của thị trấn.

Lý Tuyết Yến giật mình kinh ngạc:

- Viễn Chinh, giao toàn bộ ra sao? Nếu sau này chính quyền thị trấn tiền để xử lý những việc không chính thức, hoặc chi phúc lợi v.v..., thì không có cách nào chạy được tiền.

- Không giữ lại! Nhất định không giữ lại xu nào!

Bành Viễn Chinh dứt khoát phất tay, trầm giọng nói.

Về vấn đề này, hắn cũng đã cân nhắc rất nhiều. Sự tồn tại của quỹ đen là cần thiết cho những việc “không rõ ràng”, không thể dùng tài chính công để giải quyết. Nếu không có quỹ đen, trong tương lai, các chi phí như quan hệ, ân tình, tiếp đãi... đều sẽ gặp khó khi không chi trả được.

Nhưng dù vậy, Bành Viễn Chinh biết rõ, giữ quỹ đen lại, chẳng khác nào ôm một quả bom nổ chậm, mặc kệ các xã thị trấn khác, ban ngành khác như thế nào, trong lúc hắn chủ quản thị trấn Vân Thủy, hắn không cho phép giữ quỹ đen. Bởi vì một khi để cho kẻ có ý đồ nắm được nhược điểm, hắn sẽ lâm vào tình cảnh giống như Hách Kiến Niên hiện nay.

Lý Tuyết Yến thở dài:

- Được rồi, tuy nhiên anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, hiện giờ nhất thời quyết định, sau này sẽ rất nhứt đầu.

- Tuyết Yến, bây giờ quỹ đen lộ ra, trở thành một quả bom rồi đấy. Nếu không cẩn thận, sau này chúng ta sẽ bị tổn hại. Thậm chí còn có thể mang tiếng xấu như Hách Kiến Niên.

Bành Viễn Chinh căn rằng:

- Chúng ta làm việc, là vì chuyện công, không nên để bị xem như trộm đạo!

239. Chương 242: Hách Kiến Niên Bị Bắt

Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Bành Viễn Chinh nói rất có đạo lý, liêu cười:

- Được, cứ như vậy đi. Tôi nghe theo lời của anh.

- Tuyết Yến, hãy tranh thủ thời gian. Tôi cho mọi người ba ngày. Thứ sáu phải cho tôi một báo cáo đầy đủ, rõ ràng căn cứ chính xác theo bằng chứng. Đồng thời, cô hãy bớt chút thời gian đưa Vi Tiểu Cương đến thị trấn, điều tra tình huống của anh ta lại một chút. Nếu anh ta tán thành, thì bảo anh ta viết bản cam kết, rồi ký tên vào.

Bành Viễn Chinh có chút mệt mỏi, dựa lưng vào ghế, thở dài:

- Về phần Vi Minh Hỉ, không cần tạo thêm áp lực cho ông ấy. Như vậy cũng tốt, một căn bệnh đã mục nát, sớm muộn gì cũng có ngày thối rữa. Vi Tiểu Cương phá vỡ nó ra cũng chẳng phải là chuyện xấu.

Lý Tuyết Yến nhú mày, bất mãn nói:

- Cái lão Vi Minh Hỉ này, được việc không đủ nhưng bại sự có thừa. Viễn Chinh, không phải tôi nói ông ấy, trong thị trấn từ trên xuống dưới cán bộ đều đánh giá không cao ông ta. Ông ta tự thân vốn có cái gì? Lần trước ông ta đến mượn xe, quả thật có một số người quá đáng. Nhưng ông ấy vì sao lại có ngày hôm nay thì chính ông ấy cũng phải nghĩ lại một chút.

- Ông ta suốt ngày cứ nghĩ mọi người có lỗi với ông ta. Nhưng bộ ông ta không làm thất vọng ai sao?

- Anh ít ra đã không làm thất vọng ông ta, đồng thời cũng đã giúp ông ta không ít. Nhưng ông ta lại xui khiến con trai của mình đến thành phố làm ầm ĩ, có phải là đã mang đến phiền toái lớn cho anh không?

- Hách Kiến Niên người này tôi rất hiểu.

- Muốn nói ông ta chuyên quyền, hẹp hòi, tham tiền thì tôi còn tin. Nhưng nếu muốn nói ông ta lòng tham không đáy, giơ tay vợ vét của cải thì không khách quan.

Lý Tuyết Yến lời này vốn chất chứa trong lòng rất cuộc đã không kìm nổi nói ra:

- Vi Minh Hỉ chính là muốn giải phóng hận thù cá nhân. Người này thật ra rất ích kỷ.

- Vi Minh Hỉ có không ít tật xấu, vấn đề của mình rất nhiều. Nhưng mặc kệ Vi Minh Hỉ như thế nào, có một số việc Hách Kiến Niên đã làm rất tuyệt. Thôi đi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta trước vượt qua cửa ải khó khăn này đã.

Bành Viễn Chinh phát tay, chậm rãi nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Lý Tuyết Yến thở dài, rót cho Bành Viễn Chinh một ly nước rồi lặng lẽ rời khỏi.

Buổi chiều, lúc tan tầm, trong sân đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ của một người đàn ông và tiếng khóc rống của một người phụ nữ.

Bành Viễn Chinh nhú mày, đẩy cửa bước ra, từ trên hành lang nhìn lại.

Chỉ thấy trong sân có một người đàn ông cao lớn khoảng ba mươi tuổi đang hung tợn túm tóc Cát Tiểu Vân. Mà Cát Tiểu Vân thì gào khóc, toàn bộ thân hình kéo lê trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi. Xung quanh, tất cả các cán bộ đang đứng xem náo nhiệt mà không ai dám can ngăn.

Lý Tuyết Yến cũng từ văn phòng đi ra, cau mày ở phía sau Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Người đó là chồng của Cát Tiểu Vân, một cán bộ của quận, tên là Tôn Phúc Lân.

- Anh ta đến thị trấn náo loạn làm gì?

Bành Viễn Chinh mắt hững nói:

- Phiên phức thật!

- Hẳn là nghe nói Hách Kiến Niên bị tố cáo về vấn đề tác phong. Mà đối tượng trong vấn đề này chính là Trưởng phòng Tài chính Cát.

Lý Tuyết Yến không kìm nổi mỉm cười:

- Lúc trước thị trấn cũng có tin đồn, nhưng hiện tại tôi mới biết được Cát Tiểu Vân là thân thích với Hách Kiến Niên, là con gái chị họ của vợ Hách Kiến Niên. Quan hệ như vậy, lại là bề trên, hẳn là không có cái loại chuyện này.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, bước nhanh xuống lầu.

- Cô là thứ đàn bà lẳng lơ, thói tha, không biết xấu hổ. Cô còn khóc cái gì? Cô còn mặt mũi để khóc sao? Cô cảm sùng tôi lâu như vậy, không ngờ còn có mặt mũi để kêu to à?

- Anh nói vậy, tôi không có. Buông tôi ra!

- Tôn Phúc Lâm, anh là cái thứ chó má. Anh buông ra mau.

Đã tới nước này, vợ chồng Cát Tiểu Vân đều không còn giữ thể diện nữa. Nghe Cát Tiểu Vân mắng khó nghe như vậy, trong cơn thịnh nộ, Tôn Phúc Lâm rống lên một tiếng, tát cho Cát Tiểu Vân một bạt tai.

Cát Tiểu Vân xem ra cũng không phải là người lương thiện gì. Cô như con cọp gào khóc cắn cánh tay Tôn Phúc Lâm.

- Đủ rồi, đây là nơi làm việc, chứ không phải cái chợ. Vợ chồng các người cãi nhau thì về nhà đi.

Lý Tuyết Yến đứng ở phía sau Bành Viễn Chinh nổi giận nói:

- Tôn Phúc Lâm, anh cũng là cán bộ cơ quan, không phân tốt xấu, động thủ đánh vợ mình thì có bản lĩnh gì? Anh nói Cát Tiểu Vân bậy bạ bên ngoài, vậy anh có chứng cứ gì chứ?

- Hãy đáng mặt một người đàn ông chứ.

Cát Tiểu Vân ngây người, quay đầu nhìn thấy Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến, giống như ai đánh tới, quỳ rạp xuống chân Lý Tuyết Yến, gắt gao ôm lấy chân cô, khóc to lên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Lý, lãnh đạo tôi thật sự là oan uổng lắm. Vì Minh Hỉ là cái loại súc sinh thiên lôi. Ông ta dựa trên cái gì mà bịa đặt vu cáo sự trong sạch của tôi?

Cát Tiểu Vân quả thật là oan uổng. Cô là tâm phúc của Hách Kiến Niên không sai, nhưng cô vẫn là văn bối của Hách Kiến Niên. Không cần nói cô không đến mức nhào vào ôm lấy, cho dù cô có ý nghĩ này thì Hách Kiến Niên cũng không dám xuống tay.

Hách Kiến Niên đột nhiên bị tố cáo. Thị trấn bắt đầu kiểm toán. Cô là trưởng phòng tài chính tạm thời bị cách chức nhận thẩm tra. Tâm trạng của cô vốn đã không ổn, lại nghe nói con trai của Vi Minh Hỉ là Vi Tiểu Cương vu khống cô quan hệ với Hách Kiến Niên. Đây đối với cô mà nói giống như thiên lôi đánh xuống đầu. Cô còn chưa kịp đi tìm Lý Tuyết Yến chứng minh trong sạch thì chồng của cô là Tôn Phúc Lâm đã tìm đến cửa.

Hai người nói chưa được hai câu đã gây loạn lên. Tôn Phúc Lâm đã sớm hoài nghi Cát Tiểu Vân ở bên ngoài có người đàn ông khác. Hiện giờ nghe nói có người tố cáo Hách Kiến Niên và Cát Tiểu Vân có tư tình thì liền kiểm chế không được, chạy đến thị trấn để hỏi tội.

Lý Tuyết Yến và Thi Bình đưa vợ chồng Cát Tiểu Vân tới phòng họp, thay nhau khuyên giải, cuối cùng cũng trấn an được cảm xúc của hai người. Sau khi quan hệ thân thích của Cát Tiểu Vân và Hách Kiến Niên được công khai, người của thị trấn trên cơ bản không tin hai người có quan hệ riêng tư.

Hách Kiến Niên sợ vợ có tiếng. Ông ta làm sao dám có gì lén phét với cháu gái bà xã. Ngay cả có tà tâm thì chỉ sợ cũng giống như kẻ trộm mà thôi.

Ba ngày sau, quỹ đen trên cơ bản cũng được điều tra rõ. Tất cả những khoản thu chi của lãnh đạo thị trấn toàn bộ đều được làm rõ. Buổi sáng ngày thứ sáu, ngay trước mặt cán bộ có liên quan của Ủy ban Kỷ luật

khu, Lý Tuyết Yến là Phó Bí thư Đảng ủy và Chữ Lượng là Phó bí thư Đảng ủy kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, đại diện cho thị trấn báo cáo kết quả điều tra cho cha con Vi Tiểu Cương.

Ba vấn đề mà Vi Tiểu Cương tố cáo đã có kết quả.

Hách Kiến Niên thành lập quỹ đen là có thật. Một mình tham ô quỹ đen là có thật. Dùng tiền công làm việc tư là có thật. Còn về vấn đề nam nữ thì không có chứng cứ chứng minh.

Lý Tuyết Yến lạnh lùng nhìn Vi Tiểu Cương và Vi Minh Hỉ:

- Đây là kết quả điều tra và những tài liệu chứng minh liên quan. Nếu mọi người không có ý kiến thì liền ký tên đồng ý, đồng thời viết một phần tài liệu cam kết.

Vi Minh Hỉ đỏ mặt, run run nói:

- Tôi không có ý kiến, không có ý kiến. Tôi xin viết bản cam kết này.

Sau khi Vi Minh Hỉ viết xong, Bành Viễn Chinh liền mang tất cả những tài liệu trực tiếp đến quận, hướng Bí thư Quận ủy Tần Phượng và Chủ tịch quận Cố Khải Minh và Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu Cừ để báo cáo trực tiếp.

Buổi chiều cùng ngày, quận ủy mời dự họp hội nghị thường vụ nghiên cứu về vấn đề của Hách Kiến Niên. Bành Viễn Chinh dự thỉnh, lại trong cuộc họp báo cáo kết quả điều tra, hướng Ủy ban Kỷ luật khu cung cấp các loại chứng cứ.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, Ủy ban Kỷ luật khu và phòng Kiểm toán, dựa theo chỉ thị của quận ủy, đến thị trấn Vân Thủy tiến hành phúc tra vấn đề của Hách Kiến Niên. Kết quả phúc tra với kết quả mà Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đã báo cáo không khác nhau mấy.

Buổi sáng ngày thứ tư, Tần Phượng lại triệu tập hội nghị thường vụ quận ủy, hướng Thành ủy đệ trình đề nghị xử lý Hách Kiến Niên. Đồng thời hướng Ủy ban Kỷ luật thành phố báo cáo kết quả điều tra.

Giữa tháng 11, Thành ủy ra quyết định. Hách Kiến Niên tồn tại vấn đề vi phạm quy định tương đối nghiêm trọng, miễn đi chức Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó Chánh văn phòng quận ủy. Hách Kiến Niên tuy rằng bị định tội danh là “Vi phạm quy định” nhưng miễn đi chức vụ đối với Hách Kiến Niên mà nói, thì xử lý như vậy cũng không nhẹ.

Cùng với Thành ủy ra quyết định, quận ủy Tân An cũng ra quyết định, yêu cầu thị trấn Vân Thủy tiến hành xung quỹ đen vào tài chính thị trấn. Đồng thời giao trách nhiệm cho Lý Tuyết Yến, Chữ Lượng, Hoàng Hà, Mẫn Diễm bốn người hướng quận ủy và UBND quận làm văn bản kiểm điểm.

Hách Kiến Niên đột nhiên xuống ngựa. Từ lúc Vi Tiểu Cương tố cáo cho đến lúc bị hỏi trách, trước sau gần một tháng. Đây chính là sự kiện một cán bộ cấp phó huyện ở khu Tân An bị hỏi trách nhanh nhất.

Phong ba này đối với Bành Viễn Chinh khiến hần tiêu tốn không ít tinh lực. Nhưng vẫn không có ngăn cản hần tiến hành hạng mục. Hần trong lòng biết rất rõ, cái gì cũng đều là hư, chỉ có làm ra những công trình thật sự thì mới là căn bản.

Kinh nghiệm lý lịch nông cạn, nhất định phải lấy chiến tích bù lại. Còn về phương diện khác, ông nội Phùng lão đang ở thủ đô dõi mắt nhìn hần. Hần không muốn ông nội thất vọng.

Việc hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt chính thức quyết định, Bành Viễn Chinh không có trở về thị trấn mà thẳng đến quận hướng Cố Khải Minh báo cáo công tác.

Gõ cửa phòng Cố Khải Minh, hần vừa mới tiến vào thì ngoài ý muốn phát hiện Tần Phượng đang ở trong đó.

Tần Phượng đang ngồi nói chuyện một cách thoải mái với Cố Khải Minh, một chút cũng không nhìn ra hai người trước đây đã từng trở mặt, thậm chí còn vỗ bàn. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh bước vào, Tần Phượng nguyên đang nở nụ cười, nhưng chỉ trong chớp mắt, nét mặt cô đã hồi phục lại sự bình tĩnh rất nhanh.

- Đồng chí Viễn Chinh?

Cố Khải Minh khẽ mỉm cười. Y cũng không chú ý đến sắc mặt biến hóa của Tần Phượng.

- Bí thư Tần, vừa lúc xin hướng hai vị lãnh đạo báo cáo một chút. Việc hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt đã được quyết định. Tôi đã đại diện cho thị trấn ký tên vào hiệp nghị. Dựa theo chỉ thị tinh thần của lãnh đạo khu, chúng ta bước tiếp theo sẽ ở quận ký một nghị thức hiệp ước. Xin mời Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cổ giúp đỡ cổ động.

Cổ Khải Minh mừng rỡ, còn Tần Phượng thì vốn “hận thấu xương” Bành Viễn Chinh khoe miệng cũng không kìm nổi nở nụ cười.

240. Chương 243: Lấy Lãnh Đạo Ra Hù Tôi À?

Cổ Khải Minh mừng rỡ, cười ha hả.

- Tốt, đồng chí Viễn Chinh, cậu làm rất khá. Việc đàm phán này thành công đối với sự phát triển kinh tế ở quận là một sự thúc đẩy rất lớn.

- Bí thư Tần, tôi thấy ở quận cũng nên ra mặt làm một nghị thức ký ước, phối hợp với công tác quận, tuyên truyền đưa tin một chút.

Cổ Khải Minh mỉm cười, quay đầu nhìn Tần Phượng.

Tần Phượng thản nhiên cười:

- Cũng đúng. Đây cũng được coi là một trong những trọng điểm của quận. Quận ra mặt tổ chức hoạt động cũng là tình lý bên trong. Lấy Quận ủy xử lý tổ chức là chính, đồng chí Viễn Chinh, thị trấn mọi người phối hợp một chút.

Bành Viễn Chinh nhìn bộ dạng không mặn không nhạt của Tần Phượng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cái gì mà “coi như là”? Đây chính là hạng mục đầu tư lớn nhất của khu Tân An trong hai năm vừa qua. Cô còn giả mồm cái lão già gì nữa?

Cổ Khải Minh ánh mắt căm tức. Y còn chưa kịp nói cái gì thì Tần Phượng đã không ngờ đoạt trước một bước, đem Quận ủy ra. Quận ủy tổ chức hoạt động chẳng khác nào quận ủy chủ đạo.

Nhưng Cổ Khải Minh nhớ đến Tần Phượng sắp lên chức rời khỏi. Dù sao thì cũng phải đi. Ở thành phố đã sớm truyền ra tin tức, nói Tần Phượng sẽ làm Phó Chủ tịch thành phố. Một khi đã như vậy, mặc kệ là quận ủy xử lý hay là UBND quận xử lý. Mặc kệ là ai chủ đạo thì đều là chiến tích của Chủ tịch quận y. Nghĩ như vậy, Cổ Khải Minh tâm tình cũng cân bằng hơn.

Y mỉm cười:

- Quận ủy và UBND quận dẫn đầu, thị trấn Vân Thủy phối hợp. Bí thư Tần, tôi thấy không bằng rèn sắt khi còn nóng. Hãy gọi Thị Đại Kiến và Mạc Xuất Hải đến để chúng ta an bài một chút chuyện. Tốt nhất là nên tranh thủ cuối tháng này cử hành.

Tần Phượng thấy Cổ Khải Minh không có phản đối ý kiến của mình thì cảm thấy mỹ mãn dựa vào sofa, không chút để ý cười nói:

- Được, bảo lão Mạc và lão Thù đến đây. Đồng chí Tiểu Lâu phối hợp. Tôi ra mặt báo cáo với thành phố một chút, xem có thể mời lãnh đạo thành phố đến tham dự hoạt động hay không?

Trải qua bàn bạc, thảo luận, nghị thức ký kết hiệp nghị sẽ được tổ chức vào sáng thứ sáu ngày 21. Tuy rằng nói là thị trấn Vân Thủy phối hợp, nhưng trên thực tế lần tổ chức hoạt động này gần như toàn bộ là do quận ủy và UBND quận liên kết làm việc. Thị trấn Vân Thủy căn bản chen chân không lọt. Chân chính tham dự vào cũng chỉ có Bành Viễn Chinh.

Bao gồm chương trình hội nghị, thời gian xác định, tuyên bố hoạt động, chuẩn bị tài liệu, mời lãnh đạo và khách quý tham dự, liên lạc với các đơn vị. Thậm chí những chi tiết nhỏ đều do quận trực tiếp xử lý. Thị trấn Vân Thủy ngay cả quyền đề nghị cũng không có.

Chánh văn phòng quận ủy Thị Đại Kiến là Ủy viên thường vụ quận ủy, không có khả năng tự mình thao tác tất cả sự vụ cụ thể, mà phải qua tay Phó chánh văn phòng Tạ Hồng Vệ. Nhưng trên thực tế chính là Tần

Phượng đứng đằng sau không chế. Cuối cùng đừng nói đến thị trấn Vân Thủy, ngay cả Chánh văn phòng UBND quận Mạc Xuất Hải cũng chỉ một bên đứng nhìn.

Vốn là thị trấn Vân Thủy hợp tác với tập đoàn xí nghiệp Tín Kiệt. Nhưng hiện tại hiệp ước ký kết lại do khu Tân An và xí nghiệp Tín Kiệt hợp tác. Những lãnh đạo và các cán bộ bình thường của thị trấn đều có chút oán hận.

Lý Tuyết Yến có chút mất hứng đem bản fax của quận ủy ném lên trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, bất mãn nói:

- Viễn Chinh, rốt cuộc là chúng ta được lợi hay quận được lợi? Tốt xấu gì thì phương thức ký kết hiệp nghị phải do chúng ta làm. Chúng ta căn bản không thể chấp nhận được việc ở quận các lãnh đạo đều tham gia, còn ở thị trấn thì chỉ có mình anh và tôi. Ngay cả việc hoan nghênh cũng do Mạc Xuất Hải tuyên truyền. Chúng ta quả thật giống như là làm nền cho họ.

- Tuyết Yến, đừng so đo quá.

- Cái lợi của chúng ta chính là cái lợi của quận. Quận ủy và UBND quận thay chúng ta lo lắng chi phí, có sao lại không làm chứ?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Hoạt động đó chỉ là hình thức, thỏa mãn nhu cầu của lãnh đạo mà thôi. Cứ để cho lãnh đạo nở mày nở mặt đi. Dù sao, việc xây dựng cuối cùng cũng là ở thị trấn chúng ta.

Lý Tuyết Yến đuôi lông mày nhướng lên, thầm nghĩ cái gì “Cái lợi của chúng ta chính là cái lợi của quận”?

Nếu dự theo logic này, cái lợi của quận chính là cái lợi của thành phố. Cái lợi của thành phố cũng chính là cái lợi của tỉnh. Như vậy, việc tập đoàn Tín Kiệt hợp tác với thị trấn có phải là đạt được cái lợi cấp quốc gia to lớn hay sao?

Nhưng nếu Bành Viễn Chinh nói như vậy, Lý Tuyết Yến trong lòng tuy không thỏa mãn nhưng cũng không thể nói cái gì. Cô mất hứng xoay người rời khỏi phòng Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng của cô, cũng cau mày lại.

Hắn có chút căm tức cầm lấy bản fax chương trình hội nghị của quận ủy ném qua một bên, sắc mặt âm trầm xuống.

Để quận ủy tổ chức hoạt động ký ước, lấy danh nghĩa khu Tân An là ý tưởng của Bành Viễn Chinh. Tuy nhiên, đây chỉ là thuận nước đẩy thuyền, chiếu cố mặt mũi của Tần Phượng và Cố Khải Minh một chút. Nhưng không nghĩ tới quận ủy và UBND quận lại bao biện làm thay như vậy, trực tiếp bỏ qua Bành Viễn Chinh và thị trấn Vân Thủy.

Đừng nhìn Bành Viễn Chinh trước mặt Lý Tuyết Yến không nói cái gì, nhưng thực tế trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Dựa theo trí nhớ của hắn, lần hoạt động này tuy là chiếu cố hình tượng của quận và mặt mũi của lãnh đạo khu, nhưng nhất định phải để cho thị trấn Vân Thủy ở vị trí chủ thể. Nhưng đến hiện tại, thị trấn Vân Thủy không ngờ ở trong hoạt động chẳng có một chút địa vị nào.

Điều làm cho hắn căm tức chính là, quá trình tổ chức hoạt động, Tạ Hồng Vệ không ngờ không có trưng cầu qua ý kiến của hắn. Ngay cả một lần cũng không có.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, rồi cầm tờ chương trình hội nghị nhìn lướt qua. Thấy ở trên là Mạc Xuất Hải sẽ giới thiệu chương trình hội nghị. Cố Khải Minh đại diện cho UBND quận lên phát biểu hoan nghênh. Tần Phượng đại diện cho Quận ủy và UBND lên nói chuyện. Chủ tịch Hoàng Đại Long của tập đoàn Tín Kiệt đọc diễn văn. Người duy nhất được đề cập đến ở thị trấn Vân Thủy là Bành Viễn Chinh tại hiện trường ký hiệp nghị, hắn đại diện cho thị trấn Vân Thủy ký kết hiệp nghị với Chủ tịch Hoàng Đại Long của tập đoàn Tín Kiệt.

Thậm chí bữa tiệc sau hoạt động cũng an bài Bành Viễn Chinh ở phòng số 2, tiếp đãi những cán bộ trung tầng của tập đoàn cùng đại biểu các xí nghiệp khác.

Theo cấp bậc và chức vụ của Bành Viễn Chinh, an bài như vậy là không có vấn đề gì. Nhưng lần hợp tác này, hẳn là người có công lớn nhất. Hẳn là giới thiệu sẽ do Lý Tuyết Yến đảm nhận. Còn đọc bài hoan nghênh phải là do hẳn. Lãnh đạo quận có thể nói nhưng không thể trở thành chủ đạo.

Nhưng mất hứng thì mất hứng, Bành Viễn Chinh cũng không thể biểu hiện cảm xúc của mình. Bởi vì không cần phải như vậy.

Đây chỉ là một hiệp nghị ký tên. Đơn giản tô son điểm phấn cho lãnh đạo.

Hoạt động sẽ được cử hành tại khách sạn Bình An.

Khi mặt trời lên cao, Bành Viễn Chinh cùng với Điền Minh đến khách sạn Bình An xem xét hiện trường hoạt động. Khi vào phòng hội nghị tại tầng cao nhất khách sạn, thấy Tạ Hồng Vệ cùng với một số nhân viên công tác đang chuẩn bị lại lần cuối.

Tạ Hồng Vệ biết Tần Phượng rất coi trọng hoạt động lần này. Cho nên không dám chậm trễ.

Y từ đầu đến cuối kiểm tra một lần, lại chỉ huy nhân viên công tác diễn luyện lại. Vừa muốn gọi điện thoại cho Thì Đại Kiến sang kiểm tra lần nữa thì ngoài ý muốn nhìn thấy Bành Viễn Chinh.

Y thản nhiên cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành? Sao lại đến đây?

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên, muốn chửi chó má. Hắn trong lòng cười lạnh “Bố mày không thể đến sao? Đây là kết quả do bố mày vận tác được đấy.”

Nhưng ngoài mặt Bành Viễn Chinh lại mỉm cười nói:

- Phó chánh văn phòng Tạ, tôi đến xem lại hội trường. Ngày mai hoạt động đã bắt đầu, nếu cần thị trấn chúng tôi hỗ trợ thì Phó chánh văn phòng Tạ cứ mở miệng.

Tạ Hồng Vệ có chút ngạo mạn liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Không cần, chúng tôi đã hoàn thành các chuẩn bị cơ bản. Chánh văn phòng Thì và Bí thư Tần, Chủ tịch quận Cố sẽ kiểm tra qua một lần.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh được đồn rằng có mối quan hệ với Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bí thư Nam, nhưng dù sao chức vụ cũng chỉ là một Chủ tịch thị trấn. Là một cán bộ cấp Trưởng phòng của quận ủy, Phó chánh văn phòng xếp hạng thứ nhất, chủ trì công tác thường vụ của quận ủy, Tạ Hồng Vệ kỳ thật cũng không để Bành Viễn Chinh vào mắt.

Bành Viễn Chinh thấy y như thế thì cũng lười so đo. Hắn mỉm cười, bước thẳng qua, đánh giá bố trí của hiện trường. Đột nhiên, ánh mắt hắn nhìn thấy những chữ trên tường và biểu ngữ quảng cáo, liền cau mày lại.

“Lễ ký kết hợp tác giữa khu Tân An và Tập đoàn Tín Kiệt về việc xây dựng khu sản nghiệp xí nghiệp chế tạo máy móc”. Phía dưới còn có câu “Quận ủy Tân An, UBND Tân An”.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, quay đầu nhìn Tạ Hồng Vệ:

- Phó chánh văn phòng Tạ, biểu ngữ như vậy hình như không có thích hợp?

Tạ Hồng Vệ ngẩn ra, đi tới thản nhiên nói:

- Như thế nào là không thích hợp?

- Sự kiện này diễn ra là giữa thị trấn Vân Thủy và tập đoàn Tín Kiệt. Mà trong hội nghị ký kết hiệp nghị, có phải hay không cũng nên ghi đằng sau khu Tân An là thị trấn Vân Thủy? Chúng tôi dù sao cũng là người hợp tác, ít nhiều cũng có sự xuất hiện?

Bành Viễn Chinh giọng nói tuy rất ôn hòa, nhưng mơ hồ đã hiện ra sự bất mãn.

Tạ Hồng Vệ thấy Bành Viễn Chinh mất hứng liền lơ đãng cười, khoát tay nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành, hạng mục này của thị trấn các người không phải là hạng mục của quận sao? Hơn nữa nó còn được liệt vào một trong những công trình trọng điểm khu Tân An trong năm nay. Quận tổ chức hoạt động, mà lại xuất hiện tên thị trấn Vân Thủy của các người quả thật không thích hợp.

- Tôi đã báo cáo qua với Chánh văn phòng Thì và Bí thư Tần, và các lãnh đạo cũng đều đồng ý.

“Lấy lãnh đạo ra hù tôi à?” Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh, ánh mắt trở nên có chút linh hoạt, sắc bén hẳn lên:

- Tôi trước đây đã báo cáo với Chủ tịch quận Cổ và Bí thư Tần, đơn giản là đem hoạt động ký kết của của thị trấn chúng tôi đặt ở quận. Nhưng mặc kệ hình thức hoạt động như thế nào, chúng tôi thủy chung vẫn là người hợp tác. Điều này không có bất luận điều gì thay đổi.

241. Chương 244: Cầm Long Gà Làm Lệnh Tiễn

Nghe lời nói của Bành Viễn Chinh có chút cứng rắn, mạnh mẽ, Tạ Hồng Vệ không kìm nổi cười lạnh một tiếng:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cậu nói vậy là không được. Cái gì thị trấn chúng tôi? Thị trấn Vân Thủy không phải thuộc về quận sao? Cậu không phải là cán bộ của quận sao? Chẳng lẽ cậu còn muốn ăn riêng một mình? Dựa theo lý giải của tôi, hạng mục này chính là hạng mục trọng điểm của quận đặt ở thị trấn Vân Thủy của các người.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên, trong lòng có chút không kiên nhẫn nói:

- Phó chánh văn phòng Tạ, lời này tôi thấy nghe không lọt. Anh nếu muốn vì quận nâng cao quan điểm thì tôi cũng không có cách nào. Được rồi, Phó Chánh văn phòng Tạ, anh đang bận, tôi còn có việc đi trước.

Bành Viễn Chinh khẽ gật đầu rồi xoay người rời đi.

Tạ Hồng Vệ nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, khóe miệng không kìm nổi có chút cười lạnh. Y thầm nghĩ “Cậu chỉ là một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ, muốn cùng Bí thư Quận ủy và Chủ tịch quận tranh công à? Chẳng phải là tự tìm đường chết? Cho dù là hạng mục này là do cậu tiến cử, nhưng thì sao? Lãnh đạo nếu muốn đặt ở quận, thì phải là ở quận”.

Bành Viễn Chinh vốn không muốn so đo, nhưng khi đi vào hội trường lại thấy như vậy. Hơn nữa thái độ của Tạ Hồng Vệ như thế quả thật khiến cho y phải tức giận.

Hắn bước xuống lầu thì đụng phải Tần Phượng và Thì Đại Kiến.

Bành Viễn Chinh không có dừng lại, mà vội xuyên qua một bên đường đến bãi giữ xe, trực tiếp bảo lái xe rời khỏi.

Tần Phượng và Thì Đại Kiến một trước một sau bước xuống xe. Thì Đại Kiến quay đầu nhìn lướt qua, cười nói:

- Bí thư Tần, hình như là Bành Viễn Chinh?

Tần Phượng ồ lên một tiếng.

Thì Đại Kiến lại nói:

- Xem ra, vị Chủ tịch trẻ tuổi này của chúng ta đã đến hội trường xem qua. Bí thư Tần, chúng ta cũng vào xem đi.

Thì Đại Kiến trong lòng có chút kinh ngạc. Dựa theo thường quy trong quan trường, Bành Viễn Chinh nhìn thấy xe của lãnh đạo, theo lý nên hướng lãnh đạo chào hỏi, nhưng hắn không ngờ ngênh ngang bỏ đi, sắc mặt có chút âm trầm. Hắn dường như đã đoán được cái gì.

Hai người cùng với Thẩm Ngọc Lan bước vào thang máy, đi lên tầng cao nhất. Tạ Hồng Vệ đi ra, cười nói:

- Bí thư Tần, Chánh văn phòng Thì. Hội trường đều được bố trí xong, xin lãnh đạo kiểm tra qua một chút.

Tần Phương cười:

- Ủ, lão Thì, chúng ta vào xem đi.

- Tạ Hồng Vệ, ngày mai Phó chủ tịch thành phố Mạnh sẽ đến tham dự hoạt động. Ngoài ra còn có Hội đồng nhân dân thành phố, Mặt trận tổ quốc thành phố và những lãnh đạo bộ môn trực thuộc thành phố. Ngày mai ai ngồi trên đài chủ tịch, danh sách tôi sẽ thảo luận lại với anh một chút.

Tần Phương vừa đi vừa nói.

- Tôi hiểu rồi, xin Bí thư Tần yên tâm. Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo đã giao.

Tạ Hồng Vệ kính cẩn nói.

Tạ Hồng Vệ cùng Tần Phương và Thì Đại Kiến ở hội trường xem xét. Đối với việc Tạ Hồng Vệ an bài hội trường, Tần Phương khá hài lòng.

Mọi người đang nói chuyện với nhau, nhân viên công tác của quận ủy Tiểu Trương vội vã chạy vào, la hét nói:

- Bí thư Tần, Chánh văn phòng Thì.

- Vừa rồi tập đoàn Tín Kiệt gọi điện đến, nói là Hoàng tổng của bọn họ có nhiệm vụ khẩn cấp phải đi Hongkong. Cho nên, nghỉ thức ngày mai bọn họ yêu cầu tạm thời hủy bỏ. Cụ thể khi nào cử hành thì sẽ định thời gian lại với quận.

Thanh âm Tiểu Trương có chút dồn dập.

Tần Phương sắc mặt biến đổi. Cô lập tức ý thức được vấn đề mấu chốt. Tập đoàn Tín Kiệt đột ngột thay đổi, có phải là có liên quan đến Bành Viễn Chính?

Nhưng loại ngờ vực vô căn cứ này chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra.

Thì Đại Kiến nhú mày, cả giận nói:

- Bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta bên này đã an bài mọi chuyện, ngay cả lãnh đạo thành phố cũng đều thông báo. Bọn họ đột nhiên lại thay đổi thời gian. Hoàng Đại Long phải đi công tác, vì sao lại không nói trước? Loại nhà giàu mới nổi này, nếu nhân nhượng thì cũng không biết mình họ gì.

- Tạ Hồng Vệ, cậu lập tức gọi điện thoại liên lạc với bọn họ hỏi cho rõ ràng. Thật sự không được mà. Bảo bọn họ cử một Phó tổng đến cũng được. Lãnh đạo thành phố cũng đã thông báo rồi. Hoạt động làm sao có thể tùy tiện hủy bỏ?

Tần Phương ở một bên khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cũng không nói gì.

Tạ Hồng Vệ sắc mặt khó coi liền đồng ý, chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Nhưng kết quả của cuộc điện thoại này y có thể nghĩ.

Đối với người của tập đoàn Tín Kiệt, cha con Hoàng gia chính là ông chủ. Cho dù là Phó tổng tập đoàn cũng chỉ là nhân viên. Một hoạt động đầu tư nặng ký như vậy, ông chủ không ra mặt, Phó tổng nào dám thay thế? Hơn nữa, nếu Hoàng Đại Long đã an bài như vậy, thì làm sao mà để cho những cao quản khác của công ty tham dự. Nếu không thì tập đoàn Tín Kiệt đã phái một Phó tổng khác đi ngay từ đầu rồi chứ không phải là Hoàng Đại Long.

Tạ Hồng Vệ gọi điện thoại, thái độ đối phương thẳng thắn từ chối. Tạ Hồng Vệ trong lòng rất bức bối, ngay trong điện thoại mà phát hỏa.

Thấy y bên này ồn ào như vậy, người bên này cảm thấy chán:

- Anh ồn ào cái gì? Khu Tân An của anh thì giỏi lắm sao? Ông chủ chúng tôi có công việc, hoạt động tạm thời hủy bỏ. Đây là hoạt động đầu tư khá quan trọng của tập đoàn, ông chủ không ra mặt thì làm sao mà thành. Có vấn đề gì thì bảo Bí thư Tần và Chủ tịch quận Cố tìm ông chủ chúng tôi.

Nói xong, Giám đốc quản lý đầu tư Hình Huy của tập đoàn Tín Kiệt liền cúp máy cái rầm.

Tập đoàn Tín Kiệt tiền nhiều thế lớn, lại được tỉnh, thành phố bảo hộ. Hơn nữa địa vị chính trị của Hoàng Bách Thừa ở thành phố từng bước được nâng cao. Công nhân tập đoàn đương nhiên nước lên thì thuyền lên. Không cần nói đến một Phó chánh văn phòng quận ủy, ngay cả Bí thư quận ủy Tần Phượng, Hình Huy cũng chưa chắc để trong lòng.

Tạ Hồng Vệ thở phì phì cúp máy, trở về báo cáo lại với Tần Phượng và Thi Đại Kiến. Nhưng khi tới trước mặt thì liền tỉnh ngộ lại. Chính mình can thiệp với đối phương chưa tốt, lại càng làm bất lực thêm, lãnh đạo có thể hay không sẽ cảm thấy phiền?

Y do dự một chút nhưng vẫn kiên trì đi qua cười khổ nói:

- Bí thư Tần, Chánh văn phòng Thi, đối phương không biết phân biệt phải trái, thái độ ác liệt. Nói hoạt động lần này nhất định phải hủy. Khi nào tái cử hành thì còn phải xem ông chủ của bọn họ rảnh lúc nào.

Tần Phượng sắc mặt âm trầm xuống. Thi Đại Kiến cả giận nói:

- Tạ Hồng Vệ cậu rốt cuộc là làm việc như thế nào? Ngay cả việc như vậy mà cũng không phối hợp được. Cậu gần đây không phải là thường xuyên liên lạc với người của tập đoàn Tín Kiệt sao?

Tạ Hồng Vệ khuôn mặt căng thẳng, kính cẩn cười nói:

- Chánh văn phòng Thi, tôi cũng không nghĩ bọn họ trở mặt nhanh như vậy. Tôi...
- Được rồi, cậu không cần nói nữa.

Tần Phượng có chút bức bối phát tay, hạ giọng nói:

- Cậu mau đi tìm Bành Viễn Chinh đi. Hạng mục này là do cậu ta tiến cử. Hơn nữa, cậu ta cùng với cha con Hoàng gia quan hệ không tồi. Bảo Bành Viễn Chinh đi tìm đối phương nói chuyện đi. Tôi không cần biết các người dùng biện pháp gì, tóm lại, hoạt động ngày mai nhất định phải cử hành đúng thời hạn.

Tần Phượng phẩy tay bỏ đi. Nhưng khi cô còn chưa ra khỏi hội trường thì Thẩm Ngọc Lan sắc mặt khó coi, bước đến nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tần, vừa rồi thư ký của Phó chủ tịch thành phố Mạnh gọi điện thoại đến, nói Phó chủ tịch Mạnh có công việc gấp, phải đến tỉnh họp. Hoạt động ngày mai sẽ không đến tham gia.

Thật sự là nhà dột lại gặp mưa dầm suốt đêm! Tần Phượng bước chân kiễng gót, khoe miệng co giật, gương mặt hiện lên tia giận dữ.

- Không đến thì thôi!

Tần Phượng tức giận dậm chân xuống đất, bước nhanh đi. Thẩm Ngọc Lan vội vàng khăn trương đuổi theo.

Thi Đại Kiến cau mày, nhìn Tạ Hồng Vệ nói:

- Tạ Hồng Vệ, cậu khẩn trương liên hệ với Bành Viễn Chinh. Không, cậu lập tức đến thị trấn Vân Thủy, gặp mặt nói chuyện với Bành Viễn Chinh. Bất kể thế nào cũng phải nghĩ biện pháp để hoạt động ngày mai cử hành đúng thời hạn.

Thi Đại Kiến vội vàng nói một câu rồi cất bước rời khỏi.

Tạ Hồng Vệ xấu hổ và giận dữ đứng tại chỗ, trong lòng không ngừng oán giận. Các người là lãnh đạo, gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh không phải là giải quyết toàn bộ sao? Sao lại đem bài toán khó này giao cho tôi, bảo tôi đi cầu xin cái tên tiểu tử kia?"

Nhưng oán giận thì oán giận, lãnh đạo phân công, y không thể không tranh thủ.

Tạ Hồng Vệ xuống lầu, ngồi xe đến thị trấn Vân Thủy, thẳng đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Nhưng gõ cửa nửa ngày cũng không ai lên tiếng. Lý Tuyết Yến từ phòng bên cạnh nhô đầu ra kính ngạc nói:

- Phó chánh văn phòng Tạ?

Tạ Hồng Vệ gật đầu:

- Phó bí thư Tuyết Yến, Chủ tịch thị trấn Bành có ở văn phòng hay không?

- Chủ tịch thị trấn Bành không có ở văn phòng. Anh ấy chắc là đi xuống xí nghiệp hoặc nông thôn gì rồi.

Lý Tuyết Yến cười nói.

Tạ Hồng Vệ có chút gấp gáp:

- Bí thư Tuyết Yến, Bí thư Tần và Chánh văn phòng Thì bảo tôi đến gặp Chủ tịch thị trấn Bành. Cô hãy tranh thủ liên hệ với cậu ấy, bảo cậu ấy khẩn trương trở về.

Lý Tuyết Yến đuôi lông mày nhướng lên:

-Ồ, như vậy à? Được rồi, để tôi thử gọi điện thoại cho anh ấy. Phó chánh văn phòng Tạ, mau vào đây ngồi.

Lý Tuyết Yến vừa tiếp đón Tạ Hồng Vệ, vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lý Tuyết Yến lập tức nghe điện thoại, bên kia liền truyền đến giọng nói của Bành Viễn Chinh:

- Tuyết Yến, cô đừng nói gì cả, hãy nghe tôi nói. Tôi đang ở văn phòng, nhưng tôi không muốn gặp Tạ Hồng Vệ. Cô giúp tôi đuổi gã về đi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại. Còn Lý Tuyết Yến thì vẫn cầm lấy ống nghe, tùy ý nói một câu:

- Tôi biết rồi!

Cúp điện thoại, Lý Tuyết Yến liền gọi tiếp một cuộc điện thoại khác. Nhưng trên thực tế, số điện thoại này là của chính cô. Cô có hai số điện thoại, một dùng cho người thân. Một dùng cho công việc.

Tạ Hồng Vệ nóng như đốt, ngồi trong văn phòng Lý Tuyết Yến chờ đợi. Hơn mười phút trôi qua, Bành Viễn Chinh cũng không thấy gọi về.

Lý Tuyết Yến cười nói:

- Phó chánh văn phòng Tạ, xin thông cảm một chút. Ở nông thôn đôi khi không có phương tiện thông tin. Nếu Chủ tịch thị trấn Bành ở nông thôn, thì khả năng trong lúc này cũng không tìm được điện thoại để gọi. Hơn nữa, ở nông thôn tín hiệu không tốt. Có gọi điện thoại cũng không chắc có thể nghe được.

Trước giờ tan tầm, Tần Phượng và Thì Đại Kiến còn đang chờ y hồi âm. Mất thấy thời gian càng lúc càng gần, Tạ Hồng Vệ gấp đến độ muốn chửi chớ má. Y trầm giọng nói:

- Phó bí thư Tuyết Yến, ngày mai là ký kết hiệp nghị với tập đoàn Tín Kiệt, Chủ tịch thị trấn Bành như thế nào hôm nay lại còn xuống nông thôn? Nhiều ít gì thì cũng có sự chuẩn bị chứ?

Lý Tuyết Yến thản nhiên cười:

- Hoạt động ngày mai dù sao cũng là do Phó chánh văn phòng Tạ đảm đương. Tôi thấy thị trấn chúng tôi đâu có việc gì làm. Sáng mai, Chủ tịch thị trấn Bành cũng chỉ có mặt để ký tên thôi mà. Haha, đây cũng không cần chuẩn bị.

Lời nói bất mãn và trào phúng trọng giọng điệu của Lý Tuyết Yến Tạ Hồng Vệ không có nhận ra. Y gấp đến độ đứng dậy nói:

- Phó bí thư Tuyết Yến, có thể nghĩ ra biện pháp nào liên hệ với Chủ tịch thị trấn Bành. Quận ủy có chỉ thị quan trọng, chậm trễ không được đâu.

Lý Tuyết Yến trong lòng cười lạnh: “Đối với anh thì chỉ thị quan trọng, nhưng đối với chúng tôi thì chẳng là cái gì”

Cô ra vẻ khó xử, mở cửa văn phòng, đứng ở cửa hô:

- Chủ nhiệm Lý, đồng chí Tân Hoa.

Lý Tân Hoa lập tức từ phòng chính đảng đi ra, thấy Lý Tuyết Yến hướng cô một ánh mắt:

- Chủ nhiệm Lý, cô nghĩ biện pháp tìm Chủ tịch thị trấn Bành, nói Phó chánh văn phòng quận ủy muốn tìm anh ấy.

Lý Tân Hoa ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ không phải Chủ tịch Bành đang ở văn phòng sao. Nhưng cô cũng là người thông minh, nhìn thấy ánh mắt của Lý Tân Hoa có sự khác thường, liền thuận thế đáp ứng.

- Vâng, thưa Phó bí thư Lý. Để tôi đi tìm Chủ tịch thị trấn Bành.

Lý Tân Hoa rời khỏi, theo bản năng mà liếc mắt nhìn cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, thấy Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng mở ra. Bành Viễn Chinh đứng ở cửa hướng cô phất tay.

Lý Tân Hoa che miệng cười, khẩn trương trở về văn phòng của mình, gọi điện thoại.

- Lãnh đạo, anh đây là....

- Lát cô nói với anh ta, nói tôi đang ở nông thôn thăm viếng cán bộ lão thành có hoàn cảnh khó khăn, rồi sau đó sẽ trực tiếp đến thành phố.

- Vâng, thưa lãnh đạo.

Lý Tân Hoa đồng ý, sau đó ngồi ở văn phòng xem báo. Một lát sau, mới mở cửa văn phòng Lý Tuyết Yến cười nói:

- Phó bí thư Lý, tôi vừa rồi liên hệ được với Điền Minh. Điền Minh nói Chủ tịch thị trấn Bành đang ở trong thôn thăm viếng hai cán bộ lão thành có hoàn cảnh khó khăn. Sau khi xong sẽ trực tiếp trở về thành phố vì trong nhà có việc.

Lý Tuyết Yến còn chưa lên tiếng thì Tạ Hồng Vệ lập tức đứng dậy vội vàng nói:

- Tôi trở về thành phố tìm cậu ấy đây.

Đi tới cửa, y đột nhiên quay đầu lại cười khỏ nói:

- Phó bí thư Tuyết Yến, nhà của Chủ tịch thị trấn Bành ở chỗ nào? Số điện thoại ở nhà là số mấy? Không được, cô cho tôi số điện thoại ở nhà để tôi gọi cậu ấy trước.

Tạ Hồng Vệ cuối cùng không tìm được Bành Viễn Chinh, bất đắc dĩ quay về quận. Khi Tạ Hồng Vệ vừa đi, Lý Tuyết Yến lập tức bước vào văn phòng Bành Viễn Chinh nhú mào nói:

- Viễn Chinh, anh đang làm cái gì vậy? Tạ Hồng Vệ đến tìm anh, sống chết gì anh cũng không gặp? Anh ta nói Bí thư quận ủy Tân có chỉ thị quan trọng.

- Cái gì là chỉ thị quan trọng? Nếu quả thật là có chỉ thị quan trọng thì Bí thư Tân sao không trực tiếp tìm tôi? Cầm lông gà mà làm lệnh tiễn? Muốn hù dọa ai à?

Bành Viễn Chinh cười lạnh một tiếng:

- Tôi tô son điểm phấn cho bọn họ, bọn họ lại đá tôi một cú. Thật là buồn cười. Cái tên Tạ Hồng Vệ đó chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, chẳng phải là thứ tốt. Tôi mặc kệ anh ta.

- Tuyết Yến, ở nhà tôi thật sự có chút việc. Tôi đi trước đây. Nếu ở quận có gọi điện tìm tôi thì bảo họ gọi điện thoại đến nhà tôi đây.

Bành Viễn Chinh nói xong liền đứng dậy rời khỏi.

Lý Tuyết Yến nhú mào, nhưng cũng không nói gì.

Tạ Hồng Vệ quay trở lại quận, hướng Thì Đại Kiến nói rằng không có tìm được Bành Viễn Chinh, đang suy nghĩ biện pháp liên hệ. Thì Đại Kiến rất bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể nói thật với Tân Phương.

Trong điện thoại, Tân Phương im lặng không nói. Thật lâu sau mới thản nhiên nói:

- Các người không cần liên hệ với hắn, để tôi đến tìm hắn.

242. Chương 245: Năng Lực Quá Lớn

Tin tức tập đoàn Tin Kiệt đơn phương hủy bỏ lễ ký hiệp nghị hợp tác đến Ủy ban nhân dân quận, Cố Khải Minh nghe Mạc Xuất Hải báo tin xong, không hề tức giận hay lo lắng, ngược lại cười ha hả.

- Lão Mạc à, anh thấy ra điểm thú vị gì trong chuyện này không?

- Chủ tịch quận Cố, tôi đoán là vị Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành của chúng ta ngáng chân văn phòng Quận ủy đây mà!

Mạc Xuất Hải cười nói.

Cố Khải Minh mỉm cười gật đầu:

- Tôi đã nói rồi, Thì Đại Kiến hơi quá đáng. Dù sao dự án này cũng là do Bành Viễn Chinh lập nên, quận tham gia vào, chẳng qua là một hình thức, chúng ta muốn tạo dựng hình tượng, đồng chí Viễn Chinh cũng muốn vài phần thể diện phải không nào? Nhìn cái bản mặt đắc chí của bọn họ, tôi cũng lười không muốn nói.

Cố Khải Minh ngoài miệng nói là Thì Đại Kiến, thật ra muốn ám chỉ Tần Phượng.

Mạc Xuất Hải cười cười, không dám nói xen vào.

- Được, chuyện này cũng không cần sốt ruột, tôi hiểu Bành Viễn Chinh mà, cuối cùng hắn sẽ xuất hiện thôi. Hắn sẽ cò kè mặc cả với vị lạnh lùng trên lầu kia, chuyện này sẽ lại đầu vào đó.

Cố Khải Minh cười phát tay:

- Lão Mạc, chúng ta đừng động, cứ an tâm xem trò hay đi.

Mạc Xuất Hải cười cười:

- Dạ, tôi hiểu.

Trên lầu. Trên khuôn mặt quyến rũ của Tần Phượng đầy vẻ bức bối và bất đắc dĩ, với thủ đoạn và sự sắc sảo của cô, làm sao không hiểu, việc tập đoàn Tin Kiệt đột nhiên bỏ ngang, là kết quả do Bành Viễn Chinh đứng sau lưng thao túng. Thậm chí, cô bắt đầu hoài nghi, Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường đột nhiên hủy không tới tham gia hoạt động, cũng có liên quan tới Bành Viễn Chinh.

Nhưng cô không thể nghĩ ra, vì sao Bành Viễn Chinh có thể có năng lực lớn đến như vậy. Cô vẫn thông qua những quan hệ khác nhau, tìm hiểu xuất thân gia đình và bối cảnh của Bành Viễn Chinh, Nhưng kết quả nhận được quá tầm thường: mồ côi cha, mẹ là công nhân bình thường của nhà máy cơ khí Tân An, tuy thuở nhỏ học giỏi toàn diện, thi đậu Đại học Kinh Hoa, nhưng chung quy vẫn là con cháu nhà dân thường.

Tần Phượng nhíu mày suy tư, nghĩ tới nghĩ lui lại nhớ tới việc Bành Viễn Chinh dám “giờ mặt” và làm mình bị ‘nhục nhã’, lập tức trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Một lúc lâu sau, cô bước ra văn phòng, gọi Thẩm Ngọc Lan ở phòng kế bên:

- Ngọc Lan, cô qua đây một chút!

Thẩm Ngọc Lan vội vàng chạy qua, cười nói:

- Bí thư Tần!

- Cô liên hệ với bên thị trấn Vân Thủy, tìm cách liên lạc với Bành Viễn Chinh. Tôi muốn nội chuyện điện thoại với hắn.

Tần Phượng hạ giọng nói.

- Dạ.

Thẩm Ngọc Lan gật đầu đáp ứng, lập tức đi gọi điện.

...

Giờ tan tầm buổi chiều, nhưng Phó chánh văn phòng Quận ủy Tạ Hồng Vệ vẫn không dám đi, y sợ Thị Đại Kiên hoặc Tần Phượng lại triệu tập y. Rốt cuộc hoạt động ngày mai hủy bỏ hay vẫn tiến hành, đến giờ vẫn chưa biết được. Y châm một điếu thuốc, trong lòng vô cùng bức bối và cảm thấy rất khó chịu.

Đúng lúc đó, Thẩm Ngọc Lan gọi điện tới:

- Lão Tạ, anh lập tức đến văn phòng Bí thư Tần một chuyến.

Tạ Hồng Vệ vội đáp ứng, rồi vội vã chạy lên lầu ba.

Tần Phượng đang ở trong phòng làm việc, Bành Viễn Chinh ngồi đối diện với cô trên sofa, cùng im lặng. Khóe miệng Bành Viễn Chinh thoáng hiện nụ cười nhẹ nhàng mà điềm tĩnh, đôi môi Tần Phượng hơi mím lại, vành môi hơi nhếch lên thành một đường cong nhẹ nhàng và mềm mại.

- Bành Viễn Chinh, chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ rời quận, tôi hy vọng trong hai tháng cuối cùng này, chúng ta có thể sống một cách hòa bình với nhau. Tôi không muốn xảy ra chuyện gì không thoải mái, tôi cũng hy vọng cậu lấy đại cục làm trọng, không cần đối nghịch với tôi. Mặt khác, xin khuyên cậu một câu, đừng buộc chặt với Cố Khải Minh! Cậu nghĩ rằng sau khi tôi đi rồi, Bí thư Quận ủy sẽ là Cố Khải Minh sao?

Tần Phượng âm thầm cắn răng, thản nhiên nói.

- Tôi không hề buộc chặt với Cố Khải Minh, mặc kệ Bí thư Quận ủy sẽ là ai, trước sau tôi vẫn chỉ là một Chủ tịch thị trấn nhỏ.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Thật ra tôi cũng có một câu muốn nói với Bí thư Tần, sau khi Phó chủ tịch thành phố Lâm lui, Bí thư Tần thật sự có thể lên thay sao? Chưa chắc đâu!

Sắc mặt Tần Phượng chợt biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy, bộ ngực đầy đặn một trận phập phồng:

- Cậu nói như vậy là ý gì?

- Không có gì, tôi chỉ cảm thấy trời có mưa có nắng thất thường, người có họa phúc sớm tối, chuyện người tới ta đi trong chốn quan trường, người lên, ta xuống, nắng sớm mưa chiều là điều hết sức bình thường.

Bành Viễn Chinh nhún vai.

- Cậu...

Tần Phượng xấu hổ và giận dữ, căm tức nhìn Bành Viễn Chinh nghiến răng nói:

- Đó là chuyện của tôi, không cần cậu quan tâm!

Bành Viễn Chinh lại nhún vai:

- Không quan tâm, ôi, thế thì lòng thanh thản biết bao!

Bành Viễn Chinh cười đầy nghiền ngẫm.

Gần đây, hẳn có phần chú ý đến Tần Phượng. Từ Tổng Bính Nam, hẳn biết được tin, vốn Thành ủy định đề cử Tần Phượng làm Phó chủ tịch thành phố, mà ở tỉnh cũng đã bắt đầu khảo sát, nhưng vị trí này có không biết bao nhiêu người đang nhòm ngó, cho nên chuyện này lại xoay sang chiều hướng khác, trên tỉnh sẽ phái xuống một Phó chủ tịch thành phố, nghe nói là Phó giám đốc Sở Xây dựng Chu Tích Thuần. Còn có tin nói, Chu Tích Thuần làm Phó chủ tịch thành phố chỉ là một bước quá độ, mục tiêu lâu dài là nhám vào chức Chủ tịch thành phố.

Tổng Bính Nam là người rất thận trọng, không nói lung tung. Nếu ông ta đã nói như vậy, hiển nhiên là trên tỉnh đã quyết định.

Cho nên Bành Viễn Chinh kết luận, trên cơ bản, Tần Phượng sẽ không được thăng chức Phó chủ tịch thành phố. Đương nhiên, có lẽ Tỉnh ủy sẽ “bồi thường” cho cô ta, nhưng bồi thường như thế nào, rất khó nói.

Tần Phượng chậm rãi ngồi xuống.

...

Khi Tạ Hồng Vệ bước vào, Tần Phượng và Bành Viễn Chinh đang ngồi trên sofa nói chuyện, thái độ xem ra thân mật khiến Tạ Hồng Vệ nhìn thấy giật mình và ngẩn ngơ.

- Bí thư Tần!

Tần Phượng ừ một tiếng, sau đó nhìn Tạ hồng Vệ trầm giọng nói:

- Tạ Hồng Vệ, anh nhanh chóng phối hợp với đồng chí Viễn Chinh đến liên hệ với tập đoàn Tín Kiệt, hoạt động ngày mai nhất định phải tiến hành đúng hạn. Đồng chí Viễn Chinh, lúc này mọi việc trông vào đồng chí đó!

Tần Phượng nhìn Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, rồi đứng dậy trở về bàn làm việc của mình:

- Buổi tối tôi vẫn ở lại văn phòng, hai người có việc, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cáo với tôi!

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười, đứng dậy tỏ thái độ:

- Xin Bí thư Tần yên tâm, tôi nhất định hết sức.

Nói xong, Bành Viễn Chinh nhanh chóng rời khỏi, không để ý tới Tạ Hồng Vệ. Tạ Hồng Vệ xấu hổ cười cười, vội đuổi theo sau.

Bành Viễn Chinh đi thẳng vào phòng làm việc của Thẩm Ngọc Lan, nhắc điện thoại trong phòng, gọi cho điện thoại di động của Hoàng Đại Long, thật ra Hoàng Đại Long đang chờ điện thoại của hắn.

Nói chuyện xong, Bành Viễn Chinh buông ống nghe, nhìn Tạ Hồng Vệ thản nhiên nói:

- Chủ nhiệm Tạ, tôi đã liên hệ xong với tập đoàn Tín Kiệt, họ nói ngày mai một mình Hoàng Đại Long đi Hồng Kông tham dự hoạt động kinh doanh, còn bên này, Hoàng Bách Thừa đích thân tham gia.

- Liên hệ được rồi? Chủ tịch thị trấn Bành thật sự là giỏi công tác vận động.

Tạ Hồng Vệ giật mình, sắc mặt càng thêm khó coi.

- Chúng ta làm công tác cơ sở, da mặt đều khá dày, cái gọi là giơ tay không đánh người đang cười, tập đoàn Tín Kiệt cũng không phải không thông tình đạt lý, quan trọng là phải kiên nhẫn cẩn thận, không thể giở thói quan liêu.

Mặt Tạ Hồng Vệ hơi đỏ lên.

- Chủ nhiệm Tạ, tôi đề nghị phải sửa lại biểu ngữ, ít nhiều gì cũng cho phía hợp tác là thị trấn chúng tôi một chút thể diện, hơn nữa, chỉ mấy chữ thị trấn Vân Thủy, không ảnh hưởng gì đến đại cục. Chủ nhiệm Thẩm, cô thấy có đúng không?

Thẩm Ngọc Lan không nói gì, chỉ gật đầu. Tạ Hồng Vệ gượng cười:

- Được, tôi sẽ cho người sửa ngay.

- Ngoài ra, còn phải sửa lại thứ tự bàn ký tên. Ngày mai tuy Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường không tới được, nhưng Phó chủ tịch thường trực Tiêu Quân lại có mặt, cho nên phải đặt Chủ tịch thành phố Tiêu ở giữa.

Bành Viễn Chinh phát phát tay.

Tạ Hồng Vệ hơi hoảng sợ:

- Chủ tịch thành phố Tiêu muốn tới?

- Đúng vậy!

Tạ Hồng Vệ thở phào một cái, mặt đỏ lên, quay đi, đến khách sạn Bình An chỉ huy người bố trí lại hội trường.

Tạ Hồng Vệ đi rồi, Bành Viễn Chinh nhìn Thẩm Ngọc Lan mỉm cười, sau đó bước ra gõ cửa văn phòng Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan nhìn theo bóng dáng Bành Viễn Chinh, bỗng nhiên phát hiện, vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi trước mặt, thật là thần thông quảng đại, năng lực quá lớn, lớn đến mức người ta không thể tưởng tượng.

Tần Phượng thấy hắn quay lại, gần như theo bản năng vội đứng lên, đây có thể là hậu quả do lần trước bị Bành Viễn Chinh “cả gan làm loạn” mà ra.

- Bí thư Tần, ngày mai Hoàng Bách Thừa tham gia hoạt động, hơn nữa Chủ tịch thành phố Tiêu cũng đến, cô chuẩn bị tinh thần đi nhé!

- Cái gì? Chủ tịch thành phố Tiêu muốn tới?

Tần Phượng chấn động, kêu lên một tiếng đứng dậy.

Tiêu Quân tới, là do lúc chiều Hoàng Bách Thừa đích thân mời. Hai người quan hệ cá nhân không tệ, nề mặt Hoàng Bách Thừa một chút cũng không mất mát gì. Hơn nữa, lần trước Tiêu Quân đã cùng Hoàng Bách Thừa đến thị trấn Vân Thủy khảo sát một lần về dự án này.

Bành Viễn Chinh nói xong, không nói lời thừa, quay người bước đi.

Đến lúc này, Tần Phượng đã hoàn toàn tỉnh ngộ: Hoàng Bách Thừa đích thân tham gia ký hiệp định hợp tác, mời Chủ tịch thành phố Tiêu tham dự, đều là chuyện do Bành Viễn Chinh sắp xếp ngay từ đầu, mà cái gọi là Hoàng Đại Long đột nhiên đi Hồng Kông, muốn hủy bỏ lễ ký hiệp định, cũng là Bành Viễn Chinh tung hỏa mù, làm trò bịp bợm.

Mình lại bị hắn chơi xỏ! Mặt Tần Phượng đỏ lên, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, oán hận giậm chân, tức đến run người.

243. Chương 246: Muốn Gặp Một Mình

Rốt cuộc, Tạ Hồng Vệ điều người ở văn phòng Quận ủy đến hội trường điều chỉnh việc bố trí cũng đã xong. Bành Viễn Chinh chậm rãi đi vào hội trường, Tạ Hồng Vệ cười một cách nịnh bợ bước ra đón. Công tác ở văn phòng Quận ủy, “kiếm ăn” bên cạnh lãnh đạo, nếu nói Tạ Hồng Vệ đã quen thói “chó cày gần nhà, gà cậy gần chuồng”, thì “có thể lớn, có thể nhỏ” và “co được, giãn được”, là một bản năng khác của loại người như y!

Tạ Hồng Vệ bất đắc dĩ phát hiện, vị Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh đồng cấp trẻ tuổi này có năng lực quá lớn, ngay cả Bí thư Tần cũng phải nhượng bộ phần, bản thân mình kiêu căng ngạo mạn với hắn, để rồi một phen toát mồ hôi lạnh, mà bởi vậy sự bức bối cũng tan thành mây khói.

- Chủ tịch thị trấn Bành, hội trường bố trí như vậy đã được chưa?

Tạ Hồng Vệ cười nói.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Tạ Hồng Vệ, cười một cách lạnh nhạt. Kiếp trước, kiếp này, người như Tạ Hồng Vệ, hắn thấy đã nhiều, nếu y đã không vác mặt lên trời nữa, Bành Viễn Chinh cũng không muốn chấp nhận với y làm gì.

Ánh mắt lạnh lùng của Bành Viễn Chinh lướt trên tường, thấy đã thêm mấy chữ thị trấn Vân Thủy, mà chương trình hội nghị cũng đã sửa lại một chút, báo cáo giới thiệu là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh phát biểu chào đón, kế tiếp đến Chủ tịch quận Cổ phát biểu, Bí thư Tần đọc diễn văn, Hoàng Bách Thừa, ông chủ tập đoàn Tin Kiệt phát biểu, cuối cùng là Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân nói chuyện.

Liên tiếp các lãnh đạo lên phát biểu, rõ ràng là hơi rườm rà. Bành Viễn Chinh cầm tờ chương trình hội nghị do Tạ Hồng Vệ đưa, nhíu mày nói:

- Chủ nhiệm Tạ, nhiều người phát biểu quá, sẽ làm thời gian buổi lễ kéo ra rất dài. Tôi đề nghị bỏ bớt hai mục.

Tạ Hồng Vệ giật thót, thầm nghĩ bỏ bớt hai mục, có nghĩa là Cổ Khải Minh và Tần Phượng không thể lên phát biểu, lãnh đạo Quận ủy và lãnh đạo Ủy ban nhân dân quận phát biểu mà có thể tùy tiện bỏ thì bỏ ư?

Y khó xử, do dự nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, bỏ ai cũng không ổn.

Bành Viễn Chinh định nói gì đó, đã thấy Tần Phượng, Cố Khải Minh, Thì Đại Kiến và Mạc Xuất Hải, theo thứ tự đi đến.

Bành Viễn Chinh bỏ lại Tạ Hồng Vệ, bước tới cười nói:

- Làm lãnh đạo không được nghỉ ngơi rồi, hội trường vừa mới bố trí xong, các lãnh đạo thấy chỗ nào chưa phù hợp, xin chỉ thị để chúng tôi sửa lại.

Tần Phượng và Cố Khải Minh nhìn quanh, đều gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Cố Khải Minh thấy trên tường đã có sự thay đổi, không kìm nổi, quay lại liếc nhìn Mạc Xuất Hải, hai người nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý.

- Được rồi, cứ như vậy đi.

Tần Phượng cười cười, nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cầm tờ chương trình hội nghị do Tạ Hồng Vệ soạn, đưa cho Tần Phượng, nói:

- Bí thư Tần, chương trình hội nghị ghi ở đây, các lãnh đạo xem.

Tạ Hồng Vệ vội đưa cho ba người Cố Khải Minh mỗi người một bản.

- Tôi cảm thấy trình tự nói chuyện hơi nhiều, sẽ kéo thời gian rất dài, định bỏ bớt hai mục.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Tần Phượng nhướn mày, hơi mỉm môi lãnh đạm nói:

- Nếu vậy, bỏ bớt cuộc nói chuyện của tôi đi!

Tần Phượng trầm nghĩ: tại giờ phút mấu chốt này, tiểu tử người nói sao thì nghe vậy đi, chỉ cần có thể cử hành buổi lễ đúng thời hạn, cái gì ta đây cũng có thể nhẫn nhục chịu đựng được.

Cố Khải Minh nhìn lướt qua, cũng cười nói:

- Nói chuyện hơi nhiều. Tôi cũng không nói, chủ yếu là dự án, nói cho hay cũng không thực chất bằng xây dựng công trình sao cho thật tốt.

Tạ Hồng Vệ đứng một bên, trong lòng thất kinh. Y thật không ngờ, Bành Viễn Chinh chỉ hờ hững nói một câu, hai lãnh đạo chủ chốt của Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận đã chủ động tự nguyện từ bỏ cơ hội làm rạng rỡ mặt mày của mình. Thật hoành tráng, tiểu tử này thật quá sức tưởng tượng!

Nhớ tới trước đó mình còn tỏ ra tinh tướng ngạo mạn trước mặt Bành Viễn Chinh, Tạ Hồng Vệ không khỏi một trận thâm xấu hổ.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, lớn tiếng nói:

- Cuộc nói chuyện của hai lãnh đạo không thể bỏ. Chỉ bằng như thế này, chúng ta điều chỉnh một chút: đồng chí Lý Tuyết Yến giới thiệu sơ lược dự án, rồi đến Chủ tịch quận Cố đại diện cho Ủy ban nhân dân quận và thị trấn Vân Thủy đọc lời hoan nghênh, kế tiếp là Bí thư nói chuyện, sau cùng là Chủ tịch thành phố Tiêu Quân lên chỉ thị. Về phần Hoàng Bách Thừa, tôi thấy nên bỏ.

Tần Phượng và Cố Khải Minh nhìn nhau, gần như đồng thời gật đầu.

- Tốt, xác định như vậy đi.

Cố Khải Minh cười:

- Điều chỉnh như vậy cũng tốt, chỉ có điều không để Hoàng Bách Thừa lên tiếng, như vậy có hợp lễ hay không?

- Không sao, sáng mai tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Xin lãnh đạo cứ yên tâm.

Bành Viễn Chinh đáp.

- Tốt lắm, như vậy 9 giờ sáng mai, các bộ phận đều phải đến đông đủ. Đồng chí Viễn Chinh, cậu phải có mặt, cùng với Tạ Hồng Vệ phối hợp kiểm tra một lần cuối, bảo đảm tuyệt đối không có sai sót, nhầm lẫn. Khoảng 9 giờ 30, lãnh đạo thành phố sẽ tới, 9 giờ 58 phút sẽ chính thức bắt đầu.

Tần Phượng phát tay, dẫn đầu bước ra khỏi hội trường.

Mấy chiếc xe đậu trước cửa khách sạn. Tần Phượng trước khi lên xe, thấy Bành Viễn Chinh vẫn đứng trước khách sạn nhìn quanh, liền vẫy tay nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, nếu không có xe, lên xe tôi, tôi đưa về.

Cố Khải Minh vốn định bảo Bành Viễn Chinh đi cùng, thấy Tần Phượng giành trước, liền im lặng lên xe.

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, biết chắc chắn là Tần Phượng có chuyện muốn nói với mình. Hắn do dự một chút, rồi bước tới, cười nói:

- Vậy xin đi nhờ xe lãnh đạo.

Thẩm Ngọc Lan ngồi ở vị trí lái phụ, Tần Phượng ngồi ở ghế sau. Hai tay Tần Phượng khoanh trước ngực, vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, im lặng không nói.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn cô, nếu cô không nói, hắn càng không có gì để nói.

Xe chạy như bay, khi đến trung tâm thành phố, đột nhiên Tần Phượng cười nói:

- Tối nay tôi chưa ăn gì cả, thật sự là đói bụng, đồng chí Viễn Chinh cũng chưa ăn cơm phải không? Chúng ta cùng đi xuống ăn chút gì đi. Tôi nghe nói các món ăn ở đây không tệ, nếm thử một chút nhé?

Tần Phượng đột nhiên nói như vậy, Thẩm Ngọc Lan biết lãnh đạo muốn nói chuyện riêng với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Được, tôi cũng chưa ăn, nếu Bí thư Tần không ngại, tôi xin mời lãnh đạo ăn một bữa.

Lái xe dừng xe bên vệ đường, Tần Phượng và Bành Viễn Chinh xuống xe.

Trời bắt đầu vào đông, là thành phố phương bắc, nhiệt độ không khí ở Tân an đã xuống rất thấp. Thân hình mảnh mai, thon thả, Tần Phượng khoác một chiếc áo lông màu đen, đón gió mà đi, bóng dáng thanh nhã, cao ngạo mà cô độc. Từ góc nhìn của Bành Viễn Chinh, có thể mơ hồ nhìn thấy trên khuôn mặt quyến rũ của cô, khoe miệng hướng về phía trước, vẽ nên một đường cong mạnh mẽ và kiên nghị.

Thẩm Ngọc Lan không xuống xe, ở lại trong xe chờ. Nhưng đi chưa bao xa, Tần Phượng quay đầu lại phía Thẩm Ngọc Lan, kêu to:

- Ngọc Lan, cô về trước đi. Trời không còn sớm, hai người về trước nghỉ ngơi, lát nữa tôi và đồng chí Viễn Chinh đón xe về.

Khuôn mặt Thẩm Ngọc Lan thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Đây là Tần Phượng muốn ở một mình với Bành Viễn Chinh, dường như ...Dường như có chuyện gì đó không hề tầm thường.

Thẩm Ngọc Lan nhìn theo bóng dáng hai người, hơi trầm ngâm, rồi lên xe, bảo lái xe nổ máy. Lãnh đạo đã nói như vậy, nghĩa là không muốn cô và lái xe biết chuyện xảy ra kế tiếp.

Bởi vì là mùa đông, hơn nữa đã qua giờ cao điểm, nên thực khách ăn quà vặt trên đường không nhiều lắm, có một số chủ quán đã bắt đầu chuẩn bị đóng cửa.

Tần Phượng đứng trước một quầy nhỏ bán đậu hủ thối, do dự một lát.

Bành Viễn Chinh đi tới, khẽ cười nói:

- Bí thư Tần, cô muốn ăn đậu hủ thối? Đúng lúc tôi cũng muốn ăn món này.

Tần Phượng cười:

- Đúng là hơi thối một chút, nhưng thôi, ăn món này đi!

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Ông chủ, cho hai phần đậu hũ thối. Thêm hai tô súp dê bánh bao không nhân.

...

Hai người ngồi đối diện mà ăn. Tư thế ăn của Tần Phượng rất tao nhã, cô ăn một cách nhỏ nhẹ, không chút vội vã, chủ quán nhìn thấy không khỏi tò mò đánh giá cô. Xem cách ăn mặc của Tần Phượng và Bành Viễn Chinh, có vẻ không phải người bình thường, ít ra không phải người thường xuyên ăn quà vặt ở vỉa hè.

Bành Viễn Chinh ăn rất nhanh, hẳn thật sự đói bụng. Hắn ăn như gió cuốn, chẳng mấy chốc đã xử lý xong mấy miếng đậu hũ thối và tô thịt dê bánh bao không nhân, sau đó liền châm một điếu thuốc, lẳng lặng nhìn Tần Phượng ăn.

Chờ khá lâu, Bành Viễn Chinh có cảm giác, đây không phải là Tần Phượng đang ăn, mà là cô đang thực hiện những động tác nghệ thuật.

Bành Viễn Chinh hiểu rất rõ, tối nay Tần Phượng đột nhiên tìm tới hắn, chắc chắn là vì lời nói của hắn lúc ở văn phòng Tần Phượng hồi chiều.

Tần Phượng rất đặt nặng con đường làm quan của mình. Mà hiện nay, việc lên chức Phó chủ tịch thành phố, là điều mà cô đã mong chờ rất lâu. Đột nhiên tin tức từ miệng Bành Viễn Chinh khiến cô hụt hẫng, cảm thấy hết sức bất an.

Cô muốn thử thăm dò Bành Viễn Chinh, lại không biết nên mở miệng như thế nào. Mà nói thẳng, lại có vẻ mất phong độ của một Bí thư Quận ủy kiều ngạo.

Rất lâu sau, đợi cô ăn xong, Bành Viễn Chinh liền trả tiền. Tần Phượng theo phản xạ tự nhiên, đưa tay vào túi tiền của mình, chợt phát hiện trong túi của cô không có tiền, mà ví của cô lại để trên xe, thật ngượng ngùng.

Hai người rời khỏi phố quà vặt, đi ra đường cái.

Trên đường đi, Tần Phượng vẫn không nói gì.

Bành Viễn Chinh không còn kiên nhẫn, hắn vẫy một chiếc taxi, cười nói:

- Bí thư Tần, cô lên xe về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.

Tần Phượng liền lên xe, nhưng cô sực nhớ mình còn chưa hỏi điều cần biết, hơn nữa trên người không có một xu, mặt đỏ lên, mở cửa gọi:

- Đây, cậu cũng lên đi, chúng ta đi cùng.

Bành Viễn Chinh cũng không để ý, liền lên xe.

- Hai vị đi đâu?

Người lái xe tuổi trung niên quay đầu lại hỏi.

- Minh Hạc hoa viên.

Tần Phượng nhẹ nhàng nói.

Bởi vì là buổi tối, xe rất ít, nên lái xe chạy rất nhanh, chừng năm phút đã đến trước tiểu khu Tần Phượng ở.

Xe dừng lại, Tần Phượng hơi do dự, chợt quay lại nhìn Bành Viễn Chinh dứt khoát nói:

- Cậu theo tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia tươi cười trào phúng, thâm nghĩ, rốt cục cô cũng sốt ruột, không thể chịu đựng được nữa rồi.

244. Chương 247: Bí Thư Thành Ủy Đánh Giá Rất Cao

Bành Viễn Chinh đưa cho lái xe mười đồng tiền, sau đó xoay người nhìn Tần Phượng cười nói:

- Bí thư Tần có chỉ thị gì thì cứ việc nói thẳng. Nếu không thì tôi sẽ theo Bí thư Tần về nhà uống tách trà.

Tần Phượng sắc mặt quyền rũ hiện lên nét đỏ ửng. Khi gió lạnh thổi tới, cô kéo lại áo khoác, nhìn Bành Viễn Chinh nhỏ giọng nói:

- Tôi hỏi cậu, công tác của tôi có phải cậu từ chỗ khác nghe được một ít tin tức? Có thể nói cho tôi biết một câu đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

- Bí thư Tần đang nói cái gì vậy? Tôi cái gì cũng không hiểu.

Bành Viễn Chinh hồ đồ nói:

Tần Phượng xấu hổ, trầm giọng nói:

- Bành Viễn Chinh, tôi nói chuyện đứng đắn với cậu. Cậu đừng giả bộ với tôi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nhún vai nói:

- Lời nói của Bí thư Tần quả thật tôi nghe không hiểu lắm.

- Cậu...!

Tần Phượng then quá hóa giận, có một loại cảm giác như muốn phát điên.

Cô năm nay 31 tuổi, từ nhỏ đến lớn được cưng chiều trong gia đình. Sau khi nhập ngũ lại là mũi nhọn của đoàn văn công chuyên nghiệp. Đi đến đâu cũng không thiếu hoa tươi và những tràng vỗ tay. Bước vào quan trường đã mười năm nay, cao cao tại thượng vênh mặt hất hàm sai khiến người khác. Cô chưa từng gặp qua cái hạng người cứng đầu cứng cổ như Bành Viễn Chinh, không thềm để cô vào mắt.

Mỗi khi đứng trước chàng thanh niên này, cô không ngờ có một cảm giác vô lực và bị áp chế.

Đối với hạng phụ nữ mạnh mẽ, cứng rắn thích nắm đàn ông trong tay như cô, căn bản cảm giác này khiến cô không chấp nhận được.

Nhìn vẻ mặt muốn phát hỏa của Tần Phượng, Bành Viễn Chinh biết mình nên dừng đùa giỡn tại đây. Nếu cứ tiếp tục, hẳn tin rằng Tần Phượng khẳng định sẽ nổi điên.

- Haha, tôi cũng chỉ là nghe tin vĩa hè, không nhất định là thật. Bí thư Tần nghe xong, không nên tưởng là thật.

- Cậu nói thật sao?

Tần Phượng thở phào một cái, ánh mắt xinh đẹp lóe ra một tia sáng rọi khác thường. Mà giờ phút này, bộ ngực đầy đặn thành thực kia lại không biết dâng lên năng lượng sôi trào và rung động như thế nào.

Một cơn gió bắc thổi qua, thổi tan tất cả những rung động. Mà khi khoác chiếc áo khoác dày cộm, thì những sôi trào toàn bộ được giấu trong đêm tối tịch mịch.

- Phó chủ tịch thành phố Lâm lui ra, lúc này đây đã hoàn toàn là sự thật. Hơn nữa, thời gian sẽ rất nhanh. Trước tết âm lịch sẽ thông báo xuống dưới. Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đã nói chuyện với Phó chủ tịch thành phố Lâm. Và người tiếp nhận chức vụ của Phó chủ tịch thành phố Lâm chính là Phó giám đốc sở Xây dựng Chu Tích Thuần. Nghe nói hội nghị thường vụ Tỉnh ủy đã thông qua, việc bổ nhiệm này hai ngày nữa sẽ xuống dưới.

Tần Phượng sắc mặt đã trở nên tái nhợt. Thân hình gầy yếu của cô run run trong gió lạnh.

Cô không biết tin tức này Bành Viễn Chinh từ đâu mà có. Nhưng cô cảm thấy Bành Viễn Chinh không có ăn nói bừa bãi. Theo như sự lịch lãm nhiều năm trong quan trường cộng với kinh nghiệm làm việc của cô, Tỉnh ủy lâm thời chọn người làm Phó chủ tịch thành phố Tân An, hàng không một cán bộ xuống cơ quan, hiển nhiên là có biến cố khác.

Loại biến cố này không phải một cán bộ cấp cục huyện như cô có khả năng nắm trong tay.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên nhớ tới hôm trước Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đã có nói qua. Nhưng lúc ấy cô cũng không để trong lòng, cũng không suy xét quá nhiều. Nhưng hiện tại xem ra, lời nói của Đông Phương Nham khẳng định là có ám chỉ.

Chờ đợi lâu ngày và cố gắng đáng kể đã trở thành bọt biển. Tần Phương giờ phút này tuyệt vọng rồi bởi là có thể nghĩ. Cô thậm chí còn có chút thù hận nhìn Bành Viễn Chinh đang đứng trước mặt. Đây là hấn vô tình đánh vỡ và đập nát giấc mơ tốt đẹp của mình.

Tần Phương hô hấp có chút dồn dập, cảm xúc dần dần có dấu hiệu không thể khống chế được.

Bành Viễn Chinh lại nhún vai, không có phản ứng lại với Tần Phương, bỏ đến đường cái đối diện, thuận tay vẫy một chiếc taxi rồi vội vàng rời đi.

Trong màn đêm tối đen như mực, gió bắc gào thét, Tần Phương một mình đứng trong gió lạnh, gương mặt đầy sự tuyệt vọng.

9h sáng ngày hôm sau, rất nhiều nhân viên công tác của quận ủy và UBND quận đều bận rộn tại hiện trường. Bành Viễn Chinh an bài tất cả mọi việc. Mà phối hợp với Bành Viễn Chinh chính là Phó chánh văn phòng quận ủy Tạ Vệ Hồng.

Đúng 9h, Thẩm Ngọc Lan đột nhiên vội vã chạy vào, từ xa hô lên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Tần bảo tôi nói anh chuẩn bị một chút. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng muốn tham gia hoạt động.

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, thầm nghĩ. Đông Phương Nham sao lại muốn đến đây? Không đến mức phải như vậy.

- Bí thư Đông Phương muốn đến đây à? Đây chẳng phải là một số lãnh đạo khác của thành phố cũng đến sao? Chủ tịch thành phố Chu có đến không?

Bành Viễn Chinh chột hời.

Thẩm Ngọc Lan lắc đầu:

- Chủ tịch thành phố Chu không đến. Ông ấy đi họp ở tỉnh. Bí thư Đông Phương quyết định đột ngột muốn đến quận điều tra công tác kinh tế. Nghe nói chúng ta sáng nay sẽ có hoạt động ký kết hiệp nghị với tập đoàn Tín Kiệt nên Bí thư Tần mời Bí thư Đông Phương tham gia luôn.

- Là như vậy sao?

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng. Tuy rằng mặt không chút thay đổi nhưng trong lòng cảm thấy rất phần chấn.

Bất kể là đối với hấn hay là đối với hạng mục này, Đông Phương Nham đến tham dự đều là một tin tức tốt. Có Đông Phương Nham và Tiêu Quân hai lãnh đạo quan trọng của thành phố ra mặt cổ động, hạng mục này về sau thủ tục ở thành phố sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đồng thời, hoạt động ký kết hiệp nghị này cũng bởi vậy mà bước tới một quy cách cao.

Hơn 9h30 một chút, Bí thư quận ủy Tần Phương và Chủ tịch quận Cố Khải Minh, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực Tiêu Quân đi đến. Phía sau bốn người là một đoàn cán bộ thành phố. Bành Viễn Chinh vừa thấy liền phát hiện không ít người quen.

Bành Viễn Chinh theo bản năng mà liếc nhìn về phía Tần Phương. Tần Phương hôm nay mặc một bộ trang phục công sở màu xám, dáng người vô cùng đầy đặn, thành thực. Chỉ có điều hôm nay Tần Phương trang điểm hơi đậm, đại để là để che lấp sự tuyệt vọng và tiêu tụy trên nét mặt.

Nhiều lãnh đạo cao tầng đến như vậy, Bành Viễn Chinh tự nhiên liền tránh sang một bên. Nhưng Đông Phương Nham dường như liếc mắt một cái liền thấy được hấn, không ngờ vẫy tay cười nói:

- Tiểu Bành, đồng chí Tiểu Bành.

- Bí thư Đông Phương

Bành Viễn Chinh ngẩng ra, nét mặt hiện lên nụ cười kính cẩn, vội vàng chạy đến.

Đông Phương Nham vươn tay bắt tay Bành Viễn Chinh, sau đó cười ôn hòa nói:

- Chủ tịch Tiểu Bành đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức không lâu nhưng động tĩnh không nhỏ đấy. Công tác thu hút đầu tư rất có hiệu quả. Tốt, không tồi.

Tiêu Quân cũng ở một bên chen vào nói:

- Đồng chí Tiểu Bành này giống như Thiên lý mã, đang chờ Bá Nhạc Bí thư Đông Phương đấy.

- Lúc trước, đồng chí Tiểu Bành là do Bí thư Đông Phương đích thân điểm danh đến thị trấn Vân Thủy để rèn luyện.

- Lão Tiêu à, sự thật chứng minh tôi không có nhìn lầm người. Haha!

Đông Phương Nham mỉm cười nói:

- Sự thật cũng chứng minh đầy đủ, những cán bộ ưu tú trẻ tuổi của cơ quan hẳn là nên đến cơ sở để rèn luyện. Đồng thời chứng minh quyết sách chọn người làm phong phú bộ máy cơ sở của Thành ủy và Tỉnh ủy là chính xác.

Đông Phương Nham và Tiêu Quân nói chuyện với nhau. Cái gọi là người nói không có ý gì nhưng người nghe lại có ý. Lãnh đạo thành phố nói như vậy, nhưng khi truyền đến lỗ tai lãnh đạo bộ môn khu thì không khỏi nghiêm nghị hẳn lên, vô hình chung lại tiến thêm một bước nâng cao địa vị chính trị của Bành Viễn Chinh ở khu Tân An.

- Bí thư Đông Phương, Phó chủ tịch thành phố Tiêu, hai vị lãnh đạo khen ngợi như vậy, thật là khiến tôi cảm thấy áp lực quá lớn.

Bành Viễn Chinh khiêm tốn cười.

Đông Phương Nham lại bật cười ha hả:

- Có áp lực là chuyện tốt. Nhưng tôi hy vọng cậu có thể hóa giải áp lực tạo thành động lực, ở cơ sở làm tốt lên, vì dân chúng mà làm chuyện thật sự. Tương lai, Thành ủy còn muốn tiếp tục lựa chọn những cán bộ trẻ tuổi xuống cơ sở để rèn luyện. Cậu cần phải làm tốt công tác, tranh thủ trở thành tấm gương cho các cán bộ khác.

Đông Phương Nham đánh giá cao Bành Viễn Chinh, Cố Khải Minh nghe xong trong lòng vừa động. Còn Tần Phương thì ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, vô tình có ý chen vào nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, Hoàng đồng của tập đoàn Tín Kiệt có đến không?

Lúc này, Hoàng Bách Thừa cũng đồng dạng mang theo một số tùy tùng đang đi đến. Ông ta cởi chiếc áo khoác màu đen của mình đưa cho người đi theo cầm lấy, sau đó cười ha ha bước tới:

- Bí thư Đông Phương, Phó chủ tịch thành phố Tiêu, không nghĩ tới hai vị lãnh đạo lại đồng ý đến như vậy. Xin cảm ơn lãnh đạo rất nhiều.

Đông Phương Nham đối với Hoàng Bách Thừa cũng không xa lạ gì. Nhưng ông ta là nhân vật số một Thành ủy, đối với xí nghiệp nổi danh ở tỉnh, cố hữu lễ ngộ nhưng vẫn giữ sự kiêu ngạo và quyền uy của mình.

- Haha, Chủ tịch Hoàng ủng hộ xây dựng thành phố, hẳn là chúng tôi nên cảm ơn ngài mới đúng.

Đông Phương Nham mỉm cười, bắt tay Hoàng Bách Thừa, rồi sau đó mọi người tiến vào phòng khách quý.

Thời gian cho đến lúc bắt đầu hoạt động còn có hơn mười phút nữa. Tổng không thể để các lãnh đạo thành phố đứng bên ngoài.

Thẩm Ngọc Lan cầm bảng chương trình hội nghị vội vàng đi ra khỏi phòng khách quý, đi đến trước mặt Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Bí thư Đông Phương sẽ không phát biểu bất luận chỉ thị nào. Bí thư Đông Phương không phát biểu, Phó chủ tịch thành phố Tiêu cũng sẽ không nói. Cho nên, thời gian dành cho Phó chủ tịch thành phố Tiêu nói chuyện bị trống rỗng.

- Mặt khác, Bí thư Tần nói với tôi, cô ấy đang có chút cảm mạo, cổ họng không thoải mái khi nói chuyện. Khiến cho Chủ tịch quận Cổ lên đọc diễn văn thay.

Tiêu Quân không nói cũng không kỳ quái, bởi vì Đông Phương Nham không phát biểu thì y càng không thể nói cái gì. Về phần Tần Phương lâm thời thay đổi kỳ thật cũng nằm trong dự tính của Bành Viễn Chinh. Hắn trong lòng rất rõ ràng, tối hôm qua Tần Phương khẳng định là mất ngủ. Tâm trạng hiện nay chỉ sợ là không được tốt. Tuy rằng cô che giấu vô cùng tốt, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn có thể từ gương mặt trang điểm đậm của cô đọc được một tia mệt mỏi và tuyệt vọng.

- Được, cô chuyển lời cho Bí thư Tần, tôi sẽ điều chỉnh lại chương trình hội nghị, tận lực rút ngắn thời gian.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, xoay người đi an bài.

Thẩm Ngọc Lan nhìn theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh, ánh mắt hiện lên sự khác thường. Sáng hôm nay, khi Tần Phương đi làm, sắc mặt thật sự không tốt. Đôi mắt có chút sưng đỏ. Cô trốn trong phòng làm việc trang điểm cả nửa ngày mới đi ra. Thẩm Ngọc Lan từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy Tần Phương như vậy.

Tần Phương vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến Bành Viễn Chinh? Thẩm Ngọc Lan đột nhiên nhớ đến thời gian gần đây Tần Phương bởi vì Bành Viễn Chinh mà hay nổi giận.

245. Chương 248: Vị Hôn Thê

Lúc này đây, hiệp nghị ký kết hoạt động bắt đầu, Bành Viễn Chinh hoàn toàn không có lộ diện. Trên đài chủ tịch cũng không có hắn, mà người lên tiếng cũng không có hắn.

Chủ trì nghi thức là trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND quận Mạc Xuất Hải.

Mạc Xuất Hải mỉm cười bước lên đài, cất cao giọng nói:

- Các vị lãnh đạo, các vị khách quý, các bằng hữu, hôm nay chúng tôi ở đây long trọng cử hành nghi thức ký kết hiệp nghị hạng mục xây dựng khu sản nghiệp xí nghiệp chế tạo máy móc giữa thị trấn Vân Thủy khu Tân An và tập đoàn Tín Kiệt. Xin cho phép tôi giới thiệu những vị lãnh đạo và khách quý tham dự hoạt động ngày hôm nay.

- Lãnh đạo tham dự hoạt động hôm nay gồm có Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân cùng với đồng chí lãnh đạo Hội đồng nhân dân, UBND thành phố, Bí thư quận ủy Tân An Tần Phương, Phó bí thư quận ủy, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, thành viên bốn bộ máy khu và những đồng chí bộ môn liên quan của khu. Khách quý tham dự hoạt động hôm nay gồm có Ủy viên thường vụ Mặt trận tổ quốc, Phó chủ tịch Hiệp hội Công thương nghiệp, Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng Bách Thừa tiên sinh.

Mạc Xuất Hải đọc đến tên người nào, thì lãnh đạo đang đứng trên đài chủ tịch đều khom người cúi chào. Chỉ có điều ở dưới đài rất nhiều cán bộ đều ngoài ý muốn phát hiện, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh thì sắc mặt tươi cười, nhưng Bí thư quận ủy Tần Phương thì sắc mặt hơi có chút ngưng trọng, nụ cười có vẻ rất gượng ép.

- Sau đây, xin mời Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, đồng chí Lý Tuyết Yến hướng các vị lãnh đạo và khách quý giới thiệu cơ bản tình huống hạng mục.

Khi bên này đang diễn ra nghi thức ký kết hiệp ước thì một chiếc xe quân dụng biển số thủ đô chậm rãi tiến vào cơ quan chính quyền thị trấn Vân Thủy. Một cô gái xinh đẹp, trắng trẻo mái tóc dài từ trên xe bước xuống, đứng ở trong sân nhìn chung quanh một chút.

Điền Minh và Lý Tân Hoa vừa lúc từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp xa lạ thì không khỏi ngẩn ra, nhưng chợt bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn.

Dáng người cô thon thả, cao ngạo xuất chúng, ánh mắt làm say lòng người. Làn da trắng mịn màng và những đường cong cơ thể duyên dáng. Cử chỉ của cô nhã nhặn, lịch sự, đoan trang thanh lịch, chẳng khác nào tiên nữ trên trời, khiến người khác có một cảm giác khó nói.

Đây đúng là Phùng Thiển Như. Cô sau khi xử lý xong công việc ở công ty máy tính Hoa Vũ ở thủ đô thì buổi sáng ngày hôm qua liền gấp gấp chạy đến Tân An mà không thông báo cho Bành Viễn Chính, muốn tạo bất ngờ cho hắn.

Vốn chiều ngày hôm qua cô sẽ đến, nhưng có việc ở tỉnh nên kéo dài thời gian một chút. Bạn học trung học Từ Tiểu của cô chính là con gái của Bí thư Tỉnh ủy Giang Bắc Từ Xuân Đình biết cô đến Giang Bắc, “cưỡng ép” lưu lại tỉnh một đêm. Hai cô nhiều năm không gặp, tất nhiên là phải thân thiết rồi. Nếu như Phùng Thiển Như không phải kiên quyết phản đối thì hôm nay Từ Tiểu cũng đã cùng cô đến Tân An.

Phùng Thiển Như thản nhiên cười, giọng nói du dương:

- Xin hỏi Bành Viễn Chính có ở đây hay không?

Lý Tân Hoa cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành không có ở thị trấn. Xin hỏi cô đây là....?

- Tôi họ Phùng, là....

Phùng Thiển Như lời vừa ra khỏi miệng, không kìm nổi khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng lên. Nhưng dù sao cô cũng xuất thân từ nhà quyền quý, nên điều chỉnh lại thái độ của mình, thản nhiên cười:

- Tôi là vị hôn thê của anh ấy.

Phùng Thiển Như lời này đúng lý hợp tình, lại hòa nhã.

Tuy rằng hai người vừa mới xác định quan hệ, còn chưa có đính hôn, nhưng trong lòng Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chính giống như người yêu cả đời.

Lý Tân Hoa chần động, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Phùng Thiển Như, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì. Cũng may Điền Minh khá thông minh, phản ứng mau lẹ, lập tức tiếp lời:

- Lãnh đạo chúng tôi đi tham dự một hoạt động ở quận. Giữa trưa mới về. Chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho lãnh đạo. Cô vào phòng ngồi chờ một lát.

Phùng Thiển Như tao nhã cười:

- Anh ấy đang bận à? Vậy phiền anh mở cửa văn phòng giúp. Tôi ngồi ở trong phòng cũng được.

Khi nói chuyện, lái xe quân nhân từ trên xe mang xuống hai vali hành lý cho Phùng Thiển Như, tất cung tất kính cười nói:

- Phùng tiểu thư, hành lý của cô để ở đây hay là...

- Cứ để ở đây đi. Hồ sư phụ, trên đường vất vả cho anh quá. Anh cứ lái xe trở về, nói với chú ba là tôi đến nơi an toàn, bảo cả nhà đừng nên lo lắng.

Lái xe gật đầu, mang theo hai vali hành lý đi sau đằng sau Phùng Thiển Như vào bên trong cơ quan. Điền Minh mở cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chính, kính cẩn mời Phùng Thiển Như đi vào. Lý Tân Hoa vội vàng đi rót nước.

Phùng Thiển Như đứng một chỗ, thấy văn phòng làm việc của Bành Viễn Chính có chút đơn sơ thì không khỏi nhíu mày. Cô đã đoán chừng điều kiện cơ sở khẳng định là khá kém, nhưng không nghĩ tới lại gian khổ như vậy.

Lái xe mang hành lý vào cho Phùng Thiển Như, sau đó đứng thẳng chào:

- Phùng tiểu thư, tôi xin phép trở về.

- Cảm ơn Hồ sư phụ, phiền anh quá.

Phùng Thiển Như cười ôn hòa:

- Hồ sơ phụ trên đường nhất định phải chú ý an toàn.

Lý Tân Hoa và Điền Minh nhìn thấy cảnh tượng này, thầm nghĩ vị hôn thê xinh đẹp như tiên này của Chủ tịch Bành lai lịch không nhỏ.

Lý Tân Hoa rót một tách trà nóng, cười nói:

- Mời cô uống trà!

Phùng Thiển Như gật đầu mỉm cười:

- Cảm ơn!

Phùng Thiển Như thái độ rất ôn hòa. Cô bản tính không màng danh lợi, cũng không tính toán nhiều. Sự cao quý của cô lại không cần biểu lộ ra ngoài, nhưng đủ để Điền Minh và Lý Tân Hoa phải kính sợ.

Ai nói Bành Viễn Chinh không có bạn gái? Chủ tịch thị trấn Bành không ngờ đã có vị hôn thê.

Vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành là từ thủ đô tới. Rất có lai lịch.

Vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành rất xinh đẹp, khiến người ta cực kỳ hâm mộ.

Không bao lâu, tin tức Phùng Thiển Như đến đây đã lan truyền cao thấp cơ quan thị trấn Vân Thủy. Cô tuy rằng ngồi trong phòng làm việc của Chủ tịch thị trấn Bành đóng cửa không ra, nhưng gần như trong tất cả các phòng làm việc khác, chủ đề chính thảo luận là về cô.

Thậm chí có mấy nữ cán bộ trẻ tuổi, kèm chế không được nội tâm hiếu kỳ, rón ra rón rén chạy đến cửa sổ văn phòng Bành Viễn Chinh nhìn xem Phùng Thiển Như. Phùng Thiển Như thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ thì không khỏi mỉm cười.

Thị Bình chậm rãi bước tới, thấy vài người có bộ dạng lén la lén lút thì không khỏi cười mắng:

- Các người đang làm gì vậy? Không biết lễ phép gì hết. Mau khẩn trương về làm việc đi.

Các nữ cán bộ lập tức giải tán.

Lúc này, Phùng Thiển Như đẩy cửa bước ra, hướng Thị Bình chủ động chào hỏi:

- Chào chị!

Người phụ nữ này thật đẹp, hơn nữa khí chất lại rất cao. Thị Bình tự nhận mình cũng có vài phần nhan sắc, nhưng trước mặt Phùng Thiển Như, cô không kìm nổi sinh ra vài phần xấu hổ.

Thị Bình khẩn trương lấy lại bình tĩnh, bắt tay Phùng Thiển Như:

- Chào cô, tôi tên là Thị Bình, là Phó chủ tịch thị trấn Vân Thủy. Hôm nay Chủ tịch quận đến tham dự một hạng mục ở quận, chắc tối nay mới về. Có cần tôi gọi điện cho cậu ấy không?

Phùng Thiển Như cười lắc đầu:

- Không cần, tôi ở đây chờ anh ấy là tốt rồi.

Thị Bình bước vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, tùy ý nói vài câu với Phùng Thiển Như. Đương nhiên, cũng theo bản năng mà hỏi thân phận và bối cảnh của Phùng Thiển Như nhưng cũng không có kết quả gì.

Nghi thức ký kết hiệp nghị chấm dứt, Đông Phương Nham và Tiêu Quân ở lại, chuẩn bị tham dự bữa tiệc chiêu đãi vào buổi trưa. Quy cách tiếp đãi khá cao khiến ông chủ Hoàng Bách Thừa của tập đoàn Tín Kiệt cảm thấy rất viên mãn.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh chỉ xuất hiện một chút trong việc ký tên, nhưng bữa tiệc chiêu đãi vào buổi trưa vẫn bắt buộc phải có mặt tại phòng số 1 tiếp đãi Đông Phương Nham, Tiêu Quân, Tần Phượng, Cố Khải Minh và Hoàng Bách Thừa.

Đông Phương Nham dưới sự vây quanh của mọi người chậm rãi bước xuống lầu dưới của khách sạn. Ông ta quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh đang đi đằng sau Cố Khải Minh, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành của chúng ta hôm nay rất khiêm tốn. Không tồi. Người trẻ tuổi có thể biết cách bình tĩnh, nhẫn nại, rất đáng quý.

Tiêu Quân mỉm cười nói:

- Bí thư Đông Phương, sự nghiệp cải cách của chúng ta mở ra, cần những đồng chí trẻ tuổi đầy hứa hẹn như Bành Viễn Chinh để mà làm việc.

Cố Khải Minh mỉm cười, quay đầu lại vỗ vai Bành Viễn Chinh, không nói gì.

Luôn mãi được Đông Phương Nham khen ngợi trước mặt mọi người. Bành Viễn Chinh hơi toát mồ hôi:

- Bí thư Đông Phương, Chủ tịch thành phố Tiêu, hai vị lãnh đạo thật sự là quá khen rồi, khiến tôi cảm thấy có chút hổ thẹn.

Đông Phương Nham và Tiêu Quân cười lên ha hả. Mọi người cũng cười.

Lời này của lãnh đạo kỳ thật thì cũng không tính cái gì. Đông Phương Nham là nhân vật số một của Thành ủy, Bành Viễn Chinh chỉ là một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ. Địa vị hai bên chênh lệch rất lớn. Lãnh đạo cao tầng khen ngợi cấp dưới, cũng giống như bê trên khen ngợi con cháu. Đa số thời điểm nói rồi thôi, chứ không có nội hàm đặc thù trong đó.

Đông Phương Nham bước vào phòng, Bành Viễn Chinh vừa muốn vào cửa chợt nghe tiếng máy nhắn tin vang lên.

Hắn tránh qua hành lang, lấy máy ra nghe, không ngờ là số điện thoại trong phòng làm việc của mình. Nhưng đồng thời còn có một tin nhắn ngắn gọn “Em đến rồi”.

Chỉ có ba chữ “Em đến rồi” nhưng Bành Viễn Chinh lại cảm thấy mừng như điên. Hắn biết Phùng Thiển Như đã đến.

Hắn mặt mày hớn hở chạy ra ngoài gọi điện thoại, nửa đường thì gặp Mạc Xuất Hải.

Mạc Xuất Hải ngạc nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, sao cậu không tiếp đãi các lãnh đạo dùng cơm mà chạy ra đây để làm gì?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Chánh văn phòng Mạc, thật ngại quá, tôi đột nhiên có việc gấp, nhất định phải về lại thị trấn. Quả thật là việc gấp, phiên Chánh văn phòng Mạc nói với các lãnh đạo một tiếng.

Phùng Thiển Như đến, Bành Viễn Chinh cũng chẳng còn tâm tư bồi lãnh đạo dùng cơm. Hơn nữa, hắn biết bữa tiệc ngày hôm nay, Tần Phương và Cố Khải Minh là nhân vật chính. Một Chủ tịch thị trấn như hắn tham gia hay không cũng không quan trọng.

Mạc Xuất Hải ngăn ra, còn chưa kịp phản ứng lại, thì Bành Viễn Chinh đã bỏ đi xa.

Bành Viễn Chinh một đường chạy thẳng ra ngoài khách sạn, lên xe của mình. Hôm nay hắn tự mình lái xe đến đây.

Từ trong bao lấy ra điện thoại di động, hắn liền gọi về phòng làm việc của mình, trong lòng không ngờ có một tia khẩn trương.

Thi Bình và Mẫn Diễm đang nói chuyện với Phùng Thiển Như, thì nghe được tiếng điện thoại vang lên, liền thuận tay tiếp:

- Alo!

- Tôi Bành Viễn Chinh đây, ai vậy?

Thi Bình lập tức cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, là anh à? Anh tìm Phùng tiểu thư? Ồ, anh chờ nha.

- Phùng tiểu thư, điện thoại của Chủ tịch thị trấn Bành.

Thi Bình đưa điện thoại qua cho Phùng Thiến Như.

Phùng Thiến Như tao nhã mà đứng dậy tiếp điện thoại. Thi Bình nhìn Mẫn Diễm, hai người lẳng lặng rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, giúp Phùng Thiến Như đóng cửa lại.

- Thiến Như, là em sao?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hưng phấn của Bành Viễn Chinh, âm thanh hơi có chút run rẩy.

- Anh Viễn Chinh, là em đây. Em chờ anh hơn một giờ rồi.

- Vì sao không gọi điện thoại cho anh trước, để anh đi đón em?

- Hihi, em chỉ muốn tạo sự ngạc nhiên cho anh thôi.

- Kỳ thật, hôm qua em đã đến tỉnh rồi. Bạn học em là Từ Tiểu kiên quyết lưu em ở lại một đêm. Em sáng sớm hôm nay đã đến Tân An.

- Thiến Như, em chờ một lát, anh lập tức về ngay. Em nếu mệt, trong phòng anh có giường nằm đấy.

- Anh Viễn Chinh, em biết rồi. Anh đang bận công việc mà.

- Không được, anh muốn lập tức nhìn thấy em.

Nói xong, đầu dây bên kia Bành Viễn Chinh đã cúp máy.

Phùng Thiến Như nét mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc.

Hai người đang ở trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt. Mới chỉ hơn một tháng nhưng cảm giác như cách ba năm. Nhìn cô ngoài miệng thì nói thoải mái nhưng trên thực tế, cô làm sao mà không muốn ôm chầm lấy người mình thương yêu chứ?

Ngoài cửa!

Thi Bình quay đầu nhìn vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, thở dài một tiếng:

- Chị Mẫn, tôi thấy Chủ tịch Bành và Phó bí thư Lý là một cặp rất xứng đôi. Kết quả...

- Lý Tuyết Yến cũng là một mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được, tài mạo song toàn. Nhưng so với vị Phùng tiểu thư này thì kém một bậc.

- Xem ra, hai cô gái hôm trước cũng không có quan hệ gì với Chủ tịch thị trấn Bành. Chị Mẫn không biết, tôi vừa thấy vị Phùng tiểu thư này, thì liền cảm thấy cô ấy với Chủ tịch thị trấn Bành mới là trời đất tạo thành một đôi.

Mẫn Diễm cũng thở dài nói:

- Tâm tư của Bí thư Tuyết Yến đối với Chủ tịch thị trấn Bành gần như người của toàn thị trấn đều biết. Hiện tại, vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành đã đến, tôi phỏng chừng Phó bí thư Tuyết Yến...

Mẫn Diễm muốn nói gì lại thôi.

Vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành đến, hơn nữa lại là một vị hôn thê xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng đây kỳ thật giống như một đòn cảnh cáo Lý Tuyết Yến. Hai người thậm chí khó có thể tượng tượng Lý Tuyết Yến khi nhìn thấy Phùng Thiến Như sẽ cảm thấy xấu hổ và thương tâm đến cỡ nào.

Thi Bình và Mẫn Diễm sống vai nhau về văn phòng của mình, trên đường lại thở ngắn than dài một phen. Lý Tuyết Yến thâm mến Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy không ai là không biết. Chỉ có điều tất cả mọi người không ai dám nói cái gì. Người ở thị trấn đa số vẫn hy vọng Bành Viễn Chinh có thể cùng Lý Tuyết Yến nên duyên tốt lành.

246. Chương 249: Công Chúa Bạch Tuyết Và Bạch Mã Hoàng Tử

Bành Viễn Chinh lái xe trở về thị trấn. Hắn đậu xe trước cửa cơ quan, rồi chạy nhanh lên trên lầu.

Chỗ cầu thang giao nhau giữa tầng một và tầng hai, Lý Tuyết Yến đang muốn xuống lầu, nhìn thấy Bành Viễn Chinh đang chạy lên thì không khỏi kính cẩn nghiêng người tránh đường:

- Lãnh đạo!

- Lãnh đạo, Phòng tiểu thư đang ở trong văn phòng chờ anh. Có cần tôi làm cái gì không?

Lý Tân Hoa thanh âm nhiều ít có chút nghiến ngấm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh chỉ nói hai tiếng “cảm ơn” rồi sau đó tiếp tục chạy lên lầu, trong giây lát thì biến mất không thấy đâu.

Lý Tân Hoa thở dài, rồi lại đỏ mặt chậm rãi đi xuống lầu.

Cô cũng là cô gái đang trong độ tuổi yêu đương. Đối với chàng thanh niên ưu tú kia, cô trong lòng nếu nói không có một chút tâm động thì là giả. Nhưng chỉ có điều cô biết điều kiện giữa hai người cách xa quá lớn, căn bản không có khả năng tiến đến quá xa. Cho nên, cô đã sớm đem tình cảm này của mình ẩn sâu trong nội tâm, nửa điểm cũng không lộ ra.

Cô đương nhiên thông minh và cũng rất lý trí.

Cô trong lòng rất rõ ràng. Nếu chính mình toát ra cảm xúc mờ ám, Bành Viễn Chinh khẳng định sẽ dờn cô đi, và sẽ không trọng dụng và coi trọng cô như bây giờ.

Nếu không có được tình yêu của người đàn ông này thì phải chiếm được sự tín nhiệm của anh ấy. Đây chính là lựa chọn tối ưu của Lý Tân Hoa.

Bành Viễn Chinh đi lên lầu, bước đến phòng làm việc của mình, lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Phùng Thiển Như đang đứng bên cạnh ghế sofa, nhìn tấm áp phích tuyên truyền về kế hoạch hóa gia đình ở nông thôn, khoe miệng hiện lên nụ cười tươi không thể tin nổi. “Sinh ít con để có điều kiện chăm sóc con tốt nhất”. Khẩu hiệu này thật khác biệt. Chỉ có điều áp phích tuyên truyền này cô thấy không hòa hợp, thậm chí có chút ẩu tả.

Cô xuất thân từ nhà quyền quý. Đối với cuộc sống nhất định là nhìn với ánh mắt rất cao. Cô chưa từng đến cơ sở, nên không nghĩ ở đó sẽ là bụi đất bay đầy đường, nhà cửa cũ nát, không khí ô nhiễm. Lý tưởng thế ngoại đào nguyên và hình tượng thị trấn nhỏ này hoàn toàn khác xa nhau.

Khi bước vào thị trấn Vân Thủy, tiếp xúc với một số cán bộ, cho đến khi vào trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, từng chi tiết, từng vẻ mặt con người, từng lời nói cử chỉ đều trực tiếp phá vỡ chủ nghĩa lãng mạn của cô.

Tuy nhiên, cô không cảm thấy thất vọng mà là cảm thấy mới mẻ.

Đồng thời lại lo lắng cho cuộc sống của người yêu. Nguyên bản, Phùng Thiển Như không tán thành mẹ và bà nội muốn đem Bành Viễn Chinh trở lại thủ đô. Cho rằng nam nhi thì phải chí tại bốn phương. Bành Viễn Chinh hẳn là nên ở cơ sở vài năm, sau đó sẽ “cá chép hóa rồng”. Nhưng hiện tại, không ngờ cô cũng sinh ra ý niệm muốn Bành Viễn Chinh trở về thủ đô.

Chiếc bàn làm việc cũ kỹ, chiếc ghế sofa thì khi ngồi xuống kéo cà kéo kẹt. Trong phòng làm việc ngoại trừ cái điện thoại, thì chẳng còn đồ vật nào nữa? Chẳng lẽ điều kiện làm việc lại đơn sơ như vậy sao? Nhìn lại căn phòng, gió lùa lồng lộng. Ván giường khô cứng, không ngờ còn không có lò sưởi. Xem ra sẽ dựa vào cái gì để làm ấm qua mùa đông này? Nếu dùng than mà trúng khí độc thì xử lý làm sao đây? Tuy rằng, bên trong có một cái lò hao hao giống lò sưởi khiến cho Phùng Thiển Như cảm thấy rất hiếu kỳ nhưng chung quy vẫn không ngăn được sự lo lắng cho Bành Viễn Chinh.

Kỳ thật, bây giờ đã là cuối tháng 11, bắt đầu đầu mùa đông. Nhiệt độ không khí ở thành phố Tân An còn muốn thấp hơn so với thủ đô. Bởi vì hỏa lò trong phòng làm việc đã bị người của phòng đảng chính đè xuống, khi Phùng Thiến Như đến mới đốt lên. Nhưng nhiệt độ trong phòng cũng không ấm lên chút nào, chỉ khoảng 13, 14 độ.

Đối với việc quen với nhiệt độ 20o như Phùng Thiến Như khẳng định là không quen.

Phùng Thiến Như xoa mạnh tay, phát ra hơi thở khói.

Cô đột nhiên nghe được đằng sau có động tĩnh, bỗng nhiên xoay người sang. Trước mắt chính là gương mặt anh tuấn của Bành Viễn Chinh, chỉ có điều đang sung mãn và kích động. Đôi mắt có chút nóng bỏng gần như muốn đốt cháy Phùng Thiến Như.

- Anh Viễn Chinh!

- Thiến Như!

Bành Viễn Chinh giang rộng hai tay, ôm chầm lấy Phùng Thiến Như, ra sức ôm chặt. Dường như muốn đem cả thân hình mềm mại của cô mà nhào nặn vào bên trong của mình. Phùng Thiến Như tựa đầu vào lòng ngực Bành Viễn Chinh, mặc cho đôi phương tham lam hôn xuống cổ, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Hai người đôi môi dán chặt vào nhau, tâm linh tương thông. Thế giới này dường như trống rỗng chỉ còn có hai người.

- Thiến Như, hôm nay trời khá lạnh. Em vừa đến chỉ sợ là không quen.

Bành Viễn Chinh nói xong, động tác lưu loát thuần thục dọn dẹp lại hỏa lò, lại dùng kẹp bỏ thêm một ít than đá vào. Hỏa lò rất nhanh được đốt lên, chỉ có điều mơ hồ có một làn khói nhẹ bốc lên.

Phùng Thiến Như cau mày, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, hỏa lò này cháy như vậy, anh cả đêm ngủ có thể bị trúng khí độc của than đấy. Rất không an toàn. Các anh không có phòng tập thể có lò sưởi sao?

Bành Viễn Chinh không kìm nổi cười nói:

- Thiến Như, ở thị trấn không có lò sưởi, chỉ có bếp lò sưởi ẩm thôi. Em có thể xuống nông thôn để nhìn, rất nhiều người sử dụng than đá. Haha, không có việc gì, chỉ cần quen là được rồi.

- Không cần nói là thị trấn, cho dù là trong nội thành cũng có nhiều địa phương cũng không có lò sưởi. Không thể so sánh với thủ đô được.

- Anh Viễn Chinh, anh bình thường đều ở chỗ này sao?

Phùng Thiến Như lại hỏi.

- Ủ, đa số thời gian anh ở lại thị trấn. Công tác cơ sở không thể so với cơ quan. Tình trạng đột phát rất nhiều, lãnh đạo thị trấn nhất định phải thay phiên nhau chịu trách nhiệm. Đương nhiên, có đôi khi công tác bận rộn, nên anh cũng lười về thành phố.

- Đương nhiên, nếu em đã đến đây, thì anh cam đoan, mỗi ngày sẽ về nhà với em.

Bành Viễn Chinh cười ha hả.

- Em không thèm.

Phùng Thiến Như khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ:

- Điều kiện thật sự là khá kém. So với tưởng tượng của em thì kém rất nhiều. Anh Viễn Chinh, kỳ thật thì ý ông nội là muốn anh rèn luyện, nhưng cũng không thể chịu khổ như thế này. Em thấy chi bằng anh trở về thủ đô đi.

- Kỳ thật thì điều kiện cũng không kém lắm. Thị trấn này của tụi anh so với những thị trấn xa xôi khác thì còn tốt hơn nhiều.

Bành Viễn Chinh không muốn tiếp tục ở vấn đề này nữa, cười nói:

- Thiến Như, ngày mai anh sẽ dắt em đi dạo ở thị trấn. Cho em tham quan bệnh viện, trường học và nhà trẻ ở đây, Điều kiện so với trong nước cũng thuộc hạng nhất đấy.

- Anh vừa mới có ý tưởng, khi hạng mục phổ biến bán thành công, anh sẽ đem cơ quan chính quyền thị trấn xây dựng lại. Đến lúc em quay lại thì điều kiện tốt hơn rồi.

Phùng Thiến Như mỉm cười, vừa muốn nói gì thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Mời vào!

Diễn Minh xuất hiện ở cửa, mang theo một cái lò điện tử, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, tôi sợ ở đây lạnh nên mang qua cho anh một cái lò điện tử.

- Vâng!

Bành Viễn Chinh cười gật đầu.

Diễn Minh đem cái lò điện tử cắm điện vào. Không bao lâu sau trong phòng liền ấm áp hơn rất nhiều.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, từ trong bàn làm việc lấy ra một cây sắt, khơi khơi bếp lò. Sau đó hắn lấy ra một cái dao cắt dưa hấu, đem ổ bánh mì ngày hôm qua còn sót lại để lên trên một cái đĩa, rồi cắt ra thành từng lát, rắc một ít muối. Xong hắn đặt một cái giá lên trên hỏa lò.

Phùng Thiến Như tò mò nhìn động tác của Bành Viễn Chinh. Nhưng cuối cùng thì nhản mặt:

- Anh Viễn Chinh, anh đây muốn nướng bánh mì ăn à? Có phải là không hợp vệ sinh hay không?

Bành Viễn Chinh xấu hổ, cười khỏ nói:

- Thiến Như, anh...

Hắn đột nhiên ngừng lại, không biết nên nói cái gì. Cho đến giờ phút này hắn mới phát hiện, mình tuy rằng rất yêu Phùng Thiến Như, nhưng trên thực tế, nhận thức xã hội, thậm chí là thói quen trong cuộc sống đều khác nhau, một trời một vực. Hắn trong lòng hiểu được, Phùng Thiến Như không phải là giả bộ, cũng không phải cố ý ngụy trang, mà là cách sống của cô.

Cô chính là công chúa Bạch Tuyết, nhưng hắn lại chẳng phải Bạch mã hoàng tử.

Hai người vốn thuộc hai thế giới khác nhau. Nếu không phải duyên trời thì tuyệt không có khả năng gặp nhau.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh hơi có chút cảm thán.

Nhận thấy cảm xúc Bành Viễn Chinh có chút thay đổi, Phùng Thiến Như dịu dàng ngồi trên đùi Bành Viễn Chinh, nhanh chóng ôm choàng qua lưng hắn, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, xin lỗi anh, em không phải cố ý.

- Thiến Như...

Bành Viễn Chinh cúi người hôn lên trán cô một cái, rồi sau đó nói:

- Có phải em cảm thấy anh giống một chàng nông dân không?

- Không, cho dù anh có là nông dân đi chăng nữa thì em cũng đâu còn biện pháp nào. Về sau, em sẽ đi học thành một bà nông dân luôn.

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng vẽ vòng tròn đằng sau lưng Bành Viễn Chinh.

- Là em không quen.

Phùng Thiến Như lời của chưa nói xong thì đã bị Bành Viễn Chinh cắt ngang:

- Thiến Như, không sao đâu. Do em không quen thôi. Khi nào chúng ta kết hôn, anh sẽ từ từ dạy cho em.
Bành Viễn Chinh cười lên ha hả, khiến Phùng Thiến Như giận dữ.

Những ngăn cách vừa rồi cũng từ từ tiêu tan không còn. Ngược lại, hai trái tim bởi vì vậy mà càng trở nên dung hợp.

Phùng Thiến Như đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, em bây giờ mới hiểu trước kia anh đã chịu cực khổ nhiều quá. Em căn bản là không tưởng tượng được.
- Haha, kỳ thật thì cũng không thể nói là chịu khổ. Bởi vì đây vốn là cuộc sống của anh.

247. Chương 250: Chạm Mặt

Hai người yên lặng ôm nhau. Một lát sau, Bành Viễn Chinh đẩy Phùng Thiến Như ra, định cầm bánh bao (1) lên nướng, đột nhiên khựng lại, đứng dậy lấy một đôi đũa, xiên chiếc đũa qua cái bánh bao mà nướng trên lò.

Phùng Thiến Như đỏ mặt, biết lời nói vừa rồi của mình khiến Bành Viễn Chinh ngại ngùng. Cô không muốn tình cảm của hai người có thể rạn nứt chỉ vì một chuyện vặt vãnh như thế này, cô ngẫm nghĩ một chút, dứt khoát đưa tay ra cầm lấy một cái bánh bao đã được nướng vàng giòn, bẻ một miếng đưa lên miệng ăn một cách nhỏ nhẹ. Chợt cô nường mày lên, ngạc nhiên nói:

- Anh Viễn Chinh, hương vị cũng khá ngon!

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Đúng vậy, Thiến Như, cuộc sống ở đây hoàn toàn khác với cuộc sống ở Thủ đô. Có lẽ cuộc sống ở đây không an nhàn sung sướng nhưng rất phong phú. Thật ra anh cũng không biết,

Phùng Thiến Như khẽ cười, thè lưỡi gấu:

- Mặn quá đi! Em muốn uống nước!

Bành Viễn Chinh vừa định đưa cái ly của mình cho cô, chợt cười khỏ, đứng dậy đẩy cửa, kêu to:

- Điền Minh, cậu sang đây một chút!

Điền Minh vội chạy tới:

- Lãnh đạo!
- Cậu lấy giúp tôi cái ly mới, rửa sạch nhé!

Hắn quay đầu lại, đã thấy Phùng Thiến Như cầm lấy cái ly của hắn, đưa lên miệng uống từng ngụm. Chỉ có điều, Bành Viễn Chinh pha trà khá đậm, vị đắng khiến cô hơi nhíu mày.

- Anh Viễn Chinh, đắng quá! Anh bỏ nhiều trà lắm hả? Em có mang đến cho anh mấy hộp trà, là bà nội đưa.

Phùng Thiến Như nói xong, liền mở túi xách của mình, lấy ra mấy hộp trà bà Phùng gửi cho cháu nội.

Trà của bà Phùng, hẳn là trà thượng hạng. Thật ra Bành Viễn Chinh cũng không chú ý lắm, trà ngon cũng uống mà trà bình thường, cũng uống được hết. Hắn nhận lấy mấy hộp trà, thuận tay để sang bên cạnh, cười nói:

- Bà nội cho trà ngon, anh càng không bỏ được thói quen uống trà.
- À, Thiến Như, anh dẫn em về nhà tắm rửa nhé! Rồi chúng ta ra ngoài ăn một chút.

Bành Viễn Chinh đứng dậy mặc áo khoác vào, lại dịu dàng giúp Phùng Thiến Như sửa sang lại khăn quàng cổ.

Hai tiếng “về nhà” của Bành Viễn Chinh khiến Phùng Thiến Như thoáng đỏ mặt, nhưng liền tiêu tan. Cô đã sớm xem Bành Viễn Chinh là chồng của mình, lời nói thân mật này cũng phải tập làm quen dần.

- Dạ, em cũng muốn đi tắm.

Phùng Thiến Như chỉ vào hai cái túi lớn:

- Anh mang theo giúp em. Đây đều là đồ mọi người trong nhà gửi cho anh, khá nặng.

...

Phùng Thiến Như đi trước, Bành Viễn Chinh xách hai cái túi đi sau, hai người rời văn phòng bắt đầu xuống lầu. Trong khi đi ở hành lang và cầu thang, có một số cán bộ tình cờ hoặc cố ý chạm mặt, Phùng Thiến Như đều nhã nhặn mỉm cười chào hỏi, thậm chí lúc gặp Thi Bình, không ngờ còn nắm tay Thi Bình đứng trên thang lầu hỏi thăm vài câu.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc. Trước giờ trong lòng hắn luôn có ấn tượng về một Phùng Thiến Như “cao cao tại thượng”, mà xem nhẹ tính cách điềm tĩnh, dịu dàng và khả năng thích ứng của cô.

Thi Bình nhiệt tình cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, để Điền Minh mang xe tới đưa hai người. Cô Phùng, cần cái gì, cứ bảo tôi nhé!

Phùng Thiến Như cười cười:

- Chị Thi, gọi em là Thiến Như được rồi.

Ba người đang nói chuyện, khéo mắt Thi Bình chợt phát hiện, Lý Tuyết Yến đã từ trên xe xuống, khoác một chiếc áo màu đen, mái tóc dài bị làn gió lạnh thổi tung. Dáng người cao ráo, thon thả, đứng bất động tại chỗ, trên khuôn mặt đỏ ửng, mơ hồ hiện lên một màu tái nhợt.

Thi Bình thăm thở dài.

Lý Tuyết Yến chậm chậm đi tới, sắc mặt theo bước chân đi dần dần trở nên bình tĩnh và thản nhiên.

Trên đường trở về thị trấn, Lý Tuyết Yến nghe lái xe nói, đột nhiên vị hôn thê vô cùng xinh đẹp của Bành Viễn Chinh xuất hiện. Vừa rồi, khi mắt cô nhìn thấy Phùng Thiến Như, cũng không hiểu vì sao, nổi huyệt rối loạn và tâm trạng mất mát đột nhiên chuyển thành cảm giác như vừa trút được gánh nặng.

Thua trước một cô gái như vậy, cô tâm phục khẩu phục. Dung mạo vô cùng xinh đẹp như một đóa hoa, cùng với khí chất cao quý bẩm sinh của Phùng Thiến Như, khiến cô tự thẹn không bằng.

Tuy cô không biết lai lịch của Phùng Thiến Như, nhưng cô có thể phán đoán, chắc chắn là xuất thân không tầm thường. Lần trước, khi Mã Hiểu Yến và Sơ Đan đến, cô không có loại cảm giác này.

Bành Viễn Chinh thấy Lý Tuyết Yến đi tới, trong lòng hơi run rẩy. Đối với Lý Tuyết Yến, không phải hắn vô tình, nhưng có Phùng Thiến Như, hắn đã cảm thấy ông trời đặc biệt ban ân cho mình, không thể không lắng tránh chân tình của Lý Tuyết Yến.

- Thiến Như, xin giới thiệu một chút, đây là Phó bí thư Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn chúng ta, Lý Tuyết Yến. Tuyết Yến, đây là...

Bành Viễn Chinh hơi lúng túng, giới thiệu.

Hắn còn chưa dứt lời, Phùng Thiến Như liền mỉm cười, chủ động đưa tay ra:

- Xin chào Bí thư Lý. Tôi là Phùng Thiến Như.

Khéo miệng Lý Tuyết Yến thoáng hiện một tia chua xót và tuyệt vọng, cô gượng cười bắt tay Phùng Thiến Như, giọng hết sức bình tĩnh:

- Xin chào, cô Phùng, hoan nghênh cô tới thị trấn Vân Thủy! Chủ tịch thị trấn Bành cũng thật là, có một vị hôn thê xinh đẹp như vậy, mà đến giờ mới cho chúng tôi được gặp! Cô Phùng, cô lần đầu đến đây, phải để chúng tôi đặt tiệc tiếp đãi cô đấy nhé!

Lý Tuyết Yến cười mở cười, quay lại nhìn Thi Bình:

- Chị Thi, chị thấy đúng không?

Thi Bình không ngờ Lý Tuyết Yến lại phản ứng bình tĩnh như vậy. Cô vốn nghĩ, cho dù Lý Tuyết Yến không thất thố, ít nhất cũng sẽ để lộ sự thất vọng và đau buồn. Nhưng phản ứng của cô đã ra ngoài ý liệu của Thi Bình và một số người khác.

Thi Bình mỉm cười phụ họa:

- Đúng vậy, Thiến Như, em mới đến lần đầu, tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm đi?

- Bí thư Lý, chị Thi, cảm ơn hai người. Hôm nay tôi và anh Viễn Chinh còn có chút việc, hôm khác sẽ cùng ăn cơm với mọi người. Lần này tôi đến Tân An, đến Tết âm lịch mới đi, chúng ta còn nhiều thời gian mà!

Phùng Thiến Như khéo léo từ chối.

Lý Tuyết Yến mời Phùng Thiến Như ăn cơm, đương nhiên chỉ là lời xã giao, thấy Phùng Thiến Như từ chối, cũng không cố nài, hỏi thăm Phùng Thiến Như vài câu rồi lên lầu.

Tuy biểu hiện bề ngoài rất bình tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm của cô, cảm xúc đau đớn và rối loạn, trào dâng như sóng cuộn. Tuy nhiên cô không phải là một cô gái tầm thường, ở trong quan trường nhiều năm như vậy, tự nhiên là cô rất giỏi che giấu nội tâm của mình.

Hơn nữa, Lý Tuyết Yến cũng không muốn có bất cứ điều gì thất thố trước mặt Phùng Thiến Như, làm cho người ta xem nhẹ mình.

...

Lên xe, tuy Phùng Thiến Như vẫn tươi cười, nhưng lại quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, dường như muốn che giấu cảm xúc của mình.

Hôm nay, là lần đầu cô gặp mặt Lý Tuyết Yến, nhưng không phải là lần đầu tiên nghe nói đến tên Lý Tuyết Yến. Lần này cô đến Tân An, bất kể là do bà Phùng sắp xếp, hay là do chính chủ ý của cô, đều có liên quan tới Lý Tuyết Yến.

Tuy Bành Viễn Chinh ở Tân An, nhưng Phùng gia luôn chú ý đến hắn. Việc có một cô gái khá ưu tú “có ý” đối với Bành Viễn Chinh, người nhà họ Phùng đều biết.

Để đề phòng tình trạng “lửa gần rơm” giữa Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến, bà Phùng đã vài lần bàn bạc với Tống Dư Trân và Mạnh Lâm, quyết định cho Phùng Thiến Như tới ở chung với Bành Viễn Chinh một thời gian.

Cho nên lần này Phùng Thiến Như xuất hiện ở thị trấn Vân Thủy, tuyên bố mình là hôn thê của Bành Viễn Chinh, rõ ràng là để kiên quyết bảo vệ “chủ quyền lãnh thổ” của mình.

- Anh Viễn Chinh, vị Bí thư họ Lý này của các anh khá xinh đẹp. Một cô gái xinh đẹp như vậy, lại có thể công tác ở thị trấn, thật không dễ dàng đâu! Em nghe nói, cô ấy là con gái của một Phó chủ tịch thành phố?

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng:

- Đúng là không dễ dàng, những người có thể kiên trì ở lại thị trấn như cô ấy, không nhiều.

Nhưng Bành Viễn Chinh chợt nhận ra lời nói của Phùng Thiến Như có hàm ý khác, hắn giật mình: Sao Thiến Như lại biết Lý Tuyết Yến là con lãnh đạo thành phố?

- Thiến Như, sao em biết?

Bành Viễn Chinh cười khổ.

Phùng Thiến Như cười khanh khách, khiến bộ ngực no đủ hơi rung lên, cô liếc nhìn Điền Minh đang chăm chú lái xe, sau đó ghé tai Bành Viễn Chinh khẽ nói:

- Lúc em đi, bà nội nói với em, là có một cô gái xinh đẹp rất thích anh. Ba nội nói nếu em không đến, anh sẽ bị người ta quyến rũ mất.

Bành Viễn Chinh hơi giật mình, lúng túng nắm lấy tay Phùng Thiển Như, định giải thích vài câu, nhưng vì trên xe nói chuyện không tiện, nên ra hiệu bằng mắt với Phùng Thiển Như, ý bảo lát nữa nói sau.

Phùng Thiển Như che miệng cười.

Điền Minh chạy xe khá nhanh, chẳng bao lâu đã tới nội thành. Điền Minh quay lại cười hỏi:

- Lãnh đạo về nhà hay là...?

- Về thẳng nhà.

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Điền Minh, sau đó cậu mang xe về nhé!

- Dạ, lãnh đạo.

Điền Minh đáp. Chợt đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, là Hoàng Đại Long gọi tới.

Giọng Hoàng Đại Long sang sảng trong điện thoại:

- Người anh em, tối nay đi uống rượu, ca hát nhé! Tổng Quả đã về, hộp đêm của tôi có mấy con nhỏ Tây ngon lành lắm, cậu có muốn không? Tôi đãi!

Giọng điệu “dâm dăng” của Hoàng Đại Long khiến Bành Viễn Chinh sởn gai ốc, hấn vội hạ giọng trách mắng:

- Hoàng Đại Long, anh nói lung tung cái gì vậy? Hôm nay tôi có việc phải về nhà, các anh đi chơi một mình đi!

(1) Nguyên văn Hán Việt là man đầu, tức bánh màn thầu, một loại bánh bao không nhân. Thông thường màn thầu không nhân, còn bánh bao có nhân ở trong. Tuy nhiên, ở một số vùng ở Trung Quốc, người ta không phân biệt như vậy mà màn thầu được dùng để chỉ chung cho cả loại có nhân hoặc không nhân. Ở đây, bánh man đầu của Bành Viễn Chinh chắc chắn là không nhân.

248. Chương 251 + 252: Thân Phận Chấn Động

Ở bên kia, Hoàng Đại Long kinh ngạc buông điện thoại, nhìn Tổng Quả đang đầy vẻ hưng phấn nằm trên sofa, nhíu mày nói:

- Tổng Quả, thái độ Viễn Chinh hơi khác lạ, tôi nói đãi tiệc “tẩy trần” cho cậu, hấn nói không có thời gian.

Lúc này Tổng Quả đang rất vui vẻ.

Hoàng Oanh Oanh rốt cuộc đã bị thâm tình của Tổng Quả lay động, vừa mới gật đầu đồng ý làm bạn gái y.

Hoàng Oanh Oanh toàn tâm toàn ý nhảy vào giới giải trí, trở thành một ngôi sao khiến người người ngưỡng mộ là ước mơ cháy bỏng của cô.

Nhưng khi cô thực sự dấn thân vào giới giải trí, mới phát hiện nó không hoàn toàn tốt đẹp như mình tưởng tượng. Các loại quy tắc ngầm, sự màu mè điệu bộ và thói đời, khiến cô thất vọng và chán nản.

Thông qua sự đầu tư của cha mình, cô có cơ hội nhận một vai nữ chính số hai trong một bộ phim, có sự tham gia của Chương Mộ Tình. Ở Giang Nam hơn một tháng để đóng phim, cô đã trải qua rất nhiều điều, từng chuyện, từng chuyện đã dần dần đánh tan giấc mộng của cô, cô cảm thấy bản thân mình không thích hợp với công việc này.

Hơn nữa, với khả năng của gia đình mình, cô cũng không cần phải buộc lòng níu kéo để giành lấy một chỗ đứng nào đó trong xã hội.

Hoàng Oanh Oanh nản lòng thoái chí, bỏ dở vai diễn, mà đoàn làm phim còn cầu không được, lập tức thay một diễn viên khác vào vai của Hoàng Oanh Oanh.

Trên chuyến xe lửa trở về Giang Bắc, Hoàng Oanh Oanh chấp nhận làm bạn gái của Tống Quả.

Nhà cô giàu có, lại là sinh viên học viện nghệ thuật, dung mạo hết sức xinh đẹp, đương nhiên có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng chưa từng có ai chân thành thật sự như Tống Quả, trong tình cảm dành cho cô, không có bất kỳ ý đồ không tốt nào.

Hoàng Đại Long đương nhiên rất vui mừng cho hai người. Còn Hoàng Bách Thừa, lại càng cầu không được. Mặc dù ông ta coi như cũng có địa vị chính trị ở thành phố Tân An, nhưng doanh nhân dù sao vẫn là doanh nhân, có thể kết thông gia với Tống gia, vị thế của nhà họ Hoàng lại càng được nâng cao.

Lúc đầu Tống Bính Nam không tán thành con trai mình theo đuổi con gái nhà họ Hoàng, nhưng hai năm vừa rồi, ông ta thấy được sự si tình của Tống Quả, nên cũng xiêu lòng. Với địa vị và sự giàu có của nhà họ Hoàng, hai nhà cũng có thể tạm coi là môn đăng hộ đối.

Được sự cho phép của cha mẹ hai bên, rất nhanh, tình cảm của Tống Quả và Hoàng Oanh Oanh tiến đến mức cuồng nhiệt. Nếu không phải Tống Bính Nam quyết liệt phản đối, chắc chắn Tống Quả đã ở chung với Hoàng Oanh Oanh. Về phần Hoàng Bách Thừa, chuyện đó không quan trọng.

Thoạt trông, dường như tình cảm hai người tiến triển quá nhanh, trên thực tế, đó là do hai năm Tống Quả không sờn lòng theo sát Hoàng Oanh Oanh, nói rằng Hoàng Oanh Oanh không chút động tâm, là nói dối.

Nghe Hoàng Đại Long nói xong, Tống Quả không để bụng, cười cười:

- Anh cho rằng người ta là con ông cháu cha, cả ngày sống phóng túng như anh à? Hắn là Chủ tịch thị trấn, công vụ bận rộn, làm sao có thời gian chơi bời với anh? Vả lại, sau này anh nói chuyện đứng đắn một chút được không? Mở miệng ra là “mấy con nhỏ Tây”, để Oanh Oanh nghe thấy, chắc chắn sẽ nổi giận.

Hoàng Đại Long mất hứng, lườm Tống Quả một cái:

- Cậu mới là con ông cháu cha chứ ai! Ai nói tôi cả ngày sống phóng túng? Tôi quản lý một doanh nghiệp lớn như vậy, suốt ngày mệt chết được! Đó không phải là thấy cậu và Hoàng Oanh Oanh có kết quả, mà cao hứng muốn chúc mừng hai người hay sao? Chó cắn Lã Động Tân, không thấy được lòng tốt của người khác! (1)

Hoàng Đại Long oán giận nói:

- Cậu gọi điện thoại cho Viễn Chinh, có vội cũng không có thời gian ăn bữa cơm sao? Hơn nữa, cậu ta nói đang trên đường về nhà, buổi tối, cậu ta ở nhà một mình, không phải cô đơn lạnh lẽo lắm sao?

Tống Quả hơi do dự, đã lâu y cũng không gặp Bành Viễn Chinh. Ngẫm nghĩ một chút, cầm điện thoại của Hoàng Đại Long gọi cho Bành Viễn Chinh.

Lúc Tống Quả gọi điện, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đã bước vào nhà. Trong nhà rất ấm áp, hệ thống sưởi tập thể của nhà máy cơ khí khá tốt. Phùng Thiển Như đi tắm, Bành Viễn Chinh vừa mở ti vi lên, điện thoại lại vang lên.

Hắn hơi bực, cầm điện thoại lên nói:

- Đại Long, đêm nay tôi có việc, không đi được!

Tống Quả khẽ cười:

- Viễn Chinh à, là Tống Quả đây.

- Ồ, Tống Quả? Anh về rồi à?

- Mới về được vài ngày. Tối nay cậu bận thật sao? Nếu không bận, cùng đến ăn cơm đi. À quên nói với cậu, tôi với Oanh Oanh chuẩn bị làm lễ đính hôn.

Giọng nói của Tống Quả không giấu nổi sự vui mừng.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười nói:

- Chà, chúc mừng anh. Nhưng mà, hai người tiến triển nhanh quá đấy!

- Nước chảy thành sông mà!

Tổng Quả cười ha hả.

- Lẽ ra phải đến chúc mừng anh, tuy nhiên, quả thật hôm nay hơi đặc biệt, Thiến Như tới, tôi muốn dành thời gian cho cô ấy.

Quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Phùng gia, giữa Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, không phải là bí mật đối với cha con Tổng Bính Nam. Hồi Tết âm lịch vừa rồi, Tổng Bính Nam và Tổng Quả đến chúc tết Phùng Bá Đào, đã gặp Phùng Thiến Như.

Vừa nghe nói Phùng Thiến Như đến, Tổng Quả ngồi bật dậy trên sô pha, kinh ngạc hỏi:

- Viễn Chinh, cậu nói thật chứ?

- Còn có thể lừa anh à?

- Vậy cậu càng nên đến đây ăn cơm với chúng tôi. Chúng tôi muốn đặt tiệc tẩy trần cho Thiến Như!

Tổng Quả nói xong, liếc nhìn Hoàng Đại Long, hạ giọng nói:

- đương nhiên, tôi biết cậu có chỗ khó nói, tùy cậu quyết định, tôi không ép.

Bành Viễn Chinh hơi do dự. Hắn và Tổng Quả, Hoàng Đại Long là bạn, lẽ ra, cùng ăn bữa cơm, giới thiệu Phùng Thiến Như với bọn họ, là chuyện bình thường. Nhưng thân phận thật sự của mình và Phùng Thiến Như, tạm thời Bành Viễn Chinh còn chưa muốn tiết lộ ra.

Nhưng bây giờ Hoàng gia và Tổng gia kết thân, Bành Viễn Chinh biết rằng thân phận của mình, có thể cũng không giấu cha con Hoàng Đại Long được bao lâu nữa.

Hơn nữa, làm bạn với nhau, quý là ở sự tri âm và chân thành, trải qua một thời gian khảo sát như vậy, hắn cảm thấy Tổng Quả và Hoàng Đại Long xứng đáng kết giao. Giấu diếm bạn bè lâu như vậy, không thể coi là đúng.

Mà trong tương lai, có được nguồn lực tư bản của hai cha con Hoàng Đại Long, sẽ rất có lợi cho kế hoạch của hắn. Tại thời điểm thích hợp này, công khai thân phận của mình với hai cha con Hoàng Đại Long, coi như là thủ đoạn tăng cường “liên minh” vậy.

Bành Viễn Chinh hiểu, sự kết giao giữa hắn và Hoàng Đại Long, có thể không đặt nặng vấn đề bối cảnh, nhưng địa vị của hắn đối với Hoàng Bách Thừa, tùy thuộc rất nhiều vào điều này.

Hắn do dự, trầm ngâm suy nghĩ, ở đầu kia điện thoại, Tổng Quả hơi căng thẳng.

Tổng Quả hiểu rõ, Bành Viễn Chinh có đồng ý cho y mặt mũi hay không, có đồng ý để lộ thân phận của hắn và Phùng Thiến Như với cha con nhà họ Hoàng hay không, là hoàn toàn do chính Bành Viễn Chinh quyết định. Nếu Bành Viễn Chinh không muốn, y cũng không có cách nào khác.

Đồng thời, trong lòng Tổng Quả cũng có một chút mong mỏi, rằng Bành Viễn Chinh có thể đối đãi thẳng thắn, chân thành với Hoàng Đại Long. Dù là bạn, che giấu lâu dài như vậy, cũng không phải chuyện tốt.

- Được rồi, để tôi nói với Thiến Như, nếu cô ấy không phản đối, đêm nay chúng ta sẽ cùng ăn cơm. Tổng Quả này, tôi là bạn của anh, cho nên hết thảy đều không giấu diếm anh, nhưng có một số việc, cũng đừng phô trương ra, hắn anh hiểu ý tôi chứ?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Tổng Quả mừng rỡ, khẽ nói:

- Viễn Chinh, cậu yên tâm, tôi hiểu được nặng nhẹ thế nào mà. Vậy tôi Hoàng Đại Long và Hoàng Oanh Oanh cùng hai người ăn một bữa cơm, được không? Hoàng Đại Long cũng không phải loại người không biết nặng nhẹ, y không dám nói lung tung đâu.

Tổng Quả lại nói thêm một câu, lòng thầm nghĩ: chuyện liên quan đến Phùng gia, cho dù cho y mười lá gan, y cũng không dám!

- Được, Thiển Như đang tắm, hai người định khách sạn trước đi, rồi chúng tôi sẽ đến ngay.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại.

Tổng Quả buông điện thoại, rất hưng phấn, nhưng đồng thời có một chút ngưng trọng.

Hoàng Đại Long vẫn ngồi cạnh lắng nghe, cũng mơ hồ nghe ra được một chút bất thường, vội vàng hỏi:

- Viễn Chinh nói gì? Đồng ý không?

- Đồng ý.

Tổng Quả châm một điếu thuốc, rít vào một hơi, nói:

- Đại Long, tôi nói với anh chuyện này, trừ cha anh và Oanh Oanh ra, anh không được nói với ai hết, hiểu không?

Giọng Tổng Quả rất nghiêm túc và trịnh trọng.

Hoàng Đại Long không phải thằng ngốc, y đoán những điều mình chưa biết về Bành Viễn Chinh sẽ được Tổng Quả tiết lộ.

- Tôi hiểu, cậu nói đi.

Hoàng Đại Long trầm giọng nói.

- Hôn thê của Bành Viễn Chinh đến Tân An, cô ấy tên là Phùng Thiển Như. Phùng Thiển Như là cháu gái của Phùng lão ở Trung ương, là con gái của Chủ nhiệm Ủy ban kế hoạch Quốc gia Phùng Bá Đào...

- Hả?...Phùng gia!

Hoàng Đại Long giật mình kinh ngạc, khóe miệng run lên.

Phùng gia ở Thủ đô! Tuy y không phải người trong quan trường, nhưng Phùng lão là một trong vài lãnh đạo chủ chốt của Trung ương, nắm trong tay vận mệnh Quốc gia, gia thế Phùng gia hết sức hiển hách, ai mà không biết?

Rốt cục Hoàng Đại Long hiểu được, vì sao hai cha con Tổng Quả hết sức tôn trọng Bành Viễn Chinh, vì sao Bành Viễn Chinh có năng lực lớn như vậy, hóa ra hẳn là cháu rể của Phùng gia!

Nhưng Tổng Quả lại nói tiếp, khiến Hoàng Đại Long cả buổi vẫn không bình tĩnh lại được.

- Con trai thứ hai của Phùng lão bị thất lạc trong thời kháng chiến chống Nhật, là cha của Bành Viễn Chinh. Nói cách khác, Bành Viễn Chinh là cháu đích tôn, đời thứ ba của Phùng gia! Còn về thời điểm Phùng gia nhận lại Bành Viễn Chinh, tôi cũng không rõ. Hồi Tết vừa rồi, tôi và ba tôi đến Phùng gia chúc tết, đã thấy Bành Viễn Chinh ở đó, Chủ nhiệm Phùng còn bảo ba tôi chiếu cố Bành Viễn Chinh.

Cho nên, Đại Long, có thể quen biết và làm bạn với Viễn Chinh, là phúc của anh!

- Tôn trưởng đích tôn Phùng gia....?

Gói thuốc lá trên tay Hoàng Đại Long rơi xuống bàn làm việc, ánh mắt khiếp sợ, rồi lại chột mừng như điên không gì sánh kịp.

Cháu rể của Phùng gia cũng đủ dọa người, nhưng không ngờ lại còn là cháu đích tôn của Phùng gia.

Hoàng Đại Long có nằm mơ cũng không ngờ có chuyện như vậy.

Thật lâu sau, trạng thái kích động của y mới từ từ bình phục trở lại. Y đột nhiên kinh ngạc nói:

- Tổng Quả, nếu Viễn Chinh thật sự là trưởng tôn của Phùng gia, thì làm sao có thể cùng với Phùng Thiển Như...?

- Phùng Thiển Như chỉ là con gái nuôi của Chủ nhiệm Phùng. Tuy nhiên, đây là điều kiêng kị, anh tốt nhất là nên để trong lòng, vạn lần không được nói ra ngoài. Đại Long, tôi nói thật với anh, Viễn Chinh có thể đồng ý cho tôi đem chuyện của cậu ta nói cho anh biết chính là cậu ấy đã thật sự xem anh là bạn. Tôi hy vọng anh đừng làm cho cậu ấy thất vọng.

- Tổng Quả, anh còn chưa hiểu rõ tôi đây thôi. Được rồi, bí mật này tôi sẽ bảo vệ đến cùng, ngay cả ba tôi cũng không nói.

Hoàng Đại Long bỗng nhiên đứng dậy, vỗ ngực.

Tổng Quả mỉm cười. Y dĩ nhiên là hiểu rõ Hoàng Đại Long. Tuy con người Hoàng Đại Long có chút lỗ mãng và cổ tặc của nhà giàu mới nổi, nhưng nói lời nào chắc lời nấy, rất có nghĩa khí và hứa hẹn, rất đáng để tin nhiệm.

- Không, anh nên nói với ba anh, nhưng vẫn phải giữ bí mật.

Tổng Quả phát tay. Y biết Hoàng Bách Thừa là hạng người cáo già, loại chuyện như thế này, ông ta so với ai khác đều sẽ giữ bí mật kín hơn.

Hoàng Đại Long vẫn đứng ở một chỗ, do dự nói:

- Tôi có thể nói chuyện này cho ba tôi?

- Tuy nhiên, Tổng Quả, có chút chuyện tôi cần phải nói trước. Tôi thừa nhận, tôi ngay từ đầu kết giao với Viễn Chinh là có mục đích. Cả với anh cũng vậy. Nhưng sau này chúng ta trở thành bạn với nhau. Tôi hiện tại kết giao với Viễn Chinh cũng không phải là vì thân phận của cậu ta. Cậu ta có bối cảnh tốt như vậy, tôi đương nhiên cảm thấy mừng cho cậu ấy. Nhưng tôi cũng không muốn giữa chúng ta trộn lẫn nhiều nhân tố lợi ích như vậy.

Hoàng Đại Long thái độ rất nghiêm túc.

Y rất ít khi thật sự nói nghiêm túc như vậy.

- Yên tâm đi, nếu Viễn Chinh không xem anh là bạn, thì cậu ấy sẽ không đồng ý cho tôi nói điều này với anh. Về phần ba của anh, Đại Long à, có một số việc anh cũng hiểu, không phải chúng ta có thể không chế được.

Hoàng Bách Thừa đứng dậy, ôm cánh tay Hoàng Đại Long, run giọng nói:

- Đại Long, những gì con nói đều là thật?

Hoàng Đại Long im lặng gật đầu.

Hoàng Bách Thừa ngửa đầu bật cười ha hả. Thật lâu sau, ông mới dừng lại, chậm rãi nói với Hoàng Đại Long:

- Đại Long, con cùng với Bành Viễn Chinh kết giao bạn bè, đây chính là phúc khí của Hoàng gia chúng ta. Nhớ kỹ, Bành Viễn Chinh bối cảnh ngàn vạn lần không thể nói cho ai biết, bao gồm mẹ của con. Lát nữa ba sẽ dặn em của con.

- Hoàng gia chúng ta bước tiếp theo có thể vươn lên cao hơn thì còn phải xem ở con.

Hoàng Bách Thừa thở phào một cái:

- Ba lớn tuổi rồi, công ty này sớm muộn gì cũng giao cho con. Con hãy nắm chắc cơ hội.

- Tối nay con hãy tổ chức một bữa tiệc đón gió cho Phùng tiểu thư. Đại Long, đừng để chúng ta mất mặt. Bất kể tốn bao nhiêu tiền, cũng không thể chậm trễ người ta.

- Con hiểu rồi.

Hoàng Đại Long thở phào một cái:

- Con đã đặt sẵn một phòng tốt nhất ở khách sạn Tân An rồi.

- Con hãy khăn trương đi. Nhớ kỹ lời của ba, phải biểu hiện sự tôn trọng của Hoàng gia chúng ta đối với cô ấy, nhưng cũng đừng hạ thấp mình quá. Đại Long, con bình thường càn quấy ba mặc kệ, nhưng hiện tại không thể để ba mất mặt.

Hoàng Bách Thừa luôn mãi dằn dò.

Hoàng Đại Long bắt mãi nói:

- Ba, con không phải đứa trẻ, con biết nên làm thế nào.

Hoàng Đại Long vội vàng rời khỏi văn phòng của cha mình, khăn trương đi an bài bữa tiệc tối. Ngoài miệng thì y nói rất thoải mái, nhưng kỳ thật trong lòng áp lực rất lớn. Bành Viễn Chinh chính là bạn của y, nhưng sau khi biết được thân phận thật sự của Bành Viễn Chinh thì có áp lực là điều không thể tránh khỏi.

Bành gia.

Phùng Thiển Như sau khi tắm xong, vừa sấy tóc vừa cười nói với Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, khi em tới, cô bảo em nói với anh rằng thay cô đến Mạnh gia. Cô nghe nói chị họ của anh vừa mới kết hôn, bảo chúng ta đến tặng quà và tiền mừng.

Bành Viễn Chinh chợt nhíu mày:

- Sao mẹ vẫn còn lui tới với Mạnh gia nhỉ?

Phùng Thiển Như thở dài nhìn Bành Viễn Chinh dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, em biết anh trước kia chịu rất nhiều ủy khuất với Mạnh gia. Mạnh gia thật sự cũng rất quá đáng. Nhưng anh hãy ngẫm lại, dù sao cũng là ruột thịt của mẹ anh. Hôm trước mẹ anh có gọi điện thoại cho Mạnh gia, mẹ anh nói rằng chị họ anh sắp kết hôn, nên cô liền ghi nhớ trong lòng.

Bành Viễn Chinh im lặng. Kỳ thật lâu như vậy, tâm tính của hắn cũng thay đổi, oán giận đối với Mạnh gia cũng không còn sâu như trước. Hơn nữa, hắn so với ai khác thì hiểu rất rõ tính nết của mẹ mình. Nếu người đó đã xin lỗi bà, bà tuyệt đối sẽ không để trong lòng. Bà đối với Mạnh gia cho tới bây giờ vẫn không hề ghi hận.

- Thôi đi, không nói chuyện này nữa.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, lắc đầu, rồi đột nhiên từ phía sau ôm chầm lấy Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như vừa mới tắm xong, chỉ mặc độc một chiếc áo ngủ, mà bên trong thì không mặc đồ lót. Bành Viễn Chinh ôm chặt cô như vậy, da thịt cọ sát, Phùng Thiển Như lập tức đỏ hồng hai má, thân hình run lên, phát ra tiếng kêu rất nhỏ:

- Anh Viễn Chinh, anh....

Bành Viễn Chinh lỏng lỏng ôm lấy cô, nhưng không có tiến thêm một hành động nào.

Phùng Thiển Như thần kinh căng thẳng tạm thời thả lỏng.

Cô đã sớm chuẩn bị tinh thần giao thân xác này cho Bành Viễn Chinh. Nếu không, cô không thể nào ngàn dặm xa xôi từ thủ đô chạy đến đây gặp Bành Viễn Chinh. Chỉ có điều, cô là một cô gái rất truyền thống. Cô hy vọng có thể đem thân thể của mình giao cho người đàn ông mình yêu trong đêm tân hôn.

Nhưng tim của Phùng Thiển Như lại đập thình thịch lên. Bởi vì cô cảm giác bàn tay của Bành Viễn Chinh đang lần lên từ bờ hông mềm mại của cô, dần dần tiến lên chỗ cấm địa cao ngất.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập. Gương mặt càng thêm đỏ ửng.

Cô hơi nhắm hai mắt lại, trong lòng vô cùng khăn trương.

Bành Viễn Chinh hô hấp cũng trở nên dồn dập. Hắn là một người thanh niên huyết khí phương cương, đang có một thân hình tuyệt mỹ, không tỳ vết nằm trong vòng tay của hắn, thì hắn không kiềm nổi mà có phản ứng.

Hắn biết nếu chính mình tiến tới, Phùng Thiển Như sẽ không cự tuyệt.

Hắn có chút kích động, bàn tay dừng lại ở bộ ngực Phùng Thiển Như, nhẹ nhàng vuốt ve. Phùng Thiển Như phát ra âm thanh rên rỉ cực nhỏ, mà điều này gần như là độc dược thúc đẩy hỏa dục của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh rốt cuộc không khống chế được. Hắn một tay xoay người Phùng Thiển Như lại, cúi người xuống hôn thật nồng nhiệt. Không bao lâu sau, cả hai người đều thở hổn hển, lâm vào tình trạng ý loạn tình mê.

Nhưng Bành Viễn Chinh vẫn không tiến đến giai đoạn cuối cùng. Hắn có thể cảm giác được ẩn dấu đằng sau hỏa dục của Phùng Thiển Như là sự bất đắc dĩ và bất lực. Hắn trong lòng hiểu rõ, Phùng Thiển Như từ nhỏ gia giáo nghiêm khắc. Tuy rằng là cô gái hiện đại, nhưng quan niệm lại cực kỳ truyền thống. Cô có thể thân thiết với mình như vậy, xem như là đã quá lắm rồi.

Nếu tiến thêm một bước nữa, đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người. Nhưng Bành Viễn Chinh rất yêu Phùng Thiển Như, hắn không muốn cô lưu lại bất cứ một tiếc nuối nào trong lòng.

Phùng Thiển Như có chút cảm động, nhỏ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh chịu khó chờ Thiển Như đi. Dù sao cả đời này của em sẽ không bao giờ có người đàn ông thứ hai.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, áp chế dục vọng của mình, dịu dàng nói:

- Thiển Như, anh không muốn em có bất cứ một sự tiếc nuối nào trong lòng. Anh hy vọng có thể đến đêm tân hôn mà hoàn toàn có được em.

- Đúng rồi, Thiển Như, về sau đừng gọi là cô nữa, mà gọi là mẹ nhé.

Bành Viễn Chinh nửa thật nửa đùa nói.

Phùng Thiển Như sắc mặt đỏ bừng, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, cũng không lên tiếng.

- Đi thôi, dù sao buổi chiều cũng chẳng có việc gì, em cùng với anh đến Mạnh gia đưa quà tặng của thím cho họ.

Phùng Thiển Như lấy từ trong túi xách ra một sợi dây chuyền bằng vàng. Đây là quà mà Mạnh Lâm mua cho Mạnh Hiểu Quyên.

Mạnh Hiểu Quyên kết hôn, Mạnh gia đương nhiên là không có thể diện mời Bành Viễn Chinh tham dự hôn lễ. Mạnh Lâm trong một lần gọi điện thoại về, thì có nghe nói qua. Nhưng bởi vì bà chưa về, vì phải ở lại chăm sóc Phùng lão thái thái, liền mua một sợi dây chuyền, nhờ Phùng Thiển Như mang về, xem như là biểu đạt một chút tâm ý của người cô.

Bành Viễn Chinh lại cau mày. Hắn thật lòng không muốn đi.

Phùng Thiển Như tới gần, ôm chặt hắn, dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, hãy buông oán khí trong quá khứ đi. Tất cả đều đã trôi qua. Coi như là vì cô mà anh nên đi.

- Được rồi, Thiển Như, chúng ta đi một chuyến.

Bành Viễn Chinh trước mắt lại hiện lên gương mặt có chút tiêu tụy của Mạnh Lâm, trong lòng thở dài.

Hai người ăn mặc chỉnh tề rồi leo lên xe.

Ở ngoài cửa của Mạnh gia, Bành Viễn Chinh chậm chạp không chịu tiến lên gõ cửa. Phùng Thiển Như cười khổ, liền chủ động tiến lên, ấn chuông cửa Mạnh gia.

- Ai vậy?

Bành Viễn Chinh nghe ra là thanh âm của Mạnh Hiểu Quyên.

Mạnh Hiểu Quyên tuy rằng đã kết hôn, nhưng bởi vì cô và chồng là An Gia Lượng tạm thời chưa có nhà ở, nên đành ở tạm tại lầu hai Mạnh gia.

Mạnh Hiểu Quyên mở cửa, liếc mắt một cái liền thấy một cô gái dung mạo tuyệt vời, tuổi so ra còn trẻ hơn mình thì ngẩn ra. Nhưng cô lập tức nhìn thấy Bành Viễn Chinh, thì mới xấu hổ cười nói:

- Em họ Viễn Chinh, em đến rồi à, mau mời vào.

- Vị này chính là....?

- Xin chào, chị là chị họ Hiểu Quyên? Em là Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như tao nhã cười.

Mã Hiểu Yến vừa nghe nói là người của Phùng gia, trong lòng giật mình, khẩn trương quay đầu lại gọi to một tiếng:

- Mẹ, em họ Viễn Chinh đến đây.

Mạnh Hiểu Quyên từ nơi mẹ mà biết được thân thế đích thật của Bành Viễn Chinh, càng hiểu cô gái xinh đẹp trước mặt này là công chúa của Phùng gia, và chính là vị hôn thê của em họ mình. Cô luôn mãi nói lời cảm ơn khi nhận quà tặng của Mạnh Lâm. Vốn định giữ Bành Viễn Chinh ở lại lâu hơn, nhưng hăn ngồi chưa đến mười phút đã đứng dậy cáo từ.

Thái độ của Bành Viễn Chinh vẫn lãnh đạm như trước. Nhưng đối với Mạnh gia thì xem như đã là một sự tiến bộ lớn rồi...

(1) Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quỳ, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Hoa Dương Chân Nhân xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là ;Ái Tình; để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần Dương Tiễn. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Ngoài ra còn có một tích nữa là:

;Sau khi Lữ Đồng Tân thành tiên, một ngày đi qua sông thấy một người chết đuối. Ông ta liền vớt lên, giết một con chó, lấy tim thay vào cứu người đó. Người đó sống lại lại mắng ;Ta đang muốn chết, ông cứu ta làm gì?;.

Rồi ông lại lấy bùn đất nặn ra tim phổi bỏ vào bụng chó. Con chó sống lại lại cắn Lữ Đồng Tân.;

Người đời sau dùng tích ;chó cắn Lã Động Tân; này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

249. Chương 253: Bãi Đổ Xe

Mạnh Hiểu Quyên vui sướng mà cầm quà tặng của Mạnh Lâm, cười nói:

- Mẹ, cô Lâm thật có tâm. Cô còn nhớ chuyện con kết hôn.

- Hiện tại xem ra, người cô này của con thật sự không tồi. Đáng tiếc nhà chúng ta trước đây đối với cô ấy...

Trương Mỹ Kỳ có chút hổ thẹn mà thở dài:

- Bằng không thì ba của con cũng có thể thơm lây từ Phùng gia. Nói không chừng còn có thể một bước tiến lên.

- Mẹ, trước đây con đã nói mẹ quá đáng với cô. Hiện tại....Thôi, không nói chuyện này nữa. Cô rất độ lượng, nếu ba có việc khẩn cầu, cô khẳng định là sẽ hỗ trợ.

Mạnh Hiểu Quyên lại cười nói:

- Vị công chúa này của Phùng gia thật sự xinh đẹp. Em họ Viễn Chinh cuối cùng cũng là khổ tận cam lai, thật có phúc khi lấy được một người vợ như vậy.

Trương Mỹ Kỳ lại cười không nói cái gì.

Đối với bà mà nói, Phùng Thiển Như xinh đẹp thì chẳng tính cái gì. Theo cách nghĩ của bà, với thân phận tôn trưởng Phùng gia của Bành Viễn Chinh, muốn kết hôn với dạng mỹ nữ nào lại không được.

- Mẹ, tối nay An Gia Bình mời chúng ta dùng cơm. Ba của con có đi không?

Mạnh Hiểu Quyên cẩn thận cất quà tặng của Mạnh Lâm.

- Đi, con và Gia Lượng mới kết hôn, mẹ và ba con ít nhất cũng phải nể mặt con rể chứ?

Trương Mỹ Kỳ liếc mắt nhìn con gái:

- Tuy nhiên, con nói cho Gia Lượng, đừng thân thiết với cha con An Cư Bình quá. Ba con nói An Lập Tiết không được sạch sẽ.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như rời khỏi Mạnh gia, lái xe đến khu mua sắm. Bởi vì phải ở lại Tân An một thời gian nên Phùng Thiển Như muốn mua chút vật dụng hàng ngày. Hơn nữa, Bành gia lâu rồi không có ai ở nên tủ lạnh gần như là trống rỗng. Hai người muốn sống ổn thì phải mua một ít đồ dùng hàng ngày, nhất là đồ ăn.

Phụ nữ trời sinh đều thích mua sắm điên cuồng. Ở siêu thị mua đầy đủ đồ dùng, thấy thời gian còn sớm, Phùng Thiển Như lại kéo Bành Viễn Chinh lên lầu, chỗ bán trang phục. Nhưng đi dạo cả nửa ngày, bởi vì Tân An chỉ là một thành phố cấp ba, nên kiểu dáng trang phục không thể so sánh với thủ đô. Có thể khiến Phùng Thiển Như thích thì không nhiều lắm.

Nhưng mặc dù vậy, Phùng Thiển Như vẫn không biết mệt, liên tiếp mua hai bộ quần áo cho Bành Viễn Chinh, và một bộ áo lót. Còn có hai cái khăn quàng quần cổ.

Vòng vo nửa ngày, Phùng Thiển Như rốt cuộc cũng mua được một cái váy lông dê. Cô chạy tới phòng thử đồ thì Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long thanh âm hơi chút kính cẩn, hoàn toàn mất đi phong cách hippi ngày xưa.

- Viễn Chinh, tôi và Tống Quả đang ở khách sạn lớn Tân An đặt một phòng. Anh và Phùng tiểu thư khi nào đến? Mọi người đang ở nhà à? Tôi cho xe đến đón hai người.

Bành Viễn Chinh nghe ra giọng nói của Hoàng Đại Long có chút khác thường thì liền hiểu.

Sau khi ý biết được thân phận đích thật của Bành Viễn Chinh, nếu Hoàng Đại Long vẫn như cũ thì mới là kỳ quái. Không cần nói đến Hoàng Đại Long, ngay cả Tống Quả lúc trước cũng phải thật lâu mới khôi phục lại được sự bình tĩnh.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Đại Long à, chúng tôi đang mua đồ ở siêu thị. Một tiếng nữa anh phái xe đến rước chúng tôi ở nhà nha. Hôm nay bố anh sẽ bắt anh khao chết đấy.

Bành Viễn Chinh bình thường rất ít khi nói bậy, hôm nay cố ý như thế, đơn giản là muốn cho Hoàng Đại Long thoải mái một chút. Bành Viễn Chinh trước sau vẫn là Bành Viễn Chinh, không có bất luận một thay đổi nào.

Hoàng Đại Long là người thông minh. Y nghe xong Bành Viễn Chinh nói thì như trút được gánh nặng trong lòng.

Bành Viễn Chinh nghe xong điện thoại thì thấy Phùng Thiển Như mặc chiếc váy lông dê bước ra cười nói:

- Anh Viễn Chinh, anh thấy em mặc chiếc váy này có đẹp không?

- Đẹp!

Bành Viễn Chinh cười nói.

Nữ nhân viên bán hàng thấy Bành Viễn Chinh cầm điện thoại di động nói chuyện thì biết không phải là khách hàng bình thường, liền cười nói:

- Đúng vậy, tiên sinh, bạn gái của ngài mặc chiếc váy này thật sự là rất thích hợp.

- Haha, Thiển Như nhà chúng tôi mặc cái gì cũng đẹp, cũng không chỉ dừng lại ở chiếc váy này.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười nói.

Nữ bán hàng lập tức ghen lại, rất nhiều lời thối phồng còn chưa nói ra thì nuốt trở vào, sắc mặt trở nên xấu hổ.

Phùng Thiển Như cảm thấy buồn cười, hạ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, bảo anh xem một chiếc váy, anh còn nói nhiều như vậy. Hai trăm đồng, có đáng giá hay không?

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn nữ bán hàng, cười ha hả, ghé vào bên tai Phùng Thiển Như:

- Thiển Như, không phải là nói đến mặc hay không, nhưng anh cảm thấy nó quá màu mè. Tuy rằng em mặc vào rất đẹp nhưng lại không thích hợp với em. Tuổi của em nên mặc những bộ quần áo màu sáng thôi.

- Hơn nữa, cách may còn rất bình thường.

Bành Viễn Chinh nói như vậy, tâm tư muốn mua của Phùng Thiển Như liền phai nhạt. Cô khi mua gì cũng phải xem Bành Viễn Chinh nhận xét như thế nào.

Cô đưa lại chiếc váy cho nữ bán hàng đang rất không cao hứng, rồi khấn trương nắm tay Bành Viễn Chinh kéo đi.

- Anh nói thật, Thiển Như của anh mặc cái gì cũng đẹp.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, bước chân dừng lại, hướng một đôi thanh niên nam nữ đang đi tới.

- Mã Tự!

Mã Tự ngẩn ra, cười ha hả, tiến lên bắt tay Bành Viễn Chinh.

- Chủ tịch thị trấn Bành của chúng ta sao lại rảnh rỗi đi dạo siêu thị vậy?

Mã Tự vừa cười, giới thiệu cô gái đeo mắt kính cận bên cạnh:

- Đây là bạn gái của tôi, là giáo viên cấp hai, tên là Sùng Khiết. Sùng Khiết, đây là người mà anh đã nói với em, là lãnh đạo trực tiếp trước đây của anh. Hiện nay đang là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh.

Sùng Khiết ngượng ngùng cười, hướng Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Chào anh, Chủ tịch thị trấn Bành.

- Xin chào, cô Sùng.

Mã Tự liếc nhìn Phùng Thiến Như đang tao nhã cười bên cạnh, thì lập tức kinh hãi. Y kéo tay Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Lão lãnh đạo rất có điểm phúc đấy. Vị này chính là đệ muội?

Bành Viễn Chinh cười ha hả, kéo tay Phùng Thiến Như:

- Thiến Như, đây là đồng nghiệp trước đây làm cùng ở phòng Tin tức Ban tuyên giáo, Mã Tự.

Tuy rằng đã hẹn Hoàng Đại Long một giờ nữa cho xe đến đón, nhưng Phùng Thiến Như ở siêu thị mua sắm lâu quá nên chậm trễ thời gian. Thấy trời đã tối, Bành Viễn Chinh liền gọi cho Hoàng Đại Long, nói rằng mình sẽ trực tiếp lái xe từ siêu thị đến đó luôn, không về nhà.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn lóe lên. Vào giờ tan tầm, dòng xe cộ lui tới như thoi đưa.

Bành Viễn Chinh lái xe từ từ. Khi tới khách sạn Tân An thì đã gần sáu giờ.

Sau khi đậu xe vào bãi, Bành Viễn Chinh vừa muốn mở cửa cho Phùng Thiến Như xuống xe thì đột nhiên thân xe vang lên một tiếng ầm. Một chiếc xe màu đen việt dã từ phía sau trở tới, tông vào đuôi xe Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, lập tức xuống xe nhìn đằng sau. Phía sau xe đã bị đụng lõm vào một mảng, thì liền hướng gã lái xe việt dã lớn tiếng nói:

- Anh lái xe kiểu gì vậy? Xe của tôi đậu đúng chỗ, anh còn dám đụng vào?

Gã lái xe liền nhảy xuống. Người này nhìn qua rất cao lớn, vừa thấy thì biết rằng là hạng người lực lưỡng.

Y cười lạnh:

- Tôi còn chưa hỏi cậu cậu đậu xe kiểu gì vậy? Sao lại cản đường người khác? Chó ngoan không hiểu tiếng người sao?

Thấy thằng nhãi này nói năng lỗ mãng, Bành Viễn Chinh lửa giận bốc lên, giương tay chỉ vào gã lái xe, nổi giận nói:

- Rõ ràng là anh đụng vào xe người ta, lại còn mắng mỗ? Anh đây là có thái độ gì? Tôi lập tức báo cảnh sát.

Gã lái xe xì một tiếng khinh miệt:

- Cứ thích thì báo cảnh sát đi. Tôi nói cho cậu biết, tôi đây chính là người của cục Công an thành phố.

Phùng Thiến Như cau mày, kéo cánh tay Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, thôi đi, chỉ là một va chạm nhỏ. Chúng ta đi thôi, đừng chấp nhặt anh ta làm gì.

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, vỗ cánh tay Phùng Thiến Như, ra hiệu cô đừng khấn trương.

Hắn lấy điện thoại di động ra, vừa muốn báo cảnh sát thì đằng sau lại xuất hiện một chiếc xe Audi màu đen.

Trong chiếc xe Audi có đến vài người. Đi đầu là một thanh niên mặc chiếc áo da. Bành Viễn Chinh nhận ra người này, chính là con trai của An Lập Tiết An Gia Bình của tập đoàn An Lập ở thành phố. Lần trước ở khách sạn Tân An, Bành Viễn Chinh đã có va chạm qua một lần.

Mà trong đoàn người còn có bốn người quen. Vợ chồng Mạnh Cường, chị họ Mã Hiểu Yến và một người thanh niên mang mắt kính.

Nhưng hình như An Gia Bình không nhớ Bành Viễn Chinh.

An Gia Bình hướng gã lái xe, phát tay nói:

- Lão Hoắc, có chuyện gì vậy?

Gã lái xe cười nói:

- Tiểu tử này đậu xe bậy bạ, còn kiếm chuyện với tôi. Hắn không ngờ còn muốn báo cảnh sát. Thật là buồn cười!

An Gia Bình không thèm để ý liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, phất tay nói:

- Thôi đi, lão Hoắc, đừng phá hỏng sự hưng phấn của chúng ta. Thằng nhóc cứng đầu, anh đưa cho hắn hai đồng tiền, rồi khấn trương đi mau.

Gã lái xe thể thao liền giữ chặt cánh tay An Gia Bình, quát to:

- Không thể cho hắn đi. Tiểu tử, mày không phải nói muốn gọi cảnh sát sao? Khấn trương gọi đi. Bố mày ở đây chờ.

Thằng nhãi này không có nói dối. Y chính là Đại đội phó đại đội cảnh sát hình sự Cục công an thành phố Hoắc Dương. Mặc dù không phải cố ý gây chuyện với Bành Viễn Chinh, chỉ có điều y là Đại đội phó đại đội hình sự nên luôn kiêu ngạo, bình thường không ai dám gây chuyện.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn thằng nhãi, lửa giận trong lòng đã đến đỉnh điểm. Vốn cũng không phải chuyện lớn gì. Thằng nhãi này cho dù không xin lỗi, nhưng nói chuyện khách khí một chút, hắn cũng sẽ không truy cứu.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hoắc Dương, đang muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, thì Trương Mỹ Kỳ xấu hổ bước tới:

- Viễn Chinh, Thiến Như, sao lại là hai người?

Bành Viễn Chinh thần thái lạnh lùng, không hé răng. Cơ tức giận của hắn bởi vì nhìn thấy vợ chồng Mạnh Cường mà càng thêm tăng vọt.

Phùng Thiến Như nhìn Trương Mỹ Kỳ, đồng thời nhích lại gần Bành Viễn Chinh.

Hoắc Dương thấy Trương Mỹ Kỳ dường như là quen biết tên tiểu tử trước mắt thì không khỏi giật mình kinh hãi, nhìn qua Trương Mỹ Kỳ.

Trương Mỹ Kỳ nhú mày, lạnh lùng nhìn Hoắc Dương, hạ giọng nói:

- Hoắc Dương, em đụng vào xe người ta, sao lại không biết nói xin lỗi?

Hoắc Dương cười khổ:

- Chị họ...

- Mau xin lỗi đi.

Trương Mỹ Kỳ lớn tiếng:

- Nhanh lên, mau xin lỗi.

Hoắc Dương là em họ của bà. Hôm nay An Gia Bình mời khách, liền thuận tiện mời luôn y. Chồng của Mạnh Hiểu Quyên An Gia Lượng là bà con xa với An Gia Bình. An Gia Lượng trước kia không có lui tới với An Gia Bình, nhưng vì An Gia Lượng cưới con gái của Phó chủ tịch thành phố nên mới lui tới chặt chẽ.

Trương Mỹ Kỳ ánh mắt không ngờ có chút hung ác.

Hoắc Dương trong lòng kinh ngạc, trên mặt khó chịu. Y không dám ngỗ nghịch với chị họ, liền bước lên xin lỗi:

- Xin lỗi, ông em, buổi tối lái xe nhìn không rõ lắm. Thật có lỗi nhiều. Ngày mai cậu cứ đến cục Công an tìm tôi, tôi sẽ trả tiền sửa xe.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Anh nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát đấy.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền kéo Phùng Thiến Như bỏ đi.

250. Chương 254: Kiều Ngạo, Miệt Thị Chính Là Coi Thường

Hoắc Dương ngoài miệng thì xin lỗi nhưng trong lòng kỳ thật không phục lắm.

Không những là không phục mà trong mắt còn lóe lên một tia âm độc.

Y tuy rằng chỉ là một cán bộ cấp phòng của Cục công an thành phố, nhưng lại là bộ môn có nhiều quyền lực nắm trong tay. Người bình thường đều phải nể mặt y vài phần. Nhưng hôm nay lại bị ăn quả đắng trong tay một thằng tiểu tử.

Hơn nữa, còn bị chị họ mà ngày thường y kính sợ quát lớn vào mặt. Một chút nể mặt cũng không có.

Tuy nhiên, nếu không có Trương Mỹ Kỳ và Mạnh Cường thì không có y ngày hôm nay. Cho nên, mặc dù trong lòng rất bức bối nhưng cũng chỉ có thể ngăn cơn tức lại.

Càng thêm khiến y kỳ quái chính là Trương Mỹ Kỳ luôn bao che khuyết điểm, cũng chẳng phải là hạng người chí công vô tư, hôm nay đột nhiên lại có chút lễ ngộ với tên tiểu tử còn trẻ tuổi nên cảm thấy có chút quái lạ.

An Gia Bình kinh ngạc, hướng Mạnh Cường hỏi:

- Chú Mạnh, cô Trương, người kia là ai vậy?

Mạnh Cường mặt không biểu lộ thái độ, cũng không nói gì. Còn Trương Mỹ Kỳ thì nhướng mày, tùy ý giảng hòa, nhưng cố ý lảng tránh trả lời câu hỏi của An Gia Bình.

Bà tuy rằng không phải là hạng phụ nữ kín miệng. Nhưng đề cập đến Phùng gia và Bành Viễn Chính thì không dám có bất luận một tiết lộ nào. Ngay cả Bành Viễn Chính là cháu bên ngoại của Mạnh gia, bà cũng rất ít khi nói ra ngoài.

An Gia Lượng chen vào, tính nói “Đây là em họ của Mạnh Hiểu Quyên” thì lại bị bà xã mình kéo cánh tay. Y trong lòng chần chừ, liền biến thành một câu nói khác:

- Vị này chính là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chính. Nghe nói là cán bộ hậu bị trẻ tuổi nhất, có mối quan hệ với Ủy viên thường vụ, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng.

An Gia Bình ồ lên một tiếng, cũng không để trong lòng. Chỉ là Chủ tịch thị xã thôi mà, cho dù có quan hệ với Tổng Bí thư Nam thì sao? Hắn chung quy cũng không phải là con của Tổng Bí thư Nam.

Hoắc Dương thì nhú mày phiền lòng, cảm thấy bất mãn với chị họ mình, thầm nghĩ “Mình còn tưởng rằng có lai lịch lắm. Hóa ra chỉ là một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé. Có Tổng Bí thư Nam làm hậu thuẫn thì ngon lắm sao?”

Mạnh Cường bước chân vào khách sạn. Ông ta khước mắt lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Dương. Hoắc Dương tuy rằng là em họ của Trương Mỹ Kỳ, nhưng nếu Hoắc Dương không có chừng mực, muốn trêu chọc Bành Viễn Chính, không cần chờ Bành Viễn Chính bắn ngược trở lại, vợ chồng chị họ y cũng sẽ không niệm tình, một cước đá văng.

Một là bởi vì Mạnh Cường trong lòng có một chút án náy, phần thì thân thích cũng có chừng. Bành Viễn Chính thủy chung vẫn là con cháu của Mạnh gia. Ngay cả trở mặt cũng không thay đổi được huyết thống. Mạnh gia có thể đối đãi với mẹ con Mạnh Lâm như thế nào thì đó là việc nhà. Nhưng đề cập đến người ngoài thì khác hẳn. Phía sau lưng họ còn có Phùng gia. Tuy rằng sự việc ấy không lớn, nhưng khiến cho Phùng gia biết Mạnh gia ở Tân An lại gây phiền phức cho Bành Viễn Chính thì hậu quả có thể nghĩ.

Phùng gia có thể tha thứ hoặc không truy cứu việc Mạnh gia đối xử với mẹ con Mạnh Lâm trước đây, nhưng tuyệt sẽ không chấp nhận việc Mạnh gia tiếp tục không chịu nhận thân tình. Mà điều này gần như là khiêu khích Phùng gia.

Trương Mỹ Kỳ có chút lo lắng liếc mắt nhìn em họ một cái. Bà không dám ăn nói lung tung, ám chỉ cũng không. Hiện tại, Bành Viễn Chính chính là đặt một tảng đá nặng trĩu trong lòng Mạnh gia, hoặc như một thanh bảo kiếm giắt ở trên đầu. Nếu không cẩn thận sẽ bị chém xuống.

Trương Mỹ Kỳ chỉ có thể cầu nguyện Hoắc Dương còn biết chừng mực. Nếu không sẽ không ai cứu được y.

Mạnh Hiểu Quyên thì có chút chán ghét nhìn Hoắc Dương. Bề ngoài thì hùng mạnh nhưng thật ra chỉ là một con hổ giấy, liền lôi kéo cánh tay chồng mình đi theo cha.

An Gia Lương kỳ thật đối với bối cảnh đích thật của Bành Viễn Chinh vẫn chưa biết hết. Y chỉ biết Bành Viễn Chinh là cháu bên ngoại của Mạnh gia. Tuy rằng quan hệ không tốt lắm, nhưng cũng vẫn là cháu, chứ không biết Bành Viễn Chinh là tôn trưởng của Phùng gia ở thủ đô. Chuyện này ở Mạnh gia gần như là điều cấm kỵ, Mạnh Hiểu Quyên ngay cả chồng cũng không dám nói.

An Gia Bình ánh mắt hiện lên một tia kỳ quang. Thái độ của vợ chồng Mạnh Cường khiến y cảm thấy khó tưởng tượng được.

Hoắc Dương nghẹn một hơi đi theo mọi người vào khách sạn. Tại đại sảnh, thì nhìn thấy Bành Viễn Chinh và cô gái xinh đẹp như hoa, khí chất cao quý nắm tay nhau đi vào đại sảnh khách sạn Tân An.

An Gia Bình ánh mắt sáng ngời.

Vừa rồi ở bãi đậu xe, do ánh sáng khá mờ, mà Phùng Thiến Như lại đứng bên cạnh Bành Viễn Chinh, An Gia Bình cũng không chú ý tới. Nhưng dưới ánh đèn rực rỡ ở đại sảnh khách sạn, nhìn thấy dung nhan cô gái này vô cùng xinh đẹp thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Y có chút tham lam mà nhìn vào Phùng Thiến Như. Con người ánh lên tia kích động.

Dường như cảm nhận được có ai nhìn mình, Phùng Thiến Như không kìm nổi quay đầu lại nhìn một cái.

Bành Viễn Chinh cũng lạnh lùng quay đầu lại nhìn An Gia Bình, rồi nắm chặt tay Phùng Thiến Như. Hai người bước đi nhanh hơn.

Khi sắp đến thang máy, An Gia Bình đột nhiên lướt qua đám người Mạnh Cường, rồi ấn cái nút thang máy xuống, rồi lại hướng Phùng Thiến Như chủ động cười hỏi:

- Tiểu thư, nhìn cô quen mặt lắm, dường như là....

Đây là cách tán gái quá mức xưa cũ. Tuy rằng An Gia Bình rất ít khi làm chuyện ngu xuẩn này, nhưng nhìn thấy Phùng Thiến Như, nội tâm của y lại rục rịch, liền mặt dày mày dạn làm quen.

Trong mắt Phùng Thiến Như, hạng người như An Gia Bình chẳng khác nào cái bánh bao thịt bán ế. Ở thủ đô, chỉ cần tùy ý vợ đại một con ông cháu cha nào sau lưng nàng, thì cùng đều tốt hơn so với An Gia Bình gấp trăm lần.

Phùng Thiến Như sắc mặt thản nhiên, không thèm để ý đến An Gia Bình. Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng lười so đo với y. An Gia Bình trong lòng hấn cũng chỉ là một tên vô sĩ mà thôi.

Kiều ngạo miệt thị chính là coi thường. Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như nhìn nhau cười, hết thấy đều không nói gì.

An Gia Bình ở thành phố Tân An cũng được coi là nhà giàu, nên tự cho mình là rất cao. Chỉ có điều thái độ của đối phương đã trực tiếp chọc vào cái thần kinh kiêu ngạo của y.

An Gia Bình đuôi lông mày nhướng lên.

Y không có chú ý tới Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường đang ở phía sau chậm rãi tới. Ông ta tới nay được mời tới như khách quý, nhưng sắc mặt giờ đây lại âm trầm như nước. Trương Mỹ Kỳ thì trong lòng cười khỏ, âm thầm cầu nguyện đừng có việc gì xảy ra. Ngàn vạn lần đừng nên phát sinh chuyện gì với Bành Viễn Chinh.

Hoắc Dương thì có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Gã đang muốn nói lời kích động cảm xúc của An Gia Bình thì thấy cửa thang máy mở, ba người bước ra.

Ba người này Hoắc Dương không biết, nhưng vợ chồng Mạnh Cường, và An Gia Bình thì biết.

Hai nam một nữ. Hoàng Đại Long, ông chủ nhỏ của tập đoàn Tín Kiệt, em gái Hoàng Đại Long Hoàng Oanh Oanh. Còn một vị công tử hào hoa phong nhã, Tổng Quả con trai của Tổng Bính Nam.

Tuy rằng tất cả đều là “nhị thế tử”, nhưng so với Hoàng Đại Long thì An Gia Bình còn kém một bậc. Điều này có liên quan đến thực lực của An gia. Hơn nữa còn có một vị công tử bột gia đình quan lại Tống Quả.

An Gia Bình cảm xúc thẹn quá hóa giận trong nháy mắt tiêu tan, thay vào đó là phong độ đối trá. Y tiến lên bắt tay Hoàng Đại Long và Tống Quả.

- Hoàng tống, xin chào!

Nhưng khiến An Gia Bình cảm thấy khó chịu chính là ba người Hoàng Đại Long đối với sự ân cần chào hỏi của y làm như không thấy, gương mặt đặc biệt kính cẩn lại hướng về Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như.

Y nhìn thấy, Hoàng Đại Long không ngờ sống lưng lại có chút cúi xuống, giọng nói cũng tràn ngập cung kính, quy cũ:

- Viễn Chinh, hoan nghênh Phùng tiểu thư.

Bành Viễn Chinh cười:

- Thiển Như, đây là Hoàng Đại Long. Tống Quả thì em đã gặp qua rồi.

Phùng Thiển Như giơ tay bắt tay Hoàng Đại Long, sau đó lại hướng Tống Quả gật đầu. Tống Quả kính cẩn cười, còn Hoàng Oanh Oanh bên cạnh thì lại ôm lấy cánh tay Phùng Thiển Như, thân thiết cười nói:

- Chị Thiển Như, chị rất đẹp, em hâm mộ chị lâu rồi.

- Oanh Oanh, em cũng rất xinh đẹp mà.

Phùng Thiển Như ôn hòa cười, mặc cho Hoàng Oanh Oanh nắm chặt tay của mình.

Từ đầu đến cuối, ba người Hoàng Đại Long đều không thèm liếc mắt nhìn An Gia Bình hoặc Mạnh Cường. Kỳ thật thì Hoàng Đại Long đã sớm nhìn thấy An Gia Bình, chỉ có điều mặc kệ không quan tâm.

Hoàng Đại Long lại nhún nút thang máy, cười nói:

- Viễn Chinh, Phùng tiểu thư, mời vào.

Thấy bộ dạng nghiêm trang của Hoàng Đại Long, Bành Viễn Chinh không kìm nổi muốn cười nhưng cố nén lại.

Phùng Thiển Như nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, rồi nhìn về phía sau. Cô là một cô gái rất biết lễ nghĩa, tuy rằng xuất thân cao quý. Cô biết vợ chồng Mạnh Cường dù sao cũng là bề trên của Bành Viễn Chinh, tuy rằng không hòa hợp nhưng cũng vẫn là bề trên.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, vẫn dừng bước chân.

Lúc này, Hoàng Đại Long ba người mới quay đầu lại nhìn vợ chồng Mạnh Cường và vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên, còn có Hoắc Dương nữa.

Anh em Hoàng Đại Long đã biết thân phận đích thật của Bành Viễn Chinh, tất nhiên cũng biết hắn là cháu bên ngoại của Mạnh gia.

Phùng Thiển Như quay đầu lại hướng vợ chồng Mạnh Cường cười:

- Vợ chồng ngài cứ đi trước ạ!

Mạnh Cường xấu hổ cười, Trương Mỹ Kỳ thì tiến lên bắt tay Phùng Thiển Như. Nụ cười không che giấu được sự nịnh nọt khiến cho An Gia Bình và Hoắc Dương phải trợn mắt há hốc mồm.

- Thiển Như, không nghĩ lại gặp cháu ở đây. Mọi người đây là...

- Cháu và anh Viễn Chinh cùng ăn cơm với một vài người bạn.

Phùng Thiển Như vốn định gọi là cô chú, ít nhiều nể mặt vợ chồng Mạnh Cường, nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Bành Viễn Chinh thì liền nuốt vào trong.

- Ô, chúng ta cũng đến đây ăn cơm. Thiển Như à, nghe nói cháu ở Tân An một thời gian, có rảnh thì cùng với Viễn Chinh đến nhà chơi nhé.

Trương Mỹ Kỳ nắm lấy tay Phùng Thiển Như không buông. Phùng Thiển Như cười chậm rãi rút tay về, gật đầu vâng một tiếng.

- Thang máy đến rồi đây, mời mọi người đi trước.

Phùng Thiển Như lại lễ phép thúc giục một câu.

Mạnh Cường do dự một chút, hướng Phùng Thiển Như mỉm cười gật đầu, sau đó bước vào thang máy. Trương Mỹ Kỳ cũng theo sau bước vào.

251. Chương 255: Hoàng Tổng Thích Cưới Ngựa?

Trước khi bước vào thang máy, đột nhiên Mạnh Hiểu Quyên nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

- Viễn Chinh, chúc mừng hai người. Khi nào đính hôn, nhất định phải cho tôi biết. À, đây là ông xã tôi, An Gia Lượng.

Trong nhà họ Mạnh, người duy nhất khiến Bành Viễn Chinh còn có đôi chút thiện cảm, là chị họ Mạnh Hiểu Quyên, mà An Gia Lượng, chồng của cô, kiếp trước Bành Viễn Chinh cũng có vài lần qua lại.

Hắn mỉm cười, đưa tay bắt tay An Gia Lượng:

- Xin chào.

Bành Viễn Chinh đồng ý chào hỏi bắt tay An Gia Lượng, tuy rằng thái độ vẫn hơi lạnh lùng, nhưng đối với Mạnh Hiểu Quyên, như thế đã là rất vui mừng rồi. Ngay cả hai vợ chồng Mạnh Cường trong thang máy, trong đôi mắt đều hiện lên vẻ vui sướng.

Sắc mặt Hoắc Dương liên tục thay đổi, không kìm nổi, nhìn Mạnh Hiểu Quyên hỏi nhỏ:

- Hiểu Quyên, cô gái kia là ai vậy?

Nghe y hỏi, An Gia Bình cũng vểnh tai nghe, đây là điều y đang quan tâm.

Mạnh Hiểu Quyên nhún mày không nói.

Mạnh Cường cũng nhún mày, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Trương Mỹ Kỳ không kìm nổi, tức giận nói:

- Hắc Dương, cháu đang hoang mang một chút đi! Bất kể cô ta là ai, cũng là người các người không thể trêu vào!

Trương Mỹ Kỳ dùng từ “các người”, chứ không phải “cháu”, sắc mặt An Gia Bình lập tức trở nên hết sức khó coi.

Từ đầu đến cuối, hai vợ chồng Mạnh Cường đều không lộ ra một chút tin tức nào. Hai người càng bí mật như vậy, lại càng khiến An Gia Bình và Hoắc Dương thấy bồn chồn và tò mò. Với thân phận của Mạnh Cường, người ông ta kiêng kỵ hẳn là có lai lịch rất lớn. Hơn nữa, giữa hai bên dường như cũng không xa lạ.

...

Thang máy lại xuống, Hoàng Đại Long kính cẩn mời Phùng Thiển Như vào thang máy. Dù Phùng Thiển Như không hề tỏ vẻ ta đây, nhưng Hoàng Đại Long không dám thất lễ. Chỉ cần y nghĩ đến thân phận của Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như, trong lòng liền căng thẳng, không dám chậm trễ.

Bành Viễn Chinh thấy y như vậy, cũng đành chịu.

Nhưng Hoàng Oanh Oanh và Phùng Thiển Như lại rất nhanh hòa hợp, kẻ vai nhau nói nói cười cười.

Hoàng Đại Long chọn một phòng sang trọng nhất của nhà hàng khách sạn Tân An. Giá phòng rất đắt, nhưng không chỉ có vấn đề tiền, bởi vì không phải ai có tiền cũng có thể đặt được phòng này.

Phòng được trang hoàng rất lộng lẫy, ngay cả Phùng Thiến Như cũng phải ngẩng nhìn chăm chú.

Thái độ của Hoàng Đại Long trở nên rất thận trọng, mất đi vẻ cợt nhả thường ngày, chỉ có điều, ánh mắt nóng hực của y vẫn dán vào bộ ngực cao ngất của hai nữ nhân viên phục vụ, lộ nguyên hình là một con...râu xồm!

Bành Viễn Chinh cười, ần ần vào vai Tống Quả, lại chỉ vào Hoàng Đại Long đang vụng trộm ngấm ngấm “đào tiên”, hai người nhìn nhau cười lớn.

- Hoàng Đại Long, anh lảm la lảm lét ngấm ngấm cái gì vậy? Chẳng sợ mất mặt ư? Tội nghiệp cho Vương Na, sao lại lấy một tên háo sắc hết thuốc chữa như anh!

Bành Viễn Chinh không kiêng nể, cười mắng.

Tống Quả cũng liền phụ họa:

- Đúng vậy, thật không biết xấu hổ, quả thật mất hết mặt mũi tập đoàn Tin Kiệt.

Hai nữ nhân viên phục đồ bưng mặt, tay rót rượu cũng hơi run lên.

Phùng Thiến Như giật mình kinh hãi, thầm nghĩ: Sao anh Viễn Chinh lại nói thẳng thừng như vậy?

Cô kéo tay Bành Viễn Chinh, định nói với hắn, đã thấy Hoàng Oanh Oanh cười hì hì:

- Chị Thiến Như, chị đừng để ý tới bọn họ, anh tôi cũng hư đồn lắm, lưu manh như anh ấy, chỉ có anh Viễn Chinh mới trị nổi thôi!

Hoàng Đại Long thở ra một cái, biết Bành Viễn Chinh và Tống Quả có ý tốt nhắc khéo mình, nên không giận. Y cười ha hả:

- Ai chẳng có lòng yêu thích cái đẹp? Riết rồi thành thói xấu thôi. Nếu nói không biết xấu hổ, Tống Quả cậu còn không biết xấu hổ hơn cả tôi, có muốn tôi vạch trần ra không?

Tống Quả luôn giữ mình trong sạch, vốn không quan hệ lăng nhăng, cũng không sợ Hoàng Đại Long nói cái gì, tỏ vẻ coi thường, cười nói:

- Tôi quang minh chính đại, không có gì phải sợ.

- Ái chà, thế thì ai đã nhiều năm mặt dày mày dạn làm cái đuôi của Oanh Oanh, đến nỗi đuổi cũng không đi? Lúc trước Oanh Oanh nói với tôi thế này: Anh Hai, cái tên ruồi bọ kia lại tới nữa kìa, sao mà đánh mãi cũng không chết vậy? Thật chán ghét!

Hoàng Đại Long bịt mũi, giả giọng Hoàng Oanh Oanh, điệu bộ ngúng nguẩy, mặt còn ra vẻ “hờn dỗi”, Bành Viễn Chinh không kìm nổi ôm bụng cười to, Phùng Thiến Như cũng mỉm cười.

Tống Quả không ngờ là Hoàng Đại Long nói chuyện này, lập tức đỏ mặt. Da mặt y mỏng, bị nói như thế ngay trước mặt Hoàng Oanh Oanh và Phùng Thiến Như, y khó thể chịu được.

Hoàng Oanh Oanh giật mình, biết Tống Quả rất nhạy cảm, lòng tự trọng cao, sợ Tống Quả thẹn quá hóa giận, vội đứng dậy oán trách nói:

- Anh Hai, anh nói bậy bạ gì vậy? Em nói như vậy hồi nào?

Tống Quả cười ha hả:

- Tôi là “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” (1), theo đuổi cô ấy một cách quang minh chính đại. Anh hỏi Oanh Oanh xem, có phải tôi đối với cô ấy trước sau như một, nhất mực si tình? Trong khi đó, có người cả ngày cứ suy nghĩ mấy chuyện gì đâu không, không ăn chơi đàng điếm thì cũng muốn cười “ngựa Tây”! (2)

Tống Quả đốp chát.

Hoàng Đại Long dường như không ngờ Tống Quả cũng có lúc nhanh mồm nhanh miệng và chua ngoa như vậy, bị Tống Quả nói mấy câu “chặn họng”, xấu hổ cười.

Tổng Quả vừa nói vừa quay lại nhìn Hoàng Oanh Oanh, khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Oanh Oanh tràn ngập nhu tình. Cái gọi là “tình đến chỗ sâu, người trong cuộc tự biết”, đã từng vứt bỏ và suýt để vuột mất, Hoàng Oanh Oanh mới biết được tầm chân tình mà Tổng Quả dành cho cô là quý giá đến mức nào.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, Phùng Thiển Như tò mò quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười hỏi nhỏ:

- Anh Viễn Chinh, Hoàng tổng thích cười ngứa à?

Tuy Phùng Thiển Như nói nhỏ, nhưng ở trong một phòng, mọi người đều nghe được.

Hả? Bành Viễn Chinh ngẩn ra, rồi bật cười, nhưng lại cố nín cười, đỏ cả mặt.

Mặt Tổng Quả lại càng khô hài, y hoa chân múa tay vui sướng, đôi đũa trong tay quơ lên, miếng thịt vừa mới gấp rơi đánh bộp lên bàn.

Hoàng Đại Long xấu hổ đến mức cúi gầm xuống.

Hoàng Oanh Oanh buồn cười, không nhịn được, cười lên khanh khách:

- Chị Thiển Như, đó là họ dùng mấy tờ của bọn lưu manh, chị đừng tưởng thật.

Phùng Thiển Như a một tiếng, cũng đỏ mặt, nhìn Hoàng Oanh Oanh.

Hoàng Oanh Oanh cười, kề tai Phùng Thiển Như khẽ nói:

- Chị Thiển Như, có một số người đưa bọn gái mắt xanh, tóc vàng từ nước ngoài tới, gọi họ là đại dương mã, hi hi!

Mặt Phùng Thiển Như đỏ bừng, xấu hổ và buồn bực lườm Bành Viễn Chinh, không kìm nổi hứ một tiếng.

Một tay cô đưa xuống, nhéo ngay phần thịt non bên hông Bành Viễn Chinh. Khuôn mặt đang tươi cười của Bành Viễn Chinh cứng đờ ra, không dám cười nữa...

Không khí bữa tiệc đã dần dần trở nên thoải mái, Hoàng Đại Long cũng lấy lại sự điềm tĩnh. Sau khi rượu được ba tuần, Hoàng Đại Long, Hoàng Đại Long ra hiệu bằng mắt với Hoàng Oanh Oanh.

Hoàng Oanh Oanh cười hi hi, lấy trong túi ra một hộp nhỏ rất tinh xảo bằng kim loại, đưa cho Phùng Thiển Như:

- Chị Thiển Như, lần đầu tiên chị đến Tân An, có thể quen biết chị, chúng tôi rất vui, đây là chút quà nhỏ của mấy người chúng tôi, mong rằng chị có thể nể mặt, nhận lấy làm kỷ niệm.

Hoàng Oanh Oanh nói “mấy người chúng tôi”, chính là Hoàng Đại Long, cô và Tổng Quả. Bành Viễn Chinh đã đoán trước là Hoàng Đại Long sẽ tặng quà, cũng không bất ngờ, mỉm cười nhìn Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như hơi do dự một chút, cảm thấy họ đều là bạn của người yêu mình, không thể làm người ta sượng mặt, liền khách sáo nhận lấy. Tuy nhiên, sau khi cô mở hộp, khuôn mặt xinh đẹp lập tức biến đổi, liền trả hộp lại cho Hoàng Oanh Oanh, kiên quyết nói:

- Oanh Oanh, quà quý giá như vậy, tôi tuyệt đối không thể nhận!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, đưa mắt nhìn kỹ, thấy trong hộp là một cặp đồng hồ tình nhân, nạm kim cương, kiểu mới nhất, trị giá ít nhất là hơn một trăm ngàn tệ.

Hoàng Oanh Oanh cười:

- Chị Thiển Như, chỉ là hai cái đồng hồ mà thôi, cũng không tính là cái gì, chị xem, tôi và Tổng Quả cũng đang đeo một cặp đồng hồ tình nhân đây này, đây là kiểu mới nhất của năm nay, chị và anh Viễn Chinh mỗi người một chiếc, ghép lại thành một cặp.

Phùng Thiển Như lắc đầu:

- Quá đắt tiền, tôi không nhận đâu. Anh Viễn Chinh cũng sẽ không đồng ý.

Bành Viễn Chinh cười khỏ, nhìn Hoàng Đại Long trầm giọng nói:

- Nếu là quà bình thường thì chúng tôi sẽ nhận, nhưng đồng hồ đắt tiền như vậy, dù tôi có nhận, cũng không dám đeo. Nếu để Ủy ban Kỷ luật tôi đeo đồng hồ đắt tiền như vậy, còn không liệt tôi vào danh sách tham ô, tham nhũng hay sao?

Tổng Quĩ cũng thầm tắc lưỡi, y không ngờ Hoàng gia ra tay rộng rãi như vậy, kiểu đồng hồ này là hàng xa xỉ, Tân An không có bán. Sau Tổng Quĩ mới biết, đây là đồng hồ do Hoàng Bách Thừa mua ở Hồng Kông, định dùng làm lễ vật đính hôn cho Hoàng Oanh Oanh và y, nhưng đúng lúc nghe Phùng Thiển Như đến Tân An, Hoàng Bách Thừa liền quyết định đem tặng cho Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh.

Hơn một trăm ngàn, đương nhiên không phải số nhỏ, nhưng đối với nhà nhiều tiền thế lớn như Hoàng gia, cũng không là bao nhiêu. Mà người ta xuất thân từ nhà quyền quý, Hoàng Bách Thừa cũng không thể keo kiệt.

Hoàng Đại Long cười ha hả:

- Viễn Chinh, chỉ là hai cái đồng hồ, cậu đặt nặng làm gì? Cậu xem cái đồng hồ của tôi này, còn quý giá hơn. Vả lại, người có thể nhận biết nhãn hiệu của cái đồng hồ này, tuyệt đối sẽ không quá mười người! Nếu cậu còn coi tôi là bạn, hãy nhận lấy.

Hoàng Đại Long nói một cách dứt khoát và kiên quyết.

Lần này y tặng quà, là theo lời căn dặn của Hoàng Bách Thừa, nếu Bành Viễn Chinh không nhận, y không có cách nào ăn nói với cha mình.

Hơn nữa, theo hần nghĩ, nếu nhận món quà này, có nghĩa Bành Viễn Chinh đồng ý tiếp tục kết giao với y, đồng thời cũng là một nước cờ đầu của cha con nhà họ Hoàng ra mắt Phùng gia, có ý nghĩ rất trọng đại đối với hai cha con y.

Phùng Thiển Như là một cô gái rất nhạy bén, thấy vậy, cô không nói nhiều, để cho Bành Viễn Chinh quyết định. Nếu Bành Viễn Chinh đồng ý nhận, thì cô cũng nhận.

(1) Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu: Theo Từ điển Hán Việt Thiều chữ, Yếu điệu là chỉ cái tính u nhân (u tịch và nhân nhĩ), thực nữ là người con gái đẹp và thủy mị, cầu: đôi lứa. Theo Quốc ngữ Từ Điển của Bộ Giáo Dục Trung Hoa Dân Quốc: (Yếu điệu thực nữ): người con gái đẹp lại có đức hạnh. Tạm dịch cả câu: Người con gái xinh đẹp thủy mị và có đức hạnh, là vợ hiền của người quân tử. Theo từ điển này, yếu điệu không có nghĩa là ;yếu điệu;, duyên dáng. Cần nhấn mạnh, ;cầu; ở đây không có nghĩa là cầu mong, mong muốn, mà là ;đôi lứa; hay có thể tạm dịch là “xứng đôi”. Từ ; cầu; này có lẽ giống từ ;spouse; trong tiếng Anh. Tuy nhiên thông thường người ta vẫn hiểu theo nghĩa: “người con gái xinh đẹp (thì) được người quân tử theo đuổi, mong cầu.

(2) “Ngựa Tây”: nguyên văn là “đại dương mã”, ám chỉ những cô gái tây phương làm nghề “không trong sạch” ở Trung Quốc. Trung Quốc dùng từ “đại dương mã” (Đại: to lớn, dương: người ngoại quốc, mã: ngựa) này, có lẽ cũng gần tương tự như người Việt Nam, vẫn gọi các cô gái điếm là, xin lỗi các bạn, “ngựa người”, như truyện ngắn “Người ngựa, ngựa người” được Nguyễn Công Hoan viết từ năm 1931. Trong nhiều chương trước, chúng tôi tạm dịch là “gái Tây”, nhưng vì đoạn kể tiếp Phùng Thiển Như gây thơ, lại hiểu lầm là Hoàng Đại Long cưới ngựa thật, nên phải dịch hơi thô như vậy.

252. Chương 256 : Kính Rượu

Bành Viễn Chinh hơi lưỡng lự. Hần nhìn Hoàng Đại Long, nghiêm túc và trịnh trọng nói:

- Món quà này tôi không thể nhận. Đại Long, nếu anh còn muốn làm bạn với tôi, thì cất lại món đồ này đi. Anh cũng biết, chức vụ của tôi không thích hợp nhận quà quý giá như vậy. Tấm lòng của mọi người, tôi và Thiển Như xin ghi nhận.

Thấy Bành Viễn Chinh không chịu nhận, hai anh em Hoàng Đại Long rõ ràng là thất vọng.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại nói:

- Chúng ta còn nhiều thời gian, xin mọi người thông cảm. Tết này, tôi và Thiến Như làm lễ đính hôn, nếu mọi người cảm thấy hứng thú, đến lúc đó đến Thủ đô tham gia giúp vui, tôi rất hoan nghênh.

Nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, Hoàng Đại Long liền cười ha hả, không nài ép nữa. Hoàng Oanh Oanh cũng cười, cất hộp đồng hồ đi.

Tuy Bành Viễn Chinh không nhận quà, nhưng lại mời bọn họ đến Thủ đô tham gia lễ đính hôn của hắn, điều này trên thực tế là đã tiến thêm một bước trong việc thừa nhận quan hệ cá nhân giữa đôi bên. Sự thừa nhận này, đối với Hoàng Đại Long và Hoàng gia mà nói, có ý nghĩa khá quan trọng.

Không khí trong phòng bắt đầu náo nhiệt. Hoàng Oanh Oanh và Phùng Thiến Như đã như quen thân từ lâu, chụm lại một chỗ cười cười nói nói, không tham dự vào cuộc đấu rượu của ba người đàn ông.

Hai chai Mao Đài bị xử lý rất nhanh. Tổng Quã tửu lượng kém, bắt đầu “chơi xấu”, nhưng dưới sự giám sát của Hoàng Đại Long, y có muốn uống ít đi cũng không được.

Ba người đang vui vẻ uống, cửa phòng ăn bị đẩy ra, Trương Mỹ Kỳ và vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên cười, bưng ly rượu bước vào.

Dù sao Trương Mỹ Kỳ cũng là bề trên, trong lòng Bành Viễn Chinh có mất hứng, cũng không thể không giữ lễ phép tối thiểu trước mặt người ngoài. Phùng Thiến Như mỉm cười, đứng dậy, Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, cũng đứng lên. Chỉ có điều nụ cười của hắn rất gượng gạo.

Hai người đứng lên như vậy, Ba người Hoàng Đại Long cũng không dám tiếp tục ngồi.

- Viễn Chinh, Thiến Như, tình cờ gặp gỡ ở đây, chúng tôi tới uống với cháu ly rượu, chào mừng cháu đến Tân An.

Trương Mỹ Kỳ mở lời.

Bà ta nhìn ra Phùng Thiến Như tính tình hòa nhã, không có sự kiêu ngạo ra vẻ ta đây của con nhà quyền quý, muốn nhân cơ hội này, cải thiện quan hệ đang căng thẳng giữa hai nhà.

Trương Mỹ Kỳ là bề trên, bà ta đã “hạ mình” như vậy, vì Mạnh Lâm, Phùng Thiến Như không thể thất lễ.

Cô cười cười, không gọi “mợ” mà gọi Trương Mỹ Kỳ là “cô”:

- Cô khách khí quá, hẳn là cháu và anh Viễn Chinh đi kính rượu bề trên mới phải.

- Thiến Như, cháu hiếm khi có dịp đến Tân An một chuyến, có rảnh nhất định đến nhà cô chơi, để chị Hiểu Quyên dẫn cháu đi chơi! Hiểu Quyên à, mấy ngày nay con đừng đi làm, xin nghỉ dẫn Thiến Như đi dạo chơi.

Mạnh Hiểu Quyên cười dạ một tiếng.

An Gia Lượng nâng chén trước mặt Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, ngưỡng mộ đã lâu, tôi kính anh một ly.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, mỉm cười:

- Cảm ơn, hẳn là tôi kính anh mới đúng.

Nói xong, Bành Viễn Chinh cùng An Gia Lượng cạn ly.

Mạnh Hiểu Quyên thấy vậy, cũng bước lại gần Bành Viễn Chinh, thở dài hạ giọng nói:

- Em họ, chị biết trước kia gia đình chị đã làm nhiều điều có lỗi với cô và em. Chị mượn chén rượu này xin lỗi em, sau này nếu có thể được, hy vọng chúng ta vẫn là người một nhà.

Lời nói của Mạnh Hiểu Quyên khá chân thành.

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, im lặng không nói. Thật ra, trong lòng hắn hiểu rõ, sở dĩ hai chị em Mạnh Hiểu Quyên và Mạnh Tiểu Cương có thái độ không tốt với mẹ con hắn, hoàn toàn là do bị người lớn trong nhà họ Mạnh hun đúc nên. Tính cách của Mạnh Hiểu Quyên điềm đạm hơn, khi lớn lên, thái độ cũng dần dần chuyển biến.

Cho đến lúc này, sự oán hận của Bành Viễn Chinh đối với Mạnh gia đã dần dần tiêu tan, cho dù là như thế nào, họ đều là thân thích của mẹ ruột hắn, hắn không thể, cũng không có khả năng căm thù mãi. Chỉ có điều, nếu muốn hắn và Mạnh gia thân như một nhà, là không có khả năng.

Mạnh Hiểu Quyên cũng không mong đợi mình chỉ nói mấy câu là có thể thay đổi thái độ của Bành Viễn Chinh. Cô sâu kín thở dài, bưng ly rượu đứng phía sau Trương Mỹ Kỳ, nghe bà nói gần như xu nịnh Phùng Thiển Như, mặt cô đỏ bừng, cảm giác rất khó chịu.

Hoàng Đại Long, Tống Quả và Hoàng Oanh Oanh đứng đó, im lặng quan sát, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bọn họ không rõ vì sao quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và nhà cậu hắn lại căng thẳng như vậy, nhưng cũng không dám đụng chạm tới việc riêng của Bành Viễn Chinh. Về phần thái độ của Trương Mỹ Kỳ đối với Phùng Thiển Như, thật ra họ có thể hiểu được.

...

Đến đêm, tiệc rượu giải tán một cách vui vẻ. Vốn Hoàng Đại Long còn muốn đi ca hát và khiêu vũ, nhưng Phùng Thiển Như không thích đến những nơi đó, nên thôi.

Xe của Bành Viễn Chinh bị Hoắc Dương đụng phải, Hoàng Đại Long cho người đến mang đi sửa, ném một chìa khóa xe viết đã cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh không từ chối, Phùng Thiển Như ở Tân An, hai người cũng cần có phương tiện đi lại, mượn tạm xe của nhà họ Hoàng, cũng không phải là chuyện to tát gì.

Sáng hôm sau, Phùng Thiển Như không muốn ở nhà một mình, liền cùng Bành Viễn Chinh đến Ủy ban nhân dân thị trấn.

Lý Tuyết Yến không đi làm, nghe nói là bị cảm sốt, phải nghỉ hai ngày. Bành Viễn Chinh nghe Chủ Lượng nói như vậy, tuy mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thầm than.

Xử lý một lượt việc ở Ủy ban nhân dân thị trấn, Bành Viễn Chinh liền dẫn Phùng Thiển Như đi dạo một vòng thị trấn.

Trời hôm nay rất đẹp, ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ không khí tăng trở lại 7, 8 độ, không còn âm u lạnh lẽo như hai ngày trước.

Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh sóng vai bước đi, phía sau có một đám 7, 8 đứa trẻ nghịch ngợm chỉ trỏ, nhiều người đi đường cũng tò mò nhìn ngắm và đánh giá Phùng Thiển Như, người đẹp cỡ như cô mà xuất hiện tại thị trấn, muốn mọi người không chú ý là không thể.

- Đây là hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành?

- chà, nghe nói Chủ tịch thị trấn Bành có vị hôn thê rất xinh đẹp, quả thật là...

- Cô gái đáng yêu quá!

Người dân hai đường phố thì thảo nói nhỏ, có một số người mạnh dạn bước tới chào hỏi hắn:

- Chào Chủ tịch thị trấn Bành!

- Xin chào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đáp lễ, nắm tay Phùng Thiển Như thông thả bước đi.

Sắc mặt Phùng Thiển Như hơi ửng đỏ, tuy nhiên, cô liền rất nhanh thích ứng. Thỉnh thoảng cô lại đáp lễ những người thoáng gặp bằng nụ cười xán lạn. Thậm chí cô còn dừng lại, mua một gói kẹo, phát cho mấy đứa bé theo sau, khiến chúng được một phen vui mừng.

Dừng lại trước cổng ngôi trường trung học đẹp đẽ và tráng lệ, Phùng Thiển Như chăm chú ngắm nhìn khu vườn trường xinh đẹp bằng ánh mắt khó tin, rồi quay lại nhìn cảnh tượng hơi nhếch nhác trên đường phố, mắt sáng lên.

- Anh Viễn Chinh, đây chính là trường học anh nói sao?

Phùng Thiến Như đi ra phía trước, từ cửa chính nhìn vào, không kìm nổi sự ngạc nhiên, thán phục nói:

- Em thật không ngờ, ở nơi đây lại có một trường học xinh đẹp như vậy! Trường này được xây theo phong cách kiến trúc phương Tây? Hẳn là đầu tư không ít tiền đâu!

- Đây là ngôi trường từng được CCTV đưa tin.

Bành Viễn Chinh cười:

- Không riêng gì công trình tốt đẹp bên ngoài, các thiết bị và phương tiện giáo dục bên trong cũng rất tốt, thuộc loại hàng đầu của thành phố, thậm chí toàn tỉnh. Tuy là trường ở thị trấn, nhưng so với trường ở nội thành, chỉ có hơn chứ không có kém! Em nhìn xem, bên kia là nhà trẻ và trạm y tế, đó là công trình tốt nhất của thị trấn chúng ta.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lại chỉ chỉ về phía xa:

- Thiến Như, ở thị trấn này, có thể nói khắp nơi đều có hộ giàu thu nhập hàng chục ngàn tệ một năm. Ngày mai anh dẫn em xuống thôn xem, em sẽ rõ, biệt thự nhỏ trong thôn nối tiếp nhau, có một số người còn đi xe hơi.

Hai người đang nói chuyện trước cổng trường, hiệu trưởng Trương Mặc Nhiệm cùng hai giáo viên vội vã đi ra, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lãnh đạo đến sao không báo để chúng tôi tiếp đón.

- Ha ha, Hiệu trưởng Trương, tôi đến không phải vì công tác, là tôi dẫn vợ sắp cưới đi tham quan. Thiến Như, giới thiệu với em, vị này là Hiệu trưởng Trương Mặc Nhiệm.

- Chào Hiệu trưởng Trương.

Phùng Thiến Như khẽ mỉm cười, nhìn Trương Mặc Nhiệm chào hỏi.

Trương Mặc Nhiệm nghe nói vợ chưa cưới của Bành Viễn Chinh đến, y kính cẩn mỉm cười, che giấu cảm giác kinh ngạc khi đột nhiên nhìn thấy Phùng Thiến Như:

- Chào cô!

- Lãnh đạo, mời vào trường ngồi chơi.

Trương Mặc Nhiệm sốt sắng mời. Chợt một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Bành Viễn Chinh, hắn quay lại kề tai Phùng Thiến Như nói nhỏ vài câu, Phùng Thiến Như đầu tiên ngẩn ra, rồi cười gật đầu.

- Hiệu trưởng Trương, tôi muốn bàn chuyện này với ông một chút.

Bành Viễn Chinh vẫy vẫy tay về phía Trương Mặc Nhiệm:

- Vợ chưa cưới của tôi cũng tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa, ngành lịch sử. Cô sẽ ở lại thị trấn một thời gian, có nhiều thời gian rồi, ông xem có thể sắp xếp cho cô ấy tiếp xúc với học sinh trong trường.

Trương Mặc Nhiệm mừng rỡ:

- Lãnh đạo, chúng tôi cầu còn không được đây. Đúng lúc trường còn thiếu một giáo viên môn lịch sử, nếu cô Phùng không chê, có thể giúp chúng tôi dạy thay?

Phùng Thiến Như cười, nói chen vào:

- Tôi sẽ cố gắng thử xem.

Trong thời gian ở đại học, Phùng Thiến Như từng đi thực tập ở trường trung học, từng làm giáo viên tạm thời hơn một tháng. Bành Viễn Chinh sợ cô ở thành phố đã quen, đến đây sẽ cảm thấy buồn chán, mà theo hắn đi làm lại không thích hợp, chợt nảy ra ý này.

Đối với học sinh ở đây, được tiếp xúc, nói chuyện với Phùng Thiến Như, sẽ rất có ích cho bọn trẻ.

Thế là, một lần đi dạo ngẫu nhiên và trong lúc nói chuyện phiếm, đã mang đến cho thị trấn Vân Thủy một nữ giáo viên tạm thời xinh đẹp như tiên. Còn đối với Phùng Thiển Như, một tháng dạy học ngắn ngủi ở trường trung học thị trấn, đã để lại trong cuộc đời cô một dấu ấn khó quên.

253. Chương 257: Khủng Hoảng Kinh Tế (1)

Phùng Thiển Như đi theo Trương Mặc Nhiễm vào trong trường học. Cô trong lòng cũng rất rõ ràng, mình đến thị trấn cũng không thể ngày nào cũng ngồi lý trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Như vậy sẽ khiến cho người khác nói xấu. Nhưng nếu cô cứ ở lại thành phố một mình thì cũng cảm thấy rất buồn tẻ.

Nếu như vậy, không bằng ở trường học làm chút chuyện, coi như là thử nghiệm cuộc sống.

Thấy Phùng Thiển Như kiên quyết phải lập tức bắt đầu kiếp sống giáo viên tạm thời, Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ, đành phải một mình trở về thị trấn.

Chử Lượng đứng trong sân, thấy hân một mình trở về, thì không khỏi ngạc nhiên:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Phùng tiểu thư đâu?

- Haha, cô ấy cùng với Trương Mặc Nhiễm đến trường học rồi. Tạm thời làm giáo viên vài ngày.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cô ấy có bằng cấp lại có kinh nghiệm làm giáo viên. Hân là không thành vấn đề.

- Chủ tịch thị trấn Bành, như vậy cũng tốt. Khiến cho những đứa trẻ ở nông thôn tiếp xúc với Phùng tiểu thư thì cũng được mở rộng tầm mắt.

Chử Lượng cười nói.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì Cổ Lượng từ trên lầu chạy xuống, từ xa đã hô to:

- Chủ tịch thị trấn Bành, vừa lúc tôi có việc tìm anh.

- Có việc gì?

Bành Viễn Chinh đột nhiên dâng lên một dự cảm không tốt.

Cổ Lượng chạy tới, nhỏ giọng vài câu bên tai Bành Viễn Chinh. Chử Lượng thấy mình chẳng có việc thì lên thẳng trên lầu.

Nghe xong lời Cổ Lượng, Bành Viễn Chinh sắc mặt liền biến đổi.

Hân nhíu mày, trầm giọng nói:

- Lão Cổ, Hồ Tiến Học rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào vừa mới khởi công hai ngày liền đình công? Anh có tìm anh ta hỏi qua chưa?

- Tôi đã tìm anh ta.

- Anh ta nói như thế nào?

- Anh ta nói tài chính của tập đoàn bọn họ đột nhiên xảy ra chút vấn đề. Anh ta vạn bất đắc dĩ phải tạm thời rút các hạng mục dự án trở về, trước giải quyết khẩn cấp rồi sau đó tính sau.

Cổ Lượng nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh cả giận nói:

- Người này đúng là rắm thúi giống nhau. Khi đầu thầu, tôi lúc nào cũng hỏi tài chính có vấn đề gì không? Anh ta vỗ ngực nói tuyệt đối không có vấn đề gì. Kết quả vừa mới khởi công thì lại khiến thị trấn mất mặt. Thật là buồn cười! Lão Cổ, anh gọi Hồ Tiến Học lên đây, tôi sẽ nói chuyện với anh ta.

- Nếu không được thì đổi xí nghiệp khác.

Bành Viễn Chinh thanh âm lạnh như băng.

Cổ Lương biết Bành Viễn Chinh đang tức giận, cũng không dám nói cái gì, lập tức quay đầu đi gọi điện thoại cho Hồ Tiến Học.

Bành Viễn Chinh hằm hằm trở về văn phòng làm việc của mình. Lý Tân Hoa vốn muốn tới báo cáo công tác, nhưng thấy lãnh đạo đang mất hứng nên không dám lộ diện.

Bành Viễn Chinh trong phòng làm việc hút hai điếu thuốc, đợi hơn nửa giờ, rốt cuộc Hồ Tiến Học mới đến. Hồ Tiến Học sắc mặt xấu hổ bước vào, không đợi Bành Viễn Chinh mở miệng, liền chủ động tổ khổ:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi biết lãnh đạo đang bất mãn, nhưng lãnh đạo cho tôi vài phút để tôi giải thích một chút.

Bành Viễn Chinh sắc mặt âm trầm, gật đầu nói:

- Anh cứ nói, tôi nghe đây.

- Là như vậy, bắt đầu từ tháng trước, tài chính của tập đoàn chúng tôi đã xuất hiện vấn đề. Nhưng tôi cũng không quan tâm lắm vì đã có ngân hàng cho vay. Nhưng tới tháng này, năm nhà máy dệt trên danh nghĩa của tập đoàn chúng tôi đột nhiên bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thua lỗ trên diện rộng. Chủ tịch thị trấn Bành, gần như chỉ trong một đêm, công ty đã thiệt hại hơn một triệu đồng. Rất nhiều đơn đặt hàng bị trả về. Hàng hóa tồn đọng trong kho, mà hàng xuất đi rồi lại không thu được tiền. Tôi lúc này đây vô cùng lo lắng.

Hồ Tiến Học thở ngắn than dài.

- Lãnh đạo, không đến vạn bất đắc dĩ tôi tuyệt đối không dám làm cái chuyện này đâu. Tôi tạm thời ngưng công trình phổ buôn bán lại. Lãnh đạo, xin anh hãy cho tôi nửa tháng. Chỉ cần tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, lãnh đạo thu thập tôi như thế nào cũng được. Còn về phần công trình phổ buôn bán, xin lãnh đạo cứ yên tâm. Lão Hồ tôi táng gia bại sản cũng khẳng định đem công trình này làm cho xong, không thể khiến cho hương thân phụ lão thị trấn Vân Thủy này hướng vào tôi mà chửi chớ má được.

Hồ Tiến Học vỗ ngực tỏ thái độ. Chỉ có điều, vẻ mặt lo lắng của y khiến cho sự hứa hẹn của y trở nên có vẻ trống rỗng.

- Tập đoàn Huệ Phong không phải hiệu quả và lợi ích rất tốt sao? Như thế nào đột nhiên lại biến thành như vậy?

Bành Viễn Chinh nhíu mày, trong đầu bỗng hiện lên một tia sáng. Hắn đứng dậy, ngưng thanh nói:

- Lão Hồ, công ty các anh có nhà máy dệt sao?

- Nhà máy tơ tằm, nhà máy kim, nhà máy dệt len và một số nhà máy khác tổng cộng có năm nhà máy, chiếm hết một nửa giang san của tập đoàn chúng tôi. Hiện nay thì nửa giang san này khuynh đảo rồi. Tôi thật sự là muốn chết.

Hồ Tiến Học thuận tay lau mồ hôi trên trán.

Bành Viễn Chinh cau mày, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Hắn đột nhiên nhớ tới hai chuyện. Thứ nhất, từ năm 1990 đến 1992 là giai đoạn kinh tế thế giới bắt đầu suy thoái. Trong thời gian đó cũng xảy ra chiến tranh vùng vịnh lần thứ nhất. Tháng 8 năm 1990, Iraq xâm lược Kuwait. Chiến tranh vùng vịnh phát sinh vào ngày 17 tháng 1 năm 1991 đến 28 tháng 2 năm 1991. Nước Mỹ cầm đầu nhiều liên minh quốc tế ở Hội đồng bảo an Liên hiệp quốc, đã tiến hành tấn công Iraq để khôi phục lãnh thổ Kuwait. Tuy rằng cuộc khủng hoảng kinh tế này không bằng cuộc khủng hoảng tài chính năm 1998 thổi bay toàn bộ Châu Á, nhưng cũng mang đến những tổn thất nặng nề cho nền kinh tế trong nước.

Thứ hai, bị tổn thất nghiêm trọng nhất trong nền suy thoái kinh tế lần này chính là ngành hàng dệt may. Rất nhiều ngành sản xuất dệt may trước thập niên 90 từng là ngành kinh tế mũi nhọn, đóng góp rất nhiều cho nền kinh tế trong nước, được thị trường thế giới công nhận. Nhưng đến thập niên 90, ngành sản xuất dệt may từng bước đi vào giai đoạn suy thoái. Tình hình sản xuất kinh doanh lâm vào khốn cảnh. Đến giữa thập niên 90 thì không ít những xí nghiệp liên tiếp mấy năm thua lỗ đành dẫn đến phá sản.

Giờ phút này, hấn nghĩ đến không chỉ là vấn đề của tập đoàn Huệ Phong mà còn là của nhiều xí nghiệp khác. Căn cứ vào điều tra của hấn, trong các xí nghiệp cỡ trung ở thị trấn Vân Thủy, có ba phần trở lên là xí nghiệp dệt. Ngoài ra còn có không ít những xí nghiệp nhỏ. Tập đoàn Huệ Phong có thể gặp khốn cảnh như vậy thì các xí nghiệp khác cũng có thể nghĩ tới.

- Lão Hồ, các xí nghiệp dệt khác của thị trấn cũng tương tự?

Bành Viễn Chinh ngưng trọng hỏi. Kỳ thật hấn trong lòng rất rõ ràng, câu hỏi này của mình là thừa.

- Tình hình cũng không có gì khác lắm, nhưng vẫn thê thảm hơn so với chúng tôi. Chúng tôi tối thiểu có thể chống đỡ được vài tháng. Nhưng đa số rất nhanh sẽ giảm sản lượng, thậm chí ngừng sản xuất.

Hồ Tiến Học thở dài:

- Chủ tịch thị trấn Bành, anh là người có học, anh nói thật xem, như thế nào đang êm đẹp lại biến thành như thế này? Đây gần như là tai họa trời giáng.

- Cạnh tranh tăng lên, phí tổn tăng lên, nhu cầu ở thị trường quốc tế lại thu hẹp. Đây chính là ba nhân tố khiến ngành dệt may tiêu điều.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Tuy rằng nhìn qua thì khá đột ngột, nhưng trên thực tế thì nó giống như quân bài Domino đã sớm bị đẩy ngã. Chỉ có điều phản ứng đến chỗ này của chúng ta thì còn cần đến thời gian.

- Được rồi, anh không cần trước mặt tôi tỏ khổ. Anh hãy lập tức trở về, liên lạc với những ông chủ xí nghiệp khác. Buổi chiều hôm nay đến thị trấn để họp. Lãnh đạo thị trấn sẽ nói chuyện với mọi người.

Bành Viễn Chinh quyết đoán phát tay, ra hiệu Hồ Tiến Học có thể đi ra.

Hồ Tiến Học vốn đã chuẩn bị một bụng lý do, khiến Bành Viễn Chinh cẩn thận thuyết phục. Không ngờ Bành Viễn Chinh lại thông tình đạt lý như thế.

Nhìn theo bóng dáng của Hồ Tiến Học, Bành Viễn Chinh không kìm nổi thở dài, bực bội đứng dậy đá một cái vào vách tường.

Hấn đã quá sơ sót. Hấn chung quy cũng không phải là thánh. Hấn quên mất bây giờ chính là lúc khủng hoảng kinh tế thoảng qua, khiến ngành dệt may thị trấn Vân Thủy lâm vào khốn cảnh. Và khó khăn này, nếu không giải quyết được, thì đa số xí nghiệp đều phải phá sản, mang đến một kích trí mạng cho nền kinh tế thị trấn Vân Thủy. Đồng thời ảnh hưởng tiêu cực không thể đo được.

Làm sao bây giờ?

Bành Viễn Chinh lập tức cảm thấy nhức đầu.

Hấn là cán bộ chính phủ chứ không phải lãnh đạo xí nghiệp. Hấn cố nhiên là người tái sinh nhưng cũng không phải là thượng đế vạn năng.

Nhân lực có hạn!

Bành Viễn Chinh cau mày, theo bản năng mà chầm một điều thuốc, lâm vào trầm tư thật lâu.

- Tân Hoa, cô hãy gọi điện thoại thông báo cho tất cả các lãnh đạo của thị trấn đến phòng họp ngay.

Bành Viễn Chinh giọng nói trầm thấp. Lý Tân Hoa vội vàng đồng ý, rồi lại thuận miệng hỏi:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Phó bí thư Lý bị bệnh, còn phải thông báo cho cô ấy chứ?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Không cần, cứ để đồng chí Tuyết Yến dưỡng bệnh đi.

Mười phút sau, Bành Viễn Chinh sắc mặt ngưng trọng bước vào phòng họp. Chủ Lượng và những người khác thấy hấn có vẻ mặt như vậy thì đều kinh ngạc, thầm nghĩ vừa rồi còn rất tốt, sao bây giờ lại như vậy? Đại khái chỉ có Cổ Lượng mơ hồ đoán ra được cái gì nên im lặng ngồi ở chỗ của mình.

Y và Hoàng Hà phụ trách hạng mục cải tạo phố buôn bán, tập đoàn Huệ Phong nhận thầu đột nhiên đình công, rút tài chính về, đối với hai người mà nói đương nhiên là rất mất hứng. Bọn họ vì hạng mục này mà tốn nhiều tinh lực và tâm huyết. Nếu hạng mục này nửa đường chết non, chẳng phải làm cho người ta buồn bực đến chết sao? Mắt thấy chiến tích chới mất đến tay, nay sắp sửa tan thành bọt nước.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước lên đài Chủ tịch. Hắn yên lặng ngồi xuống, chăm chú nhìn mọi người, thật lâu không nói gì.

- Các đồng chí, hiện tại thị trấn chúng ta đang gặp phải nguy cơ thật lớn.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Chữ Lượng rồi nói:

- Vừa rồi, tôi và Hồ Tiến Học của tập đoàn Huệ Phong nói chuyện với nhau. Anh ta đã rút tài chính xây dựng phố buôn bán về. Vì sao lại như vậy? Bởi vì tập đoàn Huệ Phong tài chính đã xuất hiện vết nứt. Năm xí nghiệp dột của tập đoàn đồng thời bị thua lỗ trên diện rộng. Đơn đặt hàng bị trả về. Tiền hàng lại khó thu, hàng hóa tồn đọng. Nếu cứ thế này thì chỉ sợ sẽ phá sản mà thôi.

Mọi người đều biến sắc.

Hạng mục phố buôn bán vừa mới đình công, tin tức chưa lan truyền nên rất nhiều lãnh đạo thị trấn cũng không biết.

- Cho nên, việc cấp bách đầu tiên của chúng ta là làm như thế nào để khôi phục xây dựng lại hạng mục này. Chúng ta đã làm ra động tĩnh thật lớn, đồng thời cũng tốn nhiều tinh lực, nhất là đồng chí Cổ Lượng và Hoàng Hà. Hai vị này ngày đêm đều dồn hết sức lực của mình cho hạng mục này. Nghi thức đặt móng đã có lãnh đạo thành phố đến tham dự. Nếu đình công như vậy thì chúng ta thật sự rất khó mà ăn nói với lãnh đạo và quần chúng nhân dân.

254. Chương 258 + 259: Khủng Hoảng Kinh Tế (2)

- Mọi người, nên làm cái gì bây giờ?

Bành Viễn Chinh phát tay.

Chữ Lượng nhíu mày, trầm giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Hồ Tiến Học này thật sự là xấu xa mà. Lúc đấu thầu, anh ta đã cam đoan như thế nào với thị trấn? Hiện tại thì tốt rồi, công trình vừa mới khởi công được hai ngày, thì anh ta liền rút lui. Không được, tuyệt đối không thể nhân nhượng. Tài chính xuất hiện vấn đề, nhưng không đến mức chỉ sau hai ngày là ngưng?

- Anh ta khẳng định là muốn chơi thị trấn chúng ta. Chủ tịch thị trấn Bành, các đồng chí, tôi đề nghị nên áp dụng một số biện pháp cứng rắn với Hồ Tiến Học. Khi đấu thầu cũng là anh ta, hứa hẹn cũng là anh ta, hiện giờ đình công cũng là anh ta. Đây là một hạng mục lớn, như thế nào nói đình công là đình công?

Hồ Tiến Học bởi vì khá ngạo mạn, rất ít khi đem lãnh đạo thị trấn để vào mắt. Cho nên đa số cán bộ đều không thích y. Bởi vậy, lời của Chữ Lượng rất nhanh được nhiều người tán thành. Quý Kiến Quốc cũng phụ họa:

- Chính là như vậy! Chủ tịch thị trấn Bành, Phó bí thư Chữ nói rất đúng. Cái người Hồ Tiến Học này tôi cũng khá hiểu biết. Người này là luồng lách lỗ hổng chính sách mà làm giàu, rất am hiểu đường ngang ngổ tăt. Thị trấn không thể để cho anh ta dắt mũi được.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Con người của Hồ Tiến Học như thế nào thì tạm không nói tới. Theo tôi được biết, anh ta cũng không có nói dối. Những xí nghiệp như bọn họ, tài chính một khi đứt đoạn, thì hậu quả rất nghiêm trọng. Lỗ hổng này không phải mấy chục vạn, mấy trăm vạn là có thể lấp lại được. Vấn đề mấu chốt hiện tại, không chỉ có tập đoàn Huệ Phong gặp phải mà các xí nghiệp dột khác của thị trấn cũng đều đang lâm vào tình trạng khó khăn.

Bành Viễn Chinh nói như vậy, đám người Chử Lượng liền im bật.

- Các đồng chí, tôi không phải là nói thay cho Hồ Tiến Học, mà trên thực tế tôi rất cảm tức.

Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Nhưng chúng ta nhất định phải đối mặt với sự thật. Căn cứ vào phán đoán của tôi, Hồ Tiến Học ít nhất trong nửa năm sẽ không có năng lực xây dựng hạng mục phổ buôn bán này. Cho nên chúng ta nhất định phải nghĩ cách khác.

- Mà khả thi nhất chính là đổi một nhà đầu tư khác. Như vậy, để tôi lập tức liên lạc với hai doanh nghiệp khác, tranh thủ sự ủng hộ của đối phương, khiến một xí nghiệp có thực lực nhận lại hạng mục này từ tập đoàn Huệ Phong. Nếu thật sự không được thì tôi sẽ liên lạc với tập đoàn Tín Kiệt, để cho công ty bất động sản của họ tham gia vào. Bất kể như thế nào, hạng mục này không thể nửa đường chết non.

- Được, Chủ tịch thị trấn Bành, cậu cần chúng tôi làm gì, thì cứ việc nói thẳng.

Chử Lượng nhìn Bành Viễn Chinh, lớn tiếng nói.

- Hôm nay tôi triệu tập mọi người mở cuộc họp khẩn cấp này, chủ yếu đề tài thảo luận không phải là cải tạo phổ buôn bán, mà là sự sinh tồn của nền kinh tế toàn bộ thị trấn.

Bành Viễn Chinh lời vừa thốt ra, đám người Chử Lượng liền biến sắc, thầm nghĩ Chủ tịch thị trấn Bành nói có quá không? Chỉ có một tập đoàn Huệ Phong mà liên quan đến sinh tử của toàn bộ thị trấn?

- Hiện tại, trên thế giới đang lâm vào thời kỳ suy thoái. Đối với trong nước ảnh hưởng cũng rất lớn. Cạnh tranh tăng lên, nguyên vật liệu tăng lên, nhưng nhu cầu thị trường ngành dệt thế giới lại ảm đạm. Đây chính là mấu chốt khiến các xí nghiệp lâm vào khốn cảnh. Tôi nói như vậy, mọi người khả năng là không hiểu hết.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh:

- Mọi người có thể suy nghĩ một chút, toàn bộ thị trấn chúng ta có tổng cộng 29 xí nghiệp lớn nhỏ, trên cơ bản đang gặp phải khó khăn như tập đoàn Huệ Phong. Nếu cứ như thế này, thì sẽ có xí nghiệp đóng cửa, ngừng kinh doanh. Mà không đến nửa năm, đại đa số xí nghiệp đều phá sản. Gần ba mươi doanh nghiệp đóng cửa, hơn ngàn lao động thất nghiệp. Đối với nền kinh tế thị trấn chúng ta sẽ làm một đòn nặng. Từ đó sẽ tạo thành ảnh hưởng tiêu cực như thế nào? Chúng ta là những lãnh đạo đang ngồi đây, như thế nào hướng lãnh đạo khu giải thích?

Quý Kiến Quốc khòe miệng co giật. Hắn quay đầu nhìn Chử Lượng bên cạnh mình, muốn nói gì lại thôi.

- Lão Quý, anh có chuyện muốn nói thì cứ nói. Hiện tại chúng ta đang tiếp thu ý kiến. Ai cũng đừng nên che giấu làm gì. Nên nói thì cứ nói.

Bành Viễn Chinh trực tiếp nói với Quý Kiến Quốc.

Quý Kiến Quốc thở dài:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lần trước chúng ta ra ngoài khảo sát, ở một số thành phố phía nam cũng xuất hiện tình trạng kinh doanh không tốt. Bọn họ đã bắt đầu giảm lượng sản xuất, thậm chí là ngừng sản xuất. Tôi đã từng nghĩ đến vấn đề này nhưng lúc ấy lại không coi trọng.

- Hiện tại muốn nghĩ cũng không muộn. Tôi hy vọng tất cả mọi người có thể nói chuyện một cách cởi mở, như thế nào có thể khiến ngành dệt của thị trấn Vân Thủy chúng ta vượt qua khó khăn.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chính phủ trợ giúp xí nghiệp giải quyết khó khăn đơn giản chính là tài chính và chính sách phối hợp. Nhưng hiện tại với loại cục diện này, rất hiển nhiên, tranh thủ ngân hàng cho vay là rất khó. Toàn bộ xí nghiệp dệt của tỉnh và thành phố đều gặp khó khăn. Phiêu lưu quá lớn, ngân hàng nào mạo hiểm cho vay chứ? Cho dù là có chính phủ đảm bảo thì cũng không dám.

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng ta có nên giúp đỡ xí nghiệp, tranh thủ ngân hàng cho vay. Nhưng tôi lại lo lắng đó chính là một cái nôi không đáy, quảng vào đó biết bao nhiêu tiền cũng không đủ.

Hoàng Hà trầm ngâm một chút rồi nói.

Cổ Lượng cũng gật đầu phụ họa:

- Không sai, tranh thủ ngân hàng cho vay thì không phải là vấn đề quá lớn. Nhưng tài chính ngân hàng có hạn, chỉ có thể giải quyết nhất thời. Chỉ cần từ lâu dài mà xem, vẫn là trị phần ngọn không trị phần gốc. Chúng ta không thể thay đổi được xu thế kinh tế thế giới và thị trường trong nước. Một thị trấn như chúng ta không có bản lĩnh lớn như vậy.
- Chủ tịch thị trấn Bành, nếu đã như thế thì cũng chẳng còn cách nào. Chúng ta chỉ có thể đối mặt với sự thật. Nếu phá sản thì phá sản, nếu đóng cửa thì đóng cửa. Chúng ta là chính phủ, cũng chẳng phải công ty tài chính và đầu tư. Có những vấn đề về thị trường chúng ta căn bản không thể giải quyết.

Chủ Lượng thở dài nói.

Bành Viễn Chinh him lặng không nói. Nói thật, những lãnh đạo thị trấn lên tiếng khiến hắn có chút thất vọng.

Thật lâu sau, hắn châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói:

- Các đồng chí, ngồi chờ chết thì không được. Nhiều xí nghiệp dệt phá sản đóng cửa như vậy, đối với thị trấn gây ra ảnh hưởng tiêu cực rất lớn. Quan trọng hơn, chúng ta đang ngồi đây ai cũng không gánh vác được trách nhiệm này.
- Tôi có suy xét như thế này, tuy chưa được thành thực cho lắm. Ta nghĩ quả thật thị trường như vậy, chúng ta cần phải quyết định thật nhanh, thuận theo khí hậu và tình thế của thị trường, tận khả năng giúp các xí nghiệp vượt qua khó khăn này.
- Xí nghiệp dệt của thị trấn xuất hiện vấn đề, ngoại trừ ảnh hưởng của thị trường thì bản thân cũng tồn tại nhiều vấn đề. Ví dụ như dây chuyền sản xuất khá mỏng, sản phẩm chỉ có một. Ví dụ như thiết bị xuống cấp, kỹ thuật lạc hậu. Từ nguyên liệu, hàng dệt bằng máy, in nhuộm và dây chuyền sản xuất quá ngắn. Hơn nữa kỹ thuật dệt và in nhuộm quá yếu. Đây chính là tai họa ngầm, cho dù hôm nay không bùng nổ thì ngày cũng sẽ bùng nổ.
- Xí nghiệp dệt chúng ta kỳ thực chỉ dừng lại ở mặt dệt vải. Rất nhiều ông chủ xí nghiệp khi đi công tác bên ngoài hoặc tham gia triển lãm sẽ đem sản phẩm mà mình nhìn trúng, rồi mang về bắt chước. Sản phẩm dệt của chúng ta ở đây gọi là phỏng chế. Mà loại phỏng chế này trực tiếp làm cho lực cạnh tranh giữa các xí nghiệp trở nên yếu ớt. Thị trường xuất hiện khó khăn thì xí nghiệp lập tức sẽ suy sụp.

Bành Viễn Chinh dụi tàn thuốc:

- Vấn đề này khi tôi đến thị trấn nhậm chức đã có điều tra nghiên cứu qua. Nhưng sau đó vì nhiều nguyên nhân nên gác lại. Hiện tại nhớ đến thật có chút hối hận.
- Cho nên, tôi cảm thấy chúng ta nên ứng đối với nguy cơ xí nghiệp dệt. Có thể áp dụng chiến lược ứng đối như sau: Xí nghiệp đổi mới mặt hàng sản xuất, thôn tính chĩnh hợp, sản nghiệp thăng cấp.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy nhìn mọi người:

- Có điều kiện và nguyện ý, chúng ta có thể trợ giúp xí nghiệp chuyển đổi mặt hàng sản xuất, tìm kiếm hạng mục khác, hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất. Mà đối với những xí nghiệp dệt may nhỏ, chúng ta có thể đề nghị chĩnh hợp tài nguyên. Mọi người có thể tập trung ưu thế tài nguyên để chống lại thị trường phiêu lưu. Về phân sản nghiệp thăng cấp thì kỳ thật đó là một chiến lược vĩ mô, chỉ có thể làm mục tiêu quy hoạch trường kỳ.
 - Được rồi, thời gian khẩn cấp, tôi cần lập tức hướng lãnh đạo khu báo cáo công tác. Mà các đồng chí cũng nên chia nhau hành động. Lão Cổ, lão Hoàng, mọi người hiệp trợ tôi đối nhà đầu tư khai thác. Phó bí thư Chữ, đồng chí Kiến Quốc, hai vị triệu tập các xí nghiệp dệt trong thị trấn tiến hành tọa đàm, lắng nghe ý kiến đầy đủ. Còn các đồng chí khác thì giữ vững cương vị, xử lý công tác hàng ngày của thị trấn.
- Nói xong, Bành Viễn Chinh liền vội vàng bước ra khỏi phòng họp. Hắn không chút do dự, lập tức hướng Chủ tịch quận Cổ Khải Minh làm báo cáo chuyên đề.

Báo cáo công tác là tất yếu và nhất định. Thừa dịp hiện tại vấn đề còn chưa bộc phát, hẩn nắm chặt báo cáo trước, tranh thủ sự ủng hộ của quận. Nếu xí nghiệp phá sản trên diện rộng, công nhân thất nghiệp xuất hiện nhiều. Cấp trên truy cứu xuống, biến thành trách nhiệm lãnh đạo thì hẩn gánh chịu không nổi.

Đây chính là một loại trí tuệ chính trị.

Bành Viễn Chinh đến quận, không tìm được Cố Khải Minh. Mạc Xuất Hải nói Cố Khải Minh đến trường đảng Tỉnh ủy học tập. Buổi sáng hôm nay vừa mới đi. Bành Viễn Chinh cảm thấy có chút kỳ quái. Bộ máy của quận đang trong thời điểm mấu chốt bị thành phố điều chỉnh, Cố Khải Minh như thế nào lại đi tham gia nghiên cứu chính trị tư tưởng nào đó?

Cố Khải Minh không ở đây, hẩn do dự một chút liền quay đầu lên lầu ba, tìm Bí thư Quận ủy Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan quay đầu lại nhìn thấy Bành Viễn Chinh, đứng dậy cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, đến tìm Bí thư Tần?
- Đúng vậy, tôi có công việc quan trọng cần báo cáo Bí thư Tần.

Bành Viễn Chinh cười lớn.

- Chủ tịch thị trấn Bành, công tác chính phủ anh hẩn là nên tìm Chủ tịch quận Cố? Hai ngày nay sức khỏe Bí thư Tần không được tốt, vừa mới uống thuốc nghỉ ngơi xong. Anh có thể ngày mai lại đến?

Thẩm Ngọc Lan khoe miệng nhếch lên, hình như hơi có ý trào phúng.

Bành Viễn Chinh nhượng mảy, thần nhiên nói:

- Chủ tịch quận Cố đến tỉnh học tập. Công tác này rất quan trọng, và rất khẩn cấp. Tôi nhất định phải giáp mặt báo cáo Bí thư Tần.

Nói xong, Bành Viễn Chinh tiến lên gõ cửa.

Thẩm Ngọc Lan một bước chắn trước mặt hẩn, sáng giọng nói:

- Anh sao lại như thế? Không phải nói với anh rồi sao? Bí thư Tần không được khỏe, ngày mai anh lại đến. Công tác khẩn cấp thì không phải một ngày là xong được.

Bành Viễn Chinh có chút căm tức nhưng lại không thể phát tác, chỉ phải kiên nhẫn giải thích nói:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, thật sự là ngại quá. Chuyện này rất gấp, không thể đợi được.

Thẩm Ngọc Lan cau mày, vừa muốn nói gì thì đột nhiên cửa phòng Tần Phượng mở ra. Tần Phượng nét mặt tiêu tụy hiện ra ở cửa, thần nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh tìm tôi có việc gì? Vào đi.

Bành Viễn Chinh không để ý đến Thẩm Ngọc Lan, xoay người bước vào văn phòng Tần Phượng, thuận tay đóng cửa lại.

Tần Phượng tựa lưng vào ghế, mệt mỏi nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, thân thể của tôi có chút không thoải mái. Đầu rất đau, lại còn sốt cao. Tôi chỉ có thể cho cậu mười phút thôi. Cậu ngồi xuống nói đi.

- Xin lãnh đạo thông cảm một chút, sự tình quả thật là rất gấp.

Bành Viễn Chinh không có ngồi xuống, đứng trước bàn làm việc của Tần Phượng cất cao giọng nói:

- Bí thư Tần, gần ba mươi xí nghiệp dệt ở thị trấn chúng tôi đang xuất hiện tình trạng ứ đọng hàng. Tài chính đứt gãy, sắp dẫn đến tình trạng phá sản.

Tần Phượng nhíu mày nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, không có nghiêm trọng như vậy chứ? Hiện tại tình thế kinh tế không được tốt lắm. Toàn bộ ngành dệt may trong nước đều ngừng trệ. Không cần nói đến thị trấn các người, ở thành phố cũng

có rất nhiều xí nghiệp, bao gồm một số nhà máy quốc hữu đều xuất hiện vấn đề tương tự. Đây là cơn sóng nhỏ trong thị trường, rất bình thường. Đồng thời nó giống như khí hậu, chúng ta cũng không thay đổi được.

- Cho nên, cậu cũng đừng nên sốt ruột. Vấn đề xí nghiệp, vẫn là cần thị trường điều tiết. Cơ quan đảng chính chúng ta, có khả năng làm chính là thuận theo tình thế thị trường, cấp cho xí nghiệp trong ngoài một hoàn cảnh phát triển tốt đẹp. Vấn đề xí nghiệp dệt, lãnh đạo thành phố còn bất lực, hướng chỉ là ở quận chúng ta.

- Bí thư Tần, không phải tôi nói chuyện giật gân. Tình huống thị trấn chúng tôi khác với thành phố và quận. Một phần ba xí nghiệp ở đây đều là xí nghiệp dệt. Lại đều là doanh nghiệp tư nhân nhỏ và vừa, khả năng chống lại thị trường là quá yếu. Không giống như những nhà máy quốc hữu to lớn, có chính sách quốc gia chống đỡ. Nếu chúng ta bỏ mặc, có lẽ chưa được nửa năm, toàn bộ sẽ phá sản đóng cửa. Cứ như vậy, không chỉ là kinh tế thị trấn Văn Thủy sẽ bị tổn thất mà còn có hàng vạn lao động thất nghiệp, tạo thành vấn đề xã hội nghiêm trọng.

Thấy Tần Phượng không coi trọng, Bành Viễn Chinh tiếp tục kiên nhẫn giải thích, tranh thủ sự ủng hộ của Tần Phượng.

Kỳ thật hần trong lòng rất rõ ràng, Tần Phượng đứng ở góc độ toàn bộ khu, tất nhiên là sẽ không để mắt đến những xí nghiệp nhỏ ở thị trấn Văn Thủy. Cho dù là Bành Viễn Chinh có nhắc đến tình trạng nghiêm trọng thì cô nghĩ cũng không đến mức luống cuống tay chân.

Tần Phượng mệt mỏi phát tay:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi hiểu được sự khó xử của cậu. Đồng thời cũng rất tán thưởng việc cậu có trách nhiệm với công việc. Nhưng tôi vẫn nói như trước, kinh tế xí nghiệp dệt đình trệ, chúng ta không thể thay đổi được.

- Được rồi, tôi mệt muốn nghỉ ngơi. Cậu về trước đi. Chuyện này tôi đã biết, tôi sẽ nhắc tới trong hội nghị thường vụ quận ủy, tương lai cho dù có xảy ra vấn đề, cũng không phải công tác của mọi người.

Bành Viễn Chinh biết rằng mình có nói hoài thì cũng phí công, nhưng vẫn không kìm nổi tiến hành nỗ lực cuối cùng:

- Bí thư Tần, đối với quận mà nói, những xí nghiệp ở thị trấn có đóng cửa cũng chẳng tính là cái gì. Nhưng đối với thị trấn chúng tôi mà nói, gần ba mươi doanh nghiệp phải gặp khó khăn, thì là chuyện long trời lở đất. Hơn nữa, Bí thư Tần, hơn ngàn người thất nghiệp sẽ ảnh hưởng đến sự yên ổn của toàn bộ khu, hy vọng lãnh đạo....

Tần Phượng không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Được rồi, cậu đừng chụp mũ tôi nữa. Cậu nói đi, cậu cần quận giúp cái gì?

- Bí thư Tần, chúng tôi cảm thấy, đối mặt với nguy cơ này có thể áp dụng hai chiến lược. Thay đổi mặt hàng sản xuất và hợp nhất doanh nghiệp.

- Có điều kiện và sự tình nguyện, chúng ta có thể trợ giúp chuyển đổi mặt hàng sản xuất, hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất. Mà đối với một số những xí nghiệp nhỏ lẻ, chúng ta có thể đề nghị hợp nhất doanh nghiệp, tập trung nguồn lực để chống lại rủi ro thị trường. Hoặc trực tiếp có thể khiến những xí nghiệp lớn có thực lực thu mua lại.

Bành Viễn Chinh đem những gì trong cuộc họp bộ máy đảng chính thị trấn nói qua một lần.

Tần Phượng trầm ngâm một chút, lại thần nhiên nói:

- Cậu rốt cuộc là muốn làm cái gì. Cứ nói thẳng, đừng vòng vo quanh co nữa.

- Bí thư Tần, tập đoàn dệt Phong Thái ở quận tương đối có thực lực, ở trong nước cũng là doanh nghiệp nổi bật. Tôi nghĩ, quận có thể dẫn đầu, khiến Phong Thái đem một số xí nghiệp dệt nhỏ ở thị trấn chúng tôi chính hợp lại.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi đem ý tưởng cuối cùng của mình ra nói. Hần nói những câu trước chỉ là lót đường cho kế hoạch này.

Theo như lời hấn, thì tập đoàn dệt Phong Thái trước mắt là xí nghiệp dệt dân doanh lớn nhất tỉnh Giang Bắc, thực lực hùng hậu. Nhưng hiện tại Phong Thái không còn thời kỳ huy hoàng nhất. Sau mười năm bước vào thế kỷ mới, dệt Phong Thái trở thành tập đoàn xí nghiệp dệt lớn nhất trong nước, bao gồm năm trăm xí nghiệp. Ở quốc tế cũng rất nổi tiếng, chiếm cứ một thị trường hải ngoại khổng lồ. Hơn nữa, lĩnh vực kinh doanh còn vươn ra ngành năng lượng và hóa chất.

Trong trí nhớ của Bành Viễn Chinh, dệt Phong Thái là xí nghiệp duy nhất bình yên vượt qua được nguy cơ và sự rung chuyển của thị trường ngành dệt. Trong toàn bộ tỉnh mà xem thì cũng là hiếm thấy.

Bành Viễn Chinh tuy rằng đối với tập đoàn dệt Phong Thái không có hiểu biết quá nhiều, nhưng nếu sau này có thể phát triển trở thành một ngành dệt may nổi tiếng trong và ngoài nước thì tất có cái độc đáo của nó. Nếu có thể thúc đẩy tập đoàn Phong Thái tiến hành chinh hợp những xí nghiệp dệt nhỏ trong thị trấn, nói không chừng là hai bên cùng có lợi.

Nghe được Bành Viễn Chinh nhắc tới tập đoàn dệt Phong Thái, Tần Phượng không kìm nổi mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh đúng là mắt tà tâm quá nhiều. Hiện tại trong hoàn cảnh như thế này, Phong Thái ố còn không mang nổi mình ố, cuộc sống cũng không thoải mái, như thế nào lại có khả năng thôn tính những xí nghiệp khác? Ý tưởng của cậu thật kỳ lạ.

- Bí thư Tần, có phải là suy nghĩ kỳ lạ hay không thì phải thử một chút. Tổng không thể ngồi chờ chết. Tôi xin lãnh đạo hãy dẫn đầu, còn công tác còn lại thì chúng tôi tự mình làm.

Bành Viễn Chinh giọng nói có chút vội vàng.

Tập đoàn dệt Phong Thái là tập đoàn doanh nghiệp tư nhân do quận đỡ đầu. Thị trấn Vân Thủy chủ động tìm đến cửa khải định là sẽ bị đóng sập cửa vào mặt. Nhưng nếu có quận ủng hộ, thì sẽ khác liền. Vì để phát triển, Phong Thái không thể không suy xét đến ý nguyện của quận.

Mặc kệ là dự án có được hay không, nhưng ít nhất có thể giải quyết được vấn đề ở thị trấn Vân Thủy.

Nếu Cố Khải Minh ở đây, hấn sẽ tìm Cố Khải Minh hỗ trợ. Nhưng Cố Khải Minh không có ở đây, hấn chỉ có thể trông cậy vào Tần Phượng.

Tần Phượng đột nhiên nghiêng ngẫm:

- Tôi vì sao phải giúp cậu?

Bành Viễn Chinh cắn chặt răng nói:

- Bí thư Tần không phải là giúp tôi mà là giúp thị trấn Vân Thủy.

- Cho tôi một lý do, nếu tôi cảm thấy hợp lý thì có thể giúp cậu dẫn đầu.

Tần Phượng kỳ thật trong lòng cũng cảm thấy đề nghị của Bành Viễn Chinh cũng hợp lý, chuẩn bị đề xuất trong hội nghị thường vụ tiếp theo, nhưng ngoài miệng thì lại tỏ vẻ như không đồng ý.

- Tôi nợ Bí thư Tần một ân tình.

Bành Viễn Chinh đột nhiên mỉm cười:

- Nghe nói gần đây thành phố phải điều chỉnh bộ máy lãnh đạo một số khu huyện, mà ở tỉnh sẽ hàng không một Phó chủ tịch thành phố. Không biết Bí thư Tần đối với cương vị của mình có hứng thú hay không?

Tần Phượng biến sắc.

Việc cô thăng cấp lên Phó chủ tịch thành phố đã thất bại. Bởi vì một Phó chủ tịch thành phố hàng không từ tỉnh xuống sắp đến nhậm chức. Tin tức ở thành phố đều lan truyền. Nhưng đối với việc cô được đề cử Phó chủ tịch thành phố, ở tỉnh và thành phố làm sao mà an bài? Tiếp tục để cô giậm chân tại chỗ làm Bí thư quận ủy hay là điều nhiệm đến khu huyện khác?

Tương lai chẳng biết có gì xảy ra.

Tần Phượng cắn chặt môi, cảm thấy chính mình trong lúc vô tình triển khai giao phong lại bại trận. Cô vốn muốn đùa giỡn Bành Viễn Chinh, kết quả lại bị Bành Viễn Chinh khống chế lại.

- Cậu muốn nói thì nói, không nói thì thôi.

Tần Phượng giống như một tiểu nữ sinh, nổi giận nói.

- Bí thư Tần, nếu quận giúp tôi dẫn đầu, mặc kệ có được hay không, tôi sẽ cho Bí thư Tần một câu trả lời rõ ràng.

Bành Viễn Chinh cũng giả bộ nói.

Tần Phượng chỉ tay vào Bành Viễn Chinh rồi lại vô lực:

- Cậu...cậu cứ quay về chờ. Đây không phải là chuyện nhỏ, cần hội nghị thường vụ thảo luận lại.

- Cảm ơn Bí thư Tần.

Bành Viễn Chinh cảm thấy mỹ mãn, sau đó xoay người bước đi, không có bất luận một chần chừ nào.

Chuyến đến quận này, hần cơ bản đã đạt được mục đích. Trong chính trị, chiếm thế chủ động thì sẽ có tính đột phá.

Hần giờ phút có một dự cảm rất mãnh liệt. Lúc này đây, xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy xuất hiện khốn cảnh, bất kể là đối với thị trấn Vân Thủy hay là dệt Phong Thái đều là một cơ hội tốt. Lúc này đây chính là một cơ hội, việc hợp tác có thể thành mặc dù nhìn qua có chút không thực tế.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, không nhìn thấy Phùng Thiển Như. Đã là giờ nghỉ trưa, nên hần có chút lo lắng mà chạy đến trường trung học thị trấn Vân Thủy. Ông cụ gác cổng nhìn thấy Bành Viễn Chinh cũng không dám ngăn trở, để cho Bành Viễn Chinh vào cửa tìm người.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đi dọc theo vườn trường vào dãy lầu dạy học, trực tiếp đến văn phòng của Trương Mặc Nhiệm. Đứng ở ngoài cửa, hần vừa muốn gõ cửa thì chợt nghe bên trong truyền đến tiếng nói của Phùng Thiển Như.

- Hiệu trưởng Trương, tôi rất thích những đứa nhỏ này. Ngoại trừ dạy thay, tôi muốn sau giờ tan học tổ chức lớp học ngoại khóa. Tôi nguyện ý cùng bọn nhỏ giao lưu một chút.

Trương Mặc Nhiệm cười nói:

- Phùng tiểu thư, ý tưởng của cô rất tốt. Chúng tôi cầu còn không được. Nhưng tôi lo lắng như vậy có thể quá mệt mỏi hay không?

- Không quan hệ, dù sao tôi cũng nhàn rồi, cùng một chỗ với mấy đứa nhỏ, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Phùng Thiển Như cười vang. Bành Viễn Chinh liền gõ cửa phòng Trương Mặc Nhiệm.

Trương Mặc Nhiệm mở cửa ra, vừa thấy là Bành Viễn Chinh thì kinh ngạc cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, sao cậu lại đến đây?

Bành Viễn Chinh hướng Trương Mặc Nhiệm cười, rồi nhìn qua Phùng Thiển Như:

- Thiển Như, em ăn cơm chưa?

255. Chương 260: Chủ tịch Thị trấn Tuy Nhỏ, Quyền Lực Không Nhỏ

Phùng Thiển Như mỉm cười, bước tới:

- Em ăn rồi. Ăn với các em học sinh.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Phùng Thiển Như ửng hồng, có thể thấy được, ở trường cô rất cao hứng. Bành Viễn Chinh cười nói:

- Anh sợ em chưa ăn cơm, định tới đây cùng em đi ăn một chút. Đi thôi, anh chưa ăn, em theo giúp anh ăn cho ngon miệng!

Trương Mặc Nhiệm đứng bên cạnh cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cô Phùng dạy rất tuyệt vời, bọn trẻ rất thích, mạnh mẽ yêu cầu cô Phùng sau khi tan học, mở tiết học ngoại khóa để chúng nó được giao lưu với cô Phùng.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, quay lại nhìn Phùng Thiến Như, Phùng Thiến Như cười:

- Em cảm thấy rất ổn, dù sao em cũng không bận việc gì, tiếp xúc, giao lưu nhiều với các em, nói cho các em hiểu thêm về thế giới bên ngoài, cũng rất tốt.

- Được rồi, nếu em thích, thì cứ làm đi.

Bành Viễn Chinh cười, nhìn Trương Mặc Nhiễm gật đầu, rồi nắm tay Phùng Thiến Như đi ra ngoài.

Tuy kinh tế thị trấn Vân Thủy phát đạt, nhưng dù sao vẫn là thị trấn. Trong đầu, học sinh luôn cố gắng học giỏi để thi vào đại học, nhất là trường danh tiếng như Đại học Kinh Hoa, rồi rời khỏi thị trấn tìm kiếm một tương lai tốt đẹp. Cho nên, đối với một giáo viên tạm thời tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa như Phùng Thiến Như, chúng chào đón rất nhiệt tình, vượt ngoài dự đoán của Trương Mặc Nhiễm.

Rời trường, thấy vẻ mặt Bành Viễn Chinh hơi ngưng trọng, Phùng Thiến Như tò mò hỏi:

- Anh Viễn Chinh, hôm nay công tác không hài lòng sao? Có việc gì vậy?

- Ài...

Đối với Phùng Thiến Như, đương nhiên Bành Viễn Chinh không che giấu tình hình của mình, hần nhẹ nhàng thở dài:

- Thị trấn gặp phiền phức rất lớn.

Hần nói qua về tình hình cho Phùng Thiến Như rõ, rồi nói thêm:

- Anh nhất định phải nghĩ cách thay nhà đầu tư khác.

Phùng Thiến Như đáp:

- Vậy thì thay. Chuyện này vẫn thường xảy ra mà.

- Đó không phải là vấn đề, chuyện quan trọng là hiện nay có 30 xí nghiệp dệt có thể sắp phải phá sản, anh đang rất lo lắng.

Bành Viễn Chinh véo nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của Phùng Thiến Như.

Phùng Thiến Như ồ một tiếng:

- Nhiều như vậy sao? Em nghe nói gần đây tình hình sản xuất ngành dệt không được khởi sắc, tuy nhiên đây là xu thế chung, cả nước đều như vậy, anh cũng không làm gì được, lo lắng cũng vô ích.

- Không lo không được, mặc kệ càng không được. Các xí nghiệp dệt chiếm một phần ba trong số các xí nghiệp đóng trên địa bàn thị trấn, một khi suy sụp, kinh tế thị trấn Vân Thủy sẽ lao đao. Hơn nữa, gần chục ngàn lao động bởi vậy mà bị thất nghiệp, tình hình thị trấn sẽ hỗn loạn.

Bành Viễn Chinh nói, ngẫm lại lập tức cảm thấy đau đầu.

Phùng Thiến Như suy nghĩ một lát, rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, em thấy công tác ở cơ sở không ổn lắm, hay là chúng ta về Thủ đô đi. Bà nội nói, nếu anh vẫn muốn công tác ở cơ sở, có thể đến các huyện gần Thủ đô mà làm, sẽ vững chắc hơn.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Thiến Như, nếu anh về Thủ đô, thì chẳng khác gì mấy anh chàng công tử bột, chuyện gì cũng có người thay anh ra mặt, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, ngay cả đầu óc cũng không cần vận dụng, chỉ ngồi mát ăn bát vàng, anh không chịu được cuộc sống như vậy.

Anh cảm thấy cuộc sống hiện giờ có tính thử thách hơn, mặc dù có tính mạo hiểm nhất định, hơn nữa cũng khá gian khổ, nhưng anh có được cảm giác mạnh mẽ về sự thành tựu.

Bành Viễn Chinh quay lại chỉ về phía khu phố buôn bán:

- Thiến Như, em xem anh đến thị trấn nửa năm, sắp làm hai dự án. Dự án phố buôn bán thật ra là một công trình tổng hợp, anh muốn nhân cơ hội này, hoàn toàn cải thiện bộ mặt của thị trấn.

Dự án khu công nghiệp, vốn đầu tư rất lớn, một khi đưa vào hoạt động, thực lực kinh tế và giá trị tổng sản lượng công thương nghiệp của thị trấn Vân Thủy sẽ lớn hơn mạnh hơn một huyện nông nghiệp.

Thiến Như, lý tưởng của anh là biến thị trấn Vân Thủy thành một thành phố nhỏ hiện đại, phồn vinh và văn minh hàng đầu cả nước, đồng thời là một nơi nghỉ dưỡng xinh đẹp. Chỉ cần cho anh ba năm, anh có thể thực hiện mục tiêu này.

Giọng Bành Viễn Chinh tràn trề niềm tin vào triển vọng tương lai, còn pha lẫn một chút hưng phấn.

- Anh Viễn Chinh, xem ra anh nghiên cái chức Chủ tịch thị trấn này rồi.

Phùng Thiến Như che miệng cười khẽ.

- Chức Chủ tịch thị trấn tuy nhỏ, nhưng quyền lực không nhỏ. Ở đây, xem như là một mảnh đất hoang đang chờ được khai khẩn, kế hoạch của anh vạch ra, có thể thực hiện một cách thuận lợi. Cho nên, nếu đổi chức Chủ tịch thị trấn nhỏ bé này bằng chức Phó chủ tịch huyện, anh cũng không đổi.

Bành Viễn Chinh đùa.

- Hơn nữa, chỉ vài năm nữa, nơi đây sẽ quy hoạch thành quận mới. Thiến Như, mảnh đất dưới chân chúng ta đây, tương lai sẽ là khu vực đắt giá của quận Tân An, cho nên anh muốn mua nhà, chờ tăng giá.

Phùng Thiến Như chớp mắt, cười nói:

- Vậy thì mua đi. Mua một căn để đó, sau này khi chúng ta già rồi, có thể đến ở, thăm lại nơi anh từng công tác.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, kéo tay Phùng Thiến Như vào một quán mì, gọi hai tô mì thịt bò.

Phùng Thiến Như lẳng lặng ngắm người yêu ăn mì, lòng dâng lên biết bao tình ý ngọt ngào. Đây là một người đàn ông rất kiên định, có thể không lãng mạn, nhưng mang lại cho cô một cảm giác hết sức bình an. Nếu có thể, cô nguyện theo sát hần chia ngọt sẻ bùi, im lặng nắm tay nhau cả đời.

Bành Viễn Chinh gấp một miếng thịt bò:

- Thiến Như, em nếm thử đi.

Phùng Thiến Như cười tủm tỉm, há miệng để Bành Viễn Chinh đưa miếng thịt vào miệng cô, rồi nhai một cách nhỏ nhẹ.

- Ngon quá!

Phùng Thiến Như cười:

- Anh Viễn Chinh, gọi thêm cho anh một tô nữa nhé?

Bành Viễn Chinh vỗ vỗ bụng, ợ hơi vì no:

- Thôi, anh no lắm rồi.

Một tô mì thịt bò, không chỉ có hương vị chân chính mà lượng thịt cũng rất nhiều. Bành Viễn Chinh nhớ tới kiếp trước, một tô thịt bò ít nhất mười tệ, thịt vừa ít vừa không ngon, nước lèo chắc chắn là bỏ nhiều hóa chất.

Dù sao, thời kỳ này rất tốt, ăn một tô mì đúng nghĩa tô mì và cảm thấy thỏa mãn. Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi cảm thán.

Ăn xong, hai người vừa định bước ra khỏi quán, chợt nghe sau lưng có tiếng gọi rụt rè của một người phụ nữ:

- Chủ tịch thị trấn Bành.

Bành Viễn Chinh nhìn lại, một cô gái mặc một bộ quần áo màu xám tro, dáng người gầy yếu, xanh xao đứng đó, kính cẩn chào hấn, đó là Vi Tiểu Quyên, con gái của Vi Minh Hỉ.

- Xin chào, cô tới ăn cơm hả?

Bành Viễn Chinh cười.

- Dạ, tôi đến ăn mì.

Vi Tiểu Quyên không dám nhìn thẳng vào mắt Bành Viễn Chinh, hơi cúi đầu xuống.

Đây là một cô gái hết sức tự ti, bị gánh nặng cuộc sống làm cho suy sụp, Bành Viễn Chinh thầm than, cười hỏi:

- Ba cô có khỏe không? Có khá hơn trước không?

- Cảm ơn Chủ tịch thị trấn Bành quan tâm, ba tôi khỏe, ông và em trai tôi đi lên tỉnh làm công rồi.

-Ồ? Làm công à?

Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ, nhưng không hỏi thêm.

- À, sao cô không ăn ở căn tin?

Bành Viễn Chinh thuận miệng hỏi, Vi Tiểu Quyên hơi do dự, rụt rè nói:

- Nhà máy cắt giảm công nhân, tôi về nhà chăm sóc cho mẹ tôi.

- Vậy à, thôi cô ăn đi, tôi đi trước.

Bành Viễn Chinh trong lòng trầm xuống, nắm tay Phùng Thiển Như rời đi.

Vừa rồi, lúc quay về thị trấn, hấn nghe nói, tập đoàn Huệ Phong bắt đầu cắt giảm công nhân trên quy mô lớn, nhưng trên thực tế, biện pháp này không thể xoay chuyển tình thế khó khăn trước mắt của họ.

...

Buổi chiều.

Cổ Lượng và Hoàng Hà sóng vai đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, sắc mặt đều hơi khó coi.

- Chủ tịch thị trấn Bành, sáng nay, hai chúng tôi đến gặp giám đốc công ty phát triển đầu tư nói chuyện, tuy họ đồng ý tiếp nhận công trình khu phố buôn bán, nhưng đưa ra rất nhiều yêu cầu ngặt nghèo.

Cổ Lượng nhẹ nhàng nói, thuận tay lấy thuốc lá trên bàn Bành Viễn Chinh, châm một điếu.

- Bon họ yêu cầu điều gì?

- Họ nói không thể gánh vác chi phí quy hoạch thiết kế tiền khả thi, đồng thời yêu cầu chúng ta phải cấp một khu đất để xây ký túc xá cho công nhân viên chức của họ. Đây chính là nhân lúc cháy nhà đi hôi của, lợi dụng công trình của chúng ta để làm phúc lợi cho đơn vị của họ.

Hoàng Hà tiếp lời, tức giận nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, doanh nghiệp nhà nước luôn là như vậy, không được thì thôi, chúng ta đừng liên hệ với họ nữa.

Dù chúng ta đáp ứng yêu cầu vô lý của họ, họ cũng sẽ kéo dài việc xây dựng thật lâu, nếu làm không tốt, năm sau cũng chưa xong.

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, nói:

- Đó là lời của người đứng đầu công ty?

- Tổng giám đốc công ty không gặp chúng tôi, chỉ phái một Phó tổng nói chuyện với chúng tôi. Chức không lớn, nhưng vô cùng kiêu căng ngạo mạn.

Cổ Lượng oán giận nói.

- Tổng giám đốc của họ có phải họ Tôn? Như vậy đi, lão Cổ, tôi nay anh mang ít lễ vật đến nhà của hần ta một chuyến. Lát nữa tôi lên thành phố, tìm cách liên hệ ở trên, xem có thể lo liệu được không.

Bành Viễn Chinh cũng châm một điếu thuốc, nhứu mày nói:

- Thôi đời bây giờ, làm cho người ta khó mà đường đường chính chính làm việc được!

Cổ Lượng cũng thở dài:

- Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành, nếu tìm được người có quan hệ với người đứng đầu của họ là tốt nhất, dù sao trong doanh nghiệp nhà nước, người đứng đầu có quyền quyết định hết mà!

Được, tối nay tôi đi một chuyến, tuy nhiên, Chủ tịch thị trấn Bành, hiện giờ chúng ta không có quỹ đen, kình phí này...

Cổ Lượng khó xử, hạ giọng nói.

- Khi nhập vào sổ sách, ghi thành khoản khác đi. Đây là vì chuyện công, không phải làm lợi cho riêng ai cả, nhưng nhớ bảo tài vụ đánh dấu riêng, cẩn tắc vô áy náy.

Bành Viễn Chinh phát tay. Hần không muốn nói thêm về chuyện này, Cổ Lượng thấy vậy, nhìn Hoàng Hà, hai người cùng cáo từ rời khỏi.

Nhìn hai người rời đi, trong lòng Bành Viễn Chinh cảm thấy rất bức bối.

Tập đoàn Huệ Phong đã không còn khả năng xây dựng phố buôn bán, chỉ có thể đổi nhà đầu tư. Bành Viễn Chinh quyết định chọn một doanh nghiệp nhà nước thay thế, tuy doanh nghiệp nhà nước có hiệu suất không cao, nhưng hơn ở chỗ an toàn vững chắc.

Công ty xây dựng, phát triển và khai thác nhà ở đô thị là một doanh nghiệp trực thuộc Ủy ban Xây dựng thành phố, lúc trước họ có đến tham gia đấu thầu nhưng thị trấn đã chọn tập đoàn Huệ Phong, bây giờ tập đoàn Huệ Phong dừng công trình, thị trấn Vân Thủy tìm tới cửa, đương nhiên bọn họ sẽ tìm cách bắt bít.

256. Chương 261: Bức “vua” Thoái Vị?

Chuyện này Bành Viễn Chinh dự đoán trước.

Hần định tới tìm lãnh đạo Ủy ban Xây dựng, nhưng nghĩ lại, lãnh đạo Ủy ban Xây dựng lên tiếng cũng không chắc có hiệu lực thật sự. Tuy là doanh nghiệp trực thuộc, nhưng công ty xây dựng đô thị này có quyền tự chủ quá lớn. Chỉ có lãnh đạo thành phố, nhất là lãnh đạo phụ trách về xây dựng ra mặt, mới có thể giúp được Bành Viễn Chinh, tiếp nhận công trình trong một thời gian ngắn nhất.

Lãnh đạo phụ trách xây dựng và quản lý đô thị là Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường.

Bành Viễn Chinh cau mày, nhắc điện thoại lên lại bỏ xuống. Thật ra hần chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, Mạnh Cường lập tức sẽ đưa ra chỉ thị, công ty xây dựng đô thị kia cũng sẽ không dám đồng dài.

Nhưng Bành Viễn Chinh thật sự không muốn cúi đầu trước Mạnh Cường. Đương nhiên, về phía Mạnh Cường, chỉ mong sao mình có thể giúp được Bành Viễn Chinh điều gì đó, nhưng trong thâm tâm Bành Viễn Chinh, luôn hết sức bài xích đối với Mạnh gia.

Do dự một lúc lâu, hần quyết định để Lý Tuyết Yến ra mặt làm chuyện này. Lý Tuyết Yến là con gái của cựu Phó bí thư Thành ủy Lạc Thiên Niên, Lạc gia có mạng lưới quan hệ lâu năm ở Tân An, hần là Lý Tuyết Yến có biện pháp liên hệ với “trên”.

Bành Viễn Chinh nhắc điện thoại lên gọi cho Lý Tân Hoa:

- Tân Hoa, cô cho người đi mua ít quà, lát nữa tôi lên thành phố thăm Bí thư Lý.

Lý Tân Hoa giật mình, ngoài miệng cười nói:

- Dạ, lãnh đạo, tôi lập tức đi mua ngay. Bí thư Lý bị bệnh, Ủy ban cũng phải đến thăm cô ấy.

Lúc này, Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc đã triệu tập các ông chủ của 30 xí nghiệp dệt do Hồ Tiến Học cầm đầu đến phòng hội nghị tọa đàm. Không khí trong phòng hội nghị rất căng thẳng, theo chỉ thị của Bành Viễn Chính, Chữ Lượng đại diện cho chính quyền thị trấn bày tỏ thái độ của chính quyền thị trấn.

- Mọi người im lặng, đừng nói nhao nhao lên như vậy! Đến nước này rồi, các vị còn có tâm trạng làm ồn ào sao?

Chữ Lượng vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Căn cứ chỉ thị của Chủ tịch thị trấn Bành và tinh thần hội nghị liên tịch của bộ máy Đảng chính thị trấn, để đối phó với nguy cơ kinh tế này, chính quyền thị trấn hy vọng thực hiện song song hai giải pháp.

Một là, mau chóng chuyển đổi mặt hàng sản xuất, xí nghiệp có điều kiện, có đường lối, phải khẩn trương tìm lối ra khác, tránh cho tổn thất nặng hơn. Nếu có dự án tốt, hãy tranh thủ thực hiện ngay. Tuy như vậy trước mắt tạm thời có thiệt hại, nhưng về lâu về dài, điều đó sẽ cứu sống xí nghiệp; hai là, chính quyền thị trấn đề nghị mọi người sáp nhập và chỉnh đốn lại xí nghiệp, hợp lại để tăng sức mạnh, tập trung ưu thế tài nguyên chống chọi lại nguy cơ thị trường. Chẳng hạn như mấy xí nghiệp liên hợp lại thành một công ty cổ phần, dựa vào liên hợp để giảm chi phí sản xuất...

Đương nhiên, thao tác cụ thể, còn cần phải thảo luận thêm. Được rồi, tất cả mọi người hãy thảo luận một cách cởi mở, bây giờ là lúc quyết định sinh tử tồn vong, chính quyền thị trấn hy vọng mọi người có thể đồng lòng hợp sức, vượt qua khó khăn.

Chữ Lượng nói xong, phòng hội nghị im lặng một cách ngột ngạt, kể cả Hồ Tiến Học, không ai lên tiếng.

Quý Kiến Quốc gõ gõ xuống bàn, bất mãn nói:

- Hiện giờ thảo luận vấn đề của xí nghiệp của các vị, đề nghị các vị nghĩ biện pháp, tìm lối thoát cho các vị, các vị lại cứ ngồi như phỗng thế kia?

Ông chủ xí nghiệp dệt Tam Lập Mao tên Cầu Tam Lập đứng dậy lớn tiếng nói:

- Hai vị lãnh đạo, vừa rồi, những lời của Bí thư Chữ, thật ra rất có lý. Nhưng chuyển đổi mặt hàng, nói thì dễ mà làm mới khó. Chuyển như thế nào? Chúng tôi làm nghề dệt mười năm, tạm chưa nói tới tổn thất về kinh tế, vốn đâu ra để xây dựng công trình chuyển đổi sản xuất? Và kỹ thuật nữa, lấy đâu ra?

Hơn nữa, cho dù chúng tôi bất chấp tổn thất, lại đầu tư lớn vào công trình mới, nếu chẳng may thua lỗ thì sao? Đây chẳng phải là họa vô đơn chí sao?

Về việc sáp nhập, liên hợp lại để tăng sức mạnh, Bí thư Chữ, bộ nói liên hợp là có thể liên hợp sao? Cùng lắm liên hợp lại thì năng lực sản xuất tăng lên vài lần, nhưng mức cầu của thị trường kém như vậy, sản xuất cho nhiều để làm gì? Cuối cùng cũng phải phá sản, cần gì phải làm chuyện thừa thãi như vậy?

Lời nói của Cầu Tam Lập nhanh chóng được một số người phụ họa. Tiếng ồn ào vang lên, Cổ Lượng tức giận đến nổi khóe miệng run run.

Theo ý của Chữ Lượng, chính quyền thị trấn cứ buông tay mặc kệ. Xí nghiệp phá sản thì phá sản, dù sao đó là tình hình chung trong cả nước, không chỉ riêng thị trấn Vân Thủy. Nhưng Bành Viễn Chính lại kiên trì muốn làm, y cũng không có cách nào.

Quý Kiến Quốc lại nhíu mày, gõ gõ lên bàn:

- Mọi người có ý kiến gì, có thể mạnh dạn đề xuất. Nếu khả thi, nếu có thể giải quyết vấn đề thực tế, chính quyền thị trấn sẽ xem xét.

Cầu Tam Lập và vài ông chủ xí nghiệp trao đổi bằng mắt, lập tức lớn tiếng nói:

- Hai vị lãnh đạo, chúng tôi đã trao đổi với nhau, nói gì khác cũng đều là hão cả, chúng tôi mong rằng chính quyền thị trấn có thể giúp chúng tôi vay vốn ngân hàng, chỉ cần vay được, chúng tôi cố gắng duy trì nửa năm, chắc chắn lúc đó tình hình thị trường sẽ chuyển biến tốt đẹp.

- Đúng vậy, cho vay là biện pháp thực tế nhất, chính quyền thị trấn và quận phải giúp chúng tôi vay vốn.

- Chỉ cần có tiền, chúng tôi có thể hạn chế sản xuất, chứ không phải ngừng sản xuất, thế nào cũng qua được mùa đông này.

- Đúng, chính là cho vay! Chúng tôi phải được vay vốn!

- Hai vị lãnh đạo, mấy năm nay, xí nghiệp của chúng tôi cũng cố gắng không nhỏ cho sự phát triển của thị trấn, bây giờ chúng tôi gặp khó khăn, hy vọng chính quyền thị trấn phải mạnh mẽ ủng hộ! Chúng tôi cũng đã tạo công ăn việc làm cho hàng chục ngàn người, nếu chúng tôi bị phá sản, nhiều người như vậy, chỉ sợ sẽ gây thêm nhiều phiền phức cho thị trấn đấy!

Cầu Tam Lập phát phát tay, lại lớn tiếng nói.

Quý Kiến Quốc nắm chặt tay thành hai quả đấm.

Chữ Lượng nổi giận, căm tức nhìn Cầu Tam Lập, trầm giọng nói:

- Cầu Tam Lập, bao nhiêu tiền mới đổ đầy cái lỗ thủng không đáy của các người? Hiện giờ còn ngân hàng nào còn dám cho các người vay? Chính quyền thị trấn làm cách nào đi tìm giúp vốn vay cho các người?

Anh muốn uy hiếp chính quyền thị trấn sao? Phá sản thì phá sản, đây là chuyện bình thường trong kinh doanh, chính quyền thị trấn chỉ cần làm hết sức, cũng không thẹn với lương tâm!

Cầu Tam Lập cười lạnh:

- Đến lúc đó, tôi chỉ sợ nhiều người sẽ chạy đến làm ầm ĩ ở Ủy ban, đòi cơm ăn!

Nếu là lúc bình thường, Cầu Tam Lập cũng không dám chống đối với Chữ Lượng, nhưng ở thời điểm có nguy cơ bị phá sản thế này, y cũng không kìm chế được cảm xúc.

Chữ Lượng thấy Cầu Tam Lập chống đối, giận tím mặt. Y đứng lên, định đập bàn, chợt rầm một tiếng, Bàn Viễn Chinh dùng chân hất cánh cửa phòng hội nghị cũ nát, mặt lạnh lùng đi vào.

Chữ Lượng vội rời vị trí chủ tọa trên đài chủ tịch, Quý Kiến Quốc cũng đứng lên.

Bàn Viễn Chinh bước lên đài, nhìn hai người khoát tay nói:

- Ngồi đi, cùng ngồi.

Cầu Tam Lập thấy Bàn Viễn Chinh vào, vẫn ngoan cố đứng đó, mặt đỏ gay, nhìn Bàn Viễn Chinh.

Bàn Viễn Chinh im lặng một lát, ngẩng đầu thản nhiên nói:

- Hôm nay mời các vị tới đây họp, là để lắng nghe ý kiến của các vị đối với việc liên kết các xí nghiệp, tranh thủ giúp mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này.

Những lời vừa rồi của Bí thư Chữ, chính là thái độ của chính quyền thị trấn. Thái độ của chính quyền thị trấn rất rõ ràng, chỉ cần không trái với quy định và chính sách, sẽ cố gắng tối đa trợ giúp xí nghiệp giải quyết khó khăn. Nhưng, Ủy ban nhân dân thị trấn cũng không phải ngân hàng, lại càng không phải công ty đầu tư, vấn đề tài chính, chính quyền thị trấn không thể giúp các vị giải quyết!

Tranh thủ vốn vay, là không có khả năng. Ba mươi doanh nghiệp, cần lượng tài chính lớn cỡ nào? Chính quyền thị trấn không có bản lãnh này.

Hiện nay, ngành dệt đang bị đình trệ, không cần phải đem chuyện phá sản, đóng cửa xí nghiệp, công nhân thất nghiệp ra mà uy hiếp ai, năm nay không ít nhà máy dệt quốc doanh lớn ở thành phố đều bị phá sản, huống chi là các doanh nghiệp tư nhân nhỏ như các vị!

Tôi nói thật, thị trấn có nhiều xí nghiệp như vậy, cho dù đều bị phá sản, chính quyền thị trấn cũng vẫn hoạt động được như thường! Các người uy hiếp ai? Đến cơ quan chính phủ gây rối ư? Tôi xem ai dám!

Bàn Viễn Chinh giận dữ đập bàn, quát to:

- Tôi thật muốn nhìn, xem ai dám đến gây rối!

Hội trường lập tức im lặng như tờ, không ai dám ồn ào nữa.

Bành Viễn Chinh chưa từng cứng rắn, mạnh mẽ như vậy khi đối mặt với xí nghiệp và quần chúng, trong lúc nhất thời, Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc hơi ngây ngời.

Một lúc lâu sau, Bành Viễn Chinh mới lại thản nhiên nói:

- Hiện giờ, các vị chỉ có hai con đường, một là đối mặt hàng sản xuất tự cứu mình, con đường còn lại là định hướng thị trường với sự trợ giúp của chính quyền để tìm lối thoát. Tài chính từ đâu ra để chuyển đổi mặt hàng sản xuất? Từ chính bản thân các vị! Xí nghiệp kinh doanh thua lỗ, chẳng lẽ chính phủ phải đảm bảo đền bù tổn thất? Đừng nói xí nghiệp của các vị là cá thể, ngay cả doanh nghiệp nhà nước còn không được như vậy nữa là!

Đừng theo tôi thở than, kể khổ. Hơn mười năm qua, các vị đã kiếm đủ rồi. Xem các vị kia, có người nào không có tài sản bạc triệu, ở biệt thự, đi xe xịn, thậm chí có một số người còn bao vợ bé trong nội thành?

Tôi nhấn mạnh, tôi không cần biết các vị dùng biện pháp kinh doanh gì để đối phó với nguy cơ, nhưng ở thời kỳ đặc biệt như thế này, nếu ai cố ý gây thêm phiền phức cho chính quyền, thì rất xin lỗi, chúng tôi sẽ dựa theo pháp luật quy định mà xử lý, không chút khách khí! Không chút nương tay!

Cầu Tam Lập, anh còn muốn nói gì nữa không?

Bành Viễn Chinh chỉ vào Cầu Tam Lập, cao giọng hỏi.

Cầu Tam Lập lúng túng, cười cười:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi không có ý đó, chúng tôi chỉ nêu ra khó khăn, thỉnh cầu chính quyền trợ giúp, tuyệt đối không dám quấy rối lãnh đạo thị trấn!

- Vậy thì tốt!

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Hiện giờ tôi lặp lại một lần nữa, nếu ai cảm thấy bản thân mình có thể vượt qua khó khăn, có năng lực tự cứu, cảm thấy việc làm của chính quyền thị trấn là bắt chớ đi cày, xen vào chuyện riêng của người khác, thì có thể ra về. Chính quyền thị trấn sẽ không can thiệp.

Tôi cho mọi người một phút để suy nghĩ.

...

...

Nếu không ai đi, có nghĩa, mọi người vẫn chưa tìm được biện pháp. Như vậy, chúng ta bình tĩnh ôn hòa ngồi nói chuyện, xem bước tiếp theo nên làm như thế nào. Bí thư Chủ, lão Quý, hai vị tiếp tục thảo luận với mọi người, tôi lên thành phố, xem có thể tranh thủ chính sách trợ giúp của thành phố hay không.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền đứng dậy rời khỏi.

Hắn không nói với họ về kế hoạch nhờ tập đoàn dệt Phong Thái đến mua lại một số xí nghiệp nhỏ yếu để sáp nhập và cải tổ, bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, bây giờ còn chưa tới thời điểm thích hợp, nói ra, chắc chắn sẽ khiến cho mấy ông chủ xí nghiệp phản ứng tiêu cực.

Chờ đến khi bọn họ bị thị trường bức đến không còn đường lui, bọn họ sẽ đành phải đồng ý “thoái vị”. Bành Viễn Chinh cười nhạt, ra khỏi phòng hội nghị.

257. Chương 262: Chuyện Lớn

Bành Viễn Chinh ngồi xe thẳng đến thành phố. Hắn chuẩn bị đến thăm Lý Tuyết Yến. Thứ nhất là để thăm bệnh, thứ hai là nhờ Lý Tuyết Yến nghĩ biện pháp đi ngõ sau thượng tầng một chút.

Xe bước vào khu nhà ở của gia đình Lý Tuyết Yến. Bành Viễn Chinh thẳng đến Lạc gia. Hắn đã tới một lần nên nhớ rất rõ. Hơn nữa trước cửa Lạc gia có hai cây quế. Tại đây đều là những biệt thự xây dựng vào năm đầu kiến quốc nên nhìn rất chói mắt.

Bành Viễn Chinh dẫn theo Lý Tân Hoa đi mua một ít đồ bổ dưỡng rồi đến trước cửa nhà Lạc gia, ấn vang chuông cửa. Chuông cửa vang lên cả nửa ngày, bên trong cũng không thấy động tĩnh. Ngay khi Bành Viễn Chinh nghĩ đến trong nhà không có ai, thất vọng chuẩn bị ra về thì đột nhiên trong sân truyền đến một giọng nữ mệt mỏi:

- Ai vậy?

Đúng là Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Tuyết Yến, là tôi, cô mở cửa với.

Trong sân lại tĩnh lặng như cũ.

Yên lặng vài phút, Lý Tuyết Yến mới đi dép lê ra mở cửa.

Lý Tuyết Yến sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt, mái tóc rối tung, trên người chỉ mặc chiếc áo ngủ màu đỏ, môi đều có chút khô nứt.

Bành Viễn Chinh nhìn cô, trong lòng khẽ run lên.

Hắn biết Lý Tuyết Yến khẳng định là có chút đau buồn, nhưng không nghĩ tới cô lại tiêu tụy như vậy.

- Tuyết Yến, tôi đến thăm cô. Có khỏe hơn chút nào không?

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài, xoay người bước đến:

- Tôi không sao, công tác của thị trấn bận rộn, anh không nên đến.

Bành Viễn Chinh đi vào, phát hiện Lạc gia không có ai, dường như chỉ có một mình Lý Tuyết Yến ở nhà.

Lý Tuyết Yến cũng không quay đầu lại, một đường trở về phòng ngủ. Bành Viễn Chinh do dự một lát rồi cũng theo vào sau.

Phòng ngủ của Lý Tuyết Yến được bày trí rất gọn gàng. Một chiếc giường, một bàn trang điểm, một giá treo đồ, bên cạnh cánh cửa sổ sát đất là một chiếc ghế mây. Sàn nhà được trải thảm màu đỏ, bước lên mềm mại.

Lý Tuyết Yến chậm rãi leo lên giường, trùm chăn lại.

Bành Viễn Chinh có chút xấu hổ, đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong. Rơi vào đường cùng, hắn đành đặt quà tặng vào một góc.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói:

- Ở đây không có ghế, anh ngồi đỡ lên giường vậy.

- Anh cứ yên tâm, tôi không sao đâu, chỉ là có chút đau đầu, không muốn rời khỏi giường, chỉ muốn ngủ. Tôi nghỉ hai ngày rồi trở về làm việc. Anh không cần quá lo lắng, tôi không có yếu ớt như vậy đâu.

Lý Tuyết Yến nói xong, giọng nói không tự chủ được có chút ngen ngào. Cô quay đầu qua một bên, không kìm nổi nước mắt như mưa.

Bành Viễn Chinh cũng không nói nên lời. Hắn không biết nên mở miệng an ủi Lý Tuyết Yến như thế nào, càng không thể làm ra những động tác an ủi Lý Tuyết Yến được.

- Tuyết Yến, rất xin lỗi.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ nhẹ nhàng nói:

- Tôi cũng không muốn như vậy.

- Không trách anh được, chỉ trách tôi thôi. Tôi biết rõ anh không thích tôi, nhưng vẫn cứ ngốc ngếch như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong thì có thể oán ai chứ?

- Vị hôn thê của anh rất đẹp. Xin chúc phúc cho hai người.

Lý Tuyết Yến nước mắt nổi lên.

Bành Viễn Chinh không nói gì. Hắn thật ra muốn nói hai tiếng cảm ơn nhưng lo lắng sẽ gây thương tổn cho Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến chậm rãi từ đầu giường lấy chiếc khăn lau sạch nước mắt, hơi có chút thương cảm nhìn Bành Viễn Chinh:

- Anh nói đi, có chuyện gì cần tôi làm? Tôi biết anh tới khẳng định là có việc.

Bành Viễn Chinh xấu hổ cười:

- Không có chuyện gì, chủ yếu là đến thăm cô thôi.

Lý Tuyết Yến lấy tay quạt nước mắt, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, tôi còn không hiểu anh à? Anh nói đi, có phải dạo này hạng mục phổ biến bán xảy ra chuyện gì? Tôi đã biết Huệ Phong rút lui.

Bành Viễn Chinh thấy thần thái của Lý Tuyết Yến bây giờ, vốn không muốn nói tới. Nhưng thấy cô nhắc như vậy thì liền đơn giản đem những khó khăn mà các xí nghiệp dệt đang gặp phải. Hắn muốn công ty xây dựng đô thị tiếp nhận lại hạng mục này. Lý Tuyết Yến im lặng một lát mới nói:

- Được, chuyện này giao cho tôi. Tôi sẽ bảo ba tôi gọi điện thoại cho nhân vật số một của công ty xây dựng đô thị Tôn Thắng Lợi. Ông ta là người mà khi ba tôi còn làm Bí thư Quận ủy đã đề bạt lên, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.

- Kỳ thật thì cũng không vội, cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe.

Bành Viễn Chinh nhìn khuôn mặt ảm đạm của Lý Tuyết Yến, nhẹ nhàng nói:

- Cô gần đây cũng rất mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi ở nhà nhiều vào.

Lý Tuyết Yến chậm rãi cúi đầu xuống:

- Kỳ thật thì tôi cũng không muốn trở về thị trấn. Bởi vì mỗi ngày đều nhìn thấy anh, trong lòng tôi sẽ rất dày vò. Viễn Chinh, tôi nghĩ mình không thể hỗ trợ công tác cho anh được nữa. Tôi muốn trở về thành phố.

Bành Viễn Chinh nghe xong, cảm thấy hụt hẫng trong lòng. Hắn im lặng một chút rồi thở dài nói:

- Tuyết Yến, tôi tôn trọng quyết định của cô. Cô có thể ở lại thì tôi rất vui mừng, nhưng nếu cô có lựa chọn khác thì tôi cũng sẽ không cưỡng cầu cô.

Lý Tuyết Yến bờ vai run rẩy, nhưng không có ngẩng đầu lên.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, miễn cưỡng cười nói:

- Vậy đi Tuyết Yến, cô nghỉ ngơi đi, tôi xin phép về trước.

Bành Viễn Chinh xoay người lại, vừa muốn cất bước, lại nghe phía sau truyền đến giọng nói run rẩy của Lý Tuyết Yến:

- Viễn Chinh.

Lý Tuyết Yến nhảy xuống giường, từ phía sau ôm chầm lấy Bành Viễn Chinh. Hai vòng tay ôm trọn tấm lưng của hắn, toàn bộ thân mình đều dán sát phía sau lưng hắn.

Bành Viễn Chinh theo bản năng mà cảm nhận được bầu ngực đầy đặn của cô cùng với hai điểm rõ ràng kia đang run rẩy trên lưng của hắn. Hô hấp của Lý Tuyết Yến dồn dập, đem hết sức lực của mình mà ôm lấy lưng của hắn.

Bành Viễn Chinh thân hình cứng đờ hẳn lên.

- Viễn Chinh, tôi thật sự là khó chịu, rất khó chịu.

- Tôi không muốn rời khỏi anh, nhưng tôi....

Lý Tuyết Yến giọng nói bất lực và thê lương.

Bành Viễn Chinh đột nhiên xoay người lại, ôm chặt cô một chút, rồi sau đó rời nhanh đi.

Làm việc chung với nhau lâu như vậy, đối với Lý Tuyết Yến, hẳn trong lòng nói không có cảm giác, không có tình cảm thì khẳng định là gạt người. Thân hình mềm mại kia kích thích tình cảm mãnh liệt trong lòng hắn khiến hắn muốn ôm lấy cô, xóa đi những đau xót trong lòng cô, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, hắn không thể. Thiển Như còn ở thị trấn, hắn giờ phút này cho dù là tinh thần dao động muốn sinh ra cảm giác phạm tội cũng không được.

Hắn không dám ở lại. Hắn sợ mình không chế không được tình cảm rung động mà làm chuyện có lỗi với Thiển Như.

Tạ Tiểu Dung từ lầu hai bước xuống, vừa lúc thoáng thấy bóng dáng của Bành Viễn Chinh.

Tạ Tiểu Dung than nhẹ một tiếng rồi cất bước vào phòng Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến ôm chần ngồi một chỗ, ánh mắt có chút dại ra.

- Yến Tử, cậu ấy đi rồi à?

Tạ Tiểu Dung ôm lấy bờ vai của Lý Tuyết Yến, nhẹ nhàng nói:

- Yến Tử, nếu trong lòng khó chịu thì cứ khóc ra ngoài, không cần để ghen ở trong lòng.

Lý Tuyết Yến cắn môi, dứt khoát lắc đầu, giọng nói có chút khàn khàn:

- Chị dâu, em còn khóc làm gì nữa. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Anh ấy đã có người mình yêu, em phải mừng thay cho anh ấy.

Tạ Tiểu Dung đuôi lông mày nhướng lên:

- Yến Tử, chị cho em hai đề nghị. Một là em hoàn toàn quên cậu ta đi hoặc là đừng nghĩ ngợi nhiều. Dù sao em gần quan được ban lộc, dùng chút thủ đoạn cướp lấy cậu ta. Chỉ cần các người gao nấu thành cơm, chị cảm thấy Bành Viễn Chinh cũng không phải là người vô sỉ, cậu ấy sẽ có trách nhiệm đối với em.

- Chị dâu, chị đừng nói nữa. Chuyện như vậy em không làm đâu. Nếu như vậy, anh ấy sẽ bị tổn thương cả đời mà em cũng vậy. Tội gì phải làm như vậy chứ?

- Vậy, em quyết định phải quay về thành phố sao? Như vậy cũng tốt, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình Bành Viễn Chinh là người đàn ông tốt. Yến Tử, mấy ngày nữa chị dâu sẽ giới thiệu cho em một đối tượng mới.

Tạ Tiểu Dung âm thanh dịu dàng.

Lý Tuyết Yến đôi mắt đỏ lên, nước mắt đã cố nén nay lại muốn trào ra:

- Có lẽ em sẽ quên anh ấy. Chị dâu, em muốn yên tĩnh một chút, được không?

Trên đường trở về thị trấn, Bành Viễn Chinh cảm xúc chìm xuống.

Dứt bỏ vấn đề tình cảm, năng lực công tác của Lý Tuyết Yến là không thể nghi ngờ. Có thể nói, Bành Viễn Chinh có thể nắm cục diện thị trấn Vân Thủy trong tay, Lý Tuyết Yến cũng góp một phần không nhỏ. Có cô, áp lực công tác của Bành Viễn Chinh được chia sẻ rất nhiều. Mà rất hiển nhiên, khi Lý Tuyết Yến rời đi, Bành Viễn Chinh liền mất đi một trợ thủ đắc lực.

Hắn trước đây đã từng lo lắng, hai người công tác quá gần gũi thì sẽ phát sinh tình cảm thân mật. Hắn đã cố gắng tránh điều đó, nhưng hiện giờ rốt cuộc đã không còn tránh được nữa. Từ khi Phùng Thiển Như xuất hiện, Lý Tuyết Yến biết mình chẳng còn cơ hội nào, trong lòng tuyệt vọng, thương cảm và đau khổ là có thể nghĩ.

Lúc này, cô không thể đối mặt với Bành Viễn Chinh, hoặc muốn thử quên đi Bành Viễn Chinh cũng là điều hợp lý.

Trở lại thị trấn, Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc liền bước vào theo.

- Ngồi đi, Phó bí thư Chữ, lão Quý. Kết quả như thế nào rồi?

Bành Viễn Chinh xua đi sự lo lắng trong lòng, thản nhiên cười.

Chữ Lượng lắc đầu:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi đã nói rằng đám người kia không chịu nói lý mà. Đến mức này rồi mà bọn họ đánh chết cũng không tiếp thu. Bọn họ không chịu thừa nhận mình đang gặp phải khó khăn, lại càng không muốn hợp tác với người khác hoặc là bị người khác thôn tính, vẫn còn ôm tâm lý may mắn.

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi cảm thấy có nên tạm thời bỏ qua hay không? Những xí nghiệp dệt đó đều làm hơn mười năm nay. Nói thật kiếm tiền cũng nhiều rồi. Hiện tại thua lỗ mấy tháng, hẳn là còn có thể chịu đựng được.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Đừng nói mấy tháng, chỉ cần một tháng thôi là bọn họ phải ngừng sản xuất rồi. Hơn nữa còn phải nợ tiền lương công nhân. Tôi lo lắng, rất nhiều xí nghiệp đã bắt đầu nợ lương công nhân. Phó bí thư Chữ, anh hãy chú ý, ngàn vạn lần đừng để vấn đề nợ tiền lương dẫn đến phong ba nào đó.

Có câu “Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo có ngay”. Bành Viễn Chinh rất ý thức được câu nói này.

Gần như trong lúc hắn đang nói chuyện với Chữ Lượng thì Ngô Minh Quánh và Thi Bình liền thở hổn hển chạy vào, một tay ôm ngực lấy lại bình tĩnh, còn người kia thì vội vàng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, xảy ra chuyện lớn rồi.

Bành Viễn Chinh trong lòng chấn động, đứng dậy trầm giọng nói:

- Sao lại thế này?

- Chủ tịch thị trấn Bành, có hơn một ngàn công nhân tập trung tại đường tỉnh lộ và quốc lộ. Người bên kia ngày càng nhiều, tôi đã báo người của bên công an qua đó, nhưng tôi sợ là không khống chế được cục diện. Chủ tịch thị trấn Bành, có cần phải thông báo với quận một tiếng nào không, thỉnh cầu sự trợ giúp của họ.

Bành Viễn Chinh biến sắc:

- Trước đi xem tình huống rồi nói sau.

Nói xong, Bành Viễn Chinh bỏ đi ra ngoài. Ngô Minh Quánh và Thi Bình cũng lật đật đuổi theo. Mà gần như tất cả những lãnh đạo khác của thị trấn đều cùng chạy đến hiện trường.

Hai bên sườn quốc lộ đều đông nghịt người. Ở giữa còn căng hai biểu ngữ “Chúng tôi muốn tiền lương, muốn có cơm ăn”. Hai đầu quốc lộ không ít xe qua lại bị chặn. Hiện trường ồn ào náo nhiệt.

Bành Viễn Chinh vừa thấy loại tình huống này thì trong lòng đánh bộp một tiếng. Sự việc lớn như vậy, thị trấn có muốn áp cũng áp không được.

Lý Tân Hoa và hai người của phòng đảng chính đi tới. Bành Viễn Chinh lớn tiếng nói:

- Sao lại xảy ra chuyện như thế này?

- Lãnh đạo, cũng không biết tin đồn như thế nào, nói rằng các xí nghiệp dệt của thị trấn đều phải đóng cửa, khiến cho mọi người cảm xúc khủng hoảng lên. Ngay từ đầu là công nhân hai nhà máy dệt tập đoàn Huệ Phong ồn ào đòi tiền lương nhưng nhà máy không có đồng ý. Thế là bọn họ gây náo loạn, chưa đến nửa giờ thì các công nhân nhà máy dệt khác cũng đều tiếp cận lại khiến người tụ tập ngày càng nhiều.

- Hồ Tiến Học, Hồ Tiến Học đâu?

Bành Viễn Chinh gầm lên:

- Mau tìm Hồ Tiến Học đến cho tôi.

- Lão Quý, anh hãy lập tức gọi điện thoại cho quận ủy và UBND quận báo cáo, không cần che giấu gì cả.

Bành Viễn Chinh hô lên một tiếng. Quý Kiến Quốc biết sự tình khẩn cấp, cũng không dám chậm trễ, lập tức đi gọi điện thoại.

- Lão Ngô, mọi người phối hợp với người của đồn công an đến hiện trường để xem qua. Nhưng nói với các đồng chí, nhất định phải giữ vững, không có thái độ quá khích. Ngàn vạn lần đừng để xảy ra sự kiện đổ máu.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình khẩn trương cùng người của đồn công an hướng đám người chạy đến. Trong nháy mắt đã bị dòng người bao phủ.

Những chiếc xe tải lớn đậu dài trên quốc lộ. Lái xe không kiên nhẫn ấn kèn xe vang dội. Bành Viễn Chinh trong lòng bức bối, trong nháy mắt đã bùng nổ đến đỉnh điểm.

- Lý Tân Hoa, cô đi tìm cho tôi cái loa khuếch đại âm thanh đến đây. Nhanh lên!

Bành Viễn Chinh vừa nói, vừa hướng bên kia chạy đến.

- Lãnh đạo...!

Lý Tân Hoa giơ tay muốn ngăn lại, nhưng lại thở dài đi tìm cái loa.

Bành Viễn Chinh đi đến đám người, thấy quốc lộ có một cái xe tải lớn đang đậu liền mang theo cái loa leo lên thùng xe, lớn tiếng nói:

- Tất cả các công nhân, tôi là Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh. Mọi người không cần ồn ào, trước nghe tôi nói một câu.

- Ngành sản xuất dệt may đang đình trệ, là xu thế chung của cả nước. Nhưng mọi người cứ yên tâm, mặc kệ xí nghiệp khó khăn cỡ nào, thị trấn đều phối hợp với xí nghiệp, nhất định phải cam đoan trả tiền lương cho mọi người. Nếu xí nghiệp nào nợ tiền lương, thị trấn nhất định sẽ xử lý họ.

- Chủ tịch thị trấn Bành, mấy tháng tiền lương thì không tính là cái gì. Nhưng nhiều nhà máy phá sản như vậy, chúng tôi sau này sẽ không còn công việc, như thế nào sống đây?

Cách đó không xa, những người công nhân hô to, chợt khiến cho những công nhân xung quanh cùng hưởng ứng.

Những người này hô lên, Bành Viễn Chinh trong đầu liền lập tức chấn động, ý thức được phong ba này khẳng định là có người sau lưng châm ngòi. Thậm chí là một tay đạo diễn.

258. Chương 263: Ba Tiếng Súng Vang

Đám công nhân náo động âm thanh ngày càng cao, gần như là áp chế tiếng còi ô tô. Còn người lái xe thì thấy đám công nhân cảm xúc đang kích động thì đều có chút sợ hãi, không dám lưu lại trên xe, tắt hết đèn xe, từ trên xe nhảy xuống, chạy tới đám người bên ngoài.

Bành Viễn Chinh chồm xuống thân xe, chui vào trong ấn vang còi xe. Trong cơn gió lạnh như băng, mặc dù giọng nói của hắn rất lớn nhưng vẫn bị đám người kia lấn áp.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, biết mình làm gì cũng không có hiệu quả.

Nhưng việc cấp bách, hắn nhất định phải nghĩ cách đem đám người này sơ tán đi, mau chóng khôi phục làn đường quốc lộ. Nếu để thời gian quá lâu, không chỉ có chấn động ở quận, thành phố mà ở tỉnh cũng vậy.

Đám người Chử Lượng bên ngoài cũng nóng như lửa đốt, âm thầm mắng chửi đám công nhân.

Bành Viễn Chinh lại dùng hết khí lực toàn thân hét vào cái loa phóng đại:

- Các công nhân, nếu các người có yêu cầu gì thì có thể đề xuất với thị trấn. Mọi người cử một vài đại diện, đến đàm phán với thị trấn. Tôi cam đoan, quyền lợi của các người nhất định sẽ được bảo đảm. Nhưng mọi người, chúng ta không thể ngăn cản giao thông quốc lộ. Đây là trái pháp luật.

- Chúng tôi mặc kệ, chúng tôi muốn hỏi thị trấn, dựa vào cái gì mà đóng cửa nhà máy? Nhà máy đóng cửa, chúng tôi tìm ai để lấy tiền lương? Dựa vào cái gì mà nuôi sống gia đình? Muốn chúng tôi nuốt không khí à?

- Nếu không cho chúng tôi một câu trả lời. Chúng tôi kiên quyết không đi.

- Chúng tôi muốn có cơm ăn. Chúng tôi muốn sinh tồn.

Đám người lại phần nộ. Trong trường hợp này, chỉ cần có một số người đi đầu thì sẽ có vô số người theo sau.

Bành Viễn Chinh trong lòng tức giận, thầm nghĩ: “Như thế nào lại biến thành thị trấn đóng cửa xí nghiệp? Thực là bịa đặt mà”.

Nhớ tới có người đứng ở đằng sau xúi giục, kích động công nhân gây rối, Bành Viễn Chinh trong lòng lại nóng như lửa đốt.

Nhưng phần nộ thì phần nộ, nên giải thích vẫn phải giải thích.

- Các công nhân, thị trấn làm sao mà đóng cửa nhà máy của mọi người được. Cho dù là có phá sản đóng cửa thì cũng do nhà máy đó kinh doanh không tốt. Xin mọi người cứ yên tâm, tôi ở đây đại diện cho Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, nhất định sẽ xử lý thích đáng chuyện này, cam đoan lợi ích của mọi người không bị tổn thất.

- Xin mọi người cứ về trước, cử một vài đại diện đến thị trấn để đàm phán. Tôi cam đoan điều kiện và yêu cầu của mọi người hợp pháp thì thị trấn sẽ nghiên cứu giải quyết cho mọi người.

Đám người vẫn cứ ồn ào không ngừng. Bành Viễn Chinh lời nói có người nghe được, người không nghe được, cũng có người chuẩn bị đục nước béo cò.

Liền vào lúc này, cách không xa đám người, đột nhiên truyền đến ba tiếng súng.

Pằng, pằng, pằng!

Bành Viễn Chinh kinh hãi, ngẩng đầu nhìn. Mà đám người cũng bị chấn động. Hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Cách đó không xa, bảy tám cảnh sát nhân dân chính thức và cảnh sát nhân dân hợp đồng bị một đám công nhân vây quanh. Có người nhân cơ hội tiến lên đánh cảnh sát. Một người cảnh sát nhân dân trong đó hoảng loạn, dùng súng bắn chỉ thiên lên trời.

Tuy rằng người đông thể mạnh, nhưng người làm công cũng là người làm công. Nghe được tiếng súng liền lập tức im ngay.

Một vài cảnh sát nhân dân mang súng lớn tiếng hô:

- Tất cả lui về phía sau, lui về phía sau. Các người muốn làm loạn à?

Bành Viễn Chinh sắc mặt trở nên tái nhợt, mà trong lòng cũng chìm xuống.

Động súng!

Vốn sự kiện đình công ngay trên đường quốc lộ đã khá nghiêm trọng, nay vì vậy mà càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hắn vội vã từ trên xe nhảy xuống, vừa chạy vừa hô:

- Ai nổ súng? Là ai? Dừng tay cho tôi!

Đám người Chử Lượng cũng khẩn trương theo sau.

Ngô Minh Quánh sắc mặt đỏ lên chạy đến, thần sắc khá khẩn trương. Y trước giờ luôn làm việc tại cơ quan, chưa bao giờ tiếp xúc với việc có nhiều người tụ tập như vậy nên có chút luống cuống tay chân. Hơn nữa, những người cảnh sát nhân dân kia lại không nghe, tự tiện nổ súng.

- Ai nổ súng?

Bành Viễn Chinh đẩy Ngô Minh Quánh ra, động tác có chút thô bạo.

Đồn trưởng đồn công an thị trấn Vân Thủy Anh Nghị lập tức chạy tới, thở dốc nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, là Tiểu Lưu nổ súng. Nhưng vừa rồi cũng không còn cách nào. Bọn họ bao vây muốn đánh cảnh sát. Chúng tôi không thể không....

- Gọi cậu ta lại đây!

Anh Nghị lời còn chưa nói xong thì đã bị Bành Viễn Chinh cắt ngang.

- Tiểu Lưu, lại đây!

Anh Nghị quay đầu phát tay. Cảnh sát nhân dân Tiểu Lưu là bộ đội xuất ngũ, tiến vào hệ thống công an chưa đến hai năm. Y cầm khẩu súng lục trong tay, có chút thất kinh, bước đến cúi đầu không nói gì.

Nổ súng là do y bối rối theo bản năng mà làm. Lúc ấy đám người kia quá hung dữ khiến y cảm thấy sợ hãi, không kìm nổi bóp cò súng. Cũng may chỉ là bắn chỉ thiên chứ không làm tổn thương bất cứ kẻ nào. Nếu không Bành Viễn Chinh căn bản không dám tưởng tượng hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào.

- Ai cho cậu quyền nổ súng chứ? Ai cho?

Bành Viễn Chinh nhìn người cảnh sát nhân dân trẻ tuổi, trầm giọng nói.

Tiểu Lưu run giọng:

- Bọn họ tập kích cảnh sát, tôi chỉ là tự vệ.

- Súng ông là vũ khí cho cậu tự vệ sao? Chưa học qua điều lệ quản lý súng ông à? Có ai động một ngón tay vào cậu chưa? Cậu tự vệ cái gì chứ?

Bành Viễn Chinh hét lên một tiếng, quay đầu nhìn Anh Nghị:

- Anh Nghị, ai cho các anh mang súng đến đây?

- Các anh lập tức trở về chờ xử lý. Người của đồn công an, toàn bộ rút lui.

Những người của đồn công an xám xịt rời khỏi. Nhưng hiện trường nhờ ba tiếng súng vừa rồi mà trở nên yên tĩnh rất nhiều. Nhưng mặc dù vậy, đa số người vẫn ở lý ngoài đường, không chịu giải tán.

Hồ Tiến Học lão đảo chạy đến. Chữ Lượng vừa thấy Hồ Tiến Học thì không khỏi giật dử nói:

- Hồ Tiến Học, rốt cuộc là anh làm cái quỷ gì vậy? Anh xem xem, những công nhân nhà máy của anh đi đầu gây rối. Lúc này náo loạn, lãnh đạo quận và thành phố sẽ lập tức đến đây. Tôi xem anh giải quyết như thế nào?

Hồ Tiến Học thở hổn hển, liên tục cười nói:

- Chủ tịch Bành, Phó bí thư Chữ, tôi lập tức bảo những người này đi về.

- Đã mang phiên toái đến cho lãnh đạo!

- Hồ Tiến Học, anh lại đây.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng đứng xa đám người, vẫy tay gọi Hồ Tiến Học.

Hồ Tiến Học tiếp cận lại gần. Bành Viễn Chinh nhỏ giọng ghé sát tai y nói vài câu.

Hồ Tiến Học gật đầu xác nhận, sau đó tiếp nhận cái loa trong tay Lý Tân Hoa, đứng ở phía sau hô to:

- Tôi là Hồ Tiến Học, ai nói cho mọi người biết là nhà máy đóng cửa phá sản? Đây đều là giả dối! Người của nhà máy Huệ Phong thì lập tức trở về nhà máy để nhận tiền lương. Tôi đếm một đến ba, ai không đi thì không được nhận tiền.

- Con mẹ nó, nếu ai không trở lại, lập tức khai trừ luôn.

- Một, hai...

Chưa đến tiếng thứ ba, người của tập đoàn Huệ Phong mấy trăm công nhân liền chạy thục mạng, hướng thị trấn chạy đến. Mấy trăm người chạy khiến bụi đất trên quốc lộ bay đầy trời.

Mất thấy công nhân nhà máy Huệ Phong rời khỏi, Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Loại tụ tập dân chúng gây rối này, chỉ cần người dẫn đầu rời khỏi thì lòng người rất nhanh tan đi.

Hồ Tiến Học muốn nói vài câu gì, Bành Viễn Chinh có chút căm tức mà phát tay, trầm giọng nói:

- Anh cái gì cũng đừng nói nữa. Khẩn trương trở về thị trấn trấn an người của anh. Hồ Tiến Học, tôi không nói giỡn với anh. Nếu anh lại gây sai lầm, nếu người của nhà máy các anh lại đi đầu gây rối, tôi bằng bất cứ giá nào cũng không buông tha cho các anh.

Bành Viễn Chinh giọng nói lạnh như băng. Hồ Tiến Học không dám nói gì, khẩn trương theo người của mình rời khỏi.

Bành Viễn Chinh hướng Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc nhìn một ánh mắt. Hai người khẩn trương mang theo cái loa đi ra phía trước, làm công tác tư tưởng với những người công nhân. Tuy rằng đã đi một bộ phận, nhưng những người còn ở lại vẫn bán tin bán nghi, lo lắng nhà máy không phát tiền lương. Thậm chí là đóng cửa. Rồi lại sợ hãi nhà máy và thị trấn sẽ tiến hành tính sổ với bọn họ.

Bành Viễn Chinh nhìn thấy lúc này trời đã tối, liền quay đầu nói với Thi Bình và Lý Tân Hoa:

- Chị Thi, Tân Hoa, mọi người khẩn trương tổ chức người chuẩn bị cơm hộp chia cho các lái xe. Thuận tiện xin lỗi người ta một chút.

- Tiền này bảo các doanh nghiệp chi trả.

Thi Bình khẩn trương đồng ý, cùng với Lý Tân Hoa trở về chuẩn bị cơm hộp. Thị trấn có mấy cửa hàng thức ăn nhanh, chuyên cung cấp suất cơm cho các xí nghiệp. Thị trấn lâm thời điều hai ba trăm suất cơm cũng không thành vấn đề.

Lý Tuyết Yến đã thuyết phục được công ty xây dựng đô thị tiếp nhận công trình, liền gọi điện thoại nói với Bành Viễn Chinh một tiếng. Nhưng gọi mãi vẫn không có người tiếp. Cô trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không tốt, liền do dự một chút rồi gọi điện thoại cho phòng Đảng chính.

Tiếp điện thoại phòng Đảng chính là Mạnh Khả.

Đa số cán bộ thị trấn đều chạy đến quốc lộ để xem chuyện gì xảy ra. Chỉ còn để lại một mình Mạnh Khả ở văn phòng trực điện thoại.

- Ai vậy? Tôi là Lý Tuyết Yến.

- A, Phó bí thư Lý, là tôi Mạnh Khả.

- Mạnh Khả, Chủ tịch thị trấn Bành không có ở đó sao? Các lãnh đạo khác có ở nhà hay không?

Lý Tuyết Yến thản nhiên hỏi.

- Phó bí thư Lý, Chủ tịch thị trấn Bành và các lãnh đạo thị trấn đều đến quốc lộ để xử lý vấn đề. Ở đó có hơn ngàn công nhân đang bãi công. Lãnh đạo quận và thành phố cũng đang trên đường tới.

Những gì Mạnh Khả nói khiến Lý Tuyết Yến giật mình kinh hãi, cao giọng hỏi:

- Sao lại như thế?

- Hẳn là do công nhân nhà máy dệt thị trấn lo lắng nhà máy phá sản, không lấy được tiền lương. Cũng không biết là ai dẫn đầu liền chạy đến quốc lộ, tụ tập ngày càng nhiều, cuối cùng không khống chế được.

Mạnh Khả đơn giản nói.

Lý Tuyết Yến lập tức cúp điện thoại, vội vàng mặc áo khoác, lái xe thẳng đến thị trấn Vân Thủy.

Tạ Tiểu Dung ở đằng sau thở dài một tiếng:

- Yến Tử, không phải em muốn trở lại thành phố sao? Sao còn quan tâm đến chuyện của bọn họ làm gì?

259. Chương 264: Nhất Định Điều Tra Đến Cùng

Lạc Thiên Niên từ trong thư phòng đi ra, nhìn lướt qua, thản nhiên nói:

- Cho dù là quay về thành phố, nhưng trước khi đi, công tác của thị trấn cũng không thể bỏ qua.

Tạ Tiểu Dung nhẹ nhàng thở dài, nhìn cha chồng nghiêm khắc của mình, rồi đi lên lầu. Cô kết hôn năm sáu năm nay nhưng vẫn chưa có con, gần đây mới cần thai nên xin nghỉ phép ở nhà dưỡng thai.

Lý Tuyết Yến trở lại thị trấn, thẳng đến quốc lộ. Khi cô đến thì Thi Bình và Lý Tân Hoa cùng với cán bộ thị trấn mang theo suất cơm phát cho các lái xe, đồng thời xin lỗi, giải thích với mọi người.

Đối với việc thị trấn đưa cơm, các lái xe cảm thấy rất hoan nghênh. Sự oán giận nhiều ít cũng bởi vậy mà tiêu tan vài phần.

Bên kia, Bành Viễn Chinh cùng với các lãnh đạo thị trấn đang làm công tác tư tưởng lần cuối với các công nhân.

Mặt trời đang đỏ rực xuống dần ở phía tây, gió bắc thổi phù phù, nhưng trong lòng mọi người ai cũng nóng như lửa đốt.

- Chủ tịch thị trấn Bành, thế nào rồi?

Lý Tuyết Yến chạy đến hỏi.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn thấy Lý Tuyết Yến, sắc mặt âm trầm thoáng dịu đi một chút, nhẹ nhàng nói:

- Tuyết Yến, sao cô lại đến đây? Ừ, trên cơ bản giải quyết xong rồi, phỏng chừng lát nữa giao thông sẽ được khôi phục.

Những người công nhân còn lại đều thuộc những nhà máy dột nhỏ. Bọn họ kỳ thật cũng đang nôn nóng chờ đợi ông chủ của mình đến. Bọn họ không chịu rời đi, chính là muốn trước mặt ông chủ và thị trấn có được một câu trả lời rõ ràng.

Lý Tuyết Yến bước đến phía trước, đột nhiên phát hiện một vài người quen. Cô công tác tại thị trấn Vân Thủy đã nhiều năm, thường xuyên xuống dưới xí nghiệp nông thôn, nên cũng quen một vài đốc công.

Cô vỗ tay Chữ Lượng rồi cầm lấy cái loa trong tay Chữ Lượng, la lớn:

- Cầu Tể Tử, tiểu tử cậu lại dẫn người chạy đến nơi này gây rối phải không? Muốn mang đến phiền toái cho thị trấn à?

Lý Tuyết Yến trong miệng nói “Cầu Tể Tử” chính là Cầu Tai. Cũng không biết tại sao cha mẹ của gã lại đặt tên cho gã như vậy, nhưng khi ở bên ngoài, nó lại bị đổi thành “Cầu Tể Tử”.

Cầu Tai là tổ trưởng phân xưởng dột nhà máy Tam Lập Mao, cũng được xem như một đốc công. Bởi vì gã sinh trưởng tại thị trấn, lại cùng với ông chủ Tam Lập có quan hệ thân thích bà con xa, cho nên ở trong số công nhân cũng được xem là nhân vật số một.

Cầu Tai đứng trong đám người, thấy Lý Tuyết Yến gọi tên mình, thì có chút xấu hổ bước ra nói:

- Phó bí thư Lý, tôi đây không dám gây rối. Chính là mọi người đến đây thì tôi liền đi theo tiếp cận náo nhiệt thôi.

- Xem náo nhiệt gì? Có phải do cậu đi đầu hay không?

Lý Tuyết Yến nổi giận nói:

- Tôi xem cậu về nhà ăn nói như thế nào với cha cậu đây? Thế nào cũng khiến cha cậu tức chết đấy.

- Cậu lại đây!

Lý Tuyết Yến phát tay.

Lý Tuyết Yến lúc này biểu hiện khả năng mạnh mẽ, cứng rắn, quyết định thật nhanh. Ngô Minh Quánh và Thi Bình, Khuông Nhã Lam cùng một vài lãnh đạo khác thì ngẩn ra. Mà Bành Viễn Chinh thì trong lòng thâm than, nhớ đến việc Lý Tuyết Yến muốn điều đi thì trong lòng cảm thấy mất mát.

Cầu Tai do dự một chút, kinh sợ đi tới, cười nói:

- Phó bí thư Lý, lãnh đạo đường nóng, tôi sẽ mang các công nhân trở về nhà máy.
- Tôi hỏi các anh, các anh sao lại tập trung ngay trên quốc lộ chứ? Có phải hay không có người xúi giục sau lưng?

Lý Tuyết Yến hạ giọng nói.

Lời của cô đã chạm đúng điểm mấu chốt.

- Hiện tại ngay trước mặt Chủ tịch thị trấn Bành, các lãnh đạo khác, cậu hãy thành thật cho tôi biết, là ai châm ngòi cho các cậu đến đây? Các người từ nơi nào nghe được tin đồn, nói thị trấn sẽ đóng cửa các xí nghiệp dệt?

Lý Tuyết Yến trầm giọng nói.

Cầu Tai biến sắc, cúi đầu xuống.

Bành Viễn Chinh nhìn Lý Tuyết Yến, ra hiệu cô hiện tại đừng chạm đến vấn đề mẫn cảm này. Khi giao thông được khôi phục như bình thường, thì điều tra cũng không muộn. Hiện tại không phải là lúc để truy cứu trách nhiệm.

Lý Tuyết Yến gật đầu, lạnh lùng nói:

- Cầu Tế Tử, cậu cứ về trước, sau này tôi sẽ tìm cậu.

Cầu Tai sợ hết hồn liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến:

- Chủ tịch thị trấn Bành, Phó bí thư Lý, tôi về trước đây.

Cầu Tai vừa muốn tiếp tục trốn trong đám người, Lý Tuyết Yến không kìm nổi cả giận nói:

- Bảo cậu về, cậu lại chạy đi đâu thế?

Cầu Tai bước chân dừng lại, xấu hổ xoay người, hướng thị trấn đi tới. Thấy y đi, trong đám người lại có mấy chục người chạy theo.

Hai chiếc xe mười mấy chỗ từ hướng thành phố chạy tới. Một số phóng viên tay cầm camera và micro vội vàng xuống xe, hướng cách đó không xa quay quay chụp chụp. Sau đó lại tiến đến đám lái xe đang tùm nãm tùm ba ăn cơm, làm như muốn phỏng vấn.

Chữ Lượng biến sắc, vội vàng phát tay nói:

- Lý Tân Hoa, khẩn trương dẫn người đến đó, hỏi bọn họ đang làm gì. Sao lại tùy tiện quay phim phỏng vấn như thế mà không có sự đồng ý của thị trấn.

Chuyện không tốt này xảy ra, một khi phát sinh ra ngoài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị trấn. Nhưng một sự kiện lớn như vậy, muốn không lọt ra ngoài, khẳng định là rất khó.

Lý Tân Hoa chạy đến can thiệp với các phóng viên, dường như còn ầm ĩ lên. Điền Minh chạy đến thở dốc:

- Lãnh đạo, bọn họ nói rằng là phóng viên của đài truyền hình thành phố đến đây để phỏng vấn. Phó chủ nhiệm Lý đã nói nhưng bọn họ lại không nghe, còn bảo rằng lãnh đạo thành phố bảo họ tới.
- Chó má, lấy lãnh đạo thành phố ra hù dọa à?

Chữ Lượng cả giận, vừa muốn nói gì thì đã thấy Bành Viễn Chinh bình tĩnh hướng đến đám phóng viên trước mặt thì liền ngậm miệng không nói gì.

Bành Viễn Chinh đi qua. Hắn liếc mắt thì nhận ra phóng viên đầu lĩnh chính là Phó chủ nhiệm Ban tin tức đài truyền hình thành phố Tông Ngọc Tuyên.

Lý Tân Hoa ở một bên kiên nhẫn giải thích, nhưng Tông Ngọc Tuyền căn bản không để ý tới cô, vẫn chỉ huy cấp dưới của mình tiếp tục phỏng vấn và quay phim.

- Phó chủ nhiệm Tông.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chào hỏi.

Tông Ngọc Tuyền ngẩng đầu, thấy Bành Viễn Chinh thì liền kinh ngạc:

- Trưởng phòng Bành, sao lại lại cậu? À, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Cậu hiện tại đang làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy.

Tông Ngọc Tuyền bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Hôm nay xảy ra chuyện gì à?

Bành Viễn Chinh cười khở một tiếng:

- Đúng vậy, có chuyện xảy ra. Khi thị trấn nhận được tin tức thì quốc lộ đã bị ngăn chặn, cục diện không chế không được. Tuy nhiên, trải qua một giờ cố gắng, đại bộ phận công nhân đều được sơ tán, còn lại rất nhanh sẽ rời khỏi thôi. Quốc lộ lập tức khôi phục thông xe.

- Phó chủ nhiệm Tông, chúng tôi không thể ngăn cản việc đơn vị phỏng vấn đưa tin, nhưng xin hạ thủ lưu tình.

Bành Viễn Chinh đẩy thâm ý nói.

Bành Viễn Chinh lúc còn ở Ban tin tức, thường xuyên giao tiếp với Tông Ngọc Tuyền. Mà Tông Ngọc Tuyền cũng ít nhiều hiểu biết năng lượng của Bành Viễn Chinh. Nếu đã gặp mặt Bành Viễn Chinh thì cũng phải nể mặt Bành Viễn Chinh vài phần.

Y ra vẻ do dự một chút rồi cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành thì không thể không nể mặt. Nhưng Chủ tịch thị trấn Bành, chúng tôi cũng là vâng lệnh mà làm việc. Nếu không có hình ảnh trở về thì làm sao mà báo cáo kết quả chứ. Cậu xem như vậy được hay không, chúng tôi chụp vài kiểu hình mọi người đang giải quyết vấn đề, thay đổi góc độ đăng báo.

Bành Viễn Chinh ôm tay nói:

- Phó chủ nhiệm Tông, nhận được chiếu cố như vậy thì tôi biết ơn vô cùng. Sau khi xử lý xong chuyện này, tôi mời anh ăn cơm.

Tông Ngọc Tuyền cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Bành quá khách sáo rồi. Đều là người một nhà mà. Lúc trước Chủ tịch thị trấn Bành còn ở Ban tin tức cũng đã chiếu cố chúng tôi không ít.

- Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh lại bắt tay Tông Ngọc Tuyền.

Lúc này, còi cảnh sát ở phía sau truyền đến. Bành Viễn Chinh lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc xe cảnh sát từ thành phố đến. Mà theo sau hai xe cảnh sát là ba bốn chiếc xe Audi màu đen. Hẳn trong lòng chấn động, biết là lãnh đạo thành phố đã đến.

Phát sinh chuyện công nhân bãi công như thế này, không cần nói đến lãnh đạo quận, mà ngay cả lãnh đạo thành phố cũng không dám chậm trễ. Bí thư Quận ủy Tân Phượng sau khi nhận được báo cáo thì lập tức hướng Thành ủy và UBND thành phố để báo cáo lại.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực cực kỳ tức giận, lập tức ra chỉ thị khu Tân An phải xử lý thích đáng, khôi phục giao thông. Đồng thời yêu cầu Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân thành lập tổ công tác, lập tức đến hiện trường thị trấn Vân Thủy để tiến hành sơ tán công nhân.

Tiêu Quân và Tần Phượng hai chiếc xe dừng lại. Hai người một trước một sau bước xuống xe, thấy hiện trường là một mảnh hỗn độn nhưng không có hỗn loạn. Rất nhiều lái xe đang leo lên xe chuẩn bị rời khỏi thì lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đội cảnh sát nhân dân và cảnh sát có vũ trang rất nhanh xuống xe. Nhưng trên thực tế bọn họ đã đến chậm nên không có đất dụng võ.

Bành Viễn Chinh cùng với các lãnh đạo thị trấn lập tức tiếp đón. Tần Phượng nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì trầm giọng nói:

- Bành Viễn Chinh, các người rốt cuộc là đang làm gì vậy? Sự tình xử lý như thế nào?

Tần Phượng có chút căm tức. Cô thật không ngờ lại xuất hiện sự việc như vậy. Điều đó sẽ khiến cô chột vạt và bị động hơn.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, ung dung nói:

- Phó chủ tịch thành phố Tiêu, Bí thư Tần, sự việc đột phát bất ngờ, thị trấn chúng tôi sau khi nhận được tin tức thì lập tức tổ chức lực lượng tiến hành duy trì trật tự, mau chóng sơ tán giao thông. Trải qua một giờ khẩn trương, tuyệt đại đa số công nhân đã trở về, giao thông cũng đang được khôi phục.

- Thị trấn chúng tôi cũng đã cung cấp suất cơm và nước uống cho các lái xe, đồng thời nói lời xin lỗi.

- Trước mắt, công tác sơ tán cơ bản đã chấm dứt. Các lãnh đạo xem, đám công nhân cuối cùng cũng đã rời đi.

Bành Viễn Chinh chậm rãi báo cáo.

Tần Phượng nhíu mày không nói, còn Tiêu Quân thì nhìn bốn phía, lớn tiếng nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, thị trấn các người phản ứng rất nhanh, đồng thời cũng không giấu diếm, hướng thành phố báo cáo đúng lúc. Đây là điều rất đáng khâm định. Nhưng các người nhất định phải làm tốt công tác trấn an tiếp theo, nhất định phải điều tra cho rõ nguyên nhân phát sinh sự kiện. Bí thư Thành ủy Đồng Phượng và Chủ tịch UBND thành phố Chu rất chú ý đến sự kiện này. Thành ủy cho rằng nó mang tính chất ác liệt, tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của thành phố, nhất định phải điều tra đến cùng.

- Đồng thời, các người cũng nên nghĩ lại một chút, công tác chính quyền đảng ủy địa phương đã làm đến nơi đến chốn chưa?

260. Chương 265: Ai Chịu Trách Nhiệm?

Tiêu Quân nói rất súc tích, Bành Viễn Chinh biết, đó là Tiêu Quân nể mặt lưu tình đối với mình. Xảy ra chuyện như vậy, lãnh đạo thị trấn chắc chắn phải chịu trách nhiệm nhất định.

- Xin lãnh đạo thành phố yên tâm, chúng tôi đã làm công tác trấn an, sẽ lập tức bắt đầu điều tra, nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân sự việc. Đồng thời, cũng sẽ tiến hành kiểm tra và kiểm điểm đối với công tác của bản thân.

Bành Viễn Chinh cắn răng gật đầu xác nhận, chuyện đã xảy ra, tránh cũng không được, nhất định phải đối mặt sự thật.

Tần Phượng lại nói:

- Khẩn trương điều tra rõ ràng, nhanh chóng báo cáo lên quận và thành phố. Còn nữa, vừa rồi Cục trưởng Lý Minh Nhiên báo cáo với tôi, lúc này có cảnh sát nổ súng? Có ai bị thương không?

Mấy người Lý Tuyết Yến ở phía sau Bành Viễn Chinh trong lòng giật thót. Hành vi nổ súng của cảnh sát vừa rồi, tuyệt đối không thể giấu diếm. Cho nên, lúc đó Bành Viễn Chinh đã bảo người của đồn công an báo cáo lên Phân cục công an quận.

Giọng Tần Phượng vừa nghiêm nghị vừa phẫn nộ.

- Chủ tịch thành phố Tiêu, Bí thư Tần, trong quá trình duy trì trật tự, do bối rối, có cảnh sát đã nổ ba phát súng chỉ thiên. Cung may là không có ai bị thương.

Dù Tần Phượng không chủ động nhắc tới, Bành Viễn Chinh cũng sẽ báo cáo. Chuyện này không thể giấu diếm, nếu giấu diếm che đậy, một khi cấp trên điều tra ra, không có vấn đề cũng thành có vấn đề, vấn đề nhỏ cũng thành vấn đề lớn.

Bành Viễn Chinh cho gọi Tra Anh Nghị của đồn công an tới, giáp mặt báo cáo với Tần Phượng và Tiêu Quân. Thấy chuyện đã được giải quyết, Tiêu Quân dẫn tổ công tác quay về thành phố, báo cáo với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực.

Nhưng Tần Phượng ở lại. Cô quần chặt áo khoác của mình, chậm rãi đi dọc theo con đường đất đông cứng vì rét, đi về phía tòa nhà Ủy ban nhân dân thị trấn, các lãnh đạo tùy tùng của quận và một số cán bộ thị trấn theo sát phía sau.

Bành Viễn Chinh im lặng cùng đi với Tần Phượng.

Hắn ngược nhìn lên, thấy Phùng Thiển Như duyên dáng đứng bên đường, ánh mắt bắn khoả lo lắng đang nhìn mình, liền cười khổ một tiếng, phất tay về phía cô, rồi xoay người lại vẫy vẫy tay gọi Lý Tân Hoa.

Phùng Thiển Như đã đứng ở đây khá lâu. Cô đang ở trong trường, nghe nói thị trấn có chuyện lớn, lo lắng cho Bành Viễn Chinh, vội chạy đến đây. Rốt cuộc nhìn thấy cảnh tượng này, đành phải trở mắt nhìn Bành Viễn Chinh bị chỉ trích nặng nề, bộ dáng thiếu não, cô rất đau lòng.

Đến lúc này cô mới hiểu, vì sao trước đây mỗi lần Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho cô, đều là sau tám giờ tối, rõ ràng là vì ban ngày hắn không có thời gian rồi để lo đến việc cá nhân.

Cô cũng nhớ tới lời cảm thán của ông nội: Thiển Như à, đừng xem nhẹ công việc của một Chủ tịch thị trấn, đến chuyện cơm ăn, áo mặc, giấc ngủ của người ta cũng phải lo, khâu nào sơ suất cũng sẽ xảy ra vấn đề. Phải làm tốt công việc của một Chủ tịch một thị trấn tốt, mới có thể làm tốt công việc của một Chủ tịch huyện và từ đó mới có thể làm tốt công việc của một Chủ tịch thành phố.

Lý Tân Hoa chạy tới, hạ giọng nói:

- Lãnh đạo.

- Tân Hoa, tối nay chắc chắn phải tăng ca, cô giúp tôi phái một chiếc xe đưa Thiển Như về thành phố.

Nói xong, Bành Viễn Chinh lại đuổi theo Tần Phượng.

Áo khoác của Phùng Thiển Như rất thời trang, ở thành phố Tân An khó gặp. Đầu tiên, trong lúc tình cờ, ánh mắt của Tần Phượng bị kiểu dáng chiếc áo của Phùng Thiển Như hấp dẫn, chợt lại vì dung nhan vô cùng xinh đẹp và khí chất hết sức cao quý của cô làm kinh ngạc.

Cô nhướn mày, trầm nghĩ, cô gái này không phải người ở thị trấn. Khóe mắt cô phát hiện Bành Viễn Chinh cùng cô gái kia “mất đưa mày lại”, trong lòng vừa động, lại trầm đánh giá kỹ càng Phùng Thiển Như, thậm chí kinh ngạc: chẳng lẽ là bạn gái của hắn?

Cũng không hiểu tại sao, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy không thoải mái. Vốn tâm trạng đã bình tĩnh và thư thái trở lại, chợt trở nên bức bối. Cô tức giận quay lại liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thản nhiên nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu đi nhanh lên đi! Quay lại Ủy ban, tôi cho mấy người mở một cuộc họp ngắn, cậu lẻ mề cài gì!

Trước sự tức giận của Tần Phượng, Bành Viễn Chinh không nói gì, chỉ thẫn nhứ mày, rảo bước nhanh hơn.

Phùng Thiển Như nhìn theo dáng điệu kiêu ngạo, quyến rũ mà không kém uy nghiêm của Tần Phượng đi ở phía trước, theo sau là một đám cán bộ vây quanh, không khỏi nhìn Lý Tân Hoa mỉm cười khẽ hỏi:

- Chủ nhiệm Lý, vị này là lãnh đạo nào vậy, thoát nhìn phong thái không nhỏ.

- Cô Phùng, đó là Bí thư Quận Ủy Tần của chúng tôi.

Lý Tân Hoa nhẹ nhàng trả lời.

- Bí thư Quận ủy? Cán bộ cấp huyện?

Phùng Thiến Như cười với vẻ kinh ngạc, lắc đầu không nói gì, chỉ có điều một tia “coi thường” trong mắt cô rơi vào mắt Lý Tân Hoa.

Ở Thủ đô, cán bộ cấp tỉnh rất nhiều, cán bộ cấp huyện thì vô số, đối với một cô gái xuất thân từ một nhà vô cùng quyền quý như Phùng Thiến Như mà nói, cô thật sự không ngờ, một cán bộ cấp huyện lại có thể “oai phong” như vậy, tiền hô hậu ủng như một nữ hoàng!

...

Trong phòng họp. Tần Phượng ngồi một mình trên đài chủ tịch, dưới đài là các cán bộ thị trấn Vân Thủy, sắc mặt hơi ngưng trọng.

Cô phát phát tay lãnh đạo nói:

- Chuyện ngày hôm nay, cần khiến cho hai cấp bộ máy Đảng chính thị trấn và quận phải đề cao cảnh giác. Vì sao phát sinh chuyện xuống đường gây ảnh hưởng tới tệ như thế? Bản thân chúng ta cần phải kiểm điểm và suy xét lại!

Hiện giờ chỉ có thể nói là các đồng chí xử lý khá đúng lúc, biện pháp thực hiện khá thích đáng, tạm thời dẹp yên việc này. Nhưng nó có thể sẽ tái diễn hay không? Tôi nghĩ bước tiếp theo, mọi người cần phải nắm bắt công tác thật tốt.

- Bí thư Tần, sự kiện bộc phát ngày hôm nay, có liên quan đến tình trạng kinh doanh khó khăn của các xí nghiệp dệt gần đây. Những người xuống đường hôm nay đều là công nhân xí nghiệp dệt. Họ nghe tin đồn, hơn nữa, hai tháng gần đây không được nhận lương, khiến họ không kìm chế được. Lúc trước, khi tôi đến báo cáo với Bí thư Tần, cũng từng đề cập đến chuyện này. Quy mô của các xí nghiệp ở thị trấn chúng tôi không lớn, nhưng với ba mươi xí nghiệp, cũng có tổng cộng gần một vạn công nhân, nếu các xí nghiệp này đóng cửa phá sản, chắc chắn sẽ là những yếu tố gây bất ổn cho xã hội.

Bành Viễn Chinh ngừng đầu nhìn Tần Phượng, nói một cách nghiêm túc.

- Đương nhiên phải thừa nhận, đây là yếu tố khách quan, là nguyên nhân của sự việc. Nhưng, có yếu tố chủ quan hay không? Phương pháp quản lý các xí nghiệp của các đồng chí có đúng đắn không? Công tác của các đồng chí có làm đến nơi đến chốn hay không?

Được rồi, tạm thời không đề cập tới căn nguyên của việc này. Trước hết tôi bố trí mấy việc. Thứ nhất, trấn an và giải quyết tốt hậu quả. Tôi không cần biết các vị làm cách nào, sử dụng biện pháp gì, mục đích chỉ có một: loại chuyện như hôm nay, tuyệt đối không thể tái diễn! Nếu để tái diễn lần thứ hai, rất xin lỗi, bộ máy Đảng chính đương nhiệm sẽ bị cách chức ngay tại chỗ, tuyệt đối không nhân nhượng! Thứ hai, điều tra thấu đáo. Căn cứ vào tinh thần chỉ thị của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, phải điều tra kỹ lưỡng vụ này, điều tra tới cùng! Tôi sẽ chỉ thị văn phòng Quận ủy, Ủy ban Kỷ luật Giám sát quận và phòng công an quận phối hợp công tác với các đồng chí.

Thứ ba, xác định trách nhiệm. Chuyện này có ảnh hưởng tiêu cực rất lớn, lãnh đạo thành phố rất tức giận. Lãnh đạo thị trấn các vị phải kiểm điểm trước quận, phải nhận chịu trách nhiệm, phải thông báo rõ ràng với người dân! Mà tôi, cũng phải đại diện cho Quận ủy và Ủy ban nhân dân kiểm điểm trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố.

Tần Phượng vừa dứt lời, các thành viên bộ máy lãnh đạo đều im lặng cúi đầu xuống.

Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chuyện như vậy chắc chắn phải có người đứng ra chịu trách nhiệm. Theo lệ thường và theo quy tắc trong quan trường, những chuyện thuộc loại bất khả kháng thế này, thường do cán bộ cấp phó được phân công quản lý về lĩnh vực liên quan đứng ra. Nhưng sau khi Hách Kiến Niên đi rồi, công tác của lãnh đạo thị trấn cũng không được phân công rõ ràng, lĩnh vực quản lý xí nghiệp có vài lãnh đạo cùng làm, nhưng có ai dám chủ động đứng ra nhận trách nhiệm.

Tuy rằng việc chịu trách nhiệm này phần nhiều là mang tính hình thức, sẽ không có chuyện thật sự miễn chức điều tra. Nhưng dù sao, đó cũng là một dạng “xử phạt”, có ai muốn mình đổ lên đầu mình đâu? Cho

dù chỉ là thông báo trong toàn quận, cũng sẽ mất mặt, ảnh hưởng đến kết quả khảo hạch cán bộ cuối năm.

Bành Viễn Chinh đưa mắt nhìn lướt qua mọi người, lòng thầm cười lạnh. Hắn đang định đứng lên, đã thấy Lý Tuyết Yến nhanh hơn, đứng dậy nói:

- Bí thư Tần, tôi là Phó bí thư Đảng ủy, Phó chủ tịch thị trấn, tôi phụ trách công tác thường vụ và công tác quản lý xí nghiệp, phát sinh chuyện như vậy, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm. Tôi sẽ lập tức nộp bản kiểm điểm lên Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, xin bị xử phạt!

Lý Tuyết Yến mở miệng, đám người Chủ Lương thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cổ Lương và Hoàng Hà hơi hồ thẹn, thầm nghĩ cô Lý Tuyết Yến này thật sự là trượng nghĩa.

- Không được! Tôi là Chủ tịch thị trấn, chủ trì công tác của chính quyền thị trấn. Sự kiện xuống đường lần này tuy đột ngột và có tính bất khả kháng, nhưng tôi cũng có trách nhiệm. Về phần đồng chí Tuyết Yến, gần đây đang nghỉ bệnh, không tham dự công tác của chính quyền thị trấn. Bí thư Tần, tôi xin kiểm điểm trước Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, xin lãnh đạo xử phạt.

Bành Viễn Chinh lập tức đứng dậy, mạnh mẽ phản đối.

Lý Tuyết Yến nôn nóng, quay lại buồn bực nói:

- Anh là lãnh đạo chủ chốt cuat thị trấn, chủ trì công tác toàn diện, nếu ở đâu có phát sinh vấn đề anh cũng tới nhận trách nhiệm, anh có thể gánh vác được hết sao? Tôi là lãnh đạo được phân công quản lý, tôi không thể lãng tránh trách nhiệm của mình!

Lý Tuyết Yến thầm nghĩ: tôi là phụ nữ, con đường làm quan lại cũng không đi được bao xa, sợ gì xử phạt với không xử phạt, nhưng anh thì tiền đồ rộng lớn, trong lý lịch không thể có điểm đen!

Hai người không ngờ tranh nhau nhận trách nhiệm, mọi người thấy vậy đều ngẩn người ra. Đương nhiên, ngẫm lại mọi người cũng hiểu được vì sao Lý Tuyết Yến lại đi “giành” với Bành Viễn Chinh. Thi Bình thầm than: đúng là phụ nữ mà, thật sự là sinh vật ngốc nhất trên đời này! (sic!)

Ánh mắt Tần Phượng lóe lên, chăm chú nhìn hai người, đối với sự “trượng nghĩa” của Lý Tuyết Yến, cô thầm tán thưởng, nhưng Bành Viễn Chinh là nhân vật số một, có thể chủ động đứng ra nhận trách nhiệm như thế này, trong quan trường cũng là khá hiếm thấy. Bành Viễn Chinh làm như vậy, khiến cô nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng cô không ngờ được, trong chuyện này còn có ẩn tình.

- Tốt lắm, hai người cũng không phải tranh cãi. Như vậy đi, Bành Viễn Chinh đại diện cho chính quyền thị trấn làm kiểm điểm trước Quận ủy. Còn quận xử lý như thế nào, đợi sau khi mở hội nghị thường vụ sẽ nói sau.

Chợt Tần Phượng đứng dậy, khoát tay:

- Tan họp!

...

Tiến Tần Phượng và một số lãnh đạo quận xong, Lý Tuyết Yến hơi buồn bực nhìn Bành Viễn Chinh khẽ nói:

- Hôm nay rốt cuộc anh bị cái gì vậy? Đứng ra nhận trách nhiệm vụ này, nếu bị xử phạt, lý lịch của anh sẽ có điểm đen, tương lai làm sao anh còn có thể tiến lên cao?

- Chuyện tôi nên chịu trách nhiệm, tôi không thể trốn tránh. Hơn nữa, tôi không thể để một nữ đồng chí như cô đứng ra gánh chịu trách nhiệm thay mọi người.

Bành Viễn Chinh cười khổ một tiếng:

- Tuyết Yến, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, chúng ta xử lý thích đáng, không gây ra hậu quả lớn, cùng lắm là thông báo khiển trách đến toàn quận, kiểm điểm một chút là xong, không sao cả.

Lý Tuyết Yến lắc lắc đầu:

- Thật ra ở quận không sao cả, lãnh đạo quận chắc chắn muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, nhưng tôi chỉ sợ thành phố sẽ không dễ yên.

- Ở thành phố không dễ yên?

Bành Viễn Chinh im lặng, thật ra hắn cũng đã nghĩ tới tình huống này. Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không để Lý Tuyết Yến đứng ra làm “tầm mộc” cho mình.

Trước hết hắn là một người đàn ông, rồi mới là một cán bộ. Đương nhiên hắn phải suy xét đến thành tích và ích lợi chính trị của bản thân mình, khi cần thiết còn phải giở chút thủ đoạn, chút quyền mưu, nhưng tuyệt đối không thể bởi vậy mà làm mất đi sự chính trực và sự dám gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông.

- À, chuyện công ty xây dựng đô thị đã thu xếp được. Bọn họ đồng ý ngày mai tới Ủy ban nhân dân thị trấn bàn chuyện tiếp nhận dự án, anh chuẩn bị tinh thần trước nhé!

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh vui vẻ cười nói:

- Tuyết Yến, cô hiểu rõ đối phương, hay là cô ới phụ trách nói chuyện với họ?

Bành Viễn Chinh hỏi, có phần thăm dò.

Giờ này đã là buổi tối, trụ sở chính quyền thị trấn chỉ có một ngọn đèn duy nhất chiếu sáng, trong một đêm đầu mùa đông gió lạnh gào thét thế này, ngọn đèn càng mờ tối và lạnh lẽo. Hai người chậm chậm bước qua khoảng sân tranh tối tranh sáng, lên ký túc xá.

Đi được nửa cầu thang, Lý Tuyết Yến đột nhiên dừng bước, buồn bã nói:

- Anh mong tôi ở lại sao?

- Đúng vậy.

- Nhưng anh có biết lòng tôi đau khổ đến mức nào không?

- “...”

Lý Tuyết Yến đắm đắm nhìn khuôn mặt cương nghị, gần trong gang tấc của Bành Viễn Chinh, thở dài một tiếng sâu thẳm:

- Viễn Chinh, nếu - chỉ chỉ là nếu thôi, nếu anh quen tôi trước, anh sẽ thích tôi chứ?

Trên thang lầu mờ tối, hai người gần như mặt kề mặt, thân kề thân, hơi thở Lý Tuyết Yến gấp gấp mà đầy chờ mong, ngay cả đã bị gió lạnh làm dịu đi, Bành Viễn Chinh cũng cảm nhận được hơi thở của cô nóng rực. Bộ ngực cao ngất của cô phập phồng liên tục, cho thấy giờ phút này, nội tâm cô đang mãnh liệt xao động.

- Trả lời tôi!

Trong nháy mắt, Lý Tuyết Yến xoay người lại, khuôn ngực căng tròn áp sát vào cánh tay Bành Viễn Chinh, đôi mắt cô chớp động, gần như không còn khống chế được sóng lòng đang dâng cao.

- Tôi không biết.

Bành Viễn Chinh thở dài, cuối cùng không nói dối. Hắn biết hiện giờ Lý Tuyết Yến cần một lời an ủi, nhưng hắn lại không đành lòng nói dối cô, khiến cô đắm chìm trong ảo mộng không thể thoát ra.

- Anh là một kẻ trộm, anh trộm đi trái tim tôi. Anh là một tên đồ tể, anh tàn nhẫn đến nỗi khiến tôi không còn đất dung thân!

Lý Tuyết Yến thì thào, chậm chậm nhắm mắt lại, hai giọt lệ trong suốt tràn mi, rơi xuống...

Bành Viễn Chinh cảm thấy hết sức kích động, đột nhiên hắn ôm chặt lấy Lý Tuyết Yến, xiết chặt.

Gió lạnh thổi tới, im lìm không tiếng, chỉ có thể nghe thấy nhịp đập của hai trái tim. Một lúc lâu sau, khi trên lầu vọng xuống tiếng người, Bành Viễn Chinh mới kể tai cô dịu dàng nói:

- Tuyết Yến, rất xin lỗi! Hãy tha thứ cho tôi!

261. Chương 266: Củi Khô Gặp Lửa Nóng

Sắp xếp nhiệm vụ trực ban cho Cổ Lượng và Hoàng Hà xong, lúc này Bành Viễn Chinh mới yên tâm về nhà.

Bình thường ở Ủy ban nhân dân thị trấn chỉ để một lãnh đạo ở lại trực ban, hôm nay là tình huống đặc thù, Bành Viễn Chinh lo lắng một lãnh đạo không thể xử lý tình huống khẩn cấp, cho nên tạm thời bố trí hai người. Bắt đầu từ đêm nay về sau, để đề phòng trường hợp không may, đều thực hiện chế độ trực ban hai người.

Công tác ở thị trấn thật sự rất vất vả, không chỉ ban ngày phải xuống nông thôn, xử lý công tác hàng ngày, phải đối phó đủ chuyện phức tạp, buổi tối còn phải trực ban. Khối lượng công việc của cán bộ thị trấn gấp nhiều lần cán bộ cơ quan, nhưng thu nhập của cán bộ thị trấn chỉ hơn thu nhập của cán bộ cơ quan vài chục tệ trợ cấp.

...

Bành Viễn Chinh lái xe trở về thành phố, hần đậu xe dưới lầu, thấy trên cửa sổ lầu ba sáng đèn, biết Phùng Thiển Như đang chờ hần.

Hần chạy lên lầu, vừa định mở cửa, Phùng Thiển Như liền mở cửa ra. Xem ra cô vẫn nghe ngóng động tĩnh của Bành Viễn Chinh.

- 8 giờ rồi, anh Viễn Chinh, sao về muộn vậy?

Phùng Thiển Như nắm tay kéo Bành Viễn Chinh vào, vừa giúp hần cởi áo khoác, vừa oán trách nói:

- Thật sự là rất vất vả, anh Viễn Chinh, ta mặc kệ hết đi được không? Về Thủ đô đi.

Thái độ của Phùng Thiển Như u oán, giống như một cô dâu đêm tân hôn, ngóng trông chồng vào, lại không kìm nổi tiếng thở than.

Bành Viễn Chinh cười cười, ôm Phùng Thiển Như, hôn lên vầng trán mượt mà của cô, nói:

- Thiển Như, hôm nay là tình huống đặc biệt, lãnh đạo Quận ủy triệu tập anh đến họp, xong rồi còn phải bố trí công tác giải quyết hậu quả, cho nên về trễ hơn thường lệ. À, em ăn cái gì chưa?

- Chưa, em chờ anh mà. Vốn em định xuống bếp nấu cơm nhưng cứ lo lắng bất an, nên lại thôi.

Phùng Thiển Như thở dài:

- Vừa rồi em gọi điện thoại về nhà, nói chiều nay thị trấn xảy ra nhiều chuyện.

Bành Viễn Chinh ngăn ra, cười khỏ nói:

- Thiển Như, nói với ở nhà làm gì? Chuyện như thế này ở cơ sở không hiếm. Ở nhà nói thế nào?

- Mẹ và thím bảo em hỏi ý anh, nếu anh muốn về Thủ đô, ở nhà sẽ lập tức sắp xếp cho. Về phần ba, ba nói anh chú ý một chút, cẩn thận kéo có người nhân chuyện này bé xé ra to.

Phùng Thiển Như nói, mặc dù cô biết chắc chắn Bành Viễn Chinh sẽ không từ bỏ Tân An về Thủ đô.

Cô gọi điện thoại về nhà nói chuyện này, thực tế là lo Bành Viễn Chinh gặp phải rắc rối. Phùng Bá Đào chìm nổi nhiều năm trong quan trường như vậy, thoáng nghe đã hiểu rõ điểm mấu chốt, dặn Phùng Thiển Như có bất cứ động tĩnh gì, lập tức gọi điện cho ông ta...

- Anh hiểu rồi, chắc không sao đâu.

Phùng Thiển Như lườm hần một cái, thầm nghĩ, chính anh cũng không nắm chắc, lại gắng gượng chống chế.

Tuy Phùng Thiển Như tâm tính ôn hòa, lại không có ý định đi theo con đường làm quan, nhưng cô sinh trưởng trong nhà quyền quý thế gia, đối với những chuyện thượng vàng hạ cám công khai cũng như không thể công khai, đều hiểu quá rõ ràng.

- Thiến Như, anh cũng chưa ăn, đói bụng lắm rồi. Chúng ta ra ngoài tìm món gì đó ăn khuya đi. Anh cũng muốn đưa em đi dạo cảnh đêm thành phố Tân An.

- Hay quá!

Phùng Thiến Như cười gật đầu:

- Mình đi dạo đi anh!

Cảnh đêm thành phố Tân An phồn vinh hơn so với Phùng Thiến Như tưởng tượng nhiều. Xe cộ tấp nập qua lại, ánh đèn rực rỡ, nhà cao tầng san sát, các địa điểm vui chơi chật ních người, thành phố nhỏ ở Giang Bắc này đã bước đầu hình thành nên một đô thị hiện đại.

Từ nhà Bành Viễn Chinh đến quảng trường chợ đêm, chừng hơn một cây số. Nhưng trong khoảng cách một ngàn mét này, Phùng Thiến Như đếm được tới chín vũ trường lớn nhỏ.

Phùng Thiến Như cười nói:

- Anh Viễn Chinh, thành phố Tân An không lớn, nhưng vũ trường không ít, xem ra, sinh hoạt về đêm của người Tân An không tệ.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Thủ đô không phải càng nhiều sao? Thiến Như, phía trước có tiệm cơm Tây, mình đi ăn bò bíp-tếch đi, anh thấy tiệm này nấu khá ngon.

Phùng Thiến Như gật đầu:

- Dạ.

Hai người vào tiệm cơm Tây mang tên Đế Hào, chọn bàn gần cửa sổ nhìn ra đường cái, gọi hai phần bíp-tếch và cơm, hai ly cà phê và một chai rượu vang đỏ, vừa ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài, vừa hưởng thụ bữa ăn khuya lãng mạn.

Phùng Thiến Như ăn cái gì, tư thế cũng hết sức tao nhã, một thứ tao nhã từ trong máu thịt, bất kể là ăn ngoài tiệm hay ăn trong nhà, đều là thông thả, nhỏ nhẹ kèm theo nụ cười mỉm.

Bành Viễn Chinh ngắm Phùng Thiến Như ăn, trong lòng tràn ngập sự dịu dàng không cần nói thành lời. Phùng Thiến Như ngẩng lên, ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn, dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh nhìn cái gì vậy, mau ăn đi!

- Thiến Như, ngắm em ăn cũng là một loại hưởng thụ.

Bành Viễn Chinh cười, nhấp một ngụm cà phê.

Phùng Thiến Như vui sướng, đôi mắt càng long lanh. Cô khẽ cười, nói:

- Cứ ngắm suốt, chưa tới vài ngày là anh chán ngay thôi.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Không, cả đời cũng không chán!

Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, hơi lạnh lẽo của Phùng Thiến Như, hai người nhìn nhau, trao tình bằng ánh mắt, cõi lòng dào dạt yêu thương.

- Anh Viễn Chinh, lúc này em ở nhà mở radio, nghe được một tin khá thú vị.

- Vậy hả? Em kể anh nghe đi.

- Tin nói là, ở một quốc gia châu Phi nọ, có một phụ nữ da đen, giấu chồng ăn vụng một con gà, bị chồng đánh cho thừa sống thiếu chết, sau đó “tòa án làng” xử cô ta có tội, bắt cô ta bồi thường cho chồng một con gà.

- Ô, cũng thú vị đấy. Nhưng Thiến Như à, em đừng lo, em cứ ăn vụng tùy ý, sau này nhà chúng ta có bao nhiêu gà, em cứ ăn thoải mái, tuyệt đối anh không kiện em, cũng không đánh em đâu! Ha ha.

- Anh mới ăn vụng ấy! Em không đến nỗi tệ như vậy, ngay cả gà cũng phải ăn vụng!

Phùng Thiến Như cười mắng, biết Bành Viễn Chinh nói đùa.

Đột nhiên Phùng Thiến Như thở dài, nói:

- Anh Viễn Chinh, có người nói hôn nhân là mồ chôn của tình yêu, sau khi mình kết hôn, liệu mình có cãi nhau vì những chuyện vớ vẩn, vật vãnh không?

Bành Viễn Chinh biết rằng trong lòng cô có một chút mờ mịt và sợ hãi mơ hồ đối với hôn nhân. Điểm khúc mắc ấy trong lòng cô, hẳn không thể trấn an, bèn nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ vai cô:

- Thiến Như, chung sống lâu dài, nếu nói vợ chồng không một lần cãi vã, không giận dỗi, chỉ sợ là không có trên thế giới này. Vậy thì, em có muốn mình lập kỷ lục Guinness về vấn đề này không?

Đến lúc đó, hai chúng ta sẽ nổi tiếng hơn cả Romeo và Juliet, vang danh sử sách, vĩnh viễn lưu truyền. Không biết bao nhiêu năm sau, sẽ có người viết một vở kịch tình yêu “Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như”, chà chà...

Bành Viễn Chinh đùa giỡn, khiến một chút cảm giác “đa sầu đa cảm” của Phùng Thiến Như liền tan biến, cô hứ một cái, cúi xuống tiếp tục ăn, nhưng cảm giác hạnh phúc càng thêm dào dạt...

Cửa tiệm ăn chợt mở ra, một cặp nam nữ bước vào. Chàng trai thân hình cao lớn phong độ, cô gái mặc áo lông màu đen, mặt mũi thanh tú, cũng có vài phần quý phái. Chỉ có điều vẻ quý phái của cô pha lẫn nhiều “tục khí” và điệu bộ màu mè, hoàn toàn ngược lại với Phùng Thiến Như.

Bành Viễn Chinh theo phản xạ liếc nhìn hai người kia một cái, chợt ngẩn ra.

Chàng trai kia, không ngờ là “tình địch” và “đối thủ” Cao Ý Tuyên, mà lúc này, Cao Ý Tuyên đang trừng trừng nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ cộng với sự đố kỵ trong lòng.

Đầu tiên, Cao Ý Tuyên bị vẻ đẹp tuyệt thế của Phùng Thiến Như hấp dẫn, trong lòng y tràn ngập cảm giác kinh ngạc tốt cùng. Ngay sau đó, y chợt nhận ra người đang cầm bàn tay nhỏ nhắn của “siêu cấp mỹ nữ” này mà vuốt ve, lại là Bành Viễn Chinh.

Long đố kỵ không khó giải thích, mà lửa giận, bắt đầu từ một cảm xúc mơ hồ, khó hiểu.

Cao Ý Tuyên theo đuổi Lý Tuyết Yến, luôn bị cự tuyệt, khi y biết người Lý Tuyết Yến yêu là Bành Viễn Chinh, còn y không thể có cơ hội nào, trong tình huống đường làm quan cũng không thuận lợi, trong lúc buồn bã, cô gái bên cạnh đã thừa dịp mà nắm lấy trái tim y.

Cô gái này là con một của Phó bí thư, Phó cục trưởng Cục công an thành phố Vạn Đại Dung, tên là Vạn Hân Khánh, năm nay 22 tuổi, sinh viên ngành ngoại ngữ đại học Giang Bắc. Cao Ý Tuyên tưởng mạo không tầm thường, gia thế lại hiển hách, được Vạn Hân Khánh coi là “hoàng tử bạch mã”, được Vạn gia xem như rể quý tương lai, mà Cao Ý Tuyên lại đang cần người an ủi và lấp đầy trái tim trống trải của mình, có thể nói hai người chính là củi khô gặp lửa nóng, một thoáng liền bốc cháy.

Cao Ý Tuyên thật sự không ngờ, Bành Viễn Chinh lại có người mới. Hay nói thẳng ra là, đã phản bội Lý Tuyết Yến.

Lửa giận trong lòng Cao Ý Tuyên bùng lên cùng với sự đố kỵ, không kìm nổi, bước tới lớn tiếng nói:

- Bành Viễn Chinh! Mày ra đây!

Không ai có thể hiểu được cảm xúc phần nộ khó thể ngăn chặn của Cao Ý Tuyên, y gần như muốn nổ tung. Người con gái mà y vất vả theo đuổi, bị Bành Viễn Chinh cướp đi, sau đó lại bị Bành Viễn Chinh vứt bỏ dưới chân, làm sao y chịu nổi?

Giọng Cao Ý Tuyên không nhỏ, các thực khách xung quanh đều quay nhìn sang bên này.

Phùng Thiến Như cau mày, nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh lãnh đạm liếc nhìn Cao Ý Tuyên, chậm rãi đứng dậy:

- Hóa ra là Chủ nhiệm Cao, anh tìm tôi có việc à?

Cao Ý Tuyên tiến lên một bước, tức giận gần giọng:

- Bành Viễn Chinh, mày có thể đối xử như vậy với Lý Tuyết Yến sao?

Bành Viễn Chinh cười lạnh:

- Tôi làm cái gì? Ai cần anh lo? Tôi cùng hôn thê đi ăn cơm, có liên quan gì với đồng chí Tuyết Yến?

- Tránh ra!

Bành Viễn Chinh nhú mồm, thuận tay đẩy Cao Ý Tuyên, Cao Ý Tuyên lão đảo, Bành Viễn Chinh lại ngồi xuống.

Sắc mặt Cao Ý Tuyên đỏ bừng, kích động đến nỗi khóe miệng run run. Nhưng y cũng không dám đánh Bành Viễn Chinh, bởi vì y biết Bành Viễn Chinh có võ, động thủ chỉ càng tự đưa mình vào thế khó.

262. Chương 267: Phùng Thiển Như “hung dữ”

Vạn Hân Khánh bên cạnh Cao Ý Tuyên không biết vì sao bạn trai của mình lại cùng người đàn ông xa lạ trẻ tuổi trước mặt âm ỉ lên. Nhưng cô trước giờ luôn là một người kiêu ngạo, hay bao che khuyết điểm, mặc kệ là có lý hay không có lý.

Nói sau, ba của cô cũng là nhân vật số hai của Cục Công an thành phố, rất có thực quyền. Ngày thường, những người vây xung quanh cô không thổi phồng thì cũng là xu nịnh, nên đã sớm làm cho cô có tính cách ương ngạnh.

Đương nhiên, ương ngạnh và mãnh liệt cũng có mặt khác của mình. Đối với Cao Ý Tuyên cô chăm sóc rất dịu dàng. Nếu không phải đêm nay tình huống đặc biệt thì có lẽ chỉ khi kết hôn, tính cách thật sự của cô mới bộc lộ.

Vạn Hân Khánh tiến lên một bước, giơ tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, há miệng trách cứ:

- Anh là ai? Kiêu ngạo cái gì vậy? Bộ không biết cách nói chuyện sao?

Nhìn những thực khách xung quanh mình, Vạn Hân Khánh trợn mắt lớn tiếng:

- Nhìn cái gì vậy? Ăn cơm của các người đi.

Cao Ý Tuyên có chút bất ngờ, nhưng y cũng thật không ngờ Vạn Hân Khánh lại dữ dằn như vậy. Tuy nhiên, bạn gái của y là vì y mà lên tiếng, y trong lòng cho dù cảm thấy không thoải mái nhưng cũng nhịn được.

Bành Viễn Chinh nhú mồm, tâm trạng vốn rất tốt, không khí ảm áp bởi vậy mà trở nên chẳng còn gì. Hân bình tĩnh, hướng Phùng Thiển Như nói:

- Thiển Như, em còn ăn nữa không? Nếu không thì chúng ta đi.

Bành Viễn Chinh không muốn trong trường hợp như thế này lại phát sinh xung đột với một cô gái. Rất không hay.

Phùng Thiển Như cũng cảm thấy mất hứng, gật đầu, đứng dậy mặc áo khoác rồi nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, hai người chuẩn bị rời khỏi.

Thấy Bành Viễn Chinh không hề để ý tới mình, Vạn Hân Khánh có chút sượng mặt, lại càng thêm không chịu từ bỏ ý đồ của mình, tiến thêm một bước cản trở đường đi của hai người, cười lạnh nói:

- Mau xin lỗi bạn trai tôi mau. Nếu không, hôm nay các người không thể rời khỏi.

Lúc này, Giám đốc điều hành của nhà hàng chạy đến. Hiển nhiên, Vạn Hân Khánh là khách quen ở nơi đây. Giám đốc điều hành dĩ nhiên biết được thân phận của cô, thấy cô đang xung đột với những thực khách khác thì liền khẩn trương khuyên giải:

- Vạn tiểu thư xin bớt giận, nể mặt nhà hàng một chút. Bữa cơm ngày hôm nay, tôi xin miễn phí.

- Anh tránh qua một bên!

Vạn Hân Khánh hùng hổ giương tay chỉ vào hai người Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiển Như trong lòng rất tức giận. Cô vốn tính tình ôn hòa, không màng danh lợi, nhưng thấy cô gái này già mồm ắt lẽ phải nên trong lòng cũng rất tức giận.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi quay đầu lại nhìn Cao Ý Tuyên, thản nhiên nói:

- Cao Ý Tuyên, anh thật khiến tôi cảm thấy khinh thường anh. Tốt xấu gì cũng là một cán bộ cơ quan, như thế nào bụng đó mà vợ đại một ả đàn bà chanh chua, không có giáo dục vậy?

Cao Ý Tuyên sắc mặt đột nhiên đỏ lên. Không chỉ bị Bành Viễn Chinh châm biếm mà biểu hiện của Vạn Hân Khánh cũng khiến y xấu hổ vô cùng.

Nhưng tới nước này, y cũng chỉ có thể để Vạn Hân Khánh làm gì thì làm. Khiến Vạn Hân Khánh mắng những lời độc địa với Bành Viễn Chinh cũng tốt.

Bành Viễn Chinh lời nói truyền vào lỗ tai Vạn Hân Khánh, gần như khiến cô phát điên. Cô từ nhỏ đến lớn đều được người khác xu nịnh, không chỉ bởi vì cha cô có quyền lực và địa vị mà còn vì dung nhan của cô. Hôm nay bị một người đàn ông xa lạ làm nhục, bị châm biếm là không có giáo dục, là người đàn bà chanh chua có lẽ sẽ là điều sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời cô.

Vạn Hân Khánh sắc mặt đỏ lên, thẹn quá hóa giận nói:

- Anh mắng ai vậy? Xin lỗi mau.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng liếc mắt nhìn cô ta một cái rồi kéo Phùng Thiển Như bỏ đi.

Nói xong, Vạn Hân Khánh lấy từ trong túi xách ra một chiếc điện thoại di động, rồi vội vàng gọi vài cuộc điện thoại. Sau đó lại đuổi theo bành viễn chinh, mắng một trận. Bành Viễn Chinh cho dù không muốn tay đôi với một cô gái, nhưng đến lúc này cũng không không chế được.

Ngoài ý liệu của hần, Phùng Thiển Như lúc này đột nhiên giãy khỏi tay của hần, một bước tiến lên, giương tay tát thẳng vào mặt Vạn Hân Khánh.

Bốp!

Một âm thanh trong trẻo vang lên ngoài đại sảnh quán cơm Tây, không chỉ Cao Ý Tuyên là bất ngờ, mà Vạn Hân Khánh cũng ôm mặt sửng sốt. Còn Bành Viễn Chinh thì há to miệng kinh ngạc.

Hần thật không ngờ Phùng Thiển Như còn có mặt hung dữ như vậy.

Kỳ thật cũng có thể lý giải. Phùng Thiển Như xuất thân là công chúa Phùng gia, đâu thể chịu được sự lăng mạ như thế này. Thấy Vạn Hân Khánh gây sự đuổi theo, cô không muốn tức giận cũng phải tức giận.

- Chồng tôi không đánh phụ nữ nhưng tôi thì có thể.

Phùng Thiển Như chỉ thẳng vào mặt Vạn Hân Khánh:

- Thật sự là chưa thấy qua loại phụ nữ không biết mắc cỡ như cô.

Nói xong, Phùng Thiển Như xoay người bước đi theo Bành Viễn Chinh.

Mà lúc này, Vạn Hân Khánh dường như mới tỉnh lại, hô to lên:

- ả đàn bà thúí, cô dám đánh tôi?

“Ả đàn bà thúí” vừa mới thốt ra khỏi miệng Vạn Hân Khánh, Phùng Thiển Như đuôi lông mày dựng ngược lên, thật sự tức giận. Còn Bành Viễn Chinh thì giận tím mặt, đang muốn tiến lên thì bị Phùng Thiển Như giữ chặt cánh tay.

Cô mặc dù tức giận nhưng không mất đi lý trí. Cô biết bạn trai của mình thân phận khác biệt. Nếu cô đánh Vạn Hân Khánh thì không sao, nhưng nếu Bành Viễn Chinh đánh thì tính chất liền thay đổi.

Cô là một viên ngọc sáng, chưa bao giờ nói ra những lời tục tiểu. Cho dù là đám bạn bè xu nịnh cũng không bao giờ nhảm phải. Tuy rằng không màng danh lợi, nhưng chung quy vẫn là một công chúa cao cao

tại thượng. Hôm nay không ngờ bị người phụ nữ khác mắng là “Ả đàn bà thúu”, bất kể cô kèm chế như thế nào thì đây không còn chịu đựng được nữa.

Một chiếc xe cảnh sát chạy như bay đến, từ trên xe nhảy xuống một vài tên cảnh sát hùng hùng hổ hổ, bao vây Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như. Mà gã cảnh sát nhân dân trung niên đầu lĩnh đang mỉm cười tiến đến an ủi Vạn Đại Tiểu Thư đang bị ủy khuất.

Phùng Thiển Như liền gọi điện thoại cho bạn học trung học của cô là Từ Tiểu, con gái của Bí thư Tỉnh ủy Giang Bắc Từ Xuân Đình, tất nhiên là để tố khổ. Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh cảm thấy cô chuyện bé xé ra to. Loại chuyện nhỏ này, hẳn hoàn toàn có thể dập tắt, không cần kinh động đến Từ gia. Nhưng Phùng Thiển Như nổi nóng như vậy, hẳn ngẫm nghĩ một chút cũng không cản trở.

Bị một vài cảnh sát vây quanh, Phùng Thiển Như mỉm cười, nhét điện thoại vào trong túi Bành Viễn Chinh, lại dịu dàng sửa lại áo cho hắn:

- Anh Viễn Chinh, hôm nay thật sự là mất hứng.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Đi ngoài đường đều gặp phải chó, thật sự là không còn cách nào.

Một đám cảnh sát thấy hai người không ngờ không coi ai ra gì, lại nói nói cười cười, không để bọn họ vào mắt, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút quái lạ. Thấy quần áo hai người không tầm thường thì liền có chút do dự.

Gã cảnh sát trung niên bước lên mắng:

- Các người trước mặt mọi người gây chuyện đánh người. Người ta báo cảnh sát, các người phải đi theo chúng tôi.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như lúc này cảm thấy không còn tức giận nữa mà là cảm thấy bất đắc dĩ. Vốn tính đi ăn khuya, tận hưởng không gian của hai người, lại đột nhiên giẫm lên đồng cứt chó. Cái này phải gọi là xui xẻo.

- Là tôi đánh người đấy, các người dẫn tôi đi đi.

Phùng Thiển Như sắc mặt không thay đổi bước ra phía trước, hướng vài tên cảnh sát khẽ mỉm cười.

Gã cảnh sát trung niên lạnh lùng vung tay:

- Dẫn về hết!

Lúc này Bành Viễn Chinh biết rằng có muốn nói gì cũng vô dụng.

Hai người nắm chặt tay nhau, ngồi trên xe cảnh sát ung dung đến cục Công an thành phố. Đồng thời đi theo còn có Vạn Hân Khánh và Cao Ý Tuyên.

Con gái của Phó cục trưởng Vạn bị đánh, khiến cho cục Công an thành phố chấn động không nhỏ. Sau khi nhận được tin tức, Vạn Đại Dung đương nhiên là rất phần nộ. Chỉ có điều ông ta không tiện ra mặt, liền an bài cho Phó chỉ động trưởng Khương Sơn đến hỏi.

Tuy nhiên, Khương Sơn rất nhanh biết được Bành Viễn Chinh là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy khu Tân An, cũng là một cán bộ lãnh đạo. Điều này làm cho Khương Sơn hơi có chút khó xử. Y đã từng nghe nói về Bành Viễn Chinh, mơ hồ biết được người cán bộ trẻ tuổi này không đơn giản, có quan hệ với Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí Nam.

Khương Sơn lập tức hướng Vạn Đại Dũng báo cáo lại.

- Phó cục trưởng Vạn, đối phương là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh, trước kia là Trưởng phòng phòng Tin tức ban Tuyên giáo Thành ủy.

Khương Sơn cố ý nói lớn, sợ Vạn Đại Dũng nghe không rõ.

Vạn Đại Dũng lạnh lùng cười, ở trong điện thoại cả giận nói:

- Một chủ tịch thị trấn nho nhỏ mà tính coi trời bằng vung à? Giáp mặt hành hung thì nhất định phải dựa theo pháp luật để xử lý. Cậu cứ dựa theo quy định để xử lý, trước tạm giam một ngày rồi nói sau. Nếu có người tìm tới thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Có quan hệ với Trưởng ban Tổng thì thế nào, là Chủ tịch thị trấn thì thế nào, đánh con gái của mình, Vạn Đại Dung làm sao mà bỏ qua chứ? Một cán bộ cấp phòng thôi mà. Cán bộ cấp phòng mà Tổng Bính Nam đề bạt bỏ đầy cả một cái sọt, còn nhớ đến Bành Viễn Chinh hay không thì khó nói lắm. Hơn nữa, Vạn Đại Dung thấy con rể tương lai của mình ở tỉnh thì còn sợ ai nữa.

Khương Sơn trong lòng cười khở, nhưng ngoài miệng chỉ có thể đáp ứng:

- Vâng, Phó cục trưởng Vạn, tôi lập tức đi làm ngay.

Cúp điện thoại, Khương Sơn nhíu mày bước đi, đứng bên ngoài phòng thẩm vấn, nhìn qua cánh cửa sổ nhìn vào hai người Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh đang ngồi.

Khương Sơn trong lòng rất bức bối. Kỳ thật y cảm thấy chuyện này chẳng đáng gì, chỉ vào câu cãi nhau. Đối phương cho Vạn Hân Khánh một bạt tai thôi. Loại chuyện nhỏ này không bỏ qua thì thôi, lại còn có kiểu nâng cao quan điểm.

Hai cảnh sát nhân dân sắc mặt âm trầm cùng với Vạn Hân Khánh và Cao Ý Tuyên đi từ hành lang đi tới. Khi bước vào phòng, Vạn Hân Khánh cảm xúc kích động, muốn tiến lên đánh Phùng Thiển Như, nhưng Khương Sơn đã nhanh chóng ngăn lại, cười khở nói:

- Hân Khánh, cô hãy bình tĩnh một chút, trước không cần tức giận.

- Chú Khương, chú tránh qua một bên. Cháu sẽ hỏi tội cái ả đàn bà thúi này.

Phùng Thiển Như vốn được Bành Viễn Chinh che đậy sau lưng, vừa nghe lời này của Vạn Hân Khánh thì lập tức nét mặt sa sầm, nhẹ nhàng đẩy Bành Viễn Chinh ra, tiến lên một bước, thản nhiên nói:

- Tôi đứng ở đây đây, xem cô có dám làm gì tôi không?

- Cô nếu nói những lời sỉ nhục người khác thì cái miệng thối của cô sẽ bị tát nữa đấy.

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, chậm rãi áp chế cơn tức của mình. Phùng Thiển Như thấy hắn muốn phát tác, thuận tay ôm lấy cánh tay của hắn, nhéo vào lòng bàn tay, ám chỉ hắn phải bình tĩnh.

263. Chương 268: Cái Gì Hiểu Lắm?

Lúc này Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đại khái cũng đoán được Vạn Hân Khánh hẳn là con của lãnh đạo cục Công an. Xem bộ dạng của cô vào cục Công an giống như là trở về nhà.

Khương Sơn thật ra cũng không ngờ, đằng sau vẻ mỹ miều lại là một sự hung dữ như vậy. Y quay đầu lại nhìn Phùng Thiển Như, trầm giọng nói:

- Cô bớt tranh cãi đi.

- ả đàn bà thúi, xem tao xé nát miệng của mày đây.

Vạn Hân Khánh giống như bệnh tâm thần, giãy dụa trong ngực của Khương Sơn.

- Buông cô ấy ra.

Phùng Thiển Như đôi môi cong lên, bề ngoài lạnh lùng và phẫn nộ. Bành Viễn Chinh hét lớn một tiếng, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi có chút lạnh và run rẩy của Phùng Thiển Như, biết cô đã phẫn nộ đến cực hạn.

- Cứ để cho cô ấy lại đây, tôi sẽ đứng chỗ này cho cô ấy đánh.

Phùng Thiển Như giọng nói vô cùng phẫn nộ và lạnh lùng, lại trộn lẫn một tia khinh miệt. Cô mặc dù sinh vào gia đình quyền quý, nhưng cũng không thể ỷ thế hiếp người và phô trương gia thế. Nhưng hôm nay, cô thật có chút không khống chế được sự tức giận của mình.

Vạn Hân Khánh luôn miệng nói cô là “ả đàn bà thúi”, trực tiếp chạm tới sự tức giận của cô, và cũng khiến cho sự tức giận của Bành Viễn Chinh đến cực hạn.

- Sao lại thế này?Ồn ào cái gì?

Ủy viên Đảng ủy, Đội trưởng đội trị an Quốc Thì Nhân nét mặt bình tĩnh bước vào. Y đang muốn tan làm thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào nên bước qua xem.

- Đội trưởng Quốc, là như thế này...

Khương Sơn cười khỏ, thì thầm vài câu bên tai Quốc Thì Nhân. Còn Vạn Hân Khánh thì cũng đã bình tĩnh trở lại, cắn răng lớn tiếng nói:

- Chú Quốc, cháu bị người ta đánh. Cục Công an chúng ta cũng không thể thiên vị cho hành vi trái pháp luật. Một Chủ tịch thị trấn thì giỏi lắm sao? Ưc hiếp tiểu dân chúng như chúng ta.

Quốc Thì Nhân nhú mày, liếc mắt nhìn Vạn Hân Khánh một cái. Y không thích đứa con gái này của Vạn Đại Dung, nhưng vị trí của Vạn Đại Dung ở cục Công an tương đương với Cục trưởng kiêm Bí thư Đảng ủy Cổ Đạt Xuân. Y không thể không nể mặt vài phần.

Quốc Thì Nhân quay đầu lại đánh giá Phùng Thiến Như, rồi sau đó lại nhìn Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Cậu chính là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành?

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Là tôi.

- Cậu là đồng chí trẻ tuổi, lại là cán bộ Đảng viên, như thế nào lại không biết phân nặng nhẹ, không biết phân tốt xấu mà động thủ đánh người khác?

Quốc Thì Nhân lạnh lùng nói:

- Tôi thấy như vậy, lão Khương, dựa theo quy định và điều lệ xử phạt, tạm giam một đêm, phạt tiền 500 đồng, thông báo cho đơn vị bọn họ.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi mỉm cười:

- Cục Công an các người phá án chưa bao giờ hỏi qua sự việc, không phân tốt xấu sao?

Quốc Thì Nhân nhìn thấy Bành Viễn Chinh chống đối mình, thì không khỏi giận tím mặt nói:

- Cục Công an phá án còn nhờ đến cậu dạy cho sao? Cậu hôm nay động thủ đánh người, sự thật nhân chứng vật chứng đều có đầy đủ, cậu còn ở đó xạo xự gì nữa?

- Cứ dựa theo quy định mà xử lý.

Bành Viễn Chinh rút cuộc không khống chế được lửa giận trong lòng. Hắn vỗ ầm xuống bàn:

- Được, cứ dựa theo quy định mà xử lý.

Khương Sơn vốn đang muốn dàn xếp sự việc, dù sao y cảm thấy Bành Viễn Chinh cũng là cán bộ chính phủ, đừng đem sự việc làm lớn ra thì trong tương lai còn có thể gặp mặt. Nhưng thấy Bành Viễn Chinh không những chống đối Quốc Thì Nhân mà còn ngay trước mặt ông ta đập bàn nên cũng có chút căm tức, liền quát:

- Cậu đang làm gì đấy? Đây là cục Công an chứ không phải thị trấn của các người. Nếu muốn đùa giỡn thì về thị trấn các người đấy.

Quốc Thì Nhân khóe miệng run lên một chút, căm tức chỉ tay vào Bành Viễn Chinh, vừa muốn phẩy tay bỏ đi thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ồn ào.

Y quay đầu lại thì thấy Phó bí thư Đảng ủy Công an Khâu Triều cùng với Cổ Đạt Xuân đang sóng vai nhau đi tới. Ở phía sau còn có Phó bí thư đảng ủy, Phó cục trưởng Vạn Đại Dung và một số cán bộ trung tầng cục Công an thành phố.

Khâu Triều và Cổ Đạt Xuân sắc mặt đều nghiêm trọng, bước chân vội vàng.

Cổ Đạt Xuân ánh mắt phức tạp đảo qua Bành Viễn Chinh, trong lòng không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đây là lần thứ hai ông ta gặp Bành Viễn Chinh. Lần trước là bởi vì tai nạn xe cộ của mẹ Bành Viễn Chinh. Mà lúc này đây rõ ràng Bành Viễn Chinh lại bị đem vào cục.

Ông ta đang ở nhà xem TV, lãnh đạo chủ chốt Đảng ủy công an thành ủy gọi điện thoại đến, nhưng ông cũng không có phản ứng gì. Lãnh đạo chủ chốt tỉnh đích thân gọi điện thoại, còn không phải là truyền đạt chỉ thị của lãnh đạo tỉnh ủy sao.

Cổ Đạt Xuân không rõ ràng lắm Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như rốt cuộc có lai lịch như thế nào mà lại kinh động đến đại nhân vật ở tỉnh.

Cổ Đạt Xuân tiến lên, một phen đẩy Quốc Thi Nhân và Khương Sơn, hướng Bành Viễn Chinh ôn hòa cười, vươn tay ra:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta lại gặp nhau.

- Cục trưởng Cổ, nói thật, tôi thật sự không muốn gặp mặt lãnh đạo trong trường hợp như thế này. Tôi hôm nay cùng với vị hôn thê đi ăn cơm ở nhà hàng, không hiểu ra sao lại bị vị tiểu thư này ngăn lại. Thật sự là chẳng hiểu gì cả. Vốn chỉ là một tranh cãi nho nhỏ, không ngờ lại kinh động đến lãnh đạo Cục công an thành phố. Nhưng vị tiểu thư này thật là thần thông quảng đại, chỉ một cuộc điện thoại thôi thì các đồng chí ở cục Công an thành phố đã tới rồi, cũng không cho chúng tôi cơ hội nói chuyện, trực tiếp mang chúng tôi đến đây.

Bành Viễn Chinh bắt tay Cổ Đạt Xuân, thản nhiên nói. Giọng hần trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ánh mắt xẹt qua vẻ mặt ngạc nhiên không biết chuyện gì của Vạn Hân Khánh, và thần sắc phức tạp của Cao Ý Tuyên.

Cha của Vạn Đại Dung sắc mặt âm trầm, khóe miệng co giật. Vừa rồi chạm mặt, Cổ Đạt Xuân đã cho ông ta một trận, một chút nể mặt cũng không có, khiến ông ta nổi giận nhưng không dám phát tác. Khi ông ta biết đại nhân vật ở tỉnh tự mình gọi điện thoại đến hỏi thăm cái việc đánh nhau nho nhỏ, thì trong lòng liền đánh bộp một cái.

Quốc Thi Nhân và Khương Sơn không thể tin nổi nhìn Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, chậm rãi thối lui qua một bên. Những nhân viên bảo an xung quanh thì thầm nghĩ may mắn vì thái độ vừa rồi của họ với hai người Bành Viễn Chinh rất khách khí.

Vạn Hân Khánh không dám ồn ào. Cô cũng không phải người ngốc mà không nhìn ra được manh mối.

Cổ Đạt Xuân xấu hổ cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

- Hiểu lầm cái gì? Các người không phân tốt xấu, không hỏi đầu đuôi gì cả liền bắt chúng tôi đến đây, còn muốn tạm giam phạt tiền. Đây rõ ràng là trái pháp luật, còn gọi là hiểu lầm cái gì?

Phùng Thiến Như đang nổi giận, căn bản không thèm để một Cục trưởng cục Công an thành phố cấp địa vào mắt, không giống như Bành Viễn Chinh nể mặt Cổ Đạt Xuân, trực tiếp lên tiếng trách mắng.

Cổ Đạt Xuân nhìn Phùng Thiến Như, thấy giọng điệu của cô cứng rắn, mạnh mẽ, trong lòng mơ hồ cảm thấy mình đã đắc tội với nhân vật không thể trêu vào.

Khâu Triều cười chen vào:

- Phùng tiểu thư, thật ngại quá, nhất định phải thừa nhận công tác của chúng tôi đã xuất hiện vấn đề. Tôi và Cục trưởng Cổ đại diện cho Đảng ủy cục Công an thành phố hướng Phùng tiểu thư và đồng chí Viễn Chinh bày tỏ lời xin lỗi.

- Đối với công tác sai lầm của chúng tôi, chúng tôi thành thật xin lỗi. Nhưng đây cũng chẳng phải là việc lớn gì, có phải hay không? Đều là người trẻ tuổi, phát sinh lời nói không hay kỳ thật cũng là điều bình thường. Nếu hai vị đồng ý, tôi và Cục trưởng Cổ sẽ làm người hòa giải. Song phương hai bên đều rộng lượng một chút, bắt tay nhau giải hòa, như thế nào?

Cổ Đạt Xuân cũng khẩn trương cười phụ họa:

- Chỉ là việc nhỏ, mà làm náo loạn cả cục Công an. Tiểu Vạn, hôm nay là cháu không đúng, sao lại chửi người ta nặng như vậy? Lại đây, mau khẩn trương hướng Phùng tiểu thư và đồng chí Viễn Chinh nói lời xin lỗi. Đều là trẻ tuổi cả, giải thích rõ ràng là được rồi.

Phùng Thiến Như kỳ thật thì trong lòng vẫn chưa hết cơn giận. Cô có thể không cần quan tâm cục Công an thành phố và cán bộ đảng ủy công an, nhưng suy xét đến việc Bành Viễn Chinh vẫn còn ở Tân An công tác thì liền quay đầu nhìn hắn, thấy Bành Viễn Chinh hướng cô một ánh mắt thì liền lạnh lùng cười nhìn Vạn Hân Khánh đang trốn ở phía sau, trầm giọng nói:

- Đương nhiên đây cũng chẳng phải là chuyện đại sự gì. Tôi cũng lười so đo với hạng người như vậy. Nhưng xin cô về sau phải biết giữ miệng, đừng nói ra những lời vô giáo dục.

Vạn Hân Khánh sắc mặt đỏ lên, đôi môi được tô son thật dày không khỏi run lên.

Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Cục trưởng Cổ, Phó bí thư Khâu, kỳ thật thì tôi đã muốn nói điều này. Hệ thống công an của chúng ta hẳn là nên chỉnh đốn lại.

Nói xong, Bành Viễn Chinh lại nắm bàn tay nhỏ bé của Phùng Thiến Như, hai người nghênh ngang bỏ đi.

Cổ Đạt Xuân và Khâu Triệu thở phào một cái. Gần như là cùng nhìn về phía Vạn Đại Dung. Hai người trong lòng đều có dự cảm, chuyện này không đơn giản xong xuôi như vậy. Vạn Đại Dung nói không chính xác sẽ vì đứa con gái mà mình nuông chiều mà phải trả giá nghiêm trọng.

Mà trên thực tế, sau một tuần, Vạn Đại Dung đã bị miễn đi chức Phó bí thư Đảng ủy cục Công an thành phố, Phó cục trưởng cục Công an thành phố, chỉ lưu lại chức Ủy viên đảng ủy, chỉ tham gia hội nghị mà không có thực quyền lên tiếng.

- Anh Viễn Chinh, thực ra thì không nên như vậy mà bỏ đi.

Bước chân ra khỏi cục Công an thành phố, Phùng Thiến Như dừng bước nói. Trên mặt cô vẫn còn tức giận đỏ bừng.

- Thôi đi, đừng chấp nhặt cô ta như vậy.

Bành Viễn Chinh nheo vào cái mũi nhỏ nhắn của Phùng Thiến Như cười nói:

- Được rồi, đừng tức giận nữa, tức giận sẽ rất khó coi đấy.

Lúc này, một chiếc xe cảnh sát đi ra. Gã cảnh sát nhân dân trung niên vừa nãy nhảy xuống xe nói:

- Phùng tiểu thư, Chủ tịch thị trấn Bành, Cục trưởng Cổ bảo tôi đưa hai vị về. Sự việc hôm nay thật ngại quá.

- Không cần, anh cứ trở về đi.

Bành Viễn Chinh khoát tay, rồi nắm tay Phùng Thiến Như, hai người dọc theo đường quốc lộ không người mà bước đi.

Hai người yên lặng dựa sát vào nhau, chậm rãi bước đi. Kỳ thật Bành Viễn Chinh vẫn muốn giải thích một chút, bởi vì chuyện tối nay đều là do Cao Ý Tuyên ngay từ đầu chủ động khiêu khích. Nhưng hắn chung quy vẫn không nói gì.

Phùng Thiến Như là một cô gái thông minh. Tuy rằng chỉ nói vài câu thì đã hiểu sự việc, căn bản không cần Bành Viễn Chinh giải thích. Lý Tuyết Yến đối với hắn có tình cảm, cô ở thủ đô mà còn nghe thấy.

Buổi sáng hôm sau, Tàn Phượng triệu tập hội nghị thường vụ quận ủy.

Hội nghị thường vụ quận ủy tiến hành thảo luận về việc công nhân bãi công trên quốc lộ, giao trách nhiệm cho Bành Viễn Chinh đại diện cho đảng ủy thị trấn Vân Thủy, hướng quận ủy và UBND làm văn bản kiểm điểm.

Không có người nào bị xử phạt, đối với thị trấn mà nói thì là một kết quả khá lý tưởng. Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng có chút không ngờ. Hắn vốn đã chuẩn bị tư tưởng bị xử phạt rồi.

Nhưng hội nghị lần này không có nghiên cứu về việc Bành Viễn Chinh hy vọng tập đoàn dệt Phong Thái sẽ kết hợp các xí nghiệp dệt thị trấn Vân Thủy lại với nhau khiến hắn có chút thất vọng.

Nhưng có một tin tức đến khiến Bành Viễn Chinh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cổ Lượng kích động chạy vào văn phòng của hắn:

- Chủ tịch thị trấn Bành, người của công ty xây dựng đến. Một phó tổng và hai trung tầng, đến nói chuyện với chúng ta về việc tiếp nhận lại hạng mục phố buôn bán. Anh có muốn ra mặt hay không?

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Lão Cổ, tôi tối hôm qua đã có nói chuyện với Phó bí thư Lý. Cô ấy quen với người của công ty xây dựng, nên để cho cô ấy chủ trì. Anh và Hoàng Hà phối hợp một chút. Chỉ cần bọn họ yêu cầu đừng quá hà khắc, chúng ta đều có thể đáp ứng. Dù sao, tôi cảm thấy trước nên xây dựng công trình xong rồi hãy nói sau.

- Chúng ta nửa đường đổi tướng cũng có chút chỗ làm không ổn.

Cổ Lượng quay đầu lại rời đi.

Không bao lâu sau, công ty Khai thác xây dựng nhà ở thành phố Tân An (tên gọi tắt là công ty xây dựng đô thị) Phó tổng giám đốc Liên Hoa Mậu và hai giám đốc dự án cưỡi chiếc xe Audi vào trong sân.

Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng và Hoàng Hà ba người đã sớm chờ trong sân. Thấy Liên Hoa Mậu bước xuống xe thì Lý Tuyết Yến liền cười nói:

- Liên tổng!

Liên Hoa Mậu nhận ra Lý Tuyết Yến, biết cô là con gái của Phó bí thư Thành ủy Lạc Thiên Niên, mà hiện giờ nhân vật số một của công ty xây dựng đô thị là cán bộ lúc trước do Lạc Thiên Niên đề bạt.

Liên Hoa Mậu khẽ mỉm cười:

- Phó bí thư Tuyết Yến.

- Hoan nghênh lãnh đạo công ty xây dựng đô thị đến thị trấn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo công tác. Liên tổng, vị này là Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng, Hoàng Hà.

Lý Tuyết Yến cười giới thiệu.

Liên Hoa Mậu bắt tay với Cổ Lượng và Hoàng Hà, đôi mắt hiện lên một tia không vui.

Y cảm thấy mình dù sao cũng là một cán bộ cấp phó huyện (doanh nghiệp nhà nước), đại diện cho công ty xây dựng đô thị đến thị trấn Vân Thủy giải quyết nan đề, nhưng nhân vật số một của thị trấn là Bành Viễn Chinh không ngờ lại không ra nghênh đón nên trong lòng cảm thấy không cao hứng.

Lý Tuyết Yến nhìn ra Liên Hoa Mậu có chút khó chịu liền giải thích nói:

- Liên tổng, anh không biết, ngày hôm qua thị trấn chúng tôi đã xảy ra sự kiện công nhân bãi công trên đường quốc lộ. Chủ tịch Bành vì phải giải quyết hậu quả, lại còn phải đến quận báo cáo công tác. Anh ấy trước khi đi đã dặn tôi nhất định phải tiếp đón lãnh đạo công ty xây dựng đô thị thật tốt.

Liên Hoa Mậu cười ha hả:

- Công tác của thị trấn bận rộn, có thể hiểu mà.

Miệng thì nói vậy nhưng trên thực tế trong lòng lại không thoải mái.

- Liên tổng, các vị lãnh đạo, mời lên lầu nói chuyện.

Lý Tuyết Yến cười mời, rồi cùng với ba người Liên Hoa Mậu lên phòng họp. Hoàng Hà và Cổ Lượng thì theo sát đằng sau.

Sau khi ngồi xuống, thấy trên bàn chỉ bày hoa quả và thuốc lá, Liên Hoa Mậu cảm thấy mất hứng. Bởi vì thuốc trên bàn là một loại thuốc bình thường, mười đồng một bao, chẳng phải là loại thuốc hàng hiệu.

264. Chương 269: Cố Làm Ra Vẽ

Về vấn đề thuốc lá, kỳ thật cũng không trách Bành Viễn Chinh được, cũng không oán Lý Tuyết Yến. Lẽ ra hẳn bỏ ra hai bao thuốc lá loại tốt, dù sao đối phương cũng là lãnh đạo nhà đầu tư. Nhưng loại chi tiết nhỏ này, trên cơ bản đều là do Lý Tân Hoa lo liệu. Lý Tân Hoa không biết về thuốc, Điền Minh nói ngoài cửa hàng có bán loại thuốc mười đồng một gói cũng rất tốt. Y bình thường chỉ hút có hai đồng một gói thôi.

Đối với Điền Minh mà nói, mười đồng một gói thuốc đã là sang lắm rồi. Bởi vậy Lý Tân Hoa đã bảo Điền Minh đi mua hai gói thuốc.

Mà Lý Tuyết Yến thì không hút thuốc, lại càng chẳng biết về thuốc nên không chú ý đến vấn đề này.

Nhưng Lý Tuyết Yến sau khi thấy Liên Hoa Mậu ngồi xuống, không hề động đến thuốc trên bàn mà tự lấy thuốc của mình mà hút, cô lập tức hiểu được Liên Hoa Mậu là chê thuốc lá không ngon.

Tuy nhiên, Lý Tuyết Yến cảm thấy Liên hoa Mậu tật xấu cũng nhiều. Một phó chức một doanh nghiệp nhà nước, một tháng tiền lương chưa đến một ngàn thì hút thuốc loại tốt làm gì?

Không thể không nói, Liên Hoa Mậu ngay từ đầu đã có ấn tượng không tốt về thị trấn Vân Thủy.

Đầu tiên là Bành Viễn Chinh không có ra mặt tiếp đãi và nghênh đón. Thuốc lá tiếp đãi thì chẳng đúng cấp bậc, khiến y cảm thấy thị trấn Vân Thủy không đủ thành ý và tôn trọng. Bởi vậy khi nói chuyện không khỏi lộ ra vài phần kiêu căng và ngạo mạn.

- Liên tổng, đầu tiên tôi xin giới thiệu cơ bản tình huống của hạng mục này.

Lý Tuyết Yến mỉm cười rồi đem hạng mục cải tạo phố buôn bán ra nói qua một lần, sau đó chuyển sang lời khác:

- Nhà đầu tư lúc trước là tập đoàn Huệ Phong vì kinh doanh có vấn đề nên trước mắt tài chính bị đứt đoạn, vô lực tiếp tục gánh vác công trình này. Đảng ủy thị trấn nghiên cứu và quyết định cũng trưng cầu ý kiến tập đoàn Huệ Phong, quyết đoán ngưng hẳn việc hợp tác.

- Đối với thị trấn mà nói, đây là một bài học. Chúng tôi hy vọng có thể cùng với quý công ty tiếp tục hợp tác, thông qua buôn bán vận tác, thực hiện hai bên cùng có lợi.

- Lúc trước, công ty xây dựng đô thị của chúng tôi đến đầu thầu nhưng không trúng. Tôi lúc ấy đã nói doanh nghiệp tư nhân không đáng tin cậy, sớm hay muộn gì cũng phải giao dự án này cho chúng tôi. Kết quả như thế nào? Có phải tôi nói trúng rồi hay không?

Liên Hoa Mậu hướng hai người đi theo mình, thản nhiên nói. Hai người kia liền khấn trương cười xác nhận.

Hoàng Hà liếc nhìn Liên Hoa Mậu trầm nghĩ, thằng nhãi này đang cố làm ra vẻ.

- Không thể không nói, thị trấn Vân Thủy lựa chọn công ty chúng tôi là một quyết định chính xác. Chúng tôi là doanh nghiệp nhà nước, thực lực hùng hậu, kỹ thuật chuyên nghiệp. Quan trọng hơn, chúng tôi không thiếu tài chính. Bất kể chất lượng hay tiến độ công trình đều có thể đảm bảo. Phó bí thư Tuyết Yến, cô xem, ở trong thành phố có rất nhiều công trình do chúng tôi hoàn thành.

Liên Hoa Mậu trong giọng nói tràn ngập ngạo khí. Tuy rằng y nói chuyện rất nhẹ nhàng.

Lý Tuyết Yến âm thầm nhíu mày, rồi lại cười nói:

- Vâng, Liên tổng nói rất đúng. Doanh nghiệp nhà nước rất đáng tin cậy, chất lượng công trình vượt qua thử thách. Đây chính là mấu chốt mà chúng tôi lựa chọn việc hợp tác với quý công ty.

- Nhân vật số một an bài xuống, khiến tôi cùng với một vài đồng chí đến khảo sát một chút. Nhìn hạng mục này nếu khả thi thì tiếp tục. Nếu không thể được thì thành thật xin lỗi.

Liên Hoa Mậu lời nói khiến Lý Tuyết Yến bất ngờ. Cô từ nhân vật số một của công ty xây dựng đô thị biết được công ty sẽ tiếp nhận công trình. Nhưng Liên Hoa Mậu lại nói rằng chỉ là khảo sát.

Cô do dự một chút, cười khẽ nói:

- Liên tổng, ý của Tôn tổng không phải khiến chúng tôi trực tiếp đàm phán chuyện hợp tác sao?

Liên Hoa Mậu liếc mắt nhìn Lý Tuyết Yến, thản nhiên nói:

- Tôn tổng nói như vậy à? Không thể nào? Ông ấy đâu có nói với tôi như vậy.

- Hạng mục này tuy rằng không lớn, nhưng đề cập đến năm triệu đầu tư. Công ty chúng tôi tuy thực lực rất mạnh, nhưng cũng không thể đầu tư mù quáng. Có thể tiếp nhận hay không còn cần khảo sát lại tỉ mỉ. Lát nữa Bí thư Tuyết Yến dẫn chúng tôi đến tham quan công trình.

Lý Tuyết Yến nghe xong lời này, trong đầu cũng có chút mất hứng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Hạng mục này công ty xây dựng trước đây đã có điều tra tỉ mỉ, từng đến tham dự đấu thầu. Đối với công trình này phán đoán đều có sẵn, còn khảo sát cái gì? Đây hiển nhiên là do Liên Hoa Mậu giả bộ.

Tuy nhiên, y nếu nói như vậy, Lý Tuyết Yến cũng không nói lại gì.

- Liên tổng, chúng ta cứ nghỉ ngơi trước một chút, đợi lát nữa đến hiện trường xem qua?

Lý Tuyết Yến kiên trì chịu đựng nói.

Liên Hoa Mậu kiêu ngạo nói:

- Tất nhiên là phải xem rồi. Chúng tôi không thể nhắm mắt làm liều được.

Mười phút sau, Lý Tuyết Yến, Hoàng Hà, Cổ Lượng ba người cùng với ba người Liên hoa Mậu đến hiện trường công trình. Sau khi tham quan qua một vòng, Liên Hoa Mậu làm như thật, hỏi cái này chỉ cái kia, đưa ra những yêu cầu hà khắc với Lý Tuyết Yến.

- Phó bí thư Tuyết Yến, tập đoàn Huệ Phong làm như vậy là hoàn toàn không được. Nhìn quy hoạch này xem, rất loạn, rất phân tán. Bọn họ căn bản không hiểu về xây dựng. Hơn nữa, những xây dựng cơ bản giai đoạn trước đều trống rỗng. Chúng tôi tiếp nhận lại hạng mục này chẳng những phải bắt đầu lại từ con số không mà phải bỏ ra số tiền nhiều hơn nữa.

- Toàn bộ phí tổn cho hạng mục này vì vậy mà phải nâng lên 20%.

Liên Hoa Mậu trầm giọng nói.

Lý Tuyết Yến im lặng. Cô tuy rằng không hiểu lắm về xây dựng công trình, nhưng có thể nhìn ra, Liên Hoa Mậu thuần túy cố tình ép giá, tiếp tục đưa ra các điều kiện, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Lý Tuyết Yến trong lòng rất bức bối. Cô vốn nghĩ đến việc mình đã lót đường nói chuyện trước với nhân vật số một của công ty. Tốt xấu gì cũng là cấp dưới của ba mình, sao lại không nể mặt chứ? Kết quả, cô bận việc cả nửa ngày, sự tình dường như lại trở về điểm xuất phát của nó.

Hoàng Hà ở một bên cười nói:

- Liên tổng, không đến nỗi cường điệu như vậy chứ? Đương nhiên mỗi công ty có một ý tưởng thi công công trình không giống nhau, làm lại từ đầu thì có thể làm tăng một chút chi phí cho quý công ty, nhưng giá trị toàn bộ công trình không đến mức chênh lệch nhiều như vậy.

Liên Hoa Mậu tỏ vẻ coi thường, chỉ liếc mắt nhìn Hoàng Hà một cái, thản nhiên nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Hoàng không hiểu biết về xây dựng công trình rồi. Thế này đi, sau khi chúng tôi trở về, sẽ tranh thủ làm một bản kê chi phí mới, để các đồng chí ở thị trấn xem. Ý kiến cá nhân của tôi là, để giảm giá thành, phải điều chỉnh mức bồi thường tiền và diện tích thấp hơn một chút, dù sao chúng tôi cũng là doanh nghiệp, phải cho chúng tôi có lợi nhuận chứ!

Liên Hoa Mậu gọi “Chủ tịch thị trấn Tiểu Hoàng”, khiến Hoàng Hà rất khó chịu, năm nay Hoàng Hà 31 tuổi, xem ra Liên Hoa Mậu nhiều lắm là ba mươi bảy, ba mươi tám, nhưng không ngờ y giả vờ giả vịt, tỏ thái độ bề trên, gọi người ta là “Tiểu Hoàng”, thật hết biết!

- Tuy chúng tôi là doanh nghiệp nhà nước, nhưng áp lực bảo đảm giá trị tài sản quốc hữu rất lớn, lãnh đạo Ủy ban Giám sát Tài sản Nhà nước đều kiểm tra rất kỹ báo biểu cuối năm của chúng tôi, mong rằng các đồng chí ở thị trấn thông cảm cho sự khó xử của công ty chúng tôi.

Liên Hoa Mậu lại nói.

Hoàng Hà nhướn mày.

Lý Tuyết Yến vừa tức vừa bực bội, gần như muốn trở mặt tại chỗ. Nhưng cô rất nhanh điều chỉnh cảm xúc của mình, gượng cười nói:

- Liên tổng, phương án bồi thường đã xác định với quần chúng nhân dân, hiệp nghị chính thức cũng đã ký, không thể sửa lại. nếu giảm mức bồi thường, chắc chắn sẽ khiến cho quần chúng phản ứng mạnh, cũng xin lãnh đạo công ty thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi.

Lien Hoa Mậu nhếch môi:

- Được rồi, sau khi chúng tôi trở về, sẽ đề trình ý kiến của các vị lên Đảng ủy công ty, nhưng Bí thư Tuyết Yến, tôi cũng không thể bảo đảm rằng dự án này chúng tôi nhất định sẽ làm.

- Vậy cảm ơn Liên tổng.

Lý Tuyết Yến có phần mất kiên nhẫn. Liên Hoa Mậu liên tục ra vẻ ta đây khiến cô rất phản cảm, cô quyết định không thèm để ý tới họ Liên này nữa, lát nữa cô sẽ tới công ty xây dựng đô thị tìm Tôn Kiến Côn.

Cứ như vậy tranh luận giằng co, cũng sắp tới giờ ăn cơm trưa.

Lý Tuyết Yến vốn nghĩ Liên Hoa Mậu sẽ dẫn người rời khỏi, nhưng hiện giờ xem ra là y muốn ở lại ăn cơm. Cho dù cô cảm thấy chán ghét con người này, nhưng vì sự hợp tác lâu dài với công ty xây dựng đô thị sau này, vẫn phải kiên nhẫn chịu đựng, làm ra vẻ nhiệt tình giữ Liên Hoa Mậu lại ăn cơm.

Lúc ăn trưa, Liên Hoa Mậu nghĩ dù Bành Viễn Chinh bận cỡ nào, giờ ăn trưa cũng sẽ ra mặt tiếp đãi. Nhưng không ngờ Bành Viễn Chinh vẫn không xuất hiện.

Sự khó chịu trong lòng Liên Hoa Mậu thể hiện hết trên mặt, bầu không khí bữa cơm hơi nặng nề. Cổ Lượng thấy vậy, thừa dịp Lý Tuyết Yến đi phòng vệ sinh, bèn theo cô bàn bạc:

- Bí thư Lý, tôi thấy họ rất mất hứng, dù nói như thế nào, cũng là lãnh đạo công ty xây dựng đô thị, hay là gọi Chủ tịch thị trấn Bành ra tiếp đãi một lúc?

Lý Tuyết Yến nhú mày, nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành đang vội vội vàng vàng, làm sao có thời gian tiếp bọn hăn ăn uống? Không nên chiều theo tật xấu của hăn!

Cổ Lượng cười khổ:

- Bí thư Lý, hôm nay hăn ta bối bèo ra bọ, tôi nghĩ là cố ý. Gọi Chủ tịch thị trấn Bành đến, hăn ta cũng là cán bộ cấp phó huyện mà, ít nhiều cho hăn ta chút mặt mũi đi!

- Cấp phó huyện cái cóc khô! Nhưng thôi, lão Cổ, anh gọi điện cho Chủ tịch thị trấn Bành đi, xem anh ấy có thời gian hay không, nếu có, thì tới ngồi một chút.

Tuy Lý Tuyết Yến khinh miệt Liên Hoa Mậu, nhưng ngẫm nghĩ một chút, vẫn đồng ý với đề nghị của Cổ Lượng.

Ai bảo thị trấn Vân Thủy có việc cầu người ta?

Cổ Lượng gọi điện cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh cùng với Thi Bình và Ngô Minh Quánh mới từ Tập đoàn Huệ Phong trở về, sau khi đã giải quyết ổn thỏa tình hình sau cuộc xuống đường của công nhân, rồi lại gọi điện báo cáo lên lãnh đạo quận, đang chuẩn bị ăn tô mì tôm, điện thoại của Cổ Lượng đã gọi tới.

Nghe Cổ Lượng nói xong, Bành Viễn Chinh nhướn mày, vẫn gật đầu:

- Được, lão Cổ, tôi lập tức đi qua tiếp đón một chút, xem ra người này rất làm bộ làm tịch, được rồi, có một số việc cũng không nên quá so đo.

Cổ Lượng cười khổ:

- Đúng, không nên so đo, chúng tôi chờ Chủ tịch thị trấn Bành đến!

265. Chương 270: Há Miệng Mắc Quai

Bành Viễn Chinh đẩy cửa vào, vẻ mặt tươi cười nói:

- Thật ngại quá, tiếp đón lãnh đạo công ty xây dựng đô thị không được chu đáo. Hôm nay thật sự là bận quá, tôi mới từ quận trở về. Tuyết Yến, vị này chính là Liên tổng à?

Lý Tuyết Yến cười nói:

- Ủ, vị này là Liên tổng, hai vị này là Giám đốc Hồ và giám đốc Đoạn.

- Xin chào Liên tổng. Cahof Giám đốc Hồ và giám đốc Đoạn. Mời ngồi, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh đưa tay về phía Liên Hoa Mậu.

Liên Hoa Mậu cười lạnh nhạt, đưa bàn tay mềm nhũn bắt tay Bành Viễn Chinh, kiêu ngạo nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành bận rộn nhiều việc quá, xem ra chúng tôi tới không đúng lúc, gây thêm phiền cho các đồng chí.

Lời nói của Liên Hoa Mậu có hàm ý khác, hơi có vẻ châm chích, lại lạnh lạnh, ngang ngang làm người ta thấy không thoải mái.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Liên tổng sao lại nói như vậy, đây là lãnh đạo công ty tới giúp chúng tôi giải quyết khó khăn, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp nữa là!

Liên Hoa Mậu chúc không lớn, lại là người khá sĩ diện và có tư tâm rất nặng. Loại người như y, Bành Viễn Chinh làm người qua hai kiếp, đã gặp nhiều. Chỉ có điều hắn không ngờ, một cán bộ xí nghiệp lại “làm bộ làm tịch” đến mức đó.

- Liên tổng, tôi kính anh một ly.

Bành Viễn Chinh thay thế vị trí chủ nhà của Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh bưng ly rượu lên, nhưng Liên Hoa Mậu lại lạnh nhạt phát tay:

- Kính rượu không uống. Quy tắc trong mâm rượu của Tân An chúng ta là, đến muộn bị phạt ba chén. Hôm nay Chủ tịch thị trấn Bành đến chậm, uống rượu phạt trước rồi nói sau.

- Đúng vậy, phải phạt rượu!

- Phạt rượu, rồi chúng tôi lại uống!

Hai cấp dưới của Liên Hoa Mậu hòa theo phụ họa.

Lý Tuyết Yến nhú mày.

Bành Viễn Chinh đặt ly rượu trong tay xuống, cười cười nói:

- Còn có quy tắc này? Vậy mà tôi không biết?

- Có chứ, sao lại không có?

Giám đốc họ Hồ đứng dậy cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, anh tự phạt ba ly, tôi uống với anh một ly!

Ly khá to, uống ba ly là gần nửa lít rượu, tửu lượng Bành Viễn Chinh không có vấn đề, nhưng cái kiểu phạt rượu hàm chứa khiêu khích như thế này, hẳn tuyệt đối sẽ không uống.

Nếu không phải vì công tác, đối với loại người như Liên Hoa Mậu, hẳn sẽ không thêm để ý tới.

Suy nghĩ dù sao cũng phải tiếp tục hợp tác với công ty xây dựng đô thị, hẳn đề nén cảm xúc khó chịu của mình, cười nói:

- Như vậy đi, Liên tổng, thật sự là tửu lượng có hạn, tôi tự phạt một ly, được chứ?

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành làm công tác rất dứt khoát, quyết đoán, nhưng uống rượu thì không nhanh gọn chút nào, dần ông mà, ba ly là ba ly, đã nói là phải thực hiện.

Liên Hoa Mậu không nhượng bộ. Giám đốc Hồ và Giám đốc Đoạn ngồi một bên dốc vào:

- Nào, Chủ tịch thị trấn Bành, tôi bưng rượu cho anh!

Bành Viễn Chinh cười, giữ lấy ly rượu, không cho gã họ Hồ bưng,:

- Liên tổng, thông cảm một chút đi, tửu lượng tôi thật sự kém, như vậy đi, tôi tự phạt một ly, xin uống trước đây.

Nói xong, Bành Viễn Chinh ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Liên Hoa Mậu thấy Bành Viễn Chinh khăng khăng không theo, liền vỗ tay cười to, nói vuốt đuôi:

- Tốt, thế mới là đàn ông! Thôi, nếu Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành không uống được, cũng không thể ép.

Ngồi một lúc, khi Bành Viễn Chinh định tìm dịp tránh đi, Liên Hoa Mậu mượn cảm giác say nói:

- Dự án của thị trấn các vị, thật ra không lớn, hoàn toàn không cần phải nhờ công ty lớn tới làm. Công trình của công ty chúng tôi nhiều lắm, ở ngoài thành phố, thậm chí ngoài tỉnh đều có, Ban quản lý dự án rất bận.

Dao trâu mà đem mổ gà thì lãng phí lắm, đồng thời chi phí xây dựng rất cao, thật sự là không hợp lý.

Bành Viễn Chinh nghe xong, tuy mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng cười lạnh: “Nghiệp vụ trải rất rộng, dự án nhiều đến nỗi rất bận rộn? Thật vớ vẩn! Công ty của các người là ở thành phố, dựa vào sự che chở của chính phủ để nhận vài cái công trình, rồi khỏi thành phố Tân An, ai mời các người làm? Lừa gạt ai chứ? Tưởng ta là trẻ con không biết gì sao?”

Bành Viễn Chinh nhớ rõ, bởi vì tình trạng cạnh tranh tăng lên, sức mạnh hành chính ngày càng yếu đi, năm 2008 của kiếp trước, công ty xây dựng đô thị này suýt nữa phá sản. Nếu không phải do nhà nước thành lập tập đoàn xây dựng, mua lại các công ty xây dựng thành phố, công ty này đã tiêu đời rồi.

Ngay cả sau khi đã được tổ chức lại, năng lực và hiệu quả kinh tế của công ty này cũng không ra gì. Bọn họ xây dựng khu chung cư, bởi vì ăn bớt ăn xén nguyên liệu, chất lượng có vấn đề, đã tạo nên tiếng xấu để đời trong thị trường bất động sản thành phố Tân An.

- Tiếp nhận dự án này giữa chừng như thế này, rất khó khăn cho chúng tôi, giá thành rất cao. Để hạ giá thành, tôi đại diện cho công ty, chính thức đề xuất, phải thay đổi hiệp nghị đền bù cho các hộ bị giải phóng mặt bằng, nói cách khác, công ty sẽ cùng các thương hộ ký lại hiệp nghị giải phóng mặt bằng, hiệp nghị của Tập đoàn Huệ Phong, chúng tôi không tán thành.

Liên Hoa Mậu nói một cách ngạo mạn.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, hơi tức giận.

Hiệp nghị giải phóng mặt bằng đã ký với các thương hộ, không thể sửa. Thay đổi nhà đầu tư, thị trấn Vân Thủy và công ty xây dựng sẽ cùng các hộ được giải phóng mặt bằng ký một hiệp nghị bổ sung ba bên, mức bồi thường diện tích nhất định phải không thay đổi, nếu không, nhất định người dân sẽ gây rối loạn, khiến chính quyền thị trấn thêm phiền phức.

Bành Viễn Chinh mím môi, định nói thì Liên Hoa Mậu lại nói tiếp:

- Cho nên, sau khi tôi trở về sẽ đề xuất ở cuộc họp Đảng ủy để giúp các vị. Nhưng, nếu công ty quyết định không tiếp nhận dự án này, cũng xin các vị thông cảm cho.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, liếc nhìn Lý Tuyết Yến một cái, thầm nghĩ: cô đi móc nối với cấp trên của họ kiểu gì thế này? Đối phương không những không phối hợp, còn ngồi đây ăn nói ầu tả.

Sắc mặt Lý Tuyết Yến rất khó coi.

- Đương nhiên, chúng tôi có thể giới thiệu cho các vị các công ty nhỏ, dự án nhỏ như các vị, một công ty cỡ nhỏ hoàn toàn có thể xây dựng được. Tiểu Hồ này, cậu xem có thích hợp không, giới thiệu một công ty cho thị trấn?

Liên Hoa Mậu vừa dứt lời, Bành Viễn Chinh chợt hiểu: hóa ra những lời phí trước đều là “lót đường”, nói cả buổi mới lòi ra mục đích chủ yếu, đến khảo sát dự án là giả, làm môi giới mới là thật.

Giám đốc Hồ vội cười nói:

- Liên tổng, tôi biết một công ty xây dựng rất khá, lực lượng kỹ thuật hùng hậu, là một công ty xuất sắc trong số các công ty tư nhân ở thành phố chúng ta.

Bành Viễn Chinh thần nhiên mỉm cười không nói.

Lý Tuyết Yến rất tức giận, cũng im lặng. Cổ Lượng thấy không khí ngột ngạt, vội cười, nói:

- Giám đốc Hồ, là doanh nghiệp nào vậy?

- Công ty Thắng lợi Kiến An, cũng coi như có chút tên tuổi.

Gã giám đốc họ Hồ nói, nhưng mấy người Cổ Lượng chưa hề nghe nói đến công ty này.

Bành Viễn Chinh hơi nhếch môi, cái gọi là công ty tư nhân này, thực chất là đội thi công do chủ thầu thành lập tạm thời, có công trình thì tập trung lại làm, không có công trình thì lập tức giải tán, lấy danh nghĩa công ty để lừa người thôi.

Không có tài chính khó có bảo đảm, ngay cả kỹ thuật cũng khó vượt qua kiểm tra. Bành Viễn Chinh làm sao dám đem một dự án quan trọng như vậy giao cho một chủ thầu?

Bành Viễn Chinh xác định, đó là một đơn vị có liên quan với Liên Hoa Mậu, hoặc là người thân thuộc của y kinh doanh.

- Liên tổng nói nhiều như vậy, trước hết tôi đại diện cho chính quyền thị trấn Vân Thủy cảm tạ sự ủng hộ của lãnh đạo công ty xây dựng đô thị đối với thị trấn chúng tôi. Về dự án mà chúng ta đang đề cập, tôi thấy cần nhắc lại nguyên tắc của chúng tôi: thứ nhất, không thay đổi phương án bồi thường giải phóng mặt bằng, chỉ có thể tăng thêm, không thể giảm diện tích bồi thường. Xin công ty hiểu cho sự khó xử của chúng tôi, chúng tôi là chính quyền, không thể lật lọng với dân; thứ hai, chúng tôi chỉ dự định hợp tác với công ty xây dựng đô thị, còn các đội thi công linh tinh, chúng tôi không bàn đến.

Không ngờ Bành Viễn Chinh lại từ chối thẳng mặt đề nghị của mình, Liên Hoa Mậu tức giận, cười khẩy:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành giữ vững nguyên tắc của mình, chỉ suy xét theo góc độ của mình, có suy xét đến lợi ích của công ty chúng tôi? Chúng tôi là xí nghiệp, xí nghiệp là phải kiếm lợi nhuận, nói khó nghe một chút, việc không có lợi, ai muốn làm?

Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành dừng xem thường mấy công ty nhỏ này, thật sự là dự án nhỏ như của các vị, lợi nhuận rất thấp, người ta đồng ý đến nhận xây dựng, là may lắm rồi!

- Trục lợi là bản tính tự nhiên của tư bản mà, điều này có thể hiểu được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đối đáp không khoan nhượng:

- Nhưng doanh nghiệp nhà nước cũng phải quan tâm đến trách nhiệm xã hội, đó là đặc tính của doanh nghiệp nhà nước chân chính. Nếu ngay cả doanh nghiệp nhà nước cũng chỉ biết tiền, không biết người, chẳng phải xã hội chúng ta sẽ rối loạn hay sao?

Bành Viễn Chinh nói một cách châm biếm.

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành nói như vậy, chúng tôi rất không hài lòng. Được rồi, hôm nay cơm rượu ăn no, cảm ơn các vị chiêu đãi, cáo từ!

Liên Hoa Mậu đứng dậy, phẩy tay bỏ đi.

Hai người kia cũng vội đuổi theo, tiệc rượu tan một cách không vui.

Bành Viễn Chinh thấy Cổ Lượng và Hoàng Hà chạy theo tiền, cũng không ngăn cản.

- Tuyết Yến, người cô gặp là gã này?

- Không, tôi đến gặp Tôn Kiến Côn, người đứng đầu. Cũng thật lạ, Tôn Kiến Côn hứa với tôi rất hay ho, không ngờ...

Lý Tuyết Yến thở dài:

- Để tôi đi tìm gặp Tôn Kiến Côn.

- Thôi, Tuyết Yến, mấy người này không thấy lợi không làm đâu. Được, tôi có cách rồi.

Trong đôi mắt Bành Viễn Chinh hiện lên làn ánh sáng khác thường.

Hắn và Lý Tuyết Yến sóng vai ra khỏi khách sạn, Hoàng Hà và Cổ Lượng chờ ở cửa.

- Bọn họ đi rồi?

Bành Viễn Chinh hồ hững hờ.

- Vâng, cũng trở mặt. Tôi thấy người này không tới bàn chuyện hợp tác, mà là đến để ăn nhậu.

Cổ Lượng thở dài:

- Mất toi một buổi từ sáng đến trưa, còn tốn một bữa rượu.

- Há miệng mắc quai, y sẽ hối hận!

Bành Viễn Chinh lơ đãng khoát tay.

266. Chương 271: Tứ Lạng Bạt Thiên Cân

- Lão Cổ, chiều nay anh lên thành phố, trực tiếp gặp Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, ông ta phụ trách mảng xây dựng đô thị. Anh báo cáo cụ thể tình hình dự án này với ông ấy, sau đó có thể quay về.

Bành Viễn Chinh nói một cách bình thản.

Cổ Lượng ngẩn ra, chợt cười khổ:

- Chủ tịch thị trấn Bành, làm sao tôi có thể gặp được Chủ tịch thành phố Mạnh? Tôi chỉ là một cán bộ cấp phó phòng, Phó chủ tịch một thị trấn, muốn báo cáo công tác với Phó chủ tịch thành phố, người ta không đồng ý, tôi cũng đành chịu!

- Không sao đâu. Anh đến tìm thư ký của ông ấy, nói là ở thị trấn Vân Thủy, muốn tìm Chủ tịch thành phố Mạnh báo cáo công tác, ông ấy sẽ tiếp anh.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền bỏ đi.

Cổ Lượng và Hoàng Hà mở to mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc trong hồ lô của Bành Viễn Chinh có bán thuốc gì. Cổ Lượng quay lại nhìn Lý Tuyết Yến, lại cười khổ:

- Bí thư Lý, cô xem, chuyện này là thế nào đây?

Lý Tuyết Yến nhướn mày, nhìn theo bóng dáng Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Nếu Chủ tịch thị trấn Bành nói như vậy, anh cứ làm theo lệnh là được. Nếu Chủ tịch thành phố Mạnh không tiếp, thì anh quay về vậy.

Dứt lời, Lý Tuyết Yến đuổi theo Bành Viễn Chinh.

Hoàng Hà nhún vai, mỉm cười:

- Lão Cổ, đi thôi. Lãnh đạo đã chỉ thị, anh không đi sao được? Tuy nhiên, trước khi đi, anh nên làm cho tỉnh rượu, uống ly nước trà, ăn thanh kẹo cao su gì đó, đừng để cả người hôi mùi rượu, khiến lãnh đạo thành phố khó chịu!

Cổ Lượng thở dài:

- Đừng trêu tôi nữa...Cũng không hiểu là Chủ tịch thị trấn Bành nghĩ như thế nào...

- Được rồi, anh đừng nghĩ ngợi lung tung, đi thử xem là biết chứ gì? Hơn nữa, có khi Chủ tịch thị trấn của chúng ta nỗ lực cho vui đâu? Cho nên, tôi đoán, hẳn là lãnh đạo đã liên hệ trước rồi, bây giờ phải anh đi báo tỉ mỉ tình hình.

Hoàng Hà vỗ vỗ vai Cổ Lượng:

- Đi thôi, làm cho già rượu!

...

Buổi chiều, Cổ Lượng đánh bạo lên thành phố.

Cùng lúc đó, tổ công tác của phòng công an quận do Phó cục trưởng Trọng Tu Vĩ dẫn đầu, đến thị trấn, hỗ trợ thị trấn Vân Thủy điều tra sự kiện công nhân bãi công xuống đường, đó là công tác do Quận ủy chỉ thị.

Cục cử đến bốn người, bên phía thị trấn Vân Thủy có Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Chữ Lượng, Phó chủ tịch thị trấn Quý Kiến Quốc và Trưởng đồn công an Vân Thủy Tra Anh Nghị, tổng cộng bảy người, hợp thành tổ công tác liên hợp điều tra.

Vốn theo ý của quận, thì đây chủ yếu là việc của thị trấn Vân Thủy, người của Cục xuống là để phối hợp công tác, nhưng Trọng Tu Vĩ là một cán bộ hết sức cứng rắn, sau khi đến nơi, lại đảo khách thành chủ, bất chấp sự phản đối mạnh mẽ của Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc, liền bắt ngay nhóm công nhân đi đầu vụ xuống đường ngày hôm đó tới đồn công an thị trấn Vân Thủy. Đồn công an Vân Thủy là một tòa nhà nhỏ hai tầng cũ nát. Trọng Tu Vĩ và người của Cục nhốt mấy công nhân đang kinh sợ vào căn phòng thẩm vấn bị gió lùa lạnh thấu xương rồi bỏ mặc, ngay cả chút nước nóng cũng không cấp cho họ. Sau đó, cả đám vào một căn phòng ấm áp, vây quanh lò than nướng thịt dê nhắm rượu.

Tra Anh Nghị khá kính sợ lãnh đạo Phân cục, bởi vì đó là lãnh đạo trực tiếp. Tra Anh Nghị cùng người của Phân cục nhậu nhẹt, Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc đứng hút thuốc trong sân đồn công an gió lạnh gào thét, sắc mặt không thể dễ coi được.

- Lão Quý, tôi thấy như vậy không được, bọn họ đảo khách thành chủ, không coi chính quyền thị trấn chúng ta ra gì cả, giờ phải tính sao đây?

Chữ Lượng xoa mạnh hai tay.

Quý Kiến Quốc thở ra một cái:

- Tên Trọng Tu Vĩ này rất mạnh mẽ, tôi đã sớm nghe nói, người này ở quận rất ngang tàng, phá án thiết diện vô tư, không nể nang bất cứ ai. Nghe nói ngay cả Chủ tịch quận Cổ còn bị y đóng cửa không tiếp.

- Hẳn ngang tàng, lợi hại như thế nào thì mặc kệ, ở trên địa bàn của chúng ta mà không nói quy củ như vậy là không được!

Chữ Lượng khẽ cắn môi:

- Tôi lập tức đi vào làm rõ với hắn. Quận bảo hắn xuống hỗ trợ công tác cho chúng ta, không phải là bảo hắn đến lãnh đạo chúng ta công tác!

Chữ Lượng bóp nát tàn thuốc, xoay người định đi vào.

Quý Kiến Quốc kéo Chữ Lượng lại:

- Thật ra ai làm chủ cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần điều tra rõ sự tình là được. Tuy nhiên tôi sợ cách giải quyết của hắn ta sẽ rất cực đoan, sẽ xảy ra chuyện không hay!

Bí thư Chữ, anh ở lại xem chừng bọn họ, tôi về Ủy ban nhân dân thị trấn báo cáo một chút với Chủ tịch thị trấn Bành.

Chữ Lượng trợn mắt, thầm nghĩ: còn báo cáo cái khỉ mốc! Chút chuyện như thế này, hai lãnh đạo chúng ta còn không làm được, thật mất mặt hết sức. Lúc nào cũng đi xin chỉ thị, thế thì làm cấp phó để làm gì?

Nhưng Chữ Lượng rốt cuộc không nói thành lời.

Chữ Lượng bước tới, đẩy cửa đi vào, thấy Trọng Tu Vĩ, Tra Anh Nghị và vài người khác uống rượu, mặt mày đỏ bừng, trong phòng khói thuốc mịt mù, không khỏi nhú mày nói:

- Cục trưởng Trọng, các vị xuống tra án, bây giờ còn chưa điều tra được gì, đã ngồi ăn nhậu, có thích hợp không?

- Có gì mà không thích hợp?

Trọng Tu Vĩ ợ một cái:

- Bí thư Chữ, anh đừng có gấp, lão Trọng này tra án là hạng nhất, anh lên quận hỏi thử xem! Án khó cỡ nào, đến tay tôi, không quá ba ngày là ra ngay manh mối! Sà gì chút chuyện cứt chó của các vị, ngày mai tôi liền cho anh biết kết luận bước đầu!

Lại đây, uống rượu, uống rượu!

Chữ Lượng đẩy điều thuốc do một cảnh sát đưa qua, lạnh lùng nói:

- Cục trưởng Trọng, tôi không đồng ý phương pháp bắt người của anh. Anh đưa người về, cũng không hỏi không tra, đem họ nhốt trong phòng lạnh lẽo như vậy, là không được! Hơn nữa, tin tức truyền ra, chắc chắn sẽ khiến cho các công nhân khác phản ứng mạnh. Không được, hoặc là anh nhanh chóng phá án, hoặc là mau thả người!

Tác phong của Trọng Tu Vĩ khá hống hách và thô bạo. Y xuất thân là lính, có thói quen nói một là một, ngay cả Cục trưởng Lý Minh Nhiên, y cũng có thể không nể tình, dám đập bàn.

Nhưng Trọng Tu Vĩ lại có khả năng phá án, hơn nữa y một thân chính khí, trên cơ bản không sợ hãi, cho nên rất nhiều du côn, lưu manh ở quận vừa nghe nói đến "Trọng đại pháo", đều hoảng sợ.

Nghị vụ ưu tú, bù đắp cho tính cách của y. Đây là yếu tố giúp y còn có thể tiếp tục công tác trong hệ thống công an, nếu chỉ biết hống hách, mà không có bản lĩnh, y đã sớm bị tổng cổ khỏi ngành công an rồi. Có lãnh đạo nào dễ dàng tha thứ cho cấp dưới khoa tay múa chân trước mặt mình?

Trọng Tu Vĩ vừa nghe Chữ Lượng nói vậy, liền đứng dậy, lớn tiếng cười lạnh:

- Chữ Lượng, không phải ta xem thường cậu, cậu chẳng hiểu cái cóc khô gì cả! Đối phó với bọn này, không thể nhân từ nương tay! Cậu mở mắt ra xem nhé, ta đông lạnh bọn chúng hai tiếng đồng hồ, lập tức sẽ ngoan ngoãn cúi đầu!

Ai dám gây rối? Bắt lại! Con bà nó! Thả người hả? Thả ai?

Lời lẽ của Trọng Tu Vĩ không chỉ hống hách, mà còn hết sức thô lỗ, Chữ Lượng then quá hóa giận, cũng to tiếng:

- Cục trưởng Trọng, anh xem cái bộ dạng của mình đi, giống lãnh đạo Cục công an sao? Tôi thấy giống bọn thổ phỉ thì có!

- Im mồm!

Trọng Tu Vĩ nổi cơn lôi đình, đột nhiên xô Chữ Lượng một cái:

- Đừng có trước mặt bố mày chít chít meo meo! Bố mày gai mắt nhất là cán bộ thị trấn chúng mày, tưởng đây là địa bàn của chúng mày rồi muốn làm vương làm tướng hả? Bình thường thì tác oai tác quái, tới lúc mấu chốt thì run như cây sậy!

Trọng Tu Vĩ cao to lực lưỡng, còn Chữ Lượng thì gầy nhom, cao lêu khêu, bị đẩy một cái, loạng choạng lui ra phía sau mấy bước, suýt nữa thì té ngã xuống đất.

Chữ Lượng nổi giận:

- Trọng Tu Vĩ, mày muốn gì?

Trọng Tu Vĩ coi thường không thèm để ý, phát phát tay:

- Thôi đi, đừng làm bộ trước mặt bố mày nữa, làm bộ cái gì hả?

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra đánh rầm một tiếng, Bành Viễn Chinh sắc mặt trầm như nước xuất hiện trước cửa, Quý Kiến Quốc theo sát phía sau.

- Cục trưởng Trọng, các người đang làm cái gì vậy?

Bành Viễn Chinh chỉ vào cái bàn tròn bày đầy rượu thịt, cả giận nói:

- Bí thư Tần và Cục trưởng Lý cho các người xuống đây là để uống rượu hưởng lạc sao?

Tra Anh Nghị! Anh có bản lĩnh lớn đấy!

Bành Viễn Chinh nói bằng giọng âm trầm mà lạnh như băng.

Tra Anh Nghị bối rối đứng dậy xoa tay nhỏ giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, trời lạnh quá, chúng tôi chỉ uống chút rượu cho ấm thôi!

Trọng Tu Vĩ cười lạnh vỗ vỗ tay:

- Quan uy lớn quá, quả nhiên là Chủ tịch thị trấn Bành tiếng tăm lừng lẫy!

Đúng đó, rượu đã uống vào, hưởng lạc cũng đã hưởng rồi, sao, mày muốn cái gì? Bố đây không trẻ nãi công việc là được!

Đột nhiên Trọng Tu Vĩ đập bàn:

- Đừng có đứng trước mặt bố mày mà thể hiện quan uy!

Bành Viễn Chinh nhú mày:

- Anh là bố ai? Cái miệng ăn nói cho sạch sẽ một chút!

Bành Viễn Chinh mang theo một bụng tức giận tới đây. Hắn vừa nghe Quý Kiến Quốc kể lại hành động của Trọng Tu Vĩ, liền giật mình. Hiện giờ, công nhân các nhà máy dệt đang hoảng sợ bất an, trấn an còn chưa xong, sao lại dùng biện pháp cứng rắn như vậy được? Một khi khiến công nhân phản ứng quyết liệt, chắc chắn chính quyền thị trấn không chịu nổi.

Tính cách Trọng Tu Vĩ vốn nóng như lửa, hơn nữa nốc rượu vào, làm sao còn coi một Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi như Bành Viễn Chinh ra gì. Y xì một tiếng đầy khinh miệt:

- Miệng bố không sạch sẽ đấy, mày có thể làm gì được nào?

Nói xong, Trọng Tu Vĩ vung tay xô Bành Viễn Chinh, như vừa rồi đẩy Chữ Lượng.

Trong mắt Bành Viễn Chinh lóe lên một tia sáng ngời, thân hình nhanh nhẹn né sang một bên, tránh thể công của Trọng Tu, rồi thuận thế bắt lấy cánh tay Trọng Tu Vĩ, sử dụng thế tứ lạng bạt thiên cân của Thái Cực Quyền, dùng sức kéo một cái, Trọng Tu Vĩ chưa kịp phản ứng, đã bị quăng ngã chổng gọng.

Trọng Tu Vĩ đứng mãnh thô bạo gặp phải đối thủ chân chính. Tra Anh Nghị và mấy cảnh sát trợn mắt há mồm mà nhìn Cục trưởng Trọng bị vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi “quăng” ngã xuống đất, sau đó lại thẹn quá hóa giận, bò dậy, muốn vật Bành Viễn Chinh để cả hai cùng té, nhưng không đụng được ngay cả vạt áo của hắn.

Trước sau ngã sấp xuống hành lang lạnh lẽo ba lần, mặt mũi bầm dập, rốt cuộc Trọng Tu Vĩ biết, mình đã gặp phải cao thủ rồi.

Lý Minh Nhiên hăm hăm đi vào đồn công an thị trấn, nhìn về phía Trọng Tu Vĩ đang đứng chờ người ra đó, hét lớn:

- Trọng Tu Vĩ, cậu thật sự là làm Cục mất hết mặt mũi mà! Cho cậu đến thị trấn Vân Thủy để làm gì? Đến để công tác hay là đến để làm trò lưu manh? Hả?

267. Chương 272: Đồ Cứng Đầu

Cổ Lượng rón rén bước vào văn phòng UBND thành phố, lên lầu ba, hướng phòng của Phó chủ tịch Mạnh Cường mà đến.

Y tuy rằng cũng là người trong quan trường, một Phó chủ tịch thị trấn, nhưng quyền lực của một cơ quan thành phố khiến y sinh ra kính sợ. Trong hệ thống quyền lực, quyền lực càng cao thì sự kính trọng của dân chúng càng sâu.

Y rất ít có cơ hội đến cơ quan thành phố làm việc. Bình thường đều là ở quận.

Bởi vậy trong lòng nhiều ít cũng có chút khấn trương. Y trong lòng không biết Phó chủ tịch thành phố Mạnh có gặp một cán bộ cấp Phó phòng không được xếp hạng như y không. Thậm chí còn không biết đến tột cùng Phó chủ tịch thành phố Mạnh có ở văn phòng hay không?

Tại căn phòng cạnh đó, cửa phòng rộng mở. Đây là chỗ dành cho thư ký lãnh đạo.

Thư ký của Mạnh Cường là Vũ Thành Cương đang ngồi ung dung xem báo, nhàn nhã, tự tại. Thời gian Mạnh Cường cũng nhàn hạ, không có hoạt động gì. Mỗi ngày cũng chỉ có ở văn phòng xem báo, uống trà. Sau đó tiếp đãi một số cán bộ thuộc lãnh vực phân công công tác đến báo cáo mà thôi.

Lãnh đạo nhàn, thư ký tự nhiên lại càng nhàn. Đương nhiên, trong tiềm thức của thư ký, lãnh đạo mình phục vụ mà quá nhàn hạ thì cũng chẳng phải chuyện tốt.

Lãnh đạo càng bận thì chứng minh quyền lực càng lớn, địa vị càng cao. Mà ngược lại, thì dường như chỉ thuyết minh lãnh đạo đang trên đường xuống dốc và quyền thế ngày càng lụn bại.

Vũ Thành Cương ngẩng đầu, nhìn thấy có một người đàn ông nhẹ nhàng đi tới, không khỏi nhướng mày lên, thản nhiên nói:

- Anh tìm ai?

- Chào ngài, lãnh đạo, tôi tìm Phó chủ tịch thành phố Mạnh. Có công tác muốn báo cáo với Phó chủ tịch thành phố Mạnh một chút.

Cổ Lượng biết đây chính là thư ký của Phó chủ tịch thành phố Mạnh thì liền cười nói.

Vũ Thành Cương liếc mắt nhìn Cổ Lượng, thấy đây là một người xa lạ, mà khí độ thì cũng không giống cấp bậc lãnh đạo, cho nên liền thản nhiên nói tiếp:

- Anh là người của đơn vị nào? Gặp lãnh đạo thành phố thì cần phải hẹn trước thời gian. Anh có hiểu quy củ hay không?

Cổ Lượng đứng trước cửa phòng làm việc của Vũ Thành Cương, lúng túng nói:

- Chuyện này....

Y trong lúc nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Vũ Thành Cương nhíu mày, phát tay nói:

- Được rồi, lãnh đạo đang bận, anh cứ về trước. Có chuyện gì thì cứ dựa theo trình tự mà báo cáo. Nếu ai cũng đến tìm lãnh đạo để báo cáo công tác thì lãnh đạo sẽ không còn thời gian và tinh lực nữa.

Cổ Lượng trong lòng âm thầm cười khở, biết thư ký của Phó chủ tịch thành phố Mạnh đã xem mình là cán bộ vượt cấp kiện lên cấp trên rồi.

- Lãnh đạo, tôi là Phó chủ tịch thị trấn Cổ Lượng của thị trấn Vân Thủy. Chủ tịch thị trấn Bành bảo tôi đến tìm Phó chủ tịch thành phố Mạnh.

Cổ Lượng cố gắng kiên trì, nhỏ giọng nói một câu.

Lời nói của y còn chưa nói xong, thì lập tức nghe đối phương thay đổi thái độ, hơn nữa còn vô cùng nhiệt tình:

- Hóa ra là đồng chí của thị trấn Vân Thủy. Xin chào, xin chào. Phó chủ tịch Cổ, mời ngồi.

Vũ Thành Cương tha thiết nắm lấy tay của Cổ Lượng, từ cái nhìn cực đoan đã chuyển sang thái độ nhiệt tình. Cổ Lượng trong lúc nhất thời cảm thấy bất ngờ. Tuy nhiên, y trong lòng hiểu rất rõ, đó là có nguyên nhân.

Chủ tịch thị trấn Bành quả nhiên không phải người bình thường. Năng lượng quá lớn. Cổ Lượng trong lòng cảm thán.

Ở thành phố Tân An, người biết Bành Viễn Chính là cháu của Mạnh Cường không nhiều lắm. Vũ Thành Cương chính là một trong số đó. Y không chỉ biết thân thích của Mạnh Cường, mà còn nhìn ra được Mạnh Cường đối với đứa cháu trai này có vài phần kính trọng. Trong một dịp tình cờ, Vũ Thành Cương phát hiện được Mạnh Cường đối với đứa cháu Bành Viễn Chính này không ngờ lại khúm núm, khiến y trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

Y đến nay cũng không rõ việc gì xảy ra. Nhưng không rõ thì sao? Y chỉ cần biết địa vị của Bành Viễn Chính trong lòng Mạnh Cường rất cao. Nghe nói là người của thị trấn Vân Thủy đến, y thái độ liền thay đổi.

- Phó chủ tịch thị trấn Cổ, anh hãy đợi một lát, tôi đi xem lãnh đạo có thời gian hay không.

Vũ Thành Cương lại nhường chỗ ngồi, pha trà, mời thuốc khiến Cổ Lượng càng thêm kinh sợ. Y ngồi một chỗ, liên tục nói lời cảm ơn. Thấy Vũ Thành Cương đi ra gõ cửa văn phòng Phó chủ tịch thành phố Mạnh thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Vũ Thành Cương đẩy cửa bước vào, cười nói:

- Lãnh đạo, có Phó chủ tịch thị trấn bên chỗ Bành Viễn Chính đến muốn gặp lãnh đạo, không biết lãnh đạo....

Mạnh Cường bỗng nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói:

- Bảo anh ta vào đây.

Mạnh Cường đồng ý sáng khoái như thế, Vũ Thành Cương thầm nghĩ quả nhiên, liền khẩn trương mỉm cười bước ra nói với Cổ Lượng:

- Lãnh đạo có ở đây, Phó chủ tịch thị trấn Cổ, anh vào đi. Nhưng đừng ở quá lâu, lãnh đạo bận bịu công việc, bình thường chỉ khống chế trong vòng 20'.

- Cảm ơn thư ký Vũ, tôi hiểu mà. Xin cảm ơn!

- Phó chủ tịch thị trấn Cổ, anh quá khách khí rồi.

Vũ Thành Cương vỗ vai Cổ Lượng, cười nói.

Cổ Lượng lấy lại bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên trong đời y gặp mặt một lãnh đạo cao cấp, trong lòng nếu không nói khẩn trương thì là giả.

- Phó chủ tịch Mạnh....!

Cổ Lượng kính cẩn gọi, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào gương mặt của Mạnh Cường.

- Ủ, ngồi đi.

Mạnh Cường khoát tay rồi trực tiếp vào đề:

- Cậu tìm tôi có việc gì?

Cổ Lượng không dám chậm trễ, khẩn trương dựa theo những gì Bành Viễn Chính đã căn dặn, đem hạng mục phổ biến bán ra nói qua một lần. Sau đó đứng một chỗ, cung kính chờ Mạnh Cường trả lời.

Mạnh Cường trầm ngâm, rồi thản nhiên cười:

- Hạng mục dự án này của thị trấn các người tôi cũng đã nghe nói qua. Thị trấn các người vì dân chúng mà làm việc thật cũng không dễ dàng. Như vậy đi, ngày mai tôi sẽ tranh thủ thời gian đến thị trấn các người nghiên cứu qua, rồi nói sau.

Nói xong, Mạnh Cường tiếp tục cúi đầu xem văn kiện.

Cổ Lượng trong lòng mừng như điên, giọng nói có chút kích động:

- Cám ơn lãnh đạo đã quan tâm. Tôi xin phép về trước.

- Ừ!

Mạnh Cường cũng không ngẩng đầu lên, khoát tay nói.

Cổ Lượng đi rồi, Mạnh Cường mới ngẩng đầu, hút một điếu thuốc, đôi mắt hơi sáng lên. Bành Viễn Chính tuy rằng không có tự mình đến, cũng không gọi điện thoại, nhưng để cho Phó chủ tịch thị trấn đến đây tìm mình thì coi như đây là một loại thái độ. Loại thái độ này khiến cho Mạnh Cường trong lòng mừng thầm, hẳn là bất hòa giữa hai bên đã chậm rãi khép lại.

Ông ta gọi một cuộc điện thoại gọi Vũ Thành Cương vào.

- Tiểu Vũ, cậu hãy an bài một chút. Buổi sáng hoặc buổi chiều ngày mai tôi muốn đến thị trấn Vân Thủy điều tra nghiên cứu, bảo Khương Bằng Duyên của Ủy ban Xây dựng và Tôn Kiến của công ty Xây dựng đô thị đi theo.

- Vâng, lãnh đạo, tôi lập tức đi sắp xếp ngay.

Vũ Thành Cương khẩn trương đồng ý, rồi nhanh chóng đi thông báo với UBND thành phố, yêu cầu UBND thành phố thông báo cho quận và thị trấn Vân Thủy, sau đó lại gọi điện thoại cho Ủy ban xây dựng và công ty Xây dựng đô thị.

Mạnh Cường phân công mảng quản lý xây dựng đô thị, là lãnh đạo trực tiếp cho Khương Bằng Duyên và Tôn Kiến, quyết định tiền đồ vận mệnh của họ. Khương Bằng Duyên sau khi nhận được điện thoại của Vũ Thành Cương thì trong lòng đánh bộp một tiếng, đoán Phó chủ tịch Mạnh là vì hạng mục cải tạo phố buôn bán mà đi.

Còn Tôn Kiến thì không cần phải nói. Nếu nói lúc trước Lạc Thiên Niên gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, y ngoài miệng đồng ý cho qua chuyện, chứ trong lòng chưa thực sự chú ý đến nó. Nhưng Phó chủ tịch phân công quản lý mình thì bất kể như thế nào cũng không dám qua mặt.

Đắc tội với Mạnh Cường, chức Tổng giám đốc công ty Xây dựng đô thị kiêm Bí thư Đảng ủy sẽ không còn giữ vững.

Thị trấn Vân Thủy, đồn công an thị trấn Vân Thủy.

Lý Minh Nhiên giận dữ khiển trách, hiển nhiên Trọng Tu Vĩ không có để trong lòng. Mặc dù vừa mới bị Bành Viễn Chính sửa lưng một chút, nhưng đối với Trọng Tu Vĩ tính tình nóng nảy và hơi bạo lực cũng không có gì quá lớn.

Y không cho là đúng, ngẩng đầu lên nhìn Lý Minh Nhiên cười lạnh nói:

- Lý cục, tôi phá án không có sai. Loại chuyện này rất rõ ràng, khẳng định là có người ở đằng sau xúi giục. Nếu không thì người làm công làm sao mà dám đứng lên chứ? Đối với hạng người như vậy thì không nên nương tay. Tôi làm gì có nhiều thời gian mà theo chân bọn họ cãi cọ chứ?

- Anh cứ chờ xem, chậm nhất là chiều ngày mai, tôi sẽ cho anh một kết luận ban đầu.

Trọng Tu Vĩ xoa vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng cảm tức nhìn Bành Viễn Chính:

- Tiểu tử, sau khi bố mày điều tra xong thì sẽ độ sức với mày.

Bành Viễn Chính không khỏi mỉm cười, cảm giác thăng nhĩ này thật sự có chút thú vị.

- Phá án thì sao? Anh vô duyên vô cớ bắt người, nếu kích động công nhân bắn ngược lại, thì khiến lãnh đạo thị trấn làm sao mà xong việc? Khẩn trương thả người, miễn sự việc phát sinh thêm.

- Không được!

Trọng Tu Vĩ hét lên:

- Nếu ở quận đã giao cho tôi vụ án này thì tôi nhất định phải có được quyền phá án chứ.

Thấy trước mặt cán bộ thị trấn, nhất là ngay trước mặt Bành Viễn Chinh, Trọng Tu Vĩ luôn mãi không nề mặt mình, Lý Minh Nhiên sắc mặt phần nộ, nhưng nhớ tới tính tình của Trọng Tu Vĩ thì đành chịu đựng nói:

- Nhất định phải cấp cho lãnh đạo thị trấn một kết luận.

Trọng Tu Vĩ cười lạnh, phẩy tay bỏ đi. Lúc gần đi, còn dùng ánh mắt khiêu khích Bành Viễn Chinh.

Nhìn Trọng Tu Vĩ ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi, Lý Minh Nhiên xấu hổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, thật sự là ngại quá. Thằng nhãi này là một gã cứng đầu, tính tính nóng nảy. Tuy nhiên, anh ta lại có tài phá án. Ngược lại cứ để anh ta thử xem, nói không chính xác thì một hồi sẽ có kết quả.

- Lý cục, tôi không quản mọi người làm như thế nào. Nhưng nếu bởi vì tra án mà khiến thị trấn chúng tôi gặp rắc rối thì không được. Không cần nói tôi không còn cách nào khác để báo cáo lại với quận, mà cả anh cũng không thể báo cáo lại với Bí thư Tần.

- Phó bí thư Chữ, lão Quý, mọi người phải chú ý thật kỹ. Nếu có tình hình gì thì báo cho tôi biết ngay.

Bành Viễn Chinh nói xong, thì bắt tay với Lý Minh Nhiên, sau đó bỏ đi.

Lý Minh Nhiên thở phào một cái, quay đầu nhìn một vài cấp dưới nổi giận nói:

- Đứng ngơ ngẩn ở đây làm gì? Khẩn trương đi làm việc đi. Hôm nay tôi ở lại đồn công an để theo dõi, có tin tức gì thì báo lại với tôi.

Nói xong, Lý Minh Nhiên bước vào văn phòng của đồn trưởng đồn công an Tra Anh Nghị. Tra Anh Nghị xấu hổ cười, theo vào, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Lý Minh Nhiên mắng đuổi ra.

268. Chương 273: Con Gái Của Bí Thư Tỉnh Ủy

Bành Viễn Chinh khi trở về thị trấn thì Cổ Lượng đã về rồi.

Cổ Lượng kích động bước vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cười ha hả:

- Lãnh đạo, việc đã làm xong. Thật sự không nghĩ tới, Phó chủ tịch Mạnh lại bình dị, gần gũi như vậy. Lãnh đạo đồng ý phối hợp với thị trấn chúng ta. Mặt khác, Phó chủ tịch thành phố Mạnh còn nói, buổi sáng ngày mai sẽ cùng với người của Ủy ban Xây dựng và công ty Xây dựng đô thị đến điều tra nghiên cứu, vừa rồi quận đã thông báo xuống.

Mạnh Cường khẳng định sẽ hỗ trợ, điều này Bành Viễn Chinh trong lòng rất rõ. Nhưng Mạnh Cường không ngờ lại đích thân đến thị trấn điều tra, thì hẳn cảm thấy rất bất ngờ. Chợt, hắn liền hiểu rõ ý đồ của Mạnh Cường là nhân cơ hội này làm đứt đi quan hệ với hắn.

Bành Viễn Chinh ánh mắt ngưng lại, thản nhiên nói:

- Đó là một chuyện tốt. Phó chủ tịch thành phố Mạnh sau khi đến đây thì việc hợp tác với công ty Xây dựng đô thị giống như ván đã đóng thuyền. Lão Cổ, ngày mai Phó chủ tịch thành phố Mạnh đến, anh nên phối hợp với Phó bí thư Lý tiếp đãi một chút.

Cổ Lượng cả kinh:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lãnh đạo thành phố đến điều tra nghiên cứu, sao anh không ra mặt?

Cổ Lượng vốn nghĩ đến Mạnh Cường có liên quan đến vị Chủ tịch thị trấn Bành, từ góc độ nào mà xem, hẳn cũng đều không có lý do không ra mặt tiếp đãi. Hơn nữa, lãnh đạo thành phố xuống dưới, hẳn là nhân vật số một thị trấn không thể không ra mặt. Như vậy là một sự bất kính.

Không cần nói đến hẳn, ngày mai Mạnh Cường đến, cho dù là Bí thư Quận ủy Tần Phượng cũng đều phải có mặt.

- Tôi vừa lúc muốn đến thành phố một chuyến, cùng với tập đoàn Tín Kiệt nói chuyện hợp tác. Được rồi, ngày mai tôi sẽ tranh thủ. Nếu thật sự không kịp thì mọi người tiếp đãi cũng như vậy thôi. Phó Chủ tịch thành phố Mạnh xuống dưới điều tra nghiên cứu, chứ không phải là xuống dưới thăm cán bộ.

Bành Viễn Chinh phát tay, hiển nhiên là không muốn tiếp tục giằng co cùng Cổ Lượng vấn đề này.

Cổ Lượng bất đắc dĩ, cũng không dám nói gì, liền gật đầu xác nhận, bước ra khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, tìm Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến hai ngày trước đã muốn rời khỏi, rời xa Bành Viễn Chinh. Nhưng thị trấn gần đây có sự cố xảy ra, công tác lại bận rộn. Cô không đành lòng như vậy mà rời khỏi, đem một cục diện loạn như vậy giao cho Bành Viễn Chinh. Cô quyết định đưa công tác của thị trấn đi vào quỹ đạo rồi nói sau.

Kỳ thật, nếu cứ như vậy, thì tâm tư dời đi của cô cũng phai nhạt dần.

Lý Tuyết Yến nhận được tin tức này thì cũng có chút kinh ngạc. Cô cảm thấy Bành Viễn Chinh lúc này đây làm việc có chút cổ quái.

- Thôi, trước đừng phiền Phó chủ tịch Bành. Anh ấy có thể là đang có việc.

Lý Tuyết Yến nhún mày:

- Lão Cổ, lãnh đạo thành phố muốn đến, chúng ta cũng phải chuẩn bị. Nhất là tài liệu về hạng mục phổ biến bán. Anh và lão Hoàng được phân công quản lý hạng mục này, nên cũng hiểu biết tình huống. Nếu chẳng may lãnh đạo thành phố hỏi đến, thì cũng có thể trả lời được.

Lý Tuyết Yến nói xong liền cùng Cổ Lượng rời khỏi văn phòng, gọi Lý Tân Hoa của phòng chính đảng làm tốt công tác tiếp đãi lãnh đạo đến thị trấn nghiên cứu điều tra. Đúng lúc này, có một chiếc xe con tiến vào trong sân cơ quan. Đây là một chiếc Mercedes khá sang trọng. Lý Tuyết Yến nhìn thấy biển số xe thì trong lòng vừa động. Chẳng lẽ là xe của cơ quan tỉnh?

Chiếc xe dừng lại, từ trên xe nhảy xuống một cô gái dáng người thon thả, dung nhan mỹ miều. Cô gái mặc chiếc áo lạnh màu tím, bên dưới là chiếc quần bò. Mái tóc ngắn, gương mặt xinh đẹp với nụ cười rạng rỡ, khiến cho người ta cảm thấy sáng ngời.

Lại là một cô gái rất có khí chất. Gần đây, thị trấn liên tiếp đón những cô gái xinh đẹp. Các cán bộ thị trấn theo bản năng mà lập tức hiện lên một ý niệm cổ quái trong đầu: Chẳng lẽ là đến tìm Chủ tịch thị trấn Bành?

Cô gái đứng ở dưới khu nhà làm việc cũ kỹ, gương mặt vẫn tươi cười.

Điền Minh từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy cô gái cũng cảm thấy kinh ngạc, theo bản năng mà đánh giá cô. Cô gái quay đầu lại nhìn Điền Minh hỏi:

- Đồng chí, xin hỏi Bành Viễn Chinh đang công tác tại đây sao?

Một số cán bộ thò đầu trong phòng làm việc ra, thăm nghĩ quả nhiên là đến tìm Chủ tịch thị trấn Bành.

Điền Minh cười gật đầu:

- Vâng, Chủ tịch thị trấn Bành công tác ở đây. Xin hỏi cô tìm lãnh đạo của tôi có việc gì?

Cô gái gật đầu, vẫn giữ nét mặt tươi cười.

- Cô đi theo tôi, Chủ tịch thị trấn Bành đang ở văn phòng.

Điền Minh cùng cô gái đi lên lầu, dọc trên đường đi, đều gặp phải những cán bộ thị trấn, bất kể là nam hay nữ đều nở một nụ cười rất ôn hòa.

“Đây quả là một cô gái rất hoạt bát”. Điền Minh thầm nghĩ trong lòng: “Tuy nhiên so với vị Phùng tiểu thư thì vẫn còn kém một chút”.

Điền Minh mở cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh thấy Điền Minh đi cùng một cô gái xinh đẹp thì cảm thấy kinh ngạc.

Điền Minh cười nói:

- Lãnh đạo, vị tiểu thư này tìm ngài.

Cô gái nhìn Bành Viễn Chinh đánh giá thật sâu, rồi sau đó thoải mái bước lên phía trước, vươn tay với Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Xin chào, Chủ tịch thị trấn Bành, cứ gọi tôi là Từ Tiểu. Tôi là bạn học của Thiến Như, từ tỉnh đến.

- A! Bành Viễn Chinh lập tức tỉnh ngộ. Hóa ra đây là bạn học của Phùng Thiến Như. Cô đã từng nhắc qua Từ Tiểu, con gái của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình. Từ Xuân Đình lúc trước là cán bộ từ thủ đô hàng không xuống, nên toàn bộ gia đình đều di chuyển đến tỉnh Giang Bắc vài năm nay.

- Xin chào, Từ tiểu thư, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh khẩn trương đứng dậy, bắt tay Từ Tiểu, sau đó hướng Điền Minh nói:

- Điền Minh, anh đến trường trung học đưa Thiến Như về. Nói rằng bạn học của cô ấy đến.

Từ Tiểu tính cách linh hoạt, rất giỏi cùng người khác kết nối. Khi Phùng Thiến Như từ trường trung học thị trấn Vân Thủy về thì Từ Tiểu đã nói chuyện cực kỳ ăn ý với Bành Viễn Chinh, tiếng cười vang lên không ngừng.

Từ Tiểu từ tốt nghiệp tại trường đại học tỉnh Giang Nam, sau đó công tác tại hội Liên hiệp phụ nữ tỉnh. Cũng được xem là cán bộ cơ quan trực thuộc tỉnh.

- Đã sớm nghe Thiến Như nhắc qua Từ tiểu thư.

Bành Viễn Chinh vừa muốn tiếp tục nói tiếp thì Từ Tiểu đã lắc đầu:

- Cứ gọi tôi là Từ Tiểu, đừng có tiểu thư tiểu thư, nghe không được tự nhiên.

- Từ... Từ Tiểu. Haha, tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi sảng khoái kêu lên. Hắn đã nhìn ra được tính cách rất tốt của Từ Tiểu. Trên người cô không hề có sự cao ngạo của con một cán bộ cao cấp. Bởi vậy có thể thấy Từ gia rất gia giáo.

Đương nhiên, có lẽ trước mặt Bành Viễn Chinh thì như thế, nhưng trước mặt người khác thì chưa chắc như vậy. Trên thực tế, Bành Viễn Chinh ra sao, xuất thân thế nào thì Từ Tiểu trong lòng đã biết.

- Vậy tôi cũng như Thiến Như, gọi anh là anh Viễn Chinh, được không?

Từ Tiểu ngồi một chỗ, cười rạng rỡ nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cảm thấy xấu hổ. Hắn còn chưa mở miệng thì ngoài cửa đang truyền đến một giọng nói ầm ập:

- Không được, không được đâu. Từ Tiểu, bạn cùng tuổi với anh Viễn Chinh, so với anh Viễn Chinh còn lớn hơn một tháng.

Phùng Thiến Như bước vào, thuận tay đóng cửa.

Từ Tiểu mặt đỏ lên, trong lòng hơi có chút thấy vọng.

Từ gia luôn có sự chú ý đặc biệt với Bành Viễn Chinh, cho nên Từ Tiểu làm sao mà không biết Bành Viễn Chinh cùng tuổi với cô. Nhưng cô cũng chỉ muốn mượn cơ hội kéo gần quan hệ một chút, cũng không lường trước Phùng Thiến Như lại nói một câu như vậy.

Từ Tiểu đứng dậy, ôm lấy Phùng Thiến Như, đồng thời nhỏ giọng bên tai cô:

- Con bé chết tiệt kia, sợ tôi đoạt người đàn ông của bạn à?

Phùng Thiến Như nghe xong, tâm tình cảm thấy rất vui, lại thấy không có người ngoài liền cười hì hì nói:

- Bạn nếu mà có ý này thì tôi sẵn sàng dâng hai tay cho bạn.

- Chẳng lẽ bạn muốn đàn ông đến phát điên rồi sao?

Từ Tiểu sắc mặt đỏ lên.

Hai cô trong phòng làm việc của Bành Viễn Chính vui đùa một phen.

Khụ khụ khụ! Bành Viễn Chính hắng giọng, ám chỉ đây là văn phòng, không nên ồn ào.

- Được rồi, không làm loạn nữa. Thiển Như, theo tôi đến tỉnh vài ngày đi. Bạn ở Tân An, dù sao cũng chẳng có việc gì. Vợ chồng hai người bộ tính đánh nhau mãi à?

Tuy rằng nói không giỡn nữa, nhưng Từ Tiểu vẫn không kìm nổi đùa một câu.

Phùng Thiển Như ửng hồng hai má, néo bên hông Từ Tiểu, sắng giọng :

- Đừng ăn nói khùng điên.

- Nói thật, bà nội mình ngày mốt là mừng đại thọ 80. Tôi muốn mời hai người đến tham dự.

Từ Tiểu nhớ đến mục đích chính của mình khi đến Tân An, liền nghiêm mặt nói.

Dường như nhớ tới cái gì, cô lại giải thích nói:

- Chỉ có người trong nhà của mình, chứ không có người ngoài. Chúng tôi tổ chức tại Long Sơn trang vùng ngoại ô tỉnh.

Phùng Thiển Như hơi có chút do dự. Cô và bạn học Từ Tiểu quan hệ rất tốt. Cho dù không học chung đại học nhưng cũng thường xuyên lui tới, lại hay gọi điện thoại. Lễ mừng thọ bà nội của bạn thân, cô đang ở Giang Bắc, nếu không đến thì khó coi.

Hơn nữa, cô trong lòng rất rõ. Từ Tiểu mời mình và Bành Viễn Chính, không chỉ là xuất phát từ quan hệ cá nhân, mà còn có sắc thái gia tộc. Từ Xuân Đình là cán bộ do Phùng lão đề bạt. Từ Xuân Đình biết Bành Viễn Chính và Phùng Thiển Như đang ở Tân An, nên bảo con gái của mình đến mời, cũng chứa đựng thâm ý nào đó. Nói cách khác, Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chính đi, đây không chỉ là đại diện cho cá nhân mà còn đại diện cho Phùng gia ở thủ đô.

Đây đối với Từ gia có một ý nghĩa rất trọng đại.

Phùng Thiển Như quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chính. Bành Viễn Chính hướng cô gật đầu, Phùng Thiển Như lúc này mới cười hì hì:

- Lão thái thái mừng thọ, tôi phải chuẩn bị một phần hậu lễ. Nhưng anh Viễn Chính gần đây công tác bề bộn, chắc...

Từ Tiểu lập tức nhìn Bành Viễn Chính. Nói thật, cô lần này tới là mời Bành Viễn Chính và Phùng Thiển Như. Bành Viễn Chính là cháu đích tôn của Phùng gia. Thân phận trong mắt Từ Xuân Đình còn trọng hơn so với Phùng Thiển Như.

Bành Viễn Chính cười:

- Tôi gần đây công tác bề bộn, nhiều việc, chẳng dứt ra được. Ngày mai, lãnh đạo thành phố xuống dưới kiểm tra công tác. Tổ công tác của phòng công an quận cũng đang ở đây. Lại còn ba mươi xí nghiệp dột đang gặp khó khăn. Đây quả thật là bận sứt đầu mẻ trán, chẳng đi đâu được.

Thấy Bành Viễn Chính nói như vậy, Từ Tiểu thất vọng ồ lên một tiếng, lại nghe Bành Viễn Chính nói tiếp:

- Lão phu nhân ngày mốt mừng thọ sao? Thế thì buổi trưa hoặc buổi tối tôi tranh thủ đến mừng thọ lão phu nhân.

Từ Tiểu trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Mẹ của Bí thư Tỉnh ủy mừng thọ, con gái của Bí thư Tỉnh ủy đích thân đến mời, Bành Viễn Chính không thể không nể mặt. Đồng thời đây còn liên quan đến việc kết giao giữa hai nhà. Đối với hắn mà nói, đây coi như là một chuyện đại sự.

269. Chương 274: Quan Uy Rất Lớn

- Thiến Như, cô hôm nay theo tôi về tỉnh đi. Chị em chúng ta đoàn tụ.

Từ Tiểu chờ mong nhìn Phùng Thiến Như. Phùng Thiến Như do dự một chút, thấy Bành Viễn Chinh không phản đối thì liền cười nói:

- Cũng được, tôi đến chỗ cô chơi hai ngày. Ngày mốt anh Viễn Chinh đến, chúng tôi lại cùng nhau trở về.

Thấy Phùng Thiến Như đồng ý, Từ Tiểu lòng tràn đầy vui mừng, ôm lấy Phùng Thiến Như hoan hô một trận. Khi đến Tân An, nhiệm vụ cha giao cho cô đã hoàn thành, lại còn đoàn tụ được với bạn thân hai ngày. Cô trong lòng đương nhiên là rất cao hứng.

Hai người ngồi trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh nói chuyện rôm rả. Còn Bành Viễn Chinh thì vừa xem văn kiện, vừa ngẫu nhiên xen vào một hai câu. Không bao lâu sau, Quý Kiến Quốc gọi điện thoại vào.

- Lão Quý, bên kia có động tĩnh gì không?

- Chủ tịch thị trấn Bành, Trọng Tu Vĩ quả thật rất biết điều tra. Một vài tên tiểu tử của nhà máy Huệ Phong thừa nhận bọn họ âm thầm tổ chức, xui khiến đám công nhân bãi công ngoài quốc lộ. Chủ tịch thị trấn Bành, tôi đã nói rồi, loại chuyện này khẳng định là có người bày đầu, chứ không có ai tự dưng đi náo loạn đâu.

- Có người bày đầu thì không lạ. Có thể nghĩ đến.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Tin đồn thị trấn sẽ đóng cửa các xí nghiệp dệt là từ đâu mà truyền ra?

- Một vài tên tiểu tử đó nói, là từ nhà máy dệt len Tam Lập, cũng là có liên quan đến thằng nhãi tên là Cầu Tế Tử đó.

Quý Kiến Quốc hạ giọng nói:

- Trọng Tu Vĩ muốn dẫn người đến nhà máy dệt len bắt người, khiến tôi và Phó bí thư Chữ phải ngăn cản. Chủ tịch thị trấn Bành, anh bảo tôi phải xử lý chuyện này như thế nào?

- Thế ý kiến của mọi người thế nào?

Bành Viễn Chinh thản nhiên hỏi một câu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Quả nhiên là có liên quan đến nhà máy dệt len Tam Lập và cái tên Cầu Tế Tử”.

- Hai chúng tôi thương lượng một chút, cảm thấy chuyện này không cần phải tiếp tục điều tra. Cho dù là có người âm thầm phá rối, tạo thành ngòi nổ thì như thế nào? Nếu muốn động lên thì chỉ sợ sẽ khiến cho nhân tố không ổn định xuất hiện. Hiện tại vốn những công nhân nhà máy dệt đang hoảng sợ, nếu chúng ta vẫn muốn làm hành động tính sổ này thì có thể lại tạo ra thị phi hay không?

Không thể nói ý kiến của Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng là không có đạo lý. Mà trên thực tế, thái độ lúc này của Bành Viễn Chinh cũng là thái độ này. Nhưng trải qua việc Trọng Tu Vĩ gây chuyện, Bành Viễn Chinh lại thay đổi chủ ý. Hắn hiện tại cảm thấy, muốn lợi dụng sự kiện lần này để quét đi luồng tà khí của thị trấn.

Tụ tập công nhân bãi công, nếu thị trấn khoan dung và bao che thì trên thực tế hành động đó chẳng khác nào dung túng. Bành Viễn Chinh mới đến thị trấn nhậm chức trong nửa năm, nhưng đã xảy ra hai sự kiện bãi công. Nếu không chèn ép thì khó mà bảo toàn về sau. Và nó sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy lần này Trọng Tu Vĩ làm như vậy thật ra là có lợi cho thị trấn. Hắn cười nói:

- Lão Quý, tôi đã cùng lãnh đạo khu cục kết nối qua, và cũng đã báo cáo với lãnh đạo quận. Nếu ở trên đồng ý điều tra, thì chúng ta cũng nên phối hợp.

- Những đốc công gây rối của nhà máy Huệ Phong cứ theo nếp mà truy cứu trách nhiệm, bảo Trọng Tu Vĩ theo pháp luật mà xử lý. Đồng thời, các người nói cho Hồ Tiến Học biết, nếu anh ta cứ khiến tôi gặp chuyện không may, nếu nhà máy Huệ Phong lại có người gây rối thì sẽ nghiêm trị không tha.

Thanh âm của Bành Viển Chinh chợt trở nên vô cùng nghiêm túc, lạnh lùng:

- Trọng Tu Vĩ muốn bắt người thì cứ để anh ta bắt. Nhưng các người cũng nên đến, không thể khiến cho nhà máy dệt len Tam Lập loạn lên được. Phái người chú ý nhà máy dệt Tam Lập và cái tên Cầu Tế Tử kia.

Bành Viển Chinh nghe điện thoại, tất cả đều toát lên uy thế. Từ Tiểu liếc mắt nhìn Bành Viển Chinh rồi ghé vào tai Phùng Thiển Như nói nhỏ:

- Chồng của cô quan uy không nhỏ đâu. Ba của tôi là Bí thư Tỉnh ủy nhưng cũng chưa có được quan uy như thế này.

Phùng Thiển Như cười khổ:

- Cô cũng đừng nói lung tung. Từ Tiểu, cô căn bản không biết ở thị trấn có biết bao nhiêu chuyện khó khăn. Tôi đến mấy ngày rồi, nhưng không thấy anh ấy yên tĩnh một ngày. Không phải ở trên gây phiền toái thì cũng là ở dưới nhiều loạn. Anh ấy phải làm đội viên cứu hỏa đường như rất mệt mỏi. Đồng thời còn phải làm dự án, làm hạng mục. Cô nghĩ coi có khó không.

Từ Tiểu ngắc ra:

- Thật vất vả như vậy sao?

Cô là con gái của Bí thư Tỉnh ủy. Trước đây, cha cô là cán bộ Các bộ và Ủy ban trung ương cấp huyện cục. Sau này, cha cô một đường thẳng mây xanh, từ thủ đô hàng không xuống tỉnh Giang Bắc công tác, trở thành chủ hầu nhất phương. Tình hình thị trấn như thế nào, cô thật không có khái niệm cụ thể. Chủ tịch thị trấn trong mắt cô chẳng là cái gì. Nếu Bành Viển Chinh không phải là cháu đích tôn của Phùng gia thì chẳng bao giờ cô nhìn tới hắn.

Điều này khiến người nghe cảm thấy không thoải mái, nhưng sự thật là như vậy.

- Thật vất vả lắm. Ở nhà đều bảo anh ấy về, nhưng anh ấy mãi không nghe.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng nói:

- Anh ấy muốn ở cơ sở làm việc, thì cứ tùy theo ý của anh ấy đi.

Từ Tiểu chớp mắt:

- Đừng lo lắng, Thiển Như. Làm Chủ tịch thị trấn hai năm thôi, lập tức có thể làm Chủ tịch huyện, Chủ tịch quận rồi. Rất nhanh thôi. Nói không chừng, về sau cô còn là phu nhân của Chủ tịch tỉnh đấy.

Từ Tiểu lời nói còn hàm chứa ám chỉ nào đó. Đương nhiên cũng có chứa đựng sự trêu đùa trong đó.

Phùng Thiển Như xấu hổ, lấy tay nhéo vào eo Từ Tiểu. Từ Tiểu khấn trương liền giơ tay xin tha.

Trọng Tu Vĩ liền cùng với người của đồn công an ngồi xe cảnh sát, hùng hổ tiến vào nhà máy dệt len Tam Lập. Kỳ thật thì chưa thể là hùng hổ, nhưng ở mặt ngoài thì phải giả bộ khí thế. Vì bảo đảm không để xảy ra sai sót, dựa theo chỉ bảo của Bành Viển Chinh, Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc phải đi cùng, trước tiên an bài một số cán bộ vào nhà máy, theo dõi chặt chẽ ông chủ nhà máy Tam Lập.

Xe cảnh sát gào thét. Cầu Tam Lập có tạt giạt mình nên đương nhiên bắt đầu sợ hãi. Ông ta cầm điện thoại gọi điện thoại cho người thân của mình là một Cục trưởng ở quận. Đối phương nghe nói là Trọng Tu Vĩ mang đội đi thì liền đơn giản nói vài câu, bảo ông ta tự mình cầu phúc đi.

Muốn từ đối phương có được ân tình thì đây chẳng phải là mơ mộng hão huyền sao?

Trọng Tu Vĩ đứng ở dưới tòa nhà làm việc của nhà máy dệt len, hướng Tra Anh Kiên nhìn một ánh mắt. Tra Anh Kiên lập tức đứng dưới lầu hô to:

- Cầu Tam Lập, Cầu Tam Lập.

Cầu Tam Lập lập tức từ trên lầu chạy xuống. Phía sau còn có hai cán bộ thị trấn. Chữ Lượng tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Cầu Tam Lập, đồng chí ở khu đến điều tra vụ án. Anh hãy mau mang cái thang nhai Cầu Tể Tử đến đây.

Cầu Tam Lập sắc mặt liền biến đổi, ngập ngừng nói:

- Phó bí thư Chữ, thang nhai Cầu Tể Tử nghỉ việc rồi.

Chữ Lượng cười lạnh một tiếng:

- Đừng nói lời vô nghĩa. Cầu Tam Lập, vị này là Cục trưởng cục Công an khu. Anh nếu muốn lừa gạt cơ quan công an thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Trọng Tu Vĩ nghiêm nghị từ trên cao nhìn xuống, lãnh đạm nhìn Cầu Tam Lập nói:

- Cơ quan công an phá án, các người phải phối hợp điều tra. Cầu Tam Lập, tôi cho anh nửa giờ, mau mang cái tên Cầu Tể Tử về cho tôi. Nếu không thì cũng chỉ có thể mời anh về hiệp trợ điều tra với chúng tôi.

- Có nghe hay không?

Trọng Tu Vĩ quát to một tiếng.

Cầu Tam Lập khóe miệng run run, sắc mặt tái nhợt.

Cầu Tai là người địa phương, chạy trời không khỏi nắng. Hơn nữa, Trọng Tu Vĩ phán đoán Cầu Tai hiện tại đang ở trong nhà máy. Chỉ có điều không biết tránh ở chỗ nào.

Phùng Thiển Như vốn muốn trở về thành phố thu dọn một ít đồ, nhưng Từ Tiểu cảm thấy không cần phải vậy, liền trực tiếp kéo tay cô ra xe, rồi bảo lái xe chạy về quốc lộ thị trấn Vân Thủy, hướng về tỉnh thành.

Về phần thọ lễ của lão phu nhân Từ gia, tất nhiên là do Bành Viễn Chinh chuẩn bị. Phùng Thiển Như chỉ có điều dặn Bành Viễn Chinh hai câu, khiến hắn hao tổn chút tâm tư, không cần quan tâm đồ vật giá cả như thế nào. Nhất định phải biểu đạt được thành ý và sự tôn trọng.

Lý Tuyết Yến yên lặng, đứng trên hành lang, nhìn Bành Viễn Chinh tiến bước Phùng Thiển Như và Từ Tiểu, rồi xoay người trở về văn phòng của mình, gọi điện thoại cho Lãnh Lệ Lệ bạn của mình đang công tác tại văn phòng Tỉnh ủy.

- Lệ Lệ, là tôi, Yến Tử.

Đầu dây bên kia, Lãnh Lệ Lệ cười hì hì:

- Yến Tử, đã lâu không gọi điện thoại cho tôi. Chẳng lẽ có việc gì mới nhớ đến tôi sao?

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười:

- Nói cái gì chứ? Gần đây tôi không có bận rộn. Hơn nữa, hai ngày trước tôi bị cảm mạo, ở nhà dưỡng bệnh hai ngày. Đúng rồi, thật sự là muốn hỏi cô chuyện này. Có một chiếc xe Mercedes màu đen biển số Giang Bắc A01868, có phải là xe cơ quan tỉnh không?

- Giang Bắc A01868, Mercedes màu đen? Là xe văn phòng của chúng tôi.

Lãnh Lệ Lệ kinh ngạc nói:

- Yến Tử, sao cô lại hỏi chuyện này?

- Haha, tôi hôm nay nhìn thấy có người ngồi xe này, là họ Từ, hơn hai mươi tuổi.

- Họ Từ? Có phải tóc ngắn, mắt to, đại khái cao khoảng mét sáu, mét tám không? Thoạt nhìn khá hoạt bát?

Lãnh Lệ Lệ lớn tiếng nói.

- Ừ, không khác gì cô nói cả.

- Yến Tử, đó là con gái của Bí thư Tỉnh ủy Từ, Từ Tiểu.

Lãnh Lệ Lệ hạ giọng nói:

- Từ Tiểu chạy đến chỗ cô làm gì? Thật là kỳ quái. Cô ta làm ở Hội liên hiệp phụ nữ tỉnh.

Lý Tuyết Yến hít một hơi thật sâu. Cô căn bản là có chút tò mò, cho nên mới gọi điện thoại hỏi. Khi cô biết được cô gái hôm nay tới là con gái của Bí thư Tỉnh ủy thì cô trong lòng chấn động là có thể nghĩ.

Từ Tiểu tới tìm vị hôn thê của Bành Viễn Chinh là Phùng Thiển Như. Điều này có nghĩa là hôn thê của Bành Viễn Chinh cũng có lai lịch thật lớn. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, có thể làm bạn với con gái của Bí thư Tỉnh ủy thì làm sao là cô gái bình thường được.

Khó trách! Lý Tuyết Yến trong lòng hiện lên một sự mất mát. Như đi vào cõi thần tiên, quên mất là mình đang nói chuyện với Lãnh Lệ Lệ.

- Yến Tử, Yến Tử....!

- Nếu không còn gì nữa tôi cúp máy đây.

- A, Lệ Lệ, tôi có chút thất thần, thật xin lỗi.

Lý Tuyết Yến thở dài.

Bên kia, Lãnh Lệ Lệ muốn cúp điện thoại, nghe thấy Lý Tuyết Yến có vẻ không vui thì không khỏi hỏi một câu:

- Yến Tử, tâm trạng không vui à?

- Không có việc gì. Áp lực công việc quá nhiều mà thôi.

Lý Tuyết Yến miễn cưỡng cười:

- Cứ như vậy đi. Để tôi tranh thủ thời gian đến tỉnh chơi vài ngày với cô, hoặc là cô đến Tân An, tôi mời cô ăn lẩu.

- Rảnh rồi nói sau. Được rồi, tôi cúp máy đây.

270. Chương 275: Lăn Đầu Bắt Tay

Người của Cục công an đưa Cầu Tai về, Trọng Tu Vĩ không cần tốn nhiều sức đã buộc Cầu Tai cung khai. Lời đồn chính quyền thị trấn muốn ép các xí nghiệp dệt đóng cửa là do Cầu Tam Lập mớm cho gã ta loan truyền ra ngoài, mà chuyện công nhân Tập đoàn Huệ Phong làm ầm ĩ cũng là do Cầu Tam Lập ở sau lưng thúc đẩy.

Thật ra loại tin đồn này không đáng tin, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể không mắc lừa. Nhưng khổ nỗi những người làm công ở các xí nghiệp ở thị trấn không có trình độ văn hóa, càng không có được sự phán đoán độc lập, chỉ cần có người kích động, liền manh động.

Trọng Tu Vĩ báo cáo lên Đảng ủy Cục và Quận ủy, lại trưng cầu ý kiến của Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, giải quyết các thủ tục liên quan, tạm giam Cầu Tam Lập, Cầu Tai và một số công nhân tập đoàn Huệ Phong cầm đầu vụ xuống đường. Bí thư Quận ủy Tần Phụng giận tím mặt, ra lệnh cho phòng công an quận dựa theo quy định và pháp luật mà nghiêm trị, thông báo toàn bộ quận để răn đe.

Cùng lúc, Đảng ủy phân cục công an tạm cách chức viên cảnh sát nổi sừng ngày hôm đó nửa năm, nghiêm khắc cảnh cáo đối với Trưởng đồn công an Vân Thủy Tra Anh Nghị.

Khi tiễn tổ công tác của Trọng Tu Vĩ về, đã là bảy giờ tối.

Bành Viễn Chinh nhìn theo đám Trọng Tu Vĩ lên xe cảnh sát biến mất trong màn đêm, lập tức quay lại nhìn Cổ Lượng và Quý Kiến Quốc trầm giọng nói:

- Bí thư Chữ, lão Quý, vài ngày tới, phiền hai vị dẫn tổ công tác đến nhà máy dệt Tam Lập theo dõi sát tình hình, đừng để công nhân lại gây rối.

- Chủ tịch thị trấn Bành yên tâm đi, tôi và lão Quý đã phân công, tôi theo dõi vào buổi tối, cậu ấy theo dõi vào ban ngày. Hiện giờ, nhà máy Tam Lập do Cửu Uyên Uyên, con gái của Cửu Tam Lập quản lý, hẳn là tạm thời không ngừng hoạt động. Chỉ cần không ngừng hoạt động, công nhân có việc để làm, ít có khả năng gây âm ỉ. Hơn nữa, lúc này quận nghiêm khắc xử lý vài kẻ quấy rối, đối với bọn họ là sự cảnh báo nghiêm trọng.

- Tuy là vậy, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là. Dù sao, vài ngày tới, chúng ta sẽ rất căng thẳng. Gần đây mọi người rất vất vả, chờ chịu đựng qua khoảng thời gian này, sẽ để cho các đồng chí có thời gian nghỉ ngơi.

Bành Viễn Chinh khoát tay, rảo bước về phía trụ sở chính quyền thị trấn.

Hôm nay Từ Tiểu theo Từ Tiểu rời khỏi thị trấn. Hắn cũng sẽ không quay lại thành phố, ở lại thị trấn, đồng thời trực ban.

Chủ Lương và Quý Kiến Quốc nhìn theo bóng dáng Bành Viễn Chinh, nhìn nhau thở dài một tiếng, cùng quay về nhà máy dệt Tam Lập. Lúc này là thời điểm nhạy cảm, chính quyền thị trấn không thể để xảy ra bất cứ sự cố nào nữa. Bọn họ mang gánh nặng, đều phải theo sát tình hình nhà máy Tam Lập, đề phòng gặp chuyện không may.

Các lãnh đạo khác của thị trấn cũng đang hết sức bận rộn. Mẫn Diễm xử lý công tác hằng ngày của chính quyền thị trấn, Hoàng Hà và Cổ Lương lo dự án phố buôn bán, Ngô Minh Quán và Thi Bình lo dự án khu công nghiệp hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt, Khuông Nhã Lam phụ trách “theo dõi” động tĩnh của các xí nghiệp dệt ở thị trấn.

Bành Viễn Chinh lên lầu, thấy văn phòng của Lý Tuyết Yến không ngờ còn đèn sáng, liền đứng lại gõ cửa, đẩy cửa cười nói:

- Tuyết Yến, còn chưa về nhà nghỉ sao?

- Tôi đang đợi anh, muốn nói chuyện với anh.

Lý Tuyết Yến ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng mà phức tạp.

- Ô, chuyện gì vậy?

Bành Viễn Chinh đi vào, thuận tay đóng cửa.

- Cô gái họ Từ hôm nay đến đây, là con gái của Bí thư Tỉnh ủy Từ phải không?

Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh hỏi nhỏ.

Bành Viễn Chinh cả kinh, không biết làm cách nào Lý Tuyết Yến biết được thân phận của Từ Tiểu. Tuy nhiên, điều này cũng không phải là bí mật gì, hẳn không cần phải giấu Lý Tuyết Yến, gật đầu nói:

- Ủ, đúng vậy.

- Xem ra, nhà vị hôn thê của anh rất có bối cảnh.

Lý Tuyết Yến khẽ thở dài:

- Anh không cần phải giải thích với tôi, thật sự là tôi cũng không muốn biết, chỉ là hơi tò mò một chút, cô gái mà anh thích là người như thế nào.

Bành Viễn Chinh im lặng. Hắn không thể nói nhiều về Phùng Thiển Như với Lý Tuyết Yến.

Sắc mặt Lý Tuyết Yến trở nên hơi ảm đạm:

- Bây giờ tôi mới biết, so sánh với cô Phùng, thật sự là tôi chẳng là gì cả, thật sự cảm thấy hơi mặc cảm.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Cô đừng cho rằng, tôi đến với Thiển Như là vì gia thế của cô ấy!

- Không đâu, anh không phải người như vậy, tôi hiểu mà.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nếu anh là loại người như vậy, tôi cũng không thích anh. Nhưng chúng ta lẫn lộn ở trong quan trường, có chỗ dựa vững chắc cũng rất tốt. Viễn Chinh, hiện nay tình hình thị trấn đang lộn xộn, các xí nghiệp dệt có lẽ cũng không chống đỡ được bao lâu, một khi mấy chủ doanh nghiệp này phá sản, thị trấn sẽ rất rối ren. Thừa dịp bây giờ còn chưa bộc phát ra, anh nhanh chóng chuyển đi đi, đến quận hoặc huyện khác làm người đứng đầu một đơn vị, còn hơn vất vả đồng thời lại phải đương đầu với nhiều nguy cơ ở đây.

Đây là Lý Tuyết Yến nói thật lòng.

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng:

- Chúng ta đi hết, nơi này ai sẽ chống đỡ?

Tôi sẽ không đi, Tuyết Yến. Tôi mong cô cũng đừng đi. Khó khăn chỉ là tạm thời, tôi không tin thị trấn Vân Thủy sẽ cứ suy sụp như vậy.

Bành Viễn Chinh đốt một điếu thuốc, nhận lấy cái gạt tàn pha lê Lý Tuyết Yến dành riêng cho hắn:

- Tôi không muốn làm một kẻ đào ngũ. Tôi tin rằng, chỉ cần chúng ta vượt qua được mấy ngày tới, tất cả mọi việc sẽ tốt lên.

Về phần các xí nghiệp dệt, tôi đã có ý tưởng bước đầu.

Bành Viễn Chinh thấy đã đến lúc nói hết chuyện này với Lý Tuyết Yến, bởi vì để làm được điều đó, một mình hắn khó thể thành công, cần phải có người hỗ trợ.

- Anh nói đi.

- Cô có biết tập đoàn dệt Phong Thái ở quận chúng ta không?

Bành Viễn Chinh cười cười hỏi.

- Biết, nghe nói là tập đoàn đứng đầu ở thành phố, thậm chí là ở tỉnh chúng ta, rất có thực lực.

Lý Tuyết Yến nhướn mày lên, mơ hồ đoán được dụng ý của Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, tôi hiểu suy nghĩ của anh.

Nhưng tôi cảm thấy không có khả năng thực hiện. Hiện giờ ngành dệt đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn, trong lúc này, tập đoàn dệt Phong Thái có thể bảo toàn bản thân mình đã rất khó, muốn họ vào lúc này “thu nhận” nhiều nhà máy dệt nhỏ như vậy, nhất định là người ta không chịu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi thấy chưa hẳn như vậy. Ít nhất, tôi thấy cũng nên thử một chút. Hai ngày trước, tôi có nói với Bí thư Tần, Bí thư Tần đồng ý giúp chúng ta, chỉ cần quận làm cầu nối, tập đoàn dệt Phong Thái sẽ thật sự suy xét.

Bành Viễn Chinh cảm thấy nắm chắc hơn tám phần. Sở dĩ hắn nắm chắc như vậy, là bởi vì dựa vào thông tin từ kiếp trước của hắn. Mười năm sau, Phong Thái phát triển rực rỡ, trở thành một tập đoàn dệt hàng đầu, đứng trong hàng năm trăm doanh nghiệp mạnh nhất cả nước. Điều này có nghĩa, lúc này tập đoàn Phong Thái đang ở trong giai đoạn tích lũy vốn và tụ lực.

Nếu Bành Viễn Chinh không nhớ lầm, tập đoàn Phong Thái lặng lẽ cải tổ và mở rộng sản xuất vào những năm 93 đến 97, nhân dịp ngành dệt xuống dốc, tập đoàn Phong Thái khai phá một con đường riêng, mở rộng ra bên ngoài với vốn đầu tư thấp.

Tuy Lý Tuyết Yến thâm không cho là đúng, nhưng không tranh cãi với Bành Viễn Chinh. Cô biết tính cách của Bành Viễn Chinh, hắn nhận định tình hình rất chuẩn xác, kiên định thực hiện ý tưởng của mình, mà cho tới giờ phút này, những việc hắn làm, chưa có việc nào uống công vô ích.

- Đêm nay anh trực?

Lý Tuyết Yến đứng dậy mặc áo khoác.

- Tôi về đây.

Đột nhiên Lý Tân Hoa ho khan một tràng, mặt đỏ lên, thân hình run rẩy vì cơn ho kịch liệt.

Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, vội đỡ lấy cô, vỗ nhẹ sau lưng cô:

- Cô bị cảm chưa khỏi hẳn, mau uống chút nước đi.

- Tôi không sao.

Lý Tuyết Yến ho một lúc, đứng thẳng người lên, bưng ly nước trên bàn uống một ngụm, rồi gượng cười:

- Tôi về, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Lý Tuyết Yến sửa lại áo khoác, quần khăn quàng cổ, yên lặng đi ra cửa. Cho dù cô rất muốn ở lại đây ôm lấy người mình yêu, muốn khóc một trận như mưa như gió để giải tỏa những đau khổ, buồn thương mấy ngày hôm nay, nhưng cô biết, mình không thể.

Cô buồn bã bước đi xuống lầu, mở cửa xe Santana, ngẩng đầu liếc nhìn trên lầu một cái.

Bành Viễn Chinh đứng ở hành lang, nhìn Lý Tuyết Yến lên xe lái đi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không nói được nên lời là cảm xúc gì.

Lý Tuyết Yến là một cô gái rất xuất sắc, phương diện nào cũng hơn người. Nếu không có Phùng Thiển Như, hai người sớm chiều làm việc chung, khả năng có tình cảm với nhau là rất lớn. Nhưng giờ đây, hẳn chỉ có thể trở mặt nhìn Lý Tuyết Yến buồn bã, tuyệt vọng.

...

Sáng hôm sau, Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường cùng các lãnh đạo có liên quan của văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Khương Bằng Duyên, Bí thư Đảng ủy kiêm Tổng giám đốc công ty xây dựng đô thị Tôn Kiến Côn, Bí thư Quận ủy Tần Phượng, Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng, đến thị trấn Vân Thủy điều tra nghiên cứu.

Tối hôm qua Lý Tuyết Yến sốt cao, sáng nay phải đi bệnh viện, không thể đi làm. Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ phải đích thân tiếp đãi phái đoàn của Mạnh Cường.

Tại hiện trường công trình cải tạo và mở rộng khu phố buôn bán, Mạnh Cường xuống xe, đám người Tần Phượng và Chu Đại Dũng vây quanh, từ từ đi tới.

Bành Viễn Chinh nở nụ cười xã giao, dẫn tất cả thành viên bộ máy lãnh đạo tiếp đón. Hắn nhìn lướt qua, thấy ngay Phó tổng giám đốc công ty xây dựng Liên Hoa Mậu đi trong đám người theo sau Mạnh Cường.

- Chào đón lãnh đạo thành phố đến thị trấn Vân Thủy kiểm tra chỉ đạo công tác.

Bành Viễn Chinh đưa tay ra bắt tay Mạnh Cường, đây là lần đầu tiên hai cậu cháu bắt tay nhau, tuy Bành Viễn Chinh không để tâm, nhưng đối với Mạnh Cường, đó là dấu hiệu cho thấy mối quan hệ giữa hai bên đang tốt dần lên.

Ánh mắt Mạnh Cường hơi phức tạp, giọng nói đượm vẻ cảm khái mà người khác không thể hiểu, cũng không thể đoán:

- Thấy Chủ tịch thị trấn Bành, một cán bộ trẻ tuổi đầy hứa hẹn như vậy công tác ở cơ sở, đột nhiên tôi có cảm giác mình già rồi. Sự cải cách và phát triển của thành phố Tân An trong tương lai, xin gửi gắm ở thế hệ trẻ này vậy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhẹ nhàng rút về bàn tay đang bị Mạnh Cường nắm chặt.

Trong lòng Mạnh Cường thâm than, rồi ra vẻ thản nhiên bắt tay chào hỏi các cán bộ khác, thái độ rất ôn hòa, không còn là Phó chủ tịch “đại nhân”, kiêu ngạo và tự cao ngày nào.

Những người thuộc Văn phòng thành phố thấy vậy, đều rất kinh ngạc.

271. Chương 276: Biểu Hiện Khác Thường Của Tần Phượng

Mạnh Cường chỉ vào công trường công trình cải tạo phố buôn bán cách đó không xa, nhìn Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Khương Bằng Duyên và Tổng giám đốc công ty xây dựng đô thị Tôn Kiến Côn, cười nói:

- Đối với công tác ở cơ sở, trong tình huống có thể, Ủy ban Xây dựng và công ty xây dựng đô thị nhất định phải giúp đỡ. Đồng chí Bằng Duyên, là Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng, các vị phải quan tâm và chú ý hơn đối với dự án ở cơ sở, không thể cứ ngồi lì trong phòng làm việc xem báo, thành kẻ quan liêu!

Đương nhiên lời nói của Mạnh Cường không phải là lời phê bình, mà như một “đề nghị”, Khương Bằng Duyên nghe xong, vội kính cẩn cười nịnh:

- Lãnh đạo nói đúng! Chủ tịch thành phố Mạnh, dự án của thị trấn Vân Thủy, Ủy ban Xây dựng thật ra cũng tham gia. À, đồng chí Kiến Côn, không phải gần đây công ty của anh bàn chuyện hợp tác với thị trấn hay sao?

Nghe Khương Bằng Duyên đá quả bóng sang cho mình, Tôn Kiến Côn thầm mắng, nhưng ngoài mặt lại cười:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, Chủ nhiệm Khương, đúng là chúng tôi đang bàn chuyện hợp tác với thị trấn Vân Thủy. Lão Liên, cậu phụ trách dự án này, mau tới báo cáo tiến độ với lãnh đạo Thành phố và lãnh đạo Ủy ban Xây dựng một chút!

Tôn Kiến Côn nhìn Liên Hoa Mậu vẫy vẫy tay.

Liên Hoa Mậu lúng túng cười, định tiến lên trả lời, chợt nghe Bành Viễn Chinh khẽ cười nói:

- Tôn tổng, Liên Tổng thật đúng là thiết diện vô tư! Bởi vì muốn giảm chi phí xây dựng cho quý công ty, Liên tổng đưa ra rất nhiều điều kiện hợp tác, chẳng hạn như giảm mức bồi thường cho các hộ có liên quan. Chính quyền thị trấn chúng tôi nghiên cứu một chút, cảm thấy khó khăn quá lớn. Hiệp nghị đã ký với quần chúng nhân dân, nếu lật lọng, không giữ lời, chắc chắn sẽ khiến quần chúng phản ứng mạnh, xin lãnh đạo công ty xây dựng thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi.

Tôn Kiến Côn ngẩn ra, quay lại liếc nhìn Liên Hoa Mậu.

Liên Hoa Mậu đỏ mặt, y không ngờ, ngay trước mặt lãnh đạo thành phố, lãnh đạo Ủy ban Xây dựng và Tôn Kiến Côn, Bành Viễn Chinh lại “đâm” y một nhát như vậy.

Y xoa tay, bối rối gượng cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, đây không phải là tôi bối bèo ra bọ. Chúng tôi là doanh nghiệp nhà nước, mỗi khoản đầu tư đều phải thận trọng, nhất định phải bảo đảm tài sản Nhà nước. Bằng không, lãnh đạo Ủy ban Xây dựng và Ủy ban Quản lý Giám sát Tài sản Nhà nước sẽ không để yên!

Tôn Kiến Côn cũng cười ha hả nói:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, chúng tôi cũng phải tính đến chi phí xây dựng và hiệu quả đầu tư. Tuy nhiên, xin lãnh đạo thành phố yên tâm, chúng tôi nhất định nhanh chóng đẩy mạnh dự án này, giúp chính quyền cơ sở giải quyết khó khăn!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Liên Hoa Mậu, không nói gì nữa. Trong quan trường, nhiều khi chỉ cần nói một câu, nhẹ nhàng một chút, một số vấn đề liền bộc lộ dưới ánh mặt trời. Chẳng hạn như lúc này, ở đây có ai không phải “cáo già”, Bành Viễn Chinh vừa nói như vậy, tất cả mọi người, gồm cả Mạnh Cường đều hiểu cuộc nói chuyện giữa thị trấn Vân Thủy và Liên Hoa Mậu không diễn ra suôn sẻ. Nếu không, hôm nay Mạnh Cường đã không phải xuống cơ sở điều tra nghiên cứu.

Không ai không hiểu, hôm nay Mạnh Cường đến là vì dự án này.

Cho nên Tôn Kiến Côn không thể không khẩn trương tỏ thái độ. Bất kể y có nguyên ý hay không, có Mạnh Cường tham gia, y chỉ có thể mau chóng đẩy mạnh việc thực hiện dự án này, để còn có cái mà ăn nói với Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường.

Đương nhiên Liên Hoa Mậu cũng hiểu được, y cúi đầu xuống, dùng khoeo mắt liếc về phía Bàn Viễn Chính, trong lòng dâng lên cảm giác hoảng sợ, sự khinh miệt đối với một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé, phút chốc tiêu tan.

Mạnh Cường thần nhiên cười:

- Tốt lắm. Công ty xây dựng đô thị hợp tác với thị trấn Vân Thủy xây dựng dự án này, coi như là hành động thực tế của thành phố giúp đỡ thị trấn. Tôi hy vọng Ủy ban Xây dựng và công ty xây dựng đô thị có thể toàn lực ứng phó, lãnh đạo chủ chốt đích thân chỉ đạo việc xây dựng công trình này cho thật tốt. Chủ tịch thị trấn Bàn Viễn Chính, chờ công trình được xây dựng xong, tôi sẽ đến xem!

Ai nấy đều không ngờ, Mạnh Cường lại nói như vậy. Câu nói của ông ta, vô hình trung đã chặn mất đường lui của Tôn Kiến Côn, dự án này không thực hiện là không được. Hơn nữa, không những phải làm, mà còn phải làm cho tốt, làm cho nhanh, bởi vì thái độ của Mạnh Cường như vậy, có nghĩa ông ta sẽ thường xuyên chú ý đến công trình này.

Tôn Kiến Côn thầm kêu khổ, ngoài miệng lại cười nói:

- Xin lãnh đạo thành phố yên tâm! Chúng tôi sẽ dốc hết sức lực, giúp thị trấn xây dựng!

Khương Bằng Duyên cũng thẳng sống lưng lên, nói:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, Ủy ban Xây dựng sẽ xếp dự án này vào danh sách công trình trọng điểm giúp đỡ cơ sở, về chính sách, xây dựng, thậm chí tài chính, đều sẽ dành cho sự hỗ trợ nhất định!

Cổ Lượng, Hoàng Hà và lãnh đạo thị trấn vui vẻ ra mặt, nhưng họ không có tư cách mở miệng. Bàn Viễn Chính cười:

- Cảm tạ lãnh đạo thành phố quan tâm, cảm tạ Ủy ban Xây dựng thành phố và công ty xây dựng đô thị giúp đỡ, khi dự án hoàn thành, chúng tôi nhất định mời Chủ tịch thành phố Mạnh, Chủ nhiệm Khương, Tôn tổng và lãnh đạo thành phố đến xem sự thay đổi tốt đẹp của thị trấn Vân Thủy!

Tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Bàn Viễn Chính nhìn Tần Phượng một cách tò mò. Hắn cảm thấy kỳ lạ, từ đầu tới cuối, vị Bí thư Quận ủy này im lặng một cách khác thường, chỉ mỉm cười, không ngờ là không nói một câu nào, đi theo lãnh đạo thành phố như một con rối gỗ. Tần Phượng không mở miệng, lãnh đạo quận như Chu Đại Dũng cũng chỉ có thể làm người câm.

...

Khi tiễn Mạnh Cường và lãnh đạo thành phố, Tần Phượng vừa định lên xe đi, Bàn Viễn Chính đã đứng chặn trước xe. Cô nhún mày:

- Đồng chí Viễn Chính tìm tôi có việc? Lên xe rồi nói.

Bàn Viễn Chính hơi do dự, vẫn lên xe Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan biết Bí thư Tần muốn nói chuyện với Bàn Viễn Chính, liền âm thầm bảo lái xe chạy chậm lại, đồng thời không quay về quận ngay, mà chậm rãi chạy dọc theo đường bao thành phố.

- Bí thư Tần, tôi chỉ xin lãnh đạo vài phút. Vẫn là chuyện lần trước trình bày với lãnh đạo, chuyện tập đoàn dệt Phong Thái, xin lãnh đạo chiếu cố giúp cho...

Bàn Viễn Chính còn chưa dứt lời, đã bị Tần Phượng cắt ngang:

- Dự án này, cậu không nên gấp gáp, gấp là không xong. Đây là chuyện rất quan trọng, tôi phải lựa chọn thời điểm thích hợp ở hội nghị thường vụ mà đề xuất, để Ủy viên thường vụ thảo luận tính khả thi của dự án. Nếu không có tranh cãi, Quận ủy mới có thể ra mặt giúp các đồng chí làm cầu nối, liên hệ với tập đoàn dệt Phong Thái.

Bàn Viễn Chính cười khổ:

- Bí thư Tần, chuyện này không thể kéo dài thêm. Mấy tháng nữa, chắc chắn sẽ có xí nghiệp dệt đóng cửa, đến lúc đó, sẽ lại có công nhân quấy rối, chính quyền thị trấn không có cách nào quản lý được.

- Quấy rối cái gì? Đây đều là do ruộng chiều mà sinh hư. Đồng chí Viễn Chinh, đồng chí không thể tiếp tục dung túng như vậy, nhất định phải sử dụng biện pháp mạnh! Sau khi đồng chí đến nhậm chức, đã xảy ra hai sự kiện bất công, điều này nói lên cái gì? Đương nhiên không phải nói đồng chí không xứng chức, nhưng phản ứng của đồng chí quá mức ôn hòa! Rất không có kinh nghiệm công tác!

Hách Kiến Niên ở thị trấn Vân Thủy nhiều năm như vậy, sao thị trấn không xảy ra tình trạng này? Lúc nào nên mạnh tay phải mạnh tay, không thể cứ một mực nhân nhượng, lạm dụng việc làm người tốt. Cơ sở có tình huống đặc thù của cơ sở, cái gọi là “cơ sở phải nghiêm trị”, chính là đạo lý này. Cậu có biết tổ điều tra của Cục báo cáo như thế nào với tôi không?

Trọng Tu Vĩ nói, nếu Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh vẫn công tác với thái độ này, có lẽ sẽ có một số người dân nói hấn là một quan chức tốt, nhưng sẽ có nhiều người dân hơn, lờn mặt hấn! Cứ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ sai lầm!

Một ít người khen cậu, nhưng sẽ có nhiều người hơn không sợ cậu! Đồng chí Viễn Chinh, cậu làm công tác cơ sở, nếu để xảy ra cục diện này, làm sao cậu có thể triển khai công tác?

Cảm xúc của Tần Phượng hơi khác thường, lúc đầu lời lẽ thâm thúy, sau lại trở nên gay gắt, mượn đề tài để giáo huấn.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, trầm nghĩ: đây không phải là nói vớ vẩn sao? Ta lạm dụng việc làm người tốt khi nào? Hiện giờ xảy ra nhiều vấn đề như vậy, chỉ có thể là do trùng hợp, nếu còn Hách Kiến Niên, chắc chắn vấn đề còn bùng nổ mãnh liệt hơn nhiều.

Nhưng ngay trước mặt Thẩm Ngọc Lan và lái xe, Bành Viễn Chinh lại không thể tranh cãi với Tần Phượng, đành thần nhiên cười một cách “khiêm tốn”, nghe theo sự “dạy bảo ân cần” của lãnh đạo:

- Bí thư Tần, tôi xin nhận giáo huấn, khi nào cần nghiêm khắc phải nghiêm khắc. Tuy nhiên, có một số vấn đề, không phải cứ mạnh tay là giải quyết được. Chẳng hạn như nguy cơ kinh doanh của các xí nghiệp dệt hiện nay, nếu không giải trừ, nó sẽ là một quả bom hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào. Cho nên, vẫn phải xin lãnh đạo Quận ủy giúp chúng tôi...

Bành Viễn Chinh chưa kịp nói xong, lại bị Tần Phượng cắt ngang, cô một mỗi phát phát tay nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, gần đây tôi không được khỏe, hay là đồng chí tìm Chủ tịch quận Cố đi. Tập đoàn dệt Phong Thái là xí nghiệp trọng điểm của Ủy ban nhân dân quận, Chủ tịch quận Cố ra mặt đề xuất, người ta sẽ nể mặt. Về phía Quận ủy chúng tôi, không có vấn đề!

Không ngờ Tần Phượng lại đem chuyện này giao cho Cố Khải Minh.

Bành Viễn Chinh ngẩn người, thái độ của Tần Phượng khiến hấn cảm thấy rất kỳ lạ.

Bành Viễn Chinh nhìn Tần Phượng, thấy khuôn mặt uy nghiêm và kiêu ngạo của Tần Phượng đầy vẻ chán nản và cô đơn, trong mắt lóe lên một tia sáng không hiểu được.

Thấy Bành Viễn Chinh nhìn sang, Tần Phượng gọi:

- Ngọc Lan, quay về quận, về đến quận, đưa đồng chí Viễn Chinh về thị trấn Vân Thủy!

...

Tần Phượng thờ ơ với chuyện này, Thẩm Ngọc Lan hiểu được. Gần đây Bí thư Tần không có hứng thú đối với bất cứ công tác nào ở quận. Cô vốn là một cán bộ cần cù, nhưng mấy ngày gần đây lại thường xuyên xin nghỉ, nằm nhà, nói rằng không khỏe, cần tĩnh dưỡng. Cho dù có công tác quan trọng cũng giao cho bên Ủy ban nhân dân quận.

Thẩm Ngọc Lan đoán, dường như Tần Phượng không còn công tác ở quận bao lâu nữa, tiền đồ cũng không được như ý, cho nên Tần Phượng mới có thái độ như vậy.

Thẩm Ngọc Lan có thể phán đoán như vậy, Bành Viễn Chinh cũng đoán được vài phần.

Vì thế, sau khi trở lại thị trấn, hắn liền gọi điện thoại cho Tống Bính Nam.

272. Chương 277: Ngụy Cơ: Một Lần Nữa Thay Đổi Vị Trí

Tần Phượng hai ngày qua chiếm được một tin tức khá rõ ràng. Nói là trước tết âm lịch thành phố sẽ điều chỉnh công tác của cô.

Hy vọng lên chức Phó chủ tịch thành phố của cô đã hoàn toàn tan biến. Bởi vì Phó giám đốc sở Xây dựng Chu Tích Thuần đã được bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thành phố Tân An, sắp đến nhậm chức rồi.

Còn thành phố sẽ điều cô đến khu Kinh tế Kỹ thuật cao cấp hiện đại mới làm Trưởng ban Quản lý. Chức Bí thư Đảng ủy nghe nói sẽ do Cố Khải Minh tiếp nhận.

Tuy rằng chức Trưởng ban quản lý khu kinh tế Cao cấp – Hiện đại cũng là cương vị thực quyền, cùng cấp với Bí thư Quận ủy. Đây chỉ là điều động cùng cấp bình thường. Nhưng đối với Tần Phượng mà nói, nếu lựa chọn cô nguyện ở lại Tân An để có tương lai hơn.

Dù sao cô ở lại khu Tân An đã mấy năm nay, đã có được cơ sở kiên cố. Nếu vẫn cứ làm Bí thư Quận ủy, thì rất có hy vọng bước qua cánh cửa cấp Phó giám đốc sở. Nhưng đến khu kinh tế Cao cấp – Hiện đại thì hết thấy lại phải bắt đầu lại từ đầu, đứng vững gót chân mở ra cục diện, làm ra thành tích. Lại phải tốn nhiều năm nữa, mà hết thấy còn không ai biết tương lai kết quả như thế nào.

Về phương diện khác, Tần Phượng cũng là một phụ nữ mạnh mẽ. Cô và Cố Khải Minh tranh đấu lâu như vậy, hiện tại phải chán nản rời khỏi, rõ ràng là cấp phần thắng cho Cố Khải Minh. Tuy rằng cô không bị hao tổn gì, cũng là lãnh đạo cấp cục thực chức. Trình tự sắp xếp cũng cao hơn Cố Khải Minh. Nhưng đối với cô mà nói, trên thực tế chẳng khác nào bại dưới tay Cố Khải Minh, và Cố Khải Minh là người chiến thắng lớn nhất.

Từ Chủ tịch quận đến Bí thư quận ủy, đây chính là một bước nhảy trên diện rộng. Tuy rằng cùng cấp nhưng địa vị chính trị và quyền thế lại hoàn toàn khác nhau.

Đây là tin tức Tần Phượng nhận được, trên cơ bản và sự thật cũng không khác gì nhau. Nhưng sau đó lại có một sự biến hóa mới.

Ngay từ đầu, ở thành phố đích thật đã an bài như thế. Mà Cố Khải Minh tiếp nhận chức vụ Bí thư quận ủy Tân An, là do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đề cử. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng không tỏ vẻ phản đối.

Vốn hết thấy đều được thông qua trong hội nghị thường vụ Thành ủy, nhưng Trưởng ban tổ chức cán bộ Tống Bính Nam lại đột nhiên đứng ra phản đối mãnh liệt, cho rằng thời gian Cố Khải Minh nhậm chức còn khá ngắn, chưa làm xong chức trách của một Chủ tịch quận. Ngay sau đó đề bạt làm Bí thư Quận ủy sẽ bất lợi cho sự yên ổn đoàn kết trong nội bộ.

Tống Bính Nam đề xuất, tạm thời cứ để Tần Phượng tiếp tục làm Bí thư quận ủy. Điều nhiệm Phó trưởng ban Thư ký Thành ủy Phó Ban Hồng đảm nhiệm chức Trưởng ban quản lý khu kinh tế Cao cấp – Hiện đại.

Tống Bính Nam đột nhiên trở mặt, hoàn toàn phá vỡ sự êm thấm của hội nghị thường vụ Thành ủy, đồng thời phá vỡ sự ôn hòa ngoài mặt của quyền lực cao tầng thành phố Tân An, hoàn toàn đem sự phân tranh quyền lực của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực ra ngoài ánh sáng.

Tống Bính Nam chỉ là một Trưởng ban tổ chức cán bộ, dám công khai phản bác nhân vật số hai Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Hiện nhiên có nghĩa là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham âm thầm bày mưu đặt kế. Các Ủy viên thường vụ thành ủy người nào còn không rõ, bởi vậy vừa mới giơ tay đồng ý liền rút tay trở về. Điều này khiến cho hội nghị thường vụ trở nên quái dị. Chủ tịch thành phố đề cử, Bí thư Thành ủy không phản đối, nhưng Ủy viên thường vụ lại không ủng hộ.

Ai cũng hiểu được, Tống Bính Nam sẽ bị chĩa mũi súng về mình. Tống Bính Nam hiểu rất rõ, chỉ có điều ông ta không thể không làm như vậy.

Chủ tịch thành phố Chu Quang Lược ở thành phố Tân An thâm căn cố đế. Còn Đông Phương Nham lại là cán bộ hàng không. Rất hiển nhiên, Đông Phương Nham muốn nắm toàn bộ cục diện trong tay thì không thể tránh khỏi việc phải lật đổ cây đại thụ Chu Quang Lược.

Ngoài mặt, Chu Quang Lược rất ủng hộ công tác của Đông Phương Nham. Mà dường như Đông Phương Nham cũng rất nhanh tạo được quyền uy của mình ở thành phố. Nhưng trên thực tế, ở sâu trong đó, ví dụ như việc bổ nhiệm cương vị cán bộ quan trọng, Chu Quang Lược vẫn muốn an bài người của mình. Cho nên, mặc dù Đông Phương Nham điều chỉnh cán bộ vài lần, nhưng vẫn chưa chính thức có được thành viên đích thật của mình.

Đông Phương Nham đến Tân An đã một năm, chung quy vẫn còn bị cản tay, bị kiềm chế, trong lòng phiền não có thể nghĩ. Tuy rằng Chu Quang Lược không phải cố ý cùng ông ta đối nghịch, nhưng Chu Quang Lược ở thành phố Tân An cắm rễ rất sâu. Cây lớn rễ sâu, quan hệ mạng lưới rắc rối khó gỡ, ông ta không chỉ bảo đảm được lợi ích chính trị cho mình mà còn cho người của mình. Điều này làm cho trong một số thời điểm, ông ta và Đông Phương Nham đã xảy ra xung đột.

Đông Phương Nham là một người rất điềm đạm và chắc chắn, nhưng ông đợi lâu như vậy mà vẫn không có tiến triển. Cho nên ông ta quyết định phá vỡ tầng giấy này, mượn việc tẩy bài quyền lực để xác lập địa vị số một của mình. Lúc này đây, ông ta đã khiến Tống Bính Nam làm ra cái việc không hợp với lẽ thường, tiến lên đài biểu diễn.

Đương nhiên, khi đã tới cấp bậc của Tống Bính Nam, thì tuyệt đối không thể để cho người ta lợi dụng mình. Rất hiển nhiên, đây là Tống Bính Nam và Đông Phương Nham đã đạt thành lợi ích chung nào đó.

Bởi vậy, Tần Phương được điều nhiệm đến làm Trưởng ban quản lý khu Cao cấp – Hiện đại, Cố Khải Minh được thăng lên làm Bí thư quận ủy. Chuyện như vậy tạm thời đã ổn. Còn cương vị Trưởng ban quản lý khu Cao cấp Hiện đại vẫn do Phó trưởng ban thứ nhất chủ trì công tác. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, vị Phó trưởng ban này sẽ trở thành người may mắn nhất trong cuộc đấu tranh quyền lực này.

Tống Bính Nam đương nhiên sẽ không nói trực tiếp, chỉ có điều Bành Viễn Chinh từ một vài câu của Tống Bính Nam liền đoán ra được toàn bộ chân tướng sự việc. Nói thật, hắn cũng không quan tâm đến quyền lực cao tầng của thành phố tẩy bài như thế nào. Bởi vì đây cách hắn quá xa. Nhưng hắn thật không ngờ, lúc này đây lại chôn xuống một mầm mống nguy cơ.

Mưa gió ở thành phố cố nhiên không quan hệ đến công tác của hắn. Nhưng rút dây động rừng, ở quận thì sẽ trực tiếp liên quan đến công tác của hắn. Sau khi nói chuyện với Tống Bính Nam xong, hắn lập tức ý thức được, mối quan hệ tốt đẹp của mình và Cố Khải Minh sẽ hoàn toàn tan biến.

Việc phản đối Cố Khải Minh làm Bí thư quận ủy của Tống Bính Nam thất bại, mà Bành Viễn Chinh thì ai cũng biết hắn có liên quan đến Tống Bính Nam. Cứ như vậy thì thái độ của Cố Khải Minh có thể nghĩ.

Sau này, chỉ sợ rằng rất khó mà được sự ủng hộ của Cố Khải Minh. Mà còn có khả năng bị Cố Khải Minh trả đũa.

Như thế, Bành Viễn Chinh nhất định phải điều chỉnh vị trí của mình. Không phải hắn là cây cỏ đầu tường, mà là tình thế bức bách, vì bảo toàn cho chính mình, vì sự phát triển của ngày sau mà bắt buộc phải làm.

Quan trường phía trên, không có khả năng xuất hiện một anh hùng can đảm. Bất cứ kẻ nào đều cần phải có thượng cấp ủng hộ. Nếu mất đi sự ủng hộ thì trong quan trường, chướng ngại sẽ vô cùng nhiều. Nói ngắn gọn, cấp trên nhất định phải có người trợ giúp kèm chế Cố Khải Minh. Nếu Cố Khải Minh sắp trở thành kẻ thù, thì Bành Viễn Chinh ở quận chỉ có thể bắt buộc phải chọn Bí thư quận ủy Tần Phương.

Suy nghĩ như thế, hắn không khỏi cười khổ.

Cũng may, tuy rằng lúc trước có mấy lần gây hấn với Tần Phương, nhưng gần đây quan hệ đã có xu hướng dịu đi.

Bành Viễn Chinh trong phòng làm việc, sắp xếp lại suy nghĩ hơi có chút hỗn loạn của mình, vạch ra kế hoạch cho công tác trong tương lai của mình. Hắn nhất định phải suy xét lại những nhân tố bất an trong tương lai đến từ phía Cố Khải Minh, để tránh cho lúc đó luống cuống tay chân.

Ngô Minh Quánh gõ cửa, mỉm cười bước vào:

- Chủ tịch thị trấn Bành.
- Mau vào đây ngồi, lão Ngô.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chỉ vào sofa rồi đưa qua một điếu thuốc.

Hai người ngồi đối diện nhau hút thuốc. Ngô Minh Quánh hút một điếu thuốc nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, xí nghiệp Tín Kiệt đồng ý cuối tháng này khởi công xây dựng. Kỳ thật thì hạng mục này của chúng ta lấy khu sản nghiệp của chúng ta làm trung tâm, quy hoạch thành một khu sản nghiệp lớn hơn. Tôi tính một chút, công trình này kỳ thật cũng không lớn.
- Ủ, trên cơ bản là như thế. Bọn họ muốn dời một số doanh nghiệp đến chỗ chúng ta, chân chính đầu tư cho khu sản nghiệp những phương tiện sản xuất, và các thiết bị mới, dây chuyền sản xuất.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Bọn họ cũng hy vọng chúng ta hợp tác với nhau, tạo nên thanh thế, tranh thủ ngân hàng cho vay. Một khoản đầu tư lớn như vậy, kỳ thật cũng vẫn phải tranh thủ từ ngân hàng.
- Tôi và Hoàng Đại Long đã kết nối với nhau, anh có việc gì cứ trực tiếp tìm anh ta. Tôi gần đây bận việc của bên xí nghiệp dệt, thật sự là không thoát thân được.
- Hạng mục này kỳ thật thì không có vấn đề. Hết thấy đều dựa theo kế hoạch mà đẩy mạnh. Đối phương rất ủng hộ công tác của thị trấn. Tôi tìm đến lãnh đạo là bởi vì....

Ngô Minh Quánh muốn nói nhưng lại thôi.

- Có chỗ nào khó khăn à?

Bành Viễn Chinh cười nhìn Ngô Minh Quánh.

- Là như thế này, Phó tổng của tập đoàn Tín Kiệt phụ trách hạng mục này là Thành Tài Tuấn có em họ đang công tác tại thị trấn chúng ta.
- Ồ, vậy sao?

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên.

Ngô Minh Quánh cười nói:

- Chính là Tiểu Hồng của phòng Tài chính, Hồng Ngọc Liên.
- Là Tiểu Hồng à!

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng.

Cát Tiểu Vân sau khi bị miễn chức Trưởng phòng Tài vụ, rồi lại bị chồng cô đến thị trấn quây một trận, lại thêm vì chuyện của Hách Kiến Niên nên không còn mặt mũi ở lại thị trấn, liền thông qua quan hệ điều động đến một doanh nghiệp nhà nước làm Phó trưởng phòng Tài vụ. Hiện tại, công tác của phòng Tài chính thị trấn Vân Thủy trên cơ bản là do Hồng Ngọc Liên đảm nhận. Sự việc gần đây quá bận rộn nên Bành Viễn Chinh chưa suy xét đến việc chọn người thích hợp.

Ngô Minh Quánh nói như vậy, Bành Viễn Chinh lập tức đoán được điều gì. Đơn giản là Hồng Ngọc Liên muốn lên làm Trưởng phòng Tài vụ, nên tìm đến Thành Tài Tuấn. Mà Thành Tài Tuấn thì không thể nói rõ với Bành Viễn Chinh, liền nhờ qua Ngô Minh Quánh. Y bởi vì hạng mục này mà thường xuyên tiếp xúc với Ngô Minh Quánh, cho nên liền biểu đạt một chút yêu cầu của mình.

- Lão Ngô, anh nghĩ như thế nào?

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Ngô Minh Quánh do dự một chút. Vốn dựa theo lẽ thường, đối phương là người quản lý hạng mục hợp tác với thị trấn, vì để hạng mục thuận lợi đẩy mạnh thì nên nể mặt đối phương vài phần. Nhưng y cũng biết

rõ, vị trí Trưởng phòng Tài chính là một vị trí rất quan trọng. Tuy rằng không có xếp hạng, nhưng quản lý mạch máu tài chính của cả thị trấn, Bành Viễn Chinh khẳng định là có chủ trương của mình.

Cương vị này, bình thường là người của nhân vật số một đưa vào, phó chức căn bản không thể nói gì hơn. Ngô Minh Quánh biết điều này có chút miễn cưỡng, chỉ có điều là người khác nhờ vả, nên y đành phải lên tiếng.

273. Chương 278: Cảnh Xuân

- Lẽ ra Tiểu Hồng làm việc không tệ lắm. Nhưng cô ấy có thể đảm nhận được cương vị này hay không thì tôi đến thị trấn thời gian cũng ngắn, nên không thể nói được nhiều.

Ngô Minh Quánh thăm dò nói.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút. Hắn trong lòng biết rõ, đây không chỉ là liên quan đến mặt mũi của Thành Tài Tuấn mà còn liên quan đến thể diện của Ngô Minh Quánh. Ngô Minh Quánh nếu đã mở miệng thì thuyết minh mối quan hệ giữa y và Thành Tài Tuấn không tồi. Nếu chính mình trực tiếp cự tuyệt, hiển nhiên sẽ làm Ngô Minh Quánh bị mất mặt.

- Tiểu Hồng hiện tại cứ chủ trì công tác của phòng Tài chính. Cứ để cô ấy làm thêm một thời gian, chờ qua tết âm lịch thì thị trấn sẽ nghiên cứu lại.

Tuy rằng Bành Viễn Chinh không có trực tiếp gật đầu, nhưng câu trả lời này xem như là đã nể mặt Ngô Minh Quánh rồi. Ngô Minh Quánh trong lòng cảm giác rất thoải mái, sau đó tiếp tục báo cáo với Bành Viễn Chinh công tác trước mắt của khu sản nghiệp.

Ngô Minh Quánh xem ra, điểm này của Bành Viễn Chinh mạnh gấp mấy trăm lần so với Hách Kiến Niên. Tuy rằng sự cứng rắn so với Hách Kiến Niên thì còn kém, nhưng lại có phần độc đoán hơn. Trong rất nhiều thời điểm, hắn sẽ cho cấp dưới uy quyền, đồng thời suy tính đến ích lợi của trợ thủ mình. Không giống như Hách Kiến Niên, những gì ưu đãi đều dành cho mình.

Ngô Minh Quánh đi rồi, Mẫn Diễm và Mạc Thư Bình lại vào báo cáo công tác. Sau khi cùng hai người này bàn bạc xong thì đã hơn 12h trưa. Lý Tân Hoa mang đồ ăn từ căng tin lên cho Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn, dịu dàng nói:

- Lãnh đạo, hôm nay tôi bảo căng tin làm món thịt kho tàu cho lãnh đạo. Còn có canh gà nữa. Gần đây lãnh đạo vất vả rồi, nên bồi bổ lại.

- Cảm ơn. Tuy nhiên, về sau đừng bảo căng tin làm cho tôi bữa ăn như thế này nhé. Nếu để các đồng chí và lãnh đạo khác biết được thì không tốt đâu.

Bành Viễn Chinh cười, tiếp nhận cặp lồng, vừa muốn ăn cơm thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Là điện thoại di động của hắn.

Lý Tân Hoa thấy hắn nghe điện thoại thì khẩn trương lui ra ngoài.

- Alo, xin lỗi ai đầu dây vậy?

- Anh Viễn Chinh, là em.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói mềm mại của Phùng Thiển Như.

- Thiển Như, em đi chơi ở tỉnh có vui không?

Bành Viễn Chinh cười:

- Ăn cơm chưa? Anh đang ăn cơm.

- Cũng không tệ lắm. Buổi sáng hôm nay cùng Từ Tiểu đi dạo, mệt chết đi được.

Phùng Thiển Như đột nhiên hạ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, em vừa nghe chú Từ nói, Tỉnh ủy gần đây sẽ chuẩn bị đề bạt một số cán bộ cấp Phó giám đốc sở, trong đó có Bí thư Quận ủy Tần Phương của khu Tân An anh đấy. Buổi chiều hôm qua, trong hội nghị thường vụ Tỉnh ủy vừa mới nghiên cứu một lần, nhưng vẫn chưa có quyết định cuối cùng.

Đối với Tần Phương, Phùng Thiến Như quả thật là có chút ấn tượng. Cô xuất thân gia đình chính trị, nên có tính nhạy bén trong chính trị. Cô được Từ Xuân Đình cố ý lộ ra tin tức, tự nhiên là phải thông báo trước tiên cho bạn trai của mình rồi.

- Cán bộ cấp Phó giám đốc sở? Tần Phương?

Bành Viễn Chinh chấn động:

- Cương vị gì? Phải điều đi à?

- Vẫn ở lại làm Bí thư quận ủy kiêm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Thành ủy.

Phùng Thiến Như nhỏ giọng nói.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Nếu là như vậy, đối với hắn chỉ có lợi. Mà loại sắp xếp này, kỳ thật cũng không hiếm. Khu Tân An là khu trung tâm thành nội. Trong trí nhớ kiếp trước của hắn, sau năm 2000, Bí thư quận ủy khu Tân An đều kiêm nhiệm chức Ủy viên thường vụ thành ủy.

- Xem ra, vị Bí thư Tần này của chúng ta rất có bối cảnh.

Bành Viễn Chinh tùy ý trả lời một câu. Phùng Thiến Như do dự một chút, rồi lại nói tiếp:

- Không phải như vậy. Em nghe chú Từ nói, là Bí thư Thành ủy của thành phố anh hướng Tỉnh ủy đề danh cô ta làm Ủy viên thường vụ. Nhưng Tỉnh ủy vẫn chưa đồng ý. Mà lúc này, có thể bởi vì xuất hiện vấn đề khác. Tuy nhiên em cũng không rõ lắm. Tóm lại, người này giống như là nhặt được may mắn vậy.

Phùng Thiến Như không ngờ cuộc điện thoại của mình lại khiến Bành Viễn Chinh lâm vào trầm tư.

Hắn kỳ thật đối với bối cảnh của Tần Phương cũng không biết nhiều lắm, chỉ nghe rằng cô xuất thân từ gia đình quân nhân mà thôi.

Nhưng lực ảnh hưởng của Tần gia lại không thấm thấu đến Tỉnh ủy. Nếu không, thì việc cô lên chức phó chủ tịch thành phố đã thành rồi. Đông Phương Nham đề cử Tần Phương tiến vào Ủy viên thường vụ khẳng định là muốn nuôi trồng lực lượng cho mình. Nhưng một Ủy viên thường vụ thành ủy, Đông Phương Nham chỉ có quyền đề cử, chân chính quyết định bổ nhiệm vẫn là ở Tỉnh ủy.

Tin tức này rõ ràng là Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình cố ý muốn thông qua miệng của Phùng Thiến Như nói cho Bành Viễn Chinh biết.

Tần Phương vì sao lại đột nhiên may mắn như vậy thì hắn không thể hiểu hết. Nhưng rất hiển nhiên, Tần Phương muốn tiến vào Ủy viên thường vụ, bất kể là bản thân Tần Phương hay là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng không biết trước được. Mà cái này cũng chính là một cơ hội tốt khiến cho Bành Viễn Chinh có thể cùng Tần Phương giao hảo thật tốt.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh không có bất luận một do dự nào, quyết định đến quận, cùng Tần Phương thẳng thắn nói chuyện. Hắn phải tranh thủ trước khi Cố Khải Minh trở về quận thì đạt thành đồng minh chính trị với Tần Phương.

2h chiều, Bành Viễn Chinh xuống xe, thẳng lên lầu ba của Quận ủy, nhưng Thẩm Ngọc Lan lại báo cho hắn biết Tần Phương sức khỏe không tốt đã về nhà nghỉ ngơi. Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ phải rời khỏi, nhưng nửa đường trở về thị trấn, hắn bảo lái xe quay đầu về phía nhà Tần Phương.

Chuông cửa vang lên.

Tần Phương cau mày mặc áo ngủ xuống giường ra mở cửa. Cô vừa mới chớp mắt được nửa giờ thì đã bị tiếng chuông cửa làm âm ỉ lên. Xuyên qua cái lỗ trên cửa, cô thấy Bành Viễn Chinh đang đứng bên ngoài thì không khỏi ngẩn ra, chợt có chút cảm xúc.

Cô tức giận ra mở cửa, lạnh lùng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, sao cậu lại đến nhà của tôi? Cậu làm sao mà biết tôi ở đây?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Quấy rầy Bí thư Tần nghỉ ngơi, nhưng tôi có công tác quan trọng muốn báo cáo với lãnh đạo. Đến văn phòng thì nghe lãnh đạo về nhà nghỉ ngơi, do dự hơn nửa ngày mới đến đây.

Tần Phượng căn bản là không muốn Bành Viễn Chinh vào nhà, đứng ở cửa có chút không kiên nhẫn như vậy nói:

- Có chuyện gì thì ngày mai đến văn phòng của tôi rồi nói. Sức khỏe của tôi không được tốt, nên cần nghỉ ngơi. Cậu về nhà đi.

Nói xong, Tần Phượng tính đóng cửa lại.

Bành Viễn Chinh lấy tay giữa cánh cửa, hạ giọng nói:

- Bí thư Tần, công tác của cô có biến động. Cô chẳng lẽ không muốn nghe?

Tần Phượng biến sắc, theo bản năng mà buông lỏng tay ra. Bành Viễn Chinh nhân cơ hội vào cửa, sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Tần Phượng quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, chỉ tay vào sofa trong phòng khách:

- Cậu cứ ngồi trước, tôi đi rửa mặt rồi nói chuyện với cậu.

Thật là một người phụ nữ kiêu ngạo! Rõ ràng là trong lòng rất nóng nhưng lại không quên việc thể hiện thể diện và hình tượng của lãnh đạo. Bành Viễn Chinh cười thầm trong lòng, ngồi trong phòng khách đánh giá sự bài trí trong căn nhà Tần gia. Trang hoàng rất đơn giản nhưng lại rất ấm áp. Từ trong ra ngoài đều tràn ngập nữ tính. Bao gồm sofa trong phòng khách và kệ TV, tất cả đều là màu hồng mà con gái thích.

Điều này làm cho Bành Viễn Chinh cảm thấy có chút kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ cô ở một mình? Không phải cô đã kết hôn rồi sao?

Đối với bối cảnh của Tần gia, Bành Viễn Chinh trước đây cũng không có tìm hiểu. Đương nhiên, cũng chẳng có người nào nói với hắn về điều này.

Tần Phượng kết hôn, nhưng hôn nhân của cô sau hai năm liền tan vỡ. Chồng của cô Mã Văn Đào đã ra nước ngoài du học, kết quả không quay trở lại. Hai người ly hôn. Từ đó, Tần Phượng không màng đến hôn nhân gia đình, một lòng dốc sức trong quan trường nên mới có cục diện và địa vị như ngày hôm nay.

Căn phòng này không phải là căn phòng của cô và Mã Văn Đào mà là phòng phúc lợi khi cô công tác ở thành phố mà được phân cho. Nhiều năm như vậy, cô vẫn ở chỗ này.

Tần Phượng vội vàng rửa mặt, rồi sau đó trang điểm một chút, lúc này mới bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cô vốn đang muốn về phòng thay đổi trang phục nhưng chùng quy vì trong lòng nóng nên vẫn mặc chiếc áo ngủ quay trở lại phòng khách.

Thấy Bành Viễn Chinh không ngờ ngồi trên sofa hút một điếu thuốc, cô không kìm nổi cảm xúc nói:

- Đừng hút thuốc ở đây.

- Tôi thấy chỗ này của Bí thư Tần có gạt tàn thuốc nên mới hút một điếu.

Bành Viễn Chinh cố ý đẩy cái gạt tàn trên bàn, ánh mắt còn liếc nhìn bao thuốc lá Moor dành cho nữ dưới gầm bàn, cười nói:

- Hút một điếu thôi, kiên quyết không hút nữa.

Tần Phượng sắc mặt đỏ lên. Cô đôi khi sống một mình ở nhà, cảm giác bức bối, cô đơn nên cũng hút thuốc. Chỉ có điều, đây là việc cá nhân của cô, đột nhiên thấy Bành Viễn Chinh bắt gặp thì trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cũng may Bành Viễn Chinh không nói gì hơn, cười nói tiếp:

- Chuyện cô được điều nhiệm làm Trưởng ban quản lý khu Cao cấp hiện đại, trong hội nghị thường vụ đã có sự tranh luận và đã bị gác lại. Cô vẫn tiếp tục làm Bí thư Quận ủy, Cố Khải Minh vẫn là Chủ tịch quận.

Tần Phượng khoe miệng run run một chút, trong lòng như trút được gánh nặng. Cô không phải hoài nghi lời nói của Bành Viễn Chinh. Cô biết Bành Viễn Chinh quan hệ với Tổng Bí thư Nam rất thân thiết. Nếu hẳn nói như vậy, khẳng định việc điều chỉnh cán bộ của Thành ủy đã có sự thay đổi. Tin tức này sở dĩ cô không nghe thấy là bởi vì cô không có tâm trạng muốn nghe.

Đối với cô mà nói, đây là một chuyện như từ trên trời rơi xuống. Sắc mặt của cô từ âm u chuyển sang trời quang mây tạnh. Nhưng Bành Viễn Chinh lại nói ra một câu khiến cô cảm thấy kinh hãi.

- Xin chúc mừng Bí thư Tần được thăng quan.

Tần Phượng trong lòng nhảy dựng, không kìm nổi lại nói một câu:

- Tin tức này là cậu từ đâu mà có? Tin tức của cậu có đáng tin không?

Tần Phượng chiếc áo ngủ thật không có cài kín cổ áo. Cô vội vàng tiếp cận lại, thân mình hơi chồm tới, khó tránh khỏi liền lộ ra bộ ngực đầy đặn trắng mịn và không che lấp được cảnh xuân.

Bên trong không ngờ lại không có gì!

Bành Viễn Chinh ánh mắt xẹt qua khe hở của cặp tuyết lê trắng toát kia, mơ hồ có thể thấy ở giữa gợn sóng thật lớn, thì liền khẩn trương ngồi nghiêm chỉnh lại, chuyển ánh mắt đi, ngừng lại bản năng gần như nguyên thủy của mình.

Nhưng Tần Phượng quả nhiên không có chú ý tới động tác nhỏ này của Bành Viễn Chinh. Cô trước sau vội vàng truy vấn:

- Cậu rốt cuộc có nói hay không?

- Cương vị thật ra không có gì biến hóa. Vẫn là Bí thư Quận ủy. Tuy nhiên....

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười, nhấn từng chữ một:

- Ủy viên thường vụ thành ủy, Bí thư quận ủy Tân An.

- Ủy viên thường vụ thành ủy!

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói, nhưng lại khiến cho Tần Phượng trong đầu nổ vang, giống như sấm sét. Gương mặt của cô đại ra, kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh, hơn nửa ngày vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

274. Chương 279: Đây Là Một Người Phụ Nữ Lẳng Lơ Nhưng Cô Độc

Ủy viên thường vụ thành ủy tuy rằng là hư chức, nhưng đối với Tần Phượng mà nói thì đây là một chuyện rất đáng vui mừng. Cô gần như không tin nổi vào lỗ tai của mình.

- Cậu không nên gạt tôi.

Hơn nửa ngày Tần Phượng mới lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói, hai má đỏ ửng lên.

- Tôi đặc biệt chạy đến đây, cũng không phải là để lừa dối lãnh đạo. Tôi làm sao mà dám chứ?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Không biết tin tức này của tôi có khiến Bí thư Tần lấy lại tinh thần hay không?

- Cậu nói cho tôi biết, tin tức này là từ đâu? Loại chuyện này không thể ăn nói lung tung.

Tần Phượng liền khôi phục lại lý trí và sự bình tĩnh của một người phụ nữ trong quan trường. Cô biết Bành Viễn Chinh sẽ không lấy loại chuyện này để nói giỡn với cô. Nhưng cô chút cũng không thể tin rằng đây là sự thật.

Huống chi, đề bạt lên làm Ủy viên thường vụ thành ủy, như thế nào bản thân lại không biết. Không cần nói đến việc tỉnh tìm nói chuyện, tối thiểu Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng phải có sự ám chỉ nào đó.

Cô ngồi ở vị trí Bí thư quận ủy, miễn cưỡng xem như là đã tham gia vào quyền lực cao tầng. Nguyên nhân chính là như thế, cô mới hiểu được, một Ủy viên thường vụ thành ủy và một cán bộ cấp Phó giám đốc sở cương vị thực chức là có ý nghĩa như thế nào?

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham sau khi đến nhận chức từng ám chỉ với cô. Mà cô cũng lựa chọn việc đứng về phía Đông Phương Nham. Đông Phương Nham tiến cử cô là việc rõ ràng, nhưng lướt qua cấp huyện cục thì không phải Đông Phương Nham có thể làm chủ. Lần trước cạnh tranh chức Phó chủ tịch thành phố thất bại, không phải Đông Phương Nham không vì cô mà xuất lực mà chính là hữu tâm vô lực.

Đối với cá nhân cô mà nói, cô biết rõ chính mình ở tỉnh không có bối cảnh và hậu trường, nên không có khả năng có người sẽ nói cho mình. Bành Viễn Chinh đột nhiên nói cô được làm Ủy viên thường vụ thành ủy, cô có cảm giác giống như là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Cô nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng tuy rằng muốn biết đáp án nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc và bình tĩnh.

Bành Viễn Chinh cười thầm trong lòng, biết đây là thời điểm để gia tăng lợi thế chính trị cho mình. Nếu muốn cho Tần Phượng kiên định vì mình mà làm thiết bị che mưa che gió, có mối quan hệ với Tổng Bí thư Nam không chưa đủ mà hẳn nhất định phải cho Tần Phượng biết phân lượng của hắn.

- Buổi chiều hôm qua, trong hội nghị thường vụ Tỉnh ủy nghiên cứu về vấn đề điều chỉnh cán bộ, ở tỉnh chuẩn bị đề bạt một số cán bộ cấp Phó giám đốc sở. Bí thư Tần là một trong số đó.

Bành Viễn Chinh mỉm cười phát tay, lấy ra một điều thuốc, thấy Tần Phượng không có phản đối, thì lúc này mới nói tiếp:

- Cô không cần hoài nghi. Tuy rằng sự việc vẫn còn chưa được xác định, nhưng tôi nghĩ Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy rất nhanh sẽ tìm Bí thư Tần nói chuyện. Bởi vì Bí thư Tần nhậm chức là do Bí thư Tỉnh ủy Từ đề danh.

- Bí thư Từ?

Tần Phượng hít một hơi thật sâu, khoe miệng không kìm nổi co giật một chút.

Cô đứng dậy, dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Từ đề danh tôi? Điều này sao có thể?

Bành Viễn Chinh cũng đứng dậy, cười nói:

- Kỳ thật thì cũng không có gì là không có khả năng. Về phần vì sao, Bí thư Tần cũng không cần phải làm cho rõ ràng. Chỉ cần kết quả là được rồi. Chuyện này ở thành phố hắn là còn chưa biết. Bí thư Tần nên chuẩn bị đi.

Tần Phượng sắc mặt có chút đỏ lên, bờ vai run rẩy, không phải phẫn nộ mà là kích động.

Ước vọng chức Phó chủ tịch thành phố đã tan biến. Cương vị Bí thư quận ủy cũng khó mà giữ được. Trong thời khắc hoàn toàn tuyệt vọng, Bành Viễn Chinh lại đưa tới một tin tức khiến cô phấn chấn và bất ngờ. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư quận ủy khu Tân An. Như vậy, cấp bậc và chức vị đối với cô mà nói thì gần như là hoàn mỹ.

Kể từ đó, ở khu Tân An này, ai còn dám khiêu khích quyền uy của cô?

Tần Phượng cảm xúc phập phồng, kích động khó nhin. Cô trước mắt đột nhiên cảm thấy mê muội, thân mình lắc lư một chút, mềm nhũn ngã nhào xuống mặt đất.

Bành Viễn Chinh hoảng sợ, tiến lên một bước đỡ lấy cánh tay Tần Phượng. Có thể nói giờ phút này thân hình Tần Phượng đã mềm như một đồng bùn, căn bản không thể đứng thẳng.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ, do dự một chút liền ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, đặt lên trên giường, sau đó cúi người nhẹ nhàng gọi:

- Bí thư Tần.

Tần Phượng ánh mắt nhắm chặt, khước miệng mấp máy:

- Tôi không sao, rót giùm tôi ly nước.

Bành Viễn Chinh bước ra phòng khách, tìm một cái ly, sau đó vào trong nhà bếp rót một ly nước nóng rồi mang vào phòng ngủ cho Tần Phượng, nâng cô dậy, gối đầu cô lên khuỷu tay của mình, cho cô uống nước.

Tần Phượng uống vào hai ngụm nước rồi lắc đầu không uống nữa.

Bành Viễn Chinh thuận tay đặt cái ly xuống đầu giường, đang muốn đem Tần Phượng đặt lại xuống giường thì ánh mắt vô tình lại nhìn xuyên qua cái áo ngủ rộng thùng thình của Tần Phượng, nhất là cái bộ tuyết trắng kia. Hắn trong lòng có một chút khác thường, xấu hổ nhìn qua chỗ khác. Đang muốn buông Tần Phượng ra thì lại nghe Tần Phượng vô lực mà nói:

- Phiên cậu mở ngăn kéo đầu giường, lấy cho tôi một thanh chocolate.

Bành Viễn Chinh lấy tay mở ngăn kéo đầu giường, thấy bên trong không ngờ có thanh chocolate. Hắn lấy ra một miếng, rồi bỏ vào miệng Tần Phượng. Tần Phượng nuốt nhẹ, sắc mặt chậm rãi hồi phục lại.

- Bỏ tôi ra.

Tần Phượng ánh mắt chậm rãi mở ra, hiện lên một tia phức tạp.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng rồi đem Tần Phượng đặt xuống, thở phào một cái, cười nói:

- Bí thư Tần vừa rồi làm tôi giật cả mình. Cô có muốn đi bệnh viện không?

- Không cần, tôi hay bị tuột huyết áp, không có việc gì đâu.

Tần Phượng có chút khó chịu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết tin tức. Nhưng tôi hiện tại không được khỏe, cậu có phải hay không...

Bành Viễn Chinh biết rằng người ta ý muốn tiễn khách.

Kỳ thật mục đích của hắn hôm nay tới đã đạt được, chính là thể hiện thiện ý của mình. Tần Phượng hẳn là biết thiện ý của hắn. Chỉ có điều hắn hơi tiếc một chút, vốn nghĩ rèn sắt khi còn nóng, nói chuyện của dật Phong Thái, kết quả không ngờ Tần Phượng kích động quá độ mà tụt huyết áp.

- Được rồi, Bí thư Tần cứ nghỉ ngơi cho thật tốt. Tôi xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh xoay người bước đi. Cho đến lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện trên vách tường phòng ngủ Tần Phượng có treo một bức tranh.

Ánh mặt trời, bờ cát, một cô gái. Ánh nắng long lanh, sóng biển quay cuồng, còn Tần Phượng thì đứng trên một cái vịnh, thân hình thon thả đứng đón gió. Bất kể là bộ ngực cao ngất hay là cặp mông no tròn, cùng với da thịt trắng như tuyết và đường cong lả lướt đều khiến cho người ta ánh mắt sáng ngời.

Bành Viễn Chinh hơi ngưng lại. Bức ảnh chụp cô gái quyến rũ phong tình vạn chủng, hẳn rất khó mà liên tưởng được với vị Bí thư quận ủy đang ở đằng sau. Hắn thậm chí trong nháy mắt có một sự do dự: Đây là Tần Phượng sao?

Tần Phượng ở phía sau xấu hổ khiển trách:

- Cậu nhìn vớ vẩn gì vậy? Khẩn trương đi đi.

Tần Phượng tuy rằng trong quan trường lãnh đạo rất nhiều đàn ông, nhưng rất ít có người đàn ông bước vào phòng của cô, chứ đừng nói là phòng ngủ. Hôm nay, Bành Viễn Chinh không chỉ bước vào nhà cô, mà còn vào phòng ngủ của cô, tiếp xúc thân thể với cô, đồng thời còn biết một số bí mật của cô.

Tần Phượng trong nháy mắt cảm thấy xấu hổ và giận dữ. Nếu không phải cả người không còn sức lực thì cô khẳng định sẽ đứng dậy, đuổi thẳng người thanh niên trước mặt ra khỏi nhà.

Bành Viễn Chinh nhún vai, thầm nghĩ: Đây là một người phụ nữ lẳng lơ nhưng cô độc.

Hắn đi nhanh ra khỏi phòng ngủ của Tần Phượng. Nghe được tiếng cánh cửa đóng rầm một cái, Tần Phượng lúc này như trút được gánh nặng, mặc dù có chút tức giận nhưng chung quy cũng vẫn không thấy hận. Bởi vì nội tâm vui mừng đã sớm tràn ngập toàn thân.

Thật lâu sau, cô chậm rãi ngồi dậy, ôm chầm ra phòng khách, cuộn mình trên sofa, lấy ra một điều thuốc Moor, hít sâu một ngụm. Vừa rồi người đàn ông kia đã mang đến cho cô niềm vui bất ngờ và sự giận dữ khiến cảm xúc trong lòng của cô không ngừng quay cuồng, khiến cô không thể bình tĩnh trở lại.

Bành Viễn Chinh ý đồ đến đây cô đương nhiên là biết rõ. Tuy rằng chàng thanh niên này luôn khiến cho cô thường xuyên cảm thấy tự tin và quyền uy của mình bị khiêu khích, nhưng chung quy lại dường như biến thành phúc tướng của mình.

Hơn nữa, hắn có thể dò xét được tin tức cơ mật bổ nhiệm cán bộ như thế, thuyết minh bối cảnh của hắn không đơn giản. Đủ loại như thế, hiển nhiên là hắn có đủ tư cách để hợp tác với cô.

"Tiểu tử này thật ra khá thú vị". Tần Phượng khoe miệng hiện lên một nụ cười mỹ mãn, lại đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đứng ở cửa.

Tần Phượng xấu hổ nói:

- Sao cậu vẫn còn chưa đi?
- Tôi bỏ quên túi xách trong phòng Bí thư Tần.

Tần Phượng ngần ra, theo bản năng mà quay đầu vào phòng khách. Lúc này Bành Viễn Chinh lại chủ động đi vào cửa, rồi đóng cửa lại.

Tần Phượng không kìm nổi lui về phía sau nửa bước, trầm giọng nói:

- Cầm túi xách của cậu rồi về đi.

Bành Viễn Chinh cười, bước đến sofa, lấy cái túi xách của mình, nhưng vẫn không có rời khỏi, mà đứng tại chỗ cười nói:

- Bí thư Tần, chuyện xí nghiệp dệt Phong Thái, vẫn mong lãnh đạo giặt dây bắc cầu giúp.

Bành Viễn Chinh trở lại lấy túi xách, đồng thời đột nhiên nghĩ tới một vấn đề quan trọng. Việc hợp tác với xí nghiệp dệt Phong Thái hẳn là nên quyết định trước khi Cố Khải Minh về lại quận. Nếu không khẳng định sẽ gặp phải sự cản trở từ Cố Khải Minh.

Tần Phượng cau mày:

- Trước đừng vội, chờ tôi suy xét rồi nói sau.
- Còn suy xét cái gì nữa. Lãnh đạo hôm nay cho tôi câu trả lời chắc chắn đi. Giúp hay là không giúp?

Bành Viễn Chinh đứng trước mặt Tần Phượng nói.

- Giúp, nhưng cậu hãy về trước, ngày mai chúng ta sẽ bàn bạc lại trong văn phòng của tôi.

Tần Phượng thật sự là không chịu nổi cái nhìn của Bành Viễn Chinh, nên đành chấp nhận.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Cảm ơn lãnh đạo đã chiếu cố. Hôm nay lãnh đạo vui như vậy, chi bằng mời tôi bữa cơm ăn mừng nhé?
- Cút!

Tần Phượng nghiêng răng nói. Bành Viễn Chinh cười vang rồi lách qua người cô, đi ra cửa.

275. Chương 280: Mạnh Mẽ Kháng Nghị!

Bành Viễn Chinh đứng ở dưới lầu nhà Tần Phượng, không kìm nổi ngoái lại ngược nhìn lên cửa sổ lầu ba che bức màn màu xanh da trời.

Trên môi hắn vẫn là nụ cười thản nhiên pha lẫn một chút bất cần đời. Nói một cách nghiêm khắc, tính cách Bành Viễn Chinh khá cứng chặc và điềm đạm, bất kể là làm người, làm việc đều rành mạch phân minh, có lẽ đó là lý do khiến Phùng Thiển Như nói tính cách hắn thiếu sắc thái lãng mạn.

Đương nhiên, cũng có lẽ bởi vì sống qua hai kiếp, hiểu rõ bộ mặt nhân thế, đã sớm đại ngộ, khiến sự lãng mạn, phóng túng trong lòng hắn không trỗi dậy.

Nhưng không biết như thế nào, vừa rồi ở trước mặt Tần Phượng, sự phóng túng vốn ẩn giấu và kìm hãm trong con người hắn đã dần dần vượt thoát ra ngoài, mà về sâu muộn và “khó chịu” nhưng không kém phần quyến rũ của Tần Phượng, không nghĩ ngờ gì, lại trở thành một chất xúc tác.

Tuy nhiên rất nhanh, Bành Viễn Chinh liền bình tĩnh lại, thậm chí: thật hổ thẹn. Lúc này kề cận bên Tần Phượng, cảm xúc mang tính bản năng trỗi dậy trong lòng hắn, khiến hắn gần như mất đi sự khống chế.

Bành Viễn Chinh rảo bước, không dám ngừng lại. Đến tận lúc này, trước mặt hắn vẫn hiện lên một cảnh xuân tươi đẹp không thể diễn tả thành lời và một khe rãnh thật sâu trắng ngần như tuyết khiến sự thay đổi sâu trong nội tâm càng lúc càng mãnh liệt.

Lên xe, lái xe cười hỏi:

- Chủ tịch thị trấn Bành trở về thị trấn hay đi đâu?
- Đến nhà Bí thư Lý trước, thăm Bí thư Lý.

Bành Viễn Chinh nhắm mắt lại, cố xua đuổi tà niệm trong đáy lòng.

Lái xe im lặng lái xe, rất nhanh đã tới tiểu khu Lý Tuyết Yến ở. Bành Viễn Chinh xuống xe, mua ít hoa quả bên đường, đến gõ cửa nhà Lạc gia, ngoài dự đoán của hắn, người mở cửa là một ông già hơn 60, thân hình cao lớn, lưng thẳng tắp, tinh thần quắc thước, đôi mắt nghiêm nghị.

Đó là Lạc Thiên Niên.

Lạc Thiên Niên chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt hơi âm trầm, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bành Viễn Chinh lúng túng cười:

- Bí thư Lạc, cháu đến thăm đồng chí Lý Tuyết Yến!
- Vào đi.

Lúc này Lạc Thiên Niên mới tránh đường để Bành Viễn Chinh vào nhà.

- Nếu hai đứa không có khả năng đến được với nhau, thì đừng cho nó bất cứ hy vọng nào, đây là lời khuyên của chú. Chú đã quan sát cháu thật lâu, cháu là một chàng trai rất tốt, một cán bộ trẻ tuổi có quyết đoán, có năng lực mà không có tư tâm. Chú không muốn cháu vì tình cảm cá nhân mà hủy đi tiền đồ của mình. Bây giờ cán bộ trẻ tuổi được như cháu, không còn thấy nhiều.

Giọng Lạc Thiên Niên hơi buồn ngủ.

Quả nhiên không hổ là người từng giữ chức Phó Bí thư Thành ủy, lãnh đạo cao cấp oai phong, khí độ này, lòng dạ này, người thường không thể sánh bằng. Nếu là một người cha bình thường khác, thấy con gái mình bị tổn thương tình cảm, làm sao còn có thể đối xử hòa nhã với Bành Viễn Chinh? Nói chỉ còn đưa ra lời khuyên từ một độ cao của góc độ và tầm nhìn.

- Cảm ơn Bí thư Lạc.

Bành Viễn Chinh dừng bước, chân thành nói.

- Cháu vào đi, Tuyết Yến ở trong phòng. Cho dù không được làm vợ làm chồng, chú hy vọng hai đứa có thể trở thành đồng bạn.

Trong giọng nói Lạc Thiên Niên ẩn chứa sự chân thành và cả phức tạp.

“Đồng bạn?!” Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thoáng nhìn người đàn ông tuổi xế chiều, giật mình: xem ra, ông cụ đem ước nguyện quyền lực của mình đặt vào con gái, hy vọng con gái mình có thể tiến xa hơn, thông qua con gái, mong bù đắp lại nỗi tiếc nuối quyền lực còn dang dở của mình.

Bành Viễn Chinh vào phòng Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến mặc áo ngủ thật dày, nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt long lanh như nước, lẳng lặng nhìn Bành Viễn Chinh.

- Có đỡ chút nào không?

Bành Viễn Chinh cười.

Lý Tuyết Yến nhoẻn miệng cười:

- Dạ, đỡ hơn nhiều rồi.

Nụ cười làm vẻ tiêu tụy trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng tan đi, cho Bành Viễn Chinh cảm giác, dường như Lý Tuyết Yến hoàn toàn thay da đổi thịt, biến thành một người khác.

Như nhận thấy sự kinh ngạc của Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến đột nhiên sâu kín thở dài, hừ một tiếng, nói:

- Đàn ông quả nhiên không có ai tốt! Mình trong lòng nghĩ đến hần, nhớ hần, hần lại cố tình làm như không thấy, lòng dạ ác độc sắt đá; bây giờ mình không nhớ nhưng sầu khổ vì hần nữa, trong lòng hần lại thấy không thoải mái. Ăn trong bát, còn ngó trong nồi, cho dù không chiếm được, cũng không để cho người khác chiếm, tâm trạng như thế có đúng hay không?

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi.

Lý Tuyết Yến bật cười khúc khích:

- Chỉ đùa với anh chút thôi. Nói thật, hai ngày nay tôi suy nghĩ rất nhiều, việc đã đến nước này, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh. Anh yên tâm đi, tôi sẽ không tìm đến cái chết, tôi không phải là loại con gái yếu đuối trong tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Ba tôi nói rất đúng, đời người quan trọng hơn tình cảm nhiều. Viễn Chinh, hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè, thành đồng bạn.

Lý Tuyết Yến cười rạng rỡ, sự ảm đạm trong mắt dần dần lui đi, ẩn giấu sâu tận trong tâm hồn.

Cô vươn cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn ra, Bành Viễn Chinh hơi do dự, cũng đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô...

- Ngày mai anh đi lên tỉnh?

Lý Tuyết Yến khoác áo, tiễn Bành Viễn Chinh ra cửa.

- Ủ, tôi đi lên tỉnh chúc thọ một người quen.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Lý Tuyết Yến im lặng gật đầu:

- Anh đi đi, ngày mai tôi đi làm lại. À, chuyện tập đoàn Phong Thái ra sao rồi?

- Bí thư Tần đồng ý giúp đỡ làm cầu nối. Tôi đánh giá khả năng họ chịu ngồi xuống thương lượng với chúng ta là rất lớn, nhưng hợp tác có thể thành công hay không, tôi cũng không dám chắc.

Bành Viễn Chinh cười cười.

- Không chỉ quyết định ở tập đoàn Phong Thái, còn phải xem nhà máy dệt ở thị trấn có chịu phối hợp hay không.

Lý Tuyết Yến nhú mày nói:

- Mấy ông chủ xí nghiệp đều rất thiện cận, tôi sợ bọn họ sẽ không phối hợp.

- Không cần bọn họ phối hợp. Đợi đến lúc họ không còn chống đỡ được nữa, sẽ chủ động tìm chúng ta thương lượng.

Bành Viễn Chinh thần nhiên cười, phát phát tay:

- Tuyết Yến, tỉnh dưỡng cho tốt, đừng để bị cảm lạnh, tôi về Ủy ban trước đây.

Nói xong, Bành Viễn Chinh nhanh chóng rời đi. Nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, vẻ tươi cười rạng rỡ của Lý Tuyết Yến dần dần tiêu tan, quay người vào nhà, buông một tiếng thở dài buồn bã.

Bành Viễn Chinh lên xe, chạy thẳng đến thị trấn Vân Thủy. Hắn vừa mới vào văn phòng, Mẫn Diễm vội vã đi vào, sắc mặt hơi khó coi, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lại có chuyện.

Bành Viễn Chinh biến sắc:

- Chuyện gì vậy?

- Hôm nay Tân An Nhật Báo đăng một bài, phê bình thị trấn chúng ta.

Mẫn Diễm đưa tờ báo trong tay cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nhận lấy, liếc nhìn, thấy trên trang hai có một bài báo với cái tit khá nặng “Thị trấn Vân Thủy: gần một ngàn công nhân bãi công xuống đường”.

Một bức ảnh in kèm, đúng là chụp tại hiện trường ngày hôm đó, không ngờ là chụp Bành Viễn Chinh đứng trước một chiếc xe tải lớn, cầm loa phóng thanh kêu gọi công nhân giải tán.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, tiếp tục xem.

“Cuộc bãi công của các công nhân lần này đã là lần thứ hai. Ông Trần, chủ tiệm một cửa hàng gần quốc lộ nói: toàn bộ đoạn quốc lộ gần thị trấn Vân Thủy đều bị chặn, trên đường đông nghẹt công nhân. Xe không thể đi qua, tạo thành kẹt xe nghiêm trọng. Rất nhiều cảnh sát và cán bộ thị trấn đứng bên ngoài duy trì trật tự.

Theo một số công nhân nhà máy dệt phản ánh, ông chủ nhà máy lấy cớ tình hình thị trường không tốt, lợi nhuận sụt giảm, để trường kỳ nợ tiền lương, bọn họ đã gần nửa năm không nhận được lương, chỉ có thể ăn mì gói chịu ở cửa hàng phụ cận. Mà bọn họ nhiều lần đến Ủy ban nhân dân thị trấn phản ánh, nhưng không được trả lời.

Công nhân A Bình nói: ‘Tiền lương chúng tôi rất thấp, mỗi ngày tăng ca rất vất vả, phía nhà máy cứ trường kỳ không tuân theo luật lao động, không phát lương và tiền tăng ca cho chúng tôi, cuộc sống của chúng tôi rất khó khăn’.

Đọc lướt qua bài báo, Bành Viễn Chinh cảm tức đập bàn:

- Vô trách nhiệm! Rất vô trách nhiệm!

Bành Viễn Chinh xuất thân từ ngành tuyên truyền, hẳn hiểu được sự khó xử của người làm nhiệm vụ giám sát truyền thông. Nhưng giám sát thì giám sát, truyền thông thì truyền thông, không thể nói ngoa, đổ thêm dầu vào lửa, thêm mắm thêm muối trong lúc đưa tin. Đưa tin như vậy rõ ràng là có ác ý, cố ý nói xấu chính quyền thị trấn Vân Thủy.

Mẫn Diễm hơi cảm tức nói:

- Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành, đây là bọn họ viết lung tung, không có trách nhiệm. Cái gì mà tiền lương thấp? Theo tôi biết, tiền lương ở các xí nghiệp trong thị trấn đều cao, cao hơn rất nhiều doanh nghiệp nhà nước! Nợ tiền lương là có thật, nhưng cũng không phải tất cả nhà máy dệt đều nợ lương! Càng không phải tất cả các nhà máy ở thị trấn đều nợ lương!

Bọn họ viết như vậy, làm cho người ta có cảm giác, hình như các xí nghiệp ở thị trấn chúng ta đều nợ tiền lương, không chấp hành quy định của pháp luật! Hơn nữa, có khi nào công nhân đến Ủy ban nhân dân thị

trấn phản ánh mà không được chính quyền đáp lại? Loại bịa đặt như vậy mà bọn họ cũng không biết xấu hổ viết ra!

Không được, Chủ tịch thị trấn Bành, tôi thấy chúng ta không thể im lặng. Tân An Nhật Báo là cơ quan ngôn luận của Thành ủy, bọn họ đưa tin sai như vậy, làm tổn thương rất nhiều hình tượng của chính quyền thị trấn chúng ta. Lãnh đạo cần phải tìm gặp lãnh đạo tòa soạn, mạnh mẽ kháng nghị!

Mẫn Diễm tức giận kết thúc lời nói của mình.

Cô tìm đến Bành Viễn Chinh, bởi vì biết hần xuất thân từ tuyên truyền, có quan hệ quen thuộc với giới truyền thông thành phố, muốn Bành Viễn Chinh ra mặt can thiệp, xoay chuyển ảnh hưởng.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, thở dài nói:

- Họ đưa tin sai sự thật và phóng đại. Nhưng cũng không cần phải “khởi binh hỏi tội”. Chị Mẫn, chị đi tìm Thi Bình, chồng chị ấy là lãnh đạo trung tầng của tòa soạn báo, chị thông qua Thi Bình và tòa soạn điều đình một chút, xem thái độ tòa soạn thế nào!

Mẫn Diễm thấy phản ứng của Bành Viễn Chinh không mạnh mẽ như tưởng tượng của mình, hơi thất vọng đi tìm Thi Bình.

Thi Bình không dám chậm trễ, lập tức nhờ chồng mình liên hệ với tòa soạn, thậm chí còn điện thoại cho phóng viên viết bài báo này- Chủ nhiệm Ban tin tức kinh tế quan trọng Giang Ninh Trinh.

Nhưng thái độ đối phương rất cứng rắn. Nhất là Giang Ninh Trinh, thái độ rất ngang tàng, không chỉ không chịu nhận sai, còn cả vú lấp miệng em, nói là bài báo của cô dựa trên sự điều tra kỹ lưỡng. Còn một Phó tổng biên tập còn buông một câu rằng, chính quyền thị trấn Vân Thủy có ý đồ quấy nhiễu tin tức, bọn họ sẽ khiếu nại lên Quận ủy Tân An và Ủy ban nhân dân quận.

Thi Bình bắt buộc phải báo cáo lại với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh giận dữ, hần vốn thông tình đạt lý, thông cảm cho khó khăn của ngành truyền thông, cho dù có một chút không đúng sự thật và phóng đại, có lẽ là do phóng viên lười biếng không điều tra kỹ. Nhưng không ngờ thái độ của họ kém như vậy.

276. Chương 281: Dò Xét

Đột nhiên hần đập bàn:

- Chị Thi, nếu họ tồi tệ như vậy, chúng ta sẽ giải quyết theo quy định chung. Chị bảo Phòng Đảng chính thảo một công văn, đóng dấu Đảng ủy thị trấn, gửi đến tòa soạn và Phòng tin tức Ban Tuyên giáo. Tôi lập tức lên thành phố gặp và nói chuyện với lãnh đạo tòa soạn!

Thi Bình hơi do dự, muốn nói lại thôi.

- Sao, chị có chỗ khó à?

Bành Viễn Chinh bình tĩnh hỏi.

Thi Bình cười khổ:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi vừa nghe ông xã nói, phóng viên viết bài báo này là Giang Ninh Trinh, là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt lạnh lùng cười nói:

- Chúng ta xử lý sự việc chứ không xử lý con người, bọn họ đưa tin không thật, nói ngoa, thậm chí có thể là nói sai có ác ý, chúng ta nhất định phải đưa ra kháng nghị.

Thi Bình thở phào, gật đầu:

- Ừ, vậy thì tốt, tôi đi lo việc này.

Thi Bình đi rồi, Bành Viễn Chinh càng nhúu chặt chân mày.

Giang Ninh Trinh? Em vợ của Chủ tịch thành phố Chu?

Ngẫm nghĩ một chút, hần nhắc điện thoại lên gọi cho Tổng biên tập Tiết của Tân An Nhật Báo. Nói chuyện rất lâu qua điện thoại, tuy thái độ đối phương ôn hòa, nhưng lập trường vẫn cứng rắn. Ông ta ám chỉ Bành Viễn Chinh đừng làm căng, cho dù là bài báo đưa tin có phần không đúng sự thật, nhưng vì mặt mũi lãnh đạo, cho qua đi.

Bành Viễn Chinh buông điện thoại, cười lạnh, trong lòng hơi căng thẳng, cảm thấy chuyện này là một dấu hiệu không tốt. Giang Ninh Trinh viết bài báo như vậy là vô tình hay là cố ý? Hoặc là, sau lưng bài báo này, có một âm mưu nào đó?

Ngẫm nghĩ một chút, hần quyết định tự mình đi một chuyến, gặp cô phóng viên là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu, coi như là thử thăm dò.

Bành Viễn Chinh cầm tờ báo kia và công văn kháng nghị của Đảng ủy thị trấn, đến Tân An Nhật Báo.

Bành Viễn Chinh xuống xe vào trụ sở tòa soạn báo, đi thẳng lên văn phòng Tổng biên ở lầu ba.

Hần gõ văn phòng Tổng biên, Phó chủ nhiệm văn phòng tổng biên Đồng Đồng ngẩng lên thấy là Bành Viễn Chinh, kinh ngạc đứng dậy cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành? Khách hiếm đây! Nghe nói Chủ tịch thị trấn Bành công tác ở thị trấn Vân Thủy, sao lại có thời gian đến tòa soạn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo công tác?

Đồng Đồng vừa bắt tay Bành Viễn Chinh, vừa cười hì hì. Cô và Bành Viễn Chinh rất quen thuộc, bởi vì quan hệ nghiệp vụ, trước kia gần như ngày nào cũng giao tiếp với hần.

Mắt Đồng Đồng lấp lánh, thật ra cô đã đoán ngay ra Bành Viễn Chinh tới làm gì. Vừa rồi, chồng Thi Bình đã chuyển công văn “kháng nghị” của thị trấn Vân Thủy, nhưng lãnh đạo tòa soạn cũng không quan tâm lắm, một thị trấn mà thôi, nếu mỗi khi đăng bài, xã, thị trấn nào cũng đều có thể tìm tới khiếu nại, tòa soạn chỉ còn có nước đóng cửa.

- Chị Đồng, thật ngại quá, tôi hỏi chút chuyện, Phó tổng biên trực ngày hôm nay là ai vậy?

- Ô, hôm nay là Trương tổng, Trương Kế Côn trực. Sao, có việc hả? Cậu muốn làm chuyên đề tuyên truyền sao?

- À, không phải, tôi vì bài báo này mà tới.

Bành Viễn Chinh cầm tờ báo đưa qua, chỉ lên bài báo của Giang Ninh Trinh:

- Bài báo này quá sai sự thật, phóng đại sự việc, làm tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của Đảng ủy và chính quyền thị trấn Vân Thủy.

Đồng Đồng lúng lúng cười, lưỡng lự một chút, hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cậu cũng là người làm tuyên truyền, đối với việc đưa tin cũng không phải là người ngoại đạo, tô vẽ và thổi phồng là khó tránh khỏi. Ngoài ra, bài báo này là do em vợ của Chủ tịch thành phố Chu viết, tôi thấy cậu nên mở một con mắt, nhắm một con mắt đi, dù sao mấy bài báo loại này, dân chúng cũng không đọc, sẽ không ảnh hưởng thành tích của các cậu.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng không nói thêm điều gì với Đồng Đồng, bởi vì hần biết nói nhiều với cô cũng vô dụng.

- Chị Đồng, tôi đi gặp Trương tổng.

Bành Viễn Chinh cười, gật đầu với Đồng Đồng, rồi đi ra khỏi phòng.

Đồng Đồng nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ: cậu tìm Trương Kế Côn cũng là vô ích, con nhỏ lẳng lơ Giang Ninh Trinh kia viết bài, ai dám nói này nói nọ chứ.

Bành Viễn Chinh gõ cửa văn phòng Phó tổng biên tập Trương Kế Côn, nghe ông ta trả lời, liền đẩy cửa mà vào. Thấy là Bành Viễn Chinh, Trương Kế Côn hơi nhú mày, thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi.

Không đợi Bành Viễn Chinh mở miệng, Trương Kế Côn liền chủ động hỏi:

- Cậu đến vì bài báo kia? Tôi vừa nói rõ với các đồng chí ở thị trấn. Thứ nhất, truyền thông chúng ta không thể chỉ có ca tụng, mà còn phải biết phê bình để tiến bộ. Căn cứ tinh thần chỉ thị mới nhất của Trường ban tuyên giáo Trịnh, gần đây chúng tôi gia tăng các bài phê bình. Nếu chúng tôi đăng một bài phê bình, người bị phê bình đều tìm tới khiếu nại, báo chí chúng tôi cũng không cần làm nữa; thứ hai, bản thân bài báo này không có vấn đề gì lớn, có lẽ là góc độ khác nhau, dẫn tới cách hiểu khác nhau. Đồng chí Viễn Chinh cũng xuất thân từ cán bộ tuyên truyền, hẳn là phải hiểu cho chỗ khó xử của truyền thông chúng tôi.

- Trương tổng, tôi không định bôi bọ ra bọ với tòa soạn. Nhưng, bài báo này rất không đúng sự thật, gây ra ảnh hưởng hết sức tiêu cực. Là một cấp Đảng ủy và chính quyền, nhất định chúng tôi phải bảo vệ hình tượng tốt đẹp của mình.

Bành Viễn Chinh nói một cách nghiêm túc.

- Không đúng sự thật chỗ nào?

Trương Kế Côn hỏi, trầm nghĩ: cậu đúng là một thằng nhóc không hiểu thời hiểu thế, đã ám chỉ với các người rồi, đây là bài báo của em vợ Chủ tịch thành phố Chu, nể mặt một chút, mọi người đều vui vẻ, muốn “đấu” tới cùng hay sao?

- Ít nhất có hai điểm. Thứ nhất, mức lương bình quân của công nhân ở các xí nghiệp trong thị trấn chúng tôi, cao hơn mức lương bình quân của các xí nghiệp trong thành phố. Ngoài ra, lợi nhuận của nhà máy dệt bị giảm sút, phải nợ tiền lương, nhưng chỉ nợ tới đa ba tháng, trong bài báo viết là nửa năm, thông tin này ở đâu ra? Thứ hai, trước khi bãi công, không có công nhân nào đến phản ánh tình hình với chính quyền thị trấn, đây là chuyện xảy ra đột ngột, nhất định phải làm rõ.

Chân thật, khách quan, ngay thẳng, không thiên vị, là nguyên tắc cơ bản, cũng là quy định trong công tác đưa tin. Phóng viên của quý báo không điều tra nghiên cứu kỹ càng, liền vội vàng thông qua suy đoán chủ quan, hư cấu ra bài báo đầy những thông tin sai lệch, làm sao chúng tôi có thể chấp nhận được?

Trương Kế Côn nhíu mày, còn chưa nói gì, chợt nghe ngoài cửa vọng tới giọng nói vô cùng kiêu ngạo của một phụ nữ:

- Chỉ là một bài báo thôi, không ngờ anh lại quá cường điệu đến mức này, anh có ý gì? Bãi công không phải là công nhân thị trấn các anh à? Chẳng lẽ là do tôi kích động họ?

Một cô gái mặc một chiếc áo jacket đen, một chiếc quần đen mỏng bó sát người, dáng người cực kỳ nóng bỏng, dung mạo quyến rũ, toàn thân tràn đầy vẻ ngỗ ngược, xuất hiện trước cửa, đóng đưa cặp mông đi tới, bộ ngực rung rinh như sóng gợn, làm bóng mắt người ta.

Cô ta không chút khách khí, giơ tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, hùng hổ nói. Đó là cô em vợ của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, Chủ nhiệm Ban tin tức kinh tế quan trọng Giang Ninh Trinh.

Lần này Bành Viễn Chinh tới tòa soạn báo “khởi binh hỏi tội”, một mặt đòi lẽ công bằng, một mặt cũng là muốn thử dò xét. Hắn cảm thấy Tân An Nhật Báo đột nhiên đăng một bài báo như vậy, là có “thâm ý”.

Hắn thoáng nhìn qua Giang Ninh Trinh, trầm nghĩ quả nhiên không phải là kẻ dễ chơi, thảo nào Thi Bình chịu bó tay.

Hắn thản nhiên cười:

- Là phóng viên Giang? Thật ra tôi muốn thỉnh giáo cô, rốt cuộc là tôi cường điệu hay tư tưởng cô có vấn đề? Nếu thông tin trong bài báo của cô đã được kiểm tra, như vậy, xin mời cô cung cấp chứng cứ. Nếu không, Đảng ủy và chính quyền thị trấn Văn Thủy lập tức khiếu nại lên ngành chủ quản tuyên truyền, đồng thời có quyền truy cứu trách nhiệm của cô trước pháp luật.

Giang Ninh Trinh ưỡn ngực ra, xác xược cười lạnh:

- Tốt, tôi sẽ chờ anh! Đi đi, nhanh đi khiếu nại tôi đi! Tổ cáo tôi đi! Có bản lĩnh, lại tới tòa án mà kiện tôi đi! Tôi thật sự muốn nhìn xem, một Chủ tịch thị trấn như anh, có “lật trời” được không?

Cô gái này lớn lối ngạo mạn như thế, Bành Viễn Chinh nổi giận, cũng cười lạnh nói:

- Tôi là một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ, đương nhiên không lật được trời, nhưng tôi tin rằng, chỉ sợ một cô em vợ của Chủ tịch thành phố cũng lật không được trời! Đây là thiên hạ của dân, ai dám làm trời? Ai có thể làm trời?!

- Anh!

Giang Ninh Trinh đỏ mặt lên, tức giận đến nỗi khóe miệng run rẩy, giơ tay chỉ thẳng vào mặt Bành Viễn Chinh, miệng thở hổn hển.

- Vốn chỉ cần giải thích rõ ràng, chúng tôi cũng sẽ không làm căng nữa! Nhưng thái độ của cô ra sao? Vô cùng tồi tệ! Trương tổng, đây là công văn kháng nghị của Đảng ủy thị trấn chúng tôi. Tôi hy vọng tòa soạn các vị có thể mau chóng cho chúng tôi một câu trả lời. Đồng thời, chúng tôi sẽ khiếu nại lên Ban Tuyên giáo Thành ủy. Nếu Ban Tuyên giáo Thành ủy quản không quản được, chúng tôi sẽ lên Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy! Tôi thực sự không tin, hươu sẽ biến thành ngựa (1), quạ đen sẽ biến thành phượng hoàng!

Nói xong, Bành Viễn Chinh đặt công văn lên bàn, phẩy tay bỏ đi.

Thái độ của Bành Viễn Chinh quá mức cứng rắn, mạnh mẽ, thậm chí có phần lỗ mãng. Trương Kế Côn nhú mày đứng dậy, lại nghe Giang Ninh Trinh thẹn quá hóa giận, quát to khiến y ong ong cả màng nhĩ:

- Trương tổng, mặc kệ hần! Một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé mà làm tàng! Cứ để cho hần làm âm ỉ đi! Hừ, tôi còn muốn viết tiếp mấy bài báo nữa, ngày mai tiếp tục đăng!

Trương Kế Côn cười khở.

...

Bành Viễn Chinh ra vẻ tức giận ngút trời, rời khỏi tòa soạn, thật ra trong lòng rất bình tĩnh. Đến một lần thế này, hần đã cơ bản đưa ra được phán đoán của mình, tin thời sự có tác dụng trong một thời gian nhất định, lùi lại nhiều ngày như vậy mới đăng, lại là do em vợ của Chủ tịch thành phố viết, rất hiển nhiên là có sự tham gia của “trên”.

Đó là Ban Tuyên giáo hay lãnh đạo Thành ủy, hay là nơi khác, hần không rõ. Nhưng ít nhất, đó là một tín hiệu, khiến trong lòng hần xuất hiện sự cảnh giác.

Hần đứng đối diện với tòa soạn, đốt một điếu thuốc, quay lại chăm chú nhìn trụ sở tòa soạn, chân mày nhíu chặt. Một lúc sau, hần chợt thấy Giang Ninh Trinh từ văn phòng đi ra, lắc lắc cặp mông đẩy dạn chui vào một chiếc xe hơi màu trắng, nổ máy xe, nhanh chóng rời trụ sở tòa soạn.

(1) Hươu biến thành ngựa: Tháng 8 năm 207 TCN, Triệu Cao muốn làm phản nhưng sợ quần thần không nghe, nên trước tiên phải thử. Cao dâng Tần Nhị Thế (tức Hồ Hợi, con thứ hai của Tần Thủy Hoàng) một con hươu và bảo rằng đó là con ngựa. Nhị Thế cười nói:

Thừa tướng lầm đấy chứ! Sao lại gọi con hươu là con ngựa?

Nhị Thế hỏi các quan xung quanh. Những người xung quanh im lặng, có người nói là “ngựa” để vừa lòng Triệu Cao, cũng có người nói là “hươu”.

Nhị Thế thấy vậy cả kinh, tự cho là mình loạn óc, bèn cho giết những người gọi hươu là hươu và cho gọi quan thái bộc sai bói xem. Quan thái bộc khuyên nên trại giới. Nhị Thế bèn vào vườn Thượng Lâm trại giới, ban ngày đi chơi, săn bắn. Có người vào vườn Thượng Lâm, Nhị Thế tự tay bắn chết. Triệu Cao bèn nói với Nhị Thế:

- Nhà vua vô cớ giết người vô tội, đó là điều trời cấm, quỷ thần không nhận đồ tế lễ, trời sinh tai họa. Nên đi xa cung nhà vua để giải trừ tai họa.

Nhị Thế bèn dời đến cung Vọng Di.

Triệu Cao bàn mưu với người rể là Diêm Nhạc làm quan lệnh ở Hàm Dương và em là Triệu Thành:

- Nhà vua không nghe lời can ngăn. Nay việc đã gấp, nhà vua muốn quy tội cho chúng ta. Ta muốn thay đổi vua lập công tử Anh. Tử Anh là người nhân đức, cần kiệm, trăm họ đều kính trọng lời nói của ông ta.

Triệu Cao liền sai lang trung lệnh làm nội ứng giả vờ báo có giặc lớn kéo vào kinh thành, sai Diêm Nhạc triệu tập các tướng đem quân đuổi giặc. Sau đó Cao sai Diêm Nhạc cầm hơn một nghìn người đến cửa cung Vọng Di. Nhạc trói người vệ binh giữ cửa, chém quan giữ thành rồi đem quân đi vào, vừa đi vừa bắn. Các quan lang và hoạn quan hoảng hốt bỏ chạy, ai kháng cự thì bị giết chết, chết tất cả mấy mươi người.

Diêm Nhạc bước vào, bắn vào cái màn Nhị Thế ngồi. Nhị Thế nổi giận gọi những người hầu đến. Mọi người đều hoảng sợ không dám chống cự, chỉ có một viên hoạn quan hầu ở bên cạnh không dám bỏ đi. Nhị Thế hỏi:

- Sao nhà ngươi không báo với ta từ trước để đến nỗi gặp tình cảnh này?

Viên hoạn quan nói:

- Thần sở dĩ được sống là nhờ không dám nói. Nếu nói trước thì thần đã bị giết rồi, làm sao còn sống đến ngày nay được? (sic!)

Diêm Nhạc tiến đến trước mặt Nhị Thế và ép ông tự sát. Dù Nhị Thế xin làm quan nhỏ, rồi làm dân thường nhưng Diêm Nhạc vẫn không tha, nói rằng làm theo lệnh của Triệu Cao. Nhị Thế biết không thoát được đành phải tự sát. Tần Nhị Thế ở ngôi được 3 năm, lúc đó 24 tuổi.

277. Chương 282: Mồi Lửa Khiến Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt

Bành Viễn Chinh tạm thời quyết định gác lại chuyện này, chờ hấn từ tỉnh về rồi nói sau.

Buổi sáng ngày mai, hấn muốn đến tỉnh để mừng thọ mẹ của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, nên nhất định phải chuẩn bị một món quà.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, lễ vật không phải ở giá cả như thế nào, mà là phải biểu đạt được thành ý và sự tôn trọng. Hơn nữa còn phải phù hợp với thân phận của mình và Phùng Thiển Như.

Mua cái gì bây giờ? Bành Viễn Chinh suy nghĩ.

Thuốc lá, đường trà, thuốc chăm sóc sức khỏe thì tạm thời không nên tính tới. Đồ trang sức quý giá lại càng không được. Từ Xuân Đình ở tỉnh nổi tiếng là liêm khiết, chắc chắn sẽ từ chối. Chỉ có đặc sản bản địa hoặc hàng thủ công mỹ nghệ là có thể suy xét. Chỉ có điều, hàng đặc sản và thủ công mỹ nghệ ở Tân An chỉ có tượng điêu khắc gỗ và con tò te. Những loại đồ chơi này, lão thái thái của Từ gia sẽ thích sao? Bành Viễn Chinh trong lòng rất hoài nghi.

Suy nghĩ nửa ngày, Bành Viễn Chinh cuối cùng quyết định mua con tò te làm quà. Lễ vật chỉ là hình thức. Từ gia coi trọng là việc hấn và Phùng Thiển Như có mặt hay không. Còn lễ vật chỉ là liên quan đến thể diện. Có cũng được, mà không có cũng không sao.

Bành Viễn Chinh tự mình đi mua lễ vật, chuẩn bị sáng hôm sau sẽ đến tỉnh.

Hấn không biết, ngay khi hấn ở Nhật báo Tân An phát sinh xung đột với Giang Ninh Trình, thì trong hội nghị thường vụ thành ủy Tân An va chạm kịch liệt cũng đang bắt đầu.

Tổng Bí thư Nam trong hội nghị thường vụ làm sủng cho Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, trực tiếp chọc giận Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Vừa lúc trong hội nghị thường vụ này cũng thảo luận về công tác kinh tế, xã hội, Chu Quang Lực cũng nương theo báo cáo của Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân về sự kiện hơn một ngàn công nhân bãi công ở quốc lộ, không ngừng nâng cao quan điểm, nhấn mạnh chính quyền Đảng ủy Vân Thủy đã không làm tròn trách nhiệm, đề xuất phải xử lý trách nhiệm lãnh đạo của Bành Viễn Chinh.

Sự kiện công nhân thị trấn Vân Thủy bãi công là công tác nhỏ mà Tiêu Quân đã báo cáo. Vốn chỉ sơ lược nói qua. Nhưng Tiêu Quân cũng không dự đoán được, việc nhỏ này lại bị Chu Quang Lực làm lớn ra.

Chu Quang Lực lời vừa thốt, Tổng Bí thư Nam lập tức hiểu được, Chu Quang Lực đây là muốn trút giận sang mình. Bành Viễn Chinh chỉ là tai bay vạ gió. Nói cách khác, Chu Quang Lực mượn điểm nhỏ ấy chính Bành Viễn Chinh không phải là mục đích, mà mục đích chính là Tổng Bí thư Nam.

Hơn nữa, còn có trình tự suy xét sâu sa trong đó. Bành Viễn Chinh chỉ là bắt đầu, mục tiêu kế tiếp sẽ là Bí thư quận ủy Tần Phương. Chỉ có đẩy Tần Phương đi thì Cố Khải Minh mới có khả năng lên chức. Và trong hệ thống quyền lực của thành phố Tân An, lực lượng của ông ta lại càng tăng lên.

Nếu không, lấy thân phận của Chu Quang Lực, tuyệt không có khả năng trong hội nghị thường vụ lại đã kích một cán bộ thị trấn.

Nếu là người khác, Tổng Bính Nam lúc này liền nhượng bộ. Cho dù Chu Quang Lực gắng sức thực hiện khiêu khích thì ông cũng không vì một cán bộ thị trấn mà trở mặt với Chu Quang Lực. Nhưng là Bành Viễn Chinh thì Tổng Bính Nam không còn đường thoái lui.

Ở quan trường thành phố Tân An, ngoại trừ Mạnh Cường thì chỉ có Tổng Bính Nam là biết thân phận đích thực của Bành Viễn Chinh. Phùng gia trên thực tế là đem Bành Viễn Chinh phó thác cho Tổng Bính Nam. Nếu Bành Viễn Chinh vì chuyện nhỏ này mà bị chèn ép thì Tổng Bính Nam căn bản chẳng có cách nào ăn nói với Phùng gia. Bởi vậy, Tổng Bính Nam không còn đường thoái lui. Ông tại chỗ liền xảy ra xung đột kịch liệt với Chu Quang Lực.

Tổng Bính Nam không ngờ vì một cán bộ trẻ tuổi cấp phòng mà trở mặt với Chu Quang Lực, một chút đường sống cũng không lưu. Không cần nói đến các Ủy viên thường vụ khác, cho dù là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng có chút không ngờ.

Đối với Bành Viễn Chinh, Đông Phương Nham dĩ nhiên là ấn tượng rất sâu sắc. Thứ nhất, bởi vì Bành Viễn Chinh tài hoa hơn người. Trước đây lại có tiếng là cao thủ về tuyên truyền và là một cây bút giỏi. Thứ hai, bởi vì Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình rất chú ý. Vì chuyện mẹ của Bành Viễn Chinh bị tai nạn xe cộ, Từ Xuân Đình đã đích thân gọi điện cho Đông Phương Nham. Tuy nhiên, cụ thể Bành Viễn Chinh quan hệ như thế nào với Từ Xuân Đình thì ông không thể nào biết được.

Chỉ đơn thuần là học cùng trường đại học? Đông Phương Nham không tin đơn giản như vậy.

Nhưng như vậy thì cũng đủ rồi.

Bí thư Tỉnh ủy có thể tự mình gọi điện thoại chiều cổ một người, đã nói lên vấn đề mấu chốt rất nhiều. Đây cũng đủ cho Đông Phương Nham biết được Bành Viễn Chinh không phải đơn giản. Chính Bành Viễn Chinh cũng không biết, bản thân hắn chỉ là một cọng rơm rạ, nhưng lại trở thành mồi lửa khiến mọi chuyện trở nên gay gắt.

Tổng Bính Nam và Chu Quang Lực trong hội nghị thường vụ làm ầm ĩ lên. Các Ủy viên thường vụ khác có chút kinh ngạc và khiếp sợ, ngóng nhìn hai người, cảm thấy chuyện này rất không bình thường.

Đông Phương Nham sắc mặt âm trầm, đột nhiên vỗ bàn:

- Các người làm loạn gì thế? Bộ máy còn muốn đoàn kết nữa hay không? Lão Tổng, anh hãy ngồi xuống. Chủ tịch thành phố Chu, anh cũng xin bớt giận đi.

Tổng Bính Nam hừ lạnh một tiếng, ngồi phịch xuống chiếc ghế dựa, phát ra tiếng động thật lớn.

Chu Quang Lực thì hơi chút thở dốc, sắc mặt phẫn nộ, chậm rãi ngồi xuống.

Đông Phương Nham nhìn mọi người xung quanh, trầm giọng nói:

- Khu Tân An báo cáo tôi đã xem qua. Sự kiện công nhân bãi công ngoài quốc lộ lần này phải phân tích sâu nguồn gốc, không thể chỉ nhìn bề ngoài. Không biết mọi người có chú ý đến không? Những công nhân tham gia bãi công đều là công nhân nhà máy dệt. Mà hơn nữa năm qua, ngành dệt sản xuất đình trệ, hiệu quả và lợi ích xí nghiệp không ngừng trượt dốc. Rất nhiều nhà xưởng bắt đầu ngừng sản xuất, thậm chí phá sản.

- Cho nên, sự việc tuy rằng xảy ra ở thị trấn Vân Thủy, nhưng vấn đề căn nguyên không phải ở thị trấn Vân Thủy. Mấy hôm trước, những công nhân nhà máy dệt lên quốc hữu bị thất nghiệp, cũng chạy lên thành phố kêu oan, nguyên nhân cơ bản cũng như vậy.

- Sau khi sự việc phát sinh, là cơ quan chính phủ, bất kể là phương pháp xử lý hay là tốc độ phản ứng đều rất nhanh. Chỉ trong ba giờ, đã hoàn toàn phá giải được phong ba, tiêu trừ ảnh hưởng đến mức thấp nhất.

- Bởi vậy, xử lý cán bộ thị trấn Vân Thủy tôi cho rằng không ổn lắm. Chúng ta ai cũng từ cơ sở mà đi lên, biết rõ công tác ở cơ sở rất nhiều, lại phức tạp. Nếu chúng ta cứ dễ dàng đưa ra quyết định qua loa, sẽ dễ kích động tinh thần làm việc của cán bộ cơ sở. Ngược lại, đối với cán bộ cơ sở, chúng ta phải cảm thông nhiều hơn. Chỉ có như vậy, thì những cán bộ trẻ tuổi mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Đồng Phương Nham thái độ tuy rằng không thể xem như là giải quyết dứt khoát, nhưng rất nhiều Ủy viên thường vụ vừa thấy cục diện này thì liền đều phụ họa ủng hộ theo. Ngay cả người của Chu Quang Lực cũng hiểu được lần này Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực chuyện bé xé ra to.

Chu Quang Lực hít sâu một hơi, không tiếp tục chống đối lại Đồng Phương Nham. Bởi vì đây là một điều không khôn ngoan.

Nhưng vì mặt mũi và quyền uy của Chủ tịch thành phố, ông ta nhất định không bỏ qua.

Ông ta lạnh lùng cười, thản nhiên nói:

- Bảo vệ và bồi dưỡng cán bộ thanh niên đương nhiên là phải làm. Được rồi, nếu Bí thư Đồng Phương và các đồng chí đều cho rằng phải khiêm tốn xử lý, thì tôi giữ lại ý kiến cá nhân của mình, phục tùng quyết định của tổ chức.

- Nhưng, tôi vẫn muốn nói, thị trấn Vân Thủy là một thị trấn mạnh về công nghiệp, lại nổi danh là một trong trăm thị trấn mạnh ở tỉnh, nên địa vị rất quan trọng. Một thị trấn lớn, một thị trấn mạnh mà giao cho một cán bộ mới hơn hai mươi tuổi thì vẫn chưa được ổn thỏa. Họ thường nhìn nhận vấn đề một cách ngẫu nhiên.

- Tôi đề nghị, hẳn là mau chóng cấp cho thị trấn Vân Thủy một đồng chí lão thành có kinh nghiệm phong phú, công tác vững vàng, có thể vượt qua thử thách để đảm nhiệm chức Bí thư đảng ủy thị trấn, hướng dẫn lại cho các đồng chí trẻ tuổi. Còn về phần đồng chí Tiểu Bình, vẫn cần rèn luyện thêm hai năm thì lúc ấy mới có khả năng tự mình quản lý.

Chu Quang Lực chọn cách khác để tấn công. Không cần nói đến Đồng Phương Nham, ngay cả Tổng Bí thư Nam cũng không còn lời nào để nói.

Tổng Bí thư Nam cười lạnh:

- Thật là buồn cười! Hội nghị thường vụ thành ủy thảo luận về việc phân phối cán bộ thị trấn? Nếu ngay cả cán bộ thị trấn mà cũng cần hội nghị thường vụ lên tiếng thì còn cần đến một bậc đảng ủy ở quận ủy Tân An làm gì?

- Chỉ là luận sự, khi phát hiện vấn đề thì liền đề cập đến vấn đề. Thành ủy chỉ đạo công tác của quận ủy Tân An cũng chẳng có gì là không ổn.

Chu Quang Lực khòe miệng nhếch lên, đập bàn nói:

- Bảo vệ phải được kết hợp với bồi dưỡng và khảo sát, đây chính là nguyên tắc tổ chức cán bộ. Đối với cán bộ trẻ tuổi không thành thực, thì việc bảo vệ chính là dung túng.

Tổng Bí thư Nam hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi.

Đồng Phương Nham nhíu mày, nói:

- Được rồi, đây không phải là đề tài chủ yếu trong cuộc họp ngày hôm nay. Việc phân phối cán bộ thị trấn thì cần phải ở quận tổng hợp suy xét. Như vậy đi, không cần cãi nữa, để quận ủy Tân An đưa ý kiến lên.

- Tan họp!

Đồng Phương Nham phát tay.

Chu Quang Lực nét mặt bình tĩnh, đứng dậy bỏ đi.

Trở lại văn phòng, Tổng Bí thư Nam lập tức gọi điện thoại báo Tổng Quĩ đến. Ông còn cẩn thận dặn Tổng Quĩ, khiến Tổng Quĩ khẩn trương liên hệ với Bành Viễn Chính, đem phong ba trong hội nghị thường vụ ngày hôm nay chuyển đạt cho hắn.

Tổng Bính Nam chỉ có thể làm đến như thế. Ông ta là Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ, trách nhiệm và quyền hạn nằm ngoài phạm vi có thể bao quát hết. Cánh tay không thể duỗi quá dài. Nếu không thì Đông Phương Nham sẽ rất mất hứng.

Bước tiếp theo, Quận ủy Tân An có cấp một Bí thư Đảng ủy cho thị trấn Vân Thủy hay không thì còn phải xem quận ủy Tân An có thể chống đỡ được áp lực của Chu Quang Lực hay không. Về phần Đông Phương Nham, Tổng Bính Nam phán đoán, trong hội nghị thường vụ, ông ta không xử phạt Bành Viễn Chinh xem như là đã quá lắm rồi. Nếu Chu Quang Lực tiếp tục hướng quận thực hiện áp lực thì Đông Phương Nham khả năng sẽ chọn việc bỏ qua.

Tổng Quả gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, khi đó hắn đang mua lễ vật chúc thọ lão thái thái Từ gia. Hai con tò te hình phúc lộc thọ, tổng cộng hơn một trăm đồng.

Đây là quà tặng mang sắc thái bản địa, rất nhiều người mua nên những quầy hàng đều miễn phí bao bên ngoài.

Bành Viễn Chinh vừa muốn mang quà tặng về nhà thì tiếng chuông điện thoại di động liền vang lên. Hắn lấy ra, thấy một dãy số lạ thì liền nghe.

- Xin lỗi ai vậy?

- Viễn Chinh, tôi là Tổng Quả, tôi hiện tại có việc gấp, nhất định phải gặp anh ngay bây giờ. Anh đang ở đâu vậy?

Tổng Quả giọng nói rất vội vàng, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười nói:

- Tôi đang ở siêu thị, mua một số món đồ. Anh tìm tôi có việc?

- Ủ, anh đừng rời khỏi đó, anh đến quán café bên cạnh siêu thị đợi tôi mười phút, tôi lập tức đến ngay. Có việc gấp cần nói.

Nói xong, Tổng Quả liền cúp điện thoại.

278. Chương 283: Bàng Quan

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, cau mày. Điện thoại của Tổng Quả khiến hắn trong lòng nổi lên một tia gợn sóng, không tự chủ được liền liên hệ với bản thảo của Giang Ninh Trinh.

Bành Viễn Chinh rời khỏi siêu thị, bảo lái xe về lại thị trấn trước, sau đó vào quán café bên cạnh, tìm một vị trí gần cửa sổ, tùy ý gọi một ly café và một món điểm tâm, lặng lẽ chờ Tổng Quả.

- Ngày mai em nghỉ làm, chúng ta đi xem màn cửa và ga trải giường đi.

- Được, ngày mai anh cũng nghỉ.

Một đôi nam nữ sóng vai nhau đi vào. Cô gái như con chim nhỏ nép vào chàng trai, cách ăn mặc khá thời thượng. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn qua, thấy đây là Trương Khải, cháu của Trương Mỹ Kỳ. Còn người nữ thì không ngờ là MC của đài truyền hình Tân An Tất Tuyệt Dao.

Bành Viễn Chinh trước đây công tác tại Ban Tuyên giáo, thường xuyên giao tiếp với giới truyền thông, và cũng có tiếp xúc với Tất Tuyệt Dao. Chỉ có điều, Bành Viễn Chinh không nghĩ tới Trương Khải lại quen biết với Tất Tuyệt Dao. Xem bộ dạng của hai người, hẳn là đang chuẩn bị cho đám cưới.

Bành Viễn Chinh cúi đầu.

Tất Tuyệt Dao nhìn thấy hắn, dừng bước chân, cười nói:

- Trưởng phòng Bành, ồ, bây giờ là Chủ tịch thị trấn Bành, sao anh lại ở đây? Uống cà phê một mình à? Bạn gái đâu?

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ, chỉ phải đứng dậy mỉm cười:

- Chủ nhiệm Tất.

Tất Tuyệt Dao cười hì hì, giới thiệu bạn trai của mình:

- Chủ tịch thị trấn Bành, vị này là bạn trai của tôi Trương Khải. Trương Khải, đây là đại tài tử đỉnh đỉnh đại danh của thành phố chúng ta. Lúc đầu là cây bút chủ lực của cơ quan Thành ủy, bây giờ là Chủ tịch thị trấn Văn Thủy Bành Viễn Chinh.

Tất Tuyệt Dao không biết Trương Khải và Bành Viễn Chinh từng là “tình địch” và “kẻ thù” của nhau. Trương Khải miễn cưỡng cười, nhưng không chào hỏi Bành Viễn Chinh. Đối với Bành Viễn Chinh, y trong lòng sợ hãi không nói nên lời.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn y, cười nói với Tất Tuyệt Dao:

- Tôi còn có vài người bạn nữa. Chủ nhiệm Tất đang bận thì cứ đi trước.

- Được rồi, hẹn gặp lại, Chủ tịch thị trấn Bành.

Tất Tuyệt Dao kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh rồi lại nhìn bạn trai mình, thì đã bị Trương Khải kéo đi tìm một vị trí khác.

Không bao lâu sau, Tống Quả đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì liền bước lại, ngồi xuống, cầm lấy ly café trước mặt Bành Viễn Chinh, uống một ngụm.

- Tìm tôi có việc gì mà gấp vậy?

Bành Viễn Chinh cười ra hiệu nhân viên phục vụ mang lên hai tách café khác.

- Viễn Chinh, vừa rồi ba tôi tìm tôi...

Tống Quả hạ giọng nói, đơn giản đem những gì xảy ra trong hội nghị thường vụ thuật lại một lần. Đương nhiên là có thêm mắm thêm muối một chút, nhưng vẫn không khác gì sự thật bao nhiêu.

Bành Viễn Chinh sắc mặt khó coi. Quả nhiên không nằm ngoài ý liệu của hắn. Bản thảo của Giang Ninh Trinh là một manh mối.

Với hắn mà nói, đây có thể nói là tai bay vạ gió. Cao tầng thành ủy mâu thuẫn và phân tranh không ngờ lại trở nên gay gắt trên người một cán bộ nhỏ nhoi cấp phòng. Điều này có nghĩa gì chứ?

- Viễn Chinh, ý của ba tôi là...

Tống Quả hướng Bành Viễn Chinh nhìn một ánh mắt, cười nói:

- Ý của ba tôi chắc anh cũng hiểu, trực tiếp nhờ Bí thư Từ gọi điện cho Đông Phương Nham, sau này sẽ không ai dám động đến anh.

Bành Viễn Chinh nghe vậy mỉm cười.

- Chuyện như vậy mà còn kinh động đến lãnh đạo tỉnh sao? Tống Quả à, tôi biết cân nhắc mà. Thay tôi cảm ơn chú Tống nhé. Tôi biết nên làm thế nào.

Tống Quả có chút lo lắng, cười khổ:

- Chúng ta không phải là người ngoài. Phùng gia đem anh giao cho ba của tôi. Nếu anh xảy ra chuyện, ba tôi gánh không nổi trách nhiệm này đâu. Chỉ có điều Viễn Chinh à, tôi thấy anh cũng nên suy xét lại một chút. Ba tôi nói rất có đạo lý, nên để Bí thư Từ nói một câu. Chỉ cần có Đông Phương Nham đứng đằng sau anh ở thành phố, rồi còn có ba tôi nữa, trên cơ bản chẳng ai dám đụng đến anh.

- Tôi cũng đâu phải hổ, dựa vào cái gì mà không cho người ta động vào. Hơn nữa, tôi nếu ở dưới làm việc, cái gì cũng đều dựa vào gia đình, thì chi bằng tôi trở về thủ đô cho rồi.

- Yên tâm đi, việc của thị trấn cuối cùng phải do quận định đoạt. Chỉ cần Đông Phương Nham không nhắc tới, bên quận hẳn là không có vấn đề gì.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Tống Quả, con mắt ánh lên một tia kỳ dị.

- Tần Phượng có thể đối kháng lại với áp lực của Chu Quang Lực sao? Tôi cảm thấy rất nghi ngờ.

Tổng Quả thở dài nói.

- Tổng Quả, anh trở về nói với chú Tổng một tiếng, Tần Phượng rất nhanh sẽ tiến vào Ủy viên thường vụ. Cứ như vậy, Chu Quang Lực còn có thể tạo áp lực cho Tần Phượng thì khó nói lắm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, gấp một miếng điểm tâm rồi nhẹ nhàng nuốt.

Tổng Quả chán động, há miệng thở dốc, nhưng lại không nói gì.

Sau khi nói chuyện với Tổng Quả xong, Bành Viễn Chinh chậm rãi đi về nhà. Dọc trên đường đi, hắn sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Chu Quang Lực đột nhiên hướng hắn và Tổng Bính Nam làm khó dễ, đơn giản chỉ là một sự trùng hợp chứ không phải Chu Quang Lực có thành kiến đối với hắn. Tuy việc này khiến hắn cảm giác rất bất ngờ nhưng cũng không kích động.

Chu Quang Lực quyền thế có mạnh nhưng cũng không thể lướt qua Bí thư quận ủy, trực tiếp an bài một Bí thư Đảng ủy cho thị trấn Vân Thủy. Ông ta trong hội nghị thường vụ tỏ thái độ có lẽ chỉ là một loại thái độ cấp cho Tổng Bính Nam xem. Cho dù Chu Quang Lực có muốn làm thật sự, nhưng cũng không thể lướt qua Tần Phượng được. Trong thời khắc mẫn cảm như thế này, Đông Phương Nham và Chu Quang Lực đang đấu tranh quyền lực với nhau, người thân cận của Đông Phương Nham tiến lên làm Ủy viên thường vụ, Tần Phượng khẳng định là phải kháng cự lại áp lực của Chu Quang Lực, cho thấy thái độ.

Tiến vào Ủy viên thường vụ, Tần Phượng có đủ tư cách để ngồi cùng với Chu Quang Lực. Loại quyền thế này khiến vô hình tạo nên áp lực xung quanh Chu Quang Lực. Huống chi, Bành Viễn Chinh còn có những quân bài chưa lật với Tần Phượng.

Quan trọng hơn, Bành Viễn Chinh nhìn thấu, Chu Quang Lực nếu chỉ nhắm vào một cán bộ cấp phòng như mình. Vậy thì sẽ mất đi phong thái của một Chủ tịch thành phố. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mục tiêu chân chính của ông ta chính là Tần Phượng. Mà Bành Viễn Chinh đã nghĩ như thế thì làm sao mà Tần Phượng lại không nghĩ ra được? Cho dù là tự bảo vệ mình thì Tần Phượng sẽ không chịu thua.

Cho nên, trận chiến này chỉ là mở đầu. Khi Đông Phương Nham dần dần có ưu thế ở thành phố, Tần Phượng tiến vào Ủy viên thường vụ thành ủy, quyền lực cao tầng tẩy bài xong, thì mọi nguy cơ sẽ tự động trừ khử.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, hắn không cần làm cái gì, duy trì trầm mặc, tĩnh lặng xem biến, bàng quan là tốt.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh ngồi xe đồ đến tỉnh. Sau hai tiếng thì đến nơi. Bước xuống xe, hắn gọi điện cho Phùng Thiển Như, nói rằng mình đi trước để bàn công việc. Sau đó trực tiếp ngồi xe đến Long Sơn trang chúc thọ Từ lão thái thái.

Từ Tiểu và Phùng Thiển Như vốn muốn đưa xe đến đón hắn nhưng hắn đã từ chối.

Rời khỏi bến xe, Bành Viễn Chinh ngồi một xe khác đến quảng trường lớn nhất ở thành phố. Hắn đối với quảng trường này cảm thấy rất có hứng thú. Bởi vì đây không chỉ là một quảng trường rất sạch sẽ, mà còn có một công trình tổng hợp như sân chơi trò chơi nhỏ, công viên và một sân tập thể dục.

Hắn cũng muốn xây dựng một quảng trường văn hóa thu nhỏ ở thị trấn. Địa điểm cụ thể thì hắn đã nghĩ ra rồi. Ngay phía đông phố buôn bán, gần trường học và trạm y tế thị trấn. Thửa dịa công trình phố buôn bán đang xây dựng, đem quảng trường văn hóa này quy hoạch ra luôn, làm một công trình phụ thuộc. Đến lúc đó, toàn bộ thị trấn Vân Thủy sẽ được hiện đại hóa hơn so với thị trấn ban đầu.

Ở quảng trường có không ít những ông cụ, bà cụ đánh Thái cực quyền. Mà ở một chỗ khác, có một đám sinh viên đang ngồi vẽ cây cỏ.

Thấy Bành Viễn Chinh cũng cầm vở và bút ngồi bên cạnh ao vẽ một bức tranh, một đám người già trẻ em đi bộ ở quảng trường cảm thấy tò mò.

Bành Viễn Chinh đúng là đang vẽ. Kỳ thật thì cũng là bắt chước lại khuôn hình của quảng trường này, thêm vào chút suy nghĩ của mình chứ không phải là đang thiết kế bản vẽ.

Một giọng nói non nớt truyền vào lỗ tai:

- Chú, bức tranh của chú thật là xấu.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy một cô bé, ước chừng khoảng bốn năm tuổi, đang đứng phía sau mình, cười hì hì.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại cười, nhéo vào mũi cô bé:

- Ủ, bức tranh của chú rất xấu. Còn bức tranh của cháu như thế nào?

Long Sơn trang, thành phố Đông Giao, tỉnh Giang Bắc.

Ở thành phố này không có khách sạn nổi tiếng. Chủ yếu là tiếp đãi hội nghị đoàn thể là nhiều. Bành Viễn Chinh ngồi xe taxi đến trước cửa Long Sơn trang thì dừng lại. Thấy ngoài cửa im ắng, không có mấy chiếc xe thì trong lòng cảm thấy bất ngờ.

Từ Xuân Đình là ai? Là nhân vật số một tỉnh Giang Bắc, chư hầu một phương. Mẹ của Từ Xuân Đình mừng thọ, cho dù là Từ Xuân Đình khiêm tốn, liêm khiết cũng sẽ có người chủ động đến mừng thọ chứ? Bành Viễn Chinh vốn nghĩ, giờ phút này, ngoài cửa hẳn là phải tấp nập xe cộ, kín người mới đúng. Nhưng kết quả lại ngược lại.

Bành Viễn Chinh bước vào Long Sơn trang, thấy chiêu bài “Thọ Yến Từ phủ” cũng không có. Im lặng thật lâu, hắn mới chậm rãi bước vào đại sảnh Long Sơn trang.

Trong đại sảnh có mấy người mặc tây phục màu đen, cách ăn mặc mang dáng vẻ cán bộ cơ quan. Trong đó có hai người là lái xe. Bành Viễn Chinh nhìn xung quanh, thấy một người trẻ tuổi ngồi ở đầu ghế sofa, chậm rãi đứng dậy, nhìn Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Tiểu Bành? Sao cậu lại ở đây?

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn lại, cũng ngẩn ra. Không ngờ là thư ký của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham Trần Sơn Ninh. Trần Sơn Ninh là thư ký Đông Phương Nham mang từ văn phòng Tỉnh ủy về, nghe nói trước đây là cán bộ văn phòng Tỉnh ủy cấp Phó phòng, cùng Đông Phương Nham đến thành phố Tân An nhậm chức thì được tăng lên nửa bậc.

- Trưởng phòng Trần? Thật trùng hợp!

Bành Viễn Chinh bước nhanh đến, cười nói.

Trần Sơn Ninh cũng nhú mày, thản nhiên nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành, cậu đến đây làm gì?

- Haha, tôi đến nơi này dùng cơm với bạn.

Bành Viễn Chinh thấy thái độ của Trần Sơn Ninh không mặn không nhạt, nụ cười tươi chột tất, lãnh đạm hơn rất nhiều.

Thư ký của Bí thư Thành ủy, tất nhiên là được nhiều người coi trọng. Nhưng trong cảm nhận của Bành Viễn Chinh thì cũng chỉ là một thư ký mà thôi.

279. Chương 284: Khách Quý Của Từ Gia

Trần Sơn Ninh nhú mày, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ: Hôm nay Bí thư Tỉnh ủy ở Long Sơn trang đãi tiệc. Cậu chỉ là một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ, chạy đến ăn cơm với ai? Thật là vô nghĩa!

Nghĩ đến đây, Trần Sơn Ninh thản nhiên nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành, theo tôi được biết, hôm nay Long Sơn trang không có đãi khách lạ. Chắc cậu nhớ lầm rồi. Phía trước còn có một Ngọa Hổ sơn trang, cậu hay là liên lạc lại với bạn, tránh làm chậm trễ thời gian.

Bành Viễn Chinh cười:

- Tôi nhớ không lầm đâu, chính là nơi này, Long Sơn trang.

Trần Sơn Ninh mày càng nhú lại:

- Cậu thật đúng là...Cậu chắc nhầm rồi. Hôm nay Long Sơn trang không bán cho người ngoài. Cậu mau chóng rời khỏi đi.

Lúc này, một vài lái xe và nhân viên công tác đều tiếp cận lại. Người đi đầu, hiển nhiên là nhân viên công tác bên cạnh Từ Xuân Đình, khoảng ba mươi tuổi, giày da sáng loáng. Y ngẩng đầu hướng Bành Viễn Chinh, không kiên nhẫn phát tay:

- Mau khẩn trương đi đi. Hôm nay nơi này có tiệc quan trọng, không buôn bán.

Rồi lại quay đầu nhìn Trần Sơn Ninh, nhú mày nói:

- Tiểu Trần, đây là người ở thành phố các người à? Sao lại thế này?

Trần Sơn Ninh vẻ mặt tươi cười nói:

- Anh Hoắc, đây là Chủ tịch thị trấn ở thành phố Tân An đến tìm bạn. Hẳn là đi nhầm chỗ. Tôi sẽ bảo cậu ta đi ngay.

Nói xong, Trần Sơn Ninh khẩn trương hướng Bành Viễn Chinh nói:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành, mau đi đi, đừng ở đây làm cho không khí không thoải mái.

Bành Viễn Chinh ánh mắt xẹt qua người Trần Sơn Ninh và gã đàn ông họ Hoắc kia. Người này hẳn là thư ký của Từ Xuân Đình. Trên thực tế, hẳn đã đoán đúng. Người này chính là thư ký đương nhiệm của Từ Xuân Đình, Hoắc Thanh Sơn.

Bành Viễn Chinh biết rằng mình chẳng có cách nào giải thích với những người này. Hẳn không thể trực tiếp nói rằng “Tôi là khách do Bí thư Từ mời đến”. Đương nhiên, cho dù hẳn nói vậy, Hoắc Thanh Sơn cũng không tin. Nói không chừng còn gọi cảnh sát bắt hẳn về thẩm tra.

Tiệc của nhà Từ Xuân Đình là bí mật cử hành. Rất nhiều lãnh đạo ở tỉnh cũng không được mời. Những người tham dự bữa tiệc ngày hôm nay đa phần là thân thích với Từ gia và một số nhân viên công tác bên cạnh Từ Xuân Đình. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham trước kia là tâm phúc bên cạnh Từ Xuân Đình, vì lãnh đạo phục vụ, nên với người Từ gia cũng không xa lạ gì. Cho nên Đông Phương Nham hôm nay cũng đến tham dự.

Hoắc Thanh Sơn bất kể thế nào cũng không tin được, một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé lại có tư cách đến tham dự bữa tiệc tư gia của Bí thư Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh đang muốn gọi điện thoại cho Phùng Thiển Như thì trong nháy mắt Phùng Thiển Như và Từ Tiểu đã xuất hiện.

Hẳn không có bất luận một do dự gì, gạt Trần Sơn Ninh qua một bên, vẫy tay la lớn:

- Thiển Như, Từ Tiểu!

Hẳn đột nhiên la lớn như vậy, Trần Sơn Ninh hoảng sợ. Hoắc Thanh Sơn thì kinh hãi, vội vàng trách cứ:

- Cậu hô cái gì? Khẩn trương đi đi. Nếu không tôi gọi bảo an đến mang cậu ra ngoài.

Bành Viễn Chinh cũng không muốn nói cái gì với y, trực tiếp nhìn phía sau lưng của anh ta.

Phùng Thiển Như và Từ Tiểu đang mỉm cười từ bên kia chạy tới.

Hoắc Thanh Sơn và Trần Sơn Ninh nhìn thấy Từ Tiểu thì liền khẩn trương tiếp đón. Trần Sơn Ninh hô to một tiếng “Phó Trưởng phòng Từ”. Bởi vì Từ Tiểu là Phó trưởng phòng Hội liên hiệp phụ nữ tỉnh. Còn Hoắc Thanh Sơn thì kính cẩn gọi “Từ Tiểu”, ý là thư ký của Bí thư Tỉnh ủy và người của Từ gia là chỗ thân quen.

Nhưng Từ Tiểu căn bản là không để ý đến hai người, nắm tay Phùng Thiển Như, hướng phía sau Hoắc Thanh Sơn và Trần Sơn Ninh cười hì hì nói:

- Bành Viễn Chinh, sao bây giờ anh mới đến? Chúng tôi chờ anh hơn nửa ngày rồi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Tôi có chuyện cần làm ở tỉnh, trên đường lại kẹt xe. Tuy nhiên, cũng chưa muộn mà. Không phải nói ba giờ rưỡi chiều mới bắt đầu sao?

- Đi thôi, ba mẹ tôi đang chờ anh. Còn có bà nội nữa. Tối hôm qua cứ nhắc đi nhắc lại việc muốn gặp anh.

Từ Tiểu cười rất rạng rỡ.

Phùng Thiến Như thì buông tay Từ Tiểu ra, đi tới bên cạnh Bành Viễn Chinh, nhỏ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh có mang theo lễ vật không?

- Có mang!

Bành Viễn Chinh từ trong túi xách lấy ra một cái bọc nhỏ đưa cho Phùng Thiến Như. Lúc này mới cùng với hai cô bước vào trong chỗ đãi tiệc.

Hoắc Thanh Sơn và Trần Sơn Ninh trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt đều rất khó coi. Nhất là Trần Sơn Ninh. Y nằm mơ cũng không nghĩ tới, một Chủ tịch thị trấn không ngờ lại quen biết với thiên kim của Bí thư Từ, hơn nữa nhìn qua cũng không phải là mối quan hệ bình thường. Nhớ tới chính mình vừa rồi còn từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt y đột nhiên đỏ lên.

Nhưng điều khiến cho hai người càng thêm kinh ngạc, không thể tin nổi là vợ của Từ Xuân Đình là Viên Tú Lam không ngờ lại ra ngoài đại sảnh nghênh đón.

Hoắc Thanh Sơn đôi mắt hiện lên sự khiếp sợ.

Hôm nay, có thể khiến Viên Tú Lam ra mặt đón tiếp, đại khái chỉ có bề trên của Từ gia. Còn chàng thanh niên trước mắt này, rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có tư cách khiến Bí thư Tỉnh ủy phu nhân nét mặt tươi cười chào đón.

Về phần Trần Sơn Ninh đã sớm lâm vào trạng thái nửa đại nửa tỉnh. Y gần như không thể tin nổi vào mắt của mình. Khi ông chủ của anh ta là Đông Phương Nham đến chúc thọ Từ lão thái thái, Viên Tú Lam cũng không có lộ diện, chỉ có Từ Tiểu ra mặt đón tiếp. Nhưng không nghĩ tới Bành Viễn Chinh vừa đến thì lại ra tiếp đón như vậy.

Sao lại có khả năng như vậy?

Bành Viễn Chinh đi tới, cũng nhú mày. Hắn biết mình đến tham gia chúc thọ mẹ của Từ Xuân Đình, bị Đông Phương Nham và Trần Sơn Ninh nhìn thấy. Tin tức này khẳng định là sẽ bay về thành phố. Đối với một người luôn khiêm tốn như hắn mà nói thì đây chưa chắc là chuyện tốt.

Phùng Thiến Như nhìn hắn, liền đoán được tâm tư của hắn, kéo nhẹ cánh tay Từ Tiểu. Từ Tiểu cười hì hì, nói với Bành Viễn Chinh:

- Yên tâm đi, Chủ tịch thị trấn Bành, Phùng đại thiếu gia. Hôm nay không có người ngoài nên không có ai ăn nói lung tung đâu.

Bành Viễn Chinh cười khổ, bước chân dừng lại:

- Bí thư Thành ủy của tôi cũng đã đến đây?

- Ông ta đã tới rồi, anh sợ cái gì chứ? Ông ta trước kia công tác bên cạnh ba tôi. Ba tôi hôm nay cho phép ông ta đến, chỉ sợ là có liên quan đến anh. Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều. Anh cũng đâu vi phạm pháp luật, còn sợ người ta bắt sao?

Phía sau, Hoắc Thanh Sơn quay đầu lại hỏi Trần Sơn Ninh:

- Tiểu Trần, người này rốt cuộc là ai vậy?

- Cậu ấy tên là Bành Viễn Chinh, là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy thành phố Tân An.

Trần Sơn Ninh chần chừ nói.

- Hóa ra cậu ta chính là Bành Viễn Chinh.

Hoắc Thanh Sơn thở ra một tiếng, con người lóe lên ánh sáng khác thường.

Bành Viễn Chinh là người ra sao, y cũng không rõ lắm. Nhưng y biết Bí thư tỉnh ủy Từ Xuân Đình rất chú ý đến người cán bộ thanh niên trẻ tuổi Bành Viễn Chinh này. Thường xuyên bảo y gọi đến thoại đến Tân An để tìm hiểu công tác của hần. Y công tác bên cạnh Từ Xuân Đình lâu rồi, loại tình huống này là lần đầu phát sinh.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như cùng Từ Tiểu nói nói cười cười bước đến cửa đại sảnh.

Một người phụ nữ gương mặt trắng tròn, mỉm cười đứng nơi đó nhìn ba người.

Từ Tiểu cười nói:

- Mẹ, đây là Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh, đây là mẹ của tôi.

Bành Viễn Chinh khấn trương chào hỏi:

- Xin chào cô Viên.

- Viễn Chinh à, nghe nói cháu muốn đến nhà, lão thái thái nhà cô rất cao hứng. Mau vào đây đi.

Viên Tú Lam thân thiết nắm tay Bành Viễn Chinh, giống như một người bạn nhỏ, cùng Bành Viễn Chinh bước vào đại sảnh. Bành Viễn Chinh lúc này cảm giác có chút xấu hổ.

Phùng Thiển Như thì che miệng cười khê.

Viên Tú Lam sở dĩ đứng ở cửa chờ đón, đương nhiên là thể hiện sự tôn trọng Phùng gia. Bành Viễn Chinh tuy rằng là hậu bối, nhưng hần lại là tôn trưởng của Phùng gia, thân phận cao quý. Lần này đại diện Phùng gia đến chúc thọ, là khách quý của Từ gia, Từ gia đương nhiên là không thể chậm trễ.

Từ Xuân Đình không thể tự mình ra đón, chỉ có thể bao vợ mình ra mặt. Thứ nhất là thể hiện thiện ý, thứ hai là tỏ vẻ thân thiết, tiến thêm một bước trong mối quan hệ hai bên.

Đây chỉ là một gian phòng nhỏ, nguyên bản chỉ có bốn năm bàn. Bởi vì trường hợp hôm nay đặc biệt, nên Long Sơn trang đặt thêm ba bàn nữa. Lúc này sớm đã ngồi đầy người, trên cơ bản đều là Từ gia và Viên gia.

Từ Xuân Đình còn có một người chị và một người em trai. Ngay tại bàn số một, ngoại trừ vợ chồng cha mẹ Từ Xuân Đình, thì chính là em trai và em dâu của Từ Xuân Đình. Ngoài ra còn có Đông Phương Nham. Đông Phương Nham có tư cách ngồi cùng một bàn với Phùng gia, đủ thấy ông ta và người Từ gia rất thân thiết.

Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái liền thấy được Đông Phương Nham, trong lòng thầm nghĩ. Xem ra Đông Phương Nham là dòng chính của Bí thư Từ. Tương lai chỉ sợ là còn lên chức nữa. Phải biết rằng, tỉnh Giang Bắc có mười mấy thành phố cấp địa, nhưng có mấy Bí thư Thành ủy có tư cách ngồi chỗ này.

Điều này đủ để thuyết minh rất nhiều vấn đề.

Hần không biết Đông Phương Nham và Từ Xuân Đình quan hệ rất gần, nhưng cũng chưa đến độ như thế. Đông Phương Nham hôm nay được Từ Xuân Đình giữ lại, hần là có liên quan đến hần.

Bành Viễn Chinh nhìn thấy Đông Phương Nham, mà Đông Phương Nham cũng đã nhìn thấy hần. Trong nháy mắt, Đông Phương Nham thiếu chút nữa là nghĩ mình bị ảo giác. Phụ nhân Bí thư Từ Xuân Đình tự mình nắm tay Bành Viễn Chinh, thân thái thân mật, mỉm cười bước đến.

Khi ông ta còn đang kinh ngạc thì đã thấy Từ Xuân Đình chậm rãi đứng dậy, cao giọng nói:

- Đến đây, Viễn Chinh, ngồi bên này.

Đông Phương Nham khóe miệng đột nhiên co giật, trong lòng đánh bộp một tiếng. Toàn bộ tỉnh Giang Bắc, có mấy ai có thể khiến cho Từ Xuân Đình lễ ngộ như vậy?

Ông ta đương nhiên không biết, Từ Xuân Đình hôm nay sở dĩ đặc biệt lễ ngộ Bành Viễn Chinh là bởi vì Bành Viễn Chinh đại diện cho Phùng gia ở thủ đô mà đến.

Bành Viễn Chinh rút tay ra khỏi tay Viên Tú Lam, bước đến phía trước, cười nói:

- Bí thư Từ.
- Hôm nay không cần gọi tôi là Bí thư Từ, gọi là chú Từ đi.

Từ Xuân Đình cười:

- Đây là bà nội cháu.

Bành Viễn Chinh không đợi Từ Xuân Đình nói cái gì, thần thái thông dong, đứng tại chỗ, nhất cung nhất kính nói:

- Chúc bà nội Từ phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.

Từ lão thái thái cười sang sảng:

- Cháu ngoan, cảm ơn cháu rất nhiều. Mau đến ngồi bên cạnh bà nội.

Phùng Thiển Như cười, mang đến lễ vật của Bành Viễn Chinh nói:

- Bà nội Từ, đây là thọ lễ anh Viễn Chinh mang đến tặng bà. Bà xem có thích không?
- Thích, bà nội làm sao mà không thích? Kỳ thật thì các cháu chỉ cần đến thăm bà nội thì bà nội đã cao hứng lắm rồi, còn lễ vật gì nữa.

Từ lão thái thái khách sáo nói.

280. Chương 285: Từ Lão Phu Nhân Lì Xì

Bàn của Từ Xuân Đình còn ba chỗ trống, đó là dành cho Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chinh và Từ Tiểu.

Bành Viễn Chinh thông dong cười, ngồi xuống, thấy Đông Phương Nham nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp, mỉm cười nhẹ nhàng chào hỏi:

- Bí thư Đông Phương!

Đông Phương Nham gật gù đầu.

Từ Xuân Đình liếc nhìn hai người một cái, nâng chén nói:

- Hôm nay, đại thọ tám mươi của mẹ tôi, chúng tôi mở tiệc chúc thọ bà. Cơ bản không có người ngoài, Đông Phương làm việc ở tỉnh, cùng tới tham gia tiệc vui, còn có hai cháu Bành Viễn Chinh và Thiển Như, đều là người một nhà.

Ly rượu thứ nhất, con xin chúc mẹ luôn khỏe mạnh, phúc thọ an khang!

Từ Xuân Đình uống một hơi cạn sạch.

Mấy người con của Từ gia cũng đều nâng ly uống cạn, Phùng Thiển Như nhấp một ngụm nhỏ vang đỏ, Bành Viễn Chinh do dự một chút, cũng uống rượu trắng. Bằng khéo mắt, hần phát hiện, Đông Phương Nham – người ở thành phố có tiếng là không uống rượu trắng, tửu lượng thấp, cũng hào sảng mặt không đổi sắc uống cạn một hơi.

Thật ra tửu lượng Đông Phương Nham không thấp, cũng không phải không uống rượu trắng. Ngẫm lại, ông ta ở Văn phòng Tỉnh ủy lâu năm như vậy, các cuộc rượu nhiều vô kể, làm sao có thể không uống? Chỉ có điều lúc này thân phận bất đồng, ở thành phố Tân An, ông ta là số một, ông nói như thế nào thì nghe như thế ấy, cán bộ cấp dưới còn ai dám thắc mắc?

Nhưng hôm nay, trong trường hợp này, ông ta có một chút “thụ sủng nhược kinh” (được sủng ái mà lo sợ), ly rượu chúc thọ Từ lão phu nhân, làm sao dám không uống?

Không khí tiệc rượu rất ấm áp, bởi vì là tiệc trong gia đình, cũng không có quy củ phức tạp trong quan trường. Ngay cả Từ Xuân Đình cũng thoải mái, cùng em trai và anh rể uống liên tiếp mấy ly.

Từ đầu đến cuối, Từ Xuân Đình không giới thiệu thân phận và lai lịch của Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như, nhưng qua thái độ thân thiết của Từ lão phu nhân đối với Bành Viễn Chinh mà phán đoán, sự chấn động trong lòng Đông Phương Nham càng lúc càng tăng.

Bành Viễn Chinh là vai dưới, đứng dậy kính rượu, bắt đầu là Từ lão phu nhân, cuối cùng là Đông Phương Nham.

- Bí thư Đông Phương, lần đầu có hân hạnh được uống rượu với lãnh đạo, trước hết tôi xin kính một ly.

Bành Viễn Chinh nâng ly rượu uống cạn. Đông Phương Nham mỉm cười, đứng dậy:

- Đồng chí Viễn Chinh quá khách khí, tôi xin cạn ly.

Nếu là ở thành phố, Bành Viễn Chinh có thành khẩn kính rượu cỡ nào, cùng lắm Đông Phương Nham chỉ nhấp môi chiếu lệ thôi, càng không đứng dậy.

Từ Xuân Đình mỉm cười, nói chen vào:

- Đông Phương này, Viễn Chinh nhậm chức ở thành phố cậu, cậu quan tâm chiếu cố hẳn một chút!

Đây là lần đầu tiên Từ Xuân Đình mở miệng nói giúp Bành Viễn Chinh, cũng là một câu duy nhất. Nhưng một câu nói này, đối với Đông Phương Nham, có sức nặng ngàn cân.

Đông Phương Nham vội kính cần đứng dậy, cười nói:

- Bí thư Từ Yên tâm, đồng chí Viễn Chinh tài đức vẹn toàn, năng lực xuất chúng, tố chất toàn diện, là cán bộ hậu bị trẻ tuổi được thành phố trọng điểm khảo sát, tương lai tiền đồ vô lượng.

Từ Xuân Đình khẽ mỉm cười, quay lại nói chuyện với chị ông ta.

- Bí thư Đông Phương quá khen.

Bành Viễn Chinh cười, Đông Phương Nham vỗ vỗ vai hắn:

- Ngồi đi.

Đột nhiên Từ lão phu nhân mỉm cười, lấy trong túi ra hai bao lì xì, nói:

- Viễn Chinh, Thiển Như, bà nội lần đầu được gặp hai cháu, muốn lì xì cho hai cháu! Cũng không thể để hai cháu gọi hai tiếng “bà nội”, mà không có quà được!

Bành Viễn Chinh lúng túng cười:

- Bà nội, bà khách sáo quá, hôm nay chúng cháu vội tới chúc thọ bà, cũng chưa mang được lễ vật gì, sao lại có thể nhận tiền lì xì của bà được?

Phùng Thiển Như cũng cười, khéo léo từ chối:

- Bà nội, chỉ cần bà khỏe mạnh, chúng cháu rất vui mừng, tiền lì xì chúng cháu không dám nhận!

Bà lão nhướng mày lên, ra vẻ mất hứng nói:

- Sao, bà nội cho tiền lì xì, các cháu không nhận, có phải không coi bà là bà nội?

Viên Tú Lam ngồi cạnh cười nói:

- Viễn Chinh, Thiển Như, đây chỉ là chút lòng thành, nếu các cháu không nhận, bà nội sẽ không vui đâu.

Từ Xuân Đình cũng cười, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, biết tiền lì xì này chắc chắn là do Từ gia chuẩn bị, mượn tay bà Từ tặng cho hắn mà thôi. Đây có thể coi như cách thể hiện thiện ý của Từ gia đối với Phùng gia. Nếu mình không nhận, chỉ sợ làm Từ Xuân Đình mất hứng.

Hắn cười khỏ, nhận lấy:

- Cảm ơn bà nội!

Từ lão phu nhân cười vui vẻ:

- Vậy mới được chứ. Chờ khi nào hai đứa kết hôn, bà nội lại tặng phong bao đỏ chúc mừng!

Bà Vĩnh Chinh cười cười, khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiển Như đỏ ửng.

Từ Tiểu ngồi một bên, vẻ mặt đau khổ, giơ tay ra:

- Bà nội, sao cháu không có tiền lì xì? Bà bắt công quá!

Bà Từ mỉm cười, vỗ vỗ lên tay Từ Tiểu:

- Cháu thật là, tiền lì xì của cháu còn ít à? Tết vừa rồi, cháu là người đầu tiên chạy tới đòi tiền lì xì của bà!

...

Khi tiệc mừng thọ của bà Từ kết thúc, đã là chạng vạng. Trước khi bà Từ đi, còn nắm chặt tay Phùng Thiển Như và Bà Vĩnh Chinh, dặn đi dặn lại, sau này hai người phải thường xuyên đến thăm bà, đợi hai người đáp ứng, mới lên xe đi.

Từ Xuân Đình và Viên Tú Lam đứng trước cổng Ngọa Long sơn trang, mỉm cười đưa tiễn thân thích nhà mình.

Bà Vĩnh Chinh và Phùng Thiển Như đứng ở một góc đại sảnh, mở bao lì xì của bà Từ ra, bên trong không phải là tiền lì xì như hai người nghĩ, mà là sợi dây chuyền vàng, phía dưới là một trái tim bằng vàng tuyệt đẹp.

Hắn giật mình kinh hãi:

- Thiển Như, xem bao của em xem.

Phùng Thiển Như theo lời, lấy bao lì xì của mình ra, quả nhiên, trong đó cũng là một sợi dây chuyền giống hệt.

Bà Vĩnh Chinh không biết thời này giá vàng bao nhiêu, nhưng hai sợi dây chuyền vàng đẹp như vậy, hẳn là không ít tiền. Hắn không ngờ Từ gia lại tặng lễ gặp mặt hậu như vậy, hắn thoáng nghĩ phải trả lại, nhưng lại cảm thấy không ổn. Suy nghĩ một lúc, vẫn đành nhận lấy.

- Anh Vĩnh Chinh, phải nhận thôi, tuy nhiên khi về nhà, em phải báo với cha mẹ một tiếng. Còn ông nội, hay là thôi đi, không thì ông lại mắng cho hai đứa một trận.

Phùng Thiển Như hồn nhiên le lưỡi, điệu bộ xinh đẹp động lòng người của cô khiến Bà Vĩnh Chinh nhìn một lúc, trong lòng nóng lên, không kìm nổi liền ôm lấy cô.

Mặt Phùng Thiển Như đỏ chót, nguẩy người một cái, khẽ nói:

- Anh Vĩnh Chinh, người ta nhìn kìa!

- Khụ khụ khụ!

Từ Tiểu đứng gần đó, vẻ mặt cường điệu, ho khan. Phùng Thiển Như đột nhiên đẩy Bà Vĩnh Chinh ra, chạy sang một bên.

Bên kia, Từ Xuân Đình quay lại, thấy Đông Phương Nham còn đứng gần đó, liền cười nói:

- Đông Phương.

Đông Phương Nham vội bước tới một bước, cười nói:

- Bí thư Từ!

- Tân An là thành phố công nghiệp lâu năm, cơ sở hùng hậu. Nhưng có thể nương theo gió Đông, tiến lên một bậc cao hơn hay không, còn trông vào trình độ công tác của bộ máy Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố các cậu.

Từ Xuân Đình phát tay, điềm đạm nói.

- Xin Bí thư Từ yên tâm, chúng tôi nhất định cố gắng công tác, không phụ lòng phó thác của lãnh đạo Tỉnh ủy.

Đông Phương Nham sững sờ, nghiêm nghị đáp.

- Tăng cường cải cách, nắm chắc kinh tế, phát triển kinh tế là yêu cầu hàng đầu, nhưng vừa cải cách, vừa phát triển kinh tế, đồng thời còn phải duy trì đại cục ổn định!

Trong lời nói của Từ Xuân Đình, dường như ám chỉ chuyện phân tranh quyền lực gần đây giữa Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực.

Đông Phương Nham trong lòng căng thẳng, không đáp lời, chỉ là thái độ càng khiêm tốn và kính cẩn.

- Tỉnh ủy khá hài lòng đối với công tác của bộ máy Thành ủy các cậu. Gần đây, vì tăng cường lực lượng bộ máy ủy viên thường vụ thành phố, Tỉnh ủy quyết định, đồng ý với đề cử của các cậu, đưa đồng chí Bí thư Quận ủy Tần Phượng vào thường vụ Thành ủy. Được rồi, Đông Phương, quay về Tân An cố gắng làm tốt, tôi tin tưởng vào năng lực và trình độ của cậu.

- Cảm ơn Bí thư Từ và lãnh đạo Tỉnh ủy tin nhiệm bộ máy Thành ủy chúng tôi.

Nghe nói Tần Phượng trở thành Ủy viên thường vụ, Đông Phương Nham giật mình, cảm giác hơi đột ngột. Trước kia ông ta đề cử Tần Phượng với Tỉnh ủy, bị Tỉnh ủy từ chối, nhưng bây giờ lại xuất hiện biến chuyển, điều này có ý nghĩa gì? Sau lưng Tần Phượng có người? Không thể nào!

Đối với Tần Phượng, Đông Phương Nham hiểu khá rõ, nếu Tần Phượng có người hậu thuẫn ở tỉnh, lần trước cô đã thành công lên chức Phó chủ tịch thành phố rồi.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như sóng vai tới chào từ biệt:

- Bí thư Từ, chúng tôi xin phép về.

- Ủ, hai cháu đi đường chú ý an toàn, sau này có lên tỉnh, nhớ đến thăm bà nội, miễn cho bà lại cần nhân bên tai tôi.

Từ Xuân Đình cười, liếc nhìn Từ Tiểu, ám chỉ cô phải xe đưa hai người về.

Đông Phương Nham cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta đi cùng đi, lên xe của tôi.

- Cảm ơn Bí thư Đông Phương.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi cười gật đầu đồng ý.

Đông Phương Nham bước tới bên chiếc xe của mình, nhìn Trần Sơn Ninh phát tay. Trần Sơn Ninh chạy tới kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, chúng ta trở về?

Đông Phương Nham thản nhiên nói:

- Tiểu Trần, cậu về nhà một đêm, hôm nay không cần phải theo tôi về Tân An. Chuyện hôm nay, không cần nói với ai cả.

Trước đây Trần Sơn Ninh công tác ở Văn phòng Tỉnh ủy, nhà ở tỉnh. Đột nhiên nghe Đông Phương Nham bảo y về nhà một đêm, y cảm thấy hơi lạ, sao tự nhiên lại không cho mình theo? Nhưng y lại nghe Đông Phương Nham cười tiếp đón Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, cô Thiến Như, lên xe đi!

Trần Sơn Ninh chợt hiểu, xấu hổ đỏ mặt: hóa ra không phải Đông Phương Nham quan tâm mình, mà là xe chỉ có thể chứa được bốn người, một thư ký như y, thành kẻ dư thừa.

Phùng Thiến Như chủ động ngồi ở vị trí lái phụ. Trần Sơn Ninh mở cửa xe, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, Chủ tịch thị trấn Bành, mời lên xe!

Từ “Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành, Trần Sơn Ninh đã đổi thành “Chủ tịch thị trấn Bành”, điều này phản ánh chân thật tâm trạng của y, nhưng có lẽ bản thân y cũng không nhận ra.

Đông Phương Nham lên xe, Bành Viễn Chính liếc nhìn Trần Sơn Ninh, mỉm cười nói:

- Cảm ơn.

Rồi lên xe.

Lái xe lập tức nổ máy, nhanh chóng rời khỏi Ngọa Long Sơn trang trong màn đêm. Trần Sơn Ninh đứng đó cắn chặt răng, đột nhiên sực nhớ, nơi đây cách xa nội thành, muốn đón xe cũng không có, rốt cuộc mình phải lợi bộ hơn mười cây số đường núi. Sắc mặt y đầy đau khổ, thầm mắng mấy tiếng, rồi thiếu não đi về phía chân núi.

281. Chương 286: Đông Phương Nham Dò Xét

Lên xe, từ đầu Đông Phương Nham chỉ mỉm cười, không nói gì. Ông ta không nói, Bành Viễn Chính và Phùng Thiển Như cũng không tiện mở miệng, không khí trong xe rất nặng nề.

Khi xe ra khỏi vùng núi, Đông Phương Nham mới chủ động bắt chuyện:

- Tôi nghe cô Thiển Như nói toàn giọng Bắc Kinh, hẳn là người Thủ đô?

- Đúng vậy, Bí thư Đông Phương.

Phùng Thiển Như hơi nhướn mày, mỉm cười trả lời. Bằng đuôi mắt, cô nhận thấy khóe miệng Bành Viễn Chính hơi cong lên, biết vị Bí thư Thành ủy này, rốt cuộc vẫn không kìm chế được tò mò, bắt đầu mở miệng thăm dò bối cảnh thật sự của hai người.

- Ô, cha mẹ cô công tác ở đâu vậy?

Đông Phương Nham làm bộ như thuận miệng hỏi.

- Ba tôi là nhà nghiên cứu, mẹ tôi công tác ở cơ quan.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng cười trả lời. Bành Viễn Chính hơi ngẩn ra, thầm lắc đầu, thầm nghĩ: bác Phùng Bá Đào rõ ràng là cán bộ cấp bộ, quyền thế hiển hách, Ủy ban Kế hoạch Quốc gia, có thực quyền cỡ nào, là Ủy ban Trung ương nắm giữ mạch máu kinh tế quốc gia, tương đương với Ủy ban Kế hoạch và Phát triển sau này, vô cùng hoành tráng. Nhưng tới miệng Phùng Thiển Như, lại thành “nhà nghiên cứu”

Phùng Thiển Như ngoài mặt mỉm cười, trong lòng hơi hơi có một chút đắc ý.

Cô nói như thế, cũng không tính là nói dối, Phùng Bá Đào còn có một thân phận khác, đó là giáo sư thỉnh giảng đại học kinh tế và thương mại, nói là nhà nghiên cứu, cũng tạm coi là đúng.

- Ô.

Đông Phương Nham biết Phùng Thiển Như chắc chắn là né tránh câu hỏi của ông ta, nhưng không có cách nào. Ông không ngờ một cô gái còn nhỏ tuổi như vậy, lại nói chuyện rất thận trọng.

- Cô Thiển Như và Từ Tiểu hình như quen rất thân?

Thấy dường như Đông Phương Nham chưa từ bỏ ý định, Phùng Thiển Như liền mỉm cười:

- Bí thư Đông Phương, tôi và Từ Tiểu là bạn học thời trung học. Lần này tôi đến Giang Bắc, nhân tiện đến chơi với Từ Tiểu vài ngày, đúng lúc dự lễ mừng thọ của bà Từ.

Đông Phương Nham mỉm cười, trong lòng không tin quan hệ giữa Phùng Thiển Như và Từ gia chỉ là “bạn học”. Có “bạn học” nào mà khiến cả nhà Bí thư Từ phải tiếp đón một cách trịnh trọng?

Đông Phương Nham liếc nhìn Bành Viễn Chính ngồi bên cạnh im lặng mỉm cười, hỏi vui:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu và cô Thiến Như quen nhau như thế nào? Một người ở Thủ đô, một người ở Tân An...

Bà Viễn Chinh trong lòng thầm nhủ: cáo già! Nhưng lại ung dung cười nói:

- Bí thư Đông Phương, chúng tôi là đồng học, Thiến Như và tôi đều là sinh viên Đại học Kinh Hoa. Tôi hơn cô ấy một lớp.

- Hóa ra là vậy...

Đông Phương Nham dò xét không có kết quả, liền cười cười, không hỏi thêm nữa. Với địa vị của ông ta, nếu cứ dò xét quanh co lòng vòng, có phần mất mặt.

Chiếc xe tiếp tục lao về phía trước, màn đêm dần dần bao phủ.

Khi xe bắt đầu vào nội thành thành phố Tân An, Đông Phương Nham đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt ra. Giơ tay chỉ vào cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa xe, ông nói bằng giọng hơi cảm khái:

- Đồng chí Viễn Chinh, năm năm trước, tôi có tới Tân An một chuyến. Lúc đó, thành phố Tân An rách nát, đường sá gập ghềnh, nhà lầu cũng không có mấy tòa, vậy mà chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, Tân An đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Đúng vậy, Bí thư Đông Phương, thành phố Tân An có ngày hôm nay, là nhờ từ ngày cải cách và mở cửa đến nay, lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đã toàn tâm toàn ý lèo lái, mưu cầu phát triển cho thành phố.

Nghe Bà Viễn Chinh trả lời, Phùng Thiến Như ngồi ở phía trước không khỏi nhũm mày, thầm nghĩ: anh Viễn Chinh ở lâu trong quan trường, lời lẽ có vẻ tăng bốc quá.

Thật ra lời nói của Bà Viễn Chinh không có gì nịnh bợ, đó chẳng qua là giọng quan cách và khách sáo trong quan trường, thuận theo lời nói của Đông Phương Nham.

- Đồng chí Viễn Chinh, cái gọi là “làm quan tạo phúc một phương”, tôi ở thành phố, cậu ở thị trấn, cấp bậc, chức vị chúng ta không giống nhau, nhưng mục đích hẳn là đều nhất trí, đều là vì nhân dân phục vụ, mạnh mẽ mang lại ích lợi thực tế cho dân.

Cậu xem bên kia, nhà máy hóa chất, nhà máy cơ khí tập trung, ô nhiễm môi trường khá nghiêm trọng. Tôi có một ý tưởng chưa được hoàn thiện, muốn dời toàn bộ các xí nghiệp này ra khỏi nội thành, xây dựng một khu công nghiệp ở phía đông ngoại thành, phối hợp với dự án cải tạo khu vực nội thành cũ. Khu vực này, có thể tiến hành khai thác, phát triển nhà thương phẩm.

Đông Phương Nham nói, không rõ vô tình hay cố ý, Bà Viễn Chinh lắng nghe, liên tục gật đầu phụ họa, không phát biểu quan điểm cá nhân.

- Công tác của cậu ở thị trấn Vân Thủy, về cơ bản, tôi cũng biết một chút.

Đông Phương Nham chuyển đề tài:

- Hai ngày trước, Chủ tịch thành phố Chu có nói với tôi về cậu. Ông ấy bảo, cậu có năng lực rất mạnh, rất nhiệt tình và mạnh dạn đi đầu, nhưng không đủ vững vàng, kinh nghiệm cũng không đủ, bảo cần phải điều xuống một cán bộ lão luyện và chín chắn làm Bí thư Đảng ủy, như vậy một già một trẻ phối hợp lẫn nhau, sẽ rất tốt cho một thị trấn mạnh về công nghiệp như thị trấn Vân Thủy.

Nghe Đông Phương Nham nói vậy, Bà Viễn Chinh trong lòng bất ngờ, thầm nghĩ không biết rốt cuộc Đông Phương Nham muốn nói cái gì? Ông ta nói như vậy, tuyệt đối không phải là để gièm pha Chu Quang Lực trước mặt mình. Bà Viễn Chinh tin rằng, với thân phận của Đông Phương Nham, ông ta không đến nỗi thấp hèn như vậy.

- Ý của tôi lại khác. Tôi nói với Chủ tịch thành phố Chu, cải cách và mở cửa của chúng ta, chính là ném đá vượt sông, cần phải có những cán bộ trẻ tuổi có nhiệt tình và mạnh dạn đi đầu, có tinh thần cải cách và sáng tạo! Đối với một cán bộ trẻ tuổi và có sở trường về đổi mới như đồng chí Viễn Chinh, thành phố và quận nên hỗ trợ nhiều hơn, phải cho phép cậu bộc lộ thiếu sót, thậm chí cho phép cậu phạm sai lầm.

Kinh nghiệm từ đâu tới? Từ công việc thực tế. Nhân vô thập toàn, nếu thập toàn thập mỹ, thì không phải là người. Đối với đồng chí trẻ tuổi, chỉ có không ngừng rút ra bài học từ thực tiễn, tích lũy kinh nghiệm, mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

- Cảm ơn Bí thư Đông Phương khích lệ, tôi nhất định tiếp tục cố gắng.

Bành Viễn Chinh thuận miệng tỏ thái độ.

- Công tác ở thị trấn khá gian khổ.

Đông Phương Nham cười híp mắt nhìn Bành Viễn Chinh, đề tài của ông ta có phần thay đổi không chừng, không cũng không có tính logic cho lắm, làm Bành Viễn Chinh không rõ là rốt cuộc ông ta muốn nói tới chủ đề gì.

- Thế nào, cậu có muốn về cơ quan Thành ủy không? Nói thật, bên cạnh tôi đúng là thiếu một người có tài viết lách như cậu.

Đông Phương Nham cười ha hả nói.

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay nên cười, thầm nghĩ: ông khen ngợi tôi cả buổi, lại tán thành công tác ở cơ sở của tôi, rốt cuộc bây giờ lại muốn triệu hồi tôi lên Thành ủy?

- Cảm ơn lãnh đạo ưu ái, nhưng tôi còn muốn ở cơ sở rèn luyện một vài năm. Hơn nữa, Bí thư Đông Phương, tôi mới đến thị trấn Văn Thủy chưa được một năm, mấy cái dự án vừa mới bắt đầu, xin lãnh đạo cho tôi được vẹn toàn được không?

Bành Viễn Chinh nửa đùa nửa thật trả lời.

- Cũng tốt. Nếu cậu muốn ở lại cơ sở, tôi cũng không phản đối. Cứ làm cho tốt đi, đồng chí Viễn Chinh, lúc này những người trẻ tuổi như các đồng chí chính là mặt trời buổi sớm, cải cách mở ra con đường lớn, một võ đài lớn hơn đang chờ đợi các đồng chí.

Đông Phương Nham gật gật đầu:

- Được rồi, tới nhà của tôi rồi, tôi ở đây, nếu có thời gian, tới nhà tôi chơi. Lão Chu, lát nữa đưa đồng chí Viễn Chinh và cô Thiến Như về!

- Dạ, Bí thư Đông Phương.

Lái xe trả lời.

...

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh đến Ủy ban nhân dân thị trấn làm việc, Phùng Thiến Như tiếp tục đến trường trung học Văn Thủy làm giáo viên. Còn một thời gian nữa mới đến kỳ nghỉ đông, việc dạy học của cô sẽ vẫn tiếp tục cô đến khi học sinh thi cuối kỳ.

Bành Viễn Chinh vào văn phòng, xử lý một số công vụ hằng ngày, ký vài văn kiện, tận dụng thời gian để nói về chuyện công ty xây dựng đô thị tiếp nhận công trình phổ biến bán, lại nói chuyện với Ngô Minh Quánh và Thi Bình về dự án khu công nghiệp, còn thảo luận một chút về tình hình các xí nghiệp dệt ở thị trấn với Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc.

Thoáng chốc, đã tới giờ ăn trưa.

Bành Viễn Chinh mệt mỏi đuổi thất lưng, gần đây, cường độ công tác quả thật quá lớn, rất phức tạp, làm hắn có cảm giác lao lực quá độ.

Lý Tân Hoa lại mang cơm lên cho hắn. Hai món rau một món canh, nắm mèo xào trứng gà, hồi oa nhục (thịt sườn heo luộc rồi chiên, xào với đậu Hòa Lan), canh rong biển tím và một miếng bánh rán.

Bành Viễn Chinh nhú mồm nói:

- Đồng chí Tân Hoa, lại cho tôi ăn theo tiêu chuẩn tiểu táo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo)? Tôi đã nói rồi, tôi không muốn được ưu tiên!

- Lãnh đạo, không phải chỉ một mình lãnh đạo ăn theo tiêu chuẩn tiểu tá, là từ hôm nay trở đi, thiết lập tiêu chuẩn tiểu tá chỉ nhỉnh hơn đại tá một chút thôi. Ai trong Ủy ban muốn ăn đều có thể gọi tiểu tá, hai món ăn là tôi chọn giúp lãnh đạo, lãnh đạo xem có hợp khẩu vị không.

Lý Tân Hoa cười hì hì.

- Ô, vậy à. Tôi phải đưa tiền cho cô. Gần đây tôi cũng chưa trả tiền cơm.

Bành Viễn Chinh nói xong, lấy ra một tờ 100 tệ đưa cho Lý Tân Hoa.

- Lãnh đạo, Bí thư Lý nói, lãnh đạo thị trấn ăn cơm, ghi vào sổ, cuối tháng kết toán, trừ vào tiền lương.

- Vậy thì tốt rồi, như vậy cũng đúng.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

- À, lãnh đạo, tôi muốn báo cáo với lãnh đạo chuyện này.

Lý Tân Hoa ngồi xuống, trịnh trọng nói.

- Cô nói, tôi nghe.

Bành Viễn Chinh cúi xuống ăn cơm, phát tay.

- Lãnh đạo, cán bộ thị trấn chúng ta đều có trợ cấp cơm trưa, do phòng tài chính quận cấp. Tôi nghĩ, phòng tài chính thị trấn cũng xuất một phần tiền, gộp lại và chuyển cho căn – tin, sau này căn – tin chúng ta phục vụ ba bữa cơm, đồng thời nâng tiêu chuẩn bữa ăn lên một chút.

Công việc ở thị trấn khá vất vả, nhà của đa số đồng chí đều ở thành phố, đôi khi trực ban, còn phải dỡ cơm nhà theo, rất bất tiện. Mùa hè còn đỡ, mùa đông giống như bây giờ, ăn cơm nguội lạnh, không tốt cho sức khỏe.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, trầm ngâm một chút. Căn – tin chỉ nấu cơm trưa, buổi sáng và buổi tối, cán bộ phải tự lo, điều Lý Tân Hoa nói là sự thật.

- Được, cô báo cáo với Bí thư Lý về chuyện này, xem nên thực hiện cụ thể như thế nào. Cá nhân tôi ủng hộ ý tưởng này, nhưng nhất định phải trưng cầu ý kiến tất cả mọi người. Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, Phòng Đảng chính các cô sẽ phải làm cho đến nơi đến chốn.

Chưa đến một phút, Bành Viễn Chinh đã đưa ra quyết định. Công tác ở thị trấn có tính đặc thù, chính quyền thị trấn có tiền, trợ cấp cho căn – tin một ít, là có thể. Trên thực tế, sau này rất nhiều xã, thị trấn đều làm như thế này.

Lý Tân Hoa vui mừng đứng dậy nói:

- Cảm ơn lãnh đạo ủng hộ công tác của chúng tôi. Tôi đi tìm Bí thư Lý báo cáo chuyện này.

282. Chương 287: Bùng Nổ

Ăn cơm trưa xong, Bành Viễn Chinh vào phòng trong nằm xem báo.

Vừa mới mở tờ đầu tiên của Nhật báo Tân An, hần liếc mắt một cái đã phát hiện một bài viết ký tên Giang Ninh Trinh, vẫn là viết về thị trấn Vân Thủy với tiêu đề “Khốn cảnh của thị trấn công nghiệp”. Vừa nhìn thấy tiêu đề này, Bành Viễn Chinh đã cau mày lại. Không cần xem nội dung, chỉ riêng tiêu đề này thôi thì đủ thuyết minh được đây là một bài báo tiêu cực.

Bành Viễn Chinh kiên trì đọc xong bài viết, sắc mặt âm trầm hẳn lên.

Nếu bài báo lúc trước đã đưa tin không thật, chưa nói rõ nhân tố bối cảnh ở bên trong, Bành Viễn Chinh kỳ thật cũng không để trong lòng. Nhưng hần vạn lần không ngờ, Giang Ninh Trinh và Nhật báo Tân An lại tiếp tục chĩa mũi súng vào thị trấn Vân Thủy như vậy.

Giang Ninh Trinh trong bài báo đã cường điệu cho rằng thị trấn Vân Thủy phồn vinh chỉ là giả dối. Đa số xí nghiệp đều lâm vào nguy cơ phá sản, mà những hạng mục gần đây của thị trấn chỉ là muốn thể hiện sự thành công của các lãnh đạo, mà đứng đầu chính là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cầm chặt tờ báo, bước ra bên ngoài, phần nộ đập xuống bàn.

Nếu tin tức là thật thì hẳn không nói gì. Nhưng rõ ràng đây là nói dối, nghe nhìn lẫn lộn. Một tin tức tiêu cực đưa ra thì cũng không tính là cái gì, nhưng liên tiếp đưa tin tiêu cực về thị trấn Vân Thủy, đối với Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy mà nói thì đây là một sự tổn thương. Đồng thời còn công kích cá nhân hẳn.

Bành Viễn Chinh cảm thấy bản thân đã bỏ ra nhiều công sức, tâm huyết và tinh lực. Nhưng hai bài báo đưa tin đã khiến cho tất cả những thành tích và tâm huyết của hắn đều tan thành bọt biển.

- Lý Tân Hoa, cô qua đây.

Lý Tân Hoa đang ở văn phòng của Lý Tuyết Yến báo cáo công tác, chợt nghe Bành Viễn Chinh ở bên cạnh nổi giận gầm lên một tiếng thì hoảng sợ, khấn trương chạy đến, ngập ngừng nói:

- Lãnh đạo, anh gọi tôi?

Lý Tuyết Yến cũng cau mày bước vào:

- Có chuyện gì vậy? Sao anh lại tức giận như thế?

- Đây là bài báo ngày hôm nay. Mọi người xem đi.

Bành Viễn Chinh mặt trầm như nước, ném tờ báo qua cho Lý Tân Hoa và Lý Tuyết Yến.

Hai cô liền cầm xem. Sau khi đọc xong thì sắc mặt trở nên rất khó coi. Thị trấn công tác quá bận rộn, Lý Tuyết Yến cả buổi sáng cũng còn chưa kịp xem báo.

- Bọn họ đúng là quá đáng mà. Đã mấy lần nói xấu chúng ta. Cái tên Giang Ninh Trinh này rốt cuộc là ai vậy?

Lý Tuyết Yến cả giận nói.

- Em vợ của Chủ tịch thành phố Chu.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói.

Lý Tuyết Yến đầu tiên không nói gì nhưng sau đó chợt phần nộ nói:

- Thân thích lãnh đạo thì muốn làm gì thì làm sao? Thân thích lãnh đạo thì có thể viết cái gì thì viết? Nói sau thì Nhật báo Tân An sao không kiểm tra qua? Loại đưa tin không đáng tin cậy này làm sao có thể phát biểu chứ?

- Tân Hoa, cô lập tức nghĩ ra một công văn, tìm từ nghiêm khắc một chút, viết ra thành mấy bản, tôi muốn nhờ thành phố can thiệp.

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi trở lại, nét mặt tức giận từ từ tiêu tan. Nhưng Lý Tuyết Yến có thể cảm giác được, lửa giận của hắn đang không ngừng bốc lên, tiến sát đến chỗ gần bùng nổ.

Hắn lúc nào cũng chăm chỉ làm việc, khiêm tốn làm người. Cho đến nay vẫn duy trì nguyên tắc này. Nhưng khiêm tốn thì không có nghĩa là người nào cũng có thể chèn ép. Nhất là trong thời khắc mất cảm và gian nan như thế này, Giang Ninh Trinh với hai bài báo vừa qua có khả năng sẽ phá hủy tiền đồ chính trị của hắn.

Cái gì có thể nhẫn nhịn chứ cái này thì không. Nếu không nhẫn được thì không cần nhẫn nữa.

Nếu đây là kích động, vậy thì cho kích động luôn.

Bành Viễn Chinh khước miệng lạnh lùng. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về tấm tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình trên tường, thân hình bất động như núi.

Bành Viễn Chinh bước xuống tòa nhà Thành ủy, thẳng đến phòng Tin tức của Ban tuyên giáo.

Sau khi bước vào phòng, Mã Tự và Vương Na vừa nhìn thấy hấn, kinh ngạc đứng dậy mỉm cười nói:

- Lãnh đạo cũ? Sao hôm nay lại rảnh đến đây vậy?

Bành Viễn Chinh hướng Mã Tự và Vương Na cười gật đầu, sau đó đến trước mặt Trưởng phòng Tin tức Gia Cát Cấu đặt công văn của Đảng ủy thị trấn Vân Thủy xuống trước mặt y.

Gia Cát Cấu mỉm cười:

- Chủ tịch thị trấn Bành sao hôm nay lại đến đây? Có việc gì à?

- Gia Cát, Nhật báo Tân An liên tục đưa hai bài báo không đúng sự thật, bịa đặt. Đối với Đảng ủy thị trấn Vân Thủy cấu thành hành vi nói xấu và phỉ báng nghiêm trọng. Tôi đại diện cho Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, hướng Ban tuyên giáo đề xuất khiển trách và tố cáo. Đây là công hàm và văn kiện khiển trách của chúng tôi.

Bành Viễn Chinh lãnh đạm nói.

Gia Cát Cấu liếc mắt nhìn tài liệu trên bàn, lơ đãng cười:

- Hai bài báo thôi mà, có gì phải tức giận như vậy? Hai bài viết của Giang Ninh Trinh tôi đã có xem qua, hấn là không có vấn đề gì về nguyên tắc.

- Cái gì là vấn đề nguyên tắc? Tính chân thực là tiêu chuẩn quan trọng nhất khi đưa tin. Loại đưa tin không xác thực này chính là giả dối. Chúng tôi yêu cầu Ban tuyên giáo Thành ủy phải xử lý nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh tức giận mà đến, nhưng thấy Gia Cát Cấu lại có thái độ vui sướng khi người khác gặp họa, tự nhiên nói chuyện không thể nào khách khí.

Gia Cát Cấu rất mất hứng mà nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ “Cậu bây giờ đến cơ sở nhậm chức, còn chạy đến Ban tuyên giáo tác oai tác oái sao?” Y lạnh lùng nói:

- Nếu các người muốn trách cứ thì chúng tôi sẽ thụ lý. Cậu cứ về trước, tôi sẽ hướng lãnh đạo ban báo cáo.

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Gia Cát Cấu, không nói thêm lời nào vô nghĩa, xoay người bước đi. Hấn đến phòng Tin tức đưa công văn khiển trách chỉ là một hình thức, cũng không trông cậy vào Gia Cát Cấu có thể làm được gì.

Rời khỏi Ban tuyên giáo, Bành Viễn Chinh đến Nhật báo Tân An.

Lần này, hấn không đi tìm Phó tổng biên Trương Kế Côn mà trực tiếp thẳng lên lầu bốn, tìm đến văn phòng của Giám đốc Thông tấn xã kiêm Tổng biên Tiết Hoài Diệc.

Tiết Hoài Diệc là Giám đốc Thông tấn xã Nhật báo Tân An kiêm Tổng biên, Bí thư Đảng ủy, Phó Ban tuyên giáo Thành ủy.

Cửa phòng Tiết Hoài Diệc không có đóng. Bành Viễn Chinh bước đến, thấy Tiết Hoài Diệc đang nói chuyện với Trương Kế Côn thì liền thuận tay gõ cửa rồi bước vào.

Tiết Hoài Diệc thấy Bành Viễn Chinh thì liền nhú mày. Nhưng nét mặt lại hiện lên nụ cười thản nhiên:

- Ôi chào, là Chủ tịch thị trấn Bành à? Tìm tôi có việc gì sao?

Bành Viễn Chinh lúc này đến đây là có mục đích nên cũng không muốn cãi cộ gì với Tiết Hoài Diệc. Hấn từ trong túi xách lấy ra công văn và văn kiện khiển trách của Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đặt lên trên bàn làm việc của Tiết Hoài Diệc, thản nhiên nói:

- Trưởng ban Tiết, tôi vừa mới từ Ban tuyên giáo đến. Tôi đại diện chính quyền Đảng ủy thị trấn Vân Thủy hướng Ban tuyên giáo đề xuất khiển trách và tố cáo. Quý báo hai lần liên tiếp đưa tin không chính xác, tạo thành ảnh hưởng tiêu cực đối với chính quyền Đảng ủy thị trấn chúng tôi. Chúng tôi yêu cầu quý báo xử lý thích đáng phóng viên đã đưa tin này đồng thời đăng bài xin lỗi chúng tôi.

Bành Viễn Chinh liên tiếp chất vấn, trong lúc nhất thời khiến Tiết Hoài Diệc cũng có chút không rõ. Nhưng chợt ông ta liền phản ứng trở lại. Ông không chỉ là nhân vật số một của tòa soạn, mà còn là Phó trưởng

ban tuyên giáo. Bành Viễn Chinh chỉ là một cán bộ cấp phòng, dám trước mặt ông ta ăn nói ẩu tả, làm sao mà không tức giận.

- Bành Viễn Chinh, cậu nói vậy là có ý gì? Cậu dựa vào cái gì mà nói rằng chúng tôi đưa tin không xác thực? Cậu chạy đến nơi này phát điên lên gì thế? Ra ngoài mau.

Tiết Hoài Diệc giận dữ vỗ bàn nói.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nhìn Tiết Hoài Diệc:

- Tôi không đi ra ngoài. Nhật báo Tân An của các người nhất định phải cấp cho Đảng ủy chúng tôi một công đạo. Các người có quyền gì mà nói xấu và phỉ báng một bậc chính quyền Đảng ủy? Tôi nếu đã trách cứ các người thì tất nhiên là có căn cứ vô cùng chính xác.

Trương Kế Côn cũng không dự đoán được Bành Viễn Chinh không ngờ giáp mặt Tiết Hoài Diệc nổi cơn bão tố thì liền khẩn trương khuyên bảo, ý đồ mang Bành Viễn Chinh ra khỏi văn phòng Tiết Hoài Diệc. Nhưng Bành Viễn Chinh đã có dụng ý, lại tức giận, Trương Kế Côn làm sao kéo hắn đi được.

- Cậu chính là làm càn!

Tiết Hoài Diệc cũng tức giận lên.

- Tiết Hoài Diệc, ông cũng đang làm càn đấy. Giang Ninh Trinh đưa tin giả dối, tòa soạn các người khó mà chối được sai lầm này. Tôi hoài nghi đây là do lãnh đạo tòa soạn ác ý làm chủ. Và tôi cũng hoài nghi phẩm cách chính trị của Tiết Hoài Diệc ông. Tính giai cấp của ông ở đâu? Nguyên tắc tổ chức của ông ở đâu?

- Tiết Hoài Diệc, tôi hôm nay cũng nói rõ cho ông biết. Nếu tòa soạn của các người không chịu xử lý chuyện này thì tôi sẽ tìm lãnh đạo Thành ủy. Nếu lãnh đạo Thành ủy không giải quyết được thì tôi sẽ tìm Tỉnh ủy. Đến ngay tổng cục xuất bản tin tức quốc gia để tố cáo.

Tiết Hoài Diệc cũng tức giận đến khóe miệng run lên, cầm điện thoại gọi cho bảo vệ, yêu cầu bảo vệ tòa soạn phái một số bảo an lên mang Bành Viễn Chinh đi.

Bảo an Nhật báo Tân An đem Bành Viễn Chinh ra ngoài. Nhưng không lâu sau, trong sân Nhật báo Tân An vọt đến hơn trăm quần chúng, đứng đầy một sân. Đầu lĩnh chính là Phó bí thư Đảng ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật thị trấn Vân Thủy Chữ Lượng và cán bộ phòng Đảng chính.

Chữ Lượng vung tay lên, một vài cán bộ cùng với quần chúng liền giơ cao biểu ngữ “Trả lại sự trong sạch cho chính quyền Đảng ủy thị trấn Vân Thủy”, “Đưa tin giả dối phỉ báng chính quyền Đảng ủy thị trấn Vân Thủy”. Tuy nhiên mọi người lại rất có trật tự, cũng không rối loạn, càng không có ai hô khẩu hiệu.

Tiết Hoài Diệc nghe báo sắc mặt đột nhiên biến. Ông ta đi nhanh xuống lầu, vào phòng bảo vệ, nơi Bành Viễn Chinh đang ngồi thản nhiên hút thuốc, gào lên:

- Bành Viễn Chinh, cậu điên rồi hả? Cậu dám sai khiến người tấn công đơn vị tin tức, quấy nhiễu sự giám sát dư luận.

- Đầu tiên, xin ông hiểu rõ một chút, đây không phải là do tôi sai khiến mà là quần chúng thị trấn tự phát. Cho dù là tôi sai khiến thì cũng hợp lý hợp tình. Tôi đường đường chính chính gửi công văn tố cáo, nhưng các người lại từ chối không nhận. Nếu các người đã không nói lý thì như vậy cứ làm mọi chuyện náo loạn lên đi, để ở trên xử lý.

Tiết Hoài Diệc hậm hậm bỏ lên lầu, bảo Giang Ninh Trinh gọi điện thoại cho Chủ tịch thành phố Chu.

Không bao lâu sau, cục trưởng phân cục công an khu Tân An Lý Minh Nhiên cùng với mười mấy cảnh sát đến ngay tòa soạn báo. Thấy Bành Viễn Chinh đang ngồi trong phòng làm việc của Tiết Hoài Diệc, lý luận cùng ông ta, còn Trương Kế Côn thì cùng với đám bảo an bao vây ngoài cửa, thì âm thầm cười khổ dẫn người vào.

Phân cục nhận được tin báo, nói là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy khu Tân An dẫn người đến đại náo tòa soạn, gây xung đột với Tiết Hoài Diệc của Nhật báo Tân An. Lý Minh Nhiên không dám chậm trễ, tự mình mang đội đến.

- Phó trưởng ban Tiết, Chủ tịch thị trấn Viễn Chinh, hai người xin bớt giận. Có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói. Có vấn đề gì không thể ngồi xuống nói chuyện chứ?

Lý Minh Nhiên cười khổ.

283. Chương 288: Ba Điều Kiện

Tiết Hoài Diệc cũng đột nhiên đập bàn, cả giận nói:

- Cục trưởng Lý, các đồng chí công an của cục Công an cũng nhìn thấy đấy. Bọn họ tụ tập gây chuyện, tấn công đơn vị tin tức, quấy nhiễu chúng tôi làm việc. Loại hành vi trái pháp luật này nếu cục Công an bỏ mặc thì sẽ tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đến cỡ nào?

Bành Viễn Chinh mỉm cười lạnh lùng:

- Quân chúng chỉ là đến kháng nghị, chứ chẳng gây ra tiếng động nào. Đây là kháng nghị có trật tự. Ai đến tấn công đơn vị tin tức? Hãy mở cửa sổ ra mà nhìn, có tranh cãi âm ỉ nào không?

- Các người liên tục đăng tin giả dối, ác ý công kích chính quyền đảng ủy chúng tôi. Chúng tôi đi khiếu nại, các người lại bỏ mặc. Cho đến hiện tại cũng không nhận sai lầm. Hành vi này của các người là hành vi gì? Tôi nói cho các người biết, chúng tôi chính là giữ vững quyền lợi của pháp luật đấy.

Bành Viễn Chinh mạnh mẽ, biểu hiện cứng rắn, không chỉ có Tiết Hoài Diệc trở tay không kịp mà cũng khiến cho Lý Minh Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Trong ấn tượng của Lý Minh Nhiên, Bành Viễn Chinh là một cán bộ trẻ tuổi làm việc rất khiêm tốn, xử sự khéo léo. Nhưng lần này, Bành Viễn Chinh một chút cũng không nhượng bộ, biểu hiện rất đường hoàng.

- Bậy bạ! Các người có chứng cứ gì chứ?

Tiết Hoài Diệc vỗ bàn.

Bành Viễn Chinh cười lạnh, ném đồng tài liệu qua:

- Chứng cứ vô cùng xác thực, các người muốn nói xạo gì chứ? Lần thứ nhất đưa tin giả dối, chúng tôi suy xét đến tính đặc thù của truyền thông, hiểu cho công tác của mọi người. Cho nên chỉ đề xuất kháng nghị chứ không có khiếu nại bộ môn có liên quan. Nhưng cách đây không lâu, các người lại một lần nữa làm trầm trọng thêm, tiếp tục đưa tin không đúng sự thật.

- Khinh người quá đáng! Lúc này đây chúng tôi tuyệt đối không nhượng bộ. Tôi lặp lại một lần nữa, nếu tòa soạn báo không xử lý thì chúng tôi sẽ tiếp tục khiếu nại. Nếu thành phố không giải quyết thì đến tỉnh, nếu tỉnh không giải quyết thì đến tổng cục tin tức quốc gia để khiếu nại.

- Làm cần!

Tiết Hoài Diệc thở dốc, đập bàn gào lên.

Ông ta trong lòng lo lắng vô cùng, thầm nghĩ: “Giang Ninh Trình, cô gây ra họa lớn cho tôi rồi đây? Sao bây giờ còn chưa tìm được viện binh?”. Ông ta đã bảo Giang Ninh Trình gọi điện thoại cho Chủ tịch thành phố Chu, nhưng lãnh đạo sao bây giờ còn chưa ra mặt?

Lý Minh Nhiên cười khổ:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu cũng bớt giận. Phó trưởng ban Chu cũng đừng tức giận. Hai người ngồi xuống từ từ nói chuyện, có vấn đề gì không thể giải quyết ổn thỏa chứ? Một chuyện nhỏ như vậy lại khiến cho bên ngoài nhìn vào, bất kể là đối với tòa soạn báo hay là thị trấn Văn Thủy cũng đều không tốt.

- Anh sai rồi, Cục trưởng Lý. So sánh với cơ quan truyền thông dư luận, so sánh với cơ quan ngôn luận của Thành ủy, thị trấn chúng tôi chỉ là một quần thể bé nhỏ. Vì xoay chuyển ảnh hưởng tiêu cực, vì làm trong sạch chính quyền Đảng ủy, chúng tôi chỉ có thể lựa chọn việc kháng nghị.

- Chúng tôi muốn cho quảng đại nhân dân thành phố biết rằng, truyền thông giết người không cần dao. Loại tự tiện vận dụng tuyên truyền phát biểu không chân thực này cũng đồng nghĩa với việc lấy quyền mưu tư. Mà đồng thời, còn ác ý công kích chính quyền Đảng ủy, khiến người ta giận sôi.

- Tôi hy vọng cơ quan công an có thể theo lẽ công bằng mà chấp pháp.

Bành Viễn Chinh nói câu “Ác ý công kích chính quyền Đảng ủy” khiến Lý Minh Nhiên nghe xong hết hồn. Mà Tiết Hoài Diệc trong lòng phần nộ và xấu hổ không cần nói. Nếu chuyện này mà làm lớn, ngay cả địa vị của ông ta ở thành phố cũng không chịu nổi.

Lý Minh Nhiên thở phào một cái, nhìn Bành Viễn Chinh, sắc mặt phức tạp, một câu cũng không nói nên lời.

Những gì y khuyên bảo đều không có hiệu quả. Cục diện này xem ra không phải một cục trưởng phân cục như y có thể xử lý. Nghĩ đến đây, Lý Minh Nhiên liền lui ra ngoài, bảo cấp dưới hướng Đảng ủy cục Công an thành phố báo cáo. Đề cập đến Đảng ủy cơ quan truyền thông lớn nhất Tân An và chính quyền Đảng ủy một thị trấn thì cục Công an nên phối hợp ra mặt.

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc bộ quần áo da màu đen, dáng người cực kỳ nóng bỏng, dung mạo diễm dúa, hùng hổ xông vào. Cô ta vừa vào đến cửa thì đã giương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, nổi giận nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu thật sự điên rồi. Một Chủ tịch thị trấn nho nhỏ mà lại coi trời bằng vung. Cậu dẫn người đến đây tấn công truyền thông, biết cấu thành tội danh gì không? Chính là tấn công cơ quan nhà nước đấy.

- Đồng chí cục Công an, đối mặt với hành vi mang tính chất vi phạm pháp luật nghiêm trọng, các người còn chờ gì nữa? Người nộp thuế để nuôi cảnh sát các người, chẳng lẽ chính là để cho các người lại đây làm người hòa giải hoặc xem náo nhiệt sao?

Giang Ninh Trinh thanh sắc đều mãnh liệt, không chỉ khiển trách Bành Viễn Chinh mà ngay cả Lý Minh Nhiên cũng mắng luôn.

Lý Minh Nhiên đuôi lông mày nhướng lên, đã thấy Bành Viễn Chinh bước lên phía trước, hai tay khoanh trước ngực, giọng điệu châm chọc:

- Quả nhiên là hạng người ăn nói bừa bãi! Mở miệng ra thì mắng người khác coi trời bằng vung. Sao không xem lại bản thân mình có coi trời bằng vung hay không? Cô liên tục bịa đặt, đưa tin không đúng sự thật, tạo thành sự phỉ báng đối với chính quyền Đảng ủy thị trấn chúng tôi. Xin hỏi như vậy thì cô mang tội gì?

- Cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ dựa theo pháp luật để truy cứu trách nhiệm của cô.

Giang Ninh Trinh coi thường, không thèm để ý, khinh miệt nói:

- Chỉ bằng cậu?

- Đúng vậy, chỉ bằng tôi thôi! Giang Ninh Trinh, kỷ luật Đảng là công khai, tôi xem ai có thể bao che được cho cô.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười lạnh, lại tiến thêm một bước, khí thế kinh người.

Giang Ninh Trinh cười lạnh, cũng theo bản năng lùi về sau một bước.

Lý Minh Nhiên vừa thấy hai bên chuẩn bị xung đột thì liền khẩn trương quay đầu về, nhú mày nói:

- Được rồi, hãy bình tĩnh lại. Có vấn đề thì hỏi, không cần nói nhau như thế.

Một lát sau, người của cục Công an cũng đã đến, nhưng vẫn không thể xử lý. Loại chuyện này, liên quan đến cơ quan truyền thông thành phố, lại còn có chính quyền Đảng ủy thị trấn. Hai bên bên nào cũng cho rằng là mình đúng, giảng co không ai nhường ai. Người của cục Công an cũng không thể dùng vũ lực cưỡng ép, chỉ phải hướng thành phố báo cáo.

Hơn 3h chiều, Chủ tịch quận Tân An là Cố Khải Minh và trợ lý Chủ tịch quận, Chánh văn phòng UBND quận là Mạc Xuất Hải cũng đã chạy đến. Cố Khải Minh mới từ trường Đảng Tỉnh ủy trở về, hy vọng tiếp nhận chức Bí thư quận ủy đã tiêu tan, nên tâm trạng của y không được thoải mái.

Ngay khi tâm trạng của y đang tồi tệ thì lại nghe Chu Quang Lực gọi điện thoại đến. Nghe nói Bành Viễn Chinh dẫn người đến đại náo Nhật báo Tân An, y lập tức đến ngay. Hiện tại, Bành Viễn Chinh trong lòng y đã trở thành một cái gai. Tổng Bí Nam phá hỏng sự thăng quan tiến chức của y, y không chỉ hận Tổng Bí Nam mà còn cảm thấy phản cảm với Bành Viễn Chinh.

Hiện giờ Bành Viễn Chinh lại cấp cho y sự ngọt ngào, y làm sao mà không giận.

- Chữ Lượng, anh dẫn người đến đây làm gì? Tụ tập gây chuyện còn có quan nhiệm tổ chức nữa hay không? Anh rốt cuộc có còn muốn làm Phó bí thư Đảng ủy thị trấn nữa hay không?

Cố Khải Minh đứng trong sân Nhật báo Tân An rống lên.

Chữ Lượng chui xuống phía sau đám người, mặc cho Cố Khải Minh khiển trách như thế nào y cũng không nói một tiếng, vẫn duy trì trầm mặc. Y không có dũng khí chống đối Chủ tịch quận đại nhân, nhưng y lại càng không dám trong thời khắc mấu chốt này phản lại Bành Viễn Chinh.

- Tất cả trở về, khẩn trương trở về cho tôi.

Cố Khải Minh nổi giận cả nửa ngày, nhưng thấy đám người kia vẫn không có dấu hiệu rời khỏi thì giận đến tím mặt.

Mạc Xuất Hải kéo nhẹ cánh tay, hạ giọng nói:

- Chủ tịch Cố, trước vào trong xem tình hình đã.

Cố Khải Minh phẩy tay bỏ đi. Mạc Xuất Hải hung tợn trừng mắt nhìn đám người Chữ Lượng và một số cán bộ thị trấn, rồi cũng theo vào.

Nhìn thấy Cố Khải Minh, Tiết Hoài Diệc thở phào một cái. Sắc mặt của ông ta khó coi, đứng dậy lớn tiếng nói:

- Chủ tịch quận Cố, hãy xem cán bộ của các người đây. Tụ tập tấn công cơ quan truyền thông, thật sự là coi trời bằng vung mà.

Cố Khải Minh miễn cưỡng cười, hướng Tiết Hoài Diệc gật đầu rồi sau đó quay sang Bành Viễn Chinh, cả giận nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu đây là muốn làm cái gì? Kích động quần chúng thật sự là làm chúng tôi cảm thấy mất mặt. Khẩn trương mang người của cậu trở về. Sau khi trở về thì lập tức hướng UBND quận kiểm điểm sâu sắc. Về vấn đề của cậu, quận sẽ xử lý thật nghiêm.

- Chủ tịch quận Cố, đầu tiên tôi xin giải thích hai điều. Thứ nhất, chúng tôi không phải cố tình gây sự. Nhật báo Tân An liên tục đưa tin không chính xác. Đối với chính quyền thị trấn chúng tôi tiến hành nói xấu. Chúng tôi dựa theo trình tự khiếu nại nhưng bọn họ bỏ mặc.

- Thứ hai, chúng tôi không có tụ tập gây rối. Quần chúng thị trấn chỉ là đến kháng nghị, không có trái pháp luật, cũng không cao giọng ồn ào, tấn công cơ quan ngôn luận như đã chụp mũ. Chúng tôi không gánh nổi đầu.

Cố Khải Minh không nghĩ tới Bành Viễn Chinh khi giáp mặt lại cho y một cái tát như vậy, lửa giận trong lòng liền bốc lên.

- Cho dù là đơn vị tin tức có đưa tin sai, các người cũng không nên chạy đến nơi này gây rối? Không gửi đơn lên tổ chức trên xử lý, mà chạy đến tòa soạn quấy nhiễu người ta làm việc. Cậu còn nói gì nữa không?

Cố Khải Minh lạnh lùng vung tay lên:

- Tôi ra lệnh cho cậu khẩn trương rời khỏi đây. Lập tức mang người của cậu đi về.

- Rời khỏi thì được nhưng chúng tôi có ba điều kiện.

Bành Viễn Chinh không nhìn ánh mắt giận dữ của Cố Khải Minh, quay đầu nhìn Tiết Hoài Diệc lạnh lùng nói:

- Thứ nhất, nghiêm túc xử lý phóng viên đã đưa tin. Lập tức tạm thời cách chức điều tra. Chúng tôi sẽ không khiêu nại lên cơ quan tin tức quốc gia và cơ quan tư pháp. Thứ hai, Nhật báo Tân An phải đăng bài công khai xin lỗi thị trấn Vân Thủy ở một vị trí rõ ràng trên báo, thừa nhận hai bài viết qua là không đúng sự thật, tận khả năng xoay chiều ảnh hưởng tiêu cực. Thứ ba, truy cứu tổng biên phụ trách dự thẩm bản thảo đó, chủ nhiệm bộ môn và nhân viên có liên quan.

Tiết Hoài Diệc thấy Cố Khải Minh đến nhưng cũng không khiến Bành Viễn Chinh nhượng bộ. Tuy rằng nét mặt vẫn tỏ vẻ phần nộ nhưng trong lòng càng ngày càng ngưng trọng.

Ảnh hưởng của chuyện này đối với tòa soạn báo ra sao ông ta hiểu rất rõ. Nếu làm lớn chuyện, tòa soạn báo khẳng định là sẽ chịu thiệt. Chỉ có điều, ông ta bất kể như thế nào cũng không nhận thua, càng không thể xử lý Giang Ninh Trinh. Xử lý Giang Ninh Trinh là đắc tội với Chủ tịch thành phố Chu. Đối với ông ta mà nói thì chỉ còn con đường chết.

Đương nhiên, ông ta giờ phút này cảm thấy có chút hối hận, vì không nên quá dung túng Giang Ninh Trinh. Nếu ông ta không đồng ý cho Giang Ninh Trinh đăng bài viết đơm hận thù cá nhân kia thì sẽ không có chuyện hôm nay.

284. Chương 289: Bí Thư Thành Ủy Đích Thân Đến

Ngoài ra, ông ta nghĩ làm sao Bành Viễn Chinh, một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé lại dám tìm tới cửa?

Ông ta cảm tức gạt cái tàn thuốc lá trên bàn xuống đất, cười lạnh một tiếng:

- Già mồm cãi láo, bịa đặt. Yêu cầu này của các người thật vô lý, không đáng để chúng tôi để ý tới. Chủ tịch quận Cổ, quận của các người rốt cuộc mặc kệ sao? Nếu làm loạn lên, tôi xem các người làm sao báo cáo lên thành phố?

Tiết Hoài Diệc thở phì phì ngồi phịch xuống ghế, châm một điếu thuốc.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, trong sân cơ quan là hơn trăm cán bộ quần chúng thị trấn Vân Thủy (trên thực tế đều là công nhân xí nghiệp của thị trấn) im lặng ngồi trên chiếu, có vẻ rất trật tự. Chủ Lương đứng ở một chỗ, lo lắng nhìn về phía trên lầu. Y tuy rằng dẫn người đến đây nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi, lo lắng không có cách nào xong việc.

Lúc này nhìn thấy Cố Khải Minh, trong lòng y lại càng thêm bất an. Nhưng đến nước này rồi, y cũng không còn đường lui nữa. Y chỉ có thể kiên định đi theo Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh thắng thì tất cả mọi người đều vui mừng. Bành Viễn Chinh thua thì coi như y xui xẻo.

Cố Khải Minh bị Tiết Hoài Diệc ngay trước mặt khiển trách, sắc mặt trở nên rất khó xem.

Y cảm tức nhìn Bành Viễn Chinh, tức giận đến khóe miệng run rung. Y đường đường là Chủ tịch UBND quận, nhưng ngay cả một Chủ tịch thị trấn ở dưới cũng không chỉ huy được. Ngay trước mặt người của cục Công an thành phố, phân cục công an khu, lãnh đạo Nhật báo Tân An, y làm sao mà ngẩng đầu lên nổi?

Bành Viễn Chinh ngang nhiên đứng ở nơi đó, thần sắc bình tĩnh.

Khi đến nước này rồi, không cần nói đến Cố Khải Minh, cho dù là Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đến thì hắn cũng kiên quyết không lui bước.

Nếu không đòi lại công đạo, ngày sau công tác sẽ rất khó triển khai. Trên thực tế, lúc này đây, nếu thất bại trở về, uy tín của hắn trong lòng cán bộ quần chúng sẽ không còn. Mà những ảnh hưởng tiêu cực do hai bài báo của Giang Ninh Trinh cũng sẽ từng bước biểu hiện ra. Tương lai trực tiếp ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của hắn.

Không cần nói gì khác, Cố Khải Minh ở một bên như hổ rình mồi, hắn làm sao mà buông tha cho cơ hội này. Khẳng định sẽ mượn đề tài này để nói chuyện của mình.

Về phần mặt mũi Cố Khải Minh, không nề cũng không sao. Dù sao, việc đối chọi với Cố Khải Minh là chuyện không sớm thì muộn. Sớm một ngày, muộn một ngày cũng không có gì khác nhau.

Mạc Xuất Hải nhú mày, tiến lên một bước, nắm lấy tay Bành Viễn Chinh, kéo qua một bên, hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, nề mặt tôi một chút, đừng quá tích cực. Các người khiếu nại cũng thế, kháng nghị cũng thế, có thể tiếp tục hướng lên trên phản ánh. Còn dẫn người đứng ở cửa tòa soạn như thế này sẽ ảnh hưởng không tốt.

- Đừng để lãnh đạo quận khó xử, mau khẩn trương trở về. Ở quận sẽ can thiệp với tòa soạn. Nếu quả thật là đưa tin không đúng sự thật thì quận nhất định sẽ tìm công đạo cho mọi người.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, thản nhiên nói:

- Chánh văn phòng Mạc, không phải tôi không nề mặt lãnh đạo, mà cục diện hôm nay như thế, nếu chúng tôi chẳng có gì trở về, thì tôi không thể cấp cho cán bộ quần chúng thị trấn công đạo được.

- Sự thật vô cùng xác thực. Bọn họ lại không thừa nhận, thái độ lại cực đoan. Nếu bây giờ không thể giải quyết vấn đề thì nên để cho thành phố ra mặt.

Mạc Xuất Hải hít một hơi. Y trong lòng bưng tỉnh, hóa ra, Bành Viễn Chinh lúc này bằng bất cứ giá nào cũng phải đem sự việc làm lớn lên, khiến cho thành phố chú ý. Nhưng sao hẳn lại có lá gan to như vậy?

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Mạc Xuất Hải, trong lòng âm thầm cười lạnh. Có những điều không thể nói rõ. Nhật báo Tân An sở dĩ thái độ mạnh mẽ, đơn giản là bởi vì đề cập đến Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Nếu chuyện này như vậy mà dừng tay thì khẳng định sẽ không giải quyết được chuyện gì. Chỉ có làm loạn lên, khiến Đông Phương Nham nhúng tay vào, thì mới có khả năng triệt tiêu lực ảnh hưởng vô hình của Chu Quang Lực.

Lúc này, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đang nói chuyện với Bí thư Quận ủy Tần Phượng.

Đông Phương Nham rút ra thời gian tìm Tần Phượng nói chuyện, ám chỉ cô sắp tiến vào Ủy viên thường vụ thành ủy. Đông Phương Nham đương nhiên là vì lấy lòng, đồng thời mượn cơ hội này củng cố quan hệ của ông ta.

Đông Phương Nham tất nhiên là không biết. Tần Phượng đã sớm từ nơi của Bành Viễn Chinh mà chiếm được tin tức, biết mình lần này thượng vị có ẩn tình khác, chứ không phải do Đông Phương Nham mạnh mẽ tiến cử.

Đương nhiên, ngoài mặt thì Tần Phượng phải biểu đạt sự cảm kích Đông Phương Nham. Cảm ơn lãnh đạo đã đề bạt và thưởng thức, nói ra vài câu cũng không thiệt gì.

Tuy nhiên, kể tiếp Đông Phương Nham còn nói thêm một câu khiến Tần Phượng trong lòng ngẩn ra, như trút được gánh nặng ngàn cân.

Gần đây, việc Chủ tịch thành phố Chu nương theo sự kiện công nhân bãi công mà tạo ra cho một ít áp lực. Mà Cố Khải Minh vừa về đã đề xuất việc bổ nhiệm một Bí thư Đảng ủy giàu kinh nghiệm, lão luyện trầm ổn cho thị trấn Văn Thủy.

Tần Phượng lẩn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, như thế nào lại không rõ vị kia tuy nhắm vào Bành Viễn Chinh nhưng mục tiêu chân chính kỳ thật là mình. Cô trong lòng rất rõ, Cố Khải Minh tiếp nhận chức Bí thư quận ủy bị đề xuống, có nghĩa cuộc phân tranh quyền lực giữa Đông Phương Nham và Chu Quang Lực đã chính thức mở màn. Đứng bên cạnh Đông Phương Nham, cô khẳng định là trở thành cái gai trong mắt Chu Quang Lực.

Về phần Cố Khải Minh thì không cần phải nói, chỉ có việc đẩy cô đi, thì y mới có hy vọng trở thành Bí thư Quận ủy.

Cho nên, đối với áp lực của Chu Quang Lực, Tần Phượng phải cứng rắn đối kháng. Cô đương nhiên sẽ không trực tiếp chống lại Chu Quang Lực, mà áp dụng biện pháp kéo dài, đợi Đông Phương Nham tỏ thái độ. Chỉ cần Đông Phương Nham tỏ thái độ rõ ràng, cô có thể bằng bất cứ giá nào, không cần nề mặt Chu

Quang Lực nữa. Mà lúc này đây, cô sắp tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ thành ủy, không thể nghỉ ngơi là lại càng tăng cường dũng khí đối kháng với Chu Quang Lực.

Đông Phương Nham thái độ lần này hiển nhiên là như thế. Ông ta lời trong ý ngoài rất rõ ràng, không chỉ phải bảo vệ Bành Viễn Chính mà còn nhanh hơn một chút bổ nhiệm Bành Viễn Chính vào chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, giao cho hẳn quyền tự chủ của mình.

Điều này làm cho Tần Phượng âm thầm rung mình. Cô thân là cán bộ lãnh đạo có cấp bậc trong quan trường, lại là phụ nữ, bằng trực giác, cô càng ngày càng cảm thấy Bành Viễn Chính bối cảnh không hề đơn giản.

Hai ngày qua, trong Hội nghị thường vụ Thành ủy, Tổng Bí thư Nam không tiếc mình trở mặt với Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, cô cũng có nghe thấy. Nếu Bành Viễn Chính đơn thuần chỉ là một cán bộ trẻ tuổi do Tổng Bí thư Nam thưởng thức đề bạt thì Tổng Bí thư Nam khả năng như thế nào lại công khai đập bàn với Chu Quang Lực chứ?

Tổng Bí thư Nam như thế, Đông Phương Nham lại ở sau lưng chỉ bảo. Hơn nữa, Bành Viễn Chính lúc trước đã hướng cô tiết lộ một tin tức cơ mật trong hội nghị thường vụ Tỉnh ủy. Ba người chống lưng, Bành Viễn Chính bóng dáng trong lòng Tần Phượng ngày càng tăng mạnh.

- Bí thư Đông Phương, tôi cũng nghĩ như vậy. Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn công nghiệp mạnh, công tác rất nhiều, tình huống khá phức tạp. Bí thư Đảng ủy vẫn chưa được bổ nhiệm thì sẽ bất lợi cho sự phát triển lâu dài của thị trấn. Bành Viễn Chính tuy rằng tuổi còn trẻ, thời gian nhậm chức chưa lâu lắm, nhưng năng lực làm việc rất mạnh. Nhất là thu hút đầu tư và năng lực nắm giữ kinh tế. Trong bối cảnh cải cách mở cửa, cơ sở rất cần những đồng chí như vậy.

Tần Phượng nói.

Đông Phương Nham kiêu ngạo gật đầu:

- Cán bộ trẻ tuổi có sự bốc đồng, có sức sống, có tinh thần học hỏi, nên bồi dưỡng và rèn luyện. Có như vậy thì sự nghiệp của chúng ta mới có người nối dõi.

Lúc này, điện thoại trên bàn Đông Phương Nham lại reo lên. Đông Phương Nham đi qua một bên nói:

- Được rồi, Tiểu Tần, hôm nay nói đến đây thôi. Cô trở về trước đi.

- Vâng, Bí thư Đông Phương.

Tần Phượng nói xong rồi bước nhanh ra cửa.

Đông Phương Nham cầm điện thoại lên, uy nghiêm nói:

- Tôi là Đông Phương Nham.

- Bí thư Đông Phương, đã xảy ra chuyện.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói dồn dập của Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề. Đông Phương Nham nhú mày, lập tức hắng giọng nói:

- Tiểu Tần, cô chờ cho một lát.

Tần Phượng đang ở ngoài cửa, chuẩn bị rời đi, nghe Đông Phương Nham gọi lại thì có chút kinh ngạc quay trở về.

Đông Phương Nham bình tĩnh nói chuyện với Trần Ngôn Hề, rồi chậm rãi cúp điện thoại, trầm mặc một lát mới nói:

- Tiểu Tần, xảy ra chuyện. Cô cùng tôi đi qua đó xem.

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành của các người đến Nhật báo Tân An đại náo, cùng với Tiết Hoài Diệc của tòa soạn này sinh xung đột. Hiện tại song phương giằng co không ai chịu thua ai. Cục công an xử lý không được liền báo cáo với Thành ủy.

Tần Phượng đột nhiên chấn động:

- Bí thư Đông Phương, đây là có chuyện gì?
- Nghe nói là vì hai bài báo đưa tin không đúng sự thật.

Đông Phương Nham đứng dậy mặc áo khoác:

- Đi, cô theo tôi đến hiện trường một chuyện.

Tần Phượng trong lòng chấn động. Sự việc liên quan đến một thị trấn của khu, cô là Bí thư quận ủy, muốn không khản trương là không có khả năng.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cùng với Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban thư ký Trần Ngôn Hề, Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn, Bí thư quận ủy Tân An Tần Phượng nhanh như chớp đến ngay Nhật báo Tân An.

Kỳ thật loại chuyện này có làm lớn, nhưng không đến mức khiến Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham phải ra mặt.

Đông Phương Nham sở dĩ tạm thời quyết định đi một chuyến, nguyên nhân là do Trần Ngôn Hề trong lúc vô ý đã nói một câu. Tiêu điểm trong cuộc phát sinh xung đột Giang Ninh Trinh nghe nói là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực.

Chu Quang Lực tuy rằng đã được thông báo nhưng ông ta lại khinh thường không đến. Bản thảo này của Giang Ninh Trinh tuy rằng ông ta không đồng ý cho lắm. Nhưng mặc kệ có đồng ý hay không, Giang Ninh Trinh là em vợ, ông ta chỉ có thể bị động giúp cô ta chùi dít. Ông ta mặc dù trong điện thoại mắng Giang Ninh Trinh, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Cố Khải Minh, rồi an bài Trưởng ban thư ký UBND thành phố Lâm Hạ đến khản trương xử lý.

Quảng trường phía trước Nhật báo Tân An đã đầy người đứng xem náo nhiệt. Mà trên đường, dòng người đến tiếp cận náo nhiệt vẫn không ngừng đi đến.

Mà trong sân Nhật báo Tân An cũng đã kín hết chỗ, thậm chí cũng có người dân đến xem náo nhiệt. Hai biểu ngữ giắt ngay cổng tòa soạn báo trông rất bắt mắt.

285. Chương 290: Giải Quyết Dứt Khoát

Dân ta từ trước đến giờ luôn thích tụ tập xem náo nhiệt. Lỗ Tấn từng nói: “Rất nhiều người dân nước ta thích ngược cổ xem náo nhiệt”; mà một học giả nào đó cũng từng nói, bản thân sự náo nhiệt là một vở kịch: hoàn cảnh thì bí ẩn, nhân vật thì chân thật, tình tiết thì căng thẳng, động tác thì mạo hiểm, sự hồi hộp thì mãnh liệt, còn cao trào làm người ta hưng phấn...Đã là người thật việc thật lên sân khấu, lại không tốn tiền mua vé, không xem là uống phí, huống chi còn có thể nhân danh chính nghĩa và đạo đức, tội gì không xem? (sic!)

Một chiếc xe cảnh sát hụ còi báo động, gầm rú chạy tới. Mấy cảnh sát nhân dân được trang bị vũ khí tận răng, hộ tống Đông Phương Nham và lãnh đạo Thành ủy tách đám người ra, đi vào trụ sở tòa soạn.

Thấy lãnh đạo cao cấp đến, đám người xem náo nhiệt càng thêm kích động, cảm xúc tăng vọt, bàn tán xôn xao, ồn ào không chịu nổi.

Đông Phương Nham quay lại nhìn lướt qua đám người đông đúc, ồn ào ngoài cửa, rồi ánh mắt dừng lại trên đám dân chúng thị trấn Vân Thủy đang ngồi im lặng kháng nghị, thầm nhẩn mặt.

Tình hình căng hơn ông ta tưởng tượng nhiều. Lâm Hạ Nhiễm và vài cán bộ Văn phòng xử lý khản cấp đang kiên nhẫn thuyết phục và làm công tác “tư tưởng chính trị”, nghe nói Bí thư Thành ủy Đông Phương, Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần và Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh, ba vị lãnh đạo cùng tới, rất hoảng sợ.

Tiết Hoài Diệc và người của tòa soạn cũng hít một hơi lạnh, làm kinh động đến Bí thư Thành ủy đích thân chạy tới, xong rồi, chuyện này hoàn toàn lớn chuyện rồi.

Về phần Cố Khải Minh và Mạc Xuất Hải, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Trong nháy mắt này, rốt cục Cố Khải Minh hiểu vì sao Bành Viễn Chinh cứng rắn, mạnh mẽ như vậy, thì ra sau lưng hắn là Bí thư Thành ủy! Như thế thì tại thành phố Tân An này, hắn còn sợ cái gì? Huống chi, cái lý còn đứng về phía hắn.

Bành Viễn Chinh đứng đó, hơi nhướn mày, thăm nghĩ: rốt cục đã đến rồi sao?

...

Ở Ủy ban nhân dân thành phố, văn phòng của Chu Quang Lực. “Bốp” một tiếng, Chu Quang Lực đập ống nghe điện thoại, sắc mặt sa sầm. Ông ta bước ra văn phòng, khi đi ngang qua văn phòng thư ký, gọi một tiếng:

- Tiểu Tống, cho xe lại đây, đi tòa soạn Tân An Nhật báo.

...

Lâm Hạ Nhiễm dẫn cán bộ ở Ủy ban nhân dân thành phố, cùng Cố Khải Minh và cán bộ Ủy ban nhân dân quận, ra đón. Tiết Hoài Diệc cũng dẫn các lãnh đạo của tòa soạn ra đón.

- Bí thư Đông Phương, Trưởng ban Thư ký Trần, Trưởng ban Trịnh.

Lâm Hạ Nhiễm lần lượt chào các lãnh đạo Thành ủy, trong tình thế này, không thích hợp bắt tay.

- Bí thư Đông Phương.

Tiết Hoài Dực cũng tưng tưng ra chào, Đông Phương Nham thần nhiên liếc nhìn ông ta, rồi dừng lại ở Chủ tịch quận Cố Khải Minh đứng phía sau Lâm Hạ Nhiễm.

Cố Khải Minh đang quan sát Tần Phương, đột nhiên phát hiện Bí thư Thành ủy “chú ý” tới mình, hơi giật mình, vội bước tới chào:

- Bí thư Đông Phương!

Tuy ông ta là người tâm phúc của Chu Quang Lực, nhưng sự sợ hãi một cách bản năng trước Bí thư Thành ủy là khó tránh. Trên thực tế, nếu được lựa chọn, ông ta không muốn đứng về phía đối lập với Bí thư Thành ủy. Nhưng khổ nỗi, ông ta là cán bộ do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đề bạt, trên người đã “dán nhãn” của Chu Quang Lực, cho dù ông ta có chuyển hướng, người ta cũng không tin.

Đông Phương Nham nhìn Cố Khải Minh, khẽ gật đầu.

Lúc này, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Tiết Hoài Diệc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lãnh đạo chủ chốt Thành ủy đến đây, hai bên đều phải nói cho rõ ràng!

Tiết Hoài Diệc xoa tay, bối rối hạ giọng nói:

- Bí thư Đông Phương, Trưởng ban Thư ký Trần, Trưởng ban Trịnh, chuyện là thế này. Hai ngày nay báo chúng tôi đăng hai bài về thị trấn Vân Thủy, Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh liền dẫn người tới tấn công tòa soạn chúng tôi, quấy rối công tác của chúng tôi.

Cho dù bài báo của chúng tôi có một chút không cẩn thận, không chặt chẽ, cũng không đến mức tụ tập đông người đến tòa soạn chúng tôi gây rối chứ? Chúng tôi đã nhờ đến lãnh đạo quận can thiệp, nhưng cũng không xong với vị Chủ tịch thị trấn Bành này! Các lãnh đạo nhìn xem, nhiều người như vậy ngồi trong tòa soạn chúng tôi, chẳng lẽ muốn buộc chúng tôi ngày mai đình bản hay sao?

Trưởng ban Trịnh, tôi làm ở bộ phận tuyên truyền hai mươi năm, cũng chưa từng gặp phải tình huống này. Báo chí chúng tôi không thể luôn ca ngợi, chẳng lẽ đăng bài phê bình là không được? Gần đây chúng tôi cũng đã quán triệt đầy đủ tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy và Ban Tuyên giáo về xúc tiến phát triển kinh tế, tăng cường sự giám sát của dư luận, có khuynh hướng gia tăng số lượng bài báo phê bình, kết quả thế nào? Hiệu quả giám sát không phát huy được, ngược lại làm cho người ta tìm tới cửa làm âm ỉ!

Tiết Hoài Dực càng nói, càng tức giận:

- Nếu ai cũng có thể đến làm âm ỉ, sau này báo chí cũng không xuất bản, đóng cửa đi thôi!

Trịnh Thiện Sơn thở ra một cái, vừa định nói gì, Trưởng ban Thư ký Trần Ngôn Hề quay về phía Bành Viễn Chinh, vẫy vẫy tay:

- Bành Viễn Chinh, cậu cũng nói xem!

- Bí thư Đông Phương, Trưởng ban Thư ký Trần, các vị lãnh đạo, về vấn đề này, tôi đã nói nhiều lần. Bài báo đầu tiên của Tân An Nhật Báo nói là “đưa tin phê bình”, thật ra là tin tức giả tạo, bịa đặt, tính chất khá nghiêm trọng. Nhưng suy xét đến tính đặc thù của truyền thông, chúng tôi chỉ gửi công văn kháng nghị đến tòa soạn, yêu cầu tòa soạn tự điều tra, tự chấn chỉnh.

Nhưng chúng tôi tuyệt đối không ngờ là, cách một ngày sau, Tân An Nhật Báo lại tiếp tục đăng bài không đúng sự thật, bịa đặt, bẻ cong quan điểm, công kích Đảng ủy và chính quyền thị trấn chúng tôi một cách ác ý, nói chúng tôi đủ điều, nhưng toàn bộ đều là bịa đặt! Các vị lãnh đạo, tuy chúng tôi chỉ là một thị trấn, nhưng là một cấp Đảng ủy – chính quyền, bị bôi đen như thế, làm sao sau này chúng tôi còn có thể khai triển công tác ở cơ sở?

Một lần đưa tin sai, còn có thể nói phóng viên viết bài không cẩn thận, không chặt chẽ, tòa soạn xét duyệt sơ suất để giải thích, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, liên tiếp phát sinh chuyện này, chẳng lẽ không phải cố ý? Chẳng lẽ không cố ý công kích Đảng ủy chính quyền chúng tôi?

Dụng ý khá hiểm ác! Chúng tôi vừa tiến hành khiếu nại lên Ban Tuyên giáo Thành ủy, vừa đệ trình công văn kháng nghị để Tân An Nhật Báo can thiệp, nhưng thái độ phía tòa soạn hết sức tệ hại, không thừa nhận sai lầm, càng không chỉnh đốn lại bộ máy! Thậm chí ngay cả ý nghĩ tiến hành điều tra nội bộ cũng không có!

Trưởng ban Tiết vung tay gọi bảo vệ tòa soạn bắt tôi lại, nhân dân thị trấn nghe tin, mới lòng đầy căm phẫn tự phát chạy tới đây. Chuyện xảy ra đại khái là như vậy.

- Nói bậy!

Ngay trước mặt lãnh đạo Thành ủy, Bành Viễn Chinh luôn miệng bảo “công kích ác ý một cấp Đảng ủy chính quyền”, khiến Tiết Hoài Diệc toát mồ hôi lạnh, ông ta hỗn hển nói:

- Có đưa tin sai sự thật hay không, chỉ một câu của cậu là có thể xác định? Cậu có quyền định đoạt? Suy đoán chủ quan!

- Vậy thì, xin thỉnh giáo Trưởng ban Tiết, vì sao các vị không tiến hành điều tra? Bài báo đã đăng công khai, có đúng sự thật hay không, có hư cấu, phóng đại và có ác ý làm đường dư luận hay không, điều tra là biết ngay! Vì sao các vị không điều tra? Vì sao?

Bành Viễn Chinh phản bác.

Trong nhất thời Tiết Hoài Diệc nghẹn lời, nhưng đột nhiên nổi giận nói:

- Tôi có nói là không điều tra sao?

- Anh có nói! Anh nói rằng, chúng tôi chỉ là một thị trấn nhỏ nhỏ, đừng có bày đặt đòi công bằng! Hôm nay khi tôi đến, Trưởng ban Tiết đã nói như vậy trước mặt các đồng chí của Cục công an quận! Tôi có nói sai câu nào không?

Bành Viễn Chinh cười lạnh.

- Cậu...

Thấy Tiết Hoài Diệc là Giám đốc thông tấn xã, kiêm Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy, một cán bộ cấp chính huyện, ở thành phố Tân An cũng là nhân vật nổi tiếng, lại bị một Chủ tịch thị trấn là Bành Viễn Chinh, cán bộ cấp phòng, “ép” cho đến mức lúng túng như gà mắc tóc ngay trước mặt lãnh đạo Thành ủy và cán bộ quận, thành phố, ngay cả công an Cục, cảnh sát quận, cũng há hốc mồm.

Tần Phượng chậm chậm bước tới, điềm tĩnh nói:

- Trưởng ban Tiết, hai bài báo kia, tôi đã đọc qua. Căn cứ hiểu biết của tôi đối với thị trấn Vân Thủy, hai bài báo này có chút vấn đề. Chưa nói đến điều gì khác, chỉ riêng về vấn đề tiền lương của công nhân các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy, so với thành phố là khá cao, thậm chí so với các doanh nghiệp lớn của nhà nước, cũng hơn chứ không kém. Cục Lao động, Cục Thống kê và Cục Tài chính đều có số liệu tương quan, điều tra là biết ngay.

Về phần xí nghiệp khát nợ tiền lương công nhân, chỉ là một số ít, hơn nữa còn vì tình hình chung trong cả nước đều không tốt, lợi nhuận sút giảm nghiêm trọng. Thị trấn Vân Thủy có gần trăm xí nghiệp, xí nghiệp dẹt chỉ chiếm một phần ba, sao có thể nói phần lớn xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy khát nợ lương công nhân? Nói như vậy là hết sức vô trách nhiệm!

Đối với sự kiện công nhân thị trấn Vân Thủy bãi công xuống đường lần trước, thành phố đã sớm xác định tính chất, đồng thời cũng tán thành biện pháp xử lý khẩn cấp của Đảng ủy và chính quyền thị trấn Vân Thủy. Sau đó, đến lượt cơ quan điều tra của công an cũng biểu hiện, đây là chuyện xảy ra đột ngột, sau lưng có người ác ý kích động và tổ chức, người có trách nhiệm liên quan đã bị xử lý theo pháp luật.

Cho nên, quý báo bẻ cong sự thật như thế, không chỉ bị hiềm nghi nói xấu, phỉ báng, bôi nhọ một cấp Đảng ủy chính quyền, còn đi ngược lại chủ trương của Thành ủy. Về điểm này, tôi cho rằng, Tân An Nhật Báo đã phạm sai lầm lớn.

Tần Phượng nói qua loa mấy câu, đã dồn Tiết Hoài Diệc vào chỗ chết.

Bành Viễn Chinh nghe vậy không khỏi thầm khen, thầm nghĩ người phụ nữ này quả nhiên không đơn giản. Nâng tầm sự kiện lên thành “làm ngược lại chủ trương của Thành ủy”, bất kể như thế nào, Tiết Hoài Diệc cũng không kham nổi. Nhưng nói ra như vậy, rõ ràng chỉ Tần Phượng nói mới có sức nặng, địa vị của cô quyết định quyền phát ngôn và tầm cao của nó.

Tiết Hoài Diệc đỏ mặt, đầu đổ mồ hôi lạnh.

Đông Phương Nham nhìn mọi người xung quanh, thản nhiên nói:

- Chuyện đã rất rõ ràng, cũng không cần phải làm phức tạp thêm như vậy. Lão Trịnh, Ban Tuyên giáo lập tức tham gia điều tra, cần phải đưa ra kết quả điều tra trước tối nay, nếu đúng là đưa tin sai lạc, hai lần các ý bôi nhọ Đảng ủy chính quyền cơ sở, thì nhất định phải xử lý nghiêm khắc! Tuyệt đối không nương tay! Đương nhiên, nếu là thị trấn Vân Thủy cố tình gây sự, lập tức miễn chức cán bộ đứng đầu thị trấn, cảnh cáo răn đe!

Lời nói của Đông Phương Nham, chính là giải quyết dứt khoát.

Tránh ở phía sau đám đông, khuôn mặt quyến rũ của Giang Ninh Trinh trở nên trắng bệch.

286. Chương 291: Cậu Chính Là Bành Viễn Chinh?

- Lão Trần, văn phòng Thành ủy hỗ trợ một chút, phối hợp với Ban Tuyên giáo, nhanh chóng đưa ra kết quả điều tra, đăng báo Thành ủy.

Đông Phương Nham lại nói thêm một câu.

Những lời này khiến các cán bộ có mặt đều giật mình: thảo nào Bành Viễn Chinh cứng rắn và mạnh mẽ như thế, hóa ra sau lưng hắn có Bí thư Thành ủy làm chỗ dựa!

Nếu là thị trấn bình thường khác, Tân An Nhật Báo có đăng hàng chục bài báo như vậy, cũng không chắc có can đảm phái người tới kháng nghị, “khởi binh hỏi tội”.

Khóe miệng Trịnh Thiện Sơn hơi giãn giãn, thầm hiểu, Đông Phương Nham bảo Trần Ngôn Hề tham gia vào, tuy trên danh nghĩa là phối hợp công tác, nhưng trên thực tế là “giám sát” y, cũng vì không yên tâm về y.

Nghĩ tới đây, Trịnh Thiện Sơn cười cay đắng, tỏ thái độ:

- Bí thư Đông Phương yên tâm, Ban Tuyên giáo lập tức thành lập tổ điều tra, tranh thủ trước tối nay, báo cáo kết quả điều tra với Thành ủy.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Tôi tán thành ý kiến của Bí thư Đông Phương. Lão Trịnh, mau chóng điều tra rõ chân tướng, nếu quả thật có đưa tin sai, tôi đề nghị không chỉ phải nghiêm trị phóng viên viết bài và lãnh đạo tòa soạn có liên quan, mà còn nhất thiết phải đình bản Tân An Nhật báo một thời gian, tự suy nghĩ để chính đồn!

Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đi nhanh tới, sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người nghe xong, giật mình nghĩ thầm: vị lãnh đạo này còn độc hơn Bí thư Đông Phương! Không ngờ muốn đình bản tờ Tân An Nhật Báo!

Lúc này, mọi người có mặt ở đây đều ngẩn ra, chuyện vốn không lớn, nhưng lại ầm ĩ tới mức này, Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố lần lượt ra mặt. Hai lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đã tỏ thái độ, đương nhiên không thể sửa đổi.

Trịnh Thiện Sơn lập tức xoay người chỉ bảo người của Ban Tuyên giáo đi theo, triệu tập một số người phụ trách phòng nghiệp vụ và Phó trưởng ban, tới ngay tòa soạn Tân An Nhật Báo, thành lập tổ điều tra tại chỗ, lập tức triển khai điều tra.

Sắc mặt Tiết Hoài Diệc và lãnh đạo tòa soạn xám như tro tàn.

Tần Phượng đưa mắt nhìn Bành Viễn Chinh, ra vẻ giận dữ nói:

- Bành Viễn Chinh, lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đều ra chỉ thị quan trọng, Ban Tuyên giáo Thành ủy đang triển khai điều tra, cậu còn không mau bảo người thị trấn ra về? Quay về đi! Giải tán!

Bành Viễn Chinh ngẫm hiểu, lui lại mấy bước, phất phất tay về phía Chữ Lượng ở cách đó không xa.

Chữ Lượng như trút được gánh nặng, ánh mắt đầy kính sợ nhìn Bành Viễn Chinh, gật đầu. Giờ phút này, khó thể dùng lời để miêu tả cảm thụ trong lòng Chữ Lượng và cán bộ thị trấn.

Phóng tầm mắt nhìn ra toàn bộ thành phố Tân An, cũng chỉ có Chủ tịch thị trấn Bành có năng lực và đảm lược như thế này, dám ngay trước mặt lãnh đạo Thành ủy “khiến trách” thậm tệ một cán bộ cấp huyện, hơn nữa còn buộc lãnh đạo chủ chốt Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tỏ thái độ, nhất định điều tra tới cùng.

Thảo nào Hách Kiến Niên không phải là đối thủ của Bành Viễn Chinh! Trong lòng Chữ Lượng cảm thán, gọi một vài cán bộ thị trấn, một lát sau ngừng đầu ưỡn ngực dẫn những người dân thị trấn rời khỏi sân trụ sở Tân An Nhật Báo một cách có trật tự trước ánh mắt chăm chú của người dân thành phố đứng xem.

Sau đó, những người đứng xem, cũng bị mấy cảnh sát nhân dân giải tán.

Một trận phong ba, liền trở thành vô hình.

Bành Viễn Chinh muốn nhân cơ hội tránh đi, lại bị Chu Quang Lực gọi lại.

- Cậu chính là Bành Viễn Chinh?

Sắc mặt Chu Quang Lực vẫn trầm ngưng như trước, giọng nói không buồn cũng không vui.

- Xin chào lãnh đạo, tôi là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh xoay người lại, nhìn thẳng vào Chu Quang Lực, vẻ mặt bình tĩnh thông dong, không chút bối rối.

Chu Quang Lực nhìn hẩn dăm dăm, rồi quay lại nhìn Đông Phương Nham, mỉm cười nói:

- Bí thư Đông Phương, được Tiểu Bành này quả nhiên là lịch sự tuấn tú, cũng rất mạnh mẽ. Hôm nay tiểu tử này khiến mấy người chúng ta phải chạy tới đây, vậy quanh hẩn, thật sự là bản lĩnh không nhỏ!

Tuy Chu Quang Lực nói đùa, nhưng ả chứa sự trào phúng và châm chọc.

Đông Phương Nham thần nhiên phất tay:

- Tuổi trẻ khí thịnh, chuyện có lý do của nó. Nếu có tờ báo nào của thành phố cố ý bôi đen Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố chúng ta, bất kể là tôi, hay Chủ tịch thành phố Quang Lực, cũng sẽ không thể ngồi yên!

Đương nhiên, đồng chí Tiểu Bành, lần này các cậu làm vậy cũng không ổn lắm. Tôi hy vọng sau khi các cậu trở về, cũng nên suy xét lại một chút. Mà nếu đến cuối cùng, điều tra mà không tìm được chứng cứ, chỉ do các cậu cố tình gây sự, tôi có thể nghiêm túc đại diện cho Thành ủy mà nói với cậu, chức Chủ tịch thị trấn này cậu không cần làm nữa. Không cần đợi Thành ủy xử lý cậu, chính cậu tự từ chức đi!

Lời nói của Đông Phương Nham rất nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gật đầu:

- Xin Bí thư Đông Phương và Chủ tịch thành phố Chu yên tâm, nếu điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, tôi xin tự từ chức ngay.

Bành Viễn Chinh nói với vẻ kính cẩn, thật ra ẩn giấu vài phần tự tin và kiêu ngạo.

Đông Phương Nham lại liếc nhìn hắn một cái, nhanh chóng rời khỏi. Trần Ngôn Hề và một số cán bộ Thành ủy vội đuổi theo.

Chu Quang Lực nhìn theo bóng dáng Đông Phương Nham, lại quay nhìn Bành Viễn Chinh, khoe miệng trong lúc vô ý hơi nhếch lên, cũng phát tay bỏ đi.

Tiến bước Đông Phương Nham và Chu Quang Lực, lúc này Tần Phượng vẽ mặt bình tĩnh bước đi, khi đi ngang qua Bành Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Lên xe tôi, theo tôi trở về!

Bành Viễn Chinh cười cười, theo sau Tần Phượng, lên xe của cô.

Cửa xe vừa đóng lại, Tần Phượng liền nổi giận:

- Bành Viễn Chinh, rốt cuộc đầu cậu có vấn đề rồi sao? Sao cậu lại dám làm chuyện như vậy? Cậu đang làm xiếc trên đây, có biết không? Dẫn người làm náo loạn cơ quan báo chí, đây là vấn đề nghiêm trọng cỡ nào? Cậu thật to gan!

Được rồi, không cần nhấn mạnh lý do khách quan này nọ, tôi nói cho cậu biết, nếu không phải thái độ của Bí thư Đông Phương kiên quyết, rõ ràng che chở cho cậu, cho dù Tân An Nhật Báo đưa tin sai sự thật, cậu cũng khó chối được sai lầm này! Nhẹ, sẽ bị xử phạt, nặng, sẽ bị cách chức ngay tại chỗ!

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

- Hôm nay coi như cậu chó ngáp phải ruồi. Nhưng lần sau không được làm thế nữa, nếu còn tái phạm, không ai cứu được cậu!

Tần Phượng trút giận xong, lấy lại bình tĩnh, hạ giọng hỏi:

- Người viết bài báo kia là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu?

- Hình như là vậy.

Bành Viễn Chinh nhún vai.

Tần Phượng thở ra một cái, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị.

- Được rồi, thảo một báo cáo trình lên Quận ủy, trình bày rõ ràng đầu đuôi câu chuyện. Mặt khác, tôi nói cho cậu biết, có nhiều chuyện như vậy, cậu lại muốn làm lớn chuyện lên, nếu thị trấn lại xảy ra tình trạng hỗn loạn, cậu tự mà đi xử lý!

- Bí thư Tần yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu. Nếu có chuyện, hẳn là thiên tai nhân họa, không ai gây nên.

...

Tổ điều tra Ban Tuyên giáo Thành ủy mất nhiều giờ ở Tân An Nhật Báo, lại thông qua các ban ngành có liên quan kiểm tra, đối chiếu một ít số liệu, phán định hai bài báo của Giang Ninh Trinh là đưa tin sai sự thật. Trong bài báo, Giang Ninh Trinh nói phỏng vấn một số đối tượng, trên thực tế, đa số đều là hư cấu, tra không ra người thật. Mà việc trích dẫn một số số liệu kinh tế, lại càng sai lạc, chỉ do cá nhân cô ta bịa đặt ra.

Tổ điều tra báo cáo lên Trịnh Thiện Sơn. Trịnh Thiện Sơn không dám chậm trễ, tới gặp Đông Phương Nham báo cáo. Đông Phương Nham nghe báo cáo, rất giận dữ, một mặt triệu tập hội nghị thường vụ lâm thời, nghiên cứu xử lý sự kiện này như thế nào; cùng lúc, ra lệnh Ban Tuyên giáo Thành ủy chỉnh đốn tác phong trong hệ thống tuyên truyền toàn thành phố.

Tối hôm đó, trong hội nghị thường vụ, Đông Phương Nham kiên quyết tỏ thái độ, mà ngoài dự đoán của mọi người, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực cũng theo sau, thái độ cũng rất kiên quyết, tỏ ý phải nghiêm khắc, nhanh chóng và coi trọng, tuyệt đối không nhân nhượng sinh hư.

Hội nghị thường vụ nhanh chóng nhất trí đề ra ba điểm: thứ nhất, Tiết Hoài Dục là người phụ trách chủ yếu của tòa soạn, không thể trốn tránh trách nhiệm, miễn chức Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy, Giám đốc tòa soạn Tân An Nhật Báo; thứ hai, cho phóng viên đương sự nghỉ việc; thứ ba, khẩn cấp bổ nhiệm Tổng biên tập báo chiều Tân An Cổ Hán Xuân làm Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy, Giám đốc Tân An Nhật Báo, Tổng biên tập, Bí thư Đảng ủy, buộc Tân An Nhật Báo đăng bài xin lỗi vào hôm sau, xin lỗi toàn thể độc giả và Đảng ủy chính quyền Thị trấn Vân Thủy.

Trong hội nghị, Đông Phương Nham còn nhấn mạnh, yêu cầu Ban Tuyên giáo Thành ủy lập ra quy định “Một số quy định về phòng ngừa đưa tin sai sự thật”, xác định rõ “Hệ thống tuyên truyền phải thành lập và kiện toàn chế độ truy cứu trách nhiệm đối với việc đưa tin không xác thực”

Ngày hôm sau, tin vui bay về thị trấn Vân Thủy, cán bộ Đảng ủy và chính quyền thị trấn hết sức vui mừng. Các cán bộ thị trấn lao ra khỏi ký túc xá, ở trong sân hoan hô, vỗ tay reo mừng. Đa số người, khi nhìn lên cửa sổ văn phòng của Bành Viễn Chinh ở lầu hai, trong mắt đầy vẻ kính nể.

Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng làm việc, xem xong bài báo xin lỗi của Tân An Nhật Báo, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười. Đúng lúc đó, đột nhiên hắn nghe ngoài cửa vang lên tiếng pháo ròn tan. Hắn giật mình kinh hãi, bước ra xem, thấy Lý Tân Hoa và mấy cán bộ Phòng Đảng chính đang đốt pháo, rất nhiều cán bộ thị trấn đang vui vẻ đứng xem.

Bành Viễn Chinh nhú mào.

Phía sau, Lý Tuyết Yến cười nói:

- Viễn Chinh, bọn họ vui vẻ, cũng đừng để ý, cứ để bọn họ “quây” một chút, coi như thư giãn, gần đây thị trấn xảy ra nhiều việc, tất cả mọi người đều bị áp lực.

- Ài...

Bành Viễn Chinh thở ra một tiếng:

- Cô nói cũng phải.

- Uy tín của anh ở thị trấn thật sự lên cao.

Lý Tuyết Yến dịu dàng nói:

- Tuy nhiên, chỉ sợ là anh không nhàn được rồi. Vừa rồi, Thẩm Ngọc Lan của văn phòng Quận ủy gọi điện thoại tới, nói Bí thư Tần tìm anh nói chuyện.

- Bí thư Tần tìm tôi?

- Có lẽ là truyền đạt quyết định của thành phố cho anh. Tôi nghe nói, Chủ tịch quận Cổ rất mất hứng, anh phải cẩn thận một chút.

- Ha ha!

Bành Viễn Chinh cười:

- Lãnh đạo mất hứng, tôi cũng không có cách nào. Đừng lo nhiều như vậy, chúng ta chỉ cần làm tốt công tác của mình là được.

287. Chương 292: Ứng Cử Viên Chủ Tịch Thị Trấn

Khi Bành Viễn Chinh từ cơ quan quận trở về thì ngoài cổng cơ quan thị trấn Vân Thủy đã đầy những xác pháo màu đỏ.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, hướng Lý Tân Hoa nói:

- Tân Hoa, tìm người dọn dẹp sạch sẽ một chút.

- Vâng!

Lý Tân Hoa chạy tới, tùy ý phân công hai người đến quét dọn.

Tùng tùng tùng!

Ngoài cửa lại vang lên tiếng ồn ào. Hồ Tiến Học cùng với mười mấy ông chủ xí nghiệp trong thị trấn, khuu chiêng gõ trống, nâng một bảng hiệu lồng lánh đi đến. Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, thấy trên tấm bảng viết bốn chữ to “Cương trực công chính”.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, còn Lý Tân Hoa thì chạy lên, nhíu mày hỏi:

- Hồ tổng, mọi người đang làm gì vậy?

- Lãnh đạo chính quyền thị trấn vì sự phát triển của thị trấn Vân Thủy mà lo lắng hết lòng, bỏ ra nhiều tâm huyết, công sức khiến chúng tôi nhìn thấy được hy vọng trong tương lai. Chúng tôi làm một tấm bảng cho thị trấn để tỏ lòng cảm ơn của chúng tôi đối với chính quyền thị trấn.

Hồ Tiến Học cất cao giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, chúng tôi thương lượng một chút, quyết định vì thị trấn mà quyền tiền xây dựng một viện dưỡng lão. Nếu thị trấn không phản đối, chiều nay chúng tôi sẽ đem tiền đến cho thị trấn.

Hồ Tiến Học ánh mắt nóng bỏng, còn các ông chủ xí nghiệp khác thì sung mãn kính sợ.

Lúc này đây, thị trấn Vân Thủy và Nhật báo Tân An đấu tranh với nhau, làm kinh động cả Thành ủy và UBND thành phố. Kết quả Bành Viễn Chinh đã chiến thắng khiến thị trấn Vân Thủy cảm thấy vô cùng hân hoan. Cho đến lúc này, các ông chủ xí nghiệp bỗng nhiên phát hiện, Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi này, bất kể là năng lực công tác hay là bối cảnh lai lịch đều không đơn giản. Có hẳn ở thị trấn Vân Thủy thì tương lai phát triển của thị trấn là có thể nghĩ.

Bành Viễn Chinh vốn chuẩn bị lên xe thì thấy đám người Hồ Tiến Học tiến vào, liền bước lại thản nhiên nói:

- Lão Hồ, bảng hiệu thì mọi người mang về đi, thị trấn không nhận đâu. Về phần mọi người muốn quyền tiền xây dựng viện dưỡng lão, tôi xin đại diện cho Đảng ủy chính quyền thị trấn xin cảm ơn. Các người có thể ủng hộ công tác của thị trấn, tâm ý như vậy là đủ rồi. Nhưng trước mắt, nhiệm vụ chủ yếu của mọi người là vượt qua khó khăn trong kinh doanh, sử dụng số tiền cho đúng mục đích, đừng gây phiền toái cho thị trấn nữa.

- Đối với lão Hồ anh mà nói, nếu anh có thể bảo đảm tập đoàn Huệ Phong vững vàng vượt qua khó khăn, chính là cống hiến lớn nhất cho thị trấn, và cũng là ủng hộ lớn nhất đối với công tác của cá nhân tôi. Tôi ở đây nói một câu, mọi người về sau có hạng mục gì, có ý tưởng gì, nếu gặp khó khăn thì có thể đến tìm lãnh đạo thị trấn. Đương nhiên cũng có thể trực tiếp đến tìm tôi. Tôi sẽ tận khả năng vì mọi người mà phục vụ. Mục tiêu duy nhất của chúng tôi là cao thấp một lòng, đoàn kết nhất trí, phát triển kinh tế, đẩy mạnh thị trấn Vân Thủy phát triển toàn diện, khiến quần chúng thị trấn có được cuộc sống an lành.

- Được rồi, mọi người lập tức trở về. Tôi còn phải đến quận gặp Bí thư Tần nói chuyện.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền xoay người leo lên xe đi khỏi.

Loại tặng bằng hiệu cho lãnh đạo thị trấn, có lẽ trước kia đám người Hồ Tiến Học đã làm. Mà trên thực tế cũng có không ít cán bộ lãnh đạo thị trấn thích loại phong cách này. Nhưng Bành Viễn Chinh thì lại khác. Nếu lan truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ khiến cho nhiều người bàn tán.

Lý Tuyết Yến lúc này mới từ trên lầu đi xuống, liếc mắt nhìn Hồ Tiến Học, mỉm cười nói:

- Hồ tổng, đừng dùng cái loại phương pháp bịp bợm này. Cứ quản lý xí nghiệp cho tốt. Kinh doanh tốt thì thị trấn sẽ hài lòng. Được rồi, mau mang bằng hiệu về, thị trấn không nhận đâu.
- Phó Bí thư Lý, đây là một chút tâm ý của chúng tôi. Bằng hiệu đã làm rồi, mang về cũng không được tốt lắm.

Hồ Tiến Học cười khỏ, các ông chủ xí nghiệp khác cũng phụ họa theo.

Lý Tuyết Yến lắc đầu:

- Đừng nói nữa, mau mang trở về đi. Chủ tịch thị trấn Bành đã nói rồi, không thể nhận. Các người về sau đừng như vậy nữa, sẽ cấp phiền toái cho lãnh đạo đấy, có biết không?

Muốn nịnh bợ nhưng lại nịnh bợ không được, đám người Hồ Tiến Học vội vàng thu hồi chiêm trống, mang bằng hiệu quay về. Dọc đường đi khiến cho không ít quần chúng phải bàn tán.

Bành Viễn Chinh ở lầu một cơ quan quận ủy thì gặp phải Mạc Xuất Hải.

- Chánh văn phòng Mạc.

Bành Viễn Chinh chậm rãi dừng bước, tùy ý chào hỏi một câu.

Mạc Xuất Hải miễn cưỡng cười:

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành đến quận có việc à?

Lúc trước xưng hô là “đồng chí Viễn Chinh”, nay lại đổi thành “Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành” chứng tỏ Bành Viễn Chinh đã bị loại trừ ra khỏi phe phái của Cố Khải Minh, song phương quan hệ tan vỡ. Mà phụ tá lớn nhất trong phe phái Cố Khải Minh là Mạc Xuất Hải tất nhiên cũng phải đứng về phía chiến tuyến của Cố Khải Minh.

- Đúng vậy, Bí thư Tần tìm tôi có chuyện. Tôi xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh thần nhiên nói, không để ý đến sắc mặt biến hóa của Mạc Xuất Hải, thẳng lên lầu mà đi.

Mạc Xuất Hải nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, sắc mặt âm trầm xuống.

Bành Viễn Chinh bước lên lầu, thì gặp phải Thẩm Ngọc Lan. Thẩm Ngọc Lan thái độ rất khách khí. Cho nên nói rằng, người bên cạnh lãnh đạo, khi có thái độ với một người nào đó, trên cơ bản được quyết định dựa trên thái độ của lãnh đạo. Thái độ của lãnh đạo tốt thì thái độ của bọn họ sẽ tốt. Ngược lại, nếu thái độ của lãnh đạo không tốt thì thái độ của bọn họ sẽ là bài xích.

- Chủ tịch thị trấn Bành, anh đã đến rồi. Bí thư Tần đang chờ anh.
- Phó chánh văn phòng Thẩm, xin chào.

Bành Viễn Chinh thần thái cực kỳ thoải mái hướng Thẩm Ngọc Lan cười, sau đó gõ cửa, chờ Tần Phượng đáp lại.

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào, nhưng trong nháy mắt cảm giác có chút kinh ngạc.

Trong ấn tượng của Bành Viễn Chinh, ngày xưa trang phục của Tần Phượng mặc đều là sắc lạnh, thường là màu đen, màu lam hoặc màu xám, đại diện cho quyền uy và cá tính mạnh mẽ, cứng rắn. Chỉ có ở nhà cô mới thể hiện được một tính cách khác của mình là lẳng lơ nhưng cô độc. Khắp nơi đều là màu hồng như Bành Viễn Chinh đã nhìn thấy lúc trước.

.

Nhưng hôm nay Tần Phượng lại mặc một chiếc áo màu hồng, cổ xẻ rất sâu lộ ra vùng da cổ trắng ngần, mơ hồ có thể nhìn thấy cái khe chặt ních. Còn bên dưới là chiếc quần bò bó sát người, chân mang đôi giày thể thao màu trắng sữa. Tóc tùy ý thả rối, cả người đều toát lên sức sống, trẻ trung.

Bành Viễn Chinh phản ứng đầu tiên chính là: Đây là Tần Phượng sao?

Khụ khụ khụ!

Thấy Bành Viễn Chinh kinh ngạc, Tần Phượng nét mặt hiện lên sự mất tự nhiên, sau đó nặng nề mà háng giọng.

- Bí thư Tần, hôm nay nhìn cô rất đẹp.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước tới ngồi xuống ghế sofa.

Tần Phượng nhoẻn miệng cười, rồi lại nghe câu phía sau của Bành Viễn Chinh mang hàm ý đùa cợt, liền không kìm nổi, nhún mày trách mắng:

- Nghiêm túc một chút đi.

Bành Viễn Chinh nhún vai. Hắn kỳ thật cũng theo bản năng mà khen ngợi một câu.

- Tôi hôm nay đến tìm cậu, chính là chịu sự ủy thác của Hội nghị thường vụ Thành ủy và Ban tuyên giáo Thành ủy, đại diện tổ chức hướng cậu thông báo quyết định xử lý của Thành ủy và Ban tuyên giáo.

Tần Phượng nghiêm trang lấy văn kiện trên bàn đọc lớn lên.

Kỳ thật, loại truyền đạt này Tần Phượng không cần phải tự mình ra mặt, giao cho một Phó bí thư hoặc Chánh văn phòng quận ủy Thì Đại Kiến ra mặt là được rồi. Cô tự mình truyền đạt, không thể nghi ngờ là có dụng ý lấy lòng, khiến Bành Viễn Chinh phải cảm kích.

Bành Viễn Chinh yên lặng lắng nghe, không có bất luận một ý kiến nào.

- Cậu có vừa lòng không?

Tần Phượng thoáng trào phúng nhìn hắn:

- Lúc này chắc cậu có thể đã hài lòng?

- Hài lòng, rất hài lòng. Tôi kiên quyết ủng hộ quyết định chính xác của Thành ủy và UBND thành phố, Quận ủy và UBND quận.

Bành Viễn Chinh không để ý đến sự châm biếm của Tần Phượng, nghiêm túc nói.

- Được rồi, còn có chuyện cần nói với cậu.

Tần Phượng vẻ mặt cũng dần dần trở nên nghiêm túc:

- Lúc trước, lãnh đạo thành phố tìm tôi, nói là thị trấn Vân Thủy là một thị trấn khá trọng yếu đối với thành phố, và cũng là một thị trấn điển hình, yêu cầu quận điều chỉnh lại bộ máy lãnh đạo thị trấn mọi người.

Bành Viễn Chinh im lặng.

- Cậu hẳn là hiểu được, gần đây thị trấn Vân Thủy xảy ra rất nhiều chuyện, mà bản thân công tác của cậu đã khiến cho quận và thành phố phải chú ý. Từ đó xảy ra không ít tranh luận và khen chê. Lãnh đạo ở trên từng cố ý điều chỉnh công tác của cậu, cho rằng cậu chưa đủ điềm đạm, chín chắn, không thích hợp công tác ở cơ sở, muốn đem cậu trở về cơ quan.

- Nhưng tôi mấy ngày qua đã suy xét đến khó khăn trước mặt của thị trấn Vân Thủy. Nếu bây giờ đổi tướng thì sẽ bất lợi cho cục diện của thị trấn. Nên đã ba lần hướng lãnh đạo Thành ủy và UBND thành phố đề cử giữ cậu ở lại.

Tần Phượng lời nói tới đây, hơi tạm dừng một chút, cho Bành Viễn Chinh cơ hội nói lời cảm ơn.

- Cảm ơn Bí thư Tần đã chiếu cố.

Bành Viễn Chinh thái độ không nhiệt tình như Tần Phượng đã tưởng tượng. Tần Phượng trong lòng cảm thấy rất bất mãn, không kìm nổi trừng mắt nhìn hần.

- Buổi chiều, Quận ủy sẽ mở hội nghị thường vụ. Chủ tịch quận đề xuất phải điều cậu trở về quận ủy để nhậm chức. Tôi sẽ ở trong cuộc họp đề xuất quan điểm của mình. Cậu cứ làm tốt tư tưởng chuẩn bị, nếu ý kiến của hội nghị là đưa cậu trở lại cơ quan công tác thì hy vọng cậu không có gánh nặng gì.

Tần Phượng vốn muốn nói “Tôi sẽ ở trong hội nghị thường vụ tận lực đề cử cậu đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy”, nhưng nhìn thấy Bành Viễn Chinh chẳng mảy may gì thì cô liền thay đổi lời nói.

- Xin lãnh đạo quận ủy yên tâm, tôi sẽ phục tùng bố trí của lãnh đạo.

Kết quả là Bành Viễn Chinh căn bản không quan tâm lắm đến lời nói của cô, tiếp tục đơn giản nói một câu.

Tần Phượng có chút thẹn quá hóa giận, khoe miệng run lên, nhưng cô chợt ý thức được cảm xúc của mình không ngờ dần dần bị Bành Viễn Chinh nắm trong tay nên không khỏi cảm thấy kinh hãi, liền lấy lại bình tĩnh, nghiêm nghị nói:

- Nếu cậu đảm nhận chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, thì chức Chủ tịch thị trấn ai sẽ thích hợp làm? Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.

- Đồng chí Tuyết Yến năng lực công tác, tổ chức toàn diện đều rất tốt. Công tác tại thị trấn Vân Thủy rất nhiều năm, kinh nghiệm phong phú. Tôi cảm thấy cô rất rất thích hợp làm Chủ tịch thị trấn.

Bành Viễn Chinh tinh thần rung lên, nhỏ giọng nói.

Tần Phượng trầm ngâm một chút, rồi gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng cũng không thể loại trừ lãnh đạo khác, nhất là Chủ tịch quận Cố đã có người khác.

288. Chương 293: Phùng Thiển Như Quyết Định

Tần Phượng ý tứ rất rõ ràng, cô ta có thể bảo vệ cho Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn, nhưng chức Chủ tịch thị trấn nếu Cố Khải Minh có người thì cô cũng sẽ không vì vậy mà cùng Cố Khải Minh trở mặt. Tuy rằng trước mắt cô và Cố Khải Minh có phân tranh, quan hệ không hòa hợp nhưng lãnh đạo chủ chốt chính Đảng thì cũng nên đoàn kết để giữ gìn cục diện.

Bành Viễn Chinh có chút nôn nóng:

- Bí thư Tần, hiện tại cục diện thị trấn chính là loại tình huống này. Nếu ở quận hàng không xuống một Chủ tịch thị trấn, không quen thuộc với công tác thị trấn, chỉ sợ...

- Sợ cái gì?

Tần Phượng nhíu mày nói:

- Điều chỉnh bộ máy thị trấn, ở quận phải dựa theo đại cục của toàn bộ khu, không thể chiếu theo yêu thích cá nhân của cậu được. Tôi nói cho cậu biết, cậu không cần cấp thêm phiền phức cho tôi. Bất kể tổ chức quyết định cái gì thì cậu nhất định phải vô điều kiện mà thừa nhận.

Tần Phượng bỗng nhiên đứng dậy, giương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, thái độ nghiêm túc nói.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, không nói gì nữa, ngồi một chỗ trầm ngâm.

Hần gần như có thể kết luận, việc hần đảm nhận chức Bí thư Đảng ủy thị trấn, Cố Khải Minh nhất định sẽ phản đối. Mà nếu phản đối không được thì sẽ lui mà cầu tiếp theo, tranh đoạt việc tiến cử Chủ tịch thị trấn, tranh thủ an bài một người của mình.

- Được rồi, cậu cứ trở về trước, tôi còn phải nói chuyện với cán bộ khác.

Tần Phượng phát tay.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng rồi đứng dậy ra về. Khi bước ra cửa đã thấy một Phó chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thương mại quận đang chờ sẵn bên ngoài, thì trong lòng liền động.

- Phó chủ nhiệm Chu, xin chào.

Đối phương liền mỉm cười bước đến bắt tay Bành Viễn Chinh;

- Xin chào Chủ tịch thị trấn Bành.

- Bí thư Tần đang ở bên trong, anh cứ vào gặp mặt.

Bành Viễn Chinh gật đầu rồi rời khỏi.

Đối phương liền quay đầu nhìn theo bóng dáng vội vàng của Bành Viễn Chinh, cười nói với Thẩm Ngọc Lan:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, vị Chủ tịch thị trấn này khá hoành tráng nhỉ, dám dẫn người đến Nhật báo Tân An, rõ ràng là không coi Trưởng ban Tiết ra gì.

Khụ khụ! Thẩm Ngọc Lan liền háng giọng:

- Lão Chu, Bí thư Tần đang chờ anh.

Bành Viễn Chinh sau khi nói chuyện với Tần Phụng xong thì trực tiếp trở về thị trấn. Trên đường, hắn luôn suy xét đến việc làm thế nào để đưa Lý Tuyết Yến lên chức.

Do dự nửa ngày, hắn quyết định muốn Lý Tuyết Yến tự mình hoạt động một chút, khiến cha cô ra mặt trợ giúp. Dù sao, Bành Viễn Chinh biết rằng, ở quận có rất nhiều lãnh đạo ngày xưa là cấp dưới của Lạc Thiên Niên. Chẳng lẽ lại không nể mặt ông? Đây gọi là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Lý Tuyết Yến bất kể là kinh nghiệm lý lịch, năng lực, thời gian nhậm chức đều đáp ứng đầy đủ điều kiện nhậm chức Chủ tịch thị trấn. Mà trên thực tế, trước khi Bành Viễn Chinh đến nhận chức, thì Lý Tuyết Yến đã sớm được đề bạt cho chức vụ này.

Bành Viễn Chinh bước vào văn phòng của Lạc Thiên Niên, thấy Phùng Thiển Như đang ở bên trong, cùng Lý Tuyết Yến nói chuyện. Mà điều làm cho hắn không ngờ, chính là Vương An Na và Vương Bưư cũng đang ngồi trên ghế sofa. Mọi người trò chuyện rất là vui vẻ.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh, Vương An Na và Vương Bưư đều mỉm cười đứng dậy.

- Anh bạn!

- Viễn Chinh!

Bành Viễn Chinh kinh ngạc:

- Chị An Na, Bưư Tử, các người sao lại đến đây?

Vương An Na cười quyến rũ:

- Sao, bộ chị không thể đến thăm cậu được à? Hơn nữa, cậu còn mang Phó chủ tịch Phùng của công ty chúng tôi đến đây. Tôi là Chủ tịch hội đồng quản trị, phải tìm đến cậu đòi người chứ.

Phùng Thiển Như mỉm cười:

- Anh Viễn Chinh, chị An Na và Vương Bưư đến tỉnh để tham gia một đơn đặt hàng, thuận tiện đến Tân An thăm chúng ta.

Lý Tuyết Yến lúc này cũng cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, tôi đã chuẩn bị cơm để tiếp đãi Chủ tịch hội đồng Vương và Vương tổng. Chỗ này của chúng tôi là địa phương nhỏ, những ông chủ lớn như Chủ tịch Vương đây, bình thường đều mời nhưng không đến.

- Vừa rồi, Chủ tịch Vương đã đồng ý đầu tư vào nơi này của chúng ta.

Lý Tuyết Yến lại nói.

- Đầu tư?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Chị An Na, nơi này của chúng tôi không thích hợp cho loại công ty sản xuất công nghệ cao như chị đầu tư vào.

- Chúng tôi lần này đến Giang Bắc chính là muốn thiết lập một công ty phân phối và một căn cứ nghiên cứu phát triển thiết bị. Đặt ở tỉnh thì cũng tốt, đặt ở nơi này của cậu cũng không sao. Tôi nghe nói nơi này sẽ khai thông đường cao tốc, giao thông tiện lợi, coi như là một lựa chọn không tồi.

Vương An Na cười, hướng ánh nhìn quyến rũ về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đổ mồ hôi hột, thầm nghĩ người đàn bà yêu tinh này chỗ nào cũng muốn nhúng tay. Bất kể lúc nào cũng không quên “phóng điện” người khác.

Bành Viễn Chinh cũng không để ý đến lời của Vương An Na, cho rằng cô chỉ là tùy tiện đùa giỡn. Trên thực tế, giống như việc khai thác phần cứng của công ty máy tính Hoa Vũ, công việc chính chính là mua bán công nghệ cao. Việc đặt trung tâm phân phối nên đặt ở nơi có kinh tế phát triển. Tân An chỉ là một thành phố cấp ba, trước mắt vẫn còn chưa tiếp thu được bầu không khí phát triển về ngành IT.

Hắn cười nói:

- Chị An Na, lát nữa chúng ta dùng cơm xong sẽ nói tiếp. Thiển Như, em cùng với chị An Na và Bưu tử đến văn phòng của anh. Anh có công việc cần bàn với Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến cười, nhìn Bành Viễn Chinh, con ngươi lóe lên ánh sáng phức tạp:

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

- Vừa rồi, Bí thư Tần tìm tôi nói chuyện, Quận ủy suy xét đến việc thị trấn chúng ta không thể trường kỳ không có Bí thư Đảng ủy, nên chuẩn bị điều chỉnh công tác của tôi.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Lý Tuyết Yến bất ngờ nói:

- Bổ nhiệm anh làm Bí thư Đảng ủy sao? Tốt quá, vừa lúc trưa nay đãi tiệc mừng anh luôn.

Bành Viễn Chinh tuy rằng là nhân vật số một hiện tại của thị trấn Vân Thủy, lấy thân phận Chủ tịch thị trấn để chủ trì công tác toàn diện của thị trấn. Nhưng dù sao thì danh bất chính, ngôn bất thuận. Một khi được bổ nhiệm chính thức làm Bí thư Đảng ủy, Bành Viễn Chinh liền trở thành một nhân vật số một danh chính ngôn thuận.

Lý Tuyết Yến từ trong tận đáy lòng mừng cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Tuyết Yến, lần đề bạt Chủ tịch thị trấn này, tôi đã đề cử cô với Bí thư Tần, nhưng....

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười:

- Có phải ở quận khả năng sẽ có một người hàng không xuống không?

Bành Viễn Chinh cười khổ, nhìn Lý Tuyết Yến hạ giọng nói:

- Tuyết Yến, chiều nay, hội nghị thường vụ quận ủy sẽ được cử hành. Cô nên lập tức chạy về nhà, nhờ cha cô kết nối giúp. Lúc này đây, đối với cô là một cơ hội tốt. Sau này, tương lai nếu có tiếp tục đi lên thì cũng dễ dàng hơn. Nếu bỏ qua cơ hội này thì khả năng sẽ còn rất lâu đấy.

- Hơn nữa, nếu ở quận bổ nhiệm xuống một Chủ tịch thị trấn, không quen thuộc công tác của thị trấn khẳng định là sẽ cấp cho tôi thêm phiền phức.

Lý Tuyết Yến lắc đầu:

- Lâm trận mới mài gươm thì cũng vô dụng. Xem tình hình rồi nói sau.

Thấy Lý Tuyết Yến không chịu hoạt động, Bành Viễn Chính liền thở dài. Hắn biết Lý Tuyết Yến tính cách quật cường, những chuyện như thế này, hắn có nói nhiều cũng vô dụng. Cô hẳn là có chủ ý của mình.

- Cô hãy suy nghĩ lại thật kỹ.

Bành Viễn Chính đứng dậy rời khỏi. Lý Tuyết Yến nhìn theo bóng dáng của hắn, khóe miệng hiện lên nụ cười, thầm nghĩ: Nếu muốn làm thì đã sớm làm. Hiện tại đến thời điểm như thế này, có hoạt động cũng không còn hiệu quả.

Lý Tuyết Yến lúc trước đã có ý định rời đi, nhưng gần đây cô đã thay đổi chủ ý. Thứ nhất, lòng của cô đã bình thản trở lại. Thứ hai, cô cũng đã nói chuyện với Lạc Thiên Niên. Cô nếu quyết định xem Bành Viễn Chính là bạn, tự nhiên là sẽ càng thêm quan tâm đến con đường làm quan của mình. Quan trọng hơn là tiếp nối bước chân của Bành Viễn Chính. Nếu không, chức vị của Bành Viễn Chính ngày càng cao thì khoảng cách của cô với hắn ngày càng xa.

Cô sớm dự đoán được, Bành Viễn Chính sẽ được bổ nhiệm làm Bí thư Đảng ủy. Đây là kết quả tất yếu. Mà Bành Viễn Chính làm Bí thư, thì cô tất nhiên phải tranh đoạt vị trí Chủ tịch thị trấn. Cô có thể dành nó cho Bành Viễn Chính, nhưng tuyệt sẽ không dành cho người khác.

Vì thế, cô đã sớm làm một số công tác nên trong lòng đã có vài phần tự tin. Chỉ có điều, trong quan trường phong vân khó lường, biến số rất nhiều. Có thể thượng vị thành công hay không thì còn phải xem kết quả cuối cùng.

Bành Viễn Chính khi trở về phòng làm việc của mình, Phùng Thiển Như thái độ trịnh trọng nói ra quyết định của mình với Vương An Na và Vương Bư. Cô muốn từ chức Phó tổng giám đốc tập đoàn máy tính Hoa Vũ. Quyết định này của cô vốn là đợi khi quay trở lại thủ đô thì sẽ nói, nhưng nếu Vương An Na và Vương Bư đã đến đây thì cô cũng không do dự nữa.

Vương An Na sắc mặt trở nên khó coi. Cô rất coi trọng năng lực thật lớn và quan hệ rộng rãi phía sau lưng Phùng Thiển Như. Hơn nữa chính là năng lực rất giỏi của Phùng Thiển Như trong việc quản lý xí nghiệp. Nhưng khi Phùng Thiển Như vừa mới bộc lộ tài năng của mình thì liền đề xuất từ chức, điều này làm cho Vương An Na và Vương Bư cảm thấy rất thất vọng.

Quyết định của Phùng Thiển Như khiến Bành Viễn Chính cũng cảm thấy bất ngờ. Cô trước đó không hề thương lượng qua với hắn.

- Viễn Chính, cậu xem Thiển Như đấy, khiến tôi không biết nói như thế nào. Cậu nói xem, tôi đi đâu mà tìm một Phó tổng giám đốc thích hợp như vậy?

Vương An Na cười khổ, đứng dậy ôm cánh tay Bành Viễn Chính, vội vàng nói:

- Viễn Chính, cậu mau giúp tôi khuyên Thiển Như đi.

- Thiển Như...

Bành Viễn Chính nhìn Phùng Thiển Như.

- Anh Viễn Chính, em đã quyết định rồi.

Phùng Thiển Như quay đầu nhìn Vương An Na và Vương Bư nói:

- Chị An Na, em xin lỗi. Em quyết định như vậy, cũng không nói trước với chị. Em cảm thấy em và anh Viễn Chính không thể cứ ở mãi hai nơi. Nếu anh ấy công tác tại Tân An thì em sẽ ở lại Tân An, chăm sóc cho anh ấy.

- Haha, như vậy sao?

Bành Viễn Chính trong lòng hơi chút cảm động.

Hắn biết, Phùng Thiển Như lúc này hạ quyết tâm dứt bỏ lý tưởng của mình, một lòng một dạ trở thành vợ hiền của hắn. Hắn càng biết, Phùng Thiển Như là một cô gái ngoài mềm trong cứng. Cô nếu đã quyết định như vậy, cho dù là hắn thì cũng khó mà thay đổi chủ ý của cô.

Từ góc độ này mà nói, Phùng Thiển Như chung quy vẫn là một cô gái truyền thống. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn cô vẫn được giáo dục theo hình thức “hiền thê lương mẫu”.

- Thiển Như, nếu em đã quyết định như vậy thì anh sẽ ủng hộ em.

Bành Viễn Chinh cười, quay đầu nhìn Vương An Na và Vương Bưư:

- Thật ngại quá, chị An Na, Bưư tử, nếu Thiển Như quyết định ở lại bên cạnh tôi thì tôi cầu mà không được đấy.

Vương An Na mặt đỏ lên:

- Không quan tâm đến tiền đồ, chỉ biết mê vợ.

289. Chương 294: Tin Anh Viễn Chinh Sẽ Được Lợi Suốt Đời

Vương An Na vẫn không buông tha cho việc thuyết phục Phùng Thiển Như trở lại công tác. Buông tha Phùng Thiển Như liền tương đương với việc buông tha Bành Viễn Chinh và Phùng gia phía sau hai người. Cô đương nhiên là không cam lòng.

Vào lúc ăn cơm, Vương An Na và Vương Bưư chung quy từ đầu đến cuối đều xoay quanh chủ đề này. Phùng Thiển Như thì mỉm cười, không nói gì. Bành Viễn Chinh ngồi một bên chỉ biết cười khổ.

Về phần Lý Tuyết Yến, bởi vì đột nhiên trong nhà có chuyện nên phải chạy về thành phố.

- Thiển Như, nếu không thì như vậy, chức danh của em ở công ty cứ để đó. Về phần đi làm hay không thì tùy em. Hoặc là công ty có thể thành lập một chi nhánh ở Tân An, em sẽ quản lý thị trường ở tỉnh Giang Bắc và một số tỉnh ở phía bắc.

Thấy Phùng Thiển Như chết sống cũng không thay đổi quyết định, Vương An Na đành bất đắc dĩ chỉ biết lui mà cầu tiếp theo.

Chỉ cần có Phùng Thiển Như là cổ đông, thành viên ban quản trị công ty, thì về sau vẫn còn đường mà làm. Nếu thực để Phùng Thiển Như rời chức, sau này công ty ở thủ đô sẽ hoàn toàn mất đi một gốc cây đại thụ che chắn gió mưa.

Tâm tư của Vương An Na thì không cần nói đến Bành Viễn Chinh, cho dù là Phùng Thiển Như cũng rất hiểu trong lòng. Chỉ có điều, cô trước giờ vẫn là người khiêm tốn, Vương An Na lẽ ngộ đối với cô, ngay cả có một chút nhân tố lợi ích trong đó là không tránh khỏi, cô cũng cảm thấy rất khó từ chối. Do dự nửa ngày, Phùng Thiển Như quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh mỉm cười, ra hiệu cô cứ tự mình làm chủ. Bất kể như thế nào, hẳn cũng ủng hộ công tác của cô.

Phùng Thiển Như trầm ngâm, cuối cùng cười nói:

- Cứ như vậy đi. Chị An Na, trước khi em và anh Viễn Chinh kết hôn, em có thể ở lại công ty. Nhưng khi tụi em kết hôn rồi, em sẽ ở lại Tân An.

- Được, cứ quyết định như vậy đi.

Vương An Na như trút được gánh nặng, quay sang trao đổi một ánh mắt với Vương Bưư. Giờ phút này, Vương An Na tạm thời quyết định, nhất định phải đầu tư vào Tân An.

Công ty máy tính Hoa Vũ phát triển rất nhanh. Chỉ trong một năm đã chiếm lĩnh một nửa thị trường trong nước, trở thành một xí nghiệp sản xuất hàng đầu trong cả nước, chuẩn bị đưa ra thị trường Hongkong. Một khi đưa ra thị trường thành công thì sẽ thu lợi rất nhiều từ cổ phiếu.

Phùng Thiển Như, Vương Bưư và Vương An Na ba người nói chuyện rất hào hứng về triển vọng phát triển của ngành sản xuất máy tính trong cả nước, Bành Viễn Chinh ở một bên nghe, đột nhiên chen vào nói:

- Chị An Na, tôi có ý tưởng này, nếu các người có thể làm thành hạng mục này thì tuyệt đối triển vọng sẽ là vô hạn.

- Ô, Chủ tịch thị trấn Bành còn có ý kiến gì hay thì cứ nói ra một chút?

Vương An Na nhìn Bành Viễn Chinh, hai tay ôm mặt.

Cô biết Bành Viễn Chinh đối với thị trường máy tính rất nhạy bén, hay có những phán đoán độc đáo. Đối với ý kiến của hắn cô rất coi trọng.

- Tương lai phát triển của ngành sản xuất máy tính sẽ dựa vào việc phát triển mạng lưới internet. Chú trọng đổi mới kỹ thuật và nghiên cứu phát triển máy tính chính là một phương diện. Mọi người trước hãy phát triển việc khai thác và phục vụ internet.

Bành Viễn Chinh nói xong, Phùng Thiển Như như thoáng chút suy nghĩ, chen vào nói:

- Anh Viễn Chinh, có phải anh muốn nói đến phần mềm diệt virus và các phần mềm khác không?

- Đúng vậy, đó chính là một hạng mục. Tương lai, internet sẽ rất phát triển. Từ đó các công cụ phần mềm và trang mạng phục vụ sẽ xuất hiện. Ví dụ như ngân hàng trực tuyến, mua sắm trực tuyến, kinh doanh trực tuyến.... Tất cả đều mọc lên như nấm. Khi tôi nói điều này, các người khả năng vẫn còn chưa hiểu hết, nên tôi xin đưa ra một ví dụ cụ thể.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, tận lực dùng những lời nói chân thật nhất, dễ hiểu nhất để biểu đạt suy nghĩ của mình. Hiện tại chưa phải là thời đại thông dụng internet, hắn có nói đến kỹ thuật ứng dụng internet thì bọn họ nghe sao cũng không hiểu.

- Ví dụ như công cụ thông tin. Nếu có một phần mềm, cá nhân người sử dụng trang bị vào máy tính của mình, sau đó thông qua internet để truyền thông tin cho đối phương, có thể nói chuyện phiếm, giao lưu mặt đối mặt, truyền hình ảnh, tư liệu...

Bành Viễn Chinh thông thả nói. Phùng Thiển Như trầm tư không nói gì, còn Vương An Na thì rõ ràng là cảm xúc có chút dao động.

Bành Viễn Chinh biết rằng, Vương An Na ở Mỹ khẳng định là có tiếp xúc qua loại khái niệm này. Hiện tại, ở Mỹ, đang có kỹ thuật viên nghiên cứu về phương diện này.

Nếu như công ty máy tính Hoa Vũ có thể đi trước một bước, có thể hay không làm cho những công ty nghiên cứu về dịch vụ này sau này phải chết non? Loại nghịch chuyển thời đại này nói không chính xác sẽ khiến cho lịch sử đi chệch khỏi quỹ đạo của nó.

- Viễn Chinh, ý tưởng của cậu rất hay, rất tuyệt. Cậu có thể nói sâu thêm một chút nữa không?

Vương An Na nhìn Bành Viễn Chinh, trịnh trọng nói.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, lắc đầu nói:

- Chị An Na, tôi sẽ bớt chút thời gian ghi ra ý tưởng này cho chị. Nhưng còn có thể sự thật hóa nó hay không thì còn cần nhờ đến phương diện kỹ thuật giúp đỡ. Tuy nhiên, tôi nghe nói ở Mỹ đã có nghiên cứu về vấn đề này. Chị An Na có thể ra tay trước tiên, mở rộng mạng internet. Công ty của mọi người tiếp tục phát triển loại sản phẩm này, từ việc thông dụng máy tính cá nhân, các người sẽ độc bá mạng lưới internet. Tôi dám cam đoan điều đó.

Bành Viễn Chinh lời nói đầy thâm ý. Hắn chính là thuận miệng nói, về phần Vương An Na tin hay không, có thể cố gắng hay không thì hắn cũng không biết hết, cũng không quản nhiều như vậy.

Vương Bư như mảy nói:

- Anh bạn, máy tính cá nhân cũng không thông dụng lắm, giá cả lại đắt. Người dân căn bản không mua nổi.

- Bư tử, điện thoại di động của anh có đắt không? Dân chúng bình thường có dùng nổi không?

Bành Viễn Chinh chỉ cái điện thoại di động Vương Bư đặt trên bàn:

- Nhưng, chưa đến vài năm thì loại đồ vật này sẽ bị đào thải, sẽ được thay đổi hình thức mới. Nhiều lắm là năm năm nữa, điện thoại di động sẽ xuất hiện đầy đường. Bư tử, tôi dám đánh cuộc với anh, đến lúc đó, ngay cả người nghèo cũng có điện thoại di động. Anh có tin hay không?

- Xã hội trong tương lai là xã hội tin tức. Sản phẩm điện tử đổi mới rất nhanh. Ngành sản xuất IT cũng như vậy. Không cần nói đến máy tính cá nhân, cho dù là máy tính xách tay trong tương lai vài năm tới cũng sẽ dần thông dụng.

- Các người làm nghề này, nhất định phải có nhạy bén. Kỹ thuật không ngừng đổi mới, sản phẩm không ngừng thăng cấp. Nếu phản ứng chậm chạp, khẳng định sẽ bị thị trường đào thải.

Anh bạn, lời này của anh rất khoa trương, tôi không tin.

Vương Bưư nhún vai.

- Nếu anh không tin lời tôi, anh sẽ chết rất khó coi đấy.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, vẻ mặt khoa trương nói:

- Nếu tin anh Viễn Chinh thì sẽ được lợi suốt đời.

Vương Bưư là bạn hẩn, Phùng Thiển Như là vợ tương lai của hẩn, Vương An Na cũng được coi là bạn hẩn. Trong trường hợp như thế này, Bành Viễn Chinh tâm trạng hoàn toàn thoải mái, dứt bỏ đi cái áo khoác của một cán bộ lãnh đạo, ngẫu nhiên đùa một chút cũng không ảnh hưởng gì.

- Trời ạ, cậu chính là kẻ giả thần giả thánh.

Vương Bưư cười to, dương tay chỉ vào Bành Viễn Chinh mắng:

- Cậu làm quan chưa được bao lâu, bản lĩnh nào không học, lại học cái giả thần giả thánh đó.

- Hiện tại, lừa dối cũng chính là một phương thức sản xuất đấy.

Bành Viễn Chinh lại cười to, rồi lại nhớ tới một câu nói của một diễn viên kịch nổi tiếng kiếp trước “Lừa dối nói tiếp lừa dối”.

Buổi chiều, Phùng Thiển Như tự mình lái xe đưa Vương An Na và Vương Bưư đến núi chơi, nhân tiện thưởng thức một số món ăn thôn quê như thịt dê, thỏ hoang, chim trĩ. Hai người đã đến Tân An một chuyến, là chủ nhà, Phùng Thiển Như cũng phải tận tình chiêu đãi chứ.

Bành Viễn Chinh không thể đi cùng. Buổi chiều hẩn có rất nhiều việc phải làm. Hẩn phải đến công trường của hai hạng mục xem qua, nghe báo cáo công tác. Ngoài ra, hẩn còn phải đến mấy nhà máy dệt để nắm bắt tình hình kinh doanh mới nhất. Đồng thời còn phải chờ tin tức của hội nghị thường vụ chiều này.

Chuyện hẩn trở thành Bí thư Đảng ủy hẩn là không có gì bất ngờ. Tần Phượng là Bí thư quận ủy đã tiến cử, ngay cả Chủ tịch quận Cổ Khải Minh có phản đối thì đa số Ủy viên thường vụ vẫn sẽ bỏ phiếu tán thành. Sau khi giành được phần thắng trong cuộc chiến với Nhật báo Tân An, cũng đã vô hình chung gia tăng phân lượng của hẩn trong cảm nhận của các Ủy viên thường vụ quận ủy.

Hẩn chú ý và lo lắng nhất chính là chức Chủ tịch thị trấn, Lý Tuyết Yến có thể thành công thượng vị hay không?

Sau khi đi đến hai công trình xem qua một vòng, nghe xong báo cáo của đám người Cổ Lượng, hẩn lại tiếp tục cùng Điền Minh đến nhà máy dệt điều tra nghiên cứu. Khi quay trở lại thị trấn thì đã hơn 4h chiều.

Đến lúc này, ở quận vẫn chưa có tin tức truyền đến, Bành Viễn Chinh không khỏi có chút nôn nóng.

Đúng lúc này, Trương Nhân Kiệt điện thoại đến:

- Chúc mừng anh, Bí thư Bành.

- Phó chánh văn phòng Thẩm, sao cô lại nói vậy?

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, cười nói.

- Trong hội nghị thường vụ vừa rồi, Bí thư Tần đề cử anh là Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Lý Tuyết Yến là Chủ tịch thị trấn. Bổ nhiệm anh đã được thông qua, hẩn là vài ngày nữa sẽ có văn kiện bổ nhiệm.

Thẩm Ngọc Lan nhẹ nhàng cười:

- Bí thư Tần bảo tôi gọi điện thoại cho anh. Anh tốt nhất là nên dành thời gian gọi điện thoại cảm ơn các lãnh đạo Ủy viên thường vụ khác. Hôm nay, ngoại trừ Chủ tịch quận Cổ thì các lãnh đạo khác đều bỏ phiếu tán thành anh.

- Nhưng, Quận ủy đồng thời miễn đi chức Phó chánh văn phòng UBND quận kiêm Chủ nhiệm phòng Tin tức quận, anh cũng nên chuẩn bị.

- Cảm ơn Phó chánh văn phòng Thẩm. Xin cảm ơn.

Bành Viễn Chinh lại nói tiếp:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, khi nào có thời gian rảnh, tôi xin mời một bữa cơm để cảm ơn.

Thẩm Ngọc Lan cười hì hì:

- Đây chính là anh nói đấy nhé, đừng có hối hận. Để khi nào qua thời gian bận rộn, anh cần phải mời tôi bữa tiệc lớn.

- Không thành vấn đề!

Bành Viễn Chinh cực kỳ sảng khoái đồng ý.

- Có thể có cơ hội mời Phó chánh văn phòng Thẩm dùng cơm đó chính là vinh hạnh cho tôi.

Mặc dù Bành Viễn Chinh trong lòng nôn nóng, muốn biết tin tức Lý Tuyết Yến có lên chức hay không. Nhưng hẳn biết Thẩm Ngọc Lan sớm muộn gì cũng nói, nên lẳng lặng chờ đợi, không cần phải biểu hiện ra ngoài.

290. Chương 295: Ăn Tối Với Bí Thư Quận Ủy

Thẩm Ngọc Lan nói rất bình tĩnh. Nhưng Tần Phượng thì không thật sự bình tĩnh như vậy. Hội nghị thường vụ Quận ủy vừa chấm dứt với đầy những sóng gió.

Ngay từ đầu, Cổ Khải Minh đã làm khó dễ, đề nghị Quận ủy miễn đi chức vụ Chủ tịch thị trấn của Bành Viễn Chinh, điều Bành Viễn Chinh làm Phó chủ nhiệm chuyên trách văn phòng Ủy ban nhân dân quận và Chủ nhiệm Phòng tin tức. Tuy hai chức vụ này, so về cấp bậc hay về quyền hạn, đều không thấp hơn chức Chủ tịch thị trấn, nhưng ai cũng thấy một điều: một khi Bành Viễn Chinh công tác trực tiếp dưới tay Cổ Khải Minh, hẳn còn có thể có ngày lãnh sao?

Cho dù là phía sau Bành Viễn Chinh có Bí thư Thành ủy làm chỗ dựa, nhưng huyện quan không bằng hiện quản, nếu Cổ Khải Minh muốn “chơi khó” một cấp dưới bên mình, không phải dễ như trở bàn tay sao?

Cũng may Tần Phượng lập tức phản đối, hơn nữa, thái độ rất kiên quyết, khiến Cổ Khải Minh tranh cãi đến nổi đỏ mặt tía tai. Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý bất chợt đề cử Bành Viễn Chinh làm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy và được đa số Ủy viên thường vụ đồng ý. Thấy tình thế không thể xoay chuyển, lúc này Cổ Khải Minh mới tui nghĩu nhấn mạnh “Bảo lưu ý kiến”, đồng thời đề xuất miễn đi chức Phó chủ nhiệm văn phòng Ủy ban nhân dân quận mà Bành Viễn Chinh kiêm chức.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, khẽ cười nói:

- Cảm ơn Bí thư Tần, cảm ơn Chủ nhiệm Thẩm, xin hỏi ứng cử viên chức Chủ tịch thị trấn chúng tôi...

Nghe Bành Viễn Chinh hỏi như vậy, đầu bên kia điện thoại, Thẩm Ngọc Lan im lặng một lát, Bành Viễn Chinh cảm thấy rất căng thẳng.

- À, là thế này, tình huống cụ thể, tôi cũng không rõ lắm. Nhưng căn cứ vào chỉ thị của Bí thư Tần, tôi đang ghi chép về hội nghị thường vụ lần này...

Thẩm Ngọc Lan đột nhiên mỉm cười, bỗng nói không ăn nhập vào đâu cả:

- À, tốt lắm, tôi hiểu rồi, liên hệ sau nhé.

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh hiểu, chắc là có người xuất hiện, Thẩm Ngọc Lan không tiện nói chuyện tiếp.

Khi nào thuận tiện, chắc chắn Thẩm Ngọc Lan sẽ gọi điện lại. Hắn lẳng lặng ngồi đợi.

Quả nhiên, mười phút sau, Thẩm Ngọc Lan điện thoại lại. Tuy nhiên cô cố nói rất khẽ:

- Hội nghị thường vụ tranh cãi rất kịch liệt, các lãnh đạo không nhất trí...Hiện giờ tôi được tin, ghế Chủ tịch thị trấn tạm thời để trống, cho Lý Tuyết Yến làm quyền Chủ tịch thị trấn, tạm thời chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân thị trấn.

Hiện giờ Chủ tịch quận Cổ đang ở tại văn phòng của Bí thư Tần, hai người còn đang tranh luận. Được rồi, tôi còn có việc, chỉ nói tới đây thôi.

Nói xong, không đợi Bành Viễn Chinh cảm tạ, Thẩm Ngọc Lan vội vã buông điện thoại.

Gác ống nghe, Bành Viễn Chinh thở dài một hơi. Hắn hiểu rõ, để trống ghế Chủ tịch thị trấn, giao Lý Tuyết Yến tạm thời chủ trì, đã là kết quả tốt nhất mà Tần Phượng có thể tranh thủ được.

Tuy đây không phải là kết quả tốt nhất, nhưng suy xét kỹ, coi như là một phương án tối ưu.

Chỉ cần Lý Tuyết Yến nắm chắc cơ hội, tạm quyền một thời gian, trong tương lai vẫn có cơ hội thăng chức. Quan trọng là ở giai đoạn kế tiếp.

Đột nhiên Bành Viễn Chinh không biết, về vấn đề của Lý Tuyết Yến, thật ra thái độ của Tần Phượng cũng không kiên quyết. Thấy Cố Khải Minh có phần thẹn quá hóa giận, cô liền tạm lùi một bước, cho Cố Khải Minh chút mặt mũi, bảo đảm lãnh đạo chủ chốt Đảng chính đoàn kết nhất trí về phương hướng. Nhưng cô hơi bất ngờ khi thấy ba Ủy viên thường vụ khác lên tiếng, mạnh mẽ đề cử Lý Tuyết Yến lên chức. Thậm chí họ còn cãi nhau với Ủy viên thường vụ bên phía Cố Khải Minh một trận đỏ mặt tía tai.

Trên thực tế, các điều kiện cơ bản của ứng cử viên do Cố Khải Minh đề cử, hơi kém so với Lý Tuyết Yến, mấy Ủy viên thường vụ kia cứng lý, tự nhiên lời lẽ cứng cỏi.

Trong lòng Cố Khải Minh rất rõ ràng, đây là kết quả cuộc vận động của Lạc Thiên Niên – cha của Lý Tuyết Yến. Ông ta cân nhắc một lúc, quyết định tránh đắc tội với Lạc Thiên Niên, bèn lui nửa bước, cho nên cuối cùng mới có một kết quả dung hòa như vậy.

...

Đúng như Thẩm Ngọc Lan nói, lúc này Tần Phượng và Cố Khải Minh đang kịch liệt tranh luận ở văn phòng, nhưng không phải về chuyện điều chỉnh cán bộ. Sau khi hội nghị thường vụ kết thúc, Tần Phượng gọi Cố Khải Minh tới, để bàn về vấn đề Bành Viễn Chinh đã đề xuất trước đó, đề nghị quận làm cầu nối để Tập đoàn Phong Thái mua lại một số xí nghiệp dệt ở Thị trấn Vân Thủy.

Vị trí của Tần Phượng không bị thay đổi, còn trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, khiến tâm trạng của cô rất thoải mái và mãn nguyện. Tinh thần yên ổn, sự nhiệt tình trong công tác cũng được khôi phục. Cô suy xét một buổi tối, cảm thấy đề nghị của Bành Viễn Chinh có tính khả thi.

Căn cứ vào hiểu biết của cô, tập đoàn dệt Phong Thái là tập đoàn duy nhất vẫn đang giữ được mức tăng trưởng trong một thị trường tiêu điều. Nếu tập đoàn dệt Phong Thái đã có năng lực như thế, hẳn là chiến lược kinh doanh và chiến lược thị trường của họ có điểm độc đáo.

Tần Phượng dần dần có cùng quan điểm với Bành Viễn Chinh: hiện nay tình hình thị trường không tốt, nhưng đối với tập đoàn dệt Phong Thái, đó là một cơ hội mở rộng thị trường. Bởi vì tình hình thị trường không tốt, khi thu mua sáp nhập các xí nghiệp, có thể ép giá, giảm chi phí thu mua xí nghiệp đến mức cao nhất.

Mà tập đoàn dệt Phong Thái thật sự có thực lực tài chính để thu mua các nhà máy dệt nhỏ.

Nhưng khổ nỗi, Cố Khải Minh không thấy như vậy. Ông ta cho rằng, trong tình hình khó khăn chung của thị trường, thúc đẩy tập đoàn dệt Phong Thái mua các xí nghiệp dệt là lấy hạt dẻ trong lò lửa, quá mạo hiểm. Không chỉ tạo áp lực và gánh nặng quá lớn cho tập đoàn dệt Phong Thái, mà nếu chẳng may vì thu mua các xí nghiệp dệt, tập đoàn dệt Phong Thái bị suy sụp theo, là mất nhiều hơn được.

Tần Phượng kiên trì giải thích với Cố Khải Minh, bởi vì đây là công tác kinh tế, nhất định phải tranh thủ Cố Khải Minh là Chủ tịch quận phối hợp, nếu không một Bí thư Quận ủy như cô, nhúng tay vào công tác kinh tế, có vẻ không thích hợp lắm.

Nhưng bất kể Tần Phượng nói như thế nào, Cố Khải Minh cũng không đồng ý, ngược lại còn đầu lý.

Tần Phượng bực mình, biểu lộ ra mặt. Cô cảm thấy Cố Khải Minh không thức thời. Tình thế hiện giờ, rõ ràng là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đang dần dần nắm trong tay toàn bộ cục diện thành phố, sớm hay muộn Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực phải quay về làm đúng bốn phận một Chủ tịch thành phố của ông ta, nếu Cố Khải Minh là người thông minh, nên chuyển hướng đúng lúc.

- Lão Cố, anh phải suy xét kỹ một chút. Tình hình của mấy chục xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy chuyển biến khá xấu, có thể phải phá sản, đóng cửa bất cứ lúc nào. Một khi phá sản, sẽ làm gần chục ngàn công nhân thất nghiệp, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự ổn định xã hội. Tôi cảm thấy, nếu tập đoàn dệt Phong Thái có thực lực như vậy, kế hoạch thu mua sáp nhập lần này, có thể thành công.

Tần Phượng miễn cưỡng cười, ngồi thẳng lên.

Cố Khải Minh thần nhiên nói:

- Bí thư Tần, không phải tôi không phối hợp, mà là tôi thật sự cảm thấy chuyện này quá vô lý. Hiện giờ tình hình thị trường kém như vậy, không phải chỉ ở thành phố chúng ta, ở tỉnh và trên cả nước đều là như vậy, đừng nói là mấy nhà máy nhỏ ở thị trấn Vân Thủy, ngay cả nhà máy dệt quốc doanh cũng phải đóng cửa đó sao? Nên phá sản, cứ để phá sản! Không việc gì phải sợ! Mấy sản phẩm lạc hậu của thị trấn Vân Thủy, tôi thấy cung nên đào thải rồi!

Cố Khải Minh phát tay, trầm nghĩ: bây giờ mục đàn bà này hăng hái ủng hộ Bành Viễn Chinh, đơn giản là vì Bí thư Thành ủy ở sau lưng hắn.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Phượng lập tức sa sầm. Cô im lặng một lát, nhú mày nói:

- Ít nhất có thể làm cho hai bên ngồi xuống nói chuyện, xem có khả năng hợp tác hay không.

Cố Khải Minh nhếch môi:

- Xí nghiệp và xí nghiệp bàn bạc với nhau, không sao cả. Nhưng nếu quận chúng ta nhúng tay vào, là hành động của chính phủ, có tính hành chính là chủ yếu. Nếu chẳng may hợp tác thất bại, hoặc tương lai có chuyện rắc rối nào đó, đã không cứu được mấy xí nghiệp dệt nhỏ, ngược lại làm tập đoàn dệt Phong Thái suy sụp, đến lúc đó, ai sẽ chịu trách nhiệm? Là Bí thư Tần hay là tôi? Sợ là hai chúng ta sẽ rơi vào tình huống khó xử.

- Tôi là người đứng đầu quận, nếu tương lai xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Tần Phượng rất mất hứng, đứng dậy, phát phát tay.

Cố Khải Minh cười lạnh:

- Nếu Bí thư Tần nói như vậy, tôi không còn lời nào để nói. Vậy được rồi, Bí thư Tần cứ đứng ra làm trung gian cho họ, nhưng tôi vẫn giữ quan điểm cho rằng quận không cần ra mặt, miễn cho sau này khó xử! Cho dù là Bí thư Tần có gan nhận trách nhiệm, nhưng tôi chỉ sợ đến lúc đó Bí thư Tần cũng không gánh nổi trách nhiệm này!

...

Cuộc nói chuyện của Tần Phượng và Cố Khải Minh tan rã trong không vui, quan điểm khác biệt và sự chia rẽ càng sâu sắc.

Cố Khải Minh phẩy tay bỏ đi, Tần Phượng ngồi trong phòng làm việc trầm ngâm nửa ngày, quyết định ám chỉ Bành Viễn Chinh, để hắn tìm cách liên hệ với cấp cao hơn. Tuy tập đoàn dệt Phong Thái là doanh nghiệp ở quận, nhưng cũng có dây mơ rễ má ở thành phố, lãnh đạo thành phố nói một câu, hẳn là ông chủ tập đoàn Phong Thái sẽ nể tình.

Nghĩ đến đây, cô bảo Thẩm Ngọc Lan gọi điện cho Bành Viễn Chinh.

Gần hết giờ làm việc, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Thẩm Ngọc Lan, liền gọi điện thẳng tới văn phòng của Tần Phượng.

Tần Phượng vừa mới nói mấy câu trong điện thoại, Bành Viễn Chinh liền khẽ cười nói:

- Bí thư Tần, hôm nay tôi mời lãnh đạo ăn cơm nhé? Có một số việc, nói qua điện thoại cũng không tiện lắm.

Tần Phượng hơi do dự, rồi đồng ý. Nhưng vừa mở miệng đáp ứng, cô chợt nhướn mày, cảm thấy có gì đó không ổn – bản thân mình đường đường là một Bí thư Quận ủy, sao lại có thể tùy tiện đáp ứng lời mời của cán bộ cấp dưới? Nhưng đã lỡ đồng ý rồi, cô không thể thay đổi.

...

Bành Viễn Chinh hẹn gặp Tần Phượng ở nhà hàng cơm tây Khải Lai. Xe của Tần Phượng vừa dừng lại trước cửa nhà hàng Khải Lai, Tần Phượng xuống xe, Thẩm Ngọc Lan kính cẩn hỏi:

- Bí thư Tần, có phải bảo lái xe lát nữa đón lãnh đạo về không?

Tần Phượng ngẫm nghĩ một chút, xua tay:

- Thôi, hai người về nghỉ ngơi đi. Lát nữa xong việc, tôi sẽ tự đón xe về. Được rồi, hai người về trước đi!

Trong mắt Thẩm Ngọc Lan thoáng lóe lên một tia sáng khác thường, tuy Tần Phượng không nói gì, nhưng Thẩm Ngọc Lan đoán biết đêm nay Tần Phượng nhận lời mời của Bành Viễn Chinh, cùng ăn tối.

Thẩm Ngọc Lan không dám nói gì thêm, lên xe rời khỏi. Chờ cho xe đi một lúc lâu, Tần Phượng mới chậm rãi bước vào nhà hàng Khải Lai. Lúc này, Bành Viễn Chinh thấy cô, liền bước ra tiếp đón.

- Bí thư Tần.

Tần Phượng theo bản năng nhìn quanh bốn phía, thấy không có người quen, mới thở phào một cái, xốc lại áo khoác, bước vào.

291. Chương 296: Yêu Hoa Xin Kíp Bể Hoa

Bành Viễn Chinh thấy bộ dáng cô như vậy, biết là cô không muốn người khác thấy mình cùng ăn cơm với hân.

Dù là một phụ nữ độc thân, một Bí thư Quận ủy, hay một người sắp trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, tâm trạng của cô là có thể hiểu được.

Bành Viễn Chinh biết vậy, cũng không vạch rõ chân tướng, chỉ cười nói:

- Bí thư Tần, tôi đã đặt chỗ rồi.

- Tốt.

Tần Phượng gật đầu.

Đầu những năm 90, hừng hực khí thế cải cách và mở cửa, trong bối cảnh các giá trị và tập quán tiêu dùng Tây phương như ong vỡ tổ ồ ạt vào trong nước, rượu vang đỏ và cơm Tây trở thành thứ được giai cấp tiểu tư sản thành thị thích nhất. Đương nhiên còn có ca hát khiêu vũ và các điểm ăn chơi trụy lạc. Mặc dù thành phố Tân An là một thành thị cấp ba, các quán cơm Tây, cà phê và vũ trường vẫn mọc lên như nấm.

Trong nhà hàng đã kín chỗ, trên cơ bản đều là các đôi tình nhân ngồi bán cách ly.

Tần Phượng tới bàn Bành Viễn Chinh đặt, vừa định ngồi xuống, đột nhiên nhướn mày, hơi do dự.

Chỗ ngồi này, âm nhạc này, phong cách này, từ đầu đến cuối đều toát ra không khí hẹn hò của tình nhân, bản thân mình là một cán bộ lãnh đạo cùng cấp dưới ăn cơm, trong trường hợp thế này, chưa nói đến xấu hổ hay không xấu hổ, một khi có người bắt gặp, thì thật sự khó mà giải thích được.

Tần Phượng bực mình, trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, nghĩ là hân cố tình chọn chỗ này.

Bành Viễn Chinh nhún vai, cười khổ nói:

- Bí thư Tần, tôi cũng lần đầu đến nhà hàng này ăn cơm. Ha ha, dù sao cũng chỉ là ăn bữa cơm, thôi kệ đi? Tần Phượng hơi do dự, cau mày nhưng vẫn ngồi xuống, ít nhiều có vẻ không được tự nhiên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, vẫy tay về phía một nữ nhân viên mặc đồng phục màu đen, rồi ngồi đối diện với Tần Phượng.

- Xin hỏi quý khách gọi món gì ạ?

Nữ nhân viên phục vụ chừng mười tám tuổi, dáng điệu thanh tú, lộ vẻ thuần hậu. Xem ra cô ta mới từ nông thôn ra thành phố làm công, trên người còn đọng lại vẻ chất phác, nói tiếng phổ thông cũng không được chuẩn lắm.

Bành Viễn Chinh cười, vừa định nói gì đó, chợt nghe cô phục vụ chủ động giới thiệu:

- Thưa quý khách, nhà hàng chúng tôi có suất ăn dành cho những đôi tình nhân, giá cả phải chăng, miễn phí hay ly cà phê, hay là mang cho hai vị hai suất?

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, phát tay:

- Được, mang ra hai suất, thêm một chai rượu vang nữa.

Mặt Tần Phượng đỏ bừng, đợi cô nhân viên đi khỏi, mới hạ giọng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu có chuyện nói mau, lát nữa tôi còn có việc.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bí thư Tần, tôi sẽ không chiếm nhiều thời gian của lãnh đạo.

- Tôi không tiện nhúng tay vào công tác kinh tế của quận. Hôm nay tôi đã nói chuyện với Cố Khải Minh, hẳn không nhượng bộ. Tôi thấy hay là cậu nên đi gặp lãnh đạo thành phố, không phải cậu có quan hệ khá chặt chẽ với Tổng Bí thư Nam đấy sao, nhờ lãnh đạo thành phố ra mặt giúp cậu liên hệ với tập đoàn dệt Phong Thái. Dù nói như thế nào, hai bên phải ngồi xuống nói chuyện, mới biết có khả năng hợp tác hay không.

Rõ ràng Tần Phượng không muốn ngồi đây nói chuyện dây dưa với Bành Viễn Chinh, liền chủ động đi thẳng vào vấn đề chính. Khi nói chuyện công, sự xấu hổ trong lòng cô cũng dần dần giảm đi.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Bí thư Tần, lãnh đạo thành phố trực tiếp nhúng tay vào có tốt không? Chúng ta công tác ở quận, chẳng lẽ nhờ lãnh đạo quận ra mặt nói giúp cũng khó như vậy?

- Vậy cậu nói sao bây giờ? Cố Khải Minh không phối hợp, tôi phải mặc kệ Cố Khải Minh, làm cầu nối giúp cho các cậu? Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người nói xấu sau lưng!

Tần Phượng trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Cậu có quan hệ này, vì sao không cần?

Khi nói chuyện, cô cảm thấy hơi nóng, liền cởi áo khoác ra, lộ ra chiếc áo lông cừu màu trắng sữa, cổ áo trễ thấp, bộ ngực no đủ căng tròn cùng với một mảng lớn da thịt tuyết trắng, đập vào mắt Bành Viễn Chinh, theo bản năng, hắn nhìn lướt qua, luống cuống, vội vàng quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Bỏ đi cái áo khoác màu đen, dường như đã lột bỏ lớp vỏ uy nghiêm của một cán bộ lãnh đạo Quận ủy, hoàn toàn phô bày vẻ gợi cảm đầy hấp dẫn và nét quyến rũ chín muồi, Bành Viễn Chinh không thể không thừa nhận, Tần Phượng là phụ nữ rất hấp dẫn, ở độ tuổi này, cô như một quả đào chín mọng, hương thơm ngào ngạt, rung động lòng người.

Tiếng nhạc du dương trầm bổng dường như luyến lưu, quyến rũ, đèn tường lấp lánh, rọi lên nửa thân trên mượt mà thon thả của Tần Phượng một vầng sáng vàng nhạt, mà khuôn mặt xinh đẹp của cô, dù không cố tình, cũng phát ra một làn ánh sáng mê hoặc lòng người. Bành Viễn Chinh thở phào một cái, đáy lòng

không kìm nổi chợt nhớ tới hai câu thơ: “Yêu hoa xin kíp bẻ hoa, kẻo khi hoa rụng xót xa muộn màng!” (1), mà lòng đầy cảm khái, cảm xúc có chút khác thường.

Ánh mắt vừa kinh ngạc, vừa yêu thích mà lại pha lẫn một chút mê đắm của Bành Viễn Chinh, khiến Tần Phượng đầu tiên là ngỡ ngàng, rồi lại hết sức ngỡ ngàng.

Tần Phượng húng hắng ho khan, ngồi thẳng lên. Không ngờ động tác đó càng làm ngực cô rung lên, tạo thành những “đợt sóng” nhấp nhô tiêu hồn, càng hiển lộ phong tư xinh đẹp diễm lệ động lòng người, mà điệu bộ ra vẻ nghiêm túc lại vô hình trung bị đánh vẻ “phong tình” lẫn át.

Bành Viễn Chinh chợt xoay người đi, cố gắng đè nén những tạp niệm đang “chộn rộn” ngóc đầu lên trong tâm tưởng.

Tần Phượng cũng hơi xấu hổ, quay đầu nhìn về phía vách tường được trang trí theo lối tả thực của phương Tây, và bên hông của chiếc đèn tường cổ điển mang phong cách châu Âu.

Bành Viễn Chinh cố gắng điều hòa tâm tư của mình, có phần lặng lẽ. Hắn không biết rốt cuộc mình bị làm sao vậy, khi đối mặt với Tần Phượng, trong lòng không hề có một chút cảm giác kính sợ, cho dù hắn ngàn vạn lần tự nhắc nhở mình, Tần Phượng là lãnh đạo chủ chốt của Quận ủy, nhưng không hiểu sao vẫn không kìm lòng được, thái độ lại càng buông lỏng, phô bày ra sự phóng túng bất ngờ vẫn ẩn chứa đâu đó trong tính cách của hắn.

Thậm chí hắn còn có một cảm giác kích động khó thể nói nên lời, đến nỗi chỉ muốn ôm chặt người phụ nữ xinh đẹp như quả đào chín mọng này vào lòng, mà vuốt ve, mà hung hăng xoa nắn, mà lột bỏ đi lớp vỏ ngoài uy nghiêm đang bao phủ một trái tim muộn phiền và khao khát (sic!)

Bành Viễn Chinh không khỏi toát mồ hôi, hắn không rõ từ lúc nào, mình trở nên vô sỉ và tà ác như vậy, ý niệm không đúng đắn này khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Không khí hết sức mập mờ, nặng nề và khác thường.

Tần Phượng bứt rứt như ngồi như trên đồng lửa, mặt hết đỏ bừng lên lại dịu xuống, rồi lại đỏ bừng lên, cảm thấy hết sức căng thẳng, sự xấu hổ không biết đã tiêu tan từ lúc nào, thay vào đó là cảm giác ngọt ngào không thể nói thành lời.

- Thưa anh chị, cơm của hai anh chị đây, xin mời thông thả dùng.

Nửa nhân viên phục vụ động tác mềm mại, nhẹ nhàng, đặt hai phần cơm lên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, gượng cười nói:

- Ăn đi, không biết có hợp khẩu vị của cô không?

Tần Phượng im lặng cúi đầu ăn, động tác vẫn hết sức tao nhã. Chỉ có điều so với Phùng Thiên Như, sự tao nhã của cô khó tránh khỏi pha lẫn một chút điệu bộ và sắc thái biểu diễn. Có lẽ, từ khi cô bắt đầu trở thành cán bộ lãnh đạo, cô cũng đã bắt đầu “tập luyện” diễn xuất như thế này, trải qua vô số lần mà hình thành nên phong thái riêng.

Hai người đều lúng túng, đều vui đầu mà ăn, chỉ có điều một lát sau, Bành Viễn Chinh mới sực nhớ, hôm nay hắn mời Tần Phượng ăn cơm không phải là mục đích chính, liền cười khổ ngẩng lên nhìn Tần Phượng, mở miệng phá vỡ bầu không khí ngọt ngào:

- Bí thư Tần, nếu công khai đứng ra làm cầu nối khó khăn như vậy, thì xin cô giúp tôi hẹn ông chủ tập đoàn dệt Phong Thái, Trịnh Phong Thái ăn bữa cơm đi, được không?

- Không được!

Lúc này Tần Phượng càng dứt khoát, liền thẳng thừng từ chối.

Bành Viễn Chinh cau mày, hắn cảm thấy thái độ của Tần Phượng rất kỳ lạ. Nếu cô đã đồng ý và có cùng quan điểm với mình, vậy thì cô ra mặt giới thiệu thị trấn Vân Thủy cũng không có gì là thái quá. Cái gọi là Bí thư Quận ủy không nên nhúng tay vào công tác kinh tế, thật ra chỉ là danh nghĩa. Chuyện Bí thư Quận ủy không nên nhúng tay vào có rất nhiều, nhưng đâu phải cô chưa từng nhúng tay vào?

Không khí lại nặng nề. Bành Viễn Chinh im lặng nhìn Tần Phượng, đột nhiên “hung tợn” rắc lên tảng thịt bò bíp – téch của mình một đồng tiêu và bột cà ri.

Tần Phượng nhú mồm, ngược nhìn hắn:

- Cậu điên rồi, làm cái gì vậy?

- Thích.

Bành Viễn Chinh dùng nĩa xiên một miếng nhét vào trong miệng, nhai nuốt một cách khoa trương.

Đúng lúc này, đột nhiên Tần Phượng đỏ mặt lên, vội quay đầu nghiêng người, cúi thấp người xuống.

Một khe rãnh sâu hút giữa hai bờ tuyết trắng như ẩn như hiện trước mắt Bành Viễn Chinh, hắn kinh ngạc buông chiếc nĩa xuống, phát hiện một cặp nam nữ đi tới, tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, tay khoác tay, dáng vẻ thân mật, hẳn là vợ chồng.

Cách ăn mặc, cử chỉ thong dong của hai người này, vừa nhìn đã nhận ra là thuộc tầng lớp giàu có.

Dung mạo người phụ nữ tuy bình thường, nhưng khí chất khá cao quý. Trong thoáng chốc Bành Viễn Chinh quay đầu lại chăm chú nhìn, vừa đúng lúc người phụ nữ kia cũng nhìn qua, ánh mắt hai người gặp nhau, cô ta thản nhiên nhếch môi, bất chợt ánh mắt dời ra, dừng chân nhìn bên cạnh Bành Viễn Chinh, hơi lưỡng lự kêu lên một tiếng:

- Chị họ!

Bành Viễn Chinh cảm thấy rất rõ ràng hai đầu vai của Tần Phượng run lên rất khẽ. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đứng dậy nhìn cô gái kia, miễn cưỡng cười:

- Anh tử, tiểu Lưu, sao hai người cũng đến đây?

Cô gái được gọi “Anh tử” hơi giật mình, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức phấn khích.

Tiểu Lưu, chồng của “Anh tử” cũng nhìn Bành Viễn Chinh một cách khác thường.

Tần Phượng đỏ mặt.

Lát sau, “Anh tử” mới mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Chị, đây là bạn chị hả?

Không đợi Tần Phượng trả lời hoặc vì không muốn Tần Phượng xấu hổ vì phải giải thích, cô cười khanh khách, đưa tay về phía Bành Viễn Chinh:

- Trịnh Anh Nam, xin hỏi anh tên gì?

- Xin chào, tôi là Bành Viễn Chinh.

Người ta chủ động chào hỏi, Bành Viễn Chinh không thể thất lễ, đành phải mỉm cười, đứng dậy bắt tay Trịnh Anh Nam.

Trịnh Anh Nam nắm tay Bành Viễn Chinh, trong đôi mắt đẹp lóe ra tia sáng khác lạ.

(1) Đây là hai câu trong bài Kim lữ y (Tên một điệu nhạc cổ) của Đỗ Thu Nương, một phụ nữ có tài ca múa và làm thơ thời Đường, không rõ ngày sinh ngày mất, bà được Đường Hiến Tông (778 – 820) phong làm Thu Phi.

Kim lữ y

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Dịch Nghĩa:

Áo kim tuyến

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu

Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay

Đừng chờ hoa rụng bẻ cành không

(Tạm dịch)

Áo vàng chàng chớ tiếc chi,

Xin chàng hãy tiếc xuân thì chóng qua

Yêu hoa xin kíp bẻ hoa,

Kẻo khi hoa rụng xót xa muộn màng!

292. Chương 297: Vết Sẹo

- Anh...anh chính là Bành Viễn Chinh?

Trịnh Anh Nam ngạc nhiên nói, thanh âm hơi có chút nóng bỏng.

Ạch! Bành Viễn Chinh khẩn trương rút tay ra khỏi bàn tay nhỏ bé của đối phương, thầm nghĩ khi nào mình lại trở thành người nổi tiếng? Ở quán cơm tây ăn một bữa cơm cũng gặp phải người hâm mộ?

Ba chữ “Bành Viễn Chinh” trong quan trường thành phố Tân An đích xác đã có sự nổi tiếng. Nhưng nói ở đời thường hoặc các lĩnh vực khác thì chưa chắc có nhiều người biết. Hẳn dù sao cũng không phải là minh tinh hoặc nhân vật của công chúng. Cho dù là có thời điểm dư luận chú ý nhưng rồi cũng lãng quên nhanh.

Mà Trịnh Anh Nam và chồng của cô Tiểu Lưu rõ ràng không phải là cán bộ cơ quan.

- Bành tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Tiểu Lưu nhiệt tình bắt tay Bành Viễn Chinh, lực bắt rất mạnh. Điều này làm cho Bành Viễn Chinh cảm giác được sự nhiệt tình của anh ta hơi lớn nên có chút kinh ngạc.

Trịnh Anh Nam cười hì hì:

- Chị, ánh mắt của chị không tồi đấy.

Tần Phượng đỏ cả mặt, rồi lại cau mày nói:

- Anh tử, không phải như em nghĩ đâu. Chị và đồng chí Viễn Chinh là bàn công việc, vừa lúc cũng chưa ăn cơm, nên cùng nhau đến đây ăn một bữa.

Tần Phượng càng giải thích thì Trịnh Anh Nam khóe miệng lại cười càng mờ ám.

Không có ai hiểu người chị họ này hơn cô. Chị cô không chỉ quen thói lãnh đạo, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều rất kiêu ngạo. Trong chuyện tình cảm bởi vì chịu nhiều thương tổn nên đâm ra căm ghét đàn ông. Cho nên mới sống độc thân nhiều năm như vậy. Nhưng hôm nay lại cùng với một người đàn ông dùng cơm, lại chọn địa điểm này, xem ra là lần đầu tiên có được như vậy.

Điều này đến tột cùng có ý nghĩa gì thì không cần nói cũng biết.

Tần Phượng biết hôm nay có giải thích như thế nào cũng không được. Cô cố gắng áp chế cảm xúc xấu hổ của mình, thản nhiên cười nói:

- Được rồi, đồng chí Viễn Chinh, hôm nay nói chuyện đến đây thôi. Có chuyện gì thì ngày mai đến văn phòng tôi nói tiếp. Anh tử, mọi người ăn cơm chưa? Tôi có việc xin phép đi trước.

Nói xong, Tần Phượng lấy áo khoác và túi xách của mình, chuẩn bị rời đi.

Trịnh Anh Nam ôm lấy cánh tay của chị họ, mỉm cười duyên dáng nói:

- Chị, đừng đi vội. Cơm còn chưa ăn xong mà. Mau tiếp tục ăn đi. Được rồi, chị không giới thiệu em một chút nào à?

Trịnh Anh Nam kéo Tần Phượng về lại chỗ ngồi, sau đó ngồi xuống bên cạnh, hướng chồng mình nhìn một ánh mắt.

Tiểu Lưu cười, bắt đầu đi ngồi xuống bên cạnh Bành Viễn Chinh.

Trịnh Anh Nam gọi nhân viên phục vụ, chủ động gọi thêm vài thứ, rồi rót bốn ly rượu cho bốn người, sau đó nâng ly nói:

- Bành tiên sinh, tôi tên là Trịnh Anh Nam, là Phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn dệt Phong Thái. Còn vị này chính là Chủ tịch tập đoàn, Lưu Quang, và là bạn đồng học với anh đấy.

Trịnh Anh Nam giới thiệu như vậy, Bành Viễn Chinh nghe xong ánh mắt hiện lên một tia sáng ngời.

Khó trách Tần Phượng vẫn không chịu gạt đầu chính mình ra mặt giặt dây bắc cầu, hóa ra cô không ngờ lại cùng với Trịnh gia là thân thích với nhau. Nếu là thân thích, cô đương nhiên sẽ sợ hiềm nghi. Mặc dù mối quan hệ thân thích này không nhiều người biết lắm, nhưng chung quy cũng vẫn là thân thích. Tương lai nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, cô có dính dáng vào trong đó thì rất dễ dàng bị người khác nói là lấy quyền mưu tư.

- Xin chào Trịnh tổng.

Bành Viễn Chinh thanh âm tự nhiên cũng nhiệt tình hẳn lên. Hắn cảm thấy hôm nay thật sự là trùng hợp. Hắn và Tần Phượng đi ăn cơm với nhau ngày hôm nay chính là bàn chuyện về dệt Phong Thái, trong lúc vô ý Tần Phượng gặp được em họ lại là ông chủ của tập đoàn Phong Thái. Đại khái có thể thuyết minh thị trấn Vân Thủy và dệt Phong Thái rất có duyên với nhau.

Cứ như thế là số mệnh an bài.

- Lưu tổng cũng tốt nghiệp đại học Kinh Hoa?

Bành Viễn Chinh không hỏi Trịnh Anh Nam làm sao biết mình tốt nghiệp trường nào. Nhưng nếu Trịnh Anh Nam đã biết về mình thì đương nhiên đã có sự tìm hiểu về hắn.

Lưu Quang rất có phong độ cười nói:

- Đúng vậy, tôi học khoa Vật lý của trường đại học Kinh Hoa. Sau này đi Mỹ học tiếp thạc sĩ. Năm kia mới về nước.

- Nói như vậy thì anh chính là Lưu sư huynh rồi.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, lại bắt tay với Lưu Quang.

Ba người ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Tần Phượng ngồi một chỗ cảm giác rất khó chịu. Cô có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Trịnh Anh Nam. Trịnh Anh Nam cười hì hì, ghé lỗ tai Tần Phượng nói nhỏ:

- Chị à, có gì phải ngại chứ. Chị còn độc thân, anh ta thì chưa lập gia đình. Chị chịu khổ nhiều năm như vậy rồi, cũng nên tìm người kết hôn đi.

- Người này tướng mạo không tồi, chỉ có điều là tuổi nhỏ hơn chị. Nhưng tuổi tác không thành vấn đề.

Trịnh Anh Nam khi nói chuyện giọng nói lại càng nhỏ hơn:

- Năng lượng của anh ta rất lớn. Chị cần phải chặt chẽ nắm lấy anh ta. Đừng bỏ lỡ.

Trịnh Anh Nam càng nói càng khiến Tần Phượng không chịu nổi, gần như muốn phát điên ra ngoài. Cô và Bành Viễn Chinh quan hệ trong sạch, phân biệt cao thấp rõ ràng. Nhưng qua miệng Trịnh Anh Nam thì lại trở thành “một đôi nam nữ” có tư tình”. Nhưng cô lập tức nghe nửa câu sau, liền nhử mày nhìn Trịnh Anh Nam, đoán được lời này của Trịnh Anh Nam là có dụng ý.

Mặc dù những giọng nói của Trịnh Anh Nam rất nhỏ, nhưng vẫn lọt vào lỗ tai của Bành Viễn Chinh và Lưu Quang. Đương nhiên, nửa câu sau là không có nghe thấy.

Lưu Quang im lặng cười. Bành Viễn Chinh thì ánh mắt kinh ngạc, không nói gì.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang đến, bữa cơm bàn chuyện công tác của hai người lại biến thành bữa cơm tụ hội của bốn người. Sau khi dùng cơm xong, Lưu Quang và Trịnh Anh Nam lại nhiệt tình mời Bành Viễn Chinh đi hát. Mặc kệ là Tần Phượng không thích, Trịnh Anh Nam vẫn kéo cô ra chiếc Mercedes Benz của mình. Còn Bành Viễn Chinh thì muốn nhân cơ hội này tiếp xúc với Trịnh gia nên gật đầu đồng ý.

Sau khi đến một hộp đêm, Trịnh Anh Nam ngựa quen đường cũ đi đến một căn phòng. Lưu Quang thì hào sảng mà gọi mấy chai rượu tây và bia. Tần Phượng rất ít khi tham gia trường hợp này, lại nghĩ tới ngày hôm đó say rượu thì đã bắt đầu kiên quyết chết sống gì cũng không uống rượu nữa.

Nhưng cuối cùng cũng không từ chối được lời mời của Trịnh Anh Nam, cũng chậm rãi nhấp một ít rượu.

- Bành học đệ, chúng ta là đồng học với nhau. Hôm nay quen biết cũng là duyên phận. Về sau nếu có thời gian thì tìm thêm một số sư huynh tụ họp lại. Tại thành phố Tân An này, cũng có rất nhiều bạn đồng học tại trường đại học Kinh Hoa.

Lưu Quang nâng ly mời. Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, cũng nâng ly mời Lưu Quang một ly.

Trịnh Anh Nam bưng ly rượu tiếp cận lại, cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, về sau chúng ta sẽ là người một nhà. Nếu em gái này có chuyện cần tìm đến Chủ tịch thị trấn Bành thì anh cũng đừng từ chối.

Bành Viễn Chinh trong lòng có chút kỳ quái. Hắn cảm thấy thái độ của Trịnh Anh Nam và Lưu Quang có chút ân cần. Vốn hắn có chuyện muốn cầu Trịnh gia thì hắn là hắn phải nhiệt tình một chút. Nhưng hiện tại cục diện lại thay đổi. Hắn cầu việc còn chưa mở miệng, thì đối phương đã chủ động tiếp cận thể hiện thiện ý rồi.

Cái gọi là vô sự xum xoe phi gian tức đạo, Bành Viễn Chinh không tin thái độ của hai vợ chồng Trịnh Anh Nam lại có liên quan đến Tần Phượng.

Tần Phượng thoáng chút suy nghĩ nhìn vợ chồng em họ mình đang vây quanh nịnh bợ Bành Viễn Chinh, khóe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái. Cô cảm thấy hai vợ chồng Trịnh Anh Nam lúc này giống như con thiêu thân lao vào đám lửa. Hai người cứ tưởng rằng Bành Viễn Chinh là một con mèo, nhưng không lường trước được hắn chính là một con hổ.

- Trịnh tổng thật sự là quá khách khí rồi. Tôi chỉ là một Chủ tịch thị trấn nhỏ bé, có thể giúp đỡ được Trịnh tổng cái gì? Trịnh tổng là ông chủ lớn, nếu có cơ hội thì xin ủng hộ cho sự phát triển của thị trấn chúng tôi.

Bành Viễn Chinh nói. Hắn vốn muốn nhân cơ hội này để mở miệng nói chuyện hợp tác, nhưng hiện tại lại thay đổi chủ ý.

Hắn có một dự cảm, lúc này đây việc hợp tác sẽ rất thuận lợi. Mà dường như, đối phương cũng cần nhờ hắn.

- Về sau, Chủ tịch thị trấn Bành phải quan tâm chăm sóc chị của tôi nhiều hơn nữa. Chị tôi chịu khổ nhiều năm rồi. Mệnh của chị tôi không tốt, lại gặp phải một người chồng chẳng ra gì.

Trịnh Anh Nam giọng nói hơi có chút cảm thán, nói nhỏ bên tai Bành Viễn Chinh:

- Chị của tôi các điều kiện đều rất ưu tú, khẳng định sẽ là một hiền thê lương mẫu. Chủ tịch thị trấn Bành, xin chớ bỏ qua.

Trịnh Anh Nam cười hi hi.

Bành Viễn Chinh đỏ mặt cười, cười khỏ thấp giọng nói:

- Trịnh tổng, tôi nghĩ là cô hiểu lầm rồi. Tôi và Bí thư Tần....

Bành Viễn Chinh muốn nói nhưng rồi lại thôi. Hấn vốn muốn nói “tôi và Bí thư Tần chỉ là bạn bè bình thường”, nhưng lời nói đến miệng thì lại ý thức được hấn và Tần Phượng kỳ thật cũng chẳng phải là bạn bè, mà là quan hệ cấp trên cấp dưới. Mà trên thực tế, quan hệ như vậy, bất kể như thế nào cũng không có khả năng trở thành bạn bè.

Trịnh Anh Nam cười hì hì, căn bản không nghe Bành Viễn Chinh giải thích, tiếp tục hạ giọng nói:

- Anh đừng thấy chị của tôi làm lãnh đạo thì là cứng rắn đâu. Chị ấy kỳ thật chỉ là một con hổ giấy. Nhìn qua thì rất lợi hại nhưng kỳ thật lại rất yếu ớt.

Bành Viễn Chinh chẳng biết gì để nói.

- Được rồi, Bành học đệ, mau uống rượu thôi.

Lưu Quang cười ha hả, nhìn Trịnh Anh Nam.

Trịnh Anh Nam bước đến bên cạnh Tần Phượng:

- Chị, không hát à? Chị vốn xuất thân là một ca sĩ chuyên nghiệp mà.

Tần Phượng kiên quyết lắc đầu:

- Chị không hát đâu. Mọi người hát đi.

- Vậy thì uống rượu!

Trịnh Anh Nam lại rót rượu cho Tần Phượng.

Tần Phượng có chút không tình nguyện chạm cốc với Trịnh Anh Nam. Trịnh Anh Nam nhú mày cười khở:

- Chị, chị cứ thoải mái đi, đừng tỏ vẻ mình làm cán bộ nữa. Chị nếu cứ như vậy thì đàn ông nào cũng bị chị dọa chạy mất đấy.

Tần Phượng xấu hổ trừng mắt nhìn Trịnh Anh Nam

- Đừng đoán mò, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Chị và cậu ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Như thế nào lại có khả năng?

- Có gì là không có khả năng chứ?

Trịnh Anh Nam ghé sát vào:

- Chị tuổi đã không còn nhỏ nữa, cũng nên tìm người đàn ông khác. Chị chẳng lẽ không muốn có con sao? Về sau chị già rồi, lại cô độc thì ai chăm sóc chị?

- Nghe em khuyên một câu đi, đừng cố chấp như vậy.

Trịnh Anh Nam lời còn chưa nói xong thì chỉ thấy sắc mặt của Tần Phượng tái nhợt, mắt đỏ ngầu như muốn khóc thì biết rằng mình trong lúc vô ý đã chạm phải vết sẹo trong lòng Tần Phượng, liền hoảng sợ ôm chặt lấy Tần Phượng, dịu dàng an ủi:

- Chị, em xin lỗi, em không phải cố ý, chị đừng giận em.

- Em nói như vậy thật sự là đáng chết.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên nhìn qua hai người.

293. Chương 298: Như Ý Lang Quân

Tần Phượng cảm xúc rất kích động. Nếu như không phải ngay trước mặt Bành Viễn Chinh, cô khẳng định sẽ khóc thành tiếng.

Cuộc hôn nhân ngắn ngủi lúc trước, đối với cô mà nói, gần như là một vết thương trí mạng. Cô phải mất hơn nửa năm mới có thể hồi phục trở lại, sau đó đem toàn bộ tinh lực của mình dồn cho công việc.

Nhưng, cũng từ lúc đó, cô lại sinh ra cảm hận và bài xích đàn ông. Nhiều năm như vậy, cô sợ dĩ không có tái hôn chính là vì nguyên nhân đó. Cô đã sớm có ý định sống độc thân cả đời. Chỉ có điều việc có con đã trở thành tâm bệnh lớn nhất của cô.

Đứng nhìn bề ngoài của cô cao cao tại thượng, nhưng khi về nhà đóng cửa lại, thì cái loại tỉnh mịch, cô độc là không thể dùng lời nào để diễn tả được.

Tần Phượng là một người rất thích trẻ nhỏ. Cô nằm mơ cũng đều muốn mình có được một đứa con. Nhưng nếu vì thế mà khiến cô phải tái hôn thì tuyệt đối không thể. Hơn nữa, đến bây giờ, cô cũng còn chưa gặp được một người đàn ông khiến cô phải rung động.

Đối với cô mà nói, đây chính là một vết sẹo sâu trong nội tâm. Hôm nay vô tình bị cô em họ Trịnh Anh Nam chọc vào, khiến sự đau đớn bị dồn nén trong nhiều năm lại dấy lên, trong lúc nhất thời khó kềm chế được chính mình.

Tần Phượng nằm trên vai Trịnh Anh Nam, nhắm chặt hai mắt, khóe miệng nhẹ nhàng co giật. Bỗng nhiên, cô hung hăng cắn xuống vai Trịnh Anh Nam. Trịnh Anh Nam cảm thấy đau nhói, cố kìm lại tiếng thét chói tai, lại ôm chặt Tần Phượng an ủi:

- Chị, không có việc gì đâu.

Bành Viễn Chinh có chút kinh ngạc nhìn Trịnh Anh Nam ôm chặt Tần Phượng vào lòng giống như ôm một cô bé, thì ánh mắt lóe lên một tia phức tạp. Lưu Quang thì thở dài trong lòng, vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Chị Tần cũng không dễ dàng gì đâu. Một nữ cường nhân trong quan trường, dốc sức làm việc. Nhiều năm như vậy gặp biết bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu khổ cực.

Tần Phượng thân mình lạnh như băng, run rẩy kịch liệt.

Trịnh Anh Nam thì thở dài, dịu dàng nói:

- Chị, nếu chị cảm thấy trong lòng nghẹn khuất thì cứ khóc ra ngoài. Khóc một hồi thì sẽ tốt hơn thôi.

Nhưng Tần Phượng chung quy vẫn không khóc. Cô tuy là phụ nữ, nhưng tâm tính kiên cường, vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Cô gục đầu vào lòng Trịnh Anh Nam, tạm thời bình tĩnh hơn. Khoảng hơn mười phút thì cô chậm chậm đẩy Trịnh Anh Nam ra, ngồi thẳng dậy, cầm lấy chai rượu trên bàn, ngửa cổ tu một hơi hết phân nửa chai rượu.

Trịnh Anh Nam vừa muốn khuyên can, nhưng lại bị Lưu Quang cản lại.

- Cứ để chị Tần uống đi. Uống say cũng là một hình thức thả lỏng tinh thần.

Lưu Quang nhẹ nhàng nói, rồi lại quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bành học đệ, chúng ta hôm nay cũng uống đi. Không say không về.

Tần Phượng cảm xúc không được tốt thì hiển nhiên ca hát là không thích hợp. Bốn người liền ở trong phòng uống rượu. Bành Viễn Chinh lại cùng vợ chồng Trịnh Anh Nam tùy ý nói chuyện. Sau một hồi thì chuẩn bị ra về.

Trịnh Anh Nam lái chiếc xe Mercedes Benz của mình chở Tần Phượng về đến cổng tiểu khu. Nhưng uống vào năm sáu chai bia với hơn nửa chai rượu đã khiến cho Tần Phượng trở thành một cọng bún, căn bản là không đi nổi, ngay cả ý thức cũng không tỉnh táo.

Trịnh Anh Nam vừa muốn xuống xe đỡ chị mình thì bị ông xã kéo tay lại, âm thầm nhìn một ánh mắt.

Trịnh Anh Nam hiểu ý cười, lấy từ trong túi xách của Tần Phượng ra một chiếc chìa khóa nhà, rồi đưa cho Bành Viễn Chinh ở vị trí lái phụ:

- Chủ tịch thị trấn Bành, lãnh đạo của anh hôm nay uống say. Anh hãy lập tức đưa chị ấy về nhà. Đây là chìa khóa nhà của chị ấy.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, cũng không thể không xuống xe đỡ lấy Tần Phượng. Tần Phượng trong miệng cứ nức nở, tựa đầu vào vai Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh vừa muốn nói gì với Trịnh Anh Nam thì hai vợ chồng đã bảo lái xe lập tức rời khỏi, ngay cả lời chào tạm biệt cũng chưa kịp nói.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, nhưng lại không thể bỏ mặc Tần Phượng. Không cần nói đến Tần Phượng là lãnh đạo, cho dù là đồng nghiệp bình thường thì hắn cũng không thể khi cô say rượu lại bỏ mặc cô ngoài đường.

- Bí thư Tần, cô tỉnh rượu chưa? Tôi đưa cô về nhà.

Bành Viễn Chinh lại đẩy đẩy Tần Phượng.

Tần Phượng dường như lại lên tiếng, nhưng đầu không ngẩng dậy, chân không nhúc nhích, chỉ dựa vào người Bành Viễn Chinh giống như buồn ngủ.

Bành Viễn Chinh do dự một hồi, rồi cúi người vác cô lên lưng, sải bước vào trong tiểu khu, thừa dịp đêm tối mà vội vàng đem cô đến phòng. Sau đó buông Tần Phượng xuống để mở cửa, rồi dìu cô vào trong.

- Đây là tôi đang ở đâu....?

Tần Phượng vừa vào cửa, dường như tỉnh táo hơn một chút, đẩy Bành Viễn Chinh, lắc lư thân hình, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Bành Viễn Chinh khẩn trương đỡ lấy cô, rồi ôm cô mang đến phòng ngủ.

Vừa mới bước đi vài bước, Tần Phượng đang ở trong lòng ngực của hắn liền giãy dụa, sắc mặt trở nên thống khổ, liền biết cô muốn ói. Hắn thầm nhủ một tiếng không ổn, vừa mới chuẩn bị đưa cô đến nhà vệ sinh thì Tần Phượng đã giữa mặt phun ra một trận.

Không chỉ ói ra thân mình mà còn văng lên cả người Bành Viễn Chinh.

Sau khi ói xong, Tần Phượng suy nghĩ dần dần tỉnh táo trở lại. Cô khó chịu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt phức tạp.

- Xin lỗi...!

Tần Phượng xoay qua chỗ khác:

- Cậu đến phòng vệ sinh để rửa đi. Thành thật xin lỗi.

Bành Viễn Chinh thở dài, cởi áo của mình ra quăng xuống đất, sau đó lại cởi chiếc áo lót bên trong, vội vàng chạy đến phòng vệ sinh, dùng khăn mặt chà sạch sẽ dấu vết nôn mửa.

Sau khi hắn ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Tần Phượng vì đông nôn mửa mà trượt chân ngồi trên sàn nhà, vô lực dựa lưng vào góc tường, cúi đầu xuống.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cúi người nói:

- Để tôi giúp cô dọn dẹp một chút.

Nói xong, Bành Viễn Chinh cởi chiếc áo khoác của Tần Phượng ra. Tần Phượng theo bản năng mà kháng cự. Bành Viễn Chinh có chút bực bội, trách mắng:

- Bắn như vậy còn không cởi ra. Cởi ra mau.

Nói xong, cũng không quan tâm Tần Phượng có đồng ý hay không, hắn vẫn cưỡng ép cởi áo khoác của cô ra, ném xuống đất, rồi cởi luôn cả áo lót và quần. Dù sao, hắn cho rằng bây giờ là mùa đông, bên trong khẳng định là sẽ mặc nội y thật dày.

Tần Phượng hoảng sợ giãy dụa nói:

- Không cần, để tự tôi làm được rồi.

Bành Viễn Chinh thở dài, nhún vai nói:

- Cô tự mình làm được không? Được rồi, nếu cô làm được thì khăn trương cởi ra, tôi đi lấy khăn mặt cho cô.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền quay đầu vào nhà vệ sinh, lấy một cái chậu rót vào một ít nước nóng rồi mang ra ngoài.

Hắn thấy Tần Phượng đã cởi xong áo lót ở trên, lộ ra bên trong nội y màu hồng nhạt. Mà giờ phút này, chính cô đang cố gắng cởi chiếc quần màu xám nhạt. Cũng may chiếc quần cô mặc hôm nay rất rộng, cô cố hết sức đập đập, rốt cục đã cởi được chiếc quần xuống dưới.

Bành Viễn Chinh buông chậu nước trong tay, đi qua ôm cô lên. Tần Phượng hơi chút giãy dụa nhưng vẫn nhắm hai mắt lại.

Cô chỉ mặc trên người bộ đồ lót, bị Bành Viễn Chinh ôm trọn vào trong ngực. Bành Viễn Chinh rõ ràng có thể cảm nhận được sự mềm mại của da thịt cô. Chỉ có điều, hắn giờ phút này chẳng có một chút tâm địa xấu xa nào. Sau khi đặt Tần Phượng lên giường, hắn lấy khăn lau sạch mặt, cổ, và cánh tay của Tần Phượng, rồi lúc này mới thở phào một cái:

- Được rồi, cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe.

Bành Viễn Chinh bưng chậu nước đi ra ngoài.

Tần Phượng cuộn mình trong chăn, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Từ sự khó chịu và xấu hổ ban đầu thì nay lại trở thành một sự cảm động và dịu dàng không nói nên lời.

Mới vừa rồi, Bành Viễn Chinh đã giúp cô lau mặt và những vết bẩn trên người. Động tác rất dịu dàng khiến nội tâm khô cằn của cô như tưới thêm bầu nước mát, gần như khiến cô phải chảy nước mắt. Cánh cửa lòng bao nhiêu năm đóng chặt, nay không ngờ lại lặng yên mở ra.

Nghe được bên ngoài truyền đến tiếng động rất nhỏ, cô trong lòng cảm thấy mát mát. Hắn phải đi sao?

Nhưng không bao lâu đã thấy Bành Viễn Chinh mặc chiếc áo khoác đã được giặt sạch của mình, mang vào một ly nước ấm, đặt trên đầu giường của cô, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tần, cô uống ly nước nóng này rồi nghỉ ngơi. Tôi xin phép về trước.

Tần Phượng đôi mắt đỏ lên, xoay qua chỗ khác, thấp giọng nói:

- Cảm ơn cậu, phiền cậu quá. Cậu đi xe cẩn thận.

Chỉ sợ Tần Phượng cũng không ý thức được, cô hiện tại thanh âm vô cùng dịu dàng.

4h sáng, Tần Phượng đầu đau như búa bổ từ trên giường đứng dậy, cố gắng bước vào nhà bếp uống một chén canh. Sau khi uống xong, cô mới cảm thấy dễ chịu được một chút. Cô chậm rãi bước vào nhà vệ sinh, thấy quần áo tối hôm qua cô nôn mửa đã được Bành Viễn Chinh ngâm vào trong chậu, chợt nhớ tới gương mặt anh tuấn của Bành Viễn Chinh, mặt của cô liền đỏ lên, tim đập như trống.

Trở lại giường ngủ thêm thêm tiếng nữa, đại khái khoảng hơn bảy tám giờ thì chuông cửa nhà cô lại vang lên.

Tần Phượng khoác chiếc áo ngủ thật dày, vừa đi vừa xoa mắt, nhìn xuyên qua cái lỗ trên cánh cửa, thấy Trịnh Anh Nam thì không khỏi xấu hổ và giận dữ, kéo mạnh cửa ra:

- Anh tử, chị không ngờ em lại hại chị như vậy. Khiến chị uống nhiều rượu rồi làm trò cười cho thiên hạ.

Trịnh Anh Nam cười hì hì bước vào, nhìn xung quanh.

Tần Phượng sắc mặt đỏ lên, sẵn giọng nói:

- Em nhìn cái gì vậy?

- Người kia... người kia đâu?

Trịnh Anh Nam mờ ám, tiến lên ôm cổ Tần Phượng:

- Chị, chị hẳn là phải cảm ơn em. Tối hôm qua, anh ta có chăm sóc chị không?
 - Em....
 - Đi rồi à? Tối hôm qua anh ta không ở lại à? Chắc chắc, xem ra vẫn là chính nhân quân tử, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Chị, anh ta không lợi dụng chị à?
 - Con bé chết tiệt kia, khấn trương đi đi, chị đau đầu muốn chết đây này.
 - Chị, người này thật không tồi. Tài mạo song toàn, hơn nữa năng lượng rất lớn, nghe nói là rất có lai lịch, là như ý lang quân đấy. Chị, chị không nên bỏ lỡ. Hi hi, em là muốn chị nhân cơ hội tối hôm qua túm lấy anh ta.
- Trịnh Anh Nam đang định nói vài câu, thì lại bị Tần Phượng đột nhiên dùng hết khí lực toàn thân giãy ra, rồi nhanh như chớp chạy về phòng ngủ.

294. Chương 299: Mỹ Nhân Kế

Trịnh Anh Nam lại cột nhả bước theo:

- Chị, không nói giỡn nữa. Em nhờ chị một chuyện, có được không?

Tần Phượng sắc mặt hơi đỏ lên, ngẩng đầu nhẹ nhàng nói:

- Em tìm chị có việc gì? Nếu là chuyện trái với nguyên tắc và chính sách thì chị không làm đâu. Hơn nữa, xí nghiệp của em hiệu quả và lợi ích rất tốt. Kinh doanh đang lúc thuận lợi thì đừng nghĩ đến việc đi đường ngang ngổ tất gì cả.

Trịnh Anh Nam cười hi hi:

- Chị, nhiều năm như vậy, tụi em có mang phiền toái đến cho chị không? Mẹ của em hay nói rằng, chị được bây giờ cũng không dễ dàng gì. Nhà chúng ta đừng cấp thêm cho chị phiền toái.
- Cám ơn dì đã hiểu cho chị.

Tần Phượng thở phào một cái. Trịnh Anh Nam nói rất đúng. Cô từ một Phó chủ tịch quận, Chủ tịch quận, rồi Bí thư quận ủy, nhậm chức ở Tân An đã nhiều năm, không cần nói là để cho đệ Phong Thái đi cửa sau, cho dù là cô có quan hệ thân thích với Trịnh gia của đệ Phong Thái thì ở quận mọi người cũng không ai biết.

Tần Phượng tuy rằng mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng tính nguyên tắc rất mạnh. Công tư phân minh rất rõ ràng.

- Nhưng lần này, chị nhất định phải giúp tụi em. Ba của em ngại mở miệng với chị nên bảo em nói với chị.

Trịnh Anh Nam nắm chặt tay Tần Phượng, nôn nóng nói.

Tần Phượng cau mày:

- Có chuyện gì thì em cứ nói thẳng, đừng làm ra vẻ bí hiểm nữa.
- Chị, chị cũng biết rằng công ty của tụi em đang tìm cách đưa ra thị trường. Nhưng chuẩn bị gần một năm nay, các thủ tục đều đã hoàn tất, chỉ còn một cửa ở thủ đô thôi. Mất mấy tháng rồi nhưng vẫn là mò kim đáy bể, một chút tin tức cũng không có.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói.

- Hiện tại quốc gia không phải đang cổ vũ các xí nghiệp đưa ra thị trường sao? Như thế nào lại kéo lâu như vậy?

Tần Phượng kinh ngạc hỏi:

- Có phải là xí nghiệp của em vẫn chưa đủ điều kiện cơ sở?
- Chị, điều kiện của tụi em là tuyệt đối đúng quy cách. Nhưng chị cũng biết, hiện tại ngành dệt đang trì trệ, xí nghiệp dệt muốn đưa ra thị trường thì việc thẩm tra rất nghiêm khắc. Thậm chí có thể nói là có chút hà

khắc. Đương nhiên, quan trọng nhất là chúng em ở thủ đô chẳng có quan hệ nào cả. Người ta tùy tay đem thủ tục phê duyệt của tụi em áp chế đi. Tụi em cũng chỉ lo lắng suông mà không có biện pháp nào cả.

Trịnh Anh Nam thở dài:

- Thủ đô nước quá sâu, loại xí nghiệp địa phương nhỏ như tụi em, chẳng có quan hệ gì.
- Cho nên, xin chị giúp đỡ một chút.

Trịnh Anh Nam thật sự nghiêm túc nói:

Tần Phượng cười khở:

- Con bé chết tiệt kia, ở thủ đô thì chị có thể làm gì? Chị chỉ là một Bí thư quận ủy nho nhỏ, cũng chẳng phải là Bí thư Tỉnh ủy. Em bảo chị đi giúp em xử lý thủ tục phê duyệt chẳng phải là làm khó chị sao?

Trịnh Anh Nam cười hì hì, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười mờ ám:

- Chị, em biết rằng chị xử lý không được, nhưng có người lại xử lý được.
- Ai?

- Bành Viễn Chinh. Anh ta có thể giúp. Chị giúp tụi em nói vài lời với anh ta.

Trịnh Anh Nam nắm tay Tần Phượng, năn nỉ nói:

- Chị, chị nói giúp giùm em, khiến anh ta hỗ trợ. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ thành người một nhà.

Tần Phượng sắc mặt đỏ lên, từng mắt nhìn Trịnh Anh Nam, sáng giọng nói:

- Em lại nói hươu nói vượn gì vậy? Chị vốn chẳng có người em như em. Chị đã nói với em nhiều lần rồi. Chị và cậu ta chỉ là quan hệ bình thường cấp trên cấp dưới. Nói sau, cậu ta cũng chỉ là một Chủ tịch thị trấn, có thể làm chuyện gì ở thủ đô chứ? Chị không tin.

Tần Phượng miệng nói không tin, nhưng kỳ thật trong lòng lại nổi lên một tia ngưng trọng. Cô nhớ tới gần đây Bành Viễn Chinh có nhiều việc chẳng đơn giản chút nào. Cô cảm thấy Bành Viễn Chinh có bối cảnh không tầm thường, nhưng không đến mức lan truyền đến thủ đô.

Trịnh Anh Nam ánh mắt ngưng trọng nhìn Tần Phượng, nhỏ giọng nói:

- Chị, xem ra chị vẫn còn chưa hiểu hết về anh ta. Thủ tục tập đoàn Tín Kiệt đưa ra thị trường là nhờ Bành Viễn Chinh giúp đỡ. Hoàng Đại Long lúc trước trong một lần uống rượu đã khoe với em, nói rằng Bành Viễn Chinh là bạn của anh ta, chỉ một cuộc điện thoại liền giải quyết hết tất cả.
- Đáng tiếc, em ngày hôm sau đến tìm Hoàng Đại Long, người này sống chết cũng không chịu nhận. Nhưng em từ bên cạnh hỏi thăm tin tức một chút, xí nghiệp Tín Kiệt người ta nói, tập đoàn Tín Kiệt lúc trước cũng bị áp chế như vậy. Nhưng cuối cùng là nhờ Chủ tịch thị trấn Bành thị trấn Vân Thủy khơi thông quan hệ.

Tần Phượng khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, thản nhiên nói:

- Nếu như vậy thì em trực tiếp đi tìm cậu ta đi. Tối hôm qua không phải mọi người nói chuyện với nhau khá ăn ý sao? Lưu Quang nhà em còn là đồng học với cậu ta.
- Chị, cũng phải biết giữ thể diện chứ. Mới lần đầu gặp mặt mà đã nhờ đỡ, không biết xấu hổ à?

Trịnh Anh Nam cười hì hì:

- Chị, mau giúp em đi. Việc đưa ra thị trường này đối với chúng em rất là quan trọng. Nếu anh ấy có thể giúp tụi em hoàn thành chuyện này thì em mới công nhận anh ta làm anh rể. Bằng không...Hừ!

Tần Phượng sắc mặt đột nhiên đỏ lên, đẩy Trịnh Anh Nam một phen:

- Con bé xấu xí kia, em đi đi.

Sau khi cùng Trịnh Anh Nam làm ầm ĩ một trận, tâm tình Tần Phượng đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Đã lâu lắm rồi, tâm trạng của cô không có thả lỏng như lúc này.

Cô lấy lại bình tĩnh, khoe miệng lại hiện lên một tia nghiền ngẫm, nhẹ nhàng nói;

- Anh tử, các người trực tiếp đi tìm cậu ta đi. Nếu cậu ta thật sự có năng lực thì khẳng định cậu ta sẽ hỗ trợ ngay. Chị nghĩ, nếu tụi em chủ động tìm đến cậu ta, cậu ta khẳng định sẽ rất cao hứng.

Trịnh Anh Nam có chút do dự:

- Chị, em không nói giỡn đâu. Đây là việc quan trọng. Nói thật, chị hãy giúp em hẹn anh ta một lần. Em và Lưu Quang sẽ mời anh ta một bữa cơm, chính thức nói chuyện này.

- Không nói giỡn nữa, em hãy trực tiếp đến thị trấn Vân Thủy mà tìm cậu ta.

Tần Phượng tùy ý phát tay:

- Cậu ta sẽ hỗ trợ, chị cam đoan đấy. Tuy nhiên, chỉ sợ là mọi người phải trả một cái giá hơi cao một chút.

Trịnh Anh Nam hiển nhiên là hiểu lầm ý của Tần Phượng:

- Chị, khẳng định là không để anh ta làm công không đâu. Nếu chuyện này có thể thành thì tụi em tặng anh ta một chiếc xe là được mà.

Tần Phượng lại im lặng. Cô nhìn Trịnh Anh Nam lắc đầu nói:

- Anh tử, chị không nói chơi với em đâu. Em hãy khẩn trương tìm cậu ta đi. Chị đi ngủ tiếp đây. Buổi chiều chị còn một cuộc họp ở quận.

Trịnh Anh Nam ồ lên một tiếng:

- Chị, em thử đi tìm anh ta xem. Nếu không được thì cần chị dùng mỹ nhân kế đấy nhé.

Tần Phượng xấu hổ mắng một trận:

- Khẩn trương biến đi, con bé chết tiệt kia.

Trịnh Anh Nam cười lớn, rồi chạy ra ngoài. Sau khi trở lại trong xe dưới lầu, Lưu Quang liền hỏi:

- Chị Tần nói như thế nào?

- Chị ấy bảo chúng ta trực tiếp tìm Bành Viễn Chinh. Xem ra, bà chị này quan hệ với chàng thanh niên kia không tầm thường. Đừng nhìn ngoài miệng chị ấy cứng rắn, nhưng kỳ thật thì em đã nhìn ra chị ấy tám phần đã thích Bành Viễn Chinh. Chỉ có điều, tuổi chị ấy lớn hơn Bành Viễn Chinh rất nhiều nên còn có sự ngưỡng chừng.

Trịnh Anh Nam mỉm cười:

- Đi, chúng ta đến thị trấn Vân Thủy đi.

- Anh tử, anh thấy bọn họ không được đâu. Một là tuổi cách nhau quá xa, hơn nữa chị Tần dù sao cũng đã trải qua một cuộc hôn nhân. Cho dù Bành Viễn Chinh đồng ý thì trong nhà cậu ta có đồng ý không? Lời nói con người đáng sợ lắm. Anh sợ vị Bành học đệ này không chịu nổi áp lực xã hội này đâu.

Lưu Quang vừa lái xe, vừa lắc đầu nói.

Ở thời bấy giờ, phụ nữ lớn tuổi lập gia đình với đàn ông nhỏ tuổi hơn mình khẳng định sẽ gặp phải áp lực xã hội. Lưu Quang lo lắng cũng không phải là không có căn cứ.

- Tái hôn lại thì sao? Tuổi tác thì thành vấn đề à? Mẹ của em cũng lớn hơn ba em vài tuổi đấy. Hiện tại không phải là vấn đề gì đâu sao? Chỉ cần hai người yêu nhau thật lòng thì đó cũng chẳng phải là vấn đề.

Trịnh Anh Nam phản ứng có chút kịch liệt. Bởi vì mẹ cô cũng là lập gia đình lần thứ hai với cha cô và đã có một đứa con riêng.

Lưu Quang im lặng, biết mình không thể nói gì. Nếu có nói nữa thì sẽ khiến cho vợ mình thẹn quá hóa giận. Vốn đây là chuyện của người khác, cũng chẳng có quan hệ gì với mình. Nếu khiến cho vợ chồng mình vì chuyện đó mà cãi cọ thì không tốt.

Nhưng Trịnh Anh Nam sau một lúc trầm mặc lại thở dài nói:

- Lưu Quang, anh nói cũng có lý. Thôi trước cứ xem tình hình rồi nói sau. Nếu anh ta không thật lòng với chị em, hoặc muốn đùa giỡn với chị thì cho dù việc của em không thành thì em cũng không tha cho anh ta.

Lưu Quang cười khổ:

- Em đây, người ta với chị Tần vốn không có gì mà.

- Không có gì? Không có gì sao lại chạy tới chỗ đó dùng cơm chứ? Em không tin đâu.

Trịnh Anh Nam mỉm cười:

- Lưu Quang, anh không biết chị của em rồi. Nhìn chị em như vậy, tám phần là động tâm. Khả năng....

- Khả năng...

Trịnh Anh Nam lại thở dài. Cô đột nhiên hơi lo lắng Tần Phượng hoàn toàn là đơn phương. Nếu cô yêu Bành Viễn Chinh mà đối phương lại chẳng có ý gì với cô. Thì như vậy cô lại bị tổn thương trong tình cảm một lần nữa.

Trịnh Anh Nam đi rồi, Tần Phượng liền rời giường. Sau khi vệ sinh sạch sẽ, cô liền gọi điện thoại bảo lái xe đến chở cô đi làm.

Cô là một cán bộ chuyên nghiệp. Hiện tại lại là cuối năm, quận ủy và UBND quận các hạng mục công tác đều trong giai đoạn tổng kết. Cô là nhân vật số một nhất định phải chú ý. Công tác của một năm sắp chấm dứt. Nếu ngay trong thời điểm mấu chốt này xảy ra việc gì thì sẽ mất nhiều hơn được.

Hơn nữa, cô đang chờ Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đến tìm cô nói chuyện.

Sau khi bước vào văn phòng quận ủy, Thẩm Ngọc Lan nét mặt kính cẩn tươi cười bước vào, đem một chồng văn kiện đặt lên bàn của cô, rồi đưa sang một lịch trình an bài sẵn:

- Bí thư Tần, đây là lịch trình công tác ngày hôm nay của cô. Buổi sáng tôi đã suy xét đến sức khỏe của lãnh đạo không được tốt lắm nên loại bỏ hết các hoạt động. Chỉ có điều, hội nghị chiều nay cô nhất định phải tham dự. Đây đã định trước đó nửa tháng rồi.

- Còn nữa, Chủ tịch quận Cổ vừa điện thoại, nói gần đây trong nhà của ngài ấy có việc, nhất định phải đi ra ngoài hai ngày. Ngài ấy nói rằng điện thoại của cô không gọi được nên nhờ tôi nói lại với cô một tiếng.

Tần Phượng nhướng mày:

- Xin phép làm việc? Đến địa phương bên ngoài? Có nói rằng đi đâu không?

- Không có!

Tần Phượng trầm mặc một chút rồi phất tay:

- Uh, tôi biết rồi. Buổi chiều tôi không tham gia đâu. Tôi muốn đến thành phố tham dự một cuộc họp. Bảo Phó bí thư Lệnh đi thay tôi.

Thẩm Ngọc Lan không dám nói cái gì, lập tức vâng lệnh rồi ra ngoài, đi tìm Phó bí thư quận ủy Lệnh Tường.

Tần Phượng có chút mệt mỏi dựa vào chiếc ghế rộng thùng thình, đôi mày đẹp cau lại. Cô tổng cảm thấy Cổ Khải Minh đột nhiên xin phép ra ngoài, dường như có chút không thích hợp. UBND quận công tác rất bề bộn. Nhất là sau khi Cổ Khải Minh đến trường đảng tỉnh ủy để tham gia huấn luyện thì công tác càng dồn dập hơn. Như thế nào lại có thời gian xin phép ra bên ngoài chứ?

295. Chương 300: Vừa Cởi Lại Vừa Buộc

Nhưng Tần Phượng không thể can thiệp chuyện riêng của Cổ Khải Minh. Cổ Khải Minh là Chủ tịch quận, có việc riêng vắng mặt ở quận, theo thủ tục nhất định phải báo cáo xin phép Bí thư Quận ủy là cô, sau đó báo ngành có liên quan của Thành ủy lập hồ sơ.

Nếu Cổ Khải Minh thực hiện đúng thủ tục, cô không thể nói gì được.

Ngẫm nghĩ một chút, Tần Phượng nhắc điện thoại gọi cho Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vịnh. Tuy ngoài mặt Hồ Đức Vịnh là người của Cố Khải Minh, nhưng gần đây cũng có dấu hiệu mơ hồ chuyển hướng về phía Tần Phượng.

Thăm dò Hồ Đức Vịnh vài câu qua điện thoại, nắm một chút về tình hình công tác của Ủy ban nhân dân, Tần Phượng gác điện thoại. Cô hiểu, mình sắp trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, kiêm nhiệm Bí thư Quận ủy quận Tân An, có nghĩa cô còn phải tiếp tục làm ít nhất một nhiệm kỳ, thì không thể lơ là và buông lỏng đối với tình hình ở quận được.

Thật ra cô cũng biết, chỉ cần chuyện cô thành Ủy viên thường vụ được công khai, Cố Khải Minh lập tức không còn dám “lằng nhằng” với cô. Mà lãnh đạo ở quận, cũng sẽ lập tức lạng lẽ chuyển hướng, quay sang ủng hộ cô – Bí thư Quận ủy kiêm Ủy viên thường vụ Thành ủy.

Ủy viên thường vụ Thành ủy không chỉ là một loại cấp bậc hành chính, mà còn là một địa vị chính trị tối thượng. Vào bộ máy Ủy viên thường vụ, Tần Phượng trở thành lãnh đạo thành phố, hơn nữa, còn là một trong các thành viên lãnh đạo trung tâm, còn hoành tráng hơn một số Phó chủ tịch thành phố bình thường, ở quận này, còn ai dám thất lễ với cô?

Nghĩ như vậy, Tần Phượng cảm thấy rất sáng khoái.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh đứng giờ đi làm.

Phùng Thiên Như dẫn Vương Bưư và Vương An Na lên núi chơi chưa về, có lẽ phải ở trong núi hai ba ngày, tắm suối nước nóng, ăn món dân dã. Vào mùa rét đậm này, coi như là một cách hưởng thụ.

Tối trụ sở, Bành Viễn Chinh liền dẫn Điền Minh đến khu công nghiệp.

Dự án khu công nghiệp chế tạo của tập đoàn Tin Kiệt đã được khởi công xây dựng, bởi vậy Ủy ban nhân dân thị trấn đã thành lập một văn phòng dự án. Phó chủ tịch thị trấn Ngô Minh Quánh và Phó chủ tịch thị trấn Thi Bình, dẫn theo một số cán bộ, luân phiên theo dõi công trình, luôn duy trì sự liên hệ với phía tập đoàn Tin Kiệt, có vấn đề lập tức giải quyết, vừa có tính giám thị, lại vừa có tính phục vụ.

Nhưng hai ngày nay, tâm trạng Ngô Minh Quánh và Thi Bình rất nặng nề, thậm chí có một chút thấp thỏm lo âu.

Hai người vốn là cán bộ văn phòng Ủy ban nhân dân quận, đến thị trấn Vân Thủy công tác là do trước đây Cố Khải Minh bố trí. Vì lúc đó Bành Viễn Chinh cũng đứng về phía Cố Khải Minh, cho nên ngay từ đầu, Ngô Minh Quánh và Thi Bình cảm thấy mình là người đứng cùng chiến hào với Bành Viễn Chinh, có thể phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau; nhưng hiện giờ, Bành Viễn Chinh và Cố Khải Minh đã công khai mỗi người một ngả, hai người không thể không lo lắng mình bị Bành Viễn Chinh xa lánh và chèn ép.

Dù sao, sự cứng rắn mạnh mẽ và thủ đoạn lôi đình của Bành Viễn Chinh, hai người đã từng lĩnh giáo.

Bành Viễn Chinh vén bức màn vải bông dày của văn phòng dự án hết sức sơ sài, đi vào. Bên trong, nóng hầm hập. Ngô Minh Quánh và Thi Bình cùng vài cán bộ hơi lửa sưởi ấm bên hỏa lò và tán gẫu. Bình thường họ cũng không có công tác gì quá bận rộn, chỉ là hai buổi sáng tối đi kiểm tra một vòng công trường, nắm bắt tình hình cùng phía nhà đầu tư, rồi trực ở văn phòng đợi lệnh.

Thấy Bành Viễn Chinh và Điền Minh vào, Ngô Minh Quánh, Thi Bình và mấy người kia lập tức đứng dậy tiếp đón.

- Chủ tịch thị trấn Bành.

Khuôn mặt tươi cười của Ngô Minh Quánh rõ ràng có một chút miễn cưỡng. Còn Thi Bình, càng không cần phải nói, cô là phụ nữ, trong lòng có nỗi niềm gì, đều phô bày lên hết trên mặt.

- Chủ tịch thị trấn Bành, thời tiết hơi lạnh, chúng tôi đốt lò sưởi ấm, ha ha.

Ngô Minh Quánh giải thích. Nếu là trước đây, y cũng không cần giải thích, nhưng giờ phút này, lòng y căng như dây đàn, sợ Bành Viễn Chinh vạch lá tìm sâu.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Hai ngày nay trên công trường không có chuyện gì chứ? Lão Ngô, chị Thi, chúng ta nhất định phải luôn sẵn sàng như cung đã lắp tên, kết nối thật tốt với phía nhà đầu tư, nhất định phải bảo đảm thi công an toàn trăm phần trăm. Cho dù là tiến độ công trình có chậm một chút, cũng không thể để xảy ra sự cố an toàn. Nhất là hiện nay đã sắp cuối năm, các dự án ở quận và thành phố đều đã bắt đầu kết thúc, tại thời điểm mấu chốt, chúng ta không thể để xảy ra vấn đề!

Thật ra, mấy câu này của Bành Viễn Chinh vốn là nói khách sáo, hẳn là lãnh đạo, kiểm tra công tác nói vài câu như vậy là bình thường. Tuy nhiên giờ phút này, Ngô Minh Quánh và Thi Bình đang rất nhạy cảm, câu nói vô tình của Bành Viễn Chinh khiến họ càng thêm căng thẳng.

...

...

- Mọi người ra ngoài trước đi, tôi với lão Ngô và chị Thi bàn chuyện công tác một chút.

Bành Viễn Chinh phát phát tay, Điền Minh vội kêu gọi mấy cán bộ rời khỏi văn phòng, đứng ở ngoài sân lạnh như băng hút thuốc.

- Lão Ngô, chị Thi...

Bành Viễn Chinh cười cười, khoát tay nói:

- Hai vị không cần phải nói gì cả, tôi hiểu suy nghĩ lúc này của hai vị. Bây giờ ở đây không có người ngoài, chỉ có ba chúng ta. Tôi sẽ không nói nhiều, lập tức đi thẳng vào vấn đề. Con người của tôi, sau một thời gian dài, hai người sẽ hiểu, tôi có bốn nguyên tắc làm việc: chuyện trái lương tâm, không làm, tham ô, lạm quyền mưu cầu chuyện riêng, không làm, vì chuyện nhỏ mà lỡ chuyện lớn, không làm, vì tư mà bỏ công, không làm... Cho nên, hai vị không cần phải lo lắng tôi sẽ đối xử như thế nào với mình. Chỉ cần hai vị tập trung tinh thần mà làm việc, cá nhân tôi vẫn hy vọng chúng ta có thể đoàn kết một lòng, cùng làm tốt công tác!

Nói lời khách sáo, nói suông không có ý nghĩa, nhưng tối thiểu, tôi cảm thấy, làm tốt công tác, tạo được thành tích, không chỉ là thành tích của một mình Bành Viễn Chinh tôi, mà cũng là thành tích của tất cả mọi người trong bộ máy. Tôi cho rằng, mục tiêu của chúng ta là một.

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến Ngô Minh Quánh như trút được gánh nặng. Y biết Bành Viễn Chinh là một lãnh đạo trẻ tuổi có tâm, có độ lượng, nếu hẳn đã nói đến mức độ này, là đã hết sức chân thành. Thi Bình đúng là phụ nữ, đầy cảm tính, trong lòng cô nóng lên, mắt đỏ hoe, suýt nữa là rơi lệ.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn cô một cái. Cười nói:

- Chị Thi, bởi vì lần trước có mâu thuẫn với tòa soạn, khiến ông xã chị lâm vào thế khó xử, thật ngại quá!

Bành Viễn Chinh chủ động chuyển đề tài, loại chuyện này chỉ có thể nói sơ lược, không thể nói quá sâu, quá nhiều lời, có thể khiến Ngô Minh Quánh và Thi Bình khó xử.

Quả nhiên, Thi Bình nghe xong, thở dài nói:

- Đúng vậy, Chủ tịch thị trấn Bành, hiện giờ cuộc sống của ông nhà tôi ở tòa soạn không tốt lắm, lãnh đạo tòa soạn không vừa mắt với anh ấy, đại khái vì tôi là Phó chủ tịch thị trấn Vân Thủy. Tối hôm qua, anh ấy còn nói với tôi, phải tìm cách rời tòa soạn, đến đài truyền hình công tác.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Chị cần tôi hỗ trợ không? Nếu có, cứ nói với tôi một tiếng!

- Không cần đâu, Chủ tịch thị trấn Bành, cha chồng tôi là Phó cục trưởng Cục thông tin về hưu, có thể xử lý được chuyện đó.

Thi Bình cười nói:

- Cảm ơn lãnh đạo quan tâm.

- Vậy thì tốt, hai người bận việc, tôi về Ủy ban trước.

Bành Viễn Chinh quay người đi.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình tiễn Bành Viễn Chinh ra cửa, nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn dẫn theo Điền Minh nhanh nhẹn bước đi. Tầng đá đè nặng trong lòng Ngô Minh Quánh rốt cuộc rơi xuống, nhưng trong lòng cũng cảm thấy khá nghiêm trọng. Y hiểu, lời nói vừa rồi của Bành Viễn Chinh, chủ yếu là “cởi” nút thắt trong lòng y và Thi Bình, nhưng nhìn từ một góc độ khác, cũng là “buộc” và nhắc nhở.

Hai người là người của Chủ tịch Cố Khải Minh, nếu hai người phải làm một cái đình do Cố Khải Minh gài bên cạnh Bành Viễn Chinh, thì Bành Viễn Chinh tuyệt đối sẽ không nường tay.

Hắn có tâm, có độ lượng, không có nghĩa là hắn sẽ dễ dàng tha thứ sự phản bội.

Bành Viễn Chinh trở lại trụ sở, vừa mới vào phòng làm việc, cơ thể buốt lạnh vì gió rét còn chưa ấm lại, Trịnh Anh Nam và chồng của cô, Lưu Quang đã tìm đến.

Giờ phút này, Bành Viễn Chinh đã kết luận là Trịnh gia có việc cầu mình mà tới. Chỉ có điều, một gia tộc nhiều tiền, thế lớn như Trịnh gia, tìm tới mình nhờ làm cái gì, thì hắn không nghĩ ra.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ngồi trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nói chuyện phiếm, Bành Viễn Chinh kiên nhẫn không hỏi.

Cuối cùng, Trịnh Anh Nam không kìm chế nổi nữa, ngập ngừng nói rõ dụng ý. Nghe Trịnh Anh Nam nói xong, sắc mặt Bành Viễn Chinh lập tức trầm xuống. Đối với chuyện Hoàng Đại Long rượu vào lời ra, hắn cảm thấy bức mình.

- Trịnh tổng, Lưu tổng, hai vị chờ một lát, tôi có chút việc phải thu xếp, lát nữa lại bàn tiếp.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền rời văn phòng. Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ngơ ngác nhìn nhau, mặc dù không hiểu vì sao, nhưng cũng nhận ra Bành Viễn Chinh không được vui vẻ.

Bành Viễn Chinh đến văn phòng của Phòng Đảng chính, bảo mấy người Lý Tân Hoa ra ngoài, sau đó khép cửa, gọi điện cho Hoàng Đại Long, mắng y một trận.

Hoàng Đại Long liên tục xin lỗi, nói một lần quá chén, y tình cờ gặp Trịnh Anh Nam, nghe cô ta than thở về chuyện gặp khó khăn khi chuẩn bị đưa tập đoàn dệt Phong Thái ra thị trường, liền khoác lác vài câu.

Thật ra Bành Viễn Chinh cũng biết, Hoàng Đại Long không phải loại người không kín miệng, y sẽ không dám nói lung tung về thân phận thật của hắn, chỉ có điều, hắn muốn nhân cơ hội nhắc nhở y một chút, để sau này y thận trọng hơn.

Gác điện thoại, Bành Viễn Chinh bình tĩnh ra khỏi văn phòng Phòng Đảng chính, trở về phòng làm việc của mình. Lý Tân Hoa và mấy cán bộ đứng xa xa nhìn theo, không hiểu là có chuyện gì.

Vào cửa phòng làm việc của mình, khuôn mặt Bành Viễn Chinh đã lấy lại vẻ tươi cười.

Trong lúc quay về, hắn đã có quyết định. Chuyện tập đoàn dệt Phong Thái, hắn có thể giúp, nhưng điều kiện tiên quyết là tập đoàn dệt Phong Thái phải đáp ứng kế hoạch thu mua các xí nghiệp dệt ở thị trấn của hắn. Đây coi như là trao đổi lợi ích đi, nếu không, hắn cũng không phải nhà từ thiện, cũng không phải Lôi Phong (1).

Hơn nữa, loại chuyện phê duyệt đưa ra thị trường này cũng khó khăn, hắn nhất định phải vận dụng quan hệ gia tộc, nhờ đến bác Cả “hoạt động”, cũng mạo hiểm bị ông nội quở mắng.

- Trịnh tổng, Lưu tổng, để hai vị đợi lâu.

Bành Viễn Chinh lấy thuốc lá ra:

- Lưu tổng có hút thuốc không?

Lưu Quang cười, định nhận lấy, lại bị Trịnh Anh Nam trừng mắt, liền rút tay về.

(1) Lôi Phong sinh năm 1940, tham gia Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc vào năm 1960. Ông qua đời vào tháng 8/1962 ở tuổi 22, sau khi một chiếc xe tải đâm phải cột điện, khiến nó đổ vào người ông. Sau khi Lôi Phong chết, Mao Trạch Đông đã tuyên dương anh lính Lôi Phong làm điển hình tiên tiến vì tấm gương tận tụy, từ những việc nhỏ như siêng năng, biết quan tâm đến người khác, giặt quần phục cho đồng đội hay quyên góp tiền lương cho người khó khăn... và phát động phong trào học tập Lôi Phong với lời kêu gọi do ông ta tự viết “Học tập đồng chí Lôi Phong”.

Hiện nay phong trào này đang được nhà cầm quyền Trung Quốc khuấy động lại. Sự nổi tiếng của ông đi cùng với bốn câu thơ:

Với đồng chí ấm áp như mùa xuân

Với việc chung cháy nồng như nắng hạ

Với chủ nghĩa cá nhân gió mùa thu quét lá

Với quân thù như băng giá đêm đông.

Bối cảnh xã hội lúc đó (và hiện nay cũng vậy) ở Trung Quốc có nhiều vụ tham ô, lấy của công làm của tư. Trong nội bộ thì cũng hình thành phe phái, đối chất, chống nhau, khó đoàn kết. Mao Trạch Đông mượn 4 câu thơ Lôi Phong để mở cuộc vận động tuyên truyền sâu rộng về “tư tưởng Lôi Phong” nhất là trong giới trẻ. Học tập theo “tư tưởng Lôi Phong” lan sang Việt Nam. Thời đó, báo chí Việt Nam, ghi chép theo báo chí Trung Quốc, cho độc giả biết rằng: Lôi Phong cần kiệm đến mức độ, thấy một bàn chải đánh răng của ai đó vứt trong thùng rác, còn dùng được. Lôi Phong nhặt lên, rửa sạch, dùng lại. Buổi tối, anh ta thắp đèn dầu học thuộc trước tác Mao Trạch Đông... Và trong sổ tay của nhiều thanh niên, học sinh, sinh viên Việt Nam thời đó, đều ghi 4 câu thơ đó lên đầu cuốn sổ tay, coi là thơ gối đầu giường, thuộc lòng, là “kim chỉ nam cho đạo đức, lối sống”.

Lôi Phong bị tai nạn và qua đời ở tuổi 22. Vì thế, có những nghi vấn đặt ra: Không biết có thật 4 câu thơ ấy của chiến sĩ Lôi Phong, hay là ông Mao bịa ra để rầm rộ một phong trào theo tư tưởng Mao Trạch Đông. (Biết đâu vụ này cũng tương tự như vụ Lê Văn Tám của Việt Nam? Chỉ có điều, ít ra còn có một người tên là Lôi Phong, chứ không phải nhân vật tưởng tượng như LVT.) Hiện nay, chính phủ Trung Quốc phát động một phong trào nhằm khuếch trương và động viên người dân hợp tác tinh thần xả thân quên mình của Lôi Phong. Thường thấy Trung Quốc khi nào nội bộ có sự lung củng nhau, bè phái, ê-kíp khó gỡ, bí quá lại thấy lỗi cổ, dựng Lôi Phong dậy... .

Nhưng trên các trang mạng lại đồng thanh nói: “Đừng hô hào người dân tiết kiệm và giúp nhau những chuyện vặt, xưa rồi. Dân nghèo, nhiều nơi không đủ ăn, lấy gì mà phải tiết kiệm. Quan tâm đến người khác thì phải cho lãnh đạo học tập. Vì họ chỉ biết vung tiền xài sang, xả láng, đâu có tiết kiệm. Chính họ cũng chỉ biết cá nhân, không quan tâm đến ai, nhất là họ càng xa lánh lắt với nhân dân lao động nghèo khó”. (tổng hợp từ Internets)

296. Chương 301: Trả Giá Hơi Đắt Khi Làm Bạn Với Chủ Tịch Bàn

Trịnh Anh Nam tính tình ngay thẳng, cô ngẫm nghĩ một chút, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Chủ tịch thị trấn Bàn, anh cứ nói thẳng ra đi, anh có thể giúp chúng tôi chuyện này được không? Hãy cho tôi một lời chắc chắn!

Lưu Quang thấy bà xã của mình nói năng thẳng thừng như vậy, không khỏi xấu hổ, thầm nghĩ: nói chuyện với người ta khéo léo một chút chứ, cứ phỗ bỏ như vậy, nếu chẳng may người ta từ chối, chẳng phải sượng mặt cả lũ hay sao? Đồng thời, cũng tự chặn lấy lối thoát của mình.

Bàn Viễn Chinh cười cười:

- Trịnh tổng, chuyện này rất khó. Bên trong các bộ và Ủy ban Trung ương, người bình thường rất khó có tiếng nói. Lần trước giúp tập đoàn Tin Kiệt, là ngẫu nhiên, đúng lúc gặp được một người bạn của cha tôi, người này lại quen biết lãnh đạo phụ trách phê duyệt, nói giúp cho một câu, ha ha rất ngẫu nhiên thôi!

Lưu Quang cười theo, nói:

- Đường nhiên là rất khó, dù sao chúng tôi tìm mãi cũng không tìm được người nào quen, nếu Chủ tịch thị trấn Bành có người quen, nói giúp một tiếng, chúng tôi rất cảm kích.

Trịnh Anh Nam im lặng, không nói gì nữa.

Cô làm kinh doanh, coi như một nữ doanh nhân thành đạt trên thị trường, lúc này sao không rõ là Bành Viễn Chinh đang biểu diễn “Thái Cực Quyền”? Nhưng chuyện này chắc chắn là có hy vọng, nếu không, Bành Viễn Chinh đã sớm từ chối thẳng.

Cô kiên nhẫn lắng nghe chồng mình và Bành Viễn Chinh triển khai “đàm phán”, trong đầu cũng bình tĩnh lại.

Chỉ cần có thể đưa được tập đoàn ra thị trường, bất kể Bành Viễn Chinh đề xuất điều kiện gì, cô đều có thể thay mặt cho cha cô và Dệt Phong Thái mà đáp ứng. Dù sao lần đưa ra thị trường này, có ý nghĩa rất quan trọng đối với Dệt Phong Thái. Một khi nguồn tài chính lưu thông thành công, bọn họ sẽ thừa dịp thị trường đang đi xuống, mạnh dạn khuếch trương với số vốn tối thiểu. Trong thời gian ngắn nhất thực hiện điều chỉnh và bố trí lại, chỉ trong ba đến năm năm, có thể trở thành doanh nghiệp dệt lớn nhất nước. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở!

- Lưu tổng, trong bối cảnh thị trường ngành dệt suy thoái, Dệt Phong Thái còn có thể duy trì mức tăng trưởng lợi nhuận khá cao, điều này làm người ta phải nhìn với con mắt khác.

Lưu Quang cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Bành quá khen, chúng tôi chỉ may mắn mà thôi. Tuy nhiên, hiện nay cũng rất gian nan, chỉ là miễn cưỡng duy trì hoạt động mà thôi.

- Lưu tổng đúng là khiêm tốn. Trước đây một thời gian, tập thể các xí nghiệp dệt ở thị trấn chúng tôi gặp khó khăn, tôi đã chú ý tới thị trường này. Theo phán đoán của tôi, sở dĩ quý công ty vẫn đứng vững, nguyên nhân rất đơn giản: thứ nhất, các vị có một hệ thống dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, rất nhiều sản phẩm nội bộ tự sản tự tiêu. Hơn nữa, vì quy mô lớn, nên giảm được giá thành; thứ hai, sản phẩm của các vị chủ yếu là hàng cao cấp, xuất ra thị trường nước ngoài rất nhiều.

Cho nên, thị trường trong nước suy thoái, không ảnh hưởng lớn tới các vị, ngược lại còn mang lại lợi ích cho các vị. Trên thực tế, hiện giờ thị trường đang thoái trào, cũng chính là cơ hội để Dệt Phong Thái khuếch trương với chi phí thấp nhất. Các vị sốt ruột muốn đưa công ty ra thị trường tài chính, đại khái cũng là xuất phát từ chiến lược này mà suy xét chứ gì?

Bành Viễn Chinh nói thông thả, ánh mắt nhìn chằm chằm Lưu Quang và Trịnh Anh Nam.

Lưu Quang và Trịnh Anh Nam âm thầm liếc mắt nhìn nhau một cái, đều đọc được sự khiếp sợ trong mắt của người kia. Họ tuyệt đối không ngờ, vị Chủ tịch thị trấn trẻ tuổi trước mặt, chỉ liếc mắt một cái, đã qua lớp sương mù và mớ bong bóng kinh doanh bao phủ Dệt Phong Thái mà nhìn thấu “gan ruột” của nó. Người này thật không đơn giản! Trong đầu hai vợ chồng gần như cùng xuất hiện ý nghĩ này.

- Không ngờ Chủ tịch thị trấn Bành còn hiểu biết sâu sắc về kinh doanh như vậy, thảo nào chị họ tôi nói anh là người toàn tài, vừa có khả năng viết lách, vừa là nhà thực hành. Tốt lắm, Chủ tịch thị trấn Bành của tôi ơi, xin đừng nước đục thả câu, anh cứ nói một cách thẳng thắn, chuyện này có thể thành công hay không? Giúp hay không giúp?

Trịnh Anh Nam cười hì hì, pha trò.

Cô cảm thấy không thể để Bành Viễn Chinh tiếp tục “dẫn dắt”, cứ tiếp tục như vậy, không biết Bành Viễn Chinh còn lòi ra bao nhiêu bí mật của Dệt Phong Thái nữa! Người thanh niên này, quả thật còn cáo già hơn cả cáo già, nói chuyện chặt chẽ tưởng chừng giọt nước không lọt, logic một cách hoàn hảo, không cần thận sẽ bị hấn nắm lấy tiết tấu câu chuyện, rơi vào bẫy của hấn mà không tự biết.

Bành Viễn Chinh cười cười, bắt đầu mở lời:

- Trịnh tổng, thật ra tôi cũng có chuyện này phải nhờ các vị hỗ trợ.

Hấn vừa thốt ra, Trịnh Anh Nam ngẩn người.

...

...

Nghe xong Bành Viễn Chinh nói về ý tưởng quy hoạch của mình, Trịnh Anh Nam và Lưu Quang liếc nhau, không khỏi cười khở.

Hóa ra, người ta đã sớm đem mình đặt lên thớt, đáng thương là hai vợ chồng mình còn chủ động tìm tới cửa nộp mình. Bây giờ thì hay rồi, thiêu thân lao đầu vào lửa, vừa lúc rơi vào lưới của người ta giăng sẵn, muốn lui cũng không được.

Nhưng việc đưa ra thị trường, đối với Dệt Phong Thái là vấn đề quá quan trọng, quyết định đến sự phát triển sau này của nó. Nếu không đưa ra thị trường tài chính được, động lực phát triển của họ sẽ từng bước suy yếu vì sự suy thoái của thị trường, cho đến lúc bó tay chịu chết.

Nếu Bành Viễn Chinh có thể giúp được, bất kể như thế nào, Trịnh gia cũng không thể vứt bỏ cơ hội này.

Hai người im lặng suy nghĩ, Bành Viễn Chinh cũng không sốt ruột, hẩn lẳng lẳng chờ Trịnh Anh Nam trả lời. Loại đại sự như thế này, vẫn cần Trịnh Anh Nam quyết định, dù sao Lưu Quang chỉ là con rể của Trịnh gia, không làm chủ được chuyện này.

Bành Viễn Chinh tin tưởng Trịnh Anh Nam sẽ nhượng bộ.

Vốn hẩn đã chuẩn bị tư tưởng sẽ “đàm phán” với Dệt Phong Thái một cách gian khổ, chứ không ngờ Trịnh Anh Nam vì vấn đề đưa công ty ra thị trường mà tìm đến. Bây giờ, giúp người, lại vừa có lợi cho chính mình, đương nhiên hẩn vui vẻ mà làm.

- Chủ tịch thị trấn Bành, chuyện anh nói, so với việc đưa công ty ra thị trường còn khó hơn.

Mắt Trịnh Anh Nam lóe lên, nhẹ nhàng nói:

- Thị trấn của anh có nhiều xí nghiệp dệt như vậy, chúng tôi cần lượng tài chính rất lớn. Hiện giờ tình hình thị trường kém như vậy, bảo chúng tôi thu mua mấy cái xí nghiệp dệt nhỏ tê liệt, chẳng phải là tự tìm đường chết? Chủ tịch thị trấn Bành, đây là gây khó cho người khác!

Bành Viễn Chinh nhìn Trịnh Anh Nam cười nói:

- Trịnh tổng, tài chính hẩn là không thành vấn đề chứ? Chưa nói là tài chính của quý công ty đầy đủ, nếu như không đầy đủ, cũng có thể vay ngân hàng, nếu không vay được, sau khi công ty các vị đưa ra thị trường, còn có thể thiếu vốn sao?

Trịnh Anh Nam nhướn mày:

- Chủ tịch thị trấn Bành, cho dù là tài chính không thành vấn đề, nhưng anh phải biết rằng, các nhà máy dệt ở thị trấn kỹ thuật lạc hậu, thiết bị cũ kỹ, thị phần lại nhỏ, chúng tôi thu mua về chẳng khác nào mua một đồng phế liệu. Dù chúng tôi có tiền, cũng không thể đem ném đi!

Bành Viễn Chinh nhướn mày lên, đột nhiên cười nói:

- Trịnh tổng xem ra khá hiểu rõ về tình hình các nhà máy dệt ở thị trấn chúng tôi nha, trước đây đã từng tìm hiểu rồi sao?

Ánh mắt Bành Viễn Chinh rất sắc bén, lời nói cũng sắc sảo.

Trịnh Anh Nam hơi khựng lại một chút, cười hì hì:

- Đồng hành là oan gia mà, đương nhiên chúng tôi có một số hiểu biết.

Trên thực tế, Trịnh gia đã từng có ý định thu mua các nhà máy dệt ở thị trấn Vân Thủy. Chỉ có điều, cảm thấy lúc đó thời cơ chưa chín muồi, họ chỉ dừng lại ở giai đoạn điều tra nghiên cứu thị trường.

Nhưng, chuyện này, đương nhiên Trịnh Anh Nam tuyệt đối sẽ không lộ ra trước mặt Bành Viễn Chinh.

- Tôi hy vọng Trịnh tổng có thể trở về báo cáo với Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh một tiếng, các nhà máy dệt nhỏ ở thị trấn chúng tôi, tuy sản phẩm có thể lạc hậu, công nghệ cũng khá lỗi thời, nhưng còn không

đến mức không đáng một đồng. Hiện giờ đúng lúc là một cơ hội, nếu bỏ qua thời cơ này, đợi đến khi thị trường cả nước ầm lên, các vị có muốn, người ta cũng không đồng ý đâu.

Thị trấn chúng tôi sẽ dành cho các vị sự ủng hộ lớn nhất, đồng thời chúng tôi cũng sẽ tranh thủ chính sách hỗ trợ ở thành phố và quận, tôi thành tâm mời Dệt Phong Thái đến thị trấn Vân Thủy chúng tôi đầu tư hưng nghiệp. Với tư cách cá nhân, tôi cũng hy vọng có thể là bạn tốt của Trịnh tổng và Lưu tổng.

Bành Viễn Chinh cười vang.

- Sao tôi cảm thấy làm bạn với Chủ tịch thị trấn Bành, cái giá phải trả hơi đắt đấy!

Trịnh Anh Nam có phần bất đắc dĩ và bất lực nhìn Bành Viễn Chinh, giờ phút này, cuối cùng cô đã hiểu tại sao chị họ mình lại nói: “Chỉ sợ em phải trả giá một chút đó!”

- Tôi có thể báo lại chuyện này với ba tôi. Nhưng đến giờ này, Chủ tịch thị trấn Bành vẫn chưa trả lời, chuyện đưa ra thị trường của công ty chúng tôi có thể...

Trịnh Anh Nam chưa dứt tiếng, Bành Viễn Chinh đã sảng khoái gật đầu đáp ứng:

- Không thành vấn đề, các vị đem hồ sơ vụ này đưa cho tôi, tôi sẽ đứng ra liên hệ với cơ quan chức năng ở Thủ đô một chút, nếu có thể làm được, trong vòng ba ngày, tôi sẽ trả lời các vị! Đương nhiên, nếu không thể xử lý được, cũng chỉ có thể xin hai vị lượng thứ.

- Nhanh vậy sao?

Trịnh Anh Nam kinh ngạc hỏi, cô thầm nghĩ: anh không khoác lác đấy chứ? Tuy Bành Viễn Chinh không nói trong vòng ba ngày hoàn thành, mà chỉ nói là “trong vòng ba ngày có câu trả lời”, nhưng như thế cũng không đơn giản chút nào.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang trao đổi một ánh mắt, đứng dậy cười nói:

- Tốt, xác định như vậy đi. Chúng tôi trở về bàn bạc với ba tôi. Dù sao đầu tư lớn như vậy, không phải chỉ mình tôi có thể làm chủ. Nếu Chủ tịch thị trấn Bành nói ba ngày, vậy ba ngày sau chúng ta gặp lại, anh cho chúng tôi một câu trả lời, chúng tôi cũng cho anh một câu trả lời!

...

Lưu Quang lái xe rời khỏi thị trấn Vân Thủy, vừa lái xe vừa quay đầu nhìn vợ đang tỏ vẻ buồn bực, thấy cô bĩu môi ngồi ở vị trí lái phụ, không khỏi cười nói:

- Anh tử, sao vậy? Chuyện đưa ra thị trường có cửa rồi, em nên vui vẻ mới phải chứ?

Trịnh Anh Nam lườm Lưu Quang một cái:

- Đột nhiên em có cảm giác bị mắc bẫy. Tiểu tử này quá狡 hoạt, tìm hấn xử lý chuyện này, lại phải trả bằng cái giá quá lớn!

Lưu Quang cười ha hả:

- Nói thật, nếu đưa ra thị trường thành công, chúng ta thu mua mấy xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy cũng không thành vấn đề. Dù sao, chúng ta cũng muốn khuếch trương, bắt đầu khuếch trương từ đây cũng không tệ đâu!

- Ông xã, anh nghĩ hấn có bản lĩnh lớn như vậy không? Sao em cứ có cảm giác thấp thỏm không yên?

Trịnh Anh Nam ngập ngừng nói.

- Anh cảm thấy người này không phải là người hay nói suông, nếu hấn đã nói như vậy, chắc chắn là có thể làm được, đó là trực giác của anh.

297. Chương 302: Tổ Chức Bổ Nhiệm

Trịnh Anh Nam cầm điện thoại di động của mình gọi thẳng đến văn phòng Tần Phượng.

Tần Phượng đang phê duyệt văn kiện thì nghe tiếng điện thoại bàn vang lên, liền cất giọng uy nghiêm nói:

- Tôi là Tần Phượng.

Đầu dây bên kia, Trịnh Anh Nam thối phũ một tiếng, mỉm cười:

- Chị, chị thật đúng là có phong cách lãnh đạo đấy. Ngay cả tiếp điện thoại cũng không giống như bình thường.

- Con bé chết tiệt kia, em không có chuyện gì thì đến chọc chị sao?

- Chị, chị thật là xấu. Chị và cái tên Bành Viễn Chinh kia thông đồng với nhau, lừa tụi em mắc mưu. Chị nói thật đi, có phải chị đã biết rằng anh ta đã sớm chú ý đến dệt Phong Thái của tụi em? Anh ta thật sự là ghê gớm, muốn tụi em thu mua lại những nhà máy dệt nhỏ của thị trấn bọn họ.

Tần Phượng mỉm cười:

- Đây là do các người tự tìm đến cửa, chứ không quan hệ gì đến chị. Mà cậu ta có thể làm được sao?

- Anh ta nói là trong vòng ba ngày sẽ cho tụi em một câu trả lời. Cũng không biết là có nói khoác không?

- Hẳn là sẽ không đâu. Cậu ta không phải là loại người như vậy.

Tần Phượng theo bản năng mà nói như đinh đóng cột.

- Chắc, chắc! Quả nhiên là “người một nhà”. Chị đúng là biết thay anh ta nói chuyện. Giọng điệu của chị bây giờ gần như là đôi mắt, cái miệng của anh ta.

Trịnh Anh Nam cười rộ lên.

- Thôi để em về nói với ba của em, thương lượng lại một chút.

- Em lại ăn nói lung tung rồi!

Tần Phượng sảng giọng. Tuy nhiên, cô cũng không ý thức được, cô lần này đối mặt với sự đùa giỡn của Trịnh Anh Nam cũng không miễn cảm và bài xích như lúc trước.

- Được rồi, chị không nói với em nữa. Chị còn có việc phải làm.

Nói xong, Tần Phượng liền cúp điện thoại, khuôn mặt quẩn rũ hơi ửng đỏ lên.

Em họ Trịnh Anh Nam liên tiếp nói những câu đùa giỡn, đã khiến một cánh cửa lòng của cô mở ra khiến cô không thể không nhìn thẳng vào sâu trong nội tâm của mình. Tình cảm rung động này đã làm cho con tim của cô đập trở lại và nó cũng làm cho cô sợ hãi.

Trước mắt cô lại hiện lên gương mặt cương nghị, anh tuấn của Bành Viễn Chinh, ánh mắt có chút mê ly và dịu dàng. Nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, tâm trạng của cô không ngăn được sự kích động.

Nhưng sắc mặt của cô lại trở nên trắng bệch.

Cô chợt nhớ tới tình trạng của mình, nhớ lại tuổi tác của mình, và những trở ngại khó có thể vượt qua giữa hai người. Nội tâm của cô vừa mới sôi trào lên, nay lại giống như một tảng băng, ảm đạm đến tuyệt vọng.

Cô gục đầu trên bàn nước mắt như mưa, nức nở. Lúc này chính là thời khắc mà cô yếu đuối nhất. Loại cảm xúc chênh lệch này không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tần Phượng lập tức tay chân luống cuống, vội lấy cái khăn lau nước mắt. Sau đó chậm rãi đứng dậy, bước đến chỗ rửa mặt lau thêm một lần nữa, lấy lại bình tĩnh trầm giọng nói:

- Vào đi!

Trưởng ban tổ chức cán bộ Quận ủy mỉm cười bước vào:

- Bí thư Tần.

- Vào đi, lão Lý. Mời ngồi.

Tần Phượng miễn cưỡng cười nói.

- Bí thư Tần, trình tự đã hoàn tất. Có phải hay không nên tuyên bố bổ nhiệm đồng chí Tiểu Bành thị trấn Vân Thủy?

Trưởng ban Lý cười nói.

- Bảo Phó bí thư Lệnh và lão Lý anh đi một chuyến. Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn trọng yếu, lại là thị trấn mạnh về công nghiệp. Do đó, vị trí Bí thư Đảng ủy cũng rất quan trọng.

Tần Phượng phát tay:

- Anh thuận tiện tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện trước. Nói cho cậu ta biết thị trấn không thể sai lầm lần nữa. Nếu tiếp tục thì ở quận tuyệt không nuông chiều. Khẳng định là sẽ cách chức.

Trưởng ban Lý mỉm cười:

- Tôi biết rồi. Tuy nhiên, đồng chí Tiểu Bành năng lực rất mạnh. Thị trấn Vân Thủy giao cho cậu ta, ít nhất thì kinh tế sẽ có sự phát triển rất lớn. Chỉ cần đồng chí Tiểu Bành vừa quản lý kinh tế vừa ổn định xã hội thì nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà Quận ủy đã giao cho.

Trưởng ban Lý của ban Tổ chức cán bộ thái độ cũng không tốt gì với Bành Viễn Chinh. Chỉ có điều, hiện tại Bành Viễn Chinh từng bước thể hiện năng lượng của mình, lại được Bí thư Quận ủy ủng hộ mạnh mẽ, mà nghe nói lãnh đạo Thành ủy cũng rất coi trọng. Nên thái độ của ông ta cũng dần dần cải biến.

Tần Phượng thần nhiên cười:

- Đồng chí này tôi còn khá tín nhiệm. Lão Lý, lần đề bạt này đề cập đến cán bộ trẻ tuổi. Anh nên bớt chút thời gian nói chuyện với bọn họ. Nói cho bọn họ biết đừng tưởng lúc này đây được đề bạt thì lại cho rằng mình làm việc rất xuất sắc. Nói thật, trong đó có mấy người không được hài lòng. Tổ chức đề bạt bọn họ đơn giản là suy xét đến tính liên tục của công tác và để khích lệ cho công tác của bọn họ sau này hơn.

- Vâng, tôi sẽ nói chuyện với bọn họ. Bí thư Tần, tôi có chuyện này không biết có nên hỏi hay không?

Trưởng ban Lý đột nhiên hạ giọng nhẹ nhàng hỏi.

- Anh cứ nói.

- Bí thư Tần, tôi nghe ở thành phố nói, cô sẽ tiến vào Ủy viên thường vụ thành ủy? Đây chính là một việc vui đấy.

Trưởng ban Lý ánh mắt sáng ngời nhìn Tần Phượng.

Tần Phượng giật mình kinh hãi, thầm nghĩ Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy còn chưa tìm cô nói chuyện, vậy thì tin tức này từ đâu mà có?

Cô suy đoán Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cố tình thả ra phong thanh như vậy. Ông ta làm như thế khẳng định là có suy xét về chính trị. Đồng thời cũng cho rằng việc này vẫn đã đóng thuyền, không thể sửa đổi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy hai ngày tới sẽ tìm cô nói chuyện.

Mà trên thực tế, Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy vừa rồi đã điện thoại thông báo cho Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, sáng ngày mai Phó trưởng ban Chu của ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy sẽ tìm Tần Phượng chính thức nói chuyện. Chỉ có điều việc này tạm thời chưa có thông báo xuống.

Trước khi bổ nhiệm đề bạt cán bộ, phải tiến hành nói chuyện trước. Đây là trình tự tổ chức, ắt không thể thiếu.

Thời đại bấy giờ, việc đề bạt cán bộ so với sau này thì không công khai cho lắm. Chỉ cần tổ chức khảo sát chấm dứt, sau đó tiến hành nói chuyện thì trên cơ bản là có thể ban hành văn kiện bổ nhiệm.

Kỳ thật thì không riêng gì đề bạt cán bộ trong lĩnh vực này, mà rất nhiều lĩnh vực kinh tế, xã hội, thông tin đều như vậy.

Trưởng ban Lý cẩn thận quan sát đến sắc mặt của Tần Phượng, thấy cô đầu tiên là khiếp sợ rồi lại bình tĩnh thì trong lòng run lên, biết chuyện này tám phần là sự thật.

- Tin đồn này ở đâu mà có? Tôi tiến vào Ủy viên thường vụ thành ủy sao? Tôi như thế nào lại không biết? Lão Lý, anh làm công tác tổ chức, cũng không thể truyền bá tin đồn như vậy.

Tần Phượng thần nhiên cười, phát tay.

- Haha, tôi nghe được khi đến thành phố làm việc. Nghe từ miệng người của ban tổ chức cán bộ Thành ủy nói rằng lãnh đạo ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy sẽ tìm Bí thư Tần nói chuyện.

Trưởng ban Lý đứng dậy cười nói, chuẩn bị rời khỏi.

Ông là người thứ nhất biết được tin tức, và là người thứ nhất đến chúc mừng để tỏ thái độ trung thành. Tần Phượng trong lòng đều hiểu.

- Không thể như thế.

Tần Phượng lúc này tất nhiên là không thừa nhận. Hơn nữa, cô thật sự chưa nhận được thông báo của Tỉnh ủy, cho nên cũng không tính là nói dối.

- Vâng, Bí thư Tần, cô đang bận, tôi xin phép đi trước. Chiều nay, tôi sẽ cùng với Phó bí thư Lệnh đến thị trấn Vân Thủy một chuyến.

Nói xong, Trưởng ban Lý liền rời khỏi.

Trưởng ban Lý vừa mới rời khỏi, Thẩm Ngọc Lan liền hưng phấn mà vọt vào, quên không gõ cửa khiến Tần Phượng nhú mày nhìn cô.

Thư ký bước vào phòng lãnh đạo mà không gõ cửa thì đây chính là điều tối kỵ. Thư ký và lãnh đạo quan hệ tuy rằng thân mật, nhưng có những quy tắc cần phải tuân thủ. Nếu không thì chỉ có kết cục mỗi người đi một ngã.

Thư ký không thể lựa chọn lãnh đạo cho mình. Nhưng lãnh đạo có thể bất cứ lúc nào cũng đổi được thư ký.

Nhưng Thẩm Ngọc Lan do đang hưng phấn nên sơ suất điểm này.

- Bí thư Tần, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy thông báo, lãnh đạo ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy muốn tìm chị nói chuyện. Thời gian là 10h sáng mai, yêu cầu chị trước 10h sáng phải có mặt tại Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy.

Lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy tìm một cán bộ cấp huyện cục nói chuyện, đây rõ ràng chính là dấu hiệu chứng tỏ cán bộ sẽ được lên cấp Phó giám đốc sở. Là thư ký và là tâm phúc của Tần Phượng, Thẩm Ngọc Lan đương nhiên là không thể không quan tâm. Bởi vì đây có liên quan đến lợi ích của cô nữa.

- Vâng, tôi biết rồi.

Tần Phượng thần sắc tuy rằng bình tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm lại cực kỳ hưng phấn. Mà loại cảm xúc hưng phấn này tạm thời khóa lấp đi được tâm trạng ảm đạm, cô đơn vừa rồi.

- Chúc mừng lãnh đạo!

Thẩm Ngọc Lan cúi đầu kính cẩn nói.

Tần Phượng cười nói:

- Ủ, Ngọc Lan, trước đừng nói với người khác, bởi vì nó tạm thời vẫn chưa xác định. Tuy nhiên, cô cứ yên tâm, tôi hẳn là không rời quận đâu.

2h chiều.

Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường và Trưởng ban tổ chức cán bộ quận ủy Lý cùng nhau đến thị trấn Vân Thủy tuyên bố quyết định bổ nhiệm của tổ chức. Phó bí thư Quận ủy quản lý tổ chức Đảng và quần chúng và Trưởng ban tổ chức cán bộ Quận ủy tự mình xuất tướng, đủ để biểu hiện sự coi trọng của Quận ủy đối với vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Đương nhiên, đến một mức nào đó, cũng là thể nói là sự xem trọng của quận ủy đối với Bành Viễn Chính.

Trong phòng hội nghị đã ngồi đầy các cán bộ trung tầng trở lên của thị trấn, Bí thư chỉ bộ các thôn và người phụ trách các xí nghiệp. Lệnh Tường và Trưởng ban Lý cùng Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào trong phòng hội nghị trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Hai vị lãnh đạo quận ủy khá hài lòng, bước lên đài Chủ tịch hơi cúi người xuống chào mọi người.

Bành Viễn Chinh phát tay, cất cao giọng nói:

- Được rồi, xin mọi người im lặng. Sau đây xin mọi người cho một tràng vỗ tay hoan nghênh Phó bí thư quận ủy Lệnh và Trưởng ban tổ chức cán bộ Quận ủy Lý đến thị trấn chúng ta tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của quận ủy.

Tiếng vỗ tay dừng lại. Trưởng ban Lý liền cười nói:

- Sau đây tôi xin tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của Quận ủy. Sau khi khảo sát và tiến hành thảo luận trong hội nghị thường vụ Quận ủy, quyết định bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh làm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân thủy. Còn công tác hành chính sẽ do Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Phó chủ tịch thị trấn đồng chí Lý Tuyết Yến chủ trì.

- Đồng chí Bành Viễn Chinh chủ trì công tác của đảng ủy và công tác toàn diện của thị trấn. Đồng chí Lý Tuyết Yến chủ trì công tác của UBND thị trấn, đồng thời hỗ trợ đồng chí Bành Viễn Chinh trong công tác hàng ngày. Đây chính là quyết sách quan trọng mà Quận ủy đã suy xét toàn diện. Đồng thời, tổ chức chính trị của đồng chí Bành Viễn Chinh rất tốt, năng lực công tác rất mạnh, tác phong công đạo chính phái. Quận ủy cho rằng đồng chí Bành Viễn Chinh đảm nhận chức Bí thư Đảng ủy thị trấn là rất thích hợp. Đồng chí Lý Tuyết Yến nhậm chức nhiều năm ở thị trấn Vân Thủy, quen thuộc với công tác thị trấn, lại chăm chỉ thật thà. Quận ủy cho rằng đồng chí Lý Tuyết Yến chủ trì công tác của UBND thị trấn, hỗ trợ công tác cho đồng chí Bành Viễn Chinh là rất thỏa đáng.

Trưởng ban Lý cất cao giọng nói. Ở dưới đài lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bành Viễn Chinh làm Bí thư Đảng ủy thị trấn cũng không có gì bất ngờ. Nhưng Lý Tuyết Yến lúc này đây tuy không có danh chính ngôn thuận lên làm Chủ tịch thị trấn, nhưng quyền chủ trì công tác của UBND thị trấn thì cũng tương đương với Chủ tịch thị trấn rồi. Điều này khiến cho không ít các cán bộ thị trấn âm thầm ngờ vực.

298. Chương 303: Cầu Yêu

Khi đại hội bổ nhiệm chấm dứt thì Phùng Thiển Như đã từ núi quay trở lại.

Vương An Na và Vương Bưu dù sao cũng không yên tâm vì công tác của công ty, nên quyết định kết thúc chuyến tham quan Tân An. Phùng Thiển Như cũng không cưỡng ép lưu lại, trực tiếp lái xe đưa hai người đến nhà ga, nhìn hai người Vương An Na và Vương Bưu bước lên xe lửa thì lúc này mới quay trở lại thị trấn Vân Thủy.

Cô đậu xe trong sân cơ quan thị trấn Vân Thủy, nghe một số cán bộ thị trấn nói rằng, bây giờ thị trấn đang tổ chức đại hội bổ nhiệm. Lãnh đạo quận ủy đang tuyên bố Bành Viễn Chinh được bổ nhiệm làm Bí thư Đảng ủy. Cô ngẫm nghĩ một chút liền trực tiếp lái xe vào trường trung học thị trấn Vân Thủy.

Đây là chiếc xe việt dã mà Hoàng Đại Long đưa tới cho Phùng Thiển Như làm phương tiện đi lại. Phùng Thiển Như biết mình ở lại Tân An cũng cần có phương tiện di chuyển nên không từ chối.

Cô cũng không phát giác được có một chiếc xe Audi màu đen đang theo sát đằng sau cô. Nếu cô để ý một chút thì cũng không khó phát hiện. Chiếc xe này kỳ thật đã theo cô từ khi còn ở núi.

Buổi chiều, trời lạnh nên mọi người đều trốn trong nhà, người đi lại rất thưa thớt. Rất nhiều cửa hàng đều kéo màn, nhìn không thấy một bóng người nào.

Phùng Thiển Như đậu xe vào trong sân trường trung học thị trấn Vân Thủy, khoác chiếc áo khoác thật dày, chào hỏi ông cụ gác cổng rồi bước vào trong trường.

Phùng Thiến Như dạy học ở đây cũng được một khoảng thời gian, tạo được tình cảm rất tốt với mọi người. Tính cách cô ôn hòa, xinh đẹp, lại là sinh viên hàng hiệu từ thủ đô tới. Hơn nữa cô còn là vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành, ở trong trường, bất kể là giáo viên hay là học sinh đều rất thích cô.

Chiếc xe Audi màu đen kia cũng dừng lại. Từ trên xe nhảy xuống một chàng thanh niên dáng người cao gầy, đeo một chiếc kính râm, khoác áo gió màu đen, chiếc khăn choàng cổ màu trắng và đi đôi giày da bóng loáng.

Chàng thanh niên này bước vào, gõ cửa phòng bảo vệ trường trung học thị trấn Vân Thủy. Ông cụ canh cổng từ trong phòng nhô đầu ra, liếc mắt nhìn một cái, thấy chàng thanh niên này ăn mặc không tầm thường thì giọng điệu mới hòa hoãn trở lại:

- Cậu tìm ai? Trường học đang trong giờ học, người ngoài không thể vào.

Chàng thanh niên tháo mắt kính xuống, khẽ mỉm cười, nhìn Phùng Thiến Như đang đi lên lầu, nhẹ nhàng nói:

- Thưa bác, cho cháu hỏi một chút, vị tiểu thư vừa rồi là giáo viên dạy ở đây phải không?

- Cậu hỏi làm gì?

Ông cụ lập tức nổi lên vài tia cảnh giác. Đôi mắt vẫn đục nhìn chằm chằm vào chàng thanh niên.

- Thưa bác, thật ngại quá, cháu nhìn thấy vị tiểu thư kia rất giống một người bạn học của cháu. Nhưng cháu chưa kịp hỏi chuyện cô ấy thì cô ấy đã vào đây. Thưa bác, đây là một chút lòng thành của cháu.

Chàng thanh niên kia thản nhiên cười, trong tay cầm mấy tờ giấy có giá trị mấy trăm đồng nhét vào tay ông cụ:

- Thưa bác, cháu cũng không có ác ý. Chỉ là hỏi thăm một chút thôi.

Ông cụ làm bảo vệ gác cổng một tháng mới được hai trăm đồng, khi được nhét sáu bảy trăm đồng thì tay ông có chút run run, ánh mắt tỏa sáng, trong bụng thì không muốn nhận nhưng lại cảm thấy tiếc tiếc.

Chung quy thì vẫn là tiền chiến thắng lý trí. Ông cụ thấy chung quanh không có ai phát hiện thì liền nhét tiền vào trong cổ tay áo của mình. Sau đó thái độ ân cần hẳn lên, đẩy cửa bước ra, khoác chiếc áo khoác màu vàng quân nhân đứng ở cửa nói chuyện với chàng thanh niên.

Cuối cùng chàng thanh niên cũng đạt được điều mình muốn. Cảm thấy mỹ mãn hướng ông cụ khoát tay rồi nghiêng ngang trở lại trong xe, nhưng không có rời khỏi mà dùng điện thoại di động gọi cho ai đó.

Người này tên là An Gia Ung, con trai của ông chủ tập đoàn An Lập An Lập Tiết, em trai của An Gia Bình. Y du học ở Pháp, về nước nghỉ hè, đến núi du ngoạn cùng bạn bè thì vô tình gặp phải Phùng Thiến Như, Vương An Na và Vương Bư.

An Gia Ung đối với Phùng Thiến Như vừa gặp đã thích. Cái gọi là vừa gặp đã yêu thì khẳng định là còn chưa nói đến, chỉ có điều dung mạo quốc sắc thiên hương của Phùng Thiến Như đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho y, khiến y phải đi theo Phùng Thiến Như trở lại thành phố rồi lại quay trở lại thị trấn Vân Thủy.

Thời đại này, có thể tự mình lái chiếc xe việt dã, hiển nhiên không phải là cô gái bình thường. An Gia Ung thấy ông cụ gác cổng trường trung học rất dễ khai thác thông tin nên liền chụp lấy, biết Phùng Thiến Như là sinh viên hàng hiệu từ thủ đô tới, tạm thời dạy thay cho trường, và là vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành.

Y cũng không biết Bành Viễn Chinh là người như thế nào, nhưng dung mạo của Phùng Thiến Như lại khiến y không bỏ đi được. Có lẽ sống lâu năm tại cái quốc gia nổi tiếng lãng mạn kia, y cũng bị nhiễm phải cái tình cảm lãng mạn ở đó. Y gần như là trong thời gian ngắn đưa ra quyết định kích động, không tiếc phải trả giá, nhất định phải theo đuổi cô công chúa Bạch Tuyết kia. Nếu có thể thành công theo đuổi thì cũng không uổng chuyến về nước lần này.

Sau khi gọi cuộc điện thoại xong, một vài công nhân trẻ tuổi của tập đoàn An Lập liền nắm chặt hành động. Chưa đầy một giờ, thị trấn Vân Thủy nhanh như chớp xuất hiện ba bốn chiếc xe con. Năm sau người trên

xe bước xuống, mang theo những bó hoa hồng lớn, động tác nhanh nhẹn dựa theo yêu cầu của An Gia Ung, dùng 999 đóa hoa hồng làm thành một lăng hoa đặt dưới chân An Gia Ung.

Trong không khí trong lành nhưng lạnh lẽo, những cánh hoa hồng bay phất phới theo gió, khiến lòng người lay động.

An Gia Ung phát tay, đám công nhân tập đoàn An Lập liền khấn trương chui vào trong xe chờ đợi.

Ông cụ gác cổng nhìn thấy cảnh tượng này thì hoảng sợ, khấn trương ra nói với An Gia Ung nhanh chóng rời đi, không được chắn ngang cửa trường học như vậy. Nhưng An Gia Ung làm sao mà chịu nghe, lại tùy ý nhét thêm mấy tờ tiền nữa. Nhưng ông cụ lần này bất kể thế nào cũng không dám nhận.

Tiền là thứ tốt, nhưng nhận tiền của cái tên công tử bột kia hiển nhiên không phải là chuyện tốt. Ông làm sao dám thông đồng làm bậy với gã ta chứ? Nếu để lãnh đạo trường học biết được thì ông làm sao có được ngày lành. Khẳng định là sẽ bị mất bát cơm ngay.

Ông cụ luôn mãi khuyên can nhưng không có kết quả, liền khấn trương quay vào trong trường gọi điện thoại cho lãnh đạo trường học. Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên. Không ít những học sinh từ trên các lớp học chạy xuống, trong tay cầm cặp sách, hô to gọi nhỏ về phòng giáo viên.

Không bao lâu sau, Phùng Thiển Như dưới sự vây quanh của mười mấy nữ sinh, cùng bước ra khỏi lầu dạy học, thấy cổng trường vây quanh một đám đông học sinh, thanh âm ồn ào nên không khỏi có chút kỳ quái, liền bước ra xem.

Trước cổng trường, một chàng thanh niên cao gầy mặc quần áo thời thượng đang tựa lưng vào chiếc xe Audi, dưới chân là một giỏ hoa hồng cực lớn, đánh mạnh vào thị giác của đám học sinh ở đây.

Trong thời đại cải cách mở cửa, lối suy nghĩ theo phong cách phương tây đã không còn xa lạ. Mà đối với đám học sinh mười mấy tuổi đầu này, 999 đóa hoa hồng tính lăng mạn là không gì so sánh được.

Thằng ngốc cũng biết chàng thanh niên này đến đây là để cầu yêu. Mà trong thời hiện đại, hoa tươi là phương thức tuyệt vời nhất và mới mẻ nhất. Chỉ có trên phim ảnh mới nhìn thấy được. Thực tế, ở thành phố chỉ có một cửa hàng hoa duy nhất. An Gia Ung hôm nay hành động hào khí, đã đem tất cả những hoa trữ hàng của cửa hàng không còn gì sót lại.

Không ít cô gái hưng phấn mà cao giọng hét lên chói tai. Mà không ít mấy đứa con trai thì huyết sáo inh ỏi.

- Cô giáo Phùng, thật là quá lăng mạn.

- Cô giáo Phùng, nhiều hoa hồng như vậy, tốn bao nhiêu tiền?

Một cô gái cau mày nói, thì một cô gái liền bắt mắt trông mắt nhìn cô kia, âm thầm khinh miệt:

- Chẳng biết cái gì cả!

Phùng Thiển Như nhíu mày. Hoa tươi hiển nhiên là rất lăng mạn, nhưng trước cổng trường lại làm như thế, lại khiến cho người ta sinh ra chán ghét.

An Gia Ung liếc mắt, liền nhìn thấy Phùng Thiển Như đang đứng lẫn trong đám học sinh. Y ánh mắt sáng lên, lấy lại bình tĩnh, ung dung mỉm cười, phát tay về phía sau.

Hai công nhân tập đoàn An Lập nhảy xuống xe, giúp An Gia Ung nâng lăng hoa, bước theo sau. An Gia Ung hướng Phùng Thiển Như đi tới, đám học sinh chậm rãi tách ra.

Phùng Thiển Như cả kinh, lúc này mới đột nhiên ý thức được, cái gã thanh niên cầu yêu này dường như là vì mình mà tới.

Trong tiếng hoan hô và ồn ào của đám học sinh, An Gia Ung bước đến trước mặt Phùng Thiển Như, không ngờ quỳ gối, sau đó ra hiệu hai người kia bê giỏ hoa hồng đến bên cạnh y.

An Gia Ung dùng câu nói tiếng Anh nói lời cầu yêu. Cử chỉ lăng mạn của y khiến cho đám học sinh xung quanh trợn mắt há hốc mồm.

Còn Phùng Thiển Như thì lập tức lui về sau hai bước, thản nhiên nói:

- Tiên sinh, chắc anh nhìn lầm người rồi? Tôi không biết anh, cũng chẳng hiểu những gì anh nói. Xin anh tránh ra.

- Phùng tiểu thư, tôi không có nhìn lầm người. Hôm nay ở trong núi nhìn thấy tiểu thư thì vừa gặp đã thích rồi.

An Gia Ung ngẩng đầu nói.

Y cảm thấy những gì mình nói không có gì là không đúng. Còn đám học sinh xung quanh thì đỏ mặt lên. Nhất là những nữ sinh, sớm không kìm nổi cúi đầu.

Hiệu trưởng trường trung học Trương Mặc Nhiễm cùng với hai giáo viên khác vội vã bước đến, khiến trách học sinh:

- Nhìn cái gì vậy? Mau khẩn trương về nhà đi.

Đám học sinh lập tức giải tán ngay.

Đám người Trương Mặc Nhiễm tiến bước, chặn trước mặt Phùng Thiên Như và An Gia Ung, nhú mào trầm giọng nói:

- Tiểu tử, cậu ở đây làm gì? Ở trường học chúng tôi mà làm ra hành động này, gây ảnh hưởng đến trật tự dạy học. Cậu mau khẩn trương rời khỏi đây. Nếu không tôi gọi công an đến đây.

- Tôi chỉ hướng Phùng tiểu thư nói lời yêu thích, chẳng quan hệ gì với trường học. Tôi có làm ảnh hưởng đến việc học của trường đâu?

An Gia Ung lạnh lùng cười, thản nhiên nói.

Trương Mặc Nhiễm ngẩn ra, gương mặt đỏ lên. Ông ta hiện nay đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng thật ra chưa từng thấy qua người trẻ tuổi không biết xấu hổ như vậy.

Phùng Thiên Như có chút xấu hổ, lách qua đến bên chiếc xe của mình đang đậu trong sân, mở cửa xe chui vào. Vừa muốn khởi động xe thì đã thấy An Gia Ung cùng với người của y mang giỏ hoa tới.

Phùng Thiên Như cắn chặt răng, mở cửa xe hướng Trương Mặc Nhiễm hô lên một tiếng:

- Hiệu trưởng Trương, phiền ngài gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh một tiếng.

299. Chương 304: Đốt Đàn Nấu Hạc, Hộ Hoa Sứ Giả

Sau khi tiến bước Phó bí thư quận ủy Lệnh Tường và Trưởng ban Tổ chức cán bộ quận ủy Lý, Bí thư Đảng ủy mới nhậm chức của thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh và Phó chủ tịch chủ trì công tác thị trấn Lý Tuyết Yến liền triệu tập bộ máy thành viên mở một cuộc họp, dựa theo lệ thường tiến hành phân công lại bộ máy thành viên.

Kỳ thật thì cũng chẳng có gì thay đổi. Đối với đa số các lãnh đạo khác mà nói, phân công quản lý công tác đều duy trì hiện trạng. Chỉ có điều công tác quản lý UBND thị trấn ban đầu của Bành Viễn Chinh thì nay giao lại cho Lý Tuyết Yến. Từ hôm nay trở đi, Bành Viễn Chinh hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của công tác sự vụ, thân cư tại địa vị của nhân vật số một, nắm toàn bộ công tác toàn cục của thị trấn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, các thành viên trong bộ máy đều nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Chủ Lượng đề xuất, bộ máy thành viên tối nay sẽ liên hoan, cấp cho Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến chúc mừng một chút.

Lý Tân Hoa vội vã chạy vào, nhỏ giọng bên tai nói với Bành Viễn Chinh vài câu.

Bành Viễn Chinh biến sắc, lập tức đứng dậy rời khỏi, cũng không chào hỏi một ai.

Chủ Lượng nhú mào hỏi:

- Đồng chí Tân Hoa, phát sinh chuyện gì vậy?

- Phó bí thư Chữ, Phùng tiểu thư ở trường học gặp phải phiền toái. Cũng không biết ở đâu lại xuất hiện một người, mang theo vài người nữa đứng trước cổng trường không cho Phùng tiểu thư rời khỏi.

Lý Tân Hoa nói nửa chừng, không biết phải do xấu hổ không mà không nói rõ ràng.

Lý Tuyết Yến bỗng nhiên đứng dậy:

- Sao lại thế này? Cô nói cho rõ xem.

Lý Tân Hoa do dự một chút, rồi cười xấu hổ nói:

- Chủ tịch thị trấn Lý, người đó tặng 999 đóa hoa hồng, hướng Phùng tiểu thư cầu yêu trước mặt mọi người, trông khá buồn cười.

Mọi người kinh ngạc, đều chợt mỉm cười.

Lý Tuyết Yến cũng có chút buồn cười, nhưng cố nhịn quay đầu lại nhìn Chữ Lượng nói:

- Phó bí thư Chữ, anh hãy mang vài người sang bên đó. Đừng để xảy ra chuyện gì.

Chữ Lượng gật đầu, rồi phát tay nói:

- Bảo người của đồn công an qua luôn.

Bành Viễn Chinh tự mình lái xe, dừng lại trước cổng trường trung học thị trấn Vân Thủy. Hiệu trưởng trường trung học thị trấn Vân Thủy Trương Mặc Nhiệm cùng với một vài giáo viên bất đắc dĩ đứng một bên, thấy Bành Viễn Chinh bước tới thì liền khấn trương tiếp đón.

- Chủ tịch thị trấn Bành.

Trương Mặc Nhiệm xấu hổ cười, chỉ tay vào đám người An Gia Ung đang bao vây không cho Phùng Thiển Như rời khỏi, rồi lại chỉ giỏ hoa hồng đang lay động trong gió lạnh, cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Bành Viễn Chinh nhú mày, bước qua.

An Gia Ung thấy hắn bước lại thì liền đánh giá. Bành Viễn Chinh cũng không để ý đến hắn, đến phía trước cửa xe Phùng Thiển Như, gõ gõ cửa, ra hiệu Phùng Thiển Như xuống xe.

Phùng Thiển Như liền nhảy xuống xe, có chút tức giận kéo nhẹ cánh tay Bành Viễn Chinh nói:

- Anh Viễn Chinh, người này thật chán ghét, không hiểu ra sao cả. Cứ chặn đường không cho em đi, cứ bắt em phải nhận bó hoa này.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Phùng Thiển Như, rồi ngẩng đầu đánh giá An Gia Ung. Nhìn thấy loại tình huống này, hắn chưa nói tới tức giận mà chỉ cảm thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười. Phùng Thiển Như mới từ núi trở về, không ngờ lại gặp phải cái loại công tử bột kia.

An Gia Ung có chút ghen tỵ nhìn Bành Viễn Chinh. Lúc này, y cũng đại khái đoán được người thanh niên trước mắt chính là vị hôn phu của Phùng Thiển Như, Chủ tịch thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh.

- Anh hãy mau tránh ra, đừng cản đường người khác. Mặt khác, mau lấy hoa của anh đi đi.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười

An Gia Ung khẽ mỉm cười:

- Tôi tặng hoa cho Phùng tiểu thư, chẳng có can hệ gì đến anh. Chỉ cần Phùng tiểu thư nhận hoa thì tôi lập tức đi ngay.

Phùng Thiển Như cau mày, vừa muốn phát tác thì Bành Viễn Chinh liền nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của cô, đột nhiên mỉm cười:

- Thiển Như nhà chúng tôi không thích hoa hồng đỏ, mà chỉ thích hoa hồng màu lam. Nếu như anh có thể tặng 999 đóa hoa hồng màu lam thì tôi dám cam đoan cô ấy nhất định sẽ nhận lấy.

Bành Viễn Chinh trong lời nói đầy vẻ châm biếm. Hắn nắm lấy tay Bành Viễn Chinh bước lên, đột nhiên một cước đá văng giỏ hoa hồng. Mấy trăm đóa hoa hồng kiêu diễm lập tức đổ ào xuống đất, tán hoa bay khắp nơi.

An Gia Ung giận dữ, hét lớn:

- Anh điên rồi sao? Đồ không có giáo dục.

Bành Viễn Chinh đột nhiên quay đầu lại nhìn An Gia Ung, lạnh lùng nói:

- Cút ngay!

- Anh mắng ai vậy?

An Gia Ung không chút yếu thế. Giờ phút này y hận không thể lấy tư thế của một kỵ sĩ phương tây quyết chiến với Bành Viễn Chinh để tranh đoạt tình nhân. Đáng tiếc, y trong mắt Bành Viễn Chinh chỉ đơn giản là một thằng hề, căn bản chẳng đáng quan tâm.

Một số công nhân tập đoàn An Lập liền đứng phía trước bảo vệ An Gia Ung, sợ hắn chịu thiệt. An Gia Ung đứng đằng sau đám người rít gào, bắt tay làm loa:

- Phùng tiểu thư, cô sao lại ở cùng một chỗ với cái loại không có giáo dục như vậy. Đúng là hoang đường mà!

Bành Viễn Chinh thấy thằng nhãi này biến thái vô cùng. Nếu không phải hắn là lãnh đạo thì đã sớm cho tên này một cước.

Lúc này, Chữ Lượng cùng với Điền Minh và một số cảnh sát của đồn công an chạy đến. Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Điền Minh, phát tay nói:

- Điền Minh, đem xe trở về. Các đồng chí ở đồn công an, hãy mang thằng nhóc này đi, xem cậu ta có bị bệnh thần kinh hay không. Nếu có thì chở đến bệnh viện.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như cùng bước ra đường, ngẫu nhiên chào hỏi một số quần chúng thị trấn. Nét mặt tươi cười rất nhiều.

- Thiến Như, lần vào núi này của em, như thế nào lại mang về một hàng độc như thế?

- Chẳng hiểu ra làm sao. Em cũng không biết anh ta từ đâu nhảy ra. Buổi chiều, em cùng với mấy đứa học sinh ra về, thì liền gặp sự việc này.

Phùng Thiến Như thở phào một cái, rồi lại nghịch ngợm nghiêng đầu:

- Anh Viễn Chinh, tên tiểu tử đó khá lãng mạn đấy. Còn biết tặng 999 đóa hoa hồng cho em. Nhưng anh lại chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, một cú đá văng tất cả. Đúng là “Đại sát phong cảnh, đốt đàn nấu hạc”.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, khe mỉm cười, nắm chặt tay Phùng Thiến Như:

- Ai nói anh không biết thương hoa tiếc ngọc chứ? Trong lòng anh, em chính là đóa hoa đẹp nhất. Mà anh chính là hộ hoa sứ giả độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Phùng Thiến Như tay run lên, chợt nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, toàn bộ thân mình đều rúc vào hắn.

Hai người yên lặng bước đi trên con phố không người. Trong bầu trời đêm chạng vạng, tuy rằng gió bắc gào thét, nhưng bầu trời đã xuất hiện rất nhiều ngôi sao sáng.

Phùng Thiến Như tựa đầu vào vai Bành Viễn Chinh, cùng hắn dừng bước chân ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Bành Viễn Chinh vòng tay ôm chặt Phùng Thiến Như, nhìn lên bầu trời. Hắn chợt nhớ tới cái đêm hắn và Thiến Như cũng ngồi cùng một chỗ nhìn dải ngân hà vô tận ở thủ đô. Mà cũng chính trong đêm đó, trái tim hai người đã chân chính đến với nhau.

- Thiến Như, em đang suy nghĩ gì vậy?

- Em đang nghĩ, chúng ta dựa sát vào nhau cùng nhìn sao trời, có phải cũng là một hành động lãng mạn không?

- Anh Viễn Chinh, anh đang suy nghĩ cái gì?

- Anh đang suy nghĩ...

Bành Viễn Chinh thuận miệng đáp, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

Đắm chìm trong gió lạnh, tâm trạng của hắn đột nhiên tĩnh lặng vô cùng. Bất luận việc gì cũng không muốn nghĩ. Hắn cảm thấy hai người dường như đang bay lên tận trời cao, và trần thế hỗn loạn trước mắt đều không còn quan hệ.

- Thế giới này quá lớn, rất phong phú, nhiều cám dỗ. Còn chúng ta thì lại quá nhỏ và rất vô lực.

Bành Viễn Chinh lên tiếng. Phùng Thiển Như lại dịu dàng tựa đầu vào vai hắn. Bành Viễn Chinh không kìm nổi ôm cô vào lòng, bàn tay lần vào trong áo khoác của cô, vuốt ve sau lưng. Tuy rằng bàn tay của Bành Viễn Chinh rất lạnh, nhưng Phùng Thiển Như lại chẳng cảm thấy, chỉ cảm nhận được sự lo lắng và dịu dàng của hắn.

Bóng đêm thật yên tĩnh, gió lạnh đến thấu xương.

Nhưng hai người lại chẳng có chút rét lạnh nào. Giờ phút này tuyệt đối rất có ý nghĩa. Trái tim hai người lắng lặng giao hòa vào nhau.

Hình như có một ngôi sao băng xẹt qua bầu trời, chợt lóe lên rồi biến mất.

Bành Viễn Chinh lặng lẽ nắm tay Phùng Thiển Như. Còn Phùng Thiển Như thì dịu dàng nắm lấy bàn tay của hắn. Hai người nắm tay nhau cùng đi về nhà.

Cùng nguyện sống chết có nhau, nắm tay nhau cho tới bạc đầu

Phùng Thiển Như ánh mắt sáng lên. Cô nhẹ nhàng nhếch gót chân, chủ động hôn lên môi Bành Viễn Chinh.

Đôi môi Phùng Thiển Như có chút lạnh lẽo, nhưng cái lưỡi thơm tho lại như lửa nóng tiến vào.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang đã về đến nhà. Trịnh Phong Thái đã sớm chờ trong phòng khách.

Nhìn thấy con gái và con rể vào cửa, Trịnh Phong Thái ngồi một chỗ, trầm giọng nói:

- Anh tử, Lưu Quang, hai người đi hôm nay kết quả như thế nào rồi?

- Kết quả thật ra cũng không tệ lắm. Chỉ có điều, anh ta lại có một yêu cầu hơi lớn một chút.

Trịnh Anh Nam cởi áo khoác, ngồi xuống ghế sofa nói.

- Trước không nói đến yêu cầu của cậu ta. Con nói thẳng xem, cậu ta có thể xử lý và chịu xử lý hay không?

Trịnh Phong Thái là người nói năng thận trọng. Lời vô nghĩa ông lại càng ít nói, thích đi thẳng vào vấn đề. Tính cách này của ông được xây dựng từ lúc còn hai bàn tay trắng cho đến khi có được cơ ngơi Trịnh gia lớn như vậy. Đây có thể xem là một kỳ tích.

- Theo như anh ta trả lời thì anh ta có thể làm được. Anh ta nói sau ba ngày có thể cho chúng ta câu trả lời. Chị của con nói rằng nếu anh ta đã đồng ý thì nhất định là có thể làm.

Trịnh Anh Nam cười nói:

- Bam chẳng lẽ ba không muốn nghe điều kiện của anh ta?

- Chỉ cần cậu ta có thể giúp chúng ta vận tác đưa ra thị trường thì điều kiện nào chúng ta cũng có thể đáp ứng. Tuy nhiên, nếu có thể làm được chuyện lớn như vậy thì chúng tôi cũng không đơn giản. Nói vậy thì cũng sẽ không có điều kiện thái quá.

Trịnh Phong Thái khoác tay nói:

- Người ta không bao giờ để ý đến cái lợi nhỏ trước mắt đâu.

Trịnh Anh Nam cười khổ:

- Ba, anh ta đề xuất chúng ta mua lại những nhà máy dệt nhỏ của thị trấn Vân Thủy.

300. Chương 305 + 306: Sóng Trước Chưa Qua, Sóng Sau Đã Tới

Ồ? Nhưng thật ra hẳn là người thông minh. Ở thành phố này, thậm chí ở tỉnh này, có thể đáp ứng điều kiện của hẳn, cũng chỉ có Dệt Phong Thái chúng ta. Đừng lo, cứ đáp ứng điều kiện của hẳn! Nếu chuyện mình hoàn thành, chúng ta cũng nên có qua có lại mới toại lòng nhau, ủng hộ công tác người ta một chút thôi.

Khóe miệng Trịnh Phong Thái hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Chuyện này, về cơ bản không khác suy đoán của ba nhiều lắm.

Không ngờ Trịnh Phong Thái đáp ứng sáng khoái như vậy, Trịnh Anh Nam giật mình kinh ngạc. Lưu Quang cũng rất bất ngờ nhìn cha vợ mình.

Làm con rể, y biết rõ trong kinh doanh, Trịnh Phong Thái là một người tính toán chi chi, hiện giờ đối với yêu cầu thoát nhìn hơi ngật nghèo của Bành Viễn Chính, ông thần nhiên đáp ứng, không một chút do dự, thật là không sao tin nổi!

Trịnh Phong Thái nhìn con gái và rể, nở nụ cười cáo già:

- Thật ra ba đã sớm muốn thu tóm mấy nhà máy dệt ở thị trấn Vân Thủy. Ý tưởng này, năm ngoái cha đã nghĩ ra, chỉ có điều chưa có cơ hội thực hiện.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ngạc nhiên.

- Ba, các nhà máy nhỏ đó nợ rất nhiều, chúng ta mua về, là mua cả một gánh nặng lớn, có lẽ ba cần suy nghĩ cho kỹ.

Trịnh Anh Nam lo lắng nói.

- Hơn nữa, chúng ta còn phải nhận nhiều công nhân như vậy, có cố hết sức cũng không thể nhận hết cả vạn lao động!

Trịnh Phong Thái cười ha hả:

- Bé Anh à, ý nghĩ của hai đứa vẫn là hơi chậm chạp. Mấy nhà máy nhỏ đó đương nhiên không đáng tiền, nhưng chúng ta mua lại, đồng thời mua được rất nhiều đất, ba nhìn là nhìn những mảnh đất này. Về phần công nhân, đa số đều sẽ lựa chọn nhận tiền lương và rời khỏi nhà máy, thay đổi chủ, chắc chắn sẽ có nhiều người bỏ việc! Ba đánh giá, cuối cùng có thể còn lại hai ngàn người là tối đa! Đương nhiên, chúng ta phải giới hạn tối đa việc nhận công nhân, loại bỏ đa số!

Tạm thời trước mắt, chúng ta phải đầu tư lớn, phải chịu thiệt trước mắt, nhưng về lâu dài, chúng ta được hưởng lợi rất nhiều.

Trịnh Phong Thái phát phát tay:

- Tương lai, tài sản lớn nhất không phải là thiết bị, sản phẩm, hay thị phần, mà là đất đai. Các con hãy chờ xem, thị trấn Vân Thủy ở gần nội thành, sẽ bị nội thành hóa rất nhanh. Đến lúc đó, giá đất ở thị trấn Vân Thủy sẽ tăng vọt. Hôm nay chúng ta trả giá mấy chục triệu, vài năm sau sẽ là vài trăm triệu, thậm chí vài tỷ!

Đôi mắt Trịnh Phong Thái hơi có vẻ hưng phấn.

Lưu Quang ngẫm nghĩ một chút, cười nói:

- Ba, chúng ta là xí nghiệp dệt, không khai thác bất động sản, mua nhiều đất như vậy, tốn một lượng tài chính quá lớn, có phải là quá mạo hiểm không?

- Sai, rất sai lầm.

Trịnh Phong Thái gơ tay chỉ vào Lưu Quang nói:

- Lưu Quang, con hằng ngày quản lý xí nghiệp rất có chuyên môn, nhưng tầm mắt không bằng con bé Anh. Con không ngẫm lại xem, ai nói sau này Dệt Phong Thái chỉ có kinh doanh ngành dệt? Như vậy là không được, chỉ một ngành sản xuất, nếu chẳng may tương lai gặp phải khó khăn, sẽ khiến toàn bộ xí nghiệp suy

sựp. Ba suy xét, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu đặt chân vào lĩnh vực khai thác bất động sản, xây dựng và phát triển đô thị, tạo thành tập đoàn sản xuất tổng hợp!

Đây là ngành phát triển mới, tương lai chắc chắn sẽ mang lại lợi nhuận rất lớn. Chúng ta phải có nhiều ngành mang lại lợi nhuận, mới có thể bảo đảm sự phát triển lâu dài cho công ty. Nếu chúng ta thành công trong việc đưa công ty ra thị trường tài chính, năm tới ba chuẩn bị thành lập tập đoàn dệt Phong Thái (1), chỉ cần chúng ta nắm bắt đúng thời cơ, tương lai sẽ không kém so với tập đoàn Tín Kiệt bao nhiêu.

- Bé Anh này, không cần chờ ba ngày, ngày mai con đi tìm Bành Viễn Chinh, nói chúng ta đồng ý thu mua. Nhưng thu mua cụ thể như thế nào, còn phải tiến hành thương lượng tiếp. Biểu lộ thái độ một cách rõ ràng, cho dù có đưa được công ty ra thị trường hay không, chúng ta cũng sẵn lòng ủng hộ địa phương xây dựng kinh tế, coi như là kết giao với vị Chủ tịch thị trấn Bành này.

Trịnh Phong Thái nhìn Trịnh Anh Nam, khẽ mỉm cười:

- Thái độ nhất định phải thành khẩn!

- Ba, nhưng...

- Không có nhưng gì cả. Con không hiểu đâu, hôm nay ba gặp tên cáo già họ Hoàng, thử dò xét hẩn vài câu. Con đoán xem, hẩn phản ứng thế nào? Ngay lập tức nổi giận, ngay trước mặt ba, mắng Hoàng Đại Long một trận, mắng đến sùi bọt mép!

Trịnh Phong Thái hơi híp mắt:

- Ba đã quen biết tên cáo già này hơn hai mươi năm, hẩn chỉ cần vênh mông lên, ba cũng biết hẩn muốn đánh cái loại rắm gì! (sic!) Hẩn muốn đầu cơ kiếm lợi, họ Trịnh ta cũng không phải ngồi không!

Trịnh Anh Nam đỏ mặt lên, sáng giọng:

- Ba, ba ăn nói thô tục!

Trịnh Phong Thái cười ha hả, đứng dậy lên lầu:

- Thôi, ba sai rồi, sau này không dám nữa!

Nếu Bành Viễn Chinh ở đó, chắc chắn sẽ được Trịnh Phong Thái gào to tán dương tầm nhìn và sự tinh tường của hẩn. Trịnh Phong Thái có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tạo nên gia sản lớn như vậy, không phải không có lý do. Nếu ông ta không có tầm nhìn hơn người, đã sớm bị thị trường đào thải.

Lúc cha con Trịnh Phong Thái nói chuyện, Tần Phượng dẫn theo Thẩm Ngọc Lan lên tỉnh, tìm nhà nhà khách ở lại. Tuy mười giờ sáng mai, Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy mới tìm cô nói chuyện, nhưng cô lo lắng sáng mai xuất phát không kịp, vạn nhất dọc đường xảy ra tình huống đột ngột nào đó, sẽ chậm trễ.

Việc tổ chức gọi lên nói chuyện liên quan đến tiền đề chính trị của cô, đương nhiên cô không dám chậm trễ. Tần Phượng rời khỏi quận không bao lâu, tin cô được đề bạt làm Ủy viên thường vụ Thành ủy liên truyền khắp trụ sở Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, tạo nên một cơn chấn động.

An Gia Ung bị đồn công an Vân Thủy tạm giam tại đồn. Đồn trưởng mới đồn công an Vân Thủy là Phó Thái Hà, thân tín của Lý Minh Nhiên.

Dù An gia tự cao có tiền có thế, tập đoàn An Lập cũng quả thật có chút ảnh hưởng ở thành phố Tân An, nhưng Phó Thái Hà không nể mặt An gia. Phó Thái Hà là người của Lý Minh Nhiên, Lý Minh Nhiên điều y đến thị trấn Vân Thủy là có thâm ý. Lý Minh Nhiên luôn nhắc nhở Phó Thái Hà, nhất định phải coi mệnh lệnh của lãnh đạo thị trấn là đúng. Trong tình huống cần thiết, cho dù có phải làm mất mặt lãnh đạo Phân cục một chút, cũng không được khiến Bành Viễn Chinh mất mặt.

Thằng nhóc An Gia Ung này, không ngờ lại dám “đùa giỡn” vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành trước mặt mọi người.

Phó Thái Hà mới tham dự đại hội bổ nhiệm của Quận ủy về, hai vị lãnh đạo Quận ủy đích thân đến tuyên bố bổ nhiệm, cho thấy mặt mũi của Bành Viễn Chinh lớn cỡ nào? Mà trước đó, Bành Viễn Chinh dẫn người

xông vào tòa soạn Tân An Nhật Báo, trực tiếp khiến một số cán bộ cấp huyện phải “xuống ngựa”, hành động kinh thiên động địa này đã nhanh chóng được loan truyền rộng rãi. Huống chi, còn có lời dăn dò của Cục trưởng Lý Minh Nhiên.

Bởi vậy Phó Thái Hà, không để ý đến sự kêu gào của An Gia Ung và sự can thiệp của tập đoàn An Lập, lấy lý do thăng nhóc này gây rối trật tự trường học mà nhốt lại.

Cho dù không thể tạm giam, cũng giữ An Gia Ung mấy tiếng đồng hồ, cho tên con ông cháu cha quần áo là lượt này một bài học, đó là suy nghĩ của Phó Thái Hà.

An Gia Bình dẫn người lên tỉnh tham gia lễ ký kết đặt hàng, trên cơ bản, mọi việc của tập đoàn An Lập giao cho người con cả này. An Lập Tiết dần rời xa việc quản lý công ty, chuẩn bị dưỡng lão. Buổi trưa An Lập Tiết đi tắm hơi, vừa về đến nhà đã nghe tin con bị đồn công an Vân Thủy nhốt.

An Lập Tiết giận dữ, tuy nhiên còn giữ được bình tĩnh. Nhưng Trương Thu Cúc, vợ ông ta lại rất sốt ruột. Bà thương yêu nhất là đứa con trai nhỏ này. An Gia Ung đi học ở Pháp, một năm bà bay đến Pháp bảy, tám lần, đủ hiểu bà thương con đến mức nào.

An Lập Tiết đang nghĩ cách tìm người đưa An Gia Ung ra, thấy chậm chạp, Trương Thu Cúc sốt ruột không chờ được, liền dẫn người tìm đến Đại đội phó đại đội cảnh sát hình sự Hoắc Dương, em họ của vợ Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường.

Bà chủ An gia tìm tới nơi, thường ngày An gia ưu đãi Hoắc Dương không ít, Hoắc Dương liền dẫn Trương Thu Cúc tới gặp Phó chủ tịch Phân cục công an quận Tân An Đinh Bác Hầu.

Đinh Bác Hầu cũng không nghĩ nhiều, cho rằng bắt quá công tử nhà họ An ra ngoài gây rối bị công an bắt, chỉ cần mình nói một tiếng là được thả. Vì thế y gọi điện cho Phó Thái Hà, trực tiếp bảo Phó Thái Hà thả người.

Đinh Bác Hầu không ngờ, Phó Thái Hà từ chối, thái độ rất kiên quyết. Cũng may, Phó Thái Hà nghĩ, dù sao Đinh Bác Hầu cũng là lãnh đạo Phân cục, ám chỉ vài câu với Đinh Bác Hầu.

Bởi vì Bành Viễn Chinh có quan hệ với Lý Minh Nhiên, bởi vì lần trước hấn xung đột với Vạn Hân Khánh, con gái Phó cục trưởng Vạn Đại Dung, khiến Vạn Đại Dung mất chức, trong hệ thống công an thành phố Tân An, các lãnh đạo có một cấp bậc nhất định đều “dè chừng” hấn, nghe nói hôm nay công tử nhà họ An ‘đùa giỡn’ hôn thê của Bành Viễn Chinh trước mặt mọi người, Đinh Bác Hầu biến sắc, từ chối lo chuyện này nữa.

Đinh Bác Hầu không biết lai lịch của Bành Viễn Chinh như thế nào, nhưng thấy thái độ của lãnh đạo chủ chốt thành phố và quận, y biết không thể trêu vào hấn.

Không riêng Đinh Bác Hầu, Hoắc Dương vừa nghe nói là có liên quan đến Bành Viễn Chinh và hôn thê của hấn, cũng lập tức lảng ra, bỏ đi. Trước kia Hoắc Dương đã bị một lần ê mặt trước Bành Viễn Chinh, làm sao còn dám giẫm lên vết xe đổ? Lúc này, y đã biết Bành Viễn Chinh là cháu gọi Mạnh Cường bằng cậu, nhưng không biết gì thêm.

Trương Thu Cúc đứng ngồi không yên. An Lập Tiết gọi điện thoại cả một buổi tối, rốt cuộc không đưa được An Gia Ung ra, cũng lòng nóng như lửa đốt. Rất nhiều người quen của An gia ở ngành công an, vừa nghe nói đến Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy, liền từ chối giúp đỡ.

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh khuyên Phùng Thiển Như nghỉ ở nhà một ngày, nhưng Phùng Thiển Như không chịu, nói các em học sinh sắp đến kỳ nghỉ rồi, cô chỉ dạy chúng được một thời gian ngắn, một mực đòi đến trường. Bành Viễn Chinh không lay chuyển được cô, đành phải đồng ý.

Phùng Thiển Như đi bộ đến trường. Cô vừa đến cổng trường, đã bị Trương Thu Cúc dẫn theo vài người cản đường. Trương Thu Cúc muốn gặp Phùng Thiển Như để dàn xếp, nhờ cô can thiệp với đồn công an, nhanh chóng đưa An Gia Ung ra.

- Cô là Phùng Thiển Như?

Trương Thu Cúc ăn mặc hoa lệ, trông trẻ hơn tuổi thật nhiều.

Phùng Thiến Như ngẩn người, mỉm cười, đánh giá người phụ nữ trung niên ăn mặc theo kiểu nhà giàu mới nổi này.

- Tôi là Phùng Thiến Như, bà là...

- Tôi họ Trương, là mẹ của An Gia Ung. Tôi tới là để hỏi cô Phùng, tuy con trai tôi mạo muội đến quấy rầy cô, nhưng không hề có ác ý, vì sao các người lại níu lấy không tha? Đến giờ này con tôi còn bị nhốt và chịu khổ ở đồn công an...

Vốn Trương Thu Cúc muốn đến nói chuyện. Tuy bà là phụ nữ, nhưng không phải gốc nghèo. Dựa vào thực lực nhà mình, cố gắng nửa ngày cũng không đưa được con ra, đủ biết đã gặp phải người có bối cảnh không tầm thường.

Nhưng bà mang một bụng tức tối, giọng điệu nói chuyện cũng gay gắt, hơn nữa, càng nói lại càng tức, giọng điệu lại càng không lễ độ, Phùng Thiến Như là người như thế nào, xuất thân ra sao, làm sao chịu được các nói năng này.

Phùng Thiến Như nhíu mày, thản nhiên nói:

- Hôm qua con của bà đến trường gây rối, chúng tôi báo cảnh sát là đúng. Về phần vì sao hấn còn bị giữ lại đồn, đó là chuyện của đồn công an, chúng tôi không làm cái gọi là “không buông tha”. Bà nên đến gặp người của đồn công an đi.

Thật sự, Phùng Thiến Như cảm thấy chuyện này xử lý như vậy là êm rồi. Cô cũng không muốn tiếp tục làm căng, dù sao hành động của An Gia Ung tuy khác người, nhưng cũng không xúc phạm tới cô, cùng lắm chỉ là phiền phức một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, Phùng Thiến Như định khi quay về sẽ khuyên Bành Viễn Chinh, nhanh chóng biến chuyện này chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có.

Nói xong, Phùng Thiến Như định đi vào trường.

Trương Thu Cúc không chịu từ bỏ ý định, nắm lấy cánh tay Phùng Thiến Như, cười lạnh nói:

- Cô muốn đi à? Tôi nói chưa xong đâu! Phiền cô Phùng theo chúng tôi đến đồn công an một chuyến, đem con tôi ra!

Trương Thu Cúc mạnh tay, bóp cánh tay Phùng Thiến Như khá đau. Phùng Thiến Như nhướng mày lên, cả giận nói:

- Bà buông tay ra! Sao bà có thể vô lễ như vậy? Buông ra!

Trương Thu Cúc cứ kéo cô lại không chịu buông. Lái xe và thư ký của bà ta thấy vậy cũng chạy tới ngăn trở Phùng Thiến Như.

Ông già gác cửa thấy tình hình không ổn, quay về phía trường kêu lớn. Giáo viên và học sinh trong trường rầm rập chạy đến mấy chục người, vây quanh Phùng Thiến Như bảo vệ, hai bên nổi lên một trận xung đột. Trong lúc lộn xộn, túi áo khoác của Phùng Thiến Như bị Trương Thu Cúc và người của bà ta xé rách, tay cô cũng bị móng tay Trương Thu Cúc cào xước vài đường rớm máu.

Giáo viên và học sinh trong trường phần nộ vây lấy mấy người Trương Thu Cúc không cho đi, mãi cho đến lúc đồn công an phái người tới.

Phó Thái Hà nghe nói Trương Thu Cúc, mẹ An Gia Ung dẫn người đả thương vị hôn thê của Bành Viễn Chinh, liền biến sắc, trong lòng thầm kêu khổ, thật sự là sóng trước chưa qua, sóng sau đã tới. Lúc này đồn còn đang giữ An Gia Ung chưa xử lý, mẹ hấn lại làm ầm ĩ. Trương Thu Cúc làm Phùng Thiến Như bị thương, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng Phó Thái Hà cũng không dám chậm trễ. Lập tức gọi điện thoại xin chỉ thị của Lý Minh Nhiên.

Lý Minh Nhiên không chút do dự, lập tức ra lệnh cho y đưa mấy người Trương Thu Cúc về đồn rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh đang ở văn phòng với Cổ Lượng và Hoàng Hà thảo luận công tác, công trình phố buôn bán đã đề tiếp tục xây dựng, công ty xây dựng đô thị thành phố Tân An thành lập ban quản lý dự án, tiếp nhận dự án này, trước hết bắt đầu thi công ở công trường.

Sắc mặt Điền Minh khó coi, gõ cửa văn phòng tiến vào, hạ giọng nói:

- Lãnh đạo, không ổn rồi, vừa rồi có người ngăn cản cô Phùng ở công trường, nhà trường gọi điện đến báo, hình như...hình như Cô Phùng bị thương.

- Cái gì?!

Bành Viễn Chinh hoảng sợ, liền biến sắc.

Cổ Lượng và Hoàng Hà giật mình, kinh ngạc đứng dậy.

- Lão Cổ, lão Hoàng, tôi phải chạy đến đó xem sao.

Bành Viễn Chinh nói vội, rồi dẫn Điền Minh chạy về phía trường học. Tới nơi, hai người vào văn phòng hiệu trưởng Trương Mặc Nhiễm gặp Phùng Thiển Như. Thấy Phùng Thiển Như chỉ bị rách áo khoác, mà “vết thương”, chỉ là bị cào xước ngoài da, lúc này Bành Viễn Chinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù vậy, lửa giận trong lòng hắn vẫn dâng cao, gần như không kìm chế được sự phẫn nộ của mình.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve vết máu trên cánh tay Phùng Thiển Như, dịu dàng khẽ nói:

- Thiển Như, đau không?

- Không sao đâu.

Phùng Thiển Như nhận thấy Bành Viễn Chinh hết sức tức giận, sợ hắn kích động rồi làm chuyện không phù hợp với hình ảnh một lãnh đạo thị trấn, liền an ủi hắn.

Thật ra trong lòng Phùng Thiển Như vẫn còn cảm giác chưa hoàn hồn, mà cánh tay cũng bị bóp tím bầm. Cô xuất thân quyền quý, từ nhỏ đến lớn, là hòn ngọc quý trên tay Phùng gia, có bao giờ gặp loại chuyện như thế này.

- Thiển Như, mình về nghỉ ngơi đi. Điền Minh, cậu lái xe đưa Thiển Như về thành phố.

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Điền Minh, mặt trầm như nước.

Phùng Thiển Như hơi lo lắng nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, em không có gì đáng ngại, đừng nóng giận...

- Anh không tức giận đâu.

Bành Viễn Chinh cười, ôm lấy Phùng Thiển Như, trong lúc vô ý đụng phải tay đau của cô, theo phản xạ, Phùng Thiển Như khựng người, than hình hơi run lên.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Phùng Thiển Như, vén ống tay áo lên, chỉ thấy trên cổ tay mịn màng trắng nõn có một vòng tím bầm rõ ràng, hơi sưng lên, nhìn thấy mà giật mình. Phùng Thiển Như nhỏ da non thịt, làm sao chịu nổi sự lôi kéo hết sức của Trương Thu Cúc.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hơi giãn giãn, trong lòng như bị kim đâm. Hắn xoa xoa tay cô:

- Thiển Như, đến bệnh viện khám đi, bôi thuốc.

Tại đồn công an thị trấn, Trương Thu Cúc ở trong phòng khóc lóc om sòm, Phó Thái Hà khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn người phụ nữ đứng tuổi này. Một cảnh sát bước vào, kê tai Phó Thái Hà nói nhỏ vài câu, Phó Thái Hà biến sắc, vội dẫn theo một cảnh sát đi ra, dặn cấp dưới trông coi Trương Thu Cúc.

Phó Thái Hà và một cảnh sát cầm theo máy ảnh đi vào bệnh viện thị trấn.

Bành Viễn Chinh đang cùng Điền Minh chờ bác sĩ khám cho Phùng Thiển Như, thấy Phó Thái Hà tới, liền cười nói:

- Đồn trưởng Phó, tôi suy nghĩ một chút, muốn nhờ các vị tới đây ghi lại chứng cứ.

- Được, Bí thư Bành, xin yên tâm, chúng tôi nhất định xử lý vụ này đúng theo luật, đem lại sự công bằng cho cô Phùng.

Thó Thái Hà cười theo, vội bảo cảnh sát chụp hình cánh tay bị thương của Phùng Thiển Như, đồng thời lấy một bản sao giấy chứng thương của bác sĩ mang đi.

Từ đầu đến cuối, Bành Viễn Chinh không nói thêm câu nào, nhưng gọi Phó Thái Hà đến ghi lại chứng cứ, là một loại thái độ. Rồi khỏi bệnh viện, trở lại đồn, Phó Thái Hà lập tức gọi điện thoại báo cáo cho Lý Minh Nhiên.

Lý Minh Nhiên trầm giọng nói:

- Phó Thái Hà, trước hết cậu cho người trông chừng, sắp xếp lại các chứng cứ có liên quan, chờ điện thoại của tôi.

Lý Minh Nhiên gác điện thoại, ngẫm nghĩ một chút, lại gọi điện báo cáo cho Cục trưởng Cục công an thành phố Cổ Đạt Xuân. Cổ Đạt Xuân im lặng một lát, cuối cùng chỉ nói sơ lược một câu:

- Dựa theo thủ tục và quy định mà làm.

An Lập Tiết biết vợ mình cũng bị nhốt vào đồn, hết sức kinh hãi. Ông ta đích thân đến Phân cục công an quận Tân An, vốn là doanh nghiệp tư nhân có “số má” ở thành phố Tân An, ông ta cũng có quen biết với Lý Minh Nhiên, nhưng khi ông ta đến nhà, Lý Minh Nhiên không chịu gặp ông ta.

Đã không nhờ cậy được, ông ta còn nhận được câu trả lời của Cục công an: Trương Thu Cúc và An Gia Ung gây rối và cố ý gây thương tích, sẽ bị cảnh sát xử lý nghiêm khắc theo luật định.

An Lập Tiết giật mình kinh sợ, biết đã lớn chuyện, vội quay về, định lên Cục công an thành phố tìm người quen nhờ giúp đỡ. Một khi để cho Phân cục làm xong thủ tục, xác định “tội danh” rồi, thì cho dù là lãnh đạo Cục công an thành phố cũng không thể sửa đổi.

Đêm qua, trong lúc ở tỉnh tham gia lễ ký kết đặt hàng, An Gia Bình biết tin về em trai, vốn y cũng không coi trọng lắm, nhưng sáng hôm sau, lại nhận được điện thoại từ gia đình, nói là mẹ y lại bị nhốt, còn có thể bị cảnh sát “xử theo pháp luật”! An Gia Bình giận tím mặt, lập tức dẫn người, lái xe trở về.

Gặp mặt cha, An Gia Bình biết được rõ ràng đầu đuôi sự việc. Rất rõ ràng, em trai và mẹ y đuối lý, nhưng dù vậy, An Gia Bình vẫn cho rằng Bành Viễn Chinh khinh người quá đáng.

Một chút dụng chạm, xung đột nhỏ, lại muốn đưa người ta vào “con đường chết” sao?

An Gia Bình mơ hồ biết Bành Viễn Chinh có chút bối cảnh, với thể lực và ảnh hưởng nhà y mà người quen trong ngành công an đóng cửa không tiếp, đủ thấy rõ vấn đề. Nhưng y không thể trở mặt nhìn mẹ và em trai bị đem ra “xét xử”. Tuyệt đối không thể. Huống chi, An gia ở Tân an cũng là dòng họ có uy tín, không thể chịu đựng được chuyện mất mặt này.

An Gia Bình gọi Hoắc Dương đến. Đối với chuyện này Hoắc Dương tránh như tránh tà, nhưng dù sao thường ngày nhận được nhiều “chỗ tốt” từ An gia, bây giờ An gia “triệu tập”, y không thể không đến.

- Lão Hoắc, chúng ta cũng không phải người ngoài, bây giờ đã tới nước này, anh giúp tôi tìm biện pháp. Chỉ cần có thể đưa mẹ và em trai tôi ra, nói gì cũng được.

An Gia Bình nhìn chằm chằm Hoắc Dương, đôi mắt lóe ra một luồng sáng lạnh lẽo.

- An tổng này, em trai anh mới từ nước ngoài về, liền gây ra phiền phức lớn như vậy, hấn cũng thật quá đáng, không quen biết con gái nhà người ta, lại đến trường học gây rối, kết quả bị người của đồn công an nhốt.

Còn mẹ anh nữa, chuyện đã rõ ràng như vậy, đối phương không phải dễ chọc, nên nói vài câu mềm mỏng, xin lỗi một tiếng, tôi nghĩ sẽ là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Nhưng mẹ anh thật là, dẫn người chạy tới đã thương vị hôn thê của Bành Viễn Chinh, anh nói làm sao hấn bỏ qua?

Hoắc Dương phàn nàn.

An Gia Bình lạnh lùng cười nhạt:

- Tôi mời lão Hoắc đến giải quyết vấn đề, đâu phải để nghe anh quở trách mẹ tôi!

Trong lòng An Gia Bình phần nộ thầm nghĩ: thật sự là chó sói cho ăn mãi cũng không quen mặt, nhận nhiều lợi ích từ bố mày như vậy, đừng nói là làm chó giữ cửa, ngay cả vẫy đuôi cũng không biết!

Giọng An Gia Bình lạnh như băng, trong lòng Hoắc Dương giật thót, vội cười nịnh nói:

- An tổng à, không phải tôi không muốn giúp anh, mà là tôi không giúp nổi! Tôi đã tìm đến Phó cục trưởng Đinh Bắc Hào, nhưng đây là vụ do Cục trưởng Lý Minh Nhiên xử lý, lãnh đạo khác không nhúng tay vào được!

(1) Có lẽ tác giả sơ ý, trong mấy chương trước, khi nhắc đến Dệt Phong Thái đã gọi công ty này là “tập đoàn dệt Phong Thái”, trong khi công ty này chưa lên tập đoàn.

301. Chương 307: Bí Thư Tỉnh Ủy Triệu Kiến Tàn Phượng

- Lý Minh Nhiên, người này có được không?

An Gia Bình trầm ngâm một chút.

Hoắc Dương lắc đầu:

- Anh ta thật ra thì không có gì, nhưng tôi nghe nói anh ta quan hệ với Bành Viễn Chinh rất thân thiết. Mà nghe nói, Lý Minh Nhiên có thể ngồi lên chức Cục trưởng phân cục là do Bành Viễn Chinh hoạt động đấy.

- Vậy thì tìm lãnh đạo cục Công an thành phố. Anh giúp tôi dẫn tiến một chút, tôi tự mình ra mặt tìm lãnh đạo Cục công an thành phố các người.

An Cư Bình ánh mắt ngưng lại, lấy tay vỗ vai Hoắc Dương, thản nhiên nói:

- Lão Hoắc, chúng ta không phải người ngoài. Mấy năm nay anh giúp nhà tôi không ít. Họ An tôi đều ghi nhớ trong lòng. Lúc này đây, anh bất kể như thế nào cũng phải giúp tôi.

An Gia Bình lời nói còn có hàm ý khác, tự có vài phần uy hiếp.

Hoắc Dương trong lòng đánh bộp một tiếng, nhưng đồng thời cũng có chút xấu hổ. Đúng vậy, y và An gia lui tới chặt chẽ, sự việc cũng giúp An gia không ít. Có những chuyện hắc bạch mà An gia muốn làm không phải họ Hoắc y đều ra mặt sao? Đến phút cuối cùng không ngờ lại uy hiếp y?

Nhưng Hoắc Dương chung quy vẫn không dám trở mặt với An Gia Bình. Bởi vì người ta đã nắm được thóp của y.

Hoắc Dương thở phào một cái, áp chế nội tâm tức giận, ra vẻ cười khổ nói:

- Không nói gạt anh. Lãnh đạo cục Công an thành phố tôi cũng đã tìm, nhưng thái độ của lãnh đạo rất rõ ràng. Sẽ không can thiệp vào việc phá án ở phân cục phía dưới.

- Theo ý tôi, An tổng, vẫn là cúi người một chút, hướng họ Bành nói lời xin lỗi. Hiện tại sự việc đã rõ ràng...

Hoắc Dương lời còn chưa nói xong thì đã bị An Gia Bình cắt ngang:

- Cái tên họ Bành này tốt cùng là có lai lịch gì? Một con cháu của công nhân nhà máy thì làm sao mà có năng lượng như vậy?

- Mẹ của hắn tên là Mạnh Lâm, là em trai của Mạnh Cường.

Hoắc Dương nhẹ nhàng nói. Y cảm thấy hắn là nên cho An Gia Bình hiểu rõ chân tướng, tránh cho An gia không có chừng mực. Đến lúc đó, An gia ngã không quan trọng, nhưng y cũng sẽ bị liên lụy, khiến mọi việc sẽ càng lớn hơn.

An Gia Bình giật mình kinh hãi, thân hình đột nhiên chấn động:

- Cháu bên ngoại của Phó chủ tịch thành phố Mạnh? Khó trách, khó trách...

An Gia Bình sắc mặt đỏ lên, nhưng rồi chợt trở nên khó xem rồi lại cảm thấy tức giận.

Y cố ý giao hảo với Mạnh gia, nhiều năm cực nhọc suy nghĩ, nhưng hồi báo của Mạnh gia còn chưa nhận được thì y đã nhận phải sự uy hiếp của cháu bên ngoại Mạnh Cường. Y theo bản năng mà cho rằng, Bành Viễn Chinh mạnh mẽ, cứng rắn như vậy, hệ thống công an không thể không nể tình đều là do Mạnh Cường âm thầm vận tác. Nhưng y lại không biết đây căn bản chẳng có chút quan hệ nào với Mạnh Cường.

Trong mắt Bành Viễn Chinh, Mạnh Cường tuy rằng là cậu của hắn nhưng chẳng đáng để hắn qua lại.

- Tôi thấy vị Chủ tịch thị trấn Bành này rất giỏi.

An Gia Bình đột nhiên đứng dậy.

Hoắc Dương do dự một chút rồi cười nói:

- An tổng, có phải muốn cấp Mạnh Cường một cái tiếp đón không? Anh hãy tìm An Gia Lượng xem, Nếu không được thì tôi đi với anh một chuyến đến Mạnh gia.

An Gia Bình thần sắc lạnh lùng lắc đầu:

- Cũng không phải là chuyện lớn gì, không đáng phải tìm đến lãnh đạo thành phố. Tôi phải đi gặp Bành Viễn Chinh, xem hắn rốt cuộc như thế nào mới chịu buông tay.

Hoắc Dương khoe miệng nhếch lên, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

Nếu An Gia Bình đi tìm Bành Viễn Chinh xin lỗi, nói vài câu nhỏ nhẹ thì khẳng định là tốt rồi. Dựa theo lệ thường, Bành Viễn Chinh là cán bộ lãnh đạo, hắn là cũng không làm khó dễ. Nhưng với An Gia Bình tính tình lại kiêu ngạo, y và Bành Viễn Chinh tám phần là muốn làm xung đột với nhau. Mà một khi nổi lên xung đột, chịu thiệt vẫn là An gia.

Cái gọi là dân không đấu với quan, An gia nếu cứ ngu ngốc như vậy, nếu là thương nhân thì phải phụ thuộc vào quyền lực mà sinh tồn. Công khai đấu với cán bộ có bối cảnh, hơn nữa còn là đối lý trước, nhất định là sẽ bị mất mặt, thậm chí là tự tìm đường chết.

Tĩnh.

Tần Phượng đứng hạn đến Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, cùng lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ nói chuyện gần nửa giờ. Đây là trình tự của tổ chức, bình thường chính là giải quyết việc chung. Giống như trước khi gia nhập đảng thì nói chuyện với Bí thư Đảng ủy vậy.

Lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ thì cố gắng khuyến khích Tần Phượng vài câu, còn Tần Phượng tự nhiên là phải tỏ ra cố gắng trong công tác, không phụ lòng kỳ vọng của tổ chức. Đồng thời, cảm ơn sự đề bạt của lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy.

Như vậy, việc cô được đề bạt tiến vào Ủy viên thường vụ thành ủy đã được chân chính xác nhận, không có bất luận một biến số nào.

Tần Phượng thở phào một cái. Cô bước đi trên hành lang tầng trệt Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, tâm trạng rất thoải mái, đối với tương lai sung mãn hy vọng.

Sau này, cô chính thức là cán bộ cấp Phó giám đốc sở. Hơn ba mươi tuổi, là Phó giám đốc sở cấp thực chức, lại còn là Ủy viên thường vụ thành ủy, không cần nói đến thành phố Tân An, mà phóng nhân ra toàn tỉnh Giang Bắc cũng không có mấy người.

Lấy tuổi và năng lực công tác của cô để phán đoán, trung ương đang cân nhắc việc trang bị những đội ngũ nữ cán bộ phù hợp với chính sách yêu cầu. Tương lai tiền đồ của cô vẫn là vô lượng. Cô còn có mười năm để mưu hoa, cho nên hy vọng vượt qua cánh cửa cấp phó giám đốc sở là rất lớn.

Cô đang chuẩn bị xuống lầu thì một nữ cán bộ trẻ tuổi của Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy chạy đến hô to:

- Bí thư Tần Phượng đến từ Tân An phải không? Cô chờ cho một chút.

Tần Phượng không dám chậm trễ, lập tức xoay người qua, cười tươi nói:

- Vâng, tôi là Tần Phượng, lãnh đạo tìm tôi có việc gì không?

Nữ cán bộ kia đi tới:

- Bí thư Tần quá khách khí. Vừa rồi văn phòng Tỉnh ủy thông báo, lãnh đạo Tỉnh ủy muốn tìm cô nói chuyện. Cô hãy lập tức đi đi. Căn lầu ủy viên thường vụ đang trước, ra cửa quẹo trái.

Sau đó nữ cán bộ kia lại hạ giọng nói:

- Là Bí thư Tỉnh ủy Từ. Trưởng phòng Hoắc đang ở dưới lầu chờ cô. Cô hãy khẩn trương đi đi.

Tần Phượng hoảng sợ. Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình đối với cô mà nói thì là một cán bộ cao không thể với tới. Cô không biết vị nhân vật số một tỉnh Giang Bắc này đột nhiên tìm cô có việc gì.

- Cám ơn, tôi đi ngay đây.

Tần Phượng gật đầu cười, sau đó bước nhanh hơn, gần như là chạy xuống lầu, đi ra cửa, sau đó thẳng đến tòa lầu Ủy viên thường vụ bên trái.

Tòa lầu Ủy viên thường vụ có cảnh sát có vũ trang canh giữ. Thư ký Từ Xuân Đình là Hoắc Thanh Sơn đang đứng chờ.

Tần Phượng từ bên kia bước nhanh tới, dáng người thon thả, thướt tha, dung mạo quyến rũ thanh lịch. Hoắc Thanh Sơn đứng một chỗ âm thầm đánh giá Tần Phượng.

Kỳ thật thì Hoắc Thanh Sơn trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Vừa rồi Bí thư Từ đột nhiên bảo y gọi điện cho Ban tổ chức cán bộ hỏi xem nữ cán bộ Tần Phượng của Tân An đã đến chưa. Nếu đến rồi thì bảo cô ta qua đây một chút.

Từ Xuân Đình bình thường không tìm cán bộ phía dưới nói chuyện. Càng không cần nói đến loại cán bộ vừa mới đề bạt, còn chưa chân chính nhận chức Phó giám đốc sở. Từ Xuân Đình thái độ hôm nay khác thường, không thể không khiến Hoắc Thanh Sơn phải kinh ngạc.

- Đồng chí Tần Phượng ở Tân An? Tôi là Hoắc Thanh Sơn, thư ký của văn phòng Tỉnh ủy.

Hoắc Thanh Sơn mỉm cười kiêu ngạo, vươn tay ra.

Mặc dù y chỉ là một cán bộ cấp huyện cục, nhưng là thư ký của Bí thư, y nhất định là có sự ngạo mạn và cái nhìn của người ở trên nhìn cán bộ ở dưới. Không cần nói Tần Phượng là cán bộ cấp Phó giám đốc sở. Cho dù là Chủ tịch thành phố cấp địa đến đây thì y cũng vẫn tự cao tự đại. Mà đối phương cũng không dám chậm trễ đắc tội.

Tần Phượng cũng âm thầm đánh giá Hoắc Thanh Sơn, thấy đối phương khoảng hơn ba mươi tuổi, đeo mắt kính, khí độ bất phàm thì đoán ra đây là thư ký của Bí thư Tỉnh ủy, tất nhiên cũng cười bắt tay hàn huyên với Hoắc Thanh Sơn vài câu.

- Được rồi, đồng chí Tần Phượng, Bí thư Từ đang chờ cô.

Hoắc Thanh Sơn cùng Tần Phượng lên lầu, hạ giọng nói:

- Đồng chí Tần Phượng, ở quận của các người có ai là Chủ tịch thị trấn Bành Viễn Chinh không?

Hoắc Thanh Sơn đột nhiên hỏi khiến Tần Phượng trong lòng giật mình, nhưng mặt không đổi sắc khẽ cười nói:

- Đúng vậy, là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy của chúng tôi. Tuy nhiên bây giờ đã làm Bí thư Đảng ủy thị trấn vừa mới được bổ nhiệm.

- Ồ!

Hoắc Thanh Sơn không hỏi lại lần nữa. Nhưng y trong lòng cảm thấy, hôm nay Từ Xuân Đình tìm Tần Phượng, dường là có liên quan đến Bành Viễn Chinh.

Mà Hoắc Thanh Sơn cố ý hỏi một câu như vậy lại khiến cho Tần Phượng trong lòng dậy sóng. Thư ký của Bí thư Tỉnh ủy đề cập đến Bành Viễn Chinh đương nhiên không tính là cái gì. Nhưng thái độ của thư ký và

lãnh đạo có liên quan. Y đột nhiên hỏi như vậy khẳng định là có liên quan đến cuộc trò chuyện ngày hôm nay của Bí thư Từ.

Nghĩ đến đây, Tần Phượng làm bộ như tùy ý truy vấn một câu:

- Trưởng phòng Hoắc quen biết với vị cán bộ trẻ tuổi này ở quận chúng tôi sao?

Hoắc Thanh Sơn ánh mắt nghiền ngẫm liếc nhìn Tần Phượng:

- Cũng chưa nói tới quen biết. Nhưng ở tỉnh đã gặp qua một lần, cũng để lại ấn tượng khá sâu sắc.

Hoắc Thanh Sơn không có nói dối. Y nhìn thấy Bành Viễn Chinh một lần trong bữa tiệc mừng thọ mẹ Bí thư Thư. Phải nói lần tiếp xúc đó chẳng thoải mái chút nào. Mà trường hợp như vậy lại khiến Hoắc Thanh Sơn nhớ kỹ cái tên Bành Viễn Chinh.

Cán bộ trẻ tuổi có thể khiến Bí thư Từ lễ ngộ, khiến Bí thư phu nhân phải ra nghênh đón, toàn bộ tỉnh chỉ có độc mỗi Bành Viễn Chinh.

Hành lang tòa lầu Ủy viên thường vụ rất yên tĩnh, dường như còn có chút ẩm lạnh. Hành lang lát đá cẩm thạch màu đen, mỗi một bước đi đều phát ra tiếng vang trong trẻo. Hai bên vách tường trắng toát không một vết bẩn khiến cho Tần Phượng cảm thấy một áp lực rất lớn.

Đây đại khái chính là lực uy hiếp của cao tầng.

Tòa nhà bốn tầng, nếu đặt ở tỉnh Giang Bắc thì chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khi đặt ở cơ quan Tỉnh ủy thì lại tượng trưng cho quyền lực vô thượng.

Tần Phượng giờ phút này đều có chút hối hận khi mình không nên mặc như thế này và không nên mang đôi giày da để không phát ra tiếng động khi đi. Cô đã hết sức đi nhẹ nhưng cũng vẫn không tránh khỏi phát ra tiếng động.

Hoắc Thanh Sơn âm thầm lắc đầu, cũng không để ý. Y xem ra, biểu hiện quá mức câu nệ của Tần Phượng không cần nói đến cán bộ phía dưới, cho dù là cán bộ cơ quan Tỉnh ủy cấp sở khi đi hành lang mấy chục bước này cũng phải nghiêm trang.

Tần Phượng biểu hiện như thế này Hoắc Thanh Sơn cảm thấy rất hài lòng. Đương nhiên, có thể có tư cách tiến vào tòa nhà Ủy viên thường vụ này cũng không nhiều lắm.

302. Chương 308: Tiên Lễ Hậu Binh

Tân An, thị trấn Vân Thủy.

Trịnh Anh Nam một mình lái chiếc xe Mercedes Benz màu đen của mình vào trong cơ quan thị trấn. Cô nhẹ nhàng bước xuống xe, bước đến chào hỏi một cán bộ phía trước:

- Đồng chí, cho hỏi Chủ tịch thị trấn Bành của anh có ở đây hay không?

Thời đại này, phụ nữ có thể lái được xe khẳng định không phải phụ nữ gia đình bình thường. Vị cán bộ thị trấn liếc nhìn Trịnh Anh Nam, cười nói:

- Bí thư Bành đang ở đây. Xin hỏi cô là...?

- Tôi từ tập đoàn dệt Phong Thái, tới tìm Chủ tịch thị trấn Bành.Ồ hiện tại là Bí thư Bành rồi à?

Trịnh Anh Nam kinh ngạc nói.

- Ủ, quận ủy ngày hôm qua đã đến bổ nhiệm. Chủ tịch thị trấn Bành đã được bổ nhiệm là Bí thư Đảng ủy thị trấn.

Vị cán bộ cười, giơ tay chỉ vào ký túc xá:

- Cô lên tìm Bí thư Bành đi.

Trịnh Anh Nam mỉm cười, trong lòng cảm thấy có chút bất ngờ. Chị họ mình đến tỉnh thăng quan, không nghĩ tới, Bành Viễn Chinh cũng vào lúc này mà thăng quan. Tuy rằng Bí thư Đảng ủy thị trấn cùng cấp với Chủ tịch thị trấn, nhưng người ngoài xem ra, từ Chủ tịch thị trấn đến Bí thư Đảng ủy cũng là một sự lên chức.

Trịnh Anh Nam đến trước cửa phòng Bành Viễn Chinh, vừa muốn gõ cửa thì nghe được bên trong có tiếng nói chuyện thì đứng một bên chờ.

Giờ phút này, trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Chữ Lượng và Đồn trưởng đồn công an Phó Thái Hà đang báo cáo công tác.

Chữ Lượng được phân công quản lý Đảng và quần chúng. Tuy rằng vụ án đề cập đến vị hôn thê của Bành Viễn Chinh, nhưng lại phát sinh trong nội hạt thị trấn Vân Thủy. Phó Thái Hà cảm giác có chút không chính xác nên tìm Chữ Lượng thương lượng. Chữ Lượng cũng không dám hạ quyết đoán, liền lôi Phó Thái Hà đến tìm Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Bành, dựa theo quy định của pháp luật, hành vi của Trương Thu Cúc là ác liệt, tình tiết nghiêm trọng, đủ tiêu chuẩn để cân nhắc mức hình phạt. Về phần An Gia Ung, tình tiết thì nhỏ, chỉ tạm giam hành chính, phạt tiền một ngàn.

Phó Thái Hà kính cẩn cười nói:

- Xử lý như vậy, không biết Bí thư Bành có ý kiến gì hay không? Nếu lãnh đạo không có ý kiến thì chúng tôi sẽ báo cáo và chuyển giao cho quận xử lý.

Chữ Lượng cũng cười nói:

- Tôi thấy, người nhà họ An ỷ vào có mấy đồng tiền dơ bẩn thì ở thành phố kiêu ngạo, ương ngạnh. Lần này, mẹ con bọn họ đến thị trấn chúng ta gây rối, quyết không thể tha.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, ngẩng đầu thản nhiên nói:

- Đồn trưởng Phó, mọi người cứ dựa theo quy định của pháp luật và trình tự phá án, không cần suy xét đến nhân tố của tôi. Tôi là người nhà đương sự, không nên can dự vào.

- Cứ theo nếp mà xử lý, không cần vì ai mà xử lý nhẹ tay. Chế độ pháp luật là thước đo, là trọng tài. Mọi người cứ theo nếp mà làm, tôi sẽ không phát biểu bất luận một ý kiến nào.

Bành Viễn Chinh phất tay trầm giọng nói:

- Đương nhiên, là người nhà của bị hại, chúng tôi mãnh liệt yêu cầu cơ quan công an xử lý nghiêm túc.

Phó Thái Hà và Chữ Lượng liếc mắt nhìn nhau rồi đứng dậy chào tạm biệt.

Hai người đi ra, nhìn thấy Trịnh Anh Nam, thì liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì mà rời đi. Trịnh Anh Nam thấy không còn người nữa thì lúc này mới gõ cửa, bước vào trong nói:

- Bí thư Bành, xin chúc mừng. Nghe nói anh được thăng quan nên tôi đến chúc mừng.

- Trịnh tổng? Chúc mừng cái gì chứ? Bí thư cũng vậy, Chủ tịch cũng vậy. Vẫn những công việc như xưa thôi.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, cười nói:

- Trịnh tổng đã đến, cũng không gọi điện thoại trước, Khách quý đến cửa, tôi là chủ nhà cũng nên nghênh đón chứ. Nếu không thì thật là thất lễ.

- Bí thư Bành, tôi trở về thương lượng với ba tôi. Ý của ba tôi là cho dù là Bí thư Bành không hỗ trợ chúng tôi, mặc kệ chúng tôi có thể vận tác đưa ra thị trường hay không thì đều phải kiên định ủng hộ kinh tế địa phương. Dù sao, khu Tân An cũng là cái nôi của dệt Phong Thái. Nếu không có sự ủng hộ của chính phủ và mọi người ở đây thì xí nghiệp chúng tôi nửa bước cũng không đi được.

Trịnh Anh Nam thái độ sáng khoái khiến Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi. Hắn vốn nghĩ đến cha con họ Trịnh khẳng định sẽ suy nghĩ rất lâu. Thậm chí còn không ngừng cò kè mặc cả với mình. Kết quả có

thể có nhưng quá trình sẽ rất gian nan. Nhưng không nghĩ đến Trịnh Anh Nam hôm nay lại tìm đến cửa đưa ra lời hứa hẹn.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, cười nói:

- Cám ơn dệt Phong Thái đã ủng hộ công tác của thị trấn và cá nhân tôi. Trịnh tổng, nghĩa cử vô tư của mọi người đối với thị trấn chúng tôi mà nói là như mưa kịp thời. Gần đây, những nhà máy dệt nhỏ ở thị trấn chúng tôi càng ngày càng không tốt. Tôi nhiều đêm không có giấc ngủ ngon. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, có dệt Phong Thái giúp đỡ, tim tôi có thể ổn định lại.
- Bí thư Bành trước đừng cao hứng. Chúng tôi còn có mấy điều kiện.

Trịnh Anh Nam cười:

- Thứ nhất, tài chính chúng tôi có hạn, không có khả năng thu mua một lần, chỉ có thể luân phiên tiến hành. Hơn nữa còn phải xem tình hình thực tế của thị trấn.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Không thành vấn đề, đây là chuyện tự nhiên. Tôi cũng nghĩ đến việc luân phiên tiến hành, một bước mà đi hết là không có khả năng.
- Thứ hai, nếu việc thu mua thuận lợi thì chúng tôi sẽ xây dựng một nơi sản xuất mới ở thị trấn Vân Thủy. Thậm chí tương lai cũng không bài trừ việc đem tổng công ty dời về đây. Bởi vậy chúng tôi yêu cầu thị trấn, quận phải cho chúng tôi chính sách đãi ngộ và giảm miễn thuế.

Bành Viễn Chinh ánh mắt sáng ngời. Nếu dệt Phong Thái thu mua thành công, dời tổng công ty về thị trấn Vân Thủy thì chỉ cần một xí nghiệp dệt Phong Thái thôi cũng đủ để giá trị tổng sản lượng công nghiệp và thu nhập tài chính của thị trấn Vân Thủy tăng lên.

- Tôi đã sớm nói qua, thị trấn chúng ta sẽ cung cấp những phương tiện phục vụ thuận lợi nhất, đồng thời phối hợp với thành phố và quận đưa ra những chính sách ưu đãi tốt nhất. Xin Trịnh tổng cứ yên tâm, cá nhân tôi mà nói sẽ đem hết toàn lực ra mà làm. Đương nhiên, nhất định phải trong phạm vi chính sách cho phép.

Bành Viễn Chinh thật tình nói.

- Thứ ba, chúng tôi thu mua lại nhưng cũng không thể tiêu hóa hết nhiều công nhân như vậy. Điều này xin lãnh đạo thị trấn có tư tưởng chuẩn bị.

Trịnh Anh Nam kết thúc lời nói của mình, sau đó mỉm cười nhìn Bành Viễn Chinh.

Cô nói đều là tình hình thực tế. Ba điều kiện này cũng không tính là hà khắc. Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút. Kỳ thật hấn trong lòng cũng rất rõ ràng, muốn cho dệt Phong Thái tiêu hóa hết số công nhân nhiều như vậy khẳng định là không có khả năng.

- Vâng, thị trấn chúng tôi sẽ tận lực mà làm. Nhưng hy vọng dệt Phong Thái cũng có thể ra sức an bài bộ phận công nhân.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Trịnh Anh Nam mỉm cười:

- Đương nhiên, chúng tôi mua lại nhiều nhà máy như vậy cũng không phải để làm đồ chơi, cũng phải cần công nhân làm việc. Được rồi, thái độ của ba tôi tôi đã chuyển đạt xong. Không biết sự việc công ty chúng tôi đưa ra thị trường, Bí thư Bành có chắc chắn một lời không?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút:

- Hơi có chút khó khăn, nhưng tôi sẽ cố hết sức. Hiện tại là cuối năm có lẽ sẽ không dễ làm. Sau tết âm lịch, tôi sẽ tranh thủ giúp mọi người vận tác. Tháng một là mừng năm mới, và cuối tháng ba sẽ có kết quả.

Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh nắm chắc chỉ trong tháng hai là có kết quả. Nhưng hấn là một người trầm ổn, nói bất luận điều gì cũng phải chừa đường sống cho mình.

Nhưng điều này cũng đủ làm cho Trịnh Anh Nam hưng phấn không ngừng. Dệt Phong Thái đưa ra thị trường đã bị giữ lại một năm ở thủ đô, trên cơ bản xem như là bị ngâm. Nếu có thể cải tử hồi sinh, không cần nói đến hai tháng, cho dù là nửa năm cô cũng hoan hô nhảy nhót rồi.

- Cảm ơn, thật sự cảm ơn.

Trịnh Anh Nam nét mặt hưng phấn không gì tả nổi, đứng dậy bắt tay với Bành Viễn Chinh, thiếu chút nữa là không kìm nổi hôn lên mặt hân rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, tiễn Trịnh Anh Nam xuống lầu. Sau khi nhìn thấy Trịnh Anh Nam lên xe, vừa muốn lên lầu thì đã thấy có hai chiếc xe tiến vào cổng cơ quan. Đi đầu là một chiếc xe việt dã màu lục, sau đó là một chiếc xe Hồng Kỳ màu đen.

Hai chiếc xe dừng lại. Bành Viễn Chinh nhũn mày. Hắn đột nhiên cảm giác cổng cơ quan rộng mở như vậy, xe bên ngoài tùy ý chạy vào bên trong mà không có quy định gì cả, tất yếu phải thiết lập một phòng thường trực và cảnh vệ. Hắn nghĩ như vậy, đang muốn xoay người lên lầu thì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc từ trên xe việt dã nhảy xuống. Đúng là ông chủ nhỏ An Gia Bình của tập đoàn An Lập.

Đối với An Gia Bình hắn không có ấn tượng quá sâu. Nhưng trước đây do có gặp qua mấy lần nên có thể nhận ra.

Mà vào lúc này, An Gia Bình đến cơ quan chính quyền khẳng định là có liên quan đến mẹ con Trương Thu Cúc và An Gia Ung. Bành Viễn Chinh nụ cười trên mặt lập tức tắt hẳn, lại không để ý An Gia Bình, tiếp tục chậm rãi lên lầu.

- Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành.

An Gia Bình miễn cưỡng cười, cao giọng gọi.

Bành Viễn Chinh bước chân cũng không dừng lại.

Người của tập đoàn An Lập từ một chiếc xe khách nhảy xuống, vừa muốn chạy tới ngăn Bành Viễn Chinh, nhưng lại bị ánh mắt của An Gia Bình ra hiệu dừng lại. Y hôm nay đến tìm Bành Viễn Chinh ngã bài, tự nhiên là chuẩn bị tiền lễ hậu binh.

Bành Viễn Chinh đi đến cửa phòng chính Đảng, hướng Lý Tân Hoa bên trong vẫy tay nói:

- Tân Hoa, cô ra đây một chút.

Lý Tân Hoa lên tiếng trả lời, cười nói:

- Lãnh đạo, anh tìm tôi.

- Ủ, Tân Hoa, cô xem, về sau cơ quan chính quyền thị trấn chúng ta không thể tùy tiện để cho người không phận sự và xe cộ tự tiện ra vào. Chúng ta nơi này là một bậc Đảng ủy chính quyền chứ không phải cái chợ. Ai muốn tới thì tới, muốn đi là đi sao được?

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Hãy nghĩ biện pháp lập ngay trạm canh cổng. Cô bắt tay vào làm chuyện này đi.

Lý Tân Hoa ngẩn ra, rồi nhìn lướt ra ngoài, thấy trong sân có hai chiếc xe đậu lại, trên lầu lại đi tới vài người xa lạ liền khẩn trương đáp ứng, rồi quay đầu ra hiệu Điền Minh ngăn đám người này lại.

Bành Viễn Chinh gật đầu, bước trở về văn phòng của mình.

Ba người Điền Minh ngăn chặn ngay chỗ cầu thang, thấy có một người mặc áo màu đen, đeo kính râm đang chậm rãi lên lầu, đi theo đằng sau là hai người thì nhũn mày hỏi:

- Các người là người nơi nào? Nơi này là cơ quan chính quyền thị trấn, người không phận sự miễn vào.

An Gia Bình tháo kính xuống, liếc mắt nhìn Điền Minh, nhẹ nhàng nói:

- Tôi họ An, là Phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn An Lập. Tôi hôm nay đến tìm Chủ tịch thị trấn Bành của các người có việc.

Điền Minh là người thông minh. Ngăn những người này lại chính là Bành Viễn Chinh không muốn gặp họ. Hơn nữa, người này tự xưng là họ An, người của tập đoàn An Lập, khẳng định là vì mẹ con Trương Thu Cúc ở đồn công an mà đến.

303. Chương 309: Điềm Máu Chốt

Điền Minh lạnh lùng nói:

- Bí thư Bành của chúng tôi đi họp ở thành phố. Anh hôm khác lại đến.

An Gia Bình ngạo mạn và coi thường, không thèm để ý đến Điền Minh, thản nhiên nói:

- Anh làm cán bộ chính phủ, sao lại có thể ăn nói bừa bãi như vậy? Tôi vừa rồi rõ ràng còn thấy tận mắt Chủ tịch thị trấn Bành của các người lên lầu, như thế nào lại đến thành phố họp? Chẳng lẽ anh ta có thuật phân thân?

Điền Minh nhất thời nghẹn lại, rồi chột lạnh lùng nói:

- Lãnh đạo của chúng tôi công tác bề bộn. Nếu như anh không có hẹn trước thì mời anh lần sau lại đến.

An Gia Bình tuy là khiêm tốn cầu người, tiên lễ hậu binh, nhưng vừa rồi y chào Bành Viễn Chinh nhưng hẳn lại không để ý tới. Mà lần này Bành Viễn Chinh lại bày mưu đặt kế khiến nhân viên công tác ngăn trở, nên sự lo lắng trong lòng dần dần chuyển hóa thành lửa giận, cười lạnh nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành thật sự là cao giá quá nhỉ? Một Chủ tịch thị trấn mà muốn bằng một Chủ tịch thành phố, muốn gặp còn cần phải hẹn trước? Công bộc của nhân dân, cán bộ thị trấn các người là vì nhân dân mà phục vụ sao?

Nói xong, An Gia Bình tiếp tục mang theo nhân viên lên trên lầu.

Điền Minh nóng nảy:

- Anh làm gì đó? Dẫn người tấn công cơ quan chính quyền sao?

- Muốn hù dọa người khác à? Bộ tưởng tôi là đồng bần chắc? Tôi đến chỉ để gặp Chủ tịch thị trấn các người thôi.

An Gia Bình cảm tức đẩy Điền Minh:

- Anh tránh ra.

Lý Tân Hoa thấy Điền Minh không trấn áp được thì lập tức cau mày quát lớn:

- Anh đang làm cái gì vậy? Nói cho anh biết, đây là nơi làm việc của chính quyền Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, anh ở trong này ồn ào cái gì? Muốn gặp lãnh đạo của tôi cũng được, nhưng nhất định phải có hẹn trước. Bí thư Bành hôm nay công tác bề bộn, không thể gặp anh.

An Gia Bình thật là có chút thẹn quá hóa giận. Y cho rằng đây là Bành Viễn Chinh cố ý làm nhục người khác, nên không khỏi đứng ngoài hành lang hô to:

- Bành Viễn Chinh, hôm nay tôi có việc tìm anh. Nếu anh không ra gặp tôi thì tôi sẽ không đi đâu.

An Gia Bình giọng nói rất lớn, khiến các lãnh đạo khác của thị trấn trên tầng lầu đều nghe thấy được. Thi Bình nhìn thấy An Gia Bình trên lầu văn phòng UBND thị trấn thì lập tức nghĩ đến mẹ con Trương Thu Cúc đang bị tạm giam tại đồn công an thị trấn, nhủ thầm đi tới nói:

- An tổng, anh ở trong này ồn ào cái gì? Đây là nơi làm việc của cơ quan chính phủ. Anh phải chú ý đến thân phận của mình.

Nhà mẹ đẻ của Thi Bình là quan hệ bà con xa với An gia. Tuy nhiên lại rất ít lui tới. Nhìn thấy Thi Bình, An Gia Bình giọng nói chậm lại:

- Tôi đến tìm Chủ tịch thị trấn Bành có chút việc. Chị xem thái độ của nhân viên ở đây như thế nào? Dám ngăn cản không cho tôi gặp mặt.

Đám người Chử Lượng cũng từ trong văn phòng đi ra. Thi Bình do dự một chút, thăm nghĩ giằng co như vậy cũng không tốt, liền bước đến trước phòng làm việc của Bành Viễn Chinh gõ cửa thì đã thấy Bành Viễn Chinh mở cửa, nét mặt bình tĩnh nói:

-Chị Thi, chị bảo anh ta vào đây.

An Gia Bình khoác chiếc áo khoác nỉ màu đen, cầm chiếc kính râm trong tay, đứng trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Mà Bành Viễn Chinh thì dựa lưng vào chiếc ghế ông chủ, ánh mắt trầm ngưng, thần sắc bình tĩnh, lạnh lùng nhìn An Gia Bình.

An Gia Bình nét mặt xấu hổ và giận dữ dần dần dịu xuống, âm thầm cắn chặt răng, miễn cưỡng cười nói:

- Chủ tịch thị trấn Bành, ồ không, Bí thư Bành. Là như thế này, em trai của tôi còn trẻ không hiểu chuyện, lại mới từ nước ngoài về, không hiểu lắm quy củ trong nước, cho nên đã mạo phạm đến vị hôn thê của Chủ tịch thị trấn Bành. Thật sự là ngại quá! Về phần mẹ của tôi, bà ấy đến tìm Phùng tiểu thư không phải cố ý muốn làm tổn hại đến Phùng tiểu thư, mà là muốn nói chuyện, xem vấn đề giải quyết như thế nào.

- Đây là sự hiểu lầm mà thôi. Tôi xin đại diện cho mẹ và em trai, đại diện cho cả nhà chúng tôi, đại diện cho tập đoàn An Lập hướng Bí thư Bành và Phùng tiểu thư ngỏ lời xin lỗi. Nếu có chỗ nào mạo phạm, xin hai người lượng thứ một chút. Chúng tôi nguyện ý gánh vác tất cả chi phí chữa bệnh và bồi thường cho Phùng tiểu thư. Xin Bí thư Bành hạ thủ lưu tình.

- Những lời này anh không cần nói với tôi. Vụ án này đã có cảnh sát tham gia, nên xử lý như thế nào không phải do Bành Viễn Chinh tôi định đoạt. Có pháp luật cả thôi. Không phải tôi muốn thế nào là được thế đó, cũng không phải anh muốn cái nào là được cái đó. Hết thấy đều do cơ quan chấp pháp xử lý.

- Cá nhân tôi mà nói, tôi có thể thông cảm cho sự kích động của các người, nhận lời xin lỗi của các người. Nhưng chế độ pháp luật thì không thể. Bất cứ kẻ nào xúc phạm đến pháp luật thì phải trả một giá thật đắt. Được rồi, tôi còn một cuộc họp, anh đi trước đi. Có cái gì yêu cầu thì có thể đến đồn công an và phân cục để nói. Tôi không thể can dự vào.

Bành Viễn Chinh phát tay.

Nếu không có việc Trương Thu Cúc làm bị thương Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chinh căn bản có thể chấp nhận giải quyết riêng. Bởi vì bản thân hắn cũng chẳng có việc gì, mà những người kia cũng chưa nói đến là trái pháp luật. Nhưng hiện tại thì khác. Mặc kệ là Trương Thu Cúc có vô tình hay cố ý, nhưng sự thật đều ngay trước mặt. Bành Viễn Chinh không thể tha thứ cho bất cứ ai làm bị thương người hắn yêu nhất.

Hắn xem ra, nếu hắn không hướng Phùng gia ở thủ đô nói chuyện này, không hướng cơ quan công an kiên trì thực hiện áp lực, chỉ theo nếp mà xử lý thì đã là sự nhượng bộ và suy xét đến thân phận cán bộ lãnh đạo của mình rồi.

Nếu không phải là người trong quan trường thì khẳng định lúc này hắn đã bùng nổ. Bởi vì Phùng Thiển Như bị thương tổn và kinh hãi đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn.

An Gia Bình cắn chặt răng, tiến lên một bước nói:

- Bí thư Bành, kỳ thật chỉ là một việc nhỏ như lông gà, vì sao lại muốn làm lớn ra? Có tất yếu như vậy không?

- Tôi không làm lớn chuyện, nhưng là người bị hại, chúng tôi có quyền yêu cầu cảnh sát theo lẽ chấp pháp công bằng mà thôi. Tôi không có quyền lực và bản lĩnh chính ai, cũng không muốn chửi ai, xin anh nói chuyện tôn trọng một chút.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói.

- Bành Viễn Chinh, anh đừng khinh người quá đáng. Ý của anh là muốn tuyệt tình sao?

An Gia Bình cảm thấy thái độ của mình đã đủ khúm núm rồi, nhưng không nhận được sự tôn trọng của Bành Viễn Chinh thì trong lòng tức giận rất cuộc đã không kìm chế được.

- Anh đến nơi này ồn ào cái gì?

Bành Viễn Chinh đột nhiên đứng dậy vỗ bàn:

- Rốt cuộc là ai khinh người quá đáng chứ? Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, huống chi các người chỉ là thương nhân. Đi ra ngoài cho tôi.

An Gia Bình xì một tiếng khinh miệt:

- Bành Viễn Chinh, anh đừng tưởng rằng mình là cháu của Mạnh Cường thì có thể kiêu ngạo. Tôi nói cho anh biết, An gia chúng tôi không phải là người dễ chọc vào. Không tin thì cứ chờ xem.

An Gia Bình sắc mặt hung tợn, ánh mắt hung ác, sung mãn uy hiếp.

- Tôi sẽ chờ. Muốn uy hiếp tôi, bằng anh thì còn chưa đủ tư cách.

Bành Viễn Chinh lãnh đạm bĩu môi, không kiên nhẫn, vừa nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, vừa mở cửa, dùng sức đẩy ra ngoài:

- Nếu anh ở nơi này quá rầy tôi, tôi lập tức báo cảnh sát ngay.

An Gia Bình là loại công tử bột, bình thường sống an nhàn sung sướng, như thế nào lại bị Bành Viễn Chinh đẩy như vậy. Y lảo đảo mấy bước, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Y từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ trải qua cảm giác này, lập tức rít lên một tiếng, vọt đến chỗ Bành Viễn Chinh. Mà hai tên vệ sĩ đang chờ ngoài hành lang thấy tình thế không tốt thì liền đẩy Điền Minh vọt tới.

Đám người Điền Minh sợ hãi, hô lên rồi cùng với một số người ở phòng Đảng chính chạy đến, sợ Bành Viễn Chinh chịu thiệt.

Bành Viễn Chinh nhú mày. Nếu không e dè thân phận thì hẳn đã sớm cho An Gia Bình một cước rồi. Hắn tránh qua một bên, khiến An Gia Bình hụt chân ngã nhào xuống đất.

Hai tên vệ sĩ mặc áo đen xông tới, còn chưa kịp dừng bước chân thì đã bị Bành Viễn Chinh tung ra chiêu “Tứ lạng bạt thiên cân”, thừa cơ hội ngã mình xuống mặt đất. Cho nên đám người Điền Minh không kịp phản ứng.

Bành Viễn Chinh luyện công phu nhiều năm như vậy, giờ phút này lại tái sinh ở thân thể thanh niên khỏe mạnh. Mà hai tên vệ sĩ của An Gia Bình tuy gọi là vệ sĩ nhưng thật ra chỉ là hai quân nhân vừa xuất ngũ, chẳng có tài cán gì. Chỉ cậy mình mạnh nhưng luận về kỹ xảo thì không thể là đối thủ của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tiến lên hung hăng đá vào chân của An Gia Bình hai cái, rồi hướng đám người Điền Minh phất tay, quát to:

- Hướng Quận ủy và UBND quận báo có người tấn công chính quyền đảng ủy thị trấn. Báo cảnh sát và bảo người của đồn công an nhân dân lại đây.

Bành Viễn Chinh thản nhiên bước xuống lầu. Đám người Điền Minh thì lại thì thấy ba người An Gia Bình đang rên rỉ đứng dậy, rồi lại nhìn theo bóng dáng cao ngất của Bành Viễn Chinh, thì trên trán không khỏi đổ mồ hôi. Vị lãnh đạo của mình thật là quá mạnh. Không ngờ còn có công phu trong người.

Tấn công cơ quan chính quyền Đảng ủy, ý đồ hành hung và phá hư trật tự làm việc của chính quyền, tính chất sự việc rất nghiêm trọng. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, An Gia Bình không chỉ đi một người, mà còn chủ động tấn công Bành Viễn Chinh, không để ý đến lời khuyên can.

Ba người An Gia Bình bị người của đồn công an thị trấn Vân Thủy mang đi, mà Lý Tuyết Yến cũng đại diện cho Đảng ủy thị trấn Vân Thủy hướng Quận ủy và UBND quận báo cáo. Bí thư Quận ủy Tân Phượng vừa mới từ tỉnh trở về, nhận được tin tức này thì giận tím mặt, lập tức chỉ thị phân cục Công an Tân An chấp pháp hành động, nghiêm khắc xử lý.

Bí thư Quận ủy lên tiếng, khu cục không dám chậm trễ, lúc này thành lập tổ chuyên án, tiến vào thị trấn Vân thủy, tiếp nhận vụ án từ trong tay đồn công an thị trấn, đem An Gia Ung, An Gia Bình và Trương Thu Cúc cùng xử lý.

Tần Phượng ở tỉnh nói chuyện gì với Bí thư Từ Xuân Đình thì không ai biết, nhưng Tần Phượng khi trở lại quận thì rõ ràng làm cho người ta cảm giác, dĩ vãng có chút khác biệt. Tác phong càng thêm quyết đoán.

Mà quyền uy của cô ở quận là vô thượng, gần như chỉ trong một đêm là tạo dựng hẳn lên. Tuy rằng trước đây cô cơ bản đã nắm trong tay đại cục của khu Tân An, nhưng bởi vì có Cố Khải Minh cản tay, có những lĩnh vực không thể luồn tay vào. Nhưng lúc này đây, bởi vì cô sắp đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ thành ủy và là Bí thư Quận ủy nên những gì nắm trong tay không còn trì hoãn.

Một số cán bộ đều chuyển hướng. Mà lãnh đạo quận, thậm chí là lãnh đạo thành phố đều tự mình gọi điện thoại hoặc gặp mặt chúc mừng cô.

304. Chương 310: Công Tư Phân Minh

Vợ và hai con trai lần lượt bị đưa vào đồn, hơn nữa còn mang tội danh “gây rối” và “tấn công cơ quan chính phủ”, rốt cuộc An Lập Tiết nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu không “cứu” được vợ và hai đứa con trai, không chỉ là mặt mũi An gia bị tổn hại nặng nề, mà ngay cả việc kinh doanh của An gia đều sẽ bởi vậy mà bị chèn ép. An Lập Tiết không dám do dự, lập tức thông qua đưa cháu bà con xa An Gia Lượng và Hoắc Dương tìm tới cầu cứu Mạnh Cường.

Mạnh gia.

An Lập Tiết khiêm tốn đứng đó, nói khẽ, cười nịnh, lời lẽ khiêm tốn mềm mỏng. Nếu không phải bởi vì có việc cầu người, ông ta cũng không đến mức phải hạ mình như thế, gần đây tuổi đầu, ra vẻ đáng thương trước mặt Mạnh Cường.

Mạnh Cường cau mày, trầm ngâm một lúc lâu, mới trầm giọng nói:

- Lão An, không phải tôi không giúp anh, mà là tôi không giúp được anh! Con anh gây chuyện còn có thể nói là không biết chuyện, nhưng hành động của vợ và con trai lớn của anh, thật sự là hết sức ngu xuẩn!

Anh có biết tính chất của việc này là gì không? Tấn công cơ quan chính phủ, đây là tội hình sự! Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

Thái độ của Mạnh Cường rất nghiêm khắc.

Thật ra lời của ông ta là lời nói thật, quan hệ giữa Mạnh gia và An gia còn xa mới gọi là hòa hợp, Bành Viễn Chinh đâu dễ nghe lời nói của cậu hần, mà cho dù nghe, lúc này cũng đã muộn, dưới cơn thịnh nộ, Bành Viễn Chinh đã lấy danh nghĩa chính quyền báo cáo lên Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, hiện giờ Quận ủy ra mặt, Cục công an lập án xử lý, đường lui đã hoàn toàn bị ngăn chặn.

An Lập Tiết thầm nhủ mày, cũng không dám nổi giận, vẫn cười nói:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, dù sao ngài cũng là bề trên của Bí thư Bành, ngài nói giúp một tiếng. Tôi đi gặp Bí thư Bành, xin hần hạ thủ lưu tình, tha cho chúng tôi lần này. Chuyện này là do chúng tôi sai trước, chúng tôi sẽ sẵn sàng gặp Bí thư Bành xin lỗi!

Mạnh Cường định lên tiếng từ chối, Trương Mỹ Kỳ vợ ông ta đi tới cười nói:

- Ông xã, anh nghĩ cách giúp đỡ đi. Lão An cũng không phải người ngoài.

Bây giờ họ cũng đã biết sai rồi, cũng đâu phải tội giết người, dù sao cũng đã nhốt ba mẹ con họ trong nhà giam rồi còn gì?

Trương Mỹ Kỳ không thể không biện hộ cho An Lập Tiết và An gia, bởi vì phía mẹ ruột bà, chẳng hạn Hoắc Dương, đều có nhiều quan hệ với An gia, không ít người còn làm việc tại các xí nghiệp của An gia; ngay cả An Gia Lượng, con rể bà cũng là bà con xa của nhà họ An. Một khi An gia ngã, không chừng sẽ liên lụy đến nhà mẹ ruột bà, thậm chí liên lụy đến bà và Mạnh gia.

Lúc Mạnh Hiểu Quyên kết hôn, An gia cũng tặng phong bì đồ dày cộp, mà thường ngày, hai vợ chồng son cũng nhận không ít lợi lộc từ An gia. Đương nhiên đây còn xa mọi có thể gọi là “tiền – quyền giao dịch”, nhưng cái gọi là lễ nhiều, người không trách, ít nhiều cũng phải có một chút tình cảm chứ?

Mạnh Cường trừng mắt nhìn Trương Mỹ Kỳ. Nhà mẹ đẻ Trương Mỹ Kỳ bảy tám cô dì, bà con thân thích rối tung lên, cả ngày chỉ biết thêm phiền, thêm rắc rối. Mà ngay cả con rể ông ta, An Gia Lượng cũng không có tiền đồ cho lắm. Tuy An Gia Lượng cũng họ An, nhưng trước kia An gia không hề lui tới, chỉ sau khi thành con rể Mạnh gia, người nhà họ An mới đối xử với y như thượng khách.

Vì sao người ta tìm đến nhà ông nhờ vả, chẳng lẽ ông còn không rõ hơn ai hết?

Mạnh Cường do dự một lúc lâu, không biết phải làm cách nào. Ông ta muốn gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, lại sợ hấn không nể mặt khiến mình ê chề, mà nếu làm ngơ mặc kệ, cũng không phù hợp với lợi ích của Mạnh gia.

- Ông xã, hay là gọi điện cho thám?

Trương Mỹ Kỳ hỏi dò.

Mạnh Cường biến sắc, nổi giận nói:

- Bậy bạ! Chuyện này không có quan hệ với Mạnh Lâm, đừng làm liên lụy cô ấy!

Mạnh Cường thầm mắng vợ mình quá ngu xuẩn, nói với Mạnh Lâm, khác nào báo cho Phùng gia biết chuyện này, mà nếu để Phùng gia biết được, An gia coi như xong, Mạnh gia cũng gặp rắc rối. Mạnh Cường đoán Bành Viễn Chinh còn chưa đến mức kể chuyện này với trong nhà, bởi vì hấn vẫn đang kiểm soát được tình hình.

Mạnh Hiểu Quyên do dự một lát, không kìm nổi khế nói:

- Ba, mẹ, hai người đừng làm ầm ĩ nữa, hay là chúng ta đi gặp Phùng Thiến Như đi. Phùng Thiến Như là một cô gái rất độ lượng, con đến năn nỉ cô ấy, chỉ cần cô ấy mở miệng, hấn là Viễn Chinh sẽ nể tình.

- Mấy người biết cái gì? Tình thế bây giờ, Quận ủy Tân An đã ra mặt, Cục công an đang lập án xử lý, tổ chức đã ra mặt, muốn không xử lý mà kết án liền là không thể.

Mạnh Cường cảm tức vỗ lên bàn.

An Lập Tiết cắn răng:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, ngài có thể ra mặt dàn xếp với Bí thư Tần...

Mạnh Cường cau mày:

- Người phụ nữ Tần Phượng này khó mà nói được. Hơn nữa, cô ta đã vào bộ máy Ủy viên thường vụ Thành ủy, đây là lúc cô ta đắc thế, người ngoài rất khó nói chuyện!

Mạnh Cường thở ra một cái:

- Lão An, anh không cần oán giận, muốn trách thì trách anh không quản được vợ con. Cái này gọi là làm bậy không có đường sống! Thế này vậy, tôi giúp anh nói, cố gắng để được xử lý nhẹ. Vợ và đứa con thứ của anh sẽ được ra, nhưng người con lớn An Gia Bình, tôi thấy sẽ bị nhốt một thời gian.

Khóe miệng An Lập Tiết hơi giãn giãn, nhưng ông ta biết, đây là kết quả tranh thủ tốt nhất rồi. Thở dài một tiếng, ông ta liên tục cảm ơn:

- Vạy đa tạ Chủ tịch thành phố Mạnh, đa tạ! Tôi đi về trước đợi tin.

An Lập Tiết xoay người bước đi, Mạnh Cường thần nhiên nói:

- Lão An, mang phong bì của anh đi đi. Anh không cần nói gì nữa, tôi không nhận đâu! Sau này cũng không nên lui tới thường xuyên! Tôi đồng ý giúp anh, là vì nghĩ đến sự giao tình giữa hai nhà chúng ta, sau này đừng đi ngang về tắt thế này nữa, anh phải rút kinh nghiệm và tự kiểm chế.

Thái độ Mạnh Cường rất kiên quyết, Trương Mỹ Kỳ biết bây giờ là lúc nhạy cảm, vội cầm phong bì An Lập Tiết đưa tới, nhét lại vào túi ông ta, bất kể An Lập Tiết đẩy ra, cũng không chịu nhận.

An Lập Tiết đi rồi, Mạnh Cường cảm tức đứng dậy nói:

- Nói cho thân thích của các người, sau này ít gây phiền phức giùm tôi! Tôi đã nói với mấy người rồi, An gia nước quá sâu, các người đừng có lui tới thân cận quá! Tiểu An, nếu con coi lời ba như gió thoảng bên tai, sau này cũng đừng có bước vào cửa Mạnh gia nữa!

Mạnh Cường phẩy tay bỏ đi. Sắc mặt An Gia Lượng, chồng của Mạnh Hiểu Quyên chợt đỏ lên, áp úng mấy tiếng, lại ủ rũ cúi đầu xuống. Y là con nhà nghèo, lấy được con gái của Phó chủ tịch thành phố, có thể nói là một bước lên trời, nào dám tỏ vẻ tự ái trước mặt cha vợ.

Phùng Thiến Như đang ở nhà nghỉ ngơi, tuy vết thương của cô không nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng bị một trận kinh sợ. Mà trải qua lần này, nhiệt tình đi dạy ở trường trung học thị trấn Vân Thủy cũng giảm đi không ít, đương nhiên Bành Viễn Chinh cũng không muốn cô đi.

Buổi sáng, Phùng Thiến Như gọi điện cho Từ Tiểu, rồi nằm xem ti vi, rồi mơ màng thiếp đi. Cô vừa mới rời giường rửa mặt, chuẩn bị ra ngoài mua đồ về nấu cơm, chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên, âm thanh hơi chói tai.

Phùng Thiến Như ra mở cửa, thấy là Mạnh Hiểu Quyên, có phần không ngờ. Nhưng tính cô vốn điềm đạm, lại nghĩ đến Mạnh Lâm, cũng không thể để Mạnh Hiểu Quyên sượng mặt, liền mỉm cười mở rộng cửa cho Mạnh Hiểu Quyên vào.

Mạnh Hiểu Quyên hơi lúng túng mỉm cười, nắm tay Phùng Thiến Như nói:

- Thiến Như, chị nghe nói em bị thương, nên đến thăm em.

Mạnh Hiểu Quyên xem xét chỗ tay đau của Phùng Thiến Như, tay đã được đắp thuốc, thở dài. Vết thương của Phùng Thiến Như chỉ là ngoài da, nhưng tính chất vẫn nghiêm trọng. Phùng Thiến Như có thân phận thế nào, vết thương dù nhẹ, đối với Phùng gia cũng không phải chuyện nhỏ.

Mạnh Hiểu Quyên do dự một chút, rồi vẫn thay An gia xin Phùng Thiến Như nể tình. Cô và An Gia Lượng cưới nhau chưa lâu, tình cảm vợ chồng tốt đẹp, không muốn thấy chồng mình kẹt trong thế khó xử, liền thử tới đây năn nỉ Phùng Thiến Như.

Trong lúc nhất thời, Phùng Thiến Như không thể không nể mặt. Tuy Bành Viễn Chinh không coi người Mạnh gia là thân nhân, nhưng còn có Mạnh Lâm, nghĩ đến bà đối xử với mình như con đẻ, Phùng Thiến Như hơi do dự một chút, rốt cuộc đáp ứng Mạnh Hiểu Quyên.

Mạnh Hiểu Quyên rất vui mừng, luôn miệng cảm ơn rồi ra về. Cô đi rồi, Phùng Thiến Như gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, nói lên suy nghĩ của mình. Mạnh Hiểu Quyên tìm tới, Phùng Thiến Như hiểu quan hệ giữa Mạnh gia và An gia không đơn giản, nếu chuyện âm ỉ thêm, không chừng sẽ liên lụy đến Mạnh gia. Mạnh gia ra sao, Bành Viễn Chinh không quan tâm, nhưng chắc chắn Mạnh Lâm sẽ vì vậy mà đau lòng.

Vì mẹ mình, sau khi nói chuyện xong với Phùng Thiến Như, Bành Viễn Chinh trầm tư một lát, rồi gọi điện cho Lý Minh Nhiên, khéo léo tỏ thái độ của mình: Chuyện An Gia Ung và Trương Thu Cúc, có thể miễn truy cứu hình sự, nhưng An Gia Bình đem người đến trụ sở chính quyền thị trấn đánh người, tuyệt đối không nhân nhượng, nhất định phải nghiêm trị.

Điều này thể hiện tính cách công tư phân minh của Bành Viễn Chinh. Việc tư hấn có nhượng bộ, nhưng việc công thì tuyệt đối không.

Buổi tối, vợ chồng Mạnh Cường ra mặt, thay An Lập Tiết tha thiết mời Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như ăn cơm. Nghĩ đến mẹ, lại có Phùng Thiến Như luôn khuyên bảo, Bành Viễn Chinh miễn cưỡng đồng ý đến.

An Lập Tiết đích thân đón ở cửa khách sạn, vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên cũng cùng đứng đón.

Bành Viễn Chinh nắm tay Phùng Thiển Như, từ bãi đậu xe đi tới. An Lập Tiết không biết mặt Bành Viễn Chinh, khi nghe Mạnh Hiểu Quyên niềm nở kêu lên “Viễn Chinh, Thiển Như”, mới chăm chú nhìn, cẩn thận đánh giá Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như.

Lúc này, vợ con ông ta đang bị nhốt, nói rằng trong không có khúc mắc là nói dối. Nhưng giờ phút này, ông ta làm sao dám thể hiện sự bất mãn của mình, một mực cung kính mỉm cười:

- Xin chào, Bí thư Bành! Cô Phùng! Cảm tạ hai vị, rất hân hạnh được đón tiếp!

305. Chương 311: Tuyệt Đối Không Nhân Nhượng!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bắt tay An Lập Tiết, rồi theo sau vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên vào khách sạn.

Vào đến phòng ăn riêng, An Lập Tiết nhún nhường mỉm cười:

- Bí thư Tiểu Bành, cô Phùng, mời ngồi.

An Lập Tiết bất ngờ phát hiện, khi Bành Viễn Chinh vào, hai vợ chồng Mạnh Cường cũng đứng dậy, tươi cười chào đón, trong lòng ông ta không khỏi ngạc nhiên, đôi mắt lóe lên.

- Viễn Chinh, Thiển Như, đến đây!

Mạnh Cường ít nhiều còn dè dặt một chút, bởi vì dù sao ông ta cũng là bề trên và là cán bộ lãnh đạo, trước mặt người ngoài không thể quá mức mất thân phận. Nhưng Trương Mỹ Kỳ thì không để ý nhiều như vậy, bà bước tới nắm chặt tay Phùng Thiển Như, nói chuyện bằng thái độ tha thiết. Thấy cổ tay của Phùng Thiển Như vẫn còn hơi tím bầm, Trương Mỹ Kỳ quay lại nhìn An Lập Tiết, lớn tiếng nói:

- Lão An, bà xã anh cũng quá lỗ mãng, quá kỳ cục! Xem tay của Thiển Như nè! Bầm tím cả!

An Lập Tiết xấu hổ cười khỏ, nói:

- Cô Phùng, tôi thay hai mẹ con họ xin lỗi cô, chuyện mạo phạm, xin cô Phùng khoan thứ!

An Lập Tiết hướng về phía Phùng Thiển Như khom người bái một cái.

Phùng Thiển Như là người nhã nhặn, dù sao An Lập Tiết là người đã lớn tuổi, lại cúi đầu xin lỗi cô, cô liền cười nói:

- Thôi đi, đều là chuyện đã qua rồi.

- Không thể nói như vậy! Lão An, đợi Trương Thu Cúc ra ngoài, anh dẫn cô ấy giáp mặt xin lỗi Thiển Như! Trương Mỹ Kỳ cố ý nói.

An Lập Tiết liên tục gật đầu:

- Đúng, đúng!

- Đề nghị xuống đi.

Mạnh Cường phát phát tay.

Hai vợ chồng Mạnh Cường ngồi bên trái An Lập Tiết, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như ngồi ở bên phải. Hai vợ chồng An Gia Lượng và Mạnh Hiểu Quyên ngồi kế bên.

Chờ món ăn được mang lên, sau khi uống hai ly rượu, An Lập Tiết phát tay, một nữ nhân viên của tập đoàn An Lập đứng phục vụ một bên, vội cầm một hộp nhỏ được gói rất đẹp đặt trước mặt Phùng Thiển Như, sau đó nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một đôi vòng tay bằng vàng lóng lánh, trông rất dày và nặng.

- Bí thư tiểu Bành, cô Phùng, xảy ra chuyện hiểu lầm này, thật sự là khiến tôi rất hổ thẹn. Món quà nhỏ này, xem như An gia tạ lỗi với cô Phùng, xin cô nể tình mà nhận lấy!

An Lập Tiết niềm nở cười.

Mạnh Cường liếc nhìn đôi vòng tay kia, nhướn mày lên, còn trong mắt Trương Mỹ Kỳ đầy vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ: cái lão họ An này cũng hào phóng thật, ra tay thật hào phóng!

Vào thời đó, một đôi vòng vàng nặng trịch như vậy, giá cả rất cao!

Phùng Thiên Như khẽ mỉm cười, chỉ nhìn lướt qua, liền nhẹ nhàng đẩy ra:

- Tâm ý của Chủ tịch Hội đồng quản trị An, tôi xin nhận, nhưng món đồ này thì tôi không thể nhận.

An Lập Tiết còn muốn nói, lại nghe Bành Viễn Chinh có phần không kiên nhẫn khoát tay, trầm giọng nói:

- Được rồi, món đồ này chúng tôi sẽ không nhận. Ở đây, tôi xin nói rõ với ông. Chuyện vợ và con trai thứ của ông quấy rầy Phùng Thiên Như coi như xong, tôi đã nói rõ ràng với Cục công an, chúng tôi không truy cứu. Nhưng Cục công an có thể xử lý nhẹ hay không, đó là chuyện của Cục công an.

Nhưng, chuyện An Gia Bình dẫn người tấn công chính quyền thị trấn, hành vi tội tặc, thái độ của tôi là hết sức kiên quyết. Tôi đã báo cáo với lãnh đạo Quận ủy, cũng đã liên hệ với lãnh đạo Phân cục công an, theo lệ xử lý, tuyệt đối không nhân nhượng!

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh đứng dậy, thản nhiên nói:

- Được rồi, rượu cũng đã uống, chúng tôi cũng đã nhận lời xin lỗi của ông, tối nay tôi còn có việc, trước hết xin lỗi không tiếp được.

Bành Viễn Chinh xoay người bước đi, Phùng Thiên Như đương nhiên phải đuổi theo. Cô nhìn vợ chồng Mạnh Cường gật đầu xin lỗi, cũng đứng dậy rời đi.

Lời nói của Bành Viễn Chinh rất thẳng thừng, mà hần đi cũng rất nhanh, nói đi là đi, không chút lưỡng lự. Đến khi An Lập Tiết và người của Mạnh gia phản ứng, thì hần và Phùng Thiên Như đã rời khỏi phòng ăn rồi.

An Lập Tiết hơi nhú mày, theo phản xạ tự nhiên, quay lại nhìn hai vợ chồng Mạnh Cường, thầm nghĩ tiểu tử này quá cố chấp và dường như cũng không nể mặt hai vợ chồng Mạnh Cường, có cháu nào đối xử với cậu như vậy? Thoạt nhìn đã thấy có gì đó không bình thường.

Ông ta nghĩ Mạnh Cường sẽ tức giận, nhưng thực tế là Mạnh Cường xấu hổ thì có xấu hổ, nhưng một câu phản nài cũng không nói ra miệng, chỉ im lặng đứng dậy rời đi. Mạnh Cường đi, Trương Mỹ Kỳ rồi đến vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên vội đuổi theo, từ đầu đến cuối chưa đến nửa giờ, một bữa tiệc thịnh soạn chỉ còn lại độc một mình An Lập Tiết.

An Lập Tiết giận dữ đập bàn, sắc mặt âm trầm mắng một câu, nhưng không dám lớn tiếng.

Ngày hôm sau, Đảng ủy Cục công an quận nhanh chóng đưa ra quyết định xử lý. An Gia Ung gây rối trật tự ở trường học, xử phạt một ngàn tệ, miễn trách nhiệm hình sự; Trương Thu Cúc gây hấn, cố ý thương tổn người khác, nhưng tình tiết không nghiêm trọng, tạm giam hai ngày, phạt tiền hai ngàn tệ; An Gia Bình cùng hai người khác tấn công Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy, tính chất nghiêm trọng, phạt giam ba tháng, phạt tiền hai ngàn tệ.

Lý Minh Nhiên đích thân lên Quận ủy báo cáo với Tần Phượng. Tần Phượng không tỏ thái độ tại chỗ, đợi Lý Minh Nhiên đi rồi, cô mới nhắc điện thoại gọi cho Bành Viễn Chinh.

Lúc cô gọi điện, Bành Viễn Chinh đang trao đổi với mấy người Chủ Lượng về ý tưởng quy hoạch một công viên và quảng trường ở thị trấn Vân Thủy. Ý tưởng của hần được đám Chủ Lượng nồng nhiệt tán thành, thật ra cách đây hai năm, Chủ Lượng cũng có ý này, nhưng khi y đề xuất với Hách Kiến Niên, liền bị ông ta gạt đi.

Hách Kiến Niên nói một câu thế này: một thị trấn thì làm công viên làm cái gì? Dân chân lấm tay bùn ở đây làm gì có thời gian đi dạo công viên? Tốn nhiều tiền xây dựng lên chỉ là đem tiền ném trôi theo dòng nước.

- Bí thư Bành, ý tưởng này tốt lắm. Hai năm trước, tôi cũng đưa ra ý này, nhưng Hách Kiến Niên không đồng ý, cho rằng đó là ý nghĩ kỳ cục, ăn no rảnh rỗi rồi bày chuyện. Nhưng trên thực tế, hiện nay cuộc sống người dân đều khá giả, thị trấn chúng ta cũng không phải thị trấn nông nghiệp, số hộ sinh sống bằng nghề nông rất ít, chúng ta nên xây dựng thị trấn thành một thành phố nhỏ hiện đại, giống như nội thành!

Chữ Lượng có phần hưng phấn:

- Bí thư Bành, hiện giờ công tác cải tạo phố buôn bán vừa mới bắt đầu, chúng ta điều chỉnh quy hoạch một chút, biến công viên này trở thành công trình phụ của công trình phố buôn bán, hẳn là không có vấn đề gì. Chỉ là về tài chính, có lẽ chính quyền thị trấn phải bỏ tiền đầu tư.

Bành Viễn Chinh cười cười, phát tay nói:

- Nên đầu tư thì phải đầu tư! Tài chính của thị trấn chúng ta có tiền, để tiền trong ngân hàng làm cái gì? Tài chính công nên dùng phục vụ cho dân. Ý kiến cá nhân của tôi là, sau này thị trấn chúng ta phải có kế hoạch, có bước đi đầy mạnh đầu tư công trình công cộng và phúc lợi công cộng.

Sang năm, tôi chuẩn bị tiến hành vài công trình như vậy, bao gồm xây dựng công viên này, cải tạo và xây dựng mới ba trường tiểu học, việc xây dựng đường phố cũng được đưa vào chương trình nghị sự. Làm đường, giáo dục, chữa bệnh và các địa điểm văn hóa giải trí công cộng, tất cả đều là các lĩnh vực sau này chúng ta cần tăng cường đầu tư.

Quý Kiến Quốc cười xen vào:

- Bí thư Bành, muốn hoàn thành các công trình đó, cần không ít tiền, phải vét sạch tiền của bên tài chính đó!

- Chia ra từng bước mà thực hiện, thị trấn chúng ta có thực lực kinh tế, tại sao không làm? Chúng ta hoàn toàn có điều kiện, có năng lực kiến thiết thị trấn Vân Thủy trở thành một thành phố nhỏ hiện đại nổi tiếng ở thành phố Tân An, thậm chí là ở toàn tỉnh!

Bành Viễn Chinh cười:

- Lão Quý mục tiêu của tôi là trong vòng ba năm, làm thị trấn Vân Thủy hoàn toàn thay đổi! Đảng ủy và chính quyền thị trấn khóa trước để lại của cải giàu có cho bộ máy chúng ta, chúng ta không thể ngủ quên trong thắng lợi, phải học cách tiêu tiền, đem tiền tạo phúc cho dân! Dân chúng được lợi ích thực tế, chúng ta được chút tiếng tăm và thành tích, vẹn toàn cả đôi bên. Ha ha, có phải như vậy không?

Quý Kiến Quốc gật đầu, cười nói:

- Bí thư Bành, không biết lãnh đạo có suy xét đến việc xây dựng ký túc xá không? Ký túc xá của thị trấn chúng ta vốn là trường học, cũ nát không chịu nổi, khắp nơi gió lùa, các cán bộ luôn trông mong xây dựng ký túc xá mới.

- Chuyện này tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng tạm thời cũng không gấp được. Đợi sau khi hoàn thành công trình cải tạo phố buôn bán, chúng ta sẽ mượn một tòa lầu bên đó để làm việc, sau đó đập ký túc xá ra xây lại!

Bành Viễn Chinh nói tới đó, chợt tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hắn nhận cuộc gọi, thản nhiên nói:

- Tôi là Bành Viễn Chinh, xin hỏi là ai vậy?

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, sau đó truyền tới giọng nói mềm mại, dịu dàng pha chút mệt mỏi của Tần Phượng:

- Viễn Chinh, tôi là Tần Phượng.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh lập tức trở nên hơi khác lạ.

Có lúc Tần Phượng gọi hắn là “Chủ tịch thị trấn Tiểu Bành”, có lúc cô gọi hắn là “đồng chí Viễn Chinh”, đây là lần đầu cô gọi hắn là “Viễn Chinh”, hơn nữa, giọng điệu rất dịu dàng ấm áp, khiến trong lúc nhất thời, Bành Viễn Chinh có cảm giác “thụ sủng nhược kính” (được sủng ái mà lo sợ), cảm thấy không quen.

- Bí thư Tần..

Bành Viễn Chinh hơi trù trừ một chút, cười nói.

Nghe hắn nói chuyện với Bí thư Tần, Cổ Lương, Quý Kiến Quốc vội đứng dậy im lặng rời đi, thay hắn đóng cửa phòng làm việc lại.

- Viễn Chinh, vừa rồi Lý Minh Nhiên đã báo cáo với tôi về việc xử lý hai mẹ con An gia...Cậu biết chuyện này chưa? Tôi muốn hỏi ý kiến của cậu một chút.

Dường như Tần Phượng không phát hiện ra sự khác thường trong giọng nói của Bành Viễn Chinh, tiếp tục dịu dàng nói.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, cười:

- Bí thư Tần, chuyện đó chỉ là vấn đề cá nhân, cũng không phải đại sự gì, nếu tôi cứ cứng rắn, chắc chắn sẽ có người sau lưng nói xấu. Cô bảo Cục công an xử lý theo quy định đi, tôi không có ý kiến gì đâu. Nhưng riêng việc An Gia Bình đến trụ sở thị trấn gây rối, nhất định phải nghiêm trị, thái độ của tôi là hết sức rõ ràng!

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Được rồi, nếu cậu không có ý kiến, tôi thông báo cho mấy lãnh đạo quận một chút, chuyện này coi như đã định rồi.

Tần Phượng cũng cười, chủ động chuyển đề tài:

- Gần đây cậu và Dệt Phong Thái bàn đến đâu rồi? Có triển vọng hợp tác không?

- Có chứ, Dệt Phong Thái đã đồng ý hợp tác với chúng ta, nhưng lúc nào triển khai hợp tác, còn cần chờ thời cơ chín muồi.

Bành Viễn Chinh cười, cuối cùng không kìm nổi “đùa giỡn” một câu:

- Nghe chừng hôm nay tâm trạng của Bí thư không tệ lắm, xem ra chuyện thăng chức đã chắc chắn, hôm nào tôi lại mời lãnh đạo ăn bữa cơm, chúc mừng lãnh đạo.

- Bành Viễn Chinh...!

Tần Phượng xấu hổ kêu lên một tiếng, gác điện thoại.

306. Chương 312: Chuyện Lớn Xảy Ra

Tần Phượng cúp điện thoại, có chút xấu hổ nhưng trước mắt lại không kìm nổi hiện lên gương mặt như cười như không của Bành Viễn Chinh. Cô thở dài trong lòng, không còn cảm xúc tức giận nữa mà là sự đau thương vô cùng vô tận.

Tình cảm năm đó bị thương nặng khiến cô sinh ra bài xích đối với đàn ông, thậm chí là căm hận. Cô làm việc trong chốn quan trường, thân là cán bộ lãnh đạo, dưới trướng có vô số cấp dưới xu nịnh thì càng làm cho cô coi thường đàn ông hơn.

Nhưng cô không biết rằng, cánh cửa lòng đã phủ đầy bụi của cô đã lặng yên mở ra, ghi dấu hình ảnh của một chàng thanh niên trẻ tuổi, có chút hống hách, có chút chân thành và cũng có chút bất cần đời. Hắn nhiệt tình, bốc đồng, không có chỗ nào sợ hãi, thậm chí dũng cảm tiến lên, vượt xa những người đồng lứa tuổi, cùng với một sự bí ẩn khiến cho tâm cô phải động.

Tâm động thì tâm động, cô không thể lảng tránh nội tâm của mình.

Trên thực tế, cô là một người phụ nữ thành thực, cũng cần một người đàn ông che chở và chăm sóc.

Nhưng tâm động như vậy lại khiến cô bất đắc dĩ và tuyệt vọng. Cô không ngờ mình yêu Bành Viễn Chinh, chứng ngại không phải ở tuổi tác, chức vị hay cấp bậc mà chính là việc cô đã từng kết hôn, chẳng còn nguyên vẹn. Nó giống như một khối đá lớn đè nặng vào tâm hồn cô khiến cô không thở nổi.

Cô cũng là người phụ nữ dám yêu dám hận. Nếu không thì chẳng sợ Bành Viễn Chinh đã có vị hôn thê mỹ mạo cao quý, cô cũng sẽ không từ bỏ. Nhưng hiện tại, sự tự ti lại quấn quanh trong lòng cô. Cô đối với khát vọng tình yêu tràn đầy vẻ lo lắng.

Tần Phượng dựa lưng vào ghế, im lặng thật lâu, sâu kín thở dài.

Giờ phút này, cô có một cảm giác hồng nhan bạc phận.

Bành Viễn Chinh xem lại bảng tổng kết công tác toàn năm 1992 của phòng Đảng chính đưa tới. Kỳ thật thì cũng là báo cáo của bộ máy chính đảng trong năm vừa qua. Bành Viễn Chinh nhắc điện thoại gọi Lý Tân Hoa.

Lý Tân Hoa vào cửa, không đợi Bành Viễn Chinh lên tiếng thì đã cười nói trước:

- Lãnh đạo, Chủ tịch Lý nói rằng trong nhà có việc gấp, ông nội bệnh nằm viện nên cô cùng với cha mẹ về quê. Lúc cô ấy đi thì vừa lúc lãnh đạo đang ở ngoài công trường nên bảo tôi nói lãnh đạo một tiếng.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chột hỏi:

- Nhà ông bà của đồng chí Tuyết Yến ở đâu? Có nghiêm trọng lắm không? Lát nữa, Tân Hoa cô gọi cho đồng chí Tuyết Yến hỏi thăm một chút. Nếu cần thì bảo người của thị trấn đi hỗ trợ.

- Vâng, thưa lãnh đạo, tôi lát nữa sẽ đi gọi cho Chủ tịch thị trấn Lý. Chủ tịch thị trấn hình như không có ở trong thành phố mà là ở thành phố Trạch Lâm.

Bành Viễn Chinh gật đầu, sau đó đưa bản thảo qua:

- Tân Hoa, tôi sửa lại vài chỗ, cô đem về sửa lại một chút.

Lý Tân Hoa cuối người nhìn xuống, thấy Bành Viễn Chinh sửa lại chi chít trong tài liệu, chỉ chừa lại những nội dung không quan trọng. Nhất là những hạng mục công tác trọng điểm và dự định sang năm, quả thật là giống như viết lại một lần.

Tài liệu từ văn phòng mà ra, nhưng lại khiến cho lãnh đạo chỉnh sửa như vậy thì trên cơ bản là không hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Tân Hoa sắc mặt lập tức đỏ lên, có chút khó chịu ngập ngừng nói:

- Lãnh đạo, tôi....

Lý Tân Hoa trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ. Bành Viễn Chinh là cao thủ về văn tự, trình độ rất cao. Cán bộ thị trấn viết tài liệu, hẳn trên cơ bản xem không vừa mắt. Mỗi một lần hướng Bành Viễn Chinh báo cáo tài liệu, Lý Tân Hoa đều cảm thấy có áp lực rất lớn.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Không có việc gì đâu, cô đừng để ý. Tổng kết của chúng ta là của thị trấn chứ không phải là báo cáo tổng kết của cơ quan thành phố. Chỉ cần báo cáo công tác rõ ràng là được rồi. Tôi chủ yếu suy xét đến một số chỗ của cô, thấy độ cao không đủ thì liền thuận tay sửa lại. Thôi, không có việc gì thì cô hãy về, chiều theo những gì mà tôi đã sửa chữa. Hẳn là có thể dùng trong buổi họp nghiên cứu Đảng ủy.

- Ngoài ra, Tân Hoa, công tác viết tài liệu của cô phải cần tăng cường một chút. Bởi vì về sau khẳng định là còn cần dùng tới. Đồng thời phải chú ý và phát hiện, bồi dưỡng nhân tài. Đối với chính quyền mà nói, công tác văn tự là rất quan trọng.

- Tôi hiểu rồi...

Lý Tân Hoa có chút bối rối cười nói:

- Lãnh đạo, đầu năm, tôi muốn thoát khỏi tham gia huấn luyện viết công văn. Không biết lãnh đạo có phê duyệt hay không?

- Thoát khỏi à?

Bành Viễn Chinh do dự một chút:

- Cô tham gia huấn luyện thì tôi khẳng định là sẽ ủng hộ. Nhưng suy xét đến công tác sang năm rất nặng nề, tôi sợ đến lúc đó, cô không thể rời khỏi. Đồng chí Tân Hoa, kỳ thật viết tài liệu chủ yếu thứ nhất là kiến thức cơ bản, thứ hai là quen tay hay việc và biết cách nắm giữ tin tức. Cô khi nào có thời gian rảnh thì cứ đến đây tôi sẽ chỉ. Tôi nghĩ chỉ trong một năm là cô có thể bắt đầu rồi.

- Cám ơn lãnh đạo!

Ánh mắt Lý Tân Hoa hiện lên một tia vui mừng. Bành Viễn Chinh là người rất giỏi về viết tài liệu. Nếu hần chừ dành ra thời gian để chỉ điểm cô thì cô cần gì phải bỏ ra ngoài tìm người huấn luyện chứ.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì Phó chủ tịch thị trấn Thi Bình lão đảo chạy vào, sắc mặt rất khó xem:

- Bí thư Bành, đã xảy ra chuyện, chuyện lớn.

Bành Viễn Chinh trong lòng đánh bộp một tiếng, ngưng giọng nói:

- Sao lại như thế?

Thi Bình mặt mày thảm hại, thở hổn hển nói:

- Bí thư Bành, thôn Mộng Sơn huyện Trung Cương khu Trạch Lâm xảy ra sự việc mấy trăm thôn dân tụ tập, mang theo máy xúc và các loại khí giới, bao vây nhà máy sản xuất đồ điện của tập đoàn Tín Kiệt. Người của tập đoàn Tín Kiệt không chế không được cục diện, liền báo cáo với chúng ta. Nhưng khi chúng ta đến can thiệp, đối phương lại rất hống hách, cứng rắn nói xí nghiệp chúng ta mở rộng sản nghiệp đã chiếm địa bàn của họ.

- Lão Ngô đã đến can thiệp nhưng lại bị bên đó bắt giữ. Bí thư Bành, mau khẩn trương báo cảnh sát đi.

Bành Viễn Chinh giận dữ, đột nhiên đập bàn:

- Đi, chúng ta đi xem qua. Tân Hoa, cô hãy thông báo tất cả các lãnh đạo, toàn bộ chạy tới khu sản nghiệp. Mặt khác, an bài người ở nhà, chịu trách nhiệm thông báo cho đồn công an.

Thị trấn Vân Thủy nằm gần thành phố, phía Đông bắc thì giáp giới với huyện Trung Cương thành phố Trạch Lâm, chính xác là thôn Mộng Sơn.

Tập đoàn Tín Kiệt đặt căn cứ chế tạo máy móc công nghiệp ở khu sản nghiệp thị trấn Vân Thủy kỳ thật chính là một lần nữa chỉnh hợp lại khối hạng mục của tập đoàn Tín Kiệt, tổ kiến lại những công ty con cấp dưới của tập đoàn. Dựa theo hiệp nghị hợp tác giữa tập đoàn Tín Kiệt và thị trấn Vân Thủy, bọn họ lấy khu sản nghiệp làm trung tâm, xây dựng nhà máy sản xuất đồ điện, nhà máy cán thép, nhà máy nhựa, nhà máy cao su, và nhà máy gia công nông sản phụ gia. Ngoài ra còn đem kho hàng dự trữ và trung tâm nghiên cứu của tập đoàn dời về đây.

Cho nên, hạng mục xây dựng chu kỳ rất dài, đầu tư khá lớn, tổng cộng chia làm hai kỳ. Kỳ thứ nhất chính là xây dựng nhà máy sản xuất đồ điện và nhà máy cán thép. Đây chính là sự chỉnh hợp lại bốn nhà máy sản xuất đồ điện, ba nhà máy cán thép của tập đoàn Tín Kiệt.

Mà người của thôn Mộng Sơn đang bao vây, đẩy ngã tường chính là nhà máy sản xuất đồ điện đang trong giai đoạn xây dựng.

Trên đường đuổi tới hiện trường, sắc mặt Bành Viễn Chinh ngày càng âm trầm và ngưng trọng. Đối với thôn Mộng Sơn hần chừ quen thuộc. Đây là thôn nổi tiếng giàu có toàn bộ tỉnh, thậm chí là toàn bộ cả nước, có danh xưng là “Giang Bắc đệ nhất thôn”. Phần lớn thôn là các xí nghiệp. Giá trị tổng sản lượng công nghiệp nghe nói năm ngoái là vượt hơn hai trăm triệu. So với thị trấn Vân Thủy là không kém bao nhiêu.

Bí thư chi bộ thôn Mộng Sơn cũng là Bí thư Đảng ủy tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn, Chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc Đồng Hồng Nghiệp, là ủy viên Mặt trận tổ quốc, chiến sĩ thi đua cả nước, ở tỉnh Giang Bắc tiếng tăm lừng lẫy, còn kiêm luôn Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Mộng Sơn.

Bành Viễn Chinh kiếp trước đối với người này cũng không có ấn tượng sâu sắc. Bởi vì sau năm 2000, tập đoàn Mộng Sơn đã xuống dốc. Một thôn huy hoàng chỉ còn là quá khứ. Sau khi tái sinh, bởi vì xí nghiệp

thị trấn Vân Thủy và tập đoàn Mộng Sơn có chút qua lại, nên Bành Viễn Chinh mới có thể hiểu biết và nắm giữ một chút.

Bành Viễn Chinh và Thi Bình lái xe như bay. Còn các lãnh đạo khác thì đều tự mình mang xe, dẫn người đến hiện trường.

- Chị Thi, nhà máy sản xuất đồ điện của chúng ta có phải đã chiếm đất của bọn họ hay không?

Bành Viễn Chinh trên xe cau mày hỏi:

- Lão Hoàng, anh lái nhanh một chút.

Thi Bình thở dài nói:

- Bí thư Bành, dựa theo hiệp nghị và thống nhất an bài của thị trấn thì nhà máy sản xuất đồ điện được xây dựng tại khu sản nghiệp bên cạnh thôn Mộng Sơn. Khi quy hoạch, chúng ta còn nhấn mạnh với bên thi công rằng nhất định không được vi phạm.

- Thời điểm khởi công, tôi và lão Ngô đã rất chú ý vào hiện trường, hoàn toàn không có vi phạm, trung gian còn cách một khoảng sân phơi bỏ không, căn bản không có chiếm đất của bọn họ. Bọn họ đây là cố tình gây sự, mục đích chân chính chỉ sợ...

Thi Bình do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Bên kia cũng dựa vào chế tạo mà làm giàu. Thôn của bọn họ lấy việc sản xuất đồ điện và điện lạnh là chủ yếu. Tập đoàn Tín Kiệt ở chỗ chúng ta xây dựng một căn cứ chế tạo lớn như vậy, khẳng định là một sự tấn công đối với xí nghiệp trong thôn của họ.

Bành Viễn Chinh im lặng gật đầu, phần nộ nói:

- Kinh tế thị trường, cạnh tranh là tất nhiên. Những người trong thôn này cũng quá càn rỡ, không ngờ dám tụ tập dân chúng phá tường, làm hư công trình của chúng ta, lại còn dám bắt giữ cán bộ lãnh đạo đảng chính. Quả thật là buồn cười. Đồng Hồng Nghiệp có ra mặt không?

- Không có, người dẫn đầu là con ông ta Đồng Cương.

- Bí thư Bành, đề cập đến hai thành phố cấp ba, có phải là nên báo quận một tiếng?

Thi Bình nhỏ giọng nói.

- Trước không cần nóng vội, cứ xem tình hình trước rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh phát tay, rồi quay đầu ra nhìn cửa kính.

Tâm trạng lúc này cũng hẳn không ổn, vốn tưởng rằng công tác kết thúc là có thể bình an mừng năm mới, cũng không lường trước cửa ải cuối cùng của năm lại khó khăn đến như vậy. Nhiều loạn bên trong vừa mới trấn an được thì khiêu khích bên ngoài lại đến khiến cho người ta không thể yên tĩnh.

307. Chương 313: Hết Sức Căng Thẳng

Bên ngoài công trường thi công nhà máy sản xuất đồ điện kín người, ồn ào vô cùng. Bên này chủ yếu là công nhân thi công, người của tập đoàn Tín Kiệt, còn có người của thị trấn và quần chúng đến xem náo nhiệt. Còn bên kia thì người cũng rất đông, từ bên này vọng qua, cầm trong tay gậy gộc và cuốc xẻng, tụ tập ở sân phơi đối diện công trường. Ngoài ra còn có một số những chiếc xe ô tô con màu đen đắt tiền, toàn là thương hiệu nhập khẩu. Sang trọng nhất là một chiếc Mercedes Benz 560.

Loại xe sang trọng như thế này, ở thủ đô số lượng cũng không nhiều lắm.

Nhưng điều làm cho người ta cảm thấy giật mình chính mà một chiếc máy xúc hoàn toàn mới đang đứng bên cạnh bức tường bị đẩy ngã, động cơ vẫn còn nổ vang.

Bành Viễn Chinh và Thi Bình xuống xe, thẳng đến công trường.

Quần chúng vây xem và công nhân thi công thấy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy đến thì khẩn trương tự động tách ra. Một số cán bộ thị trấn xúm lại, sắc mặt trầm xuống báo cáo tình hình tại hiện trường cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đứng lên trên đồng gạch, nhìn người của thôn Mộng Sơn đang đứng cách đó hơn một trăm mét. Rồi lại nhìn đám công nhân của bên mình đang tức giận và nhân viên xí nghiệp Tín Kiệt. Thấy đám người đối phương hùng hổ, ở giữa còn có mấy tên mặc trang phục cảnh sát nhân dân và mười mấy tên mặc trang phục bảo vệ, còn bên này thì đang vận sức chờ phát động, hình như là không có không chế được cảm xúc, sắc mặt ngày càng khó coi.

Mà trên thực tế, nếu không phải Ngô Minh Quánh và Thi Bình luôn mãi khuyên can thì bọn họ đã sớm động thủ với người của thôn Mộng Sơn rồi. Bọn họ không chỉ đẩy ngã tường mà còn ngừng không cho thi công, lại còn đập hư một số công cụ thi công. Có mấy người công nhân bởi vì ngăn cản mà bị thương.

Thôn dân tụ tập gây rối, lại có cảnh sát mở đường và bảo hộ. Hành vi của thôn Mộng Sơn không chỉ điên cuồng và không kiêng nể mà còn ẩn sâu bối cảnh trong đó.

“Chẳng lẽ có chính quyền địa phương ủng hộ?” Bành Viễn Chinh chột giật mình, rồi cảm thấy tức giận. Nếu có chính quyền can dự vào thì tính chất sẽ khác hẳn.

Sau này, Bành Viễn Chinh mới biết được thôn Mộng Sơn ở thị trấn Mộng Sơn và huyện Trung Cương địa vị rất quan trọng, mà người cầm lái thôn Mộng Sơn và là nhân vật số một tập đoàn Mộng Sơn Đồng Hồng Nghiệp gần như ở địa phương một tay che trời, quan hệ với các bộ môn rất chặt chẽ. Cái gọi là hô mưa gọi gió, không gì làm không được. Tối thiểu, người của đồn công an thị trấn Mộng Sơn, ông ta muốn điều động là điều động được ngay. Mà bên trong các xí nghiệp thuộc tập đoàn Mộng Sơn mấy trăm cảnh sát nhân dân về kinh tế cũng nghe lời ông ta.

Thôn Mộng Sơn là thôn nổi tiếng giàu có của thành phố Trạch Lâm và huyện Trung Cương, ở tỉnh tiếng tăm lừng lẫy. Bất kể là địa vị chính trị hay là kinh tế, Đồng Hồng Nghiệp ở huyện và thành phố Trạch Lâm lực ảnh hưởng đều không có người sánh bằng.

Trong quần chúng huyện Trung Cương có lưu truyền một câu chệ cười, nói là Đồng Hồng Nghiệp lời nói so với Chủ tịch huyện còn có giá trị hơn. Đây có lẽ là một sự khoa trương, nhưng một số lãnh đạo thành phố Trạch Lâm, thậm chí là một số lãnh đạo tỉnh đều là khách quen của tập đoàn Mộng Sơn và Đồng gia. Đây là điều mà dân chúng địa phương có thể thấy được.

Hơn nữa, Đồng Hồng Nghiệp còn lái chiếc xe Limousine năm sáu trăm ngàn, ở trong một biệt thự nhỏ xa hoa được canh gác nghiêm khắc. Xuất nhập đều có tám tên vệ sĩ bên cạnh. Ở huyện Trung Cương giống như một Hoàng đế.

- Bí thư Bành, Phó Chủ tịch thị trấn Ngô còn ở bên kia. Bị bọn họ giam giữ.

Một cán bộ thị trấn lo lắng nói.

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Người của đồn công an có tới không?

Khi nói chuyện, Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc cùng với Đồn trưởng công an Phó Thái Hà và một vài cảnh sát nhân dân chạy đến, từ xa đã hô to:

- Bí thư Bành.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc, trầm giọng nói:

- Phó bí thư Chủ, lão Quý, hãy bảo đối phương đầu hàng, xem bọn họ đến tột cùng là muốn làm cái gì.

- Chị Thi, hướng Quận ủy và UBND quận báo cáo. Phó Thái Hà, hướng khu cục báo cáo, thỉnh cầu sự giúp đỡ.

Sau khi đến hiện trường, Bành Viễn Chinh biết tình huống rất nghiêm trọng, vượt qua dự tính của hắn. Chỉ bằng lực lượng thị trấn Vân Thủy để giải quyết thì không được. Có muốn đề cũng không đề được. Nhất định phải thông qua chính quyền Đảng ủy thượng cấp và cơ quan công an đến phối hợp xử lý.

Gió bắc gào thét, mây đen kéo tới, hình như là có dấu hiệu của tuyết.

Chữ Lượng cầm trong tay cái loa, lớn tiếng nói to với đối phương. Nhưng đối phương lại hờ hững, chỉ khiến cho Chữ Lượng nói khô cả miệng. Từ chiếc Mercedes 560 màu đen mới cấu bước xuống một chàng thanh niên mặc áo khoác đen, đeo kính râm. Người này là con trai thứ hai của Đồng Hồng Nghiệp Đồng Cương, nhân vật số hai của tập đoàn Mộng Sơn, là người nối nghiệp của Đồng Hồng Nghiệp.

Nghe nói y du học ở Mỹ ba năm, nhưng cho dù vậy cũng không thay đổi được bản tính nhà giàu mới nổi của y.

Đồng Cương đứng một bên khoát tay. Một người liền cầm lấy cái loa, la lớn:

- Thị trấn Vân Thủy bên kia, các người chiếm dụng đất nông nghiệp của chúng tôi một cách bất hợp pháp. Công trình này của các người đã chặn đường qua lại của thôn chúng tôi, tương lai sẽ còn gây ô nhiễm môi trường trong thôn. Nên chúng tôi phải kháng nghị.

- Mọi người phải đình công vô điều kiện. Nếu không, toàn bộ bốn ngàn nhân khẩu thôn chúng tôi tuyệt không bỏ qua. Một ngàn công nhân tập đoàn Mộng Sơn kiên quyết không đồng ý.

Người nọ vùng tay lên, phía sau y mấy trăm người cùng nhau ồn ào:

- Không đáp ứng, kiên quyết không đáp ứng.

- Đập, đập mẹ nó đi.

- Phá đổ, toàn bộ phá đổ.

Xềnh và gậy gộc cùng nhau vùng lên trời.

Thị trấn Vân Thủy bên này bất kể là công nhân thi công hay là cán bộ thị trấn hay là người của tập đoàn Tín Kiệt đều không kìm nổi hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ đám thôn dân kháng nghị này chẳng khác gì một đám lưu manh.

Người nọ lại phát tay:

- Chúng tôi yêu cầu đàm phán với lãnh đạo thị trấn các người. Bảo Bí thư Bành của các người qua đây nói chuyện.

Chữ Lượng phẫn nộ gào lên:

- Bậy bạ! Đây là địa bàn thôn Mộng Sơn của các người sao? Đây là địa bàn thị trấn Vân Thủy của chúng tôi. Tôi nói cho các người biết, mau khẩn trương thả Phó chủ tịch Ngô của chúng tôi ra. Nếu không thì các người đây là giam giữ phi pháp cán bộ chính phủ, vi phạm pháp luật nghiêm trọng.

- Các người phi pháp phá hoại công trình thi công, tụ tập dân chúng gây rối là bị tội gì?

Chữ Lượng vừa nói xong, người nọ đang định phản bác thì đột nhiên bị Đồng Cương đoạt lấy cái loa, cười lạnh lớn tiếng nói:

- Mẹ nó, giam giữ phi pháp? Phạm luật? Bớ chính là pháp luật đây. Thách các người tiếp tục thi công đấy, các người xây dựng một lần, chúng tôi đều sẽ hủy đi một lần. Bớ thật ra muốn nhìn xem ai dám chống lại. Ai dám? Đứng ra đi cho bố mày nhìn xem.

Đối phương kiêu ngạo, ngông cuồng khiến người ta phải ghen hòng.

Chữ Lượng đứng tại chỗ, tức giận đến sắc mặt tái mét. Cán bộ lãnh đạo mà gặp phải lưu manh thì có lúc cũng phải cứng họng. Đối phương có thể không quan tâm đến pháp luật, các điều khoản cấm kỵ. Ông ta cảm thấy bất lực khi không thể lãnh đạo một nhóm người tiến lên cùng đối phương ẩu đả.

Bành Viễn Chinh sắc mặt âm trầm, nhưng thần thái thì lại ung dung. Hần hướng Lý Tân Hoa phát tay thần nhiên nói:

- Mặc kệ đối phương nói cái gì, mắng cái gì, làm cái gì, thì đều phải hoàn hoàn chính chính xuống dưới.

- Tôi hiểu rồi, lãnh đạo.

Lý Tân Hoa khẩn trương gạt đầu xác nhận, rồi cùng với Tiểu Lý của phòng Tuyên truyền khiêng máy quay phim chuyển sang chỗ khác, thay đổi góc độ quay.

Từ điểm này cho thấy, Lý Tân Hoa thật sự là khá hiểu biết về cá tính của Bành Viễn Chinh. Công tác bên cạnh hắn lâu ngày, đối với phong cách lãnh đạo ít nhiều cũng ngấm ra. Cho nên, khi từ thị trấn chạy đến đây, Lý Tân Hoa đã cho người mang theo dụng cụ tuyên truyền, chuẩn bị lấy chứng cứ.

Lúc này, đường quốc lộ từ thị trấn Vân Thủy đến thành phố nhanh như chớp đã xuất hiện một đoàn xe thật dài. Đi đầu chính là chiếc xe việt dã Châu Mỹ do Hoàng Đại Long điều khiển. Phía sau là xe tải, xe bus và xe Naveco. Đoàn xe uốn lượn kéo dài mấy trăm thước, ít nhất có hai mươi chiếc xe.

Chiếc xe Châu Mỹ đậu ở ven đường. Một người đàn ông to cao nhảy xuống xe, cầm lấy cái loa, hô lớn:

- Bước xuống xe mau. Xuống xe tập hợp lại.

Đoàn xe dừng lại. Cửa xe mở ra. Một đám công nhân tập đoàn Tín Kiệt nhảy xuống, cầm trong tay gậy gộc, ống nước bằng nhựa, có cả nam lẫn nữ. Đa phần là nam công nhân. Gã đàn ông kia lại gào to vài tiếng, đám người nhanh chóng tập hợp lại, ít nhất cũng mấy trăm người.

Cũng không biết Hoàng Đại Long từ nơi nào có được nhiều ống nước như vậy. Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn, khóe miệng run run.

Hoàng Đại Long mở cửa bước xuống xe, liếc mắt nhìn cấp dưới của mình, rồi cầm lấy cái loa hô to:

- Các anh em xí nghiệp Tín Kiệt, có người đến phá phách công trường của chúng ta, chúng ta có để yên không?

- Không để yên!

Đám người lại hò hét long trời.

- Sợ con mẹ nó! Muốn đánh à? Thì đánh. Tất cả đều tại chỗ đợi lệnh, nghe khẩu hiệu của tôi. Hôm nay ai dám co vòi, khiến tôi mất mặt thì liền khẩn trương rút mau cho tôi. Tập đoàn Tín Kiệt không thu nhận cái loại ẻo lả như vậy.

- Đánh chết mẹ nó đi.

Hoàng Đại Long tiếng kêu gọi còn lớn hơn bên thôn Mộng Sơn. Mà nhân số bên này cũng nhiều hơn, khí thế tăng mạnh hơn. Thấy bên này nhiều người như vậy nên bên kia cũng có chút rối loạn.

Đồng Cương cười lạnh, quay đầu chỉ bảo người, khiến cấp dưới khẩn trương trở về bảo người đến thêm. Tập đoàn Mộng Sơn gần vạn công nhân, ai sợ ai chứ?

Tập đoàn Tín Kiệt và Hoàng gia hiển nhiên là không ngồi không. Hoàng Đại Long khi biết được tin tức thì liền tổ chức mấy trăm công nhân chạy đến ứng cứu, đủ để thuyết minh hết thảy. Tập đoàn Tín Kiệt có mấy chục công ty con và nhà xưởng, rút ra hơn một ngàn người là không có vấn đề.

Hoàng Đại Long vội vàng chạy tới, lại bị Bành Viễn Chinh ngăn lại:

- Hoàng Đại Long, anh đến đây làm gì? Cấp cho tôi thêm phiền phức sao? Anh mang nhiều người đến đây, lại còn có vũ khí. Đây là muốn ẩu đả à? Anh thấy nơi này của tôi còn chưa đủ loạn sao?

- Mau dẹp hết phiền phức cho tôi.

Bành Viễn Chinh hung hăng bóp nát tàn thuốc trên tay, quăng xuống đất, phất tay nói:

- Kiên quyết không được làm gì.

308. Chương 314: Ngàn Vạn Người Tôi Cũng Mặc

- Viễn Chinh, chúng tôi không thể trơ mắt nhìn bọn họ phá hư tất cả.

Hoàng Đại Long lúc này giải thích nói:

- Lúc này chúng tôi đã bị tổn thất quá lớn.

- Kia không thể nói đến vấn đề tổn thất. Sau này hãy nói. Hoàng Đại Long, anh hãy lập tức bảo người của mình lui ra, trước giao nộp hết gây gộc. Lát nữa lãnh đạo thành phố đến đây, nhìn thấy bộ dạng này của các người thì còn thể thống gì nữa. Các người sẽ chẳng còn là xí nghiệp mà giống như bọn lưu manh.

- Được rồi, được rồi.

Hoàng Đại Long ủ rũ quay đầu bảo người của mình đứng im chờ lệnh. Đồng thời yêu cầu cắt hết những đoạn ống nước vào trong xe.

Nếu là bình thường, Bành Viễn Chinh dù thế nào cũng sẽ không khiến cho Hoàng Đại Long bị sượng mặt. Nhưng hiện tại lại là thời khắc hết sức căng thẳng. Tâm trạng của hắn không tốt, nên không có tinh lực và thời gian suy xét mặt mũi của Hoàng Đại Long. Chữ Lượng và cán bộ thị trấn tức sùi bọt mép nhìn Bành Viễn Chinh, lại thấy Bành Viễn Chinh mắt Hoàng Đại Long thì quả thực không tin được vào hai mắt của mình.

Hoàng gia ở thành phố Tân An có bao nhiêu hoành tráng thì không ai là không biết. Không cần nói đến cán bộ thị trấn, ngay cả cán bộ khu huyện cũng không thể răn dạy Hoàng Đại Long như một đứa trẻ. Nhưng Bành Viễn Chinh nói như vậy, mà Hoàng Đại Long lại không dám nói lại một câu.

Điều này có nghĩa gì thì không cần nói cũng biết.

Không khí càng ngày càng khẩn trương. Người của xí nghiệp Tín Kiệt rục rịch, nhưng lại bị Bành Viễn Chinh áp chế. Người bị tổn thất nhiều nhất là bọn họ, mà đối phương lại cứ bày ra bộ dạng tiếp tục cướp bóc. Làm sao có thể không làm cho bên này cảm thấy thù hận chứ.

- Bí thư Bành, làm sao bây giờ?

Chữ Lượng hạ giọng nói. Ông ta không chỉ lo lắng xảy ra ẩu đả mà còn lo lắng Ngô Minh Quánh ở bên kia chịu thiệt. Nếu Phó chủ tịch thị trấn Vân Thủy bị đối phương đánh hoặc xảy ra chuyện gì thì Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy còn dám nhìn mặt ai?

- Tôi sẽ đàm phán với bọn họ.

Bành Viễn Chinh cắn chặt răng, ngưng giọng nói.

Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc, còn có Thi Bình bên cạnh đều chấn động, lập tức khuyên can nói:

- Bí thư Bành, tuyệt đối không thể được. Bọn họ chính là một đám du côn lưu manh, anh không thể qua đó.

- Lãnh đạo Quận ủy và UBND quận lập tức sẽ đến ngay. Khi nào đồng chí của cục Công an tới thì chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giải cứu lão Ngô ra.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Cho dù Quận ủy và UBND quận đến thì cũng phải có người đàm phán với bọn họ. Cũng không thể để cho đối phương triệu tập người kéo bè kéo lũ đánh nhau? Phó bí thư Chữ, anh hãy lập tức hướng lãnh đạo quận ủy báo cáo, thỉnh cầu lãnh đạo Quận ủy phối hợp ra mặt xử lý chuyện này với lãnh đạo huyện Trung Cương.

Nói xong, Bành Viễn Chinh cầm lấy cái loa trong tay Chữ Lượng, cao giọng hô to:

- Các đồng chí của thôn Mộng Sơn và tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn. Tôi là Bí thư Đảng ủy Bành Viễn Chinh của thị trấn Vân Thủy. Tôi đến đây là để đàm phán với mọi người. Các người có ý kiến và điều kiện gì thì có thể giáp mặt mà nói với tôi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh đưa cái loa cho Chữ Lượng rồi sải bước về phía đối phương.

Phía sau truyền đến một tiếng kính hô.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn về phía trước, bước chân trầm ổn. Hắn chẳng thấy có chút sợ hãi hay khủng hoảng nào. Đối phương có thể kiêu ngạo nhưng chính là có ý đồ thực hiện áp lực với thị trấn Vân Thủy.

Đứng nhìn thấy tụ tập một đám người, nhưng kỳ thật hơn phân nửa là phô trương thanh thế.

Cái gọi là “Chiếm dụng đất nông nghiệp của thôn Mộng Sơn”, hoặc “chặn đường qua lại” hoặc là “Ô nhiễm môi trường” chẳng qua chỉ là sự ngụy trang.

Nhưng cũng cần phải có người đến đàm phán với bọn họ để làm dịu đi cảm xúc của đối phương. Nếu cứ giằng co như vậy, xử lý không xong thì tính chất sẽ ngày càng nghiêm trọng. Đến lúc đó, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không khống chế được cục diện.

Nếu xuất hiện thương vong thì hậu quả càng không thể tưởng.

Sự việc tuy rằng xảy ra ở thị trấn Vân Thủy, nhưng là do tập đoàn Tín Kiệt đầu tư. Hạng mục công trình này tập đoàn Tín Kiệt đầu tư vào rất lớn, muốn để cho bọn họ mặc kệ tùy ý đối phương phá hỏng thì gần như là không có khả năng. Một khi đám người xí nghiệp Tín Kiệt ồn ào lên, Bành Viễn Chinh có thể khống chế được Hoàng Đại Long nhưng chưa chắc đã có thể khống chế được nhiều người mất lý trí như vậy.

Một khi tạo thành cục diện này, mặc kệ là ai có lý, ở trên truy cứu trách nhiệm thì đôi bên phải chia đều.

Cho nên, Bành Viễn Chinh không thể không đi.

Cho dù có vạn người tôi cũng mặc.

Gió bắc gào thét, mây đen giăng trời, che phủ toàn bộ mặt đất, khiến cho người ta có một áp lực rất lớn. Bành Viễn Chinh mặc chiếc áo khoác màu đen, chậm rãi bước đi, thần sắc thong dong, vẻ bề ngoài rất cương nghị.

Chử Lượng nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Bành Viễn Chinh, hô to một tiếng:

- Điền Minh, hai người hãy đi theo Bí thư Bành.

Điền Minh và một cán bộ thị trấn trẻ tuổi không có bất luận một cái gì do dự, đuổi theo Bành Viễn Chinh.

- Lão Quý, hỏi thăm thử lãnh đạo Quận ủy và người của phòng Công an quận có đến không? Mau thúc giục họ đi.

Bành Viễn Chinh đi rồi, Lý Tuyết Yến lại không có mặt tại thị trấn, nên chỉ có mình Chử Lượng là Phó bí thư chủ trì đại cục.

Quý Kiến Quốc cũng không nói lời vô nghĩa, quay đầu đi gọi điện thoại. Thi Bình đứng ở phía sau do dự một chút, rồi quay đầu lại nói với Lý Tân Hoa:

- Tân Hoa, cô hãy gọi điện thoại cho nhà Bí thư Bành, báo cáo với Phùng tiểu thư một tiếng.

- Vâng!

Lý Tân Hoa đưa máy quay cho một cán bộ bên cạnh. Sau đó nhanh chân chạy vào văn phòng quản lý của khu sản nghiệp thị trấn để gọi điện thoại.

Bành Viễn Chinh bước nhanh đi. Hai người Điền Minh đuổi theo hắn. Bành Viễn Chinh thấy vậy liền nhíu mày:

- Hai người lại đây làm gì?

- Lãnh đạo, chúng tôi đến để tiếp ứng lãnh đạo.

Điền Minh nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh im lặng, không nói gì, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Hắn cùng với hai người Điền Minh đi vào công trường nhà máy sản xuất đồ điện, hướng chỗ đối phương đang tụ tập.

Đồng Cương mang theo một vài cấp dưới đi tới, từ trên xuống dưới đánh giá Bành Viễn Chinh, cười ha hả nói:

- Một Bí thư thị trấn trẻ tuổi như vậy thật là lâu đầu gặp.

- Anh bạn, thật không đơn giản. Tuổi trẻ như vậy mà đã làm Bí thư thị trấn, lai lịch chắc không nhỏ?

Bành Viễn Chinh thần sắc không thay đổi, nhìn Đồng Cương thản nhiên nói:

- Tôi là Bành Viễn Chinh, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Tiên sinh họ gì? Thôn Mộng Sơn là do anh làm chủ?

Đồng Cương thẳng sống lưng, ngạo nghễ nói:

- Tôi tên là Đồng Cương, Phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Mộng Sơn, Tổng giám đốc, Phó bí thư Đảng ủy, tôi đương nhiên là có thể làm chủ.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên. Hắn đã sớm đoán ra, đây là con trai Đồng Hồng Nghiệp. Chỉ có điều khi giáp mặt, người này bí khí quá nặng nên không khỏi âm thầm lắc đầu.

-Ồ, hóa ra là Đồng tổng.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, cũng không bắt tay Đồng Cương, mà chấp tay sau lưng trầm giọng nói:

- Đồng tổng, các người tụ tập gây rối, giam giữ cán bộ lãnh đạo. Đây chính là vi phạm pháp luật. Mau khẩn trương thả Phó chủ tịch Ngô của chúng tôi ra. Có cái gì thì chúng ta đối mặt, công khai đàm phán.

Đồng Cương lạnh lùng cười:

- Cái gì là giam giữ? Đừng chụp mũ chúng tôi. Tôi chỉ là lưu Phó chủ tịch thị trấn các người lại, uống miếng trà, hút thuốc nói chuyện mà thôi. Nếu Bí thư Bành đã đến vậy thì mời anh ta ra đây.

Đồng Cương phát tay về phía sau. Một vài cấp dưới mở cửa xe Mercedes Benz ra. Ngô Minh Quánh vẻ mặt buồn bực và hoảng sợ bước xuống xe, nhìn thấy Bành Viễn Chinh đang đứng nói chuyện với Đồng Cương cách đó không xa thì lại càng hoảng sợ hơn.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Ngô Minh Quánh, thản nhiên nói:

- Lão Ngô, anh trở về đi.

Giọng nói của Bành Viễn Chinh rất tự tin. Ngô Minh Quánh do dự một chút rồi quay đầu chạy về phía thị trấn Vân Thủy. Anh ta không muốn tiếp tục ở lại đây để bị khống chế. Đương nhiên, Đồng Cương cũng không làm gì anh ta, chỉ bắt anh ta ở lại trong xe “nghỉ ngơi” mà thôi.

- Căn cứ theo như tôi biết, từ chỗ chúng ta đứng đây kéo dài về phía sau mới là địa phận của thôn Mộng Sơn. Công trình xây dựng nhà máy sản xuất đồ điện của khu sản nghiệp chúng tôi không có chút vi phạm nào cả. Đồng tổng, anh cũng là người có thân phận, làm việc phải suy xét hậu quả. Hiện tại là xã hội pháp trị, không phải là vương triều cho chúng ta tụ tập ẩu đả giành địa bàn. Anh hiện tại nên bảo người của mình lui về. Tôi có thể phối hợp với người của xí nghiệp Tín Kiệt, không truy cứu hành vi của các người ngày hôm nay.

- Nếu không, các người ngày hôm nay phá hư tường rào, sẽ phải tiến hành bồi thường hết thảy những tổn thất. Và còn truy cứu trách nhiệm của mọi người.

Bành Viễn Chinh tiến lên một bước, dừng lại trước mặt Đồng Cương:

- Chúng ta đã thông qua Quận ủy và UBND quận hướng Huyện ủy và UBND huyện các người đề xuất kháng nghị.

- Lấy UBND huyện dè tôi à? Ngay cả khi Chủ tịch huyện hay Bí thư huyện ủy đến đây thì tôi cũng vẫn nói những lời này. Các người đã chiếm dụng đất đai của chúng tôi. Làm ô nhiễm không khí, nhất định phải đình công. Nếu không, cho dù là thiên vương lão tử đến đây thì cũng chẳng ngăn cản được. Các người xây dựng một lần thì chúng tôi sẽ đẩy ngã một lần. Không tin thì cứ thử xem.

Đồng Cương cười lạnh, hai tay chống thắt lưng, thái độ cực kỳ ngạo mạn.

Bành Viễn Chinh nhìn thấy thái độ của gã như vậy thì cũng mất đi hứng thú nói chuyện với gã. Có tiếp tục đàm phán với cái đám con nhà giàu mới nổi lưu manh này cũng chẳng có kết quả gì. Đồng Cương đã không chịu để ý những gì hắn nói thì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Suy nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh giọng nói cũng liền âm trầm xuống dưới:

- Nếu các người đã không chịu nói lý lẽ, vậy thì không cần phải đàm phán gì cả. Tôi thật ra cũng muốn nhìn thấy, một xí nghiệp thôn mà có thể coi trời bằng vung như thế nào.

Nói xong, Bành Viễn Chinh xoay người bước đi.

- Còn muốn bỏ đi à? Không có dễ dàng như vậy đâu.

Đồng Cương phất tay lên, từ bên kia mười mấy gã cường tráng chạy tới.

- Đồng Cương, anh muốn làm gì? Muốn tấn công tôi à?

Bành Viễn Chinh giận dữ chỉ tay vào Đồng Cương:

- Anh là thổ phỉ hay ác bá vậy?

- Chắc chắn, đúng là có thái độ của lãnh đạo lớn. Hù dọa ai vậy? Bỏ nói cho mày biết, đừng nói cái loại cấp phòng nho nhỏ như mày, cho dù là cán bộ cấp huyện cục, cấp sở đứng trước mặt bố thì cũng giống như đứa con nít thôi.

- Yên tâm, yên tâm, đừng sợ. Chúng ta đều là người thông minh, sẽ không đánh người dẫu. Chỉ cần Bí thư Bành lại đây ký hiệp nghị, đồng ý đình công lại không xây dựng nhà máy sản xuất đồ điện thì thôn Mộng Sơn chúng tôi đối với thị trấn Văn Thủy tuyệt đối nước giếng không phạm nước sông. Nếu không hậu quả do các người tự gánh lấy.

309. Chương 315: Ai Dám Đụng Đến Tôi?

Bành Viễn Chinh xoay người qua, thông thả đi về phía Đồng Cương:

- Hôm nay, tôi - một cán bộ cấp phòng nho nhỏ, nói cho anh biết, chẳng những dự án nhà máy chế tạo thiết bị điện phải được xây dựng mà còn sẽ tiến thêm một bước, nâng cao năng suất thiết kế! Anh nhất định sẽ phải trả giá đắt cho hành vi không hợp pháp ngày hôm nay!

Tôi còn muốn nói cho anh biết, nếu huyện Trung Cương không xử lý được, thì thành phố Trạch Lâm sẽ phải xử lý. Nếu thành phố Trạch Lâm không xử lý được, tôi sẽ tìm Tỉnh ủy! Tôi không tin, một xí nghiệp nho nhỏ có thể hoành hoành địa phương, chống đối chính phủ, giẫm đạp lên pháp luật! Ai dám đụng đến tôi?!

Bành Viễn Chinh nhanh nhẹn và khéo léo lao tới sát bên người Đồng Cương, khóa chặt cánh tay y, hướng về phía mấy tên vệ sĩ quát to:

- Các người phải hiểu, bao vây tấn công cán bộ lãnh đạo chính quyền, tụ tập gây rối, là phạm tội hình sự! Ai không sợ ngồi tù cứ tới đây!

Đồng Cương biến sắc, cố sức vùng ra nhưng không nổi. Ánh mắt kiêu ngạo và ương ngạnh của y lướt qua khuôn mặt phẫn nộ mà uy nghiêm của Bành Viễn Chinh, vừa định chửi tục, nhưng theo bản năng lại im miệng...

Tần Phượng nhận được thông báo, không dám chậm trễ, lập tức dẫn theo lãnh đạo Quận ủy, Ủy ban nhân dân quận và lãnh đạo có liên quan của văn phòng xử lý khẩn cấp, hỏa tốc chạy tới hiện trường. Sau đó Cục trưởng Phân cục công an quận Lý Minh Nhiên cũng dẫn mấy chục cảnh sát theo sau.

Tới nơi, Tần Phượng biến sắc. Tình hình còn ác liệt hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, cũng phức tạp hơn.

Cô rảo bước, hướng về phía Chữ Lượng và các cán bộ thị trấn ra tiếp đón, lớn tiếng hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh đâu? Đang ở chỗ nào? Bảo hắn lại đây!

Chữ Lượng lúng túng chỉ về phía mấy trăm người của thôn Mộng Sơn đang tụ tập:

- Bí thư Tần, họ tạm giữ đồng chí Phó chủ tịch thị trấn Ngô Minh Quánh. Bí thư Bành không muốn mâu thuẫn càng gay gắt, đích thân đi can thiệp và đàm phán với họ, còn chưa về...
- Thật sự là làm bừa! Thời điểm này hấn còn sinh chủ nghĩ anh hùng cá nhân! Nếu xảy ra vấn đề an toàn thì làm sao xử lý? Làm sao tôi báo cáo trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố? Kêu gọi giải tán, bảo hấn mau trở về!

Tần Phương rất sốt ruột, giậm chân, vẻ mặt quẫn rũ đầy lo lắng:

- Lão Thì, lập tức báo cáo lên Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, thỉnh cầu cảnh sát có vũ trang và đặc công trợ giúp! Mặt khác, liên hệ với Bí thư Huyện ủy Hồ Tuyết Diệu, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với ông ta!

Chánh văn phòng Thì đại Kiến không dám chậm trễ, lập tức đi ngay.

Lúc này, Phùng Thiến Như cũng nóng lòng như lửa đốt, lái xe tới hiện trường. Lý Tân Hoa thấy cô tới, vội ra tiếp đón. Văn phòng xử lý khẩn cấp quận với sự phối hợp của các đơn vị có liên quan, dựng lều trại và mắc điện thoại khẩn cấp, Bí thư Tần dẫn theo lãnh đạo quận đến đây, coi như thành lập ban chỉ huy khẩn cấp ở hiện trường

Tần Phương đứng trong gió lạnh, cô vừa gọi điện xong cho Bí thư Huyện ủy Hồ Tuyết Diệu, sắc mặt không được tốt lắm.

Thái độ của phía bên kia không thể nói là kém, nhưng cũng không chút nhiệt tình. Ông ta luôn cố ý nhấn mạnh khó khăn, nói trường hợp của tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn khá đặc thù; tuy cũng tỏ vẻ sẽ xử lý khẩn cấp, nhưng xem thái độ dùn đẩy, quanh co, hiệu suất căn bản sẽ không cao được. Đợi phía huyện Trung Cương chạy tới, chỉ sợ đã gần tối.

Mà lãnh đạo huyện Trung Cương tới, có thể có tác dụng hay không, Tần Phương cũng cảm thấy hoài nghi.

Chữ Lượng theo lời dặn của Tần Phương, hướng loa phóng thanh về phía trước kêu gọi hồi lâu, yêu cầu Bành Viễn Chinh lập tức quay về, nhưng không thấy động tĩnh.

Bên thôn Mộng Sơn thấy nhiều công an và cán bộ chính phủ đến thị trấn Vân Thủy, cũng lập tức gọi điện, công nhân tập đoàn Mộng Sơn, công an, và thôn dân Mộng Sơn đổ tới cuộn cuộn không ngừng, người càng ngày càng nhiều, hết sức ồn ào.

Hoàng Đại Long cau mày, dẫn người của mình đứng một bên quan sát Tần Phương xử lý. Nếu không phải vì Bành Viễn Chinh đã đe trước, y đã sai người của mình xông tới. Người của tập đoàn Mộng Sơn kiêu ngạo, nhà họ Hoàng cũng không phải dễ bắt nạt.

Tần Phương nhíu chặt đôi mày, cô tuyệt đối không ngờ, một thôn và một xí nghiệp của huyện Trung Cương, lại kiêu ngạo và khó chơi như vậy, không chỉ dám tụ tập công khai đập phá công trình, còn điên cuồng tạm giữ cán bộ lãnh đạo thị trấn Vân Thủy!

Quá ngông cuồng!

Quá cả gan làm loạn!

Coi trời bằng vung!

Cổ Lượng dùng loa phóng thanh kêu gọi hồi lâu không có kết quả, vội chạy tới báo cáo với Tần Phương:

- Bí thư Tần...

- Anh không cần nói gì cả! Tôi nghe được hết rồi!

Tần Phương lấy lại bình tĩnh, nhìn Ngô Minh Quánh lạnh lùng nói:

- Ngô Minh Quánh, anh nói xem, tình hình bên kia rốt cuộc là như thế nào!

Ngô Minh Quánh ít nhiều xấu hổ, bởi vì Bành Viễn Chinh đến, đổi cho y quay về, nếu không, giờ này người bị giữ làm con tin là y chứ không phải Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Tần, bên đó rất nhiều công nhân, dân làng và bọn tay chân tụ tập, mới đầu chỉ có vài trăm người, đến giờ này ít nhất cũng hơn ngàn người. Theo tôi biết, tập đoàn Mộng Sơn là bá chủ ở huyện Trung Cương, Đồng Hồng Nghiệp ỷ có tiền, có thế, lại là chiến sĩ thi đua toàn quốc và ủy viên Mặt trận Tổ quốc, gần như một tay che trời ở huyện Trung Cương. Bọn họ thuần túy là cố tình gây sự, rõ ràng là tới đây gây rối. Bí thư Tần, các tên tay chân ở phía sau đều mang theo hung khí.

- Khốn kiếp thật, quả thực là muốn làm phản! Một doanh nhân ở nông thôn, mà dám ngang tàng như vua một cõi!

Tần Phượng phản nộ, đột nhiên đập bàn, bộ điện thoại đổ thối trên bàn rung lên.

Tần Phượng vào quan trường hơn mười năm, chưa từng gặp loại chuyện như thế này. Dùng côn đồ gây rối, bắt nạt người khác, lũng đoạn thị trường không phải là chuyện hiếm, nhưng một doanh nghiệp ở một thôn, hồ hào tập hợp cả ngàn người uy hiếp, chống đối cơ quan chính phủ, công khai phá hoại công trình xây dựng trên đất người khác, đừng nói là có một không hai ở quận Tân An, cho dù là ở cả tỉnh Giang Bắc, cũng không gặp nhiều.

Ngay cả có ô dù lớn, hành vi này cũng quá mức kiêu căng.

- Bí thư Tần, Bí thư Tiểu Bành còn ở bên kia, có cần khẩn trương áp dụng biện pháp...

Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng đi tới, hạ giọng nói. Y quan hệ khá tốt với Bành Viễn Chinh, cũng có chút lo lắng cho sự an toàn của hắn.

Tuy rằng bề ngoài, hắn là đối phương không đến mức dám động tới cán bộ chính quyền, nhưng dưới tình huống bộc phát này, ai dám cam đoan không có gì bất ngờ xảy ra?

Tần Phượng lắc lắc đầu, thật ra lòng cô nóng như lửa đốt, hết sức lo lắng cho sự an nguy của Bành Viễn Chinh. Nhưng tình thế hiện giờ, muốn “cứu” Bành Viễn Chinh ra, có lẽ phải dùng biện pháp mạnh. Nhưng mà, trong lòng Tần Phượng hiểu được, chỉ trông cậy vào mấy chục cảnh sát làm sao ngăn được hơn ngàn người kia.

Hơn nữa, một khi sử dụng biện pháp mạnh, rất dễ gây ra một cuộc xung đột quy mô lớn.

Cô có phần nôn nóng giậm giậm chân, nhấc điện thoại lên gọi cho Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Thật ra Đông Phương Nham đã nhận được báo cáo khẩn cấp, vừa mới gọi điện nói chuyện điện thoại với lãnh đạo thành phố Trạch Lâm, yêu cầu bên đó nghiêm túc can thiệp.

- Bí thư Đông Phương, tình hình rất không ổn, tập đoàn Mộng Sơn bên kia tụ tập hơn một ngàn người, mang theo hung khí và máy móc, phá hoại công trình của thị trấn Văn Thủy, còn giữ Bí thư Đảng ủy Bành Viễn Chinh lại. Bất kể chúng tôi khuyên như thế nào, thuyết phục như thế nào, đối phương cũng không chịu bỏ qua, thật sự là hết sức ngang ngược! Bí thư Đông Phương, chúng tôi thỉnh cầu các đơn vị có liên quan và cảnh sát có vũ trang, đặc công trợ giúp!

Tần Phượng nói rất nhanh.

Đông Phương Nham chấn động:

- Cái gì? Đồng chí Viễn Chinh bị tạm giữ? Sao lại như vậy?

- Bí thư Đông Phương, là thế này, chuyện xảy ra đột ngột, lúc đó tình hình khá căng thẳng, đồng chí Viễn Chinh muốn tránh phát sinh xung đột bằng vũ khí giữa người dân đôi bên, nên đã đại diện cho chính quyền thị trấn Văn Thủy qua đó đàm phán với họ. Không ngờ, họ cả gan làm loạn, lại còn tạm giữ hắn lại. Bí thư Đông Phương, tôi đã gọi điện cho lãnh đạo huyện Trung Cương, nhưng thái độ của họ rất thờ ơ, khiến người ta phải phản nộ!

Tần Phượng cắn chặt răng, môi cô dường như bị cắn đến bật máu:

- Một mặt họ quanh co đưa ra lý do khách quan, một mặt dồn đẩy trách nhiệm!

- Đồng chí Tần Phượng, thế này đi, thành phố lập tức thành lập tổ công tác, tôi đích thân dẫn người tới đó! Tôi sẽ điều cảnh sát vũ trang, đặc công, công an, chạy tới hiện trường, nhiệm vụ của cô là phải bình tĩnh, kiên nhẫn thuyết phục và trấn an mọi người, tuyệt đối đừng để mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn nữa!

Đồng Phương Nham nói xong, liền gác điện thoại. Ông ta lập tức sai người thông báo đến tất cả Ủy viên thường vụ Thành ủy, triệu tập hội nghị thường vụ khẩn cấp. Đồng thời ra lệnh văn phòng Thành ủy điều động chi đội cảnh sát vũ trang, đặc công, công an, hỏa tốc chạy tới hiện trường.

Tần Phương gác điện thoại, ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn đám người đông nghịt bên kia. Phía sau, một số lãnh đạo quận đứng cách đó không xa, sắc mặt rất khó coi. Thi Bình và Phùng Thiển Như đi tới, Tần Phương theo bản năng quay lại nhìn Phùng Thiển Như, ánh mắt lướt trên khuôn mặt cao quý xinh đẹp của Phùng Thiển Như, trở nên rất phức tạp.

- Bí thư Tần, đây là cô Phùng Thiển Như, hôn thê của Bí thư Bành.

Thi Bình giới thiệu.

Tần Phương chậm rãi giơ tay ra, giọng nói dịu đi một chút:

- Xin chào, tôi là Tần Phương.

- Xin chào, Bí thư Tần, tôi muốn hỏi tình hình như thế nào rồi? Vì sao anh Viễn Chinh vẫn chưa quay về?

Phùng Thiển Như hết sức lo lắng, đồng thời trong ánh mắt còn có một chút phẫn nộ.

Vì sao thị trấn Vân Thủy và thôn Mộng Sơn xảy ra va chạm, vừa rồi cô cũng hiểu được một chút. Rõ ràng đối phương cố tình gây sự, tụ tập gây rối. Cô không ngờ ở đây lại có người dám tùy tiện chống đối công quyền, đập trên pháp luật như vậy.

Tần Phương nắm tay Phùng Thiển Như, nhẹ nhàng nói:

- Cô không nên gấp gáp, đồng chí Viễn Chinh không có việc gì đâu. Đối phương chỉ tạm giữ hấn để làm áp lực, sẽ không dám động chạm tới hấn! Tôi đã báo cáo lên lãnh đạo chủ chốt Thành ủy, Bí thư Thành ủy Đồng Phương đã ra lệnh cho toàn bộ cảnh sát vũ trang và đặc công khẩn cấp đến nơi...

Phùng Thiển Như thở phào một cái, nhưng cũng âm thầm nhú mày. Cô nhìn Tần Phương gượng cười, rồi lập tức quay đi.

Phùng Thiển Như hết sức thất vọng. Chờ lực lượng do thành phố phái tới, cũng không biết là đến khi nào. Mà Bành Viễn Chinh đang ở trong tay đám người hung hăng kia, nếu chẳng may gặp phải chuyện gì, cô biết phải làm sao? Cô không dám nghĩ tới điều đó.

Suy nghĩ một thoáng, cô lập tức cầm điện thoại định thông báo về nhà và nhờ Từ Xuân Đình giúp đỡ, nhưng do dự một lát, rốt cuộc cô gọi cho Từ Tiểu.

310. Chương 316: Lợi Khẩu

Thật ra, ở bên kia, Bành Viễn Chinh không ở trong tình cảnh nguy hiểm như mấy người Tần Phương tưởng tượng. Hấn diễm tỉnh khóa chặt cánh tay của Đồng Cương, Điền Minh và một cán bộ thị trấn Vân Thủy sắc mặt căng thẳng đứng phía sau hấn.

Trước mặt hấn là mấy vệ sĩ của Đồng Cương, trước nữa là người của tập đoàn Mộng Sơn, đông như kiến.

Không thể không nói, Đồng Cương và tập đoàn Mộng Sơn điên cuồng ngang ngược hơn nhiều so với dự liệu của hấn. Nhưng hấn không tin, Đồng Cương dám động vào một Bí thư Đảng ủy như hấn.

Dù sao, hấn đại diện cho một cấp chính quyền, nếu xảy ra vấn đề gì trong tay Đồng Cương, thế lực Đồng gia có lớn cỡ nào, ảnh hưởng của tập đoàn Mộng Sơn có mạnh tới đâu, cũng không đỡ nổi, đó là tự tìm đường chết.

- Đồng tổng, các người làm ầm ĩ ra như vậy, không sợ lát nữa không có cách nào giải quyết êm xuôi sao? Bảo những người kia lui ra, quá ồn ào!

Bành Viễn Chinh cười một cách thản nhiên, trông hai người giống như thân mật sánh vai nhau đứng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác đó là hai người bạn rất thân thiết.

Khóe miệng Đồng Cương hơi run lên, y không thể nhúc nhích thân hình, tay Bành Viễn Chính kẹp lấy cánh tay y giống như một cái vòng kim cô, y biết, nếu mình mà có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ gì, hẳn sẽ bị gãy tay y ngay.

Vừa rồi, chỉ trong hơn mười giây, hẳn đã không chế được Đồng Cương, mấy vệ sĩ xông tới đã bị hấn ung dung quăng ngã chổng gọng trên mặt đất, các công nhân của tập đoàn Mông Sơn không dám phản ứng vì hẳn đã dùng Đồng Cương để uy hiếp.

Đồng Cương khụ khụ ho khan mấy tiếng, quát lớn:

- Lão Lý, bảo đoàn người kia lùi ra sau! Nhao nhao như vậy làm cái gì? Im miệng hết cho ông!

Bành Viễn Chính mỉm cười:

- Vậy mới đúng chứ, Điền Minh, châm một điếu thuốc.

Điền Minh luống cuống tay chân, vội lấy ra một điếu thuốc, rồi cầm bật lửa mồi thuốc cho Bành Viễn Chính, tay y run run, bật vài lần, lửa mới cháy.

Điền Minh không có can đảm và sự vững vàng bình tĩnh của Bành Viễn Chính, đối mặt với đám “kẻ thù” đông nghìn nghịt bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, trong lòng y khá run sợ. Nếu chẳng may những người này xông lên...Điền Minh không dám nghĩ tiếp. Nhưng đã đến nước này, y cũng không thể lui về phía sau. Nếu bỏ chạy, chưa nói tới lương tâm không cho phép, lúc trở về chắc chắn sẽ không yên với mọi người. Cho dù là Bành Viễn Chính không chấp nhận với y, các lãnh đạo khác của thị trấn cũng không tha cho y.

Bành Viễn Chính rít một hơi thuốc, sau đó ung dung thong thả nhả ra một vòng khói, khẽ cười:

- Đồng tổng, có muốn hút một điếu? Thả lỏng chút đi, nếu hai chúng ta không thể nhất trí, vậy chờ lãnh đạo huyện và lãnh đạo thành phố của các vị tới đây nói chuyện!

Đồng Cương lạnh lùng, cười nói:

- Bí thư Bành, chỉ sợ cậu phải thất vọng. Lãnh đạo huyện và thành phố chúng ta công tác bận rộn, làm sao có thời gian tới xử lý chuyện nhỏ này!

Bành Viễn Chính cười ha hả:

- Bạn? Các người tụ tập hơn ngàn người công khai đập phá công trình trên đất người khác, chuyện này đã kinh động đến Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố chúng tôi. Nếu lúc này, lãnh đạo huyện và lãnh đạo thành phố của các người còn có thể ngồi yên trong nhà được, tôi thật khâm phục bản lĩnh của họ!

Đồng Cương hừ lạnh một tiếng, không đáp lại.

Bành Viễn Chính đang chờ đợi cấp trên ra mặt, còn y lại đang chờ cha mình đến.

Chỉ cần không xảy ra xung đột lớn giữa dân chúng hai bên, có thể dẫn tới đổ máu, duy trì được hiện trạng trong lúc chờ đợi cấp trên đến giải quyết, đối với Bành Viễn Chính, đã là một thắng lợi rồi.

Mây đen càng lúc càng dày, gió Bắc tiếp tục gào thét, trên trời, những bông tuyết bắt đầu lác đác rơi.

Một chiếc RV (1) màu đen từ từ chạy tới, phía sau là mấy chiếc Santana màu đen. Bành Viễn Chính nhìn lướt qua, biết là lãnh đạo huyện Trung Cương đã đến, mà trong chiếc xe RV đắt tiền kia, có lẽ là Đồng Hồng Nghiệp, “ông vua con” của thôn Mộng Sơn.

Bành Viễn Chính thở phào một cái, hẳn quay lại nhìn về phía thị trấn Vân Thủy, thấy bên đó cũng rất đông người tụ tập, nhưng rõ ràng là không có thanh thế lớn như bên này, mà xe cảnh sát cũng chỉ có hai ba chiếc. Rõ ràng, Tần Phụng và các lãnh đạo quận đã tới, nhưng lãnh đạo thành phố và lực lượng vũ trang thành phố vẫn chưa tới.

Từ chiếc Santana đầu tiên, một người đàn ông trung niên tầm thước, khoảng 40 tuổi, đầu chải lệch một bên, lảng bồng. Trên mũi ông ta là một cặp kính mắt gọng vàng, nhìn qua có phần nhả nhặn. Từ mấy chiếc xe kia, vài cán bộ bước xuống, hẳn là tháp tùng người này.

Bành Viễn Chinh nhìn người đàn ông trung niên, đoán ông ta không phải Bí thư Huyện ủy huyện Trung Cương Hồ Tuyết Diệu, mà là Chủ tịch huyện Lục Định Kiều.

Chuyện lớn như vậy bộc phát ra, vậy mà lãnh đạo địa phương bây giờ mới đến. Bành Viễn Chinh cảm thấy rất không ngờ, nhưng đương nhiên cũng vì vậy mà thấy được năng lực của tập đoàn Mộng Sơn và Đồng gia ở huyện Trung Cương lớn đến cỡ nào.

Thảo nào tập đoàn Mộng Sơn ngông cuồng đến như vậy. Bọn họ quen thói lớn lối nhiều năm rồi, dùng hành động cực đoan chống lại thị trấn Vân Thủy là phù hợp với cách ứng xử ngang tàng của cha con Đồng Hồng Nghiệp từ trước đến giờ; mặt khác, bọn họ ý mình được lãnh đạo địa phương từ trên xuống dưới ưa thích, định mượn tay chính quyền huyện Trung Cương, thậm chí thành phố Trạch Lâm, cùng làm áp lực với thị trấn Vân Thủy.

Phá dỡ công trình nhà máy thiết bị điện, chỉ là bước khởi đầu. Nếu thuận lợi, bước tiếp theo họ sẽ tiếp tục không từ thủ đoạn, lấy lý do kháng nghị dự án của tập đoàn Tin Kiệt hợp tác với thị trấn Vân Thủy gây ô nhiễm môi trường, ngăn cản việc thi công công trình, cuối cùng làm cho cuộc hợp tác thất bại. Đó mới là mục đích chính.

Kết quả đó cũng là điều mà huyện Trung Cương muốn thấy. Bởi vì khi hệ thống nhà máy chế tạo của tập đoàn Tin Kiệt đi vào hoạt động, do có ưu thế về quy mô, năng suất và kỹ thuật, sẽ là đòn tấn công chí mạng vào tập đoàn Mộng Sơn. Mà tập đoàn Mộng Sơn suy sụp, thu nhập tài chính của huyện Trung Cương cũng giảm mạnh.

Cho nên, lãnh đạo huyện Trung Cương cứ từ từ mà đến. Và khi xuất hiện, bọn họ cũng sẽ đánh “Thái Cực Quyền” với lãnh đạo quận Tân An và lãnh đạo thành phố Tân An, cùng với tập đoàn Mộng Sơn kẻ xương người họa, tiến hành biểu diễn.

Người đàn ông kia đúng là Chủ tịch huyện Lục Định Kiều. Lục Định Kiều đi được vài bước, lại dừng bước, sắc mặt bình tĩnh.

Đám cấp dưới của ông ta lập tức vây quanh, nhìn về phía chiếc RV. Một người đàn ông hơn 50 tuổi, mặc áo khoác bằng nỉ đen, đội mũ lưỡi trai đen, tay cầm một cây ba – ton, bước xuống xe, đúng là Đồng Hồng Nghiệp. Người này mặt tròn, trán rộng, cặp mắt lim dim quan sát, thoát nhìn như chưa tỉnh ngủ, nhưng trong đôi mắt khép hờ, có thể mơ hồ thấy được vẻ lạnh lùng nghiêm nghị và âm độc.

Năm sáu vệ sĩ bảo vệ trước sau Đồng Hồng Nghiệp. Đồng Hồng Nghiệp chậm rãi đi tới, cũng không thèm nhìn Bành Viễn Chinh và Đồng Cương – con của ông ta, tới gần Lục Định Kiều, khẽ mỉm cười:

- Lại còn kinh động đến Chủ tịch huyện Lục? Lũ khốn nạn các người, rốt cuộc là làm cái gì vậy? Có chút chuyện thế này cũng quấy rầy lãnh đạo huyện!

Đồng Hồng Nghiệp quay đầu lại, ánh mắt linh hoạt, sắc bén nhìn mọi người xung quanh, chỉ tay mắng, không ai dám hé răng.

Lục Định Kiều nhú mào, cười nói:

- Lão Đồng, tôi nhất định phải phê bình ông! Các người có ý kiến gì đi nữa, cũng không thể dùng hành động cực đoan như vậy! Chuyện này âm ỉ lên rồi, kinh động đến cả lãnh đạo thành phố. Tôi vừa mới nhận được điện thoại của lãnh đạo thành phố đây!

Đồng Hồng Nghiệp ồ một tiếng:

- Chủ tịch huyện Lục, đây là hành vi tự phát của quần chúng, lão Đồng tôi đây có muốn ngăn cũng không ngăn được. Tôi vừa nghe tin, liền chạy tới!

Lục Định Kiều cười thâm: “Hành vi tự phát của quần chúng cái chó gì, tác phong của ông, còn ai trong huyện này mà không biết chứ?”

Nhưng ngoài miệng, Lục Định Kiều vẫn nhú mào nói:

- Cho dù là hành vi tự phát của quần chúng, ông là người đứng đầu tập đoàn Mộng Sơn, là Bí thư Đảng ủy thôn, ông cũng có trách nhiệm!

Nhìn hai người, một đóng vai chính diện, một đóng vai phản diện, Bành Viễn Chinh thầm cười lạnh, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi. Đột nhiên hắn buông tay, thả Đồng Cương ra, lãnh đạo huyện Trung Cương đã tới, phía chính quyền ra mặt, bất kể như thế nào, sự an toàn của hắn đã được bảo đảm.

Đồng Cương hung tợn trừng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, chạy tới vài bước, kề tai Đồng Hồng Nghiệp nói nhỏ vài câu, lại quay qua chào hỏi Lục Định Kiều.

Đồng Hồng Nghiệp cười híp mắt quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, Lục Định Kiều cũng cũng nhìn hắn, chỉ có điều vẻ mặt hơi lãnh đạm

Bành Viễn Chinh đứng tại chỗ, không nhúc nhích, im lặng.

Cuối cùng Đồng Hồng Nghiệp chủ động cười ha hả nói:

- Vị này chính là Bí thư Tiểu Bành của thị trấn Vân Thủy sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Tôi là Đồng Hồng Nghiệp, hôm nay nếu có gì mạo phạm, xin Bí thư Tiểu Bành thứ lỗi.

Bành Viễn Chinh bước tới một bước, thản nhiên cười nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị Đồng, mạo phạm hay không mạo phạm tôi, không quan trọng! Nhưng các vị tụ tập nhiều người như vậy quấy rối, phá hoại công trình của chúng tôi, là vi phạm pháp luật nghiêm trọng!

Đồng Hồng Nghiệp cười một tiếng:

- Bí thư Tiểu Bành thật là lợi khẩu! Hành vi tự phát của quần chúng, tới đây đề xuất ý kiến, mà gọi là tụ tập gây rối? Công trình của các người lấn chiếm đất của chúng tôi, chặn đường chúng tôi, tương lai còn có thể ô nhiễm môi trường sống của chúng tôi, chẳng lẽ không cho chúng tôi đề xuất ý kiến?

- Tôi thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị Đồng mới là khéo nói đấy chứ! Chỉ hươu nói rằng ngựa, trắng đen đảo lộn, tỉnh bơ nói láo! Đất của thôn Mộng Sơn các người ư? Chúng tôi ngăn đường gì của các người? Nơi này là một vùng hoang dã, ô nhiễm môi trường cái gì? Nói tới ô nhiễm môi trường, nhà máy luyện thép và nhà máy hóa chất của các người ở phía đông, mỗi ngày tuôn mù mịt khói đen, quần chúng thị trấn chúng tôi đã có ý kiến từ lâu! Tuy nhiên, chúng tôi luôn luôn suy xét đến quan hệ anh em giữa thành phố Trạch Lâm và thành phố Tân An, thị trấn Vân Thủy và thôn Mộng Sơn là láng giềng tốt, mới giải thích, kêu gọi quần chúng lấy đại cục làm trọng!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, phất phất tay, giọng nói tuy không lớn nhưng rất mạnh mẽ và sắc bén.

(1) RV: viết tắt của Recreational Vehicle, là loại xe lớn và dài, được thiết kế để đi cắm trại hay du lịch, trên xe có cả bếp, phòng tắm, phòng ngủ và phòng khách. Cả RV và mobile home (nhà di động) được gọi chung là travel trailer. Khi travel trailer đang được kéo trên đường bởi một phương tiện khác thì ngồi trong travel trailer là phạm luật. Nhưng nếu đó là một chiếc motorized travel trailer (travel trailer có động cơ, tự chạy được) thì người ta được phép ngồi trên đó. Trong các phim Mỹ, có thể bạn đã từng thấy loại xe “dài thòng” này.

311. Chương 317: Thủ Đoạn Cường Lực

Đồng Hồng Nghiệp biến sắc. Ông ta khởi nghiệp từ những năm thập niên 80 cho đến nay chưa từng có người nào trước mặt ông ra oai như vậy, càng không nói đến là giáp mặt chỉ trích ông ta. Trước mặt mọi người nói Đồng Hồng Nghiệp ông “trợn tròn mắt nói dối” chỉ có duy nhất Bành Viễn Chinh.

Đồng Cương đứng phía sau Đồng Hồng Nghiệp nổi giận nói:

- Bành Viễn Chinh, anh quá làm càn rồi đấy.

- Tôi làm càn? Các người thì tốt sao?

Bành Viễn Chinh sự tức giận trong lòng toàn bộ đã bị câu nói ngạo mạn này khiến cho trông nháy mắt bùng nổ lên. Hắn dương tay chỉ vào Đồng Cương và Đồng Hồng Nghiệp, thanh âm lạnh lùng:

- Tụ tập người gây rối, đập phá công trình xây dựng, cưỡng ép giam giữ cán bộ đảng chính trái phép, thao túng và lừa gạt quần chúng đối kháng lại chính quyền Đảng ủy. Đồng Cương, tội của các người rành rành trước mắt, còn chưa đủ làm cần?

- Vô cùng cần rồi! Coi trời bằng vung.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu phần nộ quát:

- Hành vi thô phỉ ác bá. Hành vi của bọn lưu manh. Tôi vẫn là câu nói kia, đối với hành vi trái pháp luật điên cuồng của các người, là một bậc chính quyền Đảng ủy, chúng tôi đã thông qua tổ chức hướng huyện Trung Cương và thành phố Trạch Lâm kháng nghị nhờ can thiệp.

Bốp bốp bốp!

Đồng Hồng Nghiệp đột nhiên cười tùm tùm, vỗ tay:

- Chủ tịch huyện Lục, quả nhiên là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Lời nói của vị Bí thư Tiểu Bành thị trấn Vân Thủy này khiến tôi nghe xong cảm giác có chút hổ thẹn. Haha.

Lục Định Kiều khoe miệng nhếch lên, biết Đồng Hồng Nghiệp đang đá quả bóng này sang cho mình, khiến huyện ra mặt xử lý với thị trấn Vân Thủy, khu Tân An, thậm chí là cả thành phố Tân An.

Khụ khụ khụ!

Lục Định Kiều ho khan vài tiếng, hắng giọng, thản nhiên nói:

- Bí thư Tiểu Bành, cậu cứ về trước. Chuyện này ai cũng không thể đơn phương kết luận. Được rồi, tôi chịu sự ủy thác của huyện ủy, ra mặt nói chuyện với Bí thư quận Tần.

- Không thể đơn phương kết luận? Chủ tịch huyện Lục, tôi cảm thấy hoài nghi về lập trường của các người. Rõ ràng là người của thôn Mộng Sơn tụ tập gây rối, cố tình gây sự, vi phạm pháp luật. Ngài làm lãnh đạo UBND huyện, chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn ngầm đồng ý và dung túng. Các người ở huyện, đây là thái độ gì?

- Hãy nghĩ xem những người này ở trong này làm âm ỉ, rồi có thể tự do trở về sao?

Lục Định Kiều giận tím mặt, nhưng chợt ngăn cơn tức lại, trầm giọng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu không có tư cách nói chuyện với tôi. Mau trở về gọi Tần Phượng hoặc Cố Khải Minh đến đây. Tôi muốn nói chuyện với Tần Phượng.

- Tôi cũng chẳng nói chuyện với ngài nữa. Bởi vì tôi hoài nghi lập trường và thái độ của Huyện ủy và UBND huyện của các người.

Bành Viễn Chinh ngang nhiên xoay người, chậm rãi bước đi.

Hai người Điền Minh khẩn trương đuổi theo.

Tuyết trắng bay đầy trời, rồi dần dần trở nên dày đặc. Một vài bông tuyết bay trên trán Bành Viễn Chinh, trong nháy mắt tan ra.

Liền vào lúc này, tiếng còi xe cảnh sát từ thị trấn Mộng Sơn gào thét đến. Hơn mười chiếc xe cảnh sát đi trước, phía sau là mấy chục chiếc xe ô tô con màu đen. Vừa thấy thì biết đây là xe công vụ của chính phủ. Mà gần như là cùng lúc đó, xe cảnh sát từ hướng thị trấn Vân Thủy cũng chạy tới. Khoảng đất trống trước khu sản nghiệp đậu đầy xe cảnh sát và xe công vụ.

Bành Viễn Chinh chậm rãi xoay người lại, không hề rời khỏi.

Lục Định Kiều và Đồng Hồng Nghiệp quay đầu nhìn lại, đều không kìm nổi đánh bốp trong lòng một tiếng.

Bí thư Thành ủy thành phố Trạch Lâm Chu Tú Đức, Chủ tịch thành phố Trương Hàn Ngân, Phó bí thư Thành ủy, Bí thư Đảng ủy công an Tiết Khai Thụy, cùng với Cục trưởng cục Công an thành phố Trạch Lâm Ưng Chính Khánh, Chi đội trưởng chi đội cảnh sát có vũ trang thành phố Trạch Lâm Đồ Tân Hậu, Bí thư Huyện ủy huyện Trung Cương Hồ Tuyết Diệu trước sau cùng bước xuống xe. Còn có hơn trăm cảnh

sát đặc công và cảnh sát chống bạo lực, hai trung đội cảnh sát có vũ trang từ trên xe bước xuống, hô vang khẩu hiệu tập hợp.

Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân đi trong vòng vây của lãnh đạo và cảnh sát có vũ trang của thành phố Trạch Lâm, bình tĩnh bước đến. Hồ Tuyết Diệu sắc mặt khó chịu theo sát sau đó, một tay cầm lấy quyển sổ.

Lục Định Kiều và Đồng Hồng Nghiệp khẩn trương tiếp đón.

- Bí thư Chu, Chủ tịch thành phố Trương.

Đồng Hồng Nghiệp cười ha hả, như thường lệ chạy đến đón người Chu Tú Đức tiếp đón. Nhưng Chu Tú Đức, Trương Hàn Ngân và các lãnh đạo khác của thành phố Trạch Lâm đều bình tĩnh, không có phản ứng gì với ông ta. So với ngày xưa là hoàn toàn khác nhau.

Đồng Hồng Nghiệp trên mặt tươi cười lập tức trở nên cứng ngắc.

- Bí thư Chu, Chủ tịch thành phố Trương.

Lục Định Kiều kính cẩn cười nói.

Chu Tú Đức liếc mắt nhìn Lục Định Kiều, lạnh lùng nói:

- Lục Định Kiều, Bí thư Tiểu Bành thị trấn Vân Thủy khu Tân An ở đâu?

Lục Định Kiều theo bản năng mà nhìn Bành Viễn Chinh đang đứng sừng sững như núi cách đó không xa. Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa, nói:

- Bí thư Tiểu Bành, tôi là Bí thư Thành ủy thành phố Trạch Lâm Chu Tú Đức. Còn vị này là Chủ tịch thành phố Trương Hàn Ngân.

Chu Tú Đức lướt qua Lục Định Kiều, rồi nhiệt tình bắt tay Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Chu, Chủ tịch thành phố Trương.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười bắt tay với hai vị lãnh đạo chủ chốt của thành phố Trạch Lâm.

Chu Tú Đức thở phào một cái, nắm tay Bành Viễn Chinh, quay đầu lại lớn tiếng nói:

- Đồng Hồng Nghiệp, các người thật to gan. Tự tập dân chúng quấy rối, phá hư công trình xây dựng của người ta, lại còn cả gan giam giữ lãnh đạo đảng chính nữa. Ông còn có tư cách của một Đảng viên hay không? Nguyên tắc tổ chức của ông ở chỗ nào?

Đồng Hồng Nghiệp khóe miệng nhếch lên, vừa muốn giải thích thì lại nghe Chu Tú Đức không kiên nhẫn, giận dữ nói:

- Đừng có nói xạo. Vấn đề của các người rất nghiêm trọng, lát nữa sẽ nói sau.

Đồng Hồng Nghiệp đuôi lông mày nhướng lên, trong lòng có một loại dự cảm không tốt. Nhưng ông ta tự cho mình cây lớn rễ sâu, ở tỉnh lại có cây đại thụ bao che nên không sợ Chu Tú Đức xử lý ông thế nào. Ông ta là loại nhà giàu mới nổi, nắm trong tay một tập đoàn xí nghiệp, chẳng giống như cán bộ thành phố đối với Bí thư Thành ủy có bao nhiêu kính sợ. Bởi vì ông ta không làm quan nên Bí thư Thành ủy cũng không trực tiếp nắm giữ vận mệnh của ông.

Đương nhiên, trước mặt mọi người chống đối Bí thư Thành ủy, khiêu khích quyền uy nhân vật số một thành phố Trạch Lâm thì ông ta không dám.

- Hồ Tuyết Diệu, Lục Định Kiều, ở huyện phát sinh chuyện lớn như vậy, tại sao không ngăn lại? Vì sao lại không báo cáo với lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy và UBND thành phố?

Trương Hàn Ngân nổi xung lên với Hồ Tuyết Diệu và Lục Định Kiều.

Chu Tú Đức buông tay Bành Viễn Chinh ra, cười nói:

- Bí thư Tiểu Bành, khiến cậu phải sợ hãi rồi. Đây là công tác sai lầm của chúng tôi. Tôi xin đại diện cho Thành ủy và UBND thành phố Trạch Lâm, Huyện ủy và UBND huyện Trung Cương hướng cậu tỏ lời xin lỗi chân thành.

Nói xong, Chu Tú Đức xoay người hướng Cục trưởng cục Công an thành phố Uông Chính Khánh, Chi đội trưởng chi đội cảnh sát có vũ trang Đồ Tân Hậu vẫy tay, ra lệnh nói:

- Uông Chính Khánh, Đồ Tân Hậu, lập tức an bài cảnh lực, sơ tán quần chúng. Cho các người nửa tiếng, nhất định phải dẹp cho xong. Đồng thời, những phần tử đi đầu gây rối, phá phách cướp bóc không hợp pháp toàn bộ khống chế, chờ xử lý.

Bành Viễn Chinh ở một bên con người lóe ra chút ánh sáng, trong lòng đoán rằng đây đại khái là có sự nhúng tay của Bí thư Tỉnh ủy Từ, có liên quan đến việc hấn bị đám người Đồng Cương giam giữ. Nếu đơn thuần chỉ là tranh cãi giữa hai thành phố cấp địa, chỉ cần không chuyển biến xấu thì song phương cũng không tất hướng tỉnh báo cáo. Cho dù là có báo cáo thì Từ Xuân Đình cũng không chắc ra mặt quyết định.

Bành Viễn Chinh là tôn trưởng do Phùng lão trọng điểm bồi dưỡng, Phùng gia để Bành Viễn Chinh ở tỉnh Giang Bắc, tuy rằng Phùng gia không nói ra cái gì, nhưng trên thực tế đã đem Bành Viễn Chinh phó thác cho Từ Xuân Đình.

Bành Viễn Chinh ở cơ sở thành phố công an công tác như thế nào thì Từ Xuân Đình sẽ không nhúng tay, cũng sẽ không hỏi đến, càng không thể quá chiều cổ, để hấn tự do phát huy, tôi luyện trưởng thành. Nhưng Từ Xuân Đình từ con gái mà biết được, người của tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn thành phố Trạch Lâm tụ tập gây rối, phá hư công trình thi công của thị trấn Vân Thủy, lại còn bắt Bành Viễn Chinh làm con tin, giam giữ tại chỗ thì liền giận tím mặt, và cũng có chút sốt ruột. Nếu Bành Viễn Chinh xảy ra chuyện gì, ông ta làm sao ăn nói với Phùng lão?

Từ Xuân Đình lập tức gọi điện thoại cho Bí thư Thành ủy thành phố Trạch Lâm Chu Tú Đức và Bí thư Thành ủy thành phố Tân An Đông Phương Nham, đồng thời chỉ thị cho sở Công an tỉnh lập tức phái tổ công tác đi xuống, phối hợp với lãnh đạo hai thành phố này để xử lý.

Ý thức được điều này, Bành Viễn Chinh không kìm nổi âm thầm thở dài. Kỳ thật thì hấn cũng không hy vọng Từ Xuân Đình ra mặt, càng không muốn việc này đến tai Phùng gia ở thủ đô. Hấn nhận thấy việc này chưa đến mức như vậy. Chỉ cần hấn có thể ngăn cản không cho tình huống xấu thêm, sau đó đá quả bóng cao su này cho hai lãnh đạo thành phố giải quyết. Nếu giải quyết không được thì lúc đó đến tỉnh cũng không muộn.

Đương nhiên, Bí thư Tỉnh ủy ra mặt cũng không phải là chuyện xấu. Như vậy có thể giảm đi rất nhiều phiền toái, mà sự việc cũng trong thời gian ngắn nhất có thể giải quyết, không đến mức ảnh hưởng đến tiến độ công trình.

Thị trấn Vân Thủy bên này, Bí thư Thành ủy Tân An Đông Phương Nham cùng với các lãnh đạo thành phố có liên quan đều chạy đến hiện trường. Ở thành phố cũng điều động cảnh sát có vũ trang và đặc công hơn bốn trăm người, toàn bộ có mặt.

Đông Phương Nham bước xuống xe, đi lại, phía sau là một đám lãnh đạo thành phố.

Tần Phượng và Chu Đại Dũng và lãnh đạo khu tiếp đón:

- Bí thư Đông Phương.

- Tần Phượng, tình hình như thế nào rồi?

Đông Phương Nham vội khoát tay nói:

- Không cần nói lời vô nghĩa, trực tiếp vào đề chính.

- Bí thư Đông Phương, đồng chí Bành Viễn Chinh của thị trấn Vân Thủy vẫn còn đang ở bên kia. Chúng tôi không ngừng kết nối với đối phương nhưng đều không có kết quả. Tôi thấy hình như lãnh đạo bên thành phố Trạch Lâm cũng đã đến. Bí thư Đông Phương, có cần ngài phải ra mặt gọi điện thoại cho Bí thư Chu của bên đó?

Tần Phương quay đầu liếc mắt nhìn đối diện. Cô kỳ thật đã thấy bên kia chạy đến những cảnh sát có vũ trang và cảnh sát nhân dân. Còn có không ít xe công, hiển nhiên lãnh đạo thành phố Trạch Lâm cũng có mặt.

- Tôi đã gọi điện thoại cho ông ta.

Đông Phương Nham thở phào một cái, hướng Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân bên cạnh ra quyết định thật nhanh:

- Lão Tiêu, anh hãy sang bên đó một chút, cùng lúc phái người kết nối với người của Thành ủy và UBND thành phố Trạch Lâm, tranh thủ bảo bọn họ phối hợp. Về phương diện khác triệu tập cảnh lực. Nếu thật sự không được thì dùng biện pháp mạnh, trước cứu đồng chí Bành Viễn Chinh ra rồi nói sau.

Tiêu Quân nghiêm nghị gật đầu rồi đi sắp xếp mọi việc.

Tần Phương thì trong lòng đánh bộp một tiếng. Sử dụng biện pháp mạnh rất dễ dàng khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, dẫn phát xung đột. Đây nhất định là hạ sách. Nhưng Đông Phương Nham nếu quyết định sử dụng biện pháp mạnh thì đây chỉ có thể thuyết minh ông ta nhận được mệnh lệnh từ cấp trên.

312. Chương 318: Kịch Tính

Bên thị trấn Vân Thủy, Bí thư thành ủy Đông Phương Nham tự mình trấn thủ, Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân đến chỉ huy hiện trường. Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực bởi vì hôm nay đến tỉnh họp nên không có ở thành phố.

Tiêu Quân đang an bài việc liên lạc với người của thành phố Trạch Lâm. Đột nhiên Phó chủ tịch quận khu Tân An vội vã chạy đến, thở dốc nói:

- Bí thư Đông Phương, Phó Chủ tịch thành phố Tiêu, Bí thư Tần, bên kia, đồng chí Viễn Chinh cùng với lãnh đạo thành phố Trạch Lâm đang đến.

Đông Phương Nham đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, xa xa thấy Bành Viễn Chinh mặc chiếc áo khoác màu đen, bước đi vững vàng. Bên cạnh hắn còn có mười mấy người đi theo, vừa thấy là biết cán bộ lãnh đạo thành phố Trạch Lâm. Mà lúc này, bên thôn Mộng Sơn còi cảnh sát hú lên, tiếng loa phóng thanh phát to:

- Ngay tại chỗ giải tán, trở lại chỗ cũ. Thôn ủy Mộng Sơn và xí nghiệp Mộng Sơn phải xem lại người của mình, đều lập tức trở về trong thôn.

- Chi đội đặc công ngay tại chỗ đợi lệnh. Cảnh sát có vũ trang phòng ngừa bạo lực hãy làm tốt công tác chuẩn bị khai thông.

Đông Phương Nham đuôi lông mày nhướng lên.

Tiêu Quân thở phào một cái, cười nói:

- Bí thư Đông Phương, dường như đối phương bắt đầu sơ tán. Xem ra Trạch Lâm đã làm trước chúng ta.

Đông Phương Nham mặt không đổi sắc nhưng trong lòng cười lạnh nói:

- Bí thư Từ tự mình gọi điện thoại cho lãnh đạo chủ chốt của Sở Công an tỉnh, lập tức mang tổ công tác xuống, phối hợp xử lý. Chu Tú Đức dám không khẩn trương mà giải quyết? Ông ta chẳng lẽ không còn muốn làm Bí thư Thành ủy?

Đang khi nói chuyện, bóng dáng của Bành Viễn Chinh càng lúc càng rõ. Vẻ mặt thông dong, điềm tĩnh của hắn đập vào mắt mọi người. Bên cạnh, Phùng Thiển Như khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, thần sắc kích động. Cô gần như phải không chế cảm xúc của mình, để không phải chạy đến ôm chầm lấy Bành Viễn Chinh. Nhưng cô biết hiện tại không phải là lúc biểu hiện tình cảm riêng tư. Người đàn ông của mình còn phải xử lý đại sự.

Nghĩ đến đây, Phùng Thiển Như tự kiềm chế cảm xúc rung động của mình, im lặng xoay người đi theo Lý Tân Hoa, trở về thị trấn.

Bành Viễn Chinh bước chân trầm ngưng, tốc độ không nhanh không chậm. Đi theo hắn còn có Bí thư Thành ủy thành phố Trạch lâm Chu Tú Đức, Chủ tịch thành phố Trương Hàn Ngân. Phó bí thư Thành ủy, bí thư Đảng ủy công an Tiết Khai Thụy, Huyện ủy huyện Trung Cương Hồ Tuyết Diệu, Chủ tịch huyện Lục Định Kiều, Bí thư Đảng ủy tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn, chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc Đồng Hồng Nghiệp, Phó tổng Đồng Cương và những cán bộ có liên quan của thành phố Trạch Lâm.

Đồng Phương Nham chậm rãi tiếp đón. Đám người Tiêu Quân theo sát sau đó.

Đồng Phương Nham im lặng nhìn Bành Viễn Chinh, thấy Bành Viễn Chinh bình an vô sự, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông ta bước đến trước mặt Bí thư Thành ủy Chu Tú Đức, thản nhiên cười:

- Lão Chu, thật không nghĩ lại kinh động đến anh. Tôi nghĩ anh có thể là Lã Vọng buông cần thôi.

Đồng Phương Nham lời nói còn có hàm ý khác, ẩn chứa sự châm biếm, nhưng các lãnh đạo khác lại nghe không rõ mấu chốt trong đó. Chỉ có hai người trong lòng biết rõ ràng. Nếu không phải có chỉ thị của Bí thư Tỉnh ủy Từ thì Chu Tú Đức có thể coi trọng như vậy sao? Mặt khác, nếu bị Bí thư Từ điểm danh, Chu Tú Đức lúc này đây hoặc ít hoặc nhiều đều phải gánh vác một chút trách nhiệm.

Ngay từ đầu, Đồng Phương Nham khi nói chuyện với Chu Tú Đức, thái độ của ông ta cũng chẳng vội vã gì. Nhưng sau cuộc điện thoại của Đồng Phương Nham không lâu, lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy gọi điện thoại đến chất vấn, Chu Tú Đức lúc này mới lo lắng, nhanh chóng đi dập lửa.

Chu Tú Đức trong lòng căm tức nhưng trên mặt cũng khẽ mỉm cười:

- Bí thư Đồng Phương, nhất định phải thừa nhận, phản ứng và xử trí của thành phố chúng tôi là chậm nửa nhịp. Điều này khẳng định phải cảnh tỉnh và tổng kết lại. Cũng may chúng tôi khẩn trương xử lý. Hiện tại, đám người tụ tập gây rối trên cơ bản đã được sơ tán, đồng thời mang Bí thư Tiểu Bành của mọi người bình an trở về, không mất mát chỗ nào. Xin Đồng Phương ngài thông cảm một chút.

Đồng Phương Nham bắt tay Chu Tú Đức. Còn Tiêu Quân thì tiến lên bắt tay với các lãnh đạo khác của thành phố Trạch Lâm. Tuy rằng giữa hai địa phương đã xảy ra chuyện không được thoải mái, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến sự êm thấm bên ngoài của cán bộ địa phương.

Tần Phượng bước nhanh đến, chủ động vươn tay về phía Bành Viễn Chinh, nhỏ giọng nói:

- Cậu không sao chứ? Cậu sao lại kích động như vậy?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bí thư Tần, tôi không sao. Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm. Lúc ấy tình huống như vậy, tôi làm sao mà không xông lên chứ? Tôi là nhân vật số một thị trấn Văn Thủy, tôi nhất định phải xông lên.

- Nếu chẳng may tình thế không khống chế được, dẫn đến sự kiện hai bên đánh nhau đổ máu, không cần nói đến cán bộ thị trấn của tôi phải chịu trách nhiệm mà chỉ sợ lãnh đạo thành phố cũng sẽ bị liên lụy.

Tần Phượng tùy ý nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Bành Viễn Chinh, ánh mắt hơi có chút lóe ra. Cô biết lời Bành Viễn Chinh nói là thật. Lúc ấy, nếu không phải Bành Viễn Chinh quyết định thật nhanh, song phương căng thẳng giằng co, không bảo đảm xung đột không phát sinh. Một khi xuất hiện tình huống như vậy, cục diện không thể挽 hồi.

Tần Phượng tâm tư có chút mờ ảo. Hai người đứng đối mặt nhau. Bành Viễn Chinh có thể cảm giác được Tần Phượng lo lắng vô cùng. Đằng sau sự lo lắng đó là một tia nóng ruột nóng gan. Hắn trong lòng có chút cảm động, nhất thời quên không buông tay Tần Phượng ra.

Mà Tần Phượng, dường như cũng rất hưởng thụ loại tình cảm dịu dàng thấm thiết này.

Cho đến khi Chữ Lượng ở đằng sau nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Tần Phượng lúc này mới cả kinh, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Bành Viễn Chinh, sau đó lấy lại bình tĩnh, hướng Bành Viễn Chinh gật đầu, rồi quay đầu lại đến bên cạnh Bí thư Thành ủy Đồng Phương Nham và các lãnh đạo thành phố Trạch Lâm.

Cô che dấu vô cùng tốt. Nếu là phụ nữ bình thường thì khẳng định đã có sự thất thố rồi.

Lãnh đạo thành phố Trạch Lâm đến đây, đương nhiên không phải vì cứu Bành Viễn Chinh không, mà còn cùng với thành phố Tân An bên này tiến hành trao đổi, xem nên giải quyết hậu quả như thế nào. Mà lãnh đạo chủ chốt của sở Công an tỉnh đang lãnh đạo tổ công tác đã đi được nửa đường. Phỏng chừng chạng vạng là có thể đến thị trấn Vân Thủy. Đi cùng còn có Phó trưởng ban kiêm Phó chánh văn phòng Tỉnh ủy Tiết Tân Lai, trước đây là Bí thư Thành ủy thành phố Tân An.

Từ Xuân Đình phát Tiết Tân Lai đến đây, chính là sự coi trọng và tín nhiệm. Ngoài ra, còn bởi vì Tiết Tân Lai quen thuộc tình hình ở thành phố Tân An, có thể quán triệt thực thi tốt tinh thần của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy. Hai lãnh đạo hai thành phố rời khỏi hiện trường đến cơ quan thị trấn Vân Thủy., trong phòng hội nghị nói chuyện với nhau, cùng chờ đợi lãnh đạo sở Công an tỉnh đến. Đối với sự kiện vừa rồi đều có sự lảng tránh. Hiện tại, tình huống rất rõ ràng. Lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy xuống xử lý, hắc bạch thị phi đều phải triển khai biện luận trước mặt tổ công tác Tỉnh ủy. Mà xử lý liên quan cũng cần phải chờ đợi tổ công tác Tỉnh ủy tổ thái độ.

Thậm chí, Tỉnh ủy có khả năng phải nghiên cứu lại việc này rồi mới có quyết định.

Bành Viễn Chinh đẩy cửa phòng làm việc của mình. Trong phòng làm việc tối đen. Phùng Thiển Như đột nhiên lao đến, hai người trong bóng đêm ôm chặt, chợt cúi đầu hôn nhau.

Bành Viễn Chinh ôm chặt Phùng Thiển Như, nhìn vào ánh mắt trong suốt đang còn đọng hai giọt nước, dùng tay lau nhẹ, dịu dàng nói:

- Thiển Như, anh không sao đâu. Em đừng lo lắng.

Phùng Thiển Như run giọng nói:

- Anh có biết anh làm người ta sợ muốn chết không? Em thật sự rất lo lắng....

Phùng Thiển Như lời còn chưa nói xong thì đã bị Bành Viễn Chinh dùng nụ hôn ngăn lại.

Phùng Thiển Như bờ môi có chút lạnh băng nhưng đầu lưỡi lại như lửa nóng. Hai cái lưỡi chạm nhau, một dòng điện chạy qua. Một loại cảm giác tình yêu nồng đậm khiến hai người lưu luyến không muốn rời nhau. Thân hình càng ôm chặt, mà nụ hôn lại ngày càng nồng nhiệt.

Phùng Thiển Như thở hổn hển. Cô cảm giác bàn tay của Bành Viễn Chinh đang lần vào vạt áo của cô, thăm dò vào trong nội y, lần theo da thịt trắng mịn của cô chậm rãi tiến lên, thẳng đến cái chỗ cao ngất kia.

Phùng Thiển Như giật mình. Hai người bây giờ đang rất yêu nhau, nhưng lần nào cũng cố gắng kìm chế không vượt qua giới hạn cuối cùng. Nhưng giờ phút này, Bành Viễn Chinh đã có chút không khống chế được tình cảm như núi lửa phun trào của bản thân.

Sau khi hai bầu ngực no tròn nằm gọn vào trong bàn tay to của Bành Viễn Chinh, hắc cực kỳ dịu dàng vuốt ve, âu yếm khiến hai nụ hồng nho nhỏ kia bắn lên. Phùng Thiển Như cả người run rẩy, ánh mắt mê ly, gần như trạng thái rơi vào mê mẩn.

Cô đã sớm quyết định trao bản thân này cho Bành Viễn Chinh nên cô không bao giờ từ chối sự âu yếm của hắn. Chỉ có điều, hiện tại không phải là lúc thích hợp. Ngoài cửa vẫn vang lên giọng nói của các cán bộ thị trấn. Phùng Thiển Như cố gắng nhỏ giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, em chờ anh. Buổi tối về nhà....

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Bành Viễn Chinh có chút lưu luyến rút tay mình về, hôn nhẹ lên trán Phùng Thiển Như, rồi giúp cô sửa sang lại quần áo, nhẹ nhàng nói:

- Thiển Như, em chờ anh ở văn phòng nhé. Sau khi anh xử lý xong mọi việc, chúng ta cùng nhau về nhà.

Bành Viễn Chinh đôi mắt như lửa nóng nhìn cô. Phùng Thiển Như gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, cúi đầu phát ra tiếng dạ. Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước ra, đứng trên hành lang hút một điếu thuốc. Trước mắt, hai lãnh đạo thành phố đang ở trong phòng hội nghị lâu ba nói chuyện, chờ tổ công tác của tỉnh ủy đến. Bành Viễn Chinh không muốn tham dự, mà cũng lười tham dự.

Sự việc trên cơ bản đã được xác định, có thể từ đó mà giải quyết. Có lãnh đạo Tỉnh ủy tham gia và chỉ thị, hai lãnh đạo phòng chừng rất nhanh có thể đạt thành nhất trí. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, việc này rất có khả năng sẽ bắt buộc tập đoàn Mộng Sơn bồi thường tổn thất của tập đoàn xí nghiệp Tín Kiệt. Lãnh đạo huyện Trung Cương, bởi vì không xử lý nhanh mà sẽ bị xử phạt đảng nội.

Ngoài mặt xem ra, kết quả như vậy khiến cho người ta cảm thấy rất hài lòng. Nhưng Bành Viễn Chính lại cảm thấy không đủ.

Lãnh đạo huyện Trung Cương có chịu bị hỏi trách hay không thì hẳn không xem đó là vấn đề mấu chốt mà là cha con Đồng Hồng Nghiệp có chịu chấp nhận xử lý như vậy hay không mới là vấn đề.

Cha con Đồng Hồng Nghiệp coi trời bằng vung, có hành vi gần như là lưu manh thổ phỉ đã hoàn toàn chọc giận Bành Viễn Chính. Người như vậy nếu tiếp tục nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật thì thiên lý ở chỗ nào.

313. Chương 319: Trảm Thảo Trừ Căn

Quan trọng hơn, Bành Viễn Chính lo lắng lúc này đây nếu để cho cha con Đồng Hồng Nghiệp tránh được tai họa này, thì bọn họ ngày sau sẽ cấp cho thị trấn Vân Thủy thêm phiền toái. Cái loại “thổ tài chủ kiềm ác bá” này căn bản sẽ không dựa theo lẽ thường an bài. Ngày sau yên tĩnh, lãnh đạo Tỉnh ủy không còn chú ý nữa thì có lẽ sẽ bắn ngược trở lại.

Khi tới thời điểm đó, Bành Viễn Chính không tin mình còn có vận khí tốt như vậy.

Bởi vậy, hắn quyết định rút củi dưới đáy nồi, ‘trảm thảo trừ căn’. Bất luận trả giá như thế nào cũng phải bắt cha con Đồng Hồng Nghiệp.

Nghĩ đến đây, ánh mắt trong trẻo của Bành Viễn Chính lại phát ra tia lạnh lùng.

Cái gọi là “Lửa rừng đốt mạnh, gió xuân lại thổi tới”.

Bành Viễn Chính biết rõ đạo lý này. Hơn nữa, trong mắt hắn, cha con Đồng Hồng Nghiệp chẳng phải là cỏ dại bình thường. Mà cái loại hồng hách này nếu không trừ đi căn nguyên thì ngày sau sẽ mọc đầu trở lại.

Mà trên thực tế, tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn của cha con Đồng gia kinh doanh nhiều năm như vậy, bất kể là chính sách hay là cái gì cũng đều đường ngang ngõ tắt thiết lập ô dù cho mình, sớm ở thôn Mộng Sơn, thậm chí là huyện Trung Cương và thành phố Trạch Lâm hình thành một thế lực tư bản.

Xí nghiệp Mộng Sơn ở huyện Trung Cương một nhà độc đại, ở rất nhiều thời điểm không phải là vì nó độc đáo trong kinh doanh mà là muốn chiếm lấy bá chủ thị trường này.

Bành Viễn Chính tâm tính kiên định, một khi có chủ ý rồi thì sẽ không ướm át bản thủ nữa.

Hắn chậm rãi hướng văn phòng Đảng chính đi đến. Điền Minh đang kể lại cho Lý Tân Hoa và những đồng chí khác ở phòng đảng chính cảnh tượng Bành Viễn Chính hôm nay “đơn đao đi gặp thích khách” như thế nào. Tài ăn nói của y vô cùng tốt, lại am hiểu cách phát huy biểu diễn, chỉ bằng vài lời đã miêu tả Bành Viễn Chính giống như đại hiệp trong những tiểu thuyết võ hiệp.

- Chủ nhiệm Lý, các anh chị. Các người không thấy được cảnh tượng lúc đó. Tôi đây còn chưa phản ứng thì Bí thư Bành đã phi thân tiến lên, thuần thục đánh ngã mấy tên võ sĩ cao lớn vạm vỡ xuống đất. Chắc, công phu này cũng không tầm thường.

Lý Tân Hoa mỉm cười, chen vào nói:

- Thật đúng như vậy, không nghĩ tới Bí thư Bành lại thân thủ công phu như vậy. Tôi cũng gần đây mới nghe nói, Bí thư Bành là đại sư Thái cực quyền. Ở thành phố, rất nhiều thời điểm đã làm giáo viên dạy Thái cực quyền cho rất nhiều đơn vị cơ quan.

- Hừ, tôi tiết lộ cho mọi người biết nhé, Bí thư Bành từ nhỏ đã đi theo đạo sĩ trên núi học võ. Một thân cứng rắn công phu xuất thần nhập hóa.

Khụ khụ khụ! Bành Viễn Chính tiến vào cười, mắng:

- Điền Minh, tiểu tử cậu bày bạ cái gì vậy? Cậu cho tôi là Tiểu Lý Phi Dao, võ công cao cường à?

Tất cả mọi người đều cười rộ lên. Điền Minh gãi đầu, cười ha hả:

- Lãnh đạo, tôi đây chỉ là hình dung một chút thôi.

- Được rồi, đừng vô nghĩa nữa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, quay đầu nhìn Lý Tân Hoa:

- Đồng chí Tân Hoa, vừa rồi các người có quay phim lại đầy đủ không?

- Lãnh đạo, dựa theo chỉ thị của lãnh đạo, chúng tôi toàn bộ đã chụp ảnh và quay phim. Bao gồm lãnh đạo qua bên đó đàm phán với bọn họ. Chỉ có điều bởi vì ánh sáng không tốt nên hình ảnh cũng không rõ lắm.

Lý Tân Hoa cười nói:

- Tốt, lát nữa, các người mang đến phòng họp TV và máy phát nhé. Bất cứ lúc nào nghe tôi an bài thì phát lại hình ảnh của ngày hôm nay cho lãnh đạo xem.

Bành Viễn Chinh phát tay, hạ giọng nói:

- Bảo quản băng ghi hình cho thật tốt. Đây là căn cứ chính xác của chúng ta. Điền Minh, cậu lập tức thông báo cho lãnh đạo của mình đến văn phòng tôi một chút. Chúng ta sẽ mở một cuộc họp nhỏ.

Bành Viễn Chinh vừa muốn đi, nhưng lại nghĩ tới Phùng Thiển Như đang ở trong phòng làm việc của mình thì liền sửa lại chủ ý:

- Thôi, cứ qua văn phòng của Phó bí thư Chữ. Tôi đi trước, bảo bọn họ khẩn trương qua đó.

Bành Viễn Chinh bước thẳng đến văn phòng của Chữ Lượng. Kỳ thật, trong phòng làm việc của Chữ Lượng, Ngô Minh Quánh và Thi Bình đều có mặt.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh vào cửa, ba người liền đứng dậy, cười nói:

- Bí thư Bành.

- Phó bí thư Chữ, lão Ngô, chị Thi, mọi người đều ở đây thì chúng ta sẽ mở một cuộc họp lãnh đạo nhỏ, thống nhất ý kiến một chút.

Bành Viễn Chinh nói xong, vừa muốn ngồi xuống sofa thì Chữ Lượng liền khẩn trương nhường chỗ ngồi của mình:

- Bí thư Bành, cậu ngồi đây đi.

Bành Viễn Chinh cũng không có nhún nhường.

Không bao lâu sau, Hoàng Hà, Quý Kiến Quốc, Mẫn Diễm và một số lãnh đạo đều chạy đến. Kỳ thật thì bây giờ đã quá giờ ra về, nhưng thị trấn xảy ra chuyện lớn như vậy, không cần nói đến lãnh đạo thị trấn, ngay cả cán bộ bình thường cũng tự giác ở lại văn phòng tăng ca. Bất cứ khi nào cũng chờ lãnh đạo gọi.

Điều này khiến cho Bành Viễn Chinh rất hài lòng. Mà từ khi hấn chủ quản thị trấn Vân Thủy cho đến nay, cao thấp cơ quan chính quyền đảng ủy thị trấn Vân Thủy đều làm việc hăng say.

- Tất cả mọi người đều đã tới thì chúng ta bắt đầu. Nghiêm khắc mà nói, chuyện xảy ra hôm nay rất đột nhiên, rất bất ngờ, không có liên quan đến công tác của chúng ta. Thật sự, chuyện này xảy ra không phải khả năng chúng ta có thể nắm trong tay. Cũng may, mặc kệ là vận khí tốt, cố gắng cũng vậy, tóm lại kết quả khiến cho người ta vừa lòng. Không có phát sinh chuyện hai bên đánh nhau đổ máu. Đây là điều mà tôi cảm thấy hài lòng nhất.

Bành Viễn Chinh nhìn những trợ thủ xung quanh, thản nhiên nói:

- Hiện tại hai lãnh đạo thành phố cấp địa đều ở đây, để hiệp trợ giải quyết vấn đề. Mà tổ công tác thì cũng đang trên đường đến thị trấn chúng ta.

- Nếu dựa theo thường quy, chuyện này chỉ sợ là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Tôi nghĩ mọi người khả năng đều hiểu rõ.

- Nhưng, thái độ cá nhân tôi quyết không thể bỏ qua. Bọn họ tự tiện tụ tập dân chúng gây rối, phá hư và quấy nhiễu công trình thi công nhà máy điện, tạo thành tổn thất rất lớn. Quan trọng hơn, bọn họ coi trời bằng vung, tự tiện giam cầm cán bộ đảng chính. Đây là sự miệt thị thật lớn đối với chính quyền đảng ủy chúng ta. Cũng là giẫm đạp lên quốc pháp nghiêm minh của chúng ta.

- Tôi cho rằng, chúng ta có pháp luật tất yếu của mình. Nên truy cứu trách nhiệm của cha con Đồng Hồng Nghiệp và những người có liên quan.

- Mọi người có ý kiến gì không? Cứ nói ra đi.

Bành Viễn Chinh phát tay.

Chữ Lượng do dự một chút, rồi nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, đối phương hẳn nên bị pháp luật nghiêm trị. Nhưng tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn là xí nghiệp trụ cột của huyện Trung Cương, có ảnh hưởng rất lớn ở huyện Trạch Lâm. Mà bản thân Đồng Hồng Nghiệp ở tỉnh mạng lưới quan hệ rất rộng. Nghe nói có không ít lãnh đạo tỉnh, thành phố xưng huynh gọi đệ với ông ta. Chúng ta đơn phương truy cứu trách nhiệm cũng chẳng làm nên chuyện gì. Cần trưng cầu sự ủng hộ của lãnh đạo thành phố Trạch Lâm mới được.

- Tôi đề nghị chúng ta nên hướng Bí thư Đông Phương đề xuất kháng nghị, thông qua Thành ủy hướng Thành ủy Trạch Lâm thực hiện áp lực. Bọn họ hành động như thế chẳng khác nào đám thổ phỉ. Mỗi lần nghĩ tới là tôi càng tức.

Ngô Minh Quánh không kìm nổi nói một câu thô bạo.

- Bí thư Bành, nhất định phải truy cứu trách nhiệm của bọn họ. Thái độ của chúng ta phải kiên quyết lên, phải mạnh mẽ cứng rắn.

Quý Kiến Quốc liếc mắt nhìn Ngô Minh Quánh, thầm nghĩ anh ngoài miệng thì nói cho hay, khi tới thời khắc mấu chốt thì chẳng làm được gì. Hôm nay nếu không có Bí thư Bành đến thì không biết anh bên kia có tề ra quần hay không. Hơn nữa, thái độ kiên quyết, mạnh mẽ cũng không phải nói là được. Không có thành phố ủng hộ, thị trấn chúng ta chẳng làm được gì.

Tuy nhiên, trong bụng thì nghĩ như vậy nhưng lại không dám nói ra ngoài.

Ông ta \ đã nhìn ra Bành Viễn Chinh đã có tính toán đập nôi chìm thuyền. Ông ta đương nhiên sẽ không chống đối Bành Viễn Chinh. Không chỉ là không thể chống đối mà còn phải phụ họa.

Quý Kiến Quốc mở miệng ra như vậy, những lãnh đạo khác cũng đều tỏ vẻ tán thành.

Mà trên thực tế, cục diện trước mắt như thế này, các lãnh đạo khác ngoại trừ kiên trì ủng hộ Bành Viễn Chinh thì chẳng còn chọn lựa nào khác. Trong thời khắc mấu chốt như thế này, càng cần bộ máy cao thấp đoàn kết một lòng.

- Được, nếu các đồng chí đã nhất trí, thì chúng ta cứ quyết định như vậy. Chúng ta lấy danh nghĩa chính quyền Đảng ủy thị trấn, hướng Tòa án nhân dân Trung Hoa thành phố Tân An tiến hành tố tụng, yêu cầu cơ quan công an của thành phố đem những đương sự có liên quan ra xét xử.

- Tôi sẽ hướng Bí thư Thành ủy Đông Phương, hướng lãnh đạo cơ quan công an giáp mặt kháng nghị.

Bành Viễn Chinh nói xong, bỗng nhiên đứng dậy lớn tiếng nói:

- Bí thư Chữ, anh hãy lập tức an bài người của phòng Đảng chính chuẩn bị TV và thiết bị truyền phát. Tôi muốn cấp cho tổ công tác tỉnh ủy, lãnh đạo hai thành phố cấp địa và lãnh đạo cơ quan công an tỉnh xem tình hình thực tế của ngày hôm nay. Tôi muốn lãnh đạo thành phố nhìn thấy, loại tình hình này ác liệt đến cỡ nào, có khả năng tha thứ hay không? Cái loại coi trời bằng vung như thế như thế nào lại dung túng chứ.

Bành Viễn Chinh nhanh chóng rời khỏi phòng Chữ Lượng.

Chữ Lượng đứng dậy, hướng Hoàng Hà cười khở nói:

- Lão Hoàng, xem ra Bí thư Bành lúc này đã bị chọc giận. Đồng gia thôn Mộng Sơn đã hoàn toàn chọc giận cậu ta.

- Tôi có muốn ngồi ở vị trí Bí thư Bành cũng không chịu đựng được. Phó bí thư Chữ, đổi lại là anh, anh có chịu được không?

Hoàng Hà thở dài nói.

- Trước mắt, bộ máy thành viên của chúng ta chỉ có thể thống nhất ý kiến với Bí thư Bành.

- Tôi nói các vị, lúc này, mọi người đều phải chú ý, đừng để đến lúc đó lại lộ ra sơ hở. Mình bị thì không sao, nhưng cấp cho thị trấn thêm phiền toái mới là chuyện lớn.

Cổ Lượng gật đầu:

- Đi thôi, chúng ta cứ trở về văn phòng đợi lệnh. Hôm nay tôi phỏng chừng sẽ đến khuya đó. Tổ công tác Tỉnh ủy đến bây giờ mà còn chưa tới. Chờ bọn họ đến rồi thì sẽ nghiên cứu lại, ít nhất cũng phải đến nửa đêm. Mọi người gọi điện thoại về nhà, hôm nay rõ ràng là phải ở lại thị trấn.

Bành Viễn Chinh chậm rãi hướng lên lầu ba. Hắn chuẩn bị đến phòng họp để thương lượng với lãnh đạo thành phố Trạch Lâm và huyện Trung Cương.

Vừa mới lên cầu thang, ngay tại chỗ quẹo thì thấy Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng đang trốn một bên hút thuốc.

Chu Đại Dũng thấy hắn thì liền cười khở:

- Viễn Chinh, hôm nay có sợ không?

- Cũng không có gì. Lúc ấy, tình hình như vậy, ngoại trừ hướng lên trên báo cáo thì cũng chẳng còn đường lui.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Lão Chu, hôm nay phiền các lãnh đạo nội thành nghỉ ngơi, thật sự là ngại quá.

Chu Đại Dũng rút ra một điếu thuốc:

- Cậu muốn đến phòng họp?

- Vâng, tôi muốn nói chuyện với lãnh đạo thành phố Trạch Lâm. Tôi muốn đại diện đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy hướng họ đề xuất kháng nghị.

Bành Viễn Chinh tiếp nhận điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, con ngươi lóe lên một tia hàn quang.

314. Chương 320: Để Ta Lớn Lối Một Phen

- Cậu đi đi. Tôi đoán có thể lãnh đạo thành phố đang hiệp thương với đối phương. Bời thường là chắc chắn rồi, nhưng xử lý như thế nào, còn phải xem thái độ của Bí thư Đông Phương Nham có cứng rắn hay không.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Dạ, để tôi đi xem.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đẩy cửa phòng hội nghị ra, ti vi và máy chiếu đã được mang vào phòng hội nghị

Đông Phương Nham cùng các lãnh đạo thành phố Tân An ngồi ở bên trái, Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân của thành phố Trạch Lâm ngồi ở bên phải, hai phía đang cười nói với nhau, thoạt nhìn thái độ thân thiện, không khí hòa hợp.

Thấy Bành Viễn Chinh vào cửa, Chu Tú Đức khẽ mỉm cười:

- Bí thư Tiểu Bành, đúng lúc chúng tôi muốn nói chuyện với cậu.

Bành Viễn Chinh bước tới, khuôn mặt bình tĩnh, khoe mắt lướt nhìn qua gương mặt của Đồng Phương Nham.

- Bí thư Tiểu Bành, chuyện hôm nay rất đột ngột, cũng thật đáng tiếc. Về phái chúng tôi, phản ứng có chậm một chút, nhưng tổng thể mà nói, kết quả coi như không tệ. Đồng Hồng Nghiệp, tập đoàn Mộng Sơn các anh phải suy xét lại mình và hối lỗi. Tuy là hành vi tự phát của quần chúng, nhưng về phía các anh, cũng không làm tròn bổn phận và xem xét trách nhiệm không chu đáo!

Bành Viễn Chinh nghe Chu Tú Đức nói như vậy, biết người đứng đầu thành phố Trạch Lâm, vì bảo đảm lợi ích của thành phố Trạch Lâm và lợi ích chính trị của mình, đã bắt đầu tiến hành dồn đẩy trách nhiệm.

Đồng Hồng Nghiệp được Chu Tú Đức ám chỉ, lập tức đứng dậy ra về sợ hãi, cười một cách nịnh bợ nói:

- Các vị lãnh đạo thành phố Tân An, Bí thư Tiểu Bành thị trấn Vân Thủy, chuyện ngày hôm nay, lãnh đạo thôn và lãnh đạo công ty chúng tôi có trách nhiệm rất lớn! Sau khi chúng tôi trở về, lập tức họp để xem xét và tự kiểm điểm, đồng thời nghiêm khắc kiểm điểm trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện! Đối với tổn thất của các vị, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường theo yêu cầu. Lúc này, tôi cũng đại diện cho Đảng ủy thôn Mộng Sơn và tập đoàn Mộng Sơn, nói lời xin lỗi chân thành với các vị lãnh đạo!

Đồng Hồng Nghiệp khom người một cái thật thấp.

Bồi thường tiền, nói lời xin lỗi, xử lý Hồ Tuyết Diệu và Lục Định Kiều, hai lãnh đạo chủ chốt của huyện Trung Cương, dẹp yên chuyện này. Đó là suy nghĩ và thái độ của Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân.

Cho dù không dồn đẩy trách nhiệm, Chu Tú Đức cũng không dám đụng tới hai cha con họ Đồng, bởi vì gốc rễ của tập đoàn Mộng Sơn ở thành phố Trạch Lâm rất phức tạp, khó gỡ. Đã nhiều năm Đồng Hồng Nghiệp và các cấp chính quyền lui tới chặt chẽ như vậy, nếu động tới tập đoàn Mộng Sơn, đương nhiên rút dây động rừng, có thể làn toàn bộ quan trường thành phố Trạch Lâm rung chuyển.

Hơn nữa, Đồng Hồng Nghiệp cũng không phải dễ bắt nạt, nghe nói cũng có mạng lưới quan hệ rất sâu ở tỉnh. Nếu không, làm sao Đồng Hồng Nghiệp dám hung hăng càn quấy như thế!

Đồng Hồng Nghiệp cúi đầu, thái độ có vẻ có một chút chân thành. Trương Hàn Ngân cười cười, định nói vài câu giảng hòa, lại nghe Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị Đồng cúi đầu xin lỗi, chúng tôi không dám nhận, cũng kiên quyết không chấp nhận! Hành vi tự phát của quần chúng cái gì? Rõ ràng là hành động ác ý, có tổ chức, có kế hoạch, có dự mưu, nhằm mục đích phá hoại!

Lãnh đạo thôn Mộng Sơn và lãnh đạo tập đoàn Mộng Sơn cho rằng sự kiện này chỉ là trách nhiệm không chu đáo sao? Hôm nay dẫn người đến gây rối, gào thét, nói năng lỗ mãng, thô tục, chẳng lẽ không phải là Đồng tổng - Đồng Cương sao? Tính chất hành động của các người ngày hôm nay hết sức nghiêm trọng!

Bành Viễn Chinh nói một cách đông dặc, ánh mắt hết sức nghiêm nghị.

Khóe miệng Đồng Hồng Nghiệp co rúm, sắc mặt dần đỏ lên. Ông ta sống quá nửa đời người, cũng ngang ngược hống hách nửa đời, cho dù là lãnh đạo cấp tỉnh, cũng còn cho ông ta vài phần mặt mũi, không ngờ hôm nay lại nhiều lần bị một cán bộ thị trấn nho nhỏ như Bành Viễn Chinh làm cho mất mặt!

Nhưng ngay trước mặt hai lãnh đạo thành phố, ông ta không thể không cố gắng kìm chế. Hơn nữa, lão cáo già này cũng mơ hồ nhận ra một chút manh mối, thôn Mộng Sơn tạm giữ Bành Viễn Chinh, không ngờ kinh động đến lãnh đạo tỉnh ủy, hiển nhiên sau lưng hẳn ẩn dấu một bối cảnh không tầm thường.

Ông ta rất hiểu và quen thuộc đối với Chu Tú Đức, từ sự nhiệt tình và thái độ “e dè” của Chu Tú Đức đối với Bành Viễn Chinh, đã nhận ra, chuyện này không đơn giản.

Đồng Hồng Nghiệp liếc nhìn Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân, cắn răng cúi đầu, ngồi xuống. Đồng Cương nắm chặt hai nắm đấm, nếu không phải cha y luôn nghiêm khắc không cho y lên tiếng, y đã sớm nổi khùng lên rồi.

Chu Tú Đức lúng túng cười, phát tay:

- Bí thư Tiểu Bành, cũng không thể nói như vậy!

Chu Tú Đức còn chưa nói xong, đã bị Bành Viễn Chinh lạnh giọng cắt ngang:

- Bí thư Chu, thế ngài nói tôi nên nói như thế nào? Nói chúng tôi chiếm đất của họ, rõ ràng là bậy bạ! Nói chúng tôi ngăn cản đường đi của họ, là vô căn cứ! Mà nói dự án của chúng tôi gây ô nhiễm môi trường, vậy tôi xin hỏi Bí thư Chu và Chủ tịch thành phố Trương, cùng với các vị lãnh đạo thành phố Trạch Lâm và huyện Trung Cương, một nhà máy chế tạo thiết bị điện thì gây ô nhiễm cái gì?

Nếu nói ô nhiễm, bên phía thôn Mộng Sơn, một nhà máy luyện thép, một nhà máy hóa chất, ngày nào cũng tuôn đầy khói đen như thế, lẽ ra phải là chúng tôi khiếu nại bên phía Mộng Sơn gây ô nhiễm không khí chứ?

Lời lẽ của Bành Viễn Chinh sắc bén như dao, cũng không giữ lại chút thể diện cho Bí thư Thành ủy Trạch Lâm Chu Tú Đức.

Không cần nói Chu Tú Đức cảm tức cỡ nào, ngay cả đám Đông Phương Nham cũng thấy Bành Viễn Chinh hơi quá. Tần Phượng nhú mày, cô có cảm giác tối nay Bành Viễn Chinh bị kích động vì chuyện vừa rồi, thái độ quá cứng rắn và mạnh mẽ. Thậm chí, có thể nói là có một chút lớn lối và xấc xược. Dù sao, đối phương đều là cán bộ cấp sở, là một cán bộ thị trấn như hắn, lại dám chống đối thẳng mặt lãnh đạo như thế, là điều cấm kị trong quan trường.

Bành Viễn Chinh nhìn mọi người xung quanh, thầm cười lạnh: tối nay, hãy để ta lớn lối một phen!

Mặt Chu Tú Đức lập tức sa sầm, trở nên hết sức khó coi.

Đông Phương Nham định nói mấy câu, chợt Chu Đại Dũng đẩy cửa vào, vội vàng nói:

- Bí thư Đông Phương, các vị lãnh đạo, Trưởng ban Thư ký Tỉnh ủy và lãnh đạo sở công an tỉnh tới!

Tiết Tân Lai và Giám đốc sở công an Mã Tu Nghiệp dẫn người của văn phòng Tỉnh ủy và Sở công an tỉnh bước vào, sau khi cùng các lãnh đạo thành phố Tân An và Trạch Lâm chào hỏi, liền ngồi xuống. Tiết Tân Lai truyền đạt tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh lắng lắng ngồi bên cạnh, nghe xem lãnh đạo thành phố Tân An và Trạch Lâm thảo luận và “điều đình” các xử lý đối với vụ này, về mặt bình tĩnh và kiên quyết.

Tiết Tân Lai cũng lắng nghe hai phía thảo luận, nhớ đến chỉ thị và ám chỉ của Bí thư Từ, im lặng không nói. Ông ta sẽ không vội tỏ thái độ, cho dù cuối cùng phải đưa ra quyết định, cũng phải gọi điện báo cáo và xin chỉ thị của Bí thư Từ.

Lúc này, Từ Xuân Đình đang ở tại văn phòng, chờ tin của Tiết Tân Lai. Chỉ bằng thái độ này của Từ Xuân Đình, đủ để chứng tỏ, ông rất coi trọng đối với sự kiện này. Làm một “Đặc sứ” của Bí thư Tỉnh ủy, sao dám không hết sức thận trọng.

Đông Phương Nham nói mấy câu, đại diện cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An tỏ thái độ. Chỉ có điều, thái độ của ông ta quá nước đôi, tuy yêu cầu thành phố Trạch Lâm nghiêm túc xử lý, nhưng không đưa ra ý kiến cụ thể nào.

Bành Viễn Chinh không chờ nổi nữa, cũng không đủ kiên nhẫn nghe nổi nữa, cao giọng nói:

- Trưởng ban Thư ký Tiết, Giám đốc Sở Mã, các vị lãnh đạo, tôi có mấy điều muốn nói. Nhưng trước khi tôi nói, trước hết xin mời các vị lãnh đạo xem đoạn phim cán bộ thị trấn chúng tôi quay lại tình hình thực tế lúc đó.

Bành Viễn Chinh phát tay. Lý Tân Hoa vội đến mở ti vi và máy chiếu. Trên màn hình ti vi hiện ra hình ảnh đám đông người thôn Mộng Sơn tụ tập, hùng hổ thị uy uy hiếp, tay giơ cao vũ khí, nhất là Đồng Cương, luôn miệng kêu gào và chửi bới những câu thô tục không chịu nổi, khiến lãnh đạo có mặt đều phải cau mày.

Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân rất xấu hổ, thậm chí mắng mửi tám đời cha con nhà họ Đông.

- Các vị lãnh đạo, chuyện xảy ra hôm nay, sự thật rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực. Có người cố ý tổ chức các thôn dân và một số công nhân tiến hành phá hoại và cướp bóc công trình nhà máy chế tạo thiết bị điện của chúng tôi, gây ra tổn thất nghiêm trọng cho phía thi công và nhà đầu tư!

Sự thật chứng minh, chuyện này là do Chủ tịch Hội đồng quản trị Đồng Hồng Nghiệp và Phó tổng giám đốc Đồng Cương của tập đoàn Mộng Sơn ngấm ngầm xúi giục, mục đích là phá hoại sự hợp tác giữa thị trấn chúng tôi và tập đoàn Tin Kiệt!

Càng làm người ta phần nộ, đó là Đồng Cương cầm đầu việc tự tiện tạm giữ Phó chủ tịch thị trấn chúng tôi, đồng chí Ngô Minh Quánh trong nhiều giờ! Ngay cả tôi, khi tôi đại diện cho thị trấn Vân Thủy đến đàm phán, cũng bị giữ lại hiện trường, không thể rời khỏi!

Hôm nay, ngay trước mặt lãnh đạo tỉnh ủy và lãnh đạo Sở tỉnh, các vị lãnh đạo hai thành phố, tôi đại diện cho Đảng ủy, chính quyền thị trấn Vân Thủy nghiêm chỉnh tuyên bố: thứ nhất, chúng tôi mạnh mẽ yêu cầu người có trách nhiệm bồi thường tổn thất cho nhà đầu tư; thứ hai, sáng mai, Đảng ủy, chính quyền thị trấn chúng tôi sẽ kiện lên tòa án nhân dân thành phố Tân An, để pháp luật bảo vệ quyền lợi hợp pháp của chúng tôi!

Quá mức coi trời bằng vung, so với lưu manh, thô bỉ còn tệ hơn ngàn lần! Tùy tiện giẫm lên phép nước và kỷ luật Đảng! (1) Việc tệ hại như vậy, nếu không xử lý theo pháp luật, trời đất cũng không tha!

Lòng đầy căm phẫn, giọng Bành Viễn Chinh hùng hồn và đanh thép, phát tay, cao giọng nói:

- Phép nước và kỷ luật Đảng là bất khả xâm phạm! Tôi không tin rằng, dưới gầm trời này, chúng ta lại có thể tha thứ cho loại hành động phá hoại nghiêm trọng hình tượng Đảng và chính phủ!

Ngay tại chỗ, Bành Viễn Chinh mắng Đồng Hồng Nghiệp thậm tệ, hơn nữa thái độ cứng rắn, mạnh mẽ đến nỗi khiến cán bộ tỉnh và thành phố cũng phải khiếp sợ.

- Vu cáo, vu cáo!

Đồng Hồng Nghiệp rót cuộc không kìm nổi, phần nộ đứng dậy gào lên:

- Mày đang vu cáo tập đoàn Mộng Sơn! Tao sẽ lên tỉnh tố cáo mày!

- Đồng Hồng Nghiệp, tôi nói cho ông hay, thà rằng tôi từ bỏ chức Bí thư Đảng ủy thị trấn này, cho dù có phải kiện lên đến Trung ương, cũng sẽ không để cho bọn thô bỉ các người nhờn nhờn ngoài pháp luật!

Đột nhiên, Bành Viễn Chinh vỗ bàn, quát lớn.

(1) Trong câu này và mấy câu kế tiếp, tác giả đều đưa “kỷ luật Đảng” lên trước “phép nước”, nguyên văn là “Đảng kỷ quốc pháp”, nhưng thiết nghĩ “phép nước” phải là tối thượng, đứng cao hơn bất kỳ kỷ luật của đảng phái nào đó, cho nên người dịch mạn phép đổi lại. Đương nhiên là chỉ đổi chỗ này thôi, còn có nhiều trường hợp khác hơi tương tự như vậy, đành để nguyên, vì nó cũng đại loại như “Trung với Đảng, hiếu với dân” (trong khi theo thiên ý, lẽ ra phải là “Trung với nước, hiếu với dân” mới phải) vân vân và vân vân của Việt Nam ta. Dù nói như thế nào, thể chế của Trung Quốc và Việt Nam là giống nhau: Đảng cao hơn chính quyền).

315. Chương 321: Biểu Diễn

Thái độ của Bành Viễn Chinh rất kiên quyết, không ai ngờ được.

Qua lâu ngày quan sát và nhận thức, cùng với sự ám chỉ của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, Tần Phượng hiểu đôi chút về bối cảnh của Bành Viễn Chinh, nhưng cô tuyệt đối không dự đoán được, ngay trước mặt nhiều lãnh đạo tỉnh và thành phố, Bành Viễn Chinh mắng cha con Đồng Hồng Nghiệp tới bời, hơn nữa còn đòi đưa ra trước pháp luật.

Cô cảm thấy rất căng thẳng, theo bản năng quay lại nhìn Đồng Hồng Nghiệp đang tức giận đến nỗi vai run run, mặt tím như gan lợn.

Nhiều năm qua, người muốn triệt Đồng Hồng Nghiệp không phải ít, bao gồm một số lãnh đạo huyện Trung Cương. Hai năm trước, bởi vì một vụ án, Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị và Pháp luật tiền nhiệm là Trương Kế Giai đã từng khẳng khái đề nghị xử hai cha con Đồng Hồng Nghiệp theo pháp luật, nhưng cuối cùng kết quả không giải quyết được gì.

Lúc đó, Bí thư Huyện ủy Hồ Tuyết Diệu chưa nhậm chức. Bí thư Huyện ủy tiền nhiệm cũng từng có ý định bắt Đồng Hồng Nghiệp, nhưng suy xét đến năng lực kinh tế của tập đoàn Mộng Sơn, đành phải gác lại.

Từ đó, Trương Kế Giai không còn “ý kiến” gì về cha con Đồng Hồng Nghiệp nữa, xem như không nghe, không thấy, rồi sau đó nữa, ông ta liền chuyển sang huyện khác công tác.

Những chuyện này, mấy người Đông Phương Nham, thậm chí Tần Phụng, đều biết.

Tập đoàn Mộng Sơn có thể phát triển cho hôm nay, đương nhiên là nhờ cải cách và mở cửa, nhưng về mặt nào đó, cũng là nhờ luồn lách những kẽ hở chính sách, đi theo con đường quan thương câu kết mà lớn mạnh.

Không chỉ vấn đề quan hệ rắc rối phức tạp, mà còn bởi vì tập đoàn này là một tổ chức kinh tế lớn, liên quan đến cuộc sống của cả vạn người, rút dây động rừng, một khi không cẩn thận sẽ ảnh hưởng tới ổn định xã hội, cho nên đối với cha con nhà họ Đồng, chính quyền thành phố Trạch Lâm thường phải nhịn một chút, “xem trọng” một chút, điều đó lại càng khiến Đồng Hồng Nghiệp thêm kiêu căng phách lối.

Đồng Hồng Nghiệp cho rằng mình có công hiến rất lớn đối với phát triển kinh tế của địa phương, bảo đảm công ăn việc làm cho hàng vạn người cùng với cuộc sống giàu có cho mấy ngàn dân thôn Mộng Sơn, có ảnh hưởng không ai sánh kịp, không ai dám đụng, là “công thần”, tất nhiên là kiêu ngạo, ngông cuồng.

Trên thực tế, một nửa thu nhập tài chính của huyện Trung Cương là từ các xí nghiệp của tập đoàn Mộng Sơn.

Thế nên, cha con Đồng Hồng Nghiệp mà rơi đài, tập đoàn Mộng Sơn suy sụp, huyện Trung Cương sẽ bị ảnh hưởng hết sức nặng nề.

Bởi vậy, nghe những lời danh thếp của Bành Viễn Chinh, không chỉ có cha con Đồng Hồng Nghiệp tức tối, mà từ Bí thư Huyện ủy Hồ Tuyết Diệu, Chủ tịch huyện Lục Định Kiêu, Bí thư Thành ủy thành phố Trạch Lâm Chu Tú Đức, Chủ tịch thành phố Trương Hàn Ngân đều biến sắc.

Giơ cao đánh khẽ là có thể, chứ nếu động dao động kiếm, thì làm sao không có phản ứng mạnh mẽ?

Không phải Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân bao che khuyết điểm, mà cảm thấy chưa tới lúc thích hợp để “búng” hai cha con Đồng Hồng Nghiệp đi, hơn nữa, xuống tay gấp gáp như vậy, dễ phá đổ một doanh nghiệp lớn, họ là lãnh đạo thành phố, không thể không thận trọng cân nhắc.

Chu Tú Đức nắm chặt tay thành hai nắm đấm, giấu ở trên hai đầu gối. Ông ta nhìn chằm chằm Bành Viễn Chinh, nhú mày trầm giọng nói:

- Bí thư Tiểu bành, nói hơi quá rồi. Chuyện này hôm nay, vốn phần lớn là do hiểu lầm, không nên quá cường điệu! Đương nhiên, thành phố chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý, mang lại sự công bằng cho thị trấn Vân Thủy! Về phần đưa ra pháp luật, tôi thấy không nên làm tổn thương hòa khí giữa hai thành phố chúng ta. Thị trấn Vân Thủy và thôn Mộng Sơn luôn là láng giềng tốt, ra vào gặp mặt nhau, sao lại phải trở mặt?

- Tôi có nói quá sự thật hay không, trong lòng Bí thư Chu hẳn là hiểu rõ hơn ai hết. Ở đây, tôi nhắc lại một chút, thái độ của Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy: chúng tôi một mặt muốn đưa ra vụ này ra trước pháp luật, một mặt mạnh mẽ yêu cầu Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Trạch Lâm đưa cha con Đồng Hồng Nghiệp – những kẻ bắt nạt để lũng đoạn thị trường, làm xằng làm bậy, tùy tiện giẫm lên pháp luật, ra xử lý! Nếu thành phố Trạch Lâm không thể xử lý, chúng tôi sẽ tố cáo lên tỉnh, nếu ở tỉnh cũng không giải quyết được, chúng tôi sẽ đi Thủ đô! Dưới gầm trời này, luôn có nơi hiểu biết lý lẽ!

Khóe miệng Tiết Tân Lai hơi mím lại, vẫn im lặng không nói. Đây là lần đầu tiên Giám đốc Sở công an Mã Tu Nghiệp trông thấy Bành Viễn Chinh, vị Bí thư Đảng ủy thị trấn gan dạ, sáng suốt quyết và mạnh mẽ, thậm chí có chút hùng hổ của hần, khiến y rất ấn tượng. Trước đó, cái tên “Bành Viễn Chinh” này, đã như

sắm bên tai y, Từ Xuân Đình đã ba lần đích thân gọi điện cho y, để đưa ra chỉ thị, mà cả ba lần gọi điện này, đều có liên quan đến Bành Viễn Chinh.

Thấy Bành Viễn Chinh không chừa lối thoát, còn “uy hiếp” sẽ đi Thủ đô kiện cáo, Chu Tú Đức không chịu nổi, y cảm tức đập bàn, lạnh lùng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu rất ngang ngược! Đây là cậu uy hiếp Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Trạch Lâm chúng tôi sao?

- Không phải là uy hiếp, mà là tôi nói được thì làm được.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Nếu Bí thư Chu nhất định muốn chụp mũ cho tôi, tôi cũng không còn cách nào!

- Cậu...!

Chu Tú Đức ghen hợm, sắc mặt rất khó coi.

Chỉ Lương và một số lãnh đạo thị trấn đứng ở một góc phòng hội nghị, tròn mắt nhìn Bành Viễn Chinh một mình đơn độc “khẩu chiến” một đám cán bộ giám đốc sở, không ngờ ngay trước mặt lãnh đạo tỉnh và thành phố, hần lúc thì mềm dẻo, lúc thì cứng rắn một bước không lùi, mạnh mẽ đến mức không thể mạnh mẽ hơn, cảnh tượng này vượt xa trí tưởng tượng và hiểu biết của họ.

Giờ phút này, dừng từ “to gan lớn mật”, cũng không đủ để nói về Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu đứng đó, trong lòng không hề có cảm giác kiêu căng. Hôm nay hần mạnh mẽ, cứng rắn, một nửa là phần nộ, một nửa là biểu diễn. Muốn sờ gáy hai cha con Đồng Hồng Nghiệp, cần một cuộc mở màn lôi đình!

Không khí phòng họp hết sức nặng nề.

Đồng Phương Nham nhú mày, chậm rãi đứng dậy nói với Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu theo tôi một chút!

Đồng Phương Nham nhanh chóng rời khỏi phòng họp, các lãnh đạo khác của thành phố Tân An nghĩ rằng ông muốn nói chuyện với Bành Viễn Chinh.

Cứ giằng co như vậy, sẽ làm mọi chuyện thêm rắc rối. Ai cũng thấy, thành phố Trạch Lâm hầu như không thể đồng ý đưa cha con Đồng Hồng Nghiệp ra xử lý theo pháp luật, chuyện có liên quan tới công việc của cả vạn con người, chính phủ không thể không thận trọng.

Mà cho dù Bành Viễn Chinh không đếm xỉa đến mặt mũi của lãnh đạo hai thành phố, muốn đưa vụ này ra trước pháp luật, cũng không chắc có thể đạt được mục đích. Không dễ “lật đổ” hai cha con nhà họ Đồng, nếu không, nhiều năm như vậy, họ đã sớm “ngã ngựa”. Dù là lãnh đạo tỉnh, cũng không thể không nghĩ đến sự ổn định của tình hình địa phương.

Về mặt không thay đổi, Bành Viễn Chinh đi theo Đồng Phương Nham, ra ngoài.

Ai cũng biết, Đồng Phương Nham gọi Bành Viễn Chinh ra ngoài là làm công tác tư tưởng.

Trương Hàn Ngân xấu hổ cười hòa giải, nói:

- Ha ha, người trẻ tuổi mà, nhiệt huyết kích động một chút, cũng có thể hiểu được. Trưởng ban thư ký Tiết, Giám đốc Sở Mã, lần này làm phiền hai vị lãnh đạo tỉnh đi lại mệt nhọc, chúng tôi rất áy náy.

Tiết Tân Lai biết đây là Trương Hàn Ngân tranh thủ sự ủng hộ của mình và Mã Tu Nghiệp, nhưng ông ta im lặng không nói. Ông không định tỏ thái độ, bởi vì cảm thấy chưa đến thời điểm để làm điều đó.

Lúc này, thậm chí ông ta hơi hoài nghi, Bành Viễn Chinh có thái độ cứng rắn khác thường như vậy, có phải là do Bí thư Từ đứng sau lưng? Nếu chỉ do Bành Viễn Chinh tuổi trẻ nhiệt huyết muốn “triệt” hai cha con Đồng Hồng Nghiệp, vậy hần có được Bí thư Từ ủng hộ hay không, cũng rất khó nói; nhưng nếu đây là ý của Bí thư Từ, muốn mượn chuyện này và mượn tay Bành Viễn Chinh để thực hiện ý định của mình, đó lại là chuyện hoàn toàn khác.

Mã Tu Nghiệp phát tay nói:

- Bí thư Chu, Chủ tịch thành phố Trương, xem đoạn video vừa rồi, lại nghe Bí thư Tiểu Bành lên án, tôi cảm thấy tập đoàn Mộng Sơn bên đó thật quá đáng. Nhiều người như vậy tụ tập gây rối, cán bộ thị trấn và huyện các vị công tác cái kiểu gì vậy? Khi chuyện đến tai lãnh đạo Tỉnh ủy, ở thành phố các vị mới bắt đầu nhúc nhích, phản ứng cũng thật chậm chạp.

Trương Hàn Ngân đỏ mặt.

Mã Tu Nghiệp không chút nể mặt lãnh đạo thành phố Trạch Lâm, điểm đúng chỗ mấu chốt, mơ hồ lộ ra thái độ ủng hộ Bành Viễn Chinh. Điều này khiến Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân cảm thấy bất an. Bất Đồng Hồng Nghiệp không quan trọng, nhưng nếu bởi vậy mà tập đoàn Mộng Sơn bị rối loạn, cả vạn người thất nghiệp, sẽ là phiền phức rất lớn!

Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân nhìn nhau, lại quay sang nhìn Phó trưởng ban thư ký Tỉnh ủy Tiết Tân Lai vẫn đang trầm mặc một cách khác thường, cứ im lặng hút thuốc, cảm giác bất an trong lòng hai người càng mạnh mẽ.

Nghe nói Tiết Tân Lai sắp vào Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy. Bất kể là Tiết Tân Lai hay Mã Tu Nghiệp, đều là trợ thủ đắc lực của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy, họ ở trong tổ công tác của Tỉnh ủy phái đến, nhưng vẫn không tỏ thái độ, chuyện này khá kỳ lạ.

Đồng Hồng Nghiệp cúi đầu ngồi đó, ánh mắt dữ tợn sắc như dao. Nếu không phải ở trên địa bàn của thị trấn Vân Thủy, ngay cả ở trước mặt nhiều lãnh đạo tỉnh, thành phố như vậy, ông ta đã phát tay bỏ đi lâu rồi. Lúc này ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bất kỳ sự manh động nào, cũng đều có thể bị đối phương cho một nhát chí mạng.

Vào lúc này, ông ta không dám để cho Bành Viễn Chinh nắm lấy “chuôi dao”. Tuy ông ta rất ngông cuồng, nhưng cũng rất nhạy cảm về chính trị.

316. Chương 322: Kẻ Xương Người Họa

Nhiều năm như vậy, ông ta không phải không biết có bao nhiêu người phản đối chủ ý của ông ta. Chỉ có điều ông ta vẫn cứ như Lã Vọng buông cần. Nhưng hôm nay thì khác. Ông ta mơ hồ đoán được có lãnh đạo cấp trên ra mặt, tạo nên áp lực rất lớn cho Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân ở thành phố Trạch Lâm. Nếu không, theo tình huống mà phân tích, Chu Tú Đức và Trương Hàn Ngân cố nhiên là ghét ông ta trong lòng, nhưng ở ngoài mặt vẫn sẽ nể mặt ông vài phần. Nhưng lúc này đây lại muốn thu thập ông. Chỉ có điều không phải bị bắt vào tù, thì bất luận xử phạt nào đối với Đồng Hồng Nghiệp cũng chẳng sao.

Đồng Cương xấu hổ, hận không thể tiến lên cho Bành Viễn Chinh một bạt tai. Đồng Hồng Nghiệp quét mắt nhìn con trai, hạ giọng nói:

- Cứ bình tĩnh, đừng nóng nảy.
- Ba, không thể ngồi chờ chết như vậy.
- Câm miệng, ngồi im chờ xem tình huống.

Đồng Hồng Nghiệp giờ phút này trong lòng có chút hối hận, không nên đến thị trấn Vân Thủy ngồi nói chuyện với đối phương. Đây tương đương với việc chui đầu vào lưới.

Ngoài cửa.

Đồng Phương Nham chậm rãi hút một điếu thuốc, đồng thời đưa cho Bành Viễn Chinh một điếu. Hai người đối diện nhau cùng hút thuốc, từ xa nhìn tới hoàn toàn chẳng giống như Bí thư Thành ủy và Bí thư Đảng ủy thị trấn nói chuyện công tác, mà giống như một đôi bạn vong niên nói chuyện tào lao.

Bành Viễn Chinh vốn nghĩ đến Đồng Phương Nham phải nói với mình cái gì đó, khuyên mình nên “tắt lửa”. Nhưng Đồng Phương Nham vẫn một mực im lặng không nói gì, chỉ hút thuốc mà thôi.

Bóp nát tàn thuốc trong tay, ông ta mới nhẹ nhàng nói với Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu có thể nắm chắc không?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chột bưng tỉnh.

Đồng Phương Nham lần này là giả bộ, biểu diễn cho lãnh đạo thành phố Trạch Lâm xem, mà cũng có thể biểu diễn cho Tiết Tân Lai và Mã Tu Nghiệp xem. Ông ta giáp mặt mình hỏi xem mình có thể nắm chắc hay không chính là tỏ thái độ ủng hộ. Mà cũng là một loại thử. Nếu Bành Viễn Chinh nói có thể nắm chắc đẩy ngã cha con Đồng Hồng Nghiệp, ông ta liền thuận nước đẩy thuyền ủng hộ ngay. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh nói không nắm chắc, ông ta sẽ thừa cơ khuyên bảo Bành Viễn Chinh dừng tay lại, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi.

Quả nhiên là cáo già! Khi đã đạt đến địa vị lãnh đạo như vậy thì cũng chẳng phải người lương thiện gì. Bọn họ mỗi một câu nói, mỗi một vẻ mặt, bất kể hi vọng ái ô cũng không phải là biểu lộ cảm xúc nội tâm chân thật. Bành Viễn Chinh trong lòng thở ra một cái.

Lần trước, trong bữa tiệc mừng thọ mẹ của Từ Xuân Đình, khiến Đồng Phương Nham biết rõ Bành Viễn Chinh và Từ Xuân Đình quan hệ chặt chẽ khiến ông ta không thể lý giải. Đây chính là nhân tố quan trọng khiến ông ta lựa chọn việc ủng hộ Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Đồng Phương, quốc pháp nghiêm minh. Nếu chúng ta trơ mắt nhìn cái loại thổ phỉ ác bá nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật thì đó là một sự sỉ nhục. Nếu chúng ta dung túng cho cái loại hành vi này thì quốc gia chúng ta chẳng còn hy vọng gì cả.

Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Tôi tin tưởng chính nghĩa sẽ chiến thắng tà ác. Điều này là không hề nghi ngờ.

Đồng Phương Nham mỉm cười. Ông ta trầm mặc một lát, gật đầu nói:

- Ủ, đi thôi. Chúng ta trở lại. Tuy nhiên, đồng chí Viễn Chinh, thái độ của cậu có thể cứng rắn, mạnh mẽ, nhưng phải có chừng mực. Cậu hiểu lời tôi nói chứ?

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn Bí thư Đồng Phương đã ủng hộ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười trả lời.

Đồng Phương Nham không khỏi mỉm cười nói:

- Tiểu tử cậu, tôi khi nào nói ủng hộ cậu. Đối với Thành ủy và UBND thành phố mà nói, là không tán thành thái độ cực đoan này của cậu. Nếu muốn tin tưởng vào tổ chức giải quyết vấn đề thì cản đường đi của thượng tầng là không tốt.

Bành Viễn Chinh nhún vai nói:

- Bí thư Đồng Phương, tôi thật oan uổng chết. Tôi thực không có cản đường đi của thượng tầng.

Đồng Phương Nham thở dài nói:

- Được rồi, không nói nữa, khẩn trương về đi.

Kỳ thật thì Đồng Phương Nham trong lòng cũng rõ ràng. Lần này Bành Viễn Chinh không có chủ động đến tìm Từ Xuân Đình. Tám phần từ Từ Xuân Đình nhận được báo cáo nên coi trọng. Về phần coi trọng hai thành phố cấp địa mâu thuẫn với nhau hay là coi trọng Bành Viễn Chinh thì không biết rõ.

Hai người bước vào phòng họp, tự về vị trí của mình ngồi xuống.

Tiết Tân Lai nhìn Đồng Phương Nham thần nhiên nói:

- Bí thư Đồng Phương, xin các người cho ý kiến của mình.

Đồng Phương Nham gật đầu, con người lóe ra:

- Nói thật, hôm nay tôi cảm thấy rất phần nộ. Không chỉ có một công trình hạng mục ở thành phố bị phá hư, bị quấy nhiễu mà cán bộ thị trấn ở dưới cũng bị giam giữ một cách bất hợp pháp. Tôi đã làm chính trị

hai mươi năm, bất là kể cơ sở, hay là cơ quan chính đảng hay là Tỉnh ủy và UBND tỉnh cũng chưa gặp qua sự kiện coi trời bằng vung này.

- Tự tập dân chúng gây rối, có lẽ tính chất không nghiêm trọng lắm. Nhưng giam giữ phi pháp cán bộ chính đảng, loại hành vi này rất ác liệt. Hành động này không thể dung túng được. Nếu một lỗ hổng mở ra, cán bộ cơ sở sẽ không thể nào tiếp tục phát triển công tác. Chúng ta làm lãnh đạo ở trên, nhất định phải thông cảm cho sự vất vả và khó khăn của các đồng chí ở dưới.

- Đối với thị trấn Vân Thủy mà nói, gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện. Xí nghiệp dệt ở thị trấn hiệu quả và lợi ích không tốt. Rất nhiều nơi không có tiền lương dẫn đến công nhân gây rối, đình công ngoài quốc lộ. Điều này không phải là do cán bộ thị trấn công tác không đến nơi đến chốn, mà trái lại chứng tỏ rằng bọn họ công tác rất gian khổ. Theo như đồng chí Tần Phương ở quận đã báo cáo với tôi, mười mấy đồng chí đi theo đồng chí Bành Viễn Chinh, đã mười tuần rồi chưa có nghỉ ngơi quá một ngày. Hết đến công trình thì cũng là chạy hạng mục. Khối lượng công việc quá nhiều, hoàn cảnh công tác lại gian khổ, mà người ngoài không thể tưởng tượng được.

Đồng Phương Nham đột nhiên dường như có chút lạc đề. Lời nói này của ông khiến cho Chữ Lượng và các cán bộ thị trấn ngồi một bên cảm động đến rơi lệ. Trong khoảng thời gian này, quả thật lãnh đạo thị trấn rất vất vả. Tăng ca là chuyện như cơm bữa. Mặc dù trả giá rất nhiều, nhưng có lời nói của Bí thư Thành ủy, có sự ủng hộ của lãnh đạo cấp trên thì mọi người cảm thấy rất đáng giá.

- Mọi người hãy nhìn xem điều kiện làm việc của thị trấn Vân Thủy.

Đồng Phương Nham chỉ tay xung quanh mình, xúc động nói:

- Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn mạnh về công nghiệp, rất có thực lực kinh tế trong toàn bộ thành phố, có thể nói là một thị trấn xếp hàng đầu trong toàn bộ tỉnh. Nhưng mọi người đã nhìn thấy trường học, bệnh viện, nhà trẻ ở thị trấn như thế nào rồi lại nhìn xem điều kiện làm việc ở cơ quan này như thế nào thì có thể hiểu được hết thấy.

- Tôi nói điều này, kỳ thật là muốn nói một điều. Cán bộ thị trấn làm việc rất không dễ dàng. Không chỉ có thị trấn Vân Thủy mà những thị trấn khác cơ bản cũng đều như thế. Dưới tình huống như vậy, lại có người quấy nhiễu công tác của bọn họ, thậm chí ngay cả bản thân cũng không được bảo đảm an toàn.

Đồng Phương Nham lãnh đạm nói:

- Đây là hành vi không thể tha thứ. Nơi này, tôi đại diện cho Thành ủy và UBND thành phố Tân An, mãnh liệt khiển trách loại hành vi không đúng pháp luật này. Chúng tôi ủng hộ trình tự tố cáo của Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, hướng tổ chức phản ánh, kháng tụng.

Đồng Phương Nham từ đầu đến cuối không hề nhắc đến thành phố Trạch Lâm và tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn nửa chữ nào, nhưng mỗi từ mỗi câu đều rất sắc bén, đều nhắm vào hành vi trái pháp luật và phần tử bất hợp pháp. Tuy lời nói với Bành Viễn Chinh là khác nhau, nhưng ý nghĩa và quan điểm cũng là nhất trí.

Cán bộ thành phố Tân An đều rất rõ ràng không có chút nghi ngờ. Mới vừa rồi, thái độ của Đồng Phương Nham rất mờ ám và ba phải, cái nào cũng được, nhưng hiện tại lại trở nên kiên quyết. Chẳng lẽ, chuyển ra ngoài vừa rồi, không phải Đồng Phương Nham làm công tác chính trị cho Bành Viễn Chinh mà trái lại đã bị Bành Viễn Chinh thuyết phục?

Chu Tú Đức cũng rất mất hứng nói:

- Đồng Phương ông nói như vậy là có ý gì? Sự việc đột phát, hành vi của những cá biệt trong thôn Mộng Sơn, mất đi không chế là có. Nhưng muốn nói là giam giữ cán bộ phi pháp thì đây không phải là vô nghĩa sao? Nếu giam giữ phi pháp thì đồng chí Bành Viễn Chinh có thể an ổn ngồi ở chỗ này?

Đứng ở lập trường thành phố Trạch Lâm, Chu Tú Đức không thể không tỏ thái độ.

Đồng Phương Nham khoé miệng nhếch lên, hướng Tần Phương ngồi bên cạnh nhìn lướt qua.

Tần Phương hiểu ý, lập tức trầm giọng phản bác:

- Bí thư Chu, tôi khi cùng với các đồng chí ở quận chạy đến, thì đồng chí Bành Viễn Chinh vừa lúc bị người của tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn khống chế. Khi tôi vẫn luôn cố gắng kết nối với đối phương thì bọn họ vẫn khư khư cố chấp, tạm giữ đồng chí Bành Viễn Chinh đến hơn một tiếng đồng hồ. Đây không phải là giam giữ trái phép sao?

- Nhân chứng, vật chứng đều có, vậy thì còn nói cái gì?

Đông Phương Nham và Tần Phượng kẻ xướng người họa, tiến hành trợ giúp Bành Viễn Chinh. Người của thành phố Trạch Lâm đều nhìn thấu nên trong lòng đều có chút ngưng trọng.

Chu Tú Đức sắc mặt âm trầm. Kỳ thật thì ông ta cũng không phải là ô dù cho Đồng Hồng Nghiệp. Nếu có lựa chọn thì không cần người khác, ông ta sẽ là người thứ nhất bắt Đồng Hồng Nghiệp. Nhưng sự việc ngày hôm nay, ông ta vẫn cho rằng Bành Viễn Chinh và thành phố Tân An mượn đề tài nói chuyện của mình, nâng cao quan điểm.

Vẫn là lập trường bất đồng.

Tiết Tân Lai nhìn mọi người xung quanh, thản nhiên nói:

- Được rồi, mọi người dừng cãi nhau nữa. Tôi hiện tại muốn nghe ý kiến của mọi người để báo cáo lại Bí thư Tỉnh ủy Từ, hướng Bí thư Từ xin chỉ thị. Lão Mã, chúng ta cùng nhau đi chứ.

Mã Tu Nghiệp gật đầu:

- Vâng, xin các đồng chí ở thành phố Tân An và thành phố Trạch Lâm chờ cho một chút.

Hai người nói xong liền đứng dậy rời khỏi phòng họp, dưới sự hướng dẫn của Lý Tân Hoa, đến phòng chính đảng gọi điện thoại cho Từ Xuân Đình xin chỉ thị.

Từ Xuân Đình đang ở trong thư phòng chờ điện thoại của hai người Tiết Tân Lai. Con gái Từ Tiểu thì cau mày, nhìn cha của mình, không kìm nổi nhẹ nhàng nói:

- Ba, có nên gọi cho Phùng gia ở thủ đô thông báo một tiếng? Hiện tại Bành Viễn Chinh không biết có việc gì không?

- Hẳn là không có việc gì.

Từ Xuân Đình đuôi lông mày nhướng lên:

- Con không cần lo lắng. Phùng gia bên kia không cần phải thông báo. Sự việc này nhỏ, không đến mức kinh động Phùng lão.

- Khi con nói chuyện với Phùng Thiên Như, cô bé nói thế nào?

- Lúc đấy cô ấy quá sốt ruột, nói cái gì cũng không rõ.

Từ Tiểu nhẹ nhàng thở dài:

- Ba, ba có nên điều Bành Viễn Chinh về Tỉnh ủy không? Ở bên cạnh ba thì cũng yên tâm hơn.

Từ Xuân Đình lắc đầu:

- Ông cụ muốn rèn luyện cậu ta. Đặt bên cạnh ba thì còn gì mà rèn luyện nữa chứ? Không trải qua sóng gió, cậu ta làm sao mà trưởng thành?

317. Chương 323: Bắt Ngay Tại Chỗ

- Ba, người của thôn Mộng Sơn quả thật điên cuồng? Con đã sớm nghe nói hai cha con Đồng Hồng Nghiệp chẳng phải là hạng người tốt, ở thôn Mộng Sơn giống như Hoàng đế, dọa nam nạt nữ, không từ bất cứ một chuyện xấu nào. Nghe nói trong biệt thự của ông ta có ba trạm canh gác, còn có hàng rào điện, đi ra ngoài thì có vệ sĩ đi cùng. Quá kiêu ngạo mà!

Từ Tiểu tức giận lớn tiếng nói:

- Đây chẳng khác nào ác bá thổ hào.

Từ Xuân Đình nhíu mày:

- Được rồi, im miệng đi. Con thì biết cái gì, khẩn trương về phòng.

Từ Tiểu không dám nói cái gì nữa, bĩu môi rời khỏi. Sau khi trở về phòng mình liền gọi điện thoại ngay cho Phùng Thiển Như. Biết được Bành Viễn Chinh bình an vô sự cô mới yên lòng. Bành Viễn Chinh là tôn trưởng của Phùng gia, nếu ở tỉnh Giang Bắc xảy ra chuyện gì, Từ gia cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Từ Tiểu vừa đi thì điện thoại của Tiết Tân Lai và Mã Tu Nghiệp liền gọi tới.

Từ Xuân Đình nghe điện thoại. Sau khi nghe báo cáo của Tiết Tân Lai, đôi mày cau lại dần dần giãn ra.

Kỳ thật Bành Viễn Chinh phản ứng mãnh liệt đã nằm trong dự kiến của ông. Lấy thân phận của Bành Viễn Chinh, khi nhìn thấy cái loại thổ hào vô đức, hẳn dĩ nhiên là tiếp thu không được. Mặt khác, Bành Viễn Chinh có thể kiên trì chịu đựng, thông qua tổ chức mà giải quyết, chứ không hề dùng đến “lực lượng đặc biệt” của mình để phát tiết thù hằn cá nhân. Từ Xuân Đình nhận thấy đó là một điều đáng quý.

Đại khái, Bành Viễn Chinh rất khác với những loại công tử bột con nhà quyền quý khác.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ, ông ta là Bí thư Tỉnh ủy, suy xét vấn đề so với Bành Viễn Chinh cẩn thận hơn nhiều.

Vấn đề thôn Mộng Sơn, kỳ thật đã sớm lọt vào tầm ngắm của ông ta. Ở tỉnh đã nhận không ít những đơn thư tố cáo và trách cứ. Chỉ có điều là tạm thời đè ép xuống dưới. Nếu không phải lần này Bành Viễn Chinh gặp chuyện không may, Từ Xuân Đình có lẽ còn có thể châm chước bỏ qua cho cha con của Đồng Hồng Nghiệp thêm một thời gian. Dù sao, đã cuối năm rồi, nếu động đến Đồng Hồng Nghiệp thì là động đến sự ổn định và phát triển kinh tế ở địa phương đó. Nhất định phải cẩn thận tính toán lại.

Nhưng hiện tại, Từ Xuân Đình lại cảm thấy thời cơ tốt đã đến. Mặc dù thời cơ này có chút bất ngờ và gấp gáp. Ông ta trong lòng biết rất rõ, Bành Viễn Chinh sẽ không từ bỏ ý đồ. Nếu như ông ta không phản ứng gì, hẳn khẳng định sẽ vận dụng lực lượng của gia tộc. Ông cũng hiểu rõ tính cách của Phùng lão. Bọn họ đều là những khai quốc công thần, xem cái ác như thù. Xem sự ổn định xã hội và quốc gia còn hơn tính mạng của mình. Nếu để Phùng lão biết được ở dưới có loại thổ hào như vậy thì kết quả có thể nghĩ.

Tiết Tân Lai vẫn cầm điện thoại chờ Từ Xuân Đình trả lời. Từ Xuân Đình trầm ngâm một chút, đủ thuyết minh thái độ của ông rất thận trọng.

Không bao lâu sau, từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của Từ Xuân Đình:

- Đồng chí Tân Lai, cứ theo nếp mà xử lý. Đề cập đến hai thành phố cấp địa, sở Công an tỉnh ra mặt đi. Nói cho Mã Tu Nghiệp biết, tổ công tác lập tức chuyển thành tổ chuyên án, điều tra rõ chân tướng vụ việc, mau chóng hướng Tỉnh ủy báo cáo. Ngày mai, tôi sẽ triệu tập Hội nghị Thường vụ Tỉnh ủy để bàn về vấn đề này.

- Nói cho Đồng Phương Nham và Chu Tú Đức biết, tổ công tác và tổ chuyên án của Sở công an tỉnh sẽ công tác ở dưới. Công an, cảnh sát có vũ trang và bộ môn có liên quan của hai thành phố phải hiệp trợ điều tra. Nhất định phải đảm bảo đại cục ở địa phương không được loạn. Nếu có đường rẽ gì, bọn họ trực tiếp hướng Tỉnh ủy tự động nhận lỗi và từ chức đi.

Từ Xuân Đình nói xong thì cúp điện thoại. Lời nói của ông khiến cho Tiết Tân Lai và Mã Tu Nghiệp chấn động. Một khi Từ Xuân Đình nói ra như vậy thì nhất định phải xử lý nghiêm khắc.

Hai người lập tức ý thức được, Tỉnh ủy muốn mượn cơ hội này ra tay với cha con Đồng gia. Đồng gia đã khiến cho dân chúng ở dưới rất phẫn nộ. Tỉnh ủy kéo đến ngày hôm nay mới quyết định, đủ thấy gia đình và tập đoàn Mộng Sơn lực ảnh hưởng không giống như bình thường. Chủ yếu liên quan đến hàng vạn lao động nên không thể là chuyện nhỏ.

Nếu đụng đến gia đình Đồng gia thì chỉ bằng huyện Trung Cương thật đúng là xử lý không được. Ở huyện ra mặt nhất định sẽ gặp đủ các loại chương ngại và áp lực thật mạnh. Nhưng Tỉnh ủy thúc đẩy, ở tỉnh trực

tiếp phá án, thành phố phối hợp. Cho dù Đồng Hồng Nghiệp năng lượng có mạnh, cũng ngăn không được trận mưa rền gió dữ này.

Từ Xuân Đình đích thật đã hạ quyết tâm. Nhân tố khiến ông ta hạ quyết định chính là cha con Đồng Hồng Nghiệp đã khiến cho dân chúng phần nộ sâu nặng, sớm hay muộn đều sẽ bộc phát ra. Mà tập đoàn Mộng Sơn giống như một khối u ác tính, cắt bỏ nó đi thì sẽ vẫn hồi được ảnh hưởng tiêu cực ngày càng lớn. Ngoài ra còn có nhân tố Phùng gia. Từ Xuân Đình trong lòng hiểu rất rõ, chuyện này sớm hay muộn sẽ rơi vào tai Phùng lão. Bất kể là Bành Viễn Chinh có nói hay không. Nói cách khác, ông ta xử lý cha con nhà đó như thế nào, điều tra vụ án này như thế nào, Phùng lão và lãnh đạo cao tầng trung ương đều ở trên cao nhìn xuống, quan sát xem kỹ. Nếu ông ta nhìn trước ngó sau, khẳng định sẽ khiến cho ở trên bất mãn.

Cúp điện thoại, Tiết Tân Lai nhìn Mã Tu Nghiệp thở dài nói:

- Lão Mã, hai chúng ta xem ra phải ở lại thành phố Tân An một thời gian rồi.
- Bí thư Từ thái độ rất kiên quyết. Xem ra, lãnh đạo Tỉnh ủy quyết định muốn bắt Đồng Hồng Nghiệp. Thật sự là làm vậy không thể sống.

Mã Tu Nghiệp gật đầu:

- Dựa theo chỉ thị của Tỉnh ủy, chúng ta lập tức tiếp quản vụ án này, tiến vào trình tự điều tra. Vì bảo đảm tuyệt đối không để xảy ra sai sót, tôi đề nghị ngay tại chỗ bắt giam cha con Đồng Hồng Nghiệp. Nếu không, một khi thả hổ về rừng, còn không biết sẽ gây ra nhiều loạn như thế nào.

Tiết Tân Lai chần chừ một chút:

- Lão Mã, thủ đoạn như vậy có phải là quá kịch liệt hay không? Có nên tính toán lại? Nếu chẳng may thôn Mộng Sơn bên kia náo động lên thì xử lý như thế nào?
- Bọn họ dám!

Mã Tu Nghiệp lạnh lùng cười, quả quyết phát tay nói:

- Tôi lập tức liên hệ với cảnh sát có vũ trang, khiến bọn họ phái ra cảnh lực hỗ trợ chúng ta phá án. Mặt khác, thành phố Tân An và cơ quan thành phố Trạch Lâm không phải là ăn không ngồi rồi sao? Nuôi binh nghìn ngày, dụng binh chỉ trong một giờ, lúc này không cần thì khi nào mới cần?

Tiết Tân Lai ánh mắt lóe lên, thở dài nói:

- Cũng tốt, nhưng chúng ta trước nên thông báo một câu cho Chu Tú Đức và Đông Phương Nham.

Đông Phương Nham và Chu Tú Đức được gọi tới. Bốn người ở cùng một chỗ mở một cuộc họp nhỏ. Tiết Tân Lai truyền đạt lại tinh thần chỉ thị của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy. Đông Phương Nham trong lòng hiểu rõ nên sớm làm tốt tư tưởng chuẩn bị. Còn Chu Tú Đức thì lại biến sắc. Nhưng thái độ của Tỉnh ủy nếu đã xác định thì ông ta cũng chỉ biết quán triệt chấp hành, không thể phản bác lại.

- Bí thư Đông Phương, Bí thư Chu, vụ án này do tổ chuyên án của Sở Công an tỉnh chúng tôi tiếp nhận. Phó trưởng ban thư ký Tiết sẽ cùng với tổ công tác Tỉnh ủy trấn thủ tại thành phố Tân An, ở giữa phối hợp hai thành phố cấp địa. Dựa theo chỉ thị của Tỉnh ủy, xin hai vị hãy triệu tập cảnh lực và tư pháp của hai thành phố, hiệp trợ chúng tôi mau chóng triển khai điều tra. Đồng thời, các người phải phải bảo đảm địa phương của mình không được xảy ra sai sót, khiến ảnh hưởng đến sự phát triển của toàn cục.

Mã Tu Nghiệp tuy là nói như vậy, nhưng chỉ nhìn ở Chu Tú Đức. Bởi vì vụ án đề cập đến thành phố Trạch Lâm, bảo đảm không để xảy ra sai sót, gánh nặng đều đè lên vai Chu Tú Đức.

Thành phố Tân An bên này thì không sao.

Hơn nữa, sở Công an tỉnh phá án, nếu không có bộ môn có liên quan bên thành phố Trạch Lâm phối hợp thì cũng rất khó mà triển khai.

- Thành phố chúng tôi thì không có vấn đề gì. Thành ủy và UBND chúng tôi kiên quyết ủng hộ quyết định của Tỉnh ủy.

Đông Phương Nham phát tay.

Chu Tú Đức sắc mặt khó coi, gật đầu thở dài nói:

- Vâng, Giám đốc sở Mã cứ yên tâm. Thành ủy và UBND thành phố chúng tôi nhất định sẽ đem hết toàn lực ra hỗ trợ tổ chuyên án của sở Công an tỉnh. Đề cập đến vấn đề việc làm của hàng vạn người, xí nghiệp là không thể bỏ được.

Đồng Phương Nham và Tiết Tân Lai, Mã Tu Nghiệp liếc mắt nhìn nhau, im lặng không nói gì. Bọn họ cũng hiểu được nỗi khổ của Chu Tú Đức. Nhưng Đồng Hồng Nghiệp coi trời bằng vung, đã chọc giận lãnh đạo Tỉnh ủy. Không bắt tuyệt đối là không được.

- Lão Chu cứ yên tâm. Tổ chuyên án điều tra nhất định sẽ thận trọng, sẽ không phá đổ xí nghiệp. Chỉ cần anh làm tốt công tác của mình, hẳn là không có vấn đề.

Tiết Tân Lai thuận miệng an ủi một câu.

Chu Tú Đức cười khổ:

- Hy vọng là thế.

- Được rồi, mau hành động thôi.

Mã Tu Nghiệp bình tĩnh phát tay. Ngoài cửa, đã sớm có một đội cảnh sát vô trang hạng nặng đang đứng chờ lệnh.

Cửa phòng họp mở ra. Tiết Tân Lai, Mã Tu Nghiệp, Đồng Phương Nham và Chu Tú Đức bốn người cùng với chiến sĩ có vũ trang xông tới. Chiến sĩ cảnh sát có vũ trang nhanh như chớp tiến lên khống chế cha con Đồng Hồng Nghiệp, khiến các lãnh đạo thành phố cấp địa đều kinh ngạc đứng dậy.

Như thế nào lại đột nhiên động thủ?

- Các người muốn làm gì? Bỏ mày sẽ đến tỉnh tố cáo các người.

Đồng Cương bị cảnh sát có vũ trang đè xuống, nhưng vẫn có giãy dụa, rít gào nói. Cha y Đồng Hồng Nghiệp dường như ý thức được điều gì, không có kháng cự kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, bờ vai run rẩy, tỏ ra điềm tĩnh dưới sự khống chế của cảnh sát có vũ trang.

- Đồng Hồng Nghiệp, Đồng Cương, căn cứ vào chỉ thị của Tỉnh ủy, Sở Công an tỉnh thành lập tổ chuyên án tiếp quản vụ án này. Các người làm chủ và kích động những quần chúng không rõ chân tướng gây rối; giam giữ phi pháp cán bộ đảng chính, phá phách công trình. Sự thật rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực. Tôi xin đại diện cho tổ chuyên án Sở Công an tỉnh và tổ công tác Tỉnh ủy hướng các người tuyên bố, tạm thời giam giữ hai người, nhận sự điều tra của tổ chuyên án.

Mã Tu Nghiệp lạnh lùng cười, ra sức phát tay, trầm giọng nói:

- Mau dẫn đi!

Bí thư Thành ủy Trạch Lâm Chu Tú Đức và Chủ tịch thành phố Trương Hàn Ngân cùng với lãnh đạo Trạch Lâm rời khỏi. Tiết Tân Lai và Mã Tu Nghiệp cũng ngồi ô tô cùng với tổ công tác đến thành phố. Đồng Phương Nham đã an bài Thành ủy tiếp đãi.

Mấy ngày nay, Tiết Tân Lai và Mã Tu Nghiệp phải ở lại thành phố Tân An, phối hợp với tổ chuyên án và tổ công tác điều tra. Nhất định phải có một kết quả điều tra nhất định, bọn họ mới có thể rời khỏi Tân An, trở về hướng lãnh đạo Tỉnh ủy báo cáo.

Trước khi đi, Đồng Phương Nham luôn mãi dặn Bành Viễn Chính, nhất định phải khống chế được cảm xúc của quần chúng thị trấn. Nếu chẳng may bên thôn Mộng Sơn lại xuất hiện sự tình thì phải báo cáo cho Thành ủy ngay lập tức.

318. Chương 324: Tình Càng Sâu, Dục Vọng Càng Nồng

Cha con Đồng Hồng Nghiệp bị tạm giữ tại chỗ, tin tức bị phong tỏa nghiêm mật.

Đêm đó, tổ công tác tỉnh ủy và tổ chuyên án Sở công an phối hợp với hai lãnh đạo chủ chốt của thành phố, lãnh đạo các đơn vị công an, cảnh sát có vũ trang, mở một hội nghị khẩn cấp. Hội nghị quyết định, tổ công tác huyện Trung Cường với sự bảo vệ và phối hợp của công an và cảnh sát có vũ trang, suốt đêm tiến vào chiếm giữ thôn Mộng Sơn, tiếp quản công tác Đảng ủy thôn và tập đoàn Mộng Sơn. Bí thư Huyện ủy Hồ Tuyết Diệu đích thân dẫn đầu, Chủ tịch huyện Lục Định Kiều trấn thủ bên ngoài, phối hợp chỉ huy.

Công an, cảnh sát có vũ trang của thành phố cũng sẵn sàng đợi lệnh, hễ có tình huống đột ngột xảy ra, sẽ chỉ viện bất cứ lúc nào.

Không bao lâu, hơn một ngàn cảnh sát có vũ trang và công an, cảnh sát nhân dân ùn ùn tiến vào thôn Mộng Sơn, triệu tập các lãnh đạo Đảng ủy thôn và tập đoàn Mộng Sơn họp suốt đêm, khống chế đa số các thành viên, bởi vì ai cũng biết, Đảng ủy thôn Mộng Sơn và tập đoàn Mộng Sơn, thật ra là hai tấm biển một bộ máy, hầu như tất cả đều là họ hàng và thân tín của cha con Đồng Hồng Nghiệp. Nếu không khống chế được những người này, không thể triển khai công tác lấy chứng cứ, đồng thời cũng không kiểm soát được sự hỗn loạn.

Chính quyền thành phố Trạch Lâm khẩn cấp hành động, sóng gió nổi lên, thôn Mộng Sơn ngày đêm ồn ào huyền ảo, rất nhiều người xô xao vì nhà xưởng dừng hoạt động, nhiều thôn dân và công nhân tụ tập trước trụ sở Đảng ủy thôn.

Cảnh sát có vũ trang, công an và cảnh sát nhân dân đều sừng sực vai, đạn lên nòng như gặp đại địch, trận thế này có tác dụng trấn áp rất lớn, bởi vậy, tuy hiện trường âm ỉ nhưng không rối loạn. Dù sao, đối mặt với lực lượng vũ trang, rất ít người dám đứng ra làm âm ỉ, đại đa số dân chúng có sự sợ hãi một cách bản năng trước cơ quan quốc gia.

Thị trấn Vân Thủy. Hội nghị kết thúc, tiễn các lãnh đạo tỉnh và thành phố xong, đã gần rạng sáng. Kế tiếp, vụ án sẽ do tổ công tác Tỉnh ủy và tổ chuyên án Sở công an tỉnh tiếp quản, thị trấn Vân Thủy chỉ cần theo dõi điện thoại là được. Mà trên thực tế, với sự quyết tâm của Tỉnh ủy, sự dứt khoát hành động của tỉnh, việc cha con Đồng Hồng Nghiệp bị trừng trị là điều chắc chắn.

Bành Viễn Chinh đứng trên hành lang, phất tay nói nói với đám Chữ Lượng:

- Đã muộn thế này, hôm nay tất cả mọi người đều rất vất vả, đều về nhà nghỉ ngơi đi! Dừng toàn bộ xe của thị trấn mà về! Mọi người về nhà ngủ ngon giấc, sáng mai có thể đến muộn một chút! Được rồi, tất cả mọi người tranh thủ về nhà!

Các cán bộ lập tức giải tán, chịu đựng đến giờ phút này, mọi người đã mệt không chịu nổi nữa.

Bành Viễn Chinh không sử dụng xe của thị trấn mà dùng một chiếc xe việt dã của Hoàng Đại Long phái tới, đưa Phùng Thiển Như quay về thành phố. Nếu không có Phùng Thiển Như, đêm nay hắn đã ở lại trụ sở để trực.

Về đến nhà, Bành Viễn Chinh mệt mỏi nằm lên giường, cười nói:

- Thiển Như, em đi tắm rửa trước đi. Anh hút thuốc, nằm nghỉ một chút!

- Dạ.

Phùng Thiển Như đi tắm. Thật ra lúc ở ký túc xá của Bành Viễn Chinh chớp mắt được một lát, cho nên lúc này không thấy buồn ngủ.

Bành Viễn Chinh châm một điếu thuốc, cân nhắc công tác ngày hôm sau. Vốn công tác năm nay có thể kết thúc vì sắp đến Tết âm lịch, nhưng bởi vì chuyện của Đồng Hồng Nghiệp, hắn nhất định phải suy xét bố trí công tác cuối năm như thế nào.

Khi Phùng Thiển Như tắm rửa xong, Bành Viễn Chinh đã ngủ say. Cả ngày hôm nay, cảm xúc và thần kinh của hắn luôn ở vào trạng thái căng thẳng cao độ, mệt mỏi tới cực điểm.

Thấy hắn ngủ, Phùng Thiển Như nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng giúp hắn cởi giày, đắp chăn, rồi vào bếp làm hai món ăn và một ít mì.

Cô bưng thức ăn và mìn vào phòng ngủ, để bên tủ đầu giường, sau đó nhẹ nhàng lay tỉnh Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp, tối nay anh đâu đã ăn gì đâu!

Bành Viễn Chinh dụi dụi đôi mắt nhập nhèm vì ngái ngủ, chậm rãi ngồi dậy. Hắn nhìn hai món ăn và một tô mì nóng hổi trước mặt, trong lòng dâng lên một cảm giác dịu dàng và thắm thiết không thể nói thành lời.

Hắn không thể tưởng tượng, một cô gái xuất thân cao quý, được cưng chiều như hoa như ngọc giống như Phùng Thiển Như, lại có thể tự nguyện vào bếp, đụng chạm với muối mắm củi lửa để làm đồ ăn cho mình.

- Anh ăn đi cho nóng.

Phùng Thiển Như thúc giục.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, ngẩng đầu cười nói:

- Thiển Như, em cũng lại đây cùng ăn đi.

Phùng Thiển Như đỏ mặt, nghe lời leo lên giường chui vào chăn. Bành Viễn Chinh ôm cô vào lòng, hai người, một bưng tô, một bưng đĩa thức ăn đút cho nhau ăn. Động tác dịu dàng, nhu mì của Phùng Thiển Như khiến Bành Viễn Chinh cả đời không quên bữa ăn khuya này. Nhiều năm sau, Bành Viễn Chinh đều nhớ rõ ràng cảnh tượng đó, mỗi khi nhớ tới, trong lòng lại trào dâng cảm xúc dịu dàng không kìm nén nổi.

Ăn xong, Phùng Thiển Như đặt chén đĩa xuống, định xuống giường dọn dẹp, thì hai bàn tay “không thành thật” của Bành Viễn Chinh đã luồn vào áo ngủ của cô, tiến thẳng tới vị trí cao ngất kia.

Thân thể cô run lên, toàn thân lập tức nổi lên một màu đỏ nhạt.

- Anh Viễn Chinh, dừng...

Bành Viễn Chinh mặc kệ, ôm cô vào lòng, cúi xuống hôn ngấu ngiến.

Trước những nụ hôn say đắm, cùng với đôi tay vuốt ve một cách cuồng nhiệt và hoang dã của hắn, Phùng Thiển Như dần dần mất đi sự kìm chế. Cô vừa tắm xong, bên trong áo ngủ trống không, trong khi hôn, áo ngủ đã bị đôi tay tham lam kia cởi bỏ, lộ ra đôi ngực căng tròn, da thịt nõn nà, trắng như tuyết, đường cong lả lướt động lòng người.

Trần truồng đối mặt nhau như thế, Phùng Thiển Như xấu hổ ưm một tiếng, kéo chăn trùm lên thân thể mềm mại của mình, sau đó hồi hộp, căng thẳng nhắm mắt lại, trong lòng vừa bối rối, cũng vừa mơ hồ có chút chờ mong.

Trong đôi mắt Bành Viễn Chinh, lửa dục bùng lên hừng hực, cái gọi là tình đến chỗ sâu, dục vọng càng nồng, ôm người yêu trong ngực, rốt cuộc hắn không kìm chế nổi ham muốn đang ngùn ngụt trong lòng mình.

Tay hắn lần theo bắp chân trơn nhẵn của Phùng Thiển Như chậm rãi vuốt ve ngược lên, dừng lại ở bộ ngực cao vút no đủ. Hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ và từng làn da thô thịt trên thân thể người yêu đang run rẩy, cái miệng nhỏ xinh thở hổn hển và ư rên rĩ kia, càng chạm đến nỗi lòng đang run lên vì yêu thương, vì khao khát, vì kích thích của hắn.

Bành Viễn Chinh cúi xuống bên tai Phùng Thiển Như, dịu dàng khẽ hỏi:

- Thiển Như, được chứ?

Mặt Phùng Thiển Như đỏ như màu mận chín, đôi vành tai nhỏ tinh xảo cũng đỏ au, đối lập với cái cổ trắng ngần và đôi ngọn núi trắng như tuyết phía dưới, tạo thành một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp.

Cô khẽ cắn răng, phát ra tiếng “ạ” nhỏ đến nỗi khó thể nghe rõ.

Ngọn lửa dục tràn ngập trong lòng Bành Viễn Chinh lập tức bùng cháy, hừng hực thiêu đốt hắn, dường như làm hắn tan chảy. Động tác của hắn mềm mại, nhẹ nhàng, thân thể áp chặt người cô không rời, vừa vuốt ve âu yếm vừa thủ thỉ những lời ngọt ngào yêu thương, không bao lâu đã khiến cô gái chưa từng trải việc đời trong lòng hắn mềm nhũn ra, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong thoáng chốc đưa vào người cô, Bành Viễn Chinh hơi lưỡng lự một chút. Hắn ngẩng lên nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang đỏ bừng của Phùng Thiển Như, mắt cô khép hờ, đôi mi dài nhẹ nhàng chớp máy, phía dưới cái mũi dọc dừa xinh xắn, bờ môi mềm mại mượt mà hơi hé ra, hết sức dịu dàng và quyến rũ.

Dường như vì thần giao cách cảm, Phùng Thiển Như cũng chậm rãi mở mắt ra, đắm đắm nhìn người yêu của mình. Trong mắt cô, bên cạnh nỗi ngượng ngùng bối rối, càng nồng cháy một thâm tình.

- Anh Viễn Chinh, em yêu anh...

- Thiển Như, em cũng yêu anh...

Bành Viễn Chinh quyết đoán từ từ xâm nhập, tiếng rên rỉ vì đau của người con gái, lọt vào tai hắn lại từ từ khuếch tán thành một khúc nhạc tuyệt vời và lộng lẫy. Hắn không tiếp tục động đậy, ôm ấp cô bé kia thật chặt, khẽ vỗ về âu yếm, cảm nhận được sự bối rối căng thẳng song song với sự cương quyết và dứt khoát dâng hiến của cô, sự đau đớn cùng hòa quyện một cách phức tạp với niềm khoái lạc và hạnh phúc, một cảm giác vô cùng thỏa mãn khiến hắn hận không thể đem người con gái dưới thân mình hòa nhập hoàn toàn vào thân thể của hắn.

Yêu, không chỉ là cho đi, mà còn là một sự chiếm hữu. Giờ phút này, Bành Viễn Chinh mới chính thức cảm thấy mình hoàn toàn có được cả tinh thần và thể xác của người yêu, cả linh hồn và xác thịt.

Vàng trán mịn màng của Phùng Thiển Như lấp lăm lăm mồ hôi, cô xấu hổ đỏ mặt, thân hình hơi lay động, nỉ non nói:

- Anh Viễn Chinh, em không sao, anh cứ...

Bành Viễn Chinh yêu thương hôn lên trán Phùng Thiển Như, tay cũng không ngừng mơn man ve vuốt trên da thịt cô. Hắn muốn dùng tất cả sự nồng nhiệt của cả tinh thần và thể xác của mình, mà âu yếm, mà yêu thương để khiến cô phải tan chảy thành nước, dung nhập vào lòng hắn.

...

...

Một đêm hoan lạc, ngoài kia tuy gió Bắc gào thét, nhưng trong này xuân ý nồng nàn.

Hai người ôm nhau ngủ đến tận mười giờ sáng. Ánh dương xán lạn xuyên qua khe hở của bức màn vào phòng, Phùng Thiển Như từ từ mở to mắt, trong nháy mắt cảm nhận được sự đau đớn dưới thân và sự ấm áp trong lòng, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập niềm thỏa mãn và hạnh phúc.

Cô dịu dàng giơ tay vuốt ve đôi má Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tỉnh giấc, hắn cười hì hì vui đùa vào ngực Phùng Thiển Như, mũi hít hít hương thơm trên người cô, cái trán nhẹ nhàng cọ lên khe rãnh thật sâu giữa đôi bầu ngực, hai bầu ngực mềm mại, nhạy cảm nảy lên, lại càng căng mẩy.

Hắn có thể nghe được nhịp đập của trái tim cô, không kìm nổi, hắn lại ôm lấy thân hình mềm mại, đẹp đẽ của cô vào lòng, vuốt ve âu yếm. Cái chăn trên người bị hất ra, dụng trướng ly nước hôm qua còn sót lại, ly nước lật nghiêng, làm ầm một mảng lớn trên chiếc khăn trải giường màu trắng.

Phùng Thiển Như kêu lên một tiếng, đẩy mạnh Bành Viễn Chinh ra, sáng giọng:

- Đổ nước rồi, khăn trải giường ướt hết, đứng lên để em dọn dẹp.

Lúc này, Phùng Thiển Như đột nhiên sực nhớ cái gì, vội ngồi dậy, xốc chăn lên, nhìn khăn trải giường, thấy vết máu đỏ thẫm trên đó, cô mới thở phào một cái, như trút được gánh nặng.

319. Chương 325: Thư Họa Của Lãnh Đạo Lão Thành

Bành Viễn Chinh không thể không thừa nhận, kiếp trước hắn đã từng xem mấy cái cảnh khuôn sáo cũ rích này trong những tiểu thuyết trên mạng.

Sau khi hai nhân vật nam nữ chính ân ái, cô gái hồi hã đứng dậy xem có vết máu hồng hay không, sau đó hết sức cẩn thận dùng kéo cắt mảnh khăn trải giường đó, giữ lại mãi mãi để lưu niệm!

Được rồi, lúc nào cũng là khăn trải giường màu trắng. Vì sao tất cả đều là khăn màu trắng? Không đổi được sao? Trùng hợp là hôm nay cũng là khăn trải giường màu trắng.

Thấy bộ dạng Phùng Thiển Như nhìn cái vệt đỏ sẫm trên giường, giống như trút được gánh nặng, Bành Viễn Chinh buồn cười, nhưng lại không khỏi cảm động.

Phùng Thiển Như không nhúc nhích, Bành Viễn Chinh biết cô sẽ không giống như mấy cô gái trong tiểu thuyết, đi lấy kéo cắt vải làm kỷ niệm. Hẳn có thể hiểu cảm giác của cô: dấu vết đỏ, cho thấy cô đã từ một cô gái biến thành một phụ nữ, một phụ nữ hoàn toàn thuộc về một người đàn ông.

Phùng Thiển Như không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn dấu vết kia bằng một dáng vẻ trang trọng khó dùng lời mà miêu tả, dường như đang cử hành một nghi thức vĩnh biệt một quá khứ xanh ngắt tuổi hoa niên vừa cất bước rời xa cô.

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng, dịu dàng trườn chần lên thân hình mềm mại của cô, dịu dàng nói:

- Thiển Như, lạnh cóng cả rồi kìa!

Phùng Thiển Như nghe lời, nhẹ nhàng nằm xuống, co rúc trong lòng Bành Viễn Chinh, yên lặng nhắm mắt lại, để hân tụy ý dịu dàng vuốt ve.

Phùng Thiển Như ở nhà, không đến thị trấn Vân Thủy với Bành Viễn Chinh. Sắp bước sang năm mới rồi, hai người phải về Thủ đô mừng năm mới. Gần đây Phùng Thiển Như đã bắt đầu chuẩn bị quà năm mới biếu cho ông bà và các bề trên trong nhà.

Hai người đang lúc xuân phong nồng đậm, Bành Viễn Chinh vốn đã quyết định ở nhà cùng cô. Nhưng vừa qua khỏi giữa trưa, thị trấn gọi điện tới, Bí thư Quận ủy Tần đích thân triệu tập các thành viên bộ máy lãnh đạo thị trấn họp. Đương nhiên là bởi vì chuyện ngày hôm qua.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ quay về thị trấn. Hôm nay chỉ còn hai ngày nữa là đến Tết dương lịch 1993, mà Tết âm lịch cũng chỉ còn cách không đến một tháng, vốn các công tác trong thị trấn đều lục tục giai đoạn kết thúc. Nhưng xảy ra sự cố đột ngột như vậy, tất cả công tác đều phải có chút điều chỉnh, nhất định phải đảm bảo vững vàng vượt qua sóng gió.

Chắc chắn Tần Phượng cũng suy xét đến điểm này, mới quyết định triệu tập hội nghị ở thị trấn Vân Thủy.

Lúc Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, Tần Phượng đã đến, ngoài dự đoán của mọi người, Chủ tịch quận Cố Khải Minh cũng có mặt. Gần đây Cố Khải Minh nản lòng thoái chí, mượn cớ đi dưỡng bệnh để lên tỉnh nghỉ dưỡng. Nhưng tình hình thế này, nếu ông ta không quay về cũng không ổn, cho nên tối qua ông chạy về.

Trong phòng hội nghị, Bí thư Quận ủy Tần Phượng, Chủ tịch quận Cố Khải Minh, Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chánh văn phòng Quận ủy Thì Đại Kiến, Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng, năm lãnh đạo quận ngồi trên đài chủ tịch. Các thành viên bộ máy thị trấn Vân Thủy ngồi ở dưới, im lặng không nói.

Bành Viễn Chinh vội vã đẩy cửa phòng hội nghị đi vào, nhìn mấy lãnh đạo quận gật đầu cười tỏ ý xin lỗi, rồi ngồi ở dưới đài, nhìn lướt qua, thấy trừ Lý Tuyết Yến xin phép vắng mặt ra, các thành viên bộ máy đều có mặt đông đủ.

Cố Khải Minh nhìn Bành Viễn Chinh với vẻ không vui, lãnh đạo quận đều đến đông đủ, riêng mình hắn là lãnh đạo chủ chốt của thị trấn lại đến chậm, để lãnh đạo quận chờ hắn gần nửa giờ. Nhưng các đạo khác của quận không có ý kiến gì. Tối hôm qua, Bành Viễn Chinh một mình “khẩu chiến” với một đám cán bộ cấp sở, đến giờ sự chấn động trong lòng họ cũng chưa tan hết.

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Cố, thật ngại quá, tôi bị kẹt xe nên tới chậm.

Tần Phượng gật đầu:

- Không sao. Ngày hôm qua, các đồng chí trong thị trấn đều thức đến nửa đêm, hết sức vất vả, chúng tôi có thể hiểu được. Được rồi, hôm nay tôi cùng lão Cố, Bí thư Lệnh, Chủ nhiệm Thị và đồng chí Đại Dũng tới đây, cùng mở cuộc họp ngắn với bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy các vị..

Chuyện ngày hôm qua, phải nói là các đồng chí ở thị trấn xử lý khá thỏa đáng, nhất là đồng chí Bành Viễn Chinh, lấy đại cục làm trọng, không tiếc thân mạo hiểm, bảo đảm sự việc không chuyển biến xấu thêm, cuối cùng được giải quyết một cách tốt đẹp.

Tần Phượng nhìn lướt qua người Bành Viễn Chinh với một thoáng phức tạp trong mắt.

- Lãnh đạo tỉnh và thành phố đánh giá cao điều này. Đêm qua, Bí thư Thành ủy Đông Phương khen ngợi bộ máy Đảng – chính thị trấn Vân Thủy, Thành ủy và Quận ủy nhất trí cho rằng, thực tế chứng minh, bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy là một tập thể lãnh đạo có sức chiến đấu và đoàn kết.

Tất cả mọi người đều biết, tổ công tác Tỉnh ủy và tổ chuyên án Sở công an tỉnh, với sự phối hợp của các ngành có liên quan của thành phố Tân An và thành phố Trạch Lâm, đang tích cực tiến hành xét xử vụ án. Theo tin tức tôi nhận được hồi sáng, tổ chuyên án Sở công an tỉnh đã tiến vào chiếm giữ tập đoàn Mộng Sơn. Đến giờ này, chúng ta tin rằng, phần tử phạm pháp nhất định sẽ bị nghiêm trị theo pháp luật!

Hiện giờ, điều chúng ta cần làm, đó là hai chữ: ổn định. Trước khi sự kiện được xử lý hoàn toàn, thị trấn nhất định phải bảo đảm ổn định, không sai lầm. Từ giờ đến Tết, còn chưa đến một tháng, tôi hy vọng tất cả mọi người có thể mở to mắt cảnh giác, làm hết phận sự.

Để bảo đảm ổn định, tôi đã trao đổi với các lãnh đạo khác của Quận ủy, Quận ủy cho rằng, trước khi vụ này được xác định rõ ràng, dự án hợp tác giữa thị trấn và tập đoàn Tin Kiệt, nhất là dự án nhà máy thiết bị điện kia, tạm thời ngừng thi công. Đồng thời, tất cả các công trình đang xây dựng cũng tạm thười dừng lại. Toàn thể các đồng chí trong bộ máy, với sự dẫn đầu của đồng chí Viễn Chinh, tập trung tinh thần và sức lực làm tốt công tác hàng ngày, trước hết bình an qua hết năm này rồi tính sau!

Lời nói của Tần Phượng khiến Bành Viễn Chinh thầm nhủ mày.

Dự án nhà máy thiết bị điện tạm thời ngừng thi công, thì cũng là xác đáng, bởi vì chuyện còn chưa xử lý xong, hơn nữa công trình quá gần thôn Mộng Sơn, tính như vậy là đúng vì lý do an toàn; nhưng những công trình khác trong thị trấn, sao lại phải dừng? Chẳng hạn như dự án phố buôn bán, dự án công viên...

Hơn nữa, Bành Viễn Chinh đang đẩy mạnh hợp tác với Dệt Phong thái, hợp tác vừa mới bắt đầu, một khi gác lại, không chừng sẽ chẳng đi đến đâu.

Những chuyện như thế này, đặc biệt là Tỉnh ủy muốn làm đến cùng, ít nhất phải ba tháng trở lên mới xong. Công tác trong thị trấn sẽ vì vậy mà lâm vào trạng thái đình trệ, kéo dài rất lâu.

Bành Viễn Chinh cảm thấy không hài lòng.

Nhưng trước mặt mọi người, hắn không thể phản bác lời của Tần Phượng. Trong lòng hắn hiểu rất rõ, sự cứng rắn của hắn ngày hôm qua đã tạo một “bóng ma” trong lòng các lãnh đạo, nếu hắn lại tiếp tục như vậy, sẽ làm cho người ta có ấn tượng rằng hắn không chừng mực, không hiểu quy củ.

Bởi vậy hắn quyết định dời tan họp, sẽ gặp Tần Phượng nói chuyện một chút.

- Lão Cố, anh cũng nói mấy lời đi.

Tần Phượng nói xong, đưa micro cho Cố Khải Minh.

Cố Khải Minh hắng giọng, thản nhiên nói:

- Vừa rồi, Bí thư Tần đưa ra chỉ thị quan trọng, tôi hy vọng các đồng chí ở thị trấn có thể quán triệt đầy đủ! Đây là quyết định của Quận ủy, các đồng chí nhất định phải chấp hành! Đồng thời, ở giờ phút quan trọng và nhạy cảm này, nhất định phải trăm phần trăm bảo vệ đoàn kết ổn định! Sắp bước sang năm mới rồi, tôi hy vọng thị trấn Vân Thủy không gây thêm phiền phức cho quận, để tất cả mọi người yên ổn qua năm mới. Ủy ban nhân dân quận đã phân công cho một số lãnh đạo, giao cho đồng chí Đại Dũng phụ trách công tác cụ thể của thị trấn Vân Thủy, các đồng chí có vấn đề gì, phải kịp thời báo cáo với đồng chí Đại Dũng!

Thái độ của Cố Khải Minh rõ ràng có khác với Tần Phượng.

Tần Phượng rất tán thành đối với công tác của bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy, trogn khi Cố Khải Minh không mặn không nhạt buông một câu than phiền “Hy vọng thị trấn Vân Thủy không gây thêm phiền phức cho quận”, nói như vậy có thể lớn, có thể nhỏ, ai muốn hiểu sao thì hiểu.

Tần Phượng nhướn đôi mày đẹp lên, nhưng không nói gì.

Hội nghị kết thúc, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Hoàng Đại Long, nói về chuyện hợp tác. Thật ra, nhà họ Hoàng cũng không có ý kiến gì đối với chuyện tạm ngừng thi công, dù sao sắp qua năm mới rồi, ngừng vài ngày thì ngừng vài ngày, chỉ là chuyện vặt. Hoàng Đại Long thoải mái đáp ứng, nhưng đột nhiên lại đưa ra một yêu cầu không ăn nhập gì với chuyện đó.

Cha của y, Hoàng Bách Thừa, là người mê thư họa, năm tới ông ta muốn bỏ vốn tổ chức một triển lãm thư họa toàn quốc, mời các nhân vật nổi tiếng về thư họa tham dự. Ông ta nghe nói có một số lãnh đạo lão thành của Trung ương mới lui về cũng thích thư họa, lại biết Bành Viễn Chinh nhất định có cách để liên hệ, cho nên muốn nhờ hấn ra mặt, tìm cách mang mấy tác phẩm thư họa của lãnh đạo Trung ương tới triển lãm.

Loại yêu cầu với tư cách cá nhân này, Hoàng Bách Thừa không đích thân đề nghị, mà thông qua Hoàng Đại Long, để Bành Viễn Chinh khó từ chối. Thật ra Hoàng Bách Thừa vốn muốn một bức thư pháp do chính tay Phùng lão viết, bởi vì chuyện Phùng lão thích thư pháp, cũng không phải là bí mật gì.

Nhưng Hoàng Bách Thừa biết chuyện này rất tế nhị, do dự mãi mà không dám nói ra. Đương nhiên nếu ông ta đề xuất, Bành Viễn Chinh cũng không đáp ứng. Cho dù Bành Viễn Chinh đáp ứng, Phùng lão cũng sẽ không đồng ý.

- Sao nào? Viễn Chinh, có thể nghĩ cách giúp đỡ được không? Nể mặt chút đi, cha tôi rất thích thư họa, triển lãm thư họa lần này lại rất lớn, nếu có được mấy bức thư pháp của lãnh đạo Trung ương, thì đúng là có mặt mũi!

Hoàng Đại Long cười hì hì.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Mấy người nhọc lòng, bỏ ra món tiền khổng lồ làm triển lãm, chỉ là để có mặt mũi?

Hoàng Đại Long ghen lời.

Chuyện này mà nói toạc ra, còn là “dùng văn hóa để mang lại lợi ích kinh tế”, cũng không phải chỉ đơn giản là Hoàng Bách Thừa học đòi “văn vẻ”.

- Đại Long, tôi có thể giúp anh tìm biện pháp, nhưng không dám cam đoan nhất định có kết quả. Thêm nữa, sau này đừng nói với tôi những chuyện như thế này nữa.

Bành Viễn Chinh nói ngắn gọn, nhưng giọng điệu kiên quyết, kèm theo chút lạnh lẽo.

320. Chương 326: Chủ Tịch Quận Mới Đến Lai Lịch Không Nhỏ

Hoàng Đại Long rùng mình, biết chuyện này đã chạm đến điểm mấu chốt của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh không có giáp mặt từ chối, xem như là đã nể mặt y lắm rồi.

Sau khi cúp máy, Bành Viễn Chinh định đi tìm Tần Phượng để nói chuyện, nhưng lại nghĩ lại. Phỏng chừng có nói thì cũng chẳng được kết quả gì. Tần Phượng là Bí thư Quận ủy, trước mặt mọi người nói lời ra khỏi miệng, thì có muốn thu cũng thu không được.

Tần Phượng bây giờ nói lời này, không có nghĩa là sang năm cũng là thái độ này. Cái này gọi là trước khác nay khác. Lãnh đạo có suy xét của lãnh đạo. Nhiều khi đã nói rồi cũng chẳng có hàm ý gì đặc biệt.

Cô nói như vậy không có nghĩa là công tác trong thị trấn cũng nhất định phải làm như vậy. Nên linh hoạt thì phải linh hoạt.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh quyết định dựa theo suy nghĩ của mình. Quận ủy chỉ thị, ở trên không có trở ngại gì là được.

Bao gồm cả công trình nhà máy sản xuất đồ điện nhất định phải tạm thời ngừng lại. Qua tết âm lịch khi nào làm trở lại thì hãy nói sau. Nhưng công trình phổ biến bán, công viên phụ thuộc nhất định phải dựa theo kế hoạch mà tiến hành.

Kỳ thật thì công trình có dừng lại vài ngày cũng không ảnh hưởng toàn cục. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, công trình ngừng lại sẽ sinh ra nhiều ảnh hưởng tiêu cực. Hơn nữa, thì công gián đoạn sẽ mang đến những phiêu lưu và biến số không cần thiết cho công trình.

Về phần hợp tác với dệt Phong Thái, trước mắt vẫn còn trong giai đoạn bàn bạc. Bành Viễn Chinh cảm thấy, hoàn toàn có thể tiếp tục tiến hành. Dựa theo kế hoạch ban đầu, trước tết âm lịch làm xong công tác điều tra nghiên cứu. Qua tết âm lịch là có thể gióng trống khua chiêng đẩy mạnh thực thi.

Bành Viễn Chinh lại cảm điện thoại lên gọi cho Trịnh Anh Nam. Ở trong điện thoại cùng Trịnh Anh Nam quyết định ngày một sẽ tiến hành đàm phán chuyển hợp tác. Sau đó mới suy xét đến công tác của bộ máy cuối năm.

Trước tết âm lịch, hần và Phùng Thiển Như phải quay về thủ đô mừng năm mới. Mà trong nhà đang chuẩn bị lễ đính hôn cho hần và Phùng Thiển Như. Nói vậy hần phải ở lại thủ đô một thời gian. Hần không có ở đây. Lý Tuyết Yến lại nghỉ phép. Hai lãnh đạo không có mặt, công tác hàng ngày chỉ có thể do Phó bí thư Chữ Lượng đảm nhận.

Lại một tuần trôi qua.

Vụ án của cha con Đồng Hồng Nghiệp bước đầu đã có kết quả. Tổ chuyên án đang đào sâu vào vấn đề. Sự kiện Đồng Cương thuê và tụ tập du côn gây rối, phá hư hạng mục thị trấn Văn Thủy, giam giữ phi pháp cán bộ đảng chính, tổ công tác Tỉnh ủy và tổ chuyên án của Sở công an tỉnh bước đầu quyết định tiến hành tạm giam hình sự đối với Đồng Cương.

Mà hôm trước, Huyện ủy Trung Cương cũng ra quyết định, miễn đi chức Phó bí thư Đảng ủy thị trấn Mộng Sơn, Chủ nhiệm Ban quản lý thôn Mộng Sơn, Bí thư Đảng ủy tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn của Đồng Hồng Nghiệp, tiếp nhận điều tra của tổ chuyên án. Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc sẽ do Phó bí thư Huyện ủy Lý Dũng tạm thời thay mặt. Công tác của thôn Mộng Sơn và tập đoàn xí nghiệp Mộng Sơn sẽ do tổ công tác của Huyện ủy tiếp quản.

Quan trường và dân gian thành phố Trạch Lâm bị chấn động, Tập đoàn xí nghiệp thôn Mộng Sơn ở huyện Trung Cương và thành phố Trạch Lâm ảnh hưởng rất lớn. Một xí nghiệp có nền kinh tế lớn như vậy bị lung lay sắp đổ, khiến cho huyện và thành phố sinh ra một đợt sóng xung kích thật lớn.

Động tĩnh ở thành phố Trạch Lâm cũng không ảnh hưởng đến thành phố Tân An. Thành ủy và UBND thành phố xử lý chuyện này cũng không ồn ào, không công khai ra ngoài. Bởi vậy quần chúng cũng không biết nhiều.

Ngày 6 tháng 1, Phó trưởng ban thường trực ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy Lộ Anh Phàm đến thành phố Tân An tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của Tỉnh ủy, bổ nhiệm Bí thư Quận ủy Tần Phượng làm Ủy viên thường vụ thành ủy. Tin tức này đã không còn là bí mật, ở thành phố sớm đã truyền ra. Nhưng trong đại hội bổ nhiệm, các cán bộ cấp huyện cục đã phát hiện, dựa theo văn kiện nhậm chức của Tỉnh ủy, Tần Phượng trong bộ máy Ủy viên thường vụ thành ủy không ngờ còn xếp hạng trước Trưởng ban Tuyên giáo Trịnh Thiện Sơn.

Trải qua điều chỉnh bộ máy Ủy viên thường vụ Tân An, Trịnh Thiện Sơn xếp hạng cuối cùng, và Tần Phượng đứng trên ông ta một bậc.

Dựa theo thường quy, Trưởng ban Tuyên giáo không xếp hạng cuối cùng. Mà Tần Phượng, bất kể là kinh nghiệm lý lịch hay thời gian nhậm chức cũng không thể xếp hạng trước Trịnh Thiện Sơn. Nhưng Tỉnh ủy điều chỉnh văn kiện giấy trắng mực đen, ai cũng không dám nói gì.

Trịnh Thiện Sơn vốn là Ủy viên thường vụ thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố, được điều chỉnh thành Trưởng ban Tuyên giáo, trong bộ máy Ủy viên thường vụ bị giảm xuống vài bậc. Lần này bị Tỉnh

ủy điều chỉnh xuống hạng cuối cùng, thậm chí còn sau một Ủy viên thường vụ khác. Điều kỳ lạ này khiến trong vòng tròn quyền lực cao tầng sinh ra sự ngỡ vực vô căn cứ.

Tần Phượng chính thức đảm nhận chức Ủy viên thường vụ thành ủy, Bí thư Quận ủy.

Đối với khu Tân An mà nói, đây không chỉ là cá nhân Tần Phượng lên chức, mà đồng thời còn có ý nghĩa, khu Tân An rốt cuộc đã có được địa vị chính trị của mình trong thành phố. So với khu huyện bình thường khác cao hơn một bậc.

Ai cũng không nghĩ tới, ngày thứ ba sau khi Tần Phượng nhậm chức, Thành ủy đột nhiên khẩn cấp điều chỉnh bộ máy khu Tân An.

Chủ tịch quận Cố Khải Minh điều nhiệm đến làm Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng thành phố Tân An. Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng điều nhiệm là Phó trưởng ban thư ký UBND thành phố. Mà chức Chủ tịch quận khu Tân An nghe nói là một cán bộ từ Các bộ và Ủy ban trung ương xuống tạm giữ chức. Trước đây chính là Phó chủ tịch một huyện lân cận. Lần này đến đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố Tân An.

Cố Khải Minh tại sao đột nhiên bị điều chỉnh thì lời đồn rất nhiều. Có người nói là Cố Khải Minh bị Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực liên lụy. Chu Quang Lực trong cuộc chiến với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham bị bại trận, nên y cũng bị chèn ép theo. Nhưng cũng có người nói Cố Khải Minh phạm phải những vấn đề về kinh tế, nhưng cũng không nghiêm trọng. Cho nên Thành ủy điều chỉnh y đến làm Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng thành phố. Coi như là một sự khoan dung và bảo vệ. Còn có người nói rằng Cố Khải Minh sợ dĩ bị điều chỉnh, nguyên nhân cũng không phức tạp, chính là nhường chỗ cho một Chủ tịch quận mới chuyển tới.

Hai lời đồn trước lại không bằng lời đồn thứ ba.

Ở quận cao thấp chợt ồn ào huyên náo, nói rằng Chủ tịch quận mới tới lai lịch không nhỏ.

Ngày 9 tháng 1, buổi chiều, tuyết bay lả tả.

Những chủ quản các xã thị trấn đều chạy tới quận tham dự đại hội cán bộ khu. Xế chiều hôm nay, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy sẽ tới tuyên bố quyết định bổ nhiệm cán bộ mới nhất của khu Tân An. Cố Khải Minh đã đi rồi, lặng yên rời đi, không một người biết. Sau khi thu dọn đồ đạc của mình đã cùng với lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Thành ủy đến thành phố nhậm chức Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng.

Bành Viễn Chinh lái xe trên đường thật chậm. Khi tới Quận ủy, hẩn nhìn đồng hồ, thấy đã trễ mất vài phút, thì liền khẩn trương xuống xe thẳng đến hội trường Quận ủy.

Trong hội trường Quận ủy đã sớm ngồi đầy những chủ quản các xã, thị trấn, nhân vật số một của khu, người phụ trách các xí nghiệp có liên quan gần trăm cán bộ cấp trưởng phòng.

Bành Viễn Chinh lặng yên đi vào, tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó nhìn lên đài Chủ tịch mới giật mình kinh hãi.

Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam, hai vị lãnh đạo thành ủy không ngờ cùng nhau có mặt. Tần Phượng chủ trì hội nghị, trên đài còn có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, hòa hoa phong nhã, đeo một cặp mắt kính gọng vàng, nét mặt tươi cười, thần thái thông dong.

Nói chung, loại cán bộ cấp huyện cục đến nhậm chức, nhiều lắm là Trưởng ban Tổ chức cán bộ ra mặt cũng là coi trọng lắm rồi. Nhưng hôm nay, Phó bí thư phụ trách Đảng và quân chúng bình thường rất ít khi xuất đầu lộ diện Hàn Duy cũng đã xuất hiện. Đây dường như ứng với những gì mọi người đã đồn đại. Chủ tịch quận này lai lịch thật sự không nhỏ.

Phó bí thư Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ, hai vị lãnh đạo đều tự mình ra mặt. Đây chính là vấn đề mặt mũi?

Bành Viễn Chinh cũng có cảm giác này, hướng chi là người khác.

Tần Phượng hắng giọng, cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, sau đây chúng ta hãy cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ đồng chí Tổng Bính Nam đến tuyên bố quyết định điều chỉnh cán bộ mới nhất của Thành ủy.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Tổng Bính Nam đứng dậy, hướng dưới đài khom lưng, sau đó cầm lấy micro, trực tiếp nói:

- Thành ủy trải qua suy xét thận trọng, xuất phát từ đại cục toàn thành phố, quyết định miễn đi chức vụ Chủ tịch quận khu Tân An của đồng chí Cổ Khải Minh. Đồng chí Cổ Khải Minh sẽ có bổ nhiệm khác.

- Bổ nhiệm đồng chí Tô Vũ Hoàn đến làm Ủy viên quận ủy, Ủy viên thường vụ, Phó bí thư, Chủ tịch quận Tân An.

Tổng Bính Nam nói đến đây, hơi dừng lại một chút. Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên. Ông tiếp tục cất cao giọng nói:

- Bổ nhiệm đồng chí Chu Đại Dũng làm Ủy viên thường vụ quận ủy.

Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng tiến vào Ủy viên thường vụ rồi sao? Chu Đại Dũng không phải Phó chủ tịch thường trực quận, nhưng lại tiến vào Ủy viên thường vụ. Đây không phải là bên UBND quận sẽ có hai Ủy viên thường vụ Phó chủ tịch quận sao? Những cán bộ cấp phòng có mặt đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Nhưng tiếng vỗ tay vẫn vang lên.

Chu Đại Dũng không ngờ tiến vào Ủy viên thường vụ, đây là do Tần Phượng đề cử hay là Tổng Bính Nam tiến cử? Hoặc là Đông Phương Nham nhúng tay vào? Bành Viễn Chinh có chút không ngờ, khẽ cau mày.

Chu Đại Dũng quan hệ với hắn khá chặt chẽ. Chu Đại Dũng có thể tiến vào Ủy viên thường vụ, hắn tất nhiên phải vui mới đúng. Nhưng vấn đề mấu chốt là, hắn cảm giác chuyện này không bình thường.

- Được rồi, sau đây chúng ta hãy hoan nghênh Phó bí thư Thành ủy, đồng chí Hàn Duy đại diện Thành ủy ra chỉ thị quan trọng.

Kế tiếp, Hàn Duy cũng không nói nhiều, đơn giản thừa nhận công tác trước đây của Cổ Khải Minh. Sau đó lại giới thiệu Chủ tịch quận mới nhậm chức Tô Vũ Hoàn. Cuối cùng là Tô Vũ Hoàn đọc diễn văn. Tô Vũ Hoàn trên đài nói cái gì đó, bởi vì Bành Viễn Chinh đứng cách quá xa, kỳ thật cũng không nghe rõ lắm.

Thật là cán bộ đến từ thủ đô? Bành Viễn Chinh trong lòng cười thầm, nhưng cũng không để bụng. Hiện tại, ở Các bộ và Ủy ban trung ương ở thủ đô có một số cán bộ trẻ tuổi thường xuyên trao quyền cho cấp dưới xuống địa phương tạm giữ chức. Bình thường rèn luyện vài năm là có thể quay về thủ đô đảm nhận trọng trách.

Vị Chủ tịch mới đến này có phải hay không loại tình huống đó thì hắn vẫn không hiểu hết.

321. Chương 327: Khu Kinh Tế Mới Vân Thủy

Chủ tịch quận mới đến Tô Vũ Hoàn đã đưa đến một ít chấn động. Nghe nói bối cảnh của y khá thần bí. Trong nhất thời đã trở thành một trong những chủ đề được bàn tán nhiều nhất ở khu Tân An.

Bành Viễn Chinh không quan tâm, hoặc có thể nói hắn căn bản không có để ở trong lòng.

Cán bộ tạm giữ chức đến từ thủ đô nhất định phải có siêu bối cảnh sao? Mà cho dù là như thế thì như thế nào? Nơi này đâu phải ở thủ đô, mà là khu Tân An thành phố Tân An. Không ai sẽ công khai đập vào lưng của mình. Nếu muốn vững gót chân ở phía dưới thì nhất định phải dựa vào năng lực công tác, đồng thời còn phải có chút quyền mưu thủ đoạn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bành Viễn Chinh muốn lặng yên rời khỏi Quận ủy thì Thẩm Ngọc Lan đã nhìn thấy hắn, nói là Bí thư Tần muốn tìm hắn nói chuyện.

Bành Viễn Chinh nhú mày, thầm nghĩ tìm mình nói chuyện gì? Cuộc họp này kết thúc không phải là lập tức mời dự họp lâm thời hai bộ máy Quận ủy và UBND quận sao, vì Tô Vũ Hoàn đón gió tẩy trần?

Nhưng cứ việc hắn suy nghĩ gì thì cũng vẫn vội vàng bước đến văn phòng Tần Phượng.

Cửa phòng làm việc của Tần Phương rộng mở. Cô hiển nhiên là đang chờ hân.

Thấy Bành Viễn Chinh bước vào cửa, Tần Phương phát tay:

- Cậu đóng cửa lại, tôi có chuyện này muốn nói với cậu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, thuận tay đóng cửa:

- Bí thư Tần tìm tôi có việc gì?

Tần Phương ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Gần đây lãnh đạo thành phố có một ý tưởng, muốn lấy thị trấn Vân Thủy làm chính, mở rộng hai khu vực xã thị trấn xung quanh, thành lập làm một khu kinh tế kỹ thuật mới, đơn vị cấp phó huyện, thuộc quyền quản lý của quận. Ý tưởng này lãnh đạo chủ chốt cũng không phản đối. Tô Vũ Hoàn đến nhận chức chủ yếu là quản lý công việc này Tôi luôn mãi suy xét, cảm thấy cậu nên chuẩn bị tư tưởng.

Bành Viễn Chinh biến sắc.

Tần Phương cũng là vừa mới nhận được tin tức. Thành ủy khẩn cấp điều chỉnh Cố Khải Minh, cô trước đó cũng không biết. Khi Đông Phương Nham tìm cô nói chuyện, đến khi Cố Khải Minh bị điều đi chỉ có một tuần. Mà thành phố muốn kết hợp thị trấn Vân Thủy và hai xã thị trấn khác của khu Tân An thành một khu kinh tế mới cũng là vừa mới quyết định.

Cô sở dĩ trước tiên đem tin tức này thông báo cho hân, chủ yếu là suy xét đến việc thiết lập khu kinh tế mới đơn vị cấp huyện, tuy rằng tương đương với việc nâng thị trấn phó huyện. Nhưng đề cập đến một tân đơn vị chuẩn bị xây dựng, tương lai phối trí bộ máy cán bộ cho khu kinh tế mới khẳng định phải do thành phố thống nhất phối hợp. Cần nhắc các loại tình huống, tương lai nhân vật số một khu kinh tế mới Vân Thủy chưa chắc là Bành Viễn Chinh.

Kinh nghiệm lý lịch nông cạnh là một nhược điểm lớn nhất của Bành Viễn Chinh. Nhậm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn cũng chưa tới một năm. Nếu đề bạt lên cấp phó huyện thì khả năng là cực thấp.

Tần Phương nhìn chăm chăm vào Bành Viễn Chinh, thấy sắc mặt hân lay động thì biết rằng việc này đối với hân mà nói là có chút đột nhiên.

Mà trên thực tế, cô không phải cũng cảm thấy đột nhiên đó sao?

Bành Viễn Chinh nhíu mày.

Tần Phương lo lắng hỏi. Hân đương nhiên lập tức phản ứng lại.

Khu kinh tế mới cấp khu huyện và khu kinh tế mới do quốc gia hoặc tỉnh đặt ra là khác nhau. Khu kinh tế mới do tỉnh hoặc quốc gia thiết lập, cơ cấu quản lý có tư cách pháp nhân cơ quan hành chính và được hưởng chức quyền quản lý hành chính. Mà Ban quản lý Khu kinh tế mới cấp khu huyện, chức quyền hành chính phải trao lại cho UBND khu huyện, do UBND khu huyện phái ra cơ cấu, đại diện cho UBND khu huyện đặt ở khu kinh tế mới.

Bởi vì phê chuẩn thành lập khu kinh tế mới cấp khu huyện bình thường là cấp tỉnh trở xuống thành phố cấp địa. Bởi vậy, Ban quản lý khu kinh tế mới cấp khu huyện chỉ có thể là một loại hành chính ủy thác trao quyền, thực sự không phải là một loại pháp luật trao quyền.

Nói cách khác, thị trấn Vân Thủy nâng lên thành khu kinh tế mới cấp khu huyện, nhìn qua thì địa bàn lớn, cơ cấu lên cấp. Nhưng trên thực tế, quyền lực tuyệt đối lại rơ rút lại trên diện rộng. Bộ môn chỉ có chức năng quản lý mà không có quyết sách. Quyền quyết sách là nằm ở quận.

Điều này có ý nghĩa, ngay cả Bành Viễn Chinh trong tương lai trở thành nhân vật số một khu kinh tế mới, nhưng làm chuyện gì cũng phải thông qua huyện. Mà trước mắt, Bành Viễn Chinh đối với việc quy hoạch và khai thác tổng hợp, phát triển xây dựng chỉ vừa mới bắt đầu. Một khi khu kinh tế mới thành hình thì những cố gắng trước đây của hân đều trở thành mây khói, thậm chí sẽ bị đẩy ngã.

Tiền đồ chính trị cá nhân cũng như vậy. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, lấy thị trấn Vân Thủy làm nơi chính trong việc thiết lập khu kinh tế mới, nhìn qua thì phù hợp với xu hướng thời đại “Kinh tế cao hơn hết thảy”, nhưng trên thực tế lại là một quyết sách phủ đầu.

Trong trí nhớ của Bành Viễn Chinh kiếp trước, tương lai thị trấn Vân Thủy là trung tâm khu mới của thành phố Tân An. Khu mới thành phố Tân An được phê duyệt thành lập là cùng cấp với hành chính khu Tân An, chứ không phải là khu kinh tế mới. Cho nên, những quy hoạch và ý nghĩa của hần đều được triển khai.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì mình tái sinh, làm cho quỹ đạo phát triển lịch sử của thành phố Tân An đi chệch hướng? Mà cái gọi là tư tưởng “khu kinh tế mới Vân Thủy” chính là dấu hiệu của việc đi chệch hướng đó?

Tần Phượng thở dài nói:

- Cậu nên chuẩn bị tư tưởng. Tôi nghe ý tứ của Bí thư Đông Phương nói đây là ý tưởng của Chủ tịch thành phố Chu, và đại đa số lãnh đạo thành phố đều tỏ vẻ tán thành. Mà trên thực tế, tôi trước kia cũng từng có suy xét qua như vậy. Đứng từ đại cục cải cách phát triển toàn thành phố, thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy vẫn có lợi hơn.

Bành Viễn Chinh thở phào nói:

- Bí thư Tần, tôi không nghĩ như vậy.

- Xây dựng khu kinh tế mới trong nước đang phát triển và nhiệt độ cũng không giảm. Điều này kỳ thật chẳng bình thường, sớm muộn rồi cũng sẽ hạ nhiệt độ. Mà những chính sách ưu đãi của quốc gia cho các khu kinh tế mới cũng sẽ tiến hành điều chỉnh.

- Bí thư Tần, không phải tất cả các địa phương đều thích hợp thiết lập khu kinh tế mới. Lấy thị trấn Vân Thủy mà nói, cơ sở công nghiệp hùng hậu nhưng trên cơ bản lại giới hạn trong lĩnh vực công nghiệp truyền thống như dệt, hóa chất. Dịch vụ và công nghiệp kỹ thuật cao cơ hồ là trống rỗng. Vòng tròn sản nghiệp cần có thời gian và quá độ. Cường ép lên ngựa, mở rộng sản nghiệp kỹ thuật cao cấp – hiện đại chỉ sợ là cái giá phải trả quá lớn, sẽ hủy đi nền kinh tế vốn có của thị trấn Vân Thủy.

- Ngoài ra, hai xã thị trấn xung quanh thị trấn Vân Thủy đều là thị trấn nông nghiệp. Bắt ép tiến vào khu kinh tế mới chỉ có thể làm cho hai xã thị trấn này càng thêm nghèo khó. Về mặt quản lý thì lại càng khó khăn và gánh nặng hơn.

Tần Phượng đuôi lông mày nhướng lên:

- Những gì cậu nói không phải là không có đạo lý. Nhưng thiết lập khu kinh tế mới là quyết sách của thành phố, quận chúng ta không quyết định được. Cách nhìn của cá nhân tôi là theo chiều hướng phát triển. Còn cậu là theo công tác cá nhân.

Tần Phượng lời nói ám chỉ một điều gì đó.

Ý tứ của cô rất rõ: “Nếu cậu muốn tiếp tục ở chỗ này, vậy phải trước tiên làm công tác.

- Haha, nếu là quyết sách của thành phố thì cá nhân tôi phải phục tùng theo quyết sách của tổ chức.

Bành Viễn Chinh cười nhạt, nhún vai. Tần Phượng nhíu mày:

- Lời này tôi sao nghe thấy sự bức bối trong đó vậy?

- Tôi chỉ là một cán bộ thị trấn nho nhỏ, nào dám nghi ngờ quyết sách của lãnh đạo. Nếu như vậy, tôi sẽ giống như một ông sư, gõ mõ tụng kinh ngày nào hay ngày ấy. Khi nào thị trấn Vân Thủy bị hủy đi, thì khi đó hãy nói sau.

- Cậu...

Tần Phượng thấy bộ dạng “vò đã mẻ lại sứt” của Bành Viễn Chinh thì tức giận, sắc giọng nói:

- Đây chỉ là một quyết sách, muốn chân chính biến thành sự thật thì còn cần điều tra nghiên cứu lại, luận chứng và báo xin phê chuẩn. Ít nhất cần đến nửa năm. Cậu vẫn còn thời gian.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Cảm ơn Bí thư Tần đã quan tâm, tôi hiểu rồi. Vừa lúc muốn xin lãnh đạo nghỉ phép. Tôi muốn đến thủ đô giải quyết một số chuyện cá nhân, phải qua tết âm lịch mới về được. Ngày kia tôi sẽ đi, chắc mất khoảng mười ngày. Xin lãnh đạo phê chuẩn.

- Lâu như vậy sao? Cậu đến thủ đô làm gì? Nhà của cậu không phải ở thành phố sao? Như thế nào lại chạy đến thủ đô qua tết âm lịch?

Tần Phượng theo bản năng là hỏi một câu. Nhưng cô lập tức ý thức được mình là lãnh đạo cấp trên, hỏi việc riêng tư của cấp dưới là có chút thất thổ, gương mặt quyến rũ đỏ lên, không kìm nổi quay đầu đi chỗ khác.

- Được rồi, cậu cứ an bài cho tốt công tác trong thị trấn, rồi giải quyết việc cá nhân sau. Nhớ kỹ, duy trì thông tin thẳng đường, không được mất đi liên hệ với thị trấn và quận. Cậu hãy trở về đi, tôi phải lập tức triệu tập cuộc họp bộ máy Quận ủy.

Tần Phượng phát tay.

Cô hôm nay mặc một chiếc áo màu trắng bó sát người, cổ cao hoàn toàn che khuất đi chiếc cổ trắng toát. Nhưng phần ngực nóng bỏng cao thẳng vẫn nhấp nhô. Khi cô phát tay, bộ ngực nhô nhào, khiến cho người ta bị đánh mạnh vào thị giác.

Bành Viễn Chinh không trong không kìm nổi dâng lên một tia khác thường. Sự khác thường này khiến hần đột nhiên xấu hổ, khẩn trương thu hồi ánh mắt tham lam của mình, xoay người vội vàng rời đi.

Tần Phượng chậm rãi nhìn hần đi ra cửa, trên mặt lại ửng đỏ lên thêm.

Sau khi rời khỏi văn phòng Tần Phượng, Bành Viễn Chinh sắc mặt bình tĩnh, có chút ngưng trọng.

Thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy, hần xem ra có chút vô nghĩa, cũng không cần thiết. Nhiều lắm là hai ba năm, thị trấn Vân Thủy sẽ tiến vào thành phố. Mà tính từ lâu dài thì là theo chiều hướng phát triển.

Chỉ khi nào thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy, trên thực tế liền tương đương với việc chặt đứt sự khuếch trương của nó. Cứ như vậy, trên thực tế lại bất lợi cho tiến trình đô thị hóa và chỉnh thể phát triển của những khu phía bắc.

Thị trấn Vân Thủy thì không nói, nhưng những xã thị trấn xung quanh đều khá nghèo khó. Chỉ có thông qua tiến trình đô thị hóa và di dời thành nội phía bắc thì mới có thể thoát thai hoán cốt, phát sinh thay đổi. Nếu chỉ là một khu kinh tế mới cấp khu huyện thì sẽ kéo nền kinh tế khu vực đi xuống.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh không kìm nổi than nhẹ một tiếng. Giờ phút này, hần vị trí thấp kém, chỉ là một cán bộ thị trấn nho nhỏ. Đối với quyết sách của thành phố ngay cả phản đối cũng chẳng làm nên chuyện. Nhưng hần quyết định thông qua phương thức của mình, hướng ở trên hiến kế. Đồng thời lợi dụng cơ hội trở về thủ đô, hướng ông nội Phùng lão nhắc tới chuyện này.

322. Chương 328: Chủ Tịch Quận Tô

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, an bài một chút công tác trước tết, sau đó đem công tác của thị trấn giao lại cho Phó bí thư Chữ Lượng, đồng thời hướng các thành viên trong bộ máy lãnh đạo truyền đạt lại tinh thần và chỉ thị của quận ủy, đơn giản giới thiệu cho mọi người một chút về Chủ tịch quận mới Tô Vũ Hoàn.

Sau đó Bành Viễn Chinh liền rời thị trấn về lại thành phố. Hần và Phùng Thiển Như đã chuẩn bị xong, sáng sớm ngày mốt, ngày 18 tháng 1 là trở về thủ đô. Bởi vì dịp tết nên xe lửa rất hỗn loạn nên trong nhà phải xe đến đón họ.

Ngày 22 tháng 01 là giao thừa. Bọn họ về trước mấy ngày nên thời gian tương đối rộng rãi.

Về đến nhà, Phùng Thiển Như lại không thấy ở nhà. Bành Viễn Chinh biết rằng cô ra ngoài đi dạo mua sắm, cũng không quan tâm nhiều, trở về phòng ngủ của mình, ngồi trước bàn làm việc bắt đầu viết một bài văn.

Trầm ngâm thật lâu, hần mới xác định được tiêu đề của bài văn: “Suy nghĩ về việc xây dựng khu kinh tế mới”.

Đối với vấn đề này, hần liền nghĩ lại những gì đã diễn ra ở kiếp trước, sắp xếp lại một lần, tự nhiên là hành văn lưu loát. Hần rất quen thuộc thể loại luận văn hai ngàn chữ về tình hình chính trị đương thời. Chỉ cần có quan điểm, chân chính hình thành dự thảo thời gian sẽ không quá dài.

- Năm gần đây, không ít địa khu đang xây dựng những khu công nghiệp mới. Việc xây dựng khu công nghiệp đang trở thành một trong những giai đoạn phát triển kinh tế nóng bỏng. Xây dựng khu kinh tế mới sẽ mang đến hy vọng đẩy nhanh công nghiệp hóa và hiện đại hóa đô thị, nhưng lại sinh ra vấn đề hạn chế.

Viết xong lời mở đầu, Bành Viễn Chinh do dự một chút, vẫn quyết định lấy tình hình thực tế của thành phố Tân An để làm hình mẫu trình bày vấn đề. Bởi vì điều này mới dễ dàng khiến cho lãnh đạo thành phố coi trọng và chú ý.

- Trước đây, khu vực phân bố càng lúc càng rộng, việc xây dựng khu sản nghiệp chủ yếu tập trung tại các tỉnh, thành phố vùng duyên hải. Hiện tại thì đã lan rộng đến các tỉnh và thành phố đất liền. Có địa phương không chỉ có huyện mới có khu kinh tế mới, mà ngay cả thị trấn cũng có. Một huyện ở thành phố Tân An tỉnh Giang Bắc là một huyện chỉ có hơn năm trăm ngàn nhân khẩu, nhưng tại đó đã xây dựng nên hai khu công nghiệp. Một là khu kinh tế mới do huyện quản lý. Một là khu công nghiệp do thị trấn trung tâm của huyện quản lý. Trong thời điểm sáu tháng cuối năm, có hơn một nửa xã, thị trấn đều thành lập khu công nghiệp, khiến tình hình tài chính trở nên khẩn trương. Bình thường tiền lương trả cho nhân viên cũng trở nên khó đúng hạn. Nhưng năm nay vẫn đang vay nợ hai mươi triệu đồng để xây dựng khu công nghiệp.

- Có khu công nghiệp nhìn ngoài mặt thì vô cùng phồn vinh nhưng trên thực tế, bởi vì tranh đoạt hạng mục, không có cạnh tranh theo thứ tự, khiến cho đại lượng tài chính của vườn sản nghiệp trở nên vô nghĩa. Rất nhiều năm chẳng thu hồi lại được. Cá biệt có địa phương chỉ vì muốn thu hút hạng mục tiến vào trong khu mà đã đặt ra những chính sách như miễn tiền thuế đất, tiền thuê đất, tiền kinh doanh.... Tổng kết lại thì ngoại trừ cái vỏ ngoài hoành tráng thì cái gì cũng không có.

Hơn một tiếng đồng hồ, một bản thảo một ngàn năm trăm chữ đã được hình thành. Bành Viễn Chinh từ đầu đến cuối sửa chữa trau chuốt lại, lúc này mới bỏ cây bút trong tay, châm một điếu thuốc.

Hần biết mình viết như vậy sẽ khiến cho một số lãnh đạo thành phố và lãnh đạo ở huyện được điểm tên sẽ bất mãn. Nhưng hần không đề tên mình vào trong đó. Trên đường trở về thủ đô, hần sẽ nhờ Từ Tiểu liên lạc một chút, khiến Từ Tiểu hỗ trợ tìm người của Nhật báo Giang Bắc, rồi nhờ họ dùng hình thức phát biểu đưa ra. Như vậy mới có sức thuyết phục thật lớn.

Hần đang xem lại bài văn của mình thì phía sau truyền đến tiếng mở cửa. Hần biết Phùng Thiển Như đã trở về liền đứng dậy ra đón. Quả nhiên, cánh cửa được đẩy ra, Phùng Thiển Như bước vào, trong tay có chút cổ hết sức mang theo hai cái bao. Chiếc áo khoác màu vàng nhạt, cái khăn quàng cổ màu trắng đều trẻ xuống. Trên trán rịn đầy mồ hôi.

Bành Viễn Chinh một tay xách lấy mấy túi đồ, tùy tiện thả lên trên bàn, sau đó ôm cô vào ngực, dịu dàng nói:

- Thiển Như, em đi mua đồ, hần là nên chờ anh cùng đi chứ. Nhiều đồ như vậy, làm sao một mình em xách nổi?

- Bộ em mua nhiều đồ lắm sao?

Bành Viễn Chinh không kìm nổi cười khở.

Trong thời gian này, Phùng Thiển Như không ngừng ra ngoài mua sắm những vật dụng cho căn nhà. Cô trên căn bản thấy cái gì hiếm lạ, chỉ cần thích liền mua ngay. Chỉ trong vài ngày trong nhà đã có một đồng lớn.

Toàn là hàng mỹ nghệ, vật lưu niệm, vật trang trí nhỏ. Bất kể là đặc sản Tân An, thì ai cũng không cự tuyệt.

Phùng Thiển Như cười hì hì, xoa cái tay lạnh cóng:

- Anh Viễn Chinh, bước sang năm mới rồi. Người trong nhà lại nhiều, mua nhiều như vậy khỏi sợ thiếu phần ai.

Bà Viễn Chinh trầm ngâm không nói, thầm nghĩ những thứ cô mua, ở thủ đô cũng đều mua được. Từ Tân An mang về những thứ mà thủ đô cũng có thì chẳng phải thừa thãi sao?

Nhưng Phùng Thiến Như đang cao hứng, hẳn cũng không nên nói cái gì. Chỉ cần cô cao hứng là được.

- Thiến Như, em còn mua gì nữa hay không? Nếu muốn mua, anh ngày mai ra ngoài dạo phố với em một ngày.

Bà Viễn Chinh mỉm cười, cởi giúp áo khoác cho Phùng Thiến Như.

- Thôi đi, không mua nữa. Nhưng ngày mai....

Phùng Thiến Như nói xong, gương mặt xinh đẹp lại hiện lên một tia ngượng ngùng:

- Em muốn mua quần áo cho hai đứa mình...

Bà Viễn Chinh lập tức tỉnh ngộ. Hai người bọn họ lúc này phải về lại thủ đô. Trong nhà đã lo liệu xong việc đính hôn cho hai người. Tuy rằng chưa phải chính thức kết hôn, nhưng đối với Phùng Thiến Như cũng rất quan trọng, tất nhiên là muốn chuẩn bị hai bộ quần áo mới.

- Đi, ngày mai chúng ta ra ngoài mua nhé.

Bà Viễn Chinh ôm lấy cô gái xinh đẹp trước mắt, đáy lòng tràn ngập nhu tình.

Hắn không kìm nổi lại cúi người xuống hôn Phùng Thiến Như. Hai người lại một trận hoan phong. Hai người vừa mới bước vào tình yêu, tình còn nồng ấm, gần như mỗi ngày đều hạnh phúc.

Sau khi xong xuôi, Phùng Thiến Như trần truồng co rúc trong lòng ngực Bà Viễn Chinh, nét mặt bay bổng hạnh phúc, xấu hổ nói:

- Anh Viễn Chinh, em sợ tiếp tục như vậy, em sẽ mang thai đấy.

Bà Viễn Chinh dịu dàng cười, vuốt ve bờ lưng thon thả của cô:

- Không có việc gì đâu. Có con chúng ta cũng vẫn kết hôn được mà.

Phùng Thiến Như thân thể cứng ngắc, bĩu môi nói:

- Không cần đứa con, không cần kết hôn, cũng không cần có trách nhiệm với em sao?

Bà Viễn Chinh xấu hổ, khẩn trương giải thích, dùng mọi lời ngon tiếng ngọt mới khiến Phùng Thiến Như dịu lại.

10h sáng ngày thứ hai.

Bà Viễn Chinh đang cùng Phùng Thiến Như ở siêu thị mua quần áo thì Chủ Lượng điện thoại tới.

- Bí thư Bà, thật ngại quá, quấy rầy lãnh đạo.

- Sao vậy? Thị trấn có việc à?

- Thị trấn thật ra không có việc gì, nhưng vừa rồi UBND quận thông báo, nói là Chủ tịch quận Tô muốn điều tra nghiên cứu công tác an toàn sản xuất của thị trấn. Quận yêu cầu thành viên lãnh đạo đảng chính thị trấn toàn bộ phải tham dự.

Chủ Lượng nhẹ nhàng nói.

Bà Viễn Chinh nhú mày nhưng không nói gì. Hắn thật không ngờ, Tô Vũ Hoàn vừa mới nhậm chức hai ngày liền lựa chọn thị trấn Vân Thủy là địa điểm thứ nhất hạ cơ sở.

Điều này đương nhiên là biểu hiện thị trấn Vân Thủy có địa vị đặc biệt ở quận, nhưng đồng thời dường như cũng biểu lộ một số manh mối khác. Bà Viễn Chinh đột nhiên nhớ tới lời nói ám chỉ của Tần Phượng với hắn. Tô Vũ Hoàn đến đây, công tác chủ yếu chính là trừ bị thành lập khu kinh tế mới Vân Thủy.

Nghe đầu dây bên kia không có động tĩnh, Chữ Lượng nhẹ nhàng gọi:

- Bí thư Bành. Bí thư Bành.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Vâng, tôi biết rồi, tôi lập tức trở về ngay.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại.

Hắn bắt buộc phải trở về. Bất kể thế nào, Chủ tịch quận mới nhậm chức lần đầu xuống cơ sở, hắn là nhân vật số một của thị trấn, không thể không có mặt. Nếu không thì là không nể mặt lãnh đạo, đồng thời khiến tân lãnh đạo mất hứng, thậm chí ghi hận trong lòng.

Hắn nói với Phùng Thiên Như hai câu, bảo cô cứ đi dạo siêu thị. Hắn lái xe trở lại thị trấn, tiếp đãi Tô Vũ Hoàn xong sẽ quay lại đón cô.

Bành Viễn Chinh gần như là cùng Tô Vũ Hoàn một trước một sau tiến vào trong cơ quan.

Hắn từ trên xe nhảy xuống, chỉ thấy đám người Chữ Lượng đã chờ sẵn trong sân. Còn chưa kịp nói hai câu thì hai chiếc xe Santana màu đen đã tiến vào. Trợ lý chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND quận Mạc Xuất Hải nhảy xuống xe trước, tự mình mở cửa xe cho Tô Vũ Hoàn.

Mạc Xuất Hải là tâm phúc của Cố Khải Minh. Cố Khải Minh đi rồi, nhưng y lại không đi, chỉ có thể ở lại tiếp tục hầu hạ Chủ tịch quận mới. Đương nhiên, Chủ tịch quận mới có trọng dụng y hay không thì lại là chuyện khác. Chỉ cần y đừng phạm sai lầm, cấp bậc trợ lý chủ tịch huyện sẽ được bảo lưu. Nhưng nếu Tô Vũ Hoàn không trọng dụng y, cái chức Chánh văn phòng UBND quận cũng không còn, và bị điều chỉnh ra ngoài.

Vua nào triều thần nấy. Người bên cạnh lãnh đạo có đổi thì cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Mạc Xuất Hải lúc này tâm tính đương nhiên là rất sợ.

Cửa xe mở ra, Tô Vũ Hoàn mỉm cười bước xuống. Bành Viễn Chinh cười, cùng với các trợ thủ của mình tiếp đón:

- Chủ tịch quận Tô! Hoan nghênh lãnh đạo đến thị trấn Vân Thủy kiểm tra chỉ đạo công tác.

Tô Vũ Hoàn cao giọng cười, thái độ cực kỳ nhiệt tình, bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh phải không? Tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tôi mặc dù công tác ở huyện khác, nhưng nghe tên cậu như tiếng sấm bên tai.

- Ngày hôm qua, Bí thư Tần còn nói với tôi, vị Bí thư Quận ủy thị trấn Vân Thủy này tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng đã là một cây bút chủ lực. Thật là một cán bộ trẻ tuổi có năng lực.

Tô Vũ Hoàn mang đến cho người ta cảm giác rất ôn hòa, bình dị, gần gũi. Hơn nữa phong độ nhìn qua rất có nội hàm và tu dưỡng. Nhưng Bành Viễn Chinh lại cảm giác, sau nụ cười ôn hòa đó là một sự giả dối.

- Trời lạnh như vậy, khiến các đồng chí chờ ở đây, thật sự là rất ngại. Đi, mọi người vào bên trong.

Tô Vũ Hoàn không ngờ khách thành chủ, kêu gọi mọi người lên lầu, bước vào phòng họp.

Trong phòng hội nghị sớm đã an bài thỏa đáng. Thuốc lá, trà, hoa quả đều không thiếu. Chữ Lượng thậm chí còn khiến cán sự tuyên truyền của phòng đảng chính viết một biểu ngữ hoan nghênh “Nhiệt liệt hoan nghênh Chủ tịch quận Tô đến thị trấn tham gia chỉ đạo công tác”.

323. Chương 329: Trấn An Lòng Người

Tô Vũ Hoàn hiển nhiên là có chút hài lòng.

Tân lãnh đạo xuống cơ sở, điều tra nghiên cứu là phụ, lộ diện mới là chính. Tuy nhiên, lúc này đây, Tô Vũ Hoàn đến thị trấn Vân Thủy lộ diện, lại chỉ mang theo Mạc Xuất Hải và một nhân viên của UBND quận. Ngay cả Phó chủ tịch quận cũng không đi cùng. Hiển nhiên là đột nhiên nảy sinh ý tưởng.

Tô Vũ Hoàn ngồi trên đài chủ tịch, uống một ngụm trà, châm một điều thuốc, mỉm cười nói:

- Tôi lần này đến đây, chủ yếu là đi tham quan một chút, hiểu được tình huống. Đồng thời gặp mặt các đồng chí trong thị trấn.

- Đối với thị trấn Vân Thủy, tôi ở huyện lân cận cũng rất chú ý. Hơn nữa, Bí thư Viễn Chinh cũng ở đây. Tôi lúc này đến đây cũng có thể nói là mộ danh mà đến.

Tô Vũ Hoàn ở trên đài lưu loát chậm rãi nói. Hơn nữa cách nói chuyện cũng tự thành hệ thống, có vẻ rất có trình độ.

Bành Viễn Chinh thần sắc bình tĩnh mà dẫn dắt mọi người ngồi dưới đài, còn thật sự lắng nghe, kỳ thật trong lòng lại nổi lên một tia ngưng trọng. Tô Vũ Hoàn lần này đến đây không chỉ đơn giản là tham quan.

Quả nhiên, Tô Vũ Hoàn nói xong, liền chuyển đề tài đến việc thành phố có ý thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy. Ý lời này mới mở miệng, Bành Viễn Chinh âm thầm nhíu mày. Còn những lãnh đạo thị trấn khác thì sắc mặt đột biến.

Lấy thị trấn Vân Thủy là chính trong việc thiết lập khu kinh tế mới. Sau này bộ máy khu kinh tế mới khẳng định phải do ở trên tiến hành thống nhất điều phối. Ngoài mặt nhìn, bọn họ lần này được lên cấp. Bành Viễn Chinh sẽ trở thành cấp huyện phó. Chữ Lượng lên cấp Trưởng phòng, nhưng trên thực tế lại không như vậy.

Một khi làm không tốt, bọn họ sẽ bị đánh loạn. Một lần nữa an bài đến một xã thị trấn xa xôi, hoặc điều đến cơ quan quận.

Chân chính nhận được lợi ích nhất định là rất ít người. Đa số còn lại sẽ bị sung quân. Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến là có hy vọng nhất. Nhưng hẳn là lãnh đạo thị trấn thì cũng chỉ sợ chẳng có thực quyền. Mà trên thực tế, một đơn vị cấp phó huyện, biên chế cấp trưởng phòng đâu có mấy người? Mà vị trí này ở quận đang có biết bao nhiêu người nhìn vào.

Đương nhiên, cũng có một khả năng, thành viên ban lãnh đạo thị trấn rất ít người tiến vào bộ máy khu kinh tế mới. Đa số người sẽ tự động hạ thấp thành lãnh đạo bộ môn. Loại khả năng này là tương đối lớn.

Tuy rằng cấp bậc không có biến hóa, nhưng lãnh đạo bộ máy lại biến thành lãnh đạo bộ môn. Từ cao tầng thành trung tầng. Loại chênh lệch này khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng.

Sắc mặt đám người Chữ Lượng có chút tái nhợt. Bọn họ cùng nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương đọc được sự bối rối.

Bành Viễn Chinh mày càng cau lại. Hẳn cảm thấy Tô Vũ Hoàn nói chuyện chẳng có trách nhiệm (Đương nhiên, cũng có thể do y cố ý như vậy). Thiết lập khu kinh tế mới trước mắt chỉ là ý tưởng, chứ chưa thực thi. Anh làm Chủ tịch quận, vốn không nên nói ra điều này quá sớm. Chuẩn bị bước sang năm mới rồi, đây không phải rõ ràng đã khiến cho tâm lý của thành viên bộ máy trong trấn rung chuyển, cấp thêm phiền phức cho công tác thị trấn.

Một cuộc gặp mặt ngắn ngủi thì đã đến giờ cơm trưa. Mặc dù trong trấn luôn mời mời nhưng Tô Vũ Hoàn vẫn kiên trì không ở lại thị trấn ăn cơm, cùng với Mạc Xuất Hải vội vàng về lại quận. Bành Viễn Chinh bởi vì cảm xúc không tốt nên cũng không kiên trì mời y ở lại dùng cơm.

Tiến Tô Vũ Hoàn xong, Bành Viễn Chinh thấy đám người Chữ Lượng cảm xúc có chút trầm xuống, thì phát tay nói:

- Mọi người trở lại phòng họp, tôi có vài lời muốn nói với mọi người.

Bành Viễn Chinh đứng ở trên đài chủ tịch, nhìn những trợ thủ ở dưới, trầm mặc thật lâu. Mà mọi người đều im lặng ngồi ngay ngắn, tâm tình phức tạp, sắc mặt ngưng trọng.

Là Chủ tịch quận mới nhậm chức, Tô Vũ Hoàn đương nhiên là không bịa đặt. Nếu Tô Vũ Hoàn đã nói như vậy, nhất định là ở trên sẽ chuẩn bị làm như vậy. Nhìn những khu huyện và các thành phố cấp địa khác thực hiện, việc thiết lập một khu kinh tế mới kỳ thật rất bình thường. Chỉ cần ở thành phố hình thành

quyết sách, ở quận xin phê duyệt báo cáo. Thành phố xét duyệt xong thì báo lại tỉnh lập hồ sơ. Cái gọi là khu kinh tế mới Vân Thủy có thể tiến vào giai đoạn trừ bì.

Cứ như vậy, tiền đồ của một người chẳng còn đáng bao nhiêu. Tiền đồ thì chưa biết, nhưng nhiệt tình công tác đương nhiên đã bị tiêu tan.

- Các đồng chí, vừa rồi Chủ tịch quận Tô đã nhắc tới, sự việc thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy trước mắt chỉ đang trong giai đoạn nghiên cứu luận chứng, tạm thời chỉ có thể nói là quyết sách hạng nhất thôi, chứ chưa thực thi.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Nơi này tôi cũng không nói nhiều. Tôi chỉ cùng mọi người thổ lộ tình cảm, nói ra thái độ của cá nhân tôi.

- Khu kinh tế mới Vân Thủy có thể hay không được thực thi xây dựng thì hiện tại vẫn chưa biết được. Đương nhiên, nếu nó được thực sự xây dựng thì đây là quyết sách quy hoạch của thành phố, chúng ta là cán bộ cơ sở, cũng chỉ có thể phục tùng quyết định của tổ chức.

- Cá nhân nhất định phải phục tùng quyết định của tổ chức. Điều này là không thể nghi ngờ.

Nơi này không có người ngoài, tôi có vài lời xuất phát từ nội tâm. Tôi sau khi đến thị trấn Vân Thủy công tác được mọi người ủng hộ mạnh mẽ. Cá nhân tôi mà nói, tôi hy vọng có thể tiếp tục làm việc với mọi người. Nếu tổ chức quyết định vẫn xây dựng khu kinh tế mới thì tôi vẫn cố gắng tận năng lực giữ mọi người. Tối thiểu, tôi sẽ cố gắng giúp mọi người một cương vị mới thích hợp. Xin mọi người cứ yên tâm. Bành Viễn Chinh tôi không phải là loại chỉ lo cho cá nhân mình. Mọi người ủng hộ công tác của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ mặc mọi người.

- Cho nên, hy vọng mọi người không nên suy nghĩ nhiều, lại càng không vì vậy mà ảnh hưởng công tác. Kỳ thật, điều này đối với chúng ta không phải là chuyện tốt.

- Tối thiểu, tôi có thể cam đoan, bộ máy của chúng ta thời gian nhậm chức tương đối dài, thành tích khá tốt. Ví dụ như đồng chí Chữ Lượng, lão Quý, lão Cổ, đều có cơ hội hướng về phía trước, đột phá lên cấp trưởng phòng.

Bành Viễn Chinh phát tay, cao giọng cười ha hả.

Bành Viễn Chinh lời nói xác định chân thành. Những lời này hẳn vốn có thể không nói. Một khi lan truyền ra ngoài thì ảnh hưởng không tốt. Nhưng để trấn an tư tưởng của mọi người, hẳn lại không thể không nói.

Đám người Chữ Lượng mỉm cười, tâm trạng chuyển biến tốt đẹp. Bọn họ đương nhiên sẽ không vì những lời Bành Viễn Chinh nói mà tiêu trừ sự lo lắng trong nội tâm. Nhưng bọn họ đều biết Bành Viễn Chinh ở thành phố năng lượng rất mạnh. Từ trước đến nay chưa bao giờ nói suông. Nếu Bành Viễn Chinh đã hứa hẹn giúp bọn họ tích cực tranh thủ, thì tương lai nhất định là như thế.

Cộng tác lâu như vậy, Bành Viễn Chinh là người như thế nào, trong lòng cán bộ thị trấn đều biết.

Sau khi trấn an cán bộ xong, Bành Viễn Chinh có chút cảm xúc gọi điện thoại cho Tần Phượng. Một mặt là thử thăm dò, cùng lúc trút vài câu bực tức.

Tần Phượng biết được Tô Vũ Hoàn ở thị trấn Vân Thủy công khai việc chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới thì trầm mặc một lát.

Một lát sau, cô mới thản nhiên cười nói:

- Kỳ thật cho dù là Chủ tịch Tô không nói thì tin tức này cũng sẽ lập tức truyền ra. Theo tôi được biết, Chủ tịch thành phố Chu chiều hôm qua đã đến thị sát khu công nghệ cao. Sang năm ở thành phố sẽ tăng cường việc xây dựng khu kinh tế mới, chuẩn bị xây dựng hai khu kinh tế mới cấp huyện khu. Trong buổi nói chuyện còn nhắc tới khu kinh tế mới Vân Thủy.

À! Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

- Được rồi, tôi biết cậu muốn nói cái gì, đang lo lắng cái gì. Nói cho các người trong thị trấn biết, không cần có tư tưởng gánh nặng gì, càng không cần bởi vì một sự việc như vậy mà ảnh hưởng đến công tác. Chuyện

này còn sớm, năm sau còn tiếp tục thảo luận trong hội nghị thường vụ, chứ chưa đưa ra quyết sách cuối cùng.

Tần Phượng thái độ hôm nay dường như so với hôm trước có chút khác biệt. Bành Viễn Chinh trong lòng vừa động, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Đông Phương Nham thái độ còn có khác? Sự tình có chút thay đổi?

Buổi chiều ngày 7 tháng 01, chiếc xe Phùng gia từ thủ đô phải đến đón Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đã tiến vào thành phố Tân An, đang ở trong nhà khác. Vẫn là xe của quân đội, có hai lái xe, đều là lính tình nguyện năm năm trở lên, kinh nghiệm lái xe phong phú. Mà hai người thay phiên lái xe có thể gia tăng hệ số an toàn trên đường đi.

Sáng sớm ngày 18, hai người lên xe rời khỏi Tân An. Chiếc xe một đường thẳng đến quốc lộ tỉnh thành. Đến thủ đô bằng đường này thì hơi xa, nhưng Bành Viễn Chinh lại muốn đến tỉnh tìm Từ Tiểu có chút chuyện. Đi vòng qua tỉnh thì đường đi phải mất thêm mấy giờ.

10h sáng, chiếc xe tiến vào tỉnh. Xe do quân đội lái nên rất vững vàng, vẫn duy trì tốc độ nhất định.

Phùng Thiển Như trước đó đã gọi điện thoại cho Từ Tiểu. Bởi vậy Từ Tiểu chín giờ sáng đã xuất phát, chờ sẵn ngay bùng binh giao nhau giữa quốc lộ và tỉnh.

Từ Tiểu mặc một bộ quần áo dày, thấy chiếc xe mang biển số thủ đô do quân đội điều khiển thì biết Bành Viễn Chinh đã đến, liền nhảy xuống xe, ở ven đường dùng sức quơ cái khăn choàng màu đỏ, hô to lên:

- Thiển Như, Thiển Như.

Chiếc xe đậu lại ven đường. Phùng Thiển Như nhảy xuống xe, ôm Từ Tiểu một chút. Bành Viễn Chinh cũng bước xuống xe.

Từ Tiểu cười hì hì, giang hai tay, Bành Viễn Chinh do dự một chút. Từ Tiểu liền bấu môi, lằm bằm:

- Đồ quỷ hẹp hòi! Chì đây chỉ là lễ tiết ôm cậu một chút. Một chút phong độ thân sĩ cũng đều không có.

Phùng Thiển Như hé miệng cười:

- Từ Tiểu, ôm cái gì mà ôm, bắt tay là được rồi.

Bành Viễn Chinh cười xấu hổ, tiến lên bắt tay Từ Tiểu, sau đó liền đưa bản thảo trong tay, hạ giọng nói:

- Lúc này đã làm phiền cô, tranh thủ sang năm phát ra giùm tôi, lấy hình thức là báo bình luận.

Từ Tiểu liếc mắt một chút, rồi cất vào trong túi, nửa thật nửa đùa nói:

- Có tư tưởng phản động hay không? Nếu có tư tưởng phản động thì không thể phát ra được. Tôi ngày hôm qua đã gọi điện thoại cho người quen ở Nhật báo Giang Bắc. Người ta nói bản thảo thì có thể phát, nhưng không thể ký tên. Phát bản thảo theo hình thức phát biểu bình luận thì nhất định phải là Tổng biên Tuyên Hòa ký tên mới được. Bởi vì quan điểm bài văn đại diện cho quan điểm của tòa soạn. Báo Đảng thì không thể tùy tiện phát ra tiếng.

- Nội dung bài văn không có vấn đề. Tôi hai ngày hôm trước còn xem qua một bản thảo cùng loại của Nhật báo Giang Bắc. Tóm lại, kính nhờ cô suy nghĩ một chút biện pháp. Bài văn này đối với tôi mà nói là rất quan trọng.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói, nhưng thần thái rất trịnh trọng.

324. Chương 330: Trở Về Thủ Đô

Vì Từ Tiểu nằn nì giữ lại, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như ở lại tỉnh ăn cơm với Từ Tiểu, chính xác là đến nhà Từ Tiểu ăn cơm. Mẹ Từ Tiểu đích thân xuống bếp làm vài món, Từ Xuân Đình cũng về nhà, thể hiện sự trân trọng đối với hai người.

Lúc ăn cơm, Bành Viễn Chinh kể một chút về tình hình Tân An, đương nhiên, trọng điểm là về việc thành phố Tân An chuẩn bị thiết lập Khu kinh tế mới. Đối với quan điểm của Bành Viễn Chinh về việc các khu

kinh tế mới mọc lên như nấm, không khoa học, không theo tiêu chuẩn, Từ Xuân Đình khá tán đồng, thậm chí tỏ ý, bước tiếp theo, tỉnh sẽ ban hành tiêu chuẩn về việc xây dựng các khu kinh tế mới.

Thái độ của Từ Xuân Đình làm Bành Viễn Chinh mừng thầm, bản thảo hẩn viết và ý kiến của lãnh đạo Tỉnh ủy có sự nhất trí, như vậy khi bài báo đăng lên, mới có thể khiến cho các cấp chú ý và phát huy được tác dụng quan trọng.

Trước khi đi, Từ Xuân Đình trình trọng nhờ Bành Viễn Chinh mang cho vợ chồng Phùng lão một món quà mừng năm mới, đó là một bộ sách cổ. Bành Viễn Chinh không mở ra xem, liền nhận ngay. Hẩn biết, lý do chủ yếu khiến Từ Xuân Đình vội trở về cùng dùng cơm với mình, là muốn nhờ mình mang quà tặng cho ông nội.

Thật ra điều này cũng rất bình thường. Từ Xuân Đình là cán bộ một tay pháp luật cất nhắc, lúc tuổi còn trẻ, công tác bên cạnh Phùng lão, có quan hệ rất chặt chẽ với Phùng lão. Tết hằng năm, Từ Xuân Đình đều có quà mừng năm mới vợ chồng Phùng lão, hoàn toàn xuất phát từ quan hệ cá nhân.

Mẹ Từ Tiểu cũng tặng một món quà đính hôn cho Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như, đó là một đôi vòng ngọc.

Bành Viễn Chinh nhún nhường một phen, vẫn phải nhận.

Nếu không nhận, có nghĩa không coi Từ gia là thân cận, không chỉ làm vợ chồng Từ Xuân Đình khó chịu, còn làm Từ Tiểu sượng mặt.

Hai người rời tỉnh, đi thẳng về Thủ đô.

Lúc chạng vạng tối, đã tới địa giới Thủ đô. Phùng Thiển Như gọi điện về nhà, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm bảo hai người chạy thẳng tới nhà mới của Phùng gia, khu biệt thự ở ngoại ô Thủ đô, Hồng Diệp Cốc.

Suy xét tình hình hiện tại của Phùng gia, vợ chồng Phùng lão đồng ý chuyển Phùng gia ra khỏi nội thành, đến ở khu biệt thự tao nhã ở ngoại ô này. Hai biệt thự song lập được trang hoàng, bày biện đầu vào đó, tầng một là phòng khách và phòng dành cho khách, nửa bên trái tầng hai là nơi ở của vợ chồng Phùng Bá Đào, nửa bên phải dành cho Mạnh Lâm và Bành Viễn Chinh. Tuy Mạnh Lâm là góa phụ, nhưng là người đứng đầu chi thứ hai của Phùng gia.

Lầu ba dành cho cả nhà Phùng Bá Lâm và nhà cô út Phùng Bá Hà. Thường nhiên, thường ngày, cả nhà Phùng Bá Lâm và Phùng Bá Hà ở nội thành, chỉ có cuối tuần hoặc ngày lễ mới về đây để sum họp với gia đình. Ở đây, chủ yếu chỉ có vợ chồng Phùng Bá Đào và Mạnh Lâm. Bà Phùng cũn thường xuyên ở Đại Hồng Môn.

Màn đêm âm u, gió lạnh gào thét. Xe việt dã mở đèn pha, chạy vào khu biệt thự Phùng gia. Bành Viễn Chinh thấy Tống Dư Trân và mẹ hẩn sóng vai đứng ở cửa, đang lo lắng chờ đợi.

Khuôn mặt Mạnh Lâm hồng hào tươi sáng, tinh thần sáng láng, khí sắc rõ ràng khá hơn trước kia rất nhiều. Bành Viễn Chinh thấy nếp nhăn ở khóe mắt bà giãn ra, cùng với làn da sáng, biết thời gian này đời sống tinh thần của bà sung sướng và đời sống vật chất cũng rất đầy đủ.

Lâu ngày không gặp mẹ, Bành Viễn Chinh cảm thấy trong lòng nóng lên. Xe vừa dừng hẩn, hẩn liền đẩy cửa xuống xe, vội vàng nắm tay Phùng Thiển Như đi về phía bác và mẹ. Hai lái xe giúp đỡ hai người xách một đồng lớn quà cáp.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm thấy Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như tay trong tay, ngọt ngào thắm thiết đi tới, đều vui mừng mỉm cười.

- Bác gái, mẹ!

- Thím, mẹ!

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như hầu như đồng thời mở miệng chào hai bậc bề trên. Tống Dư Trân khẽ mỉm cười, kéo tay Phùng Thiển Như, dịu dàng cười nói:

- Thiển Như, Viễn Chinh, sau này đừng gọi rắc rối như vậy, cứ gọi mẹ là được!

Mạnh Lâm cũng cười phụ họa:

- Ủ, gọi mẹ là ỏn cả.

Phùng Thiến Như đỏ mặt, xấu hổ nhào vào lòng Tống Dư Trân, làm nũng với bà. Bành Viễn Chinh biết cô rất ngượng, cười hì hì.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm xuống bếp làm cơm chiều. Người trong nhà vẫn chưa ăn cơm, đều chờ hai người về cùng ăn. Dẫn hai người vào cửa, Tống Dư Trân hướng lên lầu kêu to:

- Ông xã, Thiến Như và Viễn Chinh đã về, anh mau xuống rửa tay ăn cơm!

Phùng Bá Đào lên tiếng, chậm rãi xuống lầu.

Ông mặc sơ mi màu sáng, áo khoác lông xám, quần đen, bước chân vững vàng trầm ổn, thần thái thông dong, dù là ở nhà, phong thái cán bộ lãnh đạo cũng không thể che hết.

Bành Viễn Chinh vội đứng dậy tiếp đón:

- Bác!

Phùng Thiến Như cũng cười, chạy tới kéo tay Phùng Bá Đào, vô cùng thân thiết nói:

- Ba, mấy tháng không gặp, ba gầy đi nhiều, ba phải giữ sức khỏe đó!

- Viễn Chinh, hai đứa về rồi à.

Phùng Bá Đào điềm đạm mỉm cười, nhìn Bành Viễn Chinh gật đầu, lại nhéo mũi Phùng Thiến Như:

- Thiến Như, ba đâu có gầy, thật sự con mới gầy đi nhiều. Bộ ở Tân An, Viễn Chinh không chăm sóc con à?

- Con không gầy đâu, còn mập thêm ba ký, chà, con lại phải chuẩn bị giảm béo đây.

Phùng Thiến Như cười, kéo tay Phùng Bá Đào, cùng tới phòng ăn.

Tống Dư Trân thấy hai cha con xa cách khá lâu, gặp lại hết sức thân thiết, rất vui mừng mỉm cười. Mạnh Lâm nhìn con bằng ánh mắt dịu dàng, vẫy vẫy tay:

- Viễn Chinh, đi rửa tay đi con!

Bành Viễn Chinh tới phòng vệ sinh rửa tay, lát sau Phùng Thiến Như cũng đi tới. Cô ghé tai Bành Viễn Chinh khẽ nói:

- Anh Viễn Chinh, lát nữa cơm nước, tắm rửa xong, nhớ thay đồ lót em mới mua cho anh nhé!

Bành Viễn Chinh cười cười, lau tay sạch sẽ, xoay lại ôm cô, cúi xuống bên tai cô, cười hì hì nói:

- Tối nay anh tới phòng em nhé, thiến Như...

Phùng Thiến Như xấu hổ, đột nhiên muốn đẩy Bành Viễn Chinh ra, nhưng đẩy không nổi, liền dậm chân, gắt:

- Không được, có ba mẹ, tối nay anh đừng đến phòng em!

- Vậy thì em đến phòng anh, cũng vậy thôi...

Mặt Phùng Thiến Như đỏ như mận chín, cô gắt khẽ một tiếng, hạ giọng kêu lên:

- Buông tay ra! Ra ăn cơm!

Bành Viễn Chinh lắc đầu, một bàn tay ngựa quen đường cũ, lòn vào vạt áo của cô, vuốt ve tấm lưng mềm mại, mịn màng, thân hình Phùng Thiến Như lập tức nhũn ra, gần như ngã vào lòng Bành Viễn Chinh.

Than thở của cô rất miễn cưỡng. Bành Viễn Chinh lưu luyến rút tay về, thương xót hôn lên trán cô, dịu dàng nói:

- Thiến Như, mình đi ăn cơm đi.

Phùng Thiến Như lườm hắt một cái, vội rửa mặt, lấy lại bình tĩnh, rồi mới cũng Bành Viễn Chinh rời phòng vệ sinh, đi về phía phòng ăn.

Phùng Bá Đào, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm mỉm cười, nhìn hai người đi tới bằng ánh mắt tươi cười và nghiêng ngẫm. Tống Dư Trân à Mạnh Lâm là người từng trải, hai người thấy một chút ngây ngô trên người Phùng Thiến Như hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ “lẳng lơ” của một đóa hồng mãn khai, mà khoe mắt đẹp luôn ẩn hiện một tia xuân ý, không kìm nổi nhìn nhau mà cười, hết sức hài lòng.

Nam nữ trẻ tuổi yêu nhau cuồng nhiệt, sống cạnh nhau ở Tân An lâu như vậy, nếu không phát sinh chuyện lửa gần rơm, mới là không bình thường. Mà trên thực tế, Phùng gia cho Phùng Thiến Như đến Tân An với Bành Viễn Chinh, là muốn hai người “có chuyện”.

- Ngồi đi, chúng ta ăn cơm.

Phùng Bá Đào hắng giọng, nhìn hai người vẫy tay.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như lần lượt ngồi xuống, Mạnh Lâm liền nhiệt tình gấp thức ăn cho Phùng Thiến Như, càng nhìn Phùng Thiến Như, bà càng vui mừng. Con trai có thể lấy được một cô gái như Phùng Thiến Như, hai từ “hài lòng” không đủ diễn tả tâm trạng của Mạnh Lâm.

Sự nhiệt tình của Mạnh Lâm rõ ràng ra dáng của mẹ chồng tương lai khoản đãi nàng dâu mới, khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiến Như ứng hồng, vừa cảm ơn vừa cảm thấy mặt mũi nóng rần.

Phùng Bá Đào hỏi đôi chút về tình hình công tác của Bành Viễn Chinh ở Tân An, rồi trầm giọng nói:

- Viễn Chinh, sáng mai, ông nội muốn gặp cháu, cháu chuẩn bị tinh thần đi.

Giọng Phùng Bá Đào hơi ngưng trọng.

Bành Viễn Chinh giật mình, khẽ cười nói:

- Bác, gần đây ông bà nội có khỏe không?

- Cũng không tệ lắm. Bà nội cháu rất quan tâm cháu, nói ngày mai sẽ tới đây thăm cháu, ông cháu không đồng ý, nói để cháu tới chỗ ông một chuyến, ông có chuyện muốn nói với cháu.

Phùng Bá Đào để đĩa xuống, nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Ông nội hỏi cháu cái gì, cháu phải ăn ngay nói thật, đừng giả bộ ngớ ngẩn mà lừa gạt!

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi:

- Bác, cháu cũng không dám ạ!

Bành Viễn Chinh cảm nhận được sự ngưng trọng trong giọng nói của ông, hẳn cảm thấy hơi bất an. Hẳn hiểu, nhất cử nhất động của mình ở Tân An, đều đã lọt vào tầm nhìn của Phùng lão và Phùng Bá Đào, có một số việc, có thể ông không hài lòng lắm.

Thật ra Phùng lão không hài lòng là chuyện bình thường. Phùng lão có yêu cầu cao, kỳ vọng cao ở hẳn, đương nhiên sẽ chê sọt tóc làm tư. Hơn nữa, đứng ở độ cao và góc độ nhìn vấn đề của ông, dù Bành Viễn Chinh làm gì, ông cũng đều thấy có “thiếu sót”. Người trẻ tuổi làm việc, làm sao có thể tận thiện, tận mỹ được? Nếu hẳn làm chuyện gì Phùng lão cũng đều vừa lòng, có nghĩa là ông không thêm chú ý đến hẳn.

325. Chương 331: Bị Phá Đám

Tống Dư Trân nhú mày nói:

- Lão Phùng, ba muốn gặp Viễn Chinh, anh nói nghiêm túc như vậy để làm gì? Nó vẫn còn nhỏ, hai người cũng đừng yêu cầu quá cao! Thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, có mấy người vững vàng, chín chắn như Viễn Chinh nhà chúng ta đâu? Xem mấy thằng bé ở Thủ đô kia, không sống phóng túng cũng ăn chơi đàng điếm, có ai giống như Viễn Chinh của chúng ta, một lòng bám trụ công tác ở cơ sở?

Phùng Bá Đào mỉm cười:

- Tổng thể mà nói, anh khá hài lòng đối với Viễn Chinh. Nó có năng lực, tinh thần chịu khổ, có phẩm chất chính trị lấy đại cục làm trọng, thích hợp theo nghiệp chính trị.

Nhưng ông cụ có yêu cầu cao đối với Viễn Chinh, điều đó cho thấy ông cụ cũng kỳ vọng rất nhiều vào nó, chuyện này là bình thường. Ngày xưa, khi anh bằng tuổi Viễn Chinh, có ngày nào ông cụ không răn dạy anh ít nhất năm phút đồng hồ? Mặt khác, nếu trước đây ông cụ không nghiêm khắc dạy dỗ, làm anh có ngày hôm nay?

Cho nên, Viễn Chinh này, gia môn Phùng gia chúng ta nghiêm khắc, giáo dục nghiêm chỉnh, ông nội cháu không những nghiêm khắc đối với bản thân, mà đối với con cái cũng rất chặt chẽ. Nếu ông phê bình cháu vài câu, đó là bình thường.

Nghe Phùng Bá Đào nói như vậy, Bành Viễn Chinh căng thẳng, thầm nghĩ: xem ra mình đã làm một số chuyện khiến ông không hài lòng.

Cơm nước xong, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như đi tắm rửa, chuẩn bị nghỉ ngơi, dù sao đi xe một ngày đường rồi, rất mệt mỏi.

Tắm rửa xong, Bành Viễn Chinh mới nói chuyện với Mạnh Lâm một lúc, bà đã bảo hẩn về phòng ngủ.

Nhưng trở lại phòng ngủ, hẩn nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được.

Thứ nhất là sáng mai, Phùng lão muốn gặp hẩn, hơn nữa muốn “phê bình” hẩn một phen, trong lòng hẩn có chút thấp thỏm, bất an. Phùng lão không chỉ là ông nội của hẩn, mà còn là một trong những người đứng đầu chủ yếu của quốc gia, cho dù là ruột thịt, đối với ông, hẩn vẫn hết sức kính sợ.

Thứ hai là gần đây hẩn có thói quen ôm Phùng Thiến Như ngủ, hai người mới nếm thử thứ trái cấm ngọt ngào của tình yêu, cảm thấy khó rời xa, không được ôm lấy thân thể mềm mại, co giãn của Phùng Thiến Như, hẩn cảm thấy như trong lòng thiếu một cái gì đó.

Trần trọc hơn một tiếng đồng hồ không ngủ được, Bành Viễn Chinh ngồi dậy, nhìn đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, thấy mới hơn mười giờ, liền tuột xuống giường vào phòng vệ sinh châm thuốc hút.

Trở lại giường, gương mặt xinh đẹp của Phùng Thiến Như vẫn chập chờn ẩn hiện trước mắt hẩn, lòng hẩn phát nóng. Không khống chế nổi cảm xúc của mình, hẩn liền mặc đồ ngủ, lặng yên mở cửa ra, rón rén đi dọc theo hành lang tĩnh lặng trải thảm đỏ.

Tới trước phòng ngủ của Phùng Thiến Như, hẩn nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong không có động tĩnh. Bành Viễn Chinh do dự một chút, vừa muốn đẩy cửa vào, đã thấy cánh cửa không một tiếng động mở ra. Phùng Thiến Như khoác áo ngủ, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng đứng ở cửa, hung hăng trừng mắt nhìn hẩn.

Bành Viễn Chinh cười hì hì, đi vào, đóng cửa lại, chỉ vài bước đã vọt tới giường của Phùng Thiến Như, lập tức chui vào ổ chăn ấm áp của cô.

Hai người đứng là tình nồng tới độ, đối với sự âu yếm của hẩn, cô không hề tỏ vẻ kháng cự. Chỉ một lát, cô đã thở hổn hển...

Ngay lúc hai người không còn kìm chế được sự khao khát, đột nhiên Bành Viễn Chinh nghe ngoài cửa có tiếng bước chân. Hẩn giật mình, thân hình căng thẳng, lập tức căng lỗ tai lên nghe ngóng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Phùng Thiến Như đã nghe ra là tiếng chân của Tống Dư Trân, cô xấu hổ quýnh quýnh, vội đẩy Bành Viễn Chinh ra, ra hiệu bảo hẩn trốn vào phòng vệ sinh.

Bành Viễn Chinh buồn bực xoay người xuống giường, nhanh như chớp chui vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại. Không bao lâu, hẩn nghe thấy tiếng Tống Dư Trân cười nói:

- Thiến Như, đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?

Mỗi tối, lúc sắp đi ngủ, Tống Dư Trân đều đến xem Phùng Thiến Như có ngủ ngon không, thuận tiện đắp chăn lại cho cô, từ nhỏ đến lớn, đã thành thói quen khó bỏ.

Mặt Phùng Thiến Như đỏ như gấc, gượng gượng mỉm cười khẽ hỏi:

- Mẹ, con đi ngủ đây, mẹ về phòng nghỉ ngơi đi.

Tổng Dư Trần không phát hiện ra sự khác thường của Phùng Thiển Như, thuận thế ngồi một bên giường cô, cười nói:

- Thời gian con đi Tân An ở với Viễn Chinh, có tốt không?

- Rất tốt, mẹ ạ.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng nói.

- Hai con yêu thương nhau như vậy, mẹ an tâm rồi. Thôi con ngủ đi. Ngày mai con đi với mẹ mua mấy bộ quần áo, ông nội con bảo, sang năm sẽ cho hai đứa kết hôn.

Tổng Dư Trần thở phào một cái, đứng dậy cười nói. Đột nhiên, ánh mắt của bà khựng lại khi thấy cái áo ngủ nam bên cạnh cái gối của Phùng Thiển Như. Bà nhận ra ngay đó là áo ngủ của Bành Viễn Chinh, bởi vì nó do chính tay bà và Mạnh Lâm đi mua.

Khóe miệng Tổng Dư Trần hơi nhếch lên, cố nén cười, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Khi đi ngang qua cửa phòng vệ sinh, Tổng Dư Trần cười cười, nói bằng quơ:

- Trời lạnh, đừng để bị cóng đấy!

Phùng Thiển Như biết mẹ đã phát hiện ra, xấu hổ ửng một tiếng, vội đầu vào trong chăn.

Bành Viễn Chinh trốn trong phòng vệ sinh toát mồ hôi. Tuy nhiên, hắn biết mình đã “thoát nạn”, dù sao người lớn trong nhà đã sớm ngầm hiểu rồi, hắn và Phùng Thiển Như là hôn phu, hôn thê, có thân mật cũng không hề gì.

Đây đã là thời buổi nào rồi, cái cách mở cửa, quan niệm về tình yêu nam nữ cũng cởi mở hơn trước nhiều.

Bành Viễn Chinh mặt dày mày dạn an ủi chính mình, lại rời phòng vệ sinh, bò lên giường vỗ về Phùng Thiển Như hồi lâu. Lại âu yếm, lại hòa nhập hai thân xác làm một, khi hai người rời nhau ra thì trời đã rạng sáng...

Bất kể Bành Viễn Chinh nằn nì như thế nào, Phùng Thiển Như chết sống cũng không cho hắn ngủ lại phòng cô. Bất đắc dĩ, Bành Viễn Chinh phải bực tức quay lại phòng mình, buồn bực nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi hắn tỉnh lại, đã hơn 8 giờ. Rửa mặt xong xuống lầu, Tổng Dư Trần và Mạnh Lâm đã làm xong điểm tâm. Phùng Thiển Như ngồi bên bàn ăn, thấy Bành Viễn Chinh đi xuống, đỏ bừng mặt, nghiêng đầu đi.

Tổng Dư Trần cười tủm tỉm, nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Viễn Chinh à, tỉnh ngủ chưa?

Bành Viễn Chinh thâm xấu hổ, ngượng ngùng dạ một tiếng.

Ăn sáng xong, hắn theo tiềm thức đi tới ban công châm một điếu thuốc, vừa rít được hai hơi, Tổng Dư Trần đã đứng sau cửa kính gỗ gỗ, cau mày nói:

- Viễn Chinh, từ giờ cháu đừng hút thuốc lá nữa!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thâm nghĩ sao hôm nay bác gái lại còn quản lý đến cả chuyện hút thuốc của mình.

Nhưng khi quay lại nhìn vẻ mặt của Tổng Dư Trần, hắn chợt hiểu, vội lúng túng dụi tắt điếu thuốc, cười hi hi mấy tiếng, không dám trả lời.

Tổng Dư Trần quay lại nhìn Phùng Thiển Như nói:

- Thiển Như, con phải trông chừng Viễn Chinh, đừng cho nó hút thuốc uống rượu, sau này ảnh hưởng khó lường!

Phùng Thiển Như là một cô gái thông minh lanh lợi, làm sao không rõ ý nghĩa lời nhắc của mẹ, mặt cô đỏ như trái bồ quân, hận không tìm được lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Nhưng Tổng Dư Trân không để ý đến sự bối rối ngượng ngập của hai người, mà đang suy nghĩ một vấn đề lớn hơn.

Phùng gia ít con trai, mọi người trong nhà hết sức hy vọng Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như sớm kết hôn và sinh con để nối dòng. Biết tình cảm hai người đã đến thời kỳ “trăng mật”, Tổng Dư Trân đang lo nghĩ sao cho hai người nhanh chóng kết hôn.

Thật ra, ngay đêm qua, bà đã bàn với Phùng Bá Đào về chuyện này, đề nghị có lẽ không cần làm lễ đính hôn, bởi vì hơi thừa, mà nhanh chóng định ngày cho Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như kết hôn luôn.

Phùng Bá Đào trầm ngâm một chút, tỏ ý phải hỏi ý kiến hai vợ chồng Phùng lão trước.

Ngay từ đầu, Phùng lão chủ trương trước hết để hai người đính hôn, là muốn tạo cơ hội và thời gian quá độ để hai người nuôi dưỡng tình cảm, thích ứng và chấp nhận nhau. Nhưng không ai ngờ, tình cảm của hai người tiến triển vượt xa dự tính của người trong nhà, theo tình hình hiện giờ, đính hôn hay không, không quan trọng nữa.

Tổng Dư Trân chuẩn bị nói chuyện chính thức với Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh, nhưng Phùng Thiến Như đã sớm xấu hổ tránh về phòng mình, mà Bành Viễn Chinh cũng chuẩn bị đến Đại Hồng Môn thăm ông cụ. Mạnh Lâm nhìn Tổng Dư Trân, nhẹ nhàng cười :

- Chị dâu, hay là đừng sốt ruột quá, cứ từ từ thôi!
- Mạnh Lâm, đây không phải là việc nhỏ, em cũng không thể xem chuyện này không quan trọng mà!

Tổng Dư Trân rất nghiêm túc nhìn Mạnh Lâm:

- Hai chị em mình phân công nhau hành động, em nói chuyện với Viễn Chinh, chị nói chuyện với Thiến Như, chúng còn trẻ tuổi, không hiểu chuyện, chúng ta phải nhắc nhở chúng!

Mạnh Lâm cười cười:

- Được, đợi lát nữa Viễn Chinh về, em nói với nó!

Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng khách chờ Phùng lão phái xe tới đón.

Chờ một lúc buồn chán, hắn cầm điện thoại gọi cho Vương Bưư, bảo Vương Bưư tranh thủ thời gian gặp nhau. Hai người là bạn bè thân thiết, hắn về Thủ đô ăn Tết, dù sao cũng phải thông báo cho Vương Bưư một tiếng. Lúc này Vương Bưư rất vui mừng, lập tức bảo Bành Viễn Chinh sang ngay, buổi trưa cùng uống rượu, nhưng nghe nói Bành Viễn Chinh còn phải đi Đại Hồng Môn, lại thôi.

Đại Hồng Môn là nơi nào, vốn là con cháu cán bộ sinh trưởng ở địa phương, Vương Bưư biết rõ hơn ai hết. Thậm chí có thể nói, càng là người Thủ đô, càng kính sợ đối với cái nơi tường đỏ ngói xanh này.

Phùng Bá Đào mặc áo khoác màu đen, chậm rãi xuống lầu. Ông khoát tay, nói:

- Viễn Chinh, cháu đừng chờ xe nữa, bác đã nói với ông rồi, đúng lúc bác muốn đến chỗ ông có việc, cháu cùng đi luôn đi!

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, đứng dậy mang bao quà biếu lúc này Phùng Thiến Như dặn hắn mang vào cho ông bà nội, theo Phùng Bá Đào đi ra ngoài. Phùng Bá Đào liếc nhìn cái bao lớn trong tay hắn, cười khỏ:

- Cháu thật là, mang cả một bao lớn như vậy mà đi tặng cho ông bà à?
- Bác, Thiến Như bảo cháu mang đấy!

Bành Viễn Chinh có phần phàn nàn, mở bao ra:

- Bác xem này, còn có cả một đồng lớn đồ ăn vặt, ông bà nội có thể ăn được thứ này?

Phùng Bá Đào cười ha hả:

- Không sao, đây là lòng hiếu thảo của Thiến Như! Ông bà nhất định sẽ rất vui lòng đấy! Mang theo đi!

326. Chương 332: Phùng Lão Đưa Ra Lựa Chọn

Bành Viễn Chinh ngồi vào trong xe của Phùng Bá Đào chạy vào trong Đại Hồng Môn.

Lão thái thái sau khi biết được Bành Viễn Chinh muốn tới thì đã sớm chờ ở cửa. Thấy Bành Viễn Chinh từ trên xe bước xuống thì khẩn trương vội vã bước tới. Bành Viễn Chinh giật mình kinh hãi, nhanh chóng bước vài bước đỡ lão thái thái nói:

- Bà nội, bà đi chậm một chút.

Phùng lão thái thái mỉm cười, nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, cao hứng nói:

- Viễn Chinh à, cháu ngoan của bà, để bà nội nhìn xem. Chắc, hình như là cao hơn một chút rồi đấy.

Bành Viễn Chinh cười khở:

- Bà nội, cháu hơn hai mươi tuổi rồi, sớm qua tuổi dậy thì, làm sao mà còn cao được nữa?

Phùng lão thái thái trừng mắt:

- Bà nội nói cao là cao. Mau cùng bà nội trở về. Bà nội đã chuẩn bị mấy món ăn ngon cho cháu. Trưa hôm nay ăn cơm với bà nội nha.

Sau khi đạt được thân phận và địa vị như Phùng lão thái thái, thì không cần phải tự mình chủ động làm cái gì. Nhưng chỉ vì thương yêu đứa cháu từ nhỏ luôn bị thua thiệt của mình, bà đã bận rộn nấu ăn, chỉ huy đầu bếp làm việc này việc kia.

Phùng lão thái thái kéo cánh tay của Bành Viễn Chinh vào cửa. Phùng lão đã sớm đứng ở thư phòng chờ Bành Viễn Chinh.

Hôm nay Phùng lão mặc một thân chính trang, ngẩng đầu, khí độ uy nghiêm. Bành Viễn Chinh trong lòng rung mình, khẩn trương tiến lên chào hỏi:

- Ông nội!

Phùng lão nhẹ nhàng gật đầu:

- Đến đây, ông nội muốn nói chuyện với cháu.

Nói xong, Phùng lão liền quay đầu vào trong thư phòng.

Phùng lão thái thái rất không hài lòng, nhíu mày lầm bầm:

- Lão già này, đứa nhỏ không dễ dàng đến đây một chuyến, ông còn nói chuyện gì nữa? Về nhà rồi là không nói chuyện quốc gia đại sự? Muốn nói quốc gia đại sự thì đến văn phòng của ông đấy.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cười nói:

- Bà nội, cháu cùng ông nội nói chuyện. Vừa lúc cháu cũng có chuyện muốn hỏi ý kiến ông nội.

- Đi thôi, đi thôi!

Phùng lão thái thái bất đắc dĩ phát tay.

Bành Viễn Chinh bước vào thư phòng, thấy Phùng lão ngồi ngay ngắn ở sau bàn, sống lưng thẳng tắp, thần thái trầm ngưng.

Đầu của hắn trở nên căng thẳng, nhẹ nhàng kính cẩn nói:

- Ông nội, ông tìm cháu?

- Ủ, ngồi đi.

Phùng lão khoát tay:

- Hôm nay gọi cháu đến đây là nói chuyện công tác của cháu. Sau đó là nói chuyện hôn nhân của cháu và Thiển Như.

Bành Viễn Chinh ngồi nửa mông trên ghế sofa, thân hình có chút cứng ngắc. Đây cũng không còn cách nào khác. Tuy rằng là ông nội của mình, nhưng nề hà thân phận của Phùng lão, Bành Viễn Chinh bất kể thế nào cũng đều có chút không thoải mái.

Phải biết rằng, hắn chỉ là một cán bộ thị trấn cấp trưởng phòng nho nhỏ. Mà trước mặt, lại là lãnh đạo cao tầng dưới một người trên vạn người. Sự kính sợ đối với quyền lực cao tầng chỉ sợ là bẩm sinh.

Bành Viễn Chinh không nói gì. Hắn đang đợi Phùng lão mở miệng.

- Cháu ở thị trấn Vân Thủy hơn nửa năm rồi. Ông vẫn luôn chú ý đến công tác của cháu.

Phùng lão lạnh nhạt nói:

- Tổng thể mà nói, cháu ở dưới hấp tấp, hưng sư động chúng, thoát nhìn thì thấy rất nhiều, nhưng ông nội tổng kết lại một chút, những chuyện cháu làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Xử lý ba lượt, nắm chặt hai hạng mục, cấp địa khu khác thả một mối lửa.

Lời nói thản nhiên nhưng uy nghiêm của Phùng lão truyền vào lỗ tai Bành Viễn Chinh, khiến hắn không biết nên khóc hay nên cười. Hắn cảm giác mình từ lúc đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức cho đến nay, công tác cực khổ, cả ngày bận rộn, chạy lang thang, làm rất nhiều việc. Thành tích công tác lại không nhỏ, nhưng trong miệng ông nội lại trở thành có hai ba cái. Nhất là câu cuối cùng “cấp địa khu khác thả một mối lửa” khiến khoe miệng hắn co giật, cũng không dám nói lại.

- Ông nói như vậy, cháu nhất định sẽ cảm thấy rất oan ức, cảm giác mình đã chịu nhiều đắng cay, bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Lại cảm thấy chuyện ở cơ sở không dễ làm. Có nhiều chuyện xảy ra mà không phải cháu có thể khống chế được.

Phùng lão lạnh nhạt nói.

Bành Viễn Chinh trong lòng cười khổ. Chẳng lẽ không phải như thế sao? Ông nội cao cao tại thượng, nào biết được ở cơ sở có bao nhiêu việc khó khăn? Ông nội nói cháu chỉ làm được có hai hạng mục, nhưng ông có biết vì hai hạng mục này mà cháu phải chạy muốn gãy chân.

Về phần “cấp địa khu khác thả một mối lửa” cũng đâu phải do mình mong muốn.

- Hai hạng mục này cũng không tệ lắm. Xem như là vì dân chúng mà làm. Người kia thoát nhìn thanh thế lớn, kỳ thật thì lại có hiềm nghi. Một thị trấn nhỏ như của cháu, mà lại có một hạng mục lớn như vậy, tương lai có thể lưu lại di chứng hay không? Có quy hoạch lâu dài hay không? Vạn nhất xuất hiện gió thổi cỏ lay, cũng rất dễ dàng phá vỡ công trình.

- Thùng rỗng kêu to. Là một thị trấn mà nói, cháu nắm bắt hạng mục kinh tế, nắm bắt kinh tế, không cần tham lớn cầu dương. Phải suy xét đến thực tế địa phương một chút. Cháu nói thử xem, tập đoàn xí nghiệp Tín Kiệt đầu tư hơn một trăm triệu, so sánh với thị trấn của cháu thì có tính là quá lớn không?

- Nếu như bác của cháu làm chuyện này, nó nhất định sẽ đem hạng mục này làm thành ở quận. Thậm chí là ở thành phố. Còn mình thì chỉ làm cầu dắt mối mà thôi. Hạng mục xây dựng ở thị trấn tụi cháu, nhưng chủ đạo công trình thì lại ở quận. Công trình thuận lợi hoàn công, kéo theo nền kinh tế thị trấn phát triển thì không cần phải nói. Nhưng một khi công trình xảy ra vấn đề, hai cấp chính quyền nội thành thành phố tụi cháu sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Một xã thị trấn như cháu thì có thể giải quyết được vấn đề gì.

- Nên buông tay thì buông tay. Đừng tham quá.

- Cho nên, ông nội nói cháu tham lớn cầu dương, mù quáng theo đuổi chiến tích, không đủ điềm đạm chắc chắn. Cháu có phục hay không?

Lời nói của Phùng lão khiến cho Bành Viễn Chinh đột nhiên chấn động. Phùng lão nói như vậy, khiến hắn đột nhiên phát hiện, chính mình cố nhiên có được trí nhớ của hai kiếp. Nhưng đối với người nắm quyền lực của nước công hòa thì vẫn chẳng khác nào một đứa học sinh tiểu học.

Hắn trên trán rịn mồ hôi, nghiêm nghị gật đầu:

- Ông nội, cháu biết sai rồi.

- Còn việc xử lý kia thì thật ra biến tròn biết méo, quyết định thật nhanh, khá toàn diện, nhìn được xu hướng chung của đại cục. Điều này làm cho ông nội khá hài lòng. Loại tác phong và năng lực tùy cơ ứng biến, có vài phần bản sắc của bác cả con khi còn trẻ rồi đó.

- Nhưng sau này, cháu lại làm ra một sự kiện ngu xuẩn, rất ngu xuẩn.

- Vấn đề thổ hào thôn Mộng Sơn, nhất định phải là một vấn đề ngầm hiểu lẫn nhau. Nhưng nếu cán bộ hai cấp tỉnh và thành phố đều tạm thời không động đến ông ta, điều này nói rõ trong đó tất có nguyên nhân. Bất kể thế nào, không phải một cán bộ thị trấn như cháu có thể nhúng tay. Nhưng cháu lại tự cho là đặc kể, vì tiêu trừ phiền toái cho mình, ngay tại chỗ hô to gọi nhỏ, luôn mồm nói rằng kỷ luật đảng, đem những cán bộ thành phố Trạch Lâm dồn tới bờ vực.

- Cháu tự cho mình rất là vênh váo đúng không? Nhưng ông nói cho cháu biết, nếu cháu không phải là tôn tử của Phùng gia thì giờ này cháu chết thảm rồi. Nếu không phải Từ Xuân Đình là tai mắt của ông nội thì giờ này cháu còn an ổn ngồi ở chỗ này nói chuyện với ông không?

- Nên nhượng bộ thì không biết nhượng bộ. Nền biển báo thì lại không biết biển báo. Thật là thiếu bình tĩnh.

Phùng lão nói tới đây, thanh sắc đều có chút mãnh liệt.

Bành Viễn Chinh đổ mồ hôi lạnh. Hắn lúc trước sử dĩ mạnh tay như thế, là vì trong tiềm thức hắn biết Từ Xuân Đình sẽ giúp hắn bãi bình. Cho nên mới không kiêng nể gì, giải quyết tận gốc. Giờ hồi tưởng lại thì đích thật là có chút nôn nóng rồi.

Phùng lão thở phào một cái, nhìn Bành Viễn Chinh, im lặng không nói.

Bành Viễn Chinh thần sắc hòa hoãn lại, biết ông nội hôm nay cố ý chỉnh hắn, là cảm thấy hắn trong chính trị chưa đủ thành thực, chưa đủ vững vàng. Nói một cách khác, chính là bởi vì Phùng lão kỳ vọng hắn rất cao. Cho nên yêu cầu rất cao.

- Ông nội, cháu biết sai rồi. Về sau cháu biết mình nên làm như thế nào.

Phùng lão lúc này mới chậm rãi gật đầu:

- Kỳ thật, nói một cách tổng thể, ông nội đối với công tác của cháu vẫn là hài lòng. Mặc dù cháu ngầm lợi dụng lực ảnh hưởng trong nhà, nhưng chung quy cũng vẫn là làm việc. Ông nội cũng rõ ràng, ở cơ sở làm việc rất khó khăn. Nhưng ông nội hy vọng cháu có thể thận trọng, thành thực, không cần phải tỏ ra tài năng thái quá.

- Làm một chuyện gì, không cần một lần là xong, phải học cách biến báo. Ví dụ như vụ thổ hào thôn Mộng Sơn, cháu có thể hoàn toàn kết nối với Từ Xuân Đình, nên làm như thế nào, Từ Xuân Đình sẽ có câu trả lời cho cháu. Vì sao phải nhất định đem mâu thuẫn lan rộng ra?

Phùng lão lời nói đầy thâm thía:

- Đương nhiên, cháu còn trẻ, cần không ngừng học tập, không ngừng tôi luyện thì tài năng mới phát triển. Ông nội cho cháu cơ hội.

- Ông nội đã nói với Từ Xuân Đình là không được chiếu cố đặc biệt cháu. Nếu cháu phạm sai lầm, thì nên chịu trách nhiệm, nhất định phải chịu trách nhiệm. Đương nhiên, ông nội hy vọng cháu sẽ không phạm sai lầm. Hy vọng cháu sẽ đi theo con đường bằng phẳng. Một bước một dấu chân, đi được xa hơn, cao hơn.

- Ông nội cho cháu bài thi, năng lực và bản lĩnh phải chiếm bảy phần, ảnh hưởng trong nhà chỉ chiếm ba phần thôi. Đây chính là yêu cầu của ông, và cũng là khảo nghiệm.

Phùng lão đột nhiên phát tay:

- Hôm nay nói tới đây thôi. Hãy suy nghĩ một chút. Ông nội còn một hoạt động bên ngoài.

- Bà nội cháu cứ cần nhăm ông, nói muốn đem cháu về lại thủ đô, an bài thỏa đáng. Ông nội cho cháu cơ hội lựa chọn. Nếu như cháu nguyện ý trở lại thủ đô, trong nhà sẽ cho cháu một tiền đồ cơm áo không lo,

rời xa chính trị, an ổn sống qua một đời. Nếu như cháu nguyện ý tiếp tục đi theo chính trị, thì cháu nhất định phải ở lại cơ sở rèn luyện, làm tốt tư tưởng chịu khổ.

- Không nên gấp gáp trả lời ông. Suy nghĩ kỹ càng rồi nói sau.

Nói xong, Phùng lão bước ra ngoài.

Bành Viễn Chinh đứng dậy nhìn theo bóng lưng của Phùng lão, không kìm nổi cười khổ một tiếng. Loại lựa chọn này còn cần phải lựa chọn sao? Hẳn thà rằng ở dưới làm một cán bộ thị trấn, phát hiện khát vọng chính trị của mình, còn hơn là ở lại thủ đô làm một nhị thế tổ, một gã công tử bột.

Phùng lão bước ra cửa, trước khi lên xe, liền quay đầu nhìn lên căn nhà số 3 của mình, trong lòng âm thầm thở dài. Đối với đứa cháu này, ông kỳ vọng rất cao, tính toán chu toàn. Mà rất nhiều mặt cao tăng rất phức tạp, rất nguy hiểm, cũng không phải Bành Viễn Chinh trước mắt có khả năng chạm đến và hiểu rõ. Ông chỉ hy vọng lúc mình còn sống, có thể đem Bành Viễn Chinh phát triển lên, khiến căn cơ hần vững chắc, tương lai mới có thể gánh vác Phùng gia.

Ông vẫn không công khai thân phận của Bành Viễn Chinh, kỳ thật chính là một sự bảo hộ.

327. Chương 333: Hôn Kỳ

Mà trên thực tế, Bành Viễn Chinh kỳ thật trong lòng cũng có chút dự cảm. Ngay cả khi mình có lựa chọn ở lại thủ đô thì ông nội cũng đem hần đuổi đi. Phùng gia đời thứ ba chỉ có ít ỏi mấy người. Phùng Lâm Lâm là con gái thì không nói. Phùng Viễn Hoa thì lại mạnh mẽ nông cạn, tính cách đường hoàng, không thích hợp đi theo chính trị. Chỉ có Bành Viễn Chinh là trưởng tôn. Bất kể theo phương diện nào, điều kiện nào cũng đều phù hợp với điều kiện người nối nghiệp Phùng gia.

Nói cách khác, mặc kệ Bành Viễn Chinh có nguyện ý hay không thì cũng vẫn phải làm. Hần đã bị Phùng lão đẩy lên sân khấu chính trị, trải qua mưa gió và tôi luyện. Từ một gốc cây non trở thành một cây đại thụ, tương lai sẽ gánh vác Phùng gia.

Ông cụ không có quá nhiều lựa chọn. Phùng gia đời thứ ba quá đơn bạc, cũng chỉ có Bành Viễn Chinh và Phùng Viễn Hoa. Phùng Viễn Hoa và Bành Viễn Chinh so sánh với nhau, tự nhiên là người sau đáng giá bồi dưỡng hơn.

Bành Viễn Chinh cũng chẳng còn đường lựa chọn. Dù sao ông cụ đặt quyết tâm, chẳng sợ Bành Viễn Chinh là một khối thiếc gần bướng, ông nhất định phải tôi luyện, qua muôn ngàn thử thách, biến nó thành thép.

Phùng lão tham gia hoạt động bên ngoài, kế tiếp chuyện hôn nhân của Phùng Thiên Như và Bành Viễn Chinh như thế nào thì liền giao cho Phùng lão thái thái.

Giữa lúc ăn cơm, Phùng lão thái thái phi thường nghiêm túc, ngồi ngay ngắn tại chỗ, hỏi ý kiến Bành Viễn Chinh. Nói là trưng cầu ý kiến Bành Viễn Chinh, nhưng kỳ thật là hướng hần truyền đạt ý nguyện chủ quan của bản thân bà cụ. Lão thái thái hy vọng hai người mau chóng lập gia đình để bà có chất mà ôm.

Lão thái thái đưa ra ba thời điểm, để Bành Viễn Chinh lựa chọn. Thứ nhất, là tháng ba. Nói cách khác, qua tết âm lịch, chỉ cần Bành Viễn Chinh không phản đối, trong nhà sẽ bắt đầu xử lý hôn sự cho hai người. Hôn lễ đương nhiên là phải cử hành ở thủ đô. Lấy thân phận Phùng lão, hôn lễ của tôn tử không có khả năng tổ chức quá lớn, sẽ chỉ công khai trong phạm vi nhất định.

Thứ hai là trước hoặc sau lễ quốc tế lao động. Và cuối cùng là lễ quốc khánh.

Bành Viễn Chinh chỉ có thể cười khổ.

Tháng ba quả thật là có chút vội vàng. Hiện tại đang làm hạ tuần tháng một. Qua tết âm lịch chính là tháng hai. Thời gian cũng không còn kịp. Mà tháng năm, Bành Viễn Chinh cũng thấy nó quá nhanh. Hần phỏng chừng qua tết âm lịch hơn nửa năm thì công tác của hần trở nên bận rộn nhất. Lúc này lại chuẩn bị hôn lễ thì tinh lực chỉ có thể nói là lấy trứng chọi đá.

Về phần lễ quốc khánh. Bành Viễn Chinh do dự một chút, quyết định lựa chọn lễ quốc khánh.

Kỳ thật theo chủ định của hấn mà nói, hấn và Phùng Thiển Như cảm tình không có vấn đề gì. Kết hôn sớm một ngày chậm một ngày cũng không sao. Hấn vốn tính sang năm mới kết hôn. Nhưng hiện tại bề trên trong nhà không chờ được, muốn thúc giục hấn kết hôn thì hấn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tuân mệnh.

Nhưng Bành Viễn Chinh lập tức ý thức được một vấn đề quan trọng. Hấn sinh vào tháng 3 năm 1970, qua tết âm lịch mới tròn 23 tuổi, vẫn còn chưa đủ tuổi kết hôn.

Thập niên 90, pháp luật quy định tuổi kết hôn là nam hai mươi hai tuổi trở lên, nữ hai mươi tuổi trở lên. Bành Viễn Chinh đã đủ tuổi kết hôn theo pháp luật, nhưng pháp luật cũng quy định. Những công nhân viên chức bình thường thì sẽ cổ vũ việc kết hôn muộn và tuổi kết hôn sẽ là hai mươi lăm tuổi. Ở rất nhiều địa phương, chưa đến hai lăm tuổi, đơn vị công đoàn sẽ không viết thư giới thiệu kết hôn cho người đó. Không có thư kết hôn của đơn vị, thì không thể đến cục Dân chính để đăng ký kết hôn.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh không kìm nổi cười khổ:

- Bà nội, cháu vẫn còn chưa đủ hai lăm tuổi. Hiện tại không có phù hợp với quy định kết hôn muộn của pháp luật. Vả lại cháu còn là cán bộ đảng viên. Nếu kết hôn sớm như vậy, ảnh hưởng khẳng định là không tốt.

- Ai công khai cái loại quy định khốn kiếp đó? Bà nội sao lại không biết? Không phải pháp luật quy định rõ ràng, hai hai tuổi là được rồi sao?

Phùng lão thái thái giống như đã có chuẩn bị, thuận tay sờ tay xuống dưới bàn, lấy ra quyển sách luật hôn nhân, lật ra một trang:

- Nhìn này, bà nội còn vì chuyện hai cháu, đặc biệt tra xét luật hôn nhân. Cháu cũng tròn hai ba tuổi rồi, Thiển Như cũng hai hai. Hiện tại không phải là kết hôn muộn rồi sao? Dựa vào cái gì mà phải chờ đến hai lăm?

- Bà nội, nơi chúng cháu quy định nhân viên công chức bình thường phải hai lăm tuổi mới kết hôn.

Bành Viễn Chinh bắt đắc dĩ cười.

Phùng lão thái thái trừng mắt:

- Nơi của cháu quy định như vậy là trái pháp luật. Đây là xâm phạm nhân quyền. Không được, quy định này phải lập tức sửa đổi lại.

- Người khác thì bà mặc kệ, dù sao thì đủ tuổi kết hôn thì kết hôn. Sợ cái gì? Ai dám nói này nói kia, bà nội sẽ nói lý luận với người đó. Về phần đơn vị của các người, khiến bác cả của cháu gọi điện thoại một chuyến.

Phùng lão thái thái phất tay, thái độ kiên quyết.

Nhìn bà cụ kiên quyết như vậy, Bành Viễn Chinh còn có thể nói cái gì. Hấn biết chuyện kết hôn không thể chạy thoát được nữa. Một khi đã như vậy thì không cần kiên trì khiến bà nội mất hứng. Phùng gia con nổi dòng đơn bạc, đây cũng là điều quan trọng trong vấn đề hôn nhân của Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như.

Người lớn thịnh vượng thì gia tộc mới thịnh vượng. Phùng gia quyền thế rất lớn. Nếu như không có người nối dõi thì cũng giống như một cái thùng rỗng.

- Được rồi, cháu sẽ nghe theo lời bà nội. Nhưng tháng ba thì gấp quá, tháng năm thì công tác ở thị trấn rất bận rộn. Có thể hay không chờ đến lễ quốc khánh?

Bành Viễn Chinh cười nói.

Phùng lão thái thái nhú mày, ngấm ngầm nói:

- Vậy thì lễ quốc khánh đi. Bà sẽ bảo người đi tra ngày lành. Mặt khác, bà và ông nội cháu sẽ thương lượng một chút. Đầu tháng ba dương lịch sẽ cho cháu và Thiển Như kết hôn. Nghi thức đính hôn đã định rồi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, gật đầu.

Hôn nhân đã được xác định, trong lòng hần đột nhiên có cảm giác như trút được gánh nặng. Như vậy cũng tốt, giống như không có vé xe mà lên xe thì bất cứ lúc nào cũng sợ người soát vé hỏi đến. Mà hôn nhân cũng giống như mua tấm vé xe. Có vé xe rồi thì anh nhanh chóng trở thành hành khách hợp pháp. Nhớ tới việc xác định quan hệ với Phùng Thiến Như, có thể hợp pháp anh em em, trong lòng hần như có một trận lửa nóng.

Phùng lão thái thái không biết trong lòng Bành Viển Chinh đang hao phí tâm tư. Bà vẫn quyết định nói xong an bài của mình như thế nào. Rồi đột nhiên phát hiện Bành Viển Chinh có chút không yên lòng, thì không khỏi nhướn mày:

- Tiểu tử thôi, bà nội nói chuyện với cháu, cháu lại thả hồn đi đâu vậy?

Bành Viển Chinh xấu hổ nói:

- Bà nội, không đâu. Cháu đâu có thất thần, cháu đang lắng nghe mà. Bà cứ ra chỉ thị, cháu nhất định sẽ không hơn không kém quán triệt tinh thần trọng yếu của bài nói chuyện hôm nay của bà nội.

- Cột nhà, nói năng ngọt xớt.

Phùng lão thái thái cười mắng, trong mắt hiện lên vẻ cứng chiều.

Có lẽ Phùng lão thái thái cũng không ý thức được, bà đã đem tất cả những tưởng niệm và đau buồn của mình về đứa con trai thứ hai thất lạc đều hóa thành một loại sủng ái dành cho Bành Viển Chinh. Tới một mức độ nào đó, Bành Viển Chinh trong suy nghĩ của lão thái thái vượt xa Phùng Viển Hoa và các hậu bối khác.

Đây không phải là bà cụ nặng bên này nhẹ bên kia. Mà tình cảm mấy chục năm ứ đọng, một khi phát tiết ra ngoài thì rất khó mà khống chế được. Trong mắt của bà, vận mệnh đau khổ của mẹ con Bành Viển Chinh nay đã khổ tận cam lai, tất nhiên là muốn đền bù nhiều hơn.

Mang loại tâm tình này, bà mới xem trọng Mạnh Lâm, cho rằng Mạnh Lâm đã có công với Phùng gia. Hơn mười năm khổ cực nuôi nấng đứa con, không có kết hôn, hy sinh hạnh phúc cá nhân để nuôi con trưởng thành. Loại hy sinh này rất đáng tôn trọng.

Phùng lão thái thái không chịu cho Bành Viển Chinh trở về, muốn hần ở lại Đại Hồng Môn qua đêm. Phùng lão thái thái gọi điện thoại, nói cho vợ chồng Phùng Bá Đào và Mạnh Lâm, bà đã thương lượng thỏa đáng với ông cụ, đồng thời trưng cầu ý kiến Bành Viển Chinh, đem cuộc hôn nhân định vào trước hoặc sau lễ quốc khánh năm 1993. Thời gian cụ thể sẽ định sau.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm cũng thật cao hứng. Phùng Thiến Như khi biết được tin tức này, trong lòng cũng cảm thấy rất vui, nhưng trên mặt cũng lộ vẻ xấu hổ.

Sau khi ăn cơm tối xong, Bành Viển Chinh cùng với Phùng lão đi dọc theo cái hồ nhân tạo tản bộ. Đi theo phía sau Phùng lão có không ít nhân viên công tác và cảnh vệ đều có chút kinh ngạc. Không biết chàng thanh niên cao lớn, tướng mạo anh tuấn này đến tột cùng là thần thánh phương nào lại có thể thân mật với ông cụ như thế. Hơn nữa, ông cụ còn lưu hần lại qua đêm. Xem ra quan hệ rất không tầm thường.

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, tò mò thì tò mò nhưng không ai dám nghe cái gì. Thậm chí cũng không dám đề cập vấn đề này với nhau. Chân phải cần, tai phải linh, miệng phải nghiêm. Đây là yêu cầu và kỷ luật cơ bản nhất khi công tác bên cạnh lãnh đạo trung ương.

Dọc theo bên hồ đi một vòng, Phùng lão không có bàn chuyện làm ăn mà chỉ tùy tiện hỏi thăm cuộc sống của hần từ nhỏ đến lớn. Trên căn bản là nghĩ cái gì thì hỏi cái nấy. Bành Viển Chinh cũng tất nhiên là tất cung tất kính thành thật trả lời.

Kỳ thật Phùng lão đã cẩn thận điều tra mẹ con Bành Viển Chinh. Mà Bành Viển Chinh từ tiểu học cho đến đại học đều học giỏi rất nhiều mặt. Cuối cùng đỗ đầu trong kỳ thi vào đại học Kinh Hoa. Những tình huống như vậy khiến cho Phùng lão cảm giác rất hài lòng.

Mồ côi cha, điều kiện kinh tế gia đình lại nghèo khó. Bành Viển Chinh có thể trong bối cảnh như vậy mà nỗ lực tiến lên. Đối với Phùng lão mà nói, sự giáo dục của Mạnh Lâm rất đáng quý.

Phùng lão thở dài một tiếng, chậm rãi dừng bước, quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, cảm khái nói:

- Đứa nhỏ, về sau chớ quên mẹ cháu. Không có mẹ cháu nhiều năm trả giá thì sẽ không có cháu ngày hôm nay. Mẹ cháu chính là công thần của Phùng gia chúng ta.

Bành Viễn Chinh đôi mắt đỏ lên. Ngày xưa mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, từng hình ảnh như một đoạn phim quay trở về, khiến hắn im lặng gật đầu.

Mẹ như biển cả, hắn cả đời này đều báo đáp không đủ. Không cần ngôn ngữ, chỉ cần hành động.

- Đi thôi, về sau cháu và Thiến Như nên hiếu kính mẹ cháu. Ba của cháu và bác cả chỉ có một mình cháu là con trai. Tương lai còn phải dựa vào cháu để dưỡng già. Mà Phùng gia chúng ta cũng cần phải dựa vào cháu để chống đỡ môn hộ.

Phùng lão chậm rãi đi trước, không kìm nổi thở dài.

Con nối dõi Phùng gia rất đơn bạc. Đây chính là tâm bệnh của Phùng lão.

Ông thân ở địa vị cao, nắm giữ quyền bính của một đại quốc, nhưng con cháu thừa kế cũng là bất lực. Ông có ba người con trai. Chiến tranh thất lạc một. Kết quả đứa con này mất sớm. Còn lại hai người con, mà Phùng Bá Đào lại không có khả năng sinh con. Còn Phùng Bá Lâm thì lại sinh một trai một gái.

328. Chương 334: Con Cháu Quý Tộc

Sáng thứ hai, Phùng lão sai người lái xe đưa Bành Viễn Chinh về lại Phùng gia.

Thấy bên ngoài khu biệt thự đậu một chiếc xe Mercedes Benz màu đen, Bành Viễn Chinh liền biết trong nhà có khách.

Chân hắn bước nhẹ, đẩy cửa vào trong phòng khách. Trong phòng khách, Phùng Thiến Như và Tống Dư Trân đang nói chuyện với hai người một nam một nữ trẻ tuổi. Thấy Bành Viễn Chinh tiến vào, sắc mặt Phùng Thiến Như có chút khác thường, cũng không chần chừ tiến đến cười nói:

- Anh Viễn Chinh, anh về rồi à. Bà nội không phải nói lưu anh ở lại thêm một ngày sao?

Bành Viễn Chinh nhún vai, cười nói:

- Anh không ở lâu được, lập tức phải về thôi. Sang năm mới rồi, trong nhà có nhiều việc phải lo.

- Cô, Thiến Như, vị này chính là...

Gã thanh niên trẻ tuổi, dáng người cao ráo, mặc chiếc áo màu nâu, đeo cặp mắt kính gọng vàng, thoát nhìn rất nhã nhặn đứng dậy cười nói, nhìn Bành Viễn Chinh với ánh mắt trầm ngưng.

Mà cô gái ngồi bên cạnh y có gương mặt tròn với mái tóc ngắn thì nhướn mày, dừng lại ở Bành Viễn Chinh, con ngươi hơi có chút lóe ra.

Phùng Thiến Như do dự một chút, còn chưa kịp lên tiếng thì Tống Dư Trân biết con gái khó xử, chủ động cười giới thiệu:

- Viễn Chinh, đây là Tử Hoa, Tử Tử Hoa. Còn đây là Tử Hàm, là con trai con gái của Tử gia. Tử Hoa là bạn hồi còn trung học của Thiến Như, đi Mỹ học đại học, vừa mới tốt nghiệp về nước. Tử Hoa, Tử Hàm, đây là Viễn Chinh mà cô nhắc đến đấy. Cậu ấy lớn hơn hai đứa một tuổi, mọi người cứ gọi là anh Viễn Chinh.

Tống Dư Trân vội vàng nói nhưng thông tin lại rất nhiều. Bành Viễn Chinh kỳ thật cũng không rõ ràng lắm cái gọi là “con trai con gái Tử gia” mà bà nói là người ra sao. Tuy nhiên, cũng hắn là con cháu quý tộc của khai quốc công thần.

Tử Tử Hoa biến sắc, nhưng rất nhanh che giấu ngay. Mà em gái của y là Tử Hàm thì nhướn mày, hai bàn tay trắng nắm chặt.

Ông nội Từ Tử Hoa là Từ lão, cũng là khai quốc trung tướng, là cấp dưới và là bạn rất thân thiết với Phùng lão. Hai nhà là thế giao với nhau. Tuy nhiên, Từ lão trong thập niên 80 đã qua đời. Mà Từ gia thì lại không bằng Phùng gia.

Từ Tử Hoa từ nhỏ đã lớn lên cùng với Phùng Thiển Như, có thể nói là thanh mai trúc mã. Mà đứa bé Từ Tử Hoa này, các phương diện đều rất ưu tú. Nếu không phải Bành Viễn Chính từ đâu xuất hiện, hai nhà kỳ thật đã có ý tác hợp cho y và Phùng Thiển Như thành một đôi.

Nếu Từ Tử Hoa không chọn lựa việc xuất ngoại du học, mà tiếp tục ở lại trong nước, Phùng Thiển Như và y khả năng đi đến là rất lớn. Khi còn nhỏ đã tập chơi trò người lớn, trò chơi đám cưới biến thành sự thật. Điều kiện hai gia đình rất môn đăng hộ đối, cơ hồ là kết quả thuận lý thành chương.

Nhưng thế sự khó liệu. Chuyện tình cảm thiếu một chút cũng không được. Từ Tử Hoa trong suy nghĩ của Phùng Thiển Như, đã theo y xuất ngoại mà biến mất, chỉ dừng lại ở giai đoạn ngây ngô mộng lung. Chung quy không có len vào tình cảm nam nữ khác phái.

Mấy năm Từ Tử Hoa ở nước ngoài, vẫn không quên được mỗi tình thanh xuân tươi đẹp lúc còn nhỏ. Khi y tốt nghiệp về nước, liền chuẩn bị biến tình cảm mộng lung này thành một loại tình yêu mãnh liệt.

Nhưng vừa mới về nước, chợt nghe trong nhà nói Phùng gia vừa tìm lại được đứa cháu đích thật. Mà Phùng Thiển Như lại chỉ là con gái nuôi của Phùng Bá Đào. Việc Bành Viễn Chính nhận tổ nhận tông, đối với những gia đình qua lại thân thiết với Phùng gia đều không phải là bí mật gì.

Đây đối với Từ Tử Hoa mà nói thì y căn bản chẳng coi vào đâu. Ngay cả Phùng Thiển Như có là con gái nuôi của Phùng gia thì cũng chẳng ngăn cản việc y đến với cô.

Nhưng y lại lập tức nghe nói, vợ chồng Phùng lão đã quyết định gả Phùng Thiển Như cho đứa cháu này, thân càng thêm thân.

Từ Tử Hoa quá sợ hãi, lập tức cùng với em gái là Tử Hàm đến ngay Phùng gia.

Trong lòng y chung quy vẫn mang một tia hy vọng, cảm thấy đây là Phùng lão muốn bù đắp lại cho đứa cháu thất lạc của mình. Phùng Thiển Như bản thân sẽ không thích. Mà chỉ cần Phùng Thiển Như không muốn gả cho Bành Viễn Chính, y có thể thông qua các bậc cha chú của mình, đến Phùng gia vì mình mà tranh thủ cơ hội.

Sau khi bước vào Phùng gia, y thử cả nửa ngày nhưng vẫn không nhận được kết quả như ý muốn từ Phùng Thiển Như. Phùng Thiển Như biểu hiện rất bình tĩnh. Khi Bành Viễn Chính bước vào cửa, Phùng Thiển Như thần thái liền thay đổi, cử chỉ ngênh đón thân mật cũng nói rõ rất nhiều vấn đề.

Từ Tử Hoa khóe miệng co giật, sắc mặt trở nên tái nhợt. Y biết mình đã không còn cơ hội. Y từ nhỏ lớn lên cùng với Phùng Thiển Như nên rất hiểu tính cách của cô. Nếu cô đã có cảm tình với Bành Viễn Chính, vậy thì sẽ chẳng còn cái gì có thể dao động.

Tổng Dư Trần ở một bên liếc mắt nhìn Từ Tử Hoa, trong lòng thầm than. Tuy nhiên, bà tuy rằng rất thích Từ Tử Hoa, cảm thấy đứa nhỏ này không tệ, nhưng Bành Viễn Chính là con cháu trong nhà, trong lòng bà hẳn vẫn ưu tú hơn Từ Tử Hoa. Mà quan trọng hơn là, hiện tại không phải là trong nhà ép duyên, mà Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chính đã thật sự yêu nhau. Cho dù Phùng gia có cảnh cáo thì cũng chưa chắc đã có thể đem hai người tách ra.

Phùng Thiển Như nét mặt đỏ bừng. Dù sao cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, thậm chí còn có mối tình đầu e ấp, cũng từng một lần có bóng dáng của Từ Tử Hoa. Cô không muốn làm tổn thương Từ Tử Hoa, nhưng càng thêm không muốn Bành Viễn Chính trong lòng sinh ra khác thường, từ đó phá hư tình cảm của hai người.

Phùng Thiển Như dứt khoát tiến lên ôm cánh tay Bành Viễn Chính, cùng hắn sóng vai đi tới, cười nói:

- Tử Hoa, anh mới về nước. Trưa hôm nay em cùng anh Viễn Chính mời anh ăn một bữa cơm, xem như là tẩy trần cho anh.

Phùng Thiển Như đây là rõ ràng cho thấy thái độ của mình.

Bành Viễn Chinh trong lòng rất bình tĩnh, cảm giác rất bình thường. Lấy dung nhan mỹ mạo của Phùng Thiển Như, bên cạnh khẳng định có không ít người theo đuổi. Mà mình bắt quá là người may mắn nhất mà thôi. Quá khứ như thế nào hẳn căn bản không thèm nghĩ đến. Cho đến hiện tại, hai người đã sớm trở thành một. Toàn bộ thể xác và tinh thần đã thuộc về hắn. Hắn còn cái gì phải lo lắng chứ?

Bành Viễn Chinh rất tự nhiên ôm lấy bờ eo của Phùng Thiển Như, cười gật đầu nói:

- Xin chào!

Bành Viễn Chinh chủ động bắt tay Từ Tử Hoa, nhưng hắn phát hiện thái độ của Từ Tử Hoa rất lạnh lùng. Từ Tử Hàm có chút bận tâm nhìn anh trai của mình, rồi đột nhiên tiến lên nhìn Phùng Thiển Như, lạnh lùng nói:

- Chị Thiển Như, các người thân càng thêm thân là tốt. Nhưng cũng không tất yếu ngay trước mặt chúng tôi ôm ấp chứ.

Từ Tử Hàm lời nói rất không khách khí, thậm chí còn có chút thất thố.

Từ Tử Hoa nhú mày, trầm giọng:

- Tử Hàm, chớ ăn nói lung tung.

Phùng Thiển Như sắc mặt có chút đỏ lên, định thoát khỏi tay khỏi Bành Viễn Chinh nhưng lại bị hắn nắm chặt lại. Bành Viễn Chinh lạnh nhạt kéo cô ngồi xuống ghế, không để ý tới Từ Tử Hàm mà quay đầu sang nhìn Từ Tử Hoa, cười nói:

- Trưa nay tôi và Thiển Như mời anh dùng cơm. Rất hân hạnh được đón tiếp.

Từ Tử Hoa thở ra một cái, cười nói:

- Cảm ơn, không cần đâu. Tôi trưa nay trong nhà còn có chút việc, phải quay về. Cô, trong nhà chúng cháu còn có khách, xin phép cô về trước.

Nói xong, Từ Tử Hoa lại cùng Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như bắt tay chào tạm biệt. Tuy rằng nụ cười có chút miễn cưỡng, nhưng chung quy vẫn rất có phong độ.

Từ Tử Hoa kéo em gái mình vội vàng rời khỏi Phùng gia, Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh cùng nhau tiễn hai người ra cửa. Từ Tử Hàm trước khi lên xe còn hướng Bành Viễn Chinh nhìn bằng ánh mắt hận thù.

- Tử Hoa người này không tệ. Rất tao nhã, có phong độ và biết kềm chế.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Phùng Thiển Như thở dài:

- Đúng vậy, người này rất tốt, lại có học vấn.

- Làm sao vậy? Có phải có chút tiếc nuối?

Bành Viễn Chinh khẽ cười.

Phùng Thiển Như ngẩn ra, chợt xấu hổ sảng giọng:

- Anh nói cái gì vậy? Em và Tử Hoa chỉ là bạn bè, không có gì đâu. Nói sau thì em...

Bành Viễn Chinh cười ha hả, ôm Phùng Thiển Như vào lòng, ghé tai cô nói nhỏ:

- Trận địa của em đã bị anh chiếm lĩnh rồi. Bất cứ kẻ nào dám tiến bước vào nửa bước thì phải chết.

Phùng Thiển Như cười rộ lên, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tổng Dư Trần thấy hai người nắm tay nhau bước vào, không hề có chuyện gì khúc mắc cũng là nhẹ nhàng thở ra. Bà chỉ sợ Bành Viễn Chinh trong lòng không thoải mái, sau đó cùng Phùng Thiển Như hai người giận dỗi thì mệt lắm.

Sau khi ăn cơm trưa xong, trong thư phòng, thấy Phùng Thiển Như đang ôm quyển sách, thoáng có chút trầm tư, muốn nói gì rồi lại thôi. Bành Viển Chinh trong lòng vừa động, đi qua ôm lấy cô, dịu dàng nói:

- Bảo bối, có tâm sự à?

Phùng Thiển Như trầm mặc một lát, chậm rãi tựa đầu vào ngực Bành Viển Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viển Chinh, em muốn đi tảo mộ. Anh có thể đi với em không?

Bành Viển Chinh ngẩn ra, chợt hiểu Phùng Thiển Như đây là muốn đi tảo mộ cha mẹ ruột của mình.

Phùng Thiển Như ánh mắt lóe sáng. Hôn sự giữa cô và Bành Viển Chinh đã định, cô đột nhiên muốn đứng trước mộ cha mẹ ruột của mình mà nói hết nguyện vọng. Mặc dù cô đối với cha mẹ ruột không có một ấn tượng nào. Nhưng chung quy cô trong đáy lòng vẫn mong muốn.

Bành Viển Chinh dịu dàng cười, gật đầu:

- Được rồi, Thiển Như, chúng ta cùng đi.

- Nhưng ba mẹ....

Phùng Thiển Như có chút do dự. Cô lo lắng ý muốn của mình sẽ khiến cho Phùng Bá Đào và Tống Dư Trân cảm thấy thương tâm.

- Thiển Như, không có chuyện gì đâu. Em nếu cảm thấy băn khoăn thì chúng ta cứ nói là đi ra ngoài đi dạo.

Bành Viển Chinh trấn an Phùng Thiển Như. Hai người mặc quần áo chỉnh tề rồi đi xuống lầu. Tống Dư Trân đang ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với Mạnh Lâm, thấy hai người bước xuống, liền cười hỏi một câu:

- Hai đứa muốn ra ngoài à?

Phùng Thiển Như vẻ mặt hơi chút xấu hổ, còn Bành Viển Chinh thì cười ha hả:

- Mẹ, con và Thiển Như ra ngoài dạo phố một chút. Sang năm mới rồi, xem có gì có thể mua không?

- Ủ, hai đứa ra ngoài đi dạo. Nhưng đừng mua gì hết. Trong nhà đã mua đủ rồi.

Mạnh Lâm cười phát tay:

- Hai đứa tự lái xe đi.

Phùng Thiển Như lái xe. Hai người mua một chút tế phẩm rồi thẳng đến nghĩa địa cách mạng thuộc ngoại Tây Sơn thủ đô.

Cánh cửa cổng khu nghĩa địa đóng chặt. Bên trong truyền đến tiếng động quỵ dĩa của cây lá, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Trong phòng bảo vệ phát ra giọng hát tà âm của một nữ ca sĩ nào đó. Người người đàn ông trung niên gác cửa ngồi quanh bếp lửa uống rượu, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa thì liền hoảng sợ. Sắp bước sang năm mới rồi, mùa đông khắc nghiệt, ai lại đến thăm mộ chứ?

329. Chương 335: “hot Girl” Liễu Mạng

Trước cửa một biệt thự ở Thủ đô. Xe còn chưa dừng hẳn, Từ Tử Hàm đã bực bội đẩy cửa ra, nhảy xuống xe.

Từ Tử Hoa hoảng sợ, vội dừng xe ở ven đường, xuống xe giận dữ nói:

- Tử Hàm, em điên rồi! Vừa rồi rất nguy hiểm!

- Anh, anh thật sự là kẻ bất lực! Em không hiểu, nếu anh thích Phùng Thiển Như như vậy, sao không nói rõ với cô ấy? Sao không giáp mặt chất vấn cô ấy, hỏi rõ tại sao cô ấy bỏ anh đi yêu người khác?

Từ Tử Hàm chống nạnh, áo khoác mở rộng, lộ ra chiếc áo lông cừu màu trắng bên trong, mặc cho gió Bắc thổi qua, cũng quên cả rét.

- Em nói bậy bạ gì vậy? Cái gì mà bỏ anh đi yêu người khác, đừng nói khó nghe như vậy! Thiến Như chưa từng nói yêu anh, nói cái gì mà thay lòng đổi dạ? Là tại anh lúc trước ham mê xuất ngoại, mất đi cơ hội quý giá...

Từ Tử Hoa có phần xấu hổ phát tay:

- Chuyện của anh, em đừng can thiệp vào!

- Dù sao Bành Viển Chinh này cũng không phải là tốt đẹp gì, tại hắn đoạt mất chị thiến Như, nếu không, nhất định chị ấy sẽ chờ anh về nước...

Từ Tử Hàm chỉ tiếc rên sất không thành thếp, giậm chân nói:

- Anh, đừng nên bỏ cuộc, họ còn chưa kết hôn, anh còn có cơ hội mà!

- Chỉ cần Thiến Như hạnh phúc là tốt rồi. Nếu hiện giờ cô ấy đang vui vẻ, tại sao anh lại phải đi phá hư cuộc sống yên tĩnh của cô ấy?

Từ Tử Hoa có chút đau thương thở dài, vào lại trong xe, phát tay với em gái, rồi lái xe vào biệt thự.

Nghĩa trang công cộng Cách mạng Tây Sơn.

Để lại giấy chứng minh và một trăm tệ thể chấp, Phùng Thiến Như đi trước, Bành Viển Chinh xách theo đồ cúng tế và tiền giấy theo sau, vào một khu mộ vắng vẻ không một bóng người.

Sau khi vào nghĩa trang, chưa nói đến tâm trạng đầy thương cảm của Phùng Thiến Như, chỉ không khí thê lương lạnh lẽo trong nơi đây cũng đủ làm người ta trầm mặc ít lời rồi. Đường vào mộ lá rụng đầy, đột nhiên bị gió Bắc thổi tung lên, quay cuồng nhảy múa giữa không trung rồi đáp xuống những ngôi mộ không rõ tên.

Mấy tiếng quạ đen thê thiết chọt vọng đến, Bành Viển Chinh đang lạnh run, không kìm nổi cả người nổi da gà. Hơn một ngàn ngôi mộ, như núi như rừng. Con đường giữa các ngôi mộ uốn lượn quanh co, chỉ có hai người bước đi, dù là dưới ánh nắng một buổi chiều đông giá rét, bước chân của hai người đều có phần ngưng đọng.

Tới trước mộ cha mẹ ruột của cô, Phùng Thiến Như dừng lại, nhìn đăm đăm mộ bia. Hồi lâu, cô nhận lấy đồ cúng tế trong tay Bành Viển Chinh, rồi cẩn thận bày trên mộ, châm một nén nhang.

- Anh Viển Chinh, anh có biết lúc em biết mình không phải là con gái ruột, tâm trạng em ra sao không? Vô cùng tuyệt vọng, muốn nhảy từ trên lầu xuống, kết thúc cuộc đời mình. Mấy tháng trời, em có cảm giác mình là một người ngoài hoàn toàn xa lạ, bất kể ba mẹ dỗ dành em, nuông chiều em như thế nào, lòng em vẫn đầy cảm giác bài xích.

Cũng may là qua mấy tháng, rốt cuộc em vẫn nghĩ thông suốt. Cho dù ba mẹ có phải cha mẹ ruột của em hay không, nhưng hai người đã dưỡng dục em nhiều năm như vậy, đối với em chân thành, thân thiết như vậy, em không có quyền làm họ đau lòng, càng không thể làm họ bị tổn thương!

Phùng Thiến Như xúc động ôm Bành Viển Chinh, lẩm bẩm nói, dường như cũng nói cha mẹ ruột của mình nghe.

- Thiến Như, thật ra bất luận là cha mẹ ruột em, hay là ba mẹ hiện nay, đều hy vọng em có thể sống một cuộc đời hạnh phúc vui vẻ. Suy cho cùng, em là người rất may mắn, được cả nhà thương yêu. Bất kể là quá khứ hay hiện tại, em đều được ba mẹ hết lòng yêu thương.

Trong khi anh, từ lúc bắt đầu biết nhớ, cũng chỉ có một mình mẹ. Những năm tháng ấy, anh và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống vô cùng vất vả gian nan. Không ai quan tâm, không ai để mắt tới mẹ con anh. Nhưng mẹ luôn rất kiên cường, mỗi ngày đều nhắc lại những chuyện khi cha còn sống. Bà không tiếc khơi dậy nỗi đau của mình, là để anh cảm nhận và khắc sâu sự tồn tại của cha anh. Từ đó trở đi, anh hiểu được, cha anh tuy đã mất, là do số mệnh bất hạnh, nhưng tình thương của cha trước sau vẫn ở cùng anh.

Cho nên, Thiến Như, em phải hiểu, tuy cha mẹ ruột của em đã mất, nhưng tình thương của họ vẫn còn mãi bên em. Nếu dưới tuổi vàng, hai người có linh thiêng, cũng hy vọng em có thể sống hạnh phúc vui vẻ!

Bành Viễn Chinh ôm Phùng Thiến Như thật chặt, dịu dàng nói. Lời của hắn như một dòng nước ấm giữa mùa đông giá rét, chậm rãi trôi xuôi theo thân thể cô, làm cô cảm động, tâm trạng u ám đã tan biến thành hư không.

- Viễn Chinh, cảm ơn anh. Có ba mẹ, có anh trong cuộc đời này, em rất mãn nguyện.

Phùng Thiến Như ôm chặt Bành Viễn Chinh, hai người im lặng ôm nhau đứng lặng trong gió rét...

Sau khi từ nghĩa trang trở về, tâm trạng Phùng Thiến Như đã khá lên nhiều. Khi hai người đi chợ mua một ít hàng tết về, thấy một chiếc xe việt dã đậu trước cửa. Cạnh chiếc xe là một cô gái trẻ tuổi, dáng người thon thả, mặc áo da, quần bó, đều màu đen, tóc cắt ngắn, trông rất ngổ ngáo.

Đó là người lúc nãy đã rời khỏi, Từ Tử Hàm, em gái Từ Tử Hoa. Từ Tử Hàm sinh năm 1973, tuổi Sửu, năm nay vừa tròn 20, sinh viên trường đại học ngoại ngữ ở Thủ đô.

Phùng Thiến Như xuống xe cười:

- Tử Hàm, sao em quay lại vậy?

Từ Tử Hàm cười nhạt một tiếng:

- Chị Thiến Như, em muốn tìm anh Viễn Chinh nói chuyện, được không?

Phùng Thiến Như ngẩn ra, chột nhứ mày, khẽ nói:

- Tử Hàm, em tìm Viễn Chinh nói chuyện gì? Hai người...

Phùng Thiến Như trầm nghĩ: hai người mới quen, gặp mặt có một lần, mới vừa rồi cũng không vui vẻ gì, có chuyện gì để mà nói? Từ tính cách hơi ngông cuồng và mạnh mẽ của Từ Tử Hàm, cũng đoán ra cô muốn nói chuyện gì với Bành Viễn Chinh.

Từ Tử Hàm bước tới một bên, gõ cửa kính xe.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ phải xuống xe, cười hỏi:

- Cô tìm tôi có việc sao?

- Tôi muốn tìm anh nói chuyện.

Từ Tử Hàm nói xong, bước tới túm lấy tay Bành Viễn Chinh, kéo vào xe của mình.

Bành Viễn Chinh tức giận, hất tay cô ta ra.

Từ Tử Hàm quay lại cười gằn:

- Nếu là đàn ông thật sự, hãy đi với tôi!

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, do dự một chút, quay lại nhìn Phùng Thiến Như dịu dàng nói:

- Thiến Như, em về trước đi, anh nói chuyện với cô ấy một lát. Không có chuyện gì đâu, một cô bé, không làm gì được anh đâu!

Bành Viễn Chinh bước nhanh lên xe việt dã. Thấy Bành Viễn Chinh đã lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời khu biệt thự, Phùng Thiến Như cau mày, lái xe trở về nhà.

Từ Tử Hàm lái xe rất nhanh, không chạy về phía nội thành mà hướng về đường quốc lộ ở ngoại ô Thủ đô chạy tới. Bành Viễn Chinh ngồi ở vị trí lái phụ, quay lại nhìn Từ Tử Hàm đang tỏ vẻ khó chịu, thần nhiên nói:

- Cô Từ tìm tôi có chuyện gì, cứ nói.

Đột nhiên, Từ Tử Hàm phanh xe lại, đỗ xe ở ven đường, cả giận nói:

- Bành Viễn Chinh, anh chỉ là người thứ ba, anh vung dao cướp người yêu của anh tôi, phá hoại tình cảm giữa anh tôi và chị Thiến Như, anh biết chưa?

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Tôi không thích nghe những lời này của cô Từ. Cái gì mà chỉ là người thứ ba? Cái gì gọi là vung dao cướp người yêu? Anh cô và Thiến Như từng có tình cảm sao? Mà cho dù là có, nhưng hiện giờ, người Thiến Như yêu là tôi, mà tôi cũng yêu Thiến Như sâu sắc, qua Tết âm lịch là chúng tôi chuẩn bị kết hôn. Cô rõ ràng là cố tình gây sự.

- Anh đừng cưỡng từ đoạt lý! Anh biết chị Thiến Như được mấy ngày? Anh tôi và chị Thiến Như từ nhỏ như thanh mai trúc mã, tình cảm vun đắp bao nhiêu năm trời? Nếu không phải anh hoa ngôn xảo ngữ, sau lưng phá đám, sao chị Thiến Như có thể thích anh?

Từ Tử Hàm quắc mắt, trừng trừng nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không nhịn được cười:

- Cô bé, đó không phải là tình yêu, cùng lắm là có ý. Thiến Như là ai, cô còn hiểu rõ hơn cả tôi, nếu Thiến Như thích anh cô, làm sao tôi còn có cơ hội? Cô Từ, hai nhà chúng ta quan hệ không tệ, tôi không muốn vì chuyện này mà phá hư tình nghĩa giữa hai nhà...Được rồi, tôi còn có việc, cô lái xe đưa tôi về!

Từ Tử Hàm lạnh lùng cười:

- Anh đừng tưởng bỏ! Tôi đây không phải là tài xế của anh!

Nói xong, đột nhiên cô ta buông ly hợp, nhấn ga, chiếc việt dã liền gầm lên phóng tới.

330. Chương 336: Vô Cùng May Mắn

Trên con đường lớn Thủ đô trống trải không người, gió lạnh gào thét.

Hai người vật lộn kịch liệt trong xe. Có lẽ do hoảng hốt, trong nháy mắt khi chiếc xe va vào thành lan can, Từ Tử Hàm đã giẫm vào chân ga, mà thật ra là cô định phanh xe lại. Cô quên mất phanh xe đang nằm dưới chân Bành Viễn Chinh.

Chân ga bị đạp mạnh, tốc độ xe đột ngột tăng tới đa, thân xe gầm lên, đụng vỡ con lươn ngăn cách, vọt tới làn đường ngược chiều, như một mũi tên bật khỏi cung, tiếng động cơ gầm rú chói tai và tiếng bánh xe rít trên mặt đường rợn người, không ngừng lao tới trước. Bởi vì xe chạy với tốc độ cao, tạo ra dòng khí xoáy khiến sự hô hấp rất khó khăn, Bành Viễn Chinh cảm thấy cảnh tượng trước mắt nhòa đi, rất khó nhận ra con đường, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của Từ Tử Hàm hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù, mãnh liệt kích thích màng nhĩ của hắn.

Từ Tử Hàm ngồi ngây ra trước tay lái, đầu óc trống rỗng. Một chiếc xe tải chở đầy hàng hóa chạy theo chiều ngược lại, Bành Viễn Chinh hét lớn một tiếng, “trườn” lên người Từ Tử Hàm, ngồi vào sau tay lái, túm lấy vô lăng, dồn hết sức xoay thật mạnh.

Trong nháy mắt, “rầm, rầm” hai tiếng, cạnh xe việt dã và xe tải sượt qua nhau, thanh cản trước và sườn xe bị lõm xuống vì cú va chạm, xe tải khựng khựng dừng lại ở ven đường, còn xe việt dã tiếp tục lao tới trước hơn mười mét, đâm vào tường rào xi măng, may mà trước đó Bành Viễn Chinh đã giẫm phanh tới đa.

Tài xế xe tải mặt như tro tàn nhảy ra khỏi buồng lái, đứng ở ven đường thở dốc. Vốn định mắng vài câu, anh ta chợt nhận thấy hình dáng thê thảm của xe việt dã, đầu xe vụn vẹo méo mó, không biết tình trạng của người trong xe sống chết thế nào, liền ngậm miệng.

Bành Viễn Chinh lẳng lẳng tựa vào ghế, nhìn cửa kính xe bể nát một mảng lớn và màn trời phía sau lỗ hổng, đầu óc trống rỗng.

Mới đầu hắn không có cảm giác đau, các giác quan như tê liệt. Xung quanh dường như rất im lặng, những tiếng ồn ào náo động đều đã lặng, nhưng hắn biết, nếu vừa rồi mình phản ứng không mau lẹ, đánh lái thật

mạnh và trong nháy mắt sắp bị văng ra khỏi buồng lái không ôm chặt tay lái, thì giờ này hắn đã nằm thẳng cẳng trên mặt đường lạnh như băng rồi.

Hắn cố hết sức giãy dụa, một vòi máu tươi từ gương mặt cương nghị từ từ chảy xuống, Từ Tử Hàm nằm bên dưới hắn hôn xiêu phách lạc hết âm lên. Hắn cố gắng mở mắt ra, cảm thấy vô cùng đau đớn, dường như toàn thân xương cốt, kể cả nội tạng đều bị chấn nát thành từng mảnh. Trước mắt hắn tối sầm, ngất đi.

Tài xế xe tải chạy tới, thấy trong xe một đồng hồ độn, một nam, một nữ ngồi với tư thế chồng lên nhau một cách hết sức mờ ám, không rõ sống chết, tài xế mắng một tiếng, quay lại nhìn xe mình chỉ bị trầy một chút, thậm nhủ: xui quá, rồi chạy trở lại, leo lên xe rời đi.

Báo cảnh sát đương nhiên là lựa chọn thứ nhất, nhưng người tài xế kia đang vội về nhà ăn Tết, nếu báo cảnh sát, phải đợi cảnh sát giao thông xử lý không biết bao lâu. Hơn nữa, xem ra hai người kia bị thương khá nặng, để tránh phiền phức, anh ta chuẩn luôn cho chắc ăn.

Trên quốc lộ im ắng không một tiếng động. Thật lâu sau Từ Tử Hàm mới tỉnh lại. Cô thấy Bành Viễn Chinh đang nằm trên người mình, thấy hắn dường như bất tỉnh, mà tay mình dính đầy một chất lỏng màu đỏ sẫm.

Từ Tử Hàm sợ hãi khóc thành tiếng, cô gắng sức lay lay, đẩy mạnh cái cửa bị biến dạng ra, ngã xuống đất.

Từ Tử Hàm đứng trên con đường rộng lớn, kêu khóc cả buổi cũng không gọi được chiếc xe nào. Sắp sang năm mới rồi, những chiếc xe tải lớn thường ngày vẫn qua lại không ngớt, giờ biến mất không tung tích.

Hai chân Từ Tử Hàm như nhũn ra, run rẩy, cô chạy về, dùng hết sức kéo Bành Viễn Chinh xuống xe, sau đó ngồi dưới đất, để đầu hắn gối lên cặp đùi mềm mại của cô, hoang mang lo sợ, nước mắt tuôn rơi.

Máu tươi đỏ sẫm chậm chậm chảy ra từ đầu Bành Viễn Chinh, nhuộm đỏ cả quần cô, trong thật ghê người.

Cô run rẩy để ngón tay lên mũi hắn, thấy hắn còn thở, mới bớt sợ một chút.

- Anh đừng làm tôi sợ nha! Rốt cuộc anh có sao không? Tỉnh lại đi!

Từ Tử Hàm luống cuống, đặt Bành Viễn Chinh nằm ngang, hai tay dè lên ngực hắn, lóng ngóng làm hô hấp nhân tạo. Đôi môi lạnh như băng của cô áp lên đôi môi cũng lạnh buốt của Bành Viễn Chinh, chợt nhận ra mình đã quên mất những bước cơ bản của động tác hô hấp nhân tạo mất rồi.

Từ Tử Hàm chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt mày thảm đạm, đột nhiên khóc rống lên, phá vỡ bầu trời nhá nhem tối im lặng như tờ.

- Khụ khụ khụ!

Đột nhiên Bành Viễn Chinh ho khan mấy tiếng, cố hết sức mở mắt, rên rĩ nói:

- Đỡ tôi một chút, đỡ tôi đứng dậy!

...

...

Cảnh sát giao thông đến xử lý tai nạn, còn Bành Viễn Chinh và Từ Tử Hàm được đưa đến bệnh viện.

Thật ra Từ Tử Hàm không bị thương, chỉ hoảng sợ quá mức, còn Bành Viễn Chinh cũng chỉ bị đập trán vào kính chắn gió, não bị chấn động một chút, ngoài ra, còn bị mảnh thủy tinh đâm thủng một lỗ nhỏ trên đầu, nhưng xương cốt không bị gãy.

Vậy cũng là quá sức may mắn trong cái rủi rồi. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh không phản ứng nhanh, lần này hai người đã chết chắc.

Đêm khuya, người nhà họ Phùng và người nhà họ Từ gần như đồng thời chạy tới bệnh viện.

Sắc mặt Phùng Bá Đào âm trầm, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm thì một trái, một phải ôm lấy Phùng Thiển Như mặt mày trắng bệch. Khi biết Bành Viễn Chinh bị tai nạn đưa vào bệnh viện, Phùng Thiển Như bị sốc, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Từ Tử Hoa và cha mẹ y lúng túng đứng ở đầu kia hành lang bệnh viện. Họ tới sớm một chút, đã biết Bành Viễn Chinh không đến nổi nguy hiểm tính mạng, thở phào nhẹ nhõm.

Với địa vị của Bành Viễn Chinh ở Phùng gia, nếu hắn có mệnh hệ nào, chắc chắn Từ gia không gánh nổi trách nhiệm. Ngay cả hai nhà là thâm giao lâu năm, cũng không thể chịu nổi lửa giận của Phùng lão.

Cha Từ Tử Hoa, Từ Hoa Sơn lúng túng đi tới, nhỏ giọng nói:

- Lão Phùng, Dư Trân, thật ngại quá... Cũng may là Viễn Chinh không việc gì...

Tổng Dư Trân cảm tức nhìn Từ Hoa Sơn, trầm giọng nói:

- Lão Từ, sao con bé Tử Hàm lại hồ đồ như vậy? Mấy người dạy dỗ nó kiểu gì thế? Thật không tưởng tượng nổi!

Tổng Dư Trân không nể mặt Từ gia, Bành Viễn Chinh bị thương, làm cả nhà đều hoảng sợ, khi nghe tin, vợ chồng Phùng lão rất tức giận, nếu không phải đêm đã khuya, bà Phùng đã đến bệnh viện thăm cháu rồi.

Từ Hoa Sơn lúng túng xoa tay, không biết trả lời sao cho ổn.

Từ Tử Hoa cúi đầu đi tới, khẽ nói:

- Rất xin lỗi bác Phùng, cô Tống, cô Mạnh, Tử Hàm không hiểu chuyện, cháu thay mặt nó xin lỗi mọi người!

Lúc này, đột nhiên Phùng Thiển Như gắng sức vùng ra khỏi tay Tống Dư Trân và Mạnh Lâm, loạng choạng đi về phía phòng bệnh.

Vết thương trên trán Bành Viễn Chinh vừa mới được rửa sạch và băng bó. Từ Tử Hàm dìu hắn, chậm chậm ra khỏi phòng bệnh. Vết máu loang lổ trên đùi Từ Tử Hàm, đủ để mọi người hình dung ra cảnh tượng nguy hiểm lúc đó.

- Anh Viễn Chinh!

Phùng Thiển Như nghẹn ngào ôm lấy Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh đẩy Từ Tử Hàm đang căng thẳng và xấu hổ ra, cố hết sức ôm lấy Phùng Thiển Như, dịu dàng nói:

- Thiển Như, em đừng khóc, đừng lo lắng, anh không sao.

Cách đó không xa, Từ Tử Hoa nhìn bộ dạng khăng khít, đầm thấm đến tận cùng của hai người, trong mắt thoáng hiện một tia âm đạm, quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm vội vã đi tới:

- Viễn Chinh, sao cháu lại đi ra, mau trở về giường nằm đi!

Bành Viễn Chinh ôm Phùng Thiển Như, mệt mỏi nhìn bác gái và mẹ, mỉm cười:

- Mẹ con không sao, chỉ là đầu bị trầy một chút, ngoài ra não bị chấn động nhẹ, về nhà nghỉ ngơi một đêm là khỏe lại thôi.

- Không được, phải đi kiểm tra toàn diện!

Tổng Dư Trân nắm lấy cánh tay của Bành Viễn Chinh, còn Mạnh Lâm lo lắng nhìn con, nhìn kỹ vết thương trên đầu hắn.

Mấy lãnh đạo bệnh viện cùng vài bác sĩ đi tới, vây quanh Phùng Bá Đào nói vài câu. Nghe bác sĩ nói Bành Viễn Chinh không bị nguy hiểm gì, mọi người mới yên tâm.

Từ Hoa Sơn nhìn con một cách tức giận, trách cứ:

- Tử Hàm, còn không mau xin lỗi bác Phùng và hai cô đi!

Từ Tử Hàm vừa xấu hổ vừa luống cuống, khóc nức nở. Vụt một cái, cô quỳ rạp xuống hành lang lạnh như băng, khóc không thành tiếng.

Giờ phút này, sự tùy tiện, ngang bướng của cô đã bị nỗi sợ hãi ghê người lúc thập tử nhất sinh kia xua tan đi, nghĩ tới cảnh tượng khủng khiếp đó, cô run rẩy cả người, cảm xúc hỗn loạn, không thể dùng lời mà diễn tả được.

Phùng Bá Đào nhướn mày, nhìn Tống Dư Trân phát phát tay. Mạnh Lâm thở ra, giành trước Tống Dư Trân, tiến lên đỡ Từ Tử Hàm dậy, thở dài nói:

- Cháu đừng có như vậy, sau này cũng đừng tùy hứng nữa! Lần này là vô cùng may mắn, hai cháu đều không nguy hiểm đến tính mạng...Thôi, cháu đứng lên đi!

Không phải Mạnh Lâm mềm lòng, chỉ là trong lòng bà hiểu rất rõ, với tình nghĩa giữa hai nhà Từ - Phùng, nếu Bành Viễn Chinh đã không sao, cứ chấp nhất thì cũng không có ý nghĩa. Hơn nữa, Từ Tử Hàm cũng đã rất hoảng sợ.

- Cám ơn cô Mạnh.

Từ Tử Hàm xấu hổ, nhào vào lòng Mạnh Lâm, lại khóc nức lên.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, nhìn vẻ thảm hại của Từ Tử Hàm, khẽ lắc đầu, ra hiệu Phùng Thiển Như giúp mình rời khỏi. Tất nhiên hắn không oán giận gì Từ Tử Hàm, nhưng lúc này cũng không muốn nhìn thấy cô.

...

...

Dù Tống Dư Trân và Mạnh Lâm mạnh mẽ yêu cầu Bành Viễn Chinh nằm viện theo dõi vài ngày, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn cương quyết về nhà. Lý do của hắn rất đơn giản: sắp sang năm mới rồi, ở lại bệnh viện có vẻ không may mắn lắm.

Tống Dư Trân và Mạnh Lâm cũng nghĩ như vậy, lại hỏi ý bác sĩ, thấy bác sĩ cũng không phản đối, bèn để Bành Viễn Chinh rời khỏi bệnh viện.

Về đến nhà, Bành Viễn Chinh dùng ni-lông quấn chặt đầu mình lại, đi tắm rửa, rồi ôm Phùng Thiển Như ngủ thẳng một giấc tới hừng đông. Phùng Thiển Như chủ động ở lại trong phòng ngủ của hắn, chăm sóc hắn. Bành Viễn Chinh sống sót được sau tai nạn, tình cảm của cô càng bùng nổ, không còn cảm thấy ngượng ngùng gì nữa.

331. Chương 337: Con Cháu Quý Tộc Tụ Hội

Hôm nay đã là 28 tháng chạp. Thủ đô cao thấp đều tràn ngập không khí lễ mừng năm mới. Tuy nhiên không khí ở thủ đô mừng năm mới không vui như ở địa phương nhỏ như Tân An.

Bành Viễn Chinh vẫn còn nhớ rõ, kỳ thật sau năm 2000, tết âm lịch cố nhiên năm nào cũng có, nhưng ý vị lại càng lúc càng mờ nhạt, càng trở thành một cái gì đó như quy định, và cũng càng tràn đầy hương vị buôn bán náo động, ồn ào.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng từ trên giường ngồi dậy, đắp lại mền cho Phùng Thiển Như rồi sau đó chính mình bước đến cửa sổ, nhìn những đứa bé đang nô đùa trong công viên đằng trước.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, tinh thần của hắn cơ bản đã khôi phục lại. Ngoại trừ đầu óc còn có chút choáng váng thì cũng không còn gì quan trọng. Nhớ lại ngày hôm qua, hắn thầm nhủ mình quả thật vẫn còn may mắn.

Nếu như vận may kém một chút, nếu Bành Viễn Chinh phản ứng chậm một chút thì bất kể là đụng vào xe tải hay là ngã lăn ra đường quốc lộ thì hậu quả cũng đều là trí mạng.

Phùng Thiển Như vẫn còn ngủ say sưa. Tối hôm qua cô lo lắng, tinh thần vô cùng khẩn trương. Khi Bành Viễn Chinh ngủ, cô cũng vẫn không có cách nào an tâm mà ngủ, cứ ôm Bành Viễn Chinh chăm sóc hắn, cho đến rạng sáng mới có thể chợp mắt.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn người con gái mình yêu, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn gần như cảm giác mình có thể không được nhìn thấy Phùng Thiển Như rồi.

Dưới lầu truyền đến động tĩnh, Bành Viễn Chinh do dự một chút, mặc bộ đồ ngủ bước ra cửa, đứng cuối hành lang nhìn lại, thấy cha mẹ của Từ Tử Hàm mang theo bao lớn bao nhỏ, ở trong phòng khách nói chuyện với Tống Dư Trân và Mạnh Lâm.

Mặc dù đối với hành động của Từ Tử Hàm, Phùng gia cao thấp đều rất tức giận. Nhưng nhớ tới giao tình giữa hai nhà, cũng không vì vậy mà trở mặt. Từ gia hai vợ chồng tới cửa xin lỗi, thăm hỏi Bành Viễn Chinh. Tống Dư Trân cũng không nên không ra mặt tiếp đãi một chút.

- Chị Tống, Viễn Chinh sao rồi? Ai, Tử Hàm con bé chết tiết kia. Bình thường là do chúng tôi nuông chiều nó đến hư hỏng, cho nên mới gây ra đại họa như thế này. Chúng tôi nhất định phải quản giáo nghiêm khắc.

Từ Sơn Hoa khuôn mặt tươi cười. Tống Dư Trân thở dài một tiếng nói:

- Lão Từ, không phải tôi nói hai người. Con cái của hai người bình thường cũng rất kiêu căng. Nhìn con bé Tử Hàm kia, được hai người nuông chiều đến thành cái gì? Tùy hứng, hống hách, điêu ngoa...Lớn như vậy rồi, nếu như không biết kiềm chế, tương lai còn có thể ra ngoài? Nhà ai dám có loại con dâu như thế?

Bởi vì tức giận nên Tống Dư Trân lời nói hơi nặng một chút.

Từ Hoa Sơn khó chịu khẽ nhăn mặt một cái. Còn vợ ông Nhạc Thực Trinh thì có chút bất mãn, rất không cao hứng. Nhưng Từ Tử Hàm đã phạm sai lầm trước. Hơn nữa Phùng gia thanh thế hơn Từ gia. Bây giờ Từ gia còn phải dựa vào Phùng gia. Nhạc Thực Trinh tuy rằng trong lòng mất hứng nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.

Mạnh Lâm thấy vợ chồng Từ gia xấu hổ như vậy thì liền cười giảng hòa:

- Điều là con nít cả, về sau giáo dục một chút là được.

Bành Viễn Chinh nhú mày, cũng không đi xuống lầu chào hỏi vợ chồng Từ gia mà quay trở về phòng ngủ. Hắn không đến mức bởi vậy mà hận thù Từ Tử Hàm nhưng cũng không nghĩ sẽ gặp người của Từ gia.

Vừa vào cửa, Phùng Thiển Như đã tỉnh ngủ. Cô đem qua vẫn mặc chiếc áo ngủ thật dày ngồi trên giường, dụi dụi mắt.

Bành Viễn Chinh cười, cởi giày bước lên trên giường, một tay ôm lấy Phùng Thiển Như dịu dàng nói:

- Thiển Như, em ngủ chút nữa đi.

Phùng Thiển Như lắc đầu, đôi bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt miếng băng dán trên trán Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng hỏi:

- Anh Viễn Chinh, anh còn đau không?

- Cô bé điên kia thật sự quá ghê tởm. Cô ta sao dám làm như vậy chứ?

- Còn đau chút thôi, nhưng không sao rồi. Kỳ thật chỉ là xây xát ngoài da, hai ngày nữa anh tháo băng xuống là được rồi.

- Khó mà làm được. Nếu chẳng may miệng vết thương bị nhiễm trùng thì sao? Không được đâu, hai ngày nữa em cùng anh đến bệnh viện thay thuốc, tiện thể kiểm tra xem trên trán.

Phùng Thiển Như nắm chặt cánh tay Bành Viễn Chinh, sáng giọng nói.

- Anh không có yếu ớt như vậy đâu.

Bành Viễn Chinh cởi áo ngủ của mình, chỉ vào vết sẹo trên đùi:

- Em xem này, lúc trước anh bị xe đụng phải, trên đùi có một lỗ hổng thật lớn. Nhưng anh sợ mẹ anh lo lắng, liền dùng băng vải quấn quanh hai vòng, rồi đến trường học cho xong tiết thể dục. Vậy mà qua hai ngày cũng không sao.

Bành Viễn Chinh mặc dù chỉ nói đơn giản, nhưng Phùng Thiến Như vẫn thương cảm, khe vuốt vết sẹo trên đùi của hắn, trong lòng nhu tình vụn kết, yên lặng nhận thức được người yêu của mình lúc trước đã trải qua thời niên thiếu khó khăn như thế nào.

Hai người cả buổi sáng cũng không ra khỏi phòng, tựa sát vào nhau nói chuyện rồi ngủ. Bữa cơm trưa Tống Dư Trần sai người mang lên cho hai người. Cả hai đều không xuống dưới ăn. Ăn cơm trưa xong, Mạnh Lâm lại tự mình mang tô canh gà do bà nấu, ép Bành Viễn Chinh uống một tô to, miệng đầy dầu mỡ.

Phùng Thiến Như cũng đành chịu, đành phải uống một bát. Cô rất sợ béo, chết sống cũng không uống nữa, Mạnh Lâm cũng không cưỡng cầu. Kỳ thật thì canh gà hương vị rất tốt. Chỉ có điều Bành Viễn Chinh vừa mới ăn một tô cơm lớn, uống một tô canh gà, nhiều dầu mỡ, sợ khó tránh bị đầy bụng.

Bành Viễn Chinh ngày hôm qua gặp tai nạn, nên có chút nhiễm phong hàn. Hắn nằm trên giường nói chuyện với Phùng Thiến Như rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp. Phùng Thiến Như cầm quyển tạp chí, rúc vào bên cạnh hắn, tùy ý liếc nhìn.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Phùng Thiến Như rón rén nhảy xuống giường, thấy Tống Dư Trần thì không khỏi thở dài một tiếng:

- Mẹ, có chuyện gì ạ?

- Thiến Như...

Tống Dư Trần nhìn lướt qua, thấy Bành Viễn Chinh đang ngủ thì hạ giọng nói:

- Lão Đại Hầu gia vừa rồi sai người đến mời con và Bành Viễn Chinh ngày mai tham gia bữa tiệc sinh nhật của con bé.

Phùng Thiến Như nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, con không đi đâu. Anh Viễn Chinh sức khỏe không tốt, không nên xuất đầu lộ diện.

Hầu gia mà Tống Dư Trần nói cũng là Hầu gia hào môn thế gia. Tuy rằng ông cụ đã sớm về hưu để an dưỡng tuổi thọ, mà địa vị quyền bính lại không bằng Phùng gia, nhưng cũng không thể khinh thường. Hầu gia cũng chẳng khác gì Phùng gia, cũng con nối dòng khá đơn bạc. Mà con cả Hầu gia cũng chỉ có hai đứa con gái.

“Lão Đại Hầu gia” chính là con gái lớn của con cả Hầu gia Hầu Ninh Viễn. Con gái lớn của Hầu Ninh Viễn tên là Hầu Khinh Trần, con gái thứ hai tên là Hầu Niệm Ba. Khinh Trần thì hơn hai mươi tuổi, còn Niệm Ba thì cùng năm với Phùng Thiến Như, năm nay cũng vừa vặn tốt nghiệp trường đại học Kinh Hoa.

Cái gọi là người thì lấy loại, vật thì lấy đàn. Bất luận cái gì cũng có cái vòng tròn của nó. Con cháu quý tộc thủ đô cũng không ngoại lệ. Mà hàng năm, con cháu quý tộc thủ đô chỉ có một lần tụ hội duy nhất, đó là sinh nhật của Khinh Trần. Đến nay cũng đã bốn năm năm.

Trong cái đời thứ ba ở thủ đô này, Hầu Khinh Trần không nhường ai vị trí đại tỷ của mình. Mà trời sinh cô tính tình rộng lượng, đối nhân xử thế hào sảng, trượng nghĩa. Cho nên, sinh của cô tùy rằng được không chế trong phạm vi nhất định, nhưng hàng năm vẫn có mười mấy công tử tiểu thư đến chúc mừng.

Tống Dư Trần cười nói:

- Đi hay không thì do các con quyết định. Nhưng mẹ và ba con có ý là nếu sức khỏe Bành Viễn Chinh cho phép thì các con nên đi một chuyến.

Tống Dư Trần ít nhiều có ý tại ngôn ngoại. Phùng Thiến Như thông minh, lập tức đoán được dụng ý của cha mẹ mình.

Bành Viễn Chinh nhận tổ tông, trong giới quyền quý thủ đô cũng chẳng là bí mật gì, nhưng chung quy vẫn chưa công khai lộ diện. Phùng Bá Đào ý tứ rất rõ ràng, khiến Bành Viễn Chinh đại diện Phùng gia ra mặt, tiếp xúc với các đời thứ ba khác của Phùng gia.

Kỳ thật Phùng Thiến Như thì đoán được một mà không đoán được hai.

Vợ chồng Phùng Bá Đào lần này mục đích thật sự là muốn công khai mối quan hệ của Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh, khiến bao gồm Từ Tử Hoa bên trong không ai còn có vọng tưởng với Phùng Thiến Như nữa, tránh sinh thêm sự cố.

Nghĩ đến đây, Phùng Thiến Như do dự một chút:

- Mẹ, đợi lát nữa con thương lượng với anh Viễn Chinh một chút được không?
- Được, sao lại không được. Đây cũng chẳng phải là chuyện chính sự gì.

Tổng Dư Trần nhéo mũi Phùng Thiến Như:

- Được rồi, con nghỉ ngơi đi, hãy chăm sóc Bành Viễn Chinh cho thật tốt.
- Anh Viễn Chinh, anh có muốn đi không?

Phùng Thiến Như dụi dằm hỏi.

- Đi chứ, chúng ta sắp kết hôn rồi, anh còn chưa biết bạn bè của em. Lần này, em đem anh giới thiệu cho bạn bè em đi.

Bành Viễn Chinh cười.

Bành Viễn Chinh con người lóe lên. Ý tưởng của hắn và Phùng Bá Đào không mưu mà hợp. Kỳ thật hắn không muốn tham gia vào cái tụ hội của đám con cháu thế gia, nhưng vì muốn chứng minh chủ quyền lãnh thổ của mình với Phùng Thiến Như, hắn cũng không tiếc. Đồng thời cũng là vì chiều cố cảm xúc của Phùng Thiến Như. Dù sao, Phùng Thiến Như cũng thật tâm muốn giới thiệu hắn cho bạn bè của mình.

Hơn nữa, hắn là tôn trưởng Phùng gia, tương lai khó tránh khỏi việc giao tiếp với đời thứ ba này. Lựa chọn cơ hội như vậy để lộ mặt cũng không thể tránh được.

Phùng Thiến Như nhin cười không được:

- Anh Viễn Chinh, anh nói cái gì vậy? Được, nếu anh muốn thì chúng ta đi ra ngoài một chút. Vừa lúc em cũng muốn giới thiệu anh với bạn bè của em.

Sáng thứ hai, vẫn là Phùng Thiến Như lái xe, hai người cùng nhau đến câu lạc bộ Phích Lịch Vương Triều ở ngoại ô thủ đô để dự sinh nhật của Hầu Kinh Trần. Câu lạc bộ này thật sự là một nơi dành cho các vương tôn công tử ăn chơi. Tuy nhiên giá ở đây khá cao, có thể đi vào nơi này không phú thì quý.

Mấy năm nay, sinh nhật của Hầu Kinh Trần đều tổ chức ở câu lạc bộ này. Cho nên ngày hôm đó sẽ không mở cửa buôn bán.

Phùng Thiến Như đậu xe. Sau khi bước xuống thì cảm giác có chút kinh ngạc. Năm ngoái tụ hội ít nhất có mấy chục người tham gia. Hơn nữa còn có mấy họ hàng thân thuộc của Hầu gia.

Nhưng ngoài cổng câu lạc bộ hôm nay chỉ đậu ít ỏi mấy chiếc.

- Chẳng lẽ còn chưa đến giờ?

Phùng Thiến Như cảm thấy kỳ lạ, nhìn đồng hồ, thấy đã 11h trưa, trong lòng thầm nhủ, chẳng lẽ là đổi địa điểm?

Hai người bước xuống xe, nhìn quanh câu lạc bộ. Mà trong đại sảnh câu lạc bộ, một số thanh niên nam nữ đang song vai nhau đứng đó, đều dùng ánh mắt khác nhau nhìn Bành Viễn Chinh.

332. Chương 338: Con Cháu Quý Tộc Tụ Hội (phần 2)

Bành Viễn Chinh hôm nay mặc quần áo rất bình thường, có thể nói là già trước tuổi. Nhưng hắn thân là cán bộ chính phủ, cũng quen mặc trang phục như thế này. Muốn hắn mặc những trang phục lòe loẹt tham dự những trường hợp công khai là không có khả năng.

Hắn không phải là hạng công tử bột, nhưng trên người hắn vẫn toát ra một khí độ nho nhã. Lại cộng thêm gương mặt anh tuấn, vẻ bề ngoài kiên nghị, và thân hình cao lớn, không mập không gầy khiến cho người ta cảm nhận được sự một sự điềm đạm, chắc chắn.

Chỉ có điều trên trán hắn lại có một miếng băng gạc, khiến nhiều người theo bản năng mà nhìn Từ Tử Hàm đang đỏ mặt đứng bên cạnh Từ Tử Hoa.

Hầu Kinh Trần nhìn Bành Viễn Chinh, rồi lại quay đầu nhìn Từ Tử Hoa cười nói:

- Tử Hoa, vị này là Bành Viễn Chinh?

- Chính là anh ta.

Từ Tử Hoa thở ra một cái, con ngươi lóe lên. Còn Từ Tử Hàm thì cứ quẩn quanh khiến em gái Hầu Kinh Trần là Hầu Niệm Ba phải che miệng cười:

- Tử Hàm, cô nổi danh là hotgirl, sao hôm nay lại có chút ỉu xiu như vậy? Cô bé diên này hiện tại rất cuộc đã gặp đại họa rồi đấy.

Từ Tử Hàm khuôn mặt đỏ lên, ngập ngừng nói:

- Tôi....

Từ Tử Hoa nhẹ nhàng ho khan một tiếng:

- Kinh Trần, chúng ta ra ngoài tiếp đón đi.

- Được, chúng ta ra ngoài nghênh đón hai vị thiếu gia tiểu thư của Phùng gia đi. À, phò mã Phùng gia.

Hầu Kinh Trần khẽ cười một tiếng, rồi đi đầu ra ngoài.

Kỳ thật, vốn năm nay Hầu Kinh Trần không muốn tổ chức sinh nhật, bởi vì vị hôn phu của cô đã đi Mỹ nghiên cứu nên tâm trạng cô không được vui. Nhưng nể hà anh em Từ Tử Hoa đến tìm cô, năn nỉ cô ra mặt giúp đỡ làm dịu đi mối quan hệ dường như có chút không được tự nhiên và căng thẳng giữa hai nhà, đồng thời cũng để cho Từ Tử Hàm hướng Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như nói lời xin lỗi.

Hầu Kinh Trần bắt đầu dĩ, nhưng chung quy vẫn là nể mặt, lấy danh nghĩa tổ chức sinh nhật, mời Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đến tham dự. Hôm nay cô cũng chỉ mời một số người thân quen, chứ không mở rộng.

Hầu Kinh Trần và em gái Hầu Niệm Ba, anh em Từ Tử Hoa ra cửa câu lạc bộ, hướng Phùng Thiển Như giơ tay nói:

- Em Thiển Như.

Hầu Niệm Ba cũng cười hì hì:

- Thiển Như, còn đứng ngây đó làm gì, sao không mang Phò mã gia của cô đến giới thiệu với chúng tôi một chút?

Phùng Thiển Như quay đầu nhìn thấy bốn người Hầu Kinh Trần thì sắc mặt đỏ lên, nắm vạt áo của Bành Viễn Chinh, sau đó hai người cùng bước qua.

Bành Viễn Chinh bước chân trầm ổn, liếc mắt nhìn chị em Hầu Kinh Trần, rồi lại nhìn anh em Từ Tử Hoa, trong lòng ít nhiều có chút không vui. Nhưng trong trường hợp công khai như thế này, bất kể như thế nào cũng không thể để mất phong độ và thất thố. Hắn hôm nay là đại diện Phùng gia mà đến.

Hầu Kinh Trần không phải là thiên kim có dung nhan khuynh thành khuynh nước như Phùng Thiển Như, nhưng cũng là thành thực, đầy đặn, phong tình vạn chủng. Hơn nữa cử chỉ của cô ung dung, cách ăn mặc khéo léo, vừa thấy thì biết là tiểu thư khuê các. Còn cô em Hầu Niệm Ba thì mái tóc đen dài, trang phục bình thường, nhưng ánh mắt rất sáng và hàm răng trắng bóng, thuộc loại con gái rất có sức hấp dẫn.

- Chị Kinh Trần, Niệm Ba,

Phùng Thiển Như tiến lên, bắt tay Hầu Kinh Trần, sau đó lại nhiệt liệt ôm lấy Hầu Niệm Ba.

Hầu Khanh Trần nhìn Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Cậu em Viễn Chinh đúng không? Chị là Hầu Khanh Trần. Em Thiển Như có nhắc chị với em không?

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, bắt tay Hầu Khanh Trần:

- Xin chào, chị Khanh Trần.

Hầu Niệm Ba cười hì hì, bước qua:

- Bành Viễn Chinh, Bành học trưởng, chúng ta là bạn đồng học nhé.

Bành Viễn Chinh cũng cười, bắt tay Hầu Niệm Ba, chào hỏi hai tiếng.

Từ Tử Hoa xấu hổ, cười tiến lên bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Xin chào!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ánh mắt thản nhiên, cũng tự nhiên bắt tay Từ Tử Hoa, rồi lại chủ động hướng Từ Tử Hàm vươn tay ra:

- Tiểu thư Tử Hàm, đã lâu không gặp.

Bành Viễn Chinh từ “đã lâu” khiến cho Từ Tử Hàm khó chịu, đỏ mặt cúi đầu. Trong nháy mắt đột nhiên ngẩng đầu xấu hổ nói:

- Bành Viễn Chinh, tôi biết mình sai rồi. Tôi xin lỗi.

Từ Tử Hàm không được tự nhiên, dường như lại rất ỷ khuất nhìn về phía Bành Viễn Chinh.

Hầu Khanh Trần nhẹ nhàng cười, dàn xếp:

- Em Viễn Chinh à, Tử Hàm tuổi còn nhỏ, tất cả mọi người đều chiều chuộng nó, khó tránh khỏi đã làm hư con bé. Con bé cũng là không biết suy tính mới gây ra đại họa. May mắn chính là hai người đều bình an vô sự. Đây là điều đáng giá nhất. Đi, chúng ta vào trong. Bên trong còn một số người bạn, muốn giới thiệu cho em một chút.

Haha! Bành Viễn Chinh cười nhẹ một tiếng, rồi đi theo Hầu Khanh Trần vào trong. Hầu Niệm Ba và Phùng Thiển Như sóng vai nhau cùng bước vào.

Đi xuyên qua đại sảnh câu lạc bộ vào một phòng khách nhỏ tận cùng bên trong. Bên trong đang có mười mấy người thanh niên nam nữ ăn mặc rất mát mẻ cười cười nói nói, thấy Hầu Khanh Trần cùng với một người thanh niên xa lạ tiến vào, mà sau đó là Phùng Thiển Như thì mọi người đều đoán được thân phận của Bành Viễn Chinh.

Vài người cười híp mắt chạy ra đón chào. Mặc kệ bọn họ đối với Bành Viễn Chinh cá nhân quan cảm như thế nào, hoặc là trong đáy lòng có coi trọng Bành Viễn Chinh hay không. Nhưng Bành Viễn Chinh dù sao vẫn là tôn trưởng của Phùng gia, do đích thân Phùng lão thừa nhận. Có ngọn núi cao của Phùng gia phía sau cũng đủ cho bọn họ phải ngửa cổ nhìn.

- Vị này là Phí Nghiên Lệ.

- Vị này là Dịch Ba Lan.

- Vị này là Thường Dĩ Tâm.

- Vị này là Tưởng Cường Hạo.

Hầu Khanh Trần nhất nhất giới thiệu cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh thì đứng bất động tại chỗ, thần thái thông dong, mỉm cười bắt tay cùng mọi người.

Một người thanh niên tóc dài, râu quai nón, diện mạo tục tằn, mà cặp lông mày bướng bỉnh không chịu thuần phục, hai tay cho vào túi áo bước tới. Hầu Khanh Trần trong lúc vô ý liền nhìn thấy, nụ cười trở nên có chút miễn cưỡng:

- Đây là Trang Nghiêm, nghệ thuật gia của chúng ta.

Trang Nghiêm liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, chậm rãi vươn tay ra, ánh mắt lóe lên, ngênh ngang nói:

- Trang Nghiêm, Trang của thôn trang, Nghiêm của nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh cũng cười nhẹ một tiếng, bắt tay Trang Nghiêm rồi buông ra ngay. Hắn là người trong quan trường, lại giỏi đoán người qua lời nói và sắc mặt. Hắn từ trong đôi mắt của Trang Nghiêm đọc được một tia khinh thường.

Trang Nghiêm bỏ Bành Viễn Chinh qua một bên, quay đầu nhìn Phùng Thiển Như:

- Thiển Như em, một năm không gặp, lại đây cho anh ôm một cái.

Phùng Thiển Như trừng mắt, nhưng không tức giận:

- Trang Nghiêm, anh xuất ngoại một năm, trở về rồi vẫn cái tính đó. Xem ra giang sơn dễ đổi nhưng bản tính khó dời.

Trang Nghiêm cười ha hả:

- Bể nhân nhiệt tình yêu thích nghệ thuật, thưởng thức mỹ nữ. Gần đây anh đang viết một tình ca, lát nữa hát cho em nghe một chút nhé.

- Hát đi, hát đi.

Mọi người một trận cười vang, vỗ tay.

Trong cái vòng tròn nhỏ hẹp này, Trang Nghiêm nổi tiếng là bướng bỉnh và phóng đảng. Y chưa chắc là có ý tứ với Phùng Thiển Như, cũng nhìn ra được Phùng Thiển Như có tình cảm với Bành Viễn Chinh. Nhưng việc Bành Viễn Chinh đột nhiên xuất hiện, trở thành tôn trưởng của Phùng gia thì không thể nào chấp nhận được.

Đùa giỡn Phùng Thiển Như chỉ là giả, nhưng cố ý cấp cho Bành Viễn Chinh trong lòng ngọt ngào mới là thật.

Đương nhiên, đồng tâm tính với y có lẽ số lượng cũng không ít. Chỉ có điều những người này không dám biểu hiện ra ngoài. Còn Trang Nghiêm thì lại khác.

Trang Nghiêm lời còn chưa nói hết. Hầu Khinh Trần liền cau mày, cắt đứt ngẫu hứng của hắn:

- Trang Nghiêm, tính ba hoa này của anh khi nào có thể sửa đổi?

Phùng Thiển Như gương mặt xinh đẹp đỏ lên, có chút muốn phát tác. Trước kia, Trang Nghiêm cũng không ít lần đùa giỡn với cô. Cô cũng biết Trang Nghiêm chỉ nói cho vui chứ không để trong lòng. Nhưng hôm nay thì khác. Bành Viễn Chinh đang ở bên cạnh, Trang Nghiêm không biết có bao nhiêu hàm lượng, căn bản lại không che giấu công khai khiêu khích Bành Viễn Chinh. Phùng Thiển Như lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ không chịu đựng được mà trong lòng sinh ra khúc mắc.

Bành Viễn Chinh cười khê. Hắn nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, ngay trước mặt mọi người, vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên, không quan tâm hơn thua.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, đối với những loại con cháu quý tộc này, hắn là một người ngoài, muốn chen vào cái vòng tròn thì kỳ thật vô cùng khó khăn. Mà những người ở đây đều xuất thân cao quý, không có trải qua mưa gió như hắn, còn mình căn bản chỉ là một chàng nông dân, cố nhiên một bước lên trời, nhưng vẫn là dân nhân nông dân.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh lại không tức giận, cũng không cần tỏ ra tức giận.

Bởi vì hắn chưa từng nghĩ đến mình phải dung nhập vào cái vòng tròn nhỏ hẹp này. Những người thượng lưu, khiến xã hội không thể với tới trong mắt hắn lại chẳng đáng một đồng. Hắn hôm nay tới đây cũng chỉ là vì Phùng Thiển Như.

Hầu Khinh Trần âm thầm đánh giá Bành Viễn Chinh, thấy hắn thờ ơ gần như lạnh lùng thì trong lòng không kìm nổi hiện lên một tia tò mò. Tôn trưởng xuất thân dân đen, gốc rễ đời thứ ba mà Phùng gia tìm được rất không bình thường. Đôi mắt kia tổng làm cho người ta cảm giác hắn nhìn thấu hết mọi việc.

Khúc nhạc du dương vang lên, không ít người kết đôi bước vào sàn nhảy. Loại tụ hội này không thể thiếu rượu vang, cơm tây và khiêu vũ, bắt chước phương thức xã giao của phương tây.

Trang Nghiêm ưỡn ngực, đi tới, khom người xuống thi lễ:

- Tiểu thư Thiển Như, chúng ta khiêu vũ một bài?

Thấy thái độ của y như vậy, Phùng Thiển Như tức giận, vừa muốn cự tuyệt, nhưng lại bị Bành Viễn Chinh vỗ vai, ra hiệu cô không cần tức giận, làm không khí bữa tiệc mất vui.

Phùng Thiển Như do dự một chút, rồi cau mày bước cùng Trang Nghiêm vào sàn nhảy. Hầu Kinh Trần cười bước tới:

- Em Viễn Chinh, nhảy với chị một bản nhé.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Được, nhưng em nhảy không giỏi, chị Kinh Trần đừng chê em là được.

Hai người cùng nhau bước ra, theo tiết tấu mà nhảy. Hầu Kinh Trần vốn là theo lễ tiết chiếu cố Bành Viễn Chinh một chút, cũng không nghĩ tới Bành Viễn Chinh khiêu vũ rất thuần thục. Không bao lâu sau, cả hai người hòa vào bản nhạc.

Khi vũ điệu slo chậm lại, Bành Viễn Chinh cũng không ngừng, ôm lấy vòng eo đầy đặn của Hầu Kinh Trần, rồi lại kéo cô nương theo vận luật của âm nhạc, nhẹ nhàng mà lưu loát.

Tất cả mọi người đều tản ra, có chút ngạc nhiên và cực kỳ hâm mộ nhìn Bành Viễn Chinh và Hầu Kinh Trần. Phùng Thiển Như cũng há miệng, không biết Bành Viễn Chinh lại khiêu vũ tốt đến như vậy.

333. Chương 339: Sống An Nhàn Sung Sống Chính Là Một Sự Dày Vò

Câu lạc bộ trang hoàng cực kỳ tinh xảo, rất có phong cách lãng mạn cổ điển phương tây. Ở chính giữa còn có một cái đài phun nước nho nhỏ.

Vũ khúc đã chậm rãi chuyển sang nhanh. Nhóm thể gia tử bên cạnh đều dừng khiêu vũ, ánh mắt cực kỳ hâm mộ hoặc kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh và Hầu Kinh Trần đang khiêu vũ bên trong.

Bành Viễn Chinh ôm chặt lấy vòng eo của Hầu Kinh Trần, đem cô vòng qua vòng lại. Vũ bộ ngày càng nhanh, mà hô hấp của cô bởi vì thể lực tiêu hao quá độ mà trở nên dồn dập. Trên trán đầm đìa mồ hôi nhưng lại tỏ ra không biết mệt.

Bọn họ trong tai, trong mắt chỉ có vận luật và âm phù. Mà không nhìn thấy sự tồn tại của mọi người. Trong nháy mắt, Hầu Kinh Trần có một loại cảm giác giao hòa cùng thiên địa. Cô cảm thấy cánh tay của chàng thanh niên này thật dịu dàng và hữu lực. Mà thân hình của cô cùng với cả tâm linh đều không ngừng xoay tròn trong cánh tay của hắn.

Cho đến khi âm nhạc đột nhiên ngừng lại. Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, buông lỏng thắt lưng của Hầu Kinh Trần. Mà lúc này Hầu Kinh Trần mới như bừng tỉnh mộng, nét mặt bay bổng phong tình. Cô mỉm cười, nắm tay Bành Viễn Chinh rời khỏi sàn nhảy.

Hầu Kinh Trần ánh mắt xinh đẹp xẹt qua gương mặt cương nghị của Bành Viễn Chinh, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác khác thường. Hôm nay một phen khiêu vũ, đã làm cho cô cảm thấy trong lòng như có một tia sáng rọi vào. Gương mặt quyến rũ lại càng thêm dịu dàng.

Hầu Niệm Ba hưng phấn vỗ tay. Phùng Thiển Như lại không nghĩ tới Bành Viễn Chinh có thể khiêu vũ tốt như vậy. Vũ bộ nhẹ nhàng linh động, phải nói là đạt tới cảnh giới nhất định.

Đây là Bành Viễn Chinh kiếp trước còn làm nhân viên văn phòng đã trường kỳ làm bạn nhảy với lãnh đạo cơ quan. Lúc này, khiêu vũ trở nên rất thịnh hành trong các cơ quan chính đảng thành phố Tân An, cơ quan nào cũng tổ chức vũ hội. Mà lãnh đạo phân công quản lý lại đặc biệt thích cái này. Vì để làm bạn

nhảy cho lãnh đạo, hẳn đã cố ý đi học. Tuy nhiên, sau này hẳn lại ít khi khiêu vũ. Chỉ lúc còn làm ở Ban tuyên giáo, thì chỉ có tham dự một lần.

- Bành học trưởng, không nghĩ tới anh chẳng những biết đánh Thái cực quyền mà khiêu vũ cũng giỏi như vậy.

Hầu Niệm Ba cười hì hì, lao đến, vươn tay ra:

- Mau, mau khiêu vũ cùng bốn tiểu thư.

Bành Viễn Chinh hơi có chút do dự.

Hầu Niệm Ba bĩu môi, quay đầu nhìn Phùng Thiển Như nói:

- Thiển Như, xem ra cần cô phê chuẩn rồi. Bằng không thì người ta không dám nhảy với tôi.

Phùng Thiển Như cười mắng một tiếng:

- Con bé chết tiệt kia, chỉ giỏi đoán mò. Anh Viễn Chinh, nếu anh không cảm thấy phiền thì nhảy một bài với Niệm Ba đi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, giơ tay, cất cao giọng nói:

- Âm nhạc nổi lên, nốt số bốn.

Tiếng nhạc du dương nổi lên, còn Bành Viễn Chinh thì bộ vũ mềm nhẹ. Chỉ có điệu động tác của Hầu Niệm Ba không lưu loát, thân mình cứng ngắc. Thế nên Bành Viễn Chinh ôm eo cô cảm giác rất là cổ hết sức.

Thật vất vả mới nhảy xong một bài, Bành Viễn Chinh trên trán rịn mồ hôi. Hắn buông tay Hầu Niệm Ba ra thì thấy một cô gái khác cũng cười đi tới thì khẩn trương bước ra khỏi sàn nhảy. Cô bé kia sắc mặt cứng đờ, lúng túng trở về, trong miệng không biết than thở điều gì.

Hầu Niệm Ba vẫn chưa thỏa mãn, lại ôm Phùng Thiển Như ra nhảy tiếp. Còn Bành Viễn Chinh thì im lặng ngồi một chỗ, ôn hòa nhìn hai cô khiêu vũ. Một bàn tay trắng muốt nhô ra, Hầu Khinh Trần trong tay cầm một cái khăn tay, đưa qua cười nói:

- Lau mồ hôi đi. Xem cậu đổ đầy mồ hôi rồi đấy.

Bành Viễn Chinh mặc dù muốn cự tuyệt nhưng thấy thái độ đối phương tha thiết như vậy thì liền do dự một chút rồi nhận lấy. Nhưng sau khi lau xong mồ hôi, chưa kịp trả lại thì lại nghe Hầu Khinh Trần cười nói:

- Tặng cho cậu đấy.

- Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh nhẹ giọng nói.

Ai! Hầu Khinh Trần ngồi xuống bên cạnh Bành Viễn Chinh. Một mùi thơm đập vào mũi hắn, hắn theo bản năng mà ngừng hô hấp. Bởi vì hắn bị viêm mũi dị ứng, ngửi mùi nào có tính kích thích thì sẽ bị hắt hơi.

Bành Viễn Chinh lấy tay xoa mũi, hóa giải trạng thái không thoải mái.

Hầu Khinh Trần không có chút ý đến động tác nhỏ này của hắn, tựa lưng vào ghế, cười nói:

- Không nói chuyện với bọn họ sao?

Hầu Khinh Trần chỉ tay vào mấy người Trang Nghiêm đang đứng uống rượu vang, bộ ngực đầy đặn hơi có một tia gợi sóng. Cô quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, khe rãnh trắng như tuyết có thể nhìn thấy được.

Hầu Khinh Trần nói:

- Cậu nếu muốn dung nhập vào cái vòng nhỏ hẹp này thì nhất định phải cúi người một chút, thông qua cố gắng của mình mà trừ khử bài xích của bọn họ. Nếu không, ngay cả cậu có là người của Phùng gia cũng rất có được đám công tử bột này chấp nhận.

- Haha, chẳng có gì để nói cả.

Bành Viễn Chinh tùy ý nói.

Hầu Kinh Trần khẽ mỉm cười:

- Viễn Chinh à, cậu hãy học cách tiếp xúc với đám người đó. Bởi vì sau này mọi người còn phải thường xuyên qua lại. Cậu nói có đúng không?

- Tôi thời gian ở lại thủ đô rất ít.

Bành Viễn Chinh khẽ lắc đầu.

Hầu Kinh Trần ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Như thế nào, Viễn Chinh cậu không ở thủ đô? Vậy cậu ở đâu?

- Tôi làm Bí thư Đảng ủy cho một thị trấn. Lúc này đến thủ đô là đưa Thiển Như về ăn tết. Bình thường tôi một năm cũng không đến thủ đô mấy lần.

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến Hầu Kinh Trần cảm thấy kinh ngạc. Phùng gia là thân phận như thế nào, cô làm sao mà không biết. Phùng gia nếu nhận đứa cháu này, sao lại để hắn tiếp tục ở lại cơ sở? Điều này...

Hầu Kinh Trần ánh mắt chuyển động, hỏi dò:

- Viễn Chinh cậu hóa ra đã trở thành lãnh đạo. Bí thư Đảng ủy thị trấn, quyền lực rất lớn.

- Chỉ là một thị trấn thôi, cơ sở cỡ trung, có thể có quyền lực gì.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Cán bộ thủ đô cấp sở khắp nơi đều có. Tôi chỉ là một cán bộ cấp phòng nho nhỏ, được tính cái gì?

Hầu Kinh Trần cười nói:

- Ở dưới rất khó khăn à? Vì sao lại không trở về thủ đô? Tìm một công việc ở cơ quan thuộc Các bộ và Ủy ban trung ương quốc gia, lẫn lộn cấp huyện cục. Rèn luyện hai năm thì nhanh hơn so với ở dưới chứ.

Trong nhận thức của Hầu Kinh Trần, những người theo kinh thương không nói, nhưng những người theo chính trị bên cạnh cô đều rất thành công. Điều là cấp bậc cấp huyện cục trở lên, trao quyền cho cấp dưới, tạm giữ chức ba năm rồi lại trở lại thủ đô, vút thẳng lên trời.

Cô xem ra, giống như Bành Viễn Chinh ở trong quan trường lẫn lộn thì quá khó khăn.

- Tôi chỉ là thằng nhà quê, không quen cuộc sống công tử bột. Sống an nhàn sung sướng, đối với tôi chính là một sự dày vò.

Bành Viễn Chinh nửa đùa nửa thật nói.

Hầu Kinh Trần khẽ cau mày, nhẹ nhàng cười nói:

- Ông nội Phùng lão không đồng ý cho cậu trở lại thủ đô sao?

- Không, chẳng qua là mình không muốn.

Bành Viễn Chinh quả quyết trả lời. Thấy Phùng Thiển Như và Hầu Niệm Ba đã kết thúc khiêu vũ thì liền đứng dậy tiếp đón, không muốn tiếp tục nói chuyện này với Hầu Kinh Trần.

Vũ hội và tiệc rượu qua đi, chỉ còn lại ăn uống. Chỉ có điều Bành Viễn Chinh cảm thấy mệt mỏi. Phùng Thiển Như thấy hắn như vậy, liền lặng lẽ cùng Bành Viễn Chinh chào hỏi Hầu Kinh Trần rồi ra về.

Hầu Kinh Trần tiễn hai người rời khỏi câu lạc bộ, nhìn hai người lái xe đi, ánh mắt lóe ra.

Hầu Niệm Ba cười hì hì, đột nhiên từ phía sau lộ đầu ra:

- Chị, có vui không? Bành Viễn Chinh này không tồi nha. Thiển Như coi như là ổn rồi.

- Đúng vậy, người này không tệ. Thành thực, điềm đạm, chắc chắn, có nội hàm.

Hầu Khanh Trần cười, đột nhiên lại có chút ảm đạm:

- Đi thôi, chúng ta trở lại tiếp khách.

Hầu Niệm Ba biết chị mình là vì Phùng Thiển Như hạnh phúc rồi liên tưởng đến tình cảm mất mát của mình nên dậm ra chán nản thì cũng không dám nói gì, lặng yên cùng Hầu Khanh Trần quay trở vào.

Hôn phu của Hầu Khanh Trần là Quý Phi Dương và cô yêu nhau đã mấy năm. Quý Phi Dương xuất thân gia đình cán bộ bình thường. Hai người có thể đến được với nhau, có thể thấy Hầu Khanh Trần đã bỏ ra biết bao nhiêu tình cảm và tâm huyết. Nhưng tình cảm mấy năm lại không bằng sức hấp dẫn của bên kia đại dương.

Hầu Khanh Trần rất rõ ràng. Quý Phi Dương nói đến nước Mỹ học tập nghiên cứu chỉ là một sự nguy trang. Hấn chân chính là muốn cái thẻ xanh của nước Mỹ. Cô cũng biết, chỉ cần y ra nước ngoài, không bao lâu sau sẽ kết hôn với con gái của một thương nhân nước Mỹ.

Bởi vậy, y lựa chọn xuất ngoại, đối với hai người mà nói, kỳ thật chính là chia tay.

Hầu Khanh Trần không giữ lại. Tuy rằng đau lòng tuyệt vọng, nhưng vẫn cho Quý Phi Dương ra đi. Hầu gia trong nước tuy cũng là hào môn thế gia, nhưng so với cuộc sống ở nước Mỹ thì vẫn chẳng đáng vào đâu.

Hầu Khanh Trần lúc này mới ý thức được, tình yêu mà mình luôn kiên trì và tin tưởng, kỳ thật chỉ là một sự lừa gạt.

Điều này làm cho Hầu Khanh Trần như muốn ngã xuống. Cũng may cô tâm tính kiên cường, không giống như các cô gái khác khi thất tình thường tìm đến cái chết.

Trên xe!

Phùng Thiển Như vừa lái xe, vừa cười nói:

- Anh Viễn Chinh, không nghĩ tới anh lại khiêu vũ giỏi đến như vậy? Anh học với ai thế?

- Vô sự tự thông!

Bành Viễn Chinh cười hắc hắc.

Phùng Thiển Như sáng giọng:

- Tự biên tự diễn! Hừ, xem anh khiêu vũ điêu luyện như vậy, có phải hay không khi ở Tân An cả ngày đều đến phòng khiêu vũ? Không biết ôm bao nhiêu thắt lưng của thiếu nữ rồi mới có bộ vũ quen thuộc như vậy?

Bành Viễn Chinh đỏ mặt hột hột, kêu oan nói:

- Thiển Như, thật là oan uổng cho anh. Anh không bao giờ đến những nơi đó. Ngoại trừ xã giao.

- Sai rồi, sai rồi. Cho dù có xã giao, cũng không cơ bản là phải khiêu vũ.

Phùng Thiển Như cười hì hì, suy nghĩ thật nhanh rồi lại nói:

- Em thấy Hầu Khanh Trần nói chuyện với anh khá nhiệt tình đấy. Chị ấy nói gì với anh?

334. Chương 340: Là Chị Hay Là Chị Dâu?

Giọng của Phùng Thiển Như hơi có một chút ghen tuông. Từ lúc Bành Viễn Chinh quen biết Phùng Thiển Như đến nay, trong suy nghĩ của hấn, cô là một cô gái hiền thực đoan trang, bao dung rộng lượng, hấn không nghĩ là cô cũng ghen giống bao cô gái bình thường khác.

Trong lòng Phùng Thiển Như quả thật có phần không thoải mái, mặc dù chỉ là một chút, nhưng nó đã ảnh hưởng tới lời lẽ của cô.

Khi cô nhìn thấy kỹ thuật khiêu vũ có thể nói là tuyệt diệu của Bành Viễn Chinh và Hầu Khanh Trần, lại thấy vẻ mặt gần như là say mê của cô ta, trong lòng cô không khỏi ghen tị.

Phụ nữ, nhất là phụ nữ đang cuồng nhiệt trong tình yêu, đều khá nhạy cảm, cũng khá có ý thức bảo vệ lãnh địa của mình. Theo bản năng, cô coi Hầu Khinh Trần là “kẻ xâm lược”, có một sự uy hiếp nhất định.

- Không nói gì nha!

Bành Viễn Chinh cười nói, đột nhiên nhìn Phùng Thiến Như với vẻ mặt khoa trương:

-Ồ, Thiến Như, em ghen tị! Ha ha!

Phùng Thiến Như đỏ mặt, sắng giọng:

- Đúng, là em ghen tị! Sao, em không thể ghen à?

- Ha ha, Thiến Như, điệu bộ hờn ghen của em rất đáng yêu!

Bành Viễn Chinh cười, cảm thấy rất thoải mái. Chính vì Phùng Thiến Như biết ghen, hẳn mới cảm thấy tính cách của cô càng chân thật

Hai người về đến nhà, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm đang chỉ bảo nhân viên phục vụ trong nhà giăng đèn kết hoa, treo đèn lồng, Bành Viễn Chinh xuống xe cười chạy tới:

- Mẹ, con đến giúp nè!

Tống Dư Trân vội vàng kéo hẳn qua một bên:

- Chỗ này không cần cháu giúp, vết thương còn chưa hồi phục, mau đi nghỉ đi! Thiến Như, đưa Viễn Chinh về phòng nghỉ ngơi!

Hôm nay là 29 tháng chạp, ngày mai là giao thừa. Ngoại trừ Phùng Bá Hà về nhà chồng, vợ chồng Phùng lão, cả nhà Phùng Bá Lâm đều sẽ qua cùng mừng năm mới.

Buổi sáng, Tống Dư Trân và Mạnh Lâm bắt đầu chuẩn bị cho bữa cơm sum họp ngày mai. Buổi chiều, cả nhà Phùng Bá Lâm đi xe hơi tới, Trương Lam mỉm cười, vào bếp giúp hai chị em bạn dâu đang bận rộn.

Phùng Viễn Hoa trốn vào phòng của mình. Phùng Bá Lâm lên lầu hỏi han Bành Viễn Chinh một lúc, rồi đi. Ông ta mới từ quân đội về Thủ đô, muốn đến thăm viếng vài người.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như đi xuống lầu, Phùng Viễn Hoa và Phùng Lâm Lâm đang ngồi xem tivi ở phòng khách, thấy hai người, Phùng Viễn Hoa hơi lúng túng đứng dậy cười cười, chào hỏi hai người, rồi liền tránh ra ngoài.

Phùng Lâm Lâm cười hì hì, chạy tới đón chào, lấy tay vuốt vuốt cái trán bị thương của Bành Viễn Chinh, kinh ngạc hỏi:

- Anh Cả, anh không sao chứ? Em nghe mẹ nói, anh bị tai nạn xe cùng với hot girl của Từ gia phải không?

- Không sao, đừng lo, chỉ bị thương ngoài da.

Đối với cô em họ Phùng Lâm Lâm này, Bành Viễn Chinh không có ấn tượng gì mấy. Một phần do ít tiếp xúc, hơn nữa ngay từ đầu, nhà Phùng Bá Lâm đối với hẳn tương đối bài xích.

Đến giờ, Phùng Viễn Hoa vẫn có chút ngăn cách đối với Bành Viễn Chinh, nhưng không thể làm gì được. Địa vị của Bành Viễn Chinh đã được xác định trong lòng Phùng lão, nếu Phùng Viễn Hoa làm mình làm mẩy với Bành Viễn Chinh, không những tổn hại tình cảm người một nhà, mà còn tự làm mất mặt.

Tên nhóc Phùng Viễn Hoa này cũng có vài phần tâm cơ, chỉ là một chút tâm cơ đó, đừng nói tới Phùng lão, mà ngay cả đối với Bành Viễn Chinh, cũng quá ngây thơ.

Vốn Phùng gia chỉ có một người cháu nội là Phùng Viễn Hoa, bất kể Phùng lão đánh giá cậu ta như thế nào, đều dốc lòng bồi dưỡng cậu ta, bởi vì Phùng gia không còn lựa chọn nào khác. Nhưng đúng lúc Phùng Viễn Hoa thỏa thuê mãn nguyện, chuẩn bị sau khi tốt nghiệp đại học, sẽ làm một số chuyện đại sự, nào ngờ, Bành Viễn Chinh xuất hiện bất ngờ, trực tiếp thay thế vị trí của cậu ta.

Ý nghĩ trong đầu Phùng Viễn Hoa là bình thường, nhưng cũng rất ích kỷ và ngu xuẩn. Ai nói là Phùng gia chỉ có thể bồi dưỡng một cháu nội duy nhất? Đương nhiên là Phùng lão hy vọng đời sau càng xuất sắc càng

tốt, nếu biểu hiện của Phùng Viễn Hoa hơn người, làm sao trong nhà có thể lơ là với cậu ta? Nói thẳng ra, cậu ta vẫn là một kẻ được nuông chiều từ nhỏ muốn ăn mảnh mà thôi.

Phùng Lâm Lâm là con gái, đương nhiên không suy nghĩ gì về vấn đề này, thời gian qua đi, hiện giờ cô mở miệng gọi một tiếng anh Cả, là gọi rất thân thiết.

Phùng Thiến Như ra hiệu với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười cười, lấy một cái túi nhỏ đưa tới:

- Lâm Lâm, đây là quà năm mới của anh và Thiến Như dành cho em. Em xem có thích không?

- A, có quà nữa hả?

Phùng Lâm Lâm cười, nhận lấy mở ra, bên trong là một khăn quàng cổ bằng lụa màu hồng nhạt, một lọ nước hoa nhập khẩu đắt tiền, còn có mấy con búp bê tò he.

Phùng Lâm Lâm vừa gỡ ra xem, vừa ríu rít.

- Cám ơn anh Cả, à, và ...

Đột nhiên Phùng Lâm Lâm hí mắt ngẩng lên nhìn Phùng Thiến Như, khoe miệng hiện lên một nụ cười giảo hoạt, nhẹ nhàng nói:

- Anh Cả, bây giờ em nên gọi là chị, hay là chị dâu?

Hả? Bành Viễn Chinh mím miệng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiến Như chợt đỏ lên, giậm chân, xấu hổ bỏ chạy lên lầu.

Phùng Lâm Lâm đứng phía dưới cổ ý hét lên:

- Chị dâu, chị đừng chạy nha! Ài, em quên, ý em là chị dâu Cả!

Bành Viễn Chinh cười khỏ, nhún nhún vai. Tống Dư Trân từ bếp đi ra, dí tay lên trán Phùng Lâm Lâm, cười nói:

- Cái con tiểu nha đầu này, nói chuyện như vậy với chị đấy hả?

Phùng Lâm Lâm cười hì hì:

- Nhưng cháu nói đúng mà, trước là chị, bây giờ thành chị dâu rồi!

Bành Viễn Chinh mím cười không nói, Tống Dư Trân cũng cười xòa.

Màn kịch ngắn ngủi do Phùng Lâm Lâm đạo diễn, khiến không khí trong nhà vui hẳn lên. Tuy Phùng Thiến Như xấu hổ, cả buổi chiều không xuống lầu, nhưng trong lòng tràn đầy cảm xúc dịu dàng thấm thiết.

...

...

Hồi sáng, Phùng Bá Đào xử lý công việc xong, về nhà chuẩn bị lễ đón năm mới. Sau khi thăm viếng mấy lãnh đạo trong quân đội, giữa trưa Phùng Bá Lâm cũng trở về. Ông ta vừa vào cửa, vợ chồng Phùng lão cũng tới đoàn tụ với con cháu.

Ba chị em bạn dâu, hai cháu gái, năm người bận rộn chuẩn bị bữa cơm tối tất niên. Bà Phùng cũng vào giúp một tay, bị Tống Dư Trân dắt đi ra, bà lớn tuổi như vậy rồi, nếu chẳng may có sơ xuất gì, rất nguy hiểm.

Phùng lão, Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm, Bành Viễn Chinh và Phùng Viễn Hoa, ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Những dịp người bề trên cùng ngồi một chỗ nói chuyện với con cháu như thế này rất ít. Ngay cả lúc này, chủ yếu cũng chỉ có Phùng lão nói, hai anh em Phùng Bá Đào phụ họa, Bành Viễn Chinh và Phùng Viễn Hoa chỉ trả lời khi được hỏi tới.

Phùng lão nói một lát, lại chuyển từ việc nhà đến chuyện quốc gia đại sự. Nghe ông cụ nhắc tới kinh tế và cải cách mở cửa, rốt cuộc Bành Viễn Chinh không kìm nổi chen vào nói, nói lên sự lo lắng của hắn về phong trào xây dựng “hùng lực khí thế” các khu kinh tế mới ở khắp nơi.

- Ông nội, bác Cả, chú Ba, hiện nay phát triển kinh tế điều quan trọng nhất, kinh tế khắp nơi đều đột nhiên tăng mạnh. Nhưng phát triển quá nhanh, cũng nảy sinh một số vấn đề, chẳng hạn như rất nhiều kỹ thuật truyền thống lạc hậu, sản lượng mở rộng quá độ, tạm thời gia tăng tốc độ phát triển kinh tế, nhưng một thời gian sau, những vấn đề bất cập sẽ dần dần bộc lộ. Chẳng hạn việc xây dựng các khu kinh tế mới quá nóng, nơi khác cháu không biết, nhưng ở thành phố Tân An, các khu kinh tế mới đủ loại càng ngày càng nhiều, mà rất nhiều khu công nghiệp cũng đang được duyệt. Thoạt nhìn, tình hình vô cùng khả quan, toàn thành phố tiến nhanh về phía trước, không có nhanh nhất, chỉ có nhanh hơn; nhưng trên thực tế, không ít khu công nghiệp được duyệt một cách vội vã, rồi sau đó đầu tư không đủ, hoặc thiếu quy hoạch thống nhất, hoặc xây dựng dang dở, hoặc xây dựng xong bỏ đó không dùng, tạo ra sự lãng phí rất lớn.

Thị trấn chúng cháu có một khu công nghiệp như vậy, Bí thư quyết định thật nhanh, đầu tư thật lớn, nhưng sau khi xây dựng xong lại không thu hút được các doanh nghiệp, kết quả là bỏ phế lâu ngày. Sau khi cháu đến, bắt buộc dĩ phải giới thiệu và hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt, làm sống lại khu công nghiệp này.

Phùng lão nghe vậy, trầm mặc một lát, lại gật đầu nói:

- Viễn Chinh, cháu nói vấn đề này., Trung ương đã nhận ra, đây là mù quáng làm theo phong trào, cố tạo thành tích bằng mọi giá! Hết sức thiển cận! Là nọc độc còn sót lại của kế hoạch “Đại nhảy vọt”! (1)

Giá trị to lớn của các khu kinh tế là không thể bỏ qua. Nhưng chín quá hóa nẫu, chúng ta là một quốc gia lớn, rất nhiều phương diện chỉ cần không chế không tốt, đều dễ dàng đi theo hướng cực đoan. Chỉ hoàn toàn trông cậy vào sự điều tiết của Trung ương là không được, mà các cán bộ công tác ở địa phương như cháu cần có tầm nhìn xa một chút!

Phùng lão phát phát tay:

- Viễn Chinh, hiện giờ cháu chỉ là cán bộ thị trấn, nhưng có thể quản lý tốt một thị trấn, tương lai cháu mới có thể quản lý tốt một huyện, thậm chí một thành phố hay một tỉnh! Cháu hãy mạnh mẽ mà làm, tạo ra thành tích để ông xem! Ông muốn xem, cháu nội của ông, rốt cuộc có phải một nhân tài trị quốc hay không!

Mắt Phùng lão lấp lánh ánh sáng chờ mong. Bành Viễn Chinh vội kính cẩn trả lời:

- Ông nội, cháu nhất định sẽ cố gắng! Cháu luôn luôn cố gắng làm tốt công việc!

Phùng Viễn Hoa có phần hâm mộ ngồi một bên lắng nghe, trong đầu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không nói nên lời. Đến lúc Phùng lão quay lại hỏi một câu, y mới giật mình tỉnh lại.

- Viễn Hoa, còn một năm nữa cháu sẽ tốt nghiệp đại học, cháu định sẽ làm việc gì?

Phùng Viễn Hoa ngẩn ra một lúc, không ngờ ông nội đột nhiên hỏi mình, vẻ mặt bối rối.

Phùng Bá Lâm không hài lòng, lườm con trai một cái, ho khan mấy tiếng.

(1) Đại nhảy vọt: Đại nhảy vọt là tên đặt cho Kế hoạch Năm năm lần thứ hai dự trù kéo dài từ 1958-1963 của Trung Quốc. Mao tiết lộ Đại nhảy vọt tại một cuộc họp vào tháng 1 năm 1958 tại Nam Kinh. Ý tưởng chủ yếu của Đại nhảy vọt là phát triển nhanh và song song ngành công nghiệp và nông nghiệp Trung Quốc, lợi dụng nguồn cung ứng lao động rẻ khổng lồ là nông dân và tránh phải nhập cảng các máy móc nặng. Để đạt được điều này, Mao chủ trương tập thể hóa sâu rộng hơn, các hợp tác xã hiện hữu sẽ được nhập vào thành các Công xã nhân dân (People's communes) khổng lồ. Một công xã thí điểm được thiết lập tại Chayashan ở tỉnh Hà Nam tháng tư năm 1958. Tại đây lần đầu tiên, đất tư hữu bị xóa bỏ hoàn toàn và các nhà bếp công xã được giới thiệu. Tại các cuộc họp của Bộ chính trị vào tháng 8 năm 1958, quyết định được đưa ra là những công xã nhân dân này sẽ trở thành hình thức tổ chức chính trị và kinh tế mới khắp vùng nông thôn Trung Quốc. Vào cuối năm, khoảng 25.000 công xã đã được lập lên, mỗi công xã có trung bình 5.000 hộ gia đình. Các công xã là các hợp tác xã tự lực cánh sinh nơi mà tiền lương và tiền được ấn định bằng công điểm (work points). Mao Trạch Đông tuyên bố sẽ tăng sản lượng nông nghiệp lên gấp đôi mức

năm 1957. Nhưng trên thực tế, sản lượng nông nghiệp thời kì đó của Trung Quốc còn không bằng thời vua Càn Long và thời nhà Tống.

Mao thấy sản xuất lúa gạo và thép như là cột trụ chính của phát triển kinh tế và quyết định tăng gấp đôi sản lượng thép trong một năm. Tháng 8/1958 khi Hội nghị Bắc Đới Hà ra quyết định cuối cùng về vấn đề này, cả nước mới sản xuất được 4,5 triệu tấn thép. Tại hội nghị trên, Mao Trạch Đông nói: Phải chuyên chế, không thể chỉ nói đến dân chủ. Hoàn thành 11 triệu tấn thép là việc lớn liên quan đến lợi ích của toàn dân, phải cố sống cố chết làm cho bằng được. Phải ra sức thu gom sắt phế liệu, có thể tháo dỡ các đường sắt tạm thời không có giá trị kinh tế như đường sắt Ninh Ba, đường sắt Giao Đông! (Có lẽ Mao là lãnh đạo nhà nước đầu tiên và cũng là duy nhất trên thế giới ra lệnh tháo đường sắt đem luyện thép! Sau năm 1975, ở Việt Nam, đường xe lửa rừng cưa độc đáo Tháp Chàm - Đà Lạt cũng bị tháo, nhưng không luyện thép mà đem bán phế liệu, không biết có phải học theo gương của “lãnh tụ vĩ đại” không?)

Mao khuyến khích việc thiết lập các lò nung thép sân vườn loại nhỏ tại mỗi xã và tại mỗi khu phố. Để cung cấp nhiên liệu đốt cho các lò nung, cây rừng bị chặt đốn bừa bãi gây thiệt hại lớn cho môi trường thiên nhiên của địa phương. Tình trạng phá cửa nhà và bàn ghế đồ đạc để lấy củi đốt lò nung cũng xảy ra khắp nơi. Nồi, xoong, chảo, và các thứ vật dụng kim loại khác được trưng dụng để cung cấp “sắt vụn” cho các lò nung để mục tiêu sản xuất đầy lạc quan nông cuồng đó có thể đạt được. Nhiều nam lao động nông nghiệp bị chuyển từ thu hoạch mùa màng sang giúp sản xuất thép cũng giống như các công nhân ở nhiều nhà máy, trường học và thậm chí cả bệnh viện. Đối với những ai có chút kinh nghiệm về sản xuất thép hoặc có hiểu biết cơ bản về luyện kim thì cũng có thể đoán ra được rằng sản phẩm từ các lò nung này là những đồng sắt nguyên liệu phẩm chất thấp và chẳng có chút giá trị gì về kinh tế.

Nhưng phải đến tháng giêng năm 1959, khi Mao và đoàn tùy tùng đến viếng thăm khu sản xuất thép truyền thống tại Mãn Châu, ông ta mới biết được là thép chất lượng cao chỉ có thể sản xuất tại các nhà máy qui mô lớn sử dụng nhiên liệu đáng tin cậy như than đá! Tuy nhiên ông quyết định không ra lệnh ngưng các lò nung thép sân vườn vì không muốn dập tắt nhiệt tâm cách mạng của quần chúng (sic!). Chương trình chỉ được bãi bỏ một cách lặng lẽ nhiều tháng sau đó.

Cuộc Đại nhảy vọt là một thất bại về kinh tế. Sự thất bại của cuộc Đại nhảy vọt có tác động lớn lên uy tín của Mao Trạch Đông bên trong Đảng. Năm 1959, ông ta từ chức Chủ tịch nhà nước, và sau đó Lưu Thiểu Kỳ lên thay.

Việc trưng thu đất đai nông dân để đưa vào hợp tác xã năm 1958 đã đẩy nông dân vào trạng thái nông nô. Bếp ăn gia đình bị thay thế bằng những khu « nhà ăn tập thể », phò mặc sự sống còn của mỗi cá thể vào tay của các quan chức nhỏ. Chính phủ trưng thu hầu như toàn bộ thu hoạch, chỉ để lại cho nông dân một phần rất nhỏ, không đáng kể.

Do thiếu nguồn lương thực, các khu nhà ăn tập thể bị đóng cửa. Hậu quả là nạn đói lớn đã xảy ra. Người ta đói đến mức đến cái vỏ cây cũng ăn, thậm chí là ăn cả xác người. Nhiều gia đình đào bới cả tử thi hay còn có chuyện giết cả người hoặc đổi con cho nhau để ăn thịt.

Trong khi đó, các kho thóc của nhà nước đầy ắp. Năm 1959, Mao cho xuất khẩu sang Liên Xô và Đông Âu lượng lương thực gấp đôi năm được mùa 1957 để đổi lấy thiết bị quân sự và cơ sở công nghiệp! Thậm chí còn viện trợ không hoàn lại một lượng rất lớn để...tuyên truyền!

Bốn mươi triệu người chết vì nạn đói hay bị bạo hành tại Trung Quốc trong suốt 4 năm (1958-1961) vì chính sách Đại nhảy vọt này! (Tổng hợp từ Internet)

335. Chương 341: Lễ Vật Đính Hôn

- Cha, nó học ngoại ngữ, sau khi nó tốt nghiệp, con định cho nó theo ngành ngoại giao, cha thấy được không? Phùng Bá Lâm thấy Phùng Viễn Hoa ấp a ấp úng, có phần sốt ruột, trả lời thay cho con.

May là Phùng lão không để ý, mỉm cười gật đầu:

- Làm quan chức ngoại giao đương nhiên cũng không tệ, nhưng thằng bé Viễn Hoa này tính cách hơi hướng ngoại, thiếu sự chừng mực, nếu công tác ở ngành ngoại giao, cần học hỏi kinh nghiệm nhiều hơn nữa.

- Sau khi nó tốt nghiệp, con sẽ cho nó vào bộ phận đối ngoại ở Thủ đô công tác một năm để làm quen với hoàn cảnh và xem thử nó có năng lực đối với công việc này không, nếu có, mới tính đến chuyện vào Bộ ngoại giao.

Phùng Bá Lâm vội cười đáp lời.

Phùng lão liếc nhìn Phùng Viễn Hoa, thăm thở dài. Ông không hài lòng lắm về đứa cháu này. Ông cảm thấy xét về mặt nào, Phùng Viễn Hoa cũng không giống người nhà họ Phùng cho lắm, nôn nôn nóng nóng, thích tỏ ra khôn vặt, nhưng tới thời điểm mấu chốt, lại như xe tuột xích, nhất định khó thành người tài.

Cũng may Phùng gia còn có Bành Viễn Chinh là cháu đích tôn.

...

Phòng ăn. Trên chiếc bàn đặc chế bằng gỗ màu đỏ thẫm phủ khăn trắng, đã bày đầy thành quả lao động vất vả cả một buổi chiều của năm người phụ nữ. Phùng lão coi trọng chữ “cửu” viên mãn, cho nên bữa tiệc của Phùng gia luôn dựa trên con số chín: chín món ăn mặn, chín thức ăn chay, chín khay trái cây, chín loại bánh ngọt...

Cả nhà bắt đầu ngồi vào chuẩn bị ăn cơm tất niên. Chỗ ngồi trong bữa cơm tất niên đêm nay, là do đích thân Phùng lão sắp xếp. Phùng lão và bà Phùng ngồi ở giữa, bên tay trái theo thứ tự là Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm, Tống Dư Trân, Mạnh Lâm và Trương Lam. Nhưng giữa Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm, có một ghế trống, phía trước cũng bày chén đĩa và đôi đũa, dành cho cha của Bành Viễn Chinh. Bên phải là Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như, Phùng Viễn Hoa, Phùng Lâm Lâm...

Đợi mọi người ngồi cả xuống, Phùng lão chậm rãi phát phát tay, khẽ mỉm cười:

- Hôm nay 30 Tết, cả nhà chúng ta đoàn tụ. Theo lệ thường, tôi nói mấy câu. Một năm qua đi, đất nước chúng ta đã xảy ra rất nhiều chuyện, gia đình chúng ta cũng đã xảy ra nhiều chuyện. Điều khiến tôi vui mừng là Mạnh Lâm và Viễn Chinh đã trở lại, có nghĩa là, cả nhà chúng ta thật sự đoàn tụ! Tuy cha Viễn Chinh đã mất, nhưng hân hạnh để lại cho chúng ta một giọt máu, thằng bé Viễn Chinh này không hề thua kém ai, nói chung là tôi rất vừa lòng. Cho nên, tôi đề nghị uống hai chén rượu. Chén thứ nhất, chén rượu đoàn viên, mừng cả nhà chúng ta sum họp ăn Tết đón giao thừa!

Phùng lão nói xong, từ tốn nâng chung rượu lên trước mặt, đám người Phùng Bá Đào cũng vội nâng chén lên, Phùng lão liếc nhìn mọi người một cái, uống cạn.

- Chén thứ hai, là chén cảm tạ. Bá Đào, con đại diện cả nhà chúng ta kính Mạnh Lâm một chén rượu. Em trai con mất sớm, Mạnh Lâm ngậm đắng nuốt cay dưỡng dục nuôi lớn Viễn Chinh, có công rất lớn đối với Phùng gia chúng ta. Viễn Chinh có thể có ngày hôm nay, không thể bỏ qua công lao của Mạnh Lâm.

Phùng lão đưa mắt nhìn Phùng Bá Đào.

Phùng Bá Đào cười, bưng chén rượu đứng dậy nói:

- Em dâu, lời nói của ba, em cũng nghe rồi đó, anh đại diện cho cha mẹ và cả nhà chúng ta, mời em một chén!

Sắc mặt Mạnh Lâm đỏ lên, luống cuống tay chân đứng dậy ngượng ngùng nói:

- Ba mẹ, anh Cả, đây đều là chuyện con phải làm mà, con...

Tống Dư Trân cười, đỡ lấy chén rượu, nhét vào tay của Mạnh Lâm:

- Mạnh Lâm, chén rượu này em phải uống! Em hoàn toàn xứng đáng! Em nuôi dạy Viễn Chinh khôn lớn, cả nhà chúng ta đều phải cảm ơn em!

Mạnh Lâm đứng lặng, trong lúc nhất thời vừa xúc động vừa bối rối. Trương Lam nhẹ nhàng kéo vạt áo của bà, tinh thần Mạnh Lâm phục hồi lại, tay run rẩy nâng chén rượu lên uống cạn.

Phùng lão cười ha hả nói:

- Viễn Chinh, Thiến Như, vốn ông định qua Tết âm lịch cho hai đứa đính hôn, nhưng hôm qua, ông và bà đã bàn với nhau, lại hỏi ý kiến của Bá Đào, Dư Trân và Mạnh Lâm, quyết định lấy bữa cơm tất niên tối nay, làm ngày đính hôn cho hai cháu!

Đây là do ông bà suy tính, đến lễ quốc khánh, hai cháu sẽ kết hôn, không cần phải thực hiện một nghi lễ hình thức như vậy; hơn nữa, Viễn Chinh mới bị tai nạn, còn chưa bình phục hẳn, không thích hợp lo liệu nghi lễ.

Phùng lão mỉm cười nhìn người tay hòm chìa khóa của mình, bà Phùng tươi cười lấy một cây trâm vàng hình phượng hoàng rất tinh xảo và một đôi vòng phỉ thúy từ một cái túi phía sau, đưa cho Bành Viễn Chinh, nói:

- Viễn Chinh, đây là đây là vật mà khi bà kết hôn với ông, mẹ của cha mẹ bà cho bà làm của hồi môn, cũng là vật gia truyền của nhà bà. Hôm nay, bà đem mấy món này cho cháu làm lễ vật đính hôn, để cháu tự tay giao cho Thiến Như.

- Bà nội, vật quý trọng như vậy, cháu...

- Những thứ này đều là vật ngoài thân, chỉ là một chút kỷ niệm mà thôi. Các cháu mới chính là thứ quý giá nhất đối với bà. Cầm đi!

Phùng lão lên tiếng.

Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, rồi nhận lấy.

Hắn biết nhà mẹ ruột của bà nội hắn là nhà quyền quý quốc thích, vật được bà gọi là gia truyền, nhất định là rất quý báu, giá trị không thể đo lường. Bà đem những vật quý giá đã cất giữ cả đời truyền cho hắn làm lễ vật đính hôn với Phùng Thiến Như, đủ nói lên sự coi trọng của bà đối với hai người.

Phùng Viễn Hoa và Phùng Lâm Lâm hết sức hâm mộ nhìn hai món đồ trong tay Bành Viễn Chinh, đối với bọn họ, giá trị mấy thứ này bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là sự coi trọng của ông bà nội đối với Bành Viễn Chinh.

- Viễn Chinh, trước mặt cả nhà, cháu tự tay giao cho Thiến Như đi.

Bà Phùng vui mừng nói, nháy mắt với Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiến Như xấu hổ đỏ mặt, hết sức thẹn thùng cúi đầu xuống, hai tay nắm lấy vạt áo của mình, đứng ngồi không yên.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, hai tay nâng túi lụa đỏ chứa cây trâm và vòng tay, đưa đến trước mặt Phùng Thiến Như, dịu dàng nói:

- Thiến Như, đây là tấm lòng của ông bà nội, cũng là tấm lòng của anh, em nhận đi.

Phùng Thiến Như không ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng, thật lâu không nói gì.

Hai tay Bành Viễn Chinh giơ lên, thấy cô không có động tĩnh, không khỏi lúng túng, khẽ nói:

- Bà cô của anh ơi, nể mặt nhận giùm anh đi!

Dù hắn nói nhỏ cỡ nào, mọi người đều nghe rõ. Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm mỉm cười. Trương Lam bật cười thành tiếng, chỉ vào Bành Viễn Chinh nói:

- Viễn Chinh, cháu thật là! Còn chưa kết hôn mà sợ vợ như vậy, kết hôn rồi thì còn sợ cỡ nào nữa?

Phùng Thiến Như xấu hổ ngẩng lên tức giận lườm Bành Viễn Chinh một cái, khẽ cắn môi, từ từ giơ tay nhận lấy trâm và vòng tay, cẩn thận bọc lại, rồi đi lên phòng ngủ của mình.

Bà Phùng đem món đồ vừa quý trọng vừa có ý nghĩa kỷ niệm giao cho cô, đủ nói lên sự trân trọng của bà dành cho cô. Tâm ý của bà lão làm cô cảm động, gần như không khống chế nổi cảm xúc của mình, đôi mắt đỏ lên, lệ doanh tràn.

Bà Phùng cảm thấy hài lòng thỏa dạ, cười to:

- Viễn Chinh, mau gọi vợ cháu xuống, chúng ta bắt đầu ăn cơm.

Trong khi Bành Viễn Chinh đi gọi Phùng Thiển Như, bà Phùng mỉm cười nhìn Phùng Lâm Lâm và Phùng Viễn Hoa, nói:

- Viễn Hoa, khi nào cháu cưới vợ, bà nội cũng sẽ có lễ vật cho cháu. Lâm Lâm, sau này cháu xuất giá bà cũng không quên quà hồi môn cho cháu, hai đứa đừng có ganh tị với anh Cả và chị Thiển Như.

Tuy rằng đều là cháu của bà, nhưng trong một gia tộc lớn, cần phải có quy củ. Bành Viễn Chinh không chỉ là cháu đích tôn, mà hắn còn từng phải chịu nhiều thua thiệt, hơn nữa thân phận của Phùng Thiển Như có sự thay đổi đặc biệt như vậy, khiến bà hành động như ngày hôm nay. Nhưng bà không muốn những đứa cháu khác sinh ra tị hiềm này nọ, cho nên, lời nói vừa rồi vừa là vỗ về vừa là nhắc nhở

Phùng Lâm Lâm cười hì hì:

- Bà ơi, cháu không muốn lấy chồng đâu, cháu sẽ ở với bà.

Phùng Viễn Hoa thở phào một cái, khẽ nói:

- Cảm ơn bà nội.

Bà Phùng nhìn Phùng Lâm Lâm mỉm cười:

- Con bé kia, con gái nhà nào không xuất giá? Cháu cũng là tiểu thư nhà họ Phùng chúng ta, sau này này cháu kết hôn, bà phải đích thân đứng ra trông coi mới được!

...

...

Ăn xong cơm tất niên, phải xem của chương trình liên hoan Tết âm lịch của CCTV, đây hầu như đã thành thói quen của đa số người.

Tất cả mọi người đều xem một cách thích thú, ngay cả Phùng lão cũng không ngừng vuốt râu mỉm cười. Tống Dư Trân, Mạnh Lâm, Trương Lam thì tùm lại, hạ giọng cười nói, bình luận ưu khuyết của các tiết mục.

Bành Viễn Chinh lại cảm thấy chương trình tẻ nhạt và vô vị. Thừa dịp người lớn trong nhà chăm chú xem tivi, hắn lặng lẽ lên lầu, mở cửa sổ ra, dăm dăm ngắm nhìn những ánh đèn lóe ra từ những ngôi nhà xa xa trong màn đêm, niềm hạnh phúc trào dâng trong lòng hắn.

Không biết từ khi nào, Phùng Thiển Như đi vào phòng, từ phía sau ôm chặt eo của hắn, mặt kề sát lưng hắn, dịu dàng hỏi:

- Anh Viễn Chinh, sao không xem tivi nữa?

- Ủ, đều là tiết mục cũ rích, xem không thú vị gì.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền chuyển đề tài:

- Thiển Như, anh chuẩn bị đầu năm quay về Tân An, anh không yên tâm về công việc ở thị trấn. Lúc này em ở nhà chăm sóc ông bà nhiều hơn. Còn về tập đoàn máy tính Hoa Vũ, em cũng nên chiêu cố một chút.

Phùng Thiển Như ngẩn người, buông vòng tay ra, đến bên cạnh hắn nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh muốn em làm việc ở Hoa Vũ?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cười nói:

- Thiển Như, một mặt anh cảm thấy em có năng khiếu thiên phú về kinh doanh, lãng phí rất đáng tiếc. Mặt khác, xét về lâu dài, không những hai chúng ta, mà cả gia tộc, anh cảm thấy đến lúc cần một cơ sở kinh tế rồi. Ông nội cũng đồng ý em tiếp tục đi làm.

Phùng Thiển Như nhú mày:

- Nhưng em muốn ở bên cạnh anh.

336. Chương 342: Khiêu Khích

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Thiển Như à, xí nghiệp đã ổn rồi, không cần em chuyện gì cũng phải lo. Anh nghĩ hai năm trước thì mới cần em, chứ về sau thì...Haha, về sau khi tiến vào xã hội tin tức hóa, em hãy nên ở bên cạnh anh, quản lý một xí nghiệp.

- Tập đoàn Hoa Vũ trong tương lai rất có không gian phát triển. Hơn nữa, nhu cầu sử dụng máy tính cá nhân ở thành phố mở rộng thì có thể kéo dài lĩnh vực phục vụ internet. Đây tuyệt đối là một sản nghiệp rất có triển vọng. Đồng thời, nếu lực lượng tư bản đầy đủ còn có thể quyết định thật nhanh, sát nhập vào thị trường bất động sản. Những sản phẩm có liên quan đến máy tính, Internet đưa vào hoạt động ứng dụng, bất động sản có thể trở thành ba trụ cột chính của tập đoàn Hoa Vũ.

- Thiển Như, anh vẫn muốn nói với Vương An Na một chút. Phải làm thì chúng ta nên mạnh mẽ mà làm. Anh tin tưởng, có vợ anh ở đó, tập đoàn Hoa Vũ trong tương lai nhất định sẽ trở thành một tài phiệt tư bản nổi tiếng trong nước, thậm chí là quốc tế. Anh đã trưng cầu ý kiến của ông nội và bác cả. Bọn họ mặc dù ngoài miệng thì không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối.

Bành Viễn Chinh đầy thâm ý nói.

Phùng Thiển Như nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên mỉm cười:

- Cũng đúng, anh Viễn Chinh. Nếu thật có thể làm chuyện này, thì em nhất định sẽ làm tốt. Tuy nhiên, chỉ có 10% cổ phần, Vương An Na có thể cho em cái quyền quyết định đó hay không?

- Ngày mai Vương An Na và Vương Bưu mời hai chúng ta ăn cơm. Đến lúc đó anh sẽ nói chuyện với cô ta.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên nụ cười tươi:

- Vương An Na, em, Vương Bưu, có thể xem như là ba người sáng lập ra tập đoàn Hoa Vũ. Tài chính khởi động mặc dù là Vương An Na bỏ ra, nhưng hiện tại xem ra, cá nhân cô ta độc chiếm 80% cổ phần là không hợp lý. Anh tin tưởng, cô ấy sẽ đồng ý điều chỉnh kết cấu cổ phần lại một chút đấy.

- Cô ấy cho em cổ phần nhiều ít thì kỳ thật không quan trọng. Quan trọng là không thể cản trở em làm kinh doanh.

Phùng Thiển Như thoáng chút suy nghĩ:

- Vương An Na người phụ nữ này nhìn qua thì rất tốt. Kỳ thật thì thể cũng mạnh, và cũng có chút hống hách. Cô ấy nếu đồng ý hoàn toàn đứng ở phía sau, không xen tay vào, hoàn toàn giao công ty cho em vận tác. Chẳng sợ là 10% cổ phần, em cũng không quan tâm.

Bành Viễn Chinh hít một hơi thật sâu, có chút giật mình nhìn Phùng Thiển Như, thật lâu sau cũng nói không ra lời.

Hắn chưa từng nghĩ tới, vị hôn thê không màng danh lợi, ôn hòa không ngờ lại có dã tâm như thế. Ngẫm lại, Phùng Thiển Như dịu dàng là để cho người yêu của mình nhìn thấy. Nhưng khi đối mặt với công việc, cô đương nhiên lại bày ra một mặt khác của mình.

Phùng Thiển Như khuôn mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh nhìn chăm chăm em để làm gì? Bộ chưa thấy qua à?

Bành Viễn Chinh cười khế, ôm cô vào lòng:

- Thiển Như à, em trong lòng anh chính là một tiên nữ thánh thiện, tinh khiết, làm cho người ta không thể sinh ra tà tâm. Nhưng anh hiện tại lại cảm thấy em bây giờ biết khóc, biết ghen...mang đến cho anh một cảm giác rất chân thật.

Phùng Thiển Như không kìm nổi đỏ mặt gất một tiếng, nhéo vào hông Bành Viễn Chinh, sáng giọng:

- Nếu không thì để cho anh chiếm hết tiện nghi sao?

Hai người đùa âm ỉ ở trên giường, rồi lại hôn nồng nhiệt. Phùng Thiến Như thở hổn hển, dùng sức nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, không cho hắn vượt qua “lôi trì” nữa bước.

- Thiến Như, bảo bối à, anh nhịn không được. Một lần thôi, một lần được không?
- Không được, ông bà nội đang còn ở dưới. Không được đâu.
- Bọn họ đang dự tiệc tối, tạm thời chưa chấm dứt đâu.
- Vậy cũng không được.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Phùng Thiến Như sắc mặt đỏ lên, đột nhiên đẩy tay Bành Viễn Chinh ra, nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi ngồi xuống ghế salon bên cạnh giường.

Cánh cửa gỗ lạch nhạch. Bành Viễn Chinh nằm ở trên giường, buồn bực lên tiếng:

- Mời vào.

Cánh cửa bị đẩy ra, Phùng Lâm Lâm bước vào, nhìn hai người có chút mờ ám:

- Anh, chị dâu, hai người quả nhiên ở trong phòng. Bà nội nói em đến xem anh chị đang làm cái gì? Có thoải mái hay không? Sao không xem TV?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Lâm Lâm, anh buồn ngủ. Tối hôm qua ngủ không được ngon, nên muốn nghỉ ngơi một chút. Dù sao giờ này TV cũng chẳng có gì xem.

Phùng Lâm Lâm ồ lên một tiếng, quay đầu nhìn Thiến Như:

- Chị dâu thân yêu, còn chị thì sao?

Phùng Thiến Như mặt đỏ lên, đứng dậy vội vàng nắm tay Phùng Lâm Lâm:

- Lâm Lâm, chúng ta đi xem TV đi. Để cho anh của em nghỉ ngơi một chút.

Hai cô rời khỏi phòng, chỉ có lại mình Bành Viễn Chinh trong phòng. Hắn bắt đầu dụi mắt, đứng dậy hút một điếu thuốc. Sau đó tắm một cái rồi lên giường nằm.

Đang chán nản, hắn bỗng cầm lấy điện thoại trên đầu giường gọi đến văn phòng chính Đảng thị trấn Vân Thủy.

Trong dịp tết, suy xét đến tình huống đặc biệt trong thị trấn, hắn an bài người chịu trách nhiệm, bình thường là một lãnh đạo thị trấn và một cán bộ bình thường.

Điện thoại gọi đến, khoảng chừng hai phút mới có người lên tiếng.

- Ai vậy?

Bành Viễn Chinh nghe ra là giọng của Điền Minh, không khỏi cười nói:

- Điền Minh, cậu trực tối nay à?

Đầu dây bên kia nghe được giọng nói của Bành Viễn Chinh, lập tức vững tinh thần, kính cẩn cười nói:

- Bí thư Bành, tôi và Chủ nhiệm Lý thay ca. Cha của Chủ nhiệm Lý bệnh nên cô ấy phải ở nhà. Tôi liền thay cô ấy chịu trách nhiệm.

- Ủ, cũng đúng. Vị lãnh đạo thị trấn nào trực thế?

Bành Viễn Chinh tùy ý hỏi.

- Là, Phó chủ tịch Hoàng. Tuy nhiên, tôi bảo Phó chủ tịch Hoàng về nhà ăn cơm tất niên rồi. Chờ hơn 12h thì Phó chủ tịch Hoàng mới quay lại.

Điền Minh cười nói.

- Ủ, trong trấn có chuyện gì không?

- Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là ngày hôm qua UBND quận gọi điện thoại tới thông báo, nói là trưa ngày đầu năm mới, ở quân cứ hành buổi họp mặt chúc tết đầu năm. Bí thư Tần tự mình chủ trì, muốn lãnh đạo chủ chốt trong thị trấn tham dự. Chủ nhiệm Lý thông báo cho Phó bí thư Chữ. Phó bí thư Chữ nói ông ấy sẽ đi.

- Được, Điền Minh, chúc cậu năm mới vui vẻ, thay tôi gửi lời chào đến các lãnh đạo thị trấn khác. Tôi đại khái mừng bốn, mừng năm sẽ về. Những ngày này thật vất vả cho mọi người.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cúp điện thoại.

Giao thừa, Bành Viễn Chinh ngủ thẳng cho đến hơn 6h sáng. Hắn bị tiếng pháo nổ, tiếng chó sủa làm cho giật mình. Chờ hần rửa mặt, mặc quần áo xong xuống lầu, Phùng Thiển Như đã sớm cùng với Tổng Dư Trân, Mạnh Lâm, Trương Lam làm bánh sủi cảo hấp.

Người một nhà cùng ngồi ăn sủi cảo. Sau khi ăn sủi cảo xong, Phùng lão và Phùng lão thái thái ngồi ngay ngắn trong phòng khác, nhận sự chúc tết của con cháu hai đời. Đại gia tộc có quy củ của đại gia tộc, một chút cũng không thể loạn.

Nhận được tiền lì xì của ông bà nội xong, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như liền trốn đi. Sáng hôm nay, khách đến chúc tết vợ chồng Phùng lão khẳng định là không dứt. Bọn họ không muốn ở nhà, dù sao cũng đã hẹn trưa nay đi ăn cơm với Vương An Na và Vương Bưư rồi.

Hai người lái xe dạo một vòng xung quanh thành phố. Sau đó đến siêu thị. Phùng Thiển Như chọn cho Bành Viễn Chinh hai bộ quần áo và một cái áo gió màu đen. Đối với việc Bành Viễn Chinh luôn thích mặc màu đen, cô cũng không có ý kiến gì. Cô biết Bành Viễn Chinh thân trong quan trường, ăn mặc tất nhiên là phải trang nghiêm một chút. Nhất là hần còn trẻ, nếu ăn mặc thời thượng, khẳng định sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác không xem trọng.

Sau khi mua quần áo xong, hai người liền lái xe đến một quán cơm Tây tại tòa nhà mười ba tầng. Bọn họ có hẹn dùng cơm tại đây với Vương Bưư và Vương An Na.

Hai người bước vào thang máy. Ở cửa thang máy thì gặp phải Vương An Na và Vương Bưư đang ngồi với một chàng thanh niên khoảng hai bảy, hai tám trò chuyện vui vẻ.

Vương Bưư ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đang nắm tay nhau đi tới, thì mừng rỡ, đứng dậy hô lên:

- Viễn Chinh, Thiển Như, chỗ này.

Vương An Na cũng cười, đứng dậy hướng hai người phát tay.

Hai người bước qua, Vương An Na đầu tiên là ôm Phùng Thiển Như một cái, sau đó mới nhìn Bành Viễn Chinh cười vươn tay ra:

- Viễn Chinh, chúc mừng năm mới.

Bắt tay Vương An Na, Bành Viễn Chinh đột nhiên phát hiện bàn tay nhỏ bé của Vương An Na khê động vào lòng bàn tay của mình, ánh mắt vô tình cố ý xẹt qua, nụ cười trên mặt lập tức trở nên phấn khích. Hần nhìn dáng người phong tình vạn chủng, cùng với bộ ngực cao ngất của Vương An Na gần như đang muốn tiến sát lại thì theo bản năng mà lui lại phía sau nửa bước, hạ giọng cười khổ:

- Chị An Na, chúc mừng năm mới.

Vương An Na cười khúc khích, lại cực kỳ khiêu khích kích động lòng bàn tay của hần, khiến hần xấu hổ, lúc này mới buông tay ra, cười nói:

- Viễn Chinh, Thiển Như, xin giới thiệu với hai người. Vị này là Tổng giám đốc điều hành công ty Bách Lợi Hàn Tuyết Phong. Hàn tổng, đây là Tổng giám đốc công ty Hoa Vũ của chúng tôi Phùng Thiển Như. Vị này chính là....

Vương An Na giới thiệu Phùng Thiển Như, nhưng khi giới thiệu Bành Viễn Chinh thì có chút hơi do dự, không biết giới thiệu như thế nào cho thích hợp. Bành Viễn Chinh liền cười tiếp lời:

- Bành Viễn Chinh, bạn học đại học với Vương Bư.

Hàn Tuyết Phong chậm rãi đứng dậy, thần thái chưa nói là ngạo mạn, nhưng trong đó ẩn chứa sự kiêu căng.

Công ty Bách Lợi là một xí nghiệp buôn bán xuất nhập khẩu, trực thuộc Ủy ban Ngoại thương, thực lực hùng hậu. Là Chủ quản của công ty Bách Lợi, lại còn trẻ, vẫn đang học thạc sĩ kinh tế, nên Hàn Tuyết Phong tất nhiên là tự cho mình là rất cao.

Hơn nữa, vị hôn thê của y là thiên kim Triệu gia ở thủ đô. Tuy rằng Triệu gia ở thủ đô chỉ được xem là thế gia hạng hai, nhưng đối với người bình thường mà nói, đó vẫn là nhà quyền quý khiến người khác phải ngước nhìn.

Hàn Tuyết Phong nhiệt tình bắt tay Phùng Thiến Như. Phùng Thiến Như là cao quản của xí nghiệp, lại là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Trước mặt Phùng Thiến Như thì y chẳng là gì, nhưng đối mặt với Bành Viễn Chinh, thần thái của y có chút cao ngạo.

-Ồ, Bành tiên sinh làm việc ở nơi nào?

Hàn Tuyết Phong vươn tay ra, nhẹ nhàng bắt tay Bành Viễn Chinh một chút rồi thu lại ngay, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt.

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Tôi công tác tại một thị trấn tỉnh Giang Bắc.

Hàn Tuyết Phong ờ lên một tiếng, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Phùng Thiến Như. Y lúc này mới nhận thấy thái độ thân mật giữa Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như. Hẳn là hai người đang có tình cảm nam nữ.

337. Chương 343: Ra Về Ta Đây

Vương An Na nhiệt tình dàn xếp, không ngừng nói nhiều chuyện vui. Còn Phùng Thiến Như và Hàn Tuyết Phong thì nói đến việc kinh doanh.

Bành Viễn Chinh nghiêng đầu nói nhỏ với Vương Bư vài câu, âm thầm nhú mày.

Hắn không biết Vương An Na rõ ràng là còn có khách khác. Nếu biết có người ngoài, hẳn sẽ không đồng ý ăn cơm với Vương Bư và Vương An Na.

Dường như là nhìn ra được Bành Viễn Chinh bất mãn, Vương Bư ghé vào lỗ tai hắn, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, người này không phải do chúng tôi mời tới. Anh ta vừa lúc cũng ăn cơm với vị hôn thê của mình ở đây nên tình cờ gặp thôi.

Bành Viễn Chinh cười nhạt, liếc mắt nhìn qua.

Vương Bư cười hắc hắc, thấp giọng:

- Bạn gái của anh ta ở lầu trên, lát nữa sẽ xuống thôi.

Bành Viễn Chinh à một tiếng rồi nhìn Vương An Na trầm ngâm không nói.

Vương An Na vừa cười giỡn với Hàn Tuyết Phong vừa hướng Bành Viễn Chinh nói:

- Viễn Chinh à, như thế nào lại im lặng vậy? Hôm nay là trùng hợp gặp Hàn tổng, lại là ngày đầu năm mới. Nếu không thì chúng ta tụ tập đi?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Thôi đi, tôi trưa nay còn có việc. Lát nữa chúng tôi đi ngay.

Vừa nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, Vương An Na chỉ biết trong lòng hắn mất hứng, không muốn có người ngoài tham gia vào buổi tụ hội của bọn họ, thì lúng túng cười nói:

- Trưa nay còn có chuyện à? Cùng nhau ăn một bữa cơm không được sao?

Hàn Tuyết Phong khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, đồng thời quay sang nói với Phùng Thiển Như và Vương An Na:

- Vương tổng, Phùng tổng, Vương tổng, hôm nay gặp được cũng là có duyên với nhau. Tôi xin mời các vị bữa cơm rau dưa. Quyết định như vậy nha.

Wương An Na gật đầu tán thành, rồi lại nhìn sang Phùng Thiển Như, nháy mắt ra hiệu cô đồng ý. Cô biết rõ chỉ cần Phùng Thiển Như đồng ý thì Bành Viễn Chinh cho dù trong lòng không vui nhưng cũng không thể trước mặt mọi người làm mất mặt người yêu của hắn.

Nhưng Phùng Thiển Như lại mỉm cười quay đầu lại nhìn người đàn ông của mình.

Trong những trường hợp này, chỉ cần Bành Viễn Chinh có mặt, cô đều tôn trọng ý kiến của Bành Viễn Chinh. Đây không chỉ là cá tính hiền thực của cô mà cũng là do cô được giáo dục từ nhỏ.

Wương An Na thấy thế thì không khỏi cười khỏ, cũng có vài phần bất đắc dĩ.

Cô sở dĩ để ý đến Hàn Tuyết Phong, đương nhiên là có mục đích. Cô muốn đem Hàn Tuyết Phong về tập đoàn Hoa Vũ. Hàn Tuyết Phong có năng lực quản lý, lại có mạng lưới quan hệ rất mạnh, đối với tập đoàn Hoa Vũ mà nói thì đó là một nhân tài.

Cô đây chính là do bất đắc dĩ, vì muốn bổ khuyết cho vị trí của Phùng Thiển Như khi rời khỏi tập đoàn Hoa Vũ, lui mà cầu tiếp theo.

Vốn Phùng Thiển Như là người thích hợp nhất cho chức Chủ tịch tập đoàn Hoa Vũ. Bối cảnh mạnh, năng lực xuất chúng, phi thường toàn diện. Mặc dù vấn đề quản lý vẫn còn ngầy thơ, non nớt, nhưng chỉ cần thêm một chút lịch lãm thì sẽ trở thành một nữ cường nhân trong chốn kinh thương.

Nhưng Phùng Thiển Như lúc trước lại tỏ vẻ muốn ở bên cạnh Bành Viễn Chinh, buông tha sự nghiệp để làm một hiền thê lương mẫu. Vương An Na không thể khuyên được, đành phải bắt đầu chuẩn bị.

Cô đã tiếp xúc qua với Hàn Tuyết Phong vài lần. Mặc dù không có nói rõ, nhưng cũng tương đương với việc tỏ ra thành ý. Cô tin tưởng, chỉ cần cô đưa ra đãi ngộ về tiền lương bằng với mong muốn của y, thì muốn Hàn Tuyết Phong chuyển về tập đoàn cũng không phải là không được.

Wương An Na có chút cầu xin nhìn Bành Viễn Chinh. Vương Bưu kéo tay Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh nhàn nhạt một chút rồi miễn cưỡng đồng ý.

Hắn không phải là làm giá, mà đây là bữa gặp mặt riêng tư. Hắn lại có chút việc riêng muốn nói. Ngay trước một người ngoài như Hàn Tuyết Phong, khiến hắn không thể nào mở miệng. Nhưng Vương Bưu và Vương An Na dù gì cũng là bạn bè. Hắn đang chuẩn bị cho Phùng Thiển Như tiếp tục hợp tác với Vương An Na, ít nhiều cũng phải nể mặt một chút.

Thấy Bành Viễn Chinh vẻ mặt không ngờ có chút miễn cưỡng, Hàn Tuyết Phong trong lòng tức giận. Y không biết Phùng Thiển Như là hạng phụ nữ như thế nào, sao lại tìm đến nông thôn tìm bạn trai chứ? Nếu như không nể mặt Vương An Na và Phùng Thiển Như, thì hắn đã mặc kệ Bành Viễn Chinh rồi.

Hắn cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bành tiên sinh rất bận sao? Sang năm mới rồi mà ngay cả thời gian ăn cơm cũng khẩn trương như vậy. Quả nhiên là cán bộ lãnh đạo, không giống như dân chúng chúng tôi. Có thể quen biết với một cán bộ chính phủ như Bành tiên sinh đây thật sự là vinh hạnh cho tôi quá.

Hàn Tuyết Phong lời nói có chút trào phúng và khinh thường.

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Tôi chỉ là một cán bộ thị trấn mà thôi. Còn Hàn tổng lại là cao quan một xí nghiệp, bình thường tôi đây là trò cao không tới đây.

Hai người lời nói đều đầy mùi thuốc súng.

Phùng Thiến Như nhường mày, còn Vương An Na thì trong lòng thầm nhủ không ổn, khăn trương dập tắt mỗi lửa:

- Viễn Chinh mới vừa xảy ra tai nạn xe cộ, nên sức khỏe không thoải mái lắm. Haha, Hàn tổng, mau gọi vị hôn thê của cậu xuống đây đi.

Hàn Tuyết Phong cười phát tay:

- Vương đồng, không cần quan tâm cô ấy. Cô ấy trên lầu có chút việc, lát nữa sẽ xuống. Waitress, chúng ta gọi món ăn đi.

Hàn Tuyết Phong gọi nhân viên phục vụ nữ lại.

Đây là nhà hàng cơm Tây do người ngoại quốc quản lý. Chủ yếu khách đến ăn cũng là người ngoại quốc. Cho nên nhân viên phục vụ ở đây đều ăn mặc theo kiểu Tây hóa, váy dài theo như trang phục dạ hội, tóc búi cao, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp.

Nhân viên phục vụ nữ nho nhã lễ độ đem thực đơn món ăn bằng tiếng anh đưa cho Hàn Tuyết Phong. Hàn Tuyết Phong thường xuyên đến nơi này dùng cơm, làm sao cần dùng đến thực đơn chứ. Y thuận tay đưa thực đơn cho Bành Viễn Chinh, khéo miệng hiện lên một tia khinh thị:

- Bành tiên sinh lần đầu đến nơi đây dùng cơm? Tôi cũng không biết anh thích ăn gì. Anh cứ tùy ý gọi.

Bành Viễn Chinh cũng không để ý. Hắn chỉ xem qua một cái, thấy toàn là tiếng Anh. Tiếng Anh của hắn tuy không có gì trở ngại, nhưng dù sao cũng không phải là điểm mạnh. Đây đều là món ăn được ghi bằng tiếng Anh, hắn trong lúc nhất thời có chút hoa mắt.

Hàn Tuyết Phong khéo miệng nụ cười khinh miệt ngày càng đậm.

Nhưng khi y đang chuẩn bị giữu cột Bành Viễn Chinh thì đã thấy Bành Viễn Chinh thoải mái đưa thực đơn cho Vương An Na, thần thái thông dong, khẽ mỉm cười:

- Chị An Na, tôi tiếng Anh không tốt, xem không hiểu lắm. Chị cứ gọi món đi. Tôi đối với cơm Tây cũng không nhiều lựa chọn. Ăn cái gì cũng được.

Hàn Tuyết Phong nụ cười cứng đờ. Vốn y cho rằng Bành Viễn Chinh sẽ khó chịu, ghen khuất, thất thố, nhưng không ngờ hắn lại công khai hóa khó khăn của mình, thừa nhận tiếng anh mình không tốt, lại còn biểu hiện rất điềm tĩnh.

Nhưng việc Bành Viễn Chinh không biết tiếng Anh thì cũng chẳng có cái gì sai. Không hiểu thì nói không hiểu, vì sao nhất định phải giả bộ là mình hiểu? Vì sao nhất định phải khó chịu? Cho dù là khó chịu nhưng ở đây có vài người, Phùng Thiến Như là bạn gái hắn, Vương Bưư là bạn hắn. Vương An Na cũng không tính là người ngoài, thì cần gì phải giả vờ giả vịt. Cho nên tâm trạng của hắn rất bình thản.

Không thể không nói, tâm tính bình thản, thoải mái là vũ khí lợi hại nhất xé rách con hổ giấy ra vẻ tình tuồng.

Vương An Na thở phào một cái.

Khi Hàn Tuyết Phong đưa thực đơn qua, thì cô đã kịp phản ứng, biết Hàn Tuyết Phong cố ý khiến Bành Viễn Chinh mất mặt, cũng may Bành Viễn Chinh không để trong lòng, đã bình ổn tâm tính hóa giải “miên lý tàng đao” của Hàn Tuyết Phong. Cũng có vẻ Hàn Tuyết Phong ít nhiều có chút không thoải mái.

Phùng Thiến Như có chút bất mãn. Cô cau mày, định lôi Bành Viễn Chinh bỏ về. Cô cảm thấy tên Hàn Tuyết Phong này quá mức không hiểu ra làm sao. Lần đầu gặp mặt, không oán không cừu, lại nhắm vào Bành Viễn Chinh như vậy. Chẳng phải là khinh người quá đáng sao?

Kỳ thật, Hàn Tuyết Phong cũng không phải cố ý khiên khích. Nhưng thái độ vừa rồi của Bành Viễn Chinh khiến y có chút phản cảm, liền theo bản năng mà muốn làm Bành Viễn Chinh mất mặt.

Vương An Na mỉm cười, phát hiện Phùng Thiến Như không được vui thì liền khăn trương lôi Phùng Thiến Như đến nhà vệ sinh.

Hàn Tuyết Phong vẫn nói chuyện với Phùng Thiển Như và Vương An Na, nhìn qua trông rất có phong độ. Y ngẫu nhiên dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn Bành Viễn Chinh, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn như cũ, trò chuyện với Vương Bư.

Chỉ trong chốc lát, một cô gái mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, dáng người cao gầy khoảng hai lăm, hai sáu tuổi từ cửa thang máy vội vã bước ra. Hàn Tuyết Phong quay đầu cười phất tay:

- Nhất Thiển, bên này.

Phùng Thiển Như ngẩng đầu nhìn, thấy không ngờ là chị của Dương Nhất Phồn, con gái của Phó bí thư quận ủy khu Tây thủ đô Dương Thực Dương Nhất Thiển. Cô thầm nghĩ, khó trách Vương An Na lại xem trọng Hàn Tuyết Phong. Hóa ra là con rể tương lai của Triệu gia.

Dương Nhất Thiển mỉm cười bước tới, vừa muốn chào hỏi Vương An Na thì đột nhiên nhìn thấy Phùng Thiển Như, liền ngẩn ra, vẻ mặt tươi cười kinh ngạc nói:

- Thiển Như em, sao lại là em?

Phùng Thiển Như cũng cười, đứng lên nói:

- Chị Nhất Thiển, em cũng không ngờ là chị.

Dương Nhất Thiển khẩn trương kéo cánh tay Hàn Tuyết Phong, đưa mắt liếc qua:

- Tuyết Phong, đây là người mà em thường nói với anh. Thiển Như của Phùng gia.

Hàn Tuyết Phong con mắt ngưng lại, cả người đột nhiên chấn động. Lúc trước, y tuy cảm thấy Phùng Thiển Như tướng mạo cao quý, khẳng định xuất thân không tầm thường, nhưng không nghĩ đến cô lại là công chúa Phùng gia. Y ỷ vào Triệu gia, nhưng so với Phùng gia chỉ chẳng khác nào kiến với voi.

Y còn chưa kịp lo lắng tại sao công chúa Phùng gia lại quen biết bạn trai ở nông thôn thì Dương Nhất Thiển đã nhìn thấy Bành Viễn Chinh. Phùng Thiển Như mỉm cười, nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Đây là anh Viễn Chinh. Không biết chú Dương có nói qua với chị không?

Dương Nhất Thiển chấn động, ánh mắt lập tức trở nên trịnh trọng và kính cẩn.

Cô làm sao mà không biết Bành Viễn Chinh là tôn trưởng của Phùng gia chứ? Trước đây, em trai của cô Dương Nhất Phồn vì ghen tuông mà làm chuyện rò rỉ. Cha mẹ cô bởi vậy mà phải tự mình đến nhà hướng Phùng gia và Bành Viễn Chinh xin lỗi. Từ đó Bành Viễn Chinh cái tên khi nghe như tiếng sấm bên tai.

Phùng Thiển Như tuy rằng cũng là người của Phùng gia, nhưng chỉ là con gái nuôi và là cháu dâu. Còn Bành Viễn Chinh lại là tôn trưởng do Phùng lão dụng tâm bồi dưỡng, nối nghiệp Phùng gia. Địa vị trong lòng Dương Nhất Thiển chênh lệch không ít.

- Hóa ra là em trai Viễn Chinh.

Dương Nhất Thiển lấy lại bình tĩnh, nụ cười khiêm tốn:

- Hôm nay quả thật rất trùng hợp. Chị vừa mới nói với Tuyết Phong, muốn đến Phùng gia chúng tết ông bà nội Phùng.

Lời nói của Dương Nhất Thiển khiến Hàn Tuyết Phong đứng một bên trong lòng chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Y như thế nào cũng thật không ngờ, thằng nhà quê trong mắt y lại là tôn trưởng Phùng gia.

Chính mình lại còn trước mặt người ta sĩ diện, từ trên cao nhìn xuống, suy nghĩ cả nửa ngày, người ta mới chân chính là người khổng lồ, còn mình thì chỉ là tôm tép nhãi nhép. Hàn Tuyết Phong trở nên ủ rũ, hận không thể tìm được khe hở nào chui xuống đất.

338. Chương 344: Nếu Cậu Muốn Chị Sẽ Là Của Cậu

- Tuyết Phong, Tuyết Phong.

Hàn Tuyết Phong thất thố khiến Dương Nhất Thiên cảm giác rất xấu hổ. Cô kéo nhẹ cánh tay Hàn Tuyết Phong.

Hàn Tuyết Phong thở phào một cái, ngẩng đầu, gương mặt thay đổi hoàn toàn:

- Thật sự là người một nhà cả. Viễn Chinh, mời ngồi, mời ngồi.

- Cũng không phải là người ngoài. Lại là năm mới, chúng ta uống rượu chúc mừng nhé?

Không hổ danh là người lăn lộn trong giới kinh doanh. Hàn Tuyết Phong đúng là, muốn lớn thì lớn, muốn nhỏ thì nhỏ, co giãn đều được. Y chợt điều khiển tâm tính của mình, ra sức nịnh nọt Bành Viễn Chinh.

Vương An Na và Vương Bưu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng âm thầm thở dài.

Cho đến lúc này, Vương An Na mới cảm nhận rõ ràng cái gọi là “tôn trưởng Phùng gia” có ý vị như thế nào. Dương Nhất Thiên tuy cũng là tiểu thư khuê các nhưng trước mặt Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như thì chẳng đáng vào đâu.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, ngồi một chỗ nói vài câu với Dương Nhất Thiên, tuy nhiên lại không trả lời đề nghị uống rượu của Hàn Tuyết Phong. Hắn không tỏ thái độ thì Phùng Thiển Như tự nhiên sẽ không tỏ thái độ. Còn Vương An Na và Vương Bưu thì lại càng không cần phải nói.

Hàn Tuyết Phong lúng túng ngồi thẳng người, khẽ cắn môi hướng Phùng Thiển Như cười nói:

- Phùng tổng thật sự là một thiên tài kinh doanh. Tuy rằng Phùng tổng quản lý công ty Hoa Vũ không lâu, nhưng trong giới kinh doanh ở thủ đô thì đỉnh đỉnh đại danh rồi.

Kỳ thật Phùng Thiển Như đối với Hàn Tuyết Phong rất phản cảm. Nhưng cá tính của cô ôn hòa, không muốn để cho người khác khó chịu. Lại nghĩ tới sau này mình còn phải tiếp xúc với giới cao quý như Hàn Tuyết Phong thì liền miễn cưỡng cười:

- Hàn tổng quá khen. Tôi chỉ là người mới, vẫn còn đang học hỏi. Thật là làm mất mặt chị An Na. Sau này, cũng mong Hàn tổng tiền bối chỉ dạy nhiều hơn.

Hàn Tuyết Phong cười ha hả:

- Phùng tổng thật sự là quá khách khí rồi. Tôi chưa gọi là tiền bối. Chẳng qua là lăn lộn trong giới này sớm hơn cô hai năm.

Vương An Na ở một bên lắng nghe, trong lòng ngẩn ra, cảm giác thái độ của Phùng Thiển Như có chút thay đổi. Cô chợt mừng như điên. Lấy tính cách của Phùng Thiển Như mà nói, nếu cô đã nói như vậy thì nhất định sẽ không rời khỏi công ty máy tính Hoa Vũ.

Nếu Phùng Thiển Như có thể lưu lại, cô còn nhọc công mời mọc Hàn Tuyết Phong làm gì?

Vương An Na là một phụ nữ phi thường. Cô tuy rằng từ nhỏ lớn lên tại Mỹ, nhưng sinh trưởng trong gia đình người Hoa, đối với đối nhân xử thế trong nước cũng là mưa dầm thấm đất. Trong nội tâm của cô đã buông tha ý định lôi kéo Hàn Tuyết Phong, tự nhiên thái độ đối với y cũng thay đổi.

Người khác thì cảm giác không ra, nhưng Hàn Tuyết Phong lại là người rất mẫn cảm.

Trước đây, Vương An Na tỏ ra ý tứ muốn lôi kéo y về tập đoàn Hoa Vũ. Hàn Tuyết Phong cầu còn không được. Y cảm thấy rất hứng thú với tập đoàn này, cảm thấy đây là một công ty rất có tiền đồ, sớm đã có ý định qua đó. Ra vẻ kiêu ngạo chẳng qua là muốn nâng giá lên một chút thôi.

Nhưng thái độ của Vương An Na lại thay đổi. Hàn Tuyết Phong cảm thấy buồn bực, không biết vì sao, chỉ có thể có khổ mà không nói được.

Mặc dù có Dương Nhất Thiên nói vào và hết sức giảng hòa, nhưng không khí bữa cơm cũng không tốt. Không cần nói đến Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, ngay cả Vương An Na là người khởi xướng cũng có chút mất hứng.

Miễn cưỡng thêm nửa tiếng, Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh liền đứng dậy ra về. Hai người vừa đi, Vương An Na và Vương Bưư cũng không ngồi lâu. Cơ hồ cùng là hai người một trước một sau rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng của bốn người kia, Hàn Tuyết Phong sắc mặt trở nên rất khó coi. Dương Nhất Thiên nhú mày:

- Tuyết Phong, anh bị gì à? Bình thường anh không phải như vậy, như thế nào hôm nay lại thất thố?

Hàn Tuyết Phong im lặng.

Dương Nhất Thiên xấu hổ, sẵn giọng:

- Đi thôi, còn đứng ỉ ra đó làm gì?

Dưới lầu, Phùng Thiến Như đánh xe tới. Bành Viễn Chinh vừa muốn lên xe thì chợt nghe Vương An Na ở đằng sau hô to:

- Viễn Chinh, cậu chờ một chút.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn lại.

Vương An Na chẳng quan tâm đến việc mặc áo khoác, mà khoác nó trên cánh tay, chỉ mặc mỗi chiếc áo thun và chiếc quần mỏng, giẫm trên giày cao gót chạy nhanh tới. Thân hình của cô vốn đã nóng bỏng, nay lại mặc bộ quần áo bó sát người, vội vã chạy như ma đuổi đến. Bộ ngực cao ngất kịch liệt phập phồng. Ngoại trừ hương diêm thì đại khái chính là không thể dùng lời nói mà diễn tả được.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên, âm thầm chắc chắn, thầm nghĩ người phụ nữ này quả thật là một con hồ ly tinh.

Vương An Na chạy tới, thở dốc nói:

- Viễn Chinh, Thiến Như, các người đi sao? Về công ty nói chuyện một chút đi. Đã lâu rồi cậu không có tới.

Phùng Thiến Như quay cửa kính xe xuống, cười nói:

- Được ạ, chị An Na. Chúng ta lên xe về công ty đi.

- Được!

Thái độ của Phùng Thiến Như khiến cho Vương An Na mừng thầm trong bụng. Cô tâm trạng thoải mái, không nhịn được nhìn Bành Viễn Chinh.

- Mọi người chờ, tôi qua lấy xe.

Vương An Na chạy tới chỗ để xe. Bành Viễn Chinh cũng bước lên xe.

Vương An Na và Vương Bưư cùng lái xe đến. Phùng Thiến Như lúc này mới khởi động xe. Ba chiếc xe hướng công ty Hoa Vũ chạy như bay đến.

Trở về tập đoàn Hoa Vũ, Phùng Thiến Như bước vào căn phòng làm việc của mình, cùng Vương Bưư bàn chuyện kinh doanh gần đây nhất của công ty. Cô dù sao cũng đã rời công ty mấy tháng rồi, có chút tình huống cần nắm bắt lại một chút.

Cô cố ý khiến Bành Viễn Chinh và Vương An Na ngồi nói chuyện riêng với nhau. Có những chuyện cô không tiện nói, cũng không thể nói. Khiến Bành Viễn Chinh đại diện cô đàm phán với Vương An Na, cấp cho đôi bên con đường sống.

Vương An Na yên lặng ngồi một chỗ, nghe Bành Viễn Chinh đem yêu cầu của Phùng Thiến Như chuyển đạt một lần. Kỳ thật cũng không phức tạp, chính là tăng thêm tỷ lệ cổ phần của Phùng Thiến Như ở công ty. Bởi vì điều này liên quan đến địa vị giám đốc của cô ở công ty, đồng thời yêu cầu Vương An Na tiến thêm một bước ủy quyền, hoàn toàn buông tay để Phùng Thiến Như tự mình quản lý công ty Hoa Vũ.

Nói một cách khác, quyền quyết sách không còn do Vương An Na là Chủ tịch hội đồng quản trị quản lý nữa mà chuyển sang cho Phùng Thiển Như định đoạt.

Vương An Na chăm chú lắng nghe. Tuy rằng Bành Viễn Chinh nói rất sơ lược, nhưng cô lại rất coi trọng. Cô hiểu được một chút thái độ của Phùng gia, ý nghĩa Phùng gia chân chính chính thức hợp tác với cô.

Nâng tỉ lệ cổ phần ở công ty cho Phùng Thiển Như cũng chẳng đáng gì. Nhưng cụ thể đến mức nào để khiến cho Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như hài lòng thì cần phải bàn lại. Duyệt mỗi chuyện là hoàn toàn buông tay, không nhúng tay vào việc kinh doanh tập đoàn Hoa Vũ thì điều này Vương An Na có chút không tiếp thu được.

Cô cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ, vẫn là người quyết định cho việc kinh doanh của công ty. Muốn cho cô hoàn toàn buông tay, giao hết cho Phùng Thiển Như thì cô có chút không cam lòng.

Nhưng cô đồng thời lại rất rõ ràng, nếu như mình cự tuyệt Bành Viễn Chinh thì như vậy cũng đồng nghĩa với việc Bành Viễn Chinh rời khỏi, đối với việc mượn lực phát triển tập đoàn Hoa Vũ chẳng khác nào là tự hủy tương thành.

Mà chỉ cần Phùng Thiển Như ở lại tập đoàn Hoa Vũ, ngoài khả năng kinh doanh thiên phú của Phùng Thiển Như, cô chính là đại diện cho lực ảnh hưởng vô hình và mạng lưới quan hệ. Đây đều là động lực quan trọng để giúp công ty Hoa Vũ phát triển lên.

Nói trắng ra, Phùng gia cái gì cũng không làm, nhưng chỉ cần tập đoàn Hoa Vũ nằm trong tay tôn trưởng Phùng gia, bất luận là chương ngại nào ngăn cản việc công ty phát triển cũng đều không còn quan trọng.

Vương An Na suy nghĩ như vậy, gương mặt quyến rũ trở nên biến ảo.

Bành Viễn Chinh biết rằng lúc này đây cô đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nên cũng không mở miệng, chỉ lặng yên ngồi trên ghế sofa, đợi Vương An Na chọn lựa.

Vương An Na thần sắc u oán bước tới, không đợi Bành Viễn Chinh kịp phản ứng, đã đặt mông ngồi xuống đùi của hắn. Bộ ngực đầy đặn cọ sát vào người hắn. Bành Viễn Chinh rõ ràng cảm nhận được hai luồng đầy đặn trước ngực mình.

Bành Viễn Chinh hoảng sợ, khấn trương đẩy Vương An Na ra, nhưng lại bị cô ôm chặt cổ. Khuôn mặt quyến rũ tiếp cận lại, ánh mắt như muốn hòa tan hắn.

Bành Viễn Chinh thở phà một cái, cố gắng đẩy lùi các loại tạp niệm trong lòng.

Vương An Na hai má sát lại, nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh, buồn bã nói:

- Cậu đây là đang bức chị đấy. Vừa muốn có cổ phần, vừa muốn có quyền lực. Chị về sau còn cái gì nữa chứ?

- Như vậy đi, cậu muốn chị, chị sẽ là người đàn bà của cậu. Chị cái gì cũng đều thuộc về cậu.

Hơi thở nhẹ nhàng vọt vào trong tai Bành Viễn Chinh, bộ ngực dán chặt vào người hắn, hắn gần như không kìm nổi cảm xúc rục rịch của mình.

Nhận thấy thân dưới của Bành Viễn Chinh có chút khác lạ, Vương An Na cười duyên dáng:

- Viễn Chinh, chị nói thì chị sẽ giữ lời. Chị cam tâm tình nguyện theo sát cậu. Cậu muốn chị thì hết thấy những gì của chị đều là của cậu.

Bành Viễn Chinh cười khở:

- Chị An Na, đừng đùa tôi như thế. Chị đứng dậy trước, chúng ta nói chuyện sau.

Vương An Na ánh mắt lóe lên sự khác thường. Cô không chịu đứng dậy, lại dùng tay vuốt ve lòng ngực của hắn.

Bành Viễn Chinh tức giận trong lòng, đột nhiên nghiêng người lật Vương An Na xuống ghế, còn mình thì đè lên.

Vương An Na ánh mắt tràn đầy chờ mong. Cô rõ ràng cảm nhận được Bành Viễn Chinh đang bị nhục dục thiêu đốt. Cô thậm chí cảm giác được thân thể của Bành Viễn Chinh đang đè trên người cô có chút run rẩy.

Nhưng Bành Viễn Chinh vẫn đứng dậy. Vương An Na mặt đỏ lên, thất vọng tràn trề.

Vương An Na chung quy vẫn lùi bước.

Cô nhượng lại cho Phùng Thiến Như 30% cổ phần, còn cô giữ 55%, Vương Bưu giữ 5%. Hai thành viên khác trong hội đồng quản trị giữ 5% còn lại. Cứ như vậy, Phùng Thiến Như ở tập đoàn Hoa Vũ có được địa vị gần bằng Vương An Na, quyền lên tiếng được nâng cao.

Còn Vương An Na thì hoàn toàn rời khỏi việc kinh doanh ở tập đoàn. Lấy thân phận Chủ tịch hội đồng quản trị, chủ yếu phối hợp công ty trong nước và nước Mỹ làm công việc chính.

339. Chương 345: Cuộc Đưa Tiễn Phô Trương

Từ công ty Hoa Vũ trở về, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như ở nhà, không ra ngoài. Dù Phùng Lâm Lâm rủ rê, Bành Viễn Chinh cũng từ chối. Bởi vì hần phải về Tân An ngay và sắp phải chia tay Phùng Thiến Như, hai người không muốn lãng phí thời gian được ở bên nhau...

9 giờ sáng mừng 6 Tết. Trên đường quốc lộ ở ngoại ô Bắc Kinh đi Giang Bắc, một chiếc xe việt dã biển số tỉnh Giang Bắc đậu ở ven đường. Trịnh Anh Nam của Dệt Phong Thái và chồng cô, Lưu Quang chờ đợi với vẻ phấn chấn.

Hôm kia hai người nhận được điện thoại của Bành Viễn Chinh gọi từ Thủ đô, nói là việc tiến hành thủ tục đưa ra thị trường cho Dệt Phong Thái đã cơ bản làm xong, chỉ cần họ bổ sung vài giấy tờ nhỏ. Hai vợ chồng họ đã làm xong các giấy tờ cần thiết, đi suốt đêm đến Thủ đô, trao cho Bành Viễn Chinh nộp lên sáng hôm qua. Hần cho hai người biết, khoảng đầu tháng sau là phê duyệt xong.

Nói cách khác, chưa tới ba tháng, Dệt Phong Thái có thể đưa ra thị trường tài chính rồi. Điều này đối với Dệt Phong Thái là một tin rất đáng ăn mừng.

Bành Viễn Chinh muốn về Tân An, sáng nay gọi điện cho Trịnh Anh Nam, nói muốn đi nhờ xe của hai người, đương nhiên vợ chồng Trịnh Anh Nam cầu còn không được.

Hôm nay trời đẹp, sương mù mấy ngày qua đã tan, gió Bắc lạnh thấu xương thổi liên tục cả tháng cũng chuyển thành gió Đông Nam ấm áp.

Một chiếc xe màu đen mang biển số quân đội ở Thủ đô, từ từ chạy tới. Phía sau, có mười mấy chiếc xe khác, việt dã có, thể thao có, limousine có, tất cả đều là xe nhập khẩu thương hiệu nổi tiếng, hợp thành một đội xe thanh thế lớn và sang trọng.

Chiếc xe màu đen đi đầu dừng lại ven đường, Bành Viễn Chinh nháy xuống, phát phát tay mỉm cười với vợ chồng Trịnh Anh Nam.

Hai vợ chồng Trịnh Anh Nam bước nhanh tới chào:

- Bí thư Bành!

Phùng Thiến Như cũng bước xuống, lập tức, dung mạo vô cùng xinh đẹp và phong thái cao quý của cô thu hút ánh mắt Trịnh Anh Nam. Đôi mắt Trịnh Anh Nam hơi lóe lên, thấy cử chỉ thân mật của cô gái này và Bành Viễn Chinh, liền khẳng định đây là vị hôn thê được truyền tụng của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nắm tay Phùng Thiến Như, nhìn vợ chồng Trịnh Anh Nam cười nói:

- Trịnh tổng, đây là Phùng Thiến Như, hôn thê của tôi, cũng là Chủ tịch tập đoàn Hoa Vũ.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang vội kính cẩn bắt tay chào hỏi Phùng Thiến Như.

Đúng lúc này, từ đoàn xe phía sau, mười mấy nam nữ thanh niên ăn mặc sang trọng đi tới, dẫn đầu chính là Hầu Khinh Trần. Phía sau cô, toàn là “công tử và tiểu thư” các thế gia vọng tộc ở Thủ đô.

Buổi họp mặt hôm đó, tuy những người này đều tỏ vẻ bài xích Bành Viễn Chinh; nhưng khi về nhà nhắc tới, đều bị người lớn trong nhà khiển trách một phen, cho dù thế nào, Bành Viễn Chinh cũng là cháu đích tôn của Phùng gia, là người Phùng lão gắng sức bồi dưỡng để nối nghiệp Phùng gia, thân thể và thân phận hiển hách của hắn không thể khinh thường.

Bọn họ là thế hệ sau, còn mơ hồ về điều này, nhưng bề trên của họ thì lại hiểu rất rõ.

Cho nên dưới sự dẫn dắt và tổ chức của Hầu Kinh Trần, bất kể là tình nguyện hay không, những người này đều chạy tới tiễn đưa Bành Viễn Chinh.

- Em trai Viễn Chinh, chúc thượng lộ bình an.

Hầu Kinh Trần dẫn em gái Hầu Niệm Ba bước tới, mỉm cười đưa ra một gói nhỏ:

- Đây là chút quà nhỏ chị tặng cậu, bây giờ chưa được mở ra!

Hầu Niệm Ba cũng cười hì hì bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, lần tới trở về, nhất định phải dạy em khiêu vũ nhé!

- Cảm ơn chị Kinh Trần.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, mỉm cười nhận quà của hai chị em Hầu gia, thuận tay đưa cho Thiển Như.

Từ Tử Hoa hơi lúng túng đi tới, đưa tay ra:

- Bành Viễn Chinh, mới đầu năm, sao không ở lại Thủ đô thêm vài ngày?

- Chỗ tôi công tác bận rộn quá, nhất định phải về rồi.

Bành Viễn Chinh bắt tay Từ Tử Hoa, thản nhiên cười nói:

- Cảm ơn anh đã đến tiễn tôi.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh lướt qua vai Từ Tử Hoa, dừng lại trên khuôn mặt ửng hồng của Từ Tử Hàm. Cô đang ngấp ngừng do dự như muốn tiến lên lại thôi. Nhìn thấy cô gái ngang ngược làm mình suýt nữa toi mạng, hắn chưa tới mức oán giận hay chán ghét, chỉ cảm thấy hết sức cảm khái.

- Rất xin lỗi.

Từ Tử Hàm bước tới, vội vàng nói một câu, liền đỏ mặt đi theo Từ Tử Hoa rời khỏi. Chỉ có điều, đi được vài bước, cô ngoái lại, đắm đắm nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt hết sức khó hiểu, thấy hắn bắt tay chào hỏi và tạm biệt những người khác, vẻ mặt cô có chút gì đó như mơ màng, mờ mờ.

Từ Tử Hoa nhú mày, kéo tay em gái:

- Tử Hàm, chúng ta về thôi!

Đến tiễn “tình địch” của mình, có một áp lực khá lớn đối với Từ Tử Hoa, y không thể thấy thoải mái. Nhưng y đại diện cho Từ gia, nhất là sau khi Tử Hàm gây tai nạn, càng cần hàn gắn quan hệ với Phùng gia. Cho nên Từ Tử Hoa không thể không đến.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ngăn người nhìn Bành Viễn Chinh được một đám thanh niên rõ ràng có thân phận không tầm thường vây quanh, trong lòng chấn động.

Rốt cuộc Bành Viễn Chinh có lai lịch thế nào, ngay cả tiễn đưa, cũng phô trương rầm rộ như vậy? Trịnh Anh Nam tự hỏi, rồi ngẫm nghĩ lại thấy cũng đúng, nếu Bành Viễn Chinh không có thân phận lớn như vậy, làm sao có thể giúp Dệt Phong Thái được phê duyệt trong thời gian quá ngắn ngủi?

Hầu Kinh Trần và đám con cháu thế gia nhanh chóng lên xe rời đi, Bành Viễn Chinh ôm Phùng Thiển Như một cái, vừa định lên xe của Trịnh Anh Nam, chợt nghe phía sau vọng đến tiếng gọi lạnh lạnh của Vương An Na:

- Viễn Chinh, chờ tôi một chút!

Một chiếc Mercedes-Benz màu đen chạy tới, Vương An Na thò tay ra cửa sổ, vẫy vẫy Bành Viễn Chinh.

Cái cô yêu tinh quyến rũ chết người này lại tới nữa rồi! Trong lòng Bành Viễn Chinh chợt xuất hiện một cảm giác khác thường, không thể dùng lời mà nói rõ được.

Không đợi lái xe dừng hẳn, Vương An Na liền nhảy xuống xe. Hôm nay cô không trang điểm, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, đi giày hồng, thoạt trông hết sức nhẹ nhàng thoải mái.

Bành Viễn Chinh nhìn Phùng Thiển Như cười khỏ một tiếng, lại quay sang nhìn Vương An Na, cười nói:

- Chị An Na, đều theo như chị nói, không cần tới tiễn tôi, cần gì phải chạy tới thế này?

Vương An Na nhướn đôi mày liễu, đôi mắt đẹp lườm hắt một cái, cười mắng:

- Sao lại khách khí với chị như vậy? Vừa rồi một đám giàu có tới tiễn, chị không thể đến sao?

Bành Viễn Chinh không nói gì.

Vương An Na cười khanh khách, cầm một chiếc hộp nhỏ đưa cho Phùng Thiển Như, lại kề tai Phùng Thiển Như thầm thì vài câu. Phùng Thiển Như hơi do dự một chút, rồi mỉm cười giao cái hộp cho Bành Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, đây là quà của chị An Na tặng anh.

Bành Viễn Chinh cũng không để ý lắm. Thuận tay đưa cho Lưu Quang. Lưu Quang vội vàng nhét chiếc hộp vào sau thùng xe việt dã, lúc này đã đầy tràn quà tặng của mọi người.

Giờ phút này, trong lòng Trịnh Anh Nam như chết lặng, cảm thấy xót xa cho chị họ Tần Phượng của mình. Thấy những cô gái vây quanh Bành Viễn Chinh, không nói đến Phùng Thiển Như, không người nào không xinh đẹp, không có lai lịch. So ra, một cán bộ cấp Phó giám đốc sở như Tần Phượng, cũng không ăn thua rồi.

...

...

Xe của vợ chồng Trịnh Anh Nam rời khỏi Thủ đô, chạy dọc theo quốc lộ, chạy về phía tỉnh Giang Bắc. Trên đường đi, Bành Viễn Chinh ngồi ở vị trí lái phụ nhắm mắt dưỡng thần. Hắn không muốn nói chuyện, bởi vì nếu mở miệng, nhất định hắn sẽ phải trả lời những thắc mắc của Trịnh Anh Nam, tốt nhất là giữ im lặng.

Hơn hai giờ chiều, xe tới tỉnh Giang Bắc. Ở Giang Bắc, Bành Viễn Chinh tới tìm Từ Tiểu. Cô đưa cho hắn một tờ nhật báo Giang Bắc, trên trang đầu là bài báo “Ngăn chặn phong trào xây dựng khu kinh tế mới tràn lan”.

Chia tay Từ Tiểu, tiếp tục chạy về Tân An, ở trên xe, Bành Viễn Chinh đọc hết bài xã luận này, mỉm cười. Tòa soạn nhật báo Giang Bắc sửa chữa đôi chỗ trong bản thảo của hắn, đổi các trích dẫn của hắn về thành phố Tân An và các vùng lân cận thành “thành phố nọ, huyện kia”, điều này cũng ở trong dự liệu của hắn. Nhưng dù là như thế, người ở Tân An, nhất là lãnh đạo thành phố, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Bành Viễn Chinh tin rằng, chỉ cần lãnh đạo thành phố thấy bài báo này, cái gọi là “Khu kinh tế mới Vân Thủy” sẽ lập tức không thể thành hiện thực. Bài báo đăng trên cơ quan ngôn luận Tỉnh ủy, thường đại diện cho lập trường chính trị của Tỉnh ủy. Nếu ở tỉnh muốn ngăn chặn phong trào xây dựng khu kinh tế mới, ai còn dám làm ngược lại?

Xe chạy như bay, ngoài cửa sổ, gió lạnh thấu xương lại nổi lên, Bành Viễn Chinh lại nhắm mắt...

Phán đoán của Bành Viễn Chinh hoàn toàn chính xác. Lãnh đạo thành phố Tân An, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực vừa nhìn tới bài báo, lập tức hết sức coi trọng.

Lúc này Chu Quang Lực rất hoảng sợ. Ông ta vội nhắc điện thoại gọi lên tỉnh. Qua một người quen ở cơ quan Tỉnh ủy, ông ta biết được một tin hết sức quan trọng: Sắp tới, trong hội nghị thường vụ Tỉnh ủy, Bí

thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình sẽ đề xuất, phải trong thời gian nửa năm, kiểm tra chấn chỉnh quy phạm trong xây dựng, đặc biệt là nghiêm túc phê bình đối với hiện tượng lợi dụng danh nghĩa phát triển kinh tế để xây dựng tràn lan các khu kinh tế mới và khu công nghiệp.

Tin này khiến Chu Quang Lực toát mồ hôi, thầm nhủ: may quá! Thành lập khu công nghiệp Vân Thủy và một số dự án khu kinh tế là việc mà gần đây ông ta luôn mạnh mẽ thúc đẩy. Tuy nhiên may mắn là tất cả chỉ mới ở giai đoạn điều tra nghiên cứu, còn chưa kịp đưa vào hoạt động. Nếu không, ông ta sẽ bị Tỉnh ủy chia mũi dùi, hậu quả thật khó lường.

Chu Quang Lực lại gọi mấy cuộc điện thoại, bảo văn phòng thành phố dừng việc này lại, tất cả các hồ sơ liên quan đến dự án xây dựng khu kinh tế mới đều phải niêm phong, cho vào kho, kể cả dự án khu kinh tế mới Vân Thủy.

Nhưng tin này còn chưa đến quận. Tân Chủ tịch quận Tân An, Tô Vũ Hoàn vẫn hăng hái thúc đẩy việc này. Ngày đầu tiên đi làm trong năm mới, y liền ra lệnh cho Phó chánh văn phòng quận Khổng Tường Quân đích thân phụ trách dự án này.

340. Chương 346: Quần Lót Bó Sát Người

Xe về tới nội thành thành phố Tân An đã là 5 giờ chiều.

Trịnh Anh Nam đưa Bành Viễn Chinh về nhà hắt, hai vợ chồng cô giúp hắt mang quà của mọi người vào nhà.

Thấy ngôi nhà đơn sơ của Bành Viễn Chinh, Trịnh Anh Nam hơi ngẩn người, ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Đây là nhà của Bành Viễn Chinh? Có lầm lẫn không? Cô không thể nhận ra được mối liên hệ nào giữa cuộc tiền đưa đầy phô trương sáng nay và sự nghèo nàn của ngôi nhà trước mắt, sự tương phản quá mức này làm cô hết sức ngạc nhiên.

- Cảm ơn hai người, rất cảm ơn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, tiễn Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ra cửa.

- Bí thư Bành, hay là chúng ta cùng đi ăn cơm đi? Anh giúp chúng tôi một việc lớn như vậy, dù sao cũng phải mời anh một bữa cơm để cảm tạ chứ?

Trịnh Anh Nam vẫn chưa từ bỏ ý định, lại sốt sắng mời.

Lúc này, trong mắt cô, Bành Viễn Chinh hết sức thần bí, cô sốt ruột muốn dò xét lai lịch của hắt một chút.

- Thật sự là không cần, ngồi một ngày xe, đều rất mệt, hai vị cũng về nhà nghỉ ngơi đi. Hôm khác chúng ta sẽ cùng ăn cơm. Nếu hai vị nhất định muốn cảm ơn tôi, thì hãy gởi cao đánh khề một chút trong các điều khoản hợp tác, là đủ rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Trịnh Anh Nam thấy hắt, đành từ bỏ ý định. Hai vợ chồng đi xuống lầu, Trịnh Anh Nam thoáng chút suy nghĩ, ngược lên nhìn cửa sổ nhà Bành Viễn Chinh, than nhẹ một tiếng.

Lưu Quang kéo cánh tay cô:

- Đi thôi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, vô ích!

Đội vợ chồng Trịnh Anh Nam rời khỏi, Bành Viễn Chinh thu xếp qua loa đồng quà tặng, không có hứng thú mở ra xem. Hắt chỉ mở cái hộp nhỏ của Vương An Na, thấy bên trong là một ít tiền mặt và một gói nhỏ tinh xảo.

Việc Vương An Na tặng tiền mặt không ra ngoài dự liệu của hắt, cách biểu lộ tâm ý của cô ta từ trước đến giờ đều thực tế và thẳng tuột như vậy; nhưng vật trong cái gói nhỏ kia khiến hắt trợn mắt há mồm: đó là năm cái quần lót nam loại bó sát, năm màu khác nhau, của một thương hiệu nổi tiếng nước ngoài, rất xa xỉ.

Bành Viễn Chinh cười khỏ, thầm nghĩ: quả đúng là Vương An Na! Hành động của cô gái quyến rũ này đúng là không thể dùng lẽ thường mà suy đoán được.

Chợt hần toát mồ hôi, thầm nhủ may mắn. Nếu lúc ấy chẳng may Phùng Thiến Như vô tình mở ra trước mắt mọi người và thấy thứ này, hần có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tiếng xấu. Thử nghĩ xem, một cô gái 30 tuổi chưa chồng, tặng quần lót cho một người đàn ông, đủ nói lên có quan hệ mờ ám giữa hai người.

Không kìm nổi, hần cầm điện thoại gọi cho Vương An Na, nhưng chuông vừa đổ, hần lại hối hận, cảm thấy mình làm điều thừa, cũng không thể nói gì, cũng không thể hùng hổ chất vấn cô ta: Tại sao chị lại tặng quần lót cho tôi? Có mục đích gì?

Hần vừa định cúp điện thoại, thì Vương An Na đã nhận cuộc gọi rồi.

Cô nghe đầu bên kia điện thoại im lặng, ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên cười khanh khách:

- Viễn Chinh, có phải cậu đó không?

Giọng nói quyến rũ của cô gái có thể làm tiêu hồn đàn ông kia, lọt vào tai Bành Viễn Chinh, hần thở phào một cái, nhẹ nhàng nói:

- Chị An Na, tôi đến Tân An rồi. Cũng không có chuyện gì, chỉ là báo cho chị biết thôi. Vậy nhé!

Bành Viễn Chinh vừa định tắt điện thoại, lại nghe Vương An Na cười khê:

- Không được tắt điện thoại! Chị đang muốn tán gẫu với cậu đây! À, quà của chị tự tay lựa cho, cậu có thích không? Tối nay tắm rửa rồi mặc thử xem có vừa không...Ài, Thiến Như còn trẻ quá, chưa biết cách chăm sóc cậu...

Giọng Vương An Na ngọt ngào, ngọt tận xương, khiến hần nhột nhạt cả người. Bành Viễn Chinh vội cúp điện thoại, không quan tâm Vương An Na có tức giận hay không. Hần không dám bảo đảm, cứ tiếp tục như vậy, hần có kìm chế được hay không. Thật đúng là “yêu quái”!

...

Buổi tối, sau giờ tan tầm, Tần Phượng ăn một tô mì, tắm rửa, định xem ti vi một lúc rồi ngủ. Chuông cửa chợt vang lên. Cô nhú mày, đứng dậy ra cửa, nhìn qua lỗ cửa, thấy người đến là Trịnh Anh Nam, mới mở cửa hỏi:

- Bé Anh hả? Không phải em đi Thủ đô à? Sao lại trở về rồi?

- Em vừa về, tắm rửa xong là đến đây thăm chị.

Trịnh Anh Nam cầm túi thức ăn đưa qua:

- Chị, mẹ em bảo em mang ít hàng Tết cho chị.

- Em để đó đi.

Tần Phượng cười cười:

- Chị có một mình, ăn không bao nhiêu. Hơn nữa chị cũng không thích thức ăn nhiều chất béo.

- Chị, chuyện Bành Viễn Chinh giúp Dệt Phong Thái đưa ra thị trường đã xong, tháng sau là có thể thu hút vốn rồi.

Tần Phượng nhướn mày:

- Nhanh vậy à? Chúc mừng em!

- Đúng là rất nhanh, nhanh đến mức làm em có cảm giác không thật. Nhưng đúng là đã được phê duyệt. Bên em đã mất hơn một năm, chỉ để lo việc đưa công ty ra thị trường tài chính. Đường nhiên, người ta cũng rất cẩn thận, yêu cầu em cung cấp không ít tài liệu và tiến hành thẩm định tình hình kinh doanh của Dệt Phong Thái rất chặt chẽ.

Trịnh Anh Nam nói xong, chăm chú nhìn Tần Phượng, ôm lấy bờ vai của cô.

- Bành Viễn Chinh cũng trở lại rồi, quá giang xe của em.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói:

- Chị, chị nói rồi cuộc lai lịch của hấn như thế nào? Sáng nay, lúc hấn ra đi, một đám con nhà giàu có đến tiễn đưa, tặng quà...

Trong lòng Tần Phượng lạnh lẽo, mắt thoáng hiện một tia chua xót, rồi thản nhiên nói:

- Chắc là hấn tìm được một vị hôn thê rất có bối cảnh chứ gì?

- Chị, có vẻ không phải như vậy. Hôn thê của hấn đương nhiên cũng không phải người bình thường, nhưng em có thể nhận thấy, không phải hấn dựa hơi bên vợ!

Trịnh Anh Nam nhớ lại cảnh tượng sáng nay, lắc lắc đầu.

Tần Phượng thoáng suy nghĩ một chút, rồi sâu kín thở dài:

- Con bé này, quan tâm nhiều như vậy làm gì? Người ta có bối cảnh như thế nào, em tò mò làm cái gì? Hấn giúp công ty nhà em đưa ra thị trường, bước tiếp theo em hợp tác với thị trấn Vân Thủy, cho người ta một chút lợi ích thực tế, trả ân tình này là được!

“...” Trịnh Anh Nam muốn nói lại thôi.

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh về thị trấn đi làm.

Mặc dù là dịp Tết, nhưng thời gian vừa qua cũng dồn lại không ít việc vặt vãnh. Suốt một buổi sáng, Bành Viễn Chinh ngồi xử lý công việc. Có một số việc không cần hấn xử lý, nhưng Lý Tuyết Yến không có mặt, ông của cô mới mất, cô đang ở nhà lo việc tang ma.

Bành Viễn Chinh cử Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc dẫn theo vài cán bộ thị trấn đi xe sang nhà ông của Lý Tuyết Yến ở thành phố Trạch Lâm, đại diện thị trấn viếng và tặng hai vòng hoa.

Đến 11 giờ trưa, hấn mới tạm xong việc, chuẩn bị nghỉ.

Lý Tân Hoa vội vã chạy tới phòng làm việc của hấn, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, văn phòng Ủy ban nhân dân quận gọi điện thoại tới, nói là Chủ tịch quận Tô bảo ngài lập tức lên quận, muốn nói chuyện với lãnh đạo!

- Vào giờ này? Tìm tôi?

Bành Viễn Chinh nhú mày, nhìn đồng hồ, nhưng vẫn đứng dậy, gật đầu nói:

- Được, tôi lên quận. Tân Hoa, cô thông báo với các lãnh đạo khác trong thị trấn, chờ tôi lên quận về, chiều nay mở cuộc họp, bàn chuyện công tác sắp tới!

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền ra gọi lái xe, đi thẳng lên Ủy ban nhân dân quận.

Khi vào trụ sở Ủy ban nhân dân quận, Bành Viễn Chinh gặp Mạc Xuất Hải trong hành lang.

Bởi vì Ủy ban nhân dân quận đổi “ông chủ” mới, giờ phút này tâm trạng Mạc Xuất Hải không thể nào tốt được.

Tuy tạm thời Tô Vũ Hoàn không động đến y, nhưng y biết, chuyện đó chỉ là sớm hay muộn. Hiện giờ, trên cơ bản Tô Vũ Hoàn không cho y tham dự những việc quan trọng và cơ mật, và đang cất nhắc bồi dưỡng Phó Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Khổng Tường Quân.

Cho nên, nhìn thấy Bành Viễn Chinh, Mạc Xuất Hải lộ vẻ ưu tư.

- Chánh văn phòng Mạc!

Bành Viễn Chinh niềm nở nắm tay Mạc Xuất Hải:

- Chúc mừng năm mới!

- Chúc mừng năm mới đồng chí Viễn Chinh.

Mạc Xuất Hải nắm tay Bành Viễn Chinh thật chặt, thở dài nói:

- Cậu tới gặp lãnh đạo quận?

- Đúng vậy, không phải văn phòng Ủy ban nhân dân quận gọi điện thông báo cho tôi sao?

Bành Viễn Chinh hơi ngạc nhiên.

Mạc Xuất Hải nhếch miệng, ồ lên một tiếng, gượng cười nói:

- Vậy cậu đi nhanh đi, hẳn là Chủ tịch Tô đang đợi, đừng để lãnh đạo chờ lâu.

Y làm Chánh văn phòng, lại không hay biết thông báo của văn phòng Ủy ban nhân dân quận, hiển nhiên là do Phó chánh văn phòng được ưu ái Khổng Tường Quân “qua mặt”.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua vẻ mặt xấu hổ của Mạc Xuất Hải, xem ra, thời gian Mạc Xuất Hải ở Ủy ban nhân dân quận không còn dài.

Hắn nhìn Mạc Xuất Hải mỉm cười gật đầu, rồi đi về phía văn phòng của Tô Vũ Hoàn.

Thư ký Lý Tú Bằng của Tô Vũ Hoàn đứng ở cửa, rõ ràng đang chờ Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh không nhận ra thư ký của tân Chủ tịch quận, nhưng Lý Tú Bằng nhận ra hắn. Trên thực tế, trong trụ sở Ủy ban nhân dân quận Tân An, người không biết Bành Viễn Chinh không nhiều lắm.

- Bí thư Bành, tôi là tiểu Lý, thư ký của Chủ tịch quận Tô.

Lý Tú Bằng cười nói.

Bành Viễn Chinh bắt tay y.

- Bí thư Bành, bây giờ Chủ tịch quận Tô còn đang tiếp khách ở khách sạn Tân An, chắc phải ăn cơm xong mới về. Chủ tịch quận Tô căn dặn, anh chờ ở chỗ của tôi một lát, chừng một tiếng nữa, Chủ tịch quận Tô sẽ về.

Lời của Lý Tú Bằng khiến Bành Viễn Chinh tức giận: Nếu Tô Vũ Hoàn còn bận tiếp khách ở ngoài, cần gì hối thúc mình chạy tới, đến nỗi cơm trưa cũng không kịp ăn! Buổi chiều gặp, lại định thời gian vào giữa trưa, phách lối như vậy, bắt mình phải ngồi chờ hơn một tiếng đồng hồ ở Ủy ban nhân dân quận?!

- Bí thư Bành, đến phòng làm việc của tôi chờ một lát đi.

Lý Tú Bằng nói xong liền đứng dậy đi tới.

Bành Viễn Chinh nhú mồm, cười nhạt một tiếng:

- Không cần. Nếu bây giờ Chủ tịch quận Tô không có ở đây, lát nữa tôi quay lại!

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền quay người bước đi.

Lý Tú Bằng nhìn theo bóng lưng Bành Viễn Chinh, bĩu môi, thầm nghĩ: Mày chẳng cái gì? Chủ tịch quận Tô không phải là Cố Khải Minh, Chủ tịch quận Tô là nhân vật lớn ở Thủ đô tới! Cho dù mày có một chút quan hệ với lãnh đạo thành phố, cũng không chọc nổi! Đừng nói mày chỉ là một Bí thư Đảng ủy của một thị trấn, ngay cả Bí thư Tần cũng phải nhún nhường ba phần đối với Chủ tịch quận Tô!

341. Chương 347: Tiểu Lý Tàng Dao

Bành Viễn Chinh rời khỏi cơ quan chính phủ, nhưng không về lại thị trấn, mà đứng trong tiểu hoa viên của cơ quan, gọi điện thoại cho Chu Đại Dũng, hẹn y trưa nay ăn cơm.

Vừa bắt đầu năm mới nên tình hình về mảng kinh tế của Chu Đại Dũng cũng không có gì. Giữa trưa, đang chuẩn bị về nhà ăn cơm thì liền nhận được điện thoại cho Bành Viễn Chinh. Chu Đại Dũng đương nhiên là không từ chối lời mời của hắn. Cúp điện thoại, mặc áo khoác, thắt một mạch xuống lầu, đến ngay cổng gặp mặt Bành Viễn Chinh rồi đến quán món cay Tứ Xuyên đối diện.

Sau khi gọi vài món ăn, Chu Đại Dũng vốn định uống chút rượu, nhưng nhớ tới Bành Viễn Chinh chiều nay còn phải gặp Tô Vũ Hoàn thì liền từ bỏ.

- Lão Chu, vị Chủ tịch Tô này....

Bành Viễn Chinh nói chậm từng chữ, ra vẻ để cho Chu Đại Dũng mở lời.

Chu Đại Dũng cũng là kẻ thành tinh, lại ở chung lâu ngày với Bành Viễn Chinh, biết rõ cá tính của hắn, làm sao không rõ dụng ý thực sự của Bành Viễn Chinh.

Nhưng có một số việc, không hàm hồ sẽ trở nên hàm hồ, không đâm phá sẽ trở nên đâm phá. Chu Đại Dũng liền ra vẻ không biết, nói gần nói xa tiết lộ cho Bành Viễn Chinh rất nhiều tin tức. Hơn phân nửa là liên quan đến Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn.

Dựa theo ám chỉ của Chu Đại Dũng, Bành Viễn Chinh trên cơ bản chiếm được điều mà mình muốn.

Tô Vũ Hoàn đích xác là con cháu cán bộ ở thủ đô. Nên thái độ của lãnh đạo thành phố chiếu cố y là có thể nhìn ra. Kỳ thật, Chu Đại Dũng cho rằng, Bành Viễn Chinh hẳn là nên đi hỏi thăm Tổng Bí thư Nam một chút. Là Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ, cũng là cán bộ ở thủ đô trao quyền cho cấp dưới. Nói vậy Tổng Bí thư Nam lại càng thêm rõ ràng lai lịch của Tô Vũ Hoàn.

Hơn nữa, Tô Vũ Hoàn người này nhìn qua tính cách ôn hòa. Có thể nói là rất tao nhã, phong độ, chiếm không ít thiện cảm của cán bộ quận. Nhưng trên thực tế, trước mặt lãnh đạo cùng cấp, Chu Đại Dũng xem ra, người này là “Tiểu lý tàng đao”. Ôn hòa chỉ là biểu diễn, mà giấu đằng sau cái sự biểu diễn đó là linh hoạt, sắc bén.

Người càng như vậy thì lòng dạ càng thâm trầm, càng rất khó ở chung.

- Viễn Chinh à, vị Chủ tịch quận Tô mới tới này rất có ý tưởng, cũng rất có trình độ. Nghe nói là có hai bằng học vị, cũng là sinh viên tốt nghiệp trường đại học hàng hiệu.

Chu Đại Dũng mỉm cười, bỏ một miếng thịt bò kẹp rau trộn vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai nuốt, lại đầy thâm ý nói:

- Làm gì cũng phải đúng chỗ. Lúc này tiếp nhận công tác của UBND quận chưa được một tháng, nhưng biểu hiện năng lực làm việc rất mạnh.

Chu Đại Dũng lời này cũng không phải hoàn toàn đả kích. Đối với năng lực làm việc của Tô Vũ Hoàn, y rất phi thường tán thành.

Cố Khải Minh rời đi thật sự gấp gáp. Hơn nữa, việc dời đi này còn có hương vị của sự giáng chức, còn có thể trông cậy vào Cố Khải Minh cùng Tô Vũ Hoàn giao hảo? Cố Khải Minh còn chưa gặp mặt Tô Vũ Hoàn, thì đã tức giận rời khỏi quận đến Ủy ban Xây dựng thành phố nhậm chức, để lại cho Tô Vũ Hoàn một mớ hỗn độn vào cuối năm.

Nhưng Tô Vũ Hoàn chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy ngày mà làm ra công tác rõ ràng. Đối với người của Cố Khải Minh, nên gõ thì gõ, nên lãnh đạm thì lãnh đạm, nên để bên cạnh thì để bên cạnh, đồng thời bắt đầu đề bạt người của mình. Ví dụ như Phó chánh văn phòng UBND quận Khổng Tường Quân. Người này đã lâu không được Cố Khải Minh coi trọng. Sau khi Tô Vũ Hoàn đến nhận chức thì liền thuận thể dùng người. Chỉ miêu tả sơ lược vài câu đã khiến cho Khổng Tường Quân cảm động đến rơi nước mắt, tỏ vẻ sẽ vì Chủ tịch quận Tô mà vượt lửa qua sông cũng không chối từ.

Đủ loại cho thấy, người này năng lực và thủ đoạn như thế nào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão Chu à, Chủ tịch quận Chu mới nhậm chức, cần đốt ba đồng lửa. Đây chỉ là đồng thứ nhất, không phải là muốn lấy thị trấn Vân Thủy của chúng tôi khai đao chứ?

Chu Đại Dũng thâm nghĩ trong lòng, đồng lửa đầu tiên đốt lên chính là hướng tới thị trấn Vân Thủy các người. Khu kinh tế mới Vân Thủy, ở quận đã bắt đầu lập dự án, nghe nói là mang theo Thượng phương bảo kiếm của Chủ tịch thành phố Chu.

- Không thể nào?

Chu Đại Dũng ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tuy nhiên, tôi cũng biết Chủ tịch quận Tô đang chủ trương gắng sức, thực hiện đẩy mạnh khu kinh tế mới Vân Thủy. Chủ tịch quận trong cuộc họp đã định ra, và đã lập dự án. Phòng chừng tháng ba sẽ đi vào vận tác. Haha, Viễn Chinh à, kỳ thật đây đối với cậu mà nói chính là một cơ hội.

- Khu kinh tế mới cấp phó huyện, lấy thị trấn Vân Thủy của mọi người là chính. Điều này đối với cậu mà nói thì chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Chu Đại Dũng nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt nghiền ngẫm, đầy ám chỉ.

Chu Đại Dũng xem ra, sau lưng Bành Viễn Chinh có Tổng Bính Nam, thậm chí còn có Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Đối với việc thiết lập khu kinh tế mới Vân Thủy chỉ có lợi chứ không có hại. Dù sao xây dựng một khu kinh tế mới cấp phó huyện, cũng không phải là trong một thời gian ngắn có thể thiết lập được. Chu kỳ vận tác ít nhất phải nửa năm.

Chờ đến lúc đó, Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy nhậm chức cũng hơn một năm. Mà cấp trưởng phòng tư cách nhậm chức cũng vượt quá hai năm. Thuận thể đề bạt lên làm cấp phó huyện cũng là thuận lý thành chương.

Hơn nữa, lấy địa vị khu kinh tế mới Vân Thủy để phán đoán, nhân vật số một khu kinh tế mới Vân Thủy nhất định sẽ tiến vào Ủy viên thường vụ quận ủy. Kể từ đó, Bành Viễn Chinh gần như là “súng bắn chim đổi pháo”, hoàn toàn thoát ly khỏi đột ngũ cán bộ cơ sở mà tiến vào quần thể cán bộ lãnh đạo.

Chỉ có cấp phó huyện mới có tư cách được xưng là cán bộ lãnh đạo.

Chu Đại Dũng lại không biết, Bành Viễn Chinh suy tính không chỉ có tiền đồ cá nhân mà chính là chính thể phát triển của khu vực mà hắn quản lý. Xây dựng một khu kinh tế mới, chẳng khác nào “khu mới hóa”. Hơn nữa, trước mắt hắn còn hạng mục cần đẩy mạnh và xây dựng, đi ngược lại một khu kinh tế mới. Một khi khu kinh tế mới được thiết lập, thì tất cả những cố gắng của hắn đều bị đẩy ngã.

Quan trọng hơn, Bành Viễn Chinh lo lắng, Tô Vũ Hoàn sẽ nương theo cái cơ thiết lập khu kinh tế mới để mở ra cục diện của mình ở khu Tân An. Đồng thời dựa trên danh nghĩa cán bộ thành phố nhúng tay vào việc phân phối cán bộ của khu kinh tế mới, triển khai điều chỉnh cán bộ một vòng ở quận. Từ ý nghĩ này mà nói, Bành Viễn Chinh nếu muốn trong tương lai đảm nhận vị trí nhân vật số một khó khăn là rất lớn.

Bành Viễn Chinh sau lưng cố nhiên là có Đông Phương Nham và Tổng Bính Nam, nhưng nhân vật số một khu kinh tế mới cấp phó huyện vị trí hiển nhiên là quan trọng. Mà Bành Viễn Chinh kinh nghiệm lý lịch quả thật còn nông cạn. Đây chính là nhược điểm lớn nhất của hắn. Nếu bị lãnh đạo thành phố phản đối Bành Viễn Chinh nhậm chức, Đông Phương Nham sẽ không kiên trì, khả năng rất lớn là đưa hắn rời khỏi khu Tân An, an bài một thực quyền khác. Thậm chí là cương vị cấp phó huyện.

- Tôi làm gì có cơ hội. Tôi chỉ là một cán bộ cấp phòng, kinh nghiệm lý lịch nông cạn, khẳng định là không có cơ hội.

Bành Viễn Chinh cười, chủ động chuyển đề tài:

- Lão Chu, thật lâu rồi không tụ hội. Chờ qua hai ngày nữa tôi hết bận, thì gọi Tổng Quả và Hoàng Đại Long, chúng ta đến núi ăn thỏ hoang đi.

- Được, tôi bất cứ lúc nào cũng chờ.

Chu Đại Dũng cười hắc hắc:

- Gần đây tôi khá rảnh. Chủ tịch quận mới mọi chuyện đều tự làm, tôi thật ra cũng chẳng còn gì để làm.

Chu Đại Dũng lời này không khỏi có một tia cảm xúc bất mãn.

Y bây giờ là Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch quận, nhưng bên UBND quận còn có một Ủy viên thường vụ kiêm Phó chủ tịch thường trực quận Hồ Đức Vịnh. Hơn nữa Tô Vũ Hoàn là quan mới nhậm chức, công tác của UBND quận đều làm rất hăng say.

Cũng may Chu Đại Dũng là Lã vọng buông cần. Y có thể tiến vào Ủy viên thường vụ quận ủy, chủ yếu là do Tổng Bính Nam và Đông Phương Nham chỉ định, chủ yếu là để cho y phối hợp công tác với Tần Phượng. Có đại lãnh đạo và Tần Phượng làm chỗ dựa sau lưng, y đương nhiên là không chút hoang mang.

Tô Vũ Hoàn vội vàng bước vào cơ quan, khi đi ngang qua phòng Lý Tú Bằng thì háng giọng một cái.

Lý Tú Bằng khẩn trương chạy đến kính cẩn nói:

- Lãnh đạo!

- Bành Viễn Chinh của thị trấn Vân Thủy có tới không?

Tô Vũ Hoàn gật đầu hỏi.

- Lãnh đạo, hắn đến rồi lại đi. Nói là buổi chiều sẽ quay lại.

Tô Vũ Hoàn hoàn toàn mất hứng, nhú mày nói:

- Tôi đây bớt chút thời gian để gặp mặt nói chuyện với anh ta, bảo anh ta chờ tôi một lát thì anh ta lại bỏ đi như vậy. Lập tức gọi điện thoại liên hệ, bảo anh ta tôi chỉ cho anh ta nửa tiếng.

Nói xong, Tô Vũ Hoàn liền trầm mặc, phất tay bỏ vào phòng làm việc của mình.

Lý Tú Bằng không dám chậm trễ, đi gọi điện thoại ngay. Nhưng khi điện thoại vừa mới cầm lên thì Bành Viễn Chinh không nhanh không chậm hiện ra trước cửa phòng làm việc. Lý Tú Bằng thở phào một cái, cau mày nói:

- Bí thư Bành, cậu sao lại như thế? Đã nói với cậu rồi, Chủ tịch quận công việc bề bộn, bớt thời gian nói chuyện công tác với cậu thì cậu lại chạy đi đâu mất.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn y, lạnh nhạt nói:

- Phó chánh văn phòng Lý không phải nói Chủ tịch quận Tô muốn gặp tôi vào lúc 1h sao? Bây giờ còn thiếu ba phút mà. Tôi đâu có trễ.

- Lãnh đạo tìm nói chuyện, cũng không thể không cho tôi ăn cơm trưa.

Bành Viễn Chinh nói xong thì lập tức hướng phòng làm việc của Tô Vũ Hoàn, gõ cửa.

- Mời vào!

Tô Vũ Hoàn giọng nói chuẩn Bắc Kinh vang lên, Bành Viễn Chinh thần thái thông dong đẩy cửa tiến vào.

- Đồng chí Viễn Chinh? Mau đến đây, mời ngồi, mời ngồi!

Tô Vũ Hoàn vẻ mặt tươi cười, không ngờ thân thiết hạ thấp người ra hiệu, có vẻ rất dễ gần.

- Chủ tịch quận Tô, tôi ra ngoài ăn cơm một chút, rồi tranh thủ đến trước 1h. Không để cho lãnh đạo chờ lâu.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, mỉm cười ngồi xuống ghế sofa.

- Cũng không gấp gáp. Tuy nhiên, tôi hôm nay công việc quá nhiều. Tìm cậu đến đây cũng là tranh thủ thời gian lắm rồi.

Tô Vũ Hoàn cười nói:

- Như vậy, chúng ta nói ngắn gọn một chút. Căn cứ vào chỉ thị của lãnh đạo thành phố, vì xúc tiến cho việc phát triển kinh tế, ở thành phố quyết định phái chúng ta chuẩn bị cho việc thiết lập khu kinh tế mới. Lấy thị trấn Vân Thủy của các người là chính, sát nhập thêm hai xã thị trấn xung quanh.

- Trong buổi Chủ tịch quận làm việc đã thông qua, trước mắt đang lập dự án. Tôi suy xét đến hạng mục này liên quan đến thị trấn Vân Thủy của mọi người nên cho gọi cậu tới. Để bảo đảm cho dự án xây dựng khu kinh tế mới Vân Thủy được thuận lợi xây dựng, bất luận là thu hút đầu tư hay là phương tiện hạng mục cơ sở cũng đều phải tạm dừng. Lãnh đạo ban Chính đảng của mọi người nhiệm vụ chủ yếu chính là bảo đảm ổn định quá độ, không để xảy ra sai lầm.

Tô Vũ Hoàn vừa nói xong, Bành Viễn Chinh lập tức biến sắc. Hắn thật không ngờ Tô Vũ Hoàn lại ra một chiêu như vậy. Muốn tạm thời đình lại tất cả hạng mục trong thị trấn, đây không phải là vô lý sao?

Chẳng lẽ hạng mục khu kinh tế mới chưa xây dựng xong trong một năm thì các hạng mục dự án cũng phải đình lại một năm?

342. Chương 348: Thủ Đoạn Lôi Đình

Tô Vũ Hoàn nhìn chăm chăm vào sắc mặt của Bành Viễn Chinh.

Y đến quận chưa lâu, cũng nghe nói vị Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy cũng có chút lai lịch. Nghe nói là có quan hệ với Ủy viên thường vụ thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam, đồng thời cũng có mối quan hệ chặt chẽ với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham.

Trong mắt các lãnh đạo khu thì đây là bối cảnh không nhỏ. Nhưng trong mắt Tô Vũ Hoàn thì chẳng tính là cái gì.

Bành Viễn Chinh ánh mắt hơi chút lóe ra, im lặng một lát rồi đột nhiên mỉm cười nói:

- Chủ tịch quận Khu, nếu đây là công tác do quận an bài thì đối với thị trấn Vân Thủy mà nói là phục tùng vô điều kiện của tổ chức.

Nghe Bành Viễn Chinh lại xuất ra dấu hiệu có liên quan đến Tần Phượng, Tô Vũ Hoàn thần nhiên cười:

- Đây là ý tưởng của cá nhân tôi, tạm thời vẫn chưa thông qua với Bí thư quận ủy Tần. Nhưng Bí thư Tần chắc sẽ không phản đối. Bởi vì tôi lúc trước đã có đề cập qua với Bí thư Tần về chuyện này.

A! Bành Viễn Chinh không nói gì.

Tô Vũ Hoàn trong lòng cười lạnh. Quả nhiên là cứng đầu. Chủ tịch quận tôi an bài công tác cho cậu, cậu lại dám đâm tam lầy tứ.

Nghĩ đến đây, Tô Vũ Hoàn lại phát tay nói:

- Cứ như vậy đi. Cậu hãy suy nghĩ cho thật kỹ. Sau này trở về, thông báo cho các cán bộ khác trong thị trấn. Chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới Vân Thủy là công tác quan trọng nhất trong năm nay, do Chủ tịch thành phố Chu đích thân quản lý. Tôi được phân công quản lý ở đây. Để bảo đảm cho công tác trọng điểm được thực thi, các công tác khác tạm thời hoãn lại một chút.

- Được rồi, tôi còn phải tổ chức một cuộc họp. Cậu cứ ra về trước đi.

Tô Vũ Hoàn lạnh nhạt nói.

Bành Viễn Chinh sở dĩ không giáp mặt chống lại Tô Vũ Hoàn là bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết. Chỉ sợ là chưa đến vài ngày, tư tưởng thành lập khu kinh tế mới Vân Thủy sẽ tan thành tro bụi. Vì thế mà sinh ra mâu thuẫn với Tô Vũ Hoàn thì thật không đáng.

Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng của Tô Vũ Hoàn, nhưng không trở về thị trấn, thẳng lên lầu ba tìm Bí thư quận ủy Tần Phượng.

Tần Phượng đang trong phòng làm việc bàn công tác với Thẩm Ngọc Lan. Nhìn thấy Bành Viễn Chinh thì có chút bất ngờ, nhưng vẫn phát tay ra hiệu Thẩm Ngọc Lan ra ngoài. Thẩm Ngọc Lan trước khi đi còn dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh. Cô là phụ nữ, lại công tác bên cạnh Tần Phượng nhiều năm nên rất hiểu Tần Phượng. Cô mơ hồ cảm giác được gần đây Tần Phượng tình cảm đang có sự dao động.

Cô cảm thấy Bí thư Tần và Bành Viễn Chinh của thị trấn Vân Thủy dường như có chút mờ ám. Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu, tuyệt đối không dám biểu hiện ra ngoài.

- Bí thư Tần!

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa trong phòng làm việc.

Tần Phượng thần sắc bình tĩnh nhìn hẳn:

-Tìm tôi có việc?

- Vừa rồi, Chủ tịch quận Tô tìm tôi nói chuyện, bảo tôi tạm thời dừng lại các hạng mục xây dựng trong thị trấn. Tất cả các công tác đều phải dừng lại, chuẩn bị nghênh đón công tác xây dựng khu kinh tế mới.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói, cố ý tránh cái nhìn nóng bỏng của Tần Phượng.

- Đây không phải là quận an bài, mà chỉ là ý tưởng cá nhân anh ta.

Tần Phượng hiểu được ý tứ của Bành Viễn Chinh, có chút mất hứng nói:

- Tạm dừng tất cả các hạng mục xây dựng, căn bản là không thực tế. Đối với nhà đầu tư và khai khác phát triển mà nói, mỗi một ngày đình công là tổn thất không nhỏ. Chúng ta không thể làm cái chuyện như thế này.

Bành Viễn Chinh cười, vừa muốn nói gì thì đột nhiên nghe Tần Phượng trầm giọng nói tiếp:

- Cậu ít nhìn một chút đi. Chủ tịch quận Tô tìm cậu nói chuyện, nếu cậu có ý kiến thì sao không nói với Chủ tịch quận Tô? Chạy đến nơi này cầu nhàu thì có lợi ích gì?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Bí thư Tần, tôi chỉ là một Bí thư thị trấn nho nhỏ, dám cùng Chủ tịch quận đại nhân nói điều kiện sao? Lãnh đạo chủ chốt của UBND quận an bài công tác, tôi dám không quán triệt chấp hành?

- Cậu...

Tần Phượng nhìn Bành Viễn Chinh, nhất thời im lặng. Cô thầm nghĩ, còn chuyện gì mà Bành Viễn Chinh cậu không dám làm? Đúng vậy, cậu chỉ là một cán bộ thị trấn nho nhỏ, nhưng trước đó không lâu đã làm cho cán bộ cấp sở của thành phố Trạch Lâm phải chạy nháo nhào. Huống chi chỉ là một Tô Vũ Hoàn cán bộ cấp huyện cục?

- Nếu cậu phải quán triệt chấp hành thì chạy tới nơi này làm gì?

Tần Phượng thở phào một cái.

- Haha, tôi chỉ là thuận đường đến thăm Bí thư Tần thôi.

Bành Viễn Chinh nhất thời ghen hòng, chỉ mỉm cười trả lời.

Tần Phượng tức giận đến mặt đỏ lên, muốn đứng dậy mắng Bành Viễn Chinh một tiếng, nhưng không biết mở miệng nói như thế nào.

Bành Viễn Chinh bật cười ha hả, đứng dậy nói:

- Bí thư Tần, nếu lãnh đạo không có chỉ thị thì tôi về trước đây.

Nói xong, Bành Viễn Chinh dường như không có việc gì, ngênh ngang rời khỏi. Tần Phượng khòe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt hiện lên tia xấu hổ.

Bành Viễn Chinh không phải là đùa giỡn, cũng không phải đến cáo trạng Tô Vũ Hoàn, chỉ có điều là tỏ thái độ của mình cho Tần Phượng thấy. Hẳn mặc dù không có giáp mặt phản đối Tô Vũ Hoàn, nhưng tuyệt sẽ không chấp nhận sự an bài hoang đường của y. Mà trên thực tế, trước mắt, khu sản nghiệp thị trấn Vân Thủy, hạng mục cải tạo phố buôn bán, công trình xây dựng công cộng đều tiến vào giai đoạn mấu chốt, đâu thể nói dừng là dừng?

Một khi tạm dừng, cấp cho nhà đầu tư tổn thất kinh tế, ai sẽ gánh vác nỗi này?

Bành Viễn Chinh đi rồi, Tần Phượng mới từ trên bàn lấy ra tờ Nhật báo Giang Bắc, dùng bút bi màu đỏ khoanh một tiêu đề nổi bật về xã luận trong tờ báo.

Quan điểm của xã luận báo Đảng Tỉnh ủy sinh ra một ít gợn sóng ở thành phố, tạm thời chưa có lan rộng đến đây. Nhưng là Ủy viên thường vụ thành ủy, cô sớm biết được tin tức này. Mà đọc qua bài viết, cô theo bản năng mà phán đoán, bản thảo này xuất xứ từ Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tại sao phải làm như thế cũng không quan trọng. Quan trọng là quan điểm của bài văn trùng khớp với suy nghĩ của lãnh đạo Tỉnh ủy. Điều này có nghĩa, cái gọi là “tư tưởng xây dựng khu kinh tế mới Vân Thủy chưa kịp thực hiện đã nửa đường chết non. Đáng thương cho Tô Vũ Hoàn đến nay vẫn chưa hay biết gì, toàn tâm toàn ý, sung mãn nhiệt tình làm hạng mục này.

Tần Phượng trong lòng hiểu rất rõ, trước khi văn kiện về quy phạm thiết lập khu kinh tế mới của Tỉnh ủy chưa đạt được thì lãnh đạo thành phố chắc chắn sẽ không chủ động làm cái gì, nói cái gì. Đây là do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực nói ra. Ông ta cũng không thể lật lọng, đánh vào mặt mình, chỉ có thể thông qua thời gian chuyển dời, khiến cho Tô Vũ Hoàn tự bản thân nhận thức được không thích hợp, tự động ngưng lại hạng mục này.

Cũng khó trách Tô Vũ Hoàn, tư tưởng này là do Chu Quang Lực đề xuất, cũng là trao quyền cho Tô Vũ Hoàn. Từ lúc đó cho đến tết âm lịch chỉ còn chưa đến một tháng. Tô Vũ Hoàn làm sao có thể nghĩ trong thời gian ngắn như vậy lại sinh ra biến cố trọng đại.

Đúng là tiểu hồ ly! Tần Phượng gắt gao mắng một câu. Cô hiện tại ngày càng khó lý giải. Một chàng trai vừa mới hơn hai mươi tuổi, như thế nào lại có thể luyện được tâm trí sắt thép đến như vậy.

Bành Viễn Chinh về tới thị trấn, ngồi trong văn phòng chưa được mười phút thì Quý Kiến Quốc đã gõ cửa.

- Lão Quý, vừa lúc tôi đang muốn tìm mọi người mở cuộc họp nhỏ, cùng nhau hội ý.

Bành Viễn Chinh cười đưa qua một điều thuốc. Nhưng Quý Kiến Quốc lại chẳng quan tâm đến việc hút thuốc, trực tiếp nói:

- Bí thư Bành, tình hình xí nghiệp dệt nhỏ trong thị trấn chúng ta càng lúc càng không ổn. Năm ngoái, ngoại trừ những phân xưởng nhỏ bên dưới của tập đoàn Huệ Phong là phát tiền lương cho công nhân về nhà ăn tết, thì những nhà máy khác đều không lấy ra tiền để phát lương. Dưới sự phối hợp của thị trấn, công nhân miễn cưỡng qua tết âm lịch sẽ nhận lương. Nhưng sang năm mới rồi, lại có một số nhà máy liền đóng cửa ngừng kinh doanh rồi. Nhất là nhà máy dệt len Tam Lập. Cầu Tam Lập một nhà biến mất không thấy tăm hơi, khát nợ công nhân hai tháng tiền lương và tiền hàng của các nơi cung ứng nguyên vật liệu.

- Hiện tại công nhân bắt đầu gây rối, tụ tập tại nhà máy Tam Lập. Nếu không có người của đồn công an ta ngó chừng, chỉ sợ...

Quý Kiến Quốc thở dài rồi châm điều thuốc, hút một hơi thật sâu.

- Cầu Tam Lập một nhà trốn mất? Chuyện xảy ra khi nào vậy?

Bành Viễn Chinh vẫn không bối rối, điềm tĩnh hỏi.

Tình hình hiệu quả và lợi ích kinh doanh của các xí nghiệp dệt năm ngoái đã bắt đầu xuống dốc. Sáu tháng cuối năm là lỗ vốn. Năm trước có rất nhiều xí nghiệp không có tiền trả lương. Những tình huống này Bành Viễn Chinh rất rõ ràng. Đây là dự liệu của hắn. Cho nên, hắn mới bắt tay vào nói chuyện với Trịnh gia của tập đoàn Phong Thái.

- Hắn là mới sau hai ngày mừng năm mới.

Quý Kiến Quốc thở dài nói:

- Nhưng cũng không còn biện pháp. Cũng không thể 24/24 đều theo dõi ông ta.

- Báo cảnh sát, hướng khu vực báo án. Đồng thời, lão Quý, anh hãy an bài người phối hợp với đồng chí của cục Công an, mau chóng điều tra xem nhà Cầu Lập Tam đi đâu. Ông ta chạy không thoát đâu, đơn giản chỉ là trốn đi. Đồng thời làm tốt công tác trấn an công nhân và nhà cung cấp. Nói cho mọi người biết, thị trấn nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

- Bí thư Bành, tôi lo lắng công nhân các nhà máy khác cũng sẽ cùng nhau náo loạn lên.

Quý Kiến Quốc do dự một chút. Ông ta bỗng nhiên phát hiện, Bành Viễn Chinh lần này dường như không có chút sốt ruột, mà lại có thái độ khác thường.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Không sợ bọn họ náo loạn.

- Lão Quý, chiều nay anh hãy triệu tập ông chủ các nhà máy dệt nhỏ trong thị trấn lại. Tôi muốn nói chuyện với bọn họ.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lóe lên sự kiên quyết.

- Hai mươi tám nhà máy, những nhà máy nào nên đóng cửa thì đóng cửa. Miễn cưỡng duy trì cũng không phải kế lâu dài. Đây là tính khốc liệt của cạnh tranh. Thị trấn cũng đành bất lực.

Quý Kiến Quốc cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành, đóng cửa rồi, nhiều công nhân vẫn còn nợ tiền lương....

- Cứ để bọn họ nghĩ biện pháp.

Bành viễn chinh lạnh lùng phát tay:

- Lão Quý, anh phải biết rằng, bọn họ mở nhà máy mấy năm nay, đã sớm kiếm được nhiều tiền rồi. Một đám lái xe xịn, ở biệt thự, mấy trăm ngàn tiền lương của công nhân không gánh nổi sao? Thật đáng chê cười.

- Tôi dám nói, trong số bọn họ có rất nhiều người, vừa thấy tình thế thị trường không tốt thì đã sớm chuẩn bị chuồn đi. Mặc kệ bọn họ làm gì, dù sao tiền lương công nhân một đồng cũng không thể thiếu. Thị trấn gần đây phải giám sát bọn họ, bắt họ trả hết tiền lương cho công nhân.

- Lúc này đây chúng ta phải áp dụng biện pháp lõi đình, không thể cò kè mặc cả với bọn họ, càng không thể nhân từ nương tay.

343. Chương 349: Động Thạt

Quý Kiến Quốc im lặng rời khỏi. Ông ta mơ hồ cảm thấy Bành Viễn Chinh thái độ so với trước kia hoàn toàn khác nhau. Trước kia hắn đều là “dàn xếp ổn thỏa” và lấy đại cục làm trọng. Đối với những xí nghiệp nhỏ trong thị trấn hết sức khoan dung. Nhưng lần này dường như có vẻ hết kiên nhẫn rồi.

Bành Viễn Chinh đương nhiên không phải là cảm xúc thay đổi. Cái gọi là trước khác nay khác. Thị trường hoàn cảnh chuyển biến xấu. Những nhà máy dệt trong thị trấn cứ chống đỡ mãi thì chỉ có con đường chết. Nhất định phải phá sản và bị thôn tính.

Bành Viễn Chinh đang đẩy mạnh việc tập đoàn dệt Phong Thái thu mua lại những nhà máy dệt nhỏ. Nhưng hắn biết rõ, dệt Phong Thái không có năng lực, cũng không có khả năng lập tức thu mua tất cả nhà máy dệt. Bọn họ lựa chọn nhất định là những xí nghiệp có sản lượng, kỹ thuật và hiệu quả tương đối tốt.

Về phần những nhà máy dệt nhỏ trên cơ bản đã phá sản thì căn bản không còn giá trị thu mua nữa.

Đối với những xí nghiệp tốt hơn thì cũng chỉ có con đường đóng cửa. Mà trên thực tế, Bành Viễn Chinh nhận được tin tức, ông chủ của những xí nghiệp này đã sớm chuẩn bị tư tưởng đóng cửa, chuyển sang kinh doanh mặt hàng khác. Sở dĩ chống đỡ đến hiện tại, chỉ là xem xem trong thị trấn có chính sách giúp đỡ nào hay không, có những tiện nghi nào có thể chiếm. Đồng thời, thừa cơ dựa vào đó để nợ mấy tháng tiền lương của công nhân và tiền hàng cung ứng nguyên vật liệu.

Khi nhìn thấy điểm này, Bành Viễn Chinh không định lấy đại cục làm trọng nữa. Chuẩn bị cùng nhóm nhà giàu mới nổi này “Dao màu trắng đâm vào, dao màu máu rút ra”. Mà trên thực tế, trong lòng hắn cũng hiểu được, nếu cứ bất động mãi thì dệt Phong Thái cũng khó thu mua thành công.

Nhất định sẽ có người nhảy ra phản đối, đưa ra những điều kiện không đáng tin cậy.

Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy đã một năm nay, có một cảm nhận lớn nhất chính là công tác ở cơ sở vừa phải có kiên nhẫn và cẩn thận, vừa phải nhẫn tâm. Không có kiên nhẫn thì công tác rất khó làm. Mà nếu như không có nhẫn tâm thì chuyện gì cũng không làm được.

Bộ máy họp trong thời gian rất ngắn. Bành Viễn Chinh đơn giản nói chuyện công tác gần đây nhất, chính là đẩy mạnh việc dệt Phong Thái đến thị trấn Vân Thủy thu mua lại những xí nghiệp dệt nhỏ. Ý nghĩ hợp tác này, Bành Viễn Chinh cũng chỉ nói qua với Lý Tuyết Yến, các lãnh đạo khác căn bản cũng không rõ ràng lắm. Đây chính là sợ tiết lộ phong thanh sẽ khiến phát sinh những phiền toái không cần thiết.

Đám người Quý Kiến Quốc nghe nói Bành Viễn Chinh đã cùng với dệt Phong Thái có được thỏa hiệp bước đầu thì ngoại trừ khiếp sợ, thì chính là kính sợ. Trong hoàn cảnh gian nan và thị trường đình trệ như vậy, có thể đàm phán thành công thì đại khái cũng chỉ có Bành Viễn Chinh.

Bộ máy đơn giản định ra sự phân công. Ngô Minh Quánh và Thi Bình thì phụ trách hạng mục khu sản nghiệp chế tạo của tập đoàn Tín Kiệt. Hoàng Hà và Cổ lượng thì phụ trách phổ biến bán và công trình xây dựng công viên trung tâm. Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc phụ trách hạng mục thu mua các xí nghiệp dệt. Các lãnh đạo khác thì nắm chắc công tác hàng ngày của Đảng ủy chính quyền thị trấn.

Nói cách khác, việc hợp tác với tập đoàn Phong Thái sẽ do Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng hai người hỗ trợ Bành Viễn Chinh hoàn thành.

Lý Tân Hoa phái người lần lượt gọi điện thoại, gọi các ông chủ xí nghiệp dệt trong thị trấn đến tham dự cuộc họp. Trước khi bắt đầu cuộc họp, Bành Viễn Chinh và Quý Kiến Quốc đã đến nhà máy dệt len Tam Lập.

Nhà máy dệt len Tam Lập cửa chính rộng mở. Trong nhà máy, ngoại trừ một mảnh hỗn độn thì không ít những công nhân đang ngồi xỏm vừa phơi nắng, vừa chờ câu trả lời. Còn ngay tại cổng nhà máy có mấy chiếc xe đang đậu, hẳn là nghe được tin tức đến đây tìm hiểu tình hình.

Hai cảnh sát nhân dân của đồn công an cùng với mười mấy cảnh sát về kinh tế giống như đang chuẩn bị lâm trận, sợ sẽ gây ra nhiều loạn gì. Mà hai người cán bộ trẻ tuổi trong trấn đang ngồi xỏm một bên, nhìn thấy Bành Viễn Chinh và Quý Kiến Quốc đến liền khẩn trương đứng dậy, giẫm lên tàn thuốc đứng dậy chạy ra đón chào.

Bành Viễn Chinh vừa đi đằng trước, vừa nghe Quý Kiến Quốc giới thiệu tình huống

- Hiện tại nhà máy Tam Lập còn khát nợ công nhân hai tháng tiền lương và một tháng tiền tăng ca, trên dưới một trăm công nhân. Kỳ thật thì cũng không có nhiều tiền, chủ yếu là khát nợ cung ứng mua hàng thôi. Tiền hàng tương đối nhiều. Tôi đã cho người tính toán lại, đại khái là một trăm bảy mươi ngàn.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, dừng bước lại:

- Nhiều như vậy sao?

Đang khi nói chuyện, rất nhiều công nhân nhận ra Bành Viễn Chinh, liền khoác chiếc áo vàng cẩu bản xúm lại, mồm năm miệng mười nhao nhao lên, bao vây Bành Viễn Chinh và Quý Kiến Quốc ở giữa, yêu cầu thị trấn bắt Cầu Tam Lập, hoàn trả tiền lương còn nợ. Có mấy người trẻ tuổi còn nhảy dựng lên uy hiếp nói, nếu trong trấn không quản thì bọn họ sẽ đến quận khiếu oan.

Bành Viễn Chinh im lặng không nói gì.

Quý Kiến Quốc cảm tức lớn tiếng:

- Nói với các người bao nhiêu lần rồi? Trong trấn đang cố gắng làm công tác. Hơn nữa còn báo cảnh sát, thông qua cảnh sát tìm Cầu Tam Lập. Các người không cần ồn ào, chỉ cần tìm được Cầu Tam Lập, thị trấn ra mặt, cam đoan không thiếu các người một phân tiền.

- Các người có ở đây cũng vô dụng, khẩn trương về nhà, chờ đợi tin tức của thị trấn.

Một người mặc chiếc áo cao bồi chống rét, tóc húi cua đứng bên ngoài cười lạnh:

- Chúng tôi nếu đi rồi, làm không tốt, Cầu Tam Lập liền trở lại bán hết thiết bị và nhà xưởng. Chúng tôi sẽ ở lại xưởng, khi nào trả chúng tôi tiền thì chúng tôi mới đi. Chúng tôi nuôi sống gia đình, đây là tiền mồ hôi nước mắt, dễ dàng bỏ qua sao? Nếu thật sự không được thì chúng tôi sẽ đem thiết bị trong xưởng đập phá bán đi.

- Đúng đấy!

- Đập phá bán sắt vụn. Dựa vào cái gì mà không trả tiền công cho chúng tôi? Con chó đẻ Cầu Tam Lập, cả nhà nó chẳng phải thứ tốt.

Công nhân cảm xúc kích động lên, hùng hù hỏ hỏ nói.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, thấy người vừa rồi dẫn đầu nói chuyện chính là một người công nhân trẻ tuổi thì đột nhiên lớn tiếng nói:

- Các công nhân, vừa rồi Phó chủ tịch Quý đã nói, thị trấn đang cố gắng làm công tác, đang thông qua cảnh sát tìm kiếm Cầu Lập Tam. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của các người, cũng không phản đối các người ở lại xưởng. Nhưng các người nhiều như vậy, mà xưởng lại chật chội, không cần phải ở lại hết. Có thể cử một vài đại diện, thay phiên nhau ở lại xưởng chịu trách nhiệm, có phải hay không?

- Xin mọi người tin tưởng, thị trấn quyết không cho phép việc nợ tiền lương công nhân xuất hiện. Thị trấn sẽ áp dụng các loại thi thố, nghĩ biện pháp khiến xí nghiệp hoàn tiền công cho mọi người. Đương nhiên, còn có những nơi cung ứng hàng hóa.

- Tôi xin nhắc lại một lần, mọi người có yêu cầu gì thì có thể thông qua con đường chính đáng, phương thức hợp lý để đề xuất. Thậm chí, cho dù mọi người có đến quận, đến thành phố để khiếu oan thì tôi cũng không phản đối. Nhưng hành vi không được quá khách, không cần tự chúng gây rối, không cần làm ra những sự việc loạn kỷ cương.

- Nếu có người đục nước béo cò, muốn phá phách cướp bóc thì tôi có thể nói cho người đó biết, kiên quyết không được. Một khi phát hiện, tuyệt đối nghiêm trị không tha. Phòng công an quận lập tức sẽ xuống dưới. Tôi hy vọng mọi người duy trì lý trí tỉnh táo, không nên bị những người bắt lương rắp tâm xúi giục.

- Không cần bởi vì ngàn đồng tiền mà làm chuyện phạm pháp. Đây là mất nhiều hơn được.

Bành Viễn Chinh cao giọng nói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh âm tràn đầy uy thế. Hắn chậm rãi đi trước, các công nhân thì do dự mà nhường đường.

Bành Viễn Chinh và Quý Kiến Quốc đi vào trong nhà máy Tam Lập, thấy dọc đường đều là nguyên liệu vãi rêu và rác rưởi thì không khỏi nhú mày. Hắn hướng hai cán bộ thị trấn phát tay:

- Lão Vương, lão Tương, lát nữa sai vài người thu dọn chỗ này. Trông bừa bộn quá. Nếu chẳng may lãnh đạo quận đến thì chẳng ra làm sao.

Quý Kiến Quốc trong lòng thầm than.

Ngay lúc cục diện hỗn loạn, Bành Viễn Chinh không nhìn thấy. Nếu không phải Quý Kiến Quốc mang người và cảnh sát đồn công an chạy đến thì những người công nhân và cung ứng nguyên liệu đã sớm phá hủy nhà máy Tam Lập rồi.

Phân xưởng bên trong rất nhiều thiết bị bị đập hư. Bàn làm việc và điện thoại cùng những vật dụng khác cũng không còn.

Trong thị trấn có hai mươi tám nhà máy, ông chủ nhà máy Tam Lập chạy trốn, tập đoàn Huệ Phong thì có ba nhà máy. Như vậy cuộc họp mở ra chỉ có hai mươi bốn ông chủ nhà máy dật tham dự. Có mấy người không muốn đến, nhưng thái độ của Lý Tân Hoa rất nghiêm túc, hạ tối hậu thư nên cũng không dám không tới. Hiện tại, những người này tuy rằng mỗi người đều mang tâm tư, nhưng không có dũng khí như Cầu Tam Lập bỏ hết nhà cửa, sản nghiệp, mạo hiểm với pháp luật.

Hồ Tiến Học im lặng, ngồi ở hàng đầu tiên. Phía sau y có hơn hai mươi ông chủ nhà máy dật ánh mắt phức tạp tùy tiện ngồi, không có hé răng.

Hiện tại tình hình kinh doanh của bọn họ đang đứng bên bờ vực. Lùi lại sau một bước chính là vực sâu vạn trượng, chỉ có con đường chết. Cứ như vậy mà tiếp tục sản xuất là không thể. Tất cả những nhà máy, ngoại trừ nhà máy của tập đoàn Huệ Phong còn miễn cưỡng sản xuất, chứ những nhà máy khác thì sang năm sẽ không còn sức.

Nếu không sản xuất thì bọn họ sẽ thua lỗ thêm hai lần. Làm sao có thể sản xuất đây?

Thị trường quốc nội không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Rất nhiều nhà máy quốc hữu cũng liên tiếp phá sản. Còn bọn họ kỳ thật cũng chính là phá sản rồi.

Bành Viễn Chinh đi đầu, Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng theo đằng sau. Đám người Hồ Tiến Học thấy Bành Viễn Chinh vào cửa thì khẩn trương đứng dậy chào hỏi. Bành Viễn Chinh trầm mặc cùng mọi người gặt đầu, sau đó bước thẳng lên đài chủ tịch.

Lập tức, hần liếc qua Quý Kiến Quốc hướng một ánh mắt.

Quý Kiến Quốc hăng giọng nói:

- Được rồi, hôm nay chúng ta mở cuộc họp nhỏ. Bí thư Bành, Phó bí thư Chữ, tôi xin đại diện cho chính quyền đảng ủy thị trấn nói chuyện chính thức với mọi người. Sau đây, chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Bí thư Bành ra chỉ thị quan trọng.

Đám người Hồ Tiến Học vừa muốn vỗ tay thì Bành Viễn Chinh đã phát tay ra hiệu ngừng lại.

- Ở đây tôi xin nói vài câu, tôi xin đại diện cho Đảng ủy chính quyền thị trấn, tôi hy vọng mọi người thật sự lắng nghe.

- Hiệu quả của nhà máy dệt bắt đầu xuống dốc từ đầu năm ngoái. Giữ vững được nửa năm thì rốt cuộc không chịu nổi. Đây là sự thật. Sự thật rất tàn khốc, nhưng thị trường kinh tế chính là tàn khốc. Trong kinh doanh, các vị đã tận lực, nhưng trong chính sách và những phục vụ liên quan thì thị trấn cũng là tận lực.

- Chúng ta nhất định phải đối mặt với sự thật. Tôi hiện tại muốn hỏi một chút, các người có tính toán gì hay không?

Bành Viễn Chinh nói xong, dừng lại nhìn mọi người. Lại im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của mọi người.

344. Chương 350: Lá Mặt Lá Trái?

Im lặng, hiện trường hoàn toàn im lặng, không ai lên tiếng.

Trên thực tế, sở dĩ họ miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ, là muốn chờ xem chính sách hỗ trợ của chính quyền thị trấn, đồng thời cũng là muốn “uy hiếp” chính quyền thị trấn, vờ bỏ mặc việc khất nợ tiền lương công nhân và tiền hàng của phía doanh nghiệp cung cấp nguyên vật liệu.

Đâu phải họ không tính toán và nghĩ cách? Năm ngoái lỗ lã thì có lỗ lã, chắc chắn họ sẽ bù đắp lại, nhà máy hoạt động nhiều năm như vậy, của cải không mấy chục triệu cũng mấy triệu. Nhà máy có nguy cơ đóng cửa, mà họ vẫn ung dung tự tại, có nghĩa việc làm ăn vẫn ổn.

Bành Viễn Chinh im lặng chờ đợi.

Một lát sau, thấy không có người trả lời, hần cười nhạt, nói:

- Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, tôi sẽ nói ý kiến của chính quyền thị trấn.

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Trong tình hình hiện nay, tình trạng kinh doanh của các xí nghiệp dệt chuyển biến khá xấu, có thể nói tiếp tục kinh doanh sẽ tiếp tục lỗ lã, đồng tiền bỏ ra mất hút như chui vào cái một cái động không đáy. Trước tình thế như vậy, chỉ có thể có ba đường.

Thứ nhất, phá sản đóng cửa, bán của cải lấy tiền mặt thanh toán các khoản nợ. Các vị có thể tự trình báo, chính quyền thị trấn có thể hỗ trợ các vị phối hợp với các cơ quan có liên quan, thực hiện tốt việc này.

Thứ hai, tự chuyển đổi mặt hàng sản xuất. Trên cơ sở thanh toán toàn bộ các khoản nợ, lập tức chuyển đổi, tự tìm lối ra. Tôi tin rằng, các vị đang ngồi đây đều đã có cách riêng của mình. Chỉ cần các vị không vi phạm quy định của pháp luật, chính quyền thị trấn ủng hộ các vị chuyển đổi mặt hàng sản xuất. Điều kiện tiên quyết là phải thanh toán tất cả nợ nần.

Thứ ba, sẽ bị các xí nghiệp lớn thu mua và sáp nhập. Tôi đang bàn chuyện hợp tác với một tập đoàn xí nghiệp lớn, bước đầu người ta đồng ý thu mua các nhà máy dẹt nhỏ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có vốn và tỉ lệ nợ thấp.

Đó là ba giải pháp, mỗi người căn cứ tình hình thực tế, tự mình đưa ra lựa chọn. Công tác nên làm, nhất định thị trấn sẽ làm.

Nhưng cần chính các vị gánh vác trách nhiệm, nếu muốn bị thu mua và sáp nhập, có thể tới ghi danh, để thị trấn ra mặt phối hợp, nói chuyện với phía thu mua.

Ở đây, tôi vô cùng nghiêm túc nói một câu: nhất định phải thanh toán hết nợ nần và nợ lương công nhân. Nếu không, chính quyền thị trấn sẽ đại diện quyền của chủ nợ kiện ra tòa, nhờ luật pháp cưỡng chế để thanh toán nợ và tiền lương công nhân. Tôi cũng khuyên các vị chó bắt chước nhà máy Tam Lập của Cầu Tam Lập, lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt, y có thể chạy đi đâu? Cơ quan công an đang truy xét tung tích của y, đã có đầu mối, chắc chắn sẽ bắt được y!

Hồ Tiến Học than thầm, thái độ của Bành Viễn Chinh, ông ta đã sớm hiểu rõ, cũng sớm chuẩn bị tư tưởng vứt bỏ nhà máy dẹt Tâm Gia. Tập đoàn Huệ Phong nhiều tiền lắm của, nhà máy dẹt Tam Gia phá sản, mặc dù cũng là cắt thịt, nhưng không đến nỗi tổn thương.

Nhưng những ông chủ nhà máy dẹt khác rõ ràng cảm thấy thất vọng. Họ cho rằng thái độ của chính quyền thị trấn sẽ rất mềm, sẽ tìm trăm phương ngàn kế giúp họ tránh khỏi bị phá sản, thậm chí giúp họ tìm nguồn vay, không ngờ Bành Viễn Chinh lại có thái độ cương quyết như vậy.

- Tại sao chúng tôi lại muốn phá sản đóng cửa chứ? Chúng tôi lỗ lỗ nhiều như vậy, làm sao có khả năng thanh toán nợ! Dù thế nào, chúng tôi cũng không có tiền! Chính quyền xem mà làm!

Mã Cương, chủ nhà máy Thiên Mã, mất hứng lắm bầm nói.

Sự bất mãn của Mã Cương “lây” sang một số chủ nhà máy, họ bắt đầu nhao nhao yêu cầu chính quyền thị trấn giúp họ giải quyết khó khăn.

- Chính quyền xem mà làm? Các vị là doanh nghiệp tư nhân, tự chịu trách nhiệm lời lỗ, không phải là doanh nghiệp của thị trấn, tại sao bảo thị trấn đi mà làm?

Chủ Lương giận tím mặt, đột nhiên vỗ bàn, giận dữ hét.

- Thị trấn đã cố gắng hết sức, nợ nần của các vị, các vị tự nghĩ cách giải quyết chính quyền thị trấn không phải ngân hàng!

Quý Kiến Quốc lạnh lùng nói.

Mã Cương bỗng đứng dậy, cười lạnh:

- Đã đến mức này, bọn ta cũng không sợ gì nữa, dù sao đã đến nước này, cứ việc đóng cửa, muốn tiền là không có! Cho dù ngồi tù, tôi cũng không có tiền đâu mà đưa ra!

- Đúng, đúng là như vậy!

- Cá chết, lưới cũng rách, sợ đêch gì!

Một số chủ nhà máy bắt đầu theo đuôi phụ họa.

- Rầm!

Đột nhiên Bành Viễn Chinh đập thật mạnh xuống bàn, đứng phắt dậy, giơ tay chỉ vào Mã Cương, trầm giọng nói:

- Mã Cương, đây là ông đang uy hiếp chính quyền thị trấn sao?

Ông mở nhà máy mười mấy năm, đã kiếm khối lợi nhuận ra, còn giả nghèo? Mua xe hơi đắt tiền, ở biệt thự sang trọng, còn nuôi vợ bé xinh đẹp trong thành phố, mà bảo không có tiền? Tiền của ông cho chó ăn hết rồi sao?

Thị trường đầy rủi ro, cạnh tranh khốc liệt, ngay từ ngày đầu xây dựng xí nghiệp, ông nhất định phải hiểu và chuẩn bị!

Nợ nần nhất định phải thanh toán. Nếu không thanh toán, chúng tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp, bán thiết bị, nhà xưởng và đất lấy tiền mặt, phong tỏa tài khoản ngân hàng của ông, tôi không tin là không có được mấy triệu!

Ông chỉ cần nói với tôi một tiếng, là ông không có khả năng thanh toán nợ, thị trấn lập tức báo cáo lên quận, chúng ta sẽ dùng luật pháp để giải quyết! Mã Cương, ông có dám không? Nói đi!

Bành Viễn Chinh quát lên một tiếng chói tai. Mã Cương đỏ mặt, nem nép cúi đầu xuống.

Còn có ai giống như Mã Cương? Công khai đứng ra!

Giọng nói lạnh lùng của Bành Viễn Chinh vang vang trong phòng hội nghị, ánh mắt uy nghiêm lướt qua mặt mọi người:

- Các vị đều có cơ sở kinh tế rất mạnh, lần này thất bại không có nghĩa là mãi mãi thất bại!

Chỉ cần các vị chọn được dự án, có thể làm lại từ đầu! Đối với những dự án mới, thị trấn thậm chí có thể giúp các vị vay vốn ngân hàng. Nhưng dù là đóng cửa hay chuyển đổi sản phẩm, nhất định phải thanh toán toàn bộ nợ nần!

Nếu người nào muốn chối bỏ trách nhiệm, muốn đục nước béo cò, sẽ bị nghiêm trị không tha! Các vị cứ nghĩ cho kỹ đi, nợ nần chối cãi không xong đâu! Tôi hy vọng mọi người không nên công khai chà đạp luật pháp, không nên công khai đối kháng với chính quyền! Dĩ nhiên, nếu ai thật sự có khó khăn, chính quyền thị trấn cũng không bỏ mặc!

Kế tiếp, sẽ do Bí thư Chữ và Chủ tịch Quý chịu trách nhiệm bàn chuyện cụ thể với mọi người. Tôi hy vọng trong vòng một tháng, các xí nghiệp dật trong thị trấn sẽ xác định được hướng đi của mình. Dù sao, càng kéo dài, đối với các vị cũng không có lợi!

Nói xong, Bành Viễn Chinh phẩy tay bỏ đi, để lại một đám chủ nhà máy dật nhìn nhau, rồi nhìn theo bóng lưng của hắn.

Tuy Bành Viễn Chinh trẻ tuổi, thời gian công tác ở thị trấn Vân Thủy chưa dài, nhưng sự cương nghị quả quyết và thủ đoạn sắc sảo của hắn, đã nổi tiếng trong thị trấn, một số ông chủ ngồi đây đã được lĩnh giáo rồi. Họ hiểu rất rõ, nếu có người dám “giỡn mặt”, chắc chắn sẽ bị Bành Viễn Chinh mạnh tay trừng trị.

Chữ Lượng liếc nhìn mọi người một cái, thâm nghĩ, đúng là một lũ không biết xấu hổ! Chữ Lượng hắng giọng, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, hãy đối mặt với thực tế, phối hợp với chính quyền thị trấn, lo thu xếp chuyện của các người đi! Chỉ thị vừa rồi của Bí thư Bành, các người cũng nghe rồi đó, chớ đối kháng với chính quyền thị trấn! Đừng giở trò khôn vặt!

Chưa nói tới trách nhiệm xã hội và trách nhiệm pháp định của các vị, chỉ riêng vấn đề lương tâm, các người cũng không thể quỵt nợ! Nhưng năm qua, công nhân đã giúp các người kiếm bao nhiêu tiền? Nhà máy phải đóng cửa, các người quỵt luôn số tiền kia mà không biết xấu hổ ư? Hả? Lương tâm có cho phép không?

Tôi tóm lại một câu, không nên giở trò! Chính quyền thị trấn đã tìm các người nói chuyện, là đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với mọi tình huống! Tình hình hoạt động của mỗi xí nghiệp, tình trạng tài sản cá nhân, tình trạng nợ nần, thị trấn đều đã nắm rõ.

Quý Kiến Quốc giơ một tài liệu trong tay lên:

- Chính quyền thị trấn đã báo lên cơ quan công an, một khi xảy ra tình thế khẩn cấp, cơ quan công an sẽ ra tay ngay!

...

Việc thanh lý và chỉnh đốn các xí nghiệp dật lập tức được bắt đầu. Chính quyền thị trấn thành lập hai tổ công tác, một do Chữ Lượng, một do Quý Kiến Quốc cầm đầu, chia nhau đến xí nghiệp triển khai công tác.

Việc liên quan đến nhiều xí nghiệp, nhiều người như vậy, tin tức đương nhiên lan truyền rất nhanh...

Phó chánh văn phòng Khổng Tường Quân mặt mày hớn hở đẩy cửa phòng làm việc của Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch quận Tô, lãnh đạo tìm tôi?

- Tường Quân, anh đi tìm hiểu một chút. Tôi nghe nói, Bành Viễn Chinh đang chỉnh đốn các xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy. Rốt cuộc là tình hình thế nào, anh đi một chuyến, tìm hiểu rõ ràng, rồi quay lại báo cáo cho tôi!

Tô Vũ Hoàn nói, mặt sa sầm.

Khổng Tường Quân cười cười:

- Chủ tịch quận Tô, tôi đã tìm hiểu rồi, đang chuẩn bị báo cáo chuyện này với lãnh đạo!

Chủ tịch quận Tô, theo tôi biết, Bành Viễn Chinh thúc đẩy việc chỉnh đốn các xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy, là muốn một số xí nghiệp phá sản đóng cửa, một số chuyển đổi mặt hàng sản xuất, còn một số, nghe nói sẽ bị tập đoàn dệt Phong Thái thu mua.

- Làm bừa bãi! Xí nghiệp phá sản hay không phá sản, là kết quả của sự cạnh tranh trên thị trường, không sống mống chết, chính quyền thị trấn nhúng tay vào làm cái gì?

Tô Vũ Hoàn cười lạnh:

- Hừ, Bành Viễn Chinh dám chơi trò lá mặt lá trái với tôi! Tôi đã nói với hắn, bảo hắn tạm dừng tất cả các dự án, nhất định phải giữ vững ổn định, trước mặt tôi thì hắn đáp ứng, sau lưng lại làm mấy chuyện mờ ám này!

Tường Quân, anh đến thị trấn Vân Thủy một chuyến, đại diện cho tôi nói chuyện với Bành Viễn Chinh, yêu cầu hắn lập tức dừng hành động lại, đừng gây thêm rắc rối cho quận!

Tô Vũ Hoàn cau mày phát phát tay:

- Nghiêm túc nói chuyện với hắn! Chuyện này tôi sẽ nhắc tới trong hội nghị thường vụ Quận ủy. Vấn đề có liên quan tới nhiều xí nghiệp trong thị trấn như vậy, thế mà hắn không báo cáo lên quận, tự tiện triển khai hành động!

- Dạ, Chủ tịch quận Tô, tôi sẽ đi ngay.

Khổng Tường Quân không dám chậm trễ, lập tức đáp ứng.

Trong tình thế Mạc Xuất Hải bị ghe lạnh, sắp bị chuyển đi, Khổng Tường Quân rất muốn thay vị trí của Mạc Xuất Hải. Y là người tâm phúc đầu tiên được Tô Vũ Hoàn trọng dụng bồi dưỡng ở Ủy ban nhân dân quận, thậm chí, có thể tiến thêm một bước, trở thành Trợ lý chủ tịch quận như Mạc Xuất Hải, đồng thời nhảy một bước, thành cán bộ cấp phó huyện.

345. Chương 351: Chỉ Thị Của Chủ Tịch Quận Tô

Chỉ thị của Tô Vũ Hoàn đối với Khổng Tường Quân là thánh chỉ.

Trước kia, Khổng Tường Quân bị cho ra rìa vì không được Cổ Khải Minh ưa thích, hơn nữa Mạc Xuất Hải chèn ép, làm cho Khổng Tường Quân rất khó xoay sở.

Hơn ba mươi tuổi, vất vả lắm mới lên được cấp Trưởng phòng, coi như là nhân vật “có số má” ở Ủy ban nhân dân quận, nhưng không được trọng dụng. Mà không được lãnh đạo trọng dụng, đồng nghĩa không có quyền lực thật sự..

Tô Vũ Hoàn đến quận Tân An nhậm chức, cơ hội của Khổng Tường Quân đột nhiên đưa tới. Được tân lãnh đạo coi trọng, hiện giờ Khổng Tường Quân trở thành người tâm phúc nhất của Chủ tịch quận Tô, ngay cả những người đứng đầu các ngành trong quận, ngày trước nhìn y bằng nửa con mắt, bây giờ đều đổi thái độ.

Mà mấy Phó chủ tịch quận, đang xưng hô với y là “Tiểu Khổng”, liền đổi thành “Chánh văn phòng Khổng”.

Cùng với sự đặc thế của Khổng Tường Quân, Trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng Mạc Xuất Hải đương nhiên bị cho ra rìa...

Lữ Tường Quân lập tức lên xe chạy tới thị trấn Vân Thủy.

Tô Vũ Hoàn khá bất mãn đối với hành động “lá mặt lá trái” của Bành Viễn Chinh, y cho rằng để Khổng Tường Quân xuống thị trấn “gõ” Bành Viễn Chinh một chút, xem như là đã nể mặt hắn lắm rồi.

Phòng làm việc của Bành Viễn Chinh rất náo nhiệt, liên tục có người vào báo cáo công tác. Ngoài các cán sự vào xin hân ký tên, lãnh đạo trong thị trấn cũng luân phiên ghé vào.

Ngô Minh Quánh và Thi Bình mới vừa đi, Cổ Lượng và Hoàng Hà tới, hai người ngồi hơn mười phút, vừa nói xong về công tác xây dựng phố buôn bán, Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc lại tới.

Chỉnh đốn hơn 20 xí nghiệp dột, rõ ràng rất hỗn tạp. Mỗi một xí nghiệp có một hoàn cảnh khác nhau, hai người phân công nhau hành động, bận túi bụi. Có một số việc không thể tự quyết định, cũng không biết phải quyết định như thế nào, họ nhất định phải báo cáo xin chỉ thị của Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Bành, không được rồi, phải thêm người, hai chúng tôi bận quá mức rồi!

Chữ Lượng phát tay, lấy một điều thuốc trên bàn Bành Viễn Chinh châm lửa, nói:

- Quá nhiều việc, tình huống không giống nhau, phải xử lý khác nhau, hai chúng tôi bận tới mất tới mũi!

Bành Viễn Chinh biết Chữ Lượng nói đúng tình hình thực tế, mỉm cười nói:

- Bí thư Chữ, hiện nay Chủ tịch Lý nghỉ phép, công tác hằng ngày phải có người gánh vác. Thế này đi, để Khuông Nhã Lam sang giúp hai người nhé?

Quý Kiến Quốc gật đầu:

- Được. Bí thư Bành, tăng cường thêm vài người nữa đi, nhân sự quá thiếu!

- Được, điều động ba nhân viên bên phòng văn hóa và trạm lâm nghiệp, phối hợp công tác với hai vị.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút:

- Hai vị cũng cố gắng đi, hiện giờ một nửa số đồng chí trong thị trấn đều theo hai vị làm việc, hai dự án lại rút thêm vài người nữa, không còn mấy người ở trụ sở duy trì công tác hằng ngày!

Chữ Lượng cười:

- Bí thư Bành, chuyện có nặng, có nhẹ mà, Bí thư Bành!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Dù sao gần đây công tác quá bề bộn, tất cả mọi người đều vất vả. Cố gắng giữ vững, qua đoạn thời gian này, mọi người luân phiên nghỉ ngơi. Lãnh đạo còn dễ nói, nhân viên thường công tác liên tục như vậy, gia đình chắc chắn có ý kiến, hai người phải làm tốt công tác trấn an.

Nói xong, Bành Viễn Chinh lấy ra một cây thuốc lá ném cho Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc:

- Đây là thuốc tôi mang về từ Thủ đô, hai người phân phát đi.

Quý Kiến Quốc không khách khí, thuận tay nhận lấy nhìn lướt qua:

- Thuốc xịn a, ha ha, Bí thư Bành, chúng tôi xin nhận, đúng lúc đêm nay phải thức đêm tăng ca, có cái để khao anh em rồi!

Mặt khác, Bí thư Bành, xin nói một tiếng với văn phòng, bảo căn tin làm thức ăn khá một chút, mấy bữa nay toàn ăn canh suông, ngay cả tôi cũng không nuốt nổi.

Bành Viễn Chinh gật đầu, gọi điện cho Lý Tân Hoa, bảo cô nhắc căn tin điều chỉnh thức ăn, thiếu bao nhiêu tiền, lấy tiền trợ cấp cơm tăng ca bù vào.

...

Quý Kiến Quốc đi trước, Chữ Lượng ở lại vì còn có việc phải lo liệu. Y là Phó bí thư phụ trách Đảng vụ, công tác phát triển Đảng viên sáu tháng đầu năm còn trống một danh ngạch. Y suy tính kếp nạp Thi Bình, cô ta chưa là Đảng viên.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, ngẩng lên nhìn Chữ Lượng, cười nói:

- Bí thư Chữ, sáu tháng cuối năm cũng còn có một danh ngạch nữa mà. Để sáu tháng cuối năm kết nạp đồng chí Thi Bình đi. Danh ngạch sáu tháng đầu năm, tôi đề nghị kếp nạp đồng chí Lý Tân Hoa.

Chữ Lượng rất bất ngờ, Thi Bình dù sao cũng là thành viên bộ máy chính phủ, Phó chủ tịch thị trấn, việc vào Đảng đương nhiên phải được ưu tiên suy xét. Lý Tân Hoa chỉ là cán bộ trung tầng, nếu vào Đảng trước Phó chủ tịch thị trấn, e là...

Thật ra sáu tháng đầu năm hay sáu tháng cuối năm, cũng không kém bao nhiêu, quan trọng là vấn đề mặt mũi.

- Bí thư Bành, chuyện này...

Chữ Lượng cảm thấy hơi khó xử.

- Bí thư Chữ, tôi hoàn toàn suy xét ở góc độ công tác. Đồng chí Tân Hoa là Phó chủ nhiệm Phòng Đảng chính, nhưng chưa là đảng viên, thật sự là không được thích hợp. Hơn nữa, giải quyết kết nạp Đảng cho Lý Tân Hoa trước, cũng là để cô ấy chia sẻ công tác Đảng với anh. Nếu không, anh là Phó bí thư Đảng ủy, luôn phải gồng mình lên mà làm.

Chữ Lượng trầm nghĩ: không thích hợp thì không thích hợp chứ, dù sao Lý Tân Hoa đã ở vị trí này rồi, chỉ cần lãnh đạo tán thành, ai còn dám nói tới nói lui vì chút chuyện nhỏ này? Hơn nữa, sáu tháng cuối năm, kết nạp Đảng Lý Tân Hoa cũng vẫn được mà? Xem ra, đây là Bành Viễn Chinh muốn cất nhắc thân tín của mình.

Trong lòng y nghĩ vậy, nhưng không dám nói gì, chỉ gật đầu liên tục.

Bành Viễn Chinh biết y “chưa thông”, mỉm cười nói:

- Bí thư Chữ, để tôi tìm chị Thi, đích thân giải thích, anh không cần phải khó xử.

Chữ Lượng cười ha hả:

- Như vậy thì tốt quá. Bí thư Bành đích thân nói chuyện, tránh cho cô ấy suy nghĩ này nọ.

Bành Viễn Chinh gật đầu, đứng dậy đi ra:

- Tôi đi gặp chị ấy nói chuyện đây.

Bành Viễn Chinh nói với Thi Bình những gì, không ai biết. Dù sao thái độ của Thi Bình cũng rất ổn định. Nhưng Lý Tân Hoa nghe nói mình được kết nạp Đảng trước Phó chủ tịch thị trấn Thi Bình, thì giật mình, hết sức cảm động.

Cô biết đây là do ý của Bành Viễn Chinh. Bành Hấn làm như vậy, trước hết là vì suy xét đến công việc, nhưng không thể phủ nhận, đó cũng là vì hấn chiếu cố đến người thân cận, muốn “bù đắp” sự cố gắng của cô.

Lý Tân Hoa xúc động, không nói nên lời, suýt rơi nước mắt.

- Bí thư Bành, tôi...

- An tâm công tác, đừng suy nghĩ quá nhiều. Chỉ cần cô không để xảy ra sai lầm trong công tác, cô hiểu chứ?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Cô về trước, dành chút thời gian báo cáo với Chủ Lượng một chút về công tác tư tưởng..

Lý Tân Hoa vui mừng rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, bước chân hết sức nhẹ nhàng đi trên hành lang. Cô vừa định bước vào văn phòng, đã thấy Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Khổng Tường Quân đi lên thang lầu, không khỏi kinh ngạc cười nói:

- Chánh văn phòng Khổng? Lãnh đạo tới có việc ạ?

Khổng Tường Quân kiêu ngạo gật đầu:

- Đồng chí Tân Hoa, Bí thư Bành có ở đây không?

- Dạ có.

Lý Tân Hoa cười:

- Chánh văn phòng Khổng tìm Bí thư Bành của chúng tôi ạ?

- Ừ, tìm hẩn có chút việc.

Lý Tân Hoa xoay người dẫn Khổng Tường Quân đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, đi vài bước, Khổng Tường Quân chợt hỏi một câu:

- Đồng chí Tân Hoa, nghe nói hai dự án trong thị trấn vẫn còn thi công?

Lý Tân Hoa khựng lại, cảnh giác liếc nhìn Khổng Tường Quân, rồi làm ra vẻ không hiểu:

- Chánh văn phòng Khổng nói công trình gì vậy? Gần đây ở thị trấn không khởi công công trình nào cả!

Nói xong, Lý Tân Hoa bước nhanh hơn, không để thời gian cho Khổng Tường Quân hỏi tiếp.

- Bí thư Bành, Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Khổng đến.

Lý Tân Hoa gõ và đẩy cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh ra, kính cẩn nói.

Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn, thấy là Khổng Tường Quân, trong lòng vừa động, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, đứng dậy ra đón:

- Chánh văn phòng Khổng! Hoan nghênh lãnh đạo quận đến thị trấn kiểm tra chỉ đạo công tác!

Khổng Tường Quân cười nhạt, bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành khách khí quá! Tôi đến có chút việc.

Trước giờ Bành Viễn Chinh cũng chưa qua lại với Khổng Tường Quân. Người này ở quận bị cho ra rìa trường kỳ, bình thường rất ít xuống cơ sở. Chỉ sau khi Tô Vũ Hoàn đến nhậm chức, mới được “ra trước sân khấu”, trong lúc nhất thời thỏa thuê mãn nguyện, có tư thế oai phong một cõi.

- Mời ngồi. Tân Hoa, pha ly trà cho Chánh văn phòng Khổng.

Bành Viễn Chinh ra về niềm nở:

- Tôi nhớ hình như Chánh văn phòng Khổng không hút thuốc lá?

- Tôi không hút thuốc, cảm ơn.

Khổng Tường Quân chậm rãi ngồi lên ghế sofa, mỉm cười, đợi Lý Tân Hoa rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh đi pha trà, mới quay lại nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Bí thư Bành, lần này tôi đến, là theo chỉ thị của Chủ tịch quận Tô. Lãnh đạo nghe nói, cậu đang đẩy mạnh cái gì mà “thanh lý, chỉnh đốn xí nghiệp dột”, rất không hài lòng!

Chủ tịch quận Tô đưa ra hai chỉ thị: thứ nhất, xí nghiệp phá sản hoặc chuyển đổi mặt hàng sản xuất cũng vậy, mà bị thu mua sáp nhập cũng thế, đều là theo quy luật thị trường, chính quyền thị trấn Vân Thủy là một cấp chính quyền, không cần nhúng tay vào, như vậy là không tốt, cũng trái với chính sách; thứ hai, Chủ tịch quận Tô nói, bây giờ là thời điểm mấu chốt đợi chờ Khu kinh tế mới Vân Thủy được phê duyệt, việc chủ yếu là thị trấn Vân Thủy phải giữ tình hình ổn định, tất cả các dự án đều phải tạm thời dừng thi công.

346. Chương 352: Cáo Mượn Oai Hùm

Khổng Tường Quân dù sao cũng là cáo mượn oai hùm. Nói chuyện tự nhiên cũng không e dè, thái độ lại khá ngạo mạn, khiến Bành Viễn Chinh rất phản cảm.

Kỳ thật thì Khổng Tường Quân cũng không phải là cố ý. Chỉ có điều y gần đây đường làm quan rộng mở. Khắp nơi được người ta thổi phồng xu nịnh, sớm đã có điểm mơ màng.

Y tự nhận mình là người hoàn hảo, cũng không hơn không kém đem ý tứ của Tô Vũ Hoàn biểu đạt ra. Về phần Bành Viễn Chinh tiếp nhận hay không, y căn bản cũng không suy xét.

Chỉ thị của lãnh đạo nhất định phải quán triệt chứng thực. Hơn nữa lại là lãnh đạo chủ chốt của UBND quận.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Lỗ Tường Quân, thản nhiên cười nói:

- Chánh văn phòng Lỗ có điều không biết. Tôi lần này là đẩy mạnh chỉnh đốn xí nghiệp dột, cũng không còn cách nào xử lý. Các xí nghiệp trong thị trấn từ năm ngoái hiệu quả và lợi ích đã tuyệt dốc. Đến hiện tại không còn tiếp tục được nữa. Khất nợ tiền lương công nhân, tiền hàng vật liệu. Nếu cứ miễn cưỡng như vậy thì thua lỗ sẽ càng lớn.
- Có một ông chủ nhà máy dột len, bởi vì kinh doanh thua lỗ, không thể trả nợ nên mang cả gia đình bỏ trốn. Chuyện này tôi đã hướng quận và phòng Công an quận làm báo cáo.
- Rất nhiều công nhân nhà máy dột đến thị trấn khiếu oan, yêu cầu xí nghiệp trả tiền lương. Một ít những cửa hàng cung ứng nguyên liệu cũng tìm đến. Trong bối cảnh như thế này, nếu thị trấn không nhúng tay vào, tương lai nháo ra chuyện lớn thì sẽ không xong.
- Cho nên, tôi lúc này khiến xí nghiệp tự cứu. Có điều kiện đổi mặt hàng sản xuất thì thị trấn sẽ tiến hành trợ giúp đổi mặt hàng. Nếu thật sự không có điều kiện thì đành phá sản, quyết đoán ngưng hẳn thua lỗ. Đồng thời tôi cũng đã cùng với tập đoàn dột Phong Thái đạt thành nhận thức chung. Dột Phong Thái có thể thu mua một bộ phận nhà máy trong thị trấn, thông qua tài sản chỉnh hợp, ưu hóa sản lượng để cứu sống những xí nghiệp nhỏ.
- Tôi cũng không thể trở mặt nhìn hai mươi tám xí nghiệp một đám phá sản. Tôi càng không thể trở mặt nhìn nhiều công nhân bị nợ tiền lương, thất nghiệp không có công việc để làm. Nếu bọn họ đến quận, đến thành phố khiếu oan thì tôi nghĩ Chủ tịch quận Tô lại càng mất hứng.
- Cho nên, tôi cũng là có chút bất đắc dĩ. Trước mắt hạng mục công việc đang đẩy ra, khó khăn tương đối lớn, nhưng tôi vẫn muốn kiên trì làm xong.

Bành Viễn Chinh nói xong, nhìn Khổng Tường Quân cười rồi chính mình châm một điếu thuốc.

Khổng Tường Quân nhíu mày:

- Bí thư Bành, khó xử của thị trấn tôi có thể lý giải. Nhưng Chủ tịch quận Tô đã chỉ thị, vẫn không thể bỏ qua. Tôi hy vọng Bí thư Bành thật sự suy xét, có một số việc nên kéo dài một chút.
- Nếu kéo dài thì gây ra sự kiện ngàn vạn công nhân khiếu oan. Ai sẽ chịu trách nhiệm? Quận hay là thị trấn?

Bành Viễn Chinh trầm giọng hỏi.

Khổng Tường Quân thấy mình đã nói như vậy mà Bành Viễn Chinh vẫn cứ như kim đâm không lọt, không khỏi có chút cảm tức, lông mày nhíu lại, âm thanh lạnh lùng:

- Cho dù phải làm thì cũng phải hướng lãnh đạo quận báo cáo chứ? Đề cập đến nhiều xí nghiệp thị trấn như vậy, rút dây động rừng, sao có thể nói động thủ là động thủ được?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chánh văn phòng Khổng, tôi đã báo cáo với Bí thư Tần. Bí thư Tần trong quá trình đến thị sát, tôi đã giáp mặt báo cáo. Bí thư Tần rất ủng hộ công tác của chúng tôi. Bí thư đã chỉ thị, thị trấn Vân Thủy thoát khỏi khốn cảnh không phải là một vấn đề nhỏ. Nhất định phải nắm chặt và đưa ra hiệu quả.

Bành Viễn Chinh lời này là nửa thật nửa giả. Tần Phượng căn bản không có đến thị trấn điều tra, nhưng Bành Viễn Chinh đã ở trong điện thoại báo cáo chuyện này với Tần Phượng. Mà Tần Phượng cũng ủng hộ cách làm của hắn. Ngấm lại, lấy tác phong trầm ổn, lão luyện của Bành Viễn Chinh, nếu như không có Tần Phượng cho phép, hắn sẽ không tự tiện hạ thủ như vậy.

Hơn nữa, hắn còn trông cậy Tần Phượng giúp hắn kháng cự lại áp lực đến từ Tô Vũ Hoàn.

Cáo mượn oai hùm sao? Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh. Muốn chơi bố mày à, con còn non lắm con ơi!

- Bí thư Tần đã biết chuyện này?

Khổng Tường Quân vẻ mặt cứng ngắc, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên:

- Xem ra, tôi chuyện này là trắng tay rồi. Chủ tịch quận Tô chỉ thị, Bí thư Bành căn bản cũng không chuẩn bị. Tốt, nếu Bí thư Tần đã gạt đầu, tôi chẳng còn gì để nói. Tôi sẽ trở về báo cáo với Chủ tịch quận Tô.

Khổng Tường Quân bỗng nhiên đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thầm nghĩ muốn đùa giỡn bố mày sao? Còn thực cho mình là một đại nhân vật? Muốn lấy Tô Vũ Hoàn ra hù mình à?

- Haha, tôi đang muốn báo cáo với Chủ tịch quận Tô. Nếu Chánh văn phòng Khổng muốn nói thì tôi đây cũng không làm điều thừa.

Bành Viễn Chinh thanh âm trở nên lạnh lùng, hơi có ý châm biếm.

Khổng Tường Quân đột nhiên quay đầu, dừng lại nhìn Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Bí thư Bành, vị Chủ tịch quận Tô này của chúng ta không phải là lãnh đạo bình thường. Tôi nghĩ cậu so với tôi còn rõ ràng hơn. Chủ tịch quận Tô rất coi trọng cậu, thường xuyên nói với tôi, Bành Viễn Chinh thị trấn Vân Thủy năng lực làm việc rất mạnh. Tôi nghĩ tốt nhất là cậu nên hiểu rõ ràng, không cần nhất thời đầu óc mơ hồ mà làm chuyện hồ đồ.

- Nếu ngay trước mặt Chủ tịch quận Tô thì tôi cũng nói như vậy. Nếu không, mời Chánh văn phòng Tô chỉ cho tôi biết mình nên làm như thế nào? Nhiều công nhân bị nợ tiền lương, nhiều xí nghiệp sắp phá sản, thị trấn chẳng lẽ lại ngồi yên không quan tâm đến?

- Tôi có thể nói rõ cho Chánh văn phòng Khổng được biết, tôi làm không được. Không cần nói khu kinh tế mới Vân Thủy chỉ là một tư tưởng, cho dù là có đi vào vận tác, chỉ cần thị trấn Vân Thủy chính quyền đảng ủy tồn tại một ngày thì ban lãnh đạo chúng tôi vẫn sẽ thực hiện trách nhiệm của mình.

Khổng Tường Quân bị Bành Viễn Chinh nói cho một câu ghen cả họng. Y oán hận dậm chân bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của Khổng Tường Quân, sắc mặt Bành Viễn Chinh cũng âm trầm xuống.

Khổng Tường Quân trong mắt hắn chỉ là một tiểu nhân vật. Tiểu nhân đặc chí chẳng có gì hay để nói. Nhưng Tô Vũ Hoàn là Chủ tịch quận, lại không biết điều kiện tiên quyết ở cơ sở, liền ra quyết sách chặn đầu. Thật sự là làm cho người ta thất vọng.

Bởi vậy có thể thấy được, người này cố nhiên năng lực làm việc mạnh, nhưng cao cao tại thượng, bảo thủ, cứ tự cho mình là đúng. Y hoàn toàn rập khuôn theo những kinh nghiệm và hình thức công tác ở địa phương khác, mà thiếu đi điều tra nghiên cứu cơ bản. Đồng thời nóng lòng làm ra chiến tích.

Khổng Tường Quân trở về, đương nhiên là thêm mắm thêm muối báo cáo với Tô Vũ Hoàn. Tô Vũ Hoàn trong lòng rất căm tức, nhưng trước mặt Khổng Tường Quân lại không thể biểu hiện rõ ràng.

Thái độ của y khiến Khổng Tường Quân có chút thất vọng. Y vốn nghĩ đến Tô Vũ Hoàn sẽ rất tức giận, gọi Bành Viễn Chinh đến răn dạy. Nhưng kết quả lại không phải như vậy.

Khổng Tường Quân đi rồi, Tô Vũ Hoàn sắc mặt âm trầm như nước. Con người của y phát ra ánh sáng hung ác, nhìn chăm chăm vào cuốn lịch để bàn, trong tay nắm chặt cây bút máy, bẻ gãy thành hai đoạn.

Y bỗng nhiên đứng dậy, chấp tay sau lưng rời khỏi văn phòng, hướng văn phong Tần Phượng đi đến.

Tần Phượng đang cùng với Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường bàn chuyện công tác, thấy Tô Vũ Hoàn bước vào thì cười một tiếng:

- Chủ tịch quận Tô đến rồi à? Mời ngồi.

Lệnh Tường đứng dậy bắt tay Tô Vũ Hoàn:

- Bí thư Tần, tôi ngày mai sẽ đến nói chuyện với cô tiếp.

- Ủ, chuyện đó anh hãy tận lực suy xét một chút và hoàn thành nó.

Tần Phượng gật đầu rồi quay sang nói với Tô Vũ Hoàn:

- Tìm tôi có việc à? Tôi cũng đang tính tìm anh đây.

- Hả, Bí thư Tần có việc sao?

Tô Vũ Hoàn mỉm cười ngồi xuống, bắt chéo chân.

- Là như thế này, anh vừa mới đến nên chưa hiểu rõ hết tình huống. Thị trấn Vân Thủy đa phần là các xí nghiệp. Nhà máy dệt nhỏ chiếm một phần ba. Hai năm qua, tình hình dệt may trong nước không được tốt. Hiệu quả và lợi ích của những xưởng dệt nhỏ bị tụt dốc. Nửa năm gần đây hầu như là thua lỗ.

- Năm ngoái, Bành Viễn Chinh đã đề xuất với tôi, sẽ chinh đồn lại những nhà máy dệt nhỏ trong thị trấn. Nên ngừng lại thì ngừng lại. Nên đổi mặt hàng sản xuất thì đổi. Đồng thời khiến những xí nghiệp lớn có thực lực tiến hành thu mua, thôn tính. Như vậy thì mới có con đường sống. Thị trấn Vân Thủy đã cùng với tập đoàn dệt Phong Thái đã đạt thành hiệp nghị hợp tác bước đầu.

- Tôi cảm thấy ý nghĩ này cũng không tệ lắm. Xí nghiệp đã đến mức này rồi thì không chỉ là đề cập đến vấn đề của xí nghiệp đó, đề cập đến ổn định xã hội, phát triển kinh tế, và lao động vào nghề, mà còn ảnh hưởng đến chính quyền chúng ta.

- Hiện tại, chuyện này không xử lý không được. Những nhà máy dệt nhỏ này đã trường kỳ nợ lương công nhân và tiền nguyên liệu. Nếu cứ như vậy thì vô cùng nguy hiểm.

Tần Phượng nói đến đây thì hơi dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn thần sắc không thay đổi, tựa hồ như đối với những lời Tần Phượng nói sớm đã có chuẩn bị, thần nhiên nói:

- Bí thư Tần, ngành dệt trong nước rất kém cỏi, không cần nói đến những xưởng nhỏ, mà ngay cả xưởng quốc doanh cũng phải đóng cửa. Theo tôi được biết, ở thành phố đã có ba nhà máy quốc hữu phải đóng cửa. Dưới tình huống như vậy, dệt Phong Thái còn lo chưa xong, như thế nào lại có năng lực thu mua những xưởng nhỏ. Đây không phải là truyện nghìn lẻ một đêm sao?

- Nếu dệt Phong Thái đồng ý hợp tác, chứng tỏ xí nghiệp đó vẫn còn có năng lực.

Tần Phượng thần nhiên cười.

Tô Vũ Hoàn im lặng, một lát sau, khẽ cười nói:

- Bí thư Tần, tôi còn cho rằng, trước tiên nên hoãn lại một chút. Hiện tại, ở quận việc cấp bách chính là xây dựng khu kinh tế mới Vân Thủy. Đồng thời bảo đảm cho khu kinh tế mới vận tác vững vàng. Khi khu

kinh tế mới xây xong, có thể tập trung lực lượng giải quyết vấn đề. Đồng thời còn có thể hưởng thụ một số chính sách ưu đãi của thành phố.

Tần Phượng mỉm cười, nhìn Tô Vũ Hoàn, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch quận Tô, có một số việc khả năng anh còn chưa biết. Tôi mới từ thành phố họp về. Lãnh đạo chủ chốt của thành phố truyền đạt chỉ thị tinh thần của Tỉnh ủy. Từ hiện tại bắt đầu cho đến tháng sáu, ở tỉnh phải tạm dừng trong ba tháng, tiến hành quy hoạch lại những dự án xây dựng khu kinh tế mới. Nên chính hợp thì chính hợp, nên hủy bỏ thì hủy bỏ.

- Xét thấy, Thành ủy quyết định tạm dừng những hạng mục xây dựng khu kinh tế mới trong năm nay. Hạng mục khu kinh tế mới Vân Thủy hẳn là không thể làm.

Tô Vũ Hoàn sắc mặt đột biến, bỗng nhiên đứng dậy, nói:

- Bí thư Tần, có chuyện này sao?

- Văn kiện của tỉnh phỏng chừng cuối tháng này sẽ xuống.

Tần Phượng phát tay nói:

- Tôi đây chính là muốn nói chuyện này với anh.

347. Chương 353: Khí Thế Hùng Hực

Công tác lập dự án khu kinh tế mới Vân Thủy đột ngột ngừng lại.

Phó chánh văn phòng Khổng Tường Quân quản lý việc này cũng không biết tại sao lại như thế. Chỉ có điều Tô Vũ Hoàn gọi điện thoại đến, nói tạm dừng thì liền tạm dừng.

Tô Vũ Hoàn cũng không giải thích, cũng không nhiều lời. Khổng Tường Quân tự nhiên là cũng không dám hỏi nhiều. Bởi vì y nghe được tâm trạng của Tô Vũ Hoàn không được tốt.

Ở cơ quan, công tác bên cạnh lãnh đạo, nếu không có bản lĩnh đoán được ý tứ qua lời nói và sắc mặt thì đừng làm nữa.

Vì chuyện này, Khổng Tường Quân và hai cấp dưới của mình coi như là làm việc không công, tăng ca không có tiền thưởng. Kết quả là người mù đốt đèn, nên trong lòng buồn bực là có thể nghĩ. Chỉ có điều cũng không dám phát nửa câu bực tức.

Chỉ cần y dám phát ra nửa câu bực tức, khẳng định sẽ không bao lâu sau sẽ rơi vào tai của Tô Vũ Hoàn.

Người bên cạnh lãnh đạo đều là một đám truyền tin tức. Đem đủ loại tin tức ở cơ quan, cho dù là tin đồn đem về nói cho chủ mình biết. Nhất là khi Khổng Tường Quân đang được sủng ái, vốn là có người đổ kỵ nên sáng tối người chú ý y rất nhiều.

Tô Vũ Hoàn ngồi trong phòng làm việc, buồn bực xem tài liệu. Chuyện xây dựng khu kinh tế mới Vân Thủy bị dừng lại, tuy rằng không đến mức hình thành đả kích đối với y, nhưng chung quy vẫn là khó chịu. Sau khi từ chỗ Tần Phượng trở về, y lập tức gọi điện thoại cho Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực hỏi thăm tin tức. Chu Quang Lực không có nói thẳng, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Tô Vũ Hoàn quăng điện thoại xuống, trong lòng mắng mỗ Chu Quang Lực. Xong rồi, liền thông báo cho Chu Quang Lực ngừng lại.

Tô Vũ Hoàn chợt ý thức được Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy bằng mặt mà không bằng lòng với mình. Gần như có thể khẳng định bởi vì hắn có được tin tức trước. Điều này khiến cho Tô Vũ Hoàn cảm thấy rất xấu hổ, cảm giác bị người ta đùa giỡn.

Bị lãnh đạo đùa giỡn thì đành chịu, nhưng bị cấp dưới đùa giỡn thì làm sao mà chịu nổi.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Tô Vũ Hoàn có chút không kiên nhẫn, ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Vào đi!

Khổng Tường Quân tay cầm mấy tập tài liệu, đi nhẹ tới, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch quận Tô, đây là tài liệu có liên quan đến tập đoàn dệt Phong Thái. Tình huống cụ thể như thế nào tôi đều sửa lại rõ ràng. Mời lãnh đạo xem qua.

Tô Vũ Hoàn ồ lên một tiếng, thuận tay tiếp tài liệu, nhìn qua một chút rồi cau mày:

- Thực lực không kém. Tài sản cố định đến mười mấy triệu. Hai năm gần đây thị trường dệt may bị ngừng trệ, bọn họ rõ ràng còn có lợi nhuận sao?

Khổng Tường Quân cười:

- Lãnh đạo, tôi xin giải thích tình huống như thế này. Anh cũng biết, bây giờ xí nghiệp báo lên số liệu rất nhiều là số không đấy.

- Không cần xem số liệu do bọn họ cung cấp. Anh nên đến sở công thương hoặc thuế vụ để tìm hiểu một chút về tình hình nộp thuế của dệt Phong Thái. Da trâu có thể thối, nhưng lợi nhuận và con số thuế thì là thật. Tường Quân, về sau làm công tác thì nên động não một chút.

Tô Vũ Hoàn có chút bất mãn, phát tay:

- Anh làm việc cho tôi, nhiệm vụ đầu tiên là phải làm rõ cơ sở. Không cần đến chỗ này rồi để tôi phải nhắc nhở nên làm như thế nào.

Khổng Tường Quân trong lòng đánh bộp một tiếng. Y hổ thẹn, liền khẩn trương bày tỏ thái độ:

- Lãnh đạo, tôi lập tức đi làm ngay. Tôi về sau nhất định sẽ dựa theo chỉ thị của lãnh đạo...

Khổng Tường Quân lời nói khiêm tốn còn chưa nói xong thì bị Tô Vũ Hoàn tức giận cắt ngang:

- Được rồi, về sau làm việc bên cạnh tôi, tận lực suy xét toàn diện. Anh hãy đi tìm số liệu chân thật về đây cho tôi. Mặt khác, làm rõ ràng bối cảnh có liên quan của Thái gia dệt Phong Thái.

- Giới thiệu vắn tắt về xí nghiệp, tình hình chung, những gì có giá trị. Được chứ?

Tô Vũ Hoàn biểu hiện rất không hài lòng. Khổng Tường Quân kinh sợ liền khẩn trương rời khỏi, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Tuy rằng đã lập xuân, nhưng tháng 2 thời tiết ở Tân An vẫn rất thấp. Chỉ có điều gió lạnh thấu xương đã dần dần nhạt đi, thay vào đó mang vài phần gió đông nam.

Tập đoàn dệt Phong Thái làm việc ở khu Đông Giao, Tân An, cách con đường mới vừa xây dựng của thành phố chỉ hơn trăm mét. Tòa nhà dệt Phong Thái là tòa nhà cao nhất ở khu vực này. Trong số những tòa nhà bốn tầng, đột nhiên xuất hiện một tòa nhà cao ngất, trông thật bắt mắt.

Trịnh Anh Nam từ bên ngoài làm việc trở về, vừa mới tiến vào phòng Tổng giám đốc thì đã bị cha cô Trịnh Phong Thái gọi đến.

Trịnh Phong Thái có một gái một trai. Nhưng đứa con trai Trịnh Kiệt thì lại không có hứng thú với kinh doanh mà chỉ thích âm nhạc. Hiện nay đang du học ở nước ngoài, chẳng mấy quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình. Trịnh Phong Thái cũng không còn cách nào khác, chỉ cách đây bốn năm năm đã tiến hành bồi dưỡng con gái Trịnh Anh Nam. Trải qua mấy năm lặn lội, Trịnh Anh Nam đã từng bước tiếp quản việc kinh doanh của Trịnh gia.

Nếu không có gì bất ngờ, tập đoàn dệt Phong Thái trong tương lai sẽ giao lại cho Trịnh Anh Nam. Về phần con trai Trịnh Kiệt thì căn bản chẳng trông mong gì được.

- Ba, ba tìm con à?

Trịnh Anh Nam bước vào trong phòng làm việc rộng rãi, sang trọng của Trịnh Phong Thái. Tiếng giày cao gót vang lên chói tai. Trịnh Phong Thái nhíu mày:

- Anh Tử, con về sau nên đi giày da. Cái giày cao gót kia lần nào cũng phát ra tiếng khiến người ta nghe xong tâm phiền ý loạn.

Trịnh Anh Nam sẵn giọng:

- Ba, ba tìm con là vì chuyện này?

- Vớ vẩn!

Trịnh Phong Thái trầm giọng nói:

- Vừa rồi, người của UBND quận gọi điện tới, nói là Chủ tịch quận Tô mới đến muốn tới đây điều tra nghiên cứu, bảo ba chuẩn bị. Ba không ra mặt, con và Lưu Quang ra mặt tiếp đãi đi.

Trịnh Anh Nam ngẩn ra:

- Anh ta đến đây làm chi? Thật sự là kỳ lạ. Lãnh đạo chính quyền rất ít khi đến doanh nghiệp tư nhân chúng ta. Vị Chủ tịch quận mới nhậm chức muốn đốt ba đồng lửa, và đốt đến nơi này của chúng ta sao?

Trịnh Phong Thái cười nhạt một tiếng:

- Không mất mặt thì làm thôi. Nghe nói người này cũng có lai lịch. Là ở thủ đô trao quyền cho cấp dưới. Thôi, nề mặt chút một, tiếp đãi với quy cách cao.

- Để con gọi điện thoại hỏi chị của con.

Trịnh Anh Nam nói xong liền quay đầu rời khỏi phòng làm việc của Trịnh Phong Thái, về lại phòng làm việc của mình gọi điện thoại cho Tần Phượng.

Tần Phượng nghe nói Tô Vũ Hoàn muốn đến dặt Phong Thái điều tra nghiên cứu thì liền giật mình kinh hãi, trầm ngâm nói:

- Anh Tử, em cũng đừng quan tâm nhiều. Nếu anh ta muốn đến thì cứ để anh ta đến. Các người cứ coi như là xí nghiệp ở quận. Anh ta là quan mới nhậm chức, đi điều tra nghiên cứu một chút xí nghiệp tư nhân cũng không có gì thái quá.

- Chị phỏng chừng đây là có liên quan đến việc hợp tác giữa mọi người với thị trấn Vân Thủy.

Tần Phượng do dự, rồi nhẹ nhàng nói.

Trịnh Anh Nam nhú mày:

- Bộ anh ta muốn nhúng tay vào?

Tần Phượng mỉm cười:

- Anh ta là Chủ tịch quận, những hạng mục hợp tác nào anh ta nếu phải nhúng tay thì liền nhúng tay vào. Trước đừng nôn nóng, yên lặng theo dõi diễn biến. Chờ anh ta đến rồi nói sau.

- Chị, nghe nói anh ta đến từ thủ đô. Lai lịch không nhỏ đâu.

Trịnh Anh Nam mỉm cười:

- Có lớn hơn so với Bành Viễn Chinh không?

Tần Phượng xì một tiếng:

- Con bé chết tiệt này, có thể so sánh sao? Được rồi, em cũng đừng nghe bậy bạ. Tô Vũ Hoàn muốn đến điều tra thì cứ để anh ta đến. Cứ tận lực tiếp đãi là được rồi.

Thị trấn Vân Thủy đang hùng hực khí thế chinh đồn lại các xí nghiệp dặt.

Hai mươi tám xí nghiệp dặt nhỏ, trước mắt đã xác định phải có mười một xí nghiệp đóng cửa. Ba nhà máy thuộc tập đoàn Huệ Phong cũng nằm trong danh sách. Chử Lượng mang theo một bộ phận cán bộ thị trấn ở giữa đốc thúc phối hợp. Đồng thời dựa theo quy định mà bắt đầu bồi thường nợ nần.

Có chín doanh nghiệp tỏ vẻ phản đối về việc chuyển đổi mặt hàng sản xuất. Quý Kiến Quốc nhìn chăm chăm vào chín doanh nghiệp này. Mặc kệ đối phương sản xuất mặt hàng gì, trước tiên chùi móng cho thật sạch sẽ, không lưu lại gì rồi nói sau.

Còn lại tám doanh nghiệp, tài sản tương đối còn tốt. Căn cứ vào xí nghiệp tự nguyện báo danh và xét duyệt của thị trấn, bước đầu xác định được danh sách những xí nghiệp hợp tác với dệt Phong Thái. Nếu là người biết để ý thì tám doanh nghiệp này cơ bản đều sát liền nhau. Nếu ngày sau dệt Phong Thái thu mua thành công, rất nhanh có thể nối thành một mảnh, bất kể là tạo ra căn cứ cho dệt Phong Thái hay là hình thành vòng tròn khai thác phát triển thì đều rất đáng chờ mong.

Điều này đương nhiên là một trong những yêu cầu của dệt Phong Thái. Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh đã đoán được, dệt Phong Thái thu mua những nhà máy này, không phải xem trọng sản lượng của phân xưởng đó mà là đất. Điều này cũng lộ ra ý đồ của Trịnh Phong Thái trong chiến lược kéo dài lĩnh vực bất động sản.

Bành Viễn Chinh ra vẻ không biết. Hắn mặc kệ dệt Phong Thái thu mua những hạng mục này về sau sẽ làm cái gì. Chỉ cần ở trên địa bàn thị trấn Văn Thủy, vì thị trấn mà mang lại hiệu quả và lợi ích, đẩy mạnh phát triển kinh tế là được rồi. Bù lại bởi vì những nhà máy dệt đóng cửa mà làm cho giá trị sản xuất của thị trấn Văn Thủy bị thiếu hụt.

Buổi chiều, Chữ Lượng vội vã xông vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, hấp tấp nói:

- Bí thư Bành, Cầu Tam Lập bị bắt rồi.

Bành Viễn Chinh tinh thần rung lên, bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Ở đâu?

- Bí thư Bành, thằng nhãi này mang theo vợ con chạy đến nhà một người bà con ở tỉnh Giang Nam. Nhưng một gia đình từ ngoài chạy đến, làm sao mà giấu được. Các đồng chí ở khu đó đã đến tố cáo, lập tức phái người đuổi đến ngay. Ngay tại chỗ phối hợp với công an ở đó, vừa mới đưa một nhà sáu người về.

- Được rồi, Phó bí thư Chữ, lập tức thông báo cho toàn bộ thị trấn. Đồng thời phối hợp với cảnh sát, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất thanh toán nợ nần và thanh lý tài sản nhà máy dệt len Tam Lập. Yêu cầu phải làm theo trình tự. Đóng tài khoản tại ngân hàng của Cầu Tam Lập lại, nghĩ biện pháp, trước tiên thanh toán tiền lương cho công nhân và những nơi cung ứng vật liệu trước rồi nói sau.

Chữ Lượng gật đầu, vừa tính rồi khỏi thì lại nghe Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Phó bí thư Chữ, hãy thảo một văn bản báo cáo, đem sự việc viết cho rõ ràng, rồi gửi cho Quận ủy và UBND quận. Chúng ta phải đem những công tác của mình báo lên trên, tránh cho ở trên đâm chọt.

Chữ Lượng do dự một chút, cười nói:

- Bí thư Bành, ăn ngay nói thật hay là...

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Cứ nói tình hình thực tế, không cần khuếch đại, cũng không cần quá mờ nhạt. Cầu Tam Lập chạy trốn, ở quận sớm đã biết. Khiến các lãnh đạo quận nghe tin đồn thì chỉ bằng chúng ta gửi báo cáo.

348. Chương 354: Lầy Bất Biến Ứng Vạn Biến

Chữ Lượng ngẫm lại, thấy cũng đúng, liền mỉm cười gật đầu rồi rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng của Chữ Lượng, Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Hai ngày qua, công tác rõ ràng rất nhiều, làm hắn phát mệt. Là nhân vật số một, sự việc gì cũng phải qua tay. Có rất nhiều chuyện đang chờ hắn quyết đoán. Hiện tại đang là thời khắc mẫn cảm, hắn không dám buông tay.

Không phải là hắn không muốn ủy quyền cho cấp dưới. Nhưng là cương vị gì, làm chuyện gì, nói cái gì, người ta cũng đều mưu cầu lợi ích cho mình, càng không muốn thay nhân vật số một gánh vác trách nhiệm.

Ví dụ như Chữ Lượng. Ông ta chịu sự ủy thác của Bành Viễn Chinh phụ trách chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt. Nhưng dính đến những quyết sách trọng đại, ông ta chỉ có thể hướng Bành Viễn Chinh xin chỉ thị, khiến Bành Viễn Chinh tự quyết. Nếu ông ta tự tiện làm chủ, một khi vấn đề xảy ra, ông ta sẽ phải gánh trách nhiệm.

Cái gọi là quyền lực và trách nhiệm có quan hệ trực tiếp với nhau.

Hắn đứng dậy hoạt động vài cái, muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút thì Lý Tuyết Yến bước vào.

- Tuyết Yến, về rồi à?

Bành Viễn Chinh bắt ngồi, trong đôi mắt hiện lên niềm vui.

Lý Tuyết Yến đã chia sẻ công việc rất nhiều với hắn. Có Lý Tuyết Yến ở thị trấn, hắn chỉ phụ trách việc cầm lái thị trấn là được. Nhưng gần đây, bà nội Lý Tuyết Yến qua đời, nên cô phải về quê, không ở trong thị trấn. Khiến cho khối lượng công việc của Bành Viễn Chinh gia tăng.

Lý Tuyết Yến hơi gầy một chút, lặng yên đứng một chỗ, ánh mắt hơi chút phức tạp.

Thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng gật đầu ừ một tiếng.

- Sự việc trong nhà sao rồi? Có cần giúp đỡ gì không?

Bành Viễn Chinh cười hỏi.

- Cơ bản đều đã xử lý xong. Tôi nghe nói công tác của thị trấn rất bận rộn, nên tranh thủ trở về.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười, rồi ngồi lên ghế salon.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Vậy thì tốt. Tuyết Yến, khi nào thì đi làm lại?

- Ngay bây giờ!

Lý Tuyết Yến gật đầu.

Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng mà cười:

- Trở về thật đúng lúc. Tôi đang đẩy mạnh chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt trong thị trấn. Còn có mấy hạng mục không thể dừng lại. Nhân sự trong trấn thật sự không đủ.

Lý Tuyết Yến lắng lắng nghe. Kỳ thật vừa rồi cô nói chuyện với Lý Tân Hoa hơn nửa giờ, nên có hiểu biết một chút về công tác của thị trấn.

Bành Viễn Chinh lời còn chưa nói hết thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hắn thuận tay bắt lấy, cười nói:

- Alo, tôi Bành Viễn Chinh nghe đây.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không nhanh không chậm của Tần Phượng:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi Tần Phượng đây.

- Ô, Bí thư Tần!

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Lãnh đạo có chỉ thị sao?

- Có chuyện cần nói với cậu.

Tần Phượng thản nhiên cười;

- Vừa rồi, Chủ tịch Tô đến dệt Phong Thái điều tra nghiên cứu. Đi không ít người.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Anh ta đến dệt Phong Thái để làm gì?

Tần Phượng trầm mặc một chút, không kìm nổi sẵn giọng:

- Cậu ít giả bộ một chút đi. Anh ta đến dệt Phong Thái để làm gì, cậu còn không rõ? Được rồi, tôi đang bận, cứ như vậy đi.

Tần Phượng tức giận liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh cúp ống nghe, không kìm nổi nhú mày.

Lý Tuyết Yến nhìn chằm chằm vào hắn:

- Sao, có phiền toái à?

- Cũng không phải phiền toái. Thôi đi, không nói chuyện này nữa.

Bành Viễn Chinh phát tay, không muốn tiếp tục nói chuyện này với Lý Tuyết Yến, chủ động chuyển đề tài:

- Tuyết Yến, năm ngoái, ở quận có một Chủ tịch quận mới đến, tên Tô Vũ Hoàn. Là cán bộ ở thủ đô trao quyền cho cấp dưới. Cố Khải Minh được điều nhiệm đến làm Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng. Chuyện này cô có biết không?

- Cũng có nghe nói. Tô Vũ Hoàn này tôi cũng biết. Anh ta lúc trước làm Phó chủ tịch huyện lân cận. Một năm trước tôi cũng có giao tiếp qua một lần.

Lý Tuyết Yến khoe miệng nhếch lên, làm như không muốn nói nhiều về Tô Vũ Hoàn, liền đứng lên nói:

- Đi, tôi muốn tìm hiểu lại công việc một chút.

Bành Viễn Chinh có chút tò mò nhìn cô vội vàng, như thoáng chút suy nghĩ.

Hai giờ rưỡi chiều.

Đoàn xe ô tô do Chủ tịch quận Tô đến dệt Phong Thái điều tra nghiên cứu. Đi theo còn có lãnh đạo chủ chốt của UBND quận, Ủy ban Kinh tế Thương mại, phòng Tài chính, Ủy ban Xây dựng, bộ Thương nghiệp. Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng cũng bị Tô Vũ Hoàn điểm danh đi theo.

Trịnh Anh Nam cùng chồng là Lưu Quang và một số Phó tổng giám đốc đứng ở ngoài cổng chờ sẵn. Thấy một đoàn xe thật dài trời đến, thì không kìm nổi có chút trợn mắt há hốc mồm.

Trịnh Anh Nam tuyệt đối không ngờ, một Chủ tịch quận xuống dưới điều tra nghiên cứu lại mang theo nhiều nhân viên như vậy. Phái đoàn này, so với Chủ tịch thành phố, Chủ tịch tỉnh chẳng kém bao nhiêu.

Tô Vũ Hoàn dừng xe phía trước. Phó chánh văn phòng UBND quận Khổng Tường Quân vội vàng nhảy xuống, thay Tô Vũ Hoàn mở cửa xe. Tô Vũ Hoàn khoác chiếc áo gió màu đen, đeo cặp mắt kính gọng vàng, tóc chải cẩn thận, khí chất nho nhã. Y đứng đó nhìn xung quanh. Chu Đại Dũng và mười mấy chủ quản bộ môn của quận liền vây quanh lại, uy thế càng nhiều.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang liếc mắt nhìn nhau, cười nói:

- Chủ tịch quận Tô! Phó chủ tịch quận Chu.

Tô Vũ Hoàn mỉm cười, chủ động bắt tay Trịnh Anh Nam:

- Trịnh tổng, Lưu tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tôi công tác ở huyện lân cận cũng nghe nhắc đến tên hai người. Là một xí nghiệp tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố Tân An.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng cười:

- Chủ tịch Tô quá khen rồi. Hoan nghênh lãnh đạo đến dệt Phong Thái của chúng tôi điều tra nghiên cứu.

Tô Vũ Hoàn cười, nhìn Trịnh Anh Nam:

- Công tác thị sát thì chưa nói tới. Tôi tới là để học tập kinh nghiệm. Hai năm qua, ngành dệt trong nước rất tiêu điều, nhưng tôi gần đây nghe nói, dệt Phong Thái của chúng ta cũng là nghịch thế mà lên. Không chỉ kháng trụ được thị trường đè ép, mà còn giữ vững tốc độ tăng trưởng. Điều này thật không dễ dàng.

Bởi vậy, tôi cùng với lãnh đạo bộ môn có liên quan của quận, đến đây để học hỏi kinh nghiệm, đồng thời để cung cấp một chút kinh nghiệm cho các xí nghiệp khác.

Trịnh Anh Nam trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng lại nhiệt tình mời đám người Tô Vũ Hoàn vào trong công ty. Đồng thời, đại diện cho tập đoàn hướng Tô Vũ Hoàn và mọi người giới thiệu về tình hình sản xuất kinh doanh của công ty. Sau đó dẫn mọi người đi tham quan một chút.

2h30 đến, mãi cho đến 4h30 mới xong. Trong hai giờ này, Tô Vũ Hoàn không có đề cập đến bất luận một vấn đề mang tính thực chất nào, chỉ xem, hỏi mà thôi.

Cho đến trước khi lên xe, Tô Vũ Hoàn đột nhiên nắm tay Lưu Quang cười nói:

- Lưu Tổng, nghe nói xí nghiệp các người đang tìm cách đưa ra thị trường? Thủ tục chạy như thế nào rồi? Hai năm gần đây, quốc gia khống chế việc phê duyệt các xí nghiệp dệt đưa ra thị trường, phỏng chừng thao tốt không tốt lắm.

Lưu Quang còn chưa kịp nói cái gì thì Trịnh Anh Nam một bên thân nhiên cười nói:

- Chủ tịch quận Tô, thủ tục dệt Phong Thái của chúng tôi đưa ra thị trường cơ bản đã làm thỏa đáng. Chậm nhất là tháng sau có thể đưa ra thị trường được rồi.

Tô Vũ Hoàn ồ lên một tiếng, quay đầu nhìn Trịnh Anh Nam, cao giọng cười:

- Vậy trước tiên xin chúc mừng Trịnh tổng. Dệt Phong Thái đưa ra thị trường, đây chính là một đại sự trong quá trình phát triển của các doanh nghiệp tư nhân.

Tô Vũ Hoàn sau đó quay sang đám người bên cạnh:

- Dệt Phong Thái là doanh nghiệp tư nhân dẫn đầu. Tôi hy vọng những bộ môn có liên quan phải tăng cường giúp đỡ dệt Phong Thái. Đương nhiên là phục vụ cho tốt, không cần cấp cho xí nghiệp thêm phiền toái.

- Lão Chu, tôi thấy dệt Phong Thái đưa ra thị trường là một đại sự. Ở quận hoàn toàn có thể thừa cơ hội này đẩy mạnh. Tôi đề nghị, chọn một thời gian thích hợp, tổ chức toàn bộ các doanh nghiệp tư nhân trong khu, đến dệt Phong Thái để trao đổi kinh nghiệm.

Tô Vũ Hoàn phát tay. Chu Đại Dũng cười nói:

- Tôi cũng thấy vậy. Các đồng chí ở UBND quận, Ủy ban Kinh tế Thương mại nhớ kỹ quán triệt chứng thực chỉ thị của Chủ tịch quận Tô.

Tô Vũ Hoàn cảm thấy mỹ mãn, xoay người hướng Trịnh Anh Nam và Lưu Quang phát tay, rồi sau đó lên xe.

- Tô Vũ Hoàn rốt cuộc là muốn làm cái gì? Mang nhiều người đến đây như vậy, chuyển động cả nửa ngày, chính là muốn thổi phồng dệt Phong Thái chúng ta? Điều này có chút không bình thường.

Trịnh Anh Nam dừng bước, kéo cánh tay ông xã của mình.

Lưu Quang cũng gạt đầu:

- Em không rõ sao? Thật ra anh đã nhìn thấu anh ta. Anh ta có thể nghe nói chúng ta muốn đưa ra thị trường, nên muốn nhúng tay vào. Lợi dụng chúng ta đưa ra thị trường thành công, to son điểm phần cho anh ta.

Trịnh Anh Nam gạt lên một tiếng:

- Thật không biết xấu hổ. Chúng ta đưa ra thị trường thì có quan hệ gì với anh ta? Anh ta mới đến đây mà.

- Đúng rồi, Lưu Quang, em cảm giác sự việc không đơn giản như vậy. Anh ta khẳng định là có thủ đoạn bịp bợm khác.

- Được rồi, đừng quan tâm nhiều như vậy. Mặc kệ nó.

Lưu Quang cười, nắm tay Trịnh Anh Nam. Hai người bước nhanh về khu vực làm việc. Trở về văn phòng, Trịnh Anh Nam cảm thấy có chút không yên tâm, liền chủ động gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nghe Trịnh Anh Nam nói về việc Tô Vũ Hoàn đến điều tra nghiên cứu dệt Phong Thái, thì đuôi lông mày nhướng lên. Hắn đột nhiên có một trực giác. Tô Vũ Hoàn hoạt động chiều nay tám phần là nhằm vào thị trấn Vân Thủy. Tuy rằng tạm thời mình nhìn chưa ra anh ta đang muốn làm cái gì, nhưng khẳng định sẽ còn có tiếp theo.

Sau khi nói chuyện với Trịnh Anh Nam xong, Bành Viễn Chinh lâm vào suy nghĩ thật lâu.

Suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được điều gì liền quyết định không suy nghĩ nữa. Dù sao, hắn còn nhiều việc phải làm. Nhất định sẽ kiên trì. Cho dù xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không suy sụp. Mặc cho gió táp sóng xô, hắn vẫn lù lù bất động. Mặc kệ cho Tô Vũ Hoàn muốn giở trò bịp bợm gì, hắn hoàn toàn có thể lặng yên theo dõi diễn biến, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh thần sắc khôi phục lại như bình thường, thản nhiên và bình tĩnh.

Lý Tuyết Yến bước chân nhẹ nhàng, cười đưa cho hắn một gói thuốc lá:

- Đây là tôi mang về từ quê, anh hút thử xem. Nghe nói là không tệ.

Bành Viễn Chinh cũng không khách sáo, tùy tay nhận lấy.

Lý Tuyết Yến do dự một lát, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi:

- Phùng tiểu thư không về cùng à?

- Cô ấy bận việc, nên hiện tại đang ở thủ đô, không theo tôi về đây.

Nghe Lý Tuyết Yến nhắc tới Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chinh có chút lúng túng trả lời.

349. Chương 355: Hội Nghị Mở Rộng Của Văn Phòng Chủ Tịch Quận

- Ô, ra là thế! Nhà của Phùng tiểu thư ở Thủ đô? Cô ấy làm nghề gì?

Lý Tuyết Yến lại hỏi.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Ủ, ở Thủ đô. Cô ấy làm việc ở tập đoàn Hoa Vũ, kinh doanh lĩnh vực máy tính và sản phẩm có liên quan.

Lý Tuyết Yến kinh ngạc:

- Tôi tưởng cô ấy là nhà nghiên cứu, không ngờ lại công tác ở doanh nghiệp!

- Cô ấy học ngành lịch sử, trong nhà muốn cô đến đại học Giang Bắc dạy học, nhưng cô ấy thích quản lý xí nghiệp. Đời người ngắn ngủi vài chục năm, tốt nhất là làm việc mình thích, sau này khỏi phải tiếc nuối.

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh quyết định không tiếp tục chủ đề gây lúng túng này nữa, lại nói:

- Tuyết Yến, tôi thấy gần đây cô gầy đi nhiều, phải chú ý giữ sức khỏe một chút!

- Tôi...không sao đâu.

Lý Tuyết Yến nhớ tới người bà vừa mới qua đời của mình, vẻ mặt buồn bã nói:

- Tôi đi về trước, anh nhiều việc quá.

Lý Tuyết Yến không muốn rơi lệ trước mặt Bành Viễn Chinh, xoay người rời đi. Vừa ra khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nước mắt cô liền tràn mi, rơi xuống. Bà nội cô nuôi cô từ nhỏ đến lớn, tình cảm hai bà cháu rất khăng khít, bà bệnh mà qua đời, đối với cô là một nỗi đau to lớn.

Lý Tân Hoa đang vội vã đi đến, thấy hai mắt Lý Tuyết Yến đầm lệ từ phòng làm việc của Bành Viễn Chinh đi ra, hoảng sợ. Cô vội rón rén quay ngược lại phòng làm việc của mình, đợi Lý Tuyết Yến đã khuất dạng, mới đến gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, Ủy ban nhân dân quận thông báo, 10 giờ sáng mai, Ủy ban nhân dân quận triệu tập hội nghị mở rộng của văn phòng Chủ tịch quận, yêu cầu lãnh đạo tới tham dự.

- Hội nghị mở rộng của văn phòng Chủ tịch quận? Gọi tôi đến tham dự?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc:

- Sao hội nghị mở rộng của văn phòng Chủ tịch quận, còn mở rộng đến một Bí thư thị trấn như tôi chứ?

Lý Tân Hoa im lặng. Thông báo của văn phòng quận như vậy, cô chỉ có thể báo cáo và xin chỉ thị. Còn lý do tại sao hội nghị mở rộng của văn phòng Chủ tịch quận mà Bành Viễn Chinh lại phải có mặt, cô không biết.

- Được rồi, tôi đã biết, cô đi đi!

Bành Viễn Chinh phát tay.

Quả nhiên Tô Vũ Hoàn muốn chơi trò bịp bợm. Bành Viễn Chinh nhếch miệng cười, đứng dậy đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, nhả ra một vòng khói.

...

Sáng hôm sau, hội nghị mở rộng của văn phòng Chủ tịch quận tiến hành ở phòng hội nghị của Ủy ban nhân dân quận. Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch thường trực quận Hồ Đức Vĩnh, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng, bốn Phó chủ tịch quận và Trợ lý chủ tịch quận, kiêm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Mạc Xuất Hải đến dự.

Dự thính hội nghị là hơn mười người đứng đầu các ngành và đơn vị trực thuộc quận như Ủy ban Kinh tế Thương mại, Ủy ban xây dựng quận...và cả Bành Viễn Chinh, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy.

Khi Bành Viễn Chinh đến phòng họp, lãnh đạo Ủy ban nhân dân quận còn chưa tới, nhưng lãnh đạo các ngành có liên quan đều đã đến đông đủ. Mọi người nhìn thấy Bành Viễn Chinh cũng tới tham dự, đều rất kinh ngạc. Bành Viễn Chinh là Bí thư Đảng ủy thị trấn, nếu tham dự hội nghị mở rộng bên Quận ủy còn hiểu được, nhưng tới tham dự hội nghị phía Ủy ban nhân dân quận, quả thật hơi khác thường.

Bành Viễn Chinh chào hỏi bắt tay một số lãnh đạo các đơn vị, rồi tìm một góc ngồi xuống, bình tĩnh chờ đợi.

Hắn không biết Tô Vũ Hoàn muốn làm cái gì, nhưng trong lòng hắn đã sớm chuẩn bị tư tưởng để đối phó.

Vài phút sau, bắt đầu lục tục có lãnh đạo Ủy ban nhân dân quận bước vào. Chu Đại Dũng vừa vào cửa, liếc mắt nhìn thấy Bành Viễn Chinh, thầm nhủ mày. Thật ra y cũng không rõ Tô Vũ Hoàn đột nhiên triệu tập hội nghị này với mục đích gì. Trước đó Tô Vũ Hoàn cũng không trực tiếp báo cho các Phó chủ tịch quận mà để Khổng Tường Quân thông báo.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng gặp nhau, hai người nhìn nhau mỉm cười, không nói gì.

Chỉ hai phút sau, cửa phòng họp mở ra, Khổng Tường Quân xuất hiện, trong tay cầm bản ghi chép hội nghị. Tô Vũ Hoàn thông thả đi đến, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười ôn hòa, rất có phong độ.

Chu Đại Dũng thầm lắc đầu, thầm nghĩ người này thoát nhìn không kiêu ngạo. Nhưng thật ra rất kiêu cách, hơn nữa, từ trong bản chất, lộ ra vẻ cao cao tại thượng ngạo mạn, cho dù y che dấu rất kỹ.

- Chủ tịch quận Tô!

- Lãnh đạo!

Rất nhiều lãnh đạo ngành đứng lên chào Tô Vũ Hoàn. Tô Vũ Hoàn mỉm cười, không ngại bắt tay từng người một, thật lâu sau mới ngồi xuống vị trí dành cho mình.

Sau khi ngồi xuống, y quay sang hỏi Khổng Tường Quân:

- Đồng chí Tường Quân, Bành Viễn Chinh thị trấn Vân Thủy có tới không?

Thật ra trong nháy mắt vào cửa, y đã thấy Bành Viễn Chinh ngồi trong góc, bắt quả chỉ giả bộ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy giơ tay lên:

- Chủ tịch quận Tô, tôi tới rồi!

- Hả? Đồng chí Viễn Chinh đã đến, các đồng chí cũng đã có mặt đông đủ, vậy chúng ta họp.

Tô Vũ Hoàn liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, phát tay.

- Đây là lần đầu tiên kể từ khi đến quận Tân An công tác, tôi triệu tập hội nghị, lại là hội nghị mở rộng. Sở dĩ triệu tập các đồng chí đến, một mặt là có công tác muốn bố trí, mặt khác cũng muốn gặp mặt mọi người một lần, dù sao còn một số đồng chí tôi chưa từng gặp.

Tô Vũ Hoàn từ tốn nói, phần lớn là lời khách sáo và vô nghĩa. Nhưng cũng không thể tránh được, làm lãnh đạo, để bảo đảm quyền uy của mình, có đôi lúc cũng phải nói vài lời khách sáo.

Bành Viễn Chinh lắng lắng nghe, hơi lim dim mắt.

Tô Vũ Hoàn còn chưa đi vào chủ đề, tuy nhiên, Bành Viễn Chinh khẳng định nó liên quan tới chuyển đi điều tra khảo sát của y tới tập đoàn dệt Phong Thái ngày hôm qua. Mà như vậy, cũng liên quan tới việc hấn đẩy mạnh thanh lý và chỉnh đốn xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy.

Quả nhiên, sau khi rào đón gần mười phút, Tô Vũ Hoàn đi vào chủ đề chính.

- Hai năm gần đây, thị trường ngành dệt trong nước hết sức trì trệ, khắp cả nước không ít các xí nghiệp quốc doanh bị đóng cửa, ở thành phố, thậm chí ở quận chúng ta cũng có tình trạng này.

Ở quận chúng ta, đa số các doanh nghiệp tư nhân đều ở thị trấn Vân Thủy, mà trong đó, số các xí nghiệp dệt lại chiếm tỉ lệ rất cao. Gần đây, lợi nhuận của các xí nghiệp dệt cứ trượt dài đi xuống, đồng chí Viễn Chinh, có đúng như vậy không?

Tô Vũ Hoàn cười nhìn Bành Viễn Chinh phát tay.

Trong lòng hơi căng thẳng, Bành Viễn Chinh trầm nghĩ: rốt cục đã đến rồi đây, nhưng không biết là viên đạn bọc đường hay súng thật, đạn thật?

- Đúng vậy, thưa Chủ tịch quận Tô và các vị lãnh đạo quận. Về vấn đề của các xí nghiệp dệt, năm ngoái chúng tôi đã báo cáo lên Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, mà trước đó, đã diễn ra cuộc bãi công xuống đường của công nhân xí nghiệp dệt, còn gần đây, lại có một chủ nhà máy ôm tiền lẫn trốn, vừa mới bị công an truy bắt quy án.

Phải nói, đa số các nhà máy dệt nhỏ đã không thể tiếp tục kinh doanh, cho nên, trước mắt chúng tôi đang đẩy mạnh thanh lý và chỉnh đốn các xí nghiệp...

Bành Viễn Chinh còn chưa dứt tiếng, đã bị Tô Vũ Hoàn cắt ngang:

- Ủ, đồng chí Viễn Chinh, tạm thời dừng lời, lát nữa tôi sẽ để đồng chí lên tiếng.

Bành Viễn Chinh nhếch miệng, chậm rãi ngồi xuống.

Tô Vũ Hoàn cười cười, lại cao giọng nói:

- Thoạt nhìn, thị trường cả nước không tốt, các xí nghiệp dệt lớn thua lỗ, đó là tình hình chung, một mình quận chúng ta không thể chống lại. Nhưng ngẫm lại một cách cẩn thận, có phải nguyên nhân là do chính sách và sự hỗ trợ của chính quyền chúng ta chưa đến nơi đến chốn và phương thức quản lý xí nghiệp còn lạc hậu?

Ngày hôm qua tôi và một số đồng chí các ngành liên quan ở quận đến tập đoàn dệt Phong Thái khảo sát điều tra nghiên cứu. Tôi xem báo biểu và một số số liệu kinh tế của tập đoàn dệt Phong Thái, doanh nghiệp này không những không thua lỗ, mà còn có lợi nhuận không nhỏ. Không phải chỉ một số xí nghiệp có lợi nhuận mà toàn bộ các xí nghiệp trong tập đoàn đều có lợi nhuận! Vì sao cùng chung hoàn cảnh thị trường, doanh nghiệp này vẫn có lợi nhuận?

Ngoài ra, tập đoàn dệt Phong Thái còn sắp đưa ra thị trường tài chính. Vì sao? Chúng ta cần phải tìm hiểu vấn đề này.

Tô Vũ Hoàn chỉ chỉ vào đầu của mình:

- Tôi cho rằng, tập đoàn dệt Phong Thái có thể thành công, tất có chỗ độc đáo của nó. Kinh nghiệm về sự thành công của họ, đáng để tất cả các xí nghiệp ở quận chúng ta tham khảo học tập.

Phải nói là lập luận của Tô Vũ Hoàn khá rõ ràng. Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng phải thừa nhận, cho đến giờ, Tô Vũ Hoàn không nói điều gì sai. Tuy khuôn mẫu thành công của Tập đoàn dệt Phong Thái không thể lặp lại, nhưng để các xí nghiệp ở quận đến tham khảo học tập là rất nên làm.

Nhưng Bành Viễn Chinh thừa hiểu, mục đích của Tô Vũ Hoàn không chỉ có vậy.

- Tôi nghĩ, nếu chúng ta học được kinh nghiệm thành công của tập đoàn dệt Phong Thái, cố gắng hết sức, giúp các xí nghiệp dệt vượt qua cửa ải khó khăn, khởi tử hồi sinh.

Tô Vũ Hoàn đồng dạ quơ tay:

- Chẳng hạn như thị trấn Vân Thủy có rất nhiều xí nghiệp dệt, không thể dễ dàng đầu hàng, để chúng bị phá sản, đóng cửa. Mà trên thực tế, hơn hai mươi xí nghiệp dệt, liên quan đến công ăn việc làm của mấy ngàn công nhân, hơn trăm triệu sản phẩm, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ? Đây là hành động hết sức vô trách nhiệm!

Bởi vậy, tôi quyết định, Ủy ban nhân dân quận thành lập tổ lãnh đạo công tác xí nghiệp dệt, do tôi làm tổ trưởng, lão Hồ, lão Chu làm tổ phó. Bước đầu tiên, chúng ta phải tổ chức các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy và ở quận đến tập đoàn dệt Phong Thái học tập kinh nghiệm, tìm hiểu cách hoạt động, quản lý của người ta và học cả cách nâng cao ưu thế cạnh tranh của mình trên thị trường!

350. Chương 356: Nên Xử Lý Như Thế Nào Thì Xử Lý

Bành Viễn Chinh nghe vậy, vẫn ung dung thản nhiên.

Động tác của Tô Vũ Hoàn lần này, đơn giản là gác lại và ngăn trở công tác thanh lý, chấn chỉnh xí nghiệp dệt của hắn, mượn cơ học tập kinh nghiệm quản lý của Dệt Phong Thái, vứt cho hắn một một gánh nặng to lớn: đương nhiên Dệt Phong Thái có kinh nghiệm thành công, nhưng có thể dễ dàng học để thành công y như vậy sao?

Cứ tiếp tục thế này, không chỉ các xí nghiệp nhỏ đã ngắc ngoải chắc chắn “chết”, mà ngay cả một số ít nhà máy có thể “khởi tử hồi sinh” cũng đánh mất thời cơ tốt nhất để tổ chức lại. Quan trọng hơn là, tất cả những chuyện này, sẽ trực tiếp phá hoại chiến lược hợp tác của tập đoàn dệt Phong Thái với thị trấn Vân Thủy.

Đương nhiên, Tô Vũ Hoàn hành động như vậy, ngoài mục đích chèn ép Bành Viễn Chinh một cách tinh vi, chủ yếu là muốn quận nhúng tay vào, giành lấy thành tích cho mình. Theo cách này, Tô Vũ Hoàn tiến thoái có thừa, cứu được một xí nghiệp nào, thành tích đều là của y; mà ngay cả nếu tất cả đều là công cốc, y cũng nhờ vào tuyên truyền và lãng xê việc đưa ra thị trường của Dệt Phong Thái, thực hiện mục đích chính trị cá nhân của mình.

Về cục diện rối rắm của các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy trong tương lai, đã có Bành Viễn Chinh và bộ máy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy giờ đầu chịu báng thay y rồi!

Phải nói, về mưu kế và thủ đoạn chính trị, Tô Vũ Hoàn mạnh hơn rất nhiều so với người tiền nhiệm là Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, tầm nhìn cũng rộng hơn.

Lời lẽ chính nghĩa, đúng lý hợp tình, khiến Bành Viễn Chinh không thể công khai phản đối, đây là chỗ cao minh của Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn ngằm liếc nhìn Bành Viễn Chinh, thấy hắn không mạnh mẽ phản ứng, âm thầm cười lạnh. Đột nhiên, y nhìn Hồ Đức Vịnh và Chu Đại Dũng cười nói:

- Lão Hồ, lão Chu, hai người cũng cho ý kiến đi!

Hồ Đức Vịnh trầm ngâm một chút, cười nói:

- Tôi cho rằng ý tưởng của Chủ tịch quận Tô là khả thi. Đúng như Chủ tịch quận Tô nói, thị trấn Vân Thủy có nhiều xí nghiệp dệt như vậy, không thể nói từ bỏ là từ bỏ, ít nhất, sau khi chúng ta đã cố gắng hết cách, mới bàn tới vấn đề cho các xí nghiệp này phá sản!

Hồ Đức Vịnh hoàn toàn theo ý của Tô Vũ Hoàn, không có một chút quan điểm cá nhân nào.

Chu Đại Dũng hơi chần chờ một chút. Theo tình cảm cá nhân, y không muốn cùng Tô Vũ Hoàn gây khó dễ cho Bành Viễn Chinh; nhưng về góc độ công tác ở quận, một Phó chủ tịch quận như y, không thể trực tiếp làm trái lại người đứng đầu chính quyền quận.

Bởi vậy, Chu Đại Dũng thầm than một tiếng, thoáng liếc nhìn Bành Viễn Chinh với ý xin lỗi, nói qua loa:

- Tôi cũng tán thành ý kiến của Chủ tịch quận Tô và Chủ tịch quận Hồ. Tôi chỉ xin bổ sung một chút: công tác thanh lý và chỉnh đốn các xí nghiệp dệt có lẽ nên tiến hành song song? Nên chăng trước hết để cho thị trấn Vân Thủy báo cáo lên quận về tình hình của các xí nghiệp dệt, xem xét kỹ từng trường hợp để có cách giải quyết tương ứng? Cá nhân tôi cho rằng, có một số xí nghiệp nhỏ có thể cứu vãn, nhưng những xí nghiệp không còn khả năng cứu vãn, cứ tiếp tục cố cứu, sẽ càng thua lỗ thêm.

Chu Đại Dũng có thể có thái độ dung hòa như vậy, là đã đáng quý rồi. Y nói như vậy, rất có khả năng đắc tội với Chủ tịch Tô Vũ Hoàn.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thoáng nhìn Chu Đại Dũng mỉm cười.

Quả nhiên Tô Vũ Hoàn nhú mày, thản nhiên nói:

- Trước hết thành lập tổ lãnh đạo công tác, công việc này giao cho lão Hồ phụ trách, các ngành và đơn vị ở quận phối hợp chặt chẽ. Tôi hy vọng các đồng chí tập trung tinh thần, coi trọng cao độ, cố gắng làm việc hiệu quả. Cuối tuần có hội nghị thường vụ Quận ủy, tôi muốn thấy hiệu quả công tác, thăm dò tình hướng căn bản, sau đó đưa ra thảo luận ở hội nghị thường vụ Quận ủy.

Mặt khác, lão Hồ, bảo văn phòng Ủy ban nhân dân quận liên hệ với Dệt Phong Thái, xem có phải cuối tháng 3, công ty họ đưa ra thị trường hay không? Hỏi rõ ràng cụ thể thời gian, quận có thể phối hợp tuyên truyền một chút, chuyện này có tác dụng thúc đẩy rất mạnh đối với doanh nghiệp tư nhân toàn quận.

Hồ Đức Vịnh gật đầu:

- Được!

Thật ra Tô Vũ Hoàn vốn muốn đem việc này giao cho Chu Đại Dũng, nhưng thái độ vừa rồi của Chu Đại Dũng khiến y bất mãn và đổi ý.

Nói xong, Tô Vũ Hoàn nhìn mọi người và Bành Viễn Chinh hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh có ý kiến gì không? Có thể phát biểu. Mọi người có ý kiến gì, có thể thoải mái đề xuất! Tôi cùng với Chủ tịch quận Hồ, Chủ tịch quận Chu chăm chú lắng nghe!

Mọi người im lặng. Tô Vũ Hoàn làm Chủ tịch quận, đã nói rõ ý kiến trước mặt mọi người, ngay cả phân công lãnh đạo quản lý cũng đã sắp xếp rõ ràng, còn ấn định cả thời gian, thế thì còn nói cái gì nữa? Không còn gì để nói!

Thấy không ai hé răng, Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng lên nói:

- Chủ tịch quận Tô, các vị lãnh đạo, các đồng chí, tôi xin đưa ra một chút ý kiến cá nhân. Ủy ban nhân dân quận thành lập tổ lãnh đạo công tác xí nghiệp dệt, do Chủ tịch quận Tô đứng ra phụ trách, cho thấy sự coi trọng cao độ của quận đối với công việc này, đồng thời cũng là quan tâm và ủng hộ đối với công tác của thị trấn Vân Thủy chúng tôi, tôi rất tán thành và phục tùng quyết định của tổ chức.

Học tập kinh nghiệm thành công của Dệt Phong Thái là rất cần thiết. Nhưng nguyên nhân Dệt Phong Thái thành công, có tính đặc biệt và duy nhất, tôi cho rằng không thể rập khuôn được. Đây không phải đầu cù là, có công thức và hình thức nhất định là có thể sử dụng, nếu vậy, làm gì có hiện tượng các xí nghiệp dệt liên tục phá sản, đóng cửa?

Cho nên, học tập Dệt Phong Thái không thành vấn đề, nhưng học như thế nào lại là một vấn đề. Quan trọng hơn là, cần phải báo cáo với lãnh đạo quận một chút, tình hình các xí nghiệp dệt khác ở quận, tôi không được biết, cũng không có quyền lên tiếng, nhưng hầu hết các xí nghiệp dệt ở thị trấn chúng tôi đều đã không chống đỡ nổi. Chính quyền ra mặt duy trì việc sản xuất, chỉ sợ khiến xí nghiệp càng tổn thất lớn hơn. Tôi kiên trì cho rằng, nên đóng cửa phải đóng cửa đúng lúc, nên chuyển đổi mặt hàng sản xuất, nhất định phải chuyển đổi kịp thời.

Dù sao, đây đều là doanh nghiệp tư nhân, nếu các xí nghiệp lựa chọn tiến hành thủ tục phá sản, thị trấn và quận cũng không thể khống chế và can thiệp.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, từ từ ngồi xuống.

Thái độ của hắn rất bình thản, không giáp mặt chống lại Tô Vũ Hoàn, khiến Chu Đại Dũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Y lo Bành Viễn Chinh quá mức sắc sảo, trực tiếp trở mặt với Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn nhìn Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Đồng chí Viễn Chinh, đây không phải là can thiệp, mà là hướng dẫn và trợ giúp, là hỗ trợ bằng chính sách! Tôi không tin, các chủ xí nghiệp sẽ cam tâm tình nguyện từ bỏ, chấp nhận thua lỗ. Được rồi, các đồng chí khác còn có ý kiến khác hay không? Nếu không, chúng ta tan họp!

...

Chu Đại Dũng có ý đi cuối cùng, sóng vai với Bành Viễn Chinh ở hành lang, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, cậu dự định làm thế nào bây giờ?

- Tôi nên làm cái gì thì xử lý như thế ấy!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Ủy ban nhân dân quận thành lập tổ lãnh đạo công tác xí nghiệp dệt, phụ trách công tác toàn quận, còn công tác ở thị trấn chúng tôi nên làm như thế nào thì làm như vậy, cũng không có mâu thuẫn hay xung đột gì cả.

Bước chân Chu Đại Dũng khựng lại, đột nhiên quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, thấy khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười thông dong, thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai hắn, rồi bước nhanh rời đi.

Quả nhiên, đúng như y dự liệu, Bành Viễn Chinh ngoài mặt ôn hòa, nhưng trong lòng bình tĩnh, cứng cỏi, có lòng tin và không hề lùi bước. Hắn không đập bàn trước mặt Tô Vũ Hoàn, không có nghĩa hắn sẽ thỏa hiệp, sẽ mù quáng làm theo.

Càng tiếp xúc với Bành Viễn Chinh lâu dài, trong lòng Chu Đại Dũng càng cảm khái một cách không hiểu được. Trong mắt hắn, Bành Viễn Chinh làm việc hết sức nhiệt tình, tư tưởng khoáng đạt, tính cách của hắn tuy mạnh mẽ, cứng rắn nhưng không đặt chuyện cá nhân lên việc công, làm việc gì, cũng nghĩ trước hết đến ích lợi chung và lâu dài chứ không phải vì thành tích cá nhân.

Cố chấp làm việc có ích lợi thực tế cho địa phương, khi thì thà bị gãy chứ không chịu cong, khi thì mềm dẻo có thừa; dùng bối cảnh mạnh mẽ của mình để phục vụ cho công việc, chứ không phải để mau lên chức, đó là hai điều khiến Chu Đại Dũng khâm phục Bành Viễn Chinh nhất.

Nhớ trước kia, y cũng mang một bầu nhiệt huyết bước vào quan trường, muốn tạo dựng một sự nghiệp oanh oanh liệt liệt. Nhưng thời gian trôi qua, tình cảm mãnh liệt của y đã bị thực tế dập tắt, mà sự sắc sảo cũng bị mài mòn. Tới tuổi này và vị trí này, y chỉ muốn cầu an, chủ trương theo đạo trung dung, càng coi trọng tiền đồ chính trị của mình gấp bội.

...

...

Tan họp, Bành Viễn Chinh rời khỏi trụ sở Ủy ban nhân dân quận, đang định lên xe, chợt một nhân viên của văn phòng Quận ủy từ trên lầu chạy xuống, ngăn hắn lại, nói:

- Bí thư Bành, Chủ nhiệm Thẩm tìm anh, bảo anh chờ cô ấy một lát.

Người y gọi là “Chủ nhiệm Thẩm”, chính là thư ký kiêm Phó chánh văn phòng Quận ủy Thẩm Ngọc Lan. Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, liền lên lầu, đi thẳng đến văn phòng của Tần Phượng. Hắn biết Thẩm Ngọc Lan tìm hắn chỉ là cái cớ, thật ra là Tần Phượng tìm hắn.

Thẩm Ngọc Lan đợi ở cửa, thấy hắn tới, khẽ mỉm cười, cũng không nói gì, ra hiệu bảo hắn đi vào.

Nhưng vào văn phòng Tần Phượng, Bành Viễn Chinh giật mình kinh ngạc, hơi bất ngờ: Trong phòng làm việc của Tần Phượng còn có một người, đó là Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Lý.

- Bí thư Tần, Trưởng ban Lý!

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh chào.

Phó trưởng ban Lý mỉm cười, đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta lại gặp mặt.

Tần Phượng cũng cười cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, Trưởng ban Lý chịu sự ủy thác của lãnh đạo Thành ủy và lãnh đạo Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, đến nói chuyện với đồng chí. Tôi đang muốn tìm cậu, nghe nói cậu đang họp, mới chờ để gọi cậu lên đây.

351. Chương 357: Tổ Chức Nói Chuyện – Nhậm Chức Mới

Ban tổ chức cán bộ Thành ủy tìm nói chuyện? Hơn nữa còn là đại diện cho Thành ủy và Ban tổ chức cán bộ Thành ủy? Bành Viễn Chinh ngoài mặt thì mỉm cười, nhưng trong lòng lại rất giật mình.

Điều này hiển nhiên là công tác cá nhân hắn có thay đổi. Hắn với Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bính Nam quan hệ như thế nào thì không cần phải nói. Nhưng trước đó, Tổng Bính Nam không ngờ không có một chút phong thanh nào cho hắn.

Rốt cuộc sao lại như thế?

Bành Viễn Chinh suy nghĩ.

Hắn âm thầm liếc mắt nhìn Tần Phượng, thấy Tần Phượng ánh mắt cũng phức tạp nên trong lòng càng thêm khó hiểu.

Phó trưởng ban Lý mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, cứ ngồi xuống, đừng khấn trương. Hôm nay chỉ là nói chuyện nhẹ nhàng.

- Xin lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ cứ chỉ thị.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ngồi trên sofa, lặng yên nhìn Phó trưởng ban Lý.

Phó trưởng ban Lý gật đầu:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu mặc dù là cán bộ cấp phòng, nhưng không phải là cán bộ do khu Tân An quản, mà là do thành phố quản. Bởi vì cậu là cán bộ hậu bị nhóm đầu tiên do thành phố trọng điểm khảo sát. Tôi nghĩ điểm này cậu hẳn là rõ ràng. Cho nên, tôi hôm nay đại diện cho Ban tổ chức cán bộ Thành ủy tìm cậu nói chuyện, hoàn toàn phù hợp với trình tự tổ chức.

- Gần đây, Thành ủy và UBND thành phố muốn điều chỉnh cơ cấu làm việc của cán bộ cơ sở. Từ đó sẽ điều chuyển những cán bộ của thành phố đến bên ngoài làm việc. Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô Mông Bình Minh được triệu hồi về thành phố đảm nhiệm chức Bí thư Công ủy Thành ủy thành phố Tân An. Trải qua lãnh đạo chủ chốt Thành ủy đề danh, Ban tổ chức cán bộ nghiên cứu, suy xét điều nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh về đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm, Phó bí thư văn phòng thành phố Tân An tại thủ đô.

- đương nhiên, bởi vì là cơ cấu ngoại trú nên cần phải trường kỳ công tác tại thủ đô. Tổ chức cho rằng, trước khi quyết định, nhất định phải trưng cầu ý kiến của cậu một chút.

Phó trưởng ban Lý nói xong, cười híp mắt nhìn Bành Viễn Chinh, chờ câu trả lời của hắn.

Văn phòng tại thủ đô thành phố Tân An là một đơn vị cấp huyện cực rất béo bở. Phó chủ nhiệm chính là cấp Phó huyện. Điều nhiệm Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô, đây rõ ràng là sự đề bạt. Đối với cán bộ cấp phòng mà nói, đây chính là một cơ hội lên chức quý giá. Nhậm chức vài năm, chỉ cần không phạm sai lầm nào thì có thể trở lại thành phố, rất dễ dàng giải quyết cương vị cấp chính huyện.

Đột nhiên được đề bạt? Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô? Bành Viễn Chinh cảm thấy bất ngờ.

Hắn trầm ngâm một chút. Ý nghĩ đầu tiên thoáng hiện lên, cảm thấy nhất định là trong nhà thực hiện, muốn đem hắn trở về thủ đô. Nhưng hắn lập tức gạt bỏ đi. Ông nội Phùng lão luôn kiên trì muốn cho hắn ở lại cơ sở rèn luyện, làm sao có thể vô duyên vô cớ điều hắn về lại thủ đô?

Hơn nữa, cho dù là có điều về, cũng không cần phải là nhậm chức ở văn phòng thành phố Tân An tại thủ đô. Mà trước đó, trong nhà cũng chẳng có tin tức gì truyền ra. Trên cơ bản có thể bài trừ khả năng này.

Như thế xem ra, hắn là do Tổng Bính Nam đột nhiên đề cử hắn. Lấy thân phận bí ẩn của Bành Viễn Chinh mà nói, hắn làm việc tại văn phòng thành phố Tân An tại thủ đô là rất thích hợp.

Trên thực tế, phán đoán của hắn so với thực tế cũng không sai mấy. Đúng là Tổng Bính Nam đề cử.

Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô Mông Bình Minh bởi vì nguyên nhân gia đình nên mãnh liệt yêu cầu trở về thành phố. Lãnh đạo Thành ủy đang suy nghĩ tiếp nhận việc chọn người nên sinh ra một số tranh luận. Điều chuyển ngang một cán bộ cấp phó huyện đi, rất nhiều cán bộ chưa chắc đã đồng ý rời xa gia đình, ngàn dặm đến thủ đô công tác. Mà một tân cán bộ được đề bạt, tất sẽ khiến cho các lãnh đạo khác phải phân tranh.

Một vài Ủy viên thường vụ giằng co với nhau, cuối cùng Tổng Bính Nam hướng Đông Phương Nham đề cử Bành Viễn Chinh. Tổng Bính Nam sau lưng cùng với Đông Phương Nham quan hệ như thế nào thì người khác không thể hiểu hết, nhưng rất nhanh lại cùng một ý nghĩ với Đông Phương Nham sẽ điều Bành Viễn Chinh đến làm Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô.

Nhân vật số một Thành ủy tự mình tổ thái độ, các lãnh đạo khác tất nhiên là không tranh chấp nữa.

Về phần Tổng Bính Nam, sở dĩ trước đó không lộ ra tin tức cho Bành Viễn Chinh. Thứ nhất là sự việc xảy ra đột ngột. Ông ta cũng là nhất thời hứng khởi, cảm thấy đây đối với Bành Viễn Chinh mà nói thì là cơ hội ngàn năm có một. Ông ta cho rằng, chỉ cần theo đúng trình tự của tổ chức, Bành Viễn Chinh khẳng định là sẽ hiểu được mình đã dùng sức nên sẽ cảm kích ông rất nhiều.

Phó trưởng ban Lý mỉm cười chờ đợi Bành Viễn Chinh trả lời. Nhưng câu trả lời của Bành Viễn Chinh lại khiến ông hơi chút ngạc nhiên.

- Phó trưởng ban Lý, xin cảm ơn lãnh đạo Thành ủy và Ban tổ chức cán bộ thành ủy đã tín nhiệm tôi. Nhưng nếu có thể, tôi nguyện ý ở lại cơ sở nhậm chức. Tôi trịnh trọng hướng lãnh đạo xin nguyện ý ở lại làm. Mong tổ chức suy xét lời thỉnh cầu của tôi.

Bành Viễn Chinh trịnh trọng nói.

Phó trưởng ban Lý lập tức trợn mắt há hốc mồm. Ông ta làm công tác tổ chức hai mươi năm nay, vẫn lần đầu nghe thấy có cán bộ “dị dạng khẩn cầu” xin miễn đi bổ nhiệm đề bạt của tổ chức. Cấp huyện phó cũng mặc kệ, chỉ muốn làm một Bí thư thị trấn cấp phòng. Đầu óc bị trôi nước hết rồi sao?

Tần Phượng cũng chấn động. Cô có chút ngạc nhiên nhìn Bành Viễn Chinh, trong lúc nhất thời chẳng biết suy nghĩ gì cả.

- Đồng chí Viễn Chinh, câu trả lời và thỉnh cầu của cậu khiến tôi không có bất cứ một chuẩn bị nào.

Phó trưởng ban Lý thở phào một cái, cười khổ:

- Có thể nói cụ thể suy nghĩ của cậu được không?

- Phó trưởng ban Lý, văn phòng tại thủ đô rất quan trọng. Tôi biết năng lực làm việc của mình còn khiêm khuyết. Chưa đủ để đảm nhiệm cương vị này. Cá nhân tôi công tác thay đổi là việc nhỏ, nhưng ảnh hưởng đến công tác chính thể của tổ chức là chuyện lớn. Tôi hướng tổ chức thỉnh cầu được giữ lại, tiếp tục ở cơ sở để rèn luyện. Xin lãnh đạo phê chuẩn.

Bành Viễn Chinh cũng không nói gì nhiều, nhưng thái độ rất kiên định. Hắn không muốn đến văn phòng thủ đô để làm Phó chủ nhiệm gì đó, cho dù là cấp phó huyện hắn cũng không thèm. Hắn xem ra, việc ra ngoài công tác này, làm nhiệm vụ “liên lạc viên” không chỉ lãng phí thời gian mà còn tiêu đi ý chí, khát vọng thực hiện chính trị của mình.

Quan trọng hơn, những biện pháp thi hành chính trị ở thị trấn Vân Thủy bố cục đã xây dựng xong. Các hạng mục công tác cũng đang đẩy mạnh. Hắn không thể bỏ dở giữa chừng. Về phần cấp bậc quan chức, giải quyết cấp cục phó, thậm chí là cấp huyện cục chỉ là chuyện sớm hay muộn. Kỳ thật, với thân phận tôn tử Phùng gia của hắn, nếu đơn thuần làm quan, thì không cần nói đến cấp huyện cục, cho dù là cấp Sở, cấp Cục cũng không thành vấn đề.

Bành Viễn Chinh quyết định lập tức tìm Tống Bính Nam nói chuyện. Mặc kệ Tống Bính Nam nói cái gì, hắn tuyệt sẽ không đến cái văn phòng kia làm Phó chủ nhiệm đâu.

Phó trưởng ban Lý thở dài, nhìn Bành Viễn Chinh hồi lâu mới nói được:

- Được rồi, yêu cầu và suy nghĩ của cậu tôi sau khi trở về sẽ lập tức hướng Trưởng ban Tống báo cáo. Nhưng, đồng chí Viễn Chinh, tôi xin nhắc nhở cậu, tổ chức bổ nhiệm không phải là trò đùa. Nếu tổ chức không phê duyệt thỉnh cầu của cậu thì hy vọng cậu phải phục tùng quyết định của tổ chức.

Phó trưởng ban Lý trở về báo cáo lại với Tống Bính Nam. Phó trưởng ban Lý đi rồi, Tần Phượng lập tức đóng cửa, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu có phải uống lộn thuốc rồi hay không? Lúc này được đề bạt lên cấp phó huyện chính là một cơ hội. Cậu ở văn phòng tại thủ đô làm việc khoảng hai năm, sau đó trở về không làm chức Cục trưởng thì cũng là Chủ tịch quận.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Vậy tại sao Mông Bình Minh lại không trở về làm chức Cục trưởng hoặc Chủ tịch quận?

- Tình huống không giống với. Anh ta là chủ động yêu cầu, mà tình hình của cậu lại khác hoàn toàn so với anh ta.

Tần Phượng cau mày nói:

- Cán bộ cấp cục phó cũng mặc kệ, chỉ muốn ở lại thị trấn Vân Thủy, làm một Bí thư Đảng ủy của thị trấn. Bành Viễn Chinh, tôi thật sự không hiểu nổi.

Bành Viễn Chinh im lặng. Hắn không có cách nào giải thích với Tần Phượng, cũng không cách nào cùng Tần Phượng kết nối. Bởi vì suy nghĩ của hắn, giá trị chính trị của hắn không cùng trên một đường thẳng với những cán bộ khác.

- Bí thư Tần, tôi chỉ muốn ở lại cơ sở làm những chuyện thật sự. Đến văn phòng thủ đô nhậm chức, mỗi ngày đều làm chuyện tiếp đón, tôi ghét nhất chính là cuộc sống này.

Bành Viễn Chinh lấy ra một điều thuốc. Lúc này, Tần Phượng thật kỳ lạ khi không phản đối hắn hút thuốc trong phòng làm việc của cô.

- Hơn nữa, Bí thư Tần cũng biết, tôi ở thị trấn Vân Thủy nửa điểm cũng không muốn bỏ dở giữa chừng những gì tôi đang làm. Nếu tôi đi rồi, những công trình này sẽ ngừng lại, cấp cho thị trấn bị tổn thất nghiêm trọng.

Bành Viễn Chinh nói xong, thanh âm tuy không lớn nhưng lại rất kiên định.

Chỉ vì làm những chuyện thật sự, buông tha cho việc lên chức. Người như vậy không chắc là duy nhất, nhưng tuyệt đối giống như lông phượng và sừng lân. Tần Phượng ánh mắt lóe ra. Cô nhìn Bành Viễn Chinh

thật lâu không nói nên lời. Cô có thể cảm giác được Bành Viễn Chinh lời nói đích thật chân thành. Cô tin rằng Bành Viễn Chinh nói không phải là giả bộ. Mà trên thực tế, hẳn dường như không cần giả bộ.

Đây thật sự không phải là một người thanh niên bình thường. Tần Phượng trong lòng đan xen những tình cảm phức tạp. Hôm nay Bành Viễn Chinh thái độ khác thường gần như là thay đổi quan điểm của cô, mà cũng đồng thời thay đổi giá trị của Bành Viễn Chinh trong lòng cô.

- Haiz!

Tần Phượng có chút vô lực phát tay:

- Thôi đi, cậu cứ về suy nghĩ thật kỹ. Đừng nhất thời kích động mà đưa ra quyết định, tránh cho tương lai phải hối hận.

- Haha, Bí thư Tần cứ yên tâm, tôi sẽ không hối hận đâu. Đương nhiên, nếu tổ chức cuối cùng vẫn quyết định điều tôi đến văn phòng tại thủ đô thì tôi cũng sẽ phục tùng quyết định của tổ chức.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, hướng Tần Phượng gật đầu rồi nghênh ngang bỏ đi.

Phó trưởng ban Lý vội vàng vội vàng gõ cửa phòng Tổng Bí thư Nam.

Tổng Bí thư Nam thấy thần sắc của ông ta có chút cổ quái thì cười bảo:

- Lão Lý, anh không phải đến Tân An tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện sao? Nói chuyện sao rồi?

Phó trưởng ban Lý cười khổ nói:

- Trưởng ban Tổng, nói chuyện xong rồi, nhưng tên tiểu tử kia không ngờ lại cự tuyệt đến văn phòng tại thủ đô nhậm chức.

Tổng Bí thư Nam ngẩn ra, cau mày nói:

- Sao lại thế này?

- Cậu ta nói năng lực cá nhân không đủ, còn trẻ, sợ không thể đảm nhiệm được công tác, đề xuất được giữ lại làm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, yêu cầu tổ chức trình trọng suy xét thỉnh cầu của cậu ta.

Phó trưởng ban Lý nhẹ nhàng nói.

Tổng Bí thư Nam đuôi lông mày nhướng lên.

Thật lâu sau, Tổng Bí thư Nam phát tay:

- Được rồi, lão Lý, tôi đã biết. Anh cứ về trước đi. Chuyện này nói sau.

Phó trưởng ban Lý gật đầu rời khỏi. Kỳ thật thì Phó trưởng ban Lý trong lòng cảm giác rất kỳ lạ. Ở thành phố cao thấp không ai là không biết Bành Viễn Chinh là người có liên quan đến Tổng Bí thư Nam. Lần này là Tổng Bí thư Nam mạnh mẽ đề cử, Bành Viễn Chinh mới có cơ hội cất nhắc. Nhưng có trời mới biết đối phương không ngờ lại từ chối, chẳng phải là quái gở sao?

352. Chương 358: Thà Làm Đầu Gà Còn Hơn Đuôi Phượng

Phó trưởng ban Lý đi rồi, Tổng Bí thư Nam do dự một chút, nhưng không trực tiếp tìm Bành Viễn Chinh mà gọi điện thoại cho Tổng Quả, dặn y hỏi thăm Bành Viễn Chinh một chút.

- Tổng Quả, con hãy hỏi cậu ta một chút. Tại sao cậu ta lại không muốn trở về thủ đô. Mau chóng cho ba một câu trả lời.

Tổng Bí thư Nam trầm giọng nói.

Tổng Bí thư Nam xem ra, mình đã tiến cử và an bài, đối với Bành Viễn Chinh mà nói, là một kết cục rất thỏa đáng và thiện ý. Giải quyết được cấp phó cục cho Bành Viễn Chinh, lại còn có thể để y trở về thủ đô.

Tổng Quả ngẫm nghĩ một chút, không khỏi cười nói:

- Ba, con thấy ba làm điều thừa rồi. Ba bảo Bành Viễn Chinh về lại thủ đô, cậu ta nhất định sẽ không vui. Hơn nữa, Phùng gia đem cậu ta đặt ở Tân An, chính là muốn cậu ta ở đây để được rèn luyện. Về lại thủ đô nhậm chức, đối với cậu ta chẳng có ý nghĩa gì.

- Đây là một cơ hội, giải quyết cấp phó huyện, chính là một cánh cửa tiến lên.

Tổng Bính Nam thần nhiên nói:

- Bỏ qua cơ hội này, về sau không biết đợi khi nào mới có cơ hội nữa.

- Ba, cấp phó huyện thì sao? Ba đã quên một câu rồi “Làm đầu gà còn hơn đuôi phượng”. Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô, cả ngày chỉ biết ngênh đón thì trong tay còn có quyền lực gì? Đừng nhìn Bí thư Đảng ủy thị trấn cấp bậc rất thấp, nhưng tuyệt đối quyền lực không nhỏ.

Tổng Quả cười hì hì:

- Ba, ba thật sự là chẳng hiểu gì về Bành Viễn Chinh. Cậu ta là một người rất mạnh mẽ và có khát vọng. Cậu ta chắc chắn sẽ không ham cái lợi cực nhỏ như thế này.

- Ba, ba ngẫm lại mà xem. Cậu ta ở thị trấn Vân Thủy cục diện đã mở ra, xây dựng được nhiều mầm mống. Nhiều lắm là một hai năm nữa, cậu ta sẽ thu hoạch được rất nhiều. Cậu ta làm sao có thể bỏ lỡ giữa chừng? Nói sau, cậu ta cũng là một người rất cụ thể. Văn phòng tại thủ đô đối với cậu ta mà nói không phải là lựa chọn tốt.

Lời nói của Tổng Quả khiến Tổng Bính Nam nhiều ít không cho là đúng. Cho rằng ý tưởng của người trẻ tuổi là quá ngây thơ. Ông ta cảm thấy lấy thân phận bí ẩn của Bành Viễn Chinh, nếu hắn làm việc tại văn phòng thủ đô thì có thể rất nhanh chóng làm ra thành tích, đồng thời vì thành phố Tân An mà mang đến nhiều lợi ích hơn nữa.

- Được rồi, đừng bàn ra nữa. Con hãy trực tiếp hỏi cậu ta, sau đó cho ba một câu trả lời. Ba đang chờ đây.

Nói xong, Tổng Bính Nam liền cúp điện thoại.

Kỳ thật thì ông ta còn có chút tư tâm cá nhân, cũng không thể nói ra miệng, cũng chẳng thể cùng con của mình kết nối.

Ông ta tiến cử Bành Viễn Chinh đến đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô, chính là muốn đưa Bành Viễn Chinh đi. Để Bành Viễn Chinh ở lại thành phố Tân An công tác, nhất là công tác tại một thị trấn, mang đến cho ông ta áp lực rất lớn. Ông ta bất cứ lúc nào cũng sợ Bành Viễn Chinh sẽ xảy ra đường rẽ. Đến lúc đó ông ta không thể nào ăn nói với Phùng Bá Đào.

Lúc trước, ông ta đồng ý để Bành Viễn Chinh đến thị trấn Vân Thủy tạm giữ chức, vốn là muốn khiến Bành Viễn Chinh tìm cơ hội quay trở lại cơ quan. Nhưng không muốn nghĩ tới Bành Viễn Chinh tại cơ sở lại kiên quyết làm việc, hấp tấp, mạnh mẽ, dứt khoát, quyết đoán triển khai công tác. Rất có tư thế của một viên tướng trẻ xông ra phía trước.

Điều này làm cho Tổng Bính Nam có chút bận tâm. Thực biết làm việc thì cố nhiên rất đáng khen ngợi. Nhưng cũng từ đó mà chạm đến các lợi ích của địa phương. Quan trường hiểm ác, quan trường ở cơ sở lại càng phức tạp hơn. Cho dù hắn được Tổng Bính Nam và Đông Phương Nham “chú ý” thì cũng không thể tuyệt đối lo cho an toàn của Bành Viễn Chinh được.

Tổng Quả cúp điện thoại, cũng không dám chậm trễ, trực tiếp gọi điện thoại di động cho Bành Viễn Chinh. Nhưng thật lâu mà cũng không có ai tiếp. Y biết rằng, Bành Viễn Chinh hơn phân nửa là để điện thoại ở nhà.

Tổng Quả ngẫm nghĩ một chút, rồi gọi điện thoại đến văn phòng của Bành Viễn Chinh, nhưng vẫn không có người nào tiếp. Kỳ thật, lúc này Bành Viễn Chinh còn chưa trở lại thị trấn, vẫn còn đang trên đường.

Tổng Quả đợi hơn nửa tiếng, rồi gọi lại, rốt cuộc cũng thông. Bành Viễn Chinh nghe được giọng nói Tổng Quả, biết rằng lý do tại sao, thì cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp vào đề.

- Tổng Quả, phiền anh nói với Trưởng ban Tổng một tiếng, cảm ơn ông ấy. Nhưng tôi không muốn trở lại thủ đô. Tôi ở thị trấn công tác mới có được khởi đầu tốt đẹp nên không thể rời khỏi.

- Anh phải biết rằng, một khi tôi rời khỏi thị trấn Vân Thủy, những hạng mục do tôi quản lý, trên cơ bản sẽ phải dừng lại, tạo thành lãng phí thật lớn. Tôi không thể gánh nổi trách nhiệm. Tôi phải trước sau vẹn toàn.

Bành Viễn Chinh giọng nói rất nhẹ, nhưng rất kiên định.

Tổng Quả thở dài một tiếng:

- Viễn Chinh, cậu đã quyết rồi chứ?

Bành Viễn Chinh cười khẽ, rồi hỏi lại:

- Anh còn không hiểu tôi sao?

Tổng Quả biết Bành Viễn Chinh đã hạ quyết đoán, cũng không hỏi cái gì nữa, lại cùng Bành Viễn Chinh nói tào lao vài câu, rồi cúp điện thoại.

Ngày thứ ba, UBND quận thành lập một tổ lãnh đạo phụ trách về các xí nghiệp dệt. Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn đảm nhiệm chức Tổ trưởng. Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vĩnh, Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch Chu Đại Dũng đảm nhiệm chức Phó tổ trưởng. Văn phòng của tổ lãnh đạo thành lập tại UBND quận. Phó chánh văn phòng UBND quận đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng.

Thị trấn Vân Thủy cũng kịp thời đưa ra một người phụ trách bộ môn có liên quan đảm nhiệm chức tổ viên, phối hợp với các bộ môn và đơn vị của UBND quận để triển khai công việc.

Gần như là cùng lúc đó, một tin tức kinh người ở quận truyền ra. Cán bộ hậu bị trẻ tuổi của thành phố Tân An Bành Viễn Chinh, cự tuyệt đề bạt của Thành ủy, không muốn đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô, mà thỉnh cầu ở lại thị trấn Vân Thủy đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn.

Tin tức này có thể nói là một kích bay tận trời xanh, trong nháy mắt đã trở thành một đề tài nghị luận ở quận.

Cán bộ cấp phó huyện không muốn làm, chỉ muốn ở lại thị trấn Vân Thủy chịu khổ. Điều này đi ngược lại quan điểm chính trị của đại đa số người. Rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc. Nhưng có một số người đã nhận ra được tương lai tốt đẹp ẩn sâu trong đó.

Tin tức này đương nhiên cũng truyền đến thị trấn Vân Thủy. Nhưng khác với sự khiếp sợ và khó hiểu của những cán bộ ở quận, những cán bộ ở đây biểu hiện rất khác. Bởi vậy đủ để chứng minh, Bí thư Bành ngoài miệng nói phải làm chuyện thật sự cũng không phải là nói suông. Thà rằng buông tha cho việc lên chức cũng nguyện ý ở lại thị trấn, cùng mọi người đồng cam cộng khổ, vượt qua cửa ải khó khăn. Điều này khiến cho cán bộ thị trấn cảm thán vô cùng. Từ đó tăng thêm tin tưởng và động lực để công tác.

Phòng họp.

Bộ máy liên tịch Đảng chính chủ yếu đề tài thảo luận là truyền đạt văn kiện của UBND quận. Nhưng về sau, lại trở thành một cuộc thảo luận nhiệt liệt về công tác. Bộ máy thành viên cảm thấy rất hưng phấn. Bành Viễn Chinh lần này cự tuyệt thăng quan, chứng minh sự tin tưởng và quyết tâm của hắn trong công tác đầy mạnh. Mà tương ứng, nhiệt tình của các phụ tá cũng được nâng lên.

- Bí thư Bành, hiện tại những hạng mục này cơ bản đã đi vào quỹ đạo. Công trình cải tạo phố buôn bán và xây dựng công viên trung tâm tháng bảy này có thể hoàn thành. Hạng mục khu sản nghiệp đồng thời cũng có thể làm xong trong thời gian đó.

Chủ Lương mỉm cười, châm một điếu thuốc nói:

- Hiện tại, việc chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt cũng đã đến thời điểm mấu chốt. Hết thấy đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Phòng chừng bốn năm tháng nữa, cục diện thị trấn sẽ không còn như vậy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nói:

- Phó Bí thư Chữ nói rất đúng. Các đồng chí, chúng ta phải đứng vững. Qua mấy tháng nữa, sẽ đầy mây mù gặp trăng sáng. Nhưng công tác hiện tại của chúng ta bây giờ không thể buông thả. Dây cung vẫn phải căng, không thể nới lỏng.

- Bí thư Bành, nhưng ở quận yêu cầu tổ chức chúng ta phải đến dệt Phong Thái học tập. Đồng thời ở quận còn yêu cầu chúng ta tạm thời dừng lại việc chỉnh đốn các xí nghiệp dệt, chờ quận an bài.

Mặc dù Quý Kiến Quốc không muốn phá vỡ không khí sung mãn này, nhưng y cảm thấy lo lắng cho vấn đề hiện tại nên không thể không nói.

Mọi người rất nhanh đều trầm mặc.

Ở quận thành lập tổ lãnh đạo công tác về xí nghiệp dệt, nói là chỉ đạo toàn bộ xí nghiệp dệt của khu, kỳ thật là nhắm vào thị trấn Vân Thủy, và đối chọi gay gắt với việc thị trấn Vân Thủy đẩy mạnh chỉnh đốn lại xí nghiệp dệt. Nếu quán triệt chứng thực chỉ thị của UBND quận, thì việc chỉnh đốn vừa mới có được hiệu quả phải nửa đường sinh non mất.

Quan trọng hơn, Quý Kiến Quốc lo lắng, chiến lược hợp tác sắp triển khai với tập đoàn dệt Phong Thái sẽ bị tấn công, thậm chí sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.

Chữ Lượng thở phào một cái, trầm giọng nói:

- Bí thư Bành, UBND quận nhúng tay vào như thế, công tác của chúng ta rất khó triển khai.

- Mọi người không cần lo lắng. UBND quận quản lý chính là xí nghiệp dệt trong toàn bộ khu. Thị trấn Vân Thủy chỉ là một phần nhỏ trong đó. Chỉ thị của lãnh đạo UBND quận không sai, nên học tập tham khảo phương thức quản lý của dệt Phong Thái. Phó bí thư Chữ, anh hãy mang theo vài người đến tham gia đoàn khảo sát học tập của UBND quận. Học tập khảo sát như thế nào thì hết thầy ở quận sẽ an bài.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, rồi lại quay đầu sang nhìn Quý Kiến Quốc:

- Lão Quý, anh vẫn cứ tiến hành chỉnh đốn theo như thường lệ. Căn cứ vào tình hình thực tế, vững chắc đẩy mạnh. Nhưng nhớ kỹ, nhất định phải thận trọng, ổn thỏa. Đem sự việc làm cho chu đáo, không cần trái với trình tự và chính sách có liên quan.

Bành Viễn Chinh giọng nói dần dần trở nên ngưng trọng và nghiêm túc:

- Hiện tại là thời điểm mấu chốt, không thể xảy ra một chút trở ngại nào. Đương nhiên, mọi người cũng đừng có bất cứ một gánh nặng tư tưởng. Chỉ cần làm tốt công tác, nếu vấn đề vẫn còn xuất hiện, thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Bành Viễn Chinh ra sức phất tay nói.

Lý Tuyết Yến ở một bên cười khê:

- Ban lãnh đạo của chúng ta chính là một chỉnh thể, cũng là một tập thể, sao lại để một mình Bí thư Bành chịu trách nhiệm. Bí thư Bành, kết nối với UBND quận cứ để tôi làm. Tôi phụ trách việc giao tiếp với những lãnh đạo ở quận.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Lý Tuyết Yến, chủ động chuyển đề tài:

- Được rồi, chúng ta không bàn vấn đề này nữa. Chúng ta bàn về công tác nửa năm tới.

- Bây giờ đã là cuối tháng hai, các hạng mục công trình đã đi vào quỹ đạo. Việc chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt tranh thủ tháng tư chấm dứt. Từ tháng tư đến tháng sáu, tôi suy xét đến một vài công trình dân sinh.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, cười nói:

- Kế hoạch trăm năm, giáo dục làm gốc. Thị trấn chúng ta mạnh về kinh tế, thị trấn có tiền thì nhất định phải đầu nhập vào giáo dục. Thị trấn Vân Thủy trước đây luôn là tấm gương về tôn sư trọng đạo ở quận. Nhưng như thế cũng chưa đủ, chúng ta phải làm tốt hơn nữa.

- Chúng ta trong thị trấn có mười bảy thôn. Từng thôn đều có một trường tiểu học. Kỳ thật có chút phân tán. Lực lượng giáo viên cũng khá bạc nhược. Suy xét đến tình huống thực tế của thị trấn và quy hoạch

lâu dài, tôi đề nghị đem trường tiểu học trong mười bảy thôn này hợp thành một trường tiểu học hiện đại hóa. Nên sửa chữa thì sửa chữa, nên xây mới thì xây mới.

353. Chương 359: Một Khoản Kinh Phí Lớn

- Đồng thời, xây dựng thêm thư viện và phòng thực nghiệm dạy học.

Bành Viễn Chinh nói vừa dứt lời, đám người Lý Tuyết Yến giật mình kinh hãi.

Mười bảy trường tiểu học ở thôn chính hợp thành chín trường. Thật sự thì thao tác đều không có vấn đề gì. Bởi vì có những thôn nhỏ, trường tiểu học quy mô không lớn. Hai ba thôn hợp thành xây dựng một trường tiểu học, chính hợp lại lực lượng thầy cô giáo thì rất có lợi cho sự nghiệp phát triển giáo dục ở địa khu. Mà bởi vì thị trấn Vân Thủy là một thị trấn ngoại ô thành phố, giao thông tiện lợi. Trường học sau khi chính hợp cũng sẽ mang đến tiện lợi không nhỏ cho bọn trẻ đến trường.

Mấu chốt của vấn đề ở chỗ là đầu tư rất lớn. Bất kể là xây dựng thêm thì vẫn là xây mới, ít nhất cần năm trăm ngàn trở lên. Tài chính của thị trấn Vân Thủy mặc dù có tiền, nhưng lập tức xuất ra nhiều như vậy thì chỉ sợ là trứng chọi đá.

Lý Tuyết Yến do dự một chút, hướng Bành Viễn Chinh ra hiệu một ánh mắt, khiến hắn tạm thời dừng nên ra quyết định, trước điều tra nghiên cứu rồi nói sau. Nhưng Bành Viễn Chinh lại ra vẻ không nhìn thấy ám hiệu của cô, lại nói tiếp:

- Mọi người không cần lo lắng về tài chính của thị trấn. Tôi nghĩ như vậy, tài chính của thị trấn sẽ góp một ít, còn lại là quyền tiền của các xí nghiệp.

- Tài chính thị trấn không có vấn đề. Các đồng chí, chúng ta đã có nền tảng giáo dục thật lớn. Nếu tăng cường đầu nhập thì thật sự là vì dân chúng và các em mà làm việc. Giáo dục liên quan đến đời sau, cũng liên quan đến toàn bộ tương lai của dân tộc. Đầu nhập vào giáo dục cũng rất đáng.

- Chẳng những phải nắm chặt giáo dục mà còn phải làm đường. Chúng ta cần phải trùng tu và mở rộng những con đường thông qua hai thôn với thị trấn.

Bành Viễn Chinh ánh mắt lóe lên sự khác thường. Hắn tiếp tục phát tay, cao giọng nói:

- Nếu năm nay chúng ta còn dư lực thì cải tạo thêm trung tâm y tế của thị trấn. Thị trấn chúng ta không giống với những thị trấn khác. Phần đông là các xí nghiệp. Máy vận lao động vào nghề, quần chúng khám chữa bệnh nhu cầu cũng rất cao.

- Trung tâm y tế hiện nay dung lượng có hạn. Phòng bệnh lại không đủ giường. Dân chúng muốn đến khám bệnh không thể không đến thành phố. Cho nên, trung tâm y tế nhất định phải xây dựng thêm. Đó chính là một trong những công tác của chúng ta.

- Nói ngắn gọn, chúng ta tranh thủ lợi dụng trong hai năm, xây dựng chín trường học, sáu con đường, cải tạo một trung tâm y tế. Đây chính là mục tiêu trường kỳ của tôi. Không dối gạt mọi người, đây là khi tôi vừa mới đến đây, đã sinh ra ý tưởng như vậy. Chẳng qua là thời cơ vẫn chưa chín mùi nên tạm thời gác lại.

Đám người Chử Lượng ngơ ngác nhìn nhau, âm thầm hít một hơi thật sâu. Nếu như Hách Kiến Niên nói như vậy, bọn họ khẳng định sẽ cho rằng ăn nói lung tung. Nhưng bọn họ hiểu rất rõ Bành Viễn Chinh. Nếu Bành Viễn Chinh trong cuộc họp liên tịch đề xuất ý kiến này, đã nói lên hắn sớm có kế hoạch. Mà với tính cách của hắn thì nhất định phải làm, như các công trình trước mà hắn chủ đạo.

Mạnh mẽ thiết lập hệ thống giáo dục, cải thiện giao thông và hoàn cảnh khám chữa bệnh. Đương nhiên là vì lợi dân mà làm. Nhưng những hạng mục này làm xong thì phải tốn bao nhiêu tiền.

Lý Tuyết Yến cười khổ, thầm nghĩ. Bành Viễn Chinh ơi, anh muốn đem bao nhiêu của cải bao nhiêu năm tích lũy của thị trấn toàn bộ vét sạch sao? Cho dù vét sạch thì cũng không đủ.

Quý Kiến Quốc do dự một chút, rồi cười nói:

- Bí thư Bành, suy nghĩ của cậu rất tốt. Xử lý giáo dục, giao thông, chữa bệnh. Đây đều là vì dân chúng mà thực hiện. Tôi rất tán thành. Nhưng chỉ là tài chính áp lực rất lớn. Có phải là nên từng bước một mà làm?

- Đương nhiên là phải từng bước thực thi, không có khả năng một lần là xong. Về phần áp lực tài chính, kỳ thật là không thành vấn đề. Các đồng chí, thị trấn chúng ta trong năm ngoái là hơn sáu trăm ngàn. Năm nay loại trừ xí nghiệp dệt phá sản ra thì lợi ích cũng dao động ở năm trăm ngàn. Điều này có nghĩa là gì? Các đồng chí, chúng ta chỉ cần dùng vài năm thu nhập tài chính, có thể làm xong một số công trình dân sinh.

- Mọi người không cần đau lòng. Tiêu tiền thì nhất định phải tiêu. Hơn nữa, sau khi khu sản nghiệp làm xong, thì còn có chiến lược hợp tác với dệt Phong Thái. Đây đều là những hạng mục giúp thị trấn chúng ta sau này phát triển. Tương lai tài chính của chúng ta thu vào là rất cao. Cho dù là vay nợ xây dựng thì chúng ta cũng hoàn toàn có thể gánh nổi.

- Các đồng chí, chúng ta hoàn toàn có thể đem thực lực kinh tế của mình xây dựng thị trấn Vân Thủy thành một thị trấn hiện đại, xinh đẹp. Vì thực hiện mục tiêu này, thì phải xây dựng hệ thống giáo dục, giao thông và phương tiện xây dựng cơ sở. Cải tạo dung mạo của thị trấn thì sẽ thu hút được đầu tư và xây dựng kinh tế đồng bộ.

Bành Viễn Chinh vẽ mặt hưng phấn, đứng thẳng lưng. Các lãnh đạo ánh mắt phức tạp nhìn hắn, không hèn mà cùng giờ tay lên.

Cho đến lúc này, Bành Viễn Chinh mới chính thức lộ ra dã tâm thi hành chính trị của hắn. Hắn phải lợi dụng tích lũy cường đại của thị trấn Vân Thủy mấy năm nay, vừa để phát triển kinh tế mạnh mẽ, vừa phát triển xã hội và văn hóa.

- Nếu mọi người không phản đối thì quyết định như vậy đi. Đồng chí Tuyết Yến, chúng ta trước cứ thi hành giáo dục. Cô hãy bảo phòng Đảng chính và giáo dục trước triển khai điều tra nghiên cứu. Trưng cầu ý kiến của quần chúng, tranh thủ hoàn thành nó trong một tháng, xuất ra bản dự thảo. Chúng ta sẽ gặp mặt nhau thảo luận lại, sửa chữa một lần, cuối cùng kết nối với ngành giáo dục khu, rồi báo cáo lên quận.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng gật đầu:

- Vâng.

Chử Lượng cùng với một số ông chủ các xí nghiệp dệt trong thị trấn đến dệt Phong Thái học tập. Mà cùng lúc đó, dệt Phong Thái đã phái một tổ công tác đến thị trấn Vân Thủy bàn chuyện hợp tác, do Phó tổng giám đốc Lưu Quang dẫn đầu.

Tin tức này đương nhiên không giấu được Tô Vũ Hoàn ở quận.

Nghe xong Khổng Tường Quân báo cáo, Tô Vũ Hoàn cười nhạt một tiếng, khoát tay nói:

- Tường Quân, anh hãy đi liên lạc với Trịnh Phong Thái. Tôi muốn nói chuyện với ông ta.

Khổng Tường Quân ngẩn ra, lập tức gật đầu xác nhận, khẩn trương đi an bài.

10 phút sau, Tô Vũ Hoàn cùng Trịnh Phong Thái nói chuyện qua điện thoại với nhau. Hai người trong điện thoại nói những gì với nhau thì người ngoài không thể hiểu hết, nhưng Khổng Tường Quân đang tránh bên ngoài nghe được Tô Vũ Hoàn cúp điện thoại bịch một cái thì biết rằng sự tình không ổn.

Rất hiển nhiên, ông chủ tập đoàn Phong Thái là kẻ lười đời mà không phải kẻ như Tô Vũ Hoàn có thể đùa giỡn được.

Khổng Tường Quân bên ngoài kinh sợ. Lãnh đạo mất hứng, y là người phục vụ bên cạnh lãnh đạo, một ngày cũng không yên. Nếu làm không tốt thì sẽ bị thu thập. Cái này gọi là gần vua như gần cọp.

Tô Vũ Hoàn hằm hằm đi tới đi lui trong phòng làm việc, sắc mặt rất khó coi.

Y ngần vịn lần cũng không ngờ, Trịnh Phong Thái lại cứng mềm cũng không ăn, quyết tâm hợp tác với thị trấn Vân Thủy. Tô Vũ Hoàn không biết Bành Viễn Chinh rốt cuộc đã cấp cho Trịnh Phong Thái bát nước béo gì, mà không ngờ dệt Phong Thái thà rằng đắc tội với lãnh đạo UBND quận để hòa theo suy nghĩ của Bành Viễn Chinh.

Kỳ thật thì y không phải là muốn chèn ép Bành Viễn Chinh. Nhưng về vấn đề xí nghiệp dệt, y và Bành Viễn Chinh có hai suy nghĩ khác nhau. Hoặc nói là, góc độ, điểm xuất phát và điểm dừng đều không giống nhau.

Bành Viễn Chinh chính là “tráng sĩ tự chặt cổ tay. Còn y thì suy tính cho toàn bộ kinh tế khu Tân An. Bình ổn là sự việc cần giải quyết đầu tiên. Về phần những nhà máy dệt nhỏ thị trấn Vân Thủy, nói thật, y cũng không để trong lòng. Có thể cứu sống vài xí nghiệp thì đương nhiên là tốt, nhưng cứu không được thì thôi. Một số nhà máy xí nghiệp dệt nhỏ so với toàn bộ khu thì chẳng đáng vào đâu.

Dệt Phong Thái là một nhà giàu nộp thuế ở quận, doanh nghiệp tư nhân số một, lại sắp bỏ vốn đưa ra thị trường, lực ảnh hưởng có thể nghĩ. Tô Vũ Hoàn xem ra, loại hành động thu mua này là cực kỳ ngu xuẩn. Đề cập đến hơn mấy triệu tiền vốn, vô cùng có khả năng kéo nhà máy suy sụp theo.

Nhưng y không biết, Trịnh Phong Thái coi trọng không phải là những nhà máy dệt nhỏ ở thị trấn Vân Thủy mà là đất. Sau khi thu mua xong, dệt Phong Thái sẽ chính thức tuyên bố tham gia lĩnh vực khai thác và xây dựng bất động sản. Đây chính là dã tâm của tập đoàn Phong Thái.

Bành Viễn Chinh đúng là hiểu rõ dụng tâm đích thực của Trịnh Phong Thái. Cho nên mới giống trống khua chiêng đẩy mạnh hợp tác với dệt Phong Thái. Song phương có thể nói là ăn nhip với nhau, không mưu mà hợp.

Bành Viễn Chinh bằng mặt mà không bằng lòng khiến cho Tô Vũ Hoàn phẫn nộ. Y sở dĩ tạm thời vẫn duy trì trầm mặc là vì có Tần Phượng ở sau lưng ủng hộ. Y đã nói qua hai lần với Tần Phượng, nhưng thái độ của Tần Phượng rất rõ ràng, quyết cùng một con đường với Bành Viễn Chinh. Tuy rằng Tô Vũ Hoàn cũng không chân chính để Tần Phượng vào mắt, nhưng dù sao y cũng mới đến, không nên cùng nhân vật số một náo loạn, trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển ngày sau.

Khổng Tường Quân lẳng lặng đứng ngoài cửa phòng làm việc của Tô Vũ Hoàn, bất cứ lúc nào cũng chờ y triệu tập. Nhưng thật lâu sau vẫn không thấy động tĩnh. Khổng Tường Quân khi chuẩn bị rời khỏi phòng thì cánh cửa bật ra, Tô Vũ Hoàn chấp hai tay sau lưng sải bước ra ngoài. Còn chưa kịp đợi Khổng Tường Quân phản ứng thì y đã bước đến đầu bậc thang.

Tô Vũ Hoàn đằng đằng sát khí thẳng đến văn phòng của Tần Phượng.

Thẩm Ngọc Lan mới từ văn phòng Tần Phượng đi ra, tay ôm một chồng tài liệu. Cô đang cúi đầu đi tới thì đụng phải Tô Vũ Hoàn khiến tài liệu rớt xuống đất. Cô ngẩng đầu, đang chuẩn bị trách mắng thì đã thấy Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn thì không khỏi xấu hổ nói:

- Chủ tịch Tô.

Tô Vũ Hoàn quét mắt nhìn cô một cái rồi trầm mặc gõ cửa phòng Tần Phượng.

354. Chương 360: Tranh Chấp

Tần Phượng đang xem văn kiện từ Thành ủy, là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cô cũng được phân công công tác ở bên đó.

Nhìn thấy Tô Vũ Hoàn, cô khẽ mỉm cười:

- Đồng chí Vũ Hoàn, mời ngồi.

- Bí Thư Tần, tôi tìm cô nói chuyện này.

Tô Vũ Hoàn không ngồi, mà đi tới phía trước bàn của Tần Phượng, ánh mắt lấp lánh nói:

- Bí Thư Tần, Bành Viễn Chinh thị trấn Vân Thủy quá nóng đầu, lãnh đạo quận chúng ta không thể nóng theo hắn! Hắn chống đối tôi, cũng không sao, đối với cán bộ trẻ tuổi nhiệt tình, mạnh dạn đi đầu, một chút bao dung và độ lượng, tôi vẫn có.

Nhưng, trong điều kiện thị trường hiện nay, tập đoàn dệt Phong Thái đến thị trấn Vân Thủy thu mua những nhà máy dệt nhỏ không có bao nhiêu tài sản, không những không có tác dụng, mà còn rất dễ kéo một doanh

ngiệp đang kinh doanh rất tốt vào vũng bùn! Bí Thư Tần, cô suy nghĩ một chút xem, thị trường dệt tiêu điều, với tình hình này thì một, hai năm nữa cũng chưa chắc thay đổi được, trong tình thế này, tập đoàn dệt Phong Thái thu mua những nhà máy lạc hậu như vậy, hậu quả có thể tưởng tượng được!

Lúc này, nếu thay vì bỏ tiền ra thu mua các nhà máy, Dệt Phong Thái dùng số tiền này để tự thân phát triển, sẽ khiến Dệt Phong Thái thật sự thay da đổi thịt, trở thành doanh nghiệp đứng đầu trong tỉnh.

Tô Vũ Hoàn càng nói càng kích động, không kìm nổi phát tay giận dữ:

- Hồ đồ, hết sức hồ đồ! Bành Viễn Chinh nóng đầu, tập đoàn dệt Phong Thái cũng theo hẩn làm chuyện mù quáng!

Tần Phượng cố nín cười.

Cô lẳng lẳng nhìn Tô Vũ Hoàn thật lâu không nói gì.

Quan điểm của Tô Vũ Hoàn bây giờ, về cơ bản giống quan điểm của cô trước đây. Cô cũng từng có lo lắng như vậy, nhưng sau đó sự thật chứng minh, sự lo lắng đó là không cần thiết. Trịnh Phong Thái không phải người ngu, Dệt Phong Thái có thể phát triển cho tới hôm nay, đủ để chứng minh tầm nhìn và chiến lược hoạt động kinh doanh hơn người của ông ta. Nếu lúc này, Trịnh Phong Thái đồng ý đẩy mạnh hợp tác với thị trấn Vân Thủy, đã đủ nói lên bản thân việc hợp tác không có vấn đề.

Chẳng những không có vấn đề, mà điều này còn mang lại ích lợi hết sức to lớn cho tập đoàn dệt Phong Thái. Tần Phượng rất hiểu Trịnh Phong Thái, ông ta là người rất thực dụng, không thấy lợi là không bao giờ làm.

- Đồng chí Vũ Hoàn, thật ra đối với sự hợp tác này, chỉ cần thị trấn Vân Thủy không trái pháp luật và quy định, quận cần phải ủng hộ. Dù sao, hợp tác như vậy có thể làm sống lại nhiều xí nghiệp, đạt tới mục đích phân phối tài nguyên theo cơ chế thị trường. Về phần ích lợi của Dệt Phong Thái, doanh nghiệp tính hết cả rồi đấy. Nếu không có lợi, làm sao Trịnh Phong Thái có thể đáp ứng hợp tác với thị trấn Vân Thủy?

- Đồng chí Vũ Hoàn, việc Ủy ban nhân dân quận thành lập tổ lãnh đạo chuyên trách đối với các xí nghiệp dệt, tôi cho rằng không có vấn đề gì. Học tập kinh nghiệm thành công của Dệt Phong Thái là chuyện tốt. Nhưng tình huống của các xí nghiệp không giống nhau, quận cần phải đối xử khác nhau. Chẳng hạn như khi thanh lý và chỉnh đốn các xí nghiệp dệt, thị trấn Vân Thủy đề xuất ba phương án, nên phá sản để chấm dứt tổn thất thì nên phá sản, nên chuyển đổi mặt hàng, thì nên chuyển đổi, và nên sáp nhập, liên hợp cũng nên sáp nhập liên hợp, căn cứ vào tình hình thực tế mà xử lý cho phù hợp.

Đồng chí Vũ Hoàn, tôi đã sớm muốn nói chuyện với anh về chuyện này.

Giọng Tần Phượng trở nên rất nghiêm túc:

- Chúng ta là lãnh đạo cấp trên, nhiều khi phải dứt bỏ cái nhìn và tình cảm yêu ghét cá nhân, đối xử với cán bộ cấp dưới bằng lý trí.

Tần Phượng còn chưa nói xong, Tô Vũ Hoàn có phần sốt ruột xen vào:

- Bí Thư Tần, tôi chỉ xử lý công việc, chứ không xử lý con người! Tôi tuyệt đối không có ý nhằm vào cá nhân đồng chí Bành Viễn Chinh! Tôi kiên trì cho rằng, hành động của thị trấn Vân Thủy là mù quáng, sai lầm, ở quận nhất định phải ngăn lại!

Mặc dù đây là chuyện của một doanh nghiệp, nhưng Dệt Phong Thái đóng thuế rất nhiều cho quận, hiện giờ lại sắp đưa ra thị trường, có thể nói là doanh nghiệp đứng đầu của quận. Nếu doanh nghiệp này xảy ra vấn đề, chúng ta hối hận cũng không kịp!

Tô Vũ Hoàn ngang nhiên nhìn Tần Phượng, lớn tiếng nói:

- Bí Thư Tần, hai chúng ta cần phải tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện! Đây quả thật là làm bừa bãi!

Bây giờ Tần Phượng là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cô chưa nói hết, đã bị Tô Vũ Hoàn cắt ngang, trong lòng rất bất mãn, mặt hơi sa sầm.

Cô biết Tô Vũ Hoàn từ Thủ đô tới, nhất định là có bối cảnh, nếu không lãnh đạo thành phố đã không tỏ vẻ xem trọng y. Nhưng dù có bối cảnh, ở quận Tân An y cũng chỉ là Chủ tịch quận, nhất định phải cư xử

đúng mực. Từ lúc đến nhậm chức đến nay, tuy ngoài mặt y tỏ vẻ ôn hòa khiêm tốn, thật ra trong lòng rất kiêu căng, không coi ai ra gì, ngay cả đối với một Ủy viên thường vụ Thành ủy kiêm Bí thư Quận ủy như cô, y cũng không để vào mắt.

Trước giờ Tàn Phượng một mực ngăm ngăm chịu đựng, một mực dò xét và quan sát.

Nhưng hôm nay, thái độ ngênh ngang của Tô Vũ Hoàn đã chọc giận cô. Cô cũng là nữ cán bộ lãnh đạo trẻ tuổi mạnh mẽ và cứng rắn, hiện giờ lại mang chức vị cao, dù là ở thành phố hay quận cũng không dám nửa phần thất lễ với cô. Tô Vũ Hoàn cư xử không chút tôn trọng cô như vậy, làm sao cô không tức giận.

- Chủ tịch quận Tô định làm như thế nào?

Tàn Phượng lạnh lùng tựa lưng vào ghế, giọng hết sức lãnh đạm.

Ánh mắt Tô Vũ Hoàn ngưng tụ:

- Bắt buộc thị trấn Vân Thủy lập tức đình chỉ hành động sai lầm này, nhất định phải quán triệt đầy đủ tinh thần chỉ thị của quận, nếu không, chính là vô tổ chức, vô kỷ luật! Tôi đề nghị hội nghị thường vụ Quận ủy nghiêm túc xử lý Bành Viễn Chinh!

- Chủ tịch quận Tô, anh giành quyền quản lý và hệ thống lại các xí nghiệp dệt, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, đều chưa hề báo cáo cho Quận ủy, cũng không được sự phê chuẩn của hội nghị thường vụ Quận ủy. Đương nhiên, đây là công tác của Ủy ban nhân dân quận, Quận ủy sẽ không can thiệp quá nhiều. Nhưng tôi phải nhắc nhở anh một câu, đây chỉ là chỉ thị của Ủy ban nhân dân quận, hoặc của Chủ tịch quận, chứ không phải của toàn quận!

Tôi, và cả các Ủy viên thường vụ khác, đều khá hài lòng với công tác của thị trấn Vân Thủy. Chúng tôi cho rằng, trải qua khảo nghiệm thực tế, chứng minh đồng chí Bành Viễn Chinh này là một đồng chí có năng lực, có đảm lược và có trách nhiệm! Mà bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy, cũng là một bộ máy đoàn kết hợp tác và có sức chiến đấu!

Bành Viễn Chinh từ chối đề bạt của Thành ủy, kiên trì ở lại công tác ở thị trấn, đây là một cán bộ trẻ tuổi, sẵn lòng cắm rễ ở cơ sở, muốn làm điều có ích thật sự cho dân chúng địa phương. Cán bộ trẻ tuổi như vậy, là không thấy nhiều. Chúng ta là Đảng ủy và chính quyền cấp trên, không thể vô trách nhiệm đến mức dễ dàng dă kích tính tích cực và nhiệt tình công tác của đồng chí cấp dưới!

Lời nói Tàn Phượng hơi nặng.

Tô Vũ Hoàn có phần xấu hổ, lạnh lùng cười nói:

- Lời của Bí thư Tàn, tôi không dám nhận. Tôi không phủ nhận Bành Viễn Chinh là một đồng chí có năng lực, có trách nhiệm, là một cán bộ trẻ tuổi đáng để bồi dưỡng, nhưng, tôi làm Chủ tịch quận Tân An, không thể trở mặt nhìn thị trấn cấp dưới phạm sai lầm to lớn! Sự tình liên quan công tác kinh tế tổng thể của quận, Ủy ban nhân dân quận không thể bàng quan mặc kệ! Đồng thời, thái độ lá mặt lá trái của Bành Viễn Chinh đối với quận, là nghiêm trọng không tuân theo nguyên tắc tổ chức. Nếu cán bộ thị trấn nào cũng như hắn, quyền uy của Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận ở đâu?

- Đồng chí Tô Vũ Hoàn, tôi phải nhắc nhở anh, anh làm Chủ tịch quận, nói chuyện phải có trách nhiệm một chút! Nếu anh nhất định giữ vững ý kiến, thì hãy đệ trình lên hội nghị thường vụ Quận ủy thảo luận!

Tàn Phượng không kiên nhẫn nổi nữa, phất tay trầm giọng nói.

Tô Vũ Hoàn tức giận hừ một tiếng,:

- Được, vậy thì đệ trình hội nghị thường vụ Quận ủy thảo luận! Tôi cũng không tin, đại đa số đồng chí nhìn không ra vấn đề!

Nói xong, Tô Vũ Hoàn giận dữ bỏ đi.

Tàn Phượng tức giận run người, đột nhiên đập bàn, làm ly nước trên bàn tràn ra cả ra ngoài...

...

Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng, vội vã đi xuống lầu. Quý Kiến Quốc dẫn theo vài cán bộ thị trấn, theo phía sau.

Trong sân trụ sở chính quyền thị trấn, Phó tổng giám đốc tập đoàn dệt Phong Thái Lưu Quang và vài người tháp tùng xuống xe. Bành Viễn Chinh cười ha hả tiếp đón:

- Chào mừng Lưu tổng!

Lưu Quang cũng cười, bắt tay Bành Viễn Chinh, nhìn chung quanh nói:

- Bí thư Bành, thị trấn các vị nổi danh giàu có ở thành phố, sao trụ sở cơ quan chính phủ thị trấn lại cũ nát như vậy?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Một nơi làm việc thôi mà, không tệ quá là được. Chúng tôi là Đảng ủy chính quyền một thị trấn, không ảnh hưởng đến hình ảnh của quận, không sao cả. Lưu tổng, các vị bằng hữu Dệt Phong Thái, mời vào!

Lưu Quang dẫn người của Dệt Phong Thái đi theo Bành Viễn Chinh lên lầu, đi thẳng đến phòng họp. Thật ra, tổ dự án do Lưu Quang cầm đầu, đã từng có lần đàm phán với tổ công tác do Phó chủ tịch thị trấn Quý Kiến Quốc cầm đầu.

Lần này Lưu Quang đến, chủ yếu là đại diện cho tập đoàn dệt Phong Thái đề xuất mấy điều kiện với thị trấn Vân Thủy. Điều kiện này là do Ban giám đốc tập đoàn dệt Phong Thái đưa ra, cũng là những điểm mấu chốt không thể nhượng bộ. Nói cách khác, nếu thị trấn Vân Thủy không đồng ý những điều kiện này, việc hợp tác không thể tiếp tục triển khai.

Trịnh Phong Thái là một kẻ lọc lõi, khi ký kết hiệp định khung hợp tác, ông ta cũng không đưa ra điều kiện gì, hết sức phối hợp; nhưng khi tới giai đoạn này, ông ta mới ra tay tranh thủ lợi ích lớn nhất cho mình, bảo con rể Lưu Quang tới đưa điều kiện, cũng là thử “độ chịu đựng” của Bành Viễn Chinh.

Nếu Bành Viễn Chinh không chấp nhận, điều kiện vẫn có thể “nói lỏng”; nhưng nếu Bành Viễn Chinh đáp ứng, đương nhiên Trịnh Phong Thái sẽ được đăng chân, lân đăng đầu.

Sau khi ngồi xuống, Lưu Quang quay lại ngằm liếc cấp dưới của mình một cái, nữ thư ký của y vội đưa lên một bản tài liệu. Đây là bản ghi những yêu cầu của Ban giám đốc tập đoàn dệt Phong Thái, nhưng nói thẳng ra, chính là yêu cầu của một mình Trịnh Phong Thái.

Bởi vì Ban giám đốc tập đoàn Phong thái tổng cộng chỉ có năm người, Chủ tịch Hội đồng quản trị là Trịnh Phong Thái, Phó chủ tịch là con gái ông ta, Trịnh Anh Nam, một trong ba thành viên Hội đồng quản trị là Lưu Quan, hai thành viên còn lại là Phó tổng giám đốc tập đoàn. Ở tập đoàn Phong Thái, lời nói của Trịnh Phong Thái là thánh chỉ. Đừng nói tới hai Phó tổng giám đốc kia có số cổ phần rất nhỏ, ngay cả con rể Lưu Quang cũng không dám nói nửa câu.

355. Chương 361: Lời Nói Ngầm Chứa Gươm Dao

Bành Viễn Chinh cười cười, vừa định lên tiếng, chợt cửa phòng họp mở ra, Lý Tuyết Yến duyên dáng bước vào.

Hôm nay cô mặc một bộ quần áo sẫm màu, trang điểm rất nhẹ, trông rất nhẹ nhàng thoải mái, vừa có nét xinh đẹp quyến rũ, lại có phong thái thông minh tháo vát của một nữ quan chức.

Mắt Lưu Quang sáng lên, không nhin nổi liếc nhìn Lý Tuyết Yến mấy lần.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, mỉm cười giới thiệu:

- Lưu tổng, đây là Chủ tịch thị trấn chúng tôi, Lý Tuyết Yến.

Lưu Quang ồ lên một tiếng, y cũng đã nghe danh Lý Tuyết Yến, biết cô là con gái của cự Phó bí thư Thành ủy Lạc Thiên Niên. Lưu Quang mỉm cười, đứng dậy giơ tay ra:

- Chủ tịch thị trấn Lý, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Lý Tuyết Yến khẽ mỉm cười:

- Lưu tổng quá khách sáo. Mời Lưu tổng ngồi. Bí thư Bành, vừa rồi, tôi gọi điện thoại cho Chủ tịch quận Chu, cho nên mới tới chậm.

- Không sao. Cô ngồi đi, chúng ta tiếp tục nói chuyện. Lưu tổng, hiện giờ, tôi, đồng chí Tuyết Yến, Chủ tịch thị trấn Quý, ba lãnh đạo thị trấn đều ở đây, các vị có yêu cầu gì, cứ việc nói, chúng tôi chăm chú lắng nghe!

Bành Viễn Chinh cười, phất tay ra hiệu Lưu Quang tiếp tục.

Lưu Quang thu hồi ánh mắt ngơ ngàng trên người Lý Tuyết Yến, cảm thấy hơi khó tin: một cô gái yếu điệu như vậy, thoát nhìn hết sức thời thượng, sao lại có thể cam tâm công tác ở một thị trấn? Hơn nữa, lại đã kéo dài mấy năm trời.

- Bí thư Bành, Chủ tịch thị trấn Lý, Chủ tịch thị trấn Quý, thật ngại quá. Chiều hôm qua, Ban giám đốc công ty chúng tôi đã họp, đưa ra một số quyết nghị về dự án hợp tác của chúng ta. Ban giám đốc ủy thác tôi đại diện cho tập đoàn Dệt Phong Thái, tới nói chuyện với lãnh đạo thị trấn và đưa ra thỉnh cầu của phía công ty chúng tôi.

Thái độ của Lưu Quang rất khiêm tốn, nhưng tiếp đó, y lại không khách khí chút nào, đưa ra mấy điều kiện đều quá đáng.

Chẳng hạn như ép giá, mức giá thu mua xí nghiệp do Lưu Quang đưa ra rất thấp, đừng nói những chủ nhà máy bị thu mua, mà ngay cả Lý Tuyết Yến và Quý Kiến Quốc đều thấy giá này quá thấp, cảm thấy Dệt Phong Thái hơi quá đáng.

Rồi về vấn đề bố trí công nhân. Dự án này Dệt Phong Thái định thu mua 9 nhà máy dệt, tổng cộng có 2500 công nhân. Nhưng Dệt Phong Thái đề xuất, chỉ có thể nhận bố trí một phần mười số đó. Nghĩa là tổng số công nhân được bố trí sẽ không vượt quá 300 người.

Một trong những mục đích mà thị trấn nhắm tới trong cuộc hợp tác lần này, đó là khiến Dệt Phong Thái nhận một bộ phận công nhân từ các xí nghiệp bị thu mua, tránh tạo nên rối ren trong xã hội do một số lượng lớn công nhân bị thất nghiệp. Nhưng, số công nhân mà Dệt Phong Thái tiếp nhận, quá ít ỏi, khiến Lý Tuyết Yến và Quý Kiến Quốc không thể hài lòng.

Lý Tuyết Yến nhường mảy, vừa định lên tiếng, thì Bành Viễn Chinh lòn tay xuống dưới bàn, kéo tay cô lại.

Bàn tay to, mạnh mẽ của Bành Viễn Chinh nắm lấy bàn tay thon nhỏ mềm mại như không xương của cô, khẽ nhéo hai cái vào lòng bàn tay cô. Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tuyết Yến ửng hồng, không kìm nổi cúi đầu xuống.

Tay của Bành Viễn Chinh đưa tới rất đột ngột, khiến cô không kịp phản ứng. Bản thân Bành Viễn Chinh cũng không ý thức được, chỉ vì sự vô ý này của mình, lại làm dậy sóng tình cảm mà Lý Tuyết Yến đã chôn dấu tận đáy lòng bấy lâu.

Lưu Quang nói xong, có phần thiếu tự tin nhìn Bành Viễn Chinh, đợi hắn tỏ thái độ.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, đột nhiên mỉm cười, nụ cười rất bình tĩnh và thông dong, nhưng cũng đầy thâm ý.

- Lưu tổng, yêu cầu của quý công ty, tôi đã nghe. Tôi sẽ nói cảm nhận của cá nhân tôi. Còn thái độ của Đảng ủy chính quyền thị trấn Văn Thủy, phải đợi sau khi mở cuộc hội nghị liên tịch bộ máy Đảng chính.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, chậm một điệu thuốc, hít một hơi thật sâu:

- Về vấn đề giá thu mua, thật ra trước đây tôi cũng đã từng nói nói qua với Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh, về cơ bản, Trịnh đồng ý phải chiếu cố phí tổn của đối phương. Nói cách khác, tối thiểu quý công ty sẽ đưa ra một giá cả khiến các chủ nhà máy không lời, không lỗ, để họ bắt đầu lại từ con số không.

Đương nhiên, giá cả cụ thể, phải trải qua đánh giá một cách hợp lý theo thị trường. Cái giá này, không phải hai phía chúng ta đàm phán mà ra được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Nhắm mắt làm đại là không được, cho nên cần phải mời một phía thứ ba tiến hành đánh giá tài sản của xí nghiệp dệt.

Về phần bố trí công nhân, chúng tôi hiểu được sự khó xử của quý công ty, đột nhiên lập tức tiếp nhận mấy ngàn công nhân, là không thực tế. Nhưng chúng tôi hy vọng, quý công ty cũng có thể thông cảm nỗi khổ tâm của chúng tôi, quá nhiều công nhân thất nghiệp, sẽ có thể tạo thành rối loạn cho xã hội. Cá nhân tôi cảm thấy, ít nhất quý công ty có thể bố trí được từ 500 đến 800 công nhân, mà trên thực tế, các vị cũng có khả năng làm được điều này.

Theo tôi được biết, tập đoàn dệt Phong Thái có 8 nhà máy, 5 công ty con và 2 công ty nắm cổ phần không chế. Các công nhân này thông thạo tay nghề, các vị hoàn toàn có thể điều họ đến làm việc tại các xí nghiệp của các vị.

- Bí thư Bành, quả thật là khó khăn. Các xí nghiệp trực thuộc của chúng tôi tuy không ít, nhưng đều đã kín người, nếu tăng thêm công nhân, sẽ tăng chi phí nhân lực rất nhiều, đồng thời còn hạ thấp năng suất lao động.

Lưu Quang thở dài:

- Công ty của chúng tôi, bề ngoài thịnh vượng, thật ra cũng phải nhờ vốn vay ngân hàng mới chống đỡ được. Bí thư Bành, các vị lãnh đạo thị trấn, xin thông cảm nhiều hơn cho chúng tôi. Nói thật, lần này đến thị trấn Vân Thủy thu mua, đầu tư lớn như vậy, tạo cho chúng tôi áp lực khá lớn về tài chính.

Lý Tuyết Yến đỏ mặt, rút bàn tay nhỏ bé của mình khỏi bàn tay ấm áp, mạnh mẽ của Bành Viễn Chinh, lấy lại bình tĩnh nhẹ nhàng nói:

- Lưu tổng, chúng ta hẳn là thông cảm cho nhau! Thông cảm và tin tưởng lẫn nhau, mới có thể cùng thắng!

- Lưu tổng, nợ nần của công ty của các vị tương đối thấp, mà các khoản vay ngân hàng cũng không lớn...

Bành Viễn Chinh thuận miệng thông thả dẫn ra một số số liệu kinh tế của tập đoàn dệt Phong Thái, khiến Lưu Quang toát mồ hôi, thầm nhủ: thảo nào cha vợ nói Bành Viễn Chinh này cực kỳ khó đối phó, tiếp xúc với hắn nhất định phải tập trung tinh thần cao độ...Không ngờ hắn lại “mò” ra được những số liệu cụ thể như vậy về tập đoàn dệt Phong Thái!

Mấy viên chức thuộc bộ phận đầu tư đối ngoại của tập đoàn dệt Phong Thái đi theo Lưu Quang đưa mắt nhìn nhau, không dám nói chen vào.

Lưu Quang gượng cười.

Lại nghe Bành Viễn Chinh nói tiếp:

- Thật ra thì gần đây, tôi có một ý tưởng. Hồi Tết, tôi có gặp một chủ doanh nghiệp bất động sản, ông ta đang bắt đầu chuyển hướng đầu tư vào dự án đất đai ở các thành phố cấp hai, cấp ba. Ông ta rất quan tâm đến thị trấn Vân Thủy chúng tôi, bởi vì thị trấn chúng tôi ở gần nội thành, theo tiến độ đô thị hóa nhanh chóng hiện nay, tối đa là hai năm nữa, cũng sẽ hòa nhập vào nội thành.

Điều này có nghĩa, đất ở thị trấn chúng tôi sắp tăng giá rất mạnh. Nếu như vậy, tới lúc vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ suy tính đến việc chuyển sang làm dự án bất động sản, nói đúng hơn là bán đất!

Giọng Bành Viễn Chinh tuy không lớn, nhưng kiên định, mạnh mẽ, không thể nghi ngờ.

Lưu Quang giật mình kinh hãi, lời nói của Bành Viễn Chinh ngầm chứa “gươm đao”, đánh trúng vào điểm yếu của tập đoàn dệt Phong Thái. Cha vợ y đồng ý hợp tác với thị trấn Vân Thủy, là nhắm vào đất đai ở đây, điểm này Lưu Quang thừa hiểu, ngày thành công thu mua các nhà máy dệt, sẽ là ngày tập đoàn dệt Phong Thái bắt đầu tiến quân vào lĩnh vực khai thác và phát triển bất động sản!

Lưu Quang cười gượng gạo:

- Bí thư Bành đúng là nhìn xa trông rộng, tầm nhìn khoáng đạt, thật sự là làm người ta kính nể!

Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Lưu tổng, không cần nói những lời khách sáo vô nghĩa. Chúng tôi rất có thành ý, thái độ của chúng tôi vẫn không thay đổi: chúng tôi sẽ đem hết toàn lực, tích cực tạo ra điều kiện tốt nhất, tranh thủ lợi ích hợp pháp và hợp lý cho quý công ty, nhưng mặt khác, chúng ta cũng hy vọng nhìn thấy thành ý của quý công ty!

Giọng của Bành Viễn Chinh chợt trở nên lạnh lạnh. Lưu Quang thở ra một cái, bình tĩnh nói;

- Bí thư Bành, phía chúng tôi cũng rất có thành ý. Được rồi, ý kiến của Bí thư Bành, tôi sẽ chuyển đặt lên Chủ tịch Hội đồng quản trị Trịnh, xin Bí thư Bành yên tâm, đúng như vừa rồi Chủ tịch thị trấn Lý nói, thông cảm và tin tưởng lẫn nhau, mới có thể cùng thắng!

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói. Lý Tuyết Yến mỉm cười xen vào:

- Ủ, chỉ cần hai phía chúng ta đều có thành ý, trên nguyên tắc cùng có lợi, cùng thắng, thì sẽ không có trở ngại nào không vượt qua được.

Lưu Quang hơi thất thần nhìn vẻ mặt thông dong điềm tĩnh của Bành Viễn Chinh, lại liếc nhìn khuôn mặt cười tươi như hoa của Lý Tuyết Yến, cũng như Quý Kiến Quốc đang ngồi im lặng không nói, thầm thở dài một tiếng, biết vòng đàm phán thứ hai này, bản thân mình đã hoàn toàn thua trắng tay.

...

...

Trụ sở Quận ủy, văn phòng Tần Phượng.

Tần Phượng chậm rãi để điện thoại xuống, nhú mồm không nói.

Cô vừa mới nhận điện thoại của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Chu Quang Lực nói rất mềm mỏng, nhưng rất rõ ràng, thì ra Tô Vũ Hoàn báo cáo lên cấp trên, không ngờ thuyết phục được Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đích thân tạo áp lực xuống cấp dưới, điều này làm cô rất bất ngờ.

Không thể không nể mặt Chu Quang Lực. Tuy rằng Tần Phượng là Ủy viên thường vụ thuộc phe Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, nhưng ngoài mặt, cấp lãnh đạo Thành ủy vẫn tỏ ra hòa hợp êm thấm, mà trên thực tế, trong điều kiện không liên quan đến tranh chấp vì quyền lợi, các đồng chí lãnh đạo đại khái là “anh đối tốt với tôi, tôi cũng đối tốt với anh, mọi người đều tốt với nhau”.

Dù cách làm của Tô Vũ Hoàn khiến Tần Phượng rất bất mãn, nhưng cô biết, chống lại Chu Quang Lực vì loại chuyện nhỏ nhặt này, rất không đáng, cũng không cần thiết. Nếu Chu Quang Lực nhúng tay vào, cô sẽ phải nhượng bộ. Trong quan trường, nhiều khi nhất định và tất yếu phải nhượng bộ chính trị một cách thỏa đáng, bởi vì bản chất của sinh hoạt quan trường là anh lui, tôi tiến, anh tiến tôi lui, trong anh có tôi, trong tôi có anh, trường kỳ giằng co.

Nhưng Tần Phượng lại lo Bành Viễn Chinh cứng đầu không chịu nhượng bộ. Do dự một lúc lâu, Tần Phượng quyết định bảo Chu Đại Dũng tìm Bành Viễn Chinh nói chuyện, bởi vì nếu như cô đích thân ra mặt tạo áp lực với hắn, khó tránh khỏi hắn phản ứng mạnh.

Nghĩ vậy, Tần Phượng nhắc điện thoại lên gọi cho Chu Đại Dũng.

- Bí Thư Tần, tôi là Chu Đại Dũng.

- Đồng chí Đại Dũng, tôi có chuyện này cần bàn với anh, anh lên đây một chút.

Tần Phượng ôn tồn nói.

Chu Đại Dũng ngần ra, tuy nhiên không dám chậm trễ, lập tức rời văn phòng lên lầu.

356. Chương 362: Cân Bằng Tinh Tế

Thẩm Ngọc Lan rất ít khi nhìn thấy Chu Đại Dũng ở văn phòng Tần Phượng.

Chu Đại Dũng là Ủy viên thường vụ, người khác không biết nhưng Thẩm Ngọc Lan trong lòng lại biết rõ ràng, đây là một quân cờ do cấp trên đề bạt, để phối hợp công tác với Tần Phượng ở quận.

Dùng chữ “quân cờ” để hình dung Chu Đại Dũng thì nhất định sẽ khiến cho Chu Đại Dũng mất hứng. Nhưng trên thực tế, từ “quân cờ” này lại chuẩn xác nhất.

Bất kể là cao tầng Đông Phương Nham, hay là những người khác thì Chu Đại Dũng chỉ là một quân cờ. Mà nói thật, nếu không phải quân cờ này có giá trị thì cũng không đến phiên Chu Đại Dũng được tiến vào Ủy viên thường vụ.

Thẩm Ngọc Lan nhìn Chu Đại Dũng cười, chủ động chào hỏi:

- Phó chủ tịch quận Chu.

Chu Đại Dũng nhiều năm chịu đựng ở cơ quan Thành ủy, gần đến bốn mươi tuổi mới được đề bạt. Ở quận ủy và UBND quận được xem là một lãnh đạo khá khiêm tốn. Không cần nói đến loại cán bộ trung tầng như Thẩm Ngọc Lan, cho dù là cán bộ bình thường, cũng không tỏ ra cái giá gì. Chu Đại Dũng mỉm cười, dùng bước gặt đầu:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, Bí thư Tần có ở đây không?

Kỳ thật thì Chu Đại Dũng hỏi chính là một câu vô nghĩa. Tần Phượng mới điện thoại tìm y, sao có thể không ở đây chứ.

Thẩm Ngọc Lan cười:

- Phó chủ tịch quận Chu, Bí thư Tần có ở đây.

Nói xong, Thẩm Ngọc Lan chủ động thay Chu Đại Dũng gõ cửa, ra hiệu y có thể vào.

Chu Đại Dũng gặt đầu, rồi bước thẳng vào.

- Bí thư Tần, cô tìm tôi?

Chu Đại Dũng mỉm cười, bước vào rồi chủ động ngồi trên ghế salon trong văn phòng Tần Phượng. Y có thể nói là người của Tần Phượng. Hai người cùng đứng trên một chiến tuyến, tất nhiên là không cần quá câu nệ.

Tần Phượng mỉm cười:

- Đồng chí Đại Dũng, tôi có chuyện này muốn hỏi một chút.

Nói xong, giọng nói của Tần Phượng thanh âm liền đề thấp hẳn lên. Cô biểu đạt ý kiến của mình, Chu Đại Dũng nghe xong làm sao không hiểu rõ? Tuy nhiên, Chu Đại Dũng trong lòng cười khổ, cảm thấy Tần Phượng giao cho mình một nhiệm vụ rất khó hoàn thành. Y đối với Bành Viễn Chính hiểu rất rõ. Chỉ cần là chuyện mà Bành Viễn Chính muốn làm thì hẳn nhất định sẽ kiên trì mà làm. Hơn nữa, hẳn ở thị trấn Vân Thủy đẩy mạnh việc chỉnh đốn xí nghiệp dệt, cùng với chiến lược hợp tác với tập đoàn dệt Phong Thái, liên quan đến sinh tử tồn vong của rất nhiều xí nghiệp dệt nhỏ, cũng liên quan đến công tác lớn hơn nữa của hẳn ở thị trấn Vân Thủy. Nếu muốn hẳn buông tha thì còn khó hơn lên trời.

- Bí thư Tần, kỳ thật thì tôi cảm thấy....

Chu Đại Dũng muốn nói vài lời nhưng đột nhiên không thể mở miệng. Đây là ý tứ của lãnh đạo thành phố, ngay cả y cảm thấy không ổn cũng không dám nói gì.

- Đồng chí Đại Dũng, anh phụ trách nói chuyện với đồng chí Viễn Chính. Lãnh đạo thành phố cho rằng, thị trường sản xuất ngành dệt trong cả nước hiện nay đi xuống, việc dệt Phong Thái sắp đưa ra thị trường, mở rộng sản lượng và khuếch trương dây chuyền phải thận trọng một chút. Thị trấn Vân Thủy và dệt Phong Thái hợp tác không nên gấp gáp đẩy mạnh. Trước điều tra nghiên cứu một chút, tận lực đem những tai họa ngầm suy xét lại, rồi chu toàn thấu đáo. Ví dụ như dệt Phong Thái có thành công đưa ra thị trường hay không? Sau khi đưa ra thị trường thì nó có ổn định vận hành hay không?

- Đồng chí Viễn Chính hãy hiểu cho lãnh đạo thành phố. Nếu như lãnh đạo khu lúc này đây muốn can thiệp vào việc hợp tác với dệt Phong Thái thì sẽ biến nó thành mệnh lệnh không thể phản kháng. Bất kể thế nào, chúng ta đều phải chiều đến đại cục của toàn thành phố và toàn bộ khu.

Tần Phượng nhẹ nhàng ám chỉ.

Chu Đại Dũng thở dài, đứng dậy cười khổ:

- Bí thư Tần, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đi nói chuyện với đồng chí Viễn Chinh một chút. Tôi tin rằng, đồng chí Viễn Chinh sẽ phục tùng quyết định của tổ chức.

Tần Phượng gật đầu:

- Ủ, anh đi đi, đại diện cho Quận ủy và UBND quận tiến hành nghiêm túc nói chuyện với cậu ta.

Chu Đại Dũng buồn bực rời khỏi cơ quan Quận ủy, ngồi xe chuyên dụng của mình thẳng đến thị trấn Vân Thủy. Trước khi đi, Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn còn đích thân dặn dò vài câu.

Chu Đại Dũng khi đến thị trấn Vân Thủy, Bành Viễn Chinh mới từ công trường dạo qua một vòng trở về, vừa chuẩn bị cùng với Lý Tuyết Yến đến các thôn xem qua tình hình xây dựng trường học, điều tra nghiên cứu một chút. Nghe nói Chu Đại Dũng đến, hơn nữa lại tỏ vẻ là đại diện cho Quận ủy và UBND quận tiến hành nói chuyện thì trong lòng liền đoán được vài phần.

Hắn biết Tô Vũ Hoàn sẽ không từ bỏ ý đồ. Hai người sáng tối đo sức đã vài hiệp. Tuy rằng Tô Vũ Hoàn là Chủ tịch quận, nhưng sau lưng Bành Viễn Chinh có Tần Phượng ủng hộ, cũng kháng cự lại được áp lực đến từ Tô Vũ Hoàn, tiếp tục đi theo con đường của mình.

Đến nước này, Bành Viễn Chinh cũng rất minh bạch, hắn cùng với Tô Vũ Hoàn từ “mặt mũi chi tranh” đến “đường lối chi tranh”, Tô Vũ Hoàn ngầm đồng ý cho hắn chỉnh đốn lại thị trấn Vân Thủy là có thể nhìn ra được, hắn mãnh liệt phản đối hắn đẩy mạnh hợp tác với dệt Phong Thái, ý nghĩa Tô Vũ Hoàn đối với việc hợp tác có con đường riêng của mình.

Tô Vũ Hoàn cho rằng Bành Viễn Chinh là phát sốt, mù quáng đưa ra quyết sách, nghịch lại tình hình hiện nay của ngành dệt. Từ đó mang đến hậu quả không tưởng cho dệt Phong Thái, Mà Bành Viễn Chinh lại cho rằng Tô Vũ Hoàn không hiểu rõ thực tế ở cơ sở, cứ tự cho mình là đúng.

Bành Viễn Chinh cũng vậy mà dệt Phong Thái cũng vậy. Hiện ngay lúc này, tuyệt không lộ ra bên ngoài nội hàm chân chính của việc hợp tác. Nếu để cho Tô Vũ Hoàn biết được dệt Phong Thái coi trọng vốn không phải là những xưởng dệt nhỏ mà là đất ở thị trấn Vân Thủy, nhất định sẽ nảy sinh nhiều biến số không cần thiết.

Bành Viễn Chinh và Chu Đại Dũng ngồi đối diện hút thuốc. Trong phòng làm việc sương khói lượn lờ. Chu Đại Dũng nói rất nhiều, thậm chí đứng ở góc độ Bành Viễn Chinh phân tích lợi hại, ám chỉ Bành Viễn Chinh nên biết tiến thoái, cấp cho lãnh đạo thành phố một mặt mũi. Hơn nữa, Chu Đại Dũng xem ra, bất kể là lãnh đạo thành phố chú ý, hay là Tô Vũ Hoàn lo lắng thì cũng không phải là không có đạo lý. Theo góc độ cầu ổn mà xem, việc hợp tác như vậy nhất định có tính phiêu lưu.

Bành Viễn Chinh vẫn luôn trầm mặc không nói.

Kỳ thật, cho dù là Chu Đại Dũng không đến nói chuyện, cho dù lãnh đạo thành phố không thực hiện áp lực thì hắn cũng chuẩn bị tạm hoãn lại việc hợp tác với dệt Phong Thái. Trịnh Phong Thái lật lọng và háms lợi, Bành Viễn Chinh ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cảm thấy căm tức. Hợp tác với một người như dệt Phong Thái, vừa không có thành ý, lại chẳng có lợi mà lại còn có thủ đoạn nữa.

Sau khi đàm phán kịch liệt với Lưu Quang, Bành Viễn Chinh liền quyết định trước tạm hoãn việc này. Kéo dài một chút thời gian, khiến cho Trịnh Phong Thái hiểu rõ rằng, việc chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt nhỏ trong thị trấn, cục diện của thị trấn vẫn vững vàng, không có xuất hiện hỗn loạn như ông ta đã dự đoán. Điều này làm cho Bành Viễn Chinh thoáng cảm giác, quy hoạch chỉnh thể của mình có thể thích hợp tiến hành rồi.

Hắn thậm chí là một người có ý tưởng can đảm. Dem một bộ phận đất đai của các xí nghiệp dệt nhỏ xây dựng thành chỗ buôn bán vừa thay đổi thủ tục đất đai, vừa hấp dẫn những nhà đầu tư bất động sản có thực lực.

Kể từ đó, hắn tuy rằng vẫn kiên trì lấy việc hợp tác với dệt Phong Thái là chính, nhưng tầm nhìn cũng rộng rãi hơn, có nhiều lựa chọn hơn. Nếu dệt Phong Thái muốn nhân lúc cháy nhà mà hôi của, vậy thì nên vì thị trấn mà tranh thủ lợi ích lớn nhất.

- Viễn Chinh à, cậu suy xét thế nào rồi?

Chu Đại Dũng thấy Bành Viễn Chinh vẫn trầm mặc thì không kìm nổi giục một câu.

- Lão Chu, tôi đương nhiên là kiên trì phục tùng quyết định của tổ chức. Xin Phó chủ tịch Chu chuyển lời cho các lãnh đạo thành phố, việc chỉnh đốn lại các xí nghiệp dệt trong thị trấn đã tiến hành rồi thì không thể dừng lại. Còn việc hợp tác với dệt Phong Thái, đương nhiên là phải thận trọng và ổn thỏa. Chúng tôi kiên quyết quán triệt chứng thực tinh thần chỉ thị của lãnh đạo thành phố, tạm hoãn lại một thời gian, trước điều tra nghiên cứu.

Bành Viễn Chinh cười hắc hắc, vỗ ngực nói.

Hắn không ngờ lại đáp ứng hoàn toàn sáng khoái như vậy, nằm ngoài ý liệu của Chu Đại Dũng. Y đầu tiên là ngạc nhiên, chợt thở phào một cái, nhìn Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, cậu nghĩ như vậy thì thật là tốt.

- Lãnh đạo bảo anh đến đây nói chuyện với tôi, đương nhiên là nể mặt tôi rồi. Tôi cũng phải nể mặt lãnh đạo chứ, có phải hay không? Nếu không nể mặt lãnh đạo, chẳng phải là không muốn sống nữa?

Bành Viễn Chinh lại bật cười ha hả.

Chu Đại Dũng đột nhiên bóp nát tàn thuốc, đứng dậy cười nói:

- Được, vậy tôi đi nhanh về báo cáo với Bí thư Tần. Bí thư Tần đang chờ tin tức của tôi.

- Đi vội vậy à? Không ở lại dùng cơm sao?

Bành Viễn Chinh mỉm cười giữ Chu Đại Dũng lại. Hai người quan hệ rất thân thiết, tất nhiên là không cần giả dối làm gì. Chu Đại Dũng trong lòng có việc, liền lắc đầu nói:

- Tôi trở về còn có việc. Hôm nào cậu đến quận, chúng ta đi uống rượu.

- Đúng rồi, lão Chu, tôi muốn hỏi chuyện này. Thị trấn chúng tôi có một số đất đai. Ví dụ như một số mảnh đất của các xí nghiệp dệt đã ngừng sản xuất. Nếu thay đổi thủ tục đất đai, từ nhà xưởng chuyển sang buôn bán, thì có được không?

Bành Viễn Chinh kéo cánh tay Chu Đại Dũng, hạ giọng hỏi.

Chu Đại Dũng được phân công quản lý mảng xây dựng đô thị, đối với mấy việc này tất nhiên nghe nhiều nên thuộc. Nhưng y lập tức ý thức được cái gì, liền vỗ vai Bành Viễn Chinh, đầy thâm ý nói:

- Viễn Chinh à, đây cũng không phải là khó khăn gì. Bởi vì hiện tại từ trên xuống dưới đều đẩy mạnh tiến trình đô thị hóa. Loại chuyện này nhiều lắm. Lấy tình huống thị trấn của các người, nội thành hai cấp phê duyệt là được rồi. Bộ muốn làm khai thác buôn bán sao?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi.

Sau khi tiễn Chu Đại Dũng thì Phùng Thiển Như ở thủ đô gọi điện tới. Cô đã thay hẳn ghi danh lớp thạc sĩ kinh tế tại chức của trường đại học Kinh Hoa, bảo hẳn tranh thủ thời gian đến tham dự. Phùng Thiển Như cũng nói rằng, bằng cấp là một phần nhưng quan trọng hơn là tăng cường kiến thức về kinh tế của mình.

Nghiên cứu sinh tại chức, trong quan trường vốn rất quen thuộc. Chỉ có điều đại đa số người đều lựa chọn trường Đảng. Loại kiến thức cao cấp và học phí cao như trường đại học Kinh Hoa thì rất ít người tham dự.

357. Chương 363: Ủy Viên Thường Vụ Liên Đoàn Thanh Niên Thành Phố

Bành Viễn Chinh thái độ làm cho Tần Phượng rất hài lòng và Tô Vũ Hoàn cũng vậy.

Mặc dù là có đường lối của thượng tầng, nhưng chung quy vẫn là Tô Vũ Hoàn thắng lợi. Tô Vũ Hoàn lập tức gọi Khổng Tường Quân lại, liền tiếp giao một số công việc. Bây giờ là đầu tháng ba, dệt Phong Thái trung hạ tuần tháng ba sẽ đưa ra thị trường. Y muốn mượn cơ hội này để lăng xê mình.

UBND quận rất nhanh hạ thông báo, gần nhất phải xoay chung quanh dệt Phong Thái đưa ra thị trường, phải làm ra ba lượt hoạt động kinh tế lớn. Thứ nhất là mở rộng việc học hỏi kinh nghiệm thành công của dệt Phong Thái. Tổ chức các xí nghiệp dệt trong toàn bộ khu và doanh nghiệp tư nhân đến dệt Phong Thái để khảo sát học tập. Đây đều nằm trong kế hoạch đẩy mạnh. Thứ hai, tổ chức hội giao lưu học hỏi kinh nghiệm quản lý giữa doanh nghiệp tư nhân. Sự kiện này sẽ do UBND quận phối hợp với các bộ môn để tổ chức, có sự tham gia của dệt Phong Thái, lấy việc tuyên truyền dệt Phong Thái là nội dung chủ yếu. Thứ ba, báo cáo về “Điện hình Phong Thái”, bước đầu tổ chức tại ba nơi. Nơi thứ nhất là ở cơ quan chính quyền quận, nơi thứ hai là ở thành phố, và nơi thứ ba là các xí nghiệp khác.

Nhưng không chỉ như thế, Tô Vũ Hoàn còn thông qua mối quan hệ của mình ở tổng Công đoàn thành phố, ở tỉnh, tích cực trình báo cho ông chủ Trịnh Phong Thái của tập đoàn dệt Phong Thái tham gia chiến sĩ thi đua cả nước, và là một trong mười doanh nghiệp tư nhân thành công nhất của tỉnh Giang Bắc.

Tô Vũ Hoàn động tác tuy rằng rất dày đặc, nhưng Bành Viễn Chinh căn bản cũng không để ý tới, vẫn tiếp tục làm chuyện của mình. Việc hợp tác với dệt Phong Thái tuy rằng ngoài mặt tạm thời gác lại, nhưng kỳ thật bí mật kết nối vẫn không có ngắt đoạn. Trịnh Anh Nam gần như mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, nhưng thái độ của Bành Viễn Chinh vẫn khá mờ ám. Không hề nhiệt tình giống như trước kia. Mà việc chinh đồn các xí nghiệp dệt nhỏ cũng đã đến giai đoạn cuối. Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng hai người bạn tối mất tối mũi.

Về phần Bành Viễn Chinh thì cùng với Lý Tuyết Yến và một số nhân viên phòng chính Đảng cùng nhau xuống các thôn điều tra nghiên cứu. Vừa căn cứ vào tình hình thực tế, vừa sửa chữa hoàn thiện việc chính hợp chín cơ sở trường tiểu học. Đương nhiên, làm như vậy nhất định phải có được sự cho phép của lãnh đạo phòng Giáo dục quận. Nếu không đến lúc đó, phòng Giáo dục quận không gặt đầu thì cũng mệt. Lý Tuyết Yến và Trưởng phòng Giáo dục quận quan hệ rất tốt. Hai người còn có mối quan hệ bà con. Bởi vậy, bên phòng Giáo dục rất thuận lợi, không ai giằng ra chướng ngại gì.

Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến vui vẻ bước xuống lầu. Điền Minh từ phía sau đuổi theo, thở dốc nói:

- Bí thư Bành, vừa rồi thành Đoàn gọi điện đến, nói Phó Bí thư Thành Đoàn muốn nói chuyện với anh. Bảo anh lập tức gọi điện thoại lại cho Phó Bí thư Đình.

- Thành Đoàn?

Bành Viễn Chinh dừng bước, nhìn Lý Tuyết Yến kinh ngạc. Bất kể là ở cơ quan hay là cơ sở, hần chưa từng tham gia công tác của đoàn thanh niên cộng sản. Lãnh đạo Thành Đoàn tìm hần có việc gì? Vị Phó bí thư Thành Đoàn này hần là Phó bí thư Đình Sáng. Bởi vì nhân vật số một của Thành Đoàn là họ Cung. Hai vị này Bành Viễn Chinh đều không có quen biết. Chỉ có điều từng có duyên gặp mặt một lần.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, bước thẳng đến văn phòng tại lầu một, thuận tay cầm điện thoại, dựa theo số điện thoại mà Điền Minh đọc mà gọi đến. Đầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nói nam trầm:

- Alo, xin hỏi ai vậy? Tôi là Đình Sáng.

- Phó bí thư Đình, tôi là Bành Viễn Chinh của thị trấn Vân Thủy khu Tân An.

Bành Viễn Chinh cười nói.

- Bí thư Bành, là như thế này. Trong tuần này, Liên đoàn Thanh niên thành phố sẽ cử hành hội nghị lần thứ 51. Căn cứ vào tinh thần chỉ thị của Thành ủy và Thành Đoàn, lúc này toàn bộ hội phải tăng thêm hai Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên, tận khả năng mà thu hút các nhân tài trong các ngành sản xuất gia nhập vào đội ngũ Đoàn thanh niên. Thành Đoàn và lãnh đạo Liên đoàn thanh niên thành phố đã trải qua khảo sát thận trọng, quyết định đề danh cậu làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố. Đương nhiên, còn phải thông qua hội nghị tuyển cử vào thứ năm này.

Đình Sáng cười nhẹ nói:

- Bí thư Bành vốn là đại diện cán bộ thanh niên hậu bị, đủ tư cách chính trị, thành tích rõ ràng. Chúng tôi hy vọng Bí thư Bành có thể dùng sức lực và nhiệt tình của mình mang đến sức sống cho Liên đoàn thanh niên.

Liên đoàn thanh niên là đoàn thể quần chúng cấp dưới do Thành Đoàn quản lý. Chủ tịch Liên đoàn thanh niên bình thường do Bí thư Thành Đoàn kiêm nhiệm. Phó chủ tịch sẽ do Phó bí thư hoặc thành viên tổ Đảng Thành Đoàn kiêm nhiệm.

Ủy viên thường vụ Liên đoàn Thanh niên, tuy rằng không phải là chức vụ đảng chính, chỉ vì quần chúng nhân dân mà phục vụ. Nhưng đây cũng được xem là một chức vụ có thể ngẩng mặt lên đài. Bình thường, người có thể trở thành Ủy viên thường vụ Liên đoàn Thanh niên đều là người nổi bật trong các ngành nghề như học giả, tác gia, diễn viên hoặc các xí nghiệp.

Đối với điều này, Bành Viễn Chinh đương nhiên là không cự tuyệt. Hắn trong điện thoại luôn mãi cảm ơn Đinh Sáng, đồng ý đến thứ năm sẽ tham dự hội nghị đoàn thanh niên thành phố Tân An lần thứ năm mươi mốt.

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại. Lý Tuyết Yến ở phía sau lưng cười khê:

- Viễn Chinh, chúc mừng anh, có thể trở thành Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố. Sau đó sẽ có cơ hội trở thành Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên tỉnh. Ở trên ít nhất sẽ giải quyết cho anh chức huyện phó. Nếu không thì chẳng thể nào xứng với thân phận.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tôi cùng lãnh đạo Thành Đoàn Thành ủy không có bất cứ một lui tới nào, cũng rất ít khi tham dự công tác của Đoàn thanh niên cộng sản. Rất đột nhiên, tôi như thế nào lại có một cái bánh từ trên trời rơi xuống thế?

- Điều này nói rõ, anh ở thị trấn Vân Thủy công tác rất được các lãnh đạo chú ý đến. Chú ý đến anh là Bí thư Đảng ủy thị trấn cũng chính là chú ý đến thị trấn Vân Thủy của chúng ta. Đây là chuyện tốt. Điền Minh, chuyện này trước đừng truyền ra ngoài.

Sáng sớm thứ năm, Lý Tuyết Yến đến thành phố tham gia hội nghị tọa đàm về ngày phụ nữ quốc tế 8-3 do hội Liên hiệp phụ nữ thành phố tổ chức. Còn Bành Viễn Chinh thì đến hội trường Thành Đoàn để tham dự hội nghị Liên đoàn Thanh niên lần thứ năm mươi mốt.

Trong hội trường kín hết chỗ. Hệ thống đoàn Thanh niên cộng sản toàn thành phố bao gồm một số trường cao đẳng, doanh nghiệp nhà nước, đơn vị sự nghiệp công tác trong đoàn thanh niên cộng sản. Bành Viễn Chinh không quá quen thuộc với những người này, vừa muốn tìm một chỗ để ngồi xuống thì đột nhiên có một nhân viên công tác ngực đeo thẻ, mỉm cười bước đến hô to:

- Bí thư Bành của thị trấn Vân Thủy khu Tân An phải không? Anh qua bên này đi. Bên này là khu hậu tuyến. Anh nếu được trúng tuyển rồi thì có thể lên đài chủ tịch.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng rồi cảm ơn.

Hắn đi theo nhân viên công tác đến khu vực hậu tuyến ngồi xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn trên đài chủ tịch. Thấy hàng ghế thứ nhất, vị trí chính giữa là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề và các lãnh đạo khác thì không khỏi giật mình, biết hội nghị lần này dường như quy cách rất cao.

Không bao lâu sau, lãnh đạo thành phố và lãnh đạo Liên đoàn Thanh niên thành phố bắt đầu ngồi vào vị trí trên đài chủ tịch. Bành Viễn Chinh đang chú tâm nhìn lên trên đài, thì đột nhiên ở phía sau truyền đến một giọng nói bất ngờ:

- Viễn Chinh, tại sao là cậu?

Bành Viễn Chinh đột nhiên quay đầu lại, thấy Tổng Quả dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác đang bước tới, cũng đeo thẻ người được đề cử trước ngực, thì không khỏi giật mình:

- Anh cũng được đề cử sao?

Tổng Quả cười ha hả:

- Đúng vậy, tôi cũng nhận được thông báo, nói là đã trở thành một trong ba Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố. Ba người chỉ chọn hai. Không biết trong hai người chúng ta ai sẽ được chọn?

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Cứ chờ một lát.

Nói xong, Bành Viễn Chinh vỗ vai Tổng Quả. Hai người ngồi cùng một chỗ, nói chuyện, ngẫu nhiên cùng nhìn lên đài chủ tịch, chỉ điểm gương mặt nào quen thuộc cho đến khi Bí thư Thành Đoàn kiêm Chủ tịch Liên đoàn Thanh niên thành phố Cung Yến Phi chủ trì tuyên bố hội nghị bắt đầu thì hai người mới thật sự nghiêm chỉnh lại.

Bí thư Thành Đoàn thành phố Cung Yến Phi cũng là một nữ lãnh đạo có tiếng ở thành phố Tân An, không thua gì Tần Phượng, chỉ có điều cấp bậc so với Tần Phượng thì thấp hơn, chỉ là cấp huyện cục. Cung Yến Phi tự nhiên, hào phóng bước lên đài. Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

- Cô gái này không tồi, đáng người không tệ, khí chất cũng không dở. Chắc chắn.

Tổng Quả hạ giọng nói nhỏ bên tai Bành Viễn Chinh.

- Sao, anh có ý gì à? Tôi cho cho anh biết, nếu để cho Hoàng Oanh Oanh biết được thì cô ấy không tha cho anh đâu.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi đẩy Tổng Quả ra. Từ lúc Tổng Quả bắt đầu chuyện tình cảm với Hoàng Oanh Oanh, tính cách của y thay đổi không ít, không còn thanh cao và cao ngạo như trước kia, ngẫu nhiên có thêm vài lời thô tục mà nam nhân không thể tránh khỏi.

Tổng Quả phần nộ ngồi thẳng người, quay đầu nhìn lên đài chủ tịch, tiếp tục nghe Cung Yến Phi nói chuyện.

- Sau đây, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Phó bí thư Hàn Duy đại diện cho Thành ủy lên phát biểu.

Cung Yến Phi vừa dứt lời thì Hàn Duy sắc mặt trầm ổn bước tới. Ông ta là một cán bộ nói năng rất thận trọng, vẻ mặt nghiêm túc, lại thêm bản thân là Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng thì lại tăng thêm vài phần uy nghiêm.

- Những năm gần đây, tổ chức Liên đoàn thanh niên đã giữ cao ngọn cờ chủ nghĩa yêu nước vĩ đại, phát huy đầy đủ ưu thế bản thân, không ngừng mở rộng lĩnh vực công tác, đổi mới phương thức làm việc, đoàn kết dẫn dắt thanh niên toàn thành phố kiên quyết tiến thủ, xây dựng lập nghiệp, vì thúc đẩy toàn thành phố cải cách mở cửa mà làm ra cống hiến thật lớn.

Hàn Duy lời nói rất nhanh, máy móc, không đến ba phút là kết thúc bài nói chuyện của mình. Kế tiếp, còn lại là Cung Yến Phi đại diện cho đoàn thanh niên thành phố báo cáo công tác. Sau đó dựa theo những gì mà Cung Yến Phi báo cáo để tiến hành xem xét biểu quyết. Cuối cùng bầu ra hai Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố.

Cung Yến Phi theo bản năng mà nhìn xuống khu vực hậu tuyến, sau đó mới cao giọng nói:

- Các đồng chí, sau đây tôi xin giới thiệu một chút tình huống cơ bản của ba ứng cử viên Ủy viên thường vụ Liên đoàn Thanh niên thành phố.

- Bành Viễn Chinh, nam, sinh tháng 3 năm 1970, tốt nghiệp hệ tiếng Trung trường đại học Kinh Hoa. Cán bộ hậu bị đầu tiên của thành phố Tân An. Đồng chí Bành Viễn Chinh tham gia công tác vào tháng 8 năm 1991, nhiều lần đảm nhiệm chức nhân viên phòng Tin tức, Phó trưởng phòng chủ trì công tác, Trưởng phòng phòng Tin tức ban Tuyên giáo Thành ủy kiêm Chủ nhiệm ban Tin tức Thành ủy, Phó bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn Văn Thủy khu Tân An, Phó chánh văn phòng kiêm Phó chủ nhiệm phòng Tin tức UBND quận. Bí thư Đảng ủy thị trấn Văn Thủy khu Tân An. Đồng chí Bành Viễn Chinh có năng lực làm việc khá mạnh, chính trị kiên định, giỏi về cải cách đổi mới. Bất kể là ở cơ quan Thành ủy hay là cơ sở thì cũng đều làm ra những thành tích đáng nể.

- Tổng Quả, nam, sinh tháng 10 năm 1969, Phó giáo sư khoa Lịch sử trường đại học Giang Bắc. Nổi tiếng trong tỉnh là học giả thanh niên xuất sắc. Đồng chí tham gia công tác vào tháng 7 năm 1990....

- Cát Thục Bình, nữ, sinh tháng 12 năm 1967, Đảng viên, công tác tại công ty Điện Lực, chiến sĩ thi đua thành phố Tân An....

358. Chương 364: Vuốt Mông Ngựa Lại Vỗ Tới Mông Lừa

Mặc dù là sai biệt tuyển cử nhưng ba người này được đề cử trước sau thứ tự đảng hoàng. Bành Viễn Chinh đứng thứ nhất, Tổng Quả đứng thứ hai, Cát Thục Bình đứng thứ ba. Điều này nói lên rất nhiều vấn đề. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Bành Viễn Chinh và Tổng Quả sẽ được chọn. Dựa theo trình tự, ba người tránh mặt khỏi hội trường, chờ khoảng hơn nửa tiếng thì nhân viên công tác mới lên.

Bành Viễn Chinh tâm trạng hơi có chút phấn chấn. Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên tuy rằng không phải là chức vụ thực chức, nhưng cũng có thân phận và vinh dự, viết thêm một nét bút vào trong lý lịch của hắn. Vì tiền đồ chính trị sau này của hắn mà tô thêm một dấu son.

Cung Yến Ohi liếc mắt nhìn ba người, cường vngag nói:

- Các vị lãnh đạo, các vị ủy viên, các đồng chí, trải qua công khai tuyển cử, căn cứ vào kết quả bỏ phiếu, tôi hiện tại tuyên bố đồng chí Bành Viễn Chinh và Tổng Quả được bầu làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố Tân An lần thứ năm mươi một. Sau đây, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay, hoan nghênh hai vị tân Ủy viên thường vụ thường vụ lên đài. Đồng thời, xin mời đồng chí Bành Viễn Chinh đại diện cho hai vị tân Ủy viên thường vụ phát biểu.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tổng Quả và Bành Viễn Chinh nét mặt mỉm cười bước lên đài. Tổng Quả được nhân viên công tác dẫn vào ghế, còn Bành Viễn Chinh thì hướng mọi người dưới đài cúi đầu chào hỏi. Hắn là người trong quan trường, lại là cán bộ lãnh đạo, trong trường hợp như thế này tất sẽ không khấn trương, cử chỉ thông dong, hào phóng, lại thêm phong độ nho nhã, bản thân vốn đã có chút danh tiếng nên dưới đài tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt hơn, kéo dài không dứt.

Cung Yến Phi nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười. Hội nghị thường vụ Liên đoàn thanh niên đưa cho cô danh sách mười người. Cô vung bút chọn ngay Bành Viễn Chinh và Tổng Quả liệt vào trọng điểm chọn người. Tổng Quả nổi danh là học giả thanh niên, lại vừa mới được một giải thưởng lớn cấp quốc gia về học thuật, trúng cử vào Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên là kết quả tất nhiên. Còn Bành Viễn Chinh thì vốn là cán bộ ngôi sao, rất có tính đại biểu, lại có căn cơ sâu, thích hợp cho việc tuyên truyền. Đề cử không có gì phải trì hoãn. Về phần Cát Thục Bình, nhiều nhất là muộn một năm, sang năm sẽ tiến vào.

Bành Viễn Chinh không có một lời nào chuẩn bị, nhưng trong trường hợp này nói vài câu, với hắn cũng chẳng có gì khó khăn.

Hắn chậm rãi tiến lên đài, mỉm cười lớn tiếng nói:

- Các vị lãnh đạo, các vị ủy viên, đầu tiên xin cảm ơn mọi người đã tín nhiệm và ưu ái tôi và đồng chí Tổng Quả. Lúc này đây được tuyển làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên, tôi cảm thấy đây là một sự vinh dự và cũng là một trách nhiệm. Tôi cảm thấy mình phải gánh vác trọng trách và phó thác trong sự nghiệp phát triển kinh tế, đẩy mạnh cải cách mở cửa và sự nghiệp thanh niên ở thành phố Tân An, để không phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Tôi được trúng tuyển như thế này, cũng được xem là một sự khích lệ.

Bành Viễn Chinh nói xong, lời lẽ logic, khiến cho các lãnh đạo và ủy viên Liên đoàn thanh niên nghe rất vừa tai. Đinh Sáng quay đầu sang nhìn Cung Yến Phi, hạ giọng nói:

- Bí thư Cung, Bành Viễn Chinh không hổ danh là cây bút, há miệng ra cũng rất có khí thế, rất có độ cao lý luận.

Cung Yến Phi khẽ mỉm cười:

- Rất có trình độ của một người trẻ tuổi. Mấu chốt là có tinh thần làm chuyện thực sự. Tôi rất tán thưởng cậu ta.

Tổng Quả ngồi phía sau, cực kỳ hâm mộ nhìn Bành Viễn Chinh. Y cũng là người có tài hoa, nhưng muốn y trước mặt mọi người mà nói như vậy. Hơn nữa còn nói rất đường hoàng, y tuyệt đối là làm không được. Nghệ thuật nói chuyện không phải là điểm mạnh của y. Ngoài ra, là cán bộ lãnh đạo thanh niên, các loại thượng đài chủ tịch phát biểu chính là một trong những sân khấu của Bành Viễn Chinh. Nói chuyện cũng là một điểm mạnh của hắn.

Ngày hôm sau, Nhật báo Tân An ngay trang đầu đã đăng bài về hội nghị thanh niên toàn thành phố lần thứ năm mươi mốt. Đương nhiên, nếu không phải có Bí thư Thành ủy và Chủ tịch thành phố và các lãnh đạo khác tham dự, thì hội nghị ngày sẽ không chiếm ngay trang đầu. Tiêu đề chính là “Hội nghị Liên đoàn thanh niên toàn thành phố Tân An lần thứ năm mươi mốt”, một tiêu đề nhỏ hơn là “Đông Phương Nham, Chu Quang Lược, Hàn Duy, Trần Ngôn Hề và các lãnh đạo thành phố tham dự”. Tiêu đề còn lại là “Bành Viễn Chinh, Tổng Quà được bầu làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố”.

Nếu không phải đưa tin như vậy thì Tô Vũ Hoàn chưa chắc đã chú ý đến việc Bành Viễn Chinh được trúng tuyển làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên, tuy rằng chuyện này rất nhanh sẽ được thông báo xuống dưới. Tô Vũ Hoàn tùy ý liếc tờ báo, nhìn thấy tiêu đề tờ báo thì liền nhủ mày.

Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên tuy rằng không coi vào đâu, nhưng chung quy vẫn là hàng đầu, đại diện cho Bành Viễn Chinh đã trở thành một trong những tai to mặt lớn trong giới thanh niên thành phố Tân An, có thể nói là “xã hội lưu danh” rồi.

Tuy nhiên, Tô Vũ Hoàn cũng không coi trọng điều này. Y ung dung cười, tùy tay ném tờ báo sang một bên, gọi điện thoại bảo Khổng Tường Quân đến.

- Chủ tịch Tô!

- Có kết nối với đệ Phong Thái chưa? Bọn họ thời gian đưa ra thị trường chính xác đã có chưa?

Tô Vũ Hoàn thản nhiên hỏi.

Khổng Tường Quân do dự một chút, rồi khó xử nói:

- Chủ tịch quận Tô, Trịnh Phong Thái rất cáo già và giao hoạt. Bất kể tôi hỏi như thế này, ông ta cũng không chịu nói, bảo là muốn hướng Chủ tịch quận Tô báo cáo.

Tô Vũ Hoàn nhủ mày:

- Đúng là bọn nhà giàu mới nổi, tổ chức quá thấp.

Nói xong, Tô Vũ Hoàn liền cầm điện thoại lên gọi cho Trịnh Phong Thái. Trịnh Phong Thái nghe được là Tô Vũ Hoàn gọi thì cũng không dám chậm trễ. Tô Vũ Hoàn là Chủ tịch quận, đệ Phong Thái lại là xí nghiệp của khu Tân An, doanh nghiệp tư nhân có thực lực mạnh đi chăng nữa thì cũng không dám đối nghịch với UBND quận, nếu như không muốn doanh nghiệp sụp đổ. Nói khó cũng khó mà nói dễ cũng dễ. Đệ Phong Thái dù sao cũng không phải là tập đoàn Tín Kiệt tiền nhiều thế lớn, lực ảnh hưởng vượt xa khỏi thành phố Tân An.

Đây là Trịnh Phong Thái giữ vững tinh thần, kiên trì hưởng ứng Tô Vũ Hoàn kêu gọi. Nếu lấy ý kiến cá nhân của Trịnh Phong Thái thì ông ta hẳn là không muốn dựa vào chuyện này mà tiến hành lãng xê, càng không muốn trở thành cái gì là “xí nghiệp minh tinh”. Cái gọi là “Điển hình Phong Thái” ông xem ra chỉ là lời nói vô căn cứ. Nhưng nếu ông không phối hợp với việc tuyên truyền của Tô Vũ Hoàn thì hiển nhiên là phải chịu các loại chèn ép.

- Chủ tịch quận Tô!

Trịnh Phong Thái biết rõ Tô Vũ Hoàn muốn hỏi điều gì, nhưng lại không nói ra được.

Đệ Phong Thái đưa ra thị trường, đích thực đã sớm xác định ngày, trung hạ tuần tháng ba. Nhưng hai ngày gần đây, đệ Phong Thái cùng bộ môn có liên quan ở thủ đô liên hệ với nhau nhưng lại chậm chạp không có kết quả.

Hay là lại bị ngâm nước nữa rồi? Trịnh Phong Thái rất buồn bực. Ông ta ám chỉ con gái của mình nên tìm Bành Viễn Chinh để dàn xếp, nhưng Bành Viễn Chinh lại trốn tránh không chịu gặp. Cha con Trịnh gia không phải là người ngu, tự nhiên hiểu được Bành Viễn Chinh đang bắt măn Trịnh gia.

Tô Vũ Hoàn cười nhạt, trầm giọng nói:

- Trịnh đồng, các người thời gian đưa ra thị trường đã có chưa? Không thể cứ bảo trung hạ tuần lập lờ nước đôi mãi được. Ở quận còn phải tổ chức hoạt động, cần phải an bài trước giờ giấc.

Trịnh Phong Thái cười khổ:

- Chủ tịch quận Tô, vốn định đúng là trung hạ tuần tháng ba, nhưng thời gian cụ thể thì chúng tôi không khống chế được. Gần đây chúng tôi liên lạc với thủ đô, nhưng ở trên vẫn cứ chậm chạp không trả lời. Tôi hiện tại hoài nghi không biết là bị kẹt chỗ nào?

Nghe Trịnh Phong Thái không giống như là đùa cợt, Tô Vũ Hoàn trong lòng cũng trầm xuống. Nếu dật Phong Thái vô kỳ hạn đưa ra thị trường, thậm chí là thất bại, thì những gì y an bài coi như là bỏ dỡ nửa chừng. Phong thanh đã thả ra rồi, khiến y là Chủ tịch quận bị mất mặt sao?

Tô Vũ Hoàn nhú mày, trầm giọng nói:

- Các người nhanh chóng liên lạc với thủ đô đi. Tôi ở đây cũng sẽ nghĩ biện pháp.

Nói xong, Tô Vũ Hoàn liền cúp điện thoại.

Tô Vũ Hoàn do dự một chút, rồi bấm điện thoại gọi về thủ đô. Thông qua mối quan hệ trong nhà, y rất cuộc đã tìm được người của bộ môn giám sát, nhưng hỏi đến chuyện của dật Phong Thái đưa ra thị trường thì đối phương lại cảm như hén, hỏi gì cũng không biết.

Tô Vũ Hoàn cảm thấy bất đắc dĩ. Cha của y tuy là cán bộ cấp thứ trưởng của Các bộ và Ủy ban trung ương, nhưng Tô gia không phải là thế gia, năng lượng ở thủ đô cũng chẳng phải là rất lớn. Cho nên, Tô Vũ Hoàn muốn giúp đỡ dật Phong Thái đưa ra thị trường thì cũng là hữu tâm vô lực. Muốn tìm mối quan hệ để hoạt động, thậm chí là giải quyết dứt khoát thì cũng không có khả năng.

Lấy kinh nghiệm của Tô Vũ Hoàn để phán đoán, cục diện trước mắt này cũng chỉ có thể đợi. Cũng không biết người nào đã gây ra vấn đề này.

Tô Vũ Hoàn cảm tức võ bàn, Khổng Tường Quân đẩy cửa bước vào, thấy thế cũng không khỏi hoảng sợ.

- Chủ tịch quận Tô!

- Anh lại đây.

Tô Vũ Hoàn trầm giọng phát tay nói:

- Liên lạc với thị trấn Vân Thủy, nói là ngày mai hoặc ngày mốt tôi sẽ đến thị trấn Vân Thủy điều tra nghiên cứu.

Khổng Tường Quân có chút không ngờ, nhưng vẫn tất cung tất kính gật đầu đồng ý, lập tức đi an bài.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn. Từ xa đã nhìn thấy ngoài cổng của cơ quan có treo một dải lụa màu đỏ, mơ hồ còn có tiếng trống khua chiêng thì không kìm nổi nhú mày.

Không chút do dự, hần trầm giọng nói với Điền Minh:

- Điền Minh, anh hãy lập tức xuống xe, đi bộ trở về, nói cho mọi người biết, đừng làm ra cái loại này. Trông rất là kỳ cục. Lập tức đem biểu ngữ hoan nghênh và cờ cất hết đi. Lão Hoàng, anh hãy quay đầu xe lại, chúng ta đến công trường xây dựng phố buôn bán dạo qua một vòng.

Điền Minh vâng một tiếng, rồi nhảy xuống xe chạy về thị trấn, còn xe của Bành Viễn Chinh thì quay đầu chạy đến công trường cải tạo phố buôn bán.

Chữ Lượng cùng với một số cán bộ trong thị trấn giống trống khua chiêng, xếp thành hàng hoan nghênh Bành Viễn Chinh. Điền Minh vội vàng chạy đến, thở dốc nói:

- Dừng, tất cả dừng lại đi. Phó bí thư Chữ, Bí thư Bành nói....

Điền Minh nhỏ giọng nói bên tai Chữ Lượng vài câu. Chữ Lượng cười xấu hổ, biết mình vượt mông ngựa những lại vô tới mông lừa thì liền khẩn trương phát tay, bảo mọi người rút lui.

359. Chương 365: Ủy Viên Thường Vụ Kiêm Trưởng Ban Tuyên Giáo Quận Ủy

Quý Kiến Quốc đứng bên cạnh, cười thầm Chữ Lượng nịnh không đúng chỗ. Bí thư Bành không phải loại người ưa được nịnh bợ, ai nịnh hắn, chắc chắn phản tác dụng.

Chữ Lượng dẫn mọi người giải tán, Điền Minh hơi lúng túng cười nói:

- Bí thư Chữ, Bí thư Bành nói gỡ cả biểu ngữ xuống luôn!

Chữ Lượng nhú mày, nhìn lướt qua tấm biểu ngữ ghi hàng chữ đỏ thẫm: “Nhiệt liệt chúc mừng Bí thư Bành trúng tuyển Ủy viên thường vụ Hội liên hiệp thanh niên thành phố?”

Chữ Lượng buồn bực nhanh chóng rời đi.

Y vốn sắp xếp một bữa liên hoan vào buổi trưa để chúc mừng Bành Viễn Chinh, nhưng bây giờ đành phải hủy.

Chữ Lượng không hiểu nổi, đôi khi Bành Viễn Chinh quá lên giọng, nhưng trái lại, trong nhiều việc, hắn lại có vẻ rất khiêm tốn.

Điền Minh nhìn theo bóng lưng Chữ Lượng, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Sau khi Hách Kiến Niên ra đi, để bảo vệ vị trí của mình, Chữ Lượng ra sức tiếp cận Bành Viễn Chinh, nhưng dường như Bành Viễn Chinh không mặn mà gì. Tuy nhiên, về mặt công tác, Bành Viễn Chinh đã thật sự trọng dụng y, giao cho y quyền lực tự chủ khá lớn.

Điền Minh làm người ngoài cuộc thấy rõ ràng, Chữ Lượng không hiểu tính cách của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh là người “lên giọng” trong công việc, nhưng lại rất khiêm tốn trong đối nhân xử thế. Điều này thoát nghe mâu thuẫn nhưng trên thực tế, là không mâu thuẫn. Nếu Chữ Lượng muốn giành được sự tín nhiệm của Bành Viễn Chinh, chỉ có thể thông qua công tác, chứ không còn con đường nào khác.

Cho nên làm việc bên cạnh Bành Viễn Chinh, Điền Minh không làm mấy chuyện vớ vẩn lãng phí thời gian và công sức như Chữ Lượng.

Năng lực, trung thành, trách nhiệm, đó là ba thước đo mà Bành Viễn Chinh đánh giá cấp dưới...

Bành Viễn Chinh đến hiện trường công trình cải tạo phố buôn bán, Hoàng Hà và Cổ Lượng đội nón bảo hộ màu đỏ đang chỉ huy một số cán bộ thị trấn ở ngoài hiện trường điều phối việc thi công, thấy Bành Viễn Chinh tới, liền cười và ra đón:

- Bí thư Bành!

Bành Viễn Chinh cười lớn:

- Lão Hoàng, công trình tiến triển không tệ. Tôi chỉ mới hai ngày không tới, đã xây cao thêm được vài mét!

Hoàng Hà cũng cười:

- Bí thư Bành, thời hạn công trình rất sát sao, chúng ta nhất định phải làm xong trước mùa mưa, nếu không, đến lúc đó mưa to gió lớn, thi công rất khó khăn!

Vốn phố buôn bán và các công trình phụ thuộc dự định hoàn thành trước lễ quốc khánh năm 1993, nhưng về sau, Hoàng Hà và Cổ Lượng bàn bạc, quyết định rút ngắn thời hạn thi công mấy tháng, bởi vậy nên công tác thi công hơi khẩn trương. Về cơ bản, công trường không có ngày nghỉ, buổi tối vẫn thi công đến khuya mới kết thúc.

Bành Viễn Chinh gật đầu, nhận lấy nón bảo hộ do Hoàng Hà đưa, giơ tay chỉ vào công trường đang ồn ào tiếng thi công, lớn tiếng nói:

- Lão Hoàng, lão Cổ, thời hạn công trình có thể tranh thủ, tranh thủ một cách thỏa đáng là chấp nhận được. Nhưng, không thể giảm chất lượng công trình! Hai người theo dõi chặt cho tôi, đề phòng họ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, chất lượng không đạt yêu cầu!

Đây là công trình dân sinh, an toàn là hàng đầu, phải lấy chất lượng làm gốc. Đây không phải là khẩu hiệu, mà là yêu cầu thật sự. Thà rằng chúng ta không làm, chứ không thể làm ra một công trình không ra gì. Tương lai xảy ra vấn đề, bị dân chúng chửi rủa, lưu tiếng xấu muôn đời!

Tôi nhấn mạnh một lần nữa, an toàn, chất lượng, bốn chữ này phải đặt lên trên tất cả! Nếu không đạt được sự an toàn và chất lượng, thì hoàn thành công trình trước thời hạn cũng không có ý nghĩa gì.

Hoàng Hà khẽ mỉm cười nói:

- Xin Bí thư Bành yên tâm, hai chúng tôi không dám lơ là! Thời gian này, chúng tôi hầu như không rời khỏi công trường.

- Hai vị vất vả, phải kính nhờ hai vị thôi!

Bành Viễn Chinh cười vỗ vai Hoàng Hà. Cổ Lượng bước lại gần, cười nói:

- Tôi quên chúc mừng Bí thư Bành trúng tuyển Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố. À, không phải Bí thư Chữ định tổ chức tiệc liên hoan chúc mừng Bí thư Bành sao? Sao Bí thư Bành lại lên công trường?

Bành Viễn Chinh nhún mày:

- Một đoàn thể quần chúng thôi, có gì đâu mà chúc mừng? Tôi bảo Điền Minh nói với Bí thư Chữ giải tán, ảnh hưởng không tốt!

Cổ Lượng hơi ngẩn ra, rồi mỉm cười. Trong số các lãnh đạo thị trấn, coi như y tiếp xúc với Bành Viễn Chinh nhiều nhất, hiểu tính cách lớn giọng trong công việc, nhưng khiêm tốn trong đối nhân xử thế của Bành Viễn Chinh.

Cổ Lượng là người khiêm tốn, phúc hậu, tác phong công tác kiên định, năng lực làm việc nổi trội, đó là đánh giá của Bành Viễn Chinh đối với Cổ Lượng. Dù gần đây Cổ Lượng ít gần Bành Viễn Chinh, nhưng trong lòng hắn, sau Lý Tuyết Yến, Cổ Lượng là trợ thủ đáng tin cậy và đáng coi trọng nhất.

...

Tin Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh trúng tuyển làm Ủy viên thường vụ Liên đoàn thanh niên thành phố, là một tin tức khá được chú ý ở quận Tân An. Quận Đoàn và Liên đoàn thanh niên quận cũng nhanh chóng tìm tới, cùng lúc mời Bành Viễn Chinh tham gia hội nghị thanh niên sắp tới và bổ nhiệm hắn làm Phó chủ tịch Liên đoàn thanh niên.

Hai ngày liên tiếp, Bành Viễn Chinh tham gia hoạt động của thanh niên nội thành, thậm chí tham gia hoạt động của Tổng công đoàn quận và hoạt động ngày 8 tháng 3 của Hội liên hiệp Phụ nữ.

Đúng lúc này, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Vụ Đại Dũng đột nhiên bị chuyển khỏi quận Tân An, điều đến huyện lân cận làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện. Nghe nói, Phó chủ tịch thường trực huyện đó nhận hối lộ, bị miễn chức, cho nên Thành ủy điều động Vụ Đại Dũng tới thay thế.

Vụ Đại Dũng đi, quận Tân An liền trống vị trí Ủy viên thường vụ kiêm Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy. Rất nhiều các cán bộ cấp Trưởng phòng có điều kiện phù hợp ở quận, đều rục rịch, dùng mọi biện pháp và quan hệ cố gắng giành lấy vị trí đó.

Bành Viễn Chinh vừa tham gia hoạt động thanh niên của Quận Đoàn xong, định trở về thị trấn, điện thoại của Tổng Quĩ đã gọi tới.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, lên xe nhận điện thoại. Lái xe thấy vậy, vội xuống xe, tránh một bên ngồi hút thuốc.

- Viễn Chinh, vì Vụ Đại Dũng đến huyện lân cận làm Phó chủ tịch thường trực huyện, hiện giờ quận Tân An trống vị trí Trưởng ban Tuyên giáo. Tôi nghe ba tôi nói, ông định đề cử cậu với Bí thư Thành ủy Đông Phương. Viễn Chinh này, đây là “nghề của chàng” mà, cậu làm Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy là thích hợp nhất!

Tổng Quả cười hì hì.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, mới hạ giọng nói:

- Tổng Quả, chỉ sợ sẽ rất khó khăn. Kinh nghiệm của tôi còn thiếu, thời gian nhậm chức ngắn, đây là nhược điểm lớn nhất của tôi. Tôi e là sẽ có một số lãnh đạo thành phố phản đối mạnh mẽ đấy!

Tổng Quả cười nhẹ:

- Sợ cái gì chứ? Ba tôi nói, có cơ hội, thì phải nắm lấy! Không có điều kiện thì tạo ra điều kiện! Cậu xuất thân từ hệ thống tuyên truyền, nổi danh là cao thủ tuyên truyền của thành phố, ở quận này, còn ai thích hợp làm Trưởng ban Tuyên giáo hơn cậu?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Tổng Quả, anh không hiểu quan trường. Đây là vị trí lãnh đạo không biết có bao nhiêu người đang nhắm vào. Không phải ai thích hợp làm thì nhất định sẽ được làm đâu!

- Không sao cả. Ba tôi nói, tranh thủ một chút, cho dù không tranh thủ được, cậu cũng được lộ mặt ở cấp cao hơn, không mất mát gì cả.

Tổng Quả lại cười nói:

- Nhưng, ba tôi nói, nhiều người ở thành phố đã nghe nói về quan hệ giữa ba tôi và cậu, nếu ông ra mặt đề cử cậu ở hội nghị thường vụ, thì không thích hợp lắm.

Tổng Quả còn chưa nói hết, Bành Viễn Chinh đã hiểu ý của Tổng Bính Nam. Để tránh hiềm nghi, Tổng Bính Nam sẽ bảo Tần Phượng ra mặt đề cử. Tần Phượng là Ủy viên thường vụ Thành ủy, lại là Bí thư Quận ủy quận Tân An, để cô tiến cử Bành Viễn Chinh là thích hợp nhất.

Nói chuyện xong với Tổng Quả, Bành Viễn Chinh do dự một lát, xuống xe. Nếu đây là cơ hội, hẳn cũng muốn thử một chút. Chỉ cần hắn còn ở lại quận, công tác thực hiện ở thị trấn Vân Thủy sẽ không bị đảo lộn, nhưng nếu hắn bị chuyển đến quận, huyện khác hoặc đi Thủ đô nhậm chức, thì lại là chuyện khác. Cho dù Lý Tuyết Yến thay hắn, cô có thể đứng vững trước áp lực hay không, rất khó nói.

Hơn nữa, chức Ủy viên thường vụ Quận ủy ở một quận trung tâm thành phố Tân An, có tính thực chất hơn rất xa một Phó chủ nhiệm văn phòng tại Thủ đô.

360. Chương 366: Tần Phượng Đề Cử

Chỉ cần Bành Viễn Chinh trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy, hắn có thể tiến cử Lý Tuyết Yến, và thông qua Lý Tuyết Yến tiếp tục hoàn thành quy hoạch tổng thể của hắn đối với thị trấn Vân Thủy. Ảnh hưởng của hắn chỉ có tăng thêm chứ không giảm đi. Tương lai, khi thị trấn Vân Thủy nhập vào quận mới Tân An, hắn lại có thể rộng đường tiến thoái.

Bành Viễn Chinh xoay người vào trụ sở Quận ủy, đi thẳng lên văn phòng của Tần Phượng ở lầu ba.

Cửa phòng làm việc của Tần Phượng mở rộng, Tần Phượng đang đứng trước cửa, mỉm cười ngắm nhìn Thẩm Ngọc Lan chăm sóc một chậu lan điều (1) xanh mướt. Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng lên nhìn, thấy là Bành Viễn Chinh, khóe miệng không kìm nổi hiện lên nét tươi cười. Cô nhẹ nhàng đứng dậy, mỉm cười, nhìn Bành Viễn Chinh gật đầu, rồi quay về bàn làm việc.

Thẩm Ngọc Lan để chậu lan điều xuống, khẽ cười nói:

- Bí thư Bành tìm Bí thư Tần có việc?

- Ủ, tôi báo cáo công tác với Bí thư Tần.

Bành Viễn Chinh gật đầu cười với Thẩm Ngọc Lan, rồi đi thẳng vào văn phòng của Tần Phượng, thuận tay đóng cửa lại.

Mùa xuân tháng ba, nhiệt độ đang ấm dần lên, sự sống tràn trề khắp nơi. Tần Phượng bỏ đi trang phục mùa đông dày cộm, Tần Phượng chỉ mặc một bộ quần áo dệt màu tím nhạt mỏng manh, bộ ngực cao vút, tóc búi lên, được chải rất cẩn thận, trên khuôn mặt quyến rũ được trang điểm rất nhẹ, ẩn hiện nét tươi cười. Cô thả lỏng người tựa vào lưng ghế, khoe miệng thanh tú hơi nhếch lên, ngắm nhìn Bành Viễn Chinh đang thông thả đi tới.

Bành Viễn Chinh bị cô nhìn chăm chú, cảm thấy hơi lúng túng. Hắn hiếm khi cầu người giúp đỡ, hơn nữa lần này còn liên quan đến con đường làm quan riêng tư của mình, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao mở lời.

Bành Viễn Chinh đến vì việc gì, đương nhiên Tần Phượng hiểu rõ. Mà cho dù Bành Viễn Chinh không đến, cô cũng định, trong hội nghị thường vụ Thành ủy ngày mai, sẽ đề cử Bành Viễn Chinh làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo. Chỉ có điều, giờ phút này, cô chợt muốn nhìn xem, một người cao ngạo như Bành Viễn Chinh sẽ cúi đầu trước mặt mình ra sao.

Bành Viễn Chinh ngồi trên sofa, châm thuốc hút một hơi thật sâu, cố gắng cân bằng tâm trạng hơi lúng túng của mình.

Đột nhiên Tần Phượng đứng dậy bước tới, chỉ vào phía dưới mặt bàn, ra hiệu có gạt tàn thuốc lá, sau đó cô mở cửa sổ ra.

Xoay người lại, cô khoanh tay trước ngực, mỉm cười nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Tôi còn phải tổ chức một cuộc họp. Nếu đồng chí Viễn Chinh không có việc gì, vậy thì về trước đi.

Bành Viễn Chinh cắn chặt răng, chợt đứng dậy nhìn về mặt “trêu chọc” của Tần Phượng, biết chắc chắn là cô biết ý định của mình, hắn có lên tiếng hay không, không quan trọng lắm. (sic!) Bằng trực giác, hắn biết Tần Phượng nhất định sẽ đề cử hắn.

Nghĩ đến đây, môi hắn hơi mấp máy, rồi im lặng quay người rời đi, một câu cũng không nói!

Tần Phượng kinh ngạc, không khỏi lắc đầu cười khổ:

- Cậu cứ như vậy mà đi sao?

Bành Viễn Chinh không dừng bước, chỉ ngoái lại nói một câu hời hợt:

- Bí thư Tần bận rộn, đợi khi nào lãnh đạo có thời gian rảnh, tôi lại đến báo cáo công tác với lãnh đạo.

Thấy Bành Viễn Chinh thà rằng cứ như vậy bỏ đi, chứ nhất định không “cúi đầu” nói vài lời mềm mỏng với mình, Tần Phượng có phần xấu hổ giậm chân, hứ một tiếng. Tuy nhiên cô không thật sự tức giận. Nên tiến cử thì cô vẫn sẽ tiến cử. Thứ nhất bởi vì Bành Viễn Chinh thích hợp với vị trí này, cô và Tống Bính Nam đã ngầm trao đổi thống nhất với nhau; thứ hai, trong chuyện cô trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, cô cũng nợ Bành Viễn Chinh một chút ân tình và bây giờ cô phải trả. Về yếu tố thứ ba, liên quan tới nỗi niềm phức tạp ở sâu trong đáy lòng cô, khó dùng lời mà miêu tả được.

...

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh định ra ngoài, vừa tới hành lang thì chợt thấy xe của Trịnh Anh Nam tiến vào trụ sở chính quyền thị trấn. Hắn nhú mày, không quay lại phòng làm việc mà đi đến phòng làm việc của Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến đang thẩm duyệt từng câu từng chữ trong bản dự thảo “Xây dựng và hợp nhất các trường học nhỏ ở nông thôn thị trấn Vân Thủy”, thấy Bành Viễn Chinh bước vào, ngẩng lên cười nói:

- Viễn Chinh, xong việc rồi à? Tôi đang định tìm anh đây, tôi thấy bản dự thảo này khá ổn, có thể báo cáo lên quận.

- Tạm thời khoan hãy báo cáo, không thôi lại có chuyện.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, vội vã nói:

- Tuyết Yến, cô ra ngoài giúp tôi, ngăn Trịnh Anh Nam của Dệt Phong Thái lại, tôi không muốn gặp cô ta!

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, mỉm cười đứng dậy ra ngoài nhìn quanh, ra hiệu Bành Viễn Chính tránh trong phong mình mà nghỉ ngơi.

Trịnh Anh Nam vội vàng lên lầu. Do thị trấn Vân Thủy và Dệt Phong Thái hợp tác, Trịnh Anh Nam đến trụ sở vài lần, không ít cán bộ biết cô. Vì vậy, thấy cô lên lầu, biết cô tìm Bí thư Bành, cũng không ai ngăn cản.

Trịnh Anh Nam thấy cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chính mở rộng, bên trong không có người, nhứu mày, xoay người đi đến phòng làm việc của Lý Tuyết Yến, gõ cửa.

Lý Tuyết Yến đang đứng dưới cửa sổ, thấy cô gõ cửa, liền mở ra, cười nói:

- Hóa ra là Trịnh tổng, mời vào!

Trịnh Anh Nam miễn cưỡng mỉm cười, không bước vào, đứng trước cửa hỏi:

- Chủ tịch Lý, Bí thư Bành có ở đây không?

- Bí thư Bành à, hình như Bí thư Bành lên thành phố tham gia hoạt động gì đó của Hội liên hiệp thanh niên rồi, tôi cũng không rõ lắm!

Lý Tuyết Yến cười cười.

Trịnh Anh Nam ồ một tiếng, thất vọng hỏi tiếp một câu:

- Chủ tịch thị trấn Lý, không biết khi nào Bí thư Bành về?

- Tôi cũng không biết chính xác, có lẽ chiều nay, nhưng cũng có thể sáng mai.

Lý Tuyết Yến đuổi đuổi tay ra:

- Nếu Trịnh tổng có việc, có thể nói trước với tôi.

Trịnh Anh Nam thở dài, lắc đầu:

- Được rồi, Chủ tịch thị trấn Lý, cảm ơn cô. Tôi sẽ quay lại tìm Bí thư Bành sau.

Trịnh Anh Nam nói xong xoay người rời đi, có thể thấy cô đang rất vội vàng nôn nóng. Nếu như chỉ là đôi bên hợp tác, nhờ Lý Tuyết Yến chuyển lời cũng không có gì, nhưng hôm nay Trịnh Anh Nam tới vì chuyện Dệt Phong Thái đưa ra thị trường, làm sao có thể nói với Lý Tuyết Yến?

Chuyện đưa ra thị trường đột nhiên bị trì hoãn, dù ở Thủ đô không nói là không được, nhưng cứ kéo dài vô thời hạn thế này, có thể sẽ thất bại. Trịnh Phong Thái nóng lòng như lửa đốt, gần như mỗi ngày bảo Trịnh Anh Nam hai ba lần gọi điện thoại cho Bành Viễn Chính, nhờ hắn hỗ trợ, nhưng thái độ của Bành Viễn Chính cứ lập lờ nước đôi, hoặc không nhận điện thoại của cô.

Bất đắc dĩ Trịnh Anh Nam đành phải tìm tới tận nơi, nhưng vẫn tốn công vô ích. Cô thấy cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chính mở rộng, biết chắc chắn hắn không đi đâu xa, có lẽ đang trốn tránh ở đâu đó.

Trịnh Anh Nam xuống lầu, chui vào xe của mình, nhưng không lái đi ngay. Một lát sau, cô nhìn qua cửa kính xe, thấy Bành Viễn Chính cùng Lý Tuyết Yến ra khỏi phòng làm việc, không khỏi tức tối ầm ầm còi xe liên tục, phát ra tiếng kêu cao vút chói tai.

Bành Viễn Chính giật mình, quay lại nhìn xuống lầu, thấy xe Trịnh Anh Nam chưa đi, hơi nhếch mép một cái.

Hắn không muốn gặp Trịnh Anh Nam, là vì việc đưa Dệt Phong Thái ra thị trường xảy ra tình huống bất ngờ. Do lãnh đạo tiếp nhận vụ này đột nhiên chuyển đi, lãnh đạo mới chưa tới nhận công tác, đương nhiên việc này bị gác lại. Nếu Bành Viễn Chính muốn thúc giục xử lý, chỉ có thể nhờ Phùng Bá Đào ra mặt. Phùng Bá Đào chịu giúp hay không là một chuyện, nhưng nếu Phùng lão biết, nhất định sẽ không hài lòng

...

...

Hội nghị thường vụ Thành ủy đang tiến hành. Thật ra đề tài thảo luận chủ yếu không phải là điều chỉnh cán bộ, mà là bố trí công tác tổng thể năm nay. Nhưng trước đó, việc bố trí công tác được thông qua một cách nhai nhai chóng thuận lợi, trong khi việc tuyển chọn cán bộ lại dẫn tới tranh luận xôn xao, như thể đây mới là trọng điểm của hội nghị.

Điều chỉnh cán bộ quận huyện, càng dễ khiến lãnh đạo thành phố tranh chấp hơn so với điều chỉnh cán bộ các ban ngành trực thuộc. Nói chung, chỉ cần nhân vật số một Thành ủy không có thái độ rõ ràng, không trực tiếp cất nhắc chọn người, những lãnh đạo là Ủy viên thường vụ khác sẽ nhân cơ hội tiến cử cán bộ có quan hệ với mình.

Đây không chỉ là một quá trình tranh giành lợi ích mà còn là một quá trình thỏa hiệp để đi tới sự cân bằng. Bất kể tranh luận gay gắt cỡ nào, cuối cùng đều có thể đưa tới một kết quả mà tất cả mọi người có thể chấp nhận được.

Lúc đầu, khi đề cử vài cán bộ quận huyện, bởi vì thấy rõ ý đồ của Đông Phương Nham, Tổng Bí thư Nam trực tiếp nêu tên, các Ủy viên thường vụ khác, kể cả Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đều không phản đối. Nhưng tới khi đề cử hai vị trí Phó chủ tịch huyện và Ủy viên thường vụ quận Tân An kiêm Trưởng ban Tuyên giáo, Chu Quang Lực bắt đầu ra tay, mà mấy Ủy viên thường vụ thuộc phe của ông ta cũng kẻ xướng người họa.

Đông Phương Nham nhú mày, ông ta vốn nghĩ Chu Quang Lực sẽ phản đối mạnh mẽ những người được đề cử ở phần đầu hội nghị, nhưng Chu Quang Lực không có phản ứng gì, cho đến lúc đề cử hai vị trí mà Đông Phương Nham không coi trọng, Chu Quang Lực lại đột nhiên làm khó dễ.

Đối với hai vị trí này, nhất là đối với vị trí Ủy viên thường vụ quận Tân An kiêm Trưởng ban Tuyên giáo, Chu Quang Lực tỏ rõ thái độ muốn giành bằng được, khiến Đông Phương Nham hơi do dự. Dù ông làm Bí thư Thành ủy, nhân vật số một của thành phố Tân An, nhưng đôi lúc cũng phải nhân nhượng một số lợi ích, vì đại cục và vì thể diện các thành viên trong bộ máy. Nếu ông nắm hết quyền hành, rất dễ khiến Chu Quang Lực có phản ứng mạnh.

Tần Phượng ra mặt đề cử Bàn Viễn Chinh làm Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An kiêm Trưởng ban Tuyên giáo, Tổng Bí thư Nam đồng ý, Phó bí thư Hàn Duy và Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề đang chuẩn bị gờ tay tán thành, đột nhiên Chu Quang Lực phản đối.

Thấy Đông Phương Nham có dấu hiệu nhượng bộ, đương nhiên Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy và Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề cũng muốn “lui”, dù sao, Bàn Viễn Chinh không phải là người của họ, không đáng vì vậy mà trở mặt với Chu Quang Lực, nhân vật số hai thành phố. Tổng Bí thư Nam cuống lên, Tần Phượng nhú mày. Tuy nhiên cô là Ủy viên thường vụ trẻ tuổi, tuy không phải xếp hạng chót, nhưng muốn tranh đấu với một Chủ tịch thành phố như Chu Quang Lực thì chưa đủ sức.

(1) Lan diều: tên khoa học *Chlorophytum comosum*, là một loài thực vật lục khí thuộc họ Thùa (*Agavaceae*), có nguồn gốc từ Nam Phi, có lá giống lan, thường có một hoặc hai sọc trắng hay hơi vàng chạy dọc theo chiều dài của lá, được trồng phổ biến trong nhà. Nhưng cũng có loại có lá màu xanh tự nhiên.

361. Chương 367: Hội Nghị Thường Vụ

Tần Phượng có chút nôn nóng, nhưng lại không thể giáp mặt chỉ tranh với Chu Quang Lực, chỉ biết quay đầu nhìn Tổng Bí thư Nam.

Tổng Bí thư Nam cũng cau mày, theo bản năng mà liếc nhìn Đông Phương Nham. Chu Quang Lực thái độ rõ ràng rất kiên quyết, còn Đông Phương Nham thì thái độ rõ ràng có chút do dự. Dù sao, là Bí thư Thành ủy, Đông Phương Nham suy tính vấn đề rất nhiều, cùng lúc phải suy xét đại cục công tác và đoàn kết bộ máy Thành ủy, lại còn những ảnh hưởng khác.

Bàn Viễn Chinh kinh nghiệm lý lịch nông cạn, thời gian nhậm chức lại ngắn. Nếu ngay lúc này đề bạt không gặp phải lực cản, Đông Phương Nham sẽ thuận nước đẩy thuyền. Nhưng nếu Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực và phe phái của ông ta mãnh liệt phản đối thì Đông Phương Nham đương nhiên phải thận trọng lựa chọn.

Trong phòng hội nghị không khí lập tức chùng xuống. Một số Ủy viên thường vụ mơ hồ biết được Bành Viễn Chinh không chỉ liên quan đến Tổng Bính Nam mà đồng thời Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cũng rất coi trọng. Nếu không, khi thị trấn Vân Thủy và Nhật báo Tân An xảy ra xung đột, Đông Phương Nham cũng không công khai đứng về Bành Viễn Chinh.

Cho nên, rất nhiều Ủy viên thường vụ đều đang mong đợi Đông Phương Nham tỏ thái độ.

Chu Quang Lực liếc mắt nhìn Đông Phương Nham, trầm nghĩ, tôi đã nhượng bộ ông rồi. Ông nếu không muốn nể mặt tôi thì chúng ta đấu tranh một chuyện.

Thời gian gần đây, Đông Phương Nham từng bước nắm giữ cục diện của thành phố Tân An trong tay, phái Chu dần dần bị áp chế xuống dưới. Chu Quang Lực vẫn duy trì trầm mặc, ở ý nào đó đã nói, đây là ông ta tán thành quyền uy tuyệt đối của Đông Phương Nham. Nhưng trong thỏa hiệp chính trị thì không có khả năng lý giải thành một loại khiếp nhược.

Nhưng vì quyền uy cá nhân và lợi ích chính trị của những người chung quanh ông ta, Chu Quang Lực nhất định phải nên tranh thủ làm việc không nhường ai. Nếu không, những người bên cạnh ông ta không ai còn tin ông nữa.

- Bí thư Đông Phương, các vị, đồng chí Bành Viễn Chinh là cán bộ trẻ tuổi gây ấn tượng sâu sắc đối với tôi. Không thể phủ nhận, năng lực đồng chí này rất mạnh. Không chỉ có trình độ lý luận cao, mà tinh thần làm việc cũng rất mạnh. Sau khi đến cơ sở nhậm chức thì thành tích công tác cũng rất rõ rệt.

Chu Quang Lực thông thả nói:

- Nhưng thời gian cậu ta nhậm chức quá ngắn. Từ nhân viên được đề bạt lên làm Trưởng phòng. Từ Trưởng phòng cơ quan Thành ủy đến Chủ tịch, Bí thư Đảng ủy thị trấn chính là một sự đặc biệt đề bạt. Hai năm, liên tục đề bạt nhiều lần, đây đã là cực kỳ hiếm thấy ở thành phố Tân An chúng ta rồi.

- Nếu lại đặc biệt đề bạt nữa, hơn nữa lại là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo cương vị quan trọng như vậy sẽ khiến cho những cán bộ khác ở quận cảm thấy như thế nào? Ảnh hưởng sẽ không tốt. Tôi thực sự cầu thị mà nói, chứ không mang theo bất cứ một tư tâm cá nhân nào. Giống như Bành Viễn Chinh là cán bộ trẻ tuổi có năng lực, hẳn là nên lịch lãm ở cơ sở thêm mấy năm nữa. Đề bạt quá nhanh sẽ hủy hoại đồng chí ấy.

Chu Quang Lực phất tay, giọng nói đột nhiên cao lên:

- Các đồng chí, mọi người nghĩ như vậy có đúng không?

Tổng Bính Nam nhíu mày nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, tuổi trẻ hóa cán bộ là phát triển theo chiều hướng. Từ cải cách mở cửa đến nay, hẳn là mau chóng đem những cán bộ trẻ tuổi có năng lực mạnh, hiểu biết về kinh tế đề bạt lên những cương vị thích hợp. Như vậy mới có thể phát huy được tác dụng. Không thể phủ nhận, Bành Viễn Chinh kinh nghiệm lý lịch đích thật là nông cạn. Nhưng xã hội bây giờ, chúng ta coi trọng chính là năng lực chứ không phải lý lịch kinh nghiệm.

- Trung ương một lần nữa đã yêu cầu chúng ta phải giải phóng tư tưởng, khai thác đổi mới. Cái gì là giải phóng tư tưởng? Cái gì là khai thác đổi mới? Nếu như ngay cả cất nhắc một bộ phận cán bộ mà chúng ta còn sợ đầu sợ đuôi thì còn nói gì là cải cách đổi mới.

- Bành Viễn Chinh xuất thân là Trưởng phòng phòng Tin tức Ban tuyên giáo Thành ủy, đối với công tác tuyên truyền vô cùng quen thuộc. Cậu ấy có năng lực và thành tích trong việc tuyên truyền mọi người đều biết. Tôi kiên trì cho rằng, cậu ấy là người thích hợp nhất cho cương vị này. Chúng ta hẳn nên đem cán bộ thích hợp đặt lên một cương vị thích hợp.

Giống như Bành Viễn Chinh kinh nghiệm lý lịch nông cạn là sự thật, nhưng việc Bành Viễn Chinh là cán bộ trẻ tuổi thích hợp nhất làm Trưởng ban Tuyên giáo cũng là một sự thật. Cho nên, lời nói của Tổng Bính Nam là hợp lý hợp tình.

Tổng Bính Nam tiếng nói vừa dứt, Tần Phượng cũng mỉm cười chen vào:

- Đúng vậy, Chủ tịch thành phố Chu, các vị lãnh đạo, xuất phát từ công tác thực tế của quận chúng tôi, tôi cũng hiểu được đồng chí Bành Viễn Chinh là người thích hợp nhất cho cương vị này. Hiện nay đang là giai đoạn mấu chốt xâm nhập vào nền kinh tế tốc độ cao của quận chúng tôi, nên rất cần một cao thủ về tuyên truyền đến giúp đỡ.

Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân mỉm cười:

- Bành Viễn Chinh liên tục được đặc biệt đề bạt, lúc này đây có phải hay không tiếp tục đề bạt? Tôi nghĩ nên cần thận trọng một chút. Kỳ thật, một đồng chí có năng lực mạnh như vậy, đề bạt không cần phải nôn nóng.

Tiêu Quân mặc dù đối với Bành Viễn Chinh ấn tượng không tệ, nhưng Tiêu Quân gần đây lại kết thành đồng minh với Chu Quang Lực. Bởi vì y công tác tại UBND thành phố, nếu cùng Chu Quang Lực đối nghịch thì kết cục chính là bị mất quyền lực, thậm chí là bị vô hiệu hóa.

Tiêu Quân tỏ thái độ như vậy thì có thêm hai Ủy viên thường vụ thuộc phe Chu liền công khai phụ họa.

Trịnh Anh Nam ngăn Bành Viễn Chinh ở trong phòng làm việc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Trịnh tổng, không phải tôi không muốn hỗ trợ, mà là thật sự tình huống rất đặc biệt. Ở trên lãnh đạo mới luân phiên thay đổi, lúc này cũng không ai dám làm chủ, chỉ có thể chờ một chút thôi.

- Đã như vậy thì tôi cảm thấy mọi người nên kiên định. Tháng ba không được thì tháng tư, tháng năm. Tôi thấy, thêm nửa năm nữa cũng không thành vấn đề.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, nếu cứ như vậy, nếu chẳng may thất bại thì sao?

- Thất bại? Chắc có lẽ không đâu?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, khoát tay.

- Bí thư Bành, điều kiện hợp tác lúc trước, nếu như anh cảm thấy hà khắc thì chúng ta có thể thương lượng lại. Chúng ta ngày sau còn phải hợp tác lâu dài, không thể so đo nhất thời được mất. Nếu Bí thư Bành đồng ý, việc hợp tác của chúng ta tức khắc có thể tiến vào giai đoạn vận tác.

- Nói thật, nếu không thể đưa ra thị trường thì công ty của chúng tôi cũng không lấy ra đâu số tiền lớn như vậy để thu mua lại các nhà máy dệt ở thị trấn Văn Thủy. Điều này xin Bí thư Bành hiểu cho một chút.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt lóe ra.

Cô hiển nhiên là hiểu lầm Bành Viễn Chinh không chịu hỗ trợ là vì lần trước tập đoàn Phong Thái đưa ra những yêu cầu khiến hắn bất mãn. Nhưng trên thực tế, hai việc này vốn không liên quan đến nhau.

Vào lúc này, cho dù tập đoàn dệt Phong Thái không đề cập đến điều kiện hợp tác thì Bành Viễn Chinh cũng rất khó làm. Bởi vì lãnh đạo của cơ quan phê duyệt luân phiên thay đổi, lúc này nhúng tay vào là một loại kiêng kỵ. Lấy thân phận của Phùng gia thì đương nhiên có thể bãi bình chuyện này, nhưng Phùng lão là một người rất có nguyên tắc. Phùng Bá Đào nếu làm chuyện này khẳng định phải báo cáo với ông cụ trước. Trăm phần trăm sẽ khiến ông cụ phản đối và phê bình.

- Trịnh tổng, đây là chuyện khác. Nếu có thể giúp thì tôi sẽ giúp. Mà trên thực tế, phần cơ bản đã làm xong, chỉ là đột nhiên xuất hiện vấn đề, chúng tôi rất khó không chế. Ý kiến của tôi, mọi người vẫn cứ vững vàng, chờ tân lãnh đạo nhậm chức xong rồi nói sau.

Bành Viễn Chinh nói cho hết lời, Trịnh Anh Nam cực kỳ thất vọng. Cô thở dài, biết mình vô luận khẩn cầu như thế nào, cho dù lấy thân báo đáp, Bành Viễn Chinh cũng là nói như thế.

Trịnh Anh Nam thất vọng lái xe trở về công ty. Cha của cô Trịnh Phong Thái đang nôn nóng chờ trên hành lang của công ty. Thấy Trịnh Anh Nam vào cửa, ông ta liền bước vội lại, nắm lấy cánh tay của con gái, trầm giọng nói:

- Anh Tử, sao rồi? Có kết quả gì không?

Trịnh Anh Nam mệt mỏi lắc đầu:

- Cha, anh ta không chịu giúp, nói rất khó xử. Khả năng thật sự là khó xử lý.

Trịnh Phong Thái đôi mày rậm nhướng lên, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Anh Tử, tối nay bảo Lưu Quang đến nhà cậu ta một chuyện. Nhắc tới chuyện lần trước, cũng là người ta đã chiếu cố chúng ta. Chúng ta ngay cả bữa cơm cũng chưa mời. Lần này không thể thất lễ nữa rồi.

Trịnh Anh Nam do dự, cau mày, nhẹ nhàng nói:

- Ba, như vậy có thích hợp không? Con cảm thấy khả năng hiệu quả không lớn.

- Trên thế giới này có con mèo nào chê cá không? Không có! Không thể chinh phục chỉ vì phân lượng chưa đủ.

Trịnh Phong Thái lạnh lùng cười, rồi xoay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng của cha mình, Trịnh Anh Nam không cho là đúng. Cô tuy rằng tiếp xúc với Bành Viển Chinh chưa nhiều, nhưng bằng trực giác, cô cảm thấy Bành Viển Chinh người khó bị “viên đạn bọc đường” bắn phá.

Trịnh Phong Thái trở lại phòng làm việc, gọi con rể Lưu Quang đến.

- Ba, ba tìm con?

- Lưu Quang, tối nay con hãy đến nhà Bành Viển Chinh một chuyện.

Trịnh Phong Thái nhẹ nhàng nói:

- Đưa cho cậu ta một phần lễ vật.

- Căn biệt thự nhỏ ở Quan Thủy Viên thủ tục không phải vừa mới làm thỏa đáng sao?

Trịnh Phong Thái phát tay:

- Con hãy đi sang tên cho cậu ta. Nếu cậu ta nói không tiện thì hỏi cho rõ ràng, sang tên cho mẹ cậu ta cũng được.

Lưu Quang chấn động. Quan Thủy Viên là khu biệt thự xa hoa mà thành phố Tân An vừa mới đưa vào khai thác. Một biệt thự ở đây cũng có giá hơn một trăm ngàn. Trịnh Phong Thái không ngờ nói tặng là tặng sao?

- Ba, chuyện này...

- Không thả con tép làm sao bắt được con tôm. Đối với hạng người như Bành Viển Chinh, ánh mắt đừng quá nông cạn. Chỉ cần có thể đưa ra thị trường, bỏ ra mấy trăm ngàn thì có đáng là gì?

Trịnh Phong Thái chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Con đi làm đi. Bất kể như thế nào cũng phải đem chuyện này làm cho thỏa đáng.

Lưu Quang không dám nói điều gì, gật đầu xác nhận.

Hội nghị thường vụ Thành ủy vẫn kịch liệt giao phong, người ngoài không thể hiểu hết, nhưng có một số cán bộ ở văn phòng Thành ủy cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này hội nghị thường vụ thời gian dường như dài hơn một chút. Nguyên bản là sẽ kết thúc sau một giờ, nhưng đã hai giờ rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Trong phòng họp cánh cửa đóng chặt, sương khói lượn lờ bên trong.

Những thư ký của các Ủy viên thường vụ đang tụ tập ngoài phòng họp, hút thuốc lo lắng chờ đợi hội nghị chấm dứt.

Đột nhiên, cửa phòng họp mở ra. Một số thư ký đột nhiên như chim vỡ lồng, chạy đến hầu hạ lãnh đạo của mình.

Đông Phương Nham là người đầu tiên bước ra, thầm sắc trầm ổn, trên mặt không có bất cứ một biểu hiện nào. Sau đó là Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực đang chấp tay sau lưng, thản nhiên cười sải bước.

362. Chương 368: Nhậm Chức Mới

Kết quả của hội nghị thường vụ không ai biết. Nhưng chợt, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Binh Nam liền bảo cán bộ khoa bắt đầu điều chỉnh lại cán bộ cấp phó huyện theo trình tự tổ chức.

Buổi chiều, một danh sách đã được truyền ra từ cơ quan Thành ủy.

Ủy viên thường vụ quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Vũ Đại Dũng được điều nhiệm đến huyện lân cận đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện.

Chủ nhiệm phòng Nghiên cứu chính sách của UBND thành phố Tân An Ngô Quân Tiết đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo.

Phó cục trưởng Cục Tài chính thành phố Tân An Mã Hiểu Lượng được điều nhiệm đến huyện lân cận đảm nhiệm chức Phi Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch huyện.

Phó chủ nhiệm Ủy ban quản lý Giám sát Tài sản nhà nước thành phố Tân An Lê Đại Niên kiêm nhiệm chức Phó cục trưởng cục Tài chính thành phố.

Chót nhất trong danh sách trên, chính là Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy khu Tân An Bành Viễn Chính được bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ Quận ủy.

Tin tức này rất nhanh lọt đến khu Tân An khiến toàn bộ khu chấn động. Bành Viễn Chính đến khu Tân An tạm giữ chức chưa đến hai năm, trước sau đã bước qua được hai cánh cửa quan trọng của con đường làm quan. Một là từ Chủ tịch thị trấn thăng nhiệm làm Bí thư Đảng ủy thị trấn. Một là Bí thư Đảng ủy thị trấn đương nhiệm kiêm nhiệm luôn Ủy viên thường vụ quận ủy, chân chính thay thế vị trí của Hách Kiến Niên ngày xưa.

Ủy viên thường vụ quận ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn và Bí thư Đảng ủy thị trấn bình thường tuyệt đối không cùng chung khái niệm.

Điều này có nghĩa Bành Viễn Chính sau này không chỉ có quyền tự chủ càng thêm rộng lớn ở thị trấn Vân Thủy mà còn tiền nhậm vào quyền lực trung tâm khu Tân An, có thể tham gia công tác của toàn bộ khu, có thể xưng là lãnh đạo quận ủy.

Tuy nhiên, thị trấn Vân Thủy là một thị trấn mạnh về kinh tế, công nghiệp ở khu Tân An và thành phố Tân An. Nhân vật số một của thị trấn kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Quận ủy, có Hách Kiến Niên là tiền lệ phía trước, kỳ thật đã là thuận lý thành chương. Các cán bộ ở quận và thị trấn rất nhanh đều chấp nhận.

Ngô Quân Tiết thăng nhiệm là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo và Bành Viễn Chính kiêm nhiệm chức Ủy viên thường vụ quận ủy khu Tân An đang nhanh chóng truyền ra ngoài thì Tần Phượng đang tìm Bành Viễn Chính nói chuyện.

Tần Phượng không có nói thẳng phong ba ở hội nghị thường vụ thành phố. Chỉ có điều cùng Bành Viễn Chính giải thích vài câu. Thân phận của cô không thích hợp để nói cho cấp dưới biết cao tăng tranh đấu quyền lực như thế nào. Không cần nói đến là Tần Phượng không nói, mà bất cứ một lãnh đạo Ủy viên thường vụ nào cũng sẽ không lộ ra chút phong thanh.

Tuy rằng Tần Phượng không nói nhiều, nhưng Bành Viễn Chính cũng đoán ra được hội nghị thường vụ lần này diễn ra rất kịch liệt, vượt xa tưởng tượng của các cán bộ bình thường.

Ngô Quân Tiết là người của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Chu Quang Lực đề bạt Ngô Quân Tiết, mà Ngô Quân Tiết cũng rất hợp với điều kiện đề bạt. Thời gian nhậm chức cũng tương đối dài.

Vì để cho cục diện bộ máy đoàn kết ổn định, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham cuối cùng đã lùi một bước, đồng ý cho Ngô Quân Tiết đảm nhiệm chức Trưởng ban Tuyên giáo quận ủy. Mà sau đó, dưới sự đề nghị của Tần Phượng và Tổng Binh Nam, thuận nước đẩy thuyền, lấy việc phát triển và củng cố thị trấn

Vân Thủy, tăng cường bộ máy thị trấn, đồng ý đề bạt Bành Viễn Chinh tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy.

Đông Phương Nham lùi một bước, hơn nữa lại có tiền lệ của Hách Kiến Niên trước đó, đám người Chu Quang Lực hiển nhiên là cũng không có lời bàn nào.

Trải qua giao phong, thỏa hiệp, giao phong rồi tái thỏa hiệp, hội nghị thường vụ Thành ủy rốt cuộc đã tạo thành được một tình thế cân bằng. Chu Quang Lực vẫn duy trì được lợi ích chính trị của mình. Đề bạt hai người của ông ta nhưng Đông Phương Nham lại đem Bành Viễn Chinh đẩy vào bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy.

Với mối quan hệ giữa Tống Bính Nam, Tần Phượng và Bành Viễn Chinh, lại lấy Bành Viễn Chinh tiến vào Ủy viên thường vụ quận ủy, cấu thành cân bằng quyền lực cho khu Tân An, chặt chẽ đảm bảo quyền khống chế bộ máy nằm trong tay Tần Phượng, mà thật ra là tương đương nằm trong tay Đông Phương Nham.

Mặc dù chỉ là một khu, nhưng lại là trung tâm thành nội, bộ mặt của Thành ủy và UBND thành phố, đối với bộ máy chính đảng khu Tân An, Đông Phương Nham đương nhiên là coi trọng.

Tần Phượng nhìn Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng thở dài:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi vốn cho rằng, cậu làm Trưởng ban Tuyên giáo là thích hợp nhất, thỏa đáng nhất. Nhưng Thành ủy xuất phát từ đại cục quản lý cán bộ toàn thành phố, suy xét đến toàn bộ phương vị công tác, cuối cùng đã đưa ra quyết định điều chỉnh như vậy. Hy vọng cậu có thể thật sự làm việc, không cần có ý kiến gì.

Bành Viễn Chinh cười khê:

- Bí thư Tần, tôi sẽ phục tùng theo quyết định của tổ chức, đồng thời cũng cảm ơn Thành ủy đã tín nhiệm đề bạt. Tôi còn trẻ, thời gian nhậm chức ngắn, ở cơ sở rèn luyện thêm hai năm nữa là điều nên làm. Hơn nữa, tôi cũng hy vọng vẫn giữ lại thị trấn Vân Thủy, trước sau vẹn toàn những công trình mà tôi đang theo dõi.

- Tôi coi như là xong rồi, bớt chút thời gian gọi điện thoại cho Trưởng ban Tổng và Phó bí thư Hàn, còn có Phó bí thư Trần. Những lãnh đạo này đều nói một tiếng cho cậu.

Tần Phượng nhẹ nhàng nói.

Ngoài mặt xem ra, Bành Viễn Chinh trong việc cạnh tranh chức Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy đã thất bại, nhưng trên thực tế, với kết quả như vậy, Bành Viễn Chinh lại cảm thấy vui. Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy kiêm Ủy viên thường vụ quận ủy, cấp bậc và đãi ngộ chính trị đều đã tăng. Từ quyền lực tuyệt đối mà nhìn thì chỉ có tăng chứ không có yếu.

Trong hệ thống chính trị, so về cấp bậc, hẳn là Ủy viên thường vụ quận ủy, cấp bậc phó huyện, lại là nhân vật số một thị trấn Vân Thủy, như vậy sân khấu của hắn so với Trưởng ban Tuyên giáo còn lớn hơn. Nếu thực bàn về tính thực chất của quyền lực thì Trưởng ban Tuyên giáo không thể đánh đồng với nhân vật số một, Bí thư Đảng ủy của một thị trấn công nghiệp mạnh.

Vậy là có tâm trồng hoa, hoa không nở. Vô tâm trồng liễu, liễu lại thành rừng.

Tần Phượng thở phào một cái:

- Phỏng chừng qua hai ngày nữa, lãnh đạo Ban tổ chức cán bộ Thành ủy sẽ tìm cậu nói chuyện. Cậu hãy an tâm làm việc, trước khi tổ chức tuyên bố quyết định bổ nhiệm, ngàn vạn lần đừng xảy ra đường rẽ, khiến ở trên khó xử.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tôi hiểu rồi, xin lãnh đạo Quận ủy cứ yên tâm. Bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không vì vấn đề cá nhân mà ảnh hưởng đến công tác.

Bành Viễn Chinh thốt ra lời này xong thì chuẩn bị rời đi. Tần Phượng hôm nay tìm hắn, vừa là một thông lệ trình tự vừa là để trấn an. Cô sợ Bành Viễn Chinh tâm cao khí ngạo, bởi vì không được cương vị Trưởng ban Tuyên giáo mà buồn bực chứ không biết tâm ý đích thực của hắn.

Nhưng khi Bành Viễn Chinh vừa muốn đứng dậy thì đã nghe Tần Phượng nhẹ nhàng hỏi:

- Việc hợp tác với dệt Phong Thái như thế nào rồi?

Bành Viễn Chinh nhún vai, cười nói:

- Dựa theo chỉ thị của Quận ủy và UBND quận, tạm thời dừng lại rồi. Trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn nghiên cứu luận chứng.

Tần Phượng thở phào một cái:

- Viễn Chinh, nếu như có thể thì hãy giúp đỡ dệt Phong Thái. Dù sao đây cũng là xí nghiệp lớn ở quận. Nếu như có thể thành công đưa ra thị trường thì đối với quận chúng ta mà nói cũng có ý nghĩa rất lớn.

Bành Viễn Chinh nhìn Tần Phượng lắc đầu cười khổ:

- Bí thư Tần, không phải là tôi không muốn giúp mà thật sự hiện tại tạm thời rất khó làm. Lúc này, lãnh đạo ở trên đang bỏ trống, kỳ thật không ai dám bao biện làm thay. Chỉ có thể để đó trước rồi nói sau.

- Điều này cũng đúng với tình hình thực tế. Tuy nhiên, đồng chí Viễn Chinh, cậu có thể cho tôi câu trả lời chắc chắn, chuyện này sẽ không bị thất bại chứ?

Bác đã đích thân gọi điện thoại cho Tần Phượng, nhờ Tần Phượng dàn xếp một phần với Bành Viễn Chinh. Tần Phượng vì nể mặt, liền nương cơ hội nói chuyện với Bành Viễn Chinh để nhắc đến chuyện này.

- Hẳn là....sẽ không.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Tần Phượng gật đầu:

- Tôi biết rồi, cậu cứ về trước. Việc bổ nhiệm mấy ngày nữa sẽ xuống dưới. Cậu không được rời khỏi thành phố. Bất cứ lúc nào cũng phải chờ tổ chức thông báo.

Sau khi nói chuyện với Tần Phượng xong, Bành Viễn Chinh không có trở về thị trấn mà về nhà. Trời sắp chạng vạng, trung tuần tháng ba nhiệt độ đã tăng trên diện rộng. Gió xuân ấm áp khiến tinh thần con người càng thêm sảng khoái.

Bành Viễn Chinh ngồi xe về đến tiểu khu, bảo lái xe lão Hoàng về nhà nghỉ ngơi, sau đó chính mình bước nhanh vào khu tập thể. Khi hần vội vàng bước vào thì gặp phải những người làm chung với Mạnh Lâm ở nhà máy cơ giới trước kia. Nữ có nam có, đa phần là về hưu.

- Viễn Chinh à, hiện tại làm lãnh đạo rồi, công tác bận rộn nhỉ? Rất ít khi nhìn thấy cháu. Đúng rồi, mẹ của cháu vẫn khỏe chứ?

- Viễn Chinh đưa nhỏ này đúng là có tiền đồ. Từ nhỏ tôi đã nói với Mạnh Lâm, một đứa nhỏ xuất sắc như vậy thì làm sao mà kém được.

- Mạnh Lâm lúc này khổ tận cam lai rồi. Hiện tại là lúc nên hưởng hạnh phúc.

Các cô chú mồm năm miệng mười, vây quanh Bành Viễn Chinh thái độ rất nhiệt tình. Từ lúc Bành Viễn Chinh tốt nghiệp tiến vào cơ quan Thành ủy công tác, nhất là hiện tại lại là lãnh đạo đảng chính cơ sở, hần hiện tại chính là tấm gương của rất nhiều bậc cha mẹ trong khu tập thể này.

Bành Viễn Chinh kiên trì hàn huyên cùng mọi người, bình tĩnh mà ngẫu nhiên xẹt qua phía sau mọi người, dừng lại ở Tào Đình và cha mẹ của cô.

Thật lâu rồi không có gặp Tào Đình. Hai người trên cơ bản đã mất đi liên lạc. Tuy rằng vẫn ở chung trong một khu tập thể, nhưng Bành Viễn Chinh đi sớm về trễ, thậm chí vài ngày cũng chưa về nhà. Cơ hội chạm mặt gần như không có.

Tào Đình khuôn mặt vẫn thanh lịch, chỉ có điều dáng vẻ hơi gầy, nụ cười phảng phất sự tiêu tụy và ảm đạm. Tào Đình ánh mắt trong như nước, đứng nơi đó nhìn mọi người đang nịnh bợ Bành Viễn Chinh, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đầu óc trống rỗng.

Mọi người chợt tản đi, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Tào Dĩnh, xin chào, đã lâu không gặp.

Tào Dĩnh sâu kín cười gật đầu:

- Vâng, xin chào, Bành Viễn Chinh, đã lâu không gặp.

Hai người vốn không nên xa lạ như vậy, nhưng đến ngày hôm nay, tuy rằng đối mặt trong gang tấc nhưng lại giống như ngàn vạn cách xa. Coi như là tạo hóa trêu người.

Biết con gái của mình và Bành Viễn Chinh chẳng còn cơ hội hàn gắn lại, thái độ của Lưu Phương đối với Bành Viễn Chinh cũng không thân thiết như trước. Chỉ có điều trong nội tâm của bà vẫn cứ hối hận không ngừng. Là vợ chồng bà ngăn cản, khiến con gái đến nay vẫn cứ đắm chìm trong tình cảm khổ đau không thoát ra được, đồng thời cũng làm cho Tào gia mất đi một con rể tiền đồ vô lượng, bối cảnh tuyệt hảo.

- Tiểu Bành vừa tan làm à? Ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn cơm thì chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

Lưu Phương tùy ý mời một câu, đương nhiên là cũng không có thành ý gì. Mà rất hiển nhiên, Bành Viễn Chinh quả quyết cũng không nhận lời mời.

- Cảm ơn, không cần đâu ạ. Cháu đã ăn cơm rồi.

Thời gian qua đi, vạn vật cũng thay đổi. Bành Viễn Chinh đối với Lưu Phương cũng không còn bất luận một cảm xúc chán ghét nào nữa, tùy ý mỉm cười, lễ phép từ chối.

363. Chương 369: Cự Tuyệt Hối Lộ

Tào Đại Bằng vẫn đứng nghiêm nghị một bên, không có hé răng. Ông ta mặc dù có chút hối hận, vì lúc trước đã cư xử không tốt với mẹ con Bành Viễn Chinh, nhưng là một cao quản của một doanh nghiệp nhà nước, cán bộ cấp Phó giám đốc sở, ông ta vẫn phải có sự kiêu ngạo và uy nghiêm của mình.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Tào Đại Bằng, khóe miệng hiện lên một tia thản nhiên.

Kiếp trước, hẳn đối với vợ chồng Tào gia có ý nịnh hót, mưu cầu chuyện tốt giữa mình và Tào Dĩnh. Kết quả lại là một bi kịch. Mà kiếp này, cảnh còn người mất, hẳn chung quy với Tào Dĩnh vẫn là hữu duyên vô phận. Kiếp trước kiếp này, đủ loại làm cho người ta xúc động thật lâu.

Vợ chồng Tào gia lúc này không rõ ràng lắm tâm trạng của Bành Viễn Chinh. Mà Tào Dĩnh thì lại không thể nào thông cảm. Ánh mắt phức tạp của Bành Viễn Chinh xẹt qua đầu vai gầy của cô, nhìn con chim sẻ trên cây ngô đồng, trong lòng âm thầm thở dài.

- Tào Dĩnh, tôi xin phép về trước. Có thời gian sẽ thường liên hệ hơn.

Bành Viễn Chinh hướng Tào Dĩnh, cười gật đầu rồi rời khỏi.

- Ủ, anh đi đi.

Tào Dĩnh đôi mắt hơi đỏ lên. Lưu Phương thấy con gái của mình vẫn không thể quên được Bành Viễn Chinh thì đau lòng, không kim nổi an ủi một câu:

- Tiểu Dĩnh, đừng đau buồn nữa, có gì phải khổ sở chứ? Hãy quên cậu ta đi, chỉ là một Bí thư Đảng ủy thị trấn nho nhỏ, có gì đặc biệt hơn người chứ.

- Lập tức đề bạt làm Ủy viên thường vụ quận ủy khu Tân An, cấp phó huyện. Vậy là cũng rất nhanh rồi. Được rồi, đi thôi.

Tào Đại Bằng hơi cảm khái nói, bước nhanh hơn. Buổi chiều ông nghe được tin tức thành phố Tân An đề bạt tân cán bộ cấp phó huyện, Bành Viễn Chinh rõ ràng cũng ở trong nhóm đó.

Lưu Phương ngăn ra, ánh mắt hiện lên một tia càng thêm hối hận.

Tào Dĩnh đột nhiên che mặt chạy đi.

Cô thật sự là không chấp nhận được quan điểm làm người của cha mẹ mình. Cho đến hiện tại, bọn họ vẫn lấy kết quả cân nhắc và đánh giá Bành Viễn Chinh. Nếu Bành Viễn Chinh giờ phút này vẫn là một tên tiểu tử nghèo trong quá khứ, cha mẹ mình chắc cũng sẽ là mắt ở đỉnh đầu, cao cao tại thượng, ngạo mạn không chịu nổi.

Điều này làm cho Tào Đình cảm thấy hổ thẹn. Loại hổ thẹn này gần như muốn cô phải ngất đi. Đáng tiếc cô không thể lựa chọn đường sống cho cha mẹ mình. Có lẽ đây là kết quả ông trời đã định.

Bành Viễn Chinh về đến nhà, vừa mới tắm rửa một cái, chuẩn bị xem Tv thì chuông cửa vang lên. Hơn nữa thanh âm lại rất chói tai. Đại khái là lâu rồi hẳn không có thay pin.

Bành Viễn Chinh mặc áo ngủ đi ra. Thấy Lưu Quang trong chiếc áo gió mang theo một cặp công văn màu đen đứng ở ngoài cửa thì Bành Viễn Chinh liền ngăn ra, kinh ngạc nói:

- Lưu tổng?

Lưu Quang cười hắc hắc:

- Bí thư Bành, tôi đến nhà hai lần, đều không gặp anh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Sao, tìm tôi có việc à? Mời vào.

Kỳ thật thì ý đồ của Lưu Quang đến đây Bành Viễn Chinh đại để cũng đoán được vài phần. Vẫn là chuyện dột Phong Thái đưa ra thị trường. Phải nói tiếp, Trịnh gia, cha vợ, con rể, con gái thay phiên nhau ra trận. Nếu không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

- Bí thư Bành, là như thế này.

Lưu Quang bước vào nhà, ngồi trên ghế salon, tiếp nhận điều thuốc Bành Viễn Chinh đưa ra, hơi có chút do dự.

Tặng quà cho người cần làm việc, y đương nhiên là ngựa quen đường cũ. Nhưng mấu chốt ở chỗ, y hôm nay mang lễ vật đến rất đắt tiền, khiến y có chút khó mở miệng.

Bành Viễn Chinh cũng không nói chuyện, im lặng nhìn y.

Lưu Quang cắn răng nói:

- Bí thư Bành, đây là chút ý tứ của công ty chúng tôi.

Lưu Quang từ trong cặp công văn lấy ra một phần văn kiện và một cái chìa khóa, nhẹ nhàng nói:

- Tôi thấy Bí thư Bành ở trong căn phòng nhỏ này rất bất tiện. Không bằng đổi sang một cái nhà mới. Đây là biệt thự ở Quan Thủy Viên. Chỉ cần Bí thư Bành gật đầu thì thủ tục và trang trí bất cứ lúc nào cũng có thể làm.

Khu biệt thự ở Quan Thủy Viên Bành Viễn Chinh cũng biết. Đây là khu nhà giàu sang trọng nhất của thành phố Tân An từ trước tới nay được đưa vào khai thác. Mặc dù không nhất định người ở đây phải là người có tiền, nhưng lúc ấy, mấy trăm ngàn một căn biệt thự cũng vẫn là một con số rất lớn.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên, rất là kinh ngạc.

Hắn không ngờ Trịnh gia lại làm điều này. Hơn nữa lại vung tay quá lớn. Một căn biệt thự mấy trăm ngàn, nói đùa là đùa. Xem ra thật đúng là không tiếc vốn rồi.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, đem văn kiện và chìa khóa đẩy trở lại:

- Lưu tổng, đây là ý gì? Biệt thự mấy trăm ngàn, các người muốn tôi phạm sai lầm sao? Đây chính là đút lót lộ liễu, muốn đem tôi giam vào ngục à?

- Không được, kiên quyết không được. Lưu tổng, anh mau thu hồi lại những thứ này. Tôi có thể làm thì làm, chứ không phải là nhìn đến những thứ này.

Bành Viễn Chinh giọng nói nghiêm túc. Hắn đột nhiên phát tay:

- Kiên quyết không được.

- Chỉ là một căn nhà nhỏ thôi mà, Bí thư Bành làm gì khách khí như vậy? Lại nói tiếp, tôi và Anh Tử và Bí thư Bành cũng coi như bạn bè, căn nhà này xem như là cho cậu mượn tạm. Cậu còn lo lắng cái gì? Giữa bạn bè vốn không thể tặng quà sao?

Lưu Quang đương nhiên là không thể buông tha. Y vâng mệnh mà đến, nếu không tặng quà được thì làm sao trở về ăn nói với cha vợ.

Bành Viễn Chinh sắc mặt lập tức trầm xuống. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Lưu Quang, trầm giọng nói:

- Lưu tổng, chúng ta nói trắng ra đi. Trước đây, tôi sở dĩ có thể giúp các người đưa ra thị trường, chủ yếu là suy xét đến xí nghiệp của mọi người là xí nghiệp địa phương, lại có thực lực. Xí nghiệp các người và thị trấn Vân Thủy của chúng tôi có thể thông qua hợp tác thì hai bên đều cùng có lợi.

- Bằng không, thì các người có đưa một núi vàng đến cho tôi, tôi cũng không quan tâm. Đừng nhìn Trịnh gia các người có tiền, nói thật, tôi xem rất chướng mắt.

- Cho nên, tôi nhắc lại lần nữa. Dệt Phong Thái của các người đưa ra thị trường, tôi đã giúp các người trải đường. Hiện tại đang là thời kỳ mẫn cảm, hy vọng các người kiên nhẫn chờ đợi. Bí thư Tần đã nói với tôi, nên cần tôi ra mặt thì tôi tất nhiên sẽ ra mặt. Anh không cần làm điều này với tôi.

- Lưu tổng, đừng trách tôi không nể mặt. Tôi hôm nay rất mệt nên muốn nghỉ ngơi sớm một chút, sẽ không lưu anh lại được.

Bành Viễn Chinh đứng dậy mở cửa, nghiêm nghị tiễn khách.

Lưu Quang cười xấu hổ, vội vàng thu hồi lại đồ vật của mình, có chút bất đắc dĩ nói vài câu rồi nhanh chóng xuống lầu. Nghe được Bành Viễn Chinh đóng cửa cái rầm, trong lòng y đánh bộp một tiếng.

Y thường xuyên giao tiếp với cán bộ chính phủ. Nhưng cái loại thấy tiền vàng như cặn bã như Bành Viễn Chinh thì đúng là lần đầu tiên. Biệt thự mấy trăm ngàn, muốn nói không dám nhận, từ chối thì Lưu Quang còn tin và nằm trong dự đoán của y. Nhưng Bành Viễn Chinh hiển nhiên coi thường không thèm để ý, lại còn không chút do dự, thì y căn bản không nhìn ra được ở Bành Viễn Chinh sự tham lam nào.

Bành Viễn Chinh đứng ở cửa sổ nhìn Lưu Quang lên xe rời khỏi, trở lại gọi điện thoại cho Tần Phượng. Tần Phượng cũng vừa tắm rửa xong, đang ôm con gấu bông nằm co ro trên salon xem TV thì nghe tiếng điện thoại vang lên.

- Bí thư Tần, tôi là Bành Viễn Chinh.

Tần Phượng kinh ngạc cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, đã trễ thế này, gọi điện thoại có việc gì vậy?

- Bí thư Tần, Lưu Quang vừa mới rời khỏi đây.

Bành Viễn Chinh đơn giản nói chuyện Lưu Quang đem tặng biệt thự nói cho Tần Phượng biết. Tần Phượng cũng là giật tím mặt, trong điện thoại bực dọc vài câu.

Bành Viễn Chinh sở dĩ nói chuyện với Tần Phượng, chủ yếu là muốn thông qua Tần Phượng cảnh cáo Trịnh gia một chút, không cần làm cái chuyện vô dụng đó. Hiện tại, Cục trưởng kia sắp thượng vị, nhưng tổ chức bổ nhiệm còn chưa truyền đạt xuống. Nếu chẳng may xuất hiện lời đồn nào không tốt thì đối với hắn cực kỳ bất lợi.

Hắn tạm thời không muốn làm căng với Trịnh gia. Bởi vì bước tiếp theo thị trấn Vân Thủy vẫn còn phải hợp tác với dệt Phong Thái. Tần Phượng là thân thích của Trịnh gia, khiến Tần Phượng ra mặt gõ một chút Trịnh Phong Thái kẻ lồi đời kia là thích hợp nhất.

Tần Phượng tối hôm đó đã gọi điện thoại cho Trịnh Anh Nam. Ở trong điện thoại quả trách Trịnh Anh Nam hơn nửa tiếng đồng hồ. Trịnh Anh Nam đã sớm dự đoán được Lưu Quang lần này đi hơn phân nửa là thất bại. Kết quả là bị Tần Phượng nghiêm túc cảnh cáo, không cần đi giằng co với Bành Viễn Chinh. Bởi

vì nó sẽ khiến cho Bành Viễn Chinh sinh lòng phản cảm, mà chẳng có tác dụng gì. Mà trên thực tế, Bành Viễn Chinh đã có chút phiền, tìm Tần Phương cáo trạng chính là thể hiện.

Bởi vì dệt Phong Thái đưa ra thị trường đột nhiên tạm hoãn, khiến cho những hoạt động mà Tô Vũ Hoàn thiết kế phải tạm thời hủy bỏ.

Tô Vũ Hoàn tâm tình ghen khuất là có thể nghĩa Lãnh đạo khu mất hứng, cái gọi là “Điển hình Phong Thái” tuyên truyền mở rộng đương nhiên cũng bị bỏ dỡ nửa chừng. Đoàn khảo sát của các doanh nghiệp tư nhân do UBND quận phối hợp tổ chức cũng đồng thời chẳng giải quyết được gì.

Sáng ngày thứ hai, Bành Viễn Chinh trước khi đến thị trấn thì đi một vòng đến Thành ủy, lặng yên đến văn phòng của Tổng Bí thư Nam, hướng Tổng Bí thư Nam nói vài câu khách sáo. Vì tránh hiềm nghi, Tổng Bí thư Nam không có lưu Bành Viễn Chinh ở lại quá lâu, cũng không tự mình tiễn hân ra cửa.

Rời khỏi văn phòng Tổng Bí thư Nam, hân liền đụng phải lãnh đạo phòng Tin tức, Phó chủ tịch hội liên hiệp khoa học xã hội Cung Hàn Lâm. Cung Hàn Lâm cười ha hả, từ đằng xa gọi đến:

- Đồng chí Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ phải dừng bước, cùng Cung Hàn Lâm hàn huyên bắt tay. Sau khi chia tay, Cung Hàn Lâm đột nhiên nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh à, qua mấy ngày nữa, tôi cũng sẽ xuống nhậm chức rồi.

Cung Hàn Lâm đang ở cơ quan thành phố, ông ta nói “xuống dưới nhậm chức” hiển nhiên là trao quyền cho cấp dưới. Lấy tuổi bốn mươi như Cung Hàn Lâm, có thể trao quyền cho cấp dưới hiển nhiên là không dễ dàng.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc mỉm cười, bắt tay Cung Hàn Lâm thật chặt:

- Chúc mừng lão lãnh đạo. Tôi đã nói rồi, lão lãnh đạo là một cao thủ. Cánh cửa cấp phó huyện đã vượt qua, phía trước chính là một con đường bằng phẳng. Đúng rồi, đến khu huyện nào vậy?

- Huyện lân cận làm Trưởng ban Tuyên giáo. Ở thành phố lúc này đây điều chỉnh bộ máy, các người là nhóm đầu tiên, tôi là nhóm thứ hai.

Cung Hàn Lâm cảm thấy mỹ mãn, cười nói:

- Tôi thì tính là tài giỏi gì? Chỉ là Bí thư Đông Phương muốn những đồng chí lão thành như chúng tôi tiến lên phía trước để phát huy thêm nhiệt tình.

Cung Hàn Lâm lúc này trao quyền cho cấp dưới ngay cả bản thân ông cũng không nghĩ tới. Ban tổ chức cán bộ ngày hôm qua đã tìm ông nói chuyện. Mà ngay sau đó, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham lại tự mình cho gọi ông.

364. Chương 370: Nhổ Củ Cải, Nhổ Theo Cả Bùn Đất

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, cũng không bắt ngờ lắm, Đông Phương Nham là Bí thư từ nơi khác chuyển đến, ông ta chưa đặt được “nền móng” ở thành phố Tân An này, những người được ông đề bạt và trọng dụng đều là những cán bộ trước đó bị cho châu rìa. Chỉ có điều hân cảm thấy có chút gì đó khác thường, chưa tới hai tháng, Thành ủy đã hai lần điều chỉnh bộ máy huyện lân cận, một là Phó chủ tịch thường trực huyện, một là Phó chủ tịch huyện bình thường, bây giờ lại đến lượt Cung Hàn Lâm tới đó nhậm chức Trưởng ban Tuyên giáo, điều này nói lên hai điểm.

Thứ nhất, Thành ủy không hài lòng về bộ máy Đảng chính của huyện lân cận; thứ hai, bộ máy huyện lân cận xảy ra vấn đề lớn, người có vấn đề là Phó chủ tịch thường trực huyện, nhưng e là người liên lụy cũng không ít.

Bành Viễn Chinh than thầm, sở dĩ nói trên quan trường rất dễ hình thành đồng minh “vinh thì cùng vinh, tổn hại thì cùng tổn hại”, chủ yếu là vì một lãnh đạo tham ô hư hỏng, thường kéo theo cả một tổ chức hư hỏng. Cho nên một khi đào sâu xuống, nhổ một củ cải sẽ mang theo cả một đồng bùn.

Cung Hàn Lâm vỗ vai hấn, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, lúc này vụ án ở huyện lân cận kinh động đến lãnh đạo Ủy ban Kỷ luật tỉnh. Nghe nói Bí thư Tỉnh ủy Từ đích thân phê chỉ thị, yêu cầu Ủy ban Kỷ luật tỉnh đốc thúc Ủy ban Kỷ luật thành phố điều tra xử lý nghiêm khắc.

Người quen của tôi ở Ủy ban Kỷ luật tỉnh nói, vị Phó chủ tịch huyện ở huyện lân cận bị mất chức, có liên quan tới vị Chủ tịch quận của các cậu.

Bành Viễn Chinh ngăn ra:

- Liên quan tới Chủ tịch quận Tô? Không thể nào!

- Chủ tịch quận Tô vốn là Phó chủ tịch thường trực huyện ở huyện lân cận, người kế nhiệm vị trí của y mới mấy tháng đã gặp chuyện không may, cậu nói có kỳ lạ không?

Cung Hàn Lâm nhẹ nhàng nói đầy thâm ý:

- Có người nói, vị Phó chủ tịch huyện không may kia “xới lại” mấy công tác do Tô Vũ Hoàn phụ trách trước đây, chọc giận Tô Vũ Hoàn, cho nên Tô Vũ Hoàn tìm đúng nhược điểm của ông ta, cho ông ta một dao!

Cho nên, Viễn Chinh, vị Chủ tịch quận Tô kia không đơn giản đâu, thoát nhìn tao nhả, nhưng thật ra lòng lang dạ sói. Tôi nghe nói cậu và y không hợp, cậu cũng phải cẩn thận một chút!

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, khẽ cười nói:

- Cám ơn lãnh đạo nhắc nhở, tôi có cách đối phó rồi.

...

Chia tay Cung Hàn Lâm, trong lúc xe chạy về thị trấn, Bành Viễn Chinh cứ nghĩ ngợi về vụ án tham nhũng ở huyện lân cận. Hấn càng nghĩ càng thấy vụ này không đơn giản, dường như các đầu mối hỗn loạn đều tập trung vào một điểm nào đó.

Nhưng nghĩ mãi không ra, hấn không cố nghĩ nữa, đó là vụ án ở huyện lân cận, hấn không thể nhúng tay vào nổi.

Trở lại thị trấn, thái độ của cán bộ thị trấn đối với Bành Viễn Chinh càng kính cẩn hơn trước nhiều, bởi vì tin Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Quận ủy đã sớm truyền ra, cấp bậc và chức vị của hấn đã có sự thay đổi.

Bành Viễn Chinh vừa bước lên lầu, vừa mỉm cười đáp lại lời chào hỏi của cán bộ thị trấn. Lúc đi ngang qua văn phòng của Lý Tuyết Yến, Lý Tuyết Yến khẽ cười nói:

- Chúc mừng anh, mới đó đã lên cấp phó huyện, còn được vào bộ máy Ủy viên thường vụ.

- Tôi vẫn công tác ở thị trấn, vào Ủy viên thường vụ cũng không có gì.

Bành Viễn Chinh mỉm cười dừng bước, hỏi:

- Tuyết Yến, phương án cải tạo và hợp nhất trường tiểu học đã báo cáo lên quận chưa?

- Chưa, tôi vốn định chờ anh về ký tên rồi mới báo cáo. Nhưng bây giờ xem ra hãy khoan đã.

Bành Viễn Chinh ngăn người:

- Vì sao?

- Anh sắp được bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ rồi, đến lúc đó anh đưa chuyện này thông qua ở Quận ủy cũng dễ dàng hơn.

Ánh mắt Lý Tuyết Yến lấp lánh vẻ “giảo hoạt”, cười hì hì nói:

- Này, Bí thư Bành đại nhân, anh đã vào Ủy viên thường vụ rồi, lên cấp phó huyện, vị trí Phó chủ tịch của tôi cũng nên chuyển thành Chủ tịch rồi chứ?

Đương nhiên là Lý Tuyết Yến nói đùa. Tuy nhiên thường ngày cô luôn điềm tĩnh, chín chắn, tràn đầy nhiệt huyết, rất ít khi đùa giỡn như thế này, trong lúc nhất thời, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, đắm đắm nhìn khuôn mặt thanh tú gần trong gang tấc của Lý Tuyết Yến, đôi mắt sáng ngời.

Lý Tuyết Yến đỏ mặt, quay người trở về phòng làm việc của mình, đóng cửa lại.

Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ về câu nói của Lý Tuyết Yến. Tuy cô nói giỡn, nhưng đã khuấy động suy nghĩ của hắn.

Là một nữ đồng chí, Lý Tuyết Yến cảm thấy ở thị trấn nhiều năm như vậy, lẽ ra nên sớm được đề bạt. Trong quan trường, nữ cán bộ có năng lực, có trách nhiệm, và có thể chịu được gian khổ như cô, cũng ít thấy, cô đảm nhiệm vị trí Chủ tịch thị trấn Vân Thủy là hợp tình hợp lý.

Bành Viễn Chinh cân nhắc một lúc lâu, quyết định chờ sau khi mình được bổ nhiệm xong, sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Tần Phượng một chút, sau đó đưa ra hội nghị thường vụ Quận ủy, đề cử Lý Tuyết Yến làm Chủ tịch thị trấn.

Chợt bên ngoài có tiếng bước chân vội vã, Điền Minh vừa gõ cửa vừa gọi:

- Bí thư Bành!

- Vào đi, Điền Minh, cậu vội vàng hấp tấp cái gì?

Bành Viễn Chinh cau mày nói.

- Bí thư Bành, Chủ tịch quận Tô dẫn theo một số lãnh đạo quận tới đây, đi thẳng tới công trường xây dựng nhà máy thiết bị điện của tập đoàn Tin Kiệt... Chủ tịch Ngô gọi điện nói, Chủ tịch quận Tô còn dẫn theo phóng viên đài truyền hình, đang quay phim chụp ảnh ở hiện trường.

Điền Minh vội vàng nói.

Bành Viễn Chinh đứng phắt dậy, trầm nghĩ, Tô Vũ Hoàn tới làm cái gì? Văn phòng Ủy ban nhân dân quận cũng không báo trước, cho tới bây giờ, cách làm việc của Tô Vũ Hoàn sao cứ khác thường thế này?

- Đi, chúng ta đi xem sao!

Bành Viễn Chinh bước ra khỏi văn phòng, xuống lầu gọi viên tài xế họ Hoàng, đi xe thẳng tới công trường nhà máy thiết bị điện. Lý Tuyết Yến cũng không dám chậm trễ, dẫn theo vài cán bộ chạy theo sau.

Phía ngoài công trường, Bành Viễn Chinh xuống xe, liếc mắt liền nhìn thấy ngay Tô Vũ Hoàn đội nón bảo hộ màu trắng đứng ở công trường nhận phỏng vấn của đài truyền hình. Phía sau phóng viên của đài truyền hình, là một số cán bộ văn phòng Ủy ban nhân dân quận và cán bộ Phòng thông tin.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại trao đổi một ánh mắt với Lý Tuyết Yến, Ngô Minh Quánh và Thi Bình vội chạy đến thở dốc nói:

- Bí thư Bành, Chủ tịch quận Tô đến đột ngột, chúng tôi...

Bành Viễn Chinh phát phát tay, cũng không nói gì với Ngô Minh Quánh và Thi Bình, đi về phía Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Khổng Tường Quân.

- Chủ nhiệm Khổng.

Bành Viễn Chinh thần nhiên giơ tay ra.

Khổng Tường Quân thấy Bành Viễn Chinh, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười và kính cẩn, vội bắt tay Bành Viễn Chinh, thái độ nhiệt tình gấp bội trước kia.

Thật ra cũng khó trách y, Bành Viễn Chinh sắp trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy, có quyền bỏ phiếu ở hội nghị thường vụ. Khổng Tường Quân còn muốn tiến lên, nếu Bành Viễn Chinh bỏ phiếu chống, sẽ rất bất lợi đối với y.

- Bí thư Bành, tôi đang định báo cáo với lãnh đạo đây.

Khổng Tường Quân cười híp mắt, nhích lại gần hạ giọng nói:

- Đài truyền hình tỉnh đến quận phỏng vấn Chủ tịch quận Tô, Chủ tịch quận Tô nói muốn thâm nhập kinh tế địa phương một chút và chọn đến đây. Công trình hợp tác giữa tập đoàn Tín Kiệt và thị trấn Vân Thủy là một trong những công trình trọng điểm năm 93 của quận...

Khổng Tường Quân thật cẩn thận giải thích. Nếu Bành Viễn Chinh không sắp trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy, chắc chắn y sẽ có thái độ khác hẳn.

Bành Viễn Chinh không để ý tới thái độ trước ngạo mạn sau cung kính của y, chỉ kinh ngạc hỏi:

- Đài truyền hình tỉnh đến phỏng vấn Chủ tịch quận Tô?

- Bí thư Bành, là như thế này, gần đây đài truyền hình tỉnh muốn làm một tiết mục chuyên đề về thành quả một quận huyện đạt được trong cải cách mở cửa. Chủ tịch quận Tô là một trong những đối tượng phỏng vấn của đài, vốn phải tháng sau mới tới lượt, nhưng Chủ tịch quận Tô lại liên hệ với đài truyền hình tỉnh, đổi tiết mục của quận sang tháng này.

Khổng Tường Quân cười trả lời.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, cũng không hỏi lại, im lặng đứng nhìn Tô Vũ Hoàn nhận phỏng vấn. Theo yêu cầu của phóng viên, y không ngừng thay đổi các tư thế khác nhau.

Khổng Tường Quân lại mỉm cười, chạy tới nói với Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành, phóng viên nói phải quay vài cảnh nói lên cuộc sống giàu có của người dân, Chủ tịch quận Tô chỉ thị thị trấn phối hợp một chút.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng:

- Phối hợp như thế nào? Để họ tới nói với tôi!

Tô Vũ Hoàn và mấy phóng viên vác máy quay phim đi tới, Tô Vũ Hoàn liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, khẽ mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, phóng viên đài truyền hình tỉnh nói phải quay thêm vài cảnh, phản ánh cuộc sống dân chúng trong thị trấn, cậu tìm vài người giúp việc này...

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chủ tịch quận Tô, việc phối hợp không thành vấn đề, nhưng cách thức phối hợp như thế nào, xin đồng chí phóng viên nói rõ một chút.

Một phóng viên chừng hơn ba mươi tuổi, dường như là người phụ trách tiết mục, nhìn Bành Viễn Chinh cười nói:

- Trước hết tới một nhà nào đó xem đã rồi nói sau, tốt nhất là tìm nhà có điều kiện khá giả một chút, như vậy lên màn ảnh sẽ có tác dụng hơn.

...

Bành Viễn Chinh lập tức sắp xếp một hộ ở thôn Vân Thủy. Cán bộ quận và thị trấn, kể cả Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn, cùng mấy phóng viên tới nơi. Mấy phóng viên này giơ máy ảnh về phía người trong nhà chụp hình liên tục, cuối cùng, phóng viên cầm đầu vừa cười vừa nhìn các cán bộ quận và thị trấn:

- Có vị lãnh đạo nào mang theo tiền mặt không? Lấy ra cho chúng tôi mượn làm đạo cụ một lát!

Khổng Tường Quân và vài cán bộ văn phòng Ủy ban nhân dân quận lấy trong túi ra hơn một ngàn tệ. Phóng viên kia đưa xấp tiền cho nữ chủ nhà, cười nói:

- Chị à, chị hướng về phía ống kính đếm tiền nhé! Mặt phải mỉm cười, nhưng đừng nhìn thẳng vào ống kính của chúng tôi, mà nhìn vào số tiền trên tay chị!

Bành Viễn Chinh thấy vậy rất tức giận. Hắn cũng là người xuất thân từ ngành tuyên truyền, làm sao không rõ ý đồ của phóng viên? Người nông dân chất phác vui sướng đếm tiền, càng thêm tô đậm "điểm sáng" của quá trình phát triển kinh tế; đồng thời biểu đạt tình cảm vui sướng của nông dân khi khấm khá lên và sự cảm kích đối với chính phủ.

Đối với sự sắp xếp, dàn cảnh như thế này, Bành Viễn Chinh không hề xa lạ. Tuy nhiên chuyện gì cũng có giới hạn của nó, bắt người dân đếm tiền “đạo cụ” trước ống kính, sau đó phóng đại, tô vẽ để tuyên truyền “thành tựu”, điều này đã giẫm đạp lên nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp, khiến hắn hết sức phản cảm.

365. Chương 371: Việc Bổ Nhiệm Có Thay Đổi

Bành Viễn Chinh nhú mày, đẩy Khổng Tường Quân đứng trước mặt hắn ra, bước tới chắn trước ống kính, mỉm cười nói:

- Đồng chí phóng viên, tạm dừng một chút.

Phóng viên quay phim ngẩn ra, phóng viên phụ trách bắt mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Sao vậy? Phải quay nhanh, chúng tôi còn phải về tỉnh ngay, không còn bao nhiêu thời gian!

Bành Viễn Chinh chỉ vào số tiền trên tay người phụ nữ, trầm giọng nói:

- Bảo chị này đếm tiền trước ống kính là không tốt, cũng không cần phải như vậy. Muốn phản ánh cuộc sống giàu có của quần chúng, có thể thể hiện bằng nhiều cách khác.

Phóng viên cầm đầu bực mình phát phát tay:

- Anh biết cái gì? Như vậy là trực quan nhất! Chủ tịch quận Tô, rốt cuộc có quay không?

Y quay lại nhìn Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn nhăn mặt nhú mày, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, trước tiên cứ quay đã, có ý kiến gì, lát nữa hãy nói! Có thể nhờ đồng chí phóng viên của đài cắt nối biên tập một chút.

- Đồng chí phóng viên, chúng ta phải đặt mình vào vị trí người khác mà suy nghĩ, nếu để anh đứng trước ống kính đếm tiền, anh sẽ có cảm giác thế nào? Cách tuyên truyền như vậy, bản thân nó đã có vấn đề! Tôi thấy đồng chí cũng có vấn đề về cách suy nghĩ!

Chị, nếu chị không muốn quay cảnh này, có thể từ chối! Không người nào có quyền bắt buộc chị cả!

Bành Viễn Chinh quay nhìn người phụ nữ đang luống cuống chân tay ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng nói.

Ngay trước mặt nhiều cán bộ như vậy, Bành Viễn Chinh cũng không thể trực tiếp xung đột với Tô Vũ Hoàn, hắn lạnh lùng liếc nhìn phóng viên cầm đầu kia một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

Không khí tại hiện trường có phần ngượng ngập.

Phóng viên cầm đầu kia cảm tức nhìn Bành Viễn Chinh, hung hăng giậm chân nói:

- Chủ tịch quận Tô, hắn nói như vậy, tôi lại càng phải quay cảnh này! Thật sự là không hiểu ra sao cả, đếm tiền thì sao chứ? Đếm tiền không thích à?

Cảnh này nhất định phải quay bằng được, nếu không có cảnh này, cuộn phim sẽ trở thành đồ phế thải!

Thái độ và giọng điệu của phóng viên này rất cứng rắn.

Tô Vũ Hoàn xấu hổ, đột nhiên xoay người rời khỏi hiện trường, nhìn Khổng Tường Quân ra hiệu bằng mắt.

Khổng Tường Quân vội bước tới tươi cười xin lỗi, thật vất vả mới khiến người nọ nguôi giận, miễn cưỡng chỉ huy mấy phóng viên cấp dưới quay lại một lần nữa. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, tâm trạng người phụ nữ nông dân kia đã thay đổi, tuy rằng trước mặt các cán bộ chính quyền, chị ta không dám từ chối quay phim, nhưng về mặt và động tác trở nên cứng nhắc, quay đi quay lại mấy lần đều không đạt yêu cầu của phóng viên.

Phóng viên quay phim mỗi tay lăm ròi, bực bội giậm chân:

- Không quay nữa! Chưa thấy ai dần như vậy!

Mặc dù phóng viên này nói với đồng nghiệp của mình, nhưng rõ ràng câu nói của y nhằm vào người phụ nữ. Chồng chị ta đứng ở gần đó này giờ, hết sức bất mãn, tự dưng một đám người tràn vào nhà mình, quay quay chụp chụp, bắt vợ mình diễn đi diễn lại trước ống kính cả buổi, lại còn mắng nhiếc, ai mà chịu được?

Nếu không phải có lãnh đạo thị trấn, anh ta đã nổi cáu lên rồi. Chị nông dân cũng không biểu lộ sự tức giận một cách gay gắt, chỉ lẳng lặng đứng lên đi vào phòng trong, bịch một tiếng, đóng cửa lại, bất kể bên ngoài kêu gọi thế nào cũng không mở.

Thấy vậy, phóng viên cầm đầu nhìn Khổng Tường Quân phát tay ra hiệu tìm nhà khác thay thế.

Khổng Tường Quân thầm nhủ mày, thầm nghĩ cảnh này không quay được, đâu cần phải tiếp tục, quay cảnh khác thay vào cũng chẳng sao. Nhưng đây là phóng viên đài truyền hình tỉnh, hơn nữa họ lại tới quay phim tuyên truyền về Chủ tịch quận Tô và quận Tân An, làm sao y dám đắc tội?

Tô Vũ Hoàn đã về quận, Khổng Tường Quân thấy phóng viên kia khăng khăng muốn lựa chọn một gia đình khác để quay phim, đành phải cầu viện cán bộ thị trấn.

Nhưng Bành Viễn Chinh tức giận bỏ đi, Lý Tuyết Yến cũng không có mặt, Phó chủ tịch thị trấn Ngô Minh Quánh không dám quyết định, bảo Khổng Tường Quân gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Bành, anh xem có thể dàn xếp một chút, người của đài truyền hình tỉnh đến quay phim chụp ảnh, cũng vì tuyên truyền thành quả cải cách ở quận chúng ta...

Khổng Tường Quân dè dặt giải thích.

Đầu bên kia điện thoại, Bành Viễn Chinh lạnh nhạt từ chối:

- Chủ nhiệm Khổng, tôi không phản đối chụp ảnh quay phim, cứ việc quay chụp thoải mái! Nhưng buộc người dân thị trấn làm rối cho họ, đứng trước ống kính đếm tiền, là không tôn trọng người ta, chuyện này thị trấn không ủng hộ, không phối hợp!

- Bí thư Bành, cái này...

- Cứ như vậy đi, nếu họ muốn quay cảnh đó, có thể đến thị trấn khác mà quay.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền cúp điện thoại.

Khổng Tường Quân bất đắc dĩ thở dài, gác điện thoại, vội vã tới điều đình với người của đài truyền hình.

Cuối cùng, cuộn phim quay đến đây là kết thúc. Tuy nhiên, trước khi đi, mấy phóng viên này rất không vui, tỏ ý sẽ cất phần nói về thị trấn Vân Thủy. Nghe Ngô Minh Quánh báo cáo, Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, bảo Ngô Minh Quánh không rảnh đâu mà để ý tới họ,

...

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh nhận được thông báo, Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy tìm hắn để tiến hành nói chuyện theo quy định của tổ chức.

Bành Viễn Chinh đến Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy. Người phụ trách nói chuyện với hắn là người quen biết cũ, Phó trưởng ban Lý. Phó trưởng ban Lý thấy hắn bước vào, khẽ mỉm cười, khom người nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Trưởng ban Lý!

- Hôm nay tôi đại diện Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy và lãnh đạo Thành ủy tiến hành nói chuyện với đồng chí. Lần này, Thành ủy điều chỉnh bộ máy các quận huyện, căn cứ yêu cầu công tác, Thành ủy quyết định đề bạt đồng chí làm Ủy viên thường vụ quận ủy quận Tân An.

Phó trưởng ban Lý sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

- Cảm ơn tổ chức và lãnh đạo tin nhiệm! Tôi nhất định cố gắng công tác, không phụ kỳ vọng của tổ chức!

Bành Viễn Chinh vội tỏ thái độ.

- Ủ, bổ nhiệm có một chút thay đổi. Lãnh đạo chủ chốt Thành ủy đề nghị, trưng cầu ý kiến của lãnh đạo chủ chốt Quận ủy quận Tân An, Thành ủy quyết định bổ nhiệm đồng chí kiêm nhiệm Bí thư cơ quan Công ủy quận Tân An. Bí thư Thành ủy Đông Phương, Ban tổ chức cán bộ và lãnh đạo chủ chốt Quận ủy Tân An nhất trí cho rằng, đồng chí hẳn là gánh vác trọng trách to lớn! Ngoài trừ công tác ở thị trấn Vân Thủy, đồng chí còn phải chịu trách nhiệm về công tác xây dựng Đảng, công tác tổ chức và kiểm tra kỷ luật ở quận Tân An.

Phó trưởng ban Lý nhẹ nhàng nói, ánh mắt sáng ngời nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh rõ ràng ngẩn ra, cảm thấy rất bất ngờ.

Cơ quan Công ủy phụ trách toàn bộ việc xây dựng Đảng và công tác tổ chức, kiểm tra kỷ luật ở các đơn vị thuộc Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận Tân An, nói cách khác, Cơ quan Công ủy là ban chấp hành được Quận ủy ủy thác quản lý các đơn vị trực thuộc Quận ủy, tức có thể xem là một bộ phận quản lý hành chính, lại có thể xem là một cơ quan quyền lực lãnh đạo.

Mức độ quyền lực của cơ quan Công ủy, được quyết định bởi quyền lực của Bí thư Công ủy. Nếu như Bí thư Công ủy chỉ giữ chức Bí thư Công ủy đơn thuần, thì cơ quan Công ủy rất dễ mất quyền lực; nhưng nếu một Ủy viên thường vụ Quận ủy kiêm nhiệm Bí thư Công ủy, sức mạnh của cơ quan Công ủy sẽ được nâng cao rất nhiều.

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Bành Viễn Chinh, Phó trưởng ban Lý mỉm cười không nói. Thật ra y cũng không ngờ là việc bổ nhiệm Bành Viễn Chinh hôm nay đột nhiên có thay đổi một chút. Đông Phương Nham, Tần Phụng và Tổng Bí thư Nam cùng thảo luận, quyết định để Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Bí thư cơ quan Công ủy.

Theo Phó trưởng ban Lý nhận định, đây là một bước quá độ tạm thời, chờ thêm một thời gian nữa, Quận ủy Tân An sẽ miễn chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy của Bành Viễn Chinh, để hẳn làm Ủy viên thường vụ chuyên trách kiêm Bí thư cơ quan Công ủy.

Nhưng Bành Viễn Chinh lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Hẳn kiên trì ở lại làm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, muốn hoàn thành xong mấy công tác quan trọng mà hẳn đã bắt đầu, bất kể là Tần Phụng hay Tổng Bí thư Nam đều hiểu rõ, và hai người không thể muốn hẳn rời thị trấn Vân Thủy làm một Bí thư cơ quan Công ủy.

Nhưng rốt cuộc có “nội tình” gì trong chuyện này, trong quá trình nói chuyện với Phó trưởng ban Lý, Bành Viễn Chinh cũng không có thời gian suy nghĩ.

...

Rời khỏi Ban Tổ chức cán bộ, trên đường về thị trấn, sau một hồi lâu suy nghĩ, đôi mắt Bành Viễn Chinh lóe lên một làn ánh sáng khác thường.

Trong lòng hẳn hiểu rất rõ, cơ quan Công ủy là một cơ cấu rất “co giãn”, nó có thể có quyền lực rất mạnh, cũng có thể chỉ có tính “trang trí”, rốt cuộc tùy thuộc ở thái độ của lãnh đạo chủ chốt, nếu cấp trên trao quyền mạnh mẽ, cơ quan Công ủy sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Thoạt nhìn, cơ quan Công ủy là đơn vị thuộc Quận ủy, nhưng trên thực tế nó quản lý công tác Đảng ở tất cả các cơ quan trực thuộc quận Tân An.

Trở lại trụ sở thị trấn, hẳn gặp Lý Tuyết Yến ở hành lang. Sắc mặt Lý Tuyết Yến sa sầm, hai má đỏ lên, dường như vừa mới cãi nhau với ai vậy. Bành Viễn Chinh ngẩn ra, nhẹ nhàng gọi:

- Tuyết Yến...

Lý Tuyết Yến xoaay người đi vào văn phòng, đợi Bành Viễn Chinh cũng vào, bèn đóng cửa, tức giận nói:

- Viễn Chinh, thật khinh người quá đáng!

- Sao vậy?

Bành Viễn Chinh giật mình, hiện giờ hẳn lo lắng thị trấn xảy ra chuyện rắc rối, trong lòng căng như dây đàn.

- Tôi lên quận họp, nghe nói quận muốn đưa một Chủ tịch thị trấn xuống.

Đôi mắt Lý Tuyết Yến đỏ lên, giọng cô nghẹn ngào:

- Thật ra tôi cũng không ham cương vị trưởng phòng, nếu tôi muốn được đề bạt, đã sớm lên thành phố công tác. Đừng nói là cấp trưởng phòng, ngay cả cấp phó huyện cũng không phải là không đạt được. Nhưng tôi ở lại là muốn làm chút chuyện cho cơ sở. Tôi công tác ở thị trấn Vân Thủy nhiều năm như vậy, chẳng lẽ tôi không xứng chức? Chẳng lẽ tôi không cố gắng? Tại sao đối xử với tôi như vậy?

Lý Tuyết Yến kích động, trong lòng đầy cảm giác tủi thân và uất ức, cô không kìm nổi nhào vào lòng Bành Viễn Chinh, ôm chặt lấy hắn, lệ rơi đầy mặt.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, ôm lấy cô, vỗ vỗ vai cô an ủi:

- Tuyết Yến, đừng kích động, cô nói từ từ, rốt cuộc đầu đuôi câu chuyện thế nào?

Lý Tuyết Yến cố nén tiếng nức nở dựa vào lòng Bành Viễn Chinh, cho đến lúc nghe ngoài hành lang vọng đến tiếng chân, mới luống cuống rời khỏi vòng tay Bành Viễn Chinh, vội vàng về chỗ của mình ngồi xuống, thở dài nói:

- Người ở văn phòng Ủy ban nhân dân quận nói, Chủ tịch quận Tô đề cử một Chủ tịch thị trấn cho thị trấn Vân Thủy, đang báo cáo hội nghị thường vụ Quận ủy phê duyệt.

366. Chương 372: Đại Hội Bổ Nhiệm

Bành Viễn Chinh nhú mày, trầm giọng nói:

- Điều này sao có thể? Không có khả năng.

Lý Tuyết Yến im lặng, đôi mắt đỏ lên quay đầu đi chỗ khác.

Cô đã sớm nên được đề bạt làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, trước sau ít nhất có hai lần cơ hội. Lần đầu tiên mất đi là vì Bành Viễn Chinh đến nhận chức. Mà lần thứ hai, bởi vì nguyên cơ sâu sa nào đó mà ở quận chỉ cho cô làm Phó chủ tịch thị trấn chủ trì công tác của UBND thị trấn. Việc đề bạt cô đã kéo dài hai năm. Nhưng lúc này đây, nghe nói quận muốn trao quyền cho cấp dưới một Chủ tịch thị trấn, đối với Lý Tuyết Yến mà nói, đây gần như là một loại đãi ngộ không công bằng. Trong nội tâm cô đau khổ và ủy khuất là không cần nói.

Cô là một nữ cán bộ rất có khát vọng. Kỳ thật, lấy bối cảnh xuất thân của cô thì nếu ở cơ quan đã sớm giải quyết cấp trưởng phòng rồi. Cô sở dĩ kiên trì ở lại thị trấn Vân Thủy, chính là không muốn chịu cảnh hàng ngày ở cơ quan uống trà xem báo cho hết thời gian. Cô cảm thấy ở cơ sở để làm những chuyện thật sự.

- Không có khả năng!

Bành Viễn Chinh bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Tuyết Yến, cô đừng có nôn nóng. Tôi lập tức gọi điện cho Bí thư Tần hỏi thăm tình hình.

Lý Tuyết Yến thở dài. Trên thực tế, cô cũng không phải là sốt ruột mà là thoái chí. Lúc này đây, nếu cô lại bị treo lặn nữa, mất đi vị trí Chủ tịch thị trấn thì nhất định cô sẽ phải rời khỏi đây.

Bành Viễn Chinh vội vàng trở lại phòng làm việc, đóng chặt cửa gọi điện thoại cho Tần Phượng.

Tần Phượng nghe được giọng nói của Bành Viễn Chinh có chút “lòng đầy cảm phẫn” thì không khỏi nhẹ nhàng cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, đừng thiếu kiên nhẫn như vậy. Chủ tịch quận Tô đề danh chọn người cho chức Chủ tịch thị trấn, nhưng vẫn phải trình lên hội nghị thường vụ phê duyệt. Hội nghị thường vụ còn chưa tổ chức, không được nóng nảy.

- Bí thư Tần, đồng chí Tuyết Yến tình huống cô cũng hiểu. Là một nữ đồng chí nhưng cô ấy không làm ở cơ quan Thành ủy mà cảm thấy ở thị trấn Vân Thủy nhiều năm, thành tích công tác rất không dễ dàng đạt được. Một đồng chí như vậy, dựa vào cái gì mà không đề bạt? Tôi thấy nên sớm đề bạt từ lâu rồi.

Bành Viễn Chinh có chút tức giận:

- Nếu ở quận an bài như vậy, về sau ai còn dám đến cơ sở làm việc chứ. Đều đi đầu cơ luôn cúi cho rồi,
- Được rồi, cậu không nên nói nữa. Tôi hiểu được ý tứ của cậu. Đối với Lý Tuyết Yến, tôi cũng hiểu rất rõ. Ý kiến của tôi cũng là muốn cho cô ấy làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy. Được rồi, chuyện này tạm thời gác lại. Về sau trong hội nghị thường vụ hãy nói. Việc bổ nhiệm cậu phỏng chừng hai ngày nữa sẽ đến. Đến lúc đó cậu có thể ở trong hội nghị thường vụ công khai nhắc đến vấn đề của Lý Tuyết Yến.

Tần Phượng trong lời nói rất có ám chỉ. Bành Viễn Chinh thở phào một cái, chậm rãi cúp điện thoại.

Hắn đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị, bất kể như thế nào, cho dù là trở mặt với Tô Vũ Hoàn, hắn cũng muốn hết lòng giúp Lý Tuyết Yến chính thức trở thành Chủ tịch thị trấn, cấp cho Lý Tuyết Yến một công đạo.

Lãnh đạo chủ chốt đích thân can thiệp, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy trình tự rất nhanh được hoàn thành. Chỉ trong ba ngày là xong. Ngày thứ tư, Ban tổ chức cán bộ Thành ủy Phó trưởng ban Lý cùng với người của phòng cán bộ một đến khu Tân An tuyên bố quyết định bổ nhiệm và điều chỉnh cán bộ mới nhất của Thành ủy.

Đại hội bổ nhiệm được cử hành tại hội trường Quận ủy. Toàn bộ cán bộ cấp phó phòng trở lên đều đến tham dự.

Bành Viễn Chinh bởi vì trong trấn có một số việc phải về xử lý. Khi hắn quay trở lại thì Tần Phượng và Tô Vũ Hoàn đã cùng với Phó trưởng ban Lý ngồi sẵn trên đài Chủ tịch. Đại hội sắp bắt đầu.

Thẩm Ngọc Lan đứng ở cửa đón hắn, hạ giọng nói:

- Bí thư Bành, sao đến trễ vậy? Lãnh đạo đã đến, anh có muốn lên đài chủ tịch ngồi không?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, nhẹ nhàng nói:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, điều này sợ không thích hợp?
- Bí thư Tần an bài. Anh có thấy Trưởng ban Ngô mới tới cũng đã ngồi trên đài Chủ tịch rồi đấy.

Thẩm Ngọc Lan kéo cánh tay Bành Viễn Chinh thúc giục:

- Anh mau khẩn trương đi, theo một cánh cửa nhỏ khác. Bên cạnh vị trí của Trưởng ban Ngô là của anh đấy.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, theo lời từ cửa hông mà vào, chậm rãi bước lên đài chủ tịch.

Tần Phượng nhíu mày, liếc mắt nhìn hắn, ra hiệu hắn khẩn trương ngồi xuống.

Lúc này, Bành Viễn Chinh đã thấy cái bảng đề tên mình. Vị trí của hắn nằm bên trong vị trí của Trưởng ban Tuyên giáo Ngô Quân Tiết. Điều này có nghĩa là hắn ở trong bộ máy Quận ủy xếp hạng còn cao hơn Ngô Quân Tiết.

Trước mắt bao người, Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ghế của mình.

Dưới đài là hơn trăm cán bộ cấp phó phòng của các cơ quan, xã, thị trấn của khu ánh mắt cực kỳ nóng bỏng và hâm mộ nhìn hắn. Có không ít người bắt đầu xì xào, bàn tán về việc điều chỉnh bộ máy lãnh đạo Ủy viên thường vụ quận ủy.

Tô Vũ Hoàn ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, một tia khác thường chợt lóe lên rồi biến mất. Y thật không ngờ, gã Bí thư thị trấn mà mình rất không thích này không ngờ đã thăng chức, gần như là ngồi cùng một vị trí với mình. Muốn nói trong lòng y không có chút suy nghĩ là không đúng.

Tần Phượng cầm micro, hắng giọng nói:

- Hiện tại bắt đầu cuộc họp. Xin mọi người im lặng.

Dưới đài lập tức lặng ngắt như tờ.

Tần Phượng cất cao giọng nói:

- Căn cứ vào Thành ủy an bài công tác. Ban tổ chức cán bộ Thành ủy sáng nay đã đến khu tuyên bố quyết định điều chỉnh cán bộ mới nhất trong bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy chúng ta. Sau đây, xin mọi

người hãy vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh Phó trưởng ban Lý của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy đại diện cho Thành ủy đọc tuyên bố bổ nhiệm.

Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Phó trưởng ban Lý mỉm cười, hạ thấp người, sau đó cũng không nhiều lời. Trên thực tế, loại tuyên bố bổ nhiệm này không cần lời vô nghĩa.

- Căn cứ vào công tác cần, hội nghị Thường vụ trải qua nghiên cứu quyết định: Bổ nhiệm đồng chí Ngô Quân Lễ làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo phụ trách công tác của Ban tuyên giáo quận ủy Tân An. Đồng chí Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Công ủy trực thuộc khu kiêm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, hỗ trợ cho lãnh đạo chủ chốt của quận ủy nắm chắc công tác xây dựng đảng và công tác tổ chức.

Phó trưởng ban Lý đọc bổ nhiệm xong, toàn bộ hội trường lập tức vang lên tiếng nghị luận.

Bành Viễn Chinh tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy, tin tức này đã sớm truyền ra bên ngoài. Nhưng đồng thời kiêm nhiệm luôn Bí thư công ủy trực thuộc khu thì nằm ngoài ý liệu của mọi người. Không cần nói đến cán bộ cấp phòng ở quận, mà ngay cả lãnh đạo quận cũng rất ngạc nhiên.

Đơn thuần chỉ là một Ủy viên thường vụ quận ủy thì chỉ có thể nói là một hư chức, một đãi ngộ chính trị và cấp bậc. Nhưng ở quận thì lại không giống như lúc trước. Điều này có thể nói Bành Viễn Chinh sau này sẽ trực tiếp tham gia vào công tác chính thể của Quận ủy.

Có công tác còn có quyền lực, có quyền lực còn có địa vị.

Một số người hữu tâm nhân thì bỗng nhiên phát giác, lần này Thành ủy bổ nhiệm và thường quy có chút bất đồng. Không ngờ chính thức ở trong văn kiện phân công công tác của Bành Viễn Chinh và Ngô Quân Tiết một cách rõ ràng. Đây là điều rất hiếm thấy. Nếu như nói kiêm chức Bí thư công ủy cơ quan thì có thể nằm ngoài ý liệu của mọi người, nhưng câu kế tiếp “hỗ trợ cho lãnh đạo chủ chốt của quận ủy nắm chắc công tác xây dựng đảng và công tác tổ chức” thì thật khiến cho người ta cảm thấy miên man bất định.

Tô Vũ Hoàn biến sắc, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Thành ủy không ngờ bổ nhiệm Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Bí thư công ủy cơ quan khu. Đây mặc dù là một cương vị và chức vụ nghiên cứu, nhưng chính trị rất nhạy bén của y thì bởi vậy mà sinh ra vài phần cảnh giác.

- Sau đây, tôi xin tuyên bố điều chỉnh bộ máy thành viên quận ủy Tân An.

Phó trưởng ban Lý phát tay, yêu cầu hội trường im lặng trở lại, rồi lúc này mới lớn tiếng nói tiếp.

- Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy Tần Phượng.

- Phó bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn.

- Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường.

- Phó bí thư quận ủy, Bí thư Đảng ủy công an Đồng Tiết Dư.

- Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vình.

- Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật Xuân Tường.

- Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm.

- Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Công ủy trực thuộc khu kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy Bành Viễn Chinh.

- Ủy viên thường vụ quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Ngô Quân Tiết.

- Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chánh văn phòng Quận ủy Thị Đại Kiến.

- Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng.

Mười một cán bộ trong danh sách Ủy viên thường vụ bộ máy Quận ủy, Bành Viễn Chinh xếp thứ tám, trên cả Ngô Quân Tiết, Thị Đại Kiến và Chu Đại Dũng. Điều này thể hiện rõ địa vị chính trị bất đồng của Ủy

viên thường vụ quận ủy. Rất nhiều cán bộ cấp phòng trong lòng cảm thấy nghiêm nghị, rồi lại nhìn Bành Viễn Chinh trên đài Chủ tịch với ánh mắt khác nhau.

Toàn bộ hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Bành Viễn Chinh và Ngô Quân Tiết theo thứ tự đứng dậy hướng dưới đài cúi đầu chào.

Tần Phượng mỉm cười, cầm micro cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, Thành ủy lúc này tiến hành điều chỉnh bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy, là xuất phát từ đại cục công tác chỉnh thể của toàn bộ thành phố, nhìn xa trông rộng, tiến thêm một bước gia tăng cải cách, có tác dụng quan trọng trong việc thúc đẩy. Tôi xin đại diện cho quận ủy kiên quyết ủng hộ quyết định chính xác của Thành ủy.
- Đồng chí Bành Viễn Chinh tất cả mọi người đều quen thuộc. Nơi này, tôi sẽ không nhiều lời giới thiệu. Đồng chí Ngô Quân Tiết nhiều lần đảm nhiệm chức Phó trưởng phòng cơ quan Thành ủy, Trưởng phòng, Phó chủ nhiệm phòng Nghiên cứu chính sách, Chủ nhiệm, kinh nghiệm tương đương phong phú, trình độ chính sách mạnh.
- Tôi cho rằng, đồng chí Bành Viễn Chinh tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ kiêm nhiệm Bí thư Công ủy trực thuộc khu, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy là thỏa đáng. Đồng chí Ngô Quân Tiết đảm nhiệm chức vụ Trưởng ban Tuyên giáo quận ủy là rất thích hợp. Hy vọng hai đồng chí này có thể nhanh chóng quen thuộc với công việc. Hy vọng bộ máy sau khi điều chỉnh sẽ cao thấp một lòng, đoàn kết nhất trí, tiếp tục vì sự nghiệp cải cách, phát triển ổn định của toàn bộ khu mà làm ra những cống hiến lớn hơn nữa.

Tần Phượng nói chuyện là theo trình tự hóa, và cũng là lối mòn. Là Bí thư Quận ủy, nhân vật số một, cô nhất định phải đại diện cho bộ máy Quận ủy tỏ vẻ kiên quyết ủng hộ quyết định của Thành ủy, sau đó giới thiệu sơ lược một chút về hai vị Ủy viên thường vụ mới.

Đại hội bổ nhiệm diễn ra trong hơn nửa tiếng thì chấm dứt, giảm bớt đi phần phát biểu cảm tưởng nhậm chức của Bành Viễn Chinh và Ngô Quân Tiết. Bởi vì Phó trưởng ban Lý còn phải lập tức đến huyện lân cận để đọc tuyên bố bổ nhiệm. Thành ủy lựa chọn hai ngày qua để tập trung điều chỉnh lại bộ máy đảng chính các quận huyện.

Sau khi tiễn Phó trưởng ban Lý, quận ủy lập tức mời dự họp Hội nghị thường vụ. Đáng lý Hội nghị thường vụ quận ủy phải họp vào hai ngày trước nhưng Tần Phượng đã duy trì đến hiện tại, sau khi chờ Thành ủy bổ nhiệm xong thì mới mở lại.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước đi, Chu Đại Dũng cười hắc hắc đuổi theo đằng sau, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, lúc này tiến vào Ủy viên thường vụ rồi, cảm giác như thế nào?

Bành Viễn Chinh nhịn không được cười:

- Lão Chu, tôi muốn nói không có cảm giác gì thì anh khẳng định là sẽ nói tôi già mồm cái lão. Nhưng trên thực tế, tôi thật sự là không có cảm giác gì.

367. Chương 373: Tập Niệm

Chu Đại Dũng cười ha hả, vỗ vai Bành Viễn Chinh, hai người sóng vai nhau bước đi. Phòng họp tại lầu ba tòa nhà Quận ủy và UBND quận, tức là phòng họp chuyên dụng của Ủy viên thường vụ quận ủy. Những công tác quan trọng, bổ nhiệm và miễn nhiệm cán bộ, quyết sách công tác của Quận ủy Tân An đều ở trong này.

Tần Phượng bước chân vội vàng. Cô trở về phòng làm việc của mình.

Tô Vũ Hoàn chậm rãi bước theo, khóe mắt nhìn theo Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng Quận ủy Thi Đại Kiến, trong lòng âm thầm chấn động.

Thi Đại Kiến vẻ mặt hơi chút đông cứng. Đại khái là có liên quan đến tâm trạng của y hiện giờ.

Thành ủy tiến hành điều chỉnh bộ máy Quận ủy, y lại bị rơi xuống hai bậc.

Ngô Quân Tiết là Trưởng ban Tuyên giáo, là Phó chủ nhiệm Phòng Nghiên cứu Chính sách của UBND thành phố, cán bộ cấp phó huyện, lại là tâm phúc của Chủ tịch thành phố Chu, xếp hạng trước y, y cũng không có ý kiến. Nhưng Bành Viễn Chinh lại là một cán bộ đặc biệt cất nhắc, vừa mới tiến vào bộ máy, liền xếp hạng trước y, khiến trong lòng y có chút bất mãn.

(Phòng Nghiên cứu chính phủ ở thành phố Tân An là đơn vị cấp phó huyện. Phòng Nghiên cứu Thành ủy Tân An là đơn vị cấp chính huyện).

Đương nhiên, Thành ủy đã quyết định thì y không thể tránh được. Chỉ có điều ngoài mặt thông dong nhưng không che lấp được sự mất mát trong nội tâm.

Y thậm chí bởi vì vậy mà sinh ra cảm xúc oán giận không hiểu được với Tần Phượng. Y nghĩ rằng, đây là quyết sách của hội nghị thường vụ Thành ủy, khẳng định là có liên quan đến Tần Phượng đề nghị.

Tô Vũ Hoàn đúng là đã nhận ra được sự biến hóa trong tâm trạng của Thi Đại Kiến, khóe miệng hiện lên một tia nghiền ngẫm. Có thể lợi dụng được! Haha.

- Lão Thi, từ đây đến lúc họp còn mấy phút nữa, đến chỗ tôi nói chuyện một chút nhé?

Tô Vũ Hoàn mỉm cười mời:

- Tôi có trà Long Tĩnh thượng đẳng, anh qua nếm thử xem.

Thi Đại Kiến là người của Tần Phượng. Bình thường rất ít lui tới với Tô Vũ Hoàn. Y đột nhiên mở miệng mời, Thi Đại Kiến cảm giác bất ngờ, nhưng do dự một chút rồi vẫn gật đầu đồng ý, quay đầu lại, cùng Tô Vũ Hoàn nói nói cười cười bước vào văn phòng của Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn văn phòng tại lầu hai, Tần Phượng là ở lầu ba. Lầu hai chủ yếu là văn phòng của các lãnh đạo UBND quận. Mà lầu ba là dành cho các lãnh đạo quận ủy. Thi Đại Kiến văn phòng của mình tại lầu ba. Ban tổ chức cán bộ Quận ủy ở lầu bốn. Ban Tuyên giáo thì ở lầu năm.

Chủ tịch quận Cổ Khải Minh trước đây từng có ý định xây dựng một tòa làm việc mới, khiến UBND quận và Quận ủy tách ra. Nhưng sau lại bị Bí thư Tần Phượng phủ định. Lúc kia, đúng lúc tỉnh thành phố nghiêm khắc quản lý việc các cơ quan chính đảng xây dựng tòa nhà làm việc, nên Tần Phượng không muốn đi ngược.

Khi bước vào văn phòng của Tô Vũ Hoàn, Khổng Tường Quân tự động đi pha trà cho hai người.

Tô Vũ Hoàn và Thi Đại Kiến ngồi đối mặt nhau, cười nói:

- Lão Thi, mời dùng trà. Loại trà này tôi mang từ thủ đô tới, tuyệt đối là cực phẩm chính tông, trên thị trường không có bán đâu.

Thi Đại Kiến mỉm cười:

- Cảm ơn!

Thi Đại Kiến bưng tách trà sứ men xanh lên, nhấp một ngụm, không kìm nổi phải khen:

- Đúng vậy, trà ngon, mùi thơm dậy cả miệng.

Hai người cười nói, đề tài dần dần chuyển đến bộ máy điều chỉnh.

Tô Vũ Hoàn “ai” một tiếng:

- Đồng chí Bành Viễn Chinh này thật sự là ngôi hỏa tiễn, một đường thẳng trời xanh. Tôi đã nhìn qua lý lịch của cậu ta. Từ nhân viên, làm chưa được nửa năm thì đề bạt lên làm Phó trưởng phòng, rồi Trưởng phòng. Sau đó xuống thị trấn làm Chủ tịch thị trấn, Bí thư. Hiện tại lại tiến vào Ủy viên thường vụ. Hai năm cấp Trưởng phòng liền đề bạt thành huyện phó, lại là thực chức. Ở thành phố chúng ta xem như là độc nhất.

Thi Đại Kiến vẻ mặt cứng đờ, khóe miệng nhếch lên, miễn cưỡng cười:

- Đúng vậy, cán bộ hậu bị trẻ tuổi, được Thành ủy coi trọng bồi dưỡng. Đề bạt thật sự quá nhanh. Tuy nhiên, Chủ tịch quận Tô cũng là tuổi trẻ tài cao.

Tô Vũ Hoàn thản nhiên cười nói:

- Vậy cũng không cách nào so sánh được. Tôi năm nay ba mươi tuổi, làm bốn năm chức huyện phó. Khi tôi hai sáu tuổi mới được đề bạt chức huyện phó, nhưng đồng chí Viễn Chinh thì mới hai ba. Còn thua nhiều lắm, không cách nào so sánh được.

Thì Đại Kiến trong lòng thầm than. Cậu hai sáu tuổi làm huyện phó còn không chịu. Bỏ đây hai sáu tuổi mới lên chức Trưởng phòng, ba mươi ba tuổi mới được đề bạt làm huyện phó. Đến hiện tại đã bốn mươi tuổi. Bảy năm làm cấp huyện phó. Đến nay chẳng những không có cơ hội cất nhắc mà còn bị người trẻ tuổi đề lên đầu khiến không thể nổi.

Tô Vũ Hoàn nhẹ nhàng quan sát cảm xúc biến hóa của Thì Đại Kiến, cười nói:

- Quận ủy vẫn muốn có được những đồng chí lão thành như lão Thì đây làm trụ cột vững vàng. Mấy hôm trước, Chủ tịch thành phố Chu đã nói với tôi. Bộ máy Quận ủy Tân An chúng ta là lão trung thanh ba giới kết hợp. Các người là đồng chí lão thành phải phát huy kinh nghiệm thật lớn đấy nhé.

Thì Đại Kiến than nhẹ một tiếng:

- Nhưng đồng chí trẻ tuổi thì còn có sức sống, chúng tôi chỉ là những đồng chí lão thành....

Thì Đại Kiến vừa muốn nói vài lời thì đột nhiên khóe mắt phát hiện Khổng Tường Quân đang từ hành lang đi tới thì lập tức dừng lại, dường như cũng ý thức được điều gì đó.

Y hớp vội ngụm trà, rồi đứng dậy cười nói:

- Chủ tịch quận Tô, bắt đầu họp rồi, tôi trở về chuẩn bị một chút.

Nói xong, Thì Đại Kiến liền quay đầu rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Thì Đại Kiến, Tô Vũ Hoàn nhẹ nhàng nhếch miệng.

Y cũng không nôn nóng lời kéo Thì Đại Kiến. Y tin tưởng, thời gian lâu dài, Thì Đại Kiến sẽ bắt hòa với Tần Phượng mà nhảy sang bên mình.

Bành Viễn Chinh đẩy cửa văn phòng Tần Phượng bước vào. Tần Phượng nhìn thấy hắn, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, tôi suy nghĩ một chút, không bằng rèn sắt khi còn nóng. Cậu hãy tranh thủ trong cuộc họp Hội nghị thường vụ ngày hôm nay đề xuất vấn đề của Lý Tuyết Yến. Tôi sẽ ủng hộ. Hôm nay nên định chuyện này đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Vâng, Bí thư Tần, tôi cũng nghĩ như vậy. Mặt khác, tôi còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không?

Tần Phượng giật mình, chột nhứ mày:

- Có phải là chuyện chỉnh hợp và xây dựng thêm trường tiểu học không?

- Vâng, là chuyện này. Phương án của chúng tôi đã trải qua trưng cầu ý kiến rộng khắp, cũng cùng với phòng Giáo dục quận kết nối nhiều lần đã đưa ra được bản dự thảo. Bất cứ lúc nào cũng có thể đầu nhập thực thi. Tôi không muốn kéo dài.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, lẳng lặng nhìn Tần Phượng, ánh mắt kiên định.

Tần Phượng do dự một chút, thở dài nói:

- Tôi chỉ là không rõ ràng, tại sao cậu lại cố hết sức làm cái việc không được lòng này. Cậu muốn quản việc giáo dục, muốn có thành tích, hiệu quả và lợi ích thì có thể xây mới hoàn toàn. Chỉnh hợp lại tất cả các trường tiểu học ở nông thôn liên lụy đến nhiều mặt. Hơn nữa, đầu nhập vào cũng rất lớn. Tài chính chính là một vấn đề.

- Hơn nữa, một khi làm không tốt, rất dễ xảy ra sự cố. Cậu cần suy nghĩ lại cho kỹ.

Bành Viễn Chinh ngưng giọng nói:

- Tôi đã suy xét lâu rồi, ý tưởng rất thành thực. Tôi cảm thấy chúng ta có năng lực xây dựng giáo dục, cấp cho dân chúng nền giáo dục tốt nhất. Trường học ở nông thôn điều kiện rất kém cỏi. Các phương tiện dạy học rất đơn sơ. Tôi chỉ là cố gắng thay đổi hiện trạng này.

Tần Phượng trầm mặc một lát, rồi phát tay:

- Vậy thì cậu cứ đề xuất. Nhưng cậu hãy làm tốt tư tưởng chuẩn bị cho việc này. Với loại chuyện như thế này, chỉ sợ đa số Ủy viên thường vụ quận ủy sẽ phản đối.

- Đừng lo, tôi có thể từ từ thuyết phục mọi người.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chỉ cần Bí thư Tần không phản đối, tôi hy vọng nó có thể làm.

Tần Phượng ngẩng đầu nhìn hần, thấy nét mặt hần tự tin và nụ cười thản nhiên, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, thầm nghĩ, không biết sự tự tin này của hần là đến từ bối cảnh năng lượng hay là trời sinh?

Nhớ tới năng lượng bối cảnh của Bành Viễn Chinh, trước mặt cô chợt hiện ra dung nhan mỹ mạo của Phùng Thiên Như, khiến cảm xúc cô đơn và u oán của cô bỗng chốc bùng dậy. Trong lúc nhất thời tinh thần có chút chán nản.

Cô hôm nay mặc một chiếc áo thun ngực thấp, lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết và bộ ngực cao ngất, và đường cong mê người. Bành Viễn Chinh nhìn thấy khiến dục vọng trong lòng hần lại phát ra ngoài.

Đối với sự quyến rũ và thành thực của Tần Phượng, Bành Viễn Chinh sức chống cự càng lúc càng thấp. Hần tự hỏi mình không phải là đồ háo sắc, nhưng mỗi khi ngồi cùng một chỗ với Tần Phượng, hần luôn sinh ra tạp niệm không hay. Loại tạp niệm này khiến hần xấu hổ vô cùng.

Mà giờ phút này, hần lại sinh ra một cảm giác mãnh liệt, muốn tiến lên ôm lấy Tần Phượng vào lòng.

Trên trán hần rịn mồ hôi. Hần đột nhiên bước đến, ánh mắt xẹt qua gương mặt buồn bã của Tần Phượng.

Làm như nhận thức được hơi thở gấp gáp của Bành Viễn Chinh, khuôn mặt xinh đẹp của Tần Phượng ửng đỏ, tay chân có chút luống cuống.

Cô theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt phức tạp. Mà Bành Viễn Chinh thì không tự chủ được nhìn lại. Hai ánh mắt đụng nhau, khó có thể dùng lời để hình dung tình cảm mãnh liệt đến cỡ nào.

Trong lúc nhất thời ý loạn tình mê, khi Tần Phượng tỉnh lại thì cô đã bị Bành Viễn Chinh ôm vào lòng, hai tay siết chặt, gần như sắp sửa hòa tan cô ra thành nước.

Cô chưa kịp kinh hô hoặc có phản ứng gì thì đôi môi lạnh lẽo của mình là bị một bờ môi khác trùm lấy. Bành Viễn Chinh không khống chế được bàn tay của mình, ngựa quen đường cũ, xuyên qua lớp áo của cô cẩn thận đặt lên một bên của bộ ngực. Cả người Tần Phượng run lên, hoàn toàn mềm nhũn trong vòng tay cứng rắn của chàng thanh niên trai trẻ. Đột nhiên, tiếng giày cao gót của Thẩm Ngọc Lan vang lên, nhắc Tần Phượng đã đến giờ họp. Hai người vội vàng tách nhau ra. Tần Phượng đỏ bừng mặt, quay đầu đi. Còn Bành Viễn Chinh thì miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh.

Thẩm Ngọc Lan gõ cửa.

Tần Phượng xấu hổ liếc nhìn Bành Viễn Chinh, ra hiệu hần khẩn trương ngồi vào ghế salon. Khi Bành Viễn Chinh đã ngồi xong xuôi thì lúc này cô mới thở phào một cái, thản nhiên nói:

- Vào đi.

- Bí thư Tần, đã đến giờ họp rồi.

Thẩm Ngọc Lan kính cẩn cười.

- Ủ, tôi biết rồi. Tôi đang cùng Bí thư Bành có một số công tác muốn nói. Hội nghị chậm lại mười phút.

Tần Phượng phát tay nói.

368. Chương 374: Hết Lòng

Thẩm Ngọc Lan kính cẩn gật đầu rồi xoay người rời khỏi. Không bao lâu, cô chỉ thấy Bành Viễn Chinh chậm rãi bước ra, hướng cô khẽ mỉm cười.

Thẩm Ngọc Lan khấn trương, cười nói:

- Bí thư Bành, anh nên trực tiếp đến phòng họp đi.

Thẩm Ngọc Lan đối với Bành Viễn Chinh giờ phút này thái độ đương nhiên là hoàn toàn khác với lúc trước. Kỳ thật thì cũng là bình thường. Không phải là Thẩm Ngọc Lan trước ngạo mạn, sau cung kính, mà là Bành Viễn Chinh chức vụ thay đổi. Địa vị chính trị tăng lên. Là cán bộ cấp phòng của Quận ủy, cô tất nhiên là phải có bốn phận và khiêm tốn của mình với lãnh đạo.

Phải biết rằng, Bành Viễn Chinh là Bí thư Công ủy trực thuộc khu. Thẩm Ngọc Lan là Phó chánh văn phòng Quận ủy. Hai người thời gian sau này giao tiếp vẫn còn dài.

Bành Viễn Chinh gật đầu rồi quay đầu bước đến phòng họp, lại nghe Thẩm Ngọc Lan cười nói:

- Bí thư Bành, vừa rồi Chánh văn phòng Thì bảo tôi an bài phòng làm việc cho Bí thư Bành. Lát nữa, sau khi cuộc họp kết thúc, anh hãy ghé xem qua một chút.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng.

Hắn bây giờ cũng là lãnh đạo Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Công ủy, tất nhiên phải có phòng làm việc của mình ở quận ủy chứ. Là Phó chánh văn phòng phụ trách sự vụ của quận ủy, chuyện này là do Thẩm Ngọc Lan quản.

- Còn nữa, Bí thư Bành, còn thư ký của anh...

Thẩm Ngọc Lan thăm dò một câu.

Ý tứ của cô rất rõ ràng, là hỏi Bành Viễn Chinh có cần thư ký hay không. Nếu cần, Quận ủy sẽ đưa ra một thư ký của phòng Thư ký cho Bành Viễn Chinh. Nếu bên cạnh Bành Viễn Chinh đã có người thì cũng không nên miễn cưỡng. Dù sao hắn cũng là Bí thư Đảng ủy thị trấn.

Bành Viễn Chinh dừng bước, trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu cười:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, trong thị trấn có một đồng chí theo tôi đã lâu. Đây là một đồng chí không tệ, năng lực làm việc rất tốt, có thể viết lách được. Cô xem nếu được thì điều biên chế của cậu ấy đến Quận ủy. Đương nhiên, nếu phiền toái quá thì thôi.

Bành Viễn Chinh bây giờ là lãnh đạo Ủy viên thường vụ, muốn điều một người đến công tác bên cạnh cũng là hợp lý hợp tình. Thẩm Ngọc Lan tất nhiên là gật đầu đồng ý.

Bởi vậy, theo Bành Viễn Chinh lên chức, Điền Minh cũng từ thị trấn điều đến Quận ủy, chính thức trở thành thư ký chuyên trách của phòng Thư ký quận ủy. Từ nay về sau, y tuy rằng vẫn còn công tác tại thị trấn nhưng biên chế lại thuộc Quận ủy. Đây là vận mạng thay đổi đầu tiên trong kiếp sống quan trường của Điền Minh. Đối với Điền Minh mà nói thì nó rất quan trọng.

Khi Bành Viễn Chinh bước vào phòng họp thì những Ủy viên thường vụ khác cũng đã đến đầy đủ, bao gồm cả Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn. Hắn bước đến, ngồi xuống vị trí của mình. Bên trái hắn là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm, còn bên phải là Trưởng ban Tuyên giáo Ngô Quân Tiết.

- Trưởng ban Ngô.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lên tiếng chào hỏi Ngô Quân Tiết. Hắn với Ngô Quân Tiết cũng coi như người quen. Ngô Quân Tiết mỉm cười:

- Bí thư Bành, không nghĩ chúng ta lại có cơ hội làm việc chung một chỗ.

Lý Mộng Nhiễm thản nhiên cười, chen vào:

- Bí thư Tiểu Bành đúng là hậu sinh khả úy.

Lý Mộng Nhiễm lời này nhiều ít có chút không mặn không nhạt. Bành Viễn Chinh nghe xong đuôi lông mày nhướng lên, cũng thản nhiên cười:

- Hậu sinh cố nhiên đáng sợ, nhưng còn cần tiền bối chỉ dạy cho nhiều hơn.

Lệnh Tường ngồi ở chỗ đối diện, phát tay cười nói:

- Bộ máy chúng ta bây giờ chính là lão trung thanh kết hợp. Vừa có đồng chí lão thành, vừa có tân đồng chí, lại còn có đồng chí trẻ nữa. Đồng chí Viễn Chinh tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ, cấp cho chúng ta thêm sức sống mới.

Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Xuân Tường và Bành Viễn Chinh cũng không quen thuộc lắm, tiếp xúc rất ít. Người này nhìn qua rất khiêm tốn, chỉ có điều nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói. Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn y, cảm thấy người này tính cách kỳ thật không thích hợp làm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật. Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật phải nghiêm túc, phải có quyền uy thì mới có thể trấn an được cán bộ. Rất hiển nhiên, Xuân Tường cũng không phải là loại lãnh đạo mạnh mẽ, cứng rắn.

- Chúc mừng đồng chí Viễn Chinh. Đồng chí Viễn Chinh tuổi trẻ tài cao, tương lai tiền đồ vô lượng.

Tô Vũ Hoàn đột nhiên chen vào nói.

- Lát nữa Bí thư Tần sẽ đến, cuộc họp kết thúc thì chúng ta giữa trưa tụ lại, coi như là đón gió cho hai vị tân đồng chí.

- Chủ tịch quận Tô đã quá khách khí rồi. Xin cảm ơn!

Ngô Quân Tiết hạ thấp người, mỉm cười cảm ơn.

Bành Viễn Chinh cũng cười gật đầu, tùy ý nói một câu khách sáo.

Đúng vào lúc này, Tần Phượng sai bước đến. Chiếc áo khoác màu đen đã che khuất chiếc cổ trắng như tuyết và bộ ngực căng tràn. Bây giờ chỉ còn có quyền uy vô thượng của một Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy mà thôi.

Thẩm Ngọc Lan một tay cầm cái bình nước cho Tần Phượng, một tay cầm quyển sổ, bày lên trên bàn tại vị trí của Tần Phượng.

Tần Phượng chậm rãi đi qua, ngồi giữa hai hàng Ủy viên thường vụ. Mười một Ủy viên thường vụ, vừa lúc năm người bên trái, năm người bên phải mà cô thì ngồi chính giữa.

- Được rồi, các đồng chí, hiện tại chúng ta bắt đầu họp. Hội nghị thường vụ hôm nay, chính là Hội nghị thường vụ mà đáng lý phải họp từ mấy ngày trước. Đồng thời đón gió cho đồng chí Viễn Chinh và Trưởng ban Ngô.

- Đối với hai vị tân Ủy viên thường vụ, tin tưởng rằng các đồng chí đều không xa lạ gì. Trưởng ban Ngô là một cao thủ về lý luận chính sách ở thành phố, tiếng tăm lừng lẫy, một chuyên gia về lịch sử Đảng. Có thể đến khu Tân An chúng ta công tác, chính là tăng cường lực lượng cho chúng ta. Mà đồng chí Bành Viễn Chinh thì ở quận nhậm chức thời gian đã lâu nên tương đối quen thuộc với các Ủy viên thường vụ ở đây.

- Được rồi, chúng ta nói ngắn gọn. Dựa theo tinh thần của văn kiện Thành ủy và yêu cầu của lãnh đạo chủ chốt Thành ủy, tôi trong Hội nghị thường vụ lần này đem công tác của hai vị tân Ủy viên thường vụ thay đổi một chút. Trưởng ban Ngô phụ trách Ban Tuyên giáo quận ủy, nắm toàn diện công tác trong tay, hình thái ý thức tư tưởng của khu. Về phần Bí thư Bành, ngoại trừ công tác của thị trấn, dựa theo chỉ thị của Bí thư Tỉnh ủy Từ về trọng trách của người cán bộ hậu bị trẻ tuổi thì phải nắm chắc công tác của cơ quan công ủy, hỗ trợ đồng chí Lý Mộng Nhiễm nắm chặt công tác tổ chức và quản lý cán bộ.

Tần Phượng lớn tiếng nói.

Cô vừa dứt lời, Lý Mộng Nhiễm sắc mặt âm trầm một chút. Tần Phượng phân công như vậy, rõ ràng là muốn cho Bành Viễn Chinh nhúng tay vào công tác của Ban tổ chức cán bộ quận ủy. Đây không khỏi có chút thái quá. Nhưng ông ta cũng không tìm ra được chỗ nào không hợp lý. Bởi vì Tần Phượng nói là “hỗ trợ”, hơn nữa chỉ là “công tác tổ chức và quản lý cán bộ”.

Nếu nói ngắn gọn hơn, điều này có nghĩa hể liên quan đến việc đề bạt cán bộ cơ quan trực thuộc Quận ủy và UBND quận, thì Bành Viễn Chinh cũng có thể nhúng tay.

Lý Mộng Nhiễm trong lòng rất bức bối. Ông ta không biết Thành ủy tại sao lại an bài như vậy. Hay là...Đây là ý tứ của Tần Phượng.

Lý Mộng Nhiễm trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ có phải hay không gần đây chính mình đến gần với Tô Vũ Hoàn khiến cho Tần Phượng nghi kỵ.

Ông ta không ngừng âm thầm kêu khổ.

Ông ta gần đây quả thật là có chút qua lại. Nhưng là vì tìm Tô Vũ Hoàn hỗ trợ. Tuổi của ông ta cũng đã lớn. Làm xong lần này sẽ lui về tuyến hai. Một là đến Hội đồng nhân dân thành phố, hoặc là Mặt trận tổ quốc thành phố giải quyết một cấp chính huyện hư chức. Nếu vận khí không tốt thì cũng có thể ở quận về hưu ngay.

Con gái của ông ta đã tốt nghiệp trường đại học, muốn ở lại thủ đô công tác. Ông ta biết Tô Vũ Hoàn là cán bộ ở thủ đô trao quyền cho cấp dưới thì liền âm thầm tìm Tô Vũ Hoàn. Tô Vũ Hoàn rất nhiệt tâm, gọi mấy cuộc điện thoại giúp ông. Lý Mộng Nhiễm lúc này cũng lãnh hội được Tô Vũ Hoàn có năng lượng thật lớn, đồng thời cũng nợ Tô Vũ Hoàn một ân tình.

Hội nghị thường vụ đề tài thảo luận thứ nhất rất nhanh chấm dứt, tiến vào đề tài thảo luận thứ hai, nghiên cứu mấy công tác trọng đại sắp tới.

Ai cũng thật không ngờ, Bành Viễn Chinh đầu tiên đã trực tiếp đem chuyện Lý Tuyết Yến đảm nhận chức Chủ tịch thị trấn Vân Thủy ra đề xuất.

Tô Vũ Hoàn sắc mặt đột biến. Y vừa mới đề danh một người, vừa muốn trong Hội nghị thường vụ thảo luận, không ngờ Bành Viễn Chinh liền đoạt trước một bước. Nghe Bành Viễn Chinh tiến cử xong, Tô Vũ Hoàn cau mày nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta đề bạt cán bộ cũng không thể xử trí theo cảm tính. Đồng chí mà cậu quen thuộc cũng chưa chắc là đồng chí thích hợp nhất.
- Phó chủ nhiệm Ủy ban Ngoại trưởng Trịnh Tú Lan các điều kiện đều khá thích hợp. Hơn nữa đồng chí này lại tinh thông về kinh tế, là thạc sĩ về kinh tế học. Thành tích, tố chất đều cao. Nếu để cho một đồng chí như vậy đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức thì có lợi cho thị trấn Vân Thủy càng phát triển kinh tế hơn nữa.

Bành Viễn Chinh cau mày, trầm giọng nói:

- Đối với đồng chí Trịnh Tú Lan tôi cũng không quen thuộc, nên không thể nói được gì. Nhưng đồng chí Lý Tuyết Yến, ở thị trấn Vân Thủy công tác đã bốn năm, nên quen thuộc công tác, tác phong vững chắc, rất có trách nhiệm và nhiệt tâm với thị trấn Vân Thủy.
- Quan trọng hơn, Lý Tuyết Yến hiện nay là Phó bí thư Đảng ủy thị trấn, Phó chủ tịch thị trấn, hiện tại lại chủ trì công tác của UBND thị trấn. Một cán bộ có năng lực, có tinh thần làm việc, tình nguyện ở lại cơ sở làm việc lại không đề bạt. Ngược lại lại đưa một đồng chí ở khu trao quyền cho cấp dưới đi xuống. Như vậy có lợi cho tính liên tục của thị trấn hay không?

Bành Viễn Chinh lớn tiếng hỏi ngược lại.

Trong Hội nghị thường vụ quận ủy Tân An, Bành Viễn Chinh lấy vị trí Ủy viên thường vụ của mình tranh cãi cùng Tô Vũ Hoàn, ý đồ tiến cử Lý Tuyết Yến tiếp nhận chức Chủ tịch thị trấn, thì người phụ trách của văn phòng Tin tức hóa sản nghiệp chính phủ đang cùng với người phụ trách về máy tính của viện Khoa học công nghệ Trung Quốc và công ty Hoa Vũ đang tiến hành bàn bạc hạng mục hợp tác công trình Kim Kiều.

Người bên tập đoàn Hoa Vũ do Phùng Thiển Như dẫn đầu.

Công trình Kim Kiều là một công trình về kinh tế của quốc gia. Ngày 31 tháng 2, Thủ tướng Khang của chính phủ trong Hội nghị nội các chính phủ đã đề xuất công trình Tam Kim, tức Kim Kiều, Kim Quan, Kim

Tập. Công trình Kim Kiều đã bắt đầu khởi động. Trải qua cố gắng và tranh thủ, tập đoàn Hoa Vũ đã nắm bắt được cơ hội quý báu này.

Lúc này, có rất ít người chú ý chuyện này, cũng có rất ít người biết đây có ý nghĩa như thế nào với tập đoàn Hoa Vũ. Quốc nội liên nhập internet quốc tế, tương lai sẽ cải biến vận mệnh của đại quốc. Mà trước tiên, vì được tham gia vào công trình internet hóa lớn nhất của quốc gia mà tập đoàn Hoa Vũ đã trở thành một tập đoàn nghiên cứu và phát triển máy tính lớn nhất trong cả nước.

Vương An Na và Phùng Thiển Như vốn không quá ham thích đối với cái này. Nhưng Bành Viễn Chinh ở trong điện thoại luôn mãi dằn dò Phùng Thiển Như, bất kể như thế nào cũng phải giành được công trình này. Không tiếc bất cứ giá nào cho dù là vay nợ.

369. Chương 375: Nồng Nhiệt Đối Với Lợi Ích Quần Chúng

Hội nghị thường vụ Quận ủy tiếp tục tiến hành.

Bành Viễn Chinh đề cử Lý Tuyết Yến làm Chủ tịch thị trấn Vân Thủy, Tần Phượng đồng ý. Thái độ của Tần Phượng quyết định thái độ của những Ủy viên thường vụ thuộc phe cô, Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường, Phó bí thư kiêm Chủ nhiệm Ủy ban chính trị pháp luật Đồng Tiết Dư đều tán thành.

Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm tuy không coi trọng Bành Viễn Chinh, nhưng không dám công khai làm trái ý Bí thư Quận ủy. Trưởng ban Tổ chức cán bộ quyền lực cán bộ, vị trí rất quan trọng, bình thường đều là thân tín của nhân vật số một Đảng ủy. Tần Phượng không chỉ là Bí thư Quận ủy, mà còn là Ủy viên thường vụ Thành ủy, nếu Lý Mộng Nhiễm làm trái ý cô, kết quả có thể tưởng tượng được.

Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vịnh do dự một chút, cũng gật đầu đồng ý. Về phần Chánh văn phòng Quận ủy Thì Đại Kiến, tuy giờ phút này có một chút oán giận, nhưng không đến mức phải đối nghịch với Tần Phượng.

Chu Đại Dũng đương nhiên không có vấn đề gì, y giơ tay lên, không nhìn vẻ mặt khó coi của Tô Vũ Hoàn và Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Cổ Xuân Tường.

Thấy mọi người đều đã đưa ra ý kiến, Trưởng ban Tuyên giáo mới nhậm chức Ngô Quân Tiết cười nói:

- Bí thư Tần, tôi mới nhậm chức, cũng không hiểu rõ lắm tình hình cán bộ ở quận, Chủ nhiệm tôi không có ý kiến. Nhưng tôi tin rằng, nếu đại đa số lãnh đạo đều cho rằng đồng chí Lý Tuyết Yến có thể đảm nhiệm, có nghĩa là điều kiện cất nhắc đồng chí ấy đã đầy đủ.

Mười một Ủy viên thường vụ, Ngô Quân Tiết trung lập, Tô Vũ Hoàn và Cổ Xuân Tường phản đối, việc bổ nhiệm Lý Tuyết Yến đã được thông qua với đa số áp đảo.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cảm thấy rốt cuộc Lý Tuyết Yến đã đòi được sự công bằng rồi.

Về mặt Tô Vũ Hoàn hết sức âm trầm. Vì đa số đã đồng ý, y phải thỏa hiệp, nhưng qua việc này, đã bộc lộ thực lực “chưa đầy đủ” của y trong bộ máy Quận ủy, khiến y rất khó chịu.

Đến thời điểm mấu chốt, thật sự đứng về phía y chỉ có Cổ Xuân Tường. Y vốn nghi Lý Mộng Nhiễm và Hồ Đức Vịnh sẽ tích cực dựa vào mình, kết quả là ngược lại. Tuy nhiên, dù khó chịu nhưng y rất bình tĩnh và tỉnh táo. Y mới đến, muốn xây dựng quan hệ, hình thành phe phái của mình, cần có thời gian.

Tô Vũ Hoàn thản nhiên phát phát tay:

- Nếu mọi người tán thành, tôi bảo lưu ý kiến cá nhân, phục tùng quyết định của tổ chức.

Cổ Xuân Tường cũng cười cười:

- Tốt, tôi cũng phục tùng quyết định của tổ chức.

Cổ Xuân Tường nổi danh là người hiền lành, sở dĩ y đứng về phía Tô Vũ Hoàn là vì nợ Tô Vũ Hoàn một ân tình.

Tần Phượng cười nói:

- Nếu đại đa số đồng chí đều tán thành, như vậy chúng ta vỗ tay thông qua.

Mọi người vỗ tay. Việc bổ nhiệm Lý Tuyết Yến đã được thông qua, chỉ cần hoàn tất các thủ tục cần thiết là cô danh chính ngôn thuận trở thành Chủ tịch thị trấn Vân Thủy.

Kế tiếp là vấn đề điều chỉnh công tác của Mạc Xuất Hải. Chuyện này đương nhiên là do Tô Vũ Hoàn nói ra. Từ nửa tháng trước, y đã đề xuất với Quận ủy điều chỉnh công tác của Mạc Xuất Hải, miễn chức trợ lý Chủ tịch quận, điều nhiệm Mạc Xuất Hải làm nghiên cứu viên của Ủy ban nhân dân quận, giữ lại chức vụ Đảng. Đề bạt Phó chánh văn phòng Khổng Tường Quân làm trợ lý Chủ tịch huyện, Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận.

Cái gọi là vua nào triều thần nấy, việc Tô Vũ Hoàn không muốn trọng dụng thân tín của Chủ tịch quận tiền nhiệm, là chuyện bình thường trong quan trường. Chẳng hạn Tần Phượng cũng từng điều chỉnh vị trí Chánh văn phòng Quận ủy ngay sau khi nhậm chức.

Dễ dàng với người khác, là dễ dàng cho chính mình, bởi vậy đối với đề nghị của Tô Vũ Hoàn, đa số Ủy viên thường vụ đều không phản đối. Đương nhiên Tần Phượng cũng không ngoại lệ. Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng thấy không nên công khai phản kháng loại quy tắc ngầm thâm căn cố đế trong quan trường này.

Cứ hời hợt qua loa như thế, Mạc Xuất Hải liền rơi vào đường cùng, nhưng cũng không có cách nào khác. Kết cục của Mạc Xuất Hải, thật ra đã được xác định từ khi Cố Khải Minh đột nhiên bị chuyển đi, không thể thay đổi, cho dù tân Chủ tịch quận là ai.

Để bảo đảm sự đoàn kết bộ máy, Tần Phượng cũng đồng ý với ý kiến của Tô Vũ Hoàn, nhưng cô cười cười, nói thêm:

- Đồng chí Mạc Xuất Hải là cán bộ cấp phó huyện, do Thành ủy quản lý, cần báo cáo Thành ủy phê chuẩn quyết định. Về phần đề bạt trợ lý Chủ tịch quận, cũng cần Thành ủy phê duyệt.

Lời nói của Tần Phượng hợp tình hợp lý, Tô Vũ Hoàn không thể phản bác. Y gật đầu, trầm giọng nói:

- Bí thư Tần, vậy lấy danh nghĩa Quận ủy báo cáo lên Thành ủy. Tuy nhiên, để bảo đảm tính liên tục công tác, tôi đề nghị Quận ủy ban hành văn kiện trước, để Khổng Tường Quân chủ trì công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân quận.

Tần Phượng nhượng mảy, thản nhiên nói:

- Ủy ban nhân dân quận ra văn kiện là được rồi, mà thật ra cũng không cần văn bản, Chủ tịch quận Tô ra lệnh miệng để Khổng Tường Quân chủ trì công tác là đủ.

Tần Phượng trả lời một cách cẩn thận, đồng thời cũng không “nhượng bộ” chút nào, văn bản do Quận ủy ban hành và văn bản của Ủy ban nhân dân ban hành quận không hoàn toàn giống nhau. Vấn đề Tô Vũ Hoàn muốn Quận ủy ban hành văn bản, là bảo đảm chắc chắn hơn một chút cho vị trí của Khổng Tường Quân, nhưng khổ nỗi Tần Phượng quá khôn khéo, một chút cũng không nhượng bộ.

Trong lòng Tô Vũ Hoàn căm tức, nhưng ngoài mặt lại mỉm cười bình thản nói:

- Cũng tốt.

Sau khi nghiên cứu thảo luận các công tác quan trọng sáu tháng đầu năm 1993, các Ủy viên thường vụ nhanh chóng thông qua phương án hành động.

Lúc hội nghị thường vụ chuẩn bị kết thúc, Bành Viễn Chinh trao đổi một ánh mắt hiểu ý với Tần Phượng, rồi cười lớn nói:

- Các vị lãnh đạo, tôi còn một việc muốn đề xuất với hội nghị thường vụ, xin mọi người xem xét một chút.

Nói xong, Bành Viễn Chinh đứng dậy, với sự trợ giúp của Thẩm Ngọc Lan, phân phát bản phương án xây dựng và hợp nhất 9 trường tiểu học ở nông thôn cho các Ủy viên thường vụ, sau đó trình bày một lượt kế hoạch sơ bộ và quy hoạch của mình.

Tần Phượng đã sớm đoán trước, đề án này của Bành Viễn Chinh sẽ bị rất nhiều Ủy viên thường vụ phản đối. Không chỉ Tô Vũ Hoàn phản đối, mà Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vĩnh, Chủ nhiệm Ủy ban chính

trị và pháp luật Đồng Tiết Dư, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm, Chánh văn phòng Quận ủy Thị Đại Kiến, đều lần lượt phản đối, cho rằng đầu tư quá lớn, rủi ro rất cao...

Chu Đại Dũng vốn muốn bỏ phiếu tán thành, thấy tình thế này, cũng do dự, im lặng xem tình hình rồi nói sau.

Ngô Quân Lễ liếc vẻ mặt vẫn bình tĩnh của Bành Viễn Chinh, khẽ cười nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, các vị, thật ra tôi cảm thấy ước nguyện của Bí thư Bành là tích cực, phải thay đổi diện mạo lạc hậu của nông thôn, cũng là vì lợi ích của quần chúng mà làm. Nhưng, có lẽ, về phương pháp, có phần nóng lòng quá.

Hồ Đức Vịnh nhíu mày:

- Chủ yếu là vốn đầu tư quá lớn, tổng cộng cần ít nhất hơn một ngàn vạn. Bỏ ra số vốn đầu tư lớn như vậy, cũng chưa hẳn có thể thấy được hiệu quả.

Nhiệt tình cao độ với lợi ích của quần chúng, nhưng trừ Tần Phượng và Chu Đại Dũng, Bành Viễn Chinh bị mọi người phản đối mạnh mẽ, một mình đối diện với tám Ủy viên thường vụ, thái độ vẫn bình tĩnh và cứng cỏi.

Tần Phượng cảm thấy hơi khó xử, phương án của Bành Viễn Chinh, bị đa số phản đối, cô rất khó ung hộ hẳn. Mà cho dù cô bỏ phiếu tán thành, cũng phải theo nguyên tắc thiểu số phục tùng đa số.

Tô Vũ Hoàn có phần đắc ý, mắt lóe sáng lên.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh đưa mắt nhìn mọi người một lượt, phản ứng của mọi người, hẳn đã dự liệu trước.

Bành Viễn Chinh từ từ đứng dậy, cao giọng nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, tôi đã lắng nghe ý kiến mọi người. Nói ngắn gọn, mọi người đều cho rằng đầu tư quá lớn, không thực tế, không khả thi.

Tô Vũ Hoàn nói xen vào:

- Chẳng lẽ không đúng như vậy sao? Đồng chí Viễn Chinh, làm về giáo dục không thể gấp gáp, càng không thể dao to búa lớn. Nếu cậu cải tạo hay xây dựng mới một trường học, tôi còn có thể hiểu được, nhưng xây dựng cải tổ lại cả 17 trường, quy mô quá lớn! Cậu quá nóng vội và ảo tưởng, không có khả năng!

- Chúng tôi đã điều tra nghiên cứu và chuẩn bị rất lâu, phương án cũng rất tỉ mỉ, trưng cầu đầy đủ ý kiến, kiến nghị của ngành giáo dục và của các giáo viên tiểu học, thật ra có rất có tính khả thi.

Chúng tôi không nóng vội và ảo tưởng, mà chỉ muốn đầu tư lớn để xây dựng một hệ thống công trình được quy hoạch một cách thống nhất, xây dựng một cách thống nhất, hoàn toàn vì mục đích thay đổi hiện trạng giáo dục lạc hậu ở nông thôn.

Có một điều tôi cần nói để các vị lãnh đạo biết, đó là tiền đầu tư công trình này cũng không cần tài chính quận bỏ ra đồng nào, toàn bộ đều do thị trấn Vân Thủy tự chi trả!

Mấy câu này của Bành Viễn Chinh khiến mọi đều giật mình kinh ngạc. Không ai ngờ, ngay từ đầu Bành Viễn Chinh đã tính toán không “đòi tiền” ở quận, mà nếu như vậy, bản chất vấn đề lại khác đi rồi.

- Các đồng chí tự lo tài chính? Có thật không vậy?

Tô Vũ Hoàn giật mình, trầm giọng hỏi.

- Tài chính thị trấn cộng với tiền quyên góp của các doanh nghiệp trong thị trấn là đủ...

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười nói:

- Kế hoạch trăm năm trồng người, giáo dục làm gốc, có đầu tư lớn hơn nữa cho giáo dục cũng không đủ. Tài chính thị trấn Vân Thủy đầy đủ, các doanh nghiệp ở thị trấn trước đến nay có truyền thống coi trọng giáo dục, thường xuyên quyên góp khuyến học, lần này chúng tôi lấy ý kiến rộng khắp, các doanh nghiệp đều nhiệt liệt hưởng ứng.

- Nghe cũng không tệ, nhưng, nếu các đồng chí dùng quyền hành chính để sử dụng tiền một cách không phân minh, rõ ràng, là không được đâu đấy!

- Nếu để xảy ra tình trạng đó, vi phạm quy định và chính sách, tôi xin tự nhận lỗi trước Thành ủy cùng Quận ủy và từ chức!

Bành Viễn Chinh nhìn Tô Vũ Hoàn, lại nhìn mọi người xung quanh, nói một cách quả quyết.

370. Chương 376: Tự Đề Cử

Không ngờ trong hội nghị thường vụ Quận ủy, Bành Viễn Chinh lại thực hiện “quân lệnh trạng” (giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh) trước mặt mọi người, đủ thấy quyết tâm và tin tưởng của hắn đối với công trình này! Sự kiên trì và quyết đoán cao độ của hắn khiến rất nhiều Ủy viên thường vụ chưa biết tính cách và tác phong của hắn, mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, trong mắt Tô Vũ Hoàn, đây không phải là quyết đoán, mà là sự bông bột non nớt.

Sở dĩ các Ủy viên thường vụ phản đối, là vì công trình cần số tiền đầu tư quá lớn, nhưng Bành Viễn Chinh đã nói sẽ không cần quận xuất ra một đồng nào, thì họ không cần tiếp tục phản đối nữa.

Sau khi Tần Phượng đồng ý, các Ủy viên thường vụ khác cũng giơ tay thông qua. Cuối cùng, Tô Vũ Hoàn thông thả nói:

- Nếu đồng chí Viễn Chinh có quyết tâm như vậy, tại sao không thử một chút. Nhưng nói trước, tài chính quận sẽ không chi ra một xu nào và nếu có hiện tượng sử dụng số tiền không minh bạch hoặc bắt buộc các doanh nghiệp, thậm chí dân chúng địa phương quyên góp, quận nhất định nghiêm trị không tha!

Nếu xảy ra vấn đề nghiêm trọng, bất kể đồng chí Viễn Chinh có nhận lỗi và từ chức hay không, đều phải chịu trách nhiệm!

Bành Viễn Chinh nhìn Tô Vũ Hoàn, cười nhẹ:

- Xin Chủ tịch quận Tô yên tâm, nếu quả thật xảy ra vấn đề, không đợi Quận ủy và Thành ủy khiển trách, tôi sẽ tự động từ chức, nhận kỷ luật trước Đảng và Nhà nước!

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, tưởng chừng tóe ra lửa.

Các Ủy viên thường vụ nhìn hai người, suy nghĩ không đồng nhất. Có người cảm thấy Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn không thể hòa hợp, hiện giờ Bành Viễn Chinh trở thành Ủy viên thường vụ, mâu thuẫn này chắc chắn càng tăng; cũng có người cho rằng, Tô Vũ Hoàn là Chủ tịch quận, lúc nào cũng nhằm vào Bành Viễn Chinh, là rất mất phong độ.

Cũng có người có tâm trạng chuẩn bị xem kịch hay. Nghe nói Tô Vũ Hoàn là người ở Thủ đô, lãnh đạo thành phố đều xem trọng; còn Bành Viễn Chinh, hắn là lai lịch cũng không tầm thường, tuy mọi người không biết rõ, nhưng từ sự chiếu cố của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bí thư Nam đối với hắn, cũng như sự lên chức nhanh chóng của hắn, có thể thấy, hắn không phải dễ chọc. Sự đấu đá giữa hai người, hắn là một vở kịch hấp dẫn đáng để họ mong chờ!

Tần Phượng liếc nhìn mọi người một cái, thản nhiên nói:

- Tốt lắm, chuyện này coi như thông qua. Đồng chí Viễn Chinh dám lập “quân lệnh trạng” ở hội nghị thường vụ, cho thấy quyết tâm và tin tưởng của cậu ấy. Tôi hy vọng đồng chí Viễn Chinh nắm chắc chính sách, quán triệt đầy đủ tinh thần của hội nghị thường vụ lần này, nhất định không được vi phạm quy định, thậm chí là hoạt động mờ ám.

Được rồi, cuối cùng chúng ta thảo luận phân công công tác.

Tần Phượng khoát tay, nâng chén trà lên uống một ngụm, rồi trầm giọng nói:

- Quán triệt tinh thần văn kiện mới nhất của Tỉnh ủy và Thành ủy, là một công tác chính trị quan trọng trước mắt, Bí thư Lệnh cần đảm nhiệm tốt việc này.

Lênh Tường gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu.

- Ủy ban nhân dân tỉnh gửi xuống nghị quyết số 17, thành phố cũng có yêu cầu liên quan, yêu cầu chấn chỉnh, sửa đổi quy phạm các khu công nghiệp và khu kinh tế mới, quận chúng ta cũng phải mau chóng thực hiện công tác này, Chủ tịch quận Tô, đồng chí làm đội trưởng đi.

Tô Vũ Hoàn kêu ngạo gật đầu.

Y là nhân vật số một của bên chính phủ, loại công tác hành chính quan trọng này, đương nhiên phải do hắn làm đội trưởng.

- Còn có một công tác khá quan trọng nữa, đó là vấn đề Dệt Phong Thái đưa ra thị trường. Lúc trước, doanh nghiệp này đã lo xong hoàn toàn thủ tục, chuẩn bị đưa ra thị trường, nhưng đột nhiên lại xảy ra biến cố.

Tần Phượng nhìn mọi người xung quanh, cười nói:

- Dệt Phong Thái là doanh nghiệp tư nhân, cũng rất nổi tiếng ở thành phố, thậm chí đứng trong những doanh nghiệp hàng đầu của tỉnh. Quận chúng ta còn chưa có doanh nghiệp đưa ra thị trường, nếu Dệt Phong Thái đưa ra thị trường thành công, sẽ có tác dụng thúc đẩy đối với phát triển kinh tế và cải cách ở quận chúng ta.

Tôi cho rằng, ở quận nên có đội trưởng hỗ trợ việc đưa ra thị trường của Dệt Phong Thái, vấn đề là ai sẽ làm đội trưởng...

Tần Phượng ra vẻ trầm ngâm.

Trong lòng cô đã chọn được người, đương nhiên là Bành Viễn Chinh. Nhưng nếu cô trực tiếp giao việc này cho Bành Viễn Chinh, thứ nhất là không hợp quy tắc, bởi vì Bành Viễn Chinh chỉ là Ủy viên thường vụ bình thường, ở quận không có chức vụ hành chính; thứ hai, nói không chừng Tô Vũ Hoàn lại nhảy ra phản đối.

Tất cả mọi người cúi đầu im lặng. Giúp đỡ Dệt Phong Thái đưa ra thị trường, không phải là chuyện dễ, hơn nữa, phải lên Thủ đô mà lo liệu, không ai muốn nhận.

Thấy không có ai hưởng ứng, Tần Phượng lại mỉm cười nhìn Tô Vũ Hoàn.

Sắc mặt Tô Vũ Hoàn hơi phức tạp, lẽ ra y phải làm đội trưởng lo việc này, nhưng y không dám nắm chắc, nhận mà làm không xong, Dệt Phong Thái đưa ra thị trường thất bại, đó sẽ là một vết ố nhỏ trong lý lịch làm quan của y.

- Bí thư Tần, chuyện này rất khó, tôi thấy hay là để cho doanh nghiệp tự thân vận động, xem tình hình rồi nói sau.

Tô Vũ Hoàn trầm giọng nói.

Tần Phượng nhún mày:

- Doanh nghiệp tự vận động rõ ràng không có kết quả, mới cần quận chúng ta trợ giúp giải quyết khó khăn. Vậy thì, đồng chí Ủy viên thường vụ nào sẵn lòng giúp Dệt Phong Thái vận động ở Thủ đô?

Tần Phượng vừa nói vừa nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười thầm trước “cuộc biểu diễn” của Tần Phượng. Hắn cũng ra vẻ do dự một lát, cao giọng chậm rãi nói:

- Bí thư Tần, hay là để tôi thử xem?

Bành Viễn Chinh vừa nói như vậy, tất cả các Ủy viên thường vụ, kể cả Tô Vũ Hoàn đều nhìn hắn. Tô Vũ Hoàn thầm nghĩ: mày đã bằng lòng thể hiện, vậy hãy để cho mày nếm chút đau khổ rồi hãy nói.

Mình là con cháu cán bộ ở Thủ đô, mạng lưới quan hệ khá sâu, vậy mà còn bó tay, hắn sao có thể làm nổi?

Tô Vũ Hoàn thâm cười lạnh, ngoài miệng lại sốt sắng nói:

- Bí thư Tần, tôi nghe nói đồng chí Viễn Chinh là sinh viên tài năng tốt nghiệp Đại học Kinh Hoa, không chừng có quan hệ ở Thủ đô, cứ để đồng chí ấy thử một lần.

Lệnh Tường và Chủ nhiệm Ủy ban chính trị pháp luật Đồng Tiết Dư nhìn nhau, rồi nhìn Bành Viễn Chinh, thâm than, đúng là Bành Viễn Chinh vẫn quá trẻ tuổi, đương nhiên có năng lực, có nhiệt tình, nhưng suy xét vấn đề thiếu chu toàn, rất dễ bị người khác xỏ mũi.

Tần Phượng như trút được gánh nặng, khoe miệng Tần Phượng hiện lên nét tươi cười, trong lòng đồng thời có một cảm xúc khác lạ.

Thật ra vừa rồi cô cũng không nắm chắc Bành Viễn Chinh có thể nể mặt cô mà đáp ứng chuyện này hay không. Có thể, hẳn đáp ứng cô một cách thoải mái như vậy, là có liên quan đến việc lúc này ở phòng làm việc, đột nhiên không kìm chế nổi tình cảm mãnh liệt của mình. Nhớ tới cảnh tượng ôm ấp đầy mờ ám đó, khuôn mặt quẩn rũ của cô đỏ bừng lên như phát sốt.

- Tốt lắm, nếu đồng chí Viễn Chinh đã tự đề cử mình, vậy thì giao cho đồng chí ấy. Chủ tịch quận Tô, đồng chí Viễn Chinh phục trách việc này, cần các đơn vị của quận hỗ trợ phối hợp, anh nên quan tâm đến một chút.

Tần Phượng thoáng nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt phức tạp, rồi quay sang nhìn Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn tươi cười, cao giọng nói:

- Không thành vấn đề, đồng chí Viễn Chinh, chuyện này Ủy ban nhân dân quận chắc chắn ra sức phối hợp, cậu muốn người có người, muốn tiền có tiền, chỉ cần giải quyết ổn thỏa, trong phạm vi chính sách cho phép, chúng tôi không tiếc gì cả!

Lúc Tô Vũ Hoàn nói như vậy, thật sự có vài phần chân thành. Ý đương nhiên hy vọng Bành Viễn Chinh có thể giúp được Dệt Phong Thái đưa ra thị trường. Mặc dù trong lòng y cho rằng khả năng này là rất nhỏ.

...

Lúc này đã hơn 12 giờ rưỡi, hội nghị thường vụ đã diễn ra hơn hai giờ. Kết thúc hội nghị, theo lệ thường, tập thể bộ máy Ủy viên thường vụ ăn cơm liên hoan.

Dù trong lúc họp, không khí có phần “giương cung, bạt kiếm”, nhưng khi ăn cơm liên hoan, không khí cũng rất hữu nghị và hòa hợp. Ngay cả Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn cũng tỏ vẻ thân mật, thậm chí còn cùng hai ly rượu.

Tan tiệc, Bành Viễn Chinh vừa trở lại thị trấn, Trịnh Anh Nam đã tìm tới tận cửa rồi, đương nhiên là do Tần Phượng “mật báo”.

Trịnh Anh Nam gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cười hì hì nói:

- Chúc mừng Bí thư Bành trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy, tôi nghe tin này, vội chạy tới đây chúc mừng!

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhìn cô không nói.

Trịnh Anh Nam thấy bộ dạng thản nhiên của hắn, không khỏi bĩu môi, cười nói:

- Tôi nghe nói Bí thư Bành chấp nhận ủy thác của Quận ủy, sẵn lòng giúp đưa công ty chúng tôi ra thị trường? Có phải như vậy không?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Bí thư Tần ra lệnh, đương nhiên tôi không dám phản đối. tuy nhiên, tôi nói trước, tôi sẽ làm hết sức, có thành công hay không còn phải xem tình hình thực tế. Nếu rốt cuộc không được, các vị cũng đừng oán giận.

Bành Viễn Chinh biết rõ, việc đưa Dệt Phong Thái ra thị trường bị gác lại, là do ở các bộ và ủy ban Trung ương có sự điều chỉnh chức vụ các lãnh đạo, tân lãnh đạo chưa thể xử lý. Hơn nữa, thật sự là Nhà nước không chế việc đưa doanh nghiệp ra thị trường rất chặt, chuyện này cũng có thể thất bại.

Trịnh Anh Nam thở phào một cái, cô rất tin tưởng vào năng lực của Bành Viễn Chinh, một niềm tin gần như mù quáng. Theo suy nghĩ của cô, chỉ cần Bành Viễn Chinh đồng ý, chuyện này nhất định sẽ thành công.

- Bí thư Bành đồng ý giúp, chúng tôi vô cùng cảm kích. Cho dù cuối cùng kết quả như thế nào, chúng tôi sẽ không quên ơn của Bí thư Bành.

Trịnh Anh Nam chợt nói một cách nghiêm túc:

- Thế này, Bí thư Bành, khi tôi đi, ba tôi cứ dặn đi dặn lại, bảo tôi mời Bí thư Bành đến nhà chúng tôi dự bữa tiệc nhỏ, để chúc mừng Bí thư Bành!

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Cảm ơn, tấm lòng của mọi người tôi xin nhận, ăn cơm thì tôi xin phép từ chối. Tối nay tôi có hẹn rồi.

Xin chuyển lời với Trịnh đồng, gần đây tôi có một ý tưởng, muốn gặp mặt nói chuyện với ông ấy, xin ông ấy dành ra chút thời gian.

371. Chương 377: Bia Công Đức

Trịnh Anh Nam đi rồi, Bành Viễn Chinh trong phòng làm việc nằm một lát cho tỉnh rượu. Đến bốn giờ chiều thì đại hội cán bộ toàn thị trấn mời dự họp. Đây là lần chính thức gặp mặt đầu tiên khi Bành Viễn Chinh trở thành Ủy viên thường vụ Quận ủy.

Bành Viễn Chinh thức dậy rửa mặt. Điền Minh tất cung tất kính đi tới, nhỏ giọng nói:

- Lãnh đạo, những lãnh đạo khác và các đồng chí trong thị trấn đều đã đến đông đủ. Anh có đến liền ngay giờ không?

Điền Minh thần sắc vô cùng hưng phấn. Vừa rồi, Quận ủy gọi điện thoại đến, nói y có thể đến phòng Thư ký của Quận ủy để công tác. Từ hôm nay trở đi, biên chế của y được chuyển từ thị trấn đến cơ quan Quận ủy, chính thức trở thành thư ký chuyên trách mà nhiều người hâm mộ cho lãnh đạo Quận ủy.

Tuy rằng y phần lớn thời gian sẽ ở lại thị trấn công tác, nhưng cũng coi như người của Quận ủy. Cán bộ của cơ quan Quận ủy và cán bộ của thị trấn là một trời một vực.

Đây được xem là một bước ngoặt của Điền Minh. Trong lòng của y rất rõ ràng, sau này, nếu Bành Viễn Chinh địa vị chính trị đi lên thì y cũng có một không gian thật lớn.

Đối với việc Bành Viễn Chinh đã nghĩ đến y, giải quyết biên chế cho y, trong lòng y bây giờ tràn đầy sự nhiệt tình.

Nói thật, công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh, khối lượng công việc của y tăng mấy lần, thậm chí mấy chục lần. Gần như mỗi ngày đều phải tăng ca. Cuối tuần cũng không được rảnh rỗi. Nhưng y biết rõ Bành Viễn Chinh là một lãnh đạo rất nghĩa khí. Ở bên cạnh Bành Viễn Chinh khẳng định là không bị thiệt.

Y vốn làm tốt tư tưởng ở bên cạnh Bành Viễn Chinh chịu khổ ba năm, cũng không lường trước chỉ mới có một năm, cơ hội đã đến với y.

Không chỉ như thế, theo Phó chánh văn phòng Thẩm Ngọc Lan ám chỉ, qua hơn nửa năm nữa sẽ giúp y giải quyết cấp bậc Phó chủ nhiệm.

- Được rồi, bây giờ chúng ta đi họp.

Bành Viễn Chinh vỗ nhẹ vai Điền Minh, vừa đi vừa tùy ý nói một câu:

- Điền Minh, về sau ở Quận ủy phải chú ý cẩn thận. Nhìn nhiều, nghe nhiều nhưng nói ít.

- Tôi hiểu rồi, thưa lãnh đạo. Cảm ơn lãnh đạo đã chỉ dẫn. Tôi sau này nhất định sẽ cố gắng công tác, vì lãnh đạo phục vụ.

Điền Minh cảm động đến rơi nước mắt. Đôi mắt có chút đỏ lên.

Bành Viễn Chinh mỉm cười rồi bước nhanh đi.

Điền Minh khẩn trương lấy lại bình tĩnh, cầm tách nước và quyển sổ ghi chép hội nghị của Bành Viễn Chinh đi theo đằng sau, bước vào phòng họp.

Trong phòng hội nghị, các lãnh đạo đảng chính toàn bộ đã có mặt. Các bộ trung tầng và các bí thư chi bộ thôn, người phụ trách xí nghiệp cũng đều đến tham dự.

Cánh cửa cũ nát của phòng họp phát ra tiếng két. Bành Viễn Chinh thần sắc thông dong, bước chân trầm ổn đi vào. Khi hắn xuất hiện, mọi người trong phòng họp đều đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, kéo dài không dứt.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, hướng mọi người gật đầu rồi sau đó bước nhanh lên đài chủ tịch.

Trên đài chủ tịch không có một ai. Lý Tuyết Yến và các cán bộ trong bộ máy thành viên đều ngồi dưới đài. Hiện giờ Bành Viễn Chinh đã tiến vào Ủy viên thường vụ quận ủy, lại kiêm nhiệm Bí thư công ủy cơ quan, trong nháy mắt đã trở thành lãnh đạo trung tâm của quận ủy. Bất kể cấp bậc, địa vị chính trị đều vượt xa mọi người. Không ai dám cùng ngồi với Bành Viễn Chinh nữa.

Bành Viễn Chinh ngồi trên đài, nhưng các thành viên trong bộ máy và các cán bộ vẫn còn nhiệt liệt vỗ tay.

Bành Viễn Chinh sau khi đến nhậm chức ở thị trấn Vân Thủy, dưới sự chèn ép của Hách Kiến Niên mà dần dần đứng vững gót chân, trở thành nhân vật số một của thị trấn. Từ đó trở đi, hắn bắt đầu thu hút đầu tư, chăm lo cho sự phát triển của thị trấn, tạo nên quyền uy lãnh đạo không gì phá nổi.

Bất kể là lần trước cự tuyệt đảm nhận chức Phó chủ nhiệm văn phòng tại thủ đô hay là lúc gọi Điền Minh đến làm việc tại Quận ủy, đều rất dễ dàng tô đậm bản thân hắn lên cao một chút. Đi theo một lãnh đạo như vậy chính là mục tiêu của mọi người. Đồng thời đây cũng chính là tâm trạng đích thực của rất nhiều cán bộ.

Tiếng vỗ tay vẫn cứ vang lên như sấm, không có dấu hiệu ngừng lại. Một số cán bộ, nhất là nữ cán bộ cho dù tay đau nhức nhưng vẫn là vẻ mặt hưng phấn, ra sức vỗ tay.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy cúi đầu chào mọi người, rồi sau đó cất cao giọng nói:

- Cảm ơn mọi người, xin mời mọi người ngồi.
- Đồng chí Tuyết Yến, các đồng chí trong bộ máy lên đây ngồi đi.

Bành Viễn Chinh phát tay, nhìn Lý Tuyết Yến ra hiệu cô nên đi đầu.

Bành Viễn Chinh và Hách Kiến Niên hoàn toàn khác xa nhau. Hắn cố nhiên coi trọng quyền uy bản thân nhưng lại không muốn làm người cô đơn. Nếu hắn vẫn còn ở lại thị trấn công tác thì sẽ không rời khỏi việc phối hợp với bộ máy thành viên.

Lý Tuyết Yến bước nhanh lên đài chủ tịch. Thấy Lý Tuyết Yến lên đài, các lãnh đạo khác do dự một chút rồi cũng theo lên, tự tìm vị trí quen thuộc của mình.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cầm lấy micro nói một câu:

- Các đồng chí...

Nhưng tiếng vỗ tay ở dưới đài vẫn vang lên khiến hắn không thể nói chuyện, liền hướng dưới đài phát tay.

- Các đồng chí, sáng hôm nay, Thành ủy đến quận tuyên bố quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm cán bộ. Căn cứ vào Thành ủy an bài, tôi đã kiêm nhiệm luôn vị trí Ủy viên thường vụ Quận ủy và Bí thư Công ủy cơ quan.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Nhưng các đồng chí cứ yên tâm. Tinh lực chủ yếu của chúng tôi vẫn đặt ở thị trấn. Tôi vẫn đang cố gắng cùng với các đồng chí ngồi ở đây làm tốt công tác của thị trấn.
- Sau đây, tôi xin truyền đạt lại một chút tinh thần của Hội nghị thường vụ ngày hôm nay.

Bành Viễn Chinh cúi đầu uống một ngụm nước, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh:

- Hội nghị thường vụ quận ủy đã làm ra quyết định, đề danh đồng chí Tuyết Yến làm Chủ tịch thị trấn. Theo trình tự tổ chức thì phỏng chừng hai ngày nữa sẽ có văn bản xuống dưới. Đây là một tin tức tốt, chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt, chúc mừng đồng chí Lý Tuyết Yến.

Thành viên trong bộ máy vỗ tay đầu tiên, đều có chút hâm mộ nhìn Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến khuôn mặt đỏ bừng, đứng dậy cúi đầu cảm ơn mọi người dưới đài.

Tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc đã được đền bù. Muốn nói Lý Tuyết Yến trong lòng không kích động thì đó là giả.

Nằm ngoài ý liệu của rất nhiều cán bộ quận ủy, Bành Viễn Chinh cũng không như mọi người tưởng tượng, lập tức đốt ngay ba đồng lửa. Liên tiếp mấy ngày không xuất đầu lộ diện. Mà ngay cả Thẩm Ngọc Lan sau khi sắp xếp xong văn phòng cho hắn, bảo hắn sang xem, hắn cũng không gật đầu đồng ý.

Mấy ngày nay, dưới sự chủ trì của Lý Tuyết Yến, thị trấn mời dự họp hội nghị tọa đàm, tiến thêm một bước trưng cầu ý kiến và đề nghị của quần chúng, tiến hành chỉnh sửa lại phương án xây dựng và chỉnh hợp lại các trường tiểu học để đạt được một bản phương án hoàn chỉnh.

Trải qua phòng Giáo dục quận và kết nối với các trường học, Bành Viễn Chinh đánh nhịp quyết định, sẽ tranh thủ vào dịp hè để chỉnh hợp. Mười bảy trường tiểu học ở nông thôn sắp được chỉnh hợp thành bảy trường học với phương tiện dạy học hoàn toàn mới. Trải qua đo lường tính toán, công trình cần đầu nhập vào hơn một triệu một trăm ngàn đồng.

Thị trấn xuất ra hơn ba trăm ngàn. Mà trong số tiền này, hơn một nửa là từ quỹ đen tích lũy từ thời Hách Kiến Niên.

Vì để tránh hậu họa, thị trấn không có ban hành văn kiện chỉnh hợp xây dựng thêm trường học. Càng không có triệu tập xí nghiệp tổ chức cuộc họp, mà chỉ dán một tờ thông báo trong thị trấn, giải thích tầm quan trọng của giáo dục, kêu gọi các xí nghiệp có năng lực quyền tiền ủng hộ. Toàn bộ là tự nguyện, tuyệt không phân chia. Nhưng trong thông báo cũng đồng thời tỏ vẻ, sắp tới sẽ xây dựng một tấm bia công đức đặt trong công viên sắp được hoàn thành, ghi tên những xí nghiệp và cá nhân vào trong tấm bia đó, vĩnh viễn không quên ơn.

Tấm bia công đức này khơi gợi lên lòng ham muốn hư vinh của đám nhà giàu mới nổi ở thị trấn Vân Thủy. Tin tức này sau khi truyền ra, những xí nghiệp kinh doanh tốt khăng định là sẽ quyền góp tiền. Hồ Tiến Học đi đầu, quyền góp một trăm hai mươi ngàn. Điều này làm cho rất nhiều lãnh đạo quận không nghĩ tới.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, phòng Giáo dục thị trấn đã thu được tổng cộng hơn sáu trăm sáu mươi ngàn tiền quyền góp của các xí nghiệp, vượt xa mong đợi. Điều này, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không nghĩ tới.

Bành Viễn Chinh ngồi ở bàn đọc cuốn nghiên cứu sinh của trường đại học Kinh Hoa. Tháng sáu này, hắn phải đến thủ đô tham gia cuộc thi. Ít nhiều cũng phải chuẩn bị một chút.

Lý Tuyết Yến mỉm cười, cầm bản báo cáo bước đến:

- Viễn Chinh, ngày hôm nay mới hết hạn. Vậy mà trong thị trấn đã thu được hơn sáu trăm sáu mươi ngàn đồng tiền quyền góp. Xem ra ý tưởng bia công đức này của anh rất hữu hiệu đấy.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu cười:

- Đây chỉ là một thủ đoạn kích thích. Xét đến cùng cũng vẫn là giúp nền giáo dục của thị trấn.

- Tuyết Yến, dựa theo những gì mà chúng ta thương lượng. Do cô làm đội trưởng, vận tác việc xử lý, thành lập một Ủy ban quyền góp giúp đỡ học tập. Tất cả số tiền quyền góp được sẽ giao cho hiệu trưởng của trường và một bộ phận cha mẹ học sinh. Đối với việc sử dụng khoản tiền, nhất định phải rõ ràng. Bất cứ lúc nào cũng có sự giám sát của ủy ban, toàn bộ công khai.

Lý Tuyết Yến gật đầu:

- Vâng, tôi đã bảo mọi người vận tác rồi. Chỉ có điều, quá nhiều người. Có nên thu hẹp phạm vi lại một chút không?

- Vậy hãy để cho bọn họ lựa chọn ra vài đại diện, thị trấn không cần can thiệp. Ý kiến của tôi, ủy ban này không thể ít hơn mười người. Bởi vì như vậy mới có sức thuyết phục.

- Ngoài ra, Tuyết Yến, tôi cho phép chuẩn bị thống nhất lại danh xưng của các trường tiểu học sau khi chỉnh hợp. Ví dụ trường tiểu học số một, số hai thị trấn Văn Thủy. Cô cảm thấy như thế nào?

- Nghe qua thì cũng đúng, nhưng có phải hơi chút cứng nhắc quá hay không? Tôi cảm thấy chỉ bằng vẫn lấy địa danh làm tên của trường. Ví dụ như tại thôn Tân Lan thì gọi là trường Tiểu học Tân Lan.

Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ một chút, rồi đưa ra ý kiến khác nhau. Bành Viễn Chinh trầm ngâm rồi cao giọng cười:

- Vậy cứ theo như cô mà xử lý đi.

Quận ủy

Tần Phượng nghe Thẩm Ngọc Lan báo cáo xong, không kìm nổi mỉm cười:

- Bành Viễn Chinh này, thật sự hao phí chồng chất. Không ngờ lại còn làm ra bia công đức nữa.

Thẩm Ngọc Lan che miệng cười:

- Bí thư Tần, tôi hiện tại ngày càng cảm thấy Bí thư Bành này là người thật sự có cá tính và tư tưởng. Có một lãnh đạo cá tính như vậy, trong nước vẫn còn hiếm lắm.

372. Chương 378: Giáo Viên Bãi Khóa

Tần Phượng mỉm cười:

- Chú ý cẩn thận thì sẽ không có sai lầm lớn. Hiện tại, vị Bí thư Bành này của chúng ta mới tiến vào Ủy viên thường vụ, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cậu ta. Cậu ta làm bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận, tránh cho người khác đàm tiếu.

Tần Phượng lời nói đương nhiên là có ám chỉ điều gì, Thẩm Ngọc Lan trong lòng biết rõ, nhẹ nhàng cười, lại nói:

- Bí thư Tần, Bí thư Bành năm nay mới hai mươi ba tuổi, đã là lãnh đạo Ủy viên thường vụ cấp huyện phó. Cứ theo đà này thì tương lai tiền đồ vô lượng.

Thẩm Ngọc Lan lời nói chỉ là thuận miệng nhưng cũng có sự cảm thán. Cô năm nay đã hai tám tuổi, nhưng mới vừa giải quyết xong cấp trưởng phòng. Cô coi như là cũng khá nhanh rồi. Ở quận có rất nhiều cán bộ phải làm hơn mười năm cấp phó phòng. Ba bốn mươi tuổi cũng không chắc có thể qua được cánh cửa cấp trưởng phòng.

Ở cơ quan thành phố, cương vị cấp phòng tương đối không khó khăn. Đa số người, cho dù là kinh nghiệm lý lịch nông cũng có thể đạt được vị trí cấp Phó, Trưởng phòng. Nhưng trong cơ quan khu huyện, cấp phòng là tương đương khó khăn. Bởi vì cán bộ cấp phòng, sẽ là chủ quản bộ môn của khu, cục trưởng, Chủ tịch xã, thị trấn, Bí thư....

Bành Viễn Chinh mới hai ba tuổi, bước vào quan trường mới hai năm nhưng đã thành công lướt qua cánh cửa cấp huyện phó. Hơn nữa lại trực tiếp trở thành Ủy viên thường vụ quận ủy. Nếu cứ dựa theo tốc độ lên chức như thế này, thì chỉ cần ba năm nữa, hẳn có thể lướt qua cánh cửa cấp chính huyện. Trước ba mươi tuổi sẽ bước lên cấp bậc Phó giám đốc sở. Thậm chí là rất cao mà không có bất cứ một vấn đề nào.

Kỳ thật lại nói tiếp, tốc độ lên chức của Tần Phượng cũng coi như không chậm. Chỉ trong mười năm đã vượt qua cấp phó, trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, một cương vị thực quyền. Đương nhiên, cơ hội của cô có liên quan lớn lao đến Bành Viễn Chinh, còn chưa đựng mấy phần may mắn.

Tuy lời nói của Thẩm Ngọc Lan là vô tâm nhưng người nghe lại hữu ý. Tần Phượng nghe Bành Viễn Chính mới hai ba, còn mình thì đã ba mươi, một khoảng cách tuổi tác quá nhiều, thì tâm trạng lại trở nên chán nản, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Thẩm Ngọc Lan cũng không biết nội tâm này của Tần Phượng, khi thấy sắc mặt của cô thay đổi thì không khỏi hoảng sợ.

Cô có chút kinh sợ nhìn Tần Phượng, rồi cúi đầu nói:

- Bí thư Tần, hoạt động ở thị trấn Vân Thủy chiều nay có đi không ạ?

Tần Phượng lấy lại bình tĩnh, thản nhiên phát tay:

- Đi, tại sao lại không đi chứ? Tất cả đều đã định, không thể thất tín được.

- Gần đây, Chủ tịch quận Tô trở lại thủ đô làm việc. Sự việc bên UBND quận do cô và Chánh văn phòng Khổng Tường Quân kết nối làm việc. Có chuyện nào quan trọng thì phải trình báo với tôi.

Tần Phượng khoát tay nói, rồi có chút mệt mỏi dựa vào thành ghế:

- Cô ra ngoài đi. Tôi hơi bị đau đầu, muốn nghỉ ngơi một chút.

Công trình cải tạo phố buôn bán đã tiến vào giai đoạn kết thúc. Chỉ cần hai tháng nữa là có thể đưa vào sử dụng. Mà những công trình tương quan như công viên cũng đang hừng hực khí thế xây dựng. Dựa theo tiến độ hiện tại, trước mùa hạ là có thể hoàn thành.

Thời điểm lập dự án, chỉ có cải tạo lại phố buôn bán. Nhưng chân chính áp dụng, cũng là một hệ thống công trình tương đối lớn, xây dựng phương tiện cơ sở hai bên đường, và công viên.

Công ty Xây dựng Khai thác đô thị thành phố Tân An đã thêm vào khoản đầu tư gấp đôi. Nhưng bọn họ cũng chẳng mất mát gì. Dựa theo hiệp nghị hợp tác, bọn họ ngoại trừ việc bồi thường giải phóng mặt bằng, thì còn được 20% quyền sở hữu những cửa hiệu buôn bán mặt tiền.

Nói cách khác, thị trấn không bỏ ra một đồng tiền nào, thông qua buôn bán vận tác và tài sản đổi thành mà hoàn thành công trình này.

Công trình này một khi hoàn thành, toàn bộ thị trấn Vân Thủy sẽ rực rỡ hẳn lên. Bởi vì xung quanh khu phố buôn bán này là trường trung học thị trấn Vân Thủy, trường tiểu học, bệnh viện, và một số công trình công cộng, căn bản cải biến diện mạo thị trấn.

Bành Viễn Chính cùng với Lý Tuyết Yến và thành viên bộ máy đứng ở công trường, một lần nữa nhấn mạnh an toàn và chất lượng với xí nghiệp tham gia thi công. Hắn gần như cách vài ngày lại đến đây một lần. Mỗi một lần đều lặp lại an toàn thi công và chất lượng công trình. Hoàng Hà và Cổ Lượng có đôi khi phải dở khóc dở cười.

Ở một số chi tiết, vị nhân vật số một thị trấn này biểu hiện rất chấp nhất và cứng nhắc. Không sợ làm phiền người khác, cố gắng đạt tới sự hoàn thiện.

Sau đó, Bành Viễn Chính lại quay về thị trấn. Còn Lý Tuyết Yến và các thành viên khác lại chạy đến trường trung học cơ sở thị trấn Vân Thủy.

Chiều nay, trường liên trung thị trấn Vân Thủy sẽ tổ chức nghi thức thay tên. Bí thư Quận ủy Tần và những lãnh đạo khác của Quận ủy, UBND quận, lãnh đạo phòng giáo dục quận đều đến tham dự.

Trường liên trung thị trấn Vân Thủy từ lần lên sóng tiếp âm của đài CCTV đã trở thành một mô hình giáo dục mở rộng trên cả nước. Trung tuần tháng ba, Sở Giáo dục tỉnh đã trao tặng cho trường trung học cơ sở thị trấn Vân Thủy danh hiệu “Trường trung học cơ sở đạt tiêu chuẩn năm sao”. Mà ngay sau đó, Bộ Giáo dục lại trao tặng danh hiệu “Trường trung học cơ sở điển hình trong cả nước”.

Trải qua đề nghị của phòng Giáo dục quận, Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy đồng ý, trường liên trung thị trấn Vân Thủy sẽ được đổi tên là “Trường trung học Vân Thủy”. Bắt đầu từ mùa hè năm nay bắt đầu xây dựng bộ phận trung học.

Gần đây có truyền ra một tin tức, phòng Giáo dục quận muốn nâng cấp trường liên trung Vân Thủy thành trường trung học trực thuộc khu, do quận quản lý. Nghe nói phòng Giáo dục quận đã ban hành văn kiện hướng UBND quận báo cáo. Mà Chủ tịch quận Tô cũng đã phê duyệt.

Trường trung học này liên kết hai bậc phổ thông cơ sở, không ngừng đầu nhập bất kể là phương tiện cơ sở hay là tài nguyên phối trí, lực lượng giáo viên đều là số một ở thành phố Tân An. Mặc dù là trường của thị trấn, nhưng so với trường trung học của khu, thành phố thì chỉ hơn chứ không kém.

Nếu do quận quản lý thì những người ở thị trấn không chấp nhận được. Một cái cây do mình hao tâm tổn trí trồng lên, đến khi cây đơm quả thì lại bị người khác lấy mất. Lý Tuyết Yến và các lãnh đạo khác cảm nhận là có thể nghĩ.

Kỳ thật, Bành Viễn Chinh lại thấy, do thị trấn hay quận quả thì cũng không quan trọng. Dù sao thì trường học cũng tọa lạc tại thị trấn. Được lợi thì cũng là tội nhỏ trong thị trấn. Mà sau khi quận quản lý, có tài chính của quận đầu nhập vào thì điều kiện học tập sẽ tốt hơn.

Nghi thức sẽ được cử hành vào lúc ba giờ chiều.

Lý Tuyết Yến cùng với Chủ nhiệm phòng Chính đảng Lý Tân Hoa lập tức chạy đến hiện trường, rồi cau mày. Nghi thức được bố trí rất đơn sơ, cũng chẳng trải thảm đỏ, càng không có những biểu ngữ màu hồng. Không khí có vẻ rất tiêu điều.

Lý Tân Hoa hướng hiệu trưởng mới nhậm chức Hậu Dẫn Sơ khoát tay nói:

- Hiệu trưởng Hậu, sao lại thế này? Còn chưa đến một giờ nữa là nghi thức sẽ bắt đầu. Sao hiện trường còn chưa sắp xếp xong?

Hậu Dẫn Sơ do dự một chút, nét mặt cười khổ.

Việc trường trung học sẽ do quận quản lý truyền ra, năm mươi bốn giáo viên của trường đã mãnh liệt phản đối. Rất nhiều cha mẹ học sinh cũng oán giận. Đối với nghi thức ngày hôm nay, giáo viên của trường lại mâu thuẫn, tình cảm quần chúng xúc động phần nộ. Không ngờ xế chiều đột nhiên tập thể bãi khóa, thừa dịp lãnh đạo quận tới thì tiến hành thị uy kháng nghị.

Hậu Dẫn Sơ không khống chế nổi cục diện, đang muốn báo cáo với thị trấn, thì Lý Tuyết Yến đã dẫn người đến.

- Chủ tịch thị trấn Lý...

Hậu Dẫn Sơ lựa chọn lời nói, như thế nào báo cáo với lãnh đạo thị trấn. Vừa lúc đó thì trong sân trường vốn không có tiếng động, đột nhiên trở nên ồn ào. Mười mấy giáo viên giương cao biểu ngữ kháng nghị cùng bước ra. Mà phía sau họ còn có một đám học sinh, cười vang đi theo các giáo viên xem náo nhiệt.

Hậu Dẫn Sơ đỏ mặt tía tai, đứng tại chỗ tay chân luống cuống.

Lý Tuyết Yến sắc mặt đột nhiên. Còn Lý Tân Hoa thì nổi giận:

- Hậu Dẫn Sơ, các người đây là làm cái gì? Thời gian lên lớp, giáo viên không lo dạy học, chạy đến đây làm ầm ĩ cái gì?

Năm mươi bốn giáo viên trường trung học cơ sở Vân Thủy không chịu rời đi, không chịu dạy học, không muốn cấp cho lãnh đạo Quận ủy một câu trả lời.

Lý Tuyết Yến đang kiên nhẫn đàm phán với giáo viên thì Tần Phượng cùng lãnh đạo quận đến. Nghi thức lễ mừng đột nhiên trở thành kháng nghị. Sắc mặt của lãnh đạo quận đương nhiên không thể nào đẹp được.

Tần Phượng cau mày, nhìn chằm chằm vào Lý Tân Hoa. Còn Trưởng phòng Giáo dục quận Trương Thịnh thì rất mất hứng, cố gắng kiềm nén cơn tức, hạ giọng nói:

- Chủ tịch thị trấn Lý, đây là rất kỳ cục rồi. Hiệu trưởng phải mất chức, nhất định phải xử lý nghiêm túc.

Lý Tuyết Yến quét mắt nhìn Trương Thịnh, thản nhiên nói:

- Trưởng phòng Trương, anh trước không nên gấp gáp. Các đồng chí trong thị trấn đang khẩn cấp xử lý, chờ tình hình rồi nói sau.

Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường xen vào nói:

- Tuyết Yến, rốt cuộc sao lại thế này? Trường trung học cơ sở của thị trấn được nâng lên thành trường trung học trực thuộc khu, đối với giáo viên và học sinh đều là chuyện tốt. Vậy còn làm loạn cái gì? Bí thư Viễn Chinh đâu? Sao cậu ta lại không có mặt?

- Phó bí thư Lệnh, Bí thư Bành đang trên đường tới.

- Tôi nghĩ, đại khái chỉ là vấn đề lợi ích mà thôi.

Lý Tuyết Yến cười khê:

- Đồng lương của giáo viên ở đây rất cao. Bởi vì ngoại trừ thị trấn đầu nhập thì bọn họ còn được các xí nghiệp trong thị trấn liên hợp trợ cấp tiền dạy học, mỗi tháng đại khái là hai trăm đồng.

Lý Tuyết Yến lời không có nói rõ, nhưng đám người Tần Phượng lại nghe rất rõ.

Nếu trường do quận quản lý, thì tài chính đầu nhập vào sẽ giống như các trường trung học khác thuộc khu. Tiền lương và những đãi ngộ khác đều phải giảm xuống. Hơn nữa, trợ cấp cũng ít hơn. Ngoài ra, học sinh của trường mỗi người còn được một đồng tiền ăn trưa. Cũng là do các xí nghiệp trong thị trấn quyên góp. Nếu trường trực thuộc khu thì những trợ cấp đó có còn hay không? Đây chính là vấn đề mất chốt của cha mẹ học sinh.

Tần Phượng xoay người đi, chỉ nói một câu:

- Lão Lệnh, chúng ta trở về. Đồng chí của phòng Giáo dục quận ở lại, cùng thị trấn thương lượng lại, xem xử lý như thế nào.

Nghi thức bị hủy bỏ, Tần Phượng phát tay bỏ đi. Còn Lệnh Tường cũng phải buồn bực đuổi theo. Những cán bộ Quận ủy và UBND quận cũng đành quay trở về. Trên đường không thiếu những nghị luận.

373. Chương 379: Miệng Lưỡi Sắc Bén

Hoạt động thay đổi tên trường lần này do phòng Giáo dục quận làm đội trưởng tổ chức, thị trấn Vân Thủy tham gia. Thấy lãnh đạo Quận ủy và UBND quận mà mình hao hết sức hai hồ chín trâu mới mới được phẩy tay bỏ đi, chiến tích trong nháy mắt liền hóa thành bong bóng, cấp cho phòng Giáo dục quận trở thành trò cười, Trưởng phòng Giáo dục quận Trương Thịnh bực bội, thái độ dĩ nhiên là trở nên cau gắt.

Ông ta ở hiện trường khoa chân múa tay, đem Hiệu trưởng Hậu Dẫn Sơ không ngừng răn dạy. Mà ngay cả cán bộ trong thị trấn phối hợp tạo hiện trường cũng bị răn dạy luôn.

- Bảo bọn họ lập tức giải tán. Nếu không thì báo cảnh sát ngay.

Trương Thịnh phẫn nộ phát tay, rồi lại nhìn Hậu Dẫn Sơ trách cứ:

- Hậu Dẫn Sơ, ông làm hiệu trưởng như thế nào vậy? Hôm nay xảy ra sự cố như vậy, ông chính là lãnh đạo phải chịu trách nhiệm trực tiếp. Tôi nghĩ chắc ông không muốn làm Hiệu trưởng nữa rồi.

Hậu Dẫn Sơ vốn là khá buồn bực, tâm trạng rất không xong, trong lòng khó chịu giống như ăn phải cứt. Sau khi Trương Thịnh đến đây, lại la mắng ông, thì trong lòng liền khó tránh khỏi sanh ra vài phần tức giận.

Nhưng có Chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến ở đây, lại thêm Trương Thịnh là nhân vật số một ngành giáo dục quận, ông ta cũng không thể dễ dàng phát tác, chỉ trầm mặc đề cơn tức khuyên giáo viên của mình giải tán, nể mặt mình một chút.

Nhưng những giáo viên hôm nay tổ chức thị uy, kháng nghị, không đạt được mục đích thì làm sao mà từ bỏ ý đồ. Cả đám chỉ cúi đầu, mặc cho Hậu Dẫn Sơ nói khô cả miệng cũng trầm mặc không nói gì.

Lý Tuyết Yến ở một bên nhứ mảy.

Trương Thịnh khoa chân múa tay khiến cho cô cảm thấy phẫn phẫn. Chỉ có điều trước khi Bành Viễn Chinh đến thì cô vẫn duy trì trầm mặc.

Không bao lâu sau, Điền Minh lái xe chở Bành Viễn Chinh chạy như bay đến. Bành Viễn Chinh bước xuống xe, vừa lúc thấy Trương Thịnh đang đứng thị uy trước mặt các giáo viên, mà phía sau ông ta là một đám cán bộ phòng Giáo dục quận. Về phần Hậu Dẫn Sơ của thị trấn Vân Thủy thì ử rử đứng ở một bên.

Lý Tuyết Yến chạy ra đón, nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh đem những sự việc đơn giản tường thuật qua một lần. Kỳ thật không cần Lý Tuyết Yến nói cái gì, ngay khi nhận được điện thoại báo cáo tập thể giáo viên trường liên trung Vân Thủy bãi khóa thì Bành Viễn Chinh đã nghĩ thông suốt vấn đề trong đó.

Trường liên trung học Vân Thủy trực thuộc quận, nâng cấp thành trường trung học, chỉ là một chuyện. Nhưng giáo viên ở đây coi trọng lợi ích của bản thân mình. Đầu thập niên 90, đãi ngộ cho giáo viên không cao lắm. Thậm chí còn không bằng hiệu quả và lợi ích của xí nghiệp.

Dưới tình huống như vậy, có được tiền lương và trợ cấp tương đối cao, thu vào so với giáo viên trường trung học trực thuộc khu cao hơn rất nhiều. Chỉ khi nào nó được lên cấp thì lợi ích này sẽ bị đánh vỡ. Phòng Giáo dục quận tuyệt sẽ không đồng ý duy trì lợi ích cao như vậy của trường liên trung thị trấn Vân Thủy. Mà chỉ cần nhét vào trù tính chung, thì tiền lương của họ sẽ bị giảm xuống.

Cho nên, khiến cho bọn họ mãnh liệt bắn ngược trở lại là nằm trong dự liệu.

- Các người nghĩ muốn làm gì thì làm? Muốn tạo phản sao?

Trương Thịnh đứng nơi đó phát hỏa cả nửa ngày, nhưng đám giáo viên lại không nghe theo một hiệu lệnh nào của ông ta.

Trường liên trung học Vân Thủy, phòng Giáo dục quận chỉ có chức năng chỉ đạo chứ không có chức năng quản lý. Những giáo viên này căn bản không để ông ta vào mắt.

Trương Thịnh quay đầu cảm tức nhìn Hậu Dẫn Sơ lớn tiếng nói:

- Hậu Dẫn Sơ, ông làm Hiệu trưởng nhưng không làm tròn bổn phận của mình. Vô tổ chức, vô nguyên tắc, vô kỷ luật. Tôi ra lệnh người của ông phải mau chóng quay trở lại lớp học. Tiểu Hồ, báo cảnh sát ngay.

Chánh văn phòng phòng Giáo dục quận Hồ Nhất Tịch vừa muốn xoay người thì liền trông thấy Lý Tuyết Yến và một số lãnh đạo thị trấn đang đi cùng Bành Viễn Chinh đến.

Hồ Nhất Tịch gạt mình kinh hãi, khẩn trương kéo kéo Trương Thịnh.

Trương Thịnh quay đầu lại nhìn thấy Bành Viễn Chinh, miễn cưỡng cười:

- Bí thư Bành, cậu xem chuyện này đi. Lãnh đạo Quận ủy và UBND quận đều đã đến, chuẩn bị tham gia nghị thức thay đổi tên trường. Kết quả...kết quả lại biến thành như vậy.

- Bí thư Tần và lãnh đạo Quận ủy và UBND quận rất không hài lòng. Bí thư Bành, tôi thấy Hậu Dẫn Sơ không đáng giữ chức Hiệu trưởng, hẳn là nên ngay tại chỗ mất chức. Đồng thời, việc giáo viên tập thể bãi khóa, sau lưng hẳn là có người tổ chức, nên lập tức báo cảnh sát, đem những người có liên quan ra chịu trách nhiệm.

Trương Thịnh thanh âm trở nên lạnh lạnh, cao vút.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Trưởng phòng Trương, việc giáo viên bãi khóa, kháng nghị là có nguyên nhân. Chúng ta hẳn là nên ngồi xuống nói chuyện với bọn họ một chút. Đối với đề xuất của bọn họ, nếu hợp lý thì sẽ thật sự giải quyết. Tôi thấy như vậy, vừa lúc có đồng chí của phòng Giáo dục quận cũng ở đây, hãy ngồi xuống nói chuyện với đại diện của giáo viên, nghe tiếng nói của mọi người.

- Báo cảnh sát thì không cần.

Bành Viễn Chinh phất tay, hướng đám giáo viên cất cao giọng nói:

- Các vị, mọi người hãy cử ra một vài đại diện. Tôi xin hứa, đối với yêu cầu của mọi người, thị trấn và phòng Giáo dục quận nhất định sẽ coi trọng. Còn những người khác đều trở về dạy học đi. Đừng làm chậm trễ chương trình học của bọn nhỏ.

- Bí thư Bành, chúng tôi tin Bí thư Bành.

- Bí thư Bành, chúng tôi kiên quyết phản đối việc trường học do quận quản lý. Kiên quyết phản đối.

Rất nhiều giáo viên la hét, nhưng chỉ âm ỉ trong chốc lát, chung quy rồi cuộc vẫn giải tán, trở về phòng dạy học. Tại hiện trường chỉ để lại ba đại diện.

Tại phòng họp trường liên trung Vân Thủy.

Ba giáo viên ngồi bên trái, Hiệu trưởng Hậu Dẫn Sơ đứng bên phải. Phía bên phải, theo thứ tự là Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến, Trương Thịnh và Chánh văn phòng phòng Giáo dục quận Hồ Nhất Tịch.

Hậu Dẫn Sơ nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, lung tung nói:

- Âu Dương Minh Đào, Trương Oánh, Tiết Diệu, Bí thư Bành, Chủ tịch thị trấn và Trưởng phòng Trương đều ở đây. Các người có ý kiến gì không?

- Bí thư Bành, Trưởng phòng Trương, đây là toàn thể giáo viên của trường chúng tôi ký tên. Chúng tôi kiên quyết phản đối trường học do quận quản....

Trương Oánh là giáo viên môn Văn, cũng là Bí thư chi bộ đoàn trường. Lời của cô còn chưa nói hết thì đã bị Trương Thịnh bắt mồm cắt ngang.

- Các người dựa vào cái gì để phản đối? Lý do vì sao? Trường trung học cơ sở Vân Thủy do phòng Giáo dục quận quản lý. Đây là UBND quận căn cứ vào bố cục giáo dục của toàn bộ khu mà ra quyết sách trọng đại, biểu lộ sự coi trọng của quận đối với sự nghiệp giáo dục của thị trấn. Tôi nói thật cho các người biết. Các người đây là cố tình gây sự, nhất định phải nghiêm túc xử lý.

Trương Thịnh sắc mặt âm trầm, vốn muốn vỗ bàn một cái, nhưng đột nhiên nhớ tới Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ quận ủy thì theo bản năng mà thu tay về.

Trương Oánh nhẹ nhàng cười lạnh:

- Coi trọng cái gì? Mấy năm nay, khu có cấp cho trường của chúng tôi một phân tiền nào không? Phòng Giáo dục quận có cấp cho bọn nhỏ thiết bị học tập nào không?

- Khi trường học khó khăn, trường học đã hướng quận gửi báo cáo, xin mấy cái kính hiển vi, không phải là bị Phòng Giáo dục bác trở lại sao?

- Được rồi, hiện tại trường học đã trở nên tốt hơn, ở thành phố, ở tỉnh đã có danh tiếng, thì các người liền muốn hưởng thụ thành quả này. Thật sự là buồn cười.

Trương Oánh miệng lưỡi chua ngoa, không nể mặt Trương Thịnh chút nào. Nói mấy câu phản bác đã khiến cho Trương Thịnh á khẩu không trả lời được, gần như là thẹn quá hóa giận.

- Cô đây là có thái độ gì? Cô nói chuyện với ai vậy? Làm càn!

Hồ Nhất Tịch không kìm nổi mở miệng nổi giận nói:

- Quyết sách của UBND quận và phòng Giáo dục quận, các người nói phủ định là phủ định sao?

Trương Thịnh cố ngăn cơn tức giận, trầm giọng nói:

- Trước đây, trường của các người thuộc về thị trấn thì có tài chính của thị trấn chi. Sau này, các người thành trường trực thuộc khu thì sẽ nhét vào trù tính chung của khu. Tài chính đầu nhập vào sẽ không có vấn đề.

- Tôi có thể đại diện cho phòng Giáo dục quận hứa đầu nhập tài chính và đãi ngộ của trường liên trung Vân Thủy sẽ không kém hơn những trường trung học trực thuộc khu khác. Thậm chí còn tốt hơn.

Trương Oánh cười nhạt một tiếng, căn bản cũng không chấp nhận.

Giáo viên môn Vật lý Tiết Diệu trầm giọng nói:

- Xin hỏi Trưởng phòng Trương, đãi ngộ của giáo viên chúng tôi như thế nào? Trưởng phòng Trương có thể đảm bảo đãi ngộ tiền lương của chúng tôi sau này cũng sẽ không thay đổi?
- Cái đó không có khả năng. Giáo viên trung học trực thuộc khu tiền lương nhiều ít đều có chế độ, không thể cò kè mặc cả. Tiền lương của mọi người đều nằm trong dự trù chung của khu, bình đẳng với những giáo viên của trường trung học khác.

Hồ Nhất Tịch lạnh lùng nói.

Trương Oánh sắc mặt đỏ lên, lạnh lùng nói:

- Vậy thì kết thúc đi. Nếu sau khi khu quản lý, đãi ngộ của giáo viên phải giảm xuống, giáo viên như chúng tôi làm sao mà ủng hộ? Làm sao có thể tâm phục khẩu phục?
- Thật sự là làm không rõ ràng. Vì sao muốn đem trường học của chúng tôi về quận quản lý chứ? Đây đúng là chẳng hiểu ra làm sao?

Trương Thịnh khước miệng nhướn lên, nhú mày nhìn Trương Oánh nói:

- Nữ đồng chí này cô làm sao mà làm gương sáng cho những người khác được? Trong mắt chỉ biết có tiền thôi.

Trương Oánh cười một tiếng:

- Sao, Trưởng phòng Trương, giáo viên không nuôi sống gia đình sao? Tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là không được. Cái gì là trong mắt chỉ biết có tiền? Chúng tôi chỉ là tranh thủ quyền lợi hợp pháp của mình mà thôi.

Trương Oánh hôm nay cũng bằng bất cứ giá nào, miệng lưỡi hết sức bén nhọn châm biếm Trương Thịnh. Trương Thịnh công tác trong ngành giáo dục quận đã hai mươi năm. Từ hiệu trưởng trường tiểu học lên làm Trưởng phòng Giáo dục quận, đây là lần đầu tiên bị một giáo viên bình thường giáp mặt công khai đùa giỡn.

Trương Thịnh đang định phát tác, vẫn thản nhiên ngồi một chỗ thờ ơ lạnh nhạt Bành Viễn Chinh đột nhiên thanh âm đề cao, quát to:

- Được rồi, Trương Thịnh, các người đây là nói chuyện hay là cãi nhau?
- Bí thư Bành...

Trương Thịnh đang muốn phát tác, đột nhiên bị Bành Viễn Chinh hét lớn một tiếng, giống như bị tạt một gáo nước lạnh.

Sắc mặt của ông xanh đỏ không ngừng, quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh, miễn cưỡng cười nói:

- Bí thư Bành, trường trung học cơ sở Vân Thủy được đổi thành trường trung học phổ thông Vân Thủy. Đây đã được UBND quận phê duyệt, xếp vào phương án kế hoạch chỉnh thể toàn bộ hệ thống giáo dục khu.

Ông ta đang định nói tiếp thì Bành Viễn Chinh đã thản nhiên phát tay, cắt ngang:

- Phương án cũng có thể sửa đổi và điều chỉnh. Đây chẳng có gì cả. Trường liên trung Vân Thủy tình huống khá đặc biệt. Tiền lương và đãi ngộ cho giáo viên ở đây khá cao. Đây chính là kết quả của bộ máy khóa trước đối với sự nghiệp phát triển sự nghiệp giáo dục. Đồng thời cũng là sự đóng góp của các xí nghiệp trong thị trấn và các giới trong xã hội. Thị trấn sơ sót vấn đề này, phòng Giáo dục của các người cũng suy xét không chu toàn. Nhưng khi vấn đề này được đặt lên trên bàn, thì phải coi trọng và thật sự giải quyết.

374. Chương 380: Có Nhiều Điều Để Nói

Bành Viễn Chinh lại nói tiếp:

- Thật ra bình tĩnh nghĩ kỹ thì yêu cầu của các giáo viên cũng không cao. Giáo viên cũng là người, cũng cần nuôi gia đình chứ. Thu nhập không cao, sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của gia đình, làm sao có thể an tâm dạy học?

Việc dạy học rất vất vả, nhất là các giáo viên trung học ở thị trấn. Chúng ta phải thật thông cảm với sự khó xử của họ, phải nhìn thấy được khó khăn thực tế của họ!

Đương nhiên, việc các giáo viên bãi khóa tập thể, là rất cực đoan, nhất định phải nghiêm khắc phê bình! Nhưng vấn đề họ phản ánh là sự thật, chúng ta phải coi trọng và giải quyết!

Tôi đề nghị Đảng ủy chính quyền thị trấn và Phòng Giáo dục phải nghiên cứu, thảo luận, xem rốt cuộc có cần phải giao trường trung học Vân Thủy cho quận quản lý? Nếu không tất yếu, vậy hãy giữ nguyên hiện trạng.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, mắt Trương Oánh và ba giáo viên kia đỏ lên, cảm động nhìn Bành Viễn Chinh, dường như suýt rơi lệ.

Thời kỳ này, cuộc sống giáo viên rất nghèo, nhiều năm toàn hô khẩu hiệu “tôn sư trọng đạo”, nhưng đãi ngộ cho giáo viên rất thấp, bởi vậy cuối những năm 80 tới giữa những năm 90, không biết bao nhiêu giáo viên chuyển sang kinh doanh buôn bán hoặc đến xí nghiệp và đơn vị hành chính sự nghiệp công tác.

Mãi đến cuối những năm 90, tình trạng này mới dần dần thay đổi. Từ năm 2000 về sau, thu nhập của phần lớn giáo viên trong biên chế đã không thua kém công chức.

...

Về mặt Trương Thịnh Nhiên và Hồ Nhất Tịch lập tức sa sầm. Họ không ngờ Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ Quận ủy, lại “không để ý đại cục”, công khai đứng về phía giáo viên bãi khóa, đây không phải là lập trường có vấn đề sao? (sic!)

Trương Thịnh Nhiên cho rằng, những giáo viên này làm ầm ĩ như vậy, chỉ cần quận cương quyết “đề xuống”, hùng hùng hổ hổ hù dọa một trận, là lập tức dẹp yên được ngay. Bãi khóa hả? Muốn dạy thì ngoan ngoãn ở lại dạy, muốn “mất dạy” thì cút xéo! (sic!) Biên chế cho giáo viên ở quận không nhiều, biết bao nhiêu giáo viên đang kiễng chân nghển cổ mong ngóng được vào biên chế chính thức kia kia! Cũng không biết có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp đại học sư phạm đang chờ phân công công tác kia kia!

Nói thật, hôm nay nếu không có Bành Viễn Chinh, những lời này Trương Thịnh Nhiên không sợ gì mà không nói.

Nói tóm lại, Ủy ban nhân dân quận và ngành giáo dục quận đưa ra quyết sách và quy hoạch giáo dục quan trọng, nếu hễ vài ba giáo viên làm ầm ĩ là nhượng bộ, thì còn gì quyền uy và quyền lực của quận và ngành giáo dục nữa? Sau này làm sao Phòng giáo dục quận còn quản lý được các trường?

- Bí thư Bành, đây là quyết sách của Ủy ban nhân dân quận, sao có thể gạt ngang như vậy được?

Trương Thịnh Nhiên do dự một chút, vẫn đưa ra ý kiến của mình.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh trầm xuống:

- Tôi không gạt ngang, tôi chỉ nói tiếp tục điều tra nghiên cứu, thảo luận thêm một chút. Nói ngắn gọn, bảo đảm trường học phát triển vững vàng và yên ổn mới là quan trọng nhất, còn quận quản lý hay thị trấn quản lý, đều không phải vấn đề mấu chốt.

Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi. Ba người đi về đi, nói lại với các giáo viên, hãy an tâm dạy học. Vấn đề đổi tên trường và thay đổi cấp quản lý, còn cần thị trấn và ngành giáo dục quận nghiên cứu thảo luận, xin mọi người yên tâm, nhất định sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Trương Thịnh Nhiên, phất tay ra hiệu ba người Trương Oánh ra về.

Khóe miệng Trương Thịnh Nhiên gằn gặt nhưng không dám nói gì nữa.

Y thăm căn phòng, thăm nghĩ chỉ có thể đợi Chủ tịch quận Tô về, rồi hãy nói. Y là một Trưởng phòng giáo dục quận, dù thế nào cũng không thể gánh nổi áp lực của Bành Viễn Chinh, một Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư cơ quan Công ủy.

- Tuyết Yến, cô ở lại, đại diện cho thị trấn nói chuyện với Trưởng phòng Trương. Đây không phải là chuyện nhỏ, nếu phát hiện quyết sách có chỗ nào không chu toàn, thì phải điều chỉnh đúng lúc.

Bành Viễn Chinh nói xong, lạnh nhạt liếc nhìn Trương Thịnh Nhiên một cái, rồi đứng dậy ra khỏi phòng họp.

Dù trong lòng Trương Thịnh Nhiên bất mãn, nhưng y vẫn một mực cung kính tiễn Bành Viễn Chinh ra cửa, đợi Bành Viễn Chinh lên xe đi khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Lý Tuyết Yến cười khổ:

- Chủ tịch thị trấn Lý, đây không phải Bí thư Bành cổ vũ chuyện không chính đáng sao? Hở một chút lại bãi khóa uy hiếp lãnh đạo, đây là tác phong gì?

Lý Tuyết Yến mỉm cười, trả lời:

- Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, cũng may không gây hậu quả nghiêm trọng, trật tự trong trường đã được khôi phục.

Trương Thịnh Nhiên bực bội giậm chân, không nói gì nữa, xoay người đi vào phòng họp.

Lý Tuyết Yến nhìn theo bóng dáng mập mạp của Trương Thịnh Nhiên, khóe miệng hiện lên một nét cười là lạ. Rất nhiều cán bộ thị trấn, kể cả cô, đều bất mãn với việc giao trường trung học Vân Thủy cho quận quản lý, bây giờ chuyện xảy ra như vậy, có khi lại tốt!

...

Điền Minh biết Bành Viễn Chinh muốn lên quận báo cáo công tác với Tần Phượng, vội lái xe khá nhanh, chẳng mấy chốc đã sắp ra đường lớn ở nội thành.

Bành Viễn Chinh ngồi sau xe, im lặng không nói.

Xe vào nội thành, đột nhiên Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Điền Minh, hôm nay tập thể giáo viên bãi khóa, tôi thấy có nhiều điều để nói đấy.

Điền Minh cười, không dám nói lung tung.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, lại cười hỏi:

- Điền Minh, hôm nay người cầm đầu là Trương Oánh, miệng lưỡi rất lợi hại đấy, tôi nghe nói cô ta là vợ của Hoàng Đào bên Trạm thủy lợi?

Điền Minh khẽ cười:

- Lãnh đạo, đúng là bà xã của Hoàng Đào, tuy nhiên y quá hiền lành, hẳn là vợ y tự ý làm một mình.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Tiểu tử này, tôi đâu nhỏ nhen đến mức đổ lỗi cho Hoàng Đào!

Lúc đầu, Bành Viễn Chinh cho rằng quận hay thị trấn Vân Thủy quản lý trường trung học đều được, điều mấu chốt là quản lý sao cho trường hoạt động tốt. Nhưng bây giờ, hẳn đã nhận ra, quận quản lý chưa thấy có gì tốt, nhưng khiếm khuyết thì quá rõ ràng, cho nên hẳn thay đổi ý kiến.

- Tiền lương giáo viên của thị trấn cao hơn so với nội thành, trường trung học của thị trấn cũng khang trang đẹp đẽ hơn, đó là điểm đặc sắc của thị trấn Vân Thủy chúng ta. Cũng do tôi sơ suất điểm này, nếu suy xét sớm, nhất định tôi đã can thiệp với quận rồi.

- Lãnh đạo, tôi nói thật, sở dĩ tỉ lệ lên lớp của trung học Vân Thủy cao thuộc loại đứng đầu quận, có liên quan tới thu nhập của giáo viên và điều kiện dạy học tốt đấy. Nhưng nếu để quận quản lý và trả lương theo mặt bằng chung, không tới một năm, chất lượng giảng dạy và tỉ lệ học sinh lên lớp sẽ xuống dốc không phanh.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, lại phát phát tay:

- Điền Minh, cậu đưa tôi về nhà, không cần lên quận nữa!

Điền Minh ngẩn ra, cũng không dám hỏi nhiều, lái xe vượt qua bùng binh, chạy thẳng đến khu ký túc xá nhà máy cơ khí Tân An.

Bành Viễn Chinh về đến nhà, ăn một chút, đi tắm rồi nằm ngủ. Khi hắn thức dậy, đã là 8 giờ sáng ngày hôm sau.

Hắn rời giường rửa mặt, chuẩn bị đi ra ngoài ăn sáng rồi đi làm. Nhưng còn chưa kịp đi, chuông điện thoại bàn đã reo lên. Bành Viễn Chinh đoán, tám phần là Thẩm Ngọc Lan gọi điện tới, không muốn nhận cuộc gọi.

Nhưng bên kia rất kiên nhẫn, làm như biết hắn đang ở bên cạnh điện thoại, chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng.

Bành Viễn Chinh hơi bực mình, nhắc điện thoại lên, trầm giọng nói:

- Ai vậy?

- Bí thư Bành, tôi là Thẩm Ngọc Lan.

Giọng Thẩm Ngọc Lan hơi gấp gáp.

- Ồ, Chủ nhiệm Thẩm, tìm tôi có việc gì vậy?

- Bí thư Bành, lãnh đạo đang ở đâu vậy, có tiện nói chuyện không?

- Ồ, tôi ở nhà, vừa mới rời giường, có việc gì cô cứ nói.

Nghe giọng điệu ơ hờ của Bành Viễn Chinh, Thẩm Ngọc Lan cười khỏ, thầm nghĩ: Chuyện tập thể giáo viên trường trung học Vân Thủy bãi khóa, phản đối quyết định giao trường cho quận quản lý, làm cả quận đang xôn xao, Bí thư Tần đang ngồi ở phòng làm việc chờ hắn tới báo cáo công tác, nhưng hắn lại về nhà ngủ ngon!

- Bí thư Bành, Bí thư Tần và Chủ tịch quận Tô bảo anh lên Quận ủy một chuyện.

Thẩm Ngọc Lan hạ giọng:

- Tối qua, sau khi trở về, Chủ tịch quận Tô tìm tới Bí thư Tần vào ban đêm, nói chuyện hơn một giờ với Bí thư Tần.

- À. Cô nói với Bí thư Tần và Chủ tịch quận Tô, tôi lập tức tới ngay.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, khoe miệng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, bịch một tiếng, gác điện thoại.

Vì cái chuyện nhỏ nhặt này mà chống lại Tô Vũ Hoàn, là điều hắn không muốn chút nào.

Nhưng đối với Tô Vũ Hoàn, đây không phải là chuyện nhỏ. Nếu quyết sách của quận đối với một trường trung học thị trấn mà còn không thực hiện được, thì quyền uy của Ủy ban nhân dân quận ở chỗ nào?

Tối hôm qua trở lại quận, nhận được báo cáo của Trương Thịnh Nhiên, Tô Vũ Hoàn giận tím mặt vì Bành Viễn Chinh dám đứng về phía các giáo viên, ngay trước mặt Trương Thịnh Nhiên, y đập bàn một cái.

Bành Viễn Chinh đón xe đi Quận ủy. Lúc đi trên hành lang, hắn chợt nghe giọng nói mạnh mẽ của Tô Vũ Hoàn từ phòng làm việc của Tần Phượng vọng ra:

- Bí thư Tần, thái độ của Bành Viễn Chinh như vậy là sao? Hắn là Ủy viên thường vụ Quận ủy, sao có thể tùy tiện tỏ thái độ chống đối với Ủy ban nhân dân quận?

Vấn đề quận quản lý trường trung học ở Vân Thủy, đã được xác định trong cuộc họp của Ủy ban nhân dân quận, cũng đã đưa vào kế hoạch cả năm của ngành giáo dục, sao có thể nói trái lại?

Giọng Tần Phượng vẫn thông thả, nhẹ nhàng:

- Chủ tịch quận Tô, có nghiêm trọng như vậy không? Trường hợp của trường này hơi đặc biệt, ban đầu đã suy xét đầy đủ, chu đáo chưa?

375. Chương 381: Khắc Tinh

- Bí thư Tần, sao lại có thể gọi là suy xét không chu đáo? Một trường trung học thị trấn thì có tình huống gì đặc biệt? Đưa về quận quản lý, có lợi cho việc phân phối tổng thể tài nguyên giáo dục, việc này đã được thảo luận kỹ càng và là quyết sách của tập thể Ủy ban nhân dân quận!

Việc giáo viên trường này nhận tiền trợ cấp, là không hợp pháp, thuộc loại thu nhập trái với quy định. Loại hành vi này, ngành chủ quản nhất định phải nghiêm khắc ngăn chặn! Sao có thể lấy lý do này để chống lại quy hoạch giáo dục tổng thể của quận, thật hoang đường!

Trương Thịnh Nhiên! Chuyện đổi tên và đưa trường này về quận quản lý, tạm thời để đó, trước tiên điều tra xem tiền trợ cấp và tiền thưởng cho giáo viên là từ đâu tới! Xem có tình trạng loạn thu phí và loạn phân bổ tài chính hay không! Kiên quyết dừng ngay việc chi trợ cấp và tiền thưởng vi phạm quy định cho giáo viên! Lập tức phái một tổ công tác đi xuống! Phải điều tra, nhất định điều tra tới cùng!

Giọng Tô Vũ Hoàn tuy không lớn nhưng lạnh lạnh và rất lạnh lùng. Theo như câu nói của y, dường như Trưởng phòng giáo dục quận Trương Thịnh Nhiên đang ở trong phòng làm việc của Tần Phượng.

Quả nhiên, Bành Viễn Chinh đi chậm lại, nghe Trương Thịnh Nhiên trả lời một cách kính cẩn:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, ý kiến của Phòng chúng tôi là phải điều tra nghiêm túc, nhưng...

- Nhưng cái gì?

Tô Vũ Hoàn bực bội phát tay:

- Có gì cứ nói, đừng có dông dài!

Trước mặt mọi người, y luôn ra vẻ điềm tĩnh, ôn hòa, lúc này “thô bạo” như vậy, đủ thấy tâm trạng y đang rất bất ổn, quên cả nguy trang.

Tô Vũ Hoàn đến quận Tân An nhậm chức, là thỏa thuê mãn nguyện mà đến, lòng tràn trề hy vọng mà đến, định bụng bám chặt cương vị cán bộ cấp huyện ở quận hai ba năm, lấy thành tích nổi bật để vượt qua cánh cửa Phó giám đốc sở, để được điều về lại Thủ đô.

Nhưng không ngờ sau khi đến đây, mọi chuyện đều không vừa ý y. Ở mỗi dự án, công trình mà y có ý đồ tạo thành tích, đều gặp phải trở ngại này nọ, mà hầu như lần nào cũng đều dính dáng tới Bành Viễn Chinh.

Y muốn nhân cơ hội Dệt Phong Thái đưa ra thị trường, “kiếm” chút thành tích, nhưng không được kết quả gì. Y cảm thấy, chuyện này có liên quan rất nhiều đến sự “chống đối” và “quấy rối” của Bành Viễn Chinh.

Lần này cũng vậy, y muốn đưa tất cả các trường trung học ở xã, thị trấn về cho quận quản lý, với khẩu hiệu “Tăng cường hiệu quả đầu tư cho giáo dục một cách rõ ràng”. Nhưng trong khi việc đưa các trường ở xã, thị trấn khác về quận quản lý đều tiến hành thuận lợi, chỉ riêng trường trung học thị trấn Vân Thủy là bị trở ngại.

Một chiến lược hành động chấn chỉnh và hợp nhất tài nguyên giáo dục vốn rất hoàn hảo và tốt đẹp, rốt cuộc lại gặp trở ngại vì Bành Viễn Chinh nhúng tay vào. Hẳn chuyện đối nghịch với mình sao? Hẳn là khắc tinh của đời mình sao?

Nghĩ đến đây, Tô Vũ Hoàn hết sức tức giận.

Trương Thịnh Nhiên hơi do dự một chút, liếc nhìn sắc mặt của Tần Phượng, nhỏ giọng kính cẩn nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, thị trấn Vân Thủy rõ ràng là bất hợp tác. Có lãnh đạo thị trấn làm chỗ dựa, giáo viên trường đó rất mạnh mẽ, nói trường của họ là do thị trấn quản lý, Phòng giáo dục quận không có quyền quản lý họ.

Tần Phượng nhướng mày, cảm thấy Trương Thịnh Nhiên quá lớn mật, cũng rất can đảm.

Rõ ràng câu nói của Trương Thịnh Nhiên là nhằm vào Bành Viễn Chinh. Mà Bành Viễn Chinh là ai? Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư cơ quan Công ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, là một trong các lãnh đạo chủ yếu của quận, y chỉ là một cán bộ cấp phòng nho nhỏ, lại ra mặt phê phán sau lưng lãnh đạo cấp trên, đây là điều vô cùng cấm kị!

Tô Vũ Hoàn cười lạnh:

- Nếu thị trấn Vân Thủy tiếp tục bất hợp tác, cậu trực tiếp tới tìm tôi, hoặc tìm Bí thư Tần! Một thị trấn cấp dưới, lại dám bất chấp tất cả, công khai đối nghịch với quận. Quyết sách của quận, xuống tới thị trấn Vân Thủy, không ngờ lại thành con số không, quả là buồn cười! Bí thư Tần, loại chuyện không chính đáng này, nhất định phải kiên quyết ngăn chặn!

Tần Phượng vừa định phản bác lại, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng từ cửa vọng vào:

- Trương Thịnh Nhiên, anh nói tôi nghe, cán bộ nào của thị trấn Vân Thủy bất hợp tác với Phòng giáo dục quận? Nói đi!

Vừa nói, Bành Viễn Chinh vừa tràn đầy khí thế đi tới, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị. Hắn trừng mắt nhìn Trương Thịnh Nhiên, hai tay chấp sau lưng, lớn tiếng nói:

- Nói đi!

Trương Thịnh Nhiên hoảng sợ, tinh thần bị khí thế mạnh mẽ của Bành Viễn Chinh áp đảo, theo phản xạ đứng dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngập ngừng cười nịnh:

- Bí thư Bành, tôi...ý tôi không phải như vậy...

- Vậy ý anh là gì?

Bành Viễn Chinh lại tiến lên một bước.

Trương Thịnh Nhiên luống cuống lui về phía sau nửa bước, hoảng hốt nói:

- Bí thư Bành...

Bộ dạng của Trương Thịnh Nhiên khiến Tô Vũ Hoàn vừa tức giận, vừa thất vọng. Y khinh miệt liếc nhìn Trương Thịnh Nhiên một cái, lạnh lùng xen vào:

- Bí thư Bành, quan uy thật lớn. Tôi hỏi cậu, trường trung học Vân Thủy chống lại quyết sách của Ủy ban nhân dân quận, chống lại Phòng giáo dục quận, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đây là sự cố giáo dục rất tồi tệ, rất nghiêm trọng! Đồng chí Viễn Chinh, cậu là Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy, không thể trốn tránh trách nhiệm đối với chuyện này!

Tô Vũ Hoàn vỗ lên sô pha bên cạnh bàn, phát ra tiếng “bịch” trầm đục.

- Chuyện tôi phải chịu trách nhiệm, tôi tuyệt đối không thoái thác.

Bành Viễn Chinh xoay người đối diện Tô Vũ Hoàn, lãnh đạm nói:

- Chủ tịch quận Tô nói, quyết sách của quận xuống tới thị trấn Vân Thủy liền trở thành con số không, là rất tùy tiện!

Tình huống của trường trung học Vân Thủy khá đặc biệt, quận muốn cưỡng ép đưa về quận quản lý, đại đa số người dân thị trấn mạnh mẽ phản đối, nhưng tôi suy xét phải giữ gìn uy tín của quận, cho nên mới bảo lưu ý kiến, yêu cầu các đồng chí ở thị trấn phối hợp với Phòng giáo dục quận quán triệt thực hiện.

Hôm qua, sau khi xảy ra bãi khóa, tôi mới biết tin. Mà trên thực tế, lúc ấy Trương Thịnh Nhiên và người của Phòng giáo dục quận đã ở hiện trường, chuyện này xảy ra đột ngột, nhưng có nguyên nhân của nó. Nói rằng chống lại quyết sách của quận, chống lại ngành chủ quản giáo dục... thật sự là chụp một cái mũ quá lớn! Năm mươi bốn giáo viên tụ tập lại muốn gặp lãnh đạo quận phản ánh một chút nhu cầu hợp lý của bản thân, có cần phải cường điệu như vậy không?

Dù là quyết sách của quận, hay chức năng quản lý của Phòng giáo dục cũng vậy, nếu khiến cho toàn thể giáo viên và rất nhiều phụ huynh học sinh phản đối, chỉ có thể thuyết minh, bản thân quyết sách có vấn đề.

Trên nguyên tắc giải phóng tư tưởng, và thực sự cầu thị, chẳng lẽ không cần ngồi xuống điều tra nghiên cứu thêm cho thấu đáo?

Đây gọi là thị trấn bất hợp tác? Trương Thịnh Nhiên, theo ý kiến của anh, nên làm như thế nào? Điều động lực lượng cảnh sát, cưỡng ép xua đuổi, bắt người? Bắt người rồi sau đó làm thế nào giải quyết cho êm xuôi? Thật là tức cười!

Bành Viễn Chinh cười lạnh ngồi xuống, “tách” một tiếng, bật bật lửa mỗi một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu!

Ánh mắt hần lạnh lùng nghiêm nghị khiếp người, Trương Thịnh Nhiên hoảng sợ hơi cúi đầu xuống, biết mình đã hoàn toàn chọc giận vị Ủy viên thường vụ Quận ủy trẻ tuổi này rồi. Nếu có thể lựa chọn, y đã không tới phòng làm việc của Tần Phượng vào lúc này. Nhưng Tô Vũ Hoàn ra lệnh, làm sao y dám phản kháng?

Trương Thịnh Nhiên biết rõ hôm nay Tô Vũ Hoàn gọi mình tới đây là để làm “cò súng” cho y, nhưng không có cách nào.

Trong mắt Tô Vũ Hoàn hiện lên một tia hung ác, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cũng không cần phải điều động cảnh sát bắt người, nhưng đối với hành vi cố tình gây sự như thế này, phải áp dụng biện pháp cưỡng chế!

Không phải sao? Hiện giờ tiền lương, tiền trợ cấp và tiền thưởng của họ đều không hợp pháp, đều là thu nhập vi phạm quy định. Nếu đã là thu nhập vi phạm quy định, vậy thì phải cương quyết ngăn cấm!

Tô Vũ Hoàn lạnh lùng phát tay:

- Đồng chí Viễn Chinh, hôm nay ngay trước mặt Bí thư Tần, đồng chí lập tức bảo thị trấn Vân Thủy phối hợp với Phòng giáo dục quận, nghiêm khắc xử lý hành vi bãi khóa của giáo viên trường trung học Vân Thủy, tiến hành chấn chỉnh việc trợ cấp và thưởng vi phạm quy định, đồng thời thực hiện việc đổi tên trường!

- Thu nhập vi phạm quy định?

Bành Viễn Chinh đột nhiên mỉm cười:

- Tôi đã nói từ trước, hình thức quản lý giáo dục ở thị trấn Vân Thủy có nguồn gốc sâu xa, từ trước tới nay, giáo viên trung học, tiểu học, nhà trẻ ở thị trấn Vân Thủy đều được hưởng trợ cấp của Hội trợ giúp học tập do các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy cung cấp.

Hội trợ giúp học tập của các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy, có hồ sơ lưu ở Phòng dân chính quận, cũng có văn bản phê duyệt của Ủy ban nhân dân quận thời ấy. Mà ban đầu, ngành giáo dục nội thành cũng từng cho phép Hội trợ giúp học tập cung cấp tiền trợ cấp cho giáo viên các trường trung, tiểu học ở thị trấn Vân Thủy. Hai ngày trước, tôi lật xem tư liệu, đọc được bài báo trên trang nhất của Nhật báo Tân An, đưa tin Lạc Thiên Niên, Phó bí thư Thành ủy Tân An vào thời đó, sau khi thị sát trường trung học thị trấn Vân Thủy, đã hết sức tán thành hình thức quản lý trường học này.

Như vậy sao có thể gọi là thu nhập vi phạm quy định? Thị trấn Vân Thủy có được truyền thống giáo dục tốt đẹp như vậy, một trong những nguyên nhân là nhờ vào những thu nhập đó!

Bành Viễn Chinh hơi nhếch môi, hơi hợt nói:

- Chủ tịch quận Tô, những chuyện đó đều có thể điều tra rõ ràng. Xã hội quynh góp, giảm bớt gánh nặng cho ngành tài chính, lại giúp giáo viên giải quyết được khó khăn trong cuộc sống, có sao không làm?

Tô Vũ Hoàn tuyệt đối không ngờ, Bành Viễn Chinh lại có “con bài tẩy” quan trọng như vậy. Nhìn gương mặt thản nhiên, bình tĩnh đến mức gần như ác nghiệt của Bành Viễn Chinh, y biết mình lại vừa bại trận.

Tần Phượng hơi mím môi, khóe miệng không kìm nổi hiện lên một nụ cười cổ quái. Cô vẫn im lặng, bàng quan nhìn hai người đối chọi gay gắt, bởi vì cô nắm chắc, đấu trực tiếp thế này, Tô Vũ Hoàn không phải là đối thủ của Bành Viễn Chinh.

Tâm tư Bành Viễn Chinh thâm trầm, kín kẽ vượt xa sự tưởng tượng của người khác. Thủ đoạn quyết đoán và cá tính kiên trì của hắn, thật ra đều dựa trên cơ sở suy nghĩ kín kẽ kia. Hắn làm việc gì cũng cố gắng đạt tới sự “hoàn mỹ”, không dễ dàng vạch áo cho người xem lưng, muốn nắm bím tóc của Bành Viễn Chinh, quả thật quá khó khăn.

Tô Vũ Hoàn điều chỉnh tâm trạng hỗn độn, kìm chế cảm xúc tiêu cực, cố gắng hết sức duy trì vẻ bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Ngay cả có nguyên nhân lịch sử sâu xa, nhưng rốt cuộc cũng là vì lợi ích của một thiểu số mà bỏ qua lợi ích đại cục của toàn quận? Đồng chí Viễn Chinh, tôi thấy lập trường của đồng chí có vấn đề. Bây giờ đồng chí là Ủy viên thường vụ Quận ủy, tầm nhìn không chỉ giới hạn ở thị trấn Vân Thủy, mà phải suy xét vấn đề ở góc độ toàn quận!

376. Chương 382: Tôi Không Hòa Theo Ham Muốn Cá Nhân Của Anh Đầu

Thấy Tô Vũ Hoàn vẫn không chịu dừng tay, vẫn còn ý đồ làm lớn hơn nữa, Bành Viễn Chinh nhiều ít có chút không kiên nhẫn được.

Hắn xem ra, đây căn bản cũng không phải chuyện lớn gì. Ngay cả là quyết sách của quận, nếu như xuất hiện một vấn đề nào đó thì điều chỉnh một chút là được. Cần gì mà phải làm lớn lên.

Nếu trường liên trung Vân Thủy không thích hợp do khu quản lý thì cứ duy trì hiện trạng bây giờ. Cưỡng ép về khu sẽ làm cho sự việc lớn hơn nữa. Mất nhiều hơn được.

Điều này chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn.

Cái gọi là chẳng ai hoàn mỹ cả. Nhân vô thập toàn. Ai cũng không phải là thánh nhân. Làm người làm việc không có khả năng chu đáo. Khi bại lộ ra thì nên nhìn thẳng vào vấn đề. Khi phát hiện sai lầm, lại chẳng chịu quay đầu lại, vì cái gọi là mặt mũi cá nhân và quyền uy lãnh đạo, thành tích, ích lợi mà không để ý đến hậu quả, cưỡng ép dẫn tới sai lầm thì rốt cuộc sẽ phải gánh trách nhiệm.

Không cần nói đến Bành Viễn Chinh, cho dù là Tần Phượng cũng phải nổi nóng.

Cô vẫn duy trì trầm mặc cho dù giữa hai người vẫn nổ ra chiến tranh chính là để duy trì đoàn kết ổn định của bộ máy quận ủy.

Nhưng Tô Vũ Hoàn đúng là có chút không thức thời, không chịu tiếp thu bài học.

Thấy Bành Viễn Chinh có tư thế muốn phát tác, Tần Phượng âm thầm hướng hắn một ánh mắt, trầm giọng nói:

- Trương Thịnh, ông cứ đi trước. Tôi, Chủ tịch quận Tô và Bí thư Viễn Chinh sẽ có một cuộc họp nhỏ.
- Vâng, Bí thư Tần.

Kỳ thật thì Trương Thịnh đã sớm như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than rồi. Mâu thuẫn, ngăn cách, thậm chí đấu tranh giữa các lãnh đạo cũng không phải cán bộ cấp phòng sở như ông có thể chen vào. Biết càng nhiều thì đối với ông càng bất lợi. Một khi làm không tốt, ông sẽ trở thành chỗ trút giận hoặc là vật hy sinh.

Trương Thịnh như trút được gánh nặng, vội vàng rời khỏi, đứng trước cửa phòng của Tần Phượng một phen lau mồ hôi.

Thẩm Ngọc Lan đứng ở cửa phòng làm việc của mình, thấy Trương Thịnh thì nhẹ nhàng hỏi:

- Trưởng phòng Trương, ba vị lãnh đạo phải họp à?

Trương Thịnh bất đắc dĩ cười khổ:

- Ừ, Bí thư Tần bảo tôi tránh mặt một chút.

Tần Phượng đứng dậy, đóng cửa phòng làm việc của mình, sau đó bước nhanh trở lại. Cô ngồi ngay ngắn, nhìn sắc mặt tái xanh, hô hấp dồn dập của Tô Vũ Hoàn, tận lực bình thản nói:

- Chủ tịch quận Tô, tôi thấy chuyện này nên xử lý nhẹ đi. Nếu cứ cưỡng chế thi hành, khẳng định sẽ khiến cho các giáo viên khiếu oan, đối với quận ảnh hưởng không tốt.

- Kỳ thật thì trường do khu quản hay thị trấn quản thì cũng không sao. Chỉ là một ngôi trường thị trấn, còn có thể ảnh hưởng đến đại cục quy hoạch chỉnh thể giáo dục toàn bộ khu hay sao?

Tần Phượng mỉm cười. Cô đây là đang cấp cho Tô Vũ Hoàn một lối thoát. Nhưng cô càng như vậy thì càng khiến cho Tô Vũ Hoàn không chấp nhận được. Tô Vũ Hoàn là một cán bộ tâm cao khí ngạo, lại y mình đến từ thủ đô, trời sinh có cảm giác nào đó về sự ưu việt. Y như thế nào lại cam tâm bị bại trong tay Bành Viễn Chinh chứ.

- Bí thư Tần, đồng chí Viễn Chinh, tôi vẫn kiên trì lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích của tập thể. Trường liên trung thị trấn Vân Thủy có phải do khu quản hay không, nhìn qua thì sự tình không lớn, nhưng ảnh hưởng tiêu cực lại rất lớn. Nếu tà khí không phanh lại, về sau mệnh lệnh ở quận làm sao có thể đẩy mạnh?

Tô Vũ Hoàn cũng chậm rãi kiềm nén sự tức giận của mình, thản nhiên nói.

- Phòng giáo dục thị trấn và khu đã liên hợp thành lập một tổ công tác, tận lực làm tốt việc trấn an các giáo viên. Trước tiên thu hồi lại trường. Đối với tiền lương và trợ cấp của bọn họ, tài chính khu tạm thời có thể điều chỉnh thích hợp một chút.

Tô Vũ Hoàn xem ra, mình đã có sự nhường bước và thỏa hiệp.

Nhưng dường như Bành Viễn Chinh cũng không để cho mình bị dẫn mũi đi vòng vòng.

- Chủ tịch quận Tô, tôi xin giải thích một chút. Trường này đại đa số giáo viên đều ở thành phố. Chính là lúc trước đã thu hút được những giáo viên ưu tú. Bọn họ sở dĩ kiên trì ở lại thị trấn công tác, an tâm dạy học, cũng bởi vì đãi ngộ ở đây tương đối cao. Nếu sau khi khu quản lý, đãi ngộ không còn được cao như trước, thì hiện tượng xói mòn giáo viên là tất nhiên.

- Cứ như vậy, trật tự dạy học bình thường của trường sẽ bị quấy rầy, mà chất lượng dạy học cũng sẽ bị xuống dốc không phanh. Cuối cùng, thua thiệt cũng chỉ là học sinh trong thị trấn.

Bành Viễn Chinh tự kiềm chế cảm xúc bất mãn của mình, nhẹ nhàng nói. Tô Vũ Hoàn dù sao cũng là Chủ tịch quận, nếu như có thể hòa bình giải quyết thì đó là chuyện tốt. Không vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà trở mặt với Tô Vũ Hoàn. Mà hắn cũng không muốn lãng phí thời gian và tinh lực cho nó.

Tô Vũ Hoàn cười nhẹ một tiếng:

- Đồng chí Viễn Chinh, nhìn vấn đề phải nhìn lâu dài. Do khu quản lý, thì có tài chính của khu đầu nhập vào. Nói như thế nào thì cũng phải mạnh hơn thị trấn chứ? Trong phương án kế hoạch giáo dục năm nay, rõ ràng là phải đề xuất đầu nhập vào giáo dục thị trấn nhiều hơn, chúng ta có thể hoàn toàn đem trường trung học Vân Thủy làm thành một trường điểm.

Tô Vũ Hoàn cuối cùng cũng bại lộ ra dụng tâm đích thật của y.

Trường liên trung Vân Thủy có phương tiện dạy học rất tốt. Chất lượng dạy học cũng rất cao, là lá cờ đầu trong thành phố. Nếu đem trường liên trung Vân Thủy thay tên nhét vào khu thì tài chính của khu không cần đầu nhập nhiều lắm, chỉ cần đánh bóng tên tuổi thêm một chút, làm thành trường trung học do khu quản lý là được rồi.

Bành Viễn Chinh nhịn không được, thản nhiên nói:

- Không cần khu quản thì cũng có thể trở thành một trường điển hình. Thị trấn Vân Thủy quản lý và khu quản lý thì cũng chẳng khác gì nhau. Về phần nói tài chính của khu đầu nhập vào, xin cho tôi nói thẳng, dự toán cho giáo dục trong năm nay còn thấp hơn năm vừa rồi. Không biết Chủ tịch quận Tô như thế nào để tăng lớn đầu nhập đây?

- Nhất định sẽ có điều chỉnh. Dự toán trong năm nay tuy rằng có giảm bớt nhưng đây là chỉnh thể phân phối tài chính của khu.

Tô Vũ Hoàn không nhận ra trong lời nói của Bành Viễn Chinh có ý châm biếm, liền tiếp tục trầm giọng nói:

- Về vấn đề xói mòn giáo viên, đồng chí Viễn Chinh không cần lo lắng. Cậu cũng biết, hiện tại ở quận đang có bao nhiêu giáo viên đang chờ giải quyết biên chế? Hàng năm có bao nhiêu sinh viên trường đại học Sư phạm chờ đợi phân phối? Lực lượng giáo viên là không thiếu. Người nào không muốn làm nữa thì hãy từ chức đi.

Thật sự là không biết nói đạo lý mà. Bành Viễn Chinh trong lòng dần dần nổi cơn lửa giận, thanh âm trở nên nghiêm túc:

- Chủ tịch quận Tô, anh không thể nói vậy. Tôi không dám gạt bừa đâu. Nếu như dựa theo những lời anh nói thì tất cả những cán bộ ở Quận ủy và UBND quận khai trừ hết cho rồi. Quận ủy và UBND quận rồi cũng sẽ theo lẽ thường chuyển đổi thôi. Bởi vì ở quận không biết có bao nhiêu người muốn vào làm việc tại cơ quan. Cũng không biết có bao nhiêu người hiện tại đang có hy vọng đạt được biên chế chính thức.

- Nhưng chúng ta sao có thể làm như vậy?

Bành Viễn Chinh cười châm biếm, rồi quay đầu nhìn Tần Phượng thản nhiên nói:

- Bí thư Tần, tôi cảm thấy vấn đề này không cần phải tiếp tục giằng co nữa. Dù sao thái độ cá nhân tôi rất rõ ràng. Khư khư cố chấp, đến khi xảy ra sai lầm rồi hối hận.

Tô Vũ Hoàn vốn cơn tức giận đã bị đè ép xuống, ngực trướng tâm trạng bình thản, nhưng bởi vì câu nói “khư khư cố chấp” của Bành Viễn Chinh mà trong nháy mắt bị thổi bùng trở lại:

- Bành Viễn Chinh, cậu nói ai khư khư cố chấp? Tôi thấy cậu mới là khư khư cố chấp đó. Vô tổ chức, vô nguyên tắc, vô kỷ luật.

- Nguyên tắc tổ chức của anh chính là ham muốn cá nhân. Vì thỏa mãn thành tích cá nhân của anh mà anh hết sức giằng co, không để ý đến thực tế, không để ý đến ích lợi quần chúng. Chỉ biết nhìn trước mắt mà không nhìn lâu dài. Thật xin lỗi, tôi không thể tiếp tay cho ham muốn cá nhân của anh được.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, thanh âm chột cao lên:

- Tôi, Bành Viễn Chinh làm bất cứ chuyện gì cũng đều xuất phát từ công tâm. Ngửa mặt không thẹn với trời, cúi mặt không thẹn với đất. Quang minh chính đại, không sợ lời đồn. Anh nếu cứ khư khư cố chấp như vậy, vậy thì xin mời. Bí thư Tần, tôi có công việc phải làm. Xin phép đi trước.

Bành Viễn Chinh phẩy tay bỏ đi.

Tô Vũ Hoàn sắc mặt đột biến, cũng bỗng nhiên đứng dậy, cười lạnh, hướng Tần Phượng nói:

- Bí thư Tần, đây là thái độ gì? Vô lễ, lưu manh hay là du côn?

Tần Phượng cảm tức vỗ bàn một cái:

- Tô Vũ Hoàn, anh là Chủ tịch quận, nói năng và làm việc phải có chừng mực. Được rồi, anh cứ đi về trước, suy nghĩ lại một chút. Nếu không kết nối được, vậy thì thảo luận trong hội nghị thường vụ đi.

Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng Tần Phượng, sắc mặt âm trầm bước nhanh đi. Thẩm Ngọc Lan và Trương Thịnh thấy sắc mặt của hắn không tốt thì cũng không dám chào. Không bao lâu sau, Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn cũng từ văn phòng Tần Phượng bước ra, sắc mặt cũng rất khó coi.

Trương Thịnh và Thẩm Ngọc Lan ngơ ngác nhìn nhau, thật lâu không nói gì.

Bành Viễn Chinh rời khỏi cơ quan Quận ủy, ngồi xe thẳng về thị trấn. Vừa mới trở lại thị trấn có mấy phút thì phiên toái lại tìm đến tận cửa rồi.

- Bí thư Bành, vừa rồi Hậu Dẫn Sơ chạy đến báo cáo, nói tập thể giáo viên của trường đã đến thành phố khiếu oan. Bây giờ còn đang trên đường, có nên sai người ngăn họ lại hay không?

Phó chủ tịch thị trấn được phân công quản lý giáo dục Quý Kiến Quốc sau khi nghe nói thì cau mày:

- Tôi thấy Hậu Dẫn Sơ không được rồi. Nếu không thì miễn chức ông ta đi.

Bành Viễn Chinh có chút mệt mỏi cầm cây bút ký tên gõ gõ trên bàn. Hắn thật sự cảm thấy rất phiền não, rất buồn rầu. Hắn muốn làm những chuyện lớn, nhưng những chuyện nhỏ nhất ở đâu cứ ùn ùn kéo tới. Vô vị tiêu hao quá nhiều thời gian và tinh lực của hắn.

Hắn hơi nhắm hai mắt lại.

Quý Kiến Quốc trong lòng do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành....

- Thôi đi, lão Quý. Đừng ngăn cản bọn họ. Muốn khiếu oan thì cứ để cho bọn họ khiếu oan. Vừa lúc đem chuyện này cho thành phố biết, khiến thành phố ra mặt quản quận.

Bành Viễn Chinh trầm giọng khoát tay nói:

- Lão Quý, bảo Hậu Dẫn Sơ tự mình đi giải quyết phiền toái đi. Nếu như cả chuyện này ông ta cũng không giải quyết được thì chức Hiệu trưởng đừng làm nữa.

- Được rồi, anh đi đi, tôi mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút. Nhớ kỹ chuyện này, xem như anh chưa nói với tôi và tôi cũng chưa biết.

Quý Kiến Quốc ngẩn ra. Y không nghĩ tới Bành Viễn Chinh không ngờ lại có thái độ này. Các giáo viên trong thị trấn khiếu oan, chung quy ảnh hưởng không nhỏ đến thị trấn, sẽ khiến cho thành phố và quận bất mãn.

Nhưng Bành Viễn Chinh đã nói như vậy thì y chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Quý Kiến Quốc bước ra cửa, chưa đi được hai bước thì chợt nghe trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh truyền ra một tiếng bịch thì trong lòng đánh bộp một tiếng, bước chân nhanh hơn.

377. Chương 383: Hồ Giấy

Hơn mười giáo viên trường liên trung Vân Thủy đã đến cổng Thành ủy khiếu oan, rất nhanh liền kinh động đến Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Vấn đề này không lọt tới tai Đông Phương Nham, nhưng vừa lúc Đông Phương Nham có việc ra ngoài thì thấy người của Cục thông tin đối ngoại và văn phòng Thành ủy đang ở ngoài cổng, liền nhíu mày bước xuống xe.

Dù sao cũng là những giáo viên có trình độ văn hóa, nên khiếu oan cũng rất có trật tự. Bọn họ kiên nhẫn nói chuyện với người của cục Thông tin đối ngoại và văn phòng Thành ủy, không ầm ĩ, cũng không náo loạn. Mà nhìn thấy Bí thư Thành ủy tự mình hỏi đến, càng không bối rối kích động, để cho Trương Oánh, Tiết Diệu, Âu Dương Minh Đào ba người tiến lên, rất có trật tự biểu đạt ý muốn của bọn họ.

Nghe nói là giáo viên, Đông Phương Nham liền coi trọng vài phần. Bởi vì Đông Phương Nham trước khi tiến vào cơ quan chính trị thì cũng đi làm giáo viên vài năm. Cho nên đối với giáo viên rất có hảo cảm.

Ông ta kiên nhẫn lắng nghe Trương Oánh nói rõ sự việc. Lập tức ngay tại chỗ ra chỉ thị, lệnh cho người của Cục Thông tin đối ngoại và văn phòng Thành ủy phối hợp với người của khu Tân An để “xử lý một cách hợp tình hợp lý những yêu cầu của các giáo viên”.

Đông Phương Nham tự mình hỏi tới, người của cục Thông tin Đối ngoại không dám chậm trễ, lập tức thông báo cho khu Tân An.

Phó Chủ tịch thường trực khu Tân An Hồ Đức Vịnh cùng với người của UBND quận, phòng Thông tin Đối ngoại và phòng Giáo dục quận, trước tiên chạy tới hiện trường, đối mặt với Trương Oánh và những giáo viên khác.

Nhưng Hồ Đức Vịnh nói cả nửa ngày cũng không khiến cho các giáo viên khôn khéo, không dễ nhượng bộ kia nghe lọt lỗ tai. Bọn họ vẫn kiên trì một nguyên tắc: Yêu cầu UBND quận hủy bỏ việc trường Liên trung Vân Thủy sẽ do khu quản lý. Còn về phần thay đổi tên trường thì chẳng sao.

Nói ngắn một câu, nếu quận không đáp ứng thì bọn họ sẽ vẫn tiếp tục khiếu oan.

Hồ Đức Vịnh nhìn vào bản danh sách ký tên của giáo viên trường liên trung Vân Thủy, sắc mặt có chút âm trầm. Theo ông thì nên đáp ứng yêu cầu của các giáo viên. Chỉ là một trường của một thị trấn thôi mà. Không cần phải làm lớn chuyện.

Nhưng chuyện này Hồ Đức Vịnh không thể làm chủ được. Ông ở cục Thông tin Đối ngoại bấm điện thoại gọi cho Bành Viễn Chinh. Nhưng điện thoại lại không ai tiếp. Lại gọi đến phòng chính đảng thị trấn Vân Thủy, người ta nói Bành Viễn Chinh đến tỉnh để bàn bạc một hạng mục, vừa mới đi, phải ngày mốt mới về.

Hồ Đức Vịnh bắt buộc phải gọi điện cho Tô Vũ Hoàn. Nhưng lại khiến cho Hồ Đức Vịnh buồn bực chính là, mặc dù có chỉ thị của Bí thư Thành ủy, nhưng Tô Vũ Hoàn vẫn kiên trì bảo Hồ Đức Vịnh kiên nhẫn, thuyết phục những giáo viên khiếu oan, yêu cầu bọn họ ủng hộ và phục tùng công tác của quận.

Văn phòng Thành ủy cũng đồng thời gọi điện cho Tần Phương. Tần Phương chạy đến, thì Hồ Đức Vịnh đang cùng với Trưởng phòng Giáo dục quận Trương Thịnh dốc hết sức can thiệp, đàm phán với các giáo viên. Còn người của cục Thông tin đối ngoại thì ở một bên giám sát.

Song phương vẫn chậm chạp không đạt thành nhận thức chung. Giáo viên yêu cầu rất đơn giản, chỉ là đình chỉ lại việc trường liên trung Vân Thủy do khu quản. Còn Hồ Đức Vịnh thì lại phụng mệnh của Tô Vũ Hoàn cùng Trương Thịnh ra sức lừa dối những giáo viên trở về quận rồi nói sau.

Nếu không phải có người của cục Thông tin Đối ngoại và văn phòng Thành ủy ở một bên thì Hồ Đức Vịnh đã sử dụng biện pháp cưỡng chế mang người đi rồi.

Nhìn thấy Tần Phương, Hồ Đức Vịnh cười khổ nói:

- Bí thư Tần, sao cô lại tới vậy?

Tần Phương trầm mặc, cau mày nói:

- Đã kinh động đến Bí thư Đông Phương, tôi sao có thể không đến.

- Đàm phán như thế nào rồi? Bất kể như thế nào, chỉ cần điều kiện của bọn họ không quá đáng thì trước đáp ứng rồi nói sau.

Tần Phương phát tay nói.

Hồ Đức Vịnh do dự một chút, rồi nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô nói....

Hồ Đức Vịnh nhắc tới Tô Vũ Hoàn, Tần Phương liền nổi nóng. Cô sắc mặt âm trầm:

- Hiện tại là lúc nào rồi hả? Đầu tiên phải trấn an những giáo viên, đừng ở nơi này khiếu oan nữa, cấp cho lãnh đạo thành phố thêm phiền toái, cũng là bôi đen quận.

- Trương Thịnh, phòng Giáo dục quận lập tức báo cáo cho Quận ủy, đem ưu điểm và khuyết điểm của việc khu quản lý trường liên trung Vân Thủy viết lại tỉ mỉ cho tôi. Nhớ kỹ, không được khuếch đại, càng không được che lấp.

Tần Phương thanh âm lạnh lùng.

- Vâng, Bí thư Tần, tôi lập tức đi xử lý ngay.

Trương Thịnh không dám chậm trễ, lập tức đáp ứng ngay.

Khi nói chuyện, Lý Tuyết Yến cùng với Hiệu trưởng Hậu Dẫn Sơn của trường liên trung Vân Thủy. Tần Phương nhìn thấy Lý Tuyết Yến thì liền vẫy tay:

- Lý Tuyết Yến, Bí thư Viễn Chinh của các người đâu?

- Bí thư Tần, Bí thư Bành đi công tác ở tỉnh. Anh ấy đã có hẹn với viện Quy hoạch thiết kế tỉnh bàn bạc về việc xây dựng quảng trường công viên ở thị trấn. Xong rồi còn phải đàm phán một hạng mục, khả năng phải tới ngày mốt mới về.

Lý Tuyết Yến kính cẩn trả lời.

Tần Phượng khoe miệng nhếch lên. Cô lập tức đoán ra, Lý Tuyết Yến đang nói dối. Nhưng sự giả dối này chính là theo ý Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh cố ý trốn tránh không muốn ra mặt, buộc lãnh đạo quận dưới áp lực của lãnh đạo thành phố mà sớm hạ quyết đoán.

Cái gì mà đi tỉnh? Thật sự là vô nghĩa. Tần Phượng trong lòng âm thầm bất mãn. Cô biết việc giáo viên khiếu oan không phải là ý của Bành Viễn Chinh, nhưng trên cơ bản là hấn dung túng và ngầm đồng ý. Tần Phượng xem ra, lấy lực ảnh hưởng của Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy cùng quyền uy cá nhân, nếu hấn cố ý không chế việc này thì những vị giáo viên đó sẽ không đi khiếu oan.

Bành Viễn Chinh đương nhiên là nhằm vào Tô Vũ Hoàn. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ. Những giáo viên khiếu oan này đã liên lụy đến khu Tân An. Đầu tiên là Bí thư quận ủy cô, tiếp theo mới đến Chủ tịch quận Tô.

Lý Tuyết Yến thấy ánh mắt Tần Phượng lóe ra, biết là hỏng rồi. Vị Bí thư thông minh, tháo vát này không tin Bành Viễn Chinh không có ở thị trấn.

Tần Phượng nhướn mày, thản nhiên nói:

- Lý Tuyết Yến, tôi mặc kệ cô dùng biện pháp gì, phải lập tức liên hệ với Bành Viễn Chinh ngay. Nói cho hấn biết, chiều nay phải mời dự họp Hội nghị thường vụ khẩn cấp, bảo cậu ta trở về họp gấp.
- Đồng thời, nói với những giáo viên này cho rõ ràng. Chiều nay Quận ủy họp nghiên cứu đề xuất của bọn họ. Bảo bọn họ cứ về trước, chậm nhất tối nay sẽ cho bọn họ một kết quả. Nếu kết quả không hài lòng thì lúc đó khiếu oan cũng không muộn.

Tần Phượng lời nói có chút không kiên nhẫn. Hiển nhiên, những giáo viên đến thành phố khiếu oan đã khiến cô phản cảm rất nhiều.

Nói xong, Tần Phượng liền phẩy tay bỏ đi.

Lý Tuyết Yến cau mày, đến trước mặt đám người Trương Oánh, lớn tiếng nói:

- Các người có nghe thấy không? Bí thư Tần đã nói, chiều nay Quận ủy sẽ mở Hội nghị thường vụ khẩn cấp nghiên cứu vấn đề của các người. Bất kể thế nào, các người cũng nên trở về. Chậm nhất tối nay sẽ có kết quả cho các người.

Trương Oánh đứng dậy nhìn Lý Tuyết Yến, con người có chút lóe ra:

- Chủ tịch thị trấn Lý, chúng ta trở về thì được. Nhưng chúng ta nhất định phải nói cho lãnh đạo ba cấp thành phố, quận, thị trấn cho rõ ràng. Chúng tôi kiên quyết bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình. Nếu ở quận kiên quyết bắt trường học của chúng tôi phải về khu, thì chúng tôi nhất định sẽ đến thành phố khiếu oan.

Lý Tuyết Yến khoe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái.

Cô vừa muốn nói gì thì Hồ Đức Vịnh sắc mặt âm trầm bước lại, phất tay nói:

- Có vấn đề gì thì cứ hướng quận phản ánh. Chạy đến thành phố làm ầm ĩ làm gì? Các người như vậy thì có làm gương cho người khác được không? Không sợ ảnh hưởng đến học sinh không?

Trương Oánh tính cách và miệng lưỡi rất sắc bén. Bọn họ đi khiếu oan, vốn bằng bất cứ giá nào cũng phải đạt được mục đích. Nghe Hồ Đức Vịnh nói như vậy, liền không khỏi cười lạnh nói:

- Chủ tịch quận Hồ, ai nói chúng tôi không có phản ánh vấn đề với quận chứ? Chúng tôi đầu tuần đã báo cáo với Phòng Giáo dục quận. Nhưng phòng Giáo dục quận lại không rảnh để ý. Mà Trưởng phòng Trương cũng ở đây, Trưởng phòng Trương nói có phải như vậy hay không?

Trương Thịnh lúng túng đứng ở nơi đó. Ánh mắt có vài phần tức giận, không nói nên lời.

Hồ Đức Vịnh nhìn thật sâu vào Trương Oánh, xoay người bước đi. Mặc kệ cuối cùng tình hình giải quyết như thế nào? Kết quả ra sao thì Hồ Đức Vịnh cũng nhớ kỹ cái tên Trương Oánh của trường trung học Vân Thủy.

Lý Tuyết Yến ánh mắt nhìn theo bóng dáng của Hồ Đức Vịnh, rồi khấn trương hướng đám người Trương Oánh ra hiệu, bảo bọn họ khấn trương rời khỏi, tránh đem sự việc náo loạn thêm.

Tần Phượng lâm thời triệu tập Hội nghị thường vụ. Trong phòng hội nghị, tất cả các Ủy viên thường vụ, bao gồm Tần Phượng bên trong sắc mặt không đẹp chút nào. Đám người Lệnh Tường xem ra, một sự việc nhỏ như vậy lại tạo thành chuyện lớn, lại còn kinh động đến Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Quả thật là rất hoang đường.

Tô Vũ Hoàn nét mặt lạnh lùng, liếc mắt nhìn mọi người, rồi im lặng bước tới vị trí của mình, theo bản năng mà ngồi xuống đối diện với Bành Viễn Chinh, ánh mắt hơi có chút âm tàn.

Cái gọi là chân tướng phơi bày. Sau khi da mặt bị xé rách, y ngay cả nguy trang cũng lười, trực tiếp giương anh múa vuốt, lộ ra gương mặt hung tợn.

Nhưng trong mắt Bành Viễn Chinh, y chẳng khác nào một con hổ giấy, phô trương thanh thế.

Mà ngay cả Tô Vũ Hoàn cũng không ý thức được, từ khi y chủ động khiêu khích Bành Viễn Chinh, hai người đối chọi gay gắt thì đã bị Bành Viễn Chinh chặt chẽ nắm trong tay, không chế lại. Y vô hình trung rơi vào cái bẫy do Bành Viễn Chinh giăng ra. Nguyên nhân chính vì vậy, Tô Vũ Hoàn mỗi một lời nói, hành động, cử chỉ càng ngày càng tỏ ra kích động và ngây thơ.

Kỳ thật, lẽ ra Tô Vũ Hoàn cũng là người rất có thủ đoạn và tâm cơ. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, Bành Viễn Chinh không chỉ là người tái sinh, thủ đoạn và tâm cơ so với y thì sâu hơn, đồng thời Bành Viễn Chinh năng lượng còn vượt xa y.

Hai người ánh mắt đụng nhau, sấm sét có thể nhìn thấy.

Tần Phượng háng giọng;

- Được rồi, mọi người đã đến đông đủ. Chúng ta họp.

- Hôm nay, ngoại trừ tập hợp những công tác trọng điểm gần đây của quận thì chủ yếu là nghiên cứu xem trường liên trung Vân Thủy có nên do khu quản lý hay không. Tất cả mọi người đều biết, giáo viên trường liên trung Vân Thủy trước sau hai lần đã tụ tập. Một lần là bãi khóa, một lần là sáng hôm nay đã đến thành phố khiếu oan, khiến Bí thư Thành ủy Đông Phương phải coi trọng cao độ.

- Bí thư Thành ủy Đông Phương đã đặc biệt ra chỉ thị, yêu cầu chúng ta mau chóng giải quyết một cách hợp lý, hợp tình những vấn đề của giáo viên.

Tần Phượng liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Sau đây, mời đồng chí Viễn Chinh hướng Hội nghị thường vụ thông báo một chút.

378. Chương 384: Đánh Cuộc Trong Hội Nghị Thường Vụ

Bành Viễn Chinh mỉm cười, quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Lan đang ghi chép biên bản hội nghị nói:

- Phó chánh văn phòng Thẩm, phiền cô giúp tôi phát chút tài liệu.

Thẩm Ngọc Lan im lặng đứng dậy, mang những tài liệu mà Bành Viễn Chinh trước đó đã mang đến phát đến tay các Ủy viên thường vụ.

Thấy các Ủy viên thường vụ đã có được tài liệu trong tay, đang cúi đầu xem qua, Bành Viễn Chinh dừng lại một chút rồi cất cao giọng nói:

- Các vị lãnh đạo, tất cả mọi người đều xem qua tài liệu, tôi không muốn nói nhiều. Kỳ thật thì chuyện này cũng chẳng phức tạp, nguyên bản không nên nháo ra làm gì. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà đã đưa đến kết quả như thế này.

- Ở đây tôi chỉ nói có ba điểm thôi. Xin các Ủy viên thường vụ trọng điểm suy xét.

- Thứ nhất, trường liên trung Vân Thủy có bối cảnh rất đặc biệt. Tiền lương đãi ngộ của giáo viên tương đối cao. Cũng không có vi phạm quy định thu vào, càng không phải trường học loạn thu phí từ học sinh.

Điểm này nhất định phải nói cho rõ ràng. Trên thực tế, chẳng những không có loạn thu phí, mà gánh nặng ở quận cũng là nhẹ nhất.

- Thứ hai, trường liên trung Vân Thủy có nhất định do khu quản lý hay không? Khu quản thì tài chính có tăng lớn đầu nhập, đảm bảo hiện trạng hiện nay của trường, và chất lượng dạy học vẫn duy trì? Nếu tài chính của khu là trứng chọi đá thì có nên duy trì hiện trạng như thế này?

- Thứ ba, tuy rằng bãi khóa, khiếu oan là do giáo viên. Nhưng phản đối trường liên trung Vân Thủy do khu quản lý còn có một bộ phận cha mẹ học sinh. Đây là bản danh sách tên và chữ ký của cha mẹ học sinh mà sáng hôm nay thị trấn mới lấy được. Các đồng chí hãy xem qua đi.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền đem tờ giấy đầy chữ ký hướng về phía mọi người.

Xong, hần ung dung ngồi ngay ngắn tại chỗ, thản nhiên nói:

- Trên cơ bản chính là tình huống như thế này. Mời các đồng chí triển khai thảo luận.

Tất cả mọi người đều trầm mặc. Trong phòng hội nghị không khí rất nặng nề. Không ai chủ động mở miệng. Cuối cùng vẫn là Phó bí thư quận ủy Lệnh Tường có chút không kiên nhẫn phát tay, phá vỡ không khí nặng nề.

- Được rồi, tôi xin đi đầu nói vài lời. Kỳ thật đây cũng không phải là chuyện đại sự gì. Cũng không cần phải thảo luận. Tôi cho rằng, nếu khu quản trường liên trung Vân Thủy thì sẽ bị giáo viên và cha mẹ học sinh phản đối. Vậy thì nên duy trì hiện trạng như bây giờ.

- Tôi đồng ý duy trì hiện trạng như bây giờ. Mọi người giơ tay biểu quyết đi.

Lệnh Tường là người thứ nhất giơ tay lên.

Bí thư Đảng ủy công an Cổ Xuân Tường cũng giơ tay lên. Ngoài dự liệu của mọi người, theo sau Cổ Xuân Tường chính là Tô Vũ Hoàn. Tô Vũ Hoàn sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi giơ tay lên.

Tô Vũ Hoàn chủ động nhượng bộ, Tần Phượng và Bành Viễn Chinh có chút không ngờ, âm thầm trao đổi một ánh mắt, cũng lần lượt giơ tay.

Kỳ thật, đến hiện tại, Tô Vũ Hoàn không nhượng bộ cũng không được. Đến cuối cùng thì y vẫn là người cô đơn, sẽ khó chịu vô cùng. Chi bằng lui một bước, ung dung mưu tính tái khởi lại. Y là một người có thể lớn có thể nhỏ. Co giãn đều được. Trong nháy mắt đã đưa ra quyết định, sau đó lập tức sẽ có hành động tiếp theo.

Tần Phượng mỉm cười:

- Nếu như tất cả mọi người đồng ý, vậy thì quyết định như vậy đi. Thẩm Ngọc Lan, cô sau hội nghị này lập tức ra kỹ yếu, thông báo cho phòng Giáo dục quận, hủy bỏ kế hoạch tiếp nhận trường trung học Vân Thủy.

- Được rồi, sau đây, xin mọi người thảo luận đến công việc chủ yếu gần đây.

Tần Phượng như trút được gánh nặng, phát tay cười nói.

Các Ủy viên thường vụ quận ủy đều hướng hội nghị báo cáo những công tác trong thời gian gần đây. Kỳ thật chính là báo cáo với Bí thư quận ủy Tần Phượng. Đến lượt Bành Viễn Chinh thì hần chậm rãi mở bản ghi chép của mình ra, chiếu theo những gì mới viết vừa nãy, cất cao giọng nói:

- Tôi xin hướng Hội nghị thường vụ báo cáo tình huống gần đây.

Bành Viễn Chinh ý nghĩ rất rõ ràng. Hần phân biệt rất rõ nội dung báo cáo của mình. Đơn giản là báo cáo công tác của thị trấn Vân Thủy. Bởi vì hần ở quận cũng chưa có công tác nào triển khai nên chủ yếu là lấy công tác của thị trấn Vân Thủy là chính.

Khi Bành Viễn Chinh báo cáo việc chỉnh hợp xây dựng mới bảy trường tiểu học thu được gần bảy trăm ngàn tiền quyền góp của các xí nghiệp trong thị trấn, Phó chủ tịch thường trực Hồ Đức Vịnh nhẹ nhàng gõ bàn một chút:

- Bí thư Viễn Chinh, tôi xin cắt ngang một chút.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Hồ Đức Vịnh.

Hồ Đức Vịnh trầm giọng nói:

- Bí thư Viễn Chinh, xí nghiệp thị trấn quyền tiền nhiệt tình như vậy sao? Quyền góp gần bảy trăm ngàn? Đây không phải là con số nhỏ? Cậu xác định chứ?

- đương nhiên là xác định. Mà trên thực tế, gần đây vẫn có người quyền tiền. Chỉ có điều trong thị trấn đã suy xét đến tài chính đã đủ, không cần tiếp nhận nữa.

Bành Viễn Chinh lại cười nói.

- Bí thư Viễn Chinh, tôi xử lý sự việc chứ không xử lý con người. Căn cứ theo hiểu biết của tôi, các xí nghiệp trong thị trấn của các người còn chưa đến trăm xí nghiệp. Ngoại trừ những xí nghiệp dệt phải đóng cửa, kỳ thật cũng chẳng còn bao nhiêu. Chỉ bằng bọn họ tự nguyện mà có thể thu thập được số tiền lớn như vậy sao? Nói thật, tôi có chút hoài nghi.

- Trong đó có những xí nghiệp làm ăn lớn, như tập đoàn Huệ Phong đã ủng hộ gần trăm ngàn.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Xin các đồng chí yên tâm, chúng tôi lần này quyền tiền, tuyệt đối không có hành chính phân chia. Vì để tránh hiềm nghi, thị trấn thậm chí còn không phát hành văn bản. Chỉ dán một thông cáo, kêu gọi những xí nghiệp có điều kiện và năng lực quyền tiền tạo phúc cho nền giáo dục thị trấn.

- Hơn nữa, đối với việc sử dụng tiền bạc, chúng tôi công khai đảng hoàng. Tiền nào việc nấy. Còn có xí nghiệp, đại diện quần chúng và cha mẹ học sinh tạo thành ủy ban giám sát học tập. Tôi có thể cam đoan, bộ phận tài chính này sẽ được dùng hết để cải thiện hoặc xây dựng mới trường tiểu học. Thị trấn sẽ không giữ một phân tiền, phung phí một phân tiền nào.

- Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh bộ môn có liên quan ở quận đến kiểm toán, kiểm tra giám sát.

Bành Viễn Chinh mỉm cười. Hắn suy một ra ba, thuận thế đem những gì Hồ Đức Vịnh muốn nói phải ngậm trở lại, giải thích rõ ràng. Hồ Đức Vịnh ồ lên một tiếng, không tiếp tục nhiều lời nữa.

Tô Vũ Hoàn sắc mặt trầm tĩnh, im lặng không nói. Giờ phút này, y đã rất rõ, lấy tâm cơ và thủ đoạn của Bành Viễn Chinh, nếu hắn đã đẩy mạnh công tác, hơn nữa, trong hội nghị thường vụ lần trước có được quân lệnh thì nhất định sẽ làm tốt, sẽ không để cho người nào nắm được một chút tật xấu nào.

Trong vấn đề này giằng co với Bành Viễn Chinh chỉ tổ lãng phí thời gian.

Không thể không nói, Tô Vũ Hoàn hiện nay coi như thất bại một lần. Y cùng Bành Viễn Chinh đấu tranh, trên thực tế cũng là quá trình xâm nhập hiểu biết cá tính và phong cách của Bành Viễn Chinh.

Tuy nhiên, y chung quy vẫn không buông tha cơ hội làm khó dễ.

Sau khi Bành Viễn Chinh báo cáo xong, y đột nhiên gõ bàn, lạnh nhạt nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, dệt Phong Thái đưa ra thị trường, cậu lần trước chủ động xin đi giết giặt, không biết hiện tại tiến độ như thế nào?

Bành Viễn Chinh trong lòng chấn động, thầm nghĩ anh vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Còn muốn tiếp tục làm ăn gì với tôi sao?

Suy nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh ngoài miệng cũng lạnh nhạt nói:

- Tôi đang chạy, hai ngày nữa sẽ đến thủ đô một chuyến. Hắn là không có vấn đề gì lớn?

- Vấn đề không lớn?

Tô Vũ Hoàn trong lòng âm thầm cười lạnh.

- Đồng chí Viễn Chinh, rốt cuộc có nắm chắc hay không? Cậu không ngại tỏ thái độ chứ?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Năm chắc, phải đến bảy tám phần.

Tô Vũ Hoàn khoe miệng nhếch lên.

Y trở lại thủ đô làm việc, thuận tiện cũng tìm hiểu một chút tình huống cụ thể. Thông qua người quen ở cơ quan phê duyệt, quốc gia đối với các xí nghiệp dệt đưa ra thị trường quản lý rất nghiêm, khống chế rất chặt. Trong vòng nửa năm qua chưa hề phê duyệt cho bất cứ một xí nghiệp nào đưa ra thị trường. Mà Phó thủ tướng mới nhậm chức được phân công quản lý gần đây trong một hội nghị tọa đàm nào đó cũng đã trình bày quan điểm này. Đây gần như tương đương với việc dệt Phong Thái đưa ra thị trường thất bại.

Việc này là thật.

- Đồng chí Viễn Chinh thật nắm chắc như vậy. Tuy nhiên, căn cứ vào tin tức mà tôi biết được, quốc gia đối với việc xí nghiệp dệt đưa ra thị trường khống chế rất nghiêm khắc. Hơn nữa chính phủ nội các vừa mới công khai đề cập đến chuyện này. Cho nên, dệt Phong Thái đưa ra thị trường tạm thời mà nói là gần như không thể nào.

Tô Vũ Hoàn phát tay, cao giọng cười:

- Kỳ thật, làm không được cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Đây là do quốc gia điều tiết khống chế, ai cũng không quản được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Quốc gia gần đây sở dĩ nghiêm khắc khống chế xí nghiệp dệt đưa ra thị trường vì bây giờ hoàn cảnh thị trường không tốt, lo lắng xí nghiệp dệt thông qua thị trường mà sinh ra phiêu lưu tài chính thật lớn. Phàm là việc gì cũng không có tuyệt đối. Dưới tình huống ác liệt như thế này, dệt Phong Thái vẫn giữ vững lợi nhuận. Điều kiện đều phù hợp với yêu cầu đưa ra thị trường. Giai đoạn trước đã làm đại lượng công tác. Bởi vậy, lần này đưa ra thị trường không có vấn đề gì lớn.

Tô Vũ Hoàn nở nụ cười lạnh:

- Xem ra, đồng chí Viễn Chinh thật sự là không đụng tường không quay đầu lại. Được rồi, tôi thật ra cũng muốn xem cậu vận tác như thế nào.

- Chi bằng chúng ta đánh cuộc đi. Đồng chí Viễn Chinh, nếu cậu hoàn thành việc này, tôi sẽ ở khách sạn lớn Tân An mở tiệc mừng công cho cậu, hướng cậu xin lỗi. Nhưng nếu cậu không làm được thì thua tôi một bình rượu Mao Đài. Như thế nào?

Tô Vũ Hoàn nửa châm biếm, nửa vui đùa.

Bành Viễn Chinh không chần chừ chút nào, lập tức nói ngay:

- Được, Chủ tịch quận Tô, chúng ta một lời đã định.

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Bốp! Hai người đứng dậy, vỗ tay vào nhau, ánh mắt lại đụng nhau, phát ra tia lửa điện.

Tần Phượng nhíu mày không nói, còn Hồ Đức Vịnh thì cười ha hả:

- Hai vị đánh cuộc, chúng tôi thơm lây. Các vị, mặc kệ bọn họ ai thắng ai thua. Chúng ta đều có rượu uống. Các Ủy viên thường vụ khác cũng phụ họa theo. Loại đánh cuộc này cố nhiên giấu diếm lời nói sắc bén trong đó. Nhưng kỳ thật cũng chẳng ảnh hưởng đến toàn cục. Thắng thua bất quá chỉ là mặt mũi.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tần Phượng cố ý đi cuối cùng, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, cậu có nắm chắc không? Tôi cũng nghe nói quốc gia gần đây rất nghiêm khắc trong việc xí nghiệp dệt đưa ra thị trường. Nếu thật sự khó khăn, hoàn cảnh không cho phép thì chờ thời gian nữa hãy nói.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng cười:

- Cô có thấy tôi nếu không nắm chắc thì có làm bao giờ không? Yên tâm đi, tôi không phải là cái loại chỉ biết sĩ diện hảo. Nếu làm không được thì tôi không thoải mái chấp nhận đâu.

Thẩm Ngọc Lan đuổi theo từ phía sau, cười nói:

- Bí thư Tần!

Tần Phượng dừng bước. Nhưng Bành Viễn Chinh thì không có ngừng, vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước.

379. Chương 385: Tới Lúc “tính Số”?

Bành Viễn Chinh lên xe ra khỏi Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, phát hiện Trương Oánh và mấy giáo viên trường trung học Vân Thủy chờ ở đường cái đối diện. Thấy xe của Bành Viễn Chinh chạy ra, Trương Oánh – thiếu phụ nhanh mồm nhanh miệng và khá xinh đẹp cùng mấy giáo viên vẫy tay chạy tới.

Bành Viễn Chinh nhú mày, bảo lái xe dừng lại.

Lái xe lão Hoàng dừng xe lại. Bành Viễn Chinh quay cửa kính xe xuống, lẳng lặng nhìn lướt qua mấy giáo viên đứng trước xe, ánh mắt dừng lại trên người Trương Oánh.

Người phụ nữ này chẳng những miệng mồm lanh lợi, mà còn có phần mạnh mẽ nữa, tính cách này lại xuất hiện ở một thiếu phụ, khiến người ta có cảm giác hơi kỳ lạ.

Trương Oánh vịn vào cửa xe, cúi xuống, bộ ngực đầy đà kề sát lớp kính cửa, đến mức bị ép hơi biến dạng đi. Ánh mắt khẩn thiết, cô vội vàng nói:

- Bí thư Bành, hội nghị thường vụ kết thúc rồi? Có kết quả không? Chúng tôi...

Bành Viễn Chinh thu hồi ánh mắt khỏi bộ ngực kia, phát tay trầm giọng nói:

- Trở về thị trấn rồi nói sau!

Nói xong, hấn ra hiệu cho lão Hoàng khẩn trương lái xe. Lão Hoàng nhún còi, phát ra tiếng kêu chói tai. Trương Oánh bĩu môi tránh ta, chiếc xe chạy vọt đi.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, mấy người Lý Tuyết Yến liền chạy tới.

- Bí thư Bành, kết quả thế nào?

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua những khuôn mặt đầy lo lắng, không nhin được cười:

- Xem mọi người kia! Hình như còn sốt ruột hơn cả các giáo viên! Tuyết Yến, bảo Trương Oánh và mấy giáo viên kia quay về trường đi, lát nữa mấy người chúng ta đến trường tổ chức một cuộc họp, nói chuyện một chút!

Tuyết Yến, Bí thư Chữ, lão Quý, ba người theo tôi.

Bành Viễn Chinh vào văn phòng, ra hiệu ba người đóng cửa lại.

Đợi ba người ngồi xuống, Bành Viễn Chinh hắng giọng, nói:

- Chuyện đã giải quyết xong. Hội nghị thường vụ quyết định giữ nguyên hiện trạng của trường trung học Vân Thủy!

Mấy người Lý Tuyết Yến nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt phẫn khởi.

Nét tươi cười trên mặt Bành Viễn Chinh từ từ tan biến, lại nói:

- Nhưng qua chuyện này cũng bộc lộ rất nhiều vấn đề, chúng ta cần hết sức lưu ý.

Việc quản lý trường có vấn đề, tập thể giáo viên tổ chức bãi khóa, mà Hậu Dẫn Sơ làm hiệu trưởng chẳng hề hay biết trước, khiến tôi rất bị động. Tôi thấy ông ta cũng không kiểm soát được tình hình, làm hiệu trưởng không ổn lắm!

Bành Viễn Chinh châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn.

Nghe Bành Viễn Chinh nói vậy, Lý Tuyết Yến biết hẳn muốn thay hiệu trưởng. Trong sự kiện vừa rồi, quả thật biểu hiện của Hậu Dẫn Sơ không được tốt.

Lý Tuyết Yến là Chủ tịch thị trấn, Chữ Lượng là Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng, Quý Kiến Quốc phụ trách mảng giáo dục, gọi ba người tới đây, là Bành Viễn Chinh muốn bàn chuyện thay Hậu Dẫn Sơ ngay.

Lý Tuyết Yến do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, Hậu Dẫn Sơ năng lực quản lý hơi yếu, tuy chuyện đã được giải quyết một cách thuận lợi, nhưng ông ta cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm lãnh đạo. Theo tôi, để ông ta nhận lỗi và từ chức đi.

Quý Kiến Quốc cũng gật đầu:

- Ủ, tôi cũng tán thành. Hậu Dẫn Sơ điềm đạm, chừng chắc có thừa, nhưng năng lực chưa đủ, rút lui đi. Dù sao, chuyện đã xảy ra như vậy, nhất định phải có người đứng ra nhận trách nhiệm.

Chữ Lượng im lặng không nói, bởi vì Hậu Dẫn Sơ là do y tiến cử. Hiện giờ Hậu Dẫn Sơ bị thay, y cũng thấy hơi mất mặt. Nhưng xảy ra chuyện này, không thể nói đến quan hệ thân thiết, lần này tập thể giáo viên bãi khóa, khiếu nại, ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của thị trấn và quận (sic!), nếu không thay Hậu Dẫn Sơ, e là khó ăn khó nói với quận.

- Không phải tôi muốn “tính sổ”, bắt ai đó phải đứng ra nhận trách nhiệm, mà là tôi cảm thấy Hậu Dẫn Sơ không thích hợp làm hiệu trưởng. Thế này đi, để ông ta làm Bí thư chi bộ Đảng trường trung học, tạm thời đến thị trấn hỗ trợ, làm công tác giáo dục, chờ sau khi chỉnh đốn và hợp nhất hệ thống các trường tiểu học rồi tính.

Lão Quý, anh phụ trách lĩnh vực giáo dục, anh nói xem, ai có thể thay Hậu Dẫn Sơ?

Bành Viễn Chinh trầm giọng hỏi.

Quý Kiến Quốc do dự một chút, trầm ngâm không nói.

Thật ra y đã nhắm được một người. Y cảm thấy Trương Oánh khá thích hợp, có chuyên môn cao trong giảng dạy, cũng am hiểu quản lý và phối hợp tổ chức, mỗi lần thị trấn muốn tổ chức hoạt động văn nghệ, đều thường xuyên điều động cô đến hỗ trợ.

Nhưng Quý Kiến Quốc biết rõ, bây giờ vì Trương Oánh đi đầu trong bãi khóa và khiếu nại, đã thành “nhân vật nổi tiếng”, lãnh đạo quận và thành phố đều biết đến, mà nói không chừng, Bành Viễn Chinh cũng đã có ấn tượng xấu về cô ta. Lúc này, làm sao y còn dám đề cử Trương Oánh?

Nhưng ngoài cô ta ra, Quý Kiến Quốc nghĩ mãi cũng không nghĩ ra ai là người thích hợp.

Thấy Quý Kiến Quốc cả buổi không có động tĩnh, Bành Viễn Chinh cười cười nói:

- Xem ra, việc chọn hiệu trưởng cũng không phải dễ.

Quý Kiến Quốc ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, cười khổ:

- Bí thư Bành, hiệu trưởng không chỉ phải dạy tốt, trình độ nghiệp vụ cao, mà còn phải giỏi về quản lý, về mặt này rõ ràng Hậu Dẫn Sơ hơi yếu. Lẽ ra, ba người Trương Oánh, Âu Dương Minh Đào, Tiết Diệu, là những giáo viên tích cực, Trương Oánh là cán bộ Đoàn, Âu Dương Minh Đào là Chủ nhiệm Phòng giáo vụ, Tiết Diệu làm văn phòng, đều thích hợp để chọn làm hiệu trưởng, nhưng vì chuyện bãi khóa, có lẽ chọn họ không thật thích hợp nữa.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, im lặng một lát. Thật lâu sau, hắn phát phát tay nói:

- Nếu không thì như vậy đi, Bí thư Chữ, anh và lão Quý phụ trách, chúng ta sẽ mời các giáo viên tham gia cạnh tranh công khai để giành chức hiệu trưởng, không chỉ giáo viên của trung học Vân Thủy mà giáo viên các nơi khác trong thành phố cũng có thể tham gia.

Chữ Lượng ngẩn ra, chợt cười nói:

- Bí thư Bành, trải qua chuyện âm ỉ vừa rồi, các giáo viên ở quận đều biết thu nhập ở trung học Vân Thủy cao, tin này mà loan ra, tôi nghĩ sẽ có không ít người ghi danh tham gia!

Bành Viễn Chinh không có nhiều thời gian và sức lực để lãng phí trong việc chọn hiệu trưởng cho một trường trung học, hắn liền quyết định giao cho Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc thành lập tổ công tác, mời các giáo viên tham gia cạnh tranh chức hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy.

...

Trong hội trường trường trung học Vân Thủy, cuộc họp toàn thể các giáo viên của trường.

Hậu Dẫn Sơ vẻ mặt khó coi cùng lãnh đạo thị trấn đi vào phòng họp, ông ta đã biết mình bị miễn chức hiệu trưởng. Quý Kiến Quốc vừa đại diện Đảng ủy, chính quyền thị trấn nói chuyện với ông ta.

Bành Viễn Chinh đi đầu, Lý Tuyết Yến, Quý Kiến Quốc theo sau. Ba người đi thẳng lên đài chủ tịch, các giáo viên dưới đài vỗ tay, nhưng thấy Hậu Dẫn Sơ không lên đài, đều hơi kinh ngạc, có người nhay bén, hiểu ngay tám phần là Hậu Dẫn Sơ đã bị miễn chức rồi.

Quý Kiến Quốc cầm micro lên, cao giọng nói:

- Hôm nay chúng ta họp ngắn, thứ nhất là truyền đạt tinh thần chỉ thị của hội nghị thường vụ Quận ủy, thứ hai là tuyên bố quyết định của Đảng ủy và chính quyền thị trấn.

Kế tiếp, mời Chủ tịch thị trấn Lý đại diện Đảng ủy chính quyền thị trấn tuyên bố tinh thần chỉ thị mới nhất của hội nghị thường vụ Quận ủy!

Lý Tuyết Yến lập tức nhận micro, trầm giọng nói:

- Xế chiều hôm nay, hội nghị thường vụ Quận ủy triệu tập khẩn cấp hội nghị thường vụ, trải qua nghiên cứu nghiêm túc, đưa ra quyết định: hủy bỏ công văn số 13 năm 1993 của Ủy ban nhân dân quận và công văn số 4 năm 1993 của Phòng giáo dục về việc đưa trường trung học thị trấn Vân Thủy về quận quản lý, đồng thời trường trung học thị trấn Vân Thủy đổi tên là trung học Vân Thủy, bắt đầu từ năm nay, chuẩn bị mở các lớp trung học phổ thông.

Tuy rằng tin tức đã sớm truyền đến trường, nhưng nghe Lý Tuyết Yến đại diện Đảng ủy chính quyền trình trọng tuyên bố, năm mươi bốn giáo viên dưới đài vẫn nhiệt liệt vỗ tay như sấm dậy.

Ba người Trương Oánh, Âu Dương Minh và Tiết Diệu lại giống như anh hùng, được các giáo viên vây quanh, sắc mặt hết sức hưng phấn.

Lý Tuyết Yến phát tay:

- Tốt lắm, khoan hãy vỗ tay. Trải qua nghiên cứu, Đảng ủy chính quyền quyết định, tiếp nhận Hậu Dẫn Sơ tự nhận lỗi xin từ chức (sic!), Hậu Dẫn Sơ đảm nhiệm chức Bí thư chi bộ Đảng trường học, tạm điều sang làm việc về giáo dục với chính quyền thị trấn, phụ trách hỗ trợ tôi và Chủ tịch thị trấn Quý trong công tác chấn chỉnh và hợp nhất các trường tiểu học.

Vừa nghe nói Hậu Dẫn Sơ bị miễn chức, tiếng vỗ tay dưới đài lập tức dừng lại. Sắc mặt các giáo viên đều buồn hẳn, quay lại nhìn Hậu Dẫn Sơ đang cúi đầu im lặng, không khỏi xúc động.

Tiết Diệu có quan hệ khá tốt với Hậu Dẫn Sơ, không kìm nổi ở dưới đài lớn tiếng nói:

- Chủ tịch thị trấn Lý, tại sao phải miễn chức hiệu trưởng Hậu? Việc chúng tôi đi khiếu nại, không liên quan đến hiệu trưởng Hậu!

- Đúng vậy, vì sao lại cách chức? Không công bằng!

Có mấy giáo viên giáo viên bất bình lên tiếng, có thể thấy, tuy năng lực quản lý của Hậu Dẫn Sơ không cao, nhưng đối nhân xử thế được lòng người.

Đáng tiếc người hiền lành không nhất định là một hiệu trưởng tốt.

Bành Viễn Chinh vỗ bàn một cái, trầm giọng nói:

- Các vị ồn ào cái gì?

Tiết Diệu, tôi hỏi anh, các vị khiếu nại có liên quan gì với tôi, một Ủy viên thường vụ Quận ủy và Bí thư Đảng ủy thị trấn, hay không? Có liên quan gì với lãnh đạo thị trấn hay không? Có liên quan gì tới hơn 700 học sinh toàn trường hay không?

Tiết Diệu nhất thời ngập ngừng,

- Lần này, tuy tôi ở hội nghị thường vụ Quận ủy luôn cố gắng tranh thủ một kết quả tốt nhất cho các vị, bảo đảm lợi ích cá nhân của các vị không bị tổn thất, nhưng các vị thực hiện cách thức bãi khóa, khiếu nại một cách cực đoan, đã gây ra ảnh hưởng rất xấu! Vấn đề giải quyết xong, nhưng không có nghĩa là các vị có thể đắc chí!

Đừng cho rằng mình bị oan uổng! Các vị bãi khóa, có nhớ đến sẽ ảnh hưởng chương trình học của học sinh? Các vị khiếu nại, có nhớ tới lãnh đạo trường sẽ phải gánh vác trách nhiệm lãnh đạo? Từ đầu đến cuối, các vị chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, không nghĩ đến việc học của học sinh, không suy xét đến hình tượng của thị trấn!

Tôi phải giải thích mãi với lãnh đạo quận và thành phố, tiền lương và phúc lợi đãi ngộ của quý vị tương đối cao, có hoàn cảnh đặc biệt và sâu xa...Quả thật là như thế, nhưng cũng không có nghĩa là các vị nhất định có thể yên tâm thoải mái với những gì mình nhận được! Tôi hỏi các vị nhé, thu nhập của các vị và sự cống hiến của các vị đã tỉ lệ thuận với nhau chưa? Tất cả các vị có thể vỗ ngực hùng hồn tuyên bố là mình hoàn toàn xứng đáng với tiền lương và sự đãi ngộ này chưa? Trong lòng các vị, có cái gọi là lý tưởng hay không?

Giọng Bành Viễn Chinh vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

Đa số các giáo viên đều chột dạ cúi đầu xuống, Tiết Diệu và Âu Dương Minh Đào ngơ ngác nhìn nhau, trán toát mồ hôi, thầm nghĩ: Bộ tới lúc “tính sổ” rồi sao?

Chỉ có Trương Oánh thản nhiên nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt kiên định, không chút sợ hãi.

380. Chương 386: Người Phụ Nữ Đây Tham Vọng?

- Chuyện này gác lại, không đề cập tới nữa. Tôi hy vọng tất cả giáo viên có thể an tâm công tác, giáo dục các em thật tốt. Các vị đều là người có văn hóa, có trình độ học vấn, tôi sẽ không nói nhiều lời, chỉ nhấn mạnh một chút, sau này, có vấn đề gì, trước hết phải phản ánh theo đúng trình tự, không nên dùng phương pháp bãi khóa, khiếu nại cực đoan!

Công tác trước đây của đồng chí Hậu Dẫn Sơ, ở thị trấn cơ bản tán thành. Nhưng chuyện lần này, đồng chí phải gánh vác trách nhiệm của một lãnh đạo! Đương nhiên, thị trấn cũng không muốn đồng chí suy nghĩ tiêu cực, trước khi hiệu trưởng mới đến nhậm chức, đồng chí cần phải nắm chắc công tác quản lý trường học.

Thị trấn sẽ tổ chức cạnh tranh làm hiệu trưởng, mời các giáo viên toàn quận tham gia! Công tác cụ thể do Bí thư Chữ và Chủ tịch thị trấn Quý phụ trách. Đương nhiên, các giáo viên đang ngồi đây, nếu cảm thấy mình đủ điều kiện, cũng có thể ghi danh!

Hắn vừa nói xong, mọi người dưới đài liền xôn xao bàn luận. Tuy trung học Vân Thủy chỉ là một trường ở thị trấn, nhưng xét về quy mô, thiết bị, phương tiện thậm chí số lượng học sinh và số lượng giáo viên, cũng không kém so với trường trung học ở quận bao nhiêu, mà “tài lực, vật lực” hàng năm, càng không phải là con số nhỏ. Cái gọi là “có người, có quyền lực”, vị trí hiệu trưởng của trường, vẫn đáng để mơ ước.

Nhưng Âu Dương Minh Đào và Tiết Diệu, do tham gia bãi khóa, biết mình không còn cơ hội, dù có ghi danh cũng vô ích. Trong quận đã sớm biết tên tuổi của họ qua vụ bãi khóa, làm sao họ còn dám ra tranh chức hiệu trưởng?

Trương Oánh lại vẫn ngồi thẳng tắp, ngực phập phồng như sóng dậy, ánh mắt lóe ra tia sáng nóng bỏng, cô nhìn thẳng vào Bành Viễn Chinh trên đài, khóe miệng thoáng hiện vẻ suy tính phức tạp.

Họp ở trường trung học Vân Thủy xong, Bành Viễn Chinh không quay về thị trấn, mà đi thẳng đến tập đoàn dệt Phong Thái .

Xe của hắn bị bảo vệ ngăn lại ngoài cổng, không cho vào. Bảo vệ khăng khăng bảo Bành Viễn Chinh muốn tìm ai thì gọi điện thoại, để người đó ra tiếp.

Lái xe họ Hoàng bắt mãi trách cứ:

- Cậu có biết đây là ai không? Đây là Ủy viên thường vụ Quận ủy Bành!

Bảo vệ bĩu môi, thâm nghĩ: thật vớ vẩn, đi trên chiếc Santana cũ nát, còn dám xưng là lãnh đạo Quận ủy!

Cũng khó trách, chiếc xe của Bành Viễn Chinh thật sự quá cũ, lại xơ xác do hắn chạy tới chạy lui ở nông thôn và công trường cả ngày.

Lão Hoàng thấy bảo vệ không cho đi, rất giận dữ, vừa định làm ầm lên, Bành Viễn Chinh phất phất tay, mở cửa xuống xe, đi tới cửa phòng bảo vệ gọi điện cho Trịnh Anh Nam.

Không bao lâu sau, Trịnh Phong Thái và hai vợ chồng Trịnh Anh Nam vội vã từ trên lầu đi xuống. Lưu Quang chạy về phía cổng, còn cách thật xa đã quát lên:

- Còn không mau mở cổng ra cho xe Bí thư Bành vào!

Trong thoáng chốc thấy ba người Trịnh Phong Thái chạy ra, bảo vệ đã biết không ổn, y luống cuống vội nhấn nút mở cánh cửa chạy bằng điện, toét miệng cười bảo lão Hoàng lái xe vào.

Bành Viễn Chinh cũng không chấp nhặt với một bảo vệ, hắn mỉm cười, đứng tại chỗ, đợi đến khi ba người Trịnh Phong Thái chạy gần đến, mới bước tới vài bước.

Trịnh Phong Thái cười ha hả, đưa tay bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành, khách quý tới đây! Hoan nghênh Bí thư Bành đến Phong Thái kiểm tra chỉ đạo công tác!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Hôm nay tôi tới đột ngột, không làm phiền các vị là may lắm rồi!

- Bí thư Bành nói gì vậy, chúng tôi muốn mời lãnh đạo đến mà còn không có cơ hội kìa! Bí thư Bành, mời vào!

Lưu Quang cười xòa tay mời Bành Viễn Chinh vào.

Vào đến văn phòng của Trịnh Phong Thái, sau vài câu xã giao, Bành Viễn Chinh liền đi thẳng vào vấn đề.

- Trịnh đồng, hôm nay tôi đến có hai chuyện. Thứ nhất, hồ sơ đưa ra thị trường của Tập đoàn dệt Phong Thái đã được phê duyệt, hiện đang ở trên tay tôi.

Bành Viễn Chinh mở cặp công văn, lấy tập hồ sơ đưa cho Trịnh Anh Nam. Trịnh Anh Nam hết sức vui mừng, tay hơi run run. Trịnh Phong Thái cũng đứng vụt dậy, đi nhanh tới.

Hai cha con xem hết tập hồ sơ, thấy con dấu của các bộ và Ủy ban Trung ương đỏ tươi trên giấy trắng mực đen, kích động đến mức suýt rơi lệ.

Để Dệt Phong Thái đưa ra thị trường, họ chạy vạy gần hai năm, chậm chạp không có kết quả. Bây giờ, rốt cuộc đã xong, làm sao họ không kích động? Đưa ra thị trường, không chỉ có thể thu hút vốn đầu tư, còn có thể đưa Dệt Phong Thái lên một cấp bậc cao hơn, mấy chữ “doanh nghiệp đưa ra thị trường” thật sự là những chữ vàng!

- Trịnh đồng, ở trên thông báo, vài ngày nữa thông báo sẽ được đưa xuống, coi như tôi báo tin vui trước với mọi người.

Bành Viễn Chinh cười, nhận lấy điều thuốc Lưu Quang đưa, châm lên.

Trịnh Phong Thái nắm tay Bành Viễn Chinh thật chặt:

- Bí thư Bành, cái ơn này không lời nào cảm tạ hết được! Sau này Bí thư Bành có gì cần chỉ bảo, cứ nói, tập đoàn Phong Thái chúng tôi không chối từ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng!

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Không cần phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng đâu! Tôi có chuyện muốn trao đổi với Trịnh đồng một chút đây.

- Bí thư Bành, xin chỉ thị!

Thái độ của Trịnh Phong Thái càng thêm kính cẩn.

Lời nói của Tô Vũ Hoàn ở hội nghị thường vụ Quận ủy không phải là nói dối, thời gian gần đây, Nhà nước càng thắt chặt đối với việc đưa ra thị trường của các xí nghiệp dệt, trong tình hình này, Bành Viễn Chinh vẫn có thể giúp được Dệt Phong Thái, đủ thấy thế lực sau lưng hắn là sâu không thể dò. Trịnh Phong Thái là cáo già, sao có thể không nhận ra điều này được.

Tô Vũ Hoàn lấy được tin tức nhà nước tạm dừng phê duyệt cho các xí nghiệp dệt đưa ra thị trường, nhưng y vạn lần không ngờ là Bành Viễn Chinh đã tiến hành việc này trước đó khá lâu. Nếu Bành Viễn Chinh chậm một bước, có khả năng không làm được. Vả lại, trong chuyện này cũng có phần may mắn. Tân lãnh đạo của cơ quan phê duyệt vừa đến nhậm chức, người của Phùng gia đã tìm đến tận cửa, hơn nữa, lãnh đạo tiền nhiệm đã phê rồi, vị lãnh đạo này đương nhiên không dám đắc tội với nhiều người, liền thuận nước đẩy thuyền. Vài ngày trước, thủ tục phê duyệt đã kết thúc, Phùng Thiển Như phái người đặc biệt đưa tới. Chỉ là do Bành Viễn Chinh có ý đồ riêng, tạm thời không công bố ra ngoài, cũng không tiết lộ ngay với người nhà họ Trịnh.

.

Lúc gần chạng vạng tối, trụ sở Dệt Phong Thái đột nhiên vang lên tiếng pháo giòn giã, tất cả công nhân viên chức tụ họp trong sân nhiệt liệt chúc mừng, không khí khá náo nhiệt.

Chồng của Trương Oánh là cán bộ thủy lợi Hoàng Đào. Trương Oánh về đến nhà, thấy Hoàng Đào đang chăm chú xem ti vi, cảm thấy bức bối, vừa cởi áo khoác vừa phàn nàn:

- Cả ngày anh chỉ biết xem ti vi! Xem người ta kia, không phải vội vàng đi kiếm tiền thì cũng nhanh chóng thăng quan phát tài! Nhưng anh thì ngược lại, đi làm chỉ uống trà đọc báo, về nhà lại uống trà xem ti vi, chẳng có tiền đồ gì!

Hoàng Đào nổi danh “thờ bà”, mà Trương Oánh cũng nổi danh mạnh mẽ, cứng rắn, ở bên ngoài đã như vậy, về nhà càng không cần phải nói.

Rõ ràng, đây không phải lần đầu tiên Trương Oánh quở trách y, Hoàng Đào không chú ý, tiếp tục xem ti vi.

Mắt Trương Oánh lóe sáng lên, ngồi trên sa lon, khẽ nói:

- Em nói chuyện nghiêm túc với anh đây này! Hậu Dấn Sơ bị miễn chức rồi, hiện giờ thị trấn muốn chọn một hiệu trưởng mới.

Hoàng Đào kinh ngạc:

- Sao, em muốn làm hiệu trưởng à? Anh khuyên em hãy thôi đi, em vừa mới cầm đầu gây rối, lãnh đạo thị trấn rất phiền, đừng tự làm mất mặt!

Trương Oánh xì một tiếng:

- Anh thì biết cái gì? Em đi đâu là vì quyền lợi hợp pháp của mọi người! Em làm chuyện ngay thẳng, chính nghĩa, vừa rồi không phạm pháp, không làm loạn kỷ cương, sợ cái gì?

Mình đi biểu xén Bí thư Bành đi, lần này đối với em là một cơ hội.

Trương Oánh nói xong, lấy từ trong túi một phong bì đã chuẩn bị sẵn, bên trong có một ngàn tệ, đưa tới:

- Anh đi giúp em, chạy chọt một chút!

Hoàng Đào giật nảy người như bị rần cắn, rút tay lại, lắc đầu nguầy nguậy:

- Anh không làm được chuyện này! Em cứ yên ổn làm cái việc dạy học của em không tốt sao? Làm hiệu trưởng làm cái gì? Đưa tiền cho lãnh đạo là đút lót, là trái pháp luật đấy!

- Anh thật là vô dụng!

Trương Oánh tức giận, đứng dậy mắng:

- Thời buổi này, không đưa tiền, không chạy chọt quan hệ, có thể làm được cơm cháo gì? Hoàng Đào, tôi hỏi anh một lần nữa, rốt cuộc là anh có đi hay không?

Hoàng Đào do dự một chút, mặc dù “sư tử Hà Đông” trong nhà rất hung dữ, nhưng y là một người trung thực, muốn y đi dứt lốt cho lãnh đạo, y làm không được. Hơn nữa, y là một cán bộ quèn, lại công tác ở một ngành không quan trọng, làm sao mở lời với Bí thư Bành.

Trương Oánh tức giận đến mặc xong quần áo, đóng sầm cửa lại mà đi, Hoàng Đào, chạy đến gọi theo, nhưng cô đã lên xe máy chạy đi, biến mất trong màn đêm.

Hoàng Đào thở dài, đứng trước cửa một hồi, lại quay về chỗ cũ xem ti vi, y nghĩ là Trương Oánh lại đổi về nhà mẹ đẻ rồi.

Nhưng Trương Oánh lại đến nhà của Bành Viễn Chinh ở nhà máy cơ khí. Hồi chiều, cô đã hỏi thăm rõ ràng địa chỉ của Bành Viễn Chinh, thừa biết trước là ông chồng vô dụng của mình sẽ không chịu thay cô xuất đầu lộ diện, chuẩn bị sẵn sàng đích thân ra tay.

Cô là một phụ nữ đầy tham vọng, luôn khao khát mãnh liệt đối với quyền lực.

Cô cảm thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở, mà cô có thể lên làm hiệu trưởng được hay không, là do Bành Viễn Chinh định đoạt.

Trương Oánh mặc áo khoác màu trắng ngà, đứng trước nhà Bành Viễn Chinh do dự một lát, lấy lại bình tĩnh, mạnh dạn ấn chuông cửa.

Bành Viễn Chinh mới từ Dệt Phong Thái trở về, từ chối tiệc rượu mà cả nhà Trịnh Phong Thái tha thiết mời mọc, về nhà tắm rửa xong, đang nằm trên ghế salon xem ti vi, chợt nghe chuông cửa vang lên.

Hắn đứng dậy, đi ra mở cửa, thấy là Trương Oánh, đầu tiên là ngẩn ra, chợt nhú mày hỏi:

- Cô giáo Trương? Cô tìm tôi có việc?

Trương Oánh cười quyến rũ, dịu dàng nói:

- Bí thư Bành, tôi tìm lãnh đạo có chút việc, có thể cho tôi vào nhà ngồi nói chuyện không?

Bành Viễn Chinh hơi do dự, vẫn mở cửa cho Trương Oánh vào.

Trương Oánh vào cửa, nhanh chóng đánh giá cách bài trí trong nhà, trong lòng lập tức cảm thấy rất thất vọng: Đường như nhà Bí thư Bành khá nghèo?

381. Chương 387: Không Biết Thương Hoa Tiếc Ngọc.

Kỳ thật thì Trương Oánh đối với Bành Viễn Chinh cũng không có bao nhiêu hiểu biết. Chỉ là tin vĩa hè, nói Bành Viễn Chinh như thế như thế. Mà cô cũng thật chưa từng quen biết Bành Viễn Chinh. Nếu như không có sự việc giáo viên trường trung học Vân Thủy khiếu oan thì cô cũng không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Bành Viễn Chinh.

Chỉ có điều, trong suy nghĩ của Trương Oánh, là lãnh đạo, nhất là cấp bậc Ủy viên thường vụ Quận ủy như Bành Viễn Chinh thì điều kiện kinh tế làm sao mà kém được.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cô kinh ngạc. Một căn phòng hai gian, khoảng 60m². Sàn nhà bằng xi măng. Trong phòng khách chẳng có thứ gì đáng giá ngoài bộ ghế sofa kiểu cũ và một cái bàn cũ nát. Đáng giá nhất chỉ là cái TV 24inch mà thôi.

Ánh mắt của cô đảo qua một vòng, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

Bành Viễn Chinh ngồi trên sofa, đánh giá nữ giáo viên trước mắt, nhú mày mà nói:

- Cô tìm tôi có việc gì?

- Bí thư Bành...

Trương Oánh lấy lại bình tĩnh, ngồi đối diện với Bành Viễn Chinh ở ghế sofa, cười khê nói:

- Bí thư Bành, tôi muốn báo cáo một chút công tác tư tưởng với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên.

Hắn lập tức hiểu được dụng ý thực sự việc Trương Oánh đến đây. Tám phần là nhằm vào vị trí Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy.

- Cô hẳn là nên tìm lãnh đạo trường học để báo cáo công tác. Có chuyện gì thì cứ nói với lãnh đạo trường.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, khoát tay nói:

- Tôi cảm thấy không được khỏe, cô về trước đi.

Nghe Bành Viễn Chinh có ý tiễn khách, nhưng Trương Oánh lại ra vẻ không hiểu, cười từ trong túi xách ra một phong bì có chứa một ngàn đồng, đặt lên trên bàn, nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt nóng bỏng nói:

- Bí thư Bành, tôi muốn tự đề cử mình. Tôi cảm thấy tôi rất thích hợp với cương vị hiệu trưởng. Tôi có bằng cấp chính quy hệ trung cấp. Tham gia công tác đã sáu năm. Mỗi năm đều là giáo viên dạy giỏi. Tôi còn là cán bộ đoàn, tham gia những hoạt động văn nghệ của trường, và có năng lực quản lý nhất định....

Bành Viễn Chinh đột nhiên mỉm cười:

- Nếu cô cảm giác mình các điều kiện đều phù hợp thì hãy báo danh tham gia cạnh tranh vị trí Hiệu trưởng. Lúc này đây, ai cũng có thể báo danh. Tôi xin chúc cho cô có thể thành công.

Trương Oánh thầm nghĩ: “Cạnh tranh cái rắm ấy, còn không phải một tiếng của anh là có thể định đoạt được sao? Cần gì công khai thông báo tuyển dụng, chọn lựa? Đó không phải là gạt người sao?

Cô là một người phụ nữ rất có tâm cơ. Biết Bành Viễn Chinh có lẽ lời nói chỉ là khách sáo, không thật. Chỉ cần Bành Viễn Chinh nhận lấy số tiền này của mình thì chuyện này sẽ có hy vọng.

Trương Oánh cũng không nói đông dài, đứng dậy tạm biệt:

- Bí thư Bành, tôi sẽ dựa theo chỉ thị của lãnh đạo trở về báo danh. Kính xin lãnh đạo chiếu cố nhiều hơn.

Trương Oánh nói xong, liền lắc mông chuẩn bị rời khỏi, lại nghe Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Đợi một chút. Dem cái này về đi.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, đem phong bì Trương Oánh đặt trên bàn đi qua, nhét vào lại trong tay Trương Oánh. Trương Oánh như thế nào lại đồng ý thu hồi, phản ứng kịch liệt:

- Bí thư Bành, đây là một chút tâm ý của tôi. Anh nể mặt tôi...

Hai người đối mặt nhau đẩy qua đẩy lại. Phong bì trong lúc vô ý bị xé rách, tiền ở bên trong bay đầy xuống đất.

Bành Viễn Chinh cau mày, rồi bỏ tay qua, đứng ở một bên. Trương Oánh sắc mặt đỏ lên, lúng túng. Nhưng trong nháy mắt, cô liền điều chỉnh tâm tính của mình, cúi người nhặt những tờ tiền mệnh giá trăm đồng, sau đó nhét loạn xạ vào trong túi xách.

Cô đứng thẳng người dậy, bộ ngực phập phồng. Việc tặng quà lúc này coi như hỏng rồi. Đối với cô mà nói thì thật là không cam lòng. Cô biết, nếu như mình hiện tại rời khỏi Bành gia, bước ra khỏi cánh cửa này, vị trí Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy xem như chẳng còn thuộc về cô nữa.

Cô là một người phụ nữ rất có dã tâm. Nếu như không đạt được mục đích thì không bao giờ bỏ cuộc. Bằng không, lúc giáo viên trường trung học Vân Thủy đi khiếu oan, cô cũng không phải là một trong ba người đi đầu.

Suy nghĩ như vậy, Trương Oánh liền ra quyết định cho mình.

Trương Oánh nhẹ nhàng ném túi xách lên trên ghế salon, rồi toàn bộ thân hình đầy đà của mình, mang theo một mùi hương thơm ngát nhào vào lòng Bành Viễn Chinh.

Cô một tay ôm thắt lưng Bành Viễn Chinh, một tay cầm lấy tay Bành Viễn Chinh đặt lên bộ ngực no tròn của mình. Bành Viễn Chinh căn bản cũng không kịp phản ứng. Hắn ngàn vạn lần không ngờ, người phụ nữ Trương Oánh này lại chơi chiêu như vậy.

Bộ ngực kia co giãn và mềm mại, khiến cho Bành Viễn Chinh bị kích thích vô cùng. Hắn chỉ là một người đàn ông bình thường. Trương Oánh tuy rằng không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng chủ động nhào vào ôm lấy, nếu như tâm hắn không động thì đó là nói dối.

Tuy nhiên, tâm động thì tâm động. Lý tính chính là khác biệt lớn nhất giữa người và cầm thú. Chính là biết không chế dục vọng của mình. Biết cái gì ăn thì ăn, cái gì cúng thì cúng.

Bành Viễn Chinh ra sức đẩy Trương Oánh ra. Trương Oánh lại không nghĩ đến Bành Viễn Chinh sẽ không thương hoa tiếc ngọc, trong lúc nhất thời không kịp đề phòng, thân hình lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

- Cô lập tức đi mau. Đi!

Bành Viễn Chinh ra sức phất tay, giọng nói lạnh lùng nhưng kiên quyết.

Trương Oánh sắc mặt đỏ bừng, cất giấu một tia oán giận. Cô dậm chân che mặt rời khỏi.

Nghe được cánh cửa nhà mình đóng cách một cái, Bành Viễn Chinh lúc này mới thở phào một cái, xua đi dục vọng đang bùng cháy trong nội tâm của mình.

Từ khi tái sinh rồi làm quan cho tới nay, lần đầu tiên có người phụ nữ chủ động nhào vào ôm lấy hắn. Không cần nói hắn còn chưa đến mức bụng đói ăn bậy, mà cho dù là thật sự rất đói cũng phải cân nhắc cái giá phải trả cho người phụ nữ như thế này.

Có mấy lời không thể nói lung tung. Và có những loại phụ nữ không thể làm bậy được.

Sáng sớm hôm sau, tin tức diệt Phong Thái chính thức bỏ vốn ra thị trường vào ngày 12 tháng 4 rất nhanh được truyền khắp Quận ủy và UBND quận. Diệt Phong Thái đã hướng Ủy ban Kinh tế Thương mại khu và cục Công nghiệp chế tạo máy móc báo cáo chuẩn bị. Hai bộ môn này của khu tất nhiên là không dám chậm trễ. Trước tiên hướng Quận ủy và UBND quận báo cáo.

Tần Phượng đang ở trong phòng làm việc ký tên cho mấy văn kiện thì Thẩm Ngọc Lan vội vàng gõ cửa bước vào:

- Bí thư Tần, diệt Phong Thái đưa ra thị trường đã làm xong. Ngày 12 tháng 4, tức là ngày thứ Hai sẽ chính thức đưa ra thị trường bỏ vốn đầu tư.

Tần Phượng đuôi lông mày nhướng lên, mỉm cười. Đối với việc này, cô đã sớm có tư tưởng mong muốn. Dứt bỏ năng lượng lớn mà Bành Viễn Chinh không muốn cho mọi người biết, bằng cá tính của hắn, nếu hắn không có nắm chắc thì làm sao có thể trong hội nghị thường vụ có thái độ kiên quyết, cùng Tô Vũ Hoàn đánh cuộc.

- Bên UBND quận có động tĩnh gì không?

Tần Phượng khẽ cười nói.

Thẩm Ngọc Lan cũng cười. Cô biết Tần Phượng là có ý gì. Đơn giản chỉ là hỏi một chút tin tức về Tô Vũ Hoàn. Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn trong hội nghị thường vụ đánh cuộc, ở trong khu người nào cũng biết. Trước đó, không ai xem trọng Bành Viễn Chinh. Nhưng kết quả thực tế ngày hôm nay đã chứng minh, Tô Vũ Hoàn một lần nữa đã rơi vào thế hạ phong.

Trong cơ quan đều bàn tán. Mặc dù chỉ là một cuộc đánh cuộc giỡn chơi, nhưng kết quả này, đối với uy tín của Tô Vũ Hoàn trong khu chính là một sự đả kích không nhỏ.

- Chủ tịch quận Tô đang triệu tập khẩn cấp buổi làm việc của Chủ tịch quận. Nghiên cứu như thế nào để phối hợp với việc dệt Phong Thái đưa ra thị trường, đẩy mạnh chiến lược thực thi của việc phát triển doanh nghiệp tư nhân trong toàn bộ khu.

Thẩm Ngọc Lan kính cẩn nói.

Thấy Tần Phượng đang cao hứng, Thẩm Ngọc Lan cười nói vui một câu:

- Bí thư Tần, lúc này Chủ tịch quận Tô phải xuất ra nhiều tiền mở tiệc chiêu đãi Bí thư Bành một lần rồi.

Tần Phượng cao giọng cười:

- Chỉ là một cuộc đánh cuộc giỡn chơi thôi. Bành Viễn Chinh sẽ thực sự đi ăn cơm do anh ta mời sao? Được rồi, chỉ cần đừng chậm trễ công tác là được.

Thẩm Ngọc Lan vâng một tiếng.

Tô Vũ Hoàn quả thật đang triệu tập hội nghị làm việc của Chủ tịch quận. Ngoại trừ những Phó chủ tịch quận thì còn có nhân vật số một của Ủy ban Kinh tế Thương mại, phòng Công nghiệp, phòng Thương nghiệp.

Việc dệt Phong Thái xác định đưa ra thị trường khiến Tô Vũ Hoàn rất khiếp sợ. Y bởi vậy mới ý thức được mình ngày xưa đã quá mức khinh thường Bành Viễn Chinh. Mặc dù hắn vẫn cảm thấy Bành Viễn Chinh xuất thân trong một gia đình công nhân mồ côi cha, thì làm gì có bối cảnh lớn chứ. Nhưng chuyện xảy ra trước mắt, y vẫn kinh ngạc nhưng nhiều ít vẫn sinh ra vài phần cảnh giác.

Nhưng mặt mũi khó chịu thì chung quy vẫn còn kém hơn so với suy lợi chiến tích. Y vẫn nhúng tay vào, chuẩn bị đem những hoạt động bỏ dỡ lúc trước tiếp tục đẩy mạnh lên.

Chỉ có điều, trong lúc họp, bất kể là cán bộ cấp dưới, hay là Phó chủ tịch quận đều dùng một ánh mắt mờ ám nhìn hắn. Điều này khiến cho trong lòng của hắn gấp đôi sự xấu hổ, lại không thể làm gì.

Dựa theo đánh cuộc, y phải ở khách sạn lớn Tân An mở một bữa tiệc chiêu đãi, ngay trước mặt tất cả các Ủy viên thường vụ mà xin lỗi Bành Viễn Chinh. Kỳ thật, y cũng có thể lựa chọn việc không thực hiện lời hứa này. Bữa cơm này không mời cũng chẳng có ai nói. Bành Viễn Chinh càng không nhắc đến việc này. Chuyện này cán bộ trong cơ quan bàn tán cao lắm hai ngày là xong.

Nhưng Tô Vũ Hoàn là một người tâm cao khí ngạo, thua cuộc, nếu nuốt lời, thì phong độ thua trận cũng chẳng còn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tô Vũ Hoàn gọi Khổng Tường Quân đến.

- Tường Quân, cậu đến khách sạn lớn Tân An đặt một phòng. Tối nay, tôi mời bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy dùng cơm. Xong rồi, cậu gọi cho Bành Viễn Chinh, bảo cậu ta tối nay nhất định phải tham dự.

Tô Vũ Hoàn thần nhiên nói.

Khổng Tường Quân ngẩn ra, thầm nghĩ anh thật đúng là. Cần chi phải làm như vậy? Nhưng đây lại là mặt mũi của hai vị Ủy viên thường vụ quận ủy. Ai thua ai thắng đều quan trọng.

Thấy Khổng Tường Quân có chút do dự, Tô Vũ Hoàn trầm giọng, bắt mồm nói:

- Khổng Tường Quân, lập tức đi xử lý ngay. Đặt xong phòng, thay tôi gọi cho tất cả các Ủy viên thường vụ quận ủy. Bí thư Tần thì để tự tôi đến nói.

382. Chương 388: Tự Lập Quy Củ.

Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Khổng Tường Quân, nói là buổi tối Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn ở khách sạn lớn Tân An mở tiệc chiêu đãi tất cả các Ủy viên thường vụ, mời hắn cần phải tham gia, thì không khỏi bật cười.

Hắn ở trong điện thoại nói một câu đùa vui với Khổng Tường Quân:

- Chánh văn phòng Khổng, anh nói lại với Chủ tịch quận Tô, lúc trước chỉ là nói đùa thôi, làm gì mà thật thế? Nếu Chủ tịch quận Tô thật sự tích cực như vậy, cũng đừng mời ăn cơm nữa, trực tiếp đưa cho tôi một bình rượu Mao Đài là được rồi.

Khổng Tường Quân xấu hổ, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, chuyện này....

- Được rồi, tôi tối nay nhất định sẽ tham gia. Xin Chủ tịch quận Tô cứ yên tâm.

Bành Viễn Chinh nói xong thì cúp điện thoại.

Lý Tuyết Yến ngồi trên ghế sofa, nghe Bành Viễn Chinh nói chuyện điện thoại xong, không khỏi mỉm cười:

- Viễn Chinh, Tô Vũ Hoàn thật sự muốn mời khách ăn cơm giáp mặt xin lỗi sao? Người này chịu hạ thấp mình à?

- Người này cứ tự cho mình là rất cao, nói vậy cũng sẽ không quỵ nọ. Tuy nhiên, tôi xem chừng, anh ta chắc chắn cũng không chịu từ bỏ ý đồ của mình. Nhất định sẽ tìm nhược điểm của tôi, sau đó bắt đầu phản kích. Cho nên, Tuyết Yến, gần đây công tác trong thị trấn cần phải nắm chắc. Ngàn vạn lần không được xảy ra đường rẽ, làm cho người ta nắm được thóp của mình. Đến lúc đó, không chỉ có tôi chết, mà công tác về sau cũng thị trấn cũng không triển khai được.

Lý Tuyết Yến cười hì hì nói:

- Anh cứ yên tâm. Hiện tại công tác trong thị trấn cơ bản đã đi vào quỹ đạo. Sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Đúng rồi, công trình chỉnh hợp xây dựng mới trường tiểu học có nên có một nghi thức khởi động, mời các lãnh đạo nội thành tham dự một chút? Đây cũng chính là hạng mục công tác lớn nhất của chúng ta trong năm nay.

Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, rồi lắc đầu:

- Tuyết Yến, cá nhân tôi vẫn cho rằng không cần. Đừng tuyên truyền gì cả. Chúng ta chỉnh hợp, cải tạo lại trường không phải là vì hư danh. Mà chính là thực hiện mạnh mẽ cải biến giáo dục trong thị trấn.

- Khiêm tốn một chút, tránh cho cây to đón gió.

Lý Tuyết Yến ồ một tiếng:

- Cũng đúng. Tôi chính là muốn nói như vậy. Không tuyên truyền gì nữa. Nếu không muốn tổ chức nghi thức thì chúng ta có thể đẩy mạnh được rồi. Tôi thấy cuối tuần là có thể tiến hành đầu thầu.

Ban đầu, phương án kế hoạch là vào mùa nghỉ hè của học sinh. Nhưng sau này, ngành giáo dục trong thị trấn thống nhất, chỉnh hợp và cải biến. Rồi sau, trải qua trưng cầu ý kiến, bộ máy liên tục mở cuộc họp, cảm thấy tốt hơn hết là làm liền.

Mười bảy trường tiểu học được chỉnh hợp thành bảy trường tiểu học có quy mô hiện đại. Có bốn trường trên cơ sở có thể tiến hành ngay tại chỗ xây dựng hoặc cải biến. Nhưng có ba trường bắt buộc phải xây mới hoàn toàn.

Nói cách khác, chuẩn bị xây dựng mới ba trường tiểu học lúc này là có thể thi công rồi. Kỳ hạn công trình là nửa năm. Đến tháng mười là có thể đưa vào sử dụng.

Còn bốn trường học cải tạo lại, trong hai tháng nghỉ hè hiển nhiên là không đủ. Vì không muốn chậm trễ chương trình học của học sinh, thị trấn phối hợp, các thôn tạm thời dùng Ban quản lý thôn của mình làm phòng học tạm thời. Cuối năm ngoái, tất cả danh sách học sinh tiểu học trong toàn bộ thị trấn đã tiến hành phân chia theo khu vực. Gần đây có thể phân phối đến trường học mới.

- Ừ, Tuyết Yến, có thể tổ chức đầu thầu rồi. Tuyết Yến, cô hãy nhớ kỹ, sự việc liên quan đến giáo dục, chúng ta không thể làm qua loa. Một khi làm thì nhất định phải trăm phần trăm bảo đảm chất lượng công trình.

Kiên quyết không thể đem công trình này giao cho những nhà thầu không có tư chất, không có thực lực. Phải hợp tác với những công ty lớn.

- Thà rằng giá công trình cao hơn một chút, nhưng tất yếu cam đoan chất lượng công trình. Điều này không thể cò kè mặc cả.

Bành Viễn Chinh thanh âm trầm thấp, thần sắc rất nghiêm túc.

Hắn cùng Lý Tuyết Yến nói chuyện, rất ít khi nghiêm túc như vậy.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười:

- Chúng tôi cũng đã nghĩ đến điều đó. Tôi đã nói với người của viện Quy hoạch thiết kế rồi. Công trình này của chúng ta phải nghiêm khắc dựa theo việc phòng chống các loại thiên tai tự nhiên để xây dựng. Tuy nhiên, nếu cứ như vậy thì phí thiết kế và xây dựng khẳng định là phải cao hơn so với chúng ta dự tính 10%.

- Tuyết Yến, số tiền này chúng ta không thể tính.

Bành Viễn Chinh bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn ra cây hòe bên ngoài cửa sổ. Trên cành cây đang có những con chim sẻ hót líu lo. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ.

Hắn lại phát tay cười nói:

- Tuyết Yến, chúng ta không thể làm cho lờ lẹt mà chẳng dùng được. Tôi trước khi đến thị trấn Vân Thủy nhậm chức, đã lập cho mình một quy cũ. Bất kể thế nào, bất kể ở địa phương nào, trên cương vị nào, chỉ cần là công trình do tôi nắm giữ thì tuyệt đối không thể làm thành bã đậu.

Bành Viễn Chinh thanh âm hữu lực, ánh mắt kiên định.

Lý Tuyết Yến trong lòng bay bổng một tia tình cảm mãnh liệt. Cô biết Bành Viễn Chinh ở trước mặt mình không bao giờ ngụy trang. Những lời này đều xuất phát từ tâm can của hắn. Dứt bỏ tình cảm cá nhân không nói, Bành Viễn Chinh loại nguyên tắc làm quan và chân thành này cũng đã kích thích tiếng lòng từ sâu trong nội tâm của cô rồi.

Buổi tối.

Tô Vũ Hoàn thật sự ở khách sạn Tân An mở tiệc, xuất tiền túi, mời tất cả các Ủy viên thường vụ quận ủy tham dự.

Chủ tịch quận mời khách, các Ủy viên thường vụ không thể không nể tình. Chỉ có điều, ai cũng hiểu bữa tiệc hôm nay đến tột cùng là vì chuyện gì mà có. Đa số người đều đến xem náo nhiệt.

Tần Phượng và Phó bí thư Lệnh Tường chậm rãi bước vào trong khách sạn, được Khổng Tường Quân và những người của UBND quận tiếp đón. Bước vào trong phòng thì các Ủy viên thường vụ khác đều đã tới rồi, duy chỉ còn Bành Viễn Chinh là chưa tới.

Mọi người ngồi xong, chỉ có Bành Viễn Chinh là chưa thấy tới. Tô Vũ Hoàn nhíu mày, trầm giọng nói:

- Bí thư Tần, vị Bí thư Bành này của chúng ta cao giá quá. Tôi gọi điện thoại cho cậu ta trước tiên, vậy mà cậu ta lại là người đến muộn nhất.

Tần Phượng mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh đi từ thị trấn tới, quãng đường khá xa. Có thể thông cảm. Nói sau, thị trấn công tác quá nhiều. Cậu ấy có thể đến trễ vài phút cũng không sao mà. Đừng lo, chúng ta uống tách trà chờ thêm một chút.

Đang khi nói chuyện thì Bành Viễn Chinh mang theo bao công văn màu đen, vội vã bước đến, đi theo phía sau là Khổng Tường Quân. Phía sau nữa là hai nhân viên của UBND quận, xách theo hai bình rượu được viết dòng chữ “Rượu Vân Thủy được ủ theo công thức gia truyền”.

Bành Viễn Chinh nhìn mọi người chung quanh, cười ha hả nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, trên đường kẹt xe nên đến chậm.

Tô Vũ Hoàn nhìn hai nhân viên mang theo hai bình rượu thì cau mày nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu làm cái quỷ gì vậy? Cậu còn mang rượu đến làm gì? Tôi đã gọi rượu rồi.
- Chủ tịch quận Tô, đây là hai bình rượu mà tôi đem tới. Đây là loại rượu do nhà máy rượu thị trấn Vân Thủy vừa mới làm ra, chất lượng không tệ lắm, tuyệt không kém hơn so với Mao Đài bao nhiêu. Tôi mang hai bình đến, mời các đồng chí thưởng thức thử.

Nói xong, Bành Viễn Chinh lại nói tiếp:

- Chánh văn phòng Khổng, xin mở ra.

Lệnh Tường mỉm cười;

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu đến dự tiệc, còn mang theo rượu, dường như là có dụng tâm kín đáo nha.

Chu Đại Dũng cười vang, chen vào nói:

- Phó bí thư Lệnh, rượu này tôi đã uống qua, rất ngon. Tôi đang muốn đề nghị ở quận, về sau trong những bữa tiếp khách quan hệ, tiếp đãi lãnh đạo cấp trên thì dùng rượu đặc sản của địa phương thì rất tốt.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, quay đầu nhìn Hồ Đức Vịnh nói:

- Phó chủ tịch quận Hồ, anh được phân công quản lý mảng tiếp đãi. Hôm nay anh hãy ném thử đi. Nếu cảm thấy ngon thì cần phải bật đèn xanh cho chúng tôi đấy.
- Tôi hôm nay cùng với văn phòng tại thủ đô liên hệ một chút, chuẩn bị mang đến một số bình cho ở đó.

Hồ Đức Vịnh khẽ mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh này, làm cái gì không làm đi làm nhân viên tiếp thị. Được, để tôi ném thử một chút. Nếu được, có thể dùng trong chiêu đãi ở quận cũng không phải là không thể.

Hồ Đức Vịnh nói xong, liếc mắt nhìn Tô Vũ Hoàn. Thấy Tô Vũ Hoàn thần sắc vẫn thản nhiên, không có bất cứ một thái độ phản đối nào thì cũng liền thở phào một cái.

Chủ nhiệm Ủy ban Kỹ luật Cố Xuân Tường cười híp mắt, thầm nghĩ. Quả nhiên hôm nay không phải là bữa tiệc tốt lành.

Tô Vũ Hoàn cười khẽ một tiếng, cũng xen vào nói:

- Được rồi, được rồi, nếu đồng chí Viễn Chinh đã mang rượu tới thì chúng ta ném thử đi. Nếu ngon thì cậu cũng nên tặng cho mỗi đồng chí ở đây mấy bình. Đương nhiên, mọi người sẽ không uống rượu chùa của cậu đâu, đều sẽ giúp nhà máy rượu ở thị trấn các người đẩy mạnh tiêu thụ.

Tần Phượng hé miệng cười, không có xen vào.

Là nhân vật số một của quận ủy, cô kỳ thật rất vui khi nhìn thấy Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn dụ đi một chút quan hệ căng thẳng của mình. Tuy rằng ngoài mặt đã dụ đi, nhưng bên trong không giải quyết được mâu thuẫn thực chất.

Không khí bữa tiệc ban đầu vốn có chút nặng nề, nhưng bởi vì việc Bành Viễn Chinh đẩy mạnh tiêu thụ rượu trước mặt mọi người mà trở nên thoải mái hơn một chút. Tất cả mọi người đều cố ý lảng tránh một số vấn đề mang tính mẫn cảm. Trên bàn rượu chỉ nói rượu, bàn chuyện cuộc sống, không nói chuyện công tác. Về phần dật Phong Thái đưa ra thị trường cũng không đề cập tới, chỉ ngậm hiều lẫn nhau.

Tô Vũ Hoàn cũng không muốn giáp mặt xin lỗi. Hôm nay mời khách cũng được xem một lời xin lỗi rồi. Dù sao, khi đạt đến quyền lực cao tầng nào đó, bộ máy đoàn kết ổn định dù chỉ ngoài mặt cũng phải bảo đảm.

Nên tranh giành thì tranh giành, nên đập bàn thì đập bàn. Nhưng thời điểm cần phải hài hòa thì hài hòa.

Bữa tiệc kết thúc trong không khí vui vẻ. Các Ủy viên thường vụ người nào cũng uống nhiều rượu. Loại rượu này của thị trấn Vân Thủy dùng để tiếp đãi khách quý, nên không lưu hành trên thị trường nhiều, số tồn cũng rất cao. Chỉ cần vài ly thôi là đã muốn say rồi. Những người có tư lượng không cao như Cố Xuân Tường thiếu chút nữa là có hành động xấu mặt rồi. Cũng may Khổng Tường Quân có mang theo một số

nhân viên của UBND quận, bất cứ lúc nào cũng chiếu ửng, lần lượt đem các Ủy viên thường vụ say mềm lên xe.

- Lão Chu, hôm nay tôi ngồi xe của anh. Tài xế của tôi hôm nay trong nhà có việc, tôi đã bảo anh ấy về rồi.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Chu Đại Dũng. Chu Đại Dũng cười hì hì, rồi lại hạ giọng nói:

- Đi, ngồi xe của tôi. Hôm nay uống rượu không đã chút nào. Lát nữa chúng ta đi tầng hai. Thuận tiện gọi Hoàng Đại Long ra ca hát một chút.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Vâng, tôi cũng đã lâu rồi không tụ tập với Hoàng Đại Long. Lát nữa chúng ta đi trước, xong rồi bảo Hoàng Đại Long ra, khiến anh ta mời khách.

- Cậu ta ước gì mời được cậu đấy.

Chu Đại Dũng đưa cho Bành Viễn Chinh một điều thuốc. Hai người đứng hút thuốc, nói chuyện trước cổng khách sạn chờ xe đến.

383. Chương 389: Tâm Đầu Ý Hợp.

Lái xe của Tần Phượng đến trước.

Tần Phượng đứng bên cạnh xe của mình, hướng Bành Viễn Chinh phát tay, thản nhiên nói;

- Đồng chí Viễn Chinh không có xe à? Qua đây tôi đưa về.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, muốn từ chối. Cùng lúc hần vừa mới hẹn với Chu Đại Dũng đi tầng hai.

Về phương diện khác, vừa mới uống rượu, hần càng không muốn ở một mình với Tần Phượng. Bởi vì hần sợ mình không chế không nổi cảm giác ham muốn. Lần trước, hai người ở trong phòng làm việc của Tần Phượng phát ra tình cảm mãnh liệt khiến cho hần xấu hổ vô cùng. Hiện giờ say rượu, ai biết được chuyện gì phát sinh chứ.

Nhưng trước mặt các Ủy viên thường vụ, hần lại không thể không nể mặt Tần Phượng, lại càng không muốn cho người khác nhìn ra manh mối gì.

Chu Đại Dũng thấy Tần Phượng gọi Bành Viễn Chinh, tưởng Tần Phượng tìm Bành Viễn Chinh có việc muốn nói riêng, thì không dám nói gì nữa, hướng Bành Viễn Chinh nhìn một ánh mắt, rồi sau đó bỏ qua xe của mình.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ, lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đi tới:

- Vâng, tôi cũng muốn đi nhờ xe Bí thư Tần một chút.

Kỳ thật, Tần Phượng theo bản năng mà nói ra một câu. Lời vừa thốt ra, cô lập tức có chút hối hận. Ban đêm say rượu, thực tại không thích hợp ở cùng một chỗ với Bành Viễn Chinh. Nhưng hối hận cũng đã muộn, Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước lên xe. Cô hơi chút do dự, cũng bước theo.

Lái xe Lý Đào khởi động xe, chậm rãi chạy ra khỏi khách sạn Tân An. Hai người ngồi ở băng sau, đều cảm thấy có chút xấu hổ, hô hấp không tự chủ được, trở nên dồn dập.

Nương theo ánh sáng mờ nhạt trong xe, Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn gương mặt quyến rũ đỏ ửng của Tần Phượng. Tư thế của cô khá cứng ngắc thì trong lòng không khỏi cười thầm.

Xe chạy như bay. Quang cảnh hai bên đường vụt qua. Tần Phượng thân mình cứng ngắc, trong lúc vô ý thoáng nhìn nụ cười nghiền ngẫm của Bành Viễn Chinh thì trong lòng cảm thấy xấu hổ, trong lúc nhất thời ma xui quỷ khiến, không ngờ lạng yên lấy tay qua néo vào bắp đùi Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đau nhói, thân mình run lên một chút, nhưng chợt ý thức được không thể la lên liên tục tiếng kinh hô trở vào, mặt không đổi sắc nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Phượng, mặc cho Tần Phượng rút ra như thế nào cũng không buông tay.

Lái xe Lý Đào ngồi ở đằng trước, hồn nhiên không phát hiện được đằng sau xe “đã bốn bề dậy sóng”. Tần Phượng vừa thẹn vừa vội, lại không dám gây ra động tĩnh gì, chỉ biết hết sức rút tay ra khỏi bàn tay của Bành Viễn Chinh.

Nhưng cô càng giãy dụa thì Bành Viễn Chinh nắm càng chặt.

Kỳ thật thì nhà của Bành Viễn Chinh và Tần Phượng cách nhau không xa, chừng ba bốn trăm mét. Một người ở đường cái đông, một người ở đường cái tây.

Lái xe Lý Đào trước tiên chở Tần Phượng về nhà trước, sau đó mới chở Bành Viễn Chinh về nhà của hắn. Rồi lúc này mới rời đi.

Màn đêm buông xuống, ánh sao đầy trời.

Bành Viễn Chinh đứng ở trên đường, mặc cho gió đông thổi tới. Cảm giác say đã tiêu đi một ít, nhưng nhiệt độ trong lòng chỉ có tăng mà không có giảm.

Hắn gần như theo bản năng mà quay đầu dạo bước, chậm rãi dọc theo bên đường đi bộ. Khoảng hơn một trăm mét thì gặp phải Tần Phượng cũng đang duyên dáng đi từ bên kia tới.

Hai người cách nhau khoảng 3-5m, im lặng nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương đọc được một tia sáng.

- Hãy đi theo tôi một chút.

Tần Phượng nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chỉ vào quán rượu phía đối diện:

- Chúng ta đi uống chút rượu tâm sự nhé?

Nói xong, Bành Viễn Chinh bước đi, nắm lấy tay Tần Phượng, lôi cô băng qua đường. Tần Phượng cũng không giãy dụa, tùy ý để hắn lôi kéo. Hai người bước vào quán rượu ánh sáng mờ mờ, tìm một góc yên lặng ngồi xuống. Bành Viễn Chinh phát tay, gọi nhân viên phục vụ đem tới mấy chai bia và mấy món thức ăn nguội.

Bành Viễn Chinh lặng yên dựa lưng vào ghế, tùy ý uống một chai bia, lẳng lẳng lẳng nghe Tần Phượng buồn bã giải phóng tâm sự của mình.

Tần Phượng lại uống nhiều bia. Tâm trạng của cô rất ít khi thả lỏng như bây giờ. Cô gần như không có nghĩa tới, cô lại cùng với một người thanh niên nhỏ tuổi hơn mình, lại là cấp dưới của mình, mặt đối mặt giống như tình nhân, ngồi một chỗ, nghe nhạc buồn, uống bia để trải lòng tâm sự.

Bành Viễn Chinh vốn nghĩ nữ cường nhân như Tần Phượng ở trong quan trường dốc sức làm việc, khẳng định là có chuyện phức tạp nào đó. Hắn chưa từng nghĩ tới, người con gái trước mắt đơn thuần giống như một tờ giấy trắng. Có một hôn nhân thất bại, tình cảm bị tổn thương. Sau đó chú ý đầu vào trong công việc. Mỗi ngày đều chỉ có ba nơi: văn phòng, cơ sở và nhà. Bấy năm như một, cứ lặp đi lặp lại. Đơn điệu, tỉnh mịch, đau khổ.

Tần Phượng hai giọt nước mắt chảy xuống. Bành Viễn Chinh thở dài một tiếng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Tay Tần Phượng hơi giãy dụa, nhưng sau không động đậy nữa, tùy ý cho hắn nắm, thậm chí là vuốt ve.

- Đi thôi, tôi muốn về nhà.

Tần Phượng buồn bã nói. Men say dâng lên, ánh mắt mê ly.

- Được, để tôi đưa cô trở về.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, đỡ Tần Phượng rời khỏi quán rượu. Hai người dưới ngọn đèn đường, chậm rãi bước đi. Sau lưng lưu lại hai cái bóng, một dài một ngắn.

Từ quán rượu trở ra cho đến nhà Tần Phượng tốn khoảng năm phút. Nhưng hai người lại đi rất chậm.

Đêm dài vắng người, chợt có vài tiếng chó sủa.

- Tôi về đây!

Bành Viễn Chinh dựa vào cửa, nhìn Tần Phượng nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác.

Tần Phượng im lặng, cúi đầu thật thấp.

Bành Viễn Chinh khoé miệng nhếch lên, chậm rãi xoay người lại, thì đột nhiên bị Tần Phượng kéo tay.

Chợt Tần Phượng liền nhào tới.

Tần Phượng ôm Bành Viễn Chinh thật chặt, chủ động nâng gót chân hôn Bành Viễn Chinh. Dáng người cô thon thả, dán chặt vào người Bành Viễn Chinh. Hắn rút cuộc không khống chế được dục vọng trong người mình. Hai tay ôm cô lên, thẳng đến phòng ngủ.

Hai người vừa hôn mãnh liệt vừa ngã xuống giường, quần áo bay tứ tung. Tần Phượng chẳng những không kháng cự lại sự âu yếm của Bành Viễn Chinh, ngược lại còn có chút chủ động và nóng bỏng. Cô kiêu ngạo, lại là một phụ nữ thành thực. Dục vọng bao nhiêu năm đè nén, cuối cùng lại phát ra một cách kinh người.

Vài lần hoan hảo. Cảnh xuân vô hạn.

Tần Phượng da thịt nồn nà lộ ra trước mắt Bành Viễn Chinh. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve, từ vùng bồng bằng phẳng của cô kéo dài lên trên ngực. Khi một bên ngực nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn, dục vọng trong lòng hắn lại nổi lên.

Tần Phượng xấu hổ, đỏ mặt, cuộn mình đẩy Bành Viễn Chinh ra, nhẹ nhàng nói:

- Đứng, chúng ta ngủ một lát đi.

- Hãy ôm tôi một lát. Tôi muốn ngủ, được không?

Tần Phượng hai tay ôm lấy Bành Viễn Chinh, tựa đầu vào ngực hắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngày 12 tháng 4, dệt Phong Thái chính thức đưa ra thị trường. Quận ủy và UBND quận Tân An vì chuyện này mà đặc biệt tổ chức một nghi thức chúc mừng. Còn các hãng truyền thông lớn của Tân An cũng thay nhau đưa tin.

Ngày 13 tháng 4, công trình đấu thầu xây dựng và cải tạo trường tiểu học thị trấn Văn Thủy được cử hành. Buổi đấu thầu diễn ra rất thuận lợi. Dù sao Lý Tuyết Yến cũng đã làm những công tác chuẩn bị. Dựa theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, thị trấn lựa chọn hai nhà thầu thi công. Một là công ty Khai thác, xây dựng và Phát triển đô thị đang hợp tác. Một là công ty Kiến An của khu, cũng thuộc doanh nghiệp nhà nước.

Hết thấy đều được thực hiện theo từng bước.

Sau khi buổi đấu thầu chấm dứt, Bành Viễn Chinh đến quận làm việc. Hắn vẫn là Bí thư Công ủy, đối với công tác của quận ủy, ít nhiều cũng phải quan tâm một chút.

Hắn đang vui đầu xem văn kiện thì chuông điện thoại vang lên, liền thuận tay bắt lấy:

- Tôi là Bành Viễn Chinh, xin lỗi ai đầu đây?

- Bí thư Bành, tôi là lão Ngô đây.

Trưởng Ban Tuyên giáo quận ủy Ngô Quân Tiết mỉm cười nói:

- Có chuyện này muốn thông báo với cậu một chút.

- Trưởng ban Ngô, có việc gì thì cứ nói, làm gì mà khách sáo vậy.

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười.

- Là như thế này, một đoàn phỏng vấn truyền thông cấp tỉnh muốn đến quận chúng ta sưu tầm tài liệu. Người ta nghe nói nền giáo dục thị trấn Văn Thủy rất có điểm đặc sắc. Gần đây các người lại đang đầu nhập lớn cho giáo dục, đẩy mạnh công trình cải tạo chỉnh hợp các trường tiểu học ở nông thôn, nên có ý muốn đi tham qua. Không biết cậu có đồng ý hay không?

Ngô Quân Tiết nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng:

- Được, đây là miễn phí tuyên truyền cho thị trấn Vân Thủy, tôi sao lại không đồng ý chứ. Hoan nghênh, rất hoan nghênh.

Ngô Quân Tiết thấy Bành Viễn Chinh đồng ý, liền cười nói:

- Được, cứ quyết định như vậy đi. Bọn họ hiện tại đang ở huyện lân cận phỏng vấn. Sáng ngày mai sẽ đến thị trấn Vân Thủy. Mọi người nhiều ít cũng nên chuẩn bị một chút. Đừng để đến lúc đó luống cuống.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Ngô Quân Tiết xong, Bành Viễn Chinh liền gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến, thông báo cô chuẩn bị nghênh đón đoàn phỏng vấn truyền thông tỉnh.

Hắn vốn không để chuyện này trong lòng, cũng không định ra mặt tiếp đãi. Hết thấy đều giao cho Lý Tuyết Yến phụ trách là được rồi. Nhưng khi hắn nhận được danh sách tên đoàn phỏng vấn truyền thông tỉnh do ban Tuyên giáo gửi đến, thấy có một cái tên quen thuộc thì trong lòng liền sinh ra vài phần cảnh giác.

Giang Ninh Trinh.

Em vợ của Chu tịch thành phố Chu, trước đây là phóng viên cao cấp của Nhật báo Tân An, còn bây giờ là Phó chủ nhiệm ban Tin tức của Báo chiều Phương Bắc.

Bởi vì sự cố lần trước, đề cập đến việc đưa tin giả, Giang Ninh Trinh đã bị Nhật báo Tân An sa thải. Giang Ninh Trinh dù sao cũng là người có bối cảnh. Cô từ Nhật báo Tân An chuyển Báo chiều Phương Bắc, cũng chẳng có gì kỳ quái.

Chỉ có điều, người quen cũ này lại xuất hiện trong đoàn phỏng vấn. Bành Viễn Chinh lập tức cảm giác không thoải mái.

384. Chương 390: Ngồi Bút Có Thể Cứu Người, Cũng Có Thể Giết Người.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến, quyết định sáng ngày mai đích thân ra mặt tiếp đãi đoàn phỏng vấn.

Sáng ngày 14 tháng 4, trời xuân tươi đẹp. Đoàn phỏng vấn của cơ quan truyền thông cấp tỉnh gồm 19 người, trong đó có cả Phó trưởng ban tuyên truyền Quận ủy Tân An Lý Lũng, đi trên một chiếc minibus tới thị trấn Vân Thủy sưu tầm dân ca.

Đoàn phỏng vấn gồm sáu cơ quan đơn vị truyền thông cấp tỉnh hợp thành.

Tờ “Giang Bắc Nhật Báo” của Tỉnh ủy có ba người, Tờ “Bắc Phương Văn Báo” có ba người, tờ Kim Nhật thần báo có bốn người, Tờ “Giang Bắc Giáo Dục” và “Giang Bắc Kiến Thiết Báo”, mỗi tờ có bốn người...quy mô khá lớn.

Theo yêu cầu của Tỉnh ủy và Ban tuyên truyền Tỉnh ủy, trong vòng hai tháng hoạt động, đoàn phải đi khắp các thành phố và quận huyện trọng điểm, phát hiện những điểm sáng tin tức, đặc biệt nhấn mạnh vào thành tựu cải cách và mở cửa của tỉnh Giang Bắc. đương nhiên không chỉ “ca tụng”, mà còn phát hiện những vấn đề chưa được đưa ra ánh sáng.

Người cầm đầu của “Bắc Phương văn báo” là Giang Ninh Trinh. Cô ta là người Tân An, đương nhiên được phái xuống.

Xe của đoàn phỏng vấn đến thị trấn Vân Thủy, phần đông phóng viên trên xe đều ghé sát vào cửa kính ngắm nhìn các nhà xưởng, xí nghiệp chạy dài ở hai bên đường cái, bán tán rôm rả.

Một thị trấn, mà xí nghiệp phân bố dày đặc như thế, có thể nói là hiếm thấy.

Mã Diễm Lê, người cầm đầu đội phóng viên của Giang Bắc Nhật Báo, kinh ngạc cười nói:

- Trưởng ban Lý, thị trấn Vân Thủy này đúng là không bình thường, dù diện mạo thị trấn không có gì nổi bật, nhưng xí nghiệp nhiều như vậy, hẳn là thị trấn rất giàu có.

Lý Lũng mỉm cười:

- Ủ, phóng viên Mã, thực lực kinh tế thị trấn Vân Thủy tương đối mạnh, giá trị tổng sản lượng công nghiệp còn cao hơn một huyện nông nghiệp bình thường. Các vị tới hơi sớm, nếu đến vào dịp sáu tháng cuối năm, không chỉ thực lực kinh tế của thị trấn cao hơn một bậc, mà diện mạo thị trấn cũng có sự đổi mới rõ rệt.

Các đồng chí nhìn hai bên xem. Bên trái là công trình cải tạo và mở rộng phố buôn bán cùng với công viên xanh hóa trung tâm thị trấn, bên phải là khu công nghiệp chế tạo. Hai công trình này, một khi xây dựng xong, sẽ tiếp nhận hàng vạn công nhân, thị trấn sẽ càng phồn vinh.

- Có tiền, mới có thể tăng mạnh đầu tư cho giáo dục chứ.

Mã Diễm Lê mỉm cười nói. Nam phóng viên Tôn Phúc Lâm của Bắc phương Văn Báo ngồi cạnh cô cười hắc hắc nói xen vào:

- Chị Mã, rất nhiều địa phương, tuy có tiền, nhưng không đầu tư vào giáo dục đâu nhé! Chỉ riêng điểm này mà nói, lãnh đạo thị trấn này rất tốt.

- Nhân vật số một của thị trấn này, thật ra cũng không xa lạ gì với các đồng chí phóng viên đâu.

Lý Lũng giới thiệu:

- Đó là Bành Viễn Chinh, là cao thủ về lý luận tuyên truyền tiếng tăm lừng lẫy ở tỉnh.

Mã Diễm Lê và Tôn Phúc Lâm đồng thời cười gật đầu, vài phóng viên khác cũng phụ họa:

- Chúng tôi biết hần. Trình độ viết lách rất lợi hại, có thể xem như là một nửa đồng nghiệp của chúng ta.

Mấy phóng viên này cao hứng thảo luận về thị trấn Vân Thủy và Bành Viễn Chinh, riêng Giang Ninh Trinh về mặt lãnh đạm, ngồi yên không nói.

Vì một bài báo, cô bị đuổi khỏi Tân An Nhật Báo, mà Bành Viễn Chinh là “kẻ đầu sỏ” gây nên. Dù chuyện này không đến mức làm cô bị thất nghiệp, nhưng hết sức mất mặt. Cho nên, nói cô không oán giận và ghi hận đối với Bành Viễn Chinh là nói dối.

Chiếc xe của đoàn phỏng vấn chạy vào sân trụ sở chính quyền thị trấn Vân Thủy. Những phóng viên trên xe rất kinh ngạc, một thị trấn có tiền như vậy, không xây nổi một trụ sở chính quyền cho ra hồn? Nhìn trụ sở này, rõ ràng được cải tạo lại từ một trường học, khắp nơi cũ nát kinh khủng, có nhiều chỗ cỏ mọc đầy.

Lý Lũng đang tiếp các phóng viên xuống xe, chợt thấy Bành Viễn Chinh dẫn theo Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng chờ trong sân, không khỏi giật mình:

- Bí thư Bành?

Lý Lũng không ngờ Bành Viễn Chinh sẽ đích thân ra đón, bởi vì hôm qua, khi Ban Tuyên giáo liên hệ với thị trấn Vân Thủy, đã xác định là Lý Tuyết Yến ra mặt tiếp đãi, cho nên Ban Tuyên giáo mới cử Lý Lũng đi, nếu biết trước Bành Viễn Chinh đích thân tiếp đón, Trưởng ban Tuyên giáo Ngô Quân Lễ đã phải đi cùng rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão Lý.

Lý Lũng bước nhanh tới bắt tay Bành Viễn Chinh, sau đó cao giọng nói:

- Các đồng chí phóng viên, vị này chính là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư cơ quan Công ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Bành Viễn Chinh!

Một đám phóng viên, ánh mắt hoặc háo hức, hoặc tò mò ngấm ngấm Bành Viễn Chinh. Hần ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi trắng quần đen, giày da đen bóng loáng, nhưng hần hiên ngang đứng đó, toát ra vẻ uy nghiêm và phong độ vô hình, có lẽ cái gọi là “không giận mà có uy”, là đây.

Hiển nhiên, rất nhiều phóng viên không nghĩ là Bành Viễn Chinh còn quá trẻ như vậy.

Bành Viễn Chinh cao giọng phát tay cười nói:

- Hoan nghênh các bạn phóng viên của tỉnh, hoan nghênh các vị đến thị trấn Vân Thủy sưu tầm dân ca, làm khách! Trưa nay, căn tin thị trấn chúng tôi chuẩn bị các loại rau quả thiên nhiên tinh khiết, các món ăn thôn quê và đặc sản “gà mai hoa” của thị trấn, lại có loại rượu do nhà máy rượu của thị trấn sản xuất, xin mọi người không chê!

- Bí thư Bành khách khí quá!

Mọi người đều bước tới bắt tay Bành Viễn Chinh. Hắn đích thân nghênh tiếp trong sân, để lại cho các phóng viên một ấn tượng đầu tiên rất tốt đẹp.

Thái độ Bành Viễn Chinh hòa nhã và rất nhiệt tình. Giang Ninh Trinh tránh ở phía sau cùng, không bước lên bắt tay hắn, thỉnh thoảng nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thù hận.

Phụ nữ là một loại động vật thù dai, hơn nữa Giang Ninh Trinh là một người không độ lượng.

Thật ra Bành Viễn Chinh đã sớm nhìn thấy Giang Ninh Trinh. Cô ta có dáng người nóng bỏng thon dài, ăn mặc lại rất thời trang, dù cô tránh ra sau, Bành Viễn Chinh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra cô.

Lý Tuyết Yến dẫn một đám phóng viên đến trường trung học, tiểu học và nhà trẻ Vân Thủy sưu tầm dân ca, rồi đến hiện trường công trình chắn chắn và hợp nhất các trường tiểu học nông thôn tham quan.

Đi một vòng, rồi quay lại trụ sở thị trấn, trời đã trưa. Bởi vì phải tiếp đãi đoàn phóng viên, cán bộ trong thị trấn ăn cơm trước, khi đoàn phóng viên về đến nơi, các cán bộ đều đã quay lại phòng làm việc.

Lý Tuyết Yến dẫn Mã Diễm Lê, Tôn Phục Lâm và các phóng viên vào căn tin. Trong phòng ăn, ba bàn đồ ăn nóng hổi đã được dọn lên, tuy rằng món ăn không cầu kỳ nhưng rất chất lượng và đậm đà hương vị thôn dã.

Trứng gà rừng, súp dê, gà hầm cách thủy, bò hầm tương, rau dại, thỏ rừng, nấm rừng, cháo kê, bánh mì cắt lát...toàn bộ đựng trong đĩa to, tạo ấn tượng thị giác rất mạnh.

Mã Diễm Lê “wow” một tiếng, quây lại cười:

- Chủ tịch Lý, thật ngại quá, một đồng lớn đồ ăn như vậy, chúng tôi không thể nào ăn hết.

- Nhìn rất muốn ăn, nói thật nha, bụng tôi kêu “ọt ọt” rồi đây nè! Chà chà, món thịt dê này hương vị không tệ!

Tôn Phục Lâm bước tới, cầm đũa gắp một miếng thịt bò nhẹ nhàng nhai nuốt, rồi khen không dứt.

Lý Tuyết Yến cười:

- Thị trấn nhỏ bé, điều kiện có hạn, cũng không món gì ngon, chỉ là bữa cơm nhà nông, các bạn phóng viên không chê là tốt rồi!

- Sao có thể che được chứ? Như thế nào là nhất rồi! Bình thường chúng tôi không được ăn những món ăn ngon không ô nhiễm như thế này đâu.

Mã Diễm Lê cười hì hì, gọi các đồng nghiệp ngồi vào bàn.

Lý Tuyết Yến phát phát tay.

Chủ nhiệm văn phòng Đảng chính Lý Tân Hoa vội dẫn theo vài nhân viên bắt đầu mang trà, rượu lên, phục vụ chu đáo, khiến đám phóng viên hơi ngại ngùng.

Thật ra đặt ba bàn đồ ăn này cũng không bao nhiêu tiền, nhưng chất lượng hơn hẳn so với đi nhà hàng hạng sang.

Bành Viễn Chinh bước vào phòng ăn. Lý Tuyết Yến ngẩn người, cô không ngờ Bành Viễn Chinh lại đến đây. Theo cô nghĩ, lúc này Bành Viễn Chinh nghênh đón đám phóng viên một chút là đã nể mặt họ lắm rồi, không cần phải xuất hiện trong bữa cơm trưa.

- Viễn Chinh...

Lý Tuyết Yến hạ giọng hỏi:

- Anh muốn tới à?

- Không, tôi chỉ tới nói mấy câu.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng thấp giọng nói:

- Ngồi bút của phóng viên có thể cứu người, cũng có thể giết người một cách vô hình...Chúng ta đối với họ khách khí một chút, ngồi bút trong tay họ có thể công bằng khách quan một chút đối với chúng ta.

Nói xong, Bành Viễn Chinh bước tới gần ba bàn ăn, cười nói:

- Các bạn phóng viên, chúng tôi vốn định tìm nhà hàng thượng hạng để chiêu đãi các vị, nhưng nghĩ đến các bạn chạy cả một buổi sáng đã mệt lắm rồi, cho nên sắp xếp ở căn tin.

Điều kiện đơn sơ, nếu có chỗ nào không chu toàn, rất mong mọi người thông cảm!

Một đám phóng viên đều đứng dậy, nói lời cảm tạ. Mã Diễm Lê cười nói:

- Bí thư Bành, ngài thật sự là quá khách khí. Hôm nay đồ ăn rất phong phú, hương vị rất thơm ngon. Tôi đại diện cho các đồng nghiệp trong đoàn cảm tạ sự khoản đãi nhiệt tình của lãnh đạo thị trấn!

Lý Tân Hoa kính cẩn bưng một ly rượu tới cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh giơ cao ly rượu:

- Các vị, tôi đại diện cho Đảng ủy chính quyền thị trấn Vân Thủy hoan nghênh và cảm tạ các vị đến thị trấn Vân Thủy sưu tầm dân ca! Tôi mời mọi người một ly!

Bành Viễn Chinh đứng tại chỗ, hướng về mọi người kính một ly, rồi lặng lẽ đi ra.

Tôn Phục Lâm nhìn theo bóng lưng Bành Viễn Chinh, không kìm nổi, quay sang Mã Diễm Lê nói nhỏ:

- Chị Mã, người ta nói Bí thư tiểu Bành rất cứng rắn, rất hống hách, tôi thấy chỉ là lời đồn! Đây là một cán bộ trẻ tuổi, rất lễ độ, rất khiêm tốn!

Mã Diễm Lê khẽ mỉm cười:

- Đúng vậy, hẳn là một người đàn ông rất phong độ, trong quan trường không thấy nhiều đâu.

Giang Ninh Trinh ngồi bên cạnh cười nhạt, nói một cách khinh thường:

- Tiểu Tôn, hẳn có cứng rắn, cũng đâu biểu lộ trước mặt cậu? Bất quá là biết diễn trò thôi!

Tôn Phục Lâm không cho là đúng, định phản bác Giang Ninh Trinh, nhưng Mã Diễm Lê ra hiệu bằng mắt, liền thôi. Bất kể Bành Viễn Chinh là người như thế nào, hôm nay người ta đối đãi nhiệt tình với mình như vậy là chu đáo lắm rồi. Ăn cơm của người ta, lại nói này nói sau lưng người ta, không được lễ phép.

385. Chương 391: Ca Ngợi Và Chất Vấn

Buổi chiều, đoàn phóng viên đi dạo quanh thị trấn một vòng, rồi mới lên xe đi. Lúc đưa tiễn, Bành Viễn Chinh lại xuất hiện, dẫn theo phần lớn thành viên bộ máy Đảng chính, đưa các phóng viên lên xe.

Lý Tuyết Yến muốn tặng cho các phóng viên một ít vật kỷ niệm gì đó, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý.

Bất kể Bành Viễn Chinh có “ngụy trang” hay không, địa vị của hắn là rất rõ ràng. Một Ủy viên thường vụ Quận ủy, ở tỉnh có thể không là gì, nhưng ở quận Tân An và thị trấn Vân Thủy, là một nhân vật có thực quyền và được nể trọng.

Thái độ nhiệt tình của Bành Viễn Chinh, lại thêm chiêu đãi giữa trưa, khiến đám phóng viên cảm thấy rất thoải mái.

Cái gọi là tâm trạng quyết định hành động, sự thoải mái lúc ban ngày của các phóng viên đã ảnh hưởng quan trọng đến bài viết của họ buổi tối.

Ngày 16 tháng 4, trong những bài báo được đoàn phóng viên đăng lên, hầu như chỉ là ca ngợi thị trấn Vân Thủy.

Trên trang đầu của Giang Bắc Nhật Báo có bài “Trụ sở chính quyền cũ nát và trường trung học khang trang đẹp đẽ, in kèm hai bức ảnh, một tấm chụp một góc trụ sở chính quyền thị trấn Vân Thủy và ký túc xá, một tấm là toàn cảnh trường trung học Vân Thủy sạch sẽ xinh đẹp và có thể nói là hiện đại. Bài báo cũng đồng thời dùng hình ảnh này làm một cuộc so sánh, khẳng định mức độ đầu tư to lớn của thị trấn Vân Thủy vào giáo dục trong những năm gần đây.

Bài báo có đoạn viết: “Trụ sở chính quyền thị trấn được cải tạo lại một cách sơ sài lại từ một trường học được xây dựng vào thập niên năm mươi, đã sử dụng hơn bốn mươi năm. Khi phỏng vấn, phóng viên biết được, ở thị trấn Vân Thủy lưu truyền một câu: “Công trình tốt nhất là trường học, cao nhất là bệnh viện, rách nát nhất là trụ sở chính quyền thị trấn”.

Các tờ báo khác, nói chung cũng phụ họa theo. Riêng Bắc Phương Vân Báo lại chọn công trình chỉnh sửa và hợp nhất các trường tiểu học làm chủ đề của bài báo. Tuy chưa nói rằng có tiêu cực ở công trình này, nhưng ở phần cuối, bài báo đưa ra một chất vấn rất sắc bén về việc thị trấn Vân Thủy rầm rộ tạo thành tích trong giáo dục, đồng thời cho rằng hình thức quyền tiền hỗ trợ giáo dục như vậy có khả năng đã được phân chia theo hành chính.

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Bành Viễn Chinh, phóng viên viết bài đúng là Giang Ninh Trinh.

Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng cầm mấy tờ báo tới, đặt lên bàn của Bành Viễn Chinh vẻ bức bối, trầm giọng nói:

- Bí thư Bành, bài báo của Bắc Phương Vân Báo rất vô trách nhiệm! Lại là cô Giang Ninh Trinh kia! Cô ta rõ ràng muốn quấy rối thị trấn chúng ta!

Chữ Lượng cũng tức giận:

- Đúng vậy, Bí thư Bành, cô này rất xấu xa! Bài báo của cô ta rõ ràng có vấn đề về lập trường!

Bành Viễn Chinh im lặng đọc lướt qua bài báo, ngẩng lên nhìn hai người, thản nhiên nói:

- Đa số các tờ báo đều khen ngợi chúng ta, ha ha, cũng không thể bắt người ta toàn ca ngợi, có nghi ngờ, có phê bình là bình thường!

Bài báo này của Giang Ninh Trinh, phần đầu ghi chép coi như bình thường, không nói ngoa, cũng không làm giả số liệu, cuối cùng phê bình và đặt dấu hỏi, là trong phạm vi cho phép.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Không cần quá bận tâm, nhiều bài báo như vậy, đa số khen ngợi, cá biệt đưa ra nghi ngờ. Điều này cho thấy đại đa số các cơ quan truyền thông vẫn tán thành công tác của chúng ta!

Lý Tuyết Yến và Bành Viễn Chinh nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, cũng không nói gì nữa. Hai người vừa đi, nụ cười trên mặt Bành Viễn Chinh liền tắt, mày nhíu chặt, chăm chú đọc lại bài báo của Giang Ninh Trinh hai lần.

Thật ra bài báo phê bình thì cũng không có gì lạ, mấu chốt vấn đề ở chỗ, Giang Ninh Trinh cũng rất mưu mẹo, cô đặc biệt nhấn mạnh vào việc thị trấn quản lý số tiền do các xí nghiệp quyên góp cho giáo dục, đặt việc này bên cạnh việc thị trấn cung cấp tiền trợ cấp và tiền thưởng cho các giáo viên, dễ dàng làm cho người đọc hiểu lầm là thị trấn Vân Thủy thúc đẩy biện pháp hành chính để có tiền làm giáo dục.

Nhiệt tâm đối với giáo dục của các xí nghiệp ở thị trấn Vân Thủy có nguồn gốc từ lâu, có hoàn cảnh và điều kiện lịch sử đặc thù, nhưng bên ngoài không biết rõ tình hình, cũng rất khó hiểu được bằng cái nhìn thông thường.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một lúc, quyết định gạt sang một bên. Loại bài báo này có tác dụng trong thời gian có hạn, hôm nay báo đăng, có lẽ khiến cho một số người bàn tán, nhưng qua mấy ngày là yên tĩnh lại.

...

Bành Viễn Chinh vừa mới vào văn phòng của hắn ở Quận ủy, chuông điện thoại chợt vang lên. Bành Viễn Chinh nhắc điện thoại lên, mới vừa a lô một tiếng, chợt nghe giọng Tần Phượng vang lên trong điện thoại, có phần lo lắng:

- Lãnh đạo tỉnh có phê chỉ thị, nghi ngờ hình thức xử lý tài chính cho giáo dục của thị trấn Vân Thủy, yêu cầu Sở giáo dục tỉnh và Cục giáo dục thành phố phối hợp điều tra.

Bành Viễn Chinh giật mình:

- Lãnh đạo tỉnh nào vậy? Không thể nào, chút việc con con đó cũng đánh động lãnh đạo tỉnh?

- Phó chủ tịch tỉnh Chúc phụ trách quản lý giáo dục, đọc xong bài báo của Bắc Phương Văn báo, liền gọi điện thoại cho Giám đốc Sở Giáo dục, cho rằng cách quản lý của các cậu có vấn đề, yêu cầu điều tra.

Phó chủ tịch tỉnh chúc lên tiếng, người của Sở Giáo dục sao dám chậm trễ? Tôi vừa mới nhận được thông báo của Thành ủy, sáng mai, Phó giám đốc Sở Giáo dục Kỹ Lượng sẽ dẫn tổ công tác xuống, Cục Giáo dục thành phố đang chuẩn bị nghênh đón.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, im lặng.

Trong lòng của hắn đương nhiên không coi chuyện này là đúng, nhưng ngoài miệng lại không thể nói gì, chuyện có liên quan đến lãnh đạo tỉnh, bất luận thái độ “bất kính” gì cũng đều không ổn.

- Viễn Chinh, cậu nói thật với tôi đi, rốt cuộc chỗ cậu có tình trạng phân chia nguồn tài chính thu được bằng mệnh lệnh hành chính hay không? Nếu có, cậu mau đi “lau dọn” sạch sẽ đi! Đừng để người của Sở Giáo dục tra ra vấn đề! Mặt khác, tôi sẽ liên hệ với người của Cục giáo dục thành phố, phối hợp với họ, khiến chuyện này trôi qua an toàn.

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên khi thấy Tần Phượng cũng hoài nghi mình về vấn đề này. Tần Phượng là Bí thư Quận ủy, hướng chỉ là lãnh đạo tỉnh.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi tiếng thở dài:

- Tôi có thể cam đoan, tuyệt đối không có chuyện phân bổ tài chính bằng mệnh lệnh hành chính! Đương nhiên, về những người tiền nhiệm của tôi, trước đây có hành động như vậy không, tôi không dám bảo đảm.

Tôi đã nói từ trước, hoàn cảnh giáo dục thị trấn Vân Thủy khá đặc biệt, người ngoài có thể khó hiểu được. Người của Sở đến cũng tốt, tôi quang minh chính đại không thẹn với lương tâm, không có gì phải sợ!

Nghe Bành Viễn Chinh trả lời kiên định như thế, Tần Phượng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Cậu nói vậy thì tôi yên tâm rồi. Nhưng, lãnh đạo tỉnh đã nghi ngờ hình thức quản lý trường học của các cậu, tôi thấy hay là cậu chuẩn bị tư tưởng, nếu thấy không được thì bỏ đi.

Xí nghiệp hỗ trợ giáo dục trường kỳ như vậy, cũng là một gánh nặng không nhỏ, cậu có thể bảo đảm là nhóm nhà giàu mới nổi không oán hận chút nào? Nếu chẳng may có người ở sau lưng đâm thọc, sẽ trở thành một vấn đề lớn, mất nhiều hơn được!

Tần Phượng nhẹ nhàng nói:

- Cậu hãy nghe lời khuyên của tôi, nhân cơ hội này, ngừng công trình chỉnh sửa và hợp nhất các trường tiểu học lại đi, đừng cố làm chuyện khó có kết quả như thế này!

- Họ hoàn toàn tự nguyện, thị trấn không hề bắt buộc. Con của họ đi học ở trường, con của các công nhân của họ cũng ở trường, họ ủng hộ giáo dục, chính là giải trừ nỗi lo của mình về sau.

Bành Viễn Chinh biết rằng Tần Phượng lo lắng cho mình, bèn hết sức kiên nhẫn giải thích.

Tần Phượng biết hắn quật cường, hơn nữa luôn kiên định lập trường, không khởi thảo dài, không khuyên nã.

Lúc tắt điện thoại, Bành Viễn Chinh do dự một chút, đột nhiên nhẹ nhàng nói:

- Tôi định tối nay đến gặp cô nói chuyện này, được không?

Hai người đã một bước vượt qua giai đoạn thân mật nhất, lẽ ra quan hệ càng thêm khăng khít, nhưng không hiểu sao, vì một tâm trạng tinh tế nào đó, hai người đều hơi cố ý tránh né nhau.

Tần Phượng hiểu sai ý hẩn, nghe vậy lập tức hai má đỏ bừng như phát sốt, tay cô nắm chặt điện thoại đến mức hơi run rẩy.

Thật lâu sau cô không hé răng, mà đầu bên kia đồng thời, Bành Viễn Chinh cũng không tắt điện thoại, hai người nghe đều nghe rõ tiếng thở gấp gấp của nhau. Bành Viễn Chinh thở phào một cái, quả thật hẩn muốn gặp Tần Phượng bàn công việc, nhưng rõ ràng là Tần Phượng không nghĩ như vậy.

- Hay cậu tới phòng làm việc của tôi đi...

Tần Phượng thấy khó mà nói tiếp với hẩn, vội vàng cúp điện thoại.

Cô đáp ứng hẩn, trên thực tế trong lòng cũng mơ hồ có ý chờ mong. Cô giống như mảnh ruộng khô hạn lâu ngày, bức thiết cần cơn mưa rào làm dịu cơn khát, nhưng cô lại lo lắng chuyện đó ảnh hưởng tới công việc, dù sao hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới, bất chợt tình một đêm, rồi thì có lẽ cũng phôi pha, nhưng nếu tiếp tục quan hệ, cô hoàn toàn trở thành người tình của hẩn, làm sao còn có thể biểu lộ tư thế của một Bí thư Quận ủy trước mặt hẩn?

Giờ phút này, lòng Tần Phượng bị giằng co bởi hai tiếng gọi khác nhau, tiếng gọi khát khao của tình cảm và tiếng gọi đam mê của quyền lực, tình cảm đương nhiên lấn át nhưng quyền lực cũng mạnh mẽ thôi thúc..

Cho nên lòng cô bị dày vò, cũng rất mâu thuẫn.

Bành Viễn Chinh ngẩn ngơ cúp điện thoại, không khổ cười khổ một tiếng.

...

Thẩm Ngọc Lan cầm mấy xấp tài liệu gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn cười, nói:

- Bí thư Bành, đây là 14 tập báo cáo mà lãnh đạo cần, và đề cương phát triển và cải cách giáo dục mà Nhà nước vừa ban bố tháng 2 năm nay.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Cảm ơn, lại làm phiền Chủ nhiệm Thẩm đích thân mang tới.

Thẩm Ngọc Lan ngẩn ra, đột nhiên cô cảm thấy hai ngày gần đây, dường như Bành Viễn Chinh đặc biệt khách khí với cô, khách khí quá mức làm cô không hiểu ra sao cả.

- Nhiệm vụ của Văn phòng Quận ủy là phục vụ lãnh đạo, lãnh đạo đừng khách khí như vậy.

Thẩm Ngọc Lan mỉm cười:

- Bí thư Bành, nếu không có việc gì, tôi đi về trước.

- Được, cảm ơn cô.

Bành Viễn Chinh đứng dậy đưa Thẩm Ngọc Lan ra cửa, Thẩm Ngọc Lan có phần thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), lòng đầy hồ nghi và kinh ngạc quay về phòng làm việc của mình. Đột nhiên, khuôn mặt mặt quẩn rũ của cô đỏ lên: mình đến tìm Bành Viễn Chinh có việc, vậy mà đến nơi lại như mất hồn, không nói gì cả, lại quay về chỗ cũ!

Thẩm Ngọc Lan hơi do dự, lại bước ra định đến chỗ Bành Viễn Chinh, cô có một việc riêng cần hẩn giúp đỡ.

Cô mới đi được mấy bước, chợt nghe phía sau, cửa phòng làm việc của Tần Phượng mở ra, Tần Phượng đứng ở cửa lạnh nhạt nói:

- Ngọc Lan, cô qua đây một chút đi.

386. Chương 392: Sắc Lang

- Bí thư Tần!

Thẩm Ngọc Lan kính cẩn đi tới.

Tần phượng hướng cô phát tay, ra hiệu cô vào cửa nói chuyện.

Thắm Ngọc Lan đi vào văn phòng của Tần Phượng. Tần Phượng lặng yên ngắm nhìn cô, thản nhiên nói:

- Ngọc Lan, ngày mai tổ công tác của sở Giáo dục tỉnh đến. Cô gọi điện thoại cho Chu Đại Dũng, bảo anh ta ra mặt tiếp đãi một chút.

Thắm Ngọc Lan đuôi lông mày nhướng lên, trầm nghĩ, Bí thư Tần có thể trực tiếp an bài Chu Đại Dũng, mượn cô để biểu đạt ý kiến cá nhân của mình, điều này hiển nhiên là muốn vượt mặt Tô Vũ Hoàn. Nhưng Tô Vũ Hoàn có thể hay không ngày mai cũng ra mặt? Nếu Tô Vũ Hoàn ra mặt, Chu Đại Dũng ra mặt thì có ý nghĩa gì đâu.

Mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không dám nói ra ngoài, khẩn trương đi gọi điện thoại cho Chu Đại Dũng.

Nhìn theo bóng dáng của Thắm Ngọc Lan, Tần Phượng thở phào một cái.

Dựa theo thường quy, Chu Đại Dũng được phân công quản lý mảng giáo dục. Tổ công tác của Sở Giáo dục tỉnh và thành phố xuống dưới, nhất định Chu Đại Dũng phải cùng đi. Nhưng cô đoán Tô Vũ Hoàn chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội ngàn năm có một này để chen ép Bành Viễn Chinh. Có xác suất rất lớn là đích thân có mặt. Vì tránh cho cục diện không khống chế được, cô lúc này mới thông qua miệng của Thắm Ngọc Lan ám chỉ Chu Đại Dũng trình diện khẩn cấp, phòng bị nếu chẳng may có chuyện không hay xảy ra.

Ngày mai cô đến tỉnh họp. Bằng không thì cô nhất định sẽ có mặt rồi. Có cô ở đó, Tô Vũ Hoàn sẽ không đủ gây sợ. Nhưng cô không có ở quận, một khi Tô Vũ Hoàn trước mặt tổ công tác nháo ra chuyện đang cố bưng bít, cô lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ thân cô thể cô.

Có Chu Đại Dũng Ủy viên thường vụ Phó chủ tịch quận làm hô ứng, coi như là kẻ sách vện toàn.

Nhưng nếu như không có cô là Bí thư Quận ủy an bài, Chu Đại Dũng ngay cả được phân công quản lý mảng giáo dục, nhưng bị Tô Vũ Hoàn áp chế, y chỉ sợ cũng bất lực.

Có lời của Tần Phượng, Chu Đại Dũng có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện. Tô Vũ Hoàn cũng không có khả năng công khai phản đối an bài của Bí thư Quận ủy.

Quả nhiên, Tô Vũ Hoàn tự mình ra mặt, đồng thời chuẩn bị an bài cho Chu Đại Dũng ra ngoài gặp một thương nhân. Nhưng y còn chưa kịp thực thi ý định của mình, thì Quận ủy đã liền truyền đạt chỉ thị của Tần Phượng, muốn Phó chủ tịch được phân công quản lý mảng giáo dục Chu Đại Dũng ra mặt cùng đi với tổ công tác của Sở Giáo dục tỉnh.

- Thắm Ngọc Lan chuyển đạt sao?

Tô Vũ Hoàn cười nhạt một tiếng, nhưng nụ cười có chút âm u lạnh lẽo.

- Vâng, thưa Chủ tịch quận Tô, là Phó chánh văn phòng Thắm chuyển đạt. Cô đồng thời còn gọi điện thoại cho Phó chủ tịch quận Chu.

Khổng Tường Quân tất cung tất kính nhẹ nhàng nói.

Y hiện tại là Phó chánh văn phòng (chủ trì công tác) UBND quận, nắm trong tay UBND quận và cơ quan chính phủ khu. Mặc dù không thể như trợ lý chủ tịch huyện, giải quyết cấp bậc huyện phó, nhưng thực quyền là có.

Y bây giờ được xem là tâm phúc thứ nhất của Tô Vũ Hoàn. Tô Vũ Hoàn có rất nhiều công tác được đẩy mạnh đều thông qua y.

Tô Vũ Hoàn ồ lên một tiếng, phát tay, trầm giọng nói:

- Được rồi, cậu đi an bài đi. Ngày mai tôi cùng với Chu Đại Dũng tham gia. Cậu hãy chuẩn bị báo cáo cho tôi. Tôi ngày mai muốn dùng đến.

- Vâng, Chủ tịch quận Tô. Tôi lập tức đi làm ngay.

Khổng Tường Quân không có nhiều lời, xoay người rời đi. Y biết Tô Vũ Hoàn thích tác phong nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán. Công tác bên cạnh Tô Vũ Hoàn, nhân viên đó không phải có xông ra hay không. Mấu chốt là phải lập tức quán triệt mệnh lệnh của y, không thể cò kè, mặc cả, càng không thể qua loa tắc trách.

Khổng Tường Quân rời khỏi, Tô Vũ Hoàn khoe miệng hiện lên một nụ cười ác ý.

Y cảm thấy cơ hội của mình đã đến. Lúc này đây, nếu làm tốt, sẽ khiến cho Bành Viễn Chinh chịu đựng không nổi. Bài quan chức khẳng định là không được, nhưng nhờ đó mà chèn ép được Bành Viễn Chinh thì cũng đáng.

Vấn đề hiện tại, ở tỉnh có lãnh đạo đưa ra nghi ngờ mà phê chỉ thị, an bài tổ công tác xuống dưới điều tra. Nếu tra ra vấn đề thì phải nghiêm khắc trừng phạt. Cho dù tra không ra vấn đề, không có việc loạn quyền tiền thì cũng nhân cơ hội này phủ định hình thức quản lý trường học mà Bành Viễn Chinh đã kiên trì.

Bành Viễn Chinh trong phòng làm việc cẩn thận lật xem mười bốn báo cáo về cải cách giáo dục quốc gia và những điểm chính phát triển, gần như là đọc qua một lượt. Nếu lãnh đạo tỉnh đưa ra nghi ngờ đối với hình thức quản lý giáo dục của hắn thì rất dễ dàng khiến cho một số “hữu tâm nhân” giải thích thành “đường lối sai lầm”. Hắn nhất định phải từ trong chính sách tìm được những căn cứ vô cùng xác thực.

Hắn xem đến mức nhập thần. Thẩm Ngọc Lan nhẹ nhàng gõ cửa, nét mặt kính cẩn nói:

- Bí thư Bành.

- À, Phó chánh văn phòng Thẩm, tìm tôi có việc à?

Bành Viễn Chinh bỏ qua đám văn kiện, nhìn Thẩm Ngọc Lan cười nói.

- Bí thư Bành, tôi có việc riêng một chút, muốn tìm Bí thư Bành hỗ trợ. Không biết lãnh đạo có tiện không?

Thẩm Ngọc Lan hạ giọng nói, rồi đóng cửa phòng làm việc lại.

Nhưng không biết tại sao, hắn đột nhiên phát hiện sắc mặt của Thẩm Ngọc Lan có chút đỏ bừng, vẻ mặt nhần nhố.

- Cô cứ nói. Nếu tôi giúp được, thì nhất định không thành vấn đề.

Bành Viễn Chinh trong lòng cảm thấy hồ nghi.

- Bí thư Bành....

Thẩm Ngọc Lan muốn nói lại thôi, sắc mặt càng thêm đỏ lên. Cô chậm rãi tiến lên một bước, khoe miệng động đậy, nhưng chung quy vẫn cảm thấy khó mở miệng.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngọc Lan.

Thẩm Ngọc Lan do dự một chút, khẽ cắn môi, gần như là cúi thấp đầu xuống nói:

- Bí thư Bành, anh quan hệ nhiều, có thể hay không liên hệ cho tôi một bệnh viện ở thủ đô?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt cười nói:

- Bệnh viện à? Bệnh viện nào? Phó chánh văn phòng Thẩm muốn đến thủ đô khám bệnh sao?

Thẩm Ngọc Lan sắc mặt càng đỏ, giọng nói càng nhỏ hơn:

- Bí thư Bành, bệnh viện Hoa kiều ở thủ đô có phòng bệnh chuyên thụ tinh nhân tạo. Mời được chuyên gia từ nước Mỹ đến. Cá nhân tôi chẳng quen biết ai. Xin lãnh đạo giúp đỡ một chút.

Bành Viễn Chinh bưng tỉnh, thầm nghĩ khó trách Thẩm Ngọc Lan lại khó mở miệng như vậy. Hóa ra là việc cá nhân. Hắn theo bản năng mà liếc mắt nhìn Thẩm Ngọc Lan, thầm nghĩ không biết là do cô hay là chồng của cô.

Bây giờ ứng dụng thụ tinh nhân tạo, trong quốc nội, chỉ có thủ đô và bệnh viện ở một số thành phố lớn mới có thể thực hiện. Hơn nữa, chi phí rất cao.

Thẩm Ngọc Lan kết hôn mấy năm nhưng vẫn chưa mang thai. Khi đi khám, cô mới phát hiện buồng trứng của cô có vấn đề. Nếu muốn mang thai, cũng chỉ có thể thụ thai nhân tạo. Hai vợ chồng đã chuẩn bị, không tiếc bất cứ thứ gì, nhất định phải có được một đứa con.

Bành Viễn Chinh cười khê nói:

- Tôi sẽ tranh thủ thời gian hỏi thăm người quen một chút, xem có thể giúp được hay không. Cô chờ điện thoại của tôi nhé.

- Cảm ơn Bí thư Bành!

Thẩm Ngọc Lan cổ mặt đều đỏ bừng. Cô vội vàng nói cảm ơn, sau đó luống cuống bỏ chạy khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nhanh như chớp chạy về phía phòng của mình.

Phòng làm việc của Bành Viễn Chinh ở đầu hành lang bên này. Tần Phượng và Thẩm Ngọc Lan vẫn phòng ở đầu bên kia. Tần Phượng vừa bước ra khỏi phòng, muốn đi toilet, vừa lúc thấy Thẩm Ngọc Lan vội vàng hấp tấp, sắc mặt đỏ lên từ phòng làm việc của Bành Viễn Chinh chạy ra, thậm chí ngay cả khi nhìn thấy mình cũng không có phản ứng.

Tần Phượng cảm giác rất kinh ngạc. Điều này bình thường gần như là không thấy.

Cô bước vào phòng vệ sinh, càng nghĩ càng cảm thấy có chút không thích hợp. Trước mắt Tần Phượng hiện lên gương mặt đỏ bừng của Thẩm Ngọc Lan.

Cô trong lòng chấn động, không khỏi giật mình, liền nghĩ tới một khả năng.

Sắc lang! Tần Phượng cảm giận trong lòng, ma xui quỷ khiến trực tiếp đẩy cửa bước vào văn phòng của Bành Viễn Chinh.

Cô đóng cửa rầm một cái, sau đó ánh mắt căm tức và giận dữ nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cảm thấy bất ngờ. Hắn bỏ qua tập tài liệu trong tay, kinh ngạc nói:

- Có chuyện gì vậy?

Tần Phượng hô hấp có chút dồn dập, mà sắc mặt thì đỏ lên. Theo như Bành Viễn Chinh nhìn thấy thì cô đây nhất định là đang tức giận. Mà tức giận không nhẹ.

Bành Viễn Chinh bước qua, định nắm lấy tay cô, nhưng đã bị Tần Phượng gạt ra. Tần Phượng rất ít khi biểu hiện kịch liệt như vậy. Cho nên, Bành Viễn Chinh hơi có chút không biết nên làm thế nào.

- Em làm sao vậy? Tức giận à? Ai đã khiến cho Bí thư Tần của chúng ta tức giận vậy?

Bành Viễn Chinh cười hắc hắc, đột nhiên ôm lấy Tần Phượng, mặc cho cô giãy dụa cũng không chịu buông tay.

- Lưu manh...Anh...

Tần Phượng bị Bành Viễn Chinh ép chặt vào cánh cửa, hơi thở hỗn hển, nhưng cũng không dám quá mức kịch liệt giãy dụa.

Bành Viễn Chinh âu yếm một trận, rồi đột nhiên cảm giác hai giọt nước mắt cô chạy xuống thì giật mình kinh hãi, khẩn trương ngừng tay, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của cô, dịu dàng nói:

- Rốt cuộc là trách anh chuyện gì đây?

Tần Phượng cau mày, đột nhiên đẩy Bành Viễn Chinh ra, sửa sang lại quần áo của mình.

Một ít lời căm giận phát ra khỏi miệng, nhưng Tần Phượng bỗng nhiên phát giác mình giống như cô bé ngây thơ. Sự đổ kỵ trong lòng chẳng hiểu ra làm sao.

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay nên cười:

- Bà cô của tôi ơi, Thẩm Ngọc Lan nhờ anh liên hệ một bệnh viện ở thủ đô. Cô ấy muốn đi thụ tinh nhân tạo.

Tần Phượng xấu hổ, phải xoay người trốn đi, nhưng lại bị Bành Viễn Chinh kéo lại một phen, ôm vào lòng, cười ha hả nói:

- Em nghĩ oan cho anh rồi. Em phải bồi thường cho anh.

Tần Phượng trừng mắt một cái.

Tần Phượng sự uy nghiêm của nữ cán bộ đã sớm không còn sót lại chút gì. Thay vào đó là sự hờn dỗi như thiếu nữ. Bành Viễn Chinh nhìn thấy cảm thấy rung động trong lòng, cúi xuống ngậm lấy lỗ tai của cô, mơ hồ nói:

- Tối nay chúng ta cùng nhau đi ăn cơm nhé?

- Ừ!

Tần Phượng cả người nhũn ra, nét mặt đỏ bừng, gần như tê liệt ngã vào lòng ngực của hắn.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc cho Bành Viễn Chinh ngựa quen đường cũ ra sức vuốt ve, chợt quay ngược trở lại ôm lấy Bành Viễn Chinh, nhếch chân chủ động hôn lên môi của hắn.

Trong nội tâm của cô lại thở dài. Đại khái số phận của cô đã thuộc về người đàn ông này. Điều này không biết nên vui hay buồn. Nhưng cô thà rằng buông tha cho hết thảy.

Hai người ôm chặt lấy nhau. Bành Viễn Chinh trong lòng lại sinh ra một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Cho đến giờ phút này, hắn mới dần dần hiểu được, Tần Phượng sở dĩ đối với hắn sinh ra một lực hấp dẫn mãnh liệt không phải ở vẻ đẹp của cô hay quyền lực, mà chính là sự đau khổ mà cô không muốn cho người khác biết, cùng với sự kiên trì giữ mình trong sạch.

387. Chương 393: Quả Nhiên Không Đơn Giản

Tần Phượng đi rồi, Bành Viễn Chinh tiếp tục nghiên cứu mười bốn báo cáo về cải cách giáo dục quốc gia. Buổi chiều lúc hết giờ làm, Lý Tuyết Yến gọi điện thoại đến, hướng hắn báo cáo công tác chuẩn bị nghênh đón tổ công tác của sở Giáo dục tỉnh.

Dựa theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, khiến Đảng ủy chính quyền thị trấn thu thập những tài liệu về quyền tiền cho giáo dục của các xí nghiệp trong thị trấn từ năm 1983, hội nghị kỷ yếu của chính quyền thị trấn, cùng với các loại ý kiến phúc đáp của ngành giáo dục ở trên và UBND quận, hết thảy đều sửa lại thành sách để làm rõ.

Đồng thời, hắn còn khiến phòng tài chính của thị trấn tập hợp lại số liệu những lần xí nghiệp quyền tiền giúp đỡ học tập bao nhiêu năm qua. Thậm chí còn tập hợp tài liệu của một số hội nghị về số liệu quyền tiền của các xí nghiệp trong thị trấn Văn Thủy kể từ ngày 15 tháng 11 năm 1993.

Đây là tư liệu trước đây. Sau khi hắn đến nhậm chức thì chủ yếu là công trình cải tạo chính hợp trường tiểu học ở nông thôn mà thôi.

Tư liệu đều được chuẩn bị đầy đủ. Theo kỷ yếu trong hội nghị nghiên cứu chính quyền Đảng ủy thị trấn, thị trấn đã hướng quận xin, hướng phòng Giáo dục quận báo cáo, trưng cầu ý kiến bên ngoài, và thư đề nghị. Mỗi một khoản tiền thu chi rõ ràng, chi tiết, rành mạch. Xem qua là hiểu ngay.

Lý Tuyết Yến còn ghi rõ xí nghiệp đó bao năm qua quyền tiền bao nhiêu lần. Tình huống căn bản cá nhân. Tình hình phát triển của xí nghiệp đều thống kê ra ngoài.

Cái gọi là lãnh đạo tỉnh phê chỉ thị và tổ công tác của Sở Giáo dục tỉnh xuống dưới điều tra cũng chẳng làm thị trấn gọn sóng. Thị trấn từ trên xuống dưới đều không thẹn với lương tâm nên không sợ nghi ngờ.

10h sáng ngày thứ hai, Phó bí thư tổ Đảng sở Giáo dục tỉnh, Phó giám đốc sở Kỹ Lượng mang theo tổ công tác bốn người, cùng với Bí thư Đảng ủy, Cục trưởng cục Giáo dục thành phố Ma Minh Đào cùng đi xuống, không đến thành phố Tân An mà thẳng đến khu Tân An.

Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn và Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng cùng với người của UBND quận và phòng Giáo dục quận đứng chờ sẵn. Kỷ Lượng đã cự tuyệt lời mời của Tô Vũ Hoàn, lập tức đến thị trấn Vân Thủy triển khai điều tra.

Tô Vũ Hoàn như gãi đúng chỗ ngứa, mang xe chở đoàn người Kỷ Lượng đến thị trấn Vân Thủy.

Khi xuất phát, Chu Đại Dũng ám chỉ một cấp dưới khấn trương điện thoại thông báo cho Bành Viễn Chinh, bảo hắn làm tốt công tác nghênh đón.

Thị trấn Vân Thủy vốn gần nội thành. Từ nội thành một đường thẳng, chưa đến nửa giờ là đã vào thị trấn Vân Thủy. Khi đi ngang trường trung học Vân Thủy, Kỷ Lượng bảo xe ngừng lại một chút.

Kỷ Lượng đứng ở bên lề đường đối diện trường học, nhìn trường học rộng rãi, có vài phần giống như hoa viên thì trên mặt hiện lên một tia kinh sợ. Lấy vẻ ngoài mà nói, cho dù là trường trung học của tỉnh, đều so ra kém xa trường trung học thị trấn Vân Thủy. Ngôi trường chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Xinh đẹp.

Kỷ Lượng công tác trong ngành giáo dục tỉnh đã hai mươi năm, nhưng lần đầu tiên thấy có một ngôi trường ở thị trấn lại đạt tiêu chuẩn cực cao như vậy.

Ma Minh Đào và Tô Vũ Hoàn, Chu Đại Dũng liền vây quanh.

Kỷ Lượng hướng ba người nhìn lướt qua, khẽ mỉm cười, giơ ngón tay chỉ:

- Chủ tịch quận Tô, Cục trưởng Ma, ngôi trường rất đẹp. Khiến cho người ta ấn tượng rất sâu sắc.

Ma Minh Đào cười:

- Giám đốc sở Kỷ, trường này được đầu tư ba lần, hoàn thành trong ba năm. Ngài xem, đằng sau chính là lầu thực nghiệm, thư viện và sân thể dục, đều là xây dựng thêm sau này. Quy mô không nhỏ, đầu nhập rất lớn.

Tô Vũ Hoàn cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì.

Kỷ Lượng than nhẹ một tiếng:

- Các vị, nhìn một ngôi trường xinh đẹp như vậy, nói thật, tôi không đành lòng đi tra xét. Bất kể thế nào, một thị trấn có thể trang bị tốt cho một ngôi trường như vậy, học sinh rất trường đó rất may mắn. Mà các đồng chí trong thị trấn cũng có công tích đấy.

Ma Minh Đào ánh mắt lóe lên một cái, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ thái độ này của Giám đốc Kỷ thì dường như lúc này đây chỉ là điều tra cho qua, chứ không động thật?

Cái gọi là xã hội quyền tiền giúp đỡ giáo dục có hay không loạn thu thì trên cơ bản cũng không tra ra kết quả gì. Cho dù là có vấn đề, cơ sở cũng đã sớm lau sạch mông rồi. Ma Minh Đào lo lắng chính là sở Giáo dục tỉnh nhắm vào chính là đường lối vấn đề, trực tiếp phủ định hình thức tài chính đầu nhập + xã hội quyền tiền của thị trấn Vân Thủy.

Ma Minh Đào gần đây đang chuẩn bị tham khảo và mở rộng hình thức quản lý trường học này của thị trấn Vân Thủy. Bởi vì quốc gia tam lệnh ngũ thân yêu cầu tài chính địa phương phải từng năm tăng lớn đầu nhập cho giáo dục, nhưng vẫn là trứng chọi đá. Rất khó chứng thực được.

Nói ngắn gọn, đối với giáo dục mà nói, chính là thiếu tiền.

Kỷ Lượng lại nhìn trường trung học Vân Thủy một hồi, từ chối lời đề nghị của Chu Đại Dũng vào trường để tham quan tiếp, tiếp tục lên xe thẳng đến thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh đã cùng với toàn thể ban lãnh đạo thị trấn đứng chờ ở cửa, lại còn giương cao biểu ngữ “Hoan nghênh lãnh đạo sở Giáo dục tỉnh đến chỉ đạo công tác”.

Kỷ Lượng dù sao cũng là cán bộ cấp Phó giám đốc sở, lại dẫn đội xuống dưới điều tra. Bành Viễn Chinh đương nhiên phải chuẩn bị chu đáo, không để cho người ta ở chi tiết nhỏ này mà bắt lỗi mình.

Đám người Kỷ Lượng bước xuống xe, Bành Viễn Chinh mỉm cười bước đến tiếp đón.

Chu Đại Dũng đi trước một bước, cười giới thiệu nói:

- Giám đốc sở Kỹ, đây là Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Công ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy đồng chí Bành Viễn Chinh.

Kỷ Lượng đánh giá thật sâu Bành Viễn Chinh, vươn tay tùy ý bắt tay Bành Viễn Chinh, thản nhiên cười nói:

- Bí thư Tiểu Bành nghe danh đã lâu. Lúc trước, bài báo kia đã khiến cho lãnh đạo trung ương rất coi trọng, chấn động cả nước.

- Giám đốc sở Kỹ đã quá khen. Hoan nghênh lãnh đạo đến thị trấn chúng tôi kiểm tra chỉ đạo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lại cùng bắt tay với Ma Minh Đào. Về phần Tô Vũ Hoàn làm cao, thấy y như thế, Bành Viễn Chinh cùng lười để ý tới y.

Trong phòng hội nghị.

Kỷ Lượng và người của sở Giáo dục tỉnh liếc nhìn những tài liệu đã được chuẩn bị sẵn. Tài liệu được trình bày rất tỉ mỉ, xác thực, chặt chẽ, rõ ràng từng đề mục khiến lãnh đạo sở Giáo dục tỉnh xem qua một lần là đủ.

Tất cả những nghi ngờ đã được các tài liệu này giải thích một cách rõ ràng. Mà những tư liệu này đều có thật lúc trước, chứ không phải là giả.

Kỷ Lượng ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng hiện lên một tia nghiêm nghị, thầm nghĩ người thanh niên này quả thật không đơn giản. Chỉ bằng chiêu thức ấy thì cán bộ bình thường là không có khả năng.

Tuy rằng chưa có tiến vào giai đoạn điều tra thực chất, nhưng người của sở Giáo dục tỉnh trên cơ bản đã có thể kết luận hai điểm. Thứ nhất, hình thức quản lý trường học đã có từ xa xưa và hoàn cảnh đặc thù nhân văn. Mà bộ máy chính đảng đương nhiệm là kéo dài những chính sách và biện pháp quản lý trước đây. Thứ hai, không có hiện tượng phân chia hành chính. Bất luận một lỗ hổng nào cũng không tồn tại.

Kỷ Lượng nhẹ nhàng cười, nói với Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Tiểu Bành công tác chuẩn bị làm rất đầy đủ. Xem thế là đủ rồi. Theo như những tài liệu mà mọi người đã chuẩn bị, thật sự là không tra ra vấn đề gì quá lớn. Nhưng...

- Dựa theo chỉ thị của Chủ tịch tỉnh Chúc và Giám đốc sở Giáo dục tỉnh Tổng, chúng tôi vẫn phải điều tra sâu một chút. Không có vấn đề thì tốt. Nếu tra ra vấn đề thì nhất định phải nghiêm túc trừng phạt.

Kỷ Lượng giọng nói rất nghiêm túc. Bành Viễn Chinh thản nhiên gật đầu:

- Xin Giám đốc sở Kỹ cứ yên tâm. Chúng tôi nhất định phối hợp với tổ công tác tỉnh. Giám đốc Kỹ muốn điều tra như thế nào, tôi sẽ an bài ngay.

Tô Vũ Hoàn liếc nhìn tài liệu trên bài, sắc mặt có chút âm trầm. Bành Viễn Chinh quả nhiên như y đã dự đoán trước, rất có tâm tư, rất có thủ đoạn, cực khó đối phó. Muốn thâm hấn một cách trực diện thì trên cơ bản là không thể.

Kỷ Lượng cười gật đầu, đưa bản danh sách các xí nghiệp trong thị trấn Vân Thủy giơ cao lên:

- Như vậy đi, Bí thư Tiểu Bành, cục Giáo dục thành phố và quận, các đồng chí trong thị trấn, trước hãy tránh mặt một chút. Chúng tôi sẽ tùy cơ hội kiểm tra thí điểm một vài xí nghiệp. Sau đó sẽ tự mình gọi điện thoại mời bọn họ đến nói chuyện.

Ma Minh Đào, Tô Vũ Hoàn, Chu Đại Dũng và lãnh đạo nội thành đều lui ra. Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến và các lãnh đạo trong thị trấn cũng vậy. Trong phòng hội nghị chỉ còn tổ công tác của Kỷ Lượng tùy ý gọi điện thoại.

Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng ngồi trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nhiều ít có chút khẩn trương. Chữ Lượng không ngừng đi tới đi lui. Bành Viễn Chinh cười khổ nói:

- Phó bí thư Chữ, anh ngồi xuống một chút được không?

Chữ Lượng quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Bí thư Bành, cậu nói những ông chủ của xí nghiệp có thể nói hươu nói vượn gì không trước mặt lãnh đạo tỉnh? Mặc dù chúng ta quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm. Nhưng làm sao có người không nói xấu chứ?

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, phất tay:

- An tâm, không cần lo lắng. Không nên coi thường những xí nghiệp trong thị trấn. Tôi tin tưởng bọn họ sẽ thực sự cầu thị, khách quan công chính. Hơn nữa, điều tra cũng không thể chỉ nghe lời nói một bên. Những người này cũng không phải là người ngu, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đâu.

Chữ Lượng ồ một tiếng rồi chậm rãi ngồi trở lại.

Những xí nghiệp trong thị trấn đến, căn cứ vào sự quan sát của Lý Tân Hoa, tổ công tác của Kỷ Lượng tổng cộng gọi sáu người, hoàn toàn là tùy ý điểm danh. Về phần những người này đến đây, đã nói những gì với tổ công tác thì không thể biết được.

Tô Vũ Hoàn và Chu Đại Dũng trở lại quận. Tổ công tác ít nhất sẽ nói chuyện mất hai giờ, ngay cả cơm trưa cũng ăn tại phòng hội nghị. Bọn họ đương nhiên không thể ở lại thị trấn để hầu.

Cơm trưa là do căn tin của thị trấn cung cấp, gồm có bánh bao nhân thịt heo, một tô canh dê lớn và thịt bò hầm tương. Đám người Kỷ Lượng chỉ ăn đơn giản một chút gì đó, rồi nghỉ ngơi. Sau đó tiếp tục cuộc nói chuyện.

Tới ba giờ rưỡi chiều, cuộc nói chuyện điều tra đã hoàn toàn chấm dứt.

Theo sau, Kỷ Lượng lại đề xuất đến quan sát các trường học, thuận tiện thăm viếng một số hộ gia đình. Tổ công tác của Kỷ Lượng tự mình tiến hành, không cho người trong thị trấn an bài hoặc phái người đi theo.

Lý Tuyết Yến sắc mặt trở nên có chút khó coi. Nhìn qua thì tổ công tác này dường như không tra ra vấn đề thì tuyệt không bỏ qua.

388. Chương 394: Kẻ Đến Thì Không Thiện, Kẻ Thiện Thì Không Đến

Bành Viễn Chinh im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời trong vắt. Sắc mặt của hắn tuy rằng không đổi nhưng trong lòng lại có vẻ ngưng trọng. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, đám người Kỷ Lượng là thiện giả bất lai, lai giả bất thiện (Kẻ đến thì không thiện, kẻ thiện thì không đến).

Sự tình đã rõ ràng, cái gọi là “hiềm nghi thị trấn Vân Thủy có hành vi loạn phân chia trong việc các xí nghiệp quyền tiền”, nghi ngờ này trên căn bản có thể xác định là vô căn cứ. Nếu đám người Kỷ Lượng chuyên môn đến đây là vì điều tra chuyện này thì lúc này hoàn toàn có thể mang đi những tài liệu mà thị trấn Vân Thủy chuẩn bị, sau đó viết thành một báo cáo điều tra cho lãnh đạo tỉnh thì có thể kết thúc.

Nhưng Kỷ Lượng hiển nhiên là không chịu dừng tay dễ dàng. Điều này đủ để thuyết minh, bọn họ đến đây chính là tài chính thị trấn chi + xã hội quyền tiền? Đây có lẽ là ý đồ của lãnh đạo chủ chốt sở Giáo dục tỉnh. Cũng có lẽ là do Phó chủ tịch tỉnh Chúc an bài.

Thậm chí có thể nói, Phó chủ tịch tỉnh Chúc đối với hình thức quản lý trường học này của thị trấn Vân Thủy là không tán thành. Lúc này mới khiến cho sở Giáo dục tỉnh cao độ coi trọng.

Sau sự thật chứng minh, phán đoán của Bành Viễn Chinh là cực kỳ chính xác. Mà xã hội quyền tiền giúp đỡ nền giáo dục trong quá khứ không phải không có, nhưng giống như thị trấn Vân Thủy, dồn tài lực cho giáo dục, thậm chí các xí nghiệp thị trấn còn trường kỳ tài trợ cho trường trung tiểu học thị trấn Vân Thủy, thì cũng chỉ có duy nhất mình thị trấn Vân Thủy mà thôi. Điều này khiến cho Phó chủ tịch tỉnh Chúc coi trọng cao độ, cho rằng nó sẽ dễ dàng dị hóa giáo dục.

Ý kiến của lãnh đạo UBND tỉnh, sở Giáo dục tỉnh đương nhiên là không dám chậm trễ. Lúc này đây, Kỷ Lượng dẫn tổ công tác đến thị trấn Vân Thủy, mục đích thật sự chính là điều tra về hình thức quản lý trường học và giáo dục này.

4h, tổ công tác và lãnh đạo thị trấn, khu lại mở cuộc họp hội ý. Trên thực tế là tổ công tác tiến hành chất vấn thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến sắc mặt ngưng trọng ngồi trong phòng hội nghị. Còn Kỷ Lượng và thành viên tổ công tác thì ngồi trên đài chủ tịch, thần sắc thong dong, điềm tĩnh.

Trải qua khảo sát thực tế, kỳ thật tổ công tác cũng hiểu được hình thức này đã tồn tại hơn mười năm, đủ để cho một loại không phải thói quen, không quy phạm trở thành quy phạm.

Nhưng có chỉ thị của lãnh đạo UBND tỉnh và sở Giáo dục, bọn họ chỉ có thể quán triệt chấp hành.

Tô Vũ Hoàn và Chu Đại Dũng một trước một sau đi vào phòng họp. Sau khi hai người ngồi xuống, Kỷ Lượng lúc này mới trầm giọng nói:

- Được rồi, hai lãnh đạo khu trấn đều đã đến đông đủ. Nội thành hai cấp cục Giáo dục cũng tới rồi. Sau đây chúng ta mở cuộc họp hội ý.

- Sau khi xem qua tư liệu, thăm viếng điều tra và nói chuyện với các xí nghiệp và quần chúng, chúng tôi cảm xúc rất sâu. Thực sự cầu thị mà nói, nền giáo dục thị trấn Vân Thủy xử lý rất khá.

Kỷ Lượng hơi cảm khái nói, chợt trầm giọng lại:

- Nhưng xã hội quyền giúp học tập nhất định phải vừa phải. Giống như các người, khiến xã hội quyền góp giúp đỡ toàn bộ phí tổn tài chính của nền giáo dục thị trấn là chiếm tỉ trọng tương đối lớn. Là không thỏa đáng.

Kỷ Lượng lời vừa thốt ra, Lý Tuyết Yến cũng có chút nôn nóng, vừa muốn mở miệng giải thích thì lại bị Bành Viễn Chinh vỗ nhẹ bàn tay, ra hiệu cô bình tĩnh chờ một chút.

Tô Vũ Hoàn đôi mắt chợt lóe lên, thâm nghĩ, thật tốt. Bành Viễn Chinh, đây là ý kiến của lãnh đạo tỉnh và sở Giáo dục tỉnh, tôi xem cậu như thế nào kháng cự đây?

- Thông thường mà nói, chúng ta có thể nhận quyền góp từ các xí nghiệp và các giới trong xã hội cho giáo dục để đảm bảo chất lượng dạy và học. Nhưng không thể để cho xã hội quyền tiền làm kinh phí trọng yếu trong giáo dục được.

- Điều này không phù hợp với quy định, cũng dễ dàng tạo thành gánh nặng cho xã hội. Đồng thời còn khiến cho chủ quyền nền giáo dục bị dị hóa. Các đồng chí, chúng ta là nền giáo dục công. Cái gì gọi là giáo dục công? Chính là chính phủ đầu nhập, toàn bộ ngạch chi. Các cấp chính quyền tăng cường đầu nhập mới làm tốt giáo dục chính đạo.

- Chúng ta không thể thông qua kêu gọi xã hội quyền tiền để chống lại trách nhiệm của chính phủ. Đây là ý kiến của tổ công tác chúng tôi, cũng là chỉ thị mà lãnh đạo UBND tỉnh và sở Giáo dục tỉnh.

Kỷ Lượng lời nói chưa xong, Bành Viễn Chinh còn chưa kịp lên tiếng thì Tô Vũ Hoàn đã liền mở miệng tỏ thái độ:

- Phó giám đốc sở Kỷ và tổ công tác ý kiến tôi rất tán thành. Giáo dục không thể dựa vào xã hội quyền tiền mà sống, vẫn cần chính phủ đầu nhập để bảo đảm.

- Đồng chí Viễn Chinh, thị trấn của các người hoàn toàn có tài lực để gánh vác chi phí giáo dục. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người không được cho lên ngựa một cách mù quáng các công trình giáo dục.

Kỷ Lượng gõ bàn, xen vào:

- Các người vừa mới đẩy mạnh công trình chỉnh hợp cải tạo các trường tiểu học, tôi cảm thấy điểm xuất phát không tệ. Nếu tài lực của các người có thể gánh vác được, sở Giáo dục nhất định sẽ ủng hộ các người. Nhưng tình huống hiện tại cho thấy, các người tạm thời không có năng lực như thế. Tổng số vốn đầu tư, xã

hội quyền tiền không ngờ chiếm 30%. Đây là không bình thường, càng không cho phép, cần ngay tại chỗ chỉnh đốn và cải cách.

Nghe xong lời nói của Tô Vũ Hoàn, Chu Đại Dũng nhú mày.

Lý Tuyết Yến dùng ánh mắt tức giận nhìn Tô Vũ Hoàn, thầm nghĩ anh là Chủ tịch quận, sao có thể vì ân oán cá nhân mà không quan tâm đến đại cục.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên. Thái độ của Kỷ Lượng đại diện cho sở Giáo dục tỉnh, thậm chí là Phó chủ tịch tỉnh Chúc. Cái này cũng chẳng kỳ quái.

Nhưng Tô Vũ Hoàn tuyệt sẽ không phải là quan niệm có vấn đề mà là tư tưởng của y có vấn đề. Y cấp bách đáp lại lời của Kỷ Lượng, cũng là đại diện cho thái độ của quận, khiến thị trấn Vân Thủy ngay tại chỗ chỉnh đốn và cải cách, phủ định công trình chỉnh hợp cải tạo trường tiểu học thị trấn Vân Thủy, chèn ép Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ghét nhất là loại người như thế. Bởi vì mâu thuẫn cá nhân mà không nhìn đến ích lợi lâu dài. Không thể tha thứ được.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh lạnh lùng quay đầu sang nhìn Tô Vũ Hoàn, trầm giọng nói:

- Giáo dục đương nhiên là không thể dựa vào xã hội quyền tiền mà sống. Cần tài chính đầu nhập để bảo đảm. Nhưng tôi đã sớm luôn mãi báo cáo với lãnh đạo nội thành, thị trấn Vân Thủy có bối cảnh giáo dục đặc biệt và sâu xa. Xã hội quyền tiền là tự phát, đã trở thành kinh phí giáo dục. Tôi nhớ là trong hội nghị thường vụ khu, Chủ tịch quận Tô cũng khẳng định điều này mà?

Tô Vũ Hoàn lạnh lùng nói:

- Giáo dục không thể làm thành đặc thù hóa. Đây là một vấn đề có tính nguyên tắc.

- Giảm bớt gánh nặng tài chính liền biến thành đặc thù hóa? Chủ tịch quận Tô, tôi thấy cái đặc thù hóa này không phải nhiều lắm mà là quá ít. Theo tôi được biết, tài chính của khu đầu nhập cho giáo dục không tăng lên mà còn giảm xuống. Bởi vì giáo dục đầu nhập không kịp, rất nhiều trường trung học thuộc khu đến nay chẳng có nổi một sân thể dục cho ra hồn. Phương tiện đơn sơ, lầu dạy học thì xuống cấp, phương tiện dạy học thì thiếu thốn. Thành nội còn như thế thì nông thôn càng có thể nghĩ? Đây là hiện trạng của giáo dục?

Bành Viễn Chinh đối chọi gay gắt, thanh âm tuy không lớn nhưng từng câu từng chữ như đâm thẳng vào lòng người.

Tô Vũ Hoàn giận dữ, đột nhiên vỗ bàn một cái:

- Bậy bạ! Bành Viễn Chinh, cậu cũng là Ủy viên thường vụ quận ủy, loại không có trách nhiệm này sao có thể ăn nói lung tung?

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ bất động như núi, thản nhiên nói:

- Tôi đến bây giờ chưa hề nói láo. Các lãnh đạo của sở Giáo dục tỉnh có thể ngay chỗ này cùng chúng tôi đến mấy trường học ở quận. Sự thật sẽ chứng minh thôi.

Tô Vũ Hoàn nhất thời nghẹn lời, sắc mặt đỏ lên, bờ vai run rẩy.

Đám người Kỷ Lượng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn hai người. Hai vị cán bộ khu Tân An này ngay trước mặt họ liền xảy ra nội chiến. Xem ra bình thường mâu thuẫn rất sâu.

Bành Viễn Chinh không thèm để ý đến Tô Vũ Hoàn, quay đầu nhìn Kỷ Lượng, giọng nói trở nên dịu dàng hơn:

- Phó giám đốc sở Kỷ, thị trấn Vân Thủy tình huống khá đặc biệt, tin rằng các lãnh đạo cũng đều thấy. Hình thức này đã có mười năm nay, tương đối đã trở thành quen thuộc. Nếu hiện tại đẩy ngã, đối với giáo dục thị trấn thương tổn thật sự là nghiêm trọng đấy. Không chỉ có phúc lợi của giáo viên thu vào sẽ giảm xuống trên diện rộng, từ đó phát sinh nhân tố không ổn định. Đồng thời học sinh cũng có tổn thất. Những học bổng trợ cấp đều bị mất. Đồng dạng cũng sẽ khiến cho cha mẹ học sinh phản đối mãnh liệt.

- Chúng tôi chỉnh hợp cải tạo trường tiểu học, xin báo cáo với lãnh đạo một chút, chúng tôi sợ dĩ làm như thế là vì trường tiểu học ở nông thôn điều kiện quá mức đơn sơ. Đơn sơ đến đâu thì tôi có thể dẫn các vị lãnh đạo tham quan qua một chút.

- Giáo dục là kế hoạch trăm năm. Chính quyền thị trấn chúng tôi đã trải qua điều tra, nghiên cứu luận chứng, trải qua nguyên vẹn trưng cầu ý kiến và đề nghị, phương án kế hoạch lại trải qua xem xét và phê duyệt của chủ quản bộ môn mới chính thức thực thi. Đúng vậy, công trình này tài chính xuất phát từ ba nơi. Và có xí nghiệp và cá nhân quyên tiền. Nhưng quyên tiền này đều là tự nguyện, trong thị trấn không hề phát hành văn bản nào để quyên tiền cả.

Bành Viễn Chinh kiên nhẫn giải thích. Lời hắn còn chưa nói hết thì đã bị Kỷ Lượng không kiên nhẫn cắt ngang:

- Được rồi, Bí thư Tiểu Bành, cậu không nên nói nữa.

- Những gì cậu nói chúng tôi đều hiểu. Nhưng chúng tôi làm cán bộ lãnh đạo, nhất là chủ quản cơ sở đảng như các người, làm chuyện gì cũng không thể bằng một lời nhiệt huyết. Nói tóm gọn một câu, cách làm của các người không phù hợp với chính sách và quy định. Đối với sở Giáo dục tỉnh mà nói, chúng tôi có trách nhiệm ngưng chuyện này lại.

- Các người ngay tại chỗ chỉnh đốn và cải cách lại. Xong rồi chờ văn kiện xử lý của sở Giáo dục tỉnh gửi xuống.

Kỷ Lượng phát tay, rất không cao hứng nói.

Ông ta là Phó giám đốc sở Giáo dục tỉnh, đại diện cho sở Giáo dục tỉnh. Đồng thời sau lưng còn có lãnh đạo chủ chốt của UBND tỉnh phê chỉ thị. Nếu ông ta đã đại diện cho sở Giáo dục tỉnh giáp mặt bày tỏ thái độ, ngay cả Bành Viễn Chinh trong lòng không phục cũng phải quán triệt chấp hành.

Nhưng Bành Viễn Chinh không ngờ đã bày ra tư thế chuẩn bị kháng cự. Quả thật là buồn cười.

Kỷ Lượng vốn đối với Bành Viễn Chinh ấn tượng cũng không tệ lắm. Nhưng vì chuyện này mà đã giảm xuống mức âm điểm.

389. Chương 395: “thượng Phương Bảo Kiếm”

Khóe miệng Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bĩu một cái, trầm giọng nói:

- Giám đốc Sở Kỷ, cách làm của chúng tôi cũng không trái với chính sách và quy định!

Kỷ Lượng giận tím mặt, “rầm” một tiếng, đột nhiên đập bàn, lớn tiếng nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu còn muốn nguy biện cái gì nữa?

Bành Viễn Chinh là người gặp nhu thì nhu, gặp cương thì cương, thấy Kỷ Lượng đem quân uy ra dọa mình, hắn cũng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh, bình thản nói:

- Giám đốc Sở Kỷ, tôi không nguy biện, mà đó là sự thật!

Kỷ lượng cắn chặt răng, mặt tái đi.

Tô Vũ Hoàn ngồi bàng quan, cười lạnh không nói. Y muốn nhìn xem, dưới áp lực mạnh mẽ của lãnh đạo Sở Giáo dục và Ủy ban nhân dân tỉnh, Bành Viễn Chinh sẽ xoay xử ra sao? Y không tin, một cán bộ cấp huyện phó như Bành Viễn Chinh, có thể đứng vững được trước áp lực của tỉnh, cả gan kháng cự, không chấp hành.

Bành Viễn Chinh đưa mắt ra hiệu với Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến lập tức lấy ra hai tập tài liệu đẩy tới.

Bành Viễn Chinh ung dung mở tập tài liệu “Mười bốn đại báo cáo” ra, cao giọng nói:

- Giám đốc Sở Kỷ, các vị lãnh đạo, trong cuốn “Mười bốn đại báo cáo” này, đã vạch rõ:

“Muốn làm tốt cơ cấu giáo dục, các cấp chính phủ phải gia tăng đầu tư cho giáo dục. Khuyến khích nhiều con đường, nhiều hình thức xã hội góp vốn quản lý trường học cũng như nhân dân quản lý trường học, thay đổi phương thức điều hành giáo dục của quốc gia. Tiến thêm một bước cải cách thể chế giáo dục, phương pháp và nội dung giảng dạy, tăng cường bồi dưỡng đội ngũ giáo viên, xây dựng và mở rộng quyền tự chủ quản lý trường học, thúc đẩy kết hợp chặt chẽ giữa giáo dục và khoa học kỹ thuật và kinh tế...”

Như vậy đủ chứng minh, hình thức quản lý giáo dục và quản lý trường học của thị trấn Vân Thủy phù hợp với tinh thần của “Mười bốn đại báo cáo” của Trung ương Đảng! Xã hội góp vốn quản lý trường học là hình thức đang được Trung ương đang ra sức đề xướng, tuy rằng thị trấn Vân Thủy đi trước một bước, cũng đi qua một số đường vòng, nhưng không sai về phương hướng!

Đám người Kỷ Lượng ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ lại dùng tinh thần của “Mười bốn đại báo cáo” làm bùa hộ mệnh. Tuy gần đây mỗi ngày họ đều học tập quán triệt tài liệu này, nhưng thật ra không có mấy người thật sự tỉ mỉ đọc cho hết.

Tô Vũ Hoàn giật thót người. Y thầm nắm chặt nắm tay. Động tác vừa rồi của Bành Viễn Chinh chỉ thấy hần đã chuẩn bị rất kỹ càng từ trước, chẳng lẽ lần này lại phải lui bước nữa sao?

Tô Vũ Hoàn vô cùng tức tối.

Chu Đại Dũng ngoài mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng âm thầm hết sức tán thưởng. Bành Viễn Chinh đưa tinh thần của “Mười bốn đại báo cáo”, khác nào đưa ra Thượng Phương bảo kiếm, đừng nói là Kỷ Lượng, cho dù Phó chủ tịch tỉnh Chúc cũng á khẩu không trả lời được.

Bành Viễn Chinh cười lạnh, lại lấy ra một tài liệu khác giơ lên, nói:

- Đây là đề cương cải cách và phát triển giáo dục vừa ban hành tháng 2 năm nay, mục thứ bảy, điều thứ ba của đề cương nêu rõ: ‘Nhất định phải phát huy tính tích cực của các cấp chính phủ, các đoàn thể xã hội cùng quần chúng nhân dân, kiên trì lấy việc chi tài chính là chủ yếu, gây quỹ cho giáo dục bằng nhiều con đường khác nhau.

Bất kể là tinh thần của “Mười bốn đại báo cáo” hay đề cương cải cách giáo dục, đều khẳng định sự khả thi và tầm quan trọng của xã hội quản lý trường học, điều này nói rõ, bản thân hình thức quản lý trường học của chúng tôi không đi ngược chính sách, cũng không vi phạm quy định quản lý trường học.

Nếu chính sách cho phép, nếu Trung ương đề xướng, nếu thị trấn Vân Thủy có đủ các điều kiện, tại sao không để chúng tôi tiếp tục thực hiện?

Ông Đặng từng nói không chỉ một lần, cải cách là ném đá vượt sông, cần giải phóng tư tưởng, tìm tòi đổi mới. Tôi kiên trì cho rằng, hình thức và kinh nghiệm phát triển giáo dục của thị trấn Vân Thủy mấy năm nay, đáng để tổng kết và mở rộng. Tôi đồng thời kiên trì cho rằng, chỉ cần là có lợi cho phát triển giáo dục, chỉ cần là việc tạo phúc cho toàn thể nhân dân thị trấn, đều phải kiên định bất di bất dịch mà làm, tiếp tục làm!

Thiên tai không đáng sợ hãi, pháp quy của tiền nhân không đáng rập khuôn, lời thị phi không đáng lo nghĩ (1) Nếu tổ chức đã đặt tôi ở vị trí này, tôi sẽ lo lắng hết lòng, đem hết khả năng của mình, trên cơ sở chính sách cho phép, vì đa số quần chúng mà làm điều có lợi ích thực tế, mang lại phúc lợi cho nhân dân. Mặc kệ ai kia nói ngả nói nghiêng, tôi đều muốn tuân thủ chức trách mà không cứng nhắc vô dụng, làm điều hợp với chính nghĩa và lợi ích chung mà không ngần ngại!!!

Giọng Bành Viễn Chinh hết sức đồng dạng, ánh mắt lạnh băng của hắn lướt qua trên người Tô Vũ Hoàn, đột nhiên phát tay, khuôn mặt sáng ngời chính khí.

Hắn quay lại nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đầy vẻ phức tạp của Kỷ Lượng:

- Tôi khẩn thiết thỉnh cầu lãnh đạo Sở thật sự suy xét thỉnh cầu của chúng tôi. Chúng tôi sẽ báo cáo và thỉnh cầu bằng văn bản lên quận, Ủy ban nhân dân thành phố và Ủy ban nhân dân tỉnh, hiện trạng giáo dục hôm nay của thị trấn Vân Thủy không dễ xây dựng nên, nếu phá bỏ làm lại, thì người bị tổn thất nhiều nhất vẫn là học sinh và quần chúng nhân dân!

Nói tới đây, Bành Viển Chinh đứng nguyên tại chỗ, hướng về phía đám người Kỷ Lượng trên đài khom người thật sâu, rồi nhanh chóng rời đi.

Tỉnh ủy. Văn phòng của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình.

- Hay cho câu “Thiên tai không đáng sợ hãi, pháp quy của tiền nhân không đáng rập khuôn, lời thị phi không đáng lo nghĩ”! Hay cho câu “Tuân thủ chức trách mà không cứng nhắc vô dụng, làm điều hợp với chính nghĩa và lợi ích chung mà không ngần ngại”!

Từ Xuân Đình háng giọng cười vang:

- Lão Chúc, việc này đủ thấy, các đồng chí trẻ tuổi ở cơ sở, tư tưởng sinh động, nhiệt tình có thừa, ý thức đổi mới rất mạnh. Đây là những cán bộ đầy lòng hăng hái, đủ sức đẩy mạnh công cuộc cải cách và mở cửa của chúng ta!

Phó chủ tịch tỉnh Chúc cười nhẹ, ánh mắt bình tĩnh lướt nhanh qua nhân vật số một Tỉnh ủy, nói:

- Bí thư Từ, Kỷ Lượng trở về báo cáo với tôi, lúc đó tôi nói: Ý thức chính sách của vị cán bộ trẻ tuổi này rất mạnh, không ngờ thấu triệt tinh thần của ‘Mười bốn đại báo cáo’ và đề cương phát triển giáo dục đến mức như vậy! Thật không đơn giản!

Nếu họ không phân bổ tài chính lung tung bằng hành chính, lại phù hợp với tinh thần của “Mười bốn đại báo cáo”, vậy hãy để họ tiếp tục thử đi, cải cách mở cửa, luôn phải có người đi tiên phong thôi!

Tuy nhiên, hình thức quản lý trường học này không khả thi để nhân rộng trên phạm vi lớn.

Ánh mắt Phó chủ tịch tỉnh Chúc hơi ngưng đọng, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Bí thư Từ, dù sao không phải địa phương nào cũng có được phong trào ủng hộ giáo dục mạnh như vậy! Không có mệnh lệnh hành chính, chính quyền thị trấn chỉ kêu gọi một tiếng, rất nhiều xí nghiệp trên địa bàn hăng hái quyên tiền, thật là khiến người khó tin!?

- Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hóng mát mà, đây là công lao do các bộ máy Đảng chính tiền nhiệm của thị trấn Vân Thủy đã không ngừng cố gắng. Lão Chúc, tôi thấy anh cũng có thể ghé thị trấn này một chuyến, xem tận mắt để cởi mở suy nghĩ!?

Từ Xuân Đình khẽ mỉm cười.

Phó chủ tịch tỉnh Chúc vuốt cằm cười:

- Bí thư Từ, tôi cũng có ý đó. Tôi đang định dành ra thời gian đến thăm thị trấn này, nhân tiện được nhìn thấy vị Bí thư Tiểu Bành hiền ngang lắm liệt kia!

Hai người nhìn nhau cười ha ha.

...

Sở Giáo dục tỉnh nhanh chóng ban hành văn kiện, thừa nhận cách thực hiện của thị trấn Vân Thủy. Đồng thời trong cuộc họp trao đổi kinh nghiệm công tác giáo dục toàn tỉnh sau đó, trao tặng danh hiệu “Đơn vị điển hình cải cách và đổi mới thể chế giáo dục”. Lý Tuyết Yến đại diện cho thị trấn đi họp, mang về một tấm biển lóng lánh ánh vàng, treo trên cửa chính của trụ sở thị trấn.

Vào cuối tháng 4, công trình phổ biến bán và công viên cơ bản tới giai đoạn kết thúc; mà khu công nghiệp hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt, nhà máy thiết bị điện các công trình phụ thuộc đã hoàn thành, đang đi vào giai đoạn lắp đặt trang thiết bị và chạy thử.

Đồng thời, công trình chấn chỉnh và hợp nhất các trường tiểu học được chính thức động thổ khởi công.

Đâu đâu ở thị trấn Vân Thủy cũng đầy những cảnh tượng khẩn trương bận rộn, khí thế ngất trời, máy móc thi công trên công trường liên tục âm ầm hoạt động. Với tiến độ hiện giờ, đến tháng 6, phổ biến bán có thể đưa vào sử dụng, tháng 9, khu công nghiệp có thể bắt đầu hoạt động, tháng 10, hoàn thành công trình chấn chỉnh và hợp nhất các trường tiểu học.

Ngay lúc mọi người cho rằng Bành Viễn Chinh hẳn là thỏa mãn với hiện trạng, mấy công trình trước mắt đủ để tạo được nhiều thành tích nổi bật, hẳn lại tung ra một “bom tấn” giữa hội nghị thường vụ Quận ủy.

Các Ủy viên thường vụ xem xong bản dự thảo “Về phương án chuẩn bị thành lập công ty quản lý tài sản thị trấn Vân Thủy”, đều cau mày, trầm ngâm không nói.

Phương án nêu ra, thị trấn Vân Thủy thành lập một văn phòng quản lý tài sản thị trấn, sau đó để văn phòng này làm pháp nhân bỏ vốn đầu tư, đăng ký một công ty hữu hạn quản lý tài sản, có quyền hạn quản lý đối với những tài sản hữu hình và vô hình của thị trấn, tiến hành hoạt động thị trường hóa, tiền lời sau khi trừ phí tổn quản lý và vận hành cơ bản ra, đều bỏ vào tài chính thị trấn, tiền nào việc ấy, toàn bộ dùng cho việc xây dựng các công trình trụ cột cho thị trấn.

Ý tưởng này đối với rất nhiều Ủy viên thường vụ, là hết sức mới mẻ.

Cơ quan chính phủ lại có thể đăng ký thành lập doanh nghiệp, lại để doanh nghiệp này quản lý tất cả các tài sản của chính phủ, sau đó còn tiến hành cái gọi là “thị trường hóa”, trong nhất thời, đa số người không sao hiểu nổi.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng ngồi yên, chờ mọi người lên tiếng. Từ sau năm 2000, những công ty hoạt động theo kiểu này không hiếm, nhưng vào thời điểm này, là vô cùng vượt mức quy định, có người không chịu được, có người phản đối, như vậy là bình thường.

Phó bí thư Quận ủy Lệnh Tường ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, trong mắt có chút phức tạp, thầm nghĩ: Bành Viễn Chinh ơi, chẳng lẽ cậu không thể yên tĩnh một chút? Làm nhiều công trình lớn như vậy, còn chưa đủ với cậu sao? Không ngờ còn muốn tiếp tục giữ trò bịp bợm, thật sự là lòng tham không đáy!

Phó chủ tịch thường trực quận Hồ Đức Vịnh nhíu mày:

- Đồng chí Viễn Chinh, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy khái niệm này của cậu, chính quyền thị trấn bỏ vốn đăng ký thành lập công ty quản lý tài sản? Chính quyền sao có thể làm pháp nhân doanh nghiệp?

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Chủ tịch quận Hồ, không phải chính quyền thị trấn làm pháp nhân doanh nghiệp, mà là chính quyền thị trấn thiết lập một văn phòng quản lý tài sản, để văn phòng này bỏ vốn đăng ký công ty, đại diện cho chính quyền thị trấn hành xử quyền quản lý.

- Đây không phải cũng là một sao?

- Không, không phải.

Bành Viễn Chinh còn chưa giải thích xong, Hồ Đức Vịnh lại xen vào nói:

- Đồng chí xác định là chính sách cho phép?

- Cũng không trái với chính sách. Mọi người có thể xem kỹ lại “Mười bốn đại báo cáo” và tinh thần hội nghị công tác kinh tế Trung ương cuối năm ngoái, đều có ý kiến chỉ đạo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, giơ hai cuốn sách nhỏ trong tay lên.

Thấy hắn giở giọng “nhai lại” luận điệu cũ rích, Tần Phương không thể nhìn cười.

Lần trước, Bành Viễn Chinh dựa vào mười bốn báo cáo lớn của quốc gia và đề cương quy hoạch phát triển giáo dục quốc gia làm thành Thượng Phương bảo kiếm, “đâm toạc” lệnh cấm của Sở Giáo dục tỉnh, trong quận đã sớm lan truyền câu chuyện được mọi người ca tụng này.

(1) Nguyên văn “Thiên biến bất túc úy, tổ tông bất túc pháp, nhân ngôn bất túc tuất!”, câu này trích từ Vương An Thạch liệt truyện. Thời Bắc Tống, Vương An Thạch chủ trương thực hiện cải cách, đưa ra luận đề “Tam bất túc” nổi tiếng này. “Thiên biến bất túc úy: ý là thiên tai không cần sợ hãi, bởi vì lúc ấy có người nói “Trời sanh dị tượng” để công kích và chống đối cải cách của Vương An Thạch; “Tổ tông bất túc pháp”: ý nói, chế độ pháp quy do tiền nhân đặt ra, nếu không thích hợp, thậm chí gây trở ngại tiến bộ xã hội, sẽ phải sửa đổi thậm chí hủy bỏ, không thể mù quáng làm theo; “Nhân ngôn bất túc tuất”: đối với lời ra tiếng vào của người đời không cần bận khoăn. Đây vừa là tinh thần cải cách chủ yếu của Vương An

Thạch, cũng là vũ khí tư tưởng của ông. Đời sau, mọi người thường trích dẫn những lời này để biểu đạt tinh thần không ngừng cách tân.

390. Chương 396: Quyết Định Kỳ Dị Của Hội Nghị Thường Vụ Quận Ủy

- Các đồng chí, thật ra ý tưởng này không có gì khó hiểu. Nói một cách đại khái, đó là thị trấn Vân Thủy thiết lập một văn phòng quản lý tài sản, trao quyền cho văn phòng này quản lý các loại tài sản hữu hình và vô hình của thị trấn, sau đó văn phòng sẽ đứng ra bỏ vốn đầu tư, đăng ký thành lập một công ty trách nhiệm hữu hạn quản lý tài sản, công ty này và văn phòng xử lý tài sản là hai tấm biển, một bộ máy.

Công ty quản lý tài sản sẽ quản lý tài sản bỏ không của chính quyền thị trấn, thông qua hoạt động thị trường hóa, thu được tiền lãi bỏ vào tài chính thị trấn để xây dựng các công trình công cộng và hành chính sự nghiệp, lợi nhuận tích lũy được, được xếp vào tài sản tích lũy.

Nói bao quát là như vậy, mời các đồng chí thảo luận, phát biểu ý kiến và kiến nghị.

Bành Viễn Chinh chậm rãi giải thích, trên môi nở một nụ cười ung dung.

Hồ Đức Vịnh không hỏi thêm gì nữa, bởi vì y ít nhiều đã hiểu ý của Bành Viễn Chinh, các Ủy viên thường vụ khác cũng đã thấy rõ, chỉ là chuyện này quá mức “cấp tiến”, không ai dám phát biểu ý kiến ngay.

Nếu phản đối, Bành Viễn Chinh đã “liên kết” với nhân vật số một Quận ủy là Tần Phượng, rõ ràng Tần Phượng tổ thái độ ủng hộ; mà ủng hộ, ai cũng lo lắng có nguy cơ, một khi sự cải cách này thất bại, không ai gánh nổi trách nhiệm này.

Cho dù Bành Viễn Chinh luôn miệng đưa “Mười bốn đại báo cáo” ra, trên thực tế, từ chính sách đến vận dụng chính sách trong thực tế, còn có một quá trình dài thăm dò và giai đoạn “quá độ”, ai biết chuyện này có làm cấp trên bất mãn hay không.

Nếu chẳng may, cấp trên chụp cho một cái mũ to tướng, thì...

Mà “sai lầm” mang tính đường lối này, khác xa sai lầm trong công tác thông thường, có thể kết thúc sinh mạng chính trị như chơi! Trên nguyên tắc “cẩn thận vô ý này”, các Ủy viên thường vụ đều im lặng.

Có mấy người muốn phản đối, âm thầm chờ xem thái độ của Tô Vũ Hoàn. Đáng tiếc là Tô Vũ Hoàn một mực im lặng, không giống như trước kia, lúc nào cũng muốn phô trương “tài năng”.

Trải qua vài lần “va chạm” với Bành Viễn Chinh và nhận được bài học nhớ đời, Tô Vũ Hoàn đã thay đổi sách lược chính trị của mình đối với Bành Viễn Chinh. Ít nhiều mang tính chất “chìm sợ cánh công”, y không thể tùy tiện đứng ra phản đối Bành Viễn Chinh, sợ lại rơi vào “cạm bẫy” tình ái của hắn.

Trong phòng hội nghị, không khí vô cùng áp lực và nặng nề.

Cuối cùng, Chu Đại Dũng can rằng, chủ động phá vỡ cục diện bế tắc.

Y có quan hệ rất tốt với Bành Viễn Chinh, mà càng kết giao thân thiết với Bành Viễn Chinh, ở chung lâu ngày, y càng hiểu rõ Bành Viễn Chinh, biết Bành Viễn Chinh làm việc gì cũng tính toán kỹ càng, không bao giờ mù quáng, càng không thích đao to búa lớn. Mà trên thực tế, tính cách nhiệt tình, quyết đoán, tình cảm mãnh liệt, một lòng làm việc có ích cho dân chúng, nguyên tắc vì nghĩa không hề do dự của Bành Viễn Chinh, khiến y rất khâm phục.

Từ trên người Bành Viễn Chinh, y mơ hồ nhận ra lý tưởng chính trị thời trẻ tuổi của chính mình, giờ đã bị các loại quy tắc ngấm và thời gian làm phai.

Với tuổi tác và vị trí bây giờ của y, đương nhiên là cầu an duy trì hiện trạng. Y không có đảm lượng và khí phách “dám làm dám chịu” như Bành Viễn Chinh, nhưng y thấy mình có thể ủng hộ và cổ vũ cho người cán bộ trẻ tuổi này.

- Các đồng chí, tôi cảm thấy ý tưởng của Bí thư Viễn Chinh rất tốt. Tuy rằng rất vượt lên khuôn phép, nhưng cải cách luôn cần sự tìm tòi đổi mới. Gần đây, Trung ương cũng như tỉnh và thành phố, đều đề xướng

đẩy mạnh đổi mới cơ chế, thể chế, tăng cường cải cách kinh tế. Nếu cứ bảo thủ, nếu không có người đi thăm dò, sự nghiệp cải cách và mở cửa của chúng ta sẽ là một câu nói suông.

Một mặt, có thể quản lý và phát triển số tài sản đang bỏ không của thị trấn, mặt khác còn có thể cung cấp một mô hình hoạt động quản lý tài sản quốc hữu, đương nhiên, mô hình này có thành công hay không, còn phải chờ xem ở quá trình thực tiễn.

Lời nói của Chu Đại Dũng khiến Bành Viễn Chinh có phần cảm động, nhìn Chu Đại Dũng bằng ánh mắt ấm áp.

Việc kết giao với Chu Đại Dũng, ngay từ đầu hoàn toàn do Chu Đại Dũng chủ động. Về sau, tuy hai người qua lại thường xuyên nhưng cũng chưa thể nói là bằng hữu chân chính. Trong mắt Bành Viễn Chinh, Chu Đại Dũng là một cán bộ tầm thường, không có chí tiến thủ cho mấy, sẽ như nhiều người trong quan trường, chỉ là một loại con buôn, không có lập trường quan điểm gì cả.

Nhưng lúc này, trong hoàn cảnh các Ủy viên thường vụ đều vì sợ liên lụy mà câm như hến, Chu Đại Dũng lại đứng dậy lên tiếng. Như vậy, ít ra, Chu Đại Dũng vẫn còn có một chút gan dạ sáng suốt và có tầm nhìn, đồng thời cũng rất có nghĩa khí.

Tô Vũ Hoàn hắng giọng một cái, gõ gõ lên bàn, thản nhiên nói:

- Tôi nêu ra hai điểm. Thứ nhất, đưa tài sản bỏ không vào hoạt động để kiếm lời, đương nhiên là không có vấn đề gì. Nhưng mấu chốt vấn đề ở chỗ: nếu đưa công ty vào hoạt động và thị trường hóa, như vậy thị trấn có thể mất đi không chế đối với công ty này hay không? Đồng chí Viễn Chinh đừng vội vã phủ nhận khả năng này sẽ không xảy ra?

Thứ hai, một khi thị trường hóa, chính quyền thị trấn không thể trực tiếp nhúng tay vào. Nếu việc quản lý kinh doanh xuất hiện sai lầm, khiến tài sản quốc hữu bị giảm giá trị, hoặc thua lỗ lớn, ai sẽ chịu trách nhiệm? Làm sao tránh được nguy cơ này?

Bằng câu hỏi này, Tô Vũ Hoàn đã hỏi đúng trọng tâm của vấn đề. Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Tô Vũ Hoàn một thoáng, trong lòng thầm gật đầu: người này tuy thoát nhìn có vẻ kiêu ngạo và nông cạn, nhưng trên thực tế, đầu óc không rộng tuếch. Người từ Thủ đô tới, quả nhiên có cái nhìn đáng nể.

- Vấn đề thứ nhất mà Chủ tịch quận Tô nêu ra, thật ra không tồn tại. Bởi vì người bỏ vốn và người quản lý của công ty đều do Đảng ủy chính quyền thị trấn bổ nhiệm, người quản lý công ty là cán bộ của thị trấn, không có khả năng thoát ly sự quản lý của tổ chức. Về hoạt động thị trường hóa, chính quyền không thể trực tiếp nhúng tay vào, nhưng có thể chỉ đạo điều tiết và không chế. Hơn nữa, theo ý tưởng của tôi, các quyết sách trọng đại của công ty, đều phải được Đảng ủy và chính quyền thị trấn thông qua, rồi mới có thể chính thức thực hiện.

Về phần phòng chống nguy cơ và rủi ro, cùng lúc phải dựa theo chế độ xí nghiệp hiện đại, xây dựng hệ thống báo động trước nguy hiểm; mặt khác phải thành lập cơ chế kiểm tra và đánh giá, Đảng ủy chính quyền thị trấn tiến hành kiểm tra và đánh giá công trạng của bộ máy công ty, nếu làm cho tài sản quốc hữu bị giảm giá trị hoặc thua lỗ nghiêm trọng, sẽ bị cách chức.

Rủi ro nhất định là có, nhưng chúng ta không thể vì có nguy cơ mà không làm gì cả. Chẳng hạn như ngân hàng cho vay, cũng tồn tại rủi ro, nhưng ngân hàng không thể vì thế mà ngưng hoạt động.

Tóm lại, đây là một việc mới mẻ, bất kể là cơ chế hoạt động hay cơ chế phòng chống rủi ro, đều cần thăm dò hoàn thiện, từ bỏ ngõ đến quen thuộc, từ không chuẩn mực đến có chuẩn mực, nhưng nếu không làm gì cả, hết thấy đều là số không.

Bành Viễn Chinh cười cười, phát tay.

Tô Vũ Hoàn nhướn mày lên, cười nhạt một tiếng:

- Nếu đồng chí Viễn Chinh nói như vậy, tôi cũng không hỏi gì thêm. Đối với phương án này, tôi không ủng hộ, bảo lưu ý kiến, nhưng tôi đồng ý để đồng chí Viễn Chinh thử một lần.

Tô Vũ Hoàn vừa nói xong, các Ủy viên thường vụ khác cũng đều phụ họa theo, tỏ thái độ giống như vậy.

- Nếu ý kiến các đồng chí thống nhất như vậy, vậy thì để đồng chí Viễn Chinh thử một chút, bất luận kết quả sau này như thế nào, đây là một loại thăm dò hữu ích. Nhưng hy vọng đồng chí Viễn Chinh thận trọng thực hiện, nếu gặp phải vấn đề khó khăn, cần báo cáo kịp thời để hội nghị thường vụ Quận ủy nghiên cứu thảo luận, không được tự ý chủ trương!

Nói xong, sắc mặt Tần Phượng lập tức trở nên khá cổ quái, mà Thẩm Ngọc Lan đang làm nhiệm vụ ghi chép hội nghị, ánh mắt lấp lánh, thầm nghĩ: hội nghị thường vụ quyết định thông qua nhưng đại đa số Ủy viên thường vụ không ủng hộ, bảo lưu ý kiến, như thế này làm sao làm kỷ yếu (bản tóm tắt) hội nghị?

Cục diện này làm Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ, tuy nhiên, có thể xem như là kết quả không tệ. Hắn vốn dự tính sẽ gặp phải phản đối mạnh mẽ và chuẩn bị tư tưởng “trường kỳ đấu tranh”, lần đầu không thông qua, lần sau lại đề xuất.

Nhưng việc thông qua lại dựa trên cơ sở “Đại đa số Ủy viên thường vụ không ủng hộ, bảo lưu ý kiến”, cuộc hội nghị với kết quả kỳ lạ này, có lẽ là lần đầu tiên diễn ra trong lịch sử Quận ủy Tân An?

Hội nghị kết thúc, ánh mắt có phần hơi phức tạp, Thẩm Ngọc Lan đi vào văn phòng của Tần Phượng, hạ giọng nói:

- Bí thư Tần, kỷ yếu của hội nghị thường vụ Quận ủy lần này, ghi như thế nào cho ổn ạ?

Tần Phượng thở phào một cái, thản nhiên phát tay, nói:

- Dựa theo thực tế mà ghi chép, tôn trọng ý kiến của đại đa số Ủy viên thường vụ, sau khi ghi xong, phát cho các Ủy viên thường vụ và lưu trữ.

Đem bản chi chép rõ ràng ý kiến của các Ủy viên thường vụ, xin họ ký tên đầy đủ vào.

Tần Phượng nói tới đây, có phần mệt mỏi phát phát tay nói:

- Cô đi làm ngay đi, xong rồi đưa tôi xem lại một chút.

Sở dĩ Bành Viễn Chinh kiên trì việc chuẩn bị thành lập công ty quản lý tài sản của thị trấn Vân Thủy, một phần vì muốn tận dụng tài sản bỏ không, mang lại lợi nhuận cho thị trấn. Loại công ty này về sau, ở đâu cũng có, không có nguy hiểm gì về mặt chính sách.

Bên cạnh đó, còn có một lý do, đó là sự hợp tác với tập đoàn dệt Phong Thái. Phong Thái muốn bước vào lĩnh vực bất động sản, nhìn trúng tài nguyên đất đai của thị trấn Vân Thủy. Nếu chỉ đơn thuần “bán đất”, tiền bán đất cố nhiên tăng cao thu nhập của chính quyền thị trấn, nhưng đồng thời cũng làm cho giá nhà tăng vọt; chi bằng để công ty quản lý tài sản hợp tác kinh doanh, quyền lợi cùng hưởng, nguy cơ cùng gánh, bảo đảm giá đất, giá bất động sản duy trì ở một khung giá hợp lý, đồng thời còn có thể tăng cường năng lực khống chế thị trường bất động sản của chính quyền.

Đây chỉ là ý tưởng cá nhân của Bành Viễn Chinh và hắn muốn làm thí điểm. Hắn hiểu rõ, với sức lực của một cá nhân, muốn chống lại tình trạng vài năm sau, các công ty bất động sản mọc lên như nấm và giá nhà đất tăng vọt, gần như là không thể.

Nhưng hắn muốn thử một lần. Hắn không quản được cả nước, nhưng với quyền lực hữu hạn của mình, biết đâu vẫn có thể sáng tạo ra một mảnh trời xã hội không tưởng?

Con người phải có lý tưởng sống, và luôn nỗ lực vì lý tưởng của mình. Làm người tái sinh, hắn có được tầm nhìn rất cao và tư duy sâu rộng mà cán bộ bình thường không thể có được.

391. Chương 397: Nên Đề Bạt Ai?

Bành Viễn Chinh từ trước đến nay luôn quyết định thật nhanh, nói liền làm liền, cũng không ướm át dây dưa làm gì. Nếu ý nghĩ của hắn được Hội nghị thường vụ thông qua, mặc dù là một loại chiết khấu thông qua nhưng dù sao cũng có thể làm.

Hắn lập tức rời khỏi quận ủy, về lại thị trấn Vân Thủy.

Lý Tuyết Yến đang ở trong văn phòng xử lý văn kiện. Bành Viễn Chinh phải chú ý đến công tác bên quận ủy, nên đa số công việc của thị trấn đều rơi vào tay của cô. Trừ những quyết sách trọng đại và những hạng mục quan trọng, trên cơ bản đều do cô duy trì công tác của chính quyền đảng ủy thị trấn Vân Thủy.

- Viễn Chinh, anh trở về rồi à? Cuộc họp kết thúc rồi sao?

Lý Tuyết Yến kinh ngạc nói. Cô không nghĩ Bành Viễn Chinh sẽ về sớm như vậy. Lấy kinh nghiệm của cô để phán đoán, lúc này hội nghị thường vụ sẽ tương đối dài, mà phương án thành lập công ty quản lý tài sản của thị trấn Vân Thủy khả năng không được thông qua là rất lớn.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Ủ, hội nghị thường vụ họp xong rồi. Tuyết Yến, cô hãy lập tức an bài Lý Tân Hoa gửi một báo cáo cho UBND quận, chuẩn bị thành lập công ty quản lý tài sản Vân Thủy, tranh thủ trong hai ngày hoàn thành thủ tục phê duyệt hành chính.

Lý Tuyết Yến đứng dậy, nhìn Bành Viễn Chinh:

- Quận ủy thông qua rồi sao?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Ủ, thông qua rồi. Hội nghị thường vụ quận ủy hình thành quyết nghị, bảo chúng ta thăm dò trước một chút.

Lý Tuyết Yến mừng rỡ:

- Sao lại thuận lợi như vậy? Chủ tịch quận Tô không phản đối sao?

- Nghi ngờ là có, nhưng phản đối còn không đến mức. Suy nghĩ của chúng ta phù hợp với chính sách, cải cách mở cửa. Chúng ta thử hình thức hoạt động tài sản quốc hữu, cũng không có gì là không thể.

- Tuyết Yến, tôi muốn nắm chặt chuyện này, tránh để cho đêm dài lắm mộng, sinh ra phiền phức.

Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Cụ thể ai phụ trách công ty này thì chúng ta phải thương lượng lại một chút.

Bởi vì không nghĩ đến phương án sẽ được thông qua nên Bành Viễn Chinh tạm thời không có suy xét đến việc chọn người phụ trách cho công ty này. Hần và Lý Tuyết Yến làm chủ quản chính đảng, nhất định là không phù hợp, cũng không có khả năng ở công ty kiêm chức. Chỉ có thể cất cử một Phó chủ tịch thị trấn cùng với một số cán bộ bình thường để quản lý mà thôi.

Lý Tuyết Yến cũng trầm ngâm.

Thật lâu sau cô mới nhỏ giọng nói:

- Nếu không để Quý Kiến Quốc kiêm nhiệm đi?

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Quý Kiến Quốc không hiểu về kinh tế. Để anh ta quản lý công ty này, nhất định sẽ hỏng ngay.

- Vậy thì khó tìm người quá...

Những phó chức trong thị trấn, ngoại trừ các nữ đồng chí ra thì còn lại Hoàng Hà, Chủ Lượng, Cổ Lượng và Quý Kiến Quốc, Ngô Minh Quánh. Nếu Quý Kiến Quốc không thích hợp thì chỉ sợ người khác cũng không thích hợp. Đây là cách nhìn của Lý Tuyết Yến.

Bành Viễn Chinh do dự một chút. Hần vốn muốn chọn Cổ Lượng. Cổ Lượng điềm đạm, chắc chắn, giỏi giang, cũng am hiểu về kinh tế. Để anh ta quản lý là thích hợp nhất. Nhưng Bành Viễn Chinh lại nghĩ tới tương lai, hần muốn Cổ Lượng tiếp nối Lý Tuyết Yến làm Chủ tịch thị trấn. Cổ Lượng sang công ty kiêm chức thì hiển nhiên là không thích hợp.

- Khuông Nhã Lam được không?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, chợt lắc đầu:

- Tôi cảm thấy cô ấy không thích hợp. Cô ấy không có trách nhiệm, lòng dạ lại nhỏ mọn, không làm được chuyện đại sự gì. Hơn nữa, tôi sợ tương lai cô ấy không chịu nghe lời.

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Thật đúng là không tìm được ứng cử viên thích hợp. Nếu là như vậy, thôi không cho phó chức kiêm chức nữa. Trực tiếp tìm người trong thị trấn đi.

Lý Tuyết Yến ánh mắt lóe lên:

- Có thể. Lý Tân Hoa ở phòng Đảng chính. Tôn Bình ở phòng Tài vụ. Cung Siêu của xí nghiệp xử lý. Những người này có thể suy xét một chút.

- Tôi vốn muốn tổ chức một cuộc cạnh tranh, công khai chọn lựa. Nhưng hiện tại, xem ra thời gian không kịp rồi. Đảng ủy trực tiếp bổ nhiệm đi. Tôn Bình của Phòng tài vụ được tính là một. Bởi vì nhất định phải có người am hiểu về tài vụ tham gia. Cung Siêu cũng có thể tính một. Người này ý nghĩ linh hoạt, cần không gian để bồi dưỡng. Về phần Lý Tân Hoa, nếu cô ấy đi rồi thì phòng Đảng chính này sẽ lớn chuyện đấy.

Bành Viễn Chinh hơi có chút chần chừ.

Trải qua khảo sát và khảo nghiệm lâu như vậy, năng lực và độ trung thành của Lý Tân Hoa là không thể nghi ngờ. Nhưng cái khó là cô quản lý phòng đảng chính. Nếu cô tạm rời cương vị công tác, công tác tiếp theo của phòng Đảng chính trước mắt cũng không có người thích hợp để thay thế.

Lý Tuyết Yến che miệng cười:

- Viễn Chinh, phòng đảng chính chính là như vậy. Tất cả công tác đều dựa theo trình tự mà làm từng bước, ai cũng có thể quản. Chủ yếu chính là phải bảo đảm phục vụ. Anh cứ để cho Thi Bình kiêm nhiệm luôn. Chủ nhiệm văn phòng chính đảng. Như thế nào?

Bành Viễn Chinh đột nhiên vỗ đùi:

- Được, quyết định như vậy đi.

Hai người thương lượng với nhau, liền định ra sườn bộ máy của công ty quản lý tài sản thị trấn Vân Thủy trong tương lai. Lý Tân Hoa làm Giám đốc, Tôn Bình làm Phó giám đốc kiêm Trưởng phòng tài vụ. Cung Siêu thì làm Phó giám đốc kiêm Trưởng phòng hành chính.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bảo ba người này đến để tôi nói chuyện với bọn họ một chút. Mặt khác, Lý Tuyết Yến, cô ở trong thị trấn phát thông báo, tranh thủ từ trong các xí nghiệp của thị trấn mời ra một người am hiểu về quản lý, sẽ đảm nhiệm chức Phó giám đốc Kinh doanh. Dù sao, người của chúng ta không có kinh nghiệm làm xí nghiệp, nên cần một người có nghiệp vụ cao.

- Viễn Chinh, tôi thật ra có một người rất thích hợp.

Lý Tuyết Yến cười hì hì:

- Tập đoàn Huệ Phong của Hồ Tiến Học có một Phó giám đốc quản lý mảng đầu tư tên là Triệu Huân. Người này là một cao thủ về vận tác, nhưng không được trọng dụng ở tập đoàn Huệ Phong. Hồ Tiến Học không thích anh ta.

- Triệu Huân? Cái người cao gầy mang mắt kính đen, thích đeo một túi xách màu đen?

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút.

Lý Tuyết Yến có chút kinh ngạc:

- Anh quen anh ta sao?

- Có gặp một lần, đúng là khiến cho tôi có ấn tượng rất sâu sắc. Người này trình độ nghiệp vụ không thấp, nhưng không biết có đáng tin cậy không?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm.

Lý Tuyết Yến mỉm cười:

- Tôi cũng khá hiểu biết về anh ta. Là bạn học thời đại học với tôi. Vợ của anh ta cũng là bạn của tôi. Anh ta tốt nghiệp đại học, vốn được phân về nhà máy cơ giới Tân An. Nhưng sau lại từ chức nhận lời mời đến Huệ Phong, chính là do tôi dẫn đường.

- Chỉ có điều Hồ Tiến Học người này rất hống hách. Huệ Phong là xí nghiệp gia đình. Cao tăng tất cả đều là họ Hồ. Triệu Huân muốn ở Huệ Phong mà nổi bật thì trên căn bản không có khả năng.

- Vậy cô hãy nói chuyện với anh ấy. Nếu anh ấy đồng ý thì có thể qua đây. Nhưng tiền lương của chúng ta bên đây không cao, chưa chắc đã có sức hấp dẫn người ta đâu.

Bành Viễn Chinh nói xong thì đi ra ngoài.

Lý Tân Hoa chậm rãi bước đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Vừa rồi Lý Tuyết Yến có thông báo cho cô biết Bí thư Bành muốn tìm cô nói chuyện. Cô cảm thấy khá bất ngờ. Điều này hiển nhiên là không phải nói chuyện bình thường. Nếu như nói chuyện bình thường thì Bành Viễn Chinh chỉ cần một cú điện thoại có thể tìm cô ngay. Nhưng lại cố tình bảo Lý Tuyết Yến gọi điện cho cô.

Cô đi qua hành lang, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Bành Viễn Chinh đang viết cái gì đó, liền đứng ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi.

- Lãnh đạo, anh tìm tôi?

Lý Tân Hoa lấy lại bình tĩnh, kính cẩn nói.

Tuy rằng cô là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, nhưng cấp bậc và Bành Viễn Chinh cũng bày ở trong này. Cô chỉ là một cán bộ cấp tổ. Cấp huyện phó và cấp tổ cách nhau thật lớn, không chấp nhận cô có nửa điểm khiếm nhã.

- Vào đây Tân Hoa, cô ngồi xuống đi.

Bành Viễn Chinh đặt cây bút trong tay xuống, ra hiệu cô đóng cửa lại.

Lý Tân Hoa hơi chút khấn trương, không biết Bành Viễn Chinh lần này trịnh trọng như thế, chẳng lẽ công tác của mình xảy ra vấn đề.

- Tân Hoa, thị trấn chuẩn bị thành lập một công ty quản lý tài sản, cô cũng biết mà. Chuyện này đã được Hội nghị thường vụ quận ủy thông qua trong ngày hôm nay. Đã bắt tay vào làm vận tác rồi. Tôi vừa rồi có nói chuyện với Chủ tịch thị trấn Lý Tuyết Yến, muốn điều động cô sang làm Giám đốc công ty quản lý tài sản, đương nhiên, biên chế của mọi người vẫn thuộc về thị trấn.

Bành Viễn Chinh đi thẳng vào vấn đề. Lý Tân Hoa nghe vậy cảm thấy mừng như điên.

Cô công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh, biết Bành Viễn Chinh rất coi trọng việc thành lập công ty quản lý tài sản sắp thành lập này. Nếu hắn đồng ý giao cái công ty này cho cô thì đã nói lên sự tín nhiệm của hắn đối với cô rất lớn.

- Cô có ý kiến gì không, có thể nói với tôi?

- Bí thư Bành, tôi xin cảm ơn lãnh đạo đề bạt, nhưng tôi lại lo lắng mình làm không tốt, khiến lãnh đạo thất vọng.

Lý Tân Hoa nhẹ nhàng nói.

- Cô tuy chưa từng làm qua xí nghiệp, nhưng cũng đừng lo. Chỉ là quản lý thôi mà. Quản lý xí nghiệp và quản lý văn phòng trên cơ bản là giống nhau. Thị trấn sẽ hỗ trợ cho cô một Phó giám đốc nghiệp vụ,

một Phó giám đốc tài vụ và một Phó giám đốc hành chính. Cô chỉ cần nắm chắc đại cục, bảo đảm công ty không mất đi không chế, không đi theo tà đạo là được rồi.

- Cám ơn lãnh đạo, tôi nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo.

Lý Tuyết Yến vốn ngồi có nửa mông, lúc này lập tức thẳng sống lưng dậy, tỏ thái độ của mình.

Bành Viễn Chinh nhìn cô cười phất tay:

- Không cần có gánh nặng tư tưởng gì. Tôi tin vào năng lực công tác của cô. Tôi và Lý Tuyết Yến bước đầu quyết định, cô, Tôn Bình, Cung Siêu và một Phó giám đốc mời bên ngoài, bốn người sẽ tạo thành một bộ máy kinh doanh. Chuyện này còn phải trong hội nghị đảng ủy nghiên cứu lại. Cô trước hãy thu thập một số công tác về kinh tế, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra.

- Tôi hiểu rồi, thưa lãnh đạo.

Lý Tân Hoa vừa mới rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh thì Quý Kiến Quốc đã gõ cửa bước vào, thần sắc phức tạp:

- Bí thư Bành...

Lý Tân Hoa khấn trương rời khỏi. Cô vừa nghe Quý Kiến Quốc muốn nói rồi lại thôi, chỉ biết lời của y không muốn mình nghe được.

- Sao, có việc gì à?

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Quý Kiến Quốc.

- Bí thư Bành, việc lựa chọn Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy bước đầu đã có kết quả.

Quý Kiến Quốc nhẹ nhàng nói.

- Hả, có kết quả rồi à? Như thế nào đây?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt cười nói. Hắn gần đây công việc quá nhiều. Vừa ở quận vừa ở thị trấn, nên đã quên mất việc công khai chọn lựa Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy.

- Bí thư Bành, người báo danh rất nhiều, nhưng trải qua sàng lọc. Điều kiện phù hợp chỉ có ba người, trong đó có hai giáo viên một lớp 10 và một cấp hai. Người còn lại là Bí thư Đoàn trường Trương Oánh.

- Dựa theo yêu cầu của Đảng ủy, tổ chức chúng ta tiến hành cuộc thi biện hộ và quần chúng bình chọn cho ba người này. Trương Oánh đã trở hết tài năng của mình. Nhất là trong phần thi quần chúng bình chọn thì cô đạt điểm tối đa. Rất nhiều cha mẹ học sinh thậm chí đã tìm tới tôi, yêu cầu bổ nhiệm Trương Oánh làm Hiệu trưởng.

Bành Viễn Chinh nhướng mày.

392. Chương 398+399: Duy Trì Ý Kiến Của Mình

Đối với giáo viên Trương Oánh của trường trung học thị trấn Vân Thủy tranh luận là khá lớn.

Bởi vì lần trước Trương Oánh đi đầu bãi khóa, khiếu oan. Tuy rằng sự việc đã được giải quyết ổn thỏa, nhưng cô trong mắt lãnh đạo nội thành đã để lại ấn tượng tương đối xấu. Lại nói tiếp, điều này cũng rất bình thường, gần như là không có một lãnh đạo nào lại thích cái gai trong mắt mình làm thủ trưởng. Chẳng sợ năng lực làm việc của cô ta mạnh, chỉ sợ là không làm nên chuyện gì.

Bởi vậy, Quý Kiến Quốc với kết quả cạnh tranh này cảm thấy khó giải quyết và nhứt đầu. Tối thiểu trong mắt y, lãnh đạo thị trấn cũng không hy vọng Trương Oánh làm hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy.

Quý Kiến Quốc xem ra, cô mặc kệ Hiệu trưởng mà dẫn đầu gây rối. Một khi làm được Hiệu trưởng rồi thì trường trung học Vân Thủy chẳng phải là không khống chế được sao?

Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng đã bàn bạc với nhau. Chữ Lượng cũng cảm thấy không thỏa đáng. Hai người lên thương lượng, thậm chí không tiếc đẩy ngã. Thà rằng làm tiếp một lần cạnh tranh biện hộ cũng không thể để cho Trương Oánh lên đài.

Nhưng hai người chung quy vẫn không làm chủ được, chỉ có thể hướng Bành Viễn Chinh báo cáo.

Nói thật, Bành Viễn Chinh cũng không thích Trương Oánh. Nhưng không phải vì Trương Oánh bãi khóa khiếu oan mà là vì việc tối hôm đó cô ta đến tặng lễ không được liền không tiếc nhào vào ôm lấy, khiến hắn có hơi chút chán ghét.

Đàn bà như vậy, một khi lên chức hiệu trưởng thì ngay cả bản thân mình cũng có thể bán luôn.

Nhưng Bành Viễn Chinh là một người có lý tính rất mạnh. Hắn tôn sùng chế độ cao hơn quyền lực. Cạnh tranh vị trí hiệu trưởng là do hắn thúc đẩy. Nếu Trương Oánh thắng cuộc, hắn lại không muốn vì yêu ghét cá nhân mà gạt bỏ trình tự kết quả.

- Lão Quý, trình tự có vấn đề gì hay không?

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Quý Kiến Quốc.

Quý Kiến Quốc nhẹ nhàng thở dài:

- Bí thư Bành, trình tự không có vấn đề gì. Trương Oánh điều kiện cá nhân, bất kể là tuổi tác, nghiệp vụ, bằng cấp, năng lực, chức danh và các phương diện khác đều rất nổi bật. Bảo đảm công bình, chúng tôi không thể không đem cô ấy vào danh sách ba người trúng cử.

- Vốn nghĩ đến, chỉ cần hai vị kia thành tích không kém lắm thì chúng tôi có thể cân bằng kết quả một chút. Nhưng không ngờ cô ấy trong phần biện luận lại đạt được số điểm rất cao. Còn trong phần quần chúng bình chọn thì đạt điểm tối đa.

Quý Kiến Quốc có mấy lời còn chưa nói. Trong tổ chấm thi biện luận, y đại diện cho Đảng ủy chính quyền thị trấn tham dự vào. Đồng thời còn có một trưởng phòng của phòng Giáo dục quận. Những giám khảo còn lại theo thứ tự là đại diện học sinh, đại diện giáo viên và đại diện phụ huynh cùng với đại diện của các xí nghiệp trong thị trấn.

Mặc dù y và Trưởng phòng phòng Giáo dục quận đều cho điểm Trương Oánh hơi thấp, nhưng những giám khảo còn lại đều cho điểm rất cao nên cân bằng lại.

Quý Kiến Quốc có chút hối hận không ngừng, cảm thấy tổ chấm thi biện luận và phòng giáo dục quyền chấm điểm và lên tiếng quá ít. Nếu không thì không đến mức tạo thành cục diện như thế này.

Mà ngay sau đó, trong phần quần chúng bình chọn, Trương Oánh lại được ủng hộ rất đông, ngoài dự liệu của Quý Kiến Quốc.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm không nói. Nếu trình tự không có vấn đề, Trương Oánh sau lưng khả năng làm giả phiếu là gần như không có. Như vậy có thể thuyết minh người phụ nữ này trong quần chúng ấn tượng tương đối tốt. Hơn nữa năng lực còn rất mạnh. Có uy tín nhất định trong trường học.

- Bí thư Bành, tôi và Phó chủ tịch Chữ có ý muốn đẩy ngã. Dù sao bất kể như thế nào cũng không thể khiến một người như vậy trở thành Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy.

Quý Kiến Quốc nhẹ nhàng đề nghị.

Bành Viễn Chinh khẽ cười khổ:

- Lão Quý, nếu trình tự không có vấn đề, làm sao mà đẩy ngã đây. Báo danh, tư cách xét duyệt, biện luận, chấm điểm, bàn bạc đều là công khai tiến hành. Nếu thị trấn tự tiện đẩy ngã, ảnh hưởng sẽ rất xấu.

Quý Kiến Quốc không nói gì, lúc này thở dài nói:

- Bí thư Bành, lúc trước nên thêm vào trong tiêu chuẩn chọn lựa là người không có tổ chức chính trị thì miễn tham dự biện luận.

- Cái gì là không có tố chất chính trị? Anh cũng không thể nói cô ấy bải khóa khiếu oan là chính trị. Lý do này rất gượng ép, chỉ sợ là không thể phục chúng.

Bành Viễn Chinh có chút mệt mỏi phất tay:

- Lão Quý, anh được phân công quản lý mảng giáo dục, nên quen thuộc tình huống ở trường. Anh nói xem, Trương Oánh này rốt cuộc là người thế nào?

Quý Kiến Quốc im lặng một lát, về sau nhẹ nhàng nói:

- Đây là một phụ nữ rất có dã tâm, nhưng nghiệp vụ và năng lực tổ chức đều không tệ. Chỉ có điều, lúc này cô ấy đi đầu bải khóa khiếu oan, gây nên ảnh hưởng khá lớn. Nếu để cho cô ấy trở thành Hiệu trưởng trường Vân Thủy, Bí thư Bành, chỉ sợ là lãnh đạo quận và phòng giáo dục sẽ không đồng ý.

- Hơn nữa, điều này sẽ tạo thành một loại ảo giác...

Quý Kiến Quốc lời còn chưa nói hết thì đã bị Bành Viễn Chinh nhíu mày cắt ngang:

- Không cần suy xét đến quận và phòng giáo dục quận. Chúng ta muốn chọn hiệu trưởng cho trường trung học Vân Thủy. Ai thích hợp với cương vị này nhất thì đề bạt người đó.

- Như vậy đi, ngày mai mở cuộc họp Đảng ủy, vừa lúc có mấy hạng mục cần nghiên cứu một chút.

Bành Viễn Chinh phất tay.

Thấy Bành Viễn Chinh đã tỏ thái độ như vậy, Quý Kiến Quốc không dám nói gì, mặc dù trong lòng không cho là đúng.

Trung học Vân Thủy.

Rất nhiều giáo viên và học sinh đều xúm lại trước bảng thông báo, chỉ trở vào ba cái tên ứng cử viên được chọn cho chức Hiệu trưởng. Đương nhiên, đa số là nghị luận xem Trương Oánh khi nào thì được làm Hiệu trưởng.

Biện luận và quần chúng bình chọn đã có kết quả. Nhưng thị trấn lại không có lập tức công bố. Tuy nhiên, kết quả đã sớm cao thấp truyền ra trong trường. Trương Oánh một đường thẳng đứng đầu bảng. Đường như nhậm chức Hiệu trưởng không còn gì đáng ngại nữa.

Trương Oánh ở trường trung học Vân Thủy quả thật có lực ảnh hưởng tương đối cao. Cô mạnh mẽ, giỏi về tổ chức, lúc này đây lại vì quyền lợi của các giáo viên mà tranh giành nên uy tín tự nhiên tăng lên rất cao. So với hai người khác đến từ bên ngoài thì các giáo viên tất nhiên là theo bản năng mà lựa chọn Trương Oánh.

Về phần học sinh và cha mẹ học sinh, tiêu chuẩn đánh giá lại càng đơn giản. Trương Oánh có năng lực dạy học, năng lực quản lý, làm chủ nhiệm lớp trong hai năm đã làm cho lớp của mình luôn đạt thành tích cao trong các cuộc thi tốt nghiệp. Hai năm qua, những học sinh đậu vào các trường trung học chuyên đa số đều ở lớp của cô.

Chuyên ở thập niên 90 và đời sau không cùng chung khái niệm. Thi đậu vào trường trung học chuyên thì có thể trở thành dân thành phố. Học sinh đậu vào trường trung học chuyên thay đổi vận mạng đếm không hết. Có thể nói, trong một thời kỳ ở quốc nội, thi vào trường trung học chuyên nhiệt độ cũng không thua gì thi vào trường cao đẳng. Ngoài ra, bởi vì cạnh tranh kịch liệt nên thi vào trường trung học chuyên là rất khó.

Nguyên nhân như thế nên Trương Oánh trong mắt của học sinh và cha mẹ học sinh địa vị rất cao. Có không ít cha mẹ, thậm chí thông qua quan hệ gửi con mình vào lớp của Trương Oánh.

Trương Oánh từ lâu dạy học bước xuống, sắc mặt khó coi. Cô là một người phụ nữ khôn khéo và miễn cảm, tự nhiên biết thị trấn không công khai và công bố kết quả cạnh tranh là vì sao. Điều này có ý nghĩa thị trấn cảm thấy phản cảm nếu cô làm Hiệu trưởng.

Cô lại từ từ bước đến cổng trường trung học.

Tối hôm đó, từ trong nhà Bành Viễn Chinh đi ra, cô xấu hổ và giận dữ vô cùng. Cô không trở về nhà, mà trực tiếp về nhà mẹ đẻ. Ngày hôm sau cũng bởi vì một chút chuyện vặt mà làm âm ỉ với chồng, thậm chí muốn ly hôn.

Nhưng mặc dù như thế, cô cũng không buông tha cho việc tranh đoạt chức Hiệu trưởng. Bởi vậy có thể thấy được, người phụ nữ này ham muốn quyền lực không như bình thường. Cô giống như là đã chọn sai nghề, không nên làm giáo viên mà hẳn là tiến vào quan trường.

Bước ra khỏi trường, Trương Oánh chuẩn bị đến cửa hàng mua đồ dùng hàng ngày thì liền gặp phải phụ huynh của một học sinh. Là một trường phụ nữ trung niên.

- Cô Trương!

- A, xin chào, Vương đại tỷ.

Mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng Trương Oánh vẫn nhiệt tình bắt tay nói chuyện với người phụ nữ.

Người phụ nữ kia nói chuyện tào lao một hồi với Trương Oánh, lúc chia tay còn thì thầm vào lỗ tai của cô, thần bí nói:

- Cô Trương, tôi nghe nói thị trấn sáng nay mở cuộc họp Đảng ủy nghiên cứu vấn đề bổ nhiệm cô làm hiệu trưởng.

Trương Oánh tuy rằng mặt không mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại đánh bộp một tiếng. Nhìn người phụ nữ vội vàng rời khỏi, cô do dự thật lâu, không ngờ lại hướng cơ quan trị trấn bước tới.

Cuộc họp Đảng ủy thị trấn Vân Thủy.

Đề tài thảo luận thứ nhất của hội nghị chính là việc phối trí thành viên của công ty quản lý tài sản Vân Thủy, điều chỉnh công tác lãnh đạo thị trấn, không có gì tranh luận, rất nhanh liền thống nhất ý kiến, giơ tay thông qua.

Đảng ủy quyết định thành lập ban Quản lý tài sản thị trấn Vân Thủy. Lý Tuyết Yến làm Chủ nhiệm. Cổ Lượng đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm. Văn phòng quản lý tài sản sẽ thành lập tại Ủy ban, do Lý Tân Hoa đảm nhiệm chức Chánh văn phòng.

Lý Tân Hoa chịu sự ủy thác của thị trấn, đảm nhiệm chức Giám đốc công ty quản lý tài sản Vân Thủy. Tôn Bình đảm nhận chức Phó giám đốc kiêm Trưởng phòng Tài chính. Cung Siêu đảm nhận chức Phó giám đốc kiêm Trưởng phòng hành chính. Đồng thời mời một người bên ngoài vào đảm nhận chức Phó giám đốc kiêm Trưởng phòng Kinh doanh.

Phó chủ tịch thị trấn Thi Bình kiêm nhiệm chức Chủ nhiệm văn phòng chính đảng.

Nhưng đối với sự kiện bổ nhiệm chức Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy thì liền nổ ra tranh luận. Nói tranh luận thì thật không chuẩn xác. Chính xác là phản đối.

Bắt đầu từ Lý Tuyết Yến, gần như tất cả các Đảng ủy thị trấn đều phản đối việc Trương Oánh đảm nhận chức Hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy. Đề xuất muốn đẩy ngã, phủ định kết quả lúc này. Hoặc muốn chính quyền thị trấn trực tiếp bổ nhiệm.

Bành Viễn Chinh trầm mặc không nói.

Hắn trên thực tế cũng luôn đấu tranh tư tưởng. Nhưng trên căn bản, hắn cũng không muốn đẩy ngã, lấy quyền lực để phủ quyết kết quả cạnh tranh.

Trong lòng hắn rất rõ, đây chỉ là một mở đầu. Nếu thị trấn trực tiếp bổ nhiệm một Hiệu trưởng, thì chẳng khác nào hung hăng đánh một gậy vào Trương Oánh. Tương lai hắn ở thị trấn Vân Thủy thi hành bất luận cái gì gọi là chế độ dân chủ, công bình thì chỉ là vô ích. Không có bất cứ một lực đáng tin cậy nào.

Đám người Lý Tuyết Yến lần lượt biểu đạt thái độ của mình, lặng yên chờ Bành Viễn Chinh tỏ thái độ, giải quyết dứt khoát.

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên nhẹ nhàng nói:

- Lão Quý, tôi nhấn mạnh một chút. Trình tự cạnh tranh có vấn đề gì hay không? Ứng cử viên cạnh tranh có hay không thao tác xấu trong việc bỏ phiếu? Xin anh hãy trả lời.

Kỳ thật thì các thành viên và Quý Kiến Quốc đã mơ hồ đoán được thái độ của Bành Viễn Chinh.

Nhưng y không tin, Bành Viễn Chinh sẽ không tiếp thu ý kiến của tất cả các thành viên Đảng ủy mà duy trì ý kiến của mình.

Quý Kiến Quốc nhẹ nhàng thở dài, cao giọng nói:

- Bí thư Bành, trình tự không có vấn đề, thậm chí có thể nói, tổ chức thi của chúng tôi đúng là có chút nghiêm khắc với Trương Oánh, nhưng cô ấy vẫn cứ dẫn đầu.

Quý Kiến Quốc nói xong, rồi nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nâng tách trà lên uống một ngụm, sau đó không nhanh không chậm nói:

- Các đồng chí, ý kiến của tôi là tôn trọng kết quả cạnh tranh.

Hắn tiếng nói vừa dứt thì các thành viên Đảng ủy gần như muốn nổ tung. Mà ngay cả Lý Tuyết Yến cũng có chút khiếp sợ nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ anh hôm nay uống lộn thuốc rồi sao? Trương Oánh này rõ ràng là một người phụ nữ rắc rối. Để cho một người phụ nữ rắc rối như vậy lên làm hiệu trưởng thì quyền uy của thị trấn còn để ở chỗ nào?

Hơn nữa, còn mặt mũi của lãnh đạo quận và phòng giáo dục quận.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói:

- Cạnh tranh chức vụ hiệu trưởng trường trung học Vân Thủy là công tác mà thị trấn đẩy mạnh. Trình tự không có vấn đề, không có thao tác xấu, kết quả công bằng thì chúng ta nên tôn trọng kết quả này. Nhất là đây là kết quả do quần chúng bình chọn, phản ánh ý kiến của quần chúng. Nếu thị trấn quyết định phủ quyết thì sẽ làm tổn hại dân tâm, cũng sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của đảng ủy chính quyền thị trấn.

- Trương Oánh sơ dĩ trùng cử, nguyên nhân cũng chẳng phức tạp. Điều này chứng tỏ năng lực làm việc của cô và quần chúng cơ sở đủ để đảm nhiệm chức hiệu trưởng trường trung học thị trấn Vân Thủy.

- Mọi người sơ dĩ phản đối là vì Trương Oánh là một người phụ nữ rắc rối, có bãi khóa, có khiếu oan. Nói thật, tôi cũng không thích người phụ nữ này, thậm chí có thể nói là có chút chán ghét.

- Nhưng vấn đề yêu ghét cá nhân không phải là nhân tố quyết định mấu chốt của vấn đề. Chúng ta không thể vì nó mà phủ định chính nghĩa của trình tự. Có lẽ cô ấy sẽ làm tốt vị trí hiệu trưởng của mình.

- Tôi cho rằng, chúng ta hẳn là nên cho cô ấy một cơ hội, tôn trọng kết quả của trình tự chính là tôn trọng tiếng nói của quần chúng.

Bành Viễn Chinh thái độ tuy rằng rất dịu dàng, nhưng kiên định rõ ràng. Hoàng Hà và Mẫn Diễm nhìn nhau bằng một ánh mắt hồ nghi. Bí thư Bành vừa thể hiện sự chán ghét Trương Oánh nhưng lại ra sức giúp đỡ Trương Oánh. Chẳng lẽ Trương Oánh đã đi ngõ sau? Hay là ở trên thực hiện áp lực với Bành Viễn Chinh?

Cùng suy nghĩ như vậy còn có Hoàng Hà và Cổ Lượng. Chỉ có Lý Tuyết Yến là không nghĩ như vậy. Lý Tuyết Yến rất hiểu cá tính và phong cách của Bành Viễn Chinh. Nếu thật ở trên có áp lực, hẳn nhất định sẽ chống lại.

Lý Tuyết Yến thì bởi vì cho rằng, để cho Trương Oánh trở thành hiệu trưởng trường Vân Thủy, ngày sau tồn tại tai họa ngầm quá lớn. Một khi xảy ra vấn đề, sự tình liên quan đến giáo dục và trường học, chịu thương tổn chính là học sinh. Hơn nữa, cô vốn cho rằng Bành Viễn Chinh làm ra cái gì gọi là cạnh tranh vị trí không cho là đúng.

- Bí thư Bành, tôi kiên quyết phản đối. Hiệu trưởng không phải cần đến năng lực nghiệp vụ. hiệu trưởng cũng không cần phải biết quản lý, hiểu và dạy học là có để đảm nhận cương vị. Cương vị hiệu trưởng cần một người có tổ chức tổng hợp, chú ý đến đại cục tổng thể. Và tổ chức chính trị chính là một trong những bộ phận quan trọng.

- Về phần quần chúng cơ sở. Mặc dù không có chứng cứ trực tiếp chứng minh trong chuyện này có thao tác vi phạm quy định, nhưng khách quan công chính mà nói, kết quả này là từ tập thể mà có. Không tin, thị trấn có thể một lần nữa xác định và đánh giá lại, xem kết quả có nhất trí hay không.

Lý Tuyết Yến rất ít khi trong hội nghị công khai phản đối Bành Viễn Chinh. Chẳng sợ cô có ý kiến bất đồng. Nhưng lúc này đây, cô lại đứng dậy, đủ để chứng tỏ cô trong lòng cũng không đồng ý.

Quý Kiến Quốc hai mắt sáng lên, vỗ tay tán dương nói:

- Bí thư Bành, chính là như vậy. Nên xác định và đánh giá lại. Nói không chừng kết quả có thay đổi.

Đám người Chữ Lượng đều phụ họa.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Các đồng chí, cạnh tranh chọn lựa cán bộ, đây là sự việc rất nghiêm túc. Sao có thể giống như mua thức ăn ngoài chợ, cò kè mặc cả? Nếu xác định và đánh giá dân chủ một lần nữa. Kết quả đương nhiên là sẽ thay đổi. Nhưng đồng thời cũng ám chỉ bản thân mình đang nói dối.

- Hiệu trưởng trường trung học là một vị trí rất quan trọng. Vì vậy, tôi đề nghị vẫn để cho Hậu Dẫn Sơ ở lại làm Hiệu trưởng. Chuyện này có thể tạm hoãn lại.

Lý Tuyết Yến kiên trì nói.

Bành Viễn Chinh âm thầm nhíu mày. Hắn tuy rằng có thể vận dụng quyền uy của Bí thư để trực tiếp thông qua quyết định. Nhưng tất cả thành viên đảng ủy đều phản đối. Nhất là Lý Tuyết Yến cũng phản đối khiến hắn nhiều ít cũng có chút khó xử.

Bành Viễn Chinh cười khổ nhìn Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến ngồi nghiêm chỉnh, không thấy ánh mắt phức tạp của Bành Viễn Chinh.

Cô cho rằng ở một số việc, Bành Viễn Chinh thực hiện vẫn rất lý tưởng hóa. Cô hôm nay làm trái ý hắn, không phải là muốn vượt mặt hắn, mà là tránh sau này hắn có quyết sách sai lầm. Tương lai bởi vậy mà chịu liên lụy.

Vừa lúc đó, Mẫn Diễm đột nhiên mở miệng, phá vỡ cục diện nặng nề bế tắc:

- Bí thư Bành, Chủ tịch thị trấn Lý, các đồng chí, thật ra tôi cảm thấy Bí thư Bành nói rất đúng.

- Nếu thị trấn đã tiến hành công khai chọn lựa. Như vậy, kết quả có được chúng ta phải tôn trọng nó. Có thể cho Trương Oánh làm trong thời gian ngắn. Nếu không xứng chức thì có thể rút lui. Chuyện này không có gì cả.

- Ngoài ra, thân phận khi làm giáo viên và khi làm hiệu trưởng là hoàn toàn khác nhau. Tự nhiên tâm tính cũng thay đổi. Tôi không thể tin, cô trên cương vị hiệu trưởng lại còn dám kích động giáo sư bãi khóa khiêu oan. Trừ phi cô ta không muốn làm nữa.

- Đương nhiên, vì để bảo đảm cho mục đích đạt được, trước tiên có thể trên văn kiện ghi rõ ràng là cho cô ta thử việc. Nếu trong thời gian thử việc xảy ra vấn đề thì lập tức ngay tại chỗ cách chức. Đồng thời có thể cho lão Quý kiêm nhiệm chức Bí thư chi bộ Đảng trường trung học thị trấn Vân Thủy, tạm thời khống chế cục diện trường học trong tay.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên:

- Được, chị Mẫn đề nghị này rất hay. Lão Quý, anh được phân công quản lý giáo dục. Trong thời điểm đặc biệt như vậy, tự mình quản lý trường trung học Vân Thủy cũng khả thi đấy chứ.

Quý Kiến Quốc khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Y chậm rãi gật đầu:

- Được, tôi đồng ý.

Lý Tuyết Yến cau mày:

- Tôi bảo lưu ý kiến.

Chữ Lượng cũng theo sau tỏ thái độ:

- Tôi cũng bảo lưu ý kiến.

Hoàng Hà thấy không khí có chút khẩn trương, không khỏi giảng hòa nói:

- Có thể cho cô ấy thử một chút cũng không sao. Dù sao có lão Quý ở đó, cô ta không dám làm gì đâu.

Sáng ngày thứ hai, đến cơ quan, Bành Viễn Chinh bước vội lên lầu. Thấy sắc mặt của hắn khó coi, cao thấp cán bộ bình thường trong thị trấn đều có chút không yên.

Bành Viễn Chinh không đến văn phòng của mình, mà thẳng đến văn phòng của Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết Yến cũng là mới đến, đang pha trà, thấy Bành Viễn Chinh bước vào, vừa muốn mỉm cười thì thấy sắc mặt của hắn âm trầm, liền không khỏi trong lòng trầm xuống.

- Tuyết Yến, ngày hôm qua, những chuyện thảo luận trong hội nghị còn chưa có văn kiện truyền đạt chính thức, làm sao lại truyền ra ngoài?

Bành Viễn Chinh có chút phần nội đặt mông ngồi xuống ghế sofa trong phòng Lý Tuyết Yến:

- Thật sự là vậy. Tôi đã nhấn mạnh, công tác thảo luận của hội nghị đảng ủy, bất cứ người nào cũng không được tự tiện tiết lộ ra bên ngoài. Nhưng vẫn có người ở dưới nói lung tung. Thật sự là buồn cười.

Lý Tuyết Yến cả kinh, hạ giọng nói:

- Rốt cuộc sao lại như vậy? Anh trước đừng nóng giận, nói từ từ lại nghe xem.

Bành Viễn Chinh nhìn Lý Tuyết Yến, ánh mắt càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn chiều hôm qua vừa về đến nhà, Trương Oánh lại mang theo túi lớn túi nhỏ đến nhà hắn, bị hắn vứt ra ngoài. Trương Oánh bị đuổi ra ngoài cũng không coi vào đâu và Bành Viễn Chinh cũng không để trong lòng. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ...

Trương Oánh kia lại nịnh nọt nói lời cảm ơn. Ý tứ của cô trong lời nói đã rất rõ ràng. Các lãnh đạo khác đều phản đối, chỉ có Bành Viễn Chinh là duy trì ý kiến của mình, ủng hộ cô nhậm chức hiệu trưởng trường trung học khiến cô cảm động đến rơi nước mắt.

Mà trên thực tế, những gì Trương Oánh nói là thật. Cô vốn cho rằng, Bành Viễn Chinh sẽ phản đối việc cô nhậm chức. Nhưng không nghĩ tới Bành Viễn Chinh chẳng những không có gây trở ngại mà còn là người duy nhất ủng hộ cô. Điều này khiến cho Trương Oánh làm sao mà không mừng như điên được.

Cuộc họp Đảng ủy vừa kết thúc thì tin tức liền rơi vào tai của Trương Oánh. Hơn nữa, tranh luận của hội nghị cũng truyền ra ngoài khiến cho Bành Viễn Chinh cảm thấy rất tức giận. Điều này nói rõ trong bộ máy Đảng ủy có người không chịu trách nhiệm, ở sau lưng làm điều không hay.

Chuyện trong hội nghị Đảng ủy không nên công khai. Kết quả có thể công khai nhưng quá trình lại không thể công khai. Đây là nguyên tắc của tổ chức, cũng là uy tắc trong quan trường. Đây cũng là chuyện mà Bành Viễn Chinh luôn mãi nhấn mạnh khi nhậm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy.

Nghe xong lời nói của Bành Viễn Chinh, Lý Tuyết Yến cười nhẹ:

- Viễn Chinh, kỳ thật thì loại chuyện này cũng khó mà tránh được. Cái gọi là bí mật khó giữ nếu nhiều người biết. Không có thể đảm bảo mỗi người đều có thể giữ bí mật. Cũng may không phải là chuyện trọng đại gì. Nói thì cũng đã nói rồi, anh cũng đừng tức giận nữa.

- Loại chuyện này đương nhiên là cũng không giữ bí mật gì. Nhưng đây là một nguyên tắc. Hội nghị Đảng ủy thảo luận, không chỉ có liên quan đến thái độ của từng thành viên và còn đại diện cho sự kết nối của Đảng ủy và quá trình quyết sách.

- Giống như chúng ta đề bạt cán bộ. Nếu như không có ý kiến nhất trí hình thành, tin tức truyền ra ngoài thì công tác làm sao mà triển khai?

- Tuyết Yến, cô hãy triệu tập những thành viên của Đảng ủy nói chuyện này. Cô hãy chuyển đạt lời nói của tôi. Tôi không hy vọng ngày sau lại xuất hiện tình trạng tương tự.

Bành Viễn Chinh phát tay, bỗng nhiên đứng dậy bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng của hắn, Lý Tuyết Yến không kìm nổi thở dài. Trong quan trường, Bành Viễn Chinh cá tính cùng phong cách là như thế.

Hiện tại, cô hiểu rất rõ trong lòng, Bành Viễn Chinh ngay cả lúc thịnh nộ cũng vẫn để cho các phó chức một con đường sống. Muốn Lý Tuyết Yến ra mặt nói lý với các thành viên Đảng ủy khác mà không cần tự mình ra mặt phê bình bọn họ.

Nóng lạnh hai mặt. Rốt cuộc mặt nào mới chính là Bành Viễn Chinh?

Lý Tuyết Yến trong lòng lại nhộn nhạo và mờ mịt. Ánh mắt trở nên có chút thất thần.

393. Chương 400: Không Phải Oan Gia Không Chạm Mặt

Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng của Lý Tuyết Yến về lại văn phòng của mình. Điền Minh đã sớm sắp xếp lịch trình công tác của hắn ngày hôm nay, ngay ngắn đặt trên bàn.

Đây là thói quen làm việc của Bành Viễn Chinh. Mỗi ngày sáng sớm, sắp xếp lại công tác của mình, sau đó định lộ trình. Đương nhiên, hắn cũng không chắc nhất định sẽ dựa theo kế hoạch công tác mà làm. Có đôi khi cũng sẽ thích hợp điều chỉnh.

Đây là quy tắc đã định của bản thân.

Sáng sớm hôm nay, hắn chỉ có một công tác, đó là tiến hành hợp tác với Trịnh Anh Nam của tập đoàn dệt Phong Thái.

Lần thứ nhất đàm phán này, Bành Viễn Chinh khá coi trọng. Hắn chuẩn bị đưa công ty quản lý tài sản Vân Thủy sắp thành lập và tập đoàn Phong Thái hợp tác thành lập một công ty bất động sản. Nương theo tập đoàn Phong Thái trong lĩnh vực bất động sản vươn ra ngoài. Toàn diện quy hoạch tài nguyên đất đai thị trấn Vân Thủy, tiến hành buôn bán vận tác.

Ngẫm nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh cầm điện thoại lên gọi cho Trịnh Anh Nam:

- Trịnh tổng, tôi là Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Bành, tôi chờ điện thoại của anh lâu rồi. Bí thư Bành, tôi cảm thấy chúng ta không cần ở trong thị trấn nói chuyện. Tìm một nơi nào đó, nói chuyện một chút, vừa lúc ăn một bữa cơm. Anh cũng đừng vội từ chối. Chúng ta cứ coi như là bạn bè đi? Trước sau công tư. Bí thư Bành cũng nể mặt một chút chứ.

Trịnh Anh Nam cười hi hi:

- Tập đoàn chúng tôi trong khu du lịch ở núi có đầu tư một quán rượu. Hiện tại trong lúc thử buôn bán. Chúng ta chỉ bằng đến đó, nếm thử một chút món ăn thôn quê.

Bành Viễn Chinh cũng không phải là loại người đang đói mà có người mời ăn, rồi kêu no mà từ chối. Trịnh Anh Nam đã nói như vậy thì nếu cự tuyệt thì chẳng có ý nghĩa gì.

Hắn cười nói:

- Được, cứ định như vậy đi. Tôi lát nữa sẽ đến, chúng ta gặp nhau ở núi.

Thành phố Tân An là một thành phố phương bắc có địa hình khá đặc sắc. Phía nam là dải đất bình nguyên. Còn phía bắc là vùng núi. Ban đầu vùng núi phía bắc khá nghèo. Nhưng hiện tại, bởi vì phát triển du lịch sinh thái và nông nghiệp đặc sắc nên đã từng bước phát triển.

Huyện lân cận chính là vùng núi bắc bộ, là một huyện nông nghiệp lớn. Trịnh Anh Nam theo như lời đã nói thì dệt Phong Thái đã đầu tư xây dựng một khách sạn ba sao, ngay bên trong khu du lịch núi Phượng Hoàng.

Bành Viễn Chinh chín giờ sáng đã cùng với Điền Minh xuất phát từ thị trấn Vân Thủy. Từ quốc lộ 123 tiến vào tỉnh lộ. Đến hơn mười giờ rưỡi thì đã chạy đến công khu du lịch núi Phượng Hoàng. Khách sạn của tập đoàn Phong Thái cách cổng khoảng năm trăm mét, tựa lưng vào núi, khung cảnh rất yên tĩnh.

Bởi vì là thử kinh doanh, hơn nữa hiện giờ là thời gian làm việc nên người đến núi thư giãn cũng không nhiều lắm. Bãi đỗ xe trống rỗng, chỉ có một chiếc xe việt dã nhập khẩu màu đen.

Đằng trước chiếc xe Audi có một nam một nữ mặc quần áo thời thượng đứng nói chuyện với nhau. Đột nhiên thấy có một chiếc xe Santana cũ nát hự hự chạy đến, bụi bay tít mù. Cô gái liền che miệng, tránh bụi còn chàng thanh niên thì ánh mắt không tốt, đứng yên tại chỗ nhìn chiếc xe dừng lại.

Điền Minh chậm rãi cho xe dừng lại, nhảy xuống trước một bước, thay Bành Viễn Chinh mở cửa xe. Bành Viễn Chinh thản nhiên bước xuống, chậm rãi quay đầu nhìn lại, thấy cách đó không xa có một cô gái ăn mặc thời thượng, đang dùng một ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Khóe miệng hắn nhếch lên. Quả nhiên không phải oan gia không chạm mặt. Không ngờ lại là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu, hiện nay là Phó chủ nhiệm ban tin tức báo chiều Phương Bắc Giang Ninh Trinh.

Bành Viễn Chinh dường như không có việc gì, chậm rãi bước đến. Điền Minh thay hắn cầm cặp xách, theo sát phía sau.

Bành Viễn Chinh đang muốn tặng lờ Giang Ninh Trinh thì đột nhiên nghe Giang Ninh Trinh cười lạnh nói;

- Thật sự là trùng hợp. Không ngờ trong núi mà cũng gặp được Bí thư Tiểu Bành.

Bành Viễn Chinh dừng bước, nhìn Giang Ninh Trinh cười lạnh nói:

- Hóa ra là ký giả Giang. Thật sự là trùng hợp.

Bành Viễn Chinh giọng nói tuy rằng rất mềm nhẹ, nhưng lại lộ ra vài phần cao cao tại thượng. Điều này làm cho Giang Ninh Trinh nghe xong không tự chủ được, sự hận thù trong nội tâm liền dâng lên.

Cô là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực, giống như bà hoàng trong lĩnh vực tin tức nghiệp vụ. Ở thành phố Tân An muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nhưng cuộc sống viên mãn của cô, sau khi gặp Bành Viễn Chinh lại bắt đầu chuyển tiếp đột ngột. Bởi vì thứ nhất, cô đưa tin giả khiến bị khai trừ khỏi Nhật báo Tân An. Đối với Giang Ninh Trinh mà nói thì đây không chỉ là một sự đả kích mà còn là một sự sỉ nhục.

Tuy rằng cô sau này ở báo chiều Phương Bắc tái khởi lại. Như vậy việc miễn chức cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô. Nhưng điều này đã khắc sâu sự oán giận trong cô, khiến cô không thể là bài trừ đi được.

Sau này, cô lại theo đoàn phỏng vấn truyền thông của tỉnh đến thị trấn Vân Thủy phỏng vấn, nhằm vào Bành Viễn Chinh chuẩn bị đưa tin tiêu cực. Đáng tiếc chẳng những không cấu thành thương tổn cho Bành Viễn Chinh, mà còn thúc đẩy Bành Viễn Chinh được bằng khen về giáo dục.

Kỳ thật trước đây, cô cũng từng giằng co với anh rể của mình, ý đồ thông qua Chu Quang Lực để chèn ép Bành Viễn Chinh, thỏa mối hận trong lòng. Nhưng Chu Quang Lực lại không có khả năng làm chủ. Giang Ninh Trinh sau này lại nghe nói, Bành Viễn Chinh có Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam coi trọng. Cho dù là Chu Quang Lực cũng có chỗ cổ kị.

Hai lần bị bại trong tay Bành Viễn Chinh, khiến cái tên của hắn đã trở thành một tảng đá trong lòng cô.

Bành Viễn Chinh thản nhiên bước đi. Giang Ninh Trinh mím môi thật chặt, nhìn theo bóng dáng cao lớn của Bành Viễn Chinh, con ngươi lóe lên tia lửa giận. Con gái rất giỏi ghi thù. Huống chi Giang Ninh Trinh cũng không phải là một người rộng lượng, bao dung.

- Bành Viễn Chinh, anh không đắc ý được bao lâu đâu.

Giang Ninh Trinh đột nhiên the thê trong cổ họng.

Bành Viễn Chinh bước chân cũng không ngừng lại, mặc kệ Giang Ninh Trinh. Điền Minh đi theo đằng sau đã nhận ra Giang Ninh Trinh, không kìm nổi quay đầu cảm tức liếc nhìn cô một cái, thâm nghĩ tên của Bí thư Bành là để cho cô ta gọi loạn sao.

Gã thanh niên đằng sau đã chạy tới, còn muốn hỏi Giang Ninh Trinh vì sao không khống chế được cảm xúc kích động, thì thấy Điền Minh nhìn lại, thì không khỏi quắc mắt quát to Điền Minh:

- Tiểu tử, mày nhìn cái gì vậy? Muốn kiếm chuyện sao?

Điền Minh cũng là người trẻ tuổi huyết khí phương cương. Lại nói tiếp cũng không phải là người dễ thua thiệt. Y gần như là theo bản năng mà cười lạnh một câu:

- Tôi cũng muốn xem thử anh muốn ồn ào cái gì? Chó điên nhà ai sao không quản, lại chạy loạn cắn người như thế?

Gã thanh niên kia giận tím mặt, liền vượt qua Giang Ninh Trinh chạy đế, dương tay chỉ vào Điền Minh, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, mày lặp lại lần nữa cho tao. Mày nói ai là chó điên?

Điền Minh cười lạnh, vừa muốn đối chọi lại thì nghe Bành Viễn Chính đứng đằng sau nhú mày, nhẹ nhàng nói:

- Điền Minh, lại đây. Chúng ta đi.

Điền Minh lập tức cơn giận tan thành mây khói, vội xoay người chạy tới, có chút lúng túng kính cẩn cúi đầu nói:

- Lãnh đạo, tôi....

Bành Viễn Chính liếc mắt nhìn, phát tay gọi Điền Minh rồi xoay người tiếp tục bước đi.

Điền Minh im lặng đi theo đằng sau.

- Đứng lại, hôm nay mày không nói cho rõ ràng, không xin lỗi, lại muốn rời đi sao.

Gã thanh niên kia bước đến một bước dài, vừa lúc chắn ngay trước mặt Điền Minh.

Điền Minh ngăn cơn tức giận của mình, cúi đầu trầm giọng nói;

- Anh tránh ra, đừng cản đường người khác.

Gã thanh niên cười lạnh một tiếng, không ngờ vung tay tát Điền Minh một cái.

Bốp!

Điền Minh không kịp phòng bị, bị đánh trúng ngay mặt.

- ĐM mày! Cơn tức giận của y lập tức dâng lên. Đột nhiên đấm thẳng vào vai của gã thanh niên, khiến cho gã bị lão đảo một phen.

Hai người đánh lẫn nhau, nhưng người này căn bản không phải là đối thủ của Điền Minh. Vài cái đã bị Điền Minh đánh ngã xuống mặt đất.

Hết thấy đều xảy ra rất nhanh. Khi Bành Viễn Chính xoay người lại thì Điền Minh cũng đã nhấc chân, hung hăng đá xuống gã thanh niên đang ôm đầu nằm trên mặt đất.

Bành Viễn Chính cau mày, khề quát lớn:

- Được rồi, Điền Minh, dừng tay lại.

Công an của đồn cảnh sát núi Phượng Hoàng rất nhanh chạy tới. Mà lúc này đây, gã thanh niên chạy chiếc xe việt dã đã gọi mấy cuộc điện thoại. Không bao lâu sau liền xuất hiện mấy chiếc xe màu đen. Từ trên xe nhảy xuống bảy tám gã thanh niên cường tráng, hùng hục hổ hổ bao vây Bành Viễn Chính và Điền Minh lại. Xem ra, nếu không phải có cảnh sát ở đây thì đã sớm động thủ rồi.

Người cảnh sát nhân dân đi đầu khoảng năm mươi tuổi. Ông ta liền kéo cánh tay Điền Minh, hạ giọng nói:

- Chú em, xem chú cũng là người ăn cơm nhà nước. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Cường long khó đè địa đầu xà. Vừa rồi vị kia là Chủ tịch huyện

Điền Minh có chút ừ ừ. Y không phải là sợ bị đánh, mà chỉ là theo chân lãnh đạo làm việc. Kết quả bởi vì chính mình không thể khống chế được cảm xúc mà mang lại phiền phức cho lãnh đạo, trong lòng rất là kinh sợ.

Y có chút kinh sợ nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng âm thầm nguyên rửa mình đã quá kích động.

- Anh ta động thủ đầu tiên!

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói, rồi nhìn quanh những gã đàn ông hung tợn. Đột nhiên gặp phải chuyện phiền toái này, muốn nói trong lòng hẳn không cảm thấy phiền thì tuyệt đối là giả.

Còn đối với sự kích động của Điền Minh ngày hôm nay, nhưng hẳn cũng là một người hơi chút bao che khuyết điểm. Bất kể thế nào, Điền Minh cũng là người công tác bên cạnh hắn. Hắn làm sao có thể nhìn Điền Minh ngay trước mặt mình chịu thiệt.

Gã cảnh sát nhân dân đánh giá Bành Viễn Chinh, thấy hắn tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng khí độ bất phàm, đoán hẳn cũng có chút lai lịch thì thấp giọng nói:

- Bất kể là ai động thủ trước. Dù sao hiện tại cũng đã xảy ra chuyện, các người cũng không tránh được việc phải bị kiểm tra. Như vậy đi, các người nói lời xin lỗi, bồi thường ít tiền, tôi sẽ làm người hòa giải cho các người. Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không.

Gã thanh niên là con của Phó chủ tịch huyện lân cận tên Lâm Đào. Với tính tình của y, hôm nay bị thiệt thòi lớn như vậy thì nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng Giang Ninh Trinh lông mày nhíu lại, nói với y vài câu rồi miễn cưỡng bảo Điền Minh gấp mặt xin lỗi, bồi thường hai ngàn đồng.

Lão cảnh sát nhân dân thở phào một cái, rồi đi về phía Bành Viễn Chinh cười nói:

- Được rồi, hai vị, các người qua nói lời xin lỗi với Lâm Đào. Sau đó bồi thường hai ngàn đồng. Chuyện này coi như xong.

394. Chương 401: Đi Thẳng Vào Vấn Đề

Thời này, đối với người bình thường, 2000 tệ là số tiền khá lớn. Lương tháng của Điền Minh chỉ có mấy trăm tệ, 2000 tệ tương đương với nửa năm tiền lương của hắn rồi.

Nghe đối phương muốn “ngoạm” một miếng to như vậy, Điền Minh kinh sợ, nhưng vì thể diện của Bành Viễn Chinh, y không dám phản ứng mạnh, chỉ là mặt đỏ lên, tức giận đến nỗi khóe miệng run run.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Hai ngàn tệ? Y có thể mở miệng đòi chừng này? Đây là muốn lừa gạt tổng tiền chúng tôi sao? Thôi đi, cứ để cho đồn công an xử lý theo quy định đi, xem là lỗi của ai!

Viên cảnh sát lớn tuổi nghe xong, mắt lóe lên, kiên nhẫn hạ giọng nói:

- Tôi nói hai người nghe, bồi thường ít tiền trừ họa vẫn đáng giá đấy, nếu vào đồn, sẽ không tốt đâu. Nghe lời khuyên của tôi đi, không bỏ tiền ra, đến lúc đó bản thân phải chịu thiệt mà tiền vẫn phải bỏ ra không ít đâu! (sic!)

Viên cảnh sát nháy nháy mắt, ám chỉ Điền Minh đáp ứng, kéo gấp phiền phức lớn. Nếu vào đồn, dưới áp lực của cấp trên, e là hai người chịu không nổi.

Điền Minh len lén nhìn Bành Viễn Chinh, thấy vẻ mặt buồn phiền của Bành Viễn Chinh, cắn chặt răng, nhẹ nhàng nói:

- Nhưng tôi không mang theo nhiều tiền như vậy...

- Có mang theo tiền cũng không thể phung phí!

Điền Minh còn muốn nói tiếp, đã bị Bành Viễn Chinh cắt ngang:

- Điền Minh, tuy cậu cũng có trách nhiệm, nhưng đối phương khiêu khích trước, động thủ trước, trách nhiệm chủ yếu là do y! Đồng chí cảnh sát, mong là các vị xử lý theo đúng quy định!

Thái độ của Bành Viễn Chinh trở nên mạnh mẽ và cứng rắn.

Viên cảnh sát thở phào một cái, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Các người đã không nghe lời tôi khuyên bảo, vậy theo tôi về đồn công an. Tuy nhiên, tôi nói trước, chỉ sợ người của huyện sẽ lập tức chạy tới đưa các người tới huyện, bị tổn thất nặng, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở các người!

Đồn công an ở ngay sau khách sạn Phong Thái, cách chỉ chừng 200 mét. Trong phòng hội nghị của đồn, Bành Viễn Chinh và Điền Minh ngồi bên trái, Lâm Đào và Giang Ninh Trinh ngồi bên phải.

Về mặt Lâm Đào hung dục, căm tức nhìn Bành Viễn Chinh và Điền Minh, Giang Ninh Trinh thì khóe miệng hiện lên nét cười trào phúng. Thật ra cô ta cũng không cho rằng Lâm Đào có thể làm gì được Bành Viễn Chinh. Nhưng khiến tên ngu ngốc này gây một chút rắc rối cho Bành Viễn Chinh, Giang Ninh Trinh thấy cũng tốt rồi, ít nhất có thể xem một trò cười.

Lâm Đào là con của Phó chủ tịch huyện Lâm Trường Hà, là bạn học thời đại học của Giang Ninh Trinh. Y theo đuổi Giang Ninh Trinh đã nhiều năm, vẫn chưa được như ý. Đương nhiên, y xem trọng không chỉ nhan sắc của Giang Ninh Trinh mà còn vì cô ta là em vợ của Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực.

Hôm nay, là ngày mừng thọ 80 của mẹ Lâm Trường Hà, nhà họ Lâm mở tiệc trưa ở khách sạn Phong Thái, Lâm Đào cũng nhân cơ hội mời Giang Ninh Trinh vào núi chơi. Hai người tới núi Phượng Hoàng trước, Lâm Trường Hà và người nhà họ Lâm còn chưa tới.

Bành Viễn Chinh ngồi im lặng, vẻ mặt hết sức bình tĩnh. Chợt chuông điện thoại của hắn vang lên, là Trịnh Anh Nam gọi.

- Bí thư Bành, anh đang ở đâu? Tôi tới rồi, đang ở trước cửa khách sạn.

Trong điện thoại vang lên giọng nói dịu dàng quyến rũ, hơi phấn khởi của Trịnh Anh Nam.

- Tôi ở trong đồn công an, phía sau khách sạn.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói.

- Hả? Bí thư Bành, sao lại thế?

Trịnh Anh Nam giật mình.

- Có chút rắc rối, đừng lo, chỉ cần nói rõ với đồng chí cảnh sát là ổn thôi!

Bành Viễn Chinh nói xong liền cúp điện thoại.

Viên cảnh sát lớn tuổi ra hiệu cho người phụ tá của mình, nữ cảnh sát nhân dân trẻ tuổi hắng giọng một cái, nhìn Bành Viễn Chinh và Điền Minh, lạnh lùng hỏi:

- Họ tên?

Điền Minh đáp:

- Điền Minh.

- Còn anh thì sao?

Điền Minh lại đáp:

- Bành Viễn Chinh!

- Đơn vị?

- Quận ủy Tân An!

Là cán bộ Quận ủy Tân An? Nữ cảnh sát hơi bất ngờ, ngẩng lên nhìn hai người, ánh mắt lướt qua gương mặt uy nghiêm, anh tuấn và điềm tĩnh của Bành Viễn Chinh, giọng liền trở nên nhẹ nhàng hơn một chút:

- Chức vụ?

- Tôi là thư ký văn phòng Quận ủy, đây là Bí thư Bành của chúng tôi, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Công ủy kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy.

Điền Minh có chút ngạo nghễ, thẳng lưng lên.

Bành Viễn Chinh là cán bộ huyện cấp, hơn nữa là Ủy viên thường vụ Quận ủy, coi như là lãnh đạo chủ chốt của quận Tân An, nữ cảnh sát giật mình, ngược lên nhìn Bành Viễn Chinh, tay cầm bút hơi run lên.

Viên cảnh sát đứng tuổi nhếch miệng, liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, lại quay sang nữ cảnh sát ra hiệu bằng mắt, rồi vội vàng đi ra gọi điện thoại, có lẽ báo cáo với lãnh đạo huyện.

Chuyện có liên quan tới lãnh đạo Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An, đồn công an không dám tự xử lý. Viên cảnh sát đứng tuổi đi rồi, nữ cảnh sát tươi cười đứng dậy rót cho Bành Viễn Chinh và Điền Minh hai ly nước trà, thái độ trở nên vô cùng sốt sắng và nhẹ nhàng. (sic!)

Não Lâm Đào như bị chập mạch, y không ngờ Bành Viễn Chinh lại là cán bộ lãnh đạo quận Tân An, cương vị Ủy viên thường vụ Quận ủy của hân, so với Lâm Trường Hà cha y cao hơn nhiều, đừng nói là y, ngay cả Lâm Trường Hà cũng không dám đắc tội với Bành Viễn Chinh.

Đầu cúi xuống, mặt Lâm Đào lúc đỏ lúc trắng, bối rối không biết phải làm sao, Giang Ninh Trinh ngồi bên cạnh có phần khinh thường nhìn y cười lạnh, rồi đứng dậy bỏ đi.

Lãnh đạo huyện không dám chậm trễ, ra lệnh đồn công an phải lễ độ với Bành Viễn Chinh, rồi gọi điện cho Lâm Trường Hà, để ông ta đi thu xếp chuyện của con mình.

Tiếng tăm của Bành Viễn Chinh ở thành phố, làm sao Lâm Trường Hà không biết. Trên thực tế hai người cũng đã gặp nhau một lần, lúc đó Bành Viễn Chinh là Trưởng phòng Tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy.

Khi Lâm Trường Hà chạy tới đồn công an, Bành Viễn Chinh đang cùng Trịnh Anh Nam và Điền Minh rời đồn công an, chuẩn bị đến khách sạn Phong Thái.

Lâm Trường Hà sải bước tới, tươi cười chào:

- Bí thư Bành, còn nhớ lão Lâm này không?

Bành Viễn Chinh dừng bước, mỉm cười, bắt tay Lâm Trường Hà:

- Chủ tịch huyện Lâm.

Lâm Trường Hà bắt tay Bành Viễn Chinh thật chặt, quay lại nhìn Lâm Đào một cách căm tức, xấu hổ cười nói:

- Bí thư Bành, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Hôm nay đúng lúc tiệc mừng thọ mẹ tôi, Bí thư Bành nể mặt lão Lâm này tới ngồi một chút, trưa nay tôi bảo cháu nó kính rượu xin lỗi Bí thư Bành!

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng không nhìn Lâm Đào đang cúi đầu một góc, thản nhiên nói:

- Chủ tịch huyện Lâm, thôi đi, một chút chuyện nhỏ không cần bận tâm. Tôi và Trịnh tổng của Tập đoàn dệt Phong Thái còn có việc muốn nói, hôm nào có dịp sẽ ăn cơm với Chủ tịch huyện Lâm! Cho tôi gửi lời vãn an bà cụ!

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền buông tay, cùng Trịnh Anh Nam sóng vai bước đi.

Nhìn theo Bành Viễn Chinh, nụ cười trên mặt Lâm Trường Hà chợt tắt, quay lại Lâm Đào, tức giận cho y một cái bạt tai.

- Đồ khôn kiếp! Cả ngày không làm được cái gì tốt, chỉ toàn đem rắc rối cho bố mày!

Lâm Trường Hà giậm chân, tức giận bỏ đi.

- Bí thư Bành, cũng không còn sớm, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện đi.

Hôm nay Trịnh Anh Nam mặc một bộ đồ thể thao, tóc cắt ngắn, không chút phấn son, trông rất nhẹ nhàng thanh tú.

- Cũng được.

Bành Viễn Chinh đồng ý, cùng Trịnh Anh Nam vào gian phòng ăn mà cô đặt trước. Gian phòng này trang hoàng hết sức sang trọng, thậm chí, có thể nói là rất xa hoa.

Thảm lông dê mềm mại quý giá màu đỏ, đèn pha lê trắng lẹ, bàn bằng gỗ lim. Trên bàn, chén đĩa đều là đồ sứ thanh hoa tinh xảo, thoạt nhìn đủ biết là rất đắt tiền. Rõ ràng, đây là phòng dùng tiếp đãi khách quý của khách sạn Phong Thái. Người có thể dùng phòng này, ngoài Trịnh Phong Thái, chỉ có Trịnh Anh Nam và Lưu Quang.

Bành Viễn Chinh nhìn quanh, cười nói:

- Trịnh tổng, bốn người chúng ta chiếm một căn phòng lớn như vậy, có lãng phí quá không?

Bành Viễn Chinh dẫn theo Điền Minh, Trịnh Anh Nam dẫn theo một nữ trợ lý, công lại là bốn người.

- Bí thư Bành là khách quý nhất của Tập đoàn Phong Thái chúng tôi, Trịnh tổng đặc biệt dặn khách sạn nhất định phải dành phòng tốt nhất.

Nữ trợ lý của Trịnh Anh Nam mỉm cười nói, quay sang gọi nhân viên phục vụ.

Trịnh Anh Nam cũng cười nói:

- Đúng vậy, Bí thư Bành là khách quý như vậy, chúng tôi không dễ mời được. Bí thư Bành, mời ngồi, nhân viên phục vụ, mang trà!

- Trịnh tổng khách khí quá!

Bành Viễn Chinh không nói gì nữa, ngồi xuống, cầm một tách trà bằng sứ thanh hoa long lanh sáng bóng, ngấm ngấm, không khỏi giật mình.

Bộ đồ trà bằng sứ thanh hoa không hiếm, nhưng bộ này mỏng nhẹ trong sáng, hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, tuyệt đối là vật phẩm quý giá, trên thị trường không thể có.

Thấy hẳn có hứng thú với bộ đồ trà, Trịnh Anh Nam cười hì hì nói:

- Bí thư Bành, đây là hàng do cha tôi đặt ở xưởng, ở nhà tôi còn có hai bộ, ngày mai tôi sẽ cho người đem qua biếu anh một bộ!

Bành Viễn Chinh cười, lắc đầu:

- Cảm ơn, nhưng tôi không cần dùng thứ tốt như vậy, cô giữ để tiếp khách đi.

Bành Viễn Chinh không muốn mất thời gian vì loại chuyện vặt vãnh này, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

- Trịnh tổng, chuyện tôi nói với cô hai ngày trước, cô đã bàn bạc với Trịnh đồng chưa? Ý kiến ông ấy thế nào?

395. Chương 402: Tung Hỏa Mù

Trịnh Anh Nam hơi nhú mồm, không trả lời Bành Viễn Chinh, mà liếc nhìn nữ trợ lý của mình, cô trợ lý ngoan ngoãn đứng lên, gọi Điền Minh:

- Trưởng phòng Điền, món lẩu của khách sạn không tệ, chúng ta cùng đi nếm thử nhé?

Điền Minh là người thông minh, biết Trịnh Anh Nam và Bành Viễn Chinh sắp nói chuyện cơ mật của tập đoàn Phong Thái, không muốn mình và cô trợ lý nghe.

Điền Minh đứng dậy, mỉm cười sòng vai cô trợ lý đi ra ngoài, khép cửa lại.

Trịnh Anh Nam cười tủm tỉm, nhích lại gần Bành Viễn Chinh. Cái bàn quá lớn, nếu cô ngồi đối diện, hai người cách khá xa, không tiện nói chuyện.

Bành Viễn Chinh vẫn im lặng, chờ câu trả lời của Trịnh Anh Nam.

Đột nhiên Trịnh Anh Nam vươn cánh tay mịn màng trắng nõn ra, cầm lấy hộp thuốc lá của Bành Viễn Chinh để trên bàn, lấy một điếu châm lửa rồi say sưa hít một hơi thật sâu.

- Trịnh tổng hút thuốc?

Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ.

Trịnh Anh Nam liếc Bành Viễn Chinh, cười khanh khách:

- Sao, chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn à? Thỉnh thoảng tôi cũng hút một điếu, đừng lo.

- Trịnh tổng cứ tự nhiên.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, cũng đốt một điếu.

- Trịnh tổng vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

Trịnh Anh Nam gạt tàn thuốc, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh chăm chú, thu hồi nét tươi cười, nghiêm mặt nói:

- Bí thư Bành, đúng như anh nói, tập đoàn chúng tôi chuẩn bị tiến vào lĩnh vực khai thác, phát triển bất động sản và xây dựng đô thị. Nói thật, chúng tôi muốn thu mua mấy xí nghiệp dệt của thị trấn Vân Thủy, mục đích thực sự là xây dựng và buôn bán nhà ở.

Trịnh Anh Nam từ từ bóp tắt tàn thuốc, tiện tay sửa một lọn tóc rối trước trán, lại nói:

- Đề nghị của Bí thư Bành, tôi đã nói với cha tôi, ý kiến của ông rất rõ ràng, hợp tác với các anh là không có vấn đề, nhưng, chúng tôi muốn nắm cổ phần khống chế. Nói cách khác, điều kiện tiên quyết để hợp tác là chúng tôi chủ đạo. Thật ra, dù hợp tác với ai, Phong Thái chúng tôi đều có cùng nguyên tắc, đó là nắm quyền khống chế tuyệt đối, để tránh ảnh hưởng chiến lược hoạt động của cả tập đoàn, về điểm này, xin Bí thư Bành thông cảm.

Trịnh Anh Nam vừa nói, vừa cẩn thận quan sát nét mặt của Bành Viễn Chinh.

Đề nghị của Bành Viễn Chinh là hợp tác ngang bằng, mà Trịnh Phong Thái lại muốn Dệt Phong Thái nắm quyền khống chế, đây là khác biệt rất lớn.

Phương án của Bành Viễn Chinh là: Công ty quản lý tài sản Vân Thủy và tập đoàn Phong Thái hợp tác thành lập một công ty bất động sản, mỗi bên chiếm 50 phần trăm số cổ phần, công ty Vân Thủy dùng đất đai làm cổ phần, tập đoàn Phong Thái góp vốn bằng tiền mặt.

Nếu chấp hành phương án này, sự khống chế của thị trấn Vân Thủy đối với công ty bất động sản tương lai này sẽ rất mạnh, tuy rằng Bành Viễn Chinh hứa hẹn, ngoại trừ phái tới một Giám đốc tài chính ra, công ty quản lý tài sản Vân Thủy sẽ không tham dự hoạt động hằng ngày của công ty bất động sản, và còn hỗ trợ bằng chính sách.

Nhưng cổ phần là một thanh kiếm sắc, mặc dù lời hứa của Bành Viễn Chinh được ghi vào chương trình của công ty, có văn bản hẳn hoi, nhưng nếu thị trấn Vân Thủy muốn nhúng tay và quyết sách quản lý hằng ngày, tập đoàn Phong Thái cũng không thể ngăn cản được.

Trịnh Phong Thái không muốn vung tiền ra để bị người ta nắm thóp như vậy, ông ta lăn lộn nhiều năm trên thương trường, còn không hiểu sự lợi hại của vấn đề này sao?

Bành Viễn Chinh khề nhếch mép, phản ứng của Phong Thái nằm trong dự liệu của hắn. Hắn trầm ngâm một chút, cười nói:

- Trịnh tổng, nếu các vị lo lắng như vậy, chúng ta có thể ước định ở chương trình của công ty, ngoại trừ cổ phần, thị trấn Vân Thủy tuyệt đối không nhúng tay vào hoạt động quản lý và kinh doanh, tôi có thể đại diện cho thị trấn hứa hẹn. Trừ việc phái tới một giám đốc tài chính cho tân công ty, còn lại tất cả mọi việc đều do người của Phong Thái quản lý.

- Thật ngại quá. Bí thư Bành, chúng tôi nhất định phải có cổ phần khống chế. Đây là điều kiện tiên quyết mà.

Trịnh Anh Nam cười hơi gượng gạo, tránh ánh mắt sắc bén của Bành Viễn Chinh.

- Xem ra, Trịnh tổng không tin tôi rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Đương nhiên chúng tôi tin tưởng Bí thư Bành. Nhưng, Bí thư Bành còn có thể chủ trì công tác ở thị trấn Vân Thủy được bao lâu nữa? Trong tương lai, nếu Bí thư Bành chuyển đi, bộ máy thị trấn kế nhiệm có thể giữ tín được như Bí thư Bành hay không, điều đó rất khó nói.

Trịnh Anh Nam nghiêm nghị nói:

- Cho nên, chúng tôi không thể, cũng không dám mạo hiểm như vậy, xin Bí thư Bành hiểu cho!

Bành Viễn Chinh bật cười, thầm nghĩ Trịnh Phong Thái quả nhiên là cáo già, không chịu thiệt một phần nào. Xem ra, nếu không phải mình giúp họ đưa ra thị trường, ngay cả cơ hội hợp tác, Trịnh gia cũng không cho.

Đương nhiên là Bành Viễn Chinh chỉ dùng đòn gió, lấy tiến làm lùi. Hắn vốn biết hợp tác kinh doanh cân sức ngang tài là không thể thực hiện, bởi vì Trịnh Phong Thái chắc chắn sẽ không đồng ý giữ một nguy cơ bên mình như thế, một nửa số cổ phần mà hắn nói, chỉ là tung hỏa mù.

Điều kiện Bành Viễn Chinh thật sự mong muốn là Vân Thủy chiếm 45 phần trăm, Phong Thái chiếm 55 phần trăm.

Nếu ít hơn 45 phần trăm, sự khống chế của thị trấn đối với công ty quá yếu, mà hơn thì sẽ khiến Trịnh gia kiêng kị.

Nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua khuôn mặt thanh tú của Trịnh Anh Nam, dừng ánh mắt ở bình phong lồng lầy cách đó không xa, khẽ cười nói:

- Nếu phía Phong Thái bắn khoả, vậy chúng tôi nhường một bước, bên tôi chiếm 45 phần trăm, phía Phong Thái 55 phần trăm cổ phần, được chứ?

Mặt khác, ở Ban giám đốc, bên tôi phái tới hai thành viên Hội đồng quản trị. Bộ máy kinh doanh, bên tôi phái tới một Giám đốc tài chính, còn Tổng giám đốc, Chủ tịch Hội đồng quản trị và Phó Tổng giám đốc, đều do Phong Thái đảm nhiệm. Đây cũng là tôi xét đến phía cô hiểu rõ quản lý và hoạt động kinh doanh, cũng là nghĩ đến sự phát triển tổng thể của tân công ty.

Mắt Trịnh Anh Nam lấp lánh, ngồi thẳng người lên, bộ ngực đầy đặn hơi rung lên. Thật ra cha cô nói, Phong Thái chỉ đồng ý chia 3-7, Phong Thái 70 phần trăm, Vân Thủy 30 phần trăm.

Thấy cô ngập ngừng, Bành Viễn Chinh phát phát tay nói:

- Trịnh tổng, đừng vội trả lời tôi, trước hết cứ báo cáo lại với Trịnh đồng đã. Hi hi, thật ngại quá, tôi vào toilet một chút.

Bành Viễn Chinh đứng lên đi ra phòng vệ sinh, để Trịnh Anh Nam có thời gian gọi điện cho Trịnh Phong Thái. Hắn tin chắc Trịnh Phong Thái sẽ nhượng bộ, bởi vì hợp tác với thị trấn Vân Thủy, tập đoàn Phong Thái có thể có được một số đất với giá khá rẻ, mà gần đây, tin đồn về việc nội thành thành phố Tân An đang tiến hành quy hoạch tổng thể, trọng điểm xây dựng của khu nội thành mới sẽ chệch về hướng bắc một chút, có nghĩa vài năm sau, với tốc độ đô thị hóa nhanh chóng, thị trấn Vân Thủy sẽ bị nội thành “bao phủ”, và giá nhà đất ở đây sẽ tăng rất cao.

Trịnh Phong Thái hẳn là nhìn ra điểm này.

Bành Viễn Chinh ra cửa, nhưng Trịnh Anh Nam không lập tức gọi điện thoại, mà vội vàng lấy một sổ tiết kiệm trong bóp của mình ra, kéo khóa kéo cái túi da đen của Bành Viễn Chinh ra, nhét vào.

Trịnh Anh Nam như kẻ trộm, vượt ngực, thở phào một cái, khuôn mặt quẩn rũ đỏ ửng.

Rốt cuộc, Trịnh Phong Thái vẫn phải gật đầu nhượng bộ, hai bên đạt thành nhất trí.

Chuyện hợp tác đã xác định, cảm xúc của hai người đều bình tĩnh lại, không còn dè chừng nhau nữa. Giữa trưa, uống chút rượu, Trịnh Anh Nam nhiệt tình mời Bành Viễn Chinh chiều nay đi leo núi, lên đỉnh núi ăn dê nướng nguyên con. Buổi tối nghỉ lại trên núi.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, cũng không từ chối. Ngủ lại khách sạn từ trưa đến 3 giờ chiều, Bành Viễn Chinh rời phòng, thấy Tần Phượng mặc một bộ đồ thể thao màu vàng nhạt đứng trên hành lang, không khỏi ngạc nhiên.

Trịnh Anh Nam lộ đầu từ phía sau Tần Phượng, ánh mắt giảo hoạt chớp chớp, cười hi hi nói:

- Bí thư Bành, đúng lúc chị tôi hôm nay không có việc gì, tôi mời chị ấy tới, chúng ta cùng lên núi chơi một ngày.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, bước tới, vẻ mặt bình tĩnh chào:

- Bí thư Tần.

Tần Phượng cười cười, không nói gì.

Trong lòng cô, Bành Viễn Chinh đã là người đàn ông mà cô không thể lảng tránh, mà muốn tránh cũng không được, nếu đã tới mức này, cô cũng không làm bộ né tránh nữa.

Hai người sóng vai cười nói đi trên hành lang khách sạn, Trịnh Anh Nam dẫn theo cô trợ lý của mình, năm người rời khách sạn đi dọc theo đường mới được sửa sang lên núi Phượng Hoàng, quẹo vào thung lũng cây cối rậm rạp um tùm.

Thật ra núi Phượng Hoàng cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một khu rừng núi tự nhiên, vẫn còn giữ được nét hoang sơ nguyên thủy vì chưa được khai thác.

Tiến lên con đường mòn trong núi, hai bên rừng rậm gió núi gào thét, chim hót líu lo, không khí tươi mát lạ thường.

Bành Viễn Chinh và Tần Phượng đi vượt lên phía trước một khoảng xa, lúc lên tới lưng chừng núi, Điền Minh và cô trợ lý của Trịnh Anh Nam cùng ngồi xuống nghỉ trên một tảng đá, không chịu đi tiếp nữa. Trịnh Anh Nam vốn còn có thể cố gắng đi tiếp được, nhưng trong đầu có sẵn ý đồ, cũng liền ngồi lại nghỉ ngơi.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua rừng rậm chiếu xuống, khiến cả người Tần Phượng như được bao phủ bởi một vầng sáng lộng lẫy, cô quỳn rũ tựa vào một thân cây, cầm lấy chai nước khoáng Bành Viễn Chinh đưa, nhỏ nhẹ nhấp một ngụm.

Cô là một phụ nữ hết sức tao nhã, tao nhã tận trong xương cốt. Loại tao nhã này không cần điệu bộ hay làm ra vẻ, mà nó toát ra một cách tự nhiên ở từng cái gờ tay nhấc chân của cô.

Giờ phút này, đắm chìm trong ánh chiều tà, vẻ phong tình vạn chủng của Tần Phượng lại toát ra sức hấp dẫn không thể kháng cự, khiến Bành Viễn Chinh như si như mê. Hắn bước tới, ôm Tần Phượng vào lòng, Tần Phượng nhón chân lên, hai người hôn nhau say đắm.

Gió núi lồng lộng lướt qua, Tần Phượng đột nhiên rung mình, cơ thể đang nóng như phát sốt chợt dịu đi. Cô cúi xuống, thấy quần áo của mình đã bị Bành Viễn Chinh vén lên, lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng như tuyết, không khỏi xấu hổ, sắc giọng:

- Sắc lang! Cũng không nhìn xem đây là chỗ nào!

396. Chương 403: Thổ Lộ Tình Cảm Và Thân Thể

Bành Viễn Chinh cười hi hi, ôm chặt Tần Phượng, mặc cho cô giãy dụa, liều mạng hôn cô ngấu ngiến.

Hai người âu yếm một lát, rồi ôm lấy nhau ngồi lên một tảng đá ven đường, ngẩng nhìn chân trời phía tây, một vầng tà dương đỏ ối, hoàn toàn không có một gợn mây.

Gió núi vẫn lồng lộng thổi qua, giữa rừng núi tĩnh lặng, thỉnh thoảng vang lên những tiếng chim hót lạnh lút.

Tần Phượng tựa đầu vào vai Bành Viễn Chinh, lẳng lặng hưởng thụ tình cảnh dịu dàng khó có được này. Cô ở trong quan trường dốc sức công tác mười năm, lòng thường xuyên căng thẳng, rất hiếm khi tâm trạng

được thả lỏng thể này, lúc này lòng cô không màng danh lợi, không chuyên tâm suy nghĩ, để mặc cho ý nghĩ của mình bay đi tán loạn, không theo một phương hướng nào cả.

Ngay chính cô cũng không nhận thấy, từ lúc cô cùng Bành Viễn Chinh vượt qua lần ranh cuối cùng, để hai thân xác cùng hòa hợp, cô đã thay đổi rất nhiều, cho dù là về tác phong hay về tính cách, đều đã có sự khác biệt so với trước kia. Cảm nhận được sự thay đổi này rõ ràng nhất, chính là Thẩm Ngọc Lan.

Đối với con đường làm quan, cô không còn quá chấp nhất như trước kia, mà đối với quyền lực, lại càng lúc càng nhạt.

- Viễn Chinh, em muốn có một đứa con.

Đột nhiên Tần Phượng ngồi thẳng người lên, nghiêm túc nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ngẩn người, cười xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào. Với địa vị của hai người, Tần Phượng muốn có con, là điều không thể, trừ phi cô từ chức.

Tần Phượng thần thờ, cười chua xót:

- Anh không nên suy nghĩ nhiều, em không có ý tạo áp lực đối với anh. Em biết, hai chúng ta không thể đến được với nhau, cho dù là không có Phùng Thiển Như, gia đình anh sẽ không chấp nhận một phụ nữ đã kết hôn lại lớn tuổi hơn anh.

- Tiểu Phượng... Rất xin lỗi.

Bành Viễn Chinh im lặng ôm Tần Phượng vào lòng, dịu dàng lặp lại:

- Anh xin lỗi em.

- Trong lòng anh có em, em thấy như vậy là đủ rồi. Em chưa từng có hy vọng xa vời có thể hoàn toàn giành được anh.

Cả đời Tần Phượng, rất hiếm khi dịu dàng đầm ấm như bây giờ, cô vuốt ve sau lưng Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng thủ thỉ:

- Trước kia, em rất coi trọng con đường làm quan. Nhưng hiện giờ, em chỉ muốn có một đứa con, làm một người phụ nữ, một người mẹ bình thường, như vậy đã đủ làm đời em viên mãn.

Em còn chưa nghĩ tới nơi tới chốn, nếu nghĩ kỹ, em sẽ từ chức, tìm một địa phương nhỏ nào đó ở ẩn, nơi dưỡng đứa con của mình.

- Tiểu Phượng, nếu đây là mong muốn của em, anh sẽ không ngăn trở. Đời người ngắn ngủi, làm được điều mình thích là tốt rồi, bất kể em lựa chọn sống như thế nào, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, anh đều ủng hộ em!

Tần Phượng hài lòng mỉm cười. Cô ôm chặt Bành Viễn Chinh, tựa đầu lên ngực hắn, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim hắn, từ từ nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, đột nhiên Tần Phượng néo bên hông Bành Viễn Chinh, buồn bã nói:

- Đến tận lúc này, anh cũng chưa hề nói với em về thân thể của anh.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, xoay đôi vai Tần Phượng lại, dịu dàng nói:

- Tiểu Phượng, em thật muốn biết sao?

Tần Phượng khẽ cười, vuốt ve khuôn mặt của Bành Viễn Chinh:

- Thật ra, em rất tò mò. Rốt cuộc anh là thần thánh phương nào, lại khiến Đông Phương Nham và Tổng Bính Nam một lòng che chở, mà ngay cả Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, cũng gọi em đến, nói bóng gió để em quan tâm đến anh.

Cấp giám đốc sở của em, phải chăng cũng nhờ anh tác động?

- Không thể nói như vậy. Em có hôm nay, là do sự cố gắng của bản thân em. Đương nhiên cũng có một phần may mắn.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Mẹ của anh, vốn là công nhân nhà máy cơ khí Tân An, hiện giờ là cán bộ thư viện trực thuộc Cục văn hóa, anh vừa mới làm thủ tục cho bà.

Còn cha anh, là một quân nhân chuyển ngành, đã từng là Chủ nhiệm phân xưởng nhà máy cơ khí.

Cậu anh là Mạnh Cường.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Tần Phượng giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Phó Chủ tịch thành phố Mạnh, không ngờ là cậu của anh? Thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng được.

- Cha anh vốn họ Phùng. Trong thời kỳ kháng chiến chống Nhật, ông bà nội anh gửi cha anh ở một hộ dân, sau bị thất lạc. Sau khi kháng chiến thành công, ông nội anh đi tìm mười mấy năm mà không có kết quả. Đến sau này, khi tìm được thì cha anh qua đời đã nhiều năm.

Bành Viễn Chinh khe khẽ nói bằng giọng hết sức xúc động. Tần Phượng đoán hẳn là thân thể cha Bành Viễn Chinh không tầm thường, tám phần là con của một vị tướng lĩnh nào đó bị thất lạc.

- Ông nội của anh là...

Tần Phượng nhẹ nhàng hỏi.

- Tiểu Phượng, em suy nghĩ một chút xem, hiện ở trong “Đại Hồng Môn”, còn có ai họ Phùng...

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười.

Tần Phượng kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi. Cô lắp bắp:

- Viễn Chinh, anh...anh nói...là Phùng...

- Đúng vậy, ông ấy là ông nội anh.

Tần Phượng hít một hơi không khí lạnh.

Sắc trời dần tối, ở sườn núi, Trịnh Anh Nam và Điền Minh nôn nóng không yên, đến giờ này, Bành Viễn Chinh và Tần Phượng còn chưa xuống núi, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không.

Điền Minh hơi do dự, định xông lên lên núi xem tình hình, y là một thư ký, lãnh đạo còn trên núi, y lại ở dưới này, nếu chẳng may lãnh đạo gặp chuyện không may, làm sao y dám đối mặt lãnh đạo?

Trịnh Anh Nam gọi y:

- Trưởng phòng Điền, cậu đừng có gấp, cậu xem kìa, hình như hai người xuống rồi, đúng, là Bí thư Bành và chị họ tôi!

Điền Minh đứng trên sườn núi nhìn lên, quả nhiên thấy Bành Viễn Chinh cầm một nhánh cây, còn Tần Phượng nắm đầu kia của nhánh cây, hai người thong thả xuống núi, vừa đi vừa cười nói.

Lúc này Điền Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

...

Trịnh Anh Nam đã dẫn đầu bếp của khách sạn Phong Thái mua một con dê núi, đem về luộc ở trong một chõi nghỉ mát bên con suối nhỏ ở chân núi. Khi năm người Bành Viễn Chinh trở về, dê đã được luộc chín, mùi thơm đậm đà tỏa ra xung quanh, Điền Minh hếch mũi hít hít, cười nói:

- Thơm quá, thơm quá!

- Dê núi con nuôi thả rông, luộc bằng lửa than, lúc chúng ta lên núi bắt đầu luộc, bây giờ vừa xong, thịt tươi mới, hẳn là rất ngon.

Trịnh Anh Nam cười hì hì:

- Chị, Bí thư Bành, tối nay chúng ta ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn, không say không về nhé!

Bành Viễn Chinh chẳng tán thành hay phản đối, chỉ cười cười, Tần Phượng nhú mày:

- Bé Anh, dê con nhỏ như vậy, mà các người có thể ra tay được!

Mấy đầu bếp và nhân viên phục vụ vội đem nồi lẩu thịt dê con lên, thịt dê luộc thành màu nâu đỏ, mùi thơm nức mũi, phía trên thả một lớp ngọn rau thơm xanh biếc. Thịt được cắt miếng lớn, vuông vức đầy đặn, mềm mại mỡ màng, đĩa đựng là đĩa lớn nhất, bằng sứ trắng trang trí hoa hồng, bên trong, thịt dê chất có ngọn.

- Chị, chị cũng thật là, ăn thịt dê con là phong tục truyền thống cả ngàn năm để lại, cũng không phải do tụi em nghĩ ra! Heo, dê, bò là gia súc cung cấp thịt cho con người, chị ủy mị như vậy làm cái gì? Mau đến ném thử chút đi!

Trịnh Anh Nam nói xong, gọi mọi người ngồi vào chỗ.

Bành Viễn Chinh cũng cười nói:

- Đúng vậy, tôi cũng nghe nói thịt dê núi Phượng Hoàng không tệ, là một trong ba đặc sản của huyện này. Bí thư Tần, nào, ném thử đi.

Bành Viễn Chinh gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Tần Phượng, rồi dùng muỗng múc nước súp dê chan lên. Ở trong mắt Điền Minh và cô trợ lý của Trịnh Anh Nam, động tác của hắn là cấp dưới “nịnh bợ” lãnh đạo, nhưng ở trong mắt Tần Phượng, lại là sự chăm sóc ân cần.

Ánh mắt Tần Phượng long lanh như nước, cô cúi người xuống, dùng muỗng múc một chút súp dê cho vào miệng, nhắm nháp, kinh ngạc khen:

- Cũng không tệ!

Trịnh Anh Nam bĩu môi:

- Chị, chị nói gì vậy? Rất ngon đấy chứ! Trong súp dê này có bỏ mười vị thuốc Đông y đại bổ! Tư âm, tráng dương, thân thể chị hơi yếu ớt, uống nhiều vào!

Tần Phượng đỏ mặt, hứ một cái.

Bành Viễn Chinh cũng ăn một chút nước súp, cười nói:

- Hương vị súp dê rất thuần túy, tuy nhiên, bây giờ là mùa hè, không thể ăn nhiều thịt dê, dễ bị nhiệt. Nếu là mùa thu đông, ăn nhiều rất tốt!

Nói xong, Bành Viễn Chinh gấp một miếng lớn gân dê luộc trông giống như bánh bột lọc bỏ vào miệng, nhắm nháp và thưởng thức. Gân dê luộc vừa chín tới, nhai rất giòn, vang lên tiếng sừn sục, mùi thơm đậm đà, hơi mặn mặn, thoang thoảng một chút mùi gây đặc biệt của thịt dê.

Thấy Bành Viễn Chinh ăn ngon lành say sưa như vậy, Tần Phượng cũng gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhỏ nhẹ nhai nuốt. Tuy cô không nói gì, nhưng lòng thầm nghĩ, thịt dê núi này rất thơm ngon, ăn không biết ngán.

Trịnh Anh Nam nâng ly rượu lên, cười nói:

- Bí thư Bành, uống một ly mừng quyết định hợp tác của chúng ta hôm nay! Chị, chị cũng uống một chút rượu đi!

Bành Viễn Chinh nâng ly rượu lên, cùng ly với Trịnh Anh Nam, cười nói:

- Cảm tạ Trịnh tổng hôm nay nhiệt tình khoản đãi, thật sự là hết sức cảm tạ. Về chuyện hợp tác, đứng lúc có Bí thư Tần ở đây, tôi cũng xin được báo cáo chuyện này với Bí thư Tần.

Bành Viễn Chinh uống xong ly rượu, sau đó chậm rãi nói với Tần Phượng về chuyện hợp tác với tập đoàn Phong Thái phát triển dự án bất động sản. Tần Phượng không kìm nổi, khẽ thở dài:

- Viễn Chinh, thời gian cậu tới thị trấn Vân Thủy không phải rất dài, nhưng đã thực hiện mấy dự án rồi. Phố buôn bán, công viên, khu công nghiệp hợp tác với tập đoàn Tin Kiệt, rồi công trình chấn chỉnh, hợp nhất các trường tiểu học nông thôn, với chừng đó dự án, công tác năm nay của cậu cũng đã rất nhiều rồi, cần gì phải sốt ruột làm dự án này nữa?

Bành Viễn Chinh nhìn thẳng vào mắt Tần Phượng, cười nhẹ:

- Bí thư Tần, mấy dự án đó cũng không xung đột nhau mà. Phố buôn bán và công viên trung tâm, cuối tháng năm này sẽ hoàn thành; đồng thời khu công nghiệp cũng đã đi vào giai đoạn kết thúc, công trình hợp nhất trường tiểu học, cũng đang tiến hành thuận lợi.

Còn lý do tại sao tôi sốt ruột làm dự án này, chủ yếu là vì nghĩ đến một số xí nghiệp dột nhỏ đã không thể kéo dài nổi nữa, nếu cứ tiếp tục, số thâm hụt sẽ càng tăng cao khủng khiếp! Để tới lúc đó, xí nghiệp phá sản đóng cửa không nói, kinh tế trong thị trấn cũng bị trở ngại.

397. Chương 404: Có Hoạn Nhưng Hoạn Không Đều

Tần Phượng trong lòng than nhẹ, hướng Bành Viễn Chinh nhìn ôn nhu, không nói gì nữa. Sau khi biết được thân thế đích thật của Bành Viễn Chinh, cô đã hiểu được, Bành Viễn Chinh là con cháu cách mạng ba đời, càng coi trọng việc thực hiện khát vọng chính trị đến như thế nào. Thi triển hết những sở học của mình chứ không phải vì chức vị.

Nếu như đơn thuần chỉ là làm quan lên chức, hẳn chỉ cần vững bước đi tới thì có thể bay đến một độ cao mà người thường khó có thể sánh.

Mà Bành Viễn Chinh xuất thân từ tầng lớp thấp, nên biết rõ khó khăn của quần chúng. Cũng chỉ có người như hắn thì mới có thể kiên định thực hiện tấm lòng son, vượt mọi chông gai, anh dũng đi tới.

Người như vậy nắm quyền lực trong tay, thì đối với dân chúng mới có lợi. Làm việc sẽ không thiên cận, sẽ không chỉ coi trọng lợi ích trước mắt. Tần Phượng cảm xúc phập phồng, trong lòng tăng thêm vài phần nhu tình.

Trịnh Anh Nam nâng ly rượu lên, cười hì hì nói:

- Hôm nay chỉ là hữu tình, không nói chuyện công tác. Chị, Bí thư Bành, hai người muốn nói chuyện công tác thì đến văn phòng mà bàn việc. Hiện tại cần phải thư giãn thoải mái. Bí thư Bành, tôi xin mời anh một ly.

Trịnh Anh Nam sang sảng nói, mà tửu lượng dường như cũng không tệ. Một vài ly rượu vào bụng, Trịnh Anh Nam mang theo vài phần men say, giằng co với Bành Viễn Chinh không ngừng. Tần Phượng mỉm cười, ở một bên xem cuộc chiến. Cô tửu lượng không được cao, muốn uống bao nhiêu cũng không được. Trợ lý Tần Nguyệt Nguyệt và Điền Minh thì ngồi một bên không uống rượu, sẵn sàng phục vụ ba người.

Trịnh Anh Nam nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh gần như làm nũng mà mời rượu. Tần Nguyệt Nguyệt ánh mắt sáng rọi, xẹt qua một tia cổ quái. Cô cùng với Trịnh Anh Nam cũng có hơn một năm qua lại. Nhưng lần đầu tiên thấy Trịnh Anh Nam có hành động “phóng đảng” trước một người đàn ông như vậy.

Ánh mắt của cô dừng lại gương mặt anh tuấn của Bành Viễn Chinh, trong lòng sinh ra vài phần mơ hồ khó hiểu. Trước một người đàn ông quyền thế như Bành Viễn Chinh, chỉ sợ mọi phụ nữ đều tâm động.

Tần Nguyệt Nguyệt nét mặt tươi cười không nói, trong lòng không ngừng so sánh Bành Viễn Chinh và Lưu Quang, càng so sánh lại càng cảm thấy Lưu Quang không phải là đối thủ của Bành Viễn Chinh. Mà trong lúc đó, trong nội tâm của cô lại dâng lên một sự mừng thầm không gì hình dung được.

Tần Nguyệt Nguyệt giơ máy ảnh chụp Tần Phượng, Trịnh Anh Nam và Bành Viễn Chinh một tấm. Trịnh Anh Nam men say trong người, nắm cánh tay Bành Viễn Chinh vui vẻ nói cái gì đó. Thân mình, bộ ngực

no đủ gần như kê sát trên cánh tay Bành Viễn Chinh. Tần Phượng nhíu mày, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Nguyệt Nguyệt, cũng không để trong lòng.

- Trịnh tổng, tôi chụp cho các người một tấm ảnh.

Tần Nguyệt Nguyệt cười nói.

Trịnh Anh Nam phát tay:

- Được, chụp một tấm đi. Đến đây ngồi xuống. Chúng ta chụp ảnh.

Sau khi cơm rượu no say, trở lại khách sạn, Trịnh Anh Nam lại la hét muốn đánh bài. Một vài người đến phòng của Bành Viễn Chinh bắt đầu đánh bài. Sau mấy vòng, Trịnh Anh Nam do uống rượu quá nhiều, liền không chịu nổi, không quan tâm nằm bẹp xuống đầu giường, tứ chi chống vó ngủ liền.

Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ phải đổi phòng với Trịnh Anh Nam, đến phòng của Trịnh Anh Nam nghỉ ngơi. Vốn định tối nay cùng với Tần Phượng thân thiết một chút, nhưng cũng theo đó mà sụp đổ. Bởi vì Tần Phượng phải chăm sóc Trịnh Anh Nam, nên lưu lại phòng của Bành Viễn Chinh.

Về phần Tần Nguyệt Nguyệt và Điền Minh thì ở một phòng đơn giản hơn ở dưới lầu.

Bành Viễn Chinh trở về tắm rửa một chút, hút một điếu thuốc, ngồi trên sofa xem TV. Chuông điện thoại chợt vang lên. Bành Viễn Chinh tưởng Tần Phượng gọi tới thì có chút vui mừng liền bắt điện thoại ngay. Vừa mới lên tiếng thì chợt nghe bên kia một trận trầm mặc rồi chợt truyền đến một giọng nam chần chừ:

- Anh là....

Bành Viễn Chinh vừa muốn nói vài lời thì lại nghe bên kia cúp điện thoại.

Hắn nhíu mày, liền cúp điện thoại xuống, cũng không suy nghĩ nhiều.

Lúc này, trong phòng Tần Nguyệt Nguyệt ở dưới lầu, cô ta cũng đang ôm điện thoại nấu cháo với người nào đó. Nếu có người nào ở đây thì nhất định sẽ thấy gương mặt mờ ám và thanh âm làm nũng của Tần Nguyệt Nguyệt, đủ để chứng minh người mà cô đang trò chuyện nhất định là một người đàn ông, và người đó có mối quan hệ rất thân thiết.

Sáng ngày thứ hai, từ núi Phượng Hoàng trở về thị trấn Vân Thủy, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Lý Tuyết Yến, trong thị trấn đã xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Công trình cải tạo chỉnh hợp trường tiểu học nông thôn đã tiến vào giai đoạn thực chất. Việc tuyển chọn nhà đầu tư xây dựng cho ba ngôi trường học được xây mới hoàn toàn đã chấm dứt. Đội ngũ thi công của công ty Khai thác và phát triển đô thị Kiến An đã bước vào thực hiện công việc.

Mười bảy trường học ở nông thôn được chỉnh hợp thành bảy ngôi trường tiểu học hiện đại, quy mô. Điều này có nghĩa là Hiệu trưởng của mười bảy trường này có không ít người phải thất nghiệp. Mà trên thực tế, thị trấn lại phải một lần nữa chọn lựa và bổ nhiệm bảy hiệu trưởng khác. Ngoại trừ bảy người này thì những người còn lại đều phải trở thành những giáo viên chủ nhiệm bình thường.

Bởi vậy, mười hiệu trưởng sắp thất nghiệp đã đến trước cổng cơ quan chính quyền thị trấn ngồi, mãnh liệt yêu cầu thị trấn cho một câu trả lời.

Nghe xong lời nói của Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Thị trấn còn có câu trả lời gì cho bọn họ? Bọn họ làm hiệu trưởng của trường học, vốn không phải do thị trấn bổ nhiệm. Mà là do trong thôn tự chủ tự quản, cũng đều là những giáo viên bình thường. Đơn giản chỉ là người phụ trách, sao lại coi mình như lãnh đạo thế?

- Viễn Chinh, bọn họ nghe nói sau khi trường học được chỉnh hợp xong, thị trấn sẽ lựa chọn bổ nhiệm Hiệu trưởng, giải quyết biên chế, trở thành giáo viên nhà nước thì lúc này mới làm âm ỉ lên.

Lý Tuyết Yến khẽ thở dài nói:

- Nói sau thì điều này không phải là không thể lý giải.

- Được rồi, Tuyết Yến, cô đại diện thị trấn nói cho bọn họ biết, cương vị công tác của bọn họ sẽ được an bài. Chỉ cần bọn họ nguyện ý thì sau khi trường học chính hợp đều có vị trí cho bọn họ. Nhưng bảy trường học thì chỉ có bảy hiệu trưởng, không có khả năng người nào cũng là hiệu trưởng cả. Có làm ầm ĩ cũng vô dụng.

- Được rồi, để tôi làm công tác với bọn họ.

Lý Tuyết Yến liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh quảng điện thoại. Điền Minh do dự một chút rồi quay đầu lại nói:

- Lãnh đạo, trường tiểu học do thôn tự quản lý. Tiền lương tự lo. Thị trấn chỉ cấp cho một phần. Hiệu trưởng cũng chẳng có đãi ngộ gì. Rất nhiều người cũng không muốn làm. Nhưng hiện tại thì không giống với lúc trước. Sau khi chính hợp xây mới thêm, tương đương với việc bảy ngôi trường này thị trấn sẽ chi trả tài chính, trở thành trường công. Bọn họ đương nhiên là phải tranh đoạt nhau rồi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, không trả lời. Thấy thái độ của hắn lãnh đạm như vậy, Điền Minh cũng không nói gì nữa.

Sau khi xây dựng chính hợp bảy ngôi trường tiểu học sẽ hoàn toàn khác với trước kia. Từng bước trở thành trường công, được thị trấn bảo đảm tài chính. Đây là mục tiêu trường kỳ của Bành Viễn Chinh. Nhưng muốn giải quyết hết tất cả biên chế của giáo viên thì không thể. Đây không phải là việc mà Bành Viễn Chinh có thể định đoạt được. Trước mắt, Bành Viễn Chinh chỉ có thể trước đem bảy vị hiệu trưởng này nhét vào thị trấn quản lý, thống nhất bổ nhiệm.

Đây là thị trấn đã tích cực kết nối với phòng Giáo dục quận. Thậm chí còn có Tần Phượng là Bí thư Quận ủy tự mình phê chỉ thị. Ngay cả tài lực của thị trấn Vân Thủy có thể gánh hơn một trăm giáo viên “ăn lương nhà nước”, nhưng căn cứ vào chính thể của toàn bộ khu suy xét thì phòng Giáo dục cũng sẽ không đồng ý thả lỏng biên chế như vậy.

Đạo lý rất đơn giản. Lỗ hổng mở ra, những xã thị trấn nông thôn khác thì làm sao? Cho nên, không phải có tiền là có thể làm được.

Nhưng Bành Viễn Chinh đã quyết định, sẽ đề xuất trong hội nghị đảng ủy thị trấn. Sau này tất cả các giáo viên trường tiểu học, mặc dù không ở trong biên chế, nhưng nhất định phải nhét vào trù tính chung của thị trấn, nhất định phải được bảo đảm. Điều này xem như Bành Viễn Chinh đã tận khả năng của mình, lợi dụng lực ảnh hưởng của mình mà làm đến cực hạn.

Nhưng sự tình chính là như vậy, nhiều còn hơn là bị thiếu. Có hoạn mà hoạn không đều. Tất cả mọi người đều giống nhau, đều không có biên chế. Nếu êm thấm thì cần rằng chịu đựng. Chỉ khi nào xuất hiện biên chế, có người có được có người không, thì vấn đề và mâu thuẫn liền bộc phát.

Ngẫm nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh có chút không yên tâm, liền bảo Điền Minh tăng tốc độ, sớm chạy về thị trấn. Nhưng xe của hắn còn trên đường thì Lý Tuyết Yến đã gọi điện thoại đến, giọng nói rất dồn dập:

- Viễn Chinh, tôi lập tức đến quận. Anh cũng đến quận ngay đi. Những người đó đã đến quận rồi. Không biết là ai châm ngòi mà lại chạy đến UBND quận. UBND quận gọi điện thoại đến, bảo Chủ tịch quận Tô cho gọi anh cùng tôi lập tức đến ngay.

- Đừng sợ, Tuyết yến. Nếu bọn họ muốn ồn ào thì cứ để cho bọn họ ồn ào.

Bành Viễn Chinh tuy nhíu mày, nhưng giọng nói không nhanh không chậm.

- Được rồi, cô hãy tranh thủ thời gian đi đi. Điền Minh, quay đầu đến UBND quận. Chúng ta đến quận.

UBND quận. Phòng họp!

Mười hiệu trưởng của trường tiểu học nông thôn thị trấn Vân Thủy thần thái cảm phần ngồi trong phòng hội nghị. Phó chánh văn phòng Khổng Tường Quân, Trưởng phòng giáo dục quận Trương Thịnh, Phó chủ tịch thường trực quận được phân công mảng giáo dục Hồ Đức Vịnh và Chủ tịch Tô Vũ Hoàn đi nhanh đến.

Trương Thịnh hô to:

- Chủ tịch quận Tô và Phó chủ tịch quận Hồ tự mình đến nghe mọi người phản ánh. Xin mọi người vỗ tay hoan nghênh.

Những người này cảm xúc không cao, nên vỗ tay thưa thớt. Tô Vũ Hoàn mỉm cười, phát tay ngồi xuống trước nói:

- Được rồi, mọi người không cần câu nệ. Hôm nay tôi và lão Hồ đều có ở đây. Trưởng phòng phòng Giáo dục quận Trương cũng có mặt. Các người có vấn đề gì thì cứ nói. Chỉ cần yêu cầu của mọi người hợp lý thì UBND quận nhất định sẽ giúp các người giải quyết khó khăn.

- Chủ tịch quận Tô, Phó chủ tịch quận Hồ, Trưởng phòng Trương, mười người chúng tôi đều là đồng chí lão thành, tuổi đã bốn mươi mốt, công tác tại nền giáo dục nông thôn đã gần hai mươi năm.

Một hiệu trưởng của trường tiểu học nông thôn bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt xúc động, phần nộ quơ cánh tay:

- Chúng tôi không dám nói có công lao động. Nhưng suốt hai mươi năm qua, chúng tôi không có công cũng có lao. Dựa vào cái gì mà nói là chúng tôi không được làm hiệu trưởng nữa, mà cũng chẳng thêm giải thích. Thị trấn đây là muốn mượn gió bẻ măng. Chủ tịch quận Tô, chúng tôi yêu cầu lãnh đạo quận hãy làm chủ cho chúng tôi.

Tô Vũ Hoàn đuôi lông mày nhướng lên.

Trương Thịnh thì ghé bên tai, đem tình hình của thị trấn Vân Thủy giới thiệu qua một lần. Đồng thời cũng chỉ ra những người này đến quận khiếu oan, mục đích chính là hướng về phía Bành Viễn Chinh hao tổn tâm cơ tranh thủ biên chế trong danh ngạch bảy hiệu trưởng.

Tô Vũ Hoàn trầm ngâm khẽ mỉm cười nói:

- Hãy nói ra suy nghĩ và yêu cầu của các người.

398. Chương 405: Quá Mức Cứng Rắn?

Nhưng Trình Đại Vượng vẫn đứng nơi đó lớn tiếng:

- Chủ tịch quận Tô, các vị lãnh đạo, chúng ta yêu cầu không cao. Chúng tôi cũng hiểu được sự khó xử của thị trấn. Mười bảy trường học được chính hợp thành bảy trường. Cường vị hiệu trưởng là có hạn. Chúng ta cũng không phải là muốn làm hiệu trưởng. Làm giáo viên chủ nhiệm bình thường cũng không phải là không thể được. Nhưng chúng tôi chỉ yêu cầu ở quận và thị trấn cấp cho chúng tôi vấn đề biên chế.

- Chúng tôi làm giáo dục cả đời, trước khi về hưu cũng muốn được hưởng biên chế chính thức, có một khoảng lương hưu. Yêu cầu này không quá đáng.

Những người khác đều phụ họa theo.

Trưởng phòng Giáo dục quận Trương Thịnh lập tức cau mày. Nếu không phải có Tô Vũ Hoàn và Hồ Đức Vịnh ngay trước mặt thì ông ta đã sớm trách cứ rồi. Còn muốn chuyển sang biên chế chính thức, đây không phải là vô nghĩa sao? Các người cả đời làm giáo dục? Những người cả đời làm giáo dục chỗ nào mà không có?

Hồ Đức Vịnh trầm mặc nhìn Trình Đại Vượng:

- Các người nếu cả đời làm giáo dục, thì phải biết giáo viên ở nông thôn chuyển biên chế chính thức rất khó khăn. Nếu mở đèn xanh cho các người, thì những giáo viên thị trấn khác xử lý sao bây giờ? Bọn họ có thể hay không lại đến quận để khiếu oan?

Trình Đại Vượng cũng không sợ hãi, lớn tiếng nói:

- Phó Chủ tịch quận Hồ, nếu biên chế khẩn trương như vậy, vì sao thị trấn lại tranh giành đến bảy danh ngạch? Bảy người này so với chúng tôi thì có gì mạnh hơn chứ? Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều làm hiệu trưởng trường tiểu học, nhưng bọn họ thì có thể tiếp tục làm hiệu trưởng, hưởng biên chế chính thức, còn chúng tôi thì không?

Hồ Đức Vịnh bị Trình Đại Vương lớn tiếng chống đối thì trong lòng rất không cao hứng. Ông ta trầm giọng phát tay nói:

- Vấn đề này, các người hãy hỏi lãnh đạo thị trấn. Anh đừng ồn ào nữa. Lát nữa Bí thư Bành và Chủ tịch thị trấn Lý sẽ đến đây. Các người có ý kiến gì thì giáp mặt nói chuyện với bọn họ.

Trình Đại Vương dù sao lần này cũng là bằng bất cứ giá nào. Ông ta cả đời làm hiệu trưởng trường tiểu học nông thôn. Hiện giờ, thật vất vả mới nhìn thấy ánh rạng đông nhưng lại bị người khác giành lấy, trong lòng cảm thấy không công bằng. Người bình thường khó tưởng tượng được, cũng khó dùng lời nói để hình dung.

Nếu thường lui tới, ông ta chắc sẽ không dám lớn tiếng với lãnh đạo khu như vậy. Nhưng hôm nay, ông ta lại ăn gan lớn, trực tiếp chống đối Hồ Đức Vịnh.

- Phó Chủ tịch quận Hồ, chúng tôi ở thị trấn chẳng nói được cái gì. Thái độ của thị trấn làm chúng tôi rất thất vọng. Chính bởi vì thị trấn giải quyết không được nên chúng tôi mới tìm lãnh đạo khu.

Hồ Đức Vịnh tức giận đến khóe miệng co giật. Nhưng ông ta thân là Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch thường trực quận, làm sao có thể cùng với một hiệu trưởng của một trường tiểu học nông thôn chấp nhặt chứ. Nếu không phải có Tô Vũ Hoàn ở đây thì ông ta đã sớm phẩy tay áo bỏ đi rồi, đem chuyện này thấy sang cho Trương Thịnh xử lý.

Trương Thịnh cả giận nói:

- Trình Đại Vương, sao anh lại nói chuyện với lãnh đạo khu như vậy? Anh cũng là đảng viên, nói chuyện phải chịu trách nhiệm đấy.

Tô Vũ Hoàn nhẹ nhàng gõ bàn, biểu đạt sự bất mãn của y. Trương Thịnh vừa thấy thái độ của Chủ tịch quận như vậy thì khấn trương im lặng.

Tô Vũ Hoàn liếc mắt nhìn gương mặt đang phấn uất của Trình Đại Vương, thần nhiên cười. quay đầu sang nhìn Hồ Đức Vịnh và Trương Thịnh:

- Lão Hồ, Trương Thịnh, các người hãy nghĩ xem nghiên cứu lại chuyện này.

- Khổng Tường Quân, gọi điện thoại cho Bí thư Bành Viễn Chinh chưa? Thị trấn Vân Thủy có đến đây không?

Khổng Tường Quân kính cẩn đứng một bên trả lời:

- Chủ tịch quận Tô, Lý Tuyết Yến đã đến rồi. Bí thư Bành cũng đã thông báo, phỏng chừng là trên đường đi.

Tô Vũ Hoàn gật đầu, đứng lên nói:

- Được, lão Hồ, các người ở lại hỗ trợ xử lý với thị trấn Vân Thủy. Tôi còn một cuộc họp. Kết quả xử lý như thế nào thì lập tức báo cáo với tôi. Trước không nên gấp gáp. Vấn đề của các người nhất định ở quận sẽ coi trọng cao độ. Nếu không thể giải quyết được khó khăn, thì quận nhất định sẽ cho các người một công bằng.

- Dem thái độ của tôi nói rõ cho đồng chí Bành Viễn Chinh.

Nói xong, Tô Vũ Hoàn ngênh ngang bỏ đi.

Lý Tuyết Yến tuy rằng đã tới nhưng vẫn chưa đến phòng họp. Cô còn chờ Bành Viễn Chinh. Thấy Bành Viễn Chinh vội vàng từ bên ngoài bước tới thì liền khấn trương tiếp đón:

- Chủ tịch quận Tô ra mặt, biểu lộ thái độ. Nói không thể giải quyết được khó khăn của đám người Trình Đại Vương thì cũng phải cho họ một công đạo.

Bành Viễn Chinh ung dung cười lạnh:

- Bọn họ cần công đạo gì? Thị trấn hứa hẹn bảo đảm tiền lương của tất cả các giáo viên, bọn họ còn muốn như thế nào? Được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

- Đi, để tôi đến gặp mấy người này.

Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yến đẩy cửa bước vào. Hồ Đức Vịnh thấy Bành Viễn Chinh thì liền phát tay, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu hãy đàm phán với bọn họ đi.

Hồ Đức Vịnh tính nhẩn nại đã hoàn toàn không còn. Dựa vào ý kiến của ông ta thì nên dùng thủ đoạn mạnh để đuổi những người này rời khỏi UBND quận.

Bành Viễn Chinh bước đến, ngồi xuống, nhìn đám người Trình Đại Vương. Trình Đại Vương thấy Bành Viễn Chinh nhìn mình chằm chằm thì có chút chột dạ, nhưng vẫn kiên trì ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi tại chỗ.

- Tôi không phản đối các người hướng về phía trước phản ánh nhu cầu cá nhân. Nhưng các người ở thị trấn, Chủ tịch thị trấn đã đại diện cho Đảng ủy nói rất thấu đáo với các người. Các người thật đã vì giáo dục nông thôn cống hiến rất nhiều. Tuy nhiên, nhất định phải nói cho rõ ràng, giải quyết cho những giáo viên ở nông thôn cũng đều như nhau cả.

- Thị trấn Vân Thủy có chín mươi tám giáo viên. Cũng cùng tình huống với những xã thị trấn khác. Vấn đề đãi ngộ và biên chế là một vấn đề của cả nước. Chỉ bằng một thị trấn như chúng ta, thậm chí một khu thì cũng không giải quyết được. Vấn đề này hẳn các người phải rất rõ ràng.

- Thị trấn đã hứa hẹn, tương lai, chỉ cần tài chính có đủ khả năng thì nhất định sẽ đảm đương gánh nặng tiền lương cho tất cả các giáo viên. Đãi ngộ của các người sẽ không thua gì những giáo viên nhà nước.

- Mà trên thực tế, các người hiện mỗi tháng cũng nhận được hơn một trăm đồng trợ cấp. Các người thu vào so với những xã, thị trấn khác cao hơn rất nhiều. Nhưng như vậy, các người vẫn cho rằng chưa đủ. Lại còn không ngừng hướng thị trấn, hướng quận yêu cầu đãi ngộ biên chế.

- Tôi ở đây xin nói rõ, không cần nói đến biên chế giáo viên ở quận rất khẩn trương. Cho dù là không khẩn trương thì danh ngạch của thị trấn cũng phải phân phối cho các đồng chí có điều kiện phù hợp nhất. Các người hãy tự hỏi một chút, các người thật sự phù hợp với điều kiện sao?

- Trình Đại Vương, không nói đến người khác, chỉ nói đến anh. Anh được xưng là hiệu trưởng trường tiểu học nông thôn, nhưng anh có trải qua một ngày được đào tạo chưa? Anh có chân chính hiểu về dạy học chưa? Anh chỉ là một thầy lang, ở trường tiểu học kiêm chức mà thôi. Gia đình của anh điều kiện rất khó khăn? Theo tôi được biết, nhà của anh là nhà lầu, ở thôn Tiểu Trình cũng được coi là giàu nhất nhì.

- Anh nói đi!

Bành Viễn Chinh đột nhiên vỗ bàn, lạnh lùng nói.

Trình Đại Vương sắc mặt trắng bệch. Ông ta không hề nghĩ đến, một Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư Đảng ủy lại am hiểu tình huống của ông ta như vậy. Ông ta không biết rằng, Bành Viễn Chinh đã sớm nắm trong tay tư liệu của mười bảy vị hiệu trưởng.

- Còn các người nữa? Vì sao trong thị trấn lại không cho các người tiếp tục đảm đương vị trí hiệu trưởng? Đạo lý rất đơn giản. Các người không thích hợp. Bảy đồng chí kia, điều kiện nhậm chức hiệu trưởng đều phù hợp, có bằng cấp nhất định. Hiểu về dạy học, hiểu về quản lý. Các người tự hỏi xem mình có thể vượt người ta hay không?

- Hôm nay tôi nói như vậy, nếu ai cảm giác mình xứng chức thì tôi có thể cho các người một cơ hội, công khai cạnh tranh.

Trương Thịnh ở một bên trong lòng âm thầm nghiêm nghị, thầm nghĩ vị Bí thư Bành này không đơn giản. Chỉ nói vài câu mà đã bác bỏ những người này khiến họ không nói nên lời.

- Dù sao chúng tôi cũng không phục. Dựa vào cái gì mà có người có thể chính thức chuyển trở thành hiệu trưởng. Chúng tôi chẳng khác nào bị mượn gió bẻ măng.

Trình Đại Vương ưỡn ngực nói.

Bành Viễn Chinh vỗ bàn một cái, lạnh nhạt nói:

- Tôi có thể nói cho anh biết Trình Đại Vượng. Bước tiếp theo, bảy hiệu trưởng của các trường sau khi chỉnh hợp toàn bộ sẽ vào biên chế, đảm nhận chức vụ trong ba năm do thị trấn mời. Các người không phục thì có thể báo danh tham gia cạnh tranh. Về phần bảy danh ngạch giáo viên mà thị trấn đã tích cực tranh thủ thì phải lưu lại.

Bành Viễn Chinh trong nháy mắt điều chỉnh quyết định của mình. Đây cũng là một loại gặp thời ứng biến rồi.

Lý Tuyết Yến cũng trầm giọng, đứng dậy nói:

- Được rồi, những gì giải thích thì đã giải thích. Hy vọng các người sau khi trở về suy nghĩ lại một chút. Nếu ai vẫn có ý kiến gì thì có thể đến thị trấn tìm tôi, cũng có thể tìm Bí thư Bành. Nhưng nếu ai tái vượt cấp khiêu oan, cố tình gây sự, vi phạm pháp luật thì tự gánh lấy hậu quả.

Đám người Trình Đại Vượng xám xịt rời khỏi. Bành Viễn Chinh thủ đoạn lôi đình trừ khử phong ba. Nhưng Lý Tuyết Yến trong lúc này lại cảm giác, Bành Viễn Chinh thái độ quá mức cứng rắn, mạnh mẽ. Nếu chẳng may những người này tiếp tục sau lưng làm ầm ĩ thì chung quy là rất phiền toái.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Tuyết Yến, cô không cần lo lắng. Vấn đề biên chế giáo viên, không phải chỉ riêng địa phương chúng ta. Đây là vấn đề phổ biến trong cả nước. Không cần nói tôi không giải quyết được cho bọn họ. Ngay cả thành phố cũng bất lực.

- Chúng ta cải cách phát triển, thì đề cập đến vấn đề điều chỉnh lợi ích và phân phối. Nhất định sẽ có người hài lòng, có người không. Nhưng chúng ta chỉ cần nắm chặt chính sách và chế độ, chỉ cần chúng ta không có tư tâm thì chẳng sợ người nào làm ầm ĩ.

- Được rồi, Tuyết Yến, tôi trước hết không về lại thị trấn. Tôi ở lại đây xử lý một số việc. Ngày mai chúng ta gặp mặt ở thị trấn.

Bành Viễn Chinh hướng Lý Tuyết Yến phát tay rồi đi lên phòng làm việc của mình ở lầu ba.

Vừa lên lầu ba, chỉ nghe thấy trong phòng làm việc chung của quận ủy đã truyền ra tiếng xôn xao bàn tán của các nhân viên.

- Vụ án của huyện lân cận liên lụy lớn như vậy? Đến bây giờ vẫn còn làm chưa xong.

- Huyện lân cận nước rất sâu. Nghe nói còn kinh động đến lãnh đạo Ủy ban kỷ luật tỉnh.

- Không thể nào nghiêm trọng như vậy?

- Có người đồn rằng nhân vật số một của huyện lân cận bị liên lụy. Người đó ở trong huyện thâm căn cố đế. Hai mươi năm qua xây dựng được rất nhiều hạng mục, nên mới có nhiều “nước lוע” thôi.

- Đừng có nói bừa.

- Chuyện này làm sao mà nói bừa? Tôi nghe người của Ủy ban Kỷ luật thành phố nói mà. Bí thư Huyện ủy huyện lân cận không khống chế được. Tổ điều tra của Ủy ban kỷ luật thành phố khi xuống điều tra đã gặp phải lực cản quá lớn. Lãnh đạo thành phố rất không hài lòng.

Bành Viễn Chinh hắng giọng. Những nhân viên nghe được động tĩnh thì khản trương trở lại sau bàn làm việc của mình. Nín thở ngưng thần, không tiếp tục nghị luận nữa.

399. Chương 406: Tình Bại Lộ

Sự việc của huyện lân cận, Bành Viễn Chinh cũng có nghe thấy. Chỉ có điều hắn không quan tâm, cũng hiểu được nó chẳng liên quan đến mình. Động tĩnh của huyện lân cận có lớn đi nữa cũng chẳng đến nơi này.

Trở lại văn phòng, hắn gọi điện thoại gọi Thẩm Ngọc Lan đến, cùng Thẩm Ngọc Lan thương lượng một chút, bắt đầu công tác chỉnh đốn tác phong lại cho cơ quan Quận ủy, đồng thời bố trí đoàn tuyên truyền mười bốn điểm lớn của quận ủy xuống nông thôn.

Hắn vẫn là Bí thư công ủy. Những công tác được phân công bên quận ủy khiến hắn tiêu tốn nhiều thời gian và tinh lực.

Bàn xong công tác, Thẩm Ngọc Lan có chút đỏ mặt, muốn nói rồi lại thôi. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn cô, cười nói:

- Chánh văn phòng Thẩm, bệnh viện ở thủ đô tôi đã nhờ người hỏi. Hắn là không có vấn đề gì. Đây là phương thức liên lạc với Viện trưởng Khang của bệnh viện đó. Cô hãy trực tiếp liên hệ với ông ta. Còn đây là số điện thoại của vợ tôi Phùng Thiển Như. Cô ở thủ đô nếu có khó khăn gì thì cứ liên hệ với cô ấy.

Bành Viễn Chinh ghi chép hai số điện thoại xuống tờ giấy rồi đưa cho Thẩm Ngọc Lan.

Thẩm Ngọc Lan vui mừng, luôn mãi nói lời cảm ơn:

- Bí thư Bành, cảm ơn lãnh đạo. Cảm ơn.
- Đừng khách khí, một chút chuyện nhỏ thôi mà. Chúc cô sớm sanh quý tử.

Bành Viễn Chinh cao giọng cười. Thẩm Ngọc Lan xấu hổ đến đỏ mặt, vội vàng rời đi.

Cô muốn đến thủ đô làm thụ tinh nhân tạo. Tuy rằng đây là sự việc chẳng lớn, nhưng là một người phụ nữ, ở trước mắt Bành Viễn Chinh chung quy vẫn không khỏi đỏ mặt. Huống chi Bành Viễn Chinh lại là lãnh đạo quận ủy.

Thẩm Ngọc Lan cầm hai số điện thoại, kích động chạy đến tìm Tần Phượng. Chuyện này cô đã sớm nói qua với Tần Phượng, nên Tần Phượng tất nhiên sẽ không làm chậm trễ cô.

- Ngọc Lan, cô hãy an bài công việc rồi khẩn trương đến thủ đô mà thực hiện. Tôi cho cô nghỉ ngơi một tháng.

Tần Phượng khẽ mỉm cười, ánh mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Thẩm Ngọc Lan khẽ vâng một tiếng, rồi rón rén rời khỏi phòng Tần Phượng. Vừa muốn đóng cửa thì đã thấy Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn trầm mặc sải bước từ đầu hành lang bên kia đi tới thì không khỏi trong lòng căng thẳng, vội vàng tránh mặt đi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Thẩm Ngọc Lan chợt nghe trong phòng Tần Phượng truyền ra tiếng tranh cãi kịch liệt. Thậm chí còn có tiếng Tần Phượng giận dữ mắng mỏ và âm thanh đập bàn.

Thẩm Ngọc Lan nhẹ nhàng ghé tai vào phòng làm việc của Tần Phượng nghe lén một chút, mơ hồ nghe được bên trong hai vị lãnh đạo chính đảng dường như vì Bành Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy mà đối chọi gay gắt, có dấu hiệu trở mặt.

Quả thật, Tần Phượng có chút không kiềm chế được, cũng là không thể nhịn được. Cô gần đây bởi vì trong lòng có tâm tư khác, đối với dục vọng quyền lực cũng phai nhạt. Lực không chế có giảm xuống. Mà Tô Vũ Hoàn thì thừa cơ xông lên. Thậm chí âm thầm liên kết với Chánh văn phòng quận ủy Thì Đại Kiến. Tần Phượng nhìn thấy nhưng cũng mặc kệ.

Đây là lần thứ ba Tô Vũ Hoàn đến văn phòng của cô trình trọng bàn bạc về vấn đề điều chỉnh công tác Bành Viễn Chinh. Tô Vũ Hoàn cho rằng Bành Viễn Chinh không thích hợp kiêm nhiệm chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn. Muốn hắn chuyên tâm quản lý công tác của Quận ủy. Đề nghị quận ủy miễn đi chức chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy của Bành Viễn Chinh.

Tần Phượng đương nhiên là không đồng ý.

- Bí thư Tần, Bành Viễn Chinh từ lúc nhậm chức ở thị trấn Vân Thủy đến nay, quần chúng khiếu oan không ngừng. Gần đây lại có vụ việc giáo viên đến UBND quận khiếu oan. Tôi thừa nhận đồng chí Viễn Chinh năng lực công tác rất mạnh, nhiệt tình rất cao. Nhưng công việc cơ sở, nhất là của một xã, thị trấn thì không thể quá mức cấp tiến. Để bảo đảm cho thị trấn Vân Thủy đoàn kết ổn định, tôi đề nghị quận ủy điều chỉnh công tác của đồng chí Bành Viễn Chinh, bổ nhiệm một đồng chí lão thành điềm đạm, chắc chắn đi xuống. Nếu không thì thị trấn Vân Thủy sẽ ngày càng loạn.

Tô Vũ Hoàn ngẩng đầu, ưỡn ngực nói.

Về phần điều chỉnh công tác của Bành Viễn Chinh, hắn đã nói với Tần Phượng ba lần. Đây là lần thứ ba. Lần này, hắn chuẩn bị đề xuất trong hội nghị thường vụ.

Giờ phút này không thể so sánh với lúc trước nữa. Y đã chặt chẽ đứng vững ở quận. Mười một Ủy viên thường vụ quận ủy ít nhất có một nửa đã đi theo y. Y cảm giác lời nói của mình trong hội nghị thường vụ quận ủy đã thành thực.

Tần Phượng phản ứng rất kích liệt. Cô đột nhiên vỗ bàn, cả giận nói:

- Đồng chí Tô Vũ Hoàn, tôi phải nhắc nhở anh, anh là Chủ tịch UBND quận, Phó bí thư Quận ủy, khi nói chuyện làm việc phải biết chịu trách nhiệm.
- Đồng chí Bành Viễn Chinh là cán bộ do thành phố quản lý. Công tác của cậu ta như thế nào thì Thành ủy sẽ đánh giá. Chúng ta không có quyền vọng ngôn, đánh giá đồng nghiệp bên cạnh mình.
- Cái gì gọi là quần chúng không ngừng khiếu oan? Tại sao lại lấy một việc mà đánh giá toàn bộ? Cách đây một năm, toàn bộ khu khiếu oan là hơn một trăm lần. Thị trấn Vân Thủy mới vài lần mà đã nói rằng cục diện thị trấn Vân Thủy bây giờ rất loạn? Nói chuyện thì phải thực sự cầu thị.
- Anh chỉ biết nhìn những vấn đề nhỏ nhặt mà không nhìn tới nền kinh tế của thị trấn Vân Thủy bây giờ phát triển như thế nào. Giáo dục, xây dựng công cộng, xí nghiệp xã thị trấn, xây dựng nông thôn và các hạng mục khác cũng phát triển rất nhiều. Đồng chí Bành Viễn Chinh khi đến nhận chức thì diện mạo thị trấn Vân Thủy đã có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.
- Từ đầu năm ngoái cho đến hiện tại, tổng đầu tư hạng mục thị trấn Vân Thủy chiếm 15% tổng vốn thu hút đầu tư của toàn bộ khu. Thu nhập của người dân thị trấn và nông thôn đứng đầu trong toàn bộ xã, thị trấn của khu.
- Bí thư Tần, thành tích có thể che giấu vấn đề sao? Thành công thì không tồn tại vấn đề? Tôi kiên trì cho rằng, hiện tại cục diện thị trấn Vân Thủy có được như ngày hôm nay là không dễ. Đồng chí Viễn Chinh hẳn là thích hợp nắm giữ công tác mang tính toàn cục. Hẳn là nên khiến cậu ấy đặt tinh lực chủ yếu của mình ở quận.

Tô Vũ Hoàn không nhượng bộ chút nào, lớn tiếng phản bác.

- Vô nghĩa! Nếu chúng ta cái gì cũng không làm, thì chắc chắn sẽ không phát sinh bất cứ vấn đề gì. Công tác của đồng chí Viễn Chinh do Thành ủy bổ nhiệm. Quận ủy không có quyền lực điều chỉnh công tác của cậu ta. Tôi không muốn cãi nhau với anh về vấn đề này nữa. Vấn đề này dừng lại ở đây. Anh về trước đi.
- Bí thư Tần, tôi vẫn giữ lại ý kiến cá nhân mình. Tôi về sau sẽ đề xuất trong hội nghị thường vụ quận ủy.

Tô Vũ Hoàn cười lạnh, bỗng nhiên đứng dậy, phẩy tay bỏ đi.

- Anh thích thì cứ làm!

Tần Phượng lúc này cũng không còn tức giận nữa. Cô trì hoãn cảm xúc của mình, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt lạnh như băng.

Tuy rằng tâm trạng của cô có sự biến hóa rất lớn. Nhiệt tình đối với con đường làm quan cũng giảm đi. Mà trên thực tế, quan trường giống như một đấu trường. Chỉ cần cô một ngày còn tại vị, chuyện của khu Tân An vẫn do cô là nhân vật số làm chủ, còn chưa tới phiên Tô Vũ Hoàn nhảy lên.

Cô ở khu Tân An này rất nhiều năm. Từ Chủ tịch quận đến Bí thư, hiện giờ kiêm nhiệm luôn chức vụ Ủy viên thường vụ Thành ủy. Cô ở khu Tân An lực ảnh hưởng không phải Tô Vũ Hoàn, một cán bộ ngoại lai đến có khả năng đánh đồng.

Lão hồ không phát uy, thật đúng là con mèo ốm sao? Thật sự là buồn cười.

Tập đoàn Phong Thái.

Lưu Quang đẩy cửa phòng làm việc của Trịnh Anh Nam, thấy không có ai thì liền nhú mào. Trợ lý của Trịnh Anh Nam là Tần Nguyệt Nguyệt từ phòng bên cạnh đi ra, uể oải dựa lưng vào khung cửa, giọng nói nũng nịu:

- Đừng tìm nữa. Trịnh tổng khả năng là đi tìm Bành Viễn Chinh để nói chuyện hợp tác rồi.

Lưu Quang đuôi lông mày nhướng lên, nhỏ giọng nói:

- Tại sao lại đi? Không phải là mới từ núi về sao?

Tần Nguyệt Nguyệt nở nụ cười mờ ám, lắc mông đít trở về phòng làm việc của mình.

Lưu Quang bước nhanh vào trong, rồi đóng cửa lại.

Tần Nguyệt Nguyệt đưa qua một tấm hình. Lưu Quang liếc nhìn một cái, sắc mặt xanh lét. Từ trên tấm ảnh, Trịnh Anh Nam nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, thái độ quả thật có chút thân mật. Nhưng bên cạnh còn có Tần Phượng thì tấm ảnh cũng chẳng nói lên được vấn đề gì.

Nhưng nhớ tới cuộc điện thoại tối hôm đó, hơn nữa gần đây Trịnh Anh Nam đủ loại thay đổi. Mở miệng ngậm miệng cũng chỉ là Bành Viễn Chinh. Thậm chí còn so sánh mình với Bành Viễn Chinh. Lưu Quang trong lòng liền dâng lên một cơn tức giận không hiểu được.

Y không tin Trịnh Anh Nam có gì với Bành Viễn Chinh. Nhưng y nhận thấy vợ của mình đã sinh ra một tình cảm nào đó với Bành Viễn Chinh. Điều này khiến cho y cảm thấy xấu hổ và giận dữ.

Nhưng y vẫn không dám biểu hiện ra ngoài. Y có được địa vị ở tập đoàn Phong Thái như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ Trịnh Anh Nam. Tuy chỉ là con rể của Trịnh gia nhưng y không có cổ phần của Phong Thái. Nếu y ly hôn với Trịnh Anh Nam, thì y sẽ bị đuổi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng.

Một cơn giận bốc lên. Y nghiêng chặt răng, tiến lên đẩy Tần Nguyệt Nguyệt xuống bàn làm việc, thuận tay tóc cái váy ngắn của cô lên, sau đó kéo quần lót xuống, lộ ra cảnh tượng xuân phong cao ngất bên trong.

Lưu Quang đè lên, hai cánh tay dùng sức xoa nắn bộ ngực đầy đặn của Tần Nguyệt Nguyệt. Còn dưới thân thì không cần một khúc nhạc dạo nào liền thúc đẩy đi vào. Tần Nguyệt Nguyệt không có kháng cự, chỉ phát ra tiếng rên rỉ mà thôi.

Hai người bắt đầu gian tình từ một năm trước. Tần Nguyệt Nguyệt vốn chỉ là một nhân viên bình thường của tập đoàn Phong Thái. Nhưng cô cũng là một người phụ nữ có dã tâm. Khi cô nhận thấy Phó tổng giám đốc Lưu Quang đối với cô biểu lộ một cảm xúc mờ ám nào đó, thì liền sáng tối khiêu khích Lưu Quang mấy lần, khiến Lưu Quang thành công trở thành tù binh của cô.

Lưu Quang từ đó đã thăng cho cô lên làm chủ quản, lại còn đề cử làm trợ lý cho vợ của mình. Tiền lương cộng đãi ngộ ở tập đoàn bằng với một Phó giám đốc.

Trịnh Anh Nam là một cô gái ruột để ngoài da. Cô không có phát hiện chồng của mình lại cùng với trợ lý của mình có gian tình với nhau. Lưu Quang trở thành một con cờ mà Tần Nguyệt Nguyệt dùng để củng cố địa vị cá nhân của mình. Mà Tần Nguyệt Nguyệt thì trở thành một người giám sát hành tung của Trịnh Anh Nam để báo cho Lưu Quang biết.

Đã qua một năm, và ba người vẫn bình an vô sự.

Trước mặt vợ của mình yêu đương vùng trộm, còn người phụ nữ Tần Nguyệt Nguyệt thì thoát nhìn bề ngoài rất nghiêm trang, thanh thuần, nhưng trên thực tế quyến rũ không ngừng. Lưu Quang ngay từ đầu còn không chế được, nhưng càng về sau càng không không chế được ham muốn trong lòng mình. Trong lúc này, y đã tiêu tốn cho Tần Nguyệt Nguyệt nếu không một trăm ngàn thì cũng bảy tám chục ngàn.

Trịnh Anh Nam từ bên ngoài bước vào bên trong tòa nhà làm việc, trong tay tháo ra đôi giày cao gót, và mang vào một đôi giày thể thao.

Cô vừa rồi đi siêu thị mua đồ, không cẩn thận đã khiến gót của đôi giày bị gãy, thì tâm trạng mua sắm cũng giảm đi, thuận tiện mua một đôi giày thể thao thay vào, sau đó lái xe về công ty.

Cô vừa đến cửa phòng làm việc, vừa muốn mở cửa thì đột nhiên nghe được phòng làm việc của Tần Phượng truyền đến tiếng rên rỉ của nam nữ giao hoan thì không khỏi ngẩn ra, liền cẩn thận bước qua nghe ngóng, nhìn vào trong thì sắc mặt đột biến.

400. Chương 407: Bị Tổ Cáo

Trịnh Anh Nam đứng trên hành lang, chợt phát ra một tiếng kêu lạnh lạnh, kinh động toàn bộ nhân viên trong tòa nhà làm việc dệt Phong Thái.

Trong những gian phòng gần đó lao ra không ít nhân viên. Trịnh Anh Nam lao vào phòng làm việc của mình, cầm một cái ghế, điên cuồng mà đâm thẳng vào phòng làm việc của Tần Nguyệt Nguyệt.

Đôi cậu nam nữ bên trong sớm hồn bay phách lạc, còn chưa kịp mặc xong quần áo thì cánh cửa đã bị đập ra. Một đám người vây quanh.

Tần Nguyệt Nguyệt nửa trên trần trụi. Bộ ngực đầy đà run rẩy bại lộ trong không khí, rơi vào ánh mắt của rất nhiều nhân viên Phong Thái. Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm. Đây là phản ứng đầu tiên. Khi tỉnh lại thì mờ ám vui sướng khi người khác gặp họa.

Loảng xoảng một tiếng. Trịnh Anh Nam ném cái ghế xuống đất.

Ngoài dự liệu của mọi người, Trịnh Anh Nam không có tiến lên đánh Lưu Quang lẫn Tần Nguyệt Nguyệt, mà ánh mắt lạnh như băng nhìn hai người, chậm rãi chỉ tay:

- Cút!

Nói xong, Trịnh Anh Nam xoay người rời đi, bước vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, bên trong không một động tĩnh.

Chồng của Trịnh tổng là Lưu tổng cùng với trợ lý của Trịnh tổng là Tần Nguyệt Nguyệt yêu đương vụng trộm bị bắt ngay tại trận nhanh chóng truyền khắp dệt Phong Thái. Thậm chí còn truyền ra bên ngoài, trở thành một đề tài cho rất nhiều người nói chuyện say sưa.

Trong hơn nửa tháng, bất kể Lưu Quang hướng Trịnh Anh Nam xin lỗi như thế nào, thậm chí quỳ gối xin Trịnh Anh Nam tha thứ một ngày một đêm ngoài cửa cũng không được Trịnh Anh Nam tha thứ.

Trịnh Anh Nam ý định ly hôn rất kiên quyết. Không chỉ là ly hôn mà tập đoàn Phong Thái lập tức mời dự họp ban giám đốc, miễn trừ rất cả chức vụ của Lưu Quang ở dệt Phong Thái, đem Lưu Quang trục xuất khỏi tập đoàn.

Về phần Tần Nguyệt Nguyệt, tất nhiên là bị sa thải ngay tại chỗ, Phong Thái thu hồi lại chiếc xe Santana đã cấp cho Tần Nguyệt Nguyệt. Đồng thời đuổi cô ra khỏi căn phòng hai gian của công ty. Chỉ trong một buổi tối, đôi gian phu dâm phụ không còn nhà để về.

Tần Nguyệt Nguyệt thì dễ. Cô là người địa phương, mang theo hành lý trở về nhà cha mẹ đẻ. Nhưng Lưu Quang là người bên ngoài, bị Trịnh Anh Nam đuổi ra khỏi nhà, cũng chỉ có thể ở tạm khách sạn.

Trịnh gia thế lực ở Tân An có thể nghĩ. Trịnh Anh Nam và Lưu Quang rất nhanh làm thủ tục ly hôn. Từ nay trở về sau đường ai nấy đi.

Trịnh Anh Nam và Lưu Quang tin tức ly hôn Bành Viễn Chinh là từ miệng Tần Phượng mà biết được. Hắn cũng không để trong lòng làm gì. Nhân thế hoàn tụ ly hợp chỉ là chuyện bình thường. Ly hôn kết hôn cũng chẳng ngạc nhiên. Trịnh Anh Nam và Lưu Quang ly hôn thì cũng chẳng có gì đáng bàn.

Tuy nhiên, chỉ trong vài lần gặp mặt nói chuyện, Trịnh Anh Nam rõ ràng trầm mặc rất nhiều, cũng tiêu tụy hơn. Cô là một người hoạt bát, hướng ngoại. Trở nên ít nói như vậy cũng chỉ có thể thuyết minh Lưu Quang và Tần Nguyệt Nguyệt tư tình với nhau đã khiến cô bị đả kích không nhỏ.

Tháng năm, hai bên hợp tác chính thức, quyết định ký kết hợp đồng hợp tác. Mà lúc này đây, công ty quản lý tài sản Vân Thủy cũng đã được đăng ký thành lập. Trong thủ tục đàm phán bên trong, đại diện cho công ty quản lý tài sản Vân Thủy Lý Tân Hoa cũng đã ra mặt.

Trung tuần tháng năm, công trình công viên xây dựng thêm của phố buôn bán đã đưa vào đầu nhập sử dụng. Thị trấn đã cử hành một hoạt động nho nhỏ chúc mừng. Tuy nhiên, chuyện này không kinh động đến bên ngoài. Chỉ bên trong phố buôn bán và công viên cử hành nghi thức chúc mừng.

Lúc này, công trình khu sản nghiệp hợp tác với tập đoàn Tín Kiệt đồng thời cũng tiến vào giai đoạn kết thúc. Nhà máy chế tạo thiết bị điện, nhà máy nhựa...đã kiến thành đầu tư. Tháng năm này, đối với Bành Viễn Chinh và thị trấn Vân Thủy mà nói thì đều là một tháng thu hoạch.

Ngày 14 tháng 5, Bành Viễn Chinh trong phòng làm việc với Lý Tuyết Yến bàn chuyện công tác thì Chữ Lượng vội vàng đẩy cửa bước vào, cũng không gõ cửa.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Chữ Lượng, sắc mặt âm trầm nói:

- Lão Chữ, có việc gì thế?

- Bí thư Bành...

Chữ Lượng thở phào một cái, vội vàng hạ giọng nói:

- Bí thư Bành, vừa rồi tôi nhận được thông báo của Ủy ban Kỷ luật khu, nói là có người hướng Ủy ban kỷ luật thành phố tố cáo...

Chữ Lượng muốn nói rồi lại thôi.

Bành Viễn Chinh trong lòng đánh bộp một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy:

- Anh nói tiếp đi!

- Là do Phó tổng giám đốc của tập đoàn Phong Thái Lưu Quang hướng Ủy ban Kỷ luật thành phố tố cáo Tổng giám đốc tập đoàn Phong Thái Trịnh Anh Nam hướng Bành Viễn Chinh đút lót một trăm ngàn nhân dân tệ. Nói Bí thư Bành ở thị trấn Vân Thủy hợp tác với tập đoàn Phong Thái cung cấp cho đối phương đất đai với giá rẻ.

Bành Viễn Chinh còn chưa kịp nói cái gì thì Lý Tuyết Yến liền phản ứng, kịch liệt giận dữ nói:

- Nói bậy! Đây chính là nói bậy. Bịa đặt sinh sự. Người như thế nên bắt lại.

Chữ Lượng lúng túng nhìn Lý Tuyết Yến cười khổ:

- Chủ tịch thị trấn Lý, tôi cũng cho rằng là nói bậy. Người này nhất định là bị sai khiến để bôi nhọ Bí thư Bành. Bí thư Bành phẩm cách và tác phong chúng ta còn không biết sao? Nhưng đối phương thực danh tố cáo, Ủy ban Kỷ luật thụ lý rồi, yêu cầu Bí thư Bành phối hợp.

- Ủy ban Kỷ luật thành phố gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi thông báo cho Bí thư Bành. Tổ điều tra của Ủy ban kỷ luật thành phố ngày mai sẽ xuống dưới điều tra.

- Có người có tâm ý xấu. Nhất định! Viễn Chinh, chúng ta không thể ngồi chờ chết như vậy.

Lý Tuyết Yến trong lúc chú ý cũng quên mất cách xưng hô. Cũng may là Chữ Lượng không chú ý đến chi tiết này.

Bành Viễn Chinh không có bối rối. Hắn không nhanh không chậm phát tay nói:

- Tuyết Yến, đừng có nóng vội. Tôi quang minh chính đại, không sợ bôi đen. Hơn nữa, anh ta thực danh tố cáo, nhất định sẽ xuất ra chứng cứ. Không có chứng cứ thì đây chính là vu cáo hãm hại, sẽ bị pháp luật nghiêm trị.

- Được rồi, tất cả mọi người cũng đừng vì chuyện này mà bị ảnh hưởng. Tuyết Yến, công tác trong thị trấn ngàn vạn lần không được rối loạn. Về phần cá nhân tôi, đã có người tố cáo thì tôi sẽ nhận điều tra của Ủy ban Kỷ luật.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình tĩnh, thản nhiên:

- Các người cứ đi trước. Tôi sẽ bình tĩnh nắm chắc.

Lý Tuyết Yến và Chữ Lượng tâm trạng phức tạp rời đi.

Muốn nói Bành Viễn Chinh nhận của Trịnh Anh Nam một trăm ngàn tiền hối lộ, bất kể là Lý Tuyết Yến hay là Chữ Lượng đều không tin. Bọn họ công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh lâu như vậy, Bành Viễn Chinh là ai, bọn họ đều rõ ràng. Nếu Bành Viễn Chinh là người tham tiền, hắn có thể lợi dụng thủ đoạn hạ

bút thành văn để kiếm tiền, cần gì mà phải mạo hiểm phiêu lưu lớn như vậy, đi nhận một trăm ngàn tiền mặt.

Quận ủy.

Trịnh Anh Nam vội vã bước đến văn phòng Tần Phượng. Tần Phượng lo lắng bực bội nắm lấy cánh tay của cô, nổi giận nói:

- Anh tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lưu Quang tố cáo là thật hay giả? Em có thực đưa tiền cho Bành Viễn Chinh?

Trịnh Anh Nam sắc mặt có chút tái nhợt.

Cô mím môi thật chặt, ngập ngừng nói:

- Chị, em xin lỗi. Em thật không biết xảy ra chuyện này.

- Em nói mau, rốt cuộc có hay không?

Tần Phượng dậm chân nổi giận nói.

- Chị, chị còn nhớ lúc trước chúng ta vào núi chơi không? Em thừa dịp Bành Viễn Chinh đi vệ sinh thì bỏ vào trong túi xách của anh ấy một quyển sổ tiết kiệm không kỳ hạn với số tiền là một trăm ngàn.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói.

Tần Phượng ngây người, cười lạnh:

- Cậu ta làm sao mà có khả năng nhận tiền của em. Nhất định là cậu ta đến bây giờ cũng còn chưa phát hiện ra quyển sổ tiết kiệm. Con bé xấu xí kia, em đúng là gây ra đại họa, hại chết cậu ta rồi.

Trịnh Anh Nam bị Tần Phượng nắm chặt cánh tay, nhúu mày cười khổ:

- Chị, chị làm em đau.

- Con bé chết tiết kia...

Tần Phượng buông tay ra, lui về sau hai bước, gương mặt nghiêm nghị và ngưng trọng:

- Chị lập tức liên hệ với Bành Viễn Chinh, bảo hắn về tìm ngay quyển sổ tiết kiệm, giao trả cho em. Sau đó em cầm đến Ủy ban Kỷ luật thành phố, đem sự việc nói cho rõ ràng.

Trịnh Anh Nam nét mặt phẫn nộ:

- Lưu Quang đúng là một tên chó chết. Em sẽ không tha cho anh ta. Còn có cái ả hồ ly tinh lẳng lơ kia nữa. Em đã cho bọn họ một con đường sống, không ngờ bọn họ lại trả đũa em.

Tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật đã đi xuống. Mà Bành Viễn Chinh bị người thực danh tố cáo nhận một trăm ngàn nhân dân tệ cũng không chân mà lan truyền cao thấp, khiến cho quận chấn động.

Giờ phút này, việc hợp tác giữa thị trấn Vân Thủy và tập đoàn Phong Thái vừa mới tiến vào giai đoạn bắt đầu, đề cập đến việc nhượng lại khai thác hàng loạt đất ở địa phương. Mặc dù đại đa số người đều không tin Bành Viễn Chinh là một tham quan, nhưng cũng không ít người bắt đầu sinh lòng ngờ vực vô căn cứ.

Tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật thành phố không có trực tiếp tìm Bành Viễn Chinh và Trịnh Anh Nam, mà trước tiên mở cuộc họp hội ý với một số lãnh đạo Ủy viên thường vụ quận ủy. Đương nhiên, theo nguyên tắc tổ chức, Bành Viễn Chinh phải tránh mặt trong cuộc hội nghị này.

Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật thành phố Chư Cường dẫn đội xuống. Chư Cường ngồi trong phòng hội nghị, đại diện cho Ủy ban Kỷ luật thành phố, giới thiệu người tố cáo Lưu Quang đã cung cấp nội dung tố cáo cùng chứng cứ có liên quan.

Kỳ thật cái gọi là chứng cứ, đơn giản chỉ là những biên lai gửi tiền của Trịnh Anh Nam đã trải qua Tần Nguyệt Nguyệt xử lý, cùng với bản sao quyển sổ tiết kiệm.

Lúc đó, Tần Nguyệt Nguyệt đã chuẩn bị những việc này, đủ để cho thấy người phụ nữ này tâm cơ xảo hoạt và âm hiểm đến cỡ nào. Cô ta vốn muốn lưu lại sau này làm lợi thế áp chế Trịnh Anh Nam. Kết quả không ngờ cô ta và Lưu Quang yêu đương vụng trộm đã bị bắt quả tang nên đành phải xuất ra sớm.

Chư Cường thần nhiên nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch quận Tô, các vị đồng chí. Tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật bước đầu đã điều tra ra được một số tình huống. Từ ngân hàng mà mà điều tra đượcm đúng vào ngày hôm đó, Tần Nguyệt Nguyệt đã thay Trịnh Anh Nam của tập đoàn Phong Thái gửi vào ngân hàng một trăm ngàn đồng.

- Đây là chứng cứ có liên quan do ngân hàng cung cấp, còn có tấm chi phiếu và bản sao quyển sổ tiết kiệm. Theo như Lưu Quang tố cáo, Trịnh Anh Nam sau khi lấy quyển sổ tiết kiệm này thì ngày hôm sau đã đến núi Phượng Hoàng gặp mặt Bành Viễn Chinh. Quyển sổ tiết kiệm được đưa ra ngoài là như vậy. Chúng ta trải qua điều tra, cũng phát hiện rằng cùng ngày, Bành Viễn Chinh quả thật mang theo thư ký Điền Minh đến khu du lịch núi Phượng Hoàng.

Nói đến đây, Chư Cường hơi dừng lại một chút, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Phượng.

401. Chương 408: Mạnh Dạn Đề Bạt, Đặc Biệt Đề Bạt

Có mấy điều Chư Cường không nói ra miệng. Bởi vì Ủy ban Kỷ luật thành phố phát hiện, ngày đó có mặt ở núi Phượng Hoàng, còn có Ủy viên thường vụ Thành ủy kiêm Bí thư Quận ủy Tần Phượng. Nói cách khác lúc ấy Bành Viễn Chinh, Tần Phượng và Trịnh Anh Nam ở cùng một chỗ.

Nếu Bành Viễn Chinh có vấn đề, như thế không chừng Tần Phượng cũng có liên quan... Chư Cường không dám nghĩ tiếp, là một cán bộ lão thành, công tác hơn 20 năm ở Ủy ban Kỷ luật, ông ta chỉ phán đoán theo logic thế thôi.

Gần đây, người của Ủy ban Kỷ luật thành phố hơi mệt mỏi, vụ án của huyện Lân còn chưa rõ ràng, bên quận Tân An này lại xảy ra tố cáo, liên quan tới một cán bộ cấp phó huyện, Ủy viên thường vụ Quận ủy, lại là cán bộ hậu bị được lãnh đạo Thành ủy chú ý và bồi dưỡng, người của Ủy ban Kỷ luật cảm thấy khá căng thẳng.

Lần này Bành Viễn Chinh bị tố cáo điều tra, Ủy ban Kỷ luật đã tới gặp và xin Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham báo cáo. Thái độ của Bí thư Đông Phương rất rõ ràng, bất kể dính líu đến ai, liên quan đến cán bộ cấp nào, nếu có người đứng đơn tố cáo, đều phải điều tra rõ ràng. Có vấn đề, nghiêm trị không tha!

Đương nhiên, theo lệ thường, điều tra cán bộ ở cấp bậc như Bành Viễn Chinh, cần hội nghị thường vụ Thành ủy họp thảo luận và thông qua. Nhưng, Thành ủy không họp nghiên cứu việc này, về mặt nào đó, chuyện này dường như cũng ám chỉ điều gì đó.

Tần Phượng cười nhạt một tiếng, đột nhiên xen vào nói:

- Tôi muốn giải thích một chút, lúc ấy ở núi Phượng Hoàng, tôi cũng có mặt. Một số các đồng chí ở đây cũng đã biết, Trịnh Anh Nam là em họ của tôi. Ngày đó đúng lúc tôi đến huyện Lân làm việc, cũng liền thuận đường đến núi Phượng Hoàng leo núi, ở lại đó một buổi tối, ngày hôm sau cùng quay về.

Hơn nữa, tôi muốn nhấn mạnh một chút: việc thị trấn Vân Thủy hợp tác với tập đoàn Phong Thái, đã có dự định từ nửa năm trước, đồng chí Viễn Chinh cũng có báo cáo với tôi.

Lần hợp tác này, là do đồng chí Viễn Chinh chủ động đề nghị tập đoàn Phong Thái thu mua máy xí nghiệp dệt ở thị trấn Vân Thủy. Đây là thị trấn Vân Thủy tích cực tranh thủ, bởi vì với tư cách là một doanh nghiệp tư nhân, lấy lợi ích và lợi nhuận làm đầu, tập đoàn Phong Thái chắc chắn sẽ không quyết định làm chuyện như vậy.

Tập đoàn Phong Thái suy xét đến của sự gắn kết giữa doanh nghiệp và xã hội, vì sự phát triển kinh tế của địa phương mà cống hiến, như vậy, làm sao tập đoàn Phong Thái có thể dứt lốt cho Bành Viễn Chinh? Trên đời này có kẻ ngốc đến như vậy sao?

Cho nên, tôi hết sức hoài nghi tính chân thật của người tố cáo, các đồng chí Ủy ban Kỷ luật thành phố cần phải nghiêm túc điều tra việc này!

- Đương nhiên, Bí thư Tần, liên quan đến một cán bộ cấp phó huyện như đồng chí Bành Viễn Chinh, theo chỉ thị của lãnh đạo chủ chốt Thành ủy và Ủy ban Kỷ luật thành phố, tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật chúng tôi nhất định sẽ hết sức thận trọng. Chúng tôi hy vọng có thể được Quận ủy phối hợp.

Chư Cường cười cười nói.

- Chống tham nhũng, đề cao liêm chính, là công tác quan trọng hàng đầu trước mắt. Chúng ta không thể kết tội oan uổng một đồng chí tốt, cũng không thể để một kẻ sâu mọt ẩn núp trong nội bộ chúng ta ăn mòn, đục ruỗng tổ chức. Tôi cho rằng, bất kể như thế nào, nếu đồng chí Bành Viễn Chinh đã bị tố cáo, hơn nữa còn có chứng cứ nhất định, để tạo điều kiện dễ dàng cho Ủy ban Kỷ luật làm việc, tôi đề nghị tạm thời cách chức đồng chí Bành Viễn Chinh, nhận điều tra.

Tô Vũ Hoàn nói một cách nghiêm nghị.

Y vừa dứt tiếng, Tần Phượng liền cả giận:

- Bậy bạ! Chỉ là có người tố cáo. Vấn đề tố cáo còn đang được điều tra, trước mắt còn chưa có chứng cứ, chứng minh Bành Viễn Chinh nhận hối lộ, sao có thể tự tiện đình chỉ công tác của hắn! Hơn nữa, đồng chí Viễn Chinh là cán bộ thuộc quyền quản lý của thành phố, hắn có bị cách chức điều tra hay không, cần có quyết định của Thành ủy, Quận ủy không có cái quyền này! Tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật thành phố cũng không có cái quyền này! Nếu có người tố cáo Chủ tịch quận Tô, có phải cũng chẳng cần phân tốt xấu, trước hết đình chỉ công tác của đồng chí rồi nói sau?

Ngay trước mặt tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật thành phố, Tô Vũ Hoàn rắp tâm hiểm ác đề xuất tạm thời cách chức Bành Viễn Chinh để điều tra, đã chọc giận Tần Phượng. Cô không nể mặt Tô Vũ Hoàn, thái độ và giọng điệu đều vô cùng sắc bén.

Tô Vũ Hoàn nhếch mép, lạnh lùng nói:

- Nếu có người tố cáo tôi, tôi tự động tranh đi để nhận điều tra! Chuyện này chẳng sao cả. Đối với chuyện của Bành Viễn Chinh, có mặt các đồng chí Ủy ban Kỷ luật thành phố, mọi người công khai thảo luận một chút, đồng chí nào đồng ý tạm thời cách chức Bành Viễn Chinh nhận điều tra, xin giơ tay!

Không khí hội trường lập tức trở nên nặng nề và căng thẳng.

Thành ủy. Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam chậm rãi bước đi trên hành lang hơi có vẻ ẩm ướt và âm u của ký túc xá trụ sở Thành ủy. Ký túc xá này xây dựng đã lâu, trước đây cũ nát không chịu nổi, giữa những năm 80 mới được sửa chữa một lần.

Sắc mặt Tổng Bí thư Nam hơi âm trầm, ông ta vốn là người nói năng thận trọng, lại là Trưởng ban Tổ chức cán bộ, uy nghiêm bởi vậy càng sâu. Mấy cán bộ Thành ủy qua lại hơi kính sợ, tránh qua một bên, nhường đường cho Tổng Bí thư Nam.

Tâm trạng Tổng Bí thư Nam rất bất an, bởi vì ông ta đã nhận được báo cáo về chuyện Bành Viễn Chinh bị tố cáo nhận hối lộ. Ngay lúc đó, ý nghĩ đầu tiên của Tổng Bí thư Nam là, chuyện này rất vớ vẩn, với thân phận và xuất thân như vậy của Bành Viễn Chinh, tiền, vàng chỉ là con số mà thôi, làm sao hắn có thể nhận hối lộ?

Là cháu đích tôn của Phùng gia, nếu muốn kiếm tiền, Bành Viễn Chinh có quá nhiều con đường để thực hiện, không cần phải mạo hiểm sự nghiệp chính trị của mình mà đi nhận hối lộ. Hơn nữa, Tổng Bí thư Nam cảm thấy bản thân Bành Viễn Chinh cũng không phải loại người tham lam.

Ông ta đang định liên hệ với Đông Phương Nham, để bàn cách xử lý việc này, dù sao Phùng gia đã phó thác hẳn cho ông, nếu Bành Viễn Chinh bị thiệt thòi ở nơi đây, ông ta cũng khó ăn nói với Phùng gia, thì Đông Phương Nham đã gọi điện tới.

Đông Phương Nham nói muốn bàn chuyện công tác với Tổng Bính Nam. Khác với Tổng Bính Nam, Đông Phương Nham không biết rõ thân thế của Bành Viễn Chinh, mà chỉ biết hắn là người được Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình vô cùng coi trọng, cũng mơ hồ đoán được vài phần, chỉ là chưa được chứng thực mà thôi.

Chính vì không thật sự hiểu rõ Bành Viễn Chinh, Đông Phương Nham có vài phần lo lắng.

- Bí thư Đông Phương!

Tổng Bính Nam đẩy cửa văn phòng của Đông Phương Nham.

- Lão Tổng, mời ngồi.

Đông Phương Nham khẽ mỉm cười, phát phát tay.

Đợi Tổng Bính Nam ngồi xuống, Đông Phương Nham liền đi thẳng vào vấn đề.

- Lão tổng, vừa rồi, tôi đã nói chuyện với Chủ tịch thành phố Chu, và lão Liễu bên Ủy ban Kỷ luật thành phố, nghe báo cáo của về vụ án huyện Lâm, cơ bản đạt thành nhất trí, dao sắc chặt đay rồi, ổn định tình hình huyện lân cận. Không thể cứ để tiếp tục lộn xộn như vậy...

Tổng Bính Nam ngẩn ra, kinh ngạc. Vụ án ở huyện lân cận sở dĩ kéo dài không kết thúc được, một phần vì Chủ tịch huyện Lâm Ngưu Bác Dương là “cây lớn rễ sâu” ở đây, tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật tra án ở huyện Lâm bị ngăn trở, áp lực rất lớn. Hơn nữa, họ Ngưu có người che chở ở thành phố; mà một phần, là do Thành ủy không thể đạt thành nhất trí, không thật sự quyết tâm.

Nếu Ngưu Bác Dương bị bắt, sẽ là Chủ tịch huyện đầu tiên bị bắt kể từ khi cải cách và mở cửa.

Chủ tịch huyện và Phó chủ tịch huyện “xuống ngựa”, có thể sẽ làm quan trường quận Tân An rung chuyển. Cho nên, Đông Phương Nham hết sức cẩn thận, yêu cầu tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật thành phố thận trọng thăm dò, nhất định phải điều tra một cách kỹ lưỡng.

Chứng cứ cho thấy, Ngưu Bác Dương liên quan tới vụ án tham nhũng là không còn nghi ngờ gì nữa. Trước sự can thiệp của Ủy ban Kỷ luật tỉnh, rốt cuộc Đông Phương Nham phải cắn răng quyết định cho bắt Ngưu Bác Dương.

Tổng Bính Nam cười nói:

- Bí thư Đông Phương, sớm nen như thế. Dân chúng vô cùng phấn nộ đối với Ngưu Bác Dương, chấn chỉnh kỷ cương, hợp với lòng dân, như thế là thỏa đáng!

Đông Phương Nham châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu:

- Lão Tổng, vấn đề Ngưu Bác Dương tạm thời gác lại. Hôm nay tôi muốn bàn với anh về việc, sau khi Ngưu Bác Dương bị bắt, ai có thể thay thế y một cách ổn thỏa?

Không đợi Tổng Bính Nam phản ứng, Đông Phương Nham lại nói thẳng:

- Ý kiến của Chu Quang Lực là điều động một đồng chí từ huyện khác, nhưng tôi cảm thấy, sau cơn đại loạn như vậy, nếu đưa một Chủ tịch từ nơi khác tới, hiệu quả sẽ không tốt. Người chưa quen thuộc tình hình, rất khó khai triển công việc.

Tổng Bính Nam trầm ngâm một lát, dò hỏi:

- Bí thư Đông Phương, hay là để Tôn Tuyết Lâm tạm thời kiêm nhiệm công tác chính phủ?

Đông Phương Nham nhún mày, trầm giọng nói:

- Tôn Tuyết Lâm này bảo sao nghe vậy, để y kiêm quản lý chính phủ, nhất định càng quản càng loạn. đồng chí này đạo đức có thừa, nhưng năng lực không đủ, không thích hợp làm nhân vật số một của huyện.

Nghe Đông Phương Nham nói vậy, trong đầu Tổng Bính Nam lập tức điểm qua một lượt mấy Phó chủ tịch huyện, suy nghĩ rốt cuộc Đông Phương Nham nhắm vào người nào.

Nhưng nghĩ mãi mà không thấy người nào thích hợp, Tổng Bính Nam cười cười nói:

- Bí thư Đông Phương, lãnh đạo thấy ai thích hợp, bộ phận tổ chức chúng tôi lập tức khảo sát một chút!

Đông Phương Nham trầm mặc một lát, đột nhiên nói:

- Lão Tổng, anh cảm thấy Cung Hàn Lâm có được không?

Tổng Bính Nam giật mình, do dự một chút, mới nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Đông Phương, thật ra Cung Hàn Lâm khá điềm đạm, chín chắn, chỉ là y công tác ở cơ quan, vừa mới chuyển đến huyện lân cận làm Trưởng ban Tuyên giáo chưa lâu, nếu để y làm Chủ tịch huyện, có thể...

- Lão Tổng, thời kỳ đặc thù, chúng ta phải mạnh dạn đề bạt, đặc biệt đề bạt một số đồng chí! Tạo điều kiện để một số cán bộ có năng lực, trung thành với sự nghiệp của Đảng, có “đất” để thể hiện năng lực, không được tạo điều kiện, không thể phát huy năng lực được!

Ánh mắt Đông Phương Nham kiên định, hiển nhiên ông ta đã suy nghĩ kỹ càng, sớm có quyết định.

402. Chương 409: Vàng Thật Không Sợ Lửa

Cung Hàn Lâm là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tuyên giáo, nếu tiếp nhận vị trí Chủ tịch huyện của Ngưu Bác Dương, thật sự là không hợp quy củ lắm, rõ ràng là thuộc loại được đặc biệt cất nhắc. Nếu có người khác để lựa chọn, Đông Phương Nham đã không chọn Cung Hàn Lâm.

Nhưng ông ta không muốn điều cán bộ huyện khác đến, vì điều đó rất dễ dẫn đến phân tranh quyền lực, trong thời buổi rối loạn này, ông ta phải ưu tiên cho sự ổn định.

Đông Phương Nham tự đưa ra quyết định, Tổng Bính Nam chỉ có thể phụ họa, không thể làm trái ý ông ta.

Nhưng Tổng Bính Nam thầm nghĩ: chẳng lẽ Đông Phương Nham gọi mình tới đây, chủ yếu là vì chuyện của Cung Hàn Lâm? Đường như không phải.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Tổng Bính Nam: có lẽ Đông Phương Nham muốn điều Bành Viễn Chinh đến huyện lân làm người “chữa lửa”?

Quả thật, tuy Đông Phương Nham đề bạt Cung Hàn Lâm nhưng vẫn lo lắng năng lực Cung Hàn Lâm không đủ để ổn định tình hình trong huyện, nhất định phải có một trợ thủ mạnh mẽ đến hỗ trợ y. Cân nhắc tới lui, Đông Phương Nham nghĩ tới Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh là một cán bộ trẻ tuổi có năng lực rất mạnh, tính cách quyết đoán, cũng có thủ đoạn, cần có một người như hần, mới có thể ổn định được tình hình ở huyện lân cận.

- Lão Tổng, tôi định điều Bành Viễn Chinh đến huyện lân cận làm Phó chủ tịch thường trực huyện, hỗ trợ cho Cung Hàn Lâm, anh cảm thấy thế nào?

Tổng Bính Nam do dự một chút, thật lòng y không muốn để Bành Viễn Chinh đến “vùng nước đục” kia, nhưng vị trí Phó chủ tịch thường trực lại là một cơ hội đối với Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Đông Phương, đồng chí Bành Viễn Chinh có ý thức đổi mới mạnh mẽ, nổi tiếng về năng lực, để hần đến huyện lân cận hỗ trợ Cung Hàn Lâm là rất thích hợp, chỉ có điều, hiện giờ Bành Viễn Chinh đang bị tố cáo, hay là xem tình hình trước rồi nói sau?

Tổng Bính Nam thử thăm dò.

Đông Phương Nham xua tay, không kiên nhẫn nói:

- Loại tố cáo này không cần phải quan tâm, tôi tin đồng chí Viễn Chinh trong sạch, Ủy ban Kỷ luật vẫn đang điều tra. Lão Tổng, Ban Tổ chức cán bộ trước tiên khảo hạch, tôi sẽ liên hệ với Ủy ban Kỷ luật, bảo họ điều tra thật cẩn thận!

Tổng Bính Nam thầm thở dài, biết trong lòng Đông Phương Nham có khi cũng thầm lo lắng, sợ Bành Viễn Chinh trẻ tuổi phạm sai lầm.

- Bí thư Đông Phương, tôi cảm thấy, về mặt kinh tế, đồng chí Viễn Chinh không có khả năng phạm bất kỳ sai lầm nào! Điều này là chắc chắn!

Thái độ Tổng Bí thư Nam hết sức kiên định. Mặt Đông Phương Nham lấp lánh, cũng gật đầu:

- Thành tích của Bành Viễn Chinh ở quận Tân An vô cùng nổi bật, tiếng lành đồn xa. Cho nên, gặp phải chuyện này, chúng ta phải bình tĩnh đánh giá chính xác cán bộ.

Quận ủy Tân An.

Trong phòng hội nghị, không khí vô cùng căng thẳng.

Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Thành phố Chư Cường thấy tình như vậy, lòng thầm nhủ: xem ra, Đảng ủy và chính quyền quận Tân An không hề hòa thuận. Tuy nhiên, Tô Vũ Hoàn dám làm trái lại Ủy viên thường vụ Thành ủy Tần Phượng, cho thấy y cũng có chỗ dựa.

Im lặng một lát, Phó chủ tịch thường trực quận Hồ Đức Vịnh rút cuộc tỏ thái độ, là người phụ tá của Tô Vũ Hoàn, y không thể không đi đầu.

- Bí thư Tần, tôi cảm thấy nên để Bí thư Viễn Chinh tránh đi một thời gian. Cũng không phải là không thể được. Đây không phải là tạm thời cách chức, mà là một loại nguyên tắc của tổ chức. Đợi tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật thành phố ra kết luận xong, nếu đồng chí Viễn Chinh không có vấn đề, có thể khôi phục công tác bất cứ lúc nào.

Ánh mắt phần nộ mà sáng ngời của Tần Phượng rọi tới, Hồ Đức Vịnh không kìm nổi, cúi đầu xuống. Đến lúc này, y hiểu rõ, mình đã hoàn toàn đắc tội với Tần Phượng, từ nay về sau, nếu Tô Vũ Hoàn không đắc thế, người đầu tiên xui xẻo sẽ là y.

Hồ Đức Vịnh đi đầu, Chủ nhiệm Ủy ban chính trị và Pháp luật Đồng Tiết Dư và Chánh văn phòng Quận ủy Thì Đại Kiến cũng lần lượt tỏ thái độ tán thành.

Thì Đại Kiến là Chánh văn phòng Quận ủy, vốn là tâm phúc của Tần Phượng, nhưng bởi vì oán giận Tần Phượng, đã bị Tô Vũ Hoàn lôi kéo. Nhưng Thì Đại Kiến dám công khai làm trái lại ý mình như vậy, khiến Tần Phượng không ngờ.

Đây là một loại phản bội và khiêu khích trắng trợn! Tần Phượng tức giận đến nỗi khóe miệng run run, bàn tay cầm ly nước, bởi vì dùng sức mà phát đau.

Tô Vũ Hoàn, Đồng Tiết Dư, Hồ Đức Vịnh, Thì Đại Kiến, đứng về một phe, Trưởng ban Tuyên giáo Ngô Quân Lễ và Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Cố Xuân Tường thái độ mập mờ, thật sự đứng về phía Tần Phượng chỉ có Phó bí thư Lệnh Tường, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm và Phó chủ tịch quận Chu Đại Dũng.

Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật thành phố Chư Cường hắng giọng một cái, vừa định nói vài lời giảng hòa, đột nhiên thấy cửa phòng họp mở ra, Bành Viễn Chinh mặc áo trắng, quần đen, đi giày da bóng loáng, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt hiện ra trước cửa.

Mọi người đều giật mình.

Bành Viễn Chinh gõ cửa, đứng ở cửa lạnh nhạt nói:

- Bí thư Tần, Chủ nhiệm Chư, tôi có vài lời muốn nói, đồng thời cũng có một chút chứng cứ muốn cung cấp cho tổ điều tra.

Đầu tiên, phải nói sơ lược một chút về tình huống. Ngày đó, Trịnh Anh Nam của Tập đoàn Phong Thái thừa dịp tôi đi vệ sinh, đã nhét vào một sổ tiết kiệm trong bóp của tôi, sổ tiền là một trăm ngàn tệ.

Tuy nhiên, điều này không liên quan gì đến hợp tác của thị trấn Vân Thủy và tập đoàn Phong Thái lần này, mà liên quan đến việc trước đây, tôi giúp tập đoàn Phong Thái đưa ra thị trường. Lúc ấy, tôi không biết sổ tiết kiệm đó nằm trong bóp của mình, cho đến ngày thứ ba mới phát hiện ra.

Lúc ấy tôi đem trả sổ tiết kiệm cho Trịnh Anh Nam, nhưng cô ta không chịu nhận lại. Sau khi suy nghĩ, tôi bảo thư ký Điền Minh rút tiền trong sổ tiết kiệm ra, lấy danh nghĩa tập đoàn Phong Thái quyên cho văn phòng công trình Hy Vọng thành phố, rồi tôi thông báo cho Trịnh Anh Nam.

Đây là biên lai của văn phòng công trình Hy Vọng, kèm theo biên nhận của ngân hàng...Cần phải nói thêm là, từ lúc tôi phát hiện ra sổ tiết kiệm cho đến rút tiền, rồi quỵen tiền, đều xảy ra trước khi Lưu Quang tố cáo.

Quan trọng hơn là, sau khi tôi làm xong tất cả việc đó, lập tức báo cáo với bộ phận có liên quan và Chủ nhiệm Cố của Ủy ban Kỷ luật quận.

Bành Viễn Chinh đặt các bản sao chứng cứ trước mặt Chư Cường, sau đó ngẩng lên nhìn về phía Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật quận Cố Xuân Tường.

Cố Xuân Tường nổi danh hiền lành, từ đầu vẫn im lặng một cách khác thường, thì ra là chờ Bành Viễn Chinh xuất hiện.

Cố Xuân Tường cười cười, cao giọng nói:

- Bí thư Bành nói không sai, lúc ấy Bí thư Bành nói chuyện này với tôi, cũng nhờ Ủy ban Kỷ luật lập hồ sơ, những thứ này có thể xác minh dễ dàng. Lúc ấy tôi còn nói đùa với Bí thư Viễn Chinh, rằng một khoản tiền lớn như vậy, cậu thực sự không động tâm sao? Mọi người đoán xem Bí thư Viễn Chinh trả lời như thế nào?

Bí thư Viễn Chinh nói: Người đang làm, trời đang nhìn!

Cố Xuân Tường phẩy phẩy tay nói:

- Bây giờ xem ra, lời này thật sự đã được chứng nghiệm.

Không ngờ Cố Xuân Tường đứng về phía Bành Viễn Chinh, không chỉ có rất nhiều Ủy viên thường vụ kinh ngạc, mà ngay cả Tần Phượng cũng cảm thấy bất ngờ. Cô âm thầm liếc nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ: anh nắm được cái ông ba phải Cố Xuân Tường này hồi nào vậy?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, lúc trước, hấn quỵen tiền, giữ lại chứng cứ, thậm chí gọi điện nói với Cố Xuân Tường, thật ra đều làm theo bản năng, hoàn toàn xuất phát từ tác phong cẩn thận của hấn.

Nếu hấn không làm như vậy, mà chỉ trả tiền lại cho Trịnh Anh Nam, chỉ bằng lời nói một bên, không thể chứng minh được sự trong sạch của mình.

Cố Xuân Tường nói xong, sắc mặt đám người Tô Vũ Hoàn lập tức trở nên rất khó coi. Bành Viễn Chinh lạnh lùng nhìn Tô Vũ Hoàn, cao giọng nói:

- Tôi, họ Bành này quang minh chính đại, làm người, làm việc không thẹn với lương tâm! Vàng thật không sợ lửa, tôi chưa bao giờ sợ lời đồn đại, cũng không sợ kẻ tiểu nhân hãm hại!

Giọng nói đồng dục của Bành Viễn Chinh vang vang hồi lâu trong phòng hội nghị. Sắc mặt Tô Vũ Hoàn âm trầm, còn Hồ Đức Vịnh, Thi Đại Kiến và Đồng Tiết Dư thì mặt lúc trắng lúc xanh, nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, lòng đầy hổ thẹn và tức tối.

Bị Bành Viễn Chinh mắng là tiểu nhân ngay tại chỗ, cả bọn cảm thấy khó chịu nổi.

Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật thành phố Chư Cường cúi xuống xem xét tài liệu Bành Viễn Chinh để lại, thậm chí thở phào nhẹ nhõm. Như thế đủ chứng minh sự trong sạch của Bành Viễn Chinh, vụ tố cáo này có thể kết thúc tại đây.

Nghĩ tới đây, Chư Cường quay lại nhìn Tần Phượng, cười nói:

- Bí thư Tần, chúng ta lập tức phái người xác minh chứng cứ do Bí thư Bành cung cấp, tôi thấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, việc này có thể kết thúc ở đây.

Tần Phượng gật đầu mỉm cười:

- Làm phiền các đồng chí Ủy ban Kỷ luật rồi. Tôi cũng đã nói, nếu đồng chí Viễn Chinh cũng thành quan tham, vậy thì...

Tần Phượng bỏ lửng câu nói, nhưng chẳng khác nào vừa cho mỗi người Đồng Tiết Dư, Thi Đại Kiến và Hồ Đức Vịnh một cái tát tai. Cô phát phát tay, đứng lên trầm giọng nói:

- Tan họp!

403. Chương 410: Công Hiến Của Bành Viễn Chính

Tin Bành Viễn Chính trong sạch và bình yên vô sự, lan truyền nhanh chóng, mà hành động quyền tiền của hắn, lập tức được thù dệt, trở nên một câu chuyện được mọi người say sưa truyền tụng.

Bành Viễn Chính rời Quận ủy trở về thị trấn. Xe của hắn còn chưa tới cửa, các cán bộ thị trấn, dưới sự dẫn dắt của Lý Tuyết Yến và các lãnh đạo thị trấn, chờ đón trước sân trụ sở thị trấn.

Lái xe lão Hoàng dừng xe lại, Bành Viễn Chính mỉm cười xuống xe, vẫy vẫy tay về phía mọi người, tất cả cán bộ thị trấn hoan hô thật to, vỗ tay như sấm dậy.

- Bí thư Bành!

Lý Tuyết Yến dẫn mọi người vây quanh Bành Viễn Chính. Bành Viễn Chính nhìn lướt qua từng gương mặt đầy vẻ chân thành của mọi người, cảm thấy hơi xúc động.

Hắn ở thị trấn Vân Thủy này đã gần hai năm, dùng hành động thực tế xây dựng cho một quyền uy vô thượng ở nơi này, nhưng điều khiến cán bộ thị trấn kính sợ hắn, không chỉ vì quyền lực của hắn, mà còn vì tác phong làm việc đặt việc công trên việc tư và nhân cách hơn người của hắn.

Bởi vậy, khi nghe tin có người tố cáo hắn, cán bộ thị trấn rất phẫn nộ và lo lắng nhưng không hoài nghi.

- Cảm ơn mọi người tín nhiệm! Cảm ơn!

Bành Viễn Chính chấp tay về phía mọi người, mỉm cười, lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người trở về làm việc đi, mỗi người đều có vị trí và công việc, đừng để ảnh hưởng công tác.

...

Tổ điều tra Ủy ban Kỷ luật thành phố xác minh rất nhanh, lập tức trở về thành phố, báo cáo bằng văn bản với Thành ủy. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham được tin này, cũng không bắt ngờ, lại càng hiểu rõ tác phong làm việc của Bành Viễn Chính.

Lúc này Tổng Bí thư Nam mới thở phào nhẹ nhõm, gọi điện lên Thủ đô, báo cáo với Phùng Bá Đào.

Khi có người đứng đơn tố cáo, Tổng Bí thư Nam liền thông báo ngay cho Phùng Bá Đào. Phùng Bá Đào chỉ nói là cứ để Ủy ban Kỷ luật điều tra xác minh, nếu Bành Viễn Chính thật sự tham nhũng, Phùng gia sẽ tuyệt đối không bao che.

Phùng Bá Đào tuyệt đối không tin cháu trai mình nhận hối lộ. Ông ta từng nói với Phùng Bá Lâm và em rể Triệu Đình, bất kể trong tương lai, dù Bành Viễn Chính có phạm sai lầm gì trong quan trường, cũng không bao giờ là sai lầm về kinh tế. Đó là một loại tín nhiệm và tự tin.

Đối với chuyện này thái độ của Phùng lão cũng rất rõ ràng, Phùng gia không nhúng tay vào, không hỏi tới, để tự Bành Viễn Chính xử lý. Đối với người cháu mà ông luôn coi trọng và bồi dưỡng, Phùng lão hiểu rất rõ và rất tin tưởng. Nếu ngay cả cái cửa ải “than nhùng” này, mà Bành Viễn Chính không qua được, làm sao hắn xứng đáng là kẻ nối nghiệp của Phùng gia?

Nói chuyện qua điện thoại với Tổng Bí thư Nam xong, Phùng Bá Đào lập tức đi xe vào Đại Hồng Môn, báo cáo với Phùng lão. Tuy đây cũng chẳng phải là đại sự gì, nhưng Phùng Bá Đào biết rõ Phùng lão rất quan tâm và coi trọng Bành Viễn Chính, giờ phút này hắn là ông cũng đang chờ kết quả.

- Ba, chuyện của Viễn Chính đã có kết quả.

Phùng lão buông bút trong tay xuống, ngẩng lên nhìn Phùng Bá Đào, phát phát tay nói:

- Nói nghe xem.

Phùng Bá Đào mỉm cười, đem lời của Tổng Bí thư Nam thuật lại một lượt, sau đó cười nói:

- Ba, con đã nói rồi, Viễn Chính không bao giờ phạm sai lầm về vấn đề kinh tế!

- Viễn Chinh là một đứa hiền và chú ý đến đại cục, cũng là một đứa rất có chí hướng và khát vọng. nó sẽ không vì cái lợi nhỏ mà làm lỡ cái lớn.

Phùng lão cười nhạt một tiếng:

- Đừng nói là một trăm ngàn tệ, cho dù là một triệu, mười triệu, làm sao có thể so sánh với tiền đồ của nó?

Ba cũng không lo lắng kết quả, ba chỉ quan tâm tới quá trình, đó là cách thức nó xử lý vấn đề ra sao.

Phùng lão chậm rãi ngồi xuống, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lại nói:

- Sau khi nó phát hiện cuốn sổ tiết kiệm, trực tiếp trả lại là không thể, nó đã có quyết định thật nhanh, đem số tiền đó quyên góp cho công trình Hy Vọng, sau đó lấy được các chứng cứ, không chỉ thể hiện tâm tư kín kẽ của nó, còn cho thấy cách làm rất thông minh. Đứa nhỏ này đã cơ bản trưởng thành.

Phùng lão hơi cảm khái nói:

- Nó có thể từng giây, từng phút cẩn thận chặt chẽ như vậy, khiến cho ba phải thay đổi cái nhìn đối với nó. Để nó rèn luyện vài năm, sẽ rất có ích cho tương lai của nó.

- Ba, hiện giờ thành phố Tân An chuẩn bị điều chỉnh cán bộ quận huyện, định điều Bành Viễn Chinh tới một huyện làm Phó chủ tịch thường trực huyện.

Phùng Bá Đào nhẹ nhàng nói, đôi mắt hơi lộ vẻ lo lắng.

Phùng lão xua tay:

- Đây không phải rất tốt sao, chưa tới mấy năm, đã là Phó chủ tịch thường trực huyện rồi, tốc độ thăng chức khá nhanh.

- Ba, tình hình huyện này rất phức tạp...

Phùng Bá Đào giải thích cặn kẽ hiện trạng và tình thế lộn xộn ở huyện Lâm cho Phùng lão, do dự một chút, nói:

- Ba, con cảm thấy Viễn Chinh không nên đến vùng nước đục này. Dù sao cháu nó còn trẻ, nếu chẳng may sa chân, cái được không bù đắp nổi cái mất.

Phùng lão trầm ngâm một lát, lắc đầu:

- Không, Phùng Bá Đào, không cần lo nhiều như vậy. Ba đã sớm nói, Viễn Chinh ở cơ sở, phải phục tùng sự điều động của tổ chức, trước hết nó là một cán bộ lãnh đạo bình thường, sau đó mới là con cháu Phùng gia. Cho dù là con cháu Phùng gia chúng ta, cũng không có đặc quyền kén cá chọn canh trong công tác. Con phải tin tưởng cháu của con!

Phùng lão mỉm cười, đứng dậy vỗ vai người con cả của mình:

- Nó có thể thành công từng búng ở một thị trấn, cũng có thể mở ra cục diện mới cho huyện này!

- Nhưng...

Phùng Bá Đào còn muốn nói gì, Phùng lão đã đi nhanh ra khỏi thư phòng, tỏ ý cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Công trình phố buôn bán và công viên trung tâm đã chính thức đưa vào sử dụng, Bành Viễn Chinh và Lý Tuyết Yên sống vai đi trên con đường phồn hoa và náo nhiệt, lòng vô cùng vui sướng. Con đường này đã được kéo dài thành một cây số, chiều rộng gần 30 mét, hai bên là những dãy nhà mặt tiền được xây dựng theo kiến trúc châu Âu.

Đầu phía đông phố buôn bán là một bãi đậu xe lớn và trạm xe buýt, mà đầu phía tây, là công viên rộng lớn được trang bị đầy đủ phương tiện, quảng trường tập thể dục và khu vực vui chơi giải trí...nhiều chức năng trong một khu thống nhất. Một thị trấn xây dựng một công trình tổng hợp như vậy, là đầu tiên ở thành phố Tân An.

Phải nói, công trình phố buôn bán và công viên, trên căn bản đã biến đổi hoàn toàn dung mạo “nhếch nhác, bẩn thỉu” của thị trấn Vân Thủy, cứ y như vẽ rồng điểm mắt, mạnh mẽ thúc đẩy tiến trình Thị trấn Vân Thủy trở thành một thành phố nhỏ hiện đại.

Chờ đến lúc khu công nghiệp ở phía đông, công trình chấn chỉnh và hợp nhất các trường tiểu học cùng với công trình nhà ở hợp tác với Tập đoàn Phong Thái lần lượt hoàn thành, thị trấn Vân Thủy sẽ thật sự thay da đổi thịt. Đây là công hiến lớn nhất của Bành Viễn Chinh đối với thị trấn Vân Thủy.

Khác biệt cơ bản giữa Bành Viễn Chinh và Hách Kiến Niên, đó là hẳn có thể tỉnh táo nhận biết mình, có thể thẳng thắn thừa nhận và đánh giá khách quan đối với công hiến tích cực của bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy các khóa trước. Cho dù bây giờ Hách Kiến Niên đã sa sút, nhưng đến giờ, Bành Viễn Chinh vẫn thường xuyên công khai bày tỏ, Hách Kiến Niên có công và có công hiến đối với sự phát triển mạnh mẽ về giáo dục của thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh đứng ở trên quảng trường ở công viên trung tâm, giơ tay chỉ về khu nhà xưởng san sát phía trước cách đó vài trăm thước, khẽ cười nói:

- Tuyết Yến, đợt khu vực kia quy hoạch xong, ít nhất có thể xây dựng hai cư xá nhà thương phẩm, tôi cũng định mua một căn nhà nhỏ ở khu đó!

Lý Tuyết Yến cười cười, hơi lo lắng nói:

- Viễn Chinh, chúng ta chỉ là một thị trấn nho nhỏ, xây dựng nhiều nhà thương phẩm như vậy, liệu có bán được hết không? Nếu không, không những thua lỗ, mà chúng ta cũng khó ăn nói nha.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Tuyết Yến, cô yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình trạng này. Cô nhìn xa hơn một chút đi, nội thành và thị trấn Vân Thủy gần như giáp giới rồi. Khi hai nơi hòa nhập làm một, chỉ sợ chúng ta không có nhà để bán thôi!

Trịnh Phong Thái là cáo già, họ đồng ý hợp tác với chúng ta, là vì nhìn trúng đất đai ở đây. Đương nhiên, chúng ta cũng không mất mát gì, không chỉ giải quyết được vấn đề xí nghiệp dột phá sản đóng cửa, mà còn có thể lợi dụng tài chính của tập đoàn Phong Thái, quy hoạch cải tạo tổng thể đối với khu này, giảm bớt vấn đề ô nhiễm rất nhiều!

- Bí thư Bành, Chủ tịch thị trấn Lý!

Phó chủ tịch thị trấn Thi Bình đứng ở cách đó không xa, giơ tay kêu lên:

- Bí thư Bành, Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy điện thoại yêu cầu lãnh đạo đi thành phố một chuyến, nói là Trưởng ban Tổng muốn tìm lãnh đạo nói chuyện!

- Ban Tổ chức cán bộ tìm tôi nói chuyện?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra.

Lý Tuyết Yến chớp chớp đôi mắt long lanh như nước, cười hì hì:

- Viễn Chinh, không phải là anh lại sắp thăng chức đấy chứ?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Làm sao có thể thế được, có thể là liên quan đến việc Lưu Quang tố cáo tôi. À, Tuyết Yến, tôi lên thành phố, cô liên lạc với tập đoàn Phong Thái một chút, đừng vì chuyện này mà phá vỡ hợp tác của chúng ta và tập đoàn Phong Thái.

- Ủ, tôi đã nói chuyện với Trịnh Anh Nam, cô ấy nói ngại gặp anh, hơn nữa, họ còn phải giải quyết êm xuôi với Ủy ban Kỷ luật thành phố.

Lý Tuyết Yến mỉm cười. Lái xe đưa xe tới, nhảy xuống mở cửa xe:

- Bí thư Bành, mời lên xe!

Bành Viễn Chinh vẫy tay chào Lý Tuyết Yến và Thi Bình, rồi lên xe.

404. Chương 411: Đồng Ý Đến Huyện Lâm Nhậm Chức

Trên đường đến Thành ủy, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Tần Phương. Nhưng đối với việc nhân vật số một của Ban tổ chức cán bộ tìm hẩn nói chuyện, Tần Phương cũng cảm thấy bất ngờ. Tuy nhiên cô nói, chiều nay Hội nghị thường vụ Thành ủy sẽ tổ chức, không biết có liên quan đến đề tài thảo luận này hay không?

Tần Phương mờ mịt khiến Bành Viễn Chinh chợt ý thức được, có lẽ Thành ủy muốn điều chỉnh công tác của mình. Đây hoàn toàn là một trực giác. Là người trọng sinh, Bành Viễn Chinh rất tin tưởng vào trực giác của mình. Đây gần như là “giác quan thứ sáu” của hẩn và nó đã trợ giúp hẩn vượt qua không ít nguy hiểm.

Đến trụ sở làm việc của cơ quan Thành ủy, hẩn thẳng đến văn phòng của Tổng Bính Nam.

Gõ cửa đi vào, Tổng Bính Nam đã ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc. Thấy hẩn bước vào cửa, liền khẽ lên tiếng hỏi:

- Viễn Chinh, mau đến đây ngồi đi.

Bởi vì không có người ngoài, nên Bành Viễn Chinh cũng không già mồm cãi láo, cười nói:

- Chú Tổng, chú tìm cháu có việc gì sao?

- Ủ, chú chịu sự ủy thác của Bí thư Thành ủy Đông Phương, tìm cháu tiến hành nói chuyện.

Tổng Bính Nam thần thái nghiêm túc. Ông ta trầm giọng nói:

- Chú cũng không nhiều lời. Viễn Chinh, tình hình của huyện lân cận chắc cháu cũng có nghe thấy. Thành ủy quyết định điều nhiệm cháu đến huyện Lâm làm Ủy viên thường vụ huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện.

Bành Viễn Chinh tuy rằng sớm có dự cảm, nhưng cũng không nghĩ đến Thành ủy sẽ điều mình đến huyện lân cận. Hẩn có chút ngoài ý muốn, trầm ngâm nói:

- Chú Tổng, điều nhiệm cháu đến huyện Lâm sao? Ngưu Bác Dương vừa mới bị bắt giam. Huyện Lâm loạn càng thêm loạn. Cháu đến đó....

Tổng Bính Nam thở phào một cái, hạ giọng nói:

- Cháu đến huyện Lâm, nhất định sẽ có phiêu lưu. Nhưng đối với cháu mà nói, đây cũng là một cơ hội.

- Cung Hàn Lâm sắp tiếp nhận chức vụ Chủ tịch huyện của Ngưu Bác Dương. Bí thư Đông Phương có ý muốn cháu đến hiệp trợ công tác cho Cung Hàn Lâm. Cung Hàn Lâm năng lực hơi yếu. Có cháu đi theo trợ giúp, Thành ủy cũng yên tâm.

- Cung Hàn Lâm đến làm Chủ tịch huyện Lâm?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc há miệng thở dốc, chần chừ nói:

- Chú Tổng, ông ấy được sao? Bây giờ huyện Lâm giống như một cái đầm nước sâu, Cung Hàn Lâm vốn không có kinh nghiệm công tác ở cơ sở. Bảo ông ấy nắm giữ công tác toàn diện của chính phủ, chỉ sợ....

- Cung Hàn Lâm là cán bộ do Bí thư Thành ủy cất nhắc. Bí thư Đông Phương cho rằng, Thành ủy phải bồi dưỡng một số người mới. Cung Hàn Lâm lúc này xem như là vận khí tốt lắm. Nhưng huyện Lâm dù sao cũng đã là thế cục này. Bí thư Đông Phương xuất phát từ việc ổn thỏa nên lúc này mới đề xuất cho cháu đến hỗ trợ Cung Hàn Lâm làm trợ thủ.

- Chú và Bí thư Đông Phương đều cho rằng, hai người tính cách bù trừ cho nhau. Nếu phối hợp lẫn nhau nhất định có thể mở ra một cục diện mới cho huyện lân cận. Viễn Chinh, Thành ủy đối với cháu kỳ vọng. Hy vọng cháu có thể thật sự suy xét, làm tốt tư tưởng chuẩn bị.

Tổng Bính Nam nói tới đây, hơi dừng lại một chút:

- Đương nhiên, nếu cháu có ý khác thì đừng nói tới. Cháu và Cung Hàn Lâm công tác có điều chỉnh còn chưa chính thức thảo luận trong hội nghị thường vụ. Bí thư Đông Phương bảo chú trưng cầu ý kiến của cháu một chút.

Bành Viễn Chinh trầm mặc.

Ủy viên thường vụ huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện với Bí thư cơ quan công ủy hiện tại mặc dù cùng cấp bậc nhưng quyền lực chính trị và địa vị lại khác nhau. Quan trọng hơn, hắn ngày sau muốn làm chủ quản khu huyện thì nhất định phải trải qua một lần nhậm chức Phó chủ tịch huyện. Một bước này nhất định sẽ phải đi.

Nhưng huyện Lâm tình huống rất loạn. Áp lực đối với mình sẽ rất lớn. Thậm chí còn có tính phiêu lưu nhất định.

Nhưng lúc này đây, dù sao cũng không thể bỏ qua cơ hội này. Mất đi cơ hội lần này, hắn nếu muốn trên con đường làm quan tiến bộ thì ít nhất phải cần một năm nữa. Mà ở quận Tân An hiện tại, tạm thời mà nói là không có cơ hội này.

Hơn nữa, khu Tân An là trung tâm thành nội, lợi ích phân tranh rất phức tạp. Phe phái sớm thâm căn cố đế. Ở Tân An chiến đấu với bè lũ xu nịnh đó chỉ bằng đến huyện Lâm thì lại càng dễ dàng tạo ra thành tích.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ như vậy, dần dần cho ra quyết định của mình. Đồng ý đến huyện Lâm nhậm chức.

Phiêu lưu và cơ hội có quan hệ trực tiếp với nhau. Không trải qua mưa gió thì làm sao mà xuất hiện cầu vồng chứ?

Tiệc nuôi duy nhất của hắn chính là các hạng mục công tác ở thị trấn Vân Thủy vẫn còn chưa làm xong, trước sau không thể vẹn toàn. Nhưng người trong quan trường, điều chỉnh công tác có tính đột phát, ai cũng không thể tránh khỏi.

Tổng Bính Nam luôn im lặng chờ quyết định của hắn. Thấy nét mặt hắn lộ ra nụ cười bình tĩnh, chỉ biết rằng hắn nguyện ý đến huyện lâm cận rồi.

- Chú Tổng, cháu sẽ phục tùng quyết định của tổ chức.

Bành Viễn Chinh cười híp mắt, đứng dậy nhìn Tổng Bính Nam, lại nói:

- Cháu và Cung Hàn Lâm quan hệ không tệ. Hai người kết hợp lại, hắn là không có vấn đề gì.

- Được, Viễn Chinh, cháu là một người rất có chủ kiến và tư tưởng. Chú sẽ không cản dận cháu cái gì. Cháu đã có quyết định như vậy thì hãy tranh thủ, trở về bàn giao công việc. Buổi chiều Thành ủy sẽ mở hội nghị thường vụ. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì cuối tuần bổ nhiệm sẽ truyền đạt xuống. Cháu có thể đến huyện lâm cận nhậm chức.

- Đến lúc đó, chú sẽ tự mình đưa cháu đến huyện lâm cận nhậm chức.

Tổng Bính Nam đứng dậy, vỗ bả vai Bành Viễn Chinh:

- Cũng không có tư tưởng gì khẩn trương. Nếu có bất cứ gì khó khăn thì lúc nào cũng có thể báo cáo lại. Bí thư Đông Phương và lãnh đạo Thành ủy sẽ làm hậu thuẫn kiên cố cho cháu.

- Cháu cứ về trước, khả năng cuối tuần Bí thư Đông Phương sẽ tìm cháu và Cung Hàn Lâm nói chuyện một lần nữa.

Trên đường trở về thị trấn, Bành Viễn Chinh đang suy xét đến việc tìm người nối tiếp mình. Dựa theo thường quy, hắn đi rồi thì Lý Tuyết Yến sẽ thuận lý thành chương tiếp nhận chức vụ Bí thư Đảng ủy thị trấn. Có Tần Phụng ủng hộ, hắn là không có vấn đề gì quá lớn.

Vấn đề ở chỗ là cương vị Chủ tịch thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh luôn có khuynh hướng bồi dưỡng Cổ Lượng. Đã lâu như vậy, hắn luôn âm thầm toàn bộ phương diện bồi dưỡng Cổ Lượng, chậm rãi tạo uy tín cá nhân cho Cổ Lượng.

Cổ Lượng và Lý Tuyết Yến tiến vào bộ máy, sẽ trăm phần trăm bảo đảm những hạng mục công tác mà Bành Viễn Chinh đã làm sẽ không bị đẩy ngã. Nếu đổi thành người khác thì rất khó nói.

Vua nào triều thần nấy. Mỗi một bộ máy một ý nghĩ. Điều này trong quan trường cũng chẳng phải hiếm lạ.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Lão Hoàng, thay đổi tuyến đường, đến Quận ủy.

Lão Hoàng vâng một tiếng, lập tức thay đổi phương hướng chạy đến Quận ủy. Vào đến cơ quan quận ủy, Bành Viễn Chinh vội vã lên lầu bước vào phòng Tần Phượng.

Tần Phượng đang cùng với Phó bí thư Lệnh Tường bàn công tác, thấy Bành Viễn Chinh tiến vào, thì liền cau mày, thầm nghĩ anh không phải nói chuyện với Tổng Bí thư Nam hay sao? Như thế nào lại trở về nhanh như vậy? Trước sau cũng chưa đến một tiếng.

Lệnh Tường đứng lên, mỉm cười nói:

- Bí thư Tần, chuyện này tôi cứ như vậy mà an bài. Mọi người nói chuyện, tôi xin phép về trước.

- Phó bí thư Lệnh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bắt tay Lệnh Tường. Lệnh Tường vừa ra khỏi cửa thì Bành Viễn Chinh liền thuận tay đóng cửa lại, quay đầu nhìn Tần Phượng.

Tần Phượng đuôi lông mày nhướng lên, dịu dàng nói:

- Sao, anh có việc gì gấp à? Tổng Bí thư Nam tìm anh nói chuyện sao?

- Tiểu Phượng, Thành ủy muốn điều chỉnh công tác của anh. Bảo anh đến huyện Lâm làm Phó chủ tịch thường trực huyện, hiệp trợ Cung Hàn Lâm làm công tác.

Bành Viễn Chinh bước qua, ngồi trên ghế salon.

Tần Phượng chấn động:

- Huyện Lâm? Viễn Chinh, anh không thể đi. Huyện Lâm hiện tại là một vùng nước đục. Anh nếu đi sẽ xảy ra vấn đề đấy.

- Nhưng anh quyết định rồi, anh muốn thử một lần. Anh cũng hiểu được ý tứ của Bí thư Đông Phương, hẳn là cảm thấy Cung Hàn Lâm điềm đạm, chắc chắn có thừa, nhưng cương tính không đủ nên bảo anh đi theo Cung Hàn Lâm, khiến Cung Hàn Lâm hát mặt đỏ còn anh thì vai phản diện.

- Anh đã quyết định...

Tần Phượng nhíu mày. Cô biết tính cách của Bành Viễn Chinh, nếu hẳn đã quyết định thì ai cũng không ngăn được. Cô có chút mất hứng, sáng giọng:

- Anh đã quyết định rồi thì còn nói với em làm gì? Anh cũng không thêm thương lượng với em một tiếng.

- Tiểu Phượng, anh sớm muộn gì cũng phải đi con đường phó huyện này. Nhưng ở khu Tân An làm Phó chủ tịch quận, anh cảm thấy còn không bằng đến huyện Lâm. Huyện Lâm bây giờ tuy loạn, nhưng không thể cứ kéo dài mãi. Cục diện ổn định thì công tác của anh cũng được triển khai. Hơn nữa, anh và Cung Hàn Lâm quan hệ không tệ.

- Em sợ anh chịu thiệt... Ngưu Bác Dương vừa mới bị bắt giam. Tôn Tuyết Lâm lại là người ba phải. Căn bản không thể trấn nổi. Cung Hàn Lâm xuất thân là cán bộ tuyên truyền. Ông ấy làm Chủ tịch huyện còn chưa lo nổi cho mình. Em lo lắng anh sẽ bị thiệt, phiền lưu quá lớn.

Tần Phượng ngồi xuống bên cạnh Bành Viễn Chinh, nắm tay của hắn.

- Tiểu Phượng, em yên tâm đi. Anh sẽ không bị người ta đem ra sử dụng đâu.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười, ánh mắt tự tin mà kiên cường:

- Anh thích khiêu chiến. Nói thật, hiện tại công tác ở quận đã vững chắc, khiến cho anh càng ngày càng mất đi nhiệt tình.

Tần Phương lặng lẽ nhìn Bành Viễn Chinh, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Thôi đi, anh nếu muốn đi, em cũng không ngăn được. Nhưng anh ngàn vạn lần phải chú ý cẩn thận, đừng để mình chịu thiệt.

Tiểu Phương, chiều nay hội nghị thường vụ sẽ nghiên cứu vấn đề bổ nhiệm anh và Cung Hàn Lâm. Lúc này rất đột ngột. Đồng Phương Nham còn chưa thông báo cho các Ủy viên thường vụ, chứng tỏ thái độ của ông rất kiên quyết.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lại nói:

- Sau khi anh đi rồi, anh muốn Lý Tuyết Yến tiếp nhận chức vụ của anh. Còn chức Chủ tịch thị trấn....

- Lý Tuyết Yến tiếp nhận chức vụ của anh thì không có vấn đề. Trước mắt cũng chưa có người thích hợp để chọn. Về phần Chủ tịch thị trấn chọn người thì em muốn lắng nghe ý kiến của anh.

Tần Phương nhéo bàn tay Bành Viễn Chinh, thuận tay lấy gạt tàn thuốc cho hắn.

- Cổ Lượng.

Bành Viễn Chinh him lặng một lát rồi nói.

- Cổ Lượng?

Tần Phương có chút không ngờ:

- Người này không hiền sơn lộ thủy, kinh nghiệm lý lịch, y vọng chỉ sợ là không đủ.

- Trong số các Phó chủ tịch thị trấn thì Cổ Lượng công tác trầm ổn nhất, giản dị nhất. Hơn nữa ý thức cải cách đổi mới tương đối mạnh.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Tần Phương, hạ giọng nói:

- Chuyện này còn cần em kiên quyết một chút. Bằng không, đám người Tô Vũ Hoàn nhất định sẽ nhảy lên.

Tần Phương đứng dậy, trở về phía sau bàn làm việc của mình. Cô đối với Cổ Lượng cũng không hiểu rõ, nhưng cô tin ánh mắt của Bành Viễn Chinh. Nếu Bành Viễn Chinh đề cử Cổ Lượng thì thuyết minh Cổ Lượng tất nhiên là có chỗ hữu dụng của mình.

- Được, chuyện này cứ giao cho em.

Tần Phương trầm ngâm một lát rồi gạt đầu, hạ quyết tâm. Cô cũng muốn nhân cơ hội này, hoàn toàn ngã bài với đám người kiêu ngạo Tô Vũ Hoàn, tái gây dựng lại quyền uy của Ủy viên thường vụ thành ủy, Bí thư Quận ủy của cô.

405. Chương 412: Lòng Người

Rời khỏi văn phòng của Tần Phương, Bành Viễn Chinh trở về văn phòng của mình thu dọn một ít đồ, sau đó liền mang theo xuống lầu.

Ở cầu thang, hắn liền gặp phải Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng quận ủy Thì Đại Kiến.

Thì Đại Kiến thấy trong tay Bành Viễn Chinh mang theo không ít đồ, mà thư ký Điền Minh cũng đồng dạng ôm một đống lớn sách, giấy tờ lẫn lộn thì ánh mắt liền lóe lên một tia kỳ lạ, dừng bước lại cười nói:

- Bí thư Viễn Chinh, cậu đang làm gì vậy? Sao lại khuôn đồ một mình, bảo người của Quận ủy giúp đi chứ.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Chánh văn phòng Thì, tôi chỉ thu dọn có vài thứ, không cần làm phiền đến các đồng chí ở quận ủy.

Bành Viễn Chinh cùng Thì Đại Kiến quan hệ lúc trước thì tốt. Nhưng sau này bởi vì Thì Đại Kiến tâm trạng không cân bằng, từng bước nghiêng qua Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn, quan hệ giữa hai người liền đột ngột thay đổi. Đến hiện tại thì có chút lúng ta lúng túng.

- Ủ!

Thì Đại Kiến miễn cưỡng cười, gật đầu rồi bước lên lầu.

Bành Viễn Chinh tiếp tục xuống lầu. Khi hắn sắp bước ra khỏi cơ quan, Thì Đại Kiến đứng ở khúc quanh cầu thang nhìn theo Bành Viễn Chinh, nhíu mày trầm ngâm một lát rồi đi lên lầu.

Thân trong quan trường, nhất là khi đạt tới quyền lực và cấp bậc như vậy, khứu giác chính trị và mẫn cảm quyền lực là tương đối mạnh. Thì Đại Kiến cảm giác Bành Viễn Chinh hành động có chút cổ quái, chột trong lòng theo bản năng mà hiểu được một chút gì đó.

Bành Viễn Chinh trở lại thị trấn, đóng cửa lại bắt đầu thu dọn đồ đạc. Lý Tuyết Yến gõ cửa bước vào, thấy trong phòng làm việc của hắn là một mảnh hỗn độn thì không khỏi kinh ngạc nói:

- Viễn Chinh, anh đang làm gì vậy? Nếu muốn dọn vệ sinh thì bảo người của phòng chính đảng, sao lại tự mình làm như thế?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thả mấy cuốn sách trong tay xuống, nhìn Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng nói:

- Tuyết Yến, tôi còn chưa nói cho cô biết. Công tác của tôi gần đây khả năng sẽ có sự thay đổi. Tôi phải rời khỏi thị trấn rồi.

Lý Tuyết Yến ngẩn ra, chột vui vẻ nói:

- Anh đến quận làm Phó chủ tịch quận hay là Phó bí thư?

Bành Viễn Chinh với thân phận là Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư cơ quan công ủy, kiêm Bí thư đảng ủy thị trấn Vân Thủy, gần như mọi người đều hiểu được, việc Bành Viễn Chinh rời khỏi thị trấn Vân Thủy đến quận nhậm chức là chuyện sớm hay muộn. Cho nên, phản ứng đầu tiên của Lý Tuyết Yến là hỏi Bành Viễn Chinh đến quận làm Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch quận hay là Phó bí thư.

Bành Viễn Chinh him lặng một lát, ngẩng đầu nhìn Lý Tuyết Yến cười nói:

- Không đến quận mà đến huyện Lân.

Lý Tuyết Yến cau mày, nét mặt vui vẻ bỗng biến mất, có chút chán nản nói:

- Phải rời khỏi quận à? Huyện Lân? Huyện Lân là một địa phương nghèo...

Nếu Bành Viễn Chinh đến quận nhậm chức thì Lý Tuyết Yến cũng chẳng sao. Bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy. Nhưng Bành Viễn Chinh đến huyện Lân thì khoảng cách giữa cô và Bành Viễn Chinh ngày càng xa.

- Tôi cũng cảm giác rất bất ngờ. Nhưng Thành ủy lâm thời quyết định, điều chỉnh công tác của tôi. Trưởng ban Tổ chức cán bộ vừa mới tìm tôi nói chuyện. Tôi cũng không còn đường lựa chọn.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng thở dài, đi qua vỗ vai Lý Tuyết Yến, dịu dàng nói:

- Huyện Lân và thị trấn Vân Thủy cách nhau không xa, chỉ vài chục km. Tôi sẽ thường xuyên về thăm cô mà.

Lý Tuyết Yến bờ vai run rẩy, trong đôi mắt vô tình hiện lên một tia lệ quang. Cô cố nén, im lặng gật đầu, miễn cưỡng cười nói:

- Cương vị gì vậy?

- Phó chủ tịch thường trực huyện.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Lý Tuyết Yến sâu kín thở dài:

- Coi như là đề bạt. Khi nào thì tuyên bố? Lúc tuyên bố thì chúng tôi sẽ tiễn anh.

- Tiễn đưa không cần đâu. Tuyết Yến, lúc này đây tôi có chuyện muốn nói với cô.

Bành Viễn Chinh quay người ngồi xuống, ra hiệu Lý Tuyết Yến cũng ngồi xuống.

Lý Tuyết Yến cố nén tinh thần chán nản của mình xuống, lặng yên nhìn người đàn ông gần sắp rời xa mình, trong đầu xuất hiện một cảm giác không nói nên lời.

- Tuyết Yến, tôi sau khi đi rồi, quận ủy sẽ bổ nhiệm cô làm Bí thư đảng ủy. Về phần Chủ tịch thị trấn, tôi đã suy xét một chút, hướng Bí thư Tần đề cử Cổ Lượng. Cô hãy chuẩn bị, tranh thủ thời gian nói với Cổ Lượng vài câu. Đừng để lúc đó trở tay không kịp.

Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Cổ Lượng uy vọng không đủ. Nếu trong những trường hợp không ép được thì cần có cô trợ giúp.

Bành Viễn Chinh âm thầm bồi dưỡng Cổ Lượng, các phó chức khác không cảm nhận được, nhưng làm sao có thể giấu được Lý Tuyết Yến. Nghe Bành Viễn Chinh nói vậy, Lý Tuyết Yến im lặng gật đầu, nói:

- Tôi đã biết rồi. Kỳ thật thì chưa có uy vọng cũng không sao. Chỉ cần tổ chức bổ nhiệm, những người khác cũng phải chấp nhận.

- Cô hãy chú ý một chút Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc. Những người khác thì không sao, nhưng hai đồng chí lão thành này, tôi sợ một khi tôi đi rồi thì bọn họ sẽ nhảy ra đây.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đốt một điếu thuốc.

Lý Tuyết Yến cau mày, thản nhiên nói:

- Bọn họ nếu nhảy ra thì đều là bọn ngu. Nhảy ra thì nhảy ra, cũng không sợ bọn họ làm được chuyện gì.

- Về phần công tác, tôi đề nghị cô nên nắm chắc những công trình hiện nay. Tôi xem chừng, chậm nhất là sáu tháng cuối năm sau, thành phố sẽ đưa ra ý nghĩ quy hoạch, nội thành hướng tây sẽ mở rộng, sớm hay muộn gì cũng sẽ nhét thị trấn Vân Thủy vào. Tới lúc đó, ở thành phố nhất định sẽ lấy thị trấn Vân Thủy thành lập một khu mới.

- Đối với cô mà nói, đây cũng là một cơ hội. Mà nói không chính xác, Tuyết yến, tương lai tôi vẫn sẽ về đây nhậm chức. Chúng ta sẽ còn có cơ hội cộng tác cùng với nhau.

Bành Viễn Chinh nửa thật nửa đùa. Lý Tuyết Yến đôi mắt sáng lên, vẻ lo lắng đã tiêu đi không ít. Buổi chiều, Hội nghị thường vụ thành ủy họp rất ngắn, đại khái chỉ nửa giờ là kết thúc. Đây là hội nghị thường vụ lâm thời do Đông Phương Nham triệu tập, đề tài thảo luận là nghiên cứu việc bổ nhiệm Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm.

Bởi vì thái độ của Đông Phương Nham rất kiên quyết nên các Ủy viên thường vụ khác đều nhanh chóng tán thành. Đông Phương Nham từ lúc đến thành phố Tân An, vẫn là lần đầu cứng rắn như vậy, trong hội nghị ngay từ đầu biểu lộ thái độ của mình, khiến Tổng Bí thư Nam tuyên bố kết quả tổ chức khảo sát, sau đó đề trình Ủy viên thường vụ thảo luận, giản lược rất nhiều trình tự.

Tin tức bổ nhiệm cán bộ cấp huyện cục không giấu diếm được. Hội nghị thường vụ kết thúc, tin tức từ trong thành ủy truyền ra. Mà không bao lâu, liền truyền đến khu huyện ở dưới. Một sợi dây gắn kết mạng lưới quan trường thành phố Tân An. Tần Phương còn chưa trở lại quận thì đám người Tô Vũ Hoàn đã biết Bành Viễn Chinh được điều đến làm Phó chủ tịch thường trực huyện Lâm.

Có người hâm mộ, nhưng cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa. Bởi vì trước mắt mà nói, huyện Lâm loạn cục chưa bình. Phong ba tái khởi. Đến huyện Lâm làm Phó chủ tịch thường trực huyện, nghe thì có vẻ đề bạt, nhưng kỳ thật tính phiêu lưu rất cao. Một khi làm không tốt thì chỉ có thể khiến mình rơi vào vũng bùn không thể tự kèm chế được.

Đối với Tô Vũ Hoàn mà nói, đây là một tin tức tốt. Y sau khi đến khu Tân An, đủ loại tình huống, Bành Viễn Chinh gần như trở thành một cái gai trong mắt y. Hiện giờ cái gai này đã được nhổ đi, y trong lòng cảm giác vô cùng thoải mái.

Lòng người rất khó đoán được. Nhất là trong quan trường. Bành Viễn Chinh ở khu Tân An nhậm chức, Tô Vũ Hoàn xem Bành Viễn Chinh như đối thủ của mình. Nhưng Bành Viễn Chinh sắp đến huyện Lâm nhậm chức, Tô Vũ Hoàn trong lòng các loại oán giận và mâu thuẫn với Bành Viễn Chinh, thậm chí là căm hận và tiêu cực vô hình chung đã biến thành hư không. Y thậm chí gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, giáp mặt nói vài câu chúc mừng.

Bành Viễn Chinh đến huyện Lâm nhậm chức đã truyền đến thị trấn. Những cán bộ bình thường không nói đến, nhưng Chủ Lượng và một số phó chức thì lập tức hai mắt sáng lên, tâm tư lung lay.

Sự tình đã rõ. Bành Viễn Chinh đi rồi, Lý Tuyết Yến nhậm chức Bí thư. Chức vụ Chủ tịch thị trấn sẽ bỏ trống.

Ai sẽ làm Chủ tịch thị trấn đây?

Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc hai người tư cách đều đủ. Đều ở tại cương vị phó chức ở thị trấn Vân Thủy đã hơn năm năm. Bất kể từ phương diện nào, điều kiện cất nhắc đều có đủ. Về phần Ngô Minh Quánh, Thi Bình, Mẫn Diễm thì bởi vì thời gian nhậm chức ngắn, nên tự động bị loại ra ngoài.

Chủ Lượng trong phòng làm việc của mình đi tới đi lui, lại có vài phần vội vàng và khẩn trương, còn có một tia bối rối không thể dùng lời nói hình dung.

Trong lòng của ông ta rất minh bạch. Ai tiếp nhận vị trí Chủ tịch thị trấn, Bành Viễn Chinh đề cử rất quan trọng. Nếu Bành Viễn Chinh đề bạt với Bí thư Quận ủy Tần thì chuyện này trên cơ bản sẽ được quyết định.

Chủ Lượng do dự cả nửa ngày, rốt cuộc vẫn quyết định đi tìm Bành Viễn Chinh nói một chút. Cơ hội là phải tranh thủ. Ông ta cảm thấy mình hai năm qua đi theo Bành Viễn Chinh làm không ít việc, không có công cũng có lao. Mao Toại tự đề cử mình một chút cũng là chuyện phải làm.

Nhưng Chủ Lượng vừa mới đẩy cửa phòng làm việc chuẩn bị đi ra ngoài thì đã thấy Quý Kiến Quốc gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, trong lòng liền nhảy dựng.

Những phó chức khác thì không cần để ý, chỉ có Quý Kiến Quốc là cấu thành cạnh tranh với ông. Mà Quý Kiến Quốc quan hệ với Bành Viễn Chinh, dường như gần gũi hơn so với ông ta.

Chủ Lượng rất nhanh lui về phòng của mình. Chỉ trong một buổi trưa, phòng làm việc của Bành Viễn Chinh người đến người đi rất tấp nập.

Tìm đến hẳn nói chuyện, đa số đều mang tâm tư mờ ám. Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ, cũng hết thấy hàm hồ mà cho qua. Bao gồm cùng với Quý Kiến Quốc và Chủ Lượng nói chuyện, đều rất cẩn thận.

Lúc ra về, Lý Tân Hoa tìm đến cửa. Lý Tân Hoa chiều nay đã cùng với Trịnh Anh Nam nói chuyện hợp tác, đột nhiên nghe nói Bí thư Bành phải điều đến huyện Lâm thì vội vã chạy về. Cô tóm lại vẫn lo cho tiền đồ cá nhân của mình.

Cô là cán bộ do Bành Viễn Chinh đề bạt lên. Bành Viễn Chinh đi vội như vậy, cô đương nhiên trong lòng có chút không yên.

Trần an Lý Tân Hoa cả nửa ngày, Bành Viễn Chinh xuống lầu lái xe về nhà. Lão Hoàng và thư ký Điền Minh đều lặng yên chờ trước đầu xe, thấy hẳn xuống lầu thì lão Hoàng lập tức bước vào trong khởi động xe.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Điền Minh, thấy sắc mặt của y phức tạp, muốn nói rồi lại thì thì liền cười nhẹ một tiếng nói:

- Điền Minh, lên xe đi, tôi muốn nói chuyện với cậu.

406. Chương 413: Trì Hoãn Công Bố

Điền Minh vội vàng bước lên xe, cũng không dám nói gì.

Giờ phúc này, trong trần cao thấp đều rất khấn trương. Nhưng người mờ mịt nhất chính là y. Là nhân viên công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh, lãnh đạo phục vụ đột nhiên bị điều đi, mất chỗ dựa vững chắc, y ở quận tình cảnh hiển nhiên là khó chịu rồi.

Trước mắt, y chỉ là một nhân viên bình thường. Vốn muốn theo Bành Viễn Chinh thêm một năm nữa, ngóng trông Bành Viễn Chinh có thể giúp y giải quyết một cấp phó phòng. Nhưng hiện tại xem ra, trên cơ bản là hy vọng mong manh.

- Điền Minh, cậu đi theo tôi cũng một thời gian rồi. Tối nay, tôi mời cậu và lão Hoàng cùng nhau ăn một bữa cơm.

Bành Viễn Chinh im lặng một lát. Khi lái xe lão Hoàng lái xe ra khỏi cơ quan làm việc thì lúc này mới cười khẽ nói.

Điền Minh âm thầm giật mình, thầm nghĩ đây là bữa cơm chào tạm biệt. Y sống mũi cay lên, nhẹ nhàng kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, hẳn là tôi và lão Hoàng phải mời lãnh đạo ăn cơm mới đúng. Vì lãnh đạo mà chúc mừng.

Lái xe lão Hoàng cùng cười nói:

- Đúng vậy, Bí thư Bành. Nếu lãnh đạo tối nay không có việc gì, tôi và Điền Minh cùng nhau mời lãnh đạo ăn một bữa cơm. Làm việc bên cạnh lãnh đạo lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng còn chưa mời lãnh đạo được ly rượu. Bí thư Bành lúc này đây sẽ đến huyện Lân, nên cho chúng tôi một cơ hội.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, phát tay nói:

- Tôi mời hai người. Lão Hoàng, anh hãy lái xe đến khách sạn Tân An. Sau khi tới, anh hãy cất xe đi. Ba người chúng ta uống rượu một chút.

Điền Minh đến khách sạn lớn Tân An chọn một căn phòng, tùy ý gọi vài món ăn. Còn lão Hoàng thì đem xe trở về nhà, rồi ngồi một chiếc xe khác đến.

Thừa dịp lão Hoàng còn chưa đến, Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ lặng yên nhìn Điền Minh cười nói:

- Điền Minh, tôi nghĩ sang đầu năm sẽ suy xét đến vấn đề cá nhân cậu một chút. Nhưng Thành ủy lại đột nhiên điều tôi đến huyện Lân công tác, khiến tôi có chút trở tay không kịp.

- Lãnh đạo....tôi....

Điền Minh có chút khấn trương.

- Vấn đề của cậu tôi suy nghĩ một chút. Như vậy đi, tôi cho cậu một lựa chọn.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một tia thần nhiên:

- Nếu cậu nguyện ý đến công tác ở huyện Lân với tôi thì chờ tôi ổn định bên kia xong, tôi sẽ nghĩ biện pháp điều cậu sang bên đó. Nếu cậu không muốn rời khỏi quận thì tôi sẽ cùng với Bí thư Tần kết nối một chút, an bài cậu xuống thị trấn thuộc khu làm một phó chức nào đó. Đương nhiên, cậu cũng đừng sốt ruột, phải đợi đến đợt cán bộ điều chỉnh ở quận vào cuối năm.

Điền Minh trong lòng rất mừng rỡ, giống như là có một dòng nước mát chảy qua. Y vốn nghĩ Bành Viễn Chinh lúc này đi sẽ rất gấp, không còn thời gian suy xét đến vấn đề của y. Không nghĩ tới lãnh đạo đã sớm có an bài. Đối với y mà nói thì bất kể là xuống nông thôn làm Phó chủ tịch thị trấn hay là Phó trưởng phòng thì đã là rất có tiền đồ rồi.

Nhưng y lập tức ngẩng đầu nói:

- Lãnh đạo, tôi muốn làm việc với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nụ cười lại càng thêm đậm hơn, nhìn Điền Minh thật lâu mà không nói gì.

Một mình hắn đến huyện Lân nhậm chức. Ở một địa phương xa lạ, bên cạnh cũng cần có một người có thể tin cậy, và thích ứng nhanh với hoàn cảnh, giúp hắn triển khai công tác. Không thể nghi ngờ, Điền Minh là người thích hợp.

Điền Minh khéo léo, ý nghĩ linh hoạt. Năng lực thích ứng hoàn cảnh rất nhanh. Tổ chức cá nhân cũng đủ. Theo bản tâm mà nói, Bành Viễn Chinh nguyện ý mang theo Điền Minh.

Hắn nói lời này kỳ thật cũng là một sự thăm dò. Nếu Điền Minh bị chức danh “Phó chủ tịch thị trấn hay Phó trưởng phòng” nào đó hấp dẫn mà động tâm thì chẳng sợ Điền Minh có nửa điểm do dự, Bành Viễn Chinh cũng kiên quyết bỏ y qua một bên.

- Điền Minh, cậu phải hiểu cho rõ, cục diện huyện Lân bây giờ khá hỗn loạn, tin rằng cậu cũng có nghe thấy. Tôi qua bên đó khai triển công việc sẽ rất khó khăn. Thậm chí sẽ có phiêu lưu. Cậu theo tôi đến huyện Lân, chỉ bằng ở lại quận nhậm chức.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, châm một điếu thuốc.

Điền Minh không do dự, ánh mắt kiên định nói:

- Lãnh đạo, tôi nguyện ý cùng lãnh đạo làm việc. Một năm nay công tác bên cạnh lãnh đạo, tôi cũng đã học được rất nhiều thứ. Xin lãnh đạo hãy cho tôi cơ hội này.

Điền Minh là người thông minh. Y biết Bành Viễn Chinh tiền đồ rộng lớn. Trước mắt, cương vị cấp phó huyện chỉ là một điểm nút nhỏ nhỏ không đáng kể trên con đường làm quan của hắn. Chỉ cần có thể kiên trì làm việc bên cạnh Bành Viễn Chinh, rèn luyện vài năm. Khi Bành Viễn Chinh đi lên một cương vị lãnh đạo rất cao, thì y sẽ được lợi rất nhiều, cấp phó phòng trước mắt chẳng đáng là gì.

Y sẽ không bởi vì cái nhỏ mà lỡ cái lớn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, cao giọng cười:

- Điền Minh, cậu đi theo tôi, phải chuẩn bị tư tưởng chịu gian khổ nhé.

Ai cũng thật không ngờ, Thành ủy bổ nhiệm lại vội vã như vậy. Mà trong thị trấn cũng không nghĩ tới Quận ủy đối với điều chỉnh bộ máy thị trấn Vân Thủy gần như là đồng bộ hoàn thành, nhiều ít làm cho người ta có phản ứng không kịp.

Ngày thứ ba, văn kiện nhậm chức của Thành ủy được công bố. Buổi chiều ngày thứ ba, Phó bí thư quận ủy Tân An Lệnh Tường và Ủy viên thường vụ quận ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm hai vị lãnh đạo tự mình đến thị trấn Vân Thủy tuyên bố quyết định bổ nhiệm của quận ủy.

Đây là hội nghị cuối cùng mà Bành Viễn Chinh chủ trì khi còn ở lại thị trấn Vân Thủy.

Ba giờ rưỡi chiều, Bành Viễn Chinh cùng Lệnh Tường và Lý Mộng Nhiễm đi vào phòng họp. Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Tất cả các cán bộ đều đứng dậy, nhiệt liệt vỗ tay, kéo dài không thôi.

Bành Viễn Chinh và Lệnh Tường, Lý Mộng Nhiễm, Lý Tuyết Yến bốn người lên đài chủ tịch. Hắn nhìn mọi người dưới đài vỗ tay không ngừng, hơi có chút cảm thán, hạ thấp giọng lớn tiếng nói:

- Các đồng chí, hãy yên lặng một chút. Chúng ta bắt đầu.

Chữ Lượng, Quý Kiến Quốc hai người ngồi dưới đài, tinh thần khẩn trương vô cùng, sắc mặt cứng ngắc. Hai người ở Bành Viễn Chinh đều không đạt được kết quả, trong lòng thất vọng vô cùng, đang chuẩn bị hoạt động ở quận một chút, thì kết quả Quận ủy bổ nhiệm đã đi xuống.

Ba giờ rưỡi họp, hai giờ năm mươi Quận ủy mới hạ thông báo. Ngay cả một tin tức cũng không thoát ra ngoài.

Bí thư Đảng ủy thị trấn, ứng cử viên không còn tri hoãn. Ở quận đến bổ nhiệm ai làm Chủ tịch thị trấn, không cần nói đến Quý Kiến Quốc và Chữ Lượng hai người cảm thấy khẩn trương bất an, mà ngay cả những phó chức khác cũng tràn đầy nôn nóng.

Trên đài chủ tịch, Lệnh Tường cười híp mắt, nhỏ giọng nói mấy câu với Bành Viễn Chinh, rồi lại cùng trao đổi ánh mắt với Lý Mộng Nhiễm cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, có thể bắt đầu rồi.

Bành Viễn Chinh gật đầu, cầm micro cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, Phó bí thư Quận ủy Lệnh và Trưởng ban tổ chức cán bộ đến thị trấn để tuyên bố quyết định bổ nhiệm. Chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh.

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Lệnh Tường và Lý Mộng Nhiễm khẽ khom người.

Bành Viễn Chinh phát tay, dưới đài lập tức im lặng lại.

Lệnh Tường và Lý Mộng Nhiễm âm thầm liếc mắt nhìn nhau một cái, thầm nghĩ Bành Viễn Chinh uy tín cá nhân ở thị trấn Vân Thủy thật sự đã cao đến một cực hạn. Nếu như Thành ủy không điều chỉnh hẳn, thời gian sau, chỉ sợ hẳn ở thị trấn Vân Thủy sẽ tạo ra một vương quốc độc lập, không ai xâm chiếm được.

- Sau đây, xin Trưởng Ban tổ chức cán bộ tuyên bố quyết định bổ nhiệm của Quận ủy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, trao micro lại cho Lý Mộng Nhiễm.

Lý Mộng Nhiễm hắng giọng, cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, trước khi tuyên bố quyết định bổ nhiệm của quận ủy, đầu tiên tôi xin hướng mọi người thông báo một chút. Bí thư Viễn Chinh đã được Thành ủy miễn đi chức Ủy viên thường vụ quận ủy, Bí thư cơ quan công ủy, bổ nhiệm làm Ủy viên thường vụ huyện ủy, đề danh Phó chủ tịch thường trực. Chúc mừng đồng chí Viễn Chinh.

Tiếng vỗ tay chợt vang lên. Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy cúi chào.

Lý Mộng Nhiễm liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh rồi lại nói:

- Căn cứ vào sự thống nhất an bài của Thành ủy, trải qua nghiên cứu của Hội nghị thường vụ quận ủy, miễn đi chức vụ Bí thư đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Đồng chí Viễn Chinh công tác ở thị trấn Vân Thủy cho đến nay đã toàn tâm toàn ý phát triển, giải phóng tư tưởng, thành tích rất rõ ràng. Đẩy mạnh thu hút đầu tư, cải thiện dung mạo thị trấn, thiết lập giáo dục mạnh mẽ, vì thị trấn Vân Thủy phát triển đi lên, tạo ra những cống hiến không thể xóa nhòa.

- Thành ủy, Quận ủy nhất trí cho rằng, lúc này đây, Thành ủy điều đồng chí Viễn Chinh đến huyện Lân công tác, đối với chúng ta là một tổn thất rất lớn.

Lý Mộng Nhiễm đại diện cho Quận ủy đánh giá công tác của Bành Viễn Chinh thêm vài phút. Mà khoảng giữa lại liên tiếp vang lên những tiếng vỗ tay, khiến Bành Viễn Chinh không thể không luôn mãi đứng dậy cảm ơn.

- Căn cứ vào quận ủy điều chỉnh công tác, quyết định bổ nhiệm đồng chí Lý Tuyết Yến làm Bí thư đảng ủy thị trấn Vân Thủy. Miễn đi chức vụ Chủ tịch thị trấn của đồng chí Lý Tuyết Yến.

Lý Tuyết yến nói đến đây, hơi dừng lại một chút, rồi nhìn mọi người dưới đài. Ông ta theo bản năng mà nâng tách trà lên uống. Dưới đài có rất nhiều người đều khấn trương, có chút hít thở không thông.

Bởi vì kế tiếp, Chủ tịch thị trấn sẽ được công bố.

Lý Mộng Nhiễm khẽ đặt tách trà xuống, ngẩng đầu thản nhiên tuyên bố tiếp:

- Bổ nhiệm đồng chí Cổ Lượng làm Phó bí thư đảng ủy thị trấn, đề danh làm Chủ tịch thị trấn.

Lý Mộng Nhiễm giọng nói tuy không lớn, nhưng khi rơi vào tai mọi người thì lại giống như tiếng sấm sét.

Hiện trường im lặng.

Chủ Lượng sắc mặt chợt trắng bệch, ngồi một chỗ bờ vai run rẩy. Còn Quý Kiến Quốc thì đột nhiên quay đầu nhìn Cổ Lượng thần sắc bình tĩnh đang ngồi trong góc, âm thầm giận dữ và xấu hổ.

Nếu như là cấp trên bổ nhiệm Chủ Lượng, Quý Kiến Quốc sẽ không phản ứng lớn như vậy. Dù sao, Chủ Lượng mặc dù là đối thủ cạnh tranh với y, nhưng so với Cổ Lượng thì phù hợp hơn.

Rất nhiều cán bộ bình thường trong thị trấn đều ngạc nhiên nhìn Cổ Lượng. Điều này quá mức đột ngột. Gần như không ai xem trọng Cổ Lượng. Bởi vì Cổ Lượng cứng mềm gì không bằng Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc. Mặc dù trước đây Bành Viễn Chinh âm thầm bồi dưỡng, nhưng Cổ Lượng làm người khiêm tốn, bình thường cũng rất ít khi thể hiện gì.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, Cổ Lượng thương vị.

Cổ Lượng đương nhiên trong lòng hiểu rõ. Bởi vì tối qua, Ban tổ chức cán bộ quận ủy mới tìm y nói chuyện. Cổ Lượng chậm rãi tiến về phía trước, âm thầm hướng Bành Viễn Chinh gửi đến một ánh nhìn cảm kích. Sau đó hướng đài Chủ tịch lãnh đạo cúi đầu, rồi xoay người chào các cán bộ khác.

Tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên.

Nhưng bất kể là tiếng vỗ tay nhiệt liệt hay không thì cũng không thay đổi Cổ Lượng lên làm Chủ tịch thị trấn.

407. Chương 414: Quyền Lực Quá Độ

Bành Viễn Chinh đi đầu vỗ tay. Tiếng vỗ tay dưới đài dần dần nhiệt liệt hẳn lên.

Kế tiếp, Cổ Lượng đơn giản phát biểu cảm tưởng nhậm chức, còn Lý Mộng Nhiễm thì đại diện cho Ban tổ chức cán bộ quận ủy tiến hành khẳng định công tác của Cổ Lượng, yêu cầu sau khi điều chỉnh bộ máy chính đảng thị trấn Văn Thủy sẽ đoàn kết nhất trí, tái chế huy hoàng.

Cuối cùng là Bành Viễn Chinh nói chuyện, xem như là cảm tưởng của hắn khi chuẩn bị rời khỏi thị trấn Văn Thủy. Hắn vốn không muốn nói nhiều, nhưng tiếng vỗ tay dưới đài vẫn không ngừng, chỉ biết cầm micro lên nói thêm vài phút.

Trong trường hợp này, hắn cũng không thể nói được gì nhiều, ngoài trừ cảm ơn tổ chức tín nhiệm, cảm ơn sự phối hợp của thành viên bộ máy, cảm ơn toàn thể cán bộ quần chúng thị trấn đã ủng hộ...

Đại hội bổ nhiệm rất nhanh chấm dứt. Sau khi tiễn Phó bí thư quận ủy Lệnh Tường, Ủy viên thường vụ quận ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Mộng Nhiễm, Bành Viễn Chinh đáp ứng lời mời tham dự một cuộc họp liên tịch lãnh đạo bộ máy chính đảng mới thị trấn Văn Thủy.

Kỳ thật cái gọi là bộ máy mới, đơn giản là Lý Tuyết Yến trở thành Bí thư, còn Cổ Lượng thì đề bạt làm Chủ tịch thị trấn. Những người khác thì cương vị vẫn không đổi.

Đương nhiên, dựa theo lệ thường, có lẽ không bao lâu, cấp trên sẽ một lần nữa bổ nhiệm một Phó chủ tịch thị trấn, làm phong phú thêm cho bộ máy thị trấn Văn Thủy.

Bộ máy mới họp hội ý không khí không tốt chút nào. Cổ Lượng trở thành Chủ tịch thị trấn, Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc trong lòng không cảm thấy thoải mái. Nếu không phải Bành Viễn Chinh có mặt ở đây thì chỉ sợ đã biểu hiện ra ngoài rồi.

Lý Tuyết Yến đuôi lông mày nhướng lên, thanh âm dần dần trở nên lạnh lùng. Cô ngồi một chỗ, lạnh nhạt nói:

- Hôm nay tổ chức điều chỉnh bộ máy của chúng ta. Bí thư Bành điều nhiệm đến huyện Lâm, tôi đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy thị trấn. Đồng chí Cổ Lượng đảm nhiệm chức Phó bí thư, Chủ tịch thị trấn. Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ cùng phối hợp công tác. Tôi hy vọng các đồng chí có thể mau chóng bày ra vị trí của mình, điều chỉnh tốt tâm tính. Bí thư Bành đi rồi, nhưng công tác trong thị trấn vẫn tiếp tục. Chúng ta không thể để ảnh hưởng đến công tác.

- Sau đây, tất cả mọi người hãy phát biểu, bày tỏ thái độ của mình,

Lý Tuyết Yến phát tay, sắc mặt ngưng trọng, có vài phần uy thế.

Bành Viễn Chinh ngồi một bên, nhìn bộ máy của Lý Tuyết Yến mở cuộc họp, không kìm nổi nở nụ cười. Lý Tuyết Yến luôn ẩn dưới hào quang của hắn, rất ít khi một mình đảm đương chuyện gì. Hiện giờ xem ra, Lý Tuyết Yến khi ở trên vị trí số một thị trấn, càng có khí phách hơn so với mình trước kia.

Lời nói của cô có ám chỉ điều gì đó. Chủ Lượng và Quý Kiến Quốc nghe xong thì biết Lý Tuyết Yến đang ám chỉ điều gì.

Bọn họ trong lòng mặc dù tức giận nhưng ngoài mặt cũng không dám làm trái lại nhân vật số một vừa mới nhậm chức Lý Tuyết Yến. Lý Tuyết Yến trong thị trấn chẳng những có uy tín, mà Lạc gia ở thành phố cũng rắc rối, khó gỡ. Đấu tranh lại với Lý Tuyết Yến thì cũng không có kết quả tốt.

Chữ Lượng căn rằng, nỗ lực bày tỏ thái độ:

- Xin Bí thư Lý cứ yên tâm, đối với cá nhân tôi mà nói, nhất định sẽ phối hợp với Bí thư Lý nắm chắc công tác hàng ngày của Đảng ủy. Không hơn không kém hoàn thành công tác mà Đảng ủy đã giao cho.

Lý Tuyết Yến cười nhạt một tiếng, thầm nghĩ anh nếu có thể phối hợp tốt nhất, vậy thì chúng ta hãy thử xem. Cho đến lúc này, tính chất nữ cường nhân của Lý Tuyết Yến đã phát huy từng bước. Điều này có liên quan đến quyền lực và thân phận.

Lý Tuyết Yến lại hướng ánh mắt về phía Quý Kiến Quốc. Quý Kiến Quốc chần chừ một chút rồi cười nói:

- Tôi cũng xin tỏ thái độ, phục tùng lãnh đạo đảng ủy, phối hợp với Chủ tịch Cổ trong công tác của thị trấn, nắm chắc công tác được phân công quản lý. Xin các đồng chí giám sát.

Thấy Lý Tuyết Yến khiến một đám phó chức phải tỏ thái độ phối hợp, Cổ Lượng tất nhiên là khắc sâu trong lòng. Lý Tuyết Yến như thế, đơn giản là sử dụng quyền uy của nhân vật số một thị trấn Vân Thủy vì y mới nhậm chức, cá nhân quyền ủy không đủ.

Nhưng Cổ Lượng là một người làm cái gì phải làm cho bằng được. Y im lặng ngồi ngay ngắn, thần thái bình tĩnh, trong lòng cũng tràn ngập tin tưởng.

Bành Viễn Chinh thu hồi ánh mắt nhìn Cổ Lượng, lại nhìn sang Lý Tuyết Yến. Từ góc nhìn của hắn, Lý Tuyết Yến khoe miệng hiện lên sự kiên nghị. Mà bóng dáng của cô tuy gầy nhưng lại toát lên vẻ hữu lực. Rất hiển nhiên, cô gái này ẩn chứa lực lượng cường đại, chỉ lúc trước bởi vì Bành Viễn Chinh mà cố ý che giấu mà thôi.

Xem ra quyền lực thị trấn Vân Thủy quá độ so với mình tưởng tượng còn thuận lợi hơn rất nhiều. Bành Viễn Chinh nghĩ đến đây, trong lòng âm thầm thở dài.

Hắn mặc dù rời xa thị trấn Vân Thủy nhưng hắn vẫn hy vọng thị trấn Vân Thủy có thể tiếp tục vững bước con đường của hắn. Nếu bộ máy đảng chính thị trấn Vân Thủy bởi vì quyền lực phân tranh mà xuất hiện nhân tố không ổn định, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến công tác. Cũng may từ tình huống hiện tại nhìn thấy, Lý Tuyết Yến đối với thế cục nắm trong tay năng lực rất mạnh. Có cô khổng chế đại cục, Cổ Lượng thực làm việc cụ thể, công tác ở thị trấn Vân Thủy sẽ được kéo dài.

Lý Tuyết Yến dời ánh mắt sang Bành Viễn Chinh, chợt lóe lên một tia nhu tình rồi biến mất. Cô cất cao giọng nói:

- Sau đây, chúng ta hoan nghênh Bí thư Bành ra chỉ thị quan trọng.

Tiếng vỗ tay vang lên. Ngoại trừ Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc có cảm xúc tiêu cực, thì đại đa số thành viên bộ máy đối với Bành Viễn Chinh kính sợ cũng không giảm xuống.

Trong mắt mọi người, Bành Viễn Chinh là cán bộ trọng điểm bồi dưỡng, có bối cảnh, có năng lực, tiền đồ vô lượng. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Bành Viễn Chinh đã làm cán bộ cấp huyện phó. Có lẽ không bao lâu nữa, Bành Viễn Chinh sẽ rất mau lướt qua cánh cửa cấp huyện. Ở thành phố Tân An rất nhanh trở thành một chư hầu.

Mà nói không chính xác, hắn sẽ lại được triệu hồi về khu Tân An nhậm chức.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, khẽ khom người nói:

- Chỉ thị thì chưa nói tới. Khi sắp chia tay, tôi chỉ nói vài lời thật lòng, cùng mọi người giao lưu một chút.

- Đầu tiên xin cảm ơn mọi người cho đến nay đã ủng hộ và phối hợp công tác với tôi. Nhất là đồng chí Lý Tuyết Yến, đồng chí Chữ Lượng và lão Quý. Trong giai đoạn khó khăn nhất đã san sẻ rất nhiều công tác đối với tôi. Lúc này tôi xin hướng mọi người nói lời cảm ơn.

- Hy vọng sau này mọi người có thể trước sau như một ủng hộ công tác của đồng chí Tuyết Yến và Chủ tịch Cổ. Tôi vẫn là câu nói kia, công tác là căn bản, công tác làm ra thành tích. Tất cả mọi người có thể nước lên thì thuyền lên, lấy được lợi ích cả đời.

Bành Viễn Chinh dùng ánh mắt thần nhiên nhìn Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc, giọng nói trở nên nghiêm túc:

- Mặt khác, nếu công tác xảy ra vấn đề, thì chịu ảnh hưởng không chỉ có đồng chí Tuyết Yến và Chủ tịch Cổ mà những người ngồi ở đây cũng chịu liên lụy. Bởi vậy, các người là một bộ máy, là một chỉnh thể.

- Nói nhiều càng thêm thừa thãi. Chỉ có một câu cho mọi người; Hãy phóng tầm mắt của mình ra xa hơn. Tập trung sức lực, đem tinh lực chủ yếu vào trong công tác. Cơ hội sẽ vẫn còn...

Bành Viễn Chinh lời nói rõ ràng là có chứa đựng sự mỉa mai và trấn an. Ai cũng có thể nghe ra, huống chi là Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc.

Có lẽ hai người cho rằng Bành Viễn Chinh chỉ nói cho có, nhưng trên thực tế, những lời Bành Viễn Chinh hoàn toàn là lời tâm huyết.

Bước tiếp theo, thị trấn Vân Thủy được nhét vào thành một khu mới của thành phố. Một khi thành phố phát triển quy hoạch, chuẩn bị lấy thị trấn Vân Thủy làm cơ sở tổ kiến và cùng với các quận huyện lân cận làm thành khu mới, tới lúc đó, bộ máy chính đảng thị trấn Vân Thủy sẽ tự động lên cấp. Đại đa số những người trong bộ máy sẽ lên chức. Tối thiểu, giải quyết cấp trưởng phòng là không có vấn đề gì.

Với Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng thậm chí có thể giải quyết cấp phó huyện. Mà Chữ Lượng kém cỏi nhất cũng giải quyết được cấp Trưởng phòng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là công tác của thị trấn Vân Thủy phải luôn luôn tốt, được Thành ủy khẳng định. Nếu không, hết thấy đều là con số không. Chỉ cần thành phố không tiếp thu, thì có thể hàng không một đám cán bộ xuống dưới. Dù sao trong quan trường thì không bao giờ thiếu cán bộ.

Bành Viễn Chinh chỉ có thể nói tới đây, nghe lọt hay không thì còn phải xem bản thân của Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc. Nếu hai người không thức thời, đang làm việc lại giận đối với Lý Tuyết Yến, xung đột với Cổ Lượng, thì thua thiệt cũng chỉ là bọn họ. Đây là không thể nghi ngờ.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng là Bành Viễn Chinh gắng sức đề cử thành người nối nghiệp. Tần Phượng nhất định sẽ ủng hộ. Nếu Chữ Lượng và Quý Kiến Quốc ngay điểm này cũng không nhìn ra, nhìn không thấu đáo thì cũng chỉ có thể thuyết minh con đường làm quan của bọn họ cũng chỉ đến đó.

- Được rồi, tôi đã nói nhiều như vậy, xin cảm ơn mọi người một lần nữa. Về sau mọi người có thời gian đến huyện Lâm, tôi xin mời mọi người thưởng thức món thịt dê.

Bành Viễn Chinh phát tay, nhìn Lý Tuyết Yến cười.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười, đứng lên nói:

- Cảm ơn Bí thư Bành đã chỉ thị, chúng tôi cũng mong Bí thư Bành trên cương vị lãnh đạo mới sẽ làm ra thành tích lớn hơn nữa. Đồng thời cũng hy vọng lão lãnh đạo có thể quay trở lại, chỉ đạo công tác cho chúng tôi. Hôm nay, cuộc họp đến đây thôi. lát nữa chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc để đưa tiễn Bí thư Bành.

Bữa tiệc buổi tối diễn ra rất náo nhiệt. Mọi người không ra khách sạn bên ngoài mà chọn căn tin cơ quan. Mà bữa tiệc không chỉ có bộ máy thành viên chính đảng mà còn có tất cả cán bộ trung tầng của thị trấn, bao gồm Lý Tân Hoa và một số cao quan của công ty quản lý tài sản. Mà tin tức truyền đi, rất nhiều xí nghiệp trong thị trấn cũng đến tham gia.

Cán bộ thị trấn và xí nghiệp lần lượt mời rượu Bành Viễn Chinh. Mặc dù Bành Viễn Chinh luôn mãi xin miễn, nhưng thịnh tình là không thể chối từ. Sau, mặt hần đỏ lên như rượu nho. Nếu cứ uống rượu trắng suốt cả buổi, tữu lượng của hần có cao đi chăng nữa cũng kiên trì không nổi.

Cổ Lượng do dự một chút rồi bưng ly rượu qua mừng.

Y vốn muốn một mình hưởng Bành Viễn Chinh biểu đạt lòng cảm kích, thậm chí còn muốn mời Bành Viễn Chinh một bữa cơm. Nhưng hiện tại xem ra, Bành Viễn Chinh phải đi rất vội. Nếu không tỏ vẻ ngay bây giờ thì y sẽ không còn cơ hội.

Cổ Lượng đến phía sau Bành Viễn Chinh, giúp Bành Viễn Chinh đỡ ly rượu, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, tôi xin mời lãnh đạo một ly rượu.

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Chủ tịch thị trấn Cổ, ly rượu này phải uống.

Khi nói chuyện, Bành Viễn Chinh đã đứng dậy nâng ly rượu, cùng với Cổ Lượng, cười nói:

- Đến đây, sau này công tác trong thị trấn sẽ giao cho anh và đồng chí Tuyết Yến.

408. Chương 415: Không Vì Cái Gì Cả!

Cổ Lượng cảm động đến rơi nước mắt, hạ giọng nói:

- Bí thư Bành, đại ân không thể nào cảm tạ hết được, xin lãnh đạo xem hành động thực tế của tôi sau này!

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Cổ Lượng, điềm đạm nói:

- Công tác là trên hết, anh chỉ cần làm việc cho tốt, chính là hành động thực tế tốt nhất. Tôi tin tưởng năng lực của anh.

Có nhiều việc, cần phối hợp, báo cáo với đồng chí Tuyết Yến...

Bành Viễn Chinh cười, ám chỉ với Cổ Lượng một câu, ý tứ rất rõ ràng, Cổ Lượng là một người chuyên tâm trong công việc, về phần nắm giữ quyền lực, trấn áp những tình huống khó, không phải là sở trường của y, tốt nhất là giao cho Lý Tuyết Yến.

Cổ Lượng hiểu rõ, liên tục cảm ơn, sau đó lui về chỗ của mình.

Quý Kiến Quốc thấy cảnh Bành Viễn Chinh và Cổ Lượng đối ẩm nói chuyện một cách thân mật, có chút ghen tị, cắn chặt răng, quay đầu đi.

Quý Kiến Quốc không hiểu vì sao Bành Viễn Chinh lại chọn một người như Cổ Lượng. Y có năng lực gì? Quý Kiến Quốc thầm mắng.

Nhưng trong mắt cán bộ bình thường, ngay khi tổ chức bổ nhiệm tuyên bố, uy tín của Cổ Lượng đã lập tức bay lên.

Cho nên, phải nói, ở trong quan trường, nhiều khi, uy tín và quyền lực có quan hệ trực tiếp. Mặc long bào vào, ăn mỳ cũng giống như hoàng đế!

Trong lòng Chử Lượng có ảm ức, tâm trạng không vui, cũng uống nhiều hơn bình thường. Khi y tới mời rượu Bành Viễn Chinh, đã hầu như say mềm.

Chử Lượng bưng ly rượu đến trước mặt Bành Viễn Chinh, lớn tiếng nói:

- Bí thư Bành, tôi mời lãnh đạo một ly, xin lãnh đạo vui lòng, tôi xin cạn trước!

Chử Lượng uống cạn.

Bành Viễn Chinh hơi nhú mày, cười nói

- Lão Chử này, tửu lượng của tôi có hạn, hôm nay uống đã nhiều, ngày khác chúng ta lại uống cho thống khoái, hôm nay đúng là chịu hết nổi rồi.

Bành Viễn Chinh nâng ly rượu lên, nhấp môi một chút.

Nếu là ngày thường, Chử Lượng tuyệt đối không dám “cà khịa” với Bành Viễn Chinh. Lãnh đạo nhấp môi là nể mặt lắm rồi, còn muốn gì nữa?

Nhưng hôm nay, trong lòng Chữ Lượng có khúc mắc. Hơn nữa, lại nghĩ dù sao Bành Viễn Chinh cũng đã bị điều đi rồi, cho nên y ngang nhiên nói:

- Bí thư Bành, không nể tình rồi! Vừa rồi, lãnh đạo mới uống với Cổ Lượng đầy thôi!

Bành Viễn Chinh nhượng mảy, cố kìm chế vẻ không vui.

- Chữ Lượng, anh say rồi, Bí thư Bành đã uống quá nhiều, không thể uống nữa!

Lý Tuyết Yến bắt mẫn đứng dậy, từ chối giùm Bành Viễn Chinh.

- Lão Chữ, tôi uống thêm một chút, quan trọng không phải là rượu, chừng mực là được, cảm ơn.

Bành Viễn Chinh không muốn xảy ra chuyện không vui, lại nâng ly lên nhấp một ngụm.

Với thân phận và địa vị của Bành Viễn Chinh, hẳn có thể nhân nhượng như vậy là đã nể mặt Chữ Lượng lắm rồi.

Nhưng Chữ Lượng gần như say mèm, trong lòng đang chất chứa những cảm xúc tiêu cực, thậm chí còn có ý niệm “bất kể”, không thể khống chế được.

- Bí thư Bành, không cho lão Chữ này mặt mũi rồi! Không nể tình!

Chữ Lượng lè nhè, khoa tay múa chân.

Lý Tuyết Yến giận dữ, đang định gọi người đỡ Chữ Lượng đi chỗ khác, Bành Viễn Chinh đã ngăn cô lại, nắm lấy cánh tay Chữ Lượng, đưa y sang một bên.

- Bí thư Bành, vì sao?!

Chữ Lượng dựa vào tường, nhìn thẳng vào Bành Viễn Chinh, hơi thở dồn dập.

- Xin lãnh đạo cho tôi một đáp án, vì sao?!

Bành Viễn Chinh nhìn Chữ Lượng, bình thản nói:

- Không vì cái gì cả!

Nếu anh nhất định phải hỏi tôi vì sao, tôi hỏi lại anh: vì sao anh là lãnh đạo thị trấn, trong khi đa số đồng chí ở đây đều là cán bộ bình thường? Anh nói cho tôi biết, vì sao? Vì anh công tác xuất sắc hơn người khác chăng? Trong thị trấn, biết bao nhiêu đồng chí lão thành, bất kể là về mặt công tác hay các mặt khác đều không kém anh, nhưng vì sao đến giờ vẫn không được đề bạt?

Tuy anh là lãnh đạo, nhưng thật ra anh cũng chẳng hơn gì người khác. Tuy nhiên, anh tiến lên, anh chính là lãnh đạo. Tương tự như vậy, người khác tiến lên, anh không tiến lên, anh sẽ bị người khác lãnh đạo! Đừng oán giận, oán giận cũng vô ích!

Vẫn là câu nói kia của tôi: điều chỉnh tốt tâm tình của mình, thể hiện được vị trí của mình, làm việc cho thật tốt!

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Chữ Lượng một cái, xoay người đi ra khỏi nhà ăn.

Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng thấy vậy, vội đuổi theo.

Sắc mặt Chữ Lượng tái nhợt, tựa vào tường, cả người vô lực, cảm giác say dâng trào, mắt nổ đom đóm, hai chân mềm nhũn, ngã lăn quay dưới chân tường.

Một cán sự Phòng Đảng chính thấy vậy, giật mình kêu lên một tiếng, chạy tới đỡ y.

- Viễn Chinh!

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng gọi:

- Sao anh lại muốn đi?

Bành Viễn Chinh bopps bốp trán, cười khổ nói:

- Tuyết Yến, tôi thấy không ổn, không uống nổi nữa, tôi về nghỉ đây.

Lý Tuyết Yến gật đầu, dịu dàng nói:

- Được, anh về nghỉ đi, tôi sẽ quay lại tiếp bọn họ. Anh định khi nào đến huyện Lâm? Ngày mai, nếu không có chuyện gì, tôi muốn một mình ăn với anh bữa cơm.

- Thứ Tư, ngày 3 tháng 6, Trưởng ban Ban Tổ chức cán bộ Tổng muốn đích thân đến huyện Lâm tuyên bố bổ nhiệm, tôi cùng đi với ông ấy.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Được, ngày mai tôi mời cô đi ăn cơm Tây.

- Chử Lượng uống say, anh đừng để ý, tốt xấu gì y cũng đi theo anh một thời gian dài như vậy.

Lý Tuyết Yến liếc thấy Cổ Lượng sắp đi tới, liền hạ giọng nói.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Tôi chấp nhận y làm cái gì. Gặp chuyện không như ý đương nhiên có tâm trạng, nhưng không thể ảnh hưởng đến công tác và đại cục...

Bành Viễn Chinh còn chưa nói hết, Cổ Lượng đã hồn hồn chạy tới:

- Bí thư Bành, lãnh đạo muốn đi, tôi phải xe đưa lãnh đạo về.

- Ủ, cảm ơn.

Bành Viễn Chinh gật đầu, lại vỗ vai Cổ Lượng:

- Lão Cổ, làm cho tốt, phối hợp chặt chẽ với đồng chí Tuyết Yến! Hẹn gặp lại!

Lái xe đưa xe tới, Bành Viễn Chinh lên xe, vẫy tay chào Lý Tuyết Yến và Cổ Lượng.

Nhìn theo chiếc xe biến mất trong màn đêm, Lý Tuyết Yến sải bước quay về phòng ăn, thấy mọi người vẫn đang vui vẻ ăn uống, bỗng đứng bực bội lớn tiếng:

- Thôi được rồi, mọi người đừng uống nữa! Mau tan cuộc đi! Ngày mai còn phải đi làm!

Ngô Minh Quánh bưng ly rượu đứng dậy, say khướt gọi:

- Bí thư Lý, Bí thư Bành đâu? Tôi còn chưa mời rượu cậu ấy!

Cổ Lượng cười dàn xếp nói:

- Được rồi, tất cả mọi người về sớm chút đi, Bí thư Bành có việc, đã đi trước.

Quý Kiến Quốc đứng dậy, mặt mày sa sầm bước đi, Ngô Minh Quánh thấy không khí không ổn, cảm giác say tiêu tan phân nửa, cười hắc hắc ngồi xuống.

...

Hồng Kông. Hôm nay tập đoàn Hoa Vũ chính thức đưa ra thị trường, sau khi tham dự tiệc tối chiêu đãi, Phùng Thiển Như vội trở lại khách sạn, cầm điện thoại gọi về Tân An.

Bành Viễn Chinh vừa tắm rửa xong, chuẩn bị nghỉ ngơi, chuông điện thoại chột vang lên. Hắn cầm điện thoại lên, vừa a lô một tiếng, đầu bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của Phùng Thiển Như:

- Viễn Chinh, là em.

- Thiển Như, buổi tiệc kết thúc rồi à? Anh cũng vừa uống một bụng rượu, hôm nay Ban Tổ chức cán bộ tuyên bố bổ nhiệm, các đồng chí trong thị trấn tiễn đưa!

Bành Viễn Chinh cười nhẹ.

- Anh đừng uống nhiều quá!

Phùng Thiển Như dịu dàng nói:

- Em còn phải ở Hồng Kông hai ngày,

- Huyện Lân.

- Huyện Lân...Em nhớ đó là một huyện vùng núi? Có phải huyện mà lần trước em cùng với Vương An Na và Vương Bưư tới?

Phùng Thiến Như kinh ngạc nói.

- Đúng vậy.

- Đó là một huyện khá nghèo, nhưng cảnh quan không tệ.

Phùng Thiến Như cười:

- À, Viễn Chinh, công ty Hoa Vũ đã nghiên cứu phát triển ra một phần mềm truyền tin tức thời (1) trên Internet, đang chuẩn bị thí nghiệm mở rộng.

Bành Viễn Chinh ngẩng ra, vui vẻ nói:

- Thiến Như, phần mềm này khá lắm. tiềm tàng một thị trường khổng lồ, nếu các em làm tốt, chỉ bằng vào phần mềm này, công ty của các em có thể dễ dàng đứng vững hai mươi năm trên thị trường! Phần mềm đã được đặt tên chưa?

- Bọn em bàn bạc nhiều lần, định gọi là Hoa Vũ thông, viết tắt là HVT.

Bành Viễn Chinh bật cười:

- Thiến Như, cái tên này không hợp thời, rất khó gọi, khó nhớ, không tiện để mở rộng thị trường. Anh nghĩ gọi nó là MM đi, dễ đọc, dễ nhớ. Nếu công ty em lại thiết kế một hình ảnh sản phẩm sinh động và nổi bật một chút, nhất định nó sẽ là một ứng dụng được sử dụng rộng khắp cùng với đà mở rộng của Internet.

- MM? Tên này có nghĩa gì?

Phùng Thiến Như hỏi.

- Mega mét, một triệu mét. Đây là từ tiếng Anh, có thể hiểu là trên Internet, khoảng cách cũng không phải là khoảng cách.

Phùng Thiến Như nghe vậy mừng rỡ:

- Viễn Chinh, ý kiến này rất hay, tôi lập tức gọi cho chị An Na, nói chuyện này.

- Nếu chọn tên này, công ty em phải cấp cho anh ý tưởng phát minh nhé!

Bành Viễn Chinh cười hì hì, nói đùa, trong lại trầm nghĩ, nếu tập đoàn Hoa Vũ thật sự tung phần mềm truyền tin tức thời này ra, ngày sau chương trình chat với biểu tượng chim cánh cụt hết sức thành công của QQ làm sao có thể xuất hiện được?

(1) Phần mềm truyền tin tức thời: những phần mềm (hay ứng dụng) gửi, nhận tin nhắn tức thời trên Internet như Yahoo Mesenger, Skype, Outloot v.v... Trung Quốc có phần mềm QQ.

409. Chương 416: Đi Huyện Lân Nhậm Chức

Phùng Thiến Như nói chuyện điện thoại với Bành Viễn Chinh xong, liền kích động tìm tới Vương An Na và Vương Bưư, ba người sáng lập tập đoàn Hoa Vũ gặp nhau, cùng quyết định đặt tên cho phần mềm nhắn tin tức thời này là MM, và sẽ thiết kế một hình ảnh phim hoạt hình làm biểu tượng cho nó.

Phùng Thiến Như vốn muốn cuối tuần đến chỗ Bành Viễn Chinh vài ngày, sau đó cùng hắn đến huyện Lân nhậm chức, nhưng hội chợ giới thiệu sản phẩm của tập đoàn Hoa Vũ ở Hồng Kông tạm thời kéo dài, là Chủ tịch tập đoàn, cô không thể rời khỏi, đành hoãn lại, tháng sau đi Tân An.

Thứ Tư, ngày 3 tháng 6.

8 giờ rưỡi sáng, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam dẫn theo Trưởng phòng Cán bộ Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, cùng với Bành Viễn Chinh, chia ra lên hai xe tới huyện Lân.

Huyện Lâm phía tây thành phố Tân An, là một huyện nông nghiệp lớn vùng trung du, dân số gần bốn trăm ngàn người. Huyện Lâm là huyện vùng núi nghèo khó, cơ sở công nghiệp rất yếu.

Huyện Lâm cách nội thành thành phố Tân An chừng 80 cây số, hai chiếc xe con bon nhanh theo đường quốc lộ, hơn một giờ sau là tới huyện Lâm.

Vào đến khu vực huyện Lâm, quốc lộ bắt đầu gồ ghề, ven đường phơi lúa mạch, xe hơi chạy không dễ, lái xe phải giảm tốc độ.

- Viễn Chinh, trước kia đã tới huyện Lâm chưa?

Tổng Bính Nam mỉm cười hỏi.

Ngồi ở vị trí lái phụ, Bành Viễn Chinh quay lại cười nói:

- Trưởng ban Tổng, tôi đã tới vài lần, nhưng không đi theo đường này, không ngờ đường khó đi như vậy! Đường này e là phải sửa?

- Ủ, đúng là nên sửa, năm ngoái ở huyện tranh thủ được khoản trợ cấp cho huyện nghèo, nhưng vẫn chậm chạp chưa khởi công...

Tổng Bính Nam nhướn mày, không nói tiếp nữa.

Dù ông ta không nói hết ý, nhưng Bành Viễn Chinh thừa hiểu. Từ cuối năm ngoái, chỉ trong nửa năm, huyện Lâm liên tiếp xảy ra vụ án tham nhũng, từ Trưởng phòng giao thông huyện, Cục trưởng cục Dân chính đến Phó chủ tịch huyện, Phó chủ tịch thường trực huyện, cho đến Chủ tịch huyện. Quan trường huyện Lâm rung chuyển, lòng người chấn động, làm sao còn tâm trí để làm đường.

- Cơ sở công nghiệp của huyện này yếu kém, sau khi cậu đến nhậm chức, có thể từ góc độ này suy xét triển khai công việc. Thật ra, nói chính xác là tăng cường thu hút đầu tư, đẩy mạnh xây dựng công trình. Viễn Chinh, cậu là một người giỏi làm kinh tế, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đặt rất nhiều kỳ vọng vào cậu!

Tổng Bính Nam nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

Nếu như không có lái xe, ông ta có thể nói về về tình hình lộn xộn ở huyện Lâm, đồng thời nhắc nhở hẩn một chút, nhưng lúc này, rõ ràng không thích hợp.

- Trưởng ban Tổng, thật ra tôi cảm thấy, dù không theo con đường công nghiệp hóa, cũng có thể giúp quần chúng làm giàu. Huyện Lâm có đặc điểm riêng biệt của mình, nếu có thể giữ được đặc điểm này, không hẳn là chuyện xấu.

Bành Viễn Chinh khẽ cười nói.

Tổng Bính Nam lắc đầu:

- Muốn thúc đẩy sự phát triển kinh tế một huyện, chắc chắn phải công nghiệp hóa. Đương nhiên, các ngành khác cũng phải song song phát triển, nhưng không có công nghiệp làm đầu tàu, huyện này rất khó hoàn toàn thay đổi diện mạo, khi đã kém phát triển cả về công nông nghiệp lẫn khoa học kỹ thuật.

Thấy có vẻ như Bành Viễn Chinh không cho là đúng, Tổng Bính Nam cười nói:

- Chủ tịch huyện tiền nhiệm Ngưu Bác Dương thực hiện chăn nuôi và thủy sản, còn giương lên khẩu hiệu “Huyện nông nghiệp trù phú và đặc sắc”, kết quả thế nào? Tuy ngành chăn nuôi có phát triển, nhưng đóng góp quá nhỏ vào kinh tế toàn huyện, chỉ như ngựa con kéo xe thôi.

Ngưu Bác Dương lại đẩy mạnh trồng dược liệu và thuốc hút tẩu, làm du lịch sinh thái, nhưng ngoại trừ vài cái danh hiệu huyện điển hình về xanh hóa trong toàn quốc, huyện lâm viên quốc gia, huyện lâm viên cấp tỉnh ra, thì không có khởi sắc gì mấy.

Ngưu Bác Dương này, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, xây dựng rầm rộ khắp nơi, làm cho một huyện vốn không thể khởi sắc càng thêm tối tăm rối loạn.

Tổng Bính Nam chợt phẩy phẩy tay, kích động nói:

- Con sâu làm rầu nồi canh, hại nước hại dân!

Nhắc tới Ngưu Bác Dương, Tống Bính Nam không vui, Bành Viễn Chinh cũng cười cười không nói gì nữa. Tuy Ngưu Bác Dương tham nhũng bị bắt, nhưng dù sao cũng là người tiền nhiệm, là người tiếp nhận chức vụ, Bành Viễn Chinh không muốn bàn luận về ông ta.

Chiếc xe chậm chậm chạy tới, lái xe càng lúc càng hối hận đã chọn tuyến đường này, mà nên đi theo đường vòng bao quanh thành phố. Đi đường chậm một chút không quan trọng lắm, nhưng làm chậm trễ đại sự của lãnh đạo, thì y gánh không nổi trách nhiệm.

Cũng may, chỉ là đưa Bành Viễn Chinh đi nhận chức, Tống Bính Nam không gấp gáp.

Đột nhiên, từ ven đường, ba bốn người lao ra, họ khiêng một người phụ nữ trung niên trên cái cáng đơn đơ, có thể thấy người phụ nữ trên cáng đang đau đớn vặn vẹo, cả người co quắp.

Hai năm thanh niên vội tay đón xe.

Lái xe đang định đạp chân ga tiến lên, Tống Bính Nam trầm giọng nói:

- Dừng xe, xuống xe xem tình hình thế nào!

Lái xe bất đắc dĩ phải ngừng xe lại. Tống Bính Nam và Bành Viễn Chinh xuống xe, mấy thanh niên kia liền vây lấy hai người, hoảng hốt cầu khẩn nói:

- Đồng chí, phiền hai người đưa giúp mẹ tôi vào bệnh viện, bà bị bệnh cấp tính, đau đến bất tỉnh rồi...

Tống Bính Nam đi qua, cúi xuống nhìn người phụ nữ nông dân dường như đã hôn mê, ánh mắt uy nghiêm lướt qua mấy gương mặt đang hoảng sợ, gật đầu, lập tức quay lại nhìn chiếc xe phía sau, vội vã tay, thư ký của ông ta và Trưởng phòng Ban Tổ chức cán bộ, vội chạy tới.

- Tiểu Hồ, mấy người xuống xe, cho xe chở bệnh nhân đi trước!

Thư ký Tiểu Hồ của Tống Bính Nam và Trưởng phòng Ban tổ chức cán bộ xuống xe, vừa đi bộ vừa chờ đợi xe đưa người bệnh tới bệnh viện xong, quay lại đón.

Chiếc xe đi đầu chở Bành Viễn Chinh và Tống Bính Nam, một trước một sau ầm ầm tăng tốc, chạy vào huyện lỵ. Nghe nói bệnh viện huyện cách Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện không xa, Tống Bính Nam liền quyết định cùng đến bệnh viện xem sao.

Thấy Tống Bính Nam và Bành Viễn Chinh cùng đến bệnh viện, hai lái xe của Thành ủy không dám chậm trễ, lập tức giúp đỡ người nhà của bệnh nhân lo các thủ tục nhập viện. Chạy tới chạy lui một hồi lâu, bệnh nhân vẫn chưa được nằm viện.

Người con lớn nhất của bệnh nhân chạy tới trước mặt Tống Bính Nam năn nỉ:

- Lãnh đạo, làm ơn cho xe đưa chúng tôi quay lại một chuyến, chúng tôi đi mượn ít tiền, chúng tôi không mang đủ tiền, bệnh viện không làm hồ sơ.

Tống Bính Nam nhíu mày, Bành Viễn Chinh nói:

- Sao lại thế? Bệnh viện cũng nhắc như vậy sao? Phải trị bệnh trước rồi nói sau chứ!

- Lãnh đạo, không làm thủ tục nhập viện, bệnh viện sẽ không khám bệnh.

Thanh niên gấp gáp đến nỗi mồ hôi trên trán tứa ra, vịn vịn hai tay vào nhau.

Tống Bính Nam nhíu chặt mày, trầm giọng nói:

- Tiền ứng trước bệnh viện bao nhiêu? Các cậu còn thiếu bao nhiêu?

Thanh niên vội nói:

- Chúng tôi chỉ mang theo một ngàn, còn thiếu một ngàn, bệnh viện nói có thể mẹ tôi bị tắc ruột cấp tính, cần phải giải phẫu, bảo chúng tôi nộp đủ tiền mới giải quyết.

Tống Bính Nam quay lại nhìn Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, cậu đi xem, nói với phía bệnh viện, có thể nộp tiền sau, người bệnh đau đến mức này rồi, sao còn có thể kéo dài? Cả quay về, quay lại mất biết bao nhiêu thời gian!

Bành Viễn Chinh gật đầu, dẫn người thanh niên đến Chủ nhiệm bộ phận khám bệnh. Nhưng còn chưa nói hai câu, vị bác sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, có thái độ rất quyết liệt, đã đứng dậy bỏ đi, ném lại một câu:

- Các người chwsos nói nhảm, đây là chế độ của bệnh viện! Mau đi về lo tiền làm thủ tục, bệnh này không chết người được đâu!

Con trai người phụ nữ tức giận đến nỗi môi run run mà không dám nói gì.

Bành Viễn Chinh giận tím mặt, lớn tiếng nói:

- Đây là thái độ gì? Anh là thầy thuốc, sao lại nói như vậy?

Chủ nhiệm bộ phận khám bệnh lạnh lùng cười, xoay người nâng mắt kính của mình lên, lãnh đạo nói:

- Thái độ của tôi là vậy đấy! Tôi lặp lại lần nữa, đây là chế độ của bệnh viện, các người không nộp tiền, làm sao sắp xếp giường bệnh và giải phẫu?

Nói xong, y liền bỏ đi.

Bành Viễn Chinh cắn răng, nhìn người phụ nữ đang nằm trong hành lang, sắc mặt trắng bệch, tiếng rên rỉ càng lúc càng yếu dần, móc túi lấy tiền, nhưng chỉ có hơn ba trăm tệ, hẳn không mang theo nhiều tiền mặt.

Bành Viễn Chinh đi ra cửa phòng khám bệnh, vẫy vẫy tay gọi hai lái xe của Thành ủy:

- Hai vị, trong túi coa bao nhiêu tiền, trước hết lấy ra cứu người! Số tiền này coi như tôi mượn hai vị.

Haai lái xe cười khỏ, móc túi ra, tổng cộng tiền của ba người vừa đủ một ngàn. Bành Viễn Chinh đưa tiền cho người thanh niên phía sau mình, nhẹ nhàng nói:

- Anh lấy tiền này nhanh chóng đi làm thủ tục, khám bệnh trước nói sau!

- Cảm ơn, cảm ơn lãnh đạo! Lãnh đạo, ngài ghi lại địa chỉ và đơn vị cho tôi, tôi làm giấy vay nợ cho ngài, tôi...

Người thanh niên kích động cầm tiền, đột nhiên quỳ sụp xuống mặt đất:

- Cám ơn lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh hoảng sợ, vội nâng y lên:

- Mau đi làm thủ tục, không cần làm giấy vay nợ, trước hết xem bệnh đã, nhanh đi!

Nói xong, Bành Viễn Chinh cùng Tống Bính Nam lên xe, chạy tới Huyện ủy. Tống Bính Nam căn dặn để lại một chiếc xe, bảo lái xe Dương Lượng tạm thời ở lại bệnh viện xem theo dõi tình hình.

...

Trong sân trụ sở Huyện ủy huyện Lâm và Ủy ban nhân dân huyện, Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm cùng tất cả các thành viên bộ máy đang đợi ở cổng.

Bộ máy hiện nay của huyện Lâm chưa được kiện toàn, do Ngư Bác Dương chịu án tham nhũng, trong vòng một năm, Thành ủy mấy lần điều chỉnh bộ máy. Có người liên quan tới vụ án bị bắt giam, có người bị miễn chức, có người mới đến công tác vài tháng cũng bị chuyển đi vì không thích ứng, hiện giờ hai bộ máy Đảng chính cộng lại chưa tới bảy người, nhân viên thiếu nghiêm trọng.

Đám người Tôn Tuyết Lâm đã chờ hơn nửa giờ, vẫn không thấy xe của Tống Bính Nam, liên lạc cũng không được, đành ngồi chờ.

Khi xe của Tống Bính Nam chạy tới, Tôn Tuyết Lâm thở phào nhẹ nhõm, tươi cười ra đón, chủ động mở cửa xe thay Tống Bính Nam, nhưng người đầu tiên xuống xe là Bành Viễn Chinh.

Tổng Binh Nam xuống xe, bắt tay Tôn Tuyết Lâm, thái độ không mặn không nhạt. Đối với Tôn Tuyết Lâm, Thành ủy không thể hài lòng. Theo Tổng Binh Nam nhận thấy, Ngưu Bác Dương có thể một tay che trời ở huyện Lâm, gây ra chuyện lớn như vậy, có liên quan rất lớn tới sự bất lực của Tôn Tuyết Lâm.

410. Chương 417: Phủ Đầu Ở Đại Hội Bổ Nhiệm

Tổng Binh Nam giới thiệu Bành Viễn Chinh với Tôn Tuyết Lâm:

- Đồng chí Tuyết Lâm, vị này là đồng chí Bành Viễn Chinh.

Tôn Tuyết Lâm mỉm cười, nắm tay Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, đồng chí Viễn Chinh là cán bộ cấp huyện phó, nổi tiếng tuổi trẻ tài cao. Hoan nghênh đồng chí Viễn Chinh đến huyện công tác!

Tôn Tuyết Lâm tươi cười thân thiết, như một người anh, tay của y cũng mềm nhũn. Bành Viễn Chinh ngoài mặt tươi cười, chào hỏi xã giao với Tôn Tuyết Lâm, trong lòng phân vân, tích cách Tôn Tuyết Lâm mềm mỏng như vậy, sao có thể lên làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm?

Tất nhiên, có thể đây chỉ là biểu hiện giả tạo.

Thật ra từ đầu đến cuối, Tôn Tuyết Lâm bị mất hết quyền lực ở huyện Lâm, không xử lý được tình hình, đã “nổi tiếng” ở thành phố, không phải là ngụy trang. Quyền lực là thứ không ai muốn nhường cho người khác.

- Xin chào Bí thư Tôn. Bí thư Tôn quá khen, sau này kính xin Bí thư chỉ đạo và trợ giúp nhiều hơn!

Bành Viễn Chinh cười cười, biểu lộ sự kính cẩn vừa phải. Làm tân Phó chủ tịch thường trực, nhất định phải tỏ ra khiêm tốn trước nhân vật số một của huyện Lâm rồi.

Tôn Tuyết Lâm cười, lại xoay người chỉ vào Cung Hàn Lâm, nói:

- Hẳn là cậu cũng quen Lão Cung, nghe nói ban đầu, hai người từng làm việc chung với nhau!

Bành Viễn Chinh bước tới bắt tay Cung Hàn Lâm, nhìn nhau, cảm nhận được sự chân thành và nồng nhiệt từ mắt nhau. Bành Viễn Chinh đến, thật sự Cung Hàn Lâm rất hoan nghênh.

Thứ nhất, hai người đều là người của Bí thư Thành ủy Đông Phương, có thể hỗ trợ và làm chỗ dựa cho nhau ở huyện Lâm; thứ hai, Cung Hàn Lâm đột nhiên được bổ nhiệm làm Chủ tịch huyện, vào lúc tình hình ở đây đang lộn xộn, trong lòng thật sự rất lo lắng. Có Bành Viễn Chinh làm trợ thủ đắc lực, đương nhiên ông ta rất vui mừng. Hơn nữa, quan hệ giữa hai người vốn rất tốt, lúc trước là quan hệ cấp trên, cấp dưới, bây giờ vẫn thế.

- Lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh không nhiều lời, chỉ gọi một câu.

Cung Hàn Lâm nắm tay hân hoan thật chặt, nhẹ nhàng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chúng ta lại gặp mặt, trước kia chúng ta phối hợp công tác cùng một chỗ, bây giờ lại làm việc với nhau, coi như có duyên phận rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười

Lúc này, Phó chủ tịch huyện Lâm Trường Hà xáp lại, chủ động giơ tay ra, khách sáo nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, hoan nghênh đồng chí tới huyện công tác!

Do Lâm Đào, con của Lâm Trường Hà gây chuyện, lần trước Bành Viễn Chinh đã gặp Lâm Trường Hà ở núi Phượng Hoàng. Phải nói, lần đó Bành Viễn Chinh nương tay, nếu không Lâm Đào gặp rắc rối to.

Tuy đều là Phó chủ tịch huyện, nhưng Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch thường trực huyện, địa vị trong bộ máy cao hơn Lâm Trường Hà nhiều.

- Chủ tịch huyện Lâm, xin chào.

Bành Viễn Chinh bắt Lâm Trường Hà, lại bắt tay chào hỏi những lãnh đạo khác, rồi cùng mọi người vây quanh Tổng Bí Nam vào phòng hội nghị.

“Đại hội cán bộ huyện Lâm”, một biểu ngữ treo cao, trên đài Chủ tịch trải thảm đỏ.

Tổng Bí Nam đi đầu, Tôn Tuyết Lâm, Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh theo sau, tất cả các cán bộ ở huyện Lâm đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay. Trong lúc đi lên đài chủ tịch, Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái, phát hiện ra chỗ ngồi của các lãnh đạo trên đài chủ tịch đã bị sắp xếp sai.

Đúng ra, ghế của Tổng Bí Nam ở giữa, Tôn Tuyết Lâm ở bên trái Tổng Bí Nam, Cung Hàn Lâm ở bên phải, rồi đến Bành Viễn Chinh ngồi cạnh Cung Hàn Lâm, nhưng chỗ của Bành Viễn Chinh lại ở cạnh Tôn Tuyết Lâm, điều này hiển nhiên là sai lầm.

Nếu Bành Viễn Chinh được bổ nhiệm làm Phó bí thư huyện ủy, thì mới có thể sắp xếp như vậy, nhưng Bành Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện, trợ thủ cho Cung Hàn Lâm, sắp xếp như vậy là hết sức bậy bạ.

Theo lý, không thể phát sinh sai lầm quá cơ bản này, nhất là vào ngày đại hội cán bộ toàn huyện. Qua đó cho thấy công tác quản lý phục vụ của cơ quan Huyện ủy khá lộn xộn, nên mới xảy ra sai lầm. Chỉ có thể giải thích như vậy.

Tổng Bí Nam, Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm cũng đã phát hiện sai lầm này. Tổng Bí Nam nhú mào, đi thẳng về vị trí của mình, đến nước này, ông cũng không thể mở miệng nói gì.

Tôn Tuyết Lâm đỏ mặt, hết sức tức giận, đối với một Bí thư Huyện ủy như y, đây gần như là một sự bêu xấu trước mặt mọi người.

Cung Hàn Lâm cũng không vui.

Ông ta quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, ra hiệu bằng mắt, ám chỉ hắn dám thao phải theo lao, cứ ngồi theo như vậy, nếu không, chuyện này sẽ thành trò cười trong thành phố.

Bành Viễn Chinh cười nhạt, rời khỏi Cung Hàn Lâm rảo bước về phía khác lên đài, tới gần Tôn Tuyết Lâm, nhanh tay cầm lấy tấm biển nhỏ ghi tên hắn áp vào người, rồi lập tức đến bên cạnh Cung Hàn Lâm ngồi xuống, tiện tay đặt tấm biển xuống bàn, mỉm cười ngẩng lên nhìn thẳng về phía trước.

Bành Viễn Chinh không thể dám lao phải theo lao như ý Cung Hàn Lâm, đây là ngày đầu tiên nhậm chức của hắn, không thể có một mở đầu hỗn loạn như vậy. chuyện này đối với hắn có thể coi như là một loại “phủ đầu” rồi, khảo nghiệm năng lực ứng biến của hắn.

Dưới đài nhiều người nhiệm vụ, động tác của Bành Viễn Chinh tất nhiên không qua mắt được mọi người, các cán bộ huyện ngơ ngác nhìn nhau, không khí trở nên yên lặng. Mà mặt một nhân viên phục vụ của văn phòng Huyện ủy tái nhợt, biết mình đã phạm sai lầm tai hại.

Chánh văn phòng Huyện ủy Phàn Thường toát mồ hôi, bỗng nhiên đứng dậy chạy tới hạ giọng mắng mấy nhân viên một trận, nhưng mắng thì mắng, chuyện đã rồi, phải có người chịu trách nhiệm.

Phó chánh văn phòng Huyện ủy Ninh Thương, người phụ trách bố trí hội nghị, mặt xám như tro tàn, biết cái chức Phó chủ nhiệm của mình đi đời rồi.

Tôn Tuyết Lâm lấy lại bình tĩnh, cao giọng nói:

- Các đồng chí, yên lặng. Đầu tiên, chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng đến huyện kiểm tra chỉ đạo công tác!

Trong tiếng vỗ tay như sấm, Tổng Bí Nam hướng về phía dưới đài, khẽ khom người chào.

- Kế tiếp, mời Trưởng ban Tổng đọc quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm của Thành ủy đối với bộ máy lãnh đạo Đảng chính huyện.

Tổng Bí Nam hắng giọng, đi thẳng vào vấn đề:

- Theo bố trí công tác của Thành ủy và chịu sự ủy thác của Bí thư Đông Phương, tôi đại diện Thành ủy đọc quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm của Thành ủy đối với bộ máy lãnh đạo huyện Lâm.

Bổ nhiệm Cung Hàn Lâm làm Phó bí thư Huyện ủy, đề cử Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện.

Cung Hàn Lâm đứng dậy chào, dưới đài vỗ tay.

- Bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, đề cử Phó chủ tịch thường trực Ủy ban nhân dân huyện.

Bành Viễn Chinh cúi chào. Các cán bộ huyện Lâm dưới đài từng nghe đến tên Bành Viễn Chinh, nghe nói hẳn là cán bộ cấp huyện trẻ nhất thành phố, năng lực rất mạnh, lúc trước là Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An.

Thật ra có nhiều người không coi trọng Bành Viễn Chinh, kể cả một số lãnh đạo. Thậm chí có người oán thâm, hiện giờ tình thế ở huyện đã lộn xộn như vậy, cấp trên điều một Phó chủ tịch huyện trẻ tuổi như vậy đến, chỉ là loạn càng thêm loạn.

Ngay cả việc Thành ủy bổ nhiệm Cung Hàn Lâm, rất nhiều cán bộ ở huyện cũng không cho là đúng, Cung Hàn Lâm không có năng lực xuất chúng, làm sao ngăn được cơn sóng dữ?

Dưới đài xì xào tiếng bàn luận, rất ồn ào. Tổng Bí thư Nam hết sức bất mãn liếc nhìn Tôn Tuyết Lâm, Tôn Tuyết Lâm lúng túng, trầm giọng nói:

- Kế tiếp, mời Trưởng ban Tổng đưa ra chỉ thị quan trọng!

Tổng Bí thư Nam trầm mặt gõ cái bàn, giọng nói nghiêm nghị:

- Đồng chí Cung Hàn Lâm đã công tác ở huyện một thời gian ngắn, mọi người đã tương đối quen thuộc với đồng chí ấy, tôi sẽ không giới thiệu nhiều nữa. Thành ủy cho rằng, bổ nhiệm đồng chí Cung Hàn Lâm làm Chủ tịch huyện Lâm là thích hợp và thỏa đáng.

Đối với đồng chí Bành Viễn Chinh, có thể rất nhiều đồng chí ở đây còn chưa quen thuộc, tôi giới thiệu sơ lược một chút. Đồng chí Bành Viễn Chinh là cán bộ hậu bị được Thành ủy lựa chọn và điều động, từng đảm nhiệm nhân viên Phòng tin tức Ban Tuyên giáo Thành ủy, Phó Trưởng phòng, Trưởng phòng, Chủ nhiệm Phòng tin tức Thành ủy, Chủ tịch thị trấn Văn Thủy quận Tân An, Bí thư Đảng ủy, Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An, Bí thư cơ quan Công ủy quận Tân An kiêm Bí thư Đảng ủy thị trấn Văn Thủy, là Ủy viên thường vụ liên đoàn thanh niên.

Đồng chí Bành Viễn Chinh có trình độ lý luận chính trị cao, ý thức đổi mới mạnh mẽ, trải qua thận trọng nghiên cứu, Thành ủy quyết định điều nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh đến huyện Lâm công tác. Hy vọng đồng chí Cung Hàn Lâm và đồng chí Viễn Chinh có thể mau chóng thích ứng, triển khai công tác hiệu quả.

Các cán bộ dưới đài chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh. Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy đích thân đến bổ nhiệm, có nghĩa “giá trị” của vị Phó chủ tịch thường trực huyện không tầm thường.

- Sau đây, tôi xin đại diện Thành ủy đưa ra một số yêu cầu đối với công tác của huyện Lâm.

Tổng Bí thư Nam nói là một số yêu cầu, nhưng trên thực tế, sau đó Tổng Bí thư Nam nói về các vấn đề tồn tại của huyện Lâm, lời phê bình chiếm đa số.

Kể cả Tôn Tuyết Lâm, lãnh đạo huyện đều như đứng đông lạnh, ngồi đông than.

411. Chương 418: Sắp Xếp Và Phe Phái

Tổng Bí thư Nam lời nói đại diện cho thái độ lãnh đạo chủ chốt Thành ủy. Ông ta phê bình thẳng mặt như vậy, hiển nhiên là không hài lòng với bộ máy công tác của huyện Lâm, tương đương với việc không hài lòng với công tác của Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm.

Tôn Tuyết Lâm có chút bi ai ngồi trên đài, tâm trạng không thoải mái. Nhưng ngoài mặt, ông ta vẫn không tỏ ra sợ hãi.

Tổng Bí thư Nam trong cuộc họp còn tuyên bố Thành ủy sẽ tiến hành cải tổ lại bộ máy Ủy viên thường vụ Huyện ủy huyện Lâm.

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, Phó bí thư Huyện ủy, Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm, Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Đảng ủy công an Vũ Đào, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ Trường Hùng Vĩ, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tuyên giáo (tạm thời ghế trống).

Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ tịch Mặt trận tổ quốc Hàn Quân Tường, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Chỉ huy quân sự Trì Ương, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy Phan Thường mười một cá nhân trong bộ máy Ủy viên thường vụ Huyện ủy. Bành Viễn Chinh sắp vị trí thứ sáu. Điều này phù hợp với vị trí và kinh nghiệm lý lịch của hắn.

Tiền Tổng Bính Nam, Tôn Tuyết Lâm lập tức triệu tập bộ máy Huyện ủy họp hội ý. Gặp nhau được một lần, thì biết nhau thêm một chút. Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi quan sát, Bành Viễn Chinh liền miễn cảm phát hiện, mười một Ủy viên thường vụ này chia làm ba phe.

Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư đảng ủy công an Vũ Đào, Ủy viên thường vụ huyện ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm chia làm một phe. Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Trường Hùng Vĩ, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chủ tịch Mặt trận tổ quốc Hàn Quân Tường, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy Phan Thường chia làm một phe. Cung Hàn Lâm và mình khẳng định là phải tính một phe.

Về phần Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm cao cao tại thượng, ở giữa điều hành. Nhưng trên thực tế, đối với ba phe phái ở dưới cũng không có năng lực nắm trong tay, càng xem càng giống người cô đơn.

Kể từ đó, Huyện Lâm làm sao mà không loạn? Còn Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm làm sao mà không bị mất quyền lực?

Trong cuộc họp, còn thảo luận về việc xuất hiện số ghế sai lầm trên bàn lãnh đạo trong hội trường. Kỳ thật thì cũng chẳng có gì tốt. Tôn Tuyết Lâm nói, Phó chánh văn phòng Huyện ủy Ninh Thương không làm tròn bốn phận, ngay tại chỗ mất chức điều tra. Những nhân viên có liên quan thì bị phạt cảnh cáo, ngừng cương vị trong ba tháng.

Chuyện ngày hôm nay khiến các lãnh đạo huyện đều rất mất mặt. Bởi vậy không ai biện hộ. Chánh văn phòng Huyện ủy Phan Thường trong cuộc họp Huyện ủy ở tự phê bình mình.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tôn Tuyết Lâm đề xuất mở tiệc tẩy trần cho Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh, bị Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh lấy lý do sức khỏe không tốt để xin miễn. Tôn Tuyết Lâm vốn tâm trạng không tốt, cảm xúc không cao. Thấy hai người từ chối cũng không kiên trì nữa. Bành Viễn Chinh sau hội nghị thường vụ thường vụ đầu tiên cũng cứ như vậy mà giải tán.

Kỳ thật không chỉ có Tôn Tuyết Lâm cảm xúc không cao mà các Ủy viên thường vụ khác cũng vậy.

Cục diện loạn của huyện Lâm bị Thành ủy coi là “cái đinh trong mắt”, ai cũng không biết loạn cục này có thể hay không vì Ngưu Bác Dương bị bắt mà bình ổn lại. Các Ủy viên thường vụ Huyện ủy, gần như mỗi người đều tinh thần sa sút.

Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm cùng song vai nhau bước ra khỏi trụ sở Huyện ủy, bước vào công viên đối diện.

Dọc theo đường đi, Cung Hàn Lâm trầm mặc không nói. Kỳ thật thì ông ta muốn nói với Bành Viễn Chinh về thể cục hiện giờ và công tác sau này triển khai như thế nào, nhưng nhất thời lại không biết nói từ đâu.

Ông ta không chủ động mở miệng thì Bành Viễn Chinh cũng chỉ có thể duy trì trầm mặc.

- Viễn Chinh à, kỳ thật thì tôi cũng không nghĩ tới cậu sẽ tới huyện Lâm này.

Cung Hàn Lâm thở dài:

- Huyện này rất phức tạp, nước quá sâu, so với trong tưởng tượng của tôi thì xấu hơn nhiều. Sau khi tôi đến đây, công tác căn bản là không có cách nào triển khai.

- Ngưu Bác Dương tuy rằng đã ngã, nhưng người của huyện vẫn tâm bất ổn, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Bí thư Tôn người này....

Cung Hàn Lâm trầm ngâm một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Khá ôn hòa. Nếu như bình thường thì một người lãnh đạo như vậy kỳ thật rất được hoan nghênh. Nhưng hiện tại dưới tình huống như vậy, ông ta không trấn áp được huyện ủy.

- Quả thật so với tôi nghĩ thì phức tạp hơn nhiều.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tuy nhiên, lão lãnh đạo, phức tạp thì chúng ta cũng phải chậm rãi triển khai công tác. Cấp trên đang nhìn chăm chăm vào ngài đấy....

Cung Hàn Lâm cười khổ:

- Nhìn chăm chăm vào tôi thì tôi cũng không có biện pháp. Bắt đầu từ tháng 4, công tác ở huyện gần như dậm chân tại chỗ, lâm vào trạng thái đình trệ. Một số công tác thường quy đều là tùy tiện ứng phó. Rồi đến những bộ môn ở dưới huyện và thị trấn cũng là chấp hành không xong.

- Thật khó!

Cung Hàn Lâm thở dài một tiếng.

- Phỏng chừng cấp trên đối với Bí thư Tôn cũng không hài lòng. Kỳ thật thì Bí thư Tôn cũng có chỗ khó xử. Ông ta cũng là cán bộ hàng không xuống. Lúc trước Ngưu Bác Dương mạnh mẽ như thế, ở huyện Lân một tay che trời. Kế Siêu ngày xưa đi theo Ngưu Bác Dương có cùng ý tưởng đen tối, nhưng Bí thư Tôn cũng chỉ có thể mặc kệ.

Cung Hàn Lâm nói xong thì dừng bước quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh:

- Viễn Chinh, chúng ta không phải là người ngoài. Hiện tại ở huyện Lân cũng là người từ ngoài tới. Hai người chúng ta chính là anh không ra anh, em không ra em. Chỉ có thể trối lại cùng tiến thoái.

Bành Viễn Chinh cười thầm trong lòng, biết Cung Hàn Lâm nói ra loạn cục ở huyện Lân, cùng lúc cũng ám chỉ mình, yêu cầu mình đem hết toàn lực ra ủng hộ công tác của ông ta. Hợp tác thì cùng thắng, còn không thì cùng nhau bị thương.

Trên thực tế thì chính là đạo lý như vậy.

Bành viễn chinh mỉm cười:

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ ủng hộ toàn lực, phối hợp với công tác của lãnh đạo. Bất kể cục diện khó cỡ nào, chúng ta cũng phải làm. Nếu không làm thì chúng ta có lỗi với lương tâm của mình.

Cung Hàn Lâm mỉm cười, gật đầu, thái độ lại có vẻ thân mật một chút.

- Viễn Chinh à, cậu có biết Ngưu Bác Dương vì sao lại bị kéo xuống ngựa không?

Ông ta lại hạ giọng nói.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Không phải bởi vì tham ô sao?

- Tham ô chỉ là một nhân tố. Chân chính khiến ông ta xuống ngựa chính là...

Cung Hàn Lâm theo bản năng quét mắt theo bản năng mà liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai thì lại nhẹ nhàng nói:

- Ông ta thật ra là bá đạo, không coi ai ra gì. Đầu năm miến đi một chức vụ Chủ tịch thị trấn. Mà Chủ tịch thị trấn này lại là con trai của một lãnh đạo huyện. Kết quả là người ta đã tố cáo với Tỉnh ủy, liệt kê rất nhiều chứng cứ phạm tội của ông ta.

Bành Viễn Chinh trầm mặc xuống.

Trong lòng của hắn rất rõ, Cung Hàn Lâm nhắc tới chuyện này, không phải là sau lưng nghị luận Ngưu Bác Dương chuyện gì mà là muốn nói cho hắn biết, huyện Lâm là một địa phương lạc hậu, thế lực bản thổ rất ngoan cố. Ở huyện Lâm triển khai công việc nhất định phải chú ý cẩn thận, không thể nôn nóng. Cải cách đổi mới ở huyện Lâm khả năng chỉ là một lời nói suông.

- Viễn Chinh à, chiều nay còn phải họp ở Hội đồng nhân dân theo trình tự. Sáng ngày mai, tranh thủ chúng ta bên này tổ chức một cuộc họp, phân công công tác.

Cung Hàn Lâm chậm rãi đi trước, lại nói:

- Huyện phủ bên này chỉ có bốn người. Tôi, cậu, Lâm Trường Hà và thêm Phó chủ tịch Nghiêm Hoa.
- Lão lãnh đạo, kỳ thật thì tôi cảm thấy công tác trước dừng vội phân công. Ý kiến cá nhân tôi, trước tiên ta cứ ở huyện vài ngày làm điều tra nghiên cứu. Tình huống thế nào chúng ta cũng không biết thì không thể nào khai triển công việc.

Bành Viễn Chinh ánh mắt lóe lên sự sáng rọi khác thường, trầm ổn nói:

- Lão lãnh đạo, chúng ta trước dừng vội xuống tay. Hãy suy xét lại cho kỹ càng. Một khi suy xét rõ ràng thì quyết định cũng chưa muộn. Kỳ thật thì cũng không cần lo lắng nhiều như vậy. Bí thư Thành ủy Đồng Phương không phải đã nói sẽ mạnh mẽ ủng hộ công tác của chúng ta sao.

Cung Hàn Lâm trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

- Ủ, cậu nói cũng có lý. Vậy cứ như vậy đi, cậu trước đi điều tra nghiên cứu, buổi chiều tôi đến Hội đồng nhân dân. Cậu ở đây làm quen với nhân viên cơ quan.
- Vâng! Đúng rồi, lão lãnh đạo, tôi muốn điều một người từ Tân An sang.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Cung Hàn Lâm quét mắt nhìn hắn, sáng khoái đáp ứng:

- Điều động nghiệp quen thuộc đến đây cũng tốt. Cậu xem rồi an bài đi.

Kỳ thật thì điều Diên Minh sang chỉ là một chuyện nhỏ nhặt. Bành Viễn Chinh vốn có thể làm theo ý của mình. Nhưng suy xét đến việc hợp tác chặt chẽ với Cung Hàn Lâm, hắn cảm thấy nên tôn trọng Cung Hàn Lâm một chút, tránh cho Cung Hàn Lâm ghen ghét sau này.

Bành Viễn Chinh cùng Cung Hàn Lâm hai người ở quán cơm nhỏ bên ngoài ăn một bữa thịt dê, không uống rượu. Bởi vì chiều nay Cung Hàn Lâm còn phải đến Hội đồng nhân dân tuyển cử chức Chủ tịch theo trình tự. Mặc dù là hình thức nhưng vẫn phải đi.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đến trụ sở làm việc của UBND huyện. Huyện ủy và UBND huyện mặc dù nằm trong một không gian, nhưng chia làm hai trụ sở. Phía trước là UBND huyện, còn phía sau mới là Huyện ủy.

Đây là tòa nhà làm việc sáu tầng kiểu cũ, hành lang ẩm ướt, Bành Viễn Chinh đến phòng làm việc chung của UBND huyện. Thấy cánh cửa rộng mở, hắn liền gõ cửa.

Một cán bộ ngồi tận trong cùng khẩn trương đứng dậy, chạy đến kính cẩn cười nói:

- Xin chào, Phó chủ tịch Bành, tôi là Phó chánh văn phòng UBND huyện Vương Hạo.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bắt tay Vương Hạo. Hắn từ miệng Cung Hàn Lâm biết được Chánh văn phòng UBND huyện vì đi theo Ngưu Bác Dương mà bị bỏ tù. Vụ án tham ô của Ngưu Bác Dương nghiêm trọng như thế, Chánh văn phòng UBND huyện thì làm sao tránh khỏi tai họa.

Wương Hạo hiện tại chủ trì công tác của UBND huyện.

- Phó chủ tịch huyện Bành, văn phòng của lãnh đạo tôi đã sắp xếp xong. Anh qua xem xem có hài lòng không.

Wương Hạo cùng Bành Viễn Chinh lên lầu hai, mở cửa một căn phòng tận cùng bên trong phía đông. Căn phòng rất bình thường, nhưng lại rất rộng rãi, ước chừng bảy tám chục mét vuông.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, cười nói:

- Rất tốt, tôi không có ý kiến gì. Chỉ cần có thể làm việc, yên tĩnh một chút là được rồi. Đúng rồi, tôi muốn ở lại huyện. Phiên anh giúp tôi chuẩn bị một căn phòng.

- Phó chủ tịch huyện Bành, tất cả đều sắp xếp xong xuôi, trong khu tập thể đối diện UBND huyện. Tôi sẽ dẫn anh sang xem.

Vương Hạo thái độ rất khiêm tốn, kính cẩn.

- Hiện tại không vội, buổi chiều ra về rồi đi sau.

Hai người trong lúc nói chuyện, Lâm Trường Hà từ một căn phòng đầu hành lang bên kia đi ra, từ xa đã lên tiếng chào hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh.

Vương Hạo cúi đầu, liềm tránh người qua một bên.

Bành Viễn Chinh vừa cười vừa bước đến bắt tay Lâm Trường Hà, có chút thoáng suy nghĩ, quét mắt nhìn theo bóng lưng của Vương Hạo.

Xem ra, huyện Lâm không chỉ là một vùng nước sâu mà còn là một vùng nước đục. Bành Viễn Chinh trong lòng đề cao cảnh giác.

412. Chương 419: Biết Tiền Không Biết Người

Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng làm việc, lật xem những tài liệu của huyện Lâm, để thích ứng với hoàn cảnh làm việc của mình. Lát nữa, hẳn chuẩn bị đi một vòng xem qua huyện Lâm.

Phó chánh văn phòng UBND huyện Vương Hạo cúi đầu đi tới, kính cẩn nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn, cười nói:

- Phó chánh văn phòng Vương, mời ngồi, tìm tôi có việc à?

Vương Hạo không dám ngồi, đứng một chỗ, muốn nói rồi lại thôi, cảm thấy rất khó mở miệng.

Là về vấn đề xe cộ cho Bành Viễn Chinh. Huyện Lâm mặc dù là một huyện nghèo nhưng xe chuyên dụng cho lãnh đạo là vẫn phải có. Ở UBND huyện, trước mắt xe chuyên dụng cho lãnh đạo là một chiếc xe Hồng Kỳ, luôn dành cho Chủ tịch huyện. Còn một chiếc là chiếc xe vương miện màu đen. Ở thời đại này cũng được xem là xe tốt rồi. Còn lại toàn bộ là xe Santana.

Xe vương miện màu đen ban đầu là Phó chủ tịch thường trực huyện trước đây dùng. Nhưng sau khi người này ngã thì Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa lấy dùng, sử dụng được hơn nửa năm. Còn một chiếc Santana khá mới thì Lâm Trường Hà dùng.

Dựa theo lệ thường, cấp bậc gì thì đi xe nấy. Mặc dù không có chế độ quy định nhưng ước định mà thành. Xe vương miện màu đen là dùng cho Phó chủ tịch thường trực huyện. Nghiêm Hoa hẳn là nên tự giác xuất ra cái xe này cho Bành Viễn Chinh. Nhưng Nghiêm Hoa lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Vương Hạo là cán bộ chủ trì công tác ở văn phòng UBND huyện cảm thấy rất khó xử. Nghiêm Hoa không trả xe, y cũng không thể giáp mặt nói thẳng. Nếu an bài một chiếc xe khác cho Bành Viễn Chinh thì tình hình là tất cả đều là xe dõm. Phó chủ tịch thường trực huyện mà ngồi xe còn kém hơn so với hai Phó chủ tịch huyện bình thường thì rất là kỳ cục. Cho dù Bành Viễn Chinh không so đo nhưng là người phục vụ lãnh đạo, y cũng cảm thấy khó coi.

- Phó chủ tịch huyện Bành...

Vương Hạo ngập ngừng, sắc mặt đỏ lên.

- Phó chánh văn phòng Vương có việc gì thì cứ nói thẳng. Không cần ấp a ấp úng.

Bành Viễn Chinh phát tay.

Vương Hạo cắn răng, nhẹ nhàng nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, điều kiện ở huyện có hạn, tình hình xe khá khẩn trương. Tạm thời chuẩn bị một chiếc xe 2113 phục vụ cho anh. Chờ thêm một thời gian ngắn nữa sẽ đổi xe mới cho lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh là người khôn khéo. Hắn vừa nghe Vương Hạo nói thì liền đoán ra được vài phần. Nhất định là xe tốt ở huyện đều bị Lâm Trường Hà và Nghiêm Hoa chiếm giữ, còn để lại cho mình một chiếc xe rởm.

Nghĩ đến đây, hắn cười nhạt một tiếng:

- Được, anh cũng không nên khó xử. Tôi nhu cầu không cao, chỉ cần có cái xe thay cho đi bộ là được rồi. Còn xe gì cũng không sao.

Vương Hạo cẩn thận quan sát sắc mặt Bành Viễn Chinh, thấy hắn không có vẻ gì là không hài lòng thì lúc này mới thở phào một cái, trong lòng âm thầm cảm thấy vị Phó chủ tịch huyện Bành mới tới này không những không làm cao mà còn rất có trình độ và độ lượng.

- Vâng, Chủ tịch huyện Bành, anh đang bận, tôi lát nữa sẽ dẫn anh qua xem chỗ ở.

Vương Hạo kính cẩn rời đi. Nhìn theo bóng dáng của y, Bành Viễn Chinh như thoáng chút suy nghĩ, cau mày.

Buổi chiều, lúc hết giờ làm, Vương Hạo cùng Bành Viễn Chinh đến chỗ ký túc xá. Lúc này có mấy chiếc xe đang đậu dưới lầu, xếp thành hàng chờ lãnh đạo ra về.

Chiếc xe Hồng Kỳ của Cung Hàn Lâm đi đầu, sau đó là chiếc vương miện màu đen. Theo sau đó nữa là chiếc Santana mới. Còn một bên là chiếc 2113 của Bành Viễn Chinh. Chiếc xe này ít nhất đã được sử dụng từ ba đến năm năm. Tuy rằng thân xe trơn bóng, nhưng ở giữa những chiếc xe mới kia thì nhìn như “hạc giữa bầy gà”.

Vương Hạo có chút lúng túng, chỉ vào chiếc xe 2113, vừa muốn nói cái gì đó thì thành linh đằng sau truyền đến giọng nói sang sảng của Cung Hàn Lâm:

- Viễn Chinh, cậu đến xem qua ký túc xá như thế nào. Xong rồi thì đến nhà của tôi. Chị dâu của cậu đang làm sủi cảo. Buổi tối nay hai anh em chúng ta cùng uống một ly

Cung Hàn Lâm phía sau là một nam một nữ. Nam là Lâm Trường Hà, còn nữ thì đương nhiên là Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa rồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, xoay người lại, ánh mắt xẹt qua bờ vai Cung Hàn Lâm, dừng lại trên người Nghiêm Hoa. Người phụ nữ này khoảng ba bốn ba lăm tuổi, mặc một bộ váy công sở màu xám. Tuy rằng nhìn cũng xinh đẹp nhưng lại có vài phần lạnh lùng và kiêu ngạo. Vừa thấy là biết thành phần khó chung đụng.

- Lão lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh cười, chào hỏi, lên tiếng chào hỏi Cung Hàn Lâm. Lâm Trường Hà cũng xen vào nói:

- Chủ tịch huyện Cung, lão Lâm tôi cũng muốn tham gia náo nhiệt. Chén rượu này không biết có được uống không?

Cung Hàn Lâm cười ha hả:

- Như thế nào lại không được. Vừa lúc tụ tập, nói chuyện công tác. Đúng rồi, đồng chí Nghiêm Hoa, buổi tối cô có chuyện gì không? Nếu không thì cùng nhau ăn một bữa cơm. Tôi mời cô ăn sủi cảo.

Nghiêm Hoa thản nhiên lắc đầu:

- Thật ngại quá, Chủ tịch huyện Cung, ở nhà tôi còn có việc, xin phép về trước.

Nói xong, Nghiêm Hoa không ngờ cũng chẳng thèm chào Bành Viễn Chinh, thẳng lên chiếc xe của mình.

Cung Hàn Lâm nhú mảy.

Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa lần đầu chạm mặt. Nghiêm Hoa chỉ là một Phó chủ tịch huyện bình thường, còn Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện, nhưng Nghiêm Hoa lại tỏ ra kiêu căng, lãnh đạm, làm cho người ta cảm thấy không hài lòng.

Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng cảm thấy không vui. Nhưng hắn trong lòng biết rõ, chính mình mới đến, không nên gây thù hằn gì, phải nên khiêm tốn. Mà cán bộ hàng không xuống bị cán bộ bản địa mâu thuẫn và bài xích là nằm trong dự liệu của hắn.

Lâm Trường Hà bật cười ha hả.

Nghiêm Hoa đối với việc Bành Viễn Chinh đến nhậm chức rất bất mãn. Mặc dù không có nói ra ngoài, nhưng thần thái đã biểu hiện tất cả. Phó chủ tịch thường trực huyện không có dành cho mình, Lâm Trường Hà kỳ thật cũng có chút không phục. Nhưng y không giống như Nghiêm Hoa, biểu lộ ra ngoài như vậy. Lại thêm y mơ hồ biết được Bành Viễn Chinh là cán bộ thanh niên được lãnh đạo Thành ủy coi trọng và bồi dưỡng, càng thêm không dám đắc tội.

Các lãnh đạo đều tự động lên xe rời khỏi. Các cán bộ bình thường nhìn Bành Viễn Chinh lên chiếc Santana cũ rích kia thì không kìm nổi tự một chỗ xì xào bàn tán.

Trong quan trường đẳng cấp rất nghiêm. Ngồi xe nào là thể hiện thân phận của lãnh đạo. Là Ủy viên thường vụ huyện ủy, lại là Phó chủ tịch thường trực huyện, vị trí của Bành Viễn Chinh ở huyện phải cao hơn Nghiêm Hoa. Nhưng Nghiêm Hoa lại ngang nhiên chiếm lấy chiếc xe không buồng, căn bản là không để Phó chủ tịch thường trực huyện Bành vào mắt.

Bành Viễn Chinh một mình ở lại huyện. Hắn không có đến nhà Cung Hàn Lâm ăn cơm mặc dù đã đồng ý. Tối hôm đó, Hoàng Đại Long và Tống Quả mang theo hai chiếc xe chở một đồng đồ điện gia dụng mới và đồ dùng hàng ngày cho Bành Viễn Chinh. Sau khi giúp Bành Viễn Chinh thu xếp ổn thỏa, ba người mới đi ra ngoài tìm một quán cơm nhỏ, uống một chút rượu.

Sáng ngày thứ hai, Điền Minh đã được gọi đến huyện.

Điền Minh đánh giá căn phòng làm việc mới của Bành Viễn Chinh, không kìm nổi nhú mảy nói:

- Lãnh đạo, căn phòng này bài trí quá đơn giản. Anh xem cái sofa này đã cũ quá rồi. Anh là Phó chủ tịch thường trực huyện, sao lại bày cái sofa không xứng như thế này? Trông rất kỳ cục.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Điền Minh, thản nhiên nói:

- Được rồi, đừng nói chuyện này, tôi không so đo đâu. Tôi đã nói với cậu rồi, tình hình ở huyện Lâm rất phức tạp, không thể so với khu Tân An. Cậu mới đến, đừng quá so đo. Nói chuyện làm việc phải chú ý cẩn thận. Cậu mới xuống nên tìm hiểu nhiều hơn. Tôi cũng muốn đi dạo ở huyện một chút. Cậu không cần đi theo tôi, cứ ở lại trong cơ quan.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Điền Minh im lặng gật đầu.

Bành Viễn Chinh cầm điện thoại gọi cho Phó chánh văn phòng Vương Hạo:

- Phó chánh văn phòng Vương, phiền anh qua đây một chút.

Wương Hạo không dám chậm trễ, lập tức chạy qua ngay. Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ huyện ủy, xác định vững chắc được phân công quản lý UBND huyện, là lãnh đạo trực tiếp của Vương Hạo.

- Phó chánh văn phòng Vương, vị này chính là đồng chí Điền Minh. Lúc trước làm việc ở Quận ủy Tân An.

Bành Viễn Chinh giới thiệu một chút.

Wương Hạo cười bắt tay Điền Minh. Có thể được Bành Viễn Chinh đưa từ Tân An đến, nhất định là tâm phúc của hắn. Vương Hạo trong lòng biết rất rõ. Dù sao chuyện này Cung Hàn Lâm cũng gật đầu đồng ý, sẽ đem Điền Minh an bài ở phòng Tổng hợp UBND huyện, chủ yếu vì Bành Viễn Chinh phục vụ.

- Còn nữa, Phó chánh văn phòng Vương, tôi mấy ngày nay ở điều tra nghiên cứu ở huyện. Anh an bài một đồng chí quen thuộc tình huống ở huyện đi theo tôi nhé.

Bành Viễn Chinh nói xong đứng dậy.

Vương Hạo ngẩn ra rồi gật đầu đồng ý.

Bành Viễn Chinh ra ngoài điều tra nghiên cứu. Hắn không xuống nông thôn, mà trước đến bệnh viện huyện, thăm hỏi một bệnh nhân nông dân tình cờ gặp mặt ngày hôm qua.

Nhân viên Hoắc Quang Minh được Vương Hạo sắp xếp ra ngoài điều tra nghiên cứu với Bành Viễn Chinh. Hoắc Quang Minh đi theo Bành Viễn Chinh vào trong bệnh viện huyện, cũng không dám hỏi hắn muốn làm gì, còn tưởng hắn muốn đến khám bệnh.

Bành Viễn Chinh thẳng đến khu khám bệnh. Ở phòng Nội tiết thì gặp được đứa con lớn của nông phụ ngày hôm qua. Người thanh niên tên Vương Quân này nhìn thấy Bành Viễn Chinh, vừa cảm kích, vừa không hiểu, mà vừa có chút khẩn trương.

Ngày hôm qua, bọn họ mang không đủ tiền. Nộp không đủ tiền đặt cọc cho bệnh viện thì không được khám bệnh và làm thủ tục nhập viện. Lúc đó Bành Viễn Chinh và hai lái xe của Thành ủy đã giúp một ngàn đồng. Vương Quân theo bản năng mà cho rằng người ta muốn đến đòi nợ.

Bọn họ cả nhà trước mắt còn phải đang chạy tiền chữa bệnh. Nộp hai ngàn đồng cho bệnh viện, chiều hôm qua, bệnh viện hội chẩn, nói là bị tắc ruột nghiêm trọng, cần phải giải phẫu cắt đi một đoạn ruột.

Phí giải phẫu, khám và chữa bệnh, hơn nữa chi phí nằm viện hai ngàn đồng thì không đủ. Bệnh viện yêu cầu bọn họ phải đóng thêm hai ngàn đồng tiền thế chấp, thì mới phẫu thuật được. Trước mắt tạm thời chỉ có thể dùng thuốc giảm đau.

Bành Viễn Chinh nhú mày, nhìn Vương Quân nói:

- Tiếp tục như vậy cũng không được. Nhất định phải giải phẫu. Loại bệnh tình này không chậm trễ được.

- Lãnh đạo, tôi biết nhưng...

Vương Quân đỏ mặt, ngập ngừng nói.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên;

- Lại không đủ tiền à? Ngày hôm qua không phải mới nộp hai ngàn đồng sao?

- Bệnh viện nói mẹ của tôi lúc này đây phải làm giải phẫu. Cần đóng thêm hai ngàn nữa. Cha của tôi đã về nhà vay tiền nhưng tạm thời cũng không có nhiều như vậy.

- Mẹ của anh bệnh tình nặng như vậy. Trước tiên phải làm giải phẫu, tiền có thể đóng sau mà.

Vương Quân có phần tức giận, lẩm bẩm:

- Bệnh viện chỉ biết có tiền chứ không biết người. Bọn họ nói, không có tiền thì không làm phẫu thuật.

Nghe xong lời này của vương Quân, Bành Viễn Chinh sắc mặt lập tức chìm xuống.

Đúng lúc này, một bác sĩ đi tới, bước vào trong phòng bệnh, liếc mắt nhìn nông phụ đang mơ màng trên giường, rồi lại quay đầu nhìn Vương Quân, kêu gọi nói:

- Các người chuẩn bị tiền chưa? Khẩn trương đi đóng tiền đặt cọc, chúng tôi sẽ an bài phẫu thuật.

413. Chương 420: Lửa Giận

- Bác sĩ, có thể chậm lại cho chúng tôi vài ngày được không? Cha của tôi đang vay tiền. Bác sĩ xem có thể giải phẫu trước cho mẹ của tôi. Chúng tôi nhất định sẽ không nợ tiền của bệnh viện.

Vương Quân tiến lên, năn nỉ nói.

Gã bác sĩ khoác áo trắng tròng mắt nhìn, trách cứ nói:

- Bệnh viện là nhà tình thương của các người à? Các người muốn làm gì thì làm sao? Không nợ tiền à? Nói cho cậu biết, cái hạng nông dân tay lấm chân bùn như các người tôi thấy cũng nhiều. Ngoài miệng nói thì hay lắm, nhưng tới lúc trả tiền thì chuồn mất.

Bành Viễn Chinh đứng một bên nhíu mày. Hắn trước sau đến bệnh viện này hai lần, cảm thấy thái độ chăm sóc và chữa bệnh của nhân viên ở đây rất kém. Thậm chí có thể nói là rất ác liệt, không hề có y đức, khiến cho hắn rất là phản cảm.

Vương Quân bị gã bác sĩ trách cứ đến không nói được một câu nào, liền cúi đầu xuống, trong lòng vừa thẹn lại vừa giận, gần như muốn khóc.

Mẹ của y còn nằm trong bệnh viện chờ giải phẫu, y như thế nào dám đắc tội với bác sĩ, y tá. Hơn nữa, bọn họ vốn đuối lý ở tiền, không có dựa theo yêu cầu của bệnh viện đóng đủ tiền đặt cọc.

Bành Viễn Chinh hắng giọng, nhìn gã bác sĩ, thản nhiên nói:

- Bác sĩ, bệnh nhân này tình hình rất nghiêm trọng. Đau đớn vô cùng. Tình huống khá đặc biệt. Bệnh viện là nơi cứu sống người, có thể cho người nhà bệnh nhân vừa chuẩn bị tiền, còn mình thì chuẩn bị phẫu thuật. Cho dù là tạm thời bọn họ chưa chuẩn bị đủ tiền, nhưng nên làm phẫu thuật thì hãy làm. Các người có thể trơ mắt chờ chết không cứu sao?

Gã bác sĩ vừa muốn phát tác thì đột nhiên nhìn thấy Bành Viễn Chinh khí độ bất phàm, không giống như người nhà bệnh nhân liền kiên trì nói vài câu:

- Bệnh viện có điều lệ của bệnh viện, ai cũng không thể phá lệ này. Yên tâm đi, bệnh này không nguy hiểm đến tính mạng, kéo thêm vài ngày cũng không sao. Bệnh viện đang cho bà ấy dùng thuốc giảm đau, để cho người nhà của bà ấy khẩn trương chuẩn bị tiền. Nói cái gì cũng đều là vô dụng, chuẩn bị tiền trước mới là chính.

Gã bác sĩ nói cùng là tình hình thực tế. Bệnh viện có điều lệ của bệnh viện, nhưng cái loại lãnh đạm, máu lạnh như y, nhìn bệnh nhân như rau cải thì trực tiếp chọc giận Bành Viễn Chinh.

Lương y như từ mẫu. Ngay cả điều cơ bản này cũng không có thì còn nói gì đến y đức.

- Bệnh viện là nơi cứu sống người, hẳn là nên cứu sống người trước. Anh làm thầy thuốc, sao có thể cư xử với bệnh nhân như thế này?

Bành Viễn Chinh giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Y quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy hoắc Quang Minh, trong lòng suy nghĩ không biết có phải người của Phòng Y tế đến, muốn nghĩ biện pháp giúp người nhà Vương Quân miễn giảm một phần tiền thuốc men, lúc này lại bị Bành Viễn Chinh nói cho vài câu thì không kìm nổi giận tím mặt nói:

- Anh là ai? Anh là người nhà của họ? Ở trong này khoa chân múa tay làm gì?

- Ai là người nhà của người này?

Gã bác sĩ liếc nhìn hai bệnh nhân xung quanh, thấy không có ai trả lời thì liền giơ tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, lớn tiếng nói:

- Đi nhanh lên, bệnh viện không phải là cái chợ.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng liếc mắt nhìn gã bác sĩ.

Hoắc Quang Minh giật mình kinh hãi. Y tiến lên một bước, hướng về phía gã bác sĩ nổi giận nói:

- Thái độ của anh là gì? Anh ồn ào cái gì? Anh có biết đây là ai không?

Gã bác sĩ cũng không phải là người dễ bắt nạt. Gã xì một tiếng khinh miệt nói:

- Tôi không cần biết anh là ai. Đến bệnh viện không phải bệnh nhân thì cũng là người nhà bệnh nhân. Người khỏe chẳng ai đến bệnh viện cả. Giả bộ cái gì?

Lời này thật đúng là khó nghe, nhất là đang ở trong phòng bệnh. Trong phòng bệnh ngoại trừ Vương Quân và mẹ của y, thì còn có hai người nhà đang chăm sóc người thân của mình.

Không cần nói đến lửa giận của Hoắc Quang Minh tăng vọt, mà ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không kìm nổi, phát tác lên.

Bên này la hét ầm ĩ kinh động đến những bác sĩ, y tá khác. Bảy tám nhân viên vọt vào phòng bệnh. Có mấy người còn gọi bảo vệ đến.

- Các người làm gì vậy? Đến bệnh viện làm gì?

Một Y tá trưởng tuổi trung niên sải bước đến:

- Khẩn trương rời khỏi đây. Nơi này là bệnh viện. người bệnh cần nghỉ ngơi.

Hoắc Dương Minh thở phào một cái. Y chỉ tay vào Y tá trưởng cười lạnh nói:

- Mau gọi lãnh đạo của các người đến đây. Hôm nay, người nào chịu trách nhiệm thì gọi người đó.

Hoắc Dương Minh giọng điệu rất lớn. Gã bác sĩ vừa rồi muốn lên tiếng phản bác lại thì bỗng nhiên nghe Hoắc Dương Minh trầm giọng nói:

- Đây là Phó chủ tịch huyện Bành. Mau gọi lãnh đạo của các người đến đây.

Gã bác sĩ và một đám nhân viên chột cả kinh, nhìn Bành Viễn Chinh ánh mắt lập tức trở nên chần chừ và kinh sợ.

Vương Quân cũng bị chấn động. Ngày hôm qua, y có hỏi tên của Bành Viễn Chinh, nhưng Bành Viễn Chinh không nói. Nếu Bành Viễn Chinh không muốn nói thì những lái xe của Thành ủy tất cũng không dám lăm mồm. Chỉ có điều, Vương Quân cũng đoán Bành Viễn Chinh hẳn là một vị quan. Nhưng tuyệt đối không ngờ là Phó chủ tịch huyện Bành.

Phó chủ tịch huyện Bành là chức vị như thế nào y cũng không thể hiểu hết. Nhưng có thể được xưng là Phó chủ tịch huyện thì chính là lãnh đạo, là quan phụ mẫu của hơn mười vạn quần chúng.

Không bao lâu sau, Phó viện trưởng bệnh viện, Phó bí thư chi bộ đảng Hứa Khánh Thần chạy vọt vào khu khám bệnh. Ông ta đang trong phòng làm việc xem báo, đột nhiên nhận được điện thoại nói một vị tên là Phó chủ tịch huyện Bành đang xảy ra xung đột với bác sĩ khoa Nội tiết, thì lập tức giật mình kinh hãi, vứt bỏ tờ báo chạy đến ngay.

Phó chủ tịch thường trực huyện Bành mới đến huyện ngày hôm qua ông ta cũng có biết đến. Nhân vật số một của bệnh viện hôm qua khi đi họp về đã truyền đạt lại chỉ thị của Thành ủy đối với Huyện ủy và UBND huyện.

Hứa Khánh Thần chạy vào, liếc mắt một cái nhìn thấy Hoắc Quang Minh. Hoắc Quang Minh là Trưởng phòng phòng Tin tức (cấp tổ) UBND huyện, bởi vì thường xuyên đến bệnh viện làm việc với bác sĩ của lãnh đạo, nên Hứa Khánh Thần cũng quen mặt. Nhìn thấy Hoắc Quang Minh, Hứa Khánh Thần biết là hỏng rồi. Thật sự là Phó chủ tịch thường trực huyện mới nhậm chức.

Ông ta gần như là theo bản năng liếc mắt nhìn về phía Bành Viễn Chinh. Thấy Bành Viễn Chinh mặc áo sơ mi trắng quần đen, khí độ uy nghiêm, chỉ là quá trẻ mà thôi.

Ông ta lập tức tức giận, hận không thể tiến lên cho gã bác sĩ – Phó chủ nhiệm khoa Nội tiết Khương Triều một cái tát. Người này cách ăn mặc, khí chất nhìn qua là biết lãnh đạo chính phủ, cậu đúng là có mắt như mù sao?

- Trưởng phòng Hoắc!

Hứa Khánh Thần lấy lại bình tĩnh, mỉm cười bước tới. Hoắc quang Minh liền nhìn qua Hứa Khánh Thần.

Hoắc Quang Minh trầm mặt, cau mày nói:

- Phó viện trưởng Hứa, đây là Phó chủ tịch huyện Bành.

Hứa Khánh Thần lúc này mới tiến lên, kính cẩn chào hỏi:

- Phó chủ tịch huyện Bành, hoan nghênh lãnh đạo đến bệnh viện kiểm tra chỉ đạo.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Tôi đến bệnh viện và công tác không quan hệ với nhau. Chỉ đến thăm một người bệnh thôi.
- Bệnh nhân này tình huống khá đặc biệt. Ngày hôm qua, tôi cùng với Trưởng ban Tổng trên đường đến huyện, tiện đường chở họ đến đây,

Bành Viễn Chinh giới thiệu sơ lược tình huống của mẹ Vương Quân, Sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Điều lệ của bệnh viện các người không sai. Nhưng bệnh tới như núi sập, bệnh tình người bệnh nghiêm trọng như vậy, lại còn kiên trì bảo rằng không nộp đủ tiền không giải phẫu. Có phải là quá giáo điều rồi sao?

Bành Viễn Chinh vốn muốn nói “có phải máu lạnh hay không”, nhưng suy xét đến trường hợp bây giờ không tiện, lại suy xét đến thân phận của mình thì lúc này mới thay đổi thành “rất giáo điều”.

- Phó chủ tịch huyện Bành, đây là quy định mới của bệnh viện trong năm nay. Chúng tôi cũng là không có cách nào khác. Một năm trước, nội tiền trốn phí và nợ phí đã lên tới mấy trăm ngàn. Thật sự là không chịu nổi.

Hứa Khánh Thần lúng túng, cẩn thận giải thích.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười;

- Giáo điều chỉ là một mặt. Tôi thất thái độ và tác phong của nhân viên ở đây rất kém. Nên cần chỉnh đốn lại.

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh giơ tay chỉ vào gã bác sĩ Khương Triều, trầm giọng nói:

- Nghe anh ta vừa nói cái gì đây? Tôi cảm thấy xấu hổ khi mở miệng, bảo anh ta lặp lại một lần đi.
- Đây là lời thầy thuốc nói sao? Tôi cảm giác cả người lạnh như băng. Đồ máu lạnh. Lương y như từ mẫu, y đức của anh ở đâu rồi?

Bành Viễn Chinh giọng nói đột nhiên cao lên, lạnh như băng, ẩn chứa sự phẫn nộ.

Gã bác sĩ lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch. Bị Phó chủ tịch thường trực huyện phê bình trước mặt mọi người là “máu lạnh”, bệnh viện khẳng định sẽ nghiêm túc xử lý y. Cho dù là vì bình ổn lửa giận của Bành Viễn Chinh, cũng không dễ dàng tha cho y.

- Trưởng phòng Hoắc, anh hãy giúp đỡ một chút. Bệnh nhân này còn thiếu bao nhiêu tiền, tôi sẽ chịu trách nhiệm hết. Tôi sẽ bảo lái xe mang đến đây. Bệnh viện các người khẩn trương giải phẫu cho người bệnh đi.

Bành Viễn Chinh nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Tin tức Phó chủ tịch thường trực huyện buổi chiều đến bệnh viện huyện kiểm tra chỉ đạo công tác, cương chế bệnh viện tiến hành chỉnh đốn và cải cách lại tác phong rất nhanh đã được nhân vật số một của bệnh viện Mã Lâm báo cáo lại cho Phó chủ tịch phân công quản lý Nghiêm Hoa.

Nghiêm Hoa cảm thấy bất mãn, thăm nghĩ Bành Viễn Chinh vừa mới đến huyện, ăn no rồi việc không có việc gì làm, lại chạy đến bệnh viện huyện bày ra quan uy. Còn cương chế bệnh viện tiến hành cải cách và chỉnh đốn lại tác phong. Bành Viễn Chinh chẳng lẽ không biết đây là lĩnh vực do cô ta quản lý sao? Còn muốn nhúng tay vào cái gì?

Cô càng không nghĩ tới, buổi chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh trở về UBND huyện, sau khi nói chuyện với Cung Hàn Lâm liên triệu tập bộ máy UBND huyện mở cuộc họp hội ý. Đây là hội nghị công tác thường quy của các lãnh đạo UBND huyện. Mà Bành Viễn Chinh trong cuộc họp thái độ rất nghiêm túc, đưa ra vấn đề tác phong bại hoại của nhân viên bệnh viện.

Nghiêm Hoa xem ra, Bành Viễn Chinh không chỉ là nhúng tay vào, mà còn giáp mặt đánh thẳng vào mặt cô. Dù sao văn hóa, giáo dục, y tế là mảng do cô quản lý.

Cho nên, Bành Viễn Chinh tiếng nói vừa dứt, Nghiêm Hoa lập tức cười lạnh phản bác lại:

- Đồng chí Viễn Chinh, bệnh viện không phải là nơi từ thiện. Bệnh viện phải tự thân hoạt động nên nhất định phải chú trọng đến lợi nhuận. Đây là chính sách cho phép. Tháng 9 năm ngoái, nội các chính phủ gửi xuống thể chế cải cách khám chữa bệnh, bộ Y tế đã quán triệt văn kiện đề xuất “Kiến thiết nhờ vào quốc gia. Ăn cơm dựa vào chính mình”.

- Đây là ý gì? Chính là xây dựng bệnh viện cần tài chính đầu nhập, nhưng bệnh viện vận hành, tiền lương cho nhân viên thì bệnh viện phải tự giải quyết. Bệnh viện không kiếm tiền thì làm sao bây giờ?

Nghiêm Hoa cảm xúc khá kích động.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng nhìn Nghiêm Hoa sắc mặt kiêu ngạo, mặt không đổi sắc. Hắn không phải là nhúng tay đoạt quyền, chỉ là luận sự. Muốn lấy thái độ của bệnh viện “biết tiền không biết người” để triển khai công tác của mình.

Hắn ở huyện Lân muốn đứng vững gót chân, khai triển công tác nhất định phải có một điểm vào.

414. Chương 421: Có Cùng Ý Tưởng Đen Tối

Cung Hàn Lâm quét mắt nhìn Bành Viễn Chinh, im lặng không nói.

Ông ta phải có được sự ủng hộ toàn lực về tinh thần và thể xác của Bành Viễn Chinh, nên nhất định phải tiến hành ủng hộ hắn. Đây là hai bên cùng có lợi, chứ không phải một bên.

Nếu ông ta không ủng hộ công tác của Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh làm sao mà phối hợp công tác với ông ta được.

Hơn nữa, hiện tại ông ta với Bành Viễn Chinh tuyệt đối hai là con châu chấu đứng trên một dây thừng. Bành Viễn Chinh công tác tốt thì liên tương đương với công tác của ông ta được triển khai. Ông ta tuy rằng không hiểu vì sao Bành Viễn Chinh lại nhúng tay vào y tế, nhưng căn cứ vào tín nhiệm lớn nhất, ông ta phải lựa chọn việc ủng hộ.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng nhìn Nghiêm Hoa đang tâm trạng kích động, thản nhiên nói:

- Đồng chí Nghiêm Hoa, tôi chưa từng phủ nhận bệnh viện phải lấy lợi nhuận làm chính. Trên thực tế, chỉ cần là đơn vị kinh doanh, trong nền kinh tế thị trường này thì đều phải có lợi nhuận. Đây là điều không thể nghi ngờ.

Nghiêm Hoa cười lạnh:

- Vậy thì anh có ý gì?

- Đồng chí Nghiêm Hoa không rõ sao?

Bành Viễn Chinh khẽ cười, sắc mặt trầm xuống nói:

- Lợi nhuận và lợi ích là hai khái niệm. Bệnh viện chung quy là nơi cứu người. Thấy chết mà không cứu, coi thường nhu cầu của người bệnh, chỉ biết tiền không biết người thì loại tác phong này thật đáng sợ. Y đức không có thì làm cho người ta cảm thấy ghê người.

- Người bệnh chết đi sống lại, nhu cầu cấp bách là phải giải phẫu, nhưng bệnh viện cứ kiên trì phải trước giao tiền sau chữa bệnh. Loại điều lệ này tồn tại tính bất hợp lý.

- Buồn cười! Đồng chí Viễn Chinh hãy nói xem, như thế nào mới gọi là hợp lý? Giao tiền rồi xem bệnh là hoàn toàn chính đáng. Bệnh viện không phải là cơ quan từ thiện. Miễn phí khám bệnh, bệnh viện sẽ phá sản đóng cửa mất. Đến lúc đó ai thay bệnh viện nói chuyện?

- Năm ngoái, bệnh viện huyện bị nợ và trốn tiền thuốc men hơn trăm ngàn. Thiếu hụt này đến nay vẫn không bù lại được nếu như bệnh viện không kiên trì. Ai tới để cam đoan lợi ích cho bệnh viện? Nếu bệnh viện không duy trì hoạt động cơ bản. Bị thương tổn vẫn là quần chúng mà thôi.

- Tôi cảm thấy tôi và đồng chí Nghiêm Hoa không thảo luận cùng một đề tài. Tôi nói là nói về thuộc tính công ích của bệnh viện. Là bệnh viện công lập, bệnh viện huyện nhất định phải đảm bảo công ích, vì quần chúng nhân dân mà phục vụ, chứ không phải là vì lợi nhuận làm mục tiêu.

Bành Viễn Chinh bình tĩnh, cũng không tức giận, chỉ nói một cách nhẹ nhàng.

- Nếu chỉ biết lợi ích cao, lợi nhuận cao thì thành lập bệnh viện công lập làm gì.

Nghiêm Hoa mỉm cười:

- Nói ngắn gọn một câu, bệnh viện có cái khó xử của bệnh viện. Bệnh viện thị trường hóa, nhất định phải nảy sinh chế độ quản lý nghiêm khắc. Tôi thật ra hy vọng bệnh viện có đẩy mạnh miễn phí chữa bệnh. Quần chúng xem bệnh sẽ không tốn tiền. Tất cả đều vui vẻ không được sao?

- Miễn phí chữa bệnh không phải là không được. Ở nước ngoài có rất nhiều tình huống này. Đương nhiên, ở quốc gia chúng ta tạm thời còn chưa thực tế. Nhưng chúng ta cố nhiên không miễn phí khám chữa bệnh được thì đầu nhập khám chữa bệnh cơ bản là không thể thiếu. Cho nên, tôi ở trong này nhắc lại một chút, thị trường hóa khám chữa bệnh cũng không có nghĩa là tài chính đầu nhập thiếu. Tài chính hàng năm dự toán nhất định phải có trợ cấp tương ứng và chính sách đầu nhập.

Bành Viễn Chinh lời còn chưa nói hết thì đã bị Nghiêm Hoa rất không kiên nhẫn cắt đứt:

- Đồng chí Viễn Chinh, đây là muốn làm trái chính sách của trung ương sao? Trung ương đề xướng thị trường hóa, hoàn toàn thị trường hóa khiến bệnh viện tự chịu trách nhiệm lời lỗ, tự hành vận chuyển. Anh ở đây ồn ào tăng lớn chính phủ đầu nhập. Thật sự là buồn cười.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hoa, trong lòng cảm thấy hơi tức giận.

Hắn thái độ đã rất từ tốn, nhưng Nghiêm Hoa vẫn cố gây sự. Thậm chí không thèm để ý đến sự đoàn kết. Thật sự tưởng lão tử là cừu non dễ bắt nạt sao?

Bành Viễn Chinh thanh âm lạnh lùng:

- Đồng chí Nghiêm Hoa, đừng chụp mũ tôi như vậy.

- Tranh luận về bệnh viện công lập cam đoan công ích hai năm qua vốn không có bình ổn. Quan điểm giống như tôi số lượng cũng không ít.

- Nhắm vào bệnh viện chú trọng hiệu quả và lợi ích mà bỏ qua tính công ích, bên trong bộ Y tế cũng triển khai một loạt tranh luận. Tháng 5 năm nay, trong hội nghị chỉnh đốn công tác về y tế, Phó trưởng ban bộ Y tế Chu đã tỏ vẻ phản đối thị trường hóa, yêu cầu quan tâm nhiều hơn đến thuộc tính chữa bệnh của quần chúng và công bằng xã hội.

- Chuyện này, ở Nhật báo Giang Bắc và Báo Chiều Phương Bắc đã có đưa tin. Tôi nhớ rất rõ ràng. Nếu đồng chí Nghiêm Hoa không tin, có thể đến thư viện tìm tờ báo mà xem.

Bành Viễn Chinh trong lời nói tràn đầy sự trào phúng.

Nghiêm Hoa cứng họng, nhưng chột xấu hổ phản bác:

- Nhưng chỉ là tranh luận, chúng ta công tác ở cơ sở, quán triệt chứng thực tinh thần chính sách của cấp trên chứ không phải là xem ai tranh luận.

- Chính sách thì có thể sửa đổi. Đây là chuyện sớm hay muộn. Nếu khuynh hướng thị trường hóa không đảo ngược thì dân chúng khám bệnh thì rất khó. Hiện tượng cần tiền sẽ càng thêm kịch liệt, dẫn phát đến vấn đề xã hội càng sâu.

Bành Viễn Chinh cười, bỏ qua Nghiêm Hoa nói:

- Tôi ở đây chỉ là luận sự, không nghĩ đến tranh cãi với đồng chí Nghiêm Hoa cái gì.

- Tôi chỉ muốn nói là, trong chính sách cho phép, chính phủ có nên duy trì đầu nhập chữa bệnh, bảo đảm thuộc tính khám chữa bệnh hay không? Trong dự toán tài chính, dự toán cho chữa bệnh mà thiếu thì đó là một hiện tượng không lành mạnh. Trong quốc nội có rất nhiều địa khu đều coi trọng và điều chỉnh vấn đề

này. Theo tôi được biết, tài chính thành phố đều có đầu nhập tương quan, nhưng như thế nào khi xuống huyện lại thành con số không?

- Đây là vấn đề thứ nhất. Vấn đề thứ hai, giống như tôi đã nhắc tới bệnh của mẹ Vương Quân. Gia cảnh bần cùng, không đủ sức chi trả tiền chữa bệnh. Như vậy, chẳng lẽ bệnh viện lại trơ mắt nhìn thấy chết mà không cứu? Loại người bệnh như thế này thì làm sao bây giờ?

- Không phải là truy cứu trách nhiệm của ai, cũng không phải đơn thuần khiển trách bệnh viện thấy chết mà không cứu, mà là phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

- Chúng ta suy xét thành lập một chế độ cứu trợ đặc thù cho những ca bệnh nặng. Một khi bệnh viện nhìn thấy loại bệnh như thế, có thể lập tức khởi động chương trình này, vừa cứu vãn được tính mạng con người, lại đảm bảo phí tổn của bệnh viện.

Nghịch chuyển đại thế và thị trường hóa khám chữa bệnh của quốc gia, Bành Viễn Chinh đành bất lực, cũng không muốn làm châu chấu đá xe, tự chịu diệt vong. Hắn cùng Nghiêm Hoa tranh luận lâu như vậy, nói nhiều như vậy, chính là muốn nói đến chế độ cứu trợ đặc biệt này.

Những lời nói phía trước chỉ là lót đường cho ý tưởng này.

Ý tưởng này kiếp trước hắn chỉ nghĩ tới, muốn mượn cơ hội này để thúc đẩy nó thành sự thật.

Bành Viễn Chinh nói xong, Nghiêm Hoa lập tức cười lạnh:

- Như muối bỏ biển, căn bản chẳng làm nên chuyện. Chúng ta chỉ là một huyện nghèo. Duy trì hạng mục cơ bản bây giờ đều rất khó khăn. Không nói đến là gia tăng chi phí. Hơn nữa, nếu có được loại cứu trợ này, nhất định sẽ xuất hiện tình trạng đục nước béo cò. Đến lúc đó, như thế nào xét duyệt và giám sát sẽ trở thành một vấn đề lớn.

- Tôi nghe nói đồng chí Viễn Chinh ở thị trấn Vân Thủy rầm rộ cải cách giáo dục và khám chữa bệnh. Nghe nói đầu nhập vào giáo dục và y tế toàn bộ đều do tài chính của thị trấn, làm cho người ta rất là hâm mộ. Nhưng nơi này là huyện Lân, tôi cần nhắc đồng chí Viễn Chinh là, huyện Lân là một huyện nghèo, không thể gánh một khoản kinh phí lớn như vậy. Công tác không cần thành công vĩ đại, chỉ cần giải quyết thực sự là được rồi.

Bành Viễn Chinh không để ý đến Nghiêm Hoa. Hắn căn bản cảm thấy người phụ nữ này không biết nói lý. Hắn quay đầu nhìn Cung Hàn Lâm, Cung Hàn Lâm hắng giọng nói:

- Hai vị tranh luận kỳ thật khiến chúng tôi lãnh giáo kiến thức không ít.

- Chữa bệnh cũng là một vấn đề rất quan trọng. Tôi cảm thấy đồng chí Viễn Chinh nói rất đúng. Đối với những trường hợp nghèo khó, bệnh viện cũng không thể thấy chết mà không cứu. Chính phủ cũng không thể ngồi đó mà nhìn. Để người ta chết trong bệnh viện, đây không chỉ là sỉ nhục bệnh viện mà còn sỉ nhục chính phủ của chúng ta.

- Cho nên, tôi cho rằng, có thể suy xét đến đề nghị của đồng chí Viễn Chinh, bắt tay vào xây dựng một loại hình cứu trợ đặc biệt như vậy. Đương nhiên, tài chính của huyện như trứng chọi đá. Như thế nào để kiểm được tài chính thì cần phải thận trọng suy xét toàn diện.

Cung Hàn Lâm làm Chủ tịch huyện. Ông ta tỏ thái độ như vậy thì Lâm Trường Hà cũng theo sát tỏ thái độ.

Nghiêm Hoa vừa thấy Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm có cùng ý tưởng đen tối, liên kết tạo áp lực cho mình thì không kìm nổi đứng dậy giận dữ nói:

- Chủ tịch huyện Cung, tôi xin giữ lại ý kiến cá nhân mình.

Nghiêm Hoa nói xong thì phẩy tay bỏ đi.

Đây thật ra là không lễ phép. Cung Hàn Lâm trong lòng cảm thấy không cao hứng, nhưng ngoài miệng lại không biểu hiện gì, chỉ thần nhiên cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, Nghiêm Hoa được phân công quản lý văn hóa, giáo dục, y tế, ý tưởng này nếu muốn thực hiện thì phải kết nối với cô ấy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão lãnh đạo, tôi sẽ bàn lại với cô ấy.

Lâm Trường Hà cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh, đồng chí Nghiêm Hoa tuy tính tình có chút nóng nảy, nhưng bản thân cũng không tệ lắm. Chuyện này, nếu như cậu nói trước với cô ấy thì có thể sẽ tốt hơn.

Lâm Trường Hà lời nói có ám chỉ, ý là Bành Viễn Chinh mặc dù là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nhưng nên tôn trọng đồng chí lão thành, đừng tưởng rằng có Cung Hàn Lâm hỗ trợ sau lưng thì có thể ở huyện Lâm một tay che trời. Haha, huyện Lâm chứ không phải là khu Tân An.

Bành Viễn Chinh nghe mà không hiểu sao. Hắn mặt không đổi sắc, trong lòng âm thầm cười lạnh. Bó đến đây, thì không sợ làm chuyện xấu. Tôi thật ra muốn nhìn thấy, cái đầm nước này tốt cùng sâu bao nhiêu.

Nghiêm Hoa hùng hùng hổ hổ trở về phòng làm việc của mình, hướng Tiểu Lý phát hỏa, rồi sau đó ngồi xe trở về nhà.

Cô cho rằng Bành Viễn Chinh nhúng tay vào công tác quản lý của cô là một sự thị uy và khiêu khích trắng trợn. Cái gì là cái cách y tế. Cái gì là chế độ khám chữa bệnh chuyên nghiệp. Đây đều là Bành Viễn Chinh mượn đề tài nói chuyện của mình.

Cô xem ra, hắn chỉ là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện mới tới, còn chưa quen thuộc địa hình ở đây đã khai triển công việc, cố tình gây sự với mình.

415. Chương 422: Trước An Lòng Dân, Sau Trị Quan Trường

Văn phòng của Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm trầm ngâm một hồi, đột nhiên ngẩng lên nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh này, thật sự không thể thành lập Ban chấn chỉnh y tế, thì giao cho văn phòng Huyện ủy làm, trước hết chúng ta làm chuyện này rồi nói sau. Về phần người phụ nữ kia, cá nhân cô ta phải phục tùng quyết định tập thể.

Ánh mắt Cung Hàn Lâm chợt lóe lên đầy sắc bén. Làm Chủ tịch huyện, nhân vật số một của Ủy ban nhân dân huyện, thái độ khiêu khích không coi ai ra gì của Nghiêm Hoa đã chọc giận ông ta.

- Lãnh đạo, chúng ta hãy làm “công tác” với cô ta một chút, rồi tính sau. Huyện đã đủ rối loạn, nếu Ủy ban nhân dân huyện xảy ra “nội chiến”, càng thêm tai tiếng, khiến người ta chê cười.

Cung Hàn Lâm gật đầu:

- Cũng được. Viễn Chinh, cậu làm chuyện này tôi ủng hộ, nhưng...Cậu không cần tập trung quá nhiều sức lực cho việc này, dù sao công tác kinh tế của chúng ta rất nhiều.

Cung Hàn Lâm có ý nói, bây giờ hai người còn chưa thật sự đứng vững gót chân, muốn nắm vững công tác, phải bắt đầu từ những việc lớn, việc nhỏ này tuy không ảnh hưởng toàn cục, nhưng cũng không phải là chủ yếu.

Bành Viễn Chinh cười. Đương nhiên hắn hiểu ý Cung Hàn Lâm, nhưng quan điểm của hắn khác Cung Hàn Lâm.

Hiện giờ huyện Lâm rất loạn, không chỉ có quan trường loạn, lòng dân cũng không ổn.

Hắn và Cung Hàn Lâm phải đứng vững gót chân, muốn mở ra cục diện, nếu nhắm vào một số công tác quan trọng, chẳng hạn như thu hút đầu tư, xây dựng công trình...rất dễ đụng chạm đến “lợi ích” của một số người ở địa phương, gây ra phản ứng mạnh mẽ, càng làm cho tình hình đã rối càng rối hơn.

Đã vậy, không bằng nắm từ việc nhỏ nắm dần lên. Làm từng việc, hoàn thành từng việc, hiệu quả thấy rõ từng việc, để dân chúng nhìn vào, thấy bộ máy mới của Ủy ban nhân dân huyện có thể làm việc và làm được việc.

Trước hết, khôi phục lòng tin của người dân đối với chính quyền, tiếp theo, sẽ đi từng bước trị căn bệnh trầm kha. Cái gọi là trước an lòng dân, sau trị quan trường, là như vậy.

Bành Viễn Chinh hạ giọng trao đổi ý nghĩ của mình với Cung Hàn Lâm, Cung Hàn Lâm trầm ngâm một lúc lâu, không kìm nổi tán thưởng:

- Viễn Chinh, trí tuệ chính trị của cậu vượt xa tuổi của cậu! Có đôi khi tôi hoài nghi, cậu có thật là người chưa tới ba mươi tuổi?

Tốt lắm, quyết định như vậy đi. Thời gian trước mắt, tôi sẽ tranh thủ chính sách ủng hộ, phối hợp với Huyện ủy, ổn định đám người ở địa phương; cậu cứ dựa theo ý tưởng của cậu mà làm. Chúng ta tiến hành song song, cũng không vội vàng cho nhất thời.

- Dạ, lãnh đạo, trước hết tôi nắm chắc Nghiêm Hoa rồi nói sau. Ủy ban nhân dân huyện chúng ta chỉ có bốn người, nếu không thể đoàn kết nhất trí, nhất định sẽ làm trò cho những người thích xem náo nhiệt đấy.

Bành Viễn Chinh đưa cho Cung Hàn Lâm một điều thuốc, tự mình cũng châm một điều, rít vào một hơi.

Cung Hàn Lâm cười, lim dim mắt, cầm điều thuốc nói:

- Tuy ít người, nhưng tình hình vẫn khá phức tạp đấy nhé. Ai cũng có bối cảnh, có quan hệ.

Nghiêm Hoa cũng không đơn giản, cậu họ cô ta là Phó chủ tịch tỉnh Hầu, nếu không phải tính cách người đàn bà này quá xấu, hiện giờ không chỉ là một Phó chủ tịch huyện. Về phần Lâm Trường Hà, kẻ này lồi đời, có nhiều tai mắt ở Ủy ban nhân dân huyện, thoát nhìn khúm núm, thật ra rất cáo già, rất khó đối phó.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, mặc kệ bọn họ có lai như thế nào, cũng mặc kệ ai đứng về phía bọn họ, dù sao bộ máy chính phủ của chúng ta có bốn người, trước hết phải tìm cách tạo thành một mặt trận thống nhất đã rồi tính tới chuyện khác. Tôi thử liên hệ, khơi thông với Nghiêm Hoa, nếu không được, tính sau.

Cung Hàn Lâm dăm dăm nhìn Bành Viễn Chinh một lát, hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, theo cậu, ở thành phố có thể điều từ nơi khác đến vài Phó chủ tịch huyện? Bộ máy nhận sự Ủy ban nhân dân thiếu nghiêm trọng!

- Khó nói lắm.

Bành Viễn Chinh cũng không nói cái nhìn thật sự của mình. Hắn cảm thấy Thành ủy nhất định sẽ thử điều chỉnh bộ máy huyện Lâm, nhưng cụ thể khi nào, thì rất khó xác định. Nhưng có một điều có thể khẳng định, một khi điều chỉnh, Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm sẽ bị điều đi.

Nhưng lời này, hắn không thể nói với Cung Hàn Lâm.

Cho dù quan hệ của hai người là đồng minh đứng cùng chiến tuyến, nhưng lên bàn luận chuyện của Bí thư Huyện ủy là không ổn.

Bành Viễn Chinh là người đã nói là làm, vô cùng cương quyết. Buổi tối hôm đó, hắn ra quán cơm nhỏ ăn một chút, sau đó đến cửa hàng bách hóa duy nhất của huyện, mua một ít quà biếu, mang đến nhà Nghiêm Hoa.

Nhà Nghiêm Hoa ở khu sinh hoạt của cơ quan Huyện ủy, không xa ký túc xá mà Bành Viễn Chinh đang ở.

Chuông cửa vang lên rề rề, hắn là lâu rồi không thay pin.

- Ai vậy?

Bên trong vọng một giọng nữ, hiển nhiên là Nghiêm Hoa.

Cửa mở ra, Nghiêm Hoa mặc một bộ áo cộc, quần soóc màu trắng, nhẹ nhàng và sáng khoái hiện ra trước mặt Bành Viễn Chinh. Thấy là Bành Viễn Chinh, sắc mặt Nghiêm Hoa lập tức thay đổi, do dự nói:

- Đồng chí Viễn Chinh?

- Chị Nghiêm, chúng ta là hàng xóm, tôi đi ngang nhà, thuận tiện muốn trao đổi chút chuyện với chị.

Bành Viễn Chinh cười.

Có câu không đánh khuôn mặt đang tươi cười, dù sao Bành Viễn Chinh cũng là Phó chủ tịch thường trực huyện, đã “hạ mình” đến nhà thăm viếng, bất kể Nghiêm Hoa có khó chịu với hắn cỡ nào, cũng không thể không nể mặt.

Cô ta hơi do dự, vẫn mở cửa ra, thản nhiên nói:

- Mời vào!

Lúc này, một người đàn ông hơi thấp người mặc áo phông từ phòng khách đi ra, cười hỏi:

- Nghiêm Hoa, vị này là...

- Đây là Chủ tịch huyện Bành vừa mới tới nhậm chức. Đồng chí Viễn Chinh, đây là ông xã tôi, Tả Kiến.

Nghiêm Hoa lạnh nhạt giới thiệu hai người, vừa nghe là “Chủ tịch huyện Bành”, Tả Kiến lập tức tươi cười bước tới bắt tay Bành Viễn Chinh, chào hỏi, pha trà, thái độ rất nhiệt tình.

Thái độ của Tả Kiến và Nghiêm Hoa hoàn toàn tương phản, khiến Bành Viễn Chinh thấy kinh ngạc và lạ lùng, một phụ nữ dường như lúc nào cũng “xù lông nhím” như Nghiêm Hoa, sao lại tìm được một ông chồng khôn khéo và giỏi đưa đẩy như vậy?

Ba người ngồi trong phòng khách nói chuyện, trên thực tế thành ra Tả Kiến và Bành Viễn Chinh trò chuyện, còn Nghiêm Hoa ngồi thờ ơ dự thính, thỉnh thoảng còn liếc về phía ti vi.

- Anh Tả công tác ở đâu?

Bành Viễn Chinh thuận miệng hỏi một câu, coi như là tìm chuyện để nói. Hắn vốn muốn trao đổi với Nghiêm Hoa, nhưng không ngờ chồng cô ta quá nhiệt tình, khiến hắn không có cơ hội nói chuyện với Nghiêm Hoa.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi công tác ở đại học Giang Bắc, một giảng viên nghèo thôi, ài.

Tả Kiến nhẹ nhàng thở dài, nói.

- Giảng viên đại học là một nghề cao quý và được tôn trọng.

Bành Viễn Chinh cười cười nói:

- Tôi có người bạn dạy học ở Giang Bắc, tên là Tống Quả, anh biết hắn không?

Tả Kiến ngẩn ra, nhướng mày lên:

- Có phải là Tống Quả, con của Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tống?

Bành Viễn Chinh gật đầu cười.

Tả Kiến cười ha hả:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi và Tống Quả là người quen nhé!

Hai người ngồi nói tán gẫu một lúc, Bành Viễn Chinh liền hiểu vì sao Tả Kiến lại nhiệt tình với mình như vậy.

Y không chịu nổi nghề dạy học thu nhập ít ỏi, muốn chuyển sang kinh tế để tăng thu nhập, gần đây tập đoàn Tin Kiệt thông báo tuyển dụng quản lý cao cấp, y muốn thử xem, nhưng lại không nắm chắc. Đúng lúc này, Bành Viễn Chinh chủ động tới nhà, đối với y mà nói, không khác gì nắng hạn gặp mưa rào.

Tả Kiến công tác ở thành phố, đã sớm nghe nói về Bành Viễn Chinh. Mà quan hệ của Bành Viễn Chinh và Tống Quả, Hoàng Đại Long, gần như ở thành phố mọi người đều biết.

- Chủ tịch huyện Bành...

Tả Kiến còn chưa nói hết, Bành Viễn Chinh liền cười nói:

- Anh Tả, đừng có khách khí như vậy, gọi tôi là Viễn Chinh được rồi.

- Được, tôi sẽ không khách khí. Viễn Chinh, hôm nay tôi và cậu vừa gặp đã hợp ý. Nghiêm Hoa, em mang thịt bò và chân giò anh mới mang về, làm cho anh hai đĩa, anh muốn uống chén rượu với Viễn Chinh!

Tả Kiến đứng lên lấy một bình rượu Mao Đài mang đến, mở ra:

- Viễn Chinh, nể tình tôi, chúng ta uống một chén!

Nghiêm Hoa cau mày, hơi miễn cưỡng vào bếp. Đôi mắt Bành Viễn Chinh sáng lên một tia khác thường, từ chối vài câu chiếu lệ.

Vài ly rượu vào bụng, Tả Kiến liền mượn hơi rượu ám chỉ vài câu, lộ ra ý định muốn đến tập đoàn Tin Kiệt tham gia tuyển người. Bành Viễn Chinh biết tông trong bụng y, hết sức sảng khoái đáp ứng, ngay tại chỗ gọi điện thoại cho Hoàng Đại Long.

Đương nhiên Hoàng Đại Long không cự tuyệt Bành Viễn Chinh, vừa nghe nói là bạn của Bành Viễn Chinh, là Phó giáo sư ngành quản lý kinh tế của đại học Giang Bắc, y lập tức đáp ứng, hứa hẹn cho Tả Kiến làm Phó tổng giám đốc công ty.

Thật ra, Tả Kiến không có ý nhờ Bành Viễn Chinh xin cho y một chỗ làm hẳn hoi như vậy, mà chỉ cần hẳn nói với cha con Hoàng Đại Long một tiếng, ưu tiên cho y một chút trong quá trình chọn người thôi.

Nhưng không ngờ Hoàng Đại Long hứa hẹn, bất cứ lúc nào y cũng có thể đến công ty làm, còn dành sẵn cho vị trí Phó Tổng giám đốc.

Mắt Tả Kiến sáng ngời, cảm thấy có phần khó tin.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Lão Tả, anh yên tâm đến công ty làm việc. Tuy nhiên, anh đừng vội từ chức ở đại học Giang Bắc, cứ đến công ty làm một thời gian xem có thích ứng được hay không, rồi từ chức cũng không muộn.

- Viễn Chinh...Hoàng tổng nói như thế? Không cần biết tôi có thể đảm nhiệm nổi vị trí này hay không, lập tức cho tôi làm Phó tổng giám đốc?

Tả Kiến nâng chén rượu cùng với Bành Viễn Chinh, phân vân hỏi lại.

Bành Viễn Chinh cười khê:

- Anh là Phó giáo sư đại học, chuyên gia quản lý kinh tế, công ty đưa ra thị trường của tập đoàn Tin Kiệt vừa lúc thiếu nhân tài quản lý như anh, hiện giờ Hoàng Đại Long đang “cầu hiền” mà...

Tuy Bành Viễn Chinh nói khéo như vậy, nhưng Tả Kiến biết chắc chắn thực tế không phải như lời hắn nói, tám phần là Hoàng Đại Long nể mặt Bành Viễn Chinh nên mới nhận y. Nhưng nếu như vậy, mặt mũi của Bành Viễn Chinh cũng quá lớn!

Trên thực tế, Hoàng Đại Long làm vậy hoàn toàn là vì giữ thể diện cho Bành Viễn Chinh. Y không biết Tả Kiến là người ra sao, nhưng Bành Viễn Chinh đã mở miệng, y không thể từ chối. Dù sao, cùng lắm thì coi như công ty nuôi thêm một người rảnh rỗi, tập đoàn Tin Kiệt cũng đang nuôi không ít loại người rảnh rỗi như vậy.

- Viễn Chinh, thật sự rất cảm ơn cậu!

Mắt Tả Kiến càng thêm nồng nhiệt:

- Nào, anh mời cậu một ly!

416. Chương 423: Trần Trề Sức Sống Tuổi Thanh Xuân

Nâng ly cạn chén một hồi, Bành Viễn Chinh và Tả Kiến cứ y như là bạn bè lâu năm, không bao lâu đã uống cạn một bình Mao Đài.

Bành Viễn Chinh muốn đi, Tả Kiến không cho, lại khui thêm một chai rượu, uống hơn phân nửa, sau khi đã khá say, y mới đưa Bành Viễn Chinh đi ra.

Tả Kiến nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, hơi men chênh choáng nói:

- Người anh em, rất trọng nghĩa, rất thân thiết! Cậu giúp anh một đại ân, sau này có cần đến anh, cậu cứ mở lời!

Bành Viễn Chinh cười ha hả, vỗ vỗ cánh tay Tả Kiến, thầm nghĩ người này cũng là người tốt, mặc dù hơi lồi đời và khéo đưa đẩy, nhưng có thể kết giao được.

Tối nay hẳn có ý tìm Nghiêm Hoa để “kết nối”, nhưng chưa làm được gì, trong lúc vô tình lại trở thành quen biết với Tả Kiến, chồng cô ta.

Tuy cả buổi tối, thái độ của Nghiêm Hoa đều không mặn không nhạt, nhưng giữa chân mày đã bớt đi vài phần lạnh lùng và bài xích.

Tả Kiến về đến nhà, Nghiêm Hoa đã thu dọn xong chén đĩa, bắt mẫn nói:

- Coi bộ dạng anh kìa, đúng là không có tiền đồ! Cứ phải túm lấy người ta mà ép uống rượu? Uống một mớ nước đá ngựa như vậy, xem sáng mai anh còn có thể đi dạy nổi không?! (sic!)

Tả Kiến đi làm ở thành phố, mỗi sáng sớm đều phải đón xe lên thành phố, 6 giờ 30 đã phải đi, cũng khá vất vả.

Tả Kiến dĩnh đạc xua tay:

- Đi dạy cái khỉ mốc gì nữa, hiện giờ anh đã là Phó tổng giám đốc một công ty được đưa ra thị trường! Biết chưa? Là quản lý cao cấp của một công ty đưa ra thị trường!

Chà chà, Bành Viễn Chinh thật không tệ!

Tả Kiến cười hi hi:

- Bà xã yêu quý, anh hiểu người ta giúp anh là vì nể mặt em. Em cũng đừng mâu thuẫn với người ta nữa! Coi như là vì tiền đồ của ông xã đi!

- Đừng vội hớn hở! Một cái xí nghiệp thôi, có gì mà cao hứng? Thật sự là không hiểu nổi anh! Không phải em đã nói sẽ giúp anh chạy chọt một chút, điều anh đến cơ quan sao?

Tả Kiến xì một tiếng, tỏ vẻ coi thường:

- Trông cậy vào ông cậu họ hàng bản đại bác không tới cửa em ấy à? Đừng có mơ! Với lại, chuyển về huyện, anh không làm đâu! Họ hàng của em, đem ra hù dọa người ngoài còn tạm được, về nhà cũng đừng giả bộ với anh nữa!

Người ta không coi chúng ta là gì cả. Em còn tưởng mình là họ hàng của cán bộ cao cấp sao?

Tả Kiến châm một điếu thuốc, trầm giọng nói:

- Anh nhắc nhở em, Nghiêm Hoa, Bành Viễn Chinh này không đơn giản đâu, rất có thể lực, cho dù là em không nịnh bợ người ta, cũng đừng đắc tội với hắn!

Nghiêm Hoa cười nhạt:

- Hắn mới giúp anh chút việc, anh liền quên mất mình họ gì! Có phải vầng đầu rồi hay không?

- Nhà họ Hoàng chủ tập đoàn Tin Kiệt là ai? Lãnh đạo thành phố ra mặt, còn chưa chắc họ đáp ứng, nhưng Bành Viễn Chinh nói một câu, Hoàng gia liền cho tôi vị trí Phó tổng giám đốc! Điều đó có ý nghĩa gì, em không hiểu à?

Anh vắng đầu? Lương Phó tổng giám đốc công ty đưa ra thị trường của tập đoàn Tin Kiệt là năm mươi ngàn một năm!

Tả Kiến càng nghĩ càng vui mừng, vung tay cười lớn:

- Năm mươi ngàn nha, anh nhất định phải làm kinh tế!

Hiện giờ lương một năm của công nhân và công chức còn chưa tới một ngàn, Lương một năm năm mươi ngàn, tuyệt đối là một con số thiên văn.

Nghiêm Hoa giật mình kinh hãi, cau mày nói:

- Đâu mà nhiều như vậy? Anh đừng để bị lừa!

- Em biết cái gì.

Tả Kiến ngêu ngao một điệu hát dân gian, vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Thường ngày, y không bao giờ nói chuyện với Nghiêm Hoa theo kiểu như vậy, nhưng hôm nay phần vì rượu vào, phần vì hưng phấn tràn trề, có cảm giác phải giành lại quyền của một người chủ nhà.

Sáng hôm sau, Tả Kiến đến Tập đoàn Tin Kiệt tìm Hoàng Đại Long. Hoàng Đại Long không nói hai lời, liền thực hiện lời hứa, nhận Tả Kiến vào công ty làm việc, còn phái người bố trí cho Tả Kiến một văn phòng rộng rãi và sang trọng.

Buổi chiều cùng ngày, Tập đoàn Tin Kiệt họp ban giám đốc, hình thành quyết nghị, bổ nhiệm Tả Kiến làm Phó tổng giám đốc công ty đưa ra thị trường, Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoàng Bách Thừa đích thân trao quyết định cho Tả Kiến, xác định tiền lương và chế độ đãi ngộ...

Hoàng Bách Thừa đồng ý để Tả Kiến làm ở công ty một thời gian, khi nào cảm thấy thích ứng, sẽ từ chức ở đại học Giang Bắc.

Tả Kiến vô cùng hưng phấn, ngồi ở phòng làm việc của mình, gọi điện thoại cho Nghiêm Hoa.

...

...

Nghe xong, Nghiêm Hoa cúp điện thoại, đôi mắt lấp lánh hồi lâu, mới từ từ chấp nhận sự thật này. Từ chuyện này suy ra, quả thật, năng lực của Bành Viễn Chinh quá lớn. Mà Bành Viễn Chinh giúp Tả Kiến một chuyện lớn như vậy, rõ ràng không phải vì “bạn bè nghĩa khí” vớ vẩn gì đó, hai người mới gặp mặt lần đầu, bạn bè cái quái gì? Hẳn làm như vậy, là có ý giao hảo với mình.

Mặc dù cô là một phụ nữ khắc nghiệt, nhưng không phải không biết tốt xấu. Sở dĩ cô bực bội Bành Viễn Chinh, là vì không phục, cho rằng vị trí Phó chủ tịch thường trực lẽ ra phải thuộc về mình. Nếu Bành Viễn Chinh đã nhún nhường như vậy, cô cảm thấy mình cũng nên đáp lại phần nào.

Nghiêm Hoa do dự một chút, gọi điện tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nhưng không ai tiếp. Cô lại gọi đến văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, người nhận điện thoại là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo.

- Tiểu Vương, hôm nay Chủ tịch huyện Bành lại đi điều tra nghiên cứu? Đi tới đâu?

- Chủ tịch huyện Nghiêm, Chủ tịch huyện Bành không xác định trước đơn vị, bảo là muốn tùy tiện đi một vòng, văn phòng cũng không thể nói gì.

Wang Hao biết vị Chủ tịch huyện này không dễ chọc, không dám sơ suất, trả lời một cách cẩn thận.

- À.

Nghiêm Hoa à một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Vương, cậu lập tức thu xếp, tôi muốn đến bệnh viện huyện điều tra nghiên cứu...

Bành Viễn Chinh dẫn theo Hoắc Quang Minh đi bộ một vòng ở huyện lỵ.

Huyện lỵ không lớn, đi bộ hết một vòng cũng mất chưa tới một giờ. Bành Viễn Chinh lững thững mà đi, ở đây chỉ có một phố buôn bán duy nhất, hắt dáo trên phố này một vòng, lại đến thư viện và nhà văn hóa huyện xem một chút, cuối cùng dừng bước trước trường trung học cơ sở.

Hoắc Quang Minh không dám nói gì, chỉ theo sát phía sau.

Bành Viễn Chinh hơi thất vọng, cơ sở kinh tế của huyện Lâm thật sự quá yếu. Cả huyện lỵ, ngoại trừ công ty điện lực, công ty cung cấp nước uống, công ty thủy thổ sản, công ty Kiến An và một số doanh nghiệp nhà nước thuộc huyện ra, không còn xí nghiệp nào khác.

Về công nghiệp, chế tạo, máy móc, vật tư thương mại, dịch vụ...gần như trống rỗng, chưa nói tới ngành sản xuất công nghệ cao.

Huyện lỵ hết sức im ắng, đắm chìm trong ánh chiều tà. Có lẽ ở gần vùng núi, nhiệt độ không khí mùa hạ của huyện Lâm cũng không cao lắm, không khí tươi mát.

Bành Viễn Chinh yên lặng đứng trước cổng trường trung học của huyện Lâm, đây là ngôi trường nghe nói có tỉ lệ học sinh lên lớp rất cao, thấy ngôi trường đã quá cũ nát, trên tường loang lổ, cỏ dại mọc đầy, mặt nhẵn lại, thoáng chút suy nghĩ.

Reng! Reng!

Tiếng chuông tan học chợt vang lên, Không bao lâu, từng đám nam nữ học sinh mặc đồng phục tùm năm tùm ba dắt xe đạp đi ra cổng trường. Nhưng người bán hàng rong, không biết xuất hiện từ đâu, được đám học sinh vây quanh. Cùng lúc, còn có ba bốn thanh niên trẻ tuổi mặc sơ mi quần bò, mang giày vải màu đen, dáng vẻ lưu manh, xuất hiện ở cổng trường.

Học sinh qua lại có vẻ sợ hãi, tránh né mấy thanh niên này.

Thập niên 90 là một thời kỳ đáng để nghiền ngẫm, những thanh niên lêu lổng, kết thành từng băng nhóm đi lại càn quấy trên đường, là một trong những dấu hiệu của thời kỳ này. Địa điểm họ thường lui tới nhiều nhất, chính là trường học.

Hiển nhiên mấy tên lưu manh này chờ các nữ sinh của trường.

Một cô gái để tóc ngắn kiểu Nhật Bản, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt xinh xắn, toàn thân tràn ngập hơi thở thanh xuân, dắt một chiếc xe đạp hiệu Phượng Hoàng ra cổng, nhìn thấy mấy tên lưu manh kia, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, xoay người định quay lại, nhưng đám người kia đã ồn ào vây lấy cô.

Hắn là cô gái này không phải lần đầu tiên bị đám người này quấy rầy, từ tiếng mắng lạnh trong trẻo của cô, có thể nhận ra điều đó. Cô gái bị mấy tên lưu manh lôi kéo, chiếc xe đạp bị xô ngã trên mặt đất. Mấy người bán hàng rong lẩn ra xa, không dám lên tiếng.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, Hoắc Quang Minh thấy hắn chuẩn bị tiến lên, khỏi cười khổ, thầm nghĩ, ngài là Phó Chủ tịch thường trực huyện, loại chuyện vặt do lưu manh đầu đường xó chợ này gây ra, mà ngài cũng nhúng tay vào, là rất mất thân phận.(sic!)

- Lão Hoắc, cậu khẩn trương báo cảnh sát!

Đương nhiên Bành Viễn Chinh cũng không định anh hùng cứu mỹ nhân, hắn quay lại nhìn Hoắc Quang Minh, hạ giọng nói.

Đúng lúc này, trong sân trường đột nhiên truyền ra tiếng hò hét và bước chân rầm rập, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn, từ trong trường, mười mấy nam sinh vung gậy và gạch đá, hùng hổ vọt ra.

Mấy tên lưu manh thấy tình hình không ổn, tên cầm đầu hô lên một tiếng, vất chân lên cổ chạy trốn.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, thấy những nam sinh đó thở hồng hộc vây quanh cô gái kia, mồm năm miệng mười an ủi, khoe miệng hắn hiện lên một nụ cười tán thưởng.

Cảnh tượng này, cũng không xa lạ gì, khiến hắn nhớ lại thời học sinh cấp ba tràn trề tuổi thanh xuân của mình. Bọn lưu manh còn đồ ngoài đường thường xuyên đến cổng trường quấy rầy nữ sinh, thậm chí nữ giáo

viên trẻ tuổi xinh đẹp, mà trong trường cũng có một đám nam sinh hiệp nghĩa, nhiệt huyết sôi trào lao ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Bành Viễn Chinh cười cười, quay lại vẫy vẫy Hoắc Quang Minh, xoay người đi dọc theo con đường, trở về. Hoắc Quang Minh thở phào, vội chạy theo sau.

Đi được một đoạn, Bành Viễn Chinh đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Hoắc Quang Minh, hỏi:

- Lão Hoắc, tình trạng an ninh ở huyện có tốt không?

Hoắc Quang Minh do dự một chút, xoa tay nói:

- Chủ tịch huyện Bành, cũng còn tùy, các mặt khác đều ổn, chỉ là trên phố có những đám lưu manh như vậy. Tuy không gây ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng cũng rất phiền phức. Nghiêm trị một lần, liền yên tĩnh trong một thời gian ngắn, nhưng không được bao lâu, chúng lại xuất hiện.

- Tôi nghe lái xe Tiểu nói, ở huyện có một băng nhóm gọi là băng Lão Hồ?

Hoắc Quang Minh cười khổ:

- Cũng không thể coi là băng phái hắc đạo gì, chỉ là một đám côn đồ, chuyên đi chọc phá, bắt nạt, lũng đoạn thị trường. Cục Công an bắt vài lần, nhưng cũng chỉ có thể giam vài ngày rồi thả.

417. Chương 424: Huyết Mạch Sôi Trào

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, cũng không hỏi thêm.

Huyện Lâm đúng là có một băng tên là băng Lão Hồ, chuyện này do Điền Minh kể cho hắn biết. Sáng nay Điền Minh xuống chợ ăn sáng, thấy một đám lưu manh la lối om sòm đi từ đầu đông tới đầu tây chợ, thu của mỗi quầy hàng năm tệ tiền bảo kê, không chút kiêng nể người của Cục Công thương.

Những người bán rau, bán thịt hay bán hàng rong sớm, đều tức giận nhưng không dám nói, ngoan ngoãn giao tiền. Mà tất cả khách hàng và thực khách, dường như đã quá quen thuộc với cảnh này.

Điền Minh hỏi thăm một chút, biết đám người này là có tổ chức. Nghe nói băng chủ băng Lão Hồ là Trương Đại Hồ, cao lớn, còn có võ công. Ban đầu y bán thịt dê nướng ở huyện, không biết từ lúc nào, tổ chức một đám người, ở huyện điều võ dương oai, bắt nạt lũng đoạn thị trường, không ai dám dây vào.

Thế cũng chưa đáng nói. Người ta còn kể với Điền Minh, hiện giờ Trương Đại Hồ cầm đầu băng Lão Hồ, bắt đầu thu phí bảo kê, lực lượng chủ chốt của y, đã sớm “tẩy trắng”, đi theo hướng công ty hóa, nắm quyền kinh doanh hơn phân nửa phòng khiêu vũ và hộp đêm ở huyện.

Làm nghề giải trí này, nếu như không có ô dù, là không làm được. Bành Viễn Chinh hiểu, Trương Đại Hồ là một đầu mối trong tình hình rối loạn ở huyện Lâm, muốn thăm dò và giải quyết, phải bắt đầu từ đầu mối này.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình cho rõ ràng, rảo bước đi tới.

Từ rất xa, đột nhiên vọng tới tiếng xe máy ầm vang, hơn mười chiếc xe máy hiệu Jialing chạy băng băng tới, trên mỗi chiếc xe đều có hai người, người phía sau vung thiết côn và dao phay sáng loáng, gào thét phóng ào ào qua.

Bành Viễn Chinh cả kinh, lập tức dừng bước, chạy về phía trường học.

Cổng trường trung học huyện Lâm gà bay chó sủa, học sinh sớm chạy hết, người bán hàng rong cũng không thấy tung tích. Bảo vệ trường sợ hãi đóng cổng chính. Mười mấy tên lưu manh múa may thiết côn và dao phay, càn rỡ la hét, đập vào cổng sắt trường học, có mấy tên còn leo qua cổng, chạy đi tìm mấy nam sinh nghĩa hiệp không biết đã tránh ở góc nào trong trường, để tính sổ.

Quá càn rỡ, quá vô pháp vô thiên!

Cảnh tượng trước mắt khiến Bành Viễn Chinh huyết mạch sôi trào. Kiếp trước, kiếp này, hẳn là người của hai thế giới, mới lần đầu gặp phải cảnh tượng điên cuồng này. Giữa ban ngày ban mặt, một đám côn đồ rủ nhau chạy tới, cầm hung khí trong tay, công khai bạo vấy tấn công trường học.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh âm trầm như nước, hắn quay lại nhìn Hoắc Quang Minh đang hoảng hốt, trầm giọng nói:

- Báo cảnh sát!

Hai chiếc xe cảnh sát cũ nát hự còi chạy nhanh tới, nhưng đám lưu manh kia vẫn ung dung leo lên xe máy, nổ vang mà đi, để lại một hiện trường hỗn độn.

Mấy tên cảnh sát nhân dân hẳn như trơ mắt nhìn đám lưu manh bỏ chạy. Bọn họ xuống xe nhìn lướt qua hiện trường một cái, gõ gõ vào cổng trường, hỏi bảo vệ trường vài câu, rồi lẳng lặng lên xe, chuẩn bị rời khỏi.

Bành Viễn Chinh cau mày, bước tới trầm giọng quát hỏi:

- Các người là cảnh sát, sao không nhanh chóng đi bắt đám lưu manh gây rối kia?

Người cầm đầu đám cảnh sát ngẩng đầu ngạo mạn nhìn Bành Viễn Chinh, lạnh lùng hỏi:

- Anh là ai? Cục Công an phá án, còn cần anh tới chỉ trở?

- Tôi là ai không quan trọng. Đám lưu manh vừa rồi cầm hung khí trong tay, tấn công trường học, nghiêm trọng nhiều loạn trị an xã hội! Các người không đi bắt chúng, giao cho pháp luật trừng trị, chạy tới đây như đi dạo rồi về, đây gọi là cảnh sát nhân dân cái gì?

Bành Viễn Chinh hết sức phẫn nộ, giọng lạnh lùng nghiêm nghị.

Người cầm đầu đám cảnh sát nhân dân nhìn tới nhìn lui đánh giá hắn, thầm nghĩ ở đâu xuất hiện một tên đầu đất thế này? Ai ở huyện Lân còn không biết người của bang Lão Hồ, có bắt cũng như không, vài ngày lại thả.

Hoắc Quang Minh chạy tới, trách cứ mấy tên cảnh sát nhân dân:

- Thái độ của mấy người là sao? Sao dám nói bằng cái giọng đó với Chủ tịch huyện Bành?

- Chủ tịch huyện Bành?

Người cầm đầu đám cảnh sát nhân dân giật mình, tự nhủ, hỏng rồi, sao lại xui xẻo đụng phải vị Phó chủ tịch thường trực huyện mới tới?

- Chủ tịch huyện Bành...

Vien cảnh sát cầm đầu ấp úng giải thích:

- Chủ tịch huyện Bành, muốn bắt người...không đủ chứng cứ...

- Mấy người còn muốn chứng cứ gì? Một đám lưu manh cầm hung khí trong tay, giữa ban ngày ban mặt tấn công trường học, còn cần cái chứng cứ gì?

Bành Viễn Chinh không kìm chế nổi nữa, đột nhiên phất tay quát to:

- Lão Hoắc, lập tức gọi điện, gọi người phụ trách Cục Công an huyện tới đây!

Hoắc Quang Minh không dám chậm trễ, lập tức chạy tới gọi điện thoại. Mấy cảnh sát không dám rời đi, sắc mặt lúng túng đứng một bên chờ.

Không bao lâu, một chiếc xe cảnh sát màu đen Santana chạy nhanh tới. Xe vừa dừng hẳn, một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi nhảy xuống, mặc trang phục cảnh sát, nhưng không đội mũ.

Người này mặt đầy hồng quang, đi tới.

Hoắc Quang Minh kề tai Bành Viễn Chinh, khẽ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, người này là Phó bí thư, Phó chủ tịch Cục công an Tạ Huy, nhân vật số hai.

Bành Viễn Chinh cau mày.

Tạ Huy cười xum xoe chạy tới:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi là Tạ Huy của Cục Công an!

Bành Viễn Chinh trầm mặt, giơ tay ra bắt tay Tạ Huy, trầm giọng hỏi:

- Lận Đại Dung đâu?

Tạ Huy cười cười:

- Chủ tịch huyện Bành, Cục trưởng Lận vừa lên thành phố họp, lãnh đạo có chít thị gì, nói với tôi cũng được.

Trong mắt Bành Viễn Chinh lóe lên hàn quang, hẳn biết Tạ Huy nói láo, Lận Đại Dung không lên thành phố họp, bởi vì hồi chiều, Cung Hàn Lâm và Lâm Trường Hà triệu tập một số nhân vật đứng đầu các ban, ngành, mở hội nghị, Lận Đại Dung có mặt.

Bành Viễn Chinh khí thế uy nghiêm, mắt sắc như sao, Tạ Huy hơi chột dạ và bất an, không dám nhìn thẳng vào mắt Bành Viễn Chinh.

Tuy Bành Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện mới đến nhậm chức, nhưng còn lâu quyền uy của hắn mới đủ mạnh, mà rất nhiều người đứng đầu các ngành có thực quyền, cũng chưa chắc coi trọng Bành Viễn Chinh, nhưng địa vị và cấp bậc của Bành Viễn Chinh là không thể phủ nhận, Tạ Huy chỉ là một cán bộ cấp phó phòng, sao dám chống đối hắn.

...

...

- Đầu đuôi sự việc là như vậy, tôi tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy. Cần rõ đến cực điểm, hết sức vô pháp vô thiên! Là cơ quan thực thi pháp luật của quốc gia, nếu Cục công an không làm được gì đối với bọn này, làm sao chúng ta còn dám nhìn mặt người dân huyện Lân?!

Tạ Huy đứng nghiêm, giơ tay chào Bành Viễn Chinh, lớn tiếng nói:

- Xin Chủ tịch huyện Bành yên tâm, chúng tôi nhất định dựa theo chỉ thị của lãnh đạo huyện, triệu tập lực lượng cảnh sát, lập tức bắt các phần tử ngoài vòng pháp luật về quy án!

- Tốt, tôi hy vọng các vị nói được thì làm được, để không thẹn với bộ cảnh phục mà mình mặc trên người.

Bành Viễn Chinh gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

Tạ Huy đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Bành Viễn Chinh, khóe miệng hiện lên một tia cười khổ.

Bệnh viện huyện.

Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa triệu tập một cuộc họp ở bệnh viện huyện, nghiêm túc phê bình vấn đề “Nhận tiền không nhận người” của bệnh viện, yêu cầu bệnh viện lập tức tiến hành chỉnh đốn và cải cách, đẩy mạnh xây dựng tác phong và ý đức.

Đồng thời, buộc Viện trưởng kiêm Bí thư Đảng ủy Mã Lân đại diện bệnh viện huyện, kiểm điểm bằng văn bản trước Ủy ban nhân dân huyện.

Thái độ của Nghiêm Hoa trước sau khác xa nhau, điều này làm trong lúc nhất thời Mã Lân không biết đầu mà lẩn. Nhưng Nghiêm Hoa là lãnh đạo trực tiếp quản lý y, trực tiếp quyết định tiền đồ chính trị của y, làm sao Mã Lân dám phản bác.

- Chủ tịch huyện Nghiêm, thật ra chúng tôi cũng có nỗi khổ...

Mã Lân kéo kéo cánh tay Cục trưởng Cục Y tế Đồng Tồn Nghĩa, ra hiệu hắn giúp mình nói vài lời.

Đồng Tồn Nghĩa cười:

- Đúng vậy, Chủ tịch huyện Nghiêm, phía bệnh viện cũng có khó xử, loại bệnh này có không ít, thật ra thực sự khó khăn không có mấy người, có một số người muốn thừa nước đục thả câu, cố ý lờ tiền chữa trị.

- Đừng phóng đại lý do khách quan với tôi. Sự khó xử của bệnh viện, tôi hiểu rất rõ, nhưng các vị cũng không thể phủ nhận, hiện nay thái độ phục vụ của bệnh viện có vấn đề rất lớn.

Nghiêm Hoa nhìn lướt qua mấy cán bộ cao cấp của bệnh viện, thản nhiên nói:

- Tôi hy vọng các vị hết sức coi trọng vấn đề này!

Mã Lân và Đồng Tồn Nghĩa liếc nhau, biết Nghiêm Hoa đã nói tới mức như vậy, bọn họ không thể biện bạch nữa, không dám chọc giận vị lãnh đạo tính tình độc đoán này.

- Còn nữa, Cục Y tế và bệnh viện lập tức mở một hội nghị liên tịch, thảo luận làm thế nào giải quyết vấn đề chữa bệnh cho một bộ phận người nghèo, cũng không thể thấy chết mà không cứu, phải không nào?!

Ngày hôm qua trong cuộc họp, Chủ tịch huyện dự định chuẩn bị thành lập một quỹ đặc biệt cứu trợ cho những bệnh nhân đặc biệt, tiền bạc do tài chính huyện lo liệu, thao tác và quản lý cụ thể, các vị bàn bạc và xác định một phương án bước đầu, xong rồi tôi sẽ đệ trình hội nghị Ủy ban nhân dân huyện nghiên cứu.

Đồng Tồn Nghĩa ngắt ra, chần chờ nói:

- Chủ tịch huyện Nghiêm, quỹ cứu trợ này, hiểu cụ thể như thế nào, xin lãnh đạo giải thích thêm một chút.

Mã Lân vội lấy sổ ra, chuẩn bị ghi chép.

- Rất đơn giản. Chẳng hạn như về sau, bệnh viện gặp một bệnh nhân đặc biệt nghèo khó, không đủ sức lo tiền thuốc men, theo nguyên tắc nhân đạo, trước hết chữa trị, đồng thời thông báo với quỹ cứu trợ, để quỹ này đến trả chi phí chữa bệnh, như thế bệnh viện không còn phải khó xử và lo lắng.

Nghiêm Hoa giải thích.

Mã Lân cười hi hi:

- Chủ tịch huyện Nghiêm, nếu như vậy, bệnh viện chúng tôi đương nhiên sẽ không làm người ác làm gì, để bị bêu danh thấy chết mà không cứu.

Nghiêm Hoa ung dung cười:

- Đây chỉ là ý tưởng bước đầu, còn cần hoàn thiện luận chứng đầy đủ, mà hoạt động cụ thể như thế nào, lại cần chuẩn bị thận trọng, các vị cứ xây dựng phương án trước rồi nói sau.

418. Chương 425: Phân Công, Cường Quyền

Bành Viễn Chinh khi trở lại UBND huyện thì đã đến giờ ra về. Hắn muốn thu dọn văn phòng một chút, rồi quay trở lại khu tập thể nghỉ ngơi thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Hắn đi qua mở cửa. Không ngờ là Nghiêm Hoa.

Nghiêm Hoa người phụ nữ này tuy nhan sắc bậc trung nhưng ngũ quan cực kỳ tinh xảo, mang đến cho người ta một cảm giác rất nhẹ nhàng. Không bàn đến tính cách của Nghiêm Hoa, cô cũng được coi như một thiếu phụ phong tình vạn chủng. Chỉ có điều với tính cách của cô như vậy, chỉ sợ UBND huyện cao thấp bất kể lãnh đạo hay nhân viên bình thường cũng đều kính trọng nhưng giữ khoảng cách.

- Chị Nghiêm!

Bành Viễn Chinh đầu tiên là ngắt ra, chợt vẻ mặt tươi cười, đứng dậy mời Nghiêm Hoa vào.

Nghiêm Hoa miễn cưỡng cười, tuy nụ cười hơi chút cứng nhắc. Cô dường như không giỏi về việc lấy lòng người, cũng không ưa thích ăn nói mềm mại. Tuy rằng lần này mang tư thế hạ thấp, nhưng khi đến đây rồi mà vẫn không nói ra khỏi miệng được.

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi chiều nay đã đến bệnh viện huyện điều tra nghiên cứu. Trải qua trưng cầu ý kiến và đề nghị, tôi cảm thấy đề xuất của cậu không phải là không thể được.

Nghiêm Hoa đi thẳng vào vấn đề khiến Bành Viễn Chinh ít nhiều có chút kinh ngạc. Bành Viễn Chinh vốn nghĩ đến, trải qua chuyện của Tả Kiến, Nghiêm Hoa khẳng định sẽ suy nghĩ lại, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

- Tôi đã bảo người của phòng Y tế và bệnh viện huyện thương lượng, xuất ra một phương án ban đầu. Xong rồi, chúng ta sẽ ngồi lại thương lượng, xem như thế nào để đẩy mạnh chuyện này.

Nghiêm Hoa nhẹ nhàng nói, đầu quay sang một bên.

Ánh mắt kinh ngạc của Bành Viễn Chinh khiến cho cô cảm thấy không thoải mái.

- Chị Nghiêm, cảm ơn chị đã ủng hộ công tác của tôi.

Việc đã đến nước này, Bành Viễn Chinh cũng chỉ có thể nói lời cảm ơn.

Nghiêm Hoa bỗng nhiên đứng dậy, thản nhiên cười gật đầu:

- Chúng ta đều làm việc với nhau. Ủng hộ công việc cho nhau là nên làm. Được rồi, anh đang bận, tôi có việc về trước.

Nghiêm Hoa xoay người rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước cô lại dừng lại, quay đầu vội vàng nói:

- Chuyện của lão Tả nhà tôi đã khiến anh phải suy nghĩ. Anh ấy nói hôm nào sẽ mời anh uống rượu.

Bành Viễn Chinh cao giọng cười:

- Chị Nghiêm, đừng có khách sáo như vậy. Tôi và lão Tả hợp ý nhau, việc nhỏ ấy chẳng đáng là gì. Chị hãy nói với lão Tả một tiếng, hôm nào tôi mời anh ấy đi uống rượu.

Nghiêm Hoa trong đôi mắt lại hiện lên một tia dịu dàng, gật đầu rồi rời đi.

Cô là một người tính khí táo bạo, mạnh mẽ, cứng rắn và có chút bảo thủ. Nhưng cô rất quý trọng tình cảm vợ chồng. Có thể xem là một điển hình của hiền thê lương mẫu. Đây là nhược điểm lớn nhất mà cũng là ưu điểm lớn nhất của cô.

Chồng cô Tả Kiến Hòa và con trai Tả Tiểu Khải chính là điểm yếu lớn nhất của cô.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng dáng của Nghiêm Hoa, khoe miệng hiện lên nụ cười, thầm nghĩ, người phụ nữ này nhìn qua không dễ tiếp xúc. Nhưng trên thực tế, chỉ cần bắt được điểm yếu của cô ta thì sẽ dễ dàng nắm cô ta trong tay.

Cô cố nhiên có chút hống hách, nhưng về phương diện khác, cô cũng là người biết nhận thức. Cô ít nhất không phải là cây cỏ đầu tường, càng không làm ra cái loại vì ích lợi mà bán đứng bạn mình.

Sáng ngày thứ hai, Cung Hàn Lâm triệu tập buổi làm việc của Chủ tịch huyện, thảo luận về vấn đề phân công điều chỉnh công tác của Chủ tịch huyện, Phó chủ tịch huyện. Vốn Cung Hàn Lâm muốn tạm hoãn chuyện này nếu không có bên Huyện ủy thúc giục, Thành ủy và UBND thành phố gọi điện tới yêu cầu đăng báo văn kiện phân công.

Trước cuộc họp, Cung Hàn Lâm đưa bản nháp văn kiện phân công của UBND huyện cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua. Phân công kỳ thật đều là theo lối mòn. Chủ tịch huyện phân công quản việc gì, Phó chủ tịch thường trực huyện quản công việc gì, Phó chủ tịch huyện phân công quản công việc gì thì vừa xem là hiểu ngay. Loại phân công này, kỳ thật ứng với phân công của Chủ tịch, Phó chủ tịch UBND thành phố.

Điều khác biệt duy nhất chính là bộ máy hiện tại của UBND huyện chỉ có bốn người. Nhân sự cực kỳ thiếu. Cho nên công tác quản lý của bốn người rất nhiều, khối lượng công việc rất lớn.

Bành Viễn Chinh nhìn qua một lượt rồi cười nói:

- Lão lãnh đạo, trọng trách mà ngài giao cho tôi có phải là hơi ít không?

Ngoại trừ những công tác quản lý thường quy của Phó chủ tịch thường trực huyện, Cung Hàn Lâm còn muốn giao kinh tế công nghiệp, thu hút đầu tư, công trình trọng điểm, vận tải và lĩnh vực trọng yếu cho hẳn. Bộ môn quản lý ở dưới có hơn mười mấy bộ môn. Tất cả đều là bộ môn quan trọng.

Cung Hàn Lâm cười ha hả:

- Viễn Chinh à, công tác về kinh tế là điểm mạnh của cậu. Ngay cả lãnh đạo Thành ủy cũng điểm danh cậu quản về kinh tế. Tôi như thế nào lại không giao trọng trách này cho cậu? Hơn nữa, chúng ta nhân sự quá ít. Mỗi người đều gánh trọng trách trên vai rất nặng.

- Lão lãnh đạo, tôi có một thỉnh cầu.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói, ánh mắt kiên định, thần sắc nghiêm túc.

- Cậu cứ nói đi, đừng khách khí với tôi như vậy.

Cung Hàn Lâm phát tay, tâm trạng cảm thấy vui sướng. Đối với Bành Viễn Chinh, ông ta hoàn toàn tín nhiệm. Ông ta biết Bành Viễn Chinh năng lực rất mạnh, gần như là đem toàn bộ công việc chủ yếu giao cho Bành Viễn Chinh. Chỉ cần Bành Viễn Chinh có thể khơi mào thì ông là Chủ tịch huyện cũng có thể an tâm mà làm.

Còn đối với Nghiêm Hoa và Lâm Trường Hà, ông cũng chỉ có thể lựa chọn tín nhiệm Bành Viễn Chinh.

- Có thể hay không giao phòng công an và trị an xã hội cho tôi quản lý luôn không?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Cung Hàn Lâm ngần ra. Phòng công an và trị an xã hội là do Lâm Trường Hà quản lý. Tuy rằng Cung Hàn Lâm có thể làm, nhưng tránh cho Lâm Trường Hà bần ngược trở lại, vẫn tạm thời duy trì tình trạng hiện tại.

- Viễn Chinh à...

Cung Hàn Lâm trong lúc nhất thời không biết làm thế nào nói với Bành Viễn Chinh. Nhưng thấy thái độ của Bành Viễn Chinh kiên định như vậy thì liền nhũn mảy, trầm ngâm nói:

- Tình hình xã hội rất phức tạp. Viễn Chinh, cậu suy nghĩ kỹ chưa? Đây là vùng nước đục đầy.

Bành Viễn Chinh môi nhấp nhẹ, dứt khoát nói:

- Lão lãnh đạo, tôi không phải tranh quyền với ai. Tôi chẳng qua cảm thấy ở huyện tình hình trị an quá tệ. Ngày hôm qua tôi...

Bành Viễn Chinh nhỏ giọng, đem những gì của ngày hôm qua nhìn thấy nghe thấy về lão Hồ bang cho Cung Hàn Lâm nghe. Cung Hàn Lâm sắc mặt chìm xuống, cũng im lặng không nói.

Cung Hàn Lâm đến huyện Lâm nhậm chức sớm hơn Bành Viễn Chinh, đối với tình trạng trị an của huyện Lâm cùng tình hình của lão Hồ bang khẳng định là hiểu rõ hơn so với Bành Viễn Chinh. Nhưng ông ta hiểu được, đây là một tổ ong vô vẽ, rút dây động rừng. Rất nhiều chuyện một khi bị vạch trần thì những tin tức sâu bên trong nhất cũng phải hiện ra. Như thế, không chỉ đề cập đến lợi ích và quyền lực phân tranh, thậm chí còn sẽ liên quan đến việc người chết ta sống mà liều mạng.

- Viễn Chinh à, tình huống ở huyện khá phức tạp. Chúng ta nhất định phải thận trọng.

Cung Hàn Lâm thở phào một cái:

- Có một số việc, muốn gấp cũng không được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão lãnh đạo, tôi sẽ không hành động theo cảm tính. Ngài cứ yên tâm đi. Tôi cảm giác, có thể bắt được lão Hồ bang thì chúng ta ở huyện sẽ đứng vững bước.

Cung Hàn Lâm ánh mắt ngưng tụ:

- Cậu đã quyết định?

- Lão lãnh đạo, tôi quyết định rồi. Tráng sĩ tự chặt cổ tay, không thể không quyết tâm. Nhưng tôi cũng cần lão lãnh đạo kiên định ủng hộ.

Bành Viễn Chinh nhìn vào ánh mắt của Cung Hàn Lâm, không có một tia gợn sóng.

Cung Hàn Lâm nhẹ nhàng thở dài:

- Viễn Chinh à, cậu cũng biết. Nếu cứ như vậy, cậu sẽ ở nơi đầu sóng ngọn gió, tôi lo lắng....

- Thà rằng bị gãy chứ không chịu cong.

Bành Viễn Chinh ánh mắt lóe ra:

- Lão lãnh đạo, có một số việc là không thể không làm. Có một số việc là không thể thỏa hiệp. Nhiều khi, tiến thêm một bước mới là trời cao biển rộng. Trở ra một bước đúng là vực sâu vạn trượng.

- Tốt!

Cung Hàn Lâm đột nhiên đứng dậy, vỗ tay hoan nghênh Bành Viễn Chinh.

Trong cuộc họp, đối với phân công điều chỉnh công tác của mỗi người, Nghiêm Hoa kỳ thật có chút vui sướng và bất ngờ. Phân công quản lý của cô không những không yếu đi mà ngược lại còn tăng mạnh trên diện rộng. Ngoại trừ văn hóa, giáo dục y tế ban đầu thì còn thêm Công thương, bảo vệ môi trường, Kiểm tra chất lượng, tài chính. Phải biết rằng, phòng Công thương là bộ môn thực quyền.

Nhưng Lâm Trường Hà sắc mặt lại trở nên khó coi. Kỳ thật thì công tác của Lâm Trường Hà điều chỉnh không lớn, cũng tăng mạnh. Nhưng phòng Công an và trị an xã hội lại được xếp cho Bành Viễn Chinh, tương đương với việc quyền lực của y bị suy yếu.

Nhưng mặc dù trong lòng phẫn nộ, nhưng ngoài miệng lại chẳng nói được gì. Lãnh đạo UBND huyện phân công, chính là điều chỉnh công tác của một số trợ thủ của Chủ tịch huyện. Là Phó chủ tịch huyện xếp hạng gần cuối, nên y cũng chẳng có cách nào khác.

Đương nhiên, đây đều là hiện tượng ngoài mặt.

Cung Hàn Lâm thản nhiên cười:

- Các đồng chí hãy thảo luận lại một chút. Nếu như không có ý kiến thì vỗ tay thông qua, để UBND huyện hành văn hạ phát, báo Thành ủy, UBND thành phố và Huyện ủy.

Nghiêm Hoa là người thứ nhất vỗ tay. Bành Viễn Chinh sắc mặt bình tĩnh. Cung Hàn Lâm liếc mắt nhìn Lâm Trường Hà, cũng bắt đầu vỗ tay. Lâm Trường Hà thấy mình là người cô đơn, liền cắn răng mỉm cười vỗ tay.

Buổi chiều cùng ngày, UBND huyện phát xuống thông báo số 23/1993 về điều chỉnh phân công Chủ tịch huyện, Phó chủ tịch huyện.

- Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm chủ trì công tác toàn diện của UBND huyện. Phụ trách giám sát kiểm toán, tài chính, thu nhập từ thuế, cơ cấu biên chế, vũ tranh nhân dân. Phân công quản lý phòng Tài chính, phòng Nhân sự, phòng Biên chế.

- Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực Bành Viễn Chinh hiệp trợ Chủ tịch huyện phụ trách công tác thường vụ của UBND huyện. Phụ trách đầu tư, thu hút đầu tư, công trình công điểm, vận tải, kinh tế công nghiệp. Phân công quản lý phòng Lương thực, phòng Công an, phòng Tư pháp, phòng Giao thông (Tổng chỉ huy công trình giao thông xây dựng), phòng Thống kê, phòng Thông tin đối ngoại, phòng Xử lý khẩn cấp, phòng Xử lý đường sắt, tòa án, Viện kiểm sát, phòng Cán bộ lão thành Huyện ủy. Hiệp trợ Chủ tịch huyện quản lý phòng Giám sát, phòng Tài chính, phòng Nhân sự.

Văn kiện điều chỉnh phân công vừa ra, toàn bộ Huyện ủy và UBND huyện cao thấp đều chấn động. Bành Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện mới tới, quyền lực vô hạn tăng mạnh. Hắn gần như nắm 80% quyền lực, khiến người ta phải hoa mắt.

Có quyền lực mới có địa vị. Văn kiện phân công điều chỉnh này ra sân khấu, Bành Viễn Chinh quyền uy cá nhân ở huyện được tạo ra là không thể thay thế.

Đương nhiên, cũng có không ít người âm thầm cười lạnh, chuẩn bị xem Bành Viễn Chính bị chê cười và có kết cục bi thảm. Trên võ đài huyện Lâm này, người cười cuối cùng mới là người quan trọng nhất.

419. Chương 426: Bí Thư Huyện Ủy Âm Chỉ

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm nhìn văn kiện phân công công tác của bộ máy UBND huyện, cau mày, thật lâu không nói gì.

Vị Phó chủ tịch thường trực huyện mới tới này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bắt đầu bộc lộ tài năng, sự mạnh mẽ cứng rắn của mình. Mà điều này cũng có nghĩa Cung Hàn Lâm ở UBND huyện hiện tại dường như cũng đã thỏa nguyện mở ra cục diện.

Nhưng bế tắc và loạn cục của huyện Lâm dễ dàng bị phá như vậy sao? Tôn Tuyết Lâm lạnh lùng cười.

Ông ta cầm điện thoại lên gọi cho Cung Hàn Lâm, ở trong điện thoại nửa thật nửa đùa nhắc đến việc Cung Hàn Lâm giao cho Bành Viễn Chính trọng trách quá nặng nề, sẽ khiến người thanh niên này ăn không tiêu đấy.

Ngụ ý đơn giản nói, Cung Hàn Lâm ông quá mức tín nhiệm Bành Viễn Chính, khiến quyền lực của hân bành trưởng, tương lai khó mà kiểm soát.

Nhưng sự tín nhiệm của Cung Hàn Lâm được thành lập từ nhiều nhân tố, rất vững chắc. Đây là điều mà Tôn Tuyết Lâm không thể hiểu hết. Hơn nữa, khiến Bành Viễn Chính làm một thanh kiếm, còn Cung Hàn Lâm thì âm thầm đẩy tay, đây là quyết sách của lãnh đạo chủ chốt Thành ủy.

Sau này cấp trên sẽ ủng hộ vô hạn đối với công tác của Bành Viễn Chính. Đây là nhân tố quan trọng nhất khiến Cung Hàn Lâm nể trọng Bành Viễn Chính. Trong lòng của ông ra rất rõ ràng, không có Bành Viễn Chính khơi mào, thì công tác của ông rất khó mà triển khai. Nếu ở trên cương vị Chủ tịch huyện mà vô tích sự thì tương lai ông sẽ bị Thành ủy điều đi.

Cho nên, đối với sự ám chỉ của Tôn Tuyết Lâm, Cung Hàn Lâm làm bộ như nghe không hiểu. Nhưng thái độ của ông rõ ràng truyền đạt cho Tôn Tuyết Lâm biết, đồng minh chiến tuyến của ông và Bành Viễn Chính sẽ không thể bị phá vỡ.

Tôn Tuyết Lâm im lặng, liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chính từ trong văn phòng đi ra, chuẩn bị đến phòng công an một chuyến, hỏi đến sự việc bọn lưu manh đến gây rối tại trường trung học. Hân vừa muốn bước ra khỏi trụ sở làm việc thì chợt nghe Phó chánh văn phòng UBND huyện Vương Hạo đuổi theo đằng sau:

- Phó chủ tịch huyện Bành.

- Phó chánh văn phòng Vương? Có việc gì à?

Bành Viễn Chính thản nhiên cười.

- Phó chủ tịch huyện Bành, Bí thư Tôn bảo anh qua đó một chuyến.

Vương Hạo nhẹ nhàng nói. Kỳ thật y có chút buồn bực, Bí thư Huyện ủy tìm Bành Viễn Chính thì trực tiếp gọi điện thoại cho hân. Vì sao lại muốn mình truyền lời. Lãnh đạo Huyện ủy và UBND huyện quan hệ nhạy cảm và tinh tế, đây không phải là muốn kệp giữa mình sao?

-Ồ, tôi biết rồi. Cảm ơn anh nhiều.

Bành Viễn Chính mỉm cười, xoay người hướng tòa nhà Huyện ủy.

Trước cửa phòng làm việc của Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, lấy lại bình tĩnh, hân gõ cửa bước vào. Hân mơ hồ đoán ra được lúc này Tôn Tuyết Lâm tìm hân là vì cái gì.

Hân đi vào, thấy Ủy viên thường vụ huyện ủy, Bí thư Đảng ủy công an Vưu Đào đang có mặt.

Vưu Đào thấy Bành Viễn Chính liền đứng dậy cười nhạt một tiếng:

- Đồng chí Viễn Chinh đã đến rồi à. Bí thư Tôn, các người cứ nói chuyện. Tôi xin phép về trước.

- Được, lão Vũ, anh cứ đi trước. Tôi và đồng chí Viễn Chinh nói chuyện sau.

Tôn Tuyết Lâm khẽ mỉm khom người, cười nói.

Tôn Tuyết Lâm động tác rất nhỏ này rơi vào mắt của Bành Viễn Chinh. Đôi mắt hắn lóe lên, là Bí thư Huyện ủy, nhân vật số một của huyện, vốn cao cao tại thượng, nói một không hai, nhưng thái độ của Tôn Tuyết Lâm lại khiêm tốn vượt quá thường quy và yếu đuối. Đây cố nhiên là có liên quan đến tính cách của Tôn Tuyết Lâm nhưng tuyệt không bình thường.

Vũ Đào và Bành Viễn Chinh nhìn thoáng qua. Bành Viễn Chinh rõ ràng nhìn thấy trong mắt đối phương một tia âm u và lạnh lùng nghiêm nghị thì trong lòng chấn động.

Giờ phút này, hắn có một dự cảm mãnh liệt. Một cử chỉ vô tâm của hắn đã khiến cho thế lực cao độ ở huyện Lâm phải coi trọng.

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi.

Tôn Tuyết Lâm lại nhường chỗ ngồi, mời thuốc lá Bành Viễn Chinh, chậm chạp không vào đề.

Ngay khi Bành Viễn Chinh có chút không kiên nhẫn, ông ta mới ra chút ám chỉ Bành Viễn Chinh, ở huyện Lâm tình huống rất phức tạp, làm công tác không thể chỉ dựa vào nhất thời kích động và hành động theo cảm tính. Phải thận trọng và lấy đại cục làm trọng...

Tôn Tuyết Lâm cuối cùng còn ám chỉ Bành Viễn Chinh tuổi trẻ mà háo thắng quá, thì sẽ bị người khác đem ra làm vũ khí sử dụng cho quá trình đấu tranh của người ta, cuối cùng là hại chính mình.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên. Đối với ám chỉ của Tôn Tuyết Lâm, hắn không những không coi thường mà trong lòng càng thêm vài phần ngưng trọng và cảnh giác. Hắn mơ hồ cảm thấy Tôn Tuyết Lâm người này bề ngoài thoạt nhìn không mềm yếu như vậy. Đây có lẽ chỉ là một sự nguy trang.

Hắn hiểu được ý tứ của Tôn Tuyết Lâm, đồng thời cũng hiểu được trong quan trường kỳ thật không có khả năng có bạn bè chân chính. Chỉ có lợi ích chân chính mà thôi.

Ít nhất trước mắt mà nói, hắn và Cung Hàn Lâm ích lợi và mục tiêu đều là nhất trí. Hắn cũng không lo lắng Cung Hàn Lâm ở sau lưng mình bắn lén. Về phần tương lai, đó là chuyện tương lai. Tình hình bây giờ không phải là hai người lục đục với nhau mà chỉ có thể đồng tâm hiệp lực.

Vẫn là câu nói kia, hợp tác thì cùng có lợi, nhưng phân chia thì cả hai đều bị tổn thương. Đạo lý này Cung Hàn Lâm hiểu rất rõ mà Bành Viễn Chinh cũng vậy.

- Bí thư Tôn, tôi hiểu rồi. Trong công việc sau này, tôi nhất định sẽ dựa theo chỉ thị của Bí thư Tôn, tích cực chủ động phối hợp công tác với Chủ tịch huyện Cung. Xin Bí thư Tôn cứ yên tâm.

Bành Viễn Chinh lời nói lập lờ nước đôi. Tôn Tuyết Lâm cảm giác có chút thất vọng.

Ông ta hôm nay tìm Bành Viễn Chinh đến không phải là dùng kế ly gián gì, mà là thức tỉnh Bành Viễn Chinh, bảo y hành động không cần thiếu suy nghĩ.

Nhưng thật đáng giận. Bành Viễn Chinh cũng không chân chính nghe lọt lời của ông ta.

Tôn Tuyết Lâm có chút mệt mỏi, phát tay:

- Được, cứ như vậy đi. Đồng chí Viễn Chinh, tôi còn cuộc họp phải mở.

- Vâng, Bí thư Tôn, tôi đi đây.

Bành Viễn Chinh rời khỏi phòng của Tôn Tuyết Lâm, xuống lầu đi ngang qua phòng Bí thư Đảng ủy công an Vũ Đào. Cửa phòng làm việc của Vũ Đào khép hờ, hắn trong lúc vô ý nghe được giọng nói của Phó chủ tịch huyện Lâm Trường Hà.

Nhưng bước chân Bành Viễn Chinh không dừng lại, chỉ có ánh mắt càng thêm sáng rọi.

Hắn không phải là cái loại nhìn trước ngó sau, utor át bần thủ. Nếu quyết định làm việc nghĩa không chùn bước thì dũng cảm tiến tới. Đương nhiên, vì thực hiện mục tiêu, hắn có khi nên dùng thủ đoạn và trí tuệ.

Ai nghĩ Bành Viễn Chính là người không có đầu óc thì người đó chỉ có thể là chịu thiệt.

Bành Viễn Chính vẫn cùng với Hoắc Quang Minh ngồi xe rời khỏi trụ sở làm việc. Điền Minh do không quen thuộc với tình huống ở đây nên cần Hoắc Quang Minh theo giúp hắn.

Từ khi văn kiện phân công công tác của bộ máy Huyện ủy truyền xuống, quyền lực của Bành Viễn Chính được cường hóa, thái độ của Hoắc Quang Minh lại càng thêm kính cẩn.

Bành Viễn Chính là người của hai thế giới, nhìn người rất chuẩn. Thông qua mấy ngày ở chung và quan sát, hắn cho rằng, Hoắc Quang Minh người này có thể dùng. Trước mắt, công tác của hắn ở huyện Lân cần bắt đầu tạo ra những thành viên tâm phúc cho mình. Hoắc Quang Minh được hắn xếp vào tầm nhìn đầu tiên.

- Phó chủ tịch huyện Bành, hôm nay chúng ta đi đâu?

Hoắc Quang Minh ngồi ở vị trí lái phụ, cười nói.

Tuy nhiên, câu kế tiếp của Bành Viễn Chính khiến sắc mặt của y thay đổi, tay run run một chút.

- Lão Hoắc, chúng ta đến phòng công an huyện.

Bành Viễn Chính tại sao phải đi đến phòng công an huyện, người khác không biết nhưng Hoắc Quang Minh làm sao mà không rõ ràng. Y vốn nghĩ, chuyện hôm đó, Bành Viễn Chính thì chỉ gặp dịp phát hỏa thôi. Mấy ngày trôi qua rồi, không nghĩ đến Bành Viễn Chính lại không quên, nhất định phải trả vạ án này.

Hoắc Quang Minh trầm mặc một hồi rồi quay đầu cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, vẫn là đột nhiên tập kích?

Bành Viễn Chính mỉm cười không nói.

Hoắc Quang Minh trong mắt hiện ra một tia lo lắng. Y đương nhiên là có ý đồ đầu nhập vào tân lãnh đạo Bành Viễn Chính. Y xem ra, tân lãnh đạo này có năng lực, có quyết đoán, tương lai khẳng định là tiền đồ vô lượng. Nhưng y hiện tại rất lo lắng, Bành Viễn Chính tuổi trẻ khí thịnh, chạm đến những điều hắn không nên chạm. Sau đó làm cho mình trở thành một khách qua đường ở huyện này thôi.

Lái xe chạy vào sân phòng công an huyện. Phó bí thư, Phó trưởng phòng Tạ Huy nở nụ cười tiếp đón. Theo sau là một vài phó Trưởng phòng khác.

Bành Viễn Chính bây giờ là Phó chủ tịch huyện phân công quản lý phòng công an huyện. Đến phòng công an huyện kiểm tra chỉ đạo là hợp lý hợp tình. Tạ Huy làm sao mà dám chậm trễ.

Trong đám người đứng chờ không có Trưởng phòng công an huyện Lận Đại Dung. Bành Viễn Chính trong lòng âm thầm cười lạnh. Đây là lãnh đạo phân công quản lý lần đầu tiên đến phòng để kiểm tra chỉ đạo, Lận Đại Dung là nhân vật số một lại dám không ra mặt. Gần như đây là một sự khiêu khích trần trụi và miệt thị.

Đám người Tạ Huy cùng với Bành Viễn Chính bước vào phòng họp.

Bành Viễn Chính cười nhạt một tiếng, trực tiếp hỏi:

- Đồng chí Lận Đại Dung có ở đây hay không?

Đám người Tạ Huy lại không nghĩ đến Bành Viễn Chính lại trực tiếp hỏi như vậy thì không khỏi lúng túng, cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo đến cũng không thông báo trước. Trưởng phòng Lận vừa lúc không ở trong cơ quan. Tôi đã gọi điện thoại báo cho ông ấy biết rồi, hắn là đang trên đường trở về.

- Được rồi, nếu ông ấy không ở đây cũng không sao. Đồng chí Tạ Huy, hôm đó bọn lưu manh tụ tập gây rối trước cổng trường đã bắt được hay chưa?

Tạ Huy miễn cưỡng cười, nhẹ nhàng nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, phòng Công an huyện đã triệu tập cảnh lực để bắt giữ, nhưng những người này rất giáo hoạt, đã trốn ra bên ngoài. Chúng tôi đang chuẩn bị...

Bành Viễn Chinh sắc mặt trầm xuống, thật lâu không nói.

Thấy hân trầm mặc như vậy, đám người Tạ Huy như ngồi trên đồng lửa, rất khó chịu.

- Thông báo cho Lân Đại Dung lập tức trở về. Tôi và người của phòng công an huyện sẽ mở một cuộc họp khẩn, bàn về những công tác quan trọng gần đây.

Bành Viễn Chinh đột nhiên phát tay, trầm giọng nói.

Cổng trường trung học huyện Lân.

Một chiếc Mercedes Benz hoàn toàn mới đứng ở đường cái đối diện. Một người đàn ông trung niên đeo mắt kính đen ngồi ở băng sau, hạ cửa kính xuống ngắm nhìn một thiếu phụ thanh lịch đang đẩy xe đạp vào trong trường, trong miệng phát ra tiếng chặc chặc.

Gã thanh niên ngồi ở vị trí lái phụ, tóc dài cười hắc hắc quay đầu lại nói:

- Lão Đại, nhìn trúng rồi à? Nếu nhìn trúng thì để tôi lập tức mang con quỷ nhỏ này về cho lão Đại.

- Đồ rắm! Đừng làm vậy. Tôi nói với cậu Tiểu Lục Tử, cậu gần đây nên quản người của mình cho thật tốt, không cần mang thêm phiền phức đến cho tôi. Hiện tại ở huyện đang có một đám không có đầu óc nhắm vào chúng ta.

- Mà cô bé này tên gì nhỉ?

- Bạch Tuyết! Mới tốt nghiệp trường đại học sư phạm Giang Bắc, được phân phối đến dạy lớp 10, giáo viên ngữ văn. Lão Đại, loại gái này là cực phẩm đấy. Thân hình, tướng mạo, khí chất, thanh thuần đều có. Khiến cho người ta...Haha....

420. Chương 427: Lên Mặt

Người đàn ông trung niên đeo mắt kính trầm mặc một lát, rồi lại hỏi một câu:

- Nói tiếp đi!

Gã thanh niên mặc áo sơ mi hoa tên Tiểu Lục Tử cười ha hả nói:

- Lão Đại, con quỷ nhỏ này gia đình bình thường. Còn có một người anh trai đang công tác ở tỉnh. Cha mẹ đều là giáo viên, không quyền không thế.

Tiểu Lục Tử còn có mấy lời chưa nói ra. Loại con gái gia đình bình dân không có bối cảnh như vậy, cần làm thì làm ngay, làm chi mà phải phí hoài tâm sức như vậy. Cùng lắm là cho cô ta ít tiền rồi xong. Với thân phận như lão Đại, chơi một cô gái như vậy còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm:

- Phải nghĩ biện pháp, đừng thô bạo. Tôi muốn gặp cô ấy.

- Nhớ kỹ, nhất định không thể xằng bậy.

Người đàn ông trung niên lại phát tay nghiêm nghị nói:

- Đi xuống đi.

Tiểu Lục Tử khúm núm bước xuống xe, nhìn chiếc xe Mercedes Benz lao nhanh đi, rồi lại xoay người nhìn cổng chính đóng chặt của trường trung học, ánh mắt lóe ra, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhắc tới cũng kỳ. Một tiểu huynh đệ dưới tay y như thế nào lại phát hiện được cô gái xinh đẹp Bạch Tuyết của trường trung học, liền động tâm, năm lần bảy lượt đến hoạt động. Không nghĩ đến, chuyện này truyền đến tai lão Hồ bang, lão đại Trương Đại Hồ vừa nhìn thấy Bạch Tuyết thì không ngờ cũng động tâm.

Một tên tiểu lưu manh đang ngậm điều thuốc từ đầu đường cái đi tới, cười ha hả:

- Lục ca!

- Lâm Tử, mày suy nghĩ biện pháp, đem cái con quỷ nhỏ kia đến công ty cho tao. Lão Đại muốn gặp cô ấy. Tiểu Lục Tử trước mặt đàn em của mình, bày ra uy thế của một lão Đại.

Gã lưu manh tên Lâm Tử không là đúng, bữ môi nói:

- Lục ca, nghĩ biện pháp gì? Trực tiếp đoạt người đến công ty là được rồi. Cần chi phải phí đầu óc như vậy. Tiểu Lục Tử trừng mắt:

- Chớ làm loạn. Đây là người lão Đại nhìn trúng. Tương lai nhất định sẽ trở thành người đàn bà của lão đại. Mày không sợ cô ta mang thù sao? Hơn nữa, lão Đại luôn mãi dặn dò tao. Nhất định không thể quá đáng, yêu cầu văn minh. Văn minh, biết không?

Lâm Tử cười thầm trong lòng. Văn minh con khỉ mốc! Chúng ta chỉ là một đám côn đồ đầu đường. Đánh nhau, ẩu đả, thu phí bảo hộ, sờ mông phụ nữ thì làm sao mà văn minh.

Nhưng ngoài miệng gã lại không dám phản bác, chỉ cười hắc hắc đồng ý.

Khi Phó trưởng phòng công an huyện Tạ Huy gọi điện thoại cho Lận Đại Dung nói Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh đến phòng kiểm tra chỉ đạo, Lận Đại Dung đang trên đường đến Huyện ủy. Lận Đại Dung không có lập tức trở về mà tiếp tục lái xe đến trụ sở Huyện ủy.

Lận Đại Dung gõ cửa phòng làm việc của Bí thư Đảng ủy công an Vũ Đào. Vũ Đào liếc mắt nhìn ông ta, thản nhiên nói:

- Lão Lận, sao anh lại đến đây? Tôi nghe nói vị mới đến của UBND huyện đang đến phòng của các người mà.

Lận Đại Dung sắc mặt không thay đổi. Vị Bí thư Đảng ủy Công an này là người mảnh khỏe thông thiên, năng lượng quá nhiều. Lực khổng chế trong phòng công an không thua gì Trưởng phòng công an như ông. Bành Viễn Chinh đột nhiên đến phòng công an tin tức khẳng định là không giấu được ông. Hẳn là có người đã gọi điện thoại thông báo cho ông ta trước.

Phòng Công an là một bộ môn cơ cấu đặc biệt, tiếp nhận sự quản lý của UBND huyện và Đảng ủy Huyện ủy Công an. Đương nhiên, người sau lại càng quan trọng hơn. Tuy nhiên, Lận Đại Dung từ trước đến nay chỉ nhận lệnh từ Vũ Đào. Vũ Đào là Bí thư Đảng ủy công an, là lãnh đạo chân chính quản lý phòng công an huyện. Trước mặt ông ta nhất định chẳng có bí mật gì.

- Bí thư Vũ, tôi đến báo cáo công tác với lãnh đạo.

Lận Đại Dung đứng dậy ngồi trên ghế salon trong văn phòng, đưa cho Vũ Đào một điều thuốc rồi sau đó mới tới lượt mình.

- Anh bỏ tân lãnh đạo qua một bên mà chạy đến đây, không sợ đắc tội với Phó chủ tịch huyện Bành sao?

Vũ Đào khóe miệng hiện lên một tia nghiền ngẫm.

- Hẳn vừa mới tới huyện, cái gì cũng đều không quen thuộc. Bảo Tạ Huy tiếp hẳn là được rồi.

Lận Đại Dung cười lớn, thái độ thiếu sự tôn trọng lãnh đạo huyện.

- Bành Viễn Chinh này không đơn giản đâu. Nghe nói là rất có bối cảnh. Lận Đại Dung, anh cũng phải cẩn thận một chút, đừng gây chuyện thị phi cho tôi.

Vũ Đào thần sắc nghiêm nghị, ngưng trọng nói.

Lận Đại Dung ngẩn ra, lơ đãng nói:

- Bí thư Vũ, không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ? Ở trên có Chủ tịch huyện, còn có Bí thư, hẳn chỉ là một Phó chủ tịch huyện, còn muốn làm được chuyện gì?

Vũ Đào nhún mày:

- Tóm lại, chú ý cẩn thận cho tôi. Đừng làm cho người nắm được nhược điểm của anh. Đến lúc đó, khiến tôi sẽ rất khó xử. Người này tuổi trẻ khí thịnh, nhất định sẽ làm những chuyện quá khích. Anh nếu tức giận thì cũng phải biết cách bình tĩnh.

- Tôi hiểu rồi, Bí thư Vưu.

Lận Đại Dung thấy Vưu Đào nói chuyện trịnh trọng và nghiêm túc như vậy thì cũng liền biến sắc, giọng nói trầm xuống.

Mà lúc này đây, trong phòng họp của phòng công an huyện, Bành Viễn Chinh đã đợi Lận Đại Dung một tiếng đồng hồ.

Thời gian từng phút trôi qua, trong phòng hội nghị tiếng kim đồng hồ nhảy tí tách. Tạ Huy cùng một số phó chức như ngồi trên đống lửa, trong lòng mắng Lận Đại Dung, như thế nào lại còn chưa về.

Bất kể như thế nào, Bành Viễn Chinh cũng là Ủy viên thường vụ huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện, lại là lãnh đạo phân công quản lý phòng công an huyện. Lãnh đạo trực tiếp chờ trong phòng, Lận Đại Dung lại chậm chạp không về. Đây chính là một sự khiêu khích và miệt thị. Không có một lãnh đạo nào tha thứ dễ dàng cho sự miệt thị này.

Bành Viễn Chinh sắc mặt không gọn sóng, trầm ổn kiên định ngồi như núi. Hắn ngồi một chỗ, chậm rãi hút thuốc. Hoắc Quang Minh trên trán rịn mồ hôi, lặng yên đứng dậy mở cửa phòng hội nghị, vẫy tay Tạ Huy.

Tạ Huy lúng túng bước ra ngoài, Hoắc Quang Minh nắm tay Tạ Huy thấp giọng nói:

- Phó trưởng phòng Tạ, các người đang xảy ra chuyện gì vậy? Lãnh đạo ngồi ở chỗ này chờ, Lận Đại Dung không ngờ lại bắt lãnh đạo chờ một tiếng đồng hồ.

Tạ Huy cười khổ:

- Trưởng phòng Hoắc, tôi cũng cho người gọi điện thoại cho Trưởng phòng Lận hai lần rồi, đều không liên lạc được. Không biết ra ngoài huyện làm việc hay không?

- Anh vào nói với lãnh đạo, chúng ta cứ họp trước, rồi sẽ chuyển đạt lại chỉ thị của lãnh đạo cho Trưởng phòng Lận được không?

Tạ Huy nhẹ nhàng nói.

Hoắc Quang Minh thở dài:

- Tôi làm sao dám nói lời này.

Đẩy cửa bước vào phòng họp, Hoắc Quang Minh do dự một chút rồi nhỏ giọng bên tai Bành Viễn Chinh:

- Phó chủ tịch Bành, Trưởng phòng Lận có thể đã ra ngoài huyện, tạm thời chưa kịp trở lại. Bằng không chúng ta cứ họp trước, không đợi ông ấy nữa.

Bành Viễn Chinh thần sắc bình tĩnh, đột nhiên khoát tay, trầm giọng nói:

- Không, cứ chờ.

Những lời này của hắn không chỉ có Hoắc Quang Minh khóe miệng co giật mà những phó chức của phòng công an cũng đều sắc mặt thay đổi, thâm nghĩ vị Phó chủ tịch huyện Bành mới đến này xem ra muốn chiến đấu với Lận Đại Dung rồi.

Không khí trong phòng hội nghị lập tức trở nên nặng nề. Lại chờ thêm một giờ nữa, cho đến giờ cơm trưa Lận Đại Dung mới trở lại. Tạ Huy nghe cấp dưới báo tin, liền bước nhanh ra ngoài đón Lận Đại Dung.

- Trưởng phòng Lận, Phó chủ tịch huyện Bành vẫn còn chờ ngài. Ngài mau khẩn trương đến chào hỏi đi.

Tạ Huy sắc mặt phức tạp nói.

Lận Đại Dung ngẩn ra, cau mày nói:

- Còn chưa đi sao? Hắn muốn làm gì vậy?

- Hộp bộ máy đảng ủy của chúng ta, nên chờ ngài về.

Lận Đại Dung biến sắc, liền mang theo cặp công văn bước nhanh đến phòng họp. Đẩy cửa phòng họp, Lận Đại Dung sắc mặt tươi cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, tôi hôm nay không biết lãnh đạo đến đây, vừa lúc đến thành phố nên khiến lãnh đạo chờ lâu. Thật sự là ngại quá.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, thản nhiên cười, không có đứng dậy, bắt tay Lận Đại Dung rồi trực tiếp nói:

- Ngài ngồi xuống trước đi. Có lời gì thì họp xong rồi nói.

Bành Viễn Chinh thần sắc không có gì thay đổi, cảm xúc cũng không kích động. Vốn đám người Tạ Huy đoán rằng vị Phó chủ tịch thường trực huyện nhất định sẽ rất giận dữ. Nhưng kết quả hẳn lại rất bình tĩnh.

Nhưng Hoắc Quang Minh đứng đằng sau lại rất rõ, trong đôi mắt Bành Viễn Chinh ánh lên một ánh lửa, biết Lận Đại Dung đã chọc giận Bành Viễn Chinh.

- Được rồi, đồng chí Lận Đại Dung đã trở về, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

Bành Viễn Chinh không có bất cứ một lời đạo đầu nào, đưa ra vấn đề nghiêm trị bọn lưu manh gây rối ở trường trung học huyện Lân. Đây cũng là cơ hội để tăng cường trị an xã hội, đề cao bình yên ở huyện Lân.

Lận Đại Dung dường như không nghĩ tới Bành Viễn Chinh không ngờ lại vì cái chuyện nhỏ nhặt này để ý, mỉm cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, chỉ là vài tên lưu manh thôi mà. Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi lập tức an bài người đi bắt cái đám người này để trừng trị.

- Phải theo đúng pháp luật mà xử trí.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Phải đào tận sâu bên trong. Tôi tuy rằng đến huyện chưa lâu, nhưng đã phát hiện, đám du côn kia hoành hành ngang ngược, tình hình an ninh không tốt. Tôi hy vọng phòng Công an huyện có thể tăng lớn độ mạnh yếu trị an, mang lại bầu trời quang đãng cho huyện Lân.

- Tôi hy vọng có thể nhìn thấy kết quả thực tế.

Bành Viễn Chinh nhìn Lận Đại Dung ánh mắt đang phóng ra tia lơ đãng thì lạnh lùng nghiêm nghị:

- Phòng công an huyện phải xếp việc này vào trong nhóm quan trọng. Khi điều tra được gì thì phải báo cho UBND huyện.

Bành Viễn Chinh lời vừa thốt ra thì đám người Tạ Huy liền chấn động. Bành Viễn Chinh đây là rút cuộc triển khai hành động nghiêm trị.

Lận Đại Dung khoe miệng nhướn lên, đột nhiên khẽ cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, chỉ bắt vài tên lưu manh, chắc chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu nói đến việc tập trung sửa chữa trên diện rộng thì có phải nên thận trọng một chút không?

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Đây là quyết định của UBND huyện chứ không phải cá nhân tôi tâm huyết dâng trào. Tôi đã nói qua chuyện này với Chủ tịch huyện Cung. Tình trạng an ninh ở huyện Lân chúng ta đã xấu đến một trình độ không thể ngồi yên. Nếu tiếp tục như vậy, dân chúng không chỉ có mắt những người công an huyện các người làm việc không tròn bổn phận mà còn chỉ trí rất nặng nề.

- Các người hôm nay họp nghiên cứu bố trí. Buổi sáng ngày mai tôi có thể nhìn thấy phương án thống nhất của các người. Đồng thời mấy đám lưu manh gây rối kia nhất định phải trừng trị theo pháp luật.

Bành Viễn Chinh nói xong thì nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt sáng ngời:

- Lận Đại Dung, tôi xin nhắc một lần nữa. Tôi muốn thấy hành động quán triệt của các người nhanh một chút.

421. Chương 428: Bạch Tuyết

Bành Viễn Chinh phẩy tay bỏ đi.

Lận Đại Dung biến sắc, nhưng vẫn nở nụ cười, cùng đám người Tạ Huy tiễn Bành Viễn Chinh ra ngoài. Thấy Bành Viễn Chinh lên xe, lúc này Lận Đại Dung sắc mặt lại âm trầm xuống lần nữa.

Tạ Huy do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Trưởng phòng Lận, thái độ của Phó chủ tịch huyện Bành cứng rắn, mạnh mẽ và kiên quyết như vậy, thẳng tay đưa ra mệnh lệnh cho chúng ta. Chúng ta....

Lận Đại Dung cười lạnh:

- Quản lý trên diện rộng là người nào định đoạt? Nhất định là quyết sách tập thể của Huyện ủy và UBND huyện. Đồng thời còn phải được Huyện ủy và Đảng ủy công an thống nhất tiến hành. Không thể ai nói nghiêm trị là nghiêm trị ngay. Nếu như vậy không phải là rối loạn hay sao?

Lận Đại Dung ngêng ngang rời đi.

Tạ Huy đuôi lông mày nhướng lên, ẩn chứa một tia lửa giận. Nhưng cảm xúc tiêu cực này rất nhanh đã bị che lấp. Ông ta thở dài, cũng về lại phòng làm việc của mình.

Trời sắp xuống cũng có Trưởng phòng đỡ rồi. Nếu Lận Đại Dung muốn cùng đấu với Bành Viễn Chinh, vậy thì cứ chờ xem náo nhiệt. Đương nhiên, đây không phải là lần đầu Lận Đại Dung làm như vậy. Chỉ có điều Tạ Huy mơ hồ cảm thấy, Phó chủ tịch thường trực huyện hiện tại và lãnh đạo phân công quản lý trước kia là hoàn toàn khác nhau.

Lận Đại Dung trốn vào phòng làm việc của mình, gọi điện thoại cho Vũ Đào.

Vũ Đào nghe xong lời của Lận Đại Dung thì trầm mặc thật lâu, rồi sau đó mới lên tiếng:

- Lận Đại Dung, anh đừng trực tiếp chống lại Bành Viễn Chinh. Nếu hấn ta cần phương án thì anh cứ giao phương án cho hấn. Chẳng lẽ phương án còn không làm được? Về phần chấp hành như thế nào thì phải từ từ tiến hành.

- Mặt khác, cái đám lưu manh kia nên bắt thì nhất định phải bắt. Nên cấp cho Phó chủ tịch huyện Bành một mặt mũi chứ. Hấn bắt làm nhanh nhưng anh cứ làm từ từ, sau đó kéo dài thời gian một chút. Hấn ta phỏng chừng là vị quan mới nhậm chức muốn đốt lên ba đồng lửa. Chờ qua trận này thì cũng yên tĩnh thôi.

- Vâng, Bí thư Vũ. Tôi biết nên làm như thế nào rồi. Tuy nhiên, tôi cảm giác vị Phó chủ tịch huyện Bành này dường như có ý tứ muốn đâm vào tôi. Đến lúc đó xin lãnh đạo giúp tôi nắn nỉ một chút.

Lận Đại Dung nhẹ nhàng thở dài nói.

Vũ Đào thản nhiên nói:

- Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều. Được rồi, tôi còn có một cuộc hẹn bên ngoài, cứ như vậy đi nha.

Vũ Đào nói xong thì liền cúp điện thoại.

Lận Đại Dung có chút tức giận mắng vài câu:

- Cái gì tốt thì dành cho ông, còn cái xấu thì khiến bố phải chịu trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, Lận Đại Dung do dự rồi lại gọi một cuộc điện thoại, hạ giọng nói với đối phương. Nhưng đối phương cả nửa ngày vẫn không trả lời, một lát sau mới không nhanh không chậm, lạnh nhạt nói:

- Tiểu Lận, cậu không nên làm chuyện hồ đồ. Nên làm thế nào thì làm. Cậu trở thành Trưởng phòng công an huyện sáu năm rồi. Việc nhỏ như vậy còn cần tôi dạy cho sao?

- Lãnh đạo... là tôi lo lắng...

Lận Đại Dũng cười khỏ, vừa muốn nói vài lời thì lại bị đối phương dùng giọng điệu đông cứng cắt ngang:

- Được rồi, vững tinh thần chờ xem tình hình rồi nói sau. Khi xảy ra bất cứ việc gì cũng phải hướng tôi báo cáo. Không được loạn đầu trận tuyến.

Căn tin Huyện ủy và UBND huyện.

Bành Viễn Chinh bưng cặp lồng, bước ra đại sảnh căn tin. Rất nhiều cán bộ bình thường của Huyện ủy và UBND huyện đều có chút không ngờ. Căn tin này thành lập hai năm rồi, nhưng lần đầu mới thấy lãnh đạo huyện xuất đầu lộ diện ở đây. Lãnh đạo huyện có một phòng ăn nhỏ đặc biệt trên lầu.

Một vài nhân viên quen thuộc vội vàng tiến lên chào hỏi Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh nhất nhất cười đáp lại, thái độ rất ôn hòa. Hoắc Quang Minh đứng ở phía sau Bành Viễn Chinh trầm nghĩ, Phó chủ tịch huyện Bành có chút không giống như lãnh đạo bình thường. Anh ta là cán bộ lãnh đạo cứng rắn, mạnh mẽ, quan uy mười phần, nhưng đối với cán bộ bình thường cũng rất ôn hòa, gần như không có chút làm giá nào.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bưng cặp lồng, cùng Hoắc Quang Minh tìm một chỗ yên tĩnh mà ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm. Không bao lâu sau, thư ký Tiểu Chu của Cung Hàn Lâm chạy xuống cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Cung đang chờ anh trên lầu, có việc muốn nói.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, sau đó đứng dậy bưng cặp lồng đi lên cầu thang, quẹo vào nhà ăn nhỏ dành cho lãnh đạo. Đương nhiên, công tác tiếp đãi của Huyện ủy và UBND huyện cũng ở trong này.

Nhà ăn nhỏ được trang trí rất hoàn mỹ, cảm giác tao nhã, còn bật nhạc êm dịu. Không chỉ có Cung Hàn Lâm ở đây mà còn có Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm. Mà Cung Hàn Lâm và Nghiêm Hoa thì đang ngồi đối diện, cùng nhau ăn cơm, Khi thấy Bành Viễn Chinh liền giờ tay vậy.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước qua.

Kế Siêu ngẩng đầu nhìn hẩn, nhẹ nhàng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu ăn cơm ở dưới, khiến cho mấy người chúng tôi ăn cơm trên lầu cũng cảm thấy không yên. Haha...

Kỳ thật nhà ăn nhỏ thức ăn cũng không cao hơn bao nhiêu so với ở dưới. Bình thường nếu như không có tiếp đãi thì cũng chỉ là đồ ăn bình thường. Hơn nữa, lãnh đạo đến đây ăn cơm cũng phải bỏ tiền. Chỉ có điều, ăn cơm ở nhà ăn nhỏ này cũng là thể hiện địa vị của lãnh đạo, giống như xe chuyên dụng vậy.

Các lãnh đạo huyện khác đều ở trên lầu ăn cơm, còn Bành Viễn Chinh thì lại chạy xuống phía dưới ăn. Trên thực tế, Bành Viễn Chinh hẩn cũng không suy xét nhiều như vậy. Hẩn chỉ muốn đơn giản ăn một chút gì đó, sau đó tranh thủ thời gian đến thành phố một chuyến để gặp Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham.

Ở huyện Lân mấy ngày nay, hẩn cảm thấy tình huống ở huyện phức tạp hơn so với tưởng tượng của hẩn. Hẩn nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của lãnh đạo thượng tầng.

- Bí thư Kế, tôi cũng không rõ lắm tình huống. Tôi không biết ở trên này lại có tiểu tảo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung tảo và đại tảo). Haha...

Bành Viễn Chinh cười ha hả, sau đó hướng Kế Siêu gật đầu rồi bước đến chỗ Cung Hàn Lâm và Nghiêm Hoa.

Cung Hàn Lâm chỉ tay:

- Ngồi đi, Viễn Chinh, hai món đồ ăn, một tô canh. Ba người chúng ta ăn cũng đủ.

Bành Viễn Chinh đem cơm hộp để xuống cười nói:

- Lão lãnh đạo, tôi cũng ăn no rồi.

- Là như thế này, Viễn Chinh, chiều nay ở huyện sẽ mở một buổi tổng động viên kỳ thi tốt nghiệp trung học vào các trường đại học. Tôi vốn muốn đến, nhưng UBND thành phố đột nhiên gọi điện thoại bảo tôi phải đến thành phố họp. Tôi suy nghĩ một chút, liền quyết định cậu hãy thay tôi đến tham dự, giúp đồng chí Nghiêm Hoa cố vũ.

Cung Hàn Lâm cười nói.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt cũng cười nói:

- Tôi quên mất, đã đến kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi. Được, để tôi cùng đi với chị Nghiêm.

Cổng trường trung học giăng một biểu ngữ hoan nghênh lãnh đạo huyện đến chỉ đạo công tác. Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa một trước một sau tiến vào trường.

Hội nghị lần này, UBND huyện vì hoan nghênh kỳ thi vào trường đại học mà tổ chức công tác phối hợp, không chỉ đề cập đến ngành giáo dục, mà còn đề cập đến công an, giao thông, y tế, phòng dịch và rất nhiều bộ môn khác. Bởi vậy, tham dự hội nghị không chỉ có lãnh đạo phòng Giáo dục huyện mà còn có người phụ trách các bộ môn, hiệu trưởng các trường học.

Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa bước xuống xe, sóng vai nhau bước vào trong trường trung học. Lãnh đạo có liên quan của phòng Giáo dục quận và trường trung học đã sớm chờ dưới lầu.

Hai người dưới sự vây quanh của cán bộ có liên quan, trong phòng hội nghị liếc mắt một cái liền thấy Phó phòng công an huyện Tạ Huy.

Thấy Bành Viễn Chinh nhìn mình, Tạ Huy liền khẩn trương tiến lên chào hỏi:

- Phó chủ tịch huyện Bành, Phó chủ tịch huyện Nghiêm.

Nghiêm Hoa kiêu ngạo gật đầu, mà Bành Viễn Chinh thì bắt tay với Tạ Huy, sau đó mới tiến vào phòng họp.

Trên đài chủ tịch chỉ bày ba cái bàn ký. Một cái là cho Bành Viễn Chinh, một cái là cho Nghiêm Hoa, còn một cái là cho Trưởng phòng Giáo dục huyện Tôn Khai Minh.

Trong phòng hội nghị ồn ào hẳn lên. Dưới đài các cán bộ bộ môn và hiệu trưởng trường học cười cười nói nói. Nghiêm Hoa nhú mày, đột nhiên vỗ bàn, phát ra tiếng bang bang.

Mọi người lúc này mới yên tĩnh trở lại, đều quay đầu nhìn lên đài.

Tôn Khai Minh lúc này lung túng hắng giọng một cái, bắt đầu chủ trì hội nghị. Loại phối hợp này, nếu như không có lãnh đạo huyện tham dự, một Trưởng phòng Giáo dục như ông không thể trấn áp được.

- Kính thưa Phó chủ tịch huyện Bành, kính thưa Phó chủ tịch huyện Nghiêm, các vị lãnh đạo, các đồng chí, chúng ta bắt đầu cuộc họp. Sau đây tôi xin giới thiệu một chút về công tác cụ thể chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp năm 1993.

Tôn Khai Minh đọc một cách máy móc. Loại hội nghị này hàng năm đều mở, yêu cầu các bộ môn phối hợp, tập trung toàn lực bảo đảm cho kỳ thi vào trường đại học được thuận lợi tiến hành chứ chẳng có gì mới.

Tôn Khai Minh rất nhanh liền đọc xong bản thảo, rồi lại cao giọng nói tiếp:

- Xin mời Phó chủ tịch huyện Nghiêm phát biểu.

Nghiêm Hoa cầm micro, đại diện cho UBND huyện nhấn mạnh tầm quan trọng của công tác bảo đảm kỳ thi vào trường đại học, đồng thời đưa ra vài yêu cầu. Cô được phân công quản lý mảng giáo dục. Hội nghị hàng năm đều tham gia, nên không cần bản thảo nói chuyện.

Nghiêm Hoa nói xong thì cười:

- Sau đây, chúng ta hoan nghênh Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực, đồng chí Bành Viễn Chinh đại diện cho Huyện ủy và UBND huyện ra chỉ thị quan trọng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Bành Viễn Chinh khẽ khom người xuống dưới đài chào hỏi.

Hội nghị rất nhanh liền chấm dứt. Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa cùng với lãnh đạo phòng Giáo dục và trường học đang đi xuống lầu, vừa muốn lên xe thì lại bị một số giáo viên cản lại. Đầu lĩnh là một cô gái gương mặt trắng sáng, thanh thuần, cả người lộ ra vẻ dịu dàng.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn thì thấy đó là cô gái bị quấy rầy trước cổng trường trung học. Chẳng qua là khi đó đứng xa nên hắn chỉ có ấn tượng mờ mờ về cô gái. Còn lần này giáp mặt thì hắn không khỏi trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Cô gái này không phải là loại quốc sắc thiên hương như Phùng Thiển Như. Nếu xét về dung nhan thì có thể gọi là được. Nhưng khí chất của cô lại mang theo vài phần linh hoạt, thuộc cái loại càng nhìn càng cảm thấy có hương vị.

- Bạch Tuyết, các người muốn làm gì vậy? Khẩn trương quay về đi.

Hiệu trưởng trường trung học lập tức giận dữ mắng mỏ. Cô gái kia không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn vào Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa, lớn tiếng nói:

- Hiệu trưởng Mã, chúng tôi muốn tìm lãnh đạo huyện để phản ánh tình huống. Ngài không thể ngăn cản chúng tôi.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Nghiêm Hoa. Nghiêm Hoa liền phát tay nói:

- Được rồi, lão Mã, đừng ngăn cản nữa. Cứ để cho bọn họ đến đây. Tôi và đồng chí Viễn Chinh ở đây, cũng muốn nghe xem mọi người nói cái gì.

Cô gái kia và hai nữ giáo viên tiến lên, đứng trước mặt Nghiêm Hoa và Bành Viễn Chinh. Nghiêm Hoa nhìn cô gái, thản nhiên nói:

- Các người muốn phản ánh tình huống như thế nào?

- Phó chủ tịch huyện Nghiêm, trường học chúng tôi gần đây có rất nhiều côn đồ đến quấy rầy học sinh nữ. Rất nhiều học sinh hiện tại hết giờ cũng không dám ra về, đều đợi cha mẹ đến đón. Hiện tại, học sinh cấp ba đang cố gắng thi vào trường đại học. Nếu cứ tiếp tục như vậy...

Bạch Tuyết giọng nói trong trẻo, dịu dàng nhưng rất kiên định.

Nghiêm Hoa nghe xong lời nói của cô thì liền nhíu mày nói:

- Lão Mã, là như thế nào?

Lão Mã lung túng nói:

- Phó chủ tịch huyện Nghiêm, cũng không phải là giả. Chúng tôi đã có phản ánh với lãnh đạo phòng Công an huyện.

422. Chương 429: Mạnh Vì Gạo, Bạo Vì Tiền

Nghiêm Hoa quay lại liếc nhìn Tạ Huy, Tạ Huy hơi lúng túng đi tới, nhẹ nhàng nói:

- Hai vị lãnh đạo, chuyện này Chủ tịch huyện Bành đã đặc biệt chỉ thị, Cục chúng tôi đang tổ chức lực lượng cảnh sát bắt giữ mấy tên lưu manh kia, xin lãnh đạo huyện và các đồng chí ở trường yên tâm, trong lúc cuộc thi vào trường cao đẳng diễn ra, chúng tôi nhất định bố trí lực lượng ở các cổng trường để trông coi, bảo đảm cuộc thi tiến hành thuận lợi.

Hai ngày nay, Cục đã ra lệnh đồn công an tăng cường tuần tra quanh trường, xin các giáo viên và học sinh đừng lo lắng, nếu phát hiện có côn đồ đến trường gây rối, cứ gọi điện thoại báo cảnh sát, chúng tôi nhất định xử lý nghiêm!

Từ vấn đề giáo dục đã mở rộng đang vấn đề trị an xã hội, là lĩnh vực mà Bành Viễn Chinh được phân công quản lý, cho nên Nghiêm Hoa im lặng, chờ Bành Viễn Chinh tỏ thái độ.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Bạch Tuyết với vẻ đánh giá, rồi quay lại nhìn Tạ Huy, thản nhiên nói:

- Cục trưởng ạ, bảo đảm cho cuộc thi vào trường cao đẳng tiến hành thuận lợi và an toàn là điều kiện tiên quyết, các vị phải tăng cường lực lượng, giữ gìn trị an xã hội, bảo đảm trường học tuyệt đối an toàn.

Tôi thấy thế này, từ bây giờ cho đến lúc cuộc thi chấm dứt, các phái một công an canh giữ mỗi ngày tại cổng trường, khẩn cấp xử lý chuyện xảy ra đột ngột.

Đồng thời, như tôi đã nói trong cuộc họp sáng hôm qua, phải nhanh chóng tổ chức hoạt động chấn chỉnh toàn diện và tổng hợp tình hình trị an xã hội, coi đây là cơ hội hình thành cơ chế công tác hiệu quả lâu dài, không chỉ bảo đảm không xảy ra bất cứ vấn đề nào cho cuộc thi vào cao đẳng, mà trình độ quản lý trị an cũng cần có sự cải tiến rõ rệt. Đây là yêu cầu không thể thay đổi của huyện đối với các vị.

Giọng Bành Viễn Chinh thông thả nhưng trầm thấp, mạnh mẽ.

Gương mặt trước mắt tuy đầy vẻ uy nghiêm của lãnh đạo, nhưng nhìn kỹ lại thì khá trẻ, Bạch Tuyết đưa ánh mắt trong như nước chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng kinh ngạc: còn trẻ như vậy mà đã là Phó chủ tịch huyện...

Cô không thể không cảm thán. Anh trai cô năm nay ba mươi tuổi, tốt nghiệp đại học vào Ủy ban nhân dân thành phố công tác, suốt bảy năm mới lên được cấp Phó phòng, mà vị này chắc chắn chưa đến ba mươi tuổi, đã là cán bộ cấp phó huyện.

Tạ Huy kính cẩn liên tục gật đầu đồng ý, trong lòng thầm cười khở.

Bành Viễn Chinh đã đưa ra chỉ thị trước mặt mọi người, nếu không làm đúng chỉ thị của hấn, chính là đánh vào thể diện của hấn.

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Bạch Tuyết, khẽ mỉm cười:

- Các vị giáo viên, phản ánh của các vị, ở huyện hết coi trọng, sáng hôm nay Chủ tịch huyện Cung đã ủy thác cho tôi, đặc biệt triệu tập bộ máy Đảng ủy Phòng công an huyện, họp nghiên cứu vấn đề này...

Hy vọng các vị tiếp tục tiến hành giám sát đối với công tác của huyện và các ngành liên quan. Đây là số điện thoại của tôi, nếu vấn đề không được giải quyết tới nơi tới chốn, các vị có thể trực tiếp phản ánh với tôi.

Bành Viễn Chinh đưa mắt nhìn Hoắc Quang Minh ở phía sau.

Hoắc Quang Minh vội tiến lên, đưa sổ và bút cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh viết tên và số điện thoại của hấn vào giấy, rồi xé tờ giấy, đưa cho một nữ giáo viên.

Bành Viễn Chinh trao đổi một ánh mắt với Nghiêm Hoa, hai người sóng vai nhau rời đi, nhưng nhìn kỹ, Nghiêm Hoa vẫn đi sau Bành Viễn Chinh một đầu vai.

Một đám cán bộ vây quanh lãnh đạo rời đi, sân trường lập tức tĩnh lặng không một tiếng động. Bạch Tuyết nhìn theo đám người rời đi, hơi có chút xuất thần, nữ giáo viên Trương Hà kinh ngạc kêu lên:

- Chà, vị Chủ tịch huyện Bành này thật khá! Bạch Tuyết, nghe nói hấn xuất thân là người viết lách, quả nhiên không giả!

Bạch Tuyết quay lại nhìn, thấy ba chữ “Bành Viễn Chinh” đẹp đẽ, khỏe khoắn, hết sức phóng khoáng. Trong lòng cô vừa động, thầm nghĩ, đúng là nét chữ đáng người.

Bạch Tuyết khẽ cười nói:

- Chị Trương, chữ viết này em nghĩ cũng không có gì đặc biệt, chỉ cảm thấy hơi lạ là trẻ tuổi như vậy mà đã là Phó chủ tịch huyện.

Trương Hà cười hì hì, cải chính:

- Bạch Tuyết, sai rồi, là Phó chủ tịch thường trực huyện, và là Ủy viên thường vụ Huyện ủy!

Bạch Tuyết ngẩn ra:

- Không giống nhau sao?

- Khác xa chứ! Ủy viên thường vụ Huyện ủy, lại là Phó chủ tịch thường trực huyện, “ngưu” hơn so với Phó chủ tịch huyện bình thường.

Trương Hà phát phát tay, đột nhiên đùa giỡn kể tai Bạch Tuyết cười nói:

- Em gái, nghe nói vị Chủ tịch huyện Bành này vẫn còn độc thân, ông xã chị làm việc ở Ủy ban nhân dân huyện, hay là để chị nhờ ông xã chị làm mai cho?

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết ửng đỏ, gất lên:

- Chị Trương, đừng có nói linh tinh!

Hai người đùa giỡn ầm ĩ, hiệu trưởng Mã đưa lãnh đạo xong, đứng cách đó không xa, trầm mặt lớn tiếng nói:

- Ôn ào cái gì vậy? Mấy cô tới đây cho tôi!

...

Ngày 8 tháng 7 năm 93 là ngày thi cuối cùng.

Buổi sáng, lễ thành lập quỹ cứu trợ đặc biệt bệnh nhân nghèo được tiến hành ở bệnh viện huyện. Tham dự buổi lễ có Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, Cục y tế thành phố, cục Dân chính thành phố, Văn phòng xóa đói giảm nghèo thành phố, Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh, Nghiêm Hoa và các ngành có liên quan trong huyện.

Tuy rằng Nghiêm Hoa được phân công quản lý mặt này, nhưng trên thực tế, công tác chuẩn bị cho buổi lễ đều do Bành Viễn Chinh ngầm thúc đẩy hoàn thành. Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường dẫn theo nghiều cán bộ thành phố tới tham dự, khiến các cơ quan truyền thông lớn của thành phố đều phái phóng viên đến phỏng vấn đưa tin. Phòng tin tức Ủy ban nhân dân thành phố còn tổ chức một cuộc họp báo, chuyện này “đánh bóng” thể diện của Nghiêm Hoa rất nhiều, đồng thời cũng làm cô nhìn thấy cái thể “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” của Bành Viễn Chinh.

Quan trọng hơn, Bành Viễn Chinh còn tranh thủ được nguồn tài chính ở thành phố, cùng với tài chính huyện, đặc biệt dành cho quỹ cứu trợ bệnh nhân nghèo, đây không chỉ là quỹ cứu trợ bệnh nhân nghèo đầu tiên của thành phố Tân An và tỉnh Giang Bắc, mà còn là của cả nước, đi trước thời đại khơi dòng.

Cung Hàn Lâm hết sức cao hứng, đây là lần đầu tiên kể từ khi ông nhậm chức, ông có cơ hội xuất hiện công khai, “chuyện nhỏ làm thành tác phẩm lớn”, đại khái chỉ có Bành Viễn Chinh mới có bánh lãnh này.

Việc này ở huyện hưởng ứng nhiệt liệt, dân chúng đánh giá rất cao, bệnh nhân nghèo như mẹ Vương Quân trở thành người được hưởng lợi đầu tiên từ quỹ cứu trợ. Thông qua cơ quan truyền thông thành phố thâm nhập tuyên truyền đưa tin, khiến truyền thông cấp tỉnh cũng chú ý.

Mấy ngày liên tiếp, đài truyền hình tỉnh Giang Bắc, Giang Bắc nhật báo, Báo chiều Phương Bắc, đài phát thanh nhân dân tỉnh đều liên hệ với Ban Tuyên giáo Huyện ủy, yêu cầu đến huyện phỏng vấn.

Sáng ngày 12 tháng 7, đoàn phỏng vấn liên hợp gồm bảy cơ quan truyền thông cấp tỉnh đến huyện phỏng vấn.

Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo vội vàng gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn nói:

- Chủ tịch huyện Bành, các phóng viên trên tỉnh xuống phỏng vấn huyện chúng ta về quỹ cứu trợ bệnh nhân nghèo, Chủ tịch huyện Cung chỉ thị, bảo lãnh đạo phụ trách tiếp đãi đoàn...

Chuyện này do Bành Viễn Chinh đề xuất, vả lại do hắn thúc đẩy hoàn thành, bây giờ nhận phỏng vấn, là cơ hội được rạng rỡ mặt mày, đương nhiên phải giao cho Bành Viễn Chinh. Tuy nhiên Bành Viễn Chinh lại cười thản nhiên, nói:

- Chủ nhiệm Vương, tôi còn bận một chút việc về kinh tế, nhờ Chủ tịch huyện Nghiêm ra tiếp đi, cô ấy là lãnh đạo được phân công phụ trách lĩnh vực này, phù hợp hơn.

Vương Hạo ngẩn ra, thâm nghĩ cơ hội như thế lại giao cho người khác?

Y do dự, cười khỏ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, ý của Chủ tịch huyện Cung là muốn lãnh đạo đại diện cho huyện nói vài câu trên tivi, thể hiện sự coi trọng của huyện đối với việc này.

- Cth Nghiêm nói cũng vậy thôi.

Bành Viễn Chinh xua xua tay, ra hiệu Vương Hạo nhanh chóng đi thông báo cho Nghiêm Hoa.

Vương Hạo bất đắc dĩ phải đi tới văn phòng của Nghiêm Hoa. Nghe Vương Hạo nói xong, Nghiêm Hoa hơi trầm mặc. Một lát sau, giữa hai chân mày của cô bỗng ửng hồng lên, nhẹ nhàng nói:

- Được, tôi biết rồi. Vương Hạo, cậu bố trí hai xe đi theo đoàn phỏng vấn, tôi lập tức đi ngay. Mặt khác, thông báo cho Phòng Y tế huyện và bệnh viện huyện, chuẩn bị sẵn sàng nhận phỏng vấn.

- Dạ tôi hiểu.

Vương Hạo đáp ứng, vội quay đi.

Vương Hạo đi rồi, Nghiêm Hoa do dự một lúc, nhắc ống nghe định gọi điện cho Bành Viễn Chinh, nhưng chưa bấm số, lại không biết phải nói gì, liền cúp điện thoại.

Khi làm việc Bành Viễn Chinh cao giọng như thế, nhưng làm người lại khiêm tốn lạ thường, cũng có thể nói là hết sức chu đáo, ngay cả một người “khó chịu” như Nghiêm Hoa cũng thấy hơi cảm động.

Nghiêm Hoa đứng dậy, nhìn ra cửa sổ, ánh mắt chợt lóe lên một tia dịu dàng hiếm có. Cô đến trước gương sửa sang lại tóc tai, y phục, rồi ra khỏi văn phòng.

...

Phó trưởng phòng Công an huyện Tạ Huy chậm chậm đi dọc theo hành lang trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, bước chân hơi nặng nề, sắc mặt cũng hơi phức tạp.

Từ lúc Bành Viễn Chinh chỉ thị, Đảng ủy Phòng Công an huyện pahir đưa ra một phương án chấn chỉnh tình hình trị an, kèm theo lộ trình và thời gian, báo cho Ủy ban nhân dân huyện, thoảng một cái đã hơn mười ngày trôi qua, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện gọi điện thoại cho Phòng Công an huyện, nhắc nhở phải báo cáo với Chủ tịch huyện Bành.

Lận Đại Dung vẫn không ra mặt, giao chuyện này cho Tạ Huy, để Tạ Huy ra mặt ứng phó.

Nếu nói mười mấy ngày nay Phòng Công an huyện không làm gì cả, cũng không khách quan; tuy nhiên, dù bắt được vài tên lưu manh, nhưng thực chất hoạt động chấp pháp lại không phát triển thêm.

Nếu như là lãnh đạo huyện khác, nghe báo cáo một chút là xong, nhưng Tạ Huy biết rõ, không dễ gạt gẫm vị Phó chủ tịch thường trực trẻ tuổi Bành Viễn Chinh này, bản thân mình mang cái báo cáo tổng kết rỗng tuếch đến, nhất định sẽ khiến Bành Viễn Chinh càng nghi ngờ.

Tạ Huy khê thở dài, bước nhanh hơn.

Trong phòng làm việc, Bành Viễn Chinh nhận được một cuộc điện thoại lạ.

423. Chương 430: Tổ Cáo

- Tôi là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cầm điện thoại lên, thản nhiên nói.

Đầu bên kia điện thoại im lặng, có thể nghe thấy cả tiếng thở gấp gấp của người đó. Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, nhíu mày nói:

- Nay, sao vậy?

- Chủ tịch huyện Bành, ở trường trung học huyện có hai nam sinh vừa tham gia thi cao đẳng xong, bị đám lưu manh vô cớ hành hung, hiện giờ nằm trong bệnh viện, bị thương rất nặng, có một nam sinh còn hôn mê bất tỉnh.

Trong điện thoại truyền tới một giọng nữ dịu dàng mà bị đè nén, giọng nói hơi bị biến dạng, Bành Viễn Chinh đoán, có lẽ người phụ nữ này mang khẩu trang hoặc dùng khăn quăn ống nghe điện thoại lại để nói chuyện.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Sao lại thế? Cô có thể nói rõ hơn không? Cô là ai?

- Chủ tịch huyện Bành, anh không cần biết tôi là ai, tôi chỉ muốn báo tin với lãnh đạo huyện, xin lãnh đạo huyện giải quyết vì học sinh.

- Đã báo cảnh sát chưa?

- Có, nhưng vô ích. Người của Cục Công an và đám lưu manh cấu kết với nhau. Sau khi báo cảnh sát, một phụ huynh học sinh bị một tên lưu manh hăm dọa trước cửa bệnh viện, rằng nếu còn báo cảnh sát, sẽ bị đánh gãy chân.

Giọng nữ đầu kia điện thoại chột tức tối:

- Tiếp tục như vậy, rốt cuộc còn để cho dân sống nữa không? Cảnh sát ở huyện rốt cuộc là người bảo vệ cho người dân, hay là người dẹp đường mở lối cho bọn xã hội đen?

- Cô không nên kích động, cô nói từ từ, vì sao hai nam sinh kia bị đánh?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Cô đừng lo lắng, cứ nói từ từ!

- Bởi vì...

Người phụ nữ bên đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi hấp tấp nói:

- Bởi vì hai học sinh đó bảo vệ giáo viên của họ, đắc tội với đám lưu manh bang Lão Hồ.

- Cô nói kỹ hơn một chút.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, lấy bút ra chuẩn bị ghi lại, nhưng người phụ nữ kia đã cúp điện thoại.

Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút, Bành Viễn Chinh gác điện thoại, sắc mặt sa sầm.

Người gọi điện thoại nặc danh này, nếu không phải giáo viên trường trung học, thì là cha mẹ học sinh. Không chừng, chính là cha mẹ của học sinh bị đánh trọng thương. Bành Viễn Chinh thở ra một cái, rất tức giận.

Trong khi hấn ba lần bảy lượt yêu cầu Phòng công an huyện tăng cường tấn công bọn côn đồ, giữ gìn trị an xã hội, lại phát sinh chuyện như vậy, làm sao hấn không giận.

Hơn nữa, dù là Cục Công an hay Cục giáo dục, đều không báo cáo lên huyện! Có lý nào lại như thế!

- Lão Hoắc, đi với tôi đến bệnh viện!

Bành Viễn Chinh nhắc điện thoại lên gọi Hoắc Quang Minh...

Trên hành lang, Tạ Huy thấy Bành Viễn Chinh sắc mặt sa sầm đi tới, vội tiến lên chào:

- Chủ tịch huyện Bành! Tôi đến báo cáo công tác với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Tạ Huy, thản nhiên nói:

- Khoan hãy nói chuyện công tác, trước hết anh theo tôi đến bệnh viện huyện.

Trên xe, Tạ Huy cũng không dám hỏi gì, chỉ im lặng.

Xe hơi thẳng đường chạy tới, khi sắp đến cổng bệnh viện, đột nhiên Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Tạ Huy, có hai nam sinh vừa mới tham gia thi cáo đẳng xong, bị đám lưu manh hành hung trọng thương, anh biết rồi chứ?

Tạ Huy giật mình kinh hãi, thầm nghĩ rốt cuộc chuyện này đã đến tai vị Phó chủ tịch thường trực huyện này, không biết là ai búp xép.

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi đã bắt tay điều tra. Theo tình hình lúc đó cho thấy, đây là chuyện bị thương ngoài ý muốn, trong lúc vô ý, hai học sinh và mấy tên lưu manh xảy ra xung đột...

Tạ Huy chưa dứt lời, Bành Viễn Chinh đã cắt ngang:

- Bị thương ngoài ý muốn? Học sinh bị đánh trước cửa trường học, đây gọi là ngoài ý muốn? Như vậy tôi hỏi lại anh, sau khi cha mẹ học sinh báo cảnh sát, lại bị lưu manh uy hiếp và đe dọa. Điều này nói lên cái gì? Đây cũng là ngoài ý muốn và ngẫu nhiên?

Tạ Huy á khẩu, im lặng. Bành Viễn Chinh chất vấn, y không thể trả lời, cũng giải thích không được.

Xe vào bệnh viện. Hoắc Quang Minh hỏi phòng bệnh của hai học sinh bị đánh, đi trước dẫn đường, đi thẳng lên lầu ba. Trước phòng bệnh của hai học sinh bị thương, lãnh đạo và mấy giáo viên của trường đều có mặt, đang bị cha mẹ và người thân của hai học sinh kia vây quanh.

Nhìn thấy Bành Viễn Chinh tới, cha mẹ và người thân của hai học sinh rời khỏi lãnh đạo trường, ủa tới vây quanh Bành Viễn Chinh, khóc lóc kể lể, có người tức giận chất vấn, khá ồn ào.

- Mọi người đừng quá kích động, từ từ nói...

Bành Viễn Chinh bình tĩnh đứng đó, nói một cách ôn hòa mà kiên quyết:

- Tôi đại diện Ủy ban nhân dân huyện hứa, bằng bất cứ giá nào, cũng nhất định bắt hung thủ phải trả giá trước pháp luật, xin mọi người yên tâm.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua mọi người, bắt gặp cô giáo viên Bạch Tuyết đang nhìn mình, hẩn nhìn lại cô bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Bạch Tuyết có vẻ hơi tránh né, cúi đầu xuống.

- Tình trạng hai học sinh như thế nào?

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn bác sĩ bệnh viện.

Bác sĩ điều trị Thường Đĩnh bước tới cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, một em học sinh bị gãy hai xương sườn, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Em còn lại não bị chấn động nghiêm trọng, cần phải quan sát thêm một thời gian, xem có cần giải phẫu hay không.

Bành Viễn Chinh nghiêm nghị gật đầu:

- Phía bệnh viện cố gắng hết sức cứu chữa cho hai học sinh, nếu bệnh viện không nắm chắc, khẩn trương chuyển viện lên bệnh viện lớn ở thành phố trị liệu!

- Xin lãnh đạo huyện yên tâm, chúng tôi nhất định cố gắng hết sức.

Viện trưởng bệnh viện huyện Mã Lâm nói. Mã Lâm nghe nói Bành Viễn Chinh tới, không dám chậm trễ, chạy một mạch tới.

Có tiếng giày cao gót vang lên ở hành lang trống trải của bệnh viện, càng lúc càng gần. Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa và Trưởng phòng Giáo dục huyện Tôn Khai Minh một trước một sau đi tới.

Nghiêm Hoa cũng vừa mới nhận được tin tức, liền lập tức gọi Tôn Khai Minh cùng đi đến bệnh viện. Trên đường, cô mắng Tôn Khai Minh một trận thậm tệ. Xảy ra sự kiện bạo lực nghiêm trọng làm học sinh bị thương nặng, hơn nữa còn xảy ra trước cửa trường học, nhưng không ngờ Phòng Giáo dục huyện không báo cáo!

Hai lãnh đạo huyện đích thân đến trấn an, tâm trạng cha mẹ học sinh bị hại thoáng ổn định một chút, nhưng hiển nhiên, đối với biểu hiện của lãnh đạo huyện, bọn họ cũng không tin tưởng cho lắm. Hơn nữa, họ còn muốn chuyển viện lên thành phố.

Bành Viễn Chinh gọi điện cho Cung Hàn Lâm và Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm báo cáo. Cung Hàn Lâm giận tím mặt, lập tức giao cho Phòng công an huyện thành lập tổ chuyên án, tiến hành điều tra rõ ràng. Đồng thời huyện thành lập tổ công tác, do Bành Viễn Chinh làm tổ trưởng, cùng các ngành liên quan phối hợp điều tra, giải quyết tốt hậu quả, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa phối hợp.

Bành Viễn Chinh ngồi ở trước giường của Đơn Đào, học sinh bị thương nhẹ hơn, muốn hỏi cậu ta vài điều. Nhưng nam sinh cường tráng, cao lớn này, dù bị chảy máu đầu và gãy hai xương sườn, hét sức đau đớn, nhưng vẫn quật cường nghiêng đầu đi, không thèm trả lời câu hỏi của Bành Viễn Chinh.

Từ đôi mắt của Đơn Đào, Bành Viễn Chinh cảm nhận được sự chán ghét và căm thù, khóe miệng không khỏi nhướn lên.

Cha Đơn Đào là Đơn Nãi Siêu cười bối rối:

- Chủ tịch huyện Bành, ngài đừng để ý tới nó, thằng bé này không biết gì đâu, bị đánh càn không nhớ được gì!

Đơn Nãi Siêu vì báo cảnh sát cũng bị đánh, mặt mũi bầm dập, còn bị uy hiếp, đe dọa, Cả ngày, vợ chồng Đơn Nãi Siêu không dám ra khỏi cổng bệnh viện, phải nhờ chú của Đơn Đào đưa cơm giúp.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Không sao đâu, em ấy vừa mới bị kinh hãi, đừng làm khó nó.

Đột nhiên Đơn Đào cố hết sức nghiêng đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa, lớn tiếng nói:

- Đừng giả vờ giả vịt nữa, một đám tham quan ô lại, không tốt đẹp gì!

Mọi người đều khiếp sợ, thằng bé này không mở miệng thì thôi, mở miệng liền làm người ta kinh ngạc!

Đơn Nãi Siêu bối rối và kinh sợ, nổi giận quát:

- Mày nói vớ vẩn cái gì? Câm miệng! Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Nghiêm, cháu nó không hiểu chuyện, nói bậy nói bạ, xin lãnh đạo đừng trách...

Đơn Nãi Siêu hết sức lo sợ, giải thích.

- Đơn Đào này, em rất có tinh thần trọng nghĩa!

Bành Viễn Chinh bật cười ha hả, chỉ tay vào đám người Tôn Khai Minh, Tạ Huy nói:

- Có nghe hay không? Vụ án này nhất định phải nhanh chóng điều tra rõ, cho học sinh Đơn Đào của chúng ta một câu trả lời!

Bành Viễn Chinh không tiếp tục dây dưa ở vấn đề gây lúng túng này, xoay người nhìn Nghiêm Hoa cười nói:

- Chị Nghiêm, chị sắp xếp một chút nhé, hai học sinh này vừa mới tham gia thi vào trường cao đẳng, đừng chậm trễ nguyện vọng của họ.

Nghiêm Hoa gật đầu, Cục trưởng Cục giáo dục Tôn Khai Minh đứng sau lưng cô luống cuống bày tỏ thái độ:

- Xin lãnh đạo huyện yên tâm, đợi có kết quả thi tốt nghiệp trung học của hai học sinh, nhất định sẽ không chậm trễ việc học của chúng.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, đi ra khỏi bệnh viện. Tạ Huy thấy vậy, chạy theo sau.

Ở cổng bệnh viện, đột nhiên Bạch Tuyết chặn Bành Viễn Chinh lại, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi có thể nói chuyện với chủ tịch một chút?

Bành Viễn Chinh dừng bước, cười cười:

- Được.

Hai người sóng vai đi ra khỏi cổng bệnh viện, đi dọc theo đường cái.

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện này, thật ra phải trách tôi., do tôi hại hai em học sinh.

Bạch Tuyết im lặng một lát, rồi buồn bã nói tiếp:

- Hai em đó là học sinh lớp của tôi, sau khi các em thi xong, tôi ra cổng trường, ở đó có mấy tên lưu manh xuất hiện, lôi kéo tôi, Đơn Đào và em học sinh kia thấy chướng mắt, liền chạy ra nói lý với bọn chúng, kết quả... Mấy tên lưu manh này không phải lưu manh bình thường.

Bạch Tuyết từ từ dừng lại, quay lại nhìn thẳng vào mặt Bành Viễn Chinh, giọng nói chùng xuống:

- Bọn chúng vì tôi mà tới, nếu không ổn, tôi sẽ từ chức rời khỏi huyện.

- Ô, cô Bạch không cần phải chán nản như vậy. Cô yên tâm, lúc này đây, ở huyện nhất định sẽ nghiêm túc điều tra vụ án này, đồng thời coi đây là cơ hội, tăng cường giữ gìn trị an xã hội.

Bạch Tuyết im lặng không nói.

424. Chương 431: Mồi Lửa Và Liều Thuốc Mạnh

Suốt một buổi sáng, Phó bí thư Phòng công an huyện, Phó cục trưởng Tạ Huy trốn trong phòng làm việc, xin miễn tiếp khách. Không phải Tạ Huy không dám gặp người, mà là lúc này y đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, tình cảnh hết sức lúng túng và phức tạp.

Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh ra lệnh một tiếng, khiến Cục trưởng công an Lận Đại Dung bị ngưng chức. Phiên hội nghị của Chủ tịch huyện đã ra quyết nghị chính thức, việc này không thể sửa đổi. Cho dù là Huyện ủy, Cũng không thể dễ dàng phủ quyết quyết định của Chủ tịch huyện.

Chuyện này gây ra chấn động lớn ở hòng công an huyện. Ở Phòng công an huyện và hệ thống chính trị pháp luật của huyện, Lận Đại Dung luôn mạnh mẽ cứng rắn, chuyên quyền, gần như một tay che trời. Thực tế, quyền lực mà y nắm giữ, về mặt nào đó mà nói, không kém một Phó chủ tịch huyện bao nhiêu.

Hơn nữa, y là người có năng lực của “phe địa phương”, từ trên xuống dưới có người che chở và chống đỡ, khiến tác phong của y càng ngang ngược.

Đây là lý do y coi thường một Phó chủ tịch thường trực huyện mới tới như Bành Viễn Chinh, nếu không làm sao y dám mấy lần làm qua loa chiếu lệ đối với chỉ thị của Bành Viễn Chinh, cho đến lúc khiến cơn giận của Bành Viễn Chinh hoàn toàn bùng nổ.

Tin tức lan truyền nhanh chóng, các lời đồn đại rộ lên khắp nơi, các nhóm lợi ích căng thẳng nghe ngóng, chuyện này giống như một mồi lửa, sóng gió nổi lên trong quan trường huyện Lân, hết sức căng thẳng.

Lận Đại Dung bị cách chức, nhiều người nghĩ rằng, đây chỉ là tạm thời, Bành Viễn Chinh không có khả năng “nắm chắc” Lận Đại Dung, Không bao lâu Lận Đại Dung sẽ phục chức.

Lận Đại Dung bị tạm thời cách chức, Tạ Huy tạm thời chủ trì công tác, vô hình trung đẩy Tạ Huy đối lập với Lận Đại Dung.

Nhiều lãnh đạo và cán bộ trung tầng Phòng công an huyện đều vui sướng khi người gặp họa, xem Tạ Huy làm cách nào chống đỡ lại áp lực của Lận Đại Dung.

Phần lớn mọi người, bao gồm cả Tạ Huy cũng lo lắng, bản thân mình sẽ trở thành vật hy sinh trong “cuộc chiến” giữa Bành Viễn Chinh và Lận Đại Dung. Nếu có lựa chọn, y không muốn trở thành cái đích để mọi người chỉ trích.

Nhưng đồng thời, Tạ Huy cũng hiểu, đây cũng là cơ hội của y. Nếu y biết nắm chắc cơ hội, tương lai rất có khả năng thay thế Lận Đại Dung.

Tạ Huy mơ hồ cảm thấy, lúc này Lận Đại Dung xong rồi. Mà cùng với sự rơi đài của Lận Đại Dung, một cơn chấn động lớn hơn nữa sẽ rung chuyển huyện Lân.

Tạ Huy đi đến cửa phòng làm việc, nghe Cục trưởng Trương Á Cường, Tuyên Đại Dũng, Trần Bằng Luân và mấy thành viên trong Cục, cười cười nói nói di ngang qua cửa phòng làm việc của mình, hình như là đến văn phòng của Lận Đại Dung sát vách.

Đuôi lông mày y nhướng lên, lại quay trở về chỗ ngồi.

Tuy Lận Đại Dung bị tạm thời cách chức, nhưng vẫn đến Cục đi làm như cũ. Với ảnh hưởng thâm căn cố đế của y ở đây, chỉ cần không phải thật sự miễn chức, y vẫn nắm trong tay sự vận hành của cả Cục, điều này Tạ Huy đành bất lực, không làm gì được.

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng làm việc của Tạ Huy.

Tạ Huy thản nhiên nói:

- Mời vào.

Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Chu Ninh Tường đẩy cửa vào, kính cẩn nói:

- Cục trưởng Tạ.

- Ủ, ngồi đi.

Tạ Huy ở Cục công an huyện công tác mười mấy năm, đi lên từ vị trí Trưởng đồn công an, coi như “lão làng” ở ngành công an huyện, đương nhiên cũng có cấp dưới tâm phúc.

Chu Ninh Tường không ngồi, đi tới trước bàn làm việc của Tạ Huy, hạ giọng nói:

- Cục trưởng Tạ, tôi vừa hỏi thăm một chút, Bí thư Huyện ủy Tôn đang triệu tập hội nghị thường vụ Huyện ủy. Ba giờ chiều bắt đầu, nghe nói rất gấp.

Tạ Huy ồ một tiếng:

- Ủy ban nhân dân huyện có động tĩnh gì không?

Chu Ninh Tường nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Cung và Chủ tịch huyện Bành cùng đi thành phố, nói là trưa nay sẽ về. Bí thư Tôn vốn định mở hội nghị thường vụ vào buổi trưa, nhưng vì Chủ tịch huyện Cung và Chủ tịch huyện Bành không có ở huyện, nên mới dời sang buổi chiều.

- Đi thành phố?

Tạ Huy nhướng mày lên, thở phào một cái:

- Tốt lắm, tôi biết rồi. Cậu luôn chú ý động tĩnh hai phía, có chuyện gì lập tức báo cho tôi.

Chu Ninh Tường kính cẩn gật đầu:

- Xin lãnh đạo yên tâm, có gì tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo bất cứ lúc nào.

- Ủ, bây giờ là lúc mấu chốt, cậu hãy mở to mắt mà nhìn.

Tạ Huy dặn dò, Chu Ninh Tường gật đầu. Chu Ninh Tường trông ngóng Tạ Huy cầm quyền. Chỉ cần Tạ Huy cầm quyền, ít nhất y có thể chính thức lên chức Chánh văn phòng.

Chu Ninh Tường đi tới cửa, do dự một chút, quay lại nói:

- Cục trưởng Tạ, vừa rồi Cục trưởng Lận gọi mấy người trong Cục tới...

Tạ Huy xua tay:

- Tôi biết rồi, cậu đi trước đi.

...

Văn phòng của Lận Đại Dung ở sát vách.

Phó cục trưởng Trương Á Cường, Tuyên Đại Dũng, Trần Bằng Luân và mấy cán bộ khác, ngồi trên sô pha, lòng buồn bực hút thuốc, cùng đợi Lận Đại Dung lên tiếng, trong phòng khói thuốc lượn lờ, không khí hơi nặng nề.

Lận Đại Dung không nói gì thêm, cứ dùng ngón tay gõ gõ trên mặt bàn. Một lát sau, đột nhiên y bóp tắt điếu thuốc trên tay, trầm giọng nói:

- Các vị, cái vị vừa tới ở huyện, không hiểu sao cứ nhắm vào tôi. Coi như lão Lận này xui xẻo, hiện giờ tạm thời bị cách chức, công việc trong Cục, phải nhờ các vị rồi.

Trương Á Cường vẻ mặt tươi cười nói:

- Cục trưởng Lận cũng không nên nói như vậy, tạm thời cách chức không phải là miễn chức, anh vẫn là Bí thư Đảng ủy, Cục trưởng, chỉ cần anh ở đây một ngày, Cục vẫn do anh nắm mà!

Tuyên Đại Dũng cũng mỉm cười:

- Đúng vậy, Cục trưởng Lận cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, nhân cơ hội này nghỉ ngơi, bồi dưỡng, công việc trong Cục đã có mấy người chúng tôi chia sẻ.

Khóe miệng Lận Đại Dung thoáng hiện một nụ cười hài lòng, thản nhiên nói:

- Đúng lúc tôi muốn đi thành phố chữa bệnh, công việc trong Cục, nếu các vị tự quyết định được thì quyết định, nếu không thì báo cáo lão Tạ một tiếng.

Đương nhiên, công việc trong cục tôi cũng sẽ không buông tay mặc kệ, chỉ cần Huyện ủy không miễn chức tôi, tôi vẫn là Cục trưởng, xảy ra điều gì nhiều loạn, vẫn còn có tôi gánh vác trách nhiệm!

Lời Lận Đại Dung vừa có phần ám chỉ, vừa có phần nắn gân mọi người.

Đây là mục đích thực sự hôm nay y gọi mấy người Trương Á Cường tới. Tuy rằng luôn mồm nói họ phải phối hợp công tác với Tạ Huy, nhưng thật ra là thiết lập chướng ngại vô hình đối với công việc của Tạ Huy.

Mấy người Trương Á Cường liếc nhìn nhau, trong lòng thầm cảnh giác.

Lận Đại Dung là người lòng lang dạ sói, cùng làm việc với Lận Đại Dung nhiều năm như vậy, bọn Trương Á Cường hiểu quá rõ.

...

Quận ủy Tân An, văn phòng của Tần Phượng.

Trợ lý Chủ tịch quận Mạc Xuất Hải vội vang lên lầu ba, gõ cửa văn phòng Tần Phượng, đẩy cửa bước vào, thấy Lý Minh Nhiên có mặt ở đó, ngăn ra. Nhưng y liền lấy lại bình tĩnh, cười chào:

- Bí thư Tần, Chủ tịch huyện Bành, đồng chí Minh Nhiên cũng ở đây!

Tần Phượng cười gật đầu.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, đứng dậy bắt tay Mạc Xuất Hải:

- Chủ nhiệm Mạc, đã lâu không gặp!

Mạc Xuất Hải có phần bùi ngùi nắm thật chặt tay Bành Viễn Chinh, gật đầu. Sau khi Cố Khải Minh đi, y bị Tô Vũ Hoàn chen ép, miễn đi thực chức Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận, chỉ giữ lại hư chức trợ lý Chủ tịch huyện, đã bị hoàn toàn cho ngồi châu rìa ở quận Tân An. Lần này, y cũng không ngờ tới, cơ hội từ trên trời giáng xuống.

- Đồng chí Viễn Chinh, cảm ơn!

Mạc Xuất Hải hạ giọng nói.

Bành Viễn Chinh cũng cười nắm chặt tay Mạc Xuất Hải, hai người ngăm hiểu lẫn nhau.

Lý Minh Nhiên cũng đứng dậy bắt tay chào hỏi Mạc Xuất Hải.

Tần Phượng mỉm cười nhìn Bành Viển Chinh nói chuyện với Mạc Xuất Hải và Lý Minh Nhiên, trong lòng cũng hơi ngưng trọng.

“Động tĩnh” của Bành Viển Chinh ở huyện Lân, cô cũng có nghe nói, dĩ nhiên đó thật ra nằm trong dự liệu của cô. Nếu Bành Viển Chinh lặng yên ở huyện Lân, cô mới thấy kỳ quái.

Làm Ủy viên thường vụ Thành ủy, cô biết rõ hiện nay tình hình huyện Lân rối ren, nguy cơ tứ phía. Triển khai công tác trong hoàn cảnh như vậy, là hết sức khó khăn. Dù Bành Viển Chinh có thủ đoạn, có quyết đoán, có mưu lược, có năng lực, nhưng cô vẫn lo lắng hẳn sẽ sa lầy ở đó.

Cô đang định gọi điện thoại cho Bành Viển Chinh, không ngờ hẳn lại tới thành phố, thuận đường tới chỗ cô. Hai người gặp nhau, Bành Viển Chinh nói ý tưởng và kế hoạch hành động của mình, ngay cả Tần Phượng cũng phải hít vào một hơi thật sâu.

Thật sự là một liều thuốc mạnh!

Tần Phượng đang suy nghĩ, lòng đầy kích động, đã thấy Bành Viển Chinh đứng dậy cáo từ:

- Bí thư Tần, Chủ nhiệm Mạc, lão Lý, tôi về trước, Chủ tịch huyện Cung đang chờ tôi ở thành phố, chiều nay huyện chúng tôi mở hội nghị thường vụ, tôi nhất định phải về dự họp!

Tần Phượng thăm thở dài, đứng dậy mỉm cười:

- Cậu muốn đi à? Tôi còn chuẩn bị giữ cậu lại cùng ăn cơm trưa.

- Bí thư Tần, khi nào có rảnh, đến huyện Lân, tôi mời Bí thư Tần ăn thịt dê.

Bành Viển Chinh bắt tay Tần Phượng, ngẫm nhéo nhéo lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô. Tần Phượng oán trách lườm hẳn một cái.

- Chủ nhiệm Mạc, lão Lý, hẹn gặp lại!

Mạc Xuất Hải và Lý Minh Nhiên gật đầu đầy thâm ý, hai người tiễn Bành Viển Chinh xuống lầu, rồi chia tay. Tần Phượng không thể ra tiễn, cô là Ủy viên thường vụ Thành ủy, địa vị cao, nếu cô đích thân đưa Bành Viển Chinh đi, chắc chắn sẽ khơi lên những lời đồn ác ý.

425. Chương 432: Dẫn Xà Xuất Động

3h chiều, trong phòng họp nhỏ của Huyện ủy.

Một đám lãnh đạo Ủy viên thường vụ Huyện ủy sắc mặt âm u, hướng phòng họp nhỏ chỗ sâu nhất phía cuối hành lang. Các nhân viên bình thường đều theo bản năng mà ngừng lại, lặng yên nhìn theo bóng dáng của đám lãnh đạo đang nghiêm nghị, trong lòng có vài phần khấn nguyện.

Hội nghị thường vụ được mở ra. Hội nghị thường vụ lúc này đây sẽ quyết định vận mệnh của Trưởng phòng công an huyện Lận Đại Dung. Thậm chí sẽ nảy sinh một chấn động kinh thiên trong quan trường huyện Lân.

Ánh mắt vô tình hay cố ý đều hướng về gian phòng họp nhỏ. Giờ phút này, quan trường huyện Lân vạn chúng đều nhìn vào. Trong buổi chiều nay, bất luận một hướng đi nào đều tác động đến vô số người.

Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Đảng ủy công an Vũ Đào và Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm sóng vai nhau bước vào phòng họp. Trưởng ban Tổ chức cán bộ Trường Hùng Vĩ, Chủ tịch Mặt trận tổ quốc Hàn Quân Tường, Trưởng ban chỉ huy quân sự Trường Trì Ương, Chánh văn phòng Huyện ủy Phan Thường đã ngồi ở vị trí của mình.

Tất cả mọi người đều tự ngồi ngay ngắn trong phòng họp, im lặng không nói gì. Không khí trong phòng hội nghị khá ngưng trọng.

Bộ máy Huyện ủy vô hình chung chia làm ba phe. Phó bí thư huyện ủy Kế Siêu, Vũ Đào và Hoàng Tử Hàm là một phe. Hùng Vĩ, Hàn Quân Tường, Trì Ương và Phan Thường là phe trung lập. Cung Hàn Lâm

và Bành Viễn Chinh là một phe. Còn về phần Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm thì theo kinh nghiệm ngày xưa mà nhìn thì trên căn bản là người “chủ yếu theo trào lưu”.

Quyền lực đấu tranh chân chính đã thực sự triển khai giữa ba người Kế Siêu và Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh. Phe nào chiếm thế thượng phong, thì phe trung lập và Tôn Tuyết Lâm sẽ đảo về phía bên đó.

Tôn Tuyết Lâm và đám người Hùng Vĩ gần như là quân chế cho đám người Kế Siêu. Nói cách khác, chân chính nắm giữ quyền lực của huyện Lâm và quyền lên tiếng của Huyện ủy chính là phe của Kế Siêu. Vận mệnh quyền lực của huyện Lâm nhìn qua phức tạp nhưng kỳ thật lại không phức tạp.

Sau lưng ba người Kế Siêu là phần đông cán bộ bản địa. Tôn Tuyết Lâm vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Muốn động vào ba người này, hẳn sẽ gặp phải lực cản rất lớn khó có thể hình dung.

Bành Viễn Chinh đã sớm nhìn thấu điểm này. Tuy nhiên, hẳn lại cho rằng, sở dĩ tạo nên cục diện như bây giờ, hẳn là ở chỗ Tôn Tuyết Lâm ngay từ đầu đã quá mức cẩn thận. Cho nên nuôi hổ thành họa, đuôi to khó vậy. Hiện tại còn muốn khống chế cục diện thì đã trở nên khó khăn.

Vưu Đào và Hoàng Tử Hàm âm thầm trao đổi một ánh mắt, đều từ đối phương đọc được một tia cười lạnh.

Bọn họ tin rằng, bất kể là xuất phát từ lợi ích bản thân hay là căn cứ vào đại cục làm trọng, đám người trung lập Hoàng Vĩ và Tôn Tuyết Lâm nhất định là phải bước qua đây. Ở huyện Lâm này một mẫu ruộng còn có ba phần đất. Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh muốn nhảy lên thì tự tìm mất mặt.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước vào, liếc mắt nhìn mọi người.

Vưu Đào và Hoàng Tử Hàm thoáng có chút mờ mịt và ánh mắt lạnh như băng phóng lại. Bành Viễn Chinh làm như không thấy, ngồi xuống ghế của mình. Sắc mặt của hắn thông dong, bình tĩnh. Khóe miệng còn hiện lên một tia cười nhạt.

Vưu Đào trong lòng âm thầm cười lạnh. Muốn cười lên đầu chúng ta à? Ở huyện Lâm này, còn chưa tới phiên cậu hoa chân múa tay.

Hoàng Tử Hàm bĩu môi, coi thường không thèm để ý, nghiêng đầu chủ động chào hỏi Hùng Vĩ:

- Lão Hùng, gần đây bận quá à? Mấy ngày rồi không gặp anh.

Hùng Vĩ miễn cưỡng cười:

- Tôi đến trường Đảng Thành ủy học tập, vừa mới trở về tối qua.

Hùng Vĩ âm thầm liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ: “Cậu hống hách muốn bắt Lận Đại Dung khai đao. Chẳng lẽ cậu không biết Lận Đại Dung chính là một con chó trung thành của Kế Siêu? Cậu muốn động vào Lận Đại Dung, đầu tiên phải lật đổ ba người này. Nếu không, đánh chó không sợ bị chó cắn sao?”

Chủ tịch Mặt trận tổ quốc Hàn Quân Tường im lặng ngồi một bên, trong lòng cũng thầm than một tiếng. Kỳ thật, đối với Bành Viễn Chinh, đám người Hàn Quân Tường vốn có chút xem trọng.

Bành Viễn Chinh năng lực làm việc xông xáo, tác phong trầm ổn, là cán bộ trẻ tuổi do lãnh đạo Thành ủy bồi dưỡng. Đám người Hàn Quân Tường xem ra, nếu Bành Viễn Chinh có thể một bước một dấu chân, chậm rãi bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ cho rõ ràng, với sự ủng hộ của cấp trên, tương lai sẽ lên làm Chủ tịch huyện, thậm chí là Bí thư Huyện ủy.

Đáng tiếc, Bành Viễn Chinh vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, thiếu kiên nhẫn, quá mức nôn nóng, phá vỡ thế cân bằng lợi ích vất vả lắm mới có được trong quan trường huyện Lâm, không ngờ lại cùng với Lận Đại Dung trở mặt quyết liệt.

Đây cũng là điều khiến mọi người thất vọng nhất.

Bành Viễn Chinh ở huyện Lâm chưa yên ổn. Cho dù có Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm toàn lực ủng hộ cũng khó mà cải biến được. Hơn nữa, Cung Hàn Lâm ở huyện Lâm căn cơ cũng rất mỏng.

Cho nên, trận cờ này, vừa mới bắt đầu thì kết quả đã định. Bành Viễn Chinh muốn chống lại tập đoàn lợi ích ở huyện Lâm, không khác nào lấy trứng chọi đá.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Đối với tâm trạng và suy nghĩ của từng người, hần trong lòng đều biết, đều thấy rõ. Trong cơ thể khỏe mạnh, trẻ trung này là linh hồn thành thực của hai thế giới. Nếu nói về ý nghĩ và quyền mưu thì Ủy viên thường vụ ở đây không một ai có thể đánh đồng với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không có khả năng kích động, càng không có khả năng quá nôn nóng. Chân chính tạo nên thành công chính là rút dây động rừng, hoặc nói là dẫn xà xuất động.

Cục diện bây giờ hần rất rõ ràng. Nếu cứ để tiếp diễn như vậy thì lại càng bất lợi cho hần và Cung Hàn Lâm. Hai người càng thêm bị trói chân trói tay, khó có thể triển khai công việc. Nhất định phải “tráng sĩ tự chặt cổ tay”, phá vỡ cục diện bế tắc. Căn bệnh nan y thì cần có thuốc mạnh. Biện pháp nhẹ nhàng không thích hợp với huyện Lân.

Mà trên thực tế, Tôn Tuyết Lâm đã thử rất nhiều năm qua. Ông ta đến nay nếu không phải là kẻ vô tích sự thì cũng bị mất đi quyền lực. Quyền uy bị giảm đập thì tình cảm mãnh liệt cũng tiêu đi.

Bành Viễn Chinh không muốn đi theo con đường của Tôn Tuyết Lâm, giẫm lên vết xe đổ. Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, đây là đứng vững gót chân trên trận chiến đầu tiên. Thắng thì chân chính mở ra cục diện. Bại thì cứ như vậy mà chìm xuống.

Trận chiến này, Bành Viễn Chinh rất có niềm tin, dũng cảm và quyết tâm. Hần ngay tại chỗ quyết liệt trở mặt với Lận Đại Dung, ra vẻ nôn nóng kích động, nhưng thật ra là hần đã chuẩn bị từ lâu. Người chân chính hiểu hần thì đều biết rằng Bành Viễn Chinh chưa bao giờ không nắm chắc phần thắng mà đã xuất ra đầu.

Chiến là phải thắng.

Lận Đại Dung nhất định phải bị bắt.

Cung Hàn Lâm sải bước đi đến, cũng ngồi xuống. Cung Hàn Lâm thần sắc có chút âm trầm và phức tạp. Tuy ông và Bành Viễn Chinh sau lưng đã kết nối rất nhiều lần, cũng đồng dạng đập nổi dìm thuyền, nhưng ông trong lòng vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Kế Siêu liếc mắt nhìn Cung Hàn Lâm, trong mắt hiện lên vẻ coi thường. Đối với Cung Hàn Lâm, Kế Siêu quả thật rất xem thường. Chỉ là một tiểu quan lại của cơ quan Thành ủy, thật vất vả trong cơ quan mới có được cấp phó huyện. Không biết may mắn làm sao lại được Bí thư Thành ủy coi trọng, không ngờ công khai đề bạt lên chức Chủ tịch huyện Lân. Thật sự là trong núi không có hổ, hầu tử xưng bá vương.

Cung Hàn Lâm hắng giọng một cái. Lúc này Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm đang cầm một cái bình inox, chậm rãi bước đến. Ông ta nhìn mọi người chung quanh, khẽ mỉm cười:

- Các đồng chí đã đến rồi à. Được, chúng ta bắt đầu cuộc họp.

Cùng lúc đó, tại trụ sở làm việc của công ty TNHH Mậu dịch Hoa Thương của thị trấn Tân Hoa, Trương Đại Hổ từ sau bàn làm việc đứng dậy, bước ra mấy bước, đưa tay lên tát một cái thật mạnh vào mặt của Tiểu Lục Tử.

Bốp!

Tiểu Lục Tử ôm má, sợ hãi lui về phía sau, ngập ngừng nói:

- Lão Đại!

Trương Đại Hổ giận dữ giương tay chỉ vào Tiểu Lục Tử, quát lớn:

- Mày là đồ chó hoang. Mày ngoại trừ đem đến phiền toái cho bố mày thì chẳng còn làm được chuyện gì.

- Bố mày đã nói với mày rất nhiều lần. Không nên hành động thô bạo, không nên động thủ. Gần đây phải dựng cái đuôi lên làm người. Chẳng lẽ là gió thoảng qua bên tai sao?

- Mày có phải là muốn chết rồi không?

Trương Đại Hổ rít gào.

Tiểu Lục Tử sợ đến mức thiếu chút nữa đái ra quần. Đứng nhìn gã ở ngoài đường lớn lối, hoành hành ngang ngược, nhưng trước Trương Đại Hổ mảnh khỏe thông thiên, thì gã chẳng khác nào là con cừu nhỏ.

- Tại con ranh kia quá mức kiêu ngạo!

Tiểu Lục Tử run rẩy:

- Lão Đại, em sai rồi. Em lần sau sẽ không dám nữa. Nếu không, em cùng với đám đàn em trốn ra bên ngoài?

- Trốn cái rắm đấy! Tránh được hòa thượng nhưng không tránh được miếu. Mày trốn, nhưng bố mày còn ở huyện Lân này. Như vậy đi, mày cùng với mấy đứa kia qua hai ngày nữa đến phòng công an đầu thú đi. Đợi phong thanh qua rồi thì bố mày lại đón tụi mày về.

Tiểu Lục Tử biến sắc:

- Lão Đại, chuyện này....

- Sợ chết rồi hả? Phì! Không chết được đâu. Nhiều nhất là hai năm thôi. Sau đó, trở về vẫn là một hảo hán.

Trương Đại Hổ từ trong ngăn kéo lấy ra hai xấp tiền, quăng qua:

- Cầm số tiền này đi trấn an mấy đứa trong đám. Cút mau đi.

Tiểu Lục Tử chật vật mà đi.

Trương Đại Hổ thần thái hùng hổ lập tức thu lại, thay vào đó là một sự thâm trầm khó nắm bắt. Là một ông chủ chơi được cả hai giới hắc bạch ở huyện Lân này, gã có thể đi từ dân đen cho đến địa vị ngày hôm nay, oai phong một cõi, dựa vào không chỉ là động thủ.

Trầm ngâm thật lâu, Trương Đại Hổ dụi tàn thuốc, cầm điện thoại lên.

Lận Đại Dung trong phòng làm việc lòng nóng như lửa đốt. Đứng nhìn ông ta khí thế rất thịnh, nhưng trên thực tế, đây là thời khắc mấu chốt quyết định vận mệnh của ông ta, nên không thể bình tĩnh được. Huyện ủy đang mở hội nghị thường vụ. Ông ta chỉ có thể lẳng lặng ngồi chờ kết quả.

Đang trong lúc buồn bực, thì điện thoại của Trương Đại Hổ gọi tới. Lận Đại Dung không đợi Trương Đại Hổ mở miệng thì liền mắng một trận.

Trương Đại Hổ sắc mặt âm trầm, ánh mắt xẹt qua tia hung ác, cũng là ha hả cười nói:

- Trưởng phòng Lận, đừng nóng giận. Tôi không phải là đang xin lỗi sao? Anh yên tâm đi, tôi gây ra phiền toái thì tôi sẽ giúp anh bãi bình.

426. Chương 433: Phong Ba Mở Màn

Đầu dây bên kia, Lận Đại Dung cười lạnh:

- Anh có thể bãi bình cái gì? Tôi nói cho anh biết, Trương Đại Hổ, anh gần đây nên để cho tôi yên tĩnh một chút. Đừng tự mình làm chuyện gì, Hiện tại phong thanh rất ít, ở huyện đến đây một tên không có đầu óc, lục thân không nhận. Bây giờ tôi còn phải đang nằm trên vĩ nướng, hưởng chỉ là anh.

- Trương Đại Hổ, anh lập tức bảo mấy tên chó kia, ngay lập tức đến phòng công an tự thú đi. Tôi mặc kệ, dù sao những tên tiểu tử này cũng không giữ được.

- Mặt khác, anh hãy làm tốt tư tưởng, hy sinh một đám người ra chịu trách nhiệm.

- Trưởng phòng Lận, tôi đã an bài một đám người. Bọn chúng ngày mai sẽ đến phòng công an huyện đầu thú. Trưởng phòng Lận có chỉ thị gì thì tôi đây sẽ một mực làm theo. Bất kể là trắng đen thì cũng chẳng thành vấn đề.

Trương Đại Hổ đột nhiên hạ giọng nói:

- Có muốn tôi nghĩ biện pháp cảnh cáo hần một chút không?

Lận Đại Dung chột trằm mặt xuống.

Trương Đại Hổ dù bận vẫn ung dung cầm ống nghe, chăm một điều thuốc, lặng yên chờ đợi.

- Tôi hiện tại thân khó bảo toàn, cũng không cần biết nhiều như vậy.

Lận Đại Dung lạnh lùng cười:

- Trương Đại Hổ, tôi nếu bị miễn chức thì anh hãy tự cầu phúc đi.

- Haha, Trưởng phòng Lận quá lo lắng rồi. Trưởng phòng Lận công tác ở phòng công an huyện nhiều năm như vậy, không có công cũng có lao. Lãnh đạo huyện sẽ không tuyệt tình. Khăng định sẽ có lãnh đạo nói giùm cho Trưởng phòng Lận.

Trương Đại Hổ cười ha hả.

Lận Đại Dung khoe miệng nhếch lên, thầm nghĩ đám Huyện ủy kia cũng chẳng phải là đồ tốt. Chẳng có mấy ai muốn hy sinh lợi ích chính trị của mình, chỉ muốn đem bố đây ra làm vật hy sinh.

Lận Đại Dung rất miễn cảm. Hai ngày qua, đủ loại dấu hiệu cho thấy, con đường lúc này đây ông ta rất khó vượt qua. Bành Viễn Chinh so với trong tưởng tượng có năng lực hơn nhiều. Giờ phút này, ông ta có chút hối hận, không dám cùng Bành Viễn Chinh chống đối.

Lận Đại Dung sau khi nghe xong điện thoại, thì sắc mặt trở nên có chút dữ tợn. Đến lúc này, y không thể không suy xét đường lui. Một khi Lận Đại Dung rơi đài, lão hổ bang và việc kinh doanh của y sẽ mất đi ô dù, bước đi sẽ nguy nan hơn.

Cũng may mấy năm nay, Trương Đại Hổ đã một tay kéo dài mạng lưới quan hệ của mình, bao trùm hết toàn bộ huyện Lân. Lận Đại Dung cố nhiên là nhân vật quan trọng, nhưng không phải là nhân vật duy nhất.

Trương Đại Hổ đẩy cửa ra, hét lớn một tiếng:

- Người đâu?

Một gã thanh niên hơn ba mươi tuổi, tóc húi cua, dáng người cao to, bước nhanh đến, hơi cúi người xuống:

- Lão Đại!

- Trương Hổ, cậu xử lý giùm tôi hai chuyện.

Trương Đại Hổ khoe miệng hiện lên một tia ác nghiệt:

- Thứ nhất, mỗi ngày đều dựa theo địa chỉ này tặng hoa cho tôi. Bất kể cô ấy có nhận hay không thì mỗi ngày đều một bó, không được gián đoạn. Ngoài ra, phóng một chút tin, nói đây là cô gái mà Trương Đại Hổ rất coi trọng. Nếu ai dám động vào, thì hãy suy nghĩ xem cái đầu của mình có cứng hay không.

- Thứ hai, mang một ít tiền qua cho Phó trưởng phòng công an huyện Tạ Huy. Nhà của anh ta không phải là đang muốn xây lại mới sao? Cậu mang đội xây cất xuống, giúp bọn họ sửa chữa. Phí dụng cần thiết, công ty toàn bộ chi trả. Trong lúc xây nhà, hãy mang cha mẹ, anh em đến nhà khách ở, thuê mấy căn phòng.

Gã thanh niên tóc húi cua không ngừng gật đầu, rồi sau đó xoay người lĩnh mệnh mà đi.

Đứng trong phòng làm việc trằm ngâm cả nửa ngày, Trương Đại Hổ mới vội vàng bước đến phía sau bàn làm việc của mình, mở cái tủ sắt phía dưới, từ trong đó lấy ra một quyển sổ tiết kiệm và một trăm ngàn tiền mặt, đút vào trong cái bóp da màu đen. Ngẫm nghĩ một chút, lại từ trong đó lấy ra một khẩu súng lục 54, đồng thời nhét vào trong bóp.

Trương Đại Hổ vội vàng rời khỏi phòng làm việc, bước xuống lầu, lái chiếc Santana màu đen từ trong gara, nhanh chóng rời khỏi công ty. Còn chiếc Mercedes Benz sang trọng và chiếc xe việt dã độc nhất ở huyện thì vẫn lặng yên đứng ở dưới lầu công ty mậu dịch Hoa Thương.

Huyện ủy, phòng họp nhỏ. Hội nghị thường vụ chính thức bắt đầu.

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm sau lời dạo đầu, Cung Hàn Lâm lập tức đề xuất vấn đề của Lận Đại Dung, đơn giản tóm tắt qua một lượt, dứt khoát rõ ràng.

- Bí thư Tôn, các đồng chí, tình hình trị an của huyện không ngừng chuyển biến xấu. Các vụ án hình sự và trị an nhiều lần bộc phát. Dân chúng tiếng oán than dậy đất, sự phản nộ rất lớn.

Cung Hàn Lâm ánh mắt trầm ngưng, giọng nói hơi khàn khàn, tất nhiên là lúc này có chút tức giận.

Nói thật, Cung Hàn Lâm là một người muốn làm chuyện thật sự. Nhất là ông ta trung niên đặc chí, được lãnh đạo thượng tầng tín nhiệm, đặc biệt đề bạt. Ông ta trong lòng cảm kích, nên muốn làm một vị quan tạo phúc một phương. Nhưng lý tưởng thì lý tưởng, còn sự thật thì sự thật. Đủ loại chướng ngại và lực cản đã khiến ông ta cảm thấy phản nộ và buồn rầu.

Một chút chuyện lớn, đều bị cản tay thì khó có thể quán triệt chứng thực.

- Chỉ riêng trường trung học huyện Lân, liền trước sau phát sinh nhiều sự kiện mang tính ác liệt. Một đám lưu manh ban ngày ban mặt, cầm trong tay vũ khí điên cuồng công kích trường học. Gần đây lại có hai học sinh sắp tốt nghiệp bị đánh trọng thương. Thế lực đen tối, kiêu ngạo, điên cuồng, chẳng kiêng nể ai, đúng là sự miệt thị đối với chính quyền Đảng ủy. Các đồng chí, chúng ta không thể ngồi yên không quan tâm.

- Là Trưởng phòng công an huyện, Lận Đại Dung đã xử trí không kịp, không làm tròn bổn phận công tác, trải qua huyện chúng ta nghiên cứu quyết định, tạm thời cách chức tiếp nhận thẩm tra. Chúng tôi đề nghị Huyện ủy miễn đi chức Phó bí thư Đảng ủy, Trưởng phòng công an huyện của Lận Đại Dung.

Cung Hàn Lâm nói xong, Tôn Tuyết Lâm đuôi lông mày liền nhảy dựng, thầm nghĩ rốt cuộc cũng phải bắt đầu. Trận này bão tố đã mở màn, Bành Viễn Chinh có thể làm người chiến thắng cuối cùng sao?

Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu nhíu mày, hướng nhìn Bí thư Đảng ủy công an Vưu Đào. Vưu Đào lập tức mở miệng phản bác:

- Chủ tịch huyện Cung, xin thứ cho tôi nói thẳng. Đồng chí Lận Đại Dung công tác vẫn rất có hiệu quả. Anh ấy sau khi nhậm chức, tình trạng trị an của huyện đã có đổi mới. Điểm này rõ như ban ngày.

- Cái gọi là ở trường học gây rối hay ẩu đả hai học sinh kỳ thật cũng đều là vụ án cá biệt, ngẫu nhiên đột phát. Bởi vì vụ án cá biệt mà vội vả phủ định công tác của một cán bộ, có phải là thỏa đáng hay không?

- Tôi xin nói một câu, chỗ nào mà không có côn đồ, lưu manh? Đám côn đồ đó có bắt nạt vài ngày rồi cũng phải thả. Mấu chốt của vấn đề chính là từ toàn bộ xã hội, tiến hành thực thi một đường lối dẫn đường và quản lý mới, không thể cứ giao hết cho ngành công an.

- Năm đó, nghiêm trị đã kích độ mạnh yếu không hề thua kém ai, từ trên xuống dưới không thể bảo là không coi trọng. Nhưng kết quả như thế nào? Các đồng chí nói xem, đám ký sinh trùng trong xã hội này không thể nào cấm tiệt. Đối với công tác của cơ quan công an, chúng ta phải duy trì một thái độ thận trọng.

- Phòng công an huyện cảnh lực không đủ, kinh phí phá án cũng thiếu nghiêm trọng, chịu nhiều điều kiện hạn chế khách quan. Công tác khẳng định là có thiếu hụt, nhưng không thể vì vậy mà hủy bỏ toàn bộ công tác của phòng Công an.

- Đồng chí phòng công an huyện, nhất là những cảnh sát nhân dân, thì rất vất vả. Chúng ta làm lãnh đạo, phải hiểu và tôn trọng những công tác ở dưới. Không nên hờ một tí là chụp mũ cấp dưới. Không nên hờ một tý là muốn miễn nhiệm ai. Đây chính là thiếu trách nhiệm đấy.

Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm cũng phụ họa theo:

- Chính là thế. Tôi cũng cho rằng, công tác của đồng chí Lận Đại Dung vẫn có điểm tốt. Chúng ta nên cân nhắc và đánh giá công tác cán bộ ở dưới, không thể căn cứ vào yêu thích cá nhân được.

Hoàng Tử Hàm và Vưu Đào kẻ xướng người họa. Các Ủy viên thường vụ huyện ủy đều nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt phức tạp, xem Bành Viễn Chinh có phản ứng như thế nào.

- Dựa theo thuyết pháp của Bí thư Vưu, Lận Đại Dung chẳng những không có không làm tròn bổn phận mà ngược lại còn phải được khẳng định và biểu dương? Ở huyện tình trạng an ninh kém như vậy, công tác của phòng công an huyện không thể bỏ qua?

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng.

- Đồng chí Viễn Chinh nói vậy là có ý gì? Tôi chỉ là luận sự, không nghĩ tới cãi nhau với ai?

Vưu Đào rất không cao hứng, phát tay nói.

- Tôi cũng chỉ là luận sự. Ở huyện tình trạng an ninh như thế nào, các đồng chí đều hiểu rõ. Đây là sự thật không thể chối cãi. Chúng ta làm lãnh đạo, không thể trở mặt nhìn quần chúng bị đâm sau lưng mà vẫn thờ ơ.

- Tôi đến huyện thời gian không dài, nhưng tôi tận mắt chứng kiến mấy lần đám lưu manh hành hung người. Ngay tại ngôi chợ phía đông khu tập thể Huyện ủy, đám tiểu lưu manh của lão hổ bang sáng sớm đã đi thu phí bảo hộ. Quần chúng rất tức giận nhưng không dám nói. Đây chính là tận mắt tôi nhìn thấy.

- Khuya ngày hôm trước, khi tôi đi tản bộ, ngay trước cửa cửa hàng mua sắm của huyện, ba tên tiểu lưu manh trước mặt mọi người trêu ghẹo con gái người ta. Tôi liền gọi cảnh sát. Nhưng cảnh sát nhân dân của phòng công an huyện phải một tiếng sau mới tới. Đúng là năng suất làm việc thấp, thiếu trách nhiệm, khiến người ta phải giận sôi.

- Đủ loại như thế, phòng công an huyện có trách nhiệm hay không? Là trưởng phòng công an huyện, Lận Đại Dung có làm tròn bổn phận hay không?

- Sau khi vụ án của trường trung học huyện Lân xảy ra, tôi đã tự mình nói chuyện với phòng công an huyện, yêu cầu tăng cường độ dả kích, nghiêm trị những người có trách nhiệm liên quan. Nhưng cách đây không lâu, trường trung học lại phát sinh vụ án. Căn cứ vào quần chúng tố cáo và phản ánh, vẫn là đám lưu manh của cùng một bang.

- Đây là ngẫu nhiên? Tôi không hề nghĩ như vậy. Các đồng chí, nếu cứ tiếp tục như thế, phòng công an huyện chẳng khác nào để bài trí. Huyện Lân sẽ biến thành một ổ thổ phỉ. Như thế, dân chúng sẽ có ý kiến như thế nào với Đảng ủy chính quyền chúng ta? Niềm tin vào Huyện ủy và UBND huyện nằm ở chỗ nào?

Bành Viễn Chinh giọng nói lạnh lùng, nghiêm nghị.

Vưu Đào cười lạnh:

- Đồng chí Viễn Chinh trước đừng nâng cao quan điểm. Ở huyện tình trạng an ninh vẫn chưa đến nỗi không khống chế được. Mà trên thực tế, các đồng chí ở phòng công an huyện cũng đang cố gắng công tác. Phàm là việc gì cũng phải cần một quá trình, không thể ăn ngay một lúc được.

- Đề cao việc khống chế trị an cũng là một hệ thống công trình. Không chỉ có liên quan đến ngành công an, mà còn đề cập đến rất nhiều bộ môn. Dưới loại tình huống như vậy, nóng vội cũng chẳng làm được gì.

Hoàng Tử Hàm trầm giọng nói:

- Cái gì là ổ thổ phỉ? Đồng chí Viễn Chinh, lời nói của cậu hơi quá đáng đấy.

427. Chương 434: Tuyệt Hậ Kế

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Hoàng Tử Hàm, không thềm để ý, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Về phần cảnh lực không đủ và kinh phí không đủ, tôi đã kiểm tra một chút. Phòng công an huyện biên chế tổng ngạch là 195 người. Cảnh sát kinh tế, cảnh sát nhân dân và những nhân viên khác không nằm trong biên chế là 110 người. Ở khu Tân An của tôi, phòng công an huyện, biên chế cũng chỉ có 189 người.

Bành Viễn Chinh giơ tài liệu trong tay lên. Kế Siêu, Hoàng Tử Hàm và Vưu Đào đều biến sắc, thầm nghĩ thằng nhãi này đã có chuẩn bị.

Đám người Hùng Vĩ thì ánh mắt nghiêng ngả nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng đều có chút cảm thán.

- Khu Tân An là trung tâm thành nội, bất kể là diện tích khu vực, đơn vị hành chính đều lớn hơn so với huyện của chúng ta, lại còn phức tạp hơn. Không có lý do gì, biên chế của ngành công an chúng ta nhiều,

nhưng ngược lại lại quản không tốt, luôn mồm oán giận cảnh lực không đủ. Người ta biên chế ít mà còn lo nổi.

- Còn kinh phí. Tôi đã xem qua báo cáo tài chính của ba năm gần đây. Số liệu cho thấy, dự toán nội chi và ngoại chi cho phòng công an huyện và lĩnh vực trị an xã hội là cao hơn những ngành khác. Chúng ta mặc dù là một huyện nghèo. Nhưng với con số này, so với những khu huyện khác thì cũng là không thấp.

- Tôi cũng có bảng thống kê của phòng Thông tin Đối ngoại từ năm ngoái đến năm nay, vấn đề trách cứ về trị an xã hội tổng cộng có 113 người. Tôi mới từ phòng Thông tin đối ngoại biết được, chỉ trong gần nửa năm nay, bộ môn thông tin đối ngoại đã tiếp nhận và thụ lý quần chúng huyện ta khiếu oan là 23 người.

Bành Viễn Chinh quơ những tư liệu đã sớm chuẩn bị tốt.

Bao gồm Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, gần như các Ủy viên thường vụ đều có chút trợ mắt há hốc mồm. Bành Viễn Chinh làm việc quả thật rất kín đáo và cẩn thận. Không thấy hắn có động tĩnh gì, nhưng tài liệu trong tay hắn lại xếp thành chồng.

Sắc mặt ba người Kế Siêu càng thêm khó coi.

Kế Siêu trong lòng vốn khinh thường và miệt thị Bành Viễn Chinh. Cho đến lúc này, ông ta mới phát hiện, vị Phó chủ tịch thường trực trẻ tuổi này nhìn thì như tuổi trẻ kích động, nhưng không tưởng tượng được lại mạnh mẽ như vậy. Rất khó đối phó.

Vưu Đào trong lòng dâng lên một sự cảnh giác. Tay của ông ta có chút run rẩy. Bắt đầu thì không có sợ hãi, nhưng hiện tại thì thậm chí lại có chút lo lắng.

Cung Hàn Lâm trong lòng phần chấn, hướng nhìn Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh lấy được nhiều chứng cứ như vậy, ông ta cũng không biết. Tuy nhiên, theo như hiểu biết của ông ta về Bành Viễn Chinh, đây cũng là ngoài ý liệu.

- Cho nên, tôi cho rằng, tình trạng trị an của huyện chuyển biến xấu, phòng công an huyện khó mà tránh khỏi sai lầm này. Là lãnh đạo chủ chốt của phòng công an huyện. Lận Đại Dung phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Đồng thời, còn phải điều tra rõ ông ta có hành vi không làm tròn trách nhiệm hay không.

Bành Viễn Chinh ra sức phát tay.

Trong phòng hội nghị, không khí lập tức chùng xuống.

Không có một Ủy viên thường vụ nào chủ động tỏ thái độ. Chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của một số người. Đám người Hùng Vĩ ánh mắt phức tạp khi nhìn Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, khi thì nhìn qua ba người Kế Siêu, cùng đợi kết quả hai phe đánh nhau.

Kế Siêu hắng giọng, thản nhiên nói:

- Giống như đồng chí Viễn Chinh đã nói, tuy có nhiều nguyên nhân khách quan, nhưng công tác của phòng công an huyện vẫn còn một chút lỗ hổng. Dân chúng mặc kệ anh có khó khăn hay không, cái mà dân chúng cần nhìn chính là kết quả. Từ góc độ này cho thấy, cứ để Lận Đại Dung tạm thời bị cách chức.

Lời của Kế Siêu vừa thốt ra thì đám người Hùng Vĩ phản ứng đầu tiên chính là “phái bản thổ” đã nhượng bộ. Nhưng đây không có nghĩa là hoàn toàn buông tha cho Lận Đại Dung.

Bởi vì có một số người, không phải nghĩ buông tha là có thể buông tha. Rút dây động rừng, buông tha thật sự không dễ dàng.

Buộc Kế Siêu không thể không thừa nhận và đồng ý tạm thời cách chức Lận Đại Dung, từ một ý nghĩ nào đó đã nói rằng Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh đã chiến thắng. Nhưng rất hiển nhiên, đây không phải là kết quả mà Bành Viễn Chinh muốn thấy. Hắn phải hoàn toàn bắt Lận Đại Dung. Từ đó nhân cơ hội tiến hành chỉnh đốn lại phòng công an huyện. Cùng một lúc dấy kích bọn lưu manh, giữ gìn trật tự trị an.

- Nhưng miễn chức rồi sao? Căn cứ vào nguyên tắc trị bệnh cứu người, chúng ta hẳn là nên cấp cho đồng chí phạm sai lầm một cơ hội để cải tiến công tác và đề cao mình.

Kế Siêu cười nhạt, nhìn Bành Viễn Chinh, ngưng giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu nói có phải như vậy hay không?

- Xin nói thật, đối với bộ máy phòng công an huyện hiện tại, tôi rất không hài lòng. Nhiệt tình công tác không có. Muốn thay đổi trình trạng xấu của huyện Lâm thì nhất định phải nghiêm túc chỉnh đốn lại bộ máy phòng công an huyện. Nên miễn chức thì miễn chức, nên dời thì dời, quyết không thể cô tức dưỡng gian.

Bành Viễn Chinh thản nhiên cười:

- Đây là ý kiến của tôi, xin các đồng chí thảo luận với nhau.

Cung Hàn Lâm cũng chợt mỉm cười:

- Đúng vậy, phòng công an huyện bộ máy nhất định phải chỉnh đốn rồi. Không có một bộ máy nào có thể đạt được hiệu suất cao nếu như không có đội ngũ cán bộ công an cường lực.

Kế Siêu ánh mắt phóng ra một tia lạnh lùng, nhìn Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm, đột nhiên vỗ bàn:

- Tôi phản đối!

- Tôi cũng phản đối!

Vưu Đào cũng tức giận nói:

- Vô duyên vô cớ miễn chức, rất không có trách nhiệm.

Hoàng Tử Hàm tất nhiên phải cùng Vưu Đào kẻ xướng người họa, giọng nói lạnh lùng:

- Tôi mãnh liệt phản đối phương pháp đánh giá công tác của cán bộ như thế này. Xin các đồng chí khác hãy tỏ thái độ.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười, quay đầu nhìn Tôn Tuyết Lâm. Mà lúc này đây, đám người Kế Siêu cũng quay đầu nhìn sang Bí thư Huyện ủy luôn duy trì trầm mặc này.

Khụ khụ!

Tôn Tuyết Lâm hắng giọng một cái, ánh mắt phức tạp từ trên vách tường đằng xa thu hồi lại, khẽ cười nói:

- Trước khi thảo luận vấn đề này, tôi muốn truyền đạt chỉ thị mới nhất của Thành ủy đến với các đồng chí.

Mọi người ngẩn ra, còn Kế Siêu thì khoé miệng hơi co giật một chút.

- Tối qua, hội nghị thường vụ thành ủy mời dự họp hội nghị khẩn cấp, trong cuộc họp quyết định, Thành ủy muốn điều chỉnh lại ban lãnh đạo huyện của chúng ta. Vì dễ dàng để cho công tác của tôi được triển khai, Thành ủy quyết định tinh giản trình tự. Sáng hôm nay, Bí thư Thành ủy Đông Phương đã qua điện thoại ra chỉ thị quan trọng, Ban tổ chức cán bộ thành ủy sẽ không tìm đồng chí điều chỉnh nói chuyện, để cho tôi hôm nay trong hội nghị thường vụ huyện ủy thông báo với các đồng chí ở huyện một chút.

- Thành ủy quyết định, điều chỉnh công tác của đồng chí Phan Thường. Đồng chí Phan Thường sẽ không còn đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng huyện ủy nữa, mà sẽ đảm nhận chức Ủy viên thường vụ huyện ủy, Trưởng ban Tuyên giáo. Thành ủy cho rằng, đồng chí Phan Thường quen thuộc công tác đảng, trách nhiệm cao, làm việc trong lĩnh vực tuyên truyền là ngựa quen đường cũ.

Phan Thường rất bất ngờ, thần sắc ngẩn ra, chợt có chút vui mừng. Y mặc dù là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nhưng xếp cuối cùng trong bộ máy. Nếu làm Trưởng ban Tuyên giáo, thì vị trí sẽ cao hơn. Nghiêm khắc mà nói, chính là một loại lên chức.

Ba người Kế Siêu ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt đều có chút ngưng trọng. Bọn họ nghe trong lời nói của Tôn Tuyết Lâm một chút gì đó không bình thường. Hơn nữa, Thành ủy lại lựa chọn lúc này điều chỉnh bộ máy chính đảng của huyện, không thể không làm cho người khác sinh ra nghi ngờ.

- Thành ủy bổ nhiệm trợ lý chủ tịch huyện khu Tân An Mạc Xuất Hải làm Ủy viên thường vụ huyện ủy, Chánh văn phòng huyện ủy. Bổ nhiệm Phó bí thư đảng ủy khu Tân An, Phó phòng công an quận Lý Minh Nhiên làm phụ tá huyện trưởng, thành viên tổ đảng UBND huyện. Đồng thời, để tăng cường cho tôi trong công tác trị an của huyện, căn cứ vào nguyên tắc giao lưu và rèn luyện cán bộ, theo đề nghị của

Đảng ủy cục Công an thành phố, điều nhiệm Phó trưởng phòng công an khu Tân An Trọng Tu Vĩ đến phòng công an huyện chúng ta tạm giữ chức, đảm nhiệm chức Phó bí thư Đảng ủy, Phó cục trưởng phòng công an.

Tôn Tuyết Lâm nói một hơi nhiều như vậy, trong phòng hội nghị vẫn im lặng.

Phàn Thường được điều nhiệm làm Trưởng ban Tuyên giáo, thì sẽ trống chức vụ Chánh văn phòng Huyện ủy. Thành ủy điều trợ lý chủ tịch huyện khu Tân An Mạc Xuất Hải đến, cũng chẳng trách gì, cũng là đề bạt cán bộ bình thường. Nhưng lại đem Trưởng phòng công an quận Lý Minh Nhiên đến làm phụ tá huyện trưởng, đồng thời còn từ phòng công an quận điều thêm một Phó trưởng phòng đến. Điều này đã khiến cho người ta phải chú ý rồi.

Đây là ám chỉ có sự nhúng tay của Thành ủy. Thành ủy an bài như vậy, hiển nhiên là cấp cho Bành Viễn Chính gia tăng lợi thế.

Đám người Hùng Vĩ trao đổi một ánh mắt hiểu ý, đều tự quyết định chủ ý cho mình.

Tôn Tuyết Lâm đôi mắt xẹt qua một tia cạnh sắc. Ông ta quay đầu nhìn Kế Siêu, Vuơ Đào và Hoàng Tử Hàm thần nhiên nói:

- Tình trạng trị an của huyện như vậy, thành phố rất không hài lòng. Bởi vậy, tôi đồng ý miễn đi chức vụ Phó bí thư đảng ủy công an, Trưởng phòng công an huyện của Lận Đại Dung, miễn chức nhận thẩm tra.

Tôn Tuyết Lâm bề ngoài vẫn bình tĩnh. Đám người Kế Siêu sắc mặt âm trầm như nước. Không nghi ngờ gì, ba người Mạc Xuất Hải là do Bành Viễn Chính kéo tới. Bởi vậy chứng minh, Bành Viễn Chính lấy Lận Đại Dung khai đao chỉ là bước đầu tiên. Bước tiếp theo hẳn sẽ còn động tác lớn. Đối với bọn họ mà nói, đây gần như là một sự ép sát và khiêu khích trần trụi.

Hùng Vĩ cười nói:

- Cá nhân tôi kiên quyết ủng hộ quyết định của Thành ủy, đồng thời cho rằng miễn chức Lận Đại Dung là thích hợp. Anh ấy có làm tròn bốn phận và trách nhiệm hay không, thậm chí là vi phạm quy định pháp luật thì điều tra sẽ biết.

Phàn Thường, Trì Ương, Hàn Quân Tường theo sau bày tỏ thái độ đồng ý.

Việc đã đến nước này, ngay cả ba người Kế Siêu có tiếp tục kiên quyết phản đối thì cũng chỉ là thiếu số phục tùng đa số. Lận Đại Dung miễn chức điều tra kết quả đã định.

Tôn Tuyết Lâm cười:

- Nếu đại đa đồng chí đã đồng ý thì chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Để đảm bảo cho đội ngũ cán bộ phòng công an ổn định không sai lầm, tôi đề nghị sẽ do đồng chí Bành Viễn Chính tạm thời kiêm nhiệm luôn chức Bí thư Đảng ủy, Trưởng phòng công an huyện, để duy trì tính ổn định của công việc.

Cung Hàn Lâm gật đầu mỉm cười:

- Tôi tán thành ý kiến của Bí thư Tôn. Đây là thời kỳ đặc biệt, đồng chí Viễn Chính được phân công quản lý phòng công an huyện, tôi cảm thấy rất ổn.

Nhìn đám Ủy viên thường vụ trước sau giờ tay biểu quyết, đám người Kế Siêu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, khóe miệng co giật. Sự tình đã rất rõ ràng, Bành Viễn Chính đây là tuyệt hậu kế “rút củi dưới đáy nồi”.

428. Chương 435: Thuốc An Thần

Một Ủy viên thường vụ kiêm Chánh văn phòng Huyện ủy, coi như là gia tăng cho phe phái của Bành Viễn Chính và Cung Hàn Lâm thêm một người. Một Trưởng phòng công an quận kiêm nhiệm chức vụ phụ tá huyện trưởng, hiệp trợ công tác. Một cán sự tinh thông nghiệp vụ hình sự. Cứ như vậy, Bành Viễn Chính nắm trong tay phòng công an huyện cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Hội nghị thường vụ kết thúc, Vưu Đào, Hoàng Tử Hàm tụ tập trong phòng làm việc của Kế Siêu, sắc mặt rất khó coi.

Lận Đại Dung bị miễn chức. Điều này tương đương với việc hung hăng tát cho bọn họ một cái tát mạnh, tạo nên chèn ép vô hình đối với uy tín của bọn họ ở quận. Đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên “phái bản thổ” phải chịu thiệt.

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm không làm được, nhưng Phó chủ tịch thường trực huyện lại làm được. Không chỉ làm được, mà còn ung dung mưu hoa, âm thầm an bài. Khi đám người Kế Siêu kịp phản ứng thì trời đã tối rồi.

Rất hiển nhiên, từ hiện tại bắt đầu, thế lực của bọn họ từng bước bị chèn ép. Sau này, một khi để cho Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh cầm đầu đám cán bộ hàng không ở huyện đứng vững gót chân thì hậu quả có thể nghĩ.

- Hiện tại thế cục rất bất lợi. Sự tình rõ ràng, Bành Viễn Chinh chiếm được sự ủng hộ của thành phố. Thậm chí có thể nói, Bành Viễn Chinh chính là lãnh đạo thành phố dùng để đối phó với chúng ta.

Vưu Đào cắn răng nói:

- Thật sự là buồn cười. Chúng ta không hiểu từ đâu lại bị té ngã trong tay một mao đầu tiểu tử.
- Được rồi, đừng cãi nữa.

Kế Siêu sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Đại cục đã định, chúng ta chỉ có thể chấp nhận sự thật. Từ hiện tại bắt đầu, chúng ta nhất định phải chú ý cẩn thận. Không được lưu lại bất cứ một nhược điểm nào. Bành Viễn Chinh tiểu tử này thật không đơn giản. Các người ngàn vạn lần không được khinh thường hắn.
- Nếu không, các người bị hắn lừa, cũng đừng trách tôi trước đó không nhắc nhở các người.
- Lão Kế, Lận Đại Dung kỳ này tiêu rồi.

Hoàng Tử Hàm than nhẹ một tiếng.

- Miễn chức thì miễn chức, chúng ta làm hết sức rồi. Hiện tại chỉ có thể tuân theo vận mệnh thôi.

Kế Siêu phát tay.

- Nhưng....

Vưu Đào có chút bận tâm nhìn Kế Siêu, thầm nghĩ Lận Đại Dung làm vật hy sinh thì không có vấn đề gì. Vấn đề nằm ở chỗ, nếu như Lận Đại Dung bị tra ra vấn đề thì chỉ sợ bọn họ cũng bị dính líu vào.

Kế Siêu âm thầm cười lạnh:

- Hắn muốn đụng vào Lận Đại Dung thì cứ động. Nhưng nếu muốn động vào chúng ta thì hắn đúng là mù mắt chó rồi.
- Nói cho người của phòng công an huyện, khẩn trươnghuizen đi, đem mọi chuyện lau sạch sẽ. Nếu Bành Viễn Chinh muốn gây sức ép thì tôi thật muốn nhìn xem hắn có thể gây được sức ép gì.

Nói xong lời này, Kế Siêu gương mặt lập tức có chút dữ tợn.

- Được rồi, các người cũng đều trở về đi. Về sau ba người chúng ta ít gặp mặt đi. Có việc gì thì cứ nói qua điện thoại.

Vưu Đào và Hoàng Tử Hàm tinh thần bất an. Nhìn theo bóng dáng của hai người, Kế Siêu khòe miệng nhếch lên một tiếng, cầm điện thoại bấm một dãy số. Ông ta nở nụ cười nịnh nọt, ở trong điện thoại nói chuyện với đối phương vài phút, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ông ta cúp điện thoại, chậm rãi dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Lận Đại Dung bị miễn chức điều tra, chờ xử lý.

Thành ủy tiến hành điều chỉnh bộ máy đảng chính của huyện, hàng không xuống một Chánh văn phòng huyện ủy, một phụ tá huyện trưởng.

Bành Viễn Chinh kiêm chức Bí thư Đảng ủy, Trưởng phòng công an huyện. Ở khu Tân An, phòng Công an quận điều xuống một Phó trưởng phòng nghiệp vụ xuống nhậm chức.

Một đồng tin tức nặng ký chột không chân mà chạy, khiến ở huyện từ trên xuống dưới bị chấn động kịch liệt. Có những người khúat giác chính trị khá nhạy bén, thì rõ ràng cảm nhận được, trộm gió thổi này đã càn quét quan trường huyện Lân.

Phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Hùng Vĩ cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh, Phó chủ tịch thường trực kiêm Trưởng phòng công an huyện, trong lịch sử huyện Lân thì là trường hợp đầu tiên. Phòng chừng về sau sẽ không còn xuất hiện nữa.

- Trưởng ban Hùng, đây cũng không còn cách nào khác. Lận Đại Dung ở phòng công an huyện làm sáu bảy năm nay, thể lực rắc rối khó gỡ. Vì không muốn xảy ra sai lầm, cũng chỉ có tôi xuống yên ổn lại cục diện mà thôi. Sau đó tôi sẽ khẩn trương ủy quyền chạy lấy người.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Phó trưởng phòng Công an quận Tân An Trọng Tu Vĩ ngang nhiên đứng một bên, mỉm cười.

Người này cương trực công chính, ghét cái ác như thù, không phải là một người giỏi tranh quyền. Nhưng y năng lực nghiệp vụ rất tốt. Nếu điều y qua đây công tác là Bành Viễn Chinh đã trải qua suy xét thận trọng. Hơn nữa, cũng thông qua trưng cầu ý kiến Cục trưởng cục Công an thành phố Cổ Đạt Xuân.

Bành Viễn Chinh cùng Trọng Tu Vĩ từng có một lần xung đột, nhưng cũng chỉ vì vậy mà Trọng Tu Vĩ mới để lại một ấn tượng sâu sắc cho Bành Viễn Chinh. Khi công tác của hắn gặp trở ngại, hắn lập tức nhớ tới Trọng Tu Vĩ.

Hắn trước tiên tìm đến Trọng Tu Vĩ, nói chuyện một lần. Trọng Tu Vĩ ở phòng công an quận kỳ thật không có không gian gì phát triển. Nhưng huyện Lân thì không giống với. Chỉ cần có thể mở ra cục diện thì sẽ nhìn thấy hiệu quả. Công tác của y cũng sẽ được tán thành, thậm chí tiến vào tầm nhìn của lãnh đạo Thành ủy.

Cho nên, đây cũng là một cơ hội của y.

Đương nhiên, Trọng Tu Vĩ trời sinh là một người rất điên cuồng trong công việc, tràn đầy nhiệt huyết. Biết được thể lực đen tối đang hoành hành ở huyện Lân, y liền có chút nóng lòng muốn thử. Đó cũng là nguyên nhân mà y muốn đến huyện Lân công tác.

Về phần Lý Minh Nhiên, thì không cần phải nói. Lý Minh Nhiên công tác trong lĩnh vực này rất nhiều năm, có thể nói là kẻ lồi đời trong lĩnh vực này. Hai người trước kia quan hệ khá chặt chẽ. Để Lý Minh Nhiên đến huyện Lân làm phụ tá huyện trưởng, trợ giúp công tác là ổn thỏa nhất.

Bành Viễn Chinh dù sao cũng là Phó chủ tịch thường trực huyện, tuy rằng kiêm nhân vật số một phòng công an huyện, nhưng không có khả năng chân chính dồn hết tinh lực vào công tác của phòng công an. Trong kế hoạch của hắn, là sẽ để cho Lý Minh Nhiên và Trọng Tu Vĩ chủ đạo trong công tác của phòng công an huyện, thì hành thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, hoàn toàn thay đổi cục diện xấu của trị an xã hội.

- Đồng chí Trọng Tu Vĩ ở thành phố cũng nổi danh là cao thủ hình sự. Tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Hùng Vĩ khách sáo nói với Trọng Tu Vĩ. Còn Bành Viễn Chinh thì mỉm cười đứng dậy, đến văn phòng của Hoắc Quang Minh. Tạ Huy đang trong phòng làm việc chờ hắn nói chuyện.

Tạ Huy trên mặt bay bổng một chút sắc thái thất vọng. Bành Viễn Chinh tự mình kiêm nhiệm chức Trưởng phòng công an huyện chỉ là lâm thời. Nhưng lại điều đến một Trọng Tu Vĩ, người này chắc chắn sẽ tiếp bước cầm quyền phòng công an huyện. Còn chính mình thì cũng chỉ có thể là một quân cờ.

Thật sự y chính là một quân cờ. Tuy nhiên, cũng không phải là quân cờ có thể có có thể không. Đây là một quân cờ rất quan trọng. Lý Minh Nhiên và Trọng Tu Vĩ vừa mới đến, chưa quen thuộc tình huống ở huyện

Lân, trong hệ thống phòng công an huyện nếu như không có một cán bộ bản thổ ủng hộ, phối hợp thì công tác của bọn họ rất khó triển khai.

Bởi vậy, Bành Viễn Chinh trước khi đến phòng công an huyện tuyên bố quyết định tổ chức thì trước tiên thông báo cho Tạ Huy, bảo y đến huyện một chuyến để nói chuyện.

- Phó chủ tịch huyện Bành.

Tạ Huy kính cẩn đứng một nơi.

- Ngồi đi, đồng chí Tạ Huy.

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Hôm nay gọi anh đến đây, trước tiên là muốn thông báo với anh. Huyện ủy đã quyết định miễn chức Lân Đại Dung điều tra, do tôi tạm thời kiêm nhiệm Bí thư đảng ủy công an huyện, Trưởng phòng công an huyện.

- Tôi hy vọng anh có thể phối hợp chặt chẽ với đồng chí Lý Minh Nhiên và Trọng Tu Vĩ. Hoàn toàn thay đổi tác phong của phòng công an huyện. Đả kích bọn lưu manh, làm ra hiệu quả công tác.

Bành Viễn Chinh nhìn Tạ Huy, đột nhiên hạ giọng nói:

- Tinh lực của tôi có hạn. Đồng chí Lý Minh Nhiên sau khi đến đây nhận chức, sẽ do anh ấy hiệp trợ tôi quản lý phòng công an huyện và công tác trị an xã hội. Còn đồng chí Trọng Tu Vĩ là một người có nghiệp vụ rất giỏi. Nhưng tóm lại, công tác toàn diện và thường quy cũng là nhờ một tay của anh.

Tạ Huy lập tức tinh thần run lên. Y không phải là người ngu. Nếu ngay cả ám chỉ của Bành Viễn Chinh nghe xong mà không hiểu thì y cũng đứng ở trong quan trường lẫn lộn nữa, trở về nhà dưỡng lão đi.

Bành Viễn Chinh đây là đang cho y uống một liều thuốc an thần. Lý Minh Nhiên là phụ tá huyện trưởng, mục tiêu không ở đây. Còn Trọng Tu Vĩ thì chỉ thích hợp với nghiệp vụ bắt người. Còn nghiệp vụ quản lý công tác toàn diện thì chưa có. Tương lai chỉ cần làm ra thành tích thì vị trí nhân vật số một sẽ thuộc về y.

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ hoàn thành công tác mà lãnh đạo đã giao cho.

Tạ Huy bỗng nhiên đứng dậy, sổng lưng thẳng tắp nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Được, anh lập tức trở về, triệu tập cán bộ trung tầng của phòng công an huyện lại. Chúng ta mở một đại hội nhân viên. Năm giờ chiều, tôi sẽ cùng với Trưởng ban tổ chức cán bộ Hùng sẽ đến phòng công an huyện tuyên bố kết quả bổ nhiệm và miễn nhiệm của Huyện ủy.

Hội nghị thường vụ lần này chủ yếu là bắt Lân Đại Dung, hoàn toàn thể hiện được năng lực hơn người của Bành Viễn Chinh. Bởi vậy, cũng chân chính tạo nên quyền uy cá nhân của hắn.

Tôn Tuyết Lâm nhìn Cung Hàn Lâm cười khỏ:

- Lão Cung à, hiện tại xem ra vẫn là người trẻ tuổi bốc đồng, có quyết đoán. Nói là làm, tuyệt không ướm át bản thủ. Tôi thấy như vậy cũng tốt. Đập nổi dìm thuyền, phá rồi lại lập.

Cung Hàn Lâm cười nhẹ nhàng:

- Nếu không có Bí thư Tôn ủng hộ thì đồng chí Viễn Chinh cũng không làm được như vậy. Bí thư Tôn, lúc này đây ở huyện động tĩnh hơi lớn. Ở trên đã coi trọng. Công tác của chúng ta không được có nửa điểm sơ suất.

Tôn Tuyết Lâm than nhẹ một tiếng:

- Vâng, Bí thư Thành ủy Đông Phương hai ngày qua đã gọi cho tôi hai lần, luôn mãi dặn dò tôi ổn định cục diện, không thể loạn, cũng không được phép loạn. Lão Cung, tôi và anh chỉ là cổ vũ thôi, hãy khiến cho người trẻ tuổi đi là.

Cung Hàn Lâm mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng thầm nghĩ, cũng may lần này thái độ của cấp trên rất kiên quyết, anh nếu còn đầu óc con lừa thì cũng có kết quả không hay đâu.

- Cấp trên điều xuống hai vị, khi nào thì xuống, Bí thư Tôn?

Cung Hàn Lâm chủ động chuyển hướng đề tài.

Tôn Tuyết Lâm đuôi lông mày nhướng lên:

- Hẳn là nhanh thôi, chậm nhất là cuối tuần. Đúng rồi, Mạc Xuất Hải lão Cung anh có quen không?

- Không quen lắm. Tuy nhiên, ở khu Tân An làm trợ lý chủ tịch huyện, Chánh văn phòng UBND quận cũng đã nhiều năm rồi, hẳn là một đồng chí lão thành có nhiều kinh nghiệm.

Cung Hàn Lâm cười, biết Tôn Tuyết Lâm hiện tại bắt đầu chuyển biến ý nghĩ.

429. Chương 436: Kỷ Luật Sắt

Năm giờ chiều, bình thường lúc này, nhân viên Phòng công an huyện đã sớm tan tầm. Nhưng hôm nay, tất cả nhân viên cơ quan. Từ nhân viên bình thường và cảnh sát cho đến cán bộ trung tâm, thành viên bộ máy, đều không có ai dám rời khỏi.

Nhà ăn của cơ quan Phòng công huyện được bố trí tạm thời thành một hội trường. Mọi nhân viên cơ quan, các cán bộ trung tâm trở lên, các đồn trưởng công an, tụ tập đông đủ, chờ Huyện ủy đến tuyên bố quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm.

Lận Đại Dung bị miễn chức điều tra, “Ông vua con” nắm trong tay hệ thống công an huyện sáu bảy năm, rốt cục rơi đài. Chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến nhiều cảnh sát đều cảm thấy rất mờ mịt.

Lận Đại Dung giao chìa khóa văn phòng và súng lục của mình ra, thu dọn đồ đạc, vội vàng rời khỏi Phòng công an huyện. Theo mệnh lệnh của Huyện ủy, y phải về nhà tự kiểm điểm, chờ điều tra xử lý.

Lận Đại Dung biết mình xong đời rồi, loại miễn chức điều tra này, gần như là báo hiệu cho việc bắt giam điều tra, một khi điều tra, làm sao có thể không ra vấn đề, hơn nữa, y cũng không phải trong sạch.

Có điều, Lận Đại Dung không ngồi chờ chết. Lúc ra đến cổng chính Phòng công an huyện, y quay lại nhìn trụ sở Phòng công an huyện, bộ mặt trở nên méo mó, dữ tợn, khóe miệng hiện lên vẻ cười điên cuồng và lạnh lùng.

Chuyện đã tới nước này, y chỉ có thể chấp nhận, miễn chức thì miễn chức, với ảnh hưởng và thế lực của y ở đây, vứt bỏ con đường làm quan, chuyển sang làm kinh tế, cũng có thể mở ra một con đường mới. Mấu chốt của vấn đề là, huyện có chịu dừng tay ở mức đó hay không. Nếu tiếp tục đào sâu, muốn đưa y vào tù, Lận Đại Dung có chết cũng phải kéo vài người chết theo.

Sau khi tin tức ở hội nghị thường vụ truyền ra, trước hết Lận Đại Dung gọi điện thoại cho Kế Siêu và Vưu Đào. Nhưng hai người này, trước kia là ô dù và chỗ dựa vững chắc của y, đều không tiếp điện thoại, rõ ràng muốn phân rõ giới hạn.

Lận Đại Dung phẫn nộ, gào thét cả buổi trong phòng làm việc, cũng không thể làm gì được. Dự cảm lúc trước của y không sai chút nào, y đã trở thành vật hy sinh của quyền lực cao tầng ở huyện.

Lận Đại Dung bước tới đường cái đối diện, đi tới một buồng điện thoại công cộng trước một cửa hàng bách hóa, bấm một dãy số di động.

- Trương Đại Hổ.

Lận Đại Dung hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Tôi muốn gặp anh.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thản nhiên rất nhỏ của Trương Đại Hổ:

- Hiện giờ tôi đang bàn chuyện làm ăn với một khách hàng, ngày mai còn phải ra ngoài tỉnh. Tạm thời chưa thể gặp anh.

Giọng Trương Đại Hổ đầy vẻ lãnh đạm, Lận Đại Dung nhục nhĩ cắn chặt răng, trầm giọng nói:

- Tôi cũng cần một khoản tiền, anh nghĩ cách giúp tôi đi.

Khóe miệng Trương Đại Hổ nhướn lên, thâm cười lạnh: cần tiền để trốn chạy sao? Đến nước này rồi, đồ chó hoang mày còn muốn bòn rút tiền của bố mày, đúng là điên rồi. Mấy năm nay, bố đây nuôi mày, cung cấp từng bó bạc lớn, giờ mày còn có mặt mũi đòi tiền bố mày!

- Bao nhiêu?

Trương Đại Hổ lãnh đạm hỏi.

- Một trăm ngàn.

Giọng Lận Đại Dung hơi gấp gáp:

- Tôi muốn ra ngoài cho khuây khỏa. Trương Đại Hổ, nếu tôi bị bắt, anh cũng chạy không thoát.

- ĐM mày, một trăm ngàn?! Cút đi!

Đột nhiên Trương Đại Hổ trở mặt, chửi to một tiếng rồi cúp điện thoại.

...

Trưởng ban Tổ chức cán bộ Hùng Vĩ Nhập và Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh cùng Phó cục trưởng Tạ Huy cùng bước vào hội trường. Ba người theo phía sau, một người cao lớn, vạm vỡ mặc trang phục cảnh sát, rõ ràng là Trọng Tu Vĩ.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, đa số ánh mắt đều tập trung vào Trọng Tu Vĩ. Trong hệ thống công an thành phố Tân An, Trọng Tu Vĩ khá nổi tiếng về tài phá án hình sự. Đối với Phòng công an huyện Lân, y cũng không phải là người xa lạ, thậm chí có một số từng quen biết Trọng Tu Vĩ.

Giờ phút này, Trọng Tu Vĩ là tâm phúc của Bành Viễn Chinh được điều động vào Phòng công an huyện Lân, ai nấy đều biết rõ, “địa vị” của Trọng Tu Vĩ hiển nhiên còn cao hơn Tạ Huy.

Tạ Huy hướng về phía mọi người ra hiệu, làm động tác vỗ tay.

Lúc này, tiếng vỗ tay mới vang lên, nhưng không nhiệt liệt.

Hùng Vĩ Nhập và Bành Viễn Chinh bước lên đài chủ tịch, ngồi vào vị trí của mình. Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ cũng lên đài, Tạ Huy đứng cầm micro, lớn tiếng nói:

- Các đồng chí, bây giờ chúng ta họp. Đầu tiên, chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Chủ tịch huyện Bành và Trưởng ban Hùng đến Cục chúng ta kiểm tra chỉ đạo công tác!

Tiếng vỗ tay vẫn thưa thớt, Tạ Huy hơi lúng túng ngồi xuống, lại nói:

- Kế tiếp, mời Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Hùng đại diện Huyện ủy tuyên bố quyết định bổ nhiệm và miễn nhiệm đối với cán bộ Cục chúng ta.

Lần này, không có tiếng vỗ tay. Hùng Vĩ Nhập hết sức bất mãn, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh. Y thâm nghĩ, chỉ riêng chi tiết này, cũng đủ để thấy, Phòng công an huyện cần hoàn toàn chỉnh đốn, đây là cái tác phong quái gở thế này?

Tâm trạng khó chịu làm cho thái độ của Hùng Vĩ Nhập trở nên hết sức nghiêm nghị, y lạnh lùng trầm giọng nói:

- Gần đây, ở huyện xảy ra nhiều vụ án trị an xã hội và vụ án hình sự, tình trạng trị an chuyển biến xấu đi, dân chúng hết sức phẫn nộ. Trải qua thận trọng nghiên cứu, Huyện ủy quyết định, miễn chức Phó bí thư Ban chính trị và pháp luật Huyện ủy, Bí thư Đảng ủy Phòng công an huyện kiêm Cục trưởng của Lận Đại Dung.

Vấn đề Lận Đại Dung, Ủy ban Kỷ luật huyện và ngành Giám sát huyện sẽ triển khai điều tra, phát hiện vấn đề, chắc chắn nghiêm trị không tha. Nếu xác định có vi phạm pháp luật, thì chuyển sang cơ quan tư pháp xử lý.

Hùng Vĩ Nhập dừng lại một chút, nhìn mọi người, lại trầm giọng nói:

- Để bảo đảm hệ thống công huyện vận hành ổn định trong thời kỳ quá độ, đẩy mạnh quản lý trị an xã hội, tấn công lưu manh, tội phạm, Huyện ủy quyết định: giao Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy và Cục trưởng Phòng công an huyện.

Huyện ủy cho rằng, đồng chí Viễn Chinh kiêm quản công tác Phòng công an huyện là thích hợp và thỏa đáng, điều này cũng đã trưng cầu ý kiến Đảng ủy Cục công an thành phố, và được Thành ủy phê chuẩn.

Đồng thời, để tăng cường lực lượng bộ máy Phòng công an huyện, điều nhiệm đồng chí Trọng Tu Vĩ, Phó Trưởng phòng công an quận đến Phòng công an huyện công tác, đảm nhiệm chức Phó bí thư Đảng ủy, Phó cục trưởng. Đồng chí Trọng Tu Vĩ vốn là chuyên gia hình sự nổi danh trong hệ thống công an, Huyện ủy hy vọng sau khi đồng chí Trọng Tu Vĩ đến nhận chức, có thể nhanh chóng triển khai công tác...

Được rồi, tôi nói cũng đã nhiều, kế tiếp, đồng chí Viễn Chinh sẽ mở cuộc họp.

Hùng Vĩ Nhập nói xong, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh cười cười. Tạ Huy vội lớn tiếng nói:

- Cảm tạ Trưởng ban Hùng, cảm tạ lãnh đạo Huyện ủy quan tâm và ủng hộ đối với công tác của Phòng công an huyện, xin tiễn Trưởng ban Hùng ra về!

Hùng Vĩ Nhập đi ra.

Bành Viễn Chinh, Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ tiễn Hùng Vĩ Nhập ra khỏi hội trường, rồi quay lại, chính thức tuyên bố hội nghị bắt đầu.

- Mời Chủ tịch huyện Bành đưa ra chỉ thị quan trọng!

Tạ Huy nói xong, đi đầu vỗ tay, toàn trường vỗ tay như sấm dậy.

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi xuống, cầm micro lên, đưa ánh mắt sáng ngời nhưng lạnh lùng lướt qua những người ngồi ở hàng ghế đầu. Những người này đều là thành viên bộ máy đương nhiệm, ngoại trừ Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ ra, còn có hai Phó cục trưởng, một Chủ nhiệm Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, một ủy viên Đảng ủy.

- Hôm nay tôi không có chỉ thị, lấy thân phận Bí thư Đảng ủy và Cục trưởng cục công an, giao lưu trao đổi với mọi người.

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Lý do tại sao Huyện ủy phải miễn chức Lận Đại Dung, hẳn là các đồng chí ngồi đây đều đã rõ. Cục công an là cơ quan chấp pháp, là cơ quan Nhà nước, thân là người chấp pháp, lại phạm pháp, gây ra nguy hại to lớn cho xã hội, có thể nói là vô hạn.

Vấn đề của Lận Đại Dung tạm thời gác lại, tôi chỉ hỏi các vị một câu, tình trạng trị an ở huyện kém như vậy, dân chúng oán than dậy đất, đám lưu manh điên cuồng hống hách, ai là người gánh vác trách nhiệm? Mọi người ngẫm nghĩ một chút xem?

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh im lặng, bưng chén trà trước mặt nhấp một ngụm.

Hội trường nặng nề tĩnh lặng, có thể nghe thấy rất nhiều tiếng thở dồn dập.

- Tình hình này nhất định phải hoàn toàn thay đổi! Tôi xin nói cho mọi người biết, Thành ủy và Huyện ủy đã hạ quyết tâm chấn chỉnh chuyện này! Với bất cứ giá nào, phải bảo đảm một cuộc sống yên lành cho người dân ở huyện.

Một mặt, chúng ta phải chấn chỉnh tác phong, kiên quyết thanh lọc những con sâu làm rầu nồi canh, tôi nhấn mạnh, nếu phát hiện có vấn đề, bất kể là người dân bình thường hay cán bộ Đảng viên, đều phải bị điều tra tới cùng, tuyệt đối không nhân nhượng!

Giọng Bành Viễn Chinh cao vút lên, ánh mắt sáng ngời nhìn dưới đài, hết sức uy nghiêm.

- Mặt khác, chúng ta phải tấn công vào bọn lưu manh phạm tội, bắt nạt lũng đoạn thị trường, hiện tượng kinh doanh xã hội đen... Huyện Lân là một huyện nghèo, nhưng huyện Lân quyết không thể trở thành một huyện hỗn loạn, vô pháp vô thiên!

Trước mắt, công tác của Phòng công an huyện đặc biệt nặng nề, tôi xin nhắc nhở toàn thể các đồng chí trong bộ máy Phòng công an huyện, chúng ta mang trọng trách rất nặng, dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng nhất định phải quyết chí tiến lên!

Tôi phân công đồng chí Tạ Huy phụ trách công tác hành chính hằng ngày của Phòng công an huyện, chủ yếu chấn chỉnh tác phong cán bộ. Đồng chí Trọng Tu Vĩ phụ trách công tác quản lý xã hội, hai người, một đối nội, một đối ngoại, chịu trách nhiệm trực tiếp đối với tôi. Các đồng chí khác trong bộ máy, phải phối hợp chặt chẽ công tác với Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ. Tôi tuyên bố một kỷ luật sắt: Hễ cán bộ nào đối kháng tổ chức, không phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, miễn chức ngay tại chỗ! Thời kỳ đặc thù, phải quản lý theo lối đặc biệt, tôi hy vọng không có người cố ý đưa mặt vào nòng súng!

Dưới đài, mấy Phó cục trưởng như Trương Á Cường chột dạ, cảm thấy những lời lẽ mạnh mẽ và tàn khốc của Bành Viễn Chinh đặc biệt nhằm vào họ.

430. Chương 437: Áp Lực Đã Có Tôi Gánh Vác!

Bành Viễn Chinh phát biểu trước cán bộ Phòng công an huyện hơn nửa giờ. Kế tiếp là bộ máy Phòng công an huyện họp hội ý.

Bành Viễn Chinh làm Phó chủ tịch thường trực huyện, tuy kiêm nhiệm Cục trưởng Cục công an, nhưng hẳn không thể quản lý công tác cụ thể của Cục, mà muốn thông qua Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ thực hiện ý đồ của hắn.

Bành Viễn Chinh biết rằng, đến nước này, không chỉ ở huyện, từ trên xuống dưới có rất nhiều ánh mắt đều đang ngó chừng hắn, mà cả lãnh đạo thành phố cũng đang hết sức chú ý. Cho nên hắn phải thực hiện công tác một cách hiệu quả, nhanh chóng ổn định tình hình ở huyện Lâm này.

Đa số người cho rằng Bành Viễn Chinh miễn chức Lận Đại Dung là để lập uy, thông qua việc đó để thể hiện uy quyền cá nhân, nhưng thật ra mục đích thật sự của hắn không phải chỉ nhỏ hẹp như vậy.

Bành Viễn Chinh nhận thấy, bắt Lận Đại Dung, xóa sạch bang Lão Hồ là một cái “đột phá khẩu” để tiến hành cứu vãn và chấn chỉnh tình hình rối loạn ở huyện Lâm.

Thật sự hiểu được ý đồ của Bành Viễn Chinh, có lẽ chỉ có Cung Hàn Lâm. Về phần Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, chưa chắc không hiểu, nhưng dù có hiểu, y cũng giả hồ đồ.

Y đã “hồ đồ” nhiều năm, có lẽ cũng chỉ có thể tiếp tục hồ đồ, mới có thể bảo toàn được mình.

Tới lúc này, Tôn Tuyết Lâm đã thấy rõ: chỉ cần huyện Lâm không xảy ra rối loạn lớn hơn nữa, chỉ cần y giữ mình trong sạch, không phạm tội tham nhũng lớn, cho dù lãnh đạo thành phố không hài lòng với công tác của y, nhưng cùng lắm là điều y đi nơi khác, tuy có thể mất đi cương vị Bí thư Huyện ủy, nhưng cấp bậc và chính sách đãi ngộ thì vẫn giữ được.

Cho nên, đối với hành động của Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh, y thấy rõ nhưng làm bộ không hiểu. Nếu Bành Viễn Chinh thành công, y đương nhiên được hưởng lợi, còn nếu Bành Viễn Chinh thất bại, cũng không tổn thương lợi ích chính trị của y...

Sau khi bộ máy Phòng công an huyện hội ý xong, Bành Viễn Chinh giữ lại Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ.

- Chủ tịch huyện Bành.

Trọng Tu Vĩ đình đặc mỉm cười:

- Đã trễ thế này, tôi mời lãnh đạo ăn cơm!

Tạ Huy giật mình, trầm nghĩ, dường như quan hệ giữa Trọng Tu Vĩ và Bành Viễn Chinh không tầm thường... Thật ra y đã đoán sai, quan hệ giữa Trọng Tu Vĩ và Bành Viễn Chinh còn xa mới có thể gọi là mật thiết, chỉ là tính cách Trọng Tu Vĩ vốn như thế.

Bành Viễn Chinh cười:

- Được, lát nữa, tôi mời hai người uống rượu.

Bây giờ, tôi nói mấy vấn đề, hai người phải tập trung tinh thần và sức lực mà làm.

Giọng Bành Viễn Chinh trở nên nghiêm nghị.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ vội mở sổ ra ghi chép.

- Thứ nhất, phải ổn định lại cục diện Phòng công an huyện. Tạ Huy, dù thế nào, không thể để xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Ai cản trở, ai muốn làm hỏng việc trong thời điểm mấu chốt này, lập tức triệt ngay! Ra tay phải ổn, chuẩn, nhanh và độc!

Thứ hai, về công tác điều tra Lận Đại Dung, hai người tự thành lập một tổ điều tra, không cần để ý đến người của Ủy ban Kỷ luật, có đầu mối gì lập tức báo cáo cho tôi!

Tạ Huy nghe vậy, khoe miệng hơi nhếch lên một cái, mồ hôi rịn ra. Từ lời nói của Bành Viễn Chinh, cho thấy hẳn muốn chính Lận Đại Dung tới “chết”!

- Vấn đề Lận Đại Dung nhất định phải điều tra rõ ràng, hơn nữa tốc độ phải nhanh! Tôi hy vọng hai người sẽ đi trước Ủy ban Kỷ luật huyện một bước. Đồng thời, tổ công tác Ủy ban Kỷ luật có hướng đi gì, cũng phải báo cáo với tôi.

Ở đây không có người ngoài, tôi có vài lời chân thực muốn nói. Lận Đại Dung công tác nhiều năm ở Cục công an như vậy, rất nhiều người vây quanh y chắc chắn cũng không sạch sẽ. Nhưng vấn đề không nghiêm trọng, có thể để sau. Những kẻ đã dây nước bẩn quá nhiều, không thể giặt sạch sẽ, thì không thể nhân nhượng!

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, nghiêm nghị nói:

- Thời kỳ đặc biệt, phải dùng thủ đoạn đặc biệt, hai người cứ mạnh dạn mà làm, gặp trở ngại và khó khăn, tôi sẽ phối hợp giải quyết.

Thứ ba, chính là chuyện cấp bách trước mắt, điều tra rõ vụ hai nam sinh trường trung học bị hành hung, bắt hung thủ trừng trị, cho dân chúng một câu trả lời công bằng. Đồng thời, lần đến ngọn nguồn gốc rễ, xóa sạch bang Lão Hồ!

- Chủ tịch huyện Bành, không thành vấn đề, vụ án nhỏ như vậy, vào tay tôi chỉ ba ngày là kết án.

Trọng Tu Vĩ hết sức tự tin nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, vỗ vỗ vai y, nói:

- Tôi tin vào năng lực của anh, tôi lên thành phố cầu viện lãnh đạo thành phố, là vì vậy đấy.

Tạ Huy trầm mặc, muốn nói lại thôi.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng ngắm nhìn y, thản nhiên nói:

- Tạ Huy, có chuyện cứ nói, ở trước mặt tôi, không có gì phải kiêng kỵ.

- Chủ tịch huyện Bành, nếu chẳng may điều tra ra một số...

Tạ Huy ấp úng, mắt hơi lóe lên.

Y công tác ở Phòng công an huyện nhiều năm, tuy Lận Đại Dung không giao quyền cho y, nhưng thân ở trong dòng nước xoáy, y hiểu rõ từng góc ngách.

Lận Đại Dung là tâm phúc của Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu, Bí thư Ban chính trị và pháp luật Vụ Đào, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Hoàng Tử Hàm, Lận Đại Dung như vậy, ba người kia sao có thể sạch sẽ được? Mà chỗ dựa vững chắc của bang Lão Hồ chính là Lận Đại Dung!

Bành Viễn Chinh trầm mặc một lát, xoa tay:

- Tôi đã nói rồi, bất kể liên quan đến ai, kỷ cương phép nước treo cao, nhất định phải điều tra tới cùng!

Sắc mặt Tạ Huy hơi phức tạp. Thái độ của Bành Viễn Chinh rất kiên quyết và Tạ Huy biết lãnh đạo thành phố cũng ủng hộ hẳn, nhưng ba người Kế Siêu không phải là Lận Đại Dung, không phải muốn động là có thể động, muốn điều tra là có thể điều tra.

Ba người đó là nhân vật đại diện cho thế lực bản địa của huyện Lân, là đại diện cho cả một “hệ thống lợi ích” (1) khổng lồ của huyện. Mà Huyện ủy và các ban ngành của Ủy ban nhân dân huyện, bao gồm cả Cục công an, từ trên xuống dưới đều có tai mắt cùng chân tay người địa phương, thậm chí nghe nói Kế Siêu còn có “quan hệ thầy trò” với lãnh đạo chủ chốt cấp trên, ô dù khá vững chắc, muốn khai đao với Kế Siêu, một khi không cẩn thận, chính mình sẽ bị thương.

- Tôi biết, rất khó. Nhưng dù khó, chúng ta cũng phải làm.

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng:

- Để bảo đảm đạt được mục đích, trước hết hai người âm thầm điều tra, chúng ta đi một bước, xem một bước! Tôi đã trước mặt Bí thư Thành ủy Đông Phương lập quân lệnh trạng, không thanh lọc được cục diện huyện Lân, tôi lập tức từ chức!

Đôi mắt Bành Viễn Chinh lóe lên tia sáng khác thường:

- Hai người yên tâm, tôi làm việc trước sau vẹn toàn, nếu quả thật đã đến mức “sơn cùng thủy tận”, trước hết tôi sẽ bố trí tốt đường rút lui cho hai người, không để hai người chịu thiệt.

Bành Viễn Chinh đã nói tới mức này rồi, có thể nói là thẳng thắn, chân thành, Tạ Huy và và Trọng Tu Vĩ liếc nhau một cái, cùng đứng dậy, thẳng lưng ưỡn ngực cao giọng nói:

- Xin Chủ tịch huyện Bành yên tâm, chúng tôi nhất định tận tâm tận lực!

- Áp lực, đã có tôi gánh vác! Mọi chuyện, hai người cứ làm!

Bành Viễn Chinh cười:

- Tốt lắm, công tác chỉ bàn tới đây, chúng ta đi ăn cơm, tôi mời hai người uống rượu!

Khu cư xá Hồng Kỳ.

Trong thùng rác lâu ba, là một bó hoa tươi lộng lẫy. Lão Hoàng nhặt ve chai vừa lẩm bẩm, vừa cẩn thận nhặt bó hoa lên, đặt lên xe ba bánh của mình. Đây đã là lần thứ tư Lão Hoàng nhặt được những bông hoa đẹp dễ như vậy từ trong thùng rác nơi đây, mặc dù ông lão chưa từng mua hoa, nhưng cũng biết nó rất đắt.

Ngày hôm qua, ông còn tìm thấy một hộp sô cô la tinh xảo trong bó hoa, đem về cho đứa cháu nhỏ ăn.

Trên ban công phía đông lâu ba, Bạch Tuyết mặc áo ngắn quần sóc đứng nhìn Lão Hoàng mang bó hoa mình vứt bỏ đi, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ ưu tư.

Cô biết hoa là do ai đưa tới, nhưng cô kiên quyết không nhận. Cô chỉ có thể đem hoa vứt bỏ để thể hiện sự phản đối và phẫn nộ của mình. Hai ngày gần đây, những người quen thuộc với cô, đều đã biết tin do Trương Đại Hổ, “bang chủ” bang Lão Hổ truyền ra, nói cô là người phụ nữ y nhắm đến, ai dám tranh giành sẽ chết chắc!

Vốn, cha mẹ cô cùng nhiều đồng nghiệp đều tranh nhau giới thiệu đối tượng cho cô, nhưng bây giờ nghe như vậy, mấy người đó đều rút lui, không ai dám chọc một Trương Đại Hổ nhiều tiền thế lớn, ở huyện Lân, y chính là một con hổ ăn thịt người mà không chớp mắt.

Cha mẹ cô đều là giáo viên về hưu ở huyện, coi như là phần tử trí thức ở địa phương nhỏ này.

Thôi Ngọc Trân, mẹ cô lo lắng nhìn con, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Tuyết, con lên tỉnh ở với anh con một thời gian ngắn, đừng quay về huyện. Dù sao, bây giờ đang nghỉ hè. Nếu thật sự không ổn, thì dứt khoát tìm việc làm trên tỉnh, mình không thể chống lại y, nhưng còn có thể trốn chứ?

- Mẹ, con đi rồi cha mẹ làm thế nào?

Bạch Tuyết buồn bã nói:

- Con không sợ y, con cũng không tin, y còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!

Thôi Ngọc Trân thở dài:

- Tiểu Tuyết, mẹ sợ tên kia sẽ đánh con đấy, loại lưu manh ác bá này, chuyện gì không dám làm?

(1) Hệ thống lợi ích: có lẽ cũng như các “nhóm lợi ích” thao túng và khuynh đảo ngành ngân hàng cũng như giá vàng và nhiều ngành, nhiều lĩnh vực khác ở Việt Nam, tạo ra ảnh hưởng hết sức tiêu cực và tai hại cho kinh tế Việt Nam trong nhiều năm qua, nhưng gần đây mới được báo chí Việt Nam nhắc đến thường xuyên, dù còn úp mở, chưa điểm mặt chỉ tên, có lẽ vì...chưa được phép của chính phủ!

431. Chương 438: Ông Chủ Của Các Người Là Đồ Đầu Đất

Bạch Tuyết đuôi lông mày nhướng lên, đôi môi nhấp nhẹ, mặc nhiên không nói.

Lo lắng của mẹ cũng là lo lắng của cô. Hai ngày qua, cô cảm thấy không yên. Cô không biết Trương Đại Hồ có thể hay không hướng cô hạ thủ. Nếu như vậy, một cô gái thường dân như cô làm sao mà có sức chống lại.

Nhưng Bạch Tuyết bề ngoài ôn nhu nhưng cá tính bên trong rất kiên cường. Cô cắn răng, ngẩng đầu lên nói:

- Mẹ, mẹ đừng lo cho con. Con gần đây ít đi ra ngoài. Con không tin, ban ngày ban mặt, ông ta có thể làm hại con gái người ta?

- Mẹ, con ra ngoài một chút.

Bạch Tuyết nói xong, trở về phòng ngủ của mình thay quần áo.

Thôi Ngọc Trân lo lắng nói:

- Con đi ngay như vậy sao? Không phải mẹ nói với con rồi à? Con đừng ra ngoài, vạn nhất gặp phải cái đám bại hoại kia thì làm sao?

Bạch Tuyết cười khở:

- Mẹ, con cũng không thể nhốt mình trong phòng hoài? Con đã hai ngày không ra khỏi cửa. Con muốn đến bệnh viện thăm hai em học sinh bị thương kia. Người ta vì con mà bị thương, con phải đi thăm các em một chút chứ.

Thôi Ngọc Trân nhíu mày:

- Con không phải hôm trước mới vừa thăm sao? Tại sao lần này lại đi nữa?

- Mẹ, mẹ cũng đừng cản con nữa. Con cảm thấy không yên lòng. Con muốn đi thăm một chút.

Nói xong, Bạch Tuyết ăn mặc chỉnh tề, không để ý đến lời mẹ khuyên can, bước ra ngoài.

Bạch Tuyết chạy xe đạp một đường thẳng đến bệnh viện huyện. Ánh nắng chói chang của ngày hè chiếu xuống. Tiễn vào giữa hè, nhiệt độ trở nên rất cao. Chạy xe một lát, cả người cô ướt đầm mồ hôi.

Cô vừa đạp xe đạp, vừa quay đầu nhìn xung quanh. Dọc theo đường đi, cô vốn có cảm giác có người theo dõi sau lưng mình. Nhưng mỗi lần quay đầu lại thì cô lại không nhìn thấy ai.

Bạch Tuyết trong lòng hiện lên một dự cảm xấu. Nhưng do dự một chút, cô vẫn chạy xe đến bệnh viện huyện. Cô nghĩ rằng, ban ngày ban mặt, Trương Đại Hồ dù càn rỡ thế nào cũng không thể công khai ra tay như vậy.

Bạch Tuyết lên lầu ba. Hai học sinh bị thương Đơn Đào, Lam Quân nằm ở phòng bệnh số bảy. Nhưng ngay lúc đó có hai gã đại hán thân hình vạm vỡ vừa bước vào phòng bệnh.

Bạch Tuyết trong lòng cả kinh, chạy nhanh tới.

Hai người này cao lớn, mang mắt kính, trên tay một người còn có hình xăm, một người nhìn qua rất đứng đắn. Cha mẹ của Đơn Đào và Lam Quân đều đứng dậy, đứng chắn trước giường bệnh, trầm giọng nói:

- Các người tìm ai?

Hai người này bỏ một lẵng hoa cùng một giỏ quà xuống. Sau đó từ trong túi lấy ra hai xấp tiền thật dày, chắc cũng có hơn mười ngàn đồng, mặc nhiên bày trước giường bệnh của Đơn Đào và Lam Quân, không nói một câu nào, xoay người bỏ đi.

Cha của Đơn Đào là Đơn Nãi Siêu cầm xấp tiền đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Các người là ai? Đây là có ý gì? Mau mang tiền của các người đi. Chúng tôi không thể lấy tiền.

Một người dừng bước lại, nhìn thẳng vào mắt Đan Tiến Dân, thản nhiên nói:

- Đây là chút tâm ý của ông chủ chúng tôi. Mua cho hai em chút đồ bổ. Ông chủ chúng tôi cũng là người rất biết điều. Chỉ cần các người không truy cứu nữa, thì tiền thuốc thang chúng tôi sẽ toàn bộ gánh hết. Đồng thời, còn tặng cho mỗi nhà một cái TV làm tiền bồi thường.

Gã đàn ông còn lại thì ngăn cản Bạch Tuyết đang chạy tới, khoe miệng hiện lên nụ cười đùa giỡn:

- Bạch tỷ phải không? Ông chủ của chúng tôi muốn mời Bạch tỷ một bữa cơm. Không biết có hân hạnh tiếp đón Bạch tỷ hay không?

Bạch Tuyết nhin không được, lui về sau một bước, khẽ cười:

- Ông chủ của các người là ai? Tôi không quen. Tôi muốn thăm học trò của tôi, xin chớ cản đường.

Gã đàn ông kia bĩu môi, thản nhiên nói:

- Bạch tỷ hiểu mà cứ giả bộ hồ đồ. Ông chủ của chúng tôi là Trương tổng của công ty mậu dịch Hoa Thương, là Ủy viên chính trị hội nghị hiệp thương huyện, vốn là xí nghiệp có tiếng tăm lừng lẫy. Trương tổng rất có thành ý. Bạch tỷ cũng nên nể mặt.

Bạch Tuyết khoe miệng nhếch lên, kiên quyết lắc đầu:

- Thành thật xin lỗi. Tôi cũng quen, cũng chưa từng nghe qua. Tôi chưa bao giờ ăn cơm với người xa lạ. Xin tránh đường cho.

Gã đàn ông lạnh lùng cười:

- Bạch tỷ, ông chủ của chúng tôi đã giao nhiệm vụ. Bạch tỷ một lần không đồng ý thì cũng không cần gấp gáp. Chúng tôi vẫn sẽ mời cho đến khi Bạch tỷ đồng ý thì thôi. Ông chủ chúng tôi tặng hoa cho Bạch tỷ trong vòng một năm. Mỗi ngày một bó. Mong Bạch tỷ nhận cho.

Nhìn cô gái mày ngài tuyết trắng xinh đẹp trước mặt, gã đàn ông trong ánh mắt cũng xẹt qua một tia mơ ước. Ở huyện Lân này, Bạch Tuyết cũng được xem là một mỹ nữ cực phẩm. Khí chất thanh thuần khiến người ta phải thêm thuồng. Chẳng qua đây là người đàn bà của Trương Đại Hổ, nên không dám nhúng tay vào.

Bạch Tuyết nhú mày, cả giận nói:

- Nào có người như các người vậy không? Xin chuyển lời cho ông chủ các người, tôi không quen biết ông ta. Hy vọng ông ta đừng quấy rầy tôi nữa. Nếu không tôi báo cảnh sát.

- Báo cảnh sát?

Hai gã đàn ông nhìn nhau cười ha hả, có chút càn rỡ lớn tiếng nói:

- Bạch tỷ, bọn tôi khuyên cô không nên uống phí công sức. Bạch tỷ báo cảnh sát cũng là đốt đèn phí công thôi. Ở trong huyện này, có ai dám động đến ông chủ của chúng tôi không? Phòng công an của các người chỉ là con chó của ông chủ chúng tôi.

Bạch Tuyết biến sắc. Cô không nghĩ thủ hạ của Trương Đại Hổ lại lớn lối như vậy, vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Đúng lúc ấy, từ đầu hành lang bên kia truyền đến tiếng hét lớn:

- Khẩu khí thật lớn nhỉ? Ông chủ của các người ăn gan báo hay sao mà dám xem người của phòng công an như con chó?

Một người cảnh sát thân hình cao lớn, khôi ngô bước tới. Đi theo sau là hai cảnh sát thân hình cũng rất vạm vỡ.

Đàn em của Trương Đại Hổ giống như là hai con ngựa hết hơi, có chút khấn trương lui về phía sau, trao đổi một ánh mắt, rồi trở lại bình tĩnh. Lão Đại Trương Đại Hổ của bọn chúng quan hệ với lãnh đạo phòng công an rất mật thiết, xưng huynh gọi đệ.

Nhưng, trước mắt lại xuất hiện một cảnh quan “đằng đằng sát khí” mà bọn họ chưa từng nhìn thấy mặt.

Người này chính là Phó bí thư Đảng ủy, Phó trưởng phòng công an huyện vừa mới nhậm chức Trọng Tu Vĩ, một trong hai người đang nắm giữ vận mệnh của phòng công an huyện trong tay. Trọng Tu Vĩ dừng bước, lạnh lùng đánh giá hai gã kia, giương tay trách cứ nói:

- Bản thân tôi muốn nhìn thấy, người nào dám gan lớn, bảo cơ quan chấp pháp của quốc gia là chó săn cho mình.

Hai gã đàn ông kia lạnh lùng cười một tiếng, nhưng không phản bác, lạnh lùng quay đầu đi.

Trọng Tu Vĩ giận tím mặt, phát tay quả quyết:

- Bắt chúng lại. Công khai xử lý cơ quan công an. Bắt về rồi tra hỏi sau.

Hai gã đàn ông nhướng mày, đột nhiên muốn bỏ chạy.

Trọng Tu Vĩ một bước bước tới, bay lên một cước, đá một trong hai gã đàn ông té xuống mặt đất. Gã còn lại thì bị hai cảnh sát hình sự tóm lấy, đè xuống đất.

Bạch Tuyết đứng trước cửa phòng bệnh, cùng với cha mẹ Đơn Đào và Lam Quân nhìn mấy cảnh sát nhân dân khóa tay hai gã đàn em của Trương Đại Hổ ở cuối hành lang, ánh mắt có chút lóe lên.

Trọng Tu Vĩ chỉ lưu lại một cảnh sát nhân dân ở đó, sau đó cùng với một cảnh sát hình sự đi đến phòng bệnh, nhẹ nhàng cười một tiếng. Người cảnh sát hình sự đi đằng sau, vội vàng giới thiệu:

- Đây là Phó trưởng phòng công an huyện chúng tôi, đến thăm hai đứa nhỏ.

Cha mẹ Đơn Đào và Lam Quân thì vội vàng kính cẩn bước lên chào hỏi Trọng Tu Vĩ. Đơn Đào tựa lưng vào cửa phòng bệnh, ánh mắt ngưng trọng, đột nhiên mở miệng nói:

- Chú, cháu là Đơn Đào. Chú rất lợi hại. Chú xuất thân là cảnh sát hình sự à?

Trọng Tu Vĩ cười ha hả, giơ tay chỉ vào Đơn Đào:

- Cháu rất có nhãn lực đấy. Chú xuất thân là cảnh sát có vũ trang.

Trọng Tu Vĩ đi tới vỗ vai Đơn Đào. Lực ở tay y không mạnh không nhẹ, nhưng Đơn Đào đáng người gây yếu, lại bị thương trong người nên không khỏi nhẹ nhàng rên lên một tiếng, thân hình run lên.

Nhưng Đơn Đào nhanh chóng trụ vững thân hình, cười hắc hắc:

- Chú, có thể dạy cho cháu được không? Nếu cháu có võ công, sau này, gặp đám lưu manh một lần thì đánh một lần.

Trọng Tu Vĩ vui vẻ nói:

- Cháu rất biết nói đùa. Được, chờ cho thương tích của cháu lành lại thì đến phòng công an huyện tìm chú. Chú sẽ chỉ cho cháu cách đánh. Nhưng học võ công thì học, nhưng bắt bọn lưu manh thì đó là việc của cảnh sát tụi chú.

- Chú có chuyện muốn nói cháu.

Trọng Tu Vĩ cũng không khách sáo, đi thẳng vào phòng bệnh, tùy ý bắt chuyện với Lam Quân đang nằm trên giường, rồi hướng Đơn Đào phát tay.

Đơn Đào có chút hưng phấn bước vào, từ từ nằm xuống giường, nôn nóng nói:

- Chú, các người muốn bắt bọn lưu manh thì cứ bắt. Cháu biết cứ điểm của bọn chúng.

Cha của Đơn Đào là Đơn Nãi Siêu thất kinh, nổi giận nói:

- Con nói mò cái gì thế? Phó trưởng phòng Trọng, nó chỉ là một đứa trẻ, cái gì cũng không hiểu. Anh đừng nghe nó nói bậy.

Trọng Tu Vĩ lắc đầu, cười nói:

- Anh đừng khẩn trương, cứ để cho em ấy nói. Tôi hôm nay đến đây, chính là chịu sự ủy thác của Phó chủ tịch Bành, đại diện cho Đảng ủy phòng công an huyện đến cảm ơn Đơn Đào cùng bạn học Lam Quân, đã chiến đấu cùng với bọn tội phạm. Trải qua Phó chủ tịch Bành đề danh, chính quyền huyện quyết định trao tặng danh hiệu hăng hái làm việc nghĩa cho Đơn Đào và Lam Quân. Hai ngày nữa, phòng công an huyện và phòng giáo dục huyện sẽ đến bệnh viện phát bằng khen và tiền thưởng cho hai em.

Bạch Tuyết và cha mẹ của hai học sinh kinh hãi. Còn Đơn Đào và Lam Quân thì hưng phấn nói:

- Chú, có thật như vậy không?

- Điều đó là đương nhiên, chú có thể lừa các cháu sao?

Trọng Tu Vĩ cười lớn:

- Phó chủ tịch huyện Bành nhờ chú chuyển lời cho hai cháu và hai gia đình đây, trong huyện đang đẩy mạnh đả kích bọn tội phạm. Trong ba tháng tới, huyện ủy sẽ cùng với Cục công an thành phố phối hợp với phòng công an huyện thiết thực đẩy mạnh công tác chính đồn trị an. Xin mọi người cứ yên tâm, cơ quan công an tuyệt sẽ không để cho bọn phạm pháp nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

- Đám người Lục Tử đánh các cháu đã ra đầu thú. Mấy ngày kế tiếp, hai bạn học đây hãy phối hợp với phòng công an huyện hoàn thành những thủ tục có liên quan, để những kẻ bắt cóc này chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Trọng Tu Vĩ bỗng nhiên đứng dậy, gạt đầu, ánh mắt xẹt qua gương mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết, vỗ nhẹ vai của Đơn Đào rồi xoay người rời khỏi.

432. Chương 439: Giết Gà Dọa Khỉ

Ba người Trọng Tu Vĩ bắt giữ hai gã đàn em của Trương Đại Hổ rời đi. Bạch Tuyết cùng đám người Đơn Nãi Siêu nhìn theo bóng dáng của Trọng Tu Vĩ, rồi nhìn nhau, trong lòng đều có chút bán tín bán nghi. Người của phòng công an chẳng lẽ thay đổi rồi sao?

Đối với người của phòng công an huyện, dân chúng trong huyện căn bản là không thể nào tín nhiệm được. Bởi vì, rõ ràng nếu như không có người của phòng công an huyện làm ô dù thì đám lưu manh du côn này làm sao mà lớn lối cả mấy năm trời. Ở trong huyện muốn làm gì thì làm.

Lão hổ bang không chỉ là thu phí bảo kê của dân chúng mà còn kinh doanh những loại hình bất chính như hộp đêm, karaoke, sòng bạc... đã giúp cho lão Hổ bang mở rộng tài sản của mình. Đây trong huyện không phải là điều bí mật gì.

Trương Đại Hổ có tiền có thế. Chỉ từ một tên xã hội đen, từng bước đi lên thành một xí nghiệp nổi tiếng, cùng danh hiệu Ủy viên hội nghị hiệp thương chính trị. Người lui tới không phú thì quý. Trong huyện Lân có thể nói là giậm chân một cái cũng tạo thành phong ba.

Cho nên, Trương Đại Hổ căn bản không có người dám chọc vào.

Những năm gần đây, lão Hổ bang đã làm nhiều chuyện xấu, còn người đi tố cáo thì càng nổi lên không dứt. Nhưng không có một người nào có thể kiện được Trương Đại Hổ. Người ngốc cũng có thể hiểu, sau lưng Trương Đại Hổ có một chỗ dựa rất lớn, mà không phải người bình thường có thể vận ngã.

Đơn Nãi Siêu có chút hồ nghi quay đầu nhìn Bạch Tuyết, nhẹ nhàng nói:

- Cô giáo Bạch, cô nói lần này có phải là người của phòng công an thật hay không?

- Chắc không phải là giả bộ đâu. Tôi nghe nói trong huyện vừa tới một Phó chủ tịch huyện Bành là một lãnh đạo rất quyết đoán. Anh ấy đã bắt Trưởng phòng công an huyện Lận Đại Dung, lại từ phòng công an quận Tân An điều đến một chuyên gia hình sự. Chắc chính là vị Phó trưởng phòng Trọng Tu Vĩ này?

Bạch Tuyết trầm ngâm:

- Nhưng....

Bạch Tuyết vốn muốn nói, quyết tâm thì quyết tâm, quyết đoán thì quyết đoán nhưng có thể chân chính tiêu diệt lão hổ bang, tiêu trừ đi khối u ác tính của huyện Lận tuyết không phải là chuyện đơn giản. Hết thấy vẫn còn nhiều chuyện phức tạp lắm.

Là sinh viên đại học và giáo viên trung học, Bạch Tuyết nhìn vấn đề dĩ nhiên là sâu hơn so với những người công nhân. Đám côn đồ lưu manh trong huyện càng bắt càng nhiều. Điều này cũng nói rõ một số vấn đề.

Mặc dù bây giờ Bành Viễn Chinh đã bắt Lận Đại Dung, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thay đổi được tình huống này trong huyện. Bạch Tuyết thậm chí còn lo lắng, kế hoạch của Bành Viễn Chinh bởi vì gặp phải lực cản khổng lồ mà nửa đường chết non.

Nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt vui mừng của đám người Đơn Nãi Siêu thì liền lập tức nuốt lời vào trong, nhẹ cười nói:

- Anh Đơn, anh Lam, Đơn Đào và Tiểu Quân được huyện trao tặng danh hiệu đội quân làm việc nghĩa, tôi ngày mai sẽ đến phòng giáo dục hỏi một chút, xem có thể xin thêm ít điểm cho các em không. Nếu thêm được một điểm thì các em cũng có thể học đại học tốt hơn một chút.

Đơn Nãi Siêu cười hắc hắc:

- Đây là điều tốt, nằm ngoài ý liệu của chúng ta.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học đã có. Đơn Đào và Lam Quân thành tích không tốt lắm, chỉ có thể học trường dạy nghề. Nếu như có thể đạt được danh hiệu đội quân danh dự, cộng thêm một chút sức nữa thì nói không chừng, hai người có thể học chính quy rồi.

Trọng Tu Vĩ khi đến bệnh viện thì Tạ Huy ở trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh báo cáo công tác.

- Phó chủ tịch huyện Bành, đám người Lục Tử đã ra đầu thú.

Tạ Huy thở phào:

- Phó chủ tịch huyện Bành, dựa theo chỉ thị của lãnh đạo. Tôi và lão Trọng đã bắt đầu điều tra, nhưng gặp phải lực cản rất lớn. Là nội bộ của phòng.

- Anh hãy nói tỉ mỉ lại một chút.

Bành Viễn Chinh cười nhạt.

- Phó chủ tịch huyện Bành, đằng sau đám lưu manh này chính là lão Đại Trương Đại Hổ. Trương Đại Hổ này thật không đơn giản. Gã mấy năm nay không chỉ qua lại mật thiết với Lận Đại Dung, mà còn với các cán bộ trung tầng của phòng xưng huynh gọi đệ. Cả ngày ở cùng một chỗ vui chơi giải trí.

Tạ Huy theo bản năng mà hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Nếu quả thật muốn điều tra, sợ rằng....

Y muốn nói gì lại thôi.

- Anh cứ nói tiếp!

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói.

- Phó chủ tịch huyện Bành, nghiêm túc mà nói, đây có phải nên hoãn lại một thời gian? Tôi sợ điều tra rồi, trong phòng sẽ bị rối loạn.

Tạ Huy lúng túng nói:

- Bây giờ chỉ e....

- Không thể trì hoãn! Chúng ta nghiêm túc đẩy mạnh đả kích bọn lưu manh, tội phạm nhất định phải hai bút cùng về. Tạ Huy, tôi hỏi anh, trên người của anh có sạch sẽ hay không? Anh cứ nói thật cho tôi biết.

Bành Viễn Chinh giọng nói trở nên nghiêm túc, nhìn Tạ Huy nói.

Tạ Huy sắc mặt đỏ lên, đứng dậy cười khố:

- Phó chủ tịch huyện Bành, chỉ là ăn cơm uống rượu mà thôi. Nhưng lợi lộc từ Trương Đại Hổ tôi chưa hề nhận qua, cũng không có cơ hội. Lận Đại Dung người này chuyên quyền bá đạo. Trừ hai thân tín của ông ấy thì những người khác căn bản không xen tay vào được. Chúng tôi được xưng là thành viên của phòng công an huyện, nhưng trên thực tế cũng không bằng cán bộ trung tầng. Không có chức cũng không có quyền. Mỗi ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc uống trà xem báo mà thôi.

Lời của Tạ Huy nói là sự thật.

- Vậy thì tốt!

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Căn cứ theo chứng cứ ban đầu thì hoàn toàn có thể bắt Trương Đại Hổ.

Tạ Huy đột nhiên chấn động, nhỏ giọng nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, bây giờ ra tay có phải là quá nhanh hay không? Trương Đại Hổ người này rất giảo hoạt. Chúng ta hai ngày nay điều tra nhưng gã hăn là đã co vào. Nếu như chúng ta bây giờ bắt gã, thì gã nhất định sẽ lẫn trốn ngay.

- Bây giờ bắt gã rất khó khăn. Hơn nữa, chứng cứ cũng không phải là quá đầy đủ.

Tạ Huy lại nói.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật sự, hần tính trực tiếp rèn sắt khi còn nóng, đem Trương Đại Hổ bắt lại. Sau đó ung dung điều tra chứng cứ phạm tội của gã.

Nhưng hần cảm thấy lời nói của Tạ Huy không phải là không có đạo lý. Bây giờ động thủ bắt Trương Đại Hổ, rất dễ dàng khiến cho Trương Đại Hổ lẫn trốn. Có một số người cũng sẽ ẩn núp sau tấm màn, không chân chính nổi lên mặt nước.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút rồi phất tay nói:

- Anh hãy gọi Trọng Tu Vĩ lại đây. Chúng ta mở cuộc họp hội ý.

Trọng Tu Vĩ từ phòng công an huyện vội vàng chạy đến UBND huyện, gõ cửa phòng Bành Viễn Chinh. Vừa vào cửa, y đã đứng đặc cười nói:

- Trời nóng gần chết. Phó chủ tịch huyện Bành, lão Tạ, tôi có mua mấy cây kem. Chúng ta mỗi người một cây ăn cho mát.

Trọng Tu Vĩ nói xong, liền mở trong khăn tay, bỏ lên trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh mấy cây kem trái cây. Tạ Huy quét mắt nhìn Trọng Tu Vĩ, thầm nghĩ người này không có chừng mực. Phó chủ tịch huyện Bành đường đường là lãnh đạo, làm sao có thể cùng nhau ăn kem chứ?

Nhưng Tạ Huy trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trọng Tu Vĩ tính cách hào sảng, không câu nệ tiểu tiết. Đây cũng chính là ưu điểm để đạt được sự tín nhiệm của lãnh đạo, nhưng có lúc, nó sẽ khiến cho lãnh đạo chán ghét.

Nhìn từ điểm này, Trọng Tu Vĩ người này trong tương lai lên làm Trưởng phòng công an huyện là không lớn. Gã là một cảnh sát hình sự xuất sắc, nghiệp vụ cao, chánh khí, nhưng chỉ hợp làm một cán bộ, không hợp làm quan.

Trong nháy mắt, Tạ Huy cảm thấy Trọng Tu Vĩ đối với mình không còn uy hiếp nữa, liền âm thầm thở phào một cái.

Bành Viễn Chinh quét mắt nhìn Trọng Tu Vĩ, thầm nghĩ đây là một người không muốn lại được. Anh ta chỉ biết làm việc chứ không biết làm quan. Trong lòng của anh ta, quan chức không phải là vấn đề theo đuổi quá lớn. Chỉ công vô tư mới là điều anh ta theo đuổi.

Với loại người như Trọng Tu Vĩ, trong quan trường sẽ không có tiền đồ quá lớn. Nhưng Bành Viễn Chinh cảm thấy, tối thiểu trong phạm vi quyền lực bao trùm của mình, hẳn là nên cho người như Trọng Tu Vĩ không gian để phát triển. Người như thế cầm quyền chắc sẽ có phiền toái, nhưng đối với dân chúng mới có lợi.

Nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh hắng giọng cười, rồi thuận tay cầm một que kem, xé bao, cắn một miếng:

- Lão Tạ, ăn kem đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Ba người mặt đối mặt ăn kem, thì Hoắc Quang Minh liền mang tới cho Bành Viễn Chinh một văn kiện. Thấy Phó chủ tịch huyện Bành cùng với hai vị phó trưởng phòng công an huyện đang ăn kem thì khóe miệng liền nở nụ cười.

Sau khi ăn kem xong, Trọng Tu Vĩ liền chép chép miệng, cười ha hả:

- Phó chủ tịch huyện Bành, tôi cũng cho là chuyện bắt Trương Đại Hổ không nên vội vã. Khi chưa tuyệt đối nắm chắc thì chúng ta tạm thời không nên động thủ.

- Ý của tôi là, trước từ bên ngoài vào. Dựa theo kinh nghiệm của tôi, chúng ta trước bắt một đám tiểu lâu la. Tiểu lâu la bị bắt nhiều quá thì con cá lớn phía sau sẽ sợ hãi. Khi đó bọn chúng sẽ phải tự loạn. Đến lúc đó, không cần chúng ta làm cái gì thì bọn chúng cũng tự mình nhảy ra thôi.

Trọng Tu Vĩ từ trong hộp thuốc lá của Bành Viễn Chinh lấy ra một điếu thuốc, rồi hít sâu một hơi:

- Chủ tịch huyện Bành, lão Tạ, tôi cảm thấy, chúng ta gần đây hành động không nên nhắm vào Trương Đại Hổ. Chỉ có một người mà dồn hết toàn huyện như thế. Chúng ta hãy dẹp mấy chỗ ăn chơi, cho bọn chúng xem qua một chút màu sắc. Đồng thời cho dân chúng trong huyện xem phòng công an chúng ta cũng không phải là đám ăn không ngồi rồi.

Tạ Huy trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

- Phó chủ tịch huyện Bành, tôi cảm thấy như thế cũng được.

- Được, đây coi như là chiến dịch đầu tiên thật sự nghiêm túc của đội ngũ phòng công an huyện chúng ta. Lão Tạ, lão Trọng, mọi người trở về lập tức an bài, càng nhanh càng tốt. Nhất định không thể giống như dạo chơi. Nếu muốn tra thì nhất định phải bắt được mấy cái điển hình, giết gà dọa khỉ.

Bành Viễn Chinh bỗng nhiên đứng dậy:

- Đồng thời, phái người theo Lận Đại Dung, còn Trương Đại Hổ nữa. Nhất định phải điều tra cho ra hang ổ, đừng làm mất đi không chế.

- Vâng, xin lãnh đạo cứ yên tâm. Chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Tạ Huy cùng với Trọng Tu Vĩ liếc nhau một cái rồi cùng đứng dậy, làm động tác chào.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xúc động nói:

- Tôi vẫn là câu nói kia. Các người cứ làm việc. Mọi áp lực tôi sẽ gánh hết.

433. Chương 440: Không Công Mà Lui

Phòng công an huyện khua chiêng gõ trống rùm beng, bắt đầu đẩy mạnh một chiến dịch bài trừ tội phạm quyết liệt. Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm chức Cục trưởng cục công an huyện, đương nhiên là người chủ động và thúc đẩy. Nhưng đồng thời là Phó chủ tịch thường trực huyện, công việc của hắn không chỉ là về lĩnh vực trị an xã hội.

Vào lúc này, Bành Viễn Chinh muốn thay đổi cơ sở công nghiệp vô cùng yếu kém và bộ mặt nghèo nàn của huyện, chỉ có cách phát triển mạnh kinh tế, làm cho dân giàu, huyện mạnh.

Thời gian gần đây, Bành Viễn Chinh luôn suy nghĩ, nên bắt đầu ra tay từ lĩnh vực nào. Ngành nông nghiệp, chăn nuôi, các cơ sở nuôi trồng dược liệu và thuốc lá, thậm chí là du lịch sinh thái, cũng bị hắt gạt qua một bên, những ngành này chỉ có thể bổ sung, chứ không thể là ngành chủ đạo.

Để phát triển kinh tế chỉ có con đường phát triển mạnh công nghiệp. Nhưng, cơ sở công nghiệp của huyện Lâm quá bạc nhược, không có bao nhiêu xí nghiệp công nghiệp, đều là xí nghiệp quốc doanh, chưa nói so sánh với các huyện khác, mà chỉ so với thị trấn Vân Thủy, cũng kém xa.

Nền tảng quá mỏng, công nông nghiệp và khoa học kỹ thuật đều kém phát triển, đó là tình hình ở huyện Lâm mà Bành Viễn Chinh phải giải quyết.

Hắn bàn bạc với Cung Hàn Lâm nhiều lần, nhưng không có kết quả. Cung Hàn Lâm cũng đành chịu, không biết phải làm sao. Ông ta không rành về thu hút đầu tư, chỉ có thể trông cậy vào Bành Viễn Chinh, hy vọng hắn có thể mang lại cho huyện Lâm một cơ hội để phát triển.

Bây giờ là tháng 8, khí trời nóng bức, Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh sóng vai bước chậm, ra khỏi trụ sở huyện, đi dọc theo con đường vắng vẻ không người, đi về phía đông. Bởi vì nghèo khó lạc hậu, ở huyện lỵ huyện Lâm không có cảnh phồn thịnh, ngựa xe tấp nập, như các huyện khác.

Hai người đi mười mấy phút đồng hồ, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe con chạy qua. Cung Hàn Lâm than nhẹ một tiếng, nói:

- Viễn Chinh này, cơ sở công nghiệp quá mỏng, điều này không thể ngày một ngày hai, thậm chí một năm hai năm có thể thay đổi, chúng ta chỉ cố gắng làm hết sức mà thôi.

- Lãnh đạo, bây giờ chúng ta cần xác định đường lối, sau đó nghĩ nghĩ cách thu hút đầu tư. Bản thân tôi có mấy ý tưởng, nhưng trong lúc nhất thời còn chưa suy nghĩ thấu đáo.

Bành Viễn Chinh cười cười, dừng bước lại, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, anh xem, liệu huyện chúng ta có thể xây dựng một dự án luyện than cốc không?

Cung Hàn Lâm ngẩn ra, trầm ngâm nói:

- Cậu nói chi tiết xem.

- Không biết lãnh đạo có nghe nói không, than đá có thể luyện than cốc, trong quá trình luyện than cốc sinh ra khí gas, khí gas có thể chuyển đến các các hộ dân dùng thay thế gas hóa lỏng. Ngoài ra, còn có các sản phẩm hóa học khác...

Bành Viễn Chinh càng nói càng hào hứng:

- Chúng ta có thể phát triển dự án này, tạo thành một dây chuyền công nghiệp hoàn chỉnh, rửa sạch than đá, cung ứng than đá, luyện than cốc, chuyển vận khí gas, sản xuất các sản phẩm hóa chất tinh tế.

Cung Hàn Lâm cười khổ:

- Viễn Chinh, về chuyện này, tôi cũng có biết đôi chút. Trên tỉnh không phải có một nhà máy luyện than cốc sao?

- Loại dự án này quan hệ tới cuộc sống của người dân, nhất định phải do doanh nghiệp nhà nước đầu tư, nhưng tài chính huyện chúng ta...Ài...

Cung Hàn Lâm bất đắc dĩ xua xua tay:

- Tiền đầu tư sẽ rất lớn, đừng nói là một tỉ, dù là mấy triệu cũng không xoay ra nổi.

Quan trọng hơn là, loại dự án này chỉ có thành phố lớn mới có khả năng đầu tư, chúng ta là một huyện nhỏ, dân số chưa tới một trăm ngàn người, chuyển khí cho ai chứ? Huống chi, thu nhập của người dân quá thấp, cũng rất khó tiếp nhận vấn đề mới mẻ này.

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, mắt sáng ngời:

- Lãnh đạo, chúng ta có thể vận động thành phố bơm tiền vào, là dự án trọng điểm của thành phố, chỉ là dự án đặt ở huyện chúng ta mà thôi.

Lãnh đạo xem, huyện chúng ta gần sát khu vực thành thị, dự án xây ở phía đông huyện chúng ta, sau khi sản xuất, khí than sẽ được chuyển thẳng lên thành phố, có điều kiện thuận lợi tự nhiên. Mà huyện Thừa gần huyện Lâm chúng ta là khu khai thác than đá. Điều này có thể hạ giá thành sản xuất trên diện rộng khi đưa vào hoạt động.

- Cậu nói cũng có lý, chẳng qua là một dự án quá lớn như vậy, thành phố...

Cung Hàn Lâm lắc đầu:

- Cậu có thể thăm dò thử xem, xem thành phố có ý định này hay không.

- Lãnh đạo, theo tôi được biết, lãnh đạo thành phố cũng có ý này, nhưng dự án này đang còn trong giai đoạn nghiên cứu luận chứng. Bây giờ điều chúng ta cần làm là tranh thủ đưa dự án về huyện.

Bành Viễn Chinh khẽ cười.

Cung Hàn Lâm sáng mắt lên:

- Cậu khẳng định?

- Khẳng định.

Bành Viễn Chinh gật đầu. Không phải hẳn có nguồn tin gì, đó chẳng qua là trí nhớ từ kiếp trước của hắn. Cuối năm 1993, thành phố đầu tư xây dựng nhà máy luyện than cốc, một năm rưỡi sau, hoàn thành công trình vận chuyển khí, giúp bảo vệ môi trường và nâng cao chất lượng sinh hoạt của cư dân thành phố.

Bất quá, dự án này vốn xây ở xã Bạch Vân Quan, vùng ngoại ô phía tây thành phố Tân An.

Trong mắt Cung Hàn Lâm thoáng hiện một tia hưng phấn, một dự án lớn như vậy, nếu đặt ở huyện Lâm, sẽ là một động lực kinh tế vô cùng to lớn đối với huyện Lâm. Ông ta biết Bành Viễn Chinh quan hệ rất rộng, có thể nói là thần thông quảng đại, nếu Bành Viễn Chinh nói như vậy, chắc chắn là không nói chơi.

- Viễn Chinh, chúng ta lên thành phố vận động một chút, tranh thủ đưa dự án này về huyện.

Cung Hàn Lâm cười hà hà, vỗ vai Bành Viễn Chinh nói:

- Cậu có nhiều đường để “binh”, lại có quan hệ với lãnh đạo thành phố, không có cậu, làm sao chuyện này có thể thành?

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, nhún vai:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức thử một chút xem sao, nhưng không có gì chắc chắn.

Thật ra, Bành Viễn Chinh đã sớm có ý tưởng này, nhưng không nói ra. Bởi vì đây là kế hoạch của Ủy ban nhân dân thành phố, còn đang ở trong giai đoạn nghiên cứu luận chứng, chưa được công khai. Mà Chu Quang Lực lại là lãnh đạo không ưa hắn, hắn muốn giành dự án trong tay Chủ tịch thành phố Chu là rất khó khăn.

Nhưng hắn cũng đã quyết định, có khó khăn đến mấy cũng phải tranh thủ một chút. Dù sao, dự án đầu tư lớn như thế này, mang lại giá trị sản lượng công nghiệp khổng lồ, đối với phát triển kinh tế của huyện Lâm, lợi ích không gì sánh kịp.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi dọc theo bùng binh quay trở về. Trên đường đi, Bành Viễn Chinh lại nói về dự án khai thác nước khoáng sâu. Nước suối trên núi Phượng Hoàng, nổi tiếng gần xa, Bành Viễn Chinh định xây một nhà máy nước khoáng ở chân núi, ngành sản xuất nước khoáng đóng chai đầu những năm 90 đang bắt đầu phát triển.

Ngay từ giữa những năm 80, những thùng nước khoáng đóng chai với dung tích 5 ga – lông (khoảng hơn 20 lít) đã rất phổ biến ở nước ngoài, Hồng Kông cũng đã bắt đầu sản xuất nước khoáng đóng chai “Khuất thần thị”. Nhưng ở trong nước thì không có nhà máy nào sản xuất. Năm 1991, nước khoáng đóng chai Nam Hải mới ra đời.

Trong thời kỳ đầu cải cách, người trong nước coi việc dùng nước khoáng đóng chai là tượng trưng cho địa vị, các thùng nước khoáng được bày biện trong những gia đình giàu có. Giá nước khoáng rất cao, lúc đó một thùng nước khoáng được bán với giá 120 tệ. Đến bây giờ, nước khoáng không còn là xa xỉ phẩm, nhưng vẫn là một ngành sản xuất mới mẻ, có triển vọng trên thị trường.

Cung Hàn Lâm hết sức tán thành, hai người nhất trí để Ủy ban kinh tế và thương mại vận hành dự án này, đương nhiên, tốt nhất là kêu gọi nhà đầu tư nơi khác tới xây dựng nhà máy.

Hai lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban nhân dân huyện, cười cười nói nói, xác định ý tưởng công tác trong tương lai trước mắt. Hai người không muốn ngồi trong phòng làm việc, cứ vừa đi vừa nói như vậy hơn 40 phút, nói được không ít chuyện.

Có hai cô gái trẻ tuổi dắt xe đạp đi tới, lúc gặp thoáng qua, một người đột nhiên kêu lên:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh hơi ngạc nhiên nhìn lại, nhận ra đó là một nữ giáo viên hôm đó ngăn cản hắn lại ở trường trung học, hình như là cô giáo họ Trương. Bên cạnh cô, chính là người đã từng gặp vài lần và để lại ấn tượng sâu sắc đối với hắn, cô giáo Bạch Tuyết.

Bành Viễn Chinh cười cười, chào:

- Cô Trương, cô Bạch.

Cô giáo Trương chỉ buột miệng gọi Bành Viễn Chinh theo phản xạ tự nhiên, sau khi chào hỏi xong, cô cũng không biết phải nói gì với vị lãnh đạo huyện này.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua hai người, gật đầu chào hai người xong, tiếp tục theo Cung Hàn Lâm quay về.

...

Hơn 8 giờ tối cùng ngày, đại đội bảo vệ trị an và đại đội cảnh sát hình sự đột nhiên hành động, cùng với sự phối hợp của mấy đồn công an, chuẩn bị sẵn sàng tiến hành kiểm tra một loạt 23 điểm vui chơi giải trí, hộp đêm, phòng chơi game..., căn cứ vào tin tức thu thập trước đó, dự định phá tan mấy hang ổ đánh bạc bí mật.

Tạ Huy ở lại Cục trấn giữ, phối hợp chỉ huy, Trọng Tu Vĩ đích thân dẫn đội.

Gần thời điểm hành động hai tiếng, ngoài dự liệu của Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ, các đối tượng ma túy và mại dâm đều mai danh ẩn tích, các địa điểm ăn chơi hoàn toàn vắng vẻ, cho dù cảnh sát nỗ lực điều tra cũng không ra bất cứ vấn đề gì. Mà xông vào mấy “động đánh bạc” cũng không bắt được ai.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ biết ngay là đã lộ bí mật. Chiến dịch kiểm tra trên quy mô lớn lần này đã chấm dứt trong thất bại, không công mà lui.

Trận chiến mở màn không thắng lợi, ngược lại còn lãng phí công sức, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ nhìn nhau, sắc mặt vô cùng khó coi, không biết phải báo cáo với Bành Viễn Chinh như thế nào.

Gần 11 giờ khuya, Tạ Huy ngẩng đầu lên, thở dài một tiếng:

- Lão Trọng, cô dâu xấu rồi cuộc cũng phải gặp cha mẹ chồng, Chủ tịch huyện Bành đang chờ ở văn phòng, chúng ta phải đến báo cáo thôi!

Sắc mặt Trọng Tu Vĩ âm trầm, đột nhiên giậm chân:

- Hết sức giữ bí mật, vẫn lộ bí mật, quả thật làm người ta tức chết được! Người để lộ bí mật, nhất định là lãnh đạo trong Cục, điểm này không còn nghi ngờ.

- Cũng có thể là người của đồn công an.

- Không thể nào! Tôi chỉ báo cho đồn công an 10 phút trước khi hành động, nếu bọn họ có mật báo, cũng không còn kịp.

Trọng Tu Vĩ cầm tức phẩy tay:

- Đi thôi, tới nghe Chủ tịch huyện Bành “giũa” một trận!

434. Chương 441: Nội Ứng

Đêm đã khuya, ở ký túc xá trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, phòng làm việc của Bành Viễn Chinh vẫn sáng đèn, trong phòng không chỉ có Bành Viễn Chinh mà Cung Hàn Lâm cũng có mặt. Hai vị lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện đang đợi tin tức của Phòng công an huyện, rất nhiều cán bộ đương nhiên cũng không thể ra về.

Đây là trận đầu ra quân diệt trừ tội phạm, dĩ nhiên Cung Hàn Lâm rất coi trọng.

Phó Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo và Hoắc Quang Minh, Điền Minh đứng trong hành lang hút thuốc cho tỉnh táo. Nghe dưới thang lầu vang lên tiếng bước chân, trong lòng Vương Hạo run lên, nói:

- Tới rồi!

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ mặc cảnh phục sải bước đi tới, Vương Hạo thấy vẻ mặt ỉu xìu của hai người, giật mình, trầm nghĩ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

- Cục trưởng tạ, Cục trưởng Trọng, Chủ tịch huyện Cung và Chủ tịch huyện Bành chờ hai vị đã lâu.

Wương Hạo nói.

Tạ Huy nhướn mày, vẻ mặt hơi lúng túng. Trọng Tu Vĩ dừng bước, kinh ngạc hỏi:

- Chủ tịch huyện Cung cũng không về nghỉ sao?

Wương Hạo gật đầu.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ gõ cửa, nghe Bành Viễn Chinh nói với giọng có vẻ hơi vội vàng “Mời vào”, mới đẩy cửa bước vào.

- Chủ tịch huyện Cung, Chủ tịch huyện Bành!

Hai người ồ ồ chào.

Bành Viễn Chinh lập tức biến sắc, đứng vụt dậy hỏi:

- Kết quả như thế nào?

- Xin lãnh đạo huyện xử phạt! Chúng tôi...

Tạ Huy ngập ngừng báo cáo, Trọng Tu Vĩ đứng cúi đầu không nói. Y đã cam đoan trước mặt Bành Viễn Chinh, bây giờ ra kết quả như vậy, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Lộ bí mật!

Bành Viễn Chinh lập tức hiểu điểm mấu chốt. Hắn có phần tức giận, cũng có phần thất vọng, trầm giọng nói:

- Hai người làm sao vậy? Tôi đã liên tục dặn dò hai người, nhất định phải giữ bí mật, nhất định phải hành động bất ngờ, không để lộ một chút tin tức nào, thế mà kết quả vẫn là lộ bí mật!

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi có thể bảo đảm, trước thời điểm hành động, tất cả cảnh sát đồn công an và cảnh sát nhân dân đều không biết chuyện. Chúng tôi nghiêm khắc làm theo yêu cầu của lãnh đạo huyện, nghiêm khắc giữ kỷ luật bí mật.

Tạ Huy chưa nói hết, đã bị Cung Hàn Lâm bắt mồm cắt ngang:

- Đã giữ kỷ luật bí mật, sao vẫn còn bị lộ bí mật?

Cung Hàn Lâm bỗng đứng dậy, lấy hộp thuốc lá trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, châm một điếu, cau mày nhìn Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ.

Trọng Tu Vĩ không nói tiếng nào, bộ dạng chờ lãnh đạo xử phạt thế nào thì xử.

Tạ Huy hơi tức giận, thầm nghĩ: con mẹ nó, đến thời điểm mấu chốt thì câm như hến, bình thường không phải là rất ngêngh ngang sao?

Nhưng ở trước mặt Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh, Tạ Huy chỉ có thể một mực cung kính giải thích:

- Chúng tôi làm việc không tới nơi, xảy ra sai sót, xin lãnh đạo xử phạt!

- Xử phạt hai người thì có ích lợi? Huy động lực lượng rầm rộ, kết quả là công cốc, hoàn toàn làm trò cười cho người khác!

Cung Hàn Lâm giơ tay chỉ vào Tạ Huy, cả giận nói:

- Hai người phải làm kiểm điểm nghiêm khắc trước lãnh đạo huyện!

Bành Viễn Chinh cau mày trầm ngâm, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Tạ Huy, anh nghĩ vấn đề bị hở ở khâu nào?

Tạ Huy hơi do dự, rồi dứt khoát nói:

- Chủ tịch huyện Bành, hai chúng tôi suy xét rất kỹ, các khâu khác không thể xảy ra vấn đề, vấn đề là ở mấy người trong bộ máy của Cục.

Một chiến dịch hành động lớn như vậy, cần các ngành trong Cục phối hợp, chúng ta phải báo trước một ngày, có thể...

Tạ Huy muốn nói lại thôi.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh sa sầm. Đối với cách làm của Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ, hẳn không trách. Hành động lần này cần triệu tập lực lượng cảnh sát toàn huyện, không thể không báo cho các thành viên khác trong bộ máy.

Trong mắt Cung Hàn Lâm lóe nên một tia giận dữ.

Ông ta bước tới gần, nhìn Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ, nói:

- Lập tức tiến hành điều tra tất cả các thành viên đáng nghi trong bộ máy! Một khi thẩm tra có người mặt báo làm lộ bí mật, nghiêm trị không tha!

Nói xong, Cung Hàn Lâm tức giận bỏ đi. Ông ta ngồi chờ trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh một buổi tối, nào ngờ kết quả lại như vậy, đương nhiên tâm trạng rất tồi tệ.

Sau khi Cung Hàn Lâm đi, Bành Viễn Chinh từ từ trở lại bàn làm việc của mình, ngón tay khê gõ gõ lên mặt bàn.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ đứng đó, nín thở chờ đợi.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Bành Viễn Chinh ngẩng đầu lên lạnh nhạt nói:

- Hai người nghi ngờ ai, nói thẳng, đừng có dông dài!

Trọng Tu Vĩ hơi do dự một chút, quay lại nhìn Tạ Huy, thời gian y tới Phòng công an huyện nhậm chức tương đối ngắn, không thật sự hiểu rõ các thành viên trong bộ máy, cũng không biết người nào có thể tin, người nào không đáng tin.

Tạ Huy do dự một lúc lâu, mới hạ giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi nghi ngờ ủy viên chính trị Tôn Đại Thừa và Trưởng ban công tác chính trị Tiền Lập Nhiệm.

Tôn Đại Thừa và Trương Đại Hổ lui tới mật thiết, Tiền Lập Nhiệm là em rể của Bí thư Kế Siêu.

Tạ Huy cắn răng, bổ sung.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh ngưng tụ, lạnh lùng cười một tiếng, xua tay nói:

- Điều tra! Lập tức kiểm tra các cuộc điện thoại ở phòng làm việc cũng như nơi ở của họ, nếu như phát hiện chứng cứ, lập tức báo cáo cho tôi!

- Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi nhất định nghiêm khắc điều tra!

Tạ Huy ưỡn ngực thẳng lưng, chào một cái.

- Đã như vậy, chuyện này tạm thời ngừng lại đã.

Bành Viễn Chinh nghiêm mặt đứng dậy:

- Hai người về trước đi! Hai ngày nay không làm gì khác, trước hết phải bắt được kẻ nội ứng này rồi hãy nói!

- Dạ!

Không ai ngờ được, sau một thời gian ngắn mất tích, Giám đốc công ty Thương mại Đại Hoa Trương Đại Hổ lại xuất hiện trong huyện, còn vào ký túc xá của trụ sở Ủy ban nhân dân huyện.

Hoắc Quang Minh vội vang gõ và bước vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Trương Đại Hổ tới, đi đến văn phòng của Phó chủ tịch huyện Lâm.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu, vẻ mặt biến đổi, rồi lại bình tĩnh như thường, nhẹ nhàng ừ một tiếng, phất tay, ý bảo Hoắc Quang Minh đi ra trước.

Sau khi Hoắc Quang Minh đi, Lâm Trường Hà tới.

Lâm Trường Hà đẩy cửa phòng làm việc Bành Viễn Chinh ra, ngồi trên ghế salon, cười hì hì nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, trưa hôm nay có hoạt động gì khác không?

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Hoạt động thì không có, sao, lão Lâm có việc à?

- Là thế này, trong huyện có mấy doanh nghiệp cùng đóng góp, muốn mời Chủ tịch huyện Bành ăn cơm, nhờ tôi tới gửi thiệp mời cho đồng chí. Đồng chí phụ trách lĩnh vực kinh tế, không thể không giao thiệp với các doanh nghiệp trong huyện, xin hãy nể mặt tôi mà nhận lời!

Lâm Trường Hà niềm nở cười.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hơi nhếch lên, trầm giọng nói:

- Lão Lâm, anh cứ việc nói thẳng, ai mời?

- Là Ủy viên thường vụ Hội hiệp thương huyện, ông chủ của công ty Thương mại Đại Hoa, Trương Đại Hổ, Thương mại Đại Hoa là công ty nộp thuế “nhà giàu” của huyện.

Lâm Trường Hà cười nói.

Bành Viễn Chinh nhú mày nói:

- Lão Lâm, không phải tôi không nể mặt anh, một giờ rưỡi chiều, tôi còn phải đến Phòng công an huyện triệu tập cuộc họp, có không ít việc cần bố trí. Anh chuyển lời với họ, chờ tôi qua đoạn thời gian bận rộn này, tôi sẽ ăn bữa cơm của các doanh nghiệp trong huyện!

Thấy Bành Viễn Chinh không nể tình, Lâm Trường Hà có phần bẽ bàng, xoa xoa đôi bàn tay, đứng dậy không mặn mà không nhạt khoát tay nói:

- Nếu đồng chí Viễn Chinh bận rộn, vậy thì thôi, dịp khác vậy.

Lâm Trường Hà xoay người bước đi.

Bành Viễn Chinh im lặng, nhìn theo bóng lưng của Lâm Trường Hà, trong lòng hơi ngưng trọng: xem ra Trương Đại Hổ bản lãnh không nhỏ, có thể nhờ được Lâm Trường Hà ra mặt mời khách. Lâm Trường Hà

biết rõ mình đang chủ trì tiêu diệt tội phạm, Trương Đại Hổ là ông trùm của bang Lão Hổ, là đối tượng trọng điểm bị ghi vào “sổ đen”, vậy mà vẫn công khai làm “chân chạy” cho Trương Đại Hổ, đủ nói rõ một số vấn đề.

Nghĩ tới đây, Bành Viễn Chinh thầm thở dài, tình thế ngày càng phức tạp, ngay cả người quyết đoán như hắn, cũng phải suy nghĩ thận trọng.

Hắn đứng lên, gọi điện thoại cho Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tổng Bí thư Nam.

- Chú Tổng, cháu là Bành Viễn Chinh.

- Ủ, Viễn Chinh, có việc à?

Giọng Tổng Bí thư Nam hết sức ôn hòa. Thật ra ông ta là một lãnh đạo hết sức nghiêm nghị và uy nghiêm, vì có quan hệ thân mật với Bành Viễn Chinh nên ông ta mới nói chuyện nhẹ nhàng như vậy.

- Chú Tổng, bên cạnh cháu thiếu người chú à, khi nào Lý Minh Nhiên và Mạc Xuất Hải đến nhậm chức, sao lâu rồi mà không có động tĩnh gì cả?

Bành Viễn Chinh vội hỏi. Bây giờ hắn đang rất cần Lý Minh Nhiên đến hỗ trợ công tác, Lý Minh Nhiên xuất thân là Cục trưởng Cục công an, quen thuộc công tác chính trị và pháp luật.

Tổng Bí thư Nam im lặng một lát, rồi cười nói:

- Viễn Chinh, cháu đừng gấp, việc bổ nhiệm bọn họ không có vấn đề, chẳng qua là, gần đây Bí thư Đông Phương đi Tỉnh ủy họp, phải đợi Bí thư Đông Phương về rồi hãy nói!

Bành Viễn Chinh nghe vậy, hơi chột dạ, hỏi tới:

- Chú Tổng, hay là xảy ra điều gì ngoài ý muốn gì?

Tổng Bí thư Nam cười, nói một cách đầy thâm ý:

- Ngoài ý muốn cũng có một chút, nhưng không liên quan đến bọn họ. Cháu yên tâm chờ, có lẽ cuối tuần là bọn họ có thể đến nhậm chức.

Bành Viễn Chinh dạ một tiếng, không hỏi thêm nữa. Nếu Tổng Bí thư Nam không nói, có nghĩa là tạm thời chưa thể để lộ ra. Bất quá, theo kinh nghiệm, Bành Viễn Chinh phán đoán, đây có lẽ là có sự điều chỉnh lãnh đạo cấp cao.

Chỉ có điều chỉnh lãnh đạo cấp cao, thành phố mới tạm dừng việc bổ nhiệm cán bộ quận, huyện.

Thực tế, suy đoán của Bành Viễn Chinh không sai. Gần đây Tỉnh ủy bắt tay điều chỉnh bộ máy cán bộ Đảng chính khắp nơi trong thành phố, bao gồm cả Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực. Nếu bị điều nhiệm, Chu Quang Lực sẽ được chuyển đến một thành phố lân cận làm Bí thư Thành ủy, thay Chu Quang Lực không phải là Phó chủ tịch thành phố Tiêu Quân, mà là Phó chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn. Tiêu Quân cũng bị điều đến một thành phố khác làm Phó bí thư Thành ủy.

Trước kia Chu Tích Thuấn là Phó giám đốc Sở xây dựng, năm ngoái được điều tới thành phố Tân An, chỉ hơn một năm đã lên chức Chủ tịch thành phố, cho thấy năng lực của y không nhỏ.

435. Chương 442: Phùng Gia Hồi Báo

Chu Tích Thuấn trở thành Chủ tịch thành phố mới. Tỉnh ủy đã tìm y nói chuyện, trên căn bản cũng không có gì thay đổi. Cao tầng của thành phố đã truyền ra ngoài rồi.

Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Tiêu Quân được điều sang một thành phố cấp địa khác làm Phó bí thư, miễn cưỡng xem như là lên chức. Kế tiếp, thành phố Tân An để trống một vị trí Phó chủ tịch thường trực thành phố. Mà tương ứng, bên Thành ủy cũng bỏ trống một vị trí Ủy viên thường vụ.

Vị trí này hiển nhiên còn chưa xác định. Mà Tỉnh ủy thì chậm chạp chưa có tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm của tổ chức.

Những Phó chủ tịch thành phố, nhất là những Phó chủ tịch phù hợp với điều kiện, trẻ trung đều thông qua những con đường riêng của mình âm thầm hoạt động, chuẩn bị giành lấy chức vụ này.

Phó chủ tịch thường trực với Phó chủ tịch bình thường không cùng một cấp bậc, mặc dù đều là phó chức. Người trước thì tiến vào quyền lực trung tâm của Thành ủy Tân An, nhưng người sau thì vĩnh viễn không chạm tới được độ cao này.

Khi Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Tống Bính Nam hỏi thăm về chuyện Lý Minh Nhiên như thế nào, thì Bí thư Tỉnh ủy Giang Bắc Từ Xuân Đình cũng đang nói chuyện với Phùng Bá Đào ở thủ đô.

Từ Xuân Đình là cán bộ cao cấp do một tay Phùng lão cất nhắc, đồng dạng quyền lực với Phùng Bá Đào. Bất luận là công việc hay là quan hệ cá nhân cũng đều tương đối mật thiết.

Sau khi nói chuyện với Từ Xuân Đình xong, Phùng Bá Đào do dự một chút, rồi gọi điện thoại vào Hồng Môn, qua một số điện thoại bí mật riêng nói chuyện với cha mình.

Nghe lời nói của Phùng Bá Đào, Phùng lão một trận trầm mặc khác thường. Không nghe cha mình nói gì, Phùng Bá Đào suy đoán cha mình tám phần sẽ không đồng ý. Ông cụ cương trực, công chính. Cho dù Phùng Bá Đào là cán bộ cấp phó bộ, ông cụ cũng chưa từng bật đèn xanh cho qua.

Một lúc lâu, Phùng lão mới than nhẹ một tiếng:

- Mạnh Lâm đối với chúng ta rất có ơn, ngậm đắng nuốt cay nuôi Bành Viễn Chinh thành người, không thể phủ nhận công lao. Nể mặt Mạnh Lâm, cha phá lệ một lần. Nhưng nhớ kỹ, lần sau không được viện dẫn lý do này nữa.

Phùng Bá Đào trong lòng cũng có vài phần cảm khái. Mạnh Lâm thủ tiết nhiều năm, không đi bước nữa, chuyên tâm dạy dỗ con mình, tạo một con đường bằng phẳng cho Bành Viễn Chinh tiến tới. Đối với bề trên của Phùng gia, đây là một sự cống hiến rất lớn.

Phải biết rằng, Bành Viễn Chinh không chỉ khỏe mạnh thành người, mà ở những phương diện khác còn ưu tú hơn bạn bè đồng trang lứa. Vợ chồng Phùng lão đối với Mạnh Lâm, trong lòng thực có vài phần cảm kích.

Ngược lại, nếu như Bành Viễn Chinh là một kẻ lang thang, bụi đời. Thậm chí đi theo con đường tà đạo. Phùng gia có lẽ bởi vì huyết mạch không thể không thừa nhận hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ, bồi dưỡng hắn thành trụ cột đời thứ ba của Phùng gia.

Trong lòng Phùng lão, Bành Viễn Chinh có được ngày hôm nay, Mạnh Lâm là người có công đầu. Về phần Phùng gia, bây giờ nhiều lắm là dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Phùng Bá Đào đã cùng vợ là Tống Dư Tranh tranh luận qua. Nếu Bành Viễn Chinh không phải là con cháu của Phùng gia, bằng năng lực của hắn cao hơn bạn đồng trang lứa, vì mẹ là Mạnh Lâm mà xông ra một bầu trời, thì giàu có là không thành vấn đề.

- Cha, thật ra thì anh trai của Mạnh Lâm là Mạnh Cường căn bản điều kiện không tồi. Từ cơ sở từng bước đi lên. Trên cương vị Phó chủ tịch thành phố cũng đã bốn năm. Tác phong tương đối được. Tiến lên phía trước cũng là thuận lý thành chương mà thôi.

Phùng Bá Đào cười, trả lời.

Phùng lão hừ lạnh một tiếng:

- Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Con hãy gọi điện thoại cho cậu ta, nói vài ba câu. Ở một vị trí cao hơn, thì càng phải cẩn thận làm người. Hãy vì dân chúng mà làm việc. Nếu đắc ý vênh váo, thì hết thấy hậu quả đều phải gánh chịu.

Phùng Bá Đào nghiêm nghị, vội vàng đáp ứng.

Buổi trưa, Bành Viễn Chinh ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đến căn tin tùy tiện ăn một chút gì đó. Sau đó sẽ trực tiếp đến phòng công an huyện, triệu tập Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ mở một cuộc họp hội ý. Tạ Huy vốn muốn báo cáo qua điện thoại, nhưng đã bị Bành Viễn Chinh cắt đứt.

Bởi vì suy nghĩ sâu sa nào đó, Bành Viễn Chinh bây giờ vô cùng cẩn thận.

Vừa mới bước ra khỏi trụ sở làm việc, thấy trước cửa đậu một chiếc xe việt dã nhập khẩu màu đen sang trọng. Trước đầu xe là một người đàn ông vóc dáng cao gầy, mang một cặp mắt kính gọng vàng.

Người này toát ra một khí chất ngạo mạn, làm cho người ta vừa thấy là lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bành Viễn Chinh trong lòng chấn động: Trương Đại Hổ?

Không thể không nói, tướng mạo của lão Đại hổ bang khác xa so với tưởng tượng của Bành Viễn Chinh. Hoàn toàn không giống với hạng đàn anh xã hội đen chút nào.

Bành Viễn Chinh không dừng bước. Trương Đại Hổ trên mặt nở nụ cười ôn hòa, bước nhanh tới, chủ động vươn tay ra:

- Phó chủ tịch huyện Bành, tôi tên là Trương Đại Hổ. Là Tổng giám đốc công ty mậu dịch Hoa Thương, ủy viên chính trị hội liên hiệp công thương huyện. Sớm đã nghe danh Phó chủ tịch huyện Bành, hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, tùy ý bắt tay với Trương Đại Hổ.

Trong lúc nắm tay, hần cảm giác Trương Đại Hổ lực nắm khác thường, như có thị uy, cùng với mùi vị “uy hiếp”.

Một luồng ánh nắng mặt trời từ trên nóc nhà chiếu xuống, bao trùm bóng dáng người đàn ông trung niên bá đạo này.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên, trở tay dùng sức, hóa bị động thành chủ động, nắm chặt tay Trương Đại Hổ, mạnh mẽ bước về phía trước. Trương Đại Hổ cơ hồ bị Bành Viễn Chinh một chiêu như thế, thiếu chút nữa là đứng không vững gót chân.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên, tiếp tục bước về phía trước. Trương Đại Hổ không tự chủ được lui về phía sau. Hai người vẫn nắm tay như cũ, nhưng Bành Viễn Chinh lại chiếm cứ thế chủ đạo.

Trương Đại Hổ âm thầm hít sâu một hơi, vốn định cho Bành Viễn Chinh một chiêu phủ đầu, kết quả là gây ông đập lưng ông. Khí thế hoàn toàn bị vị Phó chủ tịch thường trực huyện trẻ tuổi này định đoạt.

Mở to mắt nhìn Trương Đại Hổ, Bành Viễn Chinh ung dung bỏ tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai tay. Rồi sau đó một câu cũng không nói, xoay người sai bước hướng đến căn tin.

Trương Đại Hổ tựa lưng vào chiếc xe việt dã của mình, nhìn theo bóng dáng của Bành Viễn Chinh, khoe miệng hơi động đậy một chút. Mà ánh mắt thì lóe lên một tia âm tàn.

- Cậu đã không nể mặt, không cho tôi lối thoát thì như vậy đừng trách tôi tuyệt tình.

Trương Đại Hổ hạ giọng lầu bầu:

- Đây đều là cậu ép tôi.

Trương Đại Hổ vừa muốn lên xe thì thấy Bành Viễn Chinh từ trong nhà ăn xoay người lại nhìn sang bên này, ánh mắt kiên định mà khinh miệt. Hần chậm rãi giơ tay lên, hướng Trương Đại Hổ phát tay làm một thủ thế. Trương Đại Hổ sắc mặt nhất thời trở nên dữ tợn.

Điền Minh ở phía sau Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng hỏi:

- Lãnh đạo, người đó chính là Trương Đại Hổ?

Bành Viễn Chinh trầm ngưng gặt đầu. Điền Minh có chút không cam lòng:

- Thật là càn rỡ! Ngang nhiên chạy đến chính quyền huyện. Chẳng lẽ ở huyện Lâm này không ai dám đụng y sao?

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Gần đây cậu nghe được những thứ gì?

Bành Viễn Chinh vừa bước vào trong căn tin, vừa tùy ý hỏi một câu.

Điền Minh hạ giọng nói:

- Lãnh đạo, gần đây trong huyện có không ít những người nói rằng lãnh đạo chỉ làm chuyện vô dụng, sớm muộn gì...

Diễn Minh muốn nói gì rồi lại thôi.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Sớm muộn cái gì?

- Sớm muộn gì cũng bị chuyển khỏi huyện Lân.

Diễn Minh nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh nghe xong liền cười:

- Tôi nếu có đi thì cũng đi một cách quang minh chính đại.

Bành Viễn Chinh nói xong rồi bước vào phòng ăn.

Trong lòng hắn rất rõ, bởi vì huyện cục hành động thất bại. Trong huyện các tin tức không hay bay đầy trời. Những người ban đầu tin hắn thì bây giờ đã bị dao động. Còn những người ban đầu không thích hắn thì càng thêm ném đá.

Thông thường mà nói, Phùng Bá Đào buổi trưa không về nhà ăn cơm. Nhưng hôm nay ông lại về nhà. Thấy ông, Tống Dư Trân có chút kỳ quái hỏi một câu:

- Lão Phùng, hôm nay sao lại về nhà? Buổi chiều không có việc gì sao?

- Buổi chiều còn có một cuộc họp. Anh trưa về nhà ăn cơm, không được sao? Mạnh Lâm có ở nhà không?

Phùng Bá Đào vừa mới hỏi thì Mạnh Lâm từ trong bếp đi ra, trên người vẫn còn mặc tạp dề:

- Anh cả, anh tìm em à?

- Mạnh Lâm, anh muốn nói chuyện với em một chút.

Phùng Bá Đào ngồi xuống ghế trong phòng khách, rồi bảo Mạnh Lâm cũng ngồi xuống. Mạnh Lâm có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi tới. Tống Dư Trân suy nghĩ một chút liền tránh mặt, tiếp tục trong nhà bếp chuẩn bị cơm.

- Mạnh Lâm, hai ngày qua, Tỉnh ủy Giang Bắc tiến hành điều chỉnh bộ máy đảng chính thành phố Tân An. Phó chủ tịch thường trực thành phố bị điều đi. Bí thư Tỉnh ủy Giang Bắc là Từ Xuân Đình đã gọi cho anh, cố ý để cho anh trai của em Mạnh Cường tiếp nhận chức vụ này.

Phùng Bá Đào nhẹ nhàng nhìn Mạnh Lâm.

Mạnh Lâm sắc mặt đỏ lên. Mặc dù mấy năm nay bị người nhà Mạnh gia lạnh nhạt, nhưng bà chung quy vẫn là người nhà của Mạnh gia. Đương nhiên là hy vọng anh trai của mình có thể thăng quan.

Nhưng bà biết rõ, thái độ của Mạnh gia đối với mẹ con bà, bà có thể lý giải. Nhưng chưa chắc Bành Viễn Chinh có thể. Thái độ của Bành Viễn Chinh đại diện cho thái độ của Phùng gia. Phùng gia có thể giữ vững hiện trạng bây giờ, coi như là nể mặt bà rồi.

Mạnh Lâm chưa bao giờ hy vọng mình với thân phận con dâu Phùng gia có thể mang đến điều gì tốt lành cho con đường làm quan của anh trai. Mà bà cũng hiểu rõ con người Phùng lão. Loại chuyện này tuyệt đối không dám nói. Nhưng lúc này Phùng gia lại chủ động, điều này có nghĩa....

Mạnh Lâm cũng là một người phụ nữ dày dặn phong sương, tự nhiên rất nhanh tỉnh ngộ ngay. Hành động như vậy đại khái cũng là một sự báo đáp của Phùng gia đối với bà.

Mạnh Lâm trong lòng có chút cảm động, nhẹ nhàng nói:

- Anh cả, em hiểu rồi. Em cảm ơn anh.

- Một mặt là điều kiện của anh ấy cũng đủ, một mặt là vừa lúc có cơ hội.

Phùng Bá Đào cười nói:

- Em hãy gọi điện thoại cho anh của mình, bảo anh ấy sau này làm việc cho giỏi. Đừng phụ lòng tin nhiệm của tổ chức.

Lời nói của Phùng Bá Đào, Mạnh Lâm làm sao nghe không hiểu. Phùng gia đây là muốn thông qua miệng mình, cảnh cáo Mạnh Cường, không nên vì vậy mà vênh vào đắc ý, quên hết tất cả. Lại càng không muốn ông ta dựa dẫm vào Phùng gia để hoạt động cái gì. Nếu không sẽ chết rất thảm.

436. Chương 443: Bắt!

Ăn xong cơm trưa, chờ Phùng Bá Đào ngồi xe rời khỏi, Mạnh Lâm lúc này mới quay trở về phòng, đóng cửa gọi cho anh trai Mạnh Cường.

Mạnh Cường chiều nay không có việc gì, đang nằm trên salon chợp mắt. Còn chưa kịp tỉnh dậy thì đã nghe tiếng điện thoại reo lên, có chút mất hứng đứng dậy qua nghe điện thoại.

Hai ngày nay, các Phó chủ tịch khác của thành phố đều “bận rộn” hoạt động. Chỉ có ông là thờ ơ.

Trong các Phó chủ tịch thành phố hiện giờ, tuổi của ông là lớn nhất, cộng thêm việc phía sau ông chẳng có bối cảnh gì. Xếp hạng cũng tương đối gần cuối, nên không có hy vọng giành được chức vụ Phó chủ tịch thường trực huyện.

Mặc dù em gái của ông ta là con dâu của Phùng gia, nhưng quan hệ giữa hai nhà có một hố sâu khổng lồ. Mạnh gia đối với mẹ con Mạnh Lâm lạnh nhạt trong nhiều năm, giống như một ngọn núi lớn, nặng trĩu đè sâu vào tâm khảm của ông. Ông vừa áy náy, lại vừa lo lắng, sợ Phùng gia sẽ bắn ngược lại.

Ông ta làm sao dám có hy vọng xa vời Phùng gia sẽ trợ giúp con đường làm quan của mình. Đây tương đương với chuyện ngàn lẻ một đêm. Việc tranh đoạt chức vụ Phó chủ tịch thường trực thành phố, ông không quan tâm. Tâm trạng của ông rất thờ ơ.

-Tôi là Mạnh Cường, xin hỏi ai đầu dây?

Mạnh Cường cầm điện thoại, thần nhiên nói.

- Anh hai, là em Mạnh Lâm đây.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói êm ái của Mạnh Lâm.

Mạnh Cường tinh thần rung lên, lập tức cười nói:

- Em gái, sao lại có thời gian gọi điện thoại cho anh vậy? Em tranh thủ khi nào về nhà một chuyến. Anh và anh cả mấy ngày trước còn đang suy nghĩ, chờ em về rồi người một nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm.

Mạnh Lâm cũng cười nói:

- Em cũng muốn lắm nhưng hiện tại chưa được. Bà nội của Viễn Chính đạo này sức khỏe không tốt, cần người chăm sóc.

- Ừ, chăm sóc cho bà cụ quan trọng hơn. Chờ khi nào tụi anh rảnh rồi sẽ đến thủ đô thăm em.

Mạnh Cường cười nói một câu.

Người của Mạnh gia vốn muốn đến thủ đô mượn cơ thăm hỏi Mạnh Lâm mà vào nhà Phùng gia, nhưng vẫn chưa dám.

Mạnh Lâm cười nói:

- Anh hai, em có chuyện này muốn nói với anh.

Mạnh Lâm nhẹ nhàng đem lời nói của Phùng Bá Đào thuật lại cho anh mình nghe. Bà nói rất đơn giản nhưng lại khiến cho Mạnh Cường kích động hẳn lên, bàn tay đỏ đẫy mồ hôi.

Đối với Mạnh Cường mà nói, đây tương đương với trời sập xuống. Ông ta vốn không hy vọng, cố gắng thêm vài năm nữa là lui về tuyến hai, không nghĩ đến mình lại còn có cơ hội tiến vào Ủy viên thường vụ.

- Em gái, cảm ơn em. Thay anh nói lời cảm ơn Chủ nhiệm Phùng.

Mạnh Cường giọng nói kích động. Mạnh Lâm trong lòng thở dài:

- Anh hai, em muốn nhắc nhở anh. ngàn vạn lần đừng dựa dẫm vào Phùng gia để làm ra bất cứ chuyện gì không tốt. Nếu không, em ở Phùng gia cũng khó chịu lắm.

- Tính tình của ông nội Viễn Chinh anh còn không biết sao? Nếu anh làm chuyện không tốt, tương lai...

Mạnh Lâm trầm giọng bổ sung thêm vài câu. Bà sợ Mạnh Cường đắc ý, vênh váo, được voi đòi tiên khiến Phùng gia càng thêm ác cảm.

Mạnh Cường xấu hổ, cười khỏ nói:

- Em gái à, anh không còn là đứa trẻ. Điều này anh còn không rõ sao? Em cứ yên tâm.

Mạnh Lâm vẫn có chút không yên lòng, dặn dò tiếp một câu:

- Anh hai, anh tốt nhất là đừng nên nói với chị dâu, tránh cho chị....

Mạnh Cường khẽ thở dài:

- Ủ, anh hiểu rồi. Anh sẽ không nói với chị dâu em. Thật ra thì trong lòng chị ấy cũng đã biết tính toán rồi mà.

- Vậy thì tốt!

Mạnh Lâm tươi cười, cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Mạnh Cường hưng phấn đi vòng vòng trong phòng làm việc, trong lòng nhất thời thỏa thuê mãn nguyện.

Bành Viễn Chinh ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một chút rồi ngồi xe đến phòng công an huyện. Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ biết Bành Viễn Chinh đến nên buổi trưa cũng không có nghỉ ngơi, vẫn ở trong phòng làm việc của Tạ Huy thương lượng công việc.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, Tạ Huy đứng dậy mở cửa. Quả nhiên là Bành Viễn Chinh, liền vội vàng cười nói:

- Phó chủ tịch Bành!

Bành Viễn Chinh cũng không khách sáo, bước thẳng vào, ngồi xuống ghế salon, nhận lấy điều thuốc từ trong tay Trọng Tu Vĩ, trầm giọng nói:

- Lão Tạ, lão Trọng, mọi người điều tra thế nào rồi?

Tạ Huy khẽ thở dài, còn Trọng Tu Vĩ thì cầm một bản danh sách trên bàn, đứng dậy, đưa qua trước mặt Bành Viễn Chinh:

- Phó chủ tịch Bành, đây là tài liệu các cuộc trò chuyện mà chúng tôi điều tra được giữa Tôn Đại Thừa cùng Tiền Lập Nhiễm. Trong đó, điểm khả nghi chúng tôi đã dùng bút đỏ ghi chú bên ngoài. Anh xem qua một chút.

Bành Viễn Chinh cúi đầu, nhìn từ Tôn Đại Thừa trước.

Trong danh sách chỉ có số điện thoại, Trọng Tu Vĩ đã dùng bút đỏ ghi chú rất nhiều điểm khả nghi. Ví dụ như nói chuyện với người nào, thời gian nói chuyện bao nhiêu đều ghi chú cụ thể, khiến người ta vừa xem là hiểu ngay.

Trong các cuộc trò chuyện của Tôn Đại Thừa, có hai số điện thoại xuất hiện nhiều nhất. Một người là Bí thư Đảng ủy công an Vũ Đào, còn một người tên là Tôn Quyên. Trọng Tu Vĩ ở cái tên Tôn Quyên có ghi chú thêm.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Trọng Tu Vĩ, thản nhiên nói:

- Người này là ai?

Trọng Tu Vĩ còn chưa kịp lên tiếng thì Tạ Huy đã nói ngay:

- Phó chủ tịch huyện Bành, cô gái này là y tá khoa Phụ sản của bệnh viện huyện. Năm ngoái tốt nghiệp xong được phân phối về đây. Còn chưa kết hôn.

- Chúng tôi điều tra ra được, gia đình cô gái này bối cảnh rất đơn giản. Cha mẹ chỉ là nhân viên bình thường của bệnh viện. Cô ta quan hệ với Tôn Đại Thừa tương đối mật thiết.

Trọng Tu Vĩ ở một bên cười nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, mặc dù Tôn Đại Thừa không có để lộ bí mật, nhưng chúng tôi cũng điều tra ra được y có quan hệ rất mờ ám với cô y tá đó. Hẳn là quan hệ không đàng hoàng.

Tạ Huy nhú mày.

Bành Viễn Chinh cười, cũng không nói gì. Thuận tay lấy bản danh sách của Tiền Lập Nhiễm ra xem.

Trong danh sách, Tiền Lập Nhiễm nói chuyện nhiều nhất là với anh rể của y là Kế Siêu. Trong nửa tháng mà hơn năm mươi cuộc gọi. Mà Trọng Tu Vĩ cũng dùng bút đỏ để ghi chú số điện thoại của một người tên là Lưu Minh.

- Lưu Minh là ai?

Bành Viễn Chinh trầm giọng hỏi.

- Một phó quản lý của một công ty thiết bị điện cơ ở huyện.

Tạ Huy trả lời:

- Căn cứ vào điều tra bước đầu của chúng tôi. Người này quan hệ với Trương Đại Hổ rất không tầm thường. Vợ của y là em họ của Trương Đại Hổ. Mọi quan hệ này là bí mật.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, rồi lãnh đạm nói:

- Lập tức thử y một lần.

Hai giờ chiều, Phó chủ tịch thường trực huyện kiêm Trưởng phòng công an huyện Bành Viễn Chinh đột nhiên tự mình đến phòng công an huyện triệu tập hội nghị khẩn cấp.

Bành Viễn Chinh cùng Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ bước vào phòng họp. Tôn Đại Thừa và những thành viên khác cũng đứng dậy, cười chào hỏi. Bành Viễn Chinh phất tay, trầm giọng nói:

- Tất cả mọi người ngồi xuống đi. Chúng ta mở một hội nghị khẩn cấp.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống, không có bất cứ lời nói nào, trực tiếp vào đề:

- Các đồng chí, lần hành động trước có thể nói là không thành công, chứng tỏ hành động của chúng ta không có nghiêm mật. Động tác chậm chạp cũng có liên quan.

- Tôi đã có suy nghĩ một chút, cũng hướng Chủ tịch Cung xin chỉ thị, quyết định rèn sắt khi còn nóng, một lần nữa hành động chấp pháp kiểm tra. Lần này, bất luận như thế nào cũng không thể thất bại nữa. Tôi hy vọng các vị đang ngồi đây hãy phối hợp hợp tác. Nếu ai có hành vi thông báo thì một mực nghiêm trị không tha.

- Lần này, đồng chí Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ, đồng chí Tôn Đại Thừa hành động nhất định phải mau lẹ. Về phần thời gian...

Bành Viễn Chinh ánh mắt nghiêm nghị, chậm rãi lướt qua mặt tất cả mọi người, phất tay nói:

- Việc này không nên chậm trễ. 7h tối hôm nay thống nhất hành động, đánh một trận cho bọn chúng trở tay không kịp.

Bành Viễn Chinh khước mắt vẫn nhìn vào Tiền Lập Nhiễm, thấy sắc mặt của y biến đổi, Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh, rồi lại trầm giọng nói tiếp:

- Tôi một lần nữa nhấn mạnh, kế hoạch lần này nhất định phải giữ bí mật. Nếu ai tiết lộ, thì ngay tại chỗ miễn chức.

Bành Viễn Chinh thật ra không có rời khỏi phòng công an huyện. Sau khi cuộc họp kết thúc, suốt cả một buổi chiều, hắn cùng với Tạ Huy ngồi trong phòng làm việc. Đến gần năm giờ chiều, Trọng Tu Vĩ đẩy cửa bước vào, sắc mặt có chút phấn chấn.

- Như thế nào?

Tạ Huy nhẹ nhàng hỏi.

Trọng Tu Vĩ nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Phó chủ tịch Bành, người này rất giao hoạt. Ở trong phòng làm việc không có gọi điện thoại. Nhưng giữa chiều, y có đạp xe đạp ra ngoài một chuyến. Tôi đã phái người theo dõi, phát hiện y vào buồng điện thoại của cửa hàng bách hóa, gọi một cuộc điện thoại. Tôi lập tức cho người thăm dò, số điện thoại mà y gọi là của Lưu Minh.

- Nửa tiếng sau, Lưu Minh đã gặp một người tên là Tôn Đại Ngưu của công ty mậu dịch Hoa Thương.

- Phó chủ tịch huyện Bành, chúng ta không cần do dự nữa. Nội ứng chính là y. Đồ chó hoang!

Trọng Tu Vĩ tiến lên một bước, cúi người nói:

- Quyết định thật nhanh! Bắt!

Tạ Huy chần chừ nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, có cần phải tra thêm một chút nữa hay không?

Tạ Huy nhìn Bành Viễn Chinh, muốn nói rồi lại thôi. Bành Viễn Chinh hiểu ý tứ của y. Tiền Lập Nhiễm là em rể của Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu. Nếu như không cẩn thận, vạn nhất bắt lầm người thì không cần nói đến y và Trọng Tu Vĩ, mà ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không tài nào ăn nói được.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm không nói.

Một lúc sau, hắn chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt lạnh lùng:

- Bắt! Đồng thời đem Lưu Minh khống chế lại.

Tạ Huy chần động, còn Trọng Tu Vĩ thì phấn chấn, thẳng sống lưng:

- Vâng!

Mười phút sau, Trọng Tu Vĩ mang theo đội cảnh sát hình sự và cảnh sát nhân dân xuyên qua hành lang, đàng đàng sát khí tiến vào Tiền Lập Nhiễm. Tiền Lập Nhiễm đang trong phòng làm việc đi tới đi lui, thấy cảnh sát tiến tới thì liền rối rít tránh né không ngừng.

437. Chương 444: Ai To Gan Lớn Mặt Hơn?

Tiền Lập Nhiễm ngồi trong phòng làm việc, có phần khấn trương. Y mới gọi điện thoại cho Lưu Minh, bảo Lưu Minh báo cho người của Trương Đại Hổ. Mặt báo như vậy, trong lòng y hơi bất an.

Thủ đoạn lôi đình và tác phong lạnh lùng của Bành Viễn Chinh, khiến y kinh hồn táng đờm, là người thông minh, ở trong hoàn cảnh này, lại có bài học của Lận Đại Dung, lẽ ra không nên tiếp tục để tránh đụng vào “họng súng” của Bành Viễn Chinh. Nhưng Tiền Lập Nhiễm không còn cách nào khác, bởi vì y đã lún quá sâu vào chuyện này.

Những năm qua, y nhận được rất nhiều món lợi từ Trương Đại Hổ, nhưng đồng thời cũng bị Trương Đại Hổ kéo xuống bùn, rất khó rửa sạch.

Trong lòng y rất rõ ràng, nếu Trương Đại Hổ bị tiêu diệt, người thứ nhất bị xui xẻo là y. Huống chi, hai ngày trước, Trương Đại Hổ còn gặp y, trong tối, ngoài sáng đều uy hiếp y, làm sao y dám trở mặt?

Tiền Lập Nhiễm phải mật báo cho bang Lão Hồ. Bây giờ chỗ dựa duy nhất của y chính là anh rể Kế Siêu, Kế Siêu mới chính là người nắm quyền thật sự ở huyện Lâm, còn Bí thư Tôn Tuyết Lâm chỉ là bù nhìn. Tiền Lập Nhiễm cho rằng chỉ cần có Kế Siêu, dù sao Bành Viễn Chinh cũng phải nể tình một chút.

Trong lúc Tiền Lập Nhiễm đang lo được lo mất, đột nhiên cửa bị đẩy ra, Trọng Tu Vĩ dẫn theo mấy cảnh sát hình sự cao lớn xông vào. Kinh hãi, Tiền Lập Nhiễm đứng dậy, còn chưa kịp nói gì, Trọng Tu Vĩ đã hét lớn:

- Bắt lại!

Mấy cảnh sát hình sự xông tới khống chế Tiền Lập Nhiễm. Mặt Tiền Lập Nhiễm trắng bệch, dùng dùng nổi giận, giãy dụa nói:

- Trọng Tu Vĩ, anh điên rồi! Anh muốn làm gì?

Trọng Tu Vĩ lạnh lùng nói:

- Tiền Lập Nhiễm, dựa vào điều tra, anh lén mật báo cho phần tử ngoài pháp luật, tiết lộ tinh thần hội nghị Đảng ủy Cục và hoạt động chấp pháp bí mật của Cục, chứng cứ hết sức xác thực, tôi thừa lệnh bắt anh!

- Đưa hắn đi!

Trong lòng Tiền Lập Nhiễm nguội lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn gầm thét:

- Thúi lắm! Trọng Tu Vĩ, tôi cũng là thành viên bộ máy lãnh đạo Cục, các người không có quyền tùy tiện đụng vào tôi! Tôi sẽ khiếu nại, tố cáo lên Huyện ủy! Các người tự tiện bắt người, không tuân theo trình tự tổ chức.

- Yên tâm đi, Chủ tịch huyện Bành đã lên Huyện ủy báo cáo với Bí thư Tôn rồi! Tiền Lập Nhiễm, anh có vấn đề hay không trong lòng tự biết! Hãy biết điều một chút, đừng ép tôi phải đánh!

Trọng Tu Vĩ trợn mắt, phát phát tay:

- Mang đi!

Tin Tiền Lập Nhiễm bị bắt lan truyền ra khắp trong Cục, trên dưới chấn động không dứt, đối với những người tay không được sạch sẽ, đây là một đòn cảnh cáo.

Chính ủy Phòng công an huyện Tôn Đại Thừa càng thắc thỏm bất an, mặc dù lần này y không dám mật báo cho Trương Đại Hồ, nhưng thường ngày qua lại thân thiết với loại người như vậy, có muốn rửa sạch vết bẩn trên người cũng không được.

Huống chi, y nuôi một cô bồ nhí, hai năm qua, nếu không có tiền hối lộ của Trương Đại Hồ, chỉ có tiền lương của y, đã sớm thu không đủ bù chi từ lâu rồi!

Trong lúc nhất thời, Tôn Đại Thừa nảy ra ý nghĩ lẩn trốn, nhưng không nỡ bỏ lại tất cả, định cứ xem tình hình rồi tính.

Tin tức kia truyền đi rất nhanh, bên Huyện ủy, Kế Siêu và bọn Vưu Đào giận tím mặt.

Kế Siêu sa sầm mặt, nhắc điện thoại gọi cho Bành Viễn Chinh, không ai tiếp, liền đi thẳng tới phòng làm việc của Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm. Đẩy cửa nhìn vào, thấy Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm đang ở trong phòng, sắc mặt Kế Siêu trở nên hết sức khó coi.

Tiền Lập Nhiễm là cán bộ cấp phó phòng, ủy viên Đảng ủy Cục công an, thành viên bộ máy lãnh đạo, lẽ ra trước hết Bành Viễn Chinh phải xin chỉ thị của Huyện ủy, sau khi Huyện ủy đồng ý, thực hiện các thủ tục liên quan của tổ chức, rồi mới bắt người. Nhưng thời kỳ đặc thù, dùng thủ đoạn đặc biệt, vì đề phòng Tiền Lập Nghiễm bỏ trốn, Bành Viễn Chinh quyết định thật nhanh, bắt trước nói sau.

Nhưng đồng thời với lúc Trọng Tu Vĩ bắt người, để đề phòng Kế Siêu phản ứng, trước hết hấn thông báo cho Cung Hàn Lâm, rồi hai người cùng đến phòng làm việc của Tôn Tuyết Lâm báo cáo.

Tôn Tuyết Lâm hơi hoảng sợ, nhưng chứng cứ Bành Viễn Chinh cung cấp hoàn toàn chính xác, ông ta cũng không thể nói gì được. Điều duy nhất ông ta lo lắng là Bành Viễn Chinh không nể mặt Kế Siêu như vậy,

chắc chắn Kế Siêu sẽ rất tức giận và phản ứng mạnh mẽ, hai bên từ “đấu đá” ngầm, chuyển thành công khai, lan truyền ra ngoài, có ảnh hưởng không tốt với hình tượng Huyện ủy.

- Lão Kế, anh đến đúng lúc, có chuyện này chúng ta cùng thảo luận.

Tôn Tuyết Lâm gương cười, nói.

Mặt sa sầm, Kế Siêu ngồi xuống, nghe Tôn Tuyết Lâm nói đã bắt Tiền Lập Nhiễm và Lưu Minh, mặc dù đã hết sức kiềm chế, vẫn lộ ra sắc giận:

- Bí thư Tôn, dù nói thế nào thì Tiền Lập Nhiễm cũng là ủy viên Đảng ủy Phòng công an huyện, là thành viên bộ máy, là cán bộ cấp phó phòng, tại sao có thể bắt là bắt? Không thông qua tổ chức? Bí thư Tôn, chúng ta không thể để một số người hành xử như phát xít ở huyện chúng ta. Không báo cáo huyện ủy, tự tiện bắt người, vô tổ chức, vô kỷ luật, vô nguyên tắc!

Cung Hàn Lâm nhú mày, trầm giọng nói:

- Bí thư Kế, không phải tôi với đồng chí Viễn Chinh chạy tới Huyện ủy báo cáo đây sao, tại sao lại nói không thực hiện trình tự tổ chức?

Tôn Tuyết Lâm cũng cười:

- Lão Kế, anh đừng kích động, có gì từ từ nói! Cá nhân tôi cho là, trong tình huống đặc thù, phải dùng biện pháp đặc biệt, điều đó có thể hiểu được.

Bành Viễn Chinh lên tiếng:

- Trước hết phải nói rõ một chút, đây không phải là bắt người, mà là khống chế, để Tiền Lập Nhiễm tiếp nhận điều tra. Bây giờ có đủ chứng cứ xác thực, Tiền Lập Nhiễm có quan hệ và lui tới mật thiết với đám lưu manh, xã hội đen trong huyện, nhận hối lộ để làm ô dù cho hoạt động kinh doanh phi pháp. Đồng thời cũng là kẻ khả nghi mật báo cho bang Lão Hồ!

Chứng cứ vô cùng xác thực, vì đề phòng người tình nghi lẩn trốn lẩn trốn, tôi cho người khống chế Tiền Lập Nhiễm và Lưu Minh. Việc điều tra đang được tiến hành, chậm nhất là hai ngày, Phòng công an huyện sẽ báo cáo kết quả điều tra liên quan lên Huyện ủy, Ủy ban Chính trị Pháp luật và Ban kỷ luật thanh tra huyện!

Tôi cũng đã báo cáo với Bí thư Tôn và Chủ tịch huyện Cung qua điện thoại. Đây là thời kỳ đặc biệt, không có chuyện gì để nói, thì cũng đừng đem thủ tục với trình tự tổ chức ra mà nói!

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh như băng, lập tức mạnh mẽ phản ứng.

Kế Siêu giận tím mặt, đứng dậy chỉ vào Bành Viễn Chinh, giận dữ nói:

- Bành Viễn Chinh, cậu có quyền gì tùy tiện bắt người? Ai cho cậu quyền lực lớn như vậy?

- Tôi là lãnh đạo được phân công quản lý của Ủy ban nhân dân huyện, Cục trưởng Cục Công an kiêm Bí thư Đảng ủy, là tổ trưởng tổ chuyên án, trong quá trình điều tra phá án, có quyền thực hiện biện pháp khẩn cấp!

Bỗng Bành Viễn Chinh đứng dậy, lạnh lùng hỏi:

- Anh ồn ào cái gì?

- Cậu...

Kế Siêu giận đến mức khóe miệng run run:

- Chỉ bằng một câu nói của cậu, một cán bộ do Huyện ủy bổ nhiệm, liền trở thành người tình nghi phạm tội, Bành Viễn Chinh, cậu thật to gan lớn mật!

- Tôi đã nhiều lần nhấn mạnh, chứng cứ vô cùng xác thực! Hôm nay, ngay tại đây, tôi tuyên bố, nếu như cuối cùng điều tra ra, Tiền Lập Nhiễm trong sạch, tôi sẽ nhận lỗi với Huyện ủy, Thành ủy và từ chức! Ai to gan lớn mật hơn ai?

Bành Viễn Chinh cười lạnh, giơ tay chỉ vào Kế Siêu, lãnh đạm nói:

- Tôi rất to gan lớn mật, vì trấn áp lưu manh tội phạm, vì duy trì hình tượng Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, vì hạnh phúc, bình an của dân chúng toàn huyện Lân, dù có phải vào nơi nước sôi lửa bỏng, tôi cũng không chối từ!

Nhưng có một số người còn to gan lớn mật hơn tôi, không đếm xỉa kỷ cương phép nước, ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, sau lưng mặc tình trộm cướp, dĩ điểm, không từ một việc xấu nào không làm! (sic!)

Người đang làm, trời đang nhìn! Tôi cũng xin khuyên mấy người đó, mau dừng cương trước bờ vực, nếu không quốc pháp nghiêm ngặt, sẽ không nhân nhượng trước kẻ nào! Bí thư Tôn, Chủ tịch huyện Cung, bây giờ là giai đoạn đặc biệt, tôi phải về Cục chủ trì công tác, tôi đi trước!

Bành Viễn Chinh dùng dùng nổi giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Phản ứng của Bành Viễn Chinh còn mãnh liệt hơn Kế Siêu. Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm đều hơi giật mình, trong lòng cũng mơ hồ đoán ra, đây là hấn chỉ cây dâu mắng cây hòe, cố ý “trở mặt” với Kế Siêu. Điều này có nghĩa, Bành Viễn Chinh đã chuẩn bị ra tay đối với những người khác, triệt để theo đuổi ý đồ và kế hoạch của mình trong giờ phút quan trọng này.

Mà căn cứ vào cá tính và tác phong của Bành Viễn Chinh để phán đoán, nếu như không nắm chắc mười phần, nhất định hấn sẽ không mạnh mẽ như vậy. Đó là suy nghĩ của Cung Hàn Lâm.

Tôn Tuyết Lâm lại không nghĩ như vậy. Từ thái độ của lãnh đạo chủ chốt Thành ủy mà phán đoán, cho thấy lần này Bành Viễn Chinh tiến hành truy quét tội phạm, là được cấp trên hết sức ủng hộ. Nếu không, làm sao Bành Viễn Chinh có thể vượt qua rất nhiều trở ngại, dùng thủ đoạn lồi đình xông thẳng vào “sào huyệt” của đối phương!

Điều này có nghĩa, lãnh đạo Thành ủy đã mất kiên nhẫn với tình hình rối loạn ở huyện Lân, vội vàng muốn thay đổi hiện trạng của huyện Lân. Trong tình hình này, ai cản đường, chắc chắn sẽ bị bắt, kể cả Bí thư Huyện ủy như ông ta.

Nghĩ tới đây, Tôn Tuyết Lâm liếc nhìn Kế Siêu đang thở hổn hển, lòng thầm cười lạnh, nghĩ: Bớ đây nhện chúng mày bao nhiêu năm, lần này, cho dù không làm Bí thư Huyện ủy nữa, cũng phải nhổ tận gốc tận rễ lũ chúng mày!

Nghĩ đến đây, Tôn Tuyết Lâm nhìn Cung Hàn Lâm, trao đổi một ánh mắt hiểu ý, quyết định chủ ý riêng mình. Đến nước này, họ cũng không có đường quay lại, chỉ có thể cùng Bành Viễn Chinh tiếp tục đi tới!

...

Bởi vì em rể Tiền Lập Nhiễm bị bắt, Kế Siêu nổi giận lồi đình, nghe nói không chỉ cãi nhau âm ỉ với Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, mà còn chống đối cả Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, chuyện này lập tức được lan truyền trong cơ quan Huyện ủy. Nhưng vào lúc này, không ai dám chọc giận Kế Siêu, cho dù là hai đồng minh chính trị Vưu Đào và Hoàng Tử Hàm.

Xế chiều hôm đó, Tạ Huy dẫn người đến khu sinh hoạt của công ty thiết bị cơ điện, đưa Lưu Minh đi, mà gần như đồng thời, đại đội bảo vệ trị an cũng hành động nhanh như chớp, trực tiếp phá hủy một sòng bạc.

Cả buổi tối, trên đường cái huyện lỵ vắng vẻ, xe cảnh sát gầm rú mà qua, còi hú inh ỏi. Không khí ở huyện Lân có phần nặng nề như báo trước một cơn bão lớn. Không chỉ người trên quan trường cảm thấy bất an, dân chúng trên phố cũng nhận ra.

Đêm đó không giống như mọi đêm bình thường khác, rất nhiều người trần trọc không ngủ được. Đến lúc gần rạng sáng, Trọng Tu Vĩ gọi điện tới chỗ của Bành Viễn Chinh ở ký túc xá, Bành Viễn Chinh còn chưa ngủ, nhận cuộc gọi, sắc mặt chợt trầm xuống.

438. Chương 445: Mang Súng Lấn Trốn

“Tôn Đại Thừa lấn trốn rồi!”

Mặc dù lần này Tôn Đại Thừa không mật báo cho bang Lão Hồ, nhưng Tôn Đại Thừa và Trương Đại Hồ lui tới mật thiết, nhận hối lộ, sau đó vi phạm quy định, đứng ra “che gió che mưa” cho những vấn đề tương đối nghiêm trọng của công ty thương mại Đại Hoa. So với chuyện này, vấn đề “tác phong nam nữ” của y không là gì cả.

Lần này Tiền Lập Nhiễm và Lưu Minh bị bắt, vẫn chưa động chạm tới y, nhưng y hoảng sợ, bất an không chịu nổi nữa.

Bành Viễn Chinh bắt Tiền Lập Nhiễm, cũng không ngại “trở mặt” với Kế Siêu, điều này làm cho Tôn Đại Thừa thấy quyết tâm chấn chỉnh trị an, truy quét tội phạm của Bành Viễn Chinh, do đó y càng cảm thấy không ổn.

Y có có dự cảm rất mạnh mẽ, lần này không chỉ có bang Lão Hồ cùng Trương Đại Hồ “gặp nạn” mà không ít cán bộ trong huyện, thậm chí là lãnh đạo, Đảng viên cũng sẽ gặp xui xẻo. Một khi Trương Đại Hồ bị xác định là trùu xã hội đen và rơi vào lưới pháp luật, y là người xưng huynh gọi đệ, giúp bang Lão Hồ kinh doanh phi pháp, làm chuyện trái pháp luật, cũng khó thoát tội.

Tôn Đại Thừa phân vân, do dự một buổi chiều, không biết nên trốn hay không. Nhưng sau khi bên Huyện ủy truyền tới tin tức Kế Siêu nổi giận, y biết là tình hình đã không thể cứu vãn, nếu không chạy, sợ rằng đang chờ đón y là tù ngục giam cầm.

Vì vậy, Tôn Đại Thừa quyết định lẩn trốn. Y lấy một trăm ngàn tiền mặt đã sớm chuẩn bị trước từ trong két sắt trong phòng làm việc, sau đó tự lái xe về nhà. Được nửa đường, đột nhiên y thay đổi phương hướng, bỏ rơi cảnh sát quản chế, bỏ trốn mất dạng.

Trọng Tu Vĩ lấy danh nghĩa thảo luận công việc đến nhà họ Tôn, cha mẹ và vợ con Tôn Đại Thừa một mực nói không biết y đi đâu. Trọng Tu Vĩ thấy không ổn, lập tức phái người đến điều tra tung tích của y tá Vương Quyên, kết quả, cô ta cũng biến mất tăm.

Trọng Tu Vĩ và Tạ Huy hội ý, quyết định báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, lớn tiếng nói:

- Lão Trọng, hai người triển khai lực lượng cảnh sát điều tra, điều tra tất cả họ hàng gần xa và các mối quan hệ xã hội của Tôn Đại Thừa, xem y có thể lẩn trốn ở đâu, đồng thời, phái người đến các ga xe lửa điều tra ngầm. Tôi lập tức báo cáo Bí thư Huyện ủy Tôn và Chủ tịch huyện Cung. Bước hành động kế tiếp, hai người chờ điện thoại của tôi!

Bành Viễn Chinh nói xong, cúp điện thoại.

Khi Bành Viễn Chinh gọi điện cho Cung Hàn Lâm, ông ta đã sớm đi ngủ, nửa đêm, tiếng chuông điện thoại làm vợ ông ta nổi cáu, giằng co một lúc lâu, Cung Hàn Lâm mới nhận cuộc gọi.

- Đồng chí Viễn Chinh, đêm hôm khuya khoắt, cậu cũng không để cho tôi được yên!

Cung Hàn Lâm thở dài, nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Lãnh đạo, Tôn Đại Thừa đột nhiên mất tích, có lẽ là lẩn trốn.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, Cung Hàn Lâm kinh hãi nói:

- Chuyện gì xảy ra? Hắn có vấn đề?

- Lãnh đạo...

Bành Viễn Chinh nói sơ lược vấn đề của Tôn Đại Thừa, rồi trầm giọng nói:

- Hắn trắng trợn nhận hối lộ, chứng cứ xác thực. Tôi vốn nghĩ hoàn lại vấn đề của hắn, trước hết bắt Tiền Lập Nhiễm rồi tính, không ngờ người này bí quá hóa liều! Hắn mang theo súng lục, có cần báo cáo với thành phố không?

Cung Hàn Lâm lớn tiếng mắng:

- Đồ chó đẻ!

Rồi vội nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi lập tức bàn bạc với Bí thư Tôn, sau đó báo cáo lên Cục công an thành phố!

Lúc Cung Hàn Lâm và Tôn Tuyết Lâm gặp nhau, trời đã rạng sáng. Tôn Tuyết Lâm đang hút thuốc lá, đột nhiên bóp tắt tàn thuốc, nhắc điện thoại gọi cho phòng trực ban Thành ủy và phòng trực ban Cục công an thành phố, để họ báo cáo lên lãnh đạo thành phố. Nhưng lúc này, tất nhiên phòng trực ban sẽ không quấy rầy lãnh đạo nghỉ ngơi, đợi đến lúc lãnh đạo đưa ra chỉ thị, hẳn là trời đã sáng rồi.

Tôn Tuyết Lâm cúp điện thoại, ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh vừa đi vào cửa, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, nhất định phải điều tra suốt đêm, mau bắt tên khốn nạn đó lại, nếu không ảnh hưởng rất xấu! Triệu tập lực lượng cảnh sát, tranh thủ bao vây Tôn Đại Thừa!

Cung Hàn Lâm cảm tức phát phát tay:

- Tình nhân của hắn ở bệnh viện, cũng là một đầu mối!

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Hai vị lãnh đạo, tôi đã bố trí người điều tra, mọi người thuộc đại đội cảnh sát hình sự và đại đội bảo vệ trị an, làm việc cả ban đêm, tranh thủ điều tra ra một kết quả!

Sắc mặt Tôn Tuyết Lâm hết sức khó coi, gật đầu:

- Hẳn là chính ủy Cục công an, biết pháp luật lại vi phạm pháp luật, còn mang súng bỏ trốn, một khi tin này lan truyền, sẽ bôi đen Ủy ban nhân dân huyện chúng ta! Ảnh hưởng rất xấu! Đồng chí Viễn Chinh, bảo vệ bí mật một chút, cố gắng đừng để dư luận xôn xao! Đồng thời, còn phải đề phòng Tôn Đại Thừa chó cùng rứt giậu, dùng súng dả thương người.

Bành Viễn Chinh dạ:

- Tôi hiểu. Hai vị lãnh đạo về nhà nghỉ ngơi trước đi, sáng mai, dù có kết quả hay không, tôi cũng sẽ báo cáo với hai vị lãnh đạo.

Tôn Tuyết Lâm cười khổ:

- Đồng chí Viễn Chinh, cú điện thoại của cậu như là sét đánh giữa trời đêm, làm sao chúng tôi còn ngủ được nữa? Cậu đi nhanh đi, tôi và lão Cung ngồi hút thuốc trong phòng làm việc chờ đợi!

Bành Viễn Chinh thở ra, xoay người ra khỏi phòng làm việc của Tôn Tuyết Lâm.

Trọng Tu Vĩ cả đêm dẫn một nhóm cảnh sát đi dò hỏi bà con họ hàng và những người có liên hệ với Tôn Đại Thừa, Tạ Huy dẫn một nhóm đi dò hỏi tung tích Vương Quyên, Phó cục trưởng Trương Á Cường và đại đội trưởng cảnh sát hình sự cũng chia nhau đến ga xe lửa thăm dò.

Trọng Tu Vĩ không thu được kết quả. Tôn Đại Thừa là người địa phương, bà con thân thích đều ở tại huyện, y đột nhiên lẩn trốn, vợ con già trẻ lớn bé nhà y khóc lóc, kể lể, giăng co một đêm.

Nhưng lúc trời gần hửng sáng, Tạ Huy nhận được một tin tức có giá trị: Xế chiều hôm nay, Vương Quyên, người tình của Tôn Đại Thừa có liên lạc với chị họ ở tỉnh lỵ, người chị họ này mở một công ty thương mại ở tỉnh, nghe nói quan hệ rất rộng.

Tạ Huy gọi điện về, Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ, thấy đã hơn 5 giờ sáng, suy nghĩ một chút, lớn tiếng nói qua điện thoại:

- Lão Tạ, bảo Hồ Duyệt dẫn người lên tỉnh, tôi cho rằng đến tám phần, Tôn Đại Thừa và Vương Quyên lên tỉnh, sau đó lại chạy tiếp!

Đồng thời, anh lập tức liên lạc với Cục công an tỉnh, nhờ họ phối hợp, nếu phát hiện tung tích của Tôn Đại Thừa, trước hết không chế hắn rồi hãy nói!

- Dạ!

Tạ Huy không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu điều binh khiển tướng.

...

Sáng sớm hôm sau, lãnh đạo Thành ủy nhận được thông báo. Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham chỉ thị, yêu cầu Cục công an thành phố trợ giúp công an huyện Lâm, bố trí đón lỏng ở các nơi Tôn Đại Thừa có thể xuất hiện.

Mặc dù Bành Viễn Chinh liên tục dặn dò người của Phòng công an huyện phải giữ bí mật, cố sức ém nhẹm tin tức Tôn Đại Thừa lẩn trốn. Tuy nhiên, nhiều cảnh sát của Phòng công an huyện “hoạt động” suốt đêm như vậy, điều tra kinh động không ít người, muốn giấu diếm cũng không được.

Ủy viên Đảng ủy Phòng công an huyện Tiền Lập Nhiễm bị bắt, chính ủy Phòng công an huyện Tôn Đại Thừa dẫn theo tình nhân, mang súng lẩn trốn...Đối với một huyện nhỏ có số nhân khẩu thường trú chưa tới một trăm ngàn người, đây là một tin tức kinh thiên động địa. Các loại suy đoán và lời đồn đãi lan truyền khắp huyện trong một thời gian ngắn.

Sáng ra, Bành Viễn Chinh đi rửa mặt, ra chợ gần trụ sở Ủy ban nhân dân huyện ăn một tô mì hoành thánh, rồi đi thẳng lên Phòng công an huyện, nôn nóng chờ tin từ tỉnh về.

Tạ Huy đẩy cửa vào, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo đã một đêm không chợp mắt, hay là lãnh đạo đi nghỉ ngơi một lát, khi nào có tin tức, tôi lập tức báo cáo!

- Không cần, tôi không ngủ đâu.

Bành Viễn Chinh trầm mặt xoa tay.

Tôn Đại Thừa đột nhiên lẩn trốn, hấn vừa tức giận, vừa cảm thấy áp lực khá lớn. Tôn Đại Thừa là Chính ủy Phòng công an huyện, không chỉ giao du với xã hội đen, còn mang theo súng lẩn trốn, vụ này như một cú đâm mạnh vào hệ thống công an toàn huyện, ảnh hưởng ở thành phố cũng rất lớn, trên dưới đều chú ý.

Nếu như vụ này “leo thang”, hấn kiêm chức Cục trưởng Cục công an, cũng phải gánh chịu trách nhiệm lãnh đạo tương ứng.

Thấy tâm trạng Bành Viễn Chinh rất tệ, Tạ Huy không dám nói gì nữa, yên lặng ngồi ở salon đối diện, cùng chờ với Bành Viễn Chinh.

Chuông điện thoại chọt reo vang, Bành Viễn Chinh nhướng mày, Tạ Huy vội chồm dậy, nhắc ống nghe điện thoại.

- Cục trưởng Tạ, tôi là Hồ Duyệt. Một giờ trước, chúng tôi tới tỉnh lỵ, với sự phối hợp và hỗ trợ của công an tỉnh, đã tiến hành điều tra, Tôn Đại Thừa và Vương Quyên không tới tìm chị họ của cô ta.

Giọng Hồ Duyệt có vẻ mệt mỏi, Tạ Huy vô cùng thất vọng, quay lại nói với Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, tổn công vô ích rồi, Tôn Đại Thừa và Vương Quyên không lên tỉnh lỵ!

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói:

- Bảo Hồ Duyệt lập tức đi ngay lên tỉnh lỵ, điều tra, thăm dò ở sân bay, ga xe lửa và bến xe khách, đề phòng Tôn Đại Thừa chạy trốn từ tỉnh lỵ!

Tạ Huy vội can ngăn Hồ Duyệt. Mặc dù ra lệnh như vậy, nhưng trong lòng Bành Viễn Chinh lại nghĩ, khả năng bắt được Tôn Đại Thừa ở tỉnh lỵ là rất nhỏ. Có lẽ Tôn Đại Thừa không lên tỉnh.

Là Chính ủy Phòng công an huyện, năng lực “chống trình sát” của Tôn Đại Thừa đương nhiên rất mạnh.

Một lát sau, các đội cảnh sát báo cáo về, không tìm ra manh mối nào.

439. Chương 446: Xương Sườn Mềm

Trọng Tu Vĩ bước vào phòng nghỉ ngơi, ngồi xuống ghế salon, mệt mỏi nhìn Bành Viễn Chinh, cười khổ:

- Lãnh đạo, tôi thấy như vậy không được. Phái quá nhiều người đi như vậy thì sẽ bị phân tán, không có người dẫn đầu, hiệu suất sẽ rất thấp.

Bành Viễn Chinh khoát tay nói:

- Nếu anh có đề nghị gì thì cứ nói. Đừng có ấp a ấp úng với tôi như vậy.

Trọng Tu Vĩ bước qua, đưa cho Bành Viễn Chinh một điều thuốc, hạ giọng nói:

- Lãnh đạo, căn cứ vào kinh nghiệm của tôi. Chuyện này nếu đã rơi vào vợ của Tôn Đại Thừa thì cha mẹ Vương Quyên cũng không thể buông lỏng.

- Chúng ta thay vì nơi này luống cuống. Chi bằng tập trung tinh lực tấn công vào vợ của Tôn Đại Thừa.

Bành Viễn Chinh đuôi lông mày nhướng lên:

- Được, cứ theo như anh mà xử lý. Anh hãy chịu khó một chút, lập tức dẫn người đến Tôn gia. Vương gia bên kia cứ để cho các đồng chí khác.

Trọng Tu Vĩ hưng hăng hít một hơi thuốc lá, sau đó bóp nát nửa tàn thuốc, bỗng nhiên đứng dậy muốn rời đi thì thình lình lại nghe Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Tôi sẽ đi với các anh.

Tôn gia!

Trương Tú Lan, vợ của Tôn Đại Thừa sắc mặt trắng bệch, co rúc trên ghế salon, không nói tiếng nào. Mặc cho cảnh sát phòng công an huyện khuyên can như thế nào, thậm chí là uy hiếp cũng không nói ra một lời.

Trọng Tu Vĩ cùng với Bành Viễn Chinh bước vào cửa, đứng trong phòng khách Tôn gia lớn tiếng nói:

- Trương Tú Lan, Phó chủ tịch huyện Bành đã tới.

Trương Tú Lan ngẩng đầu, dùng ánh mắt lơ mơ nhìn Bành Viễn Chinh một cái rồi sau đó cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt tay ghế salon.

Trọng Tu Vĩ giận tím mặt, vừa muốn trách cứ mấy câu thì lại bị Bành Viễn Chinh ra hiệu dừng lại. Bành Viễn Chinh từ từ ngồi xuống, cười nói:

- Trương đại tỷ, tôi biết tâm trạng của chị không được tốt. Chúng tôi cũng không nên đến quấy rầy chị.

- Nhưng Tôn Đại Thừa mang súng lẩn trốn, tính chất vô cùng nghiêm trọng. Nếu như không nhanh chóng bắt về quy án, thì hậu quả sẽ không chịu nổi.

Bành Viễn Chinh nói một cách không nhanh cũng không chậm.

- Đến nước này rồi, tôi nghĩ chị cũng không cần thiết phải bao che cho anh ta.

- Vấn đề của anh ta rất nghiêm trọng. Tôi nghĩ chị cũng hiểu rất rõ. Anh ta trước nhận hối lộ, sau lại tàng trữ súng lẩn trốn. Phải nên bị trừng trị theo pháp luật. Coi như anh ta trốn được bây giờ, nhưng cũng không trốn được cả đời.

- Chị hãy nhìn về phía trước. Tôn Đại Thừa vi phạm kỷ luật Đảng, kết quả có thể nghĩ. Chị còn con của mình, hãy vì gia đình, vì đứa con mà suy nghĩ lại.

Nhưng mặc cho Bành Viễn Chinh nói như thế nào, Trương Tú Lan cũng không nói một câu. Bành Viễn Chinh có chút bất đắc dĩ, đứng dậy hút một điều thuốc, từ phòng khách bước ra ngoài.

Trọng Tu Vĩ bỗng nhiên đứng dậy, trầm giọng nói:

- Trương Tú Lan, cô đừng không biết xấu hổ như vậy. Phó chủ tịch Bành tự mình đến đây, xem như là đã chiếu cố gia đình cô rồi. Tôn Đại Thừa đã bị truy nã. Cô nếu không khai báo, một khi điều tra rõ, thì cô cũng phải chịu tội đồng lõa bao che.

Trương Tú Lan khước miệng run lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trọng Tu Vĩ, cười lạnh:

- Vậy thì anh cũng hãy bắt tôi đi.

Trọng Tu Vĩ giận tím mặt:

- Cô đang nói cái gì vậy? Uy hiếp cơ quan công an sao? Người đâu, mau đem Trương Tú Lan về phòng công an huyện.

Bành Viễn Chinh nhú mày, trầm giọng nói:

- Được rồi.

Trọng Tu Vĩ có chút buồn bực phát tay. Mấy cảnh sát hình sự vừa muốn tiến lên thì vội vàng lui trở lại. Trọng Tu Vĩ liếc mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ, đối với cái loại đàn bà ngoan cố như thế này thì cũng chỉ có thể vận dụng thủ đoạn cường lực. Nếu không thì căn bản sẽ không nghe theo.

Phải biết rằng, cô cũng được xem là người nhà của lãnh đạo phòng công an huyện. Những thị phi, đạo lý cô so với ai khác cũng hiểu rõ hơn. Nếu quyết tâm không mở miệng, rõ ràng làm ngoan cố muốn chống lại.

Bành Viễn Chinh đi tới, lần nữa ngồi xuống. Hắn phát tay, bảo Trọng Tu Vĩ mang các đồng chí cảnh sát hình sự lui ra ngoài. Sau khi chờ cho Trọng Tu Vĩ dẫn người đi hết. Bành Viễn Chinh lúc này mới cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Trương đại tỷ, hiện giờ không có người ngoài. Chúng ta nói chuyện công bằng đi.

- Chị cũng là người nhà của cán bộ công an. Có những việc nên làm, không nên làm chị cũng hiểu rất rõ. Tôi ở đây không muốn nói nhiều.

- Chị bây giờ đang có hành vi che giấu cho Tôn Đại Thừa. Tình cảm vợ chồng tôi có thể lý giải. Tôn Đại Thừa đã đối xử với chị như thế nào? Anh ta mang súng lẩn trốn cùng với người tình của mình là Vương Quyên, bỏ qua sống chết của vợ con mình một bên.

- Một người đạo đức bại hoại như vậy, không có trách nhiệm với vợ con. Chị làm vậy có đáng không?

- Đáng giá sao?

Lời của Bành Viễn Chinh tuy không lớn, nhưng từng câu từng chữ giống như một thanh kiếm đâm thẳng vào lòng của Trương Tú Lan, thẳng qua phần xương sườn mềm, làm cho cả người cô run rẩy, thống khổ không chịu nổi.

Việc Tôn Đại Thừa có nhân tình bên ngoài đã là một vết thương trong lòng cô. Nhưng cô không ngờ rằng Tôn Đại Thừa lẩn trốn, lại còn không quên mang theo người tình của mình Vương Quyên mà vứt cô sang một bên.

Trương Tú Lan sắc mặt trắng bệch, run run ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, rốt cuộc cũng đã mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn:

- Phó chủ tịch huyện Bành, cái gã đáng chết kia đích thực mang theo con hồ ly tinh đó?

- Bọn họ cùng nhau mất tích, chị nói là bọn họ có cùng nhau lẩn trốn hay không?

Bành Viễn Chinh nhìn Trương Tú Lan, lạnh nhạt nói.

Trương Tú Lan mấp máy đôi môi, nằm trên ghế salon khóc rống lên.

Bành Viễn Chinh từ từ đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, mặc cho Trương Tú Lan gần như phát tiết khóc lóc thảm thiết. Hắn không muốn khuyên can, mà cũng không cách nào khuyên can. Trong lòng hắn hiểu rất rõ, nếu không không cạy được miệng của người phụ nữ này thì chỉ có thể theo Trọng Tu Vĩ, lựa chọn thủ đoạn đặc biệt mà thôi.

Trương Tú Lan khóc đến không còn hơi. Bành Viễn Chinh đưa qua một miếng khăn giấy, lạnh nhạt nói:

- Trương đại tỷ, tôi vẫn là câu nói kia. Tôn Đại Thừa phạm pháp, nhưng cuộc sống của chị vẫn còn. Hãy nhìn về phía trước. Chị còn có cha mẹ, có con cái. Chị còn phải chống đỡ cái nhà này.

- Một người đàn ông như vậy thật không đáng. Nếu như chị vẫn kiên trì không chịu mở miệng, phối hợp với cơ quan công an phá án thì tương lai, khi điều tra rõ vấn đề, chị sẽ bị tội bao che cho kẻ phạm tội. Chị nếu vào tù, con của chị, cha mẹ của chị ai sẽ chăm sóc đây?

Bành Viễn Chinh cũng có chút nhịn không được. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Những gì nên nói hắn cũng đã nói hết rồi. Nếu cô ta vẫn cứ khẳng khái một mực thì cũng chỉ có thể Trọng Tu Vĩ dùng biện pháp mạnh mà thôi.

Rượu mời không uống thì uống rượu phạt thôi.

Bành Viễn Chinh vừa muốn đi thì Trương Tú Lan đột nhiên run giọng nói:

- Phó chủ tịch huyện Bành, tôi nói, tôi nói.

- Anh ta tham ô bao nhiêu tiền, tôi cũng không rõ lắm. Anh ta cũng không mang về nhà, nhưng khẳng định là đã mang ra ngoài nuôi con hồ ly tinh đó.

Trương Tú Lan nước mắt ràn rụa, lên án:

- Anh ta tối hôm qua đã rời đi, cũng không thém nói với tôi một tiếng. Tôi biết anh ta muốn trốn, cũng không thể giữ anh ta lại.

Bành Viễn Chinh trong lòng cười lạnh: “Tôn Đại Thừa nhận hối lộ bao nhiêu, tiền xài cho những gì thì sau khi điều tra sẽ rõ. Là vợ của Tôn Đại Thừa, cô với vấn đề này của Tôn Đại Thừa lại không biết gì cả thì thật là vô nghĩa”.

Nhưng Bành Viễn Chinh hiển nhiên sẽ không vào lúc này lại đi nói những lời đó với Trương Tú Lan, vẫn lẳng lặng lắng nghe.

- Phó chủ tịch huyện Bành, nhà chúng tôi bên ngoài không có thân thích. Anh ấy cũng không có nơi nào để trốn. Tôi phỏng chừng anh ta hẳn là ở huyện Hà.

Trương Tú Lan khóc lóc nói.

Bành Viễn Chinh ngắt ra, kinh ngạc nói:

- Ở huyện Hà?

Trương Tú Lan cắn răng:

- Năm ngoái, anh ta thông qua một người bạn mua được một căn hộ ở huyện. Mỗi khi rảnh rỗi lại cùng với con hồ ly tinh đó chạy đến huyện Hà ăn chơi. Anh ta tưởng rằng tôi không biết. Nhưng thật ra thì tôi đã biết từ lâu.

Bành Viễn Chinh mừng rỡ, lập tức quát to một tiếng:

- Trọng Tu Vĩ.

- Vâng!

Đã sớm chờ ngoài cửa, Trọng Tu Vĩ liền cùng với mấy cảnh sát hình sự bước vào. Bành Viễn Chinh lạnh lùng khoát tay nói:

- Trương đại tỷ, chị hãy nói cho các đồng chí đây địa chỉ cụ thể. Trọng Tu Vĩ, anh lập tức dẫn người đến huyện Hà. Bất luận như thế nào cũng phải đem Tôn Đại Thừa về đây cho tôi.

Tôn Đại Thừa quả nhiên là chạy đến huyện Hà. Y ở huyện Hà có một căn nhà là chuyện bí mật. Không nghĩ tới vợ của mình là Trương Tú Lan lại biết được.

Y là chính ủy phòng công an huyện, rất quen thuộc với công tác hình sự. Năng lực trinh sát cũng rất mạnh. Y biết mình nếu như chạy trốn thì nhất định là trốn không xa, và còn mang theo Vương Quyên.

Vì thế, y quyết định ở lại huyện Hà tránh né mấy ngày. Đợi phong thanh qua một chút thì mang theo Vương Quyên về phía nam. Mấy năm qua, y nhận hối lộ cũng được kha khá. Nếu thành công trốn đi, ở phía nam chọn một thành phố nhỏ mai danh ẩn tích, cả nửa đời sau có một gia đình yên ổn, cơm áo không lo.

Y cả đêm chạy trốn đến huyện Hà, cùng Vương Quyên tắm rửa xong rồi yêu đương một chút. Khi đang ngủ say sưa, Trọng Tu Vĩ đã mang theo đại đội cảnh sát hình sự của phòng công an huyện, phối hợp với cảnh sát có vũ trang ở huyện Hà, bao vây xung quanh chỗ ở của Tôn Đại Thừa.

Tôn Đại Thừa và Vương Quyên bị bắt ngay trên giường, thu được một trăm ngàn tiền mặt, cũng một cây súng 54 và mười mấy viên đạn.

Trọng Tu Vĩ như trút được gánh nặng, lúc này gọi về huyện báo tin mừng.

Bành Viễn Chinh nghe điện thoại. Từ bên trong truyền đến giọng nói trầm ổn, có lực và có chút tục tề của Trọng Tu Vĩ:

- Phó chủ tịch huyện Bành, Vương Quyên và Tôn Đại Thừa đã bị bắt. Đang bị chúng tôi dẫn về quy án. Tại hiện trường thu được một trăm ngàn tiền mặt, cùng một khẩu súng 54. Chính là khẩu súng của Tôn Đại Thừa.

- Xin lãnh đạo chỉ thị!

Bành Viễn Chinh thở phào nhẹ nhõm, hơi mỉm cười nói:

- Lão Trọng, cảm ơn phòng công an huyện Hà đã phối hợp với chúng ta. Lập tức đem Tôn Đại Thừa và Vương Quyên trở về. Tôi sẽ báo tin mừng cho lãnh đạo huyện ủy và thành phố.

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, quay đầu nhìn Cung Hàn Lâm nói:

- Lão lãnh đạo, đã bắt được rồi. Anh ta chạy đến huyện Hà, cũng rất giỏi hoạt. Tính đem chúng ta ra làm trò chơi.

- Tốt!

Cung Hàn Lâm hưng phấn vỗ tay:

- Viễn Chinh, lập tức báo cáo với Bí thư Tôn và lãnh đạo thành phố.

- Lão lãnh đạo, ngài cứ báo cáo với lãnh đạo thành phố. Tôi lập tức đi triệu tập cuộc họp ở phòng công an huyện. Lần này chính là một bài học, nhất định phải quản lý thật chặt súng ống.

Bành Viễn Chinh ánh mắt ngưng trọng. Cung Hàn Lâm gật đầu:

- Cậu cứ đi. Tôi sẽ đến nói chuyện này với lãnh đạo Huyện ủy.

440. Chương 447: Ân Uy Điều Xem Trọng

Tôn Đại Thừa bị bắt chỉ trong vòng 24h kể từ khi lẩn trốn. Bởi vậy, đây chính là hành động truy bắt nhanh nhất của phòng công an huyện từ trước đến nay. Tin tức rất nhanh được truyền ra ngoài. Dân chúng đương nhiên là vỗ tay khen hay, còn đối với một số người ở phòng công an huyện, không thể nghĩ ngờ là một sự kinh sợ thật lớn.

Lãnh đạo thành phố sau khi nhận được báo cáo của huyện ủy thì lúc này đã ra chỉ thị phải xử lý thật nghiêm. Yêu cầu phòng công an huyện mau sớm điều tra vụ án, chuyển giao cho cơ quan tư pháp.

Bành Viễn Chinh chạy tới phòng công an huyện, triệu tập bộ máy đảng chính, mở rộng đến cán bộ trung tầng trong phòng công an huyện, các chỉ đạo viên, các đồn trưởng và chính phó đơn vị các cấp.

Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, Ủy viên Đảng ủy, Trưởng phòng chính trị phòng công an huyện Tiền Lập Nhiễm đã bị bắt. Tôn Đại Thừa sau thời gian ngắn lẩn trốn cũng bị tóm gọn. Trong bộ máy phòng công an huyện liên tiếp có hai thành viên quan trọng bị ngã ngựa, mang đến một lỗ hổng thật lớn cho hệ thống công an huyện.

Trong phòng họp, bao gồm rất nhiều cán bộ trung tầng, mọi người sắc mặt đều rất khó coi. Có người thậm chí còn tái nhợt. Tiền Lập Nhiễm và Tôn Đại Thừa kết quả như thế nào thì cũng có thể thấy được kết quả của mình như vậy.

Đến nước này rồi, sợ rằng ai cũng không dám hoài nghi. Bành Viễn Chinh đã tiến hành tăng cường chính đồn phòng công an huyện, nghiêm trị không tha, tuyệt không cô tức dưỡng gian.

Phó trưởng phòng Tuyên Đại Dũng cùng một số người chậm rãi bước vào phòng họp, ngồi xuống vị trí của mình, sắc mặt cũng ngưng trọng. Bọn họ mặc dù tỏ ra mình trong sạch, nhưng mức độ sạch sẽ cũng chỉ là tương đối. Nếu như Bành Viễn Chinh thật muốn điều tra, thì vấn đề nào mà không tra ra được. Đơn giản chỉ là nhiều ít khác nhau thôi.

Bành Viễn Chinh cũng chậm rãi bước vào. Bên cạnh hắn, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ hai người như vị tướng. Tạ Huy tiến lên một bước, mở cửa phòng họp. Bành Viễn Chinh sải bước vào trong, thần thái trầm ngưng, trấn định và bình tĩnh.

Quan uy của hắn theo thời gian ngày càng tăng lên. Lại thêm giờ phút này nắm giữ trọng quyền, trên người tỏa ra một uy thế vô hình. Mỗi cử động đều khiến người khiếp sợ.

Trương Á Cường vội vàng đứng dậy, thay Bành Viễn Chinh kéo ghế. Bành Viễn Chinh hướng hắn gật đầu rồi ngồi xuống. Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ phân biệt nhau ngồi hai bên.

Vị trí của Tôn Đại Thừa bỏ trống, không ai ngồi. Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn một cái, rồi đột nhiên giơ tay chỉ vào Trương Á Cường, phát tay:

- Đồng chí Á Cường, anh ngồi xuống đây đi.

Trương Á Cường trong lòng máy động, nhưng rồi chợt vui mừng, lập tức sắc mặt kính cẩn đứng dậy bước qua. Trên quan trường, vị trí ngồi không thể ngồi loạn. Bành Viễn Chinh nếu trước mặt mọi người mở miệng bảo y ngồi vào vị trí này, hiển nhiên là Huyện ủy sẽ chuẩn bị cho y tiếp nhận chức Chính ủy huyện cục.

Chính ủy mặc dù không có thực quyền, nhưng lại cùng cấp bậc với Trưởng phòng. Mặc dù bây giờ, Chính ủy không có ý nghĩa thực tế, nhất định phải lấy thân phận cấp cán bộ tạm thời tiếp nhận chức vụ. Nhưng tương lai, khi Bành Viễn Chinh không còn kiêm chức nữa. Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ phù chánh, thì Chính ủy tương ứng cũng được chuyển đổi.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói:

- Hôm nay có hai chuyện. Đầu tiên là đồng chí của Ban tổ chức cán bộ Huyện ủy đến tuyên bố quyết định điều chỉnh lại bộ máy phòng công an huyện. Tạ Huy, anh hãy ra ngoài đón đồng chí của Ban tổ chức cán bộ Huyện ủy.

Tạ Huy vâng một tiếng rồi lập tức ra ngoài đón Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Huyện ủy Mã Bình. Sau khi Tôn Đại Thừa lẩn trốn, Huyện ủy liền mở một cuộc họp Hội nghị thường vụ lâm thời, thông qua quyết định điều chỉnh lại bộ máy phòng công an huyện. Trên căn bản là theo danh sách mà Bành Viễn Chinh đã an bài.

Trong thời khắc mẫn cảm như thế này, phòng công an huyện giống như một vùng bùn, người nào cũng không muốn trộn lẫn vào. Cho nên không có Ủy viên thường vụ nào đề cử người của mình, cứ để cho Bành Viễn Chinh thuận lợi đề danh thông qua.

Thời kỳ mẫn cảm nên hết thảy các trình tự đều giản lược. Căn cứ vào đề nghị của Bành Viễn Chinh, Ban tổ chức cán bộ Huyện ủy lập tức hạ văn kiện bổ nhiệm.

Phó trưởng ban tổ chức cán bộ huyện ủy Mã Bình, Trưởng phòng công an huyện Tổng Côn cùng với Tạ Huy bước vào. Bành Viễn Chinh khẽ khom người:

- Đồng chí Mã Bình, mời ngồi, hoan nghênh các đồng chí của Ban tổ chức cán bộ Huyện ủy.

Các cán bộ của phòng công an huyện đều vỗ tay. Nhưng tiếng vỗ tay có chút ngưng trọng.

Mã Bình chỉ là cán bộ cấp phòng. Trước mặt Bành Viễn Chinh dĩ nhiên là không thể làm cao. Y kính cẩn cười một tiếng:

- Cám ơn Phó chủ tịch Bành. Phó chủ tịch Bành, chúng ta bắt đầu chứ.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng:

- Xin mọi người yên lặng một chút. Sau đây, Phó trưởng ban Mã sẽ tuyên bố quyết định bổ nhiệm của Huyện ủy.

- Trải qua Hội nghị thường vụ Huyện ủy khẩn cấp nghiên cứu quyết định, miễn đi chức Phó bí thư Đảng ủy phòng công an huyện của Tôn Đại Thừa. Miễn đi chức vụ Ủy viên Đảng ủy, Trưởng phòng chính trị phòng công an huyện của Tiền Lập Nhiễm. Tôn Đại Thừa và Tiền Lập Nhiễm theo nếp mà xử lý.

- Bổ nhiệm, đồng chí Tạ Huy làm Phó bí thư Đảng ủy, Phó trưởng phòng công an huyện. Hiệp trợ cho Phó chủ tịch huyện Bành công tác toàn diện của phòng công an huyện. Bổ nhiệm đồng chí Trọng Tu Vĩ làm Phó bí thư Đảng ủy, Phó trưởng phòng, hỗ trợ cho trợ lý Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên (chưa đến nhận chức). Đồng thời vì để đẩy mạnh công tác quản lý trị an xã hội, đả kích bọn tội phạm, bổ nhiệm đồng chí Trọng Tu Vĩ làm Phó tổ trưởng, Chánh văn phòng tổ lãnh đạo bài trừ tệ nạn,.

- Bổ nhiệm đồng chí Trương Á Cường làm Phó bí thư Đảng ủy, Chính ủy tạm thời của phòng công an huyện.

Trương Á Cường trong lòng thật sự vui mừng. Suy đoán của y đã thành sự thật. Cấp bậc rất nhanh sẽ được giải quyết lên cấp phòng. Y như thế nào lại không vui chứ.

- Bổ nhiệm Hồ Duyệt làm Ủy viên đảng ủy, Phó trưởng phòng kiêm nhiệm Đội trưởng đại đội hình sự phòng công an huyện. Bổ nhiệm Hồ Xuân Tường làm ủy viên Đảng ủy, Phó trưởng phòng kiêm nhiệm Đại đội trưởng đại đội trị an phòng công an huyện.

Mã Bình đọc một hơi tuyên bố ba quyết định bổ nhiệm. Ngồi ở dưới dự thính, Đại đội trưởng Hồ Xuân Tường vô cùng bất ngờ. Chính y cũng chưa chuẩn bị tư tưởng, nhưng lại trở thành Ủy viên Đảng ủy, Phó trưởng phòng công an huyện. Y trong nhất thời có chút thất thần, còn mọi người thì nhìn y đầy hâm mộ, một lúc sau mới trấn tĩnh lại được.

Còn Hồ Duyệt thì vừa mới trở lại từ huyện Hà sau đợt truy bắt Tôn Đại Thừa. Bởi vì một ngày một đêm chưa có chợp mắt, đang trong lúc mệt mỏi rã rời, nghe được tiếng mình được chọn, tưởng là nghe lầm, nhưng rồi chợt mừng như điên.

Tuyên Đại Dũng, Trần Băng Luân hai người nguyên là tâm phúc của Lận Đại Dung, sắc mặt cũng không được tốt. Bành Viễn Chinh đã chọn Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường, không thể nghi ngờ là chuẩn bị cho mình một rắc rối. Nhưng bọn họ ngay cả biết được như vậy thì cũng không thể làm gì được.

Mã Bình tuyên bố quyết định bổ nhiệm xong thì ra về.

Bành Viễn Chinh ngồi một chỗ, nhìn mọi người chung quanh, phất tay trầm giọng nói:

- Được rồi, bộ máy phòng công an huyện đã được Huyện ủy điều chỉnh xong. Có hai đồng chí tiến vào bộ máy. Sau đây, chúng ta điều chỉnh lại vị trí ghế ngồi của mình, chuẩn bị hội nghị lần thứ hai.

Đơn giản thì chỉ có Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường là thay đổi vị trí. Hai người đó từ cán bộ, đột nhiên trở thành lãnh đạo bộ máy, nên ít nhiều cũng không có chút thích ứng.

Do dự chốc lát mới xấu hổ bước lên đài ngồi xuống vị trí của mình. Dựa theo thứ tự tổ chức bổ nhiệm, ngoại trừ Bành Viễn Chinh, thì bộ máy xếp hạng theo thứ tự sau: Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ, Trương Á Cường, Hồ Duyệt, Hồ Xuân Tường, Tuyên Đại Dũng, Trần Băng Luân.

Như vậy, "nhị Hồ" này đều xếp trước Tuyên Đại Dũng và Trần Băng Luân, hiển nhiên là truyền ra một chút tin tức đầy thâm ý.

Dưới đài, ánh mắt cán bộ trung tầng lóe lên, nhìn "nhị Hồ" trên đài. Có người hâm mộ, có người khinh miệt, cũng có người đồ kỵ, bất mãn.

- Các đồng chí, vừa rồi Huyện ủy đã tiến hành điều chỉnh bộ máy của phòng công an huyện chúng ta. Cho đến bây giờ, bộ máy căn bản đã đúng chỗ.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Tôn Đại Thừa và Tiền Lập Nhiễm tại sao bị miễn chức, tất cả mọi người chúng ta đều rất rõ ràng. Ở đây tôi cũng không muốn nói nhiều.

- Về phần Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường hai đồng chí này, căn cứ vào Huyện ủy khảo sát cùng cá nhân tôi quan sát. Hai đồng chí này đã gia nhập cảnh lực mười năm. Công việc cẩn trọng, tác phong công chính, năng lực xông ra, có thể tham gia các trận đánh ác liệt. Lần bắt Tôn Đại Thừa, cùng những quản lý đẩy mạnh xã hội trị an gần đây, đồng chí Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường đều có những công lao.

- Trải qua suy xét toàn diện, tôi đã hướng Huyện ủy đề danh Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường vào bộ máy của chúng ta, làm phong phú lực lượng lãnh đạo của phòng công an huyện. Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, cần những đồng chí am hiểu nghiệp vụ. Hy vọng hai đồng chí có thể vượt qua khó khăn, bảo đảm chất lượng bảo vệ, hoàn thành nhiệm vụ của Huyện ủy và UBND huyện đã giao cho.

Bành Viễn Chinh vừa dứt lời thì Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường đã đứng dậy, thẳng lưng, lớn tiếng nói:

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Đột nhiên được chọn, hai người trong lòng đều cảm thấy vui mừng và cảm kích Bành Viễn Chinh. Rất hiển nhiên, bọn họ có ngày hôm nay, hoàn toàn là do Bành Viễn Chinh đã dốc sức tiến cử. Dĩ nhiên, từ một ý nghĩa nào đó đã nói, Bành Viễn Chinh cũng cần những thủ hạ chia sẻ công việc cho mình.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Mời ngồi!

Bành Viễn Chinh lại quay đầu nhìn Trương Á Cường, ngưng giọng nói:

- Đồng chí Á Cường luôn làm tốt công tác chính trị. Trong thời kỳ đặc biệt như thế này, tư tưởng chính trị rất quan trọng. Nhất định phải một trăm phần trăm bảo đảm ổn định toàn hệ thống, lấy đại cục làm trọng.

Trương Á Mạnh đứng dậy tỏ thái độ.

Những người có mặt trong lòng cũng âm thầm nghiêm nghị. Thủ đoạn của Phó chủ tịch huyện Bành không đơn giản. Điều tối một cao thủ phá an, chọn ra hai người mới. Trọng dụng những thành viên cũ như Tạ Huy, Trương Á Mạnh. Ân uy đều xem trọng, cô lập Tuyên Đại Dũng và Trần Băng Luân, khống chế vững vàng cục diện phòng công an huyện trong tay.

Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường vốn chỉ là cán bộ trung tầng. Hôm nay được chọn làm sao mà không cảm kích ân đức của Bành Viễn Chinh. Mà có được hai người này, cùng với Trọng Tu Vĩ ở giữa điều hành, xem như là nắm trọn quyền lực của phòng công an huyện trong tay.

Cho dù là Tạ Huy và Trương Á Cường xuất hiện hay không xuất hiện thì phòng công an huyện cũng không có sự thay đổi.

Ngoài mặt, quyền lực của Tạ Huy nhìn như rất lớn, nắm quyền lực của phòng công an huyện trong tay. Nhưng quyền lực của y là do Bành Viễn Chinh chân chính ban cho. Quyền lực có bao nhiêu được quyết định bởi Bành Viễn Chinh cho bao nhiêu. Mặc dù Bành Viễn Chinh đối với Tạ Huy tương đối tín nhiệm, nhưng vì một suy tính thận trọng sâu sa nào đó, hẳn lại âm thầm lưu lại một tay.

Giữa cục diện rối loạn như vũng bùn đầy cạm bẫy này, hẳn nhất định phải thận trọng.

441. Chương 448: Nghiêm Túc

Hiển nhiên Tạ Huy hiểu rõ điều này. Nhưng y cảm thấy điều đó cũng rất bình thường, muốn được lãnh đạo tín nhiệm hoàn toàn, y còn cần phải thể hiện nhiều hơn nữa, dùng hành động thực tế để chứng minh năng lực của mình.

Thật ra thì tín nhiệm của bất cứ lãnh đạo nào đối với cấp dưới cũng là tương đối mà thôi. Cho dù là đối với Trọng Tu Vĩ, Bành Viễn Chinh cũng không thể trăm phần trăm tín nhiệm. Làm quan chức không thể xử trí theo cảm tính, càng không thể tuyệt đối thành khẩn.

Tạ Huy đứng dậy, rót thêm nước nóng cho Bành Viễn Chinh, lại ra hiệu cho Phó chánh văn phòng Cục công an huyện Chu Trữ Tường đi lo liệu cơm hộp. Bây giờ đã là hơn 6 giờ tối, tình hình này rõ ràng là phải làm đêm rồi.

Chu Trữ Tường do dự một chút, ghé tai Tạ Huy nói nhỏ:

- Cục trưởng Tạ, Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo và các đồng chí khác ăn giống nhau sao?

Tạ Huy ừ. Y biết tính Bành Viễn Chinh, sẽ không chú ý những chuyện lật vật này.

Chu Trữ Tường đáp ứng, ra ngoài cho người mua cơm. Bành Viễn Chinh liếc nhìn Tạ Huy, thản nhiên nói:

- Ủ, lão Tạ, lát nữa chúng ta cùng ăn cơm, vừa ăn vừa họp, tất cả mọi người chuẩn bị tư tưởng, hôm nay họp hơi lâu, trước lúc ăn cơm, gọi điện về nhà để thông báo.

Không lâu sau, Chu Trữ Tường cùng một nhân viên đẩy một xe cơm nóng hổi đi vào, trước tiên mang cho Bành Viễn Chinh, sau đó để các cán bộ trung tâm tự đến lấy.

Mọi người ăn cơm rất nhanh, rốt cuộc Bành Viễn Chinh lại là người ăn cuối cùng, hắn ngẩng lên, cười nói:

- Mọi người ăn nhanh thật, tôi cũng lập tức kết thúc đây!

Bành Viễn Chinh đưa hộp cơm trống rỗng cho Chu Trữ Tường, rồi cười, nói bằng giọng nghiêm túc:

- Mọi người còn có vấn đề gì phải xử lý hay không? Nếu có, chúng ta nghỉ ngơi mười phút đồng hồ, nếu không có, tiếp tục họp!

Bành Viễn Chinh trầm mặc một lát, thấy không ai đi ra ngoài, liền gật đầu:

- Tốt, tiếp tục họp.

Chủ đề hội nghị hôm nay chỉ có hai chữ: nghiêm túc!

Bành Viễn Chinh phát tay:

- Rõ ràng, hình ảnh của Cục công an trong huyện rất kém cỏi, dân chúng đánh giá rất thấp đối với công tác của Cục công an huyện. Có thể nói, hễ cảnh sát chúng ta đi trên đường, là có người chửi mắng sau lưng.

Tại sao như vậy? Là bởi vì một số con sâu làm rầu nồi canh, bọn sâu một đục khoét từ trong đục ra! (1) Mặc dù đại đa số đều cố gắng công tác, nhưng những kẻ sâu một kia, đã làm hỏng tất cả!

Tôn Đại Thừa, Tiền Lập Nhiễm quan hệ với xã hội đen, bao che cho sòng bạc, tham ô hối lộ, vấn đề rất nghiêm trọng. Chúng ta là cơ quan chấp pháp, nhưng Tiền Lập Nhiễm lại cả gan làm loạn, mật báo cho bọn hoạt động ngoài vòng luật pháp.

Về phần Tôn Đại Thừa, cầm súng lẩn trốn, chấn động toàn thành phố, thậm chí kinh động lãnh đạo công an tỉnh. Cũng may, nhờ toàn thể cảnh sát Cục cố gắng, đã bắt được y, đem về quy án.

Đây là sỉ nhục của Cục công an huyện Lân, cũng như toàn thể cảnh sát và công an huyện Lân! Cũng là bài học đau đớn cho chúng ta! Chúng ta nhất định phải nghiêm túc chấn chỉnh nội bộ, để tự cứu mình!

Kế tiếp, tôi nói mấy vấn đề quan trọng, xin các đồng chí ghi chép.

Thứ nhất, quản lý nghiêm khắc súng ống đạn dược. Từ bây giờ, trừ khi công việc yêu cầu, các thành viên của bộ máy, kể cả tôi, đều không được mang súng đạn ra khỏi Cục.

Trong trường hợp đặc biệt, phải có chữ ký của tôi, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ, thì mới được phép. Các đồng chí có súng, lập tức nộp lại, để các ngành liên quan ghi danh sách đầy đủ. Đồng chí Trương Á Cường chịu trách nhiệm việc này.

Bành Viễn Chinh nhìn về phía Trương Á Cường, Trương Á Cường vội kính cẩn đáp ứng.

- Thứ hai, tự kiểm tra, tự sửa chữa, lập một tài khoản làm trong sạch hóa bộ máy chính trị, các cán bộ chủ động nộp lại các của cải phi pháp đoạt được, đồng thời thú nhận sai lầm với Đảng ủy. Nếu vấn đề không nghiêm trọng, miễn điều tra, chất vấn, nếu vấn đề nghiêm trọng, có thể suy xét giảm mức xử phạt. Chuyện này, đồng chí Tạ Huy phụ trách, triển khai hành động, tiếp nhận sự giám sát của quần chúng nhân dân. Ủy ban nhân dân huyện và Cục giám sát huyện phối hợp với các đồng chí.

Bành Viễn Chinh vừa dứt lời, đại đa số mọi người hít vào một hơi không khí lạnh.

Tạ Huy đứng dậy nói:

- Xin Chủ tịch huyện Bành yên tâm, chúng tôi nhất định nghiêm túc dựa theo chỉ thị của lãnh đạo mà làm.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tôi nhấn mạnh, các đồng chí cần phải cao độ coi trọng, không sợ phạm sai lầm, chỉ sợ biết sai mà không sửa.

Thời gian tự kiểm tra, tự sửa đổi là một tuần, nếu trong thời hạn quy định, ai lỡ nhận của cải không tòng sạch mà không giao nộp, vậy thì, xin lỗi, một khi điều tra rõ ra, miễn chức ngay tại chỗ, nghiêm trị theo kỷ cương phép nước!

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh lùng và đầy uy lực, vang vọng trong phòng hội nghị. Ánh mắt của Tạ Huy âm thầm lướt qua trên mặt một số người, bù ngùi thở dài, Bành Viễn Chinh nghiêm túc chỉnh đốn Cục công an huyện, sắp tới sẽ có không ít cán bộ trung tầng phải “xuống ngựa”, cũng sẽ có một số cán bộ được đề bạt, đó là lẽ tất nhiên.

Bệnh trầm kha nhất định phải dùng thuốc mạnh, Bành Viễn Chinh cũng có phần bất đắc dĩ.

...

Trước ký túc xá, Cục công an huyện công bố một tài khoản để trong sạch hóa bộ máy chính trị, kỳ hạn là một tuần. Ngày thứ nhất, đa số người đều chỉ ngấm nhìn, tới ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, một số người không chịu nổi tâm trạng thấp thỏm lo sợ, cắn răng nộp lên một khoản tiền, đồng thời báo cáo bằng văn bản lên Đảng ủy Cục về nguồn gốc của những khoản tiền phi pháp này.

Trong những người này, có cảnh sát là cán bộ trung tần, cũng có cảnh sát bình thường.

Trưa ngày 21 tháng 8, quy định hết hạn. Tạ Huy đã ghi chép đầy đủ các trường hợp, tên, chức vụ, khoản tiền bao nhiêu, nguồn gốc của số tiền v.v..., bèn xét duyệt lại một lần cuối, chuẩn bị báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Tạ Huy đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, thấy một người đàn ông trung niên, vẻ mặt hồng hào, quốc thước ở trong phòng. Đó là Lý Minh Nhiên, người mà Tạ Huy cũng đã vài lần gặp gỡ, nguyên là Cục trưởng Cục công an quận Tân An, nhưng hôm nay Lý Minh Nhiên là trợ lý của Chủ tịch huyện Cung.

- Chủ tịch huyện Lý.

Tạ Huy mỉm cười, chủ động bắt tay Lý Minh Nhiên, Lý Minh Nhiên cười ha hả:

- Lão Tạ, chào anh!

- Hai người đã quen biết, tôi cũng không cần giới thiệu.

Bành Viễn Chinh cười:

- Lão Tạ, công việc chủ yếu tạm thời của đồng chí Minh Nhiên là trợ giúp chúng ta trong công tác quản lý xã hội, hai người cần phối hợp với nhau!

Tạ Huy cười nói:

- Sau này xin Chủ tịch huyện Lý chỉ đạo nhiều hơn cho công tác của chúng tôi. Chủ tịch huyện Bành, công tác tự kiểm tra, tự sửa đổi đã kết thúc, theo chỉ thị của lãnh đạo, chúng tôi thu thập một số tình hình, lãnh đạo muốn nghe báo cáo hay xem tài liệu?

Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Tôi không nghe báo cáo đâu, lát nữa tôi còn phải đi bàn chuyện hợp tác với mấy nhà đầu tư. Lão Tạ, anh báo cáo với đồng chí Minh Nhiên, hai người bàn bạc một chút, xem nên xử lý thế nào.

Bành Viễn Chinh đứng dậy:

- Đầu tiên, các vị đưa ra một kết quả xử lý, tôi xem kỹ rồi hãy nói!

Lý Minh Nhiên mỉm cười khiêm nhường:

- Lão Tạ, tôi vừa tới, chưa quen với tình hình của huyện Lâm và Cục công an huyện. Như vậy đi, nên xử lý như thế nào, anh quyết định đi!

Tạ Huy lúng túng cười khổ:

- Lãnh đạo đừng nói như vậy, xin lãnh đạo chỉ thị!

Lý Minh Nhiên cười, cũng không khiêm nhường nữa, xem kỹ tài liệu do Tạ Huy mang tới. Hai người xem xét một lượt từ đầu tới cuối, Lý Minh Nhiên trầm ngâm một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng nói:

- Lão Tạ, tôi nghĩ, Chủ tịch huyện Bành làm như thế này, hẳn là không muốn làm khó dễ với ai cả, mà là muốn ổn định tình hình.

Dựa trên nguyên tắc này, những đồng chí phạm lỗi rất nhỏ, có thể xử phạt nội bộ Đảng, cảnh cáo, cho bọn họ cơ hội hối cải và nỗ lực công tác.

Nhưng mấy người phạm lỗi với số tiền khá lớn, vi phạm kỷ luật tương đối nghiêm trọng, có thể cho miễn chức, nhưng không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Như thế, vừa thể hiện được sự nghiêm khắc, vừa có được sự khoan dung. Trên thực tế, xử lý hành chính bằng cách miễn chức thế này là đã nhẹ tay rồi.

À, ngày mai tôi đến Cục công huyện để gặp các đồng chí, lão Tạ thấy có được không?

Mặc dù Lý Minh Nhiên hỏi với giọng thương lượng, nhưng trên thực tế, y là trợ lý Chủ tịch huyện do Thành ủy bổ nhiệm, là cán bộ cấp phó huyện, hỗ trợ công tác công an của Bành Viễn Chinh, xem như là lãnh đạo trực tiếp của Tạ Huy.

(1) Chủ tịch nước Trương Tấn Sang nói “Trước đây chỉ một con sâu làm rầu nồi canh, nay thì nhiều con sâu lắm. Nghe mà thấy xấu hổ, không nhẽ cứ để hoài như vậy. Mai kia người ta nói một bầy sâu, tất cả là sâu hết thì đâu có được. Một con sâu đã nguy hiểm rồi, một bầy sâu là ‘chết’ cái đất nước này”. Ôi, không biết sâu Trung Quốc và sâu Việt Nam, con nào nguy hại hơn?

442. Chương 449: Đâm Dao Sau Lưng

Trong khi Tạ Huy và Lý Minh Nhiên bàn chuyện xử lý cán bộ vi phạm, cùng lúc đó, Bí thư Ban kỷ luật thanh tra Hoàng Tử Hàm chạy đến phòng làm việc của Phó bí thư Huyện ủy Kế Siêu báo tin.

Mấy ngày nay tâm trạng Kế Siêu rất buồn phiền, cũng hơi có phần sợ hãi và luống cuống.

Với sự ủng hộ mạnh mẽ của Thành ủy và Huyện ủy, Bành Viễn Chinh đẩy mạnh chấn chỉnh trị an xã hội, trong sạch hóa hệ thống công an, đẩy lên một chiến dịch truy quét tội phạm mạnh mẽ chưa từng thấy ở huyện Lâm, ngoài mặt có vẻ như không liên quan đến “phái bản địa” trong huyện, trên thực tế, là rút dây động rừng, Kế Siêu cảm thấy, mục đích của Bành Viễn Chinh không chỉ là chấn chỉnh trị an, truy quét xã hội đen, mà còn muốn tấn công vào “các nhóm lợi ích quyền lực ở địa phương” do y cầm đầu.

Ban đầu, Kế Siêu không coi hành động của Bành Viễn Chinh vào đâu, cho là hấn tuổi trẻ bồng bột, nhất thời manh động, nhưng sau y phát hiện, Bành Viễn Chinh hoàn toàn có chuẩn bị từ trước, nên mới bắt đầu cảnh giác.

Nhưng điều chủ yếu làm ông ta trong lòng không yên, đó là vì Bành Viễn Chinh được lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy ủng hộ.

Thành ủy định ra tay với mình sao? Thời gian gần đây, ý nghĩ này cứ lớn vồn trong đầu Kế Siêu.

Mở đầu là Lận Đại Dung bị bắt, rồi Tiền Lập Nhiễm, em rể ông ta cũng bị bắt, Chính ủy công an Tôn Đại Thừa cảm sung lẫn trốn, rốt cuộc không thoát, những chuyện này làm ông ta khó ngồi yên được.

Tuy Lận Đại Dung quan hệ mật thiết với ông ta, nhưng Lận Đại Dung bị bắt không tạo nên sự uy hiếp đối với ông ta; nhưng Tiền Lập Nhiễm là em rể ông ta, dính dấp với ông ta quá sâu, một khi Tiền Lập Nhiễm không chịu nổi sức ép, nhất định sẽ lôi ông ta cùng xuống bùn đen.

Kế Siêu liếc nhìn Hoàng Tử Hàm, cười gượng hỏi:

- Lão Hoàng, tìm tôi có việc?

- Bí thư Kế, Ban Kỷ luật thanh tra nhận được tin báo của quần chúng, Phó cục trưởng Tạ Huy có quan hệ và nhận hối lộ của xã hội đen.

Hoàng Tử Hàm nói.

Lông mày Kế Siêu dựng lên:

- Chuyện như thế nào? Nói cụ thể xem!

- Người của công ty thương mại Đại Hoa phái một đội thi công, xuất tiền xây nhà mới cho cha mẹ của Tạ Huy ở quê, đồng thời còn chiếm nền nhà của những người dân khác, người dân điều đình với Tạ gia không được, liền báo lên Ban Kỷ luật thanh tra, đây là đơn tố cáo.

Hoàng Tử Hàm đưa lá đơn mà mình đã ký tên. Trong đơn, có chữ ký của ba nông dân ở gần nhà của cha mẹ Tạ Huy.

Kế Siêu biết ngay chuyện này có liên quan tới Trương Đại Hổ. Bành Viễn Chính trọng dụng Tạ Huy, mà bây giờ Tạ Huy lại bị tố cáo, điều này khiến Kế Siêu vui như mở cờ trong bụng, đang lo làm sao phản kích, Hoàng Tử Hàm lại mang tới cho ông ta một “vũ khí” lợi hại.

- Lão Hoàng, khẩn trương điều tra! Điều tra ra kết quả, chúng tôi lập tức báo cáo lên Bí thư Tôn.

Kế Siêu nói đầy thâm ý, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

Hoàng Tử Hàm cười nhẹ:

- Tôi đã cho người xác minh, vụ này là có thật. Trong khi nhà cha mẹ Tạ Huy được xây mới, cha mẹ và vợ chồng em trai y, tạm thời ở khách sạn, chi phí do công ty Đại Hoa chi trả.

Đã có chứng cứ liên quan, Tạ Huy chạy đằng trời!

Hoàng Tử Hàm hơi đắc ý, phát tay nói, trong lòng thầm nghĩ: Ông cứ suốt ngày ngồi lì trong phòng làm việc, mặc người chém giết thì đâu có được, nhất định phải tìm cách trả đũa, nếu không, chúng ta sẽ bị Bành Viễn Chính trị tới nơi tới chốn!

Kế Siêu vui mừng, chợt đứng dậy:

- Đi, chúng ta cùng đi tìm Bí thư Tôn.

Trên lầu trụ sở Huyện ủy, Tôn Tuyết Lâm đang duyệt mấy văn kiện, thấy Kế Siêu và Hoàng Tử Hàm đột nhiên tìm tới, trong lòng liền cảnh giác.

Hoàng Tử Hàm báo cáo một lượt việc Ban kỷ luật Thanh tra nhận được tố cáo, trầm giọng nói:

- Bí thư Tôn, bộ máy Cục công an huyện thật sự là hỏng hết rồi, tôi thấy nhất định phải “thay máu” cho bộ máy! Vấn đề của Tạ Huy rất nghiêm trọng!

Kế Siêu cũng cười lạnh nói:

- Bí thư Tôn, đồng chí Viễn Chính đang chấn chỉnh Cục công an, truy quét xã hội đen, đẩy mạnh giữ gìn trị an xã hội, nhưng lại trọng dụng Tạ Huy quan hệ với xã hội đen và nhận hối lộ, đây không phải là làm thiên hạ chê cười sao?

- Chứng cứ vô cùng xác thực? Thăm tra rồi?

Hoàng Tử Hàm vội đưa đơn tố cáo và hồ sơ, tài liệu điều tra của Ban Kỷ luật Thanh tra cho Tôn Tuyết Lâm, Tôn Tuyết Lâm lật xem qua loa, chân mày càng nhíu chặt.

Ông ta biết rõ, Hoàng Tử Hàm và Kế Siêu chia mũi giáo vào Tạ Huy, chẳng qua là nhắm vào Bành Viễn Chinh. Nếu vấn đề của Tạ Huy là thật, bước đầu sẽ phải bị cách chức, tiếp nhận thẩm tra.

Tôn Tuyết Lâm hơi do dự, gọi điện cho Bành Viễn Chinh, nói về việc Tạ Huy, yêu cầu hắn điều tra kỹ càng.

Tạ Huy bị tố cáo? Bành Viễn Chinh thất kinh, đầu tiên, hắn nghĩ có người ngầm làm chuyện xấu, nhưng Ban kỷ luật thanh tra đưa ra chứng cứ đầy đủ, chắc chắn không phải vu oan.

Bành Viễn Chinh gọi điện cho Tạ Huy, bảo y tới. Thấy Bành Viễn Chinh đăm đăm nhìn mình, Tạ Huy chột dạ, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Chủ tịch huyện Bành...

Tạ Huy kính cẩn cười làm lành.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Tạ Huy, gần đây, cha mẹ và em trai anh có xây lại nhà?

Tạ Huy ngần ra:

- Không có, Chủ tịch huyện Bành, đã khá lâu tôi không về nhà cha mẹ, gần đây trong Cục bận rộn, tôi cũng không liên lạc với ở nhà. Chuyện này...

Tạ Huy biến sắc, dự cảm có chuyện không lành.

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn Tạ Huy, thấy vẻ mặt y kính cẩn và sợ hãi, nhưng ánh mắt trong suốt, hẳn là không nói dối.

Bành Viễn Chinh than nhẹ:

- Tạ Huy, có người tố cáo lên Ban Kỷ luật Thanh tra, nửa tháng trước Trương Đại Hổ xuất tiền, đưa người đến giúp cha mẹ và em trai anh xây nhà mới, bây giờ cha mẹ và em trai anh đang ở khách sạn, chi phí cũng do Trương Đại Hổ chi trả.

Sắc mặt Tạ Huy trắng bệch, run giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện này không thể nào! Không thể nào! Tôi không biết chuyện này mà! Tôi...

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Anh đừng bối rối! Anh lập tức chạy về nhà, hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, tôi nghĩ chuyện này là Trương Đại Hổ cố ý làm để hại anh. Không nên gấp gáp, về nhà hỏi rõ chân tướng đã, nếu quả thật là Trương Đại Hổ đâm anh sau lưng, anh biết nên làm như thế nào chứ?

- Tôi hiểu...

Đôi môi Tạ Huy run run, tin này đối với y mà nói, khác nào sét đánh ngang tai.

- Tôi sẽ thay anh chống đỡ với Huyện ủy và Ban Kỷ luật thanh tra, nhưng trong một thời gian ngắn nhất, anh phải “thu dọn” sạch sẽ cho tôi, cụ thể làm như thế nào, anh phải tự mình lo liệu!

Bành Viễn Chinh đứng dậy:

- Tôi tới báo cáo với Chủ tịch huyện Cung, chờ tin tức của anh.

Tạ Huy cảm kích nhìn Bành Viễn Chinh:

- Cảm ơn lãnh đạo! Cảm ơn!

Bành Viễn Chinh nhìn theo Tạ Huy đang vội vàng rời đi, thở dài một tiếng. Hắn trầm ngâm một lát, rồi đi đến phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, tranh thủ bàn về dự án luyện than cốc.

Tạ Huy phóng xe hết tốc lực về nhà cha mẹ mình ở thị trấn Đại Xuyên. Trong khách sạn duy nhất của thị trấn, hắn gặp cha mẹ và em trai.

Tạ Huy gần như gào lên chất vấn, cha mẹ y ngáp ngừng, không nói nên lời. Tạ Khôn, em trai y, thấy anh nổi giận, biết mình gây họa lớn, vội kể hết với Tạ Huy.

Người của Trương Đại Hổ chủ động tìm tới, nói muốn giúp Cục trưởng Tạ xây nhà, mà lại là xây biệt thự lớn. Mặc dù Tạ Khôn biết chuyện này không bình thường, nhưng y nghĩ, anh trai mình là Phó cục trưởng Cục công an, trong tay có quyền lực, có người nịnh bợ đút lót cũng là chuyện đương nhiên.

Tạ Khôn sợ báo cho Tạ Huy, Tạ Huy sẽ phản đối, không được ở biệt thự, định làm chuyện gạo đã nấu thành cơm, sau này Tạ Huy có biết thì chuyện cũng đã rồi.

Trong thời gian này, Tạ Huy lại rất bận, không liên lạc với cha mẹ, thần xui quỷ khiến mới xảy ra chuyện thế này.

Tạ Huy tức giận giậm chân, vung tay tát Tạ Khôn một bạt tai thật mạnh, quát lớn:

- Mày là đồ vô liêm sỉ! Mày hại chết tao rồi! Rõ ràng là có người muốn âm mưu hại tao, vậy mà mày ngu xuẩn, chẳng cần suy nghĩ nhảy vào! Mẹ nó, mày không có đầu óc sao?

Tạ Khôn bụm mặt sợ hãi hỏi:

- Anh, sao vậy? Chẳng lẽ họ đổi ý?

- Đổi ý cái con khỉ!

Tạ Huy gào lên:

- Người ta lên Ban Kỷ luật Thanh tra tố cáo tao! Bây giờ Huyện ủy sẽ xử lý tao!

Tạ Khôn kinh hãi, hồi hận cúi đầu xuống.

Tạ Huy lập tức cho cha mẹ và Tạ Khôn rời phòng khách sạn, đồng thời gọi điện thoại báo cho Chu Trữ Tường mang theo mấy chục ngàn tệ tranh thủ chạy tới ngay, đồng thời báo cảnh sát, để đồn công an cho người tới xử lý.

Sau khi thu xếp thỏa đáng, Tạ Huy mới quay lại huyện báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Trong lúc này, Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra Hoàng Tử Hàm phái người đem các chứng cứ và tài liệu tới trình Ủy ban nhân dân huyện. Theo đề nghị của Kế Siêu, Huyện ủy chuẩn bị triệu tập hội nghị thường vụ Huyện ủy để nghiên cứu xử lý.

Tạ Huy gõ cửa nhẹ nhàng bước vào phòng, hơi thở hơi hổn hển. Bành Viễn Chinh nhận được thông báo muốn mở hội nghị thường vụ của Huyện ủy, cau mày nhìn Tạ Huy, thần nhiên hỏi:

- Thế nào?

- Chủ tịch huyện Bành, Trương Đại Hổ ngầm hãm hại tôi! Cha mẹ và em trai tôi quá tham lam, gây ra chuyện thế này, thật sự là tôi không còn mặt mũi nào gặp lãnh đạo!

Tạ Huy kích động, giọng run lên, nước mắt suýt rơi.

443. Chương 450: Cọng Rơm Cuối Cùng Làm Gãy Lưng Lạc Đà

- Anh đừng kích động, nói xem anh xử lý thế nào?

Bành Viễn Chinh xoa tay.

Tạ Huy lấy lại bình tĩnh, vội nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi lập tức cho ngừng thi công, đồng thời báo cảnh sát, nhờ người của đồn công an đứng ra xử lý, tôi đã nói với đồn công an, bảo bên thi công tính toán rõ ràng chi phí, tôi sẽ gánh vác toàn bộ.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được, tốt lắm. Anh lập tức báo cáo bằng văn bản với Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, nói rõ chuyện đã xảy ra. Lập tức lập hồ sơ xử lý, để Trọng Tu Vĩ phụ trách điều tra, còn anh tránh đi.

Huyện ủy muốn mở hội nghị thường vụ, tôi phải đi họp.

Bành Viễn Chinh nói xong, đứng dậy.

Tạ Huy có phần thấp thỏm lo âu, nhìn Bành Viễn Chinh, ngập ngừng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi...

- Anh yên tâm, thủ đoạn này của bọn chúng rất ti tiện, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng thật giả. Đừng lo, cứ trình bày rõ ràng vấn đề là được.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng,:

- Tôi nói rồi, công tác thì anh làm, áp lực tôi sẽ gánh vác.

Tạ Huy cảm động, đôi mắt đỏ lên:

- Cảm ơn lãnh đạo, thật sự là tôi hổ thẹn với sự tín nhiệm của lãnh đạo!

- Chuyện này không phải do anh, nhưng đây cũng là một bài học sâu sắc cho anh. Anh phải quản lý tốt người trong nhà của mình, đừng cho người ta lợi dụng sơ hở!

Bành Viễn Chinh khoát tay, rồi nhanh chóng rời phòng làm việc.

Lúc này, trong phòng hội nghị Huyện ủy, tất cả Ủy viên thường vụ Huyện ủy đều đã đến đông đủ, chỉ chờ một mình Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh đi vào, gật đầu chào Tôn Tuyết Lâm, rồi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Không đợi hần ngồi vững vàng, Hoàng Tử Hàm đã nồn nóng không nhịn nổi, bắt đầu làm khó dễ, đồng thời đề nghị Huyện ủy lập tức đình chỉ công tác của Tạ Huy, tạm thời cách chức nhận điều tra.

Tôn Tuyết Lâm trầm mặt im lặng không nói, nhìn Bành Viễn Chinh, mà các Ủy viên thường vụ khác đều hiểu, đây là có kẻ muốn triệt Tạ Huy, cũng là ngầm đâm sau lưng Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh thản nhiên như không, thông thả nói:

- Bí thư Hoàng, các đồng chí, chuyện này Tạ Huy cũng không biết. Trước mắt, hần đã cho ngừng thi công, cũng vào cảnh sát, lập án xử lý. Tôi đã bảo Tạ Huy báo cáo bằng văn bản với Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Còn về chi phí vật liệu và công xây dựng nhà, kể cả tiền thuê phòng khách sạn mấy ngày nay, Tạ Huy đã đứng ra chịu trách nhiệm chi trả.

- Đồng chí Viễn Chinh, đồng chí không thể bao che cho cấp dưới! Cha mẹ Tạ Huy xây nhà mà sao hần có thể không hay biết? Nói ra, ai tin cho được?

Hoàng Tử Hàm cười lạnh:

- Ủy ban Kỷ luật đã điều tra rõ, vấn đề Tạ Huy rất nghiêm trọng, tôi đề nghị, trước hết tạm thời cách chức, sau đó tìm hiểu đầu dduoi, điều tra thêm những vấn đề khác!

- Nếu Tạ Huy có vấn đề, tôi là người thứ nhất không tha cho hần! Nhưng, Bí thư Hoàng, các đồng chí, loại thủ đoạn này quá sức ti tiện, quá sức thô thiển, lại quá sức rõ ràng! Hiện giờ huyện đẩy mạnh truy quét tội phạm, bài trừ tham nhũng, Cục công an huyện cũng đang chỉnh đốn tác phong nội bộ, vào lúc này, làm sao Tạ Huy có thể công khai tham nhũng trắng trợn như vậy được?

- Người tham nhũng trắng trợn còn ít sao? Tiền Lập Nhiễm, Tôn Đại Thừa, chẳng phải là tiền lệ? Chuyện này cho thấy bộ máy Cục công an huyện đã quá mục nát, cần phải tiến hành “thay máu” cho nó rồi.

Kế Siêu hời hợt nói:

- Đồng chí Viễn Chinh không nên coi chuyện này không ra gì, cũng đừng hồ đồ!

- Tôi không hồ đồ, lòng tôi như gương sáng, tôi biết ai ở sau lưng phá rối, cũng biết những ai có thể suy đoán hiểu được nhưng giả bộ hồ đồ.

Giọng Bành Viễn Chinh đột nhiên cao lên:

- Bí thư Tôn, chuyện này cũng không phức tạp, chúng ta không cần phải ngồi trong phòng hội nghị tranh cãi âm ỉ, lập án xử lý là được!

Cung Hàn Lâm phụ họa:

- Đúng, điều tra rõ ràng là được, Tạ Huy có vấn đề hay không, không thể chỉ dựa vào lời nói của một bên.

- Ủ, thật sự có điểm đáng ngờ. Thế này đi, Ủy ban Kỷ luật huyện phối hợp Cục công an điều tra thêm, điều tra rõ ràng rồi nói sau! Được rồi, bây giờ chúng ta thảo luận về vấn đề thứ hai, tôi truyền đạt một chút tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy, đồng thời thông báo với mọi người về điều chỉnh của Tỉnh ủy đối với bộ máy Đảng chính Thành ủy.

Tôn Tuyết Lâm giải quyết dứt khoát, không để cho các Ủy viên thường vụ khác có cơ hội thảo luận, khiến Hoàng Tử Hàm, Kế Siêu và Vương Đào cảm thấy hơi nhục nhã, ngồi im lặng.

Cái thế của họ ở bộ máy Huyện ủy đã mất, vốn nhân cơ hội định mượn gió bẻ măng, nhưng không thành công. Nếu là trước kia, có ba người Kế Siêu thúc đẩy, nhất định Tạ Huy sẽ bị tạm thời cách chức nhận điều tra. Chỉ cần tạm thời cách chức, là sẽ dễ làm ngay, kế tiếp, với thủ đoạn của ba người bọn họ, dù không có vấn đề cũng thành có vấn đề, Tạ Huy chết chắc.

Chỉ cần điều tra, sẽ điều tra ra vấn đề. Ở trong quan trường, đây gần như là một thứ quy tắc thép!

Đương nhiên, thái độ của Tôn Tuyết Lâm cũng quyết định cho thái độ kiên quyết của Bành Viễn Chinh. Đây là điểm khác biệt giữa Bành Viễn Chinh và đa số cán bộ khác. Bành Viễn Chinh sẽ thay cấp dưới chống đỡ các áp lực, nhưng những lãnh đạo khác, cho dù biết Tạ Huy trong sạch, cũng sẽ không vì vậy mà công khai chống đối các Ủy viên thường vụ khác, càng sẽ không đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Tôn Tuyết Lâm cười nhạt một tiếng, nhìn mọi người chung quanh, nói:

- Tôi đã lên thành phố họp, Bí thư Thành ủy Đông Phương tìm tôi nói chuyện nửa giờ. Đối với công tác ở huyện gần đây, nhất là về mặt trị an, Thành ủy rất hài lòng. Bí thư Đông Phương chỉ thị chúng ta, phải bài trừ hỗn loạn, khắc phục và vượt qua khó khăn!

Phải hoàn toàn thay đổi tình trạng trị an ở huyện, hạ thấp tỉ lệ hoạt động của bài bạc, ma túy, đồi trụy và tội phạm trên diện rộng.

Chúng ta nhất định phải nắm vững và quán triệt đầy đủ tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy. Đồng chí Viễn Chinh, thời gian vừa qua, các đồng chí thực hiện một số công tác, rất hiệu quả, tinh thần, tác phong và diện mạo của đội ngũ cán bộ Cục công an huyện đã có thay đổi lớn, nhưng còn chưa đủ, còn phải cố gắng tiến thêm một bước, tranh thủ thực hiện mục tiêu tổng thể mà chúng ta đặt ra.

- Tôi hiểu.

Bành Viễn Chinh cười cười, đáp.

- Sắp tới, lãnh đạo Thành ủy muốn tới huyện kiểm tra chỉ đạo công tác, thời gian cụ thể còn chưa xác định, nhưng chúng ta cũng không thể buông lỏng công tác.

Tôn Tuyết Lâm bóp tắt tàn thuốc trong tay, lại nói:

- Tỉnh ủy đang điều chỉnh bộ máy lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, tôi xin thông báo trước với các đồng chí, Chủ tịch thành phố Chu chuyển đi, Chủ tịch thành phố Tiêu cũng vậy. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần tiếp nhận vị trí của Chủ tịch thành phố Chu. Về phần Phó chủ tịch thường trực thành phố ...

Tôn Tuyết Lâm cười nhẹ:

- Sẽ do Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường đảm nhiệm. Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đã nói với Chủ tịch thành phố Mạnh, hẳn là không bao lâu nữa.

Tôn Tuyết Lâm vừa nói như vậy, đa số Ủy viên thường vụ, kể cả Bành Viễn Chinh đều giật mình. Việc Chu Quang Lực và Tiêu Quân chuyển đi, từ lâu đã không còn là bí mật, nhưng vị trí Phó chủ tịch thường trực, sao lại đến tay Mạnh Cường?

Không thể nói Mạnh Cường không xứng chức, nhưng so với những Phó chủ tịch thành phố khác, Mạnh Cường cũng không có ưu thế gì.

Bành Viễn Chinh thầm nhủ mày, trong lòng mơ hồ đoán được vài phần.

Sắc mặt Kế Siêu, Hoàng Tử Hàm, Vương Đào, càng thêm khó coi. Kế Siêu là cán bộ do Chu Quang Lực đề bạt, Chu Quang Lực từ là Bí thư Huyện ủy huyện Lân. Chu Quang Lực chuyển đi, đối với cá nhân ông ta là chuyện tốt, vì được lên chức, đi thành phố khác làm Bí thư Thành ủy; nhưng đối với đám cán bộ tâm phúc của ông ta, không phải là chuyện tốt.

Có câu “cây đổ bầy khỉ tan”, đại khái là giống như thế này.

Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến gần đây tâm thần Kế Siêu không yên. Lúc này Chu Quang Lực bị chuyển đi, hiển nhiên là trùng hợp, nhưng vấn đề là, loại trùng hợp thế này, thường thường rất dễ trở thành một cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Tâm trạng Cung Hàn Lâm khá vui vẻ. Ông ta và Chu Tích Thuần quan hệ không tệ, thậm chí còn thỉnh thoảng lui tới. Chu Tích Thuần lên làm Chủ tịch thành phố, đối với ông ta rõ ràng là chuyện đáng mừng. Về phần Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, người khác không biết, nhưng Cung Hàn Lâm lại biết Mạnh Cường là cậu ruột của Bành Viễn Chinh.

...

Tin Tạ Huy bị đâm sau lưng, ở hội nghị thường vụ, Bành Viễn Chinh ra sức bảo vệ Tạ Huy, không ngại chống đối thẳng mặt Bí thư Hoàng của Ủy ban Kỷ luật Thanh tra, lan truyền nhanh chóng.

Người do Bành Viễn Chinh cất nhắc, chẳng hạn như Hồ Xuân Tường và Hồ Duyệt, lòng tràn đầy hăng hái và cảm động khó tả.

- Đi theo một lãnh đạo như vậy làm công tác, rất đáng giá!

Hồ Duyệt vỗ vỗ bả vai Hồ Xuân Tường, hạ giọng nói:

- Người anh em, coi như thời vận của hai chúng ta đã xoay chuyển, mới gặp được Chủ tịch huyện Bành!

Hồ Xuân Tường khẽ cười, chợt nói với giọng hơi ngưng trọng:

- Theo tôi thấy, Trương Đại Hổ càng ngày càng khoa trương, không biết Chủ tịch huyện Bành và lãnh đạo huyện còn do dự cái gì, cứ trực tiếp xử lý hắn là được! Chúng ta bận rộn lâu nay, mục đích cuối cùng là động đến Trương Đại Hổ, nếu không động đến hắn, tất cả đều vô nghĩa!

Sắc mặt Hồ Duyệt cũng ngưng trọng, Hồ Duyệt liếc nhìn Trọng Tu Vĩ, khẽ nói:

- Trương Đại Hổ kinh doanh ở huyện nhiều năm như vậy, không phải dễ động vào. Muốn trị hắn, nhất định phải cho hắn một nhát chí mạng; nếu không nắm chắc, không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Hồ Duyệt lại khẽ thở dài:

- Hôm qua tôi báo cáo công tác với Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch huyện Lý bảo tôi âm thầm bố trí, đừng dă thảo kinh xà!

- Tôi chỉ sợ đồ chó hoang kia chạy thoát...

Hồ Xuân Tường nhủ mày:

- Được, chúng ta đừng bàn tán sau lưng, lãnh đạo chỉ thị như thế nào, chúng ta cứ thế mà làm. Nghe nói Chủ tịch huyện Bành chuẩn bị xây dựng một trung đội phòng ngừa bạo lực, đặt ở đại đội bảo vệ trị an chúng ta, cũng không biết là thật hay giả.

Hai người đang nói chuyện, Trọng Tu Vĩ đột nhiên phát phát tay:

- Vì tiếp nhận điều tra, lão Tạ phải tránh đi, hay là hai người bớt thời giờ đảm nhiệm công việc thay hẳn?

Hồ Duyệt cười ha hả:

- Lão Trọng, đây là nhiệm vụ do Chủ tịch huyện Bành giao cho anh, tín nhiệm ở anh, chúng tôi không dám tùy tiện tiếp nhận.

- Còn tra cái khỉ gì nữa! Đây rõ ràng là Trương Đại Hổ sau lưng phá rối, khiến cho chúng ta ngọt ngọt, cũng là sự khiêu khích đối với cơ quan công an chúng ta.

Trọng Tu Vĩ cảm tức:

- Tôi cũng nhịn không được, muốn đi gặp tên này!

444. Chương 451: Quy Củ Của Tân Chủ Tịch Thành Phố

Hồ Duyệt và Hồ Xuân Tường làm bộ như không nghe thấy những lời oán giận của Trọng Tu Vĩ. Vụ án này thật ra rất dễ điều tra. Dưới sự chủ trì của Trọng Tu Vĩ, Cục công an huyện nhanh chóng kết thúc vụ án, đệ trình văn bản báo cáo lên Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Sau khi Tạ Huy gánh chịu tất cả chi phí, việc này cũng kết thúc.

Đương nhiên, vì không muốn rút dây động rừng, theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, Trọng Tu Vĩ không điều tra sâu thêm.

Tạ Huy lại đi làm như thường, tuy nhiên nhà của cha mẹ y đã bị đập bỏ đi, họ không còn chỗ ở. Tạ Huy lấy hết toàn bộ tiền dành dụm được, xây một cái nhà cho cha mẹ và em trai.

Vì chuyện này, vợ của Tạ Huy cãi nhau một trận ầm ĩ với y, bỏ về nhà mẹ ruột. Tạ Huy cũng không có cách nào, cha mẹ và em trai không có tiền, y không lo thì ai lo?

...

Ngày 19 tháng 8, thời tiết hết sức nóng bức. Buổi sáng, văn phòng Thành ủy thông báo, tân Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần đến huyện Lân thị sát.

Tỉnh ủy vừa mới hoàn thành việc điều chỉnh bộ máy Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần và Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường đã đến đảm nhiệm. Chu Tích Thuần đến huyện Lân kiểm tra chỉ đạo công tác, đối với huyện Lân là một chuyện tốt. Điều này cho thấy vị tân Chủ tịch thành phố này coi trọng công tác ở huyện Lân và lãnh đạo thành phố luôn chú ý và quan tâm đến “động tĩnh” ở huyện Lân.

10 giờ sáng, xe cảnh sát mở đường do Cục công an huyện phái ra nghênh đón lãnh đạo thành phố huy còi quay về, theo sau là hai chiếc xe màu đen có rèm che, một chiếc là Imperial Crown, chiếc kia là Santana.

Chu Tích Thuần đến huyện khảo sát, không mang theo người, ngoại trừ thư ký và Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố kiêm Trưởng ban thư ký Hoa Dương Vĩnh ra, chỉ có Cục trưởng Cục y tế thành phố Tiết Quốc Khánh. Chu Tích Thuần và thư ký đi một chiếc xe, Hoa Dương Vĩnh và Tiết Quốc Khánh lên chiếc còn lại. Chủ tịch thành phố xuất hành cũng không dẫn theo nhân viên truyền thông tuyên truyền, có thể nói hết sức khiêm tốn và gọn nhẹ. Chỉ tiết này, nếu không phải cố ý làm ra vẻ khác người, thì đã thể hiện được tác phong của một lãnh đạo.

Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm dẫn theo tất cả thành viên bộ máy, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ Quốc, một đám mây chục người chờ đón ở trước cổng trụ sở Ủy ban nhân dân huyện. Thấy xe của Chu Tích Thuần vừa dừng hẳn, Bành Viễn Chinh nhanh tay lẹ mắt, tiến lên trước, mở cửa xe cho Chu Tích Thuần.

Chu Tích Thuần khẽ mỉm cười, xuống xe. Ông ta không vội bắt tay Bành Viễn Chinh, thân thiết vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi có cảm giác đồng chí rất quen mặt, hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chủ tịch thành phố Chu, lãnh đạo đã quên, lúc trước tôi đến Sở xây dựng lo thủ tục, có tìm lãnh đạo xin ký duyệt!

Chu Tích Thuần sức nhớ, cười ha hả:

- Hóa ra là như vậy, thảo nào! Tôi nhớ ra rồi, lúc ấy cậu là Chủ tịch thị trấn Vân Thủy phải không? Xin phê duyệt một công trình xây dựng ở thị trấn...

- Dạ.

Bành Viễn Chinh cười, gật đầu:

- Cảm tạ lãnh đạo đã giúp đỡ công tác ở cơ sở, nếu lúc trước không có lãnh đạo giúp chúng tôi bật đèn xanh, công trình phố buôn bán ở thị trấn Vân Thủy không hoàn thành nhanh như vậy được!

Bành Viễn Chinh cũng không nói ngoa, quả thật Chu Tích Thuần đã giúp sức để thủ tục được nhanh chóng phê duyệt, tuy nhiên lúc đó Bành Viễn Chinh thông qua quan hệ mà tìm tới y.

- Hai năm qua, đồng chí Viễn Chinh tiến bộ thật sự nhanh!

Chu Tích Thuần nói xong, quay lại bắt tay Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm, nhìn Tôn Tuyết Lâm cười nói:

- Đồng chí Tuyết Lâm, đồng chí Hàn Lâm, bảo các đồng chí ở huyện đều trở lại làm việc đi, đừng vì tôi đến mà ảnh hưởng công tác!

Như vậy, đồng chí Tuyết Lâm, Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh ở lại, những đồng chí khác trở lại vị trí và công việc!

Chu Tích Thuần mỉm cười, vẫy vẫy tay về phía mọi người.

Tôn Tuyết Lâm thấy Chu Tích Thuần không thích phô trương, vội ra hiệu các lãnh đạo huyện khác rời khỏi. Rất nhiều người buồn bực mà đi, chờ hơn nửa ngày, ngay cả tay của Chủ tịch thành phố cũng không được bắt. Thật ra, dù có bắt tay, Chu Tích Thuần cũng không chắc có thể nhớ hết nhiều người lạ hoắc như vậy.

Mặc dù huyện Lâm là một huyện nghèo, nhưng mấy bộ máy Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, Mặt trận Tổ Quốc huyện, cán bộ cấp phó huyện trở lên cũng lên đến mấy chục người, cùng lắm Chu Tích Thuần nhớ được vài cán bộ chủ yếu, như Bí thư, Chủ tịch huyện, Phó bí thư v.v...

Chu Tích Thuần không đến phòng hội nghị nghe báo cáo công tác, mà bảo Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa cùng đến bệnh viện điều tra nghiên cứu. Ông ta rất hứng thú đối với chế độ cứu trợ bệnh nhân đặc biệt và hỗ trợ người nghèo chữa bệnh.

Do Chu Tích Thuần không báo trước, huyện và bệnh viện huyện đều không chuẩn bị trước. Cũng may, đối với công việc này, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa theo rất sát, Phòng y tế huyện và bệnh viện huyện cũng nhiệt tình làm, sẵn có rất nhiều ca bệnh và tài liệu để Chu Tích Thuần nghiên cứu, không đến mức luống cuống.

Ở bệnh viện xem tận mắt hai trường hợp bệnh nhân được hưởng lợi từ chính sách hỗ trợ, xem xét cơ cấu và quy trình thực hiện chế độ, Chu Tích Thuần mới vào phòng họp của bệnh viện huyện, nghe Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa báo cáo.

Nghe xong báo cáo, Chu Tích Thuần cười:

- Chuyện này huyện các đồng chí làm không tệ, rất có giá trị điển hình và nhân rộng. Lão Tiết, Cục y tế thành phố các anh phải đến huyện Lâm lấy kinh nghiệm, xem có thể tham khảo phát triển rộng khắp toàn thành phố, mang lại một chút lợi ích cho dân chúng, nhất là người nghèo.

Tôi đến đây mà không báo trước với đồng chí ở huyện, là vì muốn đột nhiên “tập kích”, xem rốt cuộc là các đồng chí làm thật sự hay vẫn “biểu diễn”. Những gì vừa thấy, quả thật khiến tôi rất hài lòng.

Chu Tích Thuần khoát tay:

- Ý tưởng rất tốt, bước tiếp theo, Cục y tế thành phố phải tổng kết kinh nghiệm của huyện Lâm, thử cải cách chế độ chữa bệnh trên toàn thành phố.

Cục trưởng Cục Y tế Tiết Quốc Khánh lập tức đáp ứng. Y được Chu Tích Thuần gọi đi cùng đến huyện Lâm khảo sát, liền đoán Chu Tích Thuần hứng thú với quỹ chữa bệnh cho bệnh nhân nghèo vừa ra đời ở đây, quả nhiên không sai.

Từ bệnh viện huyện ra, đã đến giờ ăn trưa. Chu Tích Thuần từ chối bữa tiệc do huyện chuẩn bị, mà đòi ăn cơm công tác. Tôn Tuyết Lâm luôn miệng tha thiết mời, Chu Tích Thuần cũng không nhượng bộ, thái độ rất kiên quyết.

Bành Viễn Chinh ở bên cạnh quan sát, xem ra, tác phong công tác của Chu Tích Thuần và Chu Quang Lực hoàn toàn khác biệt, một người rất thích phô trương, mỗi lần xuất hành đều dẫn theo rất nhiều cán bộ lãnh đạo các ngành trực thuộc thành phố, tiền hô hậu ủng, thanh thế to lớn, còn một người lại rất khiêm tốn.

Tôn Tuyết Lâm, Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh cùng Chu Tích Thuần đi vào nhà ăn, Hoa Dương Vĩnh và Tiết Quốc Khánh thì do Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa tiếp, đi ở phía sau.

Cán bộ, nhân viên đang dùng cơm thấy Chủ tịch thành phố tới, tự phát đứng dậy vỗ tay hoan nghênh.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Chu Tích Thuần mỉm cười gật đầu, đi lên tầng hai. Thấy nhà ăn nhỏ trên lầu hai được trang hoàng khá đẹp đẽ và thanh nhã, còn có tiếng nhạc du dương, Chu Tích Thuần không kìm nổi kinh ngạc, cười nói:

- Hoàn cảnh không tệ, còn có âm nhạc? Xem ra các đồng chí ở huyện cũng rất có phong cách tiểu tư sản nha!

Tôn Tuyết Lâm lúng túng, vội vẫy tay ra hiệu bảo nhân viên nhà ăn tắt nhạc. Lời lẽ của Chu Tích Thuần, nghe như khen ngợi, nhưng lại có vẻ châm biếm.

Mọi người ngồi xuống, nhân viên phục vụ bưng lên bốn món mặn, một món canh, gồm thịt sườn, đậu hũ xào rau, cá kho, rau trộn mộc nhĩ, canh tím cà chua, đều là những món ăn rất thông thường.

Chu Tích Thuần nhìn lướt qua, hài lòng gật đầu:

- Chúng ta có bốn người, bốn món mặn, một món canh là được rồi, hơn nữa là lãng phí.

Nghe vậy, Hoa Dương Vĩnh đang ngồi ở một bàn cạnh đó, nửa đùa nửa thật nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, các đồng chí ở huyện rất biết điều chỉnh, bên này chúng tôi ba người, số món ăn liền ít hơn!

Chu Tích Thuần cười ha hả, giơ tay lên:

- Lão Hoa, lát nữa đi, nhớ bảo Tiểu Lâm trả tiền cơm cho mấy người chúng ta.

Tôn Tuyết Lâm ngẩn ra, chột cười khổ nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, chỉ là một chút cơm công tác, làm sao chúng tôi có thể lấy tiền cơm của lãnh đạo, chuyện này...

Chu Tích Thuần mỉm cười không nói, Hoa Dương Vĩnh cao giọng cười:

- Bí thư Tôn, các vị không nên hiểu lầm, đây là quy củ của Chủ tịch thành phố Chu, xuống cơ sở không ăn cơm mời, không nhận quà, nếu cần thiết phải ăn cơm, cũng phải trả tiền. Bởi vì đây là hoạt động công vụ, cho nên tiền ăn của chúng tôi, do văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố thanh toán.

Trong lúc ăn cơm, Bành Viễn Chinh nhân cơ hội đề cập đến dự án luyện than cốc với công suất một trăm ngàn tấn than, tranh thủ dự án đặt ở huyện Lâm, tuy nhiên ngoài dự liệu của hắn, Chu Tích Thuần, từ chối cho ý kiến, không tỏ thái độ gì.

Thái độ lập lờ của Chu Tích Thuần làm Bành Viễn Chinh không thể nói gì thêm, trong lòng hơi buồn bực. Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút, Chu Tích Thuần lại đi khảo sát núi Phượng Hoàng, nhân tiện đi leo núi.

Tôn Tuyết Lâm và Cung Hàn Lâm cùng đi leo núi. Bành Viễn Chinh không đi theo, công tác kinh tế của hắn rất nhiều, bận tới mất tới mũi. Hơn năm giờ chiều, Chu Tích Thuần mới rời khỏi huyện Lâm, kết thúc hoạt động đầu tiên sau khi nhận chức.

445. Chương 452: Nhào Vào Lòng Ôm Chặt

Thấy hai chiếc xe của Chu Tích Thuần đã khuất dạng, Cung Hàn Lâm quay lại vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Viễn Chinh, đừng nghĩ tới dự án luyện than cốc nữa. Tôi xem chừng, dự án này có thể thất bại!

Bành Viễn Chinh nhún mày:

- Không thể nào! Tôi nghe nói báo cáo điều tra nghiên cứu tiền khả thi đều đã được phiên họp gần đây của Chủ tịch thành phố thông qua, công tác lập dự án cũng bắt đầu được triển khai, sao lại nửa đường gãy gánh?

Cung Hàn Lâm lắc đầu, nhìn Bành Viễn Chinh đầy thâm ý. Lúc này Bành Viễn Chinh mới tỉnh ngộ, đây là dự án do Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực thúc đẩy, tân Chủ tịch thành phố mới nhậm chức có tiếp tục đẩy mạnh dự án này hay không, cũng rất khó nói.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi thất vọng. Nếu dự án này không trở thành hiện thực, cơ hội của huyện Lâm cũng không còn. Để tranh thủ dự án này, hắn đã làm nhiều công tác, liên hệ nhiều lần với bên văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố, Ủy ban Kinh tế và Thương mại thành phố, lãnh đạo Ủy ban Xây dựng thành phố. Chẳng lẽ, tất cả đều uổng công rồi sao?

Thấy sắc mặt không vui của Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm khẽ cười:

- Thôi đi, phát triển vẫn phải từ từ mà tiến, có gấp cũng không được. Tạm thời chúng ta xây dựng nhà máy nước khoáng rồi tính tiếp!

- Cũng được.

Bành Viễn Chinh cười, thuận miệng đáp ứng, nhưng trong mắt hắn chợt lóe lên một tia sáng khác thường.

Buổi chiều ngày 20 tháng 8. Tạ Huy mang bản danh sách đi về phía văn phòng của Bành Viễn Chinh ở Cục Công an huyện, gần đây công tác của Cục công an rất nhiều, mỗi ngày, Bành Viễn Chinh phải dành ra nửa ngày đến Cục Công an làm việc.

- Chủ tịch huyện Bành, đây là bản danh sách mà sau khi bàn bạc, mấy người chúng tôi đã đưa ra được, xin lãnh đạo thẩm duyệt.

Cán bộ trung tầng của Cục Công an huyện bắt đầu được điều chỉnh, những người có vấn đề nghiêm trọng bị miễn chức, những người vi phạm không nghiêm trọng và lại chủ động thú nhận với Đảng ủy Cục để hưởng khoan hồng, bị giáng chức. Như vậy sẽ trống ra bảy tám chức vị phó chức, Bành Viễn Chinh chỉ thị Tạ Huy, Trọng Tu Vi, Trương Á Cường bàn bạc hội ý, đưa ra bản danh sách này.

Bành Viễn Chinh cầm lấy danh sách, xem một lượt từ đầu tới cuối, trầm giọng nói:

- Lão Tạ, các đồng chí này tôi cũng không biết rõ, chủ yếu vẫn là các đồng chí xem xét! Tôi chỉ có một yêu cầu, nhất định phải đề bạt những cán bộ có năng lực tốt, biết lấy lợi ích chung làm trọng. Không thể để một số người đục nước béo cò.

Nói chung, để đảm nhiệm vị trí đứng đầu của đơn vị hoặc đồn công an, phải là phó chức đã trải qua hai năm công tác, đương nhiên cũng không phải là không có ngoại lệ. Điều kiện là phải đặc biệt ưu tú và vững vàng, thì có thể rút ngắn thời gian quy định. Về cơ bản, tôi không có ý kiến gì, dù sao cũng là vị trí trung tầng trong Cục, các đồng chí trong Đảng ủy Cục cứ nắm chắc mà làm.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đẩy trả bản danh sách.

Chuyện đề bạt cán bộ, đương nhiên là do lãnh đạo chủ chốt định đoạt. Tạ Huy không ngờ Bành Viễn Chính lại buông tay giao cho y xử lý, cảm giác đầu tiên, y nghĩ rằng Bành Viễn Chính giả bộ, vội kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện đề bạt này, chúng tôi chọn sẽ không chính xác, nên để lãnh đạo xét duyệt, công tác khảo sát cụ thể, chúng tôi sẽ đi làm!

Bành Viễn Chính cười nhẹ:

- Tôi không nhúng tay vào đâu. Tôi cũng không thật sự hiểu rõ tình huống, quyết định của tôi sẽ dễ thiếu khách quan, như vậy, anh mở cuộc họp Đảng ủy thảo luận đi.

Thấy Bành Viễn Chính cương quyết như thế, Tạ Huy hơi do dự, gật đầu nói:

- Được, tôi hiểu, khi nào lãnh đạo có thời gian, xin đến dự cuộc họp Đảng ủy cùng chúng tôi.

- Tôi không tham gia đâu. Ba người các anh, và mấy ủy viên Đảng ủy họp và quyết định đi. Quyền lực này tôi giao cho các anh! Nhưng, tôi nhấn mạnh, phải đề bạt cán bộ thích hợp vào chức vụ, không được lạm dụng quyền lực trong tay.

Sắc mặt Bành Viễn Chính trở nên rất nghiêm nghị, khoát tay ra hiệu Tạ Huy có thể rời khỏi.

Tạ Huy không dám chậm trễ, cầm lấy bản danh sách, kính cẩn rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chính. Nhưng sau khi đi ra, vẻ mặt y vẫn khá phức tạp và khó hiểu, trong lúc nhất thời, y quả thật không kịp “tiếp thu” nổi cách cư xử khác người của Bành Viễn Chính.

Tạ Huy quay lại văn phòng, gọi Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường tới. Hai người kia nghe Tạ Huy nói xong, đều kinh ngạc.

Thật lâu sau, Trương Á Cường mới thử thăm dò, nhẹ nhàng nói:

- Lão Tạ, hay là lãnh đạo...

Trương Á Cường muốn nói, hay là lãnh đạo giả bộ, có lãnh đạo nào lại chịu buông tay để cấp dưới “xử lý” vấn đề đề bạt? Cho dù là lãnh đạo tỏ ra “khiêm tốn” và ủy quyền. nhưng chúng ta không thể cứ như vậy mà làm nhé!

Tạ Huy cười khổ:

- Hai vị, Chủ tịch huyện Bành nhất định ủy quyền cho chúng ta đấy! Vị lãnh đạo này của chúng ta không giống những lãnh đạo khác đâu, làm chuyện gì cũng đều hết sức công tâm, phong độ và cái tâm này, người bình thường khó lòng với tới.

Trương Á Cường thở phào một cái:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Phải nhanh chóng ổn định chức vụ cho rất nhiều cán bộ, nếu không, không thể triển khai công tác.

- Mở cuộc họp Đảng ủy thảo luận đi!

Tạ Huy cười:

- Trước hết, ba người chúng ta thống nhất một số vấn đề cơ bản rồi tính sau!

...

Lúc ba người Tạ Huy đang thảo luận, nữ cảnh sát Hướng Tiểu Vân lặng yên gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chính, nhìn quanh không thấy người, liền đẩy cửa đi vào, nhẹ nhàng chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

Hướng Tiểu Vân là nhân viên văn phòng, chuyên phục vụ lãnh đạo, đương nhiên Bành Viễn Chính cũng biết cô, nhưng ấn tượng không sâu.

- À? Đồng chí Tiểu Vân, tìm tôi có việc à?

Bành Viễn Chinh bỏ tờ báo trên tay xuống, ngẩng lên mỉm cười.

Hướng Tiểu Vân có dáng người cao gầy, dịu dàng ít nói, trẻ tuổi thanh tú, có thể nói là có vài phần xinh đẹp. Tuy mặc trang phục cảnh sát, trông cô lại có vẻ rất “phong tình”.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi đến báo cáo công tác với lãnh đạo.

Cô thốt tha đi tới, chủ động bưng ly nước của Bành Viễn Chinh rót đầy, rồi cẩn thận mang lại bàn cho hắn. Đôi mắt quyến rũ của cô nhướng lên, đỏ mặt xoay người tới bên cạnh Bành Viễn Chinh, rồi cẩn thận đặt, đột nhiên ngồi lên đùi Bành Viễn Chinh, ôm chặt lấy hắn.

Trang phục mùa hè cảnh sát rất phong phanh, cô ôm chặt như vậy, đương nhiên da thịt không tránh khỏi va chạm với nhau.

Bành Viễn Chinh chấn động, giật mình kinh hãi, chỉ vừa cảm nhận được cảm giác mềm mại thơm tho của da thịt con gái, đã theo phản xạ đẩy cô ta ra, hạ giọng trách cứ:

- Cô làm gì vậy? Đi về ngay!

Hướng Tiểu Vân không ngờ mình mặt dày tới nỗi chủ động nhào vào ôm lấy, Bành Viễn Chinh lại không “động đậy”, trên đời này có mèo nào chê mỡ, có đàn ông nào không ham gái đẹp?

Cô vẫn tự tin mình có vài phần nhan sắc, lúc trước Lận Đại Dung không ít lần mập mờ ám chỉ, nhưng cô không thích người thô lỗ như y, làm bộ như không nghe không hiểu, từ chối lên giường với Lận Đại Dung. Nếu không, cô đã được đề bạt từ lâu.

Lúc này, trong Cục đề bạt cán bộ trung tầng một cách quy mô, Hướng Tiểu Vân cảm thấy cơ hội của mình đã tới. Phó chánh văn phòng Chu Ninh Tường chắc hẳn sẽ thăng chức, bởi vì y là tâm phúc của Tạ Huy, có Tạ Huy mạnh mẽ tiến cử. Mà khi Chu Ninh Tường thăng chức, vị trí Phó chánh văn phòng sẽ bỏ trống.

Hướng Tiểu Vân tìm Tạ Huy ngỏ lời, nhưng Tạ Huy từ chối cho ý kiến. Sau đó, Hướng Tiểu Vân nghe nói Niên Hoa, một nữ cảnh sát cùng văn phòng cũng đang tích cực tranh thủ vị trí này, trong lòng liền sinh ra ý nghĩ “tiên hạ thủ vi cường”, quyết giành phần thắng bằng được.

Theo cô biết, trong quan trường có vài nữ quan chức, cũng đặt bước đầu tiên trên con đường làm quan bằng chính thân xác của mình (sic). Cô cảm thấy, mình so với họ còn xinh đẹp hơn nhiều.

Trước lúc tới đây, cô nhiều lần tưởng tượng đến cảnh mê ly khi Bành Viễn Chinh “dùng” mình, thậm chí còn hy vọng xa vời, biết đâu nhờ vậy, cô có thể trở thành bạn gái của Bành Viễn Chinh, để cá chép hóa rồng!

Hướng Tiểu Vân hết sức xấu hổ và giận dữ, cúi gục đầu đứng đó, ghen ngào gặt lệ, che dấu sự bối rối của mình. Bành Viễn Chinh tức giận nói:

- Cô khóc cái gì? Đi về nhanh đi, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả!

- Tôi...

Hướng Tiểu Vân che mặt mà đi, trong lúc chạy trốn, thân hình nẩy nở tuổi thanh xuân vẽ lên những đường cong mê người, Bành Viễn Chinh quay mặt sang chỗ khác, khóe miệng thoáng hiện một tia cười khổ.

Hướng Tiểu Vân chạy vội vào phòng vệ sinh, nữ cảnh sát Niên Hoa đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn theo bóng lưng của cô, bĩu môi, thầm cười lạnh: “Đồ lẳng lơ! Tự mình làm bêu riếu mình! Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà bộ dáng của mình (sic!), Chủ tịch huyện Bành là một cán bộ lãnh đạo trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể coi trọng cái loại “đệm thịt” như mày!”

Niên Hoa nhếch môi cười lạnh, đi ra cửa.

Thật ra, Hướng Tiểu Vân không phải loại gái “bậy bạ” như Niên Hoa nghĩ, chẳng qua, một cô gái trẻ tuổi chưa chồng như cô, ở trong đơn vị rất dễ bị trêu hoa ghẹo nguyệt, không những làm cho đàn ông thêm nhỏ dãi, mà cũng dễ khiến phụ nữ ghen tị.

Niên Hoa cũng gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh thấy vào cửa lại là một nữ cảnh sát xinh đẹp, sắc mặt liền trầm xuống:

- Đồng chí Niên Hoa, tìm tôi có việc?

- Chủ tịch huyện Bành, tôi tới tưới nước cho hoa trong văn phòng lãnh đạo.

Niên Hoa cười mỉm, bước tới cầm lấy bình xịt, bắt đầu tưới nước cho mấy bồn hoa ở dưới cửa sổ, động tác mềm mại, nhẹ nhàng, bộ dáng chăm chú.

So với Hướng Tiểu Vân, Niên Hoa không đẹp bằng, đồng thời tuổi cũng lớn hơn một chút, đã kết hôn và sinh nở, tuy nhiên, bởi vậy càng đầy đặn và chín muồi hơn, từ góc nhìn của Bành Viễn Chinh, vài sợi tóc cắt ngang trán rũ xuống, bộ ngực cao ngất mà to tròn, gần như muốn phá tung cúc chiếc áo cảnh sát mà ra.

Bành Viễn Chinh háng giọng một cái, cúi đầu tiếp tục đọc báo. Sau một lúc lâu, hắn phát hiện Niên Hoa không những không rời khỏi, ngược lại còn đi về phía bàn làm việc của mình.

446. Chương 453: Cãi Vã

So với Hướng Tiểu Vân, hiển nhiên Niên Hoa hiểu cách làm thế nào để khiêu gợi và hấp dẫn đàn ông, trong khi Hướng Tiểu Vân “nhảy vào lòng” giản đơn đến mức thô thiển, sự “im lặng phô diễn” của cô có vẻ cao tay và dễ đạt mục đích hơn.

Nhưng Bành Viễn Chinh là người của hai thế giới, tâm trí vững vàng, sự từng trải phong phú vượt xa tưởng tượng của Niên Hoa. Cô cũng không biết, người có địa vị cao này, tuy thân hắn còn trẻ tuổi, nhưng linh hồn thì đã khám phá hồng trần, thấu hiểu bộ mặt của nhân thế.

Niên Hoa hơi đỏ mặt, ánh mắt nồng nàn đăm đăm nhìn Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Lãnh đạo vẫn luôn chiều cố đối với tôi, tôi định mời lãnh đạo ăn một bữa cơm, không biết lãnh đạo có thời gian hay không...

Niên Hoa vừa nói vừa như vô tình cúi người xuống, mượn cơ giúp Bành Viễn Chinh sắp xếp lại giấy tờ, tài liệu trên bàn. Bây giờ là giữa mùa hè, chiếc áo cảnh sát hơi mỏng, dường như không trói buộc nổi hai trái đào to lớn trước ngực cô, khi cúi xuống như vậy, chúng tựa hồ chỉ muốn lặn ra ngoài.

Một khe sâu trắng nõn, múp míp đập thẳng vào mặt Bành Viễn Chinh, thậm chí hắn có thể nhìn thấy hai nụ hoa đỏ hồng lấp ló sau chiếc nịt ngực màu hồng phấn. Bành Viễn Chinh lúng túng ngồi thẳng lên, háng giọng một cái, trầm giọng nói:

- Tâm ý của cô, tôi xin nhận. Cô công tác rất tốt, chỉ cần tạo được thành tích, lãnh đạo Cục sẽ nhìn ra ngay.

Nghe Bành Viễn Chinh từ chối, vẻ mặt Niên Hoa vẫn bình tĩnh như thường, tiếp tục “động tác” của mình, chậm rãi ngược lên nhìn, nói bằng giọng xa xăm:

- Lãnh đạo, nể tình đi, chúng tôi làm lính quèn, quanh năm suốt tháng cũng không có cơ hội cùng ăn cơm với lãnh đạo, cho tôi một cơ hội, được không?

Niên Hoa đứng lên, bước nhẹ tới, thân trên gần như tựa sát vào vai Bành Viễn Chinh, cặp đào to lớn mê người kia chạm nhẹ vào cánh tay Bành Viễn Chinh, chỉ vừa chạm lập tức nhích ra ngay. Tuy cách một lớp vải mỏng, Bành Viễn Chinh vẫn cảm nhận được sự mềm mại co giãn của lớp da thịt nở nang kia, sự tiếp xúc tuy chỉ thoáng qua, vẫn khiến hắn có một cảm giác khác thường.

Phía dưới của Bành Viễn Chinh hơi có động tĩnh. Loại khiêu gợi và mời mọc nửa kín nửa hở kiểu ôm tỳ bà che nửa mặt này, khơi gợi nên dục vọng nguyên thủy nhất trong con người hắn, nhưng cũng phải nói, nếu trong tình huống như vậy, mà hắn không có chút phản ứng nào, thì không phải là đàn ông bình thường.

Nhưng chung quy, Bành Viễn Chinh vẫn không phải là một kẻ quá háo sắc, dù Niên Hoa có sắc đẹp không tầm thường, nhưng không đến mức làm hắn đắm chìm. Hướng chi, lý trí hắn rất tỉnh táo, dù là người đến trước quá mức ngây ngô như Hướng Tiểu Vân, hay là thiếu phụ “lả lướt” như Niên Hoa, đều là có ý đồ mà đến. Sự nồng nhiệt hay ngượng ngùng của các cô chỉ là ngụy trang, thực chất của những “động tác” này, đơn giản là mưu cầu quyền lực và lợi ích.

- Cô làm việc ở văn phòng, sau này sẽ có cơ hội mà. Chờ tôi qua giai đoạn bận rộn này, tôi sẽ xin cùng ăn cơm với các đồng chí ở văn phòng. Cô đi về trước đi, tôi còn phải xử lý công việc.

Bành Viễn Chinh dần dần gạt bỏ sự xao động trong nội tâm, giọng trở nên nghiêm túc, thẳng thừng đuổi khách.

Niên Hoa hơi thất vọng, cũng có phần không cam lòng, môi hơi bĩu ra, làm bộ hờn dỗi:

- Lãnh đạo làm sao thật!

Nói xong, Niên Hoa giậm chân, xoay người lắc mông rồi đi. Trước khi ra khỏi cửa, cô quay đầu lại, ném ra một cái nhìn “oán trách”, khiến Bành Viễn Chinh chỉ còn biết im lặng cười khổ.

Niên Hoa ra khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, mím môi trầm ngâm một lát, rồi mới trở về phòng làm việc của mình.

Thật ra hôm nay cô hành động như vậy cũng là ý định nhất thời, nếu như có thể đạt được mục đích thì tốt, dù không được, cũng không để Hướng Tiểu Vân một mình chiếm trước cơ hội. Là nhân viên văn phòng, cô hiểu quá rõ, một khi Hướng Tiểu Vân “chào mời” Bành Viễn Chinh, cương vị Phó chánh văn phòng lần này nhất định về tay cô ta.

Chuông điện thoại chợt vang lên, Bành Viễn Chinh nhắc ống nghe lên, vừa mới a lô một tiếng, đầu bên kia truyền đến giọng nói êm ái của Tần Phượng:

- Viễn Chinh.

- Tiểu Phượng, anh đang muốn điện thoại cho em.

Trong lòng Bành Viễn Chinh dâng lên tình cảm dịu dàng, hạ giọng cười nói:

- Cuối tuần, mình nghỉ phép, đi thành phố Thuận tắm nước suối nước nóng đi! Anh sắp xếp xong hết rồi, em cũng lo liệu ổn thỏa đi, đến lúc đó lại không kịp.

Tần Phượng “ạ” một tiếng.

- Em muốn nói về công việc với anh một chút. Dự án luyện than cốc lại khởi động, đổi tên thành công trình cung cấp khí thành phố, do Chủ tịch thành phố Chu đích thân chỉ đạo, Mạnh Cường phụ trách cụ thể.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Không phải đã bỏ không làm nữa sao? Lần trước Chủ tịch thành phố Chu tới huyện Lâm, anh thử thăm dò thái độ của ông ấy, dường như ông ấy không quan tâm.

Tần Phượng cười giễu cợt:

- Công việc do Chủ tịch thành phố tiên nhiệm thúc đẩy, ông ta là tân Chủ tịch, đương nhiên không muốn tiếp nhận để tô son điểm phấn lên mặt người tiền nhiệm. Nhưng mới đây, trong cuộc nói chuyện về công tác xây dựng ở tỉnh và thành phố, Chủ tịch tỉnh Lâm đã đánh giá cao và tán thành dự án khí than này, còn đưa ra ý tưởng “Đường ống dẫn khí vào vạn nhà”... anh ngẫm lại xem, Chu Tích Thuần có thể lên làm Chủ tịch thành phố, là nhờ Chủ tịch tỉnh Lâm mạnh mẽ đề cử, làm sao ông ta không theo sát bước chân của Chủ tịch tỉnh đại nhân?

- Ra là vậy. Bất quá, chỉ cần dự án mang lại lợi ích cho dân, là tốt rồi.

Bành Viễn Chinh cười nói, hần vừa định nói, hần muốn lên thành phố tranh thủ dự án này cho huyện Lâm, lại nghe Tần Phượng cười nói:

- Em muốn nói với anh chuyện này, Tô Vũ Hoàn bảo muốn tranh thủ đưa dự án này về quận Tân An, em suy nghĩ, thấy cũng không tệ. Em và y khó có được sự nhất trí như vậy.

Bành Viễn Chinh cảm thấy bất ngờ, vội nói:

- Tiểu Phượng, đây là em muốn tranh giành à? Đâu phải em không biết là anh muốn tranh thủ dự án này, sao em...

Tần Phượng nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, không phải là em tranh giành với anh, em đã nghĩ tới nghĩ lui, xây dựng dự án này ở huyện Lâm, không chỉ tăng giá thành xây dựng, còn có thể tăng chi phí chuyển vận, đồng thời gây ra lãng phí hết sức to lớn.

Quận của em không giống với trước kia nữa, em...

Bà Viễn Chinh có phần không vui, cắt ngang lời Tần Phượng:

- Đơn giản là quận Tân An của em “gần quan được ban lộc”! Dự án này xây dựng ở huyện Lâm, thoát nhìn giá thành cao một chút, nhưng huyện Lâm có điều kiện thuận lợi, chung quanh huyện Lâm là khu khai thác than đá, trên thực tế, điều này làm hạ giá thành sản xuất. Mà huyện Lâm lại có ưu thế về địa lý...

Tần Phượng phản bác:

- Anh chỉ đơn giản muốn kéo dự án này về huyện Lâm, để làm động lực phát triển kinh tế cho nó, nhưng, không phải em đã kích anh, một dự án như vậy chỉ có tác dụng ngắn hạn, anh không nên suy nghĩ quá ngây thơ...

Qua điện thoại, hai người đối chọi gay gắt, không ai nhường ai, lúc đầu còn giữ được bình tĩnh, về sau mỗi người đều có phần nóng nảy, mà dẫn đến cãi vã. Đây là lần cãi vã đầu tiên kể từ khi có sự đột phá về tình cảm, đương nhiên, là vì công việc.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Phượng tức giận, cúp điện thoại.

Một lúc sau, Bà Viễn Chinh gọi lại, chuông đổ thật lâu, Tần Phượng mới giật dỗi nhắc ống nghe lên:

- Gì đây?

- Tiểu Phượng, em nghe anh nói này, anh tranh thủ dự án này cũng không phải vì tư tâm...

Bà Viễn Chinh còn chưa nói hết, Tần Phượng lại nổi giận:

- Bà Viễn Chinh, anh đừng có dùng những lời cũ rích đó với em nữa! Hay lắm, anh, Chủ tịch huyện đại nhân, là vì công việc, chí công vô tư, còn chúng tôi chỉ là loại người ngồi không ăn bám, không có lý tưởng gì! Chỉ có anh là cao thượng!

Bà Viễn Chinh bị “chặn họng”, cười khổ nói:

- Tiểu Phượng, em đừng như vậy, anh không có ý đó. Tiểu Phượng, em hãy nghe anh nói, quận Tân An là trung tâm của nội thành, em nghĩ kỹ xem, nếu em giành được dự án này, thì xây dựng ở đâu?

Dự án luyện than cốc là dự án công nghiệp nặng gây ô nhiễm, không thích hợp đặt ở nội thành. Em nghĩ xem, hai ống khói khổng lồ, ngày đêm nhả khói đen, dân chúng có chịu được không?

Nhưng nếu như đặt ở ngoại thành của quận Tân An, thì thị trấn Vân Thủy đang được quy hoạch xây dựng mới, phía nam có nhiều ruộng vườn, phía đông gần tuyến đường sắt chính, Quận Tân An muốn khởi công dự án này, chỉ có thể chiếm dụng hơn 500 mẫu ruộng!

Tiểu Phượng, dù là lâu dài hay ngắn hạn, dự án này đặt ở Tân An đều không thỏa đáng. Trong khi huyện Lâm thì lại khác, đất trống nhiều, gần nội thành là một vùng đất lớn bị nhiễm phèn...

Bà Viễn Chinh kiên nhẫn giải thích với Tần Phượng, vất vả lắm mới miễn cưỡng làm Tần Phượng nghe ra được.

Bà Viễn Chinh thuyết phục Tần Phượng xong, cúp điện thoại, miệng cười khổ. Trong lòng hần hiếu rất rõ, dự án than đá này đầu tư rất lớn, bước đầu có thể giải quyết công ăn việc làm cho hơn một ngàn người, trong tương lai, một khi xây dựng đầy đủ các mắt xích trong hệ thống công nghiệp, sẽ là một động lực rất to lớn để phát triển kinh tế. Đây là một “miếng thịt Đường Tăng”, chắc chắn nhiều quận huyện khác đều mơ ước.

...

Đúng như phán đoán của Bành Viễn Chinh, mặc dù Tần Phượng đồng ý không tranh giành với Bành Viễn Chinh, nhưng trên thực tế, Tô Vũ Hoàn đã lấy danh nghĩa Ủy ban nhân dân quận, báo cáo và xin Ủy ban nhân dân thành phố, tranh thủ dự án đặt ở Quận Tân An. Nghe nói còn có hai quận, huyện khác cũng có toan tính tranh nhau.

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, lập tức căn dặn Ủy ban nhân dân huyện soạn văn bản báo cáo với Ủy ban nhân dân thành phố, sau đó hắt dích thân lên thành phố chạy chọt.

...

Bên ngoài phòng làm việc của Chu Tích Thuần.

Thư ký của Chu Tích Thuần thấy Bành Viễn Chinh, nở nụ cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, sao lại tới rồi? Hôm nay là lần thứ ba rồi! Hồi sáng tôi đã nói với ngài, hôm nay Chủ tịch thành phố Chu không có thời gian, hai ngày gần đây, chương trình làm việc của lãnh đạo cũng bố trí rất sít sao!

- Thư ký Lý, tôi chỉ xin lãnh đạo năm phút...Anh xem có thể dàn xếp được không? Xế chiều, nếu lãnh đạo có rảnh rồi, tôi chỉ báo cáo chút chuyện rồi lập tức đi ngay!

Bành Viễn Chinh cười nói.

Thư ký lắc đầu:

- Không được, Chủ tịch huyện Bành. Chủ tịch thành phố Chu đặc biệt căn dặn, cán bộ không hẹn trước, nhất định không cho gặp, nhất là ngài.

Bành Viễn Chinh nhượng mảy:

- Lãnh đạo đặc biệt căn dặn không gặp tôi?

- Chủ tịch huyện Bành, ngài tới là vì dự án luyện than cốc. Tôi nói cho ngài nghe, gần đây, tìm tới Chủ tịch huyện Chu không chỉ có huyện Lâm, Chủ tịch quận Tô Quận Tân An cũng đang dán mắt vào.

Đúng lúc đó, đột nhiên Chu Tích Thuần đẩy cửa phòng làm việc ra, từ đầu kia hành lang đi nhanh tới. Bành Viễn Chinh thấy thế, vội bước ra nghênh đón:

- Chủ tịch thành phố Chu!

Chu Tích Thuần ngẩn ra, rồi đằng hắng một cái, mỉm cười:

- Đồng chí Tiểu Bành này, thật đúng là cố chấp! Được rồi, cậu không cần nói gì cả, tôi phải đến chỗ Bí thư Đông Phương bàn công việc, chuyện dự án này, cậu đi tìm Phó chủ tịch thành phố Mạnh mà nói cụ thể!

- Chủ tịch thành phố Chu...

Bành Viễn Chinh đuổi theo, Chu Tích Thuần dừng bước, vỗ vỗ vai hắn:

- Được rồi, cậu đi tìm lão Mạnh đi!

447. Chương 454: Bạch Tuyết Mất Tích

Bành Viễn Chinh không muốn đi gặp Mạnh Cường, mặc dù Mạnh Cường là cậu ruột của hắn. Quan hệ hai nhà đã trở nên hòa hoãn, nhưng muốn khôi phục quan hệ thân thích bình thường, chỉ sợ không dễ dàng.

Bành Viễn Chinh đứng trước trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố, do dự hồi lâu, mới quyết định đi lên lầu tìm Mạnh Cường. Nếu như không phải vì việc công, hắn cũng không gặp Mạnh Cường làm gì. Mỗi lần nhìn thấy Mạnh Cường, hắn sẽ nhớ lại thời niên thiếu đầy gian khổ, khi hai mẹ con hắn phải nương tựa lẫn nhau mà sống.

Những ký ức ấy, giống như những lưỡi dao nhọn, cắt xé máu thịt và linh hồn hắn.

Mạnh Cường ở trong phòng làm việc, giờ này đang có mấy người ở các ngành trực thuộc báo cáo công việc, cửa mở rộng. Bành Viễn Chinh theo hành lang đi tới, thấy có nhiều người, định rời đi, thì Mạnh Cường đã phát hiện ra hắn, nhắc điện thoại lên, bảo thư ký của mình ngăn hắn lại.

Mạnh Cường lập tức kết thúc việc nói chuyện với mấy cấp dưới, nghe Bành Viễn Chinh nói chuyện xã giao với mấy cán bộ ngoài hành lang, trong lòng Mạnh Cường đầy cảm khái.

Dõi mắt nhìn lại mấy năm trước, ông ta làm sao có thể nghĩ Bành Viễn Chinh thuộc dòng dõi quyền quý, cũng không nghĩ đến, “thằng nhóc nghèo khổ” ngày xưa, hôm nay đã từng bước đi lên sân khấu quyền lực, trở thành một cán bộ cấp huyện oai phong một cõi, tiền đồ vô lượng. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ bay lên đến một độ cao đủ để ngồi ngang hàng với ông ta.

Bành Viễn Chinh từ từ đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Mạnh Cường đứng dậy, cười nói:

- Viễn Chinh, ngồi đi.

Lẽ ra, dù với cương vị trưởng bối hay là lãnh đạo, Mạnh Cường cũng không có lý do gì đứng dậy. Nhưng, đối với hai mẹ con Bành Viễn Chinh, ông ta có phần hổ thẹn. Sự áy náy ấy giống như một tảng đá lớn đè trên ngực, khiến mỗi lần nghĩ đến, ông ta đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bành Viễn Chinh gật đầu, ngồi trên ghế salon, lặng im không nói.

Mạnh Cường nhìn hắn, cũng không nói gì.

Hai cậu cháu lúng túng gặp nhau, không khí trong phòng làm việc không được tự nhiên, khó có thể dùng lời mà mô tả được. Cuối cùng, vẫn là Mạnh Cường chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng nặng nề, thật ra ông ta biết vì sao Bành Viễn Chinh tới đây.

Vì cái dự án kia, Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn đang ra sức thuyết phục các cấp thành phố. Dĩ nhiên, chuyện này không thể giấu được một lãnh đạo phân quản thành phố như ông.

- Viễn Chinh à, có phải cháu đến vì dự án luyện than cốc? Báo cáo của huyện cháu và quận Tân An đều ở chỗ của cậu.

Mạnh Cường cười lớn:

- Ở đây không có người ngoài, lý ra cậu sẽ bật đèn xanh ủng hộ cho cháu. Nhưng, hiện nay, chuyện này đang sôi sùng sục, không ít người dòm ngó. Sáng hôm nay Chủ tịch thành phố Chu nói với cậu, nếu không quyết định được, thành phố sẽ tổ chức một cuộc hội nghị biện luận cho dự án, để cho mấy người ở quận, huyện, trình bày ưu thế của địa phương mình.

Cháu yên tâm, ở điều kiện ngang nhau, cậu vẫn thiên về phía huyện của cháu nhiều hơn. Dù sao, đây là một công trình thuộc loại công nghiệp nặng, có gây ra ô nhiễm, xây dựng ở nội thành không thích hợp.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, biết mình có nói với Mạnh Cường cũng không được kết quả gì, đứng dậy miễn cưỡng cười nói:

- Cháu đi về trước, nghiêm túc chuẩn bị biện luận cho dự án.

Mạnh Cường khoát tay:

- Ừ, chuẩn bị cho thật tốt, lần này cạnh tranh khá kịch liệt. Có chuyện gì, cậu sẽ gọi điện cho cháu.

Bành Viễn Chinh gật đầu, xoay người người bước đi. Mạnh Cường khẽ thở dài, nói:

- Có thời gian, về Thủ đô thăm mẹ cháu, thay cậu hỏi thăm cô ấy!

Bành Viễn Chinh hơi chậm bước, rồi vẫn không quay đầu lại, sải bước đi.

...

Ngày 1 tháng 9, là ngày khai trường. Theo lệ thường, trước đó mấy ngày, các giáo viên trường trung học huyện Lâm hoặc tham gia hội nghị, hoặc chuẩn bị giáo án cho học kỳ mới.

Hơn bốn giờ chiều, Bạch Tuyết đeo túi xách đi bộ ra khỏi trường, định về nhà. Từ trường đến nhà Bạch Tuyết, cách hai khu phố, và phải đi qua một con hẻm dài hơn năm mươi mét.

Bạch Tuyết đi càng lúc càng nhanh, cảm thấy hơi căng thẳng và bất an, bởi vì cô phát hiện, dường như sau lưng có người theo dõi cô.

Con hẻm rất yên tĩnh, hai bên là tường cao bám đầy rêu xanh, sau bức tường kia là nhà văn hóa. Bạch Tuyết vội vã đi tới, chợt một loạt tiếng xe gắn máy gầm rú vang lên... Bà lão bán kem đầu ngõ hẻm đang ngồi lim dim trên ghế, chợt nghe tiếng kêu sợ hãi lạnh lạnh của một cô gái, giật mình đứng dậy nhìn về phía đầu kia ngõ hẻm, nhưng không thấy bóng người...

Thôi Ngọc Trân, mẹ Bạch Tuyết đã sớm làm xong cơm tối, chờ con gái về ăn cơm, nhưng chờ đến tối, Bạch Tuyết cũng chưa về. Lòng nóng như lửa đốt, Thôi Ngọc Trân gọi điện thoại cho bạn học, bạn bè và đồng nghiệp của cô, nhưng không ai biết tung tích của cô.

Trong lòng Thôi Ngọc Trân xuất hiện một dự cảm không may.

Hai vợ chồng bà thấp thỏm lo âu chờ suốt một đêm, sáng sớm hôm sau liền chạy đến trường gặp lãnh đạo trường. Theo góp ý của lãnh đạo trường, lúc này Thôi Ngọc Trân báo cảnh sát.

Đến xế chiều hôm đó, Bạch Tuyết đã mất tích gần một ngày một đêm, lãnh đạo trường cũng không dám chậm trễ, lập tức thông báo cho Cục giáo dục huyện, để Cục giáo dục cùng Cục công an huyện cầu viện cảnh sát.

Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc xem tài liệu để soạn bản thảo biện luận về dự án nhà máy cung cấp khí, chuông điện thoại vang lên, hần nhắc ông nghe lên, trong điện thoại vang lên một giọng nữ xa lạ:

- A lô, là Chủ tịch huyện Bành phải không?

- Tôi là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đáp, mắt vẫn nhìn tài liệu.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi là giáo viên Trương Hà trường trung học huyện, xin lãnh đạo quan tâm một chút, Bạch Tuyết, giáo viên trường chúng tôi, đã bị mất tích. Chúng tôi nghi là có người bắt cóc.

Giọng Trương Hà gấp gáp và hơi nức nở, dường như đang khóc.

Cô và Bạch Tuyết là bạn thân, Bạch Tuyết xảy ra chuyện, cô vừa sốt ruột vừa sợ hãi. Lo lắng Cục công an sẽ không chú ý phá án, đột nhiên cô nhớ tới Bành Viễn Chinh, liền đánh bạo gọi điện cho hần.

Đối với Bạch Tuyết, Bành Viễn Chinh có ấn tượng rất sâu đậm. Hần nghe vậy lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nói:

- Cô Trương, cô đừng gấp gáp, từ từ nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

- Chủ tịch huyện Bành, chiều hôm qua, chừng hơn 4 giờ, sau khi xong việc, tôi chia tay Bạch Tuyết ở cổng trường, đi về nhà. Nhưng, cô ấy không về nhà. Chúng tôi đã đi tìm tất cả các nơi cô ấy có thể đến, đều không thấy! Một ngày một đêm, thật là lo đến chết được!

- Có báo cảnh sát chưa?

- Đã báo án, nhưng...

Trương Hà cắn răng, hạ giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi nghi ngờ bọn lưu manh bang Lão Hồ bắt cóc Bạch Tuyết. Có lẽ Chủ tịch không biết, gần đây Trương Đại Hồ một mực bám theo Bạch Tuyết, còn tung tin, nếu ai dám đến gần Bạch Tuyết, sẽ cắt đứt gân chân người đó!

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Được, tôi biết rồi. Cô đừng sốt ruột quá. Tôi sẽ nói chuyện này với các đồng chí bên Cục công an, để cho bọn họ lập án xử lý ngay!

Thật ra Trọng Tu Vĩ đã lập án xử lý chuyện này, chẳng qua là y thấy gần đây Bành Viễn Chinh bề bộn nhiều việc, không lập tức báo cáo việc Bạch Tuyết mất tích với hần, chuẩn bị điều tra trước một chút.

Bành Viễn Chinh nói chuyện với Trương Hà xong, gọi Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ tới, trực tiếp chỉ thị, yêu cầu Cục công an huyện lập tức lập án, đưa ra kỳ hạn phá án.

Thời gian gần đây Bành Viễn Chinh bận lo tranh thủ dự án nhà máy cung cấp khí than, tạm thời gác lại chuyện của bang Lão Hồ. Nhưng việc Bạch Tuyết đột ngột mất tích, lại một lần nữa khiến hần cảm nhận sâu sắc, nếu không hoàn toàn cắt đứt cái khối u ác tính ăn sâu trong lục phủ ngũ tạng huyện Lân này, sợ sẽ càng khó chữa.

Ngày hôm sau, vụ án không có chút nào tiến triển. Tin nữ giáo viên Bạch Tuyết của trường trung học mất tích một cách bí ẩn, nghi là do bọn lưu manh bang Lão Hồ bắt cóc, nhanh chóng lan truyền khắp huyện, người dân trong huyện hoang mang lo sợ, rất nhiều cô gái không dám tùy tiện ra đường. Một số nữ công nhân viên chức trực đêm, phải nhờ người nhà đưa đón.

Bành Viễn Chinh rời khỏi Ủy ban nhân dân huyện, khi đi ngang qua đường Hồng Kỳ, đột nhiên hần trầm giọng nói:

- Dừng xe!

Tài xế vội vàng dừng xe bên đường. Bành Viễn Chinh quay cửa xe xuống, chăm chú nhìn trụ sở bốn tầng không có gì đặc biệt của công ty thương mại Đại Hoa nằm ở con đường đối diện, vẻ mặt ngưng trọng hồi lâu không nói.

Hoắc Quang Minh ngồi cạnh tài xế, miệng cảm như hén.

- Lão Hoắc, đi, chúng ta đến công ty thương mại Đại Hoa xem một chút.

Bành Viễn Chinh vừa nói, liền đẩy cửa xuống xe. Hoắc Quang Minh sợ hết hồn, vội vàng đuổi theo, kính cẩn cúi đầu nói:

- Chủ tịch huyện Bành...chuyện này...

- Anh sợ?

Bành Viễn Chinh đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Hoắc Quang Minh, cười khẩy nói;

- Xem ra ở huyện Lân này, Trương Đại Hồ đúng là một con hổ lớn khiến người người khiếp sợ rồi!

Theo tôi lên đi, tôi sẽ đi gặp vị đại ca họ Trương này!

Bành Viễn Chinh rảo bước đi về phía công ty thương mại Đại Hoa. Hoắc Quang Minh xấu hổ đỏ mặt, đi tới mấy bước, vừa đi vừa suy nghĩ xem có nên gọi điện cho Tạ Huy hay Trọng Tu Vĩ hay không, để người của Cục công an huyện đến bảo vệ Bành Viễn Chinh.

Trương Đại Hồ là ai, Hoắc Quang Minh biết quá rõ, công ty thương mại Đại Hoa này chính là sào huyệt của bọn kẻ cướp, một khi Bành Viễn Chinh xảy ra điều gì không hay, y cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Trụ sở công ty thương mại Đại Hoa rất lạng lẽ, có thể nói là trầm lặng u ám, không giống một văn phòng doanh nghiệp bình thường. Thực tế thì cũng đúng như vậy, công ty này là vốn là một “công cụ” để Trương Đại Hồ “tẩy trắng” bản thân mình, về căn bản, công ty không kinh doanh, buôn bán, nguồn lợi của Trương Đại Hồ là từ các hộp đêm, phòng ca múa, phòng chơi game, trải rộng khắp huyện, ngoài ra còn có mấy sông bạc bí mật, khổng lồ trên 90 phần trăm toàn bộ các vụ đánh bạc, mại dâm toàn huyện.

Nghe nói gái ở các chốn ăn chơi trong huyện cũng bị Trương Đại Hồ và bang Lão Hồ khống chế, có hệ thống quản lý phân chia theo đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt và chặt chẽ. Tuy huyện Lân là một huyện nghèo, nhưng các địa điểm “giải trí” ở quanh vùng khá nổi tiếng, mỗi dịp cuối tuần, có không ít người từ huyện khác, kéo nhau kéo bè đến đây tìm thú truy hoan.

Ngay cả Hoàng Đại Long, lúc đầu cũng không phải chỉ một lần mời mọc Bành Viễn Chinh và Tổng Quả đến huyện Lân “thử” gái Tây đây sao!

448. Chương 455: Một Mình Xông Vào Hang Hổ

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bước lên lầu ba, Hoắc Quang Minh cảm thấy không ổn, vội quay lại, chạy ra khỏi trụ sở công ty Thương mại Đại Hoa, tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi điện thoại cho Cục công an huyện.

Bành Viễn Chinh vừa bước lên lầu ba, đã nghe thấy tiếng người ồn ào, dường như là chơi mạt chược. Tới gần, tiếng người la lối càng rõ.

Một gian phòng lớn gần cửa thang lầu, bày một bàn mạt chược, bốn người đàn ông vạm vỡ đang say sưa sát phạt. Xung quanh, mấy tên lưu manh đứng xem, bàn tán ồn ào, thuốc lá trên tay, trong phòng khói thuốc lượn lờ, không khí nồng nặc.

Quả nhiên, đúng như Hoắc Quang Minh nói, đây không phải là văn phòng doanh nghiệp bình thường, mà là trung tâm chỉ huy “phát ra hiệu lệnh” của Trương Đại Hổ, cũng là hang ổ của bọn lưu manh.

Bành Viễn Chinh từ từ đi tới, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Một người đàn ông giương mắt nhìn Bành Viễn Chinh, thấy là một người xa lạ, lập tức vẻ mặt cảnh giác nhìn hẩn chăm chăm, quát lớn:

- Mày là ai? Tới đây làm gì?

Bành Viễn Chinh dừng bước, cười nhạt một tiếng.

Lúc này, những người chơi mạt chược và cả những người xem, cùng đứng dậy vây quanh lấy hẩn, những ánh mắt hết sức hung ác nhìn Bành Viễn Chinh, một người hỏi lại:

- Mày tới làm cái gì?

- Tôi tìm Trương Đại Hổ.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói.

Một tên đầu trọc, cổ đeo một sợi dây chuyền vàng to, xông lại cười lạnh nói:

- Mày là ai? Tìm đại ca của tao làm cái gì? Có hẹn trước không?

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Sao, muốn gặp Trương Đại Hổ còn phải hẹn trước? Kiểu cách không nhỏ nha!

Tên đầu trọc kia giận tím mặt, lập tức đưa tay ra đẩy Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh né người tránh đi, một tên cao lớn khác cũng hùng hùng hổ hổ lao ra cửa, vây lấy Bành Viễn Chinh.

Hoắc Quang Minh chạy một hơi lên, thấy Bành Viễn Chinh bị một đám lưu manh cao lớn của bang Lão Hổ vây quanh, thất kinh quát to:

- Các người làm cái gì? Đây là Chủ tịch huyện Bành!

Hoắc Quang Minh quát, nhưng thật ra giọng hơi run, cho thấy trong thâm tâm, y cũng có phần sợ hãi những tên lưu manh hung ác của bang Lão Hổ.

Tiếng quát này đã kinh động Trương Đại Hổ, cuối hành lang, rầm một tiếng, cửa phòng làm việc bị y đá mở ra.

Trương Đại Hổ xuất hiện ở cửa, ánh mắt âm lãnh quét tới, dừng lại trên khuôn mặt bình tĩnh của Bành Viễn Chinh, khoe miệng hơi động đậy, lúc này trên mặt mới hiện lên vẻ tươi cười, đi tới, nổi giận nói:

- Cút! Bọn bây dám vô lễ với Chủ tịch huyện Bành à? Muốn tạo phản hả?

Chủ tịch huyện Bành, hoan nghênh lãnh đạo huyện tới công ty chúng tôi kiểm tra chỉ đạo công việc! Chủ tịch huyện Bành, mời đi lối này! Người đâu, mang trà cho Chủ tịch huyện Bành!

Trương Đại Hổ giả vờ kính cẩn. Một đám lưu manh trợn mắt há mồm nhìn Bành Viễn Chinh theo Trương Đại Hổ vào phòng làm việc.

Đối với những kẻ sống ngoài vòng pháp luật này, chức vị và thân phận của một Chủ tịch huyện không có bao nhiêu uy hiếp, còn không bằng một câu ra lệnh của Trương Đại Hổ. Nhưng vị Phó chủ tịch thường trực huyện này đang thúc đẩy truy quét tội phạm, nhằm trực tiếp vào bang Lão Hổ mà khai đao, đột nhiên lại chạy tới “đại bản doanh” của bang Lão Hổ làm cái gì?

- Tên này lá gan không nhỏ! Hắn muốn làm gì?

Một tên nói.

Tên đầu trọc lúc này cười lạnh:

- Mặc kệ hắn đi! Ở chỗ chúng ta, Phó chủ tịch huyện chả là cái mớ xì gì! Một ngón tay tao đây cũng có thể bóp chết hắn!

- Thôi đi đi, tiếp tục đánh bài!

...

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo có chỉ thị gì không?

Trương Đại Hổ cười hắc hắc, đưa qua cho Bành Viễn Chinh một điều thuốc, mời thuốc cho hắn.

- Trương Đại Hổ, tôi nghe nói, trước kia anh là công nhân nhà máy dệt bị cho nghỉ việc, chuyển sang buôn bán nhỏ?

Bành Viễn Chinh hít vào một hơi thuốc, thản nhiên nói.

Ánh mắt Trương Đại Hổ hơi ngưng tụ, cười cười:

- Không sai, trước kia cuộc sống vất vả thật đấy! Một nắng hai sương, mỗi ngày cũng chỉ có thể kiếm được no bụng.

- Chỉ với hai quả đấm, tạo dựng một mảnh trời riêng, trong hai năm ngắn ngủi, trở thành đại gia nổi tiếng gần xa, tài sản trị giá mấy triệu. Hôm nay lại là Ủy viên thường vụ Mặt trận Tổ Quốc, và là nhà doanh nghiệp tiếng tăm lừng lẫy.

Bành Viễn Chinh nói, không nhanh không chậm, chăm chú nhìn Trương Đại Hổ, ánh mắt trầm ngưng.

Trương Đại Hổ không biết hôm nay Bành Viễn Chinh chạy tới đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì, nghe hắn nói vậy chỉ cười một tiếng, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Dù sao y cũng không thêm che giấu, y biết, một khi Bành Viễn Chinh đã coi việc diệt trừ bang Lão Hổ là nhiệm vụ của hắn, đương nhiên sẽ tìm hiểu kỹ về mình.

- Con người luôn muốn đi con đường đúng đắn, bất kỳ đường ngang, ngõ tắt nào, rốt cuộc đều sẽ có một ngày bị phơi bày. Đến khi đó, dù có ngồi trên một núi vàng, cũng không thể hưởng thụ.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, Trương Đại Hổ cười lạnh:

- Chủ tịch huyện Bành, như thế là thế nào, có thể nói rõ ràng hơn không?

Không sai, suy xét bằng cái nhìn bình thường, đúng là tôi đã làm nhiều chuyện xấu, nhưng Chủ tịch huyện Bành có thể điều tra, họ Trương này cũng có nguyên tắc kiểm tiền của mình, tôi không dính dáng đến buôn ma túy! Nói hơi kiêu ngạo một chút, tới nay huyện Lân không trở thành địa bàn của ma túy, là có công lao của tôi! Nếu như không có tôi, hà hà...

Về tổ chức đánh bạc và mại dâm, tôi không làm, người khác cũng làm! Nếu chính phủ có bản lĩnh, thì bắt sạch bọn gái đĩm, gái gọi đi!

“Chị em” ở đâu cũng có, đâu phải chỉ ở huyện Lân? Đây không phải là lỗi của tôi!

Mặt khác, có những cán bộ công an, viên chức chính phủ ra vẻ đạo mạo, cứ như là chỉ lo tạo phúc cho dân!

Khóe miệng Trương Đại Hổ thoáng hiện một nụ cười giễu cợt:

- Tôi cũng không dối gạt Chủ tịch huyện Bành, Trương Đại Hổ có thể có ngày hôm nay, là nhờ những kẻ như vậy bảo vệ. Bọn họ ăn trong chén, nhìn trong nồi, chơi gái còn muốn quýt tiền, loại người này so với bọn lưu manh còn đồ còn tởm hơn ngàn lần! (sic! Chí lý!)

Tôi biết gần đây Chủ tịch huyện Bành bắt nhiều người. Tuy nhiên, không phải tôi xem thường Chủ tịch huyện Bành, những kẻ như thế, có bắt cũng bắt không hết được! Chỉ cần những kẻ như thế còn tồn tại, Trương Đại Hổ này cũng sẽ còn ung dung tự tại!

- Thật sao? Trương Đại Hổ, chúng ta chờ xem!

Bành Viễn Chinh đưa tay bóp tắt tàn thuốc, lạnh lùng cười một tiếng, đứng lên nói:

- Chỗ khác, tôi không quản được, nhưng ở huyện Lân, ở trong phạm vi trách nhiệm của tôi, tôi sẽ không cho phép đám xã hội đen nhon nhon ngoài vòng pháp luật!

Trương Đại Hổ, chúng ta đánh cuộc đi, bất kể người nào làm ô dù cho anh, tôi cũng sẽ đưa ra pháp luật trừng trị!

Trương Đại Hổ cười hô hô:

- Tôi sẽ chờ xem! Nói thật, họ Trương ta đây không tin!

Bành Viễn Chinh xoay người, phẩy tay áo bỏ đi. Hôm nay hắn tới công ty thương mại Đại Hoa, bắt quá là ý định bắt chẹt. Lúc này, dưới lầu, còi xe cảnh sát hú vang, mười mấy chiếc xe cảnh sát ầm ầm chạy tới.

Trọng Tu Vĩ và Tạ Huy nhảy xuống xe, chỉ huy mười mấy đặc công và cảnh sát hình sự tập hợp ở trước cổng công ty Đại Hoa.

Trương Đại Hổ đưa Bành Viễn Chinh đi ra, giều cợt nói:

- Chủ tịch huyện Bành huy động lực lượng lớn như vậy, có phải là chuyện bé xé ra to? Sao, chuẩn bị nhiều người như vậy tới đây, muốn bắt tôi à? Thật ra, Chủ tịch huyện Bành chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, tôi lập tức biết điều đến Cục công an huyện tiếp nhận điều tra, không cần thiết động đao động súng, hù dọa người.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, dừng bước lại, nói:

- Trương Đại Hổ, anh không nên gấp gáp, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ thay đổi nơi gặp mặt.

Trương Đại Hổ ngửa mặt lên trời, cười ha hả:

- Tôi sẽ đợi đến ngày đó! Chủ tịch huyện Bành đi thông thả nhé, tôi không tiễn xa!

Bành Viễn Chinh ung dung ra khỏi trụ sở công ty thương mại Đại Hoa, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ vội chạy tới, phía sau là một đám cảnh sát, mang cả súng theo.

Bành Viễn Chinh nhíu mày:

- Mấy người tới làm gì? Quay về, quay về đi!

...

Sáng ngày thứ hai, Bành Viễn Chinh rời ký túc xá, đến một quán trong chợ ăn mì hoành thánh. Hai tên lưu manh xăm hoa văn trên cánh tay đi tới, ngồi bên cạnh hắn, quát to:

- Hai tô mì hoành thánh!

Chủ quán mì là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, thấy hai tên ác ôn thường lui tới chợ đòi tiền bảo kê, sợ hết hồn hết vía, vội vàng bưng lên hai tô mì nóng hổi, cầu nguyện chúng ăn lẹ đi mau, đừng gây phiền phức cho mình.

Hai tên du côn đỉnh đặc ăn mì, thỉnh thoảng trêu chọc cô chủ quán mấy câu. Thật ra thì cô chủ quán này không đẹp, nhưng mông ngực rất lớn, đặc biệt là bộ ngực có lẽ đang nuôi con nhỏ, cứ đung đưa qua lại, trông rất bắt mắt.

- Tới đây!

Một tên du côn cười hắc hắc, vẫy tay gọi cô chủ quán.

Người phụ nữ đỏ mặt đi tới, cười nói:

- Người anh em, có phải là không hợp khẩu vị? Nếu như vậy, tôi sẽ đổi cho anh tô khác.
- Anh không muốn ăn mì, anh muốn...uống sữa em.

Tên lưu manh cười híp mắt, giơ tay lên, càn rỡ nắm lấy một bên ngực cô chủ quán, người phụ nữ đáng thương kêu lên một tiếng, cuống cuống lui về phía sau.

Tên kia cười ha hả, thuận tay bóp cặp mông đầy đà của người phụ nữ.

Bành Viễn Chinh nhú mày, thật sự là thấy chướng mắt, không nhịn được trầm giọng nói:

- Các người làm gì vậy? Đàng hoàng mà ăn mì không được sao? Người ta là phụ nữ, bán từng tô mì nuôi gia đình, không dễ dàng gì...

Bành Viễn Chinh giọng điệu cứng rắn, nói chưa dứt câu, một tên du côn trợn mắt, chửi:

- ĐM mày, đầu đất à? Rảnh rồi xía vào chuyện người khác, muốn chết hả?

Đột nhiên, y vỗ bàn, giơ tay hất tô mì tới, nếu Bành Viễn Chinh né tránh không nhanh, tô mì nóng hổi văng vào đầu hắn, nhất định là bị bỏng và bể đầu chảy máu.

Bành Viễn Chinh nghĩ thân phận mình, không muốn đánh nhau với hai tên lưu manh, lui về phía sau mấy bước. Nhưng hai tên này quen thói lớn lối ở nơi này, hôm nay đột nhiên gặp người dám chống lại, làm sao buông tha.

Chúng quơ lấy hai chiếc ghế lao tới Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh hết sức giận dữ, bay người lên, đá tên du côn bên trái ngã lăn, cũng không để tên còn lại kịp phản ứng, nghiêng người tung một quyền trúng ngay quai hàm của y, tên đó kêu thảm một tiếng, ngã ngửa xuống đất.

449. Chương 456: Giết Một Người Rắn Trăm Người

Cả cái chợ nhỏ náo động.

Đã nhiều năm bọn lưu manh lộng hành như vậy, bây giờ mới có người dám cho chúng ăn đòn, khiến hai tên lưu manh gục trên mặt đất rên rỉ, dậy không nổi.

Mười mấy tiểu thương, người bán hàng rong đi ăn sáng, nhưng người đi chợ mua thức ăn, xúm lại, âm thầm khen ngợi, tỏ ý vui mừng.

Bành Viễn Chinh phủi tay, nhìn mọi người xung quanh một cái, đang định tách đám người ra rời đi, một chiếc xe cảnh sát chạy nhanh tới, đồn trưởng đồn công an chợ Trịnh Tác dẫn theo hai cảnh sát nhân dân nhảy xuống xe.

Thấy cảnh sát tới, đám người xem náo nhiệt tự động tách ra một con đường. Hai tên cảnh sát nhân dân xông tới, không phân tốt xấu định khống chế Bành Viễn Chinh, mắng:

- Mới sáng sớm cũng không yên ổn, ăn no rồi việc hả? Đồ chó mày biết đánh đám lăm lăm hả, về đồn công an mà luyện với ông mày!

Bành Viễn Chinh tức giận hất văng hai tên “cảnh sát nhân dân” kia ra. Hai cảnh sát bình thường không nhận ra Bành Viễn Chinh, nhưng Trịnh Tác thì biết hắn. Trịnh Tác giật mình, xông lên trước, kính cẩn nhún nhường cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, sao ngài lại ở đây? Lãnh đạo có bị thương không? Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đem hai tên côn đồ này về đồn!

Hai cảnh sát sợ hết hồn, mặt tái nhợt, lùi về phía sau mấy bước. Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, đây chính là Chủ tịch huyện Bành có thủ đoạn lôi đình được truyền tụng!

- Trịnh Tác, tôi hỏi anh, hai tên côn đồ này thu tiền bảo kê đã hai ba năm nay, đồn công an các anh rút cuộc làm cái ăn cái gì vậy? Chúng không coi các anh vào đâu, mặc sức làm xằng làm bậy, các anh vẫn không nhìn thấy?

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh lẽo.

- Chủ tịch huyện Bành, không thể nào? Hai tên côn cò các ké này đôi khi làm loạn ở chợ một chút, nhưng tuyệt đối không thu phí bảo kê trái pháp luật!

Trịnh Tác thẳng sống lưng, nhỏ giọng giải thích:

- Xin lãnh đạo yên tâm, sau khi chúng tôi trở về, lập tức bố trí cảnh sát tuần tra, chuyện như ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không phát sinh lần nữa!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nhìn Trịnh Tác, thản nhiên nói:

- Trịnh Tác, anh thật to gan, dám ở trước mặt tôi trắng trợn nói láo!

- Chủ tịch huyện Bành...Đâu có...

Trịnh Tác còn định giải thích, Bành Viễn Chinh tức giận quát một tiếng:

- Anh còn ngụy biện? Trước sau tôi đã gặp chuyện như vậy ở đây ba bốn lần! Tôi tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả sao? Trịnh Tác, trước đây một thời gian ngắn, tôi đã nói những gì ở hội nghị cán bộ trung tầng, xem ra anh chỉ coi như gió thoảng bên tai. Anh coi lời của tôi như gió thoảng bên tai cũng không sao, nhưng anh mặc bộ cảnh phục này lên người, phải giữ kỷ cương, phép nước!

Giọng Bành Viễn Chinh hết sức nghiêm khắc. Trịnh Tác cảm như hén, cúi đầu không dám giải thích nữa.

- Anh bỏ rơi nhiệm vụ, không làm hết chức trách! Chức đồn trưởng của anh, tôi thấy anh không cần làm nữa. Hình tượng cơ quan công an đã bị anh phá hỏng hoàn toàn rồi. Tôi lập tức đề xuất Đảng ủy Cục công an huyện miễn chức của anh, anh hãy chủ động thành thật khai báo vấn đề với Đảng ủy Cục!

Bành Viễn Chinh bỏ đi, Trịnh Tác sắc mặt trắng bệch, đứng ngây người ra đó, thất hồn lạc phách.

Sáng sớm, y còn chưa ăn điểm tâm, đã gặp phải chuyện này. Mới nói mấy câu, đã bị Bành Viễn Chinh miễn chức. Đối với Trịnh Tác, bị miễn chức cũng là một tai họa nhưng chưa phải là điều tệ hại nhất. Điều y lo sợ là Cục sẽ đào sâu điều tra, tay y không hề sạch sẽ!

Nếu Bành Viễn Chinh bám riết không tha, kết cục của y không chỉ là bị miễn chức, mà còn nặng nề hơn nhiều.

...

Bành Viễn Chinh trở về Ủy ban nhân dân huyện. Hắn vừa vào phòng làm việc, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ sắc mặt lúng túng theo vào.

Chuyện xảy ra ở chợ, bọn họ đã nhận được báo cáo. Bành Viễn Chinh miễn chức Trịnh Tác ngay tại chỗ, hai người biết Bành Viễn Chinh rất tức giận, sợ rằng kế tiếp sẽ có động tác mới, nên chủ động tới Ủy ban nhân dân huyện.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi lập tức bảo Phòng công tác chính trị thảo văn bản cách chức Trịnh Tác.

Tạ Huy kính cẩn, nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh tức giận vỗ bàn:

- Đồn công an ở ngay bên cạnh chợ, bọn họ trơ mắt nhìn bọn du côn tác oai tác quái ở chợ, nếu như trong chuyện này, y làm đồn trưởng mà không có vấn đề gì, tôi đi đầu xuống đất! Còn dám ngụy biện trước mặt tôi, phẩm hạnh tồi tệ. Người như vậy không thích hợp làm người đứng đầu đồn công an! Lập tức loại bỏ! Không chỉ cách chức, còn phải lập tức điều tra vấn đề của hắn, xử lý nghiêm khắc, nhanh chóng và hết sức coi trọng!

Giọng Bành Viễn Chinh đột nhiên cao lên:

- Lập tức triệu tập hội nghị tất cả các đồn trưởng. Tạ Huy, anh đích thân phát biểu, nhắc lại với bọn họ, nếu người nào thất trách không làm tròn trách nhiệm, một khi xảy ra vấn đề, bắt luận nặng nhẹ, ngay lập tức miễn chức tại chỗ nói sau!

Bành Viễn Chinh giận dữ, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ không dám nói thêm, lập tức nhận lệnh mà đi. Trên đường về Cục, Tạ Huy thở dài nói:

- Lão Trọng, lần này Trịnh Tác đụng phải hòng súng của Chủ tịch huyện Bành, coi như là y xui xẻo!

Trọng Tu Vĩ cười lạnh:

- Đây là Chủ tịch huyện Bành muốn giết một người răn trăm người! Lão Tạ, chẳng lẽ anh không hiểu?

Tạ Huy cười khổ, không nói gì thêm nữa, làm sao y không hiểu?

Bất luận người của bang Lão Hồ ngang ngược càn rỡ làm xằng làm bậy, hay kinh doanh phi pháp, tổ chức cơ bạc, đồi trụy, là do đồn công an “Mở một con mắt nhắm một con mắt”, nói cách khác, một số đồn công an đã bị người của bang Lão Hồ lôi kéo và trở thành hư hỏng. Sở dĩ Bành Viễn Chinh vẫn chưa ra tay, là vì chuyện này dính líu quá rộng, không muốn hệ thống công an chấn động mạnh mà thôi.

Nhưng lần này, hai tên côn đồ lại giở trò xằng bậy trước mặt Bành Viễn Chinh, mà Trịnh Tác thì xui xẻo. Tất nhiên, Bành Viễn Chinh lựa chọn xử lý Trịnh Tác để giết gà dọa khỉ.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ trở lại Cục, theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, triệu tập các Đảng ủy viên khác tới hội ý, rồi ra quyết định cách chức Trịnh Tác, bổ nhiệm Phó chủ nhiệm Phòng nhân viên Mã Học Ký làm tân đồn trưởng.

Động tác cực nhanh, ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Sau đó, Tạ Huy đại diện Đảng ủy Cục triệu tập mười một đồn trưởng, đồn phó, chỉ đạo viên, họp hội nghị khẩn cấp.

Tạ Huy chủ trì hội nghị, Trọng Tu Vĩ thì đến Ủy ban nhân dân huyện.

Gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh và đẩy vào, thấy Lý Minh Nhiên đang bàn công việc với Bành Viễn Chinh, Trọng Tu Vĩ cười hì hì, định lui ra ngoài.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Lão Trọng, anh vào đi.

Lý Minh Nhiên nhìn Trọng Tu Vĩ, khê cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, hai ngày nay tôi phải đến Cục công an huyện làm việc, có chuyện gì cậu cứ an bài!

Bành Viễn Chinh cười, đứng dậy:

- Lão Lý, gần đây tôi bận rộn biện luận cho dự án luyện than cốc, công tác ở Cục, toàn bộ trông cậy ở anh. Sắp tới, hành động phải bảo đảm tuyệt đối không xảy ra sơ sót!

Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên trao đổi một ánh mắt hiểu ý, Lý Minh Nhiên xoay người rời đi.

Bành Viễn Chinh đưa Lý Minh Nhiên ra cửa, đóng cửa lại, nhìn Trọng Tu Vĩ.

Trọng Tu Vĩ trịnh trọng, nghiêm túc lấy một tập hồ sơ trong túi ra, đưa tới, hạ giọng nói:

- Theo chỉ thị của lãnh đạo, tôi phái người âm thầm quản chế ba người này, phát hiện không ít vấn đề. Tình huống cụ thể đều ghi ở trong đây, xin lãnh đạo thẩm duyệt.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống ghế, cẩn thận lật xem tài liệu do Trọng Tu Vĩ đưa tới. Xem hết một lượt một cách kỹ càng, sắc mặt Bành Viễn Chinh càng lúc càng ngưng trọng.

- Lãnh đạo, có thể ta tay được chưa? Chứng cứ vô cùng xác thực, có thể bắt được rồi!

Trọng Tu Vĩ có phần hưng phấn nhìn Bành Viễn Chinh, nóng lòng muốn ra tay. Y tới huyện Lâm một thời gian, nhưng ngoài vài vụ lẻ tẻ, còn chưa bắt được con lá lớn nào. Lần này không giống trước kia, nếu như bắt được ba người này, tuyệt đối sẽ gây nên một chấn động rất lớn.

- Thời cơ còn chưa chín muồi, không nên đả thảo kinh xà, tiếp tục quản chế, theo dõi, thâm nhập điều tra.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm chốc lát:

- Nhất định phải giữ bí mật hành động! Cho dù là Tạ Huy hay những thành viên khác trong bộ máy, anh đều phải nắm chắc.

Trọng Tu Vĩ hơi thất vọng, nhưng vẫn nghiêm nghị gật đầu:

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi biết phải làm làm như thế nào.

- Lúc cần thiết, tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo Thành ủy, nhưng công việc chủ yếu của chúng ta nhất định phải thực hiện một cách chắc chắn, không ra tay thì thôi, ra tay là tiến tới tận sào huyệt, hang ổ, không để cho chúng có cơ hội trở tay!

- Dạ!

Trọng Tu Vĩ đứng nghiêm, chào một cái.

Sau khi Trọng Tu Vĩ đi, Bành Viễn Chinh cầm lấy tập hồ sơ, đi tới đi lui trong phòng làm việc, mày cau lại. Vấn đề đã hết sức rõ ràng, nhưng trong chuyện này, hắn phát hiện một điểm đáng ngờ lớn nhất: dường như ngay từ đầu đã có sự nhầm lẫn về phương hướng, sau lưng ba người Kế Siêu, còn có một nhân vật lớn bí mật nào đó.

Người đó là ai?

Trong đầu Bành Viễn Chinh xuất hiện một dấu hỏi thật lớn.

Hắn suy nghĩ rất lung, trong ánh mắt có một chút kinh nghi và khó hiểu. Hắn chậm rãi đi về phía ghế ngồi xuống, nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó.

...

Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại lão Mã vội vã đi tới, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi quảng cáo thu hút đầu tư ở đài truyền hình tỉnh và Bắc Phương vẫn báo, trước mắt có ba xí nghiệp chủ động liên lạc, muốn đầu tư xây dựng nhà máy nước khoáng núi Phượng Hoàng.

Bành Viễn Chinh cười:

- Xem ra rất hiệu quả, ba xí nghiệp à? Tình huống cụ thể như thế nào, anh nói rõ một chút.

- Chủ tịch huyện Bành, ba xí nghiệp này có hai xí nghiệp tư nhân, một xí nghiệp quốc doanh, cũng rất có thực lực, đây là tình hình cụ thể của mỗi xí nghiệp, lãnh đạo xem trước một số tài liệu.

Lão Mã đưa qua ba tập tài liệu, Bành Viễn Chinh lật ra, thấy lão Mã như muốn nói lại thôi, cười nói:

- Có gì cứ nói thẳng!

Lão Mã cười hì hì, chỉ vào một tài liệu trong số đó, kể tai Bành Viễn Chinh nhỏ giọng:

- Chủ tịch huyện Bành, xí nghiệp này liên quan đến Bí thư Tôn, ông chủ họ Lý của doanh nghiệp này, nói với tôi, ông ta là em họ của Bí thư Tôn, không biết Bí thư Tôn có biết chuyện này hay không...

450. Chương 457: Bành Viễn Chinh Là Chương Ngại Vật

“Người có quan hệ với Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm?”

Bành Viễn Chinh nhướng mày, suy nghĩ một chút, phát tay một cái:

- Lão Mã, khoan hãy xét là đơn vị liên quan tới ai, trước hết bắt tay vào nói chuyện với từng doanh nghiệp, căn cứ vào thực lực để xem doanh nghiệp nào thích hợp hơn!

Lão Ma à một tiếng, thăm nghĩ, Chủ tịch huyện Bành ơi là Chủ tịch huyện Bành, nếu có thể cho Bí thư Tôn chút mặt mũi thì nên cho đi! Ai tới đầu tư lại chẳng được, vừa có thể mượn lực để phát triển, vừa chú ý tới mặt mũi của Bí thư Tôn, sao không làm, lại còn tiếp tục khảo sát một cách cứng nhắc như vậy làm cái gì?

Theo ý lão Mã, lần này quyết định hợp tác với đơn vị có quan hệ với Tôn Tuyết Lâm là được. Mặc dù Tôn Tuyết Lâm không mở miệng, nhưng nếu ông ta không phủ nhận, thì là sự thật.

Vì chuyện này mà đắc tội với Bí thư Huyện ủy, không đáng chút nào.

Nhưng lão Mã chỉ có thể thăm nghĩ, trước mặt Bành Viễn Chinh, y không dám nói đi nói lại. Huống chi, liên quan đến lãnh đạo chủ yếu của huyện, cho y bao nhiêu lá gan cũng không dám ý kiến, y cò gì nữa.

Hoắc Quang Minh đi tới kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, đã chuẩn bị xong, chương trình biện luận dự án sẽ bắt đầu lúc 2 giờ chiều.

Buổi trưa chúng ta ăn cơm sớm, tranh thủ 11giờ 30 lên đường.

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Lão Hoắc, anh thông báo cho Điền Minh, để cậu ấy cũng đi theo.

Hoắc Quang Minh gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng có phần không thoải mái. Từ sau khi Bành Viễn Chinh đến huyện Lâm nhậm chức, sự vụ bận rộn, hẳn điều Điền Minh từ quận Tân An đến, nhưng do Điền Minh chưa quen với tình hình trong huyện, cho nên Hoắc Quang Minh vẫn đi theo phục vụ Bành Viễn Chinh.

Hoắc Quang Minh có ý muốn thay thế Điền Minh, trở thành thư ký mới của Điền Minh. Nhưng dù y cố gắng đến thế nào, dường như cũng không giành được sự tín nhiệm tuyệt đối của Bành Viễn Chinh.

Ở một số vấn đề có tính mấu chốt, Bành Viễn Chinh sẽ dùng Điền Minh làm chân chạy, điều đó khiến Hoắc Quang Minh cảm thấy rất bất đắc dĩ, cũng có phần thất vọng.

Hoắc Quang Minh yên lặng rời đi, ánh mắt như có điều suy nghĩ của Bành Viễn Chinh lướt qua người y, khóe miệng hiện lên một nụ cười thâm thúy.

Thật ra thì trải qua một thời gian quan sát và khảo nghiệm, hẳn cảm thấy Hoắc Quang Minh là người có thể tin tưởng được. Chẳng qua là Điền Minh hiểu thấu công việc hơn, do có thời gian dài làm việc ăn ý, có được sự tín nhiệm của lãnh đạo đối với cấp dưới. Bành Viễn Chinh quyết định quan sát Hoắc Quang Minh thêm một thời gian nữa, nếu Hoắc Quang Minh có biểu hiện “làm loạn”, Bành Viễn Chinh sẽ lập tức gạt bỏ y.

Điền Minh lái xe, Bành Viễn Chinh dẫn theo Hoắc Quang Minh, đi đến khách sạn lớn Tân An.

Tại trung tâm hội nghị ở tầng thứ mười ba của khách sạn lớn Tân An, một băng rôn treo cao: Lễ biện luận dự án nhà máy cung cấp 200 ngàn mét khối khí thành phố Tân An.

Buổi lễ biện luận có Văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố đứng ra tổ chức, Ủy ban xây dựng thành phố, Ủy ban kinh tế thương mại thành phố tham gia. Lúc Bành Viễn Chinh, Điền Minh và Hoắc Quang Minh tới nơi, hội nghị đã đầy người, trong đó có không ít người quen.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chào hỏi xã giao đối với mọi người. Lúc này, Chủ tịch quận Tân An Tô Vũ Hoàn cũng dẫn theo hai người từ cửa hông sải bước đi đến, nhìn về phía Bành Viễn Chinh, cười lạnh.

Sau một thời gian dài, Bành Viễn Chinh và Tô Vũ Hoàn lại có cơ hội tỷ thí với “đối thủ cũ”. Thật ra thì trong lòng Tô Vũ Hoàn rất căm tức, tại sao y làm bất cứ việc gì, cũng gặp phải Bành Viễn Chinh làm chướng ngại vật cản đường?

Tô Vũ Hoàn nở một nụ cười dối trá đi nhanh tới, Bành Viễn Chinh không muốn chạm mặt với y, liền chủ động đi về một phía khác. Bành Viễn Chinh quay lại, nhìn thấy phía cuối hội trường có mấy phóng viên đang cười nói, một bên, hai phóng viên đang nổi máy quay phim, chuẩn bị ghi hình. Thời kỳ này, đài truyền hình còn chưa thực hiện được việc truyền hình trực tiếp.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đi về phía đám phóng viên, nhiệt tình bắt tay nói chuyện với họ. Hẳn từng là Trưởng phòng Phòng tin tức Ban tuyên truyền, đương nhiên là quen biết nhiều với bên truyền thông.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện phiếm với mấy phóng viên, chợt trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Lần này, quận Tân An quyết giành bằng được dự án nhà máy cung cấp khí, so với quận Tân An, ưu thế của huyện Lâm không phải là rất rõ ràng. Mà quận Tân An có một ưu thế khách quan, đó là “khoảng cách”. Dự án xây dựng ở huyện Lâm, sẽ tăng thêm chi phí vận chuyển, mà xây ở quận Tân An, thì không tồn tại vấn đề này. Nếu nói gần quan được ban lộc, đại khái là ý tứ này.

Nhưng, quận Tân An là trung tâm nội thành, là khu vực được xác định dành cho buôn bán và phát triển kinh tế, bước kế tiếp thành phố xác định khu buôn bán, khu tài chính và khu dịch vụ đều tọa lạc tại quận Tân An, một dự án công nghiệp nặng đưa vào đó, hiển nhiên không phù hợp với quy hoạch,

“Dự án công nghiệp nặng gây ô nhiễm”, đây là vũ khí chính yếu mà Bành Viễn Chinh sẽ dùng để đối kháng Tô Vũ Hoàn, tuy nhiên chỉ bằng chừng đó luận điểm là chưa đủ, muốn tăng khả năng thành công cho huyện Lâm, nhất định phải dựa thế mượn lực, đưa ý dân và áp lực dư luận vào trận thế này.

Nghĩ đến đây, thừa dịp lãnh đạo thành phố còn chưa tới, Bành Viễn Chinh cố gắng theo sát mấy phóng viên này nói chuyện, liên tục nhấn mạnh tính gây ô nhiễm của dự án, để cho các phóng viên có một ấn tượng ban đầu.

Mà lúc này, Điền Minh đã theo lệnh hần chạy tới tòa soạn nhật báo Tân An, đài truyền hình Tân An, gặp các lãnh đạo các đơn vị truyền thông, dựa theo lời dặn của Bành Viễn Chinh, nhấn mạnh tính gây ô nhiễm của dự án cung cấp khí.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần, Phó chủ tịch thường trực Mạnh Cường, Trưởng ban Thư ký Thành ủy Trần Ngôn Hề, bốn vị lãnh đạo đều đến tham gia, cho thấy tầm quan trọng của buổi lễ biện luận này.

Lễ biện luận do Phó trưởng ban thư ký Tổng chủ trì, người lên trình bày trước là Tô Vũ Hoàn.

Tô Vũ Hoàn lên đài, nhìn bản thảo mà nói, trình bày nhiều ưu thế của quận Tân An đối với việc xây dựng dự án này. Phải nói là Tô Vũ Hoàn soạn bài biện luận rất công phu, thậm chí giá thành xây dựng của những dự án cùng loại ở những quận khác, những khó khăn về mặt kỹ thuật, các thông tin về xây dựng các công trình phụ thuộc để vận chuyển và phân phối khí, y cũng đều “trích dẫn” đầy đủ. Y nói chậm rãi, liệt kê rất nhiều con số có sức thuyết phục.

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, Tô Vũ Hoàn đắc ý liếc Bành Viễn Chinh phía dưới đài một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Phó trưởng ban thư ký Tổng cười cười, cao giọng nói:

- Kế tiếp, mời đại biểu huyện Lâm, đồng chí Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh lên biện luận.

Bành Viễn Chinh nhìn Hoắc Quang Minh ra hiệu bằng mắt, rồi chậm rãi lên đài. Hoắc Quang Minh đem các bản sao bài biện luận đã chuẩn bị trước, phát cho tổ lãnh đạo kiểm tra đánh giá dưới đài, một người một bản.

Chỉ cần một chi tiết nhỏ này, đã lấy được cảm tình của không ít lãnh đạo.

Chu Tích Thuần nhìn Đông Phương Nham cười cười, hạ giọng nói:

- Bí thư Đông Phương, vị Phó chủ tịch huyện tiểu Bành này của chúng ta tâm tư rất tinh tế, xem ra đều có chuẩn bị kỹ càng.

Đông Phương Nham cười khê:

- Trước hết nghe hần nói như thế nào.

Bành Viễn Chinh đi tới chỗ dành cho người biện luận, ngoài dự đoán mọi người, để bản thảo qua một bên, cười nói:

- Các vị lãnh đạo kính mến, các đồng chí, vừa rồi, nghe Chủ tịch quận Tô lên tiếng, trong lòng tôi cảm thấy rất xấu hổ. So sánh với quận Tân An, có thể nói huyện Lâm của chúng tôi chẳng là cái gì cả. Chúng tôi không có cơ sở công nghiệp hùng hậu, không có thực lực kinh tế mạnh mẽ, thậm chí chúng tôi thiếu cả điều kiện để xây dựng công trình. Thế thì, tại sao chúng tôi lại muốn tranh thủ dự án này?

Bành Viễn Chinh dừng lại một chút, đằng hắng một cái rồi nói tiếp:

- Nguyên nhân rất đơn giản, chúng tôi là một huyện nghèo, cơ sở công nghiệp rất yếu, một dự án lớn như vậy, có thể kéo toàn bộ kinh tế huyện phát triển. Một dự án như vậy, đặt tại quận Tân An, đơn giản là dẹt hoa trên gấm, nhưng đối với huyện Lâm mà nói, chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi! Tôi tin tưởng, lãnh đạo thành phố và lãnh đạo các ban ngành trực thuộc, nhất định sẽ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, lãnh đạo dưới đài cùng những người nghe đều bật cười.

Thái độ của Bành Viễn Chinh trái với lẽ thường, không khoa trương ưu thế của huyện Lâm đối với dự án, mà chỉ nói những điều đúng với sự thật, nói trắng ra một cách đơn giản như vậy, lại đạt được hiệu quả tốt nhất. Phải biết rằng, đối với những lãnh đạo thành phố như Đông Phương Nham, mỗi suy nghĩ đều dựa trên sự phát triển tổng thể của thành phố, giữa dẹt hoa trên gấm và đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đương nhiên cái sau dễ khiến các lãnh đạo đồng cảm hơn.

Dù sao, nếu ưu thế không rõ ràng, chỉ bằng cứ “kể khổ”, tất nhiên “kể yếu” càng dễ làm người khác thông cảm hơn. Bành Viễn Chinh tùy thời ứng biến, trực tiếp làm rối loạn kế hoạch tổng thể của quận Tân An.

Tô Vũ Hoàn cau chặt đôi mày.

- Vì vậy, dự án này đặt ở huyện Lâm, chưa chắc là thích hợp nhất, nhưng nhất định là cần thiết nhất!

Giọng Bành Viễn Chinh cất cao lên một chút:

- Ở đây, tôi chỉ nhấn mạnh một điều: đây là một dự án công nghiệp nặng, trong quá trình luyện than sẽ gây ra ô nhiễm, không thể xây ở nội thành. Mà theo tôi quan sát và phân tích, phía tây quận Tân An đang định mở quận mới, những hướng còn lại, nếu không là đất trồng lúa thì cũng tiếp giáp với đường sắt, thật ra rất khó chọn được nơi đặt dự án.

Bên kia, Tô Vũ Hoàn nhẹ nhàng bấm chuông xin biện luận. Phó trưởng ban thư ký Tổng quay lại nhìn y, cười cười:

- Chủ tịch quận Tô, xin lên tiếng.

- Đồng chí Viễn Chinh, xin hỏi đồng chí, tại sao lại nói đây là dự án gây ô nhiễm? Đây rõ ràng là dự án bảo vệ môi trường và là công trình hợp lòng dân! Sau khi xây dựng xong, có thể làm cho rất nhiều bếp lò dùng than củi ở các hộ gia đình đi vào dĩ vãng, cải thiện mạnh mẽ đối với điều kiện môi trường.

Trong tương lai, khi điều kiện chín muồi, thậm chí có thể cung cấp khí than cho các vùng nông thôn, xét về mặt lâu dài, công trình này lợi cho đất nước, lợi cho dân và cho cả thành phố!

Tô Vũ Hoàn phản bác.

Thể thức buổi biện luận cho phép đối thủ cạnh tranh được chất vấn và phản bác. Cho nên, Tô Vũ Hoàn nói xen vào, không trái với quy định.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng nói:

- Chủ tịch quận Tô nói không sai, dự án này đúng là một dự án bảo vệ môi trường và là công trình ích lợi cho dân sinh. Tuy nhiên, đó là xét từ góc độ toàn thể thành phố, còn đối với khu vực mà dự án được xây dựng, bản thân dự án này lại là một nguồn ô nhiễm.

451. Chương 458: Đánh Nhau Với Kẻ Bắt Cóc

- Than đá sinh ra một lượng bụi lớn, lò luyện than cốc sinh một lượng lớn bụi và khí thải công nghiệp. Sau đó trong quá trình tinh lọc và chiết xuất khí than nhân tạo có dùng các hóa chất tương ứng để tinh lọc và

chiết xuất, lại sinh ra các loại khí có độc tính.

Khỏe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên nét tươi cười:

- Xem ra Chủ tịch quận Tô cũng không đến nhà máy luyện than cốc để khảo sát tại thực địa, cũng chưa chắc hiểu những công nghệ liên quan này, tôi đề nghị đồng chí đến Tổng công ty luyện than cốc cung cấp khí tham quan một chút, chưa nói đến điều gì khác, chỉ riêng hai cái ống khói cao hơn trăm mét, ngày đêm tuôn khói đen, quần chúng nhân dân xung quanh liệu có chịu nổi không?

Dưới đài, Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần trao đổi một ánh mắt tán thưởng, đối với vấn đề ô nhiễm của bản thân dự án, thật ra hai vị lãnh đạo Đảng chính chủ chốt của thành phố đã có bàn bạc trao đổi.

Tô Vũ Hoàn ngậm miệng, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Nếu đồng chí Viễn Chinh nói nghiêm trọng như thế, chẳng lẽ huyện Lân các vị không sợ ô nhiễm hay sao?

Bành Viễn Chinh cười:

- Chúng tôi đã dành cho dự án này một khu vực riêng, đó là một vùng đất bị nhiễm phèn, giáp với nội thành, chỉ cách Ủy ban nhân dân thành phố hơn 21 cây số theo đường chim bay.

Hơn nữa, các vị lãnh đạo cũng biết, cơ sở công nghiệp huyện Lân chúng tôi khá yếu kém, có thể nói vừa nghèo về kinh tế vừa nghèo về khoa học kỹ thuật, hầu như chưa có một công trình công nghiệp quy mô nào, do đó, dù có nhận dự án nhà máy cung cấp khí này, bầu không khí cũng không đến mức bị ô nhiễm.

Thoạt nhìn, dự án này đặt ở huyện Lân, có làm gia tăng giá thành xây dựng, nhưng thực tế thì không. Xin các vị lãnh đạo nghĩ xem, nếu dự án xây dựng ở trung tâm nội thành, như vậy, sẽ chiếm một lượng lớn đất dành cho nông nghiệp, hoặc là các khu dân cư, cộng thêm chi phí đền bù cho giải phóng mặt bằng và di dời, chỉ sợ sẽ là một con số không nhỏ.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, ngẩng lên, liếc nhìn Tô Vũ Hoàn một cái, cao giọng nói:

- Huyện chúng tôi toàn lực ủng hộ kế hoạch xây dựng nhà máy cung cấp khí của thành phố, nếu như thành phố có thể đặt dự án này ở huyện Lân, sẽ là một tin vui lớn nhất đối với mấy trăm ngàn người dân huyện Lân chúng tôi! Tôi đã biện luận xong, cảm ơn các vị lãnh đạo, cảm ơn mọi người!

Bành Viễn Chinh nho nhã, lễ độ khom người cúi chào mọi người dưới đài, sau đó ung dung đi xuống trong tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Mặc dù kết quả cuối cùng còn chưa biết được, nhưng người tinh ý có thể thấy được, phần biện luận này, Bành Viễn Chinh đại diện cho huyện Lân đã chiếm thế thượng phong.

Dĩ nhiên, đối với nhiều người, biện luận chỉ đơn giản là một hình thức, kết quả cuối cùng hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của các lãnh đạo, nói cách khác, dự án này rốt cuộc đặt ở địa phương nào, kế tiếp còn phải xem những “hoạt động sau lưng” của huyện Lân và quận Tân An.

Biện luận kết thúc, Bành Viễn Chinh cho Hoắc Quang Minh về huyện trước, còn mình thì lái xe trở về nhà một chuyến, lau chùi dọn dẹp một chút, đã lâu không về, trong nhà đầy bụi bặm.

Tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo, Bành Viễn Chinh chuẩn bị đi mở tiệc chiêu đãi mấy Phó tổng của một số cơ quan truyền thông. Hắn đã bảo Điền Minh đi nhà hàng Lam Thiên đặt phòng và tiệc rượu, còn hắn đích thân gọi điện thoại mời Phó tổng biên tập của nhật báo Tân An, Phó giám đốc Đài truyền hình Tân An, đây là hai người quen cũ của hắn; lãnh đạo của Tân An văn báo và Bắc Phương thần báo thì hắn không quen, nhưng tất nhiên phải giao tế.

Điền Minh cảm thấy hơi nghi ngờ, lúc này, sao Bành Viễn Chinh không đi mở tiệc chiêu đãi lãnh đạo thành phố, ngược lại, lại lãng phí thời gian và công sức với giới truyền thông. Giới truyền thông sao có thể đưa ra quyết sách về dự án này được?

Điền Minh nghĩ không ra, nhưng y làm việc bên cạnh Bành Viễn Chinh đã lâu, biết hắn thường không làm việc theo lẽ thường, cho nên y vẫn nhất nhất làm theo chỉ thị của lãnh đạo.

Lúc Bành Viễn Chinh ra cửa là đã năm giờ chiều. Hắn ước định thời gian với lãnh đạo các cơ quan truyền thông lúc 6 giờ, từ nhà hắn đến nhà hàng, chỉ khoảng hơn 20 phút lái xe, thời gian còn dư dả.

Bành Viễn Chinh lái xe dọc theo còn đường lớn mới sửa, từ từ chạy về hướng bắc. Bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, dòng xe cộ vô cùng tấp nập, xe của hắn không thể chạy nhanh được. Khi đi ngang qua cửa hàng bách hóa, trong lúc vô tình, qua cửa kính xe, hắn nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp của một người quen thuộc.

Hắn nhướn mày lên, tay cầm lái hơi run lên, theo phản xạ, suýt chút nữa đạp thắng xe lại.

Bạch Tuyết! Đúng là Bạch Tuyết!

Áo pull màu vàng nhạt, quần jean màu xanh da trời, giày màu trắng sữa, tóc dài xõa vai, khí chất thanh nhã, thuần khiết động lòng người. Mặc dù chỉ nhìn nghiêng một bên, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn nhận ra cô.

Dường như Bạch Tuyết mới đi chợ mua đồ ra, khuôn mặt thanh tú khá ngưng trọng. Trước sau, trái phải của cô, có bốn người thanh niên vạm vỡ theo sát, xách theo không ít đồ. Người không rõ chuyện sẽ cho rằng tiểu thư nhà ai đó xuất hành, nên mới có nhiều người tiền hô hậu ủng như vậy; nhưng Bành Viễn Chinh thừa biết, cô đang bị kèm chặt.

Trong lòng trầm xuống, Bành Viễn Chinh đạp ga, phóng vọt tới, nhưng rất tiếc, khi xe của hắn lái đến gần, còn chưa tìm được chỗ đậu xe lại, Bạch Tuyết đã bị mấy người kia “đưa lên” một chiếc việt dã màu đen.

Bành Viễn Chinh không chút do dự, liền lái xe đuổi theo.

Hắn cầm điện thoại di động lên, bấm số của văn phòng Cục công an huyện, nhưng đợi thật lâu vẫn không có người nhắc máy. Bành Viễn Chinh rất tức giận, vừa lái xe theo sát chiếc xe việt dã kia, vừa tiếp tục gọi điện thoại cho Trọng Tu Vĩ.

Trọng Tu Vĩ nhắc máy, nghe ra giọng Bành Viễn Chinh, vừa định khách sáo mấy câu, đã nghe Bành Viễn Chinh trầm giọng hấp tấp nói:

- Trọng Tu Vĩ, tôi đang ở trong nội thành, gần cửa hàng bách hóa Tân An, tôi phát hiện tung tích của Bạch Tuyết, hắn là bị ép buộc. Anh lập tức dẫn theo người của tổ chuyên án chạy tới đây, đồng thời tranh thủ sự phối hợp của Cục công an thành phố! Luôn giữ liên lạc nhé!

Bành Viễn Chinh vội vã cúp điện thoại, tập trung lái xe. Hắn đi theo chiếc xe việt dã màu đen, vòng tới vòng lui một lát, ra tới đường bao thành phố, rồi lại quay trở lại nội thành, vào một cư xá vừa mới xây dựng xong.

Bành Viễn Chinh thấy mấy tên kia “bảo vệ” Bạch Tuyết đi lên một tòa nhà sang trọng nhất cư xá, hắn thở phào một cái, phát hiện được hang ổ của chúng sẽ thuận lợi hơn. Hắn đậu xe ở gần tòa nhà kia, ngồi trong xe gọi điện cho Cục công an huyện, thông báo vị trí của mình.

Bành Viễn Chinh nôn nóng bất an, nhưng hắn cũng hiểu, thời gian để Trọng Tu Vĩ dẫn người từ huyện chạy tới, ít nhất cũng phải 40 phút, bây giờ đang giờ cao điểm, nếu bị kẹt xe thì phải lâu hơn nữa.

Điện thoại vang lên, Bành Viễn Chinh bắt máy, tưởng là Trọng Tu Vĩ gọi, không ngờ là Điền Minh.

- Lãnh đạo, lãnh đạo bên truyền thông đã đến, khi nào lãnh đạo tới?

- Điền Minh, cậu xin lỗi họ giúp tôi, đột nhiên tôi có việc gấp, phải muộn một chút mới tới được. Cậu tiếp bọn họ đi, lát nữa tôi chạy qua!

Bành Viễn Chinh gấp gáp trả lời, lập tức cúp điện thoại.

Không lâu sau, hai người trong số mấy tên thanh niên lúc trước, đột nhiên xách theo túi lớn, túi nhỏ xuống lầu, nổ máy xe. Ngay sau đó, Bạch Tuyết sắc mặt tái nhợt, bị hai tên khác lôi cánh tay từ trên lầu xuống, đi về phía chiếc xe việt dã.

Bành Viễn Chinh thất kinh, bọn chúng muốn chạy trốn! Nhất định là có người để lộ bí mật! Chẳng lẽ lại là trong nội bộ Cục công an huyện có người mật báo?

- Mẹ nó chứ!

Bành Viễn Chinh không nhịn được, khẽ lẩm bẩm một câu chửi thề, trong lòng tức giận tới cực điểm.

Bành Viễn Chinh cắn răng, thấy Bạch Tuyết bị mấy tên kia đưa lên xe, đột nhiên hấn nổ máy xe, nhấn ga, chạy ra ngoài, đậu xe giữa đường, ngăn chặn lối ra của xe việt dã.

Lái xe việt dã quay cửa kính xe xuống, mắng to. Còn hai tên ngồi sau, hùng hổ nhảy xuống xe, chạy tới xe của Bành Viễn Chinh.

Tình thế khẩn cấp, Bành Viễn Chinh biết lần này mình lại phải hoạt động chân tay. Hai tên côn đồ đã chạy tới, vừa chửi vừa kéo cửa xe của Bành Viễn Chinh. Đột nhiên, Bành Viễn Chinh đẩy cửa xe, “bịch” một tiếng, đụng phải một tên, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống xe, tung mình lên, đập tên kia ngã xuống.

Một tên vạm vỡ khác gầm lên một tiếng, xông lại đâm Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh nghiêng người lướt chân tới, một đâm móc qua, trúng ngay giữa mặt y, tên kia hét lên một tiếng, thân thể lão đảo muốn té.

Hai tên trong xe thấy tình thế không tốt, đột nhiên nhấn ga, xe việt dã rú lên, vọt về phía Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh nhảy lên, tránh vào vành đai xanh bên đường. “Rầm” một tiếng thật lớn, chiếc việt dã tông thẳng vào đầu xe của Bành Viễn Chinh, đầu xe biến dạng méo mó.

Vì cú va chạm mạnh, xe việt dã cũng tắt máy, Bành Viễn Chinh nghe thấy rõ ràng tiếng kêu sợ hãi cao vút của Bạch Tuyết.

Tên lái xe kia rống lên giận dữ, tiếp tục nổ máy xe, một tên khác mở cửa xe vung một thanh dao găm lao đến.

Ba tên côn đồ cao lớn cùng hung cực ác vung gạch và dao găm vây quanh Bành Viễn Chinh ở vành đai trồng cây xanh, mà lái xe ra sức tông thẳng vào xe của hắn.

Bành Viễn Chinh lui về phía sau hai bước, đột nhiên thân hình nhún xuống, vung một cú đâm trúng bụng tên cầm dao, y rống lên một tiếng thảm thiết, thanh dao găm trong tay rớt trên mặt đất. Bành Viễn Chinh lại xoay người, một cú móc trái của hắn trúng ngay hõm vai một tên khác, hắn giận dữ quát to:

- Bạch Tuyết, còn không chạy?

Bạch Tuyết ở trên xe, lấy tay che mặt, đã sợ đến đờ người ra. Mặc dù cửa xe mở rộng, kẻ bắt cóc trong xe đều vây đánh Bành Viễn Chinh, nhưng cô vẫn trở mắt ngồi đó, nhìn Bành Viễn Chinh và mấy tên kia đánh nhau, thất hồn lạc phách, cả người run rẩy.

Tiếng quát giận dữ của Bành Viễn Chinh thức tỉnh cô, cô cuống cuồng nhảy xuống xe, nhảy qua vành đai xanh, vừa chạy như điên về phía trước lầu, vừa kêu lớn:

- Cứu mạng!

Bốn tên côn đồ bỏ xe chạy trốn, một tên bị bảo vệ cư xa bắt được, ba tên còn lại, sau đó bị cảnh sát hình sự huyện Lâm đuổi theo, hẳn là cũng không thoát.

Trong lúc đánh nhau, một đoạn tay áo của Bành Viễn Chinh bị rách toạc một mảng lớn, đầu tóc rối bời, trông hết sức chật vật, đầu vai trúng phải một cục gạch của một tên côn đồ, đau âm ỉ.

Thấy bộ dáng của Bành Viễn Chinh, Trọng Tu Vĩ lúng túng dẫn hai cảnh sát chạy tới, xoa xoa tay, mặt toát mồ hôi nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi tới chậm... Lãnh đạo có bị thương chỗ nào không?

452. Chương 459: Đêm Khuya

Bành Viễn Chinh nhíu mày:

- Trọng Tu Vĩ, sau khi bắt được mấy tên bắt cóc, đưa về huyện, bí mật giam giữ. Đồng thời, cũng đưa Bạch Tuyết về, khoan cho cô ấy về nhà, phái người của Cục bảo vệ cho cô ấy. Nhớ đem giúp xe của tôi đi sửa. Bây giờ trước hết đưa tôi về nhà, tôi phải về thay bộ quần áo khác, buổi tối còn có việc.

Bành Viễn Chinh vừa nói, vừa lên xe của Trọng Tu Vĩ.

Trọng Tu Vĩ không dám chậm trễ, vội vàng bảo tài xế đưa Bành Viễn Chinh về nhà trước, rồi xử lý hiện trường. Khi Bành Viễn Chinh lên xe về nhà thay quần áo, người của chi đội cảnh sát hình sự Cục công an thành phố cũng đã tới. Khi xe chạy ngang qua phòng thường trực, qua cửa kính xe, Bành Viễn Chinh thấy Bạch Tuyết với vẻ mặt thất thần đang được hai nữ cảnh sát an ủi, hần thản nhiên nói:

- Tăng tốc chút đi, buổi tối tôi còn có việc!

Tài xế “dạ”, đạp mạnh ga, đồng thời mở còi và đèn báo hiệu của xe cảnh sát lên.

Dù vậy, khi Bành Viễn Chinh chạy tới nhà hàng, đã hơn bảy giờ tối, mấy lãnh đạo các đơn vị truyền thông nhận lời mời đã hết sức sốt ruột. Nếu không phải Điền Minh liên tục giải thích, có lẽ họ đã bỏ về rồi.

Bành Viễn Chinh vào nhà hàng, cười ha hả nâng chén xin lỗi mọi người, tự phạt ba chén rượu. Hắn cũng không nói gì về chuyện vừa mới xảy ra, nhưng Điền Minh phát hiện lúc giơ tay phải lên, hắn có vẻ cố hết sức, vẻ mặt đau đớn, không nhìn được, cúi người xuống hỏi nhỏ:

- Lãnh đạo, có phải cánh tay của ngài bị thương? Có cần đến bệnh viện khám không?

Bành Viễn Chinh lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Không có gì đáng ngại, chỉ bị đập một cái. Cậu đem quà biếu đã chuẩn bị trước, đưa cho lái xe của họ, để vào trong xe.

Bành Viễn Chinh căn dặn Điền Minh, tiếp tục xã giao với mấy lãnh đạo truyền thông, mãi đến 9 giờ tối mới vui vẻ mà tan tiệc. Bành Viễn Chinh rời khỏi thành phố, suốt đêm chạy về huyện Lân, chạy thẳng tới Cục công an huyện.

Trụ sở Cục công an huyện mở đèn sáng trưng, rất nhiều đơn vị cảnh sát vẫn đang làm việc. Mà Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường đang ở cùng một chỗ, lo lắng chờ đợi Bành Viễn Chinh tới.

Bởi vì trước đó, Bành Viễn Chinh gọi điện nói, dù rất trễ, tối nay hắn sẽ về gấp.

Tiếng bước chân vững vàng của Bành Viễn Chinh vang lên trong hành lang, Trọng Tu Vĩ phản ứng đầu tiên, từ trên ghế salon đứng vụt dậy, nói:

- Chủ tịch huyện Bành về rồi!

Tạ Huy sải bước đi ra mở cửa phòng làm việc. Bành Viễn Chinh bước vào, cao giọng hỏi:

- Tình hình như thế nào? Nói cụ thể một chút!

- Chủ tịch huyện Bành, bốn kẻ bắt cóc, bắt được ba, tên còn lại đang bị truy nã. Hôm nay có thể cứu Bạch Tuyết ra, để bắt được kẻ tình nghi, hay là làm phiền lãnh đạo...

Tạ Huy kính cẩn mỉm cười, Bành Viễn Chinh xua tay:

- Không nói chuyện này, nói thẳng vấn đề chính! Tôi chỉ tình cờ gặp mà thôi!

- Ba tên vô liêm sỉ kia còn rất ngoan cố, vẫn từ chối cung khai nhận tội, tôi đã cho người của đội cảnh sát hình sự tiếp tục thẩm vấn cả đêm. Thật ra thì không cần thẩm vấn cũng biết, chúng là người của bang Lão Hồ, đàn em của Trương Đại Hồ, điều này không có gì phải nghi ngờ!

Trọng Tu Vĩ lớn tiếng nói.

- Bây giờ vấn đề mấu chốt là cô giáo viên Bạch Tuyết không chịu mở miệng tố cáo và làm chứng đối với Trương Đại Hồ. Con quỷ nhỏ này không biết mắc phải cái gì mà hết sức hồ đồ, dù chúng tôi nói như thế nào, cũng im lặng, không nói câu nào.

Trọng Tu Vĩ có phần buồn bực giậm chân:

- Thật là kỳ lạ!

- Với tình hình này, thời cơ bắt Trương Đại Hổ vẫn chưa chín muồi.

Trương Á Cường do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, một vụ án bắt cóc cần năm ba ngày mới có thể nắm rõ được, nếu người bị hại không chịu làm chứng...

Trương Á Cường còn chưa nói hết, Bành Viễn Chinh lạnh lùng cắt ngang lời y:

- Không nói trước chuyện này được. Có bắt được Trương Đại Hổ hay không, còn phải xem có thể lần ra được nguồn gốc, dẫn tới Trương Đại Hổ. Bây giờ các anh lập tức điều tra cho tôi một vấn đề, chiều nay nhất định là có người mặt báo với Trương Đại Hổ, nếu không, bốn tên côn đồ kia đã không đột nhiên muốn chạy trốn!

Gọi tất cả những người biết tin hồi chiều trở về, nhất định phải điều tra rõ ràng ra cho tôi! Nếu không tìm ra được những thứ bại hoại và sâu mọt này, sau này Cục công an huyện cũng không cần làm việc nữa!

Giọng nói đầy tức giận của Bành Viễn Chinh mang theo vài phần lạnh lùng. Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường rùng mình, liên tục gật đầu.

- Lão Tạ, theo tôi đến gặp Bạch Tuyết.

Bành Viễn Chinh xoay người đi, Tạ Huy vội vàng đuổi theo.

Mặc dù Bạch Tuyết đã được cứu ra, nhưng vì đang điều tra phá án, đồng thời cũng suy nghĩ đến sự an toàn của bản thân cô, theo lệnh của Bành Viễn Chinh, tạm thời Cục công an huyện chưa cho Bạch Tuyết về nhà, thậm chí cũng không báo cho cha mẹ cô.

Bạch Tuyết được hai nữ cảnh sát đưa vào trong phòng họp của Cục nằm nghỉ. Thời gian vừa qua, tinh thần của cô rất căng thẳng, mặc dù bọn bắt cóc không giam giữ cô, chỉ hạn chế tự do của cô, nhưng là người bị bắt cóc, đương nhiên cô rất lo lắng và sợ hãi.

Tạ Huy theo Bành Viễn Chinh đẩy cửa đi vào, hai nữ cảnh sát vội đứng dậy đứng nghiêm chào. Về mặt phức tạp, Bạch Tuyết ngẩng nhìn Bành Viễn Chinh, cũng từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Đồng chí Bạch Tuyết, vì nghĩ đến an toàn của cá nhân cô, tạm thời chúng tôi không cho cô về nhà, điểm này, mong rằng cô hiểu cho.

Bành Viễn Chinh ngồi trên ghế salon, ra hiệu bảo hai nữ cảnh sát có thể về nghỉ ngơi.

- Tôi hiểu, cảm ơn Chủ tịch huyện Bành, cảm ơn!

Khóe miệng hơi khô sấp của Bạch Tuyết giãn giãn, miễn cưỡng cười nói:

- Cảm ơn lãnh đạo quan tâm! Nhưng tôi có thể gọi điện báo cho cha mẹ tôi biết, tôi đã bình an?

- Cô không nên gấp gáp, về chuyện gia đình cô, ngày mai các đồng chí ở Cục công an huyện sẽ có sắp xếp.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, phất phất tay nói:

- Hôm nay tôi tới gặp cô, chủ yếu là muốn nói chuyện với cô, hy vọng cô có thể phối hợp với cơ quan công an, để làm rõ vụ án, sau đó, bắt kẻ chủ mưu giao cho pháp luật trừng trị.

- Chủ tịch huyện Bành, thật sự là tôi không có gì để khai. Từ lúc bị bắt cóc cho tới lúc được cứu ra chiều nay, tôi chỉ tiếp xúc với bốn người kia. Từ đầu đến cuối, bọn chúng nhốt tôi ở một phòng nhỏ, không cho ra khỏi cửa một bước, nếu xé chiều hôm nay tôi không đòi đi mua một ít đồ dùng cá nhân...

Bạch Tuyết nói tới đó, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện một tia ửng đỏ, nhẹ nhàng nói:

- Vừa rồi, tôi cũng đã nói rõ với hai nữ cảnh sát kia rồi. Ai là chủ mưu vụ này, thật sự là tôi không rõ.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, nói:

- Đồng chí Bạch Tuyết, cô đừng lo lắng, tôi xin hứa với cô, chỉ cần cô đứng ra làm chứng, Cục công an huyện sẽ chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô và người nhà của cô!

- Chủ tịch huyện Bành, muốn tôi nói thế nào đây?

Bạch Tuyết khẽ thở dài:

- Mặc dù tôi chưa từng thấy người kia, nhưng tôi biết là ai làm. Tôi tin tưởng, Chủ tịch huyện Bành và lãnh đạo Cục công an huyện cũng biết là ai làm. Chuyện xấu của người kia từng làm, cũng không chỉ đối với một mình tôi, tôi đứng ra làm chứng hay không, có tác dụng mấu chốt vậy hay sao? Mà coi như tôi đứng ra làm chứng, liệu có thể đưa hắn ra trước pháp luật trừng trị được hay không?

Quả thật tôi sợ hắn độc thủ đối với cha mẹ tôi... Thật ra thì, còn có chuyện hắn không dám làm sao? Tiếp tục như vậy, ngay cả cảm giác an toàn tối thiểu, người dân huyện này cũng không có được.

- Cô yên tâm, nhất định tôi sẽ đưa người này ra cho pháp luật trừng trị! Ngày đó sẽ không lâu đâu! Cô nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tôi sẽ cho người đưa cô về nhà.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên đứng dậy, sải bước đi.

Bạch Tuyết nhìn theo bóng lưng của hắn, lại sâu kín thở dài.

Cô không nói láo, trong mấy ngày bị bắt cóc, thật sự là cô chưa từng nhìn thấy Trương Đại Hổ. Cho tới bây giờ, cô vẫn không hiểu, Trương Đại Hổ không xuất hiện, càng không làm gì cô. Như vậy, y bắt cóc cô làm cái gì?

Trước cửa phòng họp, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Tạ Huy:

- Lão Tạ, sáng sớm mai, anh cho người đưa cô ấy về nhà, phái mấy người ngày đêm canh giữ ở gần nhà cô ấy.

- Chủ tịch huyện Bành, nhưng...

- Hắn là cô ấy không nói láo. Chủ mưu bắt cóc cô ấy, nhất định là Trương Đại Hổ, nhưng Trương Đại Hổ không ra mặt. Hay nói chính xác hơn, hắn chưa kịp ra mặt, thì đã bị phát hiện.

Cô ấy có chịu đứng ra làm chứng hay không, cũng không quan trọng, hay là cứ bắt đầu từ mấy tên côn đồ kia mà điều tra đi. Vụ án này cùng với vụ án bang Lão Hổ kết hợp xét xử, trước hết triệu tập lực lượng cảnh sát, vây bắt các tên đàn em bên ngoài của bang Lão Hổ rồi hãy nói!

Bành Viễn Chinh nói xong, nhìn về phía cuối hành lang, trên tường có dán hai câu khẩu hiệu “Công chính liêm minh, mang lại sự bình yên cho dân”, đột nhiên nường mày lên, một cảm xúc hết sức buồn bực bỗng bắt đầu nảy sinh, rồi cứ lớn dần lên trong lòng, khiến hắn gần như không thể kìm chế được.

Đối với sự hung hăng càn quấy của Trương Đại Hổ, hắn có thể kiên nhẫn chịu được; điều hắn không thể nào chịu nổi, là có người ở Cục công an huyện mật báo với bang Lão Hổ, loại nội ứng này không sao diệt tận gốc!

- Dạ!

Tạ Huy đáp ứng.

- Tăng cường thêm người giám sát Trương Đại Hổ. Nhất định không để y chạy thoát. Tôi cảm thấy người này có dấu hiệu định lẩn trốn. Y bắt cóc Bạch Tuyết, đem giữ ở thành phố, sợ là chuẩn bị để lẩn trốn.

Bành Viễn Chinh sải bước đi về phía trước:

- Tối nay anh ở lại Cục trực ban, một khi có tin tức, lập tức báo cáo cho tôi!

...

Tại biệt thự của Trương Đại Hổ ở ngoại thành.

Trương Đại Hổ nôn nóng bắt an đi tới đi lui trong phòng khách. Bạch Tuyết bị Cục công an huyện cứu thoát, khiến y vô cùng thất vọng và căm tức, gằm thét suốt một buổi chiều. Điều này khiến y trở nên hết sức nhạy cảm, lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ nhân cơ hội ra tay.

Đúng như phán đoán của Bành Viễn Chinh, y bắt cóc Bạch Tuyết là để chuẩn bị lẩn trốn, ngay cả khi bỏ chạy cũng không bỏ được cô, bởi vậy có thể thấy sự thèm khát của y đối với Bạch Tuyết đã đến mức như thế nào.

Hậu Niệm Côn, quân sư quạt mo của y, thông thả lau chùi cặp mắt kiếng viền vàng của mình, rồi chậm rãi châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Đối với hành động của Trương Đại Hổ, Hậu Niệm Côn có phần xem thường. Một cô gái mà thôi, vì một cô gái, lại làm những chuyện ngây thơ, ngu xuẩn như vậy, tự mình đặt mình dưới họng súng của cảnh sát, không phải là hết sức vô nghĩa hay sao?

453. Chương 460: Cuộc Chiến Đã Chính Thức Bắt Đầu!

Đây chính là cái gọi là anh hùng khó qua được ải mỹ nhân? Hậu Niệm Côn thâm cười giễu cợt, thâm nghĩ, Trương Đại Hổ thì anh hùng cái nỗi gì, cùng lắm chỉ là đầu lĩnh thổ phỉ mà thôi!

Tuy Hậu Niệm Côn theo Trương Đại Hổ làm tùy tùng, chuyên bày mưu tính kế, nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ. Năm xưa, y nghèo rớt mùng tơi, Trương Đại Hổ giúp y một phen, để trả ơn, y ở lại bên cạnh Trương Đại Hổ làm quân sư.

Có thể nói Trương Đại Hổ có cục diện ngày hôm nay, có thể “tẩy trắng” thành công và có quan hệ với các quan chức, hoàn toàn là nhờ Hậu Niệm Côn. Thân phận chính thức của Hậu Niệm Côn là Phó tổng quản lý công ty thương mại Đại Hoa.

- Lão Hầu, anh nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Đột nhiên Trương Đại Hổ quay lại nhìn Hậu Niệm Côn, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

- Lão Đại, chuyện bây giờ rất rõ ràng, Bành Viễn Chinh nhất định sẽ ra tay đối với chúng ta, chẳng qua là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Tôi đề nghị, thừa dịp hắn còn chưa chuẩn bị xong, thoát thân ngay đi.

Hậu Niệm Côn cười cười nói:

- Ở nước ngoài, lão Đại cũng có tiền của, chúng ta trốn đi, hắn làm gì được?

- Đi thì tốt rồi, lúc nào đi chẳng được. Nhưng tôi không cam lòng! Tôi lăn lộn ở huyện Lân mười mấy năm, mới lập nên cơ nghiệp này, giờ bỏ đi, thật là đáng tiếc!

Trương Đại Hổ lạnh lùng cười một tiếng:

- Tôi không tin hắn có thể làm gì được tôi! Muốn bắt Trương Đại Hổ này, đâu có dễ dàng như vậy!

Nếu Trương Đại Hổ này ngã, rất nhiều người cũng không thoải mái được đâu!

Khuôn mặt Trương Đại Hổ càng âm trầm, ánh mắt càng hung ác.

Hậu Niệm Côn liếc Trương Đại Hổ một cái, nói:

- Lão Đại, anh tham quá, không thể buông bỏ!

Bất quá, anh đã không buông bỏ, vậy thì đánh cuộc một keo nữa xem sao. Sở dĩ bây giờ Bành Viễn Chinh còn chưa động thủ với anh, không phải vì hắn chưa có đủ chứng cứ, cũng không phải vì thời cơ chưa chín muồi, mà là...Ha ha, người mà Bành Viễn Chinh muốn bắt, không phải là anh!

Trương Đại Hổ nhếch mép:

- Nói gì vậy?

- Từ đầu, Bành Viễn Chinh không thật sự nhắm vào anh, cũng không phải là bang Lão Hổ, mà là người phía sau. Cái gì mà bài trừ xã hội đen, chẳng qua là hắn muốn dụ rấn ra khỏi hang mà thôi!

Hậu Niệm Côn cười lạnh, giọng càng lúc càng ngưng trọng:

- Người trẻ tuổi này rất không đơn giản. Nghe nói còn có thể lực ở sau lưng. Tôi vẫn giữ ý kiến kia, chúng ta phải chuẩn bị trước, cần buông bỏ thì phải buông bỏ!

- Bản thân tôi cảm thấy, cần phải đấu với tên tiểu tử này một trận, chộc cho ta nổi nóng, ta sẽ cùng hắn cá chết, lưới rách!

Trương Đại Hổ cắn răng, bước tới ngồi đối diện với Hậu Niệm Côn:

- Muốn động vào ta, phải trả giá đắt!

Hậu Niệm Côn nhú mày, trong lòng thầm mắng Trương Đại Hổ bần loãng không đỡ nổi tường, ngoài miệng vẫn thản nhiên nói:

- Cảnh cáo hắn một chút cũng tốt, bắt quá anh phải chú ý chừng mực, đừng quá mức, quá đáng là tự ngăn lối thoát của mình!

Được rồi, trời không còn sớm, tôi đi về trước. Anh cũng đừng quá để ý, một cô gái mà thôi, chịu đựng qua được cửa ải này, loại gái nào không có? Cần gì phải như vậy?

Hậu Niệm Côn đứng dậy cười cười, rồi đi ra.

Hậu Niệm Côn rời khỏi biệt thự của Trương Đại Hổ, nổ máy xe chạy một vòng huyện lỵ, rồi đột nhiên quay đầu xe, chạy thẳng vào con đường nối huyện Lâm và nội thành, biến mất trong bóng đêm.

Hậu Niệm Côn ở một mình ở huyện Lâm, do cuộc sống nghèo túng, vợ của y bỏ y mà đi, tuy năm nay đã gần 40, nhưng vẫn không nhà không nghề nghiệp. Khác với Trương Đại Hổ, Hậu Niệm Côn biết Trương Đại Hổ làm trùm xã hội đen ở huyện Lâm sẽ không lâu dài được, vì vậy y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn.

Tất cả gia sản của y đều ở trên xe, lúc nào cũng có thể rút lui.

Trương Đại Hổ âm thầm phái người bắt cóc Bạch Tuyết, cũng không báo cho Hậu Niệm Côn, sau đó khi thất bại và mọi chuyện trở nên rắc rối, mới cho gọi Hậu Niệm Côn đến bàn bạc cách đối phó, điều đó làm Hậu Niệm Côn nảy ra ý định trốn đi ngay.

...

Cục công an huyện.

Hơn 11 giờ đêm, văn phòng vẫn sáng như ban ngày. Trọng Tu Vĩ thẩm tra suốt đêm, vừa bắt được một nội ứng, đó là một cảnh sát bình thường tên là Lan Vĩnh, 32 tuổi.

Chiều hôm đó, khi Bành Viễn Chính gọi điện về ra lệnh, người nhận được tin tức là Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường, do thời gian khẩn cấp, tham gia vây bắt chỉ có mười mấy cảnh sát hình sự. Vụ án không có gì phức tạp, với thủ đoạn của Trọng Tu Vĩ, điều tra một hồi, liền lần ra Lan Vĩnh.

Bành Viễn Chính giận tím mặt, lập tức hạ lệnh bắt Lan Vĩnh. Trước đó, Trọng Tu Vĩ đã khống chế Lan Vĩnh.

Trọng Tu Vĩ mới từ phòng làm việc của Bành Viễn Chính báo cáo xong đi ra, Phó cục trưởng kiêm đại đội trưởng cảnh sát hình sự Hồ Duyệt từ đầu kia hành lang chạy tới, hạ giọng nói:

- Lão Trọng, dường như tên quân sư quạu mo kia chạy trốn!

Trọng Tu Vĩ cả kinh:

- Cái tên họ Hậu ấy à?

- Đúng là hắn! Hắn từ biệt thự của Trương Đại Hổ đi ra ngoài, lái xe vào huyện lỵ, người của chúng ta vừa định rút lui, thế nhưng đột nhiên hắn quay đầu xe chạy ra khỏi huyện. Tôi đã phái người theo dõi, bây giờ có lẽ đã đến thành phố. Tôi nghi ngờ hắn muốn chạy trốn bằng đường xe lửa!

- Làm sao bây giờ? Bắt hay là không bắt?

- Anh chờ một chút, tôi lập tức báo cáo với Chủ tịch huyện Bành!

Trọng Tu Vĩ xoay người xayj tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh mới vừa nằm lên ghế salon, định chớp mắt một chút, đã bị Trọng Tu Vĩ gõ cửa.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Bành Viễn Chinh nhú mày.

- Lãnh đạo, có một nghi phạm quan trọng mà chúng ta đang quản chế, bỏ trốn. Đó chính là tên quân sư quạu mo của Trương Đại Hổ. Người của chúng ta đang theo dõi, tôi tới xin chỉ thị của lãnh đạo, có bắt hẩn hay không?

Trọng Tu Vĩ vội vàng nói.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, đi vài bước trong phòng làm việc, đột nhiên ngẩng lên, nghiêm nghị nói:

- Động thủ! Nhưng phải nhớ kỹ, nhất định không được đả thảo kinh xà, bắt một cách bí mật, đưa về huyện nhốt lại, nhất định phải giữ bí mật!

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh lùng và nghiêm nghị, ánh mắt đầy cương quyết. Trọng Tu Vĩ rùng mình, biết hẩn không muốn cho ngay cả Tạ Huy và Trương Á Cường biết việc này.

- Được, tôi đích thân dẫn người đi!

Trọng Tu Vĩ đứng nghiêm chào, vội vã đi. Một đêm này, đối với Trọng Tu Vĩ và cảnh sát của Cục công an huyện, căn bản là đêm không ngủ.

Nhìn theo bóng lưng cao lớn của Trọng Tu Vĩ, kóe miệng Bành Viễn Chinh hơi mím lại. Hẩn thừa hiểu, khi hẩn hạ lệnh bắt Hậu Niệm Côn, một thành viên quan trọng của bang Lão Hổ, cuộc chiến giữa hẩn và bọn xã hội đen ở huyện Lân, cũng như thế lực to lớn đằng sau chúng, đã chính thức bắt đầu!

Rạng sáng, lúc khoảng bốn, năm giờ sáng, có thể do bị lạnh, cũng có thể do mệt nhọc quá độ, Bành Viễn Chinh lại bắt đầu sốt cao.

Hẩn miễn cưỡng chống tay đứng dậy uống chút nước, cảm thấy đầu đau như búa bổ, bèn mở cửa phòng làm việc, định ra ngoài một chút.

Đi tới trước văn phòng của Cục công an huyện, hẩn thấy bên trong vẫn sáng đèn, hiển nhiên có người đang trực ban.

Niên Hoa đã được đề bạt làm Phó chủ nhiệm, tối nay cô trực ban. Cô đang gục đầu mơ màng trên bàn làm việc, trên người khoác một tấm chăn, nghe bên ngoài có tiếng động, vội vàng dụi mắt, đứng lên đi ra ngoài. Thấy Bành Viễn Chinh đang đi, sắc mặt không ổn, bước chân như không vững, Niên Hoa kinh hãi, vội chạy tới đỡ lấy hẩn, dịu dàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo thấy trong người thế nào?

Bành Viễn Chinh gượng cười:

- Hình như là cảm sốt, người tôi nóng rực, đầu rất đau. Cô bận việc, cứ đi đi, không cần để ý tới tôi. Tôi ra ngoài hóng mát một chút là ổn thôi!

- Ô, không được! Lãnh đạo, người ngài đang nóng rần, không thể ra gió. Tôi đỡ ngài về, phòng làm việc của tôi có thuốc cảm, để tôi lấy cho ngài uống trước.

Niên Hoa dìu Bành Viễn Chinh về phòng làm việc, lấy thuốc cảm cho hẩn uống, rồi đỡ hẩn ra nằm trên ghế salon:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo nằm nghỉ một lát, chờ trời sáng, tôi lập tức phái xe đưa ngài đi bệnh viện!

- Được, cảm ơn.

Bành Viễn Chinh ráng sức gật đầu, rồi nhắm mắt lại, thiếp đi.

Niên Hoa lẳng lặng mang một cái ghế đến ngồi dưới chân Bàn Viễn Chính, chăm chú ngắm nhìn vị lãnh đạo trẻ tuổi anh tuấn, quyền cao chức trọng này, ánh mắt mê đắm.

- Người đàn ông như thế này, phụ nữ sao tránh khỏi động lòng chứ!

Hai tay chống cằm, Niên Hoa ngắm nhìn Bàn Viễn Chính đang mơ màng ngủ say, khuôn mặt quyến rũ của cô đỏ ửng lên.

Cô hơi mím môi, thầm nghĩ: “Nghe nói hắn có ý đối với giáo viên Bạch Tuyết của trường trung học, cũng không biết có thật không...”

Niên Hoa cứ như vậy ngồi nghĩ miên man, rồi gục trên ghế salon ngủ say. Sáng sớm, có người trong Cục dậy sớm đi làm gây tiếng động, Bàn Viễn Chính từ từ mở mắt, thấy Niên Hoa phục ở bên cạnh mình ngủ sưa, không khỏi cười khỏ.

Hắn sờ trán mình, nhiệt độ vẫn không giảm, cả người không còn chút sức lực nào. Hắn do dự một chút, vỗ nhẹ lên vai Niên Hoa, nói:

- Đồng chí Niên Hoa, tỉnh dậy đi!

Niên Hoa giật mình thức dậy, đột nhiên đứng lên, bộ ngực một trận nhấp nhô mạnh mẽ.

- Ô, Chủ tịch huyện Bàn, ngại quá, tôi ngủ thiếp đi, lãnh đạo thấy khá hơn chút nào không?

Niên Hoa vừa nói vừa sờ lên trán Bàn Viễn Chính:

- A, không được rồi, nóng quá! Lãnh đạo, ngại chờ, tôi lập tức bố trí xe đưa lãnh đạo đi bệnh viện!

Bàn Viễn Chính nằm ở phòng bệnh trên tầng cao nhất của bệnh viện huyện, đây là phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, để truyền dịch. Niên Hoa chạy tới chạy lui, chăm sóc cho Bàn Viễn Chính trong lúc truyền dịch, đến lúc Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt đến báo cáo công tác, cô mới lặng lẽ lui ra ngoài.

- Lãnh đạo, anh không sao chứ? Tôi nghĩ có lẽ do gần đây làm việc quá sức.

Hồ Duyệt tới gần giường bệnh, đặt một giỏ nước trái cây xuống chân giường.

Bàn Viễn Chính lắc đầu:

- Tôi không sao, chỉ thấy rất nóng, truyền dịch là lại khỏe ngay thôi. Tình hình thế nào rồi?

454. Chương 461: Cuốn Sổ Bí Mật

- Xin lãnh đạo yên tâm, tên họ Hậu đã bị bắt về quy án!

Trọng Tu Vĩ hạ giọng:

- Theo chỉ thị của lãnh đạo, tôi bàn với lão Hồ, đưa y giam ở trụ sở của đại đội cảnh sát hình sự, phái người canh giữ nghiêm ngặt.

- Chuyện bắt Hậu Niệm Côn phải giữ bí mật, trừ ba chúng ta ra, tạm thời không công khai ra ngoài. Các anh cũng nhớ làm công tác tư tưởng với các đồng chí tham gia bắt y.

Bàn Viễn Chính thở ra một cái, gật đầu.

- Chủ tịch huyện Bàn yên tâm, mấy đồng chí đó tuyệt đối đáng tin cậy!

Hồ Duyệt nói. Mấy cảnh sát hình sự đó là tâm phúc của Hồ Duyệt, đương nhiên là y tin tưởng.

Bàn Viễn Chính nhìn Hồ Duyệt:

- Tốt lắm, lão Hồ, thời gian này vất vả cho các anh. Vẫn không thể buông lỏng đối với Trương Đại Hổ, phải dán mắt không rời, tuyệt đối không để xảy ra sơ xuất! Anh nhanh đi trước đi!

- Dạ!

Hồ Duyệt nghiêm chào, xoay người rời đi.

Chờ Hồ Duyệt đi khỏi, với dáng vẻ nghiêm túc, Trọng Tu Vĩ đi tới đóng cửa phòng bệnh, lấy một cuốn sổ màu xanh từ trong chiếc cặp công văn màu đen ra, giọng nghiêm nghị:

- Lãnh đạo, tôi tìm thấy cái này trong xe của họ Hậu, tôi lấy ra, lãnh đạo xem thử!

Bành Viễn Chinh nhượng mảy, đưa tay nhận lấy cuốn sổ, để trên đầu gối, từ từ mở ra. Hắn chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt liền biến đổi. Hắn gấp cuốn sổ lại, ngẩng lên nhìn Trọng Tu Vĩ, trầm giọng nói:

- Lão Trọng, còn có ai biết cuốn sổ này?

- Không có ai, chỉ một mình tôi.

Trọng Tu Vĩ nhẹ nhàng trả lời.

- Tốt.

Bành Viễn Chinh gật đầu, trịnh trọng nói:

- Lão Trọng, cuốn sổ này cứ để ở chỗ tôi, chuyện này đừng nói với ai. Hai ngày nữa, chờ tôi bình phục, tôi sẽ nghiên cứu!

Khoan hãy thăm vấn Hậu Niệm Côn! Hết thấy, đều chờ mệnh lệnh của tôi!

- Tôi hiểu, xin lãnh đạo yên tâm!

Trọng Tu Vĩ đứng nghiêm, đáp.

- Anh đã bận rộn suốt đêm rồi, về trước nghỉ ngơi đi!

Bành Viễn Chinh cười cười, phát tay nói.

Trong lúc truyền dịch, Bành Viễn Chinh lật xem cuốn sổ một cách kỹ càng. Đây là một cuốn sổ rất quan trọng, trong đó Hậu Niệm Côn ghi chép lại việc y lui tới dứt lốt các cán bộ có thực quyền theo lệnh của Trương Đại Hổ trong những năm vừa qua. Bành Viễn Chinh xem từ đầu đến cuối, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Số người liên quan được ghi trong sổ lên tới 56 người, cách thức dứt lốt không giống nhau. Trong đó huyện Lân có 32 người, thành phố có 12 người, quận Tân An cũng có 12 người, có nhân vật quyền cao chức trọng, cũng có người là nhân viên bình thường nhưng giữ vị trí mấu chốt trong một ngành quan trọng.

Ngoại trừ Lân Đại Dung, Tôn Đại Thừa đã bị xử theo pháp luật cùng với đám cán bộ chủ động khai báo với Đảng ủy Cục, được giữ lại chức vị chờ kiểm tra, nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật còn có hai cảnh sát ở đại đội bảo vệ trị an của Cục và hai trưởng đồn công an. Số còn lại là cán bộ các ngành chức năng của huyện.

Bành Viễn Chinh không thấy tên Kế Siêu, Vuơ Đào và Hoàng Tử Hàm trong cuốn sổ, nhưng từ cuốn sổ này, hắn suy đoán ra tên một “đại nhân vật”. Đây là điều khiến hắn cảm thấy hết sức kinh hãi.

Từ đầu, hắn luôn tập trung chú ý vào ba người Kế Siêu, nhưng hóa ra hắn đã lầm. “Có cuốn sổ này, bây giờ có thể ra tay rồi!”, Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Bành Viễn Chinh, nhưng lại hơi do dự.

Không phải hắn lo không chịu nổi áp lực, bất không được những người này, mà là bây giờ huyện Lân đang tranh thủ dự án cung cấp khí, vào thời điểm mấu chốt này, nếu như quan trường huyện Lân rung chuyển, hiển nhiên sẽ ảnh hưởng tới quyết định của lãnh đạo thành phố.

Hắn trầm ngâm hồi lâu, cân nhắc thiệt hơn, rồi quyết định tạm thời hoãn lại. Muộn mấy ngày, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả. Dù sao, đối với một huyện nghèo và lạc hậu như huyện Lân, về ý nghĩa nào đó, phát triển kinh tế quan trọng hơn một chút so với tiêu diệt tội phạm.

Điền Minh cầm mấy tờ báo, xách hai quả dưa hấu đi tới, khẽ cười nói:

- Lãnh đạo, ngài có thấy khá hơn chút nào không? Sao Cục công an huyện không bố trí người theo đến bệnh viện thế này, nếu biết trước, Ủy ban nhân dân huyện đã lo chuyện này.

Lúc Điền Minh đến, Niên Hoa đang ở trong phòng vệ sinh.

- Tôi không sao, chỉ là cảm sốt, không phải bệnh gì nặng.

Bành Viễn Chinh nhét cuốn sổ dưới gối, đây là vật chứng vô cùng quan trọng, ngay cả người tâm phúc như Điền Minh, Bành Viễn Chinh cũng có phần cảnh giác.

- Lãnh đạo xem báo ngày hôm nay nè, trên căn bản là dựa theo ý của lãnh đạo mà viết.

Điền Minh cười, đưa tờ báo trong tay tới.

Bành Viễn Chinh xem lướt qua, cười cười:

- Ủ, cũng không tệ. Điền Minh, không nên xem thường hai bài báo này, một khi tạo thành dư luận mạnh mẽ, dù là lãnh đạo thành phố cũng không thể không xem trọng!

- Lãnh đạo nhìn xa trông rộng, làm cho người ta phải bội phục.

Điền Minh cười hì hì:

- Tôi cũng biết lãnh đạo có “kỳ chiêu” mà!

Hôm nay nhật báo Tân An và báo chiều Tân An đều có bài đăng về cuộc thi biện luận cho dự án cung cấp khí. Bài báo rất có “tính nghệ thuật”, vừa nhấn mạnh đây là dự án bảo vệ môi trường và cải thiện dân sinh, khẳng định tầm quan trọng và giá trị to lớn của nó, nhưng mặt khác cũng nhấn mạnh tính ô nhiễm của bản thân công trình.

Bài báo của nhật báo Tân An còn in kèm một bức ảnh chụp nhà máy của Tổng công ty luyện than cốc của tỉnh, bức ảnh đặc tả hai lò luyện than cốc khổng lồ nằm vắt ngang, một ống khói cao hơn trăm mét vươn cao, nhả khói lên trời, khói đen mù mịt, gây ấn tượng thị giác rất mạnh.

Đây là hình do trước đó Bành Viễn Chinh cho người đến Tổng công ty luyện than cốc chụp lại, vốn định làm tài liệu, không ngờ lại có công dụng “tạm thời” này. Mà trong chuyên mục tin tức tối nay, đài truyền hình thành phố Tân An còn phát một đoạn phim ngắn có nội dung tương tự.

Truyền thông dẫn dắt dư luận như vậy, nhất định sẽ khơi lên sự hưởng ứng từ quần chúng nhân dân, đương nhiên, Ủy ban nhân dân thành phố không thể không cân nhắc ý kiến của người dân.

- Lãnh đạo, xem ra dự án lần này không chạy đi đâu được rồi.

Điền Minh cười, cất tờ báo, vừa quay lại, nhìn thấy một thiếu phụ đầy đà mặc đồ cảnh sát, dáng điệu ngọt ngào quyến rũ, cầm một bình nước nóng đi vào, không khỏi liếc cô một cái.

Niên Hoa không để ý đến Điền Minh, rót nước nóng vào thau trên bàn, rồi bưng khăn mặt và thau tới, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi giúp ngài lau mặt!

...

Buổi sáng, Trương Đại Hổ liên tục gọi bảy tám cuộc điện thoại cho Hậu Niệm Côn, nhưng trong nhà không ai bắt máy, gọi điện thoại di động, thì nghe thông báo tắt máy.

Chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Thường này, sáng sớm Hậu Niệm Côn đã tới công ty thương mại Đại Hoa, xử lý công việc hàng ngày của bang Lão Hổ, đó là thói quen của y.

Trương Đại Hổ cảm thấy tình hình không ổn, Hậu Niệm Côn nắm giữ quá nhiều bí mật của y, nếu Hậu Niệm Côn chạy trốn, bị Cục công an bắt, sẽ là tai họa đối với Trương Đại Hổ.

Trương Đại Hổ đi tới đi lui trong phòng làm việc, giống như kiến bò trên chảo nóng. Do dự một lúc, Trương Đại Hổ bấm một dãy số điện thoại.

Điện thoại đổ chuông thật lâu, bên kia mới nhắc điện thoại, câu nói đầu tiên là giật dử mắng mỏ:

- Trương Đại Hổ, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không được gọi điện cho tôi! Tôi có việc sẽ chủ động liên lạc với anh, anh cúp máy ngay đi, đi ra ngoài dùng điện thoại công cộng mà gọi!

Dứt lời, bên kia liền cúp điện thoại.

Trương Đại Hổ ném ống nghe điện thoại “rầm” một tiếng, lớn tiếng chửi:

- Phách lối cái gì? Nếu bố đây xong đời, mày cũng đừng hòng được yên thân!

Những mắng thì mắng, Trương Đại Hổ vẫn ra khỏi công ty Đại Hoa, đến con đường ở phía đối diện, tìm buồng điện thoại công cộng để gọi điện.

- Nói đi, tìm tôi có chuyện gì? Đừng nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề!

Từ đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nói âm trầm.

Trương Đại Hổ nhếch miệng, giọng cũng trở nên lạnh lùng:

- Thì tôi đang nói vào vấn đề đây. Tôi gặp phải chuyện rắc rối, hẳn là anh cũng biết rồi, tôi cần anh giúp tôi chống đỡ!

- Anh trách ai? Là do anh quá kiêu ngạo, không chịu mở mắt, đâm đầu vào họng súng của người ta! Trương Đại Hổ, tôi đã nói với anh rồi, tốt nhất là đừng có phóng túng, nếu không, hối hận cũng không kịp nữa rồi!

- Đã như vậy, anh cứ nói thẳng, giúp hay không giúp? Nếu không giúp được, tôi sẽ tự nghĩ cách!

Trương Đại Hổ cũng không nhịn được, cười lạnh.

- Anh muốn làm gì? Trương Đại Hổ, tôi cảnh cáo anh, đừng có làm loạn! Tôi sẽ nghĩ cách giúp anh thu thập tàn cuộc, nhưng bây giờ anh đang bị theo dõi, rất khó làm. Nếu cảm thấy không ổn, tốt nhất là anh chuẩn đi!

- Ha ha, anh bảo tôi chạy trốn? Tôi không đi! Tại sao tôi lại phải đi? Bố đây đi thì các người yên tâm thoải mái lắm hả? Hừ, tôi cho anh biết, tôi không đi, tôi có chết cũng kéo các người theo! Không tin, chúng ta chờ xem! Các người đối xử với tôi như vậy, vậy thì, chúng ta cá chết, lưới rách một phen!

Trương Đại Hổ gầm nhẹ:

- Tôi cho anh hai ngày thời gian, nếu như anh vẫn không thể giải quyết vấn đề, tôi sẽ làm theo cách của mình!

Nói xong, Trương Đại Hổ dập ống nghe đánh “bốp” một cái, nghênh ngang rời đi.

...

Cục công an huyện.

Tạ Huy vội vã tìm tới Hồ Duyệt, lôi Hồ Duyệt vào phòng làm việc của mình.

- Cục trưởng Tạ, chuyện gì mà thần thần bí bí như vậy?

Hồ Duyệt nghi hoặc nhìn Tạ Huy. Tạ Huy hạ giọng nói:

- Lão Hồ, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, tôi suy nghĩ cả buổi sáng nay, cảm thấy cần phải điều mấy người đến bệnh viện bảo vệ Chủ tịch huyện Bành cho thỏa đáng.

Mặt Hồ Duyệt liền biến sắc, trầm giọng nói:

- Lá gan của bọn chúng không lớn như vậy chứ?

- Chó cùng rứt giậu, huống hồ là cái loại xã hội đen vô cùng tàn ác này.

Tạ Huy nhú mày:

- Anh mau bố trí người đến bệnh viện, hai ngày nay tôi cảm thấy tâm thần không yên, có một dự cảm xấu.

455. Chương 462: Tô Vũ Hoàn “bị Tát Vào Mặt”

Thành ủy. Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần và Phó chủ tịch thường trực Mạnh Cường cười cười nói nói sóng vai đi vào phòng làm việc của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Nói là sóng vai, thật ra Mạnh Cường vẫn đi sau Chu Tích Thuần nửa bước.

Đông Phương Nham ngồi ở sau bàn làm việc, ngẩng đầu lên cười:

- Lão Chu, lão Mạnh, ngồi đi!

Chu Tích Thuần cười ha hả:

- Bí thư Đông Phương, gọi tôi và lão Mạnh gấp gấp như vậy, có phải vì dự án cung cấp khí kia không?

- Ủ.

Đông Phương Nham cầm mấy tờ báo trên bàn phát phát nổi:

- Tôi vừa đọc báo ngày hôm nay, sau khi xem xong, có hai cảm giác.

Chu Tích Thuần cười:

- Cảm giác thế nào?

Mạnh Cường cũng cười, nhìn Đông Phương Nham.

- Cảm giác đầu tiên...

Đông Phương Nham trầm ngâm một lát, cười nói:

- Là khiến chúng ta tỉnh ngộ, dự án này quả thật gây ra sự ô nhiễm nhất định. Vừa rồi, tôi gọi điện cho Chủ tịch thành phố Lâm phụ trách xây dựng và công trình công cộng, hỏi ý kiến một chút. Hẳn cho tôi biết, loại nhà máy luyện than cốc này có mức độ ô nhiễm tương đương một nhà máy hóa chất cỡ trung bình.

Nếu như xây dựng ở trung tâm nội thành, có lẽ sẽ không có vấn đề trong thời gian ngắn, nhưng nhìn một cách lâu dài, chẳng khác nào tạo lập một nguồn ô nhiễm ở trung tâm thành phố!

Với thái độ trách nhiệm, tôi thấy xây dựng dự án này ở trung tâm nội thành là không thích hợp.

- Vâng, Bí thư Đông Phương, vấn đề này tôi cũng có cùng ý kiến như vậy.

Chu Tích Thuần nhướn mày mỉm cười:

- Còn cảm giác thứ hai? Xin Bí thư Đông Phương nói tiếp.

- Cảm giác thứ hai là Bành Viễn Chinh của huyện Lâm không hổ là cán bộ xuất thân từ ngành tuyên truyền. Lúc nào cũng không quên nắm lấy cái đuôi kiếm sắc bén của dư luận.

Đông Phương Nham nhìn mấy tờ báo trên bàn, khoe miệng hiện lên một nụ cười tủm tỉm.

- Tôi cũng có cảm tưởng giống như Bí thư Đông Phương. Sáng nay, khi đọc báo, ý nghĩ đầu tiên là hai bài báo này có liên quan đến Bành Viễn Chinh. Đây chẳng khác nào tiểu tử kia đem bài biện luận của mình khai triển rộng hơn trên báo chí, cố gắng tranh thủ sự ủng hộ của người dân thành phố.

Chu Tích Thuần lấy thuốc lá ra, đưa cho Đông Phương Nham một điếu, kế tiếp lại đưa cho Mạnh Cường, rồi mới tự mời một điếu. Ba lãnh đạo thành phố mặt đối mặt hút thuốc, cười cười nói nói, thống nhất ý kiến về dự án nhà máy cung cấp khí.

Dĩ nhiên, việc này còn phải đưa ra hội nghị thường vụ Thành ủy thảo luận. Nhưng, Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố và Phó chủ tịch thường trực thành phố đã nhất trí, những Ủy viên thường vụ khác cũng không thể “đâm ngang” được.

...

Buổi sáng, sau khi tiếp xong bình nước biển ở bệnh viện huyện, Bành Viễn Chinh đón xe chạy thẳng tới thành phố. Văn phòng thành phố thông báo, yêu cầu hắn tới gặp Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường, trong lòng Bành Viễn Chinh thâm hiểu, tám phần là chuyện dự án nhà máy cung cấp khí. Nếu gọi mình tới, hẳn là dự án sẽ được xây ở huyện Lâm chẳng?

Trên xe, thỉnh thoảng hắn lại ho khan, Hoắc Quang Minh từ vị trí lái phụ quay lại lo lắng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, ngài không sao chứ? Tài xế, anh chạy chậm một chút, mở hé cửa sổ để lãnh đạo được thoáng khí!

Bành Viễn Chinh gượng cười:

- Không sao, không ngờ lần này cảm mạo lại dai dẳng như vậy, truyền bảy tám bình nước biển, vẫn còn còn chưa khỏe hẳn!

- Gần đây, đang có dịch cảm cúm, lãnh đạo nên nghỉ ngơi nhiều một chút, chủ yếu là dạo này lãnh đạo làm việc quá cực nhọc, áp lực quá lớn!

Hoắc Quang Minh đưa qua một chai nước khoáng:

- Chủ tịch huyện Bành, mời uống chút nước thẩm giọng!

- Cảm ơn.

Bành Viễn Chinh nhận lấy chai nước, mở nắp hướng một hớp, quay nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này, xe đang chạy trên con đường trung tâm mới sửa, có tám làn xe, hân cười cười:

- Mới hơn nửa năm, thành phố nổi lên không ít cao ốc!

- Đúng vậy, Chủ tịch huyện Bành, khu vực nội thành thay đổi rất nhanh.

Hoắc Quang Minh cười nói.

Bành Viễn Chinh thở ra:

- Thành phố có sáu quận, ba huyện, về mặt nào, huyện Lâm chúng ta cũng đứng gần cuối! Cải cách và mở cửa đang phát triển theo chiều sâu, một số quận huyện khác đã bắt nhịp được với khí thế phát triển hùng hực, chỉ có huyện chúng ta ở “vùng trũng”, chưa bứt lên được, thật khiến người ta hết sức cảm khái!

Lời của Bành Viễn Chinh đương nhiên có điều ám chỉ. Nhưng những lời như thế, làm sao Hoắc Quang Minh dám tiếp lời, chỉ có thể giữ im lặng.

Xe vào sân trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố, Bành Viễn Chinh liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe của Tô Vũ Hoàn, một chiếc Crown màu đen. Bành Viễn Chinh nhú mày, không xuống xe ngay.

Sao Tô Vũ Hoàn cũng tới? Chẳng lẽ?

Hoắc Quang Minh nhảy xuống xe mở cửa xe cho Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh từ từ xuống xe, lấy lại bình tĩnh, đi vào trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố. Cuối hành lang, phía ngoài cửa phòng làm việc của Mạnh Cường, Tô Vũ Hoàn đang cười nói với một thư ký Ủy ban nhân dân thành phố, khoe mắt nhìn thấy Bành Viễn Chinh, hơi kinh ngạc.

Bành Viễn Chinh bước tới.

Tô Vũ Hoàn cười lạnh nhạt:

- Đồng chí Viễn Chinh, đến tìm Chủ tịch thành phố Mạnh?

- Chủ tịch quận Tô, tôi nhận được thông báo của văn phòng thành phố, nói là tới gặp Chủ tịch thành phố Mạnh họp.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói, bắt tay Tô Vũ Hoàn. Mặc dù hai người là đối thủ, nhưng thân ở trên quan trường, phải duy trì sự hòa hợp, ít ra là ngoài mặt.

Cửa phòng làm việc của Mạnh Cường bị đẩy ra, thư ký đi ra mỉm cười nói:

- Chủ tịch quận Tô, Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch thành phố Mạnh mời hai vị vào.

Hai người sóng vai đi vào, ngoài dự đoán của Tô Vũ Hoàn, Mạnh Cường nhiệt tình đứng dậy bắt tay Tô Vũ Hoàn và Bành Viễn Chinh, mời ngồi. Tô Vũ Hoàn thâm kinh ngạc, trước kia, khi y đến gặp Mạnh Cường, ông ta rất kiêu cách và kiêu ngạo.

- Được rồi, chúng ta đi thẳng vào vấn đề. Tôi được Chủ tịch thành phố Chu ủy thác, gọi hai vị tới mở một cuộc họp ngắn, thông báo quyết định của hội nghị thường vụ Thành ủy mở ngày hôm qua về dự án nhà máy cung cấp khí.

Mạnh Cường nói tới đây, dừng lại một chút, Tô Vũ Hoàn lập tức ngồi thẳng người, ít nhiều có phần khẩn trương. Y quyết giành bằng được dự án này, bởi vậy đã chạy vạy rất nhiều, đồng thời còn khoắc lác ở hội

ngộ thường vụ Quận ủy Tân An, nếu bị nhỡ, không những y mất mặt, mà uy tín của y cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bành Viễn Chinh thì thả lỏng hơn nhiều. Điều cần làm, hẳn đã làm; nếu không thể tranh thủ được dự án này, chỉ có thể nói là huyện Lân vô duyên với dự án, hoặc nói cách khác, ngay từ đầu, lãnh đạo chủ chốt của thành phố đã có ý định xây dựng dự án ở trung tâm nội thành.

- Trải qua nghiên cứu thảo luận và cân nhắc, đồng thời trưng cầu ý kiến của chuyên gia có liên quan, cũng như ý kiến của quần chúng, nhận thấy bản thân dự án có gây ô nhiễm, vì vậy, để bảo đảm dự án phát huy và phục vụ tối đa cho phát triển kinh tế, nâng cao giá trị phúc lợi dân sinh, Ủy ban nhân dân thành phố quyết định xây dựng dự án ở huyện Lân.

Mạnh Cường vừa dứt tiếng, trong lòng Bành Viễn Chinh mừng như điên, nhưng vẻ mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh như thường.

Tô Vũ Hoàn biến sắc.

Y chậm rãi quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt lóe lên, không che dấu lửa giận và sự phẫn uất: chẳng lẽ tiểu tử này đúng là khắc tinh của mình sao?!

- Cảm tạ lãnh đạo thành phố tín nhiệm, huyện chúng tôi nhất định đem hết toàn lực phối hợp xây dựng dự án, tạo điều kiện tốt nhất cho việc xây dựng dự án, tranh thủ để dự án sớm hoàn thành, tạo phúc cho dân.

Bành Viễn Chinh nói.

- Sau khi trở về, tôi sẽ lập tức báo cáo với lãnh đạo chủ chốt của huyện, đề nghị Ủy ban nhân dân huyện thành lập tổ công tác hỗ trợ dự án, dọn đường sẵn sàng cho dự án!

- Tốt.

Mạnh Cường ngấm nhìn Bành Viễn Chinh chăm chú, rồi quay lại nhìn Tô Vũ Hoàn, giọng nghiêm túc:

- Đồng chí Vũ Hoàn phải cư xử đúng đắn đối với quyết định của thành phố! Tuy dự án này xây dựng ở huyện Lân, nhưng phục vụ cho toàn thể nhân dân thành phố, tương lai khi cung cấp khí thành công, quận của đồng chí cũng thu được lợi ích!

Căn cứ ý kiến của chuyên gia, đầu cuối của dự án là vận chuyển khí đốt, cần xây dựng nhiều trạm điều áp và hệ thống ống dẫn giảm áp tương ứng, việc này cần có sự phối hợp mạnh mẽ của quận Tân An.

Thành ủy quyết định, lập tức thành lập Ban tổng chỉ huy xây dựng nhà máy cung cấp khí, do tôi làm tổng chỉ huy, lãnh đạo huyện Lân, lãnh đạo quận Tân An làm phó tổng chỉ huy, các đơn vị liên quan của thành phố là thành viên Ban chỉ huy.

Mạnh Cường phát phát tay:

- Bắt đầu từ hôm nay, Ban tổng chỉ huy chính thức hoạt động. Tôi hy vọng huyện Lân và quận Tân An phối hợp dưới sự chỉ huy của Ban tổng chỉ huy, cố gắng để sớm ngày hoàn thành việc xây dựng nhà máy.

Mạnh Cường nói xong, lạnh nhạt nhìn Tô Vũ Hoàn, hỏi:

- Đồng chí Vũ Hoàn, đồng chí nghĩ thế nào?

Khóe miệng Tô Vũ Hoàn hơi giãn giãn, thầm nghĩ: còn bảo ta nói cái quái gì nữa? Bảo ta tươi cười mừng rỡ cho tiểu tử kia? Rõ ràng bị tát vào mặt, lại còn phải ra vẻ chí công vô tư, chính nghĩa lăm lệt, hô to lãnh đạo anh minh, lãnh đạo vạn tuế! Mẹ kiếp! (sic!)

Tô Vũ Hoàn mắng thầm, miễn cưỡng cười một tiếng:

- Việc đã đến nước này, chúng tôi chỉ có thể phục tùng quyết định của thành phố. Nhưng, tôi vẫn bảo lưu ý kiến.

- Ý kiến có thể bảo lưu, nhưng công việc không thể không làm.

Mạnh Cường thầm cười lạnh, giọng càng lãnh đạm:

- Ở hội nghị thường vụ, đồng chí Tần Phương đã bày tỏ thái độ trước Bí thư Đông Phương và Chủ tịch thành phố Chu, quận Tân An sẽ toàn lực phối hợp ủng hộ xây dựng dự án này. Đây là dự án tăng cường phát triển kinh tế, nâng cao cấp bậc của thành phố, vì đại cục, tôi hy vọng đồng chí Vũ Hoàn hết sức coi trọng!

456. Chương 463: Không Nể Mặt Bí Thư Huyện Ủy?

Lời nói của Mạnh Cường cũng hơi nặng một chút.

Tô Vũ Hoàn rất khó chịu, ngoài mặt vẫn phải tươi cười tỏ thái độ phụ họa, nhưng trong lòng ngọt ngào khó dùng lời mà hình dung được.

Hai người rời khỏi phòng làm việc của Mạnh Cường. Mặc dù ánh mắt của Tô Vũ Hoàn âm trầm lạnh lẽo tưởng chừng có thể giết người, nhưng Bành Viễn Chính làm như không thấy, thản nhiên lên xe rời đi. Tô Vũ Hoàn nhìn theo xe Bành Viễn Chính rời khỏi trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố, nghiêng răng hừ lạnh một tiếng, cũng lên xe bảo tài xé chạy trở về.

Tin tức truyền về huyện Lân, trong nhất thời toàn huyện trên dưới xôn xao phấn khởi.

Công trình nhà máy luyện than cốc có vốn đầu tư gần hai trăm triệu tệ, sau khi xây dựng xong, bước đầu có thể nhận một, hai ngàn người vào làm việc, giá trị tổng sản lượng công nghiệp là một con số rất lớn, có tác dụng thúc đẩy hết sức mạnh mẽ đối với GDP của một huyện nghèo như huyện Lân.

Mà một khi dự án này từng bước hoàn thiện, tạo thành một ngành công nghiệp hoàn chỉnh, còn có thể kéo theo cơ sở công nghiệp nặng của huyện Lân phát triển, về lâu dài, giá trị không thể nào đo đếm được.

Điều này, không chỉ lãnh đạo huyện hiểu rõ mà ngay cả nhiều người dân trong huyện cũng biết.

Các lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện như Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa, Lâm Trường Hà, Lý Minh Nhiên..., rồi các cán bộ Ủy ban xây dựng huyện, Ủy ban kinh tế và thương mại, Cục công nghiệp, Cục hóa chất và các ngành chức năng, khoa chiềng gỗ trồng, giăng bằng rộn “Nhiệt liệt ăn mừng công trình cung cấp khí thành phố đặt tại huyện Lân”, chờ đón Bành Viễn Chính ở trước sân trụ sở Ủy ban nhân dân huyện.

Nhưng đợi thật lâu, chỉ thấy Hoắc Quang Minh đi xe về, báo cáo với đám người Nghiêm Hoa, sức khỏe của Chủ tịch huyện Bành không tốt, lại phải quay về bệnh viện rồi.

Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại huyện Mã do dự một chút, chạy xe đến bệnh viện, y có việc muốn báo cáo với Bành Viễn Chính.

Theo chỉ thị của Bành Viễn Chính, hai ngày nay, lão Mã gặp mặt nói chuyện với ba doanh nghiệp muốn đầu tư xây dựng nhà máy nước khoáng, nhưng chọn doanh nghiệp nào làm chủ đầu tư, lão Mã không quyết định được.

Bành Viễn Chính nằm trên giường bệnh, vừa truyền một chai nước biển. Lần cảm mạo này kéo dài, khiến hần rất bất đắc dĩ. Mặc dù không sốt, nhưng hần vẫn bị ho khan gay gắt, cổ họng sưng đỏ, hầu như nói không ra tiếng. Hần sợ là bị viêm phổi, từ thành phố về là đi thẳng vào bệnh viện chụp phim.

Lão Mã vừa định gõ cửa phòng bệnh, Niên Hoa liền ngăn y lại:

- Chủ nhiệm Mã, Chủ tịch huyện Bành đang nghỉ ngơi, hay là hôm khác anh tới đi.

Lão Mã liếc nhìn cô cảnh sát quỳn rũ và khêu gợi một cái, thầm nghĩ, Chủ tịch huyện Bành bị bệnh, lẽ ra Ủy ban nhân dân huyện cử người đến phục vụ, sao lại để người của Cục công an huyện phục vụ? Vương Hạo ơi là Vương Hạo, cậu không coi trọng vị Phó chủ tịch huyện này, tương lai sớm muộn gì cũng bị mất chức!

Thật ra, lão Mã đã nghĩ oan cho Vương Hạo, nghe nói Bành Viễn Chính bị bệnh, Vương Hạo lập tức sai người tới bệnh viện, nhưng bị người của Cục công an huyện ngăn cản. Cục công an huyện phái bốn cảnh sát hình sự mặc thường phục, chia làm hai ca, ngày đêm canh giữ ở bệnh viện, âm thầm bảo vệ sự an toàn của Bành Viễn Chính. Mà Niên Hoa, là do Tạ Huy ra lệnh đến túc trực trong phòng bệnh, phục vụ cho Bành Viễn Chính.

- Ô, tôi tìm Chủ tịch huyện Bành có việc khẩn cấp, tôi chỉ xin lãnh đạo mấy phút thời gian thôi.

Lão Mã cười cười, chợt nghe giọng nói khàn khàn của Bành Viễn Chinh từ phòng bệnh vọng ra:

- Lão Mã phải không? Vào đi!

Lão Mã kính cẩn đi vào, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, sức khỏe lãnh đạo có khá hơn chút nào không?

- Lão Mã, đừng nói linh tinh nữa, nói thẳng vào công việc đi. Cổ họng của tôi bị đau, không thể nói nhiều, anh cứ báo cáo, chọn trọng điểm mà nói!

Bành Viễn Chinh khàn giọng, tiếng rất nhỏ.

- Chủ tịch huyện Bành, là thế này, theo chỉ thị của lãnh đạo, Ủy ban kinh tế và thương mại huyện đã tiến hành khảo sát bước đầu đối với ba doanh nghiệp. Chúng tôi cho rằng, công ty thương mại Đại Vũ có thực lực rất mạnh, tương đối phù hợp với yêu cầu của chúng ta.

- Đợi một chút. Anh nói công ty thương mại Đại Vũ à, tôi có biết một chút. Đây là một công ty làm ví da chứ gì? Họ thuê mấy gian phòng làm việc ở tỉnh lỵ, chủ yếu là buôn nước bọt kiếm lời, một công ty không có thực lực tiền vốn, cũng không có ưu thế về kỹ thuật, các anh khảo sát cái kiểu gì vậy?

Bành Viễn Chinh bực bội cắt ngang lời của lão Mã, trầm giọng nói xong, lại ho khan.

Lão Mã đỏ mặt, câu chất vấn của Bành Viễn Chinh khiến lão Mã càng thêm kính sợ.

Vị Phó chủ tịch thường trực huyện này quả thật đáng sợ và không dễ gạt gẫm! Lần trước lão Mã chỉ nói với Bành Viễn Chinh tên ba doanh nghiệp, không ngờ Bành Viễn Chinh ngầm tìm hiểu lai lịch của công ty thương mại Đại Vũ kỹ càng như thế.

Lão Mã lúng túng xoa hai tay, khẽ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lúc trước tôi đã có nói với lãnh đạo chuyện này, ông chủ của công ty này là thân thích của Bí thư Huyện ủy Tôn...

Bành Viễn Chinh nhướng mày:

- Bí thư Tôn đã nói với anh rồi?

Lão Mã im lặng không nói, cúi đầu xuống.

Bành Viễn Chinh hắng giọng một cái, nhìn lão Mã lạnh lùng nói:

- Như vậy đi, dự án này tạm thời để đó, chờ sức khỏe tôi khá hơn, tôi sẽ nói chuyện với mấy doanh nghiệp đó. Anh đi về trước, báo các đồng chí Ủy ban kinh tế và thương mại đừng gấp gáp đẩy mạnh dự án này!

Lão Mã nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, rồi lại có phần kính sợ gật đầu đáp ứng.

“Thế này là không nể mặt Bí thư Tôn! Chuyện này...”, lão Mã nghĩ, trán toát mồ hôi, do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi đi về trước. Lãnh đạo nghỉ ngơi, hôm nào tôi lại tới thăm lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh ừ, phát tay.

...

Lão Mã có phần buồn bực, bảo tài xế về trước, ông ta muốn vừa đi vừa suy nghĩ, yên lặng một chút. Rồi bệnh viện, một chiếc Audi màu đen chạy nhanh tới, chặn y lại trước cổng bệnh viện.

Giám đốc công ty Đại Vũ Tạ Hồng Vũ lộ đầu ra sốt sắng cười nói:

- Chủ nhiệm Mã, tôi tới Ủy ban kinh tế và thương mại, người ta nói anh đến bệnh viện. Lên xe, lên xe, chúng ta tìm một chỗ uống rượu, nói chuyện hợp tác!

Lão Mã cười khổ, buông tay ra nói:

- Ông chủ Tạ, thật ngại quá, chuyện hợp tác của chúng ta tạm thời khoan hãy tính!

Tạ Hồng Vũ biến sắc::

- Tại sao? Chủ nhiệm Mã, không phải chúng ta đã nói rõ ràng, và chuẩn bị ký hiệp định khung hợp tác sao?

- Tôi cũng không có cách nào, lãnh đạo phân công quản lý của huyện không đồng ý, trước cứ tạm thời để như vậy.

- Là Phó chủ tịch thường trực Bành Viễn Chính chứ gì?

Tạ Hồng Vũ im lặng một lúc, rồi lớn tiếng hỏi.

- Ủ. Nếu anh không thể nói chuyện với Chủ tịch huyện Bành, có thể nhờ người nói giùm!

Lão Mã nhìn Tạ Hồng Vũ, nháy mắt ra hiệu.

Lão Mã cho rằng, Bành Viễn Chính không nể mặt Tôn Tuyết Lâm, sợ là vì Tôn Tuyết Lâm không báo cho hắn một tiếng.

Tạ Hồng Vũ cười to:

- Thôi, chuyện hợp tác hay không, khoan hãy nói. Chủ nhiệm Mã, lên xe đi, tôi mời anh đi ăn thịt dê!

...

Huyện ủy.

Tôn Tuyết Lâm nói chuyện điện thoại với Tạ Hồng Vũ xong, mặt sa sầm, hung hăng đập bàn đánh bốp một cái.

Tạ Hồng Vũ là em họ của ông ta, y mở một công ty thương mại, hoạt động theo lối buôn nước bọt, mượn gà đẻ trứng. Hiện giờ, ngành nước khoáng ở trong nước mới vừa bắt đầu, Tạ Hồng Vũ cảm thấy ngành này có thể sinh lợi, lại thêm anh họ Tôn Tuyết Lâm là Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, có Tôn Tuyết Lâm làm chỗ dựa, y nảy ra ý định đầu tư xây dựng nhà máy nước khoáng.

Thật ra thì xây dựng một nhà máy nước khoáng bình thường cũng không cần nhiều vốn đầu tư. Những năm vừa qua, Tạ Hồng Vũ cũng tích lũy được một số vốn, hướng chi, hợp tác với chính quyền địa phương, y hoàn toàn có thể lợi dụng tiền vay ngân hàng để xây dựng nhà máy.

Tôn Tuyết Lâm vốn nghĩ rằng, đây không phải là chuyện lớn gì, chỉ cần ám chỉ một câu với lão Mã, là xong. Không ngờ Bành Viễn Chính không nể mặt ông ta, thừa hiểu, nhưng giả bộ hồ đồ!

- Không coi Bí thư Huyện ủy ta đây ra gì cả...

Tôn Tuyết Lâm cười lạnh, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trầm nghĩ:

- Xem ra đã có dấu hiệu đắc ý vênh váo rồi... Cho là chỉ với một mình người là có thể dao sắc chặt đay rồi sao?

Nghĩ đến đây, Tôn Tuyết Lâm gọi điện thoại cho văn phòng Huyện ủy, yêu cầu văn phòng Huyện ủy thông báo cho Bí thư Ban chính trị và Pháp luật Vưu Đào, bảo Vưu Đào cùng đến Cục công an huyện điều tra nghiên cứu.

Nhận được thông báo của văn phòng Huyện ủy, biết xế chiều, Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm muốn tới Cục công an huyện điều tra nghiên cứu, Tạ Huy kinh ngạc. Y nhắc điện thoại lên, báo cáo cho Lý Minh Nhiên, phụ tá của Bành Viễn Chính. Lý Minh Nhiên cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, sao vào lúc này, Bí thư Tôn lại muốn đến Cục công an huyện điều tra nghiên cứu? Điều tra nghiên cứu cái gì?

Lý Minh Nhiên do dự một chút, rồi gọi điện tới phòng bệnh của Bành Viễn Chính.

Chuông điện thoại vừa vang lên, Niên Hoa vội bước nhanh tới nhắc ông nghe lên, sợ tiếng chuông điện thoại đánh thức Bành Viễn Chính.

- A lô...

- Chủ tịch huyện Bành có ở đó không? Tôi là Lý Minh Nhiên.

Niên Hoa kính cẩn hạ giọng nói:

- Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch huyện Bành vừa mới ngủ...

- Cô gọi Chủ tịch huyện Bành dậy đi.

Niên Hoa không dám chậm trễ, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh. Lúc này Bành Viễn Chinh đã tỉnh dậy, đưa tay cầm ống nghe từ tay Niên Hoa, định nói chuyện thì lại ho khan lên.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi nghe cậu bệnh khá nặng, có phải là viêm phổi không?

Lý Minh Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Bành Viễn Chinh khó chịu, thở dốc một hơi, nói:

- Chắc không phải, là cảm mạo nặng làm viêm khí quản, ngực khó thở...

- Tôi không quấy rầy cậu nghỉ ngơi. Vừa rồi, văn phòng Huyện ủy thông báo, xế chiều Bí thư Tôn muốn đến Cục công an huyện điều tra nghiên cứu.

- Điều tra nghiên cứu?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, chống một tay nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh:

- Có nói là điều tra nghiên cứu về vấn đề gì không?

- Không. Bí thư Ban chính trị và Pháp luật Vụ Đào cũng cùng đi.

Lý Minh Nhiên bổ sung.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm. Một lát sau, hắt mẹt mồi lên tiếng:

- Bí thư Tôn điều tra nghiên cứu, tôi không được khỏe không thể tham dự. Đồng chí Minh Nhiên, anh cùng với các đồng chí Cục công an huyện ra mặt tiếp đãi nhé!

- Được, cậu nghỉ ngơi cho mau khỏe.

Lý Minh Nhiên nghe giọng Bành Viễn Chinh khàn khàn, biết hẳn không thể nói nhiều, liền cúp điện thoại.

Lúc Bành Viễn Chinh đang nói chuyện với Lý Minh Nhiên, khéo mắt hắn phát hiện một bóng dáng thanh lệ quen thuộc xuất hiện ngoài cửa phòng bệnh

457. Chương 464: Uy Hiếp, Đe Dọa

Bạch Tuyết xách hai túi nước trái cây, nhẹ nhàng gõ cửa đi vào phòng bệnh, Niên Hoa nhìn cô, không khỏi thầm khen một tiếng, cô bé này xinh đẹp thuần khiết như vậy, mình thấy còn thương, thảo nào một người đàn ông ưu tú như Chủ tịch huyện Bành không động tâm.

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo thấy khá hơn chút nào không? Tôi nghe nói lãnh đạo nằm viện, nên tới thăm!

Bạch Tuyết thướt tha đi tới, cười cười.

Niên Hoa mặt mờ liếc cô một cái, đứng dậy lặng lẽ lui ra khỏi phòng bệnh.

Bành Viễn Chinh nói bằng giọng khàn khàn:

- Cảm ơn, cũng không tính là nằm viện, chỉ tạm thời ở bệnh viện truyền dịch thôi.

Bành Viễn Chinh xuống giường, uống một hộp nước, mời Bạch Tuyết ngồi xuống. Thật ra thì giữa hai người cũng không có gì để nói, thật sự là tiếp xúc cũng không nhiều. Nhưng đối với Bạch Tuyết, có thể nói Bành Viễn Chinh là ân nhân cứu mạng của cô.

- Gần đây tình hình khá khản trương, tốt nhất là cô ít đi ra ngoài, tránh xảy ra chuyện rủi ro.

Bành Viễn Chinh cười cười, tùy ý nói một câu.

Bạch Tuyết gật đầu:

- Cám ơn lãnh đạo quan tâm. Hai ngày nay tôi cũng không ra cửa, hôm nay đến thăm lãnh đạo một chút, rồi tôi lập tức về ngay.

Hai người đang nói chuyện, chuông điện thoại chợt vang lên, Bành Viễn Chinh nhắc ống nghe lên, vừa mới a lô, đã nghe một giọng nói bị biến đổi đi của một người đàn ông:

- Chủ tịch huyện Bành phải không? Tao khuyên mày nên thức thơi một chút, đừng quá được voi đòi tiên! Chừa cho tao một con đường sống, tất cả mọi người đều vui vẻ! Nếu như mày gây sự, dồn chúng tao vào tuyệt lộ, chúng ta chẳng ai được sống yên đâu!

Một cuộc gọi đe dọa qua điện thoại!

Bành Viễn Chinh tức giận, nói:

- Anh là ai? Đây là anh uy hiếp tôi?

- Nếu Chủ tịch huyện Bành cho đây là uy hiếp, thì là uy hiếp vậy! Chủ tịch huyện Bành, làm việc cũng phải chừa một chút đường sống, làm chuyện càn tào ráo máng quá, chính là tự đẩy mình vào tuyệt lộ!

Nói xong, người kia liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh tức giận, gác ống nghe. Bạch Tuyết có phần căng thẳng và lo lắng nhìn Bành Viễn Chinh, tìm đập thành thịch. Bọn xã hội đen dám gọi điện thoại uy hiếp một lãnh đạo huyện như Bành Viễn Chinh, khiến cô vô cùng khiếp sợ: chẳng lẽ người của bang Lão Hồ dám ra tay với cả người của chính quyền?

Ngoài phòng bệnh, Niên Hoa nghe được động tĩnh, vội vàng chạy vào, lo lắng hỏi:

- Lãnh đạo, có chuyện gì vậy?

- Có người gọi điện thoại uy hiếp tôi! Lập tức bảo Trọng Tu Vĩ điều tra cú điện thoại này!

Bành Viễn Chinh trầm mặt phát tay:

- Cô giáo Bạch, để người của Cục công an huyện đưa cô về.

Bạch Tuyết gật đầu:

- Dạ, làm phiền lãnh đạo.

Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt dẫn theo mấy cảnh sát hình sự lên xe cảnh sát chạy đến bệnh viện, đưa Bành Viễn Chinh lên một phòng bệnh ở tầng cao nhất, phong tỏa không cho người lạ ra vào.

Sắc mặt Trọng Tu Vĩ rất khó coi, y đã tra xét số điện thoại uy hiếp Bành Viễn Chinh, nhưng đó chỉ là một số điện thoại công cộng, không có kết quả gì. Đã vậy, trong lúc y chuẩn bị chạy tới bệnh viện, lại nhận được báo cáo, nói là phòng của Bành Viễn Chinh ở ký túc xá Huyện ủy bị đập bể cửa sổ, trên cửa chống trộm còn bị kẻ gian dùng sơn quét lên một dấu gạch chéo đỏ tươi, nhìn mà giật mình.

Chuyện này hết sức nghiêm trọng, bởi vì liên quan đến Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, hơn nữa, Bành Viễn Chinh còn kiêm quản Cục công an huyện, đây là một sự khiêu khích trắng trợn.

Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt đi vào phòng bệnh. Niên Hoa đứng một bên, vẻ mặt căng thẳng.

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi đã phong tỏa khu vực này, hai ngày này lãnh đạo ở bệnh viện, chúng tôi sẽ đem hết toàn lực, bảo đảm sự an toàn cho lãnh đạo.

Hồ Duyệt kính cẩn nhỏ giọng nói:

- Mặt khác, xin báo cáo với lãnh đạo một chuyện, cửa kính phòng ngủ của lãnh đạo ở ký túc xá Huyện ủy đã bị đập bể, cửa chống trộm bị bôi sơn đỏ...

Bành Viễn Chinh tức giận, nhưng mạnh mẽ kìm chế. Hắn thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

- Đừng làm rầm rộ quá. Đừng vì một mình tôi mà làm kinh động và rối loạn trật tự chữa bệnh bình thường của bệnh viện.

Trọng Tu Vĩ buồn bực bước tới, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, động thủ đi! Còn do dự cái gì? Bọn chúng đã công khai khiêu khích chúng ta!

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu:

- Lão Trọng, đợi thêm hai ngày nữa, cứ để cho bọn chúng tiếp tục nhảy nhót mấy ngày. Ngày mốt, Ủy ban nhân dân thành phố muốn tổ chức lễ khởi động dự án nhà máy cung cấp khí, đợi dự án khởi động xong rồi hãy nói!

Nếu như không phải vì bảo đảm dự án được đặt ở huyện Lâm, Bành Viễn Chinh đã sớm ra lệnh tấn công.

Trọng Tu Vĩ cười khở, nhún vai, hướng ngoài cửa phất phất tay.

Ngoài cửa, một cảnh sát hình sự vội vã đẩy cửa đi vào, lấy trong ba lô ra một cái áo chống đạn và một khẩu súng, đưa tới.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, Trọng Tu Vĩ hạ giọng nói:

- Lãnh đạo, để phòng ngừa rủi ro, cẩn thận vẫn hơn.

Bành Viễn Chinh cười;

- Trọng Tu Vĩ, không cần thần hồn nát thần tính như vậy! Bọn chúng giỏi lắm chỉ nhảy nhót mà thôi. Thôi được, để áo chống đạn lại, mang súng về đi! Anh đem súng cho tôi, tôi không dùng, chỉ là để trang trí.

Trọng Tu Vĩ do dự một chút, rồi bảo viên cảnh sát hình sự cất súng vào, lại nói:

- Lão Hồ, phải hai đồng chí thân thủ không tệ theo sát bảo vệ Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh nở nụ cười:

- Vốn tôi nay tôi muốn xuất viện. Xem ra, tôi còn phải ở lại bệnh viện thêm ít nhất hai ngày nữa. Bất quá, các đồng chí cũng đừng quá khẩn trương, sẽ ảnh hưởng không tốt đến công tác của các đồng chí!

- Chủ tịch huyện Bành, bảo vệ an toàn cho lãnh đạo là bổn phận của chúng tôi!

Hồ Duyệt đứng nghiêm chào Bành Viễn Chinh:

- Xin lãnh đạo yên tâm, mọi mặt công tác sẽ không bị ảnh hưởng.

...

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm Bí thư Ban chính trị pháp luật Vụ Đào và Chánh văn phòng Huyện ủy Phiên Thường Tại, cùng đến Cục công an huyện điều tra nghiên cứu.

Đầu tiên, Tôn Tuyết Lâm đến tham quan đại đội bảo vệ trị an của Cục công an huyện, sau đó đi lên phòng họp, nghe Phó cục trưởng Tạ Huy báo cáo công tác.

Trong phòng họp, vừa mới ngồi xuống, Tạ Huy còn chưa bắt đầu báo cáo, Tôn Tuyết Lâm nhìn mọi người chung quanh nói:

- Sức khỏe đồng chí Viễn Chinh không tốt, gần đây phải nằm viện, đồng chí Minh Nhiên, về mặt trị an xã hội và truy quét tội phạm, anh phải gánh vác nhiều trọng trách!

Lý Minh Nhiên cười cười:

- Xin Bí thư Tôn yên tâm, hai ngày nay tôi đều túc trực ở Cục công an huyện. Có tình huống đột xuất nào, tôi sẽ kịp thời báo cáo với lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện và Huyện ủy!

- Vậy thì tốt. Tạ Huy, thành viên bộ máy Cục công an huyện có mấy người? Tôi nhớ còn có Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt mà?

Đột nhiên, Tôn Tuyết Lâm hỏi một câu không mấy ăn nhập.

Tạ Huy do dự một chút, kính cẩn nói:

- Bí thư Tôn, ở bệnh viện Chủ tịch huyện Bành nhận được một cú điện thoại đe dọa, đồng thời cửa sổ phòng ngủ của Chủ tịch huyện Bành ở ký túc xá Huyện ủy bị đập bể, cửa bị bôi sơn đỏ, Cục trưởng Trọng và Cục trưởng Hồ đã dẫn người đến bệnh viện điều tra vụ án.

Tôn Tuyết Lâm nghe vậy giật mình, đột nhiên vỗ bàn:

- Uy hiếp lãnh đạo huyện? Thát là vô pháp vô thiên! Quá mức càn rỡ! Tạ Huy, đây không phải là chuyện nhỏ, các đồng chí phải lập tức điều tra, tôi đề nghị thành lập một tổ chuyên án!

Vưu Đào và Phiền Thường Tại cũng thất kinh, biến sắc. Dù họ bất đồng đối với Bành Viễn Chinh, nhưng đối với chuyện này, đương nhiên có sự nhất trí về lập trường. Đe dọa, uy hiếp một người đang giữ chức vụ Phó chủ tịch thường trực huyện, là một loại cấm kỵ, cho thấy sự điên cuồng của bọn xã hội đen ở huyện Lân!

- Đây là trắng trợn khiêu khích! Chúng làm như vậy, không chỉ khiêu khích một mình đồng chí Bành Viễn Chinh, mà còn miệt thị quyền uy của Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện và cơ quan công an!

Vưu Đào cũng tức giận, đập lên bàn:

- Điều tra, nhất định phải điều tra rõ ràng!

Bí thư Tôn, tôi thấy cần báo cáo chuyện này lên thành phố. Đồng chí Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện, vừa kiêm quản công tác của Cục công an huyện, bây giờ sự an toàn của đồng chí ấy bị đe dọa, hẳn là nên thỉnh cầu cục công an thành phố trợ giúp.

Vưu Đào quay lại nhìn Tôn Tuyết Lâm, nói.

Tôn Tuyết Lâm nhú mày, lưỡng lự nói:

- Có cần phải kinh động đến lãnh đạo thành phố không? Thế này vậy, các đồng chí cứ điều tra, chờ điều tra được kết quả bước đầu, tôi sẽ báo cáo lên thành phố!

Trong mắt Vưu Đào hiện lên một tia cười lạnh, cũng im lặng không hời.

...

Cùng lúc đó, tại công ty thương mại Đại Hoa.

Trương Đại Hổ ngồi bắt chéo chân, nhìn tên côn đồ có biệt hiệu “Diêm Vương”, thản nhiên nói:

- Bên Cục công an có động tĩnh gì không?

- Hình như không có động tĩnh gì.

Diêm Vương cười nịnh:

- Lão Đại, Cục công an có không ít người bị ta nắm trong tay, bọn họ không dám động. À, lão Đại, có muốn tôi...cho thêm chút lửa?

- Mày biết cái gì! Không phải họ không dám động, mà là muốn buộc ta đây ra tay trước! Tốt thôi, bố đây sẽ động cho chúng xem một chút! Mày đi đi, làm cho tốt theo lời dặn của tao, ba mươi ngàn này sẽ là của mày!

Trương Đại Hổ cầm một chồng tiền mặt để bên cạnh mình, trầm giọng nói.

Ánh mắt Diêm Vương lóe lên một tia tham lam, quay đầu rời đi.

Trương Đại Hổ đứng dậy, lấy một cái túi du lịch màu đen phía sau bàn làm việc, kéo khóa kéo ra, lấy ra một khẩu súng đen nhánh, ngắm nghía một lát, rồi bỏ lại vào túi du lịch.

Trong túi này có quần áo, có lượng lớn tiền mặt và tất cả giấy chứng nhận tài sản của hắn, lúc nào hắn cũng có thể lẫn trốn khỏi huyện Lân.

Trương Đại Hổ ngẩng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt hung ác của y lóe lên, cười lạnh nói:

- Dù bố đây phải đi, cũng phải quây một trận cho huyện Lâm này ngả nghiêng diên đảo! Khiến bố đây khổ sở, các người cũng đừng hòng sống yên lành!

Suy nghĩ một chút, Trương Đại Hổ xách túi du lịch lên, đi xuống lầu, mở cửa ga ra, đem túi du lịch bỏ vào sau xe, rồi quay mặt vào phía trong ga ra, đi tiếu...

458. Chương 465: Toàn Thành Phố Chấn Động!

Huyện Lâm trên dưới yên tĩnh khác thường. Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, người chủ trì chiến dịch truy quét tội phạm vẫn nằm viện, mà Cục công an huyện cũng không có động tĩnh gì. Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện vẫn hoạt động lặng lẽ như thường ngày.

Nhưng loại yên tĩnh này, khiến người ta có cảm giác nặng nề như đêm trước một cơn bão tố.

11 giờ sáng ngày thứ ba, thành phố tiến hành “lễ khởi động xây dựng nhà máy cung cấp khí thành phố”. Buổi lễ do Ủy ban nhân dân thành phố và Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố phối hợp tổ chức.

Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn đích thân tham gia buổi lễ. Buổi lễ do Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường chủ trì, lãnh đạo có liên quan của hai cấp huyện và thành phố tham gia buổi lễ.

Chu Tích Thuấn chạy tới huyện Lâm trước nửa giờ. Tôn Tuyết Lâm, Cung Hàn Lâm và mấy lãnh đạo huyện vây quanh Chu Tích Thuấn đi vào phòng của Ban chỉ huy tạm thời nghỉ ngơi. Mạnh Cường thì ở lại hiện trường, chỉ đạo hoạt động.

Chu Tích Thuấn nhìn lướt qua, không thấy Bành Viễn Chinh, không khỏi lạnh nạt cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh sao không có ở đây? Hắn là tổng chỉ huy dự án này!

Tôn Tuyết Lâm cười nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, gần đây sức khỏe của đồng chí Viễn Chinh không được tốt, đang ở bệnh viện, từ bệnh viện chạy thẳng tới đây, hẳn là nhanh thôi.

Chu Tích Thuấn kinh ngạc:

- Bị bệnh?

Cung Hàn Lâm cười nói:

- Có thể là gần đây công việc quá nhiều, áp lực lớn, cảm khá nặng, cứ kéo dài dây dưa mà không bớt hẳn.

- Bảo hắn chú ý thân thể, chẳng qua, một đồng chí trẻ tuổi đầy hứa hẹn như vậy, cần gánh vác nhiều trọng trách!

Chu Tích Thuấn nói xong, liền chuyển đề tài câu chuyện.

Cùng lúc đó, Bành Viễn Chinh rời bệnh viện, tự lái xe chạy về phía hiện trường xây dựng công trình ở vùng đông bắc ngoại thành. Hai cảnh sát hình sự muốn đi theo, bị hắn từ chối.

Bành Viễn Chinh lái xe ra khỏi bệnh viện, chạy vào khu vực huyện lỵ. Bởi vì sắp tới buổi trưa, xe cộ và người đi đường khá nhiều, tốc độ xe cũng không cao. Cũng may Bành Viễn Chinh còn rộng rãi thời gian, cũng không sốt ruột.

Đi được chừng một cây số, khi gần ra khỏi huyện lỵ, đột nhiên hắn cảm giác thắng xe có phần không nhạy. Tuy nhiên, lúc đó, hắn cũng không quá chú ý. Theo nguyên tắc cẩn thận là trên hết, hắn từ từ giảm tốc độ xe, chỉ chạy với tốc độ 30 cây số một giờ.

Khi xe của hắn đi vào giao lộ giữa đường bao thành phố và quốc lộ, xe tải lớn qua lại rất nhiều. Chợt phía trước bên trái hắn, một chiếc xe buýt lao tới, mà bên phải, lúc này cũng có một chiếc xe chở cát, Bành Viễn Chinh theo phản xạ muốn giảm tốc độ, đạp xuống thắng xe, lúc đó hắn mới phát hiện, xe đã hoàn toàn mất thắng!

Trạng thái khẩn cấp, Bành Viễn Chinh vừa dồn sức đánh tay lái, vừa kéo mạnh phanh tay, xe của hắn trượt dọc theo hông xe buýt, vọt mạnh về phía mảng cây xanh giữa giao lộ.

Tiếng còi xe inh ỏi, xe cộ ở giao lộ rối loạn thành một đám, tiếng lốp xe rít lên do dừng khẩn cấp và tiếng kêu la hoảng hốt không dứt bên tai. “Ầm”, chiếc xe màu đen của Bành Viễn Chinh đụng ngã một cây xanh được trồng chưa lâu, điên cuồng nghiền nát bụi cây sồi xanh tốt, lao về phía trước vài mét...

Bành Viễn Chinh không xuất hiện ở buổi lễ. Mãi cho đến lúc buổi lễ bắt đầu, người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện nhiều lần gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, cũng liên lạc không được. Vắng mặt Bành Viễn Chinh buổi lễ vẫn được cử hành đúng hạn, chẳng qua là, rất nhiều quan chức thành phố và huyện không thấy hắn, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Buổi lễ diễn ra rất ngắn gọn, chỉ bảy, tám phút là kết thúc. Chu Tích Thuần và Mạnh Cường chuẩn bị chạy thẳng về thành phố, từ chối lời mời cơm của huyện.

Hoắc Quang Minh hốt ha hốt hải chạy tới, kề tai Cung Hàn Lâm nhói nhỏ mấy câu, Cung Hàn Lâm biến sắc, lập tức nói với Tôn Tuyết Lâm.

Tôn Tuyết Lâm cũng giạt mình kinh hãi.

Chu Tích Thuần cau mày, trầm giọng nói:

- Chuyện gì xảy ra? Nói rõ xem!

- Chủ tịch thành phố Chu, đồng chí Viễn Chinh bị tai nạn ở giao lộ. Theo điều tra bước đầu của cảnh sát giao thông và cảnh sát hình sự, cùng với phản ứng của đồng chí Viễn Chinh mà phán đoán, nghi ngờ thắng xe đã bị phá.

Cung Hàn Lâm vội vã nói.

Chu Tích Thuần chấn động:

- Đồng chí Viễn Chinh có bị thương nặng lắm không?

- Chủ tịch thành phố Chu, đồng chí Viễn Chinh bị thương nhẹ do va chạm, hắn là không nguy hiểm tánh mạng. Người của bệnh viện huyện và Cục công an huyện đã chạy tới hiện trường.

Chu Tích Thuần vung tay lên, mặt sa sầm:

- Lão Mạnh, chúng ta đến bệnh viện thăm đồng chí Viễn Chinh một chút!

Mặt Mạnh Cường hơi tái đi, hết sức tức giận. Bành Viễn Chinh không chỉ là cháu ông ta, mà còn là dòng chính đời thứ ba của Phùng gia, nếu Bành Viễn Chinh có mệnh hệ nào, ông ta cũng rất khó ăn nói.

...

Bành Viễn Chinh không có gì đáng ngại ngoài vết thương trên đầu phải may hai mũi. Hắn lẳng lặng nằm trên giường, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Trọng Tu Vi có thể cảm nhận được sự tức giận chất chứa trong lòng hắn.

Lúc Chu Tích Thuần, Mạnh Cường tới thăm, hắn cũng chỉ mỉm cười, không nói gì nhiều.

- Lão Trọng, anh nói một chút về kết quả điều tra.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

- Lãnh đạo, nhân viên kiểm tra phát hiện, hệ thống ống dẫn dầu của bánh trước bên trái và dây thắng xe bị cắt đứt. Vết cắt ống dẫn dầu, dây thắng xe, vô cùng sắc ngọt. Ống dẫn dầu bị cắt đứt, khiến dầu thắng xe rò rỉ ra, hệ thống thắng xe không có dầu sẽ không nhạy.

Giọng Trọng Tu Vi trầm thấp:

- Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi đang bí mật điều tra, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đưa thủ phạm ra cho pháp luật trừng trị!

- Không cần làm điều thừa. Trừ Trương Đại Hổ ra, còn ai dám ra tay với tôi.

Bành Viễn Chinh cười lạnh:

- Lập tức báo cáo với Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, đồng thời báo cáo Cục công an thành phố, đưa kết quả điều tra này công khai ra ngoài!

Theo Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, chuyện này không nên công khai ra ngoài, bởi vì ảnh hưởng quá lớn, dễ khiến toàn huyện rung chuyển.

Nhưng Trọng Tu Vĩ theo lệnh của Bành Viễn Chinh, đồng thời với việc báo cáo lên cấp trên, cũng thông qua nhiều con đường, loan truyền tin tức ra ngoài.

Tin này lan truyền rất nhanh, trong một thời gian ngắn đã truyền khắp thành phố, bất kể là trong quan trường hay trong dân chúng, đều gây ra chấn động mạnh mẽ. Phóng viên thành phố nghe tin mà đến, tụ tập ở bệnh viện hoặc trước cổng Cục công an huyện, yêu cầu được phỏng vấn. Bành Viễn Chinh không nhận phỏng vấn, nhưng Tạ Huy đại diện cho Đảng ủy Cục công an huyện, công bố kết quả điều tra bước đầu trước giới truyền thông.

Người của Cục công an huyện không thông qua Huyện ủy, tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông, công khai vụ án, khiến Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm giận tím mặt. Nhưng trong thời điểm mấu chốt nhạy cảm này, y cũng không thể làm gì được.

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham hết sức giận dữ, đập bàn trong phòng làm việc. Lập tức Đông Phương Nham ra lệnh cho Cục công an thành phố phái tổ chuyên gia đến huyện Lâm, hỗ trợ huyện Lâm triển khai công tác truy quét tội phạm, đồng thời giao cho chi đội điều tra hình sự xử lý vụ án thay cho Cục công an huyện.

Chi đội cảnh sát hình sự phái mấy cảnh sát hình sự đến huyện Lâm bảo vệ Bành Viễn Chinh, khiến người của đội cảnh sát hình sự Cục công an huyện rất mất mặt.

Nhưng họ cũng không oan uổng chút nào. Xe của Bành Viễn Chinh đậu ở bãi đỗ xe bệnh viện mấy ngày, họ cũng không chú ý lắm, thủ phạm đã động tay động chân vào xe của Bành Viễn Chinh trước mắt họ, may mà Bành Viễn Chinh không nguy hại đến tính mạng, nếu không, họ cũng gánh không nổi trách nhiệm.

Hồ Duyệt dẫn người kiểm tra vị trí đậu xe của Bành Viễn Chinh, phát hiện dưới đất có một vũng dầu mỡ.

Mạnh Cường và Tống Bính Nam đều do dự không biết có nên báo tin cho Phùng gia. Rõ ràng, tin tức như thế, đủ làm Phùng gia nổi trận lôi đình, không chừng còn có thể kinh động đến Phùng lão.

Nhưng Mạnh Cường và Tống Bính Nam không chủ động “báo cáo”, bởi vì họ thừa hiểu, nhất cử nhất động của Bành Viễn Chinh ở Tân An, Phùng gia nắm rõ trong lòng bàn tay. Chuyện này, cao lắm là hai ngày, Phùng gia sẽ nhận được tin.

Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình cũng lập tức nhận được thông báo. Lúc đó, tay ông hơi run lên. Người khác không biết tầm quan trọng của của Bành Viễn Chinh đối với Phùng gia, nhưng ông biết quá rõ. Hắn không chỉ là đứa cháu nội mà Phùng lão cố ý bồi dưỡng để nối nghiệp, mà còn là người để Phùng lão gửi gắm kỳ vọng lớn lao của mình.

Từ Xuân Đình đắn đo, do dự rất lâu, cuối cùng quyết định không nhúng tay vào, nhưng bí mật dặn dò Sở công an tỉnh, luôn sẵn sàng hỗ trợ huyện Lâm trong công tác truy quét tội phạm.

...

Ngày 29 tháng 4, ba ngày sau khi xảy ra vụ án “phá trắng xe”, lúc 3 giờ chiều, Huyện ủy triệu tập khẩn cấp hội nghị truy quét tội phạm. Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm, Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm, Bí thư Ban chính trị pháp luật Vương Đào, Phó chủ tịch thường trực huyện kiêm Cục trưởng Cục công an huyện Bành Viễn Chinh, Phó cục trưởng Cầu Liệt tham dự hội nghị. Ba người Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường dự thỉnh hội nghị.

Tôn Tuyết Lâm và mấy người Cung Hàn Lâm đến phòng hội nghị thật sớm, Bành Viễn Chinh và đám Tạ Huy chưa tới.

Tôn Tuyết Lâm nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêng về phía Cung Hàn Lâm cười:

- Lão Cung, sao đồng chí Viễn Chinh còn chưa tới?

Cung Hàn Lâm trầm ngâm:

- Sẽ nhanh tới thôi, chắc có việc làm chậm trễ. Đừng lo lắng, chúng ta chờ một lát.

Tôn Tuyết Lâm nhíu mày, định nói gì đó, chợt thấy Bành Viễn Chinh sải bước đi vào phòng hội nghị, trên trán còn quần băng trắng, vẻ mặt trầm ngưng. Phía sau Bành Viễn Chinh là Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ và Trương Á Cường.

Cầu Liệt ngấm bóng dáng, hơi cảm khái. Không phải là cảm khái Bành Viễn Chinh mạng lớn mà cảm khái vì sự bền bỉ, cố chấp và bình tĩnh của hắn. Lúc đối mặt với giây phút sinh tử, nếu là kẻ khác, không thể nào bình tĩnh như vậy.

459. Chương 466: Cao Trào!

- Bí thư Tôn, Chủ tịch huyện Cung, các vị, tôi tới chậm vì kẹt xe.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đi thẳng tới vị trí dành cho mình, ngồi xuống.

Tôn Tuyết Lâm mỉm cười gật đầu:

- Không có gì phải ngại. Bây giờ cậu là bệnh nhân, mang bệnh làm việc, các đồng chí cũng thông cảm với cậu.

Được rồi, các đồng chí, chúng ta bắt đầu họp. Theo tinh thần chỉ thị quan trọng của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, căn cứ kết quả điều tra bước đầu của Cục công an huyện và tổ chuyên án thành phố, vụ án cắt thẳng xe của đồng chí Bành Viễn Chinh là vụ án hình sự!

Bây giờ có thể khẳng định, đây là có âm mưu, bởi vì tính chất nghiêm trọng của vụ án, liên quan đến thành viên lãnh đạo chủ yếu của Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, thành phố hết sức coi trọng. Cứ điện thoại nặc danh đe dọa đồng chí Viễn Chinh lúc trước, có những dấu hiệu cho thấy, có một “bàn tay đen” đang điên cuồng nhắm vào đồng chí Bành Viễn Chinh, nhắm vào cán bộ lãnh đạo Đảng chính chúng ta. Chuyện này không thể tha thứ được!

Tôn Tuyết Lâm lòng đầy cảm phẫn vừa vung tay, vừa nói. Nhưng ông ta nói hồi lâu vẫn chưa đi vào vấn đề chính.

Thừa dịp ông ta tạm ngừng lời, Bành Viễn Chinh nhíu mày, đột nhiên xen vào nói:

- Bí thư Tôn, thật ra thì vụ án của tôi có thể tạm hoãn. Cho dù đây là ai, một người hay một nhóm tội phạm, mục đích của chúng cũng là quấy nhiễu công tác truy quét tội phạm trong huyện.

Vì vậy, bây giờ việc cấp bách của chúng ta là lập tức đẩy mạnh truy quét tội phạm, kiên quyết diệt trừ đám xã hội đen!

Tôi đề nghị, lập tức tổ chức hành động, tiến hành quyết chiến với bang Lão Hồ!

Bành Viễn Chinh đột nhiên phát tay, trầm giọng nói.

Tôn Tuyết Lâm nhíu mày.

Cung Hàn Lâm chần chờ một chút, lặng lẽ trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu với Bành Viễn Chinh, rồi lên tiếng:

- Ủ, tôi đồng ý với ý kiến và đề nghị của đồng chí Viễn Chinh! Tập trung tấn công và trừng trị là đột phá khẩu tốt nhất để phá án!

Vưu Đào trầm mặc không nói.

Phó cục trưởng Cục công an thành phố Cầu Liệt mỉm cười:

- Trên thực tế cũng là như vậy, huyện Lâm vẫn chưa tổ chức được hoạt động quản lý công tác chấp pháp một cách chặt chẽ, bọn tội phạm rất lộng hành.

Vì vậy, tôi cũng ủng hộ huyện lập tức tiến hành tấn công tội phạm.

Tôn Tuyết Lâm nhướng mày, vẻ mặt hơi lúng túng. Mấy người Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm đột nhiên nhất trí đưa ra đề nghị này, ông ta làm Bí thư Huyện ủy, về tình về lý đều không thể phản đối.

Đây vốn là một hội nghị theo lệ thường công tác, xét thấy tính chất nghiêm trọng của vụ án “cắt thẳng xe”, Tôn Tuyết Lâm không thể không đích thân triệu tập và chủ trì hội nghị; nhưng bởi vì ý kiến của Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm, mà hội nghị thường lệ trở thành hội nghị cổ vũ tiến hành tấn công tội phạm, bắt Trương Đại Hổ.

Tôn Tuyết Lâm cười khổ nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, làm như vậy có phải hơi gấp gáp không?

- Bí thư Tôn, không gấp gáp đâu. Cục công an huyện đã chuẩn bị rất lâu cho hành động ngày hôm nay. Có thể nói, hầu như toàn bộ công an, cảnh sát huyện cũng nóng lòng muốn bắt Trương Đại Hổ và bọn côn đồ bang Lão Hổ!

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười:

- Cho nên, nên sớm không nên trễ, càng kéo dài, sợ rằng người tình nghi chủ yếu có thể lẫn trốn!

Mấy người Cung Hàn Lâm cùng phụ họa mấy câu. Thấy Bành Viễn Chinh đã hoàn toàn nắm quyền chủ động trong hội nghị lần này, mặc dù trong lòng Tôn Tuyết Lâm khó chịu, nhưng vẫn đồng ý.

Hội nghị quyết định, lập tức thành lập Ban tổng chỉ huy chiến dịch truy quét tội phạm. Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm làm Tổng chỉ huy, Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh làm Phó tổng chỉ huy, xác định rạng sáng ngày Thứ Ba 26 tháng 9 bắt đầu hành động.

Ba người Tạ Huy dự thính hội nghị, trao đổi một ánh mắt, đều thở phào, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trọng trách trên vai mình rất nặng.

Hội nghị kết thúc lúc bốn giờ chiều, ba người Tạ Huy vừa mới trở lại văn phòng Cục không bao lâu, Bành Viễn Chinh đã tìm tới. Ngoài ý liệu của mọi người, Bành Viễn Chinh chưa trở về bệnh viện, mà đi thẳng tới Cục công an huyện.

Lúc ba người Tạ Huy vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, trợ lý Chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên đã có mặt, hai người sắc mặt ngưng trọng, chăm chú nhìn ba người, khiến mấy người Tạ Huy sờn tóc gáy.

Trầm mặc một lát, Lý Minh Nhiên chủ động cất tiếng:

- Lão Tạ, lão Trọng, nếu như bây giờ chúng ta bố trí hành động, trong thời gian nhanh nhất, bao lâu có thể triển khai?

Tạ Huy sợ hết hồn, mà Trọng Tu Vĩ thì đã có sự chuẩn bị trước.

- Chủ tịch huyện Lý, hành động bây giờ ư? Không phải đã xác định là rạng sáng mai sao?

Tạ Huy do dự nói.

Lý Minh Nhiên nhíu mày, Bành Viễn Chinh lạnh lùng nói:

- Anh cứ trả lời câu hỏi của đồng chí Minh Nhiên trước đi!

Tạ Huy lúng túng, biết mình trong lúc vô tình đã “đắc tội” Lý Minh Nhiên, vội vàng cười, giải thích:

- Nếu như đột nhiên hành động cần một giờ để chuẩn bị.

Bành Viễn Chinh cau mày:

- Sao lâu như vậy? Thường ngày huấn luyện tình huống khẩn cấp kiểu gì vậy? Nếu gặp phải chuyện gì xảy ra, ai chờ các người một giờ đồng hồ?

Tạ Huy đỏ mặt lên, không trả lời được.

Trọng Tu Vĩ nhẹ nhàng nói:

- Hai vị lãnh đạo, tôi cảm thấy chỉ cần mười phút là đủ. Thống nhất ra lệnh, thống nhất hành động, ít nhất, đối với đại đội bảo vệ trị an và đại đội cảnh sát hình sự là không có vấn đề.

- Tốt! Ba người các anh lập tức đi sắp xếp, sau mười phút lập tức hành động! Đại đội bảo vệ trị an, đại đội cảnh sát hình sự, trung đội phòng ngừa bạo lực, là lực lượng chấp pháp chủ yếu, các đồn công an cơ sở phối hợp hỗ trợ!

Bành Viễn Chinh đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Tôi biết bây giờ mọi người cảm thấy nghi ngờ, khó hiểu và thắc mắc, nhưng mọi người chỉ cần lập tức thi hành mệnh lệnh!

- Trọng Tu Vĩ, anh và Hồ Duyệt cùng hành động, nhất định phải phá nát hang ổ của Trương Đại Hổ! Về phần Trương Đại Hổ, có thể bắt thì bắt, nếu như y ngoan cố chống cự, bắn gục tại chỗ! Nếu có ai cãi lệnh, cách chức ngay tại chỗ!

Sắc mặt Bành Viễn Chinh vô cùng nghiêm lạnh.

Ba người Tạ Huy lập tức đứng nghiêm chào. Đương nhiên là họ có nghi ngờ, Bành Viễn Chinh không chấp hành chỉ thị của lãnh đạo chủ yếu Huyện ủy, tự tiện bố trí hành động, đây rõ ràng là điều cấm kỵ.

Nhưng họ lại biết Bành Viễn Chinh làm việc không theo lẽ thường, hơn nữa, nếu hắn muốn làm như vậy, chắc chắn là có thâm ý. Hơn nữa, trên căn bản có thể kết luận, chuyện này được lãnh đạo cao tầng ủng hộ, bằng không, sau này làm sao Bành Viễn Chinh ăn nói với lãnh đạo Huyện ủy?

Từ ngoài nhìn vào, Bành Viễn Chinh làm như vậy là vì đề phòng lộ bí mật, nhưng phân tích sâu hơn, không đơn giản như vậy .

Lý Minh Nhiên có phần không yên tâm, nhẹ nhàng hỏi:

- Không báo cho Chủ tịch huyện Cung sao?

- Không nên, sau này tôi sẽ giải thích với lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh nghiêm nghị nói.

Lý Minh Nhiên thầm cười khổ, cậu giầu Cung Hàn Lâm mà hành động, cho dù có cả ngàn lý do, cũng khiến Cung Hàn Lâm khó chịu. Tuy nhiên y tin tưởng Bành Viễn Chinh nhìn việc thấu suốt hơn mình, nếu Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, thì tùy hắn vậy.

Cho nên, lúc sáng nay Bành Viễn Chinh tìm y, bí mật yêu cầu y phối hợp, y chỉ nói một câu: “Năm chắc mấy phần?”

Bành Viễn Chinh trả lời là chín thành.

- Lão Lý, anh đích thân dẫn đội đi, tôi ở nhà chỉ huy.

Bành Viễn Chinh phát tay, Lý Minh Nhiên trầm giọng gật đầu, vội vã đi ra cửa.

...

Hơn mười phút sau, Bành Viễn Chinh hạ lệnh tổng tiến công, còi cảnh sát inh ỏi, chấn động cho rằng huyện. Cục công an huyện Lâm triệu tập hơn 120 cảnh sát, chia làm ba đội thống nhất hành động. Một đội xông thẳng vào các địa điểm kinh doanh sòng bạc trong huyện lỵ, một đội chạy tới mấy hang ổ của Trương Đại Hổ, một đội chủ yếu chạy tới công ty thương mại Đại Hoa, sào huyệt của Trương Đại Hổ.

Lúc lực lượng cảnh sát hành động, chưa tới năm giờ, cơ quan Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện còn đang làm việc. Xe cảnh sát hụ còi chạy qua cổng trụ sở cơ quan. Không lâu sau, chuông điện thoại vang lên trong các phòng của các cơ quan, một tin tức kinh thiên động địa truyền đến, Phó chủ tịch thường trực huyện đột nhiên tiến hành tổng tấn công tội phạm, mười mấy cảnh sát hình sự và cảnh sát vũ trang trang bị đầy đủ vũ khí bao vây trụ sở công ty Đại Hoa.

Tôn Tuyết Lâm nghe tin, biến sắc, giận tím mặt, đột nhiên vỗ bàn:

- Bành Viễn Chinh muốn là cái gì? Cả gan làm loạn, tự tiện hành động, vô tổ chức, vô kỷ luật! Lão Phiền, anh lập tức liên lạc với Bành Viễn Chinh, hỏi hắn chuyện gì xảy ra!

Sắc mặt Phiền Thường Tại rất phức tạp, không nói gì, im lặng rời đi.

Bên phí Ủy ban nhân dân huyện, Cung Hàn Lâm cũng hết sức bất ngờ và khiếp sợ: Bành Viễn Chinh gạt mình và Tôn Tuyết Lâm ra, một mình hành động, đây là muốn làm cái gì?

Cung Hàn Lâm cảm thấy không thoải mái, nhắc điện thoại gọi Chánh văn phòng Vương Hạo đến, trầm giọng nói:

- Vương Hạo, lập tức liên lạc với Chủ tịch huyện Bành, Cục công an huyện đang làm cái trò quỷ gì vậy?

Wương Hạo vội kính cẩn nói:

- Chủ tịch huyện Cung, mới vừa rồi, Chủ tịch huyện Bành gọi điện thoại tới nói, xế chiều sau giờ làm sẽ trực tiếp báo cáo công việc với lãnh đạo.

- Bây giờ hắn đang làm cái gì?

Cung Hàn Lâm cười nhạt.

- Tôi vừa liên lạc với Cục công an huyện, Chủ tịch huyện Bành đang ở trung tâm chỉ huy, điều hành chiến dịch tấn công tội phạm.

Về mặt Vương Hạo rất phức tạp, y không thể nào hiểu được hành động có thể nói là ngông cuồng vô lý của Bành Viễn Chinh.

Có ngàn vạn lý do, cũng không thể gạt lãnh đạo Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện qua một bên, tự tiện hành động.

460. Chương 467: Kinh Tâm Động Phách!

Bóng chiều ngả về tây, hai đầu đường Hồng Kỳ nơi công ty thương mại Đại Hoa tọa lạc, đầy cảnh sát. Người đi đường mơ hồ đoán ra điều gì xảy ra, họ dừng lại nhìn với vẻ mặt phấn khởi, xì xào bàn tán.

Ba mươi hai cảnh sát hình sự và mười hai cảnh sát vũ trang bao vây trụ sở công ty Đại Hoa. Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt đích thân chỉ huy nhóm hành động này. Không lâu sau, Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên cũng đi xe hơi đích thân tới hiện trường.

Dưới sự bảo vệ của mấy cảnh sát Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên mặc áo chống đạn, đội nón sắt đi xuyên qua tuyến phong tỏa, tới chiếc xe phòng ngừa bạo lực của cảnh sát đậu ở ven đường. Trọng Tu Vĩ và Hồ Duyệt cũng lên xe, vội vàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Lý, lúc này có thể xác định, Trương Đại Hổ và một số thành viên nòng cốt của bang Lão Hổ đều đang ở trong tòa nhà đó, chúng ta tấn công thẳng vào hay là...

- Đừng gấp. Trước hết kêu gọi đầu hàng, cho bọn chúng có thời gian tự thú, làm phân hóa và tan rã nội bộ của chúng.

Lý Minh Nhiên gật đầu, xua tay nói. Đối với việc xử lý vấn đề này, y là chuyên gia, cho nên Bành Viễn Chinh im lặng, để mặc cho Lý Minh Nhiên chỉ huy.

Trọng Tu Vĩ gật đầu xác nhận, rồi cùng Hồ Duyệt xuống xe, ra lệnh cho cảnh sát gọi loa đầu hàng, đại khái là “ngoan ngoãn đầu hàng thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, bắt giữ, giết chết...” v.v...

Trong tòa nhà.

Các phần tử nòng cốt của bang Lão Hổ đều có phần bối rối. Lúc bình thường chúng ngang tàng lớn lối, cùng hung cực ác, tựa hồ không sợ trời không sợ đất, nhưng khi đối mặt với đông đảo cảnh sát được trang bị tận răng, thì chúng cũng sờn lòng chùn bước.

Còi cảnh sát kêu inh ỏi, cảnh sát lại kêu gọi đầu hàng. Có một số người muốn điên cuồng đối kháng, nhưng cũng có người có ý nghĩ muốn đầu thú để bảo vệ tính mạng.

Lầu ba. Trương Đại Hổ nằm trên ban công lầu ba, tay cầm một khẩu K54 đen nhánh, vẻ mặt dữ tợn, nhìn xuống xe cảnh sát và đám cảnh sát hình sự đằng đằng sát khí phân tán vây quanh, cắn môi đến rướm máu.

Y mới vừa nhận được một cuộc điện thoại, cho biết rạng sáng ngày mốt, Bành Viễn Chinh sẽ quyết tấn công y đến cùng, nhưng y còn chưa kịp chạy, cảnh sát đã như từ trên trời giáng xuống.

Nhìn tình hình này, Trương Đại Hổ biết mình thật sự xong đời rồi.

Con người y cũng khá kiên cường. Nói không sợ chết là giả, nhưng đã đi theo con đường này, sớm hay muộn cũng phải có một ngày như thế, trong lòng ít nhiều đã chuẩn bị tư tưởng.

Tội ác gây ra cũng đã nhiều, cũng đã đến lúc phải trả.

Đột nhiên Trương Đại Hổ chìa súng lên trời, bắn một phát.

- Đoàn!-

Tiếng súng chói tai pha vỡ sự yên lặng của huyện Lâm, huyện lỵ chỉ bé như bàn tay, không thể giấu được chuyện gì.

Cảnh sát hiện trường như lâm đại địch, liền chìa súng về phía trên lầu.

Lý Minh Nhiên giận tím mặt, đang muốn chỉ huy cảnh sát hình sự và cảnh sát vũ trang tấn công vào lầu, chợt nghe trong tòa nhà vọng ra tiếng gầm từ loa phóng thanh:

- Ta muốn nói vài lời với Bành Viễn Chinh!

Trọng Tu Vĩ ngẩng ra, quay lại nhìn về phía xe cảnh sát.

Bành Viễn Chinh nhảy xuống xe, đi nhanh tới. Hồ Duyệt vội vàng dẫn mấy cảnh sát cản hẳn lại, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, nguy hiểm lắm!

Bành Viễn Chinh cười cười, cầm lấy loa phóng thanh trong tay Trọng Tu Vĩ, kêu lớn:

- Trương Đại Hổ, tôi là Bành Viễn Chinh, anh muốn nói cái gì? Tôi khuyên anh không nên chống cự, tiếp tục như vậy, chỉ có một con đường chết!

- Ai chẳng có một lần chết, ta sợ cái chết gì! Hai mươi năm sau, ta lại là một hảo hán! Bành Viễn Chinh, mày điên rồi!

Giọng Trương Đại Hổ khàn khàn, pha lẫn hơi hướng tâm thần:

- Nếu ta sợ chết, đã chạy từ lâu, đâu có chờ mày tới bắt?

- Nếu kiên cường như thêm, thì đảng hoàng xuống tự thú đi!

Bành Viễn Chinh cười lạnh, lớn tiếng nói.

- Lão tử ở huyện Lâm xưng hùng xưng bá hơn mười năm, món nên ăn đã ăn, thức nên uống đã uống, gái đáng chơi đã chơi, đủ vốn rồi! Nhưng dù ta có ngã xuống, cũng phải làm cho cả huyện Lâm này ngã nghiêng, điên đảo!

Bành Viễn Chinh nhướng mày quát to:

- Đừng nói nhảm! Trương Đại Hổ, cho anh năm phút thời gian, đi ra ngoài đầu thú coi như là tự thú! Những người khác trong tòa nhà cũng vậy, trong năm phút, nếu đi ra đầu thú, cũng xem như là tự thú, sẽ được giảm nhẹ hình phạt! Nếu kháng cự, sẽ bị giết tại chỗ!

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, liền có bảy, tám tên nông cốt của bang Lão Hổ từ trong tòa nhà lao ra, hai tay giơ cao, bị cảnh sát hình sự khống chế đưa lên xe cảnh sát.

- Bành Viễn Chinh, mày có dũng khí đấy! Có gan thì hãy bắt cho hết những kẻ làm ra vẻ đạo mạo kia luôn đi!

Trương Đại Hổ cười điên dại, giơ cao hai tay, không nhanh không chậm đi ra:

- Đến đây đi, đời này thứ gì ta cũng đã ăn rồi, chỉ có cơm tù là chưa ăn thôi!

Bành Viễn Chinh cười lạnh, ném cái loa phóng thanh trong tay cho Hồ Duyệt, quát lớn:

- Bắt lại, mang đi!

...

Đối với người dân huyện Lân, đây là một buổi chiều kinh tâm động phách.

Ngày đó, từ 4 giờ 40 phút đến 6 giờ 10 phút chiều, trong vòng hơn một giờ, Bành Viễn Chinh đích thân chỉ huy, Cục công an huyện Lân thống nhất hành động, chia ba đội tấn công 21 địa điểm đều là của Trương Đại Hổ hoặc công ty thương mại Đại Hoa, bắt được 126 tên trong bang Lão Hổ, kể cả Trương Đại Hổ, thu được hơn 6 triệu tệ tiền mặt, tiền đánh bạc và một mớ dao và súng ống.

Đây là kết quả thống kê bước đầu mà Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ báo cáo nhanh cho Bành Viễn Chinh trước lúc 6 giờ 30 chiều. Bành Viễn Chinh cầm bản báo cáo của Cục công an huyện, về mặt bình tĩnh rời phòng làm việc, đi đến trụ sở Huyện ủy. Trong phòng hội nghị ở lầu ba trụ sở huyện ủy, hội nghị thường vụ Huyện ủy được triệu tập khẩn cấp đang chờ hẩn.

Đại khái, có thể hiểu là đám người Tôn Tuyết Lâm đang định gọi hẩn tới hỏi tội!

Bành Viễn Chinh ra khỏi trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, Trọng Tu Vĩ dẫn hai cảnh sát hình sự xuất hiện, khẽ nói:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Ủ, anh nói nhanh đi, tôi còn phải đến Huyện ủy dự hội nghị!

Bành Viễn Chinh đưa mắt nhìn Trọng Tu Vĩ, Trọng Tu Vĩ không dám chậm trễ, vội tiến lên đưa một quyển sổ cho Bành Viễn Chinh, rồi khẽ tai hẩn khẽ nói:

- Lãnh đạo, cuốn sổ này được tìm thấy trong phòng làm việc của Trương Đại Hổ, có điều, nội dung không hoàn toàn giống với cuốn sổ của Hậu Niệm Côn!

Dù sao, đây là bằng chứng rất rõ ràng...

Trên khuôn mặt Trọng Tu Vĩ vừa có vẻ hưng phấn vì phá được án, lại có vẻ ngưng trọng vì biết nội tình vụ này rất nghiêm trọng.

Bành Viễn Chinh cười cười, đưa cuốn sổ lại, nói:

- Chứng cứ qro như vậy, các anh phải giữ gìn cho kỹ! Mặt khác, đưa Trương Đại Hổ nhốt riêng, lập tức tiến hành tra hỏi!

Khuya hôm nay, xem ra các anh phải làm thêm giờ rồi.

Bành Viễn Chinh phát tay nói:

- Nói với các đồng chí, tiếp tục kiên trì, thắng lợi trong tầm mắt, tuyệt đối không nên buông lỏng dẫn đến thất bại trong gang tấc, sau khi việc này kết thúc thành công, tôi sẽ mở tiệc đãi mọi người!

- Dạ!

Trọng Tu Vĩ đứng nghiêm chào, rồi vội vã rời đi.

Bành Viễn Chinh nhìn theo Trọng Tu Vĩ, miệng mỉm cười như trút được gánh nặng. Có cuốn sổ ghi chép của Hậu Niệm Côn, quân sư của Trương Đại Hổ, cuốn sổ này của Trương Đại Hổ có cũng được mà không cũng không sao. Định tội Trương Đại Hổ rất dễ dàng, chỉ riêng việc kinh doanh bất hợp pháp và dính dấp với những vụ án mạng hình sự, cũng đủ để cho Trương Đại Hổ ngồi đếm lịch dài dài trong nhà tù!

Vấn đề mấu chốt là làm cách nào bắt được người sau lưng Trương Đại Hổ.

Nếu như chỉ là truy quét tội phạm, Bành Viễn Chinh không cần phải nhọc lòng như thế, từng bước bố trí, từng bước tiến lên, trì hoãn cho đến ngày hôm nay mới động thủ. Đó là vì hắn muốn dụ rắn rời khỏi hang, thông qua việc tạo áp lực với Trương Đại Hổ, để lần ra ô dù sau lưng y.

Bành Viễn Chinh xoay người chậm rãi đi về phía trụ sở Huyện ủy, bước vào hành lang hơi âm u, mấy nhân viên ở lại làm thêm giờ, thấy hắn bèn đứng nguyên tại chỗ, có phần kính sợ cúi đầu.

Vị Chủ tịch huyện Bành này quá mức ngạo mạn, cứ như không có chuyện gì mà hắn không dám làm! Hắn trực tiếp ra tay, liền bắt được Trương Đại Hổ và đồng bọn! Nhưng quan trọng hơn nữa là, khi làm điều đó, hắn gạt lãnh đạo chủ yếu của Huyện ủy qua một bên, tự tiện hành động!

Thời gian Huyện ủy định ra là rạng sáng ngày mốt, nhưng hắn lập tức bố trí hành động, chuyện này khác nào cho Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm một cái tát! Nghe nói không chỉ Tôn Tuyết Lâm, mà ngay cả Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm cũng chẳng hay biết gì.

Trong phòng họp, Tôn Tuyết Lâm và đa số Ủy viên thường vụ Huyện ủy chờ đợi đã lâu. Việc Bành Viễn Chinh “cả gan làm loạn”, nhìn từ góc độ khác nhau, cũng sẽ có những đánh giá và suy nghĩ khác nhau, cho nên giờ phút này, mọi người đều có tâm tư riêng.

Kế Siêu, Vưu Đào, Hoàng Tử Hàm nhìn nhau trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu, rồi quay đầu đi chỗ khác, hoặc hút thuốc hoặc viết viết vẽ vẽ trong sổ giết thời gian, cố gắng xoa dịu sự căng thẳng trong lòng mình.

Thật ra bọn họ cũng không trực tiếp dính líu tới Trương Đại Hổ. Nhưng bọn họ đại diện cho thế lực địa phương, rất nhiều tâm phúc của họ, như Lận Đại Dung chẳng hạn, lui tới mật thiết với bang Lão Hổ. Vì vậy, bọn họ có cảm giác mình cũng không được sạch sẽ.

Hơn nữa, bọn họ luôn luôn cho rằng, Bành Viễn Chinh mượn cơ truy quét tội phạm và chấn chỉnh tình hình trị an xã hội, là muốn chen ép phe phái địa phương, tạo sức mạnh cho phái Cung - Bành.

Cho nên lúc đầu, bọn họ tìm mọi cách ngăn trở, bất quá không có hiệu quả gì mấy. Về sau, phát hiện Bành Viễn Chinh có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, phía sau lưng lại có lãnh đạo thành phố ủng hộ, bọn họ bắt đầu dĩ phải thôi lui.

Nhưng chuyện đã phát triển tới mức như ngày hôm nay, bọn họ phát hiện đột nhiên mình đã có phần suy nghĩ sai lầm. Nhất là hôm nay, khi hành động, Bành Viễn Chinh cũng bỏ Cung Hàn Lâm qua một bên, khiến họ cảm thấy rất không ngờ.

Đột nhiên, Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Chánh văn phòng Huyện ủy Phiên Thường Tại ho khan mấy tiếng, y vẩy tay cau mày nói:

- Bớt hút thuốc đi, khói thuốc mù mịt!

Vừa nói, Phiên Thường Tại vừa đứng dậy mở cửa sổ ra, cùng lúc đó, Bành Viễn Chinh lặng lẽ đẩy cửa phòng họp, đi vào.

461. Chương 468: Song Quy!

Tôn Tuyết Lâm đang hút thuốc, thấy Bành Viễn Chinh vào cửa, lập tức bóp tắt tàn thuốc trên tay, ánh mắt lạnh như băng, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện xế chiều hôm nay, đồng chí cần nói một lời cho phải phép với tất cả lãnh đạo Huyện ủy, Ủy viên thường vụ Huyện ủy đang có mặt!

Chánh văn phòng Huyện ủy Mạc Xuất Hải liếc Tôn Tuyết Lâm một cái, thầm nghĩ đây là muốn vấn tội sao?

Mạc Xuất Hải thầm than một tiếng. Sau khi được điều đến huyện Lân, công việc của y thật ra chưa được hoàn toàn triển khai. Chánh văn phòng Huyện ủy theo quy định là tâm phúc của Bí thư Huyện ủy, nhưng Mạc Xuất Hải rõ ràng là do Bành Viễn Chinh “vận động” chuyển tới, đương nhiên Tôn Tuyết Lâm không thể nào tín nhiệm y.

Ngoài mặt nhìn vào, thực quyền phía Huyện ủy nằm trong tay Kế Siêu, nhóm ba người Kế Siêu thì càng bài xích Mạc Xuất Hải.

Trưởng ban Tổ chức Hùng Vĩ Nhập nhìn Bành Viễn Chinh và Tôn Tuyết Lâm, tâm trạng khá phức tạp. Y là cán bộ nơi khác đến, nhưng không cùng phe phái với Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm. Y là người trung lập, nếu nói người ngoài cuộc thì sáng, người trong cuộc u mê, y dần dần phát hiện, người mà Bành Viễn Chinh nhắm vào, không phải là ba người Kế Siêu, mà là người nổi danh hiền lành Tôn Tuyết Lâm!

Trong mắt lãnh đạo thành phố, Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm là một người kém cỏi, khúm núm, không làm được chuyện đại sự; trong mắt người trong huyện, ông ta là một người mềm yếu vô năng, một Bí thư Huyện ủy bị phe phái địa phương lấn át quyền lực, chỉ còn là bù nhìn.

Từ manh mối lúc trước, cho tới việc hôm nay Bành Viễn Chinh “cả gan làm loạn”, hai điều liên hệ với nhau, khiến người ta không khỏi cảm thấy có một ý vị sâu xa. Lên đến vị trí cán bộ cấp huyện, có thể nói mọi người ai cũng tinh ý, Hùng Vĩ Nhập liền ý thức được sự mãnh liệt và sự chấn động nhân tâm của cuộc phong ba này, vượt xa sự tưởng tượng của mình.

Bành Viễn Chinh cười cười, buông tay nói:

- Bí thư Tôn muốn tôi khai báo cái gì đây?

- Đồng chí đừng giả bộ hồ đồ! Đã định thời gian là rạng sáng ngày mốt, do Huyện ủy chỉ huy, trong huyện thống nhất hành động! Nhưng sau hội nghị, đồng chí gạt Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện qua một bên, lợi dụng chức quyền tự tiện ra lệnh cho Cục công an huyện hành động! Đây là hành động gì? Đồng chí có ý gì?

Đột nhiên Tôn Tuyết Lâm đứng dậy, vỗ bàn, quát to:

- Vô tổ chức, vô kỷ luật! Bành Viễn Chinh, ai cho đồng chí có quyền hành động một mình? Cả gan làm loạn. Vô pháp vô thiên!

Thái độ của Tôn Tuyết Lâm hết sức quyết liệt. Phiên Thường Tại và mấy Ủy viên thường vụ đều có phần kinh ngạc nhìn Tôn Tuyết Lâm. Bởi vì từ lúc Tôn Tuyết Lâm nhậm chức tới nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy Tôn Tuyết Lâm giận dữ đến mức như vậy trước mặt mọi người.

Bành Viễn Chinh cười cười, nói với giọng ung dung:

- Không báo trước hành động, cũng vì bảo đảm hành động tuyệt đối không bị lộ bí mật, bắt hết tất cả các phần tử nòng cốt của bang Lão Hồ trọn một mẻ lưới.

Mà trên thực tế, chiến dịch hành động cũng đã đạt được hiệu quả. Tôi xin được báo cáo với các vị lãnh đạo, kể cả Trương Đại Hổ, hơn một trăm phần tử nòng cốt của bang Lão Hồ đã sa lưới. Niêm phong mấy chục địa điểm kinh doanh bất hợp pháp, địa điểm tổ chức bán dâm, thu được hàng loạt súng đạn, dao búa...Dân chúng vỗ tay hoan hô! Trong khi Huyện ủy mở hội nghị, đã có quần chúng trao tặng cờ thưởng cho Cục công an huyện!

Bành Viễn Chinh nhìn mọi người xung quanh, nói một cách lạnh nhạt. Đúng lúc đó, đột nhiên vang lên tiếng pháo mừng đoàn, rồi, bắt chợt, tiếng pháo trở nên dày đặc, nổ ran cả huyện lỵ.

Sắc mặt rất nhiều Ủy viên thường vụ đều trở nên hơi khác lạ.

Bành Viễn Chinh cười, khoát tay:

- Nhìn xem, đó chính là ý dân! Bắt Trương Đại Hổ, diệt trừ bang Lão Hồ, chính là điều dân chúng mong đợi đã lâu!

Tôn Tuyết Lâm chậm rãi ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Đồng chí đừng đánh trống lảng! Tại sao đồng chí bỏ ngoài tai chỉ thị của Huyện ủy, tự tiện hành động?!

Vì chủ nghĩa anh hùng cá nhân ư? Tôi cho đồng chí biết, chuyện này tuyệt đối không chấp nhận được!

Dường như Bành Viễn Chinh có phần chán ngán, trả lời một cách mỉa mai;

- Tại sao tôi phải đột nhiên hành động, trong lòng Bí thư Tôn còn không rõ ràng sao? Tôi nói cho Bí thư Tôn biết, người đang làm, trời đang nhìn, chứng cứ vô cùng xác thực, chấm hết!

Giọng Bành Viễn Chinh tuy không lớn, nhưng lạnh băng và mạnh mẽ. Hắn vừa nói như vậy, đám người Hung Vĩ Nhập nhướng mày lên, thầm nghĩ: quả nhiên...Quả nhiên là hắn nhắm vào Tôn Tuyết Lâm!

Kế Siêu nhìn lướt qua vị trí trống không vốn dành cho Cung Hàn Lâm, cười nhạt nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, sao Chủ tịch huyện Cung không tới? Có cần gọi điện thoại thúc giục giục hay không? Lão Mạc, có thông báo cho Chủ tịch huyện Cung chưa vậy?

Mạc Xuất Hải trầm mặt gật đầu, nói:

- Đã thông báo. Chủ tịch huyện Cung đang có khác, hẳn là sẽ lập tức tới ngay!

- Rầm!

Tôn Tuyết Lâm tức giận đập bàn:

- Bành Viễn Chinh, ngươi châm chọc cái gì?

Bành Viễn Chinh cười nhẹ không nói. Đã đến nước này, hắn không cần phải đi đôi co với Tôn Tuyết Lâm làm gì nữa. Vấn đề của Tôn Tuyết Lâm, Trọng Tu Vĩ đã sớm lần ra dấu vết, nhưng vẫn không dám xác định. Cho đến khi cầm trong tay cuốn sổ của Hậu Niệm Côn, Bành Viễn Chinh mới phát hiện, thì ra người đứng sau lưng Trương Đại Hổ lại là Tôn Tuyết Lâm!

Mấy năm, Tôn Tuyết Lâm nhận được từ Trương Đại Hổ số tiền mặt và của cải có giá trị hơn triệu tệ! Ở vào những năm 90 này, đó là một con số kinh người!

Có người làm chứng, cũng có vật chứng, bằng chứng rõ ràng không thể chối cãi. Bành Viễn Chinh đã sớm mang các chứng cứ có liên quan đi thành phố, trực tiếp tìm đến Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Giờ phút này, người của Ban Thanh tra kỷ luật đang nói chuyện với Cung Hàn Lâm trong phòng làm việc của ông ta.

Người đứng đầu một huyện bị bắt, là chuyện vô cùng chấn động, cho nên thành phố cũng khá thận trọng, không gấp gáp ra tay với Tôn Tuyết Lâm, cho đến lúc Bành Viễn Chinh đột nhiên hành động, tung lưới bắt cả Trương Đại Hổ và đồng bọn bang Lão Hổ.

Bành Viễn Chinh chậm chậm ngồi xuống, chờ Cung Hàn Lâm và người của Ban Thanh tra kỷ luật đến.

Trương Đại Hổ bị bắt, trong lòng Tôn Tuyết Lâm đương nhiên thấp thỏm lo âu, nhưng vẫn hy vọng vào một chút may mắn. Ông ta đâu ngờ, Bành Viễn Chinh đã sớm nắm giữ chứng cứ quan hệ với tội phạm của mình.

Biểu hiện như vậy của Bành Viễn Chinh, là một tín hiệu quá rõ ràng, nếu các Ủy viên thường vụ còn nhìn không ra, chính là không có đầu óc!

Sắc mặt Tôn Tuyết Lâm tái nhợt, khóe miệng co giật, đôi vai run rẩy.

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân trầm ổn, mắt các Ủy viên thường vụ cũng mở to. Cửa bị đẩy ra, Cung Hàn Lâm sắc mặt bình tĩnh cùng Phó bí thư Ban Thanh tra Kỷ luật thành phố Đồng Giang Vĩ chậm rãi bước vào, theo sau là mấy cán bộ của Ban Thanh Tra Kỷ luật thành phố. Dĩ nhiên, để phòng ngừa rủi ro, Cục công an thành phố cũng phái mấy cảnh sát tới.

...

Bang Lão Hổ bị tiêu diệt! Trương Đại Hổ bị bắt!

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm bị song quy!

Hai tin tức nặng cân truyền ra khắp huyện, khiến quan trường huyện Lâm chấn động mạnh. Một số cán bộ “không sạch sẽ” trong hệ thống Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, cảm thấy bất an, ngay cả Bí thư Huyện ủy cũng bị bắt, còn có ai mà Bành Viễn Chinh không dám “búng gót”?

Đối với sự kiện này, nhật báo Tân An đăng ngay trang đầu một bài báo với tiêu đề hết sức bắt mắt.

“Bang Lão Hồ, một bang hội xã hội đen liên quan đến trên trăm vụ án hình sự, trong đó có nhiều án mạng, lũng đoạn, khống chế phi pháp nhiều ngành nghề, số tiền liên quan vụ án thu được mấy triệu tệ, gần đây đã bị tiêu diệt ở huyện Lâm. Cảnh sát huyện Lâm thông báo, người cầm đầu Trương Đại Hồ và 132 thành viên nòng cốt của bang Lão Hồ đã bị bắt.

Theo Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, kiêm Cục trưởng Cục công an huyện Lâm giới thiệu, trong 132 người đó, bắt giam 80 người, tạm giam 52 người, thu được 14 khẩu súng, 37 băng đạn và một số hung khí như dao các loại. Trước mắt, cảnh sát huyện Lâm đang mở rộng điều tra toàn diện đối với các đầu mối vụ án, đề nghị những người tình nghi đang lẩn trốn chủ động đầu thú, khích lệ quần chúng tích cực báo tin về các ma mãnh mới tội phạm, tiếp tục đẩy mạnh công tác bảo vệ trị an xã hội, mở ra một bầu không khí tốt lành cho sự phát triển kinh tế và cải cách ở huyện Lâm.”

Dĩ nhiên, tin Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyệt Lâm bị song quy, truyền thông không đưa tin. Đây là tin tức cấm kỵ. Chẳng qua là chuyện như vậy, thì cũng không cần truyền thông đưa tin, tin tức cũng lan đi rất nhanh.

Liên tiếp mấy ngày, liên tục có quần chúng chạy đến Cục công an huyện trao cờ thưởng, Tạ Huy đáp lễ không xuể. Nhóm Trọng Tu Vi thì tiếp tục đào sâu điều tra vụ án, bang Lão Hồ và bản thân Trương Đại Hồ chiếm cứ huyện Lâm nhiều năm như vậy, có thể nói là tội ác chất cao như núi, muốn tổng hợp, sắp xếp cho rõ ràng và chuyển giao cho cơ quan tư pháp, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này, theo chỉ thị của lãnh đạo thành phố, Bành Viễn Chinh rời khỏi huyện Lâm, vào bệnh viện trung tâm của thành phố điều trị, có cảnh sát của Cục công an thành phố ngày đêm bảo vệ, bởi vì khả năng Bành Viễn Chinh bị trả thù là rất lớn.

Phùng gia đã sớm nhận được tin tức, nhưng vẫn không có động tĩnh gì quá lớn, có lẽ là do Phùng lão quyết định. Tuy nhiên, nghe nói con trai bị mưu sát suýt chết, Mạnh Lâm không thể ở Thủ đô, quyết định đưa con dâu Phùng Thiển Như trở về Tân An một chuyến.

Bành Viễn Chinh tựa vào giường bệnh, nói chuyện phiếm với đám người Nghiêm Hoa tới thăm. Đúng lúc đó, Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như đến nơi. Trước đó hai người không báo trước cho Bành Viễn Chinh, đương nhiên Bành Viễn Chinh hết sức vui mừng.

Nhưng theo sau Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như còn có vợ chồng Mạnh Cường. Bành Viễn Chinh nhếch miệng, xem ra hẳn hết sức bài xích Mạnh gia.

Nghiêm Hoa nhìn thấy vợ chồng Mạnh Cường, giật mình kinh hãi. Cô và Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế thương mại lão Mã kính cẩn đứng qua một bên, bất ngờ phát hiện ra Mạnh Cường là cậu của Bành Viễn Chinh!

- Mẹ, Thiển Như, hai người tới mà không báo cho con một tiếng.

Bành Viễn Chinh nhảy xuống giường, cười cười, giới thiệu với đám Nghiêm Hoa:

- Chị Nghiêm, đây là mẹ tôi, đây là hôn thê của tôi, đây là Chủ tịch huyện Nghiêm và Chủ nhiệm Mã.

Chào hỏi nhiệt tình một lúc, Nghiêm Hoa dẫn người rời đi, từ đó tin tức Bành Viễn Chinh là cháu gọi Mạnh Cường bằng cậu, truyền ra ngoài.

(1) Song quy: Từ “song quy” không có nghĩa là “bắt giam” đơn thuần, và trong tiếng việt không có từ tương đương, vì vậy chúng tôi để nguyên văn. “Song quy” xuất hiện lần đầu tiên trong “Điều lệ giám sát hành chính nước CHND Trung Hoa” ban hành ngày 9/12/1990.

Điều lệ quy định: Cơ quan giám sát trong khi điều tra vụ án có quyền yêu cầu đương sự “có mặt tại địa điểm quy định trong thời gian quy định, để giải thích, trình bày về vụ việc có liên quan” (gọi tắt là song quy).

Nói một cách đơn giản, “song quy” là bị cách ly để điều tra trong một thời gian không hạn định.

Từ đó “song quy” trở thành một biện pháp hữu hiệu quan trọng để tạo bước đột phá trong các vụ án lớn, có liên quan đến các quan tham tai to mặt lớn Trung Quốc.

Địa điểm “song quy” thường là một khách sạn nào đó, nhân viên điều tra và đối tượng bị triệu đến đây coi như bị giam lỏng để phục vụ việc điều tra, không thể tiếp xúc với bên ngoài trong suốt quá trình làm án, chức vụ và quyền lực của người đó bị “đóng băng”, không còn giá trị nữa.

462. Chương 469: Vinh Quy Mạnh Gia!

Trong phòng bệnh, Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như hợp lại, làm “công tác tư tưởng” với Bành Viễn Chinh suốt một buổi sáng, mục đích chỉ có một, đó là muốn Bành Viễn Chinh điều đến Thủ đô làm việc hoặc là dứt khoát từ bỏ con đường làm quan, chuyển sang làm doanh nhân.

Tập đoàn Hoa Vũ đang ở vào giai đoạn có tốc độ phát triển cao, sau khi đưa ta thị trường tài chính Hồng Kông, đã trở thành nhà sản xuất máy tính cá nhân và nhà cung cấp thiết bị và dịch vụ Internet, hiện đang chiếm lĩnh thị trường trong nước và mở rộng thị trường quốc tế. Cổng thông tin Internet bằng tiếng Hoa “Online Hoa Vũ”, đang được khai trương hoành tráng, chuẩn bị vận hành.

Không chỉ như thế, với sự hợp tác của Vương An Na và Phùng Thiến Như, tập đoàn Hoa Vũ còn bước đầu đặt chân vào lĩnh vực bất động sản và công nghiệp dầu mỏ. Khung sườn của xí nghiệp tương lai đã căn bản thành hình.

Trên danh nghĩa, tập đoàn có năm tập đoàn lớn. Có tập đoàn Hoa Vũ kinh doanh chủ yếu máy tính cá nhân và nghiệp vụ liên quan, có Online Hoa Vũ khai thác hệ thống mạng, có Viễn Thông Hoa Vũ buôn bán thiết bị thông tin và di động, mà Hóa Thạch Hoa Vũ và Bất động sản Hoa Vũ cũng đã bắt đầu khởi động.

Ba năm nữa, tập đoàn Hoa Vũ sẽ trở thành doanh nghiệp công nghệ cao tư nhân hàng đầu trong nước, dựa vào chính sách cải cách và mở cửa, cũng như thị trường khổng lồ của Trung Quốc, tiềm lực thị trường là vô cùng to lớn.

Phùng Thiến Như bận rộn nhiều việc, dĩ nhiên cô muốn người yêu tới công ty hỗ trợ mình. Theo cô thấy, tập đoàn Hoa Vũ chắc chắn sẽ phát triển thành một đại tập đoàn, Bành Viễn Chinh quản lý một doanh nghiệp lớn như vậy còn có tiền đồ hơn là làm quan chức.

Bành Viễn Chinh công tác ở cơ sở lại bị uy hiếp và đe dọa sự an toàn tính mạng. Vừa rồi nếu không phải hấn mạng lớn, có thể đã không qua khỏi! Mới nghĩ như vậy, Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như đã thấy hoảng sợ, cố gắng hết sức khuyên Bành Viễn Chinh từ bỏ cái gọi là lý tưởng chính trị.

Đương nhiên Bành Viễn Chinh không chịu từ bỏ, nhưng đối với sự quan tâm và lo lắng của hai người phụ nữ thân yêu nhất của mình, hấn cũng cảm thấy vui.

Mạnh Lâm thấy con trước sau như một không thay đổi lập trường, thở dài kéo tay Phùng Thiến Như:

- Thiến Như, đừng nói nữa. Tính thẳng bé này giống hệt cha nó, cứng đầu như lửa! Có chục con ngựa cũng không kéo nó quay đầu lại nổi!

Phùng Thiến Như cũng thở dài, nói:

- Mẹ, quả nhiên cha con nói đúng, anh ấy không thềm nghe chúng ta khuyên.

Anh Viễn Chinh, sao anh không đặt mình vào vị trí của mẹ và em mà suy nghĩ thử xem? Nếu anh gặp chuyện chẳng may, chúng tôi phải làm sao bây giờ?

Miệng Phùng Thiến Như trề ra, mắt long lanh trong suốt.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Mẹ, Thiến Như, lần này chẳng qua là tình huống đột ngột và hiểm có, đâu phải chuyện dễ gặp hoài! Con phải thừa nhận là công tác ở cơ sở có vất vả một chút, nhưng nói là sợ tính mạng bị uy hiếp, là vô nghĩa! Nếu nói như vậy, không ai dám làm cán bộ chính phủ!

Con vất vả lắm mới mở ra cục diện ở huyện Lân được, bây giờ mà phải rời khỏi, mẹ, Thiến Như, thật sự là con không cam lòng!

Bành Viễn Chinh cắn răng, lại nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, mẹ hiểu cho con, con không phải loại người dễ dàng từ bỏ lý tưởng!

Mạnh Lâm đắm đắm nhìn Bành Viễn Chinh, bất đắc dĩ cười khổ. Phùng Thiển Như giận dỗi quay đầu sang hướng khác, không thèm để ý tới hần nữa.

...

Mạnh Hiểu Quyên nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, chào Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như:

- Cô, em Thiển Như!

Mạnh Lâm thấy cháu gái, dịu dàng cười:

- Hiểu Quyên, cha mẹ cháu vừa tới, cháu lại tới nữa?

Vì Mạnh Lâm, Phùng Thiển Như đứng dậy đón chào, mỉm cười nhận lấy một túi nước trái cây trong tay Mạnh Hiểu Quyên. Bành Viễn Chinh hơi do dự, gật đầu chào Mạnh Hiểu Quyên. Trong ký ức của hần, chị họ Mạnh Hiểu Quyên là người duy nhất của Mạnh gia đối xử tương đối thân mật với hần. Mà kiếp trước, hần cũng không ít lần lui tới với vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên.

Mạnh Hiểu Quyên đi tới gần Mạnh Lâm, nhỏ giọng nói:

- Cô, bác và ba con bảo con tới thưa một tiếng, trưa nay, cô và em Viễn Chinh, Thiển Như, có thể đến nhà ăn một bữa cơm không, cả nhà đang chờ.

Mạnh Lâm ngẩn ra, có phần khó xử.

Những năm trước đây, mặc dù Mạnh gia chống đối và gạt bỏ bà, cũng không giúp đỡ bà bất cứ điều gì, nhưng tính Mạnh Lâm vốn bao dung độ lượng, không hề để bụng đối với họ. Tuy nhiên bà hiểu rất rõ, cách cư xử thực dụng của Mạnh gia, đã gây ra biết bao tổn thương đối với con trai bà.

Bà có thể tha thứ cho người họ Mạnh, bởi vì bản thân bà cũng là người Mạnh gia, nhưng bà không thể bắt buộc con tiếp nhận Mạnh gia. Mặc dù quan hệ hai nhà đã trải qua quá trình hàn gắn lâu như vậy, có chiều hướng tốt lên, nhưng trong đáy lòng, vẫn có một gút mắt chưa thể giải tỏa được.

Mạnh Lâm quay lại nhìn Bành Viễn Chinh.

Từ ánh mắt của mẹ, Bành Viễn Chinh đọc được một tia khát vọng và mong chờ, Bành Viễn Chinh cúi đầu, một chút lạnh lùng và cứng rắn còn sót lại dần dần tan đi, vì tình cảm của mẹ, hần cảm thấy mình nên nhượng bộ.

Phùng Thiển Như cảm nhận được tâm trạng của hần, liền cười xen vào:

- Mẹ, chúng con theo mẹ trở về nhà ngoại một chuyến nhé! Để con được gặp các bậc cha chú của Mạnh gia!

Mạnh Lâm thấy con không phản đối, liền đồng ý.

Mạnh Cường phái xe tới bệnh viện đón ba mẹ con Mạnh Lâm. Bành Viễn Chinh muốn rời bệnh viện, hai cảnh sát đặc vụ của chi đội cảnh sát hình sự không dám chậm trễ, lái xe cảnh sát theo sau.

Theo chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy, trong thời gian nhất định, Bành Viễn Chinh được bảo vệ 24 trên 24, dù Bành Viễn Chinh đi đâu, cũng không thể rời khỏi tầm nhìn của người bảo vệ, bởi vì lãnh đạo thành phố biết rõ, Bành Viễn Chinh không chỉ tiêu diệt hang ổ xã hội đen ở huyện Lân, mà còn đụng chạm tới lợi ích của các thế lực tại địa phương, sự phức tạp và đen tối của chuyện này, rất khó dùng lời mà hình dung được.

Phùng Thiển Như quay lại nhìn chiếc xe cảnh sát, nghiêm giọng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh còn nói không có việc gì, nếu thật không có việc gì, sao người của Cục công an phải đi theo?

- Đó là lãnh đạo thành phố quan tâm đến anh thôi...Thiển Như, em yên tâm, không có gì đâu, người cần bắt đã bắt, xã hội đen huyện Lân đã bị anh tiêu diệt hết rồi! Sau cơn mưa trời lại sáng mà!

Bành Viễn Chinh cười, quay lại nhìn xe cảnh sát, thâm nhú mày.

Mạnh gia ở trung tâm thành phố, đó là một ngôi nhà hai tầng. Ban đầu cả nhà Mạnh Cường ở tầng trệt, cả nhà Mạnh Quân ở tầng hai, nhưng về sau, Mạnh Quân làm ăn khá giả, đi mua một biệt thự khác ở, những dịp như Tết mới trở về ở đây vài ngày.

Xe từ từ dừng lại. Mạnh Lâm ngồi trên xe, đắm đắm nhìn cánh cổng sắt màu đen lớn quen thuộc mà xa lạ, cùng tường rào bám đầy dây thường xuân xanh mượt, lác đác một hai đóa hoa loa kèn màu hồng phấn, chập chờn trong gió.

Mạnh Lâm hơi ngáy người ra.

Tài xế ấn còi xe bim bim. Nghe vậy, vợ chồng Mạnh Cường, Trương Mỹ Kỳ, vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên, Mạnh Tiểu Cương và anh trai Mạnh Quân của Mạnh Lâm, ủa ra đón như ong vỡ tổ, ai cũng cười tươi tắn.

Nhìn thấy những người cốt nhục thân thích của mình, hiểu là mình vốn không thể được hưởng sự đối xử trên mức bình thường này, Mạnh Lâm vô cùng cảm cảm khái, đôi mắt liền ươn ướt.

Không phải bà kích động, cũng không phải cảm động, mà là một nỗi đau buồn bất đắc dĩ. Nếu nói đến tình thân, thật ra không đáng giá một đồng! Trước kia là thế, hôm nay vẫn cũng vẫn là như thế!

Nếu như bây giờ hai mẹ con mình vẫn không có chỗ nương tựa, Mạnh gia có thể tiếp nhận mình sao? Mà mặt khác, về nhiệt tình trên những khuôn mặt này, những nụ cười tươi tắn này, thật ra có được mấy phần chân thành đây?

Có lẽ...Mạnh Lâm khẽ thở dài, một giả thiết như vậy, không có chút ý nghĩa nào đối với bà. Tình đời là như thế, nhân tình ấm lạnh, bà chỉ có thể thừa nhận và chấp nhận.

Mạnh Hiểu Quyên đi trước một bước, tới mở cửa xe ra, thân mật kéo tay Mạnh Lâm, đỡ bà xuống xe. Phùng Thiển Như mỉm cười cũng bước xuống xe. Bành Viễn Chinh xuống xe cuối cùng, liếc mắt liền nhìn thấy em họ Mạnh Tiểu Cương, người ngày xưa từng ăn nói hết sức cay nghiệt với mình. Bên cạnh Mạnh Tiểu Cương là một cô gái trẻ tuổi, nhan sắc bình thường nhưng trang phục thời thượng, hẳn là Mạnh Hiểu Lâm, con gái Mạnh Quân.

Ánh mắt Bành Viễn Chinh lạnh nhạt mà trầm ngưng, lại có mấy phần uy nghiêm, cứ lần lượt lướt qua từng người trong Mạnh gia, khiến họ cảm thấy hơi lúng túng, Mạnh Tiểu Cương lại càng không chịu nổi, cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt Bành Viễn Chinh.

Nghĩ lại, tên tiểu tử ngày đó bị mình cười nhạo và khinh bỉ vì “không có gia giáo”, hôm nay đã là người nối dòng của một gia tộc hiển hách, cháu đích tôn của Phùng gia, cán bộ cấp huyện, thân phận cao quý, địa vị hiển hách, còn bản thân mình, bất quá chỉ là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, vô công rồi nghề, nếu bảo là con trai Phó chủ tịch thành phố rồi kiêu ngạo với Bành Viễn Chinh, hẳn sẽ chỉ coi mình là một ngọn cỏ, tùy ý có thể giẫm dưới chân.

Quá khứ như thế, hiện tại như thế, lòng làm sao chịu nổi?

Mạnh Cường bước tới, cười nói:

- Viễn Chinh, vào đi, vào rồi hãy nói. Thiển Như, cháu cũng vào đi!

Trương Mỹ Kỳ kéo tay Mạnh Lâm, người một nhà thân thiết nhiệt tình đi vào nhà, nhìn không ra bất kỳ ngăn cách và xa cách nào của năm xưa.

- Viễn Chinh, đây là chị họ cháu, con gái của cậu Cả Mạnh Quân, đây là anh họ cháu Mạnh Hiểu Đào...

Vào nhà Mạnh gia, ngồi quanh trong phòng khách, Mạnh Cường lần lượt giới thiệu từng người với Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như. Nói một cách tương đối, Bành Viễn Chinh quen thuộc đối với vợ chồng Mạnh Cường hơn một chút, nói chung là không tiếp xúc với cả nhà Mạnh Quân. Hôm nay lần đầu tiên hẳn mới gặp Mạnh Hiểu Lâm và Mạnh Hiểu Đào, con của Mạnh Quân.

Về mặt Bành Viễn Chinh rất ung dung bình tĩnh nhưng nụ cười của hắn rất lãnh đạm. Trong khi đó, không chỉ Mạnh Cường và Mạnh Quân, mà cả những người vai dưới như Mạnh Hiểu Đào, Mạnh Hiểu Quyên cũng có thể nhận thấy Phùng Thiển Như rất ôn hòa, không ra vẻ tiểu thư con nhà quyền quý ở Thủ đô, liền làm quen rất nhanh.

463. Chương 470: Ai Là Người Đứng Đầu Huyện Lâm?

Dĩ nhiên, với thân phận của Phùng Thiển Như mà nói, đây là cô cố ý như vậy. Khác với Bành Viễn Chinh, Phùng Thiển Như nhất định phải tôn trọng và chú ý thể diện của Mạnh Lâm. Dù sao cũng là ở phía ngoại của Mạnh Lâm, cô phải cúi đầu xuống.

Mặc dù Mạnh Cường là thứ hai, nhưng vì ông ta làm quan, hơn nữa chức vị không thấp, vì vậy trên căn bản là Mạnh Cường nắm quyền chủ động nói chuyện, còn Mạnh Quân chỉ là người buôn bán, địa vị ở Mạnh gia không bằng Mạnh Cường.

Mạnh Cường hăng giọng một cái, nâng chén cười nói:

- Tốt lắm, chúng ta khó được cả nhà cùng ở chung một chỗ, tôi đề nghị uống ba chén rượu. Chén thứ nhất, là rượu mừng cả nhà chúng ta đoàn viên, hôm nay Mạnh Lâm về, Viễn Chinh và Thiển Như cũng tới, đây là chuyện đáng vui mừng của nhà chúng ta, đáng để cạn chén!

Chén rượu thứ hai, là rượu chúc phúc. Viễn Chinh và Thiển Như đã đính hôn, qua lễ quốc khách sẽ kết hôn, chén rượu này coi như là lời chúc phúc của cả nhà chúng ta đối với hai người.

Về phần chén rượu thứ ba...

Ngoài dự đoán mọi người, Mạnh Cường đứng dậy giọng trở nên trầm thấp:

- Tôi đại diện cho cả nhà, mượn chén rượu này xin lỗi Mạnh Lâm và chồng cô ấy, xin lỗi Viễn Chinh, vô cùng xin lỗi!

Mọi chuyện đã qua, không cần nhắc lại. Tôi chỉ muốn nói một câu, dù có lúc không phải, thì rốt cuộc vẫn là người một nhà, cùng chung huyết thống...

Giọng Mạnh Cường đầy cảm xúc, lời nói của ông ta khiến những người lớn trong nhà Mạnh gia đều xấu hổ, mắt Mạnh Lâm lệ lưng tròng.

Mạnh Cường nói xong, nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi cùng Mạnh Quân hướng về phía Mạnh Lâm và Bành Viễn Chinh khom người thật thấp, bái một bái.

Mạnh Lâm kinh hãi, lau nước mắt đứng dậy, nức nở nói:

- Anh Cả, anh Hai, sao hai người làm vậy? Muốn làm em tổn thọ sao?

Mạnh Lâm đứng dậy như vậy, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như cũng phải đứng dậy. Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ nhìn Mạnh Cường, lòng hơi dịu đi một chút. Với thân phận và địa vị của Mạnh Cường, ông ta có thể chịu đại diện Mạnh gia nhận sai, tuy bản thân việc này có lẽ cũng không có bao nhiêu ý nghĩa thực chất, nhưng dù sao đó cũng là một thái độ.

Mà thái độ này, đối với Mạnh Lâm, tương đương với một sự an ủi về tinh thần.

Nước mắt Mạnh Lâm tuôn trào như suối. Nhớ lại những gì mình đã trải qua, ngọt bùi cay đắng đủ cả, lòng bà trăm mối ngổn ngang.

Phùng Thiển Như nhẹ nhàng khuyên lớn Mạnh Lâm. Bà dần dần bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn Bành Viễn Chinh, đôi mắt sáng ngời.

Bành Viễn Chinh biết mẹ mình tỏ thái độ. Mặc dù khối băng trong lòng hẩn vẫn không tan hết, nhưng không muốn khiến mẹ đau lòng, hẩn chậm rãi đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, lạnh nhạt nói:

- Tôi đại diện cho mẹ tôi, tôi và Thiển Như, kính các vị cha chú một chén. Tôi phải cảm tạ Mạnh gia đã cho tôi một người mẹ vĩ đại như vậy! Đối với tôi, tình mẹ sâu hơn biển, không làm sao trả hết được. Tôi sẽ dùng hết khả năng để mẹ tôi được sống bình an và hạnh phúc lúc tuổi già. Đó là nguyện vọng lớn nhất của tôi.

Bành Viễn Chinh uống cạn chén rượu, khóe mắt không kìm nổi nhỏ xuống hai giọt nước mắt. Nghĩ tới người mẹ ở góa nhiều năm, ngậm đắng nuốt cay nuôi dạy mình thành người, tim hẩn kích động, khó kìm chế cảm xúc.

Phùng Thiến Như cũng uống cạn một chén, lau nước mắt. cô hiểu tình cảm sâu sắc giữa hai mẹ con Bành Viễn Chính, vượt xa tình cảm mẹ con của những người bình thường khác.

...

Rời khỏi Mạnh gia, Bành Viễn Chính trở lại bệnh viện, gọi điện thoại về huyện, nói chuyện với Lý Minh Nhiên, nhân tiện nghe ngóng một số tin tức.

Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm bị song quy, có nghĩa huyện Lâm trống vị trí Bí thư Huyện ủy. Như vậy, ai là người đứng đầu huyện Lâm? Trong lúc nhất thời, đây là vấn đề được rất nhiều người trong huyện Lâm chú ý theo dõi.

Có người nói Chủ tịch huyện Lâm muốn tiếp nhận vị trí của Tôn Tuyết Lâm. Mà Bành Viễn Chính có thành tích nổi bật, lập công đầu trong chiến dịch truy quét tội phạm, sẽ tiếp nhận vị trí Chủ tịch huyện.

Nhưng cũng có người nói, Cung Hàn Lâm còn chưa đủ kinh nghiệm, làm Chủ tịch huyện chưa tới một năm, làm sao có thể tiếp tục thăng chức Bí thư Huyện ủy? Về phần Bành Viễn Chính, thì càng không cần phải nói, Phó chủ tịch thường trực huyện mới vừa đến nhậm chức, ngay sau đó thăng chức Chủ tịch huyện? Làm sao có thể? Dù có thành tích, cũng không thể thăng chức nhanh như hỏa tiễn như vậy được.

Người phản đối đưa ra ý kiến khác, nói là Thành ủy muốn điều một cán bộ cấp huyện từ nơi khác đến làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm. Để dẹp yên cục diện không ổn định của huyện Lâm, người đó phải là một người tương đối vững vàng, chín chắn, có nhiều kinh nghiệm.

Còn có tin nói, Chủ tịch quận Tân An Tô Vũ Hoàn sắp được điều nhiệm làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm. Ban tổ chức Thành ủy đã tìm Tô Vũ Hoàn nói chuyện, sẽ lập tức nhậm chức, vân vân.

Nghe Lý Minh Nhiên thuật lại những tin này, Bành Viễn Chính cười trừ.

Phải nói, khả năng Cung Hàn Lâm tiếp nhận chức Bí thư Huyện ủy là không lớn, về điểm này, Bành Viễn Chính nắm chắc. Mặc dù Cung Hàn Lâm rất háo hức muốn được thăng chức, nhưng nhất định kết quả sẽ khiến ông ta thất vọng.

Về tin nói Tô Vũ Hoàn được điều đến làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, thoát nhìn là phù hợp, nhưng trên thực tế, hoàn toàn chỉ là phỏng đoán.

Chuyện Tô Vũ Hoàn và Bành Viễn Chính “không hợp”, không phải là điều gì bí mật đối với lãnh đạo thành phố Tân An. Nếu như thành phố điều Tô Vũ Hoàn đến huyện Lâm, nhất định Tổng Bính Nam sẽ thông báo trước cho Bành Viễn Chính. Tổng Bính Nam không nói gì, cho thấy tin Tô Vũ Hoàn làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm chỉ là tin vịt.

Phân tích và tổng hợp như thế, khả năng thành phố điều một cán bộ kỳ cựu từ cơ quan thành phố hoặc từ huyện khác, là lớn nhất. Bành Viễn Chính nghĩ theo hướng này.

Thời gian thấm thoát, thoáng cái đã qua lễ quốc khánh năm 93, Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như trở lại Thủ đô chuẩn bị hôn lễ, Bành Viễn Chính cũng kết thúc kỳ nghỉ phép, trở về huyện Lâm phục chức.

Bành Viễn Chính trở lại huyện, chủ động vào phòng làm việc của Cung Hàn Lâm bắt chuyện, nhưng có thể thấy rõ ràng, Cung Hàn Lâm tỏ vẻ không hứng thú, có phần uể oải.

Bộ dạng và tâm thái của ông ta, khiến Bành Viễn Chính hơi thất vọng. Con người quý nhất là tự biết mình, sao ngay cả điểm này Cung Hàn Lâm cũng không có?

Bành Viễn Chính quay về phòng làm việc của mình. Đám người Tạ Huy, Trọng Tu Vĩ và lãnh đạo những ngành hần quản lý, lần lượt tới thăm, không lâu sau, phòng làm việc của Bành Viễn Chính chất đầy mười mấy túi nước trái cây.

Chín giờ rưỡi sáng ngày hôm sau.

Cung Hàn Lâm, Kế Siêu, Bành Viễn Chính và các thành viên bộ máy Ủy ban nhân dân huyện tụ tập ở trước cổng cơ quan, chờ lãnh đạo Thành ủy tới. Điện thoại thông báo của thành phố không nói rõ ràng là vị lãnh đạo nào, nhưng hẳn là có một người, đó là Phó bí thư, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bính Nam.

Sau bảy chiếc xe màu đen xếp thành một hàng, chạy tới. Cung Hàn Lâm dõi mắt nhìn lại, không khỏi kinh hãi: ông ta liếc mắt liền nhìn thấy chiếc chuyên xa đặc biệt của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, mà sau xe Đông Phương Nham, rõ ràng là chiếc Crown của Chu Tích Thuấn!

Xe số một, xe số hai... xe số sáu... khỏe miệng Kế Siêu hơi run lên, Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố, Phó bí thư phụ trách Đảng quần chúng, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, các lãnh đạo chủ chốt nhất của Thành ủy đều tập trung ở huyện Lâm!

Rốt cuộc là tân Bí thư Huyện ủy nào của huyện Lâm, lại có mặt mũi lớn đến như vậy?

Bành Viễn Chinh chú ý đến chiếc xe cuối cùng, có hai người quen bước xuống, một người là Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An, Bí thư Ban kỷ luật thanh tra Cổ Xuân Tường, một người là Phó bí thư huyện ủy Âu Dương Đào. Còn có một người lạ mặt, có lẽ cũng là cán bộ cấp huyện.

Ba người này tới huyện Lâm nhậm chức? Bành Viễn Chinh nghĩ tới đây, thầm gật đầu: xem ra lần này Thành ủy hạ quyết tâm, chẳng những muốn điều chỉnh, mà còn điều chỉnh rất rộng!

Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham xuống xe, rồi đến Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn, kế tiếp là Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, cuối cùng là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Tống Bính Nam. Bốn vị lãnh đạo chủ chốt trầm mặc ít nói, thậm chí không nói những lời chào hỏi khách sáo với đám Cung Hàn Lâm, đi thẳng vào hội trường.

Các cán bộ huyện Lâm nhìn thấy các vị lãnh đạo chủ chốt, đứng dậy vỗ tay, tuy nhiên tiếng vỗ tay khá trầm lắng.

Bốn người Đông Phương Nham lên đài Chủ tịch, Tống Bính Nam thay thế Cung Hàn Lâm chủ trì hội nghị. Tống Bính Nam phát tay, trầm giọng nói:

- Được rồi, hãy im lặng. Bây giờ chúng ta bắt đầu hội nghị. Kế tiếp, xin Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn tuyên bố quyết định của Thành ủy!

Chu Tích Thuấn hắng giọng một cái, thông thả nói:

- Tôn Tuyết Lâm quan hệ với xã hội đen, tình nghi tham nhũng, vấn đề khá nghiêm trọng, qua nghiên cứu, hội nghị thường vụ Thành ủy quyết định, miễn chức Tôn Tuyết Lâm, thực hiện song quy, một khi thẩm tra vấn đề liên quan, chuyển giao cơ quan tư pháp xử lý.

464. Chương 471: Hoàn Toàn Thay Máu!

Chu Tích Thuấn nói tới đây, các cán bộ huyện Lâm dựng lỗ tai lên, nín thở: tân Bí thư Huyện ủy rốt cuộc là thần thánh phương nào mà Bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố, Phó bí thư Thành ủy và Trưởng ban Tổ chức cán bộ, bốn lãnh đạo quan trọng cùng đến!

Chu Tích Thuấn dừng lời lại một chút, vẫn nhìn mọi người dưới đài, ánh mắt trầm ổn lướt qua những khuôn mặt quen thuộc của các lãnh đạo huyện Lâm ngồi ở hàng trước.

- Căn cứ vào tình trạng hiện nay của bộ máy lãnh đạo Đảng chính huyện Lâm, để bảo đảm phát triển kinh tế và cải cách mở cửa ở huyện Lâm, bảo đảm sự đoàn kết ổn định của toàn huyện, trải qua thảo luận đầy đủ, hội nghị thường vụ Thành ủy đã quyết định...

Giọng Chu Tích Thuấn đột nhiên cao lên:

- Quyết định bổ nhiệm đồng chí Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy kiêm nhiệm chức vụ Bí thư Huyện ủy huyện Lâm!

Chu Tích Thuấn dứt lời, hội trường im lặng như tờ, một lúc lâu mới bùng lên tiếng vỗ tay.

Phó bí thư Thành ủy kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm! Đây là chuyện có một không hai trong lịch sử huyện Lâm, ngay cả trong lịch sử thành phố Tân An cũng không thấy nhiều. Bây giờ mọi người mới hiểu, thảo nào lãnh đạo Thành ủy giống trống khua chiêng như thế!

Lãnh đạo cao tầng kiêm nhiệm chức vị thấp hơn, hiển nhiên là trường hợp đặc biệt, một hành động chính trị tạm thời. Bởi vì quan trường huyện Lâm rung chuyển, Thành ủy để cho Phó bí thư Hàn Duy xuống đứng mũi chịu sào, tuy ngoài ý liệu nhưng lại hợp tình hợp lý.

Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh trao đổi một ánh mắt, Thành ủy quyết định như thế, cũng không báo trước cho huyện, đến giờ Cung Hàn Lâm mới biết chuyện này.

Tuy nhiên tâm trạng của Cung Hàn Lâm rõ ràng đã thả lỏng. Trường hợp này, ông ta vẫn còn cơ hội thăng chức Bí thư Huyện ủy trong thời gian sắp tới, bởi vì sự kiêm chức của Hàn Duy sẽ không thể kéo dài lâu, chỉ mấy tháng tới nữa năm, tối đa là một năm.

Chu Tích Thuấn dừng lại chốc lát, lại phát tay trầm giọng nói:

- Tốt lắm, yên lặng một chút, còn có mấy mục bổ nhiệm, để cho Trưởng ban Tổng đại diện Thành ủy tuyên bố.

Chu Tích Thuấn đưa micro cho Tổng Bí thư Nam. Tổng Bí thư Nam gật đầu, cất tiếng nói:

- Căn cứ tình hình thực tế huyện Lâm, Thành ủy quyết định điều chỉnh như sau đối với bộ máy lãnh đạo Đảng chính huyện Lâm.

Miễn chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Phó bí thư của Kế Siêu. Miễn chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Ban chính trị pháp luật của Vũ Đào. Miễn chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Ban thanh tra kỷ luật của Hoàng Tử Hàm, sẽ có bổ nhiệm khác.

Lời của Tổng Bí thư Nam khiến dưới đài khiếp sợ, bàn tán xôn xao, tiếng ồn càng lúc càng lớn. Thoáng một cái, Thành ủy miễn đi chức vụ của Kế Siêu, Vũ Đào và Hoàng Tử Hàm, ba nhân vật đại biểu cho thế lực địa phương, có phải có nghĩa là...Đa số người chỉ nghe “miễn chức”, không chú ý tới năm chữ “sẽ có bổ nhiệm khác”.

Tôn Tuyết Lâm rơi đài, kế tiếp ba người Kế Siêu cũng rơi đài? Phe phái địa phương hoàn toàn xong đời? Dưới đài có người hả hê, có người giả vờ thương xót, có người lo lắng, đủ các tâm trạng khác nhau.

Ba người Kế Siêu mở to mắt, sắc mặt tái nhợt, ngồi đờ ra đó như tượng gỗ. Dù là miễn chức hoàn toàn hay có bổ nhiệm khác, nhưng Thành ủy không hề nói trước với bọn họ, điều này có một ý nghĩa sâu xa, khiến bọn họ kinh hồn táng đờm.

Tổng Bí thư Nam nhíu mày, đột nhiên vỗ bàn, trầm giọng nói:

- Yên lặng!

Dưới đài yên tĩnh lại, Tổng Bí thư Nam tiếp tục nói:

- Bổ nhiệm: đồng chí Bành Viễn Chinh kiêm nhiệm Phó bí thư Huyện ủy, đồng chí Âu Dương Đào làm Phó bí thư Huyện ủy, đồng chí Cố Xuân Tường làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Trưởng ban thanh tra kỷ luật, đồng chí Mẫn Lượng làm Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Bí thư Ban chính trị pháp luật, đồng chí Lý Minh Nhiên làm Ủy viên thường vụ huyện ủy, đề cử làm Phó chủ tịch huyện.

Đồng chí Kế Siêu điều nhiệm làm Phó bí thư Huyện ủy huyện Viễn, đồng chí Vũ Đào điều nhiệm làm Phó bí thư Đảng ủy Ủy ban Xây dựng thành phố, đồng chí Hoàng Tử Hàm điều nhiệm làm Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An, Bí thư Ban thanh tra kỷ luật.

Tổng Bí thư Nam một hơi tuyên bố miễn nhiệm và bổ nhiệm một loạt cán bộ. Thoạt nhìn, Kế Siêu được điều đến huyện Viễn là Phó bí thư Huyện ủy, Hoàng Tử Hàm là Bí thư Ban Thanh tra kỷ luật quận Tân An, chức vụ và quyền lực cũng không có gì thay đổi, nhưng phải rời huyện Lâm vốn là nơi sinh trưởng, đến nhậm chức ở một nơi xa lạ, rõ ràng có sự khác biệt rất lớn.

Thoáng một cái điều chỉnh bốn Ủy viên thường vụ Huyện ủy, nếu tính luôn Hàn Duy và Bành Viễn Chinh, coi như thành phố đã tiến hành thay máu hoàn toàn cho bộ máy Ủy viên thường vụ Huyện ủy của huyện Lâm.

Bành Viễn Chinh được bổ sung chức Phó bí thư Huyện ủy, khiến cho rất nhiều cán bộ sinh lòng kính sợ. Điều đó có nghĩa, tuy cấp bậc chức vụ của Bành Viễn Chinh không có tính đột phá về thực chất, nhưng quyền lực của hắn đang không ngừng tăng lên, đã trở thành phái số một, số hai trong huyện.

Hàn Duy là lãnh đạo Thành ủy, không thể ngày ngày làm việc ở huyện Lâm. Như vậy, công việc của huyện Lâm, đơn giản sẽ rơi vào tay Cung Hàn Lâm hoặc Bành Viễn Chinh.

Đám người Cung Hàn Lâm theo phản xạ liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, tâm trạng khác nhau. Cung Hàn Lâm mơ hồ cảm thấy Thành ủy coi trọng Bành Viễn Chinh hơn mình nhiều; mà những lãnh đạo huyện khác thì thầm than: Bành Viễn Chinh quả nhiên là quật khởi một cách mạnh mẽ!

Công khai truy quét tội phạm, ngầm ngầm diệt trừ tham nhũng, vừa tiêu diệt được băng nhóm xã hội đen, vừa bắt được bọn sâu mọt, lại nhổ tận gốc thế lực bản địa vốn xơ cứng và luôn ngăn trở cải cách, quyết đoán như vậy, thủ đoạn như vậy, ai dám đụng hắn?

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai, vị trí số một huyện Lâm nhất định là Bành Viễn Chinh! Đó là suy nghĩ của rất nhiều lãnh đạo huyện vào giờ phút này. Về phần Cung Hàn Lâm, đa số người không có đánh giá tốt, thậm chí có một số người đã bắt đầu có ý nghĩ chờ xem tấn tuồng phân tranh quyền lực giữa Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh.

Tổng Bính Nam cười nhẹ:

- Kế tiếp, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay, xin Bí thư Thành ủy Đông Phương đưa ra chỉ thị quan trọng!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, sắc mặt trầm ngưng, Đông Phương Nham khẽ khom người chào, sau đó nghiêm nghị nói:

- Tôi chỉ nói mấy câu.

Đối với công tác gần đây của huyện Lâm, nhất là mấy mục hết sức quan trọng như truy quét tội phạm, chống tham nhũng, đẩy mạnh công chính liêm minh, cũng như thúc đẩy phát triển kinh tế, Thành ủy rất hài lòng. Đối với công tác của Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh, Thành ủy đồng ý.

Đông Phương Nham phát phát tay:

- Ở đây, tôi không muốn nói tới thành tích, chỉ muốn nói vấn đề.

Các đồng chí, vấn đề của huyện Lâm có nhiều hay không? Nhiều! Vấn đề có nghiêm trọng hay không? Nghiêm trọng! Cho nên, hôm nay bốn lãnh đạo Thành ủy chúng tôi đích thân đến huyện Lâm, cho thấy quyết tâm và sự tin tưởng sẽ quản lý tốt và phát triển huyện Lâm của Thành ủy!

Huyện Lâm tuyệt đối không thể trở lại con đường cũ! Đó là một cái ngõ cụt! Không đi được!

Giọng Đông Phương Nham hùng hồn, mạnh mẽ:

- Tôi hy vọng, sau khi điều chỉnh, bộ máy lãnh đạo Đảng chính huyện Lâm, có thể ra sức phối hợp với đồng chí Hàn Duy, tạo sự ổn định vững chắc, chấn chỉnh tác phong, phát triển kinh tế, đẩy mạnh thanh liêm, đoàn kết và dẫn dắt hàng vạn người dân huyện Lâm đi vào một con đường mới rộng rãi.

Lần này, xử lý một số đồng chí, hoặc bởi vì quan hệ với xã hội đen, hoặc bởi vì có vấn đề về kinh tế. Đây là một khối u ác tính, nhất định phải diệt trừ, chúng ta không thể mềm lòng. Ở đây, tôi đại diện cho Thành ủy nhắc lại lần nữa: Thành ủy quyết không cho phép bất kỳ con sâu làm rầu nồi canh nào xuất hiện trong đội ngũ cán bộ chúng ta!

...

Hội nghị kéo dài một tiếng đồng hồ mới kết thúc. Đông Phương Nham, Chu Tích Thuần và Tổng Bính Nam lập tức trở về thành phố, còn Hàn Duy ở lại triệu tập hội nghị thường vụ Huyện ủy đầu tiên của bộ máy lãnh đạo mới.

Hàn Duy là Phó bí thư Thành ủy, kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, tự nhiên là uy thế nghiêm nghị, cao cao tại thượng. Trong phòng họp, về mặt các Ủy viên thường vụ cũng hết sức nghiêm túc, thậm chí không dám nhỏ giọng thảo luận như lúc bình thường.

Hàn Duy nhìn lướt qua đám Cung Hàn Lâm một cái, cao giọng nói:

- Tốt, đầu tiên tôi phân công công tác. Căn cứ ý kiến Thành ủy, đồng chí Cung Hàn Lâm hỗ trợ tôi phụ trách toàn diện công việc của huyện Lâm. Đồng chí Hàn Lâm chú ý đại cục và công tác tổng thể.

Cung Hàn Lâm vội kính cẩn tỏ thái độ:

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi nhất định hỗ trợ Bí thư Hàn làm tốt công tác.

- Công việc của Ủy ban nhân dân huyện cùng toàn bộ công tác kinh tế, do đồng chí Viễn Chinh phụ trách. Đồng chí Âu Dương Đào phụ trách công tác Đảng quần chúng và cơ quan Huyện ủy, hỗ trợ tôi quản lý công tác cán bộ. Những đồng chí khác, công tác phân công không thay đổi, mấy đồng chí mới nhậm chức, làm theo chức trách được phân công của người tiền nhiệm.

Hàn Duy vừa dứt tiếng, trong lòng Cung Hàn Lâm vừa động, sắc mặt tối đi.

Việc phân công của Hàn Duy, nhìn dường như không có vấn đề gì, nhưng ngẫm lại, lại thấy có vấn đề.

Ông ta là Chủ tịch huyện Lâm, nhưng công việc của Ủy ban nhân dân huyện và toàn bộ công tác kinh tế đều giao cho Bành Viễn Chinh, còn bản thân ông ta, tuy trên danh nghĩa là hỗ trợ Hàn Duy phụ trách toàn bộ công tác ở huyện Lâm, nhưng thật ra không có thực quyền gì cả.

Điều này đưa Cung Hàn Lâm vào một tình thế khó xử: toàn bộ công việc trong huyện, ông ta đều phải báo cáo với Hàn Duy, mà công việc của Ủy ban nhân dân huyện, ông ta không thể chen lọt tay vào, nói là phụ trách toàn bộ, thật ra chỉ là để bày biện.

Cung Hàn Lâm tự an ủi, đây có lẽ là bước quá độ mà Thành ủy thực hiện để chuẩn bị cho mình chính thức được thăng chức sau này. Tuy nhiên bản thân ông ta cũng không tin vào điều đó, mà sự nghi kỵ cũng bắt đầu từng bước nhen nhóm.

465. Chương 472: Hợp Tác Tan Vỡ

Hàn Duy lấy tư cách lãnh đạo Thành ủy xác định một cơ cấu như vậy, kế tiếp, dù cán bộ trong huyện tiếp nhận hay không tiếp nhận, bộ máy Đảng chính huyện Lâm sẽ phải dựa theo thương hướng này mà hoạt động.

Vốn lúc đầu, trong bộ máy Ủy viên thường vụ của huyện Lâm, Bành Viễn Chinh đứng ở vị trí thứ sáu, đứng ở vị trí chuyển tiếp. Nhưng chỉ nửa năm sau, Bành Viễn Chinh đã nhảy vọt lên vị trí thứ ba, thực sự trở thành một trong những lãnh đạo chủ yếu của huyện Lâm.

Hôm nay Hàn Duy triệu tập hội nghị thường vụ Huyện ủy, mục đích chủ yếu là xác định địa vị các thành viên bộ máy và phân công công tác.

Hàn Duy nghiêm túc đưa ra vài yêu cầu đối với việc thực hiện công tác.

Hàn Duy vừa nói xong, Cung Hàn Lâm bắt đầu tỏ thái độ, đơn giản là kiên quyết ủng hộ quyết sách của Thành ủy, ủng hộ sự lãnh đạo của Bí thư Hàn Duy, cố gắng phấn đấu công tác ...toàn những lời khách sáo.

Cung Hàn Lâm nói xong, Hàn Duy liếc Bành Viễn Chinh một cái. Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, cao giọng nói:

- Cảm tạ sự tín nhiệm của Thành ủy và Bí thư Hàn, tôi xin hứa: cẩn trọng đối với công việc, tự xét lại đối với sinh hoạt, nắm chắc đại sự, làm điều thiết thực, đẩy mạnh thu hút đầu tư trong sáu tháng cuối năm. Phát triển mạnh kinh tế, cố gắng thực hiện tăng trưởng 15 phần trăm tổng giá trị sản xuất công nông nghiệp của toàn huyện so với năm trước, thu tài chính đạt mục tiêu tăng 10 phần trăm. Xin lãnh đạo các đồng chí giám sát công tác của tôi!

Cung Hàn Lâm nhíu mày, thầm nghĩ: Có phải người vầng đầu rồi không? Theo tình trạng kinh tế năm nay, có thể duy trì mức ngang bằng với năm ngoái, đã có thể coi là không tệ, người còn muốn tăng 15 phần trăm? Chuyen vô nghĩa!

Nhưng Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, trước mặt mọi người, ông ta cũng không nên nói ý kiến bất đồng của mình.

Ông ta không biết, đó là Bành Viễn Chinh đã đưa dự án nhà máy luyện than cốc và cung cấp khí than vào kết quả tính toán. Nếu như dự án cung cấp khí chính thức đưa vào hoạt động, đừng nói là tổng giá trị sản lượng tăng 15 phần trăm, thu tài chính tăng 10 phần trăm, mà có tăng gấp đôi mức đó, cũng có thể đạt được.

Huống chi, trong kế hoạch của Bành Viễn Chinh, nửa năm sau, hẳn còn có hai dự án lớn sẽ đưa vào hoạt động.

Hàn Duy khẽ mỉm cười:

- Tốt. Đồng chí Viễn Chinh, tôi tin tưởng năng lực của đồng chí. Trên thực tế, Thành ủy cũng đặt nhiều kỳ vọng vào đồng chí! Tình hình huyện Lâm đã bước đầu có sự thay đổi, Thành ủy cũng vì huyện Lâm mà quét sạch mọi trở ngại, hy vọng sau này mọi người đoàn kết lại. Tập trung tinh thần và sức lực vào mục đích duy nhất: làm thế nào thay đổi diện mạo một huyện nghèo như huyện Lâm, tạo phúc cho nhân dân trong huyện!

Xế chiều hôm đó, Hàn Duy về thành phố. Làm lãnh đạo Thành ủy, chắc chắn y sẽ không thường xuyên ở huyện Lâm, một tuần có thể tới huyện Lâm một lần, coi như là tốt lắm rồi.

Sau khi Hàn Duy đi, cả bộ máy Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện có sự thay đổi tinh tế.

Cung Hàn Lâm và Trưởng ban tổ chức Hùng Vĩ Nhập, Trưởng ban tuyên truyền Phiên Thường Tại, Trưởng ban Mặt trận thống nhất Hàn Quân Tường, Trưởng ban võ trang Trì Ưng, bốn Ủy viên thường vụ Huyện ủy tạo thành một nhóm, Bành Viễn Chinh, Cố Xuân Tường, Lý Minh Nhiên, Mạc Xuất Hải, cùng là người quen cũ từ quận Tân An, tự nhiên lấy Bành Viễn Chinh làm người cầm đầu. Âu Dương Đào và Mẫn Lượng, thái độ không rõ ràng, hẳn là còn đang quan sát.

Quan hệ hợp tác thân mật giữa Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm, rốt cuộc vì nhiều nguyên nhân, kể cả Hàn Duy cố ý phân hóa, liền bắt đầu tan vỡ. Đối với chuyện này, Bành Viễn Chinh có phần bất đắc dĩ, nhưng hẳn biết trên quan trường, không có bằng hữu hoặc địch thủ vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, cho dù quan hệ cá nhân giữa hắn và Cung Hàn Lâm thật tốt, khi có liên quan đến quyền lực cá nhân, đôi bên cũng sẽ không ai nhường ai một phần, một tấc nào.

Trong cơ quan, từ xưa đến giờ, những “động tĩnh” tinh tế nhất giữa các lãnh đạo, liền nhanh chóng lan truyền đi, còn nhanh hơn bệnh cảm cúm, bởi vì cán bộ cấp dưới cũng muốn từ quan sát đến lựa chọn đứng thành hàng, cố gắng xác định phương hướng có lợi nhất cho mình.

Về ý nghĩa nào đó mà nói, quan trường chính là một vòng tròn lợi ích không ngừng điều chỉnh và những người trong vòng tròn đó không ngừng lựa chọn đứng thành hàng, đó là cái gọi là “người ngoài cuộc xem náo nhiệt, người trong cuộc cẩn thận nhìn đường mà đi”, thân là người trong cuộc, không thể đi sai một bước, bởi vì sai một ly đi một dặm.

Vì thành tích hiển hách tiêu diệt xã hội đen và chống tham nhũng, vì được Thành ủy tín nhiệm và trọng dụng, quyền uy của Bành Viễn Chinh ở trong huyện mạnh mẽ tăng vọt, dường như đã vượt xa Cung Hàn Lâm.

Xem ra không thể tránh khỏi một cuộc phân tranh quyền lực mới.

Nhưng trong thời điểm một số lãnh đạo và rất nhiều cán bộ trong huyện đang chuẩn bị “xem tuồng hay”, Bành Viễn Chinh lại lựa chọn trầm mặc và nhường nhịn, không rên rỉ khi còn nóng.

...

Cung Hàn Lâm vẻ mặt âm trầm, trong lòng rất không thoải mái, đi tới đi lui trong phòng làm việc. Trong thâm tâm, ông ta không muốn đi vào thế đối lập với Bành Viễn Chinh, bởi vì quan hệ cá nhân hai người không tệ, lúc trước lại còn có mấy phần tình nghĩa, cũng bởi vì ông ta biết rõ Bành Viễn Chinh có lai lịch lớn, năng lực cá nhân rất mạnh, nếu “tranh đấu” với Bành Viễn Chinh, muốn giành được thế thượng phong là điều vô cùng khó khăn.

Nhưng đã ở vào vị trí này, ông ta cũng không còn có lựa chọn nào khác. Trừ phi ông ta cam tâm làm bù nhìn, không có thực quyền, chủ động từ bỏ vị trí Bí thư Huyện ủy thoát nhìn đã ở trong tầm tay.

Ài! Cung Hàn Lâm không nén được tiếng thở dài. Ông ta vốn cho là, với sự phụ tá của Bành Viễn Chinh, ông ta sẽ đi trước một bước lên làm Bí thư Huyện ủy, còn Bành Viễn Chinh kế nhiệm chức Chủ tịch huyện, hai người tiếp tục cuộc hợp tác đôi bên cùng thắng, tạo ra một mảnh trời riêng ở huyện Lâm.

Nhưng chuyện không như ông mong muốn. Thực tế phức tạp hơn ông tưởng nhiều. Một mặt là vì Bành Viễn Chinh quá xuất sắc, mặt khác, cũng vì Thành ủy âm thầm “dẫn dắt”, khiến cuộc hợp tác của hai người phải nửa đường gãy gánh.

- Cốc cốc cốc!

Cốc tiếng gõ cửa, Cung Hàn Lâm có phần hơi sốt ruột hỏi lớn:

- Ai?

Mặt nở nụ cười, Bành Viễn Chinh đẩy cửa đi vào:

- Lãnh đạo!

Cung Hàn Lâm thấy là Bành Viễn Chinh, miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Viễn Chinh, tìm tôi có việc à?

- Là thế này, lãnh đạo, tôi muốn xin nghỉ một tháng để kết hôn. Ngày 16 tháng 10 tôi làm lễ thành hôn, mấy ngày trước đó phải về Thủ đô chuẩn bị cho hôn lễ. Sau đó, còn có một số việc nữa phải xử lý, có lẽ phải chùng đầu tháng 11, tôi mới có thể về huyện đi làm.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Cung Hàn Lâm ngẩn ra, rồi kinh ngạc cười nói:

- Viễn Chinh này, muốn kết hôn? Cậu thật là quá kín tiếng, đến tận bây giờ mới nói!

- Công tác trong huyện, lãnh đạo xem nên giao cho đồng chí nào quản lý tạm thời một chút? Tôi đã báo cáo lên Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, vừa rồi cũng đã báo cáo với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn đã đồng ý. Đây không phải là vì tôi không lo lắng đến sắp tới trong huyện rất nhiều việc, tôi vốn định năm tới mới kết hôn, nhưng trong nhà thúc giục tiến hành ngay!

Bành Viễn Chinh cười.

- Vậy thì chúc mừng cậu, đồng chí Viễn Chinh!

Cung Hàn Lâm cười ha hả, tâm tình chuyển biến tốt đẹp.

Rất hiển nhiên, Bành Viễn Chinh lựa chọn vào lúc này cử hành hôn lễ, xin nghỉ phép, là một thái độ “khiêm nhường”. Người khác không hiểu, làm sao Cung Hàn Lâm không hiểu.

- Hôn nhân đại sự không phải trò đùa. Viễn Chinh này, công việc của cậu tạm thời để Lâm Trường Hà quản được không?

Cung Hàn Lâm do dự một chút, cười hỏi.

Bành Viễn Chinh thâm cau mày, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười:

- Được. Còn có chuyện này, lãnh đạo, việc tôi kiêm nhiệm chức vụ Cục trưởng Cục công an huyện là đặc biệt trong thời kỳ đặc biệt, bây giờ tình hình trong huyện đã ổn định, công việc ở Cục công an huyện cũng đã tạm ổn, tôi thấy không thích hợp tiếp tục kiêm chức, tôi muốn xin Huyện ủy từ chức vụ bên Cục công an.

Bành Viễn Chinh khiêm tốn như vậy, lại muốn trước tiên ủy quyền cho người, hiển nhiên là xuất phát từ công tâm.

Trong lòng thầm cảm khái, Cung Hàn Lâm thở dài nói:

- Viễn Chinh, chuyện này có thể từ từ được mà?

- Không cần như vậy. Cục công an huyện có việc của Cục công an huyện, tôi là lãnh đạo huyện, chiếm chỗ ngồi lâu như vậy, cũng bất lợi đối với việc điều động các đồng chí cấp dưới.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Nếu như lãnh đạo không có ý kiến, tôi sẽ đến báo cáo chuyện này với Bí thư Hàn.

Vừa nói, Bành Viễn Chinh đứng dậy gật đầu chào Cung Hàn Lâm, rồi rời đi.

Mượn lý do kết hôn, Bành Viễn Chinh chủ động lui một bước. Đây là cho Cung Hàn Lâm cơ hội, cũng là cho mình khoảng trống để xoay xở. Trong lúc tình hình huyện Lâm còn chưa hoàn toàn ổn định, hắn không muốn bắt đầu một “cuộc chiến” mới với Cung Hàn Lâm. Không phải hắn sợ điều gì, mà là muốn đặt đại cục lên trên hết.

Bành Viễn Chinh nói với Hàn Duy, xin từ chức Cục trưởng và Bí thư Đảng ủy Cục công an huyện, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Hàn Duy không đồng ý, nói chờ Bành Viễn Chinh nghỉ phép kết hôn xong rồi hãy nói.

Bành Viễn Chinh để ông nghe xuống, nhướng mày lên. Điền Minh đẩy cửa đi vào, kính cẩn cười nói:

- Lãnh đạo, thư giới thiệu tôi đã chuẩn bị xong, lãnh đạo còn cần tôi làm gì, xin cứ phân phó.

Thời đó, khi kết hôn, phải đến Cục Dân chính đăng ký và cần phải có thư giới thiệu của công đoàn, không có thư giới thiệu, Cục Dân chính sẽ không giải quyết. Bành Viễn Chinh muốn đi Thủ đô đăng ký làm giấy kết hôn với Phùng Thiển Như, dĩ nhiên cần chuẩn bị trước thư giới thiệu và vài thủ tục.

Mạnh Lâm đã nhiều lần gọi điện thoại tới, thúc giục hắn trở về Thủ đô. Trung tuần tháng này sẽ kết hôn, hắn là chú rể, còn chưa có mặt, làm sao mọi người không sốt ruột.

Giữa lúc đó, Nghiêm Hoa cười to, đẩy cửa bước vào:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu muốn kết hôn, tôi và Tổng công đoàn huyện nói với Chủ tịch huyện, định phái mấy người lên Thủ đô giúp cậu chuẩn bị hôn lễ.

- Chị Nghiêm, đây là chuyện riêng của tôi, không cần làm phiền các đồng chí trong huyện. Vả lại nhà tôi cũng đã chuẩn bị xong, không cần phải bận rộn cái gì nữa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhẹ nhàng từ chối.

- Nói đùa gì vậy? đồng chí Viễn Chinh, cậu là Phó bí thư huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện, là một trong các lãnh đạo chủ yếu của huyện! Cậu kết hôn, các đồng chí văn phòng Ủy ban nhân dân huyện giúp đỡ một tay là chuyện bình thường.

Nghiêm Hoa nhướng mày:

- Cậu đã gọi tôi một tiếng “đại tỷ”, tôi phải giúp cậu tổ chức!

Hơn nữa, cậu kết hôn, làm sao trong huyện chúng ta không có mấy người tới tham gia hôn lễ của cậu?

Tính cách Nghiêm Hoa cởi mở, thẳng thắn, mặc dù có phần chua ngoa, nhưng con người cô ta là như vậy, chỉ cần muốn tốt với ai là tốt với người đó, mà hề cô thấy ai không vừa mắt, thì dù có thế nào cũng không vừa mắt.

Bành Viễn Chinh biết Nghiêm Hoa nhiệt tình, nhưng hắn không muốn người của huyện xuất hiện trong hôn lễ của hắn, sau hôn lễ, hắn và Phùng Thiển Như sẽ về huyện đãi tiệc là được.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, không nói gì nữa. Hắn biết tính Nghiêm Hoa, càng phản đối cô lại càng muốn làm, chỉ bằng cứ đáp ứng trước, đến lúc đó ba mươi sáu kế, trốn là thượng sách!

Trưa hôm đó, tài xế của Hoàng Đại Long lái chiếc Panther đến huyện Lâm, đậu xe ở ký túc xá của Bành Viễn Chinh, rồi rời đi. Bành Viễn Chinh muốn lảng lạng về Thủ đô, không kinh động trong huyện, nên mượn xe của Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long và Tống Quả muốn đích thân đưa hân về Thủ đô, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý. Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Điền Minh và Hoắc Quang Minh, dặn dò công việc, sau đó lên xe rời huyện Lâm, chạy thẳng tới thành phố.

Tần Phượng lẳng lặng ngồi co mình trên ghế salon trong phòng khách, ánh mắt phức tạp chờ đợi chuông cửa vang lên. Minh quyến luyến sâu đậm người đàn ông kia, mặc dù biết rõ cuộc sống hôn nhân cũng phải kết hôn, nhưng nghĩ tới việc hân sắp trở thành chồng một người phụ nữ khác, trong lòng cô vẫn vô cùng chua xót.

Cô biết Bành Viễn Chinh sẽ đến, hân sẽ không ra đi mà không từ giả.

Chuông cửa vang lên leng keng, nhưng cô chần chờ không đứng dậy.

Cô muốn gặp hân, lao vào ngực hân, chuyện đã không thay đổi được, thì có thể nép vào lòng hân khóc cho thỏa cũng được, nhưng gặp hân thì sao, mà không gặp hân thì như thế nào, gặp mặt càng thêm đau thương bất đắc dĩ, không bằng không gặp!

Bành Viễn Chinh đứng chờ ngoài cửa, hân biết Tần Phượng đang ở nhà.

Bành Viễn Chinh yên lặng chờ đợi, Tần Phượng nhất mực không mở cửa. Một lúc lâu sau, Bành Viễn Chinh xoay người chậm rãi xuống lầu.

Xuống đến nơi, hân mở cửa xe, ngẩng đầu nhìn lên lầu. Tần Phượng đứng trên ban công, mặc chiếc áo ngủ màu hồng phấn, vẫy vẫy tay với hân, nụ cười ngời sáng trên môi.

Bành Viễn Chinh cũng vẫy tay với cô, rồi dứt khoát lên xe rời đi.

Lái xe băng băng trên đường lớn thưa thớt xe, Bành Viễn Chinh mạnh mẽ xua đi chút thương cảm còn sót lại trong lòng. Không lâu sau, một bóng dáng quen thuộc đón xe, vẫy vẫy hai tay, hân quay đầu nhìn lại, có phần hơi bất ngờ, chậm dần tốc độ, đậu xe ở ven đường.

466. Chương 473: Bành Thanh Thiên?

Bành Viễn Chinh lặng lẽ rời khỏi huyện đi kết hôn. Tin tức đó truyền đi rất nhanh trong huyện, rất nhiều cán bộ bất ngờ và tò mò. Đến lúc này, người trong huyện bỗng phát hiện, chưa biết chút gì về cuộc sống riêng của Bành Viễn Chinh.

Một số ít lãnh đạo hiểu được, hành động lần này của Bành Viễn Chinh là có dụng ý chủ động xoa dịu quan hệ căng thẳng với Cung Hàn Lâm.

Sau khi Bành Viễn Chinh rời khỏi huyện, mặc dù Cung Hàn Lâm nói để cho Phó chủ tịch huyện Lâm Trường Hà quản lý công việc của hân, nhưng trên thực tế, Lâm Trường Hà chỉ là một cái tên do Cung Hàn Lâm thuận miệng nói ra để mượn danh nghĩa của y.

Lâm Trường Hà là Phó chủ tịch huyện bình thường, không phải Ủy viên thường vụ, không thích hợp quản lý công việc của Bành Viễn Chinh, bởi vì còn có Lý Minh Nhiên là Phó chủ tịch huyện và là Ủy viên thường vụ. Nhưng Lý Minh Nhiên là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm tuyệt đối sẽ không để Lý Minh Nhiên nhúng tay vào công việc của Bành Viễn Chinh.

Cung Hàn Lâm tới Ủy ban nhân dân huyện làm việc, Phó chánh văn phòng Vương Hạo tới báo cáo:

- Chủ tịch huyện Cung, sáng nay Chủ tịch huyện Bành đã bắt đầu đi nghỉ phép, gọi điện cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện chào và để lại số điện thoại di động và số điện thoại bàn ở Thủ đô.

Cung Hàn Lâm ngắt ra, kinh ngạc nói:

- Đi rồi? Nhanh vậy sao? À, Vương Hạo, đồng chí Viễn Chinh kết hôn, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện phái ra mấy người giúp đỡ cậu ấy một chút. Cậu liên lạc với đồng chí Viễn Chinh, xem cậu ấy cần gì, huyện sẽ tận lực giúp giải quyết.

Wang Hào cười khổ:

- Chủ tịch huyện Cung, Chủ tịch huyện Nghiêm có nói là muốn giúp Chủ tịch huyện Bành chuẩn bị hôn lễ, nhưng Chủ tịch huyện Bành từ chối, bảo trong nhà đã chuẩn bị xong.

Cung Hàn Lâm “ồ” lên một tiếng, ánh mắt hiện lên một tia sáng khác lạ:

- Nói như vậy, đồng chí Viễn Chinh không có ý định mời người trong huyện chúng ta tham dự hôn lễ của cậu ấy rồi. Ôi, thật đúng là có cá tính!

Vương Hạo không nói gì.

Lãnh đạo kết hôn, đây là cơ hội tốt nhất để Vương Hạo kéo gần quan hệ với lãnh đạo, nhưng Bành Viễn Chinh không cho y cơ hội, ngay cả Điền Minh và Hoắc Quang Minh, là hai tâm phúc, cũng không tham dự, chuyện này thật không hiểu vì sao cả.

Chỉ có Điền Minh gặp Phùng Thiến Như rồi, lẽ mờ biết Phùng Thiến Như là con gái nhà quyền quý ở Thủ đô, nhưng cũng không biết gì hơn. Không được Bành Viễn Chinh cho phép, y tuyệt đối không dám nói lung tung trong huyện.

Cho nên, dù có rất nhiều người hỏi thăm Điền Minh về đối tượng kết hôn của Bành Viễn Chinh, Điền Minh cũng nói năng thận trọng.

Cung Hàn Lâm đang suy nghĩ để cho Lâm Trường Hà tạm thời kiêm quản công tác của Cục công an huyện, tránh cho hệ thống công an xảy ra sai lầm vào thời điểm mấu chốt này; nhưng chợt Hàn Duy gọi điện xuống chỉ thị, để cho Lý Minh Nhiên tạm quản.

Cung Hàn Lâm bất đắc dĩ đành phải thôi, Trong lòng vừa không thoải mái, vừa rất lo âu, cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn.

Theo quy định thông thường, việc Hàn Duy là lãnh đạo cấp trên kiêm chức cấp thấp hơn, có ý nghĩa hình thức hơn là nội dung, lẽ ra y sẽ không nhúng tay quá sâu vào công việc phía dưới, nhưng từ tình huống hai ngày nay mà nói, Hàn Duy không chỉ nhúng tay, còn nhúng rất sâu, rất kỹ.

Khi Cung Hàn Lâm và Âu Dương Đào báo cáo công việc với ông ta, hẳn có một chút chi tiết chưa thấu đáo, Hàn Duy đều chủ động nói ra.

...

Bành Viễn Chinh dừng xe ở ven đường, quay cửa kính xe xuống, cười nói:

- Cô Bạch, sao cô lại ở đây? Xe hư à?

Bạch Tuyết mặc một bộ đồ cao bồi, trông nhẹ nhàng thoải mái. Dường như cô cũng không nghĩ chặn xe nhờ giúp đỡ, lại gặp phải Bành Viễn Chinh, cũng giật mình nói:

- Chủ tịch huyện Bành, sao lại là ngài?

- Ồ, tôi đi ra ngoài có công việc, cô đây là...

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua chiếc xe Poussin màu đen phía sau Bạch Tuyết, tài xế đang cúi xuống sửa xe, nhìn dáng điệu có vẻ như chưa sửa được.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi lên Thủ đô học chuyên tu đại học sư phạm, đúng lúc anh họ tôi cũng vào Thủ đô làm việc, tôi đi nhờ xe, nhưng chưa ra khỏi thành phố, xe đã hư.

- Ồ, cô muốn đi Thủ đô à?

Bành Viễn Chinh hơi do dự, rồi mỉm cười:

- Đúng lúc tôi cũng đang lên Thủ đô, nếu cô muốn, quá giang xe của tôi.

Bạch Tuyết hơi ngại ngùng một chút, nhưng mỉm cười:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi sẽ không khách khí, dựa hơi lãnh đạo một chút.

Nói xong, Bạch Tuyết chạy về nói với tài xế, rồi lấy từ trong xe ra hai túi hành lý đi tới. Bành Viễn Chinh nhảy xuống xe, giúp Bạch Tuyết đưa hành lý cất vào thùng xe phía sau, sau đó hai người lên xe, tiếp tục chạy về phía trước.

Lên xe, Bạch Tuyết ngồi kế bên tài xế, đưa mắt đánh giá vẻ xa hoa trong xe, nhướn mày, thầm nghĩ: Chủ tịch huyện Bành là cán bộ huyện, tiền lương cũng không cao, sao lại có thể mua được một chiếc xe nhập khẩu đắt tiền như vậy được?

Như nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Tuyết, Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Chiếc xe này là tôi mượn của một người bạn. À, cô Bạch, cô là học tại chức hay là nghỉ dạy đi học?

Bành Viễn Chinh thuận miệng hỏi một câu.

Bạch Tuyết mỉm cười:

- Học tại chức, thành phố cho trường tôi một suất, trường cho tôi đi, tôi phải ở Thủ đô ba tháng đây.

- À, Chủ tịch huyện Bành, khi nào xử bọn Trương Đại Hổ ạ?

Giọng Bạch Tuyết trầm xuống, nhẹ nhàng hỏi.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua khuôn mặt xinh đẹp và thuần khiết của cô, lạnh nhạt cười nói:

- Từ công an tới cơ quan tư pháp, vụ án đang được tiến hành, vì vụ án này rất phức tạp, cần một thời gian dài để sắp xếp, có lẽ sang năm mới tuyên án được.

-Ồ!

Bạch Tuyết nghe vậy, liền trầm mặc. Một lúc lâu sau, đột nhiên cô ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh đang chăm chú lái xe, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, ở sau lưng, dân chúng trong huyện gọi ngài là Bành Thanh Thiên, nếu như không có ngài, không thể tiêu diệt bang Lão Hổ...

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Bành Thanh Thiên? Sao có thể kêu loạn như vậy được?

- Trong huyện còn truyền tụng nhiều chuyện về ngài, mô tả ngài không khác chi Bao Thanh Thiên xử án như thần, thiết diện vô tư, không có gì không làm được...

Bạch Tuyết che miệng cười khẽ.

Bành Viễn Chinh nhún mày, nhưng không nói gì.

Đối với loại “ca tụng” của dân gian này, có người vui vẻ, dùng nó để tô son trát phấn thành tích của mình, nhưng Bành Viễn Chinh không cảm thấy đây là chuyện tốt, ngược lại còn có thể tạo ra ảnh hưởng tiêu cực.

Nếu cứ nói như thể lãnh đạo trong huyện không có một người nào tốt, đối lập rõ ràng với Bành Thanh Thiên, sẽ khiến rất nhiều lãnh đạo trong huyện không vui.

Lúc hơn 3 giờ chiều, Bành Viễn Chinh lái xe vào địa giới Thủ đô. Trên đường lúc nghỉ ngơi, Bạch Tuyết gọi một cú điện thoại về Thủ đô, hẹn bạn học cũ của cô tới đón, định chia tay Bành Viễn Chinh khi ra khỏi xa lộ cao tốc.

Một chiếc Audi màu đen dừng ở ven đường, một thanh niên mặt áo sáng màu, cầm một cặp kính mát trong tay, lo lắng nhìn về phía bên này. Bành Viễn Chinh giảm dần tốc độ, Bạch Tuyết nhô đầu ra khỏi cửa sổ xe, cười kêu:

- Từ Đào! Từ Đào! Tôi ở đây!

Trên mặt người thanh niên tên Từ Đào lập tức tràn ngập nụ cười, chạy tới. Nhưng Bành Viễn Chinh đã kịp thấy rõ vẻ gượng gạo trên mặt y, hẳn là không ngờ Bạch Tuyết ngồi chung xe với một thanh niên xa lạ khác mà đến.

Bạch Tuyết nhảy xuống xe, bắt tay Từ Đào, vì lịch sự, Bành Viễn Chinh cũng xuống xe.

Bạch Tuyết quay lại cười giới thiệu:

- Từ Đào, đây là Chủ tịch huyện Bành của huyện chúng tôi, tôi đi nhờ xe của lãnh đạo huyện. Chủ tịch huyện Bành, đây là bạn học thời đại học của tôi, Từ Đào.

Từ Đào lãnh đạm cười, liếc Bành Viễn Chinh một cái, đưa tay ra bắt tay Bành Viễn Chinh cho có lệ, dè dặt nói:

- Cảm ơn Chủ tịch huyện Bành giúp đỡ, tôi là Từ Đào, công tác ở Ủy ban Kế hoạch Quốc gia, có gì cần tôi hỗ trợ, Chủ tịch huyện Bành cứ nói.

Trong lời nói của Từ Đào ẩn chứa sự kiêu ngạo. Cha Từ Đào là cán bộ cấp phó bộ ở một Ủy ban Trung ương ở Thủ đô, mà bản thân Từ Đào lại đang công tác ở Ủy ban Kế hoạch Quốc gia, tuy chỉ là cán bộ cấp phòng, nhưng Ủy ban Kế hoạch Quốc gia là một đơn vị rất quan trọng, tiền thân của Ủy ban Kế hoạch và Phát triển sau này, nắm trong tay mạch máu kinh tế quốc gia, có thể trở thành một thành viên của nó, phải có một năng lực nhất định.

Ở trong mắt Từ Đào, một người thường xuyên làm việc với các bộ và Ủy ban Trung ương, thì cán bộ cấp huyện chẳng là cái gì cả.

Đây là bạn trai Bạch Tuyết? Dường như không phải. Bành Viễn Chinh mỉm cười, lạnh nhạt bắt tay Từ Đào chào hỏi mấy câu, vờ như không nhận ra sự kiêu ngạo của Từ Đào.

Chỉ gặp mặt một lần, sau này sẽ là người qua đường, cần gì so đo những thứ này.

Bành Viễn Chinh nói lời cáo biệt với Bạch Tuyết và Từ Đào, Bạch Tuyết cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, nếu như xế chiều ngài có thời gian, tôi xin mời lãnh đạo ăn một bữa cơm, cảm tạ lãnh đạo cho đi nhờ xe.

Thật ra thì Bạch Tuyết muốn nói “Cảm tạ lãnh đạo đã cứu mạng”, nhưng trước mặt Từ Đào, cô nói tránh đi như vậy. Bành Viễn Chinh lắc đầu cười nói:

- Cô Bạch, đừng có khách khí như vậy! Hôm nay tôi có việc, hôm nào tôi sẽ ăn cơm của hai vị!

Từ Đào thầm nhún mày, nhưng ngoài miệng cũng nhiệt tình nói:

- Chủ tịch huyện Bành, nếu tới Thủ đô, để tôi được làm chủ tận tình đãi khách!

- Không cần, cảm ơn.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng từ chối, vẫy vẫy tay về phía chiếc xe Mercedes màu đen đang chạy tới.

Chiếc xe dừng lại, tài xế nhảy xuống, chủ động chạy tới xe của Bành Viễn Chinh, lái chiếc xe đầy gió bụi đem đi. Phùng Thiển Như xuống xe, rảo bước về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh gật đầu chào Bạch Tuyết và Từ Đào, sau đó bước tới đón Phùng Thiển Như.

- Thiển Như, em không cần phải tới đón anh,

Bành Viễn Chinh cười, ôm cô vào lòng, cúi xuống hôn nhẹ vào trán cô.

Phùng Thiển Như đỏ mặt, hạ giọng nói:

- Có người đấy!

Tay trong tay, hai người lên chiếc Mercedes, lái đi.

467. Chương 474: Bệnh Bạch Cầu

Trong nháy mắt vẻ mặt ngạo nghễ của Từ Đào liền mờ ra. Y nhìn Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như cùng lên xe rồi đi, khỏe miệng hơi run run.

Phùng Thiến Như hết sức xinh đẹp, khí chất cao quý, đi tới đâu cũng gây sự chú ý, tuy nhiên, Từ Đào ngại người ra, không phải vì thấy cô đẹp, mà là bởi vì y nhận ra Phùng Thiến Như, đó là con gái độc nhất của Chủ nhiệm Phùng ở Ủy ban Kế hoạch Quốc gia!

Một cán bộ cơ sở cấp huyện, sao lại... Chẳng lẽ đây là vị hôn phu thần bí của tiểu thư nhà họ Phùng? Trời đất! Sao lại như vậy?

Theo suy nghĩ của Từ Đào, một cô gái xuất thân cao quý như Phùng Thiến Như, chưa nói là dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, cho dù là nhan sắc bình thường, cũng sẽ không gả cho người bình thường. Đối tượng hôn phối của cô, nhất định cũng có xuất thân cao quý.

Nhưng, sự xuất hiện của Bành Viễn Chinh làm rối loạn nhận thức của y. Nhớ tới vừa rồi mình ngạo mạn ở trước mặt người ta mà thấy thật xấu hổ, Từ Đào đỏ mặt lên, muốn chui xuống đất mà trốn.

Lúc này, y mới chợt hiểu ra, Bành Viễn Chinh lạnh nhạt mỉm cười, không phải là khiêm cung, không phải là tự ti, cũng không phải là mất tự nhiên, mà là hồ hững cao cao tại thượng. Ngay từ đầu, ở trong mắt người ta, mình chỉ là một con kiến hôi bé nhỏ.

- Bạch Tuyết, rốt cuộc hần là ai?

Từ Đào quay lại hỏi Bạch Tuyết, nhưng chợt phát hiện, vẻ mặt Bạch Tuyết còn kinh ngạc và phức tạp hơn nhiều, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, mày nhíu lại, hơi thất thần đứng đó.

- Bạch Tuyết...

Từ Đào nhăn mặt cau mày, kéo kéo cánh tay Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết chợt tỉnh người lại, nhưng lại cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, tinh thần tán loạn, cảm giác như vậy rất khó dùng lời mà mô tả được.

Cô có một cảm tình nhẹ nhàng và mơ hồ đối với Bành Viễn Chinh. Dĩ nhiên cũng chỉ là hảo cảm mà thôi. Giờ đây, tận mắt thấy người thanh niên tài ba xuất chúng mà mình rất có hảo cảm, đã có người con gái khác, trong lòng cô bỗng cảm thấy mát mẻ, như thể một món đồ mình quý trọng bị người khác lấy đi.

- Mình lên xe đi. Từ Đào, phiền anh tiễn tôi đến trường.

Bạch Tuyết rã rời leo lên xe, ánh mắt Từ Đào lóe lên, cũng lên xe, nổ máy lái đi.

Trên đường đi, Bạch Tuyết vẫn duy trì vẻ trầm mặc khác thường. Thấy cô như vậy, trong lòng Từ Đào càng không thoải mái. Biết cố nhất định là có ý đối với Bành Viễn Chinh. Bằng không, sao nhìn thấy người ta có người yêu, tâm trạng lại chán nản đến mức này.

Từ Đào là bạn hồi đại học của Bạch Tuyết. Y theo đuổi Bạch Tuyết chừng nửa năm. Nhưng hai người vẫn không đến được với nhau, ngoài yếu tố tính cách ra, chủ yếu là vì không môn đăng hộ đối.

Nhà Từ Đào ở Thủ đô, là nhà cán bộ, nếu như Bạch Tuyết đồng ý, tự nhiên họ có thể đưa cô lên Thủ đô công tác. Nhưng Bạch Tuyết không muốn rời xa cha mẹ, dứt khoát trở về huyện Lâm dạy học. Mặc dù Từ Đào không từ bỏ, nhưng tình cảm hai người khó có sự tiến triển.

Huống chi, vì muốn môn đăng hộ đối, cha mẹ Từ Đào không chấp nhận Bạch Tuyết. Tính cách Bạch Tuyết có mấy phần thanh cao, cũng không muốn vào nhà họ Từ để phải cúi mình quỵ lụy.

Thấy Bạch Tuyết vẫn không nói gì, Từ Đào không nhịn được, nói:

- Bạch Tuyết, vị Phó chủ tịch huyện này của cô thật không đơn giản! Vậy mà lại tìm được con gái của Chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch Quốc gia.

- Người yêu của Chủ tịch huyện Bành thật là xinh đẹp!

Bạch Tuyết tùy ý trả lời một câu, sau khi xóc lại tâm trạng của mình, cô đã từ từ bình tĩnh trở lại.

- Cô biết cô ta là ai không? Đó là tiểu thư của Phùng gia ở Thủ đô! Chính là con gái vị lãnh đạo thường xuyên xuất hiện trên đài truyền hình!

Mặt tươi như hoa, Từ Đào giới thiệu, ám chỉ với Bạch Tuyết, cô thôi đừng có mà tơ tưởng nữa! Người ta là hôn phu của tiểu thư Phùng gia, cô thì là cái gì?

Bạch Tuyết sâu kín thở dài.

Từ Đào như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên vẻ mặt hưng phấn, quay lại nhìn Bạch Tuyết, tha thiết nói:

- Bạch Tuyết, dành chút thời gian hẹn vị Chủ tịch huyện Bành này đi ăn cơm đi, tôi mời! Cô có số điện thoại của hắn không?

Từ Đào vồ vập hỏi, Bạch Tuyết vẫn cau mày không nói. Từ Đào hỏi nhiều, cô không nhin được, sẵn giọng:

- Từ Đào, anh có ý gì vậy? Thôi, không cần anh tiến nữa! Anh dừng xe đi, tôi muốn xuống xe.

...

Phùng Thiên Như lái xe chở Bành Viễn Chinh chạy vào khu nội thành, chạy tới bệnh viện quân đội lớn nhất Thủ đô.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc hỏi:

- Thiên Như, em nói là chị Hâu Khinh Trần hay cô em Niệm...

- Chính là chị Khinh Trần! Lần trước, lúc chúng ta rời Thủ đô, chị ấy còn dẫn người tiễn chúng ta...

Phùng Thiên Như thở dài:

- Thật đúng là trời có mưa gió bất ngờ, người có họa phúc sớm tối! chị Khinh Trần là người rất tốt, vừa dịu dàng vừa tốt bụng, đáng tiếc trời cao bất công, không ngừng giáng xuống kiếp nạn! Bạn trai chị ấy bên Mỹ thay lòng đổi dạ, tình cảm vừa bị tổn thương, lại đột nhiên phát hiện bị bệnh bạch cầu...

Phùng Thiên Như thương cảm lắc đầu:

- Viễn Chinh, chúng ta cùng đi thăm chị ấy một chút đi. Em cảm thấy chị ấy thật là đáng thương.

- Ủ, em dừng xe ở phía trước, chúng ta đi mua một ít quà.

Bành Viễn Chinh nói.

Phùng Thiên Như lắc đầu:

- Thôi, chúng ta mua một bó hoa là được rồi.

Trong đầu Bành Viễn Chinh dần dần hiện ra một cô gái hết sức quyến rũ, cử chỉ khoan thai, đến giờ hắn vẫn còn nhớ như in vòng eo mềm mại nhỏ nhắn cùng với những bước khiêu vũ nhẹ nhàng lưu loát của Hâu Khinh Trần. Hắn không ngờ, chưa tới một năm, cô gái không tầm thường kia lại bị bệnh bạch cầu!

Bộ phim truyền hình Huyết Nghi của Đài Loan, là bộ phim của được người người yêu thích vào những năm 80, là câu chuyện tình tình yêu động lòng người thời ti vi còn là màn hình đen trắng. Theo câu chuyện tình đau thương và đẹp đẽ kia, căn bệnh bạch cầu gây chết người đáng sợ cũng đi vào lòng người, khiến người ta sợ hãi.

Đối với Hâu Khinh Trần, tin này chẳng khác nào trời sập. Cô hết sức tuyệt vọng, từ khi phát bệnh đến giờ, trong hơn một tháng thời gian, cô nằm trong phòng bệnh cách ly ở bệnh viện, tiếp nhận trị liệu trong sự chán nản và trầm mặc. Cùng với dung nhan tiêu tụy, lòng của cô cũng dần dần đóng cửa.

Phùng Thiên Như và Bành Viễn Chinh đi vào bệnh viện, trải qua các thủ tục kiểm tra, mới được vào khu vực chữa bệnh của Hâu Khinh Trần.

Mẹ của Hâu Khinh Trần mặt mày hốc hác đứng trao đổi điều gì đó với bác sĩ và y tá, em gái cô, Hâu Niệm Ba, thất thần đứng dựa vào tường ngoài hành lang phòng bệnh, ánh mắt đau thương.

Bệnh tình của Hâu Khinh Trần, đối với người nhà họ Hâu, không phải là mối lo hàng đầu, mặc dù được gọi là căn bệnh nan y, nhưng với tài lực và thể lực của Hâu gia, vẫn có thể đi Mỹ điều trị bởi những chuyên gia hàng đầu thế giới, cũng có thể cứu vãn được tính mạng của cô; nhưng vấn đề mấu chốt là, lòng của cô đã chết.

Bản thân cô không có khát vọng sinh tồn mạnh mẽ, tinh thần suy sụp, khiến hiệu quả điều trị bị giảm đi rất nhiều.

- Niệm Ba, tôi vào khuyên nhủ chị Khanh Trần.

Qua cửa kính, Phùng Thiển Như nhìn Hầu Khanh Trần nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt dại đi, thương cảm nói:

- Anh Viễn Chinh, bệnh viện đang cho thu thập tủy sống thích hợp, chuẩn bị tiến hành ghép tủy. Hay là anh cũng đi xét nghiệm máu, xem có phù hợp không.

Bành Viễn Chinh đồng ý.

Hầu gia đã sử dụng lực lượng của cả gia tộc, thông qua mọi biện pháp và con đường, tìm kiếm tủy thích hợp, nhưng vẫn chưa thành công. Hôm qua, Phùng Thiển Như cũng tới bệnh viện kiểm tra, coi như là một cách ủng hộ về tinh thần.

Hầu Niệm Ba dẫn Bành Viễn Chinh đi về phía phòng xét nghiệm, nhẹ nhàng nói:

- Anh Viễn Chinh, cảm ơn anh!

- Cảm ơn cái gì?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Nhân tiện thôi mà, tôi cũng mong đợi chị Khanh Trần có thể sớm bình phục!

Lấy máu xong, Hầu Niệm Ba cùng Bành Viễn Chinh quay lại, Phùng Thiển Như cũng vừa thăm hỏi Hầu Khanh Trần xong, ra khỏi phòng bệnh, cởi áo chùng trắng ra.

Bành Viễn Chinh nhìn Phùng Thiển Như, cô lắc đầu, lại nói:

- Anh Viễn Chinh, chị Khanh Trần muốn gặp anh.

Bành Viễn Chinh mặc chiếc áo blouse trắng vào, nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh. Hầu Khanh Trần đội một cái mũ màu hồng phấn, che mái tóc dài đã rụng gần hết. Cô nằm đó, lẳng lặng nhìn Bành Viễn Chinh, mắt hơi sáng lên.

- Chị Khanh Trần!

- Cậu đến rồi, đáng tiếc chị không thể khiêu vũ với cậu được nữa..

Trên khuôn mặt tái nhợt của Hầu Khanh Trần nổi lên một tia đỏ ửng, giọng trở nên ảm đạm:

- Cậu và Thiển Như kết hôn, chị không thể tham dự hôn lễ của hai người, chị có chuẩn bị quà cưới cho hai người, đến lúc đó, Niệm Ba sẽ mang tới.

- Chị Khanh Trần, em và Thiển Như muốn mời chị tham dự hôn lễ!

Bành Viễn Chinh dịu dàng nói.

Hầu Khanh Trần cười tự giễu:

- Cậu nhìn bộ dạng chị xem, cũng sống không được mấy ngày nữa... Hãy đối xử thật tốt với Thiển Như, nếu khi dễ cô ấy, chị có thành quỷ cũng không tha cho cậu! Chị...mạng khổ...Cậu đi đi!

Khóe mắt Hầu Khanh Trần chảy xuống hai giọt lệ, nghiêng đầu đi, nhắm mắt lại, không chịu nói chuyện nữa. Từ khi cô mắc bệnh tới nay, đây đã coi như là ngày cô nói chuyện nhiều nhất.

Bành Viễn Chinh đứng đó không đi, đột nhiên nói:

- Có phải chị cảm thấy mình thất tình, lại mắc bệnh, cuộc đời quá bất hạnh? Cho rằng mình mắc bệnh nan y, sớm muộn gì cũng sắp chết, không bằng chết sớm một chút để được giải thoát?

Đôi vai gầy gò của Hầu Khanh Trần run lên.

- Nhưng chị cũng không biết bất hạnh thực sự là thế nào. Bởi vì chị xuất thân từ gia đình giàu có, bởi vì cho tới bây giờ chị chỉ gặp toàn may mắn... Cái gọi là bất hạnh của chị, bất quá là một chút trở ngại, một chút lận đận không đáng kể!

Từ năm bảy tuổi, tôi đã không còn cha, mẹ tôi ngâm đắng nuốt cay, nuôi dưỡng tôi thành người...Lúc cực khổ nhất, suốt nửa năm, hai mẹ con tôi cũng không được ăn một mẩu thịt. Nhưng tôi chưa từng oán trách số mệnh mình là bất hạnh, ngược lại, tôi còn cho mình rất may mắn, bởi vì trời cao ban cho tôi một người mẹ vĩ đại!

Chị ngã bệnh, được nằm trong phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, được hưởng những điều kiện chữa trị mà người bình thường không thể nào được hưởng, nhưng một lòng muốn chết; mà chị đâu biết, dưới gầm trời này, có biết bao nhiêu người, luôn tràn đầy khát vọng sống, nhưng bởi vì không lo nổi số tiền chữa trị kêch xù, nên đành thương tâm mà đi về cõi chết.

Chị bất hạnh ư? Không, chị rất may mắn! Căn bản là chị không thể nào hiểu được bất hạnh và gian khổ chân chính là thế nào!

Bành Viễn Chinh đưa tay được lồng trong bao tay cách ly, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé run rẩy và hơi lạnh lẽo của Hầu Khinh Trần.

- Quay đầu lại, nhìn tôi này!

(1) Bệnh Bạch Cầu là loại bệnh ung thư ảnh hưởng đến tủy xương và các mô tạo huyết. Tất cả các bệnh ung thư đều bắt nguồn từ tế bào, vốn góp phần tạo nên máu và các mô khác. Thông thường, các tế bào phát triển và phân chia để tạo ra các tế bào mới khi cơ thể cần đến chúng. Khi tế bào trở nên già cỗi, chúng chết, và các tế bào mới tạo sẽ thay thế chúng.

Đôi khi trình tự hoạt động này bị trục trặc. Các tế bào không chết đi theo lẽ tự nhiên, và các tế bào mới được hình thành khi cơ thể không cần đến chúng. Trong trường hợp bệnh bạch cầu, tủy xương sẽ sản sinh ra các tế bào bạch cầu dị thường và cuối cùng số lượng chúng tăng lên và đẩy các tế bào khác ra ngoài.

Ghép tế bào máu gốc, còn được gọi là cấy ghép tủy xương, cung cấp cơ hội duy nhất chữa bệnh dứt khoát cho bệnh bạch cầu tủy xương mãn tính. Tuy nhiên, nó thường dành cho những người chưa được giúp đỡ bởi phương pháp điều trị khác vì máu cấy ghép tế bào gốc có rủi ro và mang theo một tỷ lệ cao các biến chứng nghiêm trọng.

468. Chương 475: Quà Tặng Của Vương An Na

Vai Hầu Khinh Trần run run, tâm tình vừa kích động, lại vừa kinh ngạc. Một trận quở trách thẳng mặt của Bành Viễn Chinh, như một tia chớp nổ vang trong lòng cô, khiến cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô từ từ xoay người lại, nước mắt rơi như mưa, nức nở nói:

- Tiểu tử thôi, chị đã như vậy, cậu còn khi dễ chị...

Giọng Bành Viễn Chinh dịu lại:

- Chị Khinh Trần, chị phải có lòng tin! Bệnh này có thể chữa khỏi! Bây giờ y học phát triển như vậy, còn có bệnh gì không trị được? Chị yên tâm dưỡng bệnh, chờ chị bình phục, đến huyện Lâm, tôi dẫn chị lên núi ăn thịt dê!

Hầu Khinh Trần gạt nước mắt, yếu ớt nói:

- Chị còn có thể chờ đến ngày đó sao?

- Chị đừng bi quan quá như vậy.

Bành Viễn Chinh nói, chợt thấy cái mũ trên đầu cô lệch đi, đưa tay định giúp cô sửa lại, không ngờ Hầu Khinh Trần phản ứng kịch liệt, run giọng nói:

- Đừng, đừng đụng vào!

Bành Viễn Chinh khẽ thở dài, càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, nói:

- Chị Khanh Trần, hiện nay bệnh này có thể ghép tủy, tỉ lệ khỏi bệnh rất cao. Nếu tìm được nguồn tủy phù hợp, chị nhất định sẽ khỏe lại.

Hầu Khanh Trần yếu ớt lắc đầu:

- Cậu đừng an ủi chị, trong lòng chị thừa biết. Thôi, cậu về đi, chị biết là cậu có lòng tốt.

Quả thật tỉ lệ ghép tủy chữa khỏi bệnh bạch cầu này không thấp, nhưng mấu chốt là tìm được nguồn tủy thích hợp, sau đó còn phải xem có bị thải ghép hay không. Ngoài nguồn tủy trực hệ phù hợp do người thân bệnh nhân hiến ra, tỉ lệ ghép tủy thành công chỉ là một phần vạn, bởi vì ghép tủy cần tiến hành xét nghiệm xem HLA (1) có phù hợp hay không, độ tương thích của HLA có quan hệ trực tiếp đến sự thành bại của việc ghép tủy, khiến tế bào gốc tạo máu.

Cho nên Hầu Khanh Trần không ôm hy vọng.

Biển người mênh mông, đâu dễ phát hiện ra “một phần vạn” thích hợp với mình? Mặc dù Hầu gia có tiền, có thể lực, nhưng trong chuyện này, không phải cứ có tiền là có thể giải quyết được vấn đề.

Bành Viễn Chinh không buông tay Hầu Khanh Trần, dứt khoát nói:

- Hãy tin tưởng tôi, chị nhất định sẽ được ghép tủy! Bệnh viện đang thông qua Hội chữ thập đỏ toàn quốc thu thập nguồn tủy trong cả nước, chị chỉ cần kiên trì, là có hy vọng.

Hầu Khanh Trần đau đớn thở dài. Gương mặt tái nhợt dần dần hiện lên một tia đỏ ửng, gất nhẹ:

- Tiểu tử thôi, cậu làm đau chị, còn không buông tay? Vợ của cậu đang ở ngoài nhìn vào kia, không sợ cô ấy ghen sao?

Hầu Khanh Trần chịu nói nhiều như thế, thậm chí còn có thể nói một câu như thế, cho thấy rõ ràng, lòng của cô đã bắt đầu mở ra. Bành Viễn Chinh biết không thể dục tốc bất đạt được, chỉ dựa vào một vài câu nói của mình để khơi dậy lòng tin ở Hầu Khanh Trần, cũng là không thực tế.

Nhưng dù sao, bây giờ đã có dấu hiệu khởi đầu tốt đẹp.

- Thiến Như sẽ không ghen đâu!

Bành Viễn Chinh cười hì hì, buông tay ra, đứng dậy nhìn Hầu Khanh Trần, dịu dàng nói:

- Chị Khanh Trần, cố gắng lên! Tôi chờ chị khỏe lại!

- Cảm ơn...

Hầu Khanh Trần cười, ánh mắt sáng lên, như thể một mảnh đất khô cằn vừa nhú lên những chồi non xanh biếc, mặc dù còn rất non nớt, nhưng tràn đầy sức sống.

- Tiểu tử thôi, nhớ thường xuyên đến thăm chị...

Giọng Hầu Khanh Trần rất nhỏ, rất dịu dàng.

Bên ngoài phòng bệnh, Trịnh Tuyết, mẹ Hầu Khanh Trần, Hầu Niệm Ba và Phùng Thiến Như đứng ở cửa sổ nhìn qua lớp kính, thấy Bành Viễn Chinh dùng một cách thức rất khó diễn tả, quét sạch lớp bụi phủ kín cõi lòng cô, lại thấy, cuối cùng Hầu Khanh Trần nở một nụ cười xán lạn, hai mẹ con Hầu Niệm Ba ôm nhau, nước mắt rưng rưng.

Bành Viễn Chinh đi ra khỏi phòng bệnh, Hầu Niệm Ba kích động lao tới, ôm cổ Bành Viễn Chinh, nghẹn ngào:

- Anh Viễn Chinh, cảm ơn anh!

Hầu Niệm Ba cũng là một cô gái xinh đẹp mây ngài mắt ngọc, chợt “nhảy vào lòng” hần như vậy, Bành Viễn Chinh hết sức lúng túng. Hần vội giang hai tay ra, nhẹ nhàng nói:

- Niệm Ba, đừng như vậy!

Trịnh Tuyết sợ Phùng Thiến Như không thoải mái, vội kéo Hầu Niệm Ba ra, mỉm cười nói:

- Viễn Chinh, cảm ơn cháu! Ài, nhờ có cháu và Phùng Thiến Như khuyên bảo Khinh Trần, bằng không, con bé này cứ suy nghĩ toàn chuyện vợ vắn, khiến cho cô buồn nẫu ruột, nẫu gan!

Bà Viễn Chinh cười cười, Phùng Thiến Như cũng bước tới cười nói:

- Cô Trịnh, cô đừng lo lắng. Chị Khinh Trần có khá hơn rồi. Mấy ngày nữa, chúng cháu lại tới thăm, khuyên bảo chị ấy.

Ra khỏi bệnh viện, Phùng Thiến Như mỉm cười, dừng bước lại nhìn Bà Viễn Chinh hỏi:

- Anh Viễn Chinh, anh nói gì với chị Khinh Trần vậy? Cứ y như là cho uống thuốc tiên! Em nói với chị ấy rất nhiều, nhưng chị ấy không nghe.

Bà Viễn Chinh cười:

- Anh mắng chị ấy mấy câu.

Phùng Thiến Như ngạc nhiên:

- Hả? Anh Viễn Chinh, sao lại...

- Anh mắng chị ấy có phúc mà không biết... Anh nói nếu chị ấy là người dân bình thường, không có tiền chữa bệnh, chỉ có ngồi chờ chết, thì mới thật sự là bất hạnh.

Phùng Thiến Như im lặng, nắm lấy tay Bà Viễn Chinh:

- Anh Viễn Chinh, anh nói như vậy, em cảm thấy cũng không dễ tiếp nhận.

- Thôi, Thiến Như, không nói chuyện này nữa, chúng ta về nhà hay là...

Bà Viễn Chinh cười, chủ động nói sang chuyện khác.

- Anh Viễn Chinh, tí nay chị An Na muốn đãi tiệc anh, chúng ta cùng đi chứ! Cơm nước xong, chúng ta cùng về nhà.

Phùng Thiến Như cười hì hì.

Vừa nghe nói đến Vương An Na, trước mắt Bà Viễn Chinh hiện lên khuôn mặt xinh đẹp và thân hình nở nang tràn đầy mị lực của cô gái kia, gật đầu nói:

- Được, lâu rồi anh cũng chưa gặp Vương Bư.

Thấy Bà Viễn Chinh đồng ý, Phùng Thiến Như lập tức cao hứng, gọi điện thoại cho Vương An Na. Cô ta đã đặt phòng ở tòa nhà Quốc Mậu. Tham gia bữa tiệc hôm nay chỉ có Vương An Na, Vương Bư và Phùng Thiến Như, mà không có người ngoài, bởi vì Vương An Na biết Bà Viễn Chinh không thích náo nhiệt.

Vương An Na và Vương Bư đứng trước cửa tòa nhà Quốc Mậu chờ đón, thấy Phùng Thiến Như lái xe tới, cô phụ tá của Vương An Na vội vàng nghênh đón, đưa xe của Phùng Thiến Như vào bãi đậu xe.

Hôm nay Vương An Na mặc một bộ quần áo bó sát người hết sức thời trang, chiếc váy ngắn màu xám nhạt khoe cặp đùi thon dài mang tất chân, mỗi bước đưa đi tới, vóc người nóng bỏng hết sức uyển chuyển, đường cong ngồn ngộn, khiến Bà Viễn Chinh có phần lóa mắt.

Nhất là phía trước ngực, ngực áo cô thật thấp, lộ ra khe ngực trắng ngần sâu hút, vẻ quyến rũ và khiêu gợi phô bày hoàn toàn, không chút kiêng kỵ.

Bà Viễn Chinh không dám nhìn nữa, lòng thầm cười khổ, không biết vì sao mỗi lần gặp cô, Vương An Na đều ăn mặc theo lối như vậy.

Thật ra thì cách ăn mặc của Vương An Na luôn là như vậy, cô lớn lên ở Mỹ, đề cao tự do cá nhân, không cố chấp, câu nệ, cứ thấy thoải mái là được.

Cảm thấy ưu thế lớn nhất của mình là vóc người, dĩ nhiên cô luôn ăn mặc sao cho thật nổi bật nét đẹp trên cơ thể mình.

Vương An Na đi tới, vẻ mặt khoa trương giang rộng hai tay, trước ngực một trận “sóng cuộn dữ dội” suýt nữa bật tung hàng nút cài áo, rồi không đợi Bành Viễn Chinh kịp phản ứng, nhiệt tình ôm lấy hân. Trước ngực chạm phải vật vô cùng co giãn, bên tai vọng tới tiếng cười ngọt ngào quyến rũ của Vương An Na, trong nháy mắt, thân thể Bành Viễn Chinh liền có phản ứng.

Phùng Thiển Như khẽ mỉm cười, Vương An Na luôn có dáng vẻ khiêu gợi đầy chất Mỹ như vậy, cô đã sớm thấy nhưng không thể trách. Dĩ nhiên, không phải cô không nhìn ra tâm tư có một chút mập mờ của Vương An Na đối với Bành Viễn Chinh, mà Vương An Na cũng không che giấu. Chẳng qua là Phùng Thiển Như không để ở trong lòng, dù là đối với bản thân mình hay đối với Bành Viễn Chinh, cô rất tự tin.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng đẩy Vương An Na ra, cảm nhận được sự mềm mại co giãn, trong lòng hân thoáng xuất hiện một cảm giác khác thường, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Chị An Na, cái ôm kiểu Mỹ này, em đây thật sự không dám hưởng thụ.

Vương An Na cười khanh khách:

- Em trai cưng à, cậu yên tâm đi, có Thiển Như ở đây, chị sẽ không “ăn” cậu đâu. Chị cũng không phải là cộp cái, cậu sợ cái gì?

Bành Viễn Chinh không dám nói tiếp với Vương An Na, bước tới trước ôm Vương Bư, rồi bốn người cười cười nói nói đi vào tòa nhà Quốc Mậu.

...

Vào phòng ăn, vừa ngồi xuống, Vương An Na lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo trong túi xách ra, đẩy tới trước mặt Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Viễn Chinh, Thiển Như, hai em kết hôn, đây là món quà chị đại diện cho công ty tặng hai em.

Bành Viễn Chinh cũng không để ý, mỉm cười mở hộp ra, vừa liếc nhìn liền nhú mày đẩy trở lại, nói:

- Chị An Na, quà này quá quý giá, tôi không thể nhận.

Trong hộp là chìa khóa xe và một bộ chìa khóa nhà, hiển nhiên quà của Vương An Na là một chiếc xe và một cái nhà.

Vương An Na hơi bất mãn nhìn Bành Viễn Chinh chằm chằm:

- Cậu bớt ra vẻ với chị chút đi! Được rồi, chị biết cậu là thanh quan, là đảng viên, là cán bộ lãnh đạo, nhưng cậu phải biết rằng, Thiển Như của chúng ta là Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Vũ, là đại cổ đông, đây là phần thưởng của công ty cho Thiển Như.

Vương Bư cũng phụ họa:

- Đúng vậy, đây là quyết định của Hội đồng quản trị. Vốn công ty còn muốn cấp cho cậu một số cổ phần, phải biết rằng công ty phát triển đến bây giờ, cũng có công lao của cậu. Nhưng Thiển Như nói cậu là quan chức, không thích hợp giữ cổ phần, nên chúng tôi phải thôi. Nhưng xe và nhà này, cậu phải nhận lấy! Hai người kết hôn, dù sao cũng phải có một căn nhà nhỏ chứ?

Vương An Na cười hì hì:

- Phòng ốc đã được sắp xếp trang hoàng ổn thỏa, bên trong đầy đủ các thiết bị điện, bất cứ lúc nào hai người cũng có thể vào ở.

Vương An Na đã nói tới mức này, Bành Viễn Chinh cũng không thể cự tuyệt, do dự một chút rồi nhận lấy. Hân tin Phùng Thiển Như sẽ xử lý tốt những chuyện này.

Phùng Thiển Như mỉm cười, hiển nhiên trong lòng đã có trù tính sẵn.

Vương An Na lại móc ra một gói nhỏ, kín đáo đưa cho Phùng Thiển Như, vừa mập mờ kề tai cô thì thầm:

- Thiển Như, chị mang cái này từ Mỹ về cho hai đứa, khi nào lên giường, cho cậu ấy uống một chút, nhớ đừng dùng nhiều, cho cậu ấy dùng nhiều quá, em sẽ chịu không nổi đâu nha...

- Ôi trời...Chị An Na!

Phùng Thiến Như đỏ mặt, hung hăng quay lại nhéo vào hông Vương An Na, một tiếng hét chói tai vang lên.

(1) HLA: viết tắt của Human Leucocyte Antigens (kháng nguyên bạch huyết cầu), đây là các kháng nguyên hiện diện trên màng các bạch huyết cầu, cũng như trên đại đa số các tế bào khác của cơ thể. Các kháng nguyên này được xác định do các genes ở trên nhánh ngắn (short arm) của nhiễm sắc thể số 6. Có 4 nhóm HLA chính: A, B, C, D (nhóm D còn gồm các tiểu nhóm DN, DO, DP, DQ, DR). Mỗi nhóm có hai kháng nguyên. Trong các cuộc ghép tủy, thường người ta chỉ xác định các nhóm HLA-A, B, DR.

Một thí dụ về kết quả xác định HLA: HLA A2, A29, B27, B44, DR 14, DR 15. Các kháng nguyên bạch huyết cầu được thừa hưởng do tính di truyền theo định luật Mendel, một nửa số kháng nguyên từ cha, một nửa từ mẹ. Chúng có vai trò rất quan trọng trong việc ghép tế bào hay ghép cơ quan. Nếu HLA giữa người cho và người nhận tế bào hoặc cơ quan khác nhau, sẽ xảy ra tình trạng thải ghép (rejection), hay tình trạng tế bào hoặc cơ quan ghép chống lại cơ thể của người nhận (graft-versus-host disease, hay GVHD).

469. Chương 476: Hai Phương Án Của Phùng Lão

Trong lúc ăn cơm, thừa dịp Phùng Thiến Như và Vương An Na đi phòng vệ sinh, Bành Viễn Chinh mở túi của Phùng Thiến Như nhìn lướt qua, khỏi khỏi trợn mắt: thì ra Vương An Na lén đưa cho Phùng Thiến Như một thứ thuốc cường dương!

Hừ, cô nàng này!

Thấy vẻ mặt khác lạ của hắn, Vương Bưư đứng dậy nhìn qua, thấy vật kia, Vương Bưư liền cười ha hả, vừa cười vừa ôm bụng.

Wương Bưư giơ tay chỉ vào Bành Viễn Chinh, cười đến nổi hụt hơi:

- Viễn Chinh...cậu...chuyện kia cậu không ổn sao? Có lý nào?

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay nên cười, mắng:

- Cút!

Chợt Vương Bưư ra vẻ ngạc nhiên:

- Viễn Chinh, sao chị An Na biết cậu có vấn đề về chuyện kia? Chẳng lẽ hai người...

Wương Bưư nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt mờ ám.

Bành Viễn Chinh xì một tiếng khinh miệt:

- Bưư này, muốn ăn đòn phải không?

Lúc này, Vương An Na và Phùng Thiến Như cười cười nói nói sóng vai từ phòng vệ sinh quay lại, Vương Bưư liếc hai cô một cái, miễn cưỡng ngồi nghiêm chỉnh, nhưng khóe miệng vẫn hiện lên một nét cười quỷ quyệt.

...

- Viễn Chinh, cậu nói cái dự án này, chị cảm thấy không ổn.

Nói đến công việc, sắc mặt Vương An Na nghiêm túc hẳn lên, cô nhíu mày lại:

- Huyện của cậu, là một huyện nhỏ, nghèo mạt rệp, tôi cũng không nói, nhưng số dân chỉ có hơn trăm ngàn người, cậu lại muốn xây dựng trung tâm thương mại? Không có khách thì bán cho ai? Chị khuyên cậu đừng có làm, đến lúc đó vừa hao tài tốn của, lại khiến cậu mang tiếng!

Loại trung tâm này, phải xây ở thành phố lớn, tối thiểu phải là một thành thị có lưu lượng khách tương đối khá. Huyện của cậu, không thích hợp, rất không thích hợp!

Wương An Na sợ Bành Viễn Chinh mất hứng, cười cười giải thích mấy câu.

- Chị An Na, cái nhìn của tôi và của chị, không giống nhau.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nói:

- Buôn bán khác với công nghiệp, buôn bán có thể triển khai ngay. Huyện chúng tôi là huyện nhỏ, thoát nhìn không thích hợp để buôn bán, thật ra thì ngược lại. Nếu chúng tôi xây một trung tâm tập trung và phân phối thương phẩm quy mô và đặc sắc, chủ yếu là bán sỉ cho cả khu vực và cả nước, thì có thể được, bởi vì khác hàng mà chúng tôi nhắm tới là khách bên ngoài.

Một xa lộ cao tốc mới sửa, chạy ngang qua huyện chúng tôi, đường tỉnh lộ và quốc lộ đều tiếp giáp với huyện chúng tôi, giao thông vô cùng tiện lợi. Đối với phát triển trung tâm thương mại, đây là yếu tố then chốt.

Bành Viễn Chinh đốt một điếu thuốc, rít một hơi, lại nói:

- Tôi đã khảo sát kỹ càng, cũng đã hỏi ý kiến chuyên gia, thông thường mà nói, xây trung tâm tập trung và phân phối hàng hóa ở thành phố lớn lại không bằng xây ở thành phố nhỏ, giá thành xây dựng thấp và có ưu thế về giao thông, hậu cần.

Chúng tôi sẽ chọn mấy trăm mẫu đất dọc theo tuyến đường chính để làm dự án, có chính sách hỗ trợ và ưu đãi giảm miễn thuế tối đa. Có thể nói, chi phí xây dựng cho dự án sẽ không quá cao. Mấu chốt vấn đề là hoạt động buôn bán sau khi xây dựng xong và đưa vào hoạt động.

Nếu dự án này thành công, huyện chúng tôi sẽ thay da đổi thịt. Thậm chí có thể kéo kinh tế các vùng lân cận cùng phát triển, trở thành trung tâm thương mại của cả khu vực.

Bành Viễn Chinh thông thả nói:

- Tôi đã suy nghĩ rất lâu, nền tảng công nghiệp của huyện chúng tôi quá yếu, làm công nghiệp năm ba năm cũng rất khó thấy được hiệu quả, chỉ bằng tập trung tinh lực vào thương mại và dịch vụ.

Vương An Na trầm ngâm một lát, thở dài nói:

- Viễn Chinh, cậu rất có đầu óc buôn bán, cậu không làm doanh nhân là quá lãng phí nhân tài. Chị thấy cậu đừng làm Chủ tịch huyện nữa, hay ho gì chứ? Cậu tới công ty, chúng ta đồng tâm hiệp lực, biến công ty thành một đại tập đoàn lớn nhất nước, không hơn làm một quan chức tép riu sao?

Bành Viễn Chinh cười:

- Chị An Na, lặc đề rồi, tôi nói về dự án, không phải vấn đề của bản thân tôi!

- Cậu đấy nha!

Vương An Na cười khỏ, liếc Phùng Thiển Như một cái:

- Thiển Như, nếu Viễn Chinh nói như vậy, chúng ta đầu tư đi, coi như là ủng hộ công tác của Viễn Chinh. Tôi ước chừng, dự án như vậy, bước đầu cần một, hai chục triệu là đủ rồi. Sau đó, nhờ chính phủ hỗ trợ vay vốn ngân hàng.

Phùng Thiển Như lắc đầu:

- Chị An Na, anh ấy không định để công ty chúng ta đầu tư đâu. Anh ấy chú ý tới công ty của gia tộc chị bên Mỹ.

Vương An Na ngẩn ra, rồi cười hì hì:

- Tiểu tử thối, vậy mà cậu cũng nghĩ ra được! Chị đã rời khỏi việc kinh doanh của gia tộc, doanh nghiệp của gia tộc do anh Hai của chị nắm giữ, chị nói cũng không ăn thua gì.

Việc kinh doanh phần cứng và phần mềm máy tính của gia tộc họ Vương ở Mỹ dần dần tiêu điều, phần lớn sản nghiệp bị phá sản, một bộ phận chuyển sang đầu tư vào lĩnh vực tài chính, trước mắt do anh trai của Vương An Na, Vương An Kiệt trông coi.

- Chị An Na, tôi nghĩ như vậy, thật ra vấn đề thu hút đầu tư này, tôi cũng có thể tiến cử một doanh nghiệp lớn có thực lực, chẳng qua là, tôi suy xét, nếu dự án này hợp tác với nước ngoài, có thể tranh thủ được chính sách hỗ trợ và các điều kiện ưu đãi.

Chị An Na, chị là nữ doanh nhân người Hoa ở Mỹ, hãy giúp tôi tìm một doanh nhân người Hoa yêu nước, trở về nước phát triển kinh tế đi! Trong nước là một thị trường rộng lớn, điểm này, tôi nghĩ chị còn rõ hơn tôi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Coi như là giúp tôi một lần đi!

Vương An Na ngấm nhìn Bành Viễn Chinh, khẽ mỉm cười:

- Doanh nghiệp Singapore thì sao? Chị và Phó Khúc Dĩnh, con gái của ông chủ tập đoàn Singapore Phó Hoa Thương là bạn thân, chị sẽ nói với cô ấy, xem cô ấy có hứng thú hay không.

- Cũng được, vậy thì nhờ chị. Chị An Na, tôi mời chị một chén rượu.

Bành Viễn Chinh nâng chén mời, Vương An Na cười khanh khách cụng ly với Bành Viễn Chinh, rồi uống cạn. Thừa dịp Phùng Thiển Như không chú ý, cô thầm liếc Bành Viễn Chinh một cái đầy quyến rũ, lặng lẽ đưa chân lên, không rõ vô tình hay cố ý, cọ vào bắp đùi Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi, thầm nghĩ cô gái này thật đúng là yêu tinh dụ dỗ người không đền mạng.

...

Khi Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như quay về Phùng gia, đã là hơn 7 giờ tối. Mới vừa vào biệt thự, Bành Viễn Chinh thấy trong nhà đầy người, kể cả hai vợ chồng Phùng lão, cũng ngồi trong phòng khách nói chuyện, dường như đang bàn luận về hôn lễ của hai người.

Người trong nhà đã biết hôm nay hắc về, cho nên nhìn thấy hắc cũng không ngạc nhiên. Mạnh Lâm lặng lẽ đi tới, đón lấy hành lý từ trong tay con, vội vàng ra hiệu với hắc, ý bảo hắc đi vấn an vợ chồng Phùng lão và các bậc cha chú.

- Ông nội, bà nội.

Bác trai, bác gái.

Chú Ba, thím Ba.

Cô út, dượng.

Bành Viễn Chinh dắt tay Phùng Thiển Như chào hỏi một lượt, bà Phùng mỉm cười giơ tay lên nói:

- Cháu ngoan, tới cạnh bà nội mà ngồi.

Lúc này, Phùng lão đứng dậy, thản nhiên nói:

- Viễn Chinh, theo ông vào đây.

Nói xong, Phùng lão liền đi về phía thư phòng.

Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng không chần chờ, đi theo sau, thầm nghĩ chẳng lẽ ông nội lại muốn giáo huấn mình?

Phùng lão ngồi sau bàn đọc sách, mỉm cười:

- Cháu đừng căng thẳng, ngồi xuống nói chuyện.

- Ông nội, con đúng là được rồi.

Bành Viễn Chinh đứng một bên.

Phùng lão “à” một tiếng, cũng không ép hắc, trầm mặc một lát mới nói:

- Công tác của cháu gần đây, ông đã tìm hiểu qua, cũng không tệ lắm. Có dũng, có mưu, có đảm lược, có hiểu biết, coi như là làm được một việc hết sức tốt đẹp cho dân chúng, đồng thời cũng mở ra cục diện, chân chính đứng vững gót chân ở huyện.

Phùng lão có thể nói ra lời như vậy, hiển nhiên trong lòng hết sức hài lòng. Vốn suy xét đến tình hình phức tạp của huyện Lâm, theo dự đoán của Phùng lão và Phùng Bá Đào, Bành Viễn Chính rất khó tạo được thành tích ở huyện Lâm, chỉ có thể công tác một thời gian ngắn, rồi điều về thành phố, bắt đầu lại.

Nhưng thủ đoạn của Bành Viễn Chính sáng suốt gan dạ, vượt quá tưởng tượng của Phùng lão, khiến ông hết sức tán thưởng. Đó là lý do Phùng gia biết Bành Viễn Chính “gặp chuyện không may” nhưng vẫn không nhúng tay vào.

Mới vừa rồi, Phùng lão và Phùng Bá Đào đã nói với nhau: “Thằng bé Viễn Chính này đã thật sự trưởng thành, thiếu sót hiện nay của nó là kinh nghiệm.”

- Sau này tiếp tục cố gắng.

Phùng lão đơn giản kết thúc đánh giá và lời khen ngợi của mình, rồi lập tức chuyển sang đề tài khác.

- Bây giờ nói một chút về hôn lễ của cháu và Thiến Như.

Phùng lão nhẹ nhàng nói:

- Ông thận trọng suy nghĩ, đối với hôn lễ của hai cháu, ông có hai phương án cho cháu lựa chọn, dù cháu chọn phương án nào, ông cũng rất vui vẻ.

Thứ nhất, cháu nhận tổ quy tông, lấy lại họ Phùng, sau đó ông nội ra mặt, tổ chức một hôn lễ long trọng cho hai cháu, đồng thời cũng công khai thân phận của cháu. Đây là điều trong nhà nợ cháu và cháu đương nhiên được hưởng.

Thứ hai, hôn lễ cử hành trong phạm vi nhỏ, ông bà nội không ra mặt, chỉ có nhà mình và bạn bè tham dự. Sau đó, chsu và Phùng Thiến Như trở về Tân An đãi tiệc.

Cháu tự lựa chọn, bởi vì chuyện này quan hệ đến cuộc sống của cháu sau này, ông không can thiệp.

Bành Viễn Chính khê thở dài, hắn đã sớm suy nghĩ về vấn đề này. Thân phận của hắn công khai hay không công khai, hắn cảm thấy không quan trọng; mà trên thực tế, phần lớn giới lãnh đạo cao cấp ở Thủ đô đã biết sự hiện hữu của hắn, chẳng qua là ngầm hiểu lẫn nhau mà thôi. Thật sự không cần thiết phải huy động nhiều người truyền tin.

Mà một khi chuyện này được công khai, sau này hắn không thể về lại cơ sở công tác, đồng thời tương lai chính trị cũng sẽ chịu nhiều hạn chế. Phùng lão vẫn ủng hộ hắn tạm thời không lấy lại họ Phùng, chính là vì suy xét đến vấn đề này.

Quan trọng hơn là, chuyện này làm Phùng Thiến Như tổn thương. Hắn lấy lại họ Phùng, kết hôn với Phùng Thiến Như, như thế phải đồng thời công khai thân phận thật sự của Phùng Thiến Như. Mặc dù Phùng Thiến Như tỏ vẻ không để ý, nhưng trong thâm tâm cô, đó là một nỗi đau vô hình.

Nghĩ đến đó, Bành Viễn Chính dứt khoát trả lời:

- Ông nội, cháu lựa chọn phương án hai.

Mắt Phùng lão sáng ngời lên, ông chậm rãi trầm giọng hỏi:

- Tại sao?

Bành Viễn Chính hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Ông nội, cháu muốn đứng ở vị trí cao nhất!

Phùng lão trầm mặc một thoáng, đột nhiên cười ha hả, vỗ bàn:

- Tốt, có quyết đoán, quả nhiên là cháu của ta!

470. Chương 477: Người Hiên Số 326!

Người một nhà còn đang thảo luận chi tiết về hôn lễ, Bành Viễn Chính và Phùng Thiến Như đã chuồn mất. Có một số việc cần bàn bạc với hai người, Mạnh Lâm định lên lầu, Tống Dư Trần cười, kéo bà lại.

- Mạnh Lâm, đừng đi gọi chúng, vợ chồng son tình cảm khăng khít như vậy, xa nhau mấy tháng, cho hai đứa nó một chút thời gian đi.

Trương Lam cười:

- Đúng rồi, chị dâu, đừng quấy rầy chúng nó, có việc gì chúng ta quyết định là được.

Mạnh Lâm cười, dừng bước.

Thật ra thì bà chỉ lo con trai mình bỏ lên lầu trong lúc nhiều bậc cha chú còn ở đây, có phần không lễ phép thôi.

Cô Phùng Bá Hà của Bành Viễn Chinh, thấy cha mẹ và anh mình không ở phòng khách, hơi do dự, rồi nắm tay Mạnh Lâm, nhẹ nhàng nói:

- Chị dâu, em có chuyện này muốn phiền chị.

Mạnh Lâm cười:

- Sao em lại khách khí như vậy! Có gì cứ nói thẳng ra!

- Chị dâu, chị cũng biết thành tích học tập của thằng bé Hải Nam không tốt lắm. Em nghĩ nó học ở trong nước sẽ không có kết quả tốt, không bằng đưa nó đi Mỹ, sẽ có tương lai hơn.

Phùng Bá Hà thở dài:

- Nếu Hải Nam được một phần mười ưu tú của Bành Viễn Chinh, em cũng hài lòng rồi.

- Em cũng đừng yêu cầu cao quá, tạo áp lực lớn cho cháu! Chị thấy Hải Nam cũng không tệ lắm, vừa hiểu chuyện vừa lễ phép.

Phùng Bá Hà cười khổ:

- Chị dâu, chị cũng đừng bệnh vực nó, em cũng nhứt đầu với nó đây. Đưa ra nước ngoài rèn luyện, nếu vẫn cứ thua kém người ta, em cũng vui lòng vì đã làm hết sức mình để lo cho nó.

- Cũng được, ra nước ngoài để Hải Nam rèn luyện mấy năm cũng tốt.

Mạnh Lâm nói theo Phùng Bá Hà.

Tống Dư Trân và Trương Lam nhìn nhau, lòng thầm nhủ, cô muốn đưa con ra nước ngoài, bàn bạc với Mạnh Lâm làm cái gì? Chẳng lẽ...

- Chị dâu, chị có thể nói với Viễn Chinh và Thiến Như giúp em, nhờ công ty Hoa Vũ cấp tiền cho Hải Nam qua Mỹ du học. Em nghe nói công ty Hoa Vũ có chi nhánh ở Mỹ, có thể cho Hải Nam ký hợp đồng với công ty, sau này tốt nghiệp sẽ trở về làm việc cho Hoa Vũ.

Phùng Bá Hà ngại ngần xoa xoa tay:

- Thật sự là em không có nhiều tiền như vậy. Chị dâu, chị xem...

Người ngoài tưởng Phùng Bá Hà xuất thân nhà giàu có, chồng lại là cán bộ cấp tỉnh, hẳn là tiền xài không hết. Nhưng, nề nếp của Phùng gia rất chặt chẽ, Phùng lão rất nghiêm khắc trong chuyện tiền bạc, bởi vậy, cuộc sống của Phùng Bá Hà tuy giàu có dư dật, nhưng không có khả năng tự trả tiền cho con sang Mỹ du học.

Phùng Bá Hà không dám nói với Phùng lão, cũng không dám nói với Phùng Bá Đào, bà sợ sẽ bị quở mắng nặng nề.

Mạnh Lâm do dự, không biết nên trả lời như thế nào.

Tống Dư Trân nhún mày nói:

- Bá Hà, đợi ngày mai cô hỏi Phùng Thiến Như xem sao.

Phùng Bá Hà cười khổ:

- Em làm sao không biết xấu hổ, trực tiếp nói chuyện này với cháu nó! Hai chị dâu, giúp em hỏi một chút đi!

Đúng lúc đó, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như mặc đồ ngủ, dắt tay nhau từ trên lầu bước xuống. Trương Lam ngẩng lên, thấy mặt Phùng Thiến Như ửng đỏ, thầm nghĩ hai đứa này đúng là tranh thủ làm chuyện kia, tuổi trẻ bây giờ thật là! Bà mỉm cười:

- Viễn Chinh, Thiến Như, hai cháu tới đây, đúng lúc cô của cháu có việc tìm hai cháu!

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước xuống tới, hẳn đã nghe cuộc nói chuyện của ba người. Hắn quay lại nhìn Phùng Thiến Như một cái, cười nói:

- Cô, cô đừng lo lắng, chỉ là đi Mỹ du học thôi, không thành vấn đề! Chi phí cho Hải Nam đi Mỹ du học, cứ để cho Thiến Như lo liệu là được, không cần nhờ công ty Hoa Vũ.

Phùng Thiến Như là đại cổ đông ở công ty Hoa Vũ, trừ Bành Viễn Chinh ra, trong nhà chỉ có Phùng Bá Đào biết, những người khác, kể cả Mạnh Lâm cũng không biết.

Phùng Bá Hà nghe vậy, mặc dù vui mừng nhưng hơi chần chờ nói:

- Thiến Như, hai cháu mới chuẩn bị kết hôn, còn nhiều việc phải chi dùng, cô...

Phùng Thiến Như cười, đi tới nắm cánh tay Phùng Bá Hà:

- Cô, không sao đâu, cháu lo chi phí cho Hải Nam được mà. Cháu ở tập đoàn Hoa Vũ lĩnh lương mấy năm, lại được chia lợi nhuận, chút tiền đó không đáng kể.

Trương Lam nở nụ cười:

- Tốt lắm, cô Út, nếu Thiến Như đã nói như vậy, người một nhà, cô còn khách khí làm gì?

...

Nói là về Thủ đô chuẩn bị hôn lễ, nhưng thật ra chuyện đó Bành Viễn Chinh không xen tay vào được, hết thấy mọi việc đều do Tống Dư Trần, Mạnh Lâm, Trương Lam và Phùng Bá Hà lo liệu.

Áo cưới của Phùng Thiến Như được đặt may từ bên Mỹ, Phùng Thiến Như mặc thử hai lần, cảm thấy tương đối hài lòng. Áo sơ mi, lễ phục của Bành Viễn Chinh cũng là sản phẩm đặc biệt của những hãng thời trang nổi danh nước ngoài. Mặc dù Bành Viễn Chinh không quá coi trọng những thứ này, nhưng chiều ý Phùng Thiến Như, hắn cũng không thể qua loa.

Mặc dù Phùng Bá Đào cố giấu, nhưng tin tức Phùng Thiến Như, con gái Chủ nhiệm Ủy ban kế hoạch Quốc gia Phùng Bá Đào sắp kết hôn truyền ra trong cơ quan, không ít cán bộ Ủy ban kế hoạch Quốc gia âm thầm chuẩn bị quà tặng, xem có thể có tư cách tham gia hôn lễ của con gái Chủ nhiệm Phùng hay không.

Từ Đào là cán bộ Ủy ban kế hoạch Quốc gia, khi nghe tin này, liền nhớ tới Bành Viễn Chinh. Không nghi ngờ gì nữa, người cho Bạch Tuyết đi nhờ xe, là một Chủ tịch huyện nho nhỏ của một huyện nho nhỏ, chính là con rể của Phùng gia.

Nghĩ đến đó, Từ Đào đứng ngồi không yên. Mặc dù cha y cũng là cán bộ cấp phó bộ, nhưng không thể so sánh với Phùng gia, một trong những gia tộc quyền quý nhất Thủ đô. Nếu như có thể lợi dụng quan hệ của Bạch Tuyết, có thể có cơ hội tham gia hôn lễ của Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, kéo gần một chút quan hệ với Phùng gia, đối với Từ Đào mà nói, là một loại kỳ ngộ.

...

Trước cổng trường đại học sư phạm Thủ đô, Bạch Tuyết từ từ đi ra, vóc người thon thả, tóc dài tung bay, mắt ngọc mây ngải, khiến không ít nam sinh phải quay lại nhìn.

Từ Đào dừng xe ở ven đường, quay cửa kính xe xuống gọi:

- Bạch Tuyết, Bạch Tuyết!

Bạch Tuyết từ từ đi tới, cau mày nói:

- Từ Đào, có chuyện gì vậy? Hai ngày, tôi liên tục lên lớp, hôm khác rảnh rồi, anh tới tìm tôi!

Từ Đào cười hì hì, không nhận ra tâm trạng của Bạch Tuyết, hạ giọng nói:

- Bạch Tuyết, lên xe trước rồi hãy nói.

Bạch Tuyết lắc đầu:

- Có chuyện gì anh nói ở đây đi, lát nữa tôi còn phải về chuẩn bị luận văn.

Từ Đào không vui, nhưng vẫn cười nói:

- Bạch Tuyết, cô biết không, vị Chủ tịch huyện Bành ở huyện của cô kết hôn với tiểu thư Phùng gia, nghe nói hôn lễ sẽ tiến hành vào cuối tuần. Cô và hần coi như có quan hệ bằng hữu, chủ động gọi điện thoại hỏi một chút, chúng ta đến tham gia hôn lễ của hần.

Bạch Tuyết biến sắc, rồi trở nên hơi ảm đạm. Cô trầm giọng nói:

- Từ Đào, hần kết hôn thì liên quan gì tới tôi? Anh muốn tham gia hôn lễ, cứ đi, đừng lôi kéo tôi!

Bạch Tuyết tràn đầy sự khinh thường đối với Từ Đào. Mặc dù tâm tư cô hơi đơn thuần, nhưng thừa hiểu tại sao Từ Đào lại muốn tham gia hôn lễ của Bành Viễn Chính. Chỉ có điều, lúc này cô hơi thất thần và thần thờ.

Từ lúc phát hiện Bành Viễn Chính có bạn gái, rồi đến lúc nghe tin hần kết hôn, mọi việc tới quá nhanh, quá mãnh liệt, khiến cô cảm thấy quá đột ngột.

Bạch Tuyết xoay người đi, khóe mắt hơi ướt. Cô cảm thấy lòng mình không thoải mái, đồng thời hiểu rõ, khát vọng và ước mơ đối với tình yêu vừa mới bắt đầu chớm nở trong lòng cô, thì đã đột ngột đi về phía vực sâu hủy diệt.

Nhìn Bạch Tuyết cương quyết rời đi, Từ Đào then quá hóa giận, nghiêng răng mắng mấy tiếng, đột nhiên đập ga, lái xe rời đi.

...

Bệnh viện.

Chủ nhiệm phòng xét nghiệm Chu chạy ra khỏi phòng xét nghiệm, chạy về phía phòng làm việc của Chủ nhiệm khoa, kêu lên:

- Số 326, bước đầu phù hợp kiểu hình HLA! Rất phù hợp!

Tin đó rất nhanh truyền tới lãnh đạo cao cấp của bệnh viện, họ liền thông báo cho Hâu gia. Trịnh Tuyết mừng đến phát khóc, ôm chầm lấy Hâu Niệm Ba. Đối với Hâu gia, đây là một tin tốt đẹp từ trên trời giáng xuống, như vậy có nghĩa là Hâu Khinh Trần được cứu rồi, ít nhất cũng có hy vọng rất lớn được cứu sống.

Ngay cả bệnh viện cũng bất ngờ vì chuyện này. Thông qua hội Chữ thập đỏ, bệnh viện thu thập thông tin trên cả nước, đến nay vẫn chưa có tin tức. Bản thân bệnh viện cũng tiến hành kiểm tra một số người tình nguyện, nhưng người có tủy phù hợp lại xuất hiện ở ngay bệnh viện, loại xác suất này chẳng khác gì trúng xổ số!

Chu Bình hưng phấn quơ tờ giấy kết quả xét nghiệm trong tay, sốt ruột chờ ở cửa phòng, người có số 326 này là ai, mà khiến cả bệnh viện đều phải chú ý.

Dĩ nhiên, lo lắng nhất chính là người của Hâu gia. Mười mấy người của Hâu gia chạy tới bệnh viện, vợ chồng Trịnh Tuyết và con gái Hâu Niệm Ba nôn nóng bất an chờ chực ở hành lang.

Y tá tiểu Lý cầm một bản khai đi ra ngoài, nhẹ nhàng nói:

- Lão Chu, đây là người hôm qua tới ghi danh hiến tủy, tên Bành Viễn Chính, nơi công tác là Ủy ban nhân dân huyện Lân, thành phố Tân An, tỉnh Giang Bắc.

Chu Bình cầm tờ giấy, đưa cho lãnh đạo bệnh viện.

Số 326! Bành Viễn Chinh! Vợ chồng Trịnh Tuyết đứng bên cạnh nghe được lời của y tá, không khỏi ngạc nhiên. Hầu Niệm Ba phần khởi lao ra ngoài, chạy tới phòng làm việc ở đầu kia hành lang gọi điện thoại.

Điện thoại không ai bắt máy. Vợ chồng Trịnh Tuyết quyết định đích thân chạy tới nhà họ Phùng. Mặc dù kiểu hình phù hợp, nhưng Bành Viễn Chinh có sẵn lòng hiến tủy cho Hầu Khinh Trần hay không, còn chưa nắm chắc, trong lòng họ cũng vẫn thấp thỏm. Huống chi, để tỏ vẻ tôn trọng đối với Phùng gia, họ cũng cần đi một chuyến.

471. Chương 478: Chị, Của Bành Viễn Chinh Rất Hợp Với Chị!

Hầu Niệm Ba đi vào phòng bệnh, nắm tay Hầu Khinh Trần, cười hì hì:

- Chị, có tin mừng, chị được cứu rồi. Của Bành Viễn Chinh rất hợp với chị, chỉ cần anh ấy không có bệnh, bệnh viện sẽ nhanh chóng giải phẫu cho chị.

Ba mẹ đã chạy tới nhà họ Phùng, em tin nhất định Bành Viễn Chinh sẽ không thấy chết mà không cứu. Chị, chị yên tâm đi, quả thật Bành Viễn Chinh

Từ lúc nghe tin, cảm xúc của Hầu Khinh Trần khó thể dùng lời mà diễn tả được, vừa có khát vọng sinh tồn, vừa có sợ hãi đối với cái chết, lại có cảm giác vô cùng kinh ngạc...Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Bành Viễn Chinh lại là vị cứu tinh từ trên trời rơi xuống, cứu vớt sinh mệnh của mình!

Cô nhớ lại lần đầu quen biết, nhớ tới những bức khiêu vũ phối hợp ăn ý, lưu loát và uyển chuyển trong đêm dạ vũ ngày nào. Mà ngày hôm trước, giọng nói nghiêm khắc của Bành Viễn Chinh vẫn quanh quẩn bên tai cô:

- Nhưng chị không thực sự biết bất hạnh là gì. Chị là một đóa hoa được trồng trong nhà kính, cho tới tận bây giờ, chưa hề nếm trải mùi vị của sự bất hạnh.

Bởi vì chị xuất thân giàu có, bởi vì cho tới bây giờ chị gặp toàn may mắn...Cái gọi là bất hạnh của chị, chỉ là một chút trở ngại không đáng kể trên đường đời!

Chị ngã bệnh, được nằm ở phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, được hưởng những điều kiện chữa trị tốt nhất mà người thường không thể nào được hưởng, nhưng chị một lòng muốn chết. Chị có biết dưới gầm trời này, có biết bao người, mang đầy khát vọng sinh tồn, nhưng vì không có khả năng trả số chi phí chữa bệnh kêch xù nên đành ôm nỗi đau thương đi về cõi chết.

Chị bất hạnh sao? Không. Chị rất may mắn! Thế nào là bất hạnh và cực khổ thực sự, căn bản là chị không thể nào hiểu được!

Nước mắt Hầu Khinh Trần ứa ra, trong lòng dâng trào một nỗi rung động mơ hồ, khó tả. Lúc này, giọng nói lạnh lạnh của Hầu Niệm Ba vẫn vang bên tai, cô cau mày hỏi lại theo phản xạ tự nhiên:

- Cái gì mà Bành Viễn Chinh hợp với chị?

Vừa hỏi dứt tiếng, khuôn mặt tái nhợt của Hầu Khinh Trần chợt ửng hồng, xấu hổ sắc giọng:

- Con bé này, nói lung tung cái gì vậy? Cái gì mà hợp với xứng?!

Hầu Niệm Ba ngẩn ra, rồi chợt nhận ra mình diễn đạt không rõ ràng, khiến câu nói có ý nghĩa khác, bật cười khanh khách. Hầu Khinh Trần cũng che miệng cười khẽ. Nụ cười khiến tâm trạng của cô thả lỏng. Đây là lần đầu tiên trong hai tháng vào viện tới nay, cô cảm nhận được không khí bên ngoài rất tươi mát, trời ngoài kia thật trong xanh, mà thế giới của mình cũng không phải là một màu xám xịt. Cô thực sự muốn có một cuộc sống mới.

- Theo em cậu ấy có đến không?

Đột nhiên Hầu Khinh Trần yếu ớt hỏi.

Hầu Niệm Ba nắm tay chị, cười nói:

- Chị, Bành Viễn Chinh nhất định sẽ tới!

Hầu Khanh Trần “ừm” một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

...

Biệt thự Phùng gia.

Hai vợ chồng Trịnh Tuyết và Hầu Kiến Quốc vào cửa, đúng lúc Phùng Bá Đào cũng mới vừa bước vào. Hai nhà là thế giao, mặc dù Hầu lão đã qua đời, cấp bậc chức vị của Hầu Kiến Quốc cũng thấp hơn Phùng Bá Đào, nhưng Phùng Bá Đào vẫn mỉm cười, bước tới đón chào:

- Lão Hầu, lão Trịnh! Hôm nay sao rảnh rồi tới nhà chơi thế này?

Tổng Dư Trân từ trên lầu đi xuống, cũng kinh ngạc nói:

- Lão Hầu, lão Trịnh, hai người mới tới à? Con bé Khanh Trần có khá hơn chút nào không? Hai người phải nhớ nghỉ ngơi, đừng lo lắng quá mà có hại cho sức khỏe của mình.

Hầu Kiến Quốc thở dài nói:

- Lão Phùng, lão Tổng, hôm nay tôi và lão Trịnh tới xin hai vị một chuyện!

Phùng Bá Đào cười:

- Chúng ta không phải là người ngoài, có chuyện gì, anh cứ nói thẳng!

- Lão Phùng, xét nghiệm kiểu hình HLA của Viễn Chinh phù hợp với Khanh Trần nhà chúng tôi, nếu không có gì bất ngờ, có thể trong vòng nửa tháng sẽ tiến hành giải phẫu ghép tủy.

Hầu Kiến Quốc nhẹ nhàng nói:

Trịnh Tuyết vội vàng tiếp lời:

- Chỉ cần giải phẫu thành công, Khanh Trần nhà chúng ta được cứu rồi!

- Viễn Chinh?!

Phùng Bá Đào và Tổng Dư Trân kinh ngạc, liếc nhìn nhau:

- Hai người ngồi đi, từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì.

Hầu Kiến Quốc đem mọi chuyện thuật lại một lượt. Mặc dù Phùng Bá Đào và Tổng Dư Trân cảm thấy chuyện có phần quá trùng hợp, nhưng cứu người làm trọng, Phùng Bá Đào lập tức thay Bành Viễn Chinh đáp ứng.

- Lão Hầu, lão Trịnh, hai người yên tâm. Chưa nói hai nhà chúng ta là thế giao, ngay cả người xa lạ, tôi tin Viễn Chinh cũng sẽ không thấy chết mà không cứu. Hai người an tâm trở về bệnh viện đi, chờ Viễn Chinh và Thiển Như trở lại, tôi phái xe đưa nó đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Phùng Bá Đào sốt sắng.

Hai vợ chồng Hầu Kiến Quốc và Trịnh Tuyết cảm kích, nghẹn ngào lên tiếng, luôn miệng cảm ơn, rồi vội vã cáo biệt rời đi.

Tiến Hầu Kiến Quốc và Trịnh Tuyết xong, Tổng Dư Trân không nhận được, nhìn Phùng Bá Đào phàn nàn:

- Lão Phùng, sao anh đồng ý nhanh như vậy! Hiên tủy có gây ra thương tổn gì cho Viễn Chinh hay không? Anh cũng chưa tìm hiểu rõ ràng, liền nhận lời với người ta!

Phùng Bá Đào cau mày:

- Đây là khoa học! Có thể tổn hại gì chứ? Ngay cả có chút ít thương tổn, Viễn Chinh trẻ tuổi cường tráng, cũng không sao cả! Chẳng lẽ có thể trở mặt nhìn Khanh Trần không còn hy vọng?

Tổng Dư Trân thở dài một tiếng:

- Điều đó đúng rồi. Nhưng em chỉ sợ không tốt cho thân thể của Viễn Chinh.

- Đừng lo lắng không cần thiết, bệnh viện tự có chừng mực!

Phùng Bá Đào xua tay nói.

Nhưng Tổng Dư Trần vẫn không yên lòng, liền bấm điện thoại cho Bác sĩ Chu của Cục bảo vệ sức khỏe Trung ương. Nghe câu hỏi của Tổng Dư Trần, bác sĩ Chu không nhìn được cười, nói:

- Chị Tổng, chị đừng lo lắng, hiến tủy xương sẽ không ảnh hưởng tới sức khỏe của người hiến. Rất nhiều người tương hiến tủy xương, tức là lấy tủy sống, thật ra là hoàn toàn hiểu lầm.

Ghép tủy là để tủy đỏ trong cơ thể người bệnh tạo ra được tế bào máu. Tế bào tạo máu ở một người trưởng thành là 3 ki lô gam, người hiến chỉ cần hiến chưa tới mười gam tế bào tạo máu là có thể cứu sống một người bị bệnh bạch cầu, vì vậy sẽ không suy giảm khả năng miễn dịch và khả năng tạo máu. Tủy xương là bộ phận có năng lực tái sinh rất mạnh, đối với một người hiến tủy khỏe mạnh, chỉ chừng mười ngày là đủ khôi phục lượng tế bào đã hiến.

Lúc này Tổng Dư Trần mới thở dài một cái, cười nói:

- Bác sĩ Chu, thật ngại quá, tôi cũng không hiểu, cho nên mới lo lắng. Ôi, nghe anh nói như vậy, tôi yên tâm rồi.

Cúp điện thoại, Tổng Dư Trần đi lên lầu bàn bạc với Mạnh Lâm, dù sao Mạnh Lâm mới là mẹ của Bành Viễn Chinh, chuyện như vậy không thể không hỏi ý kiến của bà. Nhưng tính tình Mạnh Lâm tốt bụng như vậy, sao có thể không đồng ý?

Phùng Bá Đào ngồi trong phòng khách trầm ngâm một lát, gọi điện thoại cho Phùng lão, báo cáo chuyện này. Bành Viễn Chinh là cháu nội của ông, là người Phùng lão cố ý bồi dưỡng để nối nghiệp, bất cứ chuyện gì liên quan đến Bành Viễn Chinh, nhất định phải cho Phùng lão biết.

Trong điện thoại, Phùng lão suy nghĩ một chút, lạnh nhạt nói:

- Bá Đào, cứu người nhất định phải cứu! Nhưng con phải đích thân đến bệnh viện một chuyến, nhất định phải trăm phần trăm bảo vệ sức khỏe cho Viễn Chinh không bị ảnh hưởng!

- Bá Đào, mẹ cảnh cáo con, đứa cháu này sắp kết hôn, lập tức phải có con, con phải hỏi rõ ràng, không được để ảnh hưởng xấu cho sức khỏe của nó!

Bà Phùng đứng bên cạnh Phùng lão, hướng về phía điện thoại nói mấy câu, Phùng Bá Đào nghe xong, không biết nên khóc hay nên cười, cũng không dám cãi, vội đáp ứng.

...

Xế chiều hôm đó, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đi bệnh viện để kiểm tra sức khỏe tổng quát. Thật ra thì lúc hai người đăng ký kết hôn cũng đã kiểm tra sức khỏe, chẳng qua là bây giờ kiểm tra cẩn thận và nghiêm ngặt hơn.

Kết quả, Bành Viễn Chinh sức khỏe tốt, chỉ cần cuối tuần chuyên gia Mỹ bay sang, lập tức có thể giải phẫu cho Hưu Khinh Trần.

Bành Viễn Chinh từ phòng kiểm tra sức khỏe đi ra, Hưu Kiến Quốc tiến lên một bước nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, chú đại diện cho cả nhà cảm ơn cháu!

- Chú Hưu, chú khách khí quá, cháu với chị Khinh Trần là bạn, chuyện nhỏ này có là cái gì, cháu chỉ mong chị Khinh Trần mau khỏe lại.

Bành Viễn Chinh cười.

Trịnh Tuyết xúc động, khóc không thành tiếng:

- Cháu, Khinh Trần mà khỏe lại, chúng ta là người một nhà, sau này, cháu cũng là con cháu của Hưu gia! Khinh Trần được cứu, cháu là ân nhân của Hưu gia!

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Cô Trịnh, cô đừng xúc động quá! Niệm Ba, cô đỡ cô Trịnh đi nghỉ ngơi một lúc đi.

Hầu Niệm Ba gật đầu, vội bước tới đỡ lấy người mẹ đã quá mệt mỏi của mình.

Phùng Thiến Như hơi có phần lo lắng, nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh liếc nhìn cô, ý bảo hãy yên tâm, rồi hai người sóng vai đi về phía phòng bệnh của Hầu Khinh Trần.

Phùng Bá Đào và Tống Dư Trân từ đầu hành lang kia của bệnh viện đi tới, ông vừa nghe Giám đốc bệnh viện nói, việc hiến tủy không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với người hiến.

Trừ yếu tố cứu người, Phùng Bá Đào cảm thấy đây là cơ hội rất tốt để Bành Viễn Chinh phát triển quan hệ với Hầu gia. Mặc dù Hầu lão đã qua đời, nhưng Hầu gia là một gia tộc lớn, tuy người của Hầu gia không giữ những chức vụ trọng yếu, nhưng vì Hầu lão là công thần khai quốc, ảnh hưởng trong giới chính trị và quân đội cũng như giới doanh nhân là khó ai sánh kịp.

Nếu quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Hầu gia tốt lên, sau này tương lai phát triển của Bành Viễn Chinh sẽ nhờ đến lực lượng của Hầu gia.

Bành Viễn Chinh theo lời bác sĩ dặn dò, ở nhà nghỉ ngơi, chuẩn bị cuối tuần hiến tủy cho Hầu Khinh Trần.

Một khi ghép tủy thành công, chỉ cần sau phẫu thuật không xảy ra phản ứng thải ghép, trải qua một thời gian ngắn điều dưỡng, Hầu Khinh Trần sẽ từng bước hồi phục. Dĩ nhiên, nếu xuất hiện phản ứng thải ghép, có một chút tỉ lệ tử vong.

Nhưng đối với một người đang lâm vào tuyệt cảnh như Hầu Khinh Trần, dù thế nào thì đây vẫn là hy vọng được sống sót.

Có thể nói, đối với Hầu Khinh Trần, giải phẫu là bước đầu tiên, mà điều dưỡng sau phẫu thuật lại là một bước khác. Chỉ cần vượt qua tình trạng thải ghép, cô sẽ được tái sinh. Cho nên, Hầu gia rất coi trọng đối với cuộc phẫu thuật, thông qua quan hệ, mời tới chuyên gia giỏi nhất về bệnh bạch cầu, sau đó sẽ giải phẫu ngay lập tức để Hầu Khinh Trần đi Mỹ an dưỡng.

Hiến tủy xong, Bành Viễn Chinh từ bệnh viện trở về, bà Phùng từ Đại Hồng Môn về Phùng gia, gọi hân đến trước mặt, ngấm nghĩa kỹ càng, liên tục hỏi han, Bành Viễn Chinh không nhịn được cười nói:

- Bà nội, cháu không sao, hiến một chút tế bào tạo máu, không ảnh hưởng gì đối với cháu!

Bà Phùng thở dài một cái:

- Cháu, cháu không có việc gì thì tốt rồi. Con bé nhà họ Hầu này mạng cũng không tốt, còn trẻ mà lại mắc phải bệnh này! Ba nghe bác sĩ của Cục bảo vệ sức khỏe nói, dù có giải phẫu, cũng không nhất định sẽ thành công, có một phần ba thất bại, một phần ba tái phát sau nửa năm, chỉ có một phần ba là thành công.

472. Chương 479: Quách Vĩ Toàn!

Bành Viễn Chinh im lặng, bà nội hân nói rất đúng, ghép tủy không phải trăm phần trăm thành công, chủ yếu là sau đó rất dễ xảy ra hiện tượng thải ghép và biến chứng sau phẫu thuật, có nhiều người bệnh cũng không qua nổi cửa ải này, cuối cùng cả người, cả cửa đều không còn.

Nhưng đối với Hầu Khinh Trần, đây là hy vọng duy nhất để được sống.

Bà Phùng thở dài, thở ngắn một phen, rồi chủ động chuyển qua chuyện khác, bắt đầu quanh co lòng vòng dặn dò Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, kết hôn phải lập tức sinh con vân vân.

Con trai nhà họ Phùng đơn bạc, bà Phùng mong đợi chất trai cũng không phải mới một hai ngày. Bành Viễn Chinh còn đỡ, Phùng Thiến Như nghe bà lão nói xong, mặt đỏ tới mang tai, mắc cỡ cúi đầu không nói.

Bà Phùng nhắc nhở hồi lâu, lại kéo Phùng Thiến Như lên lầu, hình như lại muốn truyền thụ phương pháp bí truyền sinh nam sinh nữ gì đó. Bành Viễn Chinh thở ra một cái, vội vàng chuồn mất, chạy về phòng mình gọi điện về huyện.

Buổi sáng, Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo nhắn cho hân hai lần, xem ra là có việc. Mặc dù Bành Viễn Chinh xin nghỉ phép, nhưng có một số chuyện quan trọng, vẫn cần thông báo hoặc báo cáo cho hân qua điện thoại.

- Ai vậy?

Trong điện thoại truyền đến giọng nói bình thản của Vương Hạo.

Bành Viễn Chinh hắng giọng một cái:

- Tôi là Bành Viễn Chinh.

- A! Chủ tịch huyện Bành! Lãnh đạo chờ một chút, tôi đi đóng cửa đã.

Vương Hạo lập tức để ống nghe xuống, đi ra đóng cửa rồi quay lại thở dốc nói:

- Lãnh đạo!

- Tìm tôi có việc?

Bành Viễn Chinh cười.

- Có mấy công việc quan trọng cần báo cáo lãnh đạo.

Vương Hạo kính cẩn cười:

- Thứ nhất, công trình cung cấp khí đã khởi công, bởi vì lãnh đạo không ở nhà, Chủ tịch huyện Cung để Chủ tịch huyện Lâm đến phụ trách. Vì dự án này, thành phố đặc biệt xây dựng một doanh nghiệp quốc doanh cỡ trung, tên là Tổng công ty khí than thành phố Tân An, thuộc quyền quản lý của Ủy ban Xây dựng thành phố.

Theo chỉ thị của thành phố, vì dự án này, huyện đặc biệt thành lập Ban chỉ huy phối hợp, do Chủ tịch huyện Lâm làm tổng chỉ huy, lão Từ bên Ủy ban Xây dựng huyện làm phó chỉ huy.

Bành Viễn Chinh “ồ” một tiếng, Vương Hạo lại nói:

- Thứ hai...

Vương Hạo hơi do dự một chút, mới cười nói:

- Ngày hôm qua, ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Chủ tịch huyện Cung đã nói, theo thỉnh cầu của Chủ tịch huyện Bành, chuẩn bị lấy danh nghĩa Ủy ban nhân dân huyện trình đề nghị lên Huyện ủy, việc Chủ tịch huyện Bành từ chức Bí thư Đảng ủy và Cục trưởng Cục công an huyện, đề cử Trương Á Cường đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy kiêm Cục trưởng Cục công an huyện.

Bành Viễn Chinh nghe vậy, nhướn mày lên:

- Trương Á Cường?

Vương Hạo im lặng thừa nhận, không dám lên tiếng.

Bành Viễn Chinh cau mày, trong lòng âm thầm cười lạnh, cảm thấy Cung Hàn Lâm làm chuyện này không hay chút nào, muốn đoạt quyền, cũng không cần phải nóng lòng như vậy chứ!

Không sai, chủ động từ ý muốn từ chức Cục trưởng Cục công an huyện là ý kiến của bản thân Bành Viễn Chinh, nhưng thỉnh cầu này của Bành Viễn Chinh đã bị Hàn Duy bác bỏ, yêu cầu chờ Bành Viễn Chinh trở lại huyện rồi hãy nói. Đã như vậy, là Chủ tịch huyện, Cung Hàn Lâm không nên thừa dịp Bành Viễn Chinh không có ở huyện để sắp đặt theo ý riêng của mình.

Hơn nữa, khi ông ta hỏi ý Bành Viễn Chinh, hẳn đã đề cử Tạ Huy làm Cục trưởng Công an, bây giờ ông ta đột nhiên đề cử Trương Á Cường, đây không phải là muốn chống đối Bành Viễn Chinh là gì?

- Những lãnh đạo khác nói thế nào.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, lạnh nhạt hỏi một câu.

- Chủ tịch huyện Lý không đồng ý. Chủ tịch huyện Nghiêm cũng đề nghị hoãn lại.

Vương Hạo hết sức cẩn thận, hạ giọng nói.

Y đang báo cáo công việc, hơn nữa là lên Cung Hàn Lâm báo cáo công việc với Bành Viễn Chinh, có mấy lời chỉ có thể lướt qua, không thể nói đầy đủ, cũng không cách nào nào nói đầy đủ. Bất quá, hẳn biết Bành Viễn Chinh nhất định sẽ suy một ra ba, hiểu rất nhiều vấn đề.

Ngày hôm qua, thật ra hội nghị văn phòng Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện không đạt được sự nhất trí. Cung Hàn Lâm đề xuất, Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa đều phản đối, Cung Hàn Lâm đành bất đắc dĩ tạm thời gác lại.

- Lãnh đạo, trong hội nghị, Chủ tịch huyện Cung còn nói phải điều chỉnh phân công công tác của mấy Phó chủ tịch huyện, nói là tạm thời điều chỉnh, chờ lãnh đạo trở về, lại điều chỉnh lại.

Lời của Vương Hạo khiến khóe miệng Bành Viễn Chinh mím lại, tay nắm chặt ống nghe. Điều chỉnh công tác, sao lại có thể điều chỉnh trở lại nữa? Đây không phải là chuyện vô nghĩa hay sao?

Bành Viễn Chinh có phần giận dữ, hẳn đã tỏ thiện ý, tỏ rõ sự nhượng bộ, nhưng rõ ràng Cung Hàn Lâm đã lộ ra thái độ được đằng chân lân đằng đầu, Cung Hàn Lâm là hạng người ra sao vậy? Bành Viễn Chinh trầm ngâm.

Quả nhiên, quyền lực là một thứ thuốc kích thích tình dục, có thể làm người dùng nó phát điên. Xem ra, Cung Hàn Lâm là người có thể chung hoạn nạn, nhưng không thể chung giàu sang, tình hình vừa ổn định xong, mọi việc bắt đầu đi vào quỹ đạo, ông ta liền muốn bành trướng quyền lực.

- Còn nữa, lãnh đạo, thành phố bổ nhiệm một Phó chủ tịch huyện xuống, nói là sáng ngày mốt sẽ đến nhậm chức.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc:

- Là vị nào?

- Đó vốn là một Phó cục trưởng Cục tài chính, tên là Quách Vĩ Toàn, nghe nói là Chủ tịch thành phố Chu đề cử.

- Ô, là lão Quách hả? Lão Quách tới làm Phó chủ tịch huyện, là chuyện tốt đối với huyện chúng ta. Nhưng y là chuyên gia quản lý tài chính, bây giờ huyện chúng ta đang thiếu lãnh đạo chuyên nghiệp, thông thạo về kinh tế.

Bành Viễn Chinh nở nụ cười, Quách Vĩ Toàn coi như là người quen của hắn, trước kia có qua lại đôi lần, ấn tượng khá sâu sắc.

Tính cách người này giống Cổ Lượng của thị trấn Vân Thủy, năng lực mạnh, có nỗ lực tinh thần, chẳng qua là không giỏi trong việc luồn cúi và xử lý các mối quan hệ, cho nên vẫn bị cho ngồi chơi xơi nước ở Cục tài chính, không hiểu lần này làm sao lại được trọng dụng.

- Tốt, tôi biết rồi Vương Hạo.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Có việc gì, thông báo cho tôi bất cứ lúc nào, gần đây tôi hơi bận rộn, nếu có thời gian, tôi sẽ gọi điện về cho anh.

- Dạ, tôi hiểu, lãnh đạo.

Wang Hào cúp điện thoại, trên mặt hơi lộ vẻ vui mừng.

Y chủ động xoay về phía Bành Viễn Chinh, là nhận thấy năng lực và tiềm lực tương lai của Bành Viễn Chinh. Y phán đoán, không bao lâu nữa, huyện Lân chisnha là một mảnh trời riêng của Bành Viễn Chinh. Chủ tịch huyện Cung tuy khí thế mãnh liệt, nhưng thật ra tác dụng không lớn. Quan trọng hơn là, cấp trên chưa chắc trọng dụng Cung Hàn Lâm, nếu thật sự coi trọng ông ta, lãnh đạo thành phố đã không để Hàn Duy kiêm chức.

Nói chuyện qua điện thoại với Vương Hạo xong, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Tống Quả và Hoàng Đại Long. Hai người muốn lấy tư cách bạn bè tới Thủ đô tham dự hôn lễ của hắn, cuối tuần hôn lễ sẽ cử hành, dĩ nhiên Bành Viễn Chinh phải báo thời gian cụ thể cho hai người.

- Viễn Chinh, cậu đúng là không có ý tứ gì cả, dành chút thời gian gọi điện cho chúng tôi khó như vậy sao? Cậu không có tin tức, ở đây chúng tôi sốt ruột đến độ đứng ngồi không yên.

- Thì tôi đang gọi điện tới đây nè!

Bà Viễn Chinh cười hì hì, ở Tân An, cũng chỉ có Tống Quả và Hoàng Đại Long là bạn bè thân thiết, không liên quan đến quan trường. Hơn nữa, vì nhiều lý do, hai người biết được lai lịch, xuất thân của hắn.

- Ngày thành hôn vừa mới xác định, là Thứ Hai, ngày 18 tháng 10, ngày 17 hai người chạy tới là được.

Anh nói một tiếng với Hoàng Đại Long giùm tôi.

Bà Viễn Chinh cười cười:

- Tôi phải nhắc chừng trước, chúng ta là bạn thân, hai người tới là được rồi, không được mang bất kỳ quà cáp gì. Anh nghe nhé, bất cứ quà gì, tôi và Thiên Như cũng không nhận.

Tống Quả cười khổ:

- Cậu nói vậy là ý gì? Chúng tôi chỉ tỏ chút tấm lòng cũng không được sao?

- Tấm lòng, tôi xin nhận, giữa chúng ta không cần bày vẽ. Hơn nữa, nhà của tôi... Tóm lại, bản thân hai người tôi xin nhận, con những thứ khác, xin lỗi, cửa không mở!

Bà Viễn Chinh nói hết sức nghiêm túc.

Hắn chấp nhận để Tống Quả và Hoàng Đại Long tới tham dự là đã chiếu cố đến tình nghĩa bạn bè rồi.

Tống Quả than nhẹ:

- Viễn Chinh, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ nói lại với Hoàng Đại Long. À, tôi nói với cậu chuyện này, để cậu chuẩn bị trước. Ba tôi sắp chuyển đi, tỉnh đã gặp ông nói chuyện, phỏng chừng là trước cuối năm.

- Hả? Chú Tống sắp thăng chức? Đây là chuyện tốt, chúc hai cha con anh.

Bà Viễn Chinh có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá bất ngờ. Gần đây Tỉnh ủy đang từng bước điều chỉnh cán bộ các nơi, Tống Bính Nam đã công tác trên cương vị Trưởng ban Tổ chức cán bộ thành phố nhiều năm, đề bạt là chuyện bình thường.

- Phó chủ tịch tỉnh, thật ra cũng không phải cương vị có thực quyền.

Tống Quả không phấn khởi lắm.

Bà Viễn Chinh cười ha hả:

- Giải quyết cấp cán bộ sở, anh còn không hài lòng? Ở cương vị này công tác hai năm, lại đến thành phố nào đó làm Chủ tịch thành phố, Bí thư... Thậm chí, trực tiếp nhậm chức Chủ tịch thành phố, giải quyết cấp phó bộ.

- Có lẽ vậy..

Tống Quả cười nhẹ:

- Dù sao tôi thấy ba tôi không được vui, ông công tác ở Tân An nhiều năm như vậy, đi đến địa phương xa lạ, cũng không thấy là chuyện tốt.

- Tống Quả, anh nói với chú Tống, bảo ông nhìn lâu dài một chút, không nên so đo nhất thời.

...

Tân An, Thành ủy.

Quách Vĩ Toàn gõ và mở cửa phòng làm việc của Tống Bính Nam, cung kính nói:

- Trưởng ban Tống!

- Tiểu Quách, mời ngồi.

Tổng Bính Nam vẽ mặt bình tĩnh phát phát tay:

- Tôi được Thành ủy và Bí thư Thành ủy Đông Phương ủy thác, tiến hành cuộc nói chuyện của tổ chức.

Tổ chức điều anh đến huyện Lâm công tác, chủ yếu là nghĩ anh thông thạo về kinh tế và tài chính, người giỏi chuyên môn. Bây giờ huyện Lâm đang ở vào giai đoạn phát triển mấu chốt, thành phố hy vọng anh có thể phối hợp với đồng chí Viễn Chinh, nắm bắt công tác kinh tế của huyện Lâm, hoàn toàn thay đổi diện mạo nghèo nàn và lạc hậu của huyện Lâm.

Giọng Tổng Bính Nam từ tốn, nhưng lọt vào tai Quách Vĩ Toàn lại khiến y không khỏi thắc mắc: tại sao Trưởng ban Tổng nhân mạnh là phối hợp với Bành Viễn Chinh chứ không phải với Cung Hàn Lâm? Bành Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện, Cung Hàn Lâm mới là Chủ tịch huyện mà!

Đây là lãnh đạo cố ý ra ám hiệu hay là vô tình nói sai?

Quách Vĩ Toàn suy nghĩ rất nhanh.

473. Chương 480: Hôn Lễ!

Hôn lễ của Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như sẽ diễn ra vào ngày 18 tháng 10, mà phẫu thuật của Hầu Khinh Trần là ngày 17. Đây là do thời gian của chuyên gia Mỹ eo hẹp, hơn nữa cũng vì tình trạng sức khỏe của Hầu Khinh Trần.

Ngày 17, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như cùng đến bệnh viện, chờ ở trước cửa phòng giải phẫu.

Phòng giải phẫu sáng đèn, chuyên gia John người Mỹ cùng với giáo sư Cố, chuyên gia bệnh bạch cầu hàng đầu trong nước, sóng vai rời khỏi phòng giải phẫu. Vừa thấy khuôn mặt tươi cười của hai người, Bành Viễn Chinh biết là cuộc giải phẫu đã thành công.

Hầu Kiến Quốc kích động, đập mạnh vào vách tường hành lang một cái, Trịnh Tuyết và Hầu Niệm Ba ôm nhau khóc. Sau đó, Trịnh Tuyết không kìm chế được, đứng ở cuối hành lang khóc rống lên.

Đã lâu như vậy, không chỉ Hầu Khinh Trần tuyệt vọng, cả Hầu gia, nhất là cha mẹ và em gái cô cũng đều rất đau khổ. Hôm nay, con gái bà rốt cuộc có hy vọng sống sót, làm sao Trịnh Tuyết không kích động.

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng đi tới, an ủi:

- Cô, cô đừng khóc nữa, bây giờ chị Khinh Trần đã qua cửa ải lớn nhất, rồi dần dần chị ấy sẽ khá hơn.

Trịnh Tuyết lau nước mắt, nghẹn ngào cầm tay Phùng Thiến Như nói:

- Cảm ơn cháu, Thiến Như, cảm ơn Viễn Chinh! Là Viễn Chinh cho Khinh Trần nhà chúng tôi sinh mạng thứ hai! Hai cháu mau trở về đi, ngày mai hai cháu cử hành hôn lễ, có gì cần giúp đỡ, cô sẽ bảo Niệm Ba đi với hai cháu.

Phùng Thiến Như gạt đầu, liếc nhìn Hầu Niệm Ba cũng đang đầm đìa nước mắt.

Trong hôn lễ ngày mai, Hầu Niệm Ba là một trong hai phù dâu của cô, phù dâu còn lại là Phùng Lâm Lâm, con gái của Phùng Bá Lâm. Phù rể là hai em họ của Bành Viễn Chinh, Phùng Viễn Hoa và Triệu Hải Nam.

Theo như trong nhà bàn bạc và theo ý kiến của Phùng lão, hôn lễ cử hành trong phạm vi nhỏ, vợ chồng Phùng lão cũng không công khai ra mặt, trừ bà con họ hàng của Phùng gia ra, không mời nhiều khách, cùng lắm chỉ là một số gia tộc có quan hệ khá mật thiết ở Thủ đô như Hầu gia và Triệu gia.

Bên phía Tân An, tới tham dự hôn lễ có Tổng Quả, Hoàng Đại Long và vợ chồng Mạnh Cường. Mạnh Quân cũng muốn tới, nhưng Mạnh Lâm không cho. Bà nghĩ, dù sao hôm sau con dâu còn phải về Tân An đãi tiệc, đến lúc đó Mạnh Quân ra mặt cũng không muộn.

Hoàng Đại Long và Tổng Quả đã tới Thủ đô, ở tại khách sạn Hoa Hạ - nơi sắp cử hành hôn lễ. Vợ chồng Mạnh Cường thì được mời đến ở trong biệt thự của Phùng gia, đó là theo lời dặn dò đặc biệt của Phùng lão.

Mặc dù Mạnh Cường là cán bộ cấp phó sở, ở cơ sở coi như là lãnh đạo cao cấp, nhưng đến Phùng gia, ông ta cứ như bà già quê mới lên tỉnh, lại hơi căng thẳng.

Để tỏ lòng tôn trọng đối với người nhà Mạnh Lâm, Phùng Bá Đào và Phùng Bá Lâm cùng đích thân đón ở cửa biệt thự.

- Chủ nhiệm Phùng, Tham mưu trưởng Phùng!

Mạnh Cường có phần câu nệ bắt tay hai anh em Phùng gia chào hỏi. Phùng Bá Đào hắng giọng, cười:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, mời vào. Cùng là người trong nhà, đừng khách khí như vậy.

Mạnh Lâm thâm thở phào nhẹ nhõm. Bà biết Phùng gia cao quý cỡ nào, lo lắng anh mình đến bị rẻ rúng, như vậy mặt mũi của bà cũng bị tổn thương. Không ngờ, hai anh em Phùng Bá Đào đều ra đón, khiến Mạnh Cường nở mặt nở mày.

Trương Mỹ Kỳ càng không dám nói lung tung, chỉ một mực đi theo ông chồng, nụ cười hơi cứng nhắc.

Vào phòng khách Phùng gia, Phùng Bá Đào cười nói:

- Lão Mạnh, hai người tới, ông cụ muốn tới đây gặp mặt hai người, nhưng bởi vì đột nhiên có việc đột xuất, không thể qua được. Tuy nhiên, tối nay, mẹ của tôi sẽ sang.

Mạnh Cường nào dám làm phiền Phùng lão, nghe vậy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), cười nói:

- Phùng lão trăm công nghìn việc, không cần quấy rầy ông cụ.

Thật ra thì Phùng Bá Đào chỉ nói khách sáo thể thôi. Có hai anh em họ ra mặt, là đã cho Mạnh gia nhiều thể diện lắm rồi.

Phùng Bá Lâm xuất thân quân đội, không giỏi xã giao, tiếp vợ chồng Mạnh Cường một lát, liền mượn cớ rời đi. Phùng Bá Đào liếc Mạnh Lâm một cái, cười nói:

- Em dâu, Viễn Chinh và Thiến Như đâu? Bảo hai đứa xuống chào lão Mạnh!

- Anh Cả, Viễn Chinh và Thiến Như đến bệnh viện, hôm nay con bé nhà Hầu gia được giải phẫu.

Mạnh Lâm cười nói.

Mọi người đang nói chuyện, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như từ bên ngoài bước vào, theo sau là Hầu Niệm Ba và Phùng Lâm Lâm.

Hai cô hỉ hả ôm lễ phục và quần lụa trắng, định lên lầu mặc thử. Sáng mai, hai cô lần đầu làm phù dâu, trong lòng đều có phần phấn khởi.

Phùng Bá Đào nhìn Bành Viễn Chinh vẫy vẫy tay:

- Viễn Chinh, Thiến Như...

Thật ra Bành Viễn Chinh đã sớm nhìn thấy vợ chồng Mạnh Cường, vẻ mặt của hắn hơi cứng lại, nhưng vì mẹ, mỉm cười chào một tiếng “Cậu Hai và vợ Hai”, Phùng Thiến Như thì cầm tay Trương Mỹ Kỳ, cười nói mấy câu.

Thấy con “lấy đại cục làm trọng”, Mạnh Lâm hoàn toàn yên lòng.

Người hai nhà nói chuyện xong, Mạnh Lâm dẫn vợ chồng Mạnh Cường lên lầu, để họ nghỉ ngơi.

...

Hôn lễ và tiệc cưới tổ chức tại sảnh ở tầng cao nhất của khách sạn lớn Hoa Hạ, hôn lễ bắt đầu lúc 11 giờ 18 phút, hơn 11 giờ một chút, sảnh đã bị phong tỏa hoàn toàn, không có thiệp mời và sự cho phép của Phùng gia, bất cứ ai cũng không được vào.

Đại sảnh rất lớn, nhưng khách mời không nhiều, dù sao đây chỉ là một hôn lễ trong phạm vi nhỏ. Khách mời chỉ là họ hàng thân thích và bằng hữu.

Phía đông sảnh thiết lập một thang lầu giả và cửa xoay tròn. Thang lầu giả hình xoắn ốc, được trang hoàng sắc sỡ lóa mắt, trên lan can bày đầy hoa hồng màu hồng phấn. Ở cửa thang lầu, một giàn hoa hình vòm

được quần quanh bởi một dải lụa trắng mỏng mỏng lung tung mỏng ảo, phía trên cắm đầy những đóa hoa trắng như tuyết. Trong đại sảnh, trên mỗi cái bàn đều đặt một cây nến, giá nến hết sức tinh xảo.

Ánh đèn mờ ảo, hai ngọn đèn laser tập trung ở cổng vòm trắng nõn. Cửa từ từ mở ra, hai cô phù dâu xinh đẹp Hầu Niệm Ba và Phùng Lâm Lâm cùng Phùng Thiến Như mặc bộ váy áo lụa trắng mỏng, xuất hiện trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Phùng Thiến Như búi tóc, nâng áo cưới, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, phong thái hết sức cao quý.

Chợt, Bành Viễn Chinh mặc áo vét, đi ra giữa hai phù rể, dắt bàn tay nhỏ bé của Phùng Thiến Như.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt long lanh sáng, môi nở một nụ cười hạnh phúc.

Tiếng nhạc rộn rã vang lên, Bành Viễn Chinh nắm tay Phùng Thiến Như, bước lên thảm đỏ đi tới, hai người lần lượt đến các bàn, Phùng Thiến Như cười khanh khách đốt từng cây nến trên bàn, ánh nến lung linh, chấp chớn trong đại sảnh, ghi khắc một giây phút lãng mạn và bay bổng. Phải nói, vào thời này, đó là một sáng kiến rất mới mẻ và độc đáo. Dĩ nhiên, so với những hôn lễ đời sau ngày càng sáng tạo, cảnh này cũng không là gì.

Đèn chiếu rọi vào người Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, hai người gơ cao chai sâm panh, rót đầy tháp sâm panh, rượu sâm panh từ từ chảy xuôi theo tiếng nhạc kim nén, đợi đến khoảnh khắc giai điệu âm nhạc dâng lên cao, ánh đèn sáng rực lên, tiếng vỗ tay như sấm vang lên hồi lâu tưởng chừng không dứt.

- Chào các vị khách quý! Hôm nay là một ngày tràn đầy may mắn và niềm vui tốt đẹp, trong một ngày vui trọng đại như hôm nay, tất cả thân bằng quyến thuộc bà bạn hữu tập trung nơi đây, cùng chung vui với một đôi ông trời tác hợp, Bành Viễn Chinh sánh duyên cùng Phùng Thiến Như!

Tôi vô cùng vinh hạnh được cô dâu chú rể ủy thác, chủ trì và chứng kiến giây phút lãng mạn và thiêng liêng này. Tôi đại diện cho cô dâu, chú rể cùng với các bậc cha chú hai họ, tỏ lòng hoan nghênh nhiệt liệt và cảm tạ các vị khách quý tham dự buổi lễ hôm nay!

Người điều khiển chương trình là một cán sự thanh niên của công đoàn Ủy ban kế hoạch quốc gia, thường xuyên chủ trì rất nhiều hôn lễ của những người trẻ tuổi trong cơ quan nhà nước, chỉ cần nói mấy câu đã hâm nóng bầu không khí của buổi lễ.

- Cùng với những giai điệu âm nhạc tuyệt vời, cô dâu chú rể tay trong tay đi về phía chúng ta, họ đang tiếp nhận sự xe duyên của ông Tư bà Nguyệt, hưởng thụ giây phút đẹp nhất trong đời, chúng ta hãy nhớ kỹ, hôm nay, ngày 18 tháng 10 1993, chú rể Bành Viễn Chinh, cô dâu Phùng Thiến Như duyên định kiếp này, yêu thương mãi mãi!

Mặc dù lời người điều khiển chương trình cũng chỉ là sáo ngữ, không có ý gì mới mẻ, nhưng đối với Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như, đó là những lời vô cùng ngọt ngào thấm thiết. Hai người đắm đắm nhìn nhau như ở chốn không người, tay trong tay, thời gian và không gian dường như vĩnh viễn ngừng lại ở giây phút này.

Mạnh Lâm, Phùng Bá Đào và Tống Dư Trần vui mừng nhìn hai người, tươi cười rạng rỡ, nhất là Mạnh Lâm, khoe mắt bà hơi ướt. Cho tới hôm nay, Bành Viễn Chinh, con trai bà rốt cuộc thành gia lập thất, không bao giờ bà còn phải canh cánh bên lòng vì cảnh con không có cha.

Hầu Niệm Ba và Phùng Lâm Lâm, hai cô phù dâu xinh đẹp đứng một bên, hâm mộ nhìn cô dâu chú rể, ánh mắt lấp lánh, bắt đầu tưởng tượng ra hôn lễ của mình ngày sau, cảnh tượng lãng mạn như thế nào.

Lúc này, đầu video bắt đầu phát hình cảnh đốt pháo, tiếng pháo vang lên giòn giã, lúc này Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như mới xoay người lại, hướng về phía khách mời khom người vái chào cảm ơn, sau đó trịnh trọng dựa theo lời người điều khiển chương trình, hướng về phía ba người Mạnh Lâm, Phùng Bá Đào và Tống Dư Trần khom người vái chào.

Tống Quả gơ chiếc máy ảnh hiệu Hải Âu của mình lên chụp hình rắc rắc liên tiếp, chợt phát hiện khoe mắt Bành Viễn Chinh rơi ra hai giọt lệ, tay y run lên.

474. Chương 481: Phó Khúc Dĩnh

Hôn lễ kéo dài hơn ba giờ chiều mới kết thúc. Tiễn khách ra về xong, Bành Viễn Chính và Phùng Thiển Như mới mệt mỏi lên xe về biệt thự của Phùng gia, vào “động phòng”.

Hai người ôm nhau ngủ, mãi cho đến ban đêm, khi Tống Dư Trần thức giục mới dậy ăn một chút. Theo lệ, ngày thứ hai cô dâu mới phải lại mặt, nhưng trường hợp của Phùng Thiển Như đặc biệt, cho nên “lại mặt” đổi thành lễ tế cha mẹ ruột của cô.

So với trước đây, lần tế lễ này có mặt cả hai vợ chồng Phùng Bá Đào và Mạnh Lâm, rất long trọng. Làm lễ xong, buổi trưa, Phùng gia lại mở tiệc ở một phòng lớn kín đáo ở khách sạn Hoa Hạ, không có người ngoài, vợ chồng Phùng lão cũng tham dự.

Hai vợ chồng Phùng lão ngồi ở giữa, Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm, vợ chồng Phùng Bá Hà và ba con dâu Tống Dư Trần, Mạnh Lâm, Trương Lam ngồi hai bên, Bành Viễn Chính nắm tay Phùng Thiển Như, dịu dàng bước tới phía trước mặt Phùng lão quỳ lạy.

Phùng lão khẽ mỉm cười, cùng bà Phùng đỡ cháu dậy, nói:

- Viễn Chính, bắt đầu từ hôm nay, cháu lập gia đình, chính thức trưởng thành. Ở đây, ông không có yêu cầu gì nhiều đối với cháu, chỉ hy vọng cháu có thể tiếp tục cố gắng, đối với trong nhà, hiếu kính bậc trên trước, đối với bên ngoài, phát triển sự nghiệp ngày càng cao hơn, duy trì địa vị của Phùng gia chúng ta.

Tu thân, tề gia, bình thiên hạ, ông già rồi, một ngày nào đó, tương lai của Phùng gia cần cháu tới gánh vác. Ông kỳ vọng rất nhiều ở cháu, ông hy vọng cháu có thể hiểu, không để ông thất vọng.

Giọng Phùng lão trong sáng và nghiêm túc.

Bành Viễn Chính cũng nghiêm nghị nói:

- Ông nội, xin ông yên tâm, cháu nhất định sẽ không để ông thất vọng!

Tất cả các cháu cũng vậy, Phùng gia ít con trai, mọi người đều là huyết mạch của Phùng gia. Ông hy vọng lấy Viễn Chính làm tấm gương, cố gắng thật tốt, làm người thật tốt, ít nhất, không để người ta coi thường!

Phùng lão gơ tay chỉ Phùng Viễn Hoa, Phùng Lâm Lâm và Triệu Hải Nam, thần nhiên nói:

- Viễn Chính là anh của các cháu, nước có quốc pháp, nhà có gia quy, các cháu phải biết tôn trọng Viễn Chính và Thiển Như. Về điểm này, Bá Đào, Bá Lâm và Bá Hà đã làm gương cho các cháu rồi đó.

Phùng Viễn Hoa vội vàng kính cẩn nói:

- Ông nội, chúng cháu biết.

Phùng Lâm Lâm cũng không dám cười đùa, hạ giọng nói:

- Ông nội, Lâm Lâm hiểu rồi.

Mấy anh em Phùng Bá Đào nhìn nhau một cái, trong lòng hiểu ông cụ nói lời này không phải là thuận miệng mà nói. Đây là ông chính thức thừa nhận vị trí trưởng tôn của Bành Viễn Chính, thừa nhận hẳn là người nối nghiệp.

Triệu Đình thâm nghĩ, xem ra ông cụ còn muốn bồi dưỡng Bành Viễn Chính lên đến một độ cao nhất có thể. Ông còn có thể tại vị bốn, năm năm nữa, nếu ông một lòng bồi dưỡng Bành Viễn Chính, tương lai tiền đồ của hẳn không biết sẽ còn tiến tới đâu.

Tống Dư Trần và Mạnh Lâm đương nhiên là vì Bành Viễn Chính mà cao hứng, chỉ có Trương Lam cảm thấy không thoải mái, nghĩ rằng ông cụ bên trọng bên khinh. Tuy nhiên uy nghiêm của Phùng lão trong nhà vô cùng mạnh mẽ, dù trong lòng có một chút coi thường, bà ta cũng không dám có biểu hiện gì.

Trong những đại gia tộc chính trị nghiêm khắc và quy củ như Phùng gia, lời của Phùng lão là lệnh, không ai được phép cãi lại, nếu Phùng lão đã quyết tâm bồi dưỡng Bành Viễn Chính, mọi người chỉ có thể nhất nhất tuân theo.

Mà quyết định của Phùng lão cũng không sai. So với Bành Viễn Chinh, từ tâm tính, năng lực hay là tất cả những tổ chất khác, Phùng Viễn Hoa kém quá xa.

Bà Phùng thấy không khí có vẻ hơi nặng nề, liền cười nói:

- Ông già này, nghiêm túc đến như vậy làm cái gì?

Bà cầm một bao tiền lì xì nhét vào tay Phùng Thiến Như, dịu dàng nói:

- Thiến Như, bà nội cho cháu phong bì đỏ, bà hy vọng cháu có thể sớm cho Phùng gia chúng ta một đứa bé khỏe mạnh, để bà nội được bế chắt. Tứ đại đồng đường nha, bà nội mong đợi ngày đó lâu rồi!

Mấy nàng dâu của bà mỉm cười, Phùng Thiến Như mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu xuống.

...

Vốn Bành Viễn Chinh định sau khi cưới xong, sẽ cùng Phùng Thiến Như đi hưởng tuần trăng mật ở phía nam một chuyến, nhưng sau hần lại đổi ý, muốn về huyện ngay. Mà bên phía công ty của Phùng Thiến Như ở Thủ đô, cũng rất nhiều việc, cô không thể rời bỏ.

Cả ngày hai người quần lấy nhau, nửa ngày ở nhà, nửa ngày đến công ty của Phùng Thiến Như xử lý công việc. Đến ngày 25 tháng 10, Vương An Na gọi điện thoại tới nói, muốn giới thiệu hần với Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thương ở Singapore, tên Phó Khúc Dĩnh.

Phó Khúc Dĩnh tới Trung Quốc làm việc, gặp Vương An Na. Vương An Na nhân cơ hội nói đến chuyện của Bành Viễn Chinh. Lúc đầu Phó Khúc Dĩnh cũng không để tâm, tập đoàn Hoa Thương thâm nhập thị trường Trung Quốc, đã đầu tư liên tiếp vào bốn năm thành phố lớn, không có hứng thú đối với một thành thị nhỏ, huống chi huyện Lân là một huyện nghèo.

Nhưng khi Vương An Na ám chỉ thân phận của Bành Viễn Chinh, Phó Khúc Dĩnh lập tức đồng ý gặp Bành Viễn Chinh, trước tiên nói chuyện rồi tính.

Phó Khúc Dĩnh là người gốc Hoa, rất quen thuộc đối với tình hình và bối cảnh ở trong nước. Nếu tập đoàn Hoa Thương muốn có thị phần vững chắc ở thị trường trong nước, có bước phát triển nhảy vọt, cần phải tìm kiếm một "chỗ dựa", mà Bành Viễn Chinh, với thân phận "Đảng Thái Tử" (1), đương nhiên khiến cô rất hứng thú.

- Viễn Chinh xế chiều có rảnh không? Xế chiều tới công ty của tôi, tôi bố trí cho hai người gặp nhau. Ngày mai cô ta sẽ phải bay về Singapore, tốt nhất là cậu tới một chuyến.

Đột nhiên Vương An Na hạ giọng, cười hì hì:

- Khúc Dĩnh vô cùng xinh đẹp, không hề thua kém Thiến Như của cậu...

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Chị An Na, sao lại nói vậy? Chúng tôi hợp tác làm ăn, không phải đóng phim...

- Được, quyết định như vậy đi, hai giờ chiều, tôi và Khúc Dĩnh chờ ở phòng làm việc.

Vương An Na vừa nói xong, liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh bỏ ống nghe xuống, trầm ngâm một lát. Phùng Thiến Như theo Tổng Dư Trân đi công việc, đến tối mới về, hần ở nhà cũng không làm gì, không bằng đi một chuyến.

...

Phó Khúc Dĩnh tắm rửa xong, mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn nằm trên giường gọi điện cho cha là Phó Hoa Thương, nói về đề nghị của Vương An Na.

Đầu bên kia điện thoại, Phó Hoa Thương kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Khúc Dĩnh, con xác định là người của Phùng gia chứ? Là người nối nghiệp đời thứ ba của Phùng gia?

- Dạ đúng, Phùng gia hiếm con trai, đời thứ ba ba chỉ có hai cháu, Bành Viễn Chính là cháu nội của Phùng lão, vừa mới kết hôn, nghe nói làm Phó chủ tịch huyện. Tổng giám đốc của công ty của Vương An Na là người của Phùng gia, Phùng Thiển Như.

An Na có thể phát triển mạnh mẽ ở Trung Quốc, xem ra là nương vào lực lượng của Phùng gia.

Phó Khúc Dĩnh cười nhẹ:

- Ba, ba nói con nên xử lý như thế nào?

- Kết giao! Trước hết con gặp hắn nói chuyện, thăm dò tình huống rồi nói sau. Khúc Dĩnh, đây là một cơ hội, con nên nắm chắc. Ít nhất, không nên đắc tội hắn, tranh thủ kéo gần quan hệ với hắn, nhưng đừng làm quá lộ liễu, chúng ta sẽ chịu thiệt.

Phó Hoa Thương trầm ngâm, lại dặn dò thêm một câu:

- Nhớ kỹ, có thể không hợp tác, nhưng nhất định phải làm bạn!

- Con hiểu rồi ba.

Phó Khúc Dĩnh cúp điện thoại, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười cổ quái. Cô lại nhắc điện thoại lên, gọi cho Vương An Na:

- An Na, đột nhiên tôi không khỏe, hay là hoãn cuộc hẹn chiều nay? Chờ lần tới tôi quay lại Trung Quốc rồi nói sau.

Vừa nghe Phó Khúc Dĩnh “giở quẻ”, Vương An Na hơi cuống lên:

- Khúc Dĩnh, con bé này, tính chuyện gì vậy? Tôi đã hẹn với người ta, cô lại đổi ý như vậy, làm sao tôi ăn nói với hắn?

Vương An Na biết tính Bành Viễn Chính, hắn là người ngoài mềm trong cứng, Phó Khúc Dĩnh chơi trò thất tín như vậy, hắn nhất định sẽ ghét, nói không chừng cả cô cũng bị ghét lây.

Phó Khúc Dĩnh cười nhẹ một tiếng:

- An Na, thật sự là tôi cảm thấy không khỏe, như vậy đi, nếu như hắn có thành ý, bảo hắn tới tìm tôi ở khách sạn.

Trong lòng Vương An Na chợt cảnh giác:

- Con bé xấu xí kia, muốn làm cái gì đây? Sao chị cảm thấy như cô đang rắp tâm bắt lương gì đấy?

Phó Khúc Dĩnh cười khanh khách:

- Chị An Na, chị nói cứ như đang ghen vậy! Dù có ghen, cũng không tới lượt chị, người ta đã có vợ...Thôi được rồi, không tán dóc nữa, tôi đi ngủ đây, nhức đầu quá.

Nói xong, Phó Khúc Dĩnh cúp điện thoại.

Vương An Na do dự một lúc, rồi gọi điện thoại cho Bành Viễn Chính, Bành Viễn Chính nhú mày nói:

- Đến khách sạn chỗ cô ta? Không phải đã nói là đến công ty của chị sao?

- Viễn Chính à, cô ta đột nhiên thấy không khỏe, hay là cậu đi một chuyến? Dù sao cũng không xa chỗ cậu.

Bành Viễn Chính trầm ngâm một lát, đột nhiên cười nói:

- Ồ, chị An Na, như vậy đi, hôm nào có cơ hội rồi nói sau, xế chiều nay tôi cũng có chút chuyện. Ừ, hôm nào rồi nói sau.

Nói xong, không đợi Vương An Na trả lời, Bành Viễn Chính liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chính là người có tâm cơ và nhạy bén cỡ nào, chỉ cần nghe Vương An Na nói qua, hắn liền đoán được, tám phần là Phó Khúc Dĩnh không có ý định đầu tư gì cả, sợ dĩ miễn cưỡng đồng ý gặp mặt, không phải vì chuyện hợp tác, mà vì nể mặt Vương An Na.

Đồng thời, cũng có thể cô ta nhìn trúng thân phận của hần ở Phùng gia, muốn tạo quan hệ là thật, nói chuyện hợp tác là giả.

Đã như vậy, không bằng không gặp. Bành Viễn Chinh đương nhiên muốn thu hút đầu tư, nhưng cũng không phải với bất cứ giá nào.

Hần muốn xây dựng trung tâm thương mại ở huyện Lâm, lại muốn liên kết với công ty nước ngoài, đơn giản là muốn tranh thủ một chút chính sách ưu đãi, nhưng không phải cứ nhất thiết phải là công ty nước ngoài mới được. Nếu không xong, hần sẽ chọn một doanh nghiệp có đủ điều kiện ở trong nước.

Mà để lựa chọn được một doanh nghiệp như vậy, đối với hần cũng không có gì khó khăn.

(1) Đảng Thái Tử, hoặc Thái Tử, (tiếng Anh: Crown Prince Party hoặc Princelings) là danh từ riêng chuyên dùng để nói về những người do có quan hệ huyết thống với tầng lớp thống trị mà giành được địa vị quan trọng trong xã hội ở Trung Quốc; trước đây chuyên để nói về Thái Tử. Tại Trung Quốc, Đảng Thái Tử là danh từ chính trị đặc biệt xuất hiện trong các triều đại phong kiến, nói chung có ý chê bai. Thí dụ Lý Kiến Thành (Thái Tử của vua Đường Cao Tổ) cùng em trai là Lý Nguyên Cát kết bè đảng tranh giành quyền lực. “Đảng” ở đây có thể hiểu là họ hàng.

Bạc Hỷ Lai với những sự kiện đình đám gần đây và tân Tổng bí thư Tập Cận Bình của Trung Quốc đều là người của Đảng Thái tử, tức là con cháu những cán bộ cấp cao trong Đảng cộng sản Trung Quốc.... Cha của họ đều từng đảm nhiệm chức vụ cao dưới trướng Đặng Tiểu Bình.

475. Chương 482: Xảy Ra Chuyện Lớn

Vương An Na hơi buồn bực, cô làm việc này là muốn Bành Viễn Chinh hài lòng. Tập đoàn Hoa Vũ trong nước có thể phát triển được như hôm nay, nhờ có Phùng Thiên Như quản lý chỉ là một yếu tố, ảnh hưởng của Phùng gia cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Vương An Na bực mình ném ống nghe xuống, châm một điếu thuốc, ngồi hút thuốc trong phòng làm việc.

...

Phó Khúc Dĩnh ăn mặc chỉnh tề, thay một bộ quần áo khác, trang điểm một chút, chờ ở trong phòng. Nhưng đợi đến ba giờ rưỡi cũng không có ai tới. Cô nhin không được chủ động gọi điện cho Vương An Na.

Vương An Na có phần tức giận, cười lạnh nói:

- Con bé xấu xí kia, cô còn không biết xấu hổ hỏi tôi? Vốn đã hẹn như vậy rồi, cô còn làm bộ làm tịch, kết quả người ta không thèm để ý tới vụ này nữa!

- Chị, không phải là tôi đã nói rồi sao, thật sự là trong người tôi không được khỏe, bảo hần tới khách sạn hay tới công ty thì có gì khác biệt nào? Sao vậy, hần muốn mời người đầu tư, còn ngạo mạn như vậy? Tôi thấy lúc đầu cũng không có thành ý đâu!

Phó Khúc Dĩnh bĩu môi, nói.

Vương An Na thở dài:

- Thôi, Khúc Dĩnh, bỏ qua chuyện này đi.

Phó Khúc Dĩnh hơi cuống lên:

- Chị, đừng, tôi đã chuẩn bị xong, hần không tới, khi không làm trễ nãi một buổi trưa của tôi. Chị, xin chị nói giúp, tôi mời hần ăn cơm, được không?

Thái độ vội vàng của Phó Khúc Dĩnh khiến Vương An Na tỉnh ngộ, không khỏi cười to:

- Phó Khúc Dĩnh, cô thông minh cỡ nào, sao lại làm chuyện hồ đồ như vậy! Cô đã muốn kết giao với người ta, vậy thì đừng làm bộ làm tịch! Tôi đã nói với cô, hần không phải là con ông cháu cha bình thường, cô làm bộ làm tịch với hần là vô ích!

Phó Khúc Dĩnh hơi buồn bực thở ra một cái. Cô đổi ý, muốn gặp mặt Bành Viễn Chinh ở khách sạn, đơn giản là muốn thử thăm dò. Bởi vì theo cô nghĩ, loại cậu ấm này, rất bon chen. Nhưng cô không ngờ Bành Viễn Chinh không phải con ông cháu cha bình thường.

Vốn cô chỉ định “cẩn thận” một chút, kết quả lại khéo quá thành vụng.

Phó Khúc Dĩnh biết đây là cơ hội duy nhất để kết giao với Bành Viễn Chinh, bỏ qua lần này, sau này sẽ không còn dịp nào khác.

- Chị, chị nói giúp một tiếng...

Phó Khúc Dĩnh giở giọng năn nỉ, Vương An Na bất đắc dĩ, phải nhận lời giúp cô một phen.

...

Vương An Na và Phó Khúc Dĩnh đứng ở trước cửa chi nhánh của cửa nhà hàng Long Đằng, chờ đợi. Một chiếc taxi màu xanh lá mạ trở tới, Bành Viễn Chinh xuống xe.

Vương An Na cười, giơ một ngón tay:

- Tới rồi, đây chính là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh vẫn mặc bộ trang phục thường ngày, sơ mi trắng quần tây đen, trông chín chắn và cương nghị. Hắn không đẹp trai theo kiểu thư sinh, mặc như vậy lại càng có vẻ trưởng thành.

Phó Khúc Dĩnh chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, nhướng mày, lòng thầm kinh ngạc.

Phùng gia ở Thủ đô là nhà quyền quý số một, số hai cả nước, là cháu đích tôn của của Phùng gia, dù thế nào, Bành Viễn Chinh cũng có thể coi là “cậu ấm” hạng nhất, nhưng khác với tưởng tượng của cô, phong thái của Bành Viễn Chinh lại có chút gì đó thật thà, thậm chí, theo cô thấy, cách ăn mặc của hắn có vẻ quê mùa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, thông thả đi tới, hắn cũng đang đánh giá Phó Khúc Dĩnh.

Cô gái này ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dung mạo xinh đẹp, nước da trắng nõn, trông như một cô gái vùng sông nước Giang Nam. Cô mặc một chiếc áo khoác ngắn bằng gấm màu xanh lá mạ, màu sắc rất tươi đẹp, nhưng so với dung nhan của cô, gấm vóc rực rỡ cũng bị lu mờ đi.

Đó là ấn tượng đầu tiên. Khi càng tới gần, hắn nhận thấy mắt cô gái này sáng ngời, cái trán mượt mà hơi dô, đứng đó như một pho tượng ngọc, toát ra vẻ thông minh và tháo vát.

Bành Viễn Chinh hiểu, đây không phải dạng tiểu thư yếu điệu, mà mang trong mình tính cách tính chi li của một nữ doanh nhân.

Vương An Na nghênh đón, theo thói quen cười quyến rũ, thậm chí giọng nói có phần làm nũng:

- Viễn Chinh, sao bây giờ mới đến, chúng tôi chờ cậu thật lâu.

Vừa nói, Vương An Na vừa bước tới, vẻ như định nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh khéo léo tránh đi, nhìn Phó Khúc Dĩnh cười nhẹ:

- Chị An Na, đây là Tổng giám đốc Phó sao? Chào cô, tôi là Bành Viễn Chinh!

Phó Khúc Dĩnh liếc Vương An Na một cái, mỉm cười tiến lên chủ động đưa tay ra:

- Xin chào, gọi tôi là Khúc Dĩnh là được.

Hai người bắt tay, Vương An Na đứng bên cười nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi vào. À, Viễn Chinh, cô dâu đâu rồi? Mới kết hôn đã bỏ cô dâu qua một bên, không tốt lắm đâu! Sao không đưa Thiển Như cùng đến ăn cơm?

Bành Viễn Chinh đáp:

- Chị An Na, Thiển Như theo mẹ tôi đi ngoại thành có việc, chừng tối nay mới về.

Không khí bữa cơm cũng khá hòa hợp, bởi vì Vương An Na pha trò, hơn nữa, bởi thái độ cố ý kết giao của Phó Khúc Dĩnh, Bành Viễn Chinh đương nhiên cũng không tỏ vẻ xa cách.

Hắn đơn giản giới thiệu tình hình huyện Lâm và ý tưởng của mình, còn đại diện chính quyền huyện Lâm mời tập đoàn Hoa Thương đến huyện Lâm khảo sát. Phó Khúc Dĩnh lắng tai nghe hồi lâu, đột nhiên đứng dậy cười nói:

- Ngại quá, cậu Bành, chi An Na, tôi muốn đi rửa tay.

Bành Viễn Chinh biết hợp tác lớn như vậy, một mình Phó Khúc Dĩnh không quyết định được, xem ra cô ta đi gọi điện thoại xin chỉ thị của Phó Hoa Thương. Thật ra thì Bành Viễn Chinh cũng không còn trông đợi có thể hợp tác được, chỉ định nói chuyện xem thử thái độ của đối phương, xem có cơ hội hợp tác hay không.

- Viễn Chinh, cô ta sẽ đáp ứng. Tôi hiểu rõ Phó Hoa Thương, cha cô ấy. Tập đoàn Hoa Thương tập trung vào phát triển ở trong nước, đã đặt chi nhánh ở mấy thành phố lớn...

Vương An Na hạ giọng, cười hì hì, nhích tới gần, bộ ngực cao ngất rung lên, đường cong mê người. Bành Viễn Chinh lúng túng nhìn tránh sang chỗ khác:

- Chị An Na, người ta chưa chắc đồng ý đến đầu tư ở một huyện nhỏ như huyện chúng tôi.

- Vậy cũng là một loại đầu tư.

Vương An Na cười đầy thâm ý, liếc mắt một cái, nhẹ nhàng nói:

- Về phần hợp tác có sinh lợi hay không, đó là chuyện khác.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Chị An Na, tôi đảm bảo, dự án này sẽ sinh lợi. Chẳng những có thể sinh lợi, mà còn có tác động rất lớn trên thị trường. Nói tóm lại, nếu như Hoa Thương đồng ý đầu tư, họ sẽ không thiệt thòi gì đâu!

Đúng lúc đó, Phó Khúc Dĩnh nhẹ nhàng trở về, ngồi xuống cười nói:

- Cậu Bành, tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể hợp tác. Thế này đi, cậu bảo người của huyện fax bản vẽ dự án cho tập đoàn Hoa Thương chúng tôi, chúng tôi có thể tiến hành bàn bạc hợp tác sâu hơn.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, lắc đầu cười nói:

- Phó tổng, theo thái độ cùng có lợi, cùng thắng, tôi đề nghị phía tập đoàn của cô thận trọng suy nghĩ, đồng thời nghiên cứu luận chứng khả thi của dự án một chút.

Tôi cũng sắp quay lại huyện, Phó tổng để lại phương thức liên lạc, tôi sẽ bảo trong huyện gửi thư mời cho tập đoàn Hoa Thương tới huyện chúng tôi khảo sát. Phó tổng, cô đừng đưa ra quyết định vội, chờ khảo sát xong rồi hãy nói!

Lời của Bành Viễn Chinh khiến Phó Khúc Dĩnh ngẩn người.

Cô vừa mới nói chuyện với cha cô, Phó Hoa Thương, để tạo quan hệ với Bành Viễn Chinh, Phó Hoa Thương quyết định thật nhanh, bảo cô gặt đầu hợp tác. Phó Hoa Thương nghĩ, xem ra một dự án như vậy cũng không cần nhiều vốn đầu tư, đã có chính quyền địa phương hỗ trợ, chỉ cần bỏ ra một hai chục triệu khởi động công trình, sau đó có thể tranh thủ vốn vay ngân hàng, mượn gà đẻ trứng. Nếu như có thể thông qua dự án này, kết giao được với Phùng gia, cho dù dự án không sinh lợi, cũng đáng.

Không ngờ, thái độ của Bành Viễn Chinh lại như thế.

Phó Khúc Dĩnh nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt khó hiểu, thầm nghĩ người này thật khó nắm bắt, rất khác người!

Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, Phó Khúc Dĩnh cũng không thể quá mức nhiệt tình, đành đồng ý tháng sau đến huyện Lâm khảo sát.

Cơm nước xong, Phó Khúc Dĩnh trở về khách sạn, Bành Viễn Chinh lên xe Vương An Na rời đi. Vương An Na vừa lái xe, vừa cau mày nói:

- Viễn Chinh, sao cậu lại có thái độ như thế? Nếu Hoa Thương đồng ý đầu tư, cậu còn nhăn nhó cái gì?
- Chị An Na, tôi muốn có trách nhiệm đối với công tác của mình, cũng muốn có trách nhiệm với dự án này. Tôi là lãnh đạo chính quyền, không thể suy nghĩ vấn đề một cách đơn giản như vậy. Hơn nữa, tôi không muốn Hoa Thương đầu tư vì cá nhân tôi. Thà rằng tôi bỏ Hoa Thương đi!

Giọng Bành Viễn Chinh trầm thấp mà kiên định:

- Đồng thời tôi còn muốn mời hai công ty trong nước đến huyện Lâm khảo sát, xem công ty nào thích hợp hơn. Không chỉ có công ty lựa chọn chúng tôi, chúng tôi cũng muốn có một sự lựa chọn nhất định.

Vương An Na nghe vậy im lặng, tập trung lái xe, không nói gì nữa.

Cô không cách nào hiểu nổi suy nghĩ của Bành Viễn Chinh, càng không thể cảm nhận cái khái niệm của Bành Viễn Chinh về trách nhiệm với không trách nhiệm. Thậm chí cho đến tận bây giờ, cô vẫn không thể hiểu được, với xuất thân như vậy, tại sao Bành Viễn Chinh lại không muốn ở Thủ đô hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà tới cơ sở công tác chỉ cho vất vả và gian khổ. Nếu thích làm quan, không làm ở Thủ đô được sao?

Vương An Na thầm than một tiếng, càng ngày càng quen thuộc Bành Viễn Chinh, nhưng cũng càng ngày càng cảm thấy xa lạ và có một khoảng cách rất xa đối với hắn.

...

Bành Viễn Chinh mở cửa vào nhà, Phùng Thiển Như và Tống Dư Trần vẫn chưa về. Thật ra hai người cũng không đi làm chuyện gì quan trọng, chỉ là đến miếu Quan Âm ở ngoại thành thắp hương bái phật cầu tự!

Bành Viễn Chinh về phòng tắm rửa, mới vừa nghỉ ngơi, chuông điện thoại chợt vang lên.

Đó là Lý Minh Nhiên gọi. Giọng Lý Minh Nhiên trong điện thoại vừa gấp gáp vừa bị đè nén:

- Chủ tịch huyện Bành, trong huyện xảy ra chuyện lớn!

Bành Viễn Chinh giật thót mình, tay nắm chặt ống nghe, hạ giọng nói:

- Đồng chí Minh Nhiên, anh đừng gấp quá, từ từ nói, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

476. Chương 483: Kết Nghĩa

- Chủ tịch huyện Bành, Lâm Trường Hà đột nhiên bị Ủy ban Thanh tra Kỷ luật thành phố mang đi, Ủy ban Thanh tra Kỷ luật không báo trước cho huyện, Lâm Trường Hà bị đưa đi từ nhà, sau đó, Ủy ban Thanh tra Kỷ luật mới báo cho Chủ tịch huyện Cung.

Đột nhiên Lý Minh Nhiên thở dài một cái, hạ giọng nói.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, trầm ngâm nói:

- Đồng chí Minh Nhiên, chuyện gì xảy ra? Lâm Trường Hà phạm phải chuyện gì?
- Cũng không rõ là vì vấn đề gì, cấp trên chưa nói gì cả. Nhưng không báo trước cho huyện đã bắt người, có lẽ vấn đề không nhỏ.

Lý Minh Nhiên nhẹ nhàng nói:

- Hay là có liên quan tới vụ án của Tôn Tuyết Lâm?
- Tôi nghĩ hẳn là Ủy ban Thanh tra Kỷ luật thành phố đã thông báo trước và hỏi ý kiến của Bí thư Hàn. Đồng chí Minh Nhiên, chúng ta chỉ im lặng theo dõi động tĩnh, đừng vì vậy mà rối loạn, trễ nãi công việc. À, Chủ tịch huyện Cung thu xếp thế nào?

Lý Minh Nhiên nói:

- Công tác của Lâm Trường Hà tạm thời giao cho Phó chủ tịch huyện mới tới Quách Vĩ Toàn phụ trách,. Bây giờ bộ máy Ủy ban nhân dân huyện thiếu người nghiêm trọng, Chủ tịch huyện Cung cũng không hỏi

qua ý kiến của mấy người chúng tôi, liền đề xuất danh sách chọn người làm Phó chủ tịch huyện, yêu cầu thành phố tăng cường lực lượng bộ máy của chúng ta.

Giọng Lý Minh Nhiên có phần không hài lòng.

Bành Viễn Chinh làm như không hiểu, thản nhiên nói:

- Như vậy cũng tốt, thành viên bộ máy chúng ta vốn không đủ, bây giờ Lâm Trường Hà bị song quy, chắc chắn càng thêm giắt gấu vá vai. Chủ tịch huyện Cung yêu cầu cấp trên tăng cường lực lượng bộ máy chúng ta là hợp tình hợp lý.

Bởi vì lần trước ở hội nghị văn phòng Chủ tịch huyện, “đề nghị” của Cung Hàn Lâm bị Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa phản đối, khiến phải tạm thời gác lại, cho nên lần này Cung Hàn Lâm thậm chí không mở hội nghị, trực tiếp lấy danh nghĩa Ủy ban nhân dân huyện báo cáo lên trên.

Lý Minh Nhiên không phục, nhưng thái độ của Bành Viễn Chinh bình tĩnh như vậy, y cũng không nói gì nữa.

- Chủ tịch huyện Bành, còn có một việc. Hôm qua công trình nhà máy luyện than cốt phải tạm ngừng thi công, nông dân mấy thôn phụ cận tụ tập ngăn trở thi công, Ban chỉ huy công trình cùng với huyện đang tổ chức phối hợp giải quyết nhưng chưa có hiệu quả.

Lý Minh Nhiên chuyển sang vấn đề khác.

Bành Viễn Chinh nhíu mày:

- Lúc trước đã làm xong công tác trấn an và giải phóng mặt bằng rồi mà, sao nông dân còn ngăn trở thi công?

- Chủ tịch huyện Bành, nơi tập trung than đá và khu làm việc trưng dụng sườn núi ở vùng phụ cận của thôn Tam Trì, lúc trước trên sườn núi có trồng rất nhiều đào, chính sách quy định đo đạc diện tích trưng dụng theo mặt phẳng, bởi vì diện tích đo đạc và diện tích thực tế chênh lệch quá lớn, nông dân không đồng ý phương án bồi thường trưng dụng. đơn vị xây dựng lại cưỡng ép thi công, mâu thuẫn hết sức căng thẳng.

Lý Minh Nhiên vừa dứt tiếng, Bành Viễn Chinh cảm tức nói:

- Ban đầu tôi đã nói với người của Ủy ban Xây dựng, những quy định giáo điều, không phù hợp chính sách là không thể thực hiện được. Lúc ấy họ cũng đã đồng ý nâng cao tiêu chuẩn bồi thường cho thích hợp rồi, tại sao giờ lại đổi ý?

- Chủ tịch huyện Bành, không phải là người của Ủy ban Xây dựng đổi ý, mà là đơn vị xây dựng không đồng ý, kiên quyết dựa theo chính sách quy định.

Lý Minh Nhiên thở dài nói:

- Lâm Trường Hà vốn phụ trách dự án này. Bây giờ Lâm Trường Hà không có mặt, tạm thời sẽ không có ai đủ uy tín để nắm việc này.

Tôi và đồng chí Quách Vĩ Toàn vừa mới tới huyện chưa lâu, chưa quen thuộc tình hình trong huyện, Nghiêm Hoa là nữ, cho nên...

Lý Minh Nhiên hơi lưỡng lự một chút, cười nói:

- Chủ tịch huyện Cung vừa bảo tôi nói với lãnh đạo một tiếng, nếu có thể thì sớm trở về huyện, đích thân phối hợp xử lý huyện này.

Mặc dù dự án cung cấp khí là công trình trọng điểm của thành phố năm 1993, nhưng Ủy ban nhân dân thành phố không thể làm chủ thể đầu tư, trên thực tế, chủ thể đầu tư là Tổng công ty xây dựng khí than thành phố Tân An. Nói cách khác, Tổng công ty khí than mới là đơn vị có “quyền tài sản”.

Họ muốn giảm giá thành xây dựng, không tuân theo chính sách quy định, khiến nông dân vùng phụ cận hết sức bất mãn, vì vậy mà náo loạn lên. Lại thêm Lâm Trường Hà đột nhiên bị song quy, ở huyện không người quản lý, mâu thuẫn giữa đơn vị xây dựng và nông dân bùng lên.

Nông dân thường không có giác ngộ chính trị “lấy đại cục làm trọng”, lại càng không cần biết dự án này khi xây dựng xong, có ích lợi như thế nào đối với huyện Lân. Trong mắt của họ, chỉ có lợi ích của bản thân mình và những tính toán nhỏ nhặt, như cây ăn quả và đất của mình được đền bù bao nhiêu.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, khẽ cười nói:

- Đồng chí Minh Nhiên, anh chuyển lời đến Chủ tịch huyện Cung, tôi cố gắng tranh thủ cuối tuần quay về. Nhưng tôi không dám cam đoan, nếu như có chuyện đột xuất, tôi sẽ về trễ hơn.

À, đồng chí Minh Nhiên, anh giúp tôi một chuyện. Anh bảo Vương Hạo làm báo cáo xin chỉ thị về quy hoạch chuẩn bị xây dựng khu trung tâm thương mại, có điều, đừng vội báo cáo với lãnh đạo thành phố, chờ tôi về rồi tính. Mặt khác, lấy danh nghĩa văn phòng Ủy ban nhân dân huyện gửi thư mời cho tập đoàn Hoa Thương Singapore, mời họ tới huyện khảo sát.

...

Khi Phùng Thiến Như và Tống Dư Trân đi cầu tự về, đã là 8 giờ tối. Bành Viễn Chinh bàn bạc với cô một lát, quyết định hết thứ ba sẽ về Tân An, dù sao hai vợ chồng hần và Mạnh Lâm cũng phải về để đãi tiệc rượu.

Hần quyết định như vậy, chủ yếu là nghĩ đến tình hình trong huyện. Bắt Trương Đại Hổ và bang Lão Hổ, mấy người Kế Siêu bị chuyển đi, quan trường trong huyện rung chuyển, cục diện mới vừa ổn định, lại tới lượt Lâm Trường Hà bị song quy, còn có lãnh đạo huyện nào tiếp tục bị bắt hay không, cũng rất khó nói. Trong tình hình này, Bành Viễn Chinh tiếp tục nghỉ phép là không thích hợp.

Buổi chiều trước ngày rời Thủ đô, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như đến bệnh viện thăm Hầu Khinh Trần. Sau khi giải phẫu thành công, cô đã rời phòng phẫu thuật, tới nằm ở phòng bệnh.

Từ lúc phẫu thuật tới giờ, cô hồi phục tốt, hầu như phản ứng thải ghép không có, tuy nhiên thời gian còn ngắn ngủi, vẫn phải theo dõi kỹ.

Nhưng rõ ràng trạng thái tinh thần của cô thay đổi rất nhiều, thấy Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như đi vào, thậm chí cô muốn xuống giường đón khách.

Phùng Thiến Như vội đỡ lấy cô, nói:

- Chị Khinh Trần, chị chưa khỏe hẳn, đừng đi lung tung.

Hầu Niệm Ba đứng một bên cười hì hì:

- Thiến Như, hai ngày nay, tinh thần chị ấy rất khá, bác sĩ cho phép chị ấy xuống giường hoạt động một chút.

Bành Viễn Chinh cũng cười, đi tới nói:

- Chị Khinh Trần, hồi phục được khá lắm, trời không tuyệt đường người, tại sao lại phải tự nhốt mình vào địa ngục chứ? Bây giờ thì tốt rồi, ánh nắng rực rỡ, bầu trời trong xanh, ánh rạng đông đang ở phía trước...

Ánh mắt Hầu Khinh Trần đầy phức tạp ngược nhìn người đàn ông đã cho mình tính mạng, loại trùng hợp quá ngẫu nhiên cứ như từ trên trời rơi xuống này, khiến cô có cảm giác không biết phải nói sao, lại có cảm giác duyên phận giữa người với người tựa như là đã định bởi số mệnh.

Cô mỉm cười, nụ cười vô cùng tươi sáng.

- Viễn Chinh, cảm ơn cậu. Nếu như chị có thể vượt qua được cửa ải này, sau này có làm trâu, làm ngựa cũng phải báo đáp ơn cứu mạng của cậu...

Hầu Khinh Trần nói nửa đùa nửa thật.

Hầu Niệm Ba che miệng cười khê:

- Chị, muốn nói cảm ơn, cũng không nói như chị. Người ta sẽ nói là: sau này sẽ kết cỏ ngậm vành đền ơn cứu mạng, hoặc là lấy thân báo đáp đền ơn cứu mạng chứ!

Khuôn mặt tái nhợt của Hầu Khinh Trần đỏ lên, trợn mắt nhìn em gái, sáng giọng:

- Con bé chết tiệt kia, nói vớ vẩn cái gì thế?!

Phùng Thiển Như cười khanh khách:

- Chị Khanh Trần, cái gì mà ơn cứu mạng nghiêm trọng như thế? Chúng ta là người một nhà, sau này đừng khách khí như vậy.

- Đúng rồi, chị à, ba mẹ nhận anh Viễn Chinh làm con nuôi, sau này chúng ta thật sự là người một nhà.

Hầu Niệm Ba cười phụ họa nói:

- Cũng không biết anh Viễn Chinh có chịu hay không đây?

Bà Viễn Chinh cười khỏ, nhưng không đáp. Trước đó không lâu, vợ chồng Hầu Kiến Quốc và Trịnh Tuyết nói muốn nhận Bà Viễn Chinh làm con nuôi, hai nhà vốn là thế giao, bây giờ vì Bà Viễn Chinh hiến tủy cho Hầu Khanh Trần, hai nhà kết nghĩa với nhau, không phải là không thể.

Chẳng qua là Bà Viễn Chinh không hứng thú gì đối với chuyện làm con nuôi, cảm thấy không cần thiết, nhưng Hầu gia nhiệt tình, trong nhà cũng không phản đối, hẳn đành chấp nhận.

- Chị Khanh Trần, ngày mai tôi và Thiển Như phải về Tân An, sau này không thể tới thăm chị thường xuyên, chị phải giữ gìn sức khỏe.

Bà Viễn Chinh cười cười, kéo kéo cánh tay Phùng Thiển Như, ám hiệu có thể cáo từ rồi đi.

Hầu Khanh Trần thở dài:

- Chị không thể đi tiễn hai em, chị chúc cho hai em lên đường thuận lợi. Tháng sau chị phải đi Mỹ trị liệu, nếu như tất cả đều thuận lợi, khoảng tháng tư, tháng năm năm sau sẽ về nước, còn nếu...

Đôi mắt sáng ngời của Hầu Khanh Trần hiện lên một tia ảm đạm, cô biết bệnh mình vẫn có một tỉ lệ nhỏ có thể đi theo chiều hướng xấu nhất.

- Các em không nên khuyên chị, cái gì chị cũng hiểu rõ cả rồi, chị sẽ phối hợp trị liệu thật tốt, giành lấy cơ may sống sót!

Hầu Khanh Trần kéo tay Phùng Thiển Như tới, mặt giãn ra, cười nói:

- Thiển Như, cố gắng lên, sớm sinh quý tử, chị vẫn chờ bé cháu đây!

...

Sáng sớm Thứ Ba, Mạnh Lâm và hai vợ chồng Bà Viễn Chinh lái xe về Tân An. Bà Viễn Chinh và Phùng Thiển Như thay nhau lái xe. Đến hơn 4 giờ chiều, xe tới thành phố Tân An.

Trong nhà đã lâu không có người ở, bụi bặm khắp nơi. Về đến nhà, Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như đi dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, Bà Viễn Chinh đi thẳng tới Thành ủy, chuẩn bị tìm Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy Hàn Duy trả phép.

Phòng làm việc của Hàn Duy có mấy người đang nói chuyện, nghe bên trong có động tĩnh, Bà Viễn Chinh đứng ở hành lang chờ một lúc. Không lâu dsau, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban thư ký Trần cùng mấy cán bộ cơ quan Thành ủy đi ra cửa, nhìn thấy Bà Viễn Chinh, không khỏi kinh ngạc cười:

- Đồng chí Viễn Chinh? Sao, nghỉ phép kết hôn xong rồi à?

- Trưởng ban thư ký Trần, tôi vừa về, tới trả phép với Bí thư Hàn.

Bà Viễn Chinh cười, bắt chuyện với Trần Ngôn Hề, rồi đi vào phòng làm việc của Hàn Duy.

Hàn Duy mỉm cười, phát phát tay:

- Đồng chí Viễn Chinh, hình như là trả phép trước hạn? Sao, đã nghe nói về tình hình trong huyện, nên không thể ở Thủ đô được nữa phải không?

477. Chương 484: Thử Dò Xét Hàn Duy

Bành Viễn Chinh hơi nhướn mày, cười nói:

- Bí thư Hàn, cũng không hoàn toàn đúng như vậy, chủ yếu là tôi ở Thủ đô cũng không làm gì, nên trở lại thành phố mở tiệc rượu, mời các thân bằng hảo hữu.

Hàn Duy cười ha hả:

- Hay lắm! Đồng chí Viễn Chinh, đến lúc đó đừng quên gửi thiệp cho tôi.

- Ô, nếu lãnh đạo có thời gian, rất hân hạnh đón tiếp lãnh đạo, tôi cầu còn không được đây!

Bành Viễn Chinh cười.

Hàn Duy rút thuốc ra, ném cho Bành Viễn Chinh một điếu, đốt thuốc hít một hơi, nói:

- Tốt lắm, chúng ta nói chuyện công việc một chút. Nếu cậu không về, tôi cũng định gọi điện thoại cho cậu, thúc giục cậu về!

Bành Viễn Chinh im lặng lắng nghe, biết Hàn Duy nói vậy là còn có phần sau.

- Lâm Trường Hà bị Ủy ban Thanh tra Kỷ luật thành phố song quy, là quyết định của Thành ủy. Vụ án Tôn Tuyết Lâm, Lâm Trường Hà có dính líu, mà bước kế tiếp, theo tiến triển của vụ án, còn có thể liên quan đến một số người, điều này khiến công tác trong huyện gặp khó khăn rất lớn.

Theo tinh thần chỉ thị của hội nghị thường vụ Thành ủy và chỉ thị của Bí thư Đông Phương, công việc chủ yếu hiện nay của huyện Lâm chính là bảo đảm ổn định! Ổn định là trên hết!

Hàn Duy phát phát tay, giọng càng nghiêm túc:

- Cậu lập tức quay lại với công việc, trước hết giải quyết tốt chuyện nông dân tranh cãi trong vụ xây dựng nhà máy luyện than cốc. Trong thời kỳ đặc biệt này, bất kỳ tai họa ngầm nào, dù nhỏ, đều có thể gây thành đại loạn, chúng ta không nên coi thường!

Đây là danh sách đề cử ba người Mã Thiên Quân làm Phó chủ tịch huyện do Cung Hàn Lâm báo cáo lên, cậu xem xem.

Bành Viễn Chinh đón lấy bản danh sách, quay lại ngồi xuống ghế salon, xem kỹ, thầm nhủ mày.

Mã Thiên Quân chính là Ủy ban kinh tế và thương mại lão Mã, hai người còn lại là Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện Vi Minh Hiên và Cục trưởng Cục tài chính Tiền Học Lộ.

Mặc dù việc bổ nhiệm Phó chủ tịch huyện là do Thành ủy quyết định, nhưng trong tình hình thiếu hụt lực lượng trong bộ máy huyện Lâm, Cung Hàn Lâm là Chủ tịch huyện, đương nhiên có quyền đề cử.

Ba người Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên, Tiền Học Đường là cán bộ cấp trưởng phòng, trẻ trung, khỏe mạnh, cũng phù hợp điều kiện chọn làm Phó chủ tịch huyện. Danh sách đề cử của Cung Hàn Lâm cũng không có vấn đề gì lớn.

Mấu chốt của vấn đề là ba người này là cán bộ thuộc ngành Bành Viễn Chinh được phân công phụ trách, Cung Hàn Lâm đề cử họ nhưng không hề thông báo cho Bành Viễn Chinh, dĩ nhiên trong lòng hắn rất không thoải mái.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu cười nói:

- Bí thư Hàn, ba người này cũng là người ở ngành tôi quản lý, cũng phù hợp điều kiện, cá nhân tôi không có ý kiến gì.

Dường như Hàn Duy không ngờ Bành Viễn Chinh lại đồng ý, y nhìn Bành Viễn Chinh đầy thâm ý, thầm nghĩ người trẻ tuổi này quả nhiên khác người. Biết khi nào nên lấy khi nào nên bỏ, lòng dạ rộng lớn vô cùng.

Y chột gật đầu, nói:

- Thành ủy sẽ có suy nghĩ, nhưng Thành ủy phải nhìn toàn cục, không thể chỉ suy nghĩ đến tình huống của một mình huyện Lâm.

Thành ủy đang nghĩ cách tăng cường lực lượng cho huyện Lâm, nhưng trước mắt, các đồng chí hiện nay, nhất là cậu, phải đảm đương gánh nặng. Đồng chí Viễn Chinh, ngay lúc này, đây là lúc tổ chức đang khảo nghiệm năng lực của chúng ta!

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi nhất định cố gắng công tác thật tốt!

Bành Viễn Chinh biết cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc, liền đứng dậy tỏ thái độ.

Hàn Duy hài lòng cười cười:

- Tốt, Thành ủy và cá nhân tôi rất hài lòng với công tác của cậu. Hy vọng cậu có thể tiếp tục cố gắng, không phụ sự kỳ vọng của tổ chức đã dày công bồi dưỡng cậu từ trước đến nay.

- Dạ, tôi hiểu.

Bành Viễn Chinh xoay người định đi, đột nhiên lại do dự, quay lại cười nói:

- Bí thư Hàn, có thể xin lãnh đạo hai phút nữa không?

- Sao, còn có việc à?

- Bí thư Hàn, tôi thấy ở huyện Lâm có thể xây dựng một trung tâm thương mại...

Bành Viễn Chinh đứng trước bàn làm việc của Hàn Duy, thông thả nói một lượt về ý tưởng và triển vọng của dự án, khiến Hàn Duy rất thích thú.

Nhất là khi nghe nói hắn đã cùng tập đoàn Hoa Thương Singapore tiến hành bàn bạc bước đầu, mà tập đoàn Hoa Thương cũng có ý định tới huyện Lâm đầu tư, Hàn Duy mừng rỡ, khoát tay nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, ngồi xuống nói kỹ hơn một chút!

Mặc dù Hàn Duy kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, nhưng cũng hy vọng tạo được thành tích trong lúc mình kiêm chức, bởi vì điều đó có lợi cho sự nghiệp chính trị của y. Mà muốn tạo thành tích, nhanh nhất là thu hút đầu tư, phát triển kinh tế, nếu một dự án có tổng vốn đầu tư cao mấy chục triệu vận hành thành công, y làm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, đương nhiên cũng được hưởng thành quả.

Hàn Duy đến ngồi đối diện với Bành Viễn Chinh, hai người sôi nổi thảo luận, bất tri bất giác đã qua giờ tan tầm.

Hàn Duy nhìn đồng hồ đeo tay, cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tốt lắm, hôm nay nói tới đây thôi. Ý tưởng của cậu rất tốt, tôi ủng hộ cậu. Như vậy, khoan hãy báo cáo lên lãnh đạo thành phố, trước tiên cứ triển khai bước đầu, đợi đến lúc nên hình nên dáng, tôi sẽ đích thân báo cáo lên Thành ủy, tranh thủ sớm được duyệt!

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, tâm trạng cũng trở nên buông lỏng. Vốn hắn muốn thử dò xét, xem Hàn Duy có nôn nóng tìm kiếm thành tích, chỉ cần một Phó bí thư Thành ủy như ông ta thúc đẩy, dự án sẽ thuận lợi rất nhiều, ít nhất, trong huyện không ai dám phản đối.

...

Ngày thứ hai, nhân viên tiểu Hứa tới sớm để quét dọn vệ sinh, chợt nhìn thấy cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh mở rộng ra, sợ hết hồn, chạy tới xem, thấy Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc lau bàn, vội đi vào giành lấy khăn lau:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo về rồi!

Tin Bành Viễn Chinh về lại huyện làm việc truyền đi rất nhanh. Buổi sáng, các lãnh đạo các ngành hân hoan quản lý, lục tục tới “trình diện” và thăm hỏi, nhưng không thấy Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên và Tiền Học Lộ.

Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa cũng tới. Quách Vĩ Toàn, Phó chủ tịch huyện mới tới, bận xuống nông thôn điều nghiên, không có ở đây. Nghe nói Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm không được khỏe, ở nhà nghỉ ngơi, Bành Viễn Chinh chủ động gọi điện thoại cho ông ta.

- Lãnh đạo, tôi là Bành Viễn Chinh!

Cung Hàn Lâm ngắt người:

- Viễn Chinh? Cậu đã về? Tốt! Tôi đã nói với cậu, dự án nhà máy luyện than cốc có một chút vấn đề, cậu về rồi, nhanh chóng nắm bắt tình hình! Hai ngày nay tôi bị cảm sốt, chờ ngày mai tôi đi làm, chúng ta gặp mặt nói chuyện!

- Được, tôi sẽ bắt tay vào làm ngay.

Bành Viễn Chinh cười, cúp điện thoại.

Vương Hạo rón ra rón rén đi tới, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, ngài tìm tôi?

- Ủ, Vương Hạo, có hai chuyện. Một là chuyện riêng của tôi, anh giúp tôi. Thứ Sáu tuần này, tôi muốn tổ chức một tiệc cưới, mời các lãnh đạo, đồng nghiệp bạn bè ở thành phố và huyện. Anh giúp tôi, tổ chức ở phòng tiếp đãi huyện, tôi tự bỏ tiền, ngoài ra, tôi không nhận tiền biếu. Tôi hoan nghênh các đồng chí ở huyện đến xem náo nhiệt, nhưng tuyệt đối không thu tiền biếu của bất cứ kẻ nào!

Vương Hạo mừng thầm, Bành Viễn Chinh chịu giao chuyện này cho y làm, rõ ràng là tin tưởng y. Y cười nói:

- Lãnh đạo yên tâm đi, tôi tới lo liệu là được. Chờ sắp xếp xong xuôi, tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo.

- Được, cảm ơn. Chuyện thứ hai là công việc. anh giúp tôi triệu tập Ủy ban Xây dựng huyện, Ủy ban kinh tế và thương mại, lãnh đạo phân quản công ty xây dựng công trình nhà máy luyện than cốc, Chủ tịch thị trấn Ba Trì, xế chiều tới Ủy ban nhân dân huyện họp.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nói.

Vương Hạo vội vàng đáp ứng lập tức ra ngoài gọi điện thoại bố trí công việc.

Sau khi ăn một chút, Bành Viễn Chinh trở về phòng làm việc nghỉ ngơi một lát rồi đến Ủy ban nhân dân huyện họp.

Vương Hạo, Hoắc Quang Minh đã đợi ở cửa phòng hội nghị, thấy Bành Viễn Chinh tới, liền nghênh đón, kính cẩn nói:

- Chủ tịch huyện Bành, mọi người đã đến đông đủ, chỉ là...

Vương Hạo do dự một chút, hạ giọng nói:

- Chủ nhiệm Mã của Ủy ban kinh tế và thương mại nói đang dự họp ở thành phố, không về được, cho một phó Chủ nhiệm tới đây. Vì Minh Hiền của Ủy ban xây dựng Huyện ủy, nói bị cảm, xin nghỉ phép.

Bành Viễn Chinh chậm bước lại, sắc mặt sa sầm.

Theo lý thuyết, bành viễn chinh là phân quản lãnh đạo, lại là Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện, hiện giờ là một trong lãnh đạo chủ yếu của huyện. Bành viễn chinh triệu tập cuộc họp, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền không nên không đến.

Dù là nói đang họp ở thành phố, hay đang dưỡng bệnh trong nhà, cũng là từ chối không đến.

“Đây là hai người đó công khai tổ thái độ đối với Cung Hàn Lâm, chuẩn bị xoay qua phía Cung Hàn Lâm”.

Hoắc Quang Minh thầm cười lạnh: “Cho dù các người thật sự trở thành Phó chủ tịch huyện, mà không coi Chủ tịch huyện Bành ra gì, tuyệt đối là một hành động ngu ngốc!”

Bành Viễn Chinh im lặng bước vào phòng họp.

Trong phòng họp, các lãnh đạo cũng đứng dậy cười chào hẳn. Bành Viễn Chinh tới bắt tay Cảnh Đại Niên là Phó Bí thư tổng công ty khí than, rồi gật đầu với Thừa Đào, Bí thư Đảng ủy thị trấn Ba Trì, sau đó nhìn hai phó chức của Ủy ban Xây dựng và Ủy ban kinh tế thương mại, giọng chột cao hẳn lên, lạnh lùng nói:

- Tại sao Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên không tới họp?

Các vị lập tức trở lại, nói với Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên, hội nghị ngày hôm nay bàn chuyện rất quan trọng, mặc kệ bọn họ có lý do gì, trong vòng một giờ nhất định phải tới dự họp! Đây là mệnh lệnh!

Hai cán bộ cấp phó lúng túng lau mồ hôi lạnh, đi ra phòng họp, gọi điện.

- Tôi được Bí thư Hàn ủy thác ra mặt họp xử lý cuộc tranh cãi lần này, nhưng vì đây là chuyện quan trọng, hai người đứng đầu Ủy ban kinh tế và thương mại và Ủy ban Xây dựng nhất định phải có mặt. Chúng ta hút thuốc trước đã, chờ họ.

Bành Viễn Chinh cười, đưa cho Cảnh Đại Niên một điếu thuốc. Hai người đốt thuốc, ngồi chờ.

478. Chương 485: Đừng Đưa Đầu Vào Hạng Súng!

Thật ra Mã Thiên Quân không bận họp, mà đang trốn trong phòng làm việc, tránh không gặp người. Cũng không phải y xem thường Bành Viễn Chinh, mà là vì đang ở thời điểm mấu chốt khi được đề cử chức vụ Phó chủ tịch huyện, phải biểu lộ rõ thái độ của mình cho Cung Hàn Lâm thấy.

Làm người trong quan trường, chỉ có thể lựa chọn “phe” một lần, kiêng kỵ nhất là đưa qua đảo lại không chừng. Cung Hàn Lâm đưa cho y một miếng ngon, để báo đáp về mặt chính trị, Mã Thiên Quân nhất định phải làm như vậy.

Nhưng Mã Thiên Quân không thể ngờ là Bành Viễn Chinh lại phản ứng kịch liệt như thế, hơn nữa còn đưa ra tối hậu thư.

Đương nhiên y muốn đứng về phía Cung Hàn Lâm, hy vọng trở thành Phó chủ tịch huyện, nhưng cũng biết, cho dù được vậy, thì mình vẫn còn kém xa Bành Viễn Chinh; hơn nữa, cũng không dám công khai mạo phạm hẳn.

Thủ đoạn của Bành Viễn Chinh đã nổi danh trong huyện, Nếu như không phải vì cái ghế Phó chủ tịch huyện quá hấp dẫn, Mã Thiên Quân cũng không dám đứng về phía đối lập với Bành Viễn Chinh.

Dĩ nhiên, có thể lên làm Phó chủ tịch huyện hay không, còn phải chờ thành phố quyết định. Nhưng đối với ba người Mã Thiên Quân, họ không có quan hệ cũng không có ai đỡ đầu ở thành phố, sự đề cử tích cực của Cung Hàn Lâm là cộng rơm duy nhất họ có thể bám vào.

Nghe xong cuộc điện thoại, mặt Mã Thiên Quân hết sức âm trầm, đồng thời cũng lo lắng. Trong một thời gian ngắn ở dưới sự phân quản của Bành Viễn Chinh, y thừa hiểu tính cách của hắn, nếu Bành Viễn Chinh đã có phản ứng đến mức này, rõ ràng sẽ không nể nang và để lối thoát cho ai.

Mã Thiên Quân do dự một lát, tức giận đi về phía Ủy ban nhân dân huyện. Vi Minh Hiên cũng có cùng tâm trạng và phản ứng như y, hai người hầu như một trước một sau đi vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, nhìn nhau cười khổ.

- Lão Mã, vị này vừa trở về, liền khua chiêng gióng trống...Hôm nay, sợ là muốn cho chúng ta phải xuống ngựa!

Vi Minh Hiên hạ giọng nói.

Mã Thiên Quân thở dài:

- Quan hơn một cấp, đề chết người, chúng ta có cách nào đâu? Đã lỡ mạo phạm, khiến lãnh đạo nổi giận, chúng ta đành đón nhận, coi như làm cái túi để lãnh đạo trút giận vậy!

Hai người sống vai thấp thỏm đi vào phòng họp, vừa muốn cười nói mấy lời vớt vát, Bành Viễn Chinh đã liếc nhìn hai người một cái, thản nhiên nói:

- Tốt lắm, mọi người đến đông đủ, bây giờ chúng ta bắt đầu họp! Các đồng chí, tôi được đồng chí Hàn Duy và Chủ tịch huyện Cung ủy thác, ra mặt giải quyết vụ tranh chấp này.

Nông dân là người sử dụng đất, hiền lành chất phác nhất, nhưng cũng sĩ diện nhất. Họ luôn tự cho mình là quần thể yếu thế. Mà trên thực tế, họ cũng chính là một quần thể yếu thế.

Cải cách thúc đẩy kinh tế phát triển, không thể không xây dựng các công trình, đẩy mạnh tiến trình đô thị hóa, mà bất kỳ công trình công nghiệp hay công trình xây dựng, hầu như đều phải đi qua đất đai của nông dân, thậm chí đi qua nhà ở của họ, không tránh khỏi nông dân cho rằng chính phủ và đơn vị thi công xâm chiếm lợi ích của họ. Về vấn đề lợi ích, nông dân rất khó nhượng bộ, đặc biệt là ở những nơi họ đã trồng cây nông nghiệp, cây ăn quả. Họ sẽ tìm đủ loại lý do để ngăn cản đơn vị thi công, yêu cầu những khoản đền bù kếch xù, thậm chí là tụ tập gây chuyện, cá biệt có nơi còn xảy ra đổ máu. Gặp phải tình huống như vậy, phải hết sức cẩn trọng.

Bành Viễn Chinh vừa nói tới đây, Cảnh Đại Niên đột nhiên xen vào:

- Chủ tịch huyện Bành, xin lỗi, tôi muốn xen vào mấy câu.

Bành Viễn Chinh thăm cau mày, nói:

- Xin mời nói.

- Chủ tịch huyện Bành, các lãnh đạo huyện, đối với việc xây dựng nhà máy luyện than cốc, nông dân ở thôn Tam Trì rõ ràng cố tình gây sự! Trước đó đã xác định xong phương án bồi thường, tại sao có thể nói đổi là đổi?

Theo kinh nghiệm của chúng tôi mà phán đoán, bọn họ làm như vậy, có một lý do là để yêu cầu bồi thường một khoản kếch xù, nhưng còn có một lý do nữa, đó là nhân cơ hội uy hiếp chúng ta, để chúng ta phải nhận bọn họ vào làm việc trong nhà máy.

Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi là doanh nghiệp quốc doanh, theo sự sắp xếp của thành phố, chúng tôi đã tiến hành thông báo tuyển công nhân. Công nhân viên chức của chúng tôi, ít nhất phải có hộ khẩu thành thị, đây là một yêu cầu căn bản. Đồng thời, nghề này của chúng tôi, đòi hỏi hàm lượng kỹ thuật cao, yêu cầu đối với công nhân viên chức càng cao, trình độ văn hóa nhiều nông dân quá thấp, làm sao phù hợp với yêu cầu công việc của chúng tôi?

Cảnh Đại Niên từ tốn nói, lời y không có gì sai, nhưng cũng không hẳn là đúng cả.

- Cảnh tổng, điểm này huyện chúng tôi có thể hiểu được, chúng tôi cũng chưa từng nghĩ, muốn quý công ty giải quyết công ăn việc làm cho nông dân. Nhưng, việc đền bù cho chỗ đất trên sườn núi theo chính sách quy định một cách cứng nhắc, quả thật là có phần không công bằng, căn cứ nguyên tắc bảo đảm thi công thuận lợi, phía công ty anh có thể nên nhượng một bước, tăng diện tích bồi thường lên mười phần trăm nữa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nhìn Cảnh Đại Niên.

Cảnh Đại niên do dự một chút:

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi là xí nghiệp quốc doanh, để đảm bảo tài sản nhà nước, chúng tôi chịu sự giám sát của Ủy ban nhân dân thành phố và Ủy ban Quản lý giám sát tài sản nhà nước, nếu tăng diện tích đền bù, giá thành xây dựng sẽ tăng khá cao.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, thản nhiên nói:

- Cảnh tổng, tôi nghe nói tài chính thành phố mới vừa trợ cấp cho các anh một trăm ngàn. Sau này, khoản trợ cấp này đều có! Như vậy, về chuyện Ủy ban nhân dân thành phố và Ủy ban Quản lý giám sát tài sản nhà nước, cứ để tôi lo, chỉ cần các anh chịu nhượng một bước, chúng ta cũng dễ nói chuyện với nông dân!

Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, hơn nữa, Cảnh Đại Niên cảm thấy lấy cứng đối cứng, giằng co với nông dân làm trễ nãi việc thi công, cũng không phải là kế sách lâu dài, bèn đáp ứng, bảo là phải báo cáo cho Tổng giám đốc Mạnh Kiến Tây của Tổng công ty khí than.

Bành Viễn Chinh thấy Cảnh Đại Niên nhượng bộ, bèn cười cười, quay lại nhìn Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền, giọng trở nên hết sức nghiêm nghị:

- Mã Thiên Quân, anh chịu trách nhiệm liên hệ với Tổng công ty khí than, tranh thủ nhanh chóng đạt được một thỏa thuận bổ sung, sau đó báo cáo cho tôi. Vì Minh Hiên, anh chịu trách nhiệm phối hợp Bí thư Đảng ủy thị trấn Tâm Trì, giải quyết các vấn đề liên quan đến nông dân.

Bành Viễn Chinh vừa nói vừa nhìn Bí thư Đảng ủy thị trấn Tam Trì Thừa Đào, gật đầu.

Thừa Đào không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy nhận lệnh:

- Xin lãnh đạo yên tâm, thị trấn Tam trì chúng tôi nhất định quán triệt đầy đủ tinh thần chỉ thị của Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, liếc nhìn Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên, nói với giọng hết sức lãnh đạm:

- Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, tôi hy vọng mọi người mở to mắt mà nhìn cho kỹ, đừng có đưa đầu vào họng súng! Lúc này, ai làm trễ nãi công việc trong huyện, để xảy ra sơ suất ở một khâu nào đó, sẽ bị miễn chức ngay tại chỗ rồi nói sau!

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên chột dạ, nhưng đồng thời cũng có phần không phục: mình cũng là cán bộ do Huyện ủy bổ nhiệm, bây giờ còn được đưa vào danh sách lựa chọn Phó chủ tịch huyện, đâu phải ai muốn miễn chức là miễn?

Bành Viễn Chinh nhìn hai người, khoe miệng hiện lên một nét cười lạnh như băng.

...

Cảnh Đại Niên trở về trụ sở của Tổng công ty khí than, đây vốn là tòa nhà văn phòng công ty bông vải đã phá sản đóng cửa.

Mạnh Kiến Tây đang nói chuyện điện thoại, thấy Cảnh Đại Niên vào, vội nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

- Lão Cảnh, nói chuyện với người của huyện Lâm rồi à? Bọn họ nói sao?

Mã Kiến Tây hỏi.

Cảnh Đại Niên cười:

- Mạnh tổng, Bành Viễn Chinh nói, hay là chúng ta nhường một bước, tăng diện tích bồi thường. Mạnh tổng, tôi cảm thấy kéo dài lâu như vậy cũng không phải là chuyện hay, không bằng nhường một chút...

Mạnh Tây bất mãn, nhìn Cảnh Đại Niên một cái, cười lạnh:

- Lão Cảnh, lập trường của anh có vấn đề! Bây giờ chúng ta đang ở vào giai đoạn đầu xây dựng, những công việc cần làm còn rất nhiều, đòi hỏi rất nhiều tiền, tăng diện tích bồi thường, cần một số tiền rất lớn!

Hơn nữa, chúng ta dựa theo chính sách quy định mà làm, cũng không có gì sai. Trong huyện có trách nhiệm trợ giúp chúng ta giải quyết vấn đề nông dân cổ tình gây sự. Lão Cảnh, anh nói với Bành Viễn Chinh một tiếng, là tôi nói: nếu như họ không có hành động nào có tính thực chất để giải quyết vấn đề, chúng ta sẽ khiếu nại lên thành phố, xin lãnh đạo thành phố ra mặt giải quyết. Nếu như thật sự không được, hoàn toàn có thể chọn xây dựng công trình nơi khác!

Mạnh Kiến Tây là người đứng đầu, quyết sách ở trong tay y, thái độ của y cứng rắn như vậy, mặc dù Cảnh Đại Niên xem thường, nhưng không thể làm gì được.

...

Bành Viễn Chinh phái Vương Hạo, Vi Minh Hiên đến liên hệ với Mạnh Kiến Tây, nhưng Mạnh Kiến Tây thậm chí không thèm tiếp bọn họ, người của Tổng công ty đánh tiếng, muốn nói chuyện với Mạnh tổng, ít nhất phải là lãnh đạo huyện.

Mạnh Kiến Tây là người rất kiêu ngạo và ngông cuồng, Vương Hạo trở lại nói với Bành Viễn Chinh như vậy. Bành Viễn Chinh nhú mày, quyết định đích thân đi gặp ông chủ doanh nghiệp nhà nước này.

Ở trên xe, Hoắc Quang Minh kính cẩn cười, nói:

- Lãnh đạo, tôi có hỏi thăm một chút, vị Mạnh tổng này, nguyên là Trưởng phòng Ủy ban Xây dựng, sau qua công ty dầu hỏa làm Phó giám đốc, bây giờ là Tổng giám đốc Tổng công ty khí than, là cán bộ cấp huyện do Ban tổ chức Thành ủy quản lý. Hơn nữa, nghe nói hẳn là thân thích của Chủ tịch thành phố Mạnh.

Hoắc Quang Minh nhẹ nhàng bổ sung một câu, thăm liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái. Trong huyện có tin nói Bành Viễn Chinh là cháu gọi Chủ tịch thành phố Mạnh bằng cậu, y nói chuyện này là để hấn lưu ý.

479. Chương 486: Cứng Mềm Đề Không Ăn

Bành Viễn Chinh nhướng mày:

- Thân thích của Chủ tịch thành phố Mạnh? Lão Hoắc, anh chắc chứ?

Hoắc Quang Minh kính cẩn cười:

- Chủ tịch huyện Bành, đúng là thân thích của Chủ tịch thành phố Mạnh. Tôi nghe người ở văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố nói, Mạnh Kiến Tây và Chủ tịch thành phố Mạnh vốn ở cùng một thôn, đường như là quan hệ anh em con chú con bác.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, cũng không bắt ngờ. Mạnh gia có không ít thân thích ở vùng nông thôn ngoại thành. Nhưng đã như vậy, lẽ ra Mạnh Kiến Tây phải cho mình chút thể diện chứ. Bành Viễn Chinh nhú mày, quan hệ giữa hắn và Mạnh Cường đã lộ ra trước đó không lâu, không còn là bí mật ở thành phố này, nhưng thái độ của Mạnh Kiến Tây lại như thế.

Thật ra thì Bành Viễn Chinh không biết, Mạnh Kiến Tây và Mạnh Cường cùng quê, nhưng không có quan hệ thân thuộc. Tuy nhiên, là đồng hương lại đồng họ, cho nên Mạnh Cường có hỗ trợ Mạnh Kiến Tây một chút trong công tác.

Chẳng hạn như lần này, Mạnh Kiến Tây có thể lên làm Tổng giám đốc tổng công ty khí than, cũng có sự tác động của Mạnh Cường.

Bởi vì không phải chân chính quan hệ thân thích, cho nên Mạnh Kiến Tây và Mạnh gia lui tới không nhiều, Mạnh Kiến Tây cũng không hiểu rõ về tình hình Mạnh gia, càng không biết Bành Viễn Chinh là cháu của Mạnh Cường.

Bành Viễn Chinh im lặng suy nghĩ, không nói gì nữa. Hoắc Quang Minh thấy thế cũng không dám mở miệng.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Hoắc Quang Minh một cái, thăm gặt đầu. So với Điền Minh, rõ ràng Hoắc Quang Minh cứng chắc hơn, đồng thời có tố chất toàn diện, bởi vì đã hơn ba mươi, làm việc vững vàng hơn.

Trải qua quan sát và khảo nghiệm lâu như vậy. Bành Viễn Chinh có lòng muốn dẫn dắt Hoắc Quang Minh. Chúc thư ký để cho Điền Minh làm, nhưng có nhiều việc, Điền Minh không thể giải quyết được, ra mặt cũng không thích hợp, chỉ bằng để Hoắc Quang Minh làm.

Nghĩ tới đây, Bành Viễn Chinh chủ động cười hỏi:

- Lão Hoắc, năm nay anh ba mươi hay ba mươi mốt?

- Lãnh đạo, tôi vừa mới tròn ba mươi.

Hoắc Quang Minh kính cẩn nói, giọng hơi có vẻ cô đơn. Trên quan trường, ba mươi tuổi đã coi như là lớn tuổi, nhưng đến nay y vẫn là nhân viên bình thường. do y không có chỗ dựa, mặc dù năng lực tiếng lành đồn xa, nhưng không có ai cất nhắc.

- Ba mươi tuổi, ồ, là cái tuổi khỏe mạnh, trẻ trung. Anh đã làm ở Ủy ban nhân dân huyện cũng bảy, tám năm rồi, gần đây tôi suy nghĩ muốn bàn với Chủ tịch huyện Cung một chút, lượng công việc của Vương Hạo quá lớn, cần có một đồng chí hỗ trợ công tác cho hắn...

Bành Viễn Chinh thuận miệng nói một câu, dĩ nhiên không quên nhìn Hoắc Quang Minh đầy ẩn ý.

Hoắc Quang Minh hơi ngẩn ra, rồi hết sức mừng rỡ, biết mình chịu đựng lâu như vậy, rốt cuộc đã có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời. Trong lòng y kích động, nhưng không biểu hiện ra, vẫn giữ thái độ kính cẩn và nụ cười như cũ.

Bành Viễn Chinh cười cười, không nói gì nữa.

Vương Hạo lên làm Chánh văn phòng, để Hoắc Quang Minh làm phó, tạo cơ hội để một đồng chí có năng lực nhưng không có chỗ dựa, có thể bay lên, trong phạm vi có thể, Bành Viễn Chinh rất sẵn lòng làm chuyện như vậy.

Huống chi, hắn muốn sử dụng Hoắc Quang Minh, nhưng Hoắc Quang Minh chỉ là nhân viên bình thường, không thuận tiện cho công tác.

Xe tới trụ sở tổng công ty khí than, Hoắc Quang Minh xuống xe, cực kỳ nhanh chóng đi trước lên lầu, còn Bành Viễn Chinh chậm rãi theo sau.

Hoắc Quang Minh gõ cửa phòng làm việc của tổng công ty khí than, cười nói:

- Đồng chí, làm phiền một chút, Tổng giám đốc Mạnh có ở đó hay không? Tôi ở Ủy ban nhân dân huyện Lâm, Chủ tịch huyện Bành chúng tôi đích thân tới, muốn gặp Mạnh tổng.

Nghe nói là Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện đến, người của tổng công ty khí than cũng không dám chậm trễ, lập tức đi thông báo cho Mạnh Kiến Tây và Cảnh Đại Niên.

Cảnh Đại Niên ra nghênh đón, vừa lúc Bành Viễn Chinh lên lầu.

- Chủ tịch huyện Bành, đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón!

Cảnh Đại Niên cười ha hả, bắt tay Bành Viễn Chinh.

- Tôi tới vội vàng, quấy rầy các vị. Mạnh tổng có ở đây không?

Bành Viễn Chinh cười, hỏi.

Cảnh Đại Niên gật đầu:

- Mạnh tổng ở đây, Chủ tịch huyện Bành, xin theo lối này!

Cảnh Đại Niên dẫn Bành Viễn Chinh đi về phía phòng làm việc của Mạnh Kiến Tây, nhưng có phần không được tự nhiên, bởi vì y phát hiện, cửa phòng làm việc của Mạnh Kiến Tây vẫn đóng, Mạnh Kiến Tây không ra cửa tiếp đón.

Mặc dù Mạnh Kiến Tây là cán bộ cấp huyện, nhưng là cán bộ xí nghiệp, mặc dù cũng thuộc quyền quản lý của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy, nhưng không thể so sánh với lãnh đạo chủ yếu của chính quyền như Bành Viễn Chinh được.

Dù thế nào, Mạnh Kiến Tây cũng nên ra cửa nghênh đón mới phải, cho dù là bằng mặt không bằng lòng.

Cảnh Đại Niên bắt đầu gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói cao ngạo của Mạnh Kiến Tây:

- Vào đi!

Cảnh Đại Niên mở cửa, gương cười:

- Chủ tịch huyện Bành, mời vào.

Bành Viễn Chinh lơ đãng đi vào, hắn tới làm việc, không quan trọng quá trình, chỉ cần kết quả. Mạnh Kiến Tây kiêu ngạo một chút không sao cả, chỉ cần giải quyết công việc thỏa đáng, hắn không so đo những chuyện vặt vãnh.

- Mạnh tổng, vị này chính là Phó bí thư huyện Lâm, Phó chủ tịch thường trực Bành!

Cảnh Đại Niên cười, giới thiệu.

Mạnh Kiến Tây chậm rãi đứng dậy, bước ra từ sau bàn làm việc, bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Hóa ra là Chủ tịch huyện Bành, ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới gặp, quả nhiên là tài cao!

Ha ha, còn trẻ như vậy đã làm đến lãnh đạo huyện, thật là tuổi trẻ đầy hứa hẹn!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Mạnh tổng khách khí quá!

...

Phân chủ khách ngồi xuống, nói đến chuyện bồi thường đất cho nông dân. Bành Viễn Chinh hết sức kiên nhẫn, nhưng Mạnh Kiến Tây kiêu căng ngạo mạn, cứng mềm đều không ăn, khiến hắn càng lúc càng khó chịu.

Hắn đại diện cho chính quyền huyện Lâm, Mạnh Kiến Tây là người đứng đầu một xí nghiệp nhà nước, không chút nể tình, ngạo mạn, cứng rắn như vậy, Bành Viễn Chinh không còn kiên nhẫn được nữa.

- Mạnh tổng, ý kiến cá nhân tôi, hy vọng quý công ty có thể thật sự suy xét. Yêu cầu của nông dân thật ra cũng không quá cao. Như vậy đi, tôi trở về bảo các đồng chí trong huyện thúc đẩy công tác, công ty các anh và nông dân đều lùi một bước, chúng ta dựa trên nguyên tắc bảo đảm sớm thi công công trình, được không?

Bành Viễn Chinh nhẫn nại nhẹ nhàng nói.

- Chủ tịch huyện Bành, không phải tôi không nể mặt trong huyện, mà là những nông dân này yêu cầu quá đáng! Chúng ta dựa theo chính sách quy định làm việc, tôi cũng hy vọng trong huyện có thể hiểu cho tôi!

Mạnh Kiến Tây không mặn không nhạt, xua tay.

Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, lạnh lùng nói:

- Mạnh tổng, ban đầu tôi đã nói chuyện này với lãnh đạo thành phố và Ủy ban Xây dựng thành phố, chính sách quy định là chết, nhưng người là sống, chính sách quy định không nhất định thích hợp với tất cả tình huống thực tế, trong chuyện này, dựa theo quy định làm việc một cách giáo điều, nông dân thiệt hại quá nhiều, dĩ nhiên họ sẽ không đồng ý.

Mạnh Kiến Tây không chút nhượng bộ, thản nhiên nói:

- Nếu như không dựa theo quy định làm việc, giá thành xây dựng của chúng tôi sẽ tăng rất cao. Chủ tịch huyện Bành, không phải là tôi không nói tình cảm, mà bản thân tiền vốn của chúng tôi giặt giũ vá vai. Như vậy đi, trong huyện có thể lên thành phố phản ánh, nếu như thành phố đồng ý để cho chúng tôi bồi thường bổ sung, chúng tôi sẽ làm!

Bành Viễn Chinh kìm chế cơn giận, miễn cưỡng cười nói:

- Mạnh tổng, theo tôi được biết, tài chính thành phố vừa mới trợ cấp cho các vị mười tám triệu mà?

- Chút tiền đó không làm được gì. Với công việc của chúng tôi, hơn mười tám triệu chỉ là mưa bụi, có cũng như không. Huống chi, đây là trợ cấp một năm, chúng tôi còn phải nghĩ đến các việc sau khi công trình được đưa vào hoạt động. Chúng tôi là công ty mới thành lập, chỗ nào cũng cần tiền, đồng chí xem, điều kiện văn phòng của chúng tôi, cũng đơn sơ đến mức không thể đơn sơ hơn nữa. Chúng tôi thiếu tiền, Chủ tịch huyện Tiểu Bành à!

Bành Viễn Chinh thở dài một cái;

- Mạnh tổng, nhưng càng giằng co kéo dài như vậy, giá thành xây dựng của các vị lại càng tăng cao...

Bành Viễn Chinh còn chưa dứt lời, Mạnh Kiến Tây nở một nụ cười với vẻ xem thường:

- Thật ra thì tôi có một câu cũng muốn nói một chút. Chúng tôi xây dựng dự án này ở huyện Lâm các vị, là một hình thức hỗ trợ về kinh tế, ở địa vị của huyện Lâm, hẳn là nên hết sức giúp chúng tôi giải quyết những nỗi lo về sau, chứ không phải đưa ra những yêu cầu quá đáng!

Tôi đã báo cáo với lãnh đạo thành phố, nếu như vấn đề không được giải quyết, chúng tôi sẽ xem xét lựa chọn một địa điểm xây dựng khác. Lãnh đạo quận Tân An cũng có ý định mời chúng tôi đến, về điểm này, kính xin Chủ tịch huyện Bành cần thận suy nghĩ!

Nghe lời này của Mạnh Kiến Tây, Bành Viễn Chính cảm thấy hết sức chán ngán. Dự án đặt tại huyện Lân là kết quả quyết sách của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, một đơn vị thi công mà cũng muốn đổi là đổi? Vớ vẩn!

Tăng tiêu chuẩn bồi thường một chút, căn bản không tạo thành bao nhiêu gánh nặng, Mạnh Kiến Tây cương quyết không làm, sợ là có dụng ý khác. Bành Viễn Chính nhớ tới lời của Lý Minh Nhiên, trong lòng không khỏi nổi giận.

Lý Minh Nhiên nói, Mạnh Kiến Tây có rất nhiều tật xấu, cũng rất tham lam, thuộc loại không từ bất kỳ thủ đoạn nào, ăn chó cả lông, ăn hồng cả hột, muốn qua tay hắn ta, không thể không “cúng cô hồn”!

- Xây dựng dự án này ở huyện Lân, là quyết sách của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Tôi nghĩ, không thể thay đổi địa điểm. Cho nên, để bảo đảm thi công đúng hạn, xin quý công ty thật tình suy nghĩ, tăng tiêu chuẩn bồi thường một chút. Tôi sẽ báo cáo lên Ủy ban nhân dân thành phố. Nếu như quý công ty kiên quyết không tôn trọng lợi ích của nông dân, như vậy, có bất kỳ hậu quả nào, quý công ty sẽ phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm!

480. Chương 487: Đàm Phán Không Thành

Thái độ của Bành Viễn Chính lạnh đi, Mạnh Kiến Tây cũng cười lạnh:

- Chúng tôi gánh trách nhiệm gì? Chủ tịch huyện tiểu Bành, là do nông dân ở huyện các vị cố tình gây sự, không chỉ yêu cầu vô lý, còn ngăn trở thi công, phá hoại công trình xây dựng, nếu việc xây dựng công trình bị chậm trễ, các vị trong huyện phải gánh toàn bộ trách nhiệm!

Là đơn vị thi công, chúng tôi có quyền báo cáo lên thành phố, chọn xây dựng nơi khác! Nếu Chủ tịch huyện tiểu Bành nói như vậy, thì chúng tôi nói thẳng, chúng tôi cho các vị thời gian nửa tháng, nếu đến lúc đó vấn đề vẫn chưa được giải quyết, chúng tôi nhất định phải sẽ dùng biện pháp mạnh!

Thái độ của Mạnh Kiến Tây cứng rắn, đột nhiên đứng dậy, chuẩn bị tiễn khách.

Thấy hai người đàm phán không thành, Cảnh Đại Niên lúng túng xoa xoa tay, nhưng không biết phải làm thế nào để giảng hòa.

Từ khi tái sinh mấy năm nay, dù là ở cơ quan thành phố hay ở huyện và thị trấn, cho tới bây giờ, Bành Viễn Chính chưa bao giờ gặp phải một người ương ngạnh như Mạnh Kiến Tây. Hắn hiểu rõ tâm thái của Mạnh Kiến Tây, đơn giản là cao cao tại thượng, cho rằng đơn vị mình là chủ thể dự án, dự án này xây ở huyện Lân là có sắc thái “giúp đỡ người nghèo”, mà công ty của y là “ân nhân” của huyện Lân.

Bành Viễn Chính lạnh lùng cười gằn:

- Bản thân tôi muốn chờ xem, Mạnh tổng làm cách nào cưỡng chế thi công! Cáo từ!

Bành Viễn Chính quay đầu, giận dữ bỏ đi.

Mạnh Kiến Tây ngạo mạn đập bàn, hừ một tiếng. Cảnh Đại Niên vốn định đưa Bành Viễn Chính ra ngoài, thấy vậy, thầm than một tiếng, dừng bước.

Huyện quan không bằng hiện quan, y là cấp phó của Mạnh Kiến Tây, y đành đắc tội Bành Viễn Chính chứ không thể khiến Mạnh Kiến Tây không vui.

Bành Viễn Chính sải bước đi xuống lầu, trầm mặt lên xe, Hoắc Quang Minh biết cuộc đàm phán giữa hắn và Mạnh Kiến Tây đã không thành.

Tài xế nổ máy xe, đột nhiên Bành Viễn Chính trầm giọng nói:

- Lão Hoắc, lát nữa sau khi trở về, lấy danh nghĩa Ủy ban nhân dân huyện, lập tức thảo một báo cáo. Ghi lại đầu đuôi sự việc này và công việc cụ thể của chúng ta, kể cả cố gắng đàm phán không thành với đơn vị thi công. Viết xong, trực tiếp báo cáo với Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường.

Hoắc Quang Minh dạ, không dám nhiều lời.

Trở lại huyện, Bành Viễn Chinh trở lại phòng làm việc của mình. Hoắc Quang Minh đi làm báo cáo. Đã có sẵn chuyên đề báo cáo của Ủy ban nhân dân huyện, Hoắc Quang Minh chỉ chỉnh sửa đi một chút, bổ sung thêm nội dung “Huyện đã liên tục liên hệ, phối hợp với đơn vị thi công, nhưng không có kết quả”, rồi in ra, mang đến cho Bành Viễn Chinh xét duyệt.

Bành Viễn Chinh xem một lượt, rất tán thưởng đối với trình độ viết báo cáo của Hoắc Quang Minh, câu chữ biểu đạt rất đúng chỗ, cảm xúc rất chừng mực.

- Tốt, cứ như vậy đi. Anh lập tức lên thành phố, báo cho thư ký của Chủ tịch thành phố Mạnh. Vừa rồi, tôi đã gọi điện thoại cho thư ký của Chủ tịch thành phố Mạnh, anh tranh thủ đi, Chủ tịch thành phố Mạnh còn đang ở thành phố!

Hoắc Quang Minh nhận lệnh đi. Bành Viễn Chinh gọi Điền Minh, cùng lên xe tới hiện trường công trình.

Thật ra thì công trình vẫn đang trong giai đoạn thăm dò và khoanh vùng, chưa thật sự bắt đầu thi công. Máy móc thi công vừa mới đưa vào hiện trường, đã bị nông dân thôn Tam Trì ngăn lại.

Gió thu xào xạc, bóng chiều tà đỏ quạch, Bành Viễn Chinh đứng ở rìa công trường, chăm chú quan sát. Trên sườn núi, hơn trăm nông dân, hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc châu đầu ghé tai nhau, hoặc hút thuốc lá tán gẫu. Một biểu ngữ giăng giữa hai cây đào, với mấy chữ to cỡ hẩu: Có cây ăn quả, mới có cơm ăn! Bảo vệ lợi ích hợp pháp của nông dân!

Chỗ sườn núi này giống như một gò đất nhỏ, do nông dân thôn Tam Trì khai hoang, trồng cây ăn quả rậm rạp. Những cây ăn quả này giá trị không cao, nhưng rất nhiều nông dân trong thôn trồng cây vào những cây trái này để có chút tiền cho con đi học, nếu mất đi vườn cây trái này, họ sẽ mất đi một phần thu nhập.

Người của đơn vị xây dựng đường như đã rút lui, trong huyện cũng không có người ở hiện trường.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, quay lại nói:

- Người trong huyện đâu? Người của Ủy ban Xây dựng đang làm cái gì vậy? Điền Minh, lập tức đi gọi điện thoại, gọi Vi Minh Hiền đến cho tôi!

- Dạ.

Điền Minh đi gọi điện thoại, Bành Viễn Chinh sải bước đi về phía gò đất. Một người vóc dáng cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của hắn, người này mặc áo da đen, cao chừng một mét tám, dung mạo anh tuấn, đang mỉm cười đứng đó nói chuyện với mấy nông dân, trong tay cầm một điều thuốc.

- Quách Vĩ Toàn?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc. Quách Vĩ Toàn quay lại thấy Bành Viễn Chinh, cũng hơi bất ngờ, chợt cười lớn đi tới chủ động giơ tay ra nói:

- Chủ tịch huyện Bành! Đã lâu không gặp!

- Lão Quách, tôi không nghĩ là anh lại sẽ tới huyện Lâm công tác. Anh đang...

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Quách Vĩ Toàn.

Quách Vĩ Toàn cười cười:

- Tôi xuống nông thôn, đang trên đường quay về. Vừa lúc đi ngang qua nơi này, tôi nói chuyện với các nông dân. Thật ra thì tôi cảm thấy yêu cầu của họ cũng không thể gọi là quá đáng, theo phương án đền bù hiện tại, họ nhận được số tiền quá ít, rất khó bù đắp cho tổn thất.

Nông dân ở hiện trường vừa nghe nói là Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh tới, ò lên một tiếng, xúm tới vây quanh, gào to yêu cầu Bành Viễn Chinh làm chủ cho họ. Có mấy người cao giọng hô lên mấy câu khẩu hiệu.

Bành Viễn Chinh nhận thấy đây là mấy người cầm đầu. Những hành động tập thể này, không thể không có người tổ chức. Mặc dù Bành Viễn Chinh sẵn lòng tranh thủ một chút lợi ích cho nông dân, nhưng đối với những kẻ cố ý đục nước béo cò này, hắn không có ấn tượng tốt.

Hắn nhú mày. Quách Vĩ Toàn vội vàng cao giọng hô:

- Bà con không nên kích động, huyện sẽ nhất định tìm biện pháp giúp các vị giải quyết khó khăn thực tế. Mà trên thực tế, Chủ tịch huyện Bành đang cố gắng phối hợp với đơn vị thi công, Chủ tịch huyện Bành mới từ thành phố trở về, xin mọi người kiên nhẫn!

- Chúng tôi rất kiên nhẫn, nhưng nếu không tăng thêm tiền bồi thường, chúng tôi kiên quyết không cho thi công. Chúng tôi có thời gian và kiên nhẫn, xem ai chịu đựng lâu hơn!

Một người đàn ông trung niên ở sau lưng đám người cổ vũ, khiến không ít người phụ họa.

...

Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện Vi Minh Hiền dẫn theo người của Ủy ban Xây dựng huyện, tách đám người vây quanh ra, đi vào cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi tới muộn!

Bành Viễn Chinh vô cùng bất mãn nhìn Vi Minh Hiền, lạnh lùng nói:

- Vi Minh Hiền, tôi luôn nhấn mạnh, Ủy ban Xây dựng và thị trấn Tam Trì phải lập tổ công tác liên hiệp, phối hợp giải quyết vấn đề tại hiện trường, lúc này người của các anh ở đâu? Coi lời của tôi như gió thoảng bên tai, đúng không?

Vi Minh Hiền bối rối cúi đầu. Ủy ban Xây dựng cũng có một tổ công tác, nhưng tới công trường một vòng rồi về, không chút nghiêm túc.

Bành Viễn Chinh nổi giận nói:

- Người của thị trấn Tam Trì đâu?

Bí thư Đảng ủy thị trấn Tam Trì Thừa Đào cuống quýt từ đám người bên ngoài đi tới, y mới vừa nhận được tin tức, vội chạy tới, nhưng vẫn chậm.

- Chủ tịch huyện Bành!

Thừa Đào hết sức lo sợ đứng đó.

Bành Viễn Chinh cố kìm nén cơn giận, trầm giọng nói:

- Thừa Đào, anh lập tức tổ chức nhân lực, đàm phán với nông dân, nói rõ với mọi người, không nên tụ tập gây chuyện ở công trường, hãy trở về trước, trong huyện đang làm hết sức mình trong chừng mực có thể để tranh thủ lợi ích tốt nhất cho mọi người!

Nếu có người ác ý quấy rối, trước hết khống chế những người cầm đầu lại! Thừa Đào. Vi Minh Hiền, chuyện này hai người bàn bạc cùng nhau làm, tôi mặc kệ hai người làm như thế nào, trước sáng sớm ngày mai, không cho phép bất cứ ai tới công trường, ngăn trở và phá hoại công trình xây dựng trọng điểm, đây là hành động trái pháp luật!

Giọng Bành Viễn Chinh rất nghiêm nghị và lạnh lẽo.

Thừa Đào và Vi Minh Hiền buồn bã cùng đáp ứng. Bành Viễn Chinh nhìn Quách Vĩ Toàn, sau đó hai người sóng vai rời hiện trường.

Quách Vĩ Toàn vừa đi, vừa cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lên thành phố nói chuyện thế nào rồi?

- Thái độ của phía công ty khí than rất cứng rắn, tôi đã đi gặp người đứng đầu Mạnh Kiến Tây, nhưng người này rất khó chịu, không thể đàm phán. Tôi đang thông qua lãnh đạo thành phố làm công tác, xem có thể giải quyết được hay không.

Bành Viễn Chinh cười.

- Lâm Trường Hà đột nhiên bị song quy, khối lượng công việc của y cũng không nhỏ, bây giờ anh phải gánh vác, trọng trách không nhẹ!

Trong câu nói của Bành Viễn Chinh khó tránh khỏi có ý dò xét Quách Vĩ Toàn. Quách Vĩ Toàn hơi trầm mặc một chút, rồi cười nói:

- Tôi mới đến, bây giờ vẫn đang ở trong giai đoạn tìm hiểu và học tập. Khi tôi tới, lãnh đạo Thành ủy đặc biệt gặp tôi nói chuyện, bảo tôi hỗ trợ thật tốt công tác kinh tế cho cậu. Có thể thấy, Thành ủy hết sức coi trọng đối với công tác ở huyện Lâm!

Bành Viễn Chinh mỉm cười. Quách Vĩ Toàn đã biểu lộ thái độ một cách thẳng thắn như vậy, hẳn cũng không cần phải làm ra vẻ khiêm tốn.

- Ủ, lãnh đạo Thành ủy rất coi trọng đối với huyện chúng ta. Thật ra thì cũng không thể khác được, bởi vì huyện Lâm thật sự quá nghèo, kinh tế phát triển không nổi, khiến thành phố cũng bị ảnh hưởng! Bây giờ vừa liên tiếp gặp chuyện không may, lòng người không yên, cơ quan rung chuyển, thành phố chắc chắn càng chú ý hơn.

Bành Viễn Chinh cười cười, lấy thuốc lá ra, đưa một điếu cho Quách Vĩ Toàn:

- Hút thuốc đi!

-Ồ, tôi bỏ thuốc rồi!

- Bỏ thuốc?

Bành Viễn Chinh ngẩn người, tự mời thuốc.

...

Hoắc Quang Minh cầm bản báo cáo đến Ủy ban nhân dân thành phố cho thư ký của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường. Thư ký của Mạnh Cường đem báo cáo vào cho Mạnh Cường, Mạnh Cường xem từ đầu đến cuối, nhíu mày, nhắc điện thoại lên gọi cho Bành Viễn Chinh, nhưng không ai tiếp máy.

Mạnh Cường trầm ngâm một lát, gọi cho thư ký, bảo:

- Cho người của huyện Lâm vào đi.

Hqm cung kính và hơi căng thẳng đi vào phòng làm việc của Mạnh Cường:

- Chủ tịch thành phố Mạnh!

Mạnh Cường nhìn Hoắc Quang Minh, nói:

- Tôi đã xem báo cáo của các đồng chí. Lúc trước đồng chí Viễn Chinh cũng từng một lần báo cáo cho tôi. Cho nên, cậu chỉ cần nói về tình huống mới xảy ra gần đây.

Hoắc Quang Minh không dám chậm trễ, lấy lại bình tĩnh, kể lại chuyện Bành Viễn Chinh đại diện cho huyện đến đàm phán với đơn vị thi công, nhưng tổng công ty khí than kiên quyết không chịu nhượng bộ, không thêm măm thêm muối.

Mạnh Cường im lặng một lát, phất tay một cái:

- Cậu đi về trước đi, nói với đồng chí Viễn Chinh, trước hết phải trấn an nông dân, tuyệt đối không để xảy ra chuyện âm ỉ, về phần đơn vị thi công, tôi ra mặt giải quyết.

481. Chương 488: Người Hay Đâm Thọc

Mạnh Cường do dự một lát, rồi gọi điện thoại cho Mạnh Lâm, hỏi thăm việc chuẩn bị tiệc cưới của Bành Viễn Chinh vào Thứ Sáu tới.

Theo ý của Mạnh gia, tốt nhất là tiệc cưới tại thành phố, sẽ do Mạnh gia chủ trì tổ chức, Mạnh Cường đại diện Mạnh gia ra mặt, coi như chính thức công khai quan hệ giữa Mạnh gia và Bành Viễn Chinh.

Nhưng Bành Viễn Chinh kiên quyết không chịu, nhất định muốn tổ chức ở huyện Lâm.

Mạnh Cường bất đắc dĩ cũng đành phải chấp nhận.

Bành Viễn Chinh vẫn nhấn mạnh với mẹ, đây không phải tiệc bổ sung cho hôn lễ. Hấn công tác ở huyện Lâm và Tân An, kết hôn mà không mời khách cũng không thích hợp. Với mục đích liên lạc tình cảm bạn bè, tất cả đều được tổ chức đơn giản, khiêm tốn, đó là nguyên tắc của Bành Viễn Chinh.

- Mạnh Lâm, tiệc cưới của Viễn Chinh tổ chức thế nào? Đến bây giờ cũng không thấy động tĩnh.

Mạnh Cường khẽ cười, nói thêm:

- Anh với anh Cả đang chờ đợi.

- Anh Hai, bây giờ cháu nó đã lớn, nó nói như thế nào thì làm như thế đó đi. Tối hôm qua, nó nói với em, người ở văn phòng huyện giúp nó tổ chức, đặt tiệc ở phòng tiếp đãi của Huyện ủy. Nó cũng không gửi thiệp nhiều, chỉ mời đồng nghiệp, bằng hữu trong thành phố.

Mạnh Lâm cười nói:

- Ngày mốt, đúng 6 giờ chiều mở tiệc, nếu hai anh có thời gian, có thể qua tham dự. Nếu không có thời gian thì thôi vậy.

Mạnh Cường thở dài, nói:

- Mạnh Lâm, anh nhất định phải đi, tại sao anh không đi? Vốn anh muốn tổ chức ở thành phố, anh đích thân mở tiệc, đây cũng là chuyện vui mừng của nhà chúng ta, nhưng đứa cháu này quá quật cường. Thôi, bây giờ nó cũng là cán bộ lãnh đạo, theo ý của nó vậy. Mạnh Lâm, khi nào Viễn Chinh về, em nói với nó, chuyện dự án luyện than cốc, không nên gấp gáp, anh đã lo liệu giúp nó rồi.

Nói xong, Mạnh Cường cúp điện thoại.

Mạnh Lâm gác ống nghe, quay lại nhìn Phùng Thiển Như cười nói:

- Thiển Như, ngày mai con đi làm tóc đi, dù sao cũng phải mặc áo cưới, phải trang điểm!

Phùng Thiển Như cười khổ:

- Mẹ, anh Viễn Chinh ngại phiền phức, chúng con mặc trang phục bình thường là được. Theo ý của anh ấy, chỉ là cùng đồng nghiệp trong huyện ăn bữa cơm, không cần làm rình rang.

Mạnh Lâm ngẩn ra, rồi cười nói:

- Cũng được, Thiển Như nhà chúng ta đẹp như vậy, không mặc áo cưới cũng vẫn đẹp.

Phùng Thiển Như xấu hổ, giậm chân sảng giọng:

- Mẹ, mẹ lại trêu con!

Mạnh Lâm nhìn cô con dâu như hoa như ngọc, cao quý không gì sánh nổi, hài lòng thoải mái cười to. Có một cô con dâu như vậy, bà còn mong gì nữa? Nhưng nếu như Thiển Như sớm sinh cháu thì càng hoàn mỹ...

Với ý nghĩ đó trong đầu, theo phản xạ Mạnh Lâm nhìn lướt qua phần bụng của Phùng Thiển Như, thầm nghĩ hai đứa ở với nhau lâu như vậy, nghe nói cũng không ngừa thai, sao đến giờ này Thiển Như vẫn không có động tĩnh gì cả?

...

Vương Hạo mỉm cười, kính cẩn đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi đã sắp xếp xong xuôi cho tiệc cưới của ngài, tổng cộng sẽ có hai mươi bốn bàn, bởi vì có thể có lãnh đạo tham dự, cho nên bố trí sáu gian phòng. Tối Thứ Sáu, phòng tiếp đãi của Huyện ủy chỉ dành để tổ chức bữa tiệc này.

Bành Viễn Chinh nhíu mày:

- Hai mươi bốn bàn? Nhiều quá, hoàn toàn không cần thiết! Sẽ không có nhiều người như vậy tới dự! Mặt khác, cũng không cần bố trí phòng, bất kể là lãnh đạo hay cán bộ bình thường, đều là khách của tôi, đều bố trí chỗ ngồi ở đại sảnh.

Vương Hạo cười khở:

- Lãnh đạo, hai mươi bốn bàn chưa chắc đã đủ. Ngài công tác ở thành phố lâu như vậy, thành phố và quận Tân An, nhất định sẽ tới mấy bàn, mà trong huyện chúng ta, lãnh đạo bộ máy, lãnh đạo các ban ngành, các đồng nghiệp ở Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, cũng muốn tới dự...Lãnh đạo, chúng ta không thể để cho người ta đến mà không có chỗ ngồi?

Bành Viễn Chinh do dự một chút:

- Cũng được, hai mươi bốn bàn thì hai mươi bốn bàn. Dù sao cũng là tiền túi của tôi bỏ ra, không sao cả. Mặt khác, nói với các đồng chí trong Ủy ban nhân dân huyện tới hỗ trợ, không được thu quà hoặc phong bì của bất cứ ai. Anh viết giúp tôi một tấm băng từ chối thu phong bì, đến lúc đó đặt ở trước cửa.

Nếu có lãnh đạo trong huyện tới dự, thì bố trí ngồi ở trong cùng, không cần thiết bố trí phòng riêng.

Bành Viễn Chinh bổ sung một câu:

- Bảo Điền Minh và Hoắc Quang Minh đem theo hai người đến giúp tôi, sau đó tôi sẽ mời các đồng chí tới giúp uống rượu! Nhưng phải nhớ kỹ, nhất định không nên vì như vậy mà trễ nãi công việc!

- Lãnh đạo yên tâm đi, tôi cũng đã thông báo, chỉ đến uống rượu liên hoan, không mang theo quà và phong bì, không để cho lãnh đạo thêm phiền!

Vương Hạo rời đi, Bành Viễn Chinh chuẩn bị đi gặp Cung Hàn Lâm bàn chuyện đề cử một số cán bộ. Chẳng hạn như Vương Hạo lên làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Tạ Huy làm Cục trưởng Cục công an huyện v.v...một nhóm bảy tám cán bộ.

...

Cung Hàn Lâm đang ở trong phòng làm việc, nghe một người “mách lẻo”, đó là Phó chủ nhiệm Phòng nhân sự Trí Linh.

Trí Linh năm nay hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp đại học vào Ủy ban nhân dân huyện làm hai năm rưỡi, được đề bạt làm Phó chủ nhiệm Phòng nhân sự. Cô là em vợ của một Phó cục trưởng Cục công thương thành phố.

Trí Linh là Phó chủ nhiệm Phòng nhân sự, trên lý thuyết là cùng cấp bậc với Vương Hạo, nhưng cô là hư chức, mà Vương Hạo thì được tổ chức xác định chủ trì công việc Phó chủ nhiệm, hai chức vụ không thể so sánh được.

Trí Linh đứng trước bàn làm việc của Cung Hàn Lâm, hạ giọng “dốc bầu tâm sự”, giọng nói có phần oán giận. Cô vốn cho là, Vương Hạo lên làm Chánh văn phòng, đương nhiên cô sẽ trở thành Phó chủ nhiệm thực chức, nhưng kết quả không như cô tưởng. Bành Viễn Chinh tín nhiệm và trọng dụng Hoắc Quang Minh, nghe nói muốn chọn Hoắc Quang Minh làm Phó chủ nhiệm.

Gần đây, Vương Hạo càng ngày càng qua lại nhiều với Bành Viễn Chinh, hai ngày nay lại đang giúp Bành Viễn Chinh lo liệu tiệc cưới, Cung Hàn Lâm biết rất rõ. Mà Bành Viễn Chinh cố ý chọn Hoắc Quang Minh, cũng không phải khi không.

Cung Hàn Lâm cảm thấy không thoải mái, bởi vì văn phòng Ủy ban nhân dân huyện vốn chủ yếu phục vụ Chủ tịch huyện, nhưng đến bây giờ, ngược lại, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện lại xoay quanh Bành Viễn Chinh, cho Cung Hàn Lâm ngồi châu rìa, ở trong lòng ông ta, điều này chẳng khác nào khách đoạt chủ.

Cho nên, Trí Linh đến “tổ khổ”, ngoài mặt ông ta không biểu lộ ra, nhưng trong lòng rất đồng tình.

- Chủ tịch huyện Bành...

Trí Linh còn định nói thêm, bị Cung Hàn Lâm xua tay cắt ngang:

- Được rồi, tiểu Trí, cô đi về trước, tôi hiểu rõ mà. Cô yên tâm, bất cứ ai cố gắng công tác, tổ chức sẽ thấy hết, huyện sẽ không để người trung thực an tâm công tác bị tổn thất!

Về phần những kẻ hay đâm thọt kia, không cần quan tâm tới bọn họ. Công việc là nền tảng, không có công việc, nói gì cũng vô ích!

Thái độ Cung Hàn Lâm trở nên nghiêm túc. Ông ta cảm thấy cô nàng Trí Linh này có tính “châm ngòi thổi gió”, mặc dù ông ta cần có người như vậy ở sau lưng để “thu thập tin tức”, nhưng không thích tính cách đâm bị thóc, chọc bị gạo của Trí Linh.

Thật ra thì Vương Hạo, Hoắc Quang Minh, không phải là người hay đâm thọc, người thực sự nhiều chuyện chính là Trí Linh. Cô ta thích dò la nghe ngóng, truyền bá tin tức, đâm thọc với lãnh đạo, thích gây bất hòa.

Ngoài miệng Cung Hàn Lâm nói như vậy, nhưng không phải không có mắt nhìn người. Bất quá, ông ta vì lợi ích chính trị cá nhân, vì chèn ép Bành Viễn Chinh, mới liệt Vương Hạo và Hoắc Quang Minh vào sổ đen.

Ông ta cho rằng bây giờ Bành Viễn Chinh muốn đoạt quyền của mình, muốn cho mình đi tàu bay giấy, uy hiếp địa vị chính trị của mình. Nhưng thật ra, từ đầu đến cuối, Bành Viễn Chinh đối với ông ta luôn có thái độ “giúp đỡ và hỗ trợ”, chẳng qua là thần xui quỷ khiến, cùng với sự ủng hộ ngầm ngấm của lãnh đạo thành phố, Bành Viễn Chinh bị đẩy về phía đối lập với ông ta.

Về phần Vương Hạo, lại càng không muốn chống đối ông ta, Vương Hạo là một người cẩn thận chặt chẽ, đối với Cung Hàn Lâm luôn cẩn thận “chú ý”, nhưng Cung Hàn Lâm không nhận ra điều đó, ông ta chỉ thấy Vương Hạo đang đứng về phía Bành Viễn Chinh.

Đối với Hoắc Quang Minh, càng không cần phải nói. Y vốn là nhân viên bình thường, cách quá xa so với một Chủ tịch huyện như Cung Hàn Lâm. Hoắc Quang Minh may mắn được Bành Viễn Chinh lựa chọn, dĩ nhiên sẽ trung thành hết mực với Bành Viễn Chinh.

Với một người có cấp bậc thấp như Hoắc Quang Minh, tạm thời còn chưa nghĩ tới các loại quan hệ phức tạp của lãnh đạo cao tầng. Nếu như Hoắc Quang Minh biết mình vì được Bành Viễn Chinh lựa chọn mà đắc tội với Cung Hàn Lâm, thậm chí bị Cung Hàn Lâm coi là cái đinh trong mắt, nhất định sẽ kêu to là quá oan uổng.

...

Ủy ban nhân dân thành phố, phòng làm việc của của Mạnh Cường.

Mạnh Cường bảo thư ký của mình gọi điện thoại bảo Mạnh Kiến Tây đến nói chuyện.

Mặc dù Mạnh Kiến Tây được xưng là thân thích của Mạnh gia, nhưng trên thực tế, là không có quan hệ gì. Nghe Phó chủ tịch thành phố Mạnh chủ động tìm mình, y mừng như điên.

Mạnh Kiến Tây không dám chậm trễ, lập tức đón xe chạy tới phòng làm việc của Mạnh Cường ở Ủy ban nhân dân thành phố.

Thư ký của Mạnh Cường ngăn cản Mạnh Kiến Tây ở hành lang:

- Mạnh tổng, lãnh đạo đang nói chuyện điện thoại với Bí thư Đông Phương, anh chờ một chút.

482. Chương 489: Tạm Thời Gác Lại!

Đúng là Mạnh Cường đang nói chuyện điện thoại với Bí thư Đông Phương Nha, tuy nhiên không phải nói chuyện công việc, mà về vấn đề cá nhân Bành Viễn Chinh.

Đông Phương Nham gọi cho Mạnh Cường, hiện giờ, quan hệ cậu cháu của Mạnh Cường và Bành Viễn Chinh đã không còn là bí mật đối với lãnh đạo cao tầng thành phố. Mạnh Cường nghe Đông Phương Nham nói sẽ đến tham dự tiệc cưới của Bành Viễn Chinh, đương nhiên là hết sức phấn khởi.

Không chỉ Đông Phương Nham, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần cũng muốn đi. Chuyện này kể ra cũng bình thường, chưa kể những yếu tố khác, Bành Viễn Chinh là cán bộ trừ bị trọng điểm bồi dưỡng của Thành ủy, lại là một trong lãnh đạo chủ chốt của huyện Lâm, hần kết hôn, lãnh đạo thành phố muốn tới “động viên, ủng hộ” cũng không lạ.

Mạnh Cường lấy địa vị bề trên của Bành Viễn Chinh cảm tạ Đông Phương Nham, lại nói chuyện phiếm một lúc, rồi Đông Phương Nham cúp điện thoại.

Mạnh Cường gác ống nghe, biết Mạnh Kiến Tây đã tới, bèn mở cửa ra, ý bảo thư ký để cho Mạnh Kiến Tây đi vào. Mạnh Kiến Tây một mực cung kính đi vào, đóng cửa lại, kính cẩn cười chào:

- Chủ tịch thành phố Mạnh!

- Ủ, ngồi đi.

Mạnh Cường phát phát tay.

Mạnh Kiến Tây ngồi ghé một bên ghế, lưng thẳng tắp.

- À, chú Tư có khỏe không?

Mạnh Cường đột nhiên hỏi thăm, “chú Tư” chính là cha của Mạnh Kiến Tây, ông cụ thứ tư, theo quy củ trong thôn, Mạnh Cường gọi một tiếng “chú Tư”.

- Dạ, cũng không tệ lắm, rất khỏe. Bây giờ ông còn có thể ra đồng làm việc.

Mạnh Kiến Tây thụ sủng nhược kinh trả lời.

-Ồ, tốt quá. Tôi cũng đã nhiều năm không về thôn, các vị hương thân vẫn khỏe chứ?

Mạnh Cường cười, hỏi.

Mạnh Kiến Tây vâng dạ lia lịa, cũng không biết Mạnh Cường định làm cái gì. Y tuyệt đối không tin, Mạnh Cường đặc biệt gọi y tới đây, là để tán gẫu.

- Chuyện thế này. Sau khi kết hôn ở Thủ đô, con trai của em gái tôi về thành phố mở tiệc. Nếu anh có thời gian, tới tham dự một chuyến.

Mạnh Cường thần nhiên nói.

Mạnh Kiến Tây ngẩn người, rồi cảm thấy rất phấn khởi. Cháu trai Mạnh Cường kết hôn, ông ta mời mình tới dự, là thể hiện quan hệ gần gũi đây mà! Nghĩ tới đây, Mạnh Kiến Tây cười hỏi:

- Chủ tịch thành phố Mạnh, đây là chuyện hết sức vui mừng, tôi nhất định phải tham dự. Chủ tịch thành phố Mạnh, không biết cậu ấy công tác ở đơn vị nào?

Mắt Mạnh Cường hơi ngưng đọng lại, nhìn Mạnh Kiến Tây như cười như không, nói:

- Anh hẳn là cũng biết nó, nó chính là Phó chủ tịch thường trực huyện Lâm Bành Viễn Chính!

Mạnh Kiến Tây kinh ngạc, nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc. Giây phút này, y đã hiểu vì sao Mạnh Cường lại đặc biệt gọi y tới.

Bành Viễn Chính là cháu gọi Mạnh Cường bằng cậu!

Trán Mạnh Kiến Tây bắt đầu rịn ra mồ hôi lạnh. Y lúng túng đứng ngồi không yên, cũng không biết phải giải thích làm sao với Mạnh Cường cho thỏa đáng. Cũng may, Mạnh Cường không tiếp tục “dây dưa”, tùy ý hỏi y mấy câu nữa, rồi ngầm tỏ ý bảo y rời đi.

Đầu óc Mạnh Kiến Tây trống rỗng, rời khỏi phòng làm việc của Mạnh Cường. Lúc ra khỏi trụ sở Ủy ban nhân dân thành phố, một cơn gió lạnh thổi qua, y mới dần tỉnh táo lại, vừa khiếp sợ lại vừa hoài nghi.

Mạnh Cường bắt quả chỉ là cán bộ cấp phó sở, nhưng cháu của ông ta đã lên tới vị trí Phó chủ tịch thường trực huyện, được hết sức trọng dụng, thế của Mạnh Cường lớn như vậy sao?

...

Huyện Lâm, trụ sở Ủy ban nhân dân huyện.

- Dạ, Chủ tịch huyện Cung, tôi đi về trước.

Trí Linh không dám nói thêm nữa, lắc lắc cặp mông đầy đặn, xoay người rời đi. Cô mang giày cao gót, nện lên nền nhà lộp cộp, Bành Viễn Chính đang định gõ cửa, nghe tiếng giày cao gót bên trong truyền ra rõ ràng, liền buông tay.

Trí Linh mở cửa, thấy Bành Viễn Chinh. Cô chột dạ, lấy lại bình tĩnh, gượng cười nói:

- Chào Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh nhìn cô ta, mỉm cười bình thản, gật đầu. Đối với Trí Linh, hẳn không có ấn tượng gì sâu sắc.

Cung Hàn Lâm nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, vừa rồi tôi có nói với đồng chí Nghiêm Hoa, ngày mai tất cả các đồng chí trong Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện và các ban ngành đều muốn tham dự tiệc cưới của cậu. Sao, đã chuẩn bị xong chưa?

Bành Viễn Chinh cũng cười cười:

- Đã xong hết rồi, thật ra thì cũng không có gì để chuẩn bị. Tôi đã bảo Vương Hạo và mấy đồng chí giúp tôi tổ chức, chủ yếu là mời các đồng nghiệp và bạn bè ăn một bữa cơm, nói một cách nghiêm khắc, chưa thể gọi là tiệc cưới!

Chủ tịch huyện Cung, đây là danh sách đề cử mấy người Vương Hạo, lãnh đạo xem một chút.

Bành Viễn Chinh đưa bản danh sách trong tay tới:

- Tôi cho rằng mấy đồng chí này nhất định phải đề bạt trọng dụng. Như Vương Hạo, chủ trì công việc của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện hơn hai năm, cẩn trọng, cần cù chăm chỉ, chúng ta nên cho một đồng chí như vậy một dải ngọ căn bản.

Cung Hàn Lâm đón lấy danh sách, xem qua một lượt. Những người khác ông ta không có ý kiến, riêng đối với Vương Hạo và Tạ Huy, trong lòng ông ta không thoải mái. Bởi vì trong mắt hai người này chỉ có Bành Viễn Chinh, không có ông ta. Chẳng lẽ bọn họ không biết Cung Hàn Lâm này mới là người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện sao?

Huống chi, lúc trước ông ta đã đề cử Trương Á Cường, do mấy Phó chủ tịch huyện khác phản đối, phải tạm thời gác lại. Hôm nay Bành Viễn Chinh khơi lại chuyện cũ, ông ta dĩ nhiên sẽ không dễ dàng đồng ý.

- Viễn Chinh à, thời gian công tác của Vương Hạo mặc dù không ngắn, nhưng thời gian ở trên cương vị quản lý cũng không dài, tôi thấy hay là cứ duy trì hiện trạng?

Cung Hàn Lâm nhẹ nhàng nói.

Ông ta biết Bành Viễn Chinh không chỉ muốn thăng chức cho Vương Hạo, còn muốn đưa Hoắc Quang Minh lên. Mà nếu như ngăn chặn Vương Hạo, đương nhiên việc đề bạt Hoắc Quang Minh cũng tan thành bọt nước.

Bành Viễn Chinh đã sớm liệu trước là Cung Hàn Lâm sẽ không đồng ý, cười nói:

- Chủ tịch huyện Cung, Vương Hạo chủ trì văn phòng Ủy ban nhân dân huyện trong hơn hai năm, năng lực rất mạnh, uy tín trong quần chúng cũng cao, tiếng lành đồn xa, vì nghĩ đến tầm quan trọng của công tác văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, tôi cho là hãy cho hắn một cơ hội thỏa đáng. Vị trí Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện để trống lâu dài, cũng bất lợi cho triển khai công tác.

Cung Hàn Lâm lạnh nhạt cười, nhìn hắn mà nói:

- Còn Tạ Huy, thật ra thì tôi cảm thấy các tố chất của hắn thiếu sót một chút. Ở Cục công an huyện, tôi thấy Trương Á Cường rất được. Đồng chí này trình độ chính trị vững vàng, trung thành với Đảng, kiên quyết ủng hộ lãnh đạo Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, có thể cân nhắc đề bạt.

Dĩ nhiên, đồng chí Trọng Tu Vĩ không tồi, nhưng Trọng Tu Vĩ mới tới huyện một thời gian ngắn, còn cần nắm bắt với tình hình bên dưới. Trương Á Cường tương đối thích hợp với vị trí đứng đầu Cục công an huyện.

Bành Viễn Chinh nhú mày.

Công tác và năng lực của Trương Á Cường không thể nào so được với Tạ Huy, thật ra y là người không thể trọng dụng. Mặc dù Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ dùng y, là vì lúc ấy lực lượng Cục công an huyện quá thiếu, cũng không thể dùng được ai khác.

Cung Hàn Lâm cố cho Trương Á Cường thay Tạ Huy, là vì chỉ nghĩ đến quyền lợi của bản thân ông ta.

Bành Viễn Chinh kìm nén cơn giận, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, con người Trương Á Cường, tôi khá hiểu biết, y là người bảo thủ có thừa, năng lực không đủ, các mặt tổ chức đều hơi thiếu sót. Tôi đề nghị cho Tạ Huy chủ trì công tác của Cục công an huyện. Lâu nay y cũng đã chủ trì vị trí này, để y chính thức thăng chức cũng có thể giữ ổn định hệ thống công an.

Cung Hàn Lâm thở dài một cái, sắc mặt trầm xuống. Ông ta không muốn trở mặt với Bành Viễn Chinh, nhưng Bành Viễn Chinh công khai cạnh tranh quyền lực trước mặt ông ta, ông ta khó tránh khỏi nổi giận.

Trong mắt ông ta, ai đứng đầu Cục công an huyện cũng không quan trọng, điều quan trọng là quyền uy của ông ta - một Chủ tịch huyện, không thể bị khiêu khích và mạo phạm; nhưng trong suy nghĩ của Bành Viễn Chinh, điều quan trọng là công việc, hẳn chỉ chọn người nào làm việc hiệu quả nhất.

Bành Viễn Chinh tự hỏi lòng, mình không có chút tư tâm nào. Nếu như hẳn có tư tâm, muốn bồi dưỡng người của mình, thì hẳn đã đưa Trọng Tu Vĩ lên rồi.

Đột nhiên Cung Hàn Lâm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, nếu hai chúng ta bất đồng ý kiến, vậy thì tạm thời gác lại vậy?

Bây giờ bộ máy chúng ta vẫn chưa đầy đủ, thành phố đang chuẩn bị tăng cường lực lượng cho bộ máy chúng ta. Như vậy đi, chuyện này cứ gác lại, chờ bộ máy đầy đủ, chúng ta lại thảo luận. Cậu thấy thế nào?

Cung Hàn Lâm cười híp mắt nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng thâm cười lạnh.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia cười cổ quái, cũng cười gật đầu:

- Được, Chủ tịch huyện Cung, vậy trước tiên gác lại. Chờ một thời gian nữa, chúng ta lại thảo luận!

Bành Viễn Chinh thừa hiểu, đây là Cung Hàn Lâm đang chờ Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên và Tiền Học Đường được thành phố bổ sung vào bộ máy Ủy ban nhân dân huyện, sau đó ông ta sẽ liên kết với ba người này, chống lại hẳn và Nghiêm Hoa.

Về phần Quách Vĩ Toàn, Phó chủ tịch huyện mới tới, Cung Hàn Lâm cũng đang âm thầm lôi kéo, tuy nhiên thái độ của Quách Vĩ Toàn, không rõ ràng.

Bất quá, không tính Quách Vĩ Toàn, một khi ba người Mã Thiên Quân trở thành Phó chủ tịch huyện, Cung Hàn Lâm sẽ hoàn toàn chiếm thế chủ động. Mà đứng về phía Bành Viễn Chinh, chỉ có Nghiêm Hoa, Phó chủ tịch huyện phân quản văn hóa giáo dục và y tế, không có bao nhiêu thực quyền.

- Được, Chủ tịch huyện Cung, anh bận rộn, tôi đi về trước.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, gật đầu chào, xoay người rời đi.

Quan hệ hai người đã tới mức độ này, Bành Viễn Chinh cũng không thể làm gì, không thể cứu vãn. Để triển khai công tác của mình, hẳn phải tiếp tục đi về phía trước, nếu thật sự Cung Hàn Lâm muốn cản hẳn, trở thành một thứ chướng ngại vật, vậy thì hẳn cũng không thể làm gì khác hơn là xin lỗi.

Nhìn theo bóng Bành Viễn Chinh rời đi, khóe miệng Cung Hàn Lâm hiện lên vẻ âm lãnh.

Ông ta vốn là người không có bao nhiêu quyền lực, vẫn phải nhẫn nại làm một viên chức nhỏ ở Ban tuyên truyền Thành ủy. Cũng không ngờ bỗng nhiên vận mệnh xoay chuyển, vượt qua cánh cửa Trưởng phòng, lên cấp phó huyện. Rồi không bao lâu sau, lại được đề bạt làm Chủ tịch huyện Lân.

Trong lúc nhất thời, Cung Hàn Lâm thỏa thuê mãn nguyện, lòng tràn đầy hăng hái. Cùng với sự thay đổi địa vị, tâm tình của ông ta cũng thay đổi, vốn không so đo, không đặt nặng quyền lực, không ham tranh đoạt, bây giờ hoàn toàn ngược lại, luôn suy hơn tính thiệt.

483. Chương 490 + 491: Tiệc Cưới Khiêm Tồn Và Long Trọng

Sáng Thứ Sáu, Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như đến huyện Lâm, nghỉ lại trong phòng của Bành Viễn Chinh ở ký túc xá.

Mười giờ, Vương Hạo vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, báo cáo việc chuẩn bị cho tiệc cưới. Gần đây, trong Ủy ban nhân dân huyện truyền ra một tin đồn nhỏ, nói là bởi vì Vương Hạo đi lại quá gần gũi với Bành Viễn Chinh, khiến Chủ tịch huyện Cung ghét, đến nỗi khi Bành Viễn Chinh đề cử Vương Hạo làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, cũng bị Cung Hàn Lâm bác bỏ.

Dạo gần đây, Vương Hạo cũng nhận thấy Cung Hàn Lâm tỏ ra không ưa mình. Mỗi khi đến gặp Cung Hàn Lâm báo cáo và lấy chữ ký công việc, Vương Hạo chưa có lúc nào cảm thấy thoải mái cả.

Wương Hạo cảm thấy hết sức bất đắc dĩ. Nhưng trên quan trường, phải có lựa chọn đúng lúc, y không thể lắc lư không chừng giữa Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh. Nếu đã lựa chọn Bành Viễn Chinh, y cũng chỉ có thể đi tới cùng, đâm lao phải theo lao. Nếu không, đều đắc tội với cả hai phía.

- Lãnh đạo, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa. Hơn nữa, theo yêu cầu của lãnh đạo, đã đặt mấy phòng ở khách sạn, nếu có khách ở xa tới dự, buổi tối có thể vào nghỉ ngơi.

Wương Hạo kính cẩn cười nói.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Ừ, rất tốt. Chắc chắn sẽ có khách ở ngoài huyện tới.

Bành Viễn Chinh nhớ tới Mạnh gia còn có mấy người bà con ở ngoài thành phố, hẳn là Mạnh gia có thông báo, có lẽ họ sẽ phái người đại diện tới dự. Còn có một số bạn học thời đại học của hắn, lúc trước hắn có liên lạc qua điện thoại.

Thế này thì hai mươi bốn bàn cũng không tính là nhiều. Bạn học, bạn bè, đồng nghiệp của hắn, cộng thêm Mạnh gia và bà con họ hàng, người quen trong huyện, người tới tham dự không ít. Dĩ nhiên, nhiều nhất vẫn là trong huyện.

Wương Hạo đã viết bản thông báo, nói rõ, người tới dự không mang quà cáp, phong bì.

Để đề phòng thiếu chỗ, Vương Hạo cũng dành sẵn lầu hai của phòng tiếp đãi cho tiệc cưới, chẳng may phía dưới không đủ chỗ, sẽ bố trí bàn ở trên lầu. Về điểm này, y không nói với Bành Viễn Chinh, tự mình sắp xếp là được.

Bành Viễn Chinh không cần biết quá trình, chỉ cần kết quả.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, khẽ cười nói:

- Xem ra, lần này tôi phải dùng tới mấy chục ngàn.

Wương Hạo cười khổ:

- Lãnh đạo, tặng phong bì trong tiệc cưới là phong tục tập quá lâu đời, nhưng ngài từ chối thu nhận, khoản chi tiêu này chắc chắn không nhỏ.

Bành Viễn Chinh lơ đãng mỉm cười, không nhắc lại chuyện này nữa. Mấy chục ngàn đối với hắn chỉ là con số, hắn không coi là gì.

- Vương Hạo, anh thảo một báo cáo ngắn cho Ban Thanh tra kỷ luật, báo cáo về tiệc rượu hôm nay, số bàn, số người tới dự, đồng thời xác định rõ ràng, tiệc rượu lần này bản thân tôi gánh chịu tất cả chi phí, không nhận bất cứ phong bì và quà cáp của ai, xin Ban Thanh tra kỷ luật lập hồ sơ.

Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn Vương Hạo, nói.

Wương Hạo gật đầu:

- Dạ, lãnh đạo, tôi hiểu. Tôi cũng đã mời bên phía Ban Thanh tra kỷ luật. Dù sao đến lúc đó, người của Ban Thanh tra kỷ luật cũng tới, thuận tiện mời họ giám sát.

- Tốt.

Bành Viễn Chinh gật đầu, nhìn Vương Hạo, hạ giọng:

- Vương Hạo, thay tôi cảm ơn các đồng chí văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Chờ xong tiệc hôm nay, tôi mời mọi người ăn cơm để cảm tạ! Lần này vất vả mọi người rồi.

- Lãnh đạo quá khách khí, phục vụ cho lãnh đạo, vốn là trách nhiệm của chúng tôi...

Wương Hạo toát mồ hôi, nói.

- Công tư rõ ràng, vì chuyện riêng của cá nhân tôi mà làm phiền mọi người, dù sao cũng không tốt.

Bành Viễn Chinh cười. Đột nhiên, giọng hần lạnh đi:

- Vấn đề công tác của anh, tôi đã đề cập với Chủ tịch huyện Cung, nhưng ý của Chủ tịch huyện Cung là hoãn lại, chờ bổ sung các thành viên bộ máy rồi lại thảo luận. Anh kiên nhẫn làm tốt công việc, yên tâm đi, tôi sẽ làm hết sức. Anh đã chủ trì công việc ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện hơn hai năm, cũng phải có một dải ngọ công bằng chứ!

- Cảm ơn lãnh đạo!

Wương Hạo cảm thấy ấm lòng, biết Bành Viễn Chinh vừa an ủi mình, cũng cho mình một lời hứa hẹn. Bành Viễn Chinh là một người trước sau như một, nếu hần đã nói như vậy, chắc chắn sẽ giữ lời.

- À, lãnh đạo, vừa rồi lão Tạ bên Cục công an huyện có bàn, rằng có cần bố trí mấy cảnh sát nhân dân để giúp giữ trật tự ở bữa tiệc, nếu chẳng may...

Wương Hạo chưa kịp nói hết, Bành Viễn Chinh đã ngắt lời y.

- Chuyện này không được! Chuyện riêng của cá nhân tôi, tuyệt đối không sử dụng lực lượng cảnh sát!

Bành Viễn Chinh xua tay, trầm giọng nói:

- Nói với Tạ Huy và các đồng chí ở Cục, tôi hoan nghênh mọi người tới uống rượu, chuyện khác, không được!

- Dạ, lãnh đạo, tôi biết rồi.

Wương Hạo thâm lắng đầu, biết mình hỏi cũng như không. Giờ phút này, trong lòng y hết sức cảm khái. Y đã ở cơ quan hơn mười năm, đúng là lần đầu gặp được một lãnh đạo như Bành Viễn Chinh, công tư phân biệt quá rõ ràng. Hơn nữa, đối với vật chất và lợi ích cũng xem nhẹ như không.

Wương Hạo rời phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, khi đi trong hành lang, thấy một cô gái trẻ tuổi, vóc người cao gầy, dung mạo thanh tú, khí chất cao quý.

Cô gái dừng bước, cười hỏi:

- Xin lỗi, tôi muốn hỏi, phòng làm việc của Bành Viễn Chinh ở đâu? Hần có ở đó không?

Về mặt bề ngoài của Vương Hạo nhất thời giãn ra một chút, thay bằng nụ cười. Y làm ở văn phòng, rất giỏi quan sát, phán đoán qua lời nói và sắc mặt, cô gái này thoát nhìn không tầm thường, hơn nữa lại gọi thẳng họ tên của Bành Viễn Chinh, hiển nhiên là bạn bè có quan hệ gần gũi với Bành Viễn Chinh.

- Chào cô, Chủ tịch huyện Bành của chúng tôi ở phòng làm việc, cô là...

Cô gái mỉm cười:

- Tôi là bạn hần, tìm hần có chút việc.

Wương Hạo không dám chậm trễ, cười nói:

- Cô đi theo tôi.

Wương Hạo dẫn cô gái tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, rồi mới rời đi. Bành Viễn Chinh ngẩng lên, thấy là Từ Tiêu, con gái của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, không khỏi bất ngờ, đứng dậy cười nói:

- Từ Tiêu, sao lại là cô?

Từ Tiêu không vui, bấu môi, ngồi trên ghế salon, bất mãn nói:

- Bành Viễn Chinh, anh và Thiến Như thật tệ! Hai người kết hôn, cũng không báo cho tôi một tiếng! Hai người cử hành hôn lễ ở Thủ đô, dù sao tôi cũng là bạn, vậy mà ngay cả tư cách tham dự cũng không có!

Bành Viễn Chinh lúng túng cười nói:

- Từ Tiêu, thật xin lỗi, hôn lễ ở Thủ đô, chẳng qua là trong phạm vi nhỏ, chỉ có hai nhà và một số bạn bè, không có người ngoài. Hơn nữa, Bí thư Từ có biết việc này, bởi vì bác của tôi có đặc biệt báo cho Bí thư Từ.

Từ Tiêu nhướn mày:

- Vậy thì còn lần này thì sao? Tại sao không nói với tôi? Nếu tôi không nghe được tin tức, chủ động chạy tới, có phải lại lơ tôi không?

Bành Viễn Chinh xoa xoa tay:

- Lần này...cũng không coi là tiệc cưới gì, chỉ là tôi mời các đồng nghiệp trong huyện và thành phố ăn một bữa cơm... Cô đã tới, vậy thì cùng tham dự cho vui.

Từ Tiêu trợn mắt nhìn Bành Viễn Chinh:

- Bớt nói nhảm đi! Cô đâu đâu? Tôi muốn tìm cô ta tính sổ!

- Cô ấy ở cùng mẹ tôi trong ký túc xá, để tôi kêu người đưa cô tới.

Bành Viễn Chinh cười cười, nhắc điện thoại lên bảo Vương Hạo phái xe đưa Từ Tiêu đi.

Phùng gia từng có ý định mời Từ Xuân Đình. Nhưng rồi Bành Viễn Chinh cảm thấy hôn lễ chỉ cử hành trong phạm vi nhỏ, mời Từ Xuân Đình sẽ không tiện. Lần này, hẳn lại càng không thể mời người của Từ gia (sic?!)

Không ngờ, Từ Tiêu lại tới. Suy cho cùng, cô tới cũng là chuyện bình thường. Đương nhiên vợ chồng Từ Xuân Đình không tiện ra mặt, để con gái lấy tư cách bạn bè tới dự là hợp tình hợp lý.

...

Từ năm giờ chiều bắt đầu, khách đã lục tục đến. Vương Hạo, Hoắc Quang Minh và mấy người Điền Minh thu xếp chỗ ngồi.

Năm giờ rưỡi, trước cửa phòng tiếp đãi Huyện ủy đã được giăng đèn kết hoa, Bành Viễn Chinh mặc một bộ âu phục màu đen, Phùng Thiến Như mặc một bộ váy màu vàng nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, cả người nhìn qua xinh đẹp, cao quý.

Hai người chờ đón ở cửa, Mạnh Lâm và Mạnh Cường đứng ở phía bên kia.

Người của Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện tan việc chạy thẳng tới đây, đầu tiên họ kinh ngạc bởi vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Phùng Thiến Như, rồi sự có mặt của Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường khiến rất nhiều người khiếp sợ, quả nhiên, tin đồn Bành Viễn Chinh là cháu của Mạnh Cường là thật.

Người trong cơ quan đến càng lúc càng đông, Bành Viễn Chinh không khỏi cười khổ. Mà Vương Hạo, trên trán cũng toát mồ hôi, cứ như vậy, không thể đủ chỗ rồi! Bất đắc dĩ, Vương Hạo bảo Hoắc Quang Minh, đi ra cách đó không xa, chặn một số người lại, giải thích cho họ hiểu.

Các cơ quan ban ngành trong huyện, tất cả đều tới đông đủ. Kế tiếp là các cán bộ cấp huyện ở thành phố, trong đó có Tô Vũ Hoàn và một số lãnh đạo quận Tân An.

Mặc dù hai người “đối đầu”, nhưng Tô Vũ Hoàn chủ động chạy tới, đương nhiên Bành Viễn Chinh không thể thất lễ, dặn dò Vương Hạo tiếp đón chu đáo.

Lý Tuyết Yến cùng Cổ Lượng dẫn theo các thành viên bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy, chạy xe tới. Từ xa, Lý Tuyết Yến nhìn Bành Viễn Chinh bằng ánh mắt phức tạp, dẫn mọi người từ từ đi tới, khi tới trước mặt Bành Viễn Chinh, trên mặt cô đã là vẻ tươi cười.

- Chủ tịch huyện Bành!

Lý Tuyết Yến bắt tay Bành Viễn Chinh, bàn tay nhỏ bé của cô lạnh như băng.

- Đồng chí Tuyết Yến, lão Cổ! Cảm ơn mọi người tới tham dự!

Bành Viễn Chinh thầm than trong lòng, muốn nói một lời khách khí, Lý Tuyết Yến đã buông tay hắn ra, mỉm cười hàn huyên với Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như và những cán bộ ở thị trấn Vân Thủy coi như là người quen, gặp mặt có mấy phần thân thiết.

- Phùng tổng, chào cô.

Lý Tuyết Yến bắt tay Phùng Thiển Như, nhẹ nhàng nói:

- Chúc mừng hai người! Chúc cô và Chủ tịch huyện Bành trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!

Mặt Phùng Thiển Như ửng đỏ:

- Cảm ơn, mời Bí thư Lý vào.

Cổ Lượng và mấy lãnh đạo thị trấn Vân Thủy cũng đến bắt tay Phùng Thiển Như, trước kia đã từng giao thiệp, xem như người không xa lạ.

Điền Minh thấy người của thị trấn Vân Thủy, rất vui mừng, đón đám người Lý Tuyết Yến vào đại sảnh, bố trí chỗ ngồi.

Lúc này, Bí thư Đảng ủy kiêm Tổng giám đốc tổng công ty khí than Mạnh Kiến Tây và Phó tổng Cảnh Đại Niên, một trước một sau đi tới, thấy Mạnh Cường đứng ở cửa đón khách, nụ cười của y dờ ra. Mà Cảnh Đại Niên thì khiếp sợ liếc nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ thảo nào có tin đồn nói Bành Viễn Chinh lai lịch không nhỏ, thì ra sau lưng hắn là Mạnh Cường!

Nhưng...Mạnh Cường có thể lực lớn như vậy sao? Trong đầu Cảnh Đại Niên lập tức hiện lên sự hoài nghi giống như Mạnh Kiến Tây.

- Chủ tịch thành phố Mạnh.

Mạnh Kiến Tây đi tới chào hỏi, cười một cách xum xoe. Mạnh Cường gật đầu:

- Vào đi.

Cảnh Đại Niên thì nồng nhiệt bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, chúc mừng, chúc mừng! Đây chính là tiểu thư Phùng sao? Nghe nói tiểu thư Phùng là Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Vũ, nữ doanh nhân tiếng tăm lừng lẫy.

Phùng Thiển Như cười;

- Cảnh tổng khách khí quá! Mời vào!

Cảnh Đại Niên liếc nhìn về phía Mạnh Kiến Tây, thấy Mạnh Kiến Tây lúng túng đi tới gần Bành Viễn Chinh, gượng cười, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chúc mừng!

Bành Viễn Chinh hơi nhướng mày lên:

- A? Mạnh tổng có thể tới, thật là vinh hạnh! Lão Hoắc, nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi cho Mạnh tổng nhé!

Mạnh Kiến Tây còn muốn nói vài lời, nhân tiện phân trần về chuyện trước kia, nhưng Bành Viễn Chinh đã bỏ y đó, quay đi tiếp khách khác.

Mạnh Kiến Tây bất đắc dĩ, đành phải theo sau Hoắc Quang Minh vào trong. Y biết, chuyện giằng co với nông dân thôn Tam Trì đến đây là chấm dứt. Trên thực tế, y đã bảo Cảnh Đại Niên, ngày mai tới huyện Lân, chủ động tăng mức bồi thường đất.

...

Cung Hàn Lâm dẫn các lãnh đạo trong huyện chậm rãi đi tới, thấy Mạnh Cường đích thân đón ở cửa, Cung Hàn Lâm hơi giật mình. Ông ta lấy lại bình tĩnh, mỉm cười bước tới bắt tay Mạnh Cường.

Cung Hàn Lâm cùng lãnh đạo trong huyện đi vào đại sảnh, thấy khách đã ngồi đầy hơn phân nửa.

Hoắc Quang Minh kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Cung, mời lãnh đạo trong huyện ngồi bên này, bàn số 3 và bàn số 4.

Cung Hàn Lâm vừa đi về phía trước, vừa lạnh nhạt nói:

- Sao, lãnh đạo thành phố cũng tới à?

Lãnh đạo trong huyện được xếp ở bàn số 3 và số 4, nghĩa là còn có hai bàn số 1 và số 2, dành để tiếp đãi lãnh đạo thành phố.

Hoắc Quang Minh đáp:

- Là Chủ tịch huyện Bành dặn bố trí như vậy, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm.

Cung Hàn Lâm ừ một tiếng, cùng mọi người ngồi xuống, liếc nhìn hai cái bàn trống kia, trầm nghĩ, tiểu tử này thật tự tin, dành đến hai bàn để đợi lãnh đạo thành phố. Xem ra, có Mạnh Cường ra mặt có khác. Có lẽ mấy Phó chủ tịch thành phố, lãnh đạo hội đồng nhân dân thành phố, Mặt trận Tổ quốc thành phố sẽ tới vì nể mặt Mạnh Cường.

Nhưng Cung Hàn Lâm không ngờ, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn cùng tới. Những lãnh đạo khác tới không lạ, nhưng hai vị đứng đầu Đảng chính cùng tới dự, ý nghĩa không phải chuyện đùa.

...

Đông Phương Nham chậm rãi xuống xe, sau chiếc chuyên xa của ông ta, là xe của Chu Tích Thuấn, Phó bí thư kiêm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm và một số lãnh đạo khác, bao gồm Tần Phượng, Ủy viên thường vụ Thành ủy kiêm Bí thư Quận ủy Tân An.

Chu Tích Thuấn vốn không định đến, nhà y không ở thành phố Tân An, cuối tuần phải về tỉnh lỵ sum họp với vợ con. Nhưng nghe Đông Phương Nham muốn tới tham dự, y cũng không thể không tới. Mà Đông Phương Nham và Chu Tích Thuấn tới dự, nhưng lãnh đạo khác cũng không thể vắng mặt, bởi vậy, lãnh đạo thành phố tới rất đông đủ.

Thấy Đông Phương Nham và Chu Tích Thuấn xuống xe, Mạnh Cường và Bành Viễn Chinh vội vàng ra đón.

Sau khi chào hỏi, Đông Phương Nham chợt trông thấy Từ Tiểu đứng bên cạnh Phùng Thiển Như. Ông ta sớm có dự liệu sẽ có người của Từ gia tới, nên cũng không bất ngờ. Đông Phương Nham đi tới chào hỏi Phùng Thiển Như mấy câu, sau đó ngoài dự đoán mọi người, mỉm cười đưa tay ra với Từ Tiểu:

- Từ Tiểu, đã lâu không gặp.

Từ Tiểu cười:

- Chào chú Đông Phương, Thiển Như là bạn thân của cháu, cháu phải tới dự náo nhiệt chứ!

Đông Phương Nham cười, lại nói:

- Có rảnh rồi đến thành phố chơi!

Thấy Đông Phương Nham nói chuyện một cách thân mật với một cô gái trẻ, đám người Hàn Duy hơi ngạc nhiên, thậm chí đánh giá Từ Tiểu.

- Đồng chí Viễn Chinh, chúc mừng!

Chu Tích Thuấn bắt tay Bành Viễn Chinh, vừa gật đầu cười với Mạnh Cường.

- Cảm tạ Chủ tịch thành phố Chu hạ cố đến dự.

Bành Viễn Chinh nói mấy câu khách khí, rồi nhiệt tình bắt tay các lãnh đạo khác của thành phố. Lãnh đạo thành phố tới nhiều như vậy, hẳn cũng hơi bất ngờ, thật ra thì cũng vì phạm mong muốn tổ chức khiêm tốn của hẳn.

Chu Tích Thuấn chợt nhìn thấy Đông Phương Nham đang cười cười nói nói với Từ Tiểu, giật mình, ánh mắt hiện lên một tia khiếp sợ, chợt quay lại nhìn Bành Viễn Chinh một cái, như có điều suy nghĩ.

Y và Đông Phương Nham đều là lãnh đạo thành phố, dưới quyền Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, đương nhiên cũng không xa lạ gì Từ Tiểu, con gái của Từ Xuân Đình.

Chu Tích Thuấn mỉm cười đi tới, bắt tay Phùng Thiển Như, rồi xoay qua Từ Tiểu, nói:

- Tiểu Từ, không ngờ lại gặp cháu ở đây!

Từ Tiểu mỉm cười:

- Chào chú Chu.

Hai vị lãnh đạo chủ chốt thành phố đều bắt chuyện với cô gái bên cạnh Phùng Thiển Như, khiến những người xung quanh mờ hồ đoán ra cô gái này hẳn có lai lịch không nhỏ. Ánh mắt Hàn Duy hơi ngưng trọng, y vốn thấy Đông Phương Nham coi trọng Bành Viễn Chinh mà có suy đoán, hôm nay lại càng xác thực suy đoán của mình.

Mấy nhân viên trong văn phòng Ủy ban nhân dân huyện dẫn Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn, Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam...tất cả hai mươi mấy lãnh đạo Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố, đi thành hàng tiến vào.

Bí thư Thành ủy và Chủ tịch thành phố tới! Tất cả các thành viên Ủy viên thường vụ Thành ủy cũng tới!

Cung Hàn Lâm và các lãnh đạo huyện Lâm thất kinh, lập tức đứng dậy đón chào, mà những người ở những bàn khác cũng rối rít đứng dậy vỗ tay. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lãnh đạo thành phố lần lượt an vị, lúc này mọi người mới ngồi xuống.

Ở bàn số 14, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên và Tiền Học Đường nhìn nhau, trong lòng vô cùng ngưng trọng, thậm chí có phần lo lắng. Từ cảnh tượng vừa rồi, có thể nhìn ra, thế của Bành Viễn Chinh lớn như thế nào. Ba người bọn họ chọn đứng về phía Cung Hàn Lâm, đối lập với Bành Viễn Chinh, nhưng như thế này thì Cung Hàn Lâm có thể tranh với Bành Viễn Chinh được sao?

Trước kia ba người tràn đầy lòng tin đối với Cung Hàn Lâm, nhưng bây giờ, trong nháy mắt, cảm thấy chao đảo, bất an như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Ngay cả Cung Hàn Lâm cũng cảm thấy buồn phiền và bối rối. Ông ta ngỡ mình đã đánh giá đúng về Bành Viễn Chinh, nhưng hôm nay, kết quả cho thấy ông vẫn chưa thấy hết được thế lực to lớn của hẳn. Qua bữa tiệc này, uy tín cá nhân của Bành Viễn Chinh nhất định sẽ tiếp tục bay cao, cả một tập thể lãnh đạo thành phố coi trọng hẳn như vậy, chẳng khác nào một loại “trợ uy” vô hình, càng tăng cường khí thế mạnh mẽ của hẳn.

Tiếng nhạc du dương vang lên, Bành Viễn Chinh khoác tay Phùng Thiển Như đi vào. Nam anh tuấn, phóng khoáng, nữ dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, phong thái cao quý, hai người như Kim Đồng, Ngọc Nữ, vô cùng xứng đôi vừa lứa!

Mọi ánh mắt đều tập trung vào Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như, ca ngợi, hâm mộ, tán thưởng, ghen tị...đủ loại tâm trạng khác nhau.

Hai người đi tới giữa đại sảnh, Hoắc Quang Minh vội vàng đưa tới một micro. Bành Viễn Chinh cầm micro, mỉm cười, cao giọng nói:

- Hoan nghênh lãnh đạo Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố hạ cố tới dự, hoan nghênh tất cả các đồng nghiệp và bằng hữu ở thành phố và huyện có mặt ngày hôm nay. Tôi và vợ tôi đại diện cho cả gia đình, nhiệt liệt hoan nghênh và chân thành cảm tạ tất cả các vị!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, Bành Viễn Chinh khom người chào, lại nói:

- Mọi người tương đối quen thuộc đối với tôi, tôi xin giới thiệu một chút về vợ tôi, Phùng Thiển Như. Cô ấy cũng tốt nghiệp đại học Kinh Hoa, hiện nay làm việc ở trụ sở của tập đoàn Hoa Vũ.

Phùng Thiển Như nhận lấy micro từ tay Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Tôi và mọi người trong gia đình, vô cùng cảm tạ sự ủng hộ, giúp đỡ của các vị lãnh đạo và các bằng hữu đối với chồng tôi. Tối nay, mời mọi người ăn uống tự nhiên và vui vẻ.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như lần lượt đi từng bàn mời rượu. Có những bàn, có thể nhấp môi, nhưng có mấy bàn không uống là không được, chẳng hạn như hai bàn của lãnh đạo thành phố và bàn của những bạn học cũ.

Không chỉ có Bành Viễn Chinh uống, Phùng Thiển Như cũng uống mấy ly vang đỏ, không lâu sau, mặt liền đỏ bừng. Từ Tiểu thấy vậy, vội vàng chạy tới uống thay cho cô không ít rượu.

Từ lúc bắt đầu đến lúc mời rượu, chừng nửa giờ. Khi hai người mời rượu được một nửa số bàn, khách ở một số bàn lại bắt đầu ra về. Dịp như thế này, không ai thật sự có lòng ăn uống, mời rượu vừa xong, là lục tục rời đi.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như đi tới bàn của ba người Mã Thiên Quân, các viên chức các ngành đang ngồi, liền kính cẩn đứng dậy. Ba người Mã Thiên Quân càng lo sợ, cố gượng cười, hết sức lúng túng.

484. Chương 492: Trước Ngạo Mạn, Sau Cung Kính

Trong lúc tiệc cưới của Bành Viễn Chinh đang diễn ra ở huyện Lâm, bản thảo về “Báo cáo của chính phủ về việc băng nhóm xã hội đen bang Lão Hồ ở huyện Lâm bị diệt trừ” cũng được Phó trưởng ban tuyên truyền Thành ủy thẩm duyệt, chuẩn bị ngày mai đăng báo, cũng được chuyển về tòa soạn nhật báo Tân An.

Trước đó, vụ án đã được chuyển giao cho cơ quan kiểm sát.

Tòa án nhân dân thành phố Tân An rất nhanh chóng thụ lý và xét xử đối với đề xuất công tố bọn Trương Đại Hồ của Viện kiểm sát nhân dân thành phố Tân An. Vụ án này được đơn giản hóa thủ tục, hiệu suất rất cao, có thể nói nhanh nhất trong mười năm gần đây của ngành tư pháp thành phố Tân An. Điều này có liên quan tới sự chú ý cao độ của lãnh đạo Thành ủy và kiểm tra, giám sát của tỉnh.

Vụ án của Trương Đại Hồ kết thúc, cũng đồng thời có nghĩa vụ án tham nhũng của Bí thư Huyện ủy Tôn Tuyết Lâm cũng sắp kết thúc. Bước đầu điều tra rõ, trong bốn năm, Tôn Tuyết Lâm nhận hối lộ của Trương Đại Hồ hơn 111 lần, số tiền lên tới hơn hai triệu tệ. Ở vào đầu thập niên 90, số tiền này là rất lớn, nghe nói khi Bí thư Đông Phương Nham nhận được báo cáo số liệu này, tức giận đập bàn tại chỗ.

Tôn Tuyết Lâm, một cán bộ ngỗ là hiền lành, nhu nhược, lại là một đại tham quan! Tin này khiến rất nhiều người kinh ngạc và khiếp sợ. Sự tham lam vô độ, điên cuồng vơ vét của cải của Tôn Tuyết Lâm khiến các nhân viên của Cục công an thành phố và các thành viên tổ chuyên án Viện kiểm sát phải trợn mắt há mồm.

Điều này cũng cho thấy, nếu không có quan chức cao cấp che chở, bọn xã hội đen không thể ngang ngược hoành hành trong một thời gian lâu dài như vậy.

Vụ án của Phó chủ tịch huyện Lâm Trường Hà, thật ra cũng thuộc vụ án của Tôn Tuyết Lâm. Vụ án Tôn Tuyết Lâm được xét xử, không chỉ có Lâm Trường Hà, mà ngay cả Phó bí thư huyện ủy huyện Lâm, Bí thư Ban Thanh tra kỷ luật Hoàng Tử Hàm, Bí thư Ban Chính trị và pháp luật Vương Đào cùng một số cán bộ cấp trưởng phòng, cũng bị thẩm tra vì có vấn đề nghiêm trọng về việc không tuân theo quy định, vi phạm kỷ luật.

Đây là lần đầu tiên vụ án Trương Đại Hồ được công khai báo cáo, trước đó chỉ là tin ngắn, ý nghĩa khác hẳn.

Hôm sau, nhật báo Tân An đăng một bài báo ngay trên trang nhất, tựa đề vô cùng bắt mắt:

“Nhiều tên ‘cường hào ác bá’ vơ vét của cải, hoành hành 11 năm bị tiêu diệt”

“Bạo lực hiếp bức, lưu manh, tội phạm, bắt cóc ép buộc, cưỡng hiếp thiếu nữ, kinh doanh trái phép vợ vét của cải...Hôm qua, Viện kiểm sát thành phố đã đưa ra công tố 44 tên trong bang xã hội đen Lão Hồ. Tòa án thành phố Tân An xét xử đối với chánh phạm Trương Đại Hồ với tội lãnh đạo tổ chức xã hội đen, cố ý gây thương tích, mở sòng bạc bất hợp pháp, gây rối, thông đồng, đút lót viên chức nhà nước, hiếp dâm, tổ chức mại dâm, phán quyết chấp hành tù có thời hạn hai mươi lăm năm; đối với 43 tên còn lại, mức án từ sáu tháng cho đến mười tám năm. Tài sản của Trương Đại Hồ gần chín triệu tệ bị tịch thu.

Bắt đầu từ năm 1982, bị cáo Trương Đại Hồ thành lập công ty phát triển công thương nghiệp để mượn danh nghĩa, tụ tập nhiều người, mở sòng bạc, gây hấn, tổ chức mại dâm, từng bước xây dựng nên tổ chức xã hội đen do Trương Đại Hồ cầm đầu. Từ năm 1990 trở về sau, tổ chức thu nạp các tội phạm mãn hạn tù, nhân viên tạp vụ, khiến tổ chức không ngừng lớn mạnh. Có tổ chức, có người lãnh đạo, có thành viên nòng cốt, cấp bậc nội bộ rõ ràng, phân công chặt chẽ. Bọn chúng thông qua mở sòng bạc, đặt chân vào ngành giải trí...trắng trợn vợ vét của cải phi pháp, phát triển thực lực kinh tế...”

Hồ sơ vụ án hơn 130 cuốn, đơn khởi tố hơn 40 tờ, tòa án thẩm vấn suốt năm ngày.

...

Sau tiệc cưới, Mạnh Lâm lại dẫn Phùng Thiển Như gặp gỡ các thành viên Mạnh gia. Bành Viễn Chinh không tham gia, nhưng không ngăn trở mẹ và vợ, chung quy cũng vì nghĩ đến mẹ.

Phùng Thiển Như thân phận cao quý, đương nhiên nhiên được chào đón nồng nhiệt ở Mạnh gia. Mà Mạnh Lâm, ngày xưa bị Mạnh gia hắt hủi không nhìn, hôm nay trở thành khách quý của Mạnh gia.

Nghèo ở bên đường không ai hỏi tới, giàu ở chốn núi sâu có họ hàng xa! Cảnh ngộ trước sau làm người ta cảm khái, mà thể thái nhân tình là thế, biết làm sao hơn? Tính cách Mạnh Lâm rộng lượng, cũng không so đo những chuyện này. Bởi vì dù như thế nào, họ cũng là người cùng dòng máu với bà, bà không thể nào thay đổi thực tế, chỉ có thể đối mặt với nó.

Trước những lần “xã giao” của mẹ và vợ với người của Mạnh gia, Bành Viễn Chinh không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm ngơ, lấy cớ làm thêm giờ để ở lại huyện Lân.

Buổi sáng, hấn vừa vào phòng làm việc, nghe thấy phía ngoài vang lên tiếng pháo nổ giòn giã, khê nhú mây. Hấn mở cửa, gọi một tiếng, Hoắc Quang Minh nhanh nhẹn chạy lại, cười hỏi:

- Lãnh đạo, ngài gọi tôi?

- Lão Hoắc, ngoài kia xảy ra chuyện gì vậy? Hôm nay không phải năm mới, không phải lễ hội, sao lại đốt pháo?

Bành Viễn Chinh khoát tay hỏi.

Hoắc Quang Minh cười khê:

- Lãnh đạo, đó là dân chúng tự phát đốt để ăn mừng, Trương Đại Hồ bị đi tù, bang Lão Hồ bị tiêu diệt tận gốc, trong huyện yên ổn rất nhiều, dân chúng rất phấn khởi.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, nhìn lướt qua mấy tờ báo trên bàn, mở bài báo của của nhật báo Tân An ra xem một chút, cười nói:

- Lần này hiệu suất xử án của cơ quan tư pháp thành phố rất cao, tôi cho là phải sang năm mới tuyên án, không ngờ trước cuối năm đã làm xong rồi.

Hoắc Quang Minh cười, nói:

- Dạ.

- Chủ tịch huyện Cung đi thành phố rồi à?

Bành Viễn Chinh hồ hững hỏi một câu.

Hoắc Quang Minh nhẹ nhàng đáp:

- Dạ, Ủy ban nhân dân thành phố triệu tập hội nghị các Chủ tịch huyện, bố trí công tác trọng điểm cuối năm, Chủ tịch thành phố Chu đích thân chủ trì.

Bành Viễn Chinh gật đầu, lại nói:

- Bên phía công trường có động tĩnh gì không?

- Lãnh đạo, Ủy ban Xây dựng huyện và người của thị trấn Tam Trì vẫn canh giữ ở công trường, nông dân cũng không tụ tập như trước, ở nhà chờ tin tức. À, Cảnh Đại Niên của tổng công ty khí than mới gọi điện thoại, muốn mời lãnh đạo đến công ty, có lẽ là muốn nói về chuyện tăng mức bồi thường đất.

Hoắc Quang Minh nói, bộ dạng có phần phần khởi. Y vẫn được giao trách nhiệm liên lạc phối hợp với tổng công ty khí than, lúc trước thái độ của họ rất cứng rắn, có thể nói không thể nào nói lý, nhưng hai ngày nay, họ đột nhiên thay đổi thái độ, rất nhã nhặn, chủ động tỏ ý sẵn sàng dựa theo yêu cầu của huyện, tăng mức bồi thường đất cho nông dân. Trước ngạo mạn, sau cung kính như thế, rõ ràng là có liên quan đến thái độ của Mạnh Kiến Tây.

Từ rất kiêu ngạo, Mạnh Kiến Tây trở nên rất nhã nhặn, Hoắc Quang Minh thừa hiểu, đó hoàn toàn là do sợ Bành Viễn Chinh mà ra.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, nói:

- Lão Hoắc, anh lập tức liên lạc với Cảnh Đại Niên, buổi sáng tôi đi qua một chuyến, nói chuyện với họ. Thời gian đình công không ngắn, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng tới thời hạn xây dựng công trình. Chuyện này cần sớm giải quyết.

Báo với Vi Minh Hiền, bảo hắn cũng cùng đi.

- Dạ, lãnh đạo, tôi lập tức đi sắp xếp.

Hoắc Quang Minh nhận lệnh rồi đi.

...

Cung Hàn Lâm đi họp ở Ủy ban nhân dân thành phố, trong thời gian cuộc họp, đột nhiên ông ta nghe được hai tin tức.

Thứ nhất là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam sắp chuyển đi, đến tỉnh lỵ làm Phó chủ tịch huyện, thăng cấp cán bộ cấp sở.

Tin tức thứ hai làm lòng ông ta nguội lạnh. Nghe nói, theo đề nghị của Hàn Duy và Tổng Bí thư Nam, Thành ủy phủ định ba người do ông đề cử vào vị trí Phó chủ tịch huyện.

Trong lòng có tâm sự, lúc trong hội nghị, Cung Hàn Lâm hơi thất thần, đến nỗi bị Chu Tích Thuấn nhắc nhở, khiến ông ta hết sức lúng túng.

Lúc Ủy ban nhân dân thành phố họp hội nghị, Bành Viễn Chinh dẫn Vi Minh Hiền và Hoắc Quang Minh đến tổng công ty khí than thành phố, tiến hành đàm phán.

Lần này khác trước hoàn toàn, xe của Bành Viễn Chinh còn chưa đến nơi, Hoắc Quang Minh đã thấy người của tổng công ty chờ đón ở cổng. Không những thế, trên cổng còn treo biểu ngữ “Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo huyện Lâm đến kiểm tra chỉ đạo công tác”.

Hoắc Quang Minh quay lại cười:

- Lãnh đạo, người của công ty khí than ra ngoài nghênh đón kìa!

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, không ừ hử gì cả.

Xe đến nơi, một nhân viên của công ty khí than vội vàng chạy tới mở cửa xe cho Bành Viễn Chinh. Mạnh Kiến Tây dẫn theo các thành viên bộ máy lãnh đạo công ty và cán bộ trung tâm, nhiệt tình cười đón, hai bên chào hỏi, nhanh chóng xoa tan ngăn cách thường ngày.

- Chủ tịch huyện Bành, mời!

Mạnh Kiến Tây cười ha hả:

- Hoan nghênh lãnh đạo huyện tới công ty chúng tôi kiểm tra chỉ đạo công tác, sau này nhà máy khí của công ty chúng tôi đặt ở huyện Lâm, thời gian giao tiếp với huyện còn dài, mong lãnh đạo huyện chiếu cố nhiều hơn!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Mạnh tổng khách khí quá, hẳn là huyện chúng tôi nên cảm tạ sự ủng hộ mạnh mẽ của quý công ty đối với việc xây dựng kinh tế của huyện! Nhà máy của các vị đặt ở huyện chúng tôi, đối với chúng tôi là vô cùng quan trọng!

Hai bên cười cười nói nói đi vào phòng họp công ty khí than, bắt đầu bàn bạc cụ thể việc điều chỉnh phương án bồi thường, không khí rất thân mật. Thật ra cũng chẳng có gì mà bàn, đối với phương án tăng mức bồi thường mà lúc trước Ủy ban nhân dân huyện Lâm đề nghị, phía công ty một mực đồng ý.

Mạnh Kiến Tây cười lớn, đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh, tha thiết nói:

- Chủ tịch huyện Bành, qua quá trình thận trọng nghiên cứu, Đảng ủy chúng tôi nhất trí cho là, chúng tôi là xí nghiệp nhà nước, dự án này lại là công trình trọng điểm của thành phố, như vậy, chúng tôi nhất định phải gánh chịu trách nhiệm xã hội tương ứng! Coi như là chịu thiệt một chút, cũng là giúp đỡ người nghèo.

- Tôi đại diện cho Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện Lâm, đại diện cho nông dân, cảm tạ sự bao dung rộng lượng của công ty khí than. Xin yên tâm, nhất định trong huyện chúng tôi đem hết toàn lực ủng hộ xây dựng công trình. Nói tóm lại, là mong đợi hợp tác, thực hiện đôi bên cùng thắng.

485. Chương 493: Cờ Thưởng

Rồi Vi Minh Hiền đại diện cho huyện Lâm, Cảnh Đại Niên đại diện cho tổng công ty khí than thành phố Tân An, ký kết vào phương án bồi thường mới và bản ghi nhớ, điều này có nghĩa sự kiện tạm dừng thi công nhà máy luyện than cốc đã được giải quyết hoàn toàn. Theo phương án mới, nông dân được bồi thường thêm mười phần trăm, lợi ích của nông dân được bảo đảm, đương nhiên giá thành xây dựng của đơn vị thi công cũng tăng lên.

Nhưng thực tế thì tổng công ty khí than không thiệt thòi. Ủy ban nhân dân huyện Lâm đưa ra những chính sách ưu đãi có liên quan, miễn giảm giá điện, nước, các chi phí cơ bản, tổng hợp lại, họ vẫn lợi nhiều hơn thiệt.

Trưa hôm đó, Mạnh Kiến Tây dẫn các thành viên bộ máy mở tiệc chiêu đãi đoàn người của Bành Viễn Chinh. Vì nghĩ đến ngày sau hợp tác lâu dài, sau này phần lớn cơ sở trọng tâm của tổng công ty khí than sẽ được đặt ở huyện Lâm, trở thành một doanh nghiệp nộp thuế “nhà giàu”, Bành Viễn Chinh phá lệ ở lại ăn cơm, khiến Mạnh Kiến Tây rất vui mừng.

...

Cùng lúc đó, ở Ủy ban nhân dân thành phố.

Chu Tích Thuần phát phát tay, trầm giọng nói:

- Các đồng chí, từ giờ đến cuối năm, chỉ còn một thời gian ngắn, tôi tóm tắt vài yêu cầu trọng điểm, các Ủy ban nhân dân huyện nhất định phải kết thúc đúng hạn phần công tác còn lại của năm, sau đó sang năm sẽ triển khai thật tốt công việc.

Trọng điểm là xây dựng ổn định các dự án, không thể chậm trễ thu hút đầu tư, tiếp tục coi trọng vấn đề an toàn và trị an xã hội...Nói tóm lại, cuối năm không cho phép để xảy ra vấn đề xã hội trọng đại hoặc sự cố an toàn, bảo đảm toàn bộ nhân dân thành phố hưởng một mùa xuân an lành.

Tình hình các quận, huyện không giống nhau, tôi hy vọng sau khi trở về, mọi người lập tức báo cáo bằng văn bản những vấn đề trọng yếu, trình bày biện pháp thực hiện của mình, tổng kết kinh nghiệm những công tác chưa thực hiện đầy đủ...Chúng ta làm như vậy là để tạo một nền tảng chắc chắn cho năm 94.

Giọng Chu Tích Thuần hơi phấn chấn, bắt đầu nhấn mạnh công tác trọng điểm năm 94, nói lưu loát hơn nửa giờ.

Bởi vì ông ta vừa lên chưa lâu, công tác năm 94 mới là năm ông ta thực sự coi trọng. Thành tích công tác của năm 94 như thế nào, sẽ trực tiếp quyết định thành tích làm Chủ tịch thành phố của ông ta.

Bây giờ đã là cuối năm 93, chủ yếu là kết thúc công việc của Chủ tịch thành phố tiền nhiệm.

Kết thúc hội nghị, Chu Tích Thuần vội vã chạy tới Thành ủy tham gia hội nghị tạm thời Ủy viên thường vụ Thành ủy. Nửa đường, ông ta gặp Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam. Tổng Bí thư Nam đã được lãnh đạo Tỉnh ủy mời lên nói chuyện, có lẽ cuối năm sẽ chuyển đi.

Bởi vì trên thực tế, Tổng Bí thư Nam đã là cán bộ cấp sở, cho nên dù là Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham hay Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần đều tỏ ra khách khí với ông ta.

- Lão Tổng, tôi tưởng chỉ một mình tôi tới chậm, hóa ra còn có anh.

Chu Tích Thuần cười ha hả, thuận tay vỗ vai Tổng Bí thư Nam.

Tổng Bí thư Nam cười cười:

- Chủ tịch thành phố Chu, hôm nay Trưởng ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy Mao gọi điện thoại cho tôi, đã hoàn toàn xác định.

Hai người sòng vai cười nói đi vào phòng họp. Đợi hai người ngồi vào chỗ, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham trầm giọng nói:

- Tốt, đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp.

Đầu tiên mời các đồng chí tổ chuyên án Ban thanh tra kỷ luật báo cáo về vụ án của Tôn Tuyết Lâm và Lâm Trường Hà.

Người của tổ chuyên án vội vàng đem bản báo cáo đã chuẩn bị trước phân phát cho từng Ủy viên thường vụ, sau đó Phó bí thư Tôn của Ban thanh tra kỷ luật bắt đầu báo cáo.

Sau khi báo cáo kết thúc, hội nghị bắt đầu thảo luận.

Về mặt Đông Phương Nham vô cùng ngưng trọng, khoát tay nói:

- Các đồng chí, tất cả mọi người đã nghe tổ chuyên án báo cáo. Sự tham nhũng điên cuồng của Tôn Tuyết Lâm khiến ai cũng kinh sợ và tôi cảm thấy hết sức đau lòng! Một con sâu như vậy, ẩn núp lâu dài trong đội ngũ cán bộ chúng ta, ngụy trang thành một người tốt và đảng hoàng, xuất hiện trước mắt chúng ta, làm cho người ta tức giận!

Nhất định Tôn Tuyết Lâm và Lâm Trường Hà sẽ bị trừng trị nghiêm khắc theo pháp luật, điều này không có gì nghi ngờ. Mấu chốt vấn đề và cũng là chỗ khó, là xử lý như thế nào đối với Kế Siêu, Hoàng Tử Hàm và Vưu Đào.

Vấn đề của họ tương đối nghiêm trọng, có thể nói to gan lớn mật muốn làm gì thì làm! Nhưng dĩ nhiên, đây vẫn chỉ là vấn đề vi phạm kỷ luật, không đến mức vi phạm pháp luật. Kế tiếp, xin các đồng chí thảo luận một chút.

Đông Phương Nham nói xong, quay nhìn về phía Chu Tích Thuần, ý bảo Chu Tích Thuần dẫn đầu.

Trước đó, Đông Phương Nham đã bàn bạc và nhất trí với Chu Tích Thuần.

Vì vậy, Chu Tích Thuần không do dự, lớn tiếng nói:

- Bí thư Đông Phương, các đồng chí, cá nhân tôi cho rằng không có gì cần phải thảo luận. Vấn đề của ba người đó rất rõ ràng, nghiêm trọng không tuân theo quy định, vi phạm kỷ luật, nhất định phải nghiêm trị. Ý kiến của tôi là, miễn chức ngay tại chỗ!

Tổng Bí thư Nam lập tức phụ họa:

- Tôi tán thành ý kiến của Chủ tịch thành phố Chu, chúng ta bảo vệ cán bộ cũng phải có mức độ, theo nguyên tắc răn trước ngừa sau, vi phạm kỷ luật nghiêm trọng như vậy, nếu không nghiêm trị, sẽ sinh ra ảnh hưởng tiêu cực. Tôi tán thành miễn chức tại chỗ.

Đông Phương Nham thở ra một cái, gật đầu nói:

- Tôi cũng tán thành ý kiến của Trưởng ban Tổng, những đồng chí khác có ý kiến gì không, mời nói!

Đông Phương Nham đã tỏ thái độ như vậy, các Ủy viên thường vụ khác ngẫm trao đổi một ánh mắt, quyết định chủ ý.

Sau khi Mạnh Cường nêu ý kiến, các Ủy viên thường vụ khác, bao gồm Tần Phượng, rất nhanh giơ tay thông qua.

...

Tin tổng công ty khí than thành phố Tân An đồng ý tăng mức bồi thường, truyền về trong huyện, cán bộ Ủy ban Xây dựng và cán bộ thị trấn Tam Trì thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể đỡ xuống gánh nặng này.

Xế chiều hôm đó, đơn vị thi công trở lại làm việc, các máy móc bắt đầu hoạt động, trên công trường là một cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Bành Viễn Chinh cùng Vi Minh Hiên và Hoắc Quang Minh đang trên đường từ thành phố về, thì một đoàn quần chúng trong huyện tràn vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, khuia chiêng gõ trống, giơ cờ thưởng với dòng chữ: “Tiêu diệt xã hội đen trừ ác, là lãnh đạo tốt, vì dân làm chủ, đúng thật anh hào”.

Quần chúng đến tra cờ thưởng là các hộ công thương nghiệp trong huyện và một số người thành phố tam gia náo nhiệt. Hai người dẫn đầu nói, cờ thưởng là để trao cho Chủ tịch huyện Bành, Vương Hạo dẫn theo người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện ra nhận cờ thưởng, đám người mới tản đi.

Cung Hàn Lâm đứng ở trước cửa sổ phòng làm việc, nhìn đám người Vương Hạo mang theo cờ thưởng đi vào trụ sở, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Cho đến ngày nay, dù là uy vọng và sự khống chế tình hình trong huyện, hay là thành tích, Bành Viễn Chinh cũng vượt xa ông ta. Ông ta cố gắng chèn ép Bành Viễn Chinh một chút, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại. Năng lực, thành tích của Bành Viễn Chinh quá rõ ràng, lại có bối cảnh mạnh mẽ như vậy, khiến ông ta có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nhưng, chẳng lẽ cứ ngồi như vậy chờ chết hay sao?

Cung Hàn Lâm cắn răng, khoe miệng cũng rỉ ra một vết máu.

...

Vương Hạo bảo Điền Minh đem cờ thưởng đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kết quả khi Bành Viễn Chinh trở về, thấy cờ thưởng, hấn giận dữ khiển trách Vương Hạo một trận.

Quần chúng trao cờ thưởng, đương nhiên là vì Bành Viễn Chinh cầm đầu việc truy quét tội phạm, tiêu diệt bang Lão Hồ, mang lại sự bình yên cho huyện Lân. Nhưng, trong quan trường, tối kỵ một người nắm hết công trạng, những quần chúng này chạy đến trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, tự trao cờ thưởng cho Bành Viễn Chinh, không coi các lãnh đạo huyện khác vào đâu, tuy họ có lòng tốt, nhưng cũng khiến Bành Viễn Chinh khó xử.

Vương Hạo thâm cười khổ, lo sợ đứng ử rũ trước mặt Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh trút giận xong, trầm giọng nói:

- Cờ thưởng đã lỡ nhận, cũng không thể không giữ gìn. Đừng treo ở phòng làm việc của tôi. Vương Hạo, anh lập tức phái người đưa đến Cục công an huyện đi, để cho Cục công an huyện treo trong phòng làm việc.

Vương Hạo không dám chậm trễ, đích thân mang cờ thưởng đi Cục công an huyện, giao cho Tạ Huy.

Rất nhiều người trong huyện chú ý tới việc này, thấy Bành Viễn Chính xử lý như thế, không khỏi thầm gio ngón tay cái lên. Khó có người trẻ tuổi nào có thể giữ được sự tỉnh táo như vậy trong tình huống đó, cũng khó có được thủ đoạn tùy cơ ứng biến như Bành Viễn Chính.

Bất luận như thế nào, dân chúng trao cờ thưởng, nếu nhận, thì không thể bỏ. Nhưng treo cờ thưởng này trong phòng làm việc của Bành Viễn Chính là không ổn, treo ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện càng không hợp, chuyển cho Cục công an huyện là thỏa đáng.

Sau khi Vương Hạo đi, Bành Viễn Chính ở trong phòng làm việc suy nghĩ. Chuyện trao cờ thưởng vừa rồi, nhắc nhở hẩn một việc. Bất Trương Đại Hổ xong đã lâu, cũng nên biểu dương các cảnh sát và nhân viên các ngành có liên quan.

Nghĩ vậy, hẩn nhắc điện thoại lên, định gọi cho Cung Hàn Lâm, nhưng lại để xuống, chuẩn bị qua gặp trực tiếp.

486. Chương 494: Một Chân Lý Không Thể Tranh Cãi

Về mặt bình tĩnh, Bành Viễn Chính đi về phía phòng làm việc của Cung Hàn Lâm.

Trên hành lang, các cán bộ cơ quan đi ngược lại, dừng bước nhìn hẩn chào hỏi, nhường đường.

Bành Viễn Chính có một phong cách hết sức rõ ràng, được truyền tụng trong cơ quan Ủy ban nhân dân huyện. Đối với nhân viên bình thường trong cơ quan hẩn hết sức khách khí và tôn trọng, không chút làm cao, nhưng đối với cán bộ lãnh đạo thì nghiêm khắc, đầy vẻ uy nghiêm.

Điều đó tạo nên một cảnh tượng hơi khác thường: trước mặt Bành Viễn Chính, nhân viên bình thường tỏ ra thoải mái, ngược lại những cán bộ có cấp bậc thì lại rất thận trọng.

Thư ký của Cung Hàn Lâm đi ra, thấy Bành Viễn Chính, kính cẩn cười, chào:

- Chủ tịch huyện Bành!
- Chủ tịch huyện Cung có ở đó không?

Bành Viễn Chính gật đầu cười với y.

- Dạ có.

Viên thư ký cười, tránh đường.

Bành Viễn Chính đi tới, nhẹ nhàng gõ cửa, nhưng bên trong không động tĩnh.

Bành Viễn Chính nhíu mày, lại gõ cửa mạnh hơn một chút.

Lúc này, bên trong vọng ra giọng nói có phần ngưng trọng của Cung Hàn Lâm:

- Vào đi.

Bành Viễn Chính đẩy cửa vào, thấy Vi Minh Hiên và Mã Thiên Quân đang ngồi trong phòng làm việc của Cung Hàn Lâm. Hai người không ngờ là Bành Viễn Chính, lúng túng đứng dậy, nhẹ nhàng đồng thanh chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chính lạnh nhạt nhìn lướt qua hai người một cái, mặc dù vẻ mặt không thay đổi, nhưng vẻ khinh miệt trong mắt hẩn, khiến hai người Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên càng cảm thấy bất an và lo lắng.

Hai người tới chỗ Cung Hàn Lâm, là để “mặt báo”, nhân tiện hỏi thăm tin tức. Buổi sáng Vi Minh Hiên đi cùng Bành Viễn Chính đến đàm phán thành công với Mạnh Kiến Tây, tới đây, còn chưa kịp dò hỏi Cung Hàn Lâm về việc đề cử làm Phó chủ tịch huyện của mình còn phải đợi bao lâu, Bành Viễn Chính đã tới.

Người đứng đầu các ngành trực thuộc trong huyện đến chỗ Chủ tịch huyện báo cáo là rất bình thường. Nhưng hai người thuộc ngành mà Bành Viễn Chính phân quản, họ qua mặt Bành Viễn Chính, tới gặp Cung Hàn Lâm, là điều không hợp quy tắc quan trường, huống chi họ vốn có tật giat mình.

Thật ra Cung Hàn Lâm cũng không nói thật với hai người về việc thành phố bắc đê cử của mình.

- Đồng chí Viễn Chinh, có việc à?

Cung Hàn Lâm lạnh nhạt hỏi.

Bành Viễn Chinh bước tới, không nhìn Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên, mỉm cười ngồi trên ghế salon, cao giọng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, tôi có chuyện muốn báo cáo.

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên nghe vậy vội nói:

- Hai vị lãnh đạo nói chuyện, chúng tôi về trước.

Hai người không dám dừng lại, vội vã đi ngay. Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng hai người, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh lùng.

Trên quan trường, việc lựa chọn đứng về một phía nào đó, là rất bình thường, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên và Tiền Học Đường chọn đứng về phía Cung Hàn Lâm, là không có vấn đề gì, Bành Viễn Chinh cũng không hẹp hòi đến mức vì vậy mà khó chịu với họ; nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, bọn họ ở sau lưng hắn chạy lăng quăng, không lo tròn bốn phận cần thiết của một cán bộ trung tầng, lại còn “mật báo”, đây là điều Bành Viễn Chinh không thể chấp nhận.

Như Vi Minh Hiên, hồi sáng còn theo hắn làm việc, xế chiều đã chạy ngay tới chỗ Cung Hàn Lâm “kể lể”, bản thân việc này là không ngay thẳng.

Cung Hàn Lâm ồ một tiếng:

- Cậu cứ nói.

- Chủ tịch huyện Cung, hoạt động truy quét tội phạm, tiêu diệt xã hội đen, bây giờ căn bản đã kết thúc. Tôi nghĩ, hay là chúng ta tổ chức một đại hội tuyên dương, để khen thưởng các đơn vị và cá nhân đã đóng góp vào sự thành công của hoạt động.

Bành Viễn Chinh cười, đưa ra quan điểm của mình.

Cung Hàn Lâm trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói:

- Cũng được, chuyện này là cậu phụ trách, cậu phối hợp với văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Cục công an huyện tổ chức đi.

Cung Hàn Lâm không có lý do để phản đối. Tiến hành khen thưởng sau một hoạt động chấn chỉnh, là lệ thường trong quan trường., ở chuyện này, Cung Hàn Lâm không có cách nào, cũng không cần thiết phản đối Bành Viễn Chinh. Làm như vậy, lộ ra về ông ta quá quá kém, mặc dù ông ta cho rằng, chuyện này rất cuộc cũng chỉ tô son điểm phấn trên mặt Bành Viễn Chinh.

Thấy Cung Hàn Lâm đồng ý, Bành Viễn Chinh cũng không nói lời thừa với Cung Hàn Lâm, đứng dậy cáo từ rồi đi. Hắn vừa đi đến cửa, đột nhiên nghe Cung Hàn Lâm hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi lên thành phố họp, nghe nói Thành ủy đã điều ba Phó chủ tịch huyện mới cho huyện chúng ta, cụ thể là ai, cậu biết chứ?

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay đầu lại cười nói:

- Đã định rồi à? Tôi không rõ lắm, Chủ tịch huyện Cung, không phải là huyện đã đề cử ba người Mã Thiên Quân rồi sao?

Cung Hàn Lâm nghe vậy, trong lòng rất khó chịu. Ông ta miễn cưỡng cười:

- Ô, tin tức của cậu nhạy bén, tôi nghĩ cậu đã biết tin rồi. Người tôi đề cử, có thể Thành ủy khảo sát, cảm thấy không thật thích hợp, nghe nói là lần này Thành ủy điều phối một cách thống nhất, không chỉ thay đổi một mình huyện chúng ta.

- Ô, tôi không chú ý chuyện này. Hai ngày nay, tôi bận lo chuyện phối hợp với tổng công ty khí than, hôm nay mới giải quyết ổn thỏa được, đơn vị thi công đã thi công trở lại, mức bồi thường bổ sung, họ hứa hẹn một tháng sau sẽ giao đủ cho nông dân.

Bành Viễn Chinh cười:

- Thành viên bộ máy chúng ta quả thật còn thiếu, tôi mong các đồng chí mới tới sớm, tránh cho mấy người chúng ta bận bù đầu!

Khỏe miệng Cung Hàn Lâm hơi nhếch lên, gật đầu:

- Cũng đúng, có lẽ cũng nhanh thôi, chúng ta chờ thêm mấy ngày nữa. Bây giờ công tác rất nhiều, có thể ổn định, làm tốt công việc thường ngày là được.

- Vâng, đồng chí bận rộn, tôi đi về trước.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, rời phòng làm việc của Cung Hàn Lâm. Cung Hàn Lâm nhìn theo bóng lưng của hắn, cau mày, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

...

Bành Viễn Chinh trở lại phòng làm việc, gọi Vương Hạo tới, nói ý định tổ chức đại hội tuyên dương với y, bảo y liên lạc với Tạ Huy, hai phía hợp tác, tranh thủ cuối tuần tiến hành đại hội. Thật ra thì tổ chức đại hội là chuyện nhỏ, xác định danh sách đơn vị và cá nhân được khen ngợi mới quan trọng, chuyện này cần Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm cùng gặt đầu đồng ý mới được.

Vương Hạo vừa nhận lệnh đi lo công việc, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa liền gõ cửa.

Ở trong huyện, quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa coi như khá tốt, bởi vì Tả Kiến, chồng của Nghiêm Hoa là do Bành Viễn Chinh giới thiệu đến tập đoàn Tin Kiệt làm Phó tổng, hai người cũng thỉnh thoảng lui tới. Vì chuyện đó, Nghiêm Hoa luôn đứng về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười, đứng dậy đón:

- Chị Nghiêm, mời ngồi. Chị uống trà hay uống cà phê? Chỗ của tôi có cà phê nguyên chất nhập từ Mỹ, mùi vị rất ngon, chị nếm thử nhé?

Nghiêm Hoa lắc đầu, nhẹ nhàng nói, giọng hơi khàn khàn:

- Cám ơn, không cần phải phiền hà như vậy, tôi cũng không khát.

Bành Viễn Chinh nhìn cô, thấy vẻ mặt cô có phần tiều tụy, vành mắt lại sưng đỏ, như vừa mới khóc, bèn cười hỏi:

- Sao vậy? Chị Nghiêm, thân thể không được khỏe hả?

Nghiêm Hoa sâu kín thở dài, nhìn Bành Viễn Chinh một lúc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi có thể làm phiền cậu một chuyện được không?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Chị Nghiêm, chị nói đi, đừng có khách khí như vậy.

- Cậu có thể giúp tôi hỏi Hoàng tổng của tập đoàn Tin Kiệt...

Mặt Nghiêm Hoa đỏ lên, ngập ngừng hồi lâu mới hạ giọng nói:

- Hỏi giúp tôi, có phải Tả Kiến theo một phụ nữ ở công ty...

Bành Viễn Chinh kinh hãi, mà Nghiêm Hoa thì bối rối cúi đầu.

- Chị Nghiêm, hay đó chỉ là lời đồn? Anh Tả không phải là người như thế, tôi cảm thấy không có khả năng...

Bành Viễn Chinh an ủi Nghiêm Hoa.

Về mặt ẩm đạm, Nghiêm Hoa lắc đầu, lấy trong ví ra hai tấm hình nhắn nhúm, đưa cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, thấy Tả Kiến ôm một cô gái xinh đẹp chụp ảnh chung, bối cảnh dường như ở trước một tòa cao ốc Hồng Kông.

Bành Viễn Chinh liên tục xoa xoa tay, an ủi Nghiêm Hoa mấy câu, rồi cũng không biết nên nói thế nào.

Nghiêm Hoa cắn chặt môi:

- Trong lúc tình cờ, tôi phát hiện hai tấm ảnh này trong túi ông ấy. Cô gái này hẳn là người của công ty đưa ra thị trường của tập đoàn Tin Kiệt... Cậu giúp tôi hỏi thăm, tôi nghĩ...

Nghiêm Hoa nói tới đây, xấu hổ và giận dữ tựa đầu trên ghế salon nghen ngào, đôi vai run lên.

Từ lúc Tả Kiến vào tập đoàn Tin Kiệt làm việc, bắt đầu đi sớm về trễ, thậm chí mấy ngày không về nhà. Lúc đầu Nghiêm Hoa còn tưởng là công việc bận rộn, về sau, cô có cảm giác, Tả Kiến đã bắt đầu thay đổi.

Trường hợp của Tả Kiến đưa thân vào vòng xa hoa trụy lạc, cũng không có gì lạ. Điều này một lần nữa chứng minh một chân lý không thể tranh cãi: Đàn ông có tiền thì hư hỏng, đàn bà thì hư hỏng vì tiền.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, đi qua vỗ nhẹ bả vai Nghiêm Hoa, nhẹ nhàng nói an ủi:

- Chị Nghiêm, chị đừng vội đau khổ, trước hết chúng ta tìm hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra rồi hãy nói! Như vậy đi, tôi giúp chị nói chuyện với Tả Kiến một chút, xem anh ấy...

Nghiêm Hoa nghen ngào ngẩng khuôn mặt đầm lệ lên, nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Chuyện gì xảy ra, tôi rõ ràng nhất... Thật ra thì ly hôn cũng xong, nhưng dù gì tôi cũng là lãnh đạo huyện, sao lại phải thua kém loại người này?

Bành Viễn Chinh không biết phải trả lời sao, không thể làm gì khác hơn là cười trừ.

Nghiêm Hoa khóc một lát, tâm trạng dần dần bình tĩnh lại, bỗng nhiên cô đứng dậy, định rời đi, nhưng không ngờ bởi vì đứng lên quá đột ngột, hoặc cũng vì gần đây tâm lực quá mệt mỏi, sức khỏe suy kiệt, trước mắt một trận đầu váng mắt hoa, thân hình lảo đảo một cái, liền ngã xuống.

Bành Viễn Chinh sợ hết hồn, theo phản xạ đỡ lấy Nghiêm Hoa.

Cả thân thể Nghiêm Hoa ngã vào lòng Bành Viễn Chinh, đột nhiên cô ôm chặt lấy hắn, tựa vào vai hắn khóc nức lên. Tuy nhiên, tựa như cô vẫn còn giữ được lý trí mạnh mẽ của một phụ nữ kiên cường trên quan trường, tiếng khóc vô cùng kìm nén, như tiếng gào thét lặng lẽ phát ra từ sâu trong nội tâm.

Bành Viễn Chinh lúng túng giang hai tay ra, thân hình cứng đờ ngay tại chỗ.

487. Chương 495: Ba Phó Chủ Tịch Huyện

Sau khi Tạ Huy nhận được điện thoại của Vương Hạo, liền chạy tới Ủy ban nhân dân huyện. Thật ra thì y đã cùng các thành viên khác trong Cục, thảo luận và đưa ra danh sách các đơn vị và cá nhân cảnh sát có công, chuẩn bị báo cáo lên cấp trên.

Nhưng bởi vì Bành Viễn Chinh không có mặt ở huyện, gần đây cũng không đề cập chuyện này, y đành để danh sách trên bàn làm việc của mình.

Hôm nay nghe nói huyện sẽ tổ chức đại hội tuyên dương, Tạ Huy như trút được gánh nặng, cầm bản danh sách tìm tới Vương Hạo. Mặc dù công việc truy quét tội phạm, trừ tham nhũng, chủ yếu là do cơ quan công an hoàn thành, nhưng chắc chắn huyện không chỉ khen thưởng Cục công an huyện, cho nên danh sách của Cục, chỉ là một phần, chứ không phải toàn bộ.

- Cục trưởng Tạ, theo ý lãnh đạo, lần đại hội này, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện chúng tôi phụ trách, Cục công an huyện tham gia, anh xem liên hệ với Ủy ban chính trị và pháp luật, để họ cùng tham gia?

Wang Hào cười nói.

Tạ Huy do dự một chút, hạ giọng nói:

- Chuyện này chắc phải xin chỉ thị của Chủ tịch huyện Bành, để cho lãnh đạo liên hệ với Ủy ban chính trị và pháp luật thích hợp hơn. Chúng ta ra mặt, nhờ có vấn đề gì, cũng không gánh nổi trách nhiệm này!

Vương Hạo cười cười, mặc dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng rất xem thường. Ý làm việc cạnh Bành Viễn Chinh, hiểu Bành Viễn Chinh hơn Tạ Huy nhiều. Ý biết Bành Viễn Chinh là thích cấp dưới có tính tự chủ, có một số việc, cấp dưới thấy nên làm thì chủ động đi làm, nếu cái gì cũng để cho Bành Viễn Chinh ra mặt, chi tiết gì không rõ cũng báo cáo với hắn, nhìn thì kính cẩn, thật ra sẽ làm Bành Viễn Chinh không vui.

Từ điểm này mà nhìn, Vương Hạo cảm thấy tính cách của Tạ Huy rất khó thích ứng với phong cách lãnh đạo của Bành Viễn Chinh. Trong thời gian ngắn, có thể không có gì, thời gian dài, tất nhiên phải bị đào thải.

...

Nghiêm Hoa đang ở độ tuổi chín muồi của một phụ nữ, mặc dù dung mạo chỉ vào loại khá, nhưng dáng người bốc lửa, sự đầy đặn nảy nở của cô, thiếu nữ trẻ khó thể bì kịp. Trong tâm trạng hết sức kích động, cô dựa vào ngực Bành Viễn Chinh nức nở, thân hình rung động khe khẽ, thân thể hai người khó tránh khỏi tiếp xúc chặt chẽ.

Bành Viễn Chinh lúng túng muốn đẩy Nghiêm Hoa ra, nhưng không ngờ Nghiêm Hoa ôm càng chặt hơn. (!)

Hắn cười khổ, đột nhiên nghe ngoài hành lang vọng lại tiếng bước chân, lấy làm kinh hãi, biết có người tới phòng làm việc của mình, cũng chẳng còn quan tâm thể diện và tâm tình của Nghiêm Hoa, gỡ hai tay Nghiêm Hoa, rồi đẩy cô ra.

Động tác của Bành Viễn Chinh hơi cứng nhắc, Nghiêm Hoa kinh ngạc ngẩng đầu đứng lên, đúng lúc tay Bành Viễn Chinh đẩy tới, trúng ngay bộ ngực đang dậy sóng của cô.

Cảm giác co giãn, mềm mại truyền từ tay tới toàn bộ cơ thể, khiến Bành Viễn Chinh rung động. Như bị điện giật, hắn vội rút tay về, mà trong nháy mắt, mặt Nghiêm Hoa đỏ ra, ngẩng ngốc nhìn hắn, hơi thở dồn dập.

Suýt nữa Nghiêm Hoa kêu lên, nhưng nghe tiếng bước chân ngoài cửa truyền vào, lập tức bịt miệng lấy lại bình tĩnh, từ từ ngồi xuống.

Bành Viễn Chinh vội đưa cho cô một khăn giấy, rồi bước nhanh về bàn làm việc của mình. Đợi Nghiêm Hoa lau nước mắt xong, ngồi thẳng lên, hắn mới trầm giọng nói:

- Mời vào!

Vương Hạo và Tạ Huy cùng đi vào:

- Chủ tịch huyện Bành!

Hai người chợt thấy Nghiêm Hoa, vội vàng chào:

- Chủ tịch huyện Nghiêm!

Nghiêm Hoa gật đầu, che dấu sự lúng túng của mình. Bành Viễn Chinh hắng giọng một cái, thản nhiên, hỏi:

- Tìm tôi có việc?

Hai người vốn định báo cáo về chuyện đại hội tuyên dương, thấy thái độ lãnh đạo như vậy, lại thấy Nghiêm Hoa, biết hai vị lãnh đạo có việc cần nói, liếc nhìn nhau một cái, Tạ Huy cười, nói:

- Lãnh đạo đang bận, lúc khác chúng tôi báo cáo công việc!

Nói xong, hai người vội vã quay đi.

Cửa đóng lại, không khí phòng làm việc lúng túng, nặng nề. Nghiêm Hoa muốn đi, nhưng có cảm giác mình không nói gì đã vội đi, thì có gì đó không ổn; mà muốn nói vài lời để xóa tan bầu không khí gượng gạo, lại không biết nói từ đâu.

Bành Viễn Chinh trầm mặc một lát, chủ động cười nói;

- Chị Nghiêm, chị cũng nên nghỉ thoáng một chút, dù cuộc sống có muôn vàn điều không như ý, nhưng vẫn phải tiếp tục sống. Như vậy đi, tôi sẽ dành chút thời gian gặp anh Tả Kiến nói chuyện một chút...

Giờ phút này tâm trạng Nghiêm Hoa đã rối loạn, bởi vì chuyện “bất ngờ” vừa rồi, đã vô tình quét sạch cảm xúc đau thương, xấu hổ và giận dữ trong lòng cô, thay vào đó là một cảm giác phức tạp khó thể dùng lời mà diễn tả được.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Bành Viễn Chinh, ngồi ở đó như ngồi trên đồng lửa, cuối cùng che mặt đứng dậy, không nói gì rời đi.

Bành Viễn Chinh có phần bất đắc dĩ, đứng dậy đưa tiễn, nhưng đi được hai bước liền dừng lại. Hắn không thể nào ngờ tới, giữa mình và Nghiêm Hoa lại xảy ra sự va chạm có phần mập mờ như vậy, chuyện này quả thật là...

Bành Viễn Chinh buồn bực xoay người sang chỗ khác, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Chuyện của Nghiêm Hoa và Tả Kiến, hắn muốn mặc kệ, thật ra thì chuyện nhà người ta, hắn nghĩ mình cũng không cần quan tâm. Nhưng ngặt nỗi Nghiêm Hoa đã tìm tới cửa, hơn nữa, Tả Kiến đến tập đoàn Tín Kiệt làm việc, là do hắn giới thiệu, vốn định giúp người thành đạt, nhưng kết quả lại không tốt, khiến gia đình người ta tan vỡ.

Nghĩ tới đây, Bành Viễn Chinh tâm phiền ý loạn, nhắc điện thoại lên gọi cho Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long nghe là Bành Viễn Chinh, liền không nhịn được, oán trách:

- Tôi nói Viễn Chinh nha, cậu càng ngày càng tệ! Từ lúc cậu đi huyện Lâm, không hề thấy bóng dáng, gọi điện thoại cũng không tiếp, tôi và Tống Quả đã sớm muốn tìm cậu họp mặt.

- Tôi bận quá, tình hình lộn xộn ở huyện Lâm, không phải là anh cũng hiểu rõ sao?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chờ mấy ngày nữa, sắp xếp xong công việc trong huyện, tôi mời anh và Tống Quả đi núi Phượng Hoàng ăn thịt dê, nhân tiện leo núi luôn.

Hoàng Đại Long cười hì hì:

- Đây là cậu nói nha! Cậu là lãnh đạo huyện, nói thì phải giữ lời! À, Viễn Chinh, tôi có chuyện này muốn nói với cậu, cô và vợ của cậu đang ở Tân An, tôi và Tống Quả muốn mời cô ăn bữa cơm.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, gật đầu:

- Được, cuối tuần đi, cuối tuần anh chọn một địa điểm, chúng tôi nhất định tới.

Tôi có chuyện này muốn hỏi anh. Lần trước tôi giới thiệu với anh một người tên là Tả Kiến, người này ở đó thế nào rồi?

- Tả Kiến à? Cũng không có gì không ổn. Rất có tài năng quản lý, cũng giỏi về giao thiệp với khách, hiện này đã trở thành một nhân vật không thể thiếu của công ty chúng tôi. Dĩ nhiên, vì nể mặt cậu, chúng tôi dành cho hắn sự đãi ngộ khá cao.

Hoàng Đại Long cười khà khà:

- Sao? Hắn chê đãi ngộ không xứng à?

- Có phải hắn thích một cô gái ở công ty rồi? Người này là chồng của Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa của chúng tôi...

Hoàng Đại Long giật mình, rồi cười ha hả:

- Viễn Chinh à, chuyện này là thật, tôi nghe nói, tên này quan hệ với một nữ sinh viên tốt nghiệp đại học, vừa mới vào làm ở công ty. Hai người còn cùng đi Hồng Kông. Đàn ông mà, chuyện này rất bình thường. Sao, bị vợ hắn bắt được à?

- Nói nhảm! Đại Long, anh gặp người này nói chuyện một chút giúp tôi. Bảo hắn tu tỉnh lại một chút!

Bành Viễn Chinh hơi tức giận, trầm giọng nói.

Hoàng Đại Long không nói gì, chỉ cười ha hả. Thật ra Bành Viễn Chinh cũng thuận miệng mà nói, loại chuyện như thế này, cần người trong cuộc tự giải quyết, người ngoài xen vào là hỏng.

Xế chiều, lúc tan tầm, Bành Viễn Chinh vừa định đi, tối nay hắn phải về thành phố với mẹ và vợ, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Hắn nhú mào, do dự nhắc điện thoại lên.

- A lô, ai vậy, tôi là Bành Viễn Chinh!

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi là Hàn Duy.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói bình tĩnh của Hàn Duy.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, vội cười nói:

- Bí thư Hàn!

- Tôi vừa mới tham dự hội nghị thường vụ, thành phố đã quyết định điều ba đồng chí từ cơ quan trực thuộc thành phố và quận huyện khác tới huyện Lâm làm Phó chủ tịch huyện. Ý của Thành ủy là cho ba đồng chí này lập tức đến huyện Lâm nhậm chức. Tôi và các đồng chí trong ban tổ chức sẽ lập tức đưa họ đến huyện, cậu báo cho đồng chí Hàn Lâm, sẽ mở một hội nghị, chỉ triệu tập các thành viên bộ máy và lãnh đạo các ban ngành trực thuộc.

Hàn Duy nói xong liền cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh giật mình, việc Thành ủy điều tới ba Phó chủ tịch huyện, hắn đã sớm hiểu rõ, nhưng nhậm chức gấp gáp như vậy, ngoài dự liệu của hắn. Giờ này cũng đã tan tầm, khi họ chạy tới huyện, chẳng phải đã bảy giờ tối?

Bành Viễn Chinh không dám chậm trễ, một mặt báo cho Cung Hàn Lâm, một mặt báo cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện chuẩn bị hội nghị khẩn cấp và chuẩn bị nghênh đón Ban tổ chức cán bộ tới tuyên bố bổ nhiệm và ba tân Phó chủ tịch huyện.

Sắp đặt đâu vào đó xong, Bành Viễn Chinh gọi điện cho Tống Bính Nam. Tống Bính Nam nhắc điện thoại lên, không nhận được cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh, rốt cuộc không nhận được? Tôi đã nói rồi, lẽ ra cậu nên sớm gọi cuộc điện thoại này!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chú Tống, mới vừa rồi, Bí thư Hàn gọi điện thoại tới, nên cháu mới biết Thành ủy vừa điều đến huyện Lâm ba Phó chủ tịch huyện. Chú Tống, ba người họ là ai vậy?

Tống Bính Nam khẽ mỉm cười, nói:

- Phó Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố Tôn Thắng Tuấn, Phó chủ tịch quận Hoạt Sơn Đồng Dũng, Trợ lý Chủ tịch huyện Thanh Sơn Ninh Hiểu Linh.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, lại nói mấy câu với Tống Bính Nam, rồi cúp điện thoại. Trong ba tân Phó chủ tịch huyện này, hắn biết hai người, Tôn Thắng Tuấn và Đồng Dũng là người quen, chỉ có Ninh Hiểu Linh, hắn không quen nhưng có nghe tiếng cô ta, nghe nói cô ta có học vấn cao, là tiến sĩ, làm trợ lý Chủ tịch huyện được ba năm.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, đẩy cửa phòng làm việc ra, đi tới trước cửa văn phòng Ủy ban, hỏi:

- Đã điện thoại thông báo chưa?

Hoắc Quang Minh vội vàng đứng dậy chạy đến kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, đã báo cho lãnh đạo huyện và lãnh đạo các ban ngành rồi, thời gian là 7 giờ tối.

- Tốt, tôi đến chỗ Chủ tịch huyện Cung, có việc đến chỗ chúng tôi báo cáo.
Nói xong, Bành Viễn Chinh rào bước đi về phía phòng làm việc của Cung Hàn Lâm.

488. Chương 496: Thứ Tự Bộ Máy Lãnh Đạo Ủy Ban Nhân Dân Huyện

Dưới sự hướng dẫn của Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy Hàn Duy và Phó trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Cổ Xuân Hoa, ba tân Phó chủ tịch huyện Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng, Ninh Hiểu Linh lên một chiếc xe lớn, cùng đến huyện Lâm.

Việc nhậm chức lần này có phần gấp gáp, hoàn toàn là do Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đề nghị, vì ông cho rằng công việc ở huyện Lâm đang bế bộn, ba Phó chủ tịch huyện sớm đến nhậm chức chừng nào tốt chừng ấy cho huyện Lâm.

Văn phòng Ủy ban nhân dân huyện đột nhiên thông báo hội nghị khẩn cấp, rất nhiều người đã tan việc về nhà, nhận được điện thoại vội vàng quay lại.

Trong phòng họp, các lãnh đạo ban ngành trong huyện tụm năm tụm ba, bàn luận xôn xao. Các lãnh đạo huyện cũng lục tục đi tới, trở thành đầu đề câu chuyện để mọi người âm thầm chỉ trỏ.

Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiền và Tiền Học Đường ngồi lại với nhau ở góc xa. Trong lòng ba người có dự cảm không ổn, im lặng không nói.

7 giờ tối. Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm đưa Hàn Duy và Cổ Xuân Hoa bước vào hội trường, phía sau còn có hai nam, một nữ.

Hai người nam, chừng hơn ba mươi tuổi, cũng mang mắt kiếng, hào hoa phong nhã; mà nữ cũng khoảng ba mươi, vóc dáng tầm thước, hơi mập một chút, khí chất rất văn nhã.

Có nhiều người nhận ra Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh. Thấy họ, hầu như tất cả mọi người lập tức hiểu ra: hóa ra là Thành ủy điều cán bộ tới tăng cường thành viên bộ máy Ủy ban nhân dân huyện !

Sắc mặt Mã Thiên Quân trở nên trắng bệch, khóe miệng cũng run run. Sự lo lắng tràn ngập trong lòng, trong nháy mắt hóa thành tuyệt vọng. Đợi chờ mỗi mòn để rồi kết quả là mò trắng đáy nước, cảm xúc thay đổi rất nhanh, mới ngày nào còn vô cùng mừng rỡ, giờ thì vô cùng buồn bã, không sao dùng lời mà nói hết được.

Vi Minh Hiền từ từ cúi đầu xuống, mơ hồ có thể thấy được đôi vai y run rẩy.

Về mặt Tiền Học Đường tương đối bình tĩnh. Y đã sớm chuẩn bị tinh thần, cảm thấy Cung Hàn Lâm không thể vượt qua Bành Viễn Chinh được, nếu mình chọn phía Cung Hàn Lâm, phải chấp nhận kết quả xấu.

Trong tiếng vỗ tay thưa thớt, Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh đưa Hàn Duy và Cổ Xuân Hoa lên đài chủ tịch. Sắc mặt Cung Hàn Lâm hơi bối rối, nhưng ông ta che dấu đi.

Do dự một lát, Cung Hàn Lâm cầm micro, trầm giọng nói:

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu họp. Sau đây, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Phó trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Cổ tuyên bố bổ nhiệm mới nhất của Thành ủy.

Tiếng vỗ tay lại vang lên, Cổ Xuân Hoa dè dặt khom người gật đầu chào, sau đó gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề:

- Căn cứ yêu cầu công tác, trải qua thảo luận nghiên cứu, hội nghị thường vụ Thành ủy quyết định bổ nhiệm đồng chí Tôn Thắng Tuấn, đồng chí Đồng Dũng, đồng chí Ninh Hiểu Linh, làm Phó chủ tịch huyện Lâm.

Chỉ một câu ngắn ngủi, tất cả sự thấp thỏm chờ mong đã bị vạch trần, hết thảy đều kết thúc.

Cổ Xuân Hoa cười cười, ý bảo Cung Hàn Lâm là mình đã xong việc.

Cung Hàn Lâm thở dài, âm thầm liếc nhìn vẻ mặt uy nghiêm ngưng trọng của Hàn Duy một cái, hắng giọng nói:

- Kế tiếp, xin mời Bí thư Hàn đại diện Thành ủy và Huyện ủy đưa ra chỉ thị quan trọng!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Hàn Duy gật đầu, nói:

- Trước hết, tôi đại diện Huyện ủy, kiên quyết ủng hộ quyết định điều chỉnh cán bộ của Thành ủy, đồng thời hoan nghênh các đồng chí Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiếu Linh!

Đồng chí Tôn Thắng Tuấn có kinh nghiệm công tác ở cơ quan và cơ sở phong phú, tác phong vững vàng, tổ chức toàn diện, công tác tại Ủy ban kinh tế và thương mại Thành ủy, thành tích nổi bật, thành thạo công tác kinh tế và thương mại. Đồng chí Đồng Dũng công tác lâu dài ở cơ sở, lấy đại cục làm trọng, giỏi về quan hệ và phối hợp. Về phần đồng chí Ninh Hiếu Linh, có thể nhiều đồng chí đang ngồi đây cũng không xa lạ gì, đây là nhân tài do Thành ủy chúng tôi giới thiệu, có học vị tiến sĩ, là chuyên gia trong đội ngũ khoa học kỹ thuật và nghiên cứu chính sách toàn thành phố chúng ta.

Ba đồng chí này đảm nhiệm chức Phó chủ tịch huyện Lâm, hỗ trợ công tác cho đồng chí Hàn Lâm và đồng chí Viễn Chinh, Thành ủy cho rằng thích hợp và thỏa đáng. Tôi hy vọng ba đồng chí mới có thể sớm hòa nhập vào bộ máy Ủy ban nhân dân huyện, toàn thể thành viên bộ máy trên dưới một lòng, đoàn kết nhất trí, tận tụy cống hiến để giúp huyện Lâm sớm ngày thoát khỏi nghèo khó lạc hậu. Tốt lắm, tan họp!

Hàn Duy không cho Cung Hàn Lâm có cơ hội nói tiếp, quyết định thật nhanh, phất tay một cái, tuyên bố tan họp.

...

Sáng hôm sau, trước lúc 9 giờ, Hội đồng nhân dân huyện thực hiện xong thủ tục tuyển cử, bổ nhiệm Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiếu Linh làm Phó chủ tịch huyện Lâm. (Hội đồng nhân dân chỉ là bù nhìn! Người dịch) Sau đó bộ máy Ủy ban nhân dân huyện triệu tập cuộc họp xử lý công việc lần đầu tiên.

Theo bổ nhiệm của Thành ủy, bộ máy Ủy ban nhân dân huyện mới xếp hạng như sau: Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn, Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiếu Linh. Trong đó, Cung Hàn Lâm là Phó bí thư Huyện ủy, Bành Viễn Chinh là Phó bí thư Huyện ủy, Lý Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, những người khác đều là Phó chủ tịch huyện bình thường.

Tại hội nghị này, Cung Hàn Lâm lảng lảng đưa ra ý kiến điều chỉnh phân công công tác các thành viên bộ máy. Ông ta đem một số công tác quan trọng vốn thuộc về Bành Viễn Chinh phụ trách, chẳng hạn công an và trị an xã hội, kinh tế thương mại, tài chính, nhân sự, giao thông xây dựng, chia ra phân công cho Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiếu Linh.

Nghe Cung Hàn Lâm đọc xong phân công, Bành Viễn Chinh bất động thanh sắc, im lặng không nói. Lý Minh Nhiên có phần không cam lòng.

Bành Viễn Chinh là do Thành ủy xác định, là một trong lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban nhân dân huyện, chịu trách nhiệm toàn bộ công tác kinh tế, mà Cung Hàn Lâm thì chịu trách nhiệm hỗ trợ Hàn Duy là chính, cho nên trên thực tế Bành Viễn Chinh là người lãnh đạo công tác của Ủy ban nhân dân huyện. Cung Hàn Lâm nhân cơ hội tước bớt quyền lực của Bành Viễn Chinh, thật ra là rất không sáng suốt, cũng quá lộ liễu.

Dĩ nhiên, sở dĩ Lý Minh Nhiên không cam lòng, là vì Lý Minh Nhiên xuất thân trưởng cục công an, phụ trách lĩnh vực trị an xã hội là đúng sở trường của y, nhưng không ngờ Cung Hàn Lâm lại giao cho người mới tới Ninh Hiếu Linh.

Nhưng Lý Minh Nhiên luôn nhìn thái độ của Bành Viễn Chinh mà làm, thấy Bành Viễn Chinh im lặng không nói, y cũng không thể nói gì.

Nghiêm Hoa là một người thẳng tính và nóng nảy, trong lòng bất mãn, kìm nén không được, cô liền ngẩng lên nhìn Cung Hàn Lâm, cau mày nói:

- Chủ tịch huyện Cung, tôi cảm thấy phân công như vậy không thật sự thích hợp. Chẳng hạn như đồng chí Viễn Chinh, là do Thành ủy xác định nắm toàn bộ công tác kinh tế của huyện Lâm, để dễ dàng cho triển khai công việc, những ngành tương quan như tài chính, thuế vụ và giao thông, xây dựng hãy để cho đồng

chí Viễn Chinh chủ quản cho thỏa đáng. Nếu không, trong công tác lại xuất hiện hiện tượng đùn đẩy, tranh cãi.

Nghiêm Hoa không chỉ là vì Bành Viễn Chinh mà bất bình, mà lời của cô cũng xuất phát từ công tâm, lời lẽ tuy đột ngột, thẳng thừng, nhưng không hề qua loa, cầu thả.

Cung Hàn Lâm nhướn mày lên, lòng thầm mắng: “Bành Viễn Chinh còn không nói gì, con mẹ lằng lơ này chỗ mỗ chí chóc cái gì? Đúng là con mụ nhiều chuyện!”

Cung Hàn Lâm thản nhiên nói:

- Lương công tác đồng chí Viễn Chinh được phân công quản lý rất lớn, lúc trước đồng chí loay hoay tới mất tới mũi. Đồng chí Viễn Chinh từng đề cập với tôi, chờ những đồng chí khác tới nhậm chức, thay đồng chí ấy chia sẻ một số công việc.

Huống chi, tôi cho là đồng chí Quách Vĩ Toàn, đồng chí Thắng Tuấn và đồng chí Đồng Dũng quen thuộc công tác kinh tế thương mại, phụ trách lĩnh vực này, coi như đều là nhân tài. Dĩ nhiên, đây chỉ là ý kiến ban đầu của tôi, mọi người có thể thảo luận thêm, xong rồi chúng ta báo cáo với Bí thư Hàn.

Tôn Thắng Tuấn và Đồng Dũng nhìn nhau, thầm trao đổi một ánh mắt phức tạp. Bọn họ cũng là những kẻ lọc lõi trên quan trường, trước khi đến đã nghe nói huyện Lâm là một vùng nước đục, bây giờ nhìn lại quả nhiên đúng. Vị Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm, dường như không được chào đón, nếu là ở huyện khác, Chủ tịch huyện phân công, Phó chủ tịch chỉ có tiếp nhận, làm sao có chuyện chất vấn thẳng mặt? Chuyện vớ vẩn!

Hai người cũng thầm liếc nhìn Bành Viễn Chinh đang trầm mặc một cách khác thường, suy nghĩ rất nhanh. Nếu như Cung Hàn Lâm không đủ uy quyền, chuyện đó cũng không khiến họ quan tâm, điều mấu chốt là ở thái độ của Hàn Duy. Hàn Duy muốn đích thân xét duyệt việc phân công công tác các thành viên bộ máy Ủy ban nhân dân huyện, ý nghĩ chuyện đó là thế nào, thật ra không khó hiểu.

Về phần Ninh Hiểu Linh, cô xuất thân là trí thức, trời sinh tính cách lạnh nhạt, cho dù có nhìn ra tình thế hay không, cũng vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Nghiêm Hoa nhúm mày, định nói thêm gì đó, lại thấy Bành Viễn Chinh đưa mắt ra hiệu cô chớ nóng vội, liền cắn răng, im lặng.

Cung Hàn Lâm nhìn mọi người xung quanh, thấy Bành Viễn Chinh vẫn không nói ra ý kiến, liền thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông ta làm Chủ tịch huyện, đối mặt với “nguy cơ”, không thể ngồi yên không làm gì, nếu như ngồi chờ chết, để cho Bành Viễn Chinh đoạt hết quyền lực, như vậy, uy quyền của ông ta chỉ còn là con số không, ai còn coi một Chủ tịch huyện như ông ra gì?

Cho nên, biết rõ Bành Viễn Chinh là một “cục xương” khó nhằn, vì vừa có lai lịch vừa có năng lực quá lớn, ông ta cũng không còn có lựa chọn nào khác. Trừ phi ông ta không làm Chủ tịch huyện nữa, hoặc cam tâm làm bù nhìn, bằng không nhất định phải tranh đấu.

Thật ra thì, Bành Viễn Chinh cũng không có ý định giành hết quyền lực của ông ta. Chẳng qua là lãnh đạo chủ yếu Thành ủy không hài lòng đối với công tác của ông ta, có sự suy xét ở một mức độ sâu xa hơn, cho nên mới vô tình hay cố ý thúc đẩy để Bành Viễn Chinh ra đứng mũi chịu sao, chuyện này vốn không phải mong muốn hay toan tính của Bành Viễn Chinh.

489. Chương 497: Người Cô Đơn

- Đồng chí Thắng Tuấn, đồng chí Đồng Dũng và đồng chí Hiểu Linh, các đồng chí có ý kiến gì không? Có thể nêu ra thảo luận một chút!

Cung Hàn Lâm khẽ mỉm cười, quay lại nhìn ba người Tôn Thắng Tuấn:

- Cứ nói thoải mái!

Bây giờ Cung Hàn Lâm cảm thấy, mình lại có hy vọng giành lại quyền lực ở Ủy ban nhân dân huyện và trong tương lai sẽ tiếp nhận vị trí Bí thư Huyện ủy của Hàn Duy, chỉ cần có thể “lôi kéo” được ba người

Tôn Thắng Tuấn, sẽ có cơ may thành công. Cho nên, khi bắt đầu phân công công tác, ông ta có ý lấy lòng ba người đó một cách rõ rệt.

Ông không biết rằng, cấp trên hoàn toàn không có ý định để ông làm Bí thư Huyện ủy. Nếu không vì suy nghĩ đến việc Bí thư Huyện ủy và Chủ tịch huyện đều bị bắt, ảnh hưởng đến tình hình ổn định của huyện Lâm, nếu không phải vì Bành Viễn Chinh nhậm chức Phó chủ tịch thường trực huyện chưa đủ lâu, thời cơ vẫn chưa chín muồi, Thành ủy đã sớm điều Cung Hàn Lâm đi khỏi huyện Lâm, trực tiếp để Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch huyện. Về phần Bí thư huyện ủy, thành phố trường kỳ để cho Hàn Duy kiêm nhiệm, có tác dụng “trấn giữ”.

Cung Hàn Lâm suy nghĩ không tới điểm này, do vị trí và tầm nhìn hạn chế.

Nghe Cung Hàn Lâm nói vậy, Tôn Thắng Tuấn cười:

- Chủ tịch huyện Cung, chúng tôi vừa tới, vẫn là nghe theo sự sắp xếp của tổ chức. Dù phụ trách mảng công tác nào, cũng phải bắt đầu từ đầu.

Đồng Dũng cũng cáo già mỉm cười:

- Ủ, đúng vậy.

Ninh Hiểu Linh thì nhẹ nhàng văn nhả:

- Chủ tịch huyện Cung, phân quản công tác gì cũng được, nhưng nếu có thể làm việc với những người chuyên nghiệp và ăn ý, không còn gì tốt hơn.

Cung Hàn Lâm hồ hững mỉm cười:

- Nếu mọi người không có ý kiến, thì cứ định như vậy đi, xong rồi báo cáo để Bí thư Hàn xét duyệt.

Cung Hàn Lâm đang định tuyên bố tan họp, đột nhiên Lý Minh Nhiên lên tiếng:

- Chủ tịch huyện Cung, Chủ tịch huyện Bành, các vị, căn cứ yêu cầu công tác, Ủy ban nhân dân huyện cần điều chỉnh một phần cán bộ trung tâm. Theo yêu cầu của Chủ tịch huyện Cung trước đây, sau khi bộ máy lãnh đạo đã được bổ sung đầy đủ, trình hội nghị Chủ tịch huyện thảo luận, tôi thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay, nhân hội nghị này chúng ta thảo luận luôn vậy.

Mặt Cung Hàn Lâm liền biến sắc, Lý Minh Nhiên đột nhiên “tập kích” như thế này, nhất định là do Bành Viễn Chinh bày mưu đặt kế.

Quả nhiên Bành Viễn Chinh lập tức phụ họa:

- Tôi cảm thấy có thể được. Chuyện này đã kéo dài rất lâu, nếu cứ tiếp tục, bất lợi cho triển khai công tác, nhân dịp hôm nay, liền thảo luận và xác định.

Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên kẻ xướng người họa như vậy, Cung Hàn Lâm không chuẩn bị tư tưởng, ứng phó không kịp. Nhưng ông ta không đủ lý do để phản đối, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

Lý Minh Nhiên đứng dậy, đem danh sách và tài liệu về các cán bộ có tên đã chuẩn bị trước phân phát cho mọi người, sau đó bắt đầu giới thiệu từng người một. Danh sách này đề cập tới Vương Hạo, Tạ Huy, Hoắc Quang Minh và ba cán bộ đề bạt làm Phó phòng, bốn cán bộ cấp Trưởng phòng được điều chỉnh cương vị công tác.

Lý Minh Nhiên giới thiệu xong tình hình căn bản của những cán bộ này, cũng không để ý đến vẻ mặt âm trầm của Cung Hàn Lâm, lớn tiếng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, Chủ tịch huyện Bành, các vị, tình hình là như vậy. Cá nhân tôi cho rằng những đồng chí này phù hợp với các điều kiện đề bạt, cũng căn cứ vào tinh thần hội nghị thường vụ Huyện ủy, chỉ thị của Bí thư Hàn và Chủ tịch huyện Cung, là lần điều chỉnh cán bộ trung tâm cuối cùng của năm nay.

Bành Viễn Chinh liền gơ tay, nói:

- Tôi nghĩ là có thể thông qua, những đồng chí này cũng trải qua khảo sát lâu dài, năng lực tốt, tác phong vững vàng, hẳn là có thể đặt ở cương vị quan trọng hơn để tiến hành rèn luyện và bồi dưỡng.

Bành Viễn Chinh vừa nói xong, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa cũng lập tức giơ tay thông qua.

Như thế, tới giờ, trong bộ máy có tám người, đã có ba người đồng ý.

Mặt Cung Hàn Lâm lạnh như tiền, ông ta thần nhiên nói:

- Ý kiến cá nhân của tôi là, Vương Hạo và Tạ Huy có thể tạm hoãn đề bạt, đồng chí Viễn Chinh cần tiếp tục kiêm nhiệm phụ trách công tác của Cục công an, ít nhất, trong thời gian trước mắt, không thích hợp buông tay.

Thấy Cung Hàn Lâm vì ngăn cản đề bạt Vương Hạo và Tạ Huy, lại đưa ra quan điểm cho mình tiếp tục kiêm chức, Bành Viễn Chinh không khỏi buồn cười.

Hắn cười nói:

- Chủ tịch huyện Cung, lúc trước tôi đã nói chuyện này với lãnh đạo, mà bây giờ, tôi đã chính thức đưa ra lời từ chức với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn đã đồng ý. Để bảo đảm Cục công an huyện ổn định trong thời kỳ quá độ, bản thân tôi không thích hợp tiếp tục kiêm nhiệm Bí thư Đảng ủy và Cục trưởng Cục công an huyện. Đây là đơn xin từ chức của tôi, xin hội nghị phê duyệt.

Bành Viễn Chinh nói như vậy, Cung Hàn Lâm không thể tiếp tục kiên trì ý kiến. Hàn Duy đã phê chuẩn, ông ta làm trái lại, chẳng khác nào chống đối Hàn Duy.

Khóe miệng Cung Hàn Lâm hơi nhếch lên, quyết định lùi một bước, bỏ qua Vương Hạo, tiếp tục chèn ép Tạ Huy. Bởi vì Cục công an là một ngành quan trọng, ông ta phải cố sức đề bạt cán bộ mình lựa chọn, một khi để cho Bành Viễn Chinh đưa Tạ Huy lên, ông ta sẽ không nắm được chút quyền hành nào ở ngành công an.

- Vương Hạo cũng chủ trì công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện một thời gian, nếu đồng chí Viễn Chinh hết lòng, vậy thì tôi chấp nhận đề bạt. Nhưng Tạ Huy, điều kiện không thích hợp. Đây là ngành rất quan trọng, chúng ta đề bạt cán bộ nhất định phải thận trọng. Tôi cho là đồng chí Trương Á Cường có thể chủ trì công tác ở Cục công an huyện.

- Chủ tịch huyện Cung, dù nói về năng lực, kinh nghiệm hay uy tín đối với quần chúng, so với Tạ Huy, Trương Á Cường vẫn kém hơn nhiều. Ôi, vấn đề này trước đây tôi đã từng tranh luận với Chủ tịch huyện Cung. Thôi, hãy để tất cả mọi người đưa ra ý kiến vậy.

Bành Viễn Chinh cười cười, phát tay một cái.

Hai người bình thần tranh giành, mặc dù nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, nhưng trên thực tế, ẩn chứa sự sắc bén, hết sức căng thẳng.

Đương nhiên Nghiêm Hoa và Lý Minh Nhiên bỏ phiếu cho Tạ Huy.

Cung Hàn Lâm cau mày nhìn về phía ba tân Phó chủ tịch huyện:

- Mấy đồng chí Thắng Tuấn cũng đưa ra ý kiến đi.

Tôn Thắng Tuấn cười lúng túng:

- Chủ tịch huyện Cung, chúng tôi vừa mới đến nhậm chức, chưa quen thuộc với tình hình trong huyện cũng như với các đồng chí được đề bạt, không nên phát biểu ý kiến. Như vậy đi, cá nhân tôi tôn trọng ý kiến của đa số đồng chí.

Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh cũng phụ họa theo.

Cung Hàn Lâm thở dài một cái, biết Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên lựa chọn thời điểm này để đưa vấn đề ra “gây khó dễ” cho ông ta, là đánh vào yếu tố “mới tới” của ba người kia.

Cung Hàn Lâm quay sang nhìn Quách Vĩ Toàn, ánh mắt ngưng trọng.

Bây giờ ông ta chỉ có một mình, nhưng chỉ cần có một người đứng về phía ông ta, với tư cách Chủ tịch huyện, ông ta có thể kiên trì “đổi chọi” với Bành Viễn Chinh.

Cho nên thái độ của Quách Vĩ Toàn rất quan trọng, điểm này tất cả mọi người đều hiểu.

Sau khi nhậm chức, Cung Hàn Lâm hết sức lôi kéo Quách Vĩ Toàn, tỏ ra khách khí đối với y, nhưng thái độ của Quách Vĩ Toàn vẫn mập mờ, không rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người tập trung vào Quách Vĩ Toàn, Quách Vĩ Toàn ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Thời gian tôi đến huyện cũng không lâu lắm, tôi chỉ có thể nói một chút quan điểm cá nhân. Trước đây, do chuyện giải phóng mặt bằng mà tôi có qua lại vài lần với các đồng chí ở Cục công an huyện, tôi cảm thấy đồng chí Tạ Huy là một đồng chí tốt, có trách nhiệm và tinh thần cống hiến...

Mặc dù Quách Vĩ Toàn không nói thẳng ra, nhưng thái độ như vậy đã rõ ràng.

Bành Viễn Chinh thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng hiện lên nét tươi cười.

Mặc dù hần không cố ý lôi kéo Quách Vĩ Toàn, nhưng nếu như Quách Vĩ Toàn nhất định đứng về phía Cung Hàn Lâm, lúc nào cũng làm trái lại với hần thì cũng không hay. Hôm nay rốt cuộc Quách Vĩ Toàn không lập lờ nước đôi nữa, đã tỏ thái độ đứng về phía hần.

Quách Vĩ Toàn thâm than nhẹ trong lòng, không nhìn vào ánh mắt có phần nhục nhã của Cung Hàn Lâm, nếu có thể lựa chọn, y sẽ tiếp tục giữ trung lập, nhưng tình hình bây giờ rõ ràng không cho phép y trung lập nữa.

Khi y tới huyện nhận công tác, lãnh đạo Thành ủy đã nói y hãy hỗ trợ công tác của Bành Viễn Chinh, đó là một yếu tố. Mà yếu tố quan trọng hơn, tuy Quách Vĩ Toàn là người khiêm tốn, nhưng y muốn làm việc có tính thực tế, đó là điều khiến y rốt cuộc chọn đi với Bành Viễn Chinh.

Sắc mặt Cung Hàn Lâm nhất thời trở nên khó coi và bối rối. Giờ phút này, ông ta có cảm giác hơi cô đơn, cả người lạnh như băng, không còn chút sức lực nào.

Bộ máy có tổng cộng tám thành viên, Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng, Ninh Hiểu Linh giữ trung lập, Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn nhất trí, chỉ một mình ông ta bất đồng ý kiến, dựa theo nguyên tắc thiểu số phục tùng đa số, chuyện này đã được xác định.

Là Chủ tịch huyện, dĩ nhiên ông ta có quyền phủ quyết và quyền trực tiếp quyết định, nhưng dưới tình hình như thế này, nếu như ông ta dùng biện pháp cứng rắn như vậy, chỉ có thể làm uy tín của mình mất sạch. Huống chi, còn có Hàn Duy. Nói cho cùng, những người như Vương Hạo, Tạ Huy có thể được đề bạt hay không, cần phải được Hàn Duy gật đầu đồng ý.

Mặt sa sầm, Cung Hàn Lâm phát tay:

- Nếu tất cả mọi người tán thành, cá nhân tôi bảo lưu ý kiến. Được rồi, tan họp!

Cung Hàn Lâm bỗng đứng dậy, bỏ đi.

Cung Hàn Lâm hằm hằm đi trên hành lang, chạm mặt Phó chủ nhiệm Phòng nhân sự Trí Linh, khuôn mặt Trí Linh tươi cười, giọng điệu có phần không nềnhào chào hỏi:

- Chủ tịch huyện Cung! Đúng lúc tôi muốn gặp lãnh đạo báo cáo công việc!

Cung Hàn Lâm lạnh lùng cười một tiếng, xua tay:

- Lúc khác hãy nói! Tôi còn có việc!

Nói xong, Cung Hàn Lâm bỏ đi.

Trí Linh thấy thái độ của Cung Hàn Lâm khó chịu, vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy oan uổng, thầm nghĩ đây là Cung Hàn Lâm ăn thuốc súng sao?

Lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân, Trí Linh quay lại, thấy Bành Viễn Chinh và mấy Phó chủ tịch huyện cười cười nói nói, ra khỏi phòng họp, về mặt hoàn toàn ngược lại với Cung Hàn Lâm.

Trí Linh cảm thấy căng thẳng, uốn éo cặp móng vội vàng chạy vào phòng làm việc. Bởi vì Hoắc Quang Minh được Bành Viễn Chinh đề bạt trọng dụng, ảnh hưởng tới lợi ích và tiền đồ của Trí Linh, cho nên cô “ghì hận” đối với Bành Viễn Chinh. Chẳng qua là địa vị giữa cô và Bành Viễn Chinh quá mức cách xa, sự

âm thầm “ghi hận” của cô, Bành Viễn Chinh không thể hay biết, mà nếu có biết, hẳn cũng nhất định sẽ cười trừ, không rảnh đâu mà để ý.

490. Chương 498: Bản Phân Công “tế Nhị”

Hội nghị kết thúc, đã hai giờ chiều, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện trình bản sơ thảo phân công công tác do Cung Hàn Lâm đề xuất trên bàn làm việc của Hàn Duy.

Hàn Duy đọc kỹ một lượt, khẽ nhún mày.

Cảm giác đầu tiên của ông ta là không hài lòng, hết sức không hài lòng.

Sở dĩ giao cho Bành Viễn Chinh phụ trách công tác ở Ủy ban nhân dân huyện, chủ yếu là nghĩ đến năng lực thu hút đầu tư và xây dựng kinh tế rất mạnh của Bành Viễn Chinh. Hàn Duy muốn dựa vào Bành Viễn Chinh tạo ra thành tích, cho nên y hết sức đề cử Bành Viễn Chinh với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham

Ý của Hàn Duy là đặc biệt đề bạt Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch huyện Lân. Nhưng Đông Phương Nham không đồng ý, muốn cân bằng lực lượng, cho nên mới tạo thành cục diện như vậy.

Bản phương án phân công này hoàn toàn đi ngược lại chủ trương của Hàn Duy.

Bành Viễn Chinh bị tước quyền trên diện rộng, bất lợi đối với việc triển khai công tác của hắn. Hơn nữa, cũng trái ngược với phương châm của Hàn Duy là “Rộng tay để Bành Viễn Chinh làm chuyện lớn, y chỉ từ trên chỉ đạo” trước đó.

Hàn Duy trầm ngâm chốc lát, cầm lấy bút đỏ chỉnh sửa lại phương án phân công. Không chỉ khôi phục lại công tác thực quyền của Bành Viễn Chinh, Hàn Duy cũng điều chỉnh phần lớn công tác của các thành viên khác trong bộ máy Ủy ban nhân dân huyện, ở phần công tác của Quách Vĩ Toàn và Tôn Thắng Tuấn, còn ghi thêm “Hỗ trợ Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh trong các mặt công tác”.

Lẽ ra, sự điều chỉnh quá cụ thể của Hàn Duy đối với bản phân công của Ủy ban nhân dân huyện là có phần vượt quyền. Nhưng trên quan trường, nhất là trong cơ chế “người đứng đầu chịu trách nhiệm”, cấp dưới vượt quyền thì bị gọi là vượt quyền, nhưng lãnh đạo vượt quyền thì gọi là “chỉ đạo”, nói sao cũng được!

Căn bản là Hàn Duy không chút kiêng kỵ. Y là Phó bí thư Thành ủy kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy, bản thân cao cao tại thượng, không có gì phải kiêng dè.

Hàn Duy sửa lại phương án mất chừng hai mươi phút đồng hồ. Vương Hạo vẫn chờ bên ngoài phòng làm việc.

Sửa xong bản phương án, Hàn Duy cầm lấy bản danh sách đề bạt cán bộ trung tầng của Ủy ban nhân dân huyện, nhìn lướt qua, trầm ngâm một lát rồi viết vào: “Xin Ban tổ chức cán bộ Huyện ủy khảo sát, nghiêm khắc dựa theo trình tự thực hiện”.

Hàn Duy gọi điện thoại cho thư ký, thư ký vội vàng báo cho Vương Hạo. Vương Hạo gõ cửa phòng làm việc của Hàn Duy, một mực cung kính đi vào.

- Bí thư Hàn!

Hàn Duy liếc nhìn Vương Hạo một cái, y chỉ ở huyện một thời gian ngắn, không biết nhiều cán bộ trung tầng.

- Cậu chính là Vương Hạo?

Wương Hạo giật mình, vội kính cẩn nói:

- Dạ, Bí thư Hàn, tôi là Vương Hạo.

Hàn Duy gật đầu, khẽ mỉm cười:

- Lần này được đề bạt, sau này phải càng cố gắng công tác, giúp lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện nắm bắt tốt các mặt công tác.

Hàn Duy lại nói:

- Tôi đã xem phương án phân công và chỉnh sửa. Cậu mang về cho đồng chí Hàn Lâm, để đồng chí ấy và Bành Viễn Chinh bàn bạc điều chỉnh lại một chút, sau đó có thể gửi đi.

- Dạ, tôi lập tức trở lại báo cáo với Chủ tịch huyện Cung. Bí thư Hàn, nếu như lãnh đạo không còn gì cần dặn, tôi xin quay về.

Vương Hạo cười nói.

Hàn Duy phát tay một cái.

Vương Hạo bước tới lấy hai văn kiện, rồi xoay người dè dặt rời khỏi phòng làm việc của Hàn Duy, đóng cửa lại, thổi phào một cái, xoa xoa mồ hôi rịn ra trên trán.

Hàn Duy là Phó bí thư Thành ủy, đối với một cán bộ cấp phòng như Vương Hạo, cấp bậc của Hàn Duy quá cao, vào phòng làm việc của Hàn Duy, Vương Hạo cảm thấy có một áp lực rất lớn.

Vương Hạo đi trong hành lang, theo phản xạ tự nhiên, nhìn nhìn văn kiện trong tay, thấy phương án phân công bị Hàn Duy sửa rất nhiều, lấy làm kinh hãi, nhưng rồi lại hết sức vui mừng.

Hàn Duy làm như thế, rõ ràng hết sức ủng hộ Bành Viễn Chinh. Là Phó bí thư Thành ủy và là người đứng đầu huyện Lâm, thái độ của Hàn Duy trực tiếp quyết định trật tự quan trường trong huyện. Phương án này mà được công khai, quyền lực của Bành Viễn Chinh sẽ tăng lên rất nhiều, là người có khả năng trở thành tâm phúc của Bành Viễn Chinh, đương nhiên y cũng có thể nước lên thì thuyền lên.

Quan trọng hơn là, y vì nương dựa Bành Viễn Chinh mà đắc tội với Cung Hàn Lâm. Bây giờ thế của Bành Viễn Chinh lên cao, y cũng được an toàn, không sợ bị Cung Hàn Lâm trả đũa.

...

Cầm bản phương án sửa đổi mà Vương Hạo đưa lại, Cung Hàn Lâm như rơi vào hầm băng, cả người rét run, ngồi ngây người trên ghế. Một lúc lâu sau, ông ta mới miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, bảo văn phòng Ủy ban nhân dân huyện soạn lại bản phương án hoàn toàn mới theo chỉ thị của Hàn Duy, phát cho các thành viên bộ máy đọc, rồi ký tên vào.

Sáng hôm sau, bản phân công được in và phát hành. Đây là một bản phân công vô cùng “tế nhị”, hầu như tất cả mọi người đọc qua đều nhận ra ý nghĩa “ngoài lề” của nó.

Sắc mặt tái nhợt, Mã Thiên Quân cầm lấy bản phương án phân công, tay hơi run lên. Từ văn bản này, nói lên một vấn đề sáng tỏ, ba người bọn họ hướng về Cung Hàn Lâm, chống lại Bành Viễn Chinh là cực kỳ sai lầm. Sai lầm này trực tiếp biến tiền đồ chính trị của họ thành một màu ám đạm.

Mã Thiên Quân cúi đầu xuống, dăm dăm nhìn văn kiện trong tay, mắt lóe lên.

“Phó bí thư Huyện ủy, Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm hỗ trợ Bí thư Huyện ủy nắm bắt toàn diện công tác ở huyện, phân quản Cục giám sát và Cục kiểm tra.

Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh hỗ trợ Chủ tịch huyện, chịu trách nhiệm toàn diện công tác, chịu trách nhiệm công tác thường vụ của Ủy ban nhân dân huyện và công tác công nghiệp, kế hoạch, thống kê, tài chính và thuế vụ, đối ngoại, pháp chế, tài chính, nhân sự, dự án trọng điểm và thu hút đầu tư...Phụ trách Ủy ban kinh tế và thương mại, Ủy ban Xây dựng, Cục thống kê, Cục tài chính, chịu trách nhiệm liên hệ công tác với huyện khác.

...

Theo bản phân công này, Ninh Hiểu Linh tiếp nhận công tác của Nghiêm Hoa, trở thành Phó chủ tịch huyện phân quản văn hóa, giáo dục và y tế, xếp hạng cuối. Mà phân quản công tác của Nghiêm Hoa được đề cao một bậc.

Trừ Cung Hàn Lâm, bộ máy có bảy người, Tôn Thắng Tuấn và Quách Vĩ Toàn hỗ trợ công tác của Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa là người “tin cậy” của Bành Viễn Chinh, còn Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh không quan trọng gì. Điều này cho thấy Bành Viễn Chinh đã chiếm tuyệt đối địa vị, áp đảo hoàn toàn quyền lực của Cung Hàn Lâm.

Thông thường, Phó chủ tịch huyện là người hỗ trợ công tác cho Chủ tịch huyện, nhưng ở đây, lại xuất hiện tình huống Phó chủ tịch huyện hỗ trợ Phó chủ tịch thường trực huyện, đồng thời, ở phần phân công công tác của Bành Viễn Chinh ghi rõ ràng “Hỗ trợ Chủ tịch huyện nắm bắt toàn diện công tác của Ủy ban nhân dân huyện”, nếu liên hệ với phần của Cung Hàn Lâm “Hỗ trợ Bí thư Huyện ủy nắm bắt toàn diện công tác trong huyện”, đủ để người ta phải miên man suy nghĩ.

Trên dưới trong huyện bàn tán xôn xao, uy tín cá nhân của Bành Viễn Chinh càng lên cao. Một số người nhay cảm còn suy đoán, không biết có phải thành phố có ý định để Bành Viễn Chinh tiếp nhận vị trí của Hàn Duy, làm người đứng đầu huyện Lâm hay không. Nếu không, tại sao có thể đưa Bành Viễn Chinh ra trước “sân khấu” một cách không hợp với lệ thường như vậy?

Dĩ nhiên, cũng có không ít người tràn đầy mong đợi, mong đợi một lãnh đạo huyện trẻ tuổi, năng lực mạnh mẽ như Bành Viễn Chinh, có thể đưa huyện Lâm vào một quỹ đạo phát triển nhanh chóng và tốt đẹp.

...

Tân An, cuối tháng 11, hai ngày liên tiếp trời nổi gió Tây Bắc, nhiệt độ chọt xuống thấp. Trước đó mọi người còn mặc áo mỏng, bây giờ ra cửa phải mặc áo khoác thật dày.

Trương Mỹ Kỳ, vợ Mạnh Cường dẫn Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như đi dạo một ngày, lại nhiệt tình mời hai người về nhà ăn sủi cảo. Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như vì nể mặt, đi tới Mạnh gia.

Gần đây, hai người coi như là khách quen và khách quý của Mạnh gia, thường xuyên lui tới. Về tới Mạnh gia, Mạnh Lâm giúp Trương Mỹ Kỳ chuẩn bị nhân bánh làm sủi cảo, mà Phùng Thiến Như thì bị Mạnh Hiểu Quyên kéo lên lầu, nơi ở của hai vợ chồng cô.

- Thiến Như, chị muốn nhờ em một chuyện.

Mạnh Hiểu Quyên ngại ngần nói.

Lâu như vậy, người của Mạnh gia cũng chưa từng yêu cầu điều gì. Phùng Thiến Như khẽ mỉm cười đáp:

- Chị Hiểu Quyên, chúng ta là người một nhà, có việc cứ nói, chỉ cần là việc em có thể giúp được, em nhất định giúp!

- Thiến Như, em cũng biết, chị làm ở công ty cơ điện, công việc mặc dù không tẻ lắm, nhưng tiền lương rất thấp; ông xã chị chỉ là một nhân viên bình thường ở Ủy ban nhân dân quận, có cố chịu đựng thì cũng không có tiền đồ gì.

Trông cậy vào ba chị là không được, chị đã nói với ông ấy bao nhiêu lần, giúp ông xã chị một chút, nói có chức vụ cao một chút, tiền lương cũng khá hơn, nhưng ông nói cái gì mà nguyên tắc với sợ hiềm nghi này nọ, chán chết!

Chị thấy, ở Tân An, hai vợ chồng chị chẳng thể làm được gì ra hồn. Cho nên, anh chị bàn bạc, định chuyển sang buôn bán.

491. Chương 499: Có Tin Vui!

Phùng Thiến Như kinh ngạc:

- Chị Hiểu Quyên, công việc của anh chị rất tốt, từ chức rất đáng tiếc.

- Không có gì đáng tiếc. Cả ngày không có việc gì làm, uống trà đọc báo, thật là lãng phí cuộc đời. Chúng tôi còn trẻ, muốn có một chút sự nghiệp! Nếu như không thay đổi hiện trạng, trong tương lai, cùng lắm ông xã chị chỉ là cấp phó huyện, cũng chẳng bằng ai.

Mạnh Hiểu Quyên sau xa nói:

- Ông xã chị có lòng tự trọng cao, ở nhà chị, anh ấy không được tự nhiên. Nhưng bây giờ anh chị chẳng có phòng ốc, với tiền lương của anh chị, muốn mua nhà là điều vô cùng khó khăn. Với lại, anh chị cũng không muốn dựa vào trong nhà.

Phùng Thiến Như im lặng một lát, rồi cười nói:

- Chị đã nói với cậu chưa?

- Chưa, nhưng hai vợ chồng chị đã hạ quyết tâm. Anh chị định đến tỉnh lỵ, lập nghiệp với một người bạn của anh ấy...

Mạnh Hiểu Quyên nói tới đây, ngẩng lên tha thiết nhìn Phùng Thiến Như:

- Chúng tôi định mở một công ty máy tính, muốn...

Mạnh Hiểu Quyên muốn nói lại thôi.

Phùng Thiến Như hiểu ngay, đây là Mạnh Hiểu Quyên nhắm vào tập đoàn Hoa Vũ. Cô là cổ đông lớn kiêm Tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Vũ, mà tập đoàn Hoa Vũ là tập đoàn lớn hàng đầu trong nước về máy tính, nếu vợ chồng Mạnh Hiểu Quyên muốn kinh doanh ngành này, có tập đoàn Hoa Vũ làm chỗ dựa, sẽ là một con đường tắt để tiến lên.

Phùng Thiến Như cười:

- Chị Hiểu Quyên, chị cứ nói thẳng.

- Thiến Như, chúng tôi muốn làm đại lý bán hàng của tập đoàn Hoa Vũ ở Giang Bắc được không?

Mạnh Hiểu Quyên cười hì hì nói:

- Côi như là em giúp chị mở cửa sau!

Phùng Thiến Như suy nghĩ một chút, cười nói:

- Được, chị Hiểu Quyên, việc này không thành vấn đề. Đúng lúc tập đoàn của em cũng đang muốn tìm kiếm người hợp tác. Dự công ty của anh chị hoạt động, việc hợp tác với tập đoàn Hoa Vũ không thành vấn đề.

Mạnh Hiểu Quyên hoan hô một tiếng, ôm chặt Phùng Thiến Như, liên tục cảm ơn:

- Thiến Như, cảm ơn! Rất cảm ơn!

Mạnh Hiểu Quyên biết, với thực lực của tập đoàn Hoa Vũ, sẽ không hợp tác với những công ty nhỏ, sợ dĩ Phùng Thiến Như đồng ý, là vì nể mặt Mạnh Lâm.

- Khách khí gì, chúng ta là người một nhà mà!

Phùng Thiến Như cười, đột nhiên mặt cô thay đổi, hơi thở trở nên dồn dập.

Cô lập tức đẩy Mạnh Hiểu Quyên ra, chạy tới phòng vệ sinh trên lầu, nôn khan vào bồn cầu. Mạnh Hiểu Quyên giật mình, vội chạy theo, vỗ nhẹ sau lưng Phùng Thiến Như, dịu dàng nói:

- Thiến Như, em sao vậy? Thấy không khỏe chỗ nào?

Phùng Thiến Như có phần khổ sở đứng thẳng người lên, lắc đầu:

- Không biết tại sao, đột nhiên thấy rất buồn nôn, cũng không biết là ăn phải cái gì không vệ sinh.

Dù sao Mạnh Hiểu Quyên cũng lớn hơn Phùng Thiến Như mấy tuổi, kinh nghiệm phong phú hơn, cô đưa cho Phùng Thiến Như một cái khăn ướt, mừng rỡ nói:

- Thiến Như, hay là em có tin vui?

Mặt Phùng Thiến Như đỏ bừng, chần chờ một chút, ngượng ngùng nói:

- Không biết có phải không...Em cũng không rõ ...

- Ài, Thiến Như, em có kinh nguyệt không?

Mạnh Hiểu Quyên nhẹ nhàng hỏi.

Phùng Thiển Như suy nghĩ một chút, đỏ mặt nói:

- Hình như không có.

- Vậy thì đúng rồi!

Mạnh Hiểu Quyên cười lớn:

- Thiển Như, nhất định là em có tin vui! Không được, mình lập tức đến bệnh viện kiểm tra đi!

Cô, mẹ, Thiển Như có tin vui!

Mạnh Hiểu Quyên phấn khởi bước xuống thang lầu báo tin mừng với Mạnh Lâm. Phùng Thiển Như vẫn đứng ngăn người tại chỗ, cô và Bành Viễn Chinh không dùng phương pháp ngừa thai, có thai cũng là bình thường, nhưng, vấn đề là có thật sự là tin vui không?

Phùng gia nôn nóng muốn cô sớm sinh nở, bà Phùng vẫn luôn mong sớm có cháu.

Nếu như quả thật là cô có thai, Phùng gia nhất định sẽ ăn mừng, nhưng nếu không phải...Phùng Thiển Như lo lắng nghĩ ngợi.

...

Xế chiều, huyện tiến hành đại hội tuyên dương, khen thưởng Cục công an huyện và các cá nhân đơn vị trong huyện.

Buổi tối, Cục công an huyện tổ chức tiệc rượu ăn mừng nội bộ, mời Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên tham gia.

Bành Viễn Chinh còn đỡ, Lý Minh Nhiên tử lượng không cao, uống một lúc chịu hết nổi, thừa dịp mọi người không chú ý, chạy trốn.

Bành Viễn Chinh cũng âm thầm đứng dậy, từ từ ra khỏi tiệm ăn, định đi bộ về ký túc xá.

Gió lạnh thổi, khiến Bành Viễn Chinh tỉnh táo lại. Hắn vội bước đi dọc theo đường lớn, đi về phía một cái hẻm nhỏ tối như mực. Đi qua hẻm này, là đến cơ quan Ủy ban nhân dân huyện, mà cách đó không xa là khu sinh hoạt của Huyện ủy.

Theo đường thẳng, chỉ chừng mấy trăm mét, nếu đi xe, nhất định phải đánh một vòng lớn.

Đã hơn tám giờ tối, ở một huyện nhỏ như huyện Lân, đa số cư dân cũng đã ở trong nhà nghỉ ngơi, có rất ít người đi ra ngoài. Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng nhàn nhạt trong trẻo rơi xuống, hai bên nhà cửa tối như mực không có một chút ánh sáng, trên đường rải đá cuội, đi lên hơi cần chân.

Bước chân Bành Viễn Chinh hơi lắc lư, uống rượu quá nhiều, chân như nhũn ra.

Phía sau, chợt vang lên tiếng gọi lạnh lạnh:

- Chủ tịch huyện Bành! Lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay lại nhìn, thấy nữ cảnh sát Hướng Tiểu Vân chạy về phía hắn, trên người mặc một áo lông màu tím.

Từ sau lần cô “nhảy vào lòng” hắn để mong được đề bạt làm Phó chủ nhiệm, rồi bị hắn đuổi ra ngoài, hắn cũng rất ít khi gặp lại cô.

- Chủ tịch huyện Bành, để tôi đưa lãnh đạo về!

Hướng Tiểu Vân chạy tới, khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Không cần, cảm ơn cô! Cô về đi, tự tôi về được!

Bành Viễn Chinh tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng làm sao Hường Tiểu Vân có thể nửa đường bỏ lại Bành Viễn Chinh. Tối nay hắn uống nhiều rượu, nếu chẳng may trên đường xảy ra điều gì, không ai gánh nổi trách nhiệm.

Hường Tiểu Vân muốn dìu Bành Viễn Chinh đi, nhưng không dám. Cuối cùng cô đi phía trước, dẫn đường cho Bành Viễn Chinh, bởi vì cô thấy hắn đi rất chậm, dường như quá say không nhận ra đường đi.

Thật ra thì đầu óc Bành Viễn Chinh vẫn tương đối tỉnh táo. Hắn đi chậm là vì đang suy nghĩ một chuyện: Cái ngõ hẻm dài hơn trăm thước này, có từ thời dựng nước, đã quá cũ nát, cảnh quan không ra gì, không những ảnh hưởng bộ mặt của huyện, mà còn tạo điều kiện cho những hoạt động không hợp pháp, nghe nói rất nhiều gái điếm đến thuê phòng ở hẻm này.

Chỗ này có thể cải tạo... Bành Viễn Chinh dừng bước đánh giá cái ngõ hẻm sâu hun hút, hai bên là vách tường nhà, trầm ngâm một lúc, lại đi về phía trước.

Hường Tiểu Vân dừng lại, quay lại nhìn về phía hắn.

Bành Viễn Chinh đang tập trung suy nghĩ, trong lúc nhất thời, không dừng chân, đụng phải bộ ngực mềm mại của Hường Tiểu Vân, mới giật mình kinh ngạc ngẩng lên.

Hường Tiểu Vân giống như một con mèo nhỏ, hoảng sợ nhảy lui, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch.

Say rượu loạn tính là chuyện thường, nếu vì say rượu, hắn muốn... làm gì mình... Hường Tiểu Vân cảm thấy hơi căng thẳng: mình có nên đón ý tiếp nhận hắn? Mà nếu làm như vậy, liệu có khiến hắn coi thường mình không?

Tâm trạng rối rắm lo được lo mất của Hường Thiệu Niên, đương nhiên Bành Viễn Chinh không hay biết, hắn khẽ cười, lúng túng giải thích:

- Xin lỗi, tôi không chú ý cô ở trước mặt.

- Không có... không sao...

Hường Tiểu Vân nhẹ nhàng nói, cúi đầu xuống. Khi cô ngẩng lên, Bành Viễn Chinh đã bước nhanh về phía trước.

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi vào khu sinh hoạt của Huyện ủy. Nghiêm Hoa ăn tối xong, đi ra ngoài đổ rác, vừa lúc gặp Bành Viễn Chinh.

- Đồng chí Viễn Chinh? Sao đồng chí uống nhiều rượu vậy?

Nghiêm Hoa nhú mày, phát tay nói.

Hường Tiểu Vân cười, bước nhanh tới:

- Chủ tịch huyện Nghiêm, Chủ tịch huyện Bành dự tiệc của Cục, tôi đưa lãnh đạo về...

Nghiêm Hoa ồ một tiếng, xua tay nói:

- Được rồi, cô trở về đi. Nhà tôi ở sau nhà đồng chí Viễn Chinh, để tôi dìu được rồi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Không cần, chị Nghiêm, tôi đi được mà. Tiểu Hường, cô về đi.

Bành Viễn Chinh hướng về phía ký túc xá mà đi, Nghiêm Hoa vội vàng đuổi theo.

Hường Tiểu Vân đứng tại chỗ dưới ánh trăng, nhìn theo hai người, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác thất vọng không rõ vì sao.

492. Chương 500: Phùng Gia Hưng Sư Động Chúng

Giúp Bành Viễn Chinh mở cửa xong, Nghiêm Hoa vừa làm bầm, vừa giúp Bành Viễn Chinh pha trà giải rượu. Cô lải nhải cứ như một người vợ trách chồng, khiến Bành Viễn Chinh không khỏi cười khổ, thầm

nghĩ, phải chăng Tả Kiến ngoại tình cũng liên quan tới cái tật hay cắn nhằn này của cô? Nếu là mình, chắc chắn cũng không chịu được!

Hắn nằm trên ghế salon, cảm giác say dâng trào, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nghiêm Hoa bưng một chậu nước nóng tới, tức giận để trên mặt đất:

- Đàn ông các người ấy, thấy rượu là uống chết bỏ, dậy rửa mặt nhanh đi!

Nghiêm Hoa nói xong, thấy Bành Viễn Chinh không nhúc nhích, nhú mày, biết là hắn đã ngủ. Do dự một lát, cô nhúng ướt khăn mặt, nhẹ nhàng lau mặt cho Bành Viễn Chinh, rồi cẩn thận cởi giày vớ của hắn ra, đổi một cái khăn lông, dùng nước ấm lau chân cho hắn.

Sau đó cô tới phòng ngủ, mang một cái chăn lại đắp cho Bành Viễn Chinh, đứng tại chỗ ngắm nhìn vị Phó chủ tịch huyện trẻ tuổi, ánh mắt lấp lánh, một lúc lâu sau, thở dài một tiếng.

Nghiêm Hoa xoay người đi, định giúp Bành Viễn Chinh dọn dẹp phòng. Nhưng căn phòng cũng khá ngăn nắp, vì mấy hôm trước Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như ở đây. Nghiêm Hoa thấy không có gì để thu dọn, rón rén bước ra, đóng cửa, lặng lẽ trở về nhà.

Cô vừa mới xuống lầu, Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân từ trên lầu đi xuống, nhìn theo bóng lưng Nghiêm Hoa một cái, rồi bước tới nhẹ nhàng gõ cửa phòng Bành Viễn Chinh. Nhưng gõ một lúc, không có ai mở cửa, Mã Thiên Quân bất đắc dĩ đành lên lầu, y ngủ ở lầu trên.

Bành Viễn Chinh nằm trên salon mơ màng ngủ, tiếng chuông điện thoại bên cạnh chợt vang lên, hắn cố hết sức mở mắt, theo phản xạ nhắc ông nghe lên a lô một tiếng, đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói đầy phấn khởi của Mạnh Hiểu Quyên:

- Viễn Chinh, em làm sao thế? Gọi điện thoại mấy lần cũng không bắt máy! Chị cho em biết nhé, em lập tức chạy về thành phố, có một chuyện rất vui mừng!

Bành Viễn Chinh rất nhúc nhích, hồ hững ừm một tiếng, thuận miệng hỏi:

- Chuyện vui gì vậy?

- Thiến Như có tin vui! Thiến Như có mang, em biết không?!

Lời của Mạnh Hiểu Quyên như sấm sét nổ bên tai Bành Viễn Chinh, hắn giật mình, lập tức ngồi bật dậy, lớn tiếng hỏi:

- Thật không?

Mạnh Hiểu Quyên cười, gật khễ:

- Chị lừa em được sao? Chị đang ở nhà em đây!

Bành Viễn Chinh cười hả hả, cảm giác say lập tức tan biến. Hắn lớn tiếng nói:

- Em lập tức về ngay, lập tức về ngay đây!

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho Điền Minh ở một tòa nhà khác trong ký túc xá, nhưng không ai tiếp. Hắn nhú mày, chợt nhớ hôm nay Điền Minh xin phép hắn đi mua đồ kết hôn.

Qua Tết, Điền Minh sẽ kết hôn, người yêu của cậu ta là Khổng Hiểu Yến ở trạm thủy lợi thị trấn Vân Thủy.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút, rồi gọi điện cho Hoắc Quang Minh.

Hoắc Quang Minh cơm nước xong, đang xem ti vi. Vợ hắn đang giúp con làm bài. Chuông điện thoại vang lên, Hoắc Quang Minh định tới bắt máy, Vương Bình vợ hắn đã vừa lăm bằm vừa đi tới nhận điện thoại “Buổi tối cũng không để cho người ta được yên!”

Vương Bình nhắc ống nghe lên, a lô một tiếng, hỏi:

- Tìm ai?

Bành Viễn Chinh cười:

- Lão Hoắc có ở nhà không?

- Hấn không có ở đây!

Vương Bình đáp ngay, định lập tức cúp điện thoại, nhưng nghe đầu dây bên kia lạnh nhạt nói:

- Hấn đi đâu? Tôi là Bành Viễn Chinh. Nếu như hấn không có đi xa, khi nào hấn trở lại, cô bảo hấn lập tức sắp xếp cho tôi một chiếc xe, tôi có việc gấp muốn lên thành phố!

Vương Bình giật mình, cô không xa lạ gì với cái tên Bành Viễn Chinh, mà đối với Hoắc gia, có thể nói, Bành Viễn Chinh có ơn tri ngộ.

- Chủ tịch huyện Bành...

Vương Bình vội cười, định nói vài lời, nghe bên kia đã cúp máy.

Hoắc Quang Minh đứng dậy, tức giận nói:

- Em nói hươu nói vượn cái gì? Rõ ràng anh đang ở nhà, sao lại nói lung tung vậy? Chủ tịch huyện Bành nói gì rồi?

Vương Bình bĩu môi:

- Ông ấy nói có việc gấp muốn lên thành phố, bảo anh bố trí một chiếc xe.

Nghe vậy, Hoắc Quang Minh cầm lấy áo chạy ra ngoài, còn phái ai nữa, đã mượn thể này, y sẽ đích thân lái xe đưa Bành Viễn Chinh đi thành phố. Y là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, phải vì lãnh đạo mà phục vụ.

Lúc Bành Viễn Chinh về đến thành phố, đã là 10 giờ tối. Hấn hưng phấn lao vào nhà, đang định ôm lấy Phùng Thiển Như, Mạnh Lâm cau mày nói:

- Viễn Chinh, con uống nhiều rượu vậy? Cả người bốc mùi rượu, định làm Thiển Như ngạt thở sao! Đi tắm mau!

Ptm cười hì hì, chỉ chỉ vào phòng vệ sinh.

Bành Viễn Chinh cười hì hì, đi vào phòng vệ sinh vội vã tắm rửa, rồi mặc đồ ngủ rón ra rón rén đi vào phòng ngủ của mình và Phùng Thiển Như, Mạnh Lâm ở phòng khách nhìn thấy, mỉm cười, tắt ti vi, cũng đi về phòng nghỉ ngơi.

Phùng Thiển Như nằm trong chăn đọc sách. Bành Viễn Chinh lên giường, từ từ vén chăn lên, vẽ mặt chăm chú, cúi người xuống, kéo vạt áo ngủ màu hồng phấn của Phùng Thiển Như lên, lộ ra cái bụng trắng nõn, bằng phẳng của cô, kề tai vào đó nghe ngóng.

Phùng Thiển Như mắc cỡ đỏ mặt, giơ tay lên véo hấn một cái, dịu dàng nói:

- Anh nhìn cái gì vậy? Không biết anh có phải là sinh viên học rộng tài cao không nữa, em mới phát hiện có thai, anh kề tai vào thì nghe được cái gì chứ?

Bành Viễn Chinh cười, thở phào một cái, nằm cạnh Phùng Thiển Như, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, dịu dàng nói:

- Thiển Như, thật là tin vui bất ngờ nha! À, em đã báo cho trong nhà biết chưa? Mau nói với bà nội một tiếng, ngày nào bà cũng gọi điện thoại tới phòng làm việc của anh ra chỉ thị!

- Rồi, có lẽ mẹ em đã báo cho bà nội biết.

Phùng Thiển Như đáp, khuôn mặt càng lúc càng ửng đỏ, bắt lấy tay kia của Bành Viễn Chinh, hạ giọng gất nhỏ:

- Đừng lộn xộn, vừa rồi mẹ mới nói với em, bây giờ là giai đoạn nguy hiểm, không cho anh đụng vào em!

Bành Viễn Chinh hậm hực rút tay về, đánh trống lảng:

- Cũng không biết là con trai hay con gái.

Phùng Thiến Như cười hì hì, kể tai Bành Viễn Chinh nói:

- Mẹ nói em thích ăn cay, sẽ sinh con trai đấy.

Trong nhà cũng đang trông chừng em, anh Viễn Chinh, em cảm thấy áp lực rất lớn. Nếu như không phải là con trai thì sao?

Bành Viễn Chinh cười khỏ, véo cái mũi nhỏ tinh xảo của Phùng Thiến Như:

- Bây giờ là thời đại nào rồi? Con trai con gái gì cũng như nhau! Con trai anh vui mừng, con gái anh thích thú!

Hai người đùa giỡn một chặp, giọng dần dần lớn một chút.

Mạnh Lâm lo lắng con trai và dâu không kìm chế được, lúc này làm chuyện phòng the, chẳng may ảnh hưởng không tốt, bà do dự một lát, bước ra gõ cửa, nói:

- Muộn rồi, mau nghỉ ngơi đi, Thiến Như!

Mạnh Lâm cố ý nhấn mạnh hai tiếng “Thiến Như”, Phùng Thiến Như biết mẹ chồng có ý gì, nhất thời hai gò má đỏ bừng, hung hăng ngất bên hông Bành Viễn Chinh một cái, Bành Viễn Chinh bị đau, suýt nữa la lên.

- Ngủ!

Phùng Thiến Như quay lưng lại.

Bành Viễn Chinh cười khỏ, giơ tay lên tắt đèn bàn, nằm cạnh Phùng Thiến Như, cảm xúc bồi hồi, thật lâu không thể ngủ say.

Mặc dù hần sống hai kiếp, nhưng đây là lần đầu có con. Mặc dù hần từng trải, kinh nghiệm phong phú, nhưng đối với sự kiện này, cảm xúc của hần vẫn là cảm xúc của một người trẻ tuổi lần đầu có con.

Suốt cả buổi tối, Bành Viễn Chinh lẩn qua lộn lại, ngủ không yên. Lúc gần hừng sáng, Phùng Thiến Như tỉnh dậy, thấy bên cạnh trống không, bèn bật đèn bàn, khoác áo ra ngoài, quả nhiên thấy Bành Viễn Chinh mặc áo khoác vải bông dày đứng ngoài ban công, đắm đắm nhìn về phía chân trời mờ mờ sáng qua cửa sổ tối đen như mực,

Phùng Thiến Như đẩy cửa đi ra, dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, nghĩ gì thế?

Trong mắt Bành Viễn Chinh lấp lánh một tia nhu tình, mỉm cười quay lại nhìn Phùng Thiến Như:

- Đi, mau vào nhà đi, coi chừng cảm lạnh! Anh đang suy nghĩ đặt tên gì hay hay cho con!

...

Sáng sớm hôm đó, Tống Dư Trân gọi điện thoại tới. Mạnh Lâm tiếp điện thoại xong, mỉm cười, nói với Phùng Thiến Như:

- Thiến Như, mẹ con gọi điện tới, nói chú Ba phái xe tới đón chúng ta, lập tức trở về Thủ đô!

Đang nói chuyện, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Mạnh Lâm nhấc máy, còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia, Tống Dư Trân vội vàng nói:

- Mạnh Lâm, bà nội vừa gọi điện tới, nói Phùng Thiến Như phải trở về Thủ đô đi bệnh viện kiểm tra, sau đó ở nhà dưỡng thai. Người của chú Ba cũng đã bắt đầu đi rồi, hai người thu dọn một chút, chuẩn bị về Thủ đô.

Mạnh Lâm cười khỏ:

- Chị dâu, em còn định ở thêm hai ngày, nếu bà đã nói như vậy, vậy thì phải về thôi.

Mạnh Lâm cúp điện thoại, quay lại nhìn Phùng Thiến Như. Phùng Thiến Như bắt đắc dĩ nhún vai:

- Mẹ, thật ra thì bây giờ con cũng như người bình thường thôi, không cần thiết phải như vậy,

- Thôi, Thiến Như, bà nội con cũng vì sốt ruột muốn bế chất, đừng làm bà mất vui, hai mẹ con mình về là được.

Mạnh Lâm cười đi tới mở cửa phòng, thấy Bành Viễn Chinh vẫn còn mơ màng ngủ, không nhận được cười, mắng:

- Tiểu tử thôi, dậy mau! Lát nữa người của chú Ba con tới đón mẹ và Thiến Như về Thủ đô rồi!

Bành Viễn Chinh ngồi dậy, dụi dụi cặp mắt ngái ngủ, kinh ngạc nói:

- Mẹ, sao gấp gấp về vậy? Ở thêm một thời gian ngắn nữa đi!

Mạnh Lâm lắc đầu:

- Không được, bà nội của con ra lệnh, không thể để bà mất hứng.

Mạnh Lâm đi thu xếp đồ đạc, mặc dù Phùng Thiến Như có phần lưu luyến không muốn đi, nhưng không thể tránh được.

Lúc hơn 11 giờ sáng, Phùng Bá Lâm phái hai chiếc xe quân đội tới, còn có hai bác sĩ quân y đi theo. Thấy trong nhà hưng sư động chúng như vậy, Bành Viễn Chinh cũng không biết phải nói gì nữa, đủ thấy đối với Phùng gia, chuyện Phùng Thiến Như mang thai, không phải là chuyện nhỏ.

Tiến mẹ và vợ xong, Bành Viễn Chinh không về nhà, lên xe để Hoắc Quang Minh chở ngược về huyện.

493. Chương 501: Người Trong Cuộc U Mê

Mới vừa trở lại trong huyện, Bành Viễn Chinh vào phòng làm việc, thấy trên bàn làm việc của mình có văn bản bổ nhiệm của Ban tổ chức Huyện ủy.

Trong đó, Tạ Huy được bổ nhiệm làm Bí thư Đảng ủy kiêm Cục trưởng Cục công an huyện, Vương Hạo được bổ nhiệm làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Hoắc Quang Minh được bổ nhiệm làm Phó chánh văn phòng, lúc Diên Minh được điều từ quận Tân An đến huyện Lâm, là cấp phó phòng, bây giờ cũng được xác định lại là Phó chủ nhiệm Phòng nhân sự. Như vậy, Phòng nhân sự có hai Phó chủ nhiệm là Trí Linh và Diên Minh.

Trước kia Hoắc Quang Minh là nhân viên bình thường. Hoắc Quang Minh được đề bạt làm Phó chánh văn phòng, cấp cao hơn Trí Linh, khiến cô ta rất khó chịu, nhưng cũng không làm gì được.

Lúc trước cô ta thề thốt với Cung Hàn Lâm, nhưng không có kết quả. Về sau, cô ta nhờ anh rể của mình, là Phó cục trưởng Cục Công thương Tôn, nhưng họ Tôn vừa nghe nói có liên quan đến Bành Viễn Chinh, lập tức từ chối yêu cầu của cô, ngược lại còn giáo huấn cô một phen, bảo cô lo làm việc, chờ cơ hội.

Bành Viễn Chinh cầm tờ công văn đọc lướt qua một lượt, thuận tay đặt lên bàn.

Việc bổ nhiệm đám Tạ Huy đã xong, có nghĩa hần đã thắng trận đầu trong cuộc “tranh giành” giữa hần và Cung Hàn Lâm. Nhưng hần không cảm thấy vui sướng, ngược lại là ngưng trọng và đau xót.

Nếu có lựa chọn, hần không muốn đối chọi với Cung Hàn Lâm, không những đã trở mặt với nhau, còn có tư thế “người chết ta sống”. Nhưng trong lòng hần rất rõ ràng, tình thế này được tạo thành, có một yếu tố rất quan trọng là do lãnh đạo thành phố âm thầm thúc đẩy. Là cấp dưới, hần không có cách nào chống lại, cũng không chi phối được.

Điều duy nhất hần có thể làm là giữ vững bản tâm và nguyên tắc, đối mặt thực tế. Nếu như Cung Hàn Lâm cố tình làm một vật chướng ngại trên bước đường công tác của hần, hần sẽ không nhắm mắt làm ngơ được.

Hần cảm thấy Cung Hàn Lâm quá thiếu sáng suốt. Nếu như là người thông minh, hiểu ý cấp trên, ông ta nên giữ sự bình thản, lặng lẽ đợi chờ đến lúc điều chỉnh bổ nhiệm. Như vậy, ít nhất có thể bảo đảm là không phạm sai lầm, có thể giữ được vị trí cán bộ cấp huyện và thực chức vốn không dễ có được.

Nhưng Cung Hàn Lâm giống như người đang đánh cờ, người trong cuộc thì u mê, nhìn không thấu điểm này. Ông ta vì quyền lực mà chĩa mũi dùi vào Bành Viễn Chinh, nhưng, làm như vậy, ông ta không chỉ chống lại Bành Viễn Chinh, mà là chống cả lãnh đạo thành phố.

Đến bây giờ, Bành Viễn Chinh đã hiểu rất rõ, ban đầu Đông Phương Nham chọn Cung Hàn Lâm, là do không còn cách nào khác, không có người thích hợp để lựa chọn. Cho nên, chuẩn bị để Cung Hàn Lâm làm một hòn đá đặt chân trong thời kỳ quá độ. Nếu không có Bành Viễn Chinh lộ diện, cũng sẽ có một cán bộ khác thay thế...

...

Nghe trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh có động tĩnh, lại thấy Hoắc Quang Minh đã trở lại, Vương Hạo gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Y thừa hiểu, mình được đề bạt, là nhờ sự kiên trì của Bành Viễn Chinh. Nếu không, với sự chèn ép của Cung Hàn Lâm, chắc chắn y vẫn sẽ còn tiếp tục làm một Phó chánh văn phòng.

Y mới ba mươi hai tuổi, bây giờ giải quyết được cấp phòng, sau này còn có khả năng vượt qua cấp phó huyện, chứ nếu để kéo dài thêm hai năm nữa, hoàn toàn không còn hy vọng.

- Cám ơn lãnh đạo chiếu cố và đề bạt tôi, sau này tôi nhất định càng thêm cố gắng công tác...

Mặc dù lời của Vương Hạo có một chút khách sáo, nhưng cũng có mấy phần chân thành. Đối với y, Bành Viễn Chinh chính là Bá Nhạc, có ơn tri ngộ (1)

Bành Viễn Chinh cười:

- Đây là vị trí anh nên có. Anh đã chủ trì công việc trên cương vị Phó chánh văn phòng hai ba năm nay, đương nhiên nên được thăng chức.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, lại nói tiếp:

- Vương Hạo, công tác này hay công tác kia, vị trí này hay vị trí khác, chỉ là vai trò thay đổi, tôi hy vọng anh có thể sớm thích ứng vai trò, nhanh chóng khiến công tác được khởi sắc. À, anh đã gửi công văn mời tập đoàn Hoa Thương chưa?

Bành Viễn Chinh hỏi.

Vương Hạo thầm xấu hổ, hơi lúng túng nói:

- Lãnh đạo, muốn gửi công văn đi dưới danh nghĩa của Ủy ban nhân dân huyện, nhất định phải có chữ ký của Chủ tịch huyện Cung, nhưng...

Bành Viễn Chinh nhú mày, tức giận nói:

- Nhưng nhị cái gì? Người ta muốn tới huyện chúng ta đầu tư, đây là chuyện đại sự nhằm phát triển kinh tế huyện, tôi đã nói chuyện với Tổng giám đốc Phó của tập đoàn Hoa Thương, sao đến tận bây giờ còn chưa gửi công văn đi?

Vương Hạo, anh làm việc kiểu gì vậy? Tại sao không lập tức báo cáo với tôi? Đây là chuyện rất quan trọng, cứ để trì hoãn như vậy, nếu như hợp tác bị ảnh hưởng, ai chịu trách nhiệm? Là anh sao? Anh gánh nổi trách nhiệm này sao?

Bành Viễn Chinh càng nói càng tức, mắng Vương Hạo một trận toí bời.

Chuyện mời tập đoàn Hoa Thương tới khảo sát, hẳn đã nói với Vương Hạo mấy ngày, hẳn không ngờ, tới giờ này giấy mời vẫn chưa được gửi đi.

Thảo nào gần đây, không có tin tức gì của Phó Khúc Đình. Cũng do hắn sơ sót, công việc quá nhiều, nên vắng đi.

Vương Hạo có điều khó xử mà không nói được. Loại công văn này nhất định phải có chữ ký của Chủ tịch huyện. Y đã đưa công văn đến cho Cung Hàn Lâm, nhưng ông ta làm như không nhìn thấy, y có nhắc một lần, Cung Hàn Lâm cũng chẳng ừ hử gì cả.

Thái độ của Cung Hàn Lâm như thế, Vương Hạo cũng không thể làm gì được. Y cũng định nói với Bành Viễn Chinh, nhưng lại cảm thấy chưa thích hợp, muốn đợi thêm một hai ngày nữa. Trên thực tế, hiệu suất làm việc ở cơ quan không cao, có nhiều việc, kéo dài thêm mấy ngày cho tới một hai tuần hoặc hơn, cũng không phải hiếm.

Wương Hạo cúi gằm xuống, đứng trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, bị Bành Viễn Chinh giũa cho một trận. Tiếng Bành Viễn Chinh rất lớn, truyền ra ngoài, người trong Ủy ban nhân dân huyện hết sức kinh ngạc: Vương Hạo là cán bộ tâm phúc của Bành Viễn Chinh, sao đột nhiên bị Chủ tịch huyện Bành mắng té tát như vậy?

Mặc dù nổi giận, nhưng Bành Viễn Chinh cũng biết chuyện này không phải lỗi ở Vương Hạo. Cung Hàn Lâm là Chủ tịch huyện, ông ta không ký, rất nhiều việc phía dưới chỉ có thể đợi chờ. Cho nên hẳn rằng Vương Hạo, thật ra là “chỉ cây dâu, mắng cây hòe” đối với Cung Hàn Lâm mà thôi.

Đối với Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh càng ngày càng thất vọng. Sau khi ông ta có quyền lực trong tay, các thói hư tật xấu lúc trước còn ẩn giấu, giờ lộ hết ra. Tầm nhìn quá hạn hẹp, luôn dây dưa không nghĩ ở những chuyện vụn vặt vớ vẩn, hơn nữa còn dễ dàng vì chuyện cá nhân bỏ mặc chuyện công.

Tầm quan trọng của thu hút đầu tư đối với huyện Lâm, không cần nói cũng biết. Ông ta là Chủ tịch huyện, chỉ vì suy nghĩ nhỏ nhen, lại nhăm vào chuyện này mà làm khó dễ, không lấy đại cục làm trọng, cho thấy trình độ lãnh đạo quá thấp.

Bành Viễn Chinh thở dài, lạnh lùng nói:

- Anh lập tức đi chuẩn bị một thư mời khác, mang tới cho tôi, tôi sẽ đi gặp Chủ tịch huyện Cung.
- Dạ, tôi đi làm ngay.

Wương Hạo thở phào nhẹ nhõm, vội vã rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không buộc y phải đích thân tới gặp Cung Hàn Lâm hối thúc, mặc dù bị mắng một chập, nhưng trong lòng Vương Hạo vẫn có phần cảm kích. Nếu không y sẽ rất khó xử, nói không chừng sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đấu quyền lực của hai vị lãnh đạo.

Wương Hạo lại đóng dấu lên một thư mời tập đoàn Hoa Thương, giao cho Bành Viễn Chinh. Nhìn Bành Viễn Chinh cầm thư đi, rào bước về phía phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, ánh mắt y lóe lên một tia sáng khác thường.

Cung Hàn Lâm ở trong phòng làm việc, không có việc gì làm. Mấy Phó chủ tịch huyện đã bắt đầu làm việc với tần suất cao, cho nên ông ta cáo cảm giác rảnh rỗi. Theo sự bố trí của Hàn Duy, ông ta hỗ trợ Hàn Duy phụ trách toàn bộ công việc của huyện, nhưng không rõ chi tiết và cũng phải báo cáo xin chỉ thị của Hàn Duy, rốt cuộc ông ta chỉ là người truyền lại mệnh lệnh.

Có tiếng gõ cửa, thật ra ông ta đã nhận ra là Bành Viễn Chinh tới.

Cung Hàn Lâm đứng dậy, đi ra mở cửa, thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tìm tôi có việc?

Bành Viễn Chinh cười:

- Chủ tịch huyện Cung, lần trước tôi có đề cập với lãnh đạo việc mời tập đoàn Hoa Thương Singapore tới huyện khảo sát đầu tư. Đây là thư mời, tôi nghĩ nên nhanh chóng gửi đi, để họ tới huyện tham quan một chút, tranh thủ bước kế tiếp hợp tác thực chất.

Bành Viễn Chinh đưa văn bản trên tay tới.

Cung Hàn Lâm nhận lấy, cũng không thèm nhìn, thuận tay đặt trên bàn, lạnh nhạt nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi đang muốn nói về chuyện này. Ý tưởng của cậu rất tốt, xây dựng một trung tâm thương mại, tranh thủ sự đầu tư của doanh nhân nước ngoài, có lợi cho sự phát triển tổng thể của huyện.

Nhưng, cậu có nghĩ tới không, chúng ta là một huyện nghèo, huyện chúng ta chỉ có hơn trăm ngàn nhân khẩu thường trú, một huyện lỵ nhỏ mà xây dựng trung tâm thương mại phân phối, có phải vung tay quá trán? Tôi cảm thấy dự án này cần tiến hành điều tra nghiên cứu và làm luận chứng, không nên gấp gáp.

- Về tính khả thi của dự án này, tôi đã tiến hành luận chứng đầy đủ. Lát nữa, tôi sẽ bảo văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Ủy ban kinh tế và thương mại báo cáo một chút tài liệu cụ thể với Chủ tịch huyện Cung. Nhưng tôi nghĩ, cho dù dự án này có thành hay không, mời doanh nghiệp nước ngoài tới khảo sát không có gì sai!

Bành Viễn Chinh ngồi xuống:

- Tập đoàn nước ngoài này rất có thực lực, họ đang đầu tư mạnh vào các địa phương trong nước, nếu như hội đủ điều kiện, khả năng họ ở lại huyện chúng ta không phải không có.

Cung Hàn Lâm nhú mày, nói:

- Sở dĩ tôi không đồng ý mời nước ngoài tới đầu tư, chủ yếu là suy nghĩ đến các loại hậu quả. Đồng chí ngẫm lại xem, dự án này cần số vốn đầu tư không nhỏ, lúc đầu cần rót vào mấy chục triệu, chẳng may dự án thất bại, khiến doanh nghiệp nước ngoài lỗ vốn, ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, trong tương lai, tôi và đồng chí, không ai gánh nổi trách nhiệm này!

Bành Viễn Chinh từ từ đứng dậy:

- Chần chừ do dự, chuyện nên làm đều không cần làm. Hai năm vừa qua, công trình đầu tư của doanh nghiệp nước ngoài mọc lên như nấm trong nước, nếu như cứ theo suy nghĩ của Chủ tịch huyện Cung, thì doanh nghiệp nước ngoài cũng không có cơ hội tiến vào thị trường trong nước.

Cải cách mở cửa là một con nước lớn không thể ngăn cản. Cơ hội này đối với một huyện nghèo như chúng ta, không thể nghi ngờ, là thời cơ phát triển hiếm có. Điều chúng ta phải làm là nắm bắt thời cơ, phát triển kinh tế. Muốn phát triển kinh tế, nhất định phải xây dựng dự án!

Ánh mắt Bành Viễn Chinh trở nên nghiêm nghị, giọng nói hơi lạnh lẽo:

- Xin Chủ tịch huyện Cung yên tâm, tôi phụ trách dự án, nếu có bất kỳ nguy hiểm nào, tôi chịu trách nhiệm!

Cung Hàn Lâm cười gằn:

- Đồng chí gánh trách nhiệm sao? Đồng chí phải hiểu rõ ràng, hiện giờ tôi mới là Chủ tịch huyện Lâm! Dự án này tôi không chấp nhận, công văn này tôi không ký!

(1) Bá-Nhạc: Họ Tôn tên là Dương, là một chuyên-gia giám-định ngựa nổi danh vào khoảng thế kỷ thứ bảy trước CN, vào thời nhà Chu. Vì tài xem tướng ngựa của ông, người ta gọi ông là Bá Nhạc (hay Bá Lạc-Bole) là tên chòm sao Thiên Hạc (Scorpio) được coi là cai quản các giống thiên mã trên trời. Bá Nhạc xem xét xương và cấu trúc của con ngựa có thể nói đúng các đặc tính của nó. Bá-Nhạc biết rõ khả-năng, sở trường, sở đoản của mỗi con ngựa, rất sành việc giám-định ngựa để phát-hiện ngựa nào đích-thị là thiên-lý mã. Đời vốn không thiếu thiên-lý mã, song nếu không có Bá-Nhạc, thử hỏi mấy ai phân-biệt được ngựa nào là ngựa thường, ngựa nào là tuần mã có thể chạy suốt nghìn dặm?

494. Chương 502: Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười một tiếng, đối chọi gay gắt:

- Điều này không cần Chủ tịch huyện Cung phải nhắc nhở, tôi biết đồng chí là Chủ tịch huyện Lâm chứ! Nếu không, tôi đã không cần đến báo cáo xin chỉ thị của đồng chí, cứ việc trực tiếp mà làm rồi!

Nếu Chủ tịch huyện Cung không muốn gánh trách nhiệm và nguy hiểm, như vậy, tôi lập tức lấy danh nghĩa cá nhân mời người ta! Tôi nhất định phải làm dự án này, tận dụng thời cơ, quyết không thể bởi vì có kẻ tư tâm, chỉ một mực lo lắng ảnh hưởng đến con đường làm quan của cá nhân, co ro giữ lấy lẽ thói lỗi thời!

Cung Hàn Lâm giận tím mặt, đột nhiên đập bàn:

- Đồng chí nói ai có tư tâm? Huyện Lâm không phải là địa bàn của cá nhân đồng chí, đồng chí muốn làm gì thì làm! Bành Viễn Chinh, tôi cũng nói cho đồng chí biết, dự án này tôi không chấp nhận! Không chấp nhận! Kiên quyết phản đối! Tôi không thể trở mặt nhìn đồng chí thích việc lớn, hám công to, phạm sai lầm!

Cung Hàn Lâm đã kìm nén nỗi oán hận trong lòng bấy lâu, nhân cơ hội này, hoàn toàn bộc phát. Ông ta đỏ mặt tía tai, đập bàn, trực tiếp trở mặt với Bành Viễn Chinh, một nửa là cố ý, một nửa là không kìm chế nổi tâm tình của mình.

- Hai người chúng ta, ai có tư tâm, trong lòng mình tự hiểu! Kể từ khi tới huyện Lâm nhậm chức, tôi làm bất cứ chuyện gì cũng từ công tâm, Bành Viễn Chinh này không thẹn với lương tâm!

Nói theo cách nói của Chủ tịch huyện Cung, huyện Lâm này cũng không phải là địa bàn của đồng chí, mà là của trăm ngàn người dân huyện Lâm! Đồng chí cũng không thể muốn làm gì thì làm! Tôi tin rằng, hễ là dự án đầu tư nào có lợi cho kinh tế huyện Lâm và có lợi cho quần chúng nhân dân huyện Lâm, ánh mắt quần chúng sáng như ngọn đuốc, cũng sẽ hiểu và ủng hộ...Về phần phản đối của Chủ tịch huyện Cung, chung quy chỉ là ý kiến của một cá nhân mà thôi!

Bành Viễn Chinh nói tới đây, giọng trầm xuống, hơi hòa hoãn lại một chút:

- Nếu như chỉ là quan điểm khác nhau, nếu như chỉ là tư tưởng bảo thủ đối chọi với tư tưởng cải cách và mở cửa, tôi sẵn sàng tranh luận tới nơi tới chốn với Chủ tịch huyện Cung, cũng sẵn sàng dùng thực tế sinh động để chứng minh. Nhưng, bây giờ đã rất rõ ràng, điểm khác biệt giữa hai chúng ta, không phải ở quan điểm, mà là ở cái này!

Bành Viễn Chinh vừa nói, vừa chỉ vào cái ghế của Cung Hàn Lâm đang ngồi, lại lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không có ý định đoạt quyền của ai cả, tôi chỉ muốn làm việc! Trong thời gian nhậm chức của tôi, trong phạm vi khả năng cho phép, tôi sẽ kiên quyết làm những việc mang lại lợi ích chung!

Bành Viễn Chinh xoay người, phất tay áo bỏ đi.

Cung Hàn Lâm tức giận, lại đập bàn đánh “rầm” một tiếng.

Bành Viễn Chinh đột nhiên xoay người lại, chăm chú nhìn Cung Hàn Lâm đang thở hổn hển, ánh mắt hằn lạnh lẽo mà lãnh đạm, nói từng tiếng một:

- Con người, trước hết phải tự trọng, thì mới có thể giành được sự tôn trọng của người khác! (!)

Nói xong, Bành Viễn Chinh mở cửa, lướt ra ngoài.

Động tĩnh trong phòng làm việc của Cung Hàn Lâm rất lớn, vọng ra tới tận hành lang. Mấy nhân viên của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và văn phòng xử lý khẩn cấp, đứng ở cửa ngó dáo dác xem náo nhiệt, thấy Bành Viễn Chinh trầm mặt rời khỏi phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, đều vội vàng chạy trở lại bàn làm việc, không dám thở mạnh.

Hai lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện cãi nhau, lại còn đập bàn, loại đấu đá tranh giành quyền lực này, vốn là đề tài hấp dẫn đối với các nhân viên, dĩ nhiên, là họ chỉ dám bàn tán sau lưng mà thôi.

Bành Viễn Chinh chưa về phòng làm việc của mình ngay, mà đi vào văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Thấy hần vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

- Vương Hạo, anh lấy danh nghĩa cá nhân tôi, thảo một thư mời, gửi cho tập đoàn Hoa Thương Singapore, lập tức làm ngay! Đây là số Fax của họ, xong rồi nhớ báo cho tôi một tiếng!

Bành Viễn Chinh viết một dãy số lên giấy, rồi đột nhiên xoay người rời đi.

Wang Hào có cảm giác hơi thấp thỏm, nhưng Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, y không dám không làm theo. Y sửa lại bản công văn, đổi thành Bành Viễn Chinh mời, sau đó fax cho tập đoàn Hoa Thương.

Bành Viễn Chinh trở lại phòng làm việc, bèn gọi điện thoại cho Phó Khúc Đình, xác định với nhau, ngày 7 tháng 12, năm 1993, Phó Khúc Đình sẽ dẫn đoàn tới huyện Lâm khảo sát.

Phó Khúc Đình vốn vẫn đợi tin tức của Bành Viễn Chinh. Nhận được công văn của Bành Viễn Chinh, cô cũng không chú ý đến việc Bành Viễn Chinh mời, hay Ủy ban nhân dân mời là khác nhau. Trên căn bản, cô không sao tưởng tượng nổi, chỉ là một bức công văn, trên quan trường lại có thể nảy sinh các loại phân tranh phức tạp đến như vậy.

...

Hai ngày này, tin tức Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm “không hợp”, quan hệ ngày càng căng thẳng, từ từ truyền ra khắp Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Dĩ nhiên, loại này “không hợp” cũng không làm cho rất nhiều người bất ngờ, bởi vì liên quan đến quyền lực, hai người nhất định phải tranh đoạt, điều này không liên quan đến quan hệ cá nhân và phẩm hạnh cá nhân.

Mà cũng vì chuyện này, đám Tạ Huy càng cảm động đến rơi nước mắt. Vì giành lấy vị trí cho họ, Bành Viễn Chinh không ngại tranh đấu với Cung Hàn Lâm, khiến mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt. Điều đó là sự thật, mà không phải lãnh đạo bình thường nào cũng có thể làm được.

Nhưng vì sợ bị hiềm nghi, Tạ Huy không đến ngay chỗ của Bành Viễn Chinh để bày tỏ sự cảm kích. Có nhiều việc, ghi ở trong lòng, còn tốt hơn nhiều so với thốt ra thành lời.

Hoắc Quang Minh hài lòng, làm việc càng thêm tích cực và chủ động. Theo phân công công tác, y là Phó chánh văn phòng chuyên phục vụ Phó chủ tịch thường trực huyện, Bành Viễn Chinh càng có quyền thế, dĩ nhiên y càng có địa vị trong cơ quan.

Nhưng Điền Minh thì có phần buồn phiền. Y vốn là là thư ký của Bành Viễn Chinh, hơn nữa còn là tâm phúc do Bành Viễn Chinh mang từ quận Tân An tới. Nhưng với đủ loại yếu tố tác động, bây giờ đi theo bên cạnh Bành Viễn Chinh, chủ yếu là Hoắc Quang Minh, còn Điền Minh có vẻ như bị “ra rìa”. Mặc dù thái độ của Bành Viễn Chinh đối với y trước sau như một, nhưng có rất nhiều chuyện không được tham dự, trong lòng Điền Minh cảm thấy không thoải mái.

Điền Minh do dự thật lâu, mới gõ cửa, vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Thấy bộ dạng ngáp ngừng của y, Bành Viễn Chinh liếc nhìn y một cái, đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong lòng y lúc này.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Điền Minh, cậu tới đúng lúc, tôi đang định tìm cậu nói chuyện một chút.

- Lãnh đạo, tôi...

- Cậu không cần phải nói gì cả, tôi hiểu rõ tâm trạng của cậu. Vì suy nghĩ đến tiền đồ của cá nhân cậu, cậu cứ an tâm công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện một thời gian ngắn, đợi qua năm, tôi sẽ nghĩ cách chuyển cậu đến một vị trí công tác có tính thực chất hơn. Vốn ở bên cạnh tôi mãi cũng không rèn luyện được gì, cậu xuống cơ sở công tác một hai năm rồi tính sau!

Điền Minh thấy mình còn chưa kịp nói, Bành Viễn Chinh đã sớm có suy nghĩ cho tiền đồ của mình, không khỏi cảm kích, thẹn mướt mồ hôi, nói:

- Lãnh đạo, tôi không có ý đó...

- Cậu theo tôi một thời gian cũng không ngắn, cũng nên làm chút công tác thực tế. Cậu không nên suy nghĩ nhiều, bất kể cậu đang ở trên cương vị gì, điều nên làm, tôi cũng sẽ làm.

Bành Viễn Chinh rút ra một điều thuốc, Điền Minh vội châm lửa cho hần.

- Tôi còn một điều nữa muốn nói, khi nào còn công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, cậu phải khiêm tốn nỗ lực, không nên để ý đến những chuyện lộn xộn này nọ, làm nhiều một chút cũng không có gì gọi là lỗ lã! Cậu quay về đi, lát nữa tôi còn muốn nói chuyện với mấy đồng chí khác.

- Dạ, tôi hiểu. Lãnh đạo, xin lãnh đạo yên tâm, tôi sẽ luôn cố gắng.

Với tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái, Điền Minh rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Trên hành lang, Điền Minh gặp Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân.

- Chủ nhiệm Điền, cho hỏi Chủ tịch huyện Bành có ở đây không?

Mã Thiên Quân niềm nở mỉm cười, bắt tay chào hỏi Điền Minh, thái độ cực kỳ nhún nhường. Y vốn cho rằng mình là cán bộ có thực quyền, kinh nghiệm phong phú, không coi nhân viên bình thường trong cơ quan ra gì. Từ sau lần được đề cử Phó chủ tịch huyện thất bại, y đã thay đổi, trở nên bình dị gần gũi, thấy ai cũng tỏ ra rất lễ độ.

Đối với loại người gió chiều nào che chiều ấy, không có chút nguyên tắc như Mã Thiên Quân, Điền Minh không ưa, tuy nhiên vì xã giao, vẫn phải tỏ ra tôn trọng.

Điền Minh mỉm cười:

- Chủ nhiệm Mã, Bành Viễn Chính ở trong phòng làm việc. Tuy nhiên, lãnh đạo muốn gặp mấy đồng chí nói chuyện, không biết có thời gian gặp Chủ nhiệm Mã hay không.

Mã Thiên Quân cười hi hi:

- Là Chánh văn phòng Vương gọi điện thoại cho tôi, nói Chủ tịch huyện Bành tìm tôi. Tôi đi nhé, Chủ nhiệm Điền!

Mã Thiên Quân dè dặt gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chính.

Y đứng đó, kính cẩn cười chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chính ngẩng lên, liếc nhìn Mã Thiên Quân một cái, vẻ mặt không thay đổi, khoát tay:

- Anh ngồi đi! Tôi tìm anh, nói chuyện dự án.

Bành Viễn Chính cầm tài liệu đưa tới:

- Luận chứng của dự án trung tâm thương mại, cần phải làm kỹ càng hơn một chút, anh đi tìm chuyên gia trong tỉnh, dựa theo dự án tương tự, tranh thủ hoàn thiện phương án.

Mã Thiên Quân mới vừa ghé mông ngồi xuống, nghe vậy lập tức đứng dậy thẳng tắp:

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi lập tức đi làm ngay!

- Cuối tuần, doanh nhân Singapore sẽ tới huyện khảo sát, là cá nhân tôi mời tới. Ủy ban kinh tế và thương mại phải làm báo cáo điều tra nghiên cứu một cách thấu đáo, tránh đến lúc đó lại luống cuống. Dĩ nhiên, người ta có đầu tư hay không, cũng không hoàn toàn nắm chắc được. Điều tôi yêu cầu anh, là nếu như người ta đồng ý đầu tư, dự án này phải lập tức triển khai giai đoạn hoạt động có tính thực chất.

Bành Viễn Chính phất tay một cái:

- Anh ngồi xuống đi!

- Chúng tôi nhất định dựa theo yêu cầu của lãnh đạo, làm tốt các công tác nền tảng chuẩn bị cho dự án.

Mã Thiên Quân kính cẩn bày tỏ thái độ. Thời gian gần đây, điều y lo lắng nhất chính là bị Bành Viễn Chính điều chỉnh cương vị hiện nay. Chức Phó chủ tịch huyện đã không được làm, nếu như ngay cả cái chức vụ Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại này cũng mất, y sẽ phải kêu cha gọi mẹ, hối hận không thôi.

- Anh coi như là một đồng chí lớn tuổi trong huyện, lại công tác ở Ủy ban kinh tế và thương mại nhiều năm, hãy làm gương tốt cho các đồng chí trẻ tuổi.

Bành Viễn Chính nhìn thẳng vào mặt Mã Thiên Quân:

- Bắt đầu từ bây giờ, huyện sẽ đẩy mạnh xây dựng dự án và thu hút đầu tư, anh là người đứng đầu Ủy ban kinh tế và thương mại, trọng trách sẽ rất nặng.

Anh cứ làm tốt công việc, đừng nghĩ quá nhiều đến những chuyện khác. Từ trước đến giờ, tôi chỉ xét chuyện, không xét người, cho tới bây giờ, tiêu chuẩn đánh giá cán bộ vẫn là dựa trên công việc chứ không phải tâm trạng riêng tư.

Giọng Bành Viễn Chính rất nghiêm nghị, nhưng lọt vào tai Mã Thiên Quân, y như trút được gánh nặng.

Bành Viễn Chinh nói như vậy, chẳng khác nào cho y biết, chỉ cần sau này y an tâm công tác, không giở trò nữa, hẳn sẽ bỏ qua chuyện cũ. Điều này khiến tảng đá đè nặng trong lòng Mã Thiên Quân lâu nay, hoàn toàn rơi xuống.

495. Chương 503: Em Muốn Có Con!

Sau khi Mã Thiên Quân đi, Bành Viễn Chinh lại nói chuyện với mấy cán bộ cấp dưới, chủ yếu là công việc sắp tới. Hắn không muốn mở hội nghị, mà có thói quen làm việc với từng người một.

Hắn làm như thế, là để tránh sự tị nạnh, so đo công việc nhiều ít giữa các cấp dưới. Hơn nữa, còn dễ dàng tăng cao hiệu suất công tác.

Hai ngày này, công việc của Bành Viễn Chinh vô cùng bận rộn. Một mặt, hắn phải xử lý những việc tồn đọng trong thời gian hắn nghỉ phép kết hôn, mặt khác, hắn bắt đầu chuẩn bị cho công tác sắp tới của năm 94, ngoài ra còn có công tác liên quan tới nhà máy luyện than cốc, nhà máy nước khoáng và dự án trung tâm thương mại.

Thật ra hắn còn nhiều ý tưởng khác, chẳng hạn cải tạo huyện lỵ và phát triển huyện lỵ về phía đông, xây dựng một huyện lỵ mới ở phía đông.

Hiện giờ, ý tưởng phát triển của hắn đã rất rõ ràng, đó là hạn chế thu hút đầu tư công nghiệp nặng, phát triển công thương nghiệp và dịch vụ là chủ yếu, biến huyện Lâm thành trung tâm thương mại khu vực của tỉnh Giang Bắc, làm nên sự khác biệt.

So với công nghiệp, phát triển thương mại dễ mang lại hiệu quả hơn, hơn nữa, vòng quay vốn tương đối ngắn. Đây là lựa chọn duy nhất, bởi vì cơ sở công nghiệp của huyện Lâm quá yếu, phát triển công nghiệp gần như phải bắt đầu từ trang giấy trắng, tuy thoải mái, nhưng chi phí rất lớn.

...

Lúc tan việc, Hoắc Quang Minh chạy tới hỏi:

- Lãnh đạo, hôm nay ngài ở lại huyện hay về thành phố?
- Tôi về thành phố một chuyến, có việc.

Bành Viễn Chinh nhớ tới cú điện thoại lúc nãy của Tần Phượng, trong lòng hết sức áy náy.

Sau khi từ Thủ đô về, bởi vì Phùng Thiển Như ở Tân An, Bành Viễn Chinh không đi thăm Tần Phượng. Mấy bữa nay bận rộn, hắn cũng quên, cho tới hôm nay Tần Phượng gọi tới vì chuyện công, hắn nhận ra giọng nói của cô có phần u oán.

Hắn quyết định tối nay đi thăm Tần Phượng.

- Dạ, tôi lập tức bảo tài xế đến đây đón ngài.

Hoắc Quang Minh chạy đi.

Bành Viễn Chinh tới thành phố lúc 6 giờ 20. Bành Viễn Chinh bảo tài xế đậu xe trước cửa hàng bách hóa, xuống xe một ít thức ăn, rồi mới đến chỗ Tần Phượng.

Màn đêm buông xuống, Bành Viễn Chinh đứng dưới sân nhìn lên, thấy đèn sáng, biết Tần Phượng ở nhà. Mặc dù không hẹn trước, với sự ăn ý giữa hai người, Tần Phượng đoán được tối nay Bành Viễn Chinh sẽ tới.

Cho nên, hầu như Bành Viễn Chinh vừa lên lầu, cửa phòng Tần Phượng liền mở ra.

Bành Viễn Chinh đi vào, thấy Tần Phượng vẫn mặc chiếc áo ngủ màu hồng phấn, búi tóc thường ngày xõa xuống sau gáy, mặt không chút son phấn, nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp chín muồi và quyến rũ.

Bành Viễn Chinh đặt túi đồ trên tay xuống, định nói mấy lời giải thích. Nhưng Tần Phượng đã lao tới, hai người ôm nhau thật chặt, hôn nhau, thật ra thì cũng không cần lên tiếng.

Khi hai tay Bành Viễn Chinh vuốt ve, âu yếm bộ ngực mềm mại và eo giã của cô, trong nháy mắt, khao khát bị kìm nén bấy lâu của Tần Phượng bùng lên mãnh liệt.

- Yêu em đi... Em muốn...

Cô thở hổn hển, thì thầm bên tai Bành Viễn Chinh, hai tay ôm chặt eo hắn, hận không thể tan thành nước trong vòng tay hắn.

Phút cuối cùng, khi Bành Viễn Chinh theo thói quen định làm động tác “bảo hiểm”, mặt đỏ bừng, Tần Phượng nắm tay hắn kéo lại, nhẹ nhàng nói:

- Dừng!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, dụi dàng nói:

- Tiểu Phượng, nếu lỡ...

- Em muốn có con!

Tần Phượng nói bằng giọng xa xăm:

- Em thật sự muốn có con, muốn làm mẹ! Vì ước nguyện đó, em thà buông bỏ tất cả!

- Tiểu Phượng, em nhất định?

Bành Viễn Chinh dụi dàng vuốt ve gương mặt của cô.

Mặt Tần Phượng hiện lên vẻ kiên quyết và cuồng nhiệt, cô ôm lấy thân thể trần trụi trơn nhẵn của Bành Viễn Chinh, kéo về phía mình, giọng nói nhỏ nhẹ mà phảng phất vẻ cố chấp:

- Yêu em đi! Cho em đi!

...

Hai người một trận hoan lạc, ôm nhau trò chuyện. Lúc này Tần Phượng sức nhớ, định đi làm cơm tối, chợt chuông cửa vang lên leng keng.

Bành Viễn Chinh kinh hãi, vội đứng dậy mặc quần áo. Tần Phượng cũng nhú mào, thầm nghĩ, ai tới? Cô sống một mình, có rất ít người tới thăm, cán bộ trong vùng không dám tới cửa, vì nghe nói đó là điều cô cấm kỵ.

Tần Phượng mặc áo ngủ, nhẹ nhàng chạy tới cửa, nhìn qua “mắt mèo” xem xét, thì ra là cô em họ Trịnh Anh Nam của tập đoàn Phong Thái. Từ sau khi ly hôn với Lưu Quang, thỉnh thoảng Trịnh Anh Nam tới đây ngủ qua đêm với Tần Phượng, hôm nay trùng hợp, Bành Viễn Chinh tới, cô ta cũng tới.

Tần Phượng quay lại, chỉ vào cái tủ áo lớn sát tường, ý bảo Bành Viễn Chinh trốn vào. Bành Viễn Chinh cảm thấy không cần thiết phải như vậy, nhưng chiều ý Tần Phượng, hắn do dự một chút, rồi mở cửa tủ, chui vào. Bên trong tủ rất rộng, thừa sức chứa Bành Viễn Chinh.

Phía dưới là chăn, Bành Viễn Chinh ngồi xếp bằng xuống, đóng cửa tủ lại, nhưng không đóng hẳn, để có thể thấy được tình hình bên ngoài qua khe cửa nhỏ.

Tần Phượng lấy lại bình tĩnh, đi ra mở cửa. Sở dĩ cô bảo Bành Viễn Chinh đi trốn, là định tìm cách để Trịnh Anh Nam sớm ra về, không muốn cô ta quấy rầy thế giới riêng của hai người. Nếu để Bành Viễn Chinh gặp mặt Trịnh Anh Nam, vì sự kiêng dè này nọ, người phải ra về trước, có khi lại là Bành Viễn Chinh.

Về điểm này, phụ nữ suy tính rất tỉ mỉ.

Trịnh Anh Nam cau mày nói:

- Chị, sao lâu vậy mới mở cửa? Chị đang làm gì à?

Tần Phượng cười cười:

- Bé Anh, chị không được khỏe, nằm mãi, đang chuẩn bị tắm thì em tới.

Trịnh Anh Nam cũng không suy nghĩ nhiều, cười hì hì đi vào. Cô đặt gói sủi cỏ còn nóng hổi lên bàn trà, nói:

- Chị, đây là sủi cỏ mẹ em làm, chị ăn cơm chưa, chị nếm thử đi.

Vừa nói, Trịnh Anh Nam vừa đi vào phòng ngủ của Tần Phượng, bắt đầu cởi áo ngoài, xem chừng muốn ngủ lại đêm nay.

Tần Phượng hơi luống cuống, đi vào theo, nói:

- Bé Anh, thân thể chị không được thoải mái, định ngủ một mình, hay là em về trước đi!

Trịnh Anh Nam lơ đãng tiếp tục cởi quần áo. Bên trong áo khoác, cô chỉ mặc một chiếc áo lông cừu, thoáng một cái đã cởi xong, thân trên chỉ còn mang nịt ngực. Cô lắc lư nửa thân trên trắng nõn, đầy đặn, cười nói:

- Chị, em không về đâu, ngoài trời lạnh lắm. Sao? Chị cảm thấy không thoải mái chỗ nào? Có phải bị cảm không, sao mặt đỏ vậy?

Lòng Tần Phượng như lửa đốt, nhưng Bành Viễn Chinh ở trong tủ áo còn bối rối hơn. Qua khe cửa, hẳn nhìn thấy rõ ràng nửa người trắng nõn và chiếc nịt ngực màu đỏ tươi của Trịnh Anh Nam, trong lòng không hề cảm thấy hấp dẫn, ngược lại là hết sức lúng túng.

Trịnh Anh Nam đang định cởi luôn quần nhảy lên giường, đột nhiên phát hiện bên cạnh giường là một đôi giày da nam bóng loáng, cô nhướn mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười mập mờ. Nhưng rồi, cô chợt kêu lên một tiếng, khuôn mặt quấy rầy đỏ bừng lên, luống cuống tay chân mặc lại áo, vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ của Tần Phượng, nói:

- Chị, thôi, em về đây, chị nghỉ ngơi cho khỏe nha!

Trịnh Anh Nam tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, như một làn gió.

...

Trong màn đêm lạnh lẽo, Trịnh Anh Nam mặc áo khoác đứng trong bóng tối dưới lầu, chăm chú nhìn lên lầu, thấy thấp thoáng bóng Tần Phượng mang tạp dề bận rộn trong bếp, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng của một người đàn ông cao lớn.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng than thở một tiếng, lẩm bẩm:

- Chị ơi, chị làm vậy có đáng không? Hy vọng hẳn có thể đối xử với chị thật tốt, nhưng mà...

Đột nhiên trước mắt Trịnh Anh Nam hiện ra một khuôn mặt đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, đường nét cương nghị, trong lòng cô thoáng hiện một cảm giác khác thường, ngơ ngẩn đứng đó, mặc cho gió lạnh thổi, ý nghĩ tán loạn trong đầu.

Trên lầu.

Bành Viễn Chinh nhìn Tần Phượng, cau mày nói:

- Tiểu Phượng, hình như em họ em phát hiện ra cái gì rồi...

- Nó đã sớm đoán ra quan hệ của chúng ta, tuy nhiên nó sẽ không nói lung tung đâu.

Tần Phượng dịu dàng nhích tới gần, gấp một miếng cá đưa tới:

- Nếm thử tài nấu ăn của em đi.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Nghe nói cô ấy ly hôn với Lưu Quang rồi?

- Đúng vậy. À, khi khởi công dự án bất động sản của Phong Thái ở thị trấn Vân Thủy, anh có về xem một chút không?

Tần Phượng mỉm cười, chủ động chuyển đề tài, cô không muốn vì Trịnh Anh Nam tới mà làm hỏng không khí dịu dàng thắm thiết giữa hai người.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt cười nói:

- Khởi công hả? Tốt lắm, bọn họ khai thác bất động sản ở Vân Thủy sẽ không lỗ lỗ đâu. Tối đa là hai ba năm nữa, giá nhà đất thị trấn Vân Thủy sẽ tăng vọt, không phải thành phố đang quy hoạch quận Tân An mới sao? Một khi bản quy hoạch hình thành, địa bàn thị trấn Vân Thủy nằm trong quận mới, tương lai nhất định là khu vực hái ra tiền, ngàn vàng không mua nổi đâu!

Tần Phượng gật đầu:

- Không sai, tuy nhiên muốn tách vùng này ra khỏi quận Tân An hiện tại, có thể sẽ gặp phải ý kiến chống đối mạnh mẽ, Thành ủy cũng đang lo lắng điểm này, đang thận trọng quy hoạch. Theo ước đoán, tối thiểu một năm rưỡi nữa, phương án mới được trình làng.

Như sự nhớ, Tần Phượng hơi lo lắng hỏi:

- Nghe nói quan hệ giữa anh và Cung Hàn Lâm rất căng thẳng?

- Người này tầm nhìn quá hạn hẹp, đến bây giờ ông ta vẫn không hiểu được, không phải là anh muốn tước đoạt quyền lực của ông ta, mà là lãnh đạo Thành ủy chủ trương như vậy.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Thôi không nói về mấy chuyện này, tiểu Phượng, chúng ta ăn một chút, uống rượu nhé? Anh đi mua vang đỏ!

496. Chương 504: Chủ tịch Huyện Bành?

Tần Phượng sáng giọng:

- Không được uống rượu!

Bành Viễn Chinh chợt hiểu ra, cười hì hì, chủ động chuyển đề tài. Đêm đó, đương nhiên hai người ân ái triền miên. Có lẽ vì muốn có con, cũng có lẽ là niềm khao khát kim nén lâu nay bùng cháy, Tần Phượng dịu dàng mà nồng nhiệt quấn chặt lấy người yêu, mãi cho đến lúc cả hai đều mệt mỏi không chịu nổi, mới ôm nhau ngủ thật say.

Sáng hôm sau, hai người cũng không đi làm, coi như nghỉ phép. Thật ra hai người cũng không ra khỏi cửa, trốn ở trong nhà xem ti vi, đọc sách, hưởng thụ thế giới riêng không dễ có được của hai người.

Hôm sau nữa, Tần Phượng phải đến tỉnh lỵ dự hội nghị, mà Bành Viễn Chinh cũng phải trở về huyện xử lý nhiều công vụ. Dù sao hai người là quan chức, không thể tự do muốn làm gì thì làm.

Về mặt nào đó mà nói, phong cách làm việc của hai người có điểm tương đồng, cùng chú trọng làm điều thực tế, mà không coi trọng lắm về mặt lợi ích chính trị. Dĩ nhiên, Bành Viễn Chinh có thể làm được như thế, có liên quan đến hoàn cảnh của hắn. Nếu như hắn đang ở tại kiếp trước, không chừng cũng sẽ a dua, xu nịnh, cẩn thận dè dặt, lo được lo mất cả đời.

Về phần Tần Phượng, đó là do tính cách xui khiến. Tần Phượng cũng có xuất thân tương đối cao, dù lai lịch không bằng Bành Viễn Chinh.

Tần Phượng lẳng lặng đứng trước ban công, nhìn Bành Viễn Chinh mặc áo khoác ngoài, đeo kính mát, từ từ đi ra ngoài cư xá, trong lòng ngập tràn biết bao ngọt ngào thấm thiết. Giờ phút này, cô cũng giống như bao nhiêu người vợ ra cửa ngắm trông chồng khác, cảnh này không khác gì cảnh tượng mà cô đã không biết bao lần trong mộng si mê.

Thời gian hai người chung đụng tuy ngắn ngủi, nhưng đối với Tần Phượng, lại rất phong phú. Càng ngày cô càng mất đi nhiệt tình tranh đấu trong chốn quan trường, cho tới bây giờ, cô mới chợt phát hiện, tâm hồn mình đích thực thuộc về nơi nào, và một người phụ nữ trẻ như mình, rốt cuộc là thực sự hy vọng và theo đuổi cái gì.

Cô đã không còn quá khắt khe với cuộc đời này. Cô chỉ muốn có một đứa con, một đứa con của cô và Bành Viễn Chinh, sau đó công thành rồi khỏi quan trường, tìm một thành phố nhỏ yên tĩnh nào đó, nuôi dạy con mình nên người, bình yên đi hết cuộc đời.

Một lúc lâu, cô ăn mặc chỉnh tề, thần thái khoan thai, đoan chính, từ từ đi xuống lầu, vào chiếc chuyên xa của mình. Trong nháy mắt, cô lại khôi phục thân phận uy nghiêm của một Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy. Không ai nghĩ tới, mấy phút trước đó, cô còn là một thiếu phụ dịu dàng, đa sầu, đa cảm.

...

Bành Viễn Chinh đến trạm xe buýt, chuẩn bị đi xe khách trở về huyện, không để Vương Hạo điều xe tới đón.

Hệ thống giao thông công cộng quận Tân An khá phát triển. Vào thời kỳ này, tỉ lệ bao trùm mạng lưới xe buýt của thành phố Tân An thuộc loại cao nhất tỉnh Giang Bắc, đây có thể coi như công lao của Bí thư Thành ủy tiền nhiệm Tiết Tân Lai.

Ở bến xe, người chờ xe không nhiều, dù sao mới sáng sớm, người đi lại còn ít. Gió Bắc gào thét, lạnh thấu xương, Bành Viễn Chinh dựng cổ áo khoác ngoài bằng nỉ đen lên.

Phía sau hắn, là một đôi nam nữ khoảng đôi mươi, có vẻ là tình nhân, nam mặc áo lông màu đen, vóc dáng tầm thước, đeo mắt kính. Nữ mặc áo khoác màu vàng nhạt, mang một đôi ủng cao, xinh đẹp động lòng người, là vẻ đẹp của con gái phương nam.

Nhưng trời quá lạnh, khuôn mặt cô trắng bệch, cả người co rúc trong lòng bạn trai.

Đợi chừng mười lăm phút, nhưng vẫn chưa có xe. Có mấy người không chịu nổi cái rét, đón taxi rồi đi. Bành Viễn Chinh do dự một chút, cũng chuẩn bị đón xe. Dĩ nhiên hắn không thiếu chút tiền kia, chẳng qua là cảm thấy không nên lãng phí không cần thiết.

Cô gái phía sau chịu không nổi, cất tiếng than phiền. Chàng trai an ủi cô, mỉm cười, cuối cùng lấy từ túi xách ra một cái áo khoác, trùm cô lại thật chặt.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, đoán hai người này là sinh viên đại học.

Lúc này chàng trai kia móc một điều thuốc, sờ sờ miệng túi, bước lên hỏi Bành Viễn Chinh:

- Người anh em, có lửa không, cho xin chút!

Bành Viễn Chinh ừ, móc bật lửa ra đưa cho y, sau đó nhận lại.

Gió rét thổi mạnh hơn, trên trời hơi sương mù mịt, dần dần tạo thành những bông tuyết. Bành Viễn Chinh nhú mày, nhìn về phía cuối đường, vẫn không thấy xe tới.

Cô bé giậm chân, lại bắt đầu lăm bằm, giọng Giang Nam ngọt ngào, Bành Viễn Chinh nghe được quay lại nhìn một cái. Chàng trai kia cười khỏ, dỗ bạn gái:

- Thiến Thiến, xe vốn rất nhiều, ai biết hôm nay rốt cuộc chuyện gì xảy ra! Lẽ ra em không nên đòi ngồi xe buýt, anh đã nói là để trong nhà phái xe tới đón.

Cô bé bĩu môi, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ nói chuyện này thì có ích gì? Mã Đào, hay là chúng ta đón taxi đi, lạnh quá, em chịu hết nổi.

Cô bé nói xong, mỉm cười, tới gần Bành Viễn Chinh, dùng tiếng phổ thông không chuẩn lắm, hỏi:

- Chào anh, xin hỏi là anh đi huyện Lân phải không?

- Chào cô, đúng vậy, tôi đi huyện Lân.

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười, đáp.

Cô bé ồ một tiếng, lại nói:

- Anh xem hôm nay rất không may, xe đã lâu không đến, hay là chúng ta cùng đón taxi đi, tiền xe chia đều.

Cô bé còn chưa nói hết, đã bị Mã Đào kéo lại, nhỏ giọng nói:

- Chỉ đón xe thôi mà, chúng ta đi một mình là được, đâu có thiếu chút tiền, sao lại phải chia với người khác!

Cô bé sáng giọng:

- Có thể tiết kiệm một chút thì tiết kiệm! Chúng ta đi cùng đường, đi chung cùng có lợi!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn đôi tình nhân này một cái, biết chàng trai kia gia cảnh khá giả, rất sĩ diện, còn cô bé thì hơi có phần tính toán tỉ mỉ.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng không quá để ý, quyết định đón xe. Hắn đứng ở bên đường, đón một chiếc taxi, vừa định lên xe, cô bé kia xách hành lý, kéo bạn trai tới, cười hì hì nói:

- Anh ơi, chúng ta cùng đi?

Mã Đào có phần không hài lòng, cau mày.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Cũng được.

Ba người lên xe, Bành Viễn Chinh ngồi cạnh tài xế, Mã Đào và cô gái ngồi ở phía sau.

Mã Đào hào phóng cười nói:

- Người anh em, tiền xe tôi trả, không cần anh phải chia đâu!

Y còn chưa nói hết, đã bị cô gái hung hăng nhéo một cái. Bị đau, nhưng không dám kêu, y chỉ “rên” lên một tiếng. Bành Viễn Chinh cảm thấy khá thú vị với đôi tình nhân này, bắt chuyện với hai người.

- Người anh em, anh công tác ở đơn vị nào?

Mã Đào dè dặt hỏi.

- Ồ, tôi ở Ủy ban nhân dân huyện.

Bành Viễn Chinh thuận miệng trả lời.

Mã Đào kinh ngạc:

- Ủy ban nhân dân huyện à? Ở ngành nào? Có lẽ tôi biết đấy. Cha tôi cũng công tác ở Ủy ban nhân dân huyện. Người anh em, hôm nay ngồi cùng chuyến xe, coi như là có duyên phận, tôi tên Mã Đào, nhà tôi ở khu sinh hoạt Ủy ban nhân dân huyện, có việc cứ tới tìm tôi.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi có thể coi như là người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện.

Mã Đào cười hì hì:

- Tôi thấy anh giống như là thư ký phục vụ lãnh đạo. À, người anh em, anh họ gì? Phục vụ Chủ tịch huyện hả?

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hơi nhếch lên, nhẹ nhàng nói:

- Tôi họ Bành, không phục vụ Chủ tịch huyện.

Càng lúc hắn càng thấy Mã Đào này hơi thú vị, thật ra cũng không phải con nhà giàu có gì. Bất quá là sĩ diện quá cao, có phần chơi trội và khoe mẽ thôi.

- Vậy à? Người anh em, ở Ủy ban nhân dân huyện mà không phục vụ lãnh đạo thật đúng là không có tiền đồ, ngày ngày phục vụ, chăm sóc lãnh đạo...

Mã Đào đồng dạng nói, cho thấy nhất định y phải là con của một cán bộ đầu ngành nào đó của Ủy ban nhân dân huyện, hiểu rất rõ tình hình quan trường.

- Cũng hay đấy.

Bành Viễn Chinh câu được câu mắt nói chuyện tào lao với Mã Đào, cô bé được gọi là Thiến Thiến mỉm cười, thỉnh thoảng lại nhú mày, dường như khó chịu đối với sự ham chuộng hư vinh của bạn trai.

Cũng may, Mã Đào chỉ có chút tật này, nhân phẩm cũng không tệ, các mặt khác khá ưu tú, đặc biệt vô cùng quan tâm săn sóc cô, cho nên cô cũng tha thứ cho y điểm này.

Nói chuyện một hồi, Bành Viễn Chinh biết hai người là sinh viên năm tư trường đại học sư phạm Giang Bắc, sắp tốt nghiệp. Cô gái tên Chu Thiến Thiến, người phương Nam, Mã Đào là người huyện Lân. Gần kỳ tốt nghiệp, trong nhà Mã Đào đã liên hệ với đơn vị thực tập, lúc này hai người trở về huyện Lân, thực tập ở trường trung học. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cũng sẽ ở đây làm việc.

- Trường này không tệ, cũng có thể đứng vào hàng trường trọng điểm ở trong tỉnh, tỉ lệ lên lớp rất cao.

Bành Viễn Chinh cười, nói.

Mã Đào tỏ vẻ hơi xem thường, nói:

- Tôi muốn vào dạy ở trung học thành phố, nhưng trong nhà muốn tôi về huyện. Ài, cũng không sao, ba tôi quen thân một hiệu trưởng trong thành phố, trước hết chúng ta cứ dạy ở trường Trung học huyện Lân mấy năm, sau này lại chuyển!

Mã Đào luôn mồm “ba tôi” thế này, ba thôi thế kia, giọng nói khó tránh khỏi có mấy phần tự hào, khiến Bành Viễn Chinh cảm thấy hứng thú. Hắn cười tủm tỉm quay lại nhìn Mã Đào:

- Cậu em, ba cậu ở ngành nào?

Mã Đào cười hì hì:

- Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân, người anh em, có nghe nói không? Nếu anh có chuyện, tới tìm tôi!

Mã Thiên Quân? Con của Mã Thiên Quân lớn như vậy rồi sao? Bành Viễn Chinh kinh ngạc, ồ lên một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Nói chuyện phiếm, không khí trong xe cũng thoải mái, xe taxi chạy nhanh, không bao lâu đã tới huyện Lân.

Mã Đào cười hỏi:

- Người anh em, anh đến Ủy ban nhân dân huyện hả?

- Đến khu sinh hoạt của Huyện ủy, tôi định về lấy ít đồ.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, đáp.

Taxi vào khu sinh hoạt Huyện ủy, dừng lại trước cổng. Mã Đào giành trả tiền xe, Bành Viễn Chinh chậm một chút, cũng không để trong lòng. Chẳng qua là hắn thấy rõ ràng trong mắt Chu Thiến Thiến vẻ “xót của”, trong lòng không khỏi cười thầm: Cô bé này thật sự keo kiệt, nhìn bộ dạng, nếu như không phải vừa rồi nói chuyện hòa đồng trên xe, nhất định cô ta sẽ buộc mình chia tiền xe một cách sòng phẳng.

Cũng không biết hai người này làm sao đến được với nhau, một hào phóng mà chuộng hư vinh, một khôn khéo, tính toán.

Mã Đào và Chu Thiến Thiến lấy túi hành lý của mình, ba người cười cười nói nói đi vào trong.

Mã Đào giơ tay chỉ tòa nhà phía trước:

- Người anh em, có rảnh rồi tìm tôi, tôi mời anh uống rượu! Tôi ở đó, phòng 301.

Bành Viễn Chinh cười:

- Thật là trùng hợp, tôi cũng ở tòa nhà đó, nhưng là phòng 201.

Thật ra thì Bành Viễn Chinh đã sớm biết Mã Đào ở trên lầu nhưng không nói thẳng ra thôi.

- Anh cũng ở trên lầu?

Mã Đào ngăn ra, vừa định nói gì đó, chợt thấy Kim Tú Hoa, mẹ y và chị họ Mã Vân ra đón.

Kim Tú Hoa và Mã Vân đã đợi rất lâu. Hôm nay bạn gái của con lần đầu tới nhà, trong nhà rất coi trọng. Từ lúc nhận được điện thoại của con, Kim Tú Hoa bắt đầu mua đủ thứ, chuẩn bị đãi tiệc con dâu tương lai. Mã Vân cũng tới để phụ giúp. Ngay cả Mã Thiên Quân cũng định trưa nay về nhà ăn cơm với Chu Thiến Thiến, tỏ vẻ coi trọng.

Kim Tú Hoa thấy con trai đi với Bành Viễn Chinh, lấy làm kinh hãi, vội rào bước đi tới, kính cẩn chào:

- Chủ tịch huyện Bành! Ngài đã trở về...

Mã Vân là con gái của anh trai Mã Thiên Quân, công tác ở văn phòng xử lý khẩn cấp huyện, nhìn thấy Bành Viễn Chinh, cũng đứng nghiêm một bên, cung kính chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

Mấy tiếng “Chủ tịch huyện Bành” của mẹ, giống như sấm sét nổ vang trong tai Mã Đào. Y ngạc nhiên quay lại nhìn Bành Viễn Chinh vẫn đang tỏ ra thông dong bình tĩnh, trong lúc nhất thời, đứng ngây ra. Y không thể nào nghĩ ra được, người thanh niên trông chỉ lớn hơn y vài tuổi, lại là “Chủ tịch huyện Bành”?!

Làm sao có thể?

Đột nhiên y cảm thấy hết sức xấu hổ, nhớ tới hôm nay, trên đường đi, mình cứ khoe khoang khoác lác, cúi đầu xuống, chỉ mong có lỗi nể để chui xuống.

Chu Thiến Thiến kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh, lòng thầm hồ nghi: còn trẻ như vậy mà là Chủ tịch huyện? Không thể nào? Chủ tịch huyện mà lại đi chờ xe buýt?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Ủ, tôi chờ xe ở thành phố, gặp tiểu Mã và tiểu Chu, cùng đón xe về.

Thôi, mọi người bận rộn, tôi còn có chút chuyện, tôi về trước.

Bành Viễn Chinh gật đầu, đi về phía trước. Đi được vài bước, hắn quay lại nhìn Mã Đào cười:

- Tiểu Mã, tiểu Chu, cố gắng công tác tốt ở trường trung học, có thời gian, tôi mời hai người uống rượu!

Mã Đào khoát khoát tay, không nói nên lời. Chu Thiến Thiến cười, lớn tiếng đáp:

- Chủ tịch huyện Bành, ngài đi thông thả!

Nhìn theo bóng lưng Bành Viễn Chinh, Mã Đào lúng túng xoa xoa tay, ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn mẹ nói:

- Mẹ, anh ta là...

Kim Tú Hoa cười híp mắt, kéo tay Chu Thiến Thiến, cười nói:

- Tiểu Chu, hoan nghênh cháu tới! Con à, vị này chính là Phó bí thư huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành, cậu ấy ở lâu dưới, sau này gặp phải lễ phép!

Mã Vân cũng cười, bước tới nhiệt tình theo sát Chu Thiến Thiến nói chuyện, người một nhà thân thiết lên lầu. Khi đi ngang qua lầu hai, Mã Vân lặng lẽ chỉ chỉ cửa phòng Bành Viễn Chinh:

- Đây chính là phòng của Chủ tịch huyện Bành, tuy nhiên Chủ tịch huyện Bành rất ít ở đây.

497. Chương 505: Vậy Thì Cho Mất Mặt Luôn!

Chuyện gặp Mã Đào và Chu Thiến Thiến, đối với Bành Viễn Chinh chỉ là một chuyện nhỏ, không đáng kể. Hắn về nhà, lấy túi xách của mình, rồi đi bộ đến Ủy ban nhân dân huyện làm việc.

Mới vừa vào cửa, Vương Hạo liền theo vào, cười nói:

- Lãnh đạo, hai ngày này ngài không có ở đây, tập đoàn Hoa Thương Singapore hồi âm, nói ngày mai họ sẽ đến khảo sát. Lãnh đạo xem, trong huyện có cần chuẩn bị?

- Khởi, không cần chuẩn bị gì cả, tôi mời họ với tư cách cá nhân, tôi đích thân ra mặt tiếp đãi là được, không cần kinh động những lãnh đạo khác trong huyện.

Bành Viễn Chinh đã biết trước là ngày mai Phó Khúc Đình dẫn người tới, lúc này, có lẽ cô đã bay tới tỉnh lỵ.

- Không cần trong huyện phái xe đón sao?

Vương Hạo kinh ngạc hỏi.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Không cần, tôi cũng sắp xếp xong rồi, chuyện này anh không cần để ý. Có điều, hai ngày này tôi tiếp đãi doanh nhân Singapore, không tham gia những hoạt động khác, khi lên lịch hoạt động, anh chú ý một chút.

Vương Hạo than thầm, thầm nghĩ, đoàn doanh nhân lớn như vậy với huyện, chẳng lẽ Chủ tịch huyện Bành muốn tiếp đãi bằng danh nghĩa cá nhân, không để cho những lãnh đạo khác trong huyện tham dự? Nhưng y sực nhớ hôm nọ Bành Viễn Chinh và Cung Hàn Lâm tranh cãi gay gắt thậm chí đập bàn vì chuyện này, liền kính cẩn đáp ứng, không dám nói gì nữa.

Nhưng Bành Viễn Chinh nói là lấy danh nghĩa cá nhân ra mặt tiếp đãi, thật ra thì vẫn cần các ngành liên quan trong huyện phối hợp. Chẳng hạn như Hoắc Quang Minh và Mã Thiên Quân, nhất định phải tham gia. Chỉ là Bành Viễn Chinh muốn lặng lẽ triển khai hoạt động tiền kỳ trước, sau đó nhờ Hàn Duy ra mặt, ngăn ngừa Cung Hàn Lâm nói này nói nọ.

Hắn cảm thấy không cần thiết phải tranh luận vớ vẩn với Cung Hàn Lâm về một dự án mới chỉ ở vào giai đoạn sơ khởi, lãng phí thời gian và sức lực.

Mã Thiên Quân đang định về nhà gặp con và dâu tương lai, đột nhiên nhận được điện thoại của Hoắc Quang Minh, nói Chủ tịch huyện Bành muốn gặp ông ta. Mã Thiên Quân vội vã chạy tới Ủy ban nhân dân huyện, vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, ngài tìm tôi?

- Ủ, tôi đã nói với anh chuyện này mà. Ngày mai Tổng giám đốc Phó của tập đoàn Hoa Thương Singapore dẫn người tới huyện khảo sát dự án. Bởi vì tôi lấy danh nghĩa cá nhân mời họ tới, cho nên trong huyện không cần công khai tiếp đãi. Tôi mượn hai chiếc xe của người bạn, sáng sớm ngày mai, anh và Hoắc Quang Minh đưa xe tới tỉnh lỵ đón họ.

Tranh thủ buổi trưa chạy về thành phố ăn cơm, cơm đặt ở nhà hàng lớn Tân An. Phó tổng và đoàn của họ ở tại khách sạn Hoa Long ở tỉnh lỵ. Đây là số điện thoại của cô ấy, hai người đến nơi thì liên lạc với họ, tôi đã nói trước với họ rồi!

- Dạ, tôi hiểu, xin Chủ tịch huyện Bành yên tâm, tôi nhất định tiếp đãi bọn họ chu đáo.

Mã Thiên Quân kính cẩn gật đầu.

Bành Viễn Chinh nhìn ông ta một cái, chợt mỉm cười:

- Lão Mã, con của anh dẫn bạn gái về, anh mau về ăn cơm với con dâu tương lai đi! Tôi không chiếm mất thời gian của anh nữa.

Mã Thiên Quân ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Chủ tịch huyện Bành, làm sao ngài...

- Sáng nay, tôi từ thành phố về huyện, ngồi cùng chuyến xe với con trai anh, con trai anh còn trả tiền xe thay tôi. Lát nữa, nhắc giúp là tôi cảm ơn hẳn. Chàng trai không tệ, cô bé cũng rất được, khi nào đám cưới, nhất định phải mời tôi uống rượu mừng!

Bành Viễn Chinh cười, phát phát tay.

Mã Thiên Quân rất bất ngờ, nhưng thấy thái độ ôn hòa và thân thiết của Bành Viễn Chinh, cũng yên lòng và vui vẻ, luôn mỉm cười đồng ý.

...

Sáng sớm hôm sau, Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân và Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân Hoắc Quang Minh đi tỉnh lỵ. Sau khi đón bốn người Phó Khúc Dĩnh ở tỉnh lỵ, xe lập tức quay lại chạy về huyện. Đến hơn 11 giờ trưa, xe tới thành phố Tân An, chạy thẳng vào khách sạn lớn Tân An.

Trước đó, Bành Viễn Chinh đã dẫn theo Điền Minh chạy tới khách sạn. Hôm nay chủ trì bữa tiệc là Hoàng Đại Long, do Bành Viễn Chinh đãi khách với tư cách cá nhân, không phải do Ủy ban nhân dân huyện đứng ra.

Mặc dù Bành Viễn Chinh tiến hành một cách lặng lẽ, Cung Hàn Lâm vẫn lập tức biết tin. Cung Hàn Lâm thấy Bành Viễn Chinh khư khư cố chấp, bất kể ông ta mạnh mẽ phản đối, tự tiện mời doanh nghiệp Singapore tới, khác nào tát vào mặt ông ta, giận tím mặt, lập tức gọi điện thoại bảo Vương Hạo tới.

Wang Hào im lặng đứng trong phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, mặc cho Cung Hàn Lâm trút giận, không nói được lời nào. Mà trên thực tế, y cũng không thể nói gì, bởi vì dù có nói gì, cũng bị Cung Hàn Lâm quật lại ngay.

- Mời với danh nghĩa cá nhân? Nói cứ hay như hát! Hẳn là Phó chủ tịch thường trực huyện, cá nhân hẳn mời với trong huyện mời, có gì khác nhau? Người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Ủy ban kinh tế và thương mại cũng tham dự vào, đó là cá nhân hẳn mời bằng hữu sao?

Cung Hàn Lâm đột nhiên đập bàn, quát to:

- Vương Hạo, lập tức gọi điện thoại cho Môi trường và Hoắc Quang Minh, Bành Viễn Chinh lấy tư cách cá nhân mời bằng hữu, tôi không xen vào, nhưng hai người kia là cán bộ ngành trực thuộc huyện, không có sự đồng ý của huyện, không được tham dự! Bảo họ lập tức trở về!

Wang Hào nhường mảy, khóe miệng hơi co lại một chút.

Thật sự y nghĩ không ra, Cung Hàn Lâm vốn là một lãnh đạo ôn hòa khiêm tốn, làm sao lại biến thành bộ dạng như thế này, bụng dạ hẹp hòi, lời lẽ càng ngày càng cực đoan. Vì tranh quyền với Chủ tịch huyện Bành, mà đi phản đối một dự án lớn rõ ràng rất có lợi đối với huyện như vậy, không phải là vô nghĩa sao?

Hơn nữa, chuyện này Chủ tịch huyện Bành đã bắt đầu triển khai, làm một Chủ tịch huyện, dù là phản đối, cũng không thể công khai la lối om sòm như một mụ đàn bà đánh đá và lao ra cản trở như vậy được. Mấu chốt của vấn đề là, chuyện đã đi tới giai đoạn này, ông ta thọc gậy bánh xe kiểu đó, có tác dụng sao? Ngoại trừ tiếp tục làm cho mâu thuẫn thêm gay gắt, thì được cái gì?

“Người này quá mất phong độ...” Vương Hạo thầm than. Nhưng dù sao Cung Hàn Lâm cũng là Chủ tịch huyện, Vương Hạo cũng không dám tỏ ra ngang bướng trước mặt ông ta, đành đáp ứng, đi gọi điện thoại.

...

Bành Viễn Chinh và Hoàng Đại Long đứng trước cửa nhà hàng khách sạn lớn Tân An nghênh đón, Phó Khúc Dĩnh dẫn theo ba cấp dưới xuống xe, cười cười đi lên bậc thang khách sạn, chủ động giơ tay về phía Bành Viễn Chinh:

- Tôi nên gọi là Bành thiếu gia hay Chủ tịch huyện Bành đây?

- Phó tổng khách khí, gọi là Viễn Chinh được rồi. Chúng ta cũng là bằng hữu, hôm nay tôi lấy danh nghĩa bằng hữu, thiết đãi Phó tổng.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Phó Khúc Dĩnh.

Phó Khúc Dĩnh cười, trông như đóa hoa nở rộ:

- Nếu là bằng hữu, cậu cũng đừng gọi tôi là Phó tổng, gọi là Khúc Dĩnh được rồi.

- Vâng. Khúc Dĩnh, vị này là bạn tôi, Hoàng Đại Long, Tổng giám đốc tập đoàn Tin Kiệt, xí nghiệp Tin Kiệt cũng là công ty đã đưa ra thị trường.

Bành Viễn Chinh giới thiệu Hoàng Đại Long với Phó Khúc Dĩnh.

- Chào Hoàng tổng.

Phó Khúc Dĩnh xinh đẹp động lòng người, khí độ ung dung, Hoàng Đại Long hơi bị “choáng”. Y cười hì hì, bắt tay Phó Khúc Dĩnh. Tuy nhiên, mặc dù rất lễ phép đối với y, nhưng Phó Khúc Dĩnh vẫn giữ một khoảng cách rõ ràng và có vẻ lạnh lùng.

Đoàn người cười cười nói nói đi vào nhà hàng, chuẩn bị vào thang máy. Về mặt lúng túng, Mã Thiên Quân và Hoắc Quang Minh đi tới, ngập ngừng muốn nói lại thôi. Bành Viễn Chinh liếc nhìn Hoàng Đại Long một cái, ý bảo y dẫn Phó Khúc Dĩnh lên lầu trước.

- Hai người có việc à?

Bành Viễn Chinh hỏi.

- Chủ tịch huyện Bành...Chuyện này...

Mã Thiên Quân ngập ngừng một hồi, không có cách nào nói rõ.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, nhìn Hoắc Quang Minh, Hoắc Quang Minh cắn răng, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, mới vừa rồi, Chánh văn phòng Vương gọi điện thoại tới, nói Chủ tịch huyện Cung hết sức tức giận, bảo rằng, nếu lãnh đạo muốn mời bằng hữu, không cho phép cán bộ ngành trong huyện tham dự, ra lệnh cho tôi và Chủ nhiệm Mã lập tức trở về!

Bành Viễn Chinh nghe vậy, mặt lập tức sa sầm, trong mắt hiện lên một tia lửa giận.

Hắn không ngờ Cung Hàn Lâm lại quá thấp kém như vậy. Đây là muốn làm mất mặt sao? Được, nếu đã bất chấp thể diện, như vậy thì cho mất mặt luôn!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh thoáng hiện một tia cười lạnh, hắn phất tay một cái:

- Hai người lên trước tiếp khách đi, tôi lập tức lên sau.

Mã Thiên Quân và Hoắc Quang Minh không dám nói gì nữa, vội vàng lên lầu.

Bành Viễn Chinh rảo bước tới đại sảnh, dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Hàn Duy. Hàn Duy đang định đi ăn cơm, nhận được điện thoại của Bành Viễn Chinh, cảm thấy rất bất ngờ.

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu nói doanh nhân Singapore tới à? Sao cậu không báo trước với huyện? Doanh nhân lớn như vậy, lại là ở nước ngoài, huyện phải ra mặt tiếp đãi chứ!

Hàn Duy trầm giọng nói.

- Bí thư Hàn, bởi vì dự án hợp tác còn chưa được xác định, tạm thời tôi lấy tư cách cá nhân mời họ tới huyện khảo sát. Bí thư Hàn, lãnh đạo có thời gian không? Nếu có, tôi phải xe tới đón lãnh đạo tới đây, cùng tiếp khách ăn cơm.

Bành Viễn Chinh cười.

- Đồng chí Viễn Chinh, xác suất hợp tác thành công là bao nhiêu?

Hàn Duy trầm ngâm.

Bành Viễn Chinh biết, nếu hợp tác không có khả năng thành công, Hàn Duy sẽ không ra mặt, nhưng nếu hợp tác có thể thành công, cho dù là trường hợp không chính thức, Hàn Duy cũng sẽ đồng ý tham gia.

- Bí thư Hàn, tôi không dám bảo đảm trăm phần trăm. Nhưng như tôi vừa nói chuyện với khách, họ có ý định đầu tư rất mạnh. Ý của họ là mượn dự án này, thâm nhập mạnh mẽ thị trường tỉnh Giang Bắc, không chừng trong tương lai còn muốn hợp tác với thành phố.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Cho nên, xin lãnh đạo thành phố ra mặt giúp tôi chủ trì việc này.

Hàn Duy cười hả hả:

- Tốt, rất tốt. đồng chí Viễn Chinh, tôi sẽ đến tham gia náo nhiệt. Nhưng tôi nói trước, nếu cậu mời với tư cách cá nhân, tôi cũng đến dự với tư cách cá nhân!

...

Vương Hạo vội vã gõ cửa đi vào phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, vừa rồi Chủ tịch huyện Bành gọi điện thoại về nói, Bí thư Hàn và mấy đồng chí trong huyện đang mở tiệc chiêu đãi doanh nhân Singapore, hỏi lãnh đạo nếu có thời gian, mời qua tham gia.

Cung Hàn Lâm biến sắc, hơi tái đi. Giờ phút này, ông ta lập tức tỉnh lại, ông ta muốn thất thòng lọng vào cổ Bành Viễn Chinh, lại bị hấn từng bước từng bước bố trí, dẫn ông ta vào vào bấy!

Cung Hàn Lâm nắm chặt tay thành quả đấm, trán rịn ra mồ hôi.

498. Chương 506: Cái Bánh Lớn

Cho dù Hàn Duy nói là tham dự bữa tiệc tiếp đãi doanh nhân Singapore với tư cách cá nhân, cũng cho thấy thái độ của Hàn Duy. Mà trên thực tế, trên quan trường, khác biệt giữa hoạt động cá nhân và hoạt động công vụ cũng không thật rõ ràng. Đó là vấn đề cách nhìn.

Nhưng rõ ràng, Hàn Duy ủng hộ dự án này của Bành Viễn Chinh. Hơn nữa, không chỉ ủng hộ qua quýt, nếu không Hàn Duy đã không tới dự tiệc.

Như vậy, Bành Viễn Chinh đã được Hàn Duy đồng ý từ trước. Đây là điều Cung Hàn Lâm bất ngờ nhất. Dù rất cẩn thận, ông ta đã xem thường năng lực của Bành Viễn Chinh, cũng không đánh giá đúng vai trò kiêm chức Bí thư Huyện ủy của Hàn Duy. Cũng như bất cứ ai khác trên quan trường, Hàn Duy cũng theo đuổi thành tích.

Cho rằng Hàn Duy đến huyện Lâm làm Bí thư Huyện ủy chỉ để giữ yên tình hình là làm, y cần tạo được thành tích, thứ nhất là để chứng tỏ bản thân, thứ hai là để mọi người trông vào.

Ánh mắt Cung Hàn Lâm lóe lên, biết lời mời ông ta đến dự tiệc của Bành Viễn Chinh, chỉ là một cái tát của hấn, để ông ta cảm thấy nhục nhã. Từ huyện Lâm đến nội thành, xe chạy hơn ba mươi phút nếu không kẹt xe. Bây giờ trừ phi Cung Hàn Lâm biết bay, làm sao tới kịp.

Điều duy nhất ông ta có thể làm lúc này là nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, chấp nhận thực tế và tìm ra cách đối phó.

Khi ngăn trở dự án này của Bành Viễn Chinh, thật ra thì trong tiềm thức, Cung Hàn Lâm lo sợ Bành Viễn Chinh thực hiện thành công dự án, thành tích và uy tín của hấn càng cao vội, ông ta sẽ không ép được Bành Viễn Chinh. Cứ với đà đó, tất nhiên Bành Viễn Chinh sẽ áp đảo ông ta, trở thành người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện Lâm trong thực tế.

Suy nghĩ một lúc, Cung Hàn Lâm từ từ quay lại nhìn Vương Hạo, vẻ mặt bình tĩnh lại:

- Vương Hạo, có tin tức gì báo cáo cho tôi bất cứ lúc nào. Nếu như Chủ tịch huyện Bành dẫn doanh nhân Singapore tới huyện, lập tức cho tôi biết!

Thái độ của Cung Hàn Lâm thay đổi, xoay chuyển rất tự nhiên. Thậm chí ông ta không để ý tới thái độ tương phản của mình trước mặt Vương Hạo, mà bản thân điều đó rất đáng bị khinh thường.

Khóe miệng Vương Hạo hơi nhếch lên, đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi, trong lòng quả thật tràn đầy sự xem thường đối với Cung Hàn Lâm.

...

Ở khách sạn lớn Tân An. Bành Viễn Chinh dẫn Hàn Duy đẩy cửa vào. Mã Thiên Quân và Hoắc Quang Minh thấy vậy, trong lòng thầm sợ hãi, lại càng kính sợ Bành Viễn Chinh. Rõ ràng, Hàn Duy chính là “ngọn cờ” mà Bành Viễn Chinh đưa ra để uy hiếp Cung Hàn Lâm. Nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, làm cách nào để lãnh đạo cấp trên chịu đứng ra làm ngọn cờ cho mình, đó chính là bản lĩnh của Chủ tịch huyện Bành, không phải ai cũng có thể làm được.

Hoàng Đại Long cũng biết Hàn Duy, hơi bị bất ngờ, bởi vì trước đó Bành Viễn Chinh cũng không nói với y, muốn mời lãnh đạo thành phố tham dự.

Mặc dù Phó Khúc Dĩnh không biết Hàn Duy, nhưng thấy phong độ và dáng vẻ uy nghiêm của y, biết là lãnh đạo thành phố Tân An, cũng mỉm cười, cùng cấp dưới của mình đứng dậy.

Bành Viễn Chinh cao giọng nói:

- Bí thư Hàn, bị này là Phó Khúc Dĩnh, Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thương Singapore, đây là Bí thư Thành ủy Hàn của chúng tôi!

Phó Khúc Dĩnh cười, dáng vẻ tươi đẹp, cao quý của cô khiến Hàn Duy ít nhiều kinh ngạc.

- Chào Bí thư Hàn!

Phó Khúc Dĩnh đưa bàn tay nhỏ bé ra.

Hàn Duy mỉm cười, bắt tay Phó Khúc Dĩnh, niềm nở chào hỏi:

- Hoan nghênh Phó tổng về nước, tới thành phố Tân An chúng tôi đầu tư! Viễn Chinh, khách quan trọng như vậy, sau này phải báo trước cho thành phố! Nhìn xem, chúng tôi cũng không kịp chuẩn bị, quá thất lễ!

Hàn Duy là người thấy nhiều hiểu rộng, vừa thấy Phó Khúc Dĩnh, y đã biết tập đoàn Hoa Thương mà Bành Viễn Chinh mời tới, không phải hữu danh vô thực, mà là doanh nghiệp lớn. Phong thái này của Phó Khúc Dĩnh, không phải phụ nữ bình thường nào cũng có được.

- Bí thư Hàn quá khách khí, ủng hộ trong nước xây dựng kinh tế, là trách nhiệm của doanh nhân Hoa Kiều chúng tôi mà! Lần trước ở Thủ đô, nghe Viễn Chinh nói qua về dự án trung tâm thương mại này, tôi và cha tôi thấy rất hứng thú, lần này tới đây, chủ yếu là vì ý định hợp tác.

Tôi và Viễn Chinh là bạn tốt, sau này nếu như tập đoàn Hoa Thương chúng tôi đầu tư ở Tân An, kính xin Bí thư Hàn chiếu cố nhiều hơn.

Hàn Duy nghe cô nói vậy, hết sức thoải mái, khoát tay:

- Phó tổng, mời ngồi!

Hoàng Đại Long cũng cười hì hì, nói:

- Chào Bí thư Hàn!

Hàn Duy nhìn Hoàng Đại Long, cười ha hả:

- Thì ra là tiểu Hoàng của tập đoàn Tin Kiệt cũng ở đây. Tốt lắm, tập đoàn của cậu là xí nghiệp lớn tại địa phương, đã đưa ra thị trường, sau này nếu hai doanh nghiệp lớn các vị có cơ hội hợp tác, thành phố cũng sẽ ủng hộ!

...

Thấy ý định đầu tư của tập đoàn Hoa Thương rất rõ ràng, Hàn Duy đại diện thành phố và huyện hứa hẹn, nhất định sẽ dành cho tập đoàn Hoa Thương chính sách ưu đãi và hỗ trợ tối đa, tranh thủ để tập đoàn Hoa Thương sớm triển khai đầu tư ở huyện Lân.

Dự án này cần số vốn đầu tư hơn trăm triệu, nếu xét trong phạm vi toàn thành phố, cũng là một dự án lớn. Có thể đưa dự án này vào hoạt động, việc thực hiện chỉ tiêu tăng trưởng GDP của huyện Lân là không có vấn đề.

Chắc chắn Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần cũng tuyệt đối ủng hộ mạnh mẽ.

Hơn nữa, đây là đầu tư nước ngoài, lại là doanh nhân Hoa Kiều về nước đầu tư, ủng hộ nước nhà phát triển kinh tế, dù xét về phương diện nào, cũng sẽ khiến thành phố Tân An hết sức coi trọng.

Hàn Duy rời đi, Bành Viễn Chinh dẫn theo Mã Thiên Quân và Hoắc Quang Minh cùng nhóm Phó Khúc Dĩnh lên xe chạy tới huyện Lâm. Đoàn người không đến Ủy ban nhân dân huyện, khiến Cung Hàn Lâm vô cùng căm tức.

Bành Viễn Chinh bố trí khách sạn cho đoàn của Phó Khúc Dĩnh, sau đó bắt đầu đưa Phó Khúc Dĩnh đi khảo sát huyện Lâm.

Mặc dù đã có chuẩn bị tư tưởng từ trước, nhưng sự nhỏ bé của huyện Lâm, vẫn làm Phó Khúc Dĩnh bất ngờ. Trên xe, cô không nhịn được cười khổ:

- Viễn Chinh, huyện của các vị quá nhỏ, tôi không khỏi hoài nghi, chúng tôi làm dự án này, có thích hợp hay không nữa!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Khúc Dĩnh, cô đừng vội kết luận, trước hết để tôi đưa cô đi một vòng.

Xe chạy quanh huyện Lâm một vòng, Bành Viễn Chinh chỉ ra ngoài cửa xe, cười nói:

- Huyện lỵ tuy nhỏ, nhưng chúng tôi có một ưu thế rất lớn, đó là vị trí địa lý và giao thông phát triển.

Hướng bắc, huyện Lâm giáp giới với khu vực thành thị của thành phố Tân An, hướng đông, giáp thành phố Trạch Lâm, hướng nam có quốc lộ đi tỉnh lỵ và các thành phố khác, mà xa lộ cao tốc vừa bắt đầu được đầu tư cũng đi ngang huyện chúng tôi. Có thể nói, chúng tôi hoàn toàn đầy đủ điều kiện nền tảng để phát triển trung tâm thương mại và phân phối. Đó là ưu thế thứ nhất của chúng tôi.

Ưu thế thứ hai của chúng tôi, chính là công lao động, giá đất đai và giá thành xây dựng thấp. Chúng tôi có thể đưa ra chính sách ưu đãi và miễn giảm thuế tối đa, khiến giá thành xây dựng trở nên thấp nhất có thể...Khúc Dĩnh, tập đoàn Hoa Thương của cô đã có mấy dự án đầu tư ở trong nước, nhưng tôi dám khẳng định, chọn huyện Lâm, tuyệt đối các vị sẽ không lỗ lã!

Thật ra thì ở trong nước cũng đã mấy dự án tương tự chúng tôi thành công. Các cơ sở bán buôn hay trung tâm thương mại đều xây dựng ở những địa phương nhỏ có mạng lưới giao thông phát triển. Cô nên nhớ, dự án của chúng ta không nhắm vào lượng khách bản địa, mà căn cứ vào tình hình phát triển mạnh mẽ của thị trường toàn quốc.

Phó Khúc Dĩnh chăm chú lắng nghe, thật ra những điều Bành Viễn Chinh phân tích, cô cũng đã suy nghĩ tới. Cô xem trọng huyện Lâm là ở điểm này. Đồng thời, cũng có ý đồ mượn dự án này để “thắt chặt quan hệ” với Bành Viễn Chinh, đó là điều mà trước khi cô đến đây, cha cô Phó Hoa Thương đã cẩn thận dặn dò.

Đối với thực lực hùng hậu của tập đoàn Hoa Thương, dự án này căn bản không lớn lao gì, mặc dù đối với huyện Lâm là rất lớn. Cho dù đầu tư thất bại, cũng không thiệt hại gì lớn, huống chi, căn cứ vào đủ loại yếu tố để đánh giá, khả năng thất bại là hết sức thấp.

Hai cha con Phó Hoa Thương biết quá rõ, hiện trong nước đang đẩy mạnh cải cách và mở cửa, quá trình thị trường hóa đang hùng hực khí thế. Trong tình hình này, nắm lấy thời cơ tranh giành thị trường, tranh thủ sự hết sức coi trọng của nhà nước đối với đầu tư nước ngoài, chỉ cần đầu tư đúng đắn là có lợi nhuận.

Thị trường Trung Quốc là cái một bánh ngọt to lớn, người nào cắn trước một miếng, người đó thắng!

Cân nhắc như thế, thật ra lúc này Phó Khúc Dĩnh đã quyết định đầu tư vào huyện Lâm, bắt đầu cảm rõ ở thị trường Giang Bắc, đồng thời còn “đầu cơ chính trị” đối với cá nhân Bành Viễn Chinh.

Nhưng doanh nhân rốt cuộc vẫn là doanh nhân, để tranh thủ lợi ích tối đa, Phó Khúc Dĩnh không vội xác định rõ ràng ý định đầu tư. Cô còn cần phải bàn bạc sâu hơn nữa với Bành Viễn Chinh và huyện Lâm. Với kinh nghiệm xúc tiến hợp tác với chính phủ trong nước, bất kỳ lợi ích thực tế nào, cô cũng phải giành lấy.

- Viễn Chinh, ừ, cũng không tệ lắm. Để tôi suy nghĩ thêm.

Phó Khúc Dĩnh cười cười, ánh mắt lấp lánh.

Đột nhiên, cô khẽ cười, nói:

- Tôi nghe chị An Na nói, Phùng tổng, vợ cậu, đang ở Tân An, hay là tối nay chúng ta cùng ăn bữa cơm?

Bành Viễn Chinh cười, lắc đầu:

- Thật ngại quá, Thiến như đã về Thủ đô rồi! Để lần sau đi, khi nào cô tới, tôi sẽ bảo Thiến Như đến, chúng ta cùng gặp mặt.

Phó Khúc Dĩnh ồ một tiếng, quay lại nhìn ra cửa sổ xe, không nói thêm gì nữa.

Sau khi dạo quanh một vòng huyện Lân khảo sát, Bành Viễn Chinh đưa nhóm Phó Khúc Dĩnh tới núi Phượng Hoàng, vào làng du lịch do tập đoàn Phong Thái xây dựng trên núi.

Bành Viễn Chinh và mấy người Phó Khúc Dĩnh vừa đi về phía nhà khách, đúng lúc Trịnh Anh Nam đi ra.

- Chủ tịch huyện Bành?

Trịnh Anh Nam kinh ngạc kêu lên, rồi nhìn Phó Khúc Dĩnh với vẻ đánh giá. Phó Khúc Dĩnh dung mạo xinh đẹp, phong thái cao quý, đi tới đâu cũng làm người khác chú ý. Trịnh Anh Nam thấy thái độ “thân mật” của hai người, chợt trong lòng nảy sinh một cảm giác phức tạp.

- Ô, Trịnh tổng! Khúc Dĩnh, đây là Trịnh tổng của tập đoàn Phong Thái thành phố chúng tôi, cũng là công ty đưa ra thị trường, làng du lịch núi Phượng Hoàng là cơ sở của công ty cô ấy.

- Chào Trịnh tổng! Rất hân hạnh được biết cô. Viễn Chinh, không ngờ chỗ các vị không lớn, mà có không ít doanh nghiệp đưa ra thị trường. Hôm nay tôi gặp liên tiếp hai Tổng giám đốc hai công ty đưa ra thị trường!

Phó Khúc Dĩnh mỉm cười bắt tay Trịnh Anh Nam.

- Ô, tổng cộng chỉ có hai công ty thôi. Tập đoàn Tin Kiệt và tập đoàn Phong Thái là hai doanh nghiệp lớn nổi tiếng ở thành phố chúng tôi.

Bành Viễn Chinh cười, cũng bắt tay Trịnh Anh Nam. Trịnh Anh Nam cười nhẹ:

- Chủ tịch huyện Bành đúng là quá bận rộn, thảo nào tôi tìm mấy lần cũng không gặp được.

Chuyện trò một lúc, Trịnh Anh Nam bảo quản lý làng du lịch miễn chi phí ăn ở của đoàn Phó Khúc Dĩnh.

499. Chương 507: Vợ Chồng Phùng Lão Tranh Cãi

Vào khách sạn, đoàn người Phó Khúc Dĩnh liền đi nghỉ. Chạy xe một ngày đường, buổi trưa dự tiệc, xế chiều đi khảo sát, ai cũng mệt mỏi. Vốn Bành Viễn Chinh định buổi tối dẫn Phó Khúc Dĩnh lên núi ăn dê nướng, nhưng Phó Khúc Dĩnh khéo léo từ chối.

- Vậy thì thôi, Khúc Dĩnh, các vị nghỉ ngơi, bữa ăn tối, khách sạn sẽ lo liệu. Tôi về huyện, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi. Lão Mã, anh bố trí người ở lại khách sạn, chờ đợi lo liệu mọi việc.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay cáo từ Phó Khúc Dĩnh, rồi căn dặn Mã Thiên Quân một câu.

- Dạ, Chủ tịch huyện Bành.

Thật ra Mã Thiên Quân đã sớm bố trí Chủ nhiệm văn phòng Ủy ban kinh tế và thương mại “trấn giữ” ở khách sạn, chịu trách nhiệm phối hợp tiếp đãi đoàn người Phó Khúc Dĩnh trong lúc ăn, mặc, ở, đi lại.

Mã Thiên Quân, Hoắc Quang Minh và Bành Viễn Chinh lên cùng một xe trở về huyện. Lúc về đến huyện lỵ, đã là năm giờ rưỡi chiều, bèn chạy thẳng về khu sinh hoạt.

Hai người ở cùng một tòa nhà, Mã Thiên Quân ngáp ngừng một chút, rồi kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, hôm nay lãnh đạo cũng mệt mỏi suốt một ngày, cơm tối cũng chưa ăn, hay là sang nhà tôi ăn sủi cảo? Bà xã tôi làm sủi cảo rất ngon!

Ánh mắt Mã Thiên Quân đầy mong đợi. Mặc dù trước đó Bành Viễn Chinh ám chỉ rằng chuyện cũ bỏ qua, nhưng trong lòng Mã Thiên Quân cũng không hoàn toàn nắm chắc, gần đây ông ta vẫn luôn cố gắng thể hiện sự trung thành của mình và cải thiện quan hệ với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, hẳn biết rõ tâm trạng của Mã Thiên Quân lúc này, trầm ngâm một lát rồi nhận lời:

- Được, tôi sẽ xin nhà anh một bữa sủi cảo! Tôi về đi tắm, lát nữa sẽ sang!

- Dạ, lãnh đạo cứ dịu dàng tắm, tôi sẽ xuống gọi lãnh đạo sau.

Mã Thiên Quân thấy Bành Viễn Chinh đồng ý, hết sức vui mừng, chạy như bay lên lầu, vội vàng căn dặn vợ chuẩn bị mấy thức ăn ngon, vừa sai Mã Đào và Mã Vân ra ngoài mua thịt nguội.

Bành Viễn Chinh về phòng đi tắm. Tắm chưa xong, nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, hẳn vội trùm khăn tắm lao ra nghe điện thoại.

Là Mạnh Lâm gọi tới.

- Mẹ, con đang tắm, không biết là mẹ gọi.

Bc cười hì hì.

- Tiểu tử thối này, mẹ không nói chuyện tào lao với con, có chuyện nghiêm túc đây.

- Xin mẫu thân đại nhân chỉ thị!

- Bớt dẻo miệng chút đi! Mẹ cho con biết, Thiến Như trở về Thủ đô, đã xác định chắc chắn mang thai. Ông bà nội con hết sức vui mừng, tới thăm Thiến Như hai lần. Tháng sau, công ty của Thiến Như mở thêm chi nhánh công ty bên Mỹ, Thiến Như muốn qua Mỹ, mà ý bà nội con là muốn Thiến Như đi Mỹ điều dưỡng sức khỏe và dưỡng thai, cho nên, mẹ và bác gái con cũng phải đi theo để chăm sóc cho Thiến Như...

- Thiến Như đi Mỹ? Mẹ và bác gái cũng cùng đi?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, cười khổ nói:

- Mẹ, một mình mẹ đi theo chăm sóc cô ấy là đủ rồi, đi làm gì tới hai người? Đúng là có phần chuyện bé xé ra to, hơn nữa Thiến Như mới mang thai, cũng không ảnh hưởng sinh hoạt thường ngày. Bác gái đi, ai chăm sóc cho bác trai?

Mạnh Lâm cười:

- Mẹ cũng nói chỉ cần mẹ đi là đủ, nhưng bà nội con không yên tâm, muốn bác gái con phải cùng đi. Bà đã sắp xếp như vậy, chúng ta cũng không có cách nào. Đi thì đi thôi, coi như đi du lịch nước ngoài.

Con tranh thủ cuối tháng về Thủ đô một chuyến, Thiến Như đang có mang, con phải ở bên nó mấy ngày.

Mạnh Lâm căn dặn.

- Mẹ yên tâm đi, con đang bận lo một dự án đầu tư nước ngoài, xong là con lập tức trở về thăm Thiến Như.

Bành Viễn Chinh cười, chuyện trò với Mạnh Lâm mấy câu, rồi cúp điện thoại, quay lại tắm tiếp.

Bành Viễn Chinh cảm thấy bất đắc dĩ trước việc bà Phùng lo lắng không cần thiết như vậy, nhưng cũng đành mặc kệ.

Ở bên kia, Mạnh Lâm vừa cúp điện thoại, quay lại phòng khách, bà Phùng bắt măn hỏi:

- Mạnh Lâm, tên tiểu tử thối đó nói thế nào? Sao nó còn không tranh thủ thời gian về thăm Thiến Như vậy?

Mạnh Lâm cười khổ:

- Mẹ, Viễn Chinh còn có công việc, nó cũng là người nhà nước, không thể nói đi là đi, với lại, Thiến Như cũng chỉ mới về có mấy ngày thôi mà mẹ!

Bà Phùng thở dài, không nói gì thêm nữa.

Việc Phùng Thiến Như mang thai, Phùng gia hết sức coi trọng. Bà Phùng đích thân tìm bác sĩ của Cục bảo vệ sức khỏe Trung ương, đặt ra kế hoạch và chế độ ăn uống chu đáo cận kề. Buổi sáng ăn cái gì, buổi trưa ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì, ăn bao nhiêu, ăn lúc nào, đều căn cứ vào bản kế hoạch và sách dạy nấu ăn.

Trước sự quan tâm lo lắng quá mức của bà Phùng và cả nhà, Phùng Thiến Như không tránh khỏi cảm thấy có phần tù túng và buồn bực. Cô mượn cớ đi Mỹ vài ngày để được tự do một chút, đầu tiên bà Phùng không đồng ý, sau lại đổi ý, đồng ý để Phùng Thiến Như đi Mỹ điều dưỡng một thời gian, bảo Mạnh Lâm và Tống Dư Trần đi theo.

Không chỉ như vậy, bà Phùng còn bảo muốn điều Bành Viễn Chinh về Thủ đô. Mạnh Lâm, Tống Dư Trần và Phùng Thiến Như không có ý kiến gì, mặc dù rất mong điều đó xảy ra, nhưng Phùng lão và Phùng Bá Đào phản đối.

Thái độ của Phùng lão rất cứng rắn, cũng không giải thích thêm, chỉ nói không đồng ý, muốn để Bành Viễn Chinh tiếp tục rèn luyện tại cơ sở, đi trên chính đôi chân mình, làm sự nghiệp của mình.

Vì vậy mà bà Phùng giận chồng mấy ngày, bỏ về ở biệt thự của Phùng gia. Nhưng dù vậy, cũng không thể khiến Phùng lão đổi ý.

- Thôi, để cho tiểu tử thối kia tự lo lấy. Dù sao vợ là vợ của nó, con cũng là cốt nhục của nó, chúng ta là bề trên, chỉ có thể lo lắng quanh thôi!

Bà Phùng than vắn thở dài, không nhịn được lại nói:

- Mẹ muốn đưa nó về Thủ đô không tốt hơn sao? Cần gì phải ở Tân An làm cái chức Phó chủ tịch huyện to như hạt mè ấy? Muốn làm việc cho quốc gia, làm ở cơ quan Trung ương cũng có khác gì? Đợi cháu nó lớn, lại xuống cơ sở rèn luyện không được à?

Bà Phùng lăm lăm, Phùng Bá Đào vừa định vào phòng khách, nghe mẹ nói vậy, không khỏi cười khổ, rón rén quay về thư phòng của mình, đóng cửa lại tìm chút yên tĩnh.

Nếu ông bước vào, bà cụ sẽ trút giận vào ông. Tối hôm qua bà đã quở trách ông cả tiếng đồng hồ. Ông là cán bộ lãnh đạo cấp bộ cao cao tại thượng, ở bên ngoài lời nói của ông là mệnh lệnh, nhưng ở nhà lại bị mẹ dạy dỗ như học sinh tiểu học, một câu cũng không dám trả lời.

Thật ra từ trước đến giờ, vì vấn đề điều Bành Viễn Chinh về Thủ đô, hai vợ chồng Phùng lão luôn tranh cãi với nhau. Bà Phùng một mực muốn đưa cháu về ở bên cạnh, nhưng Phùng lão cho rằng “Biển rộng tha hồ cá nhảy, trời cao mặc sức chim bay”, muốn để cho Bành Viễn Chinh ở cơ sở để trui rèn bản lĩnh.

Mạnh Lâm và Tống Dư Trần ngồi bên cạnh, mặc cho bà Phùng “răn dạy”, nhìn nhau cười khổ.

...

Bành Viễn Chinh tắm xong, vừa mặc quần áo chỉnh tề, Mã Thiên Quân đã tới gõ cửa. Hắn mở cửa, cười cười:

- Lão Mã, đi, tôi đến nhà anh tham gia náo nhiệt!

- Lãnh đạo, mời.

Mã Thiên Quân đưa Bành Viễn Chinh lên lầu, vào nhà mình, vợ ông ta, con trai Mã Đào, cháu gái Mã Vân và Chu Thiến Thiến cũng đứng dậy nghênh đón.

Lúc này, trên chiếc bàn lớn đã bày đầy thức ăn thịnh soạn.

Bành Viễn Chinh nhú mồm, nhưng nhập gia tùy tục, cũng đành thuận theo tình thế. Hắn nhìn Kim Tú Hoa, cười nói:

- Chị dâu, làm phiền chị quá, làm nhiều món ăn như vậy, thật sự khiến tôi rất ngại! Thật ra chỉ cần một món bánh sủi cảo là được rồi, cần gì khách khí như vậy!

Bà Kim cười:

- Chủ tịch huyện Bành, mời ngồi! Có thức ăn gì ngon đâu, chỉ là một bữa cơm thường thôi mà! Sau này, nếu lãnh đạo không chê, cứ tới nhà ăn cơm là tốt rồi!

Mã Đào có phần ngượng ngùng chào:

- Chào Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh cười ha hả, chủ động bắt tay y, lại quay sang Chu Thiển Thiển nói:

- Hai người có đến trường trung học trình diện không? Nếu có khó khăn gì, cứ đến tìm tôi!

Mặt Mã Đào đỏ lên, lúc ở trên taxi, y cũng từng nói như vậy với Bành Viễn Chinh. Tuy nhiên, đây là Bành Viễn Chinh vô tình mà nói, cũng không hề có ý châm chọc Mã Đào. Với thân phận của hắn, cần gì đi so đo những chuyện vặt vãnh với Mã Đào.

Chu Thiển Thiển cười hì hì nói:

- Cám ơn Chủ tịch huyện Bành, sau này chúng ta gặp phải khó khăn, nhất định tìm lãnh đạo xin giúp đỡ!

Mã Thiên Quân cười, mời khách:

- Chủ tịch huyện Bành, mời ngồi!

Vừa nói, Mã Thiên Quân vừa mở một chai Mao Đài, Bành Viễn Chinh vội cản lại, nhưng Mã Thiên Quân đã mở xong:

- Lãnh đạo, xin nể tình, lãnh đạo tới nhà, là khách theo chủ, uống một chút, gọi là tấm lòng thơm thảo thôi mà!

- Ăn sủi cỏ uống rượu, càng hợp chứ sao!

Bà Kim ngồi bên phụ họa.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Được rồi, nhưng chúng ta sẽ không uống nhiều! Mỗi người một chén nha! Chị dâu, Mã Đào, tiểu Chu, Mã Vân, mọi người cùng ngồi!

Mặc dù Bành Viễn Chinh liên tục từ chối, nhưng không thể từ chối thịnh tình, cha con Mã Thiên Quân luân phiên mời rượu, dù hắn đã nói chỉ uống một chén, rốt cuộc cũng mặc kệ.

Đây là lần đầu Bành Viễn Chinh đến nhà làm khách, tuy nhiên đây là tình huống đặc biệt, hắn và Mã Thiên Quân ở lâu trên, lâu dưới, thỉnh thoảng làm khách một lần, cũng là bình thường.

Nương cảm giác say và trường hợp riêng tư, Mã Thiên Quân liên tục “nhận tội và xin lỗi”, Bành Viễn Chinh mỉm cười. Hắn biết nếu bây giờ không để cho Mã Thiên Quân nói ra những lời này, lúc nào đó ông ta cũng sẽ trút hết ra.

Đến nay, hắn còn dùng Mã Thiên Quân, là vì không có người thích hợp thay thế Mã Thiên Quân. Huống chi, nhìn người phải toàn diện, không thể vơ đũa cả nắm, xét tổng thể, Mã Thiên Quân vẫn có điểm đáng khen.

Mã Vân kính Bành Viễn Chinh một ly, rồi do dự một lát, mới tìm được lúc thích hợp, kính cẩn nói:

- Chủ tịch huyện Bành, nhà của tôi có chút khó khăn, lãnh đạo có thể giúp tôi điều chỉnh công tác được không?

500. Chương 508: Phó Khúc Dính Giở Trò

Thấy cháu gái trực tiếp nêu ra yêu cầu với Bành Viễn Chinh, Mã Thiên Quân thất kinh, vội trừng mắt nhìn Mã Vân, nói:

- Tiểu Vân, đừng càn quấy! Cháu đang làm việc yên ổn ở văn phòng xử lý khẩn cấp, chỉ nói lung tung! Nếu cháu ăn xong rồi, mau đi giúp thím dọn dẹp đi!

Mã Vân hơi trề môi, cô đến nhờ Mã Thiên Quân đổi công tác, nhưng Mã Thiên Quân không chịu, hôm nay có cơ hội ăn cơm với Bành Viễn Chinh, cô đánh bạo thử vận may. Văn phòng xử lý khẩn cấp cũng là bộ phận Bành Viễn Chinh phân quản, chỉ cần một câu nói của Bành Viễn Chinh, chuyện của cô sẽ được giải quyết.

Thật ra thì không phải Mã Thiên Quân không muốn giúp, chẳng qua là ông ta còn chưa có thời gian để lo chuyện này. Bây giờ đối với ông ta, cải thiện quan hệ với Chủ tịch huyện Bành mới là quan trọng nhất. Ông ta không dám làm bất cứ điều gì có thể khiến Bành Viễn Chinh bất mãn.

Mã Vân đứng dậy định đi.

Bành Viễn Chinh cười:

- Mã Vân, sao vậy, không hài lòng với công tác à? Đừng gấp gáp, cô cứ thông thả nói tôi nghe!

Mã Vân thấy Bành Viễn Chinh nói vậy, rất vui mừng, cũng không để ý đến ánh mắt “dữ tợn” của Mã Thiên Quân, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, thật ra thì công việc rất tốt, lãnh đạo ngành rất chiều cố tôi. Tuy nhiên tôi phải thường xuyên trực đêm, một cán bộ nữ như tôi thấy rất mệt. Sức khỏe mẹ tôi không tốt, trong nhà không ai chăm sóc, tôi muốn đổi một công tác không phải trực đêm, như thế buổi tối mới có thể chăm sóc cho mẹ tôi được.

Kim Tú Hoa ngồi bên cạnh khẽ thở dài, Mã Vân nói đúng sự thật, mẹ của cô bị tê liệt ở trên giường bảy tám năm rồi, ban ngày còn đỡ, buổi tối phải có người trông nom..

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, phát tay:

- Nếu trong nhà có khó khăn, có thể chiếu cố. Cô báo cáo bằng văn bản lên lãnh đạo ngành, ngày mai tôi sẽ nói với Vương Hạo, cô đến văn phòng Ủy ban nhân dân huyện làm đi!

Bành Viễn Chinh giải quyết vấn đề ngay tại chỗ, Mã Vân hết sức vui mừng, lại có phần cảm động, cúi người cảm ơn. Hai vợ chồng Mã Thiên Quân cũng vội cảm tạ.

Thật ra thì việc điều động nhân viên bình thường trong cơ quan cũng khó khăn, chỉ cần cán bộ trung tầng như Vương Hạo là có thể làm, không cần đến lãnh đạo phải ra tay. Nhưng Mã Vân đã đứng ra trực tiếp yêu cầu như vậy, Bành Viễn Chinh cũng không câu nệ.

Nếu hấn muốn dùng Mã Thiên Quân, hấn sẽ cho Mã Thiên Quân một “không gian” nhất định để ông ta xoay sở. Đối với hấn, đây là biện pháp để thúc đẩy tính tích cực của cấp dưới.

Đêm đó Bành Viễn Chinh vừa uống rượu vừa bàn chuyện công việc với Mã Thiên Quân, rồi cáo biệt xuống lầu nghỉ ngơi. Mã Thiên Quân phần khởi đưa Bành Viễn Chinh xuống lầu, gánh nặng trong lòng rốt cuộc đã hoàn toàn tan biến. Bành Viễn Chinh chịu đến nhà ông ta ăn cơm uống rượu, có nghĩa đã không còn bài xích ông ta.

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh đến Ủy ban nhân dân huyện làm việc. Vương Hạo gõ cửa đi vào, kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, vừa rồi Chủ tịch huyện Cung bảo tôi báo với lãnh đạo, là sáng nay huyện mở đại hội xây dựng tác phong và trong sạch hóa bộ máy chính trị, mời lãnh đạo tới dự.

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Nhiệm vụ chủ yếu hai ngày này của tôi là tiếp đãi doanh nhân Singapore. Công tác nào trong huyện có thể hoãn lại thì hoãn, loại hội nghị này tôi không tham dự, ý nghĩa không lớn!

Vương Hạo thầm kêu khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, vậy thì tôi sẽ đi nói với Chủ tịch huyện Cung, lãnh đạo không tham dự!

Bành Viễn Chinh phát tay một cái.

Vương Hạo bối rối lui ra ngoài.

Theo Vương Hạo thấy, đây rõ ràng là Cung Hàn Lâm rảnh quá bày chuyện. Ông ta biết rõ Bành Viễn Chinh đang theo đoàn khách Singapore, còn muốn Bành Viễn Chinh phải tham dự hội nghị trong sạch hóa bộ máy chính trị này ư. Là Phó chủ tịch thường trực huyện, Bành Viễn Chinh hoàn toàn có thể không tham gia loại hội nghị này.

Ngẫm lại, nếu như không thể thiếu Bành Viễn Chinh, Cung Hàn Lâm hoàn toàn có thể đích thân gọi điện báo cho Bành Viễn Chinh một tiếng, ai lại để một Chánh văn phòng như mình chạy tới chạy lui chuyển lời, hai phía đều bị “coi thường”? Vương Hạo càng nghĩ càng thấy bức bối, bước chân hết sức nặng nề.

Vương Hạo đứng ở cửa phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, do dự ít nhất bốn năm phút đồng hồ, rồi mới dè dặt gõ cửa. Đẩy cửa đi vào, thấy Cung Hàn Lâm đang nói chuyện với Bí thư Ban Thanh tra kỷ luật Cố Xuân Tường, Vương Hạo định lui ra ngoài. Cung Hàn Lâm trầm giọng nói:

- Vương Hạo, chuyện sáng nay mở hội nghị, cậu đã nói với đồng chí Viễn Chinh chưa?

Vương Hạo thở dài một cái, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, Chủ tịch huyện Bành nói hai ngày này phải theo đoàn khách Singapore, không thể tham dự hội nghị.

Cung Hàn Lâm nhú mày:

- Bí thư Hàn không đến, Bí thư Âu Dương lên tỉnh học tập, ở huyện chỉ còn tôi và đồng chí Viễn Chinh là Phó bí thư, sao đồng chí ấy có thể vắng mặt được?

Vương Hạo, cậu đi nói với đồng chí Viễn Chinh, hội nghị chỉ mất khoảng một giờ, bảo đồng chí ấy bằng mọi giá phải dành thời gian tham gia.

Mặt sa sầm, Cung Hàn Lâm phất tay một cái.

Ở bên cạnh, Cố Xuân Tường im lặng không nói. Y biết gần đây Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh gay gắt với nhau, Cung Hàn Lâm bắt được cơ hội, sẽ không buông tha cho Bành Viễn Chinh, dù không “vỗ mặt” Bành Viễn Chinh được thì cũng muốn làm cho hắn cảm thấy tức tối, bây giờ gần như Cung Hàn Lâm không từ thủ đoạn nào.

Chẳng hạn như chuyện này, một hội nghị chỉ có tính hình thức và không quan trọng gì, Bành Viễn Chinh có tham dự hay không, không phải là vấn đề mấu chốt, mà vấn đề là hễ Cung Hàn Lâm đã nói ra, thì Bành Viễn Chinh phải chấp hành, đó là suy nghĩ ngạo mạn của Cung Hàn Lâm.

Còn có một yếu tố quan trọng nữa, đó là đối với hội nghị loại này, Hàn Duy không tới dự, vô hình trung Cung Hàn Lâm trở thành người đứng đầu, Bí thư Ban Thanh tra kỷ luật Cố Xuân Tường chủ trì hội nghị, Bành Viễn Chinh là Phó bí thư hỗ trợ, ông ta có thể phát biểu tổng kết cuối cùng. Nhưng nếu như Bành Viễn Chinh không ra mặt, ông ta không thể phô trương quan uy của mình.

Những ý đồ “nhỏ mọn” này của Cung Hàn Lâm, Bành Viễn Chinh nhìn một cái đã rõ. Sáng nay hắn còn phải chính thức đàm phán với Phó Khúc Dĩnh, công việc bù đầu, có đâu thời gian đi tô son điểm phấn cho Cung Hàn Lâm.

Vương Hạo bất đắc dĩ quay lại nói xong, Bành Viễn Chinh đứng dậy, thản nhiên nói:

- Tôi phải đi đàm phán với doanh nhân Singapore, không tham dự hội nghị này đâu. Nói với Chủ tịch huyện Cung, đây cũng là công tác quan trọng mà Bí thư Hàn giao cho tôi, tôi không tham dự một hội nghị như thế này cũng không sao cả, nhưng nếu để ảnh hưởng tới sự hợp tác lần này với doanh nhân Singapore, đó mới là lớn chuyện!

Nói xong, Bành Viễn Chinh cầm lấy cặp công vụ màu đen của mình, sải bước đi ra cửa. Vương Hạo bối rối theo sau hắn, không dám nói thêm nửa lời. Y đã nhận thấy cơn giận chỉ chực bùng nổ của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đi thật nhanh. Quả thật hắn rất tức giận, Cung Hàn Lâm cứ mãi theo hắn lằng nhằng, dây dưa những chuyện vô nghĩa như thế này, khiến hắn càng ngày càng xem thường ông ta, sao bây giờ tính tình người này lại biến thành như vậy?

Bành Viễn Chinh đi thẳng lên núi Phượng Hoàng. Được nửa đường, bầu trời vốn đang nắng ráo tươi đẹp, đột nhiên chuyển nhiều mây, rồi sương mù giăng đầy, không lâu sau, bông tuyết trắng xóa bay đầy trời. Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, khi Bành Viễn Chinh vào núi, tuyết đã rơi ngập đường.

Trong phòng họp Bành Viễn Chinh bàn chuyện hợp tác với đoàn của Phó Khúc Dĩnh, nhưng Phó Khúc Dĩnh vẫn nói kiểu lập lờ nước đôi, chẳng qua là tỏ ý sẽ về báo cáo với Hội đồng quản trị, tùy Hội đồng quản trị quyết định, sau đó mới biết kết quả là có hợp tác với huyện Lân hay không.

Bành Viễn Chinh không bận tâm, hẳn thừa biết đây là Phó Khúc Dĩnh giở trò. Cô tới Trung Quốc đầu tư, tiếp xúc với chính quyền địa phương rất nhiều, có câu thương nhân là con buôn, luôn phải có một chút thủ đoạn cò kè mặc cả, tranh thủ tối đa lợi ích cho mình, bởi cô đã bắt đúng mạch nhu cầu khẩn cấp phát triển kinh tế của chính quyền địa phương.

Nhưng Phó Khúc Dĩnh có giở trò cỡ nào, cũng không có cửa với Bành Viễn Chinh. Mặc kệ cô ta có muôn vàn lý lẽ, hẳn bắt di bất dịch quy tắc của mình. Chính sách ưu đãi nên có, hẳn đã thẳng thắn tuyên bố công khai toàn bộ, Phó Khúc Dĩnh còn muốn được voi đòi tiên, là không thể được.

Tính nguyên tắc của Bành Viễn Chinh quá mạnh mẽ, không chỉ là nguyên tắc trong chuyện công, còn có nguyên tắc làm người, điều này vượt quá sự tưởng tượng của Phó Khúc Dĩnh.

Suy nghĩ thấu đáo, Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, khéo miệng hiện lên vẻ kiên quyết không thể lay chuyển.

- Khúc Dĩnh, sự thận trọng của phía công ty cô là đương nhiên. Dù sao, một khoản đầu tư lớn như vậy, e rằng cá nhân không thể làm chủ được, tôi có thể hiểu được. Nhưng tôi muốn chuyển lời tới Hội đồng quản trị của các vị, chúng tôi đã quyết định dành cho các vị chính sách ủng hộ lớn nhất, thái độ của chúng tôi là chân thành, hy vọng lần hợp tác này có thể sớm thành công, nhìn thấy hiệu quả!

Những gì huyện có thể làm, chính sách ưu đãi nào có thể tranh thủ được từ thành phố và tỉnh, tôi đã trình bày rõ ràng tất cả với cô! Có thể nói một cách không khoa trương chút nào, đây là giới hạn cuối cùng mà chúng tôi có thể làm được, các vị đến bất cứ khu đầu tư nào ở tỉnh Giang Bắc, cũng không thể giành được sự ủng hộ toàn diện như vậy.

Bởi vì đây là dự án hợp tác trong nước và nước ngoài, chúng tôi còn có thể tranh thủ chính sách ưu đãi miễn giảm thuế của tỉnh, đó cũng không phải là một con số nhỏ.

Bành Viễn Chinh thông thả nói.

Thấy vẻ lạnh nhạt của Bành Viễn Chinh, Phó Khúc Dĩnh chột dạ, trán rịn mồ hôi, cô nhớ lại lần đầu gặp mặt trắc trở với Bành Viễn Chinh, khi đó, cô định làm ra vẻ, liền bị Bành Viễn Chinh “rút củi dưới đáy nồi”, nhất định không phối hợp. Nếu như sau đó cô không nhún mình nhờ Vương An Na hòa giải, bây giờ đã không có chuyện bây giờ cô dẫn người tới đây bàn chuyện hợp tác với Bành Viễn Chinh.

Cô thấy hơi hối hận, nhưng lời đã ra khỏi miệng, cô cũng không thể rút lại được.

Cô chậm rãi nghiêng đầu nhìn lại, ngắm nhìn vẻ mặt anh tuấn, bình tĩnh của Bành Viễn Chinh, trong lòng hiện lên một cảm giác bất lực và bất đắc dĩ. Cô vốn xuất thân là con nhà giàu có, tâm cao khí ngạo, là nữ doanh nhân oai phong một cõi thương trường Singapore, nhưng ở trước mặt Bành Viễn Chinh, dường như tất cả đều chẳng là gì cả.

Một lúc lâu, cô mới thở dài, trong lòng quyết định, sẽ không tiếp tục gây phiền phức thêm nữa, sau khi trở về, lập tức nói cha cô triệu tập Hội đồng quản trị, đem chuyện hợp tác xác định một lần cho xong.

501. Chương 509: Bàn Chân Mềm Mại Và Mịn Màng

- Nếu như dự án này là dự án một trăm phần trăm vốn nước ngoài, có được không, Chủ tịch huyện Bành?

Ánh mắt quyến rũ của Phó Khúc Dĩnh lóe lên một tia giao hoạt, miệng mỉm cười.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, trầm ngâm.

Dự định ban đầu của hắn là thực hiện dự án liên doanh, do Ủy ban Quản lý Giám sát Tài sản huyện đứng ra bỏ vốn, thành lập một công ty giống như công ty quản lý tài sản Văn Thủy, sau đó để công ty này và tập đoàn Hoa Thương tiến hành hợp tác, tài chính công tham gia vào, cũng có ý trợ giúp trong huyện một chút, chẳng hạn như tạo công ăn việc làm cho người dân địa phương.

Nhưng Phó Khúc Dĩnh nói như vậy, khiến hấn lập tức hiểu ngay, e là ngay từ ban đầu, tập đoàn Hoa Thương đã có ý định đầu tư toàn bộ. Tất cả các dự án khác của tập đoàn Hoa Thương ở Trung Quốc, cũng đều là dự án một trăm phần trăm vốn của tập đoàn Hoa Thương, có lẽ đó phong cách đầu tư của tập đoàn Hoa Thương.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ rất nhanh, đối với huyện Lâm mà nói, tính chất dự án là liên doanh hay là một trăm phần trăm vốn nước ngoài, cũng không quan trọng...

Hấn ngẩng lên, cười:

- Khúc Dĩnh, cho tôi suy nghĩ một chút. Đồng thời, chuyện này tôi còn phải báo cáo với Bí thư Hàn, nghe ý kiến lãnh đạo một chút...

Phó Khúc Dĩnh nhún vai:

- Được. Tập đoàn Hoa Thương chúng tôi đầu tư ở nước ngoài, trên căn bản là một trăm phần trăm vốn, rất hiếm liên doanh, bởi vì trước đây chúng tôi từng liên doanh như vậy ở Indonesia và lỗ nặng. Từ đó không mặn mà gì với hình thức đầu tư này nữa.

Tóm lại, nếu như hợp tác đã định, chúng tôi sẽ đăng ký thành lập một công ty đặc biệt ở huyện Lâm. Tương lai, nói không chừng, chúng tôi còn có thể tham gia vào những dự án khác tại địa phương.

Phó Khúc Dĩnh chậm rãi đi tới cửa sổ, nhìn cảnh tuyết rơi trắng xóa ngoài kia, nói bằng giọng xa xăm:

- Tuyết rơi lớn quá! Tôi từng này tuổi rồi, đây là lần đầu thấy cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa trời đất trắng lè như thế này. Tôi muốn ra ngoài một chút, Chủ tịch huyện Bành, có thời gian rảnh rồi đưa tôi ra ngoài ngắm tuyết không?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Được, chúng ta đi ra ngoài đi dạo, nếu xế chiều tuyết ngừng rơi, tôi mời cô đi ăn dê nướng nguyên con, được không?

Phó Khúc Dĩnh cười:

- Được, tôi đang chờ cậu nói câu này đấy. Cậu chờ nhé, tôi đi thay quần áo.

Bành Viễn Chinh ừm một tiếng, đứng dậy rời khỏi phòng của Phó Khúc Dĩnh.

Không lâu sau, Phó Khúc Dĩnh thay một bộ đồ thể thao, khoác ngoài một cái áo lông màu trắng sữa, đầu đội mũ len màu hồng, có đuôi lông xù rũ xuống, tạo dáng vẻ xinh đẹp khả ái.

Phó Khúc Dĩnh không phải loại con gái yếu điệu, dịu dàng như nước, cũng không phải loại mắt ngọc mày ngài, hay tràn đầy vẻ quyến rũ, lẳng lơ như một Vương An Na hướng ngoại, nhưng dáng vẻ tươi đẹp khoan thai, thùy mị, giọng nói và cử chỉ lời cuốn, so với Phùng Thiên Như kém một chút cao quý, nhưng lại hơn vài phần kiều mị.

- Đi thôi, Chủ tịch huyện Bành của tôi!

Trong mắt Phó Khúc Dĩnh lóe lên vẻ đắc ý.

Rốt cuộc, vừa rồi cô nhận ra trong ánh mắt Bành Viễn Chinh một thoáng kinh ngạc, khiến cô tìm lại được sự tự tin vốn có về sắc đẹp của mình. Cho dù là về gia thế, dung mạo, nhân phẩm, cô cũng là một cô gái ngàn dặm mới tìm được một, có vô số người theo đuổi, ái mộ. Những cậu ấm con nhà trong giới doanh nhân Singapore bị cô xua đuổi như xua vịt, nếu Bành Viễn Chinh cứ tiếp tục “trơ trơ” đối với sự quyến rũ của cô, trong lòng cô thật sự không phục.

Nhưng vẻ kinh ngạc của Bành Viễn Chinh chỉ thoáng qua rất nhanh, rồi lập tức trở lại bình thường. Dáng vẻ hồ hững của hấn, khiến Phó Khúc Dĩnh ít nhiều thất vọng, không nhìn được, thâm lâm bầm mấy câu.

Thật ra cô cũng không có ý gì với Bành Viễn Chinh, lại càng không phải lẳng lơ, chẳng qua là cô đã quen tới chỗ nào cũng được đàn ông vây quanh xu nịnh, vỗ tay tán tụng, đột nhiên gặp phải Bành Viễn Chinh trơ như đá, tương phản quá lớn, cô cảm thấy không chấp nhận nổi.

Trận tuyết này, thật ra chỉ là đợt đầu, tuyết rơi không thật sự nhiều, cũng không quá dày, phơ phất theo gió, gió thổi càng mạnh, tuyết càng rơi nhiều, bông tuyết cũng càng lúc càng lớn, như một tấm lưới trắng dẹt ngang trời, cách xa vài mét đã không nhìn thấy gì.

Trong mấy tiếng đồng hồ, tuyết đã rơi thành lớp khá dày. Xa xa nhìn lại, tuyết phủ đầy nóc khách sạn và nóc nhà mấy thôn trang, lối đi phủ đầy tuyết, làm tắc nghẽn giao thông, cây cối ven đường, cũng bị tuyết phủ làm gãy một số nhánh cây.

Hai người sống vai khỏi khách sạn, chân giẫm lên tuyết đọng, trước mặt bông tuyết bay múa đầy trời. Đây là lần đầu Phó Khúc Dĩnh thấy cảnh tuyết rơi trắng lệ của phương bắc, sự hưng phấn từ nội tâm bộc lộ hoàn toàn.

Cô như một cô bé chạy nhảy tung tăng trong tuyết, tiếng cười trong trẻo phá tan sự tĩnh lặng của rừng núi. Thấy cô chạy dọc theo con đường lên núi, Bành Viễn Chinh nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Dừng chạy lên, tuyết lớn, không thấy rõ đường, nguy hiểm lắm!

Phó Khúc Dĩnh đang cơn phấn khích, bỏ ngoài tai lời của Bành Viễn Chinh, tiếp tục đi lên. Nhưng đi không bao xa, cô liền dừng lại, cẩn thận dựa vào một gốc cây hộc phủ đầy tuyết, vậy tay cười nói:

- Viễn Chinh, phiền cậu giúp tôi chụp mấy tấm ảnh!

Bành Viễn Chinh đáp ứng, cầm máy chụp hình của Phó Khúc Dĩnh chụp mấy pô ảnh.

Chụp xong, Phó Khúc Dĩnh quay đầu, phát hiện phía trước cách đó không xa có một khúc quanh sườn dốc, đứng đó, bối cảnh sau lưng là dãy núi mịt mờ và cây cối xanh biếc phủ đầy tuyết trắng xóa, chỉ chỉ tay cười nói:

- Chỗ kia không tệ, giúp tôi chụp mấy pô!

Bành Viễn Chinh nhìn lướt quá phía dưới, thấy dưới đó là một cái khe không sâu lắm, chừng bốn năm mét, là khu đất của nông dân địa phương, có vẻ không nguy hiểm, bèn gật đầu, ý bảo cô có thể tới.

Phó Khúc Dĩnh cười hì hì ngồi trên mặt tuyết, hai tay ôm gối, dựa lưng vào dãy núi mịt mờ xa xa, phong cảnh quả thật rất đẹp. Bành Viễn Chinh chụp mấy pô ảnh, ngẩng lên định bảo Phó Khúc Dĩnh là chụp xong rồi, đột nhiên nghe cô hét lên một tiếng hoảng sợ chói tai, Bành Viễn Chinh chưa kịp phản ứng, thì cô đã hụt chân, từ trên sườn dốc đầy tuyết trơn trượt lăn xuống.

Bành Viễn Chinh hết hồn, vội bỏ máy ảnh xuống, trong lúc gấp rút cũng không quan tâm tìm đường, cứ theo sườn núi tuột xuống.

Cũng may tuyết đọng thật dày, độ dốc không cao lắm, quần áo cũng dày, Phó Khúc Dĩnh không bị va chạm quá mạnh.

Phó Khúc Dĩnh chật vật nằm trong một ổ tuyết đọng, một chân còn bị quẩn trong đám dây leo khô héo, trên mặt đầy bùn trộn lẫn với tuyết, mắt tràn đầy hoảng sợ.

Bành Viễn Chinh thở phào nhẹ nhõm, phúi phúi vết máu và bùn đất trên người mình, bước tới cúi xuống hỏi:

- Cô không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

Phó Khúc Dĩnh thở hỗn hển, ghen lời nhẹ nhàng nói:

- Đỡ tôi lên, chân tôi không cử động được!

Trong lúc hoảng sợ, Phó Khúc Dĩnh không biết mình bị trật mắt cá chân, nhưng đau quá, không đứng dậy nổi. Cô ngồi trên mặt tuyết, mặt tái nhợt, đã lớn từng tuổi này, cô chưa bao giờ bị kinh sợ tới mức đó.

Bành Viễn Chinh bắt đắc dĩ, đành phải ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng:

- Ôm cổ đi, tôi công cô!

Phó Khúc Dĩnh do dự một chút, lúng túng nói:

- Hay là cậu đỡ tôi đi, tôi sẽ cố gắng bước!

- Bước sao được? Nào, nhanh lên!

Bành Viễn Chinh xua tay:

- Nhanh lên đi, ôm cổ tôi!

Phó Khúc Dĩnh cắn răng, đổ mặt áp người lên tấm lưng vững chãi của Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh đỡ lấy cặp đùi thon dài của cô, xốc lên lưng công đi.

Công Phó Khúc Dĩnh ngược lên sườn dốc là điều không khả thi. Tuyết đọng dày hòa với đất xốp vô cùng trơn trượt, Bành Viễn Chinh đi một mình còn khó khăn, huống hồ công một người trên lưng. Hắn chỉ có thể đi lần theo phía dưới, tiến về phía thôn trang, sau đó từ thôn trang đi ra đường cái, trở về khách sạn.

Khoảng cách theo đường thẳng chỉ có bốn năm mét, nhưng lại không thể không đi lòng vòng khá xa.

Bành Viễn Chinh bước thấp bước cao công Phó Khúc Dĩnh đi trong tuyết, tiến về một thôn trang khói bếp lượn lờ, thỉnh thoảng vọng lại tiếng chó sủa, cách đó không xa. Phó Khúc Dĩnh ngượng ngùng nằn trên lưng Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Rất xin lỗi, vất vả cho cậu, tôi...Hay là bỏ tôi xuống để tôi tự đi đi!

Bành Viễn Chinh không lên tiếng, trong lòng hắn đang rất buồn phiền.

Đi một lúc, Phó Khúc Dĩnh chợt hỏi:

- Máy ảnh còn đó không?

Bành Viễn Chinh cười khỏ, cũng không quay đầu lại, đáp:

- Cô yên tâm đi, máy ảnh ở phía trên, lát nữa tôi sẽ cho người đi lấy về. Trời này, đường núi không có ai, dù có là một khối vàng cũng không có ai nhặt!

Phó Khúc Dĩnh cười hì hì:

- Tôi muốn giữ lại những tấm ảnh này, đối với tôi, đây là một kỷ niệm khó quên trong đời!

Khi còn cách cổng thôn trang mấy bước, chó trong thôn bắt đầu sủa vang, một con sủa, cả đàn hòa theo, hai người còn chưa vào thôn, đã khiến trong thôn ầm ĩ.

Phó Khúc Dĩnh cau mày, khẽ nói:

- Sao nuôi nhiều chó như vậy, sủa nghe phát sợ!

Bành Viễn Chinh không nói gì, bước trên con đường nhỏ đầy tuyết đọng dọc thôn, không lâu sau đã nhìn thấy một căn nhà xây cũ kỹ trông như trạm xá của thôn, hắn thở phào một cái, nắm tay thật chặt, công Phó Khúc Dĩnh sải bước về phía đó.

Bành Viễn Chinh vịn người Phó Khúc Dĩnh gõ cửa một hồi lâu, một thầy thuốc khoảng hơn ba mươi tuổi mới mở cửa, dùng thổ ngữ địa phương hỏi:

- Ngày tuyết rơi nhiều, hai người còn đi leo núi? Té hử? Vào đi, để tôi xem!

Phó Khúc Dĩnh hơi do dự, cô thấy vị thầy thuốc này đầu tóc rối bù, không muốn để y chữa trị. Nhưng Bành Viễn Chinh đã bế cô lên, không nói không rằng, vén màn đi vào.

Trong nhà tràn ngập mùi thuốc khừ trùng. Bành Viễn Chinh đặt Phó Khúc Dĩnh lên ghế, vị thầy thuốc kia bảo Bành Viễn Chinh cởi vớ Phó Khúc Dĩnh ra.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, đưa tay định cởi, Phó Khúc Dĩnh đổ mặt ngăn hắn lại, cúi xuống cố hết sức kéo vớ ra, lộ ra một bàn chân mềm mại và mịn màng.

Bàn chân cô không những mềm mại sáng bóng động lòng người, mà ngón chân còn bôi sơn móng tay đỏ, vị thầy thuốc thôn quê kia chưa từng thấy cảnh này, ngẩn người ra.

502. Chương 510: Đồng Ý Trên Nguyên Tắc?

Chỉ căn cứ vào bàn chân này, vị thầy lang coi như có chút kiến thức này, đã có thể phán đoán hai người Bành Viễn Chinh không phải người bình thường, mà hẳn là có lai lịch.

Y ngồi xổm xuống, xem xét kỹ bàn chân đau của Phó Khúc Dĩnh, rốt cuộc không dám đường đột chạm vào chân người đẹp, nói:

- Bị trật mắt cá, ngoài bôi chút dầu cây rum (1) rồi xoa bóp, cũng không còn cách nào tốt hơn, trở về từ từ tĩnh dưỡng là được,

Thầy lang có phần hơi nấn ná, đứng lên đi tới rương thuốc tìm kiếm hồi lâu, tìm được một lọ dầu cây rum, đưa cho Bành Viễn Chinh, cười cười:

- Bấy tệ!

Bành Viễn Chinh nhận lấy, móc tiền trả cho thầy lang, hỏi:

- Thầy lang, không cần dán thuốc cao thuốc dán gì đó sao?

Thầy lang lắc đầu:

- Không cần, chỉ là một vết thương nhẹ, nếu là người trong thôn chúng tôi, cũng không cần thoa, chỉ cần giậm chân một cái, đi hai bước là được. Nhưng vị tiểu thư này chắc chắn chịu không nổi, cậu xoa bóp giúp cô ấy một chút. Xoa bóp cho cô ấy đi!

Thầy lang lại giục.

Bành Viễn Chinh nhú mào, Phó Khúc Dĩnh đỏ mặt, nhưng không phản đối.

Bành Viễn Chinh mở lọ dầu ra, đổ một chút lên lòng bàn tay, do dự một lát, rồi dùng tay kia nắm lấy chân Phó Khúc Dĩnh, da chân trơn bóng mềm mại mà lạnh như băng, ngón chân hơi run rẩy.

Bành Viễn Chinh không nhìn Phó Khúc Dĩnh, cẩn thận thoa đều dầu cây rum lên mắt cá chân cô, rồi hơi dùng sức xoa nắn.

Cơn đau nhói lên, Phó Khúc Dĩnh không nhịn được rên lên một tiếng nhỏ.

Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn cô:

- Đau lắm hả? Tôi sẽ xoa nhẹ hơn một chút!

Phó Khúc Dĩnh cười khỏ nói:

- Không sao, cậu cứ tiếp tục, tôi có thể chịu được.

Thầy lang đứng bên cạnh xen vào:

- Phải xoa mạnh một chút, cho tan máu bầm, nếu không tối nay sẽ bị đau nhiều hơn.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, theo phản xạ tự nhiên xoa bóp mạnh hơn. Cứ xoa như vậy một lúc, cảm giác đau nhói ở chân Phó Khúc Dĩnh đã biến mất, thay vào đó là cảm giác tê tê một cách khác thường.

Tuyết ngoài trời dần dần ngừng rơi. Trong thôn vắng vẻ và tĩnh lặng, thỉnh thoảng vọng tới một hai tiếng chó sủa. Trước đó, Phó Khúc Dĩnh không thể nào tưởng tượng ra được tình cảnh thế này, ở trong một trạm xá nông thôn, Bành Viễn Chinh nắm chân mình xoa bóp, khiến cô suốt đời khó quên.

Phó Khúc Dĩnh đang suy nghĩ miên man, chợt Bành Viễn Chinh buông chân cô ra, chỉ chỉ vớ của cô, cười hỏi:

- Cần tôi mang giúp không?

Phó Khúc Dĩnh ngẩn ra, chợt đỏ mặt, cười:

- Không cần, tôi tự mang được rồi.

Phó Khúc Dĩnh mang vớ xong, hai người rời khỏi trạm xá. Được Bành Viễn Chinh dìu đi hai bước, Phó Khúc Dĩnh cảm thấy đau không chịu nổi, bất đắc dĩ, Bành Viễn Chinh đành phải cõng cô lên, từ từ đi về phía một thôn khác.

Phó Khúc Dĩnh nằm trên lưng Bành Viễn Chinh, ngoái đầu nhìn lại trạm xá kia, ánh mắt hơi thần thờ. Vì tuyết đã ngừng rơi, bọn trẻ con trong thôn chạy ra chơi đùa ném tuyết không ngừng, làm thôn trang yên tĩnh rợn rã hẳn lên.

Mười mấy đứa trẻ vừa rượt đuổi nhau ném tuyết, vừa tò mò nhìn Bành Viễn Chinh và Phó Khúc Dĩnh. Chợt một cậu bé khoảng bảy tám tuổi chạy tới hỏi:

- Chú, cô, hai người từ đâu tới?

Bành Viễn Chinh mỉm cười với nó nhưng không đáp, vẫn tiếp tục đi tới.

Trên lưng hần, Phó Khúc Dĩnh ngượng ngùng sờ miệng túi, lấy ra mấy thanh sô cô la, ném cho cậu bé.

Nhưng cô ném không chính xác, sô cô la rơi trên tuyết. Mấy thanh sô la bọc giấy nâu đỏ nổi bật trên nền tuyết trắng, mấy đứa bé kia chạy tới giành mất, thậm chí còn cãi nhau.

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn lướt qua, không dừng chân, lúc đó rốt cuộc hai người đã tới đường cái, tiếp tục đi mấy trăm mét, là tới khách sạn.

Vào đại sảnh, Viễn Chinh đặt Phó Khúc Dĩnh xuống, vung vẩy đôi tay hơi tê dại. Mặc dù vóc người Phó Khúc Dĩnh thon thả, nhưng khá cao, ít nhất cũng phải hơn năm mươi ký, cõng cô đi một hơi một hai cây số, đối với Bành Viễn Chinh cũng là một thử thách không nhỏ.

Mặt Phó Khúc Dĩnh đỏ bừng, lấy một cái khăn gấp trong túi xách ra đưa cho Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Vắt vả cho cậu quá, lau mồ hôi đi!

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Không cần đâu!

Đột nhiên Phó Khúc Dĩnh ráng sức ném khăn tới, giận dỗi nói:

- Không cần thì vứt đi!

Bởi vì Phó Khúc Dĩnh bị trật mắt cá, cho nên kế hoạch ăn dê nướng buổi tối không thể thực hiện. Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh bảo Mã Thiên Quân điều xe đến đón đoàn người Phó Khúc Dĩnh rời núi Phượng Hoàng, đồng thời gọi bác sĩ bệnh viện huyện tới khám chân cho Phó Khúc Dĩnh.

Ở lại huyện thêm một ngày, buổi sáng ngày thứ ba, đoàn người Phó Khúc Dĩnh đón xe rời Tân An, từ tỉnh lỵ đáp máy bay tới Thủ đô, sau đó từ Thủ đô bay về Singapore.

Tiếp đãi Phó Khúc Dĩnh xong, thấy công việc gần đây ở huyện cũng không có gì quan trọng, Bành Viễn Chinh quyết định xin phép về Thủ đô, ở với Phùng Thiển Như vài hôm, trước khi cô cùng Mạnh Lâm và Tống Dư Trần đi Mỹ.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh xử lý xong vài việc, ký vài giấy tờ, rồi gọi điện thoại cho Hàn Duy, định xin phép nghỉ. Điện thoại vừa thông, hần còn chưa kịp xin phép, Hàn Duy đã vội vàng hỏi:

- Viễn Chinh, bên phía Singapore có tin gì chưa? Dự án này, rốt cuộc cậu nắm chắc được mấy phần?

Hàn Duy vội vã như vậy khiến Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ. Nhưng đó là do Hàn Duy đã đưa dự án này vào kế hoạch thu hút đầu tư của năm 94 và báo cáo với Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, cố ý để dự án này được liệt vào một trong số các công trình trọng điểm của thành phố năm 94.

Bành Viễn Chinh cười cười nói:

- Bí thư Hàn, từ tình hình này mà xét, hần là không có vấn đề gì lớn. Nhưng họ còn cần triệu tập Hội đồng quản trị để thảo luận và nghiên cứu. Dù sao, đối với tập đoàn Hoa Thương, đây cũng là một khoản đầu tư lớn.

Trước khi đi, Phó tổng có nói, cô ấy sẽ hết sức cố gắng thúc đẩy dự án này, tranh thủ sớm cho chúng ta biết tin. Nhưng mà...

Bành Viễn Chinh hơi ngập ngừng, hẳn vốn định chờ đến khi mình từ Thủ đô quay lại, sẽ tìm cơ hội để nói chuyện với Hàn Duy về việc tập đoàn Hoa Thương muốn đầu tư vốn trăm phần trăm, nhưng thấy giờ đây Hàn Duy theo hỏi, hẳn liền quyết định nói luôn, xem thái độ Hàn Duy như thế nào.

- Bí thư Hàn, phía Hoa Thương muốn đầu tư vốn trăm phần trăm. Lãnh đạo xem như vậy có được...

Bành Viễn Chinh còn chưa nói dứt lời, Hàn Duy đã cắt ngang:

- Dự án trăm phần trăm vốn nước ngoài là đúng lúc! Mỗi năm, trong tỉnh có nhiều dự án trăm phần trăm vốn đầu tư nước ngoài! Tập đoàn Hoa Thương chịu đầu tư toàn bộ là tốt nhất, không cần chúng ta bỏ vốn, vẫn tạo được hiệu quả như nhau, đó là chuyện tốt! Trong tình hình cải cách và mở cửa, không hề trái với chính sách kinh tế, tôi thấy là được!

Đồng chí Viễn Chinh, chuyện này không nên để biến thành trở ngại cho sự hợp tác của chúng ta! Tôi đại diện cho thành phố thành phố tỏ thái độ, cậu lập tức liên lạc với họ, nói chúng ta đồng ý, giải trừ băn khoăn cho họ!

Bành Viễn Chinh không ngờ Hàn Duy đáp ứng mau lẹ như vậy, hẳn chần chờ một lúc, lại hỏi:

- Bí thư Hàn, dự án đó sẽ được xác định là dự án trăm phần trăm vốn nước ngoài?

- Ủ, Viễn Chinh này, tôi thấy nếu không có vấn đề gì lớn, bên này chúng ta có thể làm trước các công tác chuẩn bị, đừng để đến lúc người ta tới đầu tư, chúng ta lại chậm chạp theo không kịp, khiến họ chê cười!

Hàn Duy dặn dò.

Bành Viễn Chinh cười:

- Bí thư Hàn, chuyện này tôi đã bố trí người lo việc chuẩn bị. Bí thư Hàn, thật ra thì tôi gọi điện thoại là muốn xin phép lãnh đạo nghỉ vài ngày.

Hàn Duy ngăn ra:

- Chuyện riêng à?

- Dạ đúng. Bí thư Hàn, vợ tôi không được khỏe, tôi muốn về thăm cô ấy vài ngày, ngoài ra trong nhà cũng có chút việc cần giải quyết.

Dĩ nhiên Bành Viễn Chinh không thể nói thật.

Hàn Duy trầm ngâm một lát:

- Viễn Chinh hiện giờ công tác rất nhiều, nhất là phải tranh thủ đẩy mạnh dự án hợp tác với tập đoàn Hoa Thương, như vậy thì, tôi chỉ có thể cho cậu bốn ngày, trong mấy ngày đó, cậu không nên gián đoạn liên lạc với tập đoàn Hoa Thương, có tin gì lập tức báo cáo cho tôi.

Theo ý của tôi, tranh thủ trước Tết ký một hiệp định khung đầu tư với đối tác. Như vậy, tôi cũng dễ trình báo dự án trọng điểm với thành phố, tranh thủ chính sách ủng hộ của tỉnh.

Hàn Duy trầm giọng, nhấn mạnh mấy yêu cầu.

Nghe Hàn Duy nói như vậy, Bành Viễn Chinh hơi nhú mồm. Bây giờ đã là trung tuần tháng 12, ngày 10 tháng 2 là mừng một Tết, chỉ cách nhau hơn một tháng. Trong vòng hơn một tháng phải xác định xong dự án đầu tư, còn phải ký kết hiệp định khung, có vẻ hơi khó.

Nhưng Hàn Duy đã nói như vậy, hẳn đành phải đồng ý.

Nói chuyện với Hàn Duy xong, Bành Viễn Chinh do dự một lát, thông qua tổng đài, bấm số điện thoại của Phó Khúc Đình. Chuông điện thoại reo thật lâu, bên kia vẫn không có người tiếp.

Bành Viễn Chinh vừa cúp điện thoại, chuông điện thoại lại vang lên, là Phó Khúc Đình gọi lại.

- Sao, Chủ tịch huyện Bành, gọi tôi có việc à? Vừa rồi tôi không mang theo điện thoại...

Dầu bên kia truyền tới giọng nói trong trẻo nhưng hơi mệt mỏi của Phó Khúc Dĩnh.

- Khúc Dĩnh, tôi đã báo cáo với lãnh đạo thành phố, lãnh đạo trên nguyên tắc đồng ý các vị đầu tư trăm phần trăm vốn vào dự án. Đó là điều thứ nhất. Thứ hai, tôi muốn hỏi một câu, nếu ý định đầu tư của các vị đã được xác định, phía chúng tôi chuẩn bị ký một hiệp định khung đầu tư trước Tết, có được không?

Phó Khúc Dĩnh cười hì hì một cách giảo hoạt:

- Cái gì gọi là “đồng ý trên nguyên tắc”? Cách nói của mấy người làm người ta nghe mà không hiểu gì cả, đây rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý?

Bành Viễn Chinh cười xấu hổ:

- Xác định, đồng ý! Khúc Dĩnh, cô đừng bắt bẻ tôi từng ly từng tí chứ! Rốt cuộc bên phía cô như thế nào rồi?

Phó Khúc Dĩnh cười khanh khách:

- Cậu yên tâm đi, Hội đồng quản trị đã thông qua, nhưng chúng tôi cần chuẩn bị làm luận chứng cho dự án đã. Đồng thời, chân của bốn tiểu thư đây còn chưa hoàn toàn bình phục, cho nên các vị phải đợi thêm mấy ngày nữa, mới có kết quả cuối cùng!

(1) Nguyên văn là “hồng hoa du”, tức dầu cây rum. Cây hoa rum (tên khoa học *Carthamus tinctorius* L.) là cây thân thảo, 30 cm đến 150 cm, với hoa hình cầu có màu vàng, cam, hoặc đỏ. Mỗi nhánh thường sẽ có 1-5 hoa có chứa bình quân 15 đến 20 hạt. Dầu cây rum được chiết xuất từ hạt. Dầu cây rum được các nhà sản xuất mỹ phẩm cần độ dầu giữ ẩm chọn lựa đầu tiên. Nó cũng được trộn với các loại dầu khác để dùng trong xoa bóp, bởi vì nó rất dễ hấp thụ và không để lại dấu vết trên các tấm ga sau khi giặt. Dầu cây rum có màu vàng nhạt, không mùi. Cây hoa rum được sử dụng để trị liệu các vết sưng đau, phong thấp, thấp khớp, vết thâm tím, bong gân, vết bỏng, côn trùng cắn... bằng cách xoa bóp.

503. Chương 511: Cảm Giác Ưu Việt

Nói chuyện qua điện thoại với Phó Khúc Dĩnh xong, Bành Viễn Chinh gọi điện cho Cung Hàn Lâm và Quách Vĩ Toàn thông báo chuyện mình nghỉ phép, rồi gọi cho Vương Hạo, dặn dò y, trong thời gian hẩn nghỉ phép, tất cả công việc đều hoãn lại, chờ cuối tuần hẩn về rồi hãy nói.

Giữa trưa, Bành Viễn Chinh chạy tới ga xe lửa thành phố Tân An, lên xe về Thủ đô. Hẩn đã bảo Hoắc Quang Minh mua vé giường cứng, hẩn muốn nhân cơ hội ở trên xe nằm nghỉ một chút, gần đây quá mệt mỏi.

- Các đồng chí hành khách, chuyến xe đến Thủ đô thứ 200 đang kiểm vé, xin chuẩn bị sẵn sàng...

Bành Viễn Chinh tay xách cặp công văn, tay xách một phích nước inox, theo dòng người cuộn cuộn vào ga. Không lâu sau, đoàn xe ầm ầm chạy tới, hẩn lên xe tìm chỗ rồi nằm xuống nhắm mắt lại mơ màng.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc hơi run rẩy làm hẩn tỉnh lại:

- Bành Viễn Chinh?!

Bành Viễn Chinh giật mình, mặc dù nhắm mắt, nhưng hẩn vẫn nhận ra giọng của Tào Dĩnh.

Hẩn vội mở mắt ra, thấy Tào Dĩnh xách một cái túi du lịch màu xanh cỏ đứng đó. Cô mặc một cái áo khoác màu vàng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú. Đã lâu không gặp, cô vẫn rất đẹp, nhưng gầy hơn và khuôn mặt hơi tiêu tụy.

Phía sau cô, một người tầm thước, chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đeo mắt kiếng, cũng mang túi hành lý, đang có phần kinh ngạc cẩn thận đánh giá Bành Viễn Chinh.

Ánh mắt Tào Dĩnh đầy phức tạp, khóe miệng hơi run rẩy. Đã lâu rồi, hai người trở thành người xa lạ, cô cũng đã lâu rồi đóng chặt trái tim của mình, ngỡ rằng đã hoàn toàn xua tan đi hình ảnh của Bành Viễn

Chinh trong lòng mình, nhưng phút này gặp gỡ, trong nháy mắt, tình cảm tưởng đã chết kia, bỗng bồi hồi sống dậy, xao động cả cõi lòng cô, phá tan cánh cửa mà cô đã cố khép chặt, bất đắc dĩ cô chợt phát hiện, tất cả cố gắng của mình chỉ là bọt nước.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng đứng dậy, trong lòng cười khổ, nhưng ngoài miệng vẫn cười nhã nhặn:

- Tào Dĩnh? Ssao trùng hợp vậy? Cô đang...

Tào Dĩnh nói với giọng xa xăm:

- Tôi đi họp ở Thủ đô, anh cũng về Thủ đô sao?

- Ủ, tôi đi Thủ đô có chút việc.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Thật là đúng dịp, đã lâu không gặp.

Tào Dĩnh nhìn lên vé của mình, thấy ở đối diện với chỗ nằm của Bành Viễn Chinh, lẳng lặng đưa hành lý của mình lên giá hành lý, người thanh niên kia vội vàng bước tới giúp.

Tào Dĩnh thấy Bành Viễn Chinh nhìn hai người mình, gượng cười giới thiệu:

- Đây là lãnh đạo đơn vị của tôi, Cục trưởng Hàn. Cục trưởng Hàn, vị này là bạn học cũ của tôi, Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh còn chưa dứt lời, người thanh niên kia cười cười, chủ động đưa tay ra:

- Chủ tịch huyện Bành của huyện Lâm ư? Tôi là Hàn Quang Bình, Phó cục trưởng Cục giáo dục thành phố. Đã sớm nghe danh Chủ tịch huyện Bành, không ngờ lại tình cờ gặp trên xe.

Hàn Quang Bình nói bằng giọng rất Bắc Kinh, giọng hơi trầm. Thoạt nghe, có phần giống giọng của Chủ tịch quận Tân An Tô Vũ Hoàn. Bành Viễn Chinh cũng cười, bắt tay Hàn Quang Bình, chào hỏi mấy câu.

Bởi vậy hần mới biết, bây giờ Tào Dĩnh đã không còn dạy học ở trường Trung học Tân An nữa, mà được điều tới công tác ở Cục giáo dục thành phố. Lần này, cô cùng Phó cục trưởng Hàn Quang Bình đi Thủ đô tham dự một hội nghị nghiên cứu ở phạm vi toàn quốc.

Sau một lúc nói chuyện, hần mới biết Hàn Quang Bình cũng từ Thủ đô đến Tân An công tác, là cán bộ cấp Cục.

Đoàn xe từ từ chạy đi, Bành Viễn Chinh câu được câu không nói chuyện phiếm với Hàn Quang Bình, trong lòng đầy những cảm xúc khá phức tạp. Từ cử chỉ và thái độ của Hàn Quang Bình đối với Tào Dĩnh, hần nhận ra y nhất định đang theo đuổi Tào Dĩnh, chẳng qua là thái độ của Tào Dĩnh dường như không rõ ràng.

Tào Dĩnh vẫn giữ thái độ lạnh lẽo một cách khác thường, nửa nằm nửa ngồi lật xem một quyển tạp chí, lẳng lặng nghe Hàn Quang Bình và Bành Viễn Chinh nói chuyện. Ánh mắt Hàn Quang Bình lóe lên, y nhạy cảm nhận ra nhất định Tào Dĩnh và Bành Viễn Chinh có quá khứ không bình thường, mà từ dáng vẻ ủ ê của Tào Dĩnh, tám phần là người yêu cũ.

- Chủ tịch huyện Bành đi Thủ đô là...

Hàn Quang Bình cười tủm tỉm hỏi.

- Ồ, tôi có chút việc riêng.

Bành Viễn Chinh đáp.

- Tôi là người Thủ đô, cha mẹ tôi đều công tác ở các bộ và Ủy ban Trung ương, nếu Chủ tịch huyện Bành có gì cần giúp đỡ, cứ nói...

Hàn Quang Bình cười một cách kiêu căng, nói.

- Anh và Tào Dĩnh là bạn học cũ, đừng khách khí!

Bành Viễn Chinh nhìn Hàn Quang Bình, trong lòng hiểu rõ, lời lẽ của Hàn Quang Bình đương nhiên có một chút khách khí, nhưng chủ yếu vẫn là khoe khoang trước mặt Tào Dĩnh.

Cũng giống như khi một con công trống xòe đuôi khoe mẽ trước công mái, Hàn Quang Bình theo đuổi Tào Dĩnh, tự nhiên tìm kiếm tất cả cơ hội, cố gắng phô bày sự ưu việt của một cán bộ Thủ đô.

Bành Viễn Chinh ung dung cười một tiếng, lơ đãng nói:

- Cảm ơn, nếu có việc, tôi nhất định nhờ Cục trưởng Hàn giúp cho.

Bành Viễn Chinh hiểu rất rõ những cán bộ có lai lịch không nhỏ ở Thủ đô như Hàn Quang Bình, sau khi tốt nghiệp đại học, bọn họ làm việc ở cơ quan nhà nước một hai năm, sau đó tìm cơ hội chuyển đến cơ sở, công tác hai ba năm để tìm kiếm thành tích, lại trở về Thủ đô, dọn đường cho sự đề bạt sau này.

Nếu như không có gì bất ngờ, bọn họ trở lại cơ quan trung ương, trên căn bản vượt qua cấp huyện, trở thành cán bộ cấp sở. Dĩ nhiên, ở Thủ đô, cán bộ cấp sở chẳng là gì cả.

Vào những năm 90, những người này có ở khắp nơi, luôn tự hào về sự ưu việt của mình. Nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm rằng tất cả bọn họ đều là công tử bột, một số trong đó rất có tài và năng lực. Chẳng hạn như Tô Vũ Hoàn, mặc dù Bành Viễn Chinh và y luôn bất hòa, nhưng Bành Viễn Chinh cũng không thể phủ nhận, trừ lòng dạ hơi hẹp hòi và quá mức kiêu ngạo, y không tệ chút nào.

Ít nhất, về mặt công tác, sau khi Bành Viễn Chinh rời khỏi quận Tân An, Tô Vũ Hoàn bắt đầu từng bước phát huy năng lực cá nhân, tạo được một số thành tích. Năng lực con người có cao, có thấp, khi đối kháng với Bành Viễn Chinh, Tô Vũ Hoàn đều rơi vào thế hạ phong, nhưng điều đó không có nghĩa y không có năng lực. Chẳng qua là Bành Viễn Chinh xuất sắc hơn y, thủ đoạn cao cường hơn, khi hai người đối lập, y dễ dàng bị lu mờ trước Bành Viễn Chinh.

Theo Bành Viễn Chinh nhận thấy, thật ra người như Tô Vũ Hoàn, còn hơn xa những người như Cung Hàn Lâm. Xét về năng lực, cùng lắm thì Cung Hàn Lâm chỉ ở mức bình thường, mà Tô Vũ Hoàn, có thể nói là xuất chúng.

Hàn Quang Bình cười hì hì, đột nhiên làm như vô tình hỏi một câu:

- Chủ tịch huyện Bành, nghe nói anh đã kết hôn, xin hỏi bà xã công tác ở đâu?

Hàn Quang Bình vừa nói chuyện, khóe mắt phát hiện nụ cười trên mặt Tào Dĩnh chợt cứng đờ, chán nản quay đầu đi, đôi vai hơi run rẩy. Bành Viễn Chinh là cháu của Mạnh Cường, việc hấn kết hôn, mở tiệc ở Tân An, dĩ nhiên không phải là bí mật gì. Tào Đại Bằng còn phái người đến huyện Lâm định tặng quà, nhưng Bành Viễn Chinh không nhận phong bì và quà cáp, nên không tặng được.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hơi nhếch lên, thản nhiên nói:

- Cô ấy công tác ở Thủ đô, chỉ là một công ty tư nhân nhỏ mà thôi, có lẽ Cục trưởng Hàn cũng chưa nghe nói tới.

- Ô, thật ra công tác ở xí nghiệp cũng rất tốt. Nói như vậy, Chủ tịch huyện Bành là một cảnh hai què, cũng không dễ dàng...

Hàn Quang Bình ra vẻ cảm khái, lại nói:

- Thật ra tôi rất hâm mộ Chủ tịch huyện Bành, đã tìm được một nửa của mình, còn tôi, tốt nghiệp đại học năm sáu năm, phí thời gian mà đến nay cũng chưa có mảnh tình vắt vai...Ái!

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Tào Dĩnh đột nhiên đứng dậy, mang giày vào, đi về phía phòng vệ sinh cuối toa xe. Hàn Quang Bình cố ý nói như vậy, cũng không phải muốn trêu chọc hay kích động cô, mà đơn giản là muốn nhắc nhở cô, người đàn ông mà cô nhớ mãi không quên, bây giờ đã kết hôn, cô đừng nên tơ tưởng nữa!

Nhưng những lời này lọt vào tai Tào Dĩnh, như những lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim vốn đã không được cứng rắn của cô.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, nắm chặt chén nước nhắc lên, uống một hớp.

Bóng dáng cô đơn buồn bã của Tào Dĩnh lắc lư theo chuyển động của đoàn xe. Đột nhiên, đoàn xe vang lên một tiếng nổ chói tai, “ầm” một tiếng, bắt đầu dừng xe khẩn cấp. Một số hành lý cả trên xe và trên giá đều rơi xuống, nhất thời trong xe vang lên những tiếng kêu la sợ hãi.

Tào Dĩnh không kịp đề phòng, thân hình mảnh mai lao đảo mấy cái, té xuống sàn xe.

Bành Viễn Chinh kinh hãi, lập tức đứng dậy chạy tới đỡ cô lên.

- Cô không sao chứ?

Tào Dĩnh cắn răng, dịu dàng nói:

- Không sao , cảm ơn!

Lúc này, phía trước toa ghế cứng phát ra tiếng va chạm ầm ầm, một nhân viên xe lửa xuất hiện, cầm loa phóng thanh hô lớn:

- Các đồng chí hành khách, xin dừng hoảng hốt, phía trước xảy ra tình huống khẩn cấp, đoàn xe đã phanh khẩn cấp, xin tất cả mọi người trở lại chỗ ngồi của mình, chú ý an toàn.

Ngay sau đó, các cửa toa xe mở ra, mấy nhân viên bảo vệ và nhân viên xe lửa nhảy xuống, không ít hành khách quay kính xe xuống, nhìn quanh, nhưng trên đường không một bóng người, nơi đây là một vùng hoang vắng, còn cách ga phía trước rất xa.

Đợi một lát, một số hành khách đòi xuống xe hóng mát, nhưng nhân viên không đồng ý. Tranh cãi hồi lâu, cuối cùng nhân viên để hành khách xuống xe, nhưng không được đi xa, chuẩn bị bất chính sách khi nào có lệnh là rời đi.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ, thấy đã hơn hai giờ chiều, theo tình hình này, nhất định tối nay xe mới tới nơi.

Kể ngu cũng biết phía trước nhất định xảy ra vấn đề, nhưng rốt cuộc là vấn đề gì, không ai biết rõ. Rất nhiều hành khách vây quanh nhân viên xe lửa hỏi thăm, nhưng họ chỉ trả lời cho qua chuyện.

Đầu máy xe lửa bắt đầu nổi còi, với sự hồi thúc của nhân viên tàu, các hành khách nhanh chóng lên xe, các cửa toa được đóng lại, nhưng xe chưa chạy ngay.

504. Chương 512: Phô Trương

Xe lửa dừng lại nửa đường, chỉ mới vừa rời khỏi ga xe lửa Tân An chừng hơn trăm cây số. Xe ngừng gần cả tiếng đồng hồ, hành khách trong xe không nhịn được, lại bắt đầu la lối ầm ĩ.

Hàn Quang Bình cau mày, chạy tới phía trước tìm hiểu tin tức. Không lâu sau, y ôm hai con gà quay và mấy chai bia trở về, lớn tiếng nói:

- Tào Dĩnh, Chủ tịch huyện Bành, ăn một chút rồi từ từ chờ xem, nghe nói phía trước có người nằm đường ray tự sát, tài xế phanh khẩn cấp, cảnh sát đường sắt đang phối hợp xử lý, thế này thì xe bị trễ giờ rồi.

- Uống chút bia đi.

Hàn Quang Bình đưa qua một chai bia, Bành Viễn Chinh cười lắc đầu:

- Cảm ơn, tôi không uống, anh uống đi.

Bành Viễn Chinh nói xong, lại cúi xuống đọc báo, Hàn Quang Bình đưa cho Tào Dĩnh một miếng chân giò hun khói và đùi gà quay, cười nói:

- Tào Dĩnh, ăn một chút đi, có thể phải rất muộn mới tới Thủ đô.

Tào Dĩnh cũng lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn, Cục trưởng Hàn, tôi không đói, anh ăn đi.

Tào Dĩnh cũng quay lại tiếp tục lật xem tờ tạp chí của mình.

Hàn Quang Bình nhường mày, trong lòng không vui, nhưng cố kìm chế. Y thong thả ăn, trong lòng suy nghĩ biện pháp.

Y đến Cục giáo dục thành phố công tác không bao lâu, phát hiện Tào Dĩnh xinh đẹp như hoa vừa mới được điều tới Cục, bèn cuồng nhiệt theo đuổi cô, nhưng Tào Dĩnh vẫn không chấp nhận.

Y nghĩ mình là con cán bộ ở Thủ đô, bản thân lại là cán bộ cấp cục, cho rằng chỉ cần mình kiên trì, việc có được Tào Dĩnh cũng không khó.

Cha của Tào Dĩnh là cán bộ xí nghiệp nhà nước, cấp phó sở, hai nhà coi như môn đăng hộ đối. Y chủ động tới nhà Tào Dĩnh mấy lần, Tào Đại Bằng không tỏ vẻ gì, nhưng thái độ của mẹ Tào Dĩnh khá tốt, bóng gió rằng y có thể tiếp tục cố gắng.

Vì đã có “bài học” từ chuyện của Bành Viễn Chinh, cha mẹ Tào Dĩnh biết con gái bị tổn thương nặng nề, cũng không dám can thiệp vào chuyện tình cảm của con, tất cả đều để cô tự quyết định, nếu Tào Dĩnh không chịu, họ cũng không ép nữa.

Lần này, Hàn Quang Bình lợi dụng chức vị tạo cơ hội để hai người cùng lên Thủ đô công tác, nhằm cải thiện quan hệ tình cảm, nhưng vừa lên xe lửa, lại gặp bộ mặt đáng ghét của Bành Viễn Chinh, một con kỳ đà cản mũi quá to.

Y không phải kẻ ngốc, nhận ra ngay Tào Dĩnh vẫn chưa quên được Bành Viễn Chinh, nếu không, cô sẽ không có thái độ và cử chỉ như thế.

...

7 giờ 40 phút tối, xe lửa tới ga Thủ đô, chậm mất hơn một tiếng. Lúc xuống xe, Hàn Quang Bình cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, vừa khéo có xe tới đón chúng tôi, chúng ta cùng đi nhé? Anh ở đâu, tôi đưa anh đi!

Bành Viễn Chinh cười:

- Không cần làm phiền, tôi tự đón xe được rồi.

Bành Viễn Chinh vừa nói, vừa nhìn Tào Dĩnh, trong lòng thầm than. Hắn có lòng muốn nói với cô mấy câu, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu?

Tào Dĩnh đột nhiên hỏi:

- Di Mạnh cũng ở Thủ đô sao? Lâu rồi không gặp, tôi rất nhớ bà.

- Ủ, mẹ tôi ở Thủ đô. Tào Dĩnh, có thời gian tới nhà tôi chơi, lần trước về Tân An, mẹ tôi còn nhắc tới cô.

Bành Viễn Chinh lưỡng lự một chút, rồi lấy giấy bút ra ghi số điện thoại Phùng gia đưa qua:

- Đây là số điện thoại của mẹ tôi, cô ở Thủ đô, có thời gian nhớ ghé thăm bà!

- Được.

Tào Dĩnh yên lặng cầm lấy.

Ba người theo dòng người ra khỏi ga, có một chiếc Audi màu đen đậu trên quảng trường, Hàn Quang Bình cười, vẫy vẫy tay, chiếc xe kia liền chạy tới.

Hàn Quang Bình dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đối với Bành Viễn Chinh, kiêu ngạo mỉm cười:

- Chủ tịch huyện Bành, thật không cần tôi đưa về sao?

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Cám ơn, không cần.

Đúng lúc đó, một giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Anh Viễn Chinh!

Bành Viễn Chinh nhìn lại, nhận ra Hầu Niệm Ba.

Một chiếc sedan hiệu Hồng Kỳ màu đen, mang biển số Thủ đô từ từ chạy tới, mà phía sau chiếc Hồng Kỳ còn có mười mấy chiếc xe, việt dã có, xe thể thao có, xe sedan loại tiêu chuẩn cũng có, tất cả đều là nhãn hiệu xe cao cấp nhập khẩu, hợp thành một đội xe sang trọng, thanh thế lớn, khiến cho hành khách xung quanh kinh ngạc, rồi rít throttle tránh đường.

Hầu Niệm Ba xuống xe Hồng Kỳ, chạy tới:

- Anh Viễn Chinh, chúng tôi chờ anh rất lâu!

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, cười hỏi:

- Niệm Ba, sao cô lại tới đây?

- Em nghe mẹ nói anh về, vừa lúc tối nay nhóm bọn em tụ hội, mọi người cùng tới đây đón anh. Xong rồi, chúng ta lại đi đón chị Thiên Như, tối nay sẽ đãi tiệc mừng anh về thật tưng bừng!

Hầu Niệm Ba cười khanh khách.

Từ mười mấy chiếc xe phía sau, mười mấy nam nữ thanh niên quần áo bảnh bao, vẻ mặt rạng rỡ, là các cậu ấm và tiểu thư của các thế gia ở Thủ đô, trước đây, Bành Viễn Chinh đã từng gặp gỡ.

- Cậu Bành, đã lâu không gặp!

Hai anh em Từ Tử Hoa và Từ Tử Hàm sóng vai đi tới, cùng cười bắt tay Bành Viễn Chinh. Bắt tay mọi người xong, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Hầu Niệm Ba, cười khổ nói:

- Cô thật là, phô trương rầm rộ như vậy, làm tôi giật cả mình!

- Anh Viễn Chinh, lên xe, đi thôi!

Hầu Niệm Ba giậm chân nói:

- Lên xe của em này!

Bành Viễn Chinh vừa định lên xe, do dự một chút, quay lại nhìn Hàn Quang Bình vẫn còn đứng đó không xa, chưa lên xe đi.

Hắn bước tới, đưa tay ra với Hàn Quang Bình:

- Cục trưởng Hàn, mấy người bạn tới đón, tôi đi trước nhé!

Hàn Quang Bình hơi lúng túng ồ một tiếng, sự chần chừ thể hiện rõ ràng trong đôi mắt, cái tư thế từ trên cao nhìn xuống và cảm giác ưu việt đã sớm tan thành mây khói.

Y là con em cán bộ Thủ đô, tự nhiên có con mắt nhìn, y có thể nhận ra những nam nữ thanh niên kia là nhân vật như thế nào.

Những người này đi đón Bành Viễn Chinh, phô trương rầm rộ như vậy! Rốt cuộc Bành Viễn Chinh là thần thánh phương nào?

Bành Viễn Chinh lại nhìn Tào Dĩnh mỉm cười, khẽ nói:

- Tào Dĩnh, có rảnh rồi đến chơi, tôi đi trước, gặp lại sau!

Nói xong, Bành Viễn Chinh cũng không dừng lại, trực tiếp lên xe của Hầu Niệm Ba, sau đó mười mấy chiếc xe ồn ào rời đi, trong nháy mắt biến mất trong màn đêm của Thủ đô phồn hoa.

Tào Dĩnh đứng lặng, nhìn những ánh đèn neon sáng rực xa xa, lòng vô cùng chán nản, lộ ra vẻ khổ sở không nói nên lời.

- Khụ khụ!

Hàn Quang Bình ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Tào Dĩnh, chúng ta đi thôi!

Tào Dĩnh ồm một tiếng, đi theo Hàn Quang Bình lên chiếc xe Audi, vẫn im lặng không nói, mặc cho Hàn Quang Bình nói gì thì nói.

Xe đi được nửa đường, đột nhiên Tào Dĩnh nói:

- Cục trưởng Hàn, không phải chúng ta tới khách sạn Cửu Châu sao?

Hàn Quang Bình lúng túng cười:

- Tào Dĩnh, đã tới Thủ đô, nhà tôi ở Thủ đô, cần gì đi ở khách sạn? Khuya nay, đến nhà tôi ngủ tạm một đêm trước, mai rồi tính tiếp?

Tào Dĩnh kiên quyết lắc đầu:

- Cục trưởng Hàn, như vậy không được, xin dừng xe, tôi muốn đến khách sạn!

505. Chương 513: Một Nhúm Tóc, Muôn Ngàn Mối Tư

Đám Hưu Niệm Ba đưa Bành Viễn Chinh về nhà, sau đó đi đón Phùng Thiển Như, cùng đi câu lạc bộ Vương Triều ở ngoại ô Bắc Kinh. Trong câu lạc bộ đã chuẩn bị sẵn tiệc nguội, đón mừng Bành Viễn Chinh trở về Thủ đô.

Gần đây, Phùng Thiển Như bị ghen, không muốn ra ngoài, nhưng tất cả mọi người là con nhà thế gia, quen biết nhau, người ta lại đãi tiệc chồng mình, cô là vợ, không thể không tham gia.

Lúc ra cửa, Tống Dư Trần và Mạnh Lâm liên tục dặn dò, bảo Bành Viễn Chinh phải săn sóc kỹ lưỡng cho Phùng Thiển Như, nhất định không để xảy ra chuyện gì không hay.

Trước kia, cái hội này do Hầu Khinh Trần, chị của Hầu Niệm Ba triệu tập, về sau, do Hầu Khinh Trần bị bệnh, nên Hầu Niệm Ba đảm nhiệm. Những hoạt động của hội đều do Hầu Niệm Ba tổ chức. Mọi người đều là con nhà thế gia, hoạt động như vậy là để kết nối tình cảm, thứ hai là gắn bó các thế gia, đều là

điều không thể thiếu.

Từ tháng sau, Hầu Niệm Ba cũng đi Mỹ làm nghiên cứu sinh, sau này có lẽ cái hội nhỏ này sẽ do hai anh em Từ Tử Hoa và Từ Tử Hàm phụ trách.

Không khí bữa tiệc rất vui vẻ. Bành Viễn Chinh là trưởng tôn của Phùng gia, dần dần trở thành người dẫn đầu ở cái hội nhỏ này.

Từ Tử Hoa đằng hắng một cái, trao đổi một ánh mắt với Hầu Niệm Ba, nói:

- Tôi đã bàn với Niệm Ba, để tiện cho mọi người tụ họp và hoạt động, đồng thời cũng để gắn bó tình bạn giữa chúng ta, chúng tôi muốn thành lập một hội ái hữu, bầu Viễn Chinh hoặc Thiển Như làm hội trưởng, chúng ta định kỳ tụ họp và hoạt động, như vậy thuận tiện hơn.

Phùng Thiển Như mỉm cười, không tỏ vẻ phản đối.

Hầu Niệm Ba cười hì hì nói:

- Anh Viễn Chinh, mới đầu chúng em định lập một hội đua xe, nhưng lại thấy không thích hợp, nên lập hội ái hữu. Gia đình tất cả chúng ta coi như là quan hệ mấy đời, chúng ta đều là những người trẻ tuổi, mọi người định kỳ tụ họp, rất tốt!

Từ Tử Hoa và Hầu Niệm Ba nhìn Bành Viễn Chinh, chờ hấn cho ý kiến. Phùng Thiển Như không biểu lộ thái độ, hiển nhiên là giao quyền quyết định cho chồng.

Bành Viễn Chinh hơi lưỡng lự. Hấn không tán thành cái hội nhóm nhỏ kiểu này, ngay cả muốn làm, hấn cũng không muốn ra mặt. Hấn muốn làm người khiêm tốn, tham gia vào hội nhóm này, tất nhiên đề cao địa vị, nhưng mặt tiêu cực của nó còn lớn hơn.

Nhưng hấn không thể trực tiếp quét sạch sự hăng hái của mọi người. Suy nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh dùng lời lẽ nhẹ nhàng để từ chối:

- Các bạn, tôi công tác ở dưới cơ sở, không ở Thủ đô, làm hội trưởng không thích hợp. Về phần Phùng Thiển Như cô ấy sắp đi Mỹ, lại có mang, chắc chắn cũng không được. Anh Từ Hoa, theo tôi thế này là hay nhất, anh đảm nhiệm chức hội trưởng đi, chúng tôi nhất định nghe theo hiệu lệnh của anh!

Mặc dù trong lòng Bành Viễn Chinh đã quyết định, nếu Từ Tử Hoa cầm đầu việc thành lập hội ái hữu này, hẳn sẽ kiên quyết không tham gia hoạt động của nó, nhưng ở ngoài mặt, hẳn lá mặt lá trái.

Từ Tử Hoa vốn cho là Bành Viễn Chinh sẽ thích thú với việc làm hội trưởng, bởi vì với thân phận trưởng tôn Phùng gia, làm người đứng đầu ở cái hội nhỏ này, coi như xứng đáng, không ngờ Bành Viễn Chinh một mực từ chối.

Đề nghị này đương nhiên là do Từ Tử Hoa đưa ra, Hầu Niệm Ba chỉ là một cô bé tính còn trẻ con, làm sao có được suy tính sâu xa này.

Nghe Bành Viễn Chinh từ chối, Hầu Niệm Ba chỉ nhún vai, chỉ vào Từ Tử Hoa nói:

- Anh Tử Hoa, anh lớn tuổi hơn chúng em một chút, chín chắn vững vàng, vậy anh phụ trách đi. Anh Viễn Chinh nói cũng đúng, đa số thời gian anh ấy không ở đây, quả thật cũng không tiện.

Từ Tử Hoa thâm cười khở, nhưng lại không thể từ chối. Ý đồ của y là “cột chặt” Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như vào cái hội nhỏ này, gắn bó quan hệ hơn với Phùng gia, nhưng kết quả là Bành Viễn Chinh không cần cầu.

Thừa dịp Phùng Thiển Như bị Từ Tử Hàm và mấy cô nhỏ tuổi kéo lên lầu xem phim, Hầu Niệm Ba nhẹ nhàng tới bên cạnh Bành Viễn Chinh, vẽ mặt phức tạp, khẽ nói:

- Anh Viễn Chinh, em có chuyện muốn nói với anh, anh theo em.

Bành Viễn Chinh hơi do dự, rồi theo Hầu Niệm Ba rời khỏi đại sảnh, quẹo một phòng ngồi chơi của câu lạc bộ.

Hầu Niệm Ba lấy trong túi xách của mình một cái hộp nhỏ màu hồng phấn, đưa cho Bành Viễn Chinh, giọng trở nên dịu dàng:

- Anh Viễn Chinh, đây là trước khi đi Mỹ, chị Khanh Trần để lại cho em, bảo em nhất định phải giao cho anh, xin anh hãy nhận lấy!

Nói xong, Hầu Niệm Ba xoay người rời đi, không để cho Bành Viễn Chinh có cơ hội hỏi lại.

Bành Viễn Chinh ngần ra, từ từ mở cái hộp nhỏ, vừa nhìn vào trong đã giật mình!

Trong hộp, chứa một nhúm tóc đen nhánh, sợi tóc được buộc lại bằng sợi len hồng, kết thành hàng nghìn nút thắt một cách tinh xảo. Ngoài ra, trong hộp không còn vật gì khác.

Rõ ràng, đây là mái tóc Hầu Khanh Trần giữ lại làm lưu niệm sau khi cắt đi để trị liệu hóa chất. Mà cô bảo em gái Hầu Niệm Ba giao nó cho Bành Viễn Chinh, trong đó ẩn chứa ý tứ hàm súc khiến Bành Viễn Chinh ngạc nhiên và bất đắc dĩ.

“Tặng chàng một nhúm tóc, trái tim có muôn ngàn mối tơ” (1) Hầu Khanh Trần muốn bày tỏ điều gì, không cần nói cũng biết.

Bành Viễn Chinh ngây người ngắm mớ tóc được kết chặt này, không khỏi cười khở. Trước mắt hẳn dần dần hiện ra khuôn mặt quyến rũ thanh thoát của Hầu Khanh Trần và giọng nói thần thờ mà mê mang của cô như văng vẳng bên tai hẳn:

- Tiểu tử thôi, cậu cứu mạng chị, chị làm sao báo đáp cho cậu? Nếu chị không chết, chị lấy thân báo đáp ư?... Tiểu tử thôi, đùa một chút với cậu thôi, đừng tưởng thật!

...

Tụ tập tới hơn 9 giờ tối, mọi người giải tán, bởi vì Phùng Thiển Như đang có mang, không thể cùng chung vui lâu hơn với mọi người. Về đến nhà, thừa dịp Phùng Thiển Như đi tắm, Bành Viễn Chinh thở dài, nhét “món quà thần bí” của Hầu Khanh Trần vào giữa đồng hồ vật ngổn ngang trong tủ âm tường trong phòng ngủ.

Đây là một món quà khiến hấn cảm thấy rất bất đắc dĩ. Hấn nhận cũng không ổn, trả lại cho Hầu Niệm Ba lại càng không ổn, không chỉ làm Hầu Niệm Ba mất mặt, mà còn có thể nảy sinh những chuyện rắc rối không đáng. Do dự một lúc, Bành Viễn Chính quyết định tạm thời gác lại, đợi sau này gặp Hầu Khinh Trần, trực tiếp trả lại cho cô.

Nếu như Hầu Khinh Trần không qua khỏi, phải rời bỏ thế gian, vật này sẽ trở thành một bí mật vĩnh viễn chôn dấu trong lòng hấn.

- Anh Viễn Chính, mau lấy khăn lông giúp em!

Phùng Thiển Như ở trong phòng tắm, cười nói vọng ra.

Bành Viễn Chính ừ một tiếng, lấy một chiếc khăn lông mới đưa cho Phùng Thiển Như. Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa phòng ngủ của hai người, ngoài cửa vang lên tiếng của bà Phùng:

- Viễn Chính! Bà nội tới đây!

Bành Viễn Chính kinh hãi, thầm nghĩ đã trễ thế này, sao bà nội còn tới đây! Thật ra thì hấn không biết, bà Phùng nghe nói hấn về, bèn chạy tới đây, ăn cơm tối ở biệt thự Phùng gia.

Bành Viễn Chính vội vàng đi mở cửa:

- Bà nội!

Bà Phùng nhìn hấn một cái, cười híp mắt đi tới, phía sau bà, Tống Dư Trần lúng túng đi theo vào.

(1) Nhà thơ Trương Tiên (chữ Hán 張仙, Zhang Xian) sinh năm 990 mất năm 1078, đời Tống, từng viết: “Tâm tự song sinh vông, trung hữu thiên thiên kết” (Trái tim tựa như chiếc lưới bằng tơ, có muôn ngàn nút thắt). Ở đây nhà thơ muốn nhắc đến nghệ thuật thắt nút có truyền thống hàng nghìn năm của Trung Quốc, phổ biến nhất là có lẽ những sợi dây được kết thật đẹp và nghệ thuật dùng để đeo “ngọc bội” hay đeo những túi hương mà chúng ta thường thấy trong những phim cổ trang Trung Quốc.

Còn câu “Tặng quân nhất thúc phát, tâm hữu thiên thiên kết” (Tặng chàng một nhúm tóc, trái tim có muôn ngàn mối tơ) ở trên, không biết của ai, có lẽ chỉ là một câu do tác giả Cách Ngự “chế”?

506. Chương 514: Bà Phùng Giám Thị

Bà Phùng và Tống Dư Trần vào phòng, Phùng Thiển Như ở trong phòng vệ sinh, biết bà tới, vội vàng mặc đồ ngủ đi ra. Bà Phùng bảo cô đến gian phòng bên cạnh, để bà nói chuyện với một mình Bành Viễn Chính.

Phùng Thiển Như cảm thấy thắc mắc, liếc nhìn bộ dạng nghiêm nghị của bà, nhưng vẫn theo lời rời đi.

Bành Viễn Chính cười hi hi:

- Bà nội, bà muốn nói chuyện gì, sao lại nghiêm túc như vậy?

- Đừng cợt nhả, bà nói chuyện rất nghiêm túc!

Bà Phùng vẫy tay:

- Dư Trần, con nói đi!

Tống Dư Trần há miệng, lúng túng xoa xoa đôi bàn tay:

- Mẹ, hay là mẹ nói đi, con...

Bà Phùng trừng mắt:

- Con nói đi!

Bất đắc dĩ Tống Dư Trần đành phải nhìn Bành Viễn Chính, đành hắng một cái, cười nói:

- Viễn Chính, ý của bà nội con là, bây giờ là lúc quan trọng nhất trong thời gian Thiển Như mang thai, lúc hai con nghỉ ngơi, e hèm, phải chú ý một chuyện, nhất định phải chú ý tới thân thể của Thiển Như...

Lời của Tống Dư Trân vừa thốt ra, Bành Viễn Chinh liền đỏ mặt, tuy Tống Dư Trân nói hơi lấp lửng, nhưng ai lại không rõ ý của bà!

Nói một cách đơn giản, bà Phùng ám chỉ hẳn không nên quan hệ với Phùng Thiến Như, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hẳn đứng đó, không biết nên khóc hay nên cười, nhưng không dám biểu hiện ra.

Tống Dư Trân hơi khó xử, là bề trên, mở miệng nói những chuyện “giường chiếu” này quả thật không tiện, nhưng bà Phùng khăng khăng như vậy, bà không thể làm trái lại.

Bà Phùng lo sợ Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như là vợ chồng son, tình cảm thâm thiết, khó khổng chế cảm xúc. Nếu chẳng may trong lúc gần gũi, khiến Phùng Thiến Như bị động thai, thì có hối hận cũng không kịp. Bà Phùng vốn định bảo Phùng Thiến Như và Bành Viễn Chinh ngủ riêng, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, cho nên đích thân tới đây, “cảnh cáo” cháu mình một phen!

- Tiểu tử thôi, cháu đừng cười bà nội! Bà nội nói chuyện nghiêm chỉnh với cháu. Đây không phải là chuyện nhỏ, cháu phải chịu trách nhiệm!

Bà Phùng tuổi cao như vậy, lại nói với cháu nội của mình, tự nhiên là muốn nói sao thì nói, không chút kiêng dè:

- Bây giờ chuyện quan trọng nhất đối với Phùng gia chúng ta là để cho Thiến Như nghỉ ngơi cho khỏe, dưỡng thai cho tốt, sinh cho Phùng gia chúng ta một đứa bé khỏe mạnh!

Bành Viễn Chinh gượng cười:

- Bà nội, bà yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thiến Như.

- Được rồi, hai ngày này bà ở phòng bên cạnh, cháu cũng thường tới đây trò chuyện với bà!

Nói xong, bà Phùng xoay người rời đi.

Tống Dư Trân cố nhin cười, cũng theo sau ra ngoài.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ đưa hai người ra cửa, thấy bà Phùng vào gian phòng sát vách, muốn cười mà cười không nổi: đây là bà muốn giám thị mình?

Thật lâu sau, Phùng Thiến Như mới từ gian phòng đó đi ra, thấy Bành Viễn Chinh đứng trước cửa phòng với vẻ mặt ngây ra, không nhin được cười khanh khách.

- Anh Viễn Chinh, bà nội răn dạy anh sao?

Hai người vào phòng, Phùng Thiến Như lên giường nằm xuống, dịu dàng nói:

- Thật ra thì bà nội nói cũng đúng, em có hỏi bác sĩ, bác sĩ nói ba tháng đầu và ba tháng cuối của thai kỳ rất nguy hiểm. Mình cũng nên chú ý điều này một chút. Anh Viễn Chinh, anh ráng nhin một chút, chờ sinh con xong, em sẽ “đền bù” cho anh! (sic!)

Phùng Thiến Như ngượng ngùng khẽ nói.

Bành Viễn Chinh ngồi ở bên giường, vuốt ve mái tóc và đôi vai của Phùng Thiến Như, cười khổ:

- Thiến Như, anh biết điều này mà, thật ra thì bà nội làm điều thừa, anh cũng không phải con nít ba tuổi, đâu có thể không hiểu chuyện, làm bừa làm ẩu?! À, Thiến Như, lần này đi Mỹ, em chuẩn bị ở bao lâu?

- Em vốn định đi Mỹ ở mấy tháng, nhưng trong nhà không đồng ý, hai mẹ cũng theo em qua bên đó, như vậy, sợ là em không thể ở lâu. Sau khi xử lý xong chuyện của công ty, sẽ nghỉ ngơi dưỡng thai, có thời gian rảnh rồi, em sẽ đến thăm chị Khinh Trần.

Vương An Na có nhà bên đó, em sẽ ở nhà của cô ấy. Có mẹ đi cùng em, anh cũng đừng lo lắng. Ài, anh Viễn Chinh, hiện giờ em giống như chim trong lồng, em đến công ty làm việc, chưa tới một tiếng đồng hồ mẹ đã gọi điện thoại giục em về!

Ngày nào cũng bắt em ăn canh. Em ngán lắm, mắt thấy người mập ra, em lo sau khi sinh không gầy lại như cũ được. Nếu như vậy, thì tệ quá!

Phùng Thiến Như thở dài.

Bành Viễn Chinh cười hì hì đưa tay vuốt ve cái bụng nhìn bằng mắt thường còn chưa thấy nhô ra của cô, dịu dàng an ủi:

- Đừng lo, Thiến Như, sức khỏe quan trọng hơn! Thiến Như, ngủ đi, em ngủ trước, anh còn phải xem tài liệu.

Bành Viễn Chinh cười, đắp chăn cho Phùng Thiến Như, rồi đi tới thư phòng. Hấn cũng muốn xem lại từ đầu đến cuối bản luận chứng của dự án trung tâm thương mại. Nhưng một phần là do hấn nghĩ nếu đi ngủ ngay, bên cạnh là người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc mà chỉ có thể ngắm, không thể đụng chạm, thì chẳng cách nào ngủ được.

Ngồi hơn một giờ, rốt cuộc Bành Viễn Chinh phải trở về phòng đi ngủ. Hấn rón rén vào phòng, vội vã cởi quần áo ngủ, mới vừa lên giường, đã nghe Phùng Thiến Như dịu dàng nói:

- Anh Viễn Chinh, em cũng không ngủ được, anh ôm em ngủ đi!

Bành Viễn Chinh kinh hãi:

- Ô, Thiến Như, sao em chưa ngủ!

Cánh tay trắng nõn đưa qua, Phùng Thiến Như vén chăn lên, ngáp dài, làm nũng nói:

- Anh Viễn Chinh, anh không ngủ, em cũng ngủ không được! Em muốn ôm anh ngủ!

Bành Viễn Chinh cười hì hì, chui vào chăn, để Phùng Thiến Như gối đầu lên cánh tay mình, cố gắng để cho tư thế nằm của cô được thoải mái, sau đó ôm thân thể mềm mại thướt tha, đường cong lá lướn của cô vào lòng, không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Không bao lâu, Phùng Thiến Như ngáy nhẹ. Qua làn ánh sáng mờ mờ, Bành Viễn Chinh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Thiến Như đầy thỏa mãn và hạnh phúc, chút dục vọng nảy sinh do sự tiếp xúc thân thể dần dần nhạt đi, thay bằng một tình cảm dịu dàng và thắm thiết.

Hấn cũng dần dần thiếp đi, nhưng tư thế không được tự nhiên. Chợt tỉnh dậy, đầu tiên hấn có cảm giác cổ rất đau. Hấn nhẹ nhàng cử động. Không biết từ lúc nào, Phùng Thiến Như đã trút bỏ đồ ngủ, thân thể trần trụi nằm trên ngực Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh vừa động dậy, cô cũng mơ mơ màng màng cử động, miệng lú rú một câu:

- Anh Viễn Chinh, đừng động dậy, ngủ tiếp đi!

Hai trái đào mềm mại mà săn chắc trước ngực cô, run rẩy chà xát trước ngực Bành Viễn Chinh, khiến hấn đang “nhất trụ kinh thiên”, phản ứng sinh lý càng mạnh mẽ, hầu như theo bản năng đưa tay ra vuốt ve.

Cho đến lúc này, hấn mới phát hiện vợ mình đang hoàn toàn trần truồng. Có phần tham lam, hấn nhẹ nhàng nắm lấy một bên nở nang mềm mại kia, nắn bóp nhẹ nhàng, tay còn lại theo thói quen lần theo da thịt trơn bóng mềm mại đưa xuống phía dưới, đi thẳng vào vùng cấm địa riêng tư.

Phùng Thiến Như đỏ mặt, mặc dù đã tỉnh, nhưng vẫn nhắm mắt, để mặc hấn dè dặt vuốt ve. Cảm giác được phía dưới của hấn cứng rắn và nóng bỏng, da thịt của cô cũng trở nên nóng hổi. Nếu như không phải lời dặn dò liên tục của bà nội tối hôm qua còn văng vẳng bên tai, cô đã “cho” hấn.

Bành Viễn Chinh tự nhủ, chẳng qua chỉ là âu yếm, sẽ không có vấn đề gì. Hấn cúi người xuống, chịu đựng cơn đau ở cổ do nằm sai tư thế, ngậm chặt núm hồng trước ngực người ngọc. Bị kích thích mãnh liệt, Phùng Thiến Như rên nhẹ một tiếng, hai tay ôm thật chặt lưng chồng, thân hình mềm mại uốn éo như rắn, đôi mắt long lanh tràn đầy mê ly như bao phủ một lớp sương mờ.

- Mình ơi...

Tiếng rên và giọng nói thủ thỉ của Phùng Thiến Như, hầu như đánh tan lần ranh tỉnh táo cuối cùng của Bành Viễn Chinh.

Thường ngày, cô gọi hấn là “anh Viễn Chinh”, chỉ khi hai người âu yếm cuồng nhiệt không kìm chế được mới gọi “mình ơi” như vậy. Đối với Bành Viễn Chinh, tiếng gọi này, chẳng khác nào lời thúc giục ân ái.

Hắn thở hổn hển, hôn lên môi Phùng Thiển Như, hai người hôn nhau thắm thiết, vuốt ve lẫn nhau...

Sáng sớm mùa đông nắng ráo, trên hành lang ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, bà Phùng đang hắng một tiếng:

- Hai đứa nhỏ kia, không nên ngủ nướng! Đứng dậy theo bà nội đi dạo!

Dục vọng trong người Bành Viễn Chinh nháy mắt tan biến, hắn ôm lấy người ngọc vẫn còn nồng đậm xuân ý trên tay, lưu luyến rút tay khỏi eo Phùng Thiển Như, lớn tiếng trả lời:

- Dạ, bà nội, chúng cháu lập tức rời giường đây!

Rời khỏi giường, Phùng Thiển Như ăn bận chỉnh tề, thấy Bành Viễn Chinh vẫn còn rề rà trong phòng vệ sinh, biết hắn khó chịu, đi tới sau lưng ôm lấy hắn, đỏ mặt dịu dàng nói:

- Minh ơi, cố gắng chịu đựng, sẽ sớm qua thôi!

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Thiển Như, anh không sao. Được rồi, để anh rửa mặt, rồi chúng ta ra!

Lúc hai người xuống lầu, bà Phùng đã ngồi ở trong phòng ăn, chuẩn bị ăn sớm một chút. Tống Dư Trân và Mạnh Lâm đã sớm rời giường để làm bữa ăn sáng. Sinh hoạt của bà Phùng rất chặt chẽ, 6 giờ rời giường, 6 giờ rưỡi ăn sáng, 7 giờ kém 10 đi dạo đến 7 giờ rưỡi, luôn giữ như vậy mỗi ngày.

- Bà nội!

Bành Viễn Chinh chào.

Bà Phùng liếc nhìn Phùng Thiển Như một cái, Phùng Thiển Như “có tật giật mình”, mặt đỏ lên, không dám nhìn thẳng vào mắt bà nội.

Bà Phùng nhú mồm:

- Mau tới dùng cơm! Thiển Như, sau này cháu phải ăn cơm sớm một chút, bà đã hỏi bác sĩ của cục bảo vệ sức khỏe, bác sĩ nói, tốt nhất là cháu ăn ít nhưng chia ra nhiều bữa, một ngày bốn bữa là tốt nhất!

Vừa nói, bà Phùng vừa đứng dậy đưa cho Phùng Thiển Như một chén sữa tươi nóng hổi. Đây là “đãi ngộ” mà vốn chỉ có Phùng lão được hưởng. Phùng Thiển Như vội vàng cười nhận lấy, ngồi bên cạnh bà Phùng:

- Cảm ơn bà nội, bà cũng ăn đi!

Bành Viễn Chinh cũng ngồi xuống, cười hì hì nói:

- Bà nội, cháu không có phần sữa tươi sao?

Bà lão trừng mắt, lườm hắn một cái:

- Tự vào bếp mà lấy!

Đúng lúc đó. Tống Dư Trân mỉm cười, bưng mấy chén sữa nóng đi vào:

- Viễn Chinh, mẹ con còn đang nấu cháo, con đi xới cơm ra giúp mẹ đi!

507. Chương 515: Nhận Con Gái Nuôi?

Ăn điểm tâm xong, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như theo bà Phùng đi dạo nửa giờ. Xong, bà Phùng đón xe rời đi, trở về “Đại Hồng Môn”. Mặc dù bà tuyên bố muốn ở biệt thự Phùng gia vài ngày, nhưng Phùng lão không có ai chăm sóc, bà không yên lòng.

Bành Viễn Chinh vốn định đến thăm ông nội, nhưng nghe bà Phùng bảo gần đây ông cụ bận rộn chuyện quốc vụ, nên bỏ ý định, chỉ nhờ bà Phùng chuyển lời hỏi thăm ông.

Tiến bà Phùng xong, Bành Viễn Chinh lái xe đưa Phùng Thiển Như đến công ty, để cô xử lý một số công việc.

Hiện giờ tập đoàn Hoa Vũ đã đi vào quỹ đạo, có tốc độ phát triển cao, Phùng Thiên Như làm Tổng giám đốc, lại dễ dàng hơn lúc mới bắt đầu xây dựng sự nghiệp, bởi vì hiện giờ cấp dưới của cô là nhiều quản lý chuyên nghiệp hưởng lương cao, gần một trăm quản lý trung tầng và cao tầng hoạt động với hiệu suất cao.

Cô chỉ phụ trách những quyết sách quan trọng, việc quản lý hàng ngày đã không còn cần cô phải đích thân xử lý.

Hơn mười giờ sáng, hai người rời tập đoàn Hoa Vũ, đi shopping một chút. Phùng Thiên Như muốn mua một số quần áo và vật dụng hàng ngày cho chuyến đi Mỹ.

...

Cungg thời gian đó, Mạnh Lâm nhận được một cuộc điện thoại.

- Xin hỏi có phải là nhà dì Mạnh không ạ?

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nữ mềm nhẹ mà dè dặt.

Mạnh Lâm nhướn mày, cảm thấy giọng nói này rất quen, bà ngập ngừng hỏi:

- Cháu là...tiểu Dĩnh? Tào Dĩnh?

- Dạ đúng, dì Mạnh. Cháu là tiểu Dĩnh ạ!

Tào Dĩnh thấy Mạnh Lâm nhận ra được giọng của mình, hơi phần khởi.

- Tiểu Dĩnh, dì vừa nghe biết ngay là cháu! Con bé này, đã lâu không gặp, cháu đang gọi điện thoại từ Tân An hả?

Mạnh Lâm hỏi, rồi sức nhớ, làm thế nào Tào Dĩnh biết số điện thoại của Phùng gia?

- Dì Mạnh, cháu đang ở Thủ đô, cháu đi công tác. Hôm qua, cháu ngồi cùng chuyến xe lửa với Viễn Chinh. Hôm nay cháu gọi điện hỏi thăm cô, cũng rất lâu rồi không gặp dì.

Tào Dĩnh nhỏ nhẹ nói. Tình cảm giữa cô và Mạnh Lâm khá tốt, có thể nói gần gũi.

Vì yêu Bành Viễn Chinh, Tào Dĩnh luôn gần gũi Mạnh Lâm. Nhiều năm qua đi, Mạnh Lâm cũng đối xử với Tào Dĩnh như con gái mình.

Nhưng thần xui quỷ khiến thế nào, con trai bà và Tào Dĩnh không đến được với nhau, hôm nay đến tình trạng như thế này, Mạnh Lâm cũng không thể làm được gì. Cũng may con bà có Thiên Như, tình cảm tốt đẹp khiến bà không còn cảm giác mất mát.

Mạnh Lâm niềm nở nói chuyện điện thoại với Tào Dĩnh một lúc, bà hơi do dự một chút, rồi mời Tào Dĩnh đến nhà chơi. Tào Dĩnh từ chối mấy câu, nhưng thấy Mạnh Lâm quá nhiệt tình, bèn đồng ý.

Thật ra thì cô cũng muốn đến thăm Mạnh Lâm một chút. Cô là một cô gái hiền lành và tình nghĩa, cô không vì tình cảm không thành với Bành Viễn Chinh mà đối thái độ của mình đối với Mạnh Lâm.

Tào Dĩnh đón xe tới biệt thự của Phùng gia, đứng trước sân biệt thự, ngắm nhìn tòa biệt thự tuy không xa hoa nhưng uy nghi, lòng cô vô cùng cảm khái, rốt cuộc hiểu khoảng cách của mình và Bành Viễn Chinh xa xôi như thế nào.

Cô đi tới đi lui một lúc, mới bước tới ấn chuông cửa.

Mạnh Lâm vội vã đi ra, từ thật xa đã cười nói:

- Tiểu Dĩnh! Cháu đến rồi, mau vào đi!

- Chào dì!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tào Dĩnh ửng đỏ, cô vội chào.

Thấy túi quà lớn trong tay cô, Mạnh Lâm cau mày nói;

- Xem cháu kìa! Tối thì tối, còn mua nhiều đồ như vậy! Lãng phí quá!

Thấy Mạnh Lâm đối với mình trước sau như một vẫn quan tâm và thương mến, trong lòng Tào Dĩnh vừa vui mừng vừa cảm động.

Mạnh Lâm dẫn Tào Dĩnh đi vào phòng khách, dọc theo hành lang thật dài, đi lên khu dành cho hai mẹ con Mạnh Lâm, vào phòng khách trên lầu một, ngồi xuống.

- Tiểu Dĩnh, cháu ngồi chờ, dì đi rót cho cháu chén nước.

- Dì Mạnh, dì không cần bận rộn như vậy, cháu không khát.

- Tới nhà dì mà ngay cả chén nước cũng không uống? Cháu ngồi đi, dì mang ra ngay!

Mạnh Lâm đi rót nước, Tào Dĩnh ngồi trên ghế salon, ngẩng lên nhìn, thấy phòng khách treo một tấm ảnh lớn chụp mẹ con Mạnh Lâm và hai ông bà cao tuổi.

Cô nhìn tấm hình, ánh mắt nhất thời ngưng tụ: ông cụ tinh thần quắc thước, dáng vẻ uy nghiêm kia, không phải là Phùng lão ở Trung ương thường xuyên xuất hiện trên ti vi sao? Đó là một nhân vật lớn, một “khai quốc công thần”, dưới một người trên vạn người, nắm giữ vận mệnh chính trị trọng yếu của quốc gia!

Khóe miệng Tào Dĩnh run lên, rốt cuộc cô đã hiểu, thì ra Bành Viễn Chinh là cháu nội của Phùng lão! Người vẫn bị cha mẹ cô xem thường là “thằng bé nhà quê” xuất thân từ gia đình đơn thân, bình dân, lại là cháu một nhà quyền quý bậc nhất ở Thủ đô!

Tào Dĩnh ngơ ngẩn đứng đó nhìn tấm ảnh, một lúc lâu không nói. Giờ phút này, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô dường như đã rơi xuống, biết được thân thế của Bành Viễn Chinh, hiểu được khoảng cách quá xa giữa mình và hắn, cô lại có cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Cho dù cha mẹ cô không thực dụng và chống đối Bành Viễn Chinh, sợ là cô và hắn cũng rất khó đến được với nhau. Đây là số phận, tạo hóa trêu người!

Tào Dĩnh đau buồn, vành mắt đỏ lên, đang cúi đầu lau nước mắt, Mạnh Lâm đã thương cảm ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi:

- Cháu ngoan, đừng đau buồn nữa, mặc dù cháu và Viễn Chinh không thành chồng vợ, nhưng dì Mạnh đây vẫn coi cháu như con!

- Dì!

Tào Dĩnh nhào vào lòng Mạnh Lâm khóc nức lên, Mạnh Lâm cũng gạt nước mắt. Bà cũng rất mến Tào Dĩnh, cảm thấy cô bé này hiền hậu, rộng lượng, hiểu chuyện, là một người vợ hiền ngoan điển hình, nếu như số phận không xoay chuyển, nếu cha mẹ cô không tìm mọi cách ngăn trở, cũng có thể Tào Dĩnh đã kết hôn với con trai bà, và bà cũng vui lòng nhìn thấy điều đó.

Nhưng bây giờ hết thấy đều chỉ là lời nói suông. Chưa nói đến chuyện con bà đã có Phùng Thiển Như, giả sử chưa có, căn cứ vào hiểu biết của bà đối với vợ chồng Phùng lão, Tào Dĩnh xuất thân như vậy, muốn gả vào Phùng gia là không thể. Nhất là tính cách của cha mẹ Tào Dĩnh, là loại người mà Phùng lão căm ghét nhất.

Cho dù không có sự tồn tại của Phùng Thiển Như, nhất định Phùng gia sẽ thu xếp một cuộc hôn nhân chính trị cho Bành Viễn Chinh.

Mạnh Lâm giữ Tào Dĩnh lại ăn cơm trưa, hai người ở bên nhau mấy tiếng đồng hồ, xế chiều hơn ba giờ, Tào Dĩnh cáo từ về lại khách sạn. Mạnh Lâm không giữ cô lại, chỉ bảo tài xế của Phùng gia đưa Tào Dĩnh về.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như về, thấy Mạnh Lâm có vẻ hơi khác lạ, trong mắt phảng phất vẻ thương cảm, Bành Viễn Chinh ngạc nhiên.

Phùng Thiển Như mệt mỏi, nằm xuống đã ngủ ngay. Bành Viễn Chinh thấy cô ngủ say, lặng lẽ ra ngoài, tới phòng của mẹ.

- Mẹ, có phải mẹ cảm thấy không khỏe?

Bành Viễn Chinh theo thói quen đứng phía sau Mạnh Lâm, bóp vai cho bà.

Mạnh Lâm thở dài một tiếng:

- Con à, trong lòng mẹ không được thoải mái, lúc này Tào Dĩnh tới.

Bành Viễn Chinh khựng lại, ngừng tay.

Mạnh Lâm quay lại nhìn con, thở dài nói:

- Con, tiểu Dĩnh thật sự là một đứa con gái tốt, chỉ tiếc là các con không có duyên phận! Hôm nay mẹ nhìn thấy nó gầy gò tiêu tụy, cảm thấy rất đau lòng.

Bành Viễn Chinh biết tình cảm giữa mẹ và Tào Dĩnh rất tốt, cũng không nói gì, im lặng xoa bóp vai cho bà.

- Con à, mẹ muốn nhận tiểu Dĩnh làm con gái nuôi...Con thấy được không?

Mạnh Lâm im lặng một lát, mới nhẹ nhàng nói.

Ý nghĩ này xuất hiện lúc bà nhìn thấy Tào Dĩnh, nhưng bà có phần băn khoăn, bởi vì bây giờ thân phận bà khác xưa, là con dâu của Phùng gia, bà không thể tùy tiện nhận con nuôi.

Cho nên, bà muốn hỏi ý kiến Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nhượng mảy, do dự một chút, rồi kiên quyết nói:

- Mẹ, thôi đi, bản thân con thì không sao, nhưng còn ông bà nội, rồi bác Cả, rất khó vẹn toàn. Chúng ta hiểu Tào Dĩnh, nhưng trong nhà chưa chắc đồng ý.

Với lại, tính cách của cha mẹ cô ấy như vậy, nếu là nhận kết nghĩa, có thể sẽ gây thêm phiền phức cho trong nhà.

Mạnh Lâm thở dài, bà cũng biết chuyện này không đơn giản, con trai nói rất đúng, bà không phản bác được.

Lời lẽ của Bành Viễn Chinh thật ra vẫn còn uyển chuyển. Nếu để Phùng Bá Đào biết chuyện này, nhất định ông sẽ kiên quyết phản đối. Nếu Phùng gia muốn nhận kết nghĩa, cũng phải môn đăng hộ đối, ít nhất cũng là thế gia tầm cỡ như Hầu gia. Bây giờ Mạnh Lâm cũng không còn là kế toán của nhà máy cơ khí Tân An, mà là con dâu thứ hai của Phùng gia, khi ra ngoài, bà có thể đại diện cho Phùng gia, cho nên không thể tùy tiện nhận con gái nuôi.

Ngay cả không được sự đồng ý của vợ chồng Phùng lão, nhất định cũng phải có sự đồng ý của Phùng Bá Đào.

Suy nghĩ một chút, Mạnh Lâm nắm lấy cánh tay con trai, khẽ nói:

- Con, con giúp tiểu Dĩnh một chút, mặc dù hai đứa không thành được vợ chồng, nhưng vẫn có thể làm bạn tốt! Giúp nó tìm một công việc, một đơn vị khá hơn cho nó!

Nghe mẹ nói thế, Bành Viễn Chinh hiểu rõ lòng bà, nhiều năm sống chung, tình cảm gắn bó, bà coi Tào Dĩnh như con gái. Trong quá khứ, những năm tháng khó khăn nhất, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau, sự hiền hậu, đầm ấm và quan tâm một cách dịu dàng của Tào Dĩnh đã mang lại cho Mạnh Lâm một sự an ủi khá lớn và Mạnh Lâm vẫn mong Tào Dĩnh trở thành con dâu của mình.

Bành Viễn Chinh thở dài, cười khổ nói:

- Mẹ, con chỉ là một cán bộ cấp phó huyện, có thể giúp được gì cho cô ấy? Hơn nữa, cha cô ấy là cán bộ cấp phó sở, bản thân cô ấy bây giờ công tác ở Cục Giáo dục, cũng đã lên tới chức phó phòng.

- Thôi, ai cũng có số phận cả, được rồi, không nói những chuyện này nữa, mẹ đi làm cơm!

Mạnh Lâm thở ngắn than dài một hồi, thấy con trai quan tâm và hiểu thảo như vậy, cũng dần dần trở nên khuây khỏa.

- Mẹ, nhà có người giúp việc, mẹ cũng đừng vất vả như vậy!

Bành Viễn Chinh cười, khuyên nhủ.

Mạnh Lâm cười khổ:

- Chẳng lẽ mẹ ngồi không cả ngày? Rảnh rỗi quá cũng có thể sinh bệnh con à!

508. Chương 516: Chỉ Được Nhìn Không Được Sờ!

Ở Thủ đô được hai ngày, Vương Hạo liên tục gọi điện thoại tới, nói là Bí thư Hàn yêu cầu hắn trở về huyện. Bành Viễn Chinh bắt đắ dĩ đành phải rời Thủ đô về Tân An.

Bành Viễn Chinh đi xe lửa về huyện. Ở ga xe lửa, hắn gọi điện thoại cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Từ Vương Hạo, hắn biết sáng ngày mai, Hàn Duy muốn triệu tập hội nghị Ủy viên thường vụ Huyện ủy, tổng kết công tác năm 93, đồng thời bố trí công tác năm tới.

Hàn Duy thúc giục hắn về gấp gáp như vậy, chẳng qua là vì dự án trung tâm thương mại hợp tác với tập đoàn Hoa Thương Singapore. Trong hai ngày Bành Viễn Chinh rời huyện, Hàn Duy lấy tư cách Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy, đích thân gọi điện thoại cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Ủy ban kinh tế và thương mại huyện, và Ủy ban Xây dựng huyện, hỏi han về luận chứng dự án, khiến Cung Hàn Lâm và các lãnh đạo huyện mở rộng tầm mắt, thấy được sự coi trọng của Hàn Duy đối với dự án này.

Bành Viễn Chinh biết rõ điều đó, cho nên trong hai ngày ở Thủ đô, hắn vẫn không gián đoạn liên lạc với Phó Khúc Đình. Phó Khúc Đình hứa sẽ nhanh chóng hoàn thành luận chứng dự án của công ty, sau đó dẫn đoàn đến Tân An, ký kết hiệp định khung đầu tư với Ủy ban nhân dân huyện Lâm, chuẩn bị tiến vào giai đoạn triển khai dự án trên thực địa.

Bành Viễn Chinh lên xe, ngủ một giấc là tới Tân An. Đến Tân An đã là 4 giờ chiều, hắn rời ga, lên xe của Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long đích thân lái xe tới đón hắn, còn có Tống Quả cùng đi.

Tống Bính Nam đã đến tỉnh lỵ nhậm chức. Tống Quả vẫn công tác ở Đại học Giang Bắc tại thành phố Tân An. Tống Quả đã kết hôn với Hoàng Oanh Oanh, em gái của Hoàng Đại Long, trở thành con rể của Hoàng gia.

Đã lâu ba người không tụ tập. Hoàng Đại Long trực tiếp lái xe đến một hộp đêm của Hoàng gia, chọn một phòng, lại gọi vài món thức ăn.

Đây là một gian phòng hết sức sang trọng, hiển nhiên là nơi để Hoàng Đại Long dùng tiếp đãi khách quý. Hiệu quả cách âm trong phòng tương đối tốt, trải thảm lông dê đắt tiền của nhãn hiệu danh tiếng, tuy nhiên trang hoàng một cách hỗn tạp theo cả phong cách Trung Quốc lẫn phương Tây, có phần thập cẩm hổ lốn, khiến một người trí thức như Tống Quả nhăn mày nhăn mặt, cười nhạo Hoàng Đại Long mấy câu.

Mặc dù Tống Quả đã kết hôn với Hoàng Oanh Oanh, nhưng không nhúng tay vào việc kinh doanh của Hoàng gia. Y không có hứng thú đối với kinh doanh, cha con Hoàng Đại Long không có cách nào, đành mặc kệ.

Ba người là bạn thân, ở ngoài quan trường. Vì vậy đối với Hoàng Đại Long và Tống Quả, Bành Viễn Chinh hoàn toàn thả lỏng, gỡ xuống cái mặt nạ giả tạo, kín kẽ mà thường ngày mình vẫn phải đeo.

Ba người nâng ly, uống hết hai mươi mấy chai bia của Đức, đều hơi ngà ngà say. Mặc dù Hoàng Đại Long thích uống nhưng tửu lượng không cao, bảy tám chai bia xuống bụng, đã chuếnh choáng, la lối ầm ĩ, không ra thể thống gì cả.

Y quơ cánh tay, ồn ào nói:

- Các anh em, ở đây có “đại dương mã” ha ha. Gọi mấy con tới, chúng ta vui đùa một chút! Thoải mái xả láng!

Tống Quả cau mày:

- Đừng nói lung tung bậy bạ! Một mình anh chơi bởi phóng túng được rồi, đừng kéo chúng tôi xuống nước cùng!

Tính cách Tống Quả thanh cao, tự cho mình cao quý, lại đối với Hoàng Oanh Oanh rất mực thâm tình, tuyệt đối không thích chuyện “tầm hoa vấn liễu”.

Bành Viễn Chinh thì càng không cần phải nói, dù là xuất thân hay là địa vị quan chức, cũng không cho phép hấn hành động phóng đảng như Hoàng Đại Long.

Hoàng Đại Long đành đặc nhìn chằm chằm Tống Quả, xì một tiếng khinh miệt:

- Tống Quả, tiểu tử đừng có làm bộ! Mấy anh em chúng ta gặp nhau một chỗ, là tìm vui! Đàn ông mà, vui đùa một chút, sợ cái gì? Hơn nữa, tôi có cho cậu “làm” đâu! Chỉ được phép nhìn, không được sờ nha! Mà nếu cậu dám “làm” thật, tôi cũng không đồng ý, em gái tôi nó không giết tôi mới lạ!

Đó là chưa nói lần trước cậu...

Hoàng Đại Long cười hà hà, nhưng không nói tiếp. Tống Quả biến sắc, rút một điều thuốc trong hộp thuốc của Bành Viễn Chinh, nhìn Hoàng Đại Long bằng ánh mắt căm tức.

Lần trước, y bị Hoàng Đại Long lôi kéo tới hộp đêm này, bị một cô ở đây quán quýt si mê, thiếu chút nữa hai bên đã quan hệ với nhau! Nếu không phải cuối cùng y bỏ trốn mất dạng, đêm đó nhất định là xong rồi!

Bành Viễn Chinh cười ha hả, nhìn hai người, ánh mắt chập chờn men say lướt qua vẻ mặt lúng túng của Tống Quả, thầm nghĩ Tống Quả đúng là “nắm được thóp” Tống Quả điều gì đó, xem ra, lui tới thường xuyên nơi chốn ăn chơi, dù là người thanh cao như Tống Quả, cũng không tránh khỏi thỉnh thoảng bị ướt chân.

Hoàng Đại Long đứng dậy tới cửa hô một tiếng, không lâu sau, một cô quản lý dẫn ba cô gái Tây xinh đẹp, thân hình cao lớn, da thịt trắng nõn, mặc đồ kiểu thủy thủ ngắn cũn cỡn, để lộ cặp mông tròn lẳn.

Cô quản lý thuận tay mở nhạc, tiếng nhạc rock lập tức xập xình, ba cô vũ nữ người Nga điên cuồng vặn eo lắc mông, uốn éo trông hết sức khiêu gợi và quyến rũ.

- Dzô! Hôm nay ai không uống say, là thằng hèn! Tống Quả, cậu cút sang một bên, cậu không uống rượu, tôi với Viễn Chinh uống!

Hoàng Đại Long lỗ mãng cười, đẩy Tống Quả ra:

- Anh em, dzô!

Bành Viễn Chinh cười cười, cụng ly với Hoàng Đại Long, rồi một hơi uống cạn.

Thật ra, vũ đạo của ba cô gái Tây phương không có kết cấu bố cục gì cả, hoàn toàn là nhảy đến nhảy đại, miễn sao cặp mông căng tròn lúc lắc tối đa, mà bộ ngực to lớn cũng nhún nhảy mạnh mẽ, tạo thành những đợt sóng ngực khiêu gợi.

Hoàng Đại Long suồng sã gờ ly rượu lên cười ha hả:

- Đại dương mã, tiếp tục nhảy nào! Nảy cái mông lên một chút!

Ai làm tôi hài lòng, tiền này thưởng cho người đó!

Hoàng Đại Long móc từ túi xách ra một xấp tiền mặt dày cộm, “bịch” một tiếng, ném lên bàn:

- Nhảy đi, tiếp tục nhảy!

Bành Viễn Chinh nhú mồm, vỗ vỗ vai y:

- Được rồi, Hoàng Đại Long, anh say rồi, chừng mực một chút đi!

Ba “đại dương mã” tiếp tục uốn éo cuồng nhiệt theo tiếng nhạc, mặc dù các cô không hiểu Hoàng Đại Long nói gì, nhưng nhìn thấy xấp tiền mặt. Một cô phóng đảng tới mức cởi luôn chiếc áo thủy thủ vốn đã cũn cỡn trên người, lộ ra nửa thân trên trần trụi. Vừa đứng đưa hai trái đào to lớn trắng nõn, cô ta vừa ném cái áo thủy thủ về phía Hoàng Đại Long, vừa vặn rơi trúng đầu y.

Tổng Quả không thể xem tiếp, đứng dậy định bỏ đi, không ngờ bị một cô ôm cổ, y vùng ra khiến cả hai cùng ngã xuống chiếc sô pha rộng rãi. Mặc cho Tổng Quả giãy giụa, cô gái ngoại quốc to lớn vẫn không buông, Tổng Quả là loại thư sinh trói gà không chặt, không phải là đối thủ của cô ta.

Thấy Tổng Quả bị cô “đại dương mã” đè trên ghế sô pha, Hoàng Đại Long ôm bụng cười to, một cô khác dựa vào vai Hoàng Đại Long, nâng ly rượu lên, cười quyến rũ, không rõ vô tình hay cố ý, dùng bộ ngực đầy đà chà chà vào cánh tay y.

Bành Viễn Chinh cũng nhịn không được, thầm nghĩ Tổng Quả quá tệ, ngay cả gái Tây cũng trị không nổi. Hắn cười ha hả, nói:

- Được rồi, Hoàng Đại Long, đừng làm ồn nữa!

Hắn đang nói, chợt cô gái Tây còn lại đặt mông ngồi lên đùi Bành Viễn Chinh, bộ ngực khủng áp vào người hắn.

Bành Viễn Chinh bỗng đứng dậy, hất cô gái ngã ngồi trên ghế sô pha, bước tới kéo Tổng Quả dậy. Tổng Quả hồn hển đứng dậy, tức tối giậm chân, giờ tay chỉ Hoàng Đại Long trách mắng.

Thấy Tổng Quả giận dữ, Hoàng Đại Long đành hậm hực cho ba vũ nữ kia đi. Y là kẻ háo sắc, nếu không có Tổng Quả và Bành Viễn Chinh, một khi đã uống nhiều rượu như vậy, lúc này nhất định y sẽ làm chuyện mà y đang muốn làm nhất!

Hoàng Đại Long trọng nghĩa khinh tài, nhưng lại có bệnh háo sắc.

Thật ra thì, đã là đàn ông, Bành Viễn Chinh hay là Tổng Quả cũng vậy, đối mặt với mấy cô gái Tây cao lớn nở nang, lẳng lơ nóng bỏng này, chưa chắc là không có ham muốn, nhưng bản năng là bản năng, dù sao, hai người cũng có một chút tự trọng, tuyệt đối không thể ăn nằm với loại gái không khác gái ăn sương này được.

...

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh tới huyện thật sớm.

Cửa phòng làm việc của hắn mở rộng, người đang dọn vệ sinh thay hắn là Chủ nhiệm khoa viên Trí Linh.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, Trí Linh đang cúi người lau dọn, thấy Bành Viễn Chinh vào, liền đứng dậy kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Không cần quét dọn, tôi tự làm được rồi, cô về trước đi!

Trí Linh lắc đầu, tiếp tục lau. Không lâu sau, cô lau nhà xong, mới nhẹ nhàng đóng cửa, ra ngoài.

Việc quét dọn phòng làm việc cho Bành Viễn Chinh là cô chủ động đề nghị với Hoắc Quang Minh. Thấy cô như vậy, Hoắc Quang Minh nghĩ thái độ của cô bắt đầu chuyển biến, gật đầu đồng ý.

Gần đây, trong cơ quan Ủy ban nhân dân nhân dân huyện, số người “chuyển biến” như Trí Linh không ít. Mặc dù Bành Viễn Chinh chỉ là Phó chủ tịch thường trực huyện, nhưng đại đa số mọi người trong cơ quan đều coi Bành Viễn Chinh là người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện, Dù Cung Hàn Lâm muốn hay không muốn, thừa nhận hay không thừa nhận, quyền lực của ông ta cũng đã hoàn toàn bị triệt tiêu.

Vương Hạo vội vã chạy vào, cười nói:

- Lãnh đạo về rồi! Hai ngày vừa rồi, Bí thư Hàn thúc giục rất nhiều lần!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Hội nghị Ủy viên thường vụ Huyện ủy lúc mấy giờ?

- 9 giờ rưỡi.

Vương Hạo đi tới, hạ giọng nói:

- Tôi đã làm báo cáo tổng kết công tác, lãnh đạo xem còn có chỗ nào cần sửa đổi. Trong hội nghị, các lãnh đạo muốn nghe báo cáo công tác tổng thể năm nay.

- Để đó đi.

Bành Viễn Chinh gật đầu.

Báo cáo tổng kết đối với hắn không có tác dụng lớn. Công tác được phân quản của năm 93 nằm trong đầu hắn, hắn đã suy xét kỹ càng. Căn bản hắn báo cáo không cần nhìn giấy,

Xem xong báo cáo tổng kết mà văn phòng Ủy ban nhân dân huyện làm thay mình, hắn ngẩng lên nhìn đồng hồ, thấy đã chín giờ sáng, liền ra cửa, chuẩn bị báo cáo trước với Hàn Duy.

509. Chương 517: Mộng Bút Sinh Hoa

- Bí thư Hàn!

Ngẩng lên thấy Bành Viễn Chinh, Hàn Duy cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh, hồi thúc cậu về, trong lòng không có ý kiến gì đối với tôi sao? Gần đây công việc trong huyện quá nhiều, chờ hết năm, tôi cho cậu nghỉ ngơi một thời gian!

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bí thư Hàn, công việc là quan trọng nhất, chuyện cá nhân có thể tạm hoãn được mà.

- Hay lắm, cậu có thể nhìn nhận được như vậy, là tốt rồi.

Bành Viễn Chinh thả bút trong tay xuống, vội nói:

- Việc liên hệ với phía Singapore thế nào rồi? Họ đã xác định ý định tới huyện Lâm đầu tư chưa?

- Bí thư Hàn, chuyện này đã được xác định. Tôi đã nói chuyện qua điện thoại với Phó Hoa Thương, Chủ tịch tập đoàn Hoa Thương, ông ta đồng ý đầu tư vào huyện Lâm. Nhưng, loại đầu tư quan trọng này, phải cần có thời gian để làm luận chứng kỹ thuật, và chuẩn bị tài chính. Tổng giám đốc Phó nói, khoảng trung tuần tháng 1, có thể đến để ký hiệp định khung. Đồng thời, họ muốn đăng ký thành lập một công ty hữu hạn, chịu trách nhiệm toàn diện về dự án trung tâm thương mại này.

Bành Viễn Chinh biết Hàn Duy sốt ruột, không nói dài dòng, trước tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Tốt!

Hàn Duy phấn khởi vỗ bàn:

- Đồng chí Viễn Chinh, lát nữa họp hội nghị, cậu thực hiện một báo cáo chuyên đề với hội nghị, chúng ta thảo luận nghiên cứu xong, lập tức thành lập tổ lãnh đạo điều hành dự án. Đồng thời tôi lập tức báo cáo lãnh đạo Thành ủy, tranh thủ đưa dự án vào danh sách trọng điểm xây dựng của thành phố năm 94.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được, dự án này cần lãnh đạo ủng hộ. Nếu như không có Bí thư Hàn làm hậu thuẫn, tôi cũng không tiến hành được nhanh như vậy.

Hàn Duy cười ha hả:

- Viễn Chinh, hễ điều gì có lợi cho sự phát triển kinh tế huyện Lâm thì nên làm! Hơn trăm ngàn người dân huyện Lâm cũng là hậu thuẫn mạnh mẽ của cậu! Không nên băn khoăn, không sợ thất bại, cải cách mở cửa cần tinh thần tìm tòi sáng tạo đổi mới!

- Cảm ơn lãnh đạo ủng hộ! Tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bành Viễn Chinh lập tức đứng thẳng người tỏ thái độ.

Hàn Duy hài lòng cười, phất tay một cái lại nói:

- Hội nghị thường vụ năm nay chủ yếu thảo luận nghiên cứu, đồng thời tôi còn đại diện Thành ủy tuyên bố một cuộc bỏ nhiệm.

Bành Viễn Chinh ngăn người, thầm nghĩ lại có bỏ nhiệm mới, chẳng lẽ trong huyện lại cần người?

- Cậu không cần nghĩ ngợi nhiều, trong tỉnh điều tới một cán bộ tạm giữ chức. Đó là Hoàng Huy, con trai một vị lãnh đạo lão thành trong tỉnh. Hắn không có công việc cụ thể, chỉ giữ một hư chức trong thường ủy, hỗ trợ Âu Dương Đào phụ trách công tác Đảng quần chúng.

Hàn Duy trầm giọng nói.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, hóa ra là một cậu ấm đến huyện tạm giữ chức để có thành tích nhằm thăng chức về sau, thảo nào Thành ủy không mở đại hội tuyên bố, chỉ bỏ nhiệm một cách lặng lẽ. Chuyện hỗ trợ công tác cho Âu Dương Đào, bất quá chỉ là danh nghĩa, sợ là người này sẽ không tham dự công việc cụ thể nào trong huyện.

Bành Viễn Chinh sực nhớ tới một lãnh đạo lão thành họ Hoàng vừa mới về hưu, có lẽ Hoàng Huy là con ông ta. Có điều, Bành Viễn Chinh cảm thấy thắc mắc, sao lại chọn một huyện nghèo như huyện Lâm để đến tạm giữ chức?

- Lát nữa sẽ gặp, trong lòng cậu tự hiểu là được!

Hàn Duy gật đầu, trong giọng nói đầy sự ám chỉ.

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng không nói gì. Loại chuyện này, vẫn thường xảy ra, hắn cũng không quá chú ý. Quan trường huyện Lâm là “tổ chức”, không phải là của một mình hắn, tổ chức muốn bố trí người nào thì bố trí người đó.

Hàn Duy đứng dậy:

- Đi, chúng ta đến hội nghị.

Hai người cào phòng họp, nhưng Ủy viên thường vụ khác đã đến đông đủ, kể cả Cung Hàn Lâm. Cung Hàn Lâm thấy Bành Viễn Chinh và Hàn Duy cùng vào cửa, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Bây giờ trong thường ủy, ngoại trừ Hàn Duy cao cao tại thượng ra không nói, những người khác, trừ Phó bí thư Huyện ủy Âu Dương Đào, Bí thư Ban chính trị pháp luật Mẫn Lượng trung lập ra, từ Bí thư Ban Thanh tra kỷ luật Cố Xuân Tường, Trưởng ban Tổ chức Hùng Vĩ Nhập, Trưởng ban Mặt trận Tổ quốc Hàn Quân Tường, Chánh văn phòng Huyện ủy Mạc Xuất Hải cho tới Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên, cũng cùng đứng về một phía với Bành Viễn Chinh, trong đó Cố Xuân Tường, Mạc Xuất Hải và Lý Minh Nhiên lại càng là người ủng hộ Bành Viễn Chinh mạnh mẽ nhất.

Bốn người cùng đến từ thành phố Tân An, quan hệ khá tốt, khi đến huyện Lâm, đương nhiên là đồng minh.

Nói cách khác, cho dù bây giờ Cung Hàn Lâm là Bí thư Huyện ủy, Bành Viễn Chinh vẫn khống chế quan trường huyện Lâm trong tay, điều này bất cứ ai cũng nhận ra được.

Bành Viễn Chinh và Hàn Duy ngồi xuống, khi ngẩng lên, hắn thấy một người đàn ông chừng hai bảy hai tám tuổi, ngồi ở vị trí chót nhất. Người này tầm vóc trung bình, diện mạo khá thanh tú, đeo một cặp kính gọng vàng, có vẻ trí thức.

Tuy nhiên, nhìn kỹ, trong ánh mắt và nụ cười của y lộ ra vẻ gì đó hơi hèn mọn, đó là cảm giác của Bành Viễn Chinh. Người này mặc một cái áo da nâu, quần khăn choàng cổ đỏ, tuy thời trang nhưng hơi lạc điệu với người xung quanh.

Đây hẳn là cậu ấm Hoàng Huy mà Hàn Duy vừa nói lúc nãy.

Hoàng Huy cười cười nói nói với Lý Minh Nhiên ngồi cạnh, thỉnh thoảng lại rỉ tai thì thầm với Mạc Xuất Hải, có vẻ quen biết đã lâu.

Hàn Duy hắng giọng một cái, lúc này Hoàng Huy mới người cười nói, ngồi thẳng lên.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu họp. Trước khi chính thức mở hội nghị, tôi tuyên bố bỏ nhiệm của Thành ủy: bỏ nhiệm đồng chí Hoàng Huy là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, tạm giữ chức một năm, chủ yếu là hỗ trợ

đồng chí Âu Dương Đào thực hiện công tác Đảng quần chúng. Sau đây, mời đồng chí Hoàng Huy tự giới thiệu.

Hàn Duy khoát tay, thái độ rất nghiêm túc.

Hoàng Huy nghe vậy nở nụ cười, hướng về phía Hàn Duy và mọi người bái một cái. Đối với Hoàng Huy, đó là một cử chỉ nhún nhường, nhưng nó khiến mọi người lắc đầu cười thầm.

Từ đó đủ để nhận thấy, người này không phải ở trong quan trường, tối thiểu cũng không có kinh nghiệm trong quan trường.

- Kính thưa Bí thư Hàn, kính thưa Chủ tịch huyện Cung, kính thưa các đồng chí, tôi là Hoàng Huy, trước đây công tác ở Viện thư họa tỉnh, từ nhỏ, kẻ bắt tài này đọc sách vẽ tranh, từ lúc gặp được Trầm Thông, bậc thầy về quốc họa (1), tạm coi như là một nhà thư họa, từng có tác phẩm được giải thưởng toàn quốc.

Các đồng nghiệp thư họa trong nước tặng tôi một biệt danh là Mộng Bút tiên sinh, lấy từ điển cổ “mộng bút sinh hoa” (2) Ôi, hôm nay tổ chức điều tôi đến huyện Lâm tạm giữ chức, dù kẻ hèn này không có sở trường gì, nhưng nhất định đem hết sức lực cống hiến cho nghệ thuật thư họa và các mặt khác của huyện Lâm được phát triển mạnh mẽ, sau này kính xin các vị chỉ giáo nhiều hơn, tôi vô cùng cảm kích!

Hoàng Mộng Bút nói nghe có vẻ khiêm nhường nho nhã, nhưng thật ra quá nửa là tự giới thiệu về mình, cuối cùng còn ôm quyền làm lễ, khiến mọi người ngẩn ra nhìn nhau, hết sức buồn cười. Mấy người Âu Dương Đào cố nín một lát, cuối cùng không nhịn được cười lên ha ha.

Đây có lẽ là lời phát biểu nhậm chức đặc sắc nhất trong lịch sử quan trường huyện Lâm cho tới thời điểm này.

Cố Xuân Tường che miệng cố nín cười, lòng thầm nghĩ: sao cấp trên lại bố trí một “cực phẩm” như vậy xuống huyện, đúng là loại cậu ấm trẻ người non dạ.

Lý Minh Nhiên và Mạc Xuất Hải đã biết tính cách của Hoàng Huy, không đến nỗi bật cười.

Hàn Duy cũng cười, nhìn Hoàng Huy, nói:

- Biệt hiệu của đồng chí Hoàng Huy là Mộng Bút tiên sinh, hay lắm, hay lắm. Tuy nhiên, đồng chí Hoàng Huy, chúng ta là lãnh đạo, không phải là ngâm thơ vẽ tranh, chỉ có biệt hiệu thôi chưa đủ, nhất định phải có nỗ lực tinh thần!

Bành Viễn Chinh cũng cười phụ họa một câu:

- Mộng bút sinh hoa, đồng chí Hoàng Huy quả nhiên là người phong nhã, tài hoa, sau này hẳn phải xin Mộng bút tiên sinh mấy bức thư họa.

Hoàng Huy vỗ vỗ ngực:

- Nếu Chủ tịch huyện Bành không chê, ngày mai tôi sẽ có tác phẩm còn vụng về trình lên, kính xin Chủ tịch huyện Bành chỉ giáo nhiều hơn!

Mọi người cười ồ, thuận thế cũng nhao nhao xin Hoàng Mộng Bút vẽ tranh, viết chữ cho. Hoàng Mộng Bút không từ chối một ai, thậm chí còn hứa với Âu Dương Đào, sẽ nói với Trầm Thông, viết chữ cho Âu Dương Đào.

Trầm Thông là bậc thầy thư họa hàng đầu trong nước, đồng thời cũng là một học giả tiếng tăm lừng lẫy, tác phẩm bán rất chạy trên thị trường. Chữ của ông, nói rằng một chữ đáng ngàn vàng cũng không khoa trương, từng có một bức quốc họa của ông được trả một triệu đô la Hồng Kông trong một buổi đấu giá ở Hồng Kông.

Âu Dương Đào chỉ thuận miệng mà nói, cũng không để trong lòng, thư pháp của Trầm Thông, đâu phải ai muốn cũng có? Tuy nhiên, một thời gian ngắn sau đó, khi y quên mất chuyện này, Hoàng Huy đã nhờ Trầm Thông viết cho Âu Dương Đào hai chữ: thận trọng.

Bởi vậy có thể thấy, quan hệ giữa Hoàng Huy và Trầm Thông tương đối gần gũi.

...

Không khí vốn thường nghiêm túc, đơn điệu của hội nghị, bởi vì vẻ hài hước “tự có” của Hoàng Huy mà thoải mái đi nhiều. Tuy nhiên, mọi người cười thì cười, trong lòng tuy xem thường, nhưng không ai dám lộ ra vẻ châm biếm, bối cảnh Hoàng Huy như thế, không ai dám đắc tội.

Hàn Duy gõ gõ bàn, trầm giọng nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu họp.

(1) Quốc họa: tranh mực tàu vẽ bằng bút lông trên lụa hoặc giấy, được người Trung Quốc gọi là quốc họa.

(2) Mộng bút sinh hoa: tương truyền, đại thi hào Lý Bạch một đêm khuya nằm dưới ánh trăng mờ ngâm thơ, theo gió bay tới một ngọn núi tiên ngoài biển. Chỉ thấy bốn phía biển mây mênh mông, hoa và cây cối xanh um. Lý Bạch mê mẩn trước cảnh đẹp. Giữa lúc ấy, một cây bút lông khổng lồ cao chừng mười trượng (hơn 30 m), giống như một cây cột bằng ngọc, xuất hiện giữa biển mây. Lý Bạch nghĩ thầm: “ Nếu như có được cây bút khổng lồ này, dùng cả vùng đất làm nghiên mực, lấy nước biển làm mực, dùng trời xanh kia làm giấy, viết ra hết được cảnh đẹp nhân gian, thì thật là hay quá! “ Đang lúc ông miên man bất định, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhạc du dương trên trời, từ cây bút bắn ra những tia sáng ngũ sắc, rồi ở đầu bút mở ra một đóa hoa màu hồng tuyệt đẹp. Cây bút sinh hoa kia dần dần chuyển động, bay về phía Lý Bạch. Lý Bạch mắt thấy tia sáng bắn ra từ cây bút thần càng lúc càng gần, liền đưa tay nắm lấy, lúc sắp chạm tay vào cây bút, bất giác tỉnh mộng. Sau khi Lý Bạch tỉnh dậy, hồi tưởng tình cảnh trong mộng, nghĩ không ra là ở địa phương nào. Ông quyết tâm đi thăm khắp các danh sơn, tìm kiếm tiên cảnh trong mộng. Về sau, Lý Bạch dạo chơi đến Hoàng Sơn, bất giác thất thanh kêu to: “ Trước kia ta trong mộng chứng kiến cây bút sinh hoa, thì ra là ở chỗ này. “

Tục truyền nói, kể từ sau khi Lý Bạch nhìn thấy “ Mộng bút sinh hoa “ , thơ hay liền cuộn cuộn tuôn ra.

Câu “ Mộng bút sinh hoa “ , ý nói người tài hoa hơn người, đang ở trong mộng cũng có thể làm thơ, cũng ý nói người tài từ trời giáng xuống trần. (Trích từ baidu.com)

510. Chương 518: Cảnh Báo!

Trong hội nghị, từng Ủy viên thường vụ, kể cả Cung Hàn Lâm, lần lượt báo cáo tổng kết công tác năm 93, đồng thời đưa ra ý kiến về công tác năm 94.

Dù là tổng kết hay ý kiến, thì chỉ là những lời sáo mòn, không có gì mới, đơn điệu đến nỗi khiến người nghe buồn ngủ.

Hàn Duy cau mày ngồi nghe, vẻ mặt không vui. Phó bí thư Âu Dương Đào báo cáo xong, đến lượt Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh sắp mở lời, đột nhiên Hàn Duy xua tay, trầm giọng nói:

- Đợi một chút, tôi muốn nói mấy câu.

Báo cáo của mọi người đều rất máy móc, căn bản là đọc báo cáo tổng kết. Tôi nghi ngờ, báo cáo tổng kết của mọi người, có phải tự viết không? Đối với công tác được phân quản, mọi người có trải qua phân tích, đánh giá cần thiết? Nào là điều thứ nhất, thứ hai, cho đến thứ bảy, thứ tám, thoát nghe cứ như nhiều việc lắm, nhưng nghe kỹ, tất cả chỉ là lời nói suông, sáo rỗng, hầu như không có tính hiện thực nào, có một số đồng chí tổng kết khá dài, trong khi tôi thấy chỉ cần vài trăm chữ là nói được hết.

Quan trọng hơn là, đối với công tác năm sau, cũng không nói ra được ý nghĩ, hành động hay phương pháp gì mới mẻ. Cải cách mở cửa, cần đẩy mạnh xây dựng kinh tế, thay đổi hiện trạng nghèo nàn lạc hậu của huyện Lân, nếu như chúng ta không đổi mới, cứ dựa theo cách làm từng bước như cũ, tôi thấy cũng không làm được chuyện gì!

Điều tôi muốn nghe không phải là những lời sáo mòn, mà là ý tưởng mới. Nói thật, tôi rất thất vọng, nếu cứ như vậy, chúng ta ngồi đây đóng cửa mở hội nghị, hoàn toàn là lãng phí thời gian!

Lời lẽ Hàn Duy rất nghiêm trọng, không ít người lúng túng cúi đầu xuống, tránh ánh mắt chăm chú sắc bén của Hàn Duy.

Cung Hàn Lâm thầm cười khẩy, tự nhủ ý tưởng mới, hành động mới cái mốc xì! Nói là cải cách và đổi mới, nhưng thực tế thì đều do người đứng đầu thúc đẩy, cấp phó ai dám nhúng tay vào? Bản thân ta có ý tưởng mới, muốn đổi mới đây, nhưng Hàn Duy người có chịu ủy quyền không?

Hàn Duy nói xong, nhìn Bành Viễn Chinh, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tiếp tục đi!

- Bí thư Hàn, các đồng chí, về công tác năm 93, tính từ lúc tôi đến nhậm chức tới nay, có ba mảng lớn. Một là công tác thường ngày của Ủy ban nhân dân huyện, lĩnh vực này tôi sẽ không nói nhiều.

Thứ hai, là công tác truy quét tội phạm, chấn chỉnh tình hình an ninh trong huyện, việc này đã kết thúc, hiệu quả vô cùng rõ ràng.

Thứ ba, chính là thực hiện ba dự án xây dựng. Đầu tiên là dự án cung cấp khí than, nhờ vào sự cố gắng của các đồng chí trong huyện, chúng ta đã tranh thủ được dự án này, để dự án được đặt tại huyện Lân. Đây là dự án có tác dụng đẩy mạnh sự phát triển kinh tế của cả huyện. Kế tiếp là dự án nhà máy nước khoáng đang được xây dựng. Cuối cùng là dự án trung tâm thương mại, tôi sẽ báo cáo với hội nghị về dự án trung tâm thương mại có tổng vốn đầu tư ba trăm năm mươi triệu này...

Đối với công tác năm 94, tôi có thể khái quát bằng mười hai chữ: đẩy mạnh thu hút đầu tư, tiến hành xây dựng dự án. Tôi đề nghị Huyện ủy lấy năm 94 là năm thu hút đầu tư hoặc năm xây dựng dự án, bởi vì chúng ta muốn phát triển, chỉ có một con đường: xây dựng dự án!

Bành Viễn Chinh hoàn toàn bỏ qua văn bản báo cáo tổng kết, thông thả mà nói. Lời nói đơn giản, mạch lạc, rõ ràng. Cố Xuân Tường và đám Lý Minh Nhiên thầm trao đổi một ánh mắt, thầm nghĩ Chủ tịch huyện Bành quả không hổ là xuất thân ngành tuyên truyền, trình độ nói chuyện không phải người bình thường có thể so sánh.

Hàn Duy thầm tán thưởng.

Xét về trình độ công tác lẫn năng lực cá nhân, Cung Hàn Lâm không thể so sánh với Bành Viễn Chinh. Thành ủy bỏ qua Cung Hàn Lâm, bồi dưỡng Bành Viễn Chinh là quyết sách rất chính xác. Đặt một cán bộ trẻ tuổi, có năng lực và bối cảnh rất mạnh như vậy ở huyện Lân, tuyệt đối có thể phát huy tác dụng.

- Sau đây, tôi xin báo cáo về dự án trung tâm thương mại và ý tưởng về mấy dự án khác mà tôi chuẩn bị đẩy mạnh trong năm 93.

Bành Viễn Chinh nhìn về phía Hàn Duy, Hàn Duy gật đầu, hần mới cao giọng nói:

- Trước hết, tôi phải giải thích với mọi người, lý do tại sao tôi muốn đẩy mạnh dự án trung tâm thương mại này.

Tình hình trong huyện, mọi người đều rất rõ ràng, chúng ta khó thể phát triển kinh tế với một cơ sở công nghiệp hầu như trống rỗng. Trong tình thế này, nếu chúng ta nhắm vào phát triển công nghiệp, sẽ rất khó khăn. Hơn nữa, dự án công nghiệp cần vốn đầu tư hết sức lớn, chu kỳ xây dựng và chu kỳ thu hồi vốn rất dài, không thích hợp với huyện Lân.

Vì vậy, tôi cho là, chúng ta nên phát triển thương mại và dịch vụ. Tương lai, huyện Lân chúng ta có thể phát triển thành một trung tâm thương mại tập trung và phân phối cho khu vực, cho tới cả tỉnh và cả nước! Chủ tịch huyện Cung từng nói với tôi, chúng ta là huyện nhỏ, nhân khẩu thường trú và nhân khẩu lưu động ít, xây dựng trung tâm thương mại như vậy, trên căn bản chỉ là theo phong trào.

Bành Viễn Chinh đột nhiên đề cập tới Cung Hàn Lâm, mặc dù về mặt Cung Hàn Lâm thần nhiên, nhưng khoe miệng hơi co rút lại, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia âm độc rồi biến mất.

- Điều lo lắng của Chủ tịch huyện Cung, thật ra thì cũng là điều tôi đã từng lo lắng. Ở đây, tôi xin được giải thích, dự án này không nhắm vào người tiêu thụ địa phương, mà nhắm vào khách nơi khác đến, nói cách khác, trung tâm thương mại mà chúng ta sắp xây dựng là một nơi tập kết hàng hóa bán sỉ, chứ không phải cửa hàng bán lẻ! “

Trong nước đã có nơi thành công với dự án tương tự. ở tỉnh Giang Nam có một dự án, tỉnh ta cũng có một dự án đang được xây dựng. Một dự án như vậy, một khi thành công, sẽ đẩy tốc độ phát triển kinh tế của huyện Lân lên một mặt bằng mới, tôi nói như vậy, tuyệt đối không khoa trương!

Bành Viễn Chinh phát tay, giọng hết sức đồng dục.

Trừ Cung Hàn Lâm ra, những Ủy viên thường vụ khác đều như có điều suy nghĩ.

Sở dĩ Bành Viễn Chinh trình bày cặn kẽ như vậy về dự án, chủ yếu là tranh thủ sự ủng hộ của mọi người.

Đột nhiên Cung Hàn Lâm lên tiếng:

- Đồng chí Viễn Chinh, cho tới bây giờ, tôi vẫn giữ ý kiến của mình. Ý tưởng của đồng chí rất tốt, nhưng đồng chí có nghĩ tới không, nếu chẳng may dự án với số vốn đầu tư khổng lồ này không thể đưa vào hoạt động, huyện sẽ làm cách nào giải quyết? Làm sao ăn nói với đối tác đầu tư nước ngoài? Ai sẽ chịu trách nhiệm?

Bành Viễn Chinh khẽ cười:

- Bất cứ dự án nào cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm. Chưa nói huyện chúng ta, ngay cả quyết sách đầu tư của thành phố và tỉnh cũng không dám nói hoàn toàn không xảy ra sai lầm. Điều chúng ta cần làm là làm tốt luận chứng cho dự án, suy nghĩ đến tất cả các nguy cơ có thể xuất hiện để đề phòng.

Nếu như sợ nguy hiểm, không dám xây dựng dự án, vậy thì chúng ta chẳng cần làm gì, cứ ở trong phòng làm việc uống trà đọc báo. Loại suy nghĩ không cầu công lao, chỉ cần “bình yên qua cầu”, là không được!

Giọng Bành Viễn Chinh pha chút trào phúng, Cung Hàn Lâm nắm chặt hai tay, lòng đầy căm hận.

Ông ta bộc lộ ý kiến phản đối Bành Viễn Chinh trước mặt mọi người trong hội nghị, mạo hiểm chống lại chủ trương của Hàn Duy, chủ yếu là vì thấy Bành Viễn Chinh huênh hoang quá mức, muốn gọi cho hắn một gáo nước lạnh.

Đột nhiên Hàn Duy lạnh lùng vỗ lên bàn, trầm giọng nói:

- Trong huyện xây dựng bất cứ dự án nào, chỉ cần tôi còn kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy, tất cả đều do tôi chịu trách nhiệm! Chỉ cần có lợi cho sự phát triển của huyện Lân, mọi người cứ việc thoải mái mà làm, không cần phải băn khoăn gì cả!

“Tất cả đều do tôi chịu trách nhiệm!” Lời của Hàn Duy như một mũi dao nhọn cắt vào lòng Cung Hàn Lâm. Khóe miệng ông ta hơi run run, cắn răng cúi đầu xuống, không nói được lời nào.

- Tốt lắm, đồng chí Viễn Chinh, cậu tiếp tục nói đi!

Hàn Duy uy nghiêm phát tay.

- Lúc ở Thủ đô, tôi có liên hệ mấy nhà đầu tư. Cuối cùng, sau khi báo cáo với Bí thư Hàn và thận trọng suy nghĩ một cách toàn diện, quyết định đàm phán hợp tác với tập đoàn Hoa Thương.

Tập đoàn Hoa Thương hứa hẹn, khoảng trung tuần tháng 1 sẽ đến huyện chúng ta ký kết hiệp định khung đầu tư, tiến hành giai đoạn triển khai dự án. Tình hình căn bản là như vậy.

Bành Viễn Chinh kết thúc báo cáo của mình. Hàn Duy liếc nhìn Cung Hàn Lâm một cái, nói một cách lạnh nhạt:

- Tôi đã báo cáo lên Thành ủy về dự án này, xếp vào dự án trọng điểm đầu tư của toàn thành phố năm 94. Chúng ta phải tập trung tinh thần và sức lực thực hiện dự án, tranh thủ sớm thấy được hiệu quả và lợi ích. Tôi nhấn mạnh, trước hết Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện phải nhất trí, đem hết toàn lực hỗ trợ cho dự án, nếu ai gây phiền phức, cản trở dự án, tôi sẽ trừng trị người đó!

Hàn Duy đột nhiên cao giọng cảnh báo, lạnh lùng mà nghiêm nghị.

Thái độ của Hàn Duy rất rõ ràng, cho thấy y hậu thuẫn mạnh mẽ cho Bành Viễn Chinh xây dựng dự án này.

Về phần Cung Hàn Lâm, nếu không thức thối, e là sẽ đụng vào “họng súng” của Hàn Duy. Mấy Ủy viên thường vụ liếc nhìn Cung Hàn Lâm bằng ánh mắt đầy ẩn ý, thầm lắc đầu.

511. Chương 519: Lời Đồn Nổi Lên Bốn Phía

Lần này hội nghị thường ủy xác định, trong huyện thành lập tổ lãnh đạo trừ bị công tác xây dựng dự án trung tâm thương mại, Phó bí thư Thành ủy, Bí thư Huyện ủy Hàn Duy làm tổ trưởng, Bành Viễn Chinh làm tổ phó.

Vốn tổ lãnh đạo này, mang một chút sắc thái chính trị, Cung Hàn Lâm là Chủ tịch huyện, lẽ ra phải là tổ trưởng, Bành Viễn Chinh vẫn là tổ phó. Nhưng Hàn Duy nhưng trực tiếp gạt Cung Hàn Lâm ra ngoài, bởi vậy lần nữa chứng minh Hàn Duy hết sức coi trọng dự án này..

Dĩ nhiên, đồng thời cho thấy, hôm nay Cung Hàn Lâm quần quanh như gà mắc tóc, ngày càng bị “ngồi chơi xơi nước”.

Hàn Duy đề nghị Lý Minh Nhiên hỗ trợ Bành Viễn Chinh thực hiện dự án, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý.

- Bí thư Hàn, đồng chí Minh Nhiên ít kinh nghiệm về công tác kinh tế, hơn nữa đồng chí ấy phân quản Cục công an và trị an xã hội, trọng trách trên vai cũng rất nặng, tôi...

Bành Viễn Chinh còn chưa nói hết, đã bị Hàn Duy cắt ngang:

- Cậu không cần quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra luôn đi, cậu cần ai hỗ trợ?

- Đồng chí Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn!

Bành viễn chinh vốn còn muốn giới thiệu Quách Vĩ Toàn với Hàn Duy một chút, nhưng thấy thái độ Hàn Duy như thế, cũng không dám nhiều lời, nói thẳng tên của Quách Vĩ Toàn ra.

Hàn Duy trầm ngâm một chút, hỏi:

- Cậu đã suy nghĩ kỹ?

- Đúng vậy, Bí thư Hàn. Đồng chí Quách Vĩ Toàn quen thuộc kinh tế công việc, vừa có chuyên môn về tài chính và đầu tư. Dự án này, thích hợp nhất đối với đồng chí ấy.

- Cũng tốt.

Hàn Duy không có thành kiến đối với Quách Vĩ Toàn, thấy Bành Viễn Chinh muốn như vậy, y cũng không nói gì. Dù sao dự án này là Bành Viễn Chinh đích thân phụ trách, công việc quan trọng nhất định phải hướng mình báo cáo xin chỉ thị, Phó chủ tịch huyện chỉ có quyền đề nghị không có quyền quyết sách, hẳn là không xảy ra cái gì lộn xộn.

Bành viễn chinh vốn là căn cứ vào công việc suy tính, nhưng trong suy nghĩ của Cung Hàn Lâm cùng một số người khác, đây chính là biểu hiện Bành Viễn Chinh nhân cơ hội lôi kéo và củng cố quan hệ đồng minh với Quách Vĩ Toàn. Sau lưng có người bàn tán, Bành Viễn Chinh tỏ vẻ xem thường.

Qua mấy ngày, đột nhiên Bành Viễn Chinh mất liên lạc với Phó Khúc Dĩnh. Suốt một ngày, hắn gọi cho Phó Khúc Dĩnh mười mấy cuộc điện thoại, nhưng không được. Ngày thứ hai, Bành Viễn Chinh tiếp tục gọi, đồng thời tìm được được số điện thoại công của tập đoàn Hoa Thương, khi hắn gọi tới, người bên kia nói không rõ ràng, cũng không biết tung tích của Phó Khúc Dĩnh. Đã xảy ra chuyện ư? !

Lại qua hai ngày nữa, vẫn không liên lạc được với Phó Khúc Dĩnh, không chỉ có Bành Viễn Chinh sốt ruột. Tất cả thành viên tổ trừ bị đều choáng váng: đây là chuyện gì? Đã xác định cuối tuần sẽ tới huyện ký hiệp định khung, nhưng nhà đầu tư đột nhiên mất liên lạc!

Lời đồn đãi trong huyện nổi lên bốn phía. Có người chỉ trích Bành Viễn Chinh “thích làm việc lớn, hám công to”, đẩy mạnh thu hút đầu tư nhưng lại liên hệ với một công ty lừa gạt, nói cái gọi là “Tập đoàn Hoa Thương Singapore vô cùng nổi danh mà rất có thực lực” chỉ là một công ty ma, thậm chí là công ty bị tình nghi là lừa gạt kinh tế.

Lời đồn truyền ra nghe cứ như thật, liền tạo nên đánh giá tiêu cực của cán bộ quần chúng toàn huyện đối với lần họp tác này của Bành Viễn Chinh.

Điền Minh cũng ở trong tổ trừ bị. Đây là Bành Viễn Chinh bố trí, hẳn coi đây là cơ hội để cho Điền Minh tiếp xúc một chút công tác kinh tế thực chất, đặt nền móng để ngày sau trao quyền cho Điền Minh.

Điền Minh lo lắng đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, vẫn không liên lạc được!

Về mặt Bành Viễn Chinh ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Điền Minh, bây giờ cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể tiếp tục gọi! Lúc nào gọi được mới thôi!
- Tôi hiểu, thưa lãnh đạo. Nhưng gần đây trong huyện có những lời đồn rất tai hại, thành viên tổ trừ bị cũng bị áp lực rất lớn, nên chẳng lãnh đạo công khai nói mấy câu?

Điền Minh kính cẩn nói.

- Cũng chỉ toàn nói hư nói vượn! Đây trời bịa đặt, nói chuyện không đâu!

Điền Minh tức giận phát phát tay nói:

- Lãnh đạo, tôi có liên hệ với đại sứ quán ở Singapore, hỏi thăm một chút, tập đoàn Hoa Thương đúng là doanh nghiệp đầu tư lớn của Singapore, gần đây trọng điểm đầu tư chuyển hướng sang Trung Quốc.

Về mặt Bành Viễn Chinh vẫn thần nhiên, xua tay:

- Không cần để ý đến những lời đồn loại này! An tâm công tác, không nên cùng người khác ở sau lưng bàn tán.

Điền Minh thấy Bành Viễn Chinh không coi là gì, buồn bực gật đầu rời đi. Trong hành lang Điền Minh gặp Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn. Nhìn thấy Điền Minh, Quách Vĩ Toàn dừng bước, cười nói:

- Tiểu Điền, Chủ tịch huyện Bành có ở đó không?

- Chủ tịch huyện Quách, lãnh đạo đang ở đây!

Điền Minh cười trả lời.

Quách Vĩ Toàn gật đầu, tiếp tục đi tới.

Ở trong cơ quan Ủy ban nhân dân huyện, Quách Vĩ Toàn là một Phó chủ tịch huyện có khuyết điểm rõ ràng nhưng ưu điểm cũng vô cùng rõ ràng. Khuyết điểm của y là tương đối thanh cao, kiêu ngạo, không giỏi quan hệ đối nhân xử thế, có mấy phần tính cách trí thức, quan hệ với mấy Phó chủ tịch huyện cũng bình thường; ưu điểm của hắn là năng lực công tác mạnh, tổ chức tổng hợp rất cao.

Dùng lời nói của Bành Viễn Chinh và Hàn Duy chính là “Tương đối toàn diện, đáng tin cậy, là chuyên gia trong lĩnh vực kinh tế, tài chính và đầu tư.”

- Chủ tịch huyện Bành!

Quách Vĩ Toàn đi vào.

Bành Viễn Chinh cười đứng dậy:

- Vĩ Toàn, mời ngồi.

Quách Vĩ Toàn cũng không khách khí, ngồi lên trên ghế sa lon, cũng không nói lời khách sáo vô vị, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Rốt cuộc tập đoàn Hoa Thương Singapore bên kia xảy ra chuyện gì? Nếu như không thể xác định cuối tuần tới ký hiệp định khung, tôi đề nghị hay là báo cáo với Bí thư Hàn, tạm dừng công tác trừ bị trong huyện.

Lời lẽ của Quách Vĩ Toàn khá thẳng thắn, ý y muốn nói, nếu như công ty này không đáng tin, Bành Viễn Chinh nên nhanh chóng tới gặp Hàn Duy cúi đầu “nhận sai”, tránh cho đến lúc nào đó không thể thu xếp êm xuôi được.

Lời lẽ như vậy, chỉ có Quách Vĩ Toàn dám nói, những Phó chủ tịch huyện khác chắc chắn sẽ không nói, bao gồm Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa, bởi vì, nói như vậy không khác gì đánh vào mặt Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Bên kia nhất định là xảy ra chuyện, có thể tạm thời chờ một chút!

Quách Vĩ Toàn nhú mồm mà nói:

- Chủ tịch huyện Bành, con người của tôi thẳng thắn, lời nói của tôi không dễ nghe, cậu đừng để ý. Tôi thấy nếu có gặp phải kẻ lường gạt, thì cũng rất bình thường, dù sao chúng ta lãnh đạo chính phủ lãnh đạo, không phải là đáng toàn năng, may là hợp tác lần này chỉ dừng lại ở giai đoạn vận hành, cũng không tạo thành tổn thất gì cho huyện, kịp thời kết thúc công việc, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Bành Viễn Chinh nhếch miệng:

- Vĩ Toàn, hình như anh nhận định tập đoàn Hoa Thương là lường gạt? Là tôi không có mắt, bị mắc lừa?

Quách Vĩ Toàn nhún vai, trầm nghĩ bản thân người làm việc còn không rõ ràng sao? Loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xuất hiện ở những địa phương khác.

Bành Viễn Chinh trầm mặc. Quách Vĩ Toàn cũng chịu không được áp lực rồi? Y cũng tin những lời đồn này? Bành Viễn Chinh cảm thấy có phần khó tin.

Dường như Quách Vĩ Toàn nhìn thấu sự hiểu lầm của Bành Viễn Chinh, cười khổ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi có phán đoán của mình, không có quan hệ gì với những lời đồn kia. Không biết cậu có chú ý tới một chi tiết không: chuyện chúng ta cùng tập đoàn Hoa Thương hợp tác, dường như chỉ có Tổng giám đốc Phó Khúc Dĩnh và Chủ tịch Phó Hoa Thương biết, những người khác không biết gì cả. Tôi đã liên hệ với người của tập đoàn Hoa Thương, họ rất là kinh ngạc, còn hỏi chúng ta hợp tác như vậy, có phải là có người mạo danh hay không. Điểm này, rất không bình thường.

Bành Viễn Chinh hơi buồn bực khoát tay áo nói:

- Anh không cần lo lắng, bản thân dự án này không có vấn đề gì, bản thân tập đoàn Hoa Thương cũng không có vấn đề, điểm này, tôi có thể bảo đảm.

Quách Vĩ Toàn thấy Bành Viễn Chinh vẫn khẳng khái, không khỏi có chút thất vọng. Y chậm rãi đứng dậy thở dài:

- Thôi, đó cũng chỉ là một đề nghị của tôi, làm như thế nào, còn phải do Chủ tịch huyện Bành quyết định. Được, tôi đi về trước.

Quách Vĩ Toàn đi được mấy bước, chợt quay đầu nhìn Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Phó Khúc Dĩnh của tập đoàn Hoa Thương có đúng là bằng hữu của cậu không? Đáng tin chứ?

- Đáng tin!

Giọng Bành Viễn Chinh hơi trầm thấp, nhưng rất kiên định. Từ đầu tới cuối, hẳn chưa từng có hoài nghi về dự án và sự hợp tác lần này. Nhất định Phó Khúc Dĩnh xảy ra chuyện, điều này không thể nghi ngờ, nhưng không thể vì vậy mà khẳng định chắc chắn hợp tác thất bại.

Do dự một lát, Bành Viễn Chinh số điện thoại của Vương An Na. Phùng Thiển Như đi Mỹ, Vương An Na ở lại.

- Em trai Viễn Chinh, sao đột nhiên có thời gian gọi điện thoại cho chị thế? Chuyện này cũng không phải bình thường!

Giọng nói quỵến rũ của Vương An Na vẫn tràn đầy trêu chọc.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói chuyện của tập đoàn Hoa Thương, Vương An Na cũng có chút gấp gáp, nghiêm mặt nói:

- Viễn Chinh, cậu đừng có gấp, chị lập tức liên lạc với con bé xấu xí kia ngay! Cô ấy chắc chắn không phải kẻ lường gạt đâu, cậu yên tâm! Đừng lo lắng, dù là hợp tác có vấn đề, chị sẽ cứu nguy cho cậu!

Giọng Vương An Na đầy quyết đoán.

- Chị An Na, tôi không nghi ngờ cô ấy, tôi chỉ cảm thấy chắc chắn xảy ra điều gì bất ngờ, chị giúp tôi liên lạc với cô ấy, tôi chờ điện thoại của chị!

Bành Viễn Chinh nói xong liền cúp điện thoại.

Vương An Na cũng không cũng gọi điện thoại, cau mày lập tức bảo thư ký mua vé máy bay, cô muốn lập tức bay đi Singapore, giáp mặt hỏi Phó Khúc Đình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chuyện đi Singapore, Vương An Na chưa nói với Bành Viễn Chinh. Ngày đó, Bành Viễn Chinh không đợi điện thoại của Vương An Na, lại gọi điện thoại tập đoàn Hoa Vũ, biết được Vương An Na bay đi Singapore, trong lòng liền hiện lên một tia dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ, mình đã nhìn lầm người thật sao? Ánh mắt Bành Viễn Chinh lóe lên, hai tay nắm chặt, sắc mặt âm trầm.

512. Chương 520: Phản Ứng Dữ Dội

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, từ từ đi trở về phòng làm việc của mình. Khi đi ngang qua phòng làm việc Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa, chợt nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, rồi ngay sau đó, Nghiêm Hoa khom người kêu một tiếng:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh nhíu mày, dừng bước lại, đi vào.

Cậu ấm tạm giữ chức Hoàng Mộng Bút hai chân treó nguẩy ngồi ở trong phòng làm việc của Nghiêm Hoa, nói chuyện không đầu không đuôi.

Hoàng Mộng Bút cười hắc hắc, đứng dậy bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, đúng lúc tôi cũng không còn chuyện gì làm, tới đây cùng Chủ tịch huyện Nghiêm báo cáo công tác, đồng thời cũng học tập lãnh đạo công tác lâu năm trong huyện.

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay cười, thầm nghĩ: người tìm Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa báo cáo công tác cái khi khô, loại lý do này quá kém, quá thấp cấp. Hắn vừa chào hỏi xã giao Hoàng Mộng Bút, vừa liếc nhìn Nghiêm Hoa một cái. Vừa nhìn cô, ánh mắt của hắn liền hơi khựng lại.

Hôm nay hắn mới phát hiện, cả người Nghiêm Hoa có thay đổi rất lớn, không chỉ có vẻ mặt rạng rỡ, còn ăn mặc rất thời thượng, còn uốn tóc, thoát nhìn trẻ đi mười tuổi. Thật ra thì, tuổi của cô vốn không lớn, chỉ hơn ba mươi tuổi, là tuổi rực rỡ và chín muồi của người phụ nữ, chẳng qua là cô luôn ăn mặc tương đối già dặn, làm cho người ta có ấn tượng như cô đã ở tuổi trung niên xế chiều.

Thấy Bành Viễn Chinh có bộ dạng như kinh ngạc và bất ngờ, Nghiêm Hoa đỏ mặt, hắng giọng một cái nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi có trà Giang Nam ngon lắm, cậu ném thử một chút.

Vừa nói, Nghiêm Hoa vừa đứng dậy đi pha trà cho Bành Viễn Chinh. Hôm nay cô mặc một bộ váy, lúc cúi xuống châm nước, cái mông đầy đặn ngạo nghễ vươn lên, vẽ nên những đường cong mê người. Bằng khéo mắt, Bành Viễn Chinh phát hiện, trong thoáng chốc ánh mắt Hoàng Mộng Bút sáng lên, khéo miệng run rẩy, bộ dạng như kìm chế không nổi nữa. Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, rồi chợt tỉnh ngộ: người này hết sức háo sắc! Giờ phút này, hắn rốt cục hiểu ra, tại sao Nghiêm Hoa lại đột nhiên gọi hắn vào, đơn giản là để “bảo vệ” cô.

Nghiêm Hoa khá bức mình. Sáng nay cô vừa mới đi làm, tình cờ gặp Hoàng Mộng Bút trên hành lang, vừa bắt chuyện, kết quả người này liền được đà lần tới, mặt dày đi theo tới phòng làm việc của cô.

Mặc dù là hư chức, nhưng dù sao y cũng là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Nghiêm Hoa bất đắc dĩ, cũng không thể “vạch mặt” Hoàng Mộng Bút, đành phải nhẫn nại phí thời gian nói vớ vẩn với y.

Thấy ánh mắt hau háu của người đàn ông kia cứ dán trên người mình, Nghiêm Hoa vừa thẹn vừa giận, nhưng không cách nào phát tác. Nghiêm Hoa làm quan mười năm, còn chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ, không biết ngượng ngùng, lại còn có vẻ lưu manh như thế trong quan trường. Bất quá, đối với cô đó là dáng vẻ lưu manh, ở trong mắt Hoàng Mộng Bút, lại là phong lưu phóng khoáng.

Nghiêm Hoa bưng chén trà đi tới, nhìn Bành Viễn Chinh với vẻ cầu cứu.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Hôm nay Mộng bút tiên sinh thật có nhã hứng, hay là chúng ta trao đổi nghệ thuật thư pháp một chút?

Hoàng Mộng Bút cười hì hì:

- Nếu Chủ tịch huyện Bành để mắt đến kẻ hèn này, như vậy tôi cũng không khách khí. Chủ tịch huyện Bành, mời!

Bành Viễn Chinh cười ha hả, cũng thuận thế chấp tay:

- Mộng bút tiên sinh, mời!

Hai người sống vai đi ra khỏi phòng làm việc của Nghiêm Hoa, lúc này Nghiêm Hoa mới thở phào một cái, đưa tiễn chiếu lệ.

Nhưng khi Nghiêm Hoa vừa định quay lại sau bàn làm việc, lại nghe trong hành lang truyền đến giọng nói cực kỳ dâm dăng tuy rất nhỏ của Hoàng Mộng Bút:

- Chủ tịch huyện Bành, phong thái của Chủ tịch huyện Nghiêm thật là quá tuyệt vời, phong hoa tuyệt đại, là cô gái tài trí và có phong cách nhất mà kẻ hèn này từng gặp.

Nghe Hoàng Mộng Bút nói vậy, mặt Nghiêm Hoa đỏ bừng, thiếu chút nữa ngã xuống đất: từng thấy người vô sỉ, chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy! Đường đường là một Ủy viên thường vụ Huyện ủy, thế nhưng ở trước mặt Phó bí thư Huyện ủy kiêm Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh, không chút kiêng nể bình luận nữ lãnh đạo chính phủ, chuyện này quả thật làm người ta không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này khoe miệng Bành Viễn Chinh cũng hơi co lại một chút, thâm nghĩ hàng này thật đúng là cực phẩm! Ngay cả kiêng kỵ tối thiểu cũng không có, loại này phải gọi là cái quái gì đây? !

Bành Viễn Chinh thật vất vả mới ứng phó được “sắc lang” Hoàng Mộng Bút. Hoàng Mộng Bút vào phòng làm việc của hắn nói về nghệ thuật thư pháp và quốc họa, còn hứng chí vẩy mực múa bút ngay tại chỗ, viết cho Bành Viễn Chinh một bức thư pháp.

Tiến Hoàng Mộng Bút xong, Bành Viễn Chinh ngẩng nhìn bức thư pháp trên bàn, lòng thầm khen. Bất kể Hoàng Mộng Bút có phải kẻ háo sắc hay không, có phải cậu ấm quần là áo lượt hay không, chữ của hắn thật sự rất bản lĩnh. Nét chữ cứng cáp, rồng bay phượng múa, đây chắc chắn là kết quả của mười mấy năm rèn luyện chăm chỉ.

Bành Viễn Chinh cười cười, bảo Hoắc Quang Minh đi vào cầm đi làm khung cho nó, chuẩn bị treo ở trong phòng làm việc, bốn chữ “Thực kiên hưng quốc” (Làm việc thực chất, đất nước mới hưng thịnh) khá hợp ý của hắn. Mặc dù nhân phẩm Hoàng Mộng Bút chẳng ra sao cả, nhưng không ảnh hưởng tới trình độ của bức thư pháp này.

Chuông điện thoại chợt vang lên, Bành Viễn Chinh nhấc ống nghe, bình thản nói:

- Tôi là Bành Viễn Chinh, ai vậy?

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khanh khách của Vương An Na:

- Quả nhiên là người làm quan, mở miệng, ngậm miệng đầy vẻ uy nghiêm nha!

Bành Viễn Chinh nhận ra giọng của Vương An Na, hơi chần động. Hắn chợt cười khổ, vội vàng nói:

- Chị An Na, chớ có nói đùa, tình hình bên đó như thế nào?

...

- Lãnh đạo, văn phòng Huyện ủy thông báo, xế chiều Huyện ủy mở hội nghị sinh hoạt dân chủ, xin lãnh đạo chuẩn bị sẵn sàng.

Về mặt Hoắc Quang Minh không được tươi tắn lắm, đi vào, kính cẩn cúi đầu nói.

Loại hội nghị sinh hoạt dân chủ này được tổ chức hàng năm một lần, không vào đầu năm thì cuối năm. Rất hiển nhiên, hiện vào lúc này mở huyện sinh hoạt dân chủ, đặt Bành Viễn Chinh vào một hoàn cảnh vô cùng lúng túng.

Tin đồn lan truyền trong huyện, Bành Viễn Chinh chắc chắn sẽ bị Bí thư Hàn và những Ủy viên thường vụ Huyện ủy khác chất vấn về khó khăn của dự án trung tâm thương mại. Cho tới bây giờ, bên Singapore cũng không có tin tức gì, Hoắc Quang Minh thật sự vì Bành Viễn Chinh mà đổ mồ hôi hột.

Trong lòng y rõ ràng, Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm nhất định là sẽ không bỏ qua cơ hội “công kích” tuyệt hảo như vậy; một khi làm không tốt, cái thế đang lên như mặt trời ban trưa của Chủ tịch huyện Bành sẽ bị chèn ép. Nếu như chuyện này làm Bí thư Hàn bất mãn, quyền lực của Bành Viễn Chinh nhất định bị ảnh hưởng lớn.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi biết rồi.

Thái độ của Bành Viễn Chinh bình tĩnh như thường, không chút bối rối, thậm chí không có mảy may khẩn trương. Hoắc Quang Minh không thể hiểu nổi tại sao Bành Viễn Chinh lại có thể bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ, Chủ tịch huyện Bành còn có hậu chiêu?

Nghĩ đến đây, nhớ tới sự quyết đoán, thủ đoạn lôi đình và tác phong cứng rắn của hắn, Hoắc Quang Minh lại cảm thấy hy vọng.

Xế chiều, một giờ rưỡi, hội nghị sinh hoạt dân chủ của Huyện ủy cử hành đúng thời hạn. Bí thư Huyện ủy Hàn Duy chủ trì hội nghị. Hình thức của hội nghị sinh hoạt dân chủ, vốn là mở rộng phê bình và tự phê bình, lấy kiểm tra và tổng kết vấn đề làm chính. Dĩ nhiên, trên thực tế, nhiều hội nghị loại này đã biến thành bệnh hình thức.

...

Các Ủy viên thường vụ lần lượt lên tiếng theo quy định, không có gì ý mới. Bành Viễn Chinh cũng phát biểu theo quy định, nhưng hắn vừa nói xong, Cung Hàn Lâm sốt ruột không dần nổi, bắt đầu làm khó dễ.

- Đồng chí Viễn Chinh, nghe nói nhà đầu tư bên Singapore mất liên lạc? Đồng chí làm việc kiểu gì vậy?

Cung Hàn Lâm vừa nói, vừa quay đầu nhìn Hàn Duy, kính cẩn nói:

- Bí thư Hàn, tôi hoài nghi đây là một công ty lừa gạt, đề nghị trong huyện lập tức ngưng hẳn việc bàn chuyện hợp tác với họ, tránh cho huyện gặp tổn thất nặng nề!

Hàn Duy trầm mặt, không lên tiếng.

Tin đồn trong huyện dĩ nhiên cũng truyền tới tai của Hàn Duy, hai ngày này ông vẫn kiểm chế không giáp mặt hỏi Bành Viễn Chinh, thấy Cung Hàn Lâm nhắc tới, liền quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện gì xảy ra?

- Bí thư Hàn, nhà đầu tư quả thật có chút vấn đề, nhưng...

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Cung Hàn Lâm, lạnh lùng nói:

- Chủ tịch huyện Cung, anh căn cứ vào đâu mà nói tập đoàn Hoa Thương là một công ty lừa gạt? Người ta gạt chúng ta cái gì? Cho tới bây giờ, bắt quá họ chỉ tới huyện khảo sát một lần, mà chi phí khảo sát, cũng là do cá nhân tôi gánh chịu!

Giọng Bành Viễn Chinh vô cùng phẫn nộ.

“Rầm” một cái, Cung Hàn Lâm đập một bàn, nổi giận nói:

- Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện vì dự án này hưng sư động chúng, còn kinh động đến thành phố, cả bộ máy đều phải chạy theo, đó không phải là chi phí hành chánh mà chúng ta phải trả sao? Không phải đồng chí nói cuối tuần, đối tác sẽ tới huyện ký hiệp định đầu tư khung sao? Gọi bọn họ tới đi! Thích làm việc lớn hám công to, mù quáng mà làm, quên hết tất cả, chết cũng không hối cải!

Bành Viễn Chinh cũng đứng dậy, tức giận đập bàn:

- Bành mỗ làm người thanh bạch, làm quan đường đường chính chính, vì phát triển kinh tế bất kể người chê khen! Nếu Chủ tịch huyện Cung nói tôi thích làm việc lớn hám công to, thì cứ coi như tôi thích làm việc lớn hám công to vậy! Cũng không sai! Tôi ở chỗ này, có thể nói rõ ràng với Chủ tịch huyện Cung, dự án này nhất định có thể vận hành thành công! ... Vì sự phát triển của huyện Lâm, chỉ cần hơn trăm ngàn người dân huyện Lâm nhận được lợi ích thật sự, Bành Viễn Chinh này coi như là lên núi đao xuống biển lửa, trên lưng gánh một danh nhơ cũng không sao cả!

Cung Hàn Lâm làm khó dễ nằm trong dự liệu, nhưng mọi người không nghĩ tới là Bành Viễn Chinh cũng phản ứng dữ dội như vậy.

- Nếu như cái dự án này không thành công, nếu như nhà đầu tư thật sự là kẻ lừa gạt, Bành Viễn Chinh này lập tức tự nhận lỗi và từ chức! Nếu là sự thật chứng minh, có người ở sau lưng thọc dao nhỏ để đâm lén, phá hư đại cục phát triển kinh tế trong huyện, Chủ tịch huyện Cung chịu cái gì? ! Có dám tự nhận lỗi từ chức hay không? !

Về mặt và giọng nói của Bành Viễn Chinh đều mãnh liệt, dường như đem bọc bọc chất chứa hai ngày nay trút hết ra một lúc.

- Lòng dạ tiểu nhân lòng, cách nhìn tiểu nhân, hành động tiểu nhân!

Bành Viễn Chinh bồi liên tiếp một loạt “ tiểu nhân “ , khiến Cung Hàn Lâm thẹn quá hóa giận, tưởng chừng phải bùng nổ ngay. Nhưng khi ông ta đang định “ đánh trả “ , Hàn Duy đột nhiên đập bàn, lạnh lùng nói:

- Các người muốn làm cái gì? Bất kể thể thống chửi nhau loạn xạ sao? Có còn ra bộ dạng cán bộ lãnh đạo cấp huyện nữa không?!

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi xuống, quay đầu nhìn Hàn Duy bình tĩnh nói:

- Bí thư Hàn, bởi vì chuyện riêng, Phó tổng của tập đoàn Hoa Thương kẹt lại ở Mỹ mấy ngày, bây giờ tôi mới vừa liên hệ với cô ấy. Họ hứa hẹn Thứ Hai tới chắc chắn sang Trung Quốc, ký hiệp định khung đầu tư với huyện chúng ta.

Hàn Duy nhướng mày, mắt lóe sáng, gật đầu trầm giọng nói:

- Tốt!

Rốt cuộc bởi vì sao Phó Khúc Đình mất tích mấy ngày nay, trong điện thoại, Vương An Na cũng không nói gì, Bành Viễn Chinh cũng không hỏi, mà khi hắn nói chuyện điện thoại với Phó Khúc Đình, đã có được tin tức xác thực từ cô ta.

Ngay tại lúc này, Bành Viễn Chinh tuyệt đối không có khả năng mở miệng nói đùa, những Ủy viên thường vụ khác cũng còn dễ nói, sắc mặt Cung Hàn Lâm lúc đỏ lúc trắng, chừng như muốn giấu mặt đi.

513. Chương 521: Mất Sạch Mặt Mũi

Bành Viễn Chinh phẫn nộ, bồng ngồi xuống, động tĩnh tương đối lớn. Dĩ nhiên, tư thế của hắn có mấy phần biểu diễn ở trong đó, hắn muốn mượn miệng Hàn Duy, châm biếm một số người, chứ cũng không đơn

thuần là cảm phần trào dâng..

Hàn Duy hơi cau mày, chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, ánh mắt càng lúc càng trở nên sắc bén. Cuối cùng, ông ta dừng lại trên người Cung Hàn Lâm, Cung Hàn Lâm mặt đỏ lên, đứng ngồi không yên.

Vốn ông ta tưởng rằng nắm được thóp của Bành Viễn Chinh, không ngờ là lấy tảng đá đập chân của mình, so với Bành Viễn Chinh lời lẽ của ông ta lộ ra vẻ trẻ con, ngu ngốc và thấp kém!

Là Chủ tịch huyện, mặt mũi của ông ta mất sạch!

Hàn Duy nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lạnh lùng nói:

- Hôm nay hội nghị họp tới đây thôi. Nhưng trước khi hội nghị kết thúc, tôi nhấn mạnh một lần nữa, hy vọng tất cả mọi người dùng thời gian và sức lực vào công việc, giống như đồng chí Viễn Chinh, không so đo người chê khen, mạnh mẽ một lòng làm công tác thực tế!

Gần đây sinh hoạt và công tác trong cơ quan huyện thật không tốt. Một số người sinh sự từ việc không đâu, lòng dạ khó lường... Tôi không nêu tên cụ thể, nhưng tôi hy vọng những đồng chí này lập tức nghĩ lại, tỉnh lại! Sau này, nếu ai còn sau lưng bịa đặt sinh sự, gây trở ngại cho những đồng chí đang cố gắng công tác, tôi nhất định sẽ đề nghị với Thành ủy, trước miễn chức sau xử lý! Những chuyện gần đây, tôi không muốn lại tái diễn, nếu không, nhất định nghiêm trị không tha!

Đây là lần cuối cùng tôi nhấn mạnh vấn đề này. Đừng không biết xấu hổ như vậy, nếu còn tái phạm, thì tự giác một chút, chủ động tự nhận lỗi từ chức với Thành ủy đi! Tan họp!

Giọng nói và vẻ mặt của Hàn Duy đều gay gắt, đột nhiên đứng dậy, uy nghiêm phất phất tay, bỏ đi.

Những lời này rõ ràng là nhằm vào Cung Hàn Lâm, mặc dù không gọi đích danh, nhưng ai còn có thể nghe không hiểu? Cung Hàn Lâm ngồi đó, đầu vai run rẩy, sắc mặt chột xanh chột trắng, bối rối đến mức không cách nào dùng lời mà miêu tả được.

Họp xong, Bành Viễn Chinh, trở lại cơ quan Ủy ban nhân dân huyện, lập tức triệu tập cuộc họp các thành viên tổ trừ bị.

Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiên sóng vai đi tới, thấy phòng làm việc của Bành Viễn Chinh đã ngồi đầy người, cũng không dám chậm trễ, vội vàng ngồi xuống. Chiếc ghế đối diện Bành Viễn Chinh trống không, rõ ràng là vị trí dành cho Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn.

Không lâu sau, Quách Vĩ Toàn vội vã đi tới. Y vừa phải trở về thành phố giải quyết một chút chuyện riêng, đột nhiên nhận được điện thoại của Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Hoắc Quang Minh, bèn tạm thời thay đổi hành trình.

Kể cả Quách Vĩ Toàn, tất cả thành viên tổ dự án đều cho rằng đây là “ hội nghị giải tán “ , bởi vì hội nghị sinh hoạt dân chủ của Huyện ủy vừa kết thúc, chắc chắn Bành Viễn Chinh bị cấp trên tạo áp lực, tạm thời phải dừng dự án này lại.

Chỉ có Hoắc Quang Minh và Điền Minh không cho là vậy. Theo hiểu biết của hai người đối với Bành Viễn Chinh, ngay cả là thật phải hủy bỏ cái dự án này Bành Viễn Chinh cũng sẽ không mở hội nghị giải tán làm gì, chẳng làm điều thừa.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, đốt một điếu thuốc, hút vài hơi. Hắn không nói gì, không khí trong phòng làm việc khá nặng nề. Mặt tất cả mọi người cũng rất ngưng trọng. Tất bật chuẩn bị một thời gian, dự án đột nhiên nửa đường gãy gánh, đương nhiên trong lòng họ thấy mất mát.

Quách Vĩ Toàn thuận tay lấy một điếu thuốc trong hộp thuốc lá trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, cũng châm lửa hút.

- Tốt lắm, hôm nay triệu tập mọi người mở cuộc họp ngắn, phân công công tác.

Giọng nói có phần lạnh nhạt của Bành Viễn Chinh vang lên, mọi người ngẩng lên, ánh mắt tập trung vào hắn.

- Trước hết xin thông báo với mọi người, trong hội nghị sinh hoạt dân chủ vừa rồi, Huyện ủy nghiên cứu mấy công việc quan trọng, trong đó có vấn đề hợp tác với tập đoàn Hoa Thương Singapore xây dựng trung tâm thương mại. Bí thư Hàn chỉ thị, vẫn do tôi phụ trách xây dựng dự án, đồng chí Vĩ Toàn hiệp trợ công tác của tôi. Bắt đầu từ bây giờ cho đến sáu tháng năm tới, đây là công tác trọng điểm của chúng ta. Theo kế hoạch, Thứ Năm tới tiến hành ký hợp đồng!

Lời của Bành Viễn Chinh như tiếng sét nổ vang bên ta, Quách Vĩ Toàn kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Vì chuyện riêng, Phó tổng của tập đoàn Hoa Thương kẹt lại Mỹ Mỹ mấy ngày, khiến trong huyện không liên lạc được với tập đoàn Hoa Thương. Sáng hôm nay, tôi nói chuyện điện thoại với Phó tổng, tập đoàn Hoa Thương không có vấn đề gì, Thứ Tư, Phó tổng đích thân dẫn đoàn đi Tân An!

Gần đây có một số lời đồn, có thể ảnh hưởng công việc của mọi người. Điều vui mừng là, ở trong tình huống tương đối khó khăn, các vị cũng đứng vững trước áp lực, không rối loạn, tôi thật cao hứng! Tôi đại biểu Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, cũng nhân danh cá nhân tôi, cảm tạ mọi người. Sau đây, tôi phân công công tác.

Bành Viễn Chinh nhìn mọi người, giọng trầm thấp xuống:

- Lễ ký hợp đồng do văn phòng Ủy ban nhân dân huyện chịu trách nhiệm, Ủy ban kinh tế và thương mại huyện hiệp trợ. Hoắc Quang Minh, anh phụ trách công việc cụ thể.

- Dạ.

Hoắc Quang Minh phấn khởi đứng dậy, lưng thẳng tắp, nhìn Bành Viễn với vẻ kính sợ càng đậm.

Quách Vĩ Toàn thật bất ngờ, ngẩng nhìn Bành Viễn Chinh, một lúc lâu không nói. Y nhớ tới lời của Bành Viễn Chinh lúc trước, không khỏi hơi xấu hổ: đúng là không thể sử dụng tiêu chuẩn thông thường đi đo lường người thanh niên không bình thường này...

Mã Thiên Quân thàn than: Chủ tịch huyện Bành quả nhiên là thủ đoạn sâu không lường được. Lúc này, Cung Hàn Lâm chắc chắn lại bị đánh vào mặt, trước mắt người thực tế cầm lái Ủy ban nhân dân huyện, chỉ có vị Chủ tịch huyện Bành này!

Trong lòng Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vĩ Minh Hiền càng run sợ. Y khác với Mã Thiên Quân, đến nay còn chưa tạo được cơ hội “hòa hoãn quan hệ” với Bành Viễn Chinh, cho nên luôn cẩn thận chặt chẽ, thận trọng từ lời nói đến việc làm, sợ lại xảy ra mâu thuẫn với Bành Viễn Chinh.

- Lão Mã và lão Vĩ, hai người hiệp trợ đồng chí Vĩ Toàn tiếp tục làm công tác cơ bản của dự án, tôi hy vọng trước mùa xuân, dự án này có thể đã được duyệt. Tôi đã nói với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn đồng ý giúp đỡ trong huyện phối hợp với các ngành có liên quan của thành phố. Đồng chí Vĩ Toàn, trong công tác có gặp phải vấn đề gì, có thể trực tiếp tìm Bí thư Hàn!

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Quách Vĩ Toàn, cười cười.

Quách Vĩ Toàn gật đầu:

- Tôi cũng tương đối quen thuộc tình hình rồi, tôi tự mình chạy thủ tục xem sao. Tuy nhiên, Chủ tịch huyện Bành, trước mùa xuân đã được duyệt, có phải quá nhanh không?

- Đồng chí Vĩ Toàn, được duyệt sớm, dự án có thể sớm được xây dựng, sớm thấy hiệu quả. Tôi muốn nhắc nhở các vị một chút: hiệu suất làm việc của doanh nghiệp nước ngoài rất cao, chúng ta nhất định phải thích ứng theo kịp tốc độ của họ, nếu như chỉ vì một vài thủ tục khiến dự án chậm chạp không thể khởi công, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này!

Quách Vĩ Toàn ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy Bành Viễn Chinh nói rất đúng. Thể thức hoạt động của doanh nghiệp đầu tư nước ngoài vô cùng đơn giản, chỉ cần tiền vốn đầy đủ là có thể khởi công xây dựng, nhưng đối với huyện Lân, thì cần hoàn thiện các loại thủ tục phức tạp. Mà bởi vì liên quan nhiều ngành của huyện và thành phố, hiệu suất công tác khó theo kịp đối tác nước ngoài.

...

Bước chân nặng nề, Cung Hàn Lâm đi trên hành lang, từ từ đi về phía phòng làm việc của mình, trên đường gặp phải cán bộ cơ quan, mặc dù ngoài mặt thái độ kính cẩn, nghiêng người nhường đường, thật ra thì trong ánh mắt có mấy phần khinh thị. Giờ phút này tâm trạng Cung Hàn Lâm vô cùng nhạy cảm, vô cùng nóng nảy và dễ nổi giận.

Nghiêm Hoa đang ở trong phòng làm việc cùng cấp dưới bàn công việc, đột nhiên nghe được từ hành lang truyền vào tiếng gầm gừ của Cung Hàn Lâm, nhú nhú mày, đẩy cửa đi ra ngoài nhìn lướt qua.

Phó chủ nhiệm khoa viên Trí Linh đang bị Cung Hàn trách mắng thậm tệ, cô ta cúi đầu xuống, đôi vai run rẩy, nước mắt nước mũi hòa với nhau.

Trí Linh còn không có kịp phản ứng, đã bị Cung Hàn Lâm mượn cớ khiển trách, từ sự kính sợ bản năng đối với quyền lực lãnh đạo cao tầng, cô không dám phản bác một câu, thậm chí không dám giải thích.

Cung Hàn Lâm hằm hằm lớn tiếng kêu:

- Vương Hạo, cậu tới đây một chút!

Nói xong, Cung Hàn Lâm nghiêng ngàng trở về phòng làm việc của mình.

Wang Hao bắt đầu đi ra khỏi phòng làm việc, do dự một chút, rồi vỗ vỗ vai Trí Linh, ý bảo cô nhanh đi về. Trí Linh giậm chân, khóc lóc cầm biên lai trong tay chạy về phòng làm việc.

Cô tìm Cung Hàn Lâm xin chữ ký, kết quả ông ta không ký, ngược lại còn mắng cô một chập, thật là oan uổng.

- Chủ tịch huyện Cung, ngài tìm tôi?

Wang Hao một mực cung kính đứng trước bàn làm việc của Cung Hàn Lâm. Y là chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, bị kẹp giữa Bành Viển Chinh và Cung Hàn Lâm, tình cảnh vô cùng lúng túng, dù làm bất cứ chuyện gì, đều phải cực kỳ thận trọng. Mặc dù quyền lực của Cung Hàn đã hoàn toàn suy yếu, nhưng ông ta vẫn là người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện.

Cung Hàn Lâm một bụng giận dữ, vừa rồi trút hết ra ngoài, thần thái trở nên rất bình tĩnh. Ông ta cười nhạt:

- Vương Hạo, gần đây sức khỏe của tôi không tốt lắm, cậu giúp ta thu xếp, tôi chuẩn bị đi bệnh viện huyện điều dưỡng một thời gian ngắn.

Ông ta muốn nằm viện? Vương Hạo giật mình, ngoài miệng vẫn kính cẩn nói:

- Được, Chủ tịch huyện Cung, tôi lập tức đi sắp xếp cho lãnh đạo. Lãnh đạo có yêu cầu cụ thể gì không?

514. Chương 522: Chưa Từ Bỏ Ý Định

- Cũng không có yêu cầu gì cụ thể, không nên quấy rầy bệnh viện, chỉ cần bố trí một phòng bệnh yên tĩnh một chút là được.

Cung Hàn Lâm phất phất tay nói, rồi lấy một tài liệu từ trong ngăn kéo bàn làm việc, đưa tới:

- Năm ngoái, Văn phòng Ủy ban nhân dân huyện ban đầu hoạt động theo chế độ tổng hợp, gần đây tôi nảy ra ý nghĩ, cậu lập tức tổ chức người, dựa theo ý kiến của tôi sửa đổi hoàn thiện, sau đó gửi cho mấy Phó chủ tịch huyện khác đọc. Tranh thủ qua mùa xuân, liền chính thức quán triệt thực hiện đầy đủ.

Wang Hao nhận lấy tài liệu nhìn lướt qua, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Đây là chế độ tổng hợp do Chủ tịch huyện tiền nhiệm chủ trì chỉnh sửa, sau khi Cung Hàn Lâm đến nhận chức, không còn đề cập tới. Sao bây giờ ông ta lại lật lại cái mớ cũ rích này?

Wang Hao nhận lệnh ra khỏi phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, trở lại phòng làm việc của mình, lật xem bản dự thảo chế độ tổng hợp, mắt sáng lên, chợt tỉnh ngộ.

Y từng là người tham dự khởi thảo bản dự thảo này, thừa hiểu Chủ tịch huyện tiền nhiệm làm cái này chủ yếu là vì tăng cường quyền lực, chẳng hạn đối với phê duyệt và chi trả cho một số dự án quan trọng, bản quy định này chỉ rõ, nhất định phải có chữ ký của Chủ tịch huyện mới có thể thi hành. Đây là để tăng cường quyền lực của Chủ tịch huyện, mặc dù núp dưới danh nghĩa là chế độ làm việc. Lúc này Cung Hàn Lâm đưa ra chế độ này, mục đích không cần nói cũng biết. Xem ra, Cung Hàn Lâm chưa từ bỏ ý định!

Vương Hạo trầm ngâm chốc lát, lặng lẽ cầm bản dự thảo chế độ tổng hợp đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Nghe Vương Hạo nói xong, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, rồi cười cười:

- Vương Hạo, nếu là đã hình thành văn bản, tôi sẽ không xem, anh cứ dựa theo yêu cầu của Chủ tịch huyện Cung, sửa đổi hoàn thiện in ra, rồi báo mấy Phó chủ tịch huyện truyền đọc!

Vương Hạo chần chờ một chút, nhưng không dám nói gì nữa, nhận lệnh xoay người đi.

Nhìn theo bóng lưng Vương Hạo, Bành Viễn Chinh không nhịn được nhẹ nhàng mỉm cười, rốt cuộc Cung Hàn Lâm làm cái loại “chế độ” này là vì cái gì, làm sao hắn có thể không biết! Chẳng qua là hắn luôn luôn kiên trì chế độ cao hơn quyền lực, nếu chế độ đã hình thành, có lẽ hắn sẽ nói lên ý kiến cá nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không tranh cãi với Cung Hàn Lâm vì những chuyện như thế này, lãng phí thời gian và sức lực một cách vô vị.

Hắn cũng không tin, một người làm việc không tuân theo quy tắc còn có thể dựa vào quy tắc để lật trời? !

Vương Hạo đi tới cửa, do dự một chút rồi quay lại cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Cung nói gần đây sức khỏe không tốt, muốn văn phòng Ủy ban nhân dân huyện sắp xếp, để ông ấy đi nằm viện an dưỡng.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên. Rồi mỉm cười cười:

- Ồ, anh đi làm là được. Chờ Chủ tịch huyện Cung vào bệnh viện, anh sắp xếp thời gian. Đến lúc đó nhắc tôi một tiếng, tôi cùng những đồng chí khác đến bệnh viện thăm hỏi.

...

Cung Hàn Lâm đã nhập viện. Bất quá, chuyện này không gây ra bao nhiêu gợn sóng ở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện. Bành Viễn Chinh bận rộn trừ bị lễ ký hiệp định dự án cuối tuần. Ngày thứ ba, Bành Viễn Chinh dẫn Lý Minh Nhiên và mấy Phó chủ tịch huyện đi bệnh viện thăm hỏi Cung Hàn Lâm, không khí rất tốt. Dĩ nhiên ai cũng biết, đây chỉ là sự hữu hảo ngoài mặt, còn sau lưng ẩn chứa sự phân tranh quyền lực mây trắng tao thua, thậm chí là mây chết tao sống.

Qua Quách Vĩ Toàn, Bành Viễn Chinh nhận được một tin, nói Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa đã ly hôn, nghe nói Tả Kiến, chồng của cô có người khác. Tin tức kia đối với Bành Viễn Chinh cũng không có gì bất ngờ, lúc trước hắn đã sớm nghĩ tới cuộc hôn nhân của Nghiêm Hoa và Tả Kiến sẽ nhanh chóng kết thúc.

Nghiêm Hoa là loại phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, lại là lãnh đạo quan trường, dù thế nào, cô cũng không thể chấp nhận Tả Kiến từng phản bội sau lưng cô. Huống chi, Tả Kiến cũng không có bất kỳ thái độ hối cải nào. Nghiêm Hoa quyết đoán đưa đơn ly hôn, chỉ trong vòng ba ngày làm xong thủ tục ly hôn. Tuy nhiên, ly hôn đối với Nghiêm Hoa cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn khiến người ta có cảm giác, sau khi ly hôn Nghiêm Hoa ăn mặc đẹp hơn, tinh thần tốt hơn, biết hưởng thụ cuộc sống hơn.

Cuối tuần, tất cả thành viên tổ dự án bao gồm Bành Viễn Chinh, cũng cùng làm thêm giờ. Trước đó Hàn Duy đã gọi điện thoại nói, bởi vì đây là dự án đầu tư nước ngoài có vốn đầu tư hơn trăm triệu của thành phố Tân An, thành phố vô cùng coi trọng dự án này, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần muốn đích thân tham dự lễ ký kết hợp đồng.

Chủ tịch thành phố tham dự, có nghĩa cấp bậc cùng quy cách của lễ ký hợp đồng tăng lên đến mức cao nhất. Nếu Chủ tịch thành phố đích thân tới, có thể một Phó chủ tịch thành phố cũng tới, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Phó chủ tịch thường vụ thành phố Mạnh Cường cùng một Phó chủ tịch thành phố phân quản về thương mại cũng sẽ đến tham gia hoạt động.

Hàn Duy là một lãnh đạo có yêu cầu rất cao, mặc dù chỉ là một lễ ký hợp đồng, nhưng ông ta yêu cầu phải tận thiện tận mỹ, không được phô trương lãng phí, lại phải thể hiện được sự long trọng.

Vốn Bành Viễn Chinh không coi trọng lễ ký hợp đồng, bởi vì đây chỉ là một loại hình thức, công việc hợp tác chân chính đều ở ngoài mấy phút đồng hồ ký hợp đồng, nhưng nếu Hàn Duy coi trọng, hẳn cũng phải tỏ vẻ coi trọng.

Bành Viễn Chinh hiểu rõ, bởi vì đây là dự án lớn đầu tiên kể từ khi Hàn Duy nhậm chức ở huyện Lân, tương đương với tô son điểm phấn trên mặt ông ta, ông ta phá lệ coi trọng cũng là hợp tình hợp lý.

Đám Hoắc Quang Minh báo cáo xong liền đi ra, Bành Viễn Chinh do dự một lúc, gọi điện thoại cho Phó Khúc Dĩnh lần nữa.

Giọng Phó Khúc Dĩnh có chút cô đơn và yếu ớt, gượng cười:

- Chủ tịch huyện Bành đại nhân, vẫn còn không tin tôi à? Tiểu nữ đã nói mấy lần rồi, Thứ Tư tuần tới chúng tôi sẽ tới Tân An, huyện có thể phái người đến sân bay tỉnh lỵ, đón chúng tôi về huyện đi! Hợp tác là không có vấn đề gì. Anh yên tâm đi, dự án này...

Phó Khúc Dĩnh do dự một hồi kiên định nói:

- Dự án này do tôi phụ trách, tôi sẽ ở huyện Lân một thời gian ngắn, chờ dự án đi vào quỹ đạo rồi hãy nói!
- Hả?

Bành Viễn Chinh rất ngạc nhiên. Phó Khúc Dĩnh là Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thương, làm sao có thể vì một dự án đầu tư mà ở lại huyện Lân? Chuyện này dường như... Nhưng hẳn không tiện hỏi, đoán chuyện này liên quan đến việc riêng của Phó Khúc Dĩnh.

- Mặt khác, Viễn Chinh, phiền anh một chuyện. Mẹ tôi muốn du lịch trong nước một thời gian ngắn, trước tiên đi đến vùng biên giới, cuối cùng đi thăm Giang Nam. Xong, tôi muốn cho mẹ tôi ở trong núi Phượng Hoàng của các anh vài ngày... Nơi đó không khí rất tốt, phong cảnh cũng rất đẹp.

Phó Khúc Dĩnh nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, rồi cười nói:

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề. Khúc Dĩnh, lúc nào mẹ cô tới, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cho bà!

- Tốt, cảm ơn. Chủ tịch huyện Bành đại nhân, Thứ Tư gặp!

Phó Khúc Dĩnh cười hì hì trong điện thoại, nhưng Bành Viễn Chinh cảm giác tiếng cười của cô vô cùng gượng gạo.

Tuy nhiên, đây là chuyện riêng của Phó Khúc Dĩnh, điều Bành Viễn Chinh quan tâm là bản thân dự án. Hẳn không mất thời gian bận tâm đến những biểu hiện hơi khác lạ của Phó Khúc Dĩnh, sau khi cúp điện thoại, lập tức gọi mấy người Hoắc Quang Minh vào, xác định quy trình và phương án cuối cùng của lễ ký hợp đồng.

515. Chương 523: Mặt Dạn Mà Dày

Thời gian qua rất nhanh. Sáng Thứ Tư, Mã Thiên Quân dẫn người mang xe chạy tới sân bay tỉnh lỵ đón đoàn của Phó Khúc Dĩnh.

Lúc trước Mã Thiên Quân từng gặp Phó Khúc Dĩnh, để cho ông ta dẫn người đi đón là thích hợp. Bành Viễn Chinh báo cáo qua điện thoại như thế với Hàn Duy, nhưng ý Hàn Duy là muốn để cho Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn đích thân đi đón, để tỏ ý tôn trọng.

- Bí thư Hàn, chuyện này dường như không cần thiết?

Bành Viễn Chinh cười khở.

Hàn Duy trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện này sao có thể gọi là không cần thiết? Đối phương là đối tác quan trọng của chúng ta, là doanh nghiệp nước ngoài có thực lực rất mạnh, chúng ta nhất định phải thể hiện sự tôn trọng đối với họ. Cứ như vậy đi, cậu nói với Quách Vĩ Toàn, bảo hắn lập tức chạy tới tỉnh lý, hội hợp với nhóm của Mã Thiên Quân! Buổi trưa, đại diện trong huyện ăn cơm với khách nước ngoài!

Hàn Duy đã nói như vậy, đương nhiên Bành Viễn Chinh không thể phản bác.

Hàn Duy lại nói:

- Ngoài ra, cậu bố trí để tối nay đoàn khách nước ngoài ở thành phố. Xế chiều, tranh thủ thời gian, tôi theo Chủ tịch thành phố Chu đi qua toạ đàm với họ một chút.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái nói:

- Được, Bí thư Hàn, tôi hiểu rồi.

Chủ tịch thành phố ra mặt, là thể hiện cung cách tiếp đãi khá long trọng. Mặc dù đối với tập đoàn Hoa Thương, một Chủ tịch thành phố có thể cũng không là cái gì, nhưng đối với thành phố Tân An mà nói, Chủ tịch thành phố Chu đích thân ra mặt tiếp đãi, là một vinh dự không nhỏ.

Nói chuyện với Hàn Duy xong, Bành Viễn Chinh rời phòng làm việc đi tìm Quách Vĩ Toàn. Đi chưa tới hai bước, nghe thấy trong phòng làm việc của Nghiêm Hoa truyền ra tiếng cười của Quách Vĩ Toàn, bèn đứng lại gõ cửa, đi vào quả nhiên thấy Quách Vĩ Toàn.

Quách Vĩ Toàn đang nói chuyện gì đó với Nghiêm Hoa, thấy Bành Viễn Chinh đi vào, cho là Bành Viễn Chinh tìm Nghiêm Hoa có việc, liền cười đứng dậy định tránh đi, Bành Viễn Chinh kéo y lại:

- Lão Quách, tôi tìm anh có việc!

Quách Vĩ Toàn ngẩn ra:

- Tìm tôi?

- Anh nhanh chóng lên xe đi tỉnh lý, hội hợp với nhóm Mã Thiên Quân, tiếp đãi đoàn doanh nhân Singapore một chút. Mới vừa rồi Bí thư Hàn đã đặc biệt yêu cầu anh đại diện cho huyện ăn cơm trưa với khách, xong lập tức chạy về thành phố. Xế chiều, Chủ tịch thành phố Chu và Bí thư Hàn, Phó chủ tịch thành phố Mạnh muốn toạ đàm với đoàn doanh nhân nước ngoài.

Bành Viễn Chinh một hơi nói xong, vỗ vỗ vai Quách Vĩ Toàn:

- Vất vả anh phải đi một chuyến rồi!

Quách Vĩ Toàn nhú mày, có phần bất ngờ, vừa có phần không tình nguyện, nhưng đừng nói đây là chỉ thị của Hàn Duy, dù chỉ là lời của Bành Viễn Chinh, y cũng không thể không đi. Quách Vĩ Toàn mặc nhiên gật đầu:

- Được, tôi qua ngay.

Quách Vĩ Toàn vội vã đi ra, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Nghiêm Hoa mỉm cười, vừa định rời đi, lại nghe Nghiêm Hoa nhẹ nhàng nói:

- Uống trà hay uống cà phê?

Nghiêm Hoa hỏi như thế, Bành Viễn Chinh không tiện đi ngay, bèn ngồi xuống nói vài câu chuyện phiếm với Nghiêm Hoa.

Bành Viễn Chinh sức nhớ, mỉm cười nhìn Nghiêm Hoa hỏi:

- Chị Nghiêm, khuya hôm nay chúng ta mở tiệc chiêu đãi doanh nghiệp nước ngoài, chị có rảnh rồi, cùng tham gia đi.

Phó Khúc Dĩnh là phái nữ, huyện Lâm cử một nữ lãnh đạo ra mặt tiếp đãi, cũng là một cách thể hiện sự tôn trọng.

Nghiêm Hoa chần chờ một chút, nhẹ nhàng nói:

- Cũng không có vấn đề gì... Chỉ là buổi tối tôi phải chăm sóc cháu, con tôi bây giờ không ai giữ, chỉ một mình tôi lo... Lát nữa tôi sẽ nhờ chị dâu đi nhà trẻ đón cháu.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, cũng không tiện nói thêm. Nghiêm Hoa vừa ly dị, một mình nuôi con gái cũng không dễ dàng, hẳn không muốn chạm đến chủ đề nhạy cảm này, bèn cười nói:

- Vậy thì thôi, chị Nghiêm, chị bận việc, thôi thì để Trí Linh ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện tham gia vậy.

Nghiêm Hoa im lặng, cũng không phản đối. Quả thật cô thu xếp cuộc sống không dễ dàng, cô vừa ly hôn, gia đình vừa tan vỡ, tinh thần con gái cô đang không được tốt, cô nhất định phải theo sát bên con, cố hết sức đền bù sự tổn thương cho con.

Nghĩ tới đây, Nghiêm Hoa cũng cảm thấy hơi ỉn ỉu.

Không khí bởi vậy trở nên hơi nặng nề và lúng túng, Bành Viễn Chinh thầm cười khổ, đứng lên nói:

- Chị Nghiêm, tôi đi về trước, sắp xếp một chút công việc, gặp lại sau!

...

Phó chủ nhiệm khoa viên Trí Linh nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, lấy lại bình tĩnh, về mặt tươi cười đi vào:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo tìm tôi?

- Ủ, Trí Linh, tối nay huyện mở tiệc chiêu đãi khách Singapore, cô chuẩn bị một chút, cùng đến tham dự.

Bành Viễn Chinh nhìn Trí Linh, nhẹ nhàng nói.

Trí Linh nghe vậy lòng mừng như điên, giọng nói không khỏi có phần kích động và hơi run rẩy:

- Dạ, lãnh đạo, tôi lập tức đi chuẩn bị!

Trí Linh xoay người rời đi, trái tim vui mừng đập rộn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cảm giác khổ tận cam lai, thời gian vừa qua quét dọn vệ sinh phòng làm việc cho Chủ tịch huyện Bành không uổng chút nào! Chủ tịch huyện Bành cho một cán bộ cấp phó phòng như cô tham gia một bữa tiệc quan trọng như vậy, là coi trọng cô cỡ nào!

Thật ra thì cô đã nghĩ hơi quá. Nữ cán bộ bên Ủy ban nhân dân huyện không nhiều, người có điều kiện có thể tham gia tiệc tùng lại càng thiếu. Mặc dù năng lực công tác của Trí Linh thuộc loại bình thường, nhưng trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, phong thái cũng không tệ, lại đang công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, coi như là nữ cán bộ kiến thức rộng rãi trong huyện, để cô đứng ra tiếp Phó Khúc Dĩnh, coi như chấp nhận được.

Trí Linh vừa đi vừa ngâm nga một khúc hát, trở về phòng làm việc của mình, suy nghĩ một chút, vội vã về nhà thay một bộ quần áo nề nếp hơn, còn thuận đường đến một cửa hiệu cắt tóc làm tóc, trang điểm nhẹ nhàng.

Khi cô quay lại, đám Hoắc Quang Minh đã chờ rất sốt ruột. Bây giờ đã hơn một giờ, bọn họ nhất định phải chạy trước tới thành phố.

Hoắc Quang Minh nhú mào:

- Trí Linh, mau lên xe, thời gian rất gấp!

Trí Linh ừ, vui vẻ lên xe, lên xe lại còn đùa giỡn với mấy đồng nghiệp ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Cô luôn luôn ăn mặc tương đối thoải mái, hôm nay thay đổi trang phục nền nã và trang điểm rất nhẹ, khiến người ta có cảm giác hết sức đoan trang.

Ánh mắt của Trương Huy, khoa viên văn phòng Ủy ban nhân dân huyện sáng lên. Y đã sớm có ý đối với Trí Linh, chẳng qua là lúc trước, dường như Trí Linh là người của Cung Hàn Lâm, tỏ vẻ mâu thuẫn với Hoắc

Quang Minh, nên y không dám biểu hiện ra. Gần đây Trí Linh chủ động nhích tới gần Bành Viễn Chinh, tâm tư của Trương Huy lại nổi lên.

Phải sắp xếp cho đoàn khách nước ngoài ăn cơm ở thành phố, phải chuẩn bị để xế chiều lãnh đạo thành phố và đoàn doanh nhân nước ngoài tọa đàm, buổi tối lại tiếp đãi dạ tiệc, đây là lần tiếp đãi lớn nhất trong năm của huyện Lâm, hầu như người ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Ủy ban kinh tế và thương mại phải huy động toàn lực, chia làm hai tổ đi thành phố.

Bên phía văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, chỉ còn một mình Vương Hạo ở lại huyện, những người khác đều lên đường.

Bành Viễn Chinh đã tới thành phố trước. Quách Vĩ Toàn gọi điện thoại nói, bọn họ ở tỉnh lỵ cơm nước xong, lập tức đi thành phố, đại khái chừng hai giờ rưỡi là có thể đã tới. Bành Viễn Chinh báo cáo lại với Hàn Duy, xác định vào ba giờ rưỡi chiều, lãnh đạo thành phố sẽ tọa đàm với đoàn của Phó Khúc Đình tại khách sạn lớn Tân An.

Suốt một buổi sáng, rồi một buổi trưa, Cung Hàn Lâm cũng đứng ngồi không yên, tâm tình phiền não. Hôm nay đoàn doanh nhân nước ngoài đã tới, trong huyện phải tiếp đãi, lãnh đạo thành phố sẽ gặp mặt tọa đàm, những hoạt động quan trọng này không phải là điều bí mật, dĩ nhiên ông ta biết rõ. Chẳng qua là ông ta một mực đợi chờ, nhưng không ai tới báo để ông ta tham gia.

Người của Ủy ban nhân dân huyện phủ đều bận rộn, chỉ có ông ta, một Chủ tịch huyện lại ngồi ngoài.

Hoạt động tiếp đãi quan trọng như vậy, dự án đầu tư nước ngoài quan trọng như vậy, ông ta là Chủ tịch huyện Lâm, tại sao có thể không tham gia?! Ông ta cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, lúng túng và vô lực!

Đến hơn hai giờ chiều, rốt cuộc Cung Hàn Lâm không nhịn được nữa.

Ông gọi điện thoại bảo Vương Hạo tới đây, mượn cơ bố trí mấy mục công tác.

Wương Hạo hơi lúng túng địa gượng cười nói:

- Chủ tịch huyện Cung, hiện ở huyện không có ai, mọi người đều đã đi thành phố, chuẩn bị cho buổi tọa đàm chiều nay giữa lãnh đạo thành phố và đoàn doanh nhân nước ngoài, và buổi dạ tiệc tối nay, lãnh đạo xem có thể đợi đến sáng ngày mai...

Sắc mặt Cung Hàn Lâm chợt trầm xuống, lạnh lùng ngắt lời nói:

- Tiếp đãi doanh nhân nước ngoài? Lúc nào? Hôm nay?

Wương Hạo thầm nghĩ ông đã thừa biết còn giả bộ hồ đồ. Ông có ngon thì đi nói chuyện với Chủ tịch huyện Bành và Bí thư Hàn đi, cả ngày cứ hạch sách bọn cấp dưới thấp cổ bé họng chúng tôi, bản lãnh cái đức gì!

- Dạ đúng, Chủ tịch huyện Cung, xế chiều Chủ tịch thành phố Chu, Bí thư Hàn và Chủ tịch thành phố Mạnh tham gia tọa đàm.

Cung Hàn Lâm trầm mặt nói:

- Trong huyện có ai tham gia?

- Trong huyện... là Chủ tịch huyện Bành và Chủ tịch huyện Quách.

Wương Hạo do dự nói.

Cung Hàn Lâm giận tím mặt:

- Tại sao không cho tôi biết? Hả?!

Wương Hạo hết chỗ nói. Y thầm nghĩ có ai cho phép báo cho ông đâu, Bí thư Hàn không có ý này, Chủ tịch huyện Bành lại càng tránh, tôi chỉ là một Chánh văn phòng, sao dám tự tiện làm chủ?

Wương Hạo cúi đầu xuống, y biết hôm nay mình phải trở thành chỗ để Cung Hàn Lâm trút giận, nhưng không có cách nào, gần đây y thường xuyên phải chịu trận như vậy.

Cung Hàn Lâm gằm thét hồi lâu, rồi trầm giọng nói:

- Lập tức sắp xếp, tôi chạy tới thành phố! Toạ đàm ở đâu? Giờ nào?

Vương Hạo ngẩn ra, rồi cúi đầu nói:

- Ở khách sạn lớn Tân An, ba giờ rưỡi chiều.

Cung Hàn Lâm ngẩng đầu nhìn lướt qua đồng hồ treo tường, vội vã lấy áo khoác ra, sạm mặt sải bước đi.

Vương Hạo đi theo ra, cười khỏ, trong lòng thì khinh thường. Trong lòng y hiểu, Cung Hàn Lâm dù sao cũng là Chủ tịch huyện Lâm, nếu như ông ta mặt dày đến tham gia hoạt động, dù là Bành Viễn Chinh hay Hàn Duy, cũng không thể nói gì.

Chẳng qua là... mặt dày mày dạn như vậy, có ý nghĩa gì? Chưa nói đến người khác không coi ông là Chủ tịch huyện, ông làm vậy là cũng không biết tôn trọng chính bản thân mình!

Cung Hàn Lâm lên xe chạy tới thành phố, chạy thẳng tới khách sạn lớn Tân An. Lần này, ông ta quyết định tạo cơ hội chứng tỏ sự tồn tại của mình. Dù sao ta đây mới là Chủ tịch huyện huyện Lâm, Bành Viễn Chinh người cũng chỉ là Phó chủ tịch thường trực huyện, người là trợ thủ của ta, người không phục cũng phải phục!

Cung Hàn Lâm cho tài xế dừng ở bãi đậu xe của khách sạn lớn Tân An, xuống xe đi tới. Trước cửa khách sạn, ông ta thấy tám băng rôn với chữ đỏ “ Nhiệt liệt hoan nghênh đoàn của Tổng giám đốc Phó của tập đoàn Hoa Thương Singapore “ , trước cửa còn có một số cảnh sát của Cục công an nhân viên bảo vệ của khách sạn, đang đứng làm nhiệm vụ.

Chủ tịch thành phố Chu và lãnh đạo thành phố sắp tới để toạ đàm với nhà đầu tư nước ngoài, dù là công an hay là bộ phận bảo vệ của khách sạn, cũng không dám chậm trễ.

516. Chương 524: Một Cái Bạt Tai Vang Dội!

Cung Hàn Lâm vừa nhìn đã thấy Phó chánh văn phòng Hoắc Quang Minh đứng trước cửa khách sạn. Hoắc Quang Minh đang nói gì đó với một cảnh sát của Cục công an thành phố, trong nháy mắt ngẩng lên thấy Cung Hàn Lâm, mặt liền biến sắc, thẳm giật mình: sao ông ta tới rồi?!

Theo phản xạ tự nhiên, Hoắc Quang Minh quay lại nhìn về phía hành lang khách sạn.

Bên trong, Bành Viễn Chinh, Quách Vĩ Toàn và nhóm Mã Thiên Quân đang chuẩn bị nghênh đón Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn, Hàn Duy và Mạnh Cường.

Trong thời gian này, khách sạn không cho phép bất cứ ai ra vào khách sạn. Vì vậy, Cung Hàn Lâm sải bước muốn vào, đã bị cảnh sát và bảo vệ cản lại.

Cung Hàn Lâm vừa cười lạnh nhìn Hoắc Quang Minh, vừa thản nhiên nói:

- Tôi tới tham gia hoạt động, tiểu Hoắc, tới đây, nói với bọn họ một chút đi!

Hoắc Quang không thể không gượng cười đi tới nói:

- Chủ tịch huyện Cung, sao lãnh đạo lại tới vậy?

Cảnh sát nghe nói là Chủ tịch huyện Lâm, dĩ nhiên là lui ra. Cung Hàn Lâm ngẩng đầu nhìn Hoắc Quang Minh cười lạnh nói:

- Sao, tôi không thể tới ư? Đồng chí Viễn Chinh đồng chí Vĩ Toàn đâu?

Hoắc Quang Minh bị ghen hòng, khề nói:

- Chủ tịch huyện Bành cùng Chủ tịch huyện Quách ở bên trong!

Cung Hàn Lâm nghe vậy, lập tức bước nhanh lên bậc thang, đi thẳng tới đại sảnh.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện với Quách Vĩ Toàn, ngẩng đầu thấy Cung Hàn Lâm “ hùng hổ “ đi tới, đầu tiên là ngẩn ra, rồi lạnh nhạt cười ngênh đón:

- “ Chủ tịch huyện Cung tới rồi!

Quách Vĩ Toàn cũng ngẩn ra, hỏi:

- Chủ tịch huyện Cung ?

Cung Hàn Lâm “ có chuẩn bị mà đến “ , dừng bước lại lạnh lùng nói: “ Đồng chí Viễn Chinh, trong huyện tổ chức hoạt động lớn như vậy, lại có lãnh đạo thành phố tham dự, sao không báo cho tôi một tiếng?! Hả?

Quách Vĩ Toàn nhếch miệng, xem ra, rõ ràng Cung Hàn Lâm tới để “ vắn tội “ , y bèn khẽ lui về phía sau một bước, quay lại liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Chút chuyện như vậy, cũng không muốn kinh động Chủ tịch huyện Cung. Về phần lãnh đạo thành phố tiếp đoàn doanh nhân nước ngoài, cũng là ngoài kế hoạch, thật ra thì đến bây giờ, Bí thư Hàn cũng không có nói Chủ tịch thành phố Chu nhất định sẽ tới! Lão Quách là Bí thư Hàn Chỉ thị đến tỉnh lỵ đón đoàn của Phó tổng. Còn tôi, vì tôi là người chịu trách nhiệm chính của dự án này đương nhiên không thể không ra mặt.

Hơn nữa, tôi từng xin chỉ thị của Bí thư Hàn, có nên để các đồng chí lãnh đạo trong huyện tham gia hoạt động hôm nay, Bí thư Hàn bảo, hôm nay chẳng qua là hoạt động không chính thức, không cần hưng sư động chúng. Ngày mai còn có lễ ký hợp đồng, đến ngày mai, mấy lãnh đạo chủ chốt trong huyện cũng phải tham gia!

Bành Viễn Chinh hơi hột đem Hàn Duy ra làm bia đỡ đạn.

Cung Hàn Lâm lạnh lùng nhìn Bành Viễn Chinh, mặc dù không có trực tiếp đáp lời, nhưng ánh mắt tức giận và lạnh lẽo đủ để thể hiện cảm xúc sâu trong nội tâm ông ta: lại đưa Hàn Duy ra dọa ta ư?

- Đồng chí Bành Viễn Chinh, tôi nghĩ, cần phải nhắc nhở đồng chí, làm Phó chủ tịch thường trực huyện, báo cáo công việc hẳn là phải tuân thủ nguyên tắc tổ chức, trước khi đồng chí báo cáo với Bí thư Hàn hẳn là phải báo cáo với Chủ tịch huyện là tôi đây mới phải!

Cung Hàn Lâm cả giận nói, nhưng Bành Viễn Chinh đột nhiên xoay người chạy ra phía cửa khách sạn, căn bản là không để ý đến lời nói của ông ta..

Cung Hàn Lâm giận tím mặt, đang định phát tác, lại thấy ba chiếc xe công màu đen chạy tới trước cửa khách sạn, là xe Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn, Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy Hàn Duy và, Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường.

Đám Chu Tích Thuấn xuống xe, Bành Viễn Chinh và Quách Vĩ Toàn vội vàng dẫn cán bộ trong huyện nghênh đón. Cung Hàn Lâm cũng hít một hơi, lấy lại bình tĩnh ra nghênh đón, trên mặt là nụ cười theo “thủ tục”.

- Chủ tịch thành phố Chu, Bí thư Hàn, Chủ tịch thành phố Mạnh!

Chu Tích Thuấn bắt tay Bành Viễn Chinh, cười ha hả:

- Đồng chí Viễn Chinh , lần này tiến cử cho thành phố chúng ta một người nhà đầu tư nước ngoài rất lớn! Đầu tư mấy trăm triệu, rất lớn! Đây là dự án đầu tư toàn bộ của nước ngoài đầu tiên của thành phố chúng ta, Bí thư Đông Phương cũng vô cùng coi trọng, đích thân dặn dò tôi, phải tiếp đãi nhà đầu tư nước ngoài cho tốt!

- Chủ tịch thành phố Chu, cảm tạ lãnh đạo trong lúc bận rộn vẫn dành thời gian tới ủng hộ công tác của chúng tôi, cảm ơn!

Bành Viễn Chinh khẽ cười nói.

Hàn Duy cười theo Chu Tích Thuấn lên bậc thang, nhìn thấy Cung Hàn Lâm, nhướng mày.

Cung Hàn Lâm kính cẩn cười:

- Chủ tịch thành phố Chu!

Chu Tích Thuần bắt tay Cung Hàn Lâm, gật đầu một cái, rồi đi vào.

Sau mấy chiếc chuyên xa của lãnh đạo, còn có một chiếc xe của cơ quan truyền thông. Bảy tám phóng viên xuống xe, do Hoắc Quang Minh hướng dẫn, từ một thang máy khác đi thẳng lên hội trường ở tầng 15.

...

Ra khỏi thang máy, Mạnh Cường cùng Trưởng ban thư ký thành phố Chu Cương theo Chu Tích Thuần đi vào phòng họp ở tầng thứ 15 của khách sạn lớn Tân An. Phó Khúc Đình đã sớm tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo khác, dẫn theo bốn cấp dưới của mình, chờ sẵn.

Hàn Duy dừng bước lại, nhìn về phía mấy người Cung Hàn Lâm, khoát tay nói:

- Đồng chí Viễn Chinh tham gia tọa đàm, những đồng chí khác không nên tới.

Nói xong, Hàn Duy sai bước đuổi theo Chu Tích Thuần.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước chân không ngừng lại, thần thái thông dong bình tĩnh đuổi theo Hàn Duy đi vào phòng họp.

Trước mặt mọi người Bí thư Hàn tỏ thái độ như thế đối với Cung Hàn Lâm, ngoại trừ sự bất mãn đối với Cung Hàn Lâm ra, chỉ sợ còn có liên quan tới tình hình ở Thành ủy.

Dĩ nhiên, suy cho cùng thì sự bố trí của Hàn Duy cũng không ai bắt bẻ được. Mặc dù Bành Viễn Chinh là Phó chủ tịch thường trực huyện, địa vị ở dưới Cung Hàn Lâm, nhưng hắn vẫn là người chủ yếu thúc đẩy và phụ trách dự án này, nhà đầu tư nước ngoài lại là do có quan hệ cá nhân với hắn mà đến, để cho hắn ra mặt cùng đi cũng không gì đáng trách.

Mặt Cung Hàn Lâm đỏ bừng lên, rồi, trở nên trắng bệch. Trước mặt nhiều cán bộ cơ quan như vậy, Hàn Duy không cho phép ông ta tham gia hội nghị tọa đàm, ngược lại cho phép Bành Viễn Chinh tham gia, chẳng khác nào đã hung hăng cho ông ta một bạt tai! Một cái bạt tai vang dội!

Quách Vĩ Toàn không sao cả, tâm thái y bình thản, trường hợp này y vốn là tự biết mình không có tư cách tham gia.

Mã Thiên Quân, Hoắc Quang Minh và đám cán bộ trung tần tụ tập ở một bên, mặc dù không có ai dám lên tiếng, nhưng ánh mắt họ bộc lộ rõ cảm nghĩ của họ.

Cung Hàn Lâm xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thâm giậm chân, quay đầu xuống lầu, trở về huyện bệnh viện dưỡng bệnh. Chuyến tới thành phố lần này, chỉ tự làm mất mặt, đồng thời cũng làm cho ông ta nản lòng thoái chí, tuyệt vọng vô cùng. Giờ phút này, đột nhiên ông ta hoàn toàn mất đi ham muốn quyền lực và chí tiến thủ.

Quách Vĩ Toàn nhìn theo bóng dáng nặng nề xuống lầu của ông ta, lòng thâm than thở, thâm nghĩ: ông vốn lấy danh nghĩa dưỡng bệnh, coi như lấy lui làm tiến, thật sự cũng không mất mát gì, tạm thời lui về phía sau giữ yên lặng, coi như là cử chỉ sáng suốt, nhưng ông lại không chịu nổi tịch mịch, lại muốn nhúng tay xen vào, mà không thấy bây giờ trong suy nghĩ của lãnh đạo thành phố, lãnh đạo trong huyện hay là đối với Bí thư Hàn, địa vị của Bành Viễn Chinh như mặt trời ban trưa, chính là lúc thịnh nhất, hễ ông va chạm hay khiêu khích hắn, tất nhiên sẽ phải chịu sự trấn áp dù vô tình hay cố ý của Bí thư Hàn và cấp trên.

...

Phó Khúc Đình mặc áo trắng, quần soóc nỉ màu đen vô cùng phù hợp dáng người, làm nổi bật đường cong lả lướt của mình. Mặc dù mặt cô sáng ngời, trên mặt nở nụ cười dè dặt, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn nhận thấy chút tiêu tụy trong mắt cô.

- Phó tổng, đây là Chủ tịch thành phố Chu.

Bành Viễn Chinh giới thiệu.

Phó Khúc Dĩnh mỉm cười đưa tay ra:

- Chủ tịch thành phố Chu, chào ngài!

Chu Tích Thuần hắng giọng cười một tiếng:

- Tôi đại diện cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An, nhiệt liệt hoan nghênh Phó tổng và các bằng hữu tập đoàn Hoa Thương Singapore!

- Tiếng Bắc Kinh của Phó tổng rất tốt.

Chu Tích Thuần quay đầu lại nhìn Hàn Duy và Mạnh Cường cười cười.

Phó Khúc Dĩnh cười:

- Chủ tịch thành phố Chu, nhà chúng tôi cũng là gốc Hoa, lúc đầu ông nội của tôi tới Indonesia. Con cái nhà chúng tôi cũng là trước học Hán ngữ, đồng thời học tiếng Anh, đây là tổ huấn, để con cháu không quên nguồn cội. Mà bản thân tôi, cũng từng học hai năm ở trong nước, lại thường về nước hoạt động nghiệp vụ, cho nên không có trở ngại đối với tiếng phổ thông, để cho Chủ tịch thành phố Chu chê cười rồi!

Chu Tích Thuần gật đầu, đi tới.

- “ Bí thư Hàn, chúng ta lại gặp mặt.

Phó Khúc Dĩnh đã gặp Hàn Duy một lần, đương nhiên không quên. Hàn Duy cười, nhiệt tình thăm hỏi Phó Khúc Dĩnh mấy câu, Mạnh Cường bước tới.

- Vị này là Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi giới thiệu Mạnh Cường.

Phó Khúc Dĩnh đánh giá Mạnh Cường, quan hệ giữa Mạnh Cường và Bành Viễn Chinh, cô đã biết qua Vương An Na. Cô cười, bắt tay Mạnh Cường, thái độ cũng lộ ra vẻ nhiệt tình một chút.

Hai bên ngồi vào chỗ của mình, chính thức bắt đầu toạ đàm. Lúc này, người của văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố mới để cho đám phóng viên đi vào. Các phóng viên chụp hình, quay phim, ánh đèn loang loáng không ngừng lóe lên, mấy người Chu Tích Thuần đã quen mắt, nhưng đám người Phó Khúc Dĩnh thì mở rộng tầm mắt, thì ra phong cách của cán bộ lãnh đạo trong nước so với Thủ tướng Singapore cũng không kém bao nhiêu!

Chu Tích Thuần đại diện thành phố phát biểu, đơn giản là những lời xã giao khuôn sáo như hoan nghênh, cảm tạ, coi trọng này nọ. Kế tiếp, Hàn Duy đại diện Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Lân lên tiếng, đơn giản là tỏ thái độ hết sức ủng hộ dự án này, hy vọng dự án sớm ngày xây dựng thành công đưa vào hoạt động vân vân.

Xong, Mạnh Cường cũng nói mấy câu.

Khi ba vị lãnh đạo nói xong, đã hơn nửa giờ trôi qua. Phó Khúc Dĩnh thấy buồn ngủ, có phần không biết nên khóc hay cười, quay lại liếc nhìn Bành Viễn Chinh đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh mình, thầm lắc đầu.

Nhưng dù cô thích ứng hay là không thích ứng, quan trường trong nước là như vậy. Tối thiểu, cô cũng hiểu được, đây là chính phủ dành cho cô và tập đoàn Hoa Thương sự tiếp đãi long trọng và tôn trọng nhất, chẳng qua là kiểu tôn trọng này khiến cô có cảm giác khá buồn cười.

Phó Khúc Dĩnh cười cười, vì lẽ phép, cô cũng phải nói vài lời, nếu không, đây không phải là hội nghị toạ đàm. Lời của nàng rất thẳng thắn, không dùng nhiều lời khách sáo, liền đi thẳng vào vấn đề, tỏ ý một cách rõ ràng, tập đoàn Hoa Thương hy vọng mau sớm xây dựng dự án, tranh thủ sau Tết sẽ khởi công xây dựng, mà bản thân cô cũng sẽ đích thân “trấn giữ” ở huyện Lân, phụ trách dự án này.

Lời lẽ của cô khiến Chu Tích Thuần, Hàn Duy, Mạnh Cường rất hài lòng, nhất là Phó Khúc Dĩnh tỏ ý đích thân bám trụ ở huyện Lân, đủ nói rõ sự coi trọng của tập đoàn Hoa Thương đối với dự án này.

517. Chương 525: Cô Nàng Này Quá Dũng Mãnh!

Hội nghị toạ đàm chỉ là một hình thức, ngay cả Phó Khúc Dĩnh là khách nước ngoài, cũng hiểu điểm này. Cho nên buổi toạ đàm kết thúc mỹ mãn trong không khí rất vui vẻ, Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố Chu Tích Thuần dẫn cấp dưới rời đi, Hàn Duy Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường đại diện thành phố và huyện tổ chức tiếp đãi dạ tiệc.

Hàn Duy ngồi ở vị trí chủ bồi, Mạnh Cường ngồi ở vị trí phó bồi, bên phía huyện Lâm chỉ có Bành Viễn Chinh, Quách Vĩ Toàn và Trí Linh tham gia tiếp bốn người Phó Khúc Dĩnh, ngay cả Mã Thiên Quân là Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại, Hàn Duy cũng không cho ông ta tham gia.

Tiệc rượu trong nước lễ nghi phiền phức, Phó Khúc Dĩnh đã sớm biết điều này. Cô khéo léo xã giao, tỏ ra thân mật đối với Hàn Duy và Mạnh Cường, tất cả đều vui vẻ.

Tiệc rượu hơn 5 giờ rưỡi mới bắt đầu, đến 6 giờ 10 đã kết thúc. Bởi vì sáng mai còn có lễ ký hợp đồng, đoàn người Phó Khúc Dĩnh đường xa mà đến, đi đường mệt nhọc, phải nghỉ ngơi sớm.

Bành Viễn Chinh tiễn Hàn Duy và Mạnh Cường, rồi bố trí cán bộ trong huyện nhanh đi về chuẩn bị cho hoạt động ngày mai.

Bành Viễn Chinh từ từ đi xuống bậc thềm của khách sạn lớn Tân An. Trời lạnh buốt, gió rét thấu xương, hắt xốc lại áo khoác ngoài bằng nỉ màu đen, thông thả đi về phía trước. Đi chưa được mấy bước, chợt nghe tiếng kêu dịu dàng của Phó Khúc Dĩnh ở phía sau:

- Viễn Chinh, chờ tôi một chút!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Phó Khúc Dĩnh đã thay một áo lông màu trắng, đội một cái mũ len, cả người trông thanh thuần khả ái, trông thật bắt mắt giữa màn đêm. Trang phục này không khác nhiều so với bộ trang phục ngày trước cô đi trong tuyết ở núi Phượng Hoàng.

Từ một nữ doanh nhân xinh đẹp, cao quý và đoan chính, chợt hóa thành một cô bé xinh xắn dễ thương, sự tương phản không cách nào dùng lời nói mà diễn tả được.

Phó Khúc Dĩnh nhẹ nhàng chạy tới:

- Viễn Chinh, thời gian còn sớm. Cậu là chủ nhân, hãy làm hướng dẫn du lịch, đưa tôi đi thưởng thức cảnh đêm thành phố này. Nói thật, tôi còn đói bụng, cậu phải mời tôi ăn một chút gì.

Phó Khúc Dĩnh cười hì hì.

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ cười khổ:

- Được, nếu như cô không chê, tôi sẽ dẫn cô đi dạo chợ đêm, nếm thử món ăn vặt địa phương?

- Hay lắm!

Phó Khúc Dĩnh cười, đi lên phía trước.

...

Giờ này mới khoảng sáu giờ rưỡi, chợ đêm thành phố Tân An mới vừa bắt đầu. Đây là một chợ đêm đã trải qua tiêu chuẩn hóa theo quy phạm, lối vào là quầy hàng quần áo giày dép. Phần giữa là quầy tạp hóa bán các loại thổ sản, phía sau mới là khu bán món ăn vặt.

Đậu hủ thúi, xiên thịt dê, thịt gà cuốn, súp dê, mì xào, đậu hủ cay... Thật ra thì những món ăn vặt này cũng không đặc sắc mấy, chua ngọt cay mặn thối, cũng giống các loại khẩu vị thập cẩm ở các nơi khác trong nước. Nhưng Phó Khúc Dĩnh vẫn háng hái kéo Bành Viễn Chinh lần lượt thưởng thức, hề cảm thấy hứng thú là mua một chút, vừa đi vừa ăn. Rốt cuộc, trong lúc vô tình cô ăn hết một lượng thức ăn lớn, khiến Bành Viễn Chinh phải hít sâu một hơi.

Phó Khúc Dĩnh cầm trong tay một xiên kẹo hồ lô, cắn một cái, vừa giơ tay chỉ vào một quầy hàng phía trước, cười kêu lên:

- Viễn Chinh, đó là cái gì?

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, cười cười:

- Đó là xương, hình như là xương đùi gì đó, không có thịt, chỉ là ăn tủy bên trong.

Phó Khúc Dĩnh dừng bước lại, Bành Viễn Chinh hỏi:

- Cô còn muốn nếm thử?

- Đúng vậy, nếm thử chút, trước kia tôi cũng chưa từng thấy món ăn vặt này.

Phó Khúc Dĩnh tò mò ngẩng nhìn mấy thực khách đang ngồi hút tủy ăn với vẻ thật ngon lành.

Món này các nơi trong cả nước đều có, chẳng qua Phó Khúc Dĩnh là tiểu thư nhà giàu có, không có cơ hội đi đến những chỗ như vậy, cho nên mới cảm thấy mới mẻ.

Phó Khúc Dĩnh đã ngồi xuống gọi một tô lớn, nhìn qua rất dọa người, vì chỉ có bốn cục xương lớn, còn lại đều là nước canh bóng nhẫy.

Bành Viễn Chinh cười khỏ nhìn Phó Khúc Dĩnh cẩn thận xoay trở cục xương lớn, bàn tay thon nhỏ bắt chước những thực khách khác, bắt đầu dùng ống hút hút tủy bên trong, hút vài cái, mặt mày hớn hởi, cô quay lại nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Không tệ nha, Viễn Chinh, cậu không nếm thử?

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Tôi ăn không vô, ăn nhiều lắm rồi!

Từ nãy giờ, hắn cũng ăn cùng với cô không ít.

Bành Viễn Chinh chỉ chỉ khóe miệng của Phó Khúc Dĩnh, ý bảo cô dùng khăn giấy lau vết dầu mỡ.

Nhưng Phó Khúc Dĩnh liềm mạng cúi đầu tiếp tục hút tủy, không lâu sau đã ăn xong, vỗ vỗ bụng đứng lên, duỗi cái lưng mỏi, cười hì hì:

- Ngon lắm, mùi vị rất ngon!

Bành Viễn Chinh cười:

- Vậy chúng ta đi?

- Ừ.

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Phó Khúc Dĩnh trong nháy mắt tản đi, lại khôi phục vẻ cô đơn đau buồn, bộ dạng u sầu, sải bước đi ra phía ngoài khu chợ đêm.

Đi một đoạn, đột nhiên cô dừng bước lại, chỉ vào một bar rượu ven đường nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, cậu mời tôi ăn cái gì, tôi mời cậu uống rượu.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ, thấy mới hơn bảy giờ, do dự một chút nói:

- Khúc Dĩnh, chúng ta vào uống một chút, rồi tôi sẽ lập tức đưa cô về khách sạn, cô phải nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta còn có hoạt động!

- Yên tâm đi, không làm trễ nãi lễ ký hợp đồng ngày mai đâu, chỉ là một cái hiệp nghị thôi, cậu mang tới để tôi ký vào, làm lễ cái gì, thật là không hiểu các quan chức trong nước mấy người, vậy mà không thấy phiền sao?

...

Trong quán rượu rất ồn ào, ánh sáng mờ mờ, tiếng la lối om sòm, nhạc rock dồn dập, khói thuốc lượn lờ, không khí vô cùng ô nhiễm. Bành Viễn Chinh nhú mày, hắn rất ít tới chỗ như thế này, cảm thấy quá ồn và lộn xộn.

Hai người tìm một góc ngồi xuống, Phó Khúc Dĩnh gọi một tá bia. Bành Viễn Chinh không ngăn cô, biết ngăn cũng không được. Rõ ràng, tâm trạng Phó Khúc Dĩnh không vui, cô tới nơi này chẳng qua là muốn say rượu giải sầu.

- Cạn!

Phó Khúc Dĩnh rót đầy ly trước mặt mình, rồi ngửa cổ uống cạn. Bia lạnh chảy xuống cổ họng, dường như làm cho suy nghĩ của cô hơi tỉnh táo lại.

- Cám ơn cậu đi với tôi. Tôi muốn uống rượu. Một khi tâm trạng tôi tệ hại, tôi ăn rất nhiều, sau đó uống bia rượu, uống say rồi ngủ một giấc, ngày hôm sau lại thấy ổn trở lại.

Phó Khúc Dĩnh nâng ly bia trước mặt Bành Viễn Chinh, đặt lên môi hân.

- Nể mặt chút đi, uống chút với tôi!

Bành Viễn Chinh vốn định nói tâm tình cô không tốt, có thể nói ra, nhưng rồi cảm thấy mình và cô ta thật ra cũng không thân, mặc dù là bằng hữu, nhưng thời gian gặp gỡ chưa lâu, tỏ vẻ thân thiết với người mới quen sơ, cũng không thích hợp.

Nghĩ vậy, hân quyết định cùng uống với cô vài ly. Mùa đông uống bia, hơn nữa là uống bằng ly lớn như vậy, cảm giác này thật sự là khó quên.

Bành Viễn Chinh đứng dậy vào phòng vệ sinh, Phó Khúc Dĩnh ngồi đó tiếp tục uống. Cô đã uống hết bảy tám chai bia, mắt say lơ lơ mông lung nhìn khói thuốc lượn lờ, thấy một đôi nam nữ thanh niên đang ôm hôn nhau, nhìn đến ngây người.

Một người mặc áo da, đầu nhuộm vàng, cầm một chai bia đi tới, đặt mông ngồi đối diện Phó Khúc Dĩnh, cũng là chỗ ngồi của Bành Viễn Chinh, không chút kiêng kỵ trêu chọc:

- Cô em, uống một mình buồn lắm, để anh đây uống với cô em!

Vừa nói, tên kia lập tức muốn động tay động chân.

Phó Khúc Dĩnh xì một tiếng khinh miệt, lớn tiếng nổi giận nói:

- Tránh ra!

Tên kia bất kể, cười khì, đứng dậy mượn rượu định sờ khuôn mặt xinh đẹp của Phó Khúc Dĩnh. Phó Khúc Dĩnh đột nhiên đứng dậy, đẩy mạnh gã tóc vàng ra, rồi la lớn, tiếng la gần như tiếng gào thét.

Bành Viễn Chinh mới vừa từ phòng vệ sinh đi ra, nghe tiếng la của Phó Khúc Dĩnh, hân biến sắc, chạy vội về phía đó. Phó Khúc Dĩnh không chỉ là bằng hữu của hân, mà còn là nhà đầu tư, nếu để cô xảy ra chuyện gì ở một nơi như thế này, hân là không có cách nào ăn nói với cấp trên.

Nhưng hân chưa lao tới nơi, đã nghe cô thét lên một tiếng lanh lảnh cao vút, hầu như lấn át tiếng ồn ào huyền ảo của bar rượu... Trong nháy mắt, Bành Viễn Chinh ngẩng lên nhìn, giật mình kinh ngạc, thật ra nhìn về phía đó không chỉ có một mình hân: Phó Khúc Dĩnh vung một chai bia trong tay lên, nện lên trán tóc vàng, phát ra một tiếng “bốp” trầm đục. Chai bia không bể, thoát nhìn chất lượng rất tốt.

Thân hình tóc vàng lão đảo, rồi té ngồi trên mặt đất, trước mắt y trời đất quay cuồng, cú đập này khiến y gần như hôn mê bất tỉnh.

Bành Viễn Chinh cũng hít một hơi lạnh, thầm nghĩ cô gái này cũng quá dũng mãnh, ăn nhiều uống nhiều, lại còn... Dĩ nhiên, đây là tự vệ đánh trả, có thể thông cảm được.

Bành Viễn Chinh vội tới phụ cận, Phó Khúc Dĩnh một phát chụp được cánh tay hân, ghé vào tai hân kêu lên:

- Chạy mau!

Nói xong, Phó Khúc Dĩnh nhanh chân bỏ chạy, không lâu lắm đã chạy ra khỏi bar rượu. Bành Viễn Chinh cười khổ, cũng đành nhanh chân bỏ chạy. Khi người quản lý quầy bar và bảo vệ kịp phản ứng, hai người đã chạy ra khỏi quầy bar, biến mất dạng.

Chạy như điên chừng hai ba cây số, rốt cuộc Phó Khúc Dĩnh chịu hết nổi, thở hào hển, đỡ lấy ngực dừng bước, vẫy vẫy tay về phía Bành Viễn Chinh với vẻ hết sức mệt mỏi.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Bành Viễn Chinh đỡ Phó Khúc Dĩnh, hai chân cô đã như nhũn ra, đứng cũng không nổi.

Nhưng sắc mặt của cô mặc dù tái nhợt, nhưng hơi ửng hồng và rạng rỡ, cô phá lên cười run cả người:

- Thoải mái quá! Tôi... tôi cảm thấy... khá hơn rồi! Tôi đứng không nổi, cho tôi dựa một chút, cậu đỡ tôi đi...

Thân thể Phó Khúc Dĩnh rõ ràng mềm rũ xuống.

518. Chương 526: Bí Mật Trọng Đại Của Phó Gia

Biểu hiện tối nay của Phó Khúc Dĩnh khiến cho Bành Viễn Chinh mở rộng tầm mắt.

Rõ ràng là một đóa bách hợp cao quý, đột nhiên biến thành một kẻ đầy bạo lực, sự biến chuyển đầy trái ngược này, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, sợ rằng hẳn cũng rất khó tin được.

Nơi đây cách khách sạn lớn Tân An, nơi Phó Khúc Dĩnh ngủ lại, đã khá xa, mà Phó Khúc Dĩnh cũng khá say, lại chạy như điên, tâm tình thay đổi rất nhanh, đừng nói là một cô gái như cô, nếu là Bành Viễn Chinh, e là cũng không chịu nổi.

Bành Viễn Chinh không thể làm gì khác hơn là đón một chiếc xe taxi ven đường, chạy về khách sạn lớn Tân An..

Trên xe, Phó Khúc Dĩnh nghiêng đầu tựa vào vai hắn, lúc lẩm bẩm nói một mình, lúc lại nghẹn ngào khóc thầm. Tới cửa khách sạn, dường như cô tỉnh táo lại, chết sống không chịu vào khách sạn, kéo Bành Viễn Chinh vào một hoa viên ở trước khách sạn không xa, “đi dạo” và “nói chuyện phiếm”.

Gió rét thấu xương, Phó Khúc Dĩnh cứ nói lẫu bầu liên miên, qua đó, Bành Viễn Chinh biết một số bí mật của Phó gia.

Bành Viễn Chinh vò đầu, cảm thấy rất nhức đầu, hắn không muốn can thiệp vào chuyện của người khác, nhất là loại chuyện này. Cuối cùng, không nhịn được nữa, nhờ bảo vệ khách sạn gọi điện thoại cho cô phụ tá của Phó Khúc Dĩnh, để cô ta xuống đưa Phó Khúc Dĩnh trở về phòng.

Phó Khúc Dĩnh dùng tiếng Anh cằn nhằn, cô phụ tá thật vất vả mới đưa cô lên thang máy trở về phòng được. Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng, nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười giờ tối, vội vàng đón xe rời đi.

Bất quá, trên đường về, tâm tình của hắn khá buồn bực. Vốn định dẫn Phó Khúc Dĩnh ra ngoài giải sầu, làm hết bổn phận của chủ đối với khách. Kết quả lại gặp nhiều chuyện như vậy. Thật ra thì về chuyện quây bar, cũng không có gì to tát, thật sự khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ chính là tình cờ biết được hai bí mật trọng đại của Phó Khúc Dĩnh.

Đầu tiên là chuyện của cá nhân Phó Khúc Dĩnh. Lần trước từ Trung Quốc trở về Singapore, trong lúc đi bệnh viện kiểm tra lại mắt cá chân bị trật, thuận tiện làm kiểm tra toàn diện về phụ khoa.

Kết quả, chính vì lần kiểm tra này, khiến tinh thần Phó Khúc Dĩnh sa sút nghiêm trọng. Vì thế, cô bỏ sang Mỹ, rốt cuộc mẹ cô là Từ thị phải đi tìm đưa cô về Singapore.

Kết quả kiểm tra của bệnh viện nói tử cung của cô bị bất thường bẩm sinh. Nói một cách nôm na là tử cung của cô tương đối nhỏ, so với phụ nữ bình thường chỉ bằng khoảng một phần ba. Như vậy có nghĩa cô không thể sinh nở. Mặc dù sau đó bác sĩ Mỹ nói, cũng không phải là cô tuyệt đối không thể mang thai, bằng cách dùng thuốc men trị liệu có thể cải thiện được tình trạng đó, nhưng sẽ rất phiền phức, tỷ lệ không sinh nở gần 90% trở lên.

Dĩ nhiên, trong lúc Phó Khúc Dĩnh say rượu, cũng chỉ có thể nói với Bành Viễn Chinh câu được câu mất, chứ không cặn kẽ như vậy, nhất là điều này liên quan đến bí mật riêng tư của phái nữ, đây là về sau, qua Vương An Na, Bành Viễn Chinh mới biết cặn kẽ đầu đuôi.

Chuyện này là đả kích vô cùng lớn đối với Phó Khúc Đình. Từ năm 20 tuổi, cô đã bắt đầu từng bước tiếp nhận việc kinh doanh của gia tộc, tỏ ra rất có thiên phú về buôn bán, đến nay đã bảy năm trôi qua. Cô bận lo cho sự nghiệp sản nghiệp khổng lồ của gia tộc, đến giờ còn chưa động chạm đến tình yêu và hôn nhân. Nhưng cô còn chưa kịp thưởng thức hương vị của tình yêu, cái mũ “không thể sinh nở” này đã chụp xuống đời cô, con đường hôn nhân tương lai hoàn toàn bị phá hỏng.

Nhưng không chỉ có vậy. Đồng thời, gia tộc của cô, Phó Hoa Thương cha cô và Từ thị mẹ cô cũng xảy ra vấn đề. Cách đây mười năm, cha mẹ cô đã ly hôn. Bởi vì cổ phần của tập đoàn Hoa Thương do Phó Hoa Thương và Từ thị chia ra nắm giữ, để bảo đảm công ty được toàn vẹn, hai người bí mật ly hôn, giấu diếm ngay cả con gái mình. Đối với Phó Khúc Đình lúc này, chuyện ly hôn của cha mẹ cô là họa vô đơn chí.

Nhưng chưa hết, cô lại được biết, cách đây mười năm, cha cô đã cưới một vợ bé, bí mật cấp dưỡng ở một nơi khác. Năm đó Từ thị ly hôn Phó Hoa Thương, cũng bởi vì người vợ bé này. Từ thị chỉ sinh được một mình Phó Khúc Đình là con gái, không có con trai nối dõi tông đường, đây là lý do chủ yếu khiến hôn nhân của cha mẹ cô tan vỡ.

Hôm nay con của người phụ nữ kia đã chín tuổi, bà ta nói muốn vào tập đoàn Hoa Thương, tranh đoạt tài sản cho con mình, nhưng Từ thị phản đối mạnh mẽ.

Trong số cổ phần của tập đoàn Hoa Thương, Phó Hoa Thương nắm giữ bốn mươi phần trăm. Từ thị nắm giữ ba mươi phần trăm, Phó Khúc Đình sở hữu mười phần trăm, hai mươi phần trăm còn lại do các quản lý cao cấp của tập đoàn chia nhau nắm giữ.

Từ thị đã chịu đựng nhiều năm như vậy, một khi bộc phát, tự nhiên không thể ngăn chặn. Thái độ của bà rất cứng rắn, bà nói, nếu người đàn bà kia cùng con trai của bà ta có cổ phần, bà và Phó Hoa Thương sẽ mỗi người đi một ngả, để mặc cho tập đoàn Hoa Thương bị phân tán.

Trong tình thế đó, nếu như không phải người bạn thân Vương An Na kịp thời bay sang, có lẽ đến bây giờ tâm trạng của Phó Khúc Đình cũng chưa thể lấy lại được cân bằng.

Trong tình hình phức tạp như vậy, dự án đầu tư của tập đoàn Hoa Thương ở một huyện nhỏ như huyện Lâm, hoàn toàn có thể xôi hỏng bỏng không. Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh không khỏi toát mồ hôi lạnh, thậm chí quả là may mắn.

Bành Viễn Chinh thở phào một tiếng, ánh mắt lóe sáng lên.

...

Tần Phượng mở cửa, Bành Viễn Chinh bước nhanh vào. Tần Phượng vừa định ôm lấy, đột nhiên nghe được mùi rượu nồng nặc trên người hắn, không nhận được nhũm mày sảng giọng:

- Tiếp đãi khách nước ngoài, còn có Hàn Duy cậu của anh ở đó, sao anh còn uống nhiều rượu như vậy! Mau đi tắm đi!

Bành Viễn Chinh cười hì hì đi tắm. Khi hắn tắm xong, Tần Phượng đã nấu một chén nước đậu xanh cho hắn uống giải rượu.

Bành Viễn Chinh uống xong chén canh, quả nhiên thấy tỉnh táo hơn nhiều. Tần Phượng dịu dàng nhích tới, tựa đầu lên ngực hắn nhẹ nhàng nói:

- Dự án kia của anh đã thành công?

- Ủ, trước Tết làm thủ tục, sau Tết hẳn là có thể khởi công.

Bành Viễn Chinh cười cười, theo bản năng lại bắt đầu vuốt ve bộ ngực cô, không lâu sau hai người ý loạn tình mê, quấn chặt lấy nhau.

Ở thời điểm mấu chốt cuối cùng, đột nhiên Tần Phượng đỏ mặt đẩy ra Bành Viễn Chinh ra, đứng dậy lấy một bao sao su từ trong tủ đầu giường, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Phượng, không phải là em bảo không muốn dùng cái này sao? Muốn có...

Tần Phượng xấu hổ, hung hăng nhéo Bành Viễn Chinh một cái:

- Anh uống nhiều rượu như vậy, có con được không? Em cảnh cáo anh, sau này mà ổng rượu nữa, đừng đụng vào em!

Bành Viễn Chinh giả lả cười ha ha, rồi ôm choàng lấy cô.

...

Lúc nửa đêm tỉnh lại, Phó Khúc Dĩnh phát hiện mình nằm ở trên giường khách sạn.

Cô cố hết sức bật đèn bàn, đứng dậy xuống giường đi uống ly nước, sau đó gắng gượng đi tắm rửa sạch sẽ.

Tắm rửa xong, cô yên lặng ngồi co ro ở trên ghế sa lon, đốt một điếu thuốc, sâu kín thở dài. Đêm qua cảm xúc bộc phát, thật ra thì cô cũng có ý nghĩ phóng túng một lần trong đầu, mặc cho xảy ra “chuyện gì đó” với Bành Viễn Chinh. Đáng tiếc, Bành Viễn Chinh không làm gì cô cả, theo cô cả một buổi tối, cuối cùng vẫn đành hoàng đưa cô về khách sạn.

Thật ra thì cô cũng thấy cao hứng, bởi vì Bành Viễn Chinh không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Nhưng đồng thời, rõ ràng lại có một chút thất vọng. Cảm giác thất vọng này, không cách nào nói thành lời được.

Cô ngồi đó, yên lặng hút thuốc, khói thuốc lượn lờ trên khuôn mặt xinh đẹp và vô cùng mịn màng của cô, vẻ rạng ngời bay bổng khó diễn tả được.

Cô đang nhớ lại ngày tuyết rơi hôm đó, vùng nông thôn tĩnh lặng kia, tiếng chó sủa lao nhao, một trạm xá nông thôn cũ kỹ, nhếch nhác không chịu nổi, một người đàn ông công cô trên lưng tiến về phía trước, hơn một giờ trong sự dụi dằng thắm thiết... Đây là trải nghiệm kỳ lạ nhất, cũng là kỷ niệm khó quên nhất trong đời cô, cũng chính là lý do quan trọng khiến cô bất chấp trở ngại và áp lực, kiên trì tới huyện Lâm tiếp tục đầu tư vào cái dự án này.

Cô là một cô gái mắt cao hơn đầu, có rất ít đàn ông có thể lọt vào mắt xanh của cô. Bành Viễn Chinh là một người khiến cô rất có hảo cảm, dĩ nhiên điều này không liên quan đến tình cảm nam nữ. Thậm chí khi ở trên máy bay quay về Singapore, cô còn suy nghĩ, sau này mình cũng phải tìm một người chồng giống như Bành Viễn Chinh, một người có thể làm cho cô có cảm giác dễ chịu, không phải vì địa vị cao bao nhiêu, trình độ học vấn cao đến đâu và giàu có cỡ nào, mà chỉ cần mang lại cho cô sự thoải mái, có thể khiến trái tim cô rung động.

Nhưng kết quả chẩn đoán của bệnh viện đã phá nát ảo mộng của cô, đập tan kỳ vọng tốt đẹp của cô đối với tình yêu và hôn nhân.

Phó Khúc Dĩnh vẫn ngồi im lặng ở ghế salon đến hừng sáng. Phụ tá của cô gõ cửa, bước vào khẽ cười nói:

- Phó tổng, chúng ta đi ăn điểm tâm. Lúc 8 giờ rưỡi, bên huyện Lâm sẽ phái xe tới đón chúng ta đi qua.

Phó Khúc Dĩnh lắc đầu: :

- Mọi người đi đi, tôi không đói bụng, đầu hơi đau, tôi không ăn đâu.

Nữ phụ tá do dự một chút, đi tới dụi dằng nói:

- Phó tổng, tối hôm qua cô uống rượu, nếu như sáng nay không ăn chút gì, sẽ chịu không nổi. À, Chủ tịch huyện Bành đã tới, hẩn ở dưới lầu chờ chúng ta cùng nhau dùng cơm.

Phó Khúc Dĩnh đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh:

- Cô chờ tôi một chút, tôi đi rửa mặt.

Không lâu sau, Phó Khúc Dĩnh dẫn theo bốn cấp dưới xuống thang máy, Bành Viễn Chinh và Hoắc Quang Minh đã sớm chờ sẵn ở cửa thang máy.

Về mặt phức tạp, Phó Khúc Dĩnh nhìn Bành Viễn Chinh, không nói gì, sải bước đi tới phòng ăn, Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ cười cười, thầm nghĩ cô này tỉnh rượu. Chắc lại hối hận đã tiết lộ bí mật trước mặt mình. Nhưng lời nói như mũi tên, đã lọt vào tai ai, sao rút lại được?

Lúc ăn cơm, Phó Khúc Dĩnh uống xong một chén sữa tươi, sau đó nghiêng đầu kê tai Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện tối hôm qua thật ngại quá...

- Không có chuyện gì đâu!

Bành Viễn Chinh tiếp tục cúi đầu ăn.

Phó Khúc Dĩnh lại nói:

- Tối hôm qua tôi có nói với cậu chuyện gì không?

Bành Viễn Chinh ra vẻ kinh ngạc:

- Nói gì ấy à? Tôi không có ấn tượng? Ài, tối hôm qua tôi cũng bị quá chén, đến bây giờ đầu còn đau !

Phó Khúc Dĩnh bĩu môi:

- Bành Viễn Chinh, anh rất không thành thật!

Bành Viễn Chinh cười nhẹ một tiếng, hạ giọng nói:

- Phó tổng, cô rất dũng mãnh!

Mặt Phó Khúc Dĩnh lập tức đỏ bừng, hung hăng giậm chân một cái, gót giày cao gót nhọn hoắt của cô giẫm lên giày của Bành Viễn Chinh, hấn bị đau đột ngột, sữa đậu nành vừa uống vào miệng suýt nữa phun hết ra.

519. Chương 527: Hàn Duy Quyết Định Loại Bỏ Cung Hàn Lâm

Sáng hôm nay lễ ký hợp đồng đổi thành 11 giờ 18 phút sáng, đây là Hàn Duy đích thân gọi điện thoại thông báo lại cho Phó Khúc Dĩnh. Đối với Phó Khúc Dĩnh, chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Hơn chín giờ, Quách Vĩ Toàn mang xe tới đón đoàn Phó Khúc Dĩnh, mười giờ rưỡi chạy tới huyện, ở phòng khách Ủy ban nhân dân huyện phòng khách nghỉ ngơi một chút, chờ 11 giờ Hàn Duy và Mạnh Cường, hai lãnh đạo thành phố tới. Bành Viễn Chinh theo đoàn của Phó Khúc Dĩnh đi về phía hội trường Huyện ủy.

Các thành viên Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, Hội đồng nhân dân huyện, Mặt trận Tổ Quốc huyện, các ban ngành trong huyện, các các Bí thư thị trấn, Chủ tịch thị trấn, tất cả đều tham gia hoạt động. Dĩ nhiên, một số quan chức thành phố cũng nhận lời mời mà đến. Ngoài ra, còn có một số doanh nhân của các xí nghiệp hoạt động tại địa phương, chẳng hạn như Hoàng Đại Long của tập đoàn Tin Kiệt, Trịnh Anh Nam của tập đoàn Phong Thái v.v...

Hàn Duy và Mạnh Cường đưa Phó Khúc Dĩnh từ từ đi vào lễ đường, Bành Viễn Chinh cùng các lãnh đạo huyện theo sát phía sau, toàn hội trường đứng dậy, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Thấy buổi lễ có vẻ quá long trọng và rình rang, Phó Khúc Dĩnh giật mình. Cô lấy lại bình tĩnh, vội vàng mỉm cười vẫy tay chào khắp bốn phía, vừa đi lên chủ tịch đài trong vòng vây của các lãnh đạo huyện.

Trên chủ tịch đài là một biểu ngữ lớn với dòng chữ rất bắt mắt: “Lễ ký hợp đồng hợp tác giữa chính quyền và nhân dân huyện Lâm cùng với Tập đoàn Hoa Thương Singapore”. Trên bàn ký hợp đồng, bày đầy những bó hoa tươi rực rỡ.

Hàn Duy nhìn lướt qua, thấy trong thành viên bộ máy lãnh đạo huyện đều đã đến đông đủ, chỉ có Cung Hàn Lâm không thấy đâu. Điều này khiến Hàn Duy rất bất mãn, cảm thấy Cung Hàn Lâm càng ngày càng không thức thời, càng ngày càng không biết chừng mực, thời điểm cần ông ta xuất hiện thì ông ta không đến. Khi không cần ông ta xuất hiện, ông ta lại lộ đầu ra, thật là...đồ khôn kiếp!

Cung Hàn Lâm đúng là chưa tới. Ông ta đã có tâm trạng “vò đã mẻ lại sứ”, cù sợ gì lở. Khi văn phòng Ủy ban nhân dân huyện báo để ông ta tham gia hoạt động, ông ta chỉ ậm ừ, nhưng buổi sáng vẫn nằm trên giường không dậy nổi, đến hơn mười giờ, y tá phải truyền dịch cho ông ta.

Ngay trong nháy mắt này, Hàn Duy có ý nghĩ loại bỏ Cung Hàn Lâm.

Chủ trì hoạt động đương nhiên là Bành Viễn Chinh, mà đại diện trong huyện ký hợp đồng với Tập đoàn Hoa Thương là Quách Vĩ Toàn.

Bành Viễn Chinh đứng lên, ung dung mỉm cười, cao giọng nói:

- Các đồng chí, hôm nay chúng ta hiện diện ở đây long trọng mít-tinh, tiến hành lễ ký hợp đồng giữa chính phủ và nhân dân huyện Lâm cùng Tập đoàn Hoa Thương Singapore. Sau đây, trước hết tôi xin giới thiệu các vị lãnh đạo cùng các vị khách quý tham gia buổi lễ ngày hôm nay.

Đồng chí Phó bí thư Thành ủy, Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, Hàn Duy...

Đồng chí Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường...

Ủy viên Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc Tập đoàn Hoa Thương Singapore, Phó Khúc Dĩnh...

G

iám đốc Ban đầu tư đối ngoại Tập đoàn Hoa Thương Singapore Thiết Nhĩ Tư...

Phó chủ tịch tập đoàn Tin Kiệt, Tổng giám đốc Hoàng Đại Long...

Phó chủ tịch tập đoàn Phong Thái, Tổng giám đốc Trịnh Anh Nam...

Tham gia buổi lễ hôm nay còn có các thành viên lãnh đạo Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện, Hội đồng nhân dân huyện, Mặt trận Tổ Quốc huyện, lãnh đạo quân đội đóng tại huyện Lâm, ban ngành trực thuộc có liên quan và các đồng chí ở xã, thị trấn, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay, biểu lộ sự cảm tạ chân thành đối với các vị lãnh đạo cùng khách quý!

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Phó Khúc Dĩnh khẽ liếc về phía Bành Viễn Chinh, thấy cử chỉ tự nhiên lưu loát của hắn, đột nhiên cảm thấy Bành Viễn Chinh đối với mình thật sự là rất xa lạ, mặc dù gần trong gang tấc, lại tựa hồ như cách xa góc biển chân trời.

- Kế tiếp tôi giới thiệu sơ lược một chút về dự án 'Trung tâm thương mại Đông Phương'...

Bành Viễn Chinh nói một chút về dự án, sau đó nhướng mày lên, mỉm cười cất cao giọng nói:

- Chúng ta hoan nghênh Tổng giám đốc Phó Khúc Dĩnh của Tập đoàn Hoa Thương đọc lời phát biểu...

Phó Khúc Dĩnh đi tới chỗ đặt micro, theo bản năng dùng tiếng Anh đọc diễn văn, nhưng mới vừa nói một câu, đột nhiên cô sực nhớ, lập tức đổi thành tiếng Trung:

- Thưa các vị lãnh đạo thành phố Tân An, huyện Lâm, được đại diện cho Tập đoàn Hoa Thương Singapore đứng ở đây, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Đúng như mới vừa rồi Chủ tịch huyện Bành đã nói, công ty của chúng tôi tràn đầy lòng tin đối với triển vọng của dự án "Trung tâm thương mại Đông phương", cũng tràn đầy lòng tin đối với cuộc hợp tác lần này với huyện Lâm. Kế tiếp chúng tôi sẽ đăng ký thành lập công ty con Hoa Thương Tân An ở thành phố Tân An, là công ty trách nhiệm hữu hạn, do tôi, Tổng giám đốc, chịu trách nhiệm vận hành dự án này.

Cảm ơn lãnh đạo huyện, thành phố cho chúng ta cơ hội đầu tư hưng nghiệp, đồng thời cũng cảm ơn nhiệt tình tiếp đãi của các vị đối với Tập đoàn Hoa Thương cũng như cá nhân tôi! Tôi với Chủ tịch huyện Bành của quý huyện là bạn tốt, tôi hy vọng có thể cùng toàn thể nhân dân huyện Lâm kết thành tình hữu nghị sâu sắc, hợp tác đôi bên cùng có lợi trong hiện tại cũng như trong tương lai... Cảm ơn!

Tiếng phổ thông của Phó Khúc Dĩnh tương đối chuẩn và lưu loát, hơn nữa còn pha một chút giọng Bắc Kinh. Cô kết thúc bài diễn văn, tiếng vỗ tay vang dội, so với lúc Bành Viễn Chinh phát biểu càng thêm nhiệt liệt.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đi tới, lúc hai người gặp thoáng qua, Phó Khúc Dĩnh liếc nhìn hắn thật nhanh với vẻ suy nghĩ, Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, thong dong đi tới.

- Cảm tạ lời phát biểu chân thành của Phó tổng, cảm tạ Tập đoàn Hoa Thương tới huyện Lâm chúng tôi đầu tư, cùng mưu cầu phát triển. Sau đây, xin đồng chí Quách Vĩ Toàn, Phó chủ tịch huyện Lâm, đại diện

chính quyền và nhân dân huyện Lâm cùng Giám đốc Ban đầu tư đối ngoại Tập đoàn Hoa Thương Thiết Nhĩ Tư, ký tên vào hiệp nghị hợp tác khung.

Quách Vĩ Toàn và Thiết Nhĩ Tư ngồi ở chỗ ký hợp đồng, loang loáng ánh đèn flash sáng lên. Hơn mười phóng viên đến từ các tạp chí lớn thành phố chen chúc tiến lên, bắt đầu chụp hình. Hôm sau, Tân An nhật báo đăng bài kèm theo hình chụp cảnh tượng này, với cái tit bắt mắt: “Dự án đầu tư một trăm phần trăm vốn nước ngoài đầu tiên của thành phố đã ra đời.”

Sau khi lễ ký hợp đồng kết thúc, chính phủ lần nữa chính thức cử hành tiệc trưa hoan nghênh đoàn khách nước ngoài. Hàn Duy và Mạnh Cường không tham gia bữa tiệc trưa này, mà để Bành Viễn Chinh và Quách Vĩ Toàn chủ trì.

...

Hàn Duy vừa về tới thành phố, liền trực tiếp tìm tới Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham. Hàn Duy báo cáo với Đông Phương Nham về dự án “Trung tâm thương mại Đông Phương” hợp tác giữa tập đoàn Hoa Thương và huyện Lâm, vừa trình trọng nói lên đề nghị của mình, đề nghị Thành ủy lập tức điều Cung Hàn Lâm đi, bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch huyện Lâm.

Sở dĩ Hàn Duy làm như vậy, chủ yếu là muốn quét sạch trở ngại cho Bành Viễn Chinh, cho Bành Viễn Chinh “vô đài” lớn hơn nữa để hắn càng có đất dụng võ, thỏa sức thể hiện tài năng. Đối với việc mưu cầu để huyện Lâm thoát khỏi nghèo khó, mục tiêu của Hàn Duy với Bành Viễn Chinh là nhất trí, lợi ích chính trị cũng nhất trí.

Thấy thái độ của Hàn Duy kiên quyết như thế, Đông Phương Nham hơi ngần ra. Điều chỉnh Cung Hàn Lâm là nhận thức chung của mấy lãnh đạo chủ chốt của Thành ủy, nhưng lý do thành phố vẫn chưa “động chạm” tới Cung Hàn Lâm, là vì thời cơ chưa chín muồi.

- Lão Hàn, Cung Hàn Lâm gây rắc rối cho anh sao?

Đông Phương Nham cười tủm tỉm, thuận miệng hỏi một câu.

Hàn Duy cười khổ:

- Gây rắc rối cũng không phải, nhưng là, không biết tiến thoái, không có cái nhìn đại cục, tư tâm quá nặng, không còn thích hợp đảm nhiệm vị trí Chủ tịch huyện nữa. Bí thư Đông Phương, bây giờ huyện Lâm đang bắt đầu giai đoạn phát triển với tốc độ cao, thời cơ rất khó có được, có thể nói là hiếm có. Nếu như lúc này, bộ máy Ủy ban nhân dân huyện trên dưới cần tay, sau này chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn. Tôi lo lắng là vì...

Hàn Duy còn chưa nói hết, Đông Phương Nham đã cười, xua tay nói:

- Lão Hàn, lo lắng của anh, tôi hiểu. Cung Hàn Lâm năng lực có hạn, không thích hợp làm người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện, trong lòng ta hiểu. Nhưng, thời cơ dường như chưa thật sự chín muồi.

Gần đây, tần số điều chỉnh của Thành ủy đối với bộ máy lãnh đạo huyện Lâm hơi cao, sau giai đoạn rối loạn, huyện Lâm cần giữ vững ổn định và đoàn kết. Nếu như vào lúc này, lại điều chỉnh Chủ tịch huyện, ảnh hưởng tiêu cực quá lớn.

Về phần Bành Viễn Chinh, năng lực công tác của hắn rất mạnh, ý thức cải cách cũng rất đúng chỗ, về mọi mặt, tố chất đều tương đối cao, điều này đã quá rõ ràng. Nhưng do thời gian nhậm chức của hắn hơi ngắn một chút, căn cứ nguyên tắc rèn luyện và bồi dưỡng cán bộ trẻ tuổi, tôi cho là hãy để cho hắn tiếp tục tôi luyện thêm.

Như vậy đi, theo tôi, cứ để cho Cung Hàn Lâm tiếp tục dưỡng bệnh, năm sau sẽ bố trí để hắn đi trường Đảng Tỉnh ủy học lớp đào tạo lý luận cán bộ quận huyện, trở lại rồi tính.

Đông Phương Nham nói.

- Vậy cũng được.

Hàn Duy cười, Đông Phương Nham đã nói như vậy, dĩ nhiên y không thể tiếp tục khẳng khái.

Đông Phương Nham cười cười:

- Khi điều chỉnh nội bộ, tạm thời để Bành Viễn Chính chịu trách nhiệm công tác của Ủy ban nhân dân huyện đi.
- Dạ, Bí thư Đông Phương, tôi sẽ lo liệu việc này.

Hàn Duy đứng dậy cáo từ.

Trở lại phòng làm việc của mình, Hàn Duy gọi điện thoại cho Phó bí thư Huyện ủy Âu Dương Dũng, bảo y đại diện Huyện ủy đến bệnh viện tìm Cung Hàn Lâm nói chuyện, truyền đạt ý của lãnh đạo Thành ủy và Hàn Duy, đại khái là để cho Cung Hàn Lâm an tâm dưỡng bệnh, tổ chức suy nghĩ đến sức khỏe của ông ta, bố trí để năm sau ông ta đi trường Đảng Tỉnh ủy học vùn vùn.

Nói chuyện qua điện thoại với Hàn Duy xong, Âu Dương Dũng thầm hít một hơi không khí lạnh. Để cho Cung Hàn Lâm an tâm dưỡng bệnh, đưa ông ta đi trường Đảng Tỉnh ủy học, rõ ràng là một loại “án treo”, mặc dù không có văn bản chính thức, nhưng có “chỉ đạo miệng” của lãnh đạo, cho dù Cung Hàn Lâm có ngàn vạn bất mãn, cũng sẽ đành phải tiếp nhận.

Âu Dương Dũng hiểu, từ nay về sau, công tác của Ủy ban nhân dân huyện Lâm, sẽ do Bành Viễn Chính cầm đầu. Việc Bành Viễn Chính được bổ nhiệm chính thức làm Chủ tịch huyện, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Âu Dương Dũng bất đắc dĩ đến bệnh viện chuyển lời lại cho Cung Hàn Lâm.

...

Xế chiều hôm đó, Phó Khúc Đình dẫn người vào khách sạn huyện Lâm, bao hết năm gian phòng, chính thức tuyên bố khởi động dự án. Với sự phối hợp của Ủy ban kinh tế và thương mại, Thiết Nhĩ Tư bắt đầu đăng ký thành lập công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Thương Tân An, mà với sự điều hành của Phó Khúc Đình, trụ sở tập đoàn Hoa Thương cũng bắt đầu chuyển tiền đầu tư.

Dự án sẽ được đặt ở phía đông nam huyện lỵ, gồm 500 mẫu đất gần xa lộ cao tốc. Mà thủ tục chuyển đổi đất đai có liên quan đã sớm hoàn thành trên căn bản, chỉ cần công ty Hoa Thương Tân An được đăng ký thành lập, tiền đầu tư được chuyển đúng hạn, người của Phó Khúc Đình sẽ lập tức tiếp quản khu đất, khởi công xây dựng.

Hôm sau, Hội nghị thường vụ Huyện ủy xác định, trong lúc Chủ tịch huyện Cung Hàn Lâm dưỡng bệnh và đi trường Đảng Tỉnh ủy học tập, Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chính tạm thời chủ trì toàn diện công tác chính quyền nhân dân huyện Lâm.

520. Chương 528: Lễ Lối Mới Của Huyện Lâm

Buổi sáng, Vương Hạo nhẹ nhàng đi tới cửa phòng làm việc Bành Viễn Chính, nhẹ nhàng gõ cửa, đợi bên trong vọng ra câu nói trầm ổn quen thuộc của Bành Viễn Chính “Mời vào”, Vương Hạo mới đẩy cửa vào.

Hai ngày này, tâm tình Vương Hạo rất vui sướng, có thể nói ngay cả bước đi cũng có cảm giác lâng lâng. Cung Hàn Lâm bị “án treo”, hôm nay đã phải “bờn quá hoá thật” sống ở bệnh viện, không được nhúng tay vào công tác của Ủy ban nhân dân huyện, mà năm sau sẽ phải đi trường Đảng Tỉnh ủy học tập, lúc nào trở lại, thậm chí là còn có thể trở lại hay không, đã thành chuyện khó mà nói trước. Thanh bảo kiểm treo cao trên đỉnh đầu Vương Hạo, rốt cục đã được lấy xuống, Vương Hạo như trút được gánh nặng.

Thật lòng cũng không phải y hả hê này nọ, mà là bởi vì sẽ không bao giờ trở thành chỗ để Cung Hàn Lâm trút giận, rốt cuộc không còn bị kẹp trong thế khó xử giữa Bành Viễn Chính và Cung Hàn Lâm, tiến thoái lưỡng nan.

Với tình hình biến chuyển như vậy, người sáng suốt có thể nhìn ra, việc Bành Viễn Chính tiếp nhận vị trí Chủ tịch huyện, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

- Chủ tịch huyện Bành!

Vương Hạo kính cẩn địa cười, đưa văn kiện trong tay tới:

- Lãnh đạo, đây là mấy văn kiện của dự án trung tâm thương mại. Theo chỉ thị của lãnh đạo, các ngành trực thuộc có liên quan của huyện cũng đặc biệt làm, bật đèn xanh cho dự án, phía nhà đầu tư rất hài lòng đối với công tác của chúng ta.

Bành Viễn Chinh cười gật đầu:

- Tốt, như vậy là tốt nhất. Nói với các đồng chí, chúng ta nhất định phải thích ứng và đuổi theo nhịp độ làm việc của đối tác, nếu không, chúng ta sẽ tự tạo phiền phức cho chính mình, tự làm mình mất mặt!

- À, Vương Hạo, anh báo cho mấy vị lãnh đạo, lát nữa họp ngắn, nói là tôi triệu tập.

Vương Hạo phấn chấn, vội đáp:

- Dạ, lãnh đạo, tôi lập tức đi ngay.

Đây là lần triệu tập hội nghị đầu tiên sau khi Bành Viễn Chinh chủ trì toàn diện công tác của Ủy ban nhân dân huyện, ý nghĩa không tầm thường, Vương Hạo đích thân dẫn người bố trí phòng họp, đương nhiên là dựa theo yêu cầu cụ thể của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh là một người rất coi trọng chi tiết. Bị hấn ảnh hưởng, các nhân viên văn phòng Ủy ban nhân dân huyện cũng trở nên thận trọng và kỹ tính, không như vậy cũng không được, bởi vì tiêu chuẩn công việc không cao, làm việc không đạt hiệu quả cao, sẽ không thể vượt qua kiểm tra của Bành Viễn Chinh.

Trong phòng họp, trên bàn hội nghị hình bầu dục, mỗi vị trí của Phó chủ tịch huyện đều đặt một tấm biển nhỏ. Đồng thời, từng vị trí cũng để sẵn ly nước, một xấp giấy ghi chép, một cây bút, Những chi tiết này, trước đây chưa từng có.

Thấy Trí Linh đặt tấm biển đề tên Bành Viễn Chinh hơi lệch về bên trái, thuộc vị trí “Phó chủ tịch thường trực”, Vương Hạo nhú mày, bước qua nhẹ nhàng nói:

- Trí Linh, bày ở ngay giữa!

- Chánh văn phòng Vương, như vậy có thích hợp hay không ?

Trí Linh nhẹ nhàng hỏi. Theo cô, mặc dù Bành Viễn Chinh chủ trì công việc, nhưng dù sao vẫn không phải là Chủ tịch huyện. Danh không chính, ngôn không thuận, đặt công khai ở giữa như vậy, có thể sẽ khiến cho những Phó chủ tịch huyện khác bất mãn.

Vương Hạo nhướn mày, lạnh nhạt nói:

- Chỗ ngồi cụ thể như thế nào, lãnh đạo tự biết. Chúng ta đặt tấm biển ở ngay giữa, là bổn phận của chúng ta, khi lãnh đạo tới, nếu cần thiết, lãnh đạo sẽ tự điều chỉnh.

Trí Linh ồ một tiếng, vội vàng đặt tấm biển lại.

Ở trong quan trường, đừng xem thường việc đặt mấy tấm biển nho nhỏ đó, nếu như làm không tốt, không biết chừng mực, sẽ gây ra vấn đề lớn. Đối với nhân viên phục vụ văn phòng mà nói, chuyện này không theo một quy tắc nào, cần tùy cơ ứng biến, thực sự là một môn học sâu xa.

Thật ra thì Vương Hạo nắm chắc, với tác phong và phong cách của Bành Viễn Chinh, chắc chắn hấn sẽ không ngồi ở ngay giữa. Nhưng biết rõ như thế, làm Chánh văn phòng, y muốn đặt tấm biển đề tên của Bành Viễn Chinh ở ngay giữa, đó là “bổn phận” của y. Sau đó Bành Viễn Chinh có thể tự điều chỉnh, đó là việc của lãnh đạo.

Không thể không nói, công tác đã lâu ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Vương Hạo am hiểu sâu sắc vấn đề này. Phải nói, một người không hiểu tâm lý lãnh đạo và nghệ thuật lãnh đạo sẽ không thích hợp làm một Chánh văn phòng, nhất là ở trong cơ quan chính phủ.

Sáu Phó chủ tịch huyện: Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn, Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Trữ Hiểu Linh tới trước, vào cửa, thấy phòng họp xếp đặt theo “kiểu mới”, hơi ngẩn ra, nhưng rồi thâm gật đầu, sự thay đổi rất nhỏ này, tỏ rõ Bành Viễn Chinh đã bắt đầu “làm chủ” huyện Lân.

Mấy người Lý Minh Nhiên cũng nhìn thấy biển tên Bành Viễn Chinh đặt ở chính giữa, tuy nhiên vẫn im lặng ngồi ở vị trí của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu lắm, Vương Hạo theo Bàn Viễn Chính bước vào phòng họp, quay đầu lại đóng cửa lại, y là Chánh văn phòng, có tư cách dự thỉnh hội nghị và làm người ghi chép. Từ đó kỷ yếu hội nghị văn phòng Ủy ban nhân dân huyện sẽ được hình thành. Chỉ trong trường hợp đặc biệt, y mới phải tránh đi.

Trong sự chú ý của mấy Phó chủ tịch huyện, Bàn Viễn Chính bước tới vị trí của mình, nhưng đúng như Vương Hạo đoán, hắn rất tự nhiên kéo chiếc ghế ở vị trí hơi lệch sang bên trái một chút, sau đó thuận tay chuyển tấm biển đề tên mình tới.

Wương Hạo từ từ cúi đầu, gánh nặng trong lòng liền được giải tỏa.

- Các đồng chí, căn cứ chỉ thị của Huyện ủy và Bí thư Hàn, trong lúc Chủ tịch huyện Cung dưỡng bệnh và đi trường Đảng Tỉnh ủy học tập, tôi tạm thời chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân huyện. Căn cứ tình huống thực tế hiện nay, chúng ta...

Bàn Viễn Chính mỉm cười, thông thả nói, lần lượt phân công công tác cho mấy Phó chủ tịch huyện, để Lý Minh Nhiên hiệp trợ hắn phụ trách công tác thường vụ của Ủy ban nhân dân huyện, để Quách Vĩ Toàn phụ trách Ủy ban kinh tế và thương mại và xây dựng trung tâm thương mại, tăng thêm trọng trách cho Nghiêm Hoa, giao cho Nghiêm Hoa công tác an toàn. Về phần những người khác, việc phân công căn bản không thay đổi.

- Tôi thấy cứ như vậy đi, đồng chí Minh Nhiên phụ trách công việc thường vụ Ủy ban nhân dân huyện, lão Quách, anh nhất định phải dành thời gian và sức lực liên lạc với tập đoàn Hoa Thương, cố gắng hết sức hiệp trợ đối tác trong thời gian ngắn nhất khởi công xây dựng. Chị Nghiêm, công tác an toàn rất quan trọng, giao trọng trách này cho chị, tôi không đành lòng đây.

Bàn Viễn Chính thở dài một cái.

Nghiêm Hoa cười cười:

- Không sao, tôi sẽ cố gắng thích ứng, làm tốt công tác hậu cần, “hộ giá hộ tổng” an toàn cho công tác kinh tế và dự án xây dựng trong huyện.

Quách Vĩ Toàn cười phát phát tay:

- Nhân dịp này, cũng xin thông báo với các đồng chí tình hình tiến triển của dự án. Thủ tục xét duyệt căn bản đã kết thúc, việc đăng ký thành lập công ty Hoa Thương Tân An, trước cuối tháng sẽ hoàn tất thủ tục, phải cảm tạ Bí thư Hàn và các lãnh đạo ngành có liên quan của thành phố, cấp trên đã ủng hộ rất mạnh mẽ cho chúng ta, một đường bậc đèn xanh! Chủ tịch huyện Bàn, coi như là tôi may mắn không làm nhục mệnh.

Tôn Thắng Tuấn cũng cười:

- Lão Quách, có cần tôi phối hợp với thành phố việc gì, cứ lên tiếng!

Quách Vĩ Toàn cười một tiếng:

- Được, nếu như tôi gặp phải khó khăn, các vị đang ngồi đây, kể cả Chủ tịch huyện Bàn, cũng phải hỗ trợ cho tôi!

Tất cả mọi người đều cười.

Nghiêm Hoa tựa vào lưng ghế, nhìn mọi người, có cảm giác bây giờ bộ máy mới dường như là có vẻ đoàn kết, một lòng hướng về công tác chung.

...

Buổi tối, Bàn Viễn Chính lái xe trở về thành phố, khi đi ngang qua cửa hàng bách hóa Tân An, hắn đi mua một ít thức ăn, đồng thời mua cho Tân Phượng mấy lon cà phê và sữa bột, rồi mới chạy tới nhà Tân Phượng.

Màn đêm buông xuống, Bàn Viễn Chính lặng lẽ lên lầu, dùng chìa khóa mở cửa, rón rén đi vào. Lần này tới, hắn không báo trước cho Tân Phượng, định làm Tân Phượng bất ngờ.

Trong phòng khách tối đen, trong phòng ngủ Tần Phượng chỉ mờ mờ ánh đèn tường. Bành Viễn Chinh để túi đồ xuống, vội vã thay dép, sau đó cười hì hì tiến vào, thấy chăn trên giường trải rộng, một mái tóc đen xõa tung ở ngoài gối, dường như Tần Phượng đã ngủ sớm.

Bành Viễn Chinh chợt vén chăn lên, rồi nhào tới ôm lấy cơ thể để trần nửa thân trên, chỉ mặc một quần lót nhỏ trên giường, trong lúc người đó đang mơ màng, theo bản năng địa vuốt ve bộ ngực đầy đà của cô. Tuy nhiên, trong nháy mắt đụng chạm vào “vật thể” nở nang co giãn kia, hắn lập tức nhận ra có gì đó không đúng, thầm kêu một tiếng “Thôi chết!”

Vóc người Tần Phượng tinh tế, bộ ngực không thể đầy đà!

Người phụ nữ trên giường kêu lên sợ hãi, ra sức tránh né, Bành Viễn Chinh lúng túng, lập tức buông tay đứng dậy, bật đèn bàn ở tủ đầu giường.

Trịnh Anh Nam xấu hổ và giận dữ, một tay kéo chăn che kín thân thể lồ lộ của mình, co rúc trên giường, căm tức nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh vô cùng bối rối lui ra ngoài.

Một sự hiểu lầm chết người, hắn không cách nào giải thích, không lời nào để nói, chỉ có thể đợi Tần Phượng tới “giải quyết”.

Tâm trạng rối loạn, hắn ngồi trên ghế salon trong phòng khách, buồn bực hút thuốc lá.

Trong phòng ngủ, phát ra tiếng nước nhỏ nho nhỏ của Trịnh Anh Nam. Hôm nay Trịnh Anh Nam bị cảm sốt, đến ở cùng Tần Phượng. Tần Phượng đi ra ngoài mua gạo và nước tương chuẩn bị làm cơm, Trịnh Anh Nam nằm trên giường Tần Phượng thiếp đi, không ngờ đột nhiên xuất hiện một tên “háo sắc” dám vô lễ với cô, làm cô hết sức kinh sợ.

...

Tần Phượng ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng an ủi Trịnh Anh Nam. Thật ra thì lúc Tần Phượng trở lại, Trịnh Anh Nam đã khôi phục sự bình tĩnh.

- Chị đừng nói gì cả, em không sao đâu...

Trịnh Anh Nam liếc nhìn cửa phòng ngủ, hạ giọng nói:

- Em biết hắn cũng không phải là cố ý, đây là do nhận lầm người. Nhưng...

Tần Phượng thở phào nhẹ nhõm, cô lo lắng Trịnh Anh Nam không bỏ qua, sẽ làm to chuyện, khiến Bành Viễn Chinh tiến thoái lưỡng nan.

- Nhưng chị và hắn như vậy, không phải là kể lâu dài chị à... Chị cứ như vậy không danh không phận theo hắn, chị, em thấy bất bình giùm cho chị!

Trịnh Anh Nam dịu dàng nói:

- Chị phải nói chuyện rõ ràng với hắn, nếu không, cũng quá thiệt thòi cho chị, ngay cả em gái chị hắn cũng chiếm tiện nghi rồi!

- Bé Anh, chị còn đòi hỏi cái gì đây? Chị biết, trong lòng hắn có chị, mà trong lòng chị cũng có hắn, như vậy đủ rồi. Có một số việc, em không hiểu đâu...

Tần Phượng khẽ mỉm cười:

- Đây là nhận lầm, hắn không phải loại người như vậy, em đừng trách hắn nhé! Về phần chị và hắn, vẫn rất ổn!

Trịnh Anh Nam bĩu môi:

- Thật là không hiểu nổi chị, nếu là em...

Tần Phượng “hừm” một tiếng, ý bảo cô không nên nói thêm gì nữa.

Tần Phượng đứng dậy đi mở cửa, nhìn Bành Viễn Chinh đưa mắt ra hiệu, ý bảo hắn qua xin lỗi Trịnh Anh Nam, chuyện giữa hai người đã bị lộ.

521. Chương 529: Càng Kim Nén Càng Bứt Rút, Càng Bứt Rút Càng Nóng

Bành Viễn Chinh lúng túng đứng dậy đi vào phòng ngủ của Tần Phượng, Tần Phượng nhìn hắn, ra hiệu bảo cứ yên tâm. Bành Viễn Chinh đi vào, thấy Trịnh Anh Nam nằm co trên giường, mặt ửng hồng, hắn khẽ nói:

- Thật ngại quá, Trịnh tổng... Xin lỗi!

Trịnh Anh Nam im lặng không nói, xoa đầu đi.

Tần Phượng thấy vừa nói chuyện xong, Trịnh Anh Nam lại tỏ thái độ như vậy, không khỏi gấp gáp nói:

- Bé Anh, em...

Chợt Trịnh Anh Nam mỉm cười:

- Chị, chị có thể đi ra ngoài trước không, em muốn nói chuyện với một mình Chủ tịch huyện Bành.

Tần Phượng nhú mày:

- Nói chuyện gì, em...

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn Trịnh Anh Nam, cười nhẹ, quay lại nhìn Tần Phượng:

- Tiểu Phượng, em đi ra ngoài trước, anh nói chuyện với Trịnh tổng một chút cũng tốt.

Tần Phượng do dự một chút, rồi theo lời lui ra khỏi phòng ngủ của mình.

Thật ra thì lúc này, Bành Viễn Chinh cũng đoán ra Trịnh Anh Nam muốn nói chuyện gì với mình. Tần Phượng càng không cần phải nói, cô hiểu rất rõ cô em họ này.

- Anh đóng cửa lại.

Trịnh Anh Nam ngồi dậy, ôm chăn.

Bành Viễn Chinh im lặng đóng cửa phòng ngủ lại.

- Mời ngồi.

Trịnh Anh Nam lại nói.

Bành Viễn Chinh vòng tay trước ngực thản nhiên nói:

- Không cần, Trịnh tổng cứ việc nói thẳng ra, tôi rửa tai lắng nghe.

- Viễn Chinh, tôi gọi như vậy, Chủ tịch huyện Bành không ngại chứ?

Trịnh Anh Nam nhìn chằm chằm Bành Viễn Chinh, hỏi.

Bành Viễn Chinh buông tay:

- Trịnh tổng cứ gọi thoải mái.

- Tôi không phải là một người phụ nữ hẹp hòi, chuyện vừa rồi, tôi và anh cũng biết là một cuộc hiểu lầm. Cho dù không phải là hiểu lầm, đối với nhà chúng tôi, anh có ân. Tôi...

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói, ánh mắt hơi tán loạn:

- Tôi muốn hỏi anh, anh định như thế nào đối với chị tôi? Với tuổi của chị, địa vị của chị, nếu như chị ấy nhất quyết muốn có con, nhất định phải từ chức. Một khi từ chức, chị là thân gái yếu mềm, lại chỉ có một mình, không nơi nương tựa. Làm sao chị ấy sinh sống được, làm sao nuôi dưỡng một đứa bé?

Về mặt quyền rũ của Trịnh Anh Nam từ từ đỏ lên:

- Những chuyện này không biết anh có nghĩ tới không?

Bành Viễn Chinh im lặng chốc lát, rồi nhẹ nhàng nói:

- Có nghĩ tới.

- Anh nghĩ thế nào?

Trịnh Anh Nam hỏi tới.

- Có mấy lời vốn không nên nói với cô, bởi vì đây là chuyện giữa tôi và Tần Phượng, không thể nói với người ngoài. Nhưng cô đã hỏi, tôi nói với cô mấy câu.

Bành Viễn Chinh từ từ đi tới ngồi ở bên giường.

- Tôi cùng Tiểu Phượng đi tới tình cảnh hôm nay, là lỗi của tôi. Tình cảm của Tiểu Phượng đối với tôi, tôi không có cách báo đáp, chỉ có thể làm hết khả năng của mình, mang lại hạnh phúc cho cô ấy... Vì vậy, cô ấy muốn có con, tôi không phản đối.

Bành Viễn Chinh quay lại lẳng lặng nhìn Trịnh Anh Nam:

- Có mấy lời cô nói rất đúng, tôi không có cách nào cho Tiểu Phượng danh phận, đây là thiếu sót lớn nhất của tôi. Nhưng đồng thời, cô cũng sai lầm rồi, cho tới bây giờ Tiểu Phượng không đơn độc, cô ấy còn có tôi. Bất kể cô ấy làm cái gì, tôi cũng sẽ ủng hộ cô ấy.

Trịnh Anh Nam cười khẩy:

- Lời của anh nghe rất hay, nhưng thật ra...

- Thật ra cái gì?

Bành Viễn Chinh lạnh nhạt cười.

- Cô không phải là Tiểu Phượng, cô dùng cái logic của mình để đánh giá tôi và Tiểu Phượng, ngay từ mới bắt đầu, cô đã sai lầm rồi!

- Có lẽ vậy. Nhưng cho dù như thế nào, tôi hy vọng anh không nên bội tình bạc nghĩa, đùa bỡn tình cảm của chị tôi.

Trịnh Anh Nam hạ giọng nói:

- Tôi biết anh là con cháu nhà giàu có ở Thủ đô...

Đôi chân mày Bành Viễn đột nhiên dựng lên, giọng nói lộ chút tức giận:

- Trịnh tổng, chúng ta là bằng hữu, cô lại là em họ Tiểu Phượng, tôi hiểu lo lắng của cô, nhưng tôi hy vọng câu nói vừa rồi, không nên nhắc lại lần thứ hai ở trước mặt tôi. Chỉ một lần này, lần sau đừng nói như vậy nữa!

Giọng Bành Viễn Chinh như đinh chém sắt, vừa toát ra mấy phần bá đạo:

- Đó là nhục mạ tôi, cũng như Tiểu Phượng!

Sắc mặt Trịnh Anh Nam trầm xuống, cô vừa định phản bác mấy câu, Tần Phượng đột nhiên chảy nước mắt, mở cửa xông tới ôm chầm lấy Bành Viễn Chinh, nức nở nói:

- Bé Anh, em đừng nói nữa! Chuyện của hai chúng tôi, để hai chúng tôi tự gánh chịu, nếu như nói từ mới bắt đầu đã là một sai lầm, như vậy, người phạm sai lầm cũng không phải chỉ một mình hần, còn do chị. Nhân này hai chúng tôi gieo, quả kia dù là ngọt ngào hay cay đắng, chúng tôi cũng sẽ cam tâm tình nguyện, không oán không hối...

Mắt Bành Viễn Chinh đỏ lên, không nhịn được đột nhiên rơi lệ. Hần ôm Tần Phượng thật chặt, vỗ về trái tim đang rung động mãnh liệt của cô, qua một lúc lâu, Tần Phượng mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Trịnh Anh Nam kinh ngạc ngẩng hai người ôm chặt lấy nhau, như thể chốn này không có ai, ánh mắt cô chợt lóe lên, bỗng dưng cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Cô có thể cảm nhận được ngọn lửa tình nóng bỏng và tình cảm thâm trầm say đắm không muốn xa rời của Tần Phượng đối với Bành Viễn Chinh, đó là một tình cảm hoàn toàn gạt bỏ thể tục, bất chấp tương lai và gửi trao tất cả mà không cần đền đáp, cho dù làm thiêu thân lao đầu vào lửa cũng sẽ không hề do dự, không quay đầu lại. Đây chính là hạnh phúc mà chị muốn theo đuổi? Trịnh Anh Nam ngẫm người suy nghĩ, đến nỗi không nhận ra Bành Viễn Chinh và Tần Phượng đã ôm nhau rời khỏi phòng.

...

Tần Phượng và Bành Viễn Chinh cùng vào bếp làm thức ăn, rồi gọi Trịnh Anh Nam ra ăn cơm. Ba người yên lặng ăn cơm xong, không khí trở nên có phần nặng nề và lúng túng. Bành Viễn Chinh tới chỗ Tần Phượng đã trể thế này, sức khỏe Trịnh Anh Nam lại không tốt, mặc dù nhà Tần Phượng còn có một gian phòng, sát vách, nhưng dù là ai cũng có cảm giác không được tự nhiên.

Bành Viễn Chinh muốn đi, Tần Phượng làm sao để cho hắn đi được. Dù sao Trịnh Anh Nam đã biết chuyện giữa hai người, cô sắp xếp một gian phòng khác cho Trịnh Anh Nam, dành phòng ngủ cho mình và Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh và Tần Phượng đóng cửa phòng lại, tình cảm dịu dàng thấm thiết tự nhiên là khó có thể nói hết. Trong một gian phòng khác, Trịnh Anh Nam hoàn toàn không buồn ngủ, lẩn qua lộn lại khó có thể ngủ say. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt cô lại hiện ra cảnh tượng Bành Viễn Chinh và Tần Phượng trần truồng quấn lấy nhau, trong lòng vừa phiền vừa bức, cũng không rõ tại sao mình lại tưởng tượng ra cảnh đó.

Trần trở hồi lâu, trong lòng cô cũng bình tĩnh trở lại, nhưng dục vọng của cô đột nhiên trỗi dậy. Thời gian cô ly hôn cũng không ngắn, đã thật lâu không có chung đụng với đàn ông, ngọn lửa nóng trong lòng này một khi bị khơi lên, sẽ rất khó dập tắt được.

Không lâu sau, cô lại nghe Tần Phượng và Bành Viễn Chinh lục đục đi vào phòng vệ sinh tắm. Từ phòng vệ sinh truyền đến tiếng cười đùa trêu chọc mơ hồ của hai người, hòa lẫn với tiếng nước chảy ào ào, trong lòng Trịnh Anh Nam như có chín con mèo nhỏ đang cào đang gãi, càng kìm nén càng bứt rứt, càng bứt rứt càng nóng, cảm giác nóng bỏng như một loài cỏ dại sinh trưởng tốt, chặt không hết, không thể ngăn chặn.

Bành Viễn Chinh nửa đêm tỉnh lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, muốn đến phòng khách uống nước. Hắn đi được một đoạn, đột nhiên nghe được trong phòng đối diện vọng ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng mà kéo dài của Trịnh Anh Nam, lấy làm kinh hãi, cho là nửa đêm Trịnh Anh Nam bị sốt cao, đã đến trước cửa phòng Trịnh Anh Nam định gõ cửa thăm hỏi một tiếng, lại thôi, quay về gọi Tần Phượng.

Tần Phượng khoác đồ ngủ đẩy cửa đi vào:

- Bé Anh, có phải em bị sốt cao không? Hôm qua chị đã bảo đi chích thuốc, em lại không nghe!

Mặt Trịnh Anh Nam đỏ bừng, run giọng nói:

- Chị, em không sao, không có chuyện gì đâu, chị mau về ngủ đi.

Lúc này, trong phòng khách truyền đến giọng nói trầm ấm của Bành Viễn Chinh:

- Tiểu Phượng, nhiệt kế để ở đâu, đo nhiệt độ cho cô ấy xem, nếu như không được, sáng sớm ngày mai mau đi bệnh viện!

Trịnh Anh Nam nghe vậy chẳng khác nào sấm nổ bên tai, mặt mày đỏ lựng, tưởng chừng muốn ngất đi.

Tần Phượng ngồi xuống, kinh ngạc nói:

- Ôi chà, bé Anh, mặt của cô đỏ như vậy? Nóng như vậy nhất định là sốt cao! Viễn Chinh, anh lấy nhiệt kế lại đây, em để ở trong hộp thuốc dưới bàn trà!

Bành Viễn Chinh đáp lời, nhưng hắn mới vừa tìm được nhiệt kế, còn vẫn chưa đi qua, chợt nghe thấy trong phòng vọng ra một tiếng kêu kinh ngạc bị đè nén xuống, rồi ngay sau đó, giọng Tần Phượng truyền tới:

- Viễn Chinh, không có chuyện gì đâu, anh đi về nghỉ ngơi đi.

Tần Phượng đứng dậy quay lại đóng cửa phòng, kinh ngạc nhìn Trịnh Anh Nam đang dùng chân che mặt, đôi vai run rẩy. Cô không nhận được, nhẹ nhàng thở dài khẽ nói:

- Bé Anh, nếu như không ổn, hay là em mau tìm đối tượng đi. Em ly hôn lâu như vậy rồi mà...

Trịnh Anh Nam im lặng, hai vai càng thêm run rẩy.

Tần Phượng trăm mối cảm xúc ngổn ngang đứng ở nơi đó, cũng không biết nên mở miệng an ủi Trịnh Anh Nam như thế nào, do dự hồi lâu, rồi xoay người rời đi.

Tần Phượng trở lại phòng ngủ, lại ôm lấy người yêu, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng mơn trớn cô, khẽ hỏi:

- Tiểu Phượng, cô ấy bị sao vậy?

Tần Phượng cười khổ một tiếng:

- Nó không sao rồi, mình đi ngủ đi.

...

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh trở lại huyện, mới vừa vào phòng làm việc, Vương Hạo đã cười gõ cửa đi tới nói:

- Chủ tịch huyện Bành, có tin tốt, thủ tục của công ty Hoa Thương đã làm xong, theo yêu cầu của Phó tổng, Chủ tịch huyện Quách phối hợp với công ty lương thực huyện, đem trụ sở vốn của công ty lương thực giao cho công ty Hoa Thương.

- Tốt.

Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Nói với lão Quách, cố gắng cung cấp mọi điều kiện thuận lợi, người ta bắt đầu gây dựng sự nghiệp ở chỗ thiếu thốn đủ thứ như huyện chúng ta, rất không dễ dàng.

- Dạ. Còn có chuyện này muốn báo cáo lãnh đạo.

Wang Hào lại nói.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Chuyện gì?

"Mới vừa rồi Thiết Nhĩ Tư của công ty Hoa Thương tìm tôi nói, bộ phận quản lý của tân công ty và công nhân viên chức sẽ được lần lượt đưa từ Singapore tới, nhưng đồng thời cũng muốn tuyển mộ một phần tại địa phương, đề nghị huyện hỗ trợ.

- Không thành vấn đề, anh trực tiếp báo cáo với lão Quách.

- Chủ tịch huyện Bành, cô Thiết Nhĩ Tư còn nói, để cảm tạ sự ủng hộ mạnh mẽ của Ủy ban nhân dân huyện đối với ông ty cùng Hoa Thương và dự án này, các cô quyết định lấy danh nghĩa công ty Hoa Thương, biếu tặng cho Ủy ban nhân dân huyện một chiếc Crown, bây giờ xe đã được mua từ tỉnh lỵ, ngày mai sẽ được đưa tới.

Bành Viễn Chinh ngăn ra:

- Có chuyện này?

- Dạ, thái độ của họ rất kiên quyết, nói là đáp tạ trong huyện, xin chúng ta phải nhận lấy.

Wang Hào kính cẩn cười:

- Chủ tịch huyện Quách bảo tôi xin chỉ thị của lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh trầm mặc chốc lát, lắc đầu nói:

- Chúng tôi không thể nhận quà tặng của nhà đầu tư, điều này không hợp quy định, đồng thời ảnh hưởng cũng không tốt. Chuyện này anh không cần phải để ý đến, tôi sẽ tự nói với Phó tổng.

522. Chương 530: Một Chiếc Xe Mới Gây Họa

Sau khi Vương Hạo đi, Bành Viễn Chinh lập tức gọi điện thoại cho Phó Khúc Dĩnh. Mới mấy câu, Phó Khúc Dĩnh cười hì hì nói:

- Cúp điện thoại đi, đúng lúc tôi muốn qua tìm anh nói chuyện một chút. Gặp mặt hãy nói đi.

Sau nửa giờ, Phó Khúc Dĩnh đi bộ vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện. Bây giờ cô rất nổi tiếng trong huyện, bởi vì lễ ký hợp đồng mấy ngày hôm trước, rất nhiều cán bộ trong huyện cũng nhận ra cô. Vì vậy, khi gặp mặt, không ít cán bộ chủ động chào hỏi cô, Phó Khúc Dĩnh đều mỉm cười đáp lại, lộ vẻ rất có phong độ.

Ở trên hành lang, Hoắc Quang Minh gặp Phó Khúc Dĩnh, cười chào:

- Phó tổng ! Cô đến tìm Chủ tịch huyện Bành?

- Ừ, tôi tìm hần có chút việc.

Phó Khúc Dĩnh mỉm cười gật đầu với Hoắc Quang Minh, rồi đi thẳng tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Cô đã tới mấy lần, cũng quen đường.

Cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh mở rộng, Nghiêm Hoa đang ở trong phòng làm việc của hần bàn chuyện công việc, thấy Phó Khúc Dĩnh tới, trong lòng cô thoáng kinh ngạc, thầm nghĩ: nghe nói cô ta và Bành Viễn Chinh là bạn, xem ra...

Theo bản năng Nghiêm Hoa quay lại nhìn Bành Viễn Chinh một cái, đồng thời đứng dậy mỉm cười, đưa tay về phía Phó Khúc Dĩnh :

- Chào Phó tổng!

Phó Khúc Dĩnh chỉ gặp Nghiêm Hoa một lần, tuy nhiên trí nhớ cô rất tốt, lập tức nhận ra đây là Phó chủ tịch huyện Lâm, liền mỉm cười bắt tay Nghiêm Hoa:

- Chào Phó chủ tịch huyện Nghiêm!

Nghiêm Hoa trò chuyện đôi câu với Phó Khúc Dĩnh rồi rời đi.

Phó Khúc Dĩnh nhìn theo Nghiêm Hoa, xoay người lại nhìn Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói:

- Tiền của chúng tôi đã chuyển tới đúng hạn, nhưng chỉ là mười triệu khởi động. Anh cũng biết, một khoản đầu tư lớn như vậy, chúng tôi không thể nào hoàn toàn dựa vào tiền mặt có sẵn, mà một phần khá lớn phải dựa vào vay ngân hàng.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Chuyện này tôi hiểu. Chúng tôi sẽ hỗ trợ phía cô tranh thủ vốn vay của ngân hàng.

Bành Viễn Chinh biết rõ ràng, bất kỳ dự án đầu tư nào, cũng không thể là chỉ dựa vào tiền mặt, tập đoàn Hoa Thương cũng không có ngoại lệ, vẫn là dựa nguồn tài chính khởi động vào, sau đó vay thêm từ ngân hàng. Nói cách khác, tập đoàn Hoa Thương chỉ cần mua 500 mẫu đất này, sau đó có thể dùng đất và bản thân dự án để thế chân, hơn nữa có chính sách hỗ trợ của phía chính phủ, vay ngân hàng cũng không khó khăn gì.

- Như vậy, về giá đất, có thể ưu đãi thêm chút nữa cho chúng tôi không?

Ánh mắt Phó Khúc Dĩnh lóe lên sự khôn khéo, lúc nói chuyện làm ăn, cô tính toán chi li, một chút lợi ích cũng không buông, đó là bản chất của doanh nhân.

Bành Viễn Chinh nhìn Phó Khúc Dĩnh đăm đăm, cười khổ nói:

- Khúc Dĩnh, giá đất đã tương đối thấp. Thấp nữa, liên quan đến điểm mấu chốt của chính sách, cái này xin cô hiểu cho.

Phó Khúc Dĩnh ồ một tiếng, cô cò kè mặc cả như vậy, thật ra chỉ là thử dò xét một chút, cô biết tính cách của Bành Viễn Chinh, nếu hần nói như vậy, vậy thì nhất định là sẽ không nhượng bộ nữa. Đã như vậy, cô cũng quyết định thật nhanh từ bỏ ý đồ này.

- Được rồi, tuy nhiên, hy vọng lời hứa ưu đãi miễn thuế của Ủy ban nhân dân huyện và thành phố, có thể nhanh chóng xác định rõ ràng. Chúng tôi cần không chỉ là hứa hẹn của phía chính quyền, mà còn muốn nhìn thấy văn bản.

Khóe miệng Phó Khúc Dĩnh hiện lên một nụ cười:

- Tôi tin tưởng lời hứa của anh, nhưng công ty tôi hy vọng được thấy văn bản chính thức.

Bành Viễn Chinh cười, thầm nghĩ đầu óc cô gái này thật là vô cùng khôn khéo, mà cũng biết rất rõ tình hình trong nước, lo lắng sẽ gặp phải sự “thay đổi xoay xoi”, muốn được bảo đảm chắc chắn.

- Được, Khúc Dĩnh, tôi đã bảo văn phòng Ủy ban nhân dân huyện chứng thực chính sách liên quan bằng văn bản, cô cứ an tâm.

Phó Khúc Dĩnh hơi ngập ngừng:

- Văn kiện của Đảng sao?

- Cô yên tâm đi, ở trong nước, văn kiện của Đảng tương đương với quy định, hướng chi, còn có thủ tục thẩm tra phê duyệt của chính quyền, cô sợ cái gì?

Bành Viễn Chinh háng giọng cười một tiếng:

- Tôi muốn nói về chiếc xe kia. Cảm ơn lòng tốt của quý công ty, nhưng huyện chúng tôi không thể nhận. Ủy ban nhân dân huyện nhất định không thể nhận bất kỳ quà tặng vật chất nào của nhà đầu tư, đây là vấn đề nguyên tắc.

Phó Khúc Dĩnh cười với vẻ xem thường:

- Không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao, có cái gì mà không được? Chủ yếu là tôi thấy xe của anh quá cũ, hơn nữa còn bị gió lùa. Coi như là cá nhân tôi đổi chiếc xe này cho anh, vẫn không được ư?

Bành Viễn Chinh rất nghiêm túc lắc đầu:

- Không được, Khúc Dĩnh, chuyện này không thể vi phạm.

Phó Khúc Dĩnh cau mày:

- Anh cũng quá máy móc đi? Một chiếc xe thôi, chúng tôi công khai quyên tặng, coi như là đáp lại sự ủng hộ của Ủy ban nhân dân huyện đối với chúng tôi, hướng chi, sau này chúng tôi còn muốn phát triển trên địa bàn của các vị, còn cần trong huyện chiếu cố nhiều hơn!

Phó Khúc Dĩnh nở nụ cười:

- Viễn Chinh, lá gan của anh quá nhỏ, cũng không giống như là cậu ấm nhà thế gia ở Thủ đô! Bằng không, coi như là chúng tôi cho Ủy ban nhân dân huyện mượn sử dụng?

Bành Viễn Chinh hơi do dự:

- Mượn à? Thật ra thì như vậy cũng không hợp quy định. Như vậy đi, Khúc Dĩnh, thịnh tình của công ty cô, tôi không thể chối từ, chúng tôi tạm thời mượn sử dụng một thời gian ngắn, xe cộ của Ủy ban nhân dân huyện quả thật cũng eo hẹp. Nhưng tôi nói trước, quyền sở hữu chiếc xe vẫn thuộc về công ty Hoa Thương công ty, chiếc xe này chủ yếu là phục vụ cho dự án, một khi dự án đưa vào hoạt động, chiếc xe này lại thuộc về các vị.

- Được thôi... Anh thấy nên làm thế nào thì làm.

Phó Khúc Dĩnh bĩu môi:

- Mấy ngày nữa tôi trở về Singapore, sau Tết lại sang... À, Chủ tịch huyện Bành đại nhân, có hứng thú đi thăm Singapore một chút không? Tôi mời lãnh đạo trong huyện tổ chức thành đoàn đi một chuyến, toàn bộ chi phí do công ty của chúng tôi chịu.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, lập tức lắc đầu,:

- Không được. Chuyện này nhất định không được.

Phó Khúc Đình đắm đắm nhìn Bành Viễn Chinh, một lúc lâu sau mới sâu kín thở dài nói:

- Chủ tịch huyện Bành đại nhân, anh thật đúng là khác xa những người khác. Rốt cục tôi đã hiểu tại sao chị An Na lại nói anh chính là một tảng đá cứng, dời không đi, đập không bể...

- Ô, đây là cô phê bình tôi hay khen ngợi tôi vậy?

Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Tôi tạm cho là cô khen ngợi tôi đi.

...

Công ty Hoa Thương tặng cho Ủy ban nhân dân huyện một chiếc Crown mới, vậy mà, tâm tư một số người liều lung lay.

Bảy Phó chủ tịch huyện, kể cả Bành Viễn Chinh, chỉ có sáu chiếc xe, vì vậy không đủ phân cho mỗi người một chiếc.

Bành Viễn Chinh là Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện, đương nhiên có chuyên xa; Lý Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, cũng có chuyên xa. Nghiêm Hoa là Phó chủ tịch huyện uy tín lâu năm, dĩ nhiên cũng có. Quách Vi Toàn đến nhậm chức tương đối sớm, cũng được phân một chiếc. Như thế Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh, ba Phó chủ tịch huyện đến sau chỉ có hai chiếc xe, lúc trước Cung Hàn Lâm phân cho Tôn Thắng Tuấn một chiếc, bởi vì Tôn Thắng Tuấn lớn tuổi, công tác lâu năm, còn Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh thì hai người dùng chung một chiếc.

Nhà hai người đều ở thành phố, đi làm, đi về đều đi chung. Những lúc khác, người nào có việc, người đó dùng, do văn phòng Ủy ban nhân dân huyện thống nhất điều động.

Ninh Hiểu Linh là trí thức, không coi trọng lắm đối với xe cộ này nọ, cảm thấy không sao cả; nhưng Đồng Dũng cảm giác rất bức bối, y từ một huyện khá giàu có đi tới một huyện nghèo khó nhậm chức, riêng việc này đã đủ buồn nản, kết quả bây giờ ngay cả chế độ dùng xe riêng cũng không còn.

Đồng Dũng cũng không muốn chiếc xe mới kia, nhưng bất kể là ai tiếp nhận chiếc xe đó, thì cũng phải dư ra một chiếc xe, xe cũ y cũng không chê.

Mọi người cho là, chiếc xe này nhất định là Bành Viễn Chinh sử dụng. Nhưng sau khi xe được giao, Bành Viễn Chinh cũng không đổi xe, vẫn sử dụng chiếc Phổ Tang cũ kỹ kia. Hắn không cần, mấy Phó chủ tịch huyện khác thì càng không cần phải nói. Sau đó, Bành Viễn Chinh đem chiếc xe này phân cho văn phòng dự án, để nhân viên bình thường của văn phòng dự án sử dụng.

Trong lòng Đồng Dũng rất bất mãn, mặc dù không trực tiếp để lộ, nhưng có bàn luận với mấy người Ninh Hiểu Linh.

Những lời này dĩ nhiên cũng truyền tới tai Bành Viễn Chinh, nhưng hắn không quá để ý, mặc cho Đồng Dũng cầu nhàu, xảy ra thì cũng xảy ra rồi. Cũng không lường trước, sự bức tức của Đồng Dũng vượt xa dự liệu của hắn, lại tìm tới văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, lấy lý do công việc bận rộn, hai Phó chủ tịch huyện dùng chung một xe không tiện, yêu cầu phân xe.

Trong cơ quan Ủy ban nhân dân huyện còn có hai chiếc xe, một chiếc Phổ Tang, một chiếc mini buýt, là “chân chạy” của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, dù sao nhân viên bình thường của cơ quan cũng phải dùng xe.

...

Phòng làm việc của Vương Hạo. Vương Hạo hơi bối rối xoa xoa đôi bàn tay, do dự một hồi nói:

- Chủ tịch huyện Đồng, xe cộ bên Ủy ban nhân dân huyện chúng ta quá thiếu, bây giờ cả cơ quan chỉ có hai chiếc xe để dùng chung, trên căn bản cũng xoay sở rất khó khăn. Hay là lãnh đạo cố gắng chờ thêm một thời gian, sang năm chúng tôi sẽ xin tài chính mua một chiếc xe mới.

Đột nhiên Đồng Dũng đập bàn, nổi giận nói:

- Anh nói làm sao tôi có thể chờ đợi? Cuối năm bận rộn, thăm viếng, kiểm tra, tôi và cùng Chủ tịch huyện Ninh cũng phải loay hoay xoay sở, công tác phân quản của hai chúng tôi bất đồng, mỗi người phải đi một nơi, làm sao dùng chung một chiếc xe bây giờ? Làm trễ nãi công việc, ai gánh trách nhiệm?

Lời của Đồng Dũng tuy có khoa trương, cũng không phải không có lý. Lúc bận rộn, hai Phó chủ tịch huyện dùng một chiếc xe, cũng quả thật giắt gấu vá vai; nhưng vấn đề là , trước đó lâu như vậy tất cả cùng kiên nhẫn chịu đựng, bây giờ đột nhiên kêu khổ thấu trời, đây không phải là chiếc xe mới kia gây họa sao?

Vương Hạo cười khổ im lặng.

Giọng Đồng Dũng hơi hòa hoãn một chút, nghiêm nghị nói:

- Không phải công ty Hoa Thương mới vừa tặng cho huyện một chiếc xe sao? Văn phòng dự án hợp nhất với văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, có thể dùng xe chung với cả cơ quan được mà! Năm nay tôi bề bộn nhiều việc, trước hết bố trí cho tôi một chiếc xe, năm sau rồi tính!

Vương Hạo thầm nghĩ: quả nhiên là giấu đầu lòi đuôi, rõ ràng là nhắm vào chiếc xe mới kia... Nghĩ đến đây, Vương Hạo khó xử cười nói:

- Chủ tịch huyện Đồng, như vậy đi, để tôi báo cáo một tiếng với Chủ tịch huyện Bành, xem có thể giải quyết được cho Chủ tịch huyện Đồng không?

Đồng Dũng lạnh lùng cười một tiếng:

- Tự anh thấy nên làm thế nào cho đúng thì làm.

Nói xong, Đồng Dũng đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi. Hôm nay y tới tìm tới Vương Hạo làm âm ỉ một trận, thật ra là để Bành Viễn Chinh nhìn. Vương Hạo không làm chủ được, cuối cùng nhất định phải báo cáo với Bành Viễn Chinh, làm sao Đồng Dũng không tính tới điều đó được?

523. Chương 531: Diễn Cho Ai Nhìn?

Bành Viễn Chinh rốt cục có thể thở phào một cái, suy nghĩ về công tác năm tới. Tất cả công việc trong huyện cũng đi vào giai đoạn tổng kết, dự án “Trung tâm thương mại Đông Phương” cũng đã bước vào giai đoạn triển khai hoạt động thực chất, do phía đầu tư , công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Thương Tân An toàn diện tiếp quản.

Hắn đang ở trong phòng làm việc nói chuyện qua điện thoại với Phùng Bá Đào, cố gắng thuyết phục Phùng Bá Đào, hắn muốn ở Tân An qua Tết, bởi vì Tết năm nay, Mạnh Lâm và Tống Dư Trần theo Phùng Thiển Như đi chưa về.

Lúc đầu Phùng Bá Đào không đồng ý, bởi vì bà Phùng không chịu. Nhưng không chịu nổi trước những lời “năn nỉ” của Bành Viễn Chinh, cuối cùng Phùng Bá Đào phải đồng ý để hắn ở lại Tân An với điều kiện năm sau nhất định phải dành thời gian về thăm nhà, thăm ông bà nội cùng các trưởng bối trong nhà.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cười cúp điện thoại. Mẹ và vợ cũng không ở Thủ đô, hắn trở về Thủ đô ăn Tết, cũng không thú vị gì, ở lại Tân An, còn có thể theo Tần Phượng.(sic!)

Hai ngày này Tần Phượng đang bận rộn dọn dẹp “nhà mới”. Đó là một biệt thự của Trịnh gia ở ngoại ô, bởi vì nghĩ đến chị họ gặp gỡ Bành Viễn Chinh tại thành phố có nhiều bất tiện, Trịnh Anh Nam chủ động giao biệt thự cho Tần Phượng.

Thật ra trong biệt thự đã đầy đủ mọi thứ, Tần Phượng chỉ cần mang đến chút ít quần áo, là có thể vào ở. Nhưng mặc dù như thế, Tần Phượng vẫn đích thân sắp xếp một phen, mất cả tuần mới xong.

Tần Phượng nhìn “nhà mới” đã được đổi mới hoàn toàn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào và dịu dàng thấm thiết. Bắt đầu từ bây giờ, đây đúng là thế giới riêng của cô và Bành Viễn Chinh, nơi cô có thể thêu dệt nên những ước mơ đẹp để cho hiện tại và tương lai.

Cô đang định gọi điện thoại báo tin mừng cho Bành Viễn Chinh, Trịnh Anh Nam cầm máy con điện thoại vô tuyến vội vã đi tới cười, nói:

- Chị, Tần Đào gọi điện thoại!

Tần Phượng giật mình, nhận lấy điện thoại.

Tần Phượng sinh trưởng trong gia đình quân nhân, nhà ở thành phố Thanh Sơn gần Tân An . Cha cô là Tần Lâm nguyên là Tham mưu trưởng Bộ tư lệnh, cấp bậc đại tá, đã về hưu. Trước lúc Tần Phượng làm quan chức, cô cũng đã tham gia đoàn văn công trong quân đội.

Tần Lâm có một gái một trai. Tần Phượng là trưởng nữ, con trai thứ là Tần Đào, nhỏ hơn Tần Phượng hai tuổi.

Sau khi tốt nghiệp trung học Tần Đào nhập ngũ, rồi học viện lục quân Giang Bắc. Đến nay Tần Đào ở trong quân đội đã được mười năm. Đầu năm, Tần Đào chuyển ngành về quê, công tác ở Ủy ban kế hoạch thành phố Thanh Sơn.

Tần Lâm đã về hưu, ảnh hưởng của Tần gia ở thành phố Thanh Sơn gần như không có, điều này có nghĩa Tần Đào không có chỗ dựa, rất khó có một tiền đồ tươi sáng. Tần Đào thấy chị mình ở Tân An là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy Tân An, quyền cao chức trọng, cho rằng Tần Phượng kiếm một chức quan béo bở cho mình cũng không phải là vấn đề gì khó.

Nhưng Tần Phượng căn bản không để ý tới chuyện này. Tần Đào nhiều lần gọi điện thoại, còn thông qua cha mẹ làm “công tác” đối với Tần Phượng, Tần Phượng cũng không nhúc nhích. Tuy cô là phái nữ, nhưng là một cán bộ rất có nguyên tắc, không đồng ý mưu cầu tư lợi cho người thân. Huống chi, việc điều chuyển giữa hai thành phố cũng rất khó khăn, Tần Đào tới đây là muốn có được vị trí thực chức. Nào có dễ dàng như vậy?

Về sau, Tần Phượng cũng phai nhạt đối với con đường làm quan, chuyện của em trai, cô càng thêm xem thường, gọi điện thoại khuyên Tần Đào an tâm công tác, đừng mơ tưởng hảo huyên.

- Chị, em là tiểu Đào đây.

Tần Phượng cười cười:

- Tiểu Đào, tìm chị có việc?

- Chị, thật ra thì không phải là tìm chị, mà là tìm chị Anh hỗ trợ. Nhưng chị Anh nói chuyện này chị ấy không giúp được, bảo em tìm chị.

Đầu bên kia điện thoại Tần Đào cười khổ nói.

Tần Phượng nhíu mày, quay lại nhìn Trịnh Anh Nam, Trịnh Anh Nam nhún vai, giơ một đầu ngón tay lên lắc lắc.

- À, chị. Em quên nói cho chị biết, em từ chức cũng đã nghĩ thông suốt rồi, ở cơ quan vừa không có gì tiền đồ chính trị, cả ngày uống trà xem báo, một tháng lãnh mấy trăm tiền lương, nghèo cũng nghèo kiết xác... Mấy người bạn giới thiệu, em chuyển sang kinh doanh, bây giờ làm Phó Tổng giám đốc một xí nghiệp công nghệ cao.

Tần Phượng giật mình, rồi nhẹ nhàng nói:

- Tương lai của em, do em quyết định, chị tôn trọng sự lựa chọn của em.

Đây chính là lập trường thay đổi. Nếu như trước đây, Tần Đào từ chức, chắc chắn Tần Phượng sẽ giận và trách mắng một phen, nhưng hôm nay ngay cả chính nàng cũng muốn từ bỏ địa vị cán bộ cấp phó sở, làm sao còn có thể can thiệp sự lựa chọn của em trai.

Biểu hiện bình tĩnh của Tần Phượng khiến đầu bên kia điện thoại Tần Đào hơi bất ngờ, y vốn đã chuẩn bị tư tưởng, nghe Tần Phượng trách mắng, kết quả lại như thế. Y cảm thấy hơi lạ, cười nói:

- Chị, xí nghiệp em muốn đưa ra thị trường tài chính chứng khoán, đã triển khai một thời gian ngắn, vẫn chưa có kết quả. Nghe nói tập đoàn Phong Thái đưa ra thị trường thành công, em muốn tìm chị Anh học hỏi kinh nghiệm, xem chị ấy biện pháp gì hay không...

Tần Phượng im lặng. Công ty Phong Thái đưa ra thị trường thành công, hoàn toàn là nhờ một tay Bành Viễn Chinh vận động, thảo nào Trịnh Anh Nam nói cô ta không thể giúp được, bảo Tần Đào tìm tới mình. Nhưng là...

- Chị? Chị à?

Tần Phượng thở dài nói:

- Việc đưa Phong Thái ra thị trường là nhờ may mắn, em tìm người khác giúp đi, chuyện này chị không thể làm được.

Tần Phượng nói như vậy, là không muốn gây phiền phức cho Bành Viễn Chinh. Thà cô từ chối em trai, cũng không muốn làm khó người yêu của mình.

Tần Đào hơi thất vọng ồ một tiếng:

- Được rồi, vậy chị đưa điện thoại cho chị Anh, em hỏi chị ấy một chút.

Tần Phượng đưa điện thoại cho Trịnh Anh Nam, không ngừng ra hiệu bằng mắt với Trịnh Anh Nam.

Trịnh Anh Nam sâu kín thở dài, thầm nghĩ: “Chị ơi là chị, chuyện của em trai ruột mà chị cũng mặc kệ sao?”

Trịnh Anh Nam cầm điện thoại, chầm chậm chuyển ra khỏi phòng khách, tránh Tần Phượng:

- Tiểu Đào, không phải là chị không giúp cậu, đúng là chị không giúp được!

- Chị Anh, em biết chị không giúp được, chẳng những là chị, mà ngay cả chị của em, dù là cán bộ cấp phó sở, cũng không làm được chuyện này. Nhưng vấn đề là, chị có cao nhân tương trợ mà, chị giới thiệu người đó cho em được không? Chị Anh, em xin chị, em vừa tới xí nghiệp này, có thể tiến bước được hay không, đều trông vào lần này...

Chỉ cần chị giới thiệu giúp em, về phần có thể thành hay không, em cũng vô cùng cảm kích!

Tần Đào năn nỉ.

Trịnh Anh Nam chần chờ một lúc, cuối cùng là cắn răng:

- Tiểu Đào, ngày mai cậu tới đây một chuyến đi, chị dẫn cậu đi gặp một người.

- Hì hì, cảm ơn chị.

Tần Đào hết sức phấn khởi, luôn miệng nói cảm ơn, rồi mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Trịnh Anh Nam hơi chột dạ liếc nhìn Tần Phượng đang bận rộn không ngừng ở bên trong, cười khổ, đi vào giúp một tay.

...

Có tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh cũng không ngẩng đầu lên, tùy ý đáp một tiếng.

Vương Hạo đi tới, kính cẩn nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành ...

- Có việc à?

Bành Viễn Chinh vẫn không ngẩng đầu.

- Chủ tịch huyện Bành, là như thế này, mới vừa rồi Chủ tịch huyện Đồng tìm lãnh đạo, nói...

Vương Hạo cực kỳ uyển chuyển thuật lại một lượt. Bành Viễn Chinh nghe vậy lập tức ngẩng đầu cau mày nói:

- Anh không nói với hấn trong huyện xe cộ eo hẹp, đây là điều kiện thực tế của huyện sao? Về phần công ty Hoa Thương tặng chiếc xe kia, cũng chỉ là tạm thời cấp cho vo dự án sử dụng, phục vụ cho dự án trung tâm thương mại, làm sao có thể điều cho lãnh đạo sử dụng?

- Tôi đã giải thích, nhưng Chủ tịch huyện Đồng nói...

Vương Hạo cười khỏ, y còn chưa nói hết, đã bị Bành Viễn Chinh trầm mặt cắt ngang:

- Chuyện này không có thương lượng, đây là nguyên tắc! Dự án hoàn thành, chiếc xe này sẽ trả lại cho công ty Hoa Thương!

Bành Viễn Chinh hơi tức giận. Hấn thừa hiểu, Đồng Dũng làm ầm ĩ như vậy, thật ra là “diễn” cho hấn nhìn, đây là uy hiếp mình sao?

Hấn trầm ngâm chốc lát, chăm chú nhìn Vương Hạo, thản nhiên nói:

- Nếu gần đây Chủ tịch huyện Đồng bận rộn, hấn và đồng chí Ninh Hiểu Linh dùng chung một chiếc xe cũng hơi khẩn trương, như vậy đi, đem xe của tôi điều cho hấn dùng đi!

Vương Hạo kinh hãi, giọng hơi run run nói:

- Lãnh đạo, làm sao có thể, như thế không thích hợp, không thích hợp!

- Chẳng có gì không thích hợp, cũng là vì công việc!

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, nói như chém đinh chặt sắt:

- Cứ định như vậy đi, đưa xe của tôi cho Chủ tịch huyện Đồng, về phần tôi, khi nào muốn dùng xe, tôi sẽ nghĩ cách!

Vương Hạo lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, không dám lên tiếng.

- Anh đi đi, cứ làm như thế.

Bành Viễn Chinh phát phát tay. Vương Hạo không dám đứng lại, khúm núm nhận lệnh rồi đi.

...

Chuyện Đồng Dũng muốn xe mà Bành Viễn Chinh đem chuyên xa của mình giao cho Đồng Dũng, lan truyền nhanh chóng trong cơ quan Ủy ban nhân dân huyện, cán bộ bàn tán xôn xao. Mấy Phó chủ tịch huyện thì đầu tiên là ngạc nhiên, rồi im lặng.

Bành Viễn Chinh chủ động giao xe, thái độ này tự nó đã nói lên một vài vấn đề, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ Đồng Dũng có dám nhận hay không?

Quả nhiên, Đồng Dũng hậm hực buông tay, trên thực tế Bành Viễn Chinh là người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện, thậm chí tương lai còn có thể là đứng đầu Huyện ủy, y dám ngồi xe của Bành Viễn Chinh sao? Trừ phi y không muốn công tác yên ổn ở huyện Lân nữa!

Đồng Dũng muốn nhân cơ hội “gỡ” Bành Viễn Chinh, tranh thủ một chiếc xe cho mình, kết quả chẳng những Bành Viễn Chinh không cấp, còn trực tiếp đẩy y trên lò lửa thiêu đốt: Trước mắt bao người, y ngồi lên xe Bành Viễn Chinh, không phải là nói rõ, muốn chống đối Bành Viễn Chinh?!

Ninh Hiểu Linh chủ động tìm tới Bành Viễn Chinh, nói ra mình có thể nhường xe cho Đồng Dũng, cô có thể dùng chung xe buýt với các cán bộ bình thường của cơ quan, còn lúc đi làm, đi về, cô có thể đáp xe của Quách Vĩ Toàn.

Bành Viễn Chinh không đồng ý. Đối với hấn, xe là chuyện nhỏ, không phải là vấn đề không thể vượt qua. Nhưng trước khi công ty Hoa Thương tặng xe, không có chuyện gì xảy ra cả, bây giờ có thêm một chiếc xe, một số người lại bắt đầu chộn rộn, tác phong này khiến hấn rất ghét.

Công việc bận rộn? Có thật bận rộn lắm không? Ban đầu huyện Lân chỉ có hai Phó chủ tịch huyện là hấn và Nghiêm Hoa, cũng làm hết công việc được. Bây giờ bộ máy Ủy ban nhân dân huyện được tăng cường, sáu bảy Phó chủ tịch huyện, gánh vác cũng chỉ chừng đó khối lượng công việc, lại bận rộn hơn trước kia ư? Đây chính là một loại thói xấu, không thể dung dưỡng.

524. Chương 532: Em Trai Tàn Phượng

Vì chuyện này, Đồng Dũng giận dữ, trì hoãn một số công tác tới năm sau, mà Bành Viễn Chinh thì làm như không thấy.

Nghiêm Hoa đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cười cười:

- Viễn Chinh, nếu lão Đồng muốn xe, đem xe của tôi cho hắn dùng là được, tôi ở trong huyện, đi làm và làm về đều không cần xe đưa đón, khi nào có việc, tôi phối hợp dùng chung xe của đồng chí Minh Nhiên là được rồi.

Lý Minh Nhiên cũng cười phụ họa nói:

- Đúng vậy, cần gì vì một chiếc xe mà tổn thương hòa khí đây? Không phải chỉ là một chiếc xe sao!

Cùng là Phó chủ tịch huyện, những người khác đều có chuyên xa, duy chỉ có Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh dùng chung một chiếc xe, nhất định Đồng Dũng so đo, trong quan trường, đây là chuyện có thể hiểu được.

Bộ máy Ủy ban nhân dân huyện mới vừa ổn định lại, Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa cũng không muốn bởi vì chuyện này mà khiến nội bộ bất hòa, khiến người ngoài, nhất là Cung Hàn Lâm vỗ tay cười.

- Không cần. Đồng chí Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ, đây là đãi ngộ chính trị căn bản. Chị Nghiêm là lão đồng chí (nhậm chức dài nhất, không phải là số tuổi lớn nhất – chú thích của tác giả), có xe cũng là bình thường... Lão Đồng và đồng chí Ninh Hiểu Linh vừa tới huyện công tác, xe cộ ở Ủy ban nhân dân huyện thiếu thốn, đây là vấn đề thực tế, tạm thời mà nói, cũng chỉ có thể chịu như vậy. Nếu công việc bận rộn, vậy thì đem xe của tôi cho Đồng Dũng, sau này sẽ tính!

Bành Viễn Chinh xua tay, giọng trầm ổn, kiên quyết.

Nghiêm Hoa và Lý Minh Nhiên liếc nhau một cái, biết Bành Viễn Chinh đã quyết, khuyên nỡ cũng không tốt, bèn bất đắc dĩ im lặng. Hai người có quan hệ mật thiết với Bành Viễn Chinh, biết bên cạnh sự khéo léo, cá tính Bành Viễn Chinh vốn bền gan vững chí và rõ ràng dứt khoát, nếu hắn đã định dùng cách này để “chèn ép” Đồng Dũng, thì cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Thật ra thì như vậy cũng tốt, đồng thời cũng cho những Phó chủ tịch huyện khác, những người chưa quen thuộc tính cách và phong cách Bành Viễn Chinh, tỉnh ngộ, giúp Bành Viễn Chinh tiến thêm một bước nắm trong tay Ủy ban nhân dân huyện và cục diện trong huyện.

Ba người đang nói chuyện, Trí Linh bưng một chậu nước cùng khăn lau đi tới. Sắp Tết, người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện đang bận rộn quét dọn vệ sinh, lau cửa sổ phòng làm việc cho các lãnh đạo huyện.

Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa đứng dậy cáo từ. Bành Viễn Chinh cười đi tới giúp Trí Linh một tay. Trí Linh kinh hãi, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo bận nhiều việc, để tôi tự làm được rồi!

Bành Viễn Chinh thở dài, lưỡng lự một chút, rồi ném khăn lau xuống, đi trở về phía sau bàn làm việc. Hắn là thanh niên trẻ tuổi cường tráng, thấy một cô bé run rẩy đứng trên thành cửa sổ lau kính cho mình, trong lòng hắn thật sự là không chịu được.

Nhưng quan trường chính là như vậy, đẳng cấp nghiêm ngặt, trên dưới rõ ràng, hắn là lãnh đạo. Sự uy nghiêm và vị thế của lãnh đạo không thể không giữ, nếu hắn tự tay làm những công việc vụn vặt này, người của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện sẽ làm gì?

Hắn vừa phê duyệt văn kiện, khóe mắt vừa liếc nhìn Trí Linh đang cẩn thận vệ thành cửa sổ, mồ hôi đầy trán, hắn cũng có phần ngồi không yên. Bỗng nhiên hắn đứng dậy đi tới:

- Trí Linh, cô xuống đi, để tôi lau cho!

Trán Trí Linh lấm tấm đầy mồ hôi. Ở nhà, cô cũng được cha mẹ cưng chiều, rất ít làm việc nặng. Nhưng ở cơ quan thì khác, làm nhân viên phục vụ của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhất là có ý định làm cán bộ thông thường, cô phải hết sức thể hiện.

Trí Linh quật cường lắc đầu:

- Chủ tịch huyện Bành, như vậy sao được, sao có thể để cho lãnh đạo làm? Không được!
- Đây là mệnh lệnh, cô xuống đi!

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói.

Khuôn mặt Trí Linh đỏ lên, cho là mình lau dọn không được sạch sẽ, khiến cho lãnh đạo không hài lòng, vành mắt liền đỏ lên, cảm thấy tủi thân muốn khóc, đứng ở trên bệ cửa sổ hơi lảo đảo muốn ngã.

Bành Viễn Chinh sợ hết hồn, vội chụp một cái, nắm được đai lưng quần jean của Trí Linh, giọng dịu lại:

- Cô xuống trước đi đã, nghỉ ngơi một lát, rồi lại lau tiếp, cô gắng sức như vậy ở trên cao rất không an toàn!

Thoáng một cái Trí Linh bị Bành Viễn Chinh túm ở đai lưng, trong lòng đột nhiên hiện lên một cảm xúc mơ hồ, khó tả, trong lúc nhất thời tinh thần mờ mịt, hai chân như nhũn ra, thuận thế ngã xuống.

Theo phản xạ, Bành Viễn Chinh thuận tay đón lấy cô, thân hình cô ngã vào lòng hắn, bất giác cô ôm lấy cổ Bành Viễn Chinh, một trận kinh sợ, mặt cô đỏ lên, lại hơi trắng bệch.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, Bành Viễn Chinh đặt cô xuống, cười khổ nói:

- Quá nguy hiểm, cô cứ nghỉ một lát, chỗ còn lại, để tôi lau cho!

Trí Linh có một chút mờ mịt, lại có một chút mất mát kinh ngạc đứng ở nơi đó.

Vừa nói, Bành Viễn Chinh cầm lấy khăn lau nhảy lên bệ cửa sổ, bắt đầu lau kính. Từ nhỏ hắn và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, năng lực tự lập rất mạnh, loại chuyện lật vật này dĩ nhiên từng làm không ít, cho nên động tác của hắn rất thành thạo và thoải mái.

Trí Linh còn chưa thật sự bình tĩnh lại, tay đỡ lấy ngực ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt phức tạp. Cô do dự, cúi người xuống xả một khăn lau khác, đưa cho Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành thay đổi khăn lau đi.

Hoắc Quang Minh đi tới, thấy Bành Viễn Chinh đứng trên bệ cửa sổ lau kính, mà Trí Linh thì đứng ở dưới, rất bất mãn, cả giận nói:

- Đồng chí Trí Linh, cô sao vậy? Sao lại để cho lãnh đạo đi lau kính?! Lãnh đạo xuống đi ạ, để tôi!

Hoắc Quang Minh vén tay áo lên định leo lên bệ cửa sổ, Bành Viễn Chinh xua tay:

- Không cần, sắp xong rồi. Vừa rồi suýt nữa Trí Linh té từ trên bệ cửa sổ xuống, rất nguy hiểm! Hoắc Quang Minh, sau này đừng bảo các nữ nhân viên lau kính nữa! Anh có chuyện gì?

Hoắc Quang Minh đáp:

- Dạ, tôi biết rồi. Lãnh đạo, Trịnh tổng của tập đoàn Phong Thái dẫn một vị khách tới đây, lãnh đạo có rảnh rồi không?
- Trịnh Anh Nam? Cho cô ấy vào.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, gật đầu.

...

Trịnh Anh Nam dẫn Tần Đào thông thả đi về phía phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Tần Đào hạ giọng nói:

- Chị Anh, chị nói vị này Chủ tịch huyện Bành này chịu giúp em sao? Hắn là Chủ tịch huyện, có thể tin được sao?
- Tần Đào, nếu hắn không đáng tin, cũng không có người nào đáng tin đâu! Chị nói thật với em, tập đoàn Phong Thái đưa ra thị trường thành công, là nhờ hắn giúp cho. Tập đoàn Tín Kiệt cũng do hắn giúp đỡ.

Trịnh Anh Nam dừng bước lại:

- Em phải chú ý thái độ của mình!

Tần Đào hơi không phục, mỉm cười:

- Em chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Nhưng hấn có thể đồng ý giúp không?

- Cứ gặp đã!

Ánh mắt Trịnh Anh Nam hiện lên vẻ phức tạp, thầm nghĩ: chỉ cần hấn biết cậu là em trai Tần Phượng, nhất định hấn sẽ giúp!

Lần này Trịnh Anh Nam giấu Tần Phượng đưa Tần Đào tới đây, cũng là vì không chịu nổi sự nằn nì của Tần Đào. Đồng thời cũng vì cô nghĩ đến quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Tần Phượng như vậy, hấn có giúp em trai ruột Tần Phượng cũng không quá đáng.

Tần Đào ngẩn ra, nhưng không suy nghĩ nhiều. Hai người đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, thấy một nam thanh niên đứng trên bệ cửa sổ lau kính, mà một cô gái thì đứng bên dưới. Tần Đào đánh giá Trí Linh một cái, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Trịnh Anh Nam, thầm nghĩ: vị Chủ tịch huyện Bành này hóa ra là nữ?!

Trịnh Anh Nam giật mình nhìn Bành Viễn Chinh, rồi nở nụ cười:

- Ôi chào, Chủ tịch huyện Bành đại nhân của tôi, ngài là cán bộ lãnh đạo, sao lại đích thân đi lau kính như thế?

Cô vô tình trêu đùa Bành Viễn Chinh, nhưng mặt Trí Linh ửng đỏ, có cảm giác không đất dung thân.

Rót cuộc Bành Viễn Chinh cũng lau xong, từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống, đi về phía Trịnh Anh Nam cười nhẹ, nói:

- Trịnh tổng hiếm khi ghé đến, hôm nay rồng đến nhà tôm, có gì chỉ giáo?

Trịnh Anh Nam bắt tay Bành Viễn Chinh :

- Sao? Không có chuyện gì thì không thể tới tìm anh à? Giới thiệu với anh, vị này là Tần Đào, Phó Tổng giám đốc tập đoàn công nghệ sinh học Quảng Minh, thành phố Thanh Sơn.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, nhìn lướt qua Tần Đào, thấy y chừng ba mươi tuổi, tóc ngắn, vóc người khôi ngô, mặt mũi thanh tú, trông có vẻ thông minh lanh lợi, liền mỉm cười, đưa tay bắt tay Tần Đào. Dù sao, đây là khách Trịnh Anh Nam dẫn tới, hấn cũng nên tỏ ra lịch sự và lễ độ.

Trí Linh vội vã thu thập đồ lau dọn, rót trà cho Trịnh Anh Nam và Tần Đào, rồi đi ra ngoài.

- Nói xem, Trịnh tổng tìm tôi có chuyện gì?

Bành Viễn Chinh nhìn hai người gật đầu:

- Tần tổng, mời uống trà.

- Là thế này, xí nghiệp của Tần tổng đang triển khai đưa ra thị trường, gặp phải một vấn đề nhỏ, mộ danh mà đến, muốn xin anh giúp một việc.

Trịnh Anh Nam cười hì hì, thấy Bành Viễn Chinh nghe xong, sắc mặt trầm xuống, bèn nhẹ nhàng đi tới, cúi người trên bàn làm việc của Bành Viễn Chinh, cười một cách nghịch ngợm, ánh mắt đầy ẩn ý.

Cô vốn là một phụ nữ đang ở độ tuổi chín muồi, cúi thấp người như vậy, cả bộ ngực đầy đặn gần như gác trên mặt bàn, gần trong gang tấc, khe ngực sâu hút đập vào mắt, Bành Viễn Chinh vội chuyển ánh mắt đi chỗ khác, hơi nhú mày.

Trịnh Anh Nam lại dẫn một người xa lạ tìm đến chỗ hấn nhờ giúp việc đưa công ty ra thị trường, trong lòng Bành Viễn Chinh rất không thoải mái. Nếu như không xem Trịnh Anh Nam là bạn, hơn nữa cô lại là em họ Tần Phượng, hấn đã từ chối thẳng. Hấn không thể nhận lời, giúp Hoàng gia là bởi vì tình nghĩa, giúp Trịnh gia thì là vì đẩy mạnh công việc, trong khi cái gọi là “Công ty Quảng Minh” này đối với hấn, hoàn toàn là người xa lạ, làm sao hấn có thể “làm việc tốt” vô tội vạ như vậy được.

Hắn đang định mở miệng từ chối, lại thấy Trịnh Anh Nam cười hì hì thò tay cầm lấy cây bút trên bàn của Bành Viễn Chinh, viết vội trên một tờ giấy ghi chép một hàng chữ: “Đây là em trai Tần Phượng, em trai ruột!”

Trong lòng Bành Viễn Chinh chấn động, nhưng mặt không đổi sắc. Hắn từ từ ngược lên chăm chú nhìn Trịnh Anh Nam, thấy ánh mắt Trịnh Anh Nam hơi có chút né tránh, biết nhất định là cô giấu Tần Phượng chuyện này.

Nhưng bất kể Tần Phượng biết hay không biết, nếu hắn biết người trước mặt này là em ruột Tần Phượng, hắn sẽ không thể không giúp.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, nhìn Tần Đào đang có vẻ thấp thỏm, mỉm cười::

- Tần tổng, thế này đi, anh đi về, đem tài liệu của các vị tới đây cho tôi, để tôi xem tình hình rồi nói sau. Nếu như có thể giúp, tôi nhất định sẽ giúp.

Bành Viễn Chinh nở nụ cười.

Tần Đào vui mừng quá đỗi, không ngờ vị Chủ tịch huyện Bành này dễ nói chuyện như vậy, hắn vội vàng đứng dậy đi qua bắt tay Bành Viễn Chinh, luôn miệng cảm ơn, Trịnh Anh Nam đứng một bên cười thầm.

525. Chương 533: Tần Phượng Tức Giận

Trịnh Anh Nam và Tần Đào rời đi, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Hoắc Quang Minh, bảo y hỏi thời gian cụ thể Phó Khúc Dĩnh rời Tân An, trở về Singapore, hắn muốn đích thân tiễn Phó Khúc Dĩnh.

Không lâu sau, Hoắc Quang Minh gọi lại, nói là Phó Khúc Dĩnh định sáng sớm mai rời huyện đi tỉnh lỵ, sau đó từ tỉnh lỵ bay đi Thủ đô, lại từ Thủ đô bay về Singapore.

Sáng sớm hôm sau, Phó Khúc Dĩnh lên xe rời huyện Lân, xe từ từ chạy về phía huyện lỵ. Từ huyện Lân đi tỉnh lỵ, có một đường tắt không qua khu vực thành thị, nhưng vì quốc lộ này xe vận tải lớn thường xuyên qua lại, bụi đất bay mù trời, thông thường tài xế cũng sẽ không đi. Nhưng vì tranh thủ thời gian, đồng thời cũng đường như tránh Bành Viễn Chinh đưa tiễn, Phó Khúc Dĩnh đi con đường này.

Phó tổng Thiết Nhĩ Tư của công ty Hoa Thương Tân An tự lái xe đưa Phó Khúc Dĩnh, cô ta muốn ở lại Tân An xử lý công việc bận rộn lúc đầu, tạm thời không trở về Singapore.

Phó Khúc Dĩnh đang nhắm mắt dưỡng thần, tâm tình hơi có chút cảm khái.

- Tiểu thư, Chủ tịch huyện Bành ở phía trước...

Thiết Nhĩ Tư có vẻ hơi bất ngờ, giảm tốc độ xe, nhẹ nhàng nói.

Phó Khúc Dĩnh đột nhiên mở mắt, qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, thấy Bành Viễn Chinh mặc áo khoác ngoài bằng nỉ đen, dựng thẳng cổ áo, đeo một khăn quàng cổ đỏ thẫm, lẳng lặng đứng ở ven đường, ánh mắt trầm ngưng, vững vàng như núi.

Phó Khúc Dĩnh ngưng mắt nhìn Bành Viễn Chinh, sâu kín thở dài:

- Dừng xe đi!

- Không ngờ anh lại tới...

Phó Khúc Dĩnh xuống xe, từ từ đi tới, mặc cho gió rét thổi tung lọn tóc lò xo, ngực áo khoác không cài.

- Bằng hữu đi xa, sao tôi có thể không tiễn. Hôm nay từ biệt, mong cô luôn bảo trọng.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, đưa một cái hộp nhỏ trong tay tới:

- Một chút quà nhỏ, xin vui lòng nhận cho.

Phó Khúc Dĩnh đón lấy, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn, năm tới tôi sẽ trở lại, chúc trước anh, Tết này vui vẻ. Gặp lại sau!

Phó Khúc Dĩnh vội vã lên xe, bảo Thiết Nhĩ Tư lái xe thật nhanh. Cô không dám dừng lại, bởi vì mỗi lần ở bên Bành Viễn Chinh, cô cũng sẽ có cảm giác bị người đàn ông này hiểu rõ hết thấy, nhìn thấu hết thấy, tâm trạng khó tả, xao động không yên.

Bành Viễn Chinh đứng ở ven đường vẫy vẫy tay. Phó Khúc Dĩnh quay lại nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, ánh mắt long lanh, lóe ra một chút phức tạp.

Phó Khúc Dĩnh sâu kín thở dài, mở ra hộp quà Bành Viễn Chinh tặng. Bên trong hộp là một quyển sách “Đời là một con đường một chiều”, trên trang bìa trong, Bành Viễn Chinh ghi mấy dòng: “Đời là một con đường một chiều, cho dù là đau thương hay hạnh phúc, là khổ nạn hay là bằng phẳng, cũng sẽ không có lối quay về, một khi hiểu và chấp nhận điều này, đời người đơn giản hơn nhiều.”

Phó Khúc Dĩnh yên lặng nhìn chăm chú đoạn văn này, khóe miệng từ từ hiện lên một nụ cười như có như không: thật là một người đàn ông thú vị, nhưng anh là một cậu ấm con nhà quyền quý, biết cái gì là khổ nạn với thất bại đây? Bản thân anh cũng không hiểu nổi những thứ này, còn tới “giảng đạo” cho tôi, chẳng phải là rất buồn cười?

Thiết Nhĩ Tư đang lái xe, đột nhiên khẽ cười nói:

- Tiểu thư, nghe nói Chủ tịch huyện Bành mỗ coi cha từ khi còn rất nhỏ, từ nhỏ cùng cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, chịu không ít khổ. Sau này thi đậu trường đại học tốt nhất – Đại học Kinh Hoa, từ đó mới thay đổi vận mệnh.

Phó Khúc Dĩnh kinh ngạc: :

- Thiết Nhĩ Tư, những chuyện này là em nghe ai nói? Nhà của hắn không phải là ở Thủ đô sao?

Lời của Thiết Nhĩ Tư khiến Phó Khúc Dĩnh cảm thấy rất kỳ lạ. Thật ra thì đối với Bành Viễn Chinh, cô cũng không hiểu rõ được bao nhiêu, chỉ biết hắn là cháu đích tôn của Phùng gia.

Thiết Nhĩ Tư cười:

- Tôi nghe thư ký Điền Minh, là thư ký trước kia của hắn nói. Tiểu thư, Chủ tịch huyện Bành là người Tân An, mẹ hắn là một kế toán viên, nhà ông ngoại mặc dù điều kiện không tệ, nhưng nghe nói cũng không lui tới, gần đây quan hệ mới hòa hoãn một chút...

Tôi còn nghe nói trước kia Chủ tịch huyện Bành có một người bạn gái. Gia đình cô ta thấy nhà hắn nghèo, bèn chia rẽ bọn họ...

“Tại sao có thể như vậy?” Phó Khúc Dĩnh kinh ngạc, miệng hơi há ra, thật lâu cũng không có khép lại.

Thiết Nhĩ Tư là tâm phúc của cô, chắc chắn không nói dối, huống chi đối với chuyện này, cô ta cũng không cần thiết phải nói dối. Trong lúc vô tình, Thiết Nhĩ Tư một phen trực tiếp phá vỡ “án tượng” của Phó Khúc Dĩnh đối với Bành Viễn Chinh, bỗng dưng cô phát giác, đối với người đàn ông này, thật sự là cô không thể giải thích...

Thảo nào không giống cậu ấm bình thường, rõ ràng là một thanh niên trẻ tuổi, nhưng làm cho người ta có cảm giác về một người từng trải qua dâu bể... Trong lòng Phó Khúc Dĩnh dấy lên sự tò mò về Bành Viễn Chinh, trong nháy mắt lẫn át sự u buồn sâu trong nội tâm mình.

- Tiểu thư, nghe nói Chủ tịch huyện Bành phụ nhân là con nhà khuê các ở Thủ đô, lai lịch rất lớn. Hắn có thể có hôm nay, e là có quan hệ rất lớn đến người vợ kia.

Thiết Nhĩ Tư lại nói.

Phó Khúc Dĩnh không lên tiếng, cô thầm nghĩ đâu chỉ là rất lớn, là lớn đến không thể lớn hơn nữa. Nhưng hắn là trưởng tôn của Phùng gia, dù bằng cách nào “tiểu tử nghèo” lại hóa thành cậu ấm nhà quyền quý hàng đầu ở Thủ đô, cũng không thể phủ nhận sự thật đó, làm sao có thể là kẻ gặp may “nhờ vợ” được?

...

Tiền Phó Khúc Dĩnh xong, chỉ còn mấy ngày nữa là Tết. Công tác trong huyện, thật ra thì đã đi vào trạng thái tạm dừng, hầu như tất cả mọi người đang háo hức chờ Tết đến. Lúc này, tâm tư của đại đa số người cũng không để ở đơn vị.

Bành Viễn Chinh xử lý xong mấy công việc cuối cùng, cũng chính thức kết thúc công việc, bắt đầu suy nghĩ chuyện riêng của mình.

Tết này, hắn muốn ở bên Tần Phượng. Đối với Tần Phượng, cơ hội hai người ở chung như vậy là hết sức quý báu, vì thế, trước Tết cô quyết định về thăm nhà một chuyến, sau đó mới tới ở chung với Bành Viễn Chinh.

Buổi sáng, Tần Phượng chở một ít hàng tết về thành phố nhà mẹ đẻ ở Thanh Sơn, thăm cha mẹ một chút, cùng ăn bữa cơm, lấy cơ công việc bề bộn phải trở lại Tân An.

Thấy cô muốn đi, Tần Đào cười nói:

- Chị, em cũng định đi Tân An làm chút chuyện, chị cho em đi nhờ xe nhé!

Tần Phượng gật đầu. Tới trước trụ sở Quận ủy Tân An, Tần Phượng xuống xe, dặn dò tài xế đưa Tần Đào đến nơi y muốn.

Xế chiều lúc tan việc, nhưng tài xế thế vẫn chưa về. Tần Phượng vừa bảo Thẩm Ngọc Lan liên lạc với tài xế, vừa cau mày ở phòng làm việc đợi chừng nửa giờ, tài xế Đại Lão Lý mới chạy lên lầu, mình đầm mồ hôi.

- Bí thư Tần, Chủ nhiệm Thẩm, thật là có lỗi... Tôi đưa Tần tổng, chờ hắn làm xong việc đưa trở lại, trên đường bị kẹt xe, nên về trễ.

Đại Lão Lý giải thích, Thẩm Ngọc Lan hơi bất mãn khẽ oán giận nói:

- Vậy anh cũng có thể gọi điện thoại báo cho tôi, tôi còn bố trí xe khác cho lãnh đạo! Như thế này, làm trễ nãi công việc của lãnh đạo.

Đại Lão Lý bối rối xoa xoa đôi bàn tay, không phản bác được.

Tần Phượng thở phào một cái, cười cười nói:

- Không sao. Tối nay tan việc, cũng không có gì. Bác tài Lý, hai người đi đâu, sao đi lâu vậy?

Tần Phượng thuận miệng hỏi một câu. Đối với người dưới cô hết sức hòa nhã, hơn nữa tài xế lại đưa em trai của mình đi có việc, dù như thế nào cô cũng sẽ không nổi giận được.

- Bí thư Tần, Tần tổng đi huyện Lâm tìm Chủ tịch huyện Bành làm việc. Có thể là Chủ tịch huyện Bành giữ cậu ấy ngồi một lúc, nên trễ một chút.

Đại Lão Lý cũng không để ý, thuận miệng trả lời.

Nhưng không ngờ, phản ứng của Tần Phượng vô cùng kịch liệt.

Cô nghe vậy lập tức chấn động, mặt sa sầm, trầm giọng nói:

- Hắn tìm Chủ tịch huyện Bành làm cái gì? Được, hai người đi ra ngoài trước, tôi gọi điện thoại hỏi một chút!

...

Tần Đào đã lên xe lửa rời Tân An, đương nhiên Tần Phượng chỉ có thể hỏi Trịnh Anh Nam. Cô là người thông minh cỡ nào, thoát nghe liền hiểu ngay.

Trịnh Anh Nam không ngờ Tần Phượng giận dữ như vậy, giọng điệu vô cùng cứng rắn, trách mắng cô tới bởi qua điện thoại.

- Chị, em cảm thấy, Tần Đào cũng không phải là người ngoài, chuyện của Tần Đào làm sao chúng ta bỏ mặc được? Đối với Bành Viễn Chinh, chuyện đó không có gì khó khăn, để cho hắn giúp Tần Đào một chút đâu có sao?

Trịnh Anh Nam cười cười:

- Chị, đừng nóng giận, coi như là em sai lầm, có được không?

Trịnh Anh Nam thầm nghĩ, Tần Đào là em ruột của chị, thái độ của chị làm sao vậy? Trái lại em đây là chị họ, lại thành “bắt chó đi cày” xen vào việc của người khác rồi?

- Làm sao em biết anh ấy làm việc không khó khăn? ! Em chỉ thấy kết quả, không thấy được quá trình! Em có biết, vì giúp Phong Thái đưa ra thị trường, rốt cuộc anh ấy phải làm những việc gì không ? Mất bao nhiêu sức lực không? Em biết không? Làm như em, không phải là đem thêm phiền phức cho anh ấy sao! Bé Anh, một lần nữa chị nhắc lại, sau này em đừng bao giờ làm chuyện như vậy nữa. Nếu em còn tái phạm, chúng ta sẽ không còn là chị em!

Giọng Tần Phượng kiên quyết mà nghiêm túc:

- Em là em họ chị, nhưng đối với anh ấy, em còn chưa đúng nghĩa là một người bạn!

Trịnh Anh Nam cười khổ:

- Chị, có nghiêm trọng đến như thế không ? Có thể làm thì làm, làm không được cũng không sao cả, chị cần gì phải nổi trận lôi đình như vậy? Chị, chị phải biết rằng, nếu Tần Đào là người đứng, em sẽ không dẫn nó đến tìm Bành Viễn Chinh, lâu như vậy, chị đã thấy em gây phiền phức cho hần lần nào chưa?

Trong lòng Trịnh Anh Nam đồng thời lóe lên một tia cay đắng và bất mãn: mình còn chưa đúng nghĩa là một người bạn của Bành Viễn Chinh là sao? Chị à, sao chị có thể nói như vậy?

- Em biết là tốt rồi! Tối nay chị sẽ gọi điện thoại cho Tần Đào, chuyện này đến đây chấm dứt, không nên nhắc lại nữa!

Tần Phượng tức giận cúp điện thoại, tâm tình vẫn hơi kích động.

Cô luôn luôn cho là tình cảm của mình đối với Bành Viễn Chinh là rất thuần túy, không muốn trộn lẫn một chút thế tục nào, càng không muốn vì vậy mang đến áp lực và gánh nặng cho Bành Viễn Chinh.

Cô không muốn tình cảm thuần túy của mình có chút tỳ vết nào , sự trân trọng của cô đối với tình cảm này, Trịnh Anh Nam không chắc có thể hiểu được.

526. Chương 534: Khúc Mắc

Trịnh Anh Nam nghe đầu kia điện thoại mơ hồ truyền đến một tiếng “bịch”, bên tai vẫn văng vẳng tiếng la mắng chưa từng có của Tần Phượng, mặt chợt đỏ, chợt xanh.

Một lúc lâu, cô thở dài một tiếng, trước mắt hiện ra khuôn mặt anh tuấn ung dung nho nhã mà ẩn chứa vẻ uy nghiêm của Bành Viễn Chinh, ánh mắt cô vô cùng phức tạp, dường như lại mơ hồ có vẻ buồn chán.

Từ ngoài cửa mẹ cô ló đầu vào:

- Bé Anh, sao rồi? Con chọc giận chị họ à?

Trịnh Anh Nam mặt mũi lắc đầu:

- Mẹ đừng bận tâm, chị em con không có chuyện gì đâu, tình cảm rất tốt.

Nói xong, Trịnh Anh Nam liền rời khỏi gian phòng, quyết định tối nay đến nhà mới của Tần Phượng ở vùng ngoại thành, gặp mặt xin lỗi Tần Phượng.

Bành Viễn Chinh trở lại thành phố, xuống xe, cho tài xế về, hần tự lái xe chạy thẳng tới “tổ ấm” của Tần Phượng ở ngoại ô. Hần vừa vào cửa, Tần Phượng đã nhào tới, ôm hần thật chặt, hơi thở hơi dồn dập.

Bành Viễn Chinh cảm nhận được tâm tình của cô hơi khác thường, khẽ vuốt vuốt phía sau lưng của cô, dịu dàng hỏi: :

- Tiểu Phượng, em làm sao vậy? Có phải sức khỏe có vấn đề?

Tần Phượng im lặng lắc đầu, áp gương mặt quẩn rũ trên ngực hần, tùy ý cho Bành Viễn Chinh ngứa quen đường cũ, nhanh chóng lòn tay qua áo ngủ của cô, vuốt ve từng tắc da thịt nhạy cảm của cô, không may may kháng cự.

Ngược lại cô hết sức nồng nhiệt đáp lại. Cô nhón chân lên, chủ động dành cho hần những nụ hôn nóng bỏng. Môi cô mềm mại và ướt át, da thịt cô trơn bóng co giãn và rung động liên hồi, mỗi lần đôi tay của Bành Viễn Chinh lướt qua, cũng khiến cô phản ứng hết sức mãnh liệt.

Cô thở hổn hển, rừ rừ ưm ưm không dứt.

Cho tới giờ, Tần Phượng vẫn còn khá dè dặt trong lúc ái ân. Nhưng hôm nay, cô hoàn toàn buông thả tất cả cảm xúc, gần như muốn hòa tan Bành Viễn Chinh.

- Tiểu Phượng...

- Ừm, Viễn Chinh, yêu em đi, em muốn...

Những lời thủ thỉ nhẹ nhàng mà nóng bỏng như vậy chính là một thứ “xuân dược” kích thích ham muốn. Cô uốn éo thân thể trần trụi mà mềm mại như không xương, mặc cho người yêu muốn làm gì thì làm, đó là một ngọn lửa tình hừng hực thiêu đốt, hoàn toàn bao trùm lấy Bành Viễn Chinh.

Vào giây phút cuối cùng, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên lạnh lạnh.

Bành Viễn Chinh nhú mào, lấy lại bình tĩnh, vừa định xuống giường đi mặc quần áo, lại bị Tần Phượng kéo lại, run giọng nói:

- Đừng đi, yêu em đi... Còn có cái gì quan trọng hơn việc yêu em đây?

...

Trong căn phòng ấm áp, xuân tình nồng đậm, mà ngoài cửa lại là gió rét thấu xương. Trịnh Anh Nam mặc áo lông, lúng túng quay trở ra con đường mòn đối diện biệt thự, ngược lên nhìn cửa sổ căn biệt thự hai tầng treo rèm đỏ, phát ra ánh sáng mờ mờ của phòng ngủ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô biết Tần Phượng ở nhà, mà Bành Viễn Chinh chắc chắn cũng ở đây.

Hai người có lẽ đang triền miên ân ái, sợ là rất chán một người ngoài căn mũi kỳ đà như cô đây. Trịnh Anh Nam nghĩ một cách cay đắng, muốn quay đầu bỏ đi, nhưng có một cảm xúc gì đó ràng buộc cô, khiến cô cứ chịu đựng gió rét thấu xương, bồi hồi thật lâu không chịu rời đi.

Trịnh Anh Nam biết Tần Phượng đang rất giận, nếu như bây giờ không mau giải thích rõ, sợ rằng tình cảm chị em mấy chục năm sẽ phai nhạt.

Sau khi ân ái, hai người ôm nhau đi tắm rửa, thay đồ ngủ chuẩn bị ăn một chút, Bành Viễn Chinh vén một góc rèm cửa sổ lên. Thấy cách đó không xa, Trịnh Anh Nam đang đứng cạnh một lùm cây sồi, kinh ngạc nói:

- Tiểu Phượng, em họ em đang đứng bên ngoài! Mau đi mở cửa cho cô vào đi!

Tần Phượng im lặng đứng phía sau Bành Viễn Chinh, từ sau lưng ôm lấy hần, nhìn Trịnh Anh Nam ngoài cửa sổ, lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Mặc kệ cô ấy đi, một lát rồi cô ấy cũng phải đi...

Bành Viễn Chinh xoay người lại, ôm vai Tần Phượng, dịu dàng nói:

- Tiểu Phượng, anh cảm thấy tâm tình của em không tốt. Em nói đi, rốt cuộc là tại sao? Xảy ra chuyện gì?

Thật ra thì Bành Viễn Chinh đã đoán được mấy phần. Rõ ràng hôm nay tâm trạng Tần Phượng không ổn, tám phần là vì Trịnh Anh Nam dẫn Tần Đào tới tìm hần. Mà điều cô lo lắng, chính là e sợ vì vậy mà tình cảm thuần túy của hai người bị vẩn đục.

Tần Phượng yên lặng lắc đầu:

- Viễn Chinh, em không sao.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi cười đẩy Tần Phượng ra, nói:

- Anh đi mở cửa để cho cô ấy vào, như vậy không ổn.

Mặt khác, em cũng đừng quá để ý. Dù sao Tần Đào cũng là em trai em. Cậu ấy có chuyện tìm anh, anh có thể giúp được, nhất định phải giúp. Tiểu Phượng, chẳng lẽ tới bây giờ em vẫn không rõ, nếu anh đón nhận em, sẽ tiếp nhận tất cả những gì thuộc về em, kể cả người nhà của em... Đối với anh, đây không phải là phiền phức, mà là trách nhiệm!

Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Anh xem tình huống, nếu như xí nghiệp của họ hội đủ điều kiện, thì anh sẽ biết thời biết thế giúp đỡ, nhưng nếu như không hội đủ điều kiện, anh cũng không thể giúp được.

Bành Viễn Chinh yêu thương véo nhẹ mũi cô, đi nhanh xuống lầu mở cửa. Ánh mắt Tần Phượng sáng lên long lanh. Sự lo lắng ẩn giấu sâu trong đáy lòng cô, bị một câu nói của hắn đánh tan.

“Nếu đón nhận em, sẽ tiếp nhận hết thảy về em...Tần Phượng rơi lệ, trong lòng như trút được gánh nặng, tràn đầy dịu dàng vô tận và ngọt ngào. Đúng vậy, mình còn ngại cảm cái gì? Mình cần gì phải khẳng khái cố chấp như vậy.

Bành Viễn Chinh đi xuống lầu, ra mở cửa, đứng ở cửa hô to:

- Trịnh tổng, mời vào!

Trịnh Anh Nam đang do dự, đột nhiên nghe Bành Viễn Chinh gọi, cắn răng chạy tới.

- Trịnh tổng đến lúc nào?

Trịnh Anh Nam bĩu môi, trầm nghĩ: hừ, lão nương đã tới lâu rồi, các người biết rõ lão nương bị lạnh đến đông cứng lại, nhưng vẫn cố ý làm khổ ta hơn nửa giờ mới ra mở cửa.

Nhưng ngoài miệng, cô cười nói:

- Vừa tới không lâu, Viễn Chinh, tôi không quấy rầy hai người chứ?

Bành Viễn Chinh im lặng, cũng lập tức thuận miệng nói:

- Hoan nghênh Trịnh tổng thường tới quấy rầy, chúng tôi không ngại đâu.

Trịnh Anh Nam lúng túng đi theo Bành Viễn Chinh vào nhà, xoa xoa gương mặt lạnh như băng của mình. Bành Viễn Chinh mỉm cười, đưa qua cho cô một tách trà nóng:

- Cô ngồi đi, uống chút trà nóng cho ấm, một lúc Tiểu Phượng sẽ xuống.

- Cảm ơn.

Trịnh Anh Nam nhẹ nhàng nói, rồi ngồi trên ghế salon trong phòng khách.

Bành Viễn Chinh cũng cười ngồi xuống, nhìn Trịnh Anh Nam. Hắn vốn lễ phép, không tiện rời đi, bỏ lại Trịnh Anh Nam ngồi một mình ở đây.

Trịnh Anh Nam có phần chột dạ và ngại cảm cúi đầu xuống, không hiểu sao cô lại nhớ tới cái đêm lúng túng mà khó có thể mở miệng hôm nọ, xấu hổ vô cùng.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, hắn nào biết tâm trạng phức tạp của Trịnh Anh Nam, bèn đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị làm cơm tối. Hai người ân ái khá lâu, cảm thấy hơi đói bụng.

Không lâu sau, Tần Phượng từ từ xuống lầu, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Thấy Trịnh Anh Nam, đột nhiên cô cười nói:

- Bé Anh, sao em lại tới đây? Ăn cơm tối chưa? Nếu chưa, vậy cùng ăn đi.

Trịnh Anh Nam vốn lo lắng mà tới, rốt cuộc thấy dường như Tần Phượng thản nhiên như vậy, không khỏi ngẩn ra, đứng đó, trong lúc nhất thời cũng không rõ tại sao.

- Chị, em... rất xin lỗi, là tại em không đứng, chị đừng nóng giận.

- Bé Anh, cũng tại chị không tốt, lại đi nóng giận với em.

Tần Phượng mỉm cười, vuốt ve đầu Trịnh Anh Nam:

- Thật ra thì chị phải cảm ơn em, nếu lần này không có em, khúc mắc trong lòng chị không thể giải được.

Giọng Tần Phượng càng về sau càng ép xuống cực nhỏ.

Trịnh Anh Nam hơi ngờ vực nhìn cô, ngập ngừng rồi ôm lấy cô, không nhận được kể bên tai cô nhẹ nhàng trêu đùa:

- Tốt lắm nha, hai người ở trong phòng tình chàng ý thiếp, nhốt em bên ngoài chịu đông lạnh một giờ, suýt phải chết rét! Phải nói hai người cũng thật là, không ăn cơm trước rồi mới... Cái này có thể gọi là “làm ăn giữa ban ngày” không?

- Em nói linh tinh cái gì?!

Mặt Tần Phượng đỏ bừng, xì một tiếng khinh miệt.

Như vậy, hai chị em lại hòa hảo như lúc ban đầu. Đúng như Tần Phượng nói, lần này, một câu nói của Bành Viễn Chinh, đã cởi bỏ khúc mắc trong lòng cô.

Hai chị em nói chuyện ở phòng khách, không nghĩ tới, trong thời gian rất ngắn, thế mà Bành Viễn Chinh nhanh tay lẹ chân làm xong bốn thức ăn: đậu hủ mè, hành xào trứng gà, miến, rau chân vịt trộn nấm kim châm, đồng thời còn xắt một đĩa to chân giò hun khói.

- Hai người sang đây ăn một chút đi...

Bành Viễn Chinh đứng ở phòng ăn kêu lên.

Hai cô đi tới, Tần Phượng thần nhiên, Trịnh Anh Nam kinh ngạc nhìn một bàn món ăn, có phần ngẩn ra. Mấy món thức ăn này, tuy không phải thật xuất sắc, nhưng tuyệt đối là tay nghề không tệ. Một người đàn ông, hơn nữa còn là một quan chức, có thể vào bếp làm được món ăn như thế này, động tác còn nhanh chóng như vậy, vượt quá tưởng tượng của Trịnh Anh Nam, phá tan suy nghĩ vốn có của cô đối với Bành Viễn Chinh.

- Chủ tịch huyện Bành, cái này thật sự là anh làm?

Trịnh Anh Nam há miệng, chỉ chỉ thức ăn trên bàn.

- Đúng vậy, tài nấu nướng của tôi hẳn là không tệ, ném thử đi, không có chuẩn bị trước, chúng ta ăn đơn giản một chút vậy!

Bành Viễn Chinh cười mời hai cô ngồi xuống.

- Ném thử đi bé Anh, tay nghề của Viễn Chinh không tệ, so ra còn hơn cả chị.

Tần Phượng cười hì hì, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa hãnh diện.

Trịnh Anh Nam ồ một tiếng, thừa dịp Bành Viễn Chinh vào phòng vệ sinh rửa tay, nhẹ nhàng nói:

- Chị, bây giờ đột nhiên em phát hiện, thật ra thì chị rất hạnh phúc.

Trên mặt Tần Phượng hiện lên vẻ dịu dàng thấm thiết:

- Bé Anh, hạnh phúc chính là hạnh phúc, dù chỉ là một cái chớp mắt, vậy cũng chính là vĩnh hằng. Nếu như không gặp được anh ấy, thật ra cả đời chị cũng cứ như vậy... Có thể có hiện tại, chị còn mong gì nữa đây?

Trịnh Anh Nam nhìn Tần Phượng, thấy nét mặt cô tươi cười như hoa, trong lúc nhất thời trong lòng cô dâng lên cảm giác hâm mộ.

527. Chương 535: Năm Mới Cũng Không Yên!

Cơm nước xong, ba người ở trong phòng khách trò chuyện, Trịnh Anh Nam đứng dậy cáo từ.

Tần Phượng do dự một chút, cười nói:

- Bé Anh này, cũng đã trẻ rồi, đừng đi, sáng mai rồi hãy về. Em đi đêm đi hôm như vậy, chị cũng không yên lòng.

Bành Viễn Chinh cũng phụ họa nói:

- Đúng vậy, cô ở lại đi, đã trẻ thế này rồi mà.

Trịnh Anh Nam luống cuống lắc đầu liên tục:

- Chị, nhưng em về còn có việc, em sẽ chạy chậm thôi, hai người đừng lo lắng.

Theo bản năng, Trịnh Anh Nam đỏ mặt liếc Bành Viễn Chinh một cái, chột vật tránh đi.

Cô cũng không dám ngủ lại nữa, hai người kia mà làm cái gì, nhờ phản ứng điên cuồng của cô lại tái diễn, nếu để bị phát hiện thì còn mặt mũi nào nữa, chỉ còn có nước từ trên ban công nhảy đi xuống thôi ... Mà trên thực tế, từ đêm đó trở đi, cô cứ như bị bùa mê, bị hãm sâu trong sự khao khát một cách bản năng, không thể tự kiềm chế. Ngày nào đêm nào cũng thế, cô lại một phen bị hành hạ, hầu như đã thành một thứ ma túy không thể từ bỏ được.

...

Thấm thoát Tết đã đến. Mấy ngày nghỉ Tết, Bành Viễn Chinh và Tần Phượng không ra cửa, ở lại trong biệt thự, quần quýt lấy nhau trong thế giới ngọt ngào riêng của hai người. Nhưng một buổi sáng đầu tháng ba, trong huyện xảy ra chuyện lớn.

Nhà máy cung cấp khí than do Tổng công ty khí than thành phố Tân An xây ở huyện Lân, đã căn bản xây dựng xong, đang ở vào giai đoạn kết thúc công việc. Trong khu vực nhà máy, hai lò luyện than cốc lớn đang ở vào giai đoạn mấu chốt, đó là đốt lửa lò, sau khi chấm dứt ba tháng đốt lò, có thể chính thức tiến vào hoạt động sản xuất, sản xuất ra khí than cung cấp cho người dân thành phố Tân An sử dụng.

Nhưng đúng lúc đó, tường nhà máy cung cấp khí mới vừa xây dựng xong, không biết tại sao ầm ầm sụp đổ, một số thôn dân ào ào kéo tới, không hẹn mà cùng xông vào bãi tập kết than của nhà máy, tranh nhau cướp than đá chất lượng tốt do nhà máy mua về.

Lúc đầu chỉ có mười mấy người, về sau, mấy trăm thôn dân chen chúc tới. Họ dùng hoặc dùng xe đẩy nhỏ, hoặc dùng bao bố, hốt đầy than rồi bỏ chạy, phía nhà máy cũng không khống chế được.

Nhà máy thấy tình thế không xong, vội vàng tập trung công nhân viên bắt đầu chống lại.

Trong khi bảo vệ của Tổng công ty khí than và công nhân viên chức ngăn cản thôn dân cướp than đá, phát sinh xung đột kịch liệt, làm bị thương hơn mười người, ngoài ra còn có một người chết. Người chết là một nam công nhân 23 tuổi, mới vào làm ở nhà máy, là người ở quận Tân An.

Người đầu tiên nhận được tin tức chính là Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa, người phân quản về công tác an toàn, rồi Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn, người chịu trách nhiệm xây dựng dự án cũng chạy tới hiện trường. Bí thư Đảng ủy Tổng công ty, Tổng giám đốc Mạnh Kiến Tây và Phó tổng giám đốc Cảnh Đại Niên cũng đồng thời chạy tới.

Tạ Huy đích thân dẫn hơn trăm cảnh sát huyện Lân, khống chế được

một hiện trường hỗn độn, trên con đường mòn nhà máy dẫn đến thôn, đầy than đá vương vãi, xung quanh, những nông dân ở vùng phụ cận vây quanh đứng xem.

- Bắt hung thủ! Nghiêm trị hung thủ!

Hơn trăm công nhân viên phấn nộ, xúm lại la lên không chịu để yên. Mạnh Kiến Tây và Cảnh Đại Niên vẻ mặt âm trầm, trong lòng cũng hết sức tức giận.

- Năm mới cũng không cho người ta được yên tĩnh! Lão Cảnh, ban đầu tôi đã nói, dự án này chúng ta không nên xây ở đây, những tên nông dân “hàng xóm” chân nhiễm đầy phen này không tốt lành chút nào!

Mạnh Kiến Tây nghiêng răng nhìn hiện trường cười lạnh nói:

- Lần này, nếu như trong huyện không có câu trả lời thỏa đáng, chúng ta phải đi tìm lãnh đạo thành phố, yêu cầu dời địa điểm!

Cảnh Đại Niên im lặng, thở dài một tiếng, bố trí dặn dò mấy cán bộ trung tầng, nhanh chóng đi đi trấn an công nhân viên chức đang bị kích động, sợ mâu thuẫn càng trở nên gay gắt..

Mạnh Kiến Tây tách đám người công nhân viên chức ra, sải bước về phía Nghiêm Hoa, sắc mặt Quách Vĩ Toàn. Mặt Nghiêm Hoa cũng rất khó coi, phát sinh loại sự kiện quần thể xung đột đổ máu như thế này, mà rõ ràng phía đối lý là huyện, nhìn đối phương tức giận la lên yêu cầu nghiêm trị hung thủ, trong lòng cô cũng cảm thấy rất nặng nề và nhục nhã.

- Chủ tịch huyện Nghiêm, Chủ tịch huyện Quách, tôi muốn gặp Chủ tịch huyện Bành của các vị!

Mạnh Kiến Tây lạnh lùng nói, phất phất tay:

- Nếu như các vị không có một câu trả lời thỏa đáng, chúng tôi phải đi gặp lãnh đạo thành phố!

Nghiêm Hoa thở dài một cái, nhẹ nhàng nói:

- Mạnh tổng, xin chờ một chút, trong huyện đang khẩn cấp liên lạc với Chủ tịch huyện Bành.

Nghiêm Hoa quay đầu lại nhìn lướt qua, thấy Hoắc Quang Minh và Vương Hạo sóng vai chạy tới, lập tức cau mày la một tiếng:

- Liên hệ với Chủ tịch huyện Bành chưa?

- Dạ rồi, Chủ tịch huyện Bành nói sẽ lập tức chạy tới!

Wang Hào thở dốc nói.

Một chiếc Phổ Tang màu đen chạy tới, Lý Minh Nhiên nhảy xuống xe, mặt sa sầm chạy tới. Y đang ở nhà, đột nhiên nhận được tin, là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, vừa là phân quản trị an xã hội và là Cục trưởng Cục công an, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao có thể không đến được!

Lý Minh Nhiên vừa bắt tay Mạnh Kiến Tây và Cảnh Đại Niên, vừa quay lại nhìn Nghiêm Hoa hạ giọng hỏi:

- Khi nào Chủ tịch huyện Bành tới?

- Hẳn là nhanh thôi. Lão Lý, lão Quách, theo hai người, chúng ta có nên báo cáo với Bí thư Hàn không?

Nghiêm Hoa hơi lo lắng nhìn Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên. Xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không lập tức báo cáo với Hàn Duy, sợ là không ổn.

Tại chỗ chỉ có Lý Minh Nhiên có địa vị cao nhất, là Ủy viên thường vụ Huyện ủy. Quách Vĩ Toàn nhìn Lý Minh Nhiên, chờ y quyết định. Lý Minh Nhiên cắn răng, trầm giọng nói:

- Tôi lập tức hướng Bí thư Hàn báo cáo! Nhưng xử trí hiện trường như thế nào, chờ Chủ tịch huyện Bành tới rồi hãy nói!

...

Bành Viễn Chinh để lại số điện thoại di động của hắn cho huyện, là người đứng đầu Ủy ban nhân dân huyện, ngay cả trong dịp Tết, hắn cũng phải giữ liên lạc thông suốt, xử trí chuyện khẩn cấp. Đừng nói là hắn, cả Tần Phượng cũng vậy. Hai người là quan chức, thân bất do kỷ.

Bành Viễn Chinh vội vàng mặc áo khoác, Tần Phượng yên lặng giúp hắn sắp xếp cặp công văn, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, anh đừng gấp gấp quá, chuyện đã xảy ra, gấp gấp cũng vô dụng, hay là thử nghỉ xem làm sao giải quyết cho ổn. Trên đường lái xe cẩn thận một chút, chú ý an toàn.

- Được, anh đi đây, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé!

Bành Viễn Chinh vừa nói, vừa xách cặp công văn đi ra ngoài.

Hắn tự lái xe về phía huyện Lâm, mà Hàn Duy cũng đang trên đường chạy tới huyện Lâm.

Xe của hai người xe hầu như là một trước một sau chạy tới hiện trường, Bành Viễn Chinh xuống xe, thấy Hàn Duy cũng chạy tới, vội vàng bước tới mở cửa xe cho Hàn Duy.

Hàn Duy trầm mặt xuống xe, cũng không nói gì, phát tay ý bảo Bành Viễn Chinh cùng đi với y.

- Bí thư Hàn.

- Chủ tịch huyện Bành.

Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn dẫn theo các cán bộ ngành có liên quan trong huyện tới, Mạnh Kiến Tây và Cảnh Đại Niên cũng chậm rãi đến nơi.

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?! Lý Minh Nhiên, anh nói xem!

Hàn Duy khoát tay, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Trong lúc Hàn Duy cùng Bành Viễn Chinh chưa chạy tới, Lý Minh Nhiên đã dẫn người điều tra một cách đại khái. Thật ra thì chuyện cũng không phức tạp.

- Bí thư Hàn, chuyện là thế này. Tường nhà máy bị sập, các thôn dân phụ cận nhìn thấy than đá tập trung trong nhà máy, bèn tới trộm than đá, càng về sau càng rất nhiều người tham gia. Nhân viên bảo vệ tổ chức công nhân viên chức ngăn trở, bộc phát xung đột với thôn dân, trong lúc hỗn loạn có mấy người bị thương, một công nhân bị giẫm đạp đến chết. Tình huống căn bản là vậy, nhưng cụ thể thế nào, còn cần điều tra thêm.

Lý Minh Nhiên kính cẩn khẽ nói.

Hàn Duy cau chặt chân mày, mà Bành Viễn Chinh cũng hết sức phiền não và tức giận.

- Phải tra, nhất định phải điều tra rõ!

Hàn Duy liếc Lý Minh Nhiên một cái:

- Nhất định có người quạt gió thổi lửa, nhất định phải tra rõ, đưa ra pháp luật trừng trị!

Mạnh Kiến Tây sáp lại, lớn tiếng nói:

- Bí thư Hàn, chúng ta yêu cầu trong huyện có câu trả lời thỏa đáng! Về công nhân bị chết, lãnh đạo xem xử lý thế nào đây!

Đúng lúc đó, người nhà của công nhân bị chết cũng chạy tới, nhất thời, hiện trường vang lên tiếng la khóc kêu gào thảm thiết.

Hàn Duy có phần tâm phiền ý loạn liếc nhìn Mạnh Kiến Tây một cái, thản nhiên nói:

- Các vị yên tâm, trong huyện nhất định sẽ nghiêm túc xử lý, cho các vị một câu trả lời. Mạnh Kiến Tây, về phía xí nghiệp các anh, hiệp trợ trong huyện làm tốt công tác giải quyết vấn đề, về việc xử lý trường hợp người công nhân bị chết như thế nào, tôi sẽ bố trí trong huyện tiếp xúc hiệp thương với các vị.

Hàn Duy quay lại nhìn Bành Viễn Chinh:

- Đồng chí Viễn Chinh, thời gian khẩn cấp, chúng ta sẽ mở hội nghị thường vụ Huyện ủy, trong huyện lập tức thành lập khẩn cấp tổ lãnh đạo xử lý công tác, tôi là tổ trưởng, cậu là tổ phó, ba người Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn hỗ trợ cậu triển khai công tác.

Một mặt là điều tra, tất yếu trong thời gian ngắn nhất phải điều tra rõ chân tướng; về mặt khác là giải quyết trấn an, nên xử lý như thế nào, các anh cùng với các đồng chí phía xí nghiệp liên hệ và bàn bạc. Tôi muốn các anh, bằng bất cứ giá nào, phải xử lý thỏa đáng việc này, giảm ảnh hưởng tiêu cực xuống tới mức thấp nhất! Có chuyện gì, báo cáo với tôi bất cứ lúc nào.

Hàn Duy đột nhiên cao giọng:

- Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, tất cả mọi người hãy mở to mắt mà nhìn, tập trung hết mức cho tôi!

- Xin Bí thư Hàn yên tâm!

Bành Viễn Chinh gật đầu, phát phát tay về phía Nghiêm Hoa và mấy Phó chủ tịch huyện.

Hàn Duy nói xong, nhìn mọi người chung quanh hiện trường, xoay người lên xe.

Không phải y muốn tránh, mà là muốn lập tức chạy về thành phố, báo cáo với lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy.

...

- Chị Nghiêm, lão Lý, lão Quách, bốn người chúng ta phân công. Chị Nghiêm, chị dẫn người của Ủy ban xây dựng và Cục Giám sát An toàn điều tra từ trong nội bộ, xem gần đây có hiện tượng xúi giục tranh cướp than đá hay không; lão Lý, anh dẫn người của Cục Công an, lập tức triển khai điều tra, đồng thời duy trì tốt trật tự hiện trường, không cho phép để mâu thuẫn lại trở nên gay gắt; lão Quách, anh chịu trách nhiệm liên lạc, kết nối với phía xí nghiệp, xem nên giải quyết vấn đề với người nhà của người bị chết như thế nào cho thỏa đáng... Tranh thủ, mau sớm thương lượng đưa ra một phương án bồi thường.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái:

- Ảnh hưởng tiêu cực của chuyện này rất ác liệt, nếu xử lý không tốt, sẽ hợp tác giữa huyện chúng ta và phía xí nghiệp tan vỡ, đồng thời cũng có thể gây tổn thất đối với việc thu hút đầu tư của huyện chúng ta.
- Chúng ta chia nhau hành động, có chuyện gì, tùy thời theo liên lạc. Tốt lắm, tất cả mọi người đi lo công việc đi.

Bành Viễn Chinh phát phát tay, vừa quay đầu nhìn Mạnh Kiến Tây, thở dài một tiếng nói:

- Mạnh tổng, thật sự là ngại quá, nhưng phát sinh loại chuyện này, cũng không phải là mong muốn của chúng tôi.

Mạnh Kiến Tây nhìn Bành Viễn Chinh, cũng thở dài một hơi:

- Chủ tịch huyện Bành, không phải chúng ta không thông tình đạt lý, không ủng hộ công việc trong huyện, thật sự là chuyện này...

Trong mắt Mạnh Kiến Tây thoáng hiện lên một tia căm tức.

528. Chương 536: Tuyệt Đối Không Che Đậy!

Bành Viễn Chinh có phần buồn bực phát phát tay, không muốn nói gì cả.

- Chủ tịch huyện Bành, về người thân của người chết, hy vọng trong huyện có thể phái người hỗ trợ chúng ta trấn an họ.

Mạnh Kiến Tây lại nói.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, gật đầu:

- Ủ. Vương Hạo! Tới đây!

Chánh văn phòng Vương Hạo vội vã chạy tới, thở dốc nói:

- Chủ tịch huyện Bành !

- Anh bảo Trí Linh dẫn theo hai nữ đồng chí của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, hỗ trợ xí nghiệp trấn an gia đình người chết, nói cho các cô biết, nhất định phải kiên nhẫn tỉ mỉ làm, không nên gấp gáp nóng nảy. Có vấn đề gì, kịp thời báo cáo với anh hoặc tôi.

Wương Hạo không dám chậm trễ, lập tức nhận lệnh đi.

Mười phút sau. Trí Linh dẫn người đi qua, nói chuyện với người của xí nghiệp, nhưng còn chưa nói được mấy câu, đã bị đám người thân của người chết đau khổ, tức giận vây quanh, mẹ của người gặp nạn lại càng khóc lóc gào thét, xông lên trước mặt Trí Linh, túm lấy cổ áo khoác của cô, suýt nữa đẩy cô té ngã trên mặt đất cứng rắn, lạnh lẽo như băng.

- Con ơi, con chết thảm quá con ơi!
- Đền mạng cho em tôi!
- Các người là quân giết người!

...

Tiếng la khóc, chửi rủa ồn ào, Trí Linh chật vật tránh khỏi sự lôi kéo của mẹ người chết, miễn cưỡng cười, kiềm chế sự hoảng loạn trong lòng, lớn tiếng giải thích:

- Mọi người không nên nóng nảy, có lời gì từ từ nói. Phát sinh chuyện như vậy, chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng đau buồn! Các vị có yêu cầu gì hợp lý, có thể nói ra. Chúng tôi lập tức báo cáo lên lãnh đạo huyện!

Hiện trường hỗn loạn, Lưu Lâm, một nữ cán sự của công đoàn Tổng công ty khí than, trán đầy mồ hôi, đang an ủi những người thân đang kích động của người bị nạn, cũng lớn tiếng nói:

- Sự đau khổ của mọi người chúng tôi rất cảm thông, nhưng mong mọi người giữ im lặng một chút, cử một người đại diện cho cả nhà nói lên ý kiến và yêu cầu.

Cậu của người chết là một giáo viên về hưu ở Tân An, ông ta vỗ vỗ vai mẹ người chết, cố kìm nước mắt bước tới, nhìn Trí Linh và Lưu Lâm nức nở nói:

- Chúng tôi có ba yêu cầu, bất kể là xí nghiệp chịu trách nhiệm hay là huyện Lâm chịu trách nhiệm, nếu ba điều kiện này của chúng tôi không được thỏa mãn, chúng tôi sẽ tiếp tục khiếu nại! Cũng nhất định không hoả táng thi thể của người chết!

Trí Linh than nhẹ một tiếng:

- Xin mời ông nói.

- Thứ nhất, bồi thường! Không thể bồi thường theo tai nạn lao động bình thường, tiêu chuẩn bồi thường phải tăng gấp đôi! Thứ hai, bố trí việc làm cho em trai đứa cháu đã chết của tôi, nhưng phải ở cơ quan công ty cơ quan, không phải là lao động theo hợp đồng, mà nhất định phải là công nhân viên chức chính thức. Thứ ba, trước khi chết, cháu tôi đã đăng ký một căn nhà, không thể vì nó chết đi mà hủy bỏ đăng ký, phải tiếp tục phân căn nhà đó cho chúng tôi!

Ba điều kiện của chúng tôi là như vậy. Chúng tôi sẽ ở đây, chừng nào các vị đồng ý, lúc đó chúng tôi mới bắt đầu lo việc ma chay!

Trí Linh và Lưu Lâm nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt, sau đó cùng nói:

- Xin ông chờ một lát, tôi lập tức báo cáo lên lãnh đạo!

Sau đó, hai người sống vai đi vào Ban chỉ huy tạm thời của Tổng công ty đặt ở hiện trường, đó chính là phòng dành cho người gác cổng của nhà máy cung cấp khí, chuyển đạt yêu cầu gia đình người chết lên Mạnh Kiến Tây và Cảnh Đại Niên.

Mạnh Kiến Tây lập tức cau mày. Cảnh Đại Niên thì hơi khó xử nhìn Mạnh Kiến Tây, đợi Mạnh Kiến Tây quyết định.

Yêu cầu của gia đình người chết trong có vẻ như hợp tình hợp lý, nhưng trên thực tế cũng vượt quá mức Tổng công ty khí than có thể chấp nhận: bố trí công việc cho người thân, yêu cầu số tiền bồi thường kếch xù. Đồng thời còn phải tiếp tục phân phối một căn nhà, chi phí bồi thường cũng cần xí nghiệp gánh chịu.

Mạnh Kiến Tây trầm mặt trầm ngâm một lát, mới chậm rãi lắc đầu nói:

- Tôn Kiên Trụ chết đi, là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nguyên nhân gây ra có một chút tính chất tội phạm, đương nhiên phía xí nghiệp có trách nhiệm trong việc quản lý không tốt, nhưng lại không thể gánh chịu toàn bộ trách nhiệm đối với cái chết của Tôn Kiên Trụ! Căn cứ nguyên tắc nhân đạo và các chế độ quy định hiện hành có liên quan, chúng ta có thể cấp tiền tử đối với gia đình người chết, nhưng họ đưa ra ba yêu cầu này, chúng tôi rất khó làm được.

Chủ nhiệm Trí, cô nói một tiếng với Chủ tịch huyện Bành, đây chính là thái độ của xí nghiệp. Xí nghiệp chúng tôi có chỗ khó, hy vọng quý huyện có thể hỗ trợ chúng tôi giải quyết.

Mạnh Kiến Tây nhìn Trí Linh, nói bằng giọng hờ hững.

Ý tứ của y rất rõ ràng, chuyện này chính là trong huyện các người gây ra, các người cũng phải gánh chịu trách nhiệm bồi thường tương ứng.

Trí Linh biết rõ, cũng không nói gì, im lặng trở về báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện gì đó với Quách Vĩ Toàn, Trí Linh kính cẩn đứng ở một bên chờ. Không lâu lắm, Bành Viễn Chinh quay đầu lại vẫy vẫy tay:

- Đồng chí Trí Linh, bọn họ nói như thế nào?

- Chủ tịch huyện Bành, Mạnh tổng nói gia đình người chết đưa ra yêu cầu quá đáng, họ không cách nào làm được, yêu cầu huyện chúng ta hỗ trợ giải quyết.

Trí Linh nhẹ nhàng nói.

Bành Viễn Chinh liền biến sắc, Quách Vĩ Toàn có chút cảm tức mắng một tiếng:

- Lúc này rồi, mà gã Mạnh Kiến Tây này còn dùn dẩy! Phải giải quyết ổn thỏa trước, chuyện khác bàn sau! Chẳng lẽ phát sinh loại chuyện này, là điều chúng ta mong muốn sao?

Bành Viễn Chinh thở dài khoát tay, nói:

- Thôi, lão Quách, không cần so đo với bọn họ. Xí nghiệp có trách nhiệm, huyện chúng ta cũng có trách nhiệm, tránh là tránh không được. Như vậy đi, Trí Linh, cô quay lại nói với Mạnh tổng: trong huyện chúng ta có thể gánh chịu một phần bồi thường, tôi đã báo cáo với Bí thư Hàn, xem có thể tranh thủ một khoản tiền từ tài chính huyện hay không, nhưng số tiền cụ thể còn cần phải thẩm tra quyết định. Mặt khác, chúng ta có thể tiếp nhận hai người thân của người chết vào làm việc ở xí nghiệp trong huyện, sắp tới công ty Hoa Thương khởi công dự án, giải quyết công việc cho một hai người cũng không thành vấn đề.

Xí nghiệp gánh chịu một phần bồi thường, nhà ở phúc lợi vẫn tiếp tục thực hiện. Cô đi qua liên hệ với xí nghiệp, nói đây là cách giải quyết của huyện. Tôi hy vọng có thể sớm trấn an gia đình người bị nạn, giải quyết ổn thỏa trong thời gian ngắn nhất, đừng để xảy ra thêm phiền phức.

...

Bên kia, dọc theo bức tường rào của nhà máy cung cấp khí bị sụp đổ, Lý Minh Nhiên và Tạ Huy dẫn theo huyện hơn mười cảnh sát thăm dò hiện trường, Cục công an huyện tạm thời điều hơn trăm cảnh sát, coi như là điều động toàn thể lực lượng.

Trọng Tu Vĩ dẫn người đi quanh tường rào một hồi, vừa hỏi han các công nhân viên chức nhà máy cung cấp khí và một số thôn dân bị bắt bớ vì tham gia ẩu đả trong khi cướp than, trên căn bản nắm được diễn biến của vụ này một cách khá rõ ràng. Chuyện là thế này:

Sáng sớm hôm đó, hai nông dân thôn phụ cận thấy vào dịp đầu năm, bên trong nhà máy cung cấp khí chỉ có một số rất ít công nhân viên chức, nhất là ở khu vực tập kết than đá, hầu như không có ai trông coi, bèn động lòng tham.

Bọn họ thấy đoạn tường rào này của nhà máy cung cấp khí, do xây vội vàng nên không chắc chắn, thậm chí còn chưa kịp tô, bèn lén lút lút cạy mở một lỗ nhỏ vừa một người chui lọt.

Hai người vốn định nhân lúc không ai chú ý, chui vào hốt mấy bao bố than đá dùng để sưởi ấm và nấu nướng cho gia đình, cũng không nghĩ “làm lớn”, chỉ muốn kiếm một chút lợi nhỏ mà thôi; nhưng hành động của bọn họ bị người trong thôn vô tình phát hiện, thế là một truyền mười, mười truyền một trăm, thôn dân mấy thôn phụ cận chen chúc mà đến, lúc đầu còn né tránh, về sau, với tâm lý “pháp luật không bắt tội số đông”, nhanh chóng biến thành diên cuồng tranh cướp, do đó gây nên xung đột đổ máu. Bây giờ hai thôn dân kia đã bị cảnh sát bắt lại, coi như là người cầm đầu.

Hai người bị cảnh sát còng tay vào một gốc cây hộc cổ thụ ngoài hiện trường. Lý Minh Nhiên nhìn hai người này, trong lòng tức giận, hận không thể đi qua đập cho họ một đập.

Chỉ vì một túi than đá dẫn đến chết người, mang đến quá nhiều phiền phức cho huyện!

Lý Minh Nhiên vẫy vẫy tay, kêu tại Tạ Huy mà nói.

- Tạ Huy, kết quả điều tra không vội vàng có kết luận, đồng thời dặn dò các đồng chí tham dự điều tra kín miệng một chút, tôi phải đi báo cáo với Chủ tịch huyện Bành!

Lý Minh Nhiên nhìn Tạ Huy bằng ánh mắt đầy ẩn ý, Tạ Huy ngẫm hiểu, gật đầu lia lịa.

Thật ra vụ án này cũng không phức tạp, mấu chốt của vấn đề là ở chỗ: tường rào nhà máy cung cấp khí là tự sập xuống hay có người gây ra, nếu như tường tự sập, chuyện cướp than đương nhiên là khiến huyện khó xử, nhưng dù sao vót vát được một chút thể diện; nhưng nếu như là có người gây ra, tính chất liền thay đổi, phải truy cứu trách nhiệm hình sự người trong cuộc, đồng thời thể diện của huyện cũng không còn gì.

...

Gió rét lạnh thấu xương, xa xa trong thôn mơ hồ vọng lại một hai tiếng chó sủa băng quơ và tiếng pháo thưa thớt. Bành Viễn Chinh đứng trước gió, sắc mặt nghiêm nghị.

Lý Minh Nhiên hạ giọng nói lên ý kiến của mình, Bành Viễn Chinh xua xua tay, ra dấu dừng ngay lại:

- Lão Lý, thực sự cầu thị, tuyệt đối không che giấu! Hành động che che lấp lấp này, hoàn toàn là lừa mình dối người, chẳng khác nào bịt tai trộm chuông! Trong huyện đã xảy ra một chuyện xấu như vậy, nếu như lại có hành động mờ ám, càng mất mặt xấu hổ hơn!

- Được rồi, Chủ tịch huyện Bành, tôi sẽ bảo các đồng chí Cục công an huyện đưa ra kết luận điều tra bắt đầu.

Lý Minh Nhiên thở dài, hần chỉ đề nghị thế thôi, nếu Bành Viễn Chinh không chấp nhận, đương nhiên dựa theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh gật đầu, đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trở nên sắc bén như dao:

- Lão Lý, bố trí người của Cục công an huyện hành động, nói với những người cướp than đá, phải nhanh chóng trả lại tất cả cho nhà máy cung cấp khí, có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua; mà những người tham dự ẩu đả, bắt hết về, điều tra từng người một, nhất định phải đưa người hành hung ra trừng trị trước pháp luật!

Miễn chức Bí thư Đảng ủy và Chủ tịch thị trấn ngay tại chỗ, cán bộ ba thôn phải nghiêm trị không tha, tôi đã nói chuyện qua điện thoại với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn đã đồng ý.

Lý Minh Nhiên nghiêm nghị gật đầu, sải bước đi.

Một lát sau, mười mấy xe cảnh sát hụ còi chạy nhanh rời khỏi hiện trường. Bành Viễn Chinh ngẩng nhìn những chiếc xe dần dần biến mất trong làn khói, cảm giác bức bối và tức giận cũng dịu đi một chút.

Công tác cơ sở ở hai cấp, thôn trấn và huyện, nhất là ở một huyện nghèo nàn và lạc hậu như huyện Lân, rất dễ xảy ra vấn đề. Trong lòng hần thật ra đã chuẩn bị tư tưởng, chẳng qua là sự kiện tranh cướp than này khiến hần có cảm giác rất đau xót và vô lực.

529. Chương 537: Ai Gánh Trách Nhiệm?

Buổi tối hôm đó, Tạ Huy và Trọng Tu Vi đích thân dẫn đội, tạm giữ mười mấy thôn dân tham dự ẩu đả, mà với sự giám sát của ngành có liên quan trong huyện và Cục công an huyện, chính quyền thị trấn và hội đồng thôn, tất cả các thôn dân tham gia cướp than đá, đem số than cướp được trả lại đủ số cho nhà máy cung cấp khí.

Mặc dù nhà máy cung cấp khí chỉ bị cướp đi mười mấy tấn than đá, đối với tổng công ty khí than thành phố Tân An chẳng là gì cả, nhưng tính chất cực kỳ tồi tệ. Theo như lời của Mạnh Kiến Tây, mỗi một đồng than đá cũng là tài sản nhà nước, cướp đoạt tài sản quốc gia, phá hủy công trình xây cất phải bị tội gì?!

Mười mấy thôn dân tham dự ẩu đả bị mang về Cục công an, Trọng Tu Vĩ tổ chức lực lượng tự mình chủ trì tra hỏi, rất nhanh đã tìm ra hai người hành hung. Hai người này sẽ bị đưa ra luật pháp nghiêm trị.

Tối hôm đó, tổ công tác kết hợp giữa Ủy ban nhân dân huyện Lân và Tổng công ty khí than thành phố, rất cục đạt thành sự nhất trí đối với gia đình người bị nạn, người bị thương coi như là tai nạn lao động, tất cả tiền chữa trị cũng do công ty gánh chịu, hơn nữa trong lúc nghỉ dưỡng thương, tiền lương tiền thưởng vẫn được nhận như bình thường.

Đối với người chết, phương án bồi thường do huyện và xí nghiệp đưa ra cụ thể như sau:

- Một, huyện Lân cấp một lần tiền tử là ba mươi ngàn tệ, đồng thời tổng công ty khí than thành phố Tân An dựa theo chế độ quy định và luật pháp hiện hành, bồi thường theo tiêu chuẩn công nhân viên chức bị chết vì tai nạn lao động, trợ cấp tiền mai táng, cung cấp tiền nuôi dưỡng người thân thuộc.

Hai, bố trí công việc cho em trai và em gái người chết. Em gái người chết được vào làm việc ở văn phòng Tổng công ty khí than thành phố; em trai người chết vào công tác ở công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Thương Tân An, cương vị cụ thể do công ty Hoa Thương bố trí. Trong huyện và xí nghiệp đều hứa hẹn, lương bổng của hai người sẽ không thấp hơn mức bình quân của hai xí nghiệp.

Ba, khi còn sống, người chết ghi danh đăng ký một căn nhà diện phúc lợi đang được xây dựng của Tổng công ty khí than thành phố Tân An, căn nhà này sẽ được cấp cho cha mẹ người chết.

Yêu cầu của người chết đều được đáp ứng, buổi tối hôm đó, xác người chết được công ty đưa đến nhà tang lễ, công ty cũng phái người trợ giúp gia đình người chết lo liệu hậu sự. Kể từ đó, vụ án này trên căn bản đã được giải quyết hoàn toàn.

Bành Viễn Chinh vẫn chờ ở trong phòng làm việc, cơm tối cũng không ăn. Từ Cục công an huyện, Lý Minh Nhiên gọi điện thoại về, nói tình hình bên kia, sau đó Trí Linh cũng trở về huyện, trực tiếp báo cáo với Bành Viễn về mọi việc.

Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng, trước mặt mấy Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ, Nghiêm Hoa, Đồng Dũng, Ninh Hiểu Linh, nhắc điện thoại lên gọi cho Hàn Duy.

Hàn Duy cũng đang lo lắng chờ ở phòng làm việc. Dù sao ông ta cũng kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lân, xảy ra chuyện lớn như vậy, ông cũng không yên. Nếu như không thể nhanh chóng giải quyết, gây thành chuyện lớn hơn nữa, ngay cả ông ta là Phó bí thư Thành ủy, cũng rất mất thể diện.

- Bí thư Hàn, chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Tất cả than đá đã được trả lại, người gây chuyện hành hung đã bị bắt quy án. Đồng thời, theo chỉ thị của Bí thư Hàn, đã miễn chức ngay tại chỗ các Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn. Mặt khác, gia đình người chết đã được bồi thường hợp lý, gia đình đang lo hậu sự cho người chết.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

Hàn Duy thở dài một cái, trầm giọng nói:

- Tốt, rất tốt. Đồng chí Viễn Chinh, xử trí thích đáng, không để cho sự việc thêm rắc rối, tôi rất hài lòng. Nhưng là, xảy ra sự kiện tranh cướp tệ hại và xung đột đổ máu như vậy, lãnh đạo có liên quan trong huyện cũng khó thoát khỏi trách nhiệm. Như vậy, bảo Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa - phân quản an toàn, Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn - phân quản an toàn dự án, Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên - phân quản trị an xã hội, làm văn bản kiểm thảo trước lãnh đạo Thành ủy, về sau xử lý như thế nào, chờ Thành ủy thống nhất nghiên cứu quyết định.

Lời của Hàn Duy khiến khoe miệng Bành Viễn Chinh hơi co lại, thầm nghĩ điều gì đến rồi cục vẫn phải đến.

Cho dù nguyên nhân sự kiện là gì, và cho dù không phải do thiếu trách nhiệm mà gây ra sự cố, lãnh đạo có liên quan trong huyện lãnh đạo cũng phải vì thế mà gánh chịu trách nhiệm hành chính nhất định, đây là thông lệ, cũng là yêu cầu căn bản khi xử lý những sự kiện quan trọng.

Việc này, Bành Viễn Chinh đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng không nghĩ nó đến nhanh như vậy.

Nếu Hàn Duy đã nói như vậy, chắc chắn đó là ý của lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy.

Bành Viễn Chinh càng không ngờ là, thoáng một cái, Hàn Duy muốn “xử lý” ba Phó chủ tịch huyện. Bởi vậy có thể thấy được, ảnh hưởng tiêu cực của việc này ở Tân An, rất lớn, rất xấu, khiến lãnh đạo cao tầng rất bất mãn.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi nói:

- Bí thư Hàn, tôi chủ trì toàn diện công tác của Ủy ban nhân dân huyện, trong huyện phát sinh chuyện lớn như vậy, hẳn là tôi phải gánh chịu trách nhiệm lãnh đạo. Mặc dù Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn được phân quản cụ thể, nhưng chuyện này xảy ra một cách đột ngột và có tính đặc thù...

Lời của Bành Viễn Chinh khiến cho Hàn Duy nhúm mày. Ông ta làm quan chức mấy chục năm, còn chưa từng thấy cũng chưa từng nghe nói có người chủ động đứng ra nhận trách nhiệm, người khác tránh còn sợ không kịp, Bành Viễn Chinh lại chủ động “giơ đầu chịu báng”. Hơn nữa, ở trong quan trường, thông thường ra mặt gánh chịu trách nhiệm cũng là cấp phó, Bành Viễn Chinh là người chủ trì công tác, có thể không chế phạm vi trách nhiệm cho mình, nhưng hẳn lại không cần.

Hàn Duy trầm mặc một lúc, một lát sau mới thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu chủ động gánh chịu trách nhiệm, thái độ rất tốt, nhưng...

Hàn Duy bỏ dở câu nói, ông ta cảm thấy có mấy lời khó thể nói toạc ra. Bành Viễn Chinh kính cẩn mà kiên định nói:

- Bí thư Hàn, tôi lập tức viết văn bản kiểm điểm trước Ủy ban nhân dân thành phố, xin tổ chức truy cứu trách nhiệm lãnh đạo của tôi!

Hàn Duy ngạc nhiên, chợt cúp điện thoại. Bành Viễn Chinh đã nói mức này rồi, làm lãnh đạo, ông ta còn có thể nói như thế nào?

Cuộc trò chuyện của Bành Viễn Chinh với Hàn Duy, mấy Phó chủ tịch huyện đều nghe được. Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh có cảm giác kinh ngạc và có phần khó tin; mà Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn thì mặt đỏ lên, trong lòng kích động không kiềm chế được.

Ba người bọn họ cũng là những kẻ lão luyện trên quan trường, trong lòng sớm đã có sở chuẩn bị tư tưởng. Nhưng không nghĩ được, Bành Viễn Chinh lại chủ động đứng ra gánh lấy trách nhiệm, đối với ba người mà nói, chuyện này không phải là trượng nghĩa hay không trượng nghĩa, mà là một loại đảm nhận trách nhiệm hiếm thấy trên quan trường. Đó là một hành động rất khác biệt, có thể nói là có đức độ.

Bành Viễn Chinh làm quan rất cứng cỏi và cố chấp, đối với việc giành lấy quyền lực, không nhượng bộ một mảy may, thủ đoạn lời đường tuyệt đối không nương tay; nhưng trong rất nhiều chuyện, cũng xông ra đứng mũi chịu sào ở nơi tuyến đầu, chân chính thực hiện lời hứa “Công tác các vị tới làm, áp lực để tôi gánh chịu.”

Đồng Dũng từ từ quay đầu đi. Ninh Hiểu Linh thì ngấm nhìn Bành Viễn Chinh đăm đăm, thâm thở dài, vị Chủ tịch huyện Bành này, so với mình còn hơn mấy phần khí phách của một trí thức!

Về mặt Quách Vĩ Toàn rất phức tạp, suy nghĩ thật nhanh, thật ra trong lòng đang tự hỏi có phải Bành Viễn Chinh giả bộ hay không, cố ý làm cho bọn họ nhìn; nhưng Lý Minh Nhiên biết Bành Viễn Chinh lâu nhất, hiểu rõ cá tính và phong cách làm quan của hắn, biết Bành Viễn Chinh tuyệt đối không phải làm bộ, trong lòng tràn đầy cảm khái và cảm động.

Bành Viễn Chinh là quan chức đầu tiên kể từ khi bước chân vào quan trường tới nay y được thấy, chỉ sợ cũng là có một không hai: có cá tính, có phong độ, có trách nhiệm và nhiệt huyết, luôn có chính nghĩa, dù ai nói ngả nói nghiêng, vẫn vững vàng không lay chuyển, vì làm chuyện có lợi ích chung, không để ý lời người chê khen.

Người như vậy có năng lực to lớn, cũng có sự quyết đoán vô cùng mạnh mẽ, có tầm nhìn và ý chí mà người bình thường khó có thể đạt tới! Lý Minh Nhiên nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

- Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi...

Quách Vĩ Toàn thử thăm dò nhẹ nhàng nói, hần lờ còn chưa nói hết, đã bị Bành Viễn Chinh cắt đứt:

- Trách nhiệm, do tôi gánh chịu.

Giọng Bành Viễn Chinh lạnh nhạt và kiên định:

- Vẫn là câu nói kia, công việc mọi người làm, áp lực tôi gánh chịu. Bất quá, phát sinh loại chuyện như thế này, nói rõ công tác của chúng ta làm chưa tới nơi tới chốn, sau này công tác của chúng ta càng phải chú trọng những khâu nhỏ nhất. Kế tiếp, mọi người đừng nên để chuyện lần này ảnh hưởng, tiếp tục làm tốt công việc được phân công, phải chú ý phối hợp công việc và hỗ trợ lẫn nhau. Đối với chúng ta, đây là một bài học đáng nhớ! Chúng ta phải tiếp nhận bài học này!

Đồng chí Minh Nhiên, căn cứ tình huống thực tế, tôi đề nghị Cục công an huyện đặt thêm một đồn công an ở gần nhà máy, các đồng chí xem xét cụ thể bố trí như thế nào cho thích hợp.

Lý Minh Nhiên đứng dậy, xúc động gật đầu:

- Tôi hiểu, tôi sẽ bảo người của Cục công an huyện làm văn bản báo cáo lên Ủy ban nhân dân huyện và Cục công an thành phố, tranh thủ sớm lập thêm đồn công an ở gần nhà máy cung cấp khí.

...

Mấy Phó chủ tịch huyện mang tâm trạng phức tạp rời đi. Nghiêm Hoa đi chưa được hai phút, đã quay trở lại, đóng cửa, nhìn Bành Viễn Chinh, mặt đỏ lên, run giọng nói:

- Cậu đảm nhiệm nhiều việc, một mình gánh chịu trách nhiệm, lần này không chỉ làm một văn bản kiểm điểm đơn giản như vậy đâu!

Đúng như Nghiêm Hoa lo lắng, sự kiện lần này bởi vì có xung đột tập thể và gây chết người, thành phố nhất định xử lý nghiêm khắc hơn, văn bản kiểm điểm chỉ là bước thứ nhất, kế tiếp, nói không chừng sẽ có sự trừng phạt về hành chính hoặc là về Đảng được đưa ra.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tôi biết.

Nghiêm Hoa nhướng mày, vội vàng nói:

- Vậy cậu còn làm như vậy! Viễn Chinh, như vậy không được, tiền đồ của cậu còn rất dài, nếu như gánh trên lưng một sự xử phạt, sẽ có ảnh hưởng rất không tốt đối với tương lai phát triển của cậu, hay là để tôi gánh trách nhiệm, tôi phải đến gặp Bí thư Hàn nói chuyện!

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng:

- Chị Nghiêm, cảm ơn sự quan tâm của chị. Nhưng tôi không thể vì vậy mà né tránh trách nhiệm. Nếu tôi đã ở trên vị trí này, để tôi làm kiểm điểm trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố là thích hợp. Mà ba người các chị, dù là ai, cũng gánh không nổi trách nhiệm này.

- Nhưng là...

Nghiêm Hoa đỏ mặt, quơ cánh tay:

- Đây là cậu nhảy vào trong hổ lửa! Làm sao cậu có thể ngốc như vậy chứ!

- Chị Nghiêm, quyền lực và trách nhiệm có quan hệ trực tiếp, nếu tôi chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân huyện, tôi không thể cứ có thành tích thì giành lấy, áp lực và trách nhiệm lại giao cho các đồng chí gánh chịu. Chuyện như vậy, Bành Viễn Chinh này không làm được.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ trước ngực của mình, nghiêm nghị nói:

- Nếu như phải làm trái với lương tâm, làm quan như vậy, thà rằng tôi không làm!

Nghiêm Hoa kinh ngạc nhìn Bành Viễn Chinh, ánh sáng trong đôi mắt càng lúc càng long lanh.

530. Chương 538: Đổ Thêm Dầu Vào Lửa

Vào giờ phút này, đột nhiên Nghiêm Hoa cảm thấy Bành Viễn Chinh thật là một người đàn ông gốc một cách đáng yêu, nhưng cô không thể phủ nhận, chính vì loại hành động theo cảm tính mà theo cô thấy là ít nhiều mang dáng vẻ “học trò” này, khiến cho sức hút của Bành Viễn Chinh càng tăng lên đến cao nhất. Ngay cả cô, cũng có phần động tâm.

Hắn là hạng người như thế nào? Tại sao hắn có thể làm như vậy? Với tính cách này, làm sao hắn có thể thích ứng được ở quan trường? Làm sao có thể đi cho tới hôm nay?

Nghiêm Hoa kinh ngạc đứng ở đó, nhìn Bành Viễn Chinh, trên khuôn mặt quyền rũ thoáng hiện một tia đỏ ửng như có như không. Cô nghĩ đến ngây dại, trí tưởng tượng mặc sức bay xa.

- Khụ khụ!

Bành Viễn Chinh ho hai tiếng, hắng giọng một cái:

- Chị Nghiêm!

Nghiêm Hoa đỏ mặt, yên lặng xoay người rời đi, thậm chí quên cả câu chào.

Hôm ssau, Bành Viễn Chinh bảo văn phòng Ủy ban nhân dân huyện thảo một văn bản kiểm điểm, hắn ký tên vào, cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện in thành hai bản, báo cáo lên Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Hành động của hắn tạ ra một chấn động nho nhỏ ở cơ quan Ủy ban nhân dân huyện. Có người ngạc nhiên, có người cảm động, cũng có người hả hê, chuẩn bị xem náo nhiệt. Ngay cả mấy Phó chủ tịch huyện, cũng có tâm trạng khác nhau.

Văn bản kiểm điểm do Bành Viễn Chinh đại diện Ủy ban nhân dân huyện Lâm làm, rất nhanh chóng được trình lên bàn làm việc của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần. Đông Phương Nham nhíu mày, gọi điện thoại cho Hàn Duy, gọi ông ta tới.

- Lão Hàn, chuyện gì xảy ra?

Đông Phương Nham trầm giọng nói.

Hàn Duy cười khổ:

- Bí thư Đông Phương, Bành Viễn Chinh thật là... Tôi còn chưa kịp báo cáo chuyện này lên lãnh đạo, hắn làm nhanh như vậy khiến tôi trở tay không kịp. Tối hôm qua, tôi nói để cho mấy Phó chủ tịch huyện gánh chịu trách nhiệm, kết quả hắn lại muốn làm kẻ ôm rơm rậm bụng, nói hắn chủ trì công việc của Ủy ban nhân dân huyện, nhất định phải do hắn gánh chịu trách nhiệm.

Bí thư Đông Phương, ngài khoan hãy nói, tiểu tử này thật sự là có mấy phần tác phong của một con mọt sách!

Đông Phương Nham trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên cười:

- Lão Hàn này, tôi không cảm thấy tiểu tử này có tác phong con mọt sách, hay ngớ ngẩn, mà đây rõ ràng là làm trò với mấy người chúng ta!

Anh nhìn xem, chúng ta mới vừa ủy thác trách nhiệm nặng nề đối với hắn, ký thác kỳ vọng, kết quả là xảy ra chuyện này, hắn chủ động đứng ra nhận trách nhiệm, làm bộ cho chúng ta xem một chút. Đây là trá hình lợi dụng điểm yếu của thành phố để được xử lý nhẹ thôi!

Hàn Duy cười cười, quan sát sắc mặt Đông Phương Nham, đoán suy nghĩ của Đông Phương Nham. Thật ra thì Hàn Duy không muốn xử phạt Nghiêm Hoa và mấy Phó chủ tịch huyện vào lúc này. Bởi vì huyện Lâm đang ở vào giai đoạn phát triển tốc độ cao lúc đầu, thu hút đầu tư, dự án xây dựng đều đang hừng hực khí thế, trên quan trường không cho phép xảy ra chấn động, đưa đến bất ổn.

- Không thể không nói, tiểu tử này rất thông minh!

Khóe miệng Đông Phương Nham hiện lên vẻ tươi cười:

- Lão Hàn à, nếu hần chủ động viết kiểm điểm, vậy thì cứ để như vậy đi. Tôi thấy nên để cho Ủy ban nhân dân thành phố gửi công văn thông báo toàn thành phố, giao trách nhiệm Ủy ban nhân dân huyện Lâm kiểm điểm bằng văn bản trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, đồng thời thông báo phê bình huyện Lâm trong phạm vi toàn thành phố!

Theo tôi, lần này không nên xử lý cá nhân. Mặc dù Bành Viễn Chinh chơi trò không thành thật với chúng ta, nhưng điều này cũng gián tiếp nói cho chúng ta biết, bây giờ bộ máy của Ủy ban nhân dân huyện Lâm, trên căn bản là đoàn kết một lòng. Đồng chí Bành Viễn Chinh còn trẻ, còn cần trau dồi kinh nghiệm. Nhưng có một điều có thể khẳng định: đồng chí này năng lực rất mạnh, có tài và cũng có thể làm được việc!

Trước mắt, từ trung ương đến địa phương, hừng hực khí thế cải cách và mở cửa, công tác kinh tế áp đảo tất cả, phát triển là chủ yếu. Vì bảo đảm các quận huyện phát triển, chúng ta phải cho cán bộ phía dưới một không gian nhất định.

- Lão Hàn, anh liên hệ với Chủ tịch thành phố Chu, xem ý kiến hần ra sao.

Đồng Phương Nham cười khoát tay áo.

Hàn Duy như trút được gánh nặng, vội cười đồng ý.

Chỉ cần Đồng Phương Nham nói như vậy, dĩ nhiên Chu Tích Thuấn cũng sẽ không làm khó làm gì. Có Hàn Duy là Phó bí thư làm “trung gian” thông báo phê bình được đưa ra, chuyện này coi như xong.

Trong khi ý kiến xử lý của thành phố còn chưa chính thức tuyên bố, trong huyện lan tràn những tin đồn.

Người ta nói là sự kiện cướp than lần này khiến cho lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tức giận, muốn nghiêm túc xử lý lãnh đạo có liên quan trong huyện, nhẹ nhất cũng là kỷ luật Đảng, xử phạt hành chính, thậm chí có thể miễn chức. Thậm chí có một số người truyền bá tin đồn như thật, nói Bành Viễn gửi văn bản kiểm điểm lên Thành ủy, Bí thư Thành ủy Đồng Phương Nham đập bàn, kiên quyết muốn cách chức điều tra Bành Viễn Chinh, dù Bí thư Hàn bảo vệ như thế nào, cũng không giữ được Bành Viễn Chinh.

Lời đồn đãi nhắm nhí này truyền đi rất mau, Nghe Hoắc Quang Minh báo cáo lại, Bành Viễn Chinh rất tức giận. Hần không tức giận vì “Bị lời đồn”, mà tức giận vì những tin vớ vẩn như vậy lại có thể lan truyền một cách tệ hại trong huyện.

Đúng lúc đó, Đài truyền hình tỉnh lại đổ thêm dầu vào lửa.

Trong bản tin trưa hôm đó, Đài truyền hình tỉnh phát đi bài phóng sự dài hai phút về sự kiện cướp than ở huyện Lâm, dĩ nhiên, bài báo đã được Ban tuyên truyền Tỉnh ủy xét duyệt hình ảnh. Hơn nữa, bài phóng sự cũng né tránh vấn đề nhạy cảm.

Thật ra thì bản tin cũng không có gì mới, lúc Đài truyền hình tỉnh tới phỏng vấn, Bành Viễn Chinh đang ở hiện trường, còn bố trí người của ban tuyên truyền ra mặt tiếp đãi. Nhưng trong bản tin, Đài truyền hình tỉnh tăng thêm một đoạn, đại khái nói là đối với sự kiện này, huyện Lâm chỉ truy cứu điều tra qua loa, không thật sự rút ra bài học từ vụ này v.v...

Bản tin còn đặc biệt nhắc tới việc Bí thư Đảng ủy thị trấn và Chủ tịch thị trấn bị miễn chức ngay tại chỗ. Cho rằng xử phạt hành chính chia làm các loại: cảnh cáo, ghi tội, ghi lỗi nặng, giáng chức, cách chức, khai trừ các loại, mà trong điều lệ kỷ luật xử phạt của Đảng cũng không có “miễn chức”, nói cách khác, miễn chức căn bản cũng không phải là xử phạt, huyện Lâm xử lý như vậy đối với các cán bộ có liên quan, chẳng khác nào “biểu diễn Thái Cực Quyền”.

Quan điểm của truyền thông cấp tỉnh thường thường có liên quan với ý chí quyền lực của lãnh đạo cao tầng, cho nên, đối với bài phóng sự này, thành phố không dám lơ là, mà hết sức coi trọng. Ban tuyên truyền Thành ủy báo cáo lên Thành ủy, Bí thư Thành ủy Đồng Phương Nham và Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn lần lượt đưa ra chỉ thị, yêu cầu huyện Lâm tiến hành chính đồn và cải cách.

Vùng nước xoáy vốn đã lặng, lại bị quăng vào một tảng đá lớn, lập tức cuộn sóng quay cuồng.

Bởi vậy, tin đồn Bành Viễn Chinh sắp bị thành phố xử lý nghiêm khắc càng được thêu dệt một cách “tỉ mỉ”, trong nhất thời, trong cơ quan bàn tán xôn xao.

Bành Viễn Chinh cau mày, nhìn Hoắc Quang Minh.

Hoắc Quang Minh kính cẩn khẽ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Bí thư Hàn gọi ngài, Phó chủ tịch huyện Lý, Phó chủ tịch huyện Nghiêm, Phó chủ tịch huyện Quách đến, muốn mở một cuộc họp hội ý.

531. Chương 539: Tức Giận Chết Chứa Đã Lâu

Bành Viễn Chinh đi ô-tô chạy thẳng tới Thành ủy, vào trụ sở Thành ủy chờ đợi mấy người Lý Minh Nhiên. Không lâu sau, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn lái xe tới.

Ba người nhìn thấy Bành Viễn Chinh, cũng vội vã đi tới.

Lý Minh Nhiên thở dài một cái, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Bí thư Hàn gọi chúng ta tới là...

Bây giờ bởi vì trong huyện rộ lên tin đồn về sự kiện cướp than, mặc dù ba người là lãnh đạo huyện, nhưng đến giờ cũng không rõ ràng lắm thái độ của lãnh đạo thành phố, rốt cuộc là giờ cao đánh khề chiếu lệ hay là hay là dùng Thượng phương bảo kiếm một cách lạnh lẽo vô tình?

Ai cũng không đoán được. Mà chuyện này, khá nhạy cảm, Bành Viễn Chinh đã chủ động nhận trách nhiệm, ba người không tiện hỏi Bành Viễn Chinh.

Mặc dù Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn không nói gì, nhưng ánh mắt phức tạp đã nói rõ tất cả.

Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua mọi người một lượt, thản nhiên nói:

- Đừng quá lo lắng, nếu như tôi không đoán sai, Bí thư Hàn gọi chúng ta đến họp, căn bản là vì bài phóng sự của đài truyền hình tỉnh. Mọi người cần chuẩn bị tư tưởng, chúng ta vào rồi hãy nói!

Nói xong, Bành Viễn Chinh dẫn đầu sải bước đi vào.

Ba người Lý Minh Nhiên trao đổi một cái nhìn, cũng theo sát phía sau.

Hàn Duy ngẩng lên nhìn mấy người Bành Viễn Chinh một cái, trầm mặt, vô cùng nghiêm túc nói:

- Các đồng chí ngồi, hôm nay tôi gọi các đồng chí tới, chủ yếu là truyền đạt tinh thần chỉ thị của Thành ủy.

Sự kiện tranh cướp than tập thể gây đổ máu lần này, tính chất vô cùng tồi tệ, ảnh hưởng tiêu cực rất lớn. Hôm nay mặc dù trên căn bản đã xử lý xong, nhưng sau khi truyền thông cấp tỉnh đưa vụ này lên truyền hình, đã khiến lãnh đạo trong tỉnh có sự chú ý nhất định.

Vốn là, trải qua nghiên cứu, Thành ủy quyết định, không xử lý cá nhân, để cho đồng chí Viễn Chinh đại diện Ủy ban nhân dân huyện làm một văn bản kiểm điểm với Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, là chấm dứt chuyện này. Nhưng bây giờ, có cơ quan truyền thông cấp tỉnh nhúng tay vào, chúng ta không thể không thận trọng. Bí thư Thành ủy Đông Phương và Chủ tịch thành phố Chu, đã có chỉ thị quan trọng. Tôi hy vọng sau khi trở về, các đồng chí lập tức dựa theo tinh thần chỉ thị của lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, tiến thêm một bước xử lý phần còn lại. Rồi báo cáo kết quả xử lý lên Thành ủy.

Tình hình căn bản là như vậy... Đồng chí Viễn Chinh, cậu xem tình hình cụ thể mà xử trí, có điều gì không ổn, lập tức báo cáo cho tôi! Được rồi, các đồng chí về trước, không nên có gánh nặng tư tưởng, công việc nên làm như thế nào thì làm...

Hàn Duy khoát tay, coi như là hạ lệnh tiễn khách.

Ba người Lý Minh Nhiên như trút được gánh nặng, dõ bỏ tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

...

Trở lại Ủy ban nhân dân huyện, Bành Viễn Chinh xuống xe, sải bước đi về phía trụ sở. Nhưng được nửa đường, đột nhiên hắn dừng bước, quay lại vẫy vẫy Lý Minh Nhiên:

- Đồng chí Minh Nhiên, tới phòng làm việc của tôi một chuyến!

Khóe miệng Lý Minh Nhiên khóe miệng nhếch lên, mơ hồ đoán được mấy phần.

Bành Viễn Chinh tiếp tục sải bước đi về phía trước. Khi đi ngang qua cửa văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, kêu lên một tiếng:

- Vương Hạo, Hoắc Quang Minh!

Wương Hạo và Hoắc Quang Minh vội vã từ trong phòng làm việc lao ra, kính cẩn nói:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Lãnh đạo đi họp về ạ...

Bành Viễn Chinh phát tay một cái:

- Các anh tới phòng làm việc của tôi một chuyến, cũng gọi Vương Hoan Quân của Phòng giám sát qua chỗ tôi luôn.

Wương Hạo hơi giật mình, từ giọng nói trầm thấp của Bành Viễn Chinh, y nhận ra vài phần tức giận chất chứa đã lâu.

Vào phòng làm việc, Bành Viễn Chinh nhìn Lý Minh Nhiên, Vương Hạo, Hoắc Quang Minh và Vương Hoan Quân của Phòng giám sát, trầm giọng nói:

- Khi tới huyện công tác một thời gian ngắn, tôi phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, đã sớm nghĩ sẽ đặc biệt nói về chuyện đó, nhưng vẫn chưa có cơ hội. Nhưng bây giờ, vấn đề này đã nghiêm trọng đến mức không giải quyết không được!

Bất kể là việc lớn việc nhỏ, cũng bất kể là chuyện xấu chuyện tốt, chỉ cần trong huyện gặp chuyện không may, luôn luôn có một đám người đứng sau lưng bịa đặt sinh sự, nói hươu nói vượn!

Tin đồn lan truyền khắp nơi! Gần đây cũng vậy, bởi vì chuyện cướp than, có người nói Bành Viễn Chinh tôi sẽ bị thành phố nghiêm trị, thậm chí sẽ bị miễn chức điều tra; còn có người nói lãnh đạo này, lãnh đạo kia của bộ máy Ủy ban nhân dân huyện tham ô, tham nhũng, sắp bị Ban Kỷ Luật Thanh tra thành phố bắt giam điều tra, vân vân. Quả thực là vu vơ vô căn cứ, nói nhảm cho đã miệng!

Đây là hành động gì? Đây là tác phong gì? Nếu nói ăn no dùng mỡ, rảnh rồi sinh sự, thì cơ quan trong huyện đang có rất nhiều người quá rảnh rỗi, rảnh rỗi đến mức không biết làm cái đếch gì!

Bành Viễn Chinh càng nói càng tức giận, đột nhiên vỗ bàn, xổ ra một câu nói tục, có thể thấy được mức độ giận dữ mà hắn đã kìm nén lâu nay.

Lý Minh Nhiên nhếch miệng, buồn cười nhưng không dám cười, từ từ cúi đầu xuống.

- Tôi đề nghị, Ủy ban nhân dân huyện triển khai hoạt động chỉnh đốn tác phong trên diện rộng, do đồng chí Minh Nhiên phụ trách, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Phòng giám sát kết hợp quản lý kiểm tra, chọn lựa thí điểm phương thức kiểm tra không định kỳ, mỗi ngày không định giờ kiểm tra, dù là tra được người nào, dù là nhân viên hay là cán bộ Đảng viên, cũng đối xử như nhau, cứ tạm thời cách chức trước, chờ xử lý sau!

Không thể làm theo kiểu hình thức! Lần này, phải hành động thật sự, nếu như không thay đổi được loại tác phong tồi tệ này trong cơ quan, Bành Viễn Chinh tôi xin tự nhận lỗi từ chức!

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, sắc mặt Lý Minh Nhiên cũng trở nên nghiêm nghị. Mà mấy cán bộ trung tầng như Vương Hạo lại lo sợ, cúi đầu xuống. Ngay cả lời này cũng nói ra, cho thấy Bành Viễn Chinh đã hạ quyết tâm, chọn lựa thủ đoạn lời đing.

- Đồng thời, thực hiện cơ chế cán bộ cơ quan luân phiên xuống cơ sở, Ủy ban nhân dân huyện lập danh sách tất cả ngành và phòng, trừ những người đứng đầu đang đương chức, bao gồm các cán bộ cấp phó phòng, đều phải lần lượt đến các thôn trấn và hiện trường xây dựng dự án trọng điểm để rèn luyện! Phàm những cán bộ không trải qua luân phiên xuống cơ sở rèn luyện, không được phép đảm nhiệm hiện chức, không

được đề bạt, trọng dụng, không được ở lại cơ quan! Các đồng chí đi về trước, tranh thủ thời gian mà làm, càng nhanh càng tốt!

Bành Viễn Chinh chậm rãi ngồi xuống, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết và ngưng trọng.

...

Xế chiều hôm đó, tin trong huyện muốn tiến hành chỉnh đốn tác phong truyền ra, nhưng lúc đầu, không có mấy người để ý, bởi vì trước đây, loại vận động chỉnh đốn tác phong này đã được tiến hành rất nhiều lần, những chỉ bùng lên một thời gian ngắn như một ngọn lửa rơm, cũng không có hiệu quả gì.

Nhưng đến xế chiều hôm sau, có không ít người ngồi không yên. Bởi vì văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Phòng giám sát đã triển khai hành động, nhanh như tia chớp ra tay không chút lưu tình.

Buổi sáng, Phó phòng nghiên cứu chính trị Vương Bình bị tổ kiểm tra bắt ngay tại chỗ: giờ làm việc ngồi đan áo. Chuyện không lớn, nhưng cô ta là người đầu tiên vi phạm bị bắt.

Đến xế chiều, Phó chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Cận Vĩnh Niên buổi trưa uống rượu, xế chiều vẫn nằm trên ghế sa lon ngủ ngon. Tổ kiểm tra đến, y còn ngủ say không dậy nổi, là người thứ hai vi phạm.

Xế chiều lúc tan việc, các cán bộ cơ quan cũng bắt ngờ khi phát hiện, kết quả xử lý đối với Vương Bình và Cận Vĩnh Niên đã có, trên đó còn có chữ ký của Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên.

Vương Bình bị tạm thời cách chức, chờ ba tháng xem hiệu quả về sau, có thể cho nghỉ việc; Cận Vĩnh Niên bị tạm thời cách chức ngay tại chỗ, tiếp nhận thẩm tra, đồng thời Ủy ban nhân dân huyện đề xuất lên Huyện ủy, miễn trừ tất cả chức vụ trong và ngoài Đảng của Cận Vĩnh Niên.

Như thế, có thể nói là một tảng đá gây nên ngàn tầng sóng, trong cơ quan trên nhất thời “sôi trào”.

Cùng lúc đó, kết quả xử lý của thành phố đối với sự kiện tranh cướp than lần này cũng đã có.

Các Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch thị trấn vốn là bị miễn chức ngay tại chỗ, nay bị cách chức hành chính, cho cảnh cáo xử phạt nghiêm khắc trong Đảng; Đồn trưởng đồn công an địa phương bị cách chức, Cục trưởng Cục công an huyện Tạ Huy bị cảnh cáo xử phạt về mặt Đảng; lãnh đạo phân quản Cục an toàn giám sát huyện, Ủy ban Xây dựng huyện bị chuyển cương vị công tác.

Đồng thời, Bành Viễn Chinh đại diện Ủy ban nhân dân huyện Lâm làm kiểm điểm bằng văn bản trước Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố. Mà Đảng ủy Ủy ban Xây dựng thành phố cũng đưa ra quyết định, cảnh cáo xử phạt trong Đảng đối với Phó tổng giám đốc Cảnh Đại Niên của Tổng công ty khí than thành phố Tân An.

Buổi sáng ngày thứ ba, Vương Bình và Cận Vĩnh Niên tìm tới Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên. Cận Vĩnh Niên còn khá hơn một chút, miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, nhưng Vương Bình thì nổi giận đùng đùng, kìm nén không được, đầu tiên là khóc lóc, sau đó la hét như điên.

- Cô ồn ào cái gì? Cô có để ý không? Trong huyện quyết liệt tiến hành chỉnh đốn tác phong, không cho phép làm chuyện riêng trong giờ làm việc, còn cô? Cô bị tổ kiểm tra bắt quả tang, còn có mặt mũi ở chỗ này la lối lớn tiếng với tôi!

Lý Minh Nhiên nổi giận nói.

Vương Bình cũng bắt chấp tất cả, hét lên:

- Chủ tịch huyện Lý, lời này tôi không muốn nghe! Không phải là tôi chỉ đan áo len thôi sao? Có cái gì sai? Làm cái khỉ mốc gì vậy? Chỉ vì vậy mà tạm thời cách chức tôi, bắt chờ nghỉ việc, đây không phải là khi dễ người sao?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?! Trong cơ quan có bao nhiêu người nhàn rồi? Đâu phải chỉ một mình tôi? Tại sao phải đưa tôi ra khai đao, cho rằng lão nương đây dễ bị bắt nạt sao?

Vương Bình đỏ mặt tía tai, hướng về phía Lý Minh Nhiên gào to.

Lý Minh Nhiên giận tím mặt, đột nhiên vỗ bàn lớn tiếng nói:

- Người khác làm cái gì, tôi không thấy! Nhưng cô là do các đồng chí trong tổ kiểm tra bắt được ngay tại chỗ! Vương Bình, tôi cho cô biết, đây không phải là quyết định của một mình tôi, hơn nữa không phải là ai muốn gây sự với cô, mà là cô không có mắt, bất chấp thông báo của Ủy ban nhân dân huyện! Đây là quyết định của tập thể Ủy ban nhân dân huyện đưa ra!

Lý Minh Nhiên bỗng quay lại nhìn Cận Vĩnh Niên, lạnh lùng nói:

- Cận Vĩnh Niên, vấn đề của anh càng nghiêm trọng hơn. Đây là quyết định của tổ chức, anh phải hiểu rõ ràng, đối kháng với tổ chức, hậu quả hết sức nghiêm trọng!

Khóe miệng Cận Vĩnh Niên khóe miệng giãn giãn, trong lòng dù có tức giận, cũng không dám nói gì nữa. Y đã nhận ra thái độ của Lý Minh Nhiên vô cùng kiên quyết, như thế có nghĩa sau lưng chuyện Chủ tịch huyện Bành thúc đẩy, muốn trách, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thôi.

Nhưng Vương Bình đã bất cứ giá nào, cười lạnh, xì một tiếng khinh miệt:

- Hôm nay lão nương không phục, dựa vào cái gì chứ? Cùng lắm thì tôi không làm phó phòng nữa, chén cơm này không cần ăn, nhưng tôi muốn một lời giải thích thỏa đáng!

Các người làm lãnh đạo thì có thể cả ngày vui chơi giải trí, lão nương đan áo lại không được ư? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn!

Lý Minh Nhiên nghiêng răng, vừa định đập bàn, đột nhiên Bành Viễn Chinh đẩy cửa vào, nhìn Vương Bình thản nhiên nói:

- Cô thật sự muốn tôi giải thích với cô chứ?

Vương Bình có phần không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Bành Viễn Chinh, không nhịn được lui về phía sau một bước, cái chày cái cối nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi không phục, đúng là tôi đan áo lên, thì sao nào? Trong cơ quan này có biết bao nhiêu người nhàn rỗi? Muốn xử lý, phải xử lý tất cả! Chỉ xử lý một mình tôi, tôi không phục!

532. Chương 540: Chủ Tịch Huyện Bành!

- Bắt đầu từ bây giờ, hễ là người bị tổ kiểm tra bắt được, bất kể là ai, chỉ cần có vấn đề về tác phong, sẽ bị nghiêm khắc xử lý theo quy định, tuyệt đối không nhân nhượng!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng nhìn Vương Bình:

- Cô có thể giám sát công việc của các đồng chí trong tổ kiểm tra, trong lúc chờ đợi nghỉ việc, cô có thể tổ cáo, tổ giác tổ kiểm tra bất cứ lúc nào!

Tạm thời cách chức cô đợi cho nghỉ việc, đây là nhằm vào tác phong làm việc không tập trung trong một thời gian lâu dài của cô mà đưa ra quyết định! Cô đâu chỉ là một lần đan áo len trong giờ làm việc? Cô tự vấn lòng mình xem, trong một năm, mình đã đi trễ, về sớm bao nhiêu lần? Đi làm rồi chuồn mất bao nhiêu lần? Ở sau lưng bịa đặt sinh sự bao nhiêu lần? Bất cứ hành động nào của cô, lãnh đạo và tổ chức đều biết hết, chỉ là cho cô một cơ hội để cô tự sửa sai!

Nhưng biểu hiện của cô thế nào? Trong lòng cô đều biết! Cô đi về nghỉ lại xem, nếu như cô cảm thấy chẳng qua là mình tình cờ phạm sai lầm một lần, thì cô hãy tới tìm tôi! Bành Viễn Chinh tôi sẽ đại diện Ủy ban nhân dân huyện và Đảng ủy xin lỗi cô, thu hồi quyết định xử lý!

Bành Viễn Chinh sáng giọng, nói một cách kiên quyết, mặt Vương Bình đỏ lên, môi run run, phẫn nộ rời đi.

Bành Viễn Chinh xoay người lại, nhìn Cận Vĩnh Niên, thản nhiên nói:

- Cận Vĩnh Niên, có phải anh cũng không phục? Vấn đề của anh còn nghiêm trọng hơn!

Bành Viễn Chinh chột cao giọng:

- Ngày ngày gọi bạn kêu bè, dùng công quỹ ăn uống thả cửa, quần chúng phản ứng mạnh mẽ! Ban Kỷ Luật Thanh tra huyện đã nhắc nhở anh rất nhiều lần! Anh có muốn tôi liên hệ với các đồng chí bên Ban Kỷ Luật Thanh tra, điều tra vấn đề của anh kỷ một chút? Hả?

Vẻ mặt và giọng nói của Bành Viễn Chinh đều nghiêm nghị, Cận Vĩnh Niên chột dạ, ngập ngừng cúi đầu xuống, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

- Còn không đi về?

Lý Minh Nhiên cả giận nói, thâm nghĩ lúc này người cút đi, còn có thể giữ được cấp bậc phó phòng, cho dù không có thực chức. Nếu như người thật sự muốn chọc giận Chủ tịch huyện Bành, sợ là ngay cả cấp bậc phó phòng cũng không còn, thậm chí, nếu như điều tra ra vấn đề không tốt, thì không chỉ bị mất chức không thôi đâu!

Cận Vĩnh Niên bối rối rời đi.

Lý Minh Nhiên thở dài nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Chủ tịch huyện Bành, cũng chỉ có lãnh đạo mới có thể trị được những thứ người này! Cái cô Vương Bình này, dây dưa tôi một buổi sáng, thật là phiền! Trong cơ quan, mấy vụ không có việc gì làm, thật sự là quá nhiều!

- Bắt mấy vụ điển hình mà răn đe, kế tiếp sẽ dễ làm. Trong cơ quan hiện tượng người nhiều hơn việc vô cùng nghiêm trọng, có một số cương vị, một số ngành hoàn toàn có thể xóa bỏ, hợp nhất lại... Chúng ta là cơ quan chính phủ, không phải là viện dưỡng lão!

Nhân dịp đợt hoán chuyển cương vị công tác để rèn luyện lần này, điều một số cán bộ nhàn rỗi đến các thôn xã, thị trấn, một mặt làm phong phú lực lượng bộ máy thôn xã, một mặt cũng tinh giảm nhân viên, đề cao hiệu suất công tác của cơ quan.

Lý Minh Nhiên gật đầu:

- Tôi thấy việc này có thể, tuy nhiên, trước lúc thực hiện, có cần báo cáo một tiếng với Bí thư Hàn?

Bành Viễn Chinh cười:

- Đồng chí Minh Nhiên, thật ra thì đây chính là chủ trương của Bí thư Hàn. Bất quá là tôi thi hành quyết sách của lãnh đạo thôi. Năm ngoái tôi đã đề cập ý tưởng này với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn vô cùng ủng hộ!

...

Hai giờ chiều. Bành Viễn Chinh dẫn Hoắc Quang Minh và Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại huyện Mã Thiên Quân đến núi Phượng Hoàng thị sát nhà máy nước khoáng Phượng Hoàng đã xây dựng xong. Bấy giờ thị trường nước khoáng đóng chai ở trong nước đã bước đầu phát triển, trên căn bản bị mấy xí nghiệp lớn lũng đoạn thị trường, nhưng nước khoáng đóng thùng tạm thời còn chưa thông dụng. Ít ra, ở Thành phố Tân An còn trống không. Đây là nhà máy nước khoáng đóng thùng đầu tiên của thành phố Tân An. Nắm bắt thời cơ, chỉ cần tuyên truyền thúc đẩy thích đáng, tương lai phát triển của nhà máy là chắc chắn.

Từ nhà máy nước khoáng đi ra ngoài, theo đề nghị của Mã Thiên Quân, đoàn người chuẩn bị leo núi. Sau đó buổi tối ở lại trong núi ăn dê nướng nguyên con.

Hai chiếc xe từ nhà máy nước khoáng từ từ chạy tới núi Phượng Hoàng, đường quốc lộ cấp ba vẫn gồ ghề như cũ, trong quá trình xe chạy, động cơ gào rú khục khặc, tốc độ xe không tăng lên nổi.

Bành Viễn Chinh hơi say xe, có cảm giác muốn nôn mửa, bèn mở cửa sổ xe ra hít một hơi không khí mát mẻ. Hắn ngẩng đầu nhìn tới, thấy phía trước cách đó không xa, có một cô gái vóc người cao gầy, mặc đồ cao bồi, đeo một túi du lịch lớn, vừa khập khiễng đi dọc theo quốc lộ, vừa đưa tay vẫy xe đi ngang qua.

Bành Viễn Chinh cười, nói:

- Dừng xe, hỏi một chút, xem cô ấy có cần trợ giúp hay không, hình như là du khách từ nơi khác tới.

Tài xế dừng xe lại, Hoắc Quang Minh quay cửa kính xe xuống, hỏi:

- Cô ơi, cô đón xe à?

Cô gái kia mỉm cười, khuôn mặt rạng rỡ từng bước đi tới, lúc này, Bành Viễn Chinh mới phát hiện đây là một người nước ngoài. Màu da cô ta nâu nhạt, hốc mắt sâu xuống, sống mũi cao thẳng, trên cánh mũi còn mọc một mũi đinh sáng lấp lánh, ngũ quan vô cùng tinh xảo.

- Xin chào.... Cửa tôi... Chân bị trật...

Cô gái kia cố hết sức dùng tiếng Trung nói về tình cảnh của mình, chắp tay trước ngực chào, đến cuối cùng, có thể là do vội vã, nói huyên thuyên bằng tiếng Anh.

Cũng may mặc dù tiếng Anh của Bành Viễn Chinh không phải là rất tốt, nhưng trên căn bản có thể nghe được đại khái ý tứ của cô. Cô ta nói mình là người Ấn Độ, du học ở Hồng Kông, tới Trung Quốc du lịch, từ Giang Nam đến Giang Bắc, nghe nói về con tò he rất nổi danh của Tân An, nên đến xem thử. Sau khi tới Tân An, lại biết huyện Lâm của Tân An có núi Phượng Hoàng, bèn thuận đường tới du ngoạn.

Cô đi bộ du lịch, không ngờ trên nửa đường bị trật chân, đau đớn khó chịu, muốn đón một chiếc xe đi đến khu du lịch, trước hết vào ở khách sạn rồi tính.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, phất tay một cái:

- Lên xe, I send you to the scenic area! (Tôi đưa cô đến đó!)

- Cảm ơn! Thank you!

Cô bé vui mừng quá đỗi, liên tục nói cảm ơn, liền lên xe Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không ngờ, ở một địa phương nhỏ bé vắng vẻ như huyện Lâm, lại xuất hiện một cô gái Ấn Độ. Nếu là người Âu Mỹ hay người Hàn Quốc, hẳn cũng không thấy kỳ lạ, nhưng đây lại là một cô gái Ấn Độ, khiến hắn kinh ngạc.

Cô gái Ấn Độ này rất hay nói, tính cách cũng rất cởi mở. Ở trên xe cô không ngừng dùng tiếng Trung còn bập bẹ và tiếng Anh thuần thục của mình, hoặc là lẩm bẩm một mình hoặc là chủ động bắt chuyện với Bành Viễn Chinh, giới thiệu tên mình là Toa Lâm Na, tự xưng rất hứng thú đối với văn hóa Trung Quốc, trong lúc du học ở Hồng Kông, từng ba lần tới Trung Quốc du lịch.

Bành Viễn Chinh bảo tài xế lái xe đến khách sạn trong khu du lịch núi Phượng Hoàng, sau đó bảo Hoắc Quang Minh giúp Toa Lâm Na vào khách sạn, dặn dò cô có thể nhờ bác sĩ phòng cứu thương khách sạn khám chân bị thương.

Hoắc Quang Minh giúp Toa Lâm Na sắp xếp đầu vào đó, chuẩn bị rời đi, lại bị cô gái Ấn Độ níu lấy cánh tay hỏi một câu bằng tiếng Anh, Hoắc Quang Minh nghe không hiểu, bèn gọi nhân viên phục vụ khách sạn tới. Bởi vì đây là khách sạn du lịch, cho nên cũng có nhân viên phục vụ hiểu một chút tiếng Anh, cùng Toa Lâm Na khoa tay múa chân một lúc, mới hiểu ý của cô.

Cô muốn hỏi thăm tên và địa chỉ của Bành Viễn Chinh, nói là khi nào chân đỡ đau, sẽ đặc biệt đến cảm ơn hắn.

Hoắc Quang Minh không khỏi buồn cười, lớn tiếng nói:

- Đó là Chủ tịch huyện Bành của chúng tôi, Bành Viễn Chinh. Cô Toa Lâm Na, cô tới huyện chúng tôi du lịch, chính là khách của huyện chúng tôi, chúc cô đi chơi vui vẻ! Hẹn gặp lại sau!

Hoắc Quang Minh xoay người đi.

- County magistrate? (Quan huyện?)

Toa Lâm Na lẩm bẩm, thần nhiên cười, nhìn theo bóng lưng Hoắc Quang Minh kêu to:

- Thank you, thank Peng County! (Cảm ơn quan huyện Bành!)

...

Đây chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ, mặc dù Bành Viễn Chinh hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô ở huyện Lâm, nhưng chung quy là không để ở trong lòng. Về phần “đặc biệt cảm ơn” của Toa Lâm Na, hẳn cũng nghĩ đó chỉ là một câu xã giao.

Nhưng không ngờ, ba ngày sau đó, Toa Lâm Na lại tìm tới.

Buổi sáng, gió xuân ấm áp, ánh nắng tươi sáng. Toa Lâm Na đón xe tới trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, trong tay còn cầm một túi lớn nước trái cây.

Đúng lúc Trí Linh vừa đến bên Huyện ủy làm việc trở lại, thấy một cô bé ngoại quốc tò mò nhìn quanh trước cửa trụ sở, bèn bước tới hỏi một câu:

- Cô ơi, cô tìm ai?

Toa Lâm Na đặt túi nước trái cây xuống đất, sau đó chấp tay trước ngực, mỉm cười dùng tiếng Trung văn pha lẫn tiếng Anh, nói:

- Chào cô, tôi tới tìm...Thank Peng County!

Trí Linh nhướng mày:

- Ai vậy? Peng County? Cô muốn tìm Chủ tịch huyện Bành?

Trí Linh cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học, cô vẫn có thể nghe được những câu tiếng Anh đơn giản.

Toa Lâm Na mừng rỡ, gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy! Chủ tịch huyện Bành !

Mấy tiếng “Chủ tịch huyện Bành” bị phát âm trọ trẹ nghe rất kỳ lạ, Trí Linh cố nén cười nói:

- Cô đi theo tôi! Follow me!

Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc bàn công việc với Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa, đột nhiên nghe Trí Linh tới báo cáo, nói có một cô gái Ấn Độ tên là Toa Lâm Na đặc biệt tìm đến hắn, đầu tiên là ngẩn ra, rồi, nhin không được bật cười.

Nghiêm Hoa hơi ngạc nhiên nhìn hắn:

- Chủ tịch huyện Bành, cậu còn có bạn người Ấn Độ?

- Không, còn chưa có thể nói là bạn. Chị Nghiêm, hai ngày trước tôi đến nhà máy nước khoáng trên núi Phượng Hoàng, nửa đường gặp cô gái Ấn Độ này, cô ấy bị trật chân, tôi liền thuận đường đưa cô ấy đến khách sạn du lịch...

Bành Viễn Chinh cười, giải thích với Nghiêm Hoa, sau đó đứng dậy nói:

- Coi như là có khách quốc tế, tôi đi ra ngoài nghênh đón đây!

...

Toa Lâm Na vô cùng nghiêm túc, lấy từ túi du lịch của mình ra một bùa hộ mệnh tinh xảo, là một chuỗi màu sắc rực rỡ làm bằng xương bò Tây Tạng, hai tay đưa cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không muốn nhận, nhưng người ta có thịnh tình như vậy, do dự một chút rồi nhận lấy và cảm ơn.

Toa Lâm Na ngồi ở trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh cười khanh khách, pha lẫn thứ tiếng Trung văn cổ quái vào tiếng Anh lưu loát, trò chuyện với Bành Viễn Chinh, trước khi đi còn đặc biệt mời Bành Viễn Chinh sau này đi Ấn Độ du lịch, tới nhà cô làm khách. Cô còn viết cẩn kẽ địa chỉ nhà mình và phương thức liên lạc.

Tiền cô gái người Ấn Độ khiến người ta khó quên, Bành Viễn Chinh cầm chuỗi bùa hộ mệnh của Toa Lâm Na lên xem xét, sau đó cười lắc đầu, thuận tay ném vào trong ngăn kéo bàn làm việc của mình.

Trí Linh cười đi tới:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi cho tài xế đưa Toa Lâm Na đến ga xe lửa thành phố rồi, một cô bé ngoại quốc cũng không dễ dàng, một mình đến Trung Quốc du lịch!

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được, cũng là khách của chúng ta. Được rồi, đi báo cho Chủ tịch huyện Lý và Chủ tịch huyện Quách, tôi tìm họ mở một cuộc hội ý.

- Dạ, Chủ tịch huyện Bành, tôi đi ngay đây.

Trí Linh xoay người đi, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười. Tâm trạng cô không tệ, mới vừa rồi, cô bé Ấn Độ kia cũng tặng cho cô một chuỗi bùa hộ mệnh, còn nói nữ thần sẽ phù hộ cho cô tìm được một người chồng như ý.

533. Chương 541: Thọc Gậy Bánh Xe?

Bành Viễn Chinh gọi Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn đến, mở một cuộc hội ý, một mặt xác định danh sách các cán bộ cơ quan Ủy ban nhân dân huyện xuống cơ sở rèn luyện, làm bước đệm để Bành Viễn Chinh tinh giảm cán bộ, tăng cường cán bộ cho cơ sở; mặt khác tiến hành xác lập và đẩy mạnh những dự án lớn cho năm 94.

Bành Viễn Chinh đưa ra mục tiêu: bắt đầu từ bây giờ đến cuối năm, bảo đảm dự án nhà máy nước khoáng và nhà máy cung cấp khí than đưa vào hoạt động thành công, bảo đảm “Trung tâm thương mại Đông Phương” cơ bản hoàn thành và đầu tư năm triệu tệ cho các dự án mới khác.

Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn đều cho rằng, trước mắt huyện Lâm có mấy dự án đã đủ để giúp huyện Lâm bước vào quỹ đạo phát triển với tốc độ cao, mục tiêu thu tài chính và tăng trưởng kinh tế tăng trưởng sẽ không tồn tại vấn đề gì. Trong tình hình này, Bành Viễn Chinh hẳn là nên duy trì sự ổn định, không cần hao tâm tổn trí cho những dự án mới.

Nói tư tâm một chút, Bành Viễn Chinh có thể ở huyện Lâm công tác mấy năm nữa? Mấy dự án lớn này đưa vào hoạt động thành công, hoàn toàn có thể gạt hái được thành tích nổi bật, cần gì tiếp tục mạo hiểm chứ?

Nhưng Bành Viễn Chinh căn bản là không suy nghĩ về những thứ này. Điều hắn theo đuổi khi làm quan, là thực hiện hoài bão cá nhân và thi hành biện pháp chính trị, chứ không đặt lợi ích chính trị lên cao nhất. Vì vậy mỗi một công việc, một dự án hắn làm, đều quan tâm đến sự lâu dài. Quyết không làm những công trình theo phong trào hay dự án ngắn hạn nhằm tạo thành tích, không cầu dân chúng ngợi khen, chỉ cần không thẹn với lương tâm!

Nghe Bành Viễn Chinh không nhanh không chậm trình bày ý tưởng phát triển sắp tới của hắn, ánh mắt Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn trở nên càng lúc càng phức tạp, đồng thời trong lòng cảm thấy xấu hổ. Càng tiếp xúc lâu với Bành Viễn Chinh, hai người càng cảm thấy ý chí và tầm nhìn của Bành Viễn Chinh, người thường không thể có được. Hắn cứng rắn và mạnh mẽ, là vì làm việc không vì tư lợi, điều này có thể nhận ra từ sự gánh vác trách nhiệm và nguyên tắc xử sự của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không hẳn là thanh quan, nhưng nhất định là một người làm việc công tư rõ ràng. Hắn không so đo nhất thời một chuyện được mất. Không câu nệ khuôn sáo, bản thân vượt lên trên mọi đòi hỏi nghiêm khắc nhất.

- Đồng chí Minh Nhiên, lão Quách. Ý tưởng phát triển tổng thể cho toàn huyện đã sớm xác định, đó chính là lấy dự án trung tâm thương mại làm chính, xây dựng thành một trung tâm thương mại, hậu cần, tập trung và phân phối, đẩy mạnh chuyên sâu ngành nghề, tập trung phát triển, tạo thành hiệu ứng quy mô. Chúng ta làm trung tâm thương mại hậu cần, ưu thế lớn nhất chính là giao thông nhanh và tiện, quốc lộ, tỉnh lộ và xa lộ cao tốc cũng đi ngang qua huyện chúng ta, chi phí vận chuyển rất thấp.

Căn cứ vào ý tưởng này, chúng ta chủ yếu làm hai phương diện công việc. Một là bồi dưỡng, hình thành xí nghiệp dẫn đầu, tạo thành hệ thống xí nghiệp trụ cột. Hướng dẫn xí nghiệp tích cực dẫn thân vào phát triển ngành thương mại và cung ứng hậu cần, khiến cho xí nghiệp trở thành chủ thể xây dựng thị trường, khai thác thị trường, kinh doanh thị trường, làm phồn vinh thị trường.

Hai là phát triển khu công nghiệp hậu cần (logistic) hiện đại. Xây dựng cơ chế và chính sách phát triển khu công nghiệp hậu cần, thông qua thị trường, triển khai tăng cường hoàn chỉnh công trình cơ sở khu hậu cần.. Kiên trì phương châm “Người không có, ta có, người có, ta ưu việt hơn, người ưu việt hơn, ta tốt nhất”, tăng nhanh việc đồng bộ công nghiệp, tăng cường phát triển bằng ưu thế cạnh tranh.

Vì vậy, tôi cho là, trong năm 94, công tác kinh tế trọng điểm của chúng ta là quy hoạch xây dựng một khu công nghiệp hậu cần. Sau đó cố gắng đưa vào mấy dự án có liên quan...

Khu công nghiệp hậu cần phải dung nhập trung tâm thương mại Đông Phương vào đó, sau đó ở sườn đông và tây, quy hoạch hai trung tâm mua bán quy mô lớn, ý kiến của tôi là xây dựng trung tâm mua bán thiết bị cơ điện và trung tâm tập trung và phân phối thực phẩm, gia vị bán sỉ.

Bành Viễn Chinh vừa nói xong, Quách Vĩ Toàn lập tức hiểu ý định của hắn, không nhịn được khoe miệng hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

Trong khi đó, Lý Minh Nhiên cau mày nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi ngắt lời một chút, mặc dù tôi không thạo công tác kinh tế, nhưng xây dựng trung tâm kinh doanh lớn, cần có mức cầu của thị trường, chúng ta muốn tạo ra một thị trường từ con số không, sợ là không dễ dàng.

Bành Viễn Chinh vẫn không nói gì, Quách Vĩ Toàn cười ha hả:

- Lão Lý, chắc anh không hiểu ý của Chủ tịch huyện Bành, khu công nghiệp hậu cần là hư, chỉ có hai dự án là thực. Chủ tịch huyện Bành muốn xây dựng trung tâm kinh doanh thiết bị cơ điện và trung tâm mua bán và phân phối thực phẩm và gia vị, rõ ràng là muốn “thọc gậy bánh xe” (1)

- Thọc gậy bánh xe?

Lý Minh Nhiên có phần mơ hồ, kinh ngạc hỏi lại.

Bành Viễn Chinh thâm thở dài, trong công tác kinh tế, quả nhiên Lý Minh Nhiên là một kẻ tay ngang, một chữ cũng không biết, ngay cả tính nhạy cảm kinh tế cũng không có. Với tầm nhìn như vậy, cho dù có trách nhiệm cỡ nào, liêm khiết cỡ nào, ở trong bối cảnh cải cách mở cửa, đẩy mạnh phát triển kinh tế, cũng không thích hợp làm người đứng đầu chính quyền.

Quách Vĩ Toàn mỉm cười:

- Lão Lý, bây giờ thành phố đã có một chợ buôn bán thiết bị cơ điện quy mô lớn, được xây dựng xong vào những năm 80, đã hoạt động gần mười năm nay, có thể nói là chợ kinh doanh thiết bị cơ điện lớn nhất tỉnh Giang Bắc. Nhưng chợ này rất không tiêu chuẩn, cơ sở, phương tiện cũng rất đơn sơ, thành phố từng có lần tổ chức đầu tư cải tạo, nhưng sau lại mắc cạn vì lý do thiếu hụt tài chính.

Về phần chợ gia vị, thành phố Trạch Lâm có một chợ, nhưng thiếu quy hoạch thống nhất, hoàn toàn là chợ tự phát mà thành.

Nếu như chúng ta xây dựng trung tâm mua bán một cách quy mô và đồng bộ, có chính sách ủng hộ và giảm miễn thuế ưu đãi tương ứng, tôi dám cam đoan, không tới nửa năm thời gian, sẽ từ từ kéo hai thị trường hấp dẫn đó tới huyện chúng ta. Vấn đề mấu chốt là chính sách ưu đãi có mạnh mẽ hay không cũng như tuyên truyền có đúng chỗ hay không.

Trong mắt Bành Viễn Chinh lóe lên một tia ánh sáng, ngắm nhìn Quách Vĩ Toàn với vẻ nghiền ngẫm, vỗ tay hắng giọng cười một tiếng:

- Lão Quách quả nhiên là chuyên gia kinh tế, chỉ mấy câu nói đã chạm đến điểm quan trọng nhất. Không sai, đúng là tôi có ý “thọc gậy bánh xe”. Trước đây một thời gian ngắn, tôi đặc biệt đi khảo sát thị trường thiết bị cơ điện thành phố và thị trường gia vị ở thành phố Trạch Lâm, thị trường đã bão hòa, đạt đến mức cực hạn, nếu như chúng ta có điều kiện, hoàn cảnh và biện pháp ưu đãi tốt hơn, thì việc các doanh nhân và thị trường hai nơi đó chuyển dời đến huyện chúng ta là hoàn toàn có thể.

Đúng như lão Quách nói, thị trường của chúng ta muốn có điểm sáng, nếu có đủ ưu đãi để hấp dẫn người ta, nếu có hoàn cảnh phát triển tốt đẹp, còn phải có tương ứng chiến lược tuyên truyền tương ứng. Đây là

thành công mẫu chốt.

Lý Minh Nhiên à một tiếng, không nói gì nữa. Quách Vĩ Toàn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo chuẩn bị thu hút đầu tư hay là để trong huyện trực tiếp đầu tư xây dựng?
- Phải thu hút đầu tư, trong huyện tự xây dựng cũng không phải là không thể, nhưng có rủi ro nhất định về tài chính. Tôi cho là, chúng ta phải thao tác theo cơ chế thị trường, cùng có lợi cùng thắng, điều chúng ta cần làm chính là chính sách ủng hộ và ưu đãi. Hình thức triển khai, có thể mô phỏng theo sự thành công của dự án trung tâm thương mại Đông Phương.

Bành Viễn Chinh phát phát tay nói, ánh mắt kiên định mà trong suốt.

Quách Vĩ Toàn khẽ thở dài, trầm nghĩ: thu hút đầu tư, dễ dàng vậy sao? Có quy hoạch, có ý tưởng, cũng có cả triển vọng, nhưng nếu như không có xí nghiệp tới đầu tư, hết thầy cũng bằng không, cũng chỉ là lý luận suông.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Quách Vĩ Toàn, thần nhiên nói:

- Thu hút đầu tư, đẩy mạnh kinh tế phát triển, không phải chuyện riêng của mấy lãnh đạo huyện chúng ta, cũng là trách nhiệm không thể trốn tránh của cán bộ và quần chúng trong huyện. Tôi nghĩ, Ủy ban nhân dân huyện có thể đưa ra biện pháp trao phần thưởng cho người có công tiến cử doanh nghiệp tới huyện đầu tư, phát động lực lượng toàn huyện, đẩy mạnh thu hút đầu tư.

Ý tưởng của Bành Viễn Chinh về trao phần thưởng thu hút đầu tư, vào những năm 2000 sau này, cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, hầu như phần lớn các quận huyện trên cả nước đều có chính sách tương tự, nhưng vào giữa những năm 90, đây là chuyện rất mới mẻ.

Chính phủ thưởng tiền cho người hoặc đơn vị có công thu hút đầu tư, đây là một ý nghĩ làm người ta giật mình kinh ngạc.

Quách Vĩ Toàn kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, do dự nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tài chính thưởng tiền cho cá nhân, như vậy có nên không...
- Lão Quách à, cải cách mở cửa chính là phải đổi mới thể chế, đổi mới phương thức kinh tế, nếu như chúng ta câu nệ giữ khuôn sáo cũ kỹ, thì làm gì cũng không thành công được. Dĩ nhiên, chính sách trao thưởng này có tính tạm thời, chờ đến lúc huyện xây dựng được một không khí thu hút đầu tư tốt đẹp, có thể hủy bỏ chính sách này.

Tôi đã tham khảo ý nghĩ này với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn tỏ vẻ tán thành. Để đổi mới, chúng ta có thể thưởng thử một chút, hiệu quả, hẳn là có thể thấy ngay được!

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nụ cười.

Đưa ra ý tưởng này, hẳn đã trải qua suy tính thận trọng. Về sau, phần thưởng thu hút đầu tư, bởi vì quá nhiều, quá lạm dụng, ở rất nhiều nơi đã bị biến dạng, nhưng nếu thao tác thật tốt, không chế được tốt, tạm thời vẫn có thể phát huy tác dụng to lớn của nó.

Hắn quyết định đưa ra ý tưởng này ở huyện Lân, để thi hành chừng hai năm, cho nên, biện pháp trao phần thưởng này, từ vừa mới bắt đầu, đã được xác định là “biện pháp tạm thời”.

- Lão Quách, anh phụ trách biện pháp trao thưởng này, làm một phương án cặn kẽ, rồi chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc hoàn thiện.

Bành Viễn Chinh cười nhìn Quách Vĩ Toàn.

Quách Vĩ Toàn thở dài một cái, gật đầu đáp ứng:

- Được, tôi thử một chút.
- Nhớ kỹ, lão Quách, không nên thực hiện một cách cứng nhắc theo chỉ tiêu và nhiệm vụ, không nên làm rập khuôn một cách máy móc. Chúng ta kích lệ cá nhân và đơn vị có điều kiện, có tài nguyên tham dự

thu hút đầu tư, nhưng không được áp đặt theo mệnh lệnh hành chính, tạo gánh nặng không cần thiết cho ngành trực thuộc và cán bộ quần chúng, đây là nguyên tắc.

...

Sau khi Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên đi, Nghiêm Hoa tìm tới chỗ Bành Viễn Chinh, nói mời Bành Viễn Chinh ngày mốt dự đại hội tuyên dương của Ủy ban nhân dân huyện nhân ngày quốc tế phụ nữ 8-3, rồi ngay sau đó Ninh Hiểu Linh vào cửa, mời Bành Viễn Chinh ngày mai tham gia diễn tập phòng chống động đất do Cục giáo dục huyện và văn phòng xử lý khẩn cấp tổ chức ở trường trung học huyện Lân.

(1) Thọc gậy bánh xe: Ý nói Bành Viễn Chinh muốn tạo điều kiện để huyện Lân cạnh tranh với thành phố Tân An và thành phố Trạch Lâm về hai lĩnh vực kinh doanh thiết bị cơ điện và thực phẩm- gia vị, “lôi kéo” doanh nhân đang kinh doanh tại hai nơi đó về huyện Lân, hình thành thị trường mới ở huyện Lân.

534. Chương 542: Diễn Tập Hay Diễn Trò?

Bành Viễn Chinh do dự một chút, đồng ý tham dự buổi diễn tập phòng động đất của học sinh vào ngày mai, nhưng từ chối tham dự đại hội ngày 8 tháng 3, bởi vì ngày mốt hẳn còn phải đến công trường dự án Trung tâm thương mại Đông Phong.

Hắn quyết định bắt đầu từ năm nay, mỗi tháng dành ra ba ngày làm việc, đến hiện trường các công trình lớn trong huyện, phối hợp các ngành có liên quan trong huyện, tháo gỡ khó khăn cho nhà đầu tư. Chế độ làm việc này, về sau đã trở thành phong cách riêng biệt của Bành Viễn Chinh, dù hắn nhậm chức ở địa phương nào, cũng duy trì như thế.

Nhưng Nghiêm Hoa hơi mất hứng, cho là Bành Viễn Chinh ủng hộ công việc của Ninh Hiểu Linh, mà không cho mình mặt mũi. Nghiêm Hoa chịu trách nhiệm liên hệ Hội liên hiệp phụ nữ huyện, lĩnh vực này coi như thuộc sự phân quản của cô.

Nghiêm Hoa mất hứng buồn bực mà đi, Ninh Hiểu Linh cảm thấy hơi ngại ngùng, cũng ngượng ngập cáo từ rời đi.

Bành Viễn Chinh không giải thích gì, cũng lười không muốn giải thích.

Bây giờ hắn chủ trì công tác toàn diện của Ủy ban nhân dân huyện, không thể nào chu toàn tất cả, nếu như mọi chuyện đều muốn hắn ra mặt, thì đặt ra nhiều Phó chủ tịch huyện để làm cái gì?

9 giờ sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh dẫn theo Hoắc Quang Minh đi xe tới trường trung học huyện Lân, Ninh Hiểu Linh cũng chạy xe theo sau. Trước cổng trường treo cao biểu ngữ “Hoan nghênh lãnh đạo huyện đến kiểm tra chỉ đạo công tác”, hai bên còn bày mấy lẵng hoa, đồng thời trường học còn tổ chức nam nữ học sinh xếp hàng chào đón. Một đội nhạc đang đứng chờ sẵn bên dưới câu khẩu hiệu bắt mắt “Đi học vì một Trung Hoa quật khởi”.

Cục trưởng Cục giáo dục huyện Chu Tuấn dẫn theo người của Cục giáo dục và hiệu trưởng trong trung học Mạnh Phi đứng chung một chỗ. Thấy xe của lãnh đạo huyện sắp tới, Mạnh Phi vội vàng phát tay về phía sau, một khúc nhạc du dương trầm bổng vang lên, dưới sự chỉ huy của giáo viên, hai hàng học sinh chào đón bắt đầu nhiệt liệt vỗ tay.

Qua cửa xe, Bành Viễn Chinh nhìn thấy cảnh đó, lập tức nhú mày. Hoắc Quang Minh thấy Bành Viễn Chinh không hài lòng, biết hắn ghét nhất kiểu phô trương rỗng tuếch này, lòng thầm giật mình.

Thật ra thì y không biết, Bành Viễn Chinh không chỉ không thích kiểu phô trương này, còn vô cùng chán ghét việc sử dụng học sinh đi chào đón lãnh đạo như những con rối. Kiếp trước hắn không có quyền cao chức trọng, đối với những kiểu phô trương này đành “nhìn riết thành quen”, nhưng kiếp này, dĩ nhiên hắn không thể chịu nổi.

Chu Tuấn và Mạnh Phi dẫn theo một đám người đi tới, chủ động mở cửa xe cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh xuống xe, đứng tại chỗ, trầm mặt không tiến tới, cũng không bắt tay hỏi han Chu Tuấn và Mạnh Phi.

Phía sau, Ninh Hiểu Linh xuống xe, vội vã đi tới, phát hiện vẻ mặt không vui của Bành Viễn Chinh, lập tức hiểu ngay.

Chu Tuấn và Mạnh Phi không hiểu tại sao Chủ tịch huyện Bành lại không nề mặt, thậm chí không bắt tay mình.

Hoắc Quang Minh đi tới mấy bước, kéo tay Chu Tuấn, khẽ nói:

- Cục trưởng Chu, ai cho anh làm mấy chuyện phô trương hình thức này? Lãnh đạo không thích như vậy! Mau bảo ban nhạc và các học sinh lui đi!

Chu Tuấn nhếch miệng, vội vàng phất tay một cái, ý bảo học sinh và đội nhạc giải tán. Ý vốn định “chào đón” lãnh đạo, thể hiện sự tôn trọng, kết quả người lại khiến Bành Viễn Chinh chán ghét, có thể nói bắt gà không được còn mất nắm gạo.

...

Cuộc diễn tập phòng động đất chia làm hai phần. Phần thứ nhất, là học sinh biểu diễn thao tác sử dụng dụng cụ chữa cháy. Chẳng hạn dùng bình cứu hỏa và ống dẫn nước. Phần thứ hai là diễn tập cho học sinh chạy trốn như thế nào khi động đất bất ngờ xảy ra.

Thực sự cầu thị mà nói, Cục giáo dục tổ chức diễn tập phòng thiên tai loại này, giáo dục cho học sinh cách phòng chống thiên tai, khiến Bành Viễn Chinh tương đối hài lòng, bởi vì điều đó phù hợp với triết lý giáo dục hiện đại.

Nhưng cách chào đón phô trương ngay từ cổng trường khiến hắn hết sức phản cảm, chân mày nhíu chặt vẫn không dịu xuống.

Chu Tuấn và Mạnh Phi theo Bành Viễn Chinh và Ninh Hiểu Linh đi về phía thao trường, nơi cuộc diễn tập sắp diễn ra. Hơn một ngàn học sinh ngồi trên chiếu, mà phía đông thao trường đặt một lễ đài trải vải tơ màu đỏ.

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Ninh, mời đi bên này!

Giờ phút này, thái độ của Chu Tuấn rõ ràng có phần lo âu sợ sệt, sợ lại khiến Bành Viễn Chinh bất mãn. Mời lãnh đạo tham gia hoạt động, vốn là để “tâng công”, nếu để cho lãnh đạo mất hứng, không hài lòng, chẳng phải là y “tiền mất tật mang”?

Về mặt Bành Viễn Chinh ngưng trọng, sải bước đi về phía trước, cũng chưa đi về phía lễ đài, mà đi tới rìa của thao trường, liền dừng lại. Hắn không vào ngồi, đám Ninh Hiểu Linh tự nhiên cũng không thể ngồi, đành đứng đó.

Bành Viễn Chinh phất phất tay, trầm giọng nói:

- Các vị dựa theo kế hoạch bắt đầu, không nên vì chúng tôi mà chậm trễ tiến trình cuộc diễn tập.

Khóe miệng Chu Tuấn hơi co giật, trán toát mồ hôi, biết đặt lễ đài này là lại làm điều thừa. Ý vội vàng ra hiệu Phó cục trưởng Lý Đại Quang đi tuyên bố cuộc diễn tập bắt đầu, vừa ngấm ngấm bảo hiệu trưởng Mạnh Phi cho người dỡ bỏ lễ đài.

Cuộc diễn tập phòng cháy chữa cháy kết thúc thành công, Chu Tuấn cười, hỏi:

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Ninh, lãnh đạo có nói mấy câu chỉ thị?

Ninh Hiểu Linh cười cười, nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh im lặng lắc đầu.

...

Tham gia diễn tập phòng chống thiên tai lần này là toàn thể học sinh trung học phổ thông của trường. Các em chờ trong phòng học, chỉ đợi còi phòng không báo động, là dựa theo phương án trước đó bắt đầu diễn tập chạy trốn.

Tòa nhà có hai lối ra cầu thang, cửa ra bên trái bị đóng, có hai cán bộ học sinh mang băng đỏ đứng chặn ở đó. Đám Chu Tuấn và Mạnh Phi vây quanh Bành Viễn Chinh và Ninh Hiểu Linh ở bên cạnh cửa ra thang lầu, chuẩn bị quan sát học sinh diễn tập chạy trốn.

Bành Viễn Chinh căng nhú mày chặt hơn, nhưng hắn không mở miệng nói gì.

Tiếng còi phòng không cao vút chói tai vang lên, theo tiếng pháo hiệu, các giáo viên mở cửa phòng học. Mấy trăm học sinh như ong vỡ tổ chạy xuống thang lầu, cửa ra vào chật chội, cho nên mặc dù là diễn tập, nhưng vì lao ra quá nhanh, suýt nữa xảy ra giẫm đạp, trong đó có một nữ sinh ngã nhào, khiến các học sinh hỗn loạn trong chốc lát.

Đột nhiên hai nữ giáo viên chạy tới, người chạy trước vẻ mặt đầy phần nộ, mà người phía sau, có vẻ hơi hoảng loạn, dường như muốn ngăn cản người chạy trước.

Bành Viễn Chinh liếc mắt một cái liền nhận ra, người xông tới trước chính là cô giáo mà hắn biết, Bạch Tuyết.

Trong chốc lát, không đợi quan chức Cục giáo dục và lãnh đạo trường kịp phản ứng, Bạch Tuyết đã lao tới nơi. Cô đỏ mặt, thở hổn hển, nhìn Bành Viễn Chinh lớn tiếng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi muốn hỏi lãnh đạo, đây là diễn tập hay là diễn trò? Là tăng cường bản lĩnh chạy trốn tai họa cho học sinh, hay là biểu diễn hoa hòe hoa sói cho lãnh đạo xem?

Chừng như Bạch Tuyết đã đầy một bụng giận dữ.

Hiệu trưởng Mạnh Phi giận tím mặt, bước tới mấy bước, đẩy Bạch Tuyết ra, gằn giọng khê nói:

- Bạch Tuyết, cô làm gì vậy? Ôn ào cái gì? Đi nhanh đi!

Bạch Tuyết quật cường đứng đó, ra sức hất tay Mạnh Phi ra, lạnh lùng nói:

- Rõ ràng hai lối ra, chỉ mở một cái, nếu như động đất thật, các lãnh đạo còn có tâm tư đứng đây xem náo nhiệt sao?

Câu nói châm biếm của Bạch Tuyết vừa thốt ra, không chỉ lãnh đạo trường biến sắc, Chu Tuấn và tất cả cán bộ Cục giáo dục cũng hết sức tức giận. Chu Tuấn đang muốn phát tác, chợt nghe phía sau, Bành Viễn Chinh lạnh nhạt nói:

- Để cho cô giáo Bạch nói tiếp!

...Tất cả học sinh và giáo viên tham gia cuộc diễn tập tập hợp trên thao trường.

Bành Viễn Chinh sải bước đi trước, Ninh Hiểu Linh với ánh mắt phức tạp theo sát phía sau, Chu Tuấn và Mạnh Phi luống cuống đi theo.

- Đưa loa phóng thanh cho tôi.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Mạnh Phi. Mạnh Phi không dám chậm trễ, vội vàng đưa loa phóng thanh trong tay tới.

Bành Viễn Chinh cầm lấy loa phóng thanh, đứng trên bục giảng trước mặt học sinh, cao giọng nói:

- Các em học sinh, các thầy cô giáo, quấy rầy mọi người mấy phút đồng hồ, tôi có mấy câu muốn nói.

Trước hết phải khẳng định là, Cục giáo dục đưa việc giáo dục phòng chống tai họa vào trường học là đúng. Tại sao phải tổ chức diễn tập phòng cháy chữa cháy và phòng chống động đất? Không nghi ngờ chút nào, mục đích là vì tăng cường năng lực tự cứu và cứu người ở các học sinh trong tình huống xảy ra tai nạn cộng đồng, giảm thiểu tối đa thương vong. Cho nên, tôi cho rằng diễn tập như vậy, không những phải làm cho tốt, mà còn phải tiếp tục diễn tập thường xuyên! Hôm nay, các đồng chí của Cục giáo dục cũng có mặt ở đây, tôi hy vọng các đồng chí có thể ban hành quy định về việc này.

Sự thừa nhận và khen ngợi của Bành Viễn Chinh khiến Chu Tuấn và Mạnh Phi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại nghe Bành Viễn Chinh trầm giọng tiếp:

- Các em học sinh, mới vừa rồi cô giáo Bạch đã hỏi tôi: trường tổ chức diễn tập phòng tai họa, tại sao lại phải mời nhiều lãnh đạo như vậy đến xem? Chẳng lẽ lãnh đạo có mặt thì cuộc diễn tập càng đúng chỗ? Mà lãnh đạo có muốn quan sát, hoàn toàn có thể chọn nơi không cản trở sự chạy trốn, tại sao lại chiếm chỗ ở cửa thang lầu chạy trốn?

Bành Viễn Chinh dừng một chút, nhìn mọi người chung quanh, nói:

- Nói thật, nghe lời này, trong lòng tôi vô cùng xấu hổ và đau lòng. Tôi và Chủ tịch huyện Ninh tới quan sát các học sinh diễn tập, vốn là muốn nghiên cứu khảo sát, không nghĩ là lại khiến cho cuộc diễn tập thêm loạn...

Tôi không thể trách Cục giáo dục và các đồng chí ở trường, bởi vì gây ra kết quả như thế, đầu tiên chúng tôi không thể trốn tránh trách nhiệm lãnh đạo! Chuyện này đã cho tôi một bài học...Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đề nghị Ủy ban nhân dân huyện ra quy định, bất kể là lãnh đạo huyện hay là lãnh đạo Cục giáo dục cho tới các lãnh đạo cấp trên khác, khi tham dự hoạt động của trường, cấm tổ chức học sinh xếp hàng chào đón, cấm cản trở trật tự hoạt động bình thường của trường...

Tôi xin chân thành xin lỗi các học sinh. Xin các em yên tâm, những chuyện tương tự, tuyệt đối sẽ không còn xảy ra lần nữa! Tôi hy vọng lần diễn tập tiếp theo của trường, tôi lại tới tham gia, có thể thấy các em thật sự diễn luyện phòng chống tai họa, không còn thấy hiện tượng chạy theo hình thức một cách vô ích như vậy nữa.

Nói xong, Bành Viễn Chinh khom người thật thấp về phía dưới đài.

Trên thao trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, có một số học sinh kích động, thậm chí còn giơ cao hai tay hoan hô.

Đứng bên cạnh mấy hàng học sinh, Bạch Tuyết nhìn lên đài, ngắm nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Bành Viễn Chinh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng. Bên cạnh cô, Mã Bình, nữ giáo viên lúc này định ngăn cô lại, lo lắng nhìn cô, vừa nhìn lướt qua các lãnh đạo Cục giáo dục và lãnh đạo trường đứng cách đó không xa, thầm than một tiếng.

535. Chương 543: Cô Bé Tinh Ranh

Bạch Tuyết xem thường, ngẩng đầu đứng đó, không sợ hãi chút nào. Tính cách cô là như vậy, một khi đã có chủ ý, không ai có thể ngăn cản được.

Cùng lắm thì cô nghỉ việc không dạy nữa.

Anh trai cô ở tỉnh lỵ, gần đây từ chức, mở một công ty, mấy bạn gọi điện thoại cho cô, bảo cô đến giúp. Cô cũng hơi động tâm, nhưng không đành lòng rời bỏ học sinh, định đợi sang năm, khi chúng tốt nghiệp, cô sẽ xin nghỉ.

Bành Viễn Chinh và Ninh Hiểu Linh trong vòng vây của đám Chu Tuấn và Mạnh Phi, đi ra cổng trường, vừa định lên xe, Bành Viễn Chinh chợt nhớ điều gì đó, vẫy vẫy tay với Hoắc Quang Minh.

Hoắc Quang Minh hơi cúi người, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo!

- Lão Hoắc, anh nhắc nhở Chu Tuấn và Mạnh Phi một câu, bảo họ không nên ở sau lưng làm điều gì mờ ám đối với cô giáo kia, cô ấy không sai.

Bành Viễn Chinh bình thản nói, lập tức lên xe.

Hoắc Quang Minh nhìn theo xe Bành Viễn Chinh và Ninh Hiểu Linh rời đi, quay lại nhìn Chu Tuấn và Mạnh Phi, cười cười:

- Cục trưởng Chu, Hiệu trưởng Mạnh, vừa rồi Chủ tịch huyện Bành bảo tôi dặn hai vị một câu, cô giáo kia không sai, hai vị...

Hoắc Quang Minh bỏ lửng câu nói, nhưng Chu Tuấn và Mạnh Phi sao có thể không hiểu ý của y. Đây là Bành Viễn Chinh cảnh cáo họ không được trả đũa đối với Bạch Tuyết, nếu không hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

Chu Tuấn lúng túng cười nịnh:

- Chủ nhiệm Hoắc, chuyện ồn ào vừa rồi, thật ngại quá. Chủ nhiệm Hoắc, phiền anh nói tốt vài câu trước mặt Chủ tịch huyện Bành giúp chúng tôi, để lãnh đạo khoan dung một chút. Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi kiên quyết dựa theo tinh thần chỉ thị của lãnh đạo huyện mà làm.

- Cục trưởng Chu, anh nhậm chức chưa lâu, hẳn là không hiểu rõ tính tình của Chủ tịch huyện Bành. Tôi nói cho hai người biết, lãnh đạo ghét nhất là những thứ phô trương sáo rỗng. Anh tôn trọng lãnh đạo thì để ở trong lòng, sao lại phải huy động làm phiền các em học sinh, diễn mấy trò rỗng tuếch, không phải là làm cho lãnh đạo thấy khó chịu sao?

Hoắc Quang Minh không mẫn không nhạt phất tay một cái, nói mấy câu xong, cũng lên xe mà đi. Tuy y chỉ là cán bộ cấp phó phòng, nhưng là người thân tín của Chủ tịch huyện Bành, cỡ cán bộ cấp trưởng phòng đang giữ thực chức như Chu Tuấn cũng phải nể mặt y. Về phần một hiệu trưởng như Mạnh Phi thì càng không cần nói tới.

Chu Tuấn và Mạnh Phi nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt nghi ngờ.

- Lão Mạnh, Chủ tịch huyện Bành biết cô giáo kia? Cô ấy tên gì?

- Chu Tuấn trầm giọng hỏi.

- Tên là Bạch Tuyết, cô giáo chủ nhiệm lớp 11. Tôi nghe nói, hình như cô ta biết Chủ tịch huyện Bành, nhưng không chắc chắn lắm.

Mạnh Phi cau mày nói.

Chu Tuấn thở dài một cái:

- Chuyện này đến đây chấm dứt. Nếu Chủ tịch huyện Bành đã chỉ thị, chúng ta cứ nghiêm túc làm theo là được. Sau này, nếu có mời lãnh đạo huyện tham gia hoạt động, nhất định hủy bỏ mục chào đón, tất cả đều giản lược đi.

Trong sân trường, cô giáo Mã Bình lo lắng kéo tay Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết à, cô gan lớn thật, làm trò trước amwtj lãnh đạo Cục giáo dục và lãnh đạo trường học, sẽ khiến Chủ tịch huyện Bành và Chủ tịch huyện Ninh phải làm thẳng tay với hai người kia. Cô không sợ sau này hiệu trưởng Mạnh tìm cô tính sổ sao?

Bạch Tuyết khẽ cười:

- Tôi sợ cái gì chứ? Mã Bình, chúng ta đều là giáo viên bình thường, không làm lãnh đạo, hiệu trưởng có thể làm mình? Huống chi tôi cũng không nói sai. Không nên mời một đoàn quan chức, khiến cho diễn tập không ra diễn tập, học sinh không giống học sinh (?) Lúc mới bắt đầu, tôi thấy nhà trường bắt học sinh xếp hàng hoan nghênh, tôi rất ghét. Quan lớn cỡ nào? Tổng thống Mỹ chẳng?

- Bạch Tuyết, thật ra thì tôi thấy Chủ tịch huyện Bành là người rất tốt. Vừa rồi, anh ta phát biểu trước mặt học sinh rất hay! Tôi hiểu ý của Chủ tịch huyện Bành, anh ta muốn thay đổi thói quan liêu, không để quyền lực nhúng tay quá sâu vào giáo dục. Chẳng qua là anh ta không nói rõ thôi!

Bạch Tuyết gật đầu, ánh mắt sáng ngời:

- Ủ, con người Chủ tịch huyện Bành rất tốt, có năng lực, có ý chí, huyện chúng ta có một lãnh đạo như vậy, là phúc của dân.

- Bạch Tuyết, nghe nói trước đây cô từng quan hệ với Chủ tịch huyện Bành?

Đột nhiên Mã Bình cười hì hì.

Bạch Tuyết ngẩn ra, rồi mặt ửng hồng, sáng giọng:

- Mã Bình, đừng nói lung tung. Tôi làm gì có tư cách qua lại với lãnh đạo? Cũng vì vụ án Bang Lão Hồ trước kia, tôi chỉ được gặp Chủ tịch huyện Bành mấy lần mà thôi!

- Bạch Tuyết, cô đỏ mặt kìa...Cô có tặc giạt mình.

Mã Bình cười khanh khách, tránh né cú nhéo của Bạch Tuyết, hai người một trước một sau chạy vào tòa nhà giảng dạy, chạm mặt Chủ nhiệm Tôn. Chủ nhiệm Tôn nhìn Bạch Tuyết lắc đầu, nói:

- Bạch Tuyết, lát nữa hiệu trưởng Mạnh tìm cô nói chuyện, cô chuẩn bị tinh thần nhé!

Bạch Tuyết ồ một tiếng, còn Mã Bình, mặt liền biến sắc.

...

Xế chiều tan việc, Bành Viễn Chinh rời trụ sở, chuẩn bị trở về ký túc xá. Bây giờ là tháng ba, mùa xuân, gió xuân ấm áp.

Hắn bước chậm rãi trở về, khi đến cửa khu sinh hoạt cơ quan Huyện ủy, bị một cô bé xinh xắn như búp bê kéo lấy vạt áo:

- Chú tiểu Bành, chú tiểu Bành!

Bành Viễn Chinh cúi xuống nhìn, thấy đó là Dương Dương, con gái năm tuổi của Nghiêm Hoa, mỉm cười cúi xuống bế nó lên, véo cái mũi nhỏ nhắn của nó:

- Tiểu Dương Dương đi nhà trẻ về à? Hôm nay cháu có ngoan không?

- Chú tiểu Bành, Dương Dương rất ngoan.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Tiểu Dương Dương, chú Bành là chú Bành, sao lại gọi là chú tiểu Bành?

Hắn có phần hơi buồn bực, mỗi lần nhìn thấy hắn, con gái của Nghiêm Hoa, lại gọi “chú tiểu Bành”, cho dù hắn có “sửa chữa” cỡ nào, đứa bé này cũng nhất định không thay đổi.

- Thì chú đúng là chú tiểu Bành mà! Tại sao chú không thích Dương Dương gọi chú là chú tiểu Bành?

Dương Dương nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, giòn giã nói.

Bành Viễn Chinh im lặng, vỗ vỗ sau lưng nó, định để nó xuống, Lúc này, Nghiêm Hoa xách trên tay một túi rau, mỉm cười từ từ đi tới.

- Dương Dương, mẹ đã nói con phải gọi là chú Bành, đừng gọi lung tung. Viễn Chinh, cậu đừng để ý, nó còn quá nhỏ, không hiểu chuyện.

Nghiêm Hoa cười, giải thích.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Chị Nghiêm, cháu gọi “chú tiểu Bành” thì cứ để nói gọi, tôi chỉ thấy lạ là sao nó cứ thêm chữ “tiểu” vào!

- Bởi vì chú tiểu Bành vẫn gọi Dương Dương là tiểu Dương Dương, cho nên chú là chú tiểu Bành!

Dương Dương cười hì hì, chạy về phía trước.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, chợt có phần không biết nên khóc hay nên cười: đứa bé này thật là, tuổi nhỏ mà quá đáo để, không hề chịu thua một chút nào. Mới hơn năm tuổi, đã có suy nghĩ sâu sắc như vậy, lớn lên thì phải biết!

Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa sóng vai đi vào khu sinh hoạt. Trước khi lên lầu, Nghiêm Hoa dừng bước, do dự một lát, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh à, buổi tối tối chỗ tôi ăn cơm đi? Cậu sống một mình, không tốt cho sức khỏe đâu!

Bành Viễn Chinh hơi do dự, với quan hệ giữa hần và Nghiêm Hoa, đến nhà cô ăn bữa cơm cũng là chuyện bình thường, nhưng vấn đề là Nghiêm Hoa vừa mới ly hôn, nếu qua lại nhiều, chỉ sợ lại có những tin đồn không hay.

Dĩ nhiên Nghiêm Hoa hiểu Bành Viễn Chinh do dự vì cái gì, cô cúi đầu xuống, vẻ mặt chán nản, không nói gì nữa.

Đột nhiên Dương Dương chạy tới, giang hai tay làm nũng nói:

- Chú tiểu Bành, cháu muốn chú chơi với cháu. Cháu muốn chơi quả cầu thủy tinh.

Bành Viễn Chinh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của đứa bé, không khỏi thầm than một tiếng. Đứa bé này còn chưa hiểu chuyện, còn không biết cha mẹ ly hôn là thế nào, đợi đến lúc nó lớn lên, sự ngây thơ này có còn sót lại chút gì không?

Bành Viễn Chinh cười, ôm lấy cô bé, dịu dàng nói:

- Được, Dương Dương, chú chơi cầu thủy tinh với cháu!

Bành Viễn Chinh ôm Dương Dương đi theo Nghiêm Hoa lên lầu. Nghiêm Hoa nhẹ nhàng đi mở cửa, lại nghe phía sau, con gái nghiêm trang thổ lộ:

- Chú tiểu Bành, ba cháu là người xấu, ông ấy không cần Dương Dương, chú làm ba của Dương Dương được không? Có được không chú?

Trong nháy mắt, nụ cười xán lạn của cô bé, bị “vẻ lo lắng” thay thế. Dương Dương chớp chớp đôi mắt to tròn, rơi xuống hai giọt nước mắt, rồi gục đầu trên vai Bành Viễn Chinh, nghẹn ngào.

Tâm trạng của nó thay đổi quá nhanh, trong nhất thời Bành Viễn Chinh không kịp phản ứng, còn Nghiêm Hoa thì mặt mày đỏ ửng như ráng mây, lúng túng mở rộng cửa, quay lại hạ giọng trách cứ:

- Dương Dương, con nói lung tung gì đó? Muốn bị đòn phải không?

Cảm xúc của Dương Dương đột nhiên trở nên rất tệ, dù Nghiêm Hoa hù dọa cỡ nào, Bành Viễn Chinh dù dỗ đủ kiểu, nó vẫn co mình trên ghế salon khóc nức nở, nặng nề đòi Bành Viễn Chinh làm ba của nó.

Nghiêm Hoa bối rối, giậm chân:

- Viễn Chinh, thật ngại quá, cậu đi về trước đi, hôm nay con bé này bị cái gì vậy không biết, nó không hiểu chuyện, cậu đừng trách!

Bành Viễn Chinh vỗ vỗ vai Dương Dương, chậm rãi đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng như một con mèo nhỏ, cô bé nhảy dựng lên, ôm cổ Bành Viễn Chinh, nức nở nói một cách tội nghiệp:

- Chú tiểu Bành, chú đừng đi! Chú đi là mẹ sẽ đánh cháu! Chú ở lại với Dương Dương được không, bắt quá cháu không gọi chú là chú tiểu Bành nữa! Được không chú?

Bành Viễn Chinh thở dài, nhìn Nghiêm Hoa một cái, đoán ra nhất định gần đây tâm trạng Nghiêm Hoa không tốt, cộng thêm công việc bận rộn, không tránh khỏi có lúc nổi giận với một đứa bé nghịch ngợm như Dương Dương, thậm chí đánh nó.

Bành Viễn Chinh lại ngồi trở xuống, ôm Dương Dương vào lòng, dịu dàng an ủi:

- Dương Dương ngoan nhé, đừng khóc nữa, chú ở lại với cháu!

Nghiêm Hoa lệ tuôn như suối trào, xoa người chạy vào bếp.

Đến khi Nghiêm Hoa lấy lại bình tĩnh, làm xong thức ăn, Dương Dương đã mặt mày hớn hởi, cười hì hì chơi đùa với Bành Viễn Chinh. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nó luôn rạng rỡ bởi nụ cười, không còn nhận ra cô bé mít ướt lúc này nữa.

- Viễn Chinh, ăn cơm đi! Dương Dương, đi rửa tay đi con!

Nghiêm Hoa thở dài, dịu dàng nói.

Dương Dương giang tay làm nũng với Bành Viễn Chinh:

- Chú Bành, bế cháu đi rửa tay!

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Được rồi, cháu chẳng những là một đứa bé tinh ranh mà còn nghịch ngợm lắm đây!

536. Chương 544: Giậu Đổ Bìm Leo

Lúc Bành Viễn Chinh ăn cơm ở nhà Nghiêm Hoa, nhà họ Tào đang hết sức rối loạn. Tào Dĩnh thất thần tựa vào khung cửa, bên tai vọng tới tiếng khóc thảm thiết của mẹ cô, tâm trạng rối bời.

Sáng nay, Tào Đại Bằng, cha Tào Dĩnh đột nhiên bị người bắt đi. Mất liên lạc với người trong nhà. Đến trưa, người của Sở công nghiệp – đơn vị chủ quản của nhà máy cơ khí Tân An đột nhiên tới công ty tuyên bố miễn chức Bí thư Đảng ủy tập đoàn công ty của Tào Đại Bằng.

Cùng lúc đó, trong nhà máy bắt đầu lan truyền tin đồn Tào Đại Bằng bị Ban Thanh tra kỷ luật song quy, vì có liên quan đến một vụ án lớn.

Nhưng rốt cuộc là Tào Đại Bằng bị Ban Kỷ luật Thanh Tra tỉnh hay người của Ban Kỷ luật Thanh tra Sở công nghiệp mang đi, Lưu Phương hỏi thăm mà không biết kết quả. Tào gia đang lăm kè ra người vào, đột nhiên vắng như chùa bà Đanh, nhiều người tránh còn không kịp. Lưu Phương tìm một số người quen, nhưng có ai chịu giúp bà.

Lão Hoàng, Phó bí thư ở Sở công nghiệp, là chiến hữu của Tào Đại Bằng, hai nhà lui tới rất mật thiết, nhưng khi Tào Đại Bằng gặp chuyện không may, cả nhà lão Hoàng đóng cửa không gặp, điện thoại không tiếp, Lưu Phương đi tính lý một chuyến, thấy tình cảnh như vậy, buổi tối về đến nhà, khóc sướt mướt.

Không những là với người ngoài, ngay cả thân thích của Tào gia cũng không có ai lui tới thăm viếng an ủi, trong khi thường ngày, dù không gọi, họ vẫn cứ định kỳ tới cửa “phục vụ”.

Tào Đại Bằng đổ, trụ cột của Tào gia liền suy sụp. Nếu nói giậu đổ bìm leo, không chỉ có không ít cán bộ, công nhân viên chức ở sau lưng chửi bới Tào Đại Bằng là tham quan vô sĩ, rất nhiều bạn bè đều dùng những cách khác nhau vạch rõ ranh giới với Tào gia.

Đầu óc Tào Dĩnh trống rỗng.

Lưu Phương khóc một trận, khàn tiếng nói:

- Tiểu Dĩnh, con đi tìm Hàn Quang Bình đi, gia đình nó là nhà có máu mặt ở Thủ đô, nhờ nó giúp đỡ một chút, cần phải biết rốt cuộc cha con phạm tội gì, rơi vào tay ai! (sic!)

Vừa nói Lưu Phương vừa khóc nức lên.

Tào Dĩnh lắc đầu:

- Mẹ, con không tìm anh ta đâu!

Lưu Phương nổi giận lau nước mắt nhìn chằm chằm Tào Dĩnh, nói:

- Tiểu Dĩnh, chẳng lẽ con bất kể sự sống chết của cha con? Cô đi tìm Hàn Quang Bình xem sao, nhanh đi! Mà thôi, để mẹ tự đi gọi điện thoại!

Lưu Phương lau nước mắt, run run bấm số điện thoại của Phó cục trưởng Cục giáo dục Hàn Quang Bình.

Vì Hàn Quang Bình theo đuổi Tào Dĩnh, nên đối với Lưu Phương khá thân thiết.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói uể oải:

- Ai vậy? Tôi là Hàn Quang Bình.

- Tiểu Hàn, dì là dì Lưu đây. Dì có chút chuyện, muốn nhờ cháu giúp đỡ, cháu có thể tới đây một chuyến không?

Lưu Phương vừa dứt tiếng, đầu bên kia rõ ràng im lặng một lúc, sau đó Hàn Quang Bình nói với giọng lãnh đạm:

- Thật ngại quá, dì Lưu. Tối nay cháu có chút chuyện, ngày mai còn phải đi họp ở thành phố, ngay sau đó, cháu lại phải về Thủ đô làm việc, không thể tới được. Xin lỗi, cháu cúp máy, hẹn gặp lại dì sau.

Mặc dù Hàn Quang Bình vẫn nhã nhặn, lễ độ, nhưng thái độ lãnh đạm từ chối như vậy, làm sao Lưu Phương không hiểu. Bà ngơ ngác đứng đó, tay buông thõng, bịch một cái, ống nghe điện thoại rớt xuống bàn trà, rồi văng tiếp xuống đất, bể thành hai mảnh.

Dù thế nào, bà cũng không nghĩ ra, cậu ấm kia, ngày thường luôn miệng nói hết sức yêu thương con gái mình, thế nhưng đến thời điểm mấu chốt, một chút tình cảm cũng không có! Đây gọi là yêu sao?

Bên kia, Hàn Quang Bình cúp điện thoại, vẻ mặt hơi phức tạp. Chuyện của Tào Đại Bằng y đã nghe nói, mặc dù rất thích Tào Dĩnh, nhưng hôm nay Tào Đại Bằng phạm án, gặp chuyện không may, dù thế nào y cũng không thể tiếp tục có bất kỳ liên quan nào với Tào gia. Trong mắt Hàn Quang Bình, phụ nữ không quan trọng bằng danh dự gia đình và tiền đồ chính trị của cá nhân y.

Mặc dù, y cảm thấy hơi đáng tiếc, Tào Dĩnh còn chưa “nắm” được trong tay, lại phải bỏ qua. Thật ra thì nếu y không bỏ cũng không thành. Hôm nay Tào Đại Bằng xuống dốc, bị bắt, cho dù Hàn Quang Bình có kiên trì theo Tào Dĩnh, trong nhà y cũng không đồng ý.

...

Sáng hôm sau, Tào Dĩnh đi tới đi lui trước cửa trụ sở Ủy ban nhân dân huyện Lân thật lâu. Cô không còn lựa chọn nào khác, trước mắt, chỉ có một người có khả năng giúp cô là Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ra cửa lên xe chuẩn bị đến văn phòng công trường xây dựng Trung tâm thương mại. Công trình đã được khởi công, Phó Khúc Dĩnh vì có việc vẫn còn ở lại Singapore, công ty Hoa Thương do Phó tổng giám đốc Thiết Nhĩ Tư chịu trách nhiệm.

Thiết Nhĩ Tư là người gốc Mã Lai, quốc tịch Singapore. Cô sinh ra ở Singapore, đi học ở Mỹ, trở về Singapore đi làm ở tập đoàn Hoa Thương. Từ viên chức nhỏ tiến dần lên, dần dần được Phó Khúc Dĩnh trọng dụng, trở thành người thân tín của cô.

Phó Khúc Dĩnh để Thiết Nhĩ Tư chịu trách nhiệm dự án này ở huyện Lân, có thể thấy được sự coi trọng của cô đối với công ty Hoa Thương Tân An.

Thiết Nhĩ Tư là một nữ doanh nhân rất chú trọng chi tiết và hiệu suất công việc, mặc dù hiệu suất của các ngành ở huyện Lân đã tương đối cao, khá phối hợp với công ty Hoa Thương Tân An, nhưng Thiết Nhĩ Tư vẫn không vừa ý, năm lần bảy lượt đến gặp Bành Viễn Chinh, nói theo lời của Hoắc Quang Minh thì “con quỷ nhỏ ngoại quốc này còn khó hầu hạ hơn Phó Khúc Dĩnh”.

Bành Viễn Chinh ngồi xe ra cổng, liếc mắt liền nhìn thấy Tào Dĩnh với thần sắc tiêu tụy đang đứng nhìn vào trong. Hẩn ngẩn ra, do dự một chút, rồi bảo tài xế dừng xe:

- Lão Hoắc, anh đi trước giúp tôi chuẩn bị, tôi có chút việc, nửa giờ sau anh cho tài xế quay lại đón tôi!

Bành Viễn Chinh đột nhiên muốn xuống xe, khiến Hoắc Quang Minh hơi nghi hoặc, nhưng không dám hỏi nhiều, lập tức đáp ứng, cho xe rời đi.

Bành Viễn Chinh bước nhanh tới, khẽ nói:

- Tào Dĩnh, cô tới tìm tôi?

Mắt Tào Dĩnh đỏ lên, cúi đầu xuống, ừ khẽ một tiếng.

- Chúng ta đến vườn hoa đối diện đi dạo một chút.

Bành Viễn Chinh thấy vẻ mặt bồn chồn của Tào Dĩnh, biết cô nhất định có chuyện, bèn bảo Tào Dĩnh tới con đường đối diện, rồi rẽ vào một vườn hoa nhỏ.

Hai người im lặng sống vai mà đi, vẻ mặt Tào Dĩnh thay đổi liên tục, vẫn không thể mở lời. Bành Viễn Chinh nhún mày, dừng bước lại, ôn tồn nói:

- Tào Dĩnh, có phải cô có việc? Có thể nói với tôi được không?

Khóe miệng Tào Dĩnh hơi run run, đôi vai run rẩy, lệ tuôn như suối.

...

Tào Đại Bằng lại có liên quan vụ án và bị bắt, hơn nữa vẫn không rõ là bị ai mang đi, điều này làm cho Bành Viễn Chinh giật mình. Ở trong ấn tượng và trí nhớ kiếp trước của hắn, tất nhiên Tào Đại Bằng là người xu nịnh và bảo thủ, nhưng chung quy cũng không phải là một người tham lam, mặc dù ông ta là cán bộ cấp phó sở, nhưng thật ra gia cảnh rất bình thường, điều này đủ để nói rõ tất cả.

Dĩ nhiên, điều này cũng có lý do bởi ông ta đảm nhiệm chức Bí thư Đảng ủy, trong tay không nắm giữ thực quyền.

Kiếp trước, Tào Đại Bằng về hưu một cách vững vàng, sao kiếp này mới nửa đường đã “ngã ngựa” rồi? Bành Viễn Chinh nhú chặt chân mày, suy nghĩ.

Tào Dĩnh thấy thế, cho là hắn khó xử hoặc không muốn giúp, liền yếu ớt thở dài, run giọng nức nở nói:

- Viễn Chinh, tôi tìm anh là để hỏi xem, anh có cách nào giúp chúng tôi hỏi thăm, xem rốt cuộc cha tôi phạm phải vấn đề gì? Bây giờ bị ai mang đi? Ông bị bắt một cách không minh bạch như vậy, chúng tôi chịu không được! Nếu như anh cảm thấy khó xử, thì thôi vậy.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Tào Dĩnh, là tôi đang nghĩ, cha cô có phạm phải vấn đề kinh tế lớn hay không thôi. Được rồi, cô đừng nôn nóng quá, tôi sẽ hỏi giúp cô. Cô đến phòng làm việc của tôi đợi một chút nhé?

- Được, cảm ơn anh. Chỉ có anh chịu giúp chúng tôi. Cảm ơn!

Tào Dĩnh khóc không thành tiếng, nước mắt đầm đìa.

Bành Viễn Chinh thở dài, an ủi cô mấy câu, rồi dẫn Tào Dĩnh vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, về phòng làm việc của mình.

Bành Viễn Chinh biết, tập đoàn công ty chế tạo cơ khí Tân An là xí nghiệp nhà nước quy mô lớn của Sở công nghiệp tỉnh, Tào Đại Bằng là Bí thư Đảng ủy và là cán bộ cấp phó sở, tuy không phải là cán bộ do tỉnh quản lý, nhưng nhất định là cán bộ do sở quản lý, Ban Kỷ luật Thanh tra thành phố không có quyền động tới ông ta.

Có thể động tới Tào Đại Bằng, chỉ có Ban Kỷ luật Thanh tra Sở công nghiệp và Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh.

Vấn đề bây giờ là, ngay cả hai mẹ con Tào Dĩnh cũng không rõ là Ban kỷ luật Thanh tra Sở công nghiệp hay Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh bắt Tào Đại Bằng. Không chỉ có hai mẹ con Tào Dĩnh, trong công ty, kể cả Tổng giám đốc Hắc Thuần Đào, cũng đều mơ hồ. Chẳng qua là ngày hôm qua, đột nhiên Sở công nghiệp tỉnh tới tuyên bố miễn chức Tào Đại Bằng, cụ thể tại sao miễn chức, có vấn đề gì, không ai biết. (sic!)

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi gọi cho Từ Tiểu, con gái của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình.

- Ai chà, thật là khách ít đến nha! Chủ tịch huyện Bành, nghĩ như thế nào lại gọi cho tôi vậy?

Từ Tiểu cười hì hì.

- Thiển Như qua Mỹ về chưa?

- Cô ấy còn đang ở bên Mỹ, đến hè mới về.

Bành Viễn Chinh cười cười.

- Từ Tiểu, giúp tôi một chuyện được không?

Từ Tiểu ngẩn ra, chợt mỉm cười:

- Gì mà nghiêm túc vậy? Anh nói đi, là chuyện gì?

Bành Viễn Chinh hạ giọng thuật lại một lượt chuyện của Tào Đại Bằng.

Từ Tiểu cười:

- Tôi có thể giúp anh hỏi thăm một chút, nhưng chuyện này mà anh cũng nhúng tay vào, nếu để ông nội anh biết được, anh chịu không nổi đâu! Ba tôi nói, ông cụ ghét nhất là tham quan ô lại!

Anh chờ điện thoại của tôi!

Từ Tiểu lập tức cúp điện thoại.

Cô là con gái Bí thư Tỉnh ủy, ở trong tỉnh Giang Bắc này, việc dò hỏi tin tức đối với cô không thành vấn đề, không cần phải kinh động đến Từ Xuân Đình.

Để điện thoại xuống, Bành Viễn Chinh nhìn Tào Đình cười cười:

- Tào Đình, chờ một lát, hẳn là sẽ rất nhanh có tin tức.

- Cảm ơn.

Tào Đình mím môi, sắc mặt hơi tái nhợt, ngồi yên đó.

537. Chương 545: Khác Thường

Nói chuyện điện thoại xong, không khí trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh nhất thời trở nên nặng nề và lúng túng. Quan hệ của hai người tương đối phức tạp, đối với Bành Viễn Chinh, Tào Đình là người mà kiếp trước hắn từng có tình cảm dây dưa, mà kiếp này, cũng có một đoạn thời gian tình cảm bắt đầu chớm nở.

Kiếp trước, nếu như cha mẹ Tào Đình không tìm mọi cách ngăn trở, thậm chí lấy cái chết bức bách Tào Đình, hai người đã có cơ hội đến với nhau; kiếp này, nếu như cha mẹ cô không tính toán lý tài quá mức, tình yêu của hai người có lẽ đã có được kết quả. Nhưng, “nếu” chỉ là giả thiết, đối với thực tại, “nếu” không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Tào Đình từ từ cúi đầu xuống, mặt tái nhợt, cảm thấy mình không có chút tương lai tốt đẹp nào, rất thất vọng. Người đàn ông trước mắt này đã kết hôn thành gia, nhất định không thuộc về mình, mà mình cũng từng hạ quyết tâm muốn quên hắn đi, nhưng mỗi lần gặp mặt, phòng tuyến xây đắp đã lâu sâu trong nội tâm của cô, lại đổ sụp xuống chỉ trong nháy mắt.

Chẳng lẽ mình cứ kém cỏi, rẻ rúng như vậy, làm sao người ta không xem thường? Tào Đình lòng đau như cắt, cắn chặt làn môi đỏ mọng, một tia máu lạnh lẽo rỉ ra.

Bành Viễn Chinh nhìn cô, trong lòng thầm thở dài. Hắn muốn nói, nhưng cảm thấy không có lời nào để nói, bèn thôi, cúi đầu xem báo.

Rất may là tiếng chuông điện thoại reo vang, phá vỡ bầu không khí nặng nề và dè dặt.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, nhắc điện thoại lên, Tào Đình cũng ngẩng lên, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, có phần căng thẳng.

- Từ Tiểu.

- Bành Viễn Chinh, tôi đã hỏi thăm giúp anh, tình hình cụ thể thì còn cần phải có thời gian, nhưng căn cứ để xác định chính là, bên phía Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh vẫn không có điện thoại gì. Nếu như quả thật Ban Kỷ luật Thanh tra ra tay, lãnh đạo Ban Kỷ luật Thanh tra không thể nào không biết.

Từ Tiểu nhẹ nhàng nói:

- Cho nên, tôi nghĩ là Ban Kỷ luật Thanh tra của Sở công nghiệp đã làm, nhưng...

Từ Tiểu ngập ngừng một chút:

- Tôi đang nhờ người hỏi thăm. Có điều, xí nghiệp này mặc dù trực thuộc Sở, nhưng dù sao Tào Đại Bằng cũng là cán bộ cấp phó sở, Ban Kỷ luật Thanh tra động đến ông ta, có vẻ không phù hợp. Vì vậy, tôi thấy, trong chuyện này nhất định có nội tình!

Người này có quan hệ gì với anh? Nếu như quan hệ không gần, tôi nghĩ anh cũng không cần nhúng tay vào quá sâu.

Từ Tiểu nói thêm.

- Ông ấy là bạn học cũ của cha tôi, cũng là lãnh đạo cũ của mẹ tôi...

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi cười, trả lời.

Từ Tiểu nghe vậy à một tiếng, gật gật đầu nói:

- Nếu là người quen, tôi sẽ giúp anh hỏi thăm kỹ hơn một chút. Nhưng tôi cho anh biết, chỉ thăm dò tin tức thôi nha, về phần xử lý như thế nào, tôi đề nghị anh đừng ra mặt.

Bành Viễn Chinh biết Từ Tiểu có ý tốt, lo lắng mình bị dính líu vào. Sợ thì cũng không phải sợ, nhưng tóm lại là rất phiền phức, nếu để cho Phùng lão biết, nhất định ông sẽ nổi giận.

- Được, cảm ơn cô. Làm phiền cô quá.

Bành Viễn Chinh nói.

Từ Tiểu cười hì hì:

- Đừng khách khí như vậy!

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ.

Ban Kỷ luật Thanh tra Sở công nghiệp tỉnh đụng vào Tào Đại Bằng, đúng là có vẻ khác thường. Từ góc độ này mà phân tích và phán đoán, trên căn bản có thể kết luận Tào Đại Bằng đắc tội với lãnh đạo chủ yếu của Sở, nếu không, Ban Kỷ luật Thanh tra cũng sẽ không đột nhiên dùng biện pháp mạnh mẽ như vậy!

Ban Kỷ Luật Thanh tra ngành không có quyền “song quy” cán bộ, nhưng nếu như Ban Kỷ Luật Thanh Sở điều tra ra Tào Đại Bằng có một vài vấn đề, lập tức có thể báo lên cho Ban Kỷ Luật Thanh tra tỉnh, đưa vụ án chuyển giao cho Ban Kỷ Luật Thanh tra tỉnh. Nếu như cấp trên muốn điều tra anh, còn có thể tra không ra vấn đề sao? Trúng gà có thể bới ra xương, huống chi, thường đi ở bờ sông, sao có thể không ướt giày, dù Tào Đại Bằng không phải là người tham lam, nhưng cũng chưa chắc thanh liêm.

Chuyện này, nếu như không phải Tào Dĩnh tìm tới tận nơi, nhất định Bành Viễn Chinh sẽ không xen vào vùng nước đục này.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu lên nhìn Tào Dĩnh, nghiêm túc khẽ nói:

- Tào Dĩnh, cô nói thật với tôi, ba cô rốt cuộc có vấn đề hay không?

Tào Dĩnh cũng là cán bộ, làm sao không rõ ý của Bành Viễn Chinh. Cô trầm tư một lát, lại nhớ tới lời của mẹ tối hôm qua khi mình hỏi bà, liền kiên định lắc đầu:

- Viễn Chinh, tình hình nhà tôi anh cũng biết mà, ngày hôm qua tôi cũng đã hỏi mẹ tôi, nhà chúng tôi không có tiền, lãnh đạo khác trong công ty được cấp tới hai, ba căn theo diện phúc lợi, nhà chúng tôi chỉ có một căn duy nhất.

Về vấn đề thu nhận trà rượu dịp năm mới vân vân, là vấn đề tham ô công quỹ, ba tôi không có quyền, cũng không có can đảm làm.

Lời nói kiên định của Tào Dĩnh khiến Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gật đầu, tổng hợp sự hiểu biết và phán đoán của cả kiếp trước, kiếp này, Tào Đại Bằng không có vấn đề lớn về kinh tế.

Nếu loại bỏ vấn đề tham ô, như vậy có thể là Tào Đại Bằng đắc tội với người.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút, lại nói:

- Tào Dĩnh, gần đây cha cô có đắc tội với người nào không? Chẳng hạn như lãnh đạo cấp trên?

Tào Dĩnh ngẩn ra, rồi lắc đầu:

- Không có, cha tôi cũng không nói tới, chắc là không có!
- Quan hệ giữa ba cô và Hác Thuần Đào như thế nào?

Bành Viễn Chinh lại hỏi.

Tào Dĩnh gượng cười:

- Cũng không tệ lắm. Hai nhà chúng tôi thường xuyên qua lại, tôi với Hác Lệ nhà chú Hác là bạn học đại học, anh cũng biết mà.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, nói:

- Tào Dĩnh, bây giờ có thể xác định, ba cô bị Ban Kỷ luật Thanh tra Sở của tỉnh khống chế, điều này có nghĩa chắc chắn ba cô đắc tội với người. Tôi thấy thế này, chuyện này cô phải ra mặt làm một chút.

Bành Viễn Chinh bước tới, vỗ vỗ bả vai Tào Dĩnh:

- Cô lập tức đến Hác gia một chuyến, thử dò xét thái độ và ý tứ của Hác Thuần Đào, xong cô lập tức gọi điện thoại cho tôi biết.

Tào Dĩnh gật đầu, vội vã đứng dậy cáo từ rồi đi. Cô đi tới cửa, dừng chân lại, quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt long lanh như nước, khẽ nói:

- Cảm ơn anh. Viễn Chinh, nếu như anh không giúp tôi, tôi thật không biết phải làm thế nào.
- Không có gì. Cô phải chuẩn bị tư tưởng cho tình huống xấu nhất, nhưng cũng đừng quá lo lắng. Trước hết cứ làm rõ cha cô bị mang đi đâu (!), sau đó tôi sẽ nghĩ cách.

Bành Viễn Chinh có ý nghĩ muốn buông tay mặc kệ, nhưng không đành lòng.

Dù thế nào, hắn cũng không thể gan sấn dạn đá, coi Tào Dĩnh như một người xa lạ.

Sau khi Tào Dĩnh đi, Bành Viễn Chinh đến văn phòng công trường Trung tâm thương mại, xử lý xong các công việc, mãi cho đến xế chiều mới chạy về phòng làm việc. Vào phòng làm việc, hắn nhắc điện thoại gọi cho Từ Tiểu. Từ Tiểu đã có được tin tức mới nhất.

- Bành Viễn Chinh, Tào Đại Bằng bị Ban Kỷ luật Thanh tra Sở mang tới khách sạn Tây Gai ở tỉnh lỵ, rõ ràng là ông ta đắc tội với người, đó là người đứng đầu Sở công nghiệp tỉnh. (sic!)

Từ Tiểu thở dài:

- Anh xác định ông ta không có vấn đề về kinh tế sao?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi chỉ phán đoán theo hiểu biết về ông ta, làm sao có thể bảo đảm chắc chắn được? Nhưng chuyện này cũng không phải là mấu chốt của vấn đề. Rõ ràng là ông ta đắc tội với người ta trước, rồi mới bị trả đũa, không phải là vi phạm rồi bị tố giác.

Từ Tiểu cười:

- Xem ra người này có quan hệ khá gần với anh, có muốn tôi nói với ba tôi không?
- Đừng, Từ Tiểu! Chuyện này đừng kinh động Bí thư Từ!

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Tôi muốn biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Nếu như Tào Đại Bằng quả thật có vấn đề, vậy hãy để Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh ra mặt điều tra, hành vi của Ban Kỷ luật Thanh tra Sở là không đúng quy định!
- Được, anh xem rồi làm, có việc cứ liên lạc với tôi, dù sao cũng dễ tìm tôi, tôi không ở phòng làm việc thì ở nhà, hai số điện thoại anh đều có.

Từ Tiểu cười, cúp điện thoại.

Bành Viễn Chinh nói chuyện với Từ Tiểu xong, vừa định xử lý mấy văn kiện, chuông điện thoại lại vang lên. Hắn tưởng Tào Dĩnh gọi tới, không ngờ là Mạnh Lâm.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ, bây giờ là năm giờ chiều, bên Mỹ đang là năm giờ sáng.

- Mẹ, mẹ dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm một lát?

Bành Viễn Chinh cười hỏi.

- Tối hôm qua mẹ ngủ sớm, hơn bốn giờ sáng tỉnh dậy, ngủ không được, nên gọi điện thoại cho con. Con ở Tân An một mình, phải chú ý sức khỏe, nhất là chuyện cơm nước, không được ăn uống đối phó qua loa, cần nấu cơm phải nấu cơm!

Mạnh Lâm dằn dò.

Bành Viễn Chinh cười hì hì:

- Mẹ, sáng sớm mẹ gọi điện thoại cho con là để nói vấn đề nấu cơm? Quá lãng phí tiền điện thoại đi!

- Nói nhảm, tiểu tử thối này. Mẹ gọi là để cho con biết, mấy mẹ con ta ở bên này rất tốt, sức khỏe của Thiến Như vẫn ổn, bệnh viện kiểm tra sức khỏe rất bình thường, con yên tâm đi.

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay nên cười:

- Mẹ, hôm qua không phải mẹ đã nói một lần như vậy rồi? Hôm qua con cũng mới gọi điện thoại cho Thiến Như mà...

Mạnh Lâm ngẩn ra, rồi cười:

- Sao, con chán người mẹ hay cảm ràm này rồi à? Mẹ lớn tuổi rồi, hơi đãng trí...

- Mẹ tôn kính đại nhân, sao con dám không nghe lời của đại nhân chứ...

Bành Viễn Chinh cười hì hì nói chuyện phiếm với mẹ. Thật ra thì hắn biết mẹ hắn nhớ mình, nên cứ gọi điện thoại vậy thôi.

Hai mẹ con chuyện gẫu một lúc, Bành Viễn Chinh dần đo một chút rồi vẫn kể chuyện hôm nay Tào Dĩnh tới nhờ hắn giúp, Tào Đại Bằng gặp chuyện không may cho mẹ hắn biết.

Mạnh Lâm hơi giật mình, hạ giọng nói:

- Con, con bé tiểu Dĩnh này đúng là số khổ. Bây giờ cha của nó xảy ra chuyện, con nhất định phải giúp nó một chút, đừng để nó phải chạy đôn chạy đáo, tới đâu cũng bị người ta coi thường.

- Mẹ, con đang lo liệu việc này.

Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Nhưng con có cảm giác chuyện này không ổn. Bất kể Tào Đại Bằng có vấn đề hay không, rốt cuộc ông ta vẫn có thể bị...Con chỉ có thể cố hết sức giúp thôi.

- Con làm hết sức là tốt rồi.

Mạnh Lâm im lặng một lát, nhẹ nhàng nói:

- Con, mẹ phải đi làm điểm tâm cho Thiến Như, mẹ cúp điện thoại nhé!

Nói xong, Mạnh Lâm cúp điện thoại ngay. Bành Viễn Chinh thừa hiểu, mẹ hắn nói phải đi làm điểm tâm, bất quá chỉ là cái cớ, đơn giản là bà nghe chuyện của Tào Dĩnh, tâm trạng không vui, có phần lo lắng cho Tào Dĩnh mà thôi.

538. Chương 546: Âm Hiệu Của Bí Thư Thành Ủy

Tào Dĩnh xách mấy túi nước trái cây, do dự đi vào nhà của Hác Thuần Đào, bấm chuông cửa.

Người mở cửa là Hác Lệ, con gái của Hác Thuần Đào, cũng là bạn học của Tào Dĩnh. Hai người học cùng trường đại học nhưng không cùng khoa. Quan hệ hai nhà vốn không tệ, mà hai cô còn là đồng học, thường ngày vẫn lui tới, xem như là mật thiết.

Hác Lệ thấy Tào Dĩnh, dường như hơi bất ngờ, tuy nhiên cô vẫn gượng cười một tiếng, mở cửa cho Tào Dĩnh vào, rồi hướng về phía cửa phòng khách gọi lớn:

- Ba, mẹ, tiểu Dĩnh tới!

Hác Thuần Đào đang ở trong phòng khách buồn bực hút thuốc lá, xem ti vi, còn mẹ của Hác Lệ đang ở trong bếp nấu cơm tối. Nghe nói Tào Dĩnh tới, mẹ Hác Lệ không ra, Hác Thuần Đào cau mày, thần nhiên nói:

- Tiểu Dĩnh, ngồi đi.

Tào Dĩnh nhận ra sự lãnh đạm của người Hác gia, nhưng hai ngày nay, đã thấy nhiều cách cư xử này, cũng không quan tâm. Dù sao hôm nay cô theo lời dặn của Bành Viễn Chinh tới dò xét thái độ của Hác Thuần Đào, không cần quan tâm những chuyện này.

Cô thầm cắn răng, nhẹ nhàng đi tới nói:

- Chú Hác, cháu muốn hỏi chú, ba cháu rốt cuộc phạm tội gì? Bây giờ một chút tin tức cũng không có, khiến nhà cháu rất lo lắng...

Khóe miệng Hác Thuần Đào hơi trĩ xuống.

Chuyện của Tào Đại Bằng xảy ra khá đột ngột. Cả ngày hôm nay, thông qua các mối quan hệ, rốt cuộc ông ta hỏi thăm được và biết lần này Tào Đại Bằng nhất định xong đời. Ông ta đắc tội với lãnh đạo chủ yếu của Sở, lãnh đạo Sở đập bàn, yêu cầu Ban Kỷ luật Thanh tra điều tra Tào Đại Bằng. Mặc dù chuyện này tương đối bí mật, nhưng đối với lãnh đạo cao cấp của Sở, thì không phải là chuyện bí mật gì.

Hác Thuần Đào vốn cho là có người tố giác Tào Đại Bằng, nên trong lòng ông ta cũng không yên, có thể có người cũng tố giác ông ta không đây?

Cứ như vậy, Hác Thuần Đào liền xác định, việc không có liên quan tới mình, dĩ nhiên đứng xa mà nhìn.

- Tiểu Dĩnh à, chú với ba cháu là đồng nghiệp nhiều năm, cũng là bằng hữu lâu năm. Chuyện của ba cháu, chú rất bất ngờ và cũng rất đau lòng! Bây giờ tổ chức đang tiến hành thẩm tra đối với ba cháu. Chú hy vọng cháu và mẹ cháu có thể tận lực phối hợp với sự điều tra của tổ chức, tranh thủ một kết quả tương đối tốt nhất.

Hác Thuần Đào cười, thở dài nói.

Tào Dĩnh nghe những lời này, trong lòng tức giận. Cô không nghĩ Hác Thuần Đào có thể có thái độ như vậy! Cha của cô rốt cuộc có vấn đề hay không, còn chưa có kết quả, nhưng lời lẽ của Hác Thuần Đào cứ như thể cha cô chắc chắn có tội rồi vậy.

- Chú Hác, cháu chỉ muốn xác định, cha cháu có thật sự phạm tội không?

Tào Dĩnh cắn môi nói.

Hác Thuần Đào khoát tay, trầm giọng nói:

- Chú không thể xác định. Nhưng tổ chức đã cách chức cha cháu, cha cháu đang tiếp nhận điều tra của Ban Kỷ luật Thanh tra, trong lòng cháu phải chuẩn bị tư tưởng trước!

...

Bành Viễn Chinh thở dài, khuya nay hẳn phải về thành phố để lấy một ít quần áo. Hắn ra khỏi văn phòng, đến trước lầu đón xe, mà Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh cũng vừa lúc muốn lên xe trở về thành phố, ba người gặp nhau, Ninh Hiểu Linh cười chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Ủ, đồng chí Hiểu Linh!

Bành Viễn Chinh cười, đáp.

Đồng Dũng hơi lúng túng, từ sau lần “đòi xe”, quan hệ giữa y và Bành Viễn Chinh có phần gượng gạo, y một mực tránh chạm mặt Bành Viễn Chinh.

Đồng Dũng vừa định chào hỏi, lại thấy Bành Viễn Chinh đã mở cửa lên xe. Chiếc chuyên xa của Bành Viễn Chinh tung bụi mà đi, Đồng Dũng cũng trầm mặt lên xe. Ninh Hiểu Linh thăm lắc đầu.

Cô có phần không hiểu nổi suy nghĩ của Đồng Dũng. Y dĩ nhiên là cán bộ cấp phó huyện, thời gian nhậm chức dài, nhưng trong bộ máy Ủy ban nhân dân huyện Lâm, y xếp hạng gần chót, còn Bành Viễn Chinh tuy trẻ tuổi, thời gian nhậm chức không lâu, nhưng năng lực, thể lực cho tới đầu óc và thủ đoạn, thì Đồng Dũng không thể so sánh. Y không chủ động cúi người xuống, như vậy vô tình hay cố ý gây mâu thuẫn với Bành Viễn Chinh, người chịu thiệt thòi sẽ là y.

Bành Viễn Chinh trở lại thành phố, đi trước đến Thành ủy, Hàn Duy đang ở trong phòng làm việc chờ hẳn.

Bành Viễn Chinh vội vã vào trụ sở Thành ủy, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham chậm rãi đi ra, đứng lúc nhìn thấy hẳn.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, vội vàng dừng bước chào hỏi:

- Bí thư Đông Phương! Ngài tan việc rồi sao?

Đông Phương Nham cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, sao trùng hợp thế? Đến tìm lão Hàn à?

- Dạ, Bí thư Đông Phương, tôi tới báo cáo công tác với Bí thư Hàn, chính là về dự án Trung tâm thương mại.

Bành Viễn Chinh cười trả lời.

Đông Phương Nham ừ, gật đầu, tiếp tục sải bước mà đi. Nhưng đi được vài bước, đột nhiên ông ta xoay người lại, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu đưa tập đoàn Hoa Thương Singapore đến huyện đầu tư sao?

- Dạ, Bí thư Đông Phương.

Bành Viễn Chinh thấy Đông Phương Nham dường như có chuyện muốn nói, vội vàng đi tới.

- Ở tỉnh Giang Nam, tập đoàn Hoa Thương có một dự án hóa chất dầu mỏ vừa xây dựng xong phải không? Tôi có đứa cháu làm việc ở đó...

Đông Phương Nham làm như thờ ơ nói:

- Thực lực của xí nghiệp này rất mạnh, nó có thể ở lại thành phố chúng ta, là cậu lập công lớn!

Mắt Bành Viễn Chinh lóe sáng, cười:

- Bí thư Đông Phương, đây là một xí nghiệp có thực lực của Singapore, ông chủ xí nghiệp là người gốc Hoa, tới thành phố chúng ta đầu tư, là cũng có ý muốn báo đáp tổ quốc, tạo phúc cho người dân, chúng ta có thể hợp tác với một xí nghiệp như vậy, dừng chân lâu dài là chuyện tốt.

- Không sai. Tốt lắm đồng chí Viễn Chinh, tôi còn có việc, cậu đi lo công việc của cậu đi.

Đông Phương Nham cười ha hả, vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, rồi đi.

Trong lời của ông ta có ẩn ý gì, dĩ nhiên Bành Viễn Chinh có thể hiểu được, chẳng qua là, loại chuyện này, Đông Phương Nham không thể nói rõ, mà Bành Viễn Chinh cũng sẽ không hỏi, chỉ có thể ngầm hiểu ý.

Bành Viễn Chinh tiếp tục đi về phía phòng làm việc của Hàn Duy. Trên đường đi, hẳn suy nghĩ về ẩn ý của Đông Phương Nham, tìm cách xử lý thích hợp. Đối với vấn đề này, có thể nói Bành Viễn Chinh rất thành thạo và khéo léo.

Báo cáo công việc với Hàn Duy xong, Bành Viễn Chinh trở về nhà ở thành phố. Ở cửa khu cư xá, hắn gặp một nhóm các công nhân viên chức lớn tuổi quen biết với Mạnh Lâm, trên căn bản là đã nhìn thấy hắn lớn lên.

Chào hỏi những người này, kể cả nhắc tới chuyện của Tào gia xong, Bành Viễn Chinh do dự một lúc, rồi từ từ đi tới trước cửa nhà Tào Dĩnh, gõ cửa.

Lưu Phương mở cửa, vừa thấy Bành Viễn Chinh, khuôn mặt đang ảm đạm của bà tươi lên một chút, nhưng rồi bà có phần lúng túng lui về phía sau một bước, nhẹ nhàng nói bằng giọng hơi khàn:

- Viễn Chinh à, mời vào! Tiểu Dĩnh, Viễn Chinh tới!

Lúc này trong phòng ngủ, con gái bà đã nói về việc nhờ Bành Viễn Chinh giúp, Lưu Phương ra phòng khách ngồi trên ghế salon, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, xấu hổ vô cùng. Làm sao bà có thể ngờ, có ngày Tào gia xuống dốc như thế này, càng không nghĩ đến, trong lúc Tào gia khốn khó, người tới giúp đỡ lại là Bành Viễn Chinh, tên tiểu tử ngày xưa bị bà rẻ rúng coi khinh!

“Ai giàu ba họ, ai khó ba đời; sông có lúc người có khúc”, Lưu Phương nhớ tới mấy câu thành ngữ dân gian, mặt đỏ bừng, không biết chui vào đâu.

- Tào Dĩnh, đó là nguyên văn lời Hác Thuần Đào nói?

Bành Viễn Chinh cau mày hỏi.

Tào Dĩnh xấu hổ và giận dữ gật đầu. Tính cách của cô dịu dàng điềm đạm, không màng danh lợi, nhưng chuyện liên quan đến sự an nguy của cha ruột, khiến cô cũng phải nổi giận.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm suy nghĩ một lát. Theo phản xạ, móc thuốc ra định châm lửa, chợt nghe ‘tách’ một tiếng, trước mắt xuất hiện một ngọn lửa nhỏ.

Tào Dĩnh cầm trong tay một cái bật lửa xăng bằng inox, phía sau ngọn lửa, trên khuôn mặt tái nhợt của cô thoáng một chút hồng.

Bành Viễn Chinh thấy lòng rung động. Cái bật lửa này có ấn tượng đậm sâu đối với hắn. Ngày đó, hắn và Tào Dĩnh đi dạo phố, khi tới cửa hàng bách hóa, phát hiện cái bật lửa có hình dáng đặc biệt này, Tào Dĩnh nói sẽ mua cho hắn làm quà sinh nhật, đáng tiếc là sau đó hai người bị vợ chồng Tào Đại Bằng ngăn cản không cho gặp mặt, từ đó không hề lui tới.

Không biết Tào Dĩnh mua cái bật lửa này khi nào.

- Đây là cái bật lửa ngày đó anh thích, sau tôi mua về, nghĩ là... Nếu anh không chê, thì cầm lấy dùng đi.

Tào Dĩnh cúi đầu, đưa bật lửa tới.

Nếu như không phải lần này cha cô xảy ra chuyện, cô lại có dịp gặp Bành Viễn Chinh, nhất định Tào Dĩnh sẽ giữ cái bật lửa này mãi mãi. Đây là vật kỷ niệm duy nhất của cô về Bành Viễn Chinh.

Trong lòng Bành Viễn Chinh không khỏi thổn thức, im lặng nhận lấy.

- Tào Dĩnh, cô lập tức tới Hác gia, nói với Hác Thuần Đào vài lời...

Ánh mắt Bành Viễn Chinh hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, thản nhiên nói:

- Hãy nói rõ với ông ta, cứ dựa theo nguyên văn lời của tôi, cha cô là nhân vật số hai, Hác Thuần Đào là nhân vật số một, nhân vật số hai có vấn đề, nhân vật số một có thể sạch sẽ được sao?

Tào Dĩnh kinh hãi, ngập ngừng nói:

- Viễn Chinh, như vậy có vẻ không thích hợp lắm...

Sắc mặt Bành Viễn Chinh hết sức nghiêm túc, chân thành nói:

- Tào Dĩnh, chuyện này rất quan trọng! Cô phải biết rằng, trong chuyện của cha cô, thái độ của Hác Thuần Đào có thể là bỏ đá xuống giếng hay là khách quan công chính, lập trường của ông ta rất mấu chốt! Nhanh đi, chuyện này không thể chậm trễ được!

Tào Dĩnh do dự một chút, rồi làm theo.

Vuốt ve cái bát lửa inox trong tay, Bành Viễn Chinh thở dài.

Hắn cũng không trông đợi Hác Thuần Đào bảo vệ Tào Đại Bằng, mà trên thực tế, ông ta có muốn bảo vệ cũng không được, nhưng chỉ cần Hác Thuần Đào có tâm trạng môi hở răng lạnh, ít nhiều chống đỡ một chút áp lực của Sở, đối với Tào Đại Bằng, đó có thể là một con đường sống.

Hoặc là, điều đó cũng có thể tranh thủ được một chút thời gian. Nếu Bành Viễn Chinh đã quyết định phải giúp Tào Dĩnh, hắn nhất định sẽ giúp tới cùng.

539. Chương 547: Lời Nói Sắc Bén

Tào Dĩnh lại quay lại Hác Gia, vợ chồng Hác Thuần Đào có vẻ ngoài ý muốn.

Sau đó, lời lẽ của Tào Dĩnh khiến Hác Thuần Đào thất kinh. Ngay cả Hác Lệ cũng không ngờ, Tào Dĩnh luôn ôn tồn nhã nhặn và hiền dịu lại có thể nói ra những lời như vậy.

Hác Thuần Đào trầm mặt, lạnh lùng nói:

- Cháu nói những lời bậy bạ, đúng là không hiểu gì cả! Chú đã nói với cháu, chuyện ba cháu do tổ chức xử lý, đối với cá nhân chú, chú thông cảm với tình cảnh của mẹ con cháu, nhưng...

Tào Dĩnh nhớ tới lời dặn dò của Bành Viễn Chinh, liền nhẹ nhàng nói:

- Chú Hác, ba cháu và chú cộng sự nhiều năm như vậy, hai người là đồng nghiệp lâu năm, ba cháu là người như thế nào, hẳn là chú hiểu rõ nhất. Cháu nói một câu khó nghe, ở nhà mấy này, ba cháu cũng không phải là người đứng đầu, nếu như ba cháu có vấn đề gì, những người khác có thể sạch sẽ được sao?

Hác Thuần Đào giận tím mặt, đột nhiên đứng dậy gằn giọng:

- Nói hươu nói vượn! Vô giáo dục! Hác Lệ, tiễn khách!

Tào Dĩnh cắn răng, không đợi Hác Lệ tới “tiễn khách”, chủ động đứng lên, rảo bước rời khỏi Hác gia.

Nghe tiếng cửa nhà mình đóng lại, Hác Thuần Đào tức giận giậm chân, gầm lên:

- Con nhóc vô liêm sỉ, dám tới uy hiếp ta!

Hác Lệ đứng ở phòng khách, ánh mắt phức tạp, khẽ nói:

- Ba, Tào Dĩnh có nói gì đâu mà ba tức giận như vậy! Theo con thấy, chuyện của ba cô ấy, nếu ba có thể giúp được thì giúp một tay, dù sao hai người là đồng nghiệp nhiều năm như vậy.

- Ba làm sao lo được? Ba lo được sao? Ông ta đắc tội với cấp trên, người ta đã nói phải trừng trị ông ta, bây giờ ba lo thân còn chưa xong, làm sao có thể bảo vệ ông ta?

Hác Thuần Đào bực bội phẩy tay.

Vợ Hác Thuần Đào từ phòng bếp nhô đầu ra:

- Tiểu Lệ, con không hiểu đừng xen vào, mau về phòng đi!

Hác Lệ thở dài, xoay người trở về phòng.

Hác Thuần Đào ngồi trên ghế salon hút thuốc, trong lòng càng lúc càng ngưng trọng. Mặc dù lời của Tào Dĩnh, nghe không thuận tai, nhưng không phải không có lý. Ông ta và Tào Đại Bằng cộng tác trong cùng bộ máy đã sáu bảy năm, nếu như Tào Đại Bằng có vấn đề, ông ta cũng khó tránh khỏi rắc rối.

Hác Thuần Đào thở dài một tiếng, biết mình không thể chỉ lo cho một mình mình. Để tự vệ, khi tổ điều tra của Ban Kỷ luật Thanh tra đến, ông ta phải “có động tác”, nếu không, để cho cấp trên “đào” sâu xuống, nhỏ củ cải sẽ mang theo cả bùn đất là chuyện bình thường.

Trong lòng Hác Thuần Đào chợt động: cái con bé Tào Dĩnh kia quay lại nói với mình những lời sắc bén như vậy, có phải là được ai đó bày vẽ? Chẳng lẽ sau lưng của nó có người âm thầm xúi giục?

Hác Thuần Đào càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn. Hai nhà lui tới mật thiết, hơn nữa Hác Lệ là bạn thời đại học của Tào Dĩnh, Hác Thuần Đào cũng hiểu đôi chút về Tào Dĩnh, một cô gái hiền lành như vậy, đột nhiên “cứng rắn” lên, là hơi khác thường.

Nhưng cho dù sau lưng cô có người “xúi giục”, Hác Thuần Đào cũng không thể làm gì được. Trước mắt điều ông phải suy nghĩ là làm sao thoát khỏi vòng nước xoáy này.

...

Tào Dĩnh trở lại nhà mình, Bành Viễn Chinh vẫn chưa đi, đang chờ tin của cô.

- Sao rồi?

Bành Viễn Chinh khẽ hỏi.

Tsdi thở dài, đơm chuyện Hác Thuần Đào thẹn quá hóa giận kể lại. Bành Viễn Chinh lắng nghe, miệng không khỏi hơi mỉm cười:

- Tào Dĩnh, làm vậy là để ông ta cân nhắc và thận trọng. Trong vấn đề của ba cô, không cần ông ta giúp đỡ được gì, chỉ cần ông ta không bỏ thêm đá xuống giếng. Ông ta là nhân vật số một ột của xí nghiệp, thái độ của ông ta rất quan trọng.

- Vậy... kế tiếp tôi nên làm gì?

Tào Dĩnh có phần hoang mang nhìn Bành Viễn Chinh, vội hỏi.

- Tào Dĩnh, tình hình bây giờ chỉ có thể chờ đợi tổ điều tra của Ban Kỷ luật Thanh tra Sở xuống xem xét.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát:

- Cô lắng nghe tin tức, nếu tổ điều tra đến, lập tức gọi điện thoại cho tôi.

Nói xong, Bành Viễn Chinh đứng dậy, định đi.

Lưu Phương, mẹ Tào Dĩnh đứng trước cửa phòng ngủ, hơi ngượng ngập nói:

- Viễn Chinh định đi à? Ở lại ăn cơm đi.

Bành Viễn Chinh lắc đầu, rồi gật đầu chào bà ta, sau đó đi thẳng ra cửa.

Thật ra thì Lưu Phương cũng chỉ nói khách khí thế thôi. Hai mẹ con bà buồn rầu ử ề, cơm trưa không ăn, cơm tối cũng không nấu.

Mặt mày ảm đạm, Tào Dĩnh nhìn Bành Viễn Chinh, tiễn hấn xuống dưới lầu, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ ngập ngừng hai tiếng “Cám ơn”.

Bành Viễn Chinh thở dài, vỗ vỗ vai Tào Dĩnh, dịu dàng nói:

- Tiểu Dĩnh, cô đừng quá lo lắng, tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn. Cô giữ sức khỏe, chuyện của ba cô, còn cần cô đích thân lo liệu!

Tào Dĩnh im lặng gật đầu:

- Tôi hiểu.

Tào Dĩnh đưa Bành Viễn Chinh xuống dưới lầu, mới xoay người về nhà. Dưới lầu, Mạnh Hiểu Quyên đang đứng chờ Bành Viễn Chinh.

- Viễn Chinh!

Mạnh Hiểu Quyên cười, gọi lớn.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng:

- Chị họ, chị tìm em có việc?

Mạnh Hiểu Quyên bước nhanh tới, cười nói:

- Viễn Chinh, tối nay trong nhà làm bánh bao, mẹ chị bảo chị đến mời cậu sang ăn! À, cô bé vừa rồi, là con gái của Tào Đại Bằng phải không?

Về mặt Mạnh Hiểu Quyên hơi mập mờ.

Chuyện giữa Bành Viễn Chinh và Tào Dĩnh, Mạnh Hiểu Quyên cũng có nghe Mạnh Lâm nói qua, có một chút ẩn tượng. Tào Đại Bằng là cán bộ cấp phó sở, cũng có quen biết Mạnh Cường, cho nên đối với Tào gia, Mạnh Hiểu Quyên cũng không xa lạ gì.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Ủ, là cô ấy.

- Viễn Chinh à, nghe nói cha cô ấy xảy ra chuyện. Chị nghe ba chị nói là Tào Đại Bằng đắc tội với người, người ta muốn trừng trị ông ấy!

Mạnh Hiểu Quyên lơ đãng nói, nắm cánh tay Bành Viễn Chinh, kéo hẳn tới xe của mình.

Nhưng người nói vô tâm, nh nghe hữu ý, Bành Viễn Chinh nghe vậy, lập tức hỏi:

- Chị họ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chị có thể nói rõ chi tiết không?

Mạnh Hiểu Quyên vừa nổ máy xe, vừa cười nói:

- Tối hôm qua, lúc ăn cơm chị nghe cha chị nói chuyện với mẹ, nói là Tào Đại Bằng uống rượu quá chén, ở sau lưng gièm pha Giám đốc sở Hồ, khiến ông ta tức giận trả thù.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng:

- Giám đốc Hồ? Nhân vật số một sao?

- Hình như vậy, tôi không rõ lắm.

Mạnh Hiểu Quyên lái xe rời khu nhà tập thể của nhà máy cơ khí, chạy tới nhà Mạnh Cường.

Trên đường đi, Bành Viễn Chinh trầm ngâm suy nghĩ. Theo lý thuyết, Tào Đại Bằng là Bí thư Đảng ủy một xí nghiệp cơ khí lớn của nhà nước, đối với lãnh đạo ngành chủ quản luôn hết sức cung kính, sao có thể đi chủ động khiêu khích để đắc tội với người ta?

Không, không thể nào! Chuyện này nhất định có điều ám muội!

Đến Mạnh gia, Trương Mỹ Kỳ đích thân ra đón. Đối với người của Mạnh gia, Bành Viễn Chinh là con cháu, nhưng đồng thời hẳn còn là cháu đích tôn của Phùng gia, thân phận đó của hẳn, ngay cả Mạnh Cường cũng không dám thất lễ. Huống chi, Mạnh Cường đang là Phó chủ tịch thành phố, trở thành Phó chủ tịch thường trực thành phố, là có sự thúc đẩy quan trọng của Phùng gia.

Giờ đây, tâm trạng Bành Viễn Chinh đã trở nên rất bình thản, chút “oán hận” đối với Mạnh gia đã tiêu tan từ lâu, nhưng dù sao cũng vẫn còn một chút không hòa hợp và ngăn cách, đây là điều khó tránh khỏi.

Thấy Trương Mỹ Kỳ thân thiết kéo tay mình, Bành Viễn Chinh hơi há miệng, trước mắt bỗng hiện ra khuôn mặt hiền lành đầy mong đợi của mẹ mình, lòng hẳn mềm đi, do dự một chút, rồi gọi một tiếng “mợ”.

Một tiếng “mợ” này khiến Trương Mỹ Kỳ như mở cờ trong bụng, đồng thời cũng khiến Mạnh Cường vừa ra tới phòng khách, như trút được gánh nặng. Lần trước, Trương Mỹ Kỳ vì chuyện của Trương Khải, mà làm âm ỉ với Bành Viễn Chinh, hôm nay Bành Viễn Chinh có thể xưng hô với Trương Mỹ Kỳ như vậy, có nghĩa trong lòng hẳn, đã dần dần coi Mạnh gia là những người thân thích của mình.

Mạnh Cường đứng ở cửa, nhớ tới chuyện dĩ vãng, trong lòng không khỏi xấu hổ. Trong những năm tháng khó khăn đó, Mạnh gia không giúp đỡ hai mẹ con Bành Viễn Chinh chút gì, cái gọi là máu mủ thâm tình đã bị chà đạp, trở nên không đáng giá một đồng. Chuyện này, hầu như đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng Mạnh Cường.

- Viễn Chinh!

Mạnh Cường thăm thở dài, để Bành Viễn Chinh đi vào.

Hai cậu cháu ngồi trong phòng khách, Trương Mỹ Kỳ và Mạnh Hiểu Quyên vào bếp làm bánh bao.

Mạnh Cường tùy ý hỏi tình hình công việc ở huyện Lâm gần đây, trong lời nói để lộ ra nhiều tin tức bí mật của cấp lãnh đạo thành phố, dĩ nhiên, đó là do Mạnh Cường cố ý.

Trên căn bản, Bành Viễn Chinh chỉ dạ dạ, Mạnh Cường hỏi thì hắn trả lời. Suy nghĩ m lúc, hắn chủ động hỏi chuyện của Tào Đại Bằng:

- Cậu, chuyện Bí thư Đảng ủy tập đoàn cơ khí Tào Đại Bằng bị bắt đi, cậu có biết không?

Mạnh Cường nghe Bành Viễn Chinh hỏi như vậy, biết ngay hắn muốn xen vào chuyện này, liền cau mày trả lời:

- Tốt nhất là cháu đừng nhúng tay vào, cậu có nghe một chút về chuyện này.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ông ta đắc tội với ai?

Bành Viễn Chinh vẫn kiên trì hỏi tới, Mạnh Cường dăm dăm nhìn hắn, thở dài nói:

- Nói một cách nghiêm túc, ông ta bị hãm hại!

Cậu với lão Khương bên Sở công nghiệp tỉnh là bạn học cũ, gần đây cậu đến tỉnh lỵ, cùng ăn bữa cơm với lão Khương, rồi đề cập tới chuyện Tào Đại Bằng. Đây là do Tào Đại Bằng say rượu, nói điều không nên nói một cách không đúng chỗ.

Mạnh Cường thấy thái độ của Bành Viễn Chinh như thế, mặc dù không ủng hộ hắn xen vào chuyện này, nhưng vẫn thông thả thuật lại nhiều điều ông biết về việc này.

Đúng như Mạnh Cường nói, trên thực tế Tào Đại Bằng bị người hãm hại.

Trước đó không lâu, trong một tiệc rượu nọ, có người nói về việc Giám đốc sở Hồ muốn đến Bộ công nghiệp làm Thứ trưởng.

Chuyện thăng chức như vậy cũng là bình thường, tuy nhiên trong lúc mọi người đang tán tụng, đột nhiên Tào Đại Bằng thuận miệng phán một câu nghe rất chướng tai: "Không thể nào!"

540. Chương 548: Tiểu Diện Hồ

Trong khi người khác đều tán tụng chuyện Giám đốc sở Hồ thăng chức, chỉ có Tào Đại Bằng thần xui quỷ khiến đưa ra một câu nghi ngờ, dĩ nhiên là không hợp thời.

Nhưng nếu như chỉ có một câu như vậy, Tào Đại Bằng cũng không đến nỗi bị bắt.

Mấu chốt của vấn đề là sau đó trong tiệc rượu, Tào Đại Bằng lại nói mấy câu.

Trong lúc ăn uống, có người nhắc đến con trai độc nhất của Giám đốc Hồ là Hồ Hiểu Lượng. Mặc dù Hồ Hiểu Lượng chỉ là con cán bộ cấp sở, nhưng đầu óc rất nhạy bén, giao du rộng khắp với hai giới doanh nhân và quan chức, đồng thời nhờ vào quan hệ của cha, lôi kéo và kết giao với rất nhiều cán bộ trong tỉnh, có thể nói là muốn hô mưa gọi gió gì ở tỉnh lỵ cũng được.

Có người nói Hồ Hiểu Lượng có thế lực rất lớn, so với Giám đốc Hồ còn hơn. Tào Đại Bằng nường cảm giác say, nói:

- Hồ Hiểu Lượng chỉ là cậu ấm quần áo lượt là! Cả ngày chỉ mượn danh cha để lôi kéo, giả danh lừa bịp, không từ việc xấu nào không làm, trong tương lai, nếu Giám đốc Hồ xảy ra chuyện, là do con trai của ông ta gây ra.

Nói xong, Tào Đại Bằng còn thở ngắn than dài mấy tiếng.

Rượu vào lời ra, chuyện này thật ra cũng không có gì lớn. Nhưng những lời của Tào Đại Bằng bị người ta cố ý thêm mắm thêm muối, mặt báo với Giám đốc Hồ.

Giám đốc Hồ giận tím mặt, cho là Tào Đại Bằng công khai nhục mạ ông ta, nên quyết trừng trị Tào Đại Bằng.

Nghe Mạnh Cường nói xong, Bành Viễn Chinh thở dài một tiếng, cau mày nói:

- Giám đốc Hồ này cũng quá hẹp hòi, chỉ vì một câu nói trong lúc trà dư tửu hậu mà muốn triệt đường sống của người ta!

Mạnh Cường cười lớn:

- Viễn Chinh, cháu cũng là lãnh đạo, còn không hiểu chuyện này sao?

Chuyện lần này bất quá chỉ là cái cớ, bằng không thể dày ba thước chỉ trong một ngày, Giám đốc Hồ có ý định sửa trị Tào Đại Bằng, hẳn là không chỉ ngày một, ngày hai, mâu thuẫn phải được tích lũy dần theo thời gian, lần này đúng lúc có lý do để ông ta ra tay!

Huống chi, trong nội bộ, hẳn là có người đâm thọc sau lưng.

Mạnh Cường cười đầy thâm ý.

Tin của Mạnh Cường, chẳng qua là “tin vĩa hè” qua loa, nhưng ông ta chìm nổi nhiều năm trong quan trường như vậy, hiểu quá rõ mấy chuyện này, chỉ vài ba câu là vạch rõ bản chất của vấn đề, phán đoán cũng không sai biệt mấy.

Thứ nhất: Tào Đại Bằng và Giám đốc Hồ đã sớm có mâu thuẫn nhất định, đây là một mâu thuẫn lâu dài tích lũy lại. Nếu không, Giám đốc Hồ sẽ không vì một câu nói mà ra tay độc ác; mà mặt khác, nếu như không phải là bất mãn đã lâu, thì làm sao Tào Đại Bằng có thể nói ra những lời cấm kỵ như vậy được?

Thứ hai: Có người ở sau lưng “xe chỉ luân kim”. Nếu như không có người “mách lẻo”, Tào Đại Bằng cũng không bị nạn. Mà người này, nhất định là người có va chạm gay gắt với Tào Đại Bằng. Nói cách khác, Tào Đại Bằng sụp đổ, người đó nhất định có lợi. Nếu không, chuyện hại người mà không lợi mình, rất ít người làm.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh lập tức nhớ tới một người có biệt hiệu “Tiểu diện hồ”, hiện đang đảm nhiệm Phó bí thư Đảng ủy tập đoàn chế tạo cơ khí Tân An, Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra Chúc Ngọc Sơn.

Người này thoát trông ôn hòa nhã nhặn, thật ra thì cô cùng âm hiểm. Sau lưng y, các công nhân viên chức xí nghiệp gọi y là “Tiểu diện hồ”, có thể nói là gọi rất chính xác. Ông ta là trợ thủ của Tào Đại Bằng, một khi Tào Đại Bằng xong đời, ông ta có thể thay thế vị trí của họ Tào. Trên thực tế, lần này Tào Đại Bằng bị miễn chức, ông ta đã tạm thời lên làm quyền Bí thư Đảng ủy.

Nghĩ thông suốt những vấn đề này, chuyện của Tào Đại Bằng trở nên vô cùng đơn giản và rõ ràng. Bành Viễn Chinh nhướn mày lên, nở nụ cười:

- Không ngờ ở một xí nghiệp, nước cũng sâu như vậy!

- Nơi nào có người, nơi đó có sự tranh đoạt. Một xí nghiệp lớn có mấy chục ngàn người, nước sâu một chút, cũng bình thường.

Mạnh Cường nhìn Bành Viễn Chinh, vốn định khuyên hẳn không nên xen vào vũng bùn này, nhưng do dự một chút lại thôi. Mạnh Cường biết đứa cháu này có mình rất có lập trường, hơn nữa, thủ đoạn, tâm cơ so với mình không hề kém, nó đã muốn làm việc gì, e rằng không ngăn được.

Hai cậu cháu trò chuyện vui vẻ, Trương Mỹ Kỳ từ bếp nhìn ra mấy lần, mặt mày hớn hở nhìn con gái khoe nói:

- Hiểu Quyên, hầu như Viễn Chinh không còn thái độ xa cách đối với nhà chúng ta nữa, đây là chuyện tốt.

Mạnh Hiểu Quyên nhẹ nhàng thở dài, nhìn mẹ mình, chân thành nói:

- Mẹ, sau này mình nên đối xử tốt với Viễn Chinh, nhà chúng ta đã không phải với hai mẹ con cậu ấy nhiều lắm.

Trương Mỹ Kỳ im lặng, gật đầu.

Mạnh Cường định đốt thuốc, như sực nhớ điều gì đó, cười cười nói:

- Gần đây ở Thủ đô điều tới một cán bộ tạm giữ chức, là cán bộ cấp phó huyện, làm Phó chủ tịch quận Tân An, họ Dịch, nghe nói cũng là con nhà thế gia, cháu biết không?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Họ Dịch? Tên là vậy cậu?

- Dịch Quốc Khánh.

Mạnh Cường nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, cười nói:

- Cũng không quen, nhưng có gặp qua vài lần. Ông nội hần trước kia là cấp dưới của ông nội cháu, nhưng sao hần lại tới nơi này tạm giữ chức? Lạ thật!

Bành Viễn Chinh và Mạnh Cường đối ẩm một hồi, uống hết một chai rượu. Do Trương Mỹ Kỳ và Mạnh Hiểu Quyên tha thiết giữ lại, Bành Viễn Chinh ngủ lại Mạnh gia. Sáng sớm hôm sau, hần không trở về huyện ngay, bởi vì sáng nay Ủy ban nhân dân thành phố Tân An tổ chức hội nghị giao lưu công tác, hần phải đại diện Ủy ban nhân dân huyện tham dự hội nghị.

Hội nghị này do Mạnh Cường chủ trì.

Hội nghị cử hành ở Trung tâm giao lưu văn hóa mới xây ở quận Tân An lúc 9 giờ 30. Khi Bành Viễn Chinh đến, đã có không ít lãnh đạo quận huyện có mặt.

Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn và mấy Phó chủ tịch quận đứng ở trước đại sảnh của trung tâm giao lưu văn hóa đón khách.

Trung tâm giao lưu văn hóa này là do một tay Tô Vũ Hoàn phụ trách xây dựng, vốn đầu tư đến gần một trăm năm chục triệu, ở thành phố Tân An, đó là một khoản đầu tư rất lớn.

Tô Vũ Hoàn vừa cười vừa bắt tay chào hỏi các Chủ tịch quận, huyện và các cán bộ ban ngành trực thuộc thành phố, vừa giới thiệu với Phó chủ tịch quận vừa tới tạm giữ chức Dịch Quốc Khánh.

Tô Vũ Hoàn xuất thân từ gia đình cán bộ cấp tỉnh ở Thủ đô, nhưng không thể so sánh với gia đình có công khai quốc như Dịch Quốc Khánh. Cho nên, mặc dù Tô Vũ Hoàn là Chủ tịch quận, còn Dịch Quốc Khánh chỉ là một Phó chủ tịch quận tạm giữ chức, nhưng đối với Dịch Quốc Khánh, Tô Vũ Hoàn rất ân cần, thậm chí có phần xu nịnh.

- Chào Cục trưởng Tô!

Tô Vũ Hoàn cười ha hả, bắt tay Cục trưởng Cục tài chính họ Tô, quay lại nhìn Dịch Quốc Khánh giới thiệu:

- Dịch lão đệ, vị này là Tô Tị Trường, thần tài của thành phố chúng ta, còn đây là Chủ tịch quận Dịch vừa tới quận chúng tôi!

Hai mắt Cục trưởng Tô sáng lên, mặc dù y là Cục trưởng Cục tài chính, thực quyền rất lớn, nhưng gặp mặt một con cháu nhà thế gia ở Thủ đô như vậy, liền mất đi vẻ kiêu ngạo thường ngày, nhiệt tình bắt tay Dịch Quốc Khánh, thái độ rất thân mật.

- Chào Chủ tịch quận Dịch, hoan nghênh tới thành phố chúng ta! Hoan nghênh, hoan nghênh!

-Ồ, Cục trưởng Tô quá khách khí, gọi tôi là Dịch Quốc Khánh hoặc tiểu Dịch là được rồi. Thái độ Dịch Quốc Khánh tuy nhã nhặn, nhưng không thể che hết cảm giác về sự thanh cao và ưu việt trời sinh của mình.

Ở Thủ đô, gia tộc của y có vai vế khá cao.

Khí thế toát ra một cách tự nhiên của dòng dõi từ Dịch Quốc Khánh khiến Tô Vũ Hoàn âm thầm hâm mộ.

Cục trưởng Tô đi tới, Tô Vũ Hoàn quay lại nhìn Dịch Quốc Khánh cười:

- Dịch lão đệ, ở cơ sở không thể so với ở Thủ đô, quan hệ giao tế tương đối phức tạp và đều phải lo liệu cho tốt đẹp. Sau này trong công việc có vấn đề gì, cứ tới tìm tôi, tôi sẽ giúp cậu phối hợp.

Thật ra Tô Vũ Hoàn nói như vậy vừa đúng vừa không đúng. So với cao tầng, tình hình ở cơ sở phức tạp hơn, lắm công nhiều việc, đó là điều chắc chắn, nhưng ngược lại, quyền lực càng lên cao, hệ thống càng to lớn, về mặt này, thì so ra, ở cơ sở đơn giản hơn.

Dịch Quốc Khánh lơ dềnh gật đầu:

- Cám ơn Chủ tịch quận Tô quan tâm.

Đối với sự nhiệt tình của Tô Vũ Hoàn, Dịch Quốc Khánh đáp lại bằng vẻ thờ ơ. Y sớm thấy Tô Vũ Hoàn có ý giao hảo với mình, nhưng y không thích Tô Vũ Hoàn, cảm thấy người này quá dối trá, nên không muốn kết thân.

Tô Vũ Hoàn đứng nói chuyện với Dịch Quốc Khánh, mấy Phó chủ tịch quận khác “thức thời”, đứng qua một bên.

...

Cùng lúc đó, tổ điều tra của Phòng giám sát, Ban Kỷ luật Thanh tra Sở công nghiệp, dưới sự hướng dẫn của Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra Mã Bộ Tường, tiến vào trụ sở của Tập đoàn công ty cơ khí Tân An.

Tổng giám đốc công ty Hác Thuần Đào, quyền Bí thư Đảng ủy Chúc Ngọc Sơn dẫn theo toàn thể thành viên bộ máy và tất cả cán bộ trung tầng của cơ quan xếp hàng nghênh đón ở cửa.

Mã Bộ Tường xếp hạng gần cuối trong bộ máy lãnh đạo thành phố, tới công ty không chỉ một hai lần, chưa từng được nghênh đón trang trọng thế này. Chẳng qua là, hôm nay y dẫn đội xuống điều tra vấn đề của Tào Đại Bằng, lãnh đạo và cả cán bộ công ty sao dám sơ suất? Vào lúc này, chẳng may đắc tội với người của Sở, hậu quả không thể lường được.

541. Chương 549: Nhún Nhường

Khóe miệng Mã Bộ Tường thoáng hiện vẻ tươi cười.

Được chào đón như vậy, y rất hài lòng. Mặc dù y là Bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra, nhưng trong nội bộ cũng quyền lực thực chất, đại khái cũng chỉ có khi giờ cao kỷ luật đảng quốc pháp Thượng phương bảo kiếm xuống điều tra như thế này, mới có thể khiến cho lãnh đạo cao tầng của xí nghiệp coi trọng.

Hác Thuần Đào khuôn mặt tươi cười nghênh đón, bắt tay Mã Bộ Tường:

- Bí thư Mã, hoan nghênh Bí thư Mã cùng lãnh đạo Sở tới công ty kiểm tra chỉ đạo công tác!

Mã Bộ Tường kiêu ngạo cười một tiếng:

- Lão Hác, anh thật hoan nghênh tôi tới? Ừ? Nhưng là Bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra, nếu tôi thường tới chỗ các vị, thì đối với các vị mà nói, không phải là chuyện tốt!

Hác Thuần Đào lúng túng cười hì hì

- Sao Bí thư Mã nói thế? Bí thư Mã là lãnh đạo Sở, cho dù bất cứ lúc nào tới công ty của chúng tôi kiểm tra công tác, chúng tôi cũng rất vinh hạnh!

Mã Bộ Tường cười ha ha, vỗ vỗ vai Hác Thuần Đào :

- Lão Hác a, lần này tới đây, là vì tra án. Nhưng bước kế tiếp, việc phân công của bộ máy lãnh đạo sẽ được tiến hành điều chỉnh, Sở giao trọng trách cho tôi, kiêm quản công tác hành chính và kinh tế, nói không chừng, tôi sẽ thường xuyên dẫn theo các đồng chí các ngành nghiệp vụ xuống tới.

Ánh mắt Hác Thuần Đào lóe lên một chút, trong lòng lập tức ý thức được, Mã Bộ Tường vốn bị “cho châu rìa” ở Ban Kỷ luật Thanh tra, nay y muốn kiêm quản công việc hành chính, đây có vẻ như một sự trao đổi chính trị, mà yếu tố căn bản của nó, nằm ngay ở vụ án của Tào Đại Bằng. Nếu là như vậy, sợ rằng...

Hác Thuần Đào trong lòng biết vậy nên ngưng trọng.

Lúc này, Chúc Ngọc Sơn cười xấp lại gần, đưa tay ra với Mã Bộ Tường:

- Bí thư Mã, hoan nghênh Bí thư Mã! Hoan nghênh các đồng chí Ban Kỷ Luật Thanh tra sở!

Mã Bộ Trưởng cười híp mắt bắt tay Chúc Ngọc Sơn nắm tay, nói đầy thâm ý:

- Đồng chí Ngọc Sơn, tổ điều tra lần này nhận lệnh xuống đây, thời gian khẩn trương, trách nhiệm trọng đại, tôi hy vọng Đảng ủy tập đoàn các vị phối hợp chặt chẽ với tổ điều tra Ban Kỷ Luật Thanh tra, điều tra rõ ràng tất cả vấn đề của Tào Đại Bằng, điều tra thấu đáo!

Chúc Ngọc Sơn cười hắc hắc:

- Xin lãnh đạo yên tâm, Đảng ủy công ty của chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp với các đồng chí tổ điều tra Ban Kỷ Luật Thanh tra, tranh thủ nhanh chóng đem điều tra ra manh mối vấn đề!

Hác Thuần Đào đứng ở phía sau, mím môi cắn tức, thầm nghĩ lúc nào đến phiên Chúc Ngọc Sơn người đại diện xí nghiệp biểu lộ thái độ? Con mẹ nó chứ. Mà bắt quá là một phó chức, bố đây đứng ở chỗ này còn không nói gì, mà làm ra vẻ cái gì?

Khụ khụ!

Hác Thuần Đào ho khan hai tiếng, tiến lên một bước, thuận thế đẩy Chúc Ngọc Sơn ra, sau đó mỉm cười đưa Mã Bộ Trưởng và người của tổ điều tra đi vào trụ sở công ty.

...

Ở Trung tâm giao lưu văn hóa quận Tân An.

Trong lúc Tô Vũ Hoàn nói chuyện với Dịch Quốc Khánh, bằng khỏe mắt y phát hiện “đối thủ cũ” Bành Viễn Chinh đang chậm rãi đi đến, chân mày theo bản năng nhíu chặt, nhưng rồi lại giãn ra, cười một tiếng, nhìn Bành Viễn Chinh, từ từ đưa tay ra:

- Chủ tịch huyện Tiểu Bành tới, hoan nghênh, hoan nghênh!

Tô Vũ Hoàn cố ý thêm một chữ “tiểu” trong cụm “Chủ tịch huyện Bành”, ra vẻ y cấp bậc tài trí hơn người, mặc dù Bành Viễn Chinh chủ trì công việc Ủy ban nhân dân huyện Lân, nhưng rốt cuộc vẫn là Phó chủ tịch thường trực huyện. Đồng thời huyện Lân nhỏ, nghèo như vậy không thể so sánh với một quận trung tâm như Tân An.

Cho tới bây giờ, Bành Viễn Chinh vẫn sẽ không chấp nhận với Tô Vũ Hoàn ở mấy chuyện vớ vẩn vô nghĩa này. Hắn không thêm để ý tâm tư nhỏ nhặt này của Tô Vũ Hoàn, lạnh nhạt cười cười, bắt tay Tô Vũ Hoàn:

- Chủ tịch quận Tô, đã lâu không gặp!

- Dịch lão đệ, vị này là Phó bí thư huyện Lân, Phó chủ tịch thường trực Bành Viễn Chinh.

Tô Vũ Hoàn vừa mỉm cười giới thiệu, vừa quay lại nhìn Dịch Quốc Khánh, lại thấy Dịch Quốc Khánh vượt qua mình, trên mặt nở một nụ cười nồng đậm đi tới phía trước.

- Chủ tịch huyện Bành!

Trước mặt mọi người, Dịch Quốc Khánh cũng không gọi ba tiếng “Bành thiếu gia”, y cũng biết Bành Viễn Chinh không muốn bộc lộ thân phận ở cơ sở.

Tay Bành Viễn Chinh bị Dịch Quốc Khánh nắm chặt, hắn cười cười, nhưng không nói gì, chẳng qua là đơn giản bắt tay thật chặt, gật đầu với Dịch Quốc Khánh một cái, rồi đi tới.

Dịch Quốc Khánh đuổi theo một bước, cười khê nói:

- Bành thiếu, lát nữa tôi gặp anh có chút việc, tôi đang muốn tìm anh đây!

Thật ra thì Bành Viễn Chinh cũng muốn hỏi Dịch Quốc Khánh đột nhiên chạy đến Tân An tạm giữ chức làm cái gì, bèn cười cười, hơi vuốt cằm, vỗ vỗ vai Dịch Quốc Khánh, rồi khoan thai bước đi..

Tô Vũ Hoàn thấy vậy cả kinh, sắc mặt có chút khó coi. Y đang xu nịnh Dịch Quốc Khánh, nhưng Dịch Quốc Khánh lại tỏ ra nhún nhường đối với Bành Viễn Chinh, điều này làm cho y có cảm giác như là bị Bành Viễn Chinh cho một cái bạt tai, mà bên cạnh sự xấu hổ và giận dữ, y lập tức nổi lên mấy phần cảnh

giác: Bành Viễn Chinh và Dịch Quốc Khánh tựa như là người quen, làm sao hắn có thể biết một người xuất thân thế gia khai quốc công thần như Dịch Quốc Khánh?

Dịch Quốc Khánh cười tủm tỉm quay lại chỗ cũ, Tô Vũ Hoàn trong lòng hoài nghi, ngoài mặt cũng không đổi sắc làm bộ như vô tình nói:

- Dịch lão đệ, cậu biết vị này Chủ tịch huyện tiểu Bành này?

Dịch Quốc Khánh cười nhạt một tiếng, nhớ tới ánh mắt ra hiệu của Bành Viễn Chinh dành cho mình, khoe miệng hiện lên một nụ cười ẩn ý, nhẹ nhàng nói:

- Đây không phải là Chủ tịch quận Tô mới vừa giới thiệu cho tôi sao?

Sắc mặt Tô Vũ Hoàn âm trầm, lập tức quay đầu đi, che giấu sự bất mãn của mình.

...

Suốt một buổi sáng trong hội nghị, Tô Vũ Hoàn có phần không tập trung. Y một mực suy nghĩ tại sao Bành Viễn Chinh lại biết Dịch Quốc Khánh, nhưng không sao giải thích được.

Y không thể nào nghĩ ra, thân thế của Bành Viễn Chinh lại cao trọng như vậy. Theo y biết, Bành Viễn Chinh sinh ra ở Tân An, sinh trưởng ở Tân An, học ở trường đại học Thủ đô, gần đây mới bắt đầu lui tới với cậu là Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, mà một cán bộ cấp phó sở như Mạnh Cường, Tô Vũ Hoàn cũng không coi vào đâu.

Tô Vũ Hoàn quay lại Bành Viễn Chinh đang tập trung tinh thần nghe một Chủ tịch huyện báo cáo kinh nghiệm công tác xây dựng, đuôi lông mày đột nhiên dựng lên, sực nhớ lại lời đồn về người vợ tên Phùng Thiển Như, nghe nói có lai lịch lớn, cũng tốt nghiệp đại học Kinh Hoa với Bành Viễn Chinh, chẳng lẽ... Chẳng lẽ tiểu tử này nhờ vợ mà địa vị thay đổi chẳng?

Tô Vũ Hoàn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, trong lòng liền cảm thấy e dè, đánh giá đối với Bành Viễn Chinh lập tức tăng mấy phần coi trọng.

Hội nghị kết thúc, quả nhiên Dịch Quốc Khánh tìm tới Bành Viễn Chinh, liên tục muốn mời Bành Viễn Chinh cùng ăn cơm trưa. Hai người coi như là người quen, nhưng cũng không phải là thân, khi ở Thủ đô gặp mặt trong những cuộc tụ tập của các thế gia vọng tộc, cũng không thân giao.

- Bành thiếu, nể mặt chút nào, tôi thật sự là có chuyện tìm cậu.

Dịch Quốc Khánh mím môi, lại thêm một câu:

- Đối với tôi, chuyện này rất quan trọng!

Bành Viễn Chinh cười cười, vỗ vỗ vai Dịch Quốc Khánh:

- Anh ở xa tới là khách, sao có thể để anh mời tôi? Như vậy đi, phía trước có quán cơm nổi đất không tệ, tôi mời anh nếm thử món cơm nổi đất bản địa! Đi thôi, Dịch đại công tử!

Bành Viễn Chinh vừa nói xoay người đi tới, khoe mắt lướt qua Tô Vũ Hoàn đang nhìn về phía này với ánh mắt ngưng trọng, Dịch Quốc Khánh rất vui mừng, vội vàng đuổi theo.

Hai người sống vai rời đi, Tô Vũ Hoàn trong lòng bức bối cũng đón xe rời khỏi Trung tâm giao lưu văn hóa, nhưng tâm trạng hào hứng lúc đầu đã hầu như hoàn toàn biến mất.

Bành Viễn Chinh dẫn Dịch Quốc Khánh vào quán cơm, tùy ý gọi vài món thức ăn, còn gọi thêm hai chai bia. Ăn cái gì thật ra thì không quan trọng, quan trọng là hắn muốn nghe một chút, tại sao Dịch Quốc Khánh phải tới Tân An, còn chủ động tới nhờ hắn hỗ trợ, đến bây giờ, Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy hiếu kỳ.

...

Tập đoàn công ty chế tạo cơ khí Tân An.

Người của tổ điều tra khẩn trương làm việc, bắt đầu đọc các loại hồ sơ tài liệu và gọi đến nhiều cán bộ công nhân viên trong công ty để điều tra, cố gắng đưa ra chứng cứ đầy đủ về việc Tào Đại Bằng tham ô.

Chúc Ngọc Sơn theo Mã Bộ Tường đi tham quan một điểm du lịch trong quận, thật ra thì lãnh đạo dẫn đội điều tra cũng không có việc gì để làm, vì đã có tổ điều tra làm việc, Chúc Ngọc Sơn một lòng muốn thăng chức, đương nhiên là hết sức xu nịnh đối với lãnh đạo Sở.

Trong lúc đó, trong phòng họp nhỏ của công ty, Hác Thuần Đào triệu tập người đứng đầu Đảng chính và cán bộ các xí nghiệp thành viên, công ty con, chi nhánh công ty, mở một hội nghị.

Trên danh nghĩa là để phối hợp công tác của tổ điều tra, nhưng từ đầu tới cuối, lời lẽ của Hác Thuần Đào có vẻ không liên quan gì tới vấn đề của Tào Đại Bằng và tổ điều tra. Những người tham dự hội nghị cũng là người biết chuyện, Tào Đại Bằng có sao không, lãnh đạo Sở có hài lòng hay không, không quan hệ lắm tới họ, nhưng Hác Thuần Đào có cao hứng hay không, lại trực tiếp quyết định đến công tác của họ.

Phó bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra Tiết Thắng Lợi nhìn Hác Thuần Đào đang hùng hồn phát biểu, trong lòng thấp thỏm, mặc dù y là Phó bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra, nhưng chỉ là cán bộ trung tầng của xí nghiệp, nói cách khác, lời nói của Hác Thuần Đào có tính quyết định đối với Tiết Thắng Lợi hơn là Chúc Ngọc Sơn, cho dù Chúc Ngọc Sơn là cấp trên trực tiếp của Tiết Thắng Lợi, và đương nhiên người nắm vận mệnh của y cũng không phải là Chúc Ngọc Sơn mà là Hác Thuần Đào.

Tiết Thắng Lợi mơ hồ đoán ra lần này thái độ vô cùng nhiệt tình của bản thân y đối với tổ điều tra, có thể đã chọc giận tới Hác Thuần Đào, nếu không Hác Thuần Đào đã không liên tục nhấn mạnh cán bộ công ty phải đoàn kết ổn định đại cục, cũng trực tiếp điểm danh một số cán bộ không để ý đại cục, tư tâm quá nặng.

Hác Thuần Đào chậm rãi kết thúc lời phát biểu của mình, nhìn mọi người chung quanh, khẽ mỉm cười phát phát tay nói:

- Tốt lắm, hôm nay họp tới đây thôi, nói tóm lại, tôi hy vọng mọi người có thể dựa vào công tâm, phối hợp chặt chẽ công tác của tổ điều tra, thực sự cầu thị trong vấn đề báo cáo... Tan họp!

Tất cả cán bộ trung tầng của xí nghiệp im lặng rời đi, trong lòng cũng đã quyết định lập trường. Hác Thuần Đào nói một cách rõ ràng như thế, ai còn có thể nghe không rõ?

Hác Thuần Đào nhìn mọi người rời đi, thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông ta làm như vậy, cũng không phải là vì muốn giúp Tào Đại Bằng, mà là rung cây nhất khỉ để tự vệ.

Thật ra thì trong lòng ông ta hiểu rõ, vấn đề của Tào Đại Bằng cũng không quá lớn, có lẽ không thể tránh khỏi nhốn nháo một thời gian, nhưng kết tội Tào Đại Bằng về vấn đề tham ô, là vô nghĩa. Tào Đại Bằng không có thực quyền, nếu Tào Đại Bằng bị tra ra vấn đề lớn, ông ta là nhân vật đứng đầu tập đoàn cũng rất dễ bị kéo xuống nước.

Cho nên, ông ta lo lắng nội bộ có một số người có ý bỏ đá xuống giếng, phối hợp tổ điều tra thêu dệt tội danh cho Tào Đại Bằng, biến chuyện nhỏ hóa ra to.

542. Chương 550: Chuyện Tình Của Dịch Quốc Khánh

Tào Đại Bằng không có thực quyền cũng bị điều tra vấn đề tham nhũng, Hác Thuần Đào là người đứng đầu, làm sao tay có thể sạch sẽ? Đây là chuyện rõ ràng.

Một khi vụ án của Tào Đại Bằng được điều tra tới nơi tới chốn, cuộc sống của Hác Thuần Đào cũng sẽ không dễ chịu gì. Mà chẳng may có người nhắm vào Hác Thuần Đào, cũng khó nói ông sẽ không trở thành một Tào Đại Bằng thứ hai.

Kết quả lý tưởng nhất, là tổ điều tra chỉ thẩm tra một phần về những vấn đề đơn giản, không quan trọng chẳng hạn như Tào Đại Bằng không tuân theo quy định, vi phạm kỷ luật, có thể bị miễn chức, nhưng không đến mức bị xử theo pháp luật. Cứ như vậy, sự “rơi đài” của Tào Đại Bằng mới không dính líu tới Hác Thuần Đào, tạo thành mối nguy hiểm tiềm tàng.

Song mấu chốt của vấn đề là ở chỗ: Mã Bộ Tường nhận được sự ủng hộ của lãnh đạo chủ chốt của Sở, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tào Đại Bằng. Mà điều Hác Thuần Đào muốn thấy là, lợi dụng chức quyền cùng với ảnh hưởng của người đứng đầu xí nghiệp, trì hoãn và thao túng tiến trình điều tra, tối thiểu cũng phải

kéo dài thời gian điều tra của tổ điều tra ở Tân An, để cho người của Tào gia sau lưng âm thầm hoạt động, tranh thủ thời gian.

Trên thực tế, đây là lý do Bành Viễn Chinh kiên trì bảo Tào Dĩnh chủ động “kích động” Hác Thuần Đào. Hắc không trông cậy là Hác Thuần Đào có thể vì làm được điều gì đó cho Tào Đại Bằng, chỉ cần Hác Thuần Đào có thể vì tự vệ mà không đi đổ thêm dầu vào lửa là đủ rồi.

Tào Đại Bằng có thể lên tới vị trí cán bộ cấp phó sở, sau lưng không thể nào không có ai. Con gái của Tào Đại Bằng có thái độ trước sau trái ngược, cũng nhắc nhở Hác Thuần Đào về điểm này.

Song sự thật khác xa vạn dặm so với phán đoán của Hác Thuần Đào. Chỗ dựa của Tào Đại Bằng đã sớm không còn tồn tại, hôm nay mẹ con Tào Dĩnh cùng đường, không nơi giúp đỡ, chỉ có thể trông cậy vào một mình Bành Viễn Chinh.

Hác Thuần Đào suy nghĩ liên tục, càng nghĩ càng phiền não, lại càng căm giận đối với Chúc Ngọc Sơn. Bây giờ ông tôi đã hiểu, vụ này hết thảy đều là do tên Chúc Ngọc Sơn âm hiểm tiểu nhân này gây ra. Mà Chúc Ngọc Sơn trước kia là thư ký của Giám đốc Hồ. Sự mâu thuẫn giữa Giám đốc Hồ và Tào Đại Bằng, hẳn là có sự “đóng góp” âm thầm của y.

Chúc Ngọc Sơn vẫn muốn Tào Đại Bằng rơi đài, nhưng không có cơ hội. Lần này, cơ hội tốt cuộc đã tới, vị trí Bí thư Đảng ủy ngay trong tầm tay, làm sao Chúc Ngọc Sơn có thể bỏ qua?

Hác Thuần Đào sa sầm mặt đi vào phòng làm việc của mình, Phó bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra Tiết Thắng Lợi từ từ đi theo đi vào:

- Hác tổng!

- Lão Tiết, cậu tới vừa lúc.

Hác Thuần Đào nhìn Tiết Thắng Lợi, nhàn nhạt nói:

- Tổ điều tra ở công ty, cậu là Phó bí thư Ban Kỷ Luật Thanh phải đảm nhiệm toàn bộ việc tiếp đãi. Phối hợp các ngành, các xí nghiệp phối hợp điều tra. Có vấn đề gì có thể báo cáo lên Bí thư Chúc, dĩ nhiên cũng có thể báo cáo trực tiếp với tôi!

Trong lòng thầm giật mình, Tiết Thắng Lợi vội vàng thẳng sống lưng, bày tỏ thái độ:

- Xin lãnh đạo yên tâm, tôi hiểu nên làm như thế nào.

Hác Thuần Đào cười cười:

- Cậu ngồi đi. Thật ra thì cũng không có cần thiết phải khẩn trương như vậy. Tào Đại Bằng công tác nhiều năm ở công ty như vậy, hẳn có vấn đề hay không, trong lòng mọi người cũng rất rõ ràng... Căn cứ nguyên tắc thực sự cầu thị và một lòng vì việc công, chúng ta phải nói năng cẩn thận, hành động cẩn thận... Cũng không thể vì một chút tư tâm cá nhân, mà phải chú ý lương tâm và tính giai cấp, đừng làm cái chuyện bỏ đá xuống giếng!

Hác Thuần Đào thở dài một tiếng:

- Tào Đại Bằng cùng tôi công tác trong bộ máy nhiều năm, hẳn xảy ra chuyện, tôi rất đau lòng! Nhưng tôi hy vọng, cho dù là tổ chức hay là các đồng chí, cũng có thể cho hẳn một đánh giá khách quan công chính!

Những lời này tôi không cách nào nói công khai, nhưng có thể giao lưu trao đổi với cậu. Tốt lắm, cậu đi mau lên, cậu cũng là một đồng chí công tác đã lâu năm, tôi tin tưởng nguyên tắc và tính giai cấp của cậu.

Tiết Thắng Lợi cẩn thận nói:

- Tôi hiểu, Hác tổng, tôi đi trước, có việc sẽ báo cáo với lãnh đạo!

Tiết Thắng Lợi xoay người rời đi, y còn chưa ra khỏi cửa, lại nghe Hác Thuần Đào khẽ cười nói:

- Lão Tiết này, hiện giờ, đồng chí thành thực vững vàng giống như cậu ở trong công ty không nhiều lắm, cậu đã giữ chức vị này bảy tám năm phải không? Chờ thêm một thời gian nữa, xong chuyện này, tôi sẽ đề cử với Sở, để cậu và một số đồng chí khác vào bộ máy lãnh đạo, xem có thể được hay không...

Miệng Tiết Thắng Lợi hơi há ra, chột miệng như điên. Y xoay người, hướng về phía Hác Thuần Đào khom người bái thật sâu, cảm động đến rơi nước mắt, luôn mồm nói:

- Cảm ơn lãnh đạo dịu dặt! Cảm ơn lãnh đạo dịu dặt!

Dù vấn đề của Tào Đại Bằng lớn hay nhỏ, ông tôi đã bị miễn chức, bộ máy lãnh đạo đang thiếu đi một người. Nếu như Hác Thuần Đào đề cử, Tiết Thắng Lợi hoàn toàn có cơ hội vào bộ máy lãnh đạo, trở thành lãnh đạo cao tầng của xí nghiệp, từ một cán bộ quản lý trung tầng, trở thành cán bộ cấp phó huyện.

Tiết Thắng Lợi bước chân nhẹ nhàng rời đi, có củ cà rốt do Hác Thuần Đào giơ ra, y coi như là hoàn toàn chuyển hướng về phía Hác Thuần Đào, dù biết rằng như thế sẽ bất hòa với Chúc Ngọc Sơn.

Sau khi Tiết Thắng Lợi đi, khóe miệng Hác Thuần Đào hiện lên một tia cười lạnh, thâm nghĩ:

- Tào Đại Bằng già, Chúc Ngọc Sơn mày có thể lên thay sao? Bố mày đây muốn nhìn xem, làm sao mày hoá trang lên sân khấu!

Làm người nắm giữ quyền lực, kiêng kỵ nhất và cũng căm hận nhất là phó chức ở sau lưng mình nhảy lên nhảy xuống. Chúc Ngọc Sơn đâm sau lưng Tào Đại Bằng, trong lòng Hác Thuần Đào không thể cảm thấy thoải mái: người như vậy một khi lên chức, ai có thể bảo đảm hẳn không đâm mình đây?

Cho nên, Hác Thuần Đào âm thầm hạ quyết tâm, không tiếc bất cứ giá nào, bất kể chuyện của Tào Đại Bằng kết thúc ra sao, ông cũng phải “hạ gục” Chúc Ngọc Sơn.

...

Quán cơm nổi đất Phúc Mãn Lâu.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đặt ly bia xuống, cười cười:

- Dịch đại công tử, không phải là anh tìm tôi có việc cần sao? Sao bây giờ không chịu nói?

Dịch Quốc Khánh khẽ thở dài:

- Bành thiếu, tôi chủ động tới Tân An tạm giữ chức rèn luyện, hẳn là anh rất ngạc nhiên? Thật ra thì trước đó, căn bản là tôi không có hứng thú đối với làm quan chức, trong nhà thu xếp đưa tôi vào cơ quan trung ương, tôi cũng hết sức phản đối. Tôi không muốn làm quan, thật sự là một chút hứng thú cũng không có!

- Nếu không có hứng thú, cần gì phải miễn cưỡng tới đây?

Bành Viễn Chinh nâng ly mời:

- Cạn ly!

Dịch Quốc Khánh uống một hơi cạn sạch, mắt ngời sáng:

- Viễn Chinh, tôi là vì tình yêu mà đến! Ở đây, có người tôi yêu!

Phụt! Bành Viễn Chinh mới vừa ngậm một ngụm bia trong miệng, không nhịn được phun ra một bèn, hẳn nhịn cười, lau miệng, không biết nên khóc hay cười nói:

- Tình yêu? Vì yêu mà đến? Anh tới tạm giữ chức... có quan hệ gì với tình yêu đâu?

Dịch Quốc Khánh nghiêm trang nhẹ nhàng nói:

- Người yêu của tôi ở Tân An, nữ thần của tôi ở Tân An, tình yêu của tôi ở Tân An!

- Ô, tôi hiểu như thế này có đúng không: anh đã yêu một cô ở chỗ chúng tôi, cho nên nhờ trong nhà giúp anh tới Tân An tạm giữ chức?

Bành Viễn Chinh cười đầy ẩn ý.

- Không, không. Cô ấy là bạn thời đại học của tôi, chúng tôi yêu nhau ba năm, sau đó sau khi tốt nghiệp cô ấy bỗng biến mất, tôi đã phải tìm cô ấy suốt hai năm! Gần đây tôi mới biết cô ấy dạy học ở Đại học Giang Bắc đại học...

Mắt Dịch Quốc Khánh chớp chớp, giọng nói trở nên vô cùng dịu dàng:

- Tôi thật vất vả mới tìm được cô ấy, lần này, tôi tuyệt đối không để cô ấy chạy mất!

Rồi bằng giọng đầy tình cảm, Dịch Quốc Khánh bắt đầu thuật lại chuyện tình của hắn và cô gái tên là Đậu Hiểu Lan. Bành Viễn Chinh không ngờ, thoạt trông Dịch Quốc Khánh có vẻ như một cậu ấm nhà thế gia, lại có một tấm lòng son sắt như vậy.

Dịch Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan hiểu nhau, mến nhau ở trường đại học, nhưng Đậu Hiểu Lan xuất thân gia đình công nhân, cha cô là công nhân viên chức về hưu, tình cảm của hai người bị Dịch gia phản đối mãnh liệt. Mặc dù Dịch Quốc Khánh kiên quyết bảo nếu không có được Đậu Hiểu Lan, y nhất định không lập gia đình, nhưng tiếc rằng áp lực gia tộc cũng không chỉ đến từ trên đầu lưỡi và trên tinh thần.

Mẹ Dịch Quốc Khánh trực tiếp tìm gặp Đậu Hiểu Lan, Đậu Hiểu Lan không chịu nổi nhục nhã, đồng thời cũng nhận rõ, nhà thế gia vọng tộc, không phải là nơi một cô gái dân dã như mình có thể bước vào, theo “lời khuyên” của mẹ Dịch Quốc Khánh, rời Dịch Quốc Khánh bỏ đi nơi khác, không một lời cáo biệt.

Sau đó, Dịch Quốc Khánh làm âm ỉ với cha mẹ và trưởng bối trong nhà một trận, trước sau ba lần đến thành phố Trạch Lâm, quê quán của Đậu Hiểu Lan, tìm kiếm tung tích của cô, nhưng không có kết quả.

Thoảng một cái hai năm, trong lúc tình cờ, từ một bạn học cũ, Dịch Quốc Khánh biết được tin Đậu Hiểu Lan đang dạy học ở Đại học Giang Bắc. Mừng rỡ như điên, Dịch Quốc Khánh lặng lẽ đi tới Tân An tìm gặp Đậu Hiểu Lan, hai người lại nối lại tình cũ, tình cảm vô cùng tốt đẹp.

Nhưng lần này, vì tương lai hai người, Dịch Quốc Khánh lựa chọn âm thầm lặng lẽ tìm cách gần gũi người yêu. Y gạt người trong nhà, nói có thể theo ý nguyện của gia đình, bỏ kinh doanh chuyển sang làm quan chức. Còn việc làm thế nào y có thể đến Tân An tạm giữ chức, với thế lực của Dịch gia, điều này cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Bành Viễn Chinh nhún vai:

- Dịch đại công tử, chuyện xưa của anh rất cảm động. Nhưng, điều tôi có thể làm, cũng chỉ là chúc phúc cho hai người.

- Không, Bành thiếu, tôi cầu xin anh giúp tôi một chút! Thật...

Dịch Quốc Khánh rơi lệ, có thể thấy được giờ phút này nội tâm của y hết sức kích động:

- Cầu xin anh giúp chúng tôi! Tôi tới Tân An tạm giữ chức, một mặt là vì theo Hiểu Lan, một mặt cũng là vì tìm anh hỗ trợ!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, khe khẽ thở dài nói:

- Dịch huynh, nói thật, đây là chuyện nhà và chuyện riêng của anh, mà chuyện như vậy thì tôi lực bất tòng tâm! Tôi nghĩ, hẳn là anh thử trở về nói chuyện, thuyết phục cha mẹ anh, giải thích rõ ràng với họ, họ vốn không đến nỗi vì cái gọi là mặt mũi và môn đăng hộ đối, mà lại gạt bỏ hạnh phúc cả đời của anh đâu!

- Bành thiếu, anh không biết cha mẹ của tôi, quan niệm dòng dõi của họ quá sâu, biện pháp gì tôi cũng dùng hết rồi, thậm chí không ngại dọa tự sát, nhưng tất cả đều không hiệu quả.

Dịch Quốc Khánh đau buồn nghẹn ngào:

- Cha mẹ tôi ghét Hiểu Lan, dù chúng tôi nói như thế nào, họ cũng không chịu chấp nhận... Nhưng họ không biết, không có Hiểu Lan, là tôi sống không nổi!

Dịch Quốc Khánh cúi gục ở trên bàn khóc thút thít, giống như một cô bé thất tình, không ai giúp đỡ.

Bành Viễn Chinh không khỏi thầm thở dài. Hắn thấy tình cảm của Dịch Quốc Khánh đối với Đậu Hiểu Lan đã sâu sắc đến xương tủy, không ngờ một cậu ấm con nhà thế gia như Dịch Quốc Khánh, lại si tình đến như thế.

Tiếng khóc của Dịch Quốc Khánh khiến thực khách chung quanh chú ý. Bành Viễn Chinh lúng túng vỗ vỗ vai của y, cười khổ nói:

- Người anh em, đừng khóc nữa, giống mấy cô gái nhỏ quá, anh nói xem, cần tôi làm gì để giúp anh?

543. Chương 551: Lời Lẽ Có Lực Sát Thương!

Dịch Quốc Khánh cố gắng kìm nén sự kích động, cầm thật chặt tay Bành Viễn Chinh, nói:

- Ông nội của tôi là cấp dưới cũ của Phùng lão, cha mẹ của tôi coi Phùng lão là trưởng bối, chỉ cần anh giúp tôi nói với bà Phùng một tiếng, để cho bà nói chuyện với cha mẹ tôi, cha mẹ tôi sẽ nghe...

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên:

- Nhờ bà nội tôi giúp nói chuyện với cha mẹ anh? Chuyện này không được đâu!

- Bành thiếu, chỉ cần anh giúp tôi việc này, tôi và Hiểu Lan cả đời cũng không quên đại ân đại đức của anh!

Dịch Quốc Khánh năn nỉ.

Bành Viễn Chinh bối rối:

- Nếu như chính tôi đi nói giúp anh thì không có vấn đề, tôi sẽ nhận lời ngay, nhưng vấn đề là, bà nội tôi...

Bành Viễn Chinh nhớ tới bà Phùng cũng luôn coi trọng xuất thân và dòng dõi, không khỏi cười khổ, nếu như chuyện này xảy ra với mình, thái độ trong nhà mình cũng chẳng khác gì cha mẹ Dịch Quốc Khánh!

Hôn nhân ở những nhà thế gia, giàu có, không còn là một loại hôn nhân thuần túy và tinh khiết, mà còn mang sắc thái lợi ích chính trị và kinh tế, con trai gia đình thế gia rất ít cưới cô gái nhà bình dân.

Cho nên, Bành Viễn Chinh cũng không cho là, Dịch Quốc Khánh có thể nhận được trợ giúp gì đó từ bà nội của mình. Chẳng may làm không tốt, ngược lại càng khiến vợ chồng Dịch gia thêm chống đối..

Nhưng Dịch Quốc Khánh đã mở miệng năn nỉ như vậy, Bành Viễn Chinh cũng đành phải nhận lời giúp đỡ thử một lần. Có lẽ, đối với Dịch Quốc Khánh, đây là cơ hội cuối cùng.

- Được rồi, Dịch huynh, tôi giúp anh nói một chút. Nhưng nói thật, anh không nên ôm kỳ vọng quá lớn, tôi nghĩ...

Bành Viễn Chinh thở dài nói:

- Nếu như chuyện này ra ở trên người của tôi, sợ là trong nhà chúng tôi cũng sẽ phản đối quyết liệt.

Dịch Quốc Khánh như trút được gánh nặng, cười cười

- Sẽ không đâu, nếu là anh, có lẽ bà Phùng sẽ phản đối, nhưng vấn đề bây giờ không phải là anh, mà là tôi. Tôi nghĩ, bà sẽ mềm lòng, sẽ không để tôi và Hiểu Lan bị chia rẽ.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, cũng không tiếp tục đả kích lòng tin của Dịch Quốc Khánh.

Tinh thần Dịch Quốc Khánh phấn chấn, y ngồi thẳng người, vừa lấy điện thoại di động ra bấm số, vừa cười nói:

- Bành thiếu, tôi bảo Hiểu Lan tới đây, để cô ấy trực tiếp cảm tạ anh!

Lúc Dịch Quốc Khánh gọi điện thoại, y cũng không biết, một cuộc bão tố đã phủ xuống đầu mình và Đậu Hiểu Lan.

Dịch Quốc Khánh đã xem thường mức độ quan tâm của cha mẹ hắn đối với đứa con trai độc nhất là y, thái độ khác thường của y, đột ngột muốn tới Tân An tạm giữ chức, đã khiến cho cha mẹ y hoài nghi. Mà một khi Dịch gia đã chú ý, chuyện Dịch Quốc Khánh đi tới Tân An gặp gỡ người yêu cũ Đậu Hiểu Lan, đã không giấu diếm được Dịch gia.

Dịch Quốc Khánh cũng không biết. Lý do vợ chồng Dịch gia mạnh mẽ phản đối không chỉ là xuất thân bình dân của nhà Đậu Hiểu Lan, mẹ của Đậu Hiểu Lan là công nhân nhà máy in, cha cô là công nhân về hưu của nhà máy dệt, thân thích hai bên nội ngoại không phải là nhà nông thì cũng là nhà nghèo, thật ra điều đó cũng vẫn có thể chấp nhận được. Mấu chốt ở chỗ là mẹ Đậu Hiểu Lan có một em trai đang bị ở tù, mà người này lại phạm một tội rất dơ bẩn, đó là tội hãm hiếp, bị bỏ tù mấy năm trước.

Vì con trai, vợ chồng Dịch gia có thể miễn cưỡng tiếp nhận xuất thân và gia đình cha mẹ của Đậu Hiểu Lan, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận người thân thuộc của cô phạm tội như vậy, bởi vì chuyện này khiến Dịch gia bị bôi đen.

Tối hôm qua, Vân Tú, mẹ của Dịch Quốc Khánh, cũng đã đến Tân An, ở tại khách sạn lớn Tân An. Lúc hơn 11 giờ sáng nay, Vân Tú chặn Đậu Hiểu Lan ở cổng trường Đại học Giang Bắc, giờ này hai người đang ở trong một quán cà phê trước trường Đại học, đối mặt nói chuyện với nhau.

Ánh mắt phức tạp, Vân Tú ngắm nhìn cô gái xinh đẹp khiến con trai bà thần hồn điên đảo, ngồi đối diện với mình. Đậu Hiểu Lan cũng đang chăm chú nhìn người phụ nữ trung niên ăn mặc trang phục đắt tiền đến từ Thủ đô này.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người chạm mặt. Lần đầu tiên gặp mặt là ở Dịch gia, Vân Tú không hề nói câu nào với Đậu Hiểu Lan, chẳng thèm ngó tới, cực kỳ khinh miệt; lần thứ hai, Vân Tú “cho gọi” Đậu Hiểu Lan, không thèm để ý lời van xin của Đậu Hiểu Lan, dùng toàn lời lẽ nặng nề khiến Đậu Hiểu Lan hết sức nhục nhã, thậm chí còn lấy cha mẹ Đậu Hiểu Lan ra đe dọa, khiến Đậu Hiểu Lan lặng lẽ rời bỏ Dịch Quốc Khánh mà đi. Lần này là lần thứ ba gặp mặt.

Lần gặp mặt này, tâm trạng và thái độ của hai người đã khác trước. Đậu Hiểu Lan không còn ngây ngô và khiếp nhược như xưa, mà Vân Tú cũng bởi vì lập trường của con trai mà có một chút cảm giác bất đắc dĩ, không biết nên làm gì. Thậm chí bà còn nghĩ, nếu như không vì người cậu hèn hạ kia của Đậu Hiểu Lan, bà có thể hết sức thuyết phục chồng mình, vì hạnh phúc của con mà chấp nhận tất cả.

- Tiểu Đậu, ho phép tôi như vậy gọi cháu như vậy nhé!

Cuối cùng, Vân Tú lên tiếng.

- Bà quá khách khí. Như vậy, cháu cũng gọi bà là dì Vân, được chứ?

Giọng Đậu Hiểu Lan mềm mại, nhẹ nhàng mà trong trẻo, có một chút gì đó linh hoạt biến ảo.

Đối mặt với Đậu Hiểu Lan như vậy, Vân Tú không thể không thừa nhận, cô bé này có rất nhiều điều hấp dẫn đàn ông, cũng khó trách con mình yêu cô ta như si như say.

- Cháu thích Quốc Khánh, đúng không?

- Cháu yêu Quốc Khánh cũng yêu cháu, mặc dù cháu và anh ấy không thể non hẹn biển, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tình cảm của chúng cháu càng sâu sắc. Thật xin lỗi, dì Vân, lời hứa trước kia cháu không giữ được. Nhưng đây không phải lỗi của cháu, cháu không sai, Quốc Khánh cũng không sai. Cháu đã rời bỏ anh ấy hai năm, là vận mệnh đưa đẩy để chúng cháu gặp lại.

Đậu Hiểu Lan nhẹ nhàng nói, giọng cô kiên định và kiên quyết.

- Xin dì cho chúng cháu một cơ hội, chúng cháu yêu nhau...

Đậu Hiểu Lan còn chưa nói hết, đã bị Vân Tú phát tay cắt ngang:

- Được rồi, cháu không cần phải nói, tôi thừa nhận, tất nhiên phải thừa nhận, là hai đứa yêu nhau, tình cảm đó không hề giả dối. Nhưng, gia đình của cháu, bối cảnh của cháu, so với nhà chúng tôi... Tôi nói như vậy, cháu hiểu chứ?

Đậu Hiểu Lan mím môi:

- Dì Vân, lời lẽ đó, dì đã nói qua một lần rồi, từ góc độ nhìn của dì, cháu xuất thân bần hàn không xứng với Quốc Khánh, nhưng đây không phải là lý do cản trở chúng cháu yêu nhau! Lâu như vậy, cháu đã hiểu, cháu yêu Quốc Khánh, cả đời này không có anh ấy, cháu không sống nổi...

Khóe mắt Đậu Hiểu Lan nhỏ xuống mấy giọt lệ trong suốt:

- Dì Vân, cầu xin dì thành toàn cho chúng cháu!

- Ài...

Vân Tú thở dài một tiếng:

- Tôi từng nghĩ tới thành toàn cho hai đứa, nếu Quốc Khánh thích cháu như vậy, nếu nó kiên trì như vậy, tôi có thể nhượng bộ. Nhưng, bối cảnh của gia đình cháu... cậu của cháu... Chuyện này khiến Dịch gia trở thành trò cười, cho dù tôi đồng ý, cha của Quốc Khánh cùng với chú bác, trưởng bối trong nhà, cũng sẽ kiên quyết không đồng ý!

Đậu Hiểu Lan trong lòng run lên:

- Cậu cháu phạm pháp, là chuyện của ông ấy, không liên quan tới cháu và gia đình cháu. Dì Vân, cháu...

- Đó là một vết nhơ, một vết nhơ hèn hạ!

Vân Tú hơi kích động, cười lạnh:

- Dịch gia chúng tôi không thể bị vậy bần! Đừng bảo là yêu... Thực tế vĩnh viễn là thực tế, không phải là chuyện cổ tích! Tiểu Đậu, là người từng trải, dì khuyên cháu nghĩ thoáng một chút, cháu và Quốc Khánh nhà chúng tôi thật sự là không thích hợp. Cháu nhẫn tâm để cho Quốc Khánh bị cười nhạo có một thân thích phạm tội cường gian sao? Cháu nhẫn tâm khiến Quốc Khánh không ngẩng đầu được ở trước mặt bạn bè sao?

Làm gì có cái gọi là tình yêu bất chấp tất cả... Đây đều là ảo tưởng của những người trẻ tuổi các cháu. Cháu ngẫm lại xem, Quốc Khánh sẽ đồng ý vì cháu từ bỏ gia đình của nó sao? Không có gia đình, nó sẽ mất đi tất cả, nó sẽ trở thành hai bàn tay trắng, thậm chí nó không cách nào sinh tồn được trong xã hội!

Tôi dám cam đoan, sau nhiệt tình nhất thời, các cháu sẽ thống khổ, sẽ hối hận! Mà Quốc Khánh cũng sẽ vì hành động không suy nghĩ ngày hôm nay mà buồn nản!

Tôi cũng dám cam đoan, sau một thời gian nữa, Quốc Khánh đã quen với vinh quang của gia đình, quen lối sống giàu sang, sẽ không chịu nổi và hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay! Tiểu Đậu, nghe dì Vân khuyên một câu, giải thoát bản thân cháu, cũng giải thoát con trai của dì!

Cháu là một cô gái ưu tú, với điều kiện của cháu, sẽ dễ dàng tìm được hôn nhân và gia đình riêng của mình. Dì có thể cho cháu một khoản tiền, giúp cháu tạo một cơ hội tiến thân... Chỉ cần cháu rời bỏ con trai của dì!

Nếu như cháu thật sự yêu con trai của dì, hãy buông tha nó, để cho nó cưới một cô gái môn đăng hộ đối, để cho nó sống một cách vui vẻ, thoải mái!

Lời của Vân Tú giống như từng tiếng sấm sét, đập vào trái tim Đậu Hiểu Lan. Cô rơi lệ đầy mặt, lâm vào vô tận mê man và đau thương.

Tình cảm của cô đối với người yêu của mình vô cùng tha thiết và kiên trì, trong hai năm ly biệt, cô đóng chặt trái tim, cự tuyệt lần lượt các chàng trai ưu tú theo đuổi, vẫn chờ đợi cho dù chỉ là đợi chờ trong vô vọng.

Khi gặp lại Dịch Quốc Khánh, cô vốn đã quyết định, quyết tâm, cùng người yêu vượt qua muôn vàn khó khăn, dù như thế nào cũng sẽ ở bên nhau. Nhưng, lời của Vân Tú làm cho cô dao động, làm cô đột nhiên tỉnh mộng: giữa thực tế tàn khốc và tình yêu mộng ảo, rốt cuộc nơi nào mới là bến bờ cho cô đây?

Mà thật sự có cái bến bờ kia sao? Đôi mắt cô đắm lệ nhìn Vân Tú, trong lòng thầm nghĩ: Anh ấy thật sự sẽ vì mình vứt bỏ hết thấy sao? Nếu anh ấy mất đi tất cả những gì đang có, anh ấy thật sự có hạnh phúc hay không, và bởi vậy, mình có hạnh phúc hay không?

Và sau khi những cuồng nhiệt ban đầu của tình yêu, anh ấy còn có thể kiên trì trước sau như một như bây giờ không? Kể cả bản thân mình cũng vậy!

“Đây là một vết nhơ, một vết nhơ hèn hạ!”

”Nếu như cháu thật sự yêu con trai của tôi, hãy buông tha nó, để cho nó cưới một cô gái môn đăng hộ đối, để cho nó sống một cách vui vẻ và thoải mái! Đây chẳng lẽ không phải là điều cháu muốn thấy sao?”

Lời của Vân Tú lại nổ vang trong đầu cô, cô che mặt khóc không thành tiếng.

Vân Tú lẳng lặng nhìn Đậu Hiểu Lan, đợi Đậu Hiểu Lan đưa ra quyết định.

Lần gặp mặt này, bà chọn lựa một thái độ cư xử khác, mặc dù ôn hòa hơn, nhưng có lực sát thương hơn.

Một lúc lâu, Đậu Hiểu Lan lau khô nước mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên. Cô nhìn Vân Tú, ánh mắt bình thản như nước, như không mang theo một chút tình cảm nào.

Đó là một ánh mắt đau thương và tuyệt vọng tột bậc, khiến Vân Tú chấn động, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác mình đang phạm phải một tội ác.

544. Chương 552: Anh Không Phải Là Romeo, Em Không Phải Là Juliet

Một thoáng mềm lòng, chung quy không thắng nổi ý muốn bảo vệ danh dự của gia tộc, là người đàn ông duy nhất đời thứ ba của Dịch gia, Dịch Quốc Khánh có trách nhiệm trọng đại đối với gia tộc. Lúc này Vân Tú đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Đậu Hiểu Lan vừa muốn nói mấy câu cái gì, điện thoại của cô báo chuông.

Cô run run lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn Dịch Quốc Khánh gửi tới: Hiểu Lan, tới ngay quán cơm Phúc Mãn Lâu, có chuyện quan trọng!

Đậu Hiểu Lan trầm mặc một lúc, rồi đưa điện thoại cho Vân Tú.

Vân Tú nhìn lướt qua, khẽ mỉm cười:

- Tiểu Đậu, dì không phản đối hai đứa gặp mặt, sau này hai đứa sẽ còn là bạn tốt, cháu đi gặp nó đi, nói quyết định của cháu cho nó biết!

Đậu Hiểu Lan im lặng đứng dậy, cô độc bước đi. Nhìn theo sau lưng cô, Vân Tú không khỏi sâu kín thở dài, vừa rồi, hầu như bà cũng hơi mềm lòng.

Nhưng vì Dịch gia, bà không thể làm như vậy. Mặc dù, làm như vậy đối với Đậu Hiểu Lan và Dịch Quốc Khánh, là vô cùng tàn nhẫn, vô cùng cay nghiệt, vô cùng vô tình.

. . .

Tào gia.

Tào Dĩnh nghe nói tổ điều tra của Sở tới nhà máy, cô vội vã chạy về nhà, nói với mẹ, nhưng bây giờ Lưu Phương đang rất hoang mang, cũng không biết phải làm gì.

Tào Dĩnh do dự chốc lát, rồi nhắn tin cho Bành Viễn Chinh: “Việc gấp, mau gọi lại”.

Bành Viễn Chinh nhận được tin nhắn, áy náy nói với Dịch Quốc Khánh:

- Dịch huynh, tôi đi gọi điện thoại!

Hôm nay hẳn không mang điện thoại di động, lại không tiện hỏi mượn điện thoại di động của Dịch Quốc Khánh, nên phải ra bên ngoài, tìm điện thoại công cộng gọi cho Tào Dĩnh.

Trong lúc hắn bấm điện thoại, phát hiện một cô gái xinh đẹp, vóc người thon thả, mặt đầy nước mắt thất thần đi vào quán cơm, trong lòng đột nhiên hiện lên một dự cảm xấu.

- Viễn Chinh, là anh hả?

Thời này, điện thoại còn chưa hiện số gọi tới, do trực giác, Tào Dĩnh đoán ra là điện thoại của Bành Viễn Chinh.

- Ủ, là tôi, Tiểu Dĩnh.

- Viễn Chinh, vừa rồi tôi đến nhà máy, nghe nói tổ điều tra của Sở xuống, hiện đang điều tra ba tôi...

Tào Dĩnh có phần vội vàng nói:

- Bây giờ tôi nên làm gì?

- Bọn họ rất cục đã tới. . . Tiểu Dĩnh, đừng có gấp, cứ để cho bọn họ điều tra! Cô yên tâm, họ sẽ không điều tra ra vấn đề lớn lao gì đâu. Bây giờ, cô. . .

Bành Viễn Chinh chần chờ một chút, bởi vì hần đột nhiên cảm thấy, với tính tình hiền lành yếu đuối của Tào Dĩnh, bảo cô đi con đường có phần nguy hiểm kế tiếp, có thể khó cho cô.

Nhưng chuyện của cha cô, cũng chỉ có cô có thể ra mặt, cô không còn bất kỳ lựa chọn nào khác.

- Tiểu Dĩnh, cô hãy nghe tôi nói, cô viết một bức thư tố cáo. . . Cứ dựa theo ý tôi nói mà viết, sau đó cô trực tiếp đến tỉnh lý, đưa đơn tố cáo khiếu nại cho Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh! Cô không cần lo lắng, tôi sẽ nhờ bạn tôi thu xếp cho cô!

Bành Viễn Chinh hạ thấp giọng nhẹ nhàng nói:

- Làm như vậy, để Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh nhúng tay vào vụ án của ba cô, như thế, phía Ban kỷ luật Thanh tra Sở sẽ không thể muốn làm gì thì làm!

- Viễn Chinh. Chuyện này... có thể được không?

Tào Dĩnh run giọng nói. Cô lớn từng tuổi này, chưa từng xuất đầu lộ diện làm chuyện như vậy, nói không hoảng sợ là giả.

- Tiểu Dĩnh, cô phải kiên cường lên! Cô phải biết, chuyện của ba cô, chỉ có cô mới lo được! Không được chần chờ, chuyện này phải càng nhanh càng tốt! Chỉ cần cô đem vấn đề phản ánh với Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh, tôi là có thể nhờ bạn bè của tôi nói giúp cô!

Bành Viễn Chinh ôn tồn nói:

- Dừng cảm một chút! Tôi tin tưởng cô nhất định làm được! Tốt nhất là sáng mai cô đi tỉnh lý ngay, tôi sẽ bảo bạn tôi đón cô ở tỉnh lý, rồi đưa cô đi Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh!

- Được, tôi sẽ cố gắng. . . Viễn Chinh. . . Tôi. . .

Tào Dĩnh định nói: “ Anh có thể đi cùng tôi không?”, nhưng dừng lại kịp, Bành Viễn Chinh có thể giúp cô như vậy, coi như là tận tình tận nghĩa lắm rồi, cô còn có thể đòi hỏi cái gì nữa?

. . .

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh quay lại quán cơm. Hần thấy cô gái lúc nãy ngồi ở vị trí của hắn, đang khóc thút thít.

- Quốc Khánh, chúng ta đi thôi, đến một chỗ không ai biết chúng ta, cả đời này. . . em không muốn gì cả, chỉ cần có anh ở bên cạnh em. . .

Đậu Hiểu Lan nghẹn ngào, lệ rơi đầy mặt.

Dịch Quốc Khánh ngăn ra, đưa tay vuốt ve vai Đậu Hiểu Lan, dịu dàng nói:

- Hiểu Lan, hôm nay em sao vậy? Sao lại nói những lời như thế! Chúng ta không cần chạy, tại sao chúng ta phải chạy? Chúng ta yêu nhau, quang minh chánh đại, không ai có thể chia rẽ chúng ta! Em yên tâm, anh đã có biện pháp, anh gọi em tới đây, là để gặp người anh đã nói với em, Bành Viễn Chinh, Bành thiếu sẽ giúp chúng ta!

Đậu Hiểu Lan khóc thút thít, lắc đầu:

- Quốc Khánh, em chỉ hỏi anh một câu: Anh có bằng lòng vứt bỏ hết thấy, cùng em cao bay xa chạy, chúng ta sẽ không cần lo đến bất cứ thứ gì. . .

Mặc dù Đậu Hiểu Lan đang khóc nhưng lời vô cùng nghiêm túc. Dịch Quốc Khánh kinh hãi, cau mày lại nói:

- Hiểu Lan, em nói đi, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tại sao em muốn vứt bỏ hết thấy ? Mà làm sao có thể vứt bỏ hết thấy đây? Anh có cha mẹ của anh, em cũng có cha mẹ của em, chúng ta làm sao có thể bắt kể đến họ?

Ánh mắt Đậu Hiểu Lan đau thương,lau khô nước mắt, chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

- Quốc Khánh, cảm ơn tình yêu của anh. Thật ra thì em biết, trong lòng anh, không chỉ có em, còn có gia đình của anh, còn có tất cả những gì anh đang có. Em cũng giống như vậy.

- Em không thể để cho anh từ bỏ hết thấy, như vậy, tương lai chúng ta sẽ vô cùng đau khổ. Em không thể ích kỷ như vậy, dù sao, trên cái thế giới này, trừ tình yêu ra, còn có thân tình, còn có rất nhiều điều cần chúng ta trân trọng.

Quốc Khánh, chúng ta chia tay đi. Anh trở lại cuộc sống của mình đi, em cũng bắt đầu thử cuộc sống mới của mình. Chúng ta không thể sống chung với nhau.

Đầu Dịch Quốc Khánh như có tiếng nổ, đứng dậy đi tới ôm lấy Đậu Hiểu Lan, run giọng nói:

- Hiểu Lan, em quên lời thề của chúng ta rồi sao? Làm sao em có thể từ bỏ tình yêu của chúng ta!

- Quốc Khánh, chúng ta là người của hai thế giới. . . Bây giờ rồi cuộc em đã rõ, một con bé nghèo hèn như em không có tư cách có tình yêu, tình yêu của em không đáng giá một đồng. . . Anh đi đi, chúng ta chia tay!

- Tại sao? Đây là tại sao?!

Dịch Quốc Khánh như điên cuồng, run rẩy, kêu khóc, khiến thực khách xung quanh tò mò quay lại nhìn.

Bành Viễn Chinh trông thấy cảnh này, trong lòng cũng không khỏi thổn thức.

Đậu Hiểu Lan run rẩy nắm lấy cánh tay lạnh như băng của Dịch Quốc Khánh:

- Quốc Khánh, tỉnh mộng đi, anh không phải là Romeo, em cũng không phải Juliet, chúng ta không có cách nào bảo vệ tình yêu của mình. . . Anh bảo trọng, em đi đây!

Nói xong, Đậu Hiểu Lan ra sức hất tay Dịch Quốc Khánh ra, che mặt khóc, lao ra khỏi quán cơm.

Dịch Quốc Khánh tuyệt vọng, ngã quỵ xuống đất.

Bành Viễn Chinh thở dài, bước tới cúi xuống đỡ Dịch Quốc Khánh dậy, an ủi:

- Dịch huynh, chớ quá kích động, chắc là đã xảy ra chuyện gì rồi. . . Anh qua tìm cô ấy hỏi rõ đi!

545. Chương 553: Thà Chết Không Hối Hận

Bành Viễn Chinh thật vất vả mới làm cho Dịch Quốc Khách bình tĩnh lại được, rồi đưa về chỗ ở của y. Dàn xếp xong, Bành Viễn Chinh vốn định trở về huyện, nhưng thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Dịch Quốc Khách, lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bèn ở lại tiếp tục an ủi y.

Dịch Quốc Khách một mực rơi lệ, hết sức bi thương, câu nói chia tay của Đậu Hiểu Lan “Anh không phải là Romeo, em cũng không phải là Juliet” khiến y bị kích động mạnh mẽ. Cõi lòng y tràn đầy niềm tin mà đến, tràn đầy ước mơ đối với tình yêu và tương lai, nhưng câu nói của người yêu, đối với Dịch Quốc Khách, là đòn đả kích trí mạng.

- Bành thiếu . . . Tôi nghĩ không ra. . . tại sao đột nhiên Hiểu Lan lại làm như vậy. . . Tối hôm qua, chúng tôi còn bàn bạc làm sao tổ chức hôn lễ. . .

Dịch Quốc Khách bi ai lắm lắm, sự tuyệt vọng trong đôi mắt y khiến Bành Viễn Chinh cũng thấy lòng chùng xuống.

Tình yêu sâu nặng giữa Dịch Quốc Khách và Đậu Hiểu Lan, làm hấn rung động. Mặc dù hấn và Dịch Quốc Khách không phải là bằng hữu thân thiết, nhưng Dịch Quốc Khách biểu lộ chân tình như thế, cũng khó tránh khỏi cảm động lây.

Đây là một người khác với bọn cậu ấm thông thường, Bành Viễn Chinh yên lặng đánh giá, nghĩ cách giúp Dịch Quốc Khách một tay. So với Dịch Quốc Khách đang chìm đắm trong đau thương tuyệt vọng, đương nhiên hấn tỉnh táo và sáng suốt hơn nhiều, hấn nghĩ, thái độ thay đổi đột ngột của Đậu Hiểu Lan, hấn là có liên quan tới Dịch gia. Nếu không, cô không thể làm như vậy.

- Tôi không phải là Romeo, nhưng tôi thật sự có thể vứt bỏ hết thấy vì cô ấy, nhưng cô ấy không cho tôi cơ hội . . .Viễn Chinh, tôi không cần gì cả, chỉ cần có cô ấy bên cạnh!

Dịch Quốc Khách khóc nức nở, nước mắt rơi đầm đìa, vừa khóc vừa gào lên.

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng:

- Dịch huynh, đừng quá khổ sở. Anh suy nghĩ kỹ xem, nếu như thật sự anh không thể rời bỏ cô ấy, chúng ta còn sẽ nghĩ ra biện pháp khác. Thật ra thì chỉ cần hai người kiên trì, áp lực gì cũng không thành vấn đề.

Dịch Quốc Khách chụp lấy cánh tay Bành Viễn Chinh, run giọng nói:

- Bành thiếu, vấn đề là tôi có thể kiên trì, nhưng bây giờ cô ấy không còn muốn kiên trì nữa!

- Chưa chắc, Dịch huynh, anh có nghĩ tới hay không, tại sao Đậu Hiểu Lan đột nhiên phải nói lời chia tay với anh?

Bành Viễn Chinh vỗ vỗ vai y.

Cả người Dịch Quốc Khách đột nhiên hơi run lên. Y ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, trong mắt lộ ra sự tức giận và tuyệt vọng:

- Chẳng lẽ là vì nhà của tôi...? Nhất định rồi, mẹ tôi nhất định đã tới Tân An. . .

Bành Viễn Chinh không nói gì, gật đầu.

Dịch Quốc Khách ngẩn ngơ, đột nhiên như nổi điên, vọt tới bên điện thoại trong phòng khách, nhấc ống nghe điện thoại lên bấm một dãy số, bên kia mới vừa bắt điện thoại, y liền quát lên trong điện thoại:

- Cha, mẹ con đâu? Có phải mẹ đang ở Tân An? Bà ở đâu? Con muốn gặp mẹ!

. . .

Dịch Quốc Khách điên cuồng lao ra cửa, Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi đi theo. Loại chuyện này, hẳn không gặp thì thôi, nếu gặp được, cũng không nên để cho Dịch Quốc Khách hành động một mình, một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trong lòng hẳn cũng không yên.

Hai người đón một chiếc taxi, chạy thẳng tới khách sạn lớn Tân An. Vân Tú nói chuyện xong với Đậu Hiểu Lan, vừa quay lại khách sạn, Dịch Quốc Khách đã xông vào.

Thấy bộ dạng thảm nảo và kích động không kìm chế được của Dịch Quốc Khách, Vân Tú biết đã hư chuyện, bà vẫn không ngờ, mất đi Đậu Hiểu Lan đối với Dịch Quốc Khách là đòn đả kích hết sức to lớn và sâu nặng, vượt xa dự đoán của bà.

- Con, con. . .

Vân Tú định bước tới, đột nhiên Dịch Quốc Khách tức giận đẩy bà ra, giọng nói lạnh như băng:

- Bà không phải là mẹ tôi, tôi cũng không phải là con của bà. Nếu như bà thật sự là mẹ của tôi, bà phải nghĩ đến nỗi đau khổ của tôi, sẽ không tàn nhẫn đâm dao vào lòng tôi như vậy! Nhưng bà không hề nghĩ, cho tới bây giờ cũng không hề suy nghĩ tới điều đó!

Cho tới bây giờ, điều bà suy nghĩ chỉ là mặt mũi của các người, mặt mũi của các người! Hạnh phúc cả đời tôi còn không đáng giá bằng cái gọi là mặt mũi của các người! Mòn đẳng hộ đối? Ha ha ha! Bộ nhà chúng ta là quý tộc thật đấy sao? Ông nội tôi trước kia là một kẻ chăn trâu. Ông ngoại tôi ban đầu cũng bất quá chỉ là một người giúp việc, dòng máu trên người các người thật sự cao quý hơn người khác sao? Tài trí hơn người sao?

Nực cười! Quá sức nực cười!!! Tại sao các người phải chà đạp hạnh phúc của tôi?! Tại sao??? Tôi chịu đựng đủ rồi! Ta chịu đựng quá đủ rồi!

Dịch Quốc Khách giậm chân, lời nói không mạch lạc găm lên, khóe miệng của Vân Tú cũng run rẩy, trước mắt một trận choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Bành Viễn Chinh sợ hết hồn, vội vàng đỡ lấy bà, vừa quay đầu lại nhìn Dịch Quốc Khách, cau mày nói:

- Dịch Quốc Khách, quá mức rồi, anh phải bình tĩnh nói chuyện với dì, giải thích cho rõ!

Vân Tú chưa từng gặp Bành Viễn Chinh, nghĩ hắn là đồng nghiệp của Dịch Quốc Khách ở Tân An, không muốn vạch áo cho người xem lưng, liền liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thản nhiên nói:

- Đồng chí, cảm ơn cậu đưa Quốc Khánh tới đây, cậu về đi.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, xoay người định đi, lại bị Dịch Quốc Khách kéo lại:

- Bành thiếu, anh đừng đi! Hôm nay anh hãy giúp tôi làm chứng.

Vân Tú nhú mày, nghi ngờ nhìn Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh nhún vai cười cười:

- Dì, bác của cháu là Phùng Bá Đào, cháu là Bành Viễn Chinh.

Hai mắt Vân Tú tỏa sáng, kinh ngạc gượng cười nói:

- Hóa ra là Viễn Chinh của Phùng gia! Hôm nay lần đầu gặp, cháu xem chuyện này âm ỉ quá. . . Viễn Chinh này, cháu giúp dì khuyên nhủ thằng bé này, cháu nhìn cái bộ dáng của nó xem! Quá kỳ cục!

Dịch Quốc Khách cười lạnh:

- Con rất rõ ràng là mình đang làm cái gì. Mẹ, trước mặt Bành thiếu, con vô cùng trình trọng tuyên bố với mẹ và cả nhà: cả đời này, nếu không có Hiểu Lan, con sẽ không lập gia đình, không có cô ấy, con không sống nổi! Nếu như trong nhà còn ngăn trở chúng con, con chỉ có thể nói, các người sẽ mất đi đứa con trai này! Con thà chết không hối hận! Nếu Dịch gia lấy làm hổ thẹn bởi con và Hiểu Lan, vậy thì, con sẽ không làm người của Dịch gia cao quý! Con sẽ vĩnh viễn ở lại Tân An sống chung với Hiểu Lan, tuyệt đối sẽ không bước vào Dịch gia nửa bước!

Giọng Dịch Quốc Khách như chém đinh chặt sắt, mặt Vân Tú nhất thời trở nên trắng bệch. Bà không thể nào ngờ, thái độ lần này của con lại cương quyết như vậy! Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng không nghĩ tới, Dịch Quốc Khách nói ra những lời này trước mặt mẹ y.

Vân Tú rơi lệ đầy mặt, run giọng nói:

- Con, con nói điên khùng cái gì vậy? Ngay cả mẹ, con cũng không muốn nhìn sao?

- Mẹ, xin tha thứ cho con. Trong lòng con hiểu rất rõ, nếu như lần này con không thể vứt bỏ hết thấy, con sẽ vĩnh viễn mất đi Hiểu Lan. Mẹ không hiểu được tình cảm của con dành cho Hiểu Lan, nếu như không có cô ấy, con sống cũng chỉ là một cái xác không hồn! Các người muốn con như vậy sao?! Các người muốn thấy con mình biến thành một xác chết không hồn sao?

Dịch Quốc Khách nổi giận bỏ đi.

Vân Tú ngây người đứng đó, đầu óc trống rỗng. Bành Viễn Chinh thở dài, vội đuổi theo. Hắn đi theo bên cạnh Dịch Quốc Khách, đến khu ký túc xá dành cho giáo viên của Đại Học Giang Bắc.

Đứng ở lầu dưới của Đậu Hiểu Lan, Dịch Quốc Khách xoay người ngắm nhìn Bành Viễn Chinh, gượng cười:

- Bành thiếu, hôm nay thật sự là đã làm phiền anh. Nhờ anh tới nói một câu với Đậu Hiểu Lan: bây giờ tôi không có gì cả, tôi bằng lòng thoát khỏi Dịch gia, cô ấy có muốn đi với tôi không? Tôi ở dưới lầu đợi cô ấy, nếu như cô ấy không xuống, tôi sẽ đi ngay! Từ nay về sau, tôi không bao giờ tìm đến cô ấy nữa, chỉ chờ một câu nói của cô ấy, có thể quyết định số mạng của tôi!

Bành Viễn Chinh nghe vậy, trong lòng thâm giật mình.

. . .

Bành Viễn Chinh gõ cửa phòng Đậu Hiểu Lan.

Một lúc lâu, Đậu Hiểu Lan mới đi ra mở cửa, trên mặt vẫn đầy nước mắt, thần sắc tiêu tụy, có thể thấy được, giờ phút này, tâm trạng của cô so với Dịch Quốc Khách, thật sự cũng không hơn được chút nào.

- Anh là...?

- Cô Đậu, tôi họ Bành, là bạn của Dịch Quốc Khánh, tôi có thể vào ngồi một chút không? Có mấy câu nói, tôi thay Dịch Quốc Khách chuyển lời cho cô.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười, khí độ thông dong.

Đậu Hiểu Lan do dự chốc lát, rồi mở cửa. Cô là giáo viên đại học, tính cách dịu dàng rất có giáo dục ngay cả nội tâm đang bị thương, cũng không muốn mất đi lễ độ.

- Mời ngồi.

Đậu Hiểu Lan gượng cười.

- Ôi, cảm ơn. Xin thứ cho tôi hỏi một câu mạo muội, cô Đậu, cô thật yêu Dịch Quốc Khánh chứ?

Bành Viễn Chinh buông tay ra.

Về mặt đau khổ, Đậu Hiểu Lan quay đầu đi, im lặng không nói.

- Nếu như hai người thật sự yêu nhau, nên nắm tay nhau cùng vượt qua khó khăn, cùng nhau kiên trì chống đỡ mưa gió và áp lực, chứ không phải làm thương tổn lẫn nhau!

Bành Viễn Chinh lại nhẹ nhàng nói.

- Bành tiên sinh, anh không biết nhà họ tạo cho tôi bao nhiêu áp lực, anh cũng không hiểu rõ gia đình họ là như thế nào, riêng chuyện này cũng đủ để cho tôi cả đời cũng không ngẩng đầu lên được!

Đậu Hiểu Lan đột nhiên quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, ngẹn ngào.

- Tôi hiểu rất rõ, bởi vì gia đình tôi cũng là gia đình giống như vậy. Nhưng, nếu như tôi là hai người, tôi sẽ kiên trì chịu đựng tất cả cùng với người yêu của mình, bất luận như thế nào cũng không từ bỏ người mình yêu, từ bỏ một cách dễ dàng như cô, đối với Dịch Quốc Khách là một đả kích quá lớn.

Bành Viễn Chinh cười:

- Cho nên, biểu hiện quá khích của cô hôm nay, thật ra thì rất không cần thiết. Tôi biết là mẹ của Dịch Quốc Khách lại tìm tới cô một lần nữa, nhưng cách cô xử lý sự việc không đúng, cô có thể tìm gặp Dịch Quốc Khách, để cho hắn nói chuyện với mẹ của mình. Bất luận kết quả thế nào, cũng không đến nỗi trở nên gay gắt mâu thuẫn, cô thấy tôi nói có đúng hay không?

Đôi vai Đậu Hiểu Lan run rẩy.

- Hai người có thể chung sống bên nhau là một loại duyên phận, nhất là cô và Dịch Quốc Khánh, hai người đã kiên trì lâu như vậy, dễ dàng từ bỏ là vô trách nhiệm đối với tình cảm của mình! Tôi nói hơi nhiều rồi, thật ra thì Dịch Quốc Khách chỉ nhờ tôi nhắn với cô một câu.

Cô Đậu, mới vừa rồi, trước mặt tôi, Dịch Quốc Khánh đã biểu lộ thái độ với mẹ hắn, hắn thà rằng thoát khỏi Dịch gia, không làm con cháu Dịch gia, đoạn tuyệt mọi quan hệ với Dịch gia, không bước vào cửa Dịch gia nữa, chứ không muốn mất cô! Dịch Quốc Khách đang ở dưới lầu, có đi gặp hắn hay không, tự cô quyết định.

Nói cách khác, nếu như Dịch gia ở từ chối cô, họ sẽ mất hắn. Thái độ của hắn như thế, tôi nghĩ, đã nói rõ tất cả rồi. Hẹn gặp lại, cô suy nghĩ thật kỹ rồi quyết định.

Nói xong, Bành Viễn Chinh xoay người rời đi. Nói cũng đã nói đến mức này rồi, hắn thật sự là không còn lời nào để nói. Nếu như Đậu Hiểu Lan không lay chuyển, cũng chỉ có thể nói rõ hai người hữu duyên vô phận.

Đã như vậy, tiếp tục cưỡng cầu cũng không làm nên chuyện gì. Bất quá, một khi đã như thế, chỉ sợ sẽ xảy ra một bi kịch không thể cứu vãn.

546. Chương 554: Bồi Dưỡng Người Nổi Nghiệp

Bành Viễn Chinh từ từ xuống lầu, đột nhiên nghe phía sau có tiếng sập cửa, rồi chỉ thấy Đậu Hiểu Lan như một cơn gió lao qua bên người hắn. Đến khi hắn xuống lầu, đã thấy Dịch Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan ôm nhau thật chặt, cả hai cùng khóc sụt sùi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, cười cười rồi bước rời đi.

Hai người lại quay về với nhau, chuyện kể tiếp cần hai người cùng đối mặt, đó là chuyện riêng của Dịch gia, hắn không thể tiếp tục can thiệp vào.

Mãi cho đến khi trở lại huyện, cảm xúc của Bành Viễn Chinh mới từ từ lắng xuống. Kiếp trước, kiếp này, là người của hai thế giới, đây là mối tình chân thành và tha thiết nhất và hắn chứng kiến, khiến lòng hắn kích động, cảm động không dứt.

Hắn thật lòng chúc phúc cho Dịch Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan, trải qua phong ba lần này, hắn tin rằng Dịch gia sẽ thay đổi thái độ, mà ngay cả nếu Dịch gia không thay đổi, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn trở tình cảm của hai người được nữa.

Dịch Quốc Khánh một mực tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài, để cứu vớt cuộc tình trắc trở của mình, nhưng thật ra, người có thể cứu giúp Dịch Quốc Khánh, chính là bản thân y.

Bành Viễn Chinh vừa vào phòng làm việc, Hoắc Quang Minh đã vào theo báo cáo công việc.

Bây giờ mặc dù Hoắc Quang Minh là Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhưng chủ yếu là làm việc cho Bành Viễn Chinh, tương đương với thư ký của hắn. Trong lòng Hoắc Quang Minh biết, đây là sự tín nhiệm và coi trọng của Hoắc Quang Minh, cũng là một loại khảo sát.

Bành Viễn Chinh chủ trì công việc của Ủy ban nhân dân huyện, làm việc bên cạnh Bành Viễn Chinh, trông đương với nắm giữ thực quyền. Địa vị và sự thân cận này, về mặt nào đó mà nói, còn có phần hơn so với Chánh văn phòng Vương Hạo.

Cho nên, so với trước kia, Hoắc Quang Minh càng thêm kiên nhẫn và tỉ mỉ, càng thêm chặt chẽ, chăm chỉ và chuyên nghiệp.

Là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, y nhất định phải đuổi theo nhịp điệu và hiệu suất làm việc của Bành Viễn Chinh, nếu như không theo kịp, y sẽ có thể bị loại bỏ. Theo Bành Viễn Chinh thời gian càng dài, y lại càng có áp lực. Y biết, Bành Viễn Chinh không giống với lãnh đạo khác, luôn đặt công việc lên hàng đầu. Nếu như không có năng lực làm việc, những chuyện khác đều vô nghĩa.

Xế chiều mỗi ngày, Hoắc Quang Minh cũng phải làm thêm nửa giờ, tổng kết lại những công việc quan trọng và chủ yếu trong ngày, sau đó bố trí đầu vào đó lịch trình công tác ngày mai của Bành Viễn Chinh, sáng sớm hôm sau báo cho Bành Viễn Chinh, tạo thuận tiện cho Bành Viễn Chinh nắm tin tức và xử lý sự việc một cách linh hoạt.

Lúc Hoắc Quang Minh vào, Bành Viễn Chinh đang lật xem lịch trình công tác do Hoắc Quang Minh chuẩn bị sẵn, thấy y đi vào, ngừng đầu lên cười nói:

- Hôm nay tôi có việc, toàn bộ công tác xế chiều hôm nay sẽ bố trí kéo dài đến sáng mai.

- Dạ. Lãnh đạo, Chủ tịch huyện Lý và Chủ tịch huyện Quách đều nói muốn tìm lãnh đạo báo cáo công tác...

Hoắc Quang Minh nhẹ nhàng nói.

- Trước hết cho lão Quách đến đi, nhất định là hắn muốn báo cáo về dự án khu công nghiệp. Đúng lúc tôi cũng có ý tưởng mới, muốn nói chuyện với hắn.

Bành Viễn Chinh nói.

Mặc dù thứ tự tiếp hai cấp dưới cũng không có nghĩa gì đặc biệt, nhưng cũng cho thấy sự thay đổi âm thầm trong suy nghĩ của Bành Viễn Chinh.

Trước đó không lâu, Hàn Duy đã nói: làm cán bộ lãnh đạo cơ sở, nếu như muốn lên chức, nhất định phải bồi dưỡng được một “người nối nghiệp”. Nếu như không có người nối nghiệp, lên chức sẽ rất khó khăn, bởi vì nếu cấp trên xét thấy không có người nào có thể tiếp nhận công việc của cậu, tất nhiên sẽ trì hoãn việc đề bạt cậu.

Đối với cấp dưới, cũng giống như vậy, nhất định phải đem hết khả năng phối hợp công tác với cấp trên, chứ không làm chuyện mờ ám ở sau lưng, chỉ có để cho “thượng cấp” lên chức rồi, mình mới có cơ hội được đề bạt. Trong quan trường, điều này gọi là “bồi dưỡng hai phía”, cùng hỗ trợ cho nhau, mới có thể cùng tiến bộ, hai bên cùng có lợi, mà chia rẽ thì cả hai cùng bị tổn thất.

Vì vậy, đối với Bành Viễn Chính, nếu hắn muốn danh chính ngôn thuận làm Chủ tịch huyện Lâm, hoặc cao hơn nữa là Bí thư Huyện ủy, nhất định phải có người thay vị trí hiện nay của hắn, đảm nhiệm công tác của thường vụ của Ủy ban nhân dân huyện và công tác kinh tế toàn huyện.

Từ cảm tình cá nhân mà nói, Lý Minh Nhiên quen hắn thời gian tương đối dài, cũng tương đối tin tưởng, người đứng đầu danh sách “người nối nghiệp”, hẳn là Lý Minh Nhiên, cho nên lúc đầu Bành Viễn Chính cố gắng đề cử Lý Minh Nhiên vào bộ máy thường ủy. Nhưng sau đó hắn phát hiện, về công tác kinh tế, Lý Minh Nhiên không biết chút gì, tính nhạy cảm kinh tế cũng không có, một cán bộ như vậy, cho dù có tinh thần trách nhiệm cao, có công chính liêm minh cỡ nào, trong bối cảnh cải cách mở cửa đẩy mạnh phát triển kinh tế, cũng không thích hợp nắm giữ công việc của chính quyền.

Trải qua thận trọng suy nghĩ, Bành Viễn Chính quyết định đưa Quách Vĩ Toàn lên trước, điều này không liên quan đến vị trí xếp hạng trong bộ máy lãnh đạo. Quách Vĩ Toàn chừng chặc từng trải, không thiếu ý thức cải cách, đổi mới, đồng thời thành thạo công tác kinh tế, là người thích hợp nhất để đề bạt vào vị trí Phó chủ tịch thường trực huyện cho tới vị trí Chủ tịch huyện.

Đây chỉ là suy nghĩ bước đầu của Bành Viễn Chính, còn cần quan sát và khảo sát thêm. Một khi đã xác định chắc chắn là chọn Quách Vĩ Toàn, hắn phải nghĩ biện pháp chuyển Lý Minh Nhiên đi huyện khác, nếu không, có Lý Minh Nhiên là Phó chủ tịch huyện là Ủy viên thường vụ, công việc của Quách Vĩ Toàn cũng không có cách nào triển khai.

Dĩ nhiên, trước mắt hắn phải nắm chắc tình hình, không thể vì vậy khiến cho Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn trở nên ngăn cách và đối địch.

Quách Vĩ Toàn tới rất nhanh, y đang phụ trách dự án khu công nghiệp hậu cần, dự án đã được duyệt, nhưng đó là một dự án khiêm tốn, các dự án thật sự lớn là ba dự án: một là Trung tâm thương mại do công ty Hoa Thương đầu tư, hai là Trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và ba là Trung tâm bán buôn và phân phối nông sản và gia vị, được gọi là ba dự án trọng điểm của huyện Lâm năm 94.

- Chủ tịch huyện Bành, báo cáo của chúng ta đã được gửi đi, văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố đã nghiên cứu thông qua, Phó chủ tịch Mạnh đã phê chỉ thị đồng ý xây dựng. Nhưng hiện giờ dự án đang gặp khó khăn.

Quách Vĩ Toàn thở dài, nói:

- Tôi đã thông qua Cục thương nghiệp, Ủy ban kinh tế thương mại và Cục quy hoạch, mở ra cục diện, nhưng đến Ủy ban Xây dựng, là thủ tục xây dựng quan trọng nhất, lại chậm chạp không có động tĩnh.

Tôi tìm tới Phó chủ nhiệm phân quản Ủy ban Xây dựng thành phố, nhưng đáng tiếc, người này không đóng cửa không tiếp thì cũng không duyệt. Tôi đang nghĩ, không biết có nên tìm đến Chủ nhiệm Cố hay không.

Quách Vĩ Toàn nói hơi mập mờ.

Chủ nhiệm Cố mà y nhắc tới, chính là Cố Khải Minh, cựu Chủ tịch quận Tân An. Cố Khải Minh được điều tới làm Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố, có sắc thái bị “biếm truất”, mà có tin đồn Cố Khải Minh và Bành Viễn Chính có mâu thuẫn cá nhân. Cho nên, theo Quách Vĩ Toàn, Ủy ban Xây dựng gây khó khăn, là có liên quan đến ân oán cá nhân giữa Cố Khải Minh và Bành Viễn Chính.

Bành Viễn Chính nhướng mày, làm sao hắn có thể không nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Quách Vĩ Toàn.

Hắn cười cười:

- Lão Quách, trước hết đừng đi oán trách hiệu suất làm việc thấp của các ban ngành trực thuộc thành phố, đầu tiên chúng ta phải xem xét lại, có phải thủ tục chúng ta làm chưa được hoàn thiện, chưa làm được đến nơi đến chốn? Có dựa theo quy định và yêu cầu của ngành cấp trên?

Quách Vĩ Toàn cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, tài liệu đã được chuẩn bị rất kỹ càng. Bọn họ cố bới lông tìm vết, tìm xương trong trứng gà, bắt chúng ta hoàn thiện cái này, lại bổ sung cái kia, kéo dài mãi. Theo tôi thấy, tài liệu chúng ta nộp lên, vẫn nằm ở phòng nghiệp vụ, không hề được thẩm duyệt. Nếu cứ như thế này, nửa năm nữa cũng không xong.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, khoát tay nói:

- Như vậy đi, lão Quách, anh chờ hai ngày, đợi tôi liên hệ với lãnh đạo Ủy ban Xây dựng rồi hãy nói.

- Được, vậy tôi đi về trước.

Quách Vĩ Toàn thấy Bành Viễn Chinh đã đồng ý lo liệu, liền đứng dậy rời đi.

Nhìn Quách Vĩ Toàn rời đi, sắc mặt Bành Viễn Chinh nổi lên một tia âm trầm, lửa giận trong lòng bắt đầu cháy lên.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Cố Khải Minh gây khó khăn đối với việc tiến hành thủ tục dự án của huyện Lân. Dù là dự án cung cấp khí than, Trung tâm thương mại, hay là dự án nhà máy nước khoáng, trong quá trình làm thủ tục đều bị Ủy ban Xây dựng “không thông”. Mặc dù Bành Viễn Chinh cũng không đích thân ra mặt, nhưng thủ tục phê duyệt cũng rất khó khăn, thậm chí có lần Hàn Duy phải đích thân ra mặt.

Đưa ân oán cá nhân vào công việc, vì tư mà phế công, là hành động mà bình sinh Bành Viễn Chinh ghét nhất. Cố Khải Minh cứ lặp đi lặp lại cái hành động ngáng chân không có chút hàm lượng trí tuệ nào này, chỉ khiến người ta xem thường.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị sáng mai đến Ủy ban Xây dựng thành phố, trực tiếp gặp Cố Khải Minh.

547. Chương 555: Nếu Như Không Biết Xấu hổ

Thật ra thì giữa Bành Viễn Chinh và Cố Khải Minh cũng không có gì mâu thuẫn hay xung đột. Không những thế, lúc Bành Viễn Chinh mới tới Tân An nhậm chức, còn có một quãng thời gian hợp tác thành công với Cố Khải Minh, quan hệ tương đối mật thiết.

Bất quá, càng về sau, sự ngăn cách và đối lập giữa hai người hầu như là điều tất nhiên.

Cố Khải Minh muốn tranh quyền, bèn đứng về phía đối lập với Tần Phượng, rồi sau đó, Bành Viễn Chinh và Tần Phượng dần dần hiểu nhau, đi đến với nhau, đồng thời cũng dần dần trở thành cái đinh trong mắt Cố Khải Minh.

Về sau, Cố Khải Minh bị chuyển khỏi quận Tân An, đến Ủy ban Xây dựng nhậm chức.

Đây có thể xem là Cố Khải Minh bị biếm truất. Rất nhiều người nghi ngờ y phạm sai lầm hoặc có vấn đề, bàn tán xôn xao. Bất quá, một thời gian sau, mọi chuyện cũng liền lắng xuống. Cố Khải Minh làm Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng thành phố, oai phong một cõi, cuộc sống dường như cũng không tệ lắm.

Trên thực tế, Cố Khải Minh cũng không phải “gặp chuyện không may” mà là dính líu tới việc tranh quyền giữa Chủ tịch thành phố Chu Quang Lực và Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, là cấp dưới thuộc phe phái của Chu Quang Lực, Chu Quang Lực yếu thế, Cố Khải Minh không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Cho nên, cho tới hôm nay, Cố Khải Minh cảm thấy vô cùng oan uổng, cho rằng mình ôm đầy hoài bão, không may mắn mà biến thành vật hy sinh cho cuộc đấu tranh quyền lực của cấp trên.

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh đưa

Tào Dĩnh ra ga xe lửa.

Tào Dĩnh muốn tới tỉnh lỵ giải oan thay cha, đây là lần đầu tiên cô phải một mình làm chuyện “đại sự”, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm bất an. Thấy cô như thế, Bành Viễn Chinh thở dài:

- Tiểu Dĩnh, cô phải biết rằng, loại chuyện này, chỉ có cô mới có thể làm được. Nếu như cô không dũng cảm tiến lên, vấn đề của cha cô có thể sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Trong lòng Bành Viễn Chinh thầm nhủ: nói không chừng, Tào Đại Bằng sẽ bị người ta chính sống dở chết dở, hơn nữa thân bại danh liệt, làm hại gia đình vợ con. Dĩ nhiên, lời này hẳn không thể thốt ra, một cô gái tinh thần yếu ớt như Tào Dĩnh chắc chắn không thể chịu nổi.

- Viễn Chinh, tôi...

Tào Dĩnh đứng trước đoàn xe, đột nhiên quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt phức tạp. Cảm giác bất an càng lúc càng tăng, cô rất muốn năn nỉ Bành Viễn Chinh cùng đi với mình, nhưng không làm sao nói nên lời.

Bành Viễn Chinh không nhìn ánh mắt cầu khẩn của cô, vỗ vỗ bờ vai cô, dịu dàng nói:

- Tiểu Dĩnh, cô nhất định làm được! Mau lên xe đi, đến tỉnh lỵ, sẽ có người đón cô.

Tào Dĩnh hơi thất vọng, a lên một tiếng, khẽ cắn răng lên xe. Khi cô quay đầu lại nhìn Bành Viễn Chinh, đã thấy hắn xoay người sải bước rời đi.

Tào Dĩnh sâu kín thở dài, đi vào toa xe tìm chỗ của mình ngồi xuống. Bây giờ không phải là mùa xuân, xe trống rất nhiều, kể cả Tào Dĩnh, hành khách chỉ chừng hơn mười người.

Đoàn xe bắt đầu chuyển bánh, Tào Dĩnh nhìn qua cửa sổ, chăm chú nhìn nhân viên xe lửa đang dùng tay ra hiệu, trong lòng không khỏi cảm khái. Cô hiểu, bắt đầu từ hôm nay, cô đã bước đi trên một con đường hoàn toàn khác. Cho dù chuyện của cha cô có kết quả như thế nào, cuộc sống của cô cũng không còn như trước kia nữa.

Bành Viễn Chinh rời ga, lái xe đến Ủy ban Xây dựng thành phố.

Ở trước cửa Ủy ban Xây dựng thành phố, Bành Viễn Chinh hơi chần chờ một chút. Qua một buổi tối cảm xúc lắng đọng, sự tức giận trong đáy lòng hắn đã tan đi không ít, nhưng cuối cùng hắn nhất quyết đích thân đến gặp Cố Khải Minh một chuyến, tất cả đều nhằm đẩy mạnh dự án trong huyện.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ, Cố Khải Minh có rất nhiều thủ đoạn để ngấm các dự án của huyện Lân ở Ủy ban Xây dựng thành phố. Y sẽ không tỏ ý không phê duyệt, chẳng qua là cứ kéo dài để đó, là đủ để nhiều dự án phải chết.

Bành Viễn Chinh đi dọc theo hành lang trụ sở Ủy ban Xây dựng, đi về phía lầu hai, ở khúc quanh, hắn bị một nữ cán bộ của Ủy ban Xây dựng cản lại:

- Anh tìm ai?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi tìm Chủ nhiệm Cố!

Nữ cán bộ nghe nói là Cố Khải Minh, trên mặt liền nở một nụ cười nhả nhặn, đánh giá Bành Viễn Chinh một lượt, thấy hắn có vẻ giống cán bộ lãnh đạo, cũng không dám sơ xuất, cười nói:

- Xin hỏi ngài là...? Ngài ở phòng nghỉ chờ một lát, Chủ nhiệm Cố đang họp.

Bành Viễn Chinh à một tiếng:

- Cám ơn, xin chuyển lời đến Chủ nhiệm Cố, có Bành Viễn Chinh huyện Lân tìm ông ấy có chút việc.

- A, ngài chính là Chủ tịch huyện Bành! Mời ngồi!

Ánh mắt nữ cán bộ chợt lóe lên, cái tên “Bành Viễn Chinh” đã quá nổi tiếng ở Tân an này, người ở cơ quan chính quyền không ai không biết, mặc dù rất nhiều người cũng chưa từng gặp Bành Viễn Chinh.

Hai mắt sáng lên, nữ cán bộ âm thầm đánh giá Bành Viễn Chinh, thái độ càng thêm kính cẩn và nhiệt tình. Cô rót trà mời Bành Viễn Chinh, lại mang mấy tờ báo tới, rồi mới rời đi.

Cố Khải Minh không triệu tập hội nghị chính thức gì, bắt quá chỉ gọi mấy Phó chủ nhiệm vào phòng làm việc của mình mở một cuộc hội ý về công việc, lúc Bành Viễn Chinh tới, căn bản là đã kết thúc.

Có người ở văn phòng tới báo với y, nói là Chủ tịch huyện Bành của huyện Lân tới, Cố Khải Minh nhướng mày, thân nhiên nói:

- Tôi còn có chút việc, bảo hắn chờ một lát đi, hơn nửa giờ nữa, bảo hắn tới đây.

Người của văn phòng dĩ nhiên làm theo, không dám nói gì. Thật ra thì dựa theo quy định và lễ nghi, dù Cố Khải Minh có bận việc, cũng có thể phái một Phó chủ nhiệm đi qua tiếp khách, dù sao trên thực tế, Bành Viễn Chinh cũng là người đứng đầu huyện Lân.

Bành Viễn Chinh lẳng lặng chờ trong phòng nghỉ, vẻ mặt bình tĩnh thong dong, không nóng không vội. Hơn nửa giờ trôi qua, nữ cán bộ lúc nãy đẩy cửa đi vào, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ nhiệm Cố của chúng tôi vừa mới họp xong, mời ngài đi qua.

Bành Viễn Chinh gật đầu, đứng dậy đi theo nữ cán bộ đi tới phòng làm việc của Cố Khải Minh.

Cửa phòng làm việc của Cố Khải Minh đóng chặt, Cố Khải Minh lại không ra cửa nghênh đón, điều này cũng lộ ra vẻ quá kiêu ngạo, quá thất lễ. Ngay cả nữ cán bộ kia cũng thấy khó xử, xoa xoa tay không biết nói gì cho phải.

Đây là một loại miệt thị, đủ để chọc giận nhiều người.

Nữ cán bộ không nhịn được, quay lại nhìn sắc mặt Bành Viễn Chinh, thấy vẻ mặt hắn không thay đổi, bèn chủ động bước tới gõ cửa.

- Mời vào!

Trong phòng làm việc vọng ra giọng nói quen thuộc của Cố Khải Minh.

Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng, đẩy cửa vào:

- Chủ nhiệm Cố!

Cố Khải Minh thả tài liệu trong tay xuống, ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, ra vẻ kinh ngạc, đứng dậy cười ha hả:

- Đồng chí tiểu Bành? Hoan nghênh, hoan nghênh!

Cố Khải Minh đứng dậy rời khỏi phía sau bàn làm việc, đi ra nhiệt tình bắt tay Bành Viễn Chinh, lại mời uống trà. Điều này khiến nữ cán bộ kia có phần mơ hồ, xem ra Chủ nhiệm Cố và Chủ tịch huyện Bành là người quen, có quan hệ không tệ, sao lúc đầu Chủ nhiệm Cố lại quên cả lễ tiết?

Người đã lên đến vị trí này như Cố Khải Minh, dĩ nhiên không đến nỗi kém trí đến như vậy. Chẳng qua là Cố Khải Minh vẫn âm thầm ôm mối hận không thể giải tỏa, hơn nữa, ở trong lòng y, Bành Viễn Chinh bắt quá chỉ là một cán bộ lớp sau, cấp bậc lại kém y nửa bậc, tư cách càng không thể so sánh được, hơn nữa, Bành Viễn Chinh đến là để “nhờ vả”, y cố ý làm vậy, để hạ uy thế của Bành Viễn Chinh.

Có thể chọc giận Bành Viễn Chinh là tốt rồi, nhưng rõ ràng Bành Viễn Chinh trầm tĩnh vững vàng hơn y tưởng nhiều, ngược lại, lại khiến y rơi vào thế thấp kém.

- Đồng chí tiểu Bành, tìm tôi có việc à?

Cố Khải Minh khẽ mỉm cười:

- Chỉ qua hai năm ngắn ngủi, bây giờ đồng chí tiểu Bành đã đứng đầu một phương, khiến người ta bội phục!

- Chủ nhiệm Cố khách khí quá. Lần này, tôi đến là muốn tìm Chủ nhiệm Cố để dàn xếp. Là thế này, trong huyện chúng tôi đang bắt tay vào làm quy hoạch cho một dự án tổng thể khu công nghiệp hậu cần, trong đó có hai dự án, là trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và trung tâm tập trung và phân phối gia vị và nông phẩm đang chuẩn bị khởi công, các thủ tục cũng đã cơ bản hoàn thành đúng thời hạn, chỉ còn mắc lại ở Ủy ban Xây dựng này, kính xin Chủ nhiệm Cố chiếu cố nhiều hơn một chút!

Bành Viễn Chinh cười nói, thái độ ôn hòa.

Cố Khải Minh ngăn ra:

- Đồng chí Tiểu Bành rất quyết đoán, lại muốn làm dự án lớn, tôi nghe nói vốn đầu tư cho trung tâm thương mại kia đã vượt qua hơn một trăm triệu, thật là không đơn giản! Hai dự án này, chuẩn bị lúc nào khởi công?

Bành Viễn Chinh trong lòng thầm cười lạnh: Người giả vờ, rõ ràng hồ sơ xin phê chuẩn đã đến Ủy ban Xây dựng này, hơn nữa bổ sung rất nhiều thủ tục theo yêu cầu làm khó dễ của các người, vậy mà người còn có mặt mũi giả vờ ngu trước mặt ta!

- Chủ nhiệm Cố, hồ sơ của chúng tôi đã nộp lên Ủy ban Xây dựng một thời gian, xin Chủ nhiệm Cố nhún chút thời gian chiếu cố.

Bành Viễn Chinh nói với vẻ thản nhiên.

Cố Khải Minh ồ một tiếng:

- Hồ sơ đã tới đây? Đồng chí tiểu Bành, động tác của các vị không chậm chút nào! Tốt, tôi sẽ dành chút thời gian hỏi lại, xem có phù hợp với trình tự hay không. Nếu như không có vấn đề, tôi sẽ bảo phòng nghiệp vụ nhanh chóng phê duyệt, không thể làm trễ nãi công cuộc xây dựng kinh tế của huyện các vị!

Tuy nhiên, trong lòng đồng chí tiểu Bành cũng nên chuẩn bị tư tưởng, hiện giờ, các huyện nộp hồ sơ phê duyệt dự án quá nhiều, theo thống kê chưa đầy đủ đã vượt qua số một trăm. Cậu cũng biết đó, việc phê duyệt cần điều tra nghiên cứu luận chứng, chúng tôi muốn tiến hành xét duyệt từng dự án một. Cho nên, những thứ này cần có thời gian, các vị đừng có gấp! Dĩ nhiên, trong tình huống có thể, chúng tôi ưu tiên muốn ủng hộ công tác ở huyện nghèo, bật đèn xanh cho các vị!

Lời nói của Cố Khải Minh xoay chuyển, mặc dù nghe rất xuôi tai, thật ra thì cũng vẫn lộ ra ý muốn kéo dài.

Đối với thái độ của Cố Khải Minh, Bành Viễn Chinh đã sớm đoán ra. Hôm nay hắn tới, bắt quá là một thái độ, cũng không còn trông cậy vào thiện chí và tích cực của Cố Khải Minh. Chẳng qua là cần nhún nhường, hắn cũng sẽ nhún nhường, nếu như Cố Khải Minh vẫn không buông tha, hắn sẽ có cách khác.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn vạch mặt Cố Khải Minh, nhưng nếu như Cố Khải Minh vẫn không biết xấu hổ, hắn cũng đành phải dùng mọi thủ đoạn để vượt qua chuyện này.

Dù thế nào, Bành Viễn Chinh tuyệt đối không cho phép hai dự án bị ngậm mãi đó.

548. Chương 556: Một Loại Sĩ Nhục

- Được, Chủ nhiệm Cố bận rộn, tôi xin cáo lui trước. Tôi còn phải đi Thành ủy, báo cáo một chút công việc với Bí thư Hàn.

Bành Viễn Chinh đứng dậy cáo từ.

Hắn vốn là thuận miệng mà nói, nhưng lọt vào tai Cố Khải Minh đang cực kỳ nhạy cảm, lại thành một loại “Cách sơn đả ngư”. Mặc dù Cố Khải Minh ngoài mặt mỉm cười đưa Bành Viễn Chinh ra cửa, trong lòng lại cười lạnh: Hừ, làm sao, muốn đem Hàn Duy ra dọa ta à? Bớ đây sợ cái bướm!!!

Mặc dù Hàn Duy là Phó bí thư Thành ủy, xếp hạng thứ ba trong bộ máy lãnh đạo thành phố, nhưng không phải lãnh đạo phân quản Ủy ban Xây dựng. Nếu nói huyện quan không bằng hiện quản, đối với Cố Khải Minh, người đứng đầu ngành trực thuộc thành phố, lực uy hiếp của Hàn Duy thật ra thì chưa đủ.

Gần đây Ủy ban nhân dân thành phố phân công điều chỉnh. mấy ngày hôm trước, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần triệu tập hội nghị văn phòng Chủ tịch thành phố, điều chỉnh phân công công tác của Chủ tịch

thành phố và Phó chủ tịch thành phố. Công tác kinh tế vốn do Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường phân quản, nhưng Chu Tích Thuần đích thân giành lấy. Mà bởi vì bản thân cải cách mở cửa là dứt khoát đẩy mạnh tiến trình đô thị hóa, xây dựng hệ thống công tác kinh tế tổng thể cùng một nhịp, cho nên trên thực tế, Ủy ban Xây dựng và Ủy ban kinh tế và thương mại, trở thành ngành chức năng do Chủ tịch thành phố phân quản, mặc dù trên danh nghĩa là do Phó chủ tịch thường trực Mạnh Cường phụ trách. Gần đây Cố Khải Minh báo cáo công tác với Chu Tích Thuần, mà Mạnh Cường im lặng cho phép.

Có một số người nhạy cảm đã nhận ra, Cố Khải Minh đang đốc sức nhích lại gần Chu Tích Thuần, mà Chu Tích Thuần cũng đáp lại một cách nhất định. Dù sao, Chu Tích Thuần tới thành phố nhậm chức, cơ sở nông cạn, nhất định phải bồi dưỡng, tạo người tâm phúc cho mình, y đang nhắm vào một số cán bộ, trong đó có Cố Khải Minh. Đối với Cố Khải Minh mà nói, đây là một cơ hội khó gặp gỡ.

Bành Viễn Chinh lái xe trở về huyện, vào phòng làm việc, lập tức gọi Quách Vĩ Toàn tới.

- Lão Quách, tôi mới từ Ủy ban Xây dựng thành phố về. Tôi đã mặt đối mặt nói chuyện với Cố Khải Minh một lần.

Bành Viễn Chinh cười cười.

Quách Vĩ Toàn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói:

- Như thế nào? Cố Khải Minh nói như thế nào?

- Cố Khải Minh đồng ý bật đèn xanh cho chúng ta, coi như là ủng hộ huyện nghèo chúng ta phát triển kinh tế. Dĩ nhiên, người ta nói thì nói như thế, chúng ta cũng không thể ngồi chờ. Thế này, lão Quách, anh thường xuyên liên hệ với Ủy ban Xây dựng, thúc giục họ. Mục tiêu của chúng ta chỉ có một, mau sớm hoàn thành thủ tục, tiến vào vận hành có tính thực chất. Đồng thời, trước hết phải đẩy mạnh công tác thu hút đầu tư, để cho Ủy ban kinh tế và thương mại kêu gọi doanh nhân trong thành phố và trong tỉnh đầu tư...

Bành Viễn Chinh phát phát tay.

Quách Vĩ Toàn do dự một chút, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện thu hút đầu tư, có nên hoãn một chút? Chẳng may thủ tục nhất thời không lo xong được, chúng ta...

- Làm sao, lão Quách, tôi nghe có vẻ anh không đủ lòng tin. Ôi, không nên lo lắng, dự án của chúng ta phù hợp chính sách, không thể nào nửa đường sanh non. Ngày mai tôi chuẩn bị đi báo cáo với lãnh đạo thành phố, tranh thủ sự ủng hộ của thành phố. Hai dự án này, chẳng những phải làm, hơn nữa còn phải làm tốt!

Giọng Bành Viễn Chinh mặc dù không lớn, nhưng như chém đinh chặt sắt.

Quách Vĩ Toàn không dám nói gì nữa, gật đầu đáp ứng.

...

Xế chiều, Vân Tú đột nhiên tới huyện, muốn gặp Bành Viễn Chinh, nhưng Bành Viễn Chinh không có ở phòng làm việc, mà đang ở công trường xây dựng Trung tâm thương mại.

Vân Tú được Trí Linh dẫn tới công trường, ở hiện trường rộn ràng tiếng máy móc, phát hiện Bành Viễn Chinh đội nón bảo hộ màu vàng, đang đứng cùng một đám công nhân.

Vân Tú lấy làm kinh hãi, bà không nghĩ tới, cháu đích tôn nhà họ Phùng vô cùng cao quý lại mặc một bộ đồng phục vô cùng bẩn làm việc, tựa như đang tham dự thi công. Thật ra thì Bành Viễn Chinh cũng không tự mình làm công nhân xây dựng, chẳng qua là hấn định kỳ đến công trường đi loanh quanh, quen thuộc với người của phía đơn vị thi công, thỉnh thoảng cũng bắt tay.

Lâu dần, người của ban quản lý dự án và công nhân cũng quen với sự tồn tại của Chủ tịch huyện Bành, người hầu như ngày ngày chạy tới kiểm tra tiến độ thi công, chất lượng xây cất và liên tục nhấn mạnh an toàn trong thi công.

Bành Viễn Chinh đội nón bảo hộ chạy tới, thấy Vân Tú, hơi bất ngờ.

- Dì Vân? Dì tới tìm cháu?

Bành Viễn Chinh cười, xoa xoa đôi tay dính vữa:

- Nơi này là công trường, cũng không có chỗ mời dì Vân ngồi.

Vân Tú nhìn Bành Viễn Chinh, nở nụ cười khổ:

- Viễn Chinh, dầu gì cháu cũng là Chủ tịch huyện, sao còn chạy đến công trường đích thân làm việc?

- Ôi, cháu thường xuyên tới công trường, xem tiến độ thi công một chút.

Bành Viễn Chinh không muốn nói chuyện tào lao với Vân Tú trong hoàn cảnh này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Dì tìm cháu có việc?

- Viễn Chinh, dì nhờ cháu một chuyện này, cháu xem có được không?

Vân Tú thở dài nói:

- Chuyện hôn nhân của Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan, dì đã bàn bạc với cha của nó, nếu thằng bé này khăng khăng, chúng tôi làm cha mẹ cũng không thể làm người ác. Bây giờ là xã hội mới, chủ trương hôn nhân tự do...

Bành Viễn Chinh cười:

- Chính là như vậy, dì, tình cảm của Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan rất sâu, không thể nào chia cắt họ.

Vân Tú “ài” một tiếng:

- Viễn Chinh, nói thì nói như thế, nhưng mà...

Vân Tú nhìn Bành Viễn Chinh hạ giọng nói:

- Viễn Chinh, cháu nói với Quốc Khánh, khuyên nhủ nó, trong nhà đã đồng ý cho nó và Đậu Hiểu Lan kết hôn, cũng đồng ý để Đậu Hiểu Lan vào cửa, nhưng muốn Đậu Hiểu Lan phải bảo đảm, sau khi cưới không được lui tới với nhà cô ta và họ hàng thân thích, tốt nhất là phía nhà mẹ cô ta đừng gây thêm tội nữa!

Chờ thêm mấy năm nữa, hôn nhân của hai đứa nó đã vững chắc và có con cái, trong nhà sẽ xem xét ở một thời gian thích hợp, đón cha mẹ Đậu Hiểu Lan về Thủ đô.

Lời của Vân Tú vừa thốt ra, khiến Bành Viễn Chinh nghe vô cùng chán ghét, hấn cảm thấy vợ chồng bà ta thật là quá đáng. Điều này chẳng khác nào nói với Đậu Hiểu Lan. Muốn làm con dâu Dịch gia thì có thể, nhưng phải đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ và người thân.

Bành Viễn Chinh tin chắc, loại điều kiện này Đậu Hiểu Lan không thể chấp nhận. Cho dù cô phải từ bỏ tình yêu này, cũng quả quyết sẽ không từ bỏ cha mẹ của mình. Dịch gia đưa ra điều kiện loại này, đối với Đậu Hiểu Lan mà nói, là một loại sỉ nhục.

Bành Viễn Chinh từ từ ngẩng đầu nhìn Vân Tú, giọng lãnh đạm hằn đi:

- Dì, thật xin lỗi, loại chuyện này cháu không thể giúp, lời như thế, cháu cũng không thể nói ra được! Chúng ta thử đổi lại vị trí giữa Quốc Khánh và Hiểu Lan, nếu như Đậu gia nói rằng muốn Quốc Khánh đoạn tuyệt quan hệ với dì và chú Dịch, dì sẽ nghĩ như thế nào? Lòng người cũng là máu thịt cả thôi, không ai có thể ghét bỏ cha mẹ của mình, tôi xin khuyên dì đừng nói những lời như thế, nếu không, thật sự là sẽ làm Quốc Khánh bị tổn thương. Cháu đang rất bận, không tiện giữ dì Vân ở lại, xin dì trở về đi.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng vừa nói, vừa xoay người rời đi.

Vân Tú lúng túng đứng đó, xoa xoa đôi tay, bất đắc dĩ rời đi.

Mặc dù Vân Tú không được Bành Viễn Chinh “ủng hộ”, nhưng bà vẫn tìm tới chỗ của con trai, trình trọng nói ra điều kiện kia.

Ngoài dự liệu của bà, Dịch Quốc Khánh cũng không kịch liệt phản đối, càng không nổi giận, mà thần sắc bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Mẹ, con nói thật với mẹ, điều này là tuyệt đối không thể! Con yêu Hiểu Lan, sẽ yêu cô ấy và tiếp nhận tất cả, bao gồm cha mẹ và thân thích của cô ấy. Mẹ không cần nói cái gì nữa, loại điều kiện này, chúng con không thể chấp nhận. Xin mẹ chuyển lời lại với trong nhà, chúng con sẽ nhanh chóng kết hôn, hôn lễ của chúng con sẽ cử hành tại nhà của Hiểu Lan, từ nay về sau, chúng con sẽ không bước vào Dịch gia nữa bước.

Dịch Quốc Khánh chậm rãi đứng dậy:

- Con và Hiểu Lan đi được cho tới ngày hôm nay, thật sự là không dễ dàng. Nếu như mẹ còn coi con là con, xin hãy trở về Thủ đô đi. Mẹ không cần gặp Hiểu Lan, con thay cô ấy cự tuyệt, bởi vì điều này là không thể chấp nhận! Đây không là chuyện một con người có thể làm được, con không thể để cho Hiểu Lan của con, trở thành một đứa con gái lòng lang dạ thú, ngay cả cha mẹ cũng không nhận! Con không có quyền và có tư cách yêu cầu Hiểu Lan từ bỏ cha mẹ cô ấy, điều này là không thể! Nó thật sự quá buồn cười!

Giọng Dịch Quốc Khánh mặc dù không tức giận, nhưng hàm chứa tuyệt vọng:

- Ngày mai chúng con sẽ đến Cục Dân chính đăng ký kết hôn. Hôn nhân của con, bản thân con làm chủ!

Khóe miệng run run, Vân Tú nói:

- Con, ba mẹ đây cũng là vì lo cho các con, con phải biết rằng thân thích nhà cô ấy quá lớn xôn... Dịch gia chúng ta là ai? Chúng ta...

- Mẹ, con không muốn sau này mẹ còn nói những lời như thế. Con không cho phép điều gì thương tổn đến Hiểu Lan. Dịch gia chúng ta là ai ư? Là cái loại người bởi vì mặt mũi mà đánh mất đi nhân tính chứ gì? Đây chính là gia phong mà ông nội con để lại sao? Nếu như ông còn sống, có vì như vậy mà cảm thấy bị sỉ nhục không?

Dịch Quốc Khánh rốt cục trở nên kích động, sải bước đi qua mở cửa:

- Mẹ, mẹ trở về tửu điểm đi, buổi tối có chuyến xe về Thủ đô, con đã thay mẹ mua vé xe, mẹ trở về đi, con trai của mẹ, quỳ xuống van xin mẹ đấy!

Dịch Quốc Khánh thở phì một tiếng, quỳ rạp xuống đất:

- Xin mẹ hãy buông tha con! Van mẹ hãy cho con và Hiểu Lan một con đường sống.

Trong một phòng khác, Đậu Hiểu Lan dựa lưng vào cửa phòng, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng. Điều kiện của Vân Tú làm cô tê tái cõi lòng, mà thái độ kiên quyết của Dịch Quốc Khánh lại khiến lòng cô vô cùng vui mừng và ấm áp.

Bên ngoài, tiếng động do Dịch Quốc Khánh quỳ xuống, giống như là cú đấm mạnh, đánh vào trái tim Vân Tú. Hai mắt nhắm lệ, bà nhìn con mình, vừa tức vừa vội, trong lúc nhất thời mắt nổ đom đóm, cơ hồ muốn ngất đi tại chỗ.

Thật ra thì Vân Tú đã sớm mềm lòng, nhưng chuyện ở Dịch gia, bà không làm chủ được, còn có chồng của bà, còn có những trưởng bối khác của đời thứ hai Dịch gia. Chuyện hôn nhân của Dịch Quốc Khánh, nếu như trong nhà không gặt đầu, Đậu Hiểu Lan không thể bước vào cửa nhà Dịch gia.

Tối hôm qua, trong điện thoại, bà đã vì Dịch Quốc Khánh và Đậu Hiểu Lan, cố hết sức tranh thủ, nhưng thái độ của cha của Dịch Quốc Khánh rất mạnh mẽ và cứng rắn, có thể chấp nhận Đậu Hiểu Lan vào cửa “có điều kiện” như thế kia, đã là nhượng bộ lớn nhất của Dịch gia.

Vân Tú đau buồn ngắm nhìn đứa con trước mắt, có cảm giác nó càng ngày càng xa lạ, bước chân nặng nề đi ra ngoài, lúc bà xuống lầu, nghe bên trong vọng ra tiếng khóc nức nở của con và Đậu Hiểu Lan, thân hình bà lão đảo một chút, vội vàng chụp lấy tay vịn thang lầu.

549. Chương 557: Ban Kỷ Luật Thanh Tra Tỉnh Vào Cuộc

Lúc Tào Đình lên tỉnh, đã hơn mười giờ sáng. Ở cổng xe lửa, Tào Đình theo dòng người rời ga, thấy trước mặt có một cô gái xinh đẹp mặc áo gió màu vàng, giơ cao một tấm bảng “Đón Tào Đình”.

Tào Dĩnh nhẹ nhàng đi tới, mỉm cười nói:

- Xin hỏi cô có phải là Trưởng khoa Tiêu không?

Cô gái đó chính là Từ Tiểu. Từ Tiểu đánh giá Tào Dĩnh, gật đầu cười nói:

- Tôi là Từ Tiểu. Tôi đã nói chuyện qua điện thoại với Viễn Chinh. Cô là Tào Dĩnh? Chào cô! Nghe nói cô là bạn học của Viễn Chinh? Hay là hàng xóm lâu năm?

Tào Dĩnh đỏ mặt, khẽ nói:

- Vâng, Trưởng khoa Từ, lần này đã làm phiền cô.

- Đứng khách khí như vậy, cô là bạn của Viễn Chinh, cũng là bạn của tôi. Đi lên xe đi, tôi đưa cô đến Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh.

Từ Tiểu phát phát tay, không nói gì thêm.

Thật ra Từ Tiểu đã nghe Phùng Thiển Như kể, trước cô còn có một cô gái yêu Bành Viễn Chinh, nhưng vì cha mẹ cô ta ngăn trở mà hai người không đến được với nhau, cô gái đó tên Tào Dĩnh. Cho nên, mặc dù Bành Viễn Chinh không nói rõ, nhưng Từ Tiểu thừa hiểu.

Tào Dĩnh im lặng lên xe của Từ Tiểu.

Cô cũng không biết thân thế của Từ Tiểu, Bành Viễn Chinh chỉ nói Từ Tiểu là bạn của hắn, công tác tại cơ quan cấp tỉnh. Nhưng Tào Dĩnh cũng đoán ra được bối cảnh của Từ Tiểu không tầm thường. Dù sao, cô đã biết thân thế thật sự của Bành Viễn Chinh, người mà hắn nhờ vả, sao có thể là người bình thường?

Từ Tiểu vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm với Tào Dĩnh, vô tình hay cố ý hỏi mấy câu về “chuyện đã qua” của Tào Dĩnh và Bành Viễn Chinh. Đồng thời cũng cho Tào Dĩnh biết, mình là bạn của Phùng Thiển Như, vợ của Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh lúng túng gượng cười, trong lòng bối rối ngổn ngang, cũng không biết là tư vị gì.

Cũng may Từ Tiểu cũng không tiếp tục hỏi sâu thêm, nếu không Tào Dĩnh không biết phải trả lời sao trước sự “chất vấn” của Từ Tiểu.

Từ Tiểu lái xe tiến nhanh vào trụ sở Tỉnh ủy. Cô xuống xe, dẫn Tào Dĩnh vào văn phòng Ban Kỷ luật Thanh tra. Trước khi vào cửa, cô quay lại nhìn Tào Dĩnh cười cười:

- Tào Dĩnh, cô đừng căng thẳng. Cứ thực sự trình bày vấn đề của ba cô, lãnh đạo Ban Kỷ luật Thanh tra sẽ xem xét.

Từ Tiểu không nhiều lời. Trên thực tế, trước khi Tào Dĩnh đến, Từ Tiểu đã đến gặp Phó bí thư Ninh của Ban Kỷ luật Thanh tra, nói qua chuyện của Tào Đại Bằng. Mà trên thực tế, nếu như không có Từ Tiểu “dẫn đường”, ngay cả cửa Ban Kỷ luật Thanh tra, Tào Dĩnh cũng không vào được, chứ đừng nói là đưa đơn khiếu nại.

Đứng ra tiếp Tào Dĩnh là Phó chủ nhiệm Phòng điều tra xác minh Lâm Quốc Khánh của Ban Kỷ luật Thanh tra. Lâm Quốc Khánh nhận đơn khiếu nại và các tài liệu có liên quan, rồi bảo Tào Dĩnh trở về chờ tin tức. Cả quá trình, không hơn mười phút đồng hồ.

Tào Dĩnh thấp thỏm không yên, không thật sự tin tưởng.

Từ Tiểu liếc nhìn cô, cười nói:

- Không sao đâu, Tào Dĩnh, cô đi về trước chờ tin tức, tôi sẽ liên lạc với Viễn Chinh sau.

- Cảm ơn cô. Trưởng khoa Từ, lần này thật sự là đã quá làm phiền cô.

Tào Dĩnh cũng không phải là một cô gái giỏi giao tế, lời cảm ơn cũng đơn điệu.

Từ Tiểu mỉm cười, không để ý. Sở dĩ cô giúp đỡ, hoàn toàn là vì nể mặt Bành Viễn Chinh. Còn đối với Tào Dĩnh, cảm ơn hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Bành Viễn Chinh biết là đủ.

Tào Dĩnh lại đón xe lửa về Tân An, nôn nóng chờ tin tức.

Sáng hôm sau, đơn khiếu nại của Tào Đình đã nằm trên bàn của Chủ nhiệm Lão Lận của Phòng điều tra xác minh. Lão Lận ký vào, rồi báo cáo lên Phó bí thư kiêm Cục trưởng Cục Giám sát Ban Kỷ luật Thanh tra Ninh Quốc Lập.

Ninh Quốc Lập đích thân phê chỉ thị, ra lệnh cho Phòng Giám sát Ban Kỷ luật Thanh tra lập tức gửi công văn cho Ban Kỷ luật Thanh tra Sở Công nghiệp cơ khí tỉnh, yêu cầu Ban Kỷ luật Thanh tra Sở Công nghiệp lập tức báo cáo rõ về vụ của Tào Đại Bằng.

Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh nhúng tay vào, khiến Sở công nghiệp cơ khí tỉnh chấn động. Cục trưởng Hồ hết sức bất ngờ và kinh ngạc. Đối với Cục trưởng hồ, việc Ban Kỷ luật Thanh tra vào cuộc, là một tín hiệu mạnh mẽ, cho thấy phía sau Tào Đại Bằng có người rất có thế lực, không thể xem thường.

Cục trưởng Hồ không dám chậm trễ, cũng lập tức điều chỉnh ý đồ của mình, quyết đoán bỏ qua kế hoạch trừng trị Tào Đại Bằng. Cục trưởng Hồ đích thân ra ám hiệu với người đang phụ trách tổ điều tra ở tập đoàn cơ khí Tân An, Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra Mã Bộ Tường, để Mã Bộ Tường dừng lại đúng lúc, nhanh chóng kết thúc điều tra, báo cáo lên Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh, chấm dứt chuyện này, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Mã Bộ Tường bắt đầu dĩ đành phải kết thúc một cách qua loa, dẫn tổ điều tra về tỉnh.

Tào Đại Bằng không bị điều tra ra vấn đề quan trọng về kinh tế, chỉ có hai mục là vi phạm quy định và vi phạm kỷ luật, không đến mức bị án hình sự.

Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh xem xét các loại tài liệu liên quan đến Tào Đại Bằng, cho rằng Ban Kỷ luật Thanh tra Sở “song quy” Tào Đại Bằng là hành vi vượt quyền và không tuân theo quy định, buộc Ban Kỷ luật Thanh tra Sở lập tức chỉnh đốn và cải cách theo chỉ thị của lãnh đạo Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh.

Hai ngày sau, Ban Kỷ luật Thanh tra có công văn phúc đáp về ý kiến xử lý Tào Đại Bằng. Ban Kỷ luật Thanh tra Sở cũng đưa ra quyết định xử lý tương ứng: miễn chức Bí thư Đảng ủy tập đoàn công ty chế tạo cơ khí Tân An của Tào Đại Bằng, giữ lại cấp bậc hành chính, lui về tuyến hai với danh nghĩa cố vấn công ty.

Động tĩnh ở Sở công nghiệp tỉnh khiến Hác Thuần Đào chấn động, thầm nghĩ may mắn: quả nhiên Tào Đại Bằng có bối cảnh không nhỏ, may là mình không tuyệt đường của hắn, nếu không, một khi cá chết lưới rách, chắc chắn ông ta cũng bị dính vào vũng nước xoáy mưu hại người này.

...

Mấy ngày qua, Quách Vĩ Toàn ngày ngày dẫn theo Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân và Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện Vi Minh Hiền đi thành phố chạy lo thủ tục. Nhưng phía Ủy ban Xây dựng thành phố, với tác động của Cố Khải Minh, nhất định kéo dài không làm. Thái độ của họ mặc dù không tệ lắm, nhưng nói một đằng làm một nẻo, dù đẩy không phê duyệt thủ tục.

Quách Vĩ Toàn hao tổn tâm trí, thậm chí sử dụng các mối quan hệ của mình, thông qua lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố, tìm tới Phó chủ nhiệm phân quản Ủy ban Xây dựng thành phố, vừa mời khách vừa tặng quà cáp, nhưng kết quả vẫn không có gì khả quan.

Cố Khải Minh là nhân vật số một, ông ta không gật đầu, ai dám ký?

Buổi sáng, Quách Vĩ Toàn gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang đàm luận với Lý Minh Nhiên, thấy Quách Vĩ Toàn cau mày đi vào, liền cười nói:

- Lão Quách, anh tới đúng lúc, tôi đang định tìm anh.

Quách Vĩ Toàn cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi báo cáo với anh, phía Ủy ban Xây dựng kia là một miếng xương quá cứng, tôi hao tổn tâm cơ cũng không sao lay chuyển. Cố Khải Minh không gật đầu, Phó chủ nhiệm phân quản cũng không dám ký, mà cứ kéo dài như vậy, tôi lo là hai dự án của chúng ta sẽ bị đổ bể.

Lý Minh Nhiên bực tức nói:

- Cái tên Cổ Khải Minh này, sao có thể như vậy? Thật quá đáng!

Quách Vĩ Toàn thở dài:

- Lão Lý, quyền phê duyệt ở trong tay người ta, bọn họ nắm cổ chúng ta, dù chúng ta có giận cũng không dám hó hé. Hai ngày nay, uống rượu không ít, cười theo họ không ít, mà cũng không làm được việc!

Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, khoát tay:

- Lão Quách, khoan nói chuyện thủ tục đã, việc đẩy mạnh thu hút đầu tư tới đâu rồi?

Quách Vĩ Toàn thở dài một cái:

- Việc thu hút đầu tư là không có vấn đề. Tôi cho đồng chí ở Ủy ban kinh tế và thương mại quảng cáo ở tỉnh, còn thông qua lãnh đạo Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố giới thiệu, trước mắt đã có ba xí nghiệp lớn có hứng thú đối với hai dự án của chúng ta, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành thương lượng việc hợp tác. Nhưng vấn đề là, thủ tục dự án của chúng ta còn chưa làm xong, cũng chưa thể nói triển khai đầu tư.

Bành Viễn Chinh cười:

- Thủ tục tiếp tục chạy chọt, trước hết cứ đẩy mạnh thu hút đầu tư. Lão Quách, ngày mai anh liên lạc ba xí nghiệp đó, mời họ tới huyện khảo sát, tôi sẽ ra mặt nói chuyện với họ.

Quách Vĩ Toàn nhướn mày:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi xin nói thẳng, anh cũng đừng trách móc. Thủ tục chưa xong, thậm chí chúng ta có thể cứ tiến hành rồi bổ sung sau, cũng không sao. Nhưng quy hoạch của chúng ta là trên hai khu đất nông nghiệp, cần tiến hành chuyển đổi mục đích sử dụng đất, Cục địa chính đã phê duyệt, chỉ còn lại một khâu này, nếu như họ có tình gây khó khăn cho chúng ta, một khi chúng ta triển khai, họ có thể ra lệnh đình công!

Đội chấp pháp của Ủy ban Xây dựng đặc biệt bới móc, tôi nghe nói họ vừa mới niêm phong một dự án xây dựng ở quận Tân An. Nếu làm không tốt, dự án bị đình lại, khiến nhà đầu tư bị tổn thất, chúng ta sẽ rất khó ăn nói.

Bành Viễn Chinh im lặng một lúc, rồi nét mặt giãn ra, cười nói:

- Lão Quách, anh đừng quá lo lắng, dự án của chúng ta phù hợp với yêu cầu của chính sách, bọn họ không có lý do gì kéo dài mãi. Họ có thể kéo dài một tháng, sao có thể kéo dài một năm? Theo tôi, chúng ta cứ nói chuyện với xí nghiệp trước, xác định rõ nhà đầu tư, xem tình hình rồi nói sau!

Quách Vĩ Toàn lưỡng lự một chút, y vốn muốn hỏi Bành Viễn Chinh, tại sao không có hành động “phản kích”, cứ mặt cho Cổ Khải Minh nắm cổ. Nhưng thấy Bành Viễn Chinh cứ né tránh, y cũng không hỏi nữa.

...

Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên rời khỏi, khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một tia cười lạnh. Cổ Khải Minh được đăng chân lần đầu đã chọc giận hắn, nhưng hắn đã có chủ ý, hắn giống như một người đánh cá, dù gấp gáp vẫn ung dung chờ con cá vào lưới.

Hiệu suất làm việc của Quách Vĩ Toàn rất cao, xế chiều trước khi tan tầm, đã xác định với ba doanh nghiệp có ý định đầu tư ở huyện Lâm, ngày mốt tới huyện khảo sát. Báo cáo qua điện thoại với Bành Viễn Chinh xong, Quách Vĩ Toàn rời phòng làm việc, gặp được Bành Viễn Chinh ở trước trụ sở.

- Lão Quách, hôm nay tôi trở về thành phố, anh cho tôi đi nhờ xe. Xe của tôi lên tỉnh còn chưa trở lại.

Bành Viễn Chinh cười cười, hắn vốn định quá giang xe của Ninh Hiểu Linh và Đồng Dũng, nhan tiện nói chuyện với hai người này một chút, nhưng gặp Quách Vĩ Toàn liền đổi ý.

550. Chương 558: Bữa Tiệc Tạ Ơn Của Tào Gia

Lên xe, Quách Vĩ Toàn không nhịn được, chủ động nhắc tới vấn đề thủ tục của dự án, Bành Viễn Chính cười không nói, cố về tránh né.

Quách Vĩ Toàn thấy thái độ lập lờ nước đôi của Bành Viễn Chính, trong lòng buồn bực, cũng không tiện hỏi thêm, bèn nói đến chuyện ba xí nghiệp tới huyện khảo sát.

Trong ba doanh nghiệp này, có hai là do lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban kinh tế và thương mại tiến cử, ở thành phố hẳn là có bối cảnh. Quách Vĩ Toàn không tiện nói rõ, bèn thử thăm dò, suy đoán.

- Chủ tịch huyện Bành, công ty xây dựng Quang Minh là doanh nghiệp tư nhân của thành phố Trạch Lâm, thực lực mạnh; công ty công thương nghiệp Phi Đằng và công ty đầu tư Tân Thành Giang Bắc đều là doanh nghiệp lớn nổi tiếng. Trước đó một công ty đã chủ động liên lạc với chúng ta, để lộ ra ý định đầu tư mạnh mẽ.

Sau đó hai công ty còn lại là do Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố tiến cử với chúng ta, đã thực hiện mấy dự án ở thành phố chúng ta.

Quách Vĩ Toàn khê cười, thăm quan sát sắc mặt Bành Viễn Chính.

Ý của y là chọn công ty Phi Đằng và công ty Tân Thành là nhà đầu tư hai dự án lần này, bởi vì hai doanh nghiệp này có quan hệ với lãnh đạo. Dĩ nhiên, quan hệ thì quan hệ, bản thân hai doanh nghiệp cũng phải có năng lực, vượt qua được thử thách.

Bành Viễn Chính cười cười, thản nhiên nói:

- Ngày mai nói chuyện với họ một chút rồi tính. Chúng ta lựa chọn nhà đầu tư, không chỉ xem thực lực, còn phải coi trọng danh dự và danh tiếng... Tóm lại, ba chọn hai, không nhất định là có thực lực mạnh nhất, nhưng phải là thích hợp nhất đối với huyện chúng ta.

Quách Vĩ Toàn ngắt ra, nhưng vẫn im lặng.

Hắn đã ám chỉ như vậy, nhưng dường như Bành Viễn Chính giả bộ hồ đồ không biết, thì cũng đành vậy. Cuối cùng quyết sách vẫn là do Bành Viễn Chính quyết định, y chỉ có thể tận lực làm tốt việc tham mưu và trợ thủ, tránh cho lãnh đạo chủ yếu đưa ra quyết sách sai lầm.

Bành Viễn Chính liếc nhìn Quách Vĩ Toàn một cái, ánh mắt lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Mặc dù các doanh nghiệp là do Quách Vĩ Toàn đưa vào, nhưng thực lực và bối cảnh của họ, thật ra thì Bành Viễn Chính đã tìm hiểu rõ.

Trên thực tế Quách Vĩ Toàn không hiểu rõ lắm tác phong và phong cách của Bành Viễn Chính, lần trước, khi Quách Vĩ Toàn nhắc tới ba doanh nghiệp, Bành Viễn Chính âm thầm bảo Hoắc Quang Minh và Điền Minh tiến hành điều tra ba doanh nghiệp này một cách cẩn thận và kỹ lưỡng. Đây không phải là không tín nhiệm Quách Vĩ Toàn, mà là thói quen của Bành Viễn Chính trước khi đưa ra quyết sách.

Chủ công ty Phi Đằng vốn là thân thích của một vị lãnh đạo về hưu. Công ty này đã một lần hợp tác thành công với Ủy ban kinh tế và thương mại, bản thân công ty đứng trong các doanh nghiệp tư nhân hàng đầu của tỉnh. Công ty Tân Thành lại là do một lãnh đạo của Ủy ban kinh tế và thương mại tỉnh đề cử với Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố, chủ yếu hổ trợ trong lĩnh vực đầu tư tài chính.

Về phần công ty Quang Minh của thành phố Trạch Lâm, dường như không có bối cảnh, thật ra không phải. Thời buổi này, có thể có được sự nhạy cảm kinh tế như vậy, có can đảm sang một thành phố khác đầu tư, nếu nói là không dựa vào một chút quyền lực nào, thật sự khó có khả năng.

Trung Quốc là một xã hội dựa trên “quan hệ”, nhất là trong lĩnh vực kinh doanh, sự “liên kết” giữa tư bản và công quyền là không thể tránh khỏi. Bành Viễn Chính rất khó thay đổi được hoàn cảnh xã hội chung này, điều hắn có thể làm, là trong điều kiện tiên quyết về quan hệ bối cảnh, cố gắng hết sức để lựa chọn được doanh nghiệp có chữ tín và hoạt động phù hợp với quy định.

Mà bản thân dự án, dù là trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện, hay là trung tâm tập trung và phân phối gia vị, cũng có số vốn đầu tư không phải quá lớn, điều này có liên quan đến sự đặc thù của dự án. Phải nói, vốn đầu tư giai đoạn ban đầu không phải rất nhiều, quan trọng và mấu chốt là quản lý hoạt động theo cơ chế thị trường hóa.

Đây chính là nguyên nhân Bành Viễn Chinh nói:

- Chưa chắc là công ty có thực lực mạnh nhất, nhưng nhất định là thích hợp nhất”.

Đến thành phố, Bành Viễn Chinh xuống xe ở công ty bách hóa, mua một chút quà tặng.

Tào Đại Bằng đã được thả vì “vô tội” và trở về nhà. Mặc dù chức vụ không còn, nhưng bảo lưu được cấp bậc hành chính, còn là một cố vấn, tuy là hư chức, đối với ông ta, có thể coi như là kết quả tốt nhất rồi. Rõ ràng, nếu không phải là Bành Viễn Chinh hỗ trợ, cảnh ngộ của ông ta có thể hình dung được.

Miễn chức, khai trừ Đảng, thân bại danh liệt, thậm chí có thể còn bị tù tội.

Tối nay Tào gia đãi tiệc cảm tạ Bành Viễn Chinh. Tào Dĩnh gọi điện thoại tới, Bành Viễn Chinh cự tuyệt nhiều lần, nhưng rốt cuộc phải nể lời cô mà miễn cưỡng nhận lời.

Bành Viễn Chinh mua hai hộp trà và hai chai rượu, chậm rãi đi về nhà mình ở khu sinh hoạt. Trước cửa khu sinh hoạt, Tào Dĩnh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, xinh đẹp động lòng người đứng chờ.

Cô đã đợi gần nửa giờ, tuy Bành Viễn Chinh cũng không nói thời gian cụ thể khi nào tới, nhưng sau khi đi làm về, cô đã bắt đầu đợi, đợi cho tới bây giờ.

Bành Viễn Chinh đứng ở con đường đối diện, lẳng lặng nhìn Tào Dĩnh. Trên đường xe cộ lui tới như mắc cửi, qua dòng xe cộ tấp nập, hẳn có thể thấy rõ trên khuôn mặt đẹp của Tào Dĩnh một chút tươi tắn rạng rỡ, trái ngược với vẻ ảm đạm thường ngày.

Bành Viễn Chinh thăm thở dài, vẫy vẫy tay với Tào Dĩnh, rồi băng qua đường, đi tới.

- Anh đến rồi...

Tào Dĩnh khẽ mỉm cười, ánh mắt hơi phức tạp.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Đi thôi.

Hai người im lặng sóng vai đi về phía trước, tình cờ gặp người quen, họ tò mò nhìn hai người với vẻ đánh giá, nhưng tránh xa xa, không chào hỏi. Hôm nay đã khác trước, “ngôi sao sáng” Tào gia đã lu mờ ở khu sinh hoạt này rồi.

Lên lầu, Tào Dĩnh mở cửa, để Bành Viễn Chinh vào. Cô hướng về phía cha mẹ đang đợi trong phòng khách, nhẹ nhàng nói:

- Ba, mẹ, Viễn Chinh tới.

Tào Đại Bằng và Lưu Phương lập tức đứng dậy nghênh đón.

Tào Đại Bằng lúng túng gượng cười, nhưng có phần không dám nhìn thẳng vào mắt Bành Viễn Chinh. Giờ phút này, khó thể dùng ngôn từ để hình dung cảm nhận và tâm trạng thật sự của ông ta, thằng bé Bành Viễn Chinh nghèo khổ mà ngày xưa ông nhìn bằng nửa con mắt, hôm nay đã là nhân vật ông ta phải kiêng chân nhìn lên và là ân nhân cứu ông ta khỏi tai ương tù ngục.

- Viễn Chinh, mời ngồi, mời ngồi.

Tào Đại Bằng xoa xoa đôi bàn tay, cuối cùng chỉ nói được một câu khô khan như vậy.

Lưu Phương đỏ mặt, cười nói:

- Xem cậu kia, tới thì tới được rồi, còn mua đủ thứ, phí tiền quá! Thật là!

Bành Viễn Chinh cười cười, bình thản nói:

- Cũng không có gì nhiều đâu ạ!

Tào Đại Bằng vội vàng bảo:

- Tiểu Dĩnh, pha trà cho Viễn Chinh. Còn bà, mau mang thức ăn lên, lấy hai chai rượu Mao Đài mà tôi quý nhất ấy.

Viễn Chinh, ngồi bên này đi.

Dù sao Tào Đại Bằng cũng là một người cả đời làm lãnh đạo, rất nhanh điều chỉnh được tâm tình và trạng thái tâm lý của mình, biểu lộ ra thái độ hết sức nhiệt tình và chân thành đối với Bành Viễn Chinh.

Từ một tiểu tử nghèo túng trở thành khách quý của Tào gia, Bành Viễn Chinh chỉ mất mấy năm thời gian. Nhưng điều này đã không còn bất cứ ý nghĩa nào, dù là Bành Viễn Chinh hay hai vợ chồng Tào Đại Bằng, đều có ý né tránh quá khứ.

Về mặt nghiêm nghị, Tào Đại Bằng nâng ly, chân thành nói:

- Viễn Chinh, lần này nhờ có cậu giúp cho, nếu không tôi gặp rắc rối lớn. Vô cùng cảm ơn cậu, tôi thay mặt cả nhà mời cậu một ly rượu!

Bành Viễn Chinh cười cười, cũng nâng ly đáp lại:

- Tôi cũng không làm gì cả, cũng là do một mình Tào Dĩnh chạy vạy. Quan trọng hơn là, bản thân Bí thư Tào cũng không tham những một đồng nào, không vi phạm bất cứ vấn đề kinh tế gì, nếu không, dù tôi có lòng, cũng không có sức mà giúp được.

Tôi cũng dùng ly rượu này, chúc Bí thư Tào thua keo này bày keo khác, bắt đầu cuộc sống mới trên cương vị mới.

Tào Đại Bằng cụng ly với Bành Viễn Chinh, hơi có phần cảm khái, nhẹ nhàng nói:

- Tôi thì có thể có vấn đề gì? Mặc dù tôi là Bí thư Đảng ủy, nhưng trên căn bản không thâm dự vào việc kinh doanh của công ty, nhiều lúc chỉ là một vật trang trí, còn có thể xảy ra vấn đề gì? Họ Hồ đúng là cố ý hại chết tôi, mà thiếu chút nữa, tôi đã gục ngã...

Lần này, đối với tôi, là một bài học đáng nhớ. Quan trường hiểm ác, một khi không cẩn thận sẽ bị một vố đau. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ câu cá trồng hoa, sống trước cuộc sống về hưu xem sao.

- Ô, vậy cũng tốt.

Bành Viễn Chinh thản nhiên mỉm cười.

Sau đó Lưu Phương cũng mời hai ly, cuối cùng là Tào Dĩnh. Tào Dĩnh nâng ly mời hân uống, khuôn mặt đỏ bừng, mắt long lanh ngấn lệ.

Đây là lần đầu Bành Viễn Chinh ngồi cùng với cha mẹ cô, không khí gần gũi, mật thiết. Đây là cảnh tượng mà không biết bao nhiêu lần cô đã từng mơ ước, nhưng lúc này, đã vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, người tuy ngồi lại với nhau, nhưng khoảng cách trong lòng thì là nghìn núi, vạn sông chưa tới.

- Viễn Chinh, cảm ơn, tôi kính anh một ly.

Tào Dĩnh nâng ly đứng dậy.

Trong lòng Bành Viễn Chinh thầm than, hân cũng đứng lên:

- Đừng nói “kính” như vậy, chúng ta là bạn học cũ, lại là bạn tốt, điều nên làm, nhất định tôi sẽ làm, sau này tuyệt đối cô đừng nên khách khí như vậy.

Tào Dĩnh ngây ngốc nhìn Bành Viễn Chinh, mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì đau đớn như dao cắt.

Rời khỏi Tào gia, Tào Dĩnh tiễn Bành Viễn Chinh về đến dưới lầu nhà hân. Thật ra thì khoảng cách hai tòa nhà không quá ba mươi mét.

Đến nơi, Bành Viễn Chinh quay lại cười cười:

- Tiểu Dĩnh, tôi đến nơi rồi, cô quay về đi.
- Sau này không biết chúng ta còn có cơ hội gặp nhau không...

Tào Dĩnh hơi thương cảm nhìn Bành Viễn Chinh, đưa một bình giữ ấm trong tay tới:

- Đây là cháo đậu nấu nhừ, lúc này anh uống rượu, trở về ăn chút cháo giải rượu!

Bành Viễn Chinh trong lòng cảm khái, chậm chậm đưa tay nhận lấy, đôi môi giật giật, muốn nói vài lời gì đó, nhưng cũng không biết phải nói gì, cắn răng xoay người rời đi.

Tào Dĩnh nhìn theo bóng lưng hần chậm rãi lên lầu, mắt đỏ ngầu, nước mắt rơi như mưa. Bỗng nhiên cô xoay người đi, chạy như điên ra khỏi khu sinh hoạt, khiến mọi người trong khu sinh hoạt của nhà máy cơ khí tò mò nhìn theo.

Trong đầu Tào Dĩnh trống rỗng, cô muốn giải tỏa, muốn tìm một chỗ không người mà khóc cho thỏa, nhưng trong lúc cô băng qua đường, một chiếc Santana màu đen lao tới, cô văng ra, chiếc xe phát ra tiếng phanh gấp chói tai, rồi dừng lại.

551. Chương 559: Người Độc Đoán

Bành Viễn Chinh cũng không biết tối hôm đó Tào Dĩnh bị tai nạn xe cộ, được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Sáng hôm sau, hần vội vã trở về huyện, chỉ tiếp đãi ba doanh nghiệp tới huyện khảo sát.

Lúc hơn 9 giờ một chút, Quách Vĩ Toàn và Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân một trước một sau đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Mã Thiên Quân cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, đại diện của ba doanh nghiệp đã tới, đang ở phòng khách chờ, chừng nào lãnh đạo gặp họ?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi đi qua ngay đây, mời họ đến phòng họp đi. Phía chúng ta, có tôi, lão Quách, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiền, Hoắc Quang Minh và Vương Hạo cùng tham dự, chúng ta sẽ thảo luận kỹ càng với họ.

Buổi trưa, sắp đặt một tiệc đón mừng, tuy nhiên nghiêm túc dựa theo tinh thần và tiêu chuẩn văn kiện của Ban Kỷ luật Thanh tra thành phố và Ban Kỷ luật Thanh tra tỉnh, không được vượt giới hạn. Tôi thấy, nên đặt ở phòng ăn của cơ quan Ủy ban nhân dân huyện chúng ta là được.

Quách Vĩ Toàn ngắc ra, rồi cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, đặt ở phòng ăn cơ quan có đơn sơ quá không? Tay nghề đầu bếp của phòng ăn chúng ta có hạn, hay là đặt phòng ở nhà khách huyện? Cũng ra vẻ chúng ta có thành ý.
- Không, cứ tổ chức tại phòng ăn cơ quan. Có thành ý hay không, không phải ở việc ăn uống thả cửa. Chúng ta là một huyện nhỏ và nghèo, cct chiều dài họ bữa cơm rau dưa. Cứ như vậy đi, lão Quách, anh đi chuẩn bị, nửa giờ sau chúng ta bắt đầu họp.

Bành Viễn Chinh phát phát tay, giọng nói dù ôn hòa nhưng kiên quyết.

Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân liếc nhìn nhau một cái, nhận lệnh đi.

Từ khi Bành Viễn Chinh chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân huyện, hiệu suất làm việc của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện rất cao. Trong thời gian nửa giờ, là đã sắp xếp xong phòng hội nghị, đầu đó chỉnh tề.

Bành Viễn Chinh là lãnh đạo cực kỳ coi trọng chi tiết, yêu cầu tiêu chuẩn công tác rất cao.

Trong phòng họp, Quách Vĩ Toàn, Mã Thiên Quân và Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiền đang nói chuyện với đại diện của ba doanh nghiệp. Cửa phòng họp được mở ra, Bành Viễn Chinh dẫn đầu đi vào, phía sau là Chánh văn phòng văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo và Phó chánh văn phòng Hoắc Quang Minh.

Quách Vĩ Toàn lập tức đứng dậy, mỉm cười giới thiệu:

- Ba vị, đây là Chủ tịch huyện Bành của chúng tôi. Chủ tịch huyện Bành, vị này là Tổng giám đốc Lý Long của công ty Quang Minh, vị này là Tổng giám đốc Triệu Tinh Lôi của công ty Phi Đăng, vị này là Tổng giám đốc Văn Ngôn của công ty Tân Thành.

Bành Viễn Chinh mỉm cười đưa tay ra, bắt tay và chào hỏi người của ba doanh nghiệp.

Lý Long là Tổng giám đốc công ty Quang Minh, chủ tịch là Lý Hoắc Nhiên, cha của y. Triệu Tinh Lôi là Phó tổng giám đốc công ty Phi Đăng, Văn Ngôn là Phó tổng giám đốc thường trực phụ trách đầu tư đối ngoại.

Trong ba người, Lý Long trẻ tuổi nhất, nhưng quyền nói chuyện cao nhất. Bởi vì y là con trai của ông công ty Quang Minh, mà Triệu Tinh Lôi và Văn Ngôn, chỉ là quản lý cấp cao, phải báo cáo bất cứ lúc nào lên ông chủ để quyết định ủng hộ hay phản đối.

Lý Long nhìn Bành Viễn Chinh, thật sâu đánh giá, thấy Bành Viễn Chinh trẻ tuổi như vậy, nhưng lại có khí thế uy nghiêm, không khỏi trầm gật đầu, cười nói:

- Xin chào Chủ tịch huyện Bành, ngưỡng mộ đại danh của Chủ tịch huyện Bành đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bành Viễn Chinh cười, bắt tay Lý Long:

- Lý tổng khách khí rồi.

Triệu Tinh Lôi cũng cười bước tới:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Hoan nghênh Triệu tổng tới huyện chúng tôi khảo sát dự án đầu tư, hoan nghênh!

Bành Viễn Chinh cũng nhiệt tình bắt tay Triệu Tinh Lôi. Tới lượt Văn Ngôn Bành Viễn Chinh bắt tay Văn Ngôn, cười:

- Văn tổng cũng không phải người ngoài, tôi với Văn Lan là bạn học đại học!

Bành Viễn Chinh nói như vậy khiến Văn Ngôn hơi bất ngờ. Trước khi y đến, có gọi điện thoại cho em gái là Văn Lan. Văn Lan có nói Bành Viễn Chinh là bạn học thời đại học của cô, hai ngày trước có gọi điện thoại.

Y bắt tay Bành Viễn Chinh thật chặt, cười nói:

- Tôi nghe em gái tôi nói, hai người là bạn học ở Đại học Kinh Hoa, nhưng Văn Lan nhà chúng tôi không cách nào so sánh được với Chủ tịch huyện Bành, ngay cả chức Trưởng phòng của cô ấy ở nhà bảo tàng tỉnh còn chưa được giải quyết đây!

Bành Viễn Chinh cười hả hả:

- Thời đó, Văn Lan nổi danh tài nữ, tài hoa hơn người, tôi từng nghĩ hẳn là cô ấy sẽ là nhà văn, làm một tác gia, bây giờ công tác ở bảo tàng, thật lãng phí!

Hai người niềm nở như vậy, khiến Lý Long và Triệu Tinh Lôi hơi bất ngờ, nhưng Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân thì đầu tiên là khiếp sợ, rồi trán chột rịn ra mồ hôi lạnh.

Bành Viễn Chinh hiểu rõ Văn Ngôn như vậy, hiển nhiên là không phải tình cờ; có thể đoán ra được, rõ ràng là trước đó hẳn đã “điều tra nghiên cứu” kỹ lưỡng về ba doanh nghiệp này.

Đôi bên ngồi xuống, Bành Viễn Chinh hắng giọng một cái, cười cười:

- Đầu tiên, tôi lấy danh nghĩa cá nhân cũng như đại diện cho Ủy ban nhân dân huyện, xin hoan nghênh ba vị! Kế tiếp, xin Chủ tịch huyện Quách giới thiệu một chút về tình hình căn bản của huyện chúng ta với ba vị khách, nói rõ về kế hoạch tổng thể khu công nghiệp hậu cần và tình triển khai việc chuẩn bị hai dự án.

Bành Viễn Chinh đưa mắt với Quách Vĩ Toàn.

Quách Vĩ Toàn đã sớm có chuẩn bị, bèn không nhanh không chậm bắt đầu giới thiệu tình hình chung của huyện Lâm, đồng thời giới thiệu sơ lược các dự án. Xong, Bành Viễn Chinh đại diện Ủy ban nhân dân huyện trình trọng tổ thái độ, trình bày sự hỗ trợ và các chính sách ưu đãi của huyện dành cho hai dự án.

Kế tiếp, ba doanh nghiệp cũng giới thiệu tình hình của doanh nghiệp mình, nói lên ý định đầu tư của mình đối với hai dự án của huyện Lâm.

Cuộc nói chuyện kết thúc trong không khí hữu hảo. Bữa tiệc trưa ở phòng ăn cơ quan, nói một cách nghiêm khắc, đúng là một bữa cơm rau dưa, mười người một bàn, mười món ăn, chỉ có một chai rượu trắng, một chai rượu vang đỏ, mức độ “keo kiệt” khiến Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân hết sức lúng túng và xấu hổ.

Tiến ba người Lý Long ra về, Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân cùng Bành Viễn Chinh trở về phòng làm việc của hân. Theo sự bố trí từ trước, lần này sau khi ba doanh nghiệp tới hội đàm, huyện còn phải tổ chức một tổ khảo sát về ba nhà đầu tư để xác định chọn hai.

Nhưng một câu nói của Bành Viễn Chinh, liền trực tiếp xác định toàn bộ. Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân cảm thấy đột ngột, sững sờ.

- Lão Quách, lão Mã, tôi thấy không cần phải phiền phức như vậy, khảo sát tới, khảo sát lui, cũng không có ý nghĩa, chỉ lãng phí thời gian và sức lực. Theo tôi thấy, thực lực của ba doanh nghiệp này cũng không sai biệt mấy. Nhưng như tôi đã nói, chúng ta lựa chọn người hợp tác, chưa chắc là có thực lực mạnh nhất, nhưng nhất định phải thích hợp nhất.

Cá nhân tôi đề nghị, lựa chọn công ty Quang Minh và công ty Phi Đằng.

Bành Viễn Chinh khoát tay, bình thản nói.

Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân đương nhiên là có khuynh hướng chọn công ty Phi Đằng và công ty Tân Thành, nếu điều kiện cũng không sai biệt lắm, vậy tại sao không chọn công ty Phi Đằng và công ty Tân Thành? Công ty đầu tư Tân Thành là doanh nghiệp do lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố đề cử, nếu loại Tân Thành, nhất định đắc tội với lãnh đạo.

Sau này, huyện bắt buộc còn phải giao thiệp với Ủy ban kinh tế và thương mại thành phố, đắc tội với người như vậy, sau này làm sao được việc?

Quách Vĩ Toàn biết Bành Viễn Chinh là người độc đoán, nói một là một hai là hai, nếu hân đã nói như vậy, nhất định là đã có quyết định, mình mà phản đối, nhất định sẽ khiến Bành Viễn Chinh ghét. Nhưng Quách Vĩ Toàn cũng là một người có cá tính, nên y cũng không nhịn được.

Quách Vĩ Toàn chần chờ một chút, quay lại nhìn Mã Thiên Quân, nói:

- Lão Mã. Anh đi về trước, tôi muốn báo cáo với Chủ tịch huyện Bành một chút.

Mã Thiên Quân thừa hiểu, cáo từ rời đi.

Chờ Mã Thiên Quân đi khỏi, Quách Vĩ Toàn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, khế nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi không tán thành quyết định của lãnh đạo.

Tôi cho là, vì công ty Phi Đằng và công ty đầu tư Tân Thành biết gốc biết rễ, hoạt động phù hợp quy định, đề nghị huyện lựa chọn họ làm nhà đầu tư.

Quách Vĩ Toàn cắn răng, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, trước đây tôi cũng đã nói với Chủ tịch huyện Bành, hai doanh nghiệp này là do lãnh đạo thành phố giới thiệu tiến cử tới, dù sao chúng ta cũng phải nể mặt cấp trên một chút, nếu không, sau này chúng ta làm việc sẽ bị khó khăn.

- Lão Quách, hai công ty do lãnh đạo thành phố giới thiệu, chọn một mà thôi, cũng là vì quan hệ với lãnh đạo. Công ty Quang Minh có kinh nghiệm xây dựng dự án tương tự, giao trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện cho họ, tôi tương đối yên tâm.

Bành Viễn Chinh cũng không bởi vì Quách Vĩ Toàn chất vấn mà tức giận, ngược lại mỉm cười giải thích.

- Chủ tịch huyện Bành, anh là không rõ thật sự hay giả bộ hồ đồ vậy?

Quách Vĩ Toàn có phần căm tức, phất phất tay, giọng cũng cao lên:

- Chúng ta còn phải giao thiệp lâu dài với ngành cấp trên, nếu như đắc tội với họ, sau này không có cách gì làm được việc!

Về mặt Bành Viễn Chinh vẫn bình tĩnh, giọng bình thản:

- Lão Quách, tôi không giả bộ hồ đồ, tôi vẫn theo câu nói kia, thích hợp nhất là tốt nhất. Công ty Quang Minh thích hợp hơn công ty Tân Thành, Bành Viễn Chinh công ty thiếu kinh nghiệm trong xây dựng, họ chủ yếu hoạt động về tài chính, nói thật, tôi không tin tưởng họ!

Quách Vĩ Toàn nhếch môi, cắn răng nói:

- Tôi bảo lưu ý kiến, tôi không đồng ý.

Nói xong Quách Vĩ Toàn không vui bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Quách Vĩ Toàn đang rời đi, khoe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nụ cười cổ quái.

Mỗi khi hắn đưa ra một quyết sách, tự hỏi cũng không phải là tùy tiện, dĩ nhiên hắn cũng không phải là thánh nhân, không thể chuyện gì cũng tuyệt đối đúng, nhưng tối thiểu trong chuyện này, hắn quyết định như vậy là tự có chủ trương, chẳng qua là trong chuyện này, hắn có những suy tính sâu xa, không thể nói rõ với Quách Vĩ Toàn mà thôi.

Đồng thời, hắn là lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban nhân dân huyện, chủ trì công việc của chính quyền huyện, hắn đưa ra quyết sách, làm trợ thủ, dù Quách Vĩ Toàn có ý kiến trái lại, cũng nhất định phải quán triệt đầy đủ.

552. Chương 560 - 562: Mất Trí Nhớ Và Ấn Tượng Khắc Sâu Trong Tâm Khảm

Theo kế hoạch của Bành Viễn Chinh kế hoạch, trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và trung tâm phân phối gia vị, hai dự án mấu chốt của khu công nghiệp hậu cần sẽ được triển khai vào cuối tháng 3, đầu tháng 4, hôm nay thủ tục vẫn còn kẹt tại Ủy ban Xây dựng thành phố, nhưng công tác thu hút đầu tư đã có tính đột phá thực chất.

Xế chiều trước khi tan việc, Quách Vĩ Toàn chủ động gọi điện thoại tới nói là thấy không khỏe, muốn xin nghỉ hai ngày. Bành Viễn Chinh biết trong lòng Quách Vĩ Toàn chưa thông, không để tâm, coi như không có việc gì, bảo y an tâm dưỡng bệnh.

Là lãnh đạo chủ yếu, tâm ý Bành Viễn Chinh đã quyết, không thể nào vì Quách Vĩ Toàn “chất vấn” mà sửa đổi kế hoạch của mình. Nếu Quách Vĩ Toàn cần “điều chỉnh tâm lý”, vậy cứ để cho y điều chỉnh đi.

Dĩ nhiên, hắn cũng không vì vậy mà khó chịu đối với Quách Vĩ Toàn. Quách Vĩ Toàn là một quan chức có năng lực rất mạnh, cũng hơi có cá tính và có phong cách cá nhân, về mặt nào đó mà nói, đây cũng là điểm mấu chốt khiến Bành Viễn Chinh trọng dụng và nể trọng y. Hắn thấy, Quách Vĩ Toàn giữ lấy chủ trương của mình, cũng là bình thường. Nếu như ngược lại, Quách Vĩ Toàn không có chủ kiến gì, chỉ luôn “gật đầu”, thì càng làm cho Bành Viễn Chinh thất vọng hơn.

Suy nghĩ một chút, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại bảo Mã Thiên Quân tới chỗ hắn. Quách Vĩ Toàn phụ trách hai dự án này, nếu Quách Vĩ Toàn “đường bệnh”, hắn sẽ đích thân phụ trách.

- Chủ tịch huyện Bành!

Mã Thiên Quân một mực cung kính đứng đó.

Bành Viễn Chinh cười cười, phất tay một cái:

- Lão Mã, anh ngồi đi, tôi tìm anh tới đây, là muốn nói chuyện một chút về dự án. Có ba sự kiện cần anh nhanh chóng đi làm.

Khi bố trí công việc, từ trước đến giờ Bành Viễn Chinh không hề dấy dưng làng nhàng, luôn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Thấy Bành Viễn Chinh đích thân nhúng tay vào dự án, Mã Thiên Quân lập tức giật mình, thầm nghĩ: xem ra Quách Vĩ Toàn cũng bị cho ra rìa rồi, đây chính là kết quả của việc đối nghịch với lãnh đạo...

Tựa như nhìn thấu sự kinh ngạc và nghi ngờ của Mã Thiên Quân, Bành Viễn Chinh bình thản bổ sung một câu:

- Lão Quách xin nghỉ phép, thân thể hắn không tốt, muốn đến bệnh viện khám bệnh. Trong lúc lão Quách dưỡng bệnh, dự án do anh phụ trách, những ngành khác trong huyện phối hợp, trực tiếp báo cáo với tôi!

Mã Thiên Quân còn chưa kịp nói gì, Bành Viễn Chinh lại nói:

- Thứ nhất, chọn công ty Phi Đằng và công ty Quang Minh là hai nhà đầu tư, tôi sẽ bảo văn phòng Ủy ban nhân dân huyện đưa ra ý kiến phúc đáp, sau đó Ủy ban kinh tế và thương mại các anh gửi công văn minh xác; thứ hai, anh đồng thời liên lạc với hai nhà đầu tư, nhanh chóng hỏi xem bọn họ lấy hình thức kinh tế gì triển khai xây dựng hai dự án này, chẳng hạn như là chúng ta đăng kí thành lập công ty hay là trực tiếp đầu tư; thứ ba, xây dựng và cải tạo nền tảng xây dựng, hẳn là lập tức phải bắt tay vào làm...

Mã Thiên Quân có vẻ hơi bất ngờ, dường như Bành Viễn Chinh quá gấp gáp.

- Chủ tịch huyện Bành, thủ tục hai khu đất...

Mã Thiên Quân thử thăm dò hỏi một câu.

Bành Viễn Chinh trầm mặt khoát tay áo, nói:

- Anh không cần lo thủ tục. Thủ tục sẽ do tôi thúc giục mà làm. Anh dựa theo sắp xếp của tôi, nhanh chóng đẩy mạnh. Tôi hy vọng có thể khởi công xây dựng dự án đúng thời gian đã định. Nói rõ với các doanh nghiệp, nếu như họ không thể thích ứng với nhịp độ nhanh của chúng ta, chúng ta không thể làm gì khác hơn là thay đổi nhà đầu tư, thay người hợp tác.

Mã Thiên Quân muốn nói lại thôi. Bây giờ đã là hạ tuần tháng ba, cách thời điểm Bành Viễn Chinh đưa ra cũng không bao nhiêu ngày. Trong mấy ngày ngắn ngủi, muốn cho dự án thực sự được triển khai, đối với Ủy ban kinh tế và thương mại, là rất khó khăn.

Nhưng Mã Thiên Quân không dám nói gì. Y biết phong cách lãnh đạo của Bành Viễn Chinh, yêu cầu hiệu suất làm việc cực cao, thay vì giải thích, nhấn mạnh khó khăn khách quan, không bằng nhanh đi lo tổ chức người thực hiện. Tình hình này, chắc lại phải tăng giờ làm việc.

Nói chuyện xong với Mã Thiên Quân, Bành Viễn Chinh tiếp tục triệu tập Lý Minh Nhiên và mấy Phó chủ tịch huyện của mình, bàn bạc một chút công tác gần đây của Ủy ban nhân dân huyện, coi như là nghe mấy Phó chủ tịch huyện phân quản báo cáo công tác, chuyện cần hắn quyết định, thì quyết định ngay, rồi lập tức thực hiện.

Xế chiều, lúc ba giờ, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Lưu Phương, nghe tin Tào Dĩnh bị tai nạn xe cộ, Bành Viễn Chinh kinh ngạc một lúc lâu, mới thở dài một tiếng, buông ống nghe điện thoại xuống.

Bành Viễn Chinh lái xe chạy thẳng tới bệnh viện nhân dân trung tâm thành phố. Ở trong một phòng bệnh trên lầu ba, hắn thấy Tào Dĩnh nằm mê man trên giường bệnh. Cha mẹ cô vẻ mặt lo lắng và đau buồn ngồi đó.

Tào Dĩnh bị xe tông, nhưng rất may là, mặc dù bị thương nghiêm trọng, cánh tay và chân có hai chỗ gãy xương, nhưng không nguy hiểm tánh mạng. Trải qua một buổi tối cấp cứu, xế chiều hôm nay cô đã được chuyển ra khỏi phòng dành cho bệnh nhân nặng, trong lúc hai vợ chồng Tào Đại Bằng thở phào, bác sĩ chủ trị đưa ra chẩn đoán khiến hai người càng lo lắng

Bởi vì lúc té xuống đất, não của Tào Dĩnh bị chấn động nên bị mất trí nhớ, nói cách khác, mặc dù sau giải phẫu, cô đã tỉnh táo lại, nhưng quên mất một đoạn thời gian trước khi bị tai nạn, về phần là mất đi mấy tháng hoặc là mấy năm trí nhớ, bệnh viện còn phải kiểm tra và quan sát mới kết luận được.

Nói cách khác, Tào Dĩnh đã quên mất vì sao cô bị tai nạn xe cộ, cũng quên mất bất cứ chuyện gì trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, kể cả một loạt sự kiện như việc cha cô bị miễn chức điều tra v.v...

Bành Viễn Chinh xuất hiện ở cửa phòng bệnh, Lưu Phương và Tào Đại Bằng vội vàng ra đón.

- Viễn Chinh... Cậu xem, chuyện này...

Giọng Lưu Phương hơi nức nở. Vốn là vợ chồng bà không muốn báo cho Bành Viễn Chinh tới, nhưng xé chiều, Tào Dĩnh tỉnh lại một lần, không ngừng nhắc tới tên Bành Viễn Chinh, bác sĩ cho rằng “Bành Viễn Chinh” là người dễ dàng gợi lại trí nhớ cho Tào Dĩnh, bèn bảo Lưu Phương gọi Bành Viễn Chinh tới, phối hợp với trị liệu của bệnh viện.

- Tình trạng của tiểu Dĩnh thế nào rồi?

Bành Viễn Chinh vội vàng hỏi, ánh mắt lướt qua khuôn mặt tái nhợt, bao quanh bởi băng gạc màu trắng của Tào Dĩnh, bắt giắc trong lòng mơ hồ nổi lên cảm giác đau xót.

Tào Đại Bằng trả lời thay cho Lưu Phương, gượng cười gật đầu.

- Tình trạng của nó coi như đã ổn, có hai chỗ bị gãy xương, mấy chỗ xây xát bên ngoài, tuy không nguy hiểm tính mạng, nhưng...

Tào Đại Bằng thở dài nói:

- Viễn Chinh, phiền cậu theo chúng tôi đến phòng làm việc của bác sĩ một chuyến.

...

Bác sĩ chủ trị của Tào Dĩnh họ Trương, hơn bốn mươi tuổi, là bác sĩ có uy tín về khoa não của bệnh viện. Nếu như không phải là tối hôm qua ông ta trực và xử trí cấp cứu thích đáng, nói không chừng tình trạng của Tào Dĩnh còn tệ hơn.

- Chủ nhiệm Trương, ngài cứ việc nói thẳng, chỉ cần có lợi cho việc trị liệu bệnh nhân ...

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, nói.

- Tốt, tôi xin nói thẳng

Về mặt nghiêm túc, Chủ nhiệm Trương gật đầu:

- Một mặt, tình trạng của bệnh nhân ổn định, không nguy hiểm tính mạng, ngoại thương và gãy xương không quan trọng lắm, trải qua điều dưỡng có thể hồi phục rất nhanh... nhưng về mặt khác, tình trạng bệnh nhân tương đối đặc thù, tương đối phức tạp, có một chút nguy hiểm.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, bởi vì bị va chạm mạnh, não chấn động nên sinh ra mất trí nhớ về quãng thời gian trước đó, nhưng thời gian mất trí nhớ cụ thể là mấy tháng hay là mấy năm, tạm thời không cách nào xác định, còn cần nằm viện quan sát và chẩn đoán bệnh.

Bành Viễn Chinh im lặng không nói.

Lưu Phương không nhịn được, lo sợ không yên xen vào nói:

- Chủ nhiệm Trương, tình trạng này có nghiêm trọng không, có thể khôi phục hay không?

- Nghiêm trọng. Có bệnh nhân có thể khôi phục rất nhanh, nhưng cũng có trường hợp, cả đời không thể khôi phục trí nhớ. Đồng thời, bây giờ não và thần kinh của bệnh nhân bị áp bách, cả hệ thống thần kinh cũng trở nên khá yếu ớt, không thể chịu đựng bất kỳ kích thích nào. Một khi bị kích thích, trí nhớ thần kinh của bệnh nhân rất có thể sụp đổ, thậm chí tổn thương chức năng não của cô ấy. Nước ngoài có một ca bệnh, tình huống xấu nhất là não của bệnh nhân bị tê liệt.

Lời của bác sĩ khiến cho hai vợ chồng Tào Đại Bằng đột nhiên hít sâu một hơi, Lưu Phương hầu như bật khóc thành tiếng.

- Dĩ nhiên, hai vị cũng không cần quá mức lo lắng, chứng bệnh này, tỉ lệ trị liệu khỏi hẳn là rất lớn. Tin tưởng chỉ cần chậm rãi hướng dẫn, dùng người hay sự vật khắc sâu trong tâm khảm để đánh thức trí nhớ

của cô, trải qua một thời gian ngắn, thần kinh bị tổn thương của cô ta sẽ tự phục hồi. Về phương diện này, bệnh viện chúng tôi từng có ca bệnh được chữa trị thành công, chúng tôi sẽ cố gắng tối đa...

Nói tới đây, Chủ nhiệm Trương quay lại nhìn Bành Viễn Chinh một cách nghiêm túc, lại nói: :

- Cho nên, sự phối hợp của cậu vô cùng quan trọng. Tôi hy vọng cậu có thể chăm sóc bệnh nhân hai bốn trên hai bốn giờ, phối hợp với bệnh viện tiến hành quan sát và chẩn đoán đối với tình trạng mất trí nhớ của bệnh nhân, cố gắng hết sức giúp cho bệnh nhân tự nhớ lại, tuyệt đối không thể kích thích cô ấy.

Rõ ràng bác sĩ cho rằng Bành Viễn Chinh là bạn trai Tào Dĩnh.

Bành Viễn Chinh nhếch miệng, hơi lưỡng lự.

Tào Đại Bằng lúng túng cười khổ nói:

- Chủ nhiệm Trương, công việc của cậu ấy rất bận rộn, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, có thể thử tìm biện pháp khác không?

Chủ nhiệm Trương nhướng mày lên, trầm ngâm nói:

- Đến lúc nào rồi mà còn nói công việc bận rộn? Công việc gì có thể quan trọng hơn sự bình an khỏe mạnh của bệnh nhân? Tiểu tử, cậu làm công việc gì? Xin nghỉ phép đi, nếu cần, bệnh viện chúng tôi có thể cấp cho cậu một giấy chứng nhận về tình trạng bệnh.

Bành Viễn Chinh thở dài, bộ dạng hơi thất thần. Tào Dĩnh bị tai nạn là chuyện ngoài ý muốn, nếu bây giờ bỏ mặc cô, hẳn không làm được.

- Tôi đã nói với cậu rồi...

Chủ nhiệm Trương bắt mắt, nhẹ nhàng gõ gõ bàn.

Bành Viễn Chinh từ từ ngẩng lên nhìn Chủ nhiệm Trương, khẽ nói:

- Chủ nhiệm Trương, mỗi ngày tôi sẽ cố gắng dành ra một chút thời gian tới phối hợp với bệnh viện trị liệu, nhưng nếu phải túc trực hai bốn trên hai bốn, là không thực tế, cũng không thích hợp...

Về đơn vị công tác của tôi, tôi công tác ở Ủy ban nhân dân huyện Lân.

Tào Đại Bằng vừa định xen vào giải thích mấy câu, Chủ nhiệm Trương đã lập tức trầm giọng nói:

- Vậy thì tốt. Công việc cơ quan thanh nhàn, cậu đi về trước xin phép, tối nay trở lại, chờ bệnh nhân tỉnh táo lại, chúng ta lập tức bắt đầu.

Chủ nhiệm Trương phát phát tay, đứng dậy.

Tào Đại Bằng còn muốn nói gì đó, Bành Viễn Chinh đã nắm lấy cánh tay ông ta, ý bảo có nói cũng không được, cứ để hẳn cố gắng phối hợp.

Bành Viễn Chinh và hai vợ chồng Tào Đại Bằng theo Chủ nhiệm Trương rời khỏi phòng làm việc, đột nhiên Chủ nhiệm Trương nghe người thanh niên đi phía sau nói với Tào Đại Bằng:

- Bí thư Tào, tôi đi trước báo cáo công tác với Chủ tịch thành phố Chu, tranh thủ trước bảy giờ tối tới đây.

Tào Đại Bằng bối rối xoa xoa tay, khẽ nói:

- Đã làm phiền cậu, thật sự là làm phiền cậu. Nếu như cậu bận việc, cứ đi lo liệu, tôi sẽ giải thích với bác sĩ.

- Tôi sẽ quay lại sau.

Bành Viễn Chinh gật đầu, sải bước đi về phía thang lầu.

Chủ nhiệm Trương quay lại nhìn theo bóng lưng cao lớn của Bành Viễn Chinh, nhíu mày hỏi Tào Đại Bằng:

- Bí thư Tào, người thanh niên này không phải người yêu của con gái ông sao? Hẳn đang công tác ở đâu mà phải báo cáo công tác trực tiếp với Chủ tịch thành phố?

Tào Đại Bằng khổ sở lắc đầu:

- Chủ nhiệm Trương, ngài hiểu lắm rồi, cậu ấy là bạn học với con gái tôi, trước kia có gặp gỡ một thời gian, hiện giờ cậu ấy đã kết hôn. Cậu ấy là Phó bí thư Huyện ủy huyện Lâm, Phó chủ tịch thường trực chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân huyện.

Chủ nhiệm Trương giật mình:

- Chủ tịch huyện Bành của huyện Lâm? Chủ tịch huyện trẻ tuổi như vậy sao? A, thì ra là Bành Viễn Chính của quận Tân An!

...

Tâm trạng nặng nề, Bành Viễn Chính rời khỏi bệnh viện đi Ủy ban nhân dân thành phố.

Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần đang chờ hẩn, thấy hẩn bước vào, ngẩng lên cười nói:

- Chủ tịch huyện tiểu Bành của chúng ta quả thật là công việc bận rộn, ngay cả Chủ tịch thành phố như tôi muốn gặp cậu cũng phải hẹn trước!

Bành Viễn Chính cười hì hì:

- Lãnh đạo cũng đừng phê bình tôi... Cũng do tôi không lập tức đến báo cáo công tác với lãnh đạo...

Chủ tịch thành phố Chu, hiện giờ Trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và Trung tâm tập trung và phân phối gia vị đã bước vào giai đoạn triển khai thực chất...

Bành Viễn Chính còn chưa nói hết, đã bị Chu Tích Thuần vội vã cắt ngang:

- Đợi một chút, các cậu đã xác định nhà đầu tư?

Bành Viễn Chính mỉm cười nhìn Chu Tích Thuần, nhẹ nhàng nói:

- Dạ đúng. Chủ tịch thành phố Chu, chúng tôi đã chọn công ty Phi Đằng và công ty Quang Minh là hai doanh nghiệp xây dựng hai dự án này. Bây giờ Ủy ban kinh tế và thương mại huyện đang thảo luận với hai doanh nghiệp này...

Trong mắt Chu Tích Thuần lóe lên một tia sáng khác thường, liền biến mất, chậm rãi tựa vào lưng ghế, cười nhẹ nói:

- Cứ nói tiếp đi!

- Vì đẩy mạnh tốc độ dự án, chúng tôi đồng thời lo thủ tục và tiến hành thu hút đầu tư... Chủ tịch thành phố Chu, đây là vì tiết kiệm thời gian, nếu như chờ làm thủ tục xong mới bắt đầu thì sẽ chậm mất. Tôi thấy sáu tháng cuối năm khởi công, coi như là không tệ.

Bành Viễn Chính cười nói.

Chu Tích Thuần nhíu mày nói:

- Hai dự án này không tệ, công tác đặc biệt, có thể xử lý đặc biệt, nhưng lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa. Dĩ nhiên, điều này cho thấy hiệu suất làm việc của các ban ngành của chúng ta không theo kịp tốc độ phát triển kinh tế, đây là một vấn đề cần mạnh mẽ chỉnh đốn.

Khóe miệng Bành Viễn Chính thoáng hiện một tia tươi cười. Hôm nay hẩn tới gặp Chu Tích Thuần, mục đích chủ yếu là vì cái câu “Công tác đặc biệt, có thể xử lý đặc biệt” này. Chu Tích Thuần không hỏi thủ tục dự án tiến hành tới đâu, Bành Viễn Chính cũng cố ý né tránh nhắc tới.

Dĩ nhiên, còn có một lý do quan trọng, đó là xác định công ty Quang Minh là nhà đầu tư dự án. Không ai biết, chủ công ty Quang Minh là chiến hữu trước kia của Chu Tích Thuần. Chu Tích Thuần cũng không đề cập chuyện đó với Bành Viễn Chính, chẳng qua là chỉ ngậm ám chỉ, Bành Viễn Chính trong lòng hiểu rõ.

Chu Tích Thuần là một lãnh đạo tương đối dè dặt và tự hạn chế, đương nhiên ông ta có lòng bật đèn xanh cho chiến hữu của mình, nhưng không nói ra miệng, Bành Viễn Chính “ngậm hiểu” như vậy, là tốt nhất.

Trung Quốc là một xã hội dựa trên quan hệ và tình cảm, dù có muốn, Bành Viễn Chinh cũng khó thay đổi được. Trong điều kiện không trái với nguyên tắc xử sự, đương nhiên Bành Viễn Chinh phải cho Chu Tích Thuấn một chút thể diện.

- Tốt lắm, đồng chí Viễn Chinh, hôm nay chỉ nói tới đây, tôi cũng tới giờ về, cậu một thân một mình, có chỗ ăn cơm chưa? Nếu như không có, về nhà tôi, ném thử bánh chẻo của bà xã tôi làm!

Chu Tích Thuấn cười ha hả, đứng dậy mặc quần áo.

- Chủ tịch thành phố Chu, hôm nào tôi nhất định đến xin chị một bữa bánh chẻo, hôm nay sẽ không quấy rầy lãnh đạo...

Bành Viễn Chinh cười, cùng Chu Tích Thuấn rời khỏi phòng làm việc của ông ta.

Nhìn Chu Tích Thuấn lên xe rời đi, Bành Viễn Chinh vừa định lái xe đi, lại nhận được tin nhắn của Tần Phượng, bảo hắn tới nhà hàng Tinh Hải, có việc cần.

Bành Viễn Chinh cảm thấy hơi lạ. Bởi vì Tần Phượng rất ít khi hẹn hắn ra ngoài ăn cơm, nếu như hai người cùng ăn tối, hắn là phải ở biệt thự ở ngoại thành kia, tổ ấm của hai người. Nhưng hôm nay Tần Phượng lại nhắn tin bảo hắn đến ăn cơm ở nhà hàng.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, lập tức hiểu ra, hắn là có người mời ăn cơm, chẳng lẽ là Tần Đào, em trai Tần Phượng?

Sau khi từ bộ đội chuyển ngành không bao lâu, Tần Đào từ chức, chuyển sang kinh doanh, hiện là Phó tổng giám đốc tập đoàn công nghệ sinh học Nghiêm Minh của thành phố Thanh Sơn. Tập đoàn Nghiêm Minh muốn đưa ra thị trường tài chính, Tần Đào được Trịnh Anh Nam giới thiệu tìm tới Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh vì Tần Phượng mà nhận lời giúp đỡ.

Chuyện này đã qua một thời gian, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn chưa có động tĩnh gì, Tần Đào đợi chờ nôn nóng bất an, muốn tìm gặp Bành Viễn Chinh hỏi thăm, nhưng lại ngại, bèn nói với Trịnh Anh Nam, Trịnh Anh Nam bảo y tìm đến Tần Phượng.

Tần Đào mấy lần tìm tới, bắt buộc dĩ Tần Phượng phải đồng ý hẹn Bành Viễn Chinh ra ngoài. Dù sao Tần Đào là em trai của cô, cô cũng phải nể tình chị em.

Bành Viễn Chinh lái xe tới nhà hàng Tinh Hải, thấy Tần Phượng và Tần Đào ngồi ở một góc tương đối yên lặng. Hắn lấy lại bình tĩnh, rảo bước đi tới.

Thấy Bành Viễn Chinh tới, Tần Đào lập tức cười, đứng dậy đón chào. Tần Phượng cũng đứng dậy, hơi đỏ mặt bắt tay Bành Viễn Chinh, ngậm véo nhẹ lòng bàn tay của hắn, ra vẻ lạnh nhạt nói:

- Chủ tịch huyện Bành, mời ngồi.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Bí thư Tần, sao hôm nay lại khách khí như vậy?

Giọng Bành Viễn Chinh có một chút ý vị trêu chọc, Tần Đào không nhận ra, nhưng làm sao Tần Phượng không hiểu. Nhân lúc ngồi xuống, cô ngậm tròng mắt nhìn Bành Viễn Chinh một cái.

- Chủ tịch huyện Bành, mời gọi thức ăn. Hôm nay địa điểm tương đối đơn sơ, tôi tới vội, không đặt được phòng ăn riêng, xin thông cảm cho.

Tần Đào cười, đưa thực đơn trong tay tới.

Bành Viễn Chinh cũng không khách khí, gọi một hơi sáu bảy món ăn, tất cả đều là món ăn Tần Phượng thích nhất. Khuôn mặt quynh rũ của Tần Phượng ửng hồng, trong lòng dâng lên sự ngọt ngào khó thể diễn tả bằng lời. Tần Đào cũng không nhận ra chỉ tiết này, càng không phát hiện ra, chị mình và Bành Viễn Chinh “mất đi mây lại”.

Vấn đề đưa tập đoàn Nghiêm Minh ra thị trường, thật ra Bành Viễn Chinh đã làm đầy đủ, chỉ cần chờ cấp trên phê duyệt là xong, một loạt các phê duyệt này cần một quá trình tương đối dài, nhanh nhất cũng phải hai ba tháng mới xong.

Nếu như là người khác, chắc chắn Bành Viễn Chinh sẽ giữ kín, ngày nào chưa biết kết quả chắc chắn, hẳn sẽ không bảo đảm. Nhưng đây là em trai Tần Phượng, hẳn không cần phải làm trò vô ích trước mặt Tần Phượng.

- Tần tổng, như thế này, chuyện đưa ra thị trường của công ty các vị căn bản đã làm xong, thực sự mà nói, thủ tục của các vị tương đối hoàn chỉnh, cũng phù hợp điều kiện đưa ra thị trường...

Bành Viễn Chinh bình thản nói.

Lời của hắn thật ra không phải lời khách sáo, nếu bản thân công ty Nghiễm Minh không hội đủ điều kiện, làm sao dám triển khai việc đưa ra thị trường, công tác nền tảng đã làm rất đầy đủ, chẳng qua là hai năm qua, số công ty xin đưa ra thị trường quá nhiều, nếu như cứ chờ xếp hàng ở Thủ đô, còn không biết chờ đến bao giờ.

Bất quá, Bành Viễn Chinh chỉ giúp công ty bớt đi thời gian chờ đợi. Dĩ nhiên, đối với công ty Nghiễm Minh mà nói, thời gian chính là tiền bạc, là hiệu quả và lợi ích.

Tần Đào còn đang suy nghĩ làm sao mở miệng hỏi, Bành Viễn Chinh lại chủ động nói ra kết quả là đã xong, Tần Đào mừng như điên, hưng phấn chụp lấy tay Bành Viễn Chinh, khẩn thiết nói:

- Chủ tịch huyện Bành, như vậy lúc nào có thể...

- Các vị yên tâm chờ phê duyệt, nếu như tôi không đoán sai, hẳn là chừng cuối tháng 4 là có ý kiến phúc đáp.

Bành Viễn Chinh cười cười, rút tay ra khỏi tay Tần Đào.

- Khụ khụ!

Tần Phượng háng giọng, ý bảo Tần Đào kìm chế, đừng thất thố.

Tần Đào giật mình, vội luôn miệng cảm ơn, lại là đốt thuốc mời rượu, Bành Viễn Chinh lơ đãng, cũng không quá để trong lòng.

...

Ở bệnh viện.

Chủ nhiệm Trương và hai y tá vội vã đi qua hành lang tới phòng bệnh của Tào Dĩnh, nhìn lướt qua, thấy Bành Viễn Chinh chưa có mặt, liền cau mày nhìn Tào Đại Bằng.

Tào Đại Bằng buồn bã lắc đầu, khẽ nói:

- Chủ nhiệm Trương, nhất định phải nhờ Bành Viễn Chinh phối hợp trị liệu sao? Tôi và mẹ bệnh nhân cũng không được?

Chủ nhiệm Trương thở dài:

- Bí thư Tào, hai vị mặc dù là cha mẹ bệnh nhân, nhưng người bệnh đã quen với sự hiện hữu của hai vị, bây giờ nếu như không có người làm trung gian khơi gợi trí nhớ của bệnh nhân, chúng tôi rất khó tiến thêm một bước quan sát và chẩn đoán bệnh.

- Bí thư Tào, Chủ nhiệm Trương, tôi tạm thời có chút việc nên tới chậm.

Đúng lúc đó, Bành Viễn Chinh từ đầu hành lang kia rảo bước đi tới, vẫn lối ăn mặc giản dị, áo sơ mi trắng, quần đen, giày da trơn bóng, nhưng vô hình trung vẫn toát ra khí thế uy nghiêm.

Trước khi biết thân phận thật sự của Bành Viễn Chinh, Chủ nhiệm Trương không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng bây giờ gặp lại, lại có một cảm giác khác hẳn về mặt thị giác. Đây chính là tác dụng và ảnh hưởng của quyền lực.

- Bành... Bành tiên sinh, mời theo tôi.

Chủ nhiệm Trương vốn định gọi một tiếng “Chủ tịch huyện Bành”, nhưng lại nghĩ, dù cho thân phận của hắn là gì, ở bệnh viện cũng vẫn là như vậy, không là bệnh nhân thì là người nhà của bệnh nhân.

Bành Viễn Chinh “vâng” một tiếng, đi theo Chủ nhiệm Trương đi về phía phòng làm việc của ông ta.

Đi nửa đường, Chủ nhiệm Trương vẫy tay dặn y tá trưởng:

- Trương Mai, nhanh chóng chuyển giường số 21 đến phòng quản chế, tiến hành việc chuẩn bị, nửa giờ nữa chúng ta chính thức bắt đầu.

Vào phòng làm việc của bác sĩ chủ nhiệm, Chủ nhiệm Trương cười cười:

- Tôi tên là Trương Bằng, cái tên rất thông dụng, đây là danh thiếp của tôi.

Trương Bằng nói xong, đưa danh thiếp của mình tới, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt hiểu Trương Bằng đã biết thân phận thật của mình, cũng không khách khí, nhận lấy nhìn lướt qua, rồi cất vào túi áo. Sau đó, hắn cũng rút danh thiếp của mình ra, đáp lễ.

Trương Bằng nhận lấy danh thiếp, nhìn lại, thấy danh thiếp của hắn rất đơn giản, chỉ in tên họ, chức vụ và số điện thoại, không có bất kỳ hoa văn màu mè nào, nền trắng, chữ đen, hết sức nổi bật:

“Bành Viễn Chinh, Phó bí thư Huyện ủy huyện Lâm, Phó chủ tịch thường trực Ủy ban nhân dân huyện Lâm.

Trương Bằng thở ra một cái, cẩn thận cất danh thiếp, rồi ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, trịnh trọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, hôm nay tôi với cậu nói chuyện, là đặt qua một bên chức vụ và thân phận. Ở bệnh viện này của tôi, cậu là người thân của bệnh nhân, phối hợp bệnh viện khám và chữa bệnh cho bệnh nhân, không phải bất cứ điều gì khác. Điều này, xin cậu hiểu cho.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Chủ nhiệm Trương, tôi hiểu. Anh cứ nói thẳng, cần tôi làm gì là được.

- Lát nữa chúng ta vào phòng bệnh quản chế, có cậu cùng đi...Chúng ta cần xác định, bệnh nhân bị mất trí nhớ về khoảng thời gian nào trong ký ức, mà đồng thời căn cứ vào cảm xúc và mức độ hoạt động mạnh mẽ của thần kinh, để phán đoán mức độ tổn thương thần kinh của cô ta. Cho nên, sự phối hợp của cậu là rất quan trọng.

Cố gắng mềm mỏng một chút, môi nở nụ cười, cố gắng nói đến những chuyện cũ tốt đẹp để kích thích trí nhớ đang bị phong tỏa của bệnh nhân. Nhất định không thể có bất kỳ kích thích tâm lý nào đối với bệnh nhân, cho dù là ám chỉ cũng không được!

Tôi biết cậu và bệnh nhân không có quan hệ tình cảm nam nữ thật sự, điều này gây khó khăn nhất định cho việc khám và chữa bệnh của chúng tôi. Dĩ nhiên, thái độ của cậu càng quan trọng hơn. Tôi nhắc lại một lần nữa:Nếu như cậu không thể làm được theo lời tôi, cậu có thể rời đi. Chúng tôi sẽ từ bỏ phương pháp khám và chữa bệnh này, nghĩ cách khác. Nhưng nếu cậu đồng ý phối hợp, vậy xin cậu nhất định phải đạt tới yêu cầu của chúng tôi. Bởi vì, điều này liên quan đến an toàn và tính mạng con người!

Bành Viễn Chinh thở dài, nói:

- Xin Chủ nhiệm Trương yên tâm, toio nhất định cố gắng hết sức phối hợp với trị liệu của bệnh viện.

- Tốt. Vậy chúng ta đi qua!

Trương Bằng nhìn Bành Viễn Chinh bằng một cái nhìn thật sâu, đứng dậy bước đi.

Hai người đi tới phòng bệnh quản chế, y tá đã sớm chuẩn bị xong đầu đó, tất cả thiết bị đều đang hoạt động. Hai vợ chồng Tào Đại Bằng cũng bị y tá chặn ngoài cửa, không cho tiến vào phòng bệnh đặc biệt này.

- Chuẩn bị xong chưa?

Trương Bằng nhìn y tá trưởng Trương Mai, hỏi.

Trương Mai gật đầu, ra hiệu mọi việc đều đã sẵn sàng.

Trương Bằng cười cười:

- Cậu vào đi. Nhớ kỹ lời của tôi, mềm mỏng, tươi cười, cố gắng dùng những chuyện cũ tốt đẹp khơi gợi trí nhớ của bệnh nhân.

Bành Viễn Chinh gạt đầu, đẩy cửa vào.

Phòng bệnh rất đơn giản, không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng, vách tường trắng xóa không vướng một hạt bụi, rèm cửa sổ màu xanh da trời che kín, chỉ có một giường bệnh có thể nâng, hạ được, xung quanh đầy các thiết bị y tế.

Tào Dĩnh mặc một bộ quần áo bệnh nhân hai màu xanh trắng, trên đầu quấn băng, lẳng lặng nằm trên giường, mắt nhắm chặt, ngủ say sưa. Hồi xế chiều, cô được truyền nước biển có chất thuốc an thần, được tính của nó đang phát huy tác dụng.

Theo phán đoán của Trương Bằng, khoảng 8 giờ tối, cô sẽ tỉnh lại lần nữa, mà bây giờ mới hơn bảy giờ rưỡi, Bành Viễn Chinh kiên nhẫn chờ đợi.

Bành Viễn Chinh ngồi trên băng ghế trước giường, nhắm mắt dưỡng thần, sắp xếp lại suy nghĩ và cảm xúc có phần ngổn ngang của mình. Cũng không biết qua bao lâu, bên tai hần đột nhiên vang lên giọng nói mềm mại mà hưng phấn đến mức run rẩy của Tào Dĩnh:

- Bành Viễn Chinh, Viễn Chinh!

Bành Viễn Chinh mở mắt.

Sắc mặt tái nhợt của Tào Dĩnh đỏ bừng lên, cô giơ tay lên, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đặt lên bàn tay của Bành Viễn Chinh, nắm chặt.

- Viễn Chinh, tối hôm qua... thật ra thì em muốn nói...

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tào Dĩnh, dịu dàng nói:

- Cô muốn nói với tôi cái gì, cứ nói đi, tôi nghe đây.

- Em và Trương Khải thật ra không có gì, tối hôm qua hần tới nhà em, em định hôm nay nói rõ ràng với hần để hần đừng tới tìm em, nhưng vừa ra khỏi nhà liền bị tai nạn xe...Ài...

À, hôm nay anh không phải đi Thủ đô sao?

Lời lẽ của Tào Dĩnh mờ mịt mông lung, không có gì ăn khớp, Bành Viễn Chinh nghe mà chấn động. Lời của Tào Dĩnh, người khác nghe không hiểu, nhưng hần hiểu được. Rõ ràng, trí nhớ của Tào Dĩnh đang ở vào thời điểm ba năm trước, “tối hôm qua” theo lời cô, chắc chắn là sau khi đưa Trương Khải đi, hai người tuy đi chung, nhưng rốt cuộc không vượt qua giới hạn cuối cùng.

Trong lòng Bành Viễn Chinh như có sóng triều nhấp nhô, một cảm giác chua xót mơ hồ, khó tả dâng lên.

Trí nhớ của Tào Dĩnh bị đứt đoạn ba năm!

Mà giờ phút này, trong trí nhớ Tào Dĩnh, mình vẫn là một “tiểu tử nghèo” vừa tốt nghiệp đại học, còn cô cũng vừa bắt đầu làm giáo viên, Tào gia vẫn coi Bành gia là không môn đăng hộ đối, tình cảm của cô đang bị cha mẹ mình mạnh mẽ can thiệp và ngăn trở.

Cô cũng không biết, thời điểm này đã qua lâu rồi, mà cái gọi là “tình địch Trương Khải”, cũng đã kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống hoàn toàn khác.

Có lẽ, chính vì đoạn thời gian đầy đau khổ sau thời điểm này, đã gây ra một nỗi đau vô cùng sâu sắc trong lòng cô, khiến trong bản năng cô muốn xóa nó đi, và khi mất đi trí nhớ, cô đã hoàn toàn quên đi đoạn thời gian đau khổ này!

- Anh không đi Thủ đô, anh tới chăm sóc em, vết thương của em không nặng lắm, mấy ngày nữa là ổn, không nên lo lắng.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Dưỡng thương cho tốt, tất cả sẽ khá lên.

Tào Dĩnh yếu ớt thở dài:

- Không có chuyện gì, em không nhớ nổi là làm sao lại xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng chuyện này không cần gấp gáp...

Mắt Tào Dĩnh đỏ lên, cô do dự một lát, ngượng ngùng khẽ nói:

- Em vẫn không thể chết được, em có mấy lời muốn nói với anh!

Trong lòng Bành Viễn Chinh như có ngàn mũi dao, nhưng ngoài mặt vẫn gượng mỉm cười.

- Em thích anh, từ khi lên phổ thông trung học là đã bắt đầu thích, anh nên biết...

Tính cách của Tào Dĩnh tựa như thay đổi, trở nên bạo dạn hơn trước kia:

- Tối hôm qua, em muốn hỏi anh, anh có yêu thích em không? Rốt cuộc anh có cảm giác đối với em hay không...

Tào Dĩnh nằm trên giường bệnh, như một thiếu nữ thẹn thùng, dấu mặt đi, đôi vai run rẩy, chờ Bành Viễn Chinh trả lời.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh co rút, tay hơi run lên.

Tâm tình của Tào Dĩnh rốt cuộc đã thốt ra khỏi miệng. Ba năm trước, cô chưa kịp nói, ba năm sau, may mắn sống sót sau tai nạn, cô đã nói ra được điều mà mình chôn dấu trong đáy lòng nhiều năm.

Đối với Bành Viễn Chinh, đây là một vấn đề vô cùng khó khăn.

Trong phòng bệnh, giọng nói của Tào Dĩnh và Bành Viễn Chinh, thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh truyền tới căn phòng quan sát ngay bên cạnh, dù là vợ chồng Tào Đại Bằng, Trương Bằng hay mấy y tá, cũng nín thở, đợi câu trả lời của Bành Viễn Chinh, hơi có phần căng thẳng.

Trên trán Lưu Phương rịn đầy mồ hôi, tay nắm chặt tay chồng, đến nỗi Tào Đại Bằng bị đau. Nhưng giờ phút này, Tào Đại Bằng cũng không quan tâm tới chuyện đó, cả trái tim hồi hộp chờ đợi.

Nếu như Bành Viễn Chinh cự tuyệt thẳng mặt Tào Dĩnh, sự kích thích mạnh mẽ này, nhất định sẽ khiến bệnh của Tào Dĩnh tăng lên, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Lúc này, trong thiết bị khuếch đại truyền ra giọng nói run rẩy mềm nhẹ của Tào Dĩnh:

- Viễn Chinh, tại sao anh không trả lời em?

Im lặng, một sự im lặng khác thường.

Lưu Phương rơi lệ đầy mặt, cũng không khống chế được cảm xúc của mình, úp mặt sau lưng Tào Đại Bằng, nghẹn ngào.

- Ài...

Tiến thở dài của Bành Viễn Chinh truyền ra, nhưng đối với hai vợ chồng Tào Đại Bằng, giống như tiếng sét đánh vào tim họ, hai người ôm lấy nhau, hai chân như nhũn ra, hầu như muốn ngã.

Sắc mặt Trương Bằng cũng biến đổi: xong...

Chợt y có chút tức giận, giậm chân, trầm nghĩ, cho dù người có nói láo để gạt người cũng tốt mà, lúc này đã dấn dõ kỹ, sao bây giờ lại như vậy!

- Trong lòng anh có em chứ?

Lại vọng đến giọng nói đau thương run rẩy của Tào Dĩnh, như hỏi lại Bành Viễn Chinh, mà như tiếng lẩm bẩm một mình.

- Có!

Bành Viễn Chinh đáp bằng giọng kiên định, sau đó là giọng nói vừa hưng phấn vừa ngượng ngùng của Tào Dĩnh, cô hạ giọng:

- Em muốn khóc... Trong lòng em vui lắm, Viễn Chinh!

Viễn Chinh, em biết, ba mẹ em đối xử với anh không tốt... Em cầu xin anh, hãy cho em một chút thời gian, em sẽ thuyết phục họ. Nếu như không thể...

Lúc này Tào Dĩnh dừng lại một chút, mà hai vợ chồng Tào Đại Bằng mặt đỏ tới mang tai, hết sức bối rối và đau khổ.

- Nếu như họ không đồng ý, em sẽ chết để họ thấy!

Lời nói như vậy từ miệng một cô gái luôn nhu nhược như Tào Dĩnh, khiến hai vợ chồng Tào Đại Bằng vừa chấn động, vừa đau đớn, cúi gằm xuống.

- Viễn Chinh, em không thể không có anh, nếu như không có anh, em sẽ chết...

Tào Dĩnh nức nở, từ khóe mắt, những giọt lệ rơi xuống, long lanh như những hạt ngọc trong suốt.

553. Chương 563: Khả Năng Hồi Phục

Bành Viễn Chinh thở dài, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tào Dĩnh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn cũng không ngờ, một tai nạn xe cộ bất ngờ, một cuộc mất trí nhớ, lại khiến cho một cô gái hiền lành nhu nhược và luôn e thẹn, có can đảm thổ lộ tình cảm nồng cháy lâu nay vẫn chôn dấu trong trái tim.

Hắn có phần ỉ ê, cũng có phần mờ mịt.

Nhưng giờ phút này, hắn lại không thể biểu hiện cảm xúc thật của mình. Hắn biết rất rõ, nếu lúc này hắn cự tuyệt Tào Dĩnh, sự tổn thương của cô sẽ là chí mạng. Ba năm trí nhớ không hồi phục, không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là sự chấn động đối với thần kinh, rất dễ dàng đưa đến biến chứng nguy hiểm đến tính mạng.

Một khi như thế, cả đời này hắn khó thể tránh khỏi áy náy.

- Tiểu Dĩnh, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, an tâm dưỡng bệnh đi, anh sẽ chờ em khỏe lại.

Bành Viễn Chinh nói những lời này với tâm trạng phức tạp, không ai có thể hiểu, cũng không có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

- Viễn Chinh, xin anh đừng rời xa em!

Tào Dĩnh rụt rè nói.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Anh sẽ không rời xa em. Khuya hôm nay, anh sẽ ở bệnh viện với em.

Ánh mắt Tào Dĩnh sáng ngời vẻ mừng rỡ và hạnh phúc, cô hơi mệt mỏi từ từ nhắm mắt lại, vốn định nghỉ ngơi chốc lát, rồi tiếp tục nói chuyện với Bành Viễn Chinh, nhưng lại rơi vào giấc ngủ say.

Thân thể và đầu của cô bị thương nghiêm trọng, hơn nữa vừa dùng thuốc an thần, cho nên thời gian thối dậ không dài, cần ngủ say để khôi phục tinh thần và sức khỏe.

Thấy Tào Dĩnh đã ngủ say, môi nhếch lên thành một nụ cười ngọt ngào, Bành Viễn Chinh từ từ đứng dậy, quay lại nhìn Tào Dĩnh một cái, rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang ngoài phòng bệnh, vợ chồng Tào Đại Bằng nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp. Bác sĩ chủ trị Trương Bằng và mấy y tá vây lại, ra hiệu bằng mắt với Bành Viễn Chinh, rồi đi về phía phòng khám bệnh.

Bành Viễn Chinh và vợ chồng Tào Đại Bằng cùng đi theo.

- Bí thư Tào, căn cứ vào kết quả kiểm tra theo dõi và phán đoán của chúng tôi, tình trạng của bệnh nhân tương đối tốt, còn tốt hơn so với tưởng tượng của chúng tôi. Nếu cứ duy trì được như vậy, tôi có tám phần nắm chắc, trong vòng nửa năm, bệnh nhân sẽ hồi phục. Dĩ nhiên, có thể khôi phục hoàn toàn trí nhớ ban đầu hay không, còn phải do ở bệnh nhân.

Trương Bằng cười cười, phát tay nói.

Hai vợ chồng Tào Đại Bằng thở phào nhẹ nhõm, liên tục cảm ơn:

- Cảm ơn Chủ nhiệm Trương, cảm ơn!

- Các vị không cần cảm ơn tôi, đây là việc chúng tôi phải làm. Chủ tịch huyện Bành, bây giờ cậu hãy cho chúng tôi biết, căn cứ phán đoán của cậu, đoạn thời gian mà bệnh nhân không nhớ là dài hay ngắn?

Trương Bằng cười hỏi.

Bành Viễn Chinh thở ra một cái, nhẹ nhàng nói:

- Khoảng chừng ba năm. Cô ấy chỉ nhớ được đến mùa hè năm 91.

Trương Bằng suy nghĩ một chút, gật đầu:

- Cậu chắc chứ?

- Chắc. Phân tích lời nói của cô ấy, có thể xác định, chính là thời điểm hai chúng tôi mới vừa tốt nghiệp đại học không lâu.

Bành Viễn Chinh trả lời một cách rõ ràng.

Trương Bằng vỗ tay, vui vẻ nói:

- Tốt, rất tốt! Mức độ tổn thương của bệnh nhân không sâu, như thế càng tăng khả năng hồi phục của cô ấy. Mà tình huống xấu nhất, nếu như ký ức ba năm này không khôi phục được, thần kinh não bộ cũng tự động phục hồi, không đến nỗi ảnh hưởng sinh hoạt thực tế của cô ấy. Chỉ cần hơi thích ứng một chút, tất cả sẽ trở lại như bình thường.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, lòng càng thấy nặng nề.

Hắn vốn hy vọng Tào Dĩnh có thể sớm khôi phục trí nhớ. Nếu không, trong những ngày kế tiếp, làm sao hắn đối mặt với sự si tình của cô? Cứ tiếp tục như thế này, dù là đối với hắn hay đối với Tào Dĩnh, đều không phải là chuyện tốt.

Tào Đại Bằng nắm lấy cánh tay Bành Viễn Chinh thật chặt, cảm khái nói:

- Viễn Chinh, tối nay đã làm phiền cậu. Cậu về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu!

Trương Bằng lập tức chen vào phản đối:

- Vậy không được! Bây giờ cảm xúc của bệnh nhân rất không ổn định, sau nửa đêm nhất định cô sẽ tỉnh lại, nếu phát hiện Chủ tịch huyện Bành không ở bên cạnh, rất dễ bị kích động không kìm chế được. Chủ tịch huyện Bành, tôi đề nghị cậu ở lại, từ đêm nay theo sát bên bệnh nhân.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được, tôi ở lại.

Nói xong Bành Viễn Chinh xoay người rời phòng khám bệnh, quay lại phòng bệnh.

Bành Viễn Chinh ngồi trên băng ghế, dọc theo giường của Tào Dĩnh. Đến quá nửa đêm, lúc ba bốn giờ sáng, không chịu nổi nữa, hắn chìm vào giấc ngủ.

Tào Dĩnh tỉnh lại, nhờ ánh sáng lờ mờ trong phòng, cô phát hiện Bành Viễn Chinh nằm phục ở trước giường mình, lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp. Cô không đánh thức hắn, nằm đó lẳng lẳng ngắm nhìn người yêu gần trong gang tấc, hạnh phúc tràn trề trong ánh mắt.

Sáng hôm sau, Bành Viễn Chinh mơ hồ tỉnh giấc, thấy Tào Dĩnh nửa nằm trên giường, đang nong nà nhìn hắn, bèn lấy lại bình tĩnh, mỉm cười, nói:

- Tiểu Dĩnh, em tỉnh rồi? Sao không gọi anh một tiếng?

- Em thấy anh ngủ say, không dám gọi.

Tào Dĩnh cười tinh nghịch, đúng lúc đó, Lưu Phương mang phích nước nóng tới cười nói:

- Tiểu Dĩnh, Viễn Chinh canh chừng con một buổi tối, để cho cậu ấy về nghỉ ngơi, mai cậu ấy còn phải đi làm.

Mặc dù Tào Dĩnh có phần lưu luyến, nhưng biết điều gật đầu, cười hỏi:

- Viễn Chinh, anh đến xã Bạch Vân Quan thế nào rồi?

Bà Viễn Chinh ngẩn ra, rồi cười khổ lấp liếm:

- Bây giờ anh được điều đến công tác ở Ủy ban nhân dân huyện Lâm, không làm việc tại xã.

Tào Dĩnh ồ một tiếng:

- Huyện Lâm mặc dù rất nghèo, nhưng so với xã vẫn hơn. Viễn Chinh, anh đi đi, đừng lo lắng cho em.

Nhưng Tào Dĩnh lập tức nhận ra điều gì đó, cô quay lại nhìn mẹ, trong lòng hơi kinh ngạc. Cô có cảm giác thái độ của mẹ mình đối với Bà Viễn Chinh đã khác trước, mà bản thân việc cha mẹ cô đồng ý để Bà Viễn Chinh ở lại bệnh viện với cô, đã nói lên rất nhiều điều.

- Mẹ...

Dĩ nhiên Lưu Phương biết con gái muốn hỏi điều gì, cố ý tránh ánh mắt của cô, chủ động đi vào phòng rửa tay giặt khăn, chuẩn bị lau mặt cho cô.

Bà Viễn Chinh vừa định ra khỏi phòng, lại nghe Tào Dĩnh dụi dụi mắt hỏi với vẻ chờ mong:

- Viễn Chinh, chiều nay tan việc, anh có thể đến với em không?

Bà Viễn Chinh hơi chậm bước lại, lập tức nhẹ nhàng nói:

- Được, chiều nay tan việc anh sẽ ghé thăm em.

Lưu Phương thấy bộ dạng con gái tình thâm khó kìm chế như thế, trong lòng chua xót, ngoài miệng trách mắng:

- Xem con kia! Viễn Chinh bận rộn công việc, cũng không thể ngày ngày tới bệnh viện thăm con được!

Nhưng lời của bà, dường như Tào Dĩnh không nghe thấy. Lưu Phương liếc nhìn lại, thấy con gái si ngốc nhìn theo bóng lưng Bà Viễn Chinh, khuôn mặt tràn đầy ngọt ngào và thắm thiết, khiến bà run lên lo sợ.

Bà không dám tưởng tượng, một khi con gái mình khôi phục trí nhớ vốn có, hoặc là sự thật bị phơi bày, làm sao Tào Dĩnh có thể chịu đựng được?

554. Chương 564: Được Đảng Chân Lâm Đảng Đầu

Bà Viễn Chinh trở lại huyện, vào phòng làm việc, ngồi chớp mắt một chút chừng hơn nửa giờ. Lúc mười giờ, hần thức dậy, gọi Hoắc Quang Minh và Vương Hạo vào, bố trí công tác ngày hôm nay.

Wang Hào nhận điện thoại của Bà Viễn Chinh xong, gọi Hoắc Quang Minh và Trí Linh cùng đến phòng làm việc của Bà Viễn Chinh.

- Chủ tịch huyện Bà!

Ba người kính cẩn chào Bà Viễn Chinh.

- Tôi gọi ba người tới, là để phân công công tác cho ba người. Căn cứ sự đòi hỏi của tình hình hiện nay, cần tăng cường lực lượng của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Tôi đã bàn bạc với đồng chí Lý Minh Nhiên và các Phó chủ tịch huyện khác, quyết định giao trọng trách cho đồng chí Trí Linh, làm Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Đồng chí Trí Linh, cô cứ nhậm chức trước, việc bổ nhiệm và biên chế, giải quyết sau.

Bà Viễn Chinh nói tới đây, khẽ dừng lại một chút.

Trí Linh mừng rỡ, vội vàng đứng dậy cảm kích tạ ơn:

- Cảm ơn lãnh đạo đề bạt, tôi sẽ trước sau như một làm tốt công việc, san sẻ với lãnh đạo.

Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Phó chủ nhiệm khoa viên văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, về cấp bậc hành chính là tương đương nhau, nhưng chức vụ sau chỉ là hư chức, chỉ được hưởng đãi ngộ mà không có chức vụ thực tế. Vì vậy, đối với Trí Linh, đây là một sự đề bạt.

Làm Phó chánh văn phòng, sau này có thể làm Chánh văn phòng, xa hơn nữa, có thể tiếp tục đi lên...

- Công tác của mọi người, tổ chức đều thấy rõ. Tuyệt đối sẽ không để cho đồng chí nỗ lực công tác bị thiệt thòi, đây là điều tôi có thể bảo đảm, chỉ cần mọi người tạo được thành tích, tôi có thể bảo đảm con đường đi lên của mọi người.

Bành Viễn Chinh cười cười, lại nói:

- Phân công như thế này: đồng chí Vương Hạo ở giữa điều hành, chủ trì toàn diện công tác của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện. Lão Hoắc phối hợp với Vương Hạo, làm tốt vai trò tham mưu và trợ thủ, kiểm tra và bổ túc những thiếu sót, bất cứ lúc nào cũng nhắc nhở tôi, tránh cho tôi đưa ra quyết sách sai lầm. Điểm này rất quan trọng, hy vọng anh có thể coi trọng.

Hoắc Quang Minh đứng dậy, kính cẩn nói:

- Tôi hiểu, xin lãnh đạo yên tâm.

- Do huyện đẩy mạnh tiến trình cải cách và mở cửa, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện phải tập trung phục vụ việc xây dựng và phát triển kinh tế, nhưng không thể lơ là đối với chức năng quản lý thông thường, vậy mảng công tác đối nội và cơ quan, sẽ do đồng chí Trí Linh phụ trách. Ba người làm việc đã lâu ở cơ quan Ủy ban nhân dân huyện, kinh nghiệm phong phú. Yêu cầu cụ thể tôi chưa kể tới, chiều nay ba người hội ý, phân công công tác rõ ràng, gắn kết tốt, phối hợp tốt, tuyệt đối không được phép đùn đẩy cho nhau, làm trễ nãi công tác!

Ba người làm việc bên cạnh tôi, yêu cầu của tôi đối với ba người nghiêm khắc hơn. Nếu như người nào phạm sai lầm, rất xin lỗi, tôi lập tức phải thay người, chọn ra cán sự có khả năng, làm được việc cho cương vị lãnh đạo.

Giọng Bành Viễn Chinh trở nên nghiêm nghị, nhìn lướt quá ba người một cái.

...

Đến giờ ăn cơm trưa, Mã Thiên Quân đi qua đi lại trên hành lang bên ngoài phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, sắc mặt phức tạp. Hoắc Quang Minh rời phòng làm việc, thấy Mã Thiên Quân như vậy, ngạc nhiên, hỏi:

- Chủ nhiệm Mã, sao vậy?

Mã Thiên Quân nhìn Hoắc Quang Minh, cười khổ:

- Tôi tới gặp lãnh đạo báo cáo công tác, nhưng ...

Hoắc Quang Minh đi tới, kinh ngạc hỏi:

- Lãnh đạo đang ở trong, sao anh không vào?

Mã Thiên Quân túm lấy cánh tay Hoắc Quang Minh, kéo y qua một bên, nhỏ giọng nói:

- Lão Hoắc, hôm nay tâm tình lãnh đạo như thế nào?

- Cũng bình thường, chỉ là gần đây, tôi cảm thấy lãnh đạo bận rộn, có thể không nghỉ ngơi tốt, có vẻ hơi mệt mỏi.

Hoắc Quang Minh nhìn Mã Thiên Quân, ánh mắt nghi hoặc, không biết rốt cuộc Mã Thiên Quân đang giở trò gì.

Mã Thiên Quân nở nụ cười khổ:

- Thôi, tôi vào thành thật báo cáo với lãnh đạo đây, chuyện này quả thật đau đầu.

Mã Thiên Quân tới trước phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, gõ cửa.

Khien ông ta khó xử, là chuyện dự án.

Theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, mấy ngày nay ông ta và người của tổ dự án của Ủy ban kinh tế và thương mại liên tục tăng giờ làm việc, vừa liên hệ với các nhà đầu tư được lựa chọn, vừa đẩy mạnh triển khai dự án, trước mắt đã căn bản xác lập thời gian khởi công hai dự án.

Sáng hôm nay, ban dự án của công ty Phi Đằng đã bắt đầu triển khai công tác chuẩn bị thi công dự án Trung tâm tập trung và phân phối gia vị, tiến vào khu vực thi công, thực hiện những bước chuẩn bị cuối cùng trước khi khởi công.

Phía công ty Quang Minh – công ty chịu trách nhiệm xây dựng dự án Trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện, cũng đang chuẩn bị tương tự. Tuy nhiên, đột nhiên phía công ty này xảy ra vấn đề, phút chót lại có sự thay đổi, đưa ra những điều kiện mà theo Mã Thiên Quân là không đúng chuẩn mực.

Quy hoạch của trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện là 100 mẫu, mục tiêu là xây dựng một trung tâm kinh doanh chuyên nghiệp lớn thuộc loại hàng đầu trong nước, nhưng sau khi tiếp nhận dự án, đột nhiên công ty Quang Minh tự tiện sửa lại phương án thiết kế và mục tiêu dự án, diện tích trung tâm chỉ còn 50 mẫu, nói rằng sẽ dùng 50 mẫu còn lại để phát triển dự án buôn bán, xây dựng một cửa hàng buôn bán thiết bị điện gia dụng và một số cửa hàng khác.

Vì thế, họ còn đưa ra phương án cụ thể và bản thiết kế quy hoạch.

Rõ ràng, công ty Quang Minh đã sớm có “âm mưu” từ trước, ngay từ đầu, họ đã có tính toán như vậy.

Phó Tổng giám đốc Lý Long của công ty Quang Minh trực tiếp đề xuất ý kiến với Mã Thiên Quân, Mã Thiên Quân vô cùng khiếp sợ, lập tức phản đối. Nhưng Lý Long ngạo mạn ám chỉ Mã Thiên Quân đừng vội chất vấn và phủ nhận, cứ báo cáo với Bành Viễn Chinh, rồi hãy nói.

Tiếp xúc chặt chẽ với Lý Long mấy ngày, Mã Thiên Quân đã mơ hồ biết ông chủ công ty Quang Minh là chiến hữu với Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần.

Nhưng Mã Thiên Quân biết rất rõ tính cách và tác phong của Bành Viễn Chinh.

Nhà đầu tư do hấn đích thân quyết định, lại “có vấn đề”, chắc chắn sẽ làm hấn tức giận và không thể chịu nổi. Đây là lý do Mã Thiên Quân chần chờ không dám báo cáo.

Nhưng chuyện gì đến cũng phải đến, chuyện lớn như thế này, Mã Thiên Quân không thể làm chủ, cần phải để Bành Viễn Chinh đích thân định đoạt.

- Chủ tịch huyện Bành, quấy rầy lãnh đạo mười phút, tôi xin báo cáo với lãnh đạo một chuyện.

Mã Thiên Quân kính cẩn cười cười.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Mã Thiên Quân một cái, hơi mệt mỏi vắn tắt lưng, cười nói:

- Lão Mã, ngồi xuống rồi nói.

Mã Thiên Quân ngáp ngừng một chút, cũng không dám ngồi, đứng đó thuật lại hành động của công ty Quang Minh, đồng thời quan sát sắc mặt của Bành Viễn Chinh.

Quả nhiên, Bành Viễn Chinh nghe xong giận tím mặt:

- Vớ vẩn! Làm bừa bãi! Chúng ta đã xác định phương án rõ ràng, họ là nhà đầu tư, phải dựa theo quy hoạch của huyện mà thi công, tại sao có thể tự tiện thay đổi? Chuyện này không được, lão Mã, anh lập tức chuyển lời với họ, chuyện này không thể thương lượng! Nhất định phải tiến hành theo đúng phương án ban đầu!

Khóe miệng Mã Thiên Quân hơi run run, không dám lập tức nói tiếp.

Đột nhiên Bành Viễn Chinh đập bàn:

- Xem ra, họ đã có dự tính từ trước. Lão Mã, anh liên hệ với họ, chuyển đạt thái độ nghiêm túc của huyện: thứ nhất, không được sửa đổi phương án, bao gồm tổng mức đầu tư và quy mô dự án, không thể tự tiện giảm bớt; thứ hai, đất do huyện chuyển giao, nhất định không để cho họ sử dụng theo mục đích riêng. Nếu như họ không làm đúng yêu cầu của huyện, thì...

Bành Viễn Chinh khẽ dừng lại một chút, rồi lãnh đạm nói:

- Thì huyện có quyền thay đổi hiệp nghị hợp tác, hủy bỏ tư cách đầu tư của họ, tìm người hợp tác khác!

Mã Thiên Quân giật mình, thầm nhủ, Chủ tịch huyện Bành à, cậu không báo cáo Chủ tịch thành phố Chu một tiếng, mà lập tức đưa ra quyết định, như vậy e rằng đắc tội với Chủ tịch thành phố Chu... Người của công ty Quang Minh làm như vậy, là vì yên tâm có chỗ dựa chắc chắn!

Nhưng Mã Thiên Quân chỉ nghĩ trong đầu, sao dám nói ra miệng. Y nhận lệnh rời đi, đến chỗ Lý Long để chuyển đạt thái độ của Bành Viễn Chinh.

Nhìn theo bóng lưng Mã Thiên Quân, trong nháy mắt, vẻ giận dữ trên khuôn mặt Bành Viễn Chinh hóa thành nụ cười lạnh lùng. Mặc dù hấn nể mặt Chu Tích Thuấn, chọn công ty Quang Minh làm nhà đầu tư, nhưng không có nghĩa, là hấn có thể nhân nhượng cho công ty này được đăng chân, lân đăng đầu, không kể gì đến quy tắc.

Nể mặt là một chuyện, nhưng chuyện bây giờ, không liên quan đến thể diện của lãnh đạo, mà liên quan đến chiến lược và quy hoạch phát triển kinh tế tổng thể và lâu dài cũng như sự tôn nghiêm của Ủy ban nhân dân huyện, tuyệt đối không thể nhân nhượng.

Có cái nên làm, có việc không nên làm, đây là nguyên tắc làm việc, làm người của Bành Viễn Chinh.

...

Quả thật công ty Quang Minh có phần được đăng chân lân đăng đầu. Ý vào quan hệ với Chu Tích Thuấn, họ mới dám làm như vậy, cũng là theo nguyên tắc tối đa hóa lợi ích của mình.

Theo quan điểm của công ty Quang Minh, xây dựng một trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện, chi bằng xây dựng một trung tâm thương mại, nhanh chóng thấy được hiệu quả hơn.

Nhưng thái độ cương quyết của Bành Viễn Chinh, khiến Lý Long kinh ngạc.

Nghe Mã Thiên Quân nói xong, Lý Long nhú mày:

- Chủ nhiệm Mã, chuyện này khoan hãy tính, chúng tôi sẽ gặp Chủ tịch huyện Bành nói chuyện.

555. Chương 565: Cứng Mềm Đề Không Chịu

Mã Thiên Quân nhìn Lý Long, thầm nghĩ, tìm Chủ tịch huyện Bành cũng không tốt, một khi cậu ta đã tỏ thái độ công khai như vậy, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Huống chi, cán bộ trong huyện ai cũng biết Chủ tịch huyện Bành rất có nguyên tắc. Công ty Quang Minh nói một đăng làm một nẻo, đã đụng chạm đến giới hạn của hấn.

Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng Mã Thiên Quân cười, nói:

- Cũng được, các anh gặp Chủ tịch huyện Bành nói chuyện đi, không chừng lãnh đạo nể mặt công ty của các anh.

Lý Long cười đầy thâm ý:

- Chủ nhiệm Mã, anh khoan hãy nói, cũng không biết Chủ tịch huyện Bành có nhân nhượng hay không. À, tôi sẽ báo cáo với trong nhà, rồi sẽ đi tìm Chủ tịch huyện Bành. Chiều nay Chủ tịch huyện Bành có ở Ủy ban nhân dân huyện không?

Mã Thiên Quân cười lạnh, nhưng mặt không đổi sắc, nói:

- Ừ, có.

Mã Thiên Quân nói xong, rời đi.

Chờ Mã Thiên Quân đi khuất, Lý Long lập tức gọi điện thoại đến trụ sở công ty, người nghe điện thoại là Lý Hoắc Nhiên, cha y.

- Cha, họ Bành của huyện Lân không nể tình. Hôm nay con thông qua Ủy ban kinh tế và thương mại thử dò xét hần, kết quả là nghe nói hần phản ứng mạnh mẽ, thái độ rất cứng rắn, nói nếu như chúng ta không theo yêu cầu mà làm, huyện Lân sẽ hủy bỏ tư cách nhà đầu tư của chúng ta, tìm người hợp tác khác.

Lý Long cười hềnh hếch:

- Xem ra, phải tạo cho hần một chút sức ép, nếu không, cục diện của chúng ta ở huyện Lân rất khó mở.

Đầu bên kia điện thoại, Lý Hoắc Nhiên im lặng một lát.

Lần này, công ty Quang Minh chủ động nhận lấy dự án này ở huyện Lân, là bước đầu tiên trong kế hoạch tiến vào thành phố Tân An. Từ khi biết Chu Tích Thuần làm Chủ tịch thành phố Tân An Lý Hoắc Nhiên đã nảy ra ý định chuyển một phần cơ ngơi của công ty Quang Minh đến Tân An.

Thành phố Trạch Lâm là một thành phố nông nghiệp. Cơ sở công nghiệp yếu kém, không thích hợp để công ty Quang Minh phát triển lâu dài. Mà thành phố Tân An thì khác, nó có ưu thế về địa lý và mạng lưới giao thông phát triển, là thành phố công nghiệp quan trọng của tỉnh Giang Bắc, cũng là một thành thị đầu mối, không gian và tiềm năng phát triển rất lớn.

Nếu có thể bén rễ ở thành phố Tân An, đối với công ty Quang Minh, có ý nghĩa trọng đại. Huống chi, còn có mối quan hệ với Chu Tích Thuần.

Sau khi nảy ra ý tưởng này, Lý Hoắc Nhiên đã mấy lần tới gặp Chu Tích Thuần. Mặc dù Chu Tích Thuần không sốt sắng như Lý Hoắc Nhiên tưởng tượng, nhưng vẫn nhớ mấy phần tình nghĩa ngày xưa.

Vì vậy, Lý Long theo lệnh tới huyện Lân đảm trách dự án này. Dự án trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện chỉ là một cái cớ, là một ván cầu để công ty Quang Minh đặt chân, tiến quân vào Tân An.

Bành Viễn Chinh đồng ý chọn Quang Minh làm nhà đầu tư, khiến cho hai cha con Lý Long cảm thấy tầm ảnh hưởng to lớn và quyền lực hiển hách của Chu Tích Thuần. Dĩ nhiên, bởi vậy họ cũng càng có tham vọng lớn hơn nữa.

Sau khi nắm được một trăm mẫu đất này, Lý Long thấy dùng toàn bộ để xây một trung tâm giao dịch là quá lãng phí, không bằng dành lại một nửa để xây dựng một trung tâm thương mại, tuyệt đối có lợi hơn.

Nhưng Lý Long cũng biết rõ, làm như vậy sẽ khiến huyện Lân phản ứng mạnh. Cho nên y thông qua Mã Thiên Quân, thử dò xét Bành Viễn Chinh.

- Con đừng làm ầu. Chúng ta đến thành phố Tân An là để thu lợi nhuận, tìm không gian để phát triển, chứ không phải để đắc tội với người ta. Vậy đi, con đến gặp họ Bành kia, lúc cần thiết, làm một chút “công tác bí mật”, tốn chút tiền cũng đáng.

Lý Hoắc Nhiên hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Tuyệt đối nhớ kỹ, đừng ngạo mạn đối với đối phương. Nếu làm hư chuyện, chúng ta rất khó thu xếp ổn thỏa!

- Cha, con thấy cha nên đến trực tiếp gặp Chủ tịch thành phố Chu xem sao. Đây không phải là chuyện gì to tát, hai người là chiến hữu cũ, chẳng lẽ ngại cả chút mặt mũi này ông ta cũng không cho?

Lý Long cau mày nói.

Lý Hoắc Nhiên hơi tức giận, mắng:

- Nếu như ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong, chúng ta còn làm ăn cái gì? Hơn nữa, ba và lão chu đã nhiều năm không gặp, cũng không rõ tính tình ông ta bây giờ như thế nào. Việc đến Chu gia, phải từ từ, không thể gấp gáp.

- Được rồi, được rồi, con đến tìm hần, xem như thế nào.

Lý Long nhún vai với vẻ xem thường. Lý gia buôn bán nhiều năm, ở thành phố Trạch Lâm qua lại với những người phú quý, không coi một Chủ tịch huyện của một huyện vừa nhỏ, vừa nghèo như huyện Lân ra gì. Huống chi, Bành Viễn Chinh còn không phải là Chủ tịch huyện chính thức.

...

Lý Long tới trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, đi thẳng tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Nhưng trên hành lang, lại bị Hoắc Quang Minh cản lại:

- Lý tổng? Anh tìm ai?

Lý Long liếc Hoắc Quang Minh một cái, khẽ mỉm cười:

- Chủ nhiệm Hoắc, tôi tới tìm Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch huyện Bành có ở đây không?

Hoắc Quang Minh đáp:

- Có. Anh tới đi. Nhưng anh phải tranh thủ thời gian, lát nữa Chủ tịch huyện Bành còn phải họp hội nghị, anh chỉ có nửa giờ.

- Tôi sẽ rất nhanh.

Lý Long phát tay với Hoắc Quang Minh, sau đó đi thẳng tới.

Gõ cửa và tiến vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Lý Long kiêu ngạo cười:

- Chào Chủ tịch huyện Bành. Tôi là Lý Long của công ty Quang Minh...

Bành Viễn Chinh hờ hững cười một tiếng:

- Lý Long, mời ngồi. Tìm tôi có việc?

- Chủ tịch huyện Bành, là thế này. Tôi tới đây, là muốn nói chuyện một chút về dự án. Anh xem, chúng tôi chuẩn bị xây dựng Trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện. Theo quy hoạch thiết kế thì diện tích quá lớn. Căn cứ vào nghiên cứu thị trường và tính toán công trình của chúng tôi, cái trung tâm này chiếm diện tích 50 mẫu là đủ, không cần làm lớn như vậy. Quá lớn, dễ dàng lãng phí tài nguyên và đất đai.

Lý Long cười nói.

Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Lý tổng, tôi nghĩ có lẽ anh không xem kỹ phương án xây dựng mà huyện cung cấp cho các anh. Một trăm mẫu là diện tích tổng cộng của cả hai giai đoạn thiết kế, còn bao gồm cả các cơ sở nền tảng và công trình phụ trợ. Nói cách khác, trừ các công trình phụ trợ ra, thật sự đất dùng cho dự án chỉ có 70 mẫu, chia hai ra, thì công trình xây dựng giai đoạn một chỉ chiếm hơn 30 mẫu mà thôi.

-Ồ, chúng tôi thấy, có thể dành ra một phần ba diện tích đất để xây dựng một trung tâm kinh doanh thiết bị điện và điện gia dụng, coi như là công trình đồng bộ với trung tâm giao dịch.

Lý Long ngồi trên ghế salon, lớn tiếng nói:

- Đây chỉ là sự điều chỉnh nhỏ đối với chi tiết dự án, đồng thời cũng có thể góp phần giúp cho huyện tăng trưởng về kinh tế...Kính xin Chủ tịch huyện Bành thận trọng suy nghĩ.

- Công ty Hoa Thương Singapore đã đang xây dựng một trung tâm thương mại rồi, nếu các anh lại xây dựng một trung tâm như vậy nữa, rất không cần thiết.

Bành Viễn Chinh nghiêm mặt, trầm giọng nói:

- Thái độ của tôi hết sức rõ ràng, tất cả dựa theo phương án trước mà thực hiện, không được tự tiện sử dụng diện tích khu đất đã được quy hoạch. Anh trở về đi thôi.

Bành Viễn Chinh xua xua tay, trực tiếp tỏ ý muốn tiễn khách.

Lý Long mắt húng, thể hiện ra trên mặt. Nhưng y không nói gì, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Trên đường về, y thầm nghĩ: Thái độ họ Bành này cứng rắn, không thỏa hiệp, có lẽ vì mình chưa đủ “lẽ”?

Lý Long chạy một vòng, lại lái xe trở lại Ủy ban nhân dân huyện.

Y không vào trụ sở, lẳng lặng ngồi đợi trong xe. Chờ đến lúc tan tầm, y thấy Bành Viễn Chinh ra cửa, lái xe đi, bèn nổ máy chạy theo.

Ở khu vực giáp ranh giữa huyện Lân và nội thành, Lý Long đạp ga lao tới, rồi dừng xe lại ở phía trước, chặn đầu xe của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh dừng xe ở ven đường, quay cửa kính xe xuống, cau mày nhìn Lý Long.

Lý Long cười hì hì, nhìn quanh, thấy không có người, bèn cúi người xuống, kín đáo đưa cho Bành Viễn Chinh một túi nhỏ màu đen căng phồng, thoạt nhìn đã biết là tiền mặt, số lượng chắc chắn không nhỏ.

- Chủ tịch huyện Bành, chúng ta còn nhiều thời gian. Lần này xin nể mặt một chút, giúp đỡ chúng tôi, công ty Quang Minh chúng tôi sẽ không quên sự chiếu cố của Chủ tịch huyện Bành.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh đột nhiên biến đổi, nổi giận nói:

- Lý Long, anh làm cái gì vậy? Đem đồ của anh đi ngay! Đi đi, tôi sẽ coi như không có chuyện gì, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Bành Viễn Chinh thuận tay ném bao tiền ra ngoài, lăn xuống dưới chân Lý Long.

Lý Long không ngờ Bành Viễn Chinh đột nhiên trở mặt, rất kinh ngạc. Chuyện này, y đã làm nhiều lần, đa số người đều nhận, rất ít người từ chối không nhận, dù vậy họ cũng từ chối rất khách khí, biểu lộ sự tức giận một cách thái quá như Bành Viễn Chinh, đúng là lần đầu y gặp phải.

- Chủ tịch huyện Bành, như thế này là không nể mặt chút nào!

Sắc mặt Lý Long trở nên vô cùng khó coi.

- Nên cho mặt mũi, tôi cũng đã cho. Nên nói, tôi cũng đã nói rồi. Nhưng chính anh đã không cho mình mặt mũi.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười một tiếng:

- Con người phải biết tự trọng!

- Chủ tịch huyện Bành, nói vậy là ý gì?

Lý Long cũng nổi khùng.

Bành Viễn Chinh nhếch miệng, lạnh lùng nói:

- Tránh ra!

Đồng thời, hấn nổ máy xe.

- Chủ tịch huyện Bành, làm việc cũng không nên càn tàu ráo máng quá. Việc gì cũng nên chừa một lối thoát!

Lý Long cắn răng, tránh ra.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, liếc nhìn Lý Long một cái, nhả ga, xe ào ào lao đi, tung lên một lớp bụi. Qua kính chiếu hậu, hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn vụn vụn của Lý Long.

Khóe miệng hắn hiện lên một tia cười lạnh. Hắn phản ứng “kịch liệt” như vậy, là cố ý.

Công ty Quang Minh không tuân thủ quy định, khiến hắn hết sức chán ghét. Nếu như họ không có quan hệ với Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần, hắn đã trực xuất thẳng thừng khỏi huyện Lân, thay đối tượng hợp tác khác.

Bành Viễn Chinh hiểu rõ, đối với một doanh nghiệp “lưu manh”, không nói quy tắc thế này, nếu thái độ hần không cứng rắn, họ nhất định sẽ tiếp tục được đăng chân lên đài đầu. Mà làm mất mặt trực tiếp như thế này, mới là một bài học sâu sắc cho Lý Long và công ty Quang Minh.

Đồng thời, hần làm như vậy cũng là để dò xét.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cha con Lý Long chắc chắn phải tìm gặp Chu Tích Thuần. Bành Viễn Chinh cũng muốn xem quan hệ giữa cha con Lý Long và Chu Tích Thuần rốt cuộc đến mức độ nào, ông ta có vì cha con họ mà bất chấp nguyên tắc hay không. Nếu như Chu Tích Thuần thờ ơ, “dừng lại” ở đây, thì bước kế tiếp, Bành Viễn Chinh sẽ có hành động thích hợp. Ngược lại, nếu Chu Tích Thuần lại ra mặt can thiệp, dĩ nhiên hần cũng có đối sách tương ứng.

556. Chương 566: Giới Hạn

Lưu Phương bưng một chén cháo gà nóng hổi, dịu dàng nói:

- Tiểu Dĩnh, ăn chút cháo gà đi con, con không ăn cái gì, sao có thể khỏe lại được? Ngoan, nghe lời mẹ đi!

Chân trái của Tào Dĩnh gãy xương phải nẹp bằng vít, mà mắt cá chân phải cũng có một chỗ nứt xương rất nhỏ, cho nên hai chân không thể cử động. Nhưng tinh thần của cô cũng không đến nỗi nào, cô lúc lắc cái đầu vẫn còn quần băng trắng, ánh mắt lóe sáng.

- Mẹ, con không muốn ăn, con muốn yên lặng nằm nghỉ một lát, được không?

Lưu Phương bắt đầu đặt chén canh trong tay lên đầu giường, thở dài. Trong lòng bà hiểu rất rõ, con gái bà đang mong đợi cái gì, nhưng Lưu Phương không nắm chắc, hôm nay Bành Viễn Chinh có tới hay không.

Trên thực tế, Tào gia không có quyền và có tư cách yêu cầu Bành Viễn Chinh chăm nom nhiều hơn cho Tào Dĩnh.

Trên hành lang im ắng, thỉnh thoảng vọng lại tiếng bệnh nhân ho khan và tiếng bước chân của các y tá. Không lâu sau, đột nhiên Tào Dĩnh mở mắt ra, mừng rỡ nở nụ cười:

- Mẹ, Viễn Chinh tới! Là anh ấy, nhất định là anh ấy! Con có thể nghe ra được bước chân của anh ấy!

Trong lòng ủ ê, Lưu Phương thầm nghĩ: con ơi, bây giờ Bành Viễn Chinh cũng không phải là Bành Viễn Chinh trước kia trong trí nhớ của con nữa, người ta bây giờ đã là con cháu nhà thế gia vọng tộc, địa vị cao trọng, quyền thế lẫy lừng, đối với con, những gì xuất hiện trước mắt chỉ là nguy trang và giả tạo mà thôi!

Đây chính là một vở kịch, một giấc mơ đẹp dễ mà hư ảo. Một khi tỉnh mộng, con sẽ càng đau khổ hơn, con gái của mẹ!

Lưu Phương đè nén chua xót trong tim, nước mắt rưng rưng. Bà quay đi chỗ khác, lại nghe cửa phòng mở ra, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng bước vào, tay cầm một túi đồ.

- Viễn Chinh!

Tào Dĩnh ở trên giường, chống tay định ngồi dậy.

Bành Viễn Chinh sợ hết hồn, vội chạy tới mấy bước, ngăn cô lại, cười nói:

- Em nằm xuống đi. Em đang bị thương, có câu bị thương gân cốt phải nằm trăm ngày, em còn phải ở trên giường mấy tháng đấy!

Tào Dĩnh hài lòng nhìn Bành Viễn Chinh, cau mày trề môi nói:

- Lâu như vậy sao? Mẹ, mẹ có xin phép trường giúp con không?

- Mẹ đã sớm xin phép cho con rồi.

Lưu Phương đứng dậy, nhìn Bành Viễn Chinh cảm kích gật đầu, mỉm cười nói:

- Viễn Chinh, cậu ngồi đi. Tôi đi mua nước trái cây cho tiểu Dĩnh. À, Viễn Chinh, khuyên con bé này giúp tôi, nó không chịu ăn gì cả...

Vì sợ phát sinh vấn đề, vợ chồng Tào Đại Bằng từ chối không để lãnh đạo và đồng nghiệp của Tào Dĩnh ở Cục giáo dục tới thăm cô.

- Cháu có mua cho cô ấy hai lọ nước trái cây, nè tiểu Dĩnh, còn đây là trái mơ mà em thích ăn.

Bành Viễn Chinh lấy đồ trong túi ra, đặt ở đầu giường, Lưu Phương vội khách khí mấy câu. Tào Dĩnh cười hì hì:

- Mẹ, hay là mẹ về nhà ngủ đi, buổi tối quay lại? Bây giờ để Viễn Chinh ở với con là được rồi.

Lưu Phương ngần ra, do dự một chút, thấy Bành Viễn Chinh gật đầu, mới thu dọn một ít đồ, rời khỏi phòng bệnh.

Mẹ vừa đi, Tào Dĩnh lập tức nghiêng đầu chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt phức tạp, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, đột nhiên xảy ra chuyện gì đó phải không? Rốt cuộc em có cảm giác có chỗ nào đó không ổn lắm. Thái độ của cha mẹ em đối với anh hoàn toàn khác trước, em cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng hể em nghĩ tới vấn đề này, đầu lại đau...

Anh có thể nói cho em biết, tại sao lại như vậy?

Bành Viễn Chinh nghe cô nói vậy, thầm rùng mình, quả nhiên tâm tư con gái hết sức tinh tế.

Hắn lấy lại bình tĩnh, mỉm cười:

- Chuyện này có gì lạ đâu? Em bị tai nạn xe cộ, đại nạn không chết, vì thế tâm trạng cha mẹ em cũng biến chuyển, điều đó rất bình thường. Còn có gì quan trọng hơn sự bình an và vui vẻ của con gái mình? Hả?

Tào Dĩnh ừm một tiếng, vui mừng mỉm cười.

- Viễn Chinh, em cảm thấy như mình đang mơ, cha mẹ em không phản đối chúng ta nữa...

Nói tới đây, mặt Tào Dĩnh ửng đỏ, cúi đầu xuống khẽ nói:

- Viễn Chinh... khi nào em khỏe lại, chúng ta...chúng ta...

Bành Viễn Chinh thầm run lên, gượng cười nói:

- Bây giờ em đừng suy nghĩ nhiều, tĩnh dưỡng cho thật tốt, khi nào em bình phục, tất cả cũng sẽ tốt đẹp hơn!

Tào Dĩnh đắm chìm trong sự tưởng tượng về một tương lai ngọt ngào, không phát hiện ra sự khác thường của Bành Viễn Chinh. Một lúc lâu sau, đột nhiên cô lại ngẩng lên cười, hỏi:

- Di Mạnh có khỏe không?

- Mẹ anh đi thăm họ hàng ở ngoài tỉnh, anh chưa kịp báo cho bà biết em bị tai nạn...

Bành Viễn Chinh cười khổ, đành phải nói dối, tuy rằng vì ý tốt, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy mình đang trở nên càng ngày càng tàn nhẫn. Thần xui quỷ khiến, bác sĩ và vợ chồng Tào Đại Bằng thỉnh cầu hắn, phối hợp tạo cho Tào Dĩnh một cảnh tượng hư ảo trong mơ thế này, một khi tương lai Tào Dĩnh khôi phục trí nhớ, làm sao cô có thể chịu đựng được nỗi đau tan nát tim gan này?

- Ăn chút cháo đi, em phải ăn một chút...

Bành Viễn Chinh bưng chén cháo lên, chủ động chuyển đề tài câu chuyện.

Tào Dĩnh nghịch ngợm làm nũng, nghiêng đầu nói

- Em muốn anh đút em ăn!

Bác sĩ Trương Bằng lẳng lặng đứng ngoài cửa phòng bệnh, qua cửa kính nhỏ, nhìn Bành Viễn Chinh bón từng muỗng cháo cho Tào Dĩnh, sắc mặt có phần hơi phức tạp. Nữ y tá tiểu Hồ đi tới, cũng dừng bước lại nhìn một lúc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Bác sĩ, tiếp tục như vậy có nên không? Một khi bệnh nhân biết được chuyện này là giả, có thể kích thích mạnh mẽ thần kinh não bộ của cô ấy không, do đó gây tổn thương lớn hơn nữa?

- Đây mặc dù là một giấc mộng, nhưng so với thuốc thì hiệu quả hơn nhiều, chỉ cần xoa dịu thần kinh não bộ tổn thương của cô ấy, chuyện tương lai, cùng lắm là đau khổ một lần, hẳn là không đến nỗi nguy hiểm tính mạng.

Trương Bằng khẽ thở dài:

- Theo tình trạng của bệnh nhân, từng bước giảm bớt tiêm thuốc an thần, lấy dinh dưỡng làm chính.

Y tá tiểu Hồ gật đầu:

- Dạ.

- Đi thôi, đừng quấy rầy họ. Điều chúng ta nên làm, cũng đã làm. Kế tiếp, bệnh nhân có thể hoàn toàn hồi phục hay không, còn tùy ở chính cô ấy. Dù sao, chúng ta là thầy thuốc chữa bệnh và chăm sóc, không phải là thượng đế vạn năng.

Trương Bằng sai bước đi, Y tá tiểu Hồ lắc đầu, cũng đi khỏi.

Lúc hơn 8 giờ tối, Bành Viển Chinh rời bệnh viện. Tào Dĩnh đã ngủ say, do thuốc, thân thể và các yếu tố khác, mỗi ngày, cô ngủ hơn 12 tiếng đồng hồ, tuy ngắt quãng.

Đúng như Lưu Phương lo lắng, dù là lý do công việc hay lý do cá nhân, Bành Viển Chinh cũng không thể ngày ngày ở bên cạnh Tào Dĩnh, chỉ có thể cố gắng thu xếp, dành một chút thời gian tới bệnh viện, phối hợp trị liệu của bệnh viện.

...

Hôm sau, Lý Hoắc Nhiên từ thành phố Trạch Lâm đến Tân An, đi thẳng tới Ủy ban nhân dân thành phố. Chu Tích Thuấn đang tham gia một hội nghị, nghe thư ký báo cáo là có Lý Hoắc Nhiên từ Trạch Lâm tới, bèn bảo thư ký chuyển lời với Lý Hoắc Nhiên, chờ ông ta một giờ, kết thúc hội nghị sẽ tới gặp.

Nhưng Lý Hoắc Nhiên đợi từ 9 giờ sáng đến 11 giờ, cũng không thấy Chu Tích Thuấn tới. Sau đó, người của văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố tới, báo cho ông ta biết là Chủ tịch thành phố Chu đã đến huyện Lâm thị sát công trình xây dựng, hôm nay không có thời gian gặp.

Lý Hoắc Nhiên buồn bực và thất vọng rời đi, cảm thấy bây giờ Chu Tích Thuấn quá kiêu ngạo, không niệm tình nghĩa ngày xưa.

Thật ra thì Chu Tích Thuấn vốn muốn gặp Lý Hoắc Nhiên, nhưng sau đó đột nhiên đổi ý. Trong giờ nghỉ giải lao, Bành Viển Chinh cũng tham dự hội nghị, tới gặp ông ta báo cáo tình hình xây dựng hai dự án ở huyện Lâm. Mặc dù lời lẽ của Bành Viển Chinh rất uyển chuyển, nhưng Chu Tích Thuấn làm quan chức mấy chục năm, làm sao có thể không hiểu động cơ thật sự của công ty Quang Minh trong chuyện này, cho nên cũng có phần tức giận.

Ông ta vì nhớ tình nghĩa cũ, biết bạn cũ Lý Hoắc Nhiên muốn phát triển sự nghiệp ở thành phố Tân An, trong lòng cũng có vài phần quan tâm. Nhưng tình bạn cũ, dù sao cũng chỉ có giới hạn, quá mức là không được.

Là Chủ tịch thành phố Tân An, ông ta không thể vì tình bạn cũ mà tổn hại nguyên tắc. Huống chi, ông ta và công ty Quang Minh cũng không tồn tại lợi ích chung. Việc Lý Hoắc Nhiên muốn nhân danh ông ta mà làm ầu, khiến Chu Tích Thuấn rất chán ghét.

Thái độ của Chu Tích Thuấn, Bành Viển Chinh nhận ra ngay, lập tức có quyết định. Một mặt hẳn mời Chu Tích Thuấn đến huyện Lâm thị sát công trình xây dựng, một mặt căn dặn Ủy ban kinh tế và thương mại huyện chuẩn bị sẵn sàng, trước hết liên hệ với một doanh nghiệp đã bị loại bỏ trước đó, để bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng hẳn hợp tác với công ty Quang Minh, chọn đối tác hợp tác khác.

Chu Tích Thuấn lâm thời quyết định đến huyện Lâm thị sát dự án xây dựng, lên đường từ hội trường, không dẫn ai theo ngoài một thư ký, chạy thẳng đến huyện Lâm. Bành Viển Chinh lên xe Chu Tích Thuấn.

Trên xe, Bành Viễn Chinh do dự một chút, quay lại cười nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, cũng đã sắp đến giờ ăn trưa, hôm nay lại là cuối tuần, tôi muốn mời lãnh đạo đến núi Phượng Hoàng ăn mấy món ăn thôn dã, được không?

Chu Tích Thuần liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, cười nhẹ:

- Tiểu Bành này, cậu mời tôi ăn món thôn dã, là cậu bỏ tiền túi hay công quỹ? Nếu là công quỹ thì xin miễn.

Bành Viễn Chinh thấy Chu Tích Thuần có ý đùa, cười hì hì nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, là cá nhân tôi mời! Máy người chúng ta, ăn chút rau rừng và thịt dê, cũng không tốn kém bao nhiêu, lãnh đạo nhận lời nhé?

- Đúng vậy, Chủ tịch thành phố Chu, bây giờ là mùa xuân, rau rừng tươi tốt, gần đây lãnh đạo làm việc nhiều, đi lên núi hóng mát cũng tốt.

Ngồi ở vị trí lái phụ, thư ký Lôi Nặc của Chu Tích Thuần cũng quay lại, cười nói.

- Được rồi, được rồi. Các vị muốn đi, vậy thì đi, để cho đồng chí Tiểu Bành tiêu tốn một lần, mời mấy người chúng ta ăn chút món ăn trên núi.

Chu Tích Thuần đồng ý, thật ra trong lòng ông ta thừa hiểu, lần này Bành Viễn Chinh tha thiết mời mình đến huyện Lâm khảo sát dự án chỉ là cái cớ, mục đích thực sự, e là vì bữa cơm này, kéo gần quan hệ với ông một chút.

Tuy nhiên ông ta cũng không từ chối quan hệ với Bành Viễn Chinh. Một cán bộ trẻ tuổi có năng lực như Bành Viễn Chinh, ông ta cần chú trọng bồi dưỡng. Ông ta muốn đặt chân vững vàng ở Tân An, cũng cần gây dựng phe phái, lực lượng của mình.

Không thể nghi ngờ, Bành Viễn Chinh phù hợp với các yêu cầu của ông ta.

- Chủ tịch thành phố Chu, tôi mời lãnh đạo đi ăn một bữa gọi là cơm nhà nông, mùi vị chắc chắn khác hẳn thường ngày.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, thử thăm dò:

- Lãnh đạo, tôi nghe nói hôm nay Thường đại tỷ không đi dạy, nghỉ ở nhà, hay là gọi chị cùng đi cho vui?

557. Chương 567: Vợ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu

“Thường đại tỷ” theo lời của Bành Viễn Chinh, chính là Thường Mỹ Quyên, vợ của Chu Tích Thuần. Lúc đầu bà làm việc ở Viện khoa học xã hội tỉnh, bây giờ theo chồng điều đến Tân An, dạy môn lịch sử ở đại học Giang Bắc.

Chu Tích Thuần ngẩn ra, kinh ngạc hỏi:

- Làm sao cậu biết hôm nay cô ấy không lên lớp?

- Chủ tịch thành phố Chu, tôi với Thường đại tỷ cũng là người quen...Sắp tới, huyện chúng tôi còn phải nhờ Thường đại tỷ mời giúp một nhóm học giả chuyên gia, tới giúp chúng tôi làm quy hoạch tổng thể đấy!

Bành Viễn Chinh không nói dối, trước đó hắn đã nhiều lần ties xúc với Thường Mỹ Quyên. Không phải vì Thường Mỹ Quyên là vợ của Chủ tịch thành phố Chu, mà bởi vì cha của Thường Mỹ Quyên, cũng là cha vợ của Chu Tích Thuần, là một học giả nổi tiếng trong nước, là giáo sư đại học kinh tế thương mại Thủ đô, có tiếng nói quan trọng trong lĩnh vực quy hoạch xây dựng. Quy hoạch tổng thể của mấy thành phố phía nam, có công lao của ông.

Bản chất của cải cách mở cửa là phát triển kinh tế, trên thực tế, quá trình này đồng thời là tiến trình đô thị hóa. Mà bởi vậy, phát triển kinh tế địa phương và đẩy mạnh đô thị hóa, cần một thiết kế quy hoạch tổng thể. Điều này, hết sức quan trọng.

Đối với Bành Viễn Chinh, huyện Lâm là một tờ giấy trắng, có thể thoải mái thể nghiệm, nhưng dù sao, hắn không phải là một chuyên gia về lĩnh vực này, chỉ dựa vào sự yêu thích và cảm nhận để quy hoạch một huyện, là không ổn. Vì vậy, từ lâu hắn đã muốn mời Thường lão tới huyện Lâm để xác định rõ ràng phương hướng phát triển.

Nhưng, phải nói thật, trình độ Thường lão cao như vậy, thường xuyên ra vào Đại Hồng Môn, kiến nghị quyết sách lên lãnh đạo Trung ương, sẽ không dễ dàng nhận lời, đừng nói là một huyện nhỏ như huyện Lâm, mà ngay cả cấp thành phố cũng chưa hẳn có thể mời được ông ta.

Dù con rể của ông ta làm Chủ tịch thành phố Tân An, bất quá là ông ta ngầm chỉ điểm cho Chu Tích Thuần mấy câu, mà cự tuyệt làm cố vấn phát triển cho Tân An.

Bành Viễn Chinh thừa hiểu chuyện này, tuy nhiên, hắn cũng không hy vọng xa vời là Thường lão có thể đích thân ra mặt, chẳng qua là hắn hy vọng có thể tranh thủ được sự “ủng hộ” của người bên cạnh Thường lão là đủ...

Chu Tích Thuần nghe vậy, ngạc nhiên rồi cười ha hả:

- Tiểu tử này, lại giở trò với tôi sao? Tôi cũng không biết, cậu còn có giao tình với bà xã tôi. Được rồi, xem ra, cậu mưu đồ đã lâu, tôi cho cậu mặt mũi vậy!

Bành Viễn Chinh hết sức phấn khởi, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, tôi đã phái xe đi đón Thường đại tỷ, chúng ta tập trung ở chân núi Phượng Hoàng.

- Tiểu tử này...

Chu Tích Thuần khẽ cười, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Việc Bành Viễn Chinh gặp gỡ Thường Mỹ Quyên, vợ ông ta, làm sao ông ta không biết, chẳng qua là vờ không biết mà thôi. Thời gian gần đây, Thường Mỹ Quyên nhiều lần thủ thủ bên tai ông ta, khen không dứt miệng đối với Bành Viễn Chinh, nói người trẻ tuổi kia vững vàng chín chắn, rất biết làm việc.

Khóe mắt Chu Tích Thuần lướt nhanh qua trên người Bành Viễn Chinh, trong lòng thừa hiểu, vợ mình xuất thân trí thức, là một phụ nữ nghiêm khắc, gia giáo, tính cách thanh cao, lại rất dè dặt, muốn lấy cảm tình của Thường Mỹ Quyên, không thể chỉ dựa vào lời lẽ khéo léo và mua chuộc bằng vật chất.

Ông ta vẫn tò mò, không biết Bành Viễn Chinh làm cách nào lấy lòng được Thường Mỹ Quyên như vậy.

Thật ra thì trong chuyện này, Bành Viễn Chinh đã nhờ Tống Quả làm trung gian. Ở Đại học Giang Bắc, tính cách Tống Quả và Thường Mỹ Quyên giống nhau, hai người mới gặp đã thân. Bành Viễn Chinh tìm tới tận cửa, lúc đầu Thường Mỹ Quyên cũng không quan tâm, Tống Quả giúp đỡ hắn hên mấy lần, bà cũng không đồng ý.

Thường Mỹ Quyên cũng không biết thân thế và bối cảnh của Bành Viễn Chinh, đánh đồng hắn với đám cán bộ trung tầng vẫn thường ừ ừ kéo tới lôi kéo, kết thân. Người như vậy rất nhiều, Thường Mỹ Quyên thấy rất phiền.

Nhưng rốt cuộc, vì nể mặt Tống Quả, bà đồng ý gặp Bành Viễn Chinh một lần, ba người cùng đi ăn cơm.

Thái độ ôn tồn lễ độ, phong thái chín chắn, chừng chạc và học vấn đầy bụng của Bành Viễn Chinh, khiến Thường Mỹ Quyên rất có ấn tượng. Sau đó, tình cờ, Thường Mỹ Quyên biết được Bành Viễn Chinh có trình độ rất cao về Thái Cực Quyền, nổi tiếng ở thành phố, còn từng làm hướng dẫn Thái Cực Quyền cho một nhóm cán bộ lão thành Trung ương.

Điều này làm bà rất thích thú, bởi vì cha bà cũng là một cao thủ Thái Cực Quyền, khi tuổi cao lại lấy Thái Cực Quyền làm phương pháp dưỡng sinh. Trước đó không lâu, khi Thường lão nhận lời mời tới Đại học Giang Bắc nói chuyện với sinh viên, Thường Mỹ Quyên đã gọi Bành Viễn Chinh tới “tỷ thí” với Thường lão một hồi.

Thường lão rất tán thưởng bản lĩnh của Bành Viễn Chinh, phá lệ đồng ý sau này dành thời gian giúp huyện Lâm làm quy hoạch tổng thể. Bành Viễn Chinh mừng như điên, bèn tập hợp một số tài liệu liên quan và

quan điểm, nhận thức về phát triển kinh tế của huyện Lâm, viết thành một quyển, thông qua Thường Mỹ Quyên, chuyển cho Thường lão.

Có tiếng nói chung, giao tình nảy sinh một cách tự nhiên. Mà từ đầu đến cuối, Bành Viễn Chinh cũng không tranh thủ, nhờ vả gì Thường Mỹ Quyên cho cá nhân mình, cuối cùng chỉ xin Thường lão giúp cho một việc công, cho nên càng khiến bà có hảo cảm với hắn.

Đến khi Thường Mỹ Quyên biết Bành Viễn Chinh là cháu Mạnh Cường, sự cảnh giác đối với hắn đã hoàn toàn không còn.

...

Người lái xe đón Thường Mỹ Quyên là Tống Quả.

Hai chiếc xe gặp nhau ở cổng khu du lịch Phượng Hoàng, Tống Quả và Thường Mỹ Quyên xuống xe, đi về phía Chu Tích Thuần và Bành Viễn Chinh.

- Thường đại tỷ!

Bành Viễn Chinh chào. Thường Mỹ Quyên cười, giơ tay chỉ hắn:

- Viễn Chinh, cậu đánh một vòng quanh co như vậy, đưa tôi tới núi Phượng Hoàng, cũng chỉ vì ăn một bữa cơm, thật sự là không cần thiết. Thôi được, cậu không cần phải nói, tôi tới cũng đã tới rồi. Tuy nhiên, chỗ này đúng là không tệ, hoa nở rực rỡ khắp núi đồi, không khí rất trong lành.

Ông xã, giới thiệu với anh, đây là Tống Quả, một giảng viên tài hoa của trường. Hắn là anh biết cha của cậu ấy, trước kia là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tống Bính Nam.

Thường Mỹ Quyên nói.

Chu Tích Thuần dè dặt mỉm cười, gật đầu:

- Con trai của Chủ tịch thành phố Tống, đúng là tuần tú lịch sự. Tôi nghe Thường đại tỷ khen cậu rất nhiều.

Tống Quả cũng dè dặt mỉm cười, bắt tay Chu Tích Thuần, cũng không khách sáo chào hỏi. Tính y không màng danh lợi, lại không có ý định bước vào quan trường, cũng không coi một Chủ tịch thành phố như Chu Tích Thuần vào đâu, không cần cố ý nịnh bợ.

- Chủ tịch thành phố Chu, Thường đại tỷ, chúng ta đến một nhà nông dân nếm thử món ăn thôn dã. Tôi đã sắp xếp ổn thỏa, lúc này chúng ta đến, hắn là gà rừng đã hầm xong, thịt dê nướng cũng đã chín.

Bành Viễn Chinh nói.

Chu Tích Thuần kinh ngạc:

- Núi Phượng Hoàng này còn có gà rừng?

Ông ta chỉ biết thịt dê núi Phượng Hoàng nổi tiếng gần xa, nhưng không biết ở đây còn có gà rừng.

Bành Viễn Chinh cười:

- Chủ tịch thành phố Chu, trong núi Ngũ Thái, có không ít gà rừng, tuy nhiên không dễ bắt, thợ săn trong núi bẫy được mấy con, không bán, chỉ để trong nhà ăn.

- Núi Phượng Hoàng này thật là một kho báu. Gà rừng, thỏ hoang, lợn rừng, chim trời cá nước đủ cả, có cả các loại dược liệu quý. Cách đây hai năm còn nghe nói có cả sói, tuy nhiên chỉ là lời đồn đãi của thôn dân địa phương.

Chu Tích Thuần vừa đi vừa gật đầu, như có điều suy nghĩ, nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, nói đến chuyện này, tôi có suy nghĩ. Ở đây có các sản vật phong phú như vậy, cho thấy hệ sinh thái nơi này được giữ khá tốt. Nhưng, nếu không chú trọng bảo vệ, khai phá không giới hạn, thời gian lâu dài, các sản vật này cũng sẽ biến mất.

Tôi thấy, hai năm qua, núi Phượng Hoàng làm du lịch sinh thái cùng với phát triển nông trại, có phần quá nóng.

Chu Tích Thuần giơ tay chỉ các nông trại ở hai bên đường, cười cười:

- Sống dựa vào núi là không sai, nhưng chúng ta không thể khai thác quá mức, mà khiến cho đời sau không còn các món ăn thôn dã.

Cho nên, tôi đề nghị huyện các cậu phải khống chế chuyện này. Tuy rằng đây một thời gian ngắn, tôi nghe có một số đồng chí nói, người thành phố nhắc tới núi Phượng Hoàng, không phải là leo núi, là du lịch, mà là ăn. Cứ như núi Phượng Hoàng không phải là khu du lịch mà là cơ sở ăn uống vậy!

Nếu như không khống chế, cứ tiếp tục như vậy, liệu trong núi còn có thể cung cấp các món ăn thôn dã? Có thể gây ô nhiễm và phá hỏng môi trường của núi Phượng Hoàng? Không phải tôi gọi nước lạnh vào các cậu, nhưng Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện các cậu nhất định phải coi trọng chuyện này!

Mặt Bành Viễn Chinh hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi đã bắt đầu công tác bảo vệ sinh thái cho núi Phượng Hoàng, cùng với Phòng lâm nghiệp, Ủy ban Xây dựng, Phòng dân chính và Hội nông dân phối hợp đưa ra phương án bảo vệ và khai thác.

Sự phát triển về dịch vụ ăn uống ở núi Phượng Hoàng, có liên quan đến sự thúc đẩy của Bành Viễn Chinh sau khi hấn nhậm chức. Đến khi hấn nhận ra sự phát triển bất cập này, trong ngoài núi Phượng Hoàng đã mọc lên mười mấy nông trại như nấm sau mưa, còn có doanh nghiệp trong huyện đầu tư trung tâm nghỉ ngơi ăn uống quy mô lớn.

Tình cảnh này khiến Bành Viễn Chinh nhớ tới cảnh tượng phát triển quá độ các nông trại ở đời sau. Khắp nơi đều là nông trại, nơi nào cũng phục vụ món ăn thôn dã, thật ra không có món ăn thôn dã chính cống, mà chỉ là do nông dân nuôi dưỡng, trồng trọt, mọi người đều ngầm hiểu mà không nói thẳng ra thôi.

- Như vậy thì tốt rồi. Được, tôi chỉ đưa ra ý kiến thế thôi, không nên phá hỏng sự hăng hái của mọi người.

Chu Tích Thuần sải bước đi về phía trước, sáng khoái mỉm cười.

Thường Mỹ Quyên cau mày xen vào:

- Dân trong núi dựa vào chuyện này để làm giàu, dĩ nhiên cũng là một con đường. Tuy nhiên, xét về lâu dài, phải nghĩ cách khác.

- Dạ, Thường đại tỷ, tôi đã hiểu vấn đề này.

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn theo bóng lưng Chu Tích Thuần, trong lòng có phần cảm khái. Trong thời buổi đặt phát triển kinh tế cao hơn tất cả này, Chu Tích Thuần là một Chủ tịch thành phố, lại có suy nghĩ về bảo vệ sinh thái, khống chế khai phá vô độ, có thể nói là đáng quý.

Chỉ cần riêng điểm này, Bành Viễn Chinh đã cảm thấy Chu Tích Thuần không giống như các Chủ tịch thành phố khác.

558. Chương 567: Vợ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu

“Thường đại tỷ” theo lời của Bành Viễn Chinh, chính là Thường Mỹ Quyên, vợ của Chu Tích Thuần. Lúc đầu bà làm việc ở Viện khoa học xã hội tỉnh, bây giờ theo chồng điều đến Tân An, dạy môn lịch sử ở đại học Giang Bắc.

Chu Tích Thuần ngắt ra, kinh ngạc hỏi:

- Làm sao cậu biết hôm nay cô ấy không lên lớp?

- Chủ tịch thành phố Chu, tôi với Thường đại tỷ cũng là người quen...Sắp tới, huyện chúng tôi còn phải nhờ Thường đại tỷ mời giúp một nhóm học giả chuyên gia, tới giúp chúng tôi làm quy hoạch tổng thể đấy!

Bành Viễn Chinh không nói dối, trước đó hắn đã nhiều lần ties xúc với Thường Mỹ Quyên. Không phải vì Thường Mỹ Quyên là vợ của Chủ tịch thành phố Chu, mà bởi vì cha của Thường Mỹ Quyên, cũng là cha vợ của Chu Tích Thuần, là một học giả nổi tiếng trong nước, là giáo sư đại học kinh tế thương mại Thủ đô, có tiếng nói quan trọng trong lĩnh vực quy hoạch xây dựng. Quy hoạch tổng thể của mấy thành phố phía nam, có công lao của ông.

Bản chất của cải cách mở cửa là phát triển kinh tế, trên thực tế, quá trình này đồng thời là tiến trình đô thị hóa. Mà bởi vậy, phát triển kinh tế địa phương và đẩy mạnh đô thị hóa, cần một thiết kế quy hoạch tổng thể. Điều này, hết sức quan trọng.

Đối với Bành Viễn Chinh, huyện Lâm là một tờ giấy trắng, có thể thoải mái thể nghiệm, nhưng dù sao, hắn không phải là một chuyên gia về lĩnh vực này, chỉ dựa vào sự yêu thích và cảm nhận để quy hoạch một huyện, là không ổn. Vì vậy, từ lâu hắn đã muốn mời Thường lão tới huyện Lâm để xác định rõ ràng phương hướng phát triển.

Nhưng, phải nói thật, trình độ Thường lão cao như vậy, thường xuyên ra vào Đại Hồng Môn, kiến nghị quyết sách lên lãnh đạo Trung ương, sẽ không dễ dàng nhận lời, đừng nói là một huyện nhỏ như huyện Lâm, mà ngay cả cấp thành phố cũng chưa hẳn có thể mời được ông ta.

Dù con rể của ông ta làm Chủ tịch thành phố Tân An, bất quá là ông ta ngầm chỉ điểm cho Chu Tích Thuần mấy câu, mà cự tuyệt làm cổ vắn phát triển cho Tân An.

Bành Viễn Chinh thừa hiểu chuyện này, tuy nhiên, hắn cũng không hy vọng xa vời là Thường lão có thể đích thân ra mặt, chẳng qua là hắn hy vọng có thể tranh thủ được sự “ủng hộ” của người bên cạnh Thường lão là đủ...

Chu Tích Thuần nghe vậy, ngạc nhiên rồi cười ha hả:

- Tiểu tử này, lại giở trò với tôi sao? Tôi cũng không biết, cậu còn có giao tình với bà xã tôi. Được rồi, xem ra, cậu mưu đồ đã lâu, tôi cho cậu mặt mũi vậy!

Bành Viễn Chinh hết sức phấn khởi, nhẹ nhàng nói:

- Lãnh đạo, tôi đã phái xe đi đón Thường đại tỷ, chúng ta tập trung ở chân núi Phượng Hoàng.

- Tiểu tử này...

Chu Tích Thuần khẽ cười, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Việc Bành Viễn Chinh gặp gỡ Thường Mỹ Quyên, vợ ông ta, làm sao ông ta không biết, chẳng qua là vờ không biết mà thôi. Thời gian gần đây, Thường Mỹ Quyên nhiều lần thủ thủ bên tai ông ta, khen không dứt miệng đối với Bành Viễn Chinh, nói người trẻ tuổi kia vững vàng chín chắn, rất biết làm việc.

Khóe mắt Chu Tích Thuần lướt nhanh qua trên người Bành Viễn Chinh, trong lòng thừa hiểu, vợ mình xuất thân trí thức, là một phụ nữ nghiêm khắc, gia giáo, tính cách thanh cao, lại rất dè dặt, muốn lấy cảm tình của Thường Mỹ Quyên, không thể chỉ dựa vào lời lẽ khéo léo và mua chuộc bằng vật chất.

Ông ta vẫn tò mò, không biết Bành Viễn Chinh làm cách nào lấy lòng được Thường Mỹ Quyên như vậy.

Thật ra thì trong chuyện này, Bành Viễn Chinh đã nhờ Tống Quả làm trung gian. Ở Đại học Giang Bắc, tính cách Tống Quả và Thường Mỹ Quyên giống nhau, hai người mới gặp đã thân. Bành Viễn Chinh tìm tới tận cửa, lúc đầu Thường Mỹ Quyên cũng không quan tâm, Tống Quả giúp đỡ hắn hên mấy lần, bà cũng không đồng ý.

Thường Mỹ Quyên cũng không biết thân thế và bối cảnh của Bành Viễn Chinh, đánh đồng hắn với đám cán bộ trung tầng vẫn thường ùn ùn kéo tới lôi kéo, kết thân. Người như vậy rất nhiều, Thường Mỹ Quyên thấy rất phiền.

Nhưng rốt cuộc, vì nể mặt Tống Quả, bà đồng ý gặp Bành Viễn Chinh một lần, ba người cùng đi ăn cơm.

Thái độ ôn tồn lễ độ, phong thái chín chắn, chừng chạc và học vấn đầy bụng của Bành Viễn Chinh, khiến Thường Mỹ Quyên rất có ấn tượng. Sau đó, tình cờ, Thường Mỹ Quyên biết được Bành Viễn Chinh có

trình độ rất cao về Thái Cực Quyền, nổi tiếng ở thành phố, còn từng làm hướng dẫn Thái Cực Quyền cho một nhóm cán bộ lão thành Trung ương.

Điều này làm bà rất thích thú, bởi vì cha bà cũng là một cao thủ Thái Cực Quyền, khi tuổi cao lại lấy Thái Cực Quyền làm phương pháp dưỡng sinh. Trước đó không lâu, khi Thường lão nhận lời mời tới Đại học Giang Bắc nói chuyện với sinh viên, Thường Mỹ Quyền đã gọi Bành Viễn Chinh tới “tỷ thí” với Thường lão một hồi.

Thường lão rất tán thưởng bản lĩnh của Bành Viễn Chinh, phá lệ đồng ý sau này dành thời gian giúp huyện Lâm làm quy hoạch tổng thể. Bành Viễn Chinh mừng như điên, bèn tập hợp một số tài liệu liên quan và quan điểm, nhận thức về phát triển kinh tế của huyện Lâm, viết thành một quyển, thông qua Thường Mỹ Quyền, chuyển cho Thường lão.

Có tiếng nói chung, giao tình nảy sinh một cách tự nhiên. Mà từ đầu đến cuối, Bành Viễn Chinh cũng không tranh thủ, nhờ vả gì Thường Mỹ Quyền cho cá nhân mình, cuối cùng chỉ xin Thường lão giúp cho một việc công, cho nên càng khiến bà có hảo cảm với hắn.

Đến khi Thường Mỹ Quyền biết Bành Viễn Chinh là cháu Mạnh Cường, sự cảnh giác đối với hắn đã hoàn toàn không còn.

...

Người lái xe đón Thường Mỹ Quyền là Tổng Quả.

Hai chiếc xe gặp nhau ở cổng khu du lịch Phượng Hoàng, Tổng Quả và Thường Mỹ Quyền xuống xe, đi về phía Chu Tích Thuần và Bành Viễn Chinh.

- Thường đại tỷ!

Bành Viễn Chinh chào. Thường Mỹ Quyền cười, giơ tay chỉ hắn:

- Viễn Chinh, cậu đánh một vòng quanh co như vậy, đưa tôi tới núi Phượng Hoàng, cũng chỉ vì ăn một bữa cơm, thật sự là không cần thiết. Thôi được, cậu không cần phải nói, tôi tới cũng đã tới rồi. Tuy nhiên, chỗ này đúng là không tệ, hoa nở rực rỡ khắp núi đồi, không khí rất trong lành.

Ông xã, giới thiệu với anh, đây là Tổng Quả, một giảng viên tài hoa của trường. Hắn là anh biết cha của cậu ấy, trước kia là Trưởng ban Tổ chức cán bộ Tổng Bí thư Nam.

Thường Mỹ Quyền nói.

Chu Tích Thuần dè dặt mỉm cười, gật đầu:

- Con trai của Chủ tịch thành phố Tổng, đúng là tuần tú lịch sự. Tôi nghe Thường đại tỷ khen cậu rất nhiều.

Tổng Quả cũng dè dặt mỉm cười, bắt tay Chu Tích Thuần, cũng không khách sáo chào hỏi. Tính y không màng danh lợi, lại không có ý định bước vào quan trường, cũng không coi một Chủ tịch thành phố như Chu Tích Thuần vào đâu, không cần cố ý nịnh bợ.

- Chủ tịch thành phố Chu, Thường đại tỷ, chúng ta đến một nhà nông dân ném thử món ăn thôn dã. Tôi đã sắp xếp ổn thỏa, lúc này chúng ta đến, hắn là gà rừng đã hầm xong, thịt dê nướng cũng đã chín.

Bành Viễn Chinh nói.

Chu Tích Thuần kinh ngạc:

- Núi Phượng Hoàng này còn có gà rừng?

Ông ta chỉ biết thịt dê núi Phượng Hoàng nổi tiếng gần xa, nhưng không biết ở đây còn có gà rừng.

Bành Viễn Chinh cười:

- Chủ tịch thành phố Chu, trong núi Ngũ Thái, có không ít gà rừng, tuy nhiên không dễ bắt, thợ săn trong núi bẫy được mấy con, không bán, chỉ để trong nhà ăn.

- Núi Phượng Hoàng này thật là một kho báu. Gà rừng, thỏ hoang, lợn rừng, chim trời cá nước đủ cả, có cả các loại dược liệu quý. Cách đây hai năm còn nghe nói có cả sói, tuy nhiên chỉ là lời đồn đãi của thôn dân địa phương.

Chu Tích Thuần vừa đi vừa gật đầu, như có điều suy nghĩ, nói:

- Đồng chí Tiểu Bành, nói đến chuyện này, tôi có suy nghĩ. Ở đây có các sản vật phong phú như vậy, cho thấy hệ sinh thái nơi này được giữ khá tốt. Nhưng, nếu không chú trọng bảo vệ, khai phá không giới hạn, thời gian lâu dài, các sản vật này cũng sẽ biến mất.

Tôi thấy, hai năm qua, núi Phượng Hoàng làm du lịch sinh thái cùng với phát triển nông trại, có phần quá nóng.

Chu Tích Thuần giơ tay chỉ các nông trại ở hai bên đường, cười cười:

- Sống dựa vào núi là không sai, nhưng chúng ta không thể khai thác quá mức, mà khiến cho đời sau không còn các món ăn thôn dã.

Cho nên, tôi đề nghị huyện các cậu phải khống chế chuyện này. Tuy rằng đây một thời gian ngắn, tôi nghe có một số đồng chí nói, người thành phố nhắc tới núi Phượng Hoàng, không phải là leo núi, là du lịch, mà là ăn. Cứ như núi Phượng Hoàng không phải là khu du lịch mà là cơ sở ăn uống vậy!

Nếu như không khống chế, cứ tiếp tục như vậy, liệu trong núi còn có thể cung cấp các món ăn thôn dã? Có thể gây ô nhiễm và phá hỏng môi trường của núi Phượng Hoàng? Không phải tôi gọi nước lạnh vào các cậu, nhưng Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện các cậu nhất định phải coi trọng chuyện này!

Mặt Bành Viễn Chinh hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Xin lãnh đạo yên tâm, chúng tôi đã bắt đầu công tác bảo vệ sinh thái cho núi Phượng Hoàng, cùng với Phòng lâm nghiệp, Ủy ban Xây dựng, Phòng dân chính và Hội nông dân phối hợp đưa ra phương án bảo vệ và khai thác.

Sự phát triển về dịch vụ ăn uống ở núi Phượng Hoàng, có liên quan đến sự thúc đẩy của Bành Viễn Chinh sau khi hấn nhậm chức. Đến khi hấn nhận ra sự phát triển bất cập này, trong ngoài núi Phượng Hoàng đã mọc lên mười mấy nông trại như nấm sau mưa, còn có doanh nghiệp trong huyện đầu tư trung tâm nghỉ ngơi ăn uống quy mô lớn.

Tình cảnh này khiến Bành Viễn Chinh nhớ tới cảnh tượng phát triển quá độ các nông trại ở đời sau. Khắp nơi đều là nông trại, nơi nào cũng phục vụ món ăn thôn dã, thật ra không có món ăn thôn dã chính cống, mà chỉ là do nông dân nuôi dưỡng, trồng trọt, mọi người đều ngầm hiểu mà không nói thẳng ra thôi.

- Như vậy thì tốt rồi. Được, tôi chỉ đưa ra ý kiến thế thôi, không nên phá hỏng sự hăng hái của mọi người.

Chu Tích Thuần sải bước đi về phía trước, sáng khoái mỉm cười.

Thường Mỹ Quyên cau mày xen vào:

- Dân trong núi dựa vào chuyện này để làm giàu, dĩ nhiên cũng là một con đường. Tuy nhiên, xét về lâu dài, phải nghĩ cách khác.

- Dạ, Thường đại tỷ, tôi đã hiểu vấn đề này.

Bành Viễn Chinh chăm chú nhìn theo bóng lưng Chu Tích Thuần, trong lòng có phần cảm khái. Trong thời buổi đặt phát triển kinh tế cao hơn tất cả này, Chu Tích Thuần là một Chủ tịch thành phố, lại có suy nghĩ về bảo vệ sinh thái, khống chế khai phá vô độ, có thể nói là đáng quý.

Chỉ cần riêng điểm này, Bành Viễn Chinh đã cảm thấy Chu Tích Thuần không giống như các Chủ tịch thành phố khác.

559. Chương 568: Ứng Biến

Bành Viễn Chinh dẫn mọi người đến một nhà ăn nông trại, kích thước không lớn nhưng rất sạch sẽ. Đây là một hộ nông dân, dùng phòng ốc bỏ không của mình để xây dựng nhà ăn. Nữ đầu bếp trông có vẻ lanh lợi, hoạt bát, ăn bận nhẹ nhàng thanh thoát, làm cho người ta có ấn tượng tốt.

Chu Tích Thuần hết sức hài lòng. Thường Mỹ Quyên đi một vòng xem bếp núc, cười nói:

- Viễn Chinh, chỗ này không tệ, sau này tôi sẽ dẫn bạn đến đây ném thử. Tôi cũng không ngờ, ở đây lại sạch sẽ được như vậy!

Mấy người ngồi vào chỗ của mình, người phụ nữ bắt đầu mang thức ăn lên.

Gà rừng hầm nấm, rau rừng, thịt thỏ rừng kho tàu, dưa chuột nộm và rau chầm tương, trứng gà rừng luộc, đậu hũ và thịt dê nướng nguyên con.

Nhìn một bàn lớn đầy món ăn thôn dã, mùi thơm ngát mũi, Chu Tích Thuần cười ha hả, cầm đũa gắp một miếng thịt dê ném thử, gặt đầu, lại húp một chút nước hầm gà rừng, khen không ngớt.

Thường Mỹ Quyên gắp một miếng đậu hũ, bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nhai chậm rãi, xong, hớn hỏ nói:

- Viễn Chinh, ngon quá! Rất thơm, không giống đậu hũ bình thường, mùi vị của đậu rất đậm.

Lúc này, người phụ nữ vừa bưng đĩa rau rừng xào trứng ra, nghe vậy, bèn cười nói:

- Đây là đậu hũ do nhà tôi tự làm, hàng thật, giá thật; các vị ở thành phố, ăn đậu hũ có bỏ thạch cao và hóa chất, dĩ nhiên mùi vị không giống nhau.

- Đặc biệt vậy sao?

Chu Tích Thuần cười, cũng ném thử đậu hũ, lại gặt gù khen ngợi.

Thư ký của Chu Tích Thuần múc cho Chu Tích Thuần, Thường Mỹ Quyên, Bành Viễn Chinh và Tống Quả, mỗi người một chén súp gà rừng chưng nấm, cười hỏi:

- Lãnh đạo, một bàn thức ăn ngon thế này, ngài và Chủ tịch huyện Bành có uống chút rượu không?

Chu Tích Thuần cười:

- Được, uống một chút.

...

Trong lúc Bành Viễn Chinh và Chu Tích Thuần ăn cơm ở núi Phượng Hoàng, Lý Hoắc Nhiên đích thân chỉ huy đội thi công của công ty Quang Minh, lợi dụng thời gian buổi trưa, đưa mười mấy máy thi công, xe cộ và hơn trăm công nhân đến hiện trường, bày ra tư thế lập tức khởi công.

Lý Long cảm thấy bất ngờ trước hành động của cha mình, nhưng Lý Hoắc Nhiên nghiêm mặt không giải thích, y chỉ có thể làm theo.

Lý Hoắc Nhiên có một dự cảm chẳng lành, cảm thấy mình đã đánh giá quá cao sự nể tình của Chu Tích Thuần, bây giờ, không có Chu Tích Thuần chiếu cố, nếu không nhanh chóng tạo thành thế đã rồi, Bành Viễn Chinh rất có thể nhân cơ hội loại bỏ công ty Quang Minh.

Dự cảm của ông ta là khá chính xác. Lúc này, đúng là Bành Viễn Chinh có ý định như vậy, hơn nữa, đã ngầm ra lệnh cho Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế và thương mại Mã Thiên Quân và Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiên.

Lý Hoắc Nhiên làm như vậy, là muốn “gạo đã thành cơm”. Ông ta tin rằng, dù Chu Tích Thuần không ủng hộ mạnh mẽ, nhưng chút tình cảm xưa cũ vẫn phải có. Có Chu Tích Thuần, ông ta không sợ huyện Lân “trở mặt”.

Khi Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên nhận được báo cáo, chạy tới hiện trường, ban dự án của công ty quang Minh đã hoàn toàn “chiếm lĩnh trận địa”, khí thế ngất trời.

Mã Thiên Quân giận tím mặt, hằm hằm đi về phía Lý Long đang đội nón bảo hộ, lớn tiếng chất vấn:

- Lý tổng, ai cho phép các người vào hiện trường? Không có sự đồng ý của huyện, sao các người hành động tự tiện như vậy? Ngừng ngay, lập tức ngừng ngay!

Khóe miệng Lý Long nhếch lên, vừa định trả lời, Lý Hoắc Nhiên từ phía sau bước tới, cười nhạt:

- Chủ nhiệm Mã? Tôi là Lý Hoắc nhiên của công ty Quang Minh. Trong huyện đã lựa chọn chúng tôi đầu tư xây dựng trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện, hiệp định hợp tác cũng đã ký, thủ tục đã kết thúc, chúng tôi tổ chức vào công trường thi công, có gì không bình thường? Lại cần phải báo cáo với huyện nữa sao?

Mã Thiên Quân căm tức, lớn tiếng nói:

- Nửa đường, các vị đòi sửa đổi quy hoạch dự án, huyện kiên quyết không đồng ý phương án của các vị, Chủ tịch huyện Bành chỉ thị phải tạm dừng thi công, ai cho các vị tiến vào hiện trường? Chủ tịch Lý, các vị đừng làm khó chúng tôi, lập tức cho người rút lui đi!

- Nếu trong huyện không đồng ý với phương án của chúng tôi, vậy cứ dựa theo phương án của huyện mà thực hiện.

Lý Hoắc Nhiên không nổi giận, ung dung lạnh nhạt nói:

- Xin chuyển lời với Chủ tịch huyện Bành, công ty Quang Minh chúng tôi là công ty lớn, có thực lực, có kinh nghiệm, chúng tôi hợp tác với huyện xây dựng dự án này, có thể thực hiện cùng thắng.

Mã Thiên Quân lắc đầu:

- Không có sự đồng ý của Chủ tịch huyện Bành, dự án này tạm thời không thể khởi công. Chủ tịch Lý, tôi nhắc lại một lần nữa, lập tức ngừng việc, rút lui!

Lý Long tức giận nói:

- Chủ nhiệm Mã, chúng tôi đã ký thỏa thuận hợp tác với huyện, đã hoàn thành việc chuẩn bị thi công từ lâu, vốn đầu tư đã rót vào, đột nhiên các vị không cho chúng tôi vào hiện trường, đây là ý gì? Trêu đùa chúng tôi sao? Các người là chính quyền, tại sao có thể nói một đằng làm một nẻo?

Mã Thiên Quân đáp một cách mỉa mai:

- Về chuyện nói một đằng làm một nẻo này, cũng là do trước đó các vị không tuân thủ quy định! Nếu không phải do các vị bất chấp quy định, làm sao dự án bị ngừng lại nữa chừng? Không có gì phải nói tới nói lui, nhất định phải ngừng công việc, rút người đi! Nếu không, chúng tôi sẽ phải chọn biện pháp ép buộc!

Thái độ của Mã Thiên Quân rất kiên quyết. Bởi vì Bành Viễn Chinh đã ngầm ra lệnh cho ông ta, Bành Viễn Chinh muốn đuổi doanh nghiệp này đi, như vậy làm sao y dám làm trái lại.

- Các người thật là khinh người quá đáng... Dù sao, chúng tôi tiến hành theo thỏa thuận hợp tác với huyện, thi công là hợp pháp. Các người làm như vậy là không tuân theo quy định, chúng tôi sẽ lên thành phố khiếu nại!

Lý Long thấy Mã Thiên Quân không nhượng bộ, rất tức giận, làm ầm ĩ lên.

- Vớ vẩn! Các người tiến vào hiện trường có được cho phép không? Có thông báo với các ngành có liên quan trong huyện không?

...

Xung đột rất căng thẳng.

Khi Vi Minh Hiền chạy tới, thấy không ổn, vội gọi điện thoại báo cáo với Bành Viễn Chinh, nhưng không liên lạc được. Bất đắc dĩ, Vi Minh Hiền phải gọi điện thoại cho Phó chủ tịch thường trực Lý Minh Nhiên và Phó chủ tịch phân quản Quách Vĩ Toàn.

Lý Minh Nhiên giận tím mặt, vừa vội vã chạy tới, vừa hạ lệnh cho Phòng công an huyện phái người đi duy trì trật tự. Quách Vĩ Toàn mượn cớ nghỉ bệnh, ở nhà một thời gian ngắn, cũng dần dần suy nghĩ thông

suốt, hôm nay tới huyện định khôi phục công việc, nghe tình huống này, không dám chậm trễ, vội vàng dẫn Hoắc Quang Minh chạy tới.

Hơn trăm công nhân của công ty Quang Minh, vây lấy Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiền và người của Ủy ban kinh tế và thương mại, Ủy ban Xây dựng, hùng hùng hổ hổ, khiến hiện trường rối loạn. Trong khi đó, máy móc thi công vẫn nổ vang.

Lý Minh Nhiên xuất thân từ công an, theo bản năng sẽ dùng biện pháp cứng rắn. Y vừa định hạ lệnh cho người của Phòng công an huyện dùng biện pháp cưỡng chế, đã bị Quách Vĩ Toàn kéo lại.

- Lão Lý, báo cáo cho Chủ tịch huyện Bành chưa?

- Liên lạc với Chủ tịch huyện Bành không được, gọi cho Bí thư Hàn, cũng không không được, nghe nói Bí thư Hàn đi họp trên tỉnh.

Lý Minh Nhiên thở dài một cái, cảm tức nói:

- Bọn này thật ngông cuồng, còn dám gây chuyện trong huyện!

- Hừ, lão Lý, chuyện này không dễ tổ thái độ! Đây không phải chuyện đại sự gì, đừng để lớn chuyện, đến tai thành phố, chúng ta sẽ rất khó ăn nói. Nếu không liên lạc được với Chủ tịch huyện Bành, trước hết chúng ta ổn định tình thế, dẹp bỏ rối loạn, chờ Chủ tịch huyện Bành về rồi tính!

Quách Vĩ Toàn hạ giọng khuyên Lý Minh Nhiên mấy câu, rồi giơ tay lên, hét lớn:

- Đừng tranh cãi nữa, Mã Thiên Quân, tới đây!

Mã Thiên Quân thở hổn hển lách khỏi đám người, chạy tới.

- Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch huyện Quách, bọn họ quá kỳ cục...

- Được rồi, không nói chuyện này. Mã Thiên Quân, tôi hỏi anh, đối với chuyện này, thái độ của Chủ tịch huyện Bành thế nào?

Quách Vĩ Toàn trầm giọng hỏi.

Mã Thiên Quân bước tới một bước, nhẹ nhàng nói:

- Hai vị lãnh đạo, bởi vì công ty Quang Minh nửa đường muốn sửa đổi phương án, Chủ tịch huyện Bành kiên quyết phản đối, cũng rất tức giận. Hồi trưa, Chủ tịch huyện Bành họp ở thành phố, gọi điện về dặn tôi, nói tạm thời dừng dự án này lại, xem có nên tìm nhà đầu tư khác hay không!

Quách Vĩ Toàn nhìn Mã Thiên Quân, trầm ngâm một lát, đột nhiên rảo bước đi về phía đám người của công ty Quang Minh.

Lý Hoắc Nhiên lạnh lùng đứng đó, không nói một lời. Lý Long cười lạnh nhìn Quách Vĩ Toàn:

- Chủ tịch huyện Quách, nói thật, chúng tôi có vốn, đi đâu đầu tư chẳng được? Rõ ràng chúng tôi tới huyện, ủng hộ các vị xây dựng kinh tế, bây giờ ngược lại, chúng tôi lại bị gây khó dễ!

Điều kiện đầu tư của các vị như vậy, thật là khiến người ta không dám khen tặng.

Quách Vĩ Toàn cười nhạt:

- Lý tổng, tôi cũng nói thật, chuyện đi tới mức như hôm nay, phái doanh nghiệp các vị nên xét lại mình. Dĩ nhiên, các vị nói, muốn thi công theo phương án ban đầu, huyện rất hoan nghênh. Nhưng, khi đến hiện trường thi công, các vị cần các thủ tục có liên quan, không nhận được sự đồng ý của huyện, không thể tự tiện khởi công.

Hướng chi, lãnh đạo thành phố và huyện luôn nhấn mạnh, hai dự án này phải tổ chức lễ khởi công. Tôi thấy thế này, chúng ta đều lui một bước, các vị tạm thời dừng lại, chờ Chủ tịch huyện Bành về, trong huyện xác định lịch trình, các vị vào hiện trường cũng không muộn!

Quách Vĩ Toàn phát phát tay:

- Dù đẩy nhanh tốc độ, nhưng có chậm lại một hai ngày, cũng không ảnh hưởng nhiều mà!

Lý Hoắc Nhiên cười mỉm đi tới:

- Chủ tịch huyện Quách, tôi là cti công ty Quang Minh, Lý Hoắc Nhiên. Thật ra thì hôm nay chúng tôi cũng không chân chính vào hiện trường, chỉ là đem trước một số thiết bị thi công đến, xem một chút tình hình trên công trường, , không hơn. Xin lãnh đạo huyện yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dựa theo phương án và quy định trong huyện mà thực hiện, điều này tôi có thể bảo đảm!

Quách Vĩ Toàn ừm một tiếng, bắt tay Lý Hoắc Nhiên, rồi cao giọng nói:

- Được, cứ như vậy đi. Chủ tịch Lý, cho người của các vị rút đi. Tạm thời giữ nguyên hiện trạng công trường, chờ hai ngày nữa, huyện sẽ thống nhất tổ chức thi công!

Trong chuyện này, rõ ràng Lý Minh Nhiên xử lý không vững vàng và biết ứng biến như Quách Vĩ Toàn. Nếu như Quách Vĩ Toàn không ra mặt, Lý Minh Nhiên dùng biện pháp cường chế, nhất định làm mâu thuẫn thêm gay gắt, dẫn tới xung đột lớn hơn. Mặc dù Bành Viễn Chinh có ý muốn đuổi công ty Quang Minh, nhưng không muốn xảy ra chuyện ầm ĩ như thế.

560. Chương 569: Thái Độ Của Chủ Tịch Thành Phố Chu

Lúc 2 giờ chiều, tin tức về đến huyện, nói là Chủ tịch thành phố Chu sẽ đến huyện thị sát công trình xây dựng vào khoảng 3 giờ chiều.

Dĩ nhiên Chánh văn phòng Vương Hạo không dám chậm trễ, theo sự căn dặn của Bành Viễn Chinh, lập tức báo cho các Phó chủ tịch huyện.

Ủy viên thường vụ Huyện ủy Lý Minh Nhiên, Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa, Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn, Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện Mã Thiên Quân và Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện Vi Minh Hiền đến nơi trước nửa giờ. Lý Minh Nhiên cũng sắp xếp, để Phòng công an huyện phái lực lượng cảnh sát đến canh gác, bảo vệ an toàn.

Chủ tịch thành phố Chu đến đột ngột, khiến các cán bộ trong huyện kinh ngạc, nhất là trong tình thế vừa xảy ra sóng gió với công ty Quang Minh, khiến Quách Vĩ Toàn rất lo lắng.

Nhưng sau đó, từ Hoắc Quang Minh, bọn họ biết được, Bành Viễn Chinh đi cùng Chu Tích Thuấn, liền thăm thử phào nhẹ nhõm.

- Lão Lý, chuyện công ty Quang Minh hẳn là báo cáo trước với Chủ tịch huyện Bành, đợi lát nữa Chủ tịch thành phố Chu tới, chúng ta xem tình hình rồi nói sau...

Quách Vĩ Toàn nhìn mọi người xung quanh, hạ giọng nhẹ nhàng nói.

Lý Minh Nhiên gật đầu.

Bởi vì Chủ tịch thành phố Chu muốn tới xem xét dự án, cho nên văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và người của Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện cũng báo cho phía đầu tư. Phó Tổng giám đốc Triệu Tinh Lôi của công ty Phi Đăng cũng đến chờ đón.

Theo yêu cầu của Quách Vĩ Toàn, huyện không thông báo cho phía công ty Quang Minh. Quách Vĩ Toàn lo lắng chẳng may người của công ty Quang Minh làm loạn trước mặt Chủ tịch thành phố Chu.

Nhưng huyện không thông báo, không có nghĩa công ty Quang Minh không biết tin. Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên đang bàn luận xôn xao, đột nhiên nhìn thấy một chiếc Audi màu đen chạy tới, hai cha con Lý Hoắc Nhiên và Lý Long vội vã xuống xe.

Quách Vĩ Toàn giật mình, rồi lại có phần cảm tức.

Bọn họ không mời mà đến, có nghĩa trong huyện có “nội ứng” và tai mắt của họ, mà tai mắt đó, không ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện thì ở Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện.

Quách Vĩ Toàn nghĩ đến đó, cảm tức nhìn Mã Thiên Quân và Vương Hạo.

Mã Thiên Quân lo lắng không yên, Vương Hạo thì càng buồn bực thở dài. Người của công ty Quang Minh tới huyện mới mấy ngày, đã lôi kéo được cán bộ trong huyện, đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Lý Minh Nhiên giậm chân, nổi giận nói:

- Vương Hạo, ai cho các anh thông báo cho họ? Làm bừa!

Wương Hạo bắt đầu dĩ cười khổ:

- Chủ tịch huyện Lý, chúng tôi không báo cho họ, là họ...

Wương Hạo nói tới đây thì bỏ dở, bởi vì hai cha con Lý Hoắc Nhiên đã chạy gần tới nơi.

- Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch huyện Nghiêm, mấy giờ Chủ tịch thành phố Chu đến vậy?

Lý Hoắc Nhiên nở nụ cười như không có chuyện gì, chủ động chào hỏi mấy người Lý Minh Nhiên, như thể chưa từng xảy ra cơn sóng gió trước đó một giờ.

Lý Minh Nhiên cười nhạt một tiếng:

- Chủ tịch thành phố Chu tới huyện thị sát, doanh nghiệp các vị cũng đừng tham dự. Chủ tịch Lý, các vị đi về trước đi. Nếu như cần các vị có mặt, huyện sẽ thông báo.

Lý Hoắc Nhiên phản ứng gay gắt:

- Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch thành phố Chu tới khảo sát hai dự án, chúng tôi là một trong hai nhà đầu tư, tại sao không thể có mặt? Hơn nữa, người của công ty Phi Đằng cũng đến kìa!

Lý Minh Nhiên thấy Lý Hoắc Nhiên dám tranh cãi với mình, đang định làm âm lên, nhưng bị Quách Vĩ Toàn ngăn lại.

Quách Vĩ Toàn tiến lên một bước, cười cười:

- Bây giờ còn chưa xác định là Chủ tịch thành phố Chu có đến điều tra nghiên cứu hai dự án này hay không. Tuy nhiên, nếu các vị đã tới, vậy thì cùng đợi một chút.

Quách Vĩ Toàn vừa nói vừa ra hiệu với Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa, ý bảo phải ổn định người của công ty Quang Minh, Chủ tịch thành phố Chu sắp tới rồi, nếu chẳng may xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, sẽ không tốt.

Đang lúc đó, một chiếc Hồng Kỳ màu đen chạy tới từ phía đường cái dẫn đến núi Phượng Hoàng, chính là xe của Chủ tịch thành phố Chu.

- Là xe của Chủ tịch thành phố Chu!

Mấy người Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn quay nhìn về phía đó, mắt sáng lên.

Thư ký của Chu Tích Thuần nhảy xuống xe, tới mở cửa xe. Bành Viễn Chinh xuống xe trước, rồi đến Chủ tịch thành phố Chu.

Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn dẫn theo cán bộ huyện tới nghênh đón, Chu Tích Thuần nhìn lướt qua mọi người, hắng giọng cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, bắt quá là tôi ghé qua một chút, các cậu lại phô trương thế này! Được rồi, hôm nay cũng không phải là điều tra nghiên cứu chính thức, trừ đồng chí phân quản phụ trách dự án ở lại, những đồng chí khác trong huyện trở về đi!

Bành Viễn Chinh cũng cười cười, nói:

- Chủ tịch thành phố Chu tới huyện thị sát, trừ các đồng chí ở các bộ phận liên quan, mọi người trở về làm việc đi. Chủ tịch thành phố Chu, xin mời!

Tuy nói như vậy, nhưng chỉ có mấy cán bộ rời đi.

- Lão Quách, anh tới báo cáo tình hình dự án với Chủ tịch thành phố Chu đi!

Bành Viễn Chinh nói, nhường cơ hội xuất đầu lộ diện cho Quách Vĩ Toàn. Chút ngắn cách còn sót lại trong lòng Quách Vĩ Toàn cũng vì vậy tiêu tan, vội vàng kính cẩn cười, giơ tay chỉ vào khu vực công trường, nói một lượt về quy hoạch tổng thể cả hai dự án.

Chu Tích Thuấn vừa nghe vừa gật đầu:

- Hai dự án này không tệ, các trung tâm tương tự ở thành phố có quy mô hạn chế, muốn mở rộng quy mô rất khó khăn. Các đồng chí làm hai dự án này, một mặt có thể thu hút lưu lượng khách của các trung tâm khác, một mặt có thể tập trung ưu thế, tạo nên những mắt xích kinh tế đặc sắc cho huyện Lâm. Tôi tin rằng, vài năm tới, huyện Lâm sẽ từng bước phát triển trở thành một trung tâm tập trung và phân phối hàng hóa nổi tiếng thành phố và cả toàn tỉnh. Ý tưởng rất tốt, đáng giá khẳng định.

Trong lúc Chu Tích Thuấn nói chuyện, Lý Minh Nhiên thừa dịp không ai chú ý, kéo tay Bành Viễn Chinh, rồi kề tai hắn, thuật lại việc công ty Quang Minh tự tiện đưa máy móc và người vào hiện trường thi công, bị huyện ngăn cản.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh trầm xuống, hắn ngẩng lên nhìn hai cha con Lý Hoắc Nhiên đứng ở vòng ngoài, đang định xáp tới gần Chu Tích Thuấn, lại nhìn các máy móc, thiết bị thi công trên công trường, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

- Nhà đầu tư có tới không?

Chu Tích Thuấn giơ tay lên.

Quách Vĩ Toàn hơi do dự, lại thấy Bành Viễn Chinh đưa mắt ra hiệu cứ an tâm, bèn thở phào một cái, cười nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, họ đã tới. Triệu tổng, các vị tới đây một chút.

Triệu Tinh Lôi vội vàng nở nụ cười, chen qua đám người đi tới.

- Chủ tịch thành phố Chu, đây là Triệu tổng của công ty Phi Đằng, chịu trách nhiệm xây dựng trung tâm tập trung và phân phối gia vị!

Bành Viễn Chinh cười, giới thiệu.

Chu Tích Thuấn gật đầu, bắt tay chào hỏi Triệu Tinh Lôi. Cùng lúc đó, hai cha con Lý Hoắc Nhiên cũng đi tới, cười lớn nói:

- Chủ tịch thành phố Chu!

Mặt nở một nụ cười nồng đậm, Lý Hoắc Nhiên xuất hiện trước mặt Chu Tích Thuấn. Chu Tích Thuấn ra vẻ ngẩn người, rồi cười, nói:

- Lão Lý? Chào anh, Hoắc Nhiên! Đồng chí Viễn Chinh, giới thiệu với các đồng chí, đây là chiến hữu của tôi năm đó xuống nông thôn...

- Chào ngài, Chủ tịch Lý!

Bành Viễn Chinh mặt không đổi sắc, bắt tay Lý Hoắc Nhiên, đột nhiên cảm giác trong mắt lão cáo già này lóe lên một tia âm độc, lòng thầm cười lạnh, thuận thế rút mạnh tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của Lý Hoắc Nhiên.

- Ha ha, ngưỡng mộ đại danh Chủ tịch huyện tiểu Bành đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là khí độ bất phàm.

Lý Hoắc Nhiên cười.

- Chủ tịch Lý qua khen.

Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên ngẩn ra, mặt có chút khó coi.

Bọn họ không thể nào nghĩ tới, ông chủ công ty Quang Minh lại có quan hệ với Chủ tịch thành phố Chu. Thảo nào Bành Viễn Chinh cứ một mực chọn công ty Quang Minh làm một trong hai nhà đầu tư!

Biết được điều này, trong lòng Quách Vĩ Toàn cảm thấy hơi xấu hổ và lúng túng, đồng thời cũng hơi khiếp sợ, sắc mặt đỏ lên.

- Ủng hộ địa phương xây dựng kinh tế là trách nhiệm của doanh nghiệp chúng tôi! Chủ tịch thành phố Chu, chúng tôi có lời tâm huyết, muốn sớm khởi công xây dựng. Ngài xem, thiết bị và máy móc của chúng tôi đã tiến vào hiện trường, nếu như vừa rồi huyện không phản đối, chúng tôi đã khởi công rồi.

Bành Viễn Chinh bình thản đáp lời:

- Hai dự án này tạm thời chưa thể khởi công.

- Tại sao? Chúng tôi đã ký thỏa thuận hợp tác với huyện, tiền vốn cũng đã rót vào, công tác thi công cũng đã chuẩn bị xong, tại sao không thể khởi công?

Lý Hoắc Nhiên cau mày hỏi.

Bành Viễn Chinh nhìn Lý Hoắc Nhiên, giọng chuyển sang lạnh lẽo:

- Thủ tục của hai dự án này vẫn chưa hoàn thành. Thủ tục chuyển đổi mục đích sử dụng đất vẫn còn đang chờ phê duyệt. Tôi đã báo cáo với Chủ tịch thành phố Chu về vấn đề này. Theo chỉ thị của Chủ tịch thành phố Chu, chúng ta làm trước một số công tác nền tảng, về phần chân chính khởi công, nhất định phải chờ thủ tục làm xong rồi hãy nói.

- Ủ, chính là như vậy. Đồng chí Viễn Chinh, thủ tục cần phải nhanh chóng hoàn tất, tôi sẽ dành chút thời gian hỏi về vấn đề này.

Chu Tích Thuần quay lại nhìn Lý Hoắc Nhiên, nhả nhận cười:

- Lão Lý, các vị tới địa phương đầu tư, dù là với tư cách Chủ tịch thành phố hay tư cách cá nhân, tôi cũng vô cùng hoan nghênh! Nhưng, quan hệ cá nhân là quan hệ cá nhân, chuyện công là chuyện công, hy vọng các vị có thể liên hệ, trao đổi nhiều hơn với huyện, cùng thực hiện tốt dự án.

Chu Tích Thuần vừa nói, vừa bước tới phía trước, vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh:

- Tốt lắm, đồng chí Viễn Chinh, đi. Chúng ta đến dự án trung tâm thương mại của công ty Hoa Thương xem một chút.

Bành Viễn Chinh theo Chu Tích Thuần chuẩn bị lên xe đến công trường trung tâm thương mại. Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên ngậm trao đổi một ánh mắt, thầm nghĩ, thái độ của Chủ tịch thành phố Chu đối với công ty này, dường như cũng không coi trọng gì mấy.

Sắc mặt Lý Hoắc Nhiên âm trầm như nước, khóe miệng hơi co giật.

561. Chương 570: Cái Đầu Quyết Định Cái Mông

Bành Viễn Chinh không lên xe với Chu Tích Thuần, mà lên xe của mình. Hoắc Quang Minh báo trước để tài xế lái xe chờ gần đó, thấy lãnh đạo ra, liền chạy xe tới đón.

Công ty Hoa Thương xây dựng Trung tâm thương mại Đông Phương đã được mấy tháng, tiến triển thuận lợi, giai đoạn đầu xây dựng cơ sở đã kết thúc, công trình phụ thuộc đã cơ bản hình thành, trước mắt đang tập trung xây dựng công trình chính.

Chu Tích Thuần xuống xe cách khá xa công trường, không làm kinh động người của doanh nghiệp .

Nhìn công trường xây dựng bận rộn, Chu Tích Thuần cười cười, nhìn Bành Viễn Chinh nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, xem ra, tháng 9 năm nay làm xong và đưa vào hoạt động, là không có vấn đề gì lớn. Xây dựng công trình, thật ra thì không phải là mấu chốt của vấn đề. Mấu chốt là ở công tác quản lý và đưa vào hoạt động sau đó. Điều này làm được không phải dễ.

Muốn làm thành một trung tâm thương mại có ảnh hưởng toàn tỉnh và cả nước, không phải một sớm một chiều mà được. Các đồng chí phải tranh thủ thời gian đến các dự án tương tự trong nước để khảo sát và

điều tra nghiên cứu, học hỏi kinh nghiệm, tham khảo phương pháp quản lý phát triển của người ta. Nếu không, không thể thu hút được khách hàng và các hộ buôn bán.

Lời của Chu Tích Thuần, làm sao Bành Viễn Chinh không rõ.

Một trung tâm thương mại có quy mô lớn như vậy, nếu như không có các hộ buôn bán đăng ký chỗ, không có lưu lượng khách và lượng hàng hóa xuất nhập, chỉ là một công trình xây dựng trống thì hoành tráng nhưng không sử dụng được.

- Chủ tịch thành phố Chu, chúng tôi đã thực hiện chu đáo và chặt chẽ việc điều tra nghiên cứu thị trường, cũng đã đi tham quan học hỏi kinh nghiệm và cách quản lý của các dự án thành công. Tổ khảo sát của công ty Hoa Thương còn đang học hỏi kinh nghiệm ở Giang Nam. Công ty Hoa Thương có kinh nghiệm quản lý khá vững vàng, chúng tôi tin rằng họ hết sức coi trọng đối với dự án này.

Bành Viễn Chinh cười, giải thích.

- Ồ? Tự tin vậy sao? Xem ra các đồng chí đã nắm rất chắc.

Chu Tích Thuần nhìn Bành Viễn Chinh, nở nụ cười.

- Chủ tịch thành phố Chu, chính sách ưu đãi và điều kiện kinh doanh tốt đẹp, cộng với tuyên truyền đúng chỗ, là điều mấu chốt khiến chúng tôi có lòng tin. Đồng thời, hai năm qua, ngành dịch vụ của thành phố chúng ta phát triển thịnh vượng, công thương nghiệp đang có tốc độ phát triển cao hơn mức thông thường. Nếu như lại có sự hỗ trợ của thành phố, nhất định trung tâm thương mại Đông Phương sẽ trở thành một công trình đẳng cấp tại thành phố Tân An.

Bành Viễn Chinh cười, nhìn Chu Tích Thuần:

- Xin lãnh đạo thành phố quan tâm và chỉ đạo nhiều hơn cho dự án. Đặc biệt là Chủ tịch thành phố Chu, ngài là chuyên gia xây dựng dự án, tôi nghe nói lúc còn ở trên tỉnh, lãnh đạo từng giúp các thành phố khác đưa vào hoạt động mấy trung tâm hậu cần quy mô lớn, chúng tôi nghĩ...

Bành Viễn Chinh còn chưa nói hết, đã bị Chu Tích Thuần cười, cắt ngang:

- Hay cho Bành Viễn Chinh, hôm nay quả nhiên là cậu có dụng ý khác! Quả nhiên là nhắm vào tôi! Tốt lắm, cậu cũng đừng che che lấp lấp nữa, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì, nói dứt khoát đi!

Bành Viễn Chinh cười hì hì, trầm nghĩ, tôi không chỉ nhắm vào ông, mà còn nhắm vào cha vợ ông nữa kìa!

- Chủ tịch thành phố Chu, ý của chúng tôi là lấy trung tâm thương mại làm chính, cùng với trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và trung tâm tập trung phân phối gia vị, tạo thành một khu công nghiệp hậu cần đơn giản ban đầu...Nếu như điều hành tốt ba dự án lớn này, sẽ là trụ cột vững chắc cho cơ sở công nghiệp tương lai của huyện Lân.

Cho nên, ý chúng tôi là muốn gắn kết ba dự án này, trở thành công trình dự án trọng điểm của thành phố, để lãnh đạo thành phố, đặc biệt là Chủ tịch thành phố Chu liên hệ và giúp đỡ một chút.

- Đưa tôi ra làm chiêu bài?

Chu Tích Thuần nghe vậy, nhin cười không được:

- Ý tưởng của cậu, tôi có thể hiểu và đồng ý. Cơ sở công nghiệp huyện Lân yếu kém, lấy kinh doanh và dịch vụ làm chủ thể phát triển kinh tế của huyện, cũng là một hướng đi tốt. Cậu đưa tôi ra làm chiêu bài cũng không sao, nhưng bản thân dự án nhất định phải vượt qua thử thách! Muốn đạt hiệu quả thật sự, không thể làm qua quýt sơ sài!

Giọng Chu Tích Thuần trở nên nghiêm nghị:

- Cậu trình một báo cáo tổng thể về dự án, tôi sẽ bố trí các đồng chí ở văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố liên hệ với cậu.

Bành Viễn Chinh mừng rỡ:

- Cảm ơn Chủ tịch thành phố Chu, cảm ơn lãnh đạo quan tâm ủng hộ công tác ở cơ sở!

- Ăn của cậu một bữa cơm, nếu tôi không có gì đền đáp, trong lòng sao khỏi băn khoăn?

Chu Tích Thuần nói nửa đùa nửa thật, rồi chủ động chuyển đề tài.

Đến lúc này, ý đồ kéo Chu Tích Thuần đến huyện Lâm của Bành Viễn Chính đã căn bản được thực hiện, mấy dự án này lạc hậu được với Chủ tịch thành phố, tương lai tranh thủ sự hỗ trợ về chính sách của Ủy ban nhân dân thành phố, ngoài ra, các sự giám sát, quản lý, phê duyệt, kiểm tra của các ban ngành trực thuộc thành phố cũng sẽ giảm được mấy phần khó khăn và tăng mấy phần hiệu suất.

...

Khi Chu Tích Thuần quay về thành phố, Bành Viễn Chính dẫn theo một đám cán bộ huyện vây quanh. Đi vài bước, đột nhiên Chu Tích Thuần dừng bước, vẫy vẫy tay về phía Bành Viễn Chính.

- Có chuyện này, tôi đang đắn đo cân nhắc.

Chu Tích Thuần khẽ mỉm cười:

- Gần đây, Trung ương đang phê duyệt huyện nghèo khó cấp quốc gia, huyện các đồng chí là huyện nghèo cấp tỉnh, đã trình báo vào danh sách...Nhưng bây giờ, đột nhiên tôi cảm thấy các đồng chí không cần phải trình báo huyện nghèo khó nữa.

Dự án cung cấp khí than, dự án nước khoáng, dự án trung tâm thương mại và hai dự án tôi vừa thị sát, tổng mức đầu tư sẽ đạt gần một tỉ, đây không phải là con số nhỏ. Sau khi mấy dự án này được đưa vào hoạt động, tác dụng đối với kinh tế toàn huyện là hết sức rõ ràng, tôi dự đoán, đến năm 95, tổng thu nhập tài chính và thu nhập bình quân đầu người của huyện sẽ tăng trưởng 30 phần trăm trở lên.

Chu Tích Thuần quay lại nhìn Bành Viễn Chính. Vào thời này của huyện Lâm, mức vốn đầu tư một tỉ là một con số khá lớn, bởi vì tổng giá trị sản lượng năm 90 của huyện Lâm là hơn 564 triệu tệ, bình quân thu nhập đầu người chưa được 600 tệ, mà thu nhập của nhân khẩu vùng nông thôn còn thấp hơn.

- Thu nhập bình quân đầu người thấp hơn 700 tệ, là phù hợp với tiêu chuẩn huyện nghèo khó cấp quốc gia. Bây giờ huyện các đồng chí phù hợp với tiêu chuẩn này, nhưng mấy năm sau, huyện các đồng chí nhất định sẽ vượt qua tiêu chuẩn này khá xa.

Chu Tích Thuần tiếp tục đi về phía trước:

- Huống chi, mang cái tiếng huyện nghèo, công tác của các đồng chí sẽ chịu nhiều hạn chế. Bây giờ huyện Lâm đang bắt đầu bước vào một giai đoạn phát triển cao, tôi nghĩ hay là rút khỏi việc trình báo.

Ý của Chu Tích Thuần rất rõ ràng, sau khi Bành Viễn Chính đến nhậm chức, ổn định tình hình trong huyện, tăng cường trật tự trị an xã hội, cải thiện điều kiện đầu tư, đẩy mạnh xây dựng huyện lỵ, trước sau hình thành hẳn hai dự án lớn, một hai năm sau là tạo được thành tích chính trị, trở thành người dẫn dắt huyện nghèo thoát khỏi nghèo khó, vươn lên thành huyện giàu. Nếu trình báo để được công nhận huyện nghèo cấp quốc gia, về ngắn hạn, lợi ích chính trị cá nhân của Bành Viễn Chính sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng thái độ của Bành Viễn Chính làm cho Chu Tích Thuần kinh ngạc.

Bành Viễn Chính không chút do dự, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch thành phố Chu, tôi nghĩ đối với huyện chúng tôi, nên tích cực tranh thủ trình báo huyện nghèo cấp quốc gia, hiện này, mặc dù chúng tôi triển khai mấy dự án, xét về lâu dài, viễn cảnh không tệ, nhất định sẽ thúc đẩy kinh tế huyện phát triển. Nhưng, về ngắn hạn, chúng tôi vẫn là một huyện nghèo khó và lạc hậu, hơn nữa, còn là một huyện có cơ sở công nghiệp yếu kém. Tỉ trọng nhân khẩu nông thôn của chúng tôi quá lớn, xét ở cả thành phố, huyện chúng tôi phù hợp với tiêu chuẩn huyện nghèo khó.

Huyện nghèo cấp quốc gia có thể tranh thủ vốn trợ giúp người nghèo của Trung ương, được hưởng chính sách hỗ trợ người nghèo của quốc gia, điều này rất quan trọng đối với sự phát triển của huyện Lâm, kính xin lãnh đạo thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi.

Chu Tích Thuần nhượng mảy lên:

- Đây là một con dao hai lưỡi, đồng chí Viễn Chinh, cậu cần phải suy nghĩ kỹ càng. Huyện nghèo đương nhiên được hưởng chính sách ưu đãi, nhưng khiến người ta không coi trọng...

- Chủ tịch thành phố Chu, chỉ cần có lợi cho sự phát triển kinh tế của huyện, chỉ cần người dân có thể nhận được lợi ích thực tế, những yếu tố khác, chúng tôi hoàn toàn có thể bỏ qua.

Giọng Bàn Viễn Chinh kiên định mà quả quyết, Chu Tích Thuần chăm chú nhìn hắn một lúc, rồi gật đầu:

- Thôi được, thành phố sẽ xem xét yêu cầu của các đồng chí.

Được rồi, các đồng chí trở về làm việc đi.

Chu Tích Thuần xoay người lên xe, rồi đi trước ánh mắt chăm chú của các cán bộ huyện. Qua cửa kính xe, ông ta ngắm nhìn khuôn mặt trông nghiêng trẻ tuổi anh tuấn mà chín chắn vững vàng của Bàn Viễn Chinh, trong lòng nảy sinh một cảm giác phức tạp.

Với tình trạng và tiềm năng hiện nay của huyện Lân, Bàn Viễn Chinh hoàn toàn có thể theo sự phát triển kinh tế của huyện Lân mà trở thành một ngôi sao sáng trên bầu trời chính trị, thế nhưng, hắn vẫn khẳng định lựa chọn trình báo huyện nghèo cấp quốc gia. Như vậy, huyện sẽ nhận được sự hỗ trợ của Trung ương, nhưng cá nhân hắn sẽ vì vậy mà bị ảnh hưởng.

“Đây là một thanh niên rất khác người”, Chu Tích Thuần cảm khái thở dài, từ từ nhắm mắt lại. Thư ký thấy thế, vội bảo tài xế chạy chậm để không ảnh hưởng lãnh đạo nghỉ ngơi.

...

Ở hiện trường công trường. Những lời của Bàn Viễn Chinh nói với Chu Tích Thuần về trình báo huyện nghèo, lọt vào tai Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa Quách Vĩ Toàn và tất cả cán bộ trong huyện.

Đám Lý Minh Nhiên nhìn Bàn Viễn Chinh bằng ánh mắt phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho thỏa đáng. Nói một cách khách quan, nếu như họ ở vào vị trí của Bàn Viễn Chinh, chắc chắn họ sẽ không lựa chọn như Bàn Viễn Chinh.

Có câu “Cái mông quyết định cái đầu”, chỗ ngồi quyết định ý nghĩ, nhưng đối với Bàn Viễn Chinh, lại hoàn toàn ngược lại: cái đầu quyết định cái mông, ý nghĩ quyết định chỗ ngồi, đại cục trước rồi mới đến lợi ích cá nhân.

- Chủ tịch huyện Bàn...

Quách Vĩ Toàn mở miệng.

Bàn Viễn Chinh nhìn y, bình thản nói:

- Tất cả mọi người đã ở đây, bốn người chúng ta mở một cuộc hội ý ngắn đi. Lão Quách, sức khỏe của anh không sao chứ?

- Không có vấn đề gì!

Mặt Quách Vĩ Toàn đỏ lên.

- Tốt. Anh tiếp tục phụ trách ba dự án này, giám sát tốt dự án dự án cung cấp khí than và dự án nước khoáng đã bước vào hoạt động. Lão Lý, tốc độ phát triển của huyện đang tăng nhanh, trị an xã hội rất quan trọng, tôi đang cân nhắc có nên phái lực lượng cảnh sát đến hiện trường công trường, bảo đảm công trình được xây dựng ổn định.

Nghiêm đại tỷ, chị lập tức phối hợp với Phòng Dân chính huyện và các ngành có chức năng, tổ chức tài liệu, tiếp tục hoàn thành việc trình báo huyện nghèo cấp quốc gia. Dù như thế nào, chúng ta nhất định phải tranh thủ làm xong chuyện này. Bước kế tiếp, huyện chúng ta sẽ xây dựng nhiều, nhất là về giao thông, sẽ phải đối mặt với áp lực phát triển ngành phục vụ công cộng, lại còn về giáo dục, chi các khoản tài chính quan trọng giúp đỡ người nghèo từ tỉnh, thành phố và Trung ương...

562. Chương 571: Tranh Cãi

Nghiêm Hoa gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Được, Chủ tịch huyện Bành. Tuy nhiên, chuyện này có cần thảo luận ở hội nghị một chút không?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Có thể. Như vậy đi. Nghiêm đại tỷ, sáng ngày mai chúng ta tranh thủ mở hội nghị, sau đó chị giới thiệu sơ lược tình hình cho các đồng chí có mặt ở đây.

Bành Viễn Chinh nói xong, lại gọi Quách Vĩ Toàn tới.

- Lão Quách, công ty Quang Minh triển khai hoạt động không đúng quy định, tôi nghi ngờ chữ tín và thực lực của họ. Như vậy, tôi chuẩn bị loại bỏ công ty Quang Minh, thay bằng công ty Tân Thành, anh cảm thấy thế nào?

Bành Viễn Chinh hạ giọng nói.

Quách Vĩ Toàn nhướn mày, lập tức đồng ý:

- Ý của tôi cũng là loại bỏ họ! Chưa nói đến thực lực, chỉ riêng tác phong, chẳng khác kẻ phá hoại, lúc đầu thì sửa đổi thiết kế dự án, sau đó lại tự tiện vào hiện trường uy hiếp huyện. Một doanh nghiệp như vậy, không thể nào hợp tác lâu dài, chúng ta nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, kiên quyết thay nhà đầu tư.

- Tốt, chúng ta cứ định như vậy. Lão Quách, anh đừng để lộ chuyện này, âm thầm liên lạc với phía công ty Tân Thành, xem họ có còn ý định đầu tư hay không. Nếu còn, như vậy, chúng ta sẽ quyết định thật nhanh!

Bành Viễn Chinh lạnh lùng phất phất tay.

Quách Vĩ Toàn lưỡng lự một chút:

- Chủ tịch huyện Bành, Chủ tịch thành phố Chu, có cần...

- Không cần. Chủ tịch thành phố Chu là một lãnh đạo rất có nguyên tắc. Lãnh đạo đã biểu lộ thái độ, yêu cầu chúng ta nghiêm khắc dựa theo nguyên tắc và chế độ mà làm.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh thoáng hiện một nụ cười nghiền ngẫm:

- Thật ra thì chiều hôm nay, thái độ của Chủ tịch thành phố Chu đã nói rõ vấn đề rồi.

Bành Viễn Chinh vừa đi vừa nói chuyện với Quách Vĩ Toàn, đi tới trước xe, liền lên xe trở về Ủy ban nhân dân huyện.

...

Sáng hôm sau, Ủy ban nhân dân huyện triệu tập phiên làm việc của Chủ tịch huyện.

Lúc Bành Viễn Chinh chạy tới phòng họp, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn, Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh, sáu Phó chủ tịch huyện đã có mặt.

Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo bước tới, định kéo ghế cho Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh lắc đầu, ngăn y lại.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống, nhìn mọi người xung quanh, cười cười nói:

- Tốt, các đồng chí đã đến đông đủ, chúng ta mở hội nghị. Hôm nay chủ yếu có hai đề tài thảo luận: thứ nhất, lão Quách sẽ thông báo với các vị về tình hình tiến triển xây dựng dự án; thứ hai, Nghiêm đại tỷ trình bày về việc trình báo huyện nghèo khó quốc gia của huyện chúng ta. Công việc của mọi người đều bề bộn, chúng ta bắt đầu họp ngay. Lão Quách, anh nói trước.

Quách Vĩ Toàn gật đầu, cao giọng nói:

- Căn cứ tinh thần hội nghị thường ủy Huyện ủy, chỉ thị Bí thư Hàn và yêu cầu của Chủ tịch huyện Bành, tôi được phân công phụ trách Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện, Ủy ban Xây dựng huyện và các ngành chức năng, trải qua công tác xây dựng giai đoạn đầu, tôi xin thông báo một chút về tiến độ dự án.

Trung tâm thương mại Đông Phương, đã xây dựng xong các công trình cơ bản, công trình phụ trợ đã hoàn thành 80 phần trăm, đang xây dựng công trình chính, dự tính sẽ hoàn thành trước kỳ hạn một tháng, đến tháng 9 năm nay sẽ đưa vào hoạt động.

Trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và trung tâm tập trung và phân phối gia vị đang được tích cực triển khai. Thủ tục đã sắp xong, huyện đã lựa chọn nhà đầu tư, chậm nhất là trung tuần tháng 4 sẽ khởi công. Vấn đề duy nhất là, một nhà đầu tư hoạt động không đúng quy phạm, tôi và Chủ tịch huyện Bành đang bàn xem có cần thay đổi nhà đầu tư, tham khảo ý kiến mọi người một chút.

Quách Vĩ Toàn vừa dứt tiếng, Bành Viễn Chinh liền cười cười tiếp lời:

- Tôi xin bổ sung hai điểm. Một là, hôm qua Chủ tịch thành phố Chu đến huyện chúng ta khảo sát điều tra nghiên cứu, tán thành ý tưởng quy hoạch tổng thể khu công nghiệp hậu cần của chúng ta, cũng tỏ ý thành phố sẽ dành cho chúng ta chính sách hỗ trợ nhất định. Đồng thời, Chủ tịch thành phố Chu đồng ý xem việc này là công tác cơ sở của mình.

Hai là, ngày hôm qua, công ty Quang Minh tự tiện vào hiện trường, mọi người đều đã biết. Doanh nghiệp này hành động quá tồi tệ! Vì nghĩ đến công tác đại cục tương lai của huyện, tôi và lão Quách đã hội ý, quyết định thay đổi nhà đầu tư. Đối với việc lựa chọn nhà đầu tư, cá nhân tôi trước đây đã suy nghĩ không chu toàn, tôi sẽ làm văn bản kiểm điểm trước Huyện ủy. Xin mọi người thảo luận một chút.

Bành Viễn Chinh nói.

Mọi người im lặng, không ai lên tiếng. Mấy dự án này là ý tưởng của Bành Viễn Chinh, Quách Vĩ Toàn thực hiện, những lãnh đạo khác không nhúng tay, lời nói cũng không có trọng lượng. Nếu Bành Viễn Chinh và Quách Vĩ Toàn muốn thay đổi nhà đầu tư, vậy thì đổi thôi.

Nghiêm Hoa cười cười, giơ tay nói:

- Tôi đồng ý.

Lý Minh Nhiên cũng giơ tay đồng ý. Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh cũng lần lượt giơ tay, mọi người vỗ tay thông qua.

Nhưng về vấn đề trình báo huyện nghèo khó quốc gia, Tôn Thắng Tuấn và Đồng Dũng không đồng ý, Ninh Hiểu Linh thì im lặng.

- Chủ tịch huyện Bành, theo tình hình kinh tế trước mắt của huyện, chúng ta qua được năm nay, năm sau cố gắng công tác, việc thoát nghèo thành công là không khó khăn gì, bây giờ cục diện và tình thế đang tốt đẹp, chúng ta không cần phải trình báo huyện nghèo cấp quốc gia. Nếu đeo lấy cái tiếng này rồi, sau này muốn gỡ xuống cũng khó.

Tôn Thắng Tuấn cười, đốt một điếu thuốc, ngồi cạnh y, Ninh Hiểu Linh thâm nhú mày.

Bành Viễn Chinh cũng đốt một điếu thuốc, nhưng không lập tức trả lời, bởi vì hắn thấy Đồng Dũng cũng chuẩn bị lên tiếng.

- Tôi đồng ý ý kiến của lão Tôn. Mặc dù có câu “Con có khóc mẹ mới cho bú”, nhưng nếu chúng ta có thể tự lực cánh sinh, cũng không cần tranh cái tiếng huyện nghèo này làm gì. Nói thật, cũng chẳng có gì tốt đẹp mà tranh!

Bành Viễn Chinh nhìn hai người, cười nhạt. Hắn biết sở dĩ họ phản đối, đơn giản là vì toan tính muốn có thành tích chính trị. Dựa theo thể phát triển kinh tế của huyện Lân hiện nay, chờ mấy dự án lớn phát huy hiệu quả và lợi ích, họ là thành viên bộ máy Ủy ban nhân dân huyện, cũng sẽ được lợi.

Nghiêm Hoa nhú mày, nói:

- Chúng ta trình báo huyện nghèo cấp quốc gia, cũng không phải vì giành cái tiếng này nọ, mà là tranh thủ chính sách hỗ trợ người nghèo của tỉnh, thành phố và Trung ương. Huyện chúng ta đang ở vào giai đoạn phát triển mạnh, nhưng ngành phục vụ công cộng và cơ sở thiết bị vô cùng lạc hậu, nếu như chỉ dựa vào tài lực của huyện, là không thể gánh nổi. Còn có giáo dục và giao thông, cũng cần vốn đầu tư rất lớn. Nếu như

trình báo thành công, một năm có thể có hàng chục triệu hỗ trợ người nghèo, tầm quan trọng của chuyện này đối với huyện chúng ta, không cần nói cũng biết.

- Trước mắt, mấy dự án lớn sắp đưa vào hoạt động, cũng sẽ tăng thêm thu nhập tài chính rất lớn cho huyện, tôi chỉ tính sơ sơ, năm 94, tài chính huyện tăng thu ba mươi phần trăm, tới năm 95, còn tăng cao hơn, gấp đôi thì khó, chứ tăng trên năm mươi phần trăm là không có vấn đề gì. Chúng ta không thể chỉ nghĩ đến mình, còn phải nghĩ đến nhiều địa phương còn nghèo hơn chúng ta nhiều, càng cần Trung ương hỗ trợ nhiều hơn.

Đồng Dũng phản bác lại Nghiêm Hoa.

Trừ Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên ra, Đồng Dũng ý mình công tác lâu năm, không coi các Phó chủ tịch huyện khác, kể cả Quách Vĩ Toàn, vào đâu.

Nghiêm Hoa bị Đồng Dũng cãi lại, mặt đỏ lên, vừa định bẻ lại, lại nghe Bành Viễn Chinh mở miệng.

- Lão Đồng, chúng ta mới triển khai mấy dự án, mặc dù triển vọng có vẻ tốt, nhưng có thể mang lại lợi ích và hiệu quả thực tế hay không, còn cần có thời gian kiểm nghiệm. Huyện Lâm chúng ta là một huyện nông nghiệp, cơ sở công nghiệp hầu như bằng không, muốn phát triển kinh tế, chúng ta phải sửa đường, cải thiện tình trạng giao thông, chúng ta phải đẩy mạnh quá trình đô thị hóa, xây dựng huyện lỵ mới, chúng ta phải chấn hưng giáo dục, phải nâng cao điều kiện chữa bệnh y tế công cộng... Dù là lĩnh vực nào, cũng cần tiền.

Bành Viễn Chinh thông thả nói. Việc có ý kiến bất đồng, là nằm trong dự liệu của hắn, hắn cũng không hy vọng mọi việc đều hòa hợp êm thấm. Nếu đã là thảo luận, phải chấp nhận cái nhìn khác biệt

Nhưng có lẽ Đồng Dũng vẫn còn ầm ứ vì chuyện “xe cộ” lần trước, liền nhân cơ hội phát tiết ra ngoài, Bành Viễn Chinh còn chưa dứt lời, y đã vội vàng cắt ngang:

- Chủ tịch huyện Bành, tiến trình đẩy mạnh đô thị hóa là một quá trình lâu dài, không thể nào làm một lần là xong, chúng ta có thể theo sự tăng trưởng tài lực mà từ từ đầu tư, không thể dục tốc bất đạt. Tôi vẫn giữ ý kiến cá nhân, huyện chúng ta không nên trình báo huyện nghèo, mọi người ngẫm lại xem, chờ ý kiến cấp trên phúc đáp chúng ta trình báo thành công, ít nhất cũng nửa năm, mà chưa qua hai, ba năm, kinh tế của chúng ta lên rồi, mang cái tiếng huyện nghèo cũng không vẻ vang gì.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh trầm xuống. Hắn không sợ Đồng Dũng bất đồng ý kiến với mình. Nhưng, quyền uy của người đứng đầu thì hắn nhất định phải xác lập. Cắt ngang lời nói của cấp trên, đối với một phó chức, là một điều hết sức cấm kỵ.

Vì vậy, Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Có gì mà không vẻ vang? Bản thân huyện Lâm là một huyện nghèo khó, nổi tiếng gần xa trong thành phố! Thu nhập bình quân đầu người của chúng ta, là thấp nhất toàn thành phố, ở toàn tỉnh, cũng thuộc loại có hạng từ dưới lên! Nếu như một huyện như chúng ta mà không thể trình báo huyện nghèo, vậy thì còn huyện nào đủ tiêu chuẩn?

Cho dù mấy dự án này hoạt động thành công, cho thấy hiệu quả và lợi ích, cũng sẽ không thể nhanh chóng thay đổi diện mạo của một huyện nghèo khó lạc hậu như huyện Lâm! Mấy chục năm nghèo khổ, mà muốn thay đổi chỉ trong một hai năm là điều không thực tế. Như vậy đi, chúng ta trực tiếp biểu quyết! Cá nhân phục tùng tổ chức, thiểu số phục tùng đa số!

Bành Viễn Chinh nói xong, liền giơ tay lên.

Bành Viễn Chinh vừa giơ tay, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn lập tức giơ tay. Ninh Hiểu Linh do dự một lát, cũng giơ tay lên.

Tôn Thắng Tuấn và Đồng Dũng ngồi đó, sắc mặt hết sức khó coi. Cuối cùng, mặt lúc xanh, lúc đỏ, Tôn Thắng Tuấn cũng chậm chậm giơ tay lên. Đồng Dũng nghiêng rằng, căm tức nhìn Tôn Thắng Tuấn.

563. Chương 572: Ngả Bài

Chuyện huyện Lâm trình báo huyện nghèo cấp quốc gia cứ như vậy mà xác định xong. Mặc dù Đồng Dũng không đồng ý, nhưng thiếu số phục tùng đa số, chuyện đã rồi, Đồng Dũng cũng không thể tránh được.

Cũng từ giờ phút này, Đồng Dũng cảm thấy mình bị cô lập, Tôn Thắng Tuấn vốn là đồng minh của y, cũng lặng lẽ chuyển sang hướng khác.

Trước mắt, trong bộ máy lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện, trừ Cung Hàn Lâm “được” đến trường Đảng học tập ra, trên thực tế Bành Viễn Chinh là người đứng đầu, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa Quách Vĩ Toàn là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, Ninh Hiểu Linh và Tôn Thắng Tuấn dần dần có khuynh hướng trung lập, chỉ có Đồng Dũng một mình một phe phản đối.

Sau đó, tin từ Ủy ban nhân dân huyện truyền ra, nhiều cán bộ huyện cũng xôn xao tranh luận. Không ít cán bộ không muốn huyện mang cái tiếng nghèo khó, cảm thấy như vậy là hạ thấp hình tượng của huyện. Những ý kiến này càng ngày càng nhiều, đương nhiên lọt vào tai Bành Viễn Chinh và các lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện.

Nghiêm Hoa nghe những ý kiến này, trong bụng khó chịu.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc xét duyệt bản thảo lời phát biểu trong đại hội đẩy mạnh tác phong và hiệu năng công tác trong các cơ quan Đảng chính toàn huyện do Hoắc Quang Minh đưa tới, Nghiêm Hoa tìm tới tận cửa.

- Nghiêm đại tỷ, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh cười, khoát tay:

- Chị tìm tôi có việc?

- Chủ tịch huyện Bành, gần đây đối với chuyện huyện chúng ta trình báo huyện nghèo, không ít người ở sau lưng bán tán xôn xao, nói hươu nói vượn, sắp tới cấp trên sẽ thực hiện xác định và đánh giá ý dân, nếu như không nhanh chóng thống nhất tư tưởng, sợ rằng sẽ có sơ xuất.

Nghiêm Hoa cau mày, lớn tiếng nói.

- Ngày mai trên đại hội, nên chẳng cậu nhấn mạnh chuyện này một chút? Nói nghiêm túc một chút, nếu ai ở sau lưng làm chuyện mờ ám, ảnh hưởng việc trình báo của huyện, thì truy cứu trách nhiệm của ai!

Bành Viễn Chinh cười:

- Nghiêm đại tỷ, đừng quá nóng giận, không cần thiết. Một số người có cái nhìn thiếu cận, có lòng hư vinh quá mạnh. Tôi đã có dự liệu, chị yên tâm đi. Họ bàn tán mấy ngày rồi cũng yên, nếu thật sự cấp trên tới xác định và đánh giá, sẽ không có người dám công khai đối nghịch với huyện.

Bành Viễn Chinh nói một cách thản nhiên.

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy. Quyền lực do huyện nắm giữ, cán bộ cơ quan không có cùng quan điểm, bàn ra nói vào một hai tiếng, cũng là bình thường. Họ bàn tán vài ngày rồi cũng thôi, không có ai dám phản đối công khai.

- Dĩ nhiên, ngày mai trong đại hội, tôi cũng sẽ nói về chuyện này.

Bành Viễn Chinh cười.

- Chị cứ việc thực hiện việc trình báo, không cần để ý tới những lời đồn nhảm này. Theo nguồn tin tôi có được, lần này phê duyệt sẽ rất nhanh, chừng cuối tháng 4 đầu tháng 5 là có thể đệ trình Quốc vụ viện. Nếu như tất cả đều thuận lợi, cuối tháng 5 hoặc đầu tháng 6 là có thể đánh giá xong. Đến lúc đó, chúng ta sẽ nhận được khoản vốn 5 triệu hỗ trợ huyện nghèo, việc sửa chữa và mở rộng huyện lỵ, có thể phải trông cậy toàn bộ vào chuyện này.

Nghiêm Hoa thở dài một cái, nhìn Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Được rồi, tôi sẽ giả như mắt điếc tai ngơ vậy.

Cậu bận việc, tôi về trước.

Nghiêm Hoa nói xong quay người bước đi.

Bởi vì lần trình báo này, thành phố cho thời hạn rất gấp, trong vòng một tuần phải hoàn thành việc tập hợp tất cả tài liệu cơ bản, thành phố xét duyệt thông qua xong, sẽ báo lên tỉnh, tỉnh xét duyệt xong sẽ chuyển lên Thủ đô.

Về sau Bành Viễn Chinh mới biết, tính từ năm 1986, đến năm 1994 này, quốc gia mới lại tiến hành thẩm tra việc trình báo. Trong lần trình báo quy mô lớn này, cả tỉnh Giang Bắc chỉ có hai huyện, một là huyện Lâm, hai là huyện Chúc của thành phố Trạch Lâm.

Phần đông, các huyện nghèo cấp quốc gia đều ở những vùng xa xôi biên giới Tây Nam, Tây Bắc, hoặc khu dân tộc thiểu số, là một tỉnh tương đối phát đạt, tỉnh Giang Bắc không có nhiều huyện phù hợp với tiêu chuẩn huyện nghèo.

Nghiêm Hoa vừa đi, Quách Vĩ Toàn đã tới. Quách Vĩ Toàn đã trao đổi với người của công ty Tân Thành, họ đồng ý tới huyện đầu tư, nghiêm túc thực hiện theo kế hoạch của huyện, hoàn thành xây dựng dự án.

Nhưng làm cách nào mới có thể ngưng hẳn hợp tác với công ty Quang Minh, với điều kiện là không gây ra sóng gió, đối với Quách Vĩ Toàn là một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Huyện muốn thay đổi nhà đầu tư, cha con Lý Hoắc Nhiên dĩ nhiên không cam lòng. Bởi vì đây là cơ hội duy nhất để họ mở ra thị trường ở thành phố Tân An, mất đi cơ hội lần này, sau này họ rất khó tiến vào thị trường Tân An. Họ khăng khăng bám víu vào văn bản thỏa thuận hợp tác đã ký với huyện, ngày hôm qua, Quách Vĩ Toàn nói chuyện với Lý Long cả một buổi chiều, cũng không có kết quả, thái độ của Lý Long rất cứng rắn.

Thấy vẻ mặt Quách Vĩ Toàn có phần ngưng trọng và âm trầm, Bành Viễn Chinh cười cười hỏi:

- Lão Quách, cục xương này cứng quá không nhằn nổi sao?

- Ài...

Quách Vĩ Toàn thở dài, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, đây không chỉ là cục xương cứng, mà còn rất đau đầu. Căn bản là không có cách nào nói đủ thuyết phục, Lý Long bám víu vào hợp đồng, còn ồn ào muốn lên thành phố khiếu nại chúng ta không tuân theo quy định hành chính, yêu cầu huyện bảo vệ quyền lợi hợp pháp của nhà đầu tư...

- Thỏa thuận hợp tác?

Bành Viễn Chinh nghe vậy cười lạnh, lấy bản sao văn bản thỏa thuận hợp tác xây dựng dự án do huyện và công ty Quang Minh ký tên trên bàn, lật đến tờ cuối cùng bổ sung, lớn tiếng nói:

- Lão Quách, anh nhìn đi, văn bản ghi rõ ràng trên giấy trắng mực đen: khi triển khai đầu tư, nếu nhà đầu tư không tuân theo quy định, vi phạm pháp luật, hoặc không tuân theo quy định hay chế độ và quy hoạch của huyện, chính quyền huyện có quyền chấm dứt hợp tác với nhà đầu tư bất cứ lúc nào, tất cả thiệt hại, doanh nghiệp tự gánh chịu.

Quách Vĩ Toàn ngẩn người, cúi xuống nhìn lướt qua, rồi cười khổ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, đương nhiên từ đầu đã có điều khoản ước định, nhưng tôi nghĩ doanh nghiệp lưu manh này sẽ bất chấp.

- Họ không thể muốn làm gì thì làm!

Bành Viễn Chinh cười lạnh, xua tay nói:

- Đừng gấp gáp. Anh cứ tiếp tục nói chuyện với họ, thẳng thắn biểu lộ thái độ của huyện, y muốn ồn ào thì cứ ồn ào đi! Tôi còn sợ họ không làm âm ỉ lên!

Quách Vĩ Toàn thở dài:

- Được, tôi lại hẹn họ nói chuyện, ngả bài xem sao.

...

Tại hội nghị đẩy mạnh hiệu năng và tác phong trong cơ quan Đảng chính huyện Lâm.

Trừ Hàn Duy không tham dự và Cung Hàn Lâm đi học, tất cả các Ủy viên thường vụ Huyện ủy và các lãnh đạo chủ yếu đều có mặt.

Hội nghị do Bí thư Huyện ủy Âu Dương Đào chủ trì, Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra Cổ Xuân Tường báo cáo chuyên đề, cuối cùng là Bành Viễn Chinh nói chuyện.

- Kế tiếp, mời Phó bí thư Huyện ủy, Phó chủ tịch thường trực huyện Bành Viễn Chinh phát biểu, mọi người cho một tràng pháo tay.

Âu Dương Đào vừa dứt tiếng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Bây giờ, trên thực tế, Bành Viễn Chinh là người đứng đầu huyện Lâm, bởi vì tình hình huyện Lâm dần dần ổn định và đi vào quỹ đạo, công tác trọng tâm của Hàn Duy lại chuyển về thành phố, trừ chuyện đặc biệt quan trọng, căn bản là không nhúng tay vào công việc ở huyện.

Bành Viễn Chinh đứng dậy khom người chào mọi người dưới đài, cao giọng nói:

- Các đồng chí, được Bí thư Hàn ủy thác, tôi đại diện cho Ủy ban nhân dân huyện phát biểu vài lời về xây dựng hiệu năng và tác phong công tác.

Năm nay là năm mấu chốt huyện gia tăng cải cách, đẩy mạnh phát triển kinh tế, cũng là năm huyện Lâm chúng ta thật sự phát triển. Chúng ta đẩy mạnh xây dựng dự án và thu hút đầu tư, thúc đẩy tiến trình đô thị hóa, tăng cường hỗ trợ đối với nông dân và vùng nông thôn, hướng dẫn quần chúng nông dân thoát nghèo, vươn lên làm giàu... Trong bối cảnh như vậy, Huyện ủy, Ủy ban nhân dân huyện quyết đoán thực hiện năm hoạt động xây dựng hiệu năng và tác phong trong cơ quan Đảng chính.

Trong tiến trình triển khai xây dựng tác phong và hiệu năng, ý thức phục vụ của nhiều đảng viên cán bộ càng ngày càng mạnh, sức sống đổi mới càng ngày càng dồi dào, điều kiện quản lý không ngừng được ưu hoá, hình tượng cán bộ càng ngày càng tốt đẹp...

Bành Viễn Chinh nói rất nhanh, vốn là bản thảo nói chuyện trong hai mươi phút, chỉ chừng mười phút hẳn đã nói xong, sau đó lập tức chuyển đề tài.

- Nhân đại hội hôm nay, tôi nói tiếp mấy câu, hy vọng các đồng chí thật sự lắng nghe.

Bành Viễn Chinh chột cao giọng:

- Gần đây, tôi nghe được không ít ý kiến bất đồng về việc huyện chúng ta trình báo huyện nghèo cấp quốc gia. Rất nhiều đồng chí cho rằng, chúng ta trình báo huyện nghèo khó là bôi đen hình ảnh của huyện, ở sau lưng nghị luận rồi rít. Ở đây, tôi muốn hỏi mọi người ba vấn đề.

Thứ nhất, rốt cuộc huyện Lâm có phải là huyện nghèo khó hay không? Trong mấy chục năm nay, về mọi phương diện, huyện Lâm đều xếp hạng đầu tính từ dưới lên. Thu nhập bình quân đầu người của chúng ta thậm chí chưa bằng một phần năm của quận Tân An. Chúng ta hầu như không có cơ sở công nghiệp, huyện lỵ của chúng ta, đi bộ từ nam đến bắc, mất chưa tới nửa giờ. Huyện lỵ chỉ có một bệnh viện, một trường phổ thông trung học, một trường cấp 2, bốn trường tiểu học, một cửa hàng bách hóa... đó là toàn bộ cơ ngơi của chúng ta!

Trừ đi phương tiện công cộng, chúng ta hầu như chỉ có hai bàn tay trắng. Ra khỏi huyện lỵ, tình trạng khu vực nông thôn càng khó có thể dùng lời mà mô tả được. Mọi người từng nhiều lần đến nông thôn, hẳn là có thể thấy rõ còn hơn cả tôi. Nếu một huyện nghèo như chúng ta, không thể gọi là huyện nghèo khó, cả nước còn có huyện nghèo khó sao?

Có lẽ có người sẽ nói, còn có rất nhiều địa phương còn nghèo hơn chúng ta. Không sai, đó là sự thật. Nhưng tại sao các vị không quay lại nhìn các khu giàu có và phát đạt, thu nhập gấp nhiều lần huyện chúng ta? Chênh lệch quá lớn, các đồng chí! Nghĩ tới điều này, tôi rất đau lòng!

564. Chương 573: Biện Pháp Cường Chế

- Nếu chúng ta thực sự là huyện nghèo, như vậy tôi muốn hỏi mọi người một chút, tại sao chúng ta không thể trình báo huyện nghèo cấp quốc gia? Tại sao?

Bành Viễn Chinh đột nhiên vùng tay.

- Không sai, chúng ta đang tiến hành mấy dự án, triển vọng có vẻ khá tốt. Nhưng, chỉ bằng vào mấy dự án này là có thể thay đổi diện mạo một huyện Lân nghèo nàn lạc hậu cả về kinh tế lẫn khoa học kỹ thuật sao? Tôi nói cho mọi người biết, chuyện này là hết sức vô nghĩa!

Đắc chí rồi sao? Cho là chúng ta có thể nhảy vào hàng ngũ huyện có nền kinh tế phát đạt, khắc phục được mọi khó khăn rồi sao? Tôi cho mọi người biết, dự án là do tôi đưa vào, tôi rõ ràng hơn ai hết, còn xa mới gọi là đủ!

Có một số đồng chí lạc quan một cách mù quáng. Các vị không phân tích rõ, không hiểu được rốt cuộc huyện Lân thiếu hụt cái gì, nên đi theo con đường phát triển nào. Có thể nói, đa số các đồng chí đang ngồi đây cũng không rõ, cũng rất mù mờ!

Đột nhiên Bành Viễn Chinh đập bàn một cái, tiếng động khuếch đại qua micro, chấn động toàn hội trường.

- Vấn đề thứ hai, đó là hình tượng quan trọng hay phát triển quan trọng hơn? Là lợi ích cá nhân và lòng hư vinh của một số người cá biệt quan trọng hơn hay lợi ích thực tế của người dân trong huyện quan trọng hơn? Ai có thể nói cho tôi biết?

Huyện nghèo cấp quốc gia có thể nhận được chính sách ưu đãi và tiền hỗ trợ từ thành phố, tỉnh và Trung ương, có nguồn tiền và chính sách hỗ trợ, chúng ta có thể sửa đường, mở rộng huyện lỵ, có thể đẩy mạnh xây dựng công trình công cộng, có thể tăng cường cơ sở giáo dục, có thể làm được rất nhiều chuyện tạo phúc lợi cho dân!

Hôm nay, ở ngay chỗ này, tôi tuyên bố một câu: So với lợi ích thực tế mà nhân dân trong huyện nhận được, thể diện của bất cứ kẻ nào, bao gồm cả tôi, đều không đáng một xu! Hình tượng của huyện Lân, quyết định bởi thực lực kinh tế, bởi trình độ văn hóa, môi trường nhân văn, cho tới phẩm chất của các vị đang ngồi đây, chứ không quyết định bởi chúng ta có mang danh là huyện nghèo hay không!

Còn có vấn đề thứ ba. Ai đứng lên nói một chút, rốt cuộc huyện Lân có bao nhiêu nhân khẩu, nhân khẩu nông thôn chiếm tỉ lệ bao nhiêu so với nhân khẩu nội thành? Thu nhập đầu người của nhân khẩu nông thôn là bao nhiêu? Ai có thể trả lời tôi?

Bành Viễn Chinh lớn tiếng hỏi.

Dưới đài hoàn toàn im lặng, không ai lên tiếng.

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Nếu không có ai chủ động lên tiếng, vậy thì tôi chỉ đích danh vậy.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, giơ tay chỉ Vi Minh Hiên đang ngồi cúi đầu, cao giọng nói:

- Vi Minh Hiên, anh trả lời đi!

Vi Minh Hiên ngẩn ra, rồi đứng dậy, lúng túng cười, ngập ngừng một chút, rồi lớn tiếng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, theo tổng điều tra nhân khẩu cả nước gần đây nhất, nhân khẩu huyện Lân chúng ta đại khái khoảng ba trăm mười ngàn người, trong đó nhân khẩu huyện lỵ chưa đến một trăm ngàn. Về phần thu nhập bình quân đầu người của nhân khẩu nông thôn, có thể...có thể chưa tới 400 tệ? Thật xấu hổ, tôi cũng không nhớ được chi tiết rõ ràng.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Vi Minh Hiên một cái, ý bảo y ngồi xuống.

- Câu trả lời của Vi Minh Hiên, chưa thật chính xác. Con số chính xác là: tính đến nay, nhân khẩu toàn huyện có 318.500 người, trong đó huyện lỵ có 98 ngàn người, nói cách khác, hai phần ba nhân khẩu của chúng ta là ở nông thôn.

Bành Viễn Chinh vung tay, giọng nói càng ngưng trọng:

- Năm 1993, thu nhập của hộ thuần nông là 319 tệ, tăng 26 tệ so với năm trước đó. Toàn huyện có 29 thôn, 120 ngàn miệng ăn phải hàng ngày vật lộn với miếng cơm manh áo. Hàng năm, đều có một lượng lớn nhân khẩu rời huyện, đến các thành phố duyên hải phía nam tìm việc làm.

Năm 93, tổng sản lượng quốc dân toàn huyện đạt 58 triệu, tài chính huyện thu vào rất ít ỏi. Từ cải cách và mở cửa, thu hút đầu tư, trong ba năm 94, 95, 96, tốc độ tăng trưởng hàng năm của chúng ta sẽ không dưới 20 phần trăm. Đây là một con số khá khả quan, trong tương lai không xa, tổng sản lượng quốc dân toàn huyện tăng gấp đôi, là điều không quá khó khăn.

Nhưng, dù vậy, so với các huyện khác trong thành phố, huyện chúng ta vẫn sẽ thua kém rất nhiều. Để đa số nhân khẩu nông thôn thoát nghèo, vươn lên làm giàu, chúng ta không thể làm được trong ngắn hạn. Tôi không có bản lĩnh này, ai có bản lĩnh như vậy, có thể nói ra, tôi sẽ nhường chức vụ này cho người đó làm!

Xem những số liệu này, ai còn nói chúng ta không phải là một huyện nghèo? Chúng ta là một huyện nghèo, điều đó đúng với bản chất! Vấn đề này, tôi chỉ nói tới đây, hy vọng sau khi mọi người trở về, suy nghĩ cho thật kỹ! Bắt đầu từ hôm nay, tôi không muốn lại nghe những lời nói lung tung sau lưng! Nếu ai còn nói những lời không có trách nhiệm, thậm chí là bịa đặt sinh sự, huyện sẽ điều tra đến cùng, nghiêm túc truy cứu trách nhiệm hình sự! (sic!)

Được rồi, tan họp!

Quách Vĩ Toàn không tham gia hội nghị, lúc hội nghị bắt đầu, y đang đàm phán với Lý Long của công ty Quang Minh, kết quả là đàm phán không thành, hai người thậm chí còn đập bàn.

Quách Vĩ Toàn hăm hăm trở về Ủy ban nhân dân huyện, ngồi trong phòng làm việc bực bội một lúc lâu sau mới lấy lại bình tĩnh, rồi đến báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nghe Quách Vĩ Toàn nói xong, vẻ mặt không thay đổi, thản nhiên nói:

- Lão Quách, đừng tức giận. Thέ này đi, anh lập tức phối hợp với ngành công nghiệp huyện, thuế vụ, xây dựng, kinh tế thương mại, tiến hành phúc tra điều kiện cơ bản và thủ tục của hai doanh nghiệp Phi Đằng và Quang Minh, công ty nào không phù hợp yêu cầu và tiêu chuẩn, cứ theo quy định mà loại bỏ!

Quách Vĩ Toàn đứng dậy, gật đầu nói:

- Được, tôi lập tức đi làm ngay!

Sau khi Quách Vĩ Toàn đi, Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, rồi gọi điện cho Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần. Chu Tích Thuần không nói gì, nhưng cũng không phản đối biện pháp của huyện.

Một tiếng sau, dưới sự dẫn đầu của Phó chủ tịch huyện Quách Vĩ Toàn, Ủy ban nhân dân huyện lập tức thành lập văn phòng thẩm tra tư cách nhà đầu tư, phái tổ công tác đến yêu cầu hai công ty Quang Minh và Phi Đằng cung cấp các loại thủ tục, chứng nhận, chứng từ, cho tới biên lai nộp thuế v.v...

Lý Long thấy tình thế không ổn, vội vàng gọi điện thông báo cho Lý Hoắc Nhiên.

- Cha, đây là bọn họ cố ý điều tra chúng ta, nếu không được, chúng ta lên thành phố khiếu nại! Quá kỳ cục! Bối bèo ra bọ, kiểu gì cũng có thể tìm ra lỗi!

Lý Long tức giận nói.

- Họ làm như vậy, rõ ràng là muốn sỉ nhục chúng ta! Có thể thấy, tay Bành Viễn Chinh này khó đối phó! Con đừng hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ muốn tài liệu và thủ tục gì cứ đồng ý cung cấp cho họ, nhưng kéo dài không làm ngay, cha muốn xem, coi ai có thể tổn thương ai?!

- Nhưng họ chỉ kỳ hạn cho chúng ta hai ngày, đến hạn không cung cấp, sẽ cho chúng ta không hợp cách, không đủ điều kiện đầu tư.

Lý Long cắn răng nói:

- Cha, con thấy hay là cứ bất chấp giá nào, đấu với bọn họ một phen! Cùng lắm thì, chúng ta không đầu tư ở Tân An cũng được, nhưng nhất định phải chơi tên Bành Viễn Chinh này một trận!

- Phải bình tĩnh, không nên làm loạn! Đợi xem họ Bành rốt cuộc muốn làm gì rồi hãy nói!

Lý Hoắc Nhiên cau mày dằn dò.

- Con đừng làm ầm ĩ nghe chưa! Nhỡ không khống chế được tình hình, chúng ta đang ở trên địa bàn của người ta, công khai đối nghịch với huyện, bất lợi cho chúng ta.

- Nhưng tên họ Bành này khinh người quá đáng...

Lý Long cảm tức cúp điện thoại.

...

Đối với yêu cầu của huyện, công ty Quang Minh chỉ đáp ứng mà không nhúc nhích, chỉ đơn giản cung cấp giấy chứng nhận thủ tục. Bởi vì huyện yêu cầu cấp qua nhiều thủ tục, quá chi tiết, họ không cách nào hoàn thành nhanh chóng được.

Theo nguyên tắc kéo dài và chờ xem, Lý Long nén lòng chờ đợi. Nhưng điều ngoài dự liệu của y và làm y luống cuống chân tay, đó là, buổi sáng ngày thứ ba, tức ngày 5 tháng 4, Bành Viễn Chinh với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, cho văn phòng Ủy ban nhân dân huyện và Ủy ban Kinh tế và Thương mại phối hợp gửi công văn đi, đưa ra hai thông báo “Về việc công ty Quang Minh không tuân theo quy định hoạt động” và “Về việc công ty Quang Minh không hợp cách trong kỳ phúc tra tư cách”.

Hầu như cùng lúc đó, Ủy ban nhân dân huyện thảo quyết định “Ủy ban nhân dân huyện Lâm chấm dứt hợp tác với công ty Quang Minh”.

Xế chiều, hai thông báo và quyết định của Ủy ban nhân dân huyện, đã được gửi đến các ngành, đơn vị và các xã, thị trấn, đồng thời đến tay Lý Long, người phụ trách của công ty Quang Minh.

Trên quyết định chấm dứt hợp tác, còn có bút phê của Bành Viễn Chinh: Xin đồng chí Vĩ Toàn phối hợp với Ủy ban Kinh tế và Thương mại, thi hành quyết định.

Lý Long đột nhiên biến sắc, rồi mặt y đỏ bừng lên.

Y cảm mấy văn bản, cảm tức hét lên với Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện Mã Thiên Quân:

- Mã Thiên Quân, huyện các người đơn phương xé bỏ thỏa thuận hợp tác, phá hủy dự án xây dựng, chúng tôi sẽ lên thành phố khiếu nại các người!

Chúng tôi đã làm nhiều việc như vậy, đã đầu tư không ít tiền vào dự án, các người nói ngưng là ngưng sao? Ai sẽ bồi thường tổn thất cho công ty chúng tôi?

Trước khi đến, Mã Thiên Quân đã nhận được chỉ thị của Bành Viễn Chinh và Quách Vĩ Toàn, đương nhiên không chút hoang mang, bất chấp cơn giận dữ của Lý Long, lạnh nhạt nói:

- Lý tổng, có câu dù mua bán không thành, vẫn còn tình nghĩa, mặc dù bây giờ chúng ta chấm dứt hợp tác dự án này, nhưng sau này còn có cơ hội, hy vọng Lý tổng không phá sập đường quay lại!

Xin chú ý, huyện chúng tôi chỉ nghiêm túc dựa theo luật pháp và quy định trong thỏa thuận hợp tác mà làm việc, lúc đầu các vị không tuân theo quy định, sau đó lại tự tiện tiến vào hiện trường thi công, hơn nữa lại không hội đủ các điều kiện đầu tư cơ bản, không vượt qua được kỳ thẩm tra tư cách của huyện, đã như vậy, huyện có quyền chấm dứt hợp tác với công ty của các vị!

- Đây là các người muốn gán tội cho người khác! Họ Mã, các người thật là quá đáng, tôi sẽ lên Ủy ban nhân dân thành phố khiếu nại! Dù phải tố cáo lên tỉnh, chúng tôi cũng làm!

Lý Long trợn mắt một cách dữ tợn, khóe miệng run run.

- Huyện đã nói rõ ràng lý lẽ với các vị, nếu không phục, các vị có thể tố cáo lên thành phố, chuyện này không có vấn đề gì.

Mã Thiên Quân xua xua tay, trầm giọng nói:

- Nhưng huyện hy vọng trong vòng ba ngày, các vị sẽ rút tổ dự án khỏi huyện, nếu không, chúng tôi sẽ dùng biện pháp cưỡng chế theo quy định!

Mã Thiên Quân nói xong, bỏ đi.

Lần này thái độ Mã Thiên Quân cứng rắn như vậy, khiến Lý Long tức giận như điên cuồng.

565. Chương 574: Lùng Băt

Lúc hơn 2 giờ chiều, Ban dự án của công ty Quang Minh đột nhiên tổ chức đội thi công và dân công hơn trăm người, mang theo mấy chục xe cơ giới, hô khẩu hiệu, rầm rộ chạy tới hiện trường công trình, bất chấp sự ngăn cản của nhân viên Ủy ban Xây dựng huyện, vẫn xông vào chiếm cứ cả công trường.

Bốn phía biểu ngữ giăng đầy, ghi nào là: “Trả lại dự án, thề bảo vệ quyền lợi hợp pháp của xí nghiệp”, “Thất tín với dân, ai bồi thường tổn thất cho xí nghiệp”, đủ loại khẩu hiệu thổi phồng.

Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên đã chuẩn bị tinh thần từ trước, lập tức bắt đầu các biện pháp xử lý khẩn cấp đã được xác định trước đó. Quách Vĩ Toàn dẫn tổ công tác chạy tới điều đình với người của ban dự án của công ty Quang Minh, mà Lý Minh Nhiên đích thân ra mặt, điều hơn trăm người của Phòng cảnh sát huyện chạy tới hiện trường duy trì trật tự, để ngừa bất trắc.

Hai đồn công an phụ cận, đại đội phòng ngừa bạo lực và đại đội bảo vệ trị an cùng xuất động, chuẩn bị các loại biện pháp cưỡng chế. Trên hiện trường, với sự xúi giục của Ban dự án công ty Quang Minh, không ít công nhân viên chức công ty và dân công, quơ cuốc xẻng lên, làm ồn ào huyên náo một góc trời.

Quách Vĩ Toàn bức bối từ công trường quay lại, mặt mày xanh mét. Y bất chấp nguy hiểm chạy tới tìm Lý Long đàm phán, phát hiện Lý Long không có ở hiện trường. Chỉ huy ở hiện trường là một quản lý cấp trung của công ty Quang Minh.

Người này theo lệnh cha con Lý Hoắc Nhiên, nhất định phải làm cho chuyện này càng âm ỉ càng tốt, theo nguyên tắc không làm lớn chuyện không bỏ qua.

Lý Minh Nhiên vừa bảo Tạ Huy cho người đến giải tán đám người tò mò đến xem náo nhiệt, quay lại thấy Quách Vĩ Toàn vừa chạy về, liền vội vã lớn tiếng hỏi:

- Lão Quách, tình hình thế nào?

Quách Vĩ Toàn cảm tức khoát tay, nói:

- Lý Long chưa tới, y rất giảo hoạt. Trên hiện trường đa số là dân công, ở vào trạng thái rất kích động. Dĩ nhiên, cũng có thể do điều đó có liên quan lợi ích thiết thân của họ. E là, công ty Quang Minh dùng tiền lương làm sức ép, uy hiếp họ chạy tới gây chuyện.

- Tôi thấy như vậy không được, nhất định phải chọn biện pháp cưỡng chế. Lão Quách, có lẽ Chủ tịch huyện Bành cũng sắp đến, anh tranh thủ báo cáo tình hình với cậu ấy, còn tôi đi tiếp tục điều lực lượng. Tôi không tin, bọn chó hỗn hào này có thể vô pháp vô thiên như vậy được!

Lý Minh Nhiên cười lạnh, phất phất tay, rảo bước về phía Trường phòng công an huyện Tạ Huy.

Quách Vĩ Toàn do dự một chút, vốn định ngăn Lý Minh Nhiên lại, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu chẳng may tình hình không kiểm soát được, có phía cảnh sát cũng có thể bảo đảm không xảy ra rối loạn.

...

Bành Viễn Chinh ở trong phòng làm việc xử lý mấy văn kiện, bố trí mấy công tác, lại còn nói chuyện với Nghiêm Hoa về việc trình báo huyện nghèo. Hoắc Quang Minh sốt ruột đến độ toát mồ hôi lạnh, đi tới đi lui trên hành lang.

Công ty Quang Minh tụ tập người gây chuyện, y đã khẩn cấp báo cáo với Bành Viễn Chinh. Nhưng thái độ của Bành Viễn Chinh dường như hơi khác thường, chẳng những hấn không tức giận hay khản trương, lại ra vẻ bình tĩnh không hoảng hốt, không vội vàng. Ngoài hiện trường không ngừng gọi điện thoại về hỏi thúc, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn không có động tĩnh gì.

Đúng lúc Hoắc Quang Minh nóng như lửa đốt, Bành Viễn Chinh từ từ ra khỏi phòng làm việc, nhìn y rồi bình thản nói:

- Đi, lão Hoắc, sắp xếp xe đi, chúng ta đến hiện trường xem một chút.

- Dạ.

Hoắc Quang Minh chạy nhanh như bay ra gọi tài xế. Thật ra thì tài xế đã nổ máy xe, chờ sẵn trước cửa trụ sở cơ quan.

Hai người lên xe, chạy thẳng tới hiện trường.

Thấy Bành Viễn Chinh tới, Lm, Quách Vĩ Toàn cùng Tạ Huy, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên và các cán bộ huyện lập tức chạy tới, vây lấy Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tách ra khỏi đám người, rảo bước đi tới chừng mười mấy mét, rồi dừng lại. Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên cùng đi tới, những cán bộ khác hiểu ý chờ một bên, biết ba vị lãnh đạo huyện cần bàn bạc, không thể tới tham dự.

- Chủ tịch huyện Bành, Lý Long rất giỏi hoạt, có thể đã ẩn trốn. Những người kia đa số là dân công, bị bọn họ xúi giục và kích động, các đồng chí trong huyện đang kiên nhẫn thuyết phục họ.

Quách Vĩ Toàn thấp giọng nói.

- Nhưng tôi có cảm giác, không có hiệu quả gì mấy, bây giờ có dùng biện pháp cưỡng chế hay không, còn phải do anh quyết định!

Lý Minh Nhiên xen vào:

- Còn do dự cái gì? Tiến vào, giải tán bọn họ, bắt lại mấy tên cầm đầu, tạm giam rồi nói sau!

Bành Viễn Chinh không trả lời, lẳng lặng nhìn mấy bức biểu ngữ kia, đột nhiên mỉm cười, quay lại nhìn Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên, nói:

- Lão Lý, lão Quách, doanh nghiệp này đúng là công ty lưu manh, rất giỏi về mấy trò này. Xem ra, ở những địa phương họ đầu tư, họ cũng dùng những thủ đoạn này. Đây là muốn trở mặt với huyện, làm âm ỉ một trận đây mà! Nhưng chúng ta là chính quyền nhân dân, làm sao có thể tranh chấp với một công ty lưu manh như vậy được!

Không cần phải xung đột với họ. Lão Lý, cho người của Phòng công an huyện phong tỏa hiện trường, tránh không để cho quần chúng vây lại xem, đồng thời, chú ý động tĩnh của bọn họ, đề phòng họ có hành động vi phạm pháp luật. Nhưng nếu họ không hành động, hãy giữ vững hiện trạng.

Lão Quách, anh phái người tiếp tục thuyết phục, giáo dục họ, kiên nhẫn một chút, đừng nên gấp gáp.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, đột nhiên vẫy tay về phía Trọng Tu Vĩ đang đứng cách đó không xa.

Trọng Tu Vĩ đội nón, võ trang đầy đủ, chạy vội tới, nhẹ nhàng chào:

- Chủ tịch huyện Bành!

- Lão Trọng, anh đích thân dẫn mấy cảnh sát tới khống chế mấy người cầm đầu kia lại, sau đó tìm cách dò hỏi tung tích của Lý Long, trong thời gian ngắn nhất, tạm giam Lý Long. Dù y quay về thành phố Trạch Lâm,, cũng phải bắt cho tôi!

Giọng Bành Viễn Chinh trở nên lạnh lùng nghiêm nghị:

- Kích động dân công gây chuyện là phạm tội hình sự, bắt y càng nhanh càng tốt!

- Rồi!

Trọng Tu Vĩ đứng nghiêm chào, rồi chạy về điều động người.

- Tốt lắm, trước hết cứ như vậy đi, tôi còn phải đến Tổng công ty khí than mở một cuộc hội đàm, bàn chuyện cung cấp khí than cho cư dân trong huyện. Lão Lý, lão Quách, khổ cực hai người ở chỗ này vất vả, chờ Trọng Tu Vĩ bắt được Lý Long, rồi báo cho tôi một tiếng.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền lên xe rời đi.

...

Trọng Tu Vĩ xuất thân từ cảnh sát hình sự, rất có kinh nghiệm xử lý sự việc khẩn cấp. Y dẫn theo mấy cảnh sát hình sự cao lớn, lặng lẽ từ phía sau áp tới, nhân lúc cán bộ Ủy ban kinh tế thương mại huyện đàm phán với Ngụy Đại Quân, người dẫn đầu của ban dự án công ty Quang Minh, thỉnh linh bắt Ngụy Đại Quân mang đi.

- Đoàn!-

Các dân công phía sau vung cuốc xẻng trong tay định xông lên, Trọng Tu Vĩ liền móc súng nổ một phát chỉ thiên, để cấp dưới mang Ngụy Đại Quân đi.

- Các người muốn làm gì? Các người không thể tùy tiện bắt người! Các người...

Ngụy Đại Quân kinh hoảng, vừa giãy dụa vừa la to khàn cả giọng.

- Bóp!-

Một cảnh sát hình sự không nhịn được, quạt cho y một cái bạt tai thật mạnh, tức giận nói:

- Câm miệng! Anh dẫn đầu kích động mọi người gây chuyện, đã vi phạm luật hình sự, nếu phản kháng, tội càng nặng thêm!

Cảnh sát hình sự đưa Ngụy Đại Quân lên xe, Trọng Tu Vĩ cũng lạnh lùng lên xe, nói với Ngụy Đại Quân:

- Ngụy Đại Quân, tôi cho anh một cơ hội lập công chuộc tội, anh là do người ta ra lệnh mà làm, chỉ cần anh chỉ ra người cầm đầu sau lưng, cơ quan công an sẽ giảm bớt hình phạt đối với anh. Nếu không, anh cứ chờ vào nhà đá ăn mấy năm cơm tù đi!

Nói! Lý Long ở đâu?

- Tôi...Tôi nói...Tôi thành thật khai báo, xin chính quyền khoan hồng...

Ngụy Đại Quân là tâm phúc của Lý Long, thường ngày được hưởng nhiều lợi ích từ cha con Lý Hoắc Nhiên. Nhưng bị cơ quan công an bắt lại, sự uy hiếp vượt xa cha con Lý Hoắc Nhiên.

Ngụy Đại Quân nhanh chóng khai báo, Lý Long đã trở về thành phố Trạch Lâm, hẳn là đang ở tại trụ sở chính của công ty Quang Minh.

Vốn Lý Long định ở lại Tân An, nhưng Lý Hoắc Nhiên có dự cảm xấu, nên ra lệnh cho con trai về Trạch Lâm, cho rằng ở địa bàn của mình là an toàn nhất. Dù Bành Viễn Chinh có bản lĩnh lớn cỡ nào, cũng không dám làm gì cha con ông ta ở thành phố Trạch Lâm.

Tuy nhiên ông ta không để ý đến một điểm quan trọng: Bành Viễn Chinh làm việc không dựa theo lẽ thường, hơn nữa, chuyện xảy ra ở huyện Lân, công an huyện Lân có quyền phá án ở địa phương khác. Bắt Lý Hoắc Nhiên thì không thể, nhưng bắt Lý Long thì không cần phải kiêng dè gì nhiều.

Hai giờ sau, vào lúc 5 giờ chiều, Trọng Tu Vĩ đã dẫn người đưa xe đến bên ngoài trụ sở của công ty Quang Minh ở thành phố Trạch Lâm.

Y không lập tức lùng bắt Lý Long, mà chia người làm hai đường, một nhóm đến mai phục bên ngoài biệt thự của Lý gia, một nhóm chờ bên ngoài trụ sở công ty Quang Minh.

Lý Long ở trong phòng làm việc, nhàn nhã nhâm nhi cà phê xem phim Hồng Kông, nửa giờ sau mới bấm số di động của Ngụy Đại Quân, Ngụy Đại Quân cho y biết hiện trường tạm thời bình tĩnh, huyện Lân đang cho người đối thoại với công ty Quang Minh, không hành động quá khích.

Lý Long không biết, lúc này Ngụy Đại Quân đã bị cảnh sát khống chế.

Lý Hoắc Nhiên đẩy cửa đánh “rầm” một tiếng đi vào, trầm giọng nói:

- Cha cảm thấy không ổn, bây giờ con nhanh chân lên, mang theo ít tiền và người, rời ngay khỏi thành phố, đi về phía nam chơi mấy ngày. Chờ tin tức của cha. Cha không bảo con quay lại, thì đừng quay về!

Lý Long xem thường đứng dậy cau mày nói:

- Cha, không đến nỗi như vậy đâu. Bên kia một mực không động tĩnh, bọn họ không dám gây xung đột với chúng ta, một khi xảy ra xung đột giữa chính quyền và người dân, họ Bành ăn không hết trách nhiệm đâu!

566. Chương 575: Rút Củ Dưới Đáy Nồi

- Con biết cái gì, tranh thủ đi! Xe đậu dưới lầu, cha đã sắp đặt đâu vào đó cho con. Tối nay con rời Giang Bắc, chạy thẳng tới Giang Nam, nhân tiện khảo sát thị trường ở đó một chút, nếu thật sự không ổn, sau này thị trường trọng tâm của chúng ta sẽ dời dần đến phía nam.

Lý Hoắc Nhiên nghiêm mặt thúc giục:

- Lập tức đi ngay! Đi thẳng từ công ty!

Lý Long có phần không biết nên khóc hay nên cười:

- Cha, con cũng không thể thu dọn một chút đồ, nói với con dâu của cha một tiếng sao? Bằng không, con dẫn cô ấy theo?

Lý Hoắc Nhiên tức giận nói:

- Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn ở đó kêu gào? Con không cần lo cho vợ con, đã có cha ở đây! Chờ con đến phía nam, thu xếp xong rồi hãy nói!

- Được rồi, được rồi! cha, con chuẩn bị một chút, lập tức đi ngay!

Lý Long bất đắc dĩ đầu hàng, bắt đầu mặc áo gió.

Lý Hoắc Nhiên lấy ra một bao da màu đen, ném trên bàn Lý Long:

- Đây là điện thoại di động mới, còn có một trăm ngàn, tối nay con đến thành phố Tân Khai tỉnh Giang Nam nghỉ lại, cha đã liên lạc với bên đó, phía trên có danh thiếp của họ.

Lý Hoắc Nhiên xoay người rời đi. Là một lão cáo già vốn xuất thân “hắc đạo”, cuối cùng “tẩy trắng” thành công trở thành doanh nhân, Lý Hoắc Nhiên đương nhiên không phải là thiện nhân. Ông ta có phần lưu manh tàn nhẫn, nhưng cũng có một phần khôn khéo của một dona.

Lý Long cho người của ban dự án làm ầm ĩ ở huyện, Lý Hoắc Nhiên dự cảm là sẽ không ổn. Mà tin tức do Ngụy Đại Quân cung cấp càng bình tĩnh, ông ta càng có cảm giác có gì đó không đúng. Đây là lý do chủ yếu khiến ông ta thúc giục Lý Long lánh ra ngoài...

Phân đội do Trọng Tu Vĩ chỉ huy đang chờ trước cửa công ty Quang Minh. Đại đội phó đại đội cảnh sát hình sự Mã Lực có phần sốt ruột, tiến tới trước mặt Trọng Tu Vĩ, hạ giọng nói:

- Cục trưởng Trọng, bên Lý gia cũng không có động tĩnh gì. Theo quan sát và điều tra, cha con Lý Hoắc Nhiên chưa trở về nhà. Rất rõ ràng, nếu Lý Long không công ty, thì là lẩn trốn. Thay vì tốn công chờ đợi, chúng ta cứ xông thẳng vào bắt người! Nếu như Lý Long không ở công ty, chúng ta cũng có thể hỏi rõ hành tung của y, nhanh chóng hành động.

- Không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta đến thành phố Trạch Lâm, là nơi đất khách để phá án, phải khiêm tốn một chút, không nên quá khoa trương, như vậy sẽ gây phiền phức cho lãnh đạo huyện.

Trọng Tu Vĩ lắc đầu.

- Trong huyện vừa báo tin, Lý Long mới nói chuyện điện thoại với Ngụy Đại Quân, hẳn là còn ở công ty. Không nên gấp gáp, kiên nhẫn chờ đợi, chú ý quan sát. Chỉ cần Lý Long vừa rời công ty, chúng ta lập tức tới bắt người, bắt được cho lên xe, trở về huyện Lâm, động tĩnh càng nhỏ càng tốt.

Đúng lúc đó, viên cảnh sát hình sự đang quan sát tình huống bên phía trụ sở công ty Quang Minh, ra hiệu bằng tay, cảnh sát hình sự trên xe nhất thời khẩn trương, cũng chăm chú nhìn về phía khu trụ sở của công ty Quang Minh.

Một chiếc xe màu đen đang đậu dưới lầu, Lý Long khoác áo gió màu đen, dẫn theo hai người đàn ông vạm vỡ bước nhanh ra khỏi lầu, lên xe.

Chiếc xe chạy về phía cổng lớn của công ty Quang Minh.

- Không ổn, Lý Long muốn chạy trốn!

Trọng Tu Vĩ đột nhiên vỗ đùi một cái, hạ giọng quả quyết ra lệnh:

- Khi nào xe đi qua, cản đường của hắn, lập tức hành động, bắt Lý Long mang đi ngay!

Thành viên tổ hành động mở hai chiếc xe trước cửa công ty Quang Minh, tài xế của Lý Long đạp thắng xe, nhô đầu ra mắng. Lý Long và các hộ vệ của y chưa kịp phản ứng, bảy tám cảnh sát hình sự mặc thường phục cầm súng lao lên, kéo mở cửa xe, chĩa họng súng đen ngòm vào Lý Long và hai hộ vệ.

Trong nháy mắt thấy Trọng Tu Vĩ và nhóm cảnh sát hình sự, Lý Long biết đã xong rồi. Mặc dù đây là ở cổng trụ sở công ty Quang Minh, nhưng đám cảnh sát này có súng, ba người Lý Long cũng không dám lộn xộn.

Quá trình bắt người chưa đến ba phút. Lý Long bị áp giải lên xe, trong nháy mắt chiếc xe lặn vào dòng xe cộ và màn đêm thành phố Trạch Lâm, biến mất. Khi Lý Hoắc Nhiên nhận được thông báo xuống lầu, Lý Long đã bị mang đi mất rồi.

Lý Hoắc Nhiên quát lên như sấm, nhưng không dám báo án với cảnh sát thành phố Trạch Lâm, bởi vì ông ta biết rõ, một khi báo án, cảnh sát Trạch Lâm sẽ phối hợp với cảnh sát huyện Lân, nhất định cảnh sát huyện Lân sẽ cung cấp chứng cứ xác thực, để Lý Long bị xử theo pháp luật ở huyện Lân.

Lý Hoắc Nhiên chần chờ hồi lâu, rồi chạy xe suốt đêm đến thành phố Tân An, định sáng hôm sau đến tìm Chu Tích Thuần. Dù thế nào, bất cứ giá nào, ông ta cũng phải đưa con trai ra ngoài.

Ông ta không sao ngờ được, Bành Viễn Chinh lại kiên quyết như vậy, thủ đoạn sấm sét như vậy, dùng cách rút củi dưới đáy nồi đối với mình...

Chính vì đã trù tính sẵn chiều này, nên lúc đầu, Bành Viễn Chinh không nóng nảy, không vội vã. Chỉ cần bắt được Lý Long, mọi sự đều xong. Hắn cũng không tin, Lý Hoắc Nhiên dám không nhượng bộ.

Bành Viễn Chinh dẫn theo Phó chủ tịch huyện Tôn Thắng Tuấn, chánh văn phòng Vương Hạo và Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện Vi Minh Hiền, một nhóm sáu bảy người chạy tới Tổng công ty khí than lúc hơn ba giờ chiều, đàm phán thuận lợi với Mạnh Kiến Tây và người của xí nghiệp, bước đầu đạt được sự nhất trí.

Tổng công ty khí than thành phố Tân An phải chịu trách nhiệm cung cấp và vận chuyển khí than trong nội thành, nhưng vì mức độ sử dụng của người dân khu vực nội thành trước mắt chỉ chiếm 30 phần trăm công suất thiết kế, khiến lãng phí một phần sản lượng của nhà máy, bởi vì mỗi ngày lượng khí chuyển vận đến hộ tiêu thụ quá ít, mà thể tích của các trạm dự trữ có hạn, mỗi ngày, nhà máy phải loại bỏ một lượng lớn khí than.

Trong tình hình như vậy, phía công ty đã nghĩ đến khai thác thị trường huyện Lân. Mặc dù theo dự án cung ứng thị trường, không có kế hoạch cung cấp khí cho huyện Lân, nhưng dù sao nhà máy cũng tọa lạc ở huyện Lân, nếu như cung cấp khí cho huyện Lân, giá thành cũng không quá cao.

Chủ yếu là công ty cần đầu tư xây dựng hệ thống đường ống áp lực thấp cùng với truyền dẫn và phân phối. Mà nếu như số hộ sử dụng khí của huyện Lân không đạt tới một con số nhất định, cũng sẽ khiến nhà máy bị lỗ.

Cho nên, việc đàm phán của hai phía có hai điểm mấu chốt: thứ nhất, giá thành của đường ống vận chuyển, tài chính huyện Lân phải hỗ trợ một phần cho công ty, không thể để một mình công ty khí than gánh chịu; thứ hai, số lượng hộ sử dụng khí than ban đầu ở huyện Lân không được thấp hơn 2000 hộ. Đây là con số tiêu chuẩn cơ bản.

Nhân khẩu thường trú ở huyện Lân chỉ có một trăm ngàn, 2000 hộ dùng khí là đã đến gần mức cực hạn rồi.

Qua thương thuyết, Bành Viễn Chinh đại diện trong huyện bày tỏ: một mặt, huyện có thể hỗ trợ 3 triệu tệ để xây dựng đường ống cung cấp khí, nhưng phải là sau khi trình báo huyện nghèo cấp quốc gia thành công và đã được Trung ương cấp tiền hỗ trợ huyện nghèo. Mặt khác, đưa các khu sinh hoạt của Huyện ủy,

Ủy ban nhân dân huyện, của công ty điện lực, bệnh viện và khu sinh hoạt ngành giáo dục, tổng cộng hơn ngàn hộ, sẽ sử dụng khí than do nhà máy cung cấp. Sau đó từng bước mở rộng sang những khu sinh hoạt khác, việc hoàn thành định mức 2000 hộ hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Nhưng Tổng công ty khí than thành phố Tân An có phần không hài lòng với số tiền 3 triệu, cho là quá ít.

Mạnh Kiến Tây nhìn Bành Viễn Chinh cười khổ, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, xin thứ cho tôi nói thẳng, 3 triệu này thật sự chỉ là muối bỏ biển! Bước đầu tính toán, chi phí xây dựng một loạt công trình đưa khí đến hộ dân, nào là hệ thống đường ống, điều áp, vận chuyển và phân phối, cần bảy tám triệu, đây là do xí nghiệp chúng tôi tự xây dựng nên nhẹ vốn. Nếu phải gánh chịu chi phí xây dựng cao như vậy, trong vòng mười năm tới, chẳng khác nào chúng tôi cung cấp khí miễn phí cho cư dân trong huyện.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Mạnh tổng, cũng không thể nói như vậy. Trước hết, đây là một công trình lâu dài, một lần đầu tư, cả đời được lợi, mười năm không thu hồi được vốn, hai mươi năm thì có thể.

Huống chi, bước kế tiếp các anh còn thu phí đăng ký dùng khí than, theo chính sách quy định, phí này trên thực tế chính là phí xây dựng hệ thống, chỉ riêng khoản này cũng đã tương đương với khoản hỗ trợ của huyện Lân.

Mạnh Kiến Tây liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thầm nghĩ Bành Viễn Chinh này quả thật khó đối phó. Hẳn làm chuyện gì cũng có chuẩn bị mà đến, như chuyện hợp tác cung cấp khí than cho huyện Lân, ngay cả quy trình công nghệ và phương hướng, chính sách phát triển, hẳn cũng nắm rất vững, quan chức khôn khéo và tinh tế, tỉ mỉ như thế, thực sự hiếm thấy.

Mạnh Kiến Tây thở dài nói:

- Chủ tịch huyện Bành, bởi vì huyện Lân là huyện nghèo, theo yêu cầu và tiêu chuẩn do thành phố xác định, chúng tôi thu mỗi hộ sử dụng khí than của huyện Lân 2000 tệ, thấp hơn người sử dụng nội thành. Với 2000 hộ sử dụng, tổng thu không quá bốn triệu. Trên thực tế, cũng thu không nhiều đến mức đó. Huống chi, phí đăng ký sử dụng khí, chúng tôi còn phải nộp lên thành phố một phần, trong tay chúng tôi chỉ còn chừng ba triệu.

- Mạnh tổng, anh cũng biết, huyện chúng tôi đang đẩy mạnh thu hút đầu tư và xây dựng dự án, có thể dự đoán được, trong ba năm tới, nhân khẩu thường trú ở huyện Lân có thể mở rộng thêm 30 phần trăm. Theo sự phát triển kinh tế và tiến trình thành thị hóa, thị trường cung cấp khí của các anh càng lúc càng lớn, tiền thu vào cũng rất khả quan, các anh phải nhìn vấn đề với tầm mắt xa hơn một chút mới được!

Đồng thời, theo tính toán của tôi, mỗi ngày các anh cũng loại bỏ mấy chục ngàn mét khối khí than, lãng phí vô ích. Nếu như đem loại khí than này cung cấp cho huyện chúng tôi, sẽ tăng thêm thu nhập cho các anh. Mạnh tổng, anh thấy điều này có đúng không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chúng tôi là một huyện nghèo, tài chính nghèo, dân chúng cũng không giàu có. Nói thật, chúng tôi không chỉ phải phụ công ty các anh ba triệu, mà còn phải xuất một phần tài chính hỗ trợ cho người dân, bằng không, nhất định sẽ có nhiều người không đóng nổi tiền đăng ký sử dụng khí.

Cho nên, áp lực tài chính của huyện chúng tôi cũng rất lớn, hy vọng Mạnh tổng có thể hiểu cho!

567. Chương 576: Đòn Phủ Đầu

Mạnh Kiến Tây cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, không phải chúng tôi không hiểu sự khó xử của huyện, mà thật sự là doanh nghiệp chúng tôi hoạt động cũng có khó khăn, công ty của chúng tôi đang ở vào giai đoạn đầu xây dựng, chưa mở rộng được thị trường, nói gì đến lợi nhuận và hiệu quả. Hiện giờ, chống đỡ cho công ty là vốn đầu tư của chính phủ, nếu như chúng tôi không tính toán tỉ mỉ, e rằng sau này sẽ phải phá sản mất.

Thật ra thì cũng không phải Mạnh Kiến Tây giả nghèo, quả thật là công ty đang dựa vào vốn của chính phủ để hoạt động.

Mỗi ngày, lò luyện than cốc cũng cần một lượng lớn than đá để luyện than cốc, sau đó sản xuất khí than và các sản phẩm hóa chất tương quan. Hiện giờ, ở công ty khí than, cung lớn hơn cầu, sản phẩm than cốc vì mới đưa vào hoạt động, chất lượng còn chưa đạt tiêu chuẩn luyện kim quốc gia, nguồn tiêu thụ càng không thông suốt. Nếu như chính quyền thành phố không đặt hàng một phần vì đây là nhà máy mới, sợ rằng còn không thể nói đến thị trường than cốc.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, ngẩng đầu cười nói:

- Như vậy đi, Mạnh tổng, chúng ta mỗi bên nhường một bước, huyện chúng tôi hỗ trợ 4 triệu, nhưng phí lắp đặt ban đầu và phí đăng ký có thể ưu đãi một chút không? Ít nhất là cho dân chúng trong huyện một chút lợi ích thực tế.

Bốn triệu là số tiền tối đa Bành Viễn Chinh và tài chính huyện có thể chấp nhận và đủ khả năng chi trả.

Mạnh Kiến Tây bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Chủ tịch huyện Bành, nhưng thứ phí này không phải do chúng tôi xác định, mà do thành phố và Cục vật giá xác định. Tuy nhiên, nếu trong huyện đã có thành ý như vậy, chúng tôi cũng nên ít nhiều đáp lại. Như vậy đi, chúng tôi sẽ tặng cho mỗi hộ sử dụng một bếp gas hiệu Xuân Thiên, được chứ? Một bếp như vậy hiện nay khoảng ba bốn trăm tệ, nhân với hai ngàn hộ, cũng không phải là con số nhỏ.

Bành Viễn Chinh cười ha hả, đứng dậy bắt tay Mạnh Kiến Tây:

- Tốt, cứ định như vậy. Nếu sự hợp tác giữa chúng ta đã xác định, tôi hy vọng quý công ty có thể sớm thi công xây dựng, để nhân dân trong huyện sớm được dùng khí than sạch sẽ. Từ đó kết thúc việc sử dụng bếp lò than củi, mở đầu lịch sử dùng khí than!

...

Rời tổng công ty khí than thành phố Tân An, Bành Viễn Chinh lên xe, Hoắc Quang Minh vội vàng báo cáo:

- Lãnh đạo, Trọng Tu Vĩ báo cáo, đã bắt được Lý Long, đang trên đường đưa về, Trưởng công an huyện Tạ Huy xin chỉ thị lãnh đạo, xử lý Lý Long như thế nào.

Khóe miệng Bành Viễn Chinh hiện lên vẻ tươi cười, thản nhiên nói:

- Xử lý Lý Long như thế nào, đã có luật pháp quy định sẵn, cứ theo nếp làm việc là được, sao phải xin chỉ thị của tôi? Mệnh lệnh của tôi cũng không thể đứng trên luật pháp, nói với Tạ Huy, cứ theo luật mà xử trí!

Hoắc Quang Minh gật đầu, lại nói:

- Lãnh đạo, bên phía hiện trường công trình cũng đã giải tán. Với sự sắp xếp của Chủ tịch huyện Quách, Ngụy Đại Quân đã rút về chỗ ở, bây giờ người của Công an huyện và đồn công an đang giữ vững tại công trường, tình hình căn bản đã lắng xuống.

Bành Viễn Chinh thở dài một cái:

- Tốt. Lão Hoắc, khuya nay tôi sẽ về huyện. Sau khi anh trở về, nói với lão Quách và Tạ Huy, lấy danh nghĩa của Ủy ban nhân dân huyện và Công an huyện, báo cáo chi tiết chuyện hôm nay bằng văn bản lên Công an thành phố, viết rõ quá trình và ý kiến xử lý.

- Lãnh đạo, chúng ta có cần chủ động báo cáo không? Chuyện này chỉ mấy giờ ngắn ngủi đã xử lý xong, cũng không để lại hậu quả tiêu cực.

Hoắc Quang Minh cười, ngập ngừng nói.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Lão Hoắc, chuyện này chúng ta giấu diếm cũng không được, cũng không nên giấu diếm. Chúng ta báo cáo chi tiết, sẽ là việc rất nhỏ, nhưng nếu như bị ác ý thọc lên thành phố, tính chất liền nghiêm trọng.

- Tôi hiểu rồi.

Hoắc Quang Minh xấu hổ cười khở:

- Cũng là lãnh đạo nhìn xa trông rộng...

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Được rồi, lão Hoắc, anh cũng đừng cho tôi uống nước đường. Chuyện này cứ định như vậy, tôi sẽ xuống xe ở phía trước, anh trở về huyện trước đi. Sáng sớm ngày mai, không cần đón tôi, tôi tự lái xe qua.

...

Bành Viễn Chinh xuống xe ở cổng bệnh viện, chuẩn bị vào bệnh viện thăm Tào Dĩnh một chút. Mấy ngày nay, do công việc bận rộn, hắn đã không đến. Thương con, Lưu Phương đành “mặt dày” gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, nhưng hắn đang bận xử lý công vụ khẩn cấp, trong lúc nhất thời không thể rút ra được, chỉ nói với bà, sẽ nhanh chóng tới bệnh viện.

Lúc Bành Viễn Chinh vào bệnh viện, xe của Lý Hoắc Nhiên cũng vào huyện lỵ huyện Lâm, mà trước đó, Trọng Tu Vĩ cũng đã đưa Lý Long về Công an huyện. Trọng Tu Vĩ và Tạ Huy đang ngồi trong phòng làm việc, lo lắng chờ chỉ thị của Bành Viễn Chinh.

8 giờ tối, Quách Vĩ Toàn vừa mới từ công trường quay lại, Lý Hoắc Nhiên đã tìm tới trước cửa phòng làm việc.

- Chủ tịch huyện Quách.

Lý Hoắc Nhiên miễn cưỡng cười, đi vào phòng làm việc của Quách Vĩ Toàn, nụ cười hơi cứng nhắc.

Ông ta vốn nghĩ là chạy thẳng lên thành phố, tìm cách tới gặp Chu Tích Thuấn, nhưng nửa đường lại đổi ý. Ông ta lo lắng nếu làm căng như vậy với Bành Viễn Chinh, sẽ bất lợi cho con trai mình. Công an huyện Lâm nắm được Lý Long, chẳng khác nào nắm được bím tóc của Lý Hoắc Nhiên.

Cho nên ông ta đến huyện Lâm, định “nói chuyện” với huyện một chút, nếu có thể âm thầm giải quyết là tốt nhất.

- Chủ tịch Lý? Thật là khách hiếm khi đến nha!

Quách Vĩ Toàn nhìn Lý Hoắc Nhiên, giọng nói đầy giấu cợt và lãnh đạm.

- Đã muộn thế này, Chủ tịch Lý còn chạy đến huyện làm gì?

- Chủ tịch huyện Quách, chúng ta là người quang minh chính đại, không cần nói quanh co. Chuyện ngày hôm nay, đích xác là công ty của chúng tôi xử lý không thỏa đáng, không kiểm soát được cảm xúc của công nhân, gây một chút phiền phức cho huyện. Như vậy đi, tôi lập tức báo cho người của ban dự án, công ty Quang minh chúng tôi lập tức rút lui khỏi huyện Lâm, kính xin lãnh đạo huyện Lâm mở cho một lối thoát, sau này chúng ta còn có thể gặp lại mà!

Lý Hoắc Nhiên sắp lại, khuôn mặt tươi cười, thái độ từ hết sức cứng rắn trở nên vô cùng nịnh bợ. Cách thay đổi tư thế và sắc mặt như thế này, chỉ sợ ông chủ doanh nghiệp bình thường không cách nào làm được, nhưng Lý Hoắc Nhiên vốn xuất thân chốn giang hồ, có thể lớn, có thể nhỏ, co giãn được, dĩ nhiên là không sao cả.

Quách Vĩ Toàn có phần chán ghét, liếc nhìn Lý Hoắc Nhiên một cái, lạnh nhạt nói:

- Nếu Chủ tịch Lý đã nói rõ như thế, tôi cũng xin nói vài lời. Công ty Quang Minh các vị tới huyện, phải nói thật, còn chưa xây dựng được gì, nhưng đã gây ra không ít phiền phức, từng có hai lần tập tập quần chúng uy hiếp huyện!

Đây là hành động vô cùng nghiêm trọng! Cho nên, bây giờ không còn là vấn đề các vị có rút lui hay không, mà là chúng tôi phải điều tra rõ chân tướng, kiên quyết bắt phần tử đứng sau lưng giật dây kích động dân công gây chuyện đưa ra pháp luật trừng trị! Nếu không, quyền uy của Ủy ban nhân dân huyện ở đâu? Nếu như nhà đầu tư nào cũng học theo, sau này làm sao trong huyện có thể quản lý?

Quách Vĩ Toàn vỗ vỗ lên bàn:

- Căn cứ chỉ thị của lãnh đạo chủ yếu của huyện, người của ban dự án công ty Quang minh tạm thời không thể rút khỏi huyện Lâm, chờ trong huyện điều tra ra manh mối rồi hãy nói!

Giọng Quách Vĩ Toàn lạnh lùng và nghiêm nghị. Lúc này, có không ít cảnh sát đang quản chế chỗ ở của ban dự án, chỉ cần có chút động tĩnh, sẽ lập tức hành động.

Quách Vĩ Toàn nói như vậy, sắc mặt Lý Hoắc Nhiên liền thay đổi.

Bây giờ cho dù ông ta muốn chủ động rút lui, giữ “thân thiện hữu hảo” với huyện, cũng không thể được nữa rồi. Điều này còn có nghĩa, Công an huyện Lâm bắt con trai ông ta, vốn không phải là đột xuất mà là có tính toán từ trước, nhằm mục đích “giết gà dọa khỉ”.

Lý Hoắc Nhiên hít vào một hơi:

- Chủ tịch huyện Quách, việc gì cũng nên lưu lại một con đường, sau này còn dễ gặp nhau. Chúng tôi sẵn sàng công khai xin lỗi và chấp nhận xử phạt hành chính của huyện, nhưng xin lãnh đạo huyện nể mặt, thả con trai tôi ra trước! Trong huyện muốn có người chịu trách nhiệm, không cần gấp gáp, tôi sẽ lập tức ra lệnh người của ban dự án tới Công an huyện tự thú!

- Xử phạt nhất định là có, nhưng rốt cuộc ai mới thật sự là người cầm đầu, còn phải đợi cơ quan công an điều tra thêm, tôi không dám chắc chắn. Nói thật, lần này, lãnh đạo chủ yếu trong huyện quyết tâm rất lớn, đã hạ lệnh hết sức mà làm, bất kể là liên quan đến ai, cũng nhất định phải truy xét tới cùng!

Quách Vĩ Toàn cười lạnh:

- Lý Long là người phụ trách ban dự án, trước mắt đã có chứng cứ liên quan cho thấy hắn là người chỉ huy hai lần gây rối ở công trường!

Lý Hoắc Nhiên đứng ngược chân mày:

- Tôi muốn gặp Chủ tịch huyện Bành!

Quách Vĩ Toàn ung dung cười:

- Bây giờ đã tối rồi, Chủ tịch huyện Bành không có ở đây, ngày mai ông tới huyện tìm cậu ấy. Thôi, Chủ tịch Lý, đã muộn rồi, tôi phải về nhà nghỉ ngơi, xin lỗi, xin cứ tự nhiên!

Quách Vĩ Toàn nói xong, liền đứng dậy đi ra phòng làm việc. Sắc mặt xanh mét, Lý Hoắc Nhiên sải bước đi ra ngoài, lái xe lên thành phố, định tìm một khách sạn vào ở.

Ông ta không đi gặp người của ban dự án, bởi vì ông ta biết, nếu Bành Viễn Chính không chịu từ bỏ ý đồ, chỗ ở của ban dự án chắc chắn đã bị huyện quản chế, ông ta có đến cũng uống công vô ích.

...

Công an huyện.

Hoắc Quang Minh vội vã chạy vào phòng làm việc của Tạ Huy, Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ cùng đứng vụt dậy, hầu như đồng thanh hỏi:

- Chủ nhiệm Hoắc, Chủ tịch huyện Bành nói thế nào?

- Hai vị, lãnh đạo không nói nhiều, chỉ có bốn chữ: theo nếp xử trí!

Hoắc Quang Minh nhún vai:

- Tôi chuyển đạt nguyên văn, hai vị cân nhắc quyền hành mà thực hiện.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ trao đổi một ánh mắt, thăm hiểu, lần này Bành Viễn Chính quyết định đánh phủ đầu hai cha con Lý Hoắc Nhiên, đồng thời cũng là lời cảnh báo đối với các nhà đầu tư.

Nếu như khi hợp tác nảy sinh tranh chấp, những doanh nghiệp khác cũng noi theo cách làm của công ty Quang Minh, động một tí là tự tập người uy hiếp trong huyện, làm sao có thể chấp nhận.

Tạ Huy ra hiệu với Trọng Tu Vĩ, Trọng Tu Vĩ lập tức đứng dậy rồi đi, đích thân đi thăm vấn Lý Long và Ngụy Đại Quân, đồng thời hoàn tất các thủ tục quy định.

Hoắc Quang Minh thở dài, nhìn Tạ Huy nói:

- Được rồi, Trưởng phòng Tạ, các vị bận việc, tôi về nghỉ ngơi. Hôm nay chạy một ngày với Chủ tịch huyện Bành, thật sự là hơi mệt mỏi! À, lãnh đạo còn bận, phải quản chế chặt chẽ phía ban dự án của công ty Quang Minh, đừng để xảy ra vấn đề gì!

- Đã bố trí ổn thỏa!

Tạ Huy cười cười:

- Chủ nhiệm Hoắc, anh đi thông thả!

568. Chương 577: Ô, Chủ Tịch Huyện Bành!

Bành Viễn Chinh từ từ vào bệnh viện, lên lầu ba.

Bởi vì là buổi tối, trên hành lang bệnh viện hết sức tĩnh lặng, không một tiếng động, ánh sáng mờ mờ, chỉ có khu vực rộng thoáng các y tá đang đứng, mơ hồ truyền đến tiếng đến tiếng bàn luận của mấy nữ y tá.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng đi tới, một nữ y tá ngẩng lên trông thấy hắn, không nhận được đứng dậy kêu lên một tiếng, hỏi:

- Sao bây giờ anh mới tới? Hai ngày nay bệnh nhân có phần bất an, anh mau đi xem đi, bệnh nhân còn chưa ngủ.

Bành Viễn Chinh cười xấu hổ:

- Thật ngại quá, đồng chí y tá, hai ngày nay tôi bận quá, nhất thời không dứt ra được.

Cô y tá kia còn muốn nói thêm, lại bị một cô y tá khác kéo cánh tay, hạ giọng nói:

- Tiểu Mai, đừng nói nữa, thật ra vị này không phải là bạn trai thật sự của bệnh nhân, chẳng qua là bệnh nhân yêu đơn phương. Anh ta là Phó chủ tịch thường trực huyện Lâm, công tác bận rộn là đương nhiên.

Cô y tá kia kinh ngạc:

- Không phải là bạn trai? Ô, là Chủ tịch huyện? Quan chức lớn như vậy sao?! Hi hi, còn trẻ như vậy mà!

- Đó là Chủ tịch huyện trẻ nhất thành phố. Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đáng tiếc là người ta đã kết hôn...

Hai nữ y tá trẻ tuổi nhỏ giọng thầm thì, Bành Viễn Chinh làm như không nghe thấy, đi về phía phòng bệnh của Tào Dĩnh. Cửa phòng khép, hắn từ từ đẩy ra, đi vào.

Lưu Phương đang nói gì đó với Tào Dĩnh, mà sắc mặt tái nhợt và chán nản, Tào Dĩnh cầm một tờ báo trong tay, mắt khép hờ.

- A, Viễn Chinh tới!

Lưu Phương vừa mừng vừa sợ, vội vàng đứng dậy.

Đôi vai Tào Dĩnh run lên, đột nhiên mở mắt, mừng rỡ mà u oán nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, sao bây giờ anh mới đến? Mấy ngày rồi em không được gặp anh!

Bành Viễn Chinh sải bước đi tới, cười nói:

- Tiểu Dĩnh, hai ngày nay công việc trong huyện quá bận rộn, anh không thể phân thân, ngày nào cũng làm thêm giờ, ăn ở ngay tại cơ quan huyện luôn. Hôm nay anh dẫn đội tới Tổng công ty khí than bàn chuyện hợp tác, cũng chưa về lại huyện. Mấy hôm nay em có khá hơn không? Bác sĩ nói thế nào?

- Em còn sống nhăn mà!

Tào Dĩnh trề môi:

- Lãnh đạo các anh cũng quá kỳ cục, tại sao lại bắt anh ngày nào cũng làm thêm giờ? Có phải trong cơ quan khi dễ người mới tốt nghiệp không?

Bành Viễn Chinh nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng đờ, rồi lại mỉm cười:

- Lãnh đạo của anh rất tốt, tất cả đồng nghiệp cũng rất chiều cố anh, chẳng qua là gần đây trong huyện xảy ra rất nhiều chuyện, cần anh làm, người khác không thay thế được.

- Viễn Chinh à, cháu ăn cơm chưa?

Lưu Phương vội vàng cười hỏi một câu, chuyển đề tài tương đối nhạy cảm này đi, chẳng may Bành Viễn Chinh nói lỡ miệng, sẽ rất phiền phức.

- Cháu ăn một chút trên đường đi rồi. Tối nay cháu ở lại với tiểu Dĩnh, đi về nghỉ ngơi đi!

Bành Viễn Chinh cười, ngồi xuống.

Lưu Phương luống cuống, lắc đầu nói:

- Viễn Chinh, cháu bận rộn cả ngày, lại tới bệnh viện thức đêm, sẽ không tốt cho sức khỏe. Hay là cháu ở lại nói chuyện một lát với tiểu Dĩnh, rồi về ngủ đi.

Tào Dĩnh cũng cười, nói theo:

- Đúng vậy, Viễn Chinh. Anh nói chuyện với em một chút, rồi về nghỉ ngơi đi. Anh mệt cả ngày rồi, tối lại thức đêm sẽ bệnh đó. Mẹ em ở lại, có thể nằm tạm trên giường chợp mắt một lúc được.

Mặc dù Tào Dĩnh không muốn Bành Viễn Chinh ra về, nhưng cô quan tâm sức khỏe của hắn hơn.

Trong lòng bùi ngùi, Bành Viễn Chinh thở dài, cũng không kiên trì ở lại. Hắn bận rộn cả một ngày, thật sự quá mệt mỏi. Nếu như cố gắng thức đêm, ngày mai không chừng sẽ gục luôn.

Lưu Phương mượn cớ chủ động rời khỏi phòng, để cho con gái được gần gũi với Bành Viễn Chinh. Thật ra trong lòng bà tràn đầy chua xót và bất đắc dĩ, cứ tiếp tục như thế này, con gái bà càng nhiều oan trái, tương lai càng khó thể giải quyết ổn thỏa được, nhưng không tiếp tục thế này, thì có thể làm thế nào đây? Chỉ có thể đi một bước, nhìn một bước.

Lưu Phương tựa vào tường hành lang, phát ra một tiếng than vô lực.

...

Bành Viễn Chinh ở lại bệnh viện với Tào Dĩnh đến hơn 11 giờ đêm, Tào Dĩnh thúc giục mãi, hắn mới chịu về nhà nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, theo lời dặn của Tào Dĩnh, hắn mua cho cô món bánh rán và sữa đậu nành mà cô thích, mang đến bệnh viện.

Hắn vừa tới trước phòng bệnh, đã nghe thấy một giọng nói đầy kinh ngạc:

- Ô, Chủ tịch huyện Bành? Sao lãnh đạo lại ở bệnh viện?

Bành Viễn Chinh giật mình, thầm nghĩ không hay rồi, lập tức nhìn lại, thấy Phó chủ nhiệm Trí Linh đang cầm trong tay một túi nước trái cây, đứng ở cửa nhìn hắn, mặt đầy kinh ngạc.

Bành Viễn Chinh miễn cưỡng cười một tiếng, vừa ra hiệu bảo cô ta lui ra ngoài, nhưng Trí Linh nào biết nội tình câu chuyện, bước tới kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, ngài đi thăm bệnh à? Đây là...

Trí Linh ngạc nhiên nhìn Lưu Phương đang đứng bên giường và Tào Dĩnh đang nằm trên giường với vẻ đánh giá.

Bành Viễn Chinh lúng túng đi tới, nói một câu không rõ ràng, dùng ánh mắt ngăm ra hiệu cho Trí Linh. Trí Linh mơ hồ không hiểu, cùng Bành Viễn Chinh rời khỏi cửa phòng bệnh. Bành Viễn Chinh đóng cửa phòng lại, hạ giọng nói:

- Bạn tôi nằm viện, tôi đến thăm một chút, sao cô cũng tới đây?

- Lãnh đạo, tôi...

Mặt Trí Linh đỏ lên, nhăn nhó nói:

- Mẹ chồng tương lai của tôi nằm viện, tôi tới thăm.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, khoát khoát tay:

- Cô có chuyện thì đi trước đi, cho tôi gửi lời vãn an bà.

Trí Linh thấy vẻ mặt Bành Viễn Chinh khác thường, mặc dù trong lòng không hiểu ra sao, nhưng không dám hỏi tiếp, rảo bước rời đi. Đến cuối hành lang, cô ta quay lại nhìn mấy lần, trong lòng suy nghĩ, nếu là bạn của Chủ tịch huyện Bành nằm viện, mình phải đi mua ít đồ quay lại thăm hỏi.

Trong phòng bệnh, Tào Dĩnh ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm mẹ mình, chiếc khăn lông cô vốn nắm trong tay, rơi xuống giường.

Lưu Phương biết con gái nghe ra điều gì không bình thường, nhưng bà cũng không biết giải thích thế nào với cô, chỉ có thể lúng túng quay lưng đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hoài nghi và lo lắng của Tào Dĩnh.

Bành Viễn Chinh đứng ở cửa, ngập ngừng một lúc lâu, mới cắn răng đẩy cửa đi vào.

Hắn cười xấu hổ, ngồi trước giường Tào Dĩnh. Tào Dĩnh chụp lấy cánh tay hắn, vội vàng hỏi:

- Viễn Chinh, cô gái mới vừa rồi là ai? Đồng nghiệp của anh ư? Sao cô ta lại gọi anh là Chủ tịch huyện Bành? Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?

Bành Viễn Chinh thở dài, hắn biết dù có giải thích như thế nào, sợ là cũng khiến Tào Dĩnh không tin được, nếu cứ tiếp tục nói dối, nhất định sẽ khiến Tào Dĩnh càng nghi ngờ, khó có cách nào nói cho kín kẽ được.

Nghĩ vậy, hắn dứt khoát nhìn Tào Dĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Dĩnh, bây giờ anh là Phó chủ tịch huyện Lân, cô gái vừa rồi là Phó chủ nhiệm Trí Linh ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện.

Tào Dĩnh kinh ngạc kêu lên một tiếng, theo bản năng, lấy tay che miệng.

Trí nhớ của cô dừng lại ở ba năm trước, trong trí nhớ của cô, bất quá Bành Viễn Chinh chỉ mới tốt nghiệp đại học, tham gia công tác chưa tới một năm, làm sao đột nhiên lại biến thành Phó chủ tịch huyện rồi?

569. Chương 578: Càng Lún Sâu

Trong lúc nhất thời, Tào Dĩnh trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cô nhìn Bành Viễn Chinh, suy nghĩ rất lung, ánh mắt càng lúc càng phức tạp.

Phụ nữ cực kỳ nhạy cảm, phụ nữ đang yêu lại càng nhạy cảm hơn. Thật ra thì Tào Dĩnh đã sớm cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, chẳng qua là cô nghĩ không ra điểm không đúng nằm ở chỗ nào, mà mấy tiếng “Chủ tịch huyện Bành” của Trí Linh đã khiến sự hoài nghi cô tích lũy lâu nay, càng lên đến đỉnh điểm.

Trong phòng bệnh không khí nhất thời trở nên có phần ngưng trọng và lúng túng.

Tào Dĩnh trầm ngâm, Bành Viễn Chinh cũng không biết làm sao mở miệng giải thích, cũng im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Tào Dĩnh từ từ ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, có thể nói cho em biết làm sao anh lại lên làm Phó chủ tịch huyện không? Em cảm thấy rất bất ngờ.

Tào Dĩnh vừa nói vừa cười, chẳng qua là nụ cười này ai cũng có thể nhận ra có phần miễn cưỡng.

- ...

Bành Viễn Chinh cười, nhún vai, đang định lên tiếng, đột nhiên Lưu Phương từ ngoài phòng bệnh đẩy cửa đi vào, lớn tiếng nói:

- Để mẹ nói con nghe.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, chợt thấy trước cửa phòng bệnh có bóng một bác sĩ, hiểu ra là vừa rồi Lưu Phương nhất định đi cầu cứu bác sĩ, hỏi ý kiến của bác sĩ.

Bành Viễn Chinh không nói không rằng, chỉ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn đóng cửa phòng lại, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của bác sĩ Trương, cười khổ nói:

- Chủ nhiệm Trương, hôm nay thật là ngoài ý muốn, tôi có cảm giác, nếu cứ tiếp tục nói dối cô ấy, sẽ phản tác dụng, cho nên, hay là...

Chủ nhiệm Trương gật đầu:

- Đúng là như vậy. Tôi đã dặn dò mẹ của bệnh nhân, nếu chuyện này lộ ra, dứt khoát nói thẳng bệnh tình của cô ấy. Bây giờ cảm xúc của cô ấy cũng tương đối ổn định, có thể thừa nhận một số chuyện, khôi phục được một phần trí nhớ. Chẳng qua là...

Chủ nhiệm Trương liếc nhìn Bành Viễn Chinh, có chút bất đắc dĩ nói:

- Có điều, đây là chuyện giữa hai người, Chủ tịch huyện Bành, cần phải do chính các vị giải quyết

Xin hãy hứa với tôi, nếu như trí nhớ bệnh nhân khôi phục, xin cậu đừng nói gì khiến cô ấy bị kích động mạnh, khiến thần kinh vốn đã suy yếu của cô ấy lại bị tổn thương.

Bành Viễn Chinh thở dài, im lặng tựa vào vách tường hành lang.

Chỉ nửa giờ sau, Lưu Phương ra cửa phòng bệnh, mỉm cười, ý bảo Bành Viễn Chinh có thể vào. Nhìn ánh mắt của bà, dường như Tào Dĩnh chấp nhận lời giải thích của bà.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Lưu Phương một cái, đẩy cửa vào.

Hắn không biết Lưu Phương giải thích thế nào với Tào Dĩnh, nhưng có thể đoán, hẳn là bà đã cho cô biết việc cô bị mất đi ba năm trí nhớ, hơn nữa, hiển nhiên là “hư cấu” một chút về thời gian Tào Dĩnh mất trí nhớ.

- Viễn Chinh, mẹ và anh thật là...không chịu nói thật với em. Sao em lại bị chứng bệnh kỳ lạ này. Trời ạ, mất đi ba năm trí nhớ, em cũng không biết ba năm đó đã xảy ra những chuyện gì, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Tào Dĩnh nói bằng giọng rất trong trẻo, cũng lộ vẻ rất buồn lòng.

Thật ra thì trong lòng cô tự nhủ, thảo nào cha mẹ mình thay đổi thái độ đối với Bành Viễn Chinh, nguyên do là bởi vì Bành Viễn Chinh đã trở thành lãnh đạo chính quyền.

- Bác sĩ nói tâm tình của em không ổn định, tạm thời không cho nên cho em biết sự thật.

Bành Viễn Chinh trả lời Tào Dĩnh.

- Viễn Chinh, mẹ em nói, ba năm nay chúng ta vẫn ở chung một chỗ, nhưng em không sao nhớ nổi, chúng ta...

Mặt Tào Dĩnh ửng đỏ, giọng càng lúc càng nhỏ đi.

Bành Viễn Chinh cảm thấy chua xót, nhưng ngoài miệng lại cười nói:

- Em cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, an tâm dưỡng bệnh, chờ em hết bệnh, anh sẽ kể cho em biết những gì chúng ta đã trải qua. Dĩ nhiên, cũng có thể không bao lâu, trí nhớ của em sẽ khôi phục toàn bộ, bác sĩ nói khả năng em hồi phục như cũ là rất lớn.

Tào Dĩnh cười hì hì:

- Thật ra thì không cần gấp gáp, chỉ là ba năm trí nhớ, cũng không sao cả. Em cảm thấy bây giờ rất tốt... À, đúng rồi, Viễn Chinh, nếu anh làm lãnh đạo, công việc chắc chắn bề bộn, anh về làm việc đi, khi nào rảnh rồi lại đến thăm em.

Tào Dĩnh nói một cách dịu dàng, nghịch ngợm đưa ngón giữa tay trái:

- Đi đi, đừng lo cho em!

Bành Viễn Chinh lưỡng lự một chút:

- Cũng được, anh về trước đi làm, trưa nay sẽ quay lại thăm em.

Bành Viễn Chinh chậm rãi đi ra cổng bệnh viện, băng qua đường, định lên xe buýt trở về huyện Lân.

Tâm trạng của hắn khá ngưng trọng. Câu chào “Chủ tịch huyện Bành” của Trí Linh và lời giải thích sau đó, lại càng làm Tào Dĩnh lún sâu vào chuyện này, đây là điều ngoài dự liệu của hắn. Hắn không biết, bây giờ vì thù hận cho tốt đẹp ba năm trí nhớ cho Tào Dĩnh, sau này Tào Dĩnh thật sự khôi phục trí nhớ, sẽ khiến cô đau khổ như thế nào; mà cũng có thể, cả đời này cô không sao nhớ lại được quãng thời gian đó, chỉ sống với giấc mộng hư ảo này.

Nhưng...mình còn có thể kiên trì được bao lâu?

Trong lòng Bành Viễn Chinh đau nhói như bị kim châm.

Phía trước cách đó không xa, có hai phụ nữ trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc quần áo rất sang trọng, sóng vai cười nói đi ngược chiều với Bành Viễn Chinh. Đột nhiên từ phía sau, một thanh niên mặc sơ mi kẻ ô lao tới, giật lấy túi xách bằng da của một trong hai người phụ nữ.

Người phụ nữ kia thét lên một tiếng lanh lảnh chói tai, bị kéo lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Túi xách của bà, do bị giật quá mạnh nên đứt đoạn, gã kia lấy được túi xách, nhanh chân chạy đi.

- Ăn cướp! Có người ăn cướp!

Người phụ nữ còn lại giậm chân gào thét, nhưng người đi đường không nhiều lắm, chỉ tò mò dừng bước, nhìn hai người với vẻ đánh giá.

Tên cướp túi xách băng qua đường cái, chạy về phía cửa hàng bách hóa, tốc độ rất nhanh.

Bành Viễn Chinh không do dự, ra sức đuổi theo. Hắn tuổi trẻ cường tráng, lại tập Thái Cực Quyền, thân thể nhanh nhẹn, tốc độ nhanh hơn.

Hắn lao vút qua đường, tốc độ càng lúc càng nhanh, khoảng cách với tên thanh niên kia càng lúc càng gần, đã theo sát sau lưng tên đó, giơ tay chụp lấy túi xách bị cướp của người phụ nữ.

- Đứng lại! Cướp giật, ngăn nó lại!

Bành Viễn Chinh hô lớn.

Tên thanh niên kia phát hiện có người đuổi theo, càng liều mạng bỏ chạy. Nhưng y hoảng hốt chạy bừa, vào một cái ngõ cụt sau lưng cửa hàng bách hóa, đường thoát đã bị ngăn chặn.

Tên kia liều mạng nhảy lên, định trèo lên tường, nhảy vào trong sân công ty dột đay và bông vải, nhưng tường không chỉ cao, mà trên đầu tường còn cắm đầy miếng chai để phòng trộm cướp, làm sao y có thể qua được.

Tên thanh niên nghiêng răng, vắt túi xách một bên, móc từ trong túi ra một con dao găm, hung hăng vung vẩy, uy hiếp Bành Viễn Chinh:

- Người anh em, chừa cho tôi một lối thoát đi, nếu không chúng ta sẽ cá chết lưới rách, người chết, ta sống.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười một tiếng, phủi tay, từ từ đi tới:

- Tuổi còn trẻ mà không lo học hành, chặn đường cướp bóc, đây là trọng tội!

- ĐM mày!

Tên cầm dao chửi thề, đánh tới.

Bành Viễn Chinh nghiêng người, trong nháy mắt đã chụp lấy cổ tay cầm dao của tên kia như một cái kìm sắt, dùng sức kéo mạnh, đồng thời tung một cú đá, tên kia ngã lăn ra đất, dao găm rời tay bay vút ra ngoài, leng keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Đúng lúc đó, từ đám người xúm lại xem náo nhiệt, đột nhiên một thanh niên khác lao ra, tay cầm một cục gạch, ném mạnh về phía Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh không kịp đề phòng, tránh không kịp, cúi đầu xuống, nhưng vẫn bị cục gạch đập trúng sau lưng đau nhói, khiến hắn lảo đảo.

- Chạy!

Tên thanh niên đến sau chợt quát một tiếng, kéo tên đồng bọn đang nằm trên mặt đất, cùng bỏ chạy. Khi Bành Viễn Chinh kịp phản ứng, hai tên kia đã trà trộn vào đám người, băng qua đường cái, chạy mất tăm.

Lưng Bành Viễn Chinh đau rất, tên lưu manh kia ném rất mạnh, có lẽ lưng hắn bị thương không nhẹ.

Hắn cười khổ một tiếng, cúi xuống nhặt túi xách mà tên lưu manh ném dưới đất, định đi trở về, thì hai phụ nữ bị cướp đã thở hổn hển chạy tới, phía sau còn có một thanh niên chừng hai bảy hai tám tuổi.

- Xin chào, đây là túi của chị, tên cướp giật đã bỏ chạy

Bành Viễn Chinh đưa túi xách tới.

Người phụ nữ bị cướp chừng hơn bốn mươi, mặt trang điểm rất dày, mặc một bộ váy áo thoát nhìn đã biết là người giàu có. Bà ta vội vàng nhận lại túi xách, liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, nói:

- Cảm ơn cậu, cảm ơn!

Bành Viễn Chinh cười cười, phủi bụi trên người, đang định rời khỏi đó, đột nhiên nghe người phụ nữ kêu to:

- Chết rồi, ví tiền trong túi xách không thấy, trong đó có hơn hai ngàn, còn có một thẻ vàng miếng!

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cau mày dừng bước.

Người phụ nữ kia lập tức nhìn Bành Viễn Chinh chằm chằm, nghi ngờ hỏi:

- Ví tiền của tôi đâu rồi?

Bành Viễn Chinh cảm tức, trầm giọng nói:

- Làm sao tôi biết? Đây là túi xách tên cướp vứt trên mặt đất, tôi chỉ mới vừa nhặt lên!

Người phụ nữ còn lại ra hiệu bằng mắt với người thanh niên, người thanh niên bước tới cản Bành Viễn Chinh lại:

- Thật ngại quá, anh chờ một chút, để công an tới điều tra rõ ràng rồi hãy nói!

Giữa đường bắt cướp chỉ là hành động vô tình của Bành Viễn Chinh, nhưng không ngờ, hăng hái làm việc nghĩa, lại bị người ta nghi ngờ hắn lấy ví tiền trong túi xách.

Bành Viễn Chinh tức giận, lạnh lùng nhìn người phụ nữ bị giật túi xách, cũng không rời đi, hai tay để sau lưng, ngửa đầu nhìn trời. Than phận của hắn như vậy, sao có thể bỏ đi để bị hiềm nghi.

Người xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều.

Không lâu sau, ba cảnh sát chạy tới. Một cảnh sát nói chuyện với người phụ nữ bị cướp, hai cảnh sát còn lại nghiêng ngàng đi tới, đánh giá Bành Viễn Chinh, lạnh lùng nói:

- Anh là ai? Tên gì? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Thái độ của hai cảnh sát này rất tệ.

570. Chương 579: Hiểu Lầm

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, cố nén cơn giận, bình thản nói:

- Tôi họ Bành, công tác ở Ủy ban nhân dân huyện. Hôm nay tôi tới bệnh viện thăm người bệnh, vừa ra khỏi cổng bệnh viện, thì gặp phải vụ cướp giật này, bèn đuổi theo tới đây. Đáng tiếc là không bắt được hai tên cướp kia, túi này do chúng ném trên mặt đất.

- Giơ hai tay lên cho chúng tôi lục soát!

Một cảnh sát vẫy vẫy tay.

- Bây giờ người ta nghi ngờ anh trộm ví tiền.

Bành Viễn Chinh hơi tức giận nhưng cố kìm chế, trầm giọng nói:

- Rõ ràng là tôi giúp bắt cướp, sao lại nghi ngờ tôi? Làm sao tôi có thể lấy ví tiền của bà ấy?

Người phụ nữ bị giật túi cười lạnh:

- Thời buổi này thật đúng là lòng người khó dò, không thể nói chắc được.

- Anh có lấy hay không, để cho đồng chí cảnh sát lục soát là rõ ràng ngay, nói nhiều như vậy làm gì?

Gã thanh niên đi cùng hai người phụ nữ giận dữ mắng mỏ.

- Đợi một chút!

Một cảnh sát đi tới, đánh giá Bành Viễn Chinh, đột nhiên trong lòng thấy ngờ vực. Trông Bành Viễn Chinh mặc sơ mi trắng quần đen, khí độ không tầm thường, không giống người ăn trộm tiền.

Lúc này, viên cảnh sát đã nhận ra, đây chỉ là một cuộc hiểu lầm.

Có thể nói, hai phụ nữ có vẻ có lai lịch này bị giật mất ví tiền, không có ai để nắm đầu, bèn trút giận lên người thanh niên này. Kể ra, thấy việc nghĩa ra tay, lại bị nghi ngờ xét hỏi, cũng thật xui xẻo.

Nhưng nếu như không lục soát tìm ví tiền, chắc chắn hai người đàn bà có vẻ lắm tiền này, sẽ không từ bỏ ý đồ. Viên cảnh sát bắt đầu dĩ cười cười, nói:

- Lão đệ, xin lỗi. Chúng tôi lục soát người một chút, coi như trả lại sự trong sạch cho cậu!

Bành Viễn Chinh tức giận, lạnh lùng nhìn mấy cảnh sát và hai người phụ nữ vẻ mặt bất thiện kia, lạnh nhạt nói:

- Ai cho các người quyền tùy tiện soát người? Tránh ra, tôi còn có việc!

Mấy cảnh sát nhú mày.

- Đồng chí cảnh sát, rõ ràng là hấn chốt dạ! Tôi nghĩ hẳn là đồng bọn với tên cướp giật kia, thấy chạy không thoát, bèn giở trò như vậy!

Người phụ nữ bị giật túi xách lớn tiếng nói, vừa giơ tay chỉ trỏ, khiến một chút nhẫn nại cuối cùng của Bành Viễn Chinh cũng hoàn toàn tan biến.

Mấy cảnh sát và dân phòng thấy Bành Viễn Chinh tỏ vẻ cứng rắn, liền vừa mắng vừa tiến tới dùng sức xô đẩy hấn. Những dân phòng này tuy không phải là cảnh sát, nhưng thường ngày vẫn quen thói lớn lối bá đạo, chưa từng gặp người dám chống đối như Bành Viễn Chinh.

- Dừng tay!

Đột nhiên trong đám người, có tiếng quát to. Điền Minh chạy ra, vội vã che trước mặt Bành Viễn Chinh:

- Các người muốn làm gì? Đây là Chủ tịch huyện Bành của chúng tôi! Gọi Cục trưởng Trịnh của các người tới đây, chúng tôi muốn nói chuyện!

Bành Viễn Chinh nhìn thấy Điền Minh, có phần bất ngờ.

Trên thực tế, cũng thật là trùng hợp. Gần đây Điền Minh nghỉ phép, sức khỏe vợ mới cưới của y không được tốt, y phải ở lại thành phố chăm sóc vợ. Hôm nay Điền Minh với vợ đi mua đồ, gặp chuyện này cũng tới xem, đúng lúc nhìn thấy hai dân phòng dùng vũ lực đối với Bành Viễn Chinh, thất kinh vọt ra.

Điền Minh chỉ thẳng vào mặt viên cảnh sát và hai dân phòng, không chút khách khí lớn tiếng nói:

- Các người thật là to gan, gọi Trịnh Đại Cương tới đây!

Viên cảnh sát hơi lưỡng lự, bước tới một bước, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh và Điền Minh, cười nói:

- Đồng chí, anh là...

- Tôi ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Lân, đây là Chủ tịch huyện Bành của chúng tôi...

Điền Minh xì một tiếng khinh miệt, quay lại nhìn hai người phụ nữ đang đỏ mặt lên, tức giận nói:

- Lãnh đạo chúng tôi hảo tâm giúp các người bắt cướp, lại bị các người nghi ngờ, đe dọa. Thật buồn cười! Gọi Trịnh Đại Cương tới đây, chuyện này không xong đâu!

Người xem chợt tản ra, một xe cảnh sát và một chiếc Audi màu đen một trước một sau chạy nhanh tới. Trưởng Công an quận Tân An Trịnh Đại Cương vội vàng xuống xe, mặt tươi cười bước tới chủ động bắt tay chào hỏi Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện này... thật ngại quá!

- Rốt cuộc các người làm ăn kiểu gì vậy? Đồ chó hoang đầu óc không lớn được sao?

Trịnh Đại Cương quay sang mắng viên cảnh sát và dân phòng một trận như tát nước.

Bành Viễn Chinh từng là Ủy viên thường vụ quận Tân An, làm sao Trịnh Đại Cương không nhận ra. Ông ta nhận được báo cáo, nói Bành Viễn Chinh bị cảnh sát và dân phòng đe dọa bên đường, không dám chậm trễ, vội đích thân chạy tới xử lý.

Mấy cảnh sát và dân phòng khúm núm, không dám lên tiếng.

Bành Viễn Chinh bắt tay Trịnh Đại Cương, thản nhiên nói:

- Sự việc cụ thể tôi đã nói rõ với các đồng chí cảnh sát, Cục trưởng Trịnh, tôi hy vọng các vị có thể giúp tôi rửa sạch hiềm nghi!

- Hoàn toàn chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Chủ tịch huyện Bành, ngài cứ đi lo công việc, chuyện này đã có tôi xử lý!

Trịnh Đại Cương cười lúng túng, khóe mắt liếc qua trên người người phụ nữ báo cảnh sát, thầm mắng cô ta bằng tất cả lời lẽ nặng nề nhất.

Lúc này, từ chiếc Audi màu đen kia, một người đàn ông trung niên, đội mũ lưỡi trai màu đen, áo bằng lụa xám nhạt, trên sống mũi là một cặp mắt kính gọng vàng.

Người này lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười đi tới, đưa tay ra:

- Chủ tịch huyện Bành, thật ngại quá, tôi thay mặt vợ tôi xin lỗi Chủ tịch huyện Bành! Hoàn toàn là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!

Bà nó à, còn không qua đây xin lỗi Chủ tịch huyện Bành?!

Bành Viễn Chinh nhận người đàn ông này. Ông ta là Giám đốc kiêm Bí thư Đảng ủy Phùng Thanh Nguyên, vợ của ông ta là Tiết Tú Hoa.

Tiết Tú Hoa bối rối đi tới, mỉm cười khom người nói:

- Chủ tịch huyện Bành, thật là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Tôi...

Bành Viễn Chinh lui về phía sau nửa bước, cười nhạt một tiếng không để ý tới bà ta. Đối với hạng người như bà ta, hấn chán ghét tới cực điểm.

Tiết Tú Hoa lúng túng đứng đó, xoa xoa tay.

Một dân cảnh lấy được một ví tiền màu hồng phấn từ trong thùng rác ở cuối hẻm, là ví của Tiết Tú Hoa. Đây là do tên cướp thấy tình thế không ổn, liền ném ví vào thùng rác, định khi tạm yên, sẽ quay lại lấy, đây là chiêu quen thuộc của bọn chúng.

Thấy ví tiền của Tiết Tú Hoa đã tìm lại được, bên trong có không ít tiền, Bành Viễn Chinh nhìn Trịnh Đại Cương, nói:

- Tốt lắm, Cục trưởng Trịnh, ví tiền đã tìm ra được, hiềm nghi đối với tôi đã được giải tỏa. Các vị bận rộn, tôi còn có việc, rất xin lỗi!

Trịnh Đại Cương mỉm cười gật đầu:

- Chuyện hiểu lầm hôm nay, khiến Chủ tịch huyện Bành gặp phiền phức, vô cùng xin lỗi!

Hai vợ chồng Phùng Thanh Nguyên cũng xấp lại gần, định xin lỗi, Bành Viễn Chinh không để ý tới hai người, rào bước rời đi. Điền Minh vội vàng đuổi theo, vợ Điền Minh hơi lưỡng lự một chút, rồi quay người đi về nhà trước.

Vô duyên vô cớ đắc tội với lãnh đạo huyện, hơn nữa còn là một người rất có quyền thế và là một nhân tài nổi tiếng trong huyện, trong lòng Phùng Thanh Nguyên ảo não, quay lại trừng mắt nhìn Tiết Tú Hoa một cái, rồi lên xe rời đi.

571. Chương 580: Nhất Cử Lương Tiện

Trước những ánh mắt soi mói, Bành Viễn Chinh tách đám người đi ra ngoài, Điền Minh theo sát phía sau. Chợt một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đuổi theo, cười gọi:

- Chủ tịch huyện Bành!

Bành Viễn Chinh dừng bước, quay lại nhìn, thấy là Phó chủ nhiệm Ban thông tin báo chiều Tân An Cầu Cường, bèn cười nói:

- Chủ nhiệm Cầu? Sao lại là anh? Xin chào!

Lúc Bành Viễn Chinh làm Trưởng phòng tin tức Ban tuyên truyền, đối với Cầu Cường coi như là người quen. Nhưng hôm nay, sau mấy năm ngắn ngủi, Cầu Cường chỉ là Phó chủ nhiệm Ban thông tin báo chiều Tân An, tạm xem như là cấp Trưởng phòng, mà Bành Viễn Chinh đã là Phó chủ tịch thường trực huyện Lân.

Trải nghiệm trong đời khác biệt nhau, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Người với người thật là không thể so sánh! Trong lòng cảm khái, Cầu Cường mỉm cười bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi ra ngoài mua đồ, đúng lúc gặp anh. À, Chủ tịch huyện Bành, tôi định viết bài về chuyện lúc này, anh không ngại chứ?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Chủ nhiệm Cầu, hay là thôi đi? Chỉ là tình cờ, tôi ra ngoài đúng lúc gặp chuyện cướp giật, cũng không ngờ tới sau đó lại gặp phải chuyện rắc rối như vậy.

- Chủ tịch huyện bên đường bắt cướp, đối với chúng tôi là một tin rất hot. Chủ tịch huyện Bành, nể mặt cho phép chúng tôi biết một bài đi!

Cầu Cường mỉm cười nói, ánh mắt đầy vẻ chờ mong.

Thật ra thì Cầu Cường gặp chuyện này, muốn viết bài là chuyện bình thường. Nhưng dù sao thân phận Bành Viễn Chinh không tầm thường, liên quan đến cán bộ lãnh đạo Đảng chính, muốn đăng báo, nhất định phải có sự đồng ý của Bành Viễn Chinh, thậm chí là của Ban tuyên truyền Huyện ủy huyện Lân.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, rồi cười nói:

- Chủ nhiệm Cầu, tôi không có quyền can thiệp công việc của phía truyền thông, nhưng dù sao công tác của tôi cũng có tính đặc thù, bài báo của các anh không nên bàn về cá nhân tôi, được không?

- Ủ, Chủ tịch huyện Bành cứ yên tâm, điều này chúng tôi hiểu mà. Thật ra thì chủ yếu là tôi muốn đưa ra một đề tài để cho xã hội thảo luận một chút: hăng hái làm việc nghĩa thì lại bị nghi ngờ, phải chăng chuyện này có quan hệ với sự xuống cấp về đạo đức xã hội hiện nay?

Cầu Cường nghiêm túc nói. Bành Viễn Chinh nghe vậy gật đầu:

- Được, nếu là như vậy, tôi tôn trọng ý kiến của các vị.

Cầu Cường hăng giọng cười:

- Cảm ơn Chủ tịch huyện Bành phối hợp! Sau khi chúng tôi soạn bản thảo, sẽ liên lạc với Ban tuyên truyền Huyện ủy để họ thẩm duyệt, sau đó Chủ tịch huyện Bành cũng xem một chút! Các vị đồng ý, chúng tôi mới đăng!

- Được, cứ như vậy đi. Chủ nhiệm Cầu, tôi còn phải dự hội nghị, tôi đi trước nhé! Nếu có thời gian, hoan nghênh các bạn trong giới truyền thông thành phố đến huyện chúng tôi tham quan, viết bài nhiều hơn về tình hình và sự đổi thay ở huyện chúng tôi. Hẹn gặp lại.

Bành Viễn Chinh nói xong, vẫy tay với Cầu Cường, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, Điền Minh đã lái một chiếc Phở Tang màu đen tối, nhô đầu ra cười nói:

- Lãnh đạo, mời lên xe, tôi đưa lãnh đạo về!

Bành Viễn Chinh đánh giá chiếc xe, vừa lên xe liền thuận miệng hỏi:

- Đây là xe của anh?

Điền Minh kính cẩn cười:

- Lãnh đạo, không phải, là xe của mẹ vợ tôi. Nhà mẹ vợ tôi mở nhà máy cán thép... Gần đây sức khỏe bà không được tốt, phải thường xuyên đi khám bệnh, tôi mượn để dùng.

Bành Viễn Chinh cười:

- Điền Minh, tôi đã nghe nói anh cưới được vợ giàu, quả nhiên không tệ! Cha vợ anh chỉ có hai con gái, xem bộ dạng anh cũng được hưởng không ít “quyền lợi”!

Điền Minh cười cười, không trả lời ngay, ánh mắt có phần phức tạp.

Cha vợ Điền Minh không có con trai, chỉ có hai con gái, con đầu là vợ của Điền Minh, con gái thứ hai còn đang học đại học. Công việc làm ăn của cha vợ y càng ngày càng lớn, ông ta nhiều lần bảo Điền Minh từ chức, giúp trong nhà kinh doanh, nhưng Điền Minh chưa quyết định dứt khoát, một phần là vì thể chế công tác, không phải cứ muốn từ chức là từ chức, một phần vì trong lòng y vẫn còn một chút tham vọng chính trị.

- Lãnh đạo, nhà vợ tôi chỉ có hai con gái, không có con trai, em vợ tôi còn học đại học...

Điền Minh làm như tùy ý nói chuyện phiếm.

- Bây giờ cha vợ tôi suốt ngày nhắc đi nhắc lại, bảo tôi giúp ông trong việc kinh doanh. Nhưng cho tôi quản lý xng, chẳng phải là hai ngày sẽ làm phá sản sao?

Bành Viễn Chinh nhướn mày, ồ một tiếng, không nói gì thêm.

Gần đây, hần quá bận, không theo sát chuyện của Điền Minh, nhưng vẫn lưu ý đến y.

Biên chế của Điền Minh là ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhưng tạm thời điều vào văn phòng dự án của Ủy ban nhân dân huyện, ở dưới quyền Quách Vĩ Toàn và Mã Thiên Quân. Điền Minh sắp nghỉ phép, đương nhiên là vì sức khỏe của vợ, nhưng trên thực tế là có liên quan tới việc y không được chào đón ở tổ dự án.

Ban đầu Điền Minh được chuyển đến Quận Tân An để làm thư ký của Bành Viễn Chinh, nhưng sau đó Bành Viễn Chinh lại chọn Hoắc Quang Minh làm thư ký, đưa y đến tổ dự án. Ý của Bành Viễn Chinh là để Điền Minh tiếp xúc nhiều với công tác kinh tế, làm quen và nắm vững quy tắc quản lý kinh doanh thương mại, rèn luyện ở cơ sở để ngày sau đảm đương vị trí trụ cột, nhưng không ngờ, việc này lại dẫn tới hiểu lầm, đặt Điền Minh vào một tình cảnh khá khó xử.

Người ngoài sẽ cho là Điền Minh bị “thất sủng”, bị Bành Viễn Chinh hoàn toàn bỏ rơi, cho nên hẳn không bố trí một cương vị công tác cho Điền Minh. Bành Viễn Chinh là lãnh đạo huyện, bố trí một chức vị có thực quyền cho Điền Minh là quá dễ dàng, nhưng hẳn không làm.

Lúc đầu, Điền Minh cũng không quan tâm đến ánh mắt soi mói của mọi người, nhiệt tình công tác rất cao. Nhưng một thời gian lâu sau, không chịu nổi sự chèn ép và khinh thị của mọi người, trong lòng Điền Minh khó tránh khỏi cảm thấy bị đè nén. Mặc dù y vẫn làm việc hết sức như trước, nhưng tâm trạng đã thay đổi.

Vì vậy, Điền Minh xin Mã Thiên Quân nghỉ phép.

Xe chạy băng băng, Bành Viễn Chinh vẫn im lặng suy nghĩ, Điền Minh cũng không dám nói gì nữa, không khí trong xe trở nên có phần nặng nề.

Một lúc lâu sau, chợt Bành Viễn Chinh nở nụ cười:

- Điền Minh, có phải gần đây áp lực rất lớn? Không chịu nổi nữa rồi?

- Lãnh đạo, tôi...

Điền Minh đỏ mặt, ngập ngừng.

Bành Viễn Chinh khoát tay:

- Đời người nói dài thì cũng khá dài, nhưng nói ngắn thì cũng rất ngắn ngủi. Cho nên, chúng ta đi chưa tới đích, cũng phải hết sức thận trọng, đừng nên cảm thấy bất đắc chí. Xét một cách tổng thể, khoảng thời gian anh công tác ở tổ dự án, tôi vẫn thừa nhận là khá tốt, mà bản thân anh cũng học được không ít chuyện.

Gần đây tôi suy nghĩ, cũng đã đến lúc để anh một mình đảm đương cương vị, chịu trách nhiệm lớn hơn nữa. Anh muốn đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại hay trở về văn phòng Ủy ban nhân dân huyện?

Bành Viễn Chinh hỏi như vậy khiến Điền Minh mừng như điên, y nắm chặt tay lái, run giọng nói:

- Lãnh đạo sắp xếp cho là tốt rồi, tôi...tôi thế nào cũng được!

- Ý của tôi là cho anh đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại, ở Ủy ban nhân dân huyện quá nhiều người, thêm anh cũng không nhiều hơn, thiếu anh cũng không ít đi.

Bành Viễn Chinh nhìn Điền Minh, nở nụ cười.

Hắn là người sống có tình có nghĩa, đối với một người theo mình nhiều năm như Điền Minh, làm sao có thể không ngó ngang tới y, chẳng qua là chưa đến thời điểm thích hợp, hẳn tạm thời chưa bố trí công tác cho Điền Minh. Đồng thời, cũng hy vọng Điền Minh có thể trải qua rèn luyện, có thể gánh vác và thích ứng với công việc.

- Đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại làm Phó chủ nhiệm, Phó bí thư nhé!

Bành Viễn Chinh hơi hột nói một câu, khiến trái tim Điền Minh như nhảy lên.

Điền Minh quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, kích động nói:

- Cám ơn lãnh đạo quan tâm, tôi nhất định cố gắng công tác, không để cho lãnh đạo mất thể diện!

- Sau này công tác kinh tế trong huyện sẽ rất nhiều và nặng nề, công tác thu hút đầu tư lại càng nặng, anh phải chuẩn bị tinh thần trước.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền nhắm mắt lại dưỡng thần.

Điền Minh phấn khởi lái xe, sự cảm kích trong lòng y, không cần nói cũng biết. Giờ phút này, cảm xúc của y hết sức bồn bộn trong lòng, rối cuộc, y đã không nhìn lầm người, quả nhiên Bành Viễn Chính không phải là lãnh đạo có mới nới cũ, đã sớm có kế hoạch lo liệu cho tiền đồ của y.

Ở huyện Lâm, Vương Hạo, Hoắc Quang Minh có thể coi là tâm phúc của Bành Viễn Chính. Nhưng nhóm cán bộ trung tầng này, là được bồi dưỡng ngay tại đây, không thể tin cậy bằng Điền Minh được.

Trong số cán bộ cao tầng, Bành Viễn Chính có Cố Xuân Tường, Mạc Xuất Hải, Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa, coi như quyền lực trong tay đã nắm khá kín kẽ, nhưng đối với cán bộ trung tầng, hắn vẫn cần bồi dưỡng tâm phúc của mình, bởi vì điều này liên quan tới việc sau này mệnh lệnh và quyết sách của hắn có được thực hiện tới nơi tới chốn hay không.

Nhưng dù sao bây giờ hắn vẫn chưa là Chủ tịch huyện, cũng không phải là Bí thư Huyện ủy, chưa đến lúc thích hợp để nhúng tay điều chỉnh cán bộ trung tầng, hắn còn cần kiên nhẫn đợi chờ. Từ góc độ này mà nói, đề bạt Điền Minh là một “khúc dạo đầu”, cũng là một động tác thăm dò khéo léo.

Dĩ nhiên, lần này Bành Viễn Chính không chỉ muốn đề bạt Điền Minh, mà còn đề bạt một người khác, đó là Chu Khôn, ở Ủy ban Xây dựng, đang được tạm thời điều đến tổ dự án. Hắn quan sát Chu Khôn đã lâu, cảm thấy về năng lực và tố chất, Chu Khôn là người đáng giá để bồi dưỡng.

Đồng thời, hắn còn muốn đề bạt ba trợ lý Chủ tịch huyện.

Ba người đó là Chủ nhiệm Ủy ban kinh tế thương mại Mã Thiên Quân, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vương Minh Hiền, và Chánh văn phòng Vương Hạo. Đề bạt ba người này vào vị trí trợ lý Chủ tịch huyện, là hắn có thêm trợ thủ trong toàn bộ công tác của Ủy ban nhân dân huyện; đồng thời khống chế được các tâm phúc trong lòng bàn tay, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Trong kế hoạch của Bành Viễn Chính, trong tương lai, người đứng đầu Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện là Điền Minh, Ủy ban Xây dựng là Chu Khôn, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện là Hoắc Quang Minh. Còn những ngành, bộ phận khác và các xã, thị trấn, thì từ từ tính sau.

Dĩ nhiên, kế hoạch là kế hoạch, có thể trở thành thực tế hay không, còn phải tùy ở sự biến đổi của tình hình.

Đối với đám Điền Minh, hắn chỉ có thể dẫn đường một đoạn, tương lai họ có thể người tài hay không, còn phải xem bản lĩnh của mỗi người. Nếu như phù trợ không nổi Lưu A Đầu (1), thì cũng không còn cách nào khác là bỏ qua.

(1) Lưu Thiện, còn gọi là A Đầu, là con trai của Lưu Bị. Ông này bị mang tiếng là một vị vua bất tài, vô dụng, nhát gan. Thậm chí người Trung Quốc còn dùng tên A Đầu để chỉ những đứa trẻ kém cỏi, hay dùng thay thế cho tính từ thiếu năng. Tuy nhiên cũng có những ý kiến ngược lại, chẳng hạn, sách “Tam Quốc tập giải” của Chu Thọ Xương đánh giá rất cao Hậu chủ A Đầu, cho rằng: “Những lời đồn đại (về Lưu Thiện) là hoàn toàn sai sự thực. Chẳng qua, A Đầu tự ẩn mình đi để bảo toàn chính mình trong hoàn cảnh hiểm nghèo mà thôi”.

572. Chương 581: Tim Đập Như Trống Chầu

Điền Minh lái xe vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện, dừng lại trước cổng. Trước khi xuống xe, Bành Viễn Chính tùy ý nói một câu:

- Hôm nay anh cũng đừng trở về thành phố, quay lại làm việc đi. Hai ngày gần đây công việc của dự án rất nhiều, ở thời điểm mấu chốt này, đừng nghe người khác nói lung tung!

Điền Minh vội vàng đáp ứng, thật ra thì Bành Viễn Chính không nhắc, y cũng chuẩn bị kết thúc nghỉ phép, quay lại làm việc. Sắp được đề bạt, lãnh đạo đã ám chỉ rõ ràng như thế, nếu y không thức thời được như vậy, thì cũng không xứng đi theo Bành Viễn Chính làm việc.

Bành Viễn Chính nhìn Điền Minh một cái, rồi rào bước đi vào trụ sở Ủy ban nhân dân huyện.

Hắn vừa vào tới hành lang, đã thấy Hoắc Quang Minh chờ sẵn ở khúc quanh.

Thấy Bành Viễn Chinh lên lầu, Hoắc Quang Minh ra đón, hạ giọng nói:

- Lãnh đạo, tối hôm qua Lý Hoắc Nhiên tới tìm Chủ tịch huyện Quách, sáng sớm hôm nay lại chờ ở cửa phòng làm việc của ngài, ngài có cho ông ta gặp không?

Lý Hoắc Nhiên tìm tới tận cửa rồi, Bành Viễn Chinh đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Con ông ta bị bắt, nếu ông ta không tới tìm, mới là không bình thường.

Bành Viễn Chinh à một tiếng, dừng bước lại, thản nhiên nói:

- Anh đi trước, dẫn ông ta tới phòng họp, lát nữa tôi đến gặp ông ta.

Hoắc Quang Minh vội vàng đi thực hiện. Bành Viễn Chinh liền đi vào phòng làm việc của Nghiêm Hoa, bàn về chuyện trình báo huyện nghèo cấp quốc gia. Thủ tục đã hoàn tất và đã trình lên thành phố. Sau khi thành phố trình lên tỉnh, chỉ cần qua một số đơn vị ở tỉnh, chuyển đến Thủ đô là vấn đề đã đóng thuyền.

Theo tiến độ như thế, khoảng cuối tháng 5 đầu tháng 6 là sẽ có kết quả chính thức.

Nghiêm Hoa bưng một ly cà phê nóng hồi hỉm đi tới, cúi người đặt trên bàn cho Bành Viễn Chinh. Lúc này là tháng ba, mùa xuân, trời ấm, Nghiêm Hoa chỉ mặc một cái áo mỏng màu hồng, lồ lộ đường cong chín muồi của thiếu phụ và bộ ngực căng đầy.

Theo động tác cúi xuống của Nghiêm Hoa, một khe rãnh thật sâu giữa hai bầu ngực bày ra rõ ràng trước mặt Bành Viễn Chinh, trong lúc vô tình, ánh mắt hắn lướt qua khối da thịt trắng nõn căng đầy đang vẽ nên những đường cong nhấp nhô kia, sắc mặt biến đổi, lúng túng nhìn sang chỗ khác.

Sau khi ly hôn, Nghiêm Hoa thay đổi hẳn, từ một nữ cán bộ giản dị luôn mặc trang phục truyền thống, bỗng nhiên ăn mặc rất thời thượng, lại trang điểm nhẹ nhàng, vô cùng quyến rũ, khiến không biết bao nhiêu cán bộ cơ quan mở rộng tầm mắt.

Hơn mười năm, chẳng bao giờ mặc quần áo có màu sắc tươi sáng và bó sát người, nhưng giờ đây, cô mặc như thể thường xuyên. Càng ăn mặc đẹp đẽ, trông cô càng trẻ trung và quyến rũ.

Cho nên có câu người đẹp vì lụa là vậy, không sai chút nào.

- Uống cà phê đi!

Nghiêm Hoa cười, đứng thẳng người lên, chợt thấy vẻ mặt khác thường của Bành Viễn Chinh, nhất thời mặt cô ửng đỏ, có chút gì đó hồi hộp pha lẫn với cảm xúc phức tạp. Động tác của cô cứng đờ, bối rối cố gắng xoay người thật nhanh đi, khiến thân hình mất thăng bằng, chân quúi lại, liền té về phía Bành Viễn Chinh. (!)

Bành Viễn Chinh không kịp đề phòng, cả thân thể mềm mại đầy đà của Nghiêm Hoa đổ về phía hắn, theo phản xạ, hắn đưa hai tay ra đỡ, kết quả là tay chạm đúng ngay cặp mông vun cao của cô. Nghiêm Hoa càng bối rối, người nảy lên, cả người bổ nhào vào lòng hắn, hai thân thể áp sát nhau, mặt kề mặt.

Chỉ trong nháy mắt, nhưng Bành Viễn Chinh cảm nhận rất rõ ràng thân thể run rẩy, da thịt nóng hổi và đầy đặn sung mãn của cô.

Nghiêm Hoa khẽ “ưm” một tiếng, hơi thở hỗn hển, mặt đỏ tới mang tai, ngồi thừ ra trên đùi Bành Viễn Chinh, tim đập thình thịch như trống châu, ít nhiều ý loạn tình mê.

- Khụ khụ!

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng.

Nghiêm Hoa luống cuống, vội vàng đứng dậy, đỏ mặt ngồi ngay ngắn một bên ghế salon.

- Cà phê ngon quá!

Bành Viễn Chinh bưng ly cà phê lên, nhấp một ngụm.

Không khí trong phòng làm việc của Nghiêm Hoa đột nhiên trở nên hơi nặng nề. Theo bản năng, Bành Viễn Chinh móc thuốc ra hút. Bàn tay thon nhỏ, trắng nõn của Nghiêm Hoa đưa qua một cái gạt tàn thuốc thủy tinh.

Bành Viễn Chinh im lặng hút vài hơi, rồi cười đứng lên nói:

- Được rồi, Nghiêm đại tỷ, cứ như vậy đi, tôi về trước.

Tình cảnh này, không khí này, đã không còn thích hợp để bàn công việc. Nếu như không sợ Nghiêm Hoa không chịu nổi, Bành Viễn Chinh đã về ngay, chứ không nán lại hút thuốc.

Nghiêm Hoa đứng dậy im lặng đưa tiễn, sắc mặt dần dần bình tĩnh như thường, tuy nhiên ánh mắt lóe lên, cho thấy cảm xúc trong nội tâm cô cũng không thật sự bình tĩnh.

Bành Viễn Chinh trở lại phòng làm việc, gọi Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ tới, hỏi về chuyện của Lý Long và Ngụy Đại Quân.

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ lần lượt báo cáo.

Trọng Tu Vĩ nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, Lý Long thú nhận, đã hai lần tụ tập quần chúng gây rối, có Ngụy Đại Quân xác nhận và bằng chứng có liên quan, tình hình là như vậy, xử trí cụ thể như thế nào, kính xin lãnh đạo chỉ thị!

- Tôi vẫn là câu nói kia: theo nếp xử trí! Không nên cố ý khuếch đại, càng không nên nhân nhượng, cứ dựa theo quy định của pháp luật mà làm, nên xử lý như thế nào thì xử lý, tôi không phát biểu ý kiến, càng không thể can thiệp vào việc của bên chấp pháp.

Bành Viễn Chinh khoát tay, trầm giọng nói:

- Hai người khoan đi đã, chờ một chút ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, tôi đến gặp Lý Hoắc Nhiên!

Tạ Huy và Trọng Tu Vĩ lập tức rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Không lâu sau, Hoắc Quang Minh đưa Lý Hoắc Nhiên đi tới.

- Chủ tịch huyện Bành...Ồi, lần này lại làm phiền lãnh đạo!

Lý Hoắc Nhiên tươi cười, cố sức che giấu vẻ âm độc trong ánh mắt.

Bành Viễn Chinh cười nhạt:

- Chủ tịch Lý, các vị làm phiền tôi thì cũng chẳng sao, nhưng làm phiền trong huyện, coi thường chế độ và luật pháp, tính chất đã hoàn toàn khác.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi đại diện cho công ty Quang Minh, trình trọng xin lỗi trong huyện, chúng tôi sẵn lòng nhận bất kỳ hình thức xử phạt nào của huyện! Kính xin Chủ tịch huyện Bành mở cho một con đường, cho chúng tôi cơ hội sửa đổi!

Lý Hoắc Nhiên khẽ cười nói.

Bành Viễn Chinh không muốn đôi co với Lý Hoắc Nhiên, trầm giọng nói:

- Xử phạt công ty Quang Minh cụ thể như thế nào, còn cần văn phòng Chủ tịch huyện nghiên cứu quyết định. Nhưng ý kiến của cá nhân tôi là: thứ nhất, hủy bỏ tư cách đầu tư dự án của công ty Quang Minh ở huyện Lâm, không chỉ không được phép đầu tư vào trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện, mà trong vòng ba năm, cũng không cho phép công ty Quang Minh tham gia xây dựng dự án ở huyện Lâm; thứ hai, phạt tiền công ty Quang Minh một trăm ngàn, hạn định thời gian nộp phạt. Về phần trách nhiệm hình sự của người có liên quan, sẽ do Công an huyện xử trí!

Họ Bành này quá độc ác! Không chỉ đuổi công ty Quang Minh đi, còn há to mồm ngoạm món tiền một trăm ngàn, thôi thì cũng được đi, nhưng lại không buông tha cho Lý Long và Ngụy Đại Quân, muốn xử trí theo pháp luật !

Miệng Lý Hoắc Nhiên mím lại, tức giận đến nỗi muốn bùng ra. Nhưng rốt cuộc ông ta kìm chế được sự nóng giận, bởi vì giờ phút này, ông ta hiểu rất rõ, người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này, độc ác và tàn nhẫn vượt xa sự tưởng tượng của ông ta, một khi trở mặt với hắn, kết cục của Lý Long sẽ càng nghiêm trọng.

Hồi sáng, thật ra Lý Hoắc Nhiên đã lên thành phố tìm Chu Tích Thuần, nhưng Chu Tích Thuần không tiếp ông ta. Chuyện này khiến Lý Hoắc Nhiên hết còn hy vọng. Bây giờ dù trong lòng có tức giận và có ý đồ gì,

nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, trước tiên ông ta phải đưa Lý Long ra ngoài rồi tính sau.

- Chúng tôi sẵn sàng tiếp nhận xử phạt của huyện. Một lần nữa, tôi đại diện cho công ty Quang Minh chân thành xin lỗi. Chúng tôi lập tức rút ban dự án về, sau đó nộp tiền phạt, tiếp nhận bất kỳ hình phạt nào của cơ quan công an.

Lý Hoắc Nhiên kìm chế một bụng tức giận, khom người về phía Bành Viễn Chinh, rồi lập tức xoay người rời đi.

Bành Viễn Chinh nhìn theo bóng lưng Lý Hoắc Nhiên, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

- Chủ tịch Lý, Lý Long và Ngụy Đại Quân của quý công ty ac ý kích động quần chúng hành động phi pháp, Công huyện đã bắt họ về điều tra, Công an huyện sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định. Chủ tịch Lý, xin đi thông thả, thứ lỗi không thể tiến xa được!

Lúc Lý Hoắc Nhiên sắp ra khỏi cửa phòng làm việc, đột nhiên Bành Viễn Chinh lớn tiếng nói.

Bước chân Lý Hoắc Nhiên hơi chậm lại, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

- “Họ Bành kia, chúng ta chờ xem ngày sau!”

Ra khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, nụ cười cứng ngắc miễn cưỡng trên mặt Lý Hoắc Nhiên lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ giận dữ đến nổi mặt mày tái nhợt.

Ông ta lẩn lộn ở cả hai giới hắc bạch hơn hai mươi năm, vẫn thuận buồm xuôi gió. Ông ta vốn nghĩ sẽ đặt chân phát triển ở huyện Lân, nhưng kết quả là thất bại. Trong lòng ông ta oán giận, nhưng quên rằng tất cả ngọn nguồn chuyện này đều do bản thân mình gây ra. Nếu ông ta không tự tiện sửa đổi quy hoạch dự án, nếu như ông ta không nhân cơ hội muốn uy hiếp trong huyện, thì đâu có chọc giận Bành Viễn Chinh.

Tiền đi kèm với cây gậy, thủ đoạn này Lý Hoắc Nhiên luôn sử dụng thành công ở thành phố Trạch Lâm, bởi vì ông ta có căn cơ rất sâu ở đó; nhưng ở huyện Lân, căn bản không thể thực hiện được, nếu không phải là gặp Bành Viễn Chinh mà gặp phải Cung Hàn Lâm, chắc chắn ông ta cũng không chấp nhận chuyện này. Có điều, cùng lắm thì Cung Hàn Lâm nường tay hơn một chút so với Bành Viễn Chinh.

573. Chương 582: Không Dễ Phá Bỏ Lễ Thói Cũ

Chuyện của công ty Quang Minh đã kết thúc một giai đoạn, nhưng kế tiếp, Quách Vĩ Toàn lại có chuyện khó xử tìm tới Bành Viễn Chinh.

- Lão Quách, ngồi đi.

Bành Viễn Chinh cười cười, chủ động đứng dậy, rời bàn làm việc, tới ngồi cùng Quách Vĩ Toàn trên salon.

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện như thế này, chúng ta định hợp tác với công ty Tân Thành, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Cổ Khải Minh đề cử với chúng ta công ty Kiến Thành, một công ty trực thuộc Ủy ban Xây dựng thành phố, anh xem chúng ta có cần xem xét lại không?

Quách Vĩ Toàn nhẹ nhàng nói, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh.

Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Cổ Khải Minh “ngâm cứu” thủ tục dự án của huyện Lân một thời gian, nhưng về sau, do hai dự án này được Chu Tích Thuần quan tâm liên hệ, phía Ủy ban Xây dựng không thể tiếp tục ngâm, đã nhanh chóng phê duyệt và phúc đáp.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, cười nhạt một tiếng:

- Y cũng ra tay nhanh đấy chứ, vừa mới nói tay cho thủ tục dự án, liền muốn cò kè mặc cả với chúng ta rồi?!

Quách Vĩ Toàn cười khổ:

- Chủ tịch huyện Bành, sau này dự án của chúng ta không thể không giao thiệp với Ủy ban Xây dựng thành phố, theo tôi thì có thể hòa hoãn quan hệ thì nên hòa hoãn, không nên vì những chuyện nhỏ nhặt này mà

đắc tội với họ. Huống chi, tôi cảm thấy, công ty Kiến Thành cũng có thực lực rất mạnh, lại là xí nghiệp quốc doanh, hợp tác là không thành vấn đề.

Hơn nữa, hôm qua, khi nói chuyện này, Cố Khải Minh còn ám chỉ, ông ta đã xin chỉ thị của Chủ tịch thành phố Chu, ý của Chủ tịch thành phố Chu là cố gắng chiếu cố xí nghiệp bản địa, có câu nước phù sa không chảy ruộng người ngoài mà.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Có phải là ý của Chủ tịch thành phố Chu hay không, chúng ta cũng nên hỏi lại Chủ tịch thành phố Chu. Tuy nhiên cũng nên nể mặt y một chút, giao dự án này cho họ. Chỉ có điều, yêu cầu họ phải nhanh chóng thi công trong thời gian ngắn nhất. Hai dự án này đã kéo dài một thời gian, không thể tiếp tục kéo dài thêm, trước cuối tháng 4 nhất định phải khởi công xây dựng. Đồng thời, anh hãy giải thích rõ với công ty Tân Thành, hứa với họ, chúng ta sẽ ưu tiên cho họ trong các dự án sắp tới.

Đúng như Quách Vĩ Toàn nói, huyện Lân đang ở vào giai đoạn bắt đầu phát triển với tốc độ cao, trong vài năm tới nhất định sẽ xây dựng không ít dự án và chắc chắn phải giao thiệp càng nhiều với Ủy ban Xây dựng thành phố, có thể hòa hoãn quan hệ là tốt nhất. Bành Viễn Chinh không phải là người cứng nhắc, không linh hoạt, chỉ hy vọng Cố Khải Minh không được đăng chân lên đăng đầu.

Lần này Bành Viễn Chinh mau mắn đồng ý như vậy, khiến Quách Vĩ Toàn rất cao hứng. Y háng giọng, cười cười:

- Được, Chủ tịch huyện Bành, tôi lập tức lên thành phố nói chuyện với công ty Kiến Thành.

- Sáng mai đi cũng được, tôi chuẩn bị xế chiều hôm nay triệu tập hội nghị văn phòng Chủ tịch huyện, anh ở lại tham gia.

Bành Viễn Chinh cười, nói.

Quách Vĩ Toàn ngẩn ra, có phần hơi khó hiểu.

Theo y biết, Bành Viễn Chinh không thích động một chút là mở hội nghị, mà chỉ thích hội ý trong phạm vi nhỏ, nói chuyện với từng người một, như vậy hiệu suất cao hơn. Cho nên từ khi chủ trì công việc của Ủy ban nhân dân huyện, Bành Viễn Chinh rất ít khi mở hội nghị toàn thể, nhưng mấy ngày gần đây lại liên tiếp triệu tập cuộc họp, thái độ khác thường.

Quách Vĩ Toàn hơi ngạc nhiên.

Như nhìn thấu sự nghi ngờ của Quách Vĩ Toàn, Bành Viễn Chinh bình tĩnh cười, nhẹ nhàng nói:

- Tôi vốn cảm thấy công việc của mỗi đồng chí đều bề bộn, không cần thiết việc lớn việc nhỏ gì cũng triệu tập mọi người tập trung thảo luận, không chỉ hiệu suất thấp, còn lãng phí thời gian, nhưng gần đây có người phản ánh với lãnh đạo thành phố, là tôi không làm việc theo trình tự, nắm hết quyền hành, không dân chủ, bởi vậy Chủ tịch thành phố Chu đã đặc biệt nói chuyện này với tôi. Đã như vậy, sau này chúng ta cứ làm theo truyền thống, thường xuyên triệu tập hội nghị.

Mặc dù tôi không then với lương tâm, muốn làm việc một cách thực tế, đề cao hiệu suất công việc. Nhưng tôi cũng hiểu, có nhiều thứ không thể nào thay đổi. Nếu không thể thay đổi, thì đành duy trì hiện trạng vậy.

Bành Viễn Chinh thở dài một tiếng.

Quách Vĩ Toàn hít vào một hơi thật sâu, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Mặc dù Bành Viễn Chinh không chỉ đích danh, nhưng ý hẩn rất rõ ràng, có lãnh đạo trong huyện tố cáo Bành Viễn Chinh với thành phố, đem chuyện hẩn phá vỡ nếp làm việc truyền thống của Ủy ban nhân dân huyện, nói quá lên thành “không dân chủ”.

Người này rốt cuộc là ai, không khó đoán ra.

Quách Vĩ Toàn đoán người đó là Phó chủ tịch huyện Đồng Dũng, nhưng thật ra Bành Viễn Chinh không nghĩ như vậy, hẩn cảm thấy, người đó không chắc là Đồng Dũng.

Chuyện này đã đề tỉnh hẳn. Có một số luật lệ, tập quán bất hợp lý, cổ lỗ sĩ, ngay cả hẳn cũng không thể thay đổi, chỉ có thể tiếp tục làm theo nếp cũ. Vấn đề tham gia hội nghị thảo luận, coi như là một trong các quyền của các thành viên trong bộ máy, Bành Viễn Chinh không cho họ có cơ hội thảo luận và tranh cãi, e rằng không chỉ có Đồng Dũng mất hứng.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh cũng không muốn so đo với họ.

...

Hai giờ chiều, toàn bộ các thành viên Ủy ban nhân dân huyện đến nơi, gồm bảy lãnh đạo cùng với Chánh văn phòng Vương Hạo tham dự với tư cách dự thỉnh, tổng cộng tám người. Bởi vì hội nghị sẽ bàn công việc xây dựng dự án, cho nên Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Thương mại huyện Mã Thiên Quân, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiên và Phó chánh văn phòng Hoắc Quang Minh cũng tham dự với tư cách dự thỉnh.

Bành Viễn Chinh bước vào phòng họp, Hoắc Quang Minh vội vàng mang phích nước và sổ ghi chép hội nghị đặt lên bàn cho hẳn.

Bành Viễn Chinh ngồi xuống, nhìn mọi người chung quanh lạnh nhạt nói:

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu họp. Bởi vì chương trình làm việc hôm nay của hội nghị có liên quan đến xây dựng dự án, cho nên có các đồng chí ở ngành liên quan dự thỉnh hội nghị. Sau đây, mời đồng chí Quách Vĩ Toàn thông báo tình hình tiến triển của các dự án trong huyện, đồng thời nói lên phương án xử lý đối với công ty Quang Minh. Vương Hạo, anh ghi chép, sau khi hội nghị kết thúc, lập tức ra thông báo.

Quách Vĩ Toàn hắng giọng một cái:

- Các đồng chí, các dự án trong huyện tiến triển thuận lợi. Nhà máy luyện than cốc và cung cấp khí than đã đưa vào hoạt động gần nửa năm, hoạt động bình thường, trong huyện phối hợp và ủng hộ mạnh mẽ. Nhà máy cung cấp khí than vốn được xây dựng để cung cấp khí than cho thành phố, nhưng huyện và tổng công ty khí than thành phố đã thỏa thuận hợp tác, xây dựng đường ống cung cấp khí cho cư dân trong huyện, nâng cao chất lượng sinh hoạt và bảo vệ môi trường, đồng thời cũng là để tăng thêm lợi nhuận cho tổng công ty khí than.

Vốn đầu tư cho 15 ki lô mét đường ống và trạm điều áp, là 7 triệu tám trăm ngàn tệ, trong vòng nửa năm hoàn thành. Nói cách khác, trước lúc cuối năm, sẽ có hai ngàn hộ dân huyện chúng ta được cung cấp khí than có hiệu suất cao và sạch sẽ, thay thế hoàn toàn việc đun nấu bằng than đá. Điều này có ý nghĩa trọng đại đối với huyện.

Dự án trung tâm thương mại Đông Phương, đã xây xong có sở nền tảng công trình, đang tiếp tục xây dựng công trình chính, ước tính khoảng tháng 9 sẽ đưa vào hoạt động. Trước mắt, huyện đang phối hợp với công ty Hoa Thương thúc đẩy công việc và tuyên truyền đối với các doanh nhân

Nhà máy nước khoáng đã đưa vào hoạt động, mang lại hiệu quả bước đầu, năm nay có thể đạt lợi nhuận và đóng thuế hơn 6 triệu tệ. Dự án này tuy không lớn, nhưng có hiệu ứng lan truyền rất mạnh. Theo tôi biết, trong huyện đã có nhiều nhà máy nước khoáng tư nhân, một thời gian nữa, ngành này sẽ cho sản lượng không nhỏ.

Trung tâm tập trung và phân phối gia vị, công ty Phi Đằng đã làm xong công tác chuẩn bị, nhưng vì công ty Quang Minh không tuân theo quy định, cho nên công ty Phi Đằng chưa bắt đầu thi công, một mực chờ quyết định xử lý của huyện. Dự tính trước cuối tháng thi công là không có vấn đề gì.

Đối với việc xử lý công ty Quang Minh, tôi và Chủ tịch huyện Bành đã gặp nhau bàn bạc hai lần, đặc biệt đề nghị phương án: Phạt công ty Quang Minh một trăm ngàn, trong vòng ba năm, không cho phép công ty Quang Minh tham gia đầu tư bất kỳ dự án nào của huyện. Đồng thời, lệnh cưỡng chế công ty Quang Minh lập tức rút bỏ dự án và các nhân viên có liên quan cùng với máy móc thiết bị ra khỏi huyện Lân.

Quách Vĩ Toàn vừa dứt tiếng, Bành Viễn Chinh lập tức tiếp lời:

- Chúng ta giơ tay biểu quyết đi. Đồng ý giơ tay.

Bành Viễn Chinh giơ tay đầu tiên

Rồi Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn đều giơ tay, Tôn Thắng Tuấn, Ninh Hiểu Linh cũng giơ tay, Đồng Dũng do dự một chút, cũng giơ tay thông qua.

- Được, toàn bộ thông qua. Vương Hạo, sau khi kết thúc hội nghị, ra văn bản thông báo, đồng thời ghi vào kỷ yếu.

Bành Viễn Chinh phát phát tay, trầm giọng nói:

- Kế tiếp là nghiên cứu về cán bộ, các đồng chí lui đi, Hoắc Quang Minh ở lại.

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên rời đi ngay, nhưng Vương Hạo cảm thấy có một chút ngoài ý muốn. Lãnh đạo nghiên cứu vấn đề cán bộ, dĩ nhiên người dự thính sẽ lui ra, đây là nguyên tắc tổ chức. Nhưng y làm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, có nhiệm vụ ghi chép hội nghị, sao lại bảo y lui ra, để Phó chánh văn phòng Hoắc Quang Minh ở lại?

Vương Hạo thăm cau mày, nhưng không dám biểu hiện ra, từ từ rời phòng họp. Mà Hoắc Quang Minh hơi lúng túng, ngồi đó, mở bản ghi chép hội nghị ra.

Bành Viễn Chinh nhìn Lý Minh Nhiên, Lý Minh Nhiên hiểu ý, mỉm cười nói:

- Theo yêu cầu thực tế công tác, tôi và Chủ tịch huyện Bành đều cho rằng phải đề bạt mấy đồng chí làm trợ lý Chủ tịch huyện, tăng cường lực lượng bộ máy, bởi vì công tác trước mắt của chúng ta quá nhiều, chỉ trông vào mấy đồng chí đang ngồi đây, thật sự là giật gấu vá vai.

Lý Minh Nhiên vừa nói như vậy, mấy người Đồng Dũng và Tôn Thắng Tuấn lập tức kinh ngạc nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt.

Ý này là của Bành Viễn Chinh, hẳn ngầm báo trước cho Lý Minh Nhiên, nhưng Phó chủ tịch huyện khác không hay biết, kể cả Nghiêm Hoa, người ủng hộ hẳn nhất.

Lý Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ huyện ủy, tương đương với Phó chủ tịch thường trực huyện, đề bạt cán bộ là vấn đề trọng đại, dĩ nhiên Bành Viễn Chinh muốn tôn trọng ý kiến của Lý Minh Nhiên một chút.

574. Chương 583: Tâm Thái Vi Diệu

Trợ lý Chủ tịch huyện là cán bộ cấp phó huyện, so với Phó chủ tịch là khá chênh lệch. Nhưng dù vậy, quyền đề bạt trợ lý Chủ tịch huyện là ở Thành ủy, trong huyện cũng lắm chỉ giới thiệu, đề cử. Mà Ủy ban nhân dân huyện có chọn người, cũng phải báo lên Huyện ủy để đề cử.

Có thể đề cử hay không, còn cần Huyện ủy quyết định.

Nhưng với trường hợp của huyện Lân, trên căn bản là Hàn Duy buông tay bất kể mọi chuyện, Bành Viễn Chinh chẳng khác nào người đứng đầu cả hai khối Đảng chính huyện Lân. Hơn nữa, mấy người Lý Minh Nhiên cũng hiểu mối quan hệ mật thiết giữa Hàn Duy và Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh muốn tiến cử trợ lý Chủ tịch huyện, nhất định là đã bàn bạc trước với Hàn Duy.

Lý Minh Nhiên cười cười, nói:

- Suy xét đến tình hình thực tế, tôi đề cử Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại Mã Thiên Quân, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiên, chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo, làm trợ lý Chủ tịch huyện, mời mọi người thảo luận một chút.

Lý Minh Nhiên nói xong, nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tôi đồng ý với đề cử của đồng chí Lý Minh Nhiên. Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên là hai đồng chí có tư cách và sự từng trải, là một cán bộ có năng lực công tác cũng tương đối mạnh, thời gian nhậm chức không ngắn, lập trường chính trị kiên định, lấy đại cục làm trọng, có đầy đủ tố chất đảm nhận trách nhiệm cao hơn nữa. Lần trước, hai người hai người được đề cử trợ lý Chủ tịch huyện, nhưng vì một số nguyên nhân mà bị hoãn lại. Theo ý kiến cá nhân tôi, bây giờ thời cơ đã chín muồi.

Về phần đồng chí Vương Hạo, tất cả mọi người tương đối quen thuộc, từ lúc đảm nhiệm chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện tới nay, luôn cẩn trọng, cần cù chăm chỉ, nhẫn nại chịu khó, một đồng chí như vậy, lý ra nên có một không gian rộng rãi hơn để phát triển. Đây là ý kiến của tôi, mọi người cũng phát biểu ý kiến của mình đi.

Bành Viễn Chinh nói một cách hời hợt, nhưng Nghiêm Hoa cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh là ba Phó chủ tịch huyện đến sau, không biết tình hình cụ thể, nhưng cô là người “từng trải”, hiểu rõ tất cả như lòng bàn tay: Ban đầu Cung Hàn Lâm đề cử ba người Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên làm trợ lý Chủ tịch huyện, gần như thành công, nhưng bị Bành Viễn Chinh “thọc gậy bánh xe”.

Lú đó, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên đứng về phía Cung Hàn Lâm, trong tình thế Cung Hàn Lâm và Bành Viễn Chinh “một mất một còn”, cách làm của Bành Viễn Chinh không có gì đáng trách. Bây giờ, chuyện đã khác, do Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên có năng lực công tác và biểu hiện thực tế, từng bước tạo được sự tin nhiệm và coi trọng của Bành Viễn Chinh.

Xét ở góc độ này, Bành Viễn Chinh dùng người, hơn phân nửa là vì công tâm, yếu tố yêu thích cá nhân không phải là không có, nhưng cũng không phải là yếu tố mấu chốt.

Nghiêm Hoa liếc nhìn Bành Viễn Chinh, trong lòng cảm khái khó tả, cười cười nói:

- Tôi cũng đồng ý. Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên có tố chất toàn diện, có kinh nghiệm từng trải, tôi cho rằng đề cử họ vào bộ máy lãnh đạo huyện là thỏa đáng. Trước mắt, công tác của chúng ta rất nhiều, thêm hai đồng chí chia sẻ công việc, là chuyện tốt!

Quách Vĩ Toàn cũng gật đầu tán thành. Đến giờ, Quách Vĩ Toàn luôn làm theo ý của Bành Viễn Chinh, hơn nữa vì yêu cầu công tác, Quách Vĩ Toàn với Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên tiếp xúc rất nhiều, cũng hiểu rõ về hai người này. Về phần Vương Hạo, theo quy định cũng không có gì trở ngại, vậy thì sao không giúp cho người ta thành đạt? Đó là tâm trạng và suy nghĩ của Quách Vĩ Toàn.

Lý Minh Nhiên đột nhiên đề cử, Bành Viễn Chinh gật đầu, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn tán thành, trên căn bản đã định xong chuyện này. Nhưng hiển nhiên, đây là đề cử trợ lý Chủ tịch huyện, cuộc thảo luận không thể nào hòa hợp êm thấm được.

Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn, Đồng Dũng đứng ra phản đối:

- Chủ tịch huyện Bành, các vị, tôi không đồng ý.

Thứ nhất, đề cử trợ lý Chủ tịch huyện là phải đưa ra hội nghị thường vụ Huyện ủy thảo luận, chúng ta công khai thảo luận đề cử cán bộ cấp phó huyện, thế thì Huyện ủy và Trưởng ban Tổ chức cán bộ Huyện ủy để làm gì? Không thích hợp, không thỏa đáng!

Thứ hai, từ góc độ công tác mà nói. Một huyện nhỏ như huyện chúng ta, thật ra thì không cần thiết bố trí nhiều cán bộ như vậy. Trước mắt, bộ máy Ủy ban nhân dân huyện có 8 người, số này không phải là nhiều, nhưng cũng không phải là ít. Mà chúng ta đề cử một lúc ba trợ lý Chủ tịch huyện, chưa nói Thành ủy có đồng ý hay không, bản thân bộ máy cũng có phần cồng kềnh.

Đồng Dũng trầm mặt, nói thông thả.

Y vừa dứt tiếng, Tôn Thắng Tuấn liền tiếp lời:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi thấy đồng chí Đồng Dũng nói rất có lý. Ít nhất, tạm thời mà nói, tôi cho rằng chúng ta chưa cần tăng cường trợ lý Chủ tịch huyện, công việc của mấy người chúng ta còn chưa quản lý xong, có thêm ba trợ lý Chủ tịch huyện, chỉ sợ cũng lãng phí mà thôi.

Đồng Dũng phản đối không có gì bất ngờ, bởi vì y luôn luôn chống đối Bành Viễn Chinh, nhưng Tôn Thắng Tuấn gần đây đã chuyển hướng, bây giờ lại cùng tiến, cùng lùi với Đồng Dũng, khiến Lý Minh Nhiên vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

Ngay cả Đồng Dũng cũng hơi kinh ngạc, nhưng dù sao có người cùng ý kiến với mình, là chuyện tốt. Y hài lòng tựa vào lưng ghế, cười lạnh, liếc nhìn Bành Viễn Chinh.

Mặc dù vẻ mặt Bành Viễn Chinh không thay đổi, nhưng trong lòng cũng hơi bị tác động. Thái độ của Tôn Thắng Tuấn dường như có phần khác thường. Bành Viễn Chinh chợt nghĩ đến đây, trong lòng vừa động, hiểu ngay tâm thái vi diệu của Tôn Thắng Tuấn.

Công tác của Ủy ban Kinh tế và Thương mại và Ủy ban Xây dựng, vốn là công tác phân quản của Tôn Thắng Tuấn. Nhưng vì huyện vừa thành lập văn phòng dự án, Quách Vĩ Toàn là Phó chủ tịch huyện được phân quản dự án, trực tiếp lãnh đạo Ủy ban Kinh tế và Thương mại và Ủy ban Xây dựng, trên thực tế là lãnh đạo trực tiếp của đám Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền.

Mà Tôn Thắng Tuấn, trên danh nghĩa là Phó chủ tịch huyện phân quản, căn bản là không thể nhúng tay vào công tác của Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện và Ủy ban Xây dựng huyện, cùng lắm hàng ngày ký vài chữ ký trên văn kiện.

Một khi Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền trở thành trợ lý Chủ tịch huyện, Tôn Thắng Tuấn càng mất đi sự khống chế đối với hai mảng công tác này. Mà nói không chừng, Bành Viễn Chinh sẽ tiếp tục điều chỉnh việc phân công, sẽ chuyển công tác do y phân quản sang cho Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền.

Cho nên, đối với việc đề bạt Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền, dù là về tâm lý hay về suy tính lợi ích chính trị, Tôn Thắng Tuấn đều có chút mâu thuẫn.

Ninh Hiểu Linh và Tôn Thắng Tuấn có quan hệ không tệ, thấy Tôn Thắng Tuấn phản đối, cô cũng bỏ phiếu chống. Đây đại khái là một loại tâm thái vi diệu khác: làm Phó chủ tịch huyện, đối với cán bộ cấp dưới đột nhiên muốn ngồi ngang hàng với mình, trong lòng sẽ không thấy thoải mái.

Nếu là một người được điều đến từ nơi khác, họ không có cách nào khác là bị động tiếp nhận, nhưng muốn họ bỏ phiếu đề cử, lại là chuyện hoàn toàn khác hẳn.

Tuy nhiên, dựa theo nguyên tắc thiếu số phục tùng đa số, phía Bành Viễn Chinh đã đạt bốn phiếu từ Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa, cho dù Đồng Dũng, Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh có phản đối, cũng không lật ngược được tình thế.

Về điểm này, ba người bọn họ hiểu rất rõ.

Không khí trong phòng họp trở nên nặng nề và im lặng.

Ánh mắt phức tạp, Hoắc Quang Minh hết nhìn Bành Viễn Chinh lại nhìn sang mấy Phó chủ tịch huyện, trong lòng có một chút hâm mộ, cũng có phần phẫn chấn và mong đợi.

Nếu Vương Hạo làm trợ lý Chủ tịch huyện, đương nhiên có thể kiêm nhiệm Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhưng quyền quản lý văn phòng Ủy ban nhân dân huyện sẽ rơi vào tay y, qua một thời gian ngắn là y có thể thuận lợi giải quyết được cấp Chính khoa.

Lý Minh Nhiên quay nhìn Bành Viễn Chinh, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn lo lắng đợi chờ quyết định cuối cùng của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, một lúc lâu không nói.

Dĩ nhiên hắn có thể cưỡng ép thông qua lần đề cử này, nhưng có ba Phó chủ tịch huyện phản đối, thông qua như thế này cũng có phần miễn cưỡng, một khi lan truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đối với hắn.

Đã như vậy, thôi thì tạm gác lại hoặc đổi phương thức khác. Nếu nội bộ mấy Ủy ban nhân dân huyện không nhất trí, vậy thì đưa vấn đề ra hội nghị thường vụ Huyện ủy. Đối với Bành Viễn Chinh, chuyện này không cần gấp gáp, hơn nữa hắn cũng muốn biết thái độ của Hàn Duy.

Đồng thời, lập trường của Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh còn chưa kiên định, nếu như lần này mình không nể mặt họ một chút, có thể càng đẩy họ sang phía đối lập với mình.

Nghĩ tới đây, Bành Viễn Chinh cười:

- Nếu mọi người còn tranh cãi, vậy thì trước mắt cứ gác lại đã. Về mặt nào đó mà nói, ý kiến của lão Tôn, lão Ninh và lão Đồng không phải là không có lý. Được rồi, tôi đề nghị tạm thời không nhắc đến vấn đề này nữa. Lão Lý, hay là chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề điều chỉnh cán bộ trung tâm.

Bành Viễn Chinh lại nhượng bộ như thế, Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa đều bất ngờ, Đồng Dũng lại càng bất ngờ hơn. Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh thừa hiểu, đây là Bành Viễn Chinh cho mình thể diện, trong lòng như trút được gánh nặng.

Họ không muốn đối đầu với Bành Viễn Chinh, nhưng lại không thể không tranh thủ đối với lợi ích chính trị của cá nhân, nếu như có một lối thoát, thì không gì tốt hơn.

Lý Minh Nhiên lấy lại bình tĩnh, rồi đưa ra đề xuất tiến cử Điền Minh làm Phó bí thư Ủy ban Kinh tế và Thương mại, Phó chủ nhiệm, đề cử Chu Khôn làm ủy viên Đảng ủy Ủy ban Xây dựng huyện, Phó chủ nhiệm.

...

Ngoài phòng họp.

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền mượn cớ còn phải báo cáo công việc với Chủ tịch huyện Quách, không rời đi, mà tụ tập trong phòng làm việc của Vương Hạo.

Hai người linh cảm đoán được mấy phần, mà Vương Hạo lại càng thấp thỏm.

Ba người buồn bực ngồi hút huốc lá, làm không khí trong phòng ngột ngạt mùi khói thuốc. Vương Hạo cười khổ đi mở cửa sổ, quay lại nhìn Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền, hạ giọng hỏi:

- Lão Mã, lão Vi, theo hai người, lãnh đạo đang thảo luận cái gì? Có phải huyện muốn thực hiện dự án lớn?

Mã Thiên Quân nhả khói ra:

- Không giống, nếu như bàn về xây dựng dự án, cũng không cần báo chúng ta tránh ra ngoài. Tôi đoán...

Mnh vội vã tới đóng cửa trầm giọng khẽ nói:

- Hai ngày trước, tôi nghe Chủ tịch huyện Bành nói tới chuyện này, hình như là nói...

Mã Thiên Quân mới nói nửa chừng, đột nhiên nghe ngoài hành lang vọng tới tiếng bước chân vội vã, bèn im lặng.

Hoắc Quang Minh gõ cửa đi tới, nói với Vương Hạo:

- Chánh văn phòng Vương, Chủ tịch huyện Bành mời anh qua họp. Đúng lúc Chủ nhiệm Mã và Chủ nhiệm Vi còn ở đây, các vị cùng đi, lãnh đạo cũng gọi các vị qua.

575. Chương 584: Chẳng Lẽ Không Phải Tôi Đang Luận Việc?

Một đoạn mấy chục thước hành lang, một hai phút đường đi, mà Vương Hạo, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền cảm thấy dài đằng dặc.

Việc Bành Viễn Chinh và Lý Minh Nhiên muốn đề cử ba người làm trợ lý Chủ tịch huyện khiến họ vô cùng phấn khởi, nhưng tiếp đó, từ miệng Hoắc Quang Minh, họ biết được việc đề cử bị gác lại do nhóm ba Phó chủ tịch huyện mạnh mẽ phản đối, lại làm họ hụt hẫng, cõi lòng nguội lạnh.

Mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng không thể kìm chế cảm xúc dâng trào, cảm kích đối với Bành Viễn Chinh bao nhiêu thì tức giận đối với đám Đồng Dũng bấy nhiêu.

Cũng may, ba người là cán bộ trung tầng nhiều năm ở huyện Lân, phải thừa nhận là có năng lực nhất định, không đến nỗi có những lời thất thố.

Đi vào phòng họp, ba người lặng lẽ trở lại vị trí dự thính của mình.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn ba người một cái, cười cười:

- Chúng tôi đang thảo luận việc điều chỉnh chức vụ mấy nhân viên trong ngành, các anh quen thuộc tình huống, giới thiệu một chút tình hình, coi như là trưng cầu ý kiến của ngành chủ quan.

Bành Viễn Chinh nói về việc muốn cho Điền Minh đảm nhiệm Phó chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại, Chu Khôn làm Phó chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng huyện.

Mã Thiên Quân giật mình, lập tức hiểu ngay, Bành Viễn Chinh cho Điền Minh tới Ủy ban Kinh tế và Thương mại nhậm chức, là có ý đưa mình lên. Ông ta suy nghĩ một chút, rồi kính cẩn cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, các vị lãnh đạo, thành viên trong bộ máy lãnh đạo của Ủy ban Kinh tế và Thương mại chúng tôi tương đối ít, chỉ có bốn người, trừ một người là Phó bí thư chuyên trách và Trưởng ban kiểm tra kỷ luật, chỉ có một Phó chủ nhiệm phụ trách về hành chính, tôi đã sớm muốn xị huyện điều xuống một đồng chí... Tôi hoàn toàn đồng ý để đồng chí Điền Minh tới Ủy ban công tác.

Vi Minh Hiền cũng cười nói:

- Chu Khôn có tố chất tương đối cao, chín chắn chừng mực, lại là sinh viên trường đại học nổi tiếng, trải qua mấy năm rèn luyện cũng từng bước trưởng thành, tôi cảm thấy đề bạt đồng chí này là có thể được.

Bởi vì hai người được đề bạt không liên quan đến văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, Vương Hạo không lên tiếng.

Lý Minh Nhiên hắng giọng, cười:

- Tốt, đồng chí phụ trách ngành cũng đồng ý với việc đề bạt này, chúng ta bắt đầu thảo luận một chút, trước hết tôi xin phát biểu ý kiến cá nhân.

Tôi khá quen thuộc đối với đồng chí Điền Minh, công tác vững vàng, cần cù, đầu óc linh hoạt, thông thạo quy tắc kinh tế và thương mại, đồng chí ấy đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại làm việc là thích hợp và thỏa đáng. Đối với đồng chí Chu Khôn, mặc dù tôi không quen thuộc lắm, nhưng từ đánh giá của đồng chí Vi Minh Hiền và quần chúng đối với đồng chí này, cũng không tệ, tôi đồng ý đề bạt hai đồng chí này.

Điền Minh từng là thư ký của Bành Viễn Chinh, lần này đề bạt, hiển nhiên là Bành Viễn Chinh trù tính đã lâu, đừng nói là Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa, cho dù là Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng và Ninh Hiểu Linh, cũng không thể không nể mặt Bành Viễn Chinh. Việc bổ nhiệm đề cử Điền Minh được thông qua rất nhanh, nhưng khi đến lượt Chu Khôn, Đồng Dũng nhảy ra phản đối với những lời lẽ đánh thếp.

- Điền Minh vốn là Phó chủ nhiệm khoa viên, trải qua một thời gian ngắn, đảm nhiệm thực chức cấp phó phòng cũng là bình thường, nhưng Chu Khôn không có chút kinh nghiệm lãnh đạo nào, từ khoa viên lập tức đề bạt làm lãnh đạo của một ngành quan trọng, là không thích hợp. Tôi cho là cứ để rèn luyện hai năm rồi hãy nói. Huống chi, trong huyện cũng còn nhiều cán bộ thích hợp hơn.

Đồng Dũng nói như vậy, sắc mặt mọi người đều có chút cổ quái, kể cả Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh.

Các Phó chủ tịch huyện không hiểu tại sao Đồng Dũng nhiều lần chống đối Bành Viễn Chinh. Phải chăng y có bối cảnh lợi hại? Nếu thật có bối cảnh, sao y phải chịu dừng bước ở cấp phó huyện?

Thật ra đây là do tính cách của Đồng Dũng. Ở huyện Viễn, Đồng Dũng là một người nổi danh hay gây rắc rối, ở đơn vị cũng không hòa đồng, mà chỉ ưa so sánh đả ngộ với quyền lực; thứ hai, y bị điều ngang chức đến huyện Lân, các chế độ đãi ngộ và thứ bậc quyền lực cũng không bằng trước kia, trong lòng đầy oán khí. Hơn nữa, sau khi đến huyện Lân, vấn đề chuyên xa cũng không được giải quyết, khiến oán khí càng nặng, trực tiếp ảnh hưởng tới tâm tính của y.

Bành Viễn Chinh biến sắc.

Hắn vạn lần không ngờ, trước đó mình đã nhượng bộ và thỏa hiệp đối với vấn đề đề bạt trợ lý Chủ tịch huyện, thế nhưng vẫn không làm Đồng Dũng tỉnh ngộ, ngược lại, y còn được đăng chân lân đăng đầu, cứ tiếp tục lấn tới, khiêu khích chọc giận Bành Viễn Chinh.

Nếu Đồng Dũng đã không muốn giữ thể diện, thì Bành Viễn Chinh cũng không cần nể mặt y.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Khoa viên đề bạt thành Phó chủ nhiệm, không bình thường chỗ nào? Đây là do tổ chức đề bạt! Chu Khôn quen thuộc công tác kinh tế và xây dựng, đề bạt một đồng chí có tố chất chuyên nghiệp như vậy đảm nhiệm cương vị lãnh đạo, là kết quả đương nhiên khi chúng ta gia tăng cải cách và đẩy mạnh xây dựng kinh tế.

Có ai ngay từ đầu đã có ngay kinh nghiệm lãnh đạo? Không cho một đồng chí có năng lực một cơ hội thể hiện năng lực, họ làm sao có được kinh nghiệm?

Theo tôi biết, năm xưa Chủ tịch huyện Đồng từ một khoa viên của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, được đề bạt lên làm cán bộ cấp chính khoa, bỏ qua cấp phó khoa, chẳng lẽ Chủ tịch huyện Đồng trời sinh đã có kinh nghiệm làm lãnh đạo? Trời sinh là để làm lãnh đạo? Còn có đồng chí Minh Nhiên, đồng chí Vĩ Toàn, rất nhiều đồng chí khác cũng có tình huống tương tự. Lại nữa, chẳng hạn như đồng chí Ninh Hiểu Linh không đảm nhiệm cương vị thực chức cấp chính khoa, mà được đề bạt trực tiếp làm cán bộ cấp phó huyện, vậy đồng chí có thể nói đồng chí Ninh Hiểu Linh là không xứng chức sao? Đương nhiên là không phải. Đề bạt đặc biệt như vậy, cho người ta một không gian rộng rãi, mới có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa.

Sao chuyện gì ở trên người mình thì đều cho rằng là theo lẽ thường phải làm, đến khi những đồng chí khác được đề bạt, lại đưa vấn đề kinh nghiệm ra mà nói?

Giọng Bành Viễn Chinh tràn đầy giễu cợt, pha lẫn vẻ lạnh lùng.

Mặt Đồng Dũng đỏ bừng, y không ngờ Bành Viễn Chinh lại nắm rõ lý lịch của y, đưa ra mà nói chuyện này, khiến trong lòng y hết sức tức giận, nhưng không phản bác lại được,

- Tôi chỉ là luận việc, Chủ tịch huyện Bành đem chuyện này đổ lên đầu tôi với ý đồ gì?

Đồng Dũng thẹn quá hóa giận.

- Rầm!

Bành Viễn Chinh đột nhiên đập bàn, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ không phải tôi đang luận việc đây sao? Cùng một chuyện, mà đối với mình thì nói thế này, đối với người thì nói thế khác, Chủ tịch huyện Đồng, anh nói xem!

Đồng Dũng cũng đột nhiên đứng lên, mặt đỏ lên, lớn tiếng nói:

- Dù sao tôi vẫn bảo lưu ý kiến!

Nói xong Đồng Dũng nổi giận đùng đùng, đứng lên xoay người rời đi.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Cuộc họp nào Chủ tịch huyện Đồng cũng bảo lưu ý kiến, tùy thôi. Nhưng nguyên tắc của tổ chức là thiếu số phục tùng đa số! Anh có thể bảo lưu ý kiến, nhưng phải phục tùng quyết định của tổ chức!

Đồng Dũng hơi chậm bước chân, nhưng vẫn tiếp tục đi ra ngoài.

- Dựa theo quyết định của hội nghị hôm nay, tạo thành kỷ yếu hội nghị. Tan họp!

Bành Viễn Chinh phát phát tay, sa sầm mặt bỏ đi.

...

Hội nghị tan rã không vui, nhưng sự tranh chấp trong hội nghị không bị tiết lộ ra ngoài, bởi vì dù là Lý Minh Nhiên là cán bộ cao tầng hay Mã Thiên Quân là cán bộ trung tầng, cũng thấy được lửa giận của Bành Viễn Chinh. Vào lúc này, miêng người nào không kín, nhất định sẽ khiến Bành Viễn Chinh nổi trận lôi đình.

Ủy ban nhân dân huyện giới thiệu đề bạt hai người Điền Minh và Chu Khôn, chiều hôm sau, Bành Viễn Chinh lên thành phố báo cáo với Hàn Duy.

Bành Viễn Chinh vào trụ sở Thành ủy, ở cửa văn phòng gặp mấy người quen cũ ở Ban tuyên truyền trước kia, đứng lại hút thuốc, nói mấy câu chuyện phiếm, vừa đình đi vào, thì thấy Mạnh Cường đi ra.

- Viễn Chinh, sao cháu lại tới đây?

Mạnh Cường mỉm cười, dừng bước lại.

- Cậu, cháu tới tìm Bí thư Hàn báo cáo công tác.

Bành Viễn Chinh gọi ông ta bằng “cậu”, mặc dù ít nhiều hơi miễn cưỡng, nhưng dù sao cũng đã gọi, trong lòng Mạnh Cường cao hứng, vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn có thể vào, Hàn Duy đang ở trong phòng làm việc.

Bành Viễn Chinh đi vào, đi thẳng tới phòng làm việc của Hàn Duy. Cửa phòng đang mở rộng, từ xa, Bành Viễn Chinh thấy Hàn Duy ngồi chồm hổm trên mặt đất, hình như đang ngắm hoa.

Tới gần, hắn thấy Hàn Duy đang cầm khăn lau lá cho một chậu lan, bên cạnh đặt một lon bia Tân An.

- Bí thư Hàn!

Bành Viễn Chinh đứng ở cửa cười nói.

Hàn Duy quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, đứng dậy cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi, chờ tôi lau lá lan một chút. Người ta nói với tôi, dùng bia lau lá cây, lá cây sẽ sáng bóng, tôi bèn mua một lon bia để thí nghiệm.

Hàn Duy là một người yêu hoa, dưới cửa sổ phía đông, đặt mười mấy chậu hoa khác nhau, tuy nhiên không phải là hoa quý hiếm.

- Sao, tìm tôi có việc?

Hàn Duy bận rộn chuyện hoa của mình xong, mỉm cười, quay về phía sau bàn làm việc, hỏi một câu.

- Bí thư Hàn, lần trước tôi báo cáo với ngài đề bạt hai cán bộ cấp phó khoa, tăng cường lực lượng bộ máy Ủy ban Kinh tế Thương mại và Ủy ban Xây dựng.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Hôm qua chúng tôi mở hội nghị, thông qua quyết nghị đề cử.

Hàn Duy ồ một tiếng, nhưng không nói gì. Thái độ của ông ta khiến Bành Viễn Chinh có phần bất ngờ, bởi vì trước đó hắn đã xin chỉ thị của Hàn Duy, Hàn Duy cũng không nói không đồng ý.

Chẳng lẽ...Bành Viễn Chinh suy nghĩ rất nhanh.

Hàn Duy vỗ vỗ trên mặt bàn, phát ra tiếng vang. Một lúc lâu sau, ông ta mới thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện này không phải là không thể được, nhưng tôi đề nghị thận trọng khảo sát, hai ngành này rất quan trọng, tuyển người, chọn người không đúng, sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Bành Viễn Chinh nghe lời này, trầm cau mày. Mặc dù Hàn Duy không trực tiếp phản đối, nhưng không gạt đầu, thái độ mập mờ này khiến người ta rất khó nắm bắt.

- Bí thư Hàn, ý của ngài là...

Bành Viễn Chinh cắn chặt răng, hỏi thẳng...

Hàn Duy chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, đột nhiên mỉm cười:

- Tên tiểu tử này, cậu không rõ ý của tôi sao?

576. Chương 585: Ngâm Hiểu

Bành Viễn Chinh cười khỏ, còn muốn nói thêm mấy câu, thì có một trưởng phòng tới báo cáo công việc, Bành Viễn Chinh bắt đầu dĩ, đành đứng dậy cáo lui.

Rời khỏi cửa phòng làm việc của Hàn Duy, khi đi ngang qua phòng làm việc của thư ký của Hàn Duy là Tiểu Khang, Bành Viễn Chinh bèn ghé vào nói chuyện phiếm với Tiểu Khang. Trong lúc nói chuyện, không biết vô tình hay cố ý, Tiểu Khang nói một câu khiến hắn rất chú ý.

Theo lời Tiểu Khang, thời gian gần đây, trong huyện có mấy cán bộ công tác lâu năm, tới thành phố tìm Bí thư Hàn. Họ nói gì với Hàn Duy và thái độ của Hàn Duy như thế nào, Tiểu Khang không nói rõ, Bành Viễn Chinh cũng không hỏi, nhưng bởi vậy mà chợt hiểu ra.

Lúc này Hàn Duy “nói một đằng làm một nẻo”, không phải là phản đối đề bạt Điền Minh, mà hiển nhiên là ông ta cũng muốn đề bạt cán bộ, nhưng còn đang cân nhắc, nên muốn hoãn lại; về phần mấy cán bộ “công tác lâu năm” rốt cuộc là ai, Bành Viễn Chinh không cần đoán cũng biết là người bên phía Huyện ủy.

Thậm chí, theo hiểu biết của Bành Viễn Chinh đối với Hàn Duy, ông ta muốn đề bạt, nhưng sẽ không chủ động nói ra, mà muốn người khác nói thay, về vấn đề này, Bành Viễn Chinh là người thích hợp nhất.

Hàn Duy là một cán bộ lãnh đạo rất cẩn thận. Ở huyện Lâm kiêm chức, để đề phòng lãnh đạo cao tầng nghi kỵ, ông ta rất ít chủ động tỏ thái độ trong việc đề bạt cán bộ trong huyện. Ông ta biết rõ, thân phận và địa vị của mình, lãnh đạo Thành ủy bố trí ông ta đến huyện Lâm kiêm chức, là để ổn định tình hình, chứ không phải nhúng tay quá nhiều vào công tác trong huyện.

Nghĩ thông suốt được điều này, Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng, rời khỏi Thành ủy. Hắn đang định đến bệnh viện thăm Tào Dĩnh, thì tình cờ gặp một người quen, nghe được tin, Bí thư Quận ủy Tần Phượng mới vừa đưa đơn xin nghỉ bệnh lên Thành ủy, nghe nói là sức khỏe không tốt, muốn về nhà dưỡng bệnh một tháng.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, nhưng rồi suy đoán, đây là Tần Phượng đang đánh “đòn gió”, chuẩn bị làm bước đệm để sau này từ chức, rời khỏi quan trường. Nếu không, cô đang là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cán bộ cấp phó sở, đột nhiên từ chức, sẽ làm chấn động cả thành phố Tân An cho tới cả tỉnh Giang Bắc.

Bành Viễn Chinh bèn đổi ý, tới Quận ủy Tân An. Thật ra thì Quận ủy Tân An và Thành ủy Tân An cách nhau không xa, tính theo đường thẳng là chưa tới ba trăm mét. Lúc Bành Viễn Chinh tới phòng làm việc của Tần Phượng, Tần Phượng đang bàn công việc với mấy lãnh đạo Quận ủy.

Thẩm Ngọc Lan lặng lẽ đi tới, kề tai Tần Phượng nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tần, Chủ tịch huyện Bành tới, bí thư xem có thời gian gặp hay không?

Tần Phượng làm như không có việc gì, khẽ gật đầu:

- Cô bảo cậu ấy chờ một chút, mười phút sau cho cậu ấy vào.

...

Bành Viễn Chinh vào phòng, đóng cửa lại, Tần Phượng đỏ mặt lao tới, úp mặt vào ngực hắn. Bành Viễn Chinh khẽ vuốt ve cái lưng mềm mại của cô, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Phượng, em quyết định chắc chắn rồi?

- Anh thấy có khi nào em nói suông không? Em chán cuộc sống như thế này rồi, ngày nào cũng mệt mỏi, không có thời gian dành cho riêng mình. Trước hết em xin nghỉ bệnh, rồi sẽ xin từ chức sau, không đến nỗi gây ra những phiền phức không cần thiết. Thật ra thì em cũng đã nói chuyện với Đông Phương Nham rồi.

- Đông Phương Nham nói thế nào?

- Có một chút bất ngờ, có một chút nuối tiếc, tuy nhiên không hơn. Trên quan trường không thiếu cán bộ, thêm một mình em cũng không nhiều, bớt một mình em cũng không sao cả. Mọi người bàn tán một thời gian ngắn, rồi cũng lắng xuống, sẽ còn ai nhớ tới em chứ?

Hơn nữa, gần đây em cảm thấy cơ thể không được khỏe, nhân tiện về nhà cha mẹ nghỉ ngơi một thời gian. Em không cần biết như thế nào, trong một tháng này, ít nhất anh phải dành ra mấy ngày tới chỗ em.

Tần Phượng đưa tay dịu dàng vẽ vẽ thành các vòng tròn trước ngực Bành Viễn Chinh, có phần làm nũng.

Bành Viễn Chinh hơi áy náy ôm chặt Tần Phượng, gần đây hắn bận việc, lại phải đến bệnh viện với Tào Dĩnh, thời gian gặp Tần Phượng ít đi rất nhiều. Thế nên, việc Tần Phượng muốn có con, chưa thể hóa thành hiện thực.

Hai người yên lặng ôm nhau, vuốt ve nhau một lúc, rồi mới tách ra, nói chuyện công việc.

Bành Viễn Chinh nhắc đến “ám chỉ” của Hàn Duy, nhưng còn chưa nói xong, Tần Phượng đã bữu môi xem thường nói:

- Hàn Duy này quá dối trá, đúng là muốn làm ma ăn cỗ! Em nhắc anh một chút, người này thoát nhìn rất ôn hòa, thật ra thì hơi âm hiểm, anh phải cẩn thận, đừng gần gũi ông ta quá.

Đừng thấy bây giờ ông ta với anh có quan hệ không tệ, nếu đến thời điểm mấu chốt, nhất định ông ta sẽ giẫm anh dưới chân.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Sẽ không có chuyện đó đâu. Ông ta là lãnh đạo cấp trên, anh và ông ta không có xung đột về lợi ích.

- Dù sao anh cũng nên cẩn thận một chút.

Tần Phượng không muốn nói nhiều về vấn đề nhạy cảm này, bèn chủ động chuyển đề tài câu chuyện.

Bành Viễn Chinh ở lại thành phố, qua đêm ở chỗ Tần Phượng, sáng hôm sau trở về huyện. 9 giờ sáng, hắn tới Huyện ủy, tìm gặp Phó bí thư Huyện ủy Âu Dương Dũng.

Bành Viễn Chinh chủ yếu tập trung vào công tác của chính quyền và xây dựng kinh tế, rất ít nhúng tay vào công việc hằng ngày của Huyện ủy, tất cả đều do Âu Dương Dũng chủ trì công tác.

Cửa phòng làm việc của Âu Dương Dũng mở rộng, Bành Viễn Chinh đứng ở cửa, đằng hắng một tiếng, Âu Dương Dũng ngẩng lên nhìn thấy hắn, đứng dậy cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, bận rộn như vậy, làm sao có thời gian tới chỗ tôi thế?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Đây là Bí thư Âu Dương đang phê bình tôi không quan tâm công tác ở Huyện ủy... Xin lỗi, xin lỗi, công việc bên Ủy ban nhân dân huyện quá nhiều, việc bên này đành bỏ mặc, khiến anh phải vất vả!

Hai người nhìn nhau cười to, cùng ngồi xuống.

- Âu Dương, hôm nay tôi lên thành phố báo cáo công tác với Bí thư Hàn, Bí thư Hàn nói ngành chức năng trong huyện còn thiếu, lực lượng bộ máy chưa đủ, yêu cầu chúng ta nhanh chóng khảo sát cán bộ, bổ sung cho đủ, tránh ảnh hưởng đến công tác.

Bành Viễn Chinh thử thăm dò.

Âu Dương Dũng nhướng mày, tưởng là Bành Viễn Chinh theo lệnh Hàn Duy mà đến, như trút được gánh nặng, nói:

- Đúng vậy, hôm qua tôi lên thành phố, Bí thư Hàn cũng nói như vậy. Hai ngày nay tôi đang suy nghĩ tìm cậu bàn bạc, chúng ta dựa theo tình hình thực tế, đưa ra một danh sách, để Bí thư Hàn xét duyệt.

Nghe Âu Dương Dũng nói như vậy, Bành Viễn Chinh thâm nghĩ, quả không sai, quả nhiên Hàn Duy đã nói trước với Âu Dương Dũng.

- Được.

Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười.

Âu Dương Dũng do dự một chút, liền lấy một bản danh sách trên bàn đưa qua:

- Đây là mấy đồng chí phù hợp với điều kiện đề bạt, Bí thư Hàn cũng đồng ý, cậu xem xem.

Bành Viễn Chinh nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua, thấy có Phó chủ nhiệm khoa viên Tiền Tuyết Tùng, Phó chủ nhiệm Ủy ban nông công nghiệp Huyện ủy Chúc Thành Cương, Phó chủ nhiệm Phòng nghiên cứu Vệ Yến Cử.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm chốc lát, nói:

- Ba đồng chí này cũng là đồng chí công tác lâu năm, công việc không thành vấn đề, phù hợp điều kiện, tôi đồng ý đề cử. Tuy nhiên, vấn đề mấu chốt là điều phối cương vị như thế nào.

Âu Dương Dững cười cười:

- Chuyện này phải nhờ Chủ tịch huyện Bành Vĩnh Chinh giùm, bây giờ chỗ trống căn bản là ở Ủy ban nhân dân huyện, hay là chúng ta lập ra một phương án bước đầu, để cho Bí thư Hàn xem xét quyết định?

Bành Vĩnh Chinh nhướng mày, thâm nghĩ, quả là một lão cáo già, lại đẩy quả bóng sang cho mình rồi.

Nghĩ như vậy, mặt hắn không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Bây giờ bên phía Ủy ban nhân dân huyện có ba chỗ trống. Bí thư Phùng của Cục tài chính về hưu, Chủ tịch thị trấn Đại Vượng được điều đến thành phố nhậm chức, người đứng đầu Ủy ban khoa học huyện cũng lui về tuyến hai.

Điều Tiên Tuyết Tùng tới Cục tài chính, Chúc Thành Cường đến thị trấn Đại Vượng, Vệ Yên Cử đến Ủy ban khoa học huyện, như vậy được không?

Bành Vĩnh Chinh nhìn Âu Dương Dững.

Âu Dương Dững lập tức gạt đầu:

- Tốt lắm. Tôi thấy được.

Vậy phía Ủy ban nhân dân huyện của đề cử hai cán bộ cấp phó phòng, chúng ta cùng đến báo cáo với Bí thư Hàn, nếu như Bí thư Hàn đồng ý, đến lúc đó giao cho Ban tổ chức làm danh sách, tranh thủ làm thủ tục, nhanh chóng để cho họ triển khai công việc, bây giờ công việc trong huyện quá nhiều, thiếu cán bộ có khả năng!

Bành Vĩnh Chinh cười ha hả, đứng dậy bắt tay Âu Dương Dững, vui vẻ cáo từ. Trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, hai người quyết định xong danh sách đề bạt gồm gần mười cán bộ, có thể nói hiệu suất làm việc cao. Dĩ nhiên yếu tố mấu chốt là do Hàn Duy ngầm thúc đẩy. Nếu như không có Hàn Duy ám chỉ, Âu Dương Dững và Bành Vĩnh Chinh không thể nhất trí nhanh như vậy.

Bành Vĩnh Chinh đã đạt được mục đích đề bạt Điền Minh và Chu Khôn, đối với hắn vậy là đủ.

Bành Vĩnh Chinh và Âu Dương Dững mang theo bản phương án, cùng đến báo cáo với Hàn Duy.

Hàn Duy xem bản phương án, khá hài lòng, chỉ thị nhanh chóng tiến hành đề bạt, tranh thủ cuối tháng thực hiện xong. Đồng thời ông ta yêu cầu Bành Vĩnh Chinh và Âu Dương Dững chuẩn bị tiến hành nói chuyện với các cán bộ được đề bạt.

Chuyện đề bạt được tạm thời giữ bí mật, nhưng đúng lúc đó, trong cơ quan trong huyện truyền ra một tin đồn, đại khái là: Bành Vĩnh Chinh đề cử ba trợ lý Chủ tịch huyện, nhưng không được thông qua, mà hắn đề bạt Điền Minh và Chu Khôn cũng bị Bí thư Hàn Duy phủ quyết, điều đó cho thấy Bành Vĩnh Chinh đã bị “thất sủng”.

Đồng thời còn có tin nói, Hàn Duy sẽ không còn kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lân, thành phố sẽ điều một Bí thư Huyện ủy từ nơi khác đến, mà Cung Hàn Lâm đang đi học cũng sẽ trở về.

Nói tóm lại, đó là Bành Vĩnh Chinh sắp bị rơi đài, huyện Lân sẽ có thay đổi.

Tin đồn luôn có đất sống trong quan trường. Phần vì không có lửa sao có khói, phần vì trong cơ quan có quá nhiều người rảnh rỗi, chuyên chấp vớ các loại tin vĩa hè, truyền bá lời đồn.

Đối với những tin đồn không dứt này, Bành Vĩnh Chinh rất chán ghét, nhưng không thể làm gì.

577. Chương 586: Kẻ Xấu Rục Rịch Ngóc Đầu Dậy

Bành Vĩnh Chinh không để ý đến những lời đồn nhảm này, vẫn hết sức bận rộn với công tác. Qua một thời gian khẩn cấp triển khai, rốt cuộc hai dự án trung tâm giao dịch thiết bị cơ điện và trung tâm tập trung phân phối gia vị đã bước vào giai đoạn xây dựng thực tế. Ngày 21 tháng 4, công ty Phi Đằng và công ty xây dựng thành phố Tân An đều bắt đầu đến hiện trường thi công dự án của công ty mình.

Buổi sáng, Quách Vĩ Toàn vội vã vào phòng làm việc của Bành Vĩnh Chinh, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, dự định khởi công lúc 10 giờ 18 phút, nhưng tôi mới vừa nhận được thông báo của văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố, nói thành phố yêu cầu chúng ta tổ chức một lễ khởi công, coi như là hoạt động đầu tiên trong “Năm đẩy mạnh xây dựng dự án”, Chủ tịch thành phố Mạnh sẽ đến tham dự.

Thông báo nói rằng, tốt nhất là tổ chức buổi lễ vào ngày mốt, ngày mai là đại hội động viên đẩy mạnh xây dựng dự án, vừa lúc phối hợp với tinh thần đại hội.

Bành Viễn Chinh nhíu mày.

Hắn vốn không muốn làm lễ khởi công cho thêm phức tạp, hai dự án này đã trì hoãn khá lâu, tốt nhất là tranh thủ xây dựng sớm. Nhưng yêu cầu của thành phố không thể không thực hiện. Ý niệm xoay chuyển trong đầu, hắn chợt nghĩ, hai dự án này đã được Chu Tích Thuần liên hệ, văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố muốn tổ chức một buổi lễ khởi công, cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ vậy, Bành Viễn Chinh khẽ cười nói:

- Cứ làm một buổi lễ khởi công theo yêu cầu của thành phố, nhưng làm đơn giản một chút, đừng quá phô trương lãng phí. Chuyện này anh xem nên làm như thế nào, ngày mốt tôi phải đến thành phố Trạch Lâm tham gia hội nghị nông nghiệp, tôi không dự lễ đâu.

Quách Vĩ Toàn kinh ngạc:

- Anh làm lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban nhân dân huyện, hơn nữa, hai dự án này là do anh thúc đẩy, sao anh có thể không tham dự?

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Lão Quách, một buổi lễ mà thôi, có cần phải quan trọng vậy không? Tôi không có mặt ở huyện, mấy người các anh tham dự là được. Anh chủ trì buổi lễ, cho Lý Minh Nhiên đại diện Ủy ban nhân dân huyện đọc diễn văn. Bí thư Âu Dương đại diện trong huyện tiếp đãi các lãnh đạo thành phố... Cứ như vậy đi.

Quách Vĩ Toàn thấy thái độ Bành Viễn Chinh kiên quyết, đành im miệng không nói nữa, nhưng trong lòng thầm nói, một hội nghị về xây dựng nông thôn thôi, để cho một Phó chủ tịch huyện phan quản nông nghiệp đi là được, cần gì Bành Viễn Chinh phải đích thân tham dự.

Bành Viễn Chinh muốn đến thành phố Trạch Lâm dự hội nghị, đương nhiên là có liên quan tới Tần Phượng. Tần Phượng đã xin phép, về nhà cha mẹ ở thành phố Trạch Lâm nghỉ phép. Bành Viễn Chinh đã đồng ý đến thành phố Trạch Lâm ở với cô hai ngày.

Trưa ngày 23 tháng 4, huyện Lân long trọng cử hành lễ khởi công dự án ở khu công nghiệp. Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực Mạnh Cường, Ủy ban Xây dựng thành phố, Ủy ban Kinh tế và Thương mại thành phố và các ban ngành chức năng có liên quan, đến tham dự buổi lễ.

Lễ khởi công được tiến hành ngắn gọn, trước sau chưa đầy nửa giờ là kết thúc. Sau khi chấm dứt buổi lễ, Mạnh Cường lại dẫn các viên chức các ngành trực thuộc thành phố đi thăm các dự án đang xây dựng ở huyện Lân, buổi trưa ở lại huyện ăn cơm, xế chiều mới trở về thành phố.

Ngoài dự đoán của mọi người, Bành Viễn Chinh không xuất hiện ở buổi lễ, Lý Minh Nhiên lại đại diện Ủy ban nhân dân huyện đọc lời phát biểu, càng đẩy lên những tin đồn.

Bành Viễn Chinh sắp rơi đài!

Không ít cán bộ gọi điện thoại hỏi thăm, trong lúc nhất thời, có một số kẻ xấu rục rịch muốn ngóc đầu dậy.

Mã Thiên Quân buồn bực bỏ điện thoại xuống, định ra ngoài hóng mát một chút. Suốt buổi chiều, điện thoại trong phòng làm việc của ông ta réo liên tục, cán bộ các ngành, đơn vị cho đến xã, thị trấn đều gọi điện hỏi thăm, khiến ông ta không biết nên khóc hay nên cười.

Đương nhiên Mã Thiên Quân không tin những lời đồn này. Nhưng lời giải thích của ông ta không có tác dụng, mà càng làm cho những lời đồn lan truyền nhanh hơn.

Mã Thiên Quân suy nghĩ một chút, đi đến phòng làm việc của Quách Vĩ Toàn. Ông ta gõ cửa đi vào, vừa nhìn đã thấy Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa đang ở đó. Mã Thiên Quân định quay lui, Quách Vĩ Toàn xua tay nói:

- Lão Mã, anh không cần đi, tôi đang muốn gặp anh.

Nói xong, Quách Vĩ Toàn quay lại nhìn Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa, trầm giọng nói:

- Hai vị, tôi đã nói, không khí trong huyện rất không ổn! Động một chút là rộ lên tin đồn, động một chút là có người bịa đặt sinh sự sau lưng! Chủ tịch huyện Bành chỉ đi thành phố Trạch Lâm dự hội nghị, đã bị đồn thổi đủ kiểu!

Nghiêm Hoa thản nhiên, bởi vì cô công tác trong huyện đã lâu, không còn ngạc nhiên trước chuyện này. Cô cười cười nói:

- Càng là khu vực nghèo nàn lạc hậu, lại càng hay nghe gió đoán mưa, đó là tất nhiên. Từ xưa đến nay, huyện Lâm đều như vậy. Có một năm, tôi xin nghỉ vài ngày để lên tỉnh khám bệnh, kết quả là có người đồn tôi bị Ủy ban Kỷ luật Thanh tra thành phố song quy, các vị thấy có buồn cười không? Cho nên, loại chuyện này không cần để ý, bán tán một vài ngày rồi sẽ tự lắng xuống thôi!

Lý Minh Nhiên nhú mày:

- Tôi thấy đây là do tình trạng người nhiều hơn việc! Người rảnh rỗi trong cơ quan nhiều lắm, rất nhiều phòng sáu bảy người, ngày ngày ngồi uống trà, đọc báo, không làm việc gì! Những người như vậy, bảo sao không truyền bá tin đồn sau lưng? Cho nên, chúng ta tiến hành chỉnh đốn tác phong là chưa đủ, cũng không thể trị tận gốc, chỉ có thể như Chủ tịch huyện Bành nói, tinh giảm biên chế, đề cao hiệu suất!

Nghiêm Hoa liếc nhìn Lý Minh Nhiên, lòng thầm cười khổ: “Anh nói nghe đơn giản quá! Chuyện người nhiều hơn việc trong cơ quan Đảng chính, không phải là chuyện hôm nay mới có, mà là vấn đề tồn tại lâu dài. Nhiều bộ máy lãnh đạo của huyện cũng rất nhức đầu về vấn đề này, nhưng không thể giải quyết được, bởi vì trong thể chế hành chính của chế độ không có cơ chế giảm biên, có thể giảm biên chế ai, không giảm biên chế ai? Ai phải rời đi? Mà theo cơ cấu, thống nhất cơ cấu là thống nhất cán bộ, nhiều cán bộ như vậy làm sao bố trí?

Cho dù đụng chạm đến lợi ích của người nào, cũng sẽ khiến trong huyện chấn động. Không có mấy lãnh đạo dám ra tay một cách kiên quyết, ngay cả một người có thủ đoạn lời đình, ý thức cải cách mạnh mẽ như Bành Viễn Chinh, cũng liên tục cân nhắc, muốn thực hiện từ từ.

Quách Vĩ Toàn khẽ thở dài:

- Lão Lý, tinh giảm biên chế, nói thì dễ, làm rất khó, tạm thời mà nói, rất khó có tính đột phá một cách thực chất. Tôi thấy hay là từ bắt đầu chỉnh đốn tác phong, tiếp tục đẩy mạnh việc đưa cán bộ xuống cơ sở, cho người rảnh rỗi ở cơ quan đến xã, thị trấn rèn luyện một hai năm.

Lý Minh Nhiên quả quyết gật đầu:

- Tôi nghĩ nên làm như vậy. Ngày mai tôi triệu tập người đứng đầu các ngành, nhanh chóng tổ chức điều cán bộ xuống cơ sở rèn luyện, đỡ phải bức bối với những kẻ rỗi rảnh!

Ba lãnh đạo huyện thảo luận vấn đề tác phong trong cơ quan, Mã Thiên Quân hơi lúng túng đứng một bên, không cách nào xen vào, chỉ cúi đầu trầm nghĩ, không biết Quách Vĩ Toàn giữ mình lại làm gì.

Mọi người đang nói chuyện, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vi Minh Hiền cũng đến.

Thấy Vi Minh Hiền tới, Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa đứng dậy, cười cười:

- Tốt lắm, lão Quách, anh còn bận nhiều việc, chúng ta chia nhau ra hành động đi! À, Chủ tịch huyện Bành không nói ngày nào về sao?

- Hội nghị kéo dài hai ngày, có thể ngày mốt Chủ tịch huyện Bành sẽ trở lại. Cũng không nhất định, lúc đi, Chủ tịch huyện Bành nói với tôi, có thể sẽ ở thành phố Trạch Lâm vài ngày, muốn khảo sát một dự án.

Quách Vĩ Toàn cười, đưa hai người ra cửa.

Vi Minh Hiên và Mã Thiên Quân nhìn nhau, không biết ở thời điểm nhạy cảm này, Quách Vĩ Toàn gọi mình tới làm gì.

Quách Vĩ Toàn xoay người lại, nụ cười biến mất, vẻ mặt ngưng trọng ngồi sau bàn làm việc, nhìn hai người gật đầu nói:

- Hai người ngồi đi, rồi nói chuyện.

Thấy thái độ Mã Thiên Quân nghiêm túc như vậy, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên càng không biết đầu mà lần, thấp thỏm ngồi trên ghế salon, thẳng người, nín hơi.

Quách Vĩ Toàn trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Trước khi Chủ tịch huyện Bành đi, giao cho tôi một công tác. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, định bàn trước với hai vị.

Chủ tịch huyện Bành muốn tôi phụ trách thành lập một công ty quản lý tài sản chính phủ, cụ thể thế nào, chúng ta sẽ tham khảo cách hoạt động của công ty quản lý tài sản thị trấn Vân Thủy. Chuyện này vốn nên để Ủy ban quản lý tài sản quốc gia làm, nhưng Chủ tịch huyện Bành nghĩ đến tình hình cụ thể trong huyện, chuẩn bị thành lập một cơ cấu điều hành quản lý tài sản. Công tác này chủ yếu do tôi đứng đầu, hai người chịu trách nhiệm cụ thể.

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên kinh ngạc, khái niệm công ty quản lý tài sản nhà nước, là lần đầu họ nghe thấy. Hơn nữa, không để Cục tài chính bên Ủy ban quản lý tài sản Nhà nước làm, mà muốn thành lập cơ cấu làm việc đặc biệt, điều này càng thêm nhạy cảm.

- Chuyện này không nên để lộ ra, trước hết chúng ta làm công tác điều tra, nghiên cứu và trù bị. Hai người dành thời gian đến thị trấn Vân Thủy học hỏi kinh nghiệm, rồi sau đó đưa ra phương án bước đầu.

Có một chuyện cần nói rõ với hai người: bước kế tiếp, theo việc mở rộng huyện lỵ mới, văn phòng Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện phải dời về phía bắc, công ty quản lý tài sản chính phủ này, phải đặt ở trung tâm.

Về mặt nghiêm túc, Quách Vĩ Toàn phát phát tay:

- Chuyện này tương đối nhạy cảm, lúc chưa thích hợp, không nên lộ ra. Chúng ta làm trước một số công tác cơ sở, chờ Chủ tịch huyện Bành trở lại rồi tính tiếp.

578. Chương 587: Thấy Rõ

- Được rồi, chuyện là như vậy, hai người về chuẩn bị công việc của mình đi. Tôi báo cho hai người một tin chính xác: Điền Minh và Chu Khôn sắp nhậm chức vụ mới, hai người hãy chuẩn bị tinh thần.

Quách Vĩ Toàn khoát tay nói.

Lời này của Quách Vĩ Toàn khiến Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên thở phào một cái, như trút được gánh nặng. Mặc dù họ không tin những lời đồn nhảm trong huyện, nhưng quan trường là nơi hay thay đổi, khả năng Bành Viễn Chính “rơi đài” là vẫn có thể xảy ra.

Nhưng Điền Minh và Chu Khôn sắp nhậm chức, cho thấy Bành Viễn Chính vẫn là lãnh đạo chủ yếu của huyện Lâm, không ai sánh bằng. Ít ra, tạm thời không có ai có thể sánh bằng.

Sau khi Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên đi, Quách Vĩ Toàn thăm thở dài, nhắc điện thoại lên gọi đến số di động của Bành Viễn Chính, nhưng hắn không bắt máy.

Mười mấy phút sau, Bành Viễn Chính gọi lại.

- Lão Quách, tìm tôi có việc?

Giọng Bành Viễn Chính nhẹ nhàng mà trầm tĩnh.

- Chủ tịch huyện Bành, chuyện công ty quản lý tài sản, tôi đã bố trí xong, ngày mai tôi định cùng đi với Vi Minh Hiên đến thị trấn Vân thủy tham quan và học tập một chút, anh có cần gọi điện thoại liên hệ trước với bên thị trấn Vân Thủy?

Quách Vĩ Toàn hỏi.

- Không cần, tôi đã nói cặn kẽ với họ, anh cứ tới tìm Bí thư Lý của thị trấn Vân Thủy, đồng chí Lý Tuyết Yến, trong trấn sẽ phối hợp với các anh.

Bành Viễn Chinh nói, trong lòng thừa hiểu, Quách Vĩ Toàn gọi điện thoại, tuyệt đối không phải là để xin chỉ thị một chuyện nhỏ nhặt này.

Quả nhiên, Quách Vĩ Toàn do dự một lát, rồi nói thẳng:

- Chủ tịch huyện Bành, tối hôm qua tôi về thành phố, cùng đi ăn cơm với một số người ở thành phố, nghe được một tin, nói là Chủ tịch quận Đình của quận Thiên Kiều bệnh nặng, chủ động lui về tuyến hai, chiều hôm qua hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy nghiên cứu, muốn để Chủ tịch huyện Bành đến Thiên Kiều làm Chủ tịch quận?

Đầu bên kia điện thoại, Bành Viễn Chinh im lặng không đáp.

Bởi vậy, Quách Vĩ Toàn chợt dạ, cảm thấy hơi thất vọng. Thăng chức làm Chủ tịch quận Thiên Kiều, đối với Bành Viễn Chinh đương nhiên là chuyện tốt, chuyện vui mừng, ngoài mặt cũng không ảnh hưởng gì đến lợi ích chính trị của cá nhân Quách Vĩ Toàn; nhưng trên thực tế, công tác hiện nay của Quách Vĩ Toàn phụ thuộc vào địa vị của Bành Viễn Chinh, Quách Vĩ Toàn được phân quản dự án trọng điểm, cũng do Bành Viễn Chinh tín nhiệm và đưa ra quyết định.

Một khi Bành Viễn Chinh rời huyện Lâm, Cung Hàn Lâm trở lại hoặc đổi một Chủ tịch huyện khác, những dự án đang làm nửa chừng này, biết đâu sẽ bị bỏ dở. Đồng thời, bộ máy lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện sẽ lại có sự điều chỉnh, vốn là một Phó chủ tịch huyện bình thường, địa vị và thực quyền có được ngày hôm nay của Quách Vĩ Toàn khó mà giữ được.

Quách Vĩ Toàn thừa hiểu, Bành Viễn Chinh đang bồi dưỡng y làm “người nối nghiệp”, chỉ cần Bành Viễn Chinh còn ở huyện Lâm, việc Quách Vĩ Toàn thay thế Lý Minh Nhiên làm Phó chủ tịch thường vụ chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh bị chuyển đi, mọi chuyện sẽ khác.

Vì vậy, việc Bành Viễn Chinh lên chức rời đi, dù là đối với huyện Lâm, hay đối với cá nhân Quách Vĩ Toàn, Lý Minh Nhiên Nghiêm Hoa, cho tới Mã Thiên Quân, Điền Minh, cũng không phải là chuyện tốt.

Bành Viễn Chinh chậm chạp không trả lời, khiến Quách Vĩ Toàn càng thất vọng.

Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy khó giải thích với Quách Vĩ Toàn. Tối hôm qua, hắn cũng mới biết tin này, có phần đột ngột. Sau khi hội nghị thường vụ Thành ủy chấm dứt, Mạnh Cường gọi điện thoại báo hắn tới nhà ăn cơm tối, trước khi ăn cơm, hai cậu cháu nói chuyện một lúc.

Chủ tịch quận Đình bị bệnh xin nghỉ đã lâu, hôm nay bệnh nặng xin lui về, là bình thường. Trong hội nghị thường vụ Thành ủy, các lãnh đạo trong thường vụ tranh nhau đề bạt người của mình vào vị trí Chủ tịch quận Thiên Kiều, tranh cãi đến nổi đỏ mặt tía tai, cũng không đưa ra được quyết định cuối cùng.

Trong tình hình như vậy, với sự gợi ý của Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham, Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy đột nhiên đề nghị để Bành Viễn Chinh, Phó chủ tịch thường trực huyện Lâm làm Chủ tịch quận Thiên Kiều.

Đề nghị của Hàn Duy, khiến không ít Ủy viên thường vụ “tịt ngòi”. Nhưng trong hội nghị thường vụ Thành ủy ngày hôm qua, cũng như lần hội nghị trước, chỉ thảo luận mà không thể nhất trí ý kiến.

- Viễn Chinh, ý cháu thế nào?

Mạnh Cường nhìn đứa cháu thông minh nhạy bén của mình.

Bành Viễn Chinh suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói:

- Cháu không muốn đến đó làm Chủ tịch quận. Thoạt nhìn, dường như cháu nhận được nhiều lợi ích, nhưng trên thực tế, chỉ là một “con bài” để Đông Phương Nham cân bằng lợi ích của hai phe phái, chỉ sau một thời gian ngắn, cháu sẽ lại bị chuyển đi khỏi quận Thiên Kiều.

Hơn nữa, cháu đã mở ra một cục diện mới ở huyện Lâm, sắp đến lúc thu hoạch, mặc dù không có danh nghĩa Chủ tịch huyện, nhưng thực tế cháu chủ trì công tác của Ủy ban nhân dân huyện, việc giải quyết chức danh cán bộ cấp huyện chỉ là sớm muộn, cháu cần gì phải nóng lòng nhất thời?

Học sinh mắt Mạnh Cường sáng lên, thâm nghĩ quả nhiên thằng bé này có tầm nhìn lâu dài, không đặt nặng lợi ích ngắn hạn.

- Cậu cũng có ý này. Cháu đi quận Thiên Kiều, thật ra lợi bất cập hại, có được nhưng mất nhiều hơn. Như vậy đi, khi hội nghị thường vụ lại tiếp tục thảo luận, cậu sẽ kiên quyết phản đối. Cứ như vậy, Chủ tịch thành phố Chu cũng sẽ phản đối.

Mạnh Cường cười, nói, nụ cười có phần cáo già.

Bành Viễn Chinh cũng cười nhẹ, làm như không thấy. Thật ra thì, có mấy lời, mặc dù Mạnh Cường không nói rõ, nhưng với tâm trí và tầm nhìn của Bành Viễn Chinh, làm sao không hiểu?

Rõ ràng, việc bố trí nhân sự cho quận Thiên Kiều lần này, mặc dù Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần không tham dự vào, nhưng trên thực tế đứng sau lưng hai phe tranh chấp, chính là Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần.

Vì muốn nắm cục diện trong tay, Đông Phương Nham đề cử Bành Viễn Chinh, vô hình trung đẩy Bành Viễn Chinh về phía đối lập với Chu Tích Thuần, mà Mạnh Cường là cậu của Bành Viễn Chinh, lấy lý do Bành Viễn Chinh kinh nghiệm chưa sâu để phản đối, một mặt biểu lộ thái độ và lập trường của mình, một mặt kéo cháu khỏi vòng xoáy phân tranh quyền lực của lãnh đạo cao tầng.

- Ôi, lão Quách, chuyện này nói thế nào đây? Chỉ là tin đồn vu vơ, không đáng tin. Anh ngẫm lại xem, Thành ủy có nên điều tôi đi khỏi huyện Lâm hay không? Tôi đang triển khai nhiều công tác như vậy trong huyện, cũng không thể bỏ dở nửa chừng.

Bành Viễn Chinh nói một cách cân nhắc, trả lời Quách Vĩ Toàn.

Quách Vĩ Toàn thở dài:

- Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy, nếu như Chủ tịch huyện Bành đi lúc này, thật sự là rất đáng tiếc. Được, tôi cũng không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi thăm anh một tiếng.

Quách Vĩ Toàn nói xong, cúp điện thoại. Thật ra trong lòng y vẫn chưa thật yên tâm, bởi vì Bành Viễn Chinh nói cũng không chắc chắn lắm.

579. Chương 588: Gặp Tần Phượng Ở Tần Gia

Nói chuyện qua điện thoại với Quách Vĩ Toàn xong, Bành Viễn Chinh tiếp tục dự hội nghị.

Theo lịch trình, buổi sáng dự hội nghị, chiều và ngày mai sẽ tham quan mấy công trình phát triển nông nghiệp ở thành phố Trạch Lâm. Thành phố Trạch Lâm là thành phố nông nghiệp lớn, thuộc loại hàng đầu của tỉnh về mặt nông nghiệp, nhưng đối với một người tái sinh như Bành Viễn Chinh, chẳng có gì đặc biệt.

Ngoài ra, thành phố này còn trồng thuốc hút tẩu. Toàn thành phố có mấy chục ngàn nông hộ chuyển sang trồng thuốc hút tẩu, xét về lợi ích ngắn hạn, cũng không tệ. Nhưng xét về lâu dài, Bành Viễn Chinh cho rằng, thành phố Trạch Lâm muốn thông qua nông sản đặc biệt để phát triển kinh tế là đã đi sai đường.

Muốn phát triển kinh tế, chủ yếu là phát triển công nghiệp, thương mại và dịch vụ. Nông nghiệp chỉ có thể bổ sung, chứ không thể trở thành ngành trụ cột.

Bành Viễn Chinh không có ý định tham gia hoạt động tham quan. Hắn đã hẹn với Tần Phượng, gặp nhau lúc 4 giờ chiều ở cửa hàng bách hóa thành phố Trạch Lâm, sau đó đến một làng du lịch ở ngoại thành, thư giãn hai ngày.

Nhưng dự định nhiều khi không được như ý.

Hắn vừa rời hội trường, định đến khách sạn tắm rửa, trả phòng, xế chiều sẽ xuất phát, trong lúc vô tình gặp Tần Đào, em trai Tần Phượng, hiện là Phó tổng giám đốc công ty công nghệ sinh học Quảng Minh ở thành phố Trạch Lâm.

Bởi vì một phần sản nghiệp của công ty Quảng Minh là thâm canh nông nghiệp, cho nên, hội nghị lần này, Tần Đào và Chủ tịch công ty là Lục Quang đều tới tham dự.

Tần Đào họp xong, định lái xe rời đi, chợt nhìn thấy Bành Viễn Chính cầm tập công văn màu đen, đang vội vã ra cửa.

Y tươi cười, vẫy vẫy tay gọi:

- Chủ tịch huyện Bành, không ngờ lại gặp anh ở đây! Không ngờ một Chủ tịch huyện như anh lại đích thân đến tham dự hội nghị...

- Tần tổng, chào cậu. Ngành trồng rau và nông nghiệp sinh thái của thành phố Trạch Lâm cũng có điểm đặc sắc, tôi muốn đến học tập kinh nghiệm.

Bành Viễn Chính có phần ngoài ý muốn, nhưng vẫn mỉm cười đứng lại, nhiệt tình bắt tay Tần Đào chào hỏi.

- Chủ tịch huyện Bành tới chỗ chúng tôi, cũng không báo trước. Dù thế nào, tôi cũng phải mời Chủ tịch huyện Bành ăn một bữa cơm, để tận tình của chủ nhà!

Tần Đào kéo tay Bành Viễn Chính, nhiệt tình nói:

- Chủ tịch Lục của công ty chúng tôi đã nói, muốn chính thức mời Chủ tịch huyện Bành tới thăm công ty chúng tôi một chuyến!

- Không cần, cảm tạ thịnh tình của Tần tổng, nhưng tôi còn có chút chuyện riêng, sau này có cơ hội sẽ tính sau, cảm ơn.

Bành Viễn Chính từ chối.

Bành Viễn Chính giúp công ty Quảng Minh đưa ra thị trường, có thể nói là giúp Tần Đào một việc rất lớn, khiến Tần Đào có thể đặt chân vững vàng ở tập đoàn công ty này. Cho nên, đối với Bành Viễn Chính, Tần Đào hết sức cảm kích. Sau khi giúp thành công, ngay cả một bữa cơm, Bành Viễn Chính cũng không chấp nhận cho Tần Đào mời, khiến trong lòng y hết sức băn khoăn.

Dĩ nhiên, đối với một quan chức có năng lực và tiền đồ vô lượng như Bành Viễn Chính, không chỉ Tần Đào, mà ngay cả Chủ tịch công ty Quảng Minh là Lục Quang, cũng muốn giao hảo.

- Vậy sao được? Anh đã tới thành phố Trạch Lâm, nói như thế nào cũng phải cho tôi một chút mặt mũi chứ! Bằng không, tôi sẽ cảm thấy áy náy. Chủ tịch huyện Bành, tối nay, công ty chúng tôi mời anh, dù thế nào, cũng không thể để anh đi!

Bành Viễn Chính cười khổ:

- Tần tổng, cậu thật khách khí, quả thật là tôi có chút chuyện riêng, thịnh tình của cậu tôi xin nhận, sau này hãy nói.

Thấy Bành Viễn Chính từ chối một cách kiên quyết, Tần Đào cho là Bành Viễn Chính không muốn giao thiệp với

Lục Quang, bèn mỉm cười:

- Tôi lấy tư cách cá nhân và bạn bè, mời Chủ tịch huyện Bành đến nhà của tôi ăn bữa cơm, được chứ? Ngày một hội nghị mới kết thúc, dù sao anh còn phải ở chỗ chúng tôi hai ngày.

Đi thôi, lên xe, nể mặt tôi chút đi! À, đúng lúc chị tôi cũng về nhà nghỉ phép đấy!

Tần Đào tha thiết mời, mở cửa xe cho Bành Viễn Chính lên.

Bành Viễn Chinh thầm cười khỏ, do dự một chút, rồi lên xe.

Nếu như là người khác, hẳn đã từ chối thẳng, nhưng Tần Đào là em trai của Tần Phương, hẳn không muốn làm mất lòng y, sau này gặp nhau không tiện.

Thấy Bành Viễn Chinh chịu đến nhà làm khách, Tần Đào rất vui vẻ, vừa lái xe vừa giới thiệu cảnh trí thành phố Trạch Lâm với Bành Viễn Chinh.

...

Nhà họ Tần ở ngoại ô thành phố, là một biệt thự nhỏ ba tầng ở trong một khu yên tĩnh dành cho cán bộ quân đội nghỉ hưu.

Trên tường đầy dây thường xuân xanh mướt và hoa loa kèn màu hồng nở rộ, tràn ngập mùi thơm trong không khí. Tần Đào vội vàng nhảy xuống xe, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, nhà tôi ở đây. Nhà tôi có mấy phòng dành cho khách, tôi thấy anh dừng ở khách sạn nữa, ở lại nhà tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh!

Bành Viễn Chinh đánh giá ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách Nga, cười cười:

- Như thế sao được, Tần tổng quá khách khí.

Tần Đào giành mở cửa, mời:

- Chủ tịch huyện Bành, mời vào.

Chị, chị xem ai tới này!

Tần Đào đứng trong viện, háng giọng gọi, rồi hướng về phía Trịnh Tú Phương, mẹ mình, giới thiệu:

- Mẹ, đây chính là Chủ tịch huyện Bành mà con đã nói với mẹ!

Trịnh Tú Phương là một người phụ nữ mặt mũi hiền từ, trước đó đã được báo tin, tươi cười mở cửa phòng:

- Chủ tịch huyện Bành, mời vào!

- Chào dì Trịnh!

Đối với mẹ của Tần Phương, Bành Viễn Chinh sao dám thất lễ, hết sức cung kính. Tuy nhiên chuyến đi này quá gấp, hẳn chưa chuẩn bị tinh thần.

Cha của Tần Phương là Tần Lâm, nguyên là Tham mưu trưởng Bộ tư lệnh, cấp bậc đại tá, cán bộ cấp sư đoàn, đã về hưu. Tần Lâm đang ngồi trong phòng khách, thấy Bành Viễn Chinh vào, liền vừa đánh giá hắn, vừa từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt trầm ổn nở một nụ cười.

Gặp cha của Tần Phương, trong lòng Bành Viễn Chinh hơi căng thẳng. Hắn lấy lại bình tĩnh, trong lúc Tần Đào giới thiệu, đưa tay ra chào:

- Chào Tham mưu trưởng Tần!

Tần Lâm nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn mà thông dong của hắn, khẽ mỉm cười nói:

- Ta đã sớm lui, có còn là Tham mưu trưởng gì đâu! Tiểu Bành, cháu là đồng nghiệp của tiểu Phương, là bạn của tiểu Đào, gọi bác là bác Tần đi!

Bành Viễn Chinh vội vàng lợi dụng cơ hội, cười nói:

- Dạ, bác Tần!

- Mời ngồi, bà nó ơi, pha trà!

Tần Lâm là lãnh đạo quân đội, dù đã về hưu, tác phong cũng không thay đổi bao nhiêu, ngay trước mặt khách, vẫn oai vệ, nghiêm nghị.

Mẹ Tần Đào mỉm cười, đi pha trà. Tần Đào và Tần Lâm ở trong phòng khách trò chuyện với Bành Viễn Chinh, Tần Phương mặc một bộ đồ thể thao mặc ở nhà, từ trên lầu đi xuống, dụi dụi mắt, tựa vào thang lầu, hỏi:

- Mẹ, ai tới vậy?

Tần Đào lập tức đứng lên, hướng về phía Tần Phương vẫy vẫy tay, cười nói:

- Chị, là Chủ tịch huyện Bành! Hôm nay em gặp anh ấy ở thành phố, mời Chủ tịch huyện Bành tới nhà chúng ta chơi, chị mau xuống đây!

Than thở Tần Phương chấn động, đột nhiên thân thể lão đảo một chút, suýt nữa trượt chân trên cầu thang. Sắc mặt cô thay đổi, cố gắng kìm chế sự căng thẳng, rồi mới từ từ đi xuống thang lầu, đi về phía phòng khách.

Bành Viễn Chinh đứng lên, khẽ cười chào:

- Bí thư Tần!

Môi Tần Phương hơi động đậy, cô không thể ngờ được, mình lại gặp Bành Viễn Chinh ở nhà cha mẹ mình, tình cảnh này, khiến tâm trạng cô rối rắm, không cách nào dùng lời nói mà miêu tả được.

Nhưng dù sao cô cũng là cán bộ lãnh đạo có hơn mười năm làm quan chức, dễ dàng kìm chế cảm xúc. Cô lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đi tới, chủ động đưa tay ra bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, thật không ngờ là anh tới thành phố Trạch Lâm, anh tới Trạch Lâm dự hội nghị? Là hội nghị về nông nghiệp?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Ủ, họp xong, tôi định đi dạo, thì gặp được Tần tổng.

Tần Đào cười ha ha:

- Chủ tịch huyện Bành, hôm nay, chúng ta phải uống ít nhất vài chén! Nói thật, anh giúp tôi một việc lớn như vậy, mà ngay cả một chén rượu, tôi cũng chưa mời uống, trong lòng vô cùng xấu hổ!

- Mẹ. chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút, hôm nay con muốn uống với Chủ tịch huyện Bành. Cha, cha có uống một chút không?

Tần Đào cười nhìn cha.

Tần Lâm chắc lưỡi, hạ giọng nói:

- Ba uống lén một chén với hai đứa, đừng cho mẹ con biết!

Tần Phương đi giúp mẹ làm món ăn, hai mẹ con bận rộn hơn nửa giờ, làm bảy tám món ăn, đương nhiên không thể thiếu hai món nổi tiếng của thành phố Trạch Lâm là gà quay và thịt đầu heo trộn dưa chuột.

Thoáng cái, Tần Đào liền mở ra hai chai Mao Đài Trần Nhưỡng, Tần Phương nhíu mày, nói:

- Tiểu Đào, uống rượu ít thôi! Tử lượng của đồng chí Viễn Chinh không cao, em càng không được!

Tần Đào xem thường, bĩu môi:

- Chị, bây giờ là ở nhà, không phải ở quán của chị, chị cũng đừng ra vẻ Bí thư Quận ủy nữa, em với Viễn Chinh là bạn bè, bạn bè gặp nhau uống chút rượu thì sợ cái gì? Cha, cha thấy con nói đúng không?

Tần Lâm nhìn thẳng vào chén rượu trên bàn, gật đầu nói:

- Không sai, ở nhà chỉ nói tình cảm, không nói công việc. Tiểu Bành, cháu ngồi đi. Đừng khách khí, cứ tự nhiên như ở nhà mình!

Tần Lâm thích rượu như mạng, nhưng hai năm gần đây, bởi vì ông bị huyết áp cao, mọi người ở Tần gia nghiêm khắc hạn chế việc uống rượu của ông, thậm chí không cho ông uống một giọt. Hôm nay nghe mùi rượu, ông cũng ngồi không yên.

Tần Phượng nhú mảy, vội vã tới lấy chén rượu lớn trước mặt Tần Lâm, thay bằng một chén rượu nhỏ làm bằng thủy tinh rất tinh xảo.

Tần Lâm nhướn mày:

- Tiểu Phượng, hôm nay lần đầu tiên tiểu Bành tới nhà chúng ta làm khách, con không thể phá lệ cho cha uống nhiều hơn một ngụm sao?

Tần Phượng giậm chân:

- Cha bị huyết áp cao như vậy, uống một chén nhỏ là được rồi, uống nhiều quá, sức cha không chịu nổi đâu!

- Đúng rồi, ông xã, anh đừng lãng nhăng, một chén nhỏ thôi!

Mẹ Tần Phượng bưng súp từ bếp ra:

- Hôm nay là vì có tiểu Bành, để cho ông uống, bằng không, một chén nhỏ cũng không được!

Tần Lâm thở dài, bắt đắc dĩ quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, nói:

- Tiểu Bành này, xem ra bác không thể uống với cháu nhiều một chút rồi! Nhớ năm đó, tửu lượng của lão Tần này, nửa lít cũng không ngã, cả cơ quan Bộ tư lệnh, có ai có tửu lượng bằng bác đâu!

Bành Viễn Chinh cười:

- Bác Tần, nếu sức khỏe không tốt, uống ít đi một chút, giữ gìn sức khỏe quan trọng nhất!

580. Chương 589: Tình Huống Xảy Ra Đột Ngột

Lúc Bành Viễn Chinh làm khách ở Tần gia, ở Tân An, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham lại triệu tập hội nghị thường ủy, buổi chiều lúc sắp tan tầm, ông ta mới gọi điện thông báo, 7 giờ tối họp.

Hàn Duy do dự một lát, rồi nhắc điện thoại lên gọi cho Phó bí thư Huyện ủy huyện Lâm Âu Dương Dũng, bảo Âu Dương Dũng tìm Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên tới, để ông ta hội ý với hai người cùng lúc qua điện thoại.

Âu Dương Dũng kinh ngạc, Hàn Duy đột nhiên gọi điện thoại muốn hội ý, hơn nữa còn hội ý qua điện thoại, điều này cho thấy thời gian khá cấp bách, không còn kịp triệu tập họ lên thành phố gặp mặt nói chuyện.

Âu Dương Dũng không dám chậm trễ, lập tức gọi điện thoại gọi Lý Minh Nhiên tới. Lý Minh Nhiên vội vã đi vào phòng làm việc của Âu Dương Dũng, kinh ngạc hỏi:

- Bí thư Âu Dương, tìm tôi gấp như vậy, có việc sao?

- Lão Lý, ngồi đi. Bí thư Hàn đột nhiên gọi điện thoại, muốn hội ý với chúng ta qua điện thoại để bố trí một số công tác.

Âu Dương Dũng cười cười:

- Uống trà không?

- Không, cảm ơn. Bí thư Âu Dương, Bí thư Hàn vội vã như vậy, có phải xảy ra chuyện lớn gì không?

Lý Minh Nhiên hỏi.

Về mặt ngưng trọng, Âu Dương Dũng lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ, tóm lại, chúng ta chờ nghe lãnh đạo nói như thế nào.

Âu Dương Dũng bấm số điện thoại phòng làm việc của Hàn Duy.

Chuông điện thoại vang lên, Hàn Duy hơi có phần do dự.

Ông ta muốn hội ý với Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên, đương nhiên là vì ổn định tình hình huyện Lâm, không muốn các cán bộ trong huyện nghe thấy, rồi làm cho mọi chuyện trở nên ầm ĩ lên.

Là một trong những lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy, Hàn Duy thừa hiểu, lần này, do người phía Đông Phương Nham không thể thuận lợi giành được vị trí mong muốn, nên ông ta tạm thời điều Bành Viễn Chính ra ngoài, trước tiên là thăng chức cho hắn, sau đó sẽ lại điều chỉnh, cách thức có phần đi theo đường vòng.

Chuyện này cho thấy Đông Phương Nham đã có một sự nhượng bộ nhất định. Phe phái của Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần, dù biết rõ Đông Phương Nham có dụng ý khác, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Dù sao, Đông Phương Nham là người đứng đầu Thành ủy, trong điều kiện cho phép theo quy tắc ngầm trên quan trường, tranh một chuyện với ông ta là có thể, nhưng nếu mạnh mẽ đối kháng với Bí thư Thành ủy, hiển nhiên là không thích hợp.

Vì vậy, theo Hàn Duy thấy, việc Bành Viễn Chính bị điều khỏi huyện Lâm, đến quận Thiên Kiều nhậm chức Chủ tịch quận là chuyện ván đã đóng thuyền.

Mặc dù đây là điều động đột ngột của tổ chức, không chút liên quan đến cá nhân Bành Viễn Chính, cũng không có nghĩa là thành tích của Bành Viễn Chính ở huyện Lâm không được Thành ủy thừa nhận, nhưng trên quan trường thường thay đổi bất ngờ, nhất là đối với một huyện đã nhiều lần rung chuyển như huyện Lâm, việc Thành ủy đột ngột điều Bành Viễn Chính đi, tất nhiên sẽ dẫn đến phong ba và hiểu lầm.

Trước mắt mà nói, Hàn Duy là Bí thư Huyện ủy huyện Lâm, sẽ phải chịu trách nhiệm đối với tình hình ở huyện Lâm, bởi vậy, ông ta quyết định nói trước với Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên, để hai người khẩn cấp hành động, nắm chắc công tác ở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, tuyệt đối không để xảy ra sai lầm vào lúc này.

Chuông điện thoại tiếp tục reo vang.

Hàn Duy trầm ngâm, nhắc ống nghe điện thoại lên, a lô một tiếng.

- Bí thư Hàn, đồng chí Minh Nhiên đã đến.

Âu Dương Dũng kính cẩn cười nói.

- Tốt. Chúng ta bắt đầu hội ý ngắn. Tôi sắp phải tham dự hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy, chúng ta nói ngắn gọn thôi.

Giọng nói trầm thấp và mạnh mẽ của Hàn Duy truyền qua điện thoại, thoát ra loa ngoài, vang vọng trong phòng làm việc của Âu Dương Dũng.

Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên nhìn nhau, đều không hiểu, trong lòng hơi ngưng trọng.

- Có chuyện thế này, khá đột ngột, dù còn chưa xác định chắc chắn, nhưng tôi thấy cần cân nhắc và báo cho hai người một tiếng, để hai người hiểu và chuẩn bị.

Hàn Duy thông thả trầm giọng nói:

- Chủ tịch quận Thiên Kiều lui về tuyến hai vì bệnh, Thành ủy đang muốn điều nhiệm đồng chí Viễn Chính sang làm Chủ tịch quận Thiên Kiều, lần trước hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy đã nghiên cứu một lần, nhưng chưa nhất trí. Tối nay trong hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy, chuyện này rất có thể sẽ ngã ngũ.

Lời của Hàn Duy khiến Lý Minh Nhiên và Âu Dương Dũng thất kinh, hầu như đồng thời đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy quá đột ngột.

Ở đầu dây bên kia, Hàn Duy trầm mặc một lát, tiếp tục nói:

- Hai người tự hiểu nên làm gì. Kế tiếp, hai người phải nắm chắc công tác ở Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện, phải duy trì và thúc đẩy tất cả các công tác đang được triển khai ở huyện, nhất định phải bảo đảm nhân tâm ổn định và đoàn kết, không xảy ra rối loạn!

Dĩ nhiên, không loại trừ khả năng đồng chí Viễn Chính vẫn ở lại huyện Lâm. Nếu như vậy, là tốt nhất. Nhưng hai người phải chuẩn bị chu đáo, tránh cho đến lúc đó lại luống cuống tay chân. Âu Dương, cậu chịu trách nhiệm phía Huyện ủy, chủ yếu là công việc hàng ngày, mấy Ủy viên thường vụ Huyện ủy gặp mặt trao đổi, tạm thời không cần nói gì, theo tôi, công tác hiện hữu tạm thời giữ nguyên hiện trạng, nhóm cán bộ đề bạt gần đây, tạm hoãn lại.

Về phía Ủy ban nhân dân huyện, Lý Minh Nhiên, sau khi cậu trở về, lập tức triệu tập mấy Phó chủ tịch huyện mở cuộc hội ý, các dự án đang thực hiện, nhất định phải giữ vững ổn định và tiến độ, các dự án đang đàm phán tạm thời gác lại. Ngoài ra, công tác hàng ngày của Ủy ban nhân dân huyện cũng phải sắp xếp cho ổn thỏa, không để xảy ra rối loạn.

Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên liếc nhìn nhau, gần như đồng thanh đáp ứng.

Hàn Duy hơi mệt mỏi, nói tiếp:

- Tốt lắm, bàn tới đây thôi, hai người chia nhau hành động. Đang là thời điểm mấu chốt, hy vọng hai người có thể gánh vác tới nơi. Tôi muốn nhắc nhở hai người một câu, không những công tác của Bành Viễn Chính phải điều chỉnh mà cương vị của Cung Hàn Lâm cũng có thể có điều chỉnh.

Nói xong, Hàn Duy cúp điện thoại.

Lời nói của Hàn Duy bao hàm ẩn ý quá rõ ràng, tuy nhiên, đối với Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên, trong lúc nhất thời, họ cũng không suy nghĩ nhiều về điều đó. Dù sao, tin Bành Viễn Chính có thể bị chuyển đi, quá đột ngột, quá bất ngờ.

Trong điện thoại vọng lại tiếng “tút tut”, Âu Dương Dũng nhìn Lý Minh Nhiên, cười khở, một lúc lâu sau mới nói:

- Lão Lý, chúng ta phải làm sao?

Lý Minh Nhiên cũng cười khở:

- Còn có thể làm sao? Cứ dựa theo chỉ thị của Bí thư Hàn mà làm. Bí thư Âu Dương, tôi về trước, báo cho mấy Phó chủ tịch huyện khác tới họp. Nhưng chuyện của Chủ tịch huyện Bành, rốt cuộc là xác định hay không xác định, có phải báo cho mấy đồng chí khác biết không?

Âu Dương Dũng hơi ngập ngừng một chút:

- Theo tình hình thực tế mà nói, Bí thư Hàn đã chỉ thị, chúng ta cứ làm theo.

...

Lý Minh Nhiên vội vã trở lại phòng làm việc, lập tức đóng cửa, gọi vào số di động của Bành Viễn Chính. Đây là số điện thoại riêng của Bành Viễn Chính, trong bộ máy lãnh đạo huyện, trừ Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn ra, Nghiêm Hoa cũng biết.

Điện thoại thông, không thấy Bành Viễn Chính bắt máy. Lý Minh Nhiên sốt ruột và bất an, đứng đó, chân mày càng lúc càng nhíu lại.

Mặc dù Hàn Duy đưa ra chỉ thị, nhưng trước khi triệu tập các Phó chủ tịch huyện khác hội ý, y muốn trước hết phải báo cho Bành Viễn Chính, xem ý hấn ra sao.

Lúc Lý Minh Nhiên định cúp điện thoại, Bành Viễn Chính nhận cuộc gọi. Hấn đang uống rượu với Tần Đào, nghe chuông điện thoại reo, đứng dậy lấy điện thoại di động trong bọc ra, ra sân Tần gia nghe điện thoại.

- A lô, ai đó?

- Chủ tịch huyện Bành, là tôi, Lý Minh Nhiên.

-Ồ, lão Lý, giờ này rồi còn làm việc, chưa về nhà?

- Chủ tịch huyện Bành, tôi có chuyện muốn nói.

Lý Minh Nhiên không có tâm trạng đầu mà hỏi han Bành Viễn Chính, liền đi thẳng vào vấn đề:

- Vừa rồi, Bí thư Hàn gọi điện thoại tới, chỉ thị một số công việc cho tôi và Âu Dương Dũng, nói là tối nay Thành ủy mở hội nghị Ủy viên thường vụ, nhằm xác định chuyện điều nhiệm anh làm Chủ tịch quận Thiên Kiều, căn dặn chúng tôi nắm chắc công tác ở huyện, anh xem chuyện này...

Bành Viễn Chính ngẩn ra, trầm ngâm một lát.

Hắn không ngờ Hàn Duy lại báo trước như vậy, chẳng lẽ Thành ủy đã xác định muốn điều mình đi? Đông Phương Nham ra một đòn gió, phía Chu Tích Thuần không có chút phản ứng nào sao?

Bành Viễn Chinh suy nghĩ rất nhanh, nhớ tới lời hứa của Mạnh Cường, cau mày phán đoán. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện này chưa chắc đã xác định. Thứ nhất, cậu Mạnh Cường không thể trở mặt nhìn hắn rơi vào vòng nước xoáy tranh đấu quyền lực của lãnh đạo cao tầng; thứ hai, hắn biết rõ Chu Tích Thuần, nếu hắn thông qua Mạnh Cường tỏ thái độ, tất nhiên ông ta sẽ đáp ứng.

Huống chi, trước giờ, Bành Viễn Chinh và Chu Tích Thuần vẫn có một sự ăn ý nhất định.

Bành Viễn Chinh không cam lòng bị chuyển đi, vì Bành Viễn Chinh, Mạnh Cường nhất định sẽ kiên quyết đưa ra ý kiến phản đối, mà sự phản đối của Mạnh Cường, nhất định là ngoài dự liệu của Đông Phương Nham, đồng thời cũng có đủ “sức thuyết phục”.

Nghĩ tới đây, Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Lão Lý, thật ra thì có một số việc, chưa tới lúc cuối cùng, rất khó nói trước, nhất là những cán bộ như chúng ta. Gần đây, tôi cũng có nghe nói, Thành ủy muốn điều chỉnh công tác của tôi, nhưng công việc của tôi ở huyện Lân vừa mới triển khai, rất nhiều chuyện chưa làm xong, tôi nghĩ lãnh đạo Thành ủy sẽ thận trọng suy nghĩ điểm này. Việc chọn người cho chức vụ Chủ tịch quận, huyện sẽ không quyết định dễ dàng như vậy đâu!

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến Lý Minh Nhiên có phần mờ mịt, y hỏi thẳng:

- Chủ tịch huyện Bành, chúng ta cũng không phải người ngoài, anh có thể nói rõ ràng với tôi, chuyện mà Bí thư Hàn an bài, tôi phải làm sao bây giờ? Ngoài ra, chuyện anh chuyển đi, có mấy phần chắc chắn?

Lý Minh Nhiên là người thẳng ruột ngựa, thích nói thẳng, hỏi thẳng một cách rõ ràng.

Bành Viễn Chinh cười khỏ:

- Lão Lý này, anh muốn tôi nói thế nào đây? Thế này đi, nếu Bí thư Hàn đã chỉ thị như vậy, anh cứ làm theo. Về phần cá nhân tôi, tôi chỉ có thể nói, tôi phục tùng quyết định của Thành ủy và của tổ chức.

Lý Minh Nhiên thở dài một cái, nói:

- Được, tôi hiểu.

...

Bành Viễn Chinh cúp điện thoại, đi vào phòng khách Tần gia, Tần Lâm đột nhiên cau mày, trầm giọng nói:

- Tiểu Bành, cháu dùng món đồ có giá mười mấy hai chục ngàn sao? Cháu là cán bộ cấp huyện, sao có thể dùng loại thiết bị đắt tiền như thế?

Tần Lâm là một cựu chiến binh, đi lên từ chiến tranh cách mạng, tâm tính cương trực, thấy Bành Viễn Chinh dùng điện thoại di động đắt tiền, trong lòng bất mãn, liền hỏi thẳng hắn.

Bành Viễn Chinh lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, thuận tay nhét điện thoại vào vào trong túi. Tần Phượng vội vàng đỡ lời:

- Cha, đây là điện thoại do trong nhà Viễn Chinh mua, tôi nhớ hồi ở quận Tân An, cậu đã từng báo cáo với Ban Kỷ luật Thanh tra quận rồi?

- Vâng, là trong nhà tôi mua, tôi cũng không dùng thường xuyên, lúc đi công tác thì mang theo, dự phòng có tình huống xảy ra đột ngột. Đúng là tôi đã báo cáo với Ban Kỷ luật Thanh tra quận Tân An.

Bành Viễn Chinh mỉm cười trả lời, Tần Lâm nghe vậy, sắc mặt mới dịu đi.

581. Chương 590: Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim

Tần Đào tiếp tục mời gọi Bành Viễn Chinh uống rượu, nhưng trong lòng Bành Viễn Chinh có việc, bộ dạng có phần bất an.

Mẹ Tần Đào thấy vậy, cho là tửu lượng của Bành Viễn Chinh không cao, bèn cười nói:

- Được rồi, tiểu Đào, đừng uống nữa, ngưng đi, con và tiểu Bành hãy uống trà, trò chuyện. Tiểu Bành à, ở lại nhà chứ? Bác thấy cháu và tiểu Đào cũng rất hợp nhau!

Mẹ mở miệng giữ khách, Tần Phượng mừng thầm, ngoài miệng lại nói:

- Mẹ, còn phải xem đồng chí Viễn Chinh có thấy bất tiện hay không.

- Có gì mà bất tiện? Cũng đã muộn thế này, thì ở lại một đêm! Trong nhà dư nhiều phòng, tiểu Phượng, con đi dọn một phòng cho khách đi!

Mẹ Tần Phượng bảo.

Tần Đào cười ha hả:

- Đúng rồi, Viễn Chinh, tôi còn muốn nói chuyện dự án với anh! Tối nay, anh cũng không thể đi, chúng ta uống chút trà tán dóc! Khó được gặp gỡ anh một lần!

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Tần Phượng, thấy ánh mắt vui mừng và ra hiệu của cô, lúc này mới ngập ngập ngừng đồng ý. Thật ra thì hắn vốn không muốn ngủ lại Tần gia, dù sao cũng không được tiện cho lắm, nhưng hôm nay, cuộc gặp gỡ Tần Phượng bị đảo lộn bởi Tần Đào, hắn có phần không cam lòng.

Lúc này Tần Lâm đã ra ngoài đi dạo, luyện Thái Cực Quyền. Luyện Thái Cực Quyền vào ban đêm, là bài tập mà ông vẫn kiên trì theo đuổi để tăng cường sức khỏe.

Bà Tần mang trà lên, Tần Đào ngồi nói chuyện phiếm với Bành Viễn Chinh trong phòng khách, Tần Phượng giúp mẹ thu dọn xong, cũng tham gia nói chuyện.

Thấy Bành Viễn Chinh có vẻ suy nghĩ sâu xa bất định, Tần Phượng biết hắn đang lo lắng điều gì, bèn cười nói:

- Viễn Chinh, bây giờ thành phố đang mở hội nghị thường ủy, cũng đã thông báo cho tôi, thật ra không có gì. Cậu đừng lo lắng, tôi xem chừng, tám phần là cậu không đi đâu.

- Nói như thế nào?

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng nói.

- Yếu tố mấu chốt ở chính bản thân cậu. Nếu như cậu thật sự không muốn đi, vì suy nghĩ đến tính liên tục công tác và tính đặc thù của huyện Lân, Thành ủy sẽ thận trọng quyết định.

Tần Phượng mỉm cười, nói đầy ẩn ý.

Tần Phượng là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cho nên cô thấy rõ thế trận phân tranh quyền lực lần này. Chẳng qua là cô không còn tha thiết với con đường làm quan, bèn mượn lý do dưỡng bệnh để thoát ra ngoài. Nhưng cô hiểu, bây giờ Chu Tích Thuần thiếu một điểm tựa, nếu như cho ông ta một điểm tựa, ông ta sẽ tranh đấu tới cùng với Đông Phương Nham, mà điểm tựa này, chính là thái độ của Mạnh Cường.

Mạnh Cường và hai Ủy viên thường vụ vẫn đứng ở vị trí trung lập. Hơn nữa Mạnh Cường là cậu của Bành Viễn Chinh, một khi Mạnh Cường mở miệng phản đối, Chu Tích Thuần nhất định sẽ thừa cơ tiến lên, rèn sắt khi còn nóng, làm cho chuyện này rối lên.

Đó là điều tất nhiên.

Tần Đào thấy hai người bàn chuyện công, cau mày ngắt lời:

- Được rồi, không nói chuyện công việc nha! Chị, chị đi nghỉ trước đi, em nói chuyện với Viễn Chinh một chút.

Tần Phượng trừng mắt:

- Em thì có chuyện gì mà nói? Chị cho em biết, lần trước đưa ra thị trường là đặc biệt, không có lần sau đâu, em đừng mua việc vào người!

Tần Đào cười khổ:

- Chị, chúng ta nói chuyện riêng của đàn ông với nhau, chị cũng muốn nghe?

Tần Phượng xì một cái:

- Xì, tùy em thôi!

Tần Phượng nói xong, nhìn Bành Viễn Chính ra hiệu một cái, rồi đứng dậy rời đi.

...

Trong phòng họp của Ủy ban nhân dân huyện Lân.

Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn và mấy Phó chủ tịch huyện vừa tan việc ra về, lại bị Lý Minh Nhiên khấn cấp gọi lại. Nghiêm Hoa vội vã đẩy cửa phòng họp, thấy những người khác đều có mặt, bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão Lý, có chuyện gì vậy? Sao lại vội vã như vậy?

Lý Minh Nhiên nhìn mọi người chung quanh, trầm ngâm một chút, không nói rõ đầu đuôi. Vừa rồi y đã bàn bạc với Âu Dương Dũng, đạt được sự nhất trí, cảm thấy tạm thời không nên để lộ việc Bành Viễn Chính sắp bị điều đi. Làm như vậy là quán triệt chỉ thị của Hàn Duy, tuy nhiên không nói rõ, sẽ khiến mọi người hiểu lầm. Nhưng hiểu lầm thì cũng đành vậy, không còn cách nào khác.

Quả nhiên, nghe Lý Minh Nhiên truyền đạt chỉ thị của Hàn Duy, đám Nghiêm Hoa biến sắc. Quách Vĩ Toàn không kìm được, cau mày hỏi:

- Lão Lý, tôi có cảm giác chuyện này có gì đó không bình thường. Bây giờ Thành ủy đang mở hội nghị thường vụ Thành ủy? Có phải lại muốn điều chỉnh bộ máy lãnh đạo quận huyện?

Về mặt ngưng trọng, Lý Minh Nhiên nghiêm túc gật đầu:

- Không sai biệt lắm. Mọi người không nên đoán mò, dù sao, hai ngày sau sẽ rõ ràng thôi. Bây giờ Chủ tịch huyện Bành không có mặt trong huyện, Bí thư Hàn chỉ thị chúng ta phải nắm bắt tốt công tác được phân quản, nhất định phải bảo đảm trăm phần trăm không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Lão Quách, anh phân quản dự án, trách nhiệm rất quan trọng, phải luôn mở to mắt mà nhìn.

Quách Vĩ Toàn ừm một tiếng, gật đầu.

Đồng Dũng có chút hoài nghi, liếc nhìn Lý Minh Nhiên, trong lòng suy đoán: Theo tình hình bây giờ, nếu không phải Bành Viễn Chính xảy ra chuyện, thì cũng là Bành Viễn Chính bị điều đi, mà tiếp nhận vị trí của Bành Viễn Chính, chính là Lý Minh Nhiên.

Lý Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ Huyện ủy, thay thế Bành Viễn Chính là hợp tình, hợp lý. Tuy nhiên, lúc này, đối với những Phó chủ tịch huyện bình thường như bọn họ, cũng chưa chắc không có cơ hội.

Đồng Dũng đảo mắt, đứng dậy lạnh nhạt nói:

- Được rồi, chúng ta chia nhau hành động. Tuy nhiên, đã trễ thế này, có chuyện gì mai hãy nói!

Đồng Dũng rời đi trước tiên, Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh cũng đi theo.

Nhìn theo ba người, Nghiêm Hoa chăm chú nhìn Lý Minh Nhiên, nói một cách nhẹ nhàng mà gấp gáp:

- Lão Lý, anh cho chúng biết đi, có phải Chủ tịch huyện Bành đã xảy ra chuyện?

Nói đến cuối câu, giọng Nghiêm Hoa hơi run lên.

Lý Minh Nhiên thở dài:

- Lão Nghiêm, chị đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu! Làm sao có thể?

Nghiêm Hoa như trút được gánh nặng, cười cười, cũng xoay người rời đi. Tâm tư cô tương đối đơn thuần, chỉ cần Bành Viễn Chính bình yên vô sự là được, cô không cần quan tâm những thứ khác.

...

Hội nghị thường vụ Thành ủy đang tiến hành. Phòng họp nhỏ trên lầu đèn đuốc sáng choang, người của mấy phòng ban của Thành ủy cũng không tan việc, tất cả cùng lo lắng chờ đợi lãnh đạo tan họp

Đúng như Bành Viễn Chinh phán đoán, hội nghị vừa mới bắt đầu, Mạnh Cường dùng lời lẽ đánh thép bỏ phiếu chống, đại khái nói Bành Viễn Chinh còn trẻ, kinh nghiệm còn mỏng, cần rèn luyện và khảo sát thêm, đột ngột đề bạt làm Chủ tịch quận là chưa thỏa đáng. Đồng thời, còn phải nghĩ đến tình hình đặc thù của huyện Lâm và tính liên tục trong công tác, Bành Viễn Chinh đang thực hiện những dự án lớn, phát triển kinh tế, lúc này mà điều hấn đi, rõ ràng là bất lợi cho công việc.

Mạnh Cường đứng đó, dáng vẻ đầy kiên quyết và mạnh mẽ.

Phe Chu Tích Thuần thấy thế mừng rỡ, rồi rít lên tiếng phụ họa, cuối cùng Chu Tích Thuần cũng gật đầu tỏ thái độ, cho rằng không nên điều Bành Viễn Chinh đi. Tình hình rối loạn ở huyện Lâm vừa mới yên, đang chuyển biến theo chiều hướng tốt, bất chợt điều Bành Viễn Chinh đi, là một đòn đả kích đối với công tác tổng thể của huyện Lâm.

Đồng Phương Nham rất không vui, nhưng cũng không thể tránh được. Đến cuối cùng, phe Chu Tích Thuần chiếm thế chủ động, thậm chí Đồng Phương Nham có phần không chế không được tình thế.

- Khụ khụ!

Đồng Phương Nham nhẹ nhàng gõ bàn, tiếng thảo luận ồn ào trong phòng hội nghị lập tức biến mất, mấy Ủy viên thường vụ cùng quay lại nhìn Đồng Phương Nham người có quyền quyết định. Nếu như Đồng Phương Nham muốn quyết định một cách cưỡng ép, Chu Tích Thuần cũng chỉ có thể bảo lưu ý kiến, chấp nhận kết quả.

Nhưng Đồng Phương Nham vốn tính trầm ổn, cẩn thận, không phải vạ bắt dắc dĩ, ông cũng không làm như vậy.

- Nếu các đồng chí cho rằng đồng chí Bành Viễn Chinh thích hợp tiếp tục ở lại huyện Lâm, vậy thì cứ quyết định như vậy đi.

Lời Đồng Phương Nham vừa nói ra, người thuộc phe ông ta đương nhiên có chút nhụt chí, ngược lại, phe Chu Tích Thuần thì hơi phấn khởi.

- Tuy nhiên...

Đồng Phương Nham lại thản nhiên nói:

- Nếu đã nhắc tới Bành Viễn Chinh, nhắc tới công việc của huyện Lâm, tôi cảm thấy cũng nên xác định bộ máy lãnh đạo huyện Lâm đi, Cung Hàn Lâm không thể học tập lâu dài ở tỉnh được, chuyện này không có lợi cho sự ổn định của bộ máy.

Tôi đề nghị, điều Cung Hàn Lâm đi quận Thiên Kiều, Bành Viễn Chinh lên làm Chủ tịch huyện Lâm. Đồng chí này tuổi còn trẻ, ý thức cải cách mạnh mẽ, tố chất toàn diện, đang chủ trì các mặt công tác ở huyện Lâm, cũng đủ điều kiện đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện. Như vậy, chúng ta biểu quyết!

Nói xong, Đồng Phương Nham lập tức giơ tay lên, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Mạnh Cường thở phào một cái.

Lúc đầu Đồng Phương Nham đề xuất dùng Cung Hàn Lâm thay thế Bành Viễn Chinh, nhưng sau đó, ông ta đã nhượng bộ như vậy, trong lòng các Ủy viên thường vụ Thành ủy đều hiểu, không thể tiếp tục phản đối. Đây là “kỳ chiêu” của Đồng Phương Nham, thứ nhất, nhân cơ hội này, để cho Bành Viễn Chinh chính thức làm Chủ tịch huyện, cho mọi người thấy, Bành Viễn Chinh vẫn là người được ông ta, một Bí thư Thành ủy bồi dưỡng, trọng dụng, đề bạt làm cán bộ huyện, dù Chu Tích Thuần có muốn nhảy vào “đào góc tường”, cũng không được.

Thứ hai, một hòn đá hạ hai con chim, nhất cử lưỡng tiện, có thể nói là một nước cờ hay.

Sắc mặt Chu Tích Thuần có phần khó coi, tuy nhiên trong nháy mắt đã lấy lại bình tĩnh, cười cười, cũng giơ tay lên:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Bí thư Đồng Phương. Cung Hàn Lâm điều nhiệm đến quận Thiên Kiều, Bành Viễn Chinh lên làm Chủ tịch huyện, có lợi cho việc triển khai công tác ở huyện Lâm, các đồng chí biểu quyết đi!

Bí thư Thành ủy và Chủ tịch thành phố cùng tỏ thái độ, các Ủy viên thường vụ khác còn có thể nói gì được. Hàn Duy và Mạnh Cường liếc nhìn nhau một cái, cũng lần lượt giơ tay thông qua. Kết quả của hội nghị ra ngoài ý liệu của Hàn Duy, tuy nhiên, trong lòng Mạnh Cường thì hết sức phấn khởi, bởi vì dù như thế nào, Bành Viễn Chinh cũng là người giành được nhiều lợi ích nhất.

Bành Viễn Chinh chủ trì công tác Ủy ban nhân dân huyện Lâm, quyền thế chỉ kém một mình Hàn Duy là Bí thư Huyện ủy. Vốn dĩ Phó bí thư, Phó chủ tịch thường trực huyện chủ trì công tác, dù sao cũng là quá độ, cũng danh không chính, ngôn không thuận, hôm nay thuận lợi chính thức thăng chức, càng vững vàng vị trí.

...

Đêm khuya yên ắng.

Bành Viễn Chinh tắm rửa xong, mới vừa nằm xuống, đã nghe cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Tần Phượng mặc đồ ngủ lách mình đi vào.

Hai người tình cảm dạt dào thấm thiết, hoan hảo một phen, xong rồi ôm nhau ngủ. Đột nhiên mặt Tần Phượng đỏ như ráng mây, thủ thủ:

- Viễn Chinh, hôm nay... ở nhà em...Em cảm thấy cứ như nằm mơ...

Bành Viễn Chinh lúng túng im lặng, chỉ nhẹ nhàng nói ve vuốt tấm lưng mịn màng trơn bóng của người ngọc đang nằm trong lòng mình, thể hiện tâm ý. Đúng lúc đó, trên hành lang ngoài cửa, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nghe rõ mồn một. Tim Bành Viễn Chinh lập tức hồi hộp.

Tần Phượng vốn đã rất buồn ngủ, cũng hết sức kinh hãi, thân thể mềm mại rúc vào lòng Bành Viễn Chinh, hơi run rẩy.

- Cốc, cốc, cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Ai đó?

Thật ra thì hẳn hỏi như vậy là thừa, nhất định đó là Tần Đào. Tối nay y uống nhiều rượu, rất hưng phấn.

582. Chương 591: Náo Loạn

- Viễn Chinh à, tôi là Tần Đào. Không ngủ được à? Chúng ta nói chuyện một chút nhé. Uống bia không?

Ngoài cửa, Tần Đào cười nói.

Bành Viễn Chinh lên tiếng:

- Anh Tần, tôi ngủ rồi. Nhức đầu đến chết đi được. Ngày mai còn phải dậy sớm để họp nên bây giờ không uống được. Hôm nào anh đến Tân An, tôi xin mời anh uống rượu. Chúng ta còn nhiều thời gian mà.

Tần Đào đứng ngoài cửa vẫn có chút lưu luyến, nhưng thái độ của Bành Viễn Chinh rất cương quyết. Y do dự một lát rồi bước xuống lầu.

Tần Phượng lúc này mở thở dài một cái, nhịn không được, lên tiếng trách:

- Đã đánh bài thì không thể không uống rượu. Mà đã uống rượu rồi thì không thể không chế được, cả đêm ầm ĩ.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Tần Đào cũng là một người tốt. Nhưng anh cảm giác cá tính của cậu ta mà làm xí nghiệp thì...

Bành Viễn Chinh muốn nói rồi lại thôi.

Tần Phượng hiểu ý tứ của hắn, thở dài nói:

- Tần Đào quá ngay thẳng, con người cũng đơn thuần, lại là xuất thân từ bộ đội, căn bản không thể hiểu được những chuyện thất loạn bát tao. Cậu ta chuyển nghề, ngại bắt đầu làm việc ở cơ quan nên chuyển qua xí nghiệp. Thật ra thì xí nghiệp của người ta cho cậu ấy vị trí Phó tổng, là bởi vì nhìn vào quan hệ với ông cụ nhà em.

- Sở rằng cái này còn có quan hệ với việc có người chị làm Ủy viên thường vụ thành ủy Tân An nữa đấy chứ.

Bành Viễn Chinh cười một tiếng, rồi nhẹ nhàng nói:

- Điều này cũng bình thường thôi. Trong quan hệ xã hội hay làm ăn, thì nhìn vào mối quan hệ của một ai đó cũng không có gì kỳ quái.

- Mặc kệ cậu ấy làm cái gì, có lý tưởng hay không thì nhất định cũng không chết đói đâu. Đúng rồi, cậu ta nói cái gì đầu tư hôm trước, anh cũng đừng tin là thật. Ông chủ của công ty đó cũng chẳng phải người lương thiện gì.

Tần Phượng nhớ lại những lời Tần Đào nói, dằn dò Bành Viễn Chinh mấy câu.

- Xí nghiệp đó làm về khoa học kỹ thuật sinh vật, bao gồm sinh thái nông nghiệp và y dược. Thật ra bản thân anh cảm thấy, nếu như bọn họ có ý đồ này thì có thể đến huyện Lâm để đầu tư. Anh ở bên đó luôn mở rộng cửa.

Bành Viễn Chinh có chút mệt mỏi, thuận miệng nói một câu sau đó ôm chặt Tần Phượng, ngáp một cái:

- Không nói những gì này nữa. Ngủ đi.

Huyện Lâm

Giờ phút này, trên dưới trong huyện có thể nói là “Sợ bóng sợ gió, trông gà hóa cuốc”. Điều đáng nói là một tin tức nhỏ trong cơ quan huyện rất nhanh có thể lan tràn ra toàn bộ huyện. Mà tin tức trong quá trình truyền bá vừa có trộn lẫn những loại phỏng đoán vì sao, lại có cơ cấu khuếch đại. Trong cơ quan có người thả một cái rắm thôi, truyền ra ngoài, đến những ngôi chợ thì có thể trở thành một tin tức thời sự trọng đại.

Bành Viễn Chinh lần trước đã phản đối Hàn Duy trong vấn đề chọn lựa cán bộ. Rồi Bành Viễn Chinh vắng mặt trong hai nghi thức đặt móng khởi công xây dựng của hai công trình trọng điểm. Kế tiếp, Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên phụng mệnh nắm công việc của Huyện ủy, UBND huyện trong tay. Dù loại tin tức như thế, càng làm cho lời đồn đãi Bành Viễn Chinh sắp rơi đài lúc trước càng thêm chính xác hơn mà thôi.

Lúc này, không chỉ có quần chúng và cán bộ bình thường, trong huyện cán bộ trung tầng và một phần cán bộ lãnh đạo cao tầng cũng tham dự vào. Từ không tin đến bán tín bán nghi, rồi đến hiểu lầm, lo lắng. Loại trạng thái biến đổi này đại khái càng thăng cấp cho lời đồn nhảm kia.

Nếu nói tâm thái quyết định tư thái, căn cứ vào việc phòng ngừa chuyện Bành Viễn Chinh có thể rơi đài, một số người tâm tư có chút lung lay lại bắt đầu sau lưng hoạt động mờ ám. Ví dụ như Phó chủ tịch huyện Đồng Dũng, mượn danh nghĩa cuộc họp, chiếm được sự ủng hộ của các cán bộ bình thường, thay Vương Hạo an bài công việc trong huyện.

Vương Hạo bất đắc dĩ, cũng không muốn vào lúc này đắc tội với Đồng Dũng. Làm bộ như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Phòng làm việc của Cung Hàn Lâm vốn bỏ trống, nhưng hai ngày nay những cán bộ có chút nhạy cảm ở huyện liền phát hiện, UBND huyện đã cho người chủ động đi thay Cung Hàn Lâm quét dọn vệ sinh. Thậm chí, có người nói rằng, chủ quản của một số ngành trong huyện cũng đã âm thầm hướng Cung Hàn Lâm xin chỉ thị cùng báo cáo công việc.

Thật ra thì đã sớm xác định Bành Viễn Chinh sẽ phù chính, Cung Hàn Lâm điều nhiệm sang việc khác là trình tự sắp tới của Ban tổ chức cán bộ Thành ủy. Chẳng qua là năm tháng truyền tin cùng liên lạc xa không bằng đời sau phát đạt. Điện thoại, mạng internet, báo chí đời này chưa có nhiều. Tin tức từ bên ngoài truyền tới trong huyện cũng phải cần có thời gian.

Dĩ nhiên, lần thay đổi chức vụ này của Bành Viễn Chính và Cung Hàn Lâm cực kỳ nhạy cảm. Lãnh đạo cao tầng Thành ủy cũng cực kỳ thận trọng, không dễ dàng công bố ra ngoài những tin tức có liên quan. Bản thân Đông Phương Nham cũng giữ kín như bưng. Những Ủy viên thường vụ thành ủy khác thì nói năng càng thêm thận trọng.

Bởi vì nguyên nhân nào đó không muốn nhiều người biết, Hàn Duy cũng không có thông báo với cán bộ huyện, bao gồm Âu Dương Dũng và Lý Minh Nhiên. Bởi vì Hàn Duy đã liên lạc với Bành Viễn Chính. Bành Viễn Chính ở thành phố Trạch Lâm, tranh thủ năm ba ngày thời gian xử lý chút việc riêng, sau đó sẽ quay về huyện.

Sau ngày mừng một tháng năm, Thành ủy sẽ đến huyện Lâm tuyên bố kết quả bổ nhiệm. Hết thủy đều sẽ kết thúc.

Nhưng Tôn Thắng Tuấn bởi vì ban đầu là Phó chủ nhiệm Ủy ban Mậu dịch thành phố, cùng với lãnh đạo cao tầng quan hệ rất tốt. Biết được ám hiệu của lãnh đạo, trong lòng liền chấn động. Trong khoảng thời gian ngắn nhất điều chỉnh tâm tính của mình.

Lý Minh Nhiên hai ngày qua liên tục gọi cho Bành Viễn Chính, nhưng vẫn không liên lạc được. Điện thoại của Bành Viễn Chính tắt máy. Thật ra thì Bành Viễn Chính cũng không phải cố ý tắt điện thoại mà là không có điện để sạc.

Đối với sự biến đổi thế cục trong huyện, Bành Viễn Chính trong lòng biết rất rõ. Nhưng càng như vậy thì hẩn lại càng không muốn lập tức trở về. Hẩn muốn nhìn xem có ai nhảy ra hay không. Đối với hẩn mà nói thì đây cũng là cơ hội để khảo sát sự tâm phúc của mọi người. Vì vậy, Bành Viễn Chính hướng Hàn Duy xin nghỉ phép, rồi lặng lẽ đi theo Tần Phượng đi cùng một đoàn du lịch đến phía nam.

Vương Hạo sắc mặt phức tạp gõ cửa phòng làm việc của Lý Minh Nhiên, nhẹ nhàng cười khổ:

- Phó chủ tịch Lý, rất nhiều văn kiện, giấy tờ cần chữ ký của Phó chủ tịch Bành thì mới có thể tiến hành. Không biết lúc nào thì lãnh đạo có thể trở lại?

Vương Hạo lời này xem như là một loại thử dò xét.

Lời đồn đãi trong huyện nổi lên bốn phía, lòng người cũng chuyển động. Những người như Vương Hạo cũng có chút bất an. Nhưng là cán bộ trung tầng, y không cách nào nhận được tin tức đích thật từ lãnh đạo thượng tầng. Chỉ có thể nhân cơ hội này, hướng Lý Minh Nhiên dò xét.

Lý Minh Nhiên ra vẻ không hiểu ý tứ của y, chỉ thản nhiên nói:

- Đừng có gấp, Phó chủ tịch huyện Bành có việc. Máy ngày nữa sẽ trở về, những công việc này trước cứ để đó.

Không nhận được tin tức hữu dụng nào từ Lý Minh Nhiên, Vương Hạo hơi có chút thất vọng. Y chần chờ một chút rồi hạ giọng nói:

- Phó chủ tịch huyện Lý, Phó chủ tịch huyện Đồng muốn sử dụng chiếc xe kia. Việc dùng xe của cơ quan vô cùng khẩn trương. Anh xem có thể điều tạm chiếc xe của Chủ tịch huyện Cung cho người khác sử dụng hay không?

Cung Hàn Lâm mặc kệ có xảy ra chuyện gì thì trên danh nghĩa vẫn là Chủ tịch huyện Lâm. Ông ta đến tỉnh học tập, xe để đó không dùng. Lời đề nghị này của Vương Hạo, thứ nhất là có ý bất mãn với thái độ của Đồng Dũng. Thứ hai là vẫn như cũ, vô hình trung dò xét.

Lý Minh Nhiên đột nhiên nhú mày. Hành động của Đồng Dũng y cũng nhìn thấy, nhưng không thể tránh được. Tất cả mọi người đều là Phó chủ tịch huyện. Có người có xe, có người thì không. Bản thân sẽ không tránh được mâu thuẫn. Đồng Dũng lựa chọn lúc này chấy nhà mà hôi cửa, chiếm trước một chiếc xe. Ai cũng không nên đem loại chuyện này nói ra chứ.

Thật ra thì không chỉ có vấn đề chiếm xe, Đồng Dũng đã bắt đầu nhúng tay vào các hạng mục xây dựng. Bởi vì trong phân công công việc của y cũng có mảng kế hoạch và kinh doanh. Cho nên nhúng tay vào việc này cũng coi như cho qua. Chỉ là trước kia Bành Viễn Chính gắng sức thực hiện, đem hạng mục xây dựng buộc chặt, để cho Quách Vĩ Toàn quản lý. Cho nên Đồng Dũng chen chân cũng không lọt.

Tôn Thắng Tuấn học theo, cũng bắt đầu thăm dò nhúng tay. Bởi vì Tôn Thắng Tuấn quản lý việc xây dựng. Nghiêm khắc mà nói, Tôn Thắng Tuấn mới chính là Chủ nhiệm Ủy ban xây dựng của huyện, chứ không phải là Quách Vĩ Toàn.

Nhìn tư thế đó và hoàn cảnh, mọi người tự thân quyền lực cùng lợi ích chính trị đã bắt đầu suy tính, có những động tác ban đầu. Thủ pháp thì có lẽ không giống nhau, nhưng cùng chung một mục đích.

Quách Vĩ Toàn buồn bực cực kỳ. Rất rõ ràng, cho dù Bành Viễn Chính có giống như lời đồn đãi xảy ra chuyện, bị điều đi, thì những công việc mà y chủ đạo ở huyện Lâm cùng quyền lực trong UBND huyện sẽ bị đánh loạn, một lần nữa phân phối lại. Con đường lý tưởng trở thành một Phó chủ tịch thường trực huyện sẽ trong nháy mắt hóa thành hoa trong gương, trăng trong nước.

- Vương Hạo, xe của Chủ tịch Cung không thể đụng đến. Xe của Phó chủ tịch huyện Bành cũng vậy. lãnh đạo mặc dù không có ở nhà, nhưng xe thì không thể đụng vào. Như vậy đi, nếu xe ở cơ quan đang khẩn trương, vật thì cứ điều xe của tôi cho các đồng chí khác dùng. Tôi và đồng chí Nghiêm Hoa dùng chung một chiếc cũng được. Nhà của Nghiêm Hoa ở trong huyện, hai chúng tôi thay phiên nhau đi, cũng không thành vấn đề.

Lý Minh Nhiên vẻ mặt nghiêm túc, phát tay.

Vương Hạo khước miệng nhếch lên, nhưng gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi, Phó chủ tịch huyện Lý cũng là lãnh đạo, không thể không có xe dùng. Phó chủ tịch huyện Lý, bằng không thì tôi sẽ cùng với đơn vị ở dưới, điều tạm một chiếc xe lên?

- Không được, các đồng chí ở cơ sở nhu cầu dùng xe so với chúng ta cần hơn. Chúng ta là những đồng chí ở cơ quan, đi như vậy là được rồi. Tận lực không nên tạo thêm gánh nặng cho ở dưới.

Lý Minh Nhiên quả quyết cự tuyệt:

- Kiên quyết không được.

Buổi chiều, lúc tan tầm, Lý Minh Nhiên đột nhiên chủ động đến tìm Nghiêm Hoa, nói về chuyện xe cộ. Nghiêm Hoa dĩ nhiên là không từ chối. Vấn đề nhạy cảm này, cô cũng không nên nhiều lời.

Hai người sóng vai nhau bước xuống lầu, ra bên ngoài. Ở ngay cổng thì gặp phải Đồng Dũng. Đồng Dũng sắc mặt đỏ bừng, đang kẹp bao công văn vội vàng bước đi, khẽ hướng hai người gật đầu, rồi vội vàng leo lên chiếc xe đã chờ sẵn ngoài cửa.

Nghiêm Hoa cau mày, nhin không được nhẹ nhàng cười lạnh:

- Lão Lý, trong huyện của ta hai ngày qua thật sự là náo loạn. Người nào cũng nhảy dựng lên. Thật sự là buồn cười!

Lý Minh Nhiên chỉ mỉm cười.

Nghiêm Hoa dừng bước, quay đầu lại nhìn Lý Minh Nhiên:

- Lão Lý, Phó chủ tịch huyện Bành có nói khi nào trở lại không? Anh ta đến thành phố Trạch Lâm để họp, làm sao mà đi lâu như vậy?

Lý Minh Nhiên cũng không nói được gì, chỉ có thể cười khổ.

Y cùng Bành Viễn Chính tạm thời mất đi liên lạc. Y cũng muốn biết Bành Viễn Chính đích thật đang ở đâu. Y cũng đang thông qua quan hệ hỏi thăm kết quả của Hội nghị thường vụ Thành ủy. Có mấy lần y muốn chủ động gọi điện thoại cho Phó chủ tịch thường trực Mạnh hỏi thăm, nhưng chung quy vẫn không có can đảm.

583. Chương 592: Cung Hàn Lâm Trở Về Huyện Lâm

Đối với đám người Lý Minh Nhiên, cuộc sống như vậy kéo dài gần mười ngày. Ban đầu là đồn đãi Bành Viễn Chính phạm án rơi đài, còn hai ngày gần đây là truyền ra tin tức Bành Viễn Chính bị điều đi.

Đối với người trong huyện mà nói, Bành Viễn Chinh bị rơi dãi hay bị điều đi thì kết quả cũng như nhau thôi. Nói tóm lại, khi Bành Viễn Chinh kết thúc thì huyện Lân lại mở ra một cục diện khác. Bước kế tiếp, người nào sẽ lên dãi, là Cung Hàn Lâm hay là những người khác? Việc này đã gây ra một trận tranh luận sôi nổi.

Bất luận thế nào, những người thuộc phái Bành Viễn Chinh đã gặp phải tình cảnh vô cùng lúng túng. Trừ những cao tầng như Lý Minh Nhiên thì sự ảnh hưởng không lớn, nhưng những cán bộ trung tầng thì cảm xúc đều có chút dao động.

Ngày 05 tháng 07, mặt trời lên cao, Cung Hàn Lâm đột nhiên kết thúc khóa huấn luyện của Trường Đảng tỉnh ủy, trở về huyện làm lại. Cung Hàn Lâm chậm rãi bước vào tòa nhà làm việc đã rời xa mấy tháng. Tâm trạng có chút mơ hồ, khó tả.

Mặc dù chỉ có mấy tháng thời gian, nhưng đối với ông mà nói thì giống như trải qua một thế kỷ thật dài. Hai ngày trước, ông nhận được điện thoại của văn phòng Thành ủy, được Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham tự mình cho gọi nói chuyện. Sau buổi nói chuyện, Cung Hàn Lâm vui mừng quá đỗi, cơ hồ không tin được vào lỗ tai của mình.

Ông ta đối với việc nhậm chức ở khu Huyện đã không còn ôm hy vọng. Nhưng lần này Đông Phương Nham lại cho ông nhậm chức Chủ nhiệm khu Thiên Kiều. Khu Thiên Kiều là một khu có nền kinh tế phát triển, vị trí còn quan trọng hơn khu Huyện lân cận. Có thể ngồi lên vị trí này, hiển nhiên chứng tỏ rằng ông đã được trọng dụng.

Song, ông chợt hiểu được mình chỉ là một công cụ đánh cờ cho các lãnh đạo cao tầng mà thôi. Đông Phương Nham sở dĩ hết lòng đề bạt ông lên chức, nguyên nhân chính là việc bổ nhiệm này vốn là một lần quá độ, dùng không được bao lâu, Đông Phương Nham sẽ đuổi ông ra khỏi cửa.

Nhưng Cung Hàn Lâm cũng không còn lựa chọn nào khác. Ông ta giống như một miếng cao su dẻo, tùy ý cho lãnh đạo thượng tầng thưởng thức. Cũng may, dựa theo lệ cũ trong quan trường, ông ta cuối cùng cũng đạt được cương vị cấp huyện. Kết quả cũng không tệ gì lắm.

Cung Hàn Lâm dừng bước, giương mắt nhìn hai hàng chữ đỏ thẫm, bắt mắt trong tấm bảng tuyên truyền ở đại sảnh lầu một “Cải cách và đổi mới; siêng năng và thực tế. Hiệu suất tăng lên” thì khóe miệng khẽ nhếch.

Trong lòng ông ta rất rõ ràng, trong vòng mấy tháng Bành Viễn Chinh chủ trì công tác của UBND huyện đến nay, đã lưu lại một ấn tượng thật sâu cho vùng huyện nghèo này. Mặc dù người khác không có ở đây, nhưng những chuyện ở huyện Lân vốn cũng không còn xa lạ nữa.

Những hạng mục phát triển, những hiệu suất và lợi ích mạnh mẽ, dứt khoát của Bành Viễn Chinh khiến cho ông ta vừa ghen tỵ, vừa hâm mộ lại có chút bội phục.

Những chuyện ông không làm được thì Bành Viễn Chinh làm được. Những chuyện ông không dám làm thì Bành Viễn Chinh dám làm. Những chuyện ông muốn làm nhưng làm không được, Bành Viễn Chinh lại làm được. Cung Hàn Lâm không thể không thừa nhận, Bành Viễn Chinh đến nhận chức ở huyện Lân, khiến cho một huyện nhỏ nghèo khó vốn rơi vào bế tắc có thêm một động lực mới.

Bỏ qua ân oán cá nhân không nói, có một vị quan như vậy thì chính là may mắn của người dân địa phương.

Đồng Dũng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Cung Hàn Lâm thì ngẩn ra, nhưng rồi chợt cười ha hả, đi tới chào hỏi:

- Chủ tịch Cung, về lúc nào vậy? Được rồi, lúc này lãnh đạo quan trọng của huyện đã trở lại. Mấy người chúng tôi làm việc cũng hăng hái hơn.

Cung Hàn Lâm cười nhạt, bắt tay với Đồng Dũng. Ông ta trước sau gì cũng rời khỏi huyện Lân, đối với những cán bộ huyện như thế này thì cũng không nhiệt tình hay lạnh nhạt gì cả.

Nhưng đối với Đồng Dũng thì Cung Hàn Lâm trở lại không giống như bình thường. Điều này chứng tỏ chuyện Bành Viễn Chinh rời đi hoặc gặp chuyện không may là thật. Hoặc là có đủ cả hai.

Cung Hàn Lâm chợt nghe lời của Đồng Dũng, trong lòng vừa động. Xem ra ông không có ở đây, chính quyền của huyện Lâm không bền chắc cho lắm. Họ Đồng này chỉ sợ cũng không có lòng dạ lương thiện gì.

- Sao, trong huyện không phải là có đồng chí Bành Viễn Chinh ở nhà à? Tôi thấy, gần đây đồng chí Viễn Chinh làm việc với mọi người rất có hiệu quả. Hạng mục xây dựng, trong huyện cũng sôi động hơn. Nói chừng không bao lâu nữa, kinh tế của huyện Lâm chúng ta sẽ khắc phục được khó khăn.

Cung Hàn Lâm mỉm cười.

Đồng Dũng cười lắc đầu:

- Chủ tịch Cung, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Trong huyện chỉ có vài hạng mục, trông cậy vào những hạng mục này để thay đổi diện mạo của huyện, tôi thấy hơi có chút nguy hiểm.

Chủ nhiệm Ủy ban Mậu dịch Mã Thiên Quân cùng với Vương Hạo từ đầu hành lang bên kia đi tới, trong thấy Cung Hàn Lâm thì trong lòng kinh hãi, đánh bộp một tiếng.

Cung Hàn Lâm đi như thế nào? Tại sao đi? Trong huyện không người nào lại không biết. Mà giờ khắc này, Cung Hàn Lâm đột nhiên trở lại, điều này có ý nghĩa gì?

Mã Thiên Quân trong lòng cảm thấy không yên. Y nhìn Vương Hạo, hơi chút do dự, nhưng không thể không tiến lên chào hỏi.

Tối thiểu cho tới bây giờ, Cung Hàn Lâm vẫn là Chủ tịch huyện Lâm. Không chào hỏi Cung Hàn Lâm là không được.

- Chủ tịch Cung!

- Chủ tịch Cung đã trở lại, sức khỏe có khá hơn không?

Mã Thiên Quân cùng với Vương Hạo bước đến, khuôn mặt tươi cười chào hỏi.

Nhưng ngoài ý liệu của Đồng Dũng, Cung Hàn Lâm đối với hai tâm phúc tuyệt đối của Bành Viễn Chinh thì thái độ rất nhiệt tình, giống như lâu ngày xa cách gặp lại.

- Lão Mã, đã lâu không gặp!

- Vương Hạo, sức khỏe của tôi vẫn bình thường, còn các đồng chí ở huyện thì như thế nào? Tôi đi mấy tháng nay, thật đúng là rất nhớ các đồng chí ở nhà.

Cung Hàn Lâm và Mã Thiên Quân và Vương Hạo bắt tay nhau. Sau đó cùng đến chào hỏi các cán bộ cơ quan khác. Cái giá của một Chủ tịch huyện hàng ngày không còn nữa.

Người này đang tính mua chuộc lòng người. Đồng Dũng ở một bên thờ ơ, lạnh nhạt, trong lòng thầm nghĩ. Y cũng không biết, Cung Hàn Lâm toan tính đã định, cần gì phải tỏ ra cái giá của một lãnh đạo nữa.

Đi thì cũng đã đi, không khiến cho người ta lưu luyến thì cũng không nên để cho mọi người ở sau lưng chửi chó má. Đây chính là thần thái đích thực của Cung Hàn Lâm.

Cung Hàn Lâm trở về phòng làm việc của mình. Không bao lâu sau, một số cơ quan trong huyện nghe gió mà đến, làm bộ đến xin chỉ thị công việc. Trong lúc nhất thời, phòng làm việc của Cung Hàn Lâm náo nhiệt hẳn lên.

Cung Hàn Lâm lần này là một mặt tươi cười, đón chào.

Đồng Dũng vội vã bước vào phòng làm việc của Tôn Thắng Tuấn. Sau khi đóng cửa lại, hạ giọng nói:

- Lão Tôn, Cung Hàn Lâm đã trở lại. Hai người chúng ta cũng nên đi báo cáo một chút công việc gần đây chứ?

Tôn Thắng Tuấn do dự một chút rồi nhẹ nhàng cười khổ:

- Lão Đồng, không tốt lắm đâu. Phó chủ tịch huyện Bành không có ở đây, Chủ tịch huyện Cung vừa mới trở về, đối với công việc trong huyện cũng chưa quen thuộc lắm. Chúng ta đi qua như vậy, có phải hay không...

Đồng Dũng bĩu môi:

- Có gì đâu mà không tiện! Chủ tịch huyện Cung đã trở về. Đây nhất định là ý tứ thăm dò. Chẳng lẽ Chủ tịch huyện đã trở về, Bành Viễn Chinh còn chủ trì công tác nữa sao? Đi thôi, chúng ta cùng nhau đến nói chuyện với Chủ tịch huyện Cung một chút.

Tôn Thắng Tuấn chần chừ, cuối cùng lắc đầu:

- Lão Đồng, tôi vẫn cảm thấy không được tốt lắm. Cứ chờ một chút xem sao. Chờ Phó chủ tịch huyện Bành trở lại, xem Bí thư Hàn an bài sao rồi hãy nói.

Đồng Dũng có chút bất mãn nhìn Tôn Thắng Tuấn một cái, rồi đứng dậy phẩy tay bỏ đi.

Là một trong ba Phó chủ tịch huyện từ bên ngoài tới, Đồng Dũng luôn dựa hơi Tôn Thắng Tuấn và Trữ Hiểu Linh, nhưng hai người Tôn Thắng Tuấn dần có khuynh hướng chuyển sang Bành Viễn Chinh. Chẳng qua là lúc trước kia, còn bây giờ thì Bành Viễn Chinh cũng đã đến thời khắc mấu chốt bị điều đi. Tôn Thắng Tuấn là rút lui hay là tiếp tục thì Đồng Dũng trong lòng cũng không thêm ngó tới.

Nhưng chính vì thế, Tôn Thắng Tuấn cái nhìn đối với nhân phẩm của Đồng Dũng thấp đi vài phần.

Về vấn đề này, Đồng Dũng lúc trước chống đối Bành Viễn Chinh là vì tranh thủ lợi ích cá nhân, lợi ích chính trị và quyền lực thì có thể lý giải. Nhưng hôm nay, Đồng Dũng khẩn cấp nhảy đáp, hơn nữa cố gắng hướng về Cung Hàn Lâm, bề ngoài thì tỏ ra trung thành nhưng đủ để nói lên phẩm tính của y có vấn đề.

Nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Đồng Dũng, Tôn Thắng Tuấn cười nhạt.

Đồng Dũng rời khỏi phòng làm việc của Tôn Thắng Tuấn, thì chạm mặt với Ninh Hiểu Linh, hình như là đến tìm Tôn Thắng Tuấn thương lượng công việc.

- Đồng chí Hiểu Linh, Chủ tịch huyện Cung đã trở lại, cô có biết không?

Đồng Dũng cười hỏi.

- Tôi biết rồi, vừa mới nghe nói.

Ninh Hiểu Linh gật đầu.

Đồng Dũng cười:

- Đồng chí Hiểu Linh, tôi muốn đến chỗ Chủ tịch huyện Cung báo cáo công việc, cùng nhau đi nhé? Chủ tịch huyện Cung đã trở lại, chúng ta cũng nên cùng nhau đến gặp mặt.

Ninh Hiểu Linh nhẹ cười khê:

- Lão Đồng, tôi vừa mới từ bên kia đến, nghe nói trong phòng làm việc của Chủ tịch huyện Cung rất náo nhiệt. Rất nhiều đồng chí đến báo cáo công việc. Nếu như anh muốn đến thì tôi đề nghị lát nữa anh hãy đến. Bây giờ đang có quá nhiều người.

Ninh Hiểu Linh giọng nói hơi có chút trào phúng.

Đồng Dũng ngẩng ra, thần sắc trầm xuống, khê gật đầu, rồi bỏ đi.

- Lão Tôn, Chủ tịch huyện Cung đã trở lại, Phó chủ tịch huyện Bành thật là sẽ bị điều đi. Anh ta đến tốt cùng là đi đâu, anh có biết không?

Ninh Hiểu Linh nói xong công việc với Tôn Thắng Tuấn, lúc gần đi không nhịn được hỏi một câu.

- Hiểu Linh, cô muốn tôi nói thật? Tôi cảm thấy Phó chủ tịch huyện Bành không có khả năng bị điều đi. Anh ta ở trong huyện của mình chiến tích văn hoa, công việc làm rất có hiệu quả. Toàn bộ mọi người đều biết rất rõ ràng. Ở trên làm sao có thể nửa đường điều anh ta đi được? Điều này không phù hợp với thường quy. Mà coi như là sẽ đi, tôi xem chừng cũng nhất định là thắng chức. Nếu nói gặp chuyện không may thì cũng là lời đồn vô nghĩa, không nên tin tưởng.

Tôn Thắng Tuấn đôi môi nhấp nháy, nói:

- Hiểu Linh, chúng ta ở huyện không có căn cơ gì. Lúc này không thể hành động thiếu suy nghĩ. Một khi gây ra chuyện không tốt thì cuối cùng không có cách nào thu hồi lại được.

- Tôi thấy, có người là muốn tự tìm khó coi cho mình.

Tôn Thắng Tuấn nói là ai, Ninh Hiểu Linh trong lòng biết rõ. Cô nhìn Tôn Thắng Tuấn, nhẹ cười rồi xoay người bước ra.

Lời của Tôn Thắng Tuấn cô cũng có chút đồng ý. Đối với hạng người như Đồng Dũng, cô có chút xem thường từ trước đến giờ. Trong vấn đề tranh đoạt quyền lợi cho lợi ích cá nhân thì hết sức tận lực, nhưng trong phương diện làm việc thì lại trốn tránh trách nhiệm.

584. Chương 593: Tình Thế Hoàn Toàn Đảo Ngược

Đồng Dũng bước đi trên hành lang, Hoắc Quang Minh từ đầu kia tới, thấy Đồng Dũng, mặc dù hơi lo lắng, nhưng vẫn dừng bước lại, cười chào:

- Chủ tịch huyện Đồng.

Đồng Dũng rặn từ trong lỗ mũi ra một tiếng “ừ”, tiếp tục đi mấy bước, chợt quay đầu lại, trầm giọng nói:

- Hoắc Quang Minh, Chủ tịch huyện Cung trở lại, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện phải tranh thủ chuẩn bị một báo cáo về các công tác sắp tới trong huyện, trình lên Chủ tịch huyện Cung.

Hoắc Quang Minh cười cười:

- Dạ, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện đang tranh thủ làm.

- Ngoài ra, mau báo cho tài xế của Chủ tịch huyện Cung đi làm trở lại. Lãnh đạo đã trở về, nào có chuyện tài xế còn nghỉ ngơi?!

Đồng Dũng lại nói.

Hoắc Quang Minh thầm nghĩ: Đồng Dũng à, những chuyện này cũng không tới lượt ngươi quản... Ngay cả Chủ tịch huyện Bành không có ở đây, công tác ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện cũng không cần người quơ chân múa tay!

Nhưng ngoài mặt, Hoắc Quang Minh cũng không dám cãi lại Đồng Dũng.

- Chủ tịch huyện Đồng, nhà lão Lý có việc, tôi cho mấy tài xế khác thay thế tạm thời, sẽ không làm trễ nãi việc dùng xe của Chủ tịch huyện Cung.

Đồng Dũng lộ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:

- Có việc gì? Đây là công việc của hần, mau bảo hần trở lại làm việc, ngay cả chút chuyện phục vụ cho lãnh đạo mà cũng làm không xong, còn có thể làm cái gì?

Hoắc Quang Minh nhú mày, không đáp.

Đồng Dũng cười lạnh, liếc nhìn Hoắc Quang Minh một cái, trước khi đi còn buông một câu:

- Ghế salon trong phòng làm việc của tôi hư rồi, văn phòng Ủy ban nhân dân huyện mau đổi cho tôi cái mới.

Hoắc Quang Minh nhếch môi, tự nhủ, đây không phải là người cố tình gây chuyện sao? Ghế salon trong phòng làm việc của người hoàn toàn mới, đổi cái cốc khô à? Người tới huyện nhậm chức mới mấy ngày, đã thay mới đồ đạc trong văn phòng một lượt. Hôm nay thay bàn làm việc, mai thay điện thoại, mốt lại thay bàn...

Hoắc Quang Minh không để ý đến lời nói của Đồng Dũng, xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Tâm trạng của y giống với Vương Hạo, có một chút phức tạp, cũng có chút lo âu.

Tin Cung Hàn Lâm trở về, truyền khắp huyện trong thời gian ngắn, khiến rất nhiều người bắt đầu “chộn rộn” muốn ngóc đầu dậy

Sáng sớm ngày 9 tháng 5, Lý Minh Nhiên vừa vào phòng làm việc, Hoắc Quang Minh cũng tới.

Lý Minh Nhiên quay lại nhìn Hoắc Quang Minh, thản nhiên hỏi:

- Đồng chí Quang Minh tìm tôi có việc?

Hoắc Quang Minh hơi đỏ mặt, bộ dạng phần chân:

- Chủ tịch huyện Lý, mới vừa rồi, tôi nhận được điện thoại của Chủ tịch huyện Bành, nói tối hôm qua Chủ tịch về đến Tân An, nhưng bởi vì đi đường mệt mỏi, cần ở nhà nghỉ ngơi tới trưa, chiều nay sẽ về huyện đi làm lại.

Lý Minh Nhiên chấn động:

- Thật chứ? Chủ tịch huyện Bành còn nói gì không?

Lý Minh Nhiên phần khởi xoa xoa đôi tay, theo hiểu biết của y đối với Bành Viễn Chinh, nếu Bành Viễn Chinh còn gọi điện thoại cho Hoắc Quang Minh nói chuyện công việc, nhất định là sẽ ở lại huyện Lâm công tác. Về phần mấy cái tin đồn “phải rơi đài” kia, chỉ là tin đồn vô căn cứ, từ đầu tới giờ, Lý Minh Nhiên chẳng thêm để ý.

Theo Lý Minh Nhiên, với thân phận và bối cảnh như vậy, Bành Viễn Chinh không thể nào phạm bất kỳ vấn đề kinh tế nào. Huống chi, việc Bành Viễn Chinh coi tiền như rác, không phải là cái gì bí mật. Nếu bảo rằng Bành Viễn Chinh đổ vì một chữ “tham”, tuyệt đối Lý Minh Nhiên không thể tin được.

Nhưng bây giờ dù sao Cung Hàn Lâm cũng đã trở về, khiến Lý Minh Nhiên cảm thấy buồn bực.

- Chủ tịch huyện Lý, Chủ tịch huyện Bành bảo tôi chuyển lời lại với ngài, nói chiều nay Thành ủy sẽ tới huyện tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm, xin ngài báo cho Chủ tịch huyện Cung và Bí thư Âu Dương, triệu tập hội nghị toàn thể cán bộ huyện, ba giờ sẽ bắt đầu hội nghị.

Lý Minh Nhiên ngẩn người, sắc mặt trầm ngưng.

Thành phố lại muốn tới tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm, chẳng lẽ Bành Viễn Chinh thật sự bị chuyển đi? Không thể nào? Sao có thể?

Lý Minh Nhiên trầm ngâm hồi lâu, lúc này trong lòng ngổn ngang trăm mối, gõ cửa vào phòng làm việc của Cung Hàn Lâm. Đồng Dũng đang ngồi trong phòng làm việc của Cung Hàn Lâm, thấy Lý Minh Nhiên vào, hơi khó chịu, nhưng Lý Minh Nhiên là Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch huyện, y phải đứng dậy chào.

- Lão Lý, mời ngồi.

Thái độ Cung Hàn Lâm vẫn nhiệt tình.

- Chủ tịch huyện Cung, vừa rồi thành phố thông báo, nói là ba giờ chiều nay, sẽ tới huyện tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm, bảo chúng ta triệu tập hội nghị toàn thể cán bộ huyện.

Lý Minh Nhiên cũng không quanh co, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Cung Hàn Lâm đã nắm chắc trong lòng, nghe vậy vẻ không thay đổi, cười nói:

- Được, lão Lý, cậu báo cho bên phía Huyện ủy, để văn phòng Huyện ủy và văn phòng Ủy ban nhân dân huyện cùng thông báo.

Đồng Dũng ngồi nghe, khóe miệng hiện lên một nụ cười như trút được gánh nặng: Rốt cuộc, Bành Viễn Chinh cũng phải cút đi!

...

2 giờ 40 chiều.

Trong lễ đường Huyện ủy chật kín người, toàn bộ cán bộ cấp phòng tập trung trong một phòng, chờ lãnh đạo Thành ủy tới. Lần này Thành ủy tới huyện tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm, theo suy nghĩ của nhiều người, là lúc Bành Viễn Chinh bị rơi đài, cho nên trong mấy phút chờ đợi, trong hội trường hết sức ồn ào, mọi người tùm nập tùm nập, bàn tán xôn xao.

Cung Hàn Lâm, Âu Dương Dũng dẫn theo mấy lãnh đạo chủ yếu của huyện chờ đón ở cổng trụ sở. Không bao lâu sau, hai chiếc xe màu đen chạy tới, chiếc xe đầu tiên là của Hàn Duy, chiếc còn lại là xe của Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, trong xe là Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy.

Hai chiếc xe vào sân, dừng lại. Thư ký của Hàn Duy xuống xe trước tiên, mở cửa. Kế tiếp là Bành Viễn Chinh xuống xe rồi đến Hàn Duy.

Về mặt Bành Viễn Chinh thông dong, nhìn mọi chung quanh, mỉm cười nhàn nhạt.

Cung Hàn Lâm bước tới cười nói:

- Bí thư Hàn!

Hàn Duy nhìn Cung Hàn Lâm gật đầu:

- Đồng chí Hàn Lâm.

- Đồng chí Viễn Chinh, đã lâu không gặp.

Cung Hàn Lâm bắt tay Hàn Duy xong, chủ động bước tới bắt tay Bành Viễn Chinh. Hai người nắm tay nhau thật chặt, một lúc lâu mới buông ra.

Cung Hàn Lâm chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh thật sâu, đột nhiên khẽ thở dài một tiếng:

- Đi thôi.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Vâng, mời lãnh đạo đi trước.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, ở vào thời điểm sắp điều chỉnh bổ nhiệm này, dường như một nụ cười này đã xóa tan mọi hận thù.

Hai người sóng vai đi về phía trước, không nhìn các lãnh đạo huyện khác. Lúc này, Hàn Duy đã cùng với Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Lý Hoàn bước vào lễ đường.

Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Trên đài Chủ tịch, Hàn Duy ngồi ở giữa, phía bên phải ông ta là Bành Viễn Chinh, Lý Hoàn ngồi cạnh Cung Hàn Lâm. Đó là lúc xế chiều, văn phòng Huyện ủy và văn phòng Ủy ban nhân dân huyện hỏi ý Cung Hàn Lâm, rồi sắp đặt như vậy.

Hàn Duy cầm micro, đằng hắng một cái, cao giọng nói:

- Tốt lắm, mọi người im lặng, chúng ta bắt đầu họp.

Hôm nay, tôi và Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Thành ủy Lý Hoàn tới đây, tuyên bố điều chỉnh bổ nhiệm mới nhất đối với bộ máy lãnh đạo huyện Lân.

Hàn Duy phất phất tay:

- Sau đây, mời đồng chí Lý Hoàn tuyên bố.

- Căn cứ thực tế công tác của huyện Lân và công tác của toàn thành phố, trải qua nghiên cứu, hội nghị thường vụ Thành ủy quyết định...

Miễn chức Ủy viên thường vụ Huyện ủy, Ủy viên thường vụ, Phó bí thư Huyện ủy của đồng chí Cung Hàn Lâm, đề nghị miễn chức Chủ tịch huyện của đồng chí Cung Hàn Lâm. Đồng chí Cung Hàn Lâm có bổ nhiệm khác.

Lý Hoàn không chút do dự, tuyên bố dứt khoát, nói với tốc độ rất nhanh.

Y vừa dứt tiếng, toàn hội trường im phăng phắc.

Cung Hàn Lâm lại bị miễn chức!

Mặc dù nói là sẽ có bổ nhiệm khác, nhưng ông ta vừa mới trở lại huyện mấy ngày lại bị chuyển đi, điều này khiến đại đa số cán bộ và lãnh đạo trong huyện hết sức kinh ngạc.

Dưới đài, Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa trao đổi một cái nhìn phần khởi. Cung Hàn Lâm bị miễn chức, có nghĩa Bành Viễn Chinh sẽ thăng chức, từ “rơi đài” lại hóa thành thăng chức, mọi sự hoàn toàn đảo ngược.

Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh thì thầm nghĩ, may là mình chưa dắc ý vênh vào như Đồng Dũng, nếu không, thật đúng là ê mặt.

Hai người nghĩ tới đây, không hên mà cùng liếc về phía Đồng Dũng. Đồng Dũng mặt mày xanh mét, vai run run, là một cán bộ lặn lội nhiều năm trong quan trường, việc Cung Hàn Lâm bị miễn chức có ý nghĩa như thế nào, y rõ hơn ai hết.

Ngồi ở hàng ghế sau, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên, Điền Minh Vương Hạo và Hoắc Quang Minh như muốn nhảy lên mà hét lớn. Mã Thiên Quân nắm chặt cánh tay Vi Minh Hiên, tâm trạng kích động rất khó kiềm chế.

Hàn Duy gõ lên bàn, lớn tiếng nói:

- Trong thời gian công tác ở huyện Lân, đồng chí Cung Hàn Lâm đã làm hết phận sự, hoàn thành đầy đủ các nhiệm vụ do Thành ủy giao cho, giữ vững sự đoàn kết ở huyện Lân, Thành ủy rất hài lòng đối với công tác của đồng chí Cung Hàn Lâm. Sắp tới đồng chí Cung Hàn Lâm sẽ đến quận Thiên Kiều công tác, đây là Thành ủy căn cứ vào thực tế công tác của huyện Lân mà đưa ra quyết sách...

Hàn Duy ở trên đài “đánh giá” Cung Hàn Lâm, đây là lời phát biểu có tính thủ tục, chỉ cần không phạm sai lầm bị cách chức, sẽ được tổ chức tuyên dương “thành tích”. Tuy nhiên, Hàn Duy nói những gì, dưới đài không có mấy người chú ý nghe, hầu như tất cả các ánh mắt đều đổ dồn vào Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh ngồi thẳng lưng, trước sau như một, vẻ mặt hết sức thong dong.

- Kế tiếp, mời đồng chí Lý Hoàn tiếp tục tuyên bố bổ nhiệm.

Hàn Duy nhìn Lý Hoàn, đưa micro cho y.

Lý Hoang cười cười:

- Trải qua khảo sát của Thành ủy và Ban Tổ chức cán bộ Thành ủy, Hội nghị thường ủy Thành ủy đề cử đồng chí Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện Lân, trình đại hội đại biểu nhân dân huyện chiếu theo thủ tục mà giải quyết.

Cả hội trường im lặng mười mấy giây, rồi chợt vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Bành Viễn Chinh mỉm cười, cúi người chào mọi người dưới đài, sau đó mới đứng dậy, đi tới bắt tay Cung Hàn Lâm trước mặt mọi người.

Tiếng vỗ tay càng to hơn. Như thế, cơn phong ba đã hoàn toàn đảo ngược, Bành Viễn Chinh với thân phận Chủ tịch huyện, chính thức trở về, cho thấy một thời đại mới của huyện Lân đã đến.

Một lát sau, Hàn Duy cười cười, quay lại liếc Bành Viễn Chinh một cái, rồi cầm micro lên, nói:

- Các đồng chí, thành tích công tác của đồng chí Bành Viễn Chinh ở huyện Lân đã quá rõ ràng, ở đây tôi không cần nói nhiều nữa. Thành ủy cho là, đồng chí Bành Viễn Chinh có năng lực mạnh mẽ, tố chất cao, tác phong cứng rắn, có thể đảm đương công việc chính, có thể gánh trách nhiệm nặng nề, để cậu ấy đảm nhiệm chức Chủ tịch huyện Lân là thích hợp và thỏa đáng, cũng có lợi cho sự cải cách mở cửa của huyện Lân, thúc đẩy cải cách tiến triển thật tốt...

585. Chương 594: Cứ Để Cho Hấn Làm Âm Ỉ!

Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, Hàn Duy khẽ mỉm cười:

- Tốt lắm, kế tiếp mời đồng chí Viễn Chinh phát biểu vài lời.

Bành Viễn Chinh cũng mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, khom người chào mọi người dưới đài. Hấn không ngồi xuống, mà đứng đó, cầm micro, cao giọng nói:

- Trước hết xin cảm tạ sự tín nhiệm của Thành ủy, cảm tạ sự khuyến khích và thừa nhận của Bí thư Hàn đối với công tác của tôi. Tôi kiên quyết ủng hộ quyết sách chính xác của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, tiếp tục đẩy mạnh các mặt công tác, gia tăng cải cách mở cửa, cống hiến toàn bộ năng lực cho sự phát triển kinh tế vượt bậc của huyện Lâm.

Đồng thời cũng cảm tạ đồng chí Cung Hàn Lâm đã làm nên thành tích to lớn cho huyện Lâm. Trong thời gian vừa qua, dưới sự dẫn dắt của đồng chí Cung Hàn Lâm, Ủy ban nhân dân huyện Lâm đã thật sự nỗ lực, tạo nên nhiều thành tích. Hôm nay bởi vì thành phố bố trí công tác tổng thể, đồng chí Cung Hàn Lâm được điều khỏi huyện Lâm, nhận cương vị lãnh đạo mới. Ở đây, tôi thay mặt cho Ủy ban nhân dân huyện Lâm và cá nhân tôi, chúc cho đồng chí Cung Hàn Lâm tạo ra nhiều thành tích to lớn hơn nữa trên cương vị mới!

Bành Viễn Chinh dẫn đầu vỗ tay, toàn hội trường cũng vỗ tay theo, nhưng không nhiệt liệt.

Cung Hàn Lâm có phần lúng túng, vẻ mặt trầm ngâm.

Bành Viễn Chinh cười cười, lại nói:

- Tôi không muốn nói lời nói suông và khách sáo. Trong tương lai, dưới sự lãnh đạo kiên cường của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố và chỉ thị của Bí thư Hàn, một mặt chúng ta xây dựng dự án, thu hút đầu tư, đem hết toàn lực ưu tiên phát triển kinh tế, giúp cho quần chúng nhân dân toàn huyện được hưởng những thành quả tốt đẹp của cải cách và mở cửa; mặt khác, thúc đẩy tiến trình đô thị hóa, xây dựng công trình cơ sở và phúc lợi công cộng, xây dựng một huyện Lâm mới, văn minh phú cường.

Tôi sẽ cố gắng công tác, xin lãnh đạo và các đồng chí giám sát công tác của tôi.

Bành Viễn Chinh lại khom người cúi chào dưới đài, rồi chậm rãi ngồi xuống. Tiếng vỗ tay vang lên, tuy nhiên về mặt những người vỗ tay không giống nhau, có người phấn chấn, có người buồn bực bất an, cũng có người thờ ơ.

...

Sau khi Hàn Duy rời đi và đưa tiễn Cung Hàn Lâm, theo lệ cũ, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch huyện mới, phải triệu tập một cuộc hội ý bộ máy lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện, nhưng Bành Viễn Chinh không làm.

Lý Minh Nhiên đợi một lúc, rồi đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Lúc y vào, Quách Vĩ Toàn và Nghiêm Hoa đã ngồi ở trong phòng.

- Lão Lý, ngồi đi.

Bành Viễn Chinh cười.

Lý Minh Nhiên không ngồi xuống ngay, vội vã hỏi:

- Chủ tịch huyện Bành, không họp sao?

Bành Viễn Chinh cười:

- Lão Lý, vẫn là mấy người chúng ta làm việc với nhau, không có gì thay đổi, tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh, cần gì phải mở cuộc họp? Không cần lãng phí thời gian như vậy, ngồi đi!

Lý Minh Nhiên thở dài một cái, có chút thất vọng. Y vốn cho rằng Bành Viễn Chinh trở lại sẽ có những hành động mạnh mẽ, chẳng hạn trừng trị Đồng Dũng mấy ngày nay ở sau lưng nhảy nhót vênh váo, chứ không ngờ Bành Viễn Chinh lại nhẹ nhàng, bình tĩnh như vậy.

- Tôi có một ý này, đúng lúc bàn với mọi người một chút.

Bành Viễn Chinh cười, thấy Hoắc Quang Minh đi vào đưa văn kiện, bèn bảo y rót nước cho ba Phó chủ tịch huyện.

Lúc ba người Lý Minh Nhiên ở phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Đồng Dũng buồn bực đi tới đi lui trong phòng làm việc, khó thể ngồi yên.

Y cho rằng Bành Viễn Chinh gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ bị điều đi, cho nên có một số việc, tỏ ra không chút kiêng kỵ, nhưng hôm nay Bành Viễn Chinh không những không đi, mà còn được thăng chức, danh chính ngôn thuận trở thành Chủ tịch huyện Lâm. Hàn Duy không ở trong huyện, hẳn chính là người đứng đầu, chủ trì công tác thực tế ở huyện Lâm.

Đến lúc này, không ai có thể làm rung chuyển địa vị vững vàng của Bành Viễn Chinh ở huyện Lâm được nữa.

Bởi vậy, Đồng Dũng lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ “tính sổ” với mình, tiến hành trả đũa. Y hiểu rất rõ, quan trường hiểm ác, cho dù Bành Viễn Chinh chưa có ý tính toán với y, một số người bên cạnh Bành Viễn Chinh cũng sẽ cố sức kích động hắn ra tay với y.

Mà để trấn an cấp dưới, nhất định Bành Viễn Chinh phải hành động, đó là điều tất nhiên.

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy. Với khí độ và lòng dạ của Bành Viễn Chinh, hắn sẽ không chấp nhận Đồng Dũng làm gì, nhưng Bành Viễn Chinh không chỉ đại diện cho chính cá nhân hắn, mà còn cho cả lợi ích và hình tượng của cả một phe phái của những người theo hắn, do đó, hắn sẽ không thể không ra tay với Đồng Dũng.

Đồng Dũng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thấy đã 6 giờ chiều, bèn chuẩn bị về nhà. Nhà Đồng Dũng ở thành phố, thường thì 5 giờ rưỡi, y đã rời cơ quan, nhưng hôm nay tình huống đặc thù, tâm thần không yên, hơn nữa còn đợi Bành Viễn Chinh triệu tập cuộc họp, nên về trễ một chút.

Đồng Dũng cầm cặp công văn, vội vàng ra khỏi cơ quan. Y nhìn quanh không thấy chiếc xe Phổ Tang màu đen của mình, nhú mày, thấy xe của Ninh Hiểu Linh đậu ở cổng, bèn vẫy vẫy tay.

Tài xế lão Ưông xuống xe, cười nói:

- Chủ tịch huyện Đồng, Chủ tịch huyện Ninh còn đang xử lý một văn kiện, đợi vài phút nữa, là có thể đi.

Đồng Dũng sa sầm mặt, nói:

- Bác tài Tôn đâu?

Y muốn nói tới tài xế Tôn Kiệt vừa lái xe cho y được mấy ngày nay.

Khóe miệng lão Ưông hơi run lên, lúng túng xoa xao tay, cười trả lời:

- Chủ tịch huyện Đồng, Tôn Kiệt tan việc về nhà, theo sự bố trí của Chánh văn phòng Vương, xe của hắn để văn phòng sử dụng, hay là ngài và Chủ tịch huyện Ninh dùng chiếc xe này.

Khi Đồng Dũng cứng rắn chiếm chiếc xe kia, Vương Hạo án binh bất động ngầm đồng ý, nhưng hôm nay Bành Viễn Chinh đã trở về, Vương Hạo lập tức đổi thái độ, mạnh mẽ thực hiện chế độ điều xe như trước, chẳng khác nào cho Đồng Dũng một bạt tai.

Đồng Dũng biến sắc, giận tím mặt, nói:

- Vương Hạo muốn làm cái gì? Không phải là tôi đã nói với hắn sao, gần đây tôi bề bộn nhiều việc, phải dùng xe của Tôn Kiệt một thời gian ngắn sao?

Lão Ưông cười thầm: có bản lĩnh thì người đi tìm Vương Hạo đi, ra oai với một tài xế thì có gì là bản lĩnh?

Đồng Dũng xoay người quay lại, đùng mắt Ninh Hiểu Linh. Ninh Hiểu Linh đưa mắt nhìn y, nhẹ nhàng nói:

- Đi thôi, lão Đồng, hay là chúng ta đi chung một chiếc đi.

Đồng Dũng nghiêm mặt không thèm để ý đến Ninh Hiểu Linh, đi về phía phòng làm việc của Vương Hạo. Y biết Vương Hạo đang ở đó, bởi vì Bành Viễn Chinh và lãnh đạo chủ yếu của Ủy ban nhân dân huyện chưa đi, Vương Hạo cũng không thể đi.

Không chỉ Vương Hạo mà Hoắc Quang Minh và Trí Linh, hai Phó chủ nhiệm cùng với một số nhân viên có cương vị quan trọng cũng không đi.

Cửa phòng làm việc của Vương Hạo khép, Vương Hạo đang thu thập văn kiện và tài liệu. Hôm nay Bành Viễn Chinh mạnh mẽ trở về, y nhất định phải rà soát lại công việc gần đây, để báo cáo cặn kẽ với Bành Viễn Chinh.

Đồng Dũng đẩy mạnh cửa phòng làm việc của Vương Hạo ra, căm tức nói:

- Vương Hạo, cậu muốn làm gì? Ai cho phép cậu lấy xe do Tôn Kiệt lái dùng vào việc khác? Ai cho cậu cái quyền lớn như vậy? Hả?

Đồng Dũng vừa nói, vừa hầm hầm sải bước đi tới.

Wương Hạo đã dự liệu từ trước, Đồng Dũng sẽ tìm tới cửa, y tươi cười nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch huyện Đồng, ngài đừng nóng giận, hồi chiều tôi loay hoay tối mắt tối mũi, cũng quên báo cáo với ngài một tiếng. Xe do Tôn Kiệt lái, trước giờ vốn do các đồng chí ở cơ quan dùng chung, gần đây công việc trong huyện rất nhiều, nhiều Phòng trong cơ quan cũng phải lên thành phố chạy thủ tục, tôi không còn cách nào mới tạm thời điều xe của Tôn Kiệt trở lại.

Chủ tịch huyện Đồng, lúc đi làm và tan việc, ngài hãy dùng chung xe với Chủ tịch huyện Ninh, thường ngày dùng xe chúng tôi luôn cố gắng ưu tiên cho ngài. Chủ tịch huyện Ninh cũng nói, cô ấy có thể dùng chung xe với ngài.

Wương Hạo cười cười, thái độ rất nhún nhường, thậm chí có thể nói, vô cùng nhún nhường.

Đồng Dũng cũng không để ý điều này, hầu như găm lên, đột nhiên đập cái “rầm” trên bàn làm việc của Vương Hạo, khuôn mặt méo mó dữ tợn:

- Mày nói láo! Mày thật to gan! Đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Chó cậy gần nhà!

Câu “chó cậy gần nhà” của Đồng Dũng vừa lớn vừa cao vút, vang đi rất xa. Bây giờ là lúc trụ sở Ủy ban nhân dân huyện tan việc, trên hành lang trống không, tiếng vọng rất lớn, cho nên Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn, Nghiêm Hoa và Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc đều nghe rõ.

Wương Hạo đang định cười làm lành, cũng không chịu nổi câu chửi này. Dù sao y cũng là một cán bộ cấp phòng, Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, coi như là nhân vật có vai vế trên quan trường huyện Lân, Đồng Dũng chửi bới nhục nhã như vậy, y cũng không nhịn được nữa.

Mặt đỏ lên, khóe miệng run run, Vương Hạo nói:

- Chủ tịch huyện Đồng, tại sao ngài có thể mắng chửi người khác như vậy? Ngài là lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện, xin hãy tự trọng!

Đồng Dũng găm thét:

- Chửi mày là chửi cái đồ khốn nạn, đồ mắt chó nhìn người thấp!

- Chủ tịch huyện Đồng, tôi tôn trọng ngài là lãnh đạo chính quyền, nhưng nếu ngài còn nói năng lỗ mãng, tôi cũng không nể nang đâu!

Wương Hạo tức giận, cũng cao giọng nói:

- Vấn đề mấy Phó chủ tịch huyện dùng xe, anh với Chủ tịch huyện Ninh dùng chung một chiếc, là do văn phòng Chủ tịch huyện chỉ thị, hơn nữa lúc ấy anh cũng không phản đối, tại sao bây giờ lại chiếm lấy xe của cơ quan?

Động tĩnh phía bên này, bốn người Bành Viễn Chinh đều nghe rõ. Ba người Lý Minh Nhiên nhìn nhau, vẻ mặt có phần cổ quái, Lý Minh Nhiên ngáp ngừng, đang định đứng lên đi ngăn cuộc xung đột có phần khời hài này, nhưng Bành Viễn Chinh xua xua tay ngăn lại:

- Lão Lý, yên tâm đi, chớ nóng!

Nói tới đây, Bành Viễn Chinh chậm rãi đứng dậy, cười nhạt:

- Cứ để cho hắn làm âm ỉ, tôi muốn xem, đồng thời cũng muốn mọi người cùng xem một chút, trình độ của Chủ tịch huyện Đồng của chúng ta là như thế nào!

Bành Viễn Chinh đi tới đóng cửa phòng làm việc, quay lại nhìn Quách Vĩ Toàn cười cười:

- Lão Quách, anh tiếp tục nói đi.

Lý Minh Nhiên và Nghiêm Hoa lặng lẽ trao đổi một ánh mắt đầy thâm ý, trong lòng hiểu rõ, sự kiên nhẫn của Bành Viễn Chinh đối với Đồng Dũng đã hoàn toàn tiêu tan.

Chuyện này đối với Đồng Dũng, không phải là chuyện tốt gì.

586. Chương 595: Hấn Dám Đến Sao?

Mặc dù là xé toang da mặt, âm ỉ một trận đổ mặt tía tai nhưng Vương Hạo vẫn cố gắng kềm chế lại vài phần. Dù sao y cũng là hạ cấp, Đồng Dũng là lãnh đạo huyện ủy. Cấp bậc trong quan trường, hạ cấp bắt kể mình đúng lý hay không cũng không thể quá mức mạo phạm uy nghiêm lãnh đạo. Nếu không, sẽ sinh ra nhiều ảnh hưởng tiêu cực cho Vương Hạo.

Đây cũng chính là kiêng kỵ vô hình trong quan trường.

Chẳng hạn như, Đồng Dũng ở cơ quan huyện ủy không tốt, nhưng Vương Hạo là một cán bộ cấp phòng giáp mặt đánh nhau với lãnh đạo huyện sẽ gây ra sự chấn động trong cả huyện. Ngay cả những lãnh đạo huyện khác cũng không thềm nể mặt Đồng Dũng. Nếu Vương Hạo mạnh mẽ, cứng rắn, toàn bộ ngăn chặn khí thế của lãnh đạo cấp huyện phó như Đồng Dũng thì bọn họ cũng vẫn là “thỏ chết cáo thương” thôi.

Cho nên, Vương Hạo nhất định phải nắm chặt sự đúng mực.

Đúng mực, y có thể được lãnh đạo thông cảm và ủng hộ. Mà không đúng mực thì sẽ khiến sinh ra phản cảm và mâu thuẫn.

Bởi vậy, đến cuối cùng, cho dù Đồng Dũng rít gào rống giận, Vương Hạo vẫn duy trì sự trầm mặc khác thường. Vương Hạo ngồi một chỗ, tùy ý cho Đồng Dũng giải phóng lửa giận. Trước sau giằng co hơn mười phút đồng hồ.

Trong phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Lý Minh Nhiên thở dài nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi thấy anh ta sẽ tìm đến đây.

Quách Vĩ Toàn lạnh lùng cười;

- Hấn còn dám đến sao? Hấn còn mặt mũi đến gây ồn ào à?

Nghiêm Hoa cười khê:

- Tôi xem chừng hấn không dám tới đâu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Anh ta có tới hay không thì kết quả cũng giống như nhau. Xe của cơ quan rất khấn trương. Việc an bài xe phải được quyết định trong cuộc họp Chủ tịch huyện, không phải người nào cũng có ý kiến.

Bốn người khẽ nở nụ cười.

Đồng Dũng quả nhiên là không tới. Kỳ thật thì y cũng không cần đến. Y đứng ở trong phòng Vương Hạo chỉ cây dẫu mắng cây hòe. Cá nhân cho rằng cũng đạt tới mục đích.

Ninh Hiểu Linh ngồi trong xe, im lặng chờ đợi không cho lái xe lão Uông lái xe đi. Cô biết Đồng Dũng náo loạn một hồi rồi cũng sẽ ra ngoài.

Không bao lâu sau, Đồng Dũng sắc mặt âm trầm mang cặp công văn bước ra, nổi giận đùng đùng bước lên xe, không nói được một lời nào.

Trữ Hiểu Linh thần nhiên gật đầu nói:

- Lão Ưông, lái xe đi. Trước đưa Phó chủ tịch huyện Đồng về, sau đó đưa tôi tới siêu thị mua ít đồ. Xong rồi ông có thể về nhà, không cần đón tôi đâu.

Bành Viễn Chinh và đám người Lý Minh Nhiên tan họp. Khi rời khỏi văn phòng, mọi người thấy Vương Hạo sắc mặt đỏ bừng đứng ở cửa. Đám người Lý Minh Nhiên mỉm cười bước tới.

Bành Viễn Chinh dừng bước, cười híp mắt quay đầu nhìn Vương Hạo.

- Chủ tịch huyện Bành, tôi....khiến cho lãnh đạo rước lấy phiền phức.

Wương Hạo có chút dồn dập nói.

- Không có gì. Anh là Chánh văn phòng UBND huyện, là thành viên tổ đảng. An bài xe cũng là chức trách của anh, nằm trong quyền hạn của mình. Bất cứ ai, bao gồm cả tôi trong đó cũng không thể quấy nhiễu công tác của anh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, chủ động móc điều thuốc lá ra đưa cho Vương Hạo, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, có chút việc nhỏ, không cần để trong lòng. Cứ an tâm làm việc. Lão Đồng bên kia để tôi đi dò thám cho.

- Ngoài ra, anh cứ về trước để chuẩn bị tư tưởng. Tôi có một tính toán.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Anh trước chuẩn bị cho tôi một phương án bước đầu để tôi xem qua. Ý tứ đại khái chính là do chi phí hành chính của huyện thấp. Xã thị trấn tạm thời bỏ qua, trước cắt giảm các bộ môn chức năng của huyện ủy và UBND huyện 40%. Những mua sắm xe không cần thiết thì sẽ không cần phải thực hiện. Những tiếp đãi công vụ không cần thiết cũng hủy bỏ luôn. Những chi phí hành chính cũng cần phải hạ xuống. Bắt đầu từ lãnh đạo Huyện ủy trước, từ hiện tại bắt đầu ít nhất trong vòng hai năm, không tăng thêm bất cứ một thiết bị làm việc hay cải thiện điều kiện làm việc nào. Phí tiếp đãi của lãnh đạo huyện mỗi người cắt giảm một nửa. Phí dụng cho xe cắt giảm 30%.

Bành Viễn Chinh lời nói cực nhanh.

Wương Hạo nghe xong thì giật mình kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh. Biên độ cắt giảm chi phí hành chính, kinh phí làm việc, hơn nữa lại còn có lãnh đạo huyện. Đây nhất định sẽ khiến cho một số người mâu thuẫn và phản ngược lại. Như vậy, những hạng mục cần đẩy mạnh xây dựng sẽ còn khó khăn hơn nữa.

- Được rồi, anh trước suy nghĩ một chút. Chuyện này tôi còn sẽ triệu tập cuộc họp Chủ tịch huyện thảo luận lại. Tuy nhiên, tôi đã cùng với Lý Minh Nhiên nói chuyện với nhau trước rồi.

Bành Viễn Chinh vỗ vai Vương Hạo, cười rồi bước đi.

Đi được hai bước, hấn lại dừng bước, nhẹ nhàng nói:

- Vương Hạo, về sau chế độ dùng xe của cơ quan huyện có thể thích hợp điều chỉnh, bao gồm cả xe của tôi bên trong. Chỉ cần lãnh đạo tạm thời không cần xe, thì trong giờ làm việc có thể điều phối cho đồng chí trong cơ quan dùng. Xe của cơ quan, chứ không phải là của cá nhân chúng ta. Thao tác cụ thể, anh cứ định ra phương án.

Bành Viễn Chinh bước đi.

Wương Hạo có chút hưng phấn mà vẫy tay.

Bành Viễn Chinh nói như vậy, hiển nhiên là một sự ủng hộ đối với y. Nếu xe chuyên dụng của lãnh đạo có thể đánh vỡ thường quy, khiến thành xe chung cho mọi đồng chí trong cơ quan. Như vậy cái yêu cầu vô lý đó đâu còn tác dụng nữa.

Loại chuyện này, chỉ cần Bành Viễn Chinh nhân vật số một đi đầu, còn có Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn ba lãnh đạo trung tâm phối hợp, thì còn lại ba Phó chủ tịch huyện kia có muốn nhảy cũng nhảy không được.

Bành Viễn Chinh rời khỏi cơ quan huyện ủy, trở về nhà, tắm rửa một cái rồi mới đi lên nhà Tào Dĩnh ở trên lầu. Thời gian này hẳn không có ở Tân An, bệnh tình của Tào Dĩnh đã ổn định, có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

Cốc cốc cốc!

Nghe được tiếng gõ cửa, cha của Tào Dĩnh Tào Đại Bằng đứng dậy mở cửa. Thấy là Bành Viễn Chinh thì không khỏi thở phào một cái, cười nói:

- Viễn Chinh đến à? Mau mời vào. Ăn cơm chưa?

Bành Viễn Chinh không ở nhà mấy ngày nay, Tào Dĩnh gần như là ăn cơm không ngon, ngủ không yên, hồn bay phách lạc. Mẹ của Tào Dĩnh là Lưu Phương gọi điện thoại mấy lần nhưng đều không có tin tức xác thực, chỉ nói gạt Tào Dĩnh rằng Bành Viễn Chinh đang bận.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, đang nằm trên ghế salon xem TV, Tào Dĩnh nhồm dậy, thấy là Bành Viễn Chinh thì thần sắc u oán, nước mắt lại chảy xuống.

Lưu Phương từ trong bếp lò đầu ra, thầm than một tiếng rồi thay bằng gương mặt tươi cười, nói:

- Viễn Chinh đến đây à? Tiểu Dĩnh, mẹ đã nói với con rồi. Viễn Chinh công tác bận rộn, khi nào rảnh cậu ấy sẽ ghé thăm con mà.

Bành Viễn Chinh trong lòng than nhẹ, rồi lấy lại bình tĩnh, cười nói:

- Anh bận đến thành phố Trạch Lâm công tác. Sau đó còn phải ra tỉnh bên ngoài để bàn bạc hạng mục. Vừa trở về thì Thành ủy lại điều chỉnh bộ máy lãnh đạo trong huyện của anh, nên không rảnh được chút nào. Em mau khăn trương nằm xuống, chỗ xương gầy đã ổn chưa?

Tào Dĩnh vâng một tiếng rồi nắm chặt tay Bành Viễn Chinh.

Tào Đại Bằng đứng một bên, ánh mắt phức tạp, bùi ngùi nói:

- Viễn Chinh, chú nghe nói cháu đã lên làm Chủ tịch huyện. Thật sự là tuổi trẻ tài cao, chúc mừng cháu.

Lưu Phương kinh ngạc nói:

- Thật sao? Đây là chuyện tốt. Nên chúc mừng, chúc mừng. Chuyện xảy ra khi nào vậy?

- Chiều nay vừa mới tuyên bố bổ nhiệm. Chủ tịch huyện của cháu Cung Hàn Lâm đến khu Thiên Kiều làm Chủ tịch quận.

Bành Viễn Chinh quay đầu lại nhìn Lưu Phương.

Lưu Phương sắc mặt đỏ lên, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hối hận không kịp. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, chàng trai nghèo mà bà khinh rẻ đã biến đổi nhanh chóng, trở thành quan phụ mẫu một phương, Chủ tịch một huyện. Nếu không phải lúc trước vợ chồng bà ra sức cản trở, thì bây giờ Bành Viễn Chinh đã là con rể của Tào gia. Sự tương phản và thay đổi cảnh ngộ này khiến cho bà không chịu nổi.

- Viễn Chinh, tối nay cháu nhất định phải lưu lại dùng cơm. Cô đã nấu vài món ăn ngon. Chúng ta chúc mừng cháu lên làm Chủ tịch huyện. Nhất định phải ở lại dùng cơm đấy.

Lưu Phương dặn dò, rồi có chút trốn tránh quay đầu lại vào trong bếp.

Tào Đại Bằng cũng tránh vào thư phòng của mình.

Tào Dĩnh nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, ánh mắt chớp động:

- Viễn Chinh, anh thật sự đã làm Chủ tịch huyện?

- Em biết anh là người rất có năng lực. Lúc còn đi học, em đã rất coi trọng anh rồi. Hiện tại, quả nhiên anh đã trở nên nổi bật, vút thẳng lên trời. Anh bây giờ là người có tiền đồ nhất của lớp chúng ta đấy.

- Anh chỉ là vận khí tốt thôi.

- Viễn Chinh, em cảm thấy là ông trời đang bù đắp lại cho anh. Anh từ nhỏ đã cùng với cô Mạnh sống nương tựa vào nhau, chịu nhiều khổ cực. Hiện tại rốt cuộc đã khổ tận cam lai, có một tiền đồ thật tốt. Em thật sự là cao hứng thay cho anh.

Tào Đình nói, đôi mắt lại đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

Bà Viễn Chinh không nói gì, lấy tay gạt nước mắt trên mặt Tào Đình:

- Ủ, cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn thôi.

Tình hình khôi phục của Tào Đình đã ổn. Bất kể là não bộ thần kinh hay là gãy xương đều đã cơ bản bình phục. Sau khi ở nhà Tào gia ăn cơm, nói chuyện phiếm với Tào Đình đến khuya, Bà Viễn Chinh mới trở về nhà nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, hắn đón xe bus về lại huyện. Chưa đến bảy giờ rưỡi thì đã có mặt ở văn phòng. UBND huyện đã giúp hắn quét dọn phòng. Tiểu Ngụy còn chưa thu dọn xong thì đã thấy hắn vào cửa, vội vàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên một trước một sau đến cơ quan huyện.

Cửa phòng Vương Hạo rộng mở, hai người Mã Thiên Quân bước vào cười nói:

- Chánh văn phòng Vương, Chủ tịch huyện Bành đã tới chưa? Chúng tôi còn có công tác cần báo cáo với lãnh đạo một chút.

Wang Hào ngẩng đầu cười:

- Đã đến rồi, hai người vào đi. Lát nữa Chủ tịch huyện Bành còn phải chủ trì cuộc họp Chủ tịch huyện, hai người chỉ có nửa tiếng thôi.

- Được, chúng tôi qua đó đây.

Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên cùng nhau rời khỏi, đến phòng làm việc của Bà Viễn Chinh. Hai người ở trong phòng Bà Viễn Chinh nói gì không ai biết, nhưng nhân viên công tác của huyện phát hiện lúc hai người đi ra, sắc mặt đỏ hồng, tinh thần phấn chấn, bước chân nhẹ nhàng, chẳng còn giống trạng thái bất an như lúc trước.

Hai người còn chưa rời khỏi, vẫn còn chờ trong phòng làm việc của Vương Hạo, bởi vì Bà Viễn Chinh muốn hai người lưu lại để dự cuộc họp Chủ tịch huyện làm việc.

Từ lúc này, ba người Vương Hạo, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên đã bắt đầu dự thính cuộc họp Chủ tịch huyện làm việc. Họ sẽ được đề bạt lên làm trợ lý Chủ tịch huyện.

Cuộc họp Chủ tịch huyện làm việc định là chín giờ họp, nhưng bởi vì có không ít chủ quản bộ môn đến tìm Bà Viễn Chinh xin chỉ thị, báo cáo công tác nên kéo tới mười giờ.

Đồng Dũng chậm rãi bước vào trong phòng họp, thấy các Phó chủ tịch huyện khác đều đã đến đông đủ thì liền sa sầm nét mặt đi tìm chỗ cho mình. Nhưng y bỗng nhiên phát hiện, chỗ ngồi của mình đã xếp xuống đằng sau Tôn Thắng Tuấn.

Bước chân của y bị kèm hẫi, cơn tức cổ nén trong lòng lúc này như muốn tràn ra ngoài.

Kỳ thật thì không chỉ có y, đám người Lý Minh Nhiên cũng phát hiện chi tiết nhỏ này. Bàn ký là do người của UBND sắp xếp. Đây chẳng lẽ là bày sai vị trí?

Đồng Dũng sắc mặt đỏ lên, cảm thấy đây là sự sỉ nhục của UBND huyện đối với y. Oán giận trong lòng của y đối với Vương Hạo lại càng tăng lên.

587. Chương 596: Quan Trường Chấn Động

Tôn Thắng Tuấn đã ngồi trước đó, vẻ mặt mặc dù có chút xấu hổ nhưng trong lòng lại rất thản nhiên. Y vừa rồi âm thầm hỏi qua Hoắc Quang Minh, giờ mới hiểu được là không sai, mà chính là như thế. Tôn Thắng Tuấn lập tức tỉnh ngộ lại. Đây đại khái là lúc thành phố đến tuyên bố bổ nhiệm, thuận tiện tiến

hành điều chỉnh lại bộ máy thành viên lãnh đạo một chút, đem Đồng Dũng xếp đằng sau mình, và trước Ninh Hiểu Linh.

Ninh Hiểu Linh vẫn là vị trí cuối cùng.

Nhưng Đồng Dũng lúc này gần như mất lý trí, theo bản năng mà cho rằng UBND huyện đã xếp sai hoặc là Vương Hạo cố ý làm nhục y.

Đồng Dũng không ngồi, quay đầu bước đi.

Đám người Lý Minh Nhiên nhìn nhau, đều không nhìn được cười khổ.

Tuy rằng đều là Phó chủ tịch huyện, nhưng trước một người sau một người đều có chút khác nhau. Đây đại diện cho địa vị chính trị của thành viên đó. Đồng Dũng coi trọng điều này thì cũng không đáng trách. Chỉ có điều cơn giận của y đã che lấp cái đầu, sức phán đoán không còn nhanh nhạy.

Y không suy nghĩ lại, Vương Hạo làm sao mà dám làm loại chuyện gian lận này, tự tiện thay đổi vị trí của lãnh đạo. Đây chính là đại hủ kỵ. Trừ phi Vương Hạo không muốn làm Chánh văn phòng UBND huyện nữa. Cho nên, y sẽ không dám đâu.

Về phần khả năng đặt sai thì lại càng không lớn. Bởi vì sắp xếp vị trí cho lãnh đạo ở cơ quan là vấn đề rất nghiêm túc. Không có một nhân viên công tác nào dám không coi trọng việc này.

Đồng Dũng nổi giận đùng đùng trở về văn phòng của mình, đóng cửa cái rầm, ngồi phịch xuống ghế sofa, hút một điếu thuốc.

Bên ngoài.

Bành Viễn Chinh chậm rãi bước đi, còn Vương Hạo thì đi theo đằng sau. Hai người một trước một sau bước vào cửa. Bành Viễn Chinh thấy vị trí của Đồng Dũng bỏ trống, lại thấy sắc mặt của các Phó chủ tịch huyện khác phức tạp thì hiểu ngay, nhưng cũng chẳng phản ứng gì, ngồi vào vị trí của mình.

Sau đó, hắn nhìn mọi người xung quanh khẽ mỉm cười, lại hướng Vương Hạo nói:

- Vương Hạo, đi gọi Phó chủ tịch huyện Đồng đến họp. Bảo anh ấy tranh thủ, các đồng chí ở đây đang chờ.

Wương Hạo gật đầu rồi đi ra ngoài gọi Đồng Dũng.

Wương Hạo gõ cửa cả nửa ngày, bên trong mới truyền ra một tiếng trả lời không kiên nhẫn:

- Ai vậy? Vào đi!

Wương Hạo đẩy cửa, nhưng cũng không có đi vào, đứng ngoài cửa nhẹ nhàng nói:

- Phó Chủ tịch huyện Đồng, Chủ tịch huyện Bành mời anh đến họp. Đã đến giờ rồi, các lãnh đạo khác đang chờ.

Đồng Dũng nhìn Vương Hạo, cơn tức giận lại trở dậy, nhưng ngoài miệng lại không có cách nào phát tiết ra ngoài, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng:

- Sức khỏe của tôi không được tốt, nên không tham gia.

Wương Hạo vâng một tiếng rồi xoay người đi.

Wương Hạo trở về phòng họp, kính cẩn nói với Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, Phó chủ tịch huyện Đồng nói rằng không khỏe, nên hôm nay không đến tham dự.

Bành Viễn Chinh ừ một tiếng, ngoài dự đoán của mọi người, phát tay nói:

- Vậy thì ghi vào bản dự họp là Phó chủ tịch huyện Đồng bị bệnh. Được rồi, các đồng chí, chúng ta họp thôi.

- Nội dung của cuộc họp ngày hôm nay có ba đề mục. Thứ nhất là truyền đạt tinh thần chỉ thị của Thành ủy và Ban tổ chức Thành ủy. Thứ hai, thảo luận về việc sửa đổi chế độ dùng xe của cơ quan huyện. Thứ ba, thảo luận về những dự án mới.

Bành Viễn Chinh nói xong, ngẩng đầu nhìn Vương Hạo ra hiệu. Vương Hạo khẩn trương đứng dậy, đem văn kiện của Ban tổ chức Thành ủy phát cho từng người. Tôn Thắng Tuấn cầm đến tay, nhìn lướt qua. Quả nhiên là Ban tổ chức Thành ủy đã tiến hành sắp xếp lại bộ máy của UBND huyện.

Bành Viễn Chinh hướng Lý Minh Nhiên gật đầu. Lý Minh Nhiên hiểu ý, cầm văn kiện lên đọc. Mọi người đều im lặng không nói. Bởi vì đại đa số không có gì thay đổi. Thay đổi chỉ có Tôn Thắng Tuấn và Đồng Dũng hai người.

Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa, Quách Vĩ Toàn, Tôn Thắng Tuấn, Đồng Dũng, Ninh Hiểu Linh.

Mọi người bởi vậy mà hiểu được, bàn ký của Đồng Dũng vì sao phải thay đổi.

Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Vương Hạo ra hiệu:

- Sau khi kết thúc cuộc họp, anh đem một văn kiện này đưa qua cho Phó chủ tịch huyện Đồng.

Wang Hao khẩn trương xác nhận.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Đây là tinh thần chỉ thị của cấp trên, không có gì đáng nói. Sau đây, mời đồng chí Lý Minh Nhiên nói về vấn đề cải cách chế độ dùng xe.

Lý Minh Nhiên gật đầu. Chuyện này hai người đã thương lượng trước. Trong vấn đề này, Lý Minh Nhiên sẽ ra mặt, Bành Viễn Chinh thúc đẩy, tranh thủ đem chuyện này chứng thực xuống dưới.

Lý Minh Nhiên háng giọng nột câu nói:

- Tất cả mọi người đều biết, bởi vì vấn đề dùng xe của huyện rất khẩn trương. Không chỉ có UBND huyện mà ngay cả Huyện ủy cũng vậy. Rất nhiều cơ quan bộ môn bởi vì không có xe công nên làm việc rất bất tiện, khiến cho hiệu suất công tác cực thấp. Đây là một khó khăn. Từ tình huống trước mắt mà xem, xe công của chúng ta chỉ có chín chiếc. Tuy nhiên, so với các huyện khu khác thì con số này ít đến thương cảm. Nhưng chúng ta là một huyện nghèo, tạm thời không có dự toán mua sắm xe công.

- Suy xét đến tình huống thực tế, vì đề cao việc sử dụng xe công, tôi và các đồng chí ở UBND huyện đã thương lượng một chút, đưa ra một phương án ban đầu. Mời Chủ tịch huyện Bành và các đồng chí xem qua.

- Những chiếc xe mà chúng ta đang có thì những lãnh đạo đang ngồi đây đa phần sử dụng. Cơ quan có mười mấy phòng chức năng nhưng chỉ có hai chiếc xe công. Trứng chọi đá, điều phối không ra. Chúng tôi thiết tưởng thế này. Xe của đồng chí lãnh đạo, bao gồm xe của Chủ tịch huyện Bành bên trong, trong thời gian làm việc, toàn bộ sẽ do UBND huyện thống nhất điều phối. Thành viên lãnh đạo khi dùng xe thì ưu tiên an bài, nhưng khi không cần xe thì chuyển cho các đồng chí trong cơ quan sử dụng. Đương nhiên, UBND huyện phải phối hợp cùng phục vụ, nhất định phải đảm bảo lãnh đạo UBND huyện có xe để sử dụng, không thể để chậm trễ công tác.

Lý Minh Nhiên vừa nói ra thì những Phó chủ tịch huyện còn lại đều thất kinh, bao gồm cả Quách Vĩ Toàn. Bởi vì hành động này tương đương với việc hủy bỏ quyền sở hữu xe chuyên dụng của bộ máy thành viên của huyện. Có được xe chuyên dụng chính là một trong những dấu hiệu thể hiện quyền lực của một cán bộ lãnh đạo. Xe của lãnh đạo cho dù không dùng thì cũng không thể lộn xộn. Đây chính là quy tắc ngầm thâm căn cố đế trong quan trường.

Không ngờ Đồng Dũng lại vì chuyện không có xe chuyên dụng làm âm ỉ lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy.

Đây chính là Bành Viễn Chinh muốn tấn công.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, có chút không biết nói gì. Có người rõ ràng trong lòng rất bất mãn nhưng lại không nói nên lời. Bởi vì Bành Viễn Chinh là lãnh đạo chủ chốt, nếu xe của hắn có thể đưa ra ngoài sử dụng thì những Phó chủ tịch huyện còn biết nói cái gì.

Lý Minh Nhiên biết chuyện này nhất định sẽ khiến cho người ta bất mãn. Nhưng Bành Viễn Chinh cố ý làm như vậy, y cũng chỉ biết tuân mệnh mà làm việc.

Lý Minh Nhiên nói xong, Bành Viễn Chinh mỉm cười tiếp lời:

- Tôi đồng ý với đề nghị của đồng chí Lý Minh Nhiên và UBND huyện. Nhưng mọi người nhất định phải thi hành cho đúng cho dù đây chỉ là một quy định tạm thời thi hành. Những lãnh đạo thành viên dùng xe đưa đón nhất định cũng phải cam đoan.

- Các đồng chí, huyện của chúng ta là một huyện nghèo, tài chính vô cùng khẩn trương. Bởi vậy hiện tại chúng ta phải chịu khổ, thắt chặt lưng quần của mình. Nhưng tôi có thể hướng mọi người cam đoan, nhiều lắm là sau một hai năm nữa, tình huống này sẽ hoàn toàn thay đổi. Khi tài chính của chúng ta sung túc, không cần mọi người nói, tôi sẽ hướng thành phố gửi báo cáo, mua thật nhiều xe mới, khiến các đồng chí đang ngồi đây đều sướng bắn chim đổi pháo.

- Xin mọi người thông cảm.

Bành Viễn Chinh nói xong, không ngờ đứng dậy hướng mọi người cúi đầu.

Quách Vĩ Toàn cười khở:

- Chủ tịch huyện Bành, anh nói như vậy thì ngược lại có vẻ chúng tôi không có phong cách rồi. Haha, cứ như vậy, tôi đồng ý với ý kiến của lão Lý. Tất cả mọi người hãy nói gì đi.

Quách Vĩ Toàn biểu lộ thái độ, Nghiêm Hoa cũng bày tỏ thái độ. Còn lại Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh đứng chọi đá cũng chỉ có thể gật đầu.

- Được, Vương Hạo, anh hãy chuẩn bị quy tắc chi tiết tỉ mỉ. Tôi không cần biết các anh thao tác như thế nào, nhưng tôi nhấn mạnh, lãnh đạo huyện dùng xe là không thể chậm trễ, có nghe không?

Bành Viễn Chinh ra vẻ nghiêm túc nhìn Vương Hạo. Vương Hạo kính cẩn gật đầu:

- Xin Chủ tịch huyện Bành và các vị lãnh đạo cứ yên tâm. Chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực vì lãnh đạo mà phục vụ.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái. Hắn sở dĩ cường điệu quyết định thi hành tạm thời cũng không hoàn toàn là giả bộ. Hắn còn phải suy xét đến vấn đề mặt mũi của các cán bộ.

Đối với một cán bộ lãnh đạo mà nói, xe, mũ và vị trí ba cái này là một. Thiếu một cái cũng không thể xưng là cán bộ lãnh đạo. Hắn xuống tay với xe của bộ máy thành viên, từ một ý nào đó chính là một loại kiêu kỳ. Cũng chỉ có Bành Viễn Chinh dám làm và có thể làm. Bởi vì địa vị quyền uy của hắn trong hệ thống huyện Lân không có người nào có thể chống lại.

Mà tin tức này một khi truyền ra ngoài, bất kể là huyện Lân hay là toàn thành phố, đều tương đương với một trận động đất trong quan trường. Lực rung động và lực đánh vào không thua gì những đại án tham ô, tham nhũng.

- Các đồng chí, gần đây tôi có ra ngoài khảo sát một số ngành sản xuất, cảm thấy rất khả thi, phù hợp với thực tế.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

- Chính là ngành công nghiệp vật liệu mới.

- Mọi người đối với khái niệm này khả năng vẫn còn xa lạ. Tôi xin giải thích đơn giản một chút. Cái gọi là ngành công nghiệp vật liệu mới, chính là nguyên liệu hóa học mới, vật liệu kim loại ánh sáng, vật liệu gốm, vật liệu composite, vật liệu than chì, vật liệu xây dựng, vật liệu nano...mà phù hợp với thực tế, cảm nhận của mỗi cá nhân chính là tài liệu thông tin điện tử và mạch tích hợp, vật liệu bán dẫn. Đây là có nghĩa gì? Nói ngắn gọn, chính là về sau cung cấp một cách bền vững nguyên vật liệu cho sản nghiệp máy tính và điện gia dụng.

- Máy tính, điện thoại di động, các loại điện gia dụng trong tương lai mười năm tới sẽ trở nên thông dụng vô cùng. Điều này là không hề nghi ngờ. Mà trong lĩnh vực này có không ít xí nghiệp địa phương khác bắt đầu thử nghiệm.

- Tôi ở tỉnh Giang Nam khảo sát một xí nghiệp có liên quan. Bọn họ chính là đi theo định hướng xí nghiệp công nghệ cao. Định hình sản xuất vật liệu tổng hợp nhựa và các vật liệu cảm biến. Hiệu quả và lợi ích vô cùng tốt. Theo tôi được biết, đã có mấy thương nhân nước ngoài đang đàm phán bên trong. Tương lai trong một năm có thể bán ra nước ngoài.

Bành Viễn Chinh nói xong, nhìn mọi người xung quanh mỉm cười:

- Tôi đã tiếp xúc với ông chủ của xí nghiệp đó. Bọn họ trước mắt muốn xây dựng một căn cứ sản nghiệp có quy mô. Nhưng ở bản địa, bất kể là phí tổn đất đai hay là sức lao động đều tương đối cao. Bởi vậy, bọn họ cố ý muốn đến huyện của chúng ta đầu tư xây dựng nhà máy. Hạng mục này nếu có thể đàm phán thành công, lũy kế đầu tư có thể lên đến mười tỷ, hoàn toàn hơn hẳn những hạng mục trước đó của chúng ta.

588. Chương 597: Cực Kỳ Vô Sĩ

- Doanh nghiệp này là công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất vật liệu mới Giang Nam, là doanh nghiệp lớn nhất tỉnh Giang Nam, trước mắt cũng là doanh nghiệp sản xuất vật liệu mới có quy mô lớn nhất nước. Đây là doanh nghiệp hàng đầu cả nước, nếu như có thể hợp tác với họ, xây dựng dự án sản xuất vật liệu mới, tác dụng thúc đẩy đối với kinh tế huyện Lâm sẽ rất lớn.

Bành Viễn Chinh nói tới đây, hắng giọng một cái, nhấp một ngụm nước:

- Mọi người thảo luận một chút đi, nếu thấy khả thi, chúng ta lập tức phái tổ khảo sát tới doanh nghiệp của họ khảo sát một lượt, đồng thời tiến hành bàn bạc hợp tác.

Lý Minh Nhiên cười cười:

- Tôi cảm thấy là có thể thảo luận được, bất kể dự án như thế nào, cứ nói chuyện cái đã.

Quách Vĩ Toàn nhũu mày, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi cũng có một chút hiểu biết về sản xuất vật liệu mới. Theo tôi được biết, phần lớn doanh nghiệp loại này đều ở các vùng duyên hải phía nam, dựa vào một số ngành công nghiệp liên quan để tồn tại. Ở Giang Bắc chúng ta, phát triển ngành này, có thể là có phần không ổn...

Quách Vĩ Toàn nói như vậy, các Phó chủ tịch huyện đang định phụ họa Bành Viễn Chinh, đều ngậm miệng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nhìn Quách Vĩ Toàn, không vì Quách Vĩ Toàn chất vấn mà mất hứng, ngược lại còn có phần vui mừng. Trong số các Phó chủ tịch huyện, người có thể làm trợ thủ cho hắn trong xây dựng kinh tế và thúc đẩy dự án, lại có gan đưa ra ý kiến bất đồng, cũng chỉ có một mình Quách Vĩ Toàn mà thôi.

Quách Vĩ Toàn không chỉ có tài học, có năng lực, còn rất thành thạo đối với công tác tài chính và kinh tế, số cán bộ cấp huyện như y, thật ra không có nhiều.

- Lão Quách, điều chúng ta cần là họ đưa vào một cơ sở công nghiệp, nói cách khác, họ có thể đặt những khâu đầu của dây chuyền sản xuất ở huyện chúng ta, còn những giai đoạn cuối trong dây chuyền vẫn đặt ở phía nam.

Bành Viễn Chinh cười:

- Đúng như anh nói, chúng ta muốn tạo nên một dây chuyền sản xuất đầy đủ là không thực tế, ít nhất là trước mắt vẫn chưa có khả năng. Cho nên, ý của tôi là chỉ tham gia vào dây chuyền sản xuất của họ để kiếm một chút lợi nhuận, chứ không phải toàn bộ.

- Chủ tịch huyện Bành, nhưng nếu là như vậy, quy trình công nghệ sản xuất của họ bị tách rời, ắt giá thành sản xuất sẽ bị đội lên cao, mà vì muốn giảm chi phí, họ sẽ tìm cách “nắm tóc” chúng ta. Như vậy, tôi lo là họ sẽ đem lợi nhuận chuyển đến khâu sản xuất đầu cuối, mà đưa chi phí sản xuất tính vào chỗ chúng ta, khiến chúng ta trở thành người làm không công cho họ.

Quách Vĩ Toàn tiếp tục chất vấn.

Lời lẽ của y, mấy người Lý Minh Nhiên nghe không hiểu lắm, nhưng họ chỉ cảm thấy, là một trợ thủ cho cấp trên, mà cứ hết lần này đến lần khác chất vấn lãnh đạo trước mặt mọi người, là một điều cấm kỵ.

Huống chi, Bành Viễn Chinh chỉ nói bàn bạc về dự án này, chứ không nói nhất định sẽ thực hiện dự án này.

Nghiêm Hoa liếc nhìn Quách Vĩ Toàn một cái, thản nhiên nói:

- Đồng chí Vĩ Toàn, dự án có thành hay không, sau hãy nói. Trước đây, khi xây dựng dự án trung tâm thương mại Đông Phương, có một số đồng chí cũng nghi ngờ, nói này nói nọ. Kết quả thế nào? Thực tế chứng minh, xây dựng trung tâm thương mại là đúng đắn và kịp thời, tôi nghe nói, có nhiều địa phương khác đang định làm theo chúng ta.

Quách Vĩ Toàn quay lại nhìn Nghiêm Hoa, cười khở.

Bành Viễn Chinh cười lớn:

- Lão Quách không hổ là chuyên gia về kinh tế, nói mấy câu đã chạm tới điểm cốt yếu của vấn đề. Để đề phòng tình huống này, chúng ta có thể công khai đưa ra chính sách dự phòng có liên quan. Bọn họ thực hiện dự án có quy mô càng lớn, sẽ càng cần nhiều sức lao động, mà điều này rất tốt đối với huyện chúng ta.

Về vấn đề phân phối lợi nhuận, tôi nghĩ thế này, lúc chúng ta đàm phán dự án, nhất định phải ước định rõ ràng. Công ty họ phải nộp thuế tại chỗ, sử dụng sức lao động tại địa phương, chúng ta không thể làm một cái kho hàng cho họ, điều này là không được.

Quách Vĩ Toàn trầm ngâm một lát:

- Chủ tịch huyện Bành, như thế thì khả thi, chúng ta dựa theo nguyên tắc này, có thể đàm phán sơ bộ với họ.

- Được, nếu những đồng chí khác không có ý kiến, tôi thấy nên giao cho đồng chí Quách Vĩ Toàn dẫn các đồng chí Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện đi Giang Nam một huyện, khảo sát toàn diện thị trường, đồng thời, chính thức tiếp xúc với phía đối tác.

Bành Viễn Chinh cười, phát phát tay, đùa:

- Lão Quách, anh còn có ý kiến gì không?

Quách Vĩ Toàn xấu hổ:

- ...!

...

Sau khi phiên làm việc của Chủ tịch huyện kết thúc, tin tức liên tiếp truyền ra ngoài.

Quả nhiên, việc Bành Viễn Chinh cải cách chế độ dừng xe ở cơ quan, chủ động thực hiện trước tiên với bản thân và cấp lãnh đạo, không chỉ tạo nên chấn động mạnh mẽ ở huyện, mà cả ở toàn thành phố.

Sau hội nghị, Vương Hạo cho người của văn phòng xử lý Ủy ban nhân dân huyện chuyển văn kiện của Ban Tổ chức Thành ủy và kỷ yếu hội nghị văn phòng Chủ tịch huyện báo cho Đồng Dũng. Thật ra Đồng Dũng đã biết tin, hết sức bức bối trong phòng làm việc, hầu như muốn nổi điên lên.

Y cho rằng, tất cả chuyện này đều là do Bành Viễn Chinh nhằm vào cá nhân y, văn kiện điều chỉnh của Thành phố là do Bành Viễn Chinh đứng sau lưng giật dây, mà cái gọi là “cải cách chế độ dừng xe ở cơ quan”, càng là vì y mà công kích.

Buổi sáng, người của văn phòng xử lý khẩn cấp đến gặp y báo cáo công tác, bị y mượn cớ khiển trách một phen, giải tỏa một phần uất ức. Buổi chiều, Đồng Dũng lại tới văn phòng xử lý, yêu cầu văn phòng đổi cho y một ghế salon mới, bị Vương Hạo từ chối.

Nghe Vương Hạo luôn mồm “Chủ tịch huyện Bành nói thế này, Chủ tịch huyện Bành nói thế kia”, Đồng Dũng tức tối, không thèm đếm xỉa đến Vương Hạo, nổi giận đùng đùng chạy tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, muốn “nói chuyện phải trái” với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang bàn với Ninh Hiểu Linh về chuyện trường trung học huyện. Trường trung học huyện Lân đã xuống cấp nghiêm trọng, phương tiện dạy học đều khá lạc hậu, nhà trường và Phòng Giáo dục huyện nhiều lần báo cáo với huyện, yêu cầu tài chính huyện chi tiền tu sửa, nhưng huyện không đồng ý.

- Chủ tịch huyện Bành, tình trạng của trường trung học huyện thật sự không ổn, tôi thấy thật sự là đã đến mức không sửa không được. Chúng ta luôn nói dù nghèo cũng không để giáo dục nghèo, cho dù tài chính huyện có eo hẹp hơn nữa, cũng phải xuất tiền ra tu sửa tình trạng của trường.

Ninh Hiểu Linh nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Người của bên tài chính huyện không dễ nói chuyện, vẫn phải do Chủ tịch huyện Bành ra mặt mới được!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Đại khái cần bao nhiêu tiền?

- Tôi đã bảo nhà trường và người của Phòng Giáo dục tính toán, đại khái cần hơn một triệu, đây là do còn cần đổi mới một phần thiết bị dạy học.

Ninh Hiểu Linh lấy bản cáo cáo của Phòng Giáo dục ra, đưa tới.

Nhưng Bành Viễn Chinh cũng không xem, đặt bản báo cáo qua một bên.

- Đồng chí Hiểu Linh, đồng chí có nắm rõ, nếu như xây dựng một trường trung học hiện đại, thì cần bao nhiêu tiền không?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, nói.

Ninh Hiểu Linh ngẩn ra, chợt hết sức vui mừng:

- Chủ tịch huyện Bành, nếu xây dựng trường mới, theo số lượng học sinh hiện thời, làm hoàn chỉnh hết, đạt tiêu chuẩn trường trung học thành phố, tôi nghĩ cần bốn năm triệu.

Bành Viễn Chinh gật gật đầu:

- Không thể để giáo dục bị lạc hậu, cho dù coi như chúng ta vẫn đang rất nghèo, cũng không thể không đầu tư cho giáo dục, hướng chi, trong hai năm gần đây, tài chính huyện có nhiều chuyển biến tốt đẹp. Tôi đã sớm có ý lần lượt cải thiện điều kiện trường lớp trong huyện, xây mới một trường trung học hiện đại quy mô.

Như vậy, đồng chí Hiểu Linh, cô bảo Phòng Giáo dục tìm một khu đất, rồi báo cáo lên huyện, trong phiên họp kế tiếp của văn phòng Chủ tịch huyện, chúng ta sẽ chính thức nghiên cứu về vấn đề này.

Ninh Hiểu Linh vui mừng:

- Được, Chủ tịch huyện Bành, tôi lập tức bảo họ đi làm. Chỉ cần có nguồn tài chính, chúng tôi sẽ xây dựng xong một ngôi trường mới trong thời gian ngắn nhất!

Bành Viễn Chinh có vẻ hơi mệt mỏi day day trán, vừa định nói gì đó, đột nhiên cửa bị đẩy mạnh ra, Đồng Dũng đổ mặt tía tai xông vào.

Không gõ cửa, tự tiện xông vào phòng làm việc của Chủ tịch huyện, người này thật quá đáng. Ninh Hiểu Linh thấy Đồng Dũng hành động như vậy, nhả mặt, đứng dậy vội vàng rời khỏi.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng thở ra một hơi, thản nhiên nhìn Đồng Dũng, hỏi:

- Lão Đồng, tìm tôi có việc?

- Tôi muốn hỏi Chủ tịch huyện Bành một chút, họ Đồng tôi có còn là Phó chủ tịch huyện Lâm không vậy?

Đồng Dũng vênh mặt lớn tiếng nói.

- Anh là Phó chủ tịch huyện do Thành ủy bổ nhiệm, anh hỏi vậy khiến tôi không hiểu ra sao cả.

- Được, nếu như tôi là Phó chủ tịch huyện, vậy xin hỏi Chủ tịch huyện Bành, vì sao tôi là Phó chủ tịch huyện mà chế độ đãi ngộ cũng không bằng một cán bộ cấp phòng? Ngay cả tôi đổi lại ghế salon, cũng phải lụy bọn ở văn phòng, mẹ nó chứ, đây là cái cóc khô gì vậy? Khinh người quá đáng!

Bành Viễn Chinh ung dung cười:

- Tôi cứ nghĩ là chuyện đại sự gì, hóa ra là chuyện này. Cách đây mấy hôm, trong cuộc họp văn phòng Chủ tịch huyện, tôi đã nhấn mạnh, chúng ta phải cần kiệm để qua những ngày khó khăn, trong vòng hai năm, sẽ giảm bớt chi phí hành chính, cái gì không cần thiết sẽ không chi. Như thế nào, ghế salon của anh không dùng được?

Đồng Dũng cười gằn:

- Một cái salon thì bao nhiêu tiền? Giảm bớt chi phí, giảm cả dùng ghế salon? Tôi là Phó chủ tịch huyện, muốn đổi cái ghế salon còn phải chiều lụy ai?

Sắc mặt Bành Viễn Chinh trầm xuống, đột nhiên hấn đập bàn, nhắc điện thoại lên gọi cho Vương Hạo:

- Vương Hạo, anh lập tức tới ngay! Dẫn theo hai người lại đây!

Sau đó, Bành Viễn Chinh liền quăng điện thoại đánh “bịch” một cái.

Không bao lâu, Vương Hạo dẫn theo hai nhân viên sợ hãi đi tới, Bành Viễn Chinh nghiêm mặt chỉ tay vào ghế salon:

- Vương Hạo, các anh khiêng ghế salon của tôi sang phòng làm việc của Chủ tịch huyện Đồng, rồi đem ghế salon của Chủ tịch huyện Đồng về cho tôi!

Bành Viễn Chinh đứng dậy, đứng trước trước mặt Đồng Dũng, nói dần từng tiếng một:

- Đồng chí Đồng Dũng, anh nhìn xem phòng tôi còn có món đồ gì anh muốn đổi, chúng ta đổi một lần luôn đi!

Wương Hạo, đem toàn bộ đồ đạc trong phòng tôi đổi cho Chủ tịch huyện Đồng, nhất định phải khiến Chủ tịch huyện Đồng vừa lòng! Lập tức đổi ngay! Đây là mệnh lệnh!

- Nếu Chủ tịch huyện Đồng vẫn không hài lòng, vậy thì, ngay cả phòng làm việc của chúng ta cũng có thể đổi!

Sinh sự vì những việc không đâu, vô cớ gây rối, cực kỳ vô sỉ!

Bành Viễn Chinh sải bước rời khỏi bàn làm việc, tức giận bỏ đi.

Đồng Dũng hoàn toàn bị “kỳ chiêu” của Bành Viễn Chinh đánh cho tối tăm mặt mũi. Sau đó, mặc kệ y muốn hay không muốn, Vương Hạo và mấy nhân viên văn phòng xử lý, nhanh nhẹn đổi đồ đạc trong phòng hai người.

Chuyện này làm cho tất cả cán bộ cơ quan trợn mắt há mồm mà nhìn.

Đa số người đều có cảm giác vui sướng khi người gặp họa, bởi vì Đồng Dũng giao tế rất tệ, không chỉ kiêu căng lớn lối, mà làm người, làm việc đều khá chua ngoa, chưa bao giờ biết thông cảm cho cấp dưới.

589. Chương 598: Tin Vui

Ngày hôm sau, Đồng Dũng không đi làm, cũng không có ai hỏi đến y. Tới ngày thứ ba, vợ Đồng Dũng mới gọi điện thoại tới văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nói là Đồng Dũng bị bệnh, xin nghỉ một thời gian ngắn.

...

Bành Viễn Chinh đang gọi điện thoại trong phòng làm việc, vẻ mặt tươi cười.

Tối hôm qua, hần nói chuyện điện thoại với Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như, biết hai người sắp về nước, trong lòng hết sức vui mừng. Trong thời gian gần đây, tập đoàn Hoa Vũ phát triển với tốc độ rất nhanh, chiếm lĩnh phần lớn thị trường trong nước. Sau khi đưa ra thị trường ở Hồng Kông đạt kết quả tốt, Phùng Thiển Như và Vương An Na liền chuyển hướng đầu tư ra hải ngoại.

Tập đoàn Hoa Vũ liên tục thành lập các công ty thành viên tại Mỹ, phát triển rất nhanh. Phùng Thiển Như cố ý chỉnh lý một phần tài sản của tập đoàn, tranh thủ đưa ra thị trường tài chính Mỹ.

Đối với Vương An Na, đây là lúc cô trở về nước Mỹ một cách mở mày mở mặt; còn đối với Phùng Thiển Như, đây là một thị trường tự do thuận lợi để gây dựng sự nghiệp.

Không thể không nói, Phùng Thiển Như có tài năng thiên phú kinh người về lĩnh vực kinh tế. Năng lực quản lý và đầu tư nhạy bén của cô, càng ngày càng tăng theo sự phát triển lớn mạnh của tập đoàn Hoa Vũ.

Phùng Thiển Như đang có mang, nhưng cô thông qua điện thoại điều khiển, chỉ huy, mọi công việc cứ tiến triển thuận buồm xuôi gió.

Thế cho nên Vương An Na làm Chủ tịch Hội đồng quản trị đành phải đứng sau màn, cam tâm trở thành trợ thủ của cô, nhận sự điều khiển của Phùng Thiển Như.

Hai người, một tại Mỹ, một tại Trung Quốc, phối hợp một cách ăn ý, cảm tình đương nhiên càng ngày càng tốt đẹp. Hai cô đều là loại phụ nữ trọng tình cảm, trọng sự nghiệp và khát vọng mà coi nhẹ lợi lộc, không vướng bận lợi ích và gút mắt, cho nên dù là quan hệ cá nhân hay quan hệ hợp tác, đều rất khăng khít.

Phùng Thiển Như dự tính sẽ sinh vào cuối tháng 7, còn gần hai tháng nữa. Cô vốn không có ý định về nước sinh con, muốn con mình sinh ở Mỹ, để có hộ tịch ở Mỹ, nhưng Bành Viễn Chinh không đồng ý, hai vợ chồng Phùng lão càng kiên quyết phản đối.

Trước sự thúc giục của người trong nhà, Phùng Thiển Như không thể không chuẩn bị về nước chờ sinh.

Đối với Bành Viễn Chinh, có thể nói là tin vui liên tiếp. Buổi sáng hán vừa đi làm, Tần Phượng gọi điện thoại tới báo cho hán biết, cô đã có mang. Tâm nguyện của Tần Phượng đã được thỏa mãn, cô vô cùng phấn khởi, mà Bành Viễn Chinh tất nhiên là cũng hết sức vui mừng.

- Viễn Chinh, cuối tuần em về Tân An, sẽ lập tức xin từ chức với Thành ủy và Tỉnh ủy.

Tần Phượng nhẹ nhàng mà kiên quyết nói.

Bành Viễn Chinh ít nhiều có phần thất vọng, nhưng đây là điều mà hai người đã bàn bạc và quyết định, cũng là lựa chọn kiên trì của Tần Phượng. Ước muốn có một đứa con của cô, đã thâm căn cố đế, vì ước muốn này, cô chấp nhận từ bỏ tất cả, kể cả quyền lực và địa vị chính trị.

Sau khi từ chức, Tần Phượng sẽ ra nước ngoài chờ sinh con. Hai người đã chuẩn bị đầy đủ và chu đáo mọi việc.

- Tiểu Phượng, thiết thòi cho em rồi.

- Viễn Chinh, là do em muốn có con. Mà trên thực tế, từ lâu trong thâm tâm em đã chán ghét cuộc sống người lừa ta gạt này rồi. Em là phụ nữ, em muốn bình yên sống hết nửa đời còn lại, sự tranh giành quyền lực không thích hợp đối với em.

Tần Phượng dịu dàng cười nói:

- Cuối tuần em về, sau khi em đưa đơn từ chức, có thể phải chờ đợi phê duyệt hơn nửa tháng...

- Hán là rất nhanh. Thật ra cấp trên còn mong em nhanh chóng bỏ trống chức vụ, để còn bố trí cán bộ. Trước đây em đã nói chuyện với Bí thư Đông Phương. Ông cũng không nói gì, chẳng qua là cảm thấy tiếc.

Tần Phượng lại nói:

- Tô Vũ Hoàn ước gì em đi rồi, hán ta sẽ lên chức, nhưng em cảm thấy rất khó có khả năng hán tiếp nhận vị trí của em, chỉ sợ tỉnh sẽ đưa một Ủy viên thường vụ kiêm Bí thư Quận ủy xuống.

Anh vừa mới được đề bạt Chủ tịch huyện, trước mắt khả năng lên cao nữa không lớn. Em vẫn muốn nhắc anh câu nói kia, anh phải đề phòng Hàn Duy, đừng để bị lợi dụng.

Tần Phượng hạ giọng dặn dò.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, hán không hiểu tại sao Tần Phượng lại năm lần bảy lượt dặn dò mình phòng bị Hàn Duy. Theo phán đoán của hán đối với Hàn Duy, hán cảm thấy về cơ bản, con người Hàn Duy không đến nỗi nào, có thể là Tần Phượng thấy Hàn Duy không thuận mắt.

Tuy nhiên, dù không cho là đúng, nhưng bởi vì Tần Phượng đã nói vài lần, trong lòng hắn cũng nảy sinh một chút cảnh giác.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe có người gõ cửa, Bành Viễn Chinh cười cười:

- Có người đến, tiểu Phượng, em nghỉ ngơi cho khỏe, anh chờ em về.

- Dạ, anh cũng chú ý sức khỏe, đừng làm việc quá sức. Huyện Lâm là một địa phương nhỏ bé, tạo thành tích là việc dễ dàng, nhưng anh muốn hoàn toàn thay đổi bộ mặt của huyện là không dễ chút nào, cũng không thể nóng lòng nhất thời. Được rồi, anh còn bận công tác, tối nay em sẽ gọi cho anh.

Tần Phượng nói xong liền cúp điện thoại.

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh gác ống nghe, trầm giọng nói.

Vương Hạo kính cẩn đẩy cửa vào, cười nói:

- Lãnh đạo, vừa rồi người nhà của Chủ tịch huyện Đồng gọi điện thoại tới, nói Chủ tịch huyện Đồng bị bệnh, muốn xin nghỉ bệnh một tháng, xin huyện tạm thời điều chỉnh công tác của ông ấy.

Cái tên Đồng Dũng gây nhức đầu này, rốt cuộc không chịu nổi, Vương Hạo vui vẻ thầm nghĩ. Dù sao y và Đồng Dũng trực tiếp xung đột, hơn nữa mâu thuẫn tích lũy càng ngày càng sâu, Đồng Dũng càng nghỉ nhiều, là càng tự hạ thấp uy tín, tiền đồ của Vương Hạo càng an toàn.

Bành Viễn Chinh ngăn ra:

- Bệnh? Phái người đi thăm Chủ tịch huyện Đồng một chút đi. Tôi sẽ nói với Nghiêm đại tỷ, để cô ấy và Chủ tịch huyện Ninh ra mặt thăm viếng y.

Nói xong, Bành Viễn Chinh liền cầm điện thoại lên, gọi cho Nghiêm Hoa.

...

Buổi chiều, Bành Viễn Chinh đi tiễn sáu người trong tổ khảo sát do Quách Vĩ Toàn dẫn đầu. Vốn danh sách do Quách Vĩ Toàn báo lên, có mười mấy người, Bành Viễn Chinh loại bớt một nửa. Ngoại trừ Quách Vĩ Toàn, những người còn lại đều là lãnh đạo mấy ban ngành nông cốt như Ủy ban Kinh tế và Thương mại, Ủy ban Xây dựng, Tài chính và Thuế vụ...

Phía Ủy ban Xây dựng chỉ có một mình Vi Minh Hiền, Ủy ban Kinh tế và Thương mại có Mã Thiên Quân và Điền Minh.

Ba người Điền Minh đã chính thức nhậm chức. Điền Minh làm Phó bí thư Đảng ủy Ủy ban Kinh tế và Thương mại, Phó chủ nhiệm, chỉ xếp hạng sau Chủ nhiệm Mã Thiên Quân, là nhân vật số hai của Ủy ban Kinh tế và Thương mại. Có lẽ không bao lâu nữa, khi Mã Thiên Quân được đề bạt làm trợ lý Chủ tịch huyện, Điền Minh sẽ chủ trì công tác của Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện.

Quách Vĩ Toàn dẫn đầu đoàn khảo sát lên xe lửa đến tỉnh Giang Nam, Nghiêm Hoa và Ninh Hiểu Linh dẫn người đến thành phố thăm Đồng Dũng.

Bành Viễn Chinh cũng trở về thành phố, Tôn Thắng Tuấn đi tỉnh họp, buổi chiều chỉ có một mình Lý Minh Nhiên ở lại trực ở cơ quan. Rất nhiều nhân viên cơ quan thấy vắng lãnh đạo, rất nhiều người lén chuồn mất, trụ sở Ủy ban nhân dân huyện trống rỗng, im lìm không tiếng động.

...

Trong khi đó, ở thành phố đột nhiên truyền ra tin tức, Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham được Tỉnh ủy triệu hồi, trở thành Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Tỉnh ủy, cấp phó bộ, còn Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần trở thành Bí thư Thành ủy.

.....

Văn phòng của Mạnh Cường, ở Ủy ban nhân dân thành phố.

Mạnh Cường và Chu Tích Thuần vừa nói chuyện điện thoại xong, mặt hơi đỏ lên. Ông ta vốn đã mất tin tưởng đối với con đường làm quan, nghĩ là mình sẽ về hưu với chức Phó chủ tịch thành phố. Nhưng không ngờ, bởi vì nhờ có Phùng gia, ông ta vụt trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố.

Lên đến tầng này quyền lực, tham vọng yên lặng đã lâu trong lòng ông ta bắt đầu từ từ sống dậy và bành trướng. Hiện giờ, Đông Phương Nham đã chuyển đi, chỉ cần Chu Tích Thuần trở thành Bí thư Thành ủy, ông ta là Phó chủ tịch thường trực thành phố có cơ hội tiến lên cao hơn.

Nói cho đúng, đây không chỉ là cơ hội, mà là kỳ ngộ ngàn năm có một.

Nếu không ngồi ở vị trí Phó chủ tịch thường trực thành phố, ông ta tuyệt đối không dám mơ ước vị trí Chủ tịch thành phố.

Mạnh Cường đứng dậy đi tới đi lui trong phòng làm việc, có phần phiền muộn.

Ông ta muốn nắm bắt cơ hội này, muốn dựa vào quan hệ với Phùng gia, nhưng lại nghĩ tới Phùng gia và em gái Mạnh Lâm của mình đã nghiêm túc cảnh cáo, nên không dám mở miệng; nhưng nếu buông bỏ cơ hội này, ông ta lại không cam lòng.

Phó chủ tịch thành phố là Phó chủ tịch thành phố, cho dù là Phó chủ tịch thường trực thành phố cũng vẫn chỉ là phó chức. Nhưng Chủ tịch thành phố thì khác, đó là đỉnh cao của quyền lực. Nếu như có thể lên đến đỉnh cao này, có chết cũng không hối tiếc.

Mặt Mạnh Cường biến đổi, trán rịn ra một lớp mồ hôi mịn. Ông ta do dự một lúc thật lâu, caamd điện thoại lên lại bỏ xuống, mấy lần như vậy, vẫn không thể bấm số điện thoại của Bành Viễn Chinh.

Liên hệ trực tiếp với Phùng gia, ông ta tuyệt đối không dám. Mà thông qua Bành Viễn Chinh, ông ta lại không nắm chắc Bành Viễn Chinh có thể giúp mình hay không.

Lo được lo mất, ông ta đứng ngồi không yên, giống như kiến bò trên chảo nóng.

Trong lòng ông ta hiểu rất rõ, nếu mình không làm gì cả, chức vị này tuyệt đối không tới phiên ông ta. Mà giờ phút này, không chừng đã có rất nhiều người đang “chạy chọt” rồi!

Chưa nói tới bên ngoài thành phố và trong tỉnh, ngay tại đây, ông ta cũng đã có một đối thủ cạnh tranh rất mạnh, đó là Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy!

Trên thực tế đúng là Hàn Duy đã bắt đầu hoạt động. Ở thành phố, người đầu tiên nhận được tin tức này, ngoại trừ Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần ra, thì là Hàn Duy.

Trước hết, Hàn Duy thử thăm dò thái độ của Đông Phương Nham, tuy thái độ của Đông Phương Nham không rõ ràng, nhưng theo hiểu biết của Hàn Duy đối với Đông Phương Nham, việc ông ta lên chức gần như đã được xác định.

Đông Phương Nham là cán bộ do Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình bồi dưỡng nên, do Tỉnh ủy điều đến Tân An, bây giờ lại đề bạt về lại cơ quan Tỉnh ủy đảm nhiệm quan trọng, là điều hợp tình, hợp lý.

Mặt khác, Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần cũng là cán bộ ở tỉnh xuống, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, việc Chu Tích Thuần trở thành Bí thư Thành ủy không phải là vấn đề quá lớn.

590. Chương 599: Đánh Thức Người Trong Cuộc

Cho nên, cục diện bây giờ là...

Đông Phương Nham lên chức nên cảm thấy rất mừng rỡ. Kỳ thật, lần lên chức này đối với Đông Phương Nham là có chút đột nhiên. Ông ta đang tính ở Tân An thêm hai năm nữa để ổn định căn cơ chính trị của mình, không ngờ, ở tỉnh lại xuất hiện rủi ro. Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký Đặng bị bệnh nên phải về hưu trước. Thành ra còn trống một vị trí đó.

Không đợi lãnh đạo cao tầng thảo luận, Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình đã ngay trong cuộc họp Hội nghị thường vụ điểm danh đề cử Bí thư Thành ủy Tân An Đông Phương Nham.

Lý do mà Từ Xuân Đình đưa ra rất đúng lý hợp tình. Đông Phương Nham ban đầu công tác tại cơ quan Tỉnh ủy, có kinh nghiệm phong phú về làm việc ở cơ quan. Sau hai năm ở cơ sở, chiến tích văn hoa, quan thanh không tệ. Điều Đông Phương Nham trở lại Tỉnh ủy công tác là danh chính ngôn thuận.

Bí thư Từ đã giải quyết dứt khoát, các lãnh đạo Ủy viên thường vụ khác cũng lấy làm mừng rỡ trong lòng. Đương nhiên, cương vị cấp thứ trưởng, Tỉnh ủy chỉ có quyền hướng về phía trước đề danh. Thật muốn xác định thì còn cần tổ bộ phận trung ương cao tầng quyết định.

Tuy nhiên, chỉ cần là chức vị phi tỉnh ủy cấp đảng, cấp trên sẽ tôn trọng ý kiến của Tỉnh ủy. Nếu Từ Xuân Đình đã mạnh mẽ tiến cử thì khả năng Đông Phương Nham thượng vị là rất lớn.

Tháng trước, Tỉnh ủy đã báo cáo lên Trung ương. Không bao lâu sau,. Ban tổ chức Trung ương đã hồi đáp lại. Trên nguyên tắc thì đồng ý nhưng phải cần tiến thêm một bước khảo sát. Qua thêm hai tuần nữa, trình tự của Ban tổ chức Trung ương cơ bản đã định xong. Từ Xuân Đình trước tiên tìm Đông Phương Nham nói chuyện.

Đối với Đông Phương Nham mà nói thì đây giống như một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Đông Phương Nham lên chức thì rất vui mừng, nhưng Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần thì lại phải chịu gian khổ. Nói một cách thông tục, ông ta xuống dưới là để tiếp nhận chức vị của Đông Phương Nham làm Bí thư Thành ủy, chuẩn bị quá độ. Tỉnh ủy sớm có ý nghĩ an bài như vậy. Hơn nữa, ông ta lại đạt được ám chỉ của lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy. Không thể nói là ván đã đóng thuyền nhưng cũng có 90% nắm chắc.

Ngoại trừ hai chức vụ này ra thì ở thành phố cũng không ít người rục rịch.

Hàn Duy thì nhắm vào ngai vàng Chủ tịch thành phố. Còn các cán bộ bình thường cấp phó thì nhắm vào vị trí Ủy viên thường vụ Thành ủy. Xuống chút nữa thì các cán bộ thực chức cấp cục mơ ước cương vị cấp Phó giám đốc sở.

Mạnh Cường ở trong phòng làm việc vô cùng lo lắng bất an. Hàn Duy cũng đang có suy tính như vậy.

Hàn Duy biết, cấu thành uy hiếp đối với mình cũng chỉ có Mạnh Cường. Mạnh Cường là Phó chủ tịch thường trực thành phố, tiếp nhận chức vụ Chủ tịch thành phố là có ưu thế. Ngoài ra, Mạnh Cường nhỏ hơn ông một tuổi. Trong con đường làm quan lên chức, ưu thế về tuổi tác cũng là một điểm mấu chốt.

Nhưng Mạnh Cường so với Hàn Duy, bất kể là kinh nghiệm lý lịch thì không bằng. Mạnh Cường lúc làm Chủ tịch huyện thì Hàn Duy đã là Bí thư Huyện ủy. Rất nhanh được lên làm Phó chủ tịch thành phố. Khi Mạnh Cường làm Phó chủ tịch thành phố thì Hàn Duy đã là Phó bí thư Thành ủy.

Mặc khác, Hàn Duy còn có một nhân tố không sợ hãi chính là ông ta có chỗ dựa ở tỉnh. Bối cảnh không nhỏ. Mà theo ông ta biết, chỗ dựa vững chắc của Mạnh Cường đã về hưu. Lần trước, Mạnh Cường ngoài dự đoán của mọi người lên chức Phó chủ tịch thường vụ thành phố, trong mắt rất nhiều cao tầng thì là gặp vận may.

Hàn Duy nghĩ đến đây, liền cầm điện thoại lên bấm một dãy số. Ở trong điện thoại tắt cung tắt kính, nói với vị lãnh đạo đầu dây bên kia mấy câu, sau khi chiếm được hứa hẹn thì sự yên tâm đã định.

Chỗ dựa của ông ta ở Tỉnh ủy có thể nói là tuyệt đối tin tưởng. Cho dù là Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, có đôi khi cũng phải tôn trọng ý kiến của những đồng chí lãnh đạo trọng yếu khác. Không thể lúc nào cũng chuyên quyền, độc đoán.

Mạnh Cường tâm phiền ý loạn ngồi xe trở về nhà, từ chối hết thấy mọi bữa tiệc.

Vừa bước vào cửa, Trương Mỹ Kỳ thấy sắc mặt của ông ta không tốt thì biết rằng ông đang lo lắng cho vị trí Chủ tịch thành phố, liền thăm dò cười nói:

- Lão Mạnh, bằng không thì gọi cho Mạnh Lâm một tiếng, bảo Mạnh Lâm nói với Phùng gia....

Mạnh Cường lập tức cắt đứt lời của vợ:

- Đừng làm loạn, Mạnh Lâm sẽ không đồng ý đâu.

- Chưa chắc, dù sao anh cũng là anh ruột của cô ấy. Cốt nhục chí thân. Cô ấy có thể trở mặt nhìn anh của mình mất đi cơ hội này.

Trương Mỹ Kỳ khẽ cười.

- Đừng nói những lời gì là cốt nhục chí thân. Những lời này khiến tôi xấu hổ lắm. Hãy nhớ lại lúc trước chúng ta đối xử với hai mẹ con Mạnh Lâm như thế nào.

Mạnh Cường có chút xấu hổ, thở dài rồi xoay người bước lên lầu.

Trương Mỹ Kỳ cũng đỏ mặt, bước theo lên lầu.

- Lão Mạnh, bằng không thì tìm Viễn Chinh thử?

Mạnh Cường lắc đầu:

- Thôi đi, có tìm nó thì cũng vô dụng. Đứa nhỏ này rất có chủ kiến. Quan hệ giữa hai nhà chúng ta vừa mới dịu đi, đừng vì chuyện này mà khiến cho không thoải mái.

Trương Mỹ Kỳ thở dài một tiếng:

- Vậy anh định cam tâm sao? Lúc này là cơ hội ngàn năm có một, bỏ lỡ thì sau này sẽ không còn nữa. Nếu anh có thể lên làm Chủ tịch thành phố, cục diện có thể nói là biến hóa long trời lở đất. Anh cần phải suy nghĩ kỹ lại.

Mạnh Cường bước chân dừng lại.

Thấy thái độ của ông bị lung lay, Trương Mỹ Kỳ lại nhỏ giọng nói:

- Hỏi Viễn Chinh một chút thì có sao nào? Anh là cậu của nó, thương lượng một chút cũng không được sao? Hơn nữa, anh lên làm Chủ tịch thành phố, đối với nó cũng có lợi.

Mạnh Hiểu Quyên đang mang thai từ trong phòng ngủ đi ra, dựa vào cửa lạnh nhạt nói:

- Ba mẹ, con đề nghị hai người đừng đi tìm Viễn Chinh khiến cho em nó khó xử. Con nói rồi, Viễn Chinh là người rất có nguyên tắc đấy.

- Hơn nữa, người ta là cháu đích tôn của Phùng gia, còn quan tâm đến việc có cậu là Chủ tịch thành phố sao? Thân phận của nó nếu công khai ra ngoài, không cần nói là thành phố, ngay cả lãnh đạo tỉnh cũng phải xem trọng một chút.

Lời con gái nói khiến Trương Mỹ Kỳ có chút khó chịu.

Mạnh Cường biến sắc, thở dài một tiếng rồi đi thẳng vào trong thư phòng, hút một điếu thuốc.

Thế gian sự thường luôn kỳ diệu như vậy. Mạnh Cường muốn gặp Bành Viễn Chinh nhưng không dám, Bành Viễn Chinh lại tìm đến tận cửa.

Nghe được chuông cửa, Trương Mỹ Kỳ vội vàng ra mở. Thấy Bành Viễn Chinh mang theo một túi xách đứng ở cửa, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó chợt mừng rỡ.

Bà vừa mời Bành Viễn Chinh vào trong, vừa hướng lên lầu gọi:

- Lão Mạnh, Viễn Chinh đến đây. Anh mau xuống đi.

Tiếng gọi này không chỉ khiến Mạnh Cường phải xuống lầu mà ngay cả Mạnh Hiểu Quyên cũng xuống.

Cô mang thai sau Phùng Thiển Như một tháng. Ngày dự sinh cũng chậm hơn Phùng Thiển Như một tháng. Nên từ tháng trước đã không đi làm, bắt đầu ở nhà nghỉ ngơi.

- Viễn Chinh, cháu đến rồi à?

Mạnh Cường hơi có chút hưng phấn. Ông ta nghĩ đến Bành Viễn Chinh là niềm tình thân thích mà chủ động đến nhà để hiển kế, nhưng kết quả không phải.

- Cậu, mẹ của cháu nói chị Tiểu Quyên đang mang thai, liền từ Mỹ mua một ít đồ dùng em bé, gửi qua bưu điện về nước. Cháu liền mang đến đây cho chị Tiểu Quyên.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền đưa túi xách trong tay cho Mạnh Hiểu Quyên.

- Hàng Mỹ à? Viễn Chinh, nói với cô cho chị gửi lời cảm ơn.

Mạnh Hiểu Quyên vui mừng tiếp nhận, rồi mở ra xem. Trương Mỹ Kỳ cũng tiến lại xem, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng.

Mạnh Cường có chút thất vọng, liền khoát tay bảo Bành Viễn Chinh cùng nhau đến ghế sofa ngồi. Rồi quay lại bảo Trương Mỹ Kỳ làm cơm, mời Bành Viễn Chinh ở lại dùng cơm tối.

Bành Viễn Chinh cũng không từ chối.

Hắn cùng Mạnh Cường nói một chút chuyện. Thấy Mạnh Cường tinh thần không phấn chấn, hắn đột nhiên nhớ tới việc Đông Phương Nham lên chức, trong lòng vừa động nhưng ngoài mặt cũng không biểu hiện gì.

Hắn là người rất có chủ kiến lại là một người có nguyên tắc rất mạnh. Sự tình của Mạnh Cường, đề cập đến sự tiến bộ trên con đường làm quan. Mặc kệ Mạnh Cường có mở miệng hay không, hắn cũng không đáp ứng. Bởi vì trong lòng hắn hiểu được, Phùng gia sẽ không thích việc này. Ông cụ ghét nhất là cái loại dựa vào quan hệ, bám váy đàn bà, buôn quan bán chức. Lần trước Mạnh Cường được thăng làm Phó chủ tịch thường trực thành phố đã là một sự phá lệ rồi. Hoàn toàn là muốn bù đắp lại những thiệt thòi cho Mạnh Lâm vì Phùng gia mà nuôi nấng cháu đích tôn nên người.

Bành Viễn Chinh cũng hy vọng Mạnh Cường sẽ mở miệng. Hắn cho rằng Mạnh Cường hẳn là sẽ biết đúng mực. Hơn nữa, với điều kiện của Mạnh Cường, làm một Phó chủ tịch thường trực thành phố đã làm quá lắm rồi. Đảm nhiệm Chủ tịch thành phố là không có khả năng.

Nếu Mạnh Cường biết nghĩ đến Mạnh Lâm thì cũng không nên đòi hỏi Phùng gia quá nhiều. Cho dù là vì cuộc sống của em mình sau này, ông ta cũng không nên mở miệng.

Bành Viễn Chinh cũng không muốn đâm rạch tầng cửa sổ này.

Cũng may Mạnh Cường chung quy không khiến hắn thất vọng. Trong lúc ăn cơm, Trương Mỹ Kỳ thiếu chút nữa há miệng nói ra, nhưng đều bị Mạnh Cường và Mạnh Hiểu Quyên chuyển hướng đề tài.

Ở Mạnh gia hai tiếng đồng hồ, đến tám giờ tối, Mạnh Cường tự mình đưa Bành Viễn Chinh ra cửa. Đối với con đường làm quan không mở miệng đề cập tới.

- Viễn Chinh, nếu Thiến Như và mẹ cháu về, cháu hãy sắp xếp công việc, trở lại thủ đô chăm sóc Thiến Như. Thiến Như sinh con, cháu bất kể như thế nào cũng phải ở bên cạnh nó.

Mạnh Cường dặn dò.

Bành Viễn Chinh vâng một tiếng rồi nói:

- Cháu biết rồi. Hai ngày nữa cháu sẽ sắp xếp công việc, xin phép Bí thư Hàn nghỉ phép về lại thủ đô, chăm sóc Thiến Như sinh con.

Nghe được cái tên Hàn Duy từ miệng Bành Viễn Chinh, Mạnh Cường trong lúc vô ý miệng co quắp một chút.

- Được, trên đường phải cẩn thận một chút.

Mạnh Cường phát tay.

Bành Viễn Chinh đi về phía trước. Chung quy vẫn niệm tình của mẹ mình, nên dừng bước quay đầu nói:

- Cậu, chuyện của Bí thư Đông Phương cháu cũng có nghe nói. Cá nhân cháu cho rằng, trong lúc này, tốt nhất là không nên hành động thiếu suy nghĩ. Trên nhảy dưới tránh ngược lại sẽ khiến cho lãnh đạo tỉnh phiền lòng.

- Hoạt động cũng chưa chắc có thể được. Mà không hoạt động thì cũng không chắc là không có cơ hội. Cậu ngẫm lại có đúng hay không? Trong mắt của cháu, ở tỉnh khẳng định sớm đã có suy tính. Trên cơ bản, việc Chủ tịch thành phố chọn người, hiện tại hoạt động cũng đã chậm lại.

Theo như lời Bành Viễn Chinh nói, một số Chủ tịch thành phố cấp địa cũng là một cương vị trọng yếu. Đề bạt Đông Phương Nham, ở tỉnh không thể không suy xét đến người nối nghiệp. Nếu sự tình của Đông Phương Nham đã là kết cục đã định thì người nối nghiệp cũng có thể đã sớm xác định.

Bành Viễn Chinh chỉ nói một câu, nhưng giống như sấm sét nổ vang trong đầu Mạnh Cường. Cái gọi là người trong cuộc thường hay mê muội, cần lý trí của người ngoài cuộc đánh thức.

Mạnh Cường như trút được gánh nặng, thở dài một tiếng:

- Viễn Chinh, những lời cháu vừa nói khiến cho cậu thoải mái hơn rất nhiều.

Bành Viễn Chinh cười, quay đầu bước đi, trong nháy mắt đã nặng nề biến mất trong màn đêm.

591. Chương 600: Bom Tấn

Những lời nói này của Bành Viễn Chinh đã đánh thức Mạnh Cường.

Mạnh Cường cân nhắc luôn mãi, rốt cuộc đã đưa ra được một quyết định quan trọng nhưng gian nan trên con đường làm quan của mình: Duy trì hiện trạng, yên lặng theo dõi kỳ biến. Có được thì mừng, không được cũng không sao.

Nhưng Hàn Duy bên kia thì động tĩnh không nhỏ.

Hàn Duy dường như là được Đông Phương Nham ám chỉ, bắt đầu chiêng trống rùm beng hoạt động. Hai ngày nay, ông ta đến tỉnh, trên danh nghĩa là đi họp. Ở thành phố thì căn bản không thấy ông ta đâu.

Không chỉ có Hàn Duy, bởi vì Đông Phương Nham lên chức, ít nhất sẽ trông ra một vị trí Ủy viên thường vụ Thành ủy. Cho nên, có mấy phi Ủy viên thường vụ Thành ủy tự cho rằng mình đủ điều kiện đã bắt đầu nóng lòng muốn nhảy vào. Mà theo như quy trình, có người thượng vị thì sẽ có vị trí để trống. Không ít cán bộ cấp cục thực chức, ví dụ như Bí thư Huyện ủy của các khu huyện cũng bắt đầu nhắm vào thành phố.

Mà lúc này, một quả bom tấn sắp sửa nổ vang xuống thành phố.

Buổi sáng thứ sáu, Bành Viễn Chinh đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Phượng.

- Viễn Chinh, em về rồi. Em đã suy nghĩ kỹ, chuyện này nên giải quyết sớm một chút, tránh cho thời gian kéo dài sinh ra phong ba.

Tần Phượng thản nhiên cười:

- Đơn từ chức của em đã được chuẩn bị xong. Lập tức sẽ trình lên Bí thư Đông Phương. Sau khi ông ấy phê chuẩn xong, sau đó sẽ đưa lên tỉnh.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Tiểu Phượng, hiện tại Đông Phương Nham thăng quan chuẩn bị đi rồi. Ở thành phố vì một chức Chủ tịch và hai vị trí Ủy viên thường vụ mà loạn lên đây. Em làm vậy, càng khiến cho tình thế thêm hỗn loạn.

Tần Phượng cười hì hì:

- Vừa lúc thì em tham gia náo nhiệt thôi. Thừa dịp Đông Phương Nham còn chưa đi, bảo ông ta phê xuống. Dù sao em trước cũng đã nói với ông ta, ông ta không có lý do gì là không đồng ý.

Bành Viễn Chinh thở dài một tiếng:

- Tiểu Phượng, phê thì sẽ phê đấy, nhưng kỳ thật thì cũng phải theo trình tự rời chức.

- Tuy nhiên, trong lịch sử thành phố Tân An, còn chưa có cán bộ lãnh đạo nào chủ động từ chức. Em đưa báo cáo này lên, nhất định sẽ trở thành một nhân vật toàn thành phố, thậm chí toàn tỉnh đưa tin, tạo sự chấn động trong quan trường. Chỉ sợ so với việc Đông Phương Nham lên chức còn lớn hơn nữa.

- Mặc kệ, em cũng không quản nhiều như vậy. Anh có muốn trở lại khu Tân An nhậm chức hay không? Em sẽ đề cử anh với thành phố.

Tần Phượng đột nhiên hạ giọng:

- Anh dù sao cũng là một cán bộ từ quận đi ra. Cơ hội làm việc có rất nhiều. Tương lai anh sẽ dễ dàng tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ Thành ủy.

- Khu Tân An có vị trí nào cho anh không? Hơn nữa, anh vừa mới được thăng làm Chủ tịch huyện Lâm, ở thành phố sẽ không đồng ý điều động công tác của anh đâu.

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Hắn không muốn rời huyện Lâm, bởi vì cục diện của hắn ở huyện Lâm vừa mới được triển khai. Huyện Lâm giống như một tấm giấy trắng, đang chờ hắn phác thảo kết hoạch.

- Vị trí Chủ tịch quận anh có thể giành lấy. Đừng nhìn Tô Vũ Hoàn mơ ước cương vị Bí thư Quận ủy đã lâu nhưng anh ta khẳng định là không được. Anh phải biết rằng, hiện tại Đông Phương Nham phải đi. Chu Tích Thuần sẽ lên thay. Thành phố Tân An sắp tiến vào thời đại của Chu Tích Thuần. Anh là người mà Chu Tích Thuần coi trọng. Cương vị ở khu Tân An rất mầu chốt, ông ta nhất định phải an bài người của mình vào.

- Em xem chừng, có thể sẽ có hai kết cục. Thứ nhất, cương vị Bí thư Quận ủy tạm thời do lãnh đạo Ủy viên thường vụ Thành ủy kiêm nhiệm. Thứ hai, cương vị này sẽ do tỉnh hàng không xuống. Bất kể là loại thứ nhất hay là thứ hai, Tô Vũ Hoàn rất có khả năng bị Chu Tích Thuần dời đi. Sau đó an bài người của mình vào làm Chủ tịch quận. Đây là điều tất nhiên.

- Cho nên, em nói anh có cơ hội rất lớn. Anh nên suy xét lại một chút, ở khu Tân An làm Chủ tịch quận. So với làm Chủ tịch huyện Lâm thì có tiền đồ hơn nhiều.

Tần Phượng chậm rãi phân tích cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh ánh mắt trầm tĩnh. Tuy rằng hắn cảm thấy Tần Phượng nói rất có đạo lý, nhưng hắn vẫn không muốn đi.

Hắn làm quan là vì muốn làm việc. Hơn nữa là muốn đạt được không gian để thi hành biện pháp chính trị của mình, không đơn thuần chỉ là chức vị. Nếu vì chức vị, hắn sẽ chấp nhận kế hoạch của Phùng gia đối với mình.

Cương vị cấp huyện Cục, triệu hồi về cơ quan trung ương, thăng bán cách tiến lên cấp Phó giám đốc sở. Sau đó ở cơ quan thêm hai năm nữa, rồi lại xuống cơ sở tiếp nhận một chức chức, quá độ một năm sẽ thượng vị chức vị đẳng chính. Trong vòng mười năm, không sai biệt lắm có thể bước qua cánh cửa cấp thứ trưởng, trở thành quan lớn danh chính ngôn thuận.

Nhưng hắn lại không muốn như vậy. Hắn muốn làm việc, nếu không thể làm việc, thì hắn không thể phát huy được lý tưởng chính trị của mình. Hắn không bằng vứt bỏ quan theo thương, toàn lực xây dựng đế quốc kinh doanh tư bản của mình.

Nhưng hắn không thể trực tiếp nói với Thành phố những lời này. Bởi vì có giải thích cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể bật cười ha ha:

- Tiểu Phượng, chuyện của anh nói sau, xem tình huống trước đã.

Hai người đã thân mật đến độ này, Tần Phượng tất nhiên là hiểu được cá tính cùng phong cách của hắn. Nghe hắn nói như thế thì biết rằng hắn không có ý định đến khu Tân An.

Tần Phượng thở dài.

Kỳ thật thì cô ngóng trông Bành Viễn Chinh đến khu Tân An cũng là xuất phát từ tư tâm một chút. Cô muốn Bành Viễn Chinh ở khu Tân An, đem những hạng mục công tác của cô tiếp tục đẩy mạnh, không đến mức để cho nó trôi qua.

Sau khi nói chuyện với Tần Phượng xong, Bành Viễn Chinh nhiều ít như trút được gánh nặng. Nếu chuyện này muốn tới thì nên tới càng sớm càng tốt. Đây là lựa chọn của Tần Phượng, đối với hắn mà nói, chỉ có thể tận lực thỏa mãn tâm nguyện của cô. Mà đối với tương lai Tần Phượng, hắn sớm có định đoạt. Hắn tuyệt đối không thể để cho người đàn bà và con của mình phải chịu khổ.

Bằng không mà nói, Tần Phượng mặc dù làm quan hơn mười năm, nhưng không có nhiều tích góp. Nếu đơn thuần dựa vào cá nhân cô thì cuộc sống sau này sẽ khó khăn rất nhiều. Tần Phượng chấp nhận sự an bài của Bành Viễn Chinh, bởi vì hai người là một thể, thực tại không có nhiều khách sáo.

Quách Vĩ Toàn gọi điện thoại đến tỉnh Giang Nam để trả lời và báo cáo tình huống khảo sát. Công ty TNHH Đầu tư vật liệu mới tỉnh Giang Nam nhiệt tình rất cao. Bọn họ nguyện ý bỏ vốn mấy tỷ đem sản nghiệp công ty xây dựng căn cứ tại huyện Lân, nhưng hy vọng huyện Lân có thể cấp cho những chính sách ưu đãi, ví dụ như miễn thuế ba năm và giá cho thuê đất thấp hơn.

Mà trên thực tế, bọn họ có thể nhìn trúng huyện Lân chính là huyện Lân trước mắt có thể nói là giá đất rẻ như củ cải trắng.

Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn không muốn bán đi đất đai của địa phương với giá rẻ mạt. Nhưng huyện Lân là một địa phương nghèo, giá đất bất luận thế nào cũng không thể cao được. Giá cả cao, căn bản là không thể hấp dẫn nhà đầu tư.

Giai đoạn gây dựng sự nghiệp chỉ mới bắt đầu, chỉ có thể dùng giá đất rẻ để hấp dẫn. Nhưng khi trình độ kinh tế của huyện tăng lên, tương lai giá đất ở huyện Lân khẳng định phải là nước lên thì thuyền lên. Bành Viễn Chinh hiện tại phải làm chính là khống chế việc lợi dụng giá đất, mà không để cho lãng phí và khai thác phát triển quá độ.

Quách Vĩ Toàn tỏ vẻ, đối phương đồng ý nhanh chóng đến huyện Lân khảo sát, Phòng chừng tháng sau là có thể tiến hành. Quách Vĩ Toàn có ý rèn sắt khi còn nóng, đem hạng mục tiến cử, tiến nhập vào giai đoạn nghiên cứu thảo tác.

Bành Viễn Chinh gật đầu đồng ý.

Bành Viễn Chinh cũng với Quách Vĩ Toàn khi đang thương lượng về hạng mục thì Tần Phượng đón xe đến Thành ủy, chủ động tìm tới Bí thư Thành ủy Đông Phương Nham đang nhàn nhã chờ điều lệnh của Tỉnh ủy.

- Bí thư Đông Phương!

Tần Phượng mỉm cười, cầm đơn từ chức và bệnh lý của bệnh viện gõ cửa phòng Đông Phương Nham.

Đông Phương Nham ngẩng đầu nhìn Tần Phượng, cười ha hả nói:

- Đồng chí Tần Phượng, mau vào đây. Trở về lúc nào? Đã khỏe chưa?

- Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, bệnh của tôi cần phải tịnh dưỡng một thời gian dài. Bởi vậy, tôi trải qua thận trọng suy xét, cảm giác mình bất kể là tinh lực hay là sức khỏe đều không thích hợp ở cơ quan chính đảng công tác nữa. Căn cứ vào thực tế của bản thân, tôi chính thức đệ đơn từ chức lên Thành ủy, kính xin Bí thư Đông Phương phê duyệt.

Tần Phượng cười, đưa đơn từ chức đến.

Đông Phương Nham tuy rằng sớm có kết nối với Tần Phượng, nhưng Tần Phượng chân chính từ quan không làm khiến cho ông phải giật mình. Ông nhìn Tần Phượng, chần chừ nói:

- Đồng chí Tần Phượng, đây không phải là việc nhỏ, cô phải suy nghĩ cho kỹ càng. Cô là Ủy viên thường vụ Thành ủy, thân gánh trọng trách, không phải là cán bộ bình thường.

Tần Phượng cười nói:

- Bí thư Đông Phương, tôi đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Nói như thế nào đây, một mặt là vì dưỡng bệnh. Về phương diện khác chính là vì muốn thay đổi cuộc sống. Xin lãnh đạo phê duyệt.

Đông Phương Nham thở dài:

- Đồng chí Tần Phượng, theo kinh nghiệm chính trị hai mươi năm của tôi, thì là lần đầu tiên gặp phải tình huống này. Mọi người nói làm quan không đổi, làm lãnh đạo càng khó. Không biết có bao nhiêu người sứt đầu mẻ trán để chen vào bộ máy Ủy viên thường vụ. Nhưng cô nói buông tha liền buông tha cho.

- Được rồi, cô đã suy nghĩ kỹ. Mặc dù cá nhân tôi cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng vẫn chấp nhận đơn từ chức của cô. Tôi sẽ ký tên đồng ý, sau đó đưa sang Thành ủy nghiên cứu. Nếu như Thành ủy không có ý kiến gì thì cứ hướng tỉnh gửi báo cáo. Cô phải kiên nhẫn chờ đợi.

Đông Phương Nham lại trầm giọng nói:

- Trước khi tổ chức chưa phê chuẩn, cô nhất định phải nắm chắc công tác của mình, bảo đảm công tác ở quận không bị chậm trễ, không xảy ra loạn.

Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy Tân An Tần Phượng vì lý do bị bệnh chủ động hướng Thành ủy trình đơn từ chức.

Tin tức này giống như một quả bom tấn, gây ra một tiếng nổ vang trong quan trường Tân An, sinh ra hiệu ứng không gì sánh kịp. Đường đường là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy, một trong những lãnh đạo hạch tâm của thành phố Tân An không ngờ lại từ chức. Hành động vĩ đại của Tần Phượng không dám nói là không có người nào tương tự, nhưng tuyệt đối là chưa từng có ai.

Ở thành phố đều bàn tán, đương nhiên cũng có những người hiểu chuyện ở sau lưng nói rằng, đại khái là ngờ vực vô căn cứ Tần Phượng phạm vào vấn đề kinh tế, bắt buộc dĩ phải từ chức.

Tần Phượng đối với điều này chỉ cười nhạt, coi thường không thèm để ý.

Mà lòng người khu Tân An lại càng thêm chấn động. Ở quận rất nhiều lãnh đạo, bao gồm Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn bên trong có chút trở tay không kịp. Mà tâm phúc của Tần Phượng thì lại vô cùng thất vọng.

Tô Vũ Hoàn hồi phục lại tinh thần, liền hưng phấn không thôi. Nếu Tần Phượng phải đi, thì hãy mau đi đi. Cương vị Bí thư Quận ủy để trống, y có thể thuận lý thành chương mà đi lên.

Tô Vũ Hoàn lập tức hành động, bắt đầu thông qua quan hệ của nhà mình, khơi thông tất cả các khớp xương. Trong lòng y rất minh bạch, cương vị của Tần Phượng nếu đơn thuần là Bí thư Quận ủy thì cũng không khó khăn. Chủ yếu là Bí thư Quận ủy kiêm Ủy viên thường vụ Thành ủy, quyền hạn bổ nhiệm không phải ở Thành ủy mà là Tỉnh ủy.

Huyện Lân.

Buổi chiều lúc tan làm, Nghiêm Hoa từ phía sau vội vàng đuổi theo Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Tôi nghe nói Bí thư Quận ủy khu Tân An chủ động từ chức. Tôi quả thực không tin được vào lỗ tai của mình. Vẫn có người như thế sao?

Bành Viễn Chinh mỉm cười không nói.

592. Chương 601: Tân Bí Thư Cho Gọi

Đối với chuyện của Tần Phượng, Bành Viễn Chinh không công khai phát biểu bất cứ ý kiến gì, cho dù là chuyện phiếm, cũng không tham gia.

Bành Viễn Chinh trở lại thành phố Tân An vào buổi tối, lại nhận lời đến Mạnh gia ăn cơm. Từ miệng Mạnh Cường, hắn nghe được một số tin tức, nói là Đông Phương Nham và các lãnh đạo chủ yếu như Chu Tích Thuần, Hàn Duy đã bàn bạc, trên nguyên tắc đã đồng ý cho Tần Phượng từ chức.

Theo thủ tục, còn phải mở một hội nghị thường vụ để xem xét. Xong rồi, báo Tỉnh ủy và Ban Tổ chức Tỉnh ủy phê duyệt. Nếu ở tỉnh phê chuẩn, còn phải tiến hành thủ tục kiểm tra có liên quan trước khi rời chức.

Toàn bộ quy trình, đại khái cần gần một tháng.

Sáng hôm sau, Đông Phương Nham triệu tập hội nghị thường vụ Thành ủy. Không ngoài dự liệu của mọi người, thời gian hội nghị chưa tới nửa giờ, thuận lợi thông quá đơn từ chức của Tần Phượng. Tin Tần Phượng từ chức đã sớm truyền ra, có câu mỗi người đều có chí hướng của mình, mặc khác, Ủy viên thường vụ không thể bỏ phiếu chống trong chuyện này.

Sau hội nghị, Đông Phương Nham lập tức ra lệnh cho văn phòng Thành ủy báo cáo bằng văn bản lên Tỉnh ủy về việc từ chức của Tần Phương. Đồng thời, qua điện thoại, Đông Phương Nham cũng báo cáo với lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy về chuyện này.

Sáng hôm sau, Ban Tổ chức Tỉnh ủy đột nhiên đến thành phố tuyên bố bổ nhiệm. Trước khi người của Tỉnh ủy tới, không có tin tức nào, ngay cả đương sự là Đông Phương Nham hoặc Chu Tích Thuần cũng chỉ nhận được thông báo vào buổi sáng.

Điều này có phần không bình thường.

11 giờ, Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban Tổ chức Lý Lam đích thân tới, dẫn theo người của Phòng cán bộ Ban Tổ chức cán bộ. Thành phố triệu tập hội nghị toàn thể cán bộ từ cấp huyện trở lên.

Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần, một trái một phải cùng Lý Lam và người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy đi vào lễ đường Thành ủy, toàn thể cán bộ đứng dậy vỗ tay như sấm.

Sắc mặt trầm ổn, Lý Lam đi trước lên đài chủ tịch, một trưởng phòng Cán bộ của Ban Tổ chức Tỉnh ủy theo sau.

Đông Phương Nham lấy lại bình tĩnh, nhìn đám cán bộ dưới đài, cầm micro lên, cao giọng nói:

- Các đồng chí, chúng ta bắt đầu họp. Trước hết, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Lý và các lãnh đạo đến thành phố!

Đông Phương Nham vỗ tay trước, tiếng vỗ tay dưới đài vang lên rào rào.

Lý Lam mỉm cười, khom người chào.

- Kế tiếp, mời Trưởng ban Lý đại diện Tỉnh ủy tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất.

Đông Phương Nham lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Lý Lam đằng hắng một cái, trầm giọng nói:

- Theo bố trí của Tỉnh ủy và chỉ thị cụ thể của Bí thư Tỉnh ủy Từ, cũng theo ủy thác của Ban Tổ chức Trung ương, tôi đến tuyên bố quyết định điều chỉnh bộ máy lãnh đạo Thành ủy Tân An và bổ nhiệm cán bộ mới nhất của Ban Tổ chức Trung ương.

Căn cứ yêu cầu công tác, trải qua nghiên cứu, hội nghị thường vụ Tỉnh ủy quyết định: Miễn chức Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Thành ủy của đồng chí Đông Phương Nham, điều nhiệm đến Tỉnh ủy công tác. Đồng thời căn cứ bố trí nhân sự của Ban Tổ chức Trung ương, đồng chí Đông Phương Nham đảm nhiệm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký.

Lý Lam vừa dứt tiếng, toàn hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Bí thư Thành ủy thăng chức lãnh đạo Tỉnh ủy, đối với thành phố Tân An là chuyện tốt, cho thấy sự thừa nhận của Tỉnh ủy đối với công tác của thành phố Tân An.

Trên đài, Chu Tích Thuần cũng tươi cười vỗ tay. Về mặt Đông Phương Nham hơi phần chần. Làm quan hơn hai mươi năm, rốt cuộc thành công vượt qua cánh cửa cấp phó bộ, từ nay về sau, ông ta là quan chức cấp tỉnh, làm quan đến tận đây, coi như không uống cuộc đời này.

Đông Phương Nham chậm rãi đứng dậy, khom người chào dưới đài, rồi ngồi xuống.

Lý Lam cười cười tiếp tục nói:

- Tỉnh ủy bổ nhiệm đồng chí Chu Tích Thuần làm Bí thư Thành ủy Tân An.

Lý Lam vừa nói xong, tất cả mọi người dưới đài đều chờ đợi câu tiếp theo của ông ta. Chu Tích Thuần lên làm Bí thư Thành ủy là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng Tỉnh ủy lại không miễn đi chức vụ Chủ tịch thành phố của ông ta, không bổ nhiệm tân Chủ tịch thành phố, có nghĩa trong tương lai gần, Chu Tích Thuần quản lý cả công tác ở Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An.

Trường hợp như thế này, nói chung là khá hiếm thấy. Liên tưởng tới lần tuyên bố bổ nhiệm đột ngột này của Tỉnh ủy, có thể thấy, Tỉnh ủy không nhất trí ý kiến về ứng cử viên chức Chủ tịch thành phố, không có quyết định.

Thời gian Chủ tịch thành phố kiêm chức Bí thư Thành ủy có thể dài, có thể ngắn, ở thành phố Trạch Lâm từng có Bí thư Thành ủy kiêm Chủ tịch thành phố hơn một năm rưỡi. Một số cán bộ cấp phó thành phố ngơ ngác nhìn nhau, trao đổi những cái nhìn phức tạp, mà về mặt biến đổi nhiều nhất, chính là Hàn Duy.

Tỉnh ủy tới bổ nhiệm vội vã như vậy, Hàn Duy cảm thấy rất đột ngột, mà Chu Tích Thuần kiêm chức như vậy cho thấy, nếu ông ta muốn lên làm Chủ tịch thành phố, không dễ dàng chút nào.

Mạnh Cường thì có một chút cảm giác hả hê. Hàn Duy chạy chọt ráo riết, kết quả vẫn là công dã tràng. Tuy vị trí tân Chủ tịch thành phố vẫn chưa được xác định rõ ràng, nhưng quan trường hay thay đổi, sau này biến số nhiều lắm, lần này Hàn Duy không đạt được mục đích ở thời điểm thích hợp nhất, về sau càng khó khăn hơn.

Lý La đợi tiếng vỗ tay dưới đài lắng xuống, liền cao giọng nói:

- Đồng chí Đông Phương Nham công tác ở Tân An, Tỉnh ủy và Trung ương rất hài lòng. Trong mấy năm qua, đồng chí Đông Phương Nham đoàn kết dẫn dắt Thành ủy Tân An và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An, cũng như cán bộ và nhân dân thành phố, đẩy mạnh cải cách mở cửa, xây dựng kinh tế, thành tích nổi bật. Theo Tỉnh ủy đề cử, sau này trên cương vị lãnh đạo trọng yếu của tỉnh, đồng chí Đông Phương Nham tiếp tục vì Đảng vì quốc gia mà công tác...

Tổ chức chính trị của đồng chí Chu Tích Thuần vượt trội, có năng lực làm việc và tinh thần đổi mới rất mạnh. Tỉnh ủy cho rằng, đồng chí Chu Tích Thuần đảm nhiệm chức vụ Bí thư Thành ủy Tân An, là thích hợp và thỏa đáng. Mong rằng đồng chí Chu Tích Thuần dẫn dắt Thành ủy Tân An và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An, tiếp tục đẩy mạnh công tác, giữ gìn sự đoàn kết ổn định của thành phố Tân An, bảo đảm kinh tế phát triển nhanh chóng...

Những lời phát biểu theo thủ tục “ca ngợi” cán bộ rời chức và “khen ngợi và khuyến khích cổ vũ” cán bộ được đề bạt của Lý Lam, nhanh chóng qua đi, lại tới lượt Đông Phương Nham và Chu Tích Thuần phát biểu cảm nghĩ.

...

Việc bổ nhiệm của Tỉnh ủy ngoài dự đoán của mọi người, nhưng chuyện ngoài dự đoán của mọi người còn chưa hết.

Sau khi hội nghị kết thúc, đưa tiễn Lý Lam xong, Đông Phương Nham thu dọn đồ đạc trong thời gian ngắn nhất, cũng không nhận tiệc tiễn đưa của thành phố, chỉ gặp mặt Chu Tích Thuần và một số lãnh đạo quan trọng thành phố, sau đó lên xe rời khỏi thành phố Tân An, vội vàng đến Tỉnh ủy nhậm chức.

Bổ nhiệm của Tỉnh ủy tới gấp, Đông Phương Nham cũng đi rất gấp, tất cả đều có vẻ hơi bất thường, khiến một số lãnh đạo thành phố cảm thấy ngơ vực.

Đông Phương Nham đi rồi, Chu Tích Thuần lập tức triệu tập hội nghị mở rộng Ủy viên thường vụ Thành ủy, mở rộng cho tất cả cán bộ cấp phó thành phố trở lên. Trong cuộc họp Chu Tích Thuần nói gì không rõ, nhưng nghe nói, sau đó, Chu Tích Thuần bắt đầu gọi các cán bộ huyện, nhất là cán bộ có thực chức lên nói chuyện.

Bành Viễn Chính nghe được tin này, trầm ngâm. Hắn còn chưa phân tích ra được đầu mối, văn phòng Thành ủy đã gọi điện thoại tới, Tân Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần muốn gặp hắn nói chuyện, bảo hắn một giờ nữa đến văn phòng Bí thư Thành ủy Chu.

Nhậm chức còn chưa đầy 24 giờ, Chu Tích Thuần tìm mình làm gì? Trên đường đến thành phố, Bành Viễn Chính ngồi trong xe, suy nghĩ mãi mà không tìm được lời giải đáp.

Lái xe lão Hoàng tăng tốc độ, lúc xe chạy tòa nhà Thành ủy, câu nói của Tần Phượng vài ngày trước đó đột nhiên vang vọng bên tai Bành Viễn Chính. Hắn nhướng mày lên, trong lòng vừa động: Chẳng lẽ tiểu

Phượng nói đúng? Chu Tích Thuần muốn rèn sắt khi còn nóng, tiến hành điều chỉnh các cán bộ quận huyện, sắp xếp than tìn của mình? Như thế thì cũng quá gấp gáp đi!

Xe dừng lại dưới lầu, Bành Viễn Chinh xuống xe, chậm rãi đi vào cơ quan Thành ủy, đi thẳng lên văn phòng của Chu Tích Thuần ở lầu ba.

Trên lầu ba là phòng làm việc của các lãnh đạo Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức, Trưởng ban Tuyên giáo, Trưởng ban thư ký, Phó bí thư phụ trách Đảng và quần chúng...

Đối với nơi này, đương nhiên Bành Viễn Chinh không xa lạ gì, hẳn thường xuyên đến báo cáo công tác với Hàn Duy, mà văn phòng của Chu Tích Thuần ở đầu phía đông của văn phòng Hàn Duy. Bành Viễn Chinh bước tới, đúng lúc gặp Hàn Duy vừa đi ra.

- Bí thư Hàn!

Bành Viễn Chinh vội dừng bước, cười chào.

Hàn Duy ngăn ra:

- Tìm tôi?

- Bí thư Hàn, Bí thư Chu bảo là muốn gọi tôi đến nói chuyện...

Bành Viễn Chinh khẽ cười.

Hàn Duy ồ một tiếng, phất tay:

- Bí thư Chu đang ở trong phòng làm việc, cậu đi đi.

Bành Viễn Chinh gật đầu, tiếp tục bước vào. Hàn Duy nhìn Bành Viễn Chinh gõ cửa vào văn phòng Chu Tích Thuần, nhướng mày, lại lui về phòng làm việc của mình, “bịch” một tiếng, đóng cửa.

Từ chiều hôm qua, Chu Tích Thuần bắt đầu cho gọi các cán bộ trung tầng có thực chức đến nói chuyện, cơ bản đều là tâm phúc của ông ta. Nhưng Bành Viễn Chinh cũng được Chu Tích Thuần xem là một trong những tâm phúc của mình, được “sủng ái” như vậy, khiến Hàn Duy bất ngờ.

Hàn Duy vốn cho rằng Bành Viễn Chinh là người của mình, bây giờ lại thấy như thế, trong lòng có phần không thoải mái. Khi quay lại phòng làm việc, Hàn Duy không khỏi thấy khó chịu, cho rằng tiểu tử Bành Viễn Chinh này không thành thật, không ngờ âm thầm theo Chu Tích Thuần, thật là không tin được.

- Bí thư Chu!

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, kính cẩn cười nói.

Chu Tích Thuần buông văn kiện trong tay xuống, ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, ngồi đi.

Bành Viễn Chinh theo lời ngồi trên ghế salon, tuy nhiên chỉ ngồi hờn một bên mông. Cho dù là “làm bộ”, ở trước mặt nhân vật số một Thành ủy, hẳn cũng phải tỏ ra kính cẩn và sợ hãi.

- Đồng chí Viễn Chinh, hôm nay gọi cậu tới đây, có hai chuyện muốn nói với cậu. Cậu đừng căng thẳng, đây không phải là cuộc nói chuyện chính thức của tổ chức, xem như cá nhân tôi tâm sự với cậu.

Chu Tích Thuần cười, móc bao thuốc lá ra rút một điếu, lại ném qua cho Bành Viễn Chinh:

- Cậu cũng hút đi!

593. Chương 602: Tương Đương Với Thăng Chức

Bành Viễn Chinh châm thuốc lá, ngồi đối diện Chu Tích Thuần hút thuốc, ngoài mặt mỉm cười, trong lòng lại âm thầm cân nhắc.

Chẳng lẽ Chu Tích Thuần thật sự muốn điều mình đến làm Chủ tịch quận Tân An? Nếu là như vậy, mình phải ứng phó như thế nào đây?

Võn Bành Viễn Chinh không muốn rời khỏi huyện Lân. Trong quy hoạch tổng thể của mình, hắn có hùng tâm tráng chí muốn thay đổi hoàn toàn bộ mặt bản cùng lạc hậu của huyện Lân. Mà hiện giờ, huyện Lân như chiếc thuyền hỏng đã tu sửa xong, bắt đầu theo gió vượt sóng nhỏ neo đi xa.

Nhưng, là Bí thư Thành ủy, nếu Chu Tích Thuần khẳng định điều hắn đến quan Tân An, trong trường hợp không thể thương lượng được, hắn cũng chỉ có thể phục tùng. Hơn nữa, bản thân chuyện này là một loại trọng dụng và đề bạt, là cấp dưới, hắn không thể phụ lòng của ông ta.

Im lặng một lát, Chu Tích Thuần bóp tắc tàn thuốc, cười cười nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện công tác bàn sau. Tôi có ý tưởng bước đầu này, muốn nói trước với cậu.

- Xin lãnh đạo chỉ thị!

Bành Viễn Chinh cười đáp.

Chu Tích Thuần cười cười:

- Có thể cậu không biết, ba tháng trước, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đưa ra ý tưởng quy hoạch xây dựng quận Tân An mới. Sau khi thành phố xin chỉ thị của tỉnh, lãnh đạo tỉnh rất coi trọng vấn đề này, chỉ thị chúng ta mau chóng hình thành phương án hành động.

Ban đầu, thành phố định cắt một phần quận Tân An, lấy khu vực xung quanh thị trấn Vân Thủy làm chính, xây dựng khu kinh tế mới và khu kỹ thuật cao cấp hiện đại, hai khu vực hợp lại, thừa dịp quốc gia cải cách mở cửa, thực hiện dời trọng tâm kinh tế toàn thành phố về phía bắc.

Gần đây, tôi lại suy xét lại, cảm thấy có thể điều chỉnh ý tưởng này một chút. Tôi cho rằng, nên cắt một phần quận Tân An và huyện Lân hợp làm một. Loại bỏ cơ cấu huyện, chính lý, hợp nhất các loại tài nguyên, tập trung lực lượng toàn thành phố, quy hoạch và xây dựng trung tâm thương mại kinh tế chính trị ở phía Bắc... Bước tiếp theo, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố sẽ dời đến khu vực phía Bắc, mà khu vực phía Đông và phía Nam hiện nay, giữ lại khu công nghiệp nặng, làm khu thành thị cũ và cơ sở công nghiệp.

Giọng Chu Tích Thuần không nhanh không chậm, Bành Viễn Chinh nghe xong chấn động.

Đây là một ý tưởng phát triển làm người ta khiếp sợ!

Có lẽ, đây là ý tưởng được Chu Tích Thuần suy xét đã lâu, nhưng bởi vì Đông Phương Nham tại nhiệm mà không thể đẩy mạnh thực hiện ý tưởng cá nhân.

Chu Tích Thuần đưa mắt liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, thản nhiên nói:

- Cậu cảm thấy thế nào?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, đáp:

- Bí thư Chu, xây dựng khu đô thị mới là điều không phải nghi ngờ. Vị trí hiện tại của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, có rất nhiều xí nghiệp công nghiệp nặng, cho dù là bản thân việc xây dựng nội thành hay dung lượng kinh tế, cũng đã gần bão hòa, nếu thành phố chúng ta muốn phát triển vượt bậc, nhất định phải nhảy ra khỏi vòng trời buộc này! Từ góc độ này mà xem xét, tôi cho rằng, ý tưởng của Chủ tịch thành phố Chu là vô cùng sáng suốt! Cũng là phù hợp với tình hình thực tế của thành phố Tân An!

Tuy biết rõ là Bành Viễn Chinh đang cố ý cho mình “uống nước đường”, trong lòng Chu Tích Thuần vẫn cảm thấy rất thoải mái, phá lên cười ha hả:

- Tôi tìm cậu đến, không phải để nghe lời nịnh nọt, mà là muốn nghe ý kiến và đề nghị của cậu.

- Bí thư Chu, chuyển dời trung tâm chính trị và kinh tế, không chỉ cần có vốn đầu tư thật lớn, mà còn cần có thời gian và quá trình. Đồng thời loại bỏ cơ cấu huyện chỉnh hợp tài nguyên, cũng không thể hoàn thành ngày một ngày hai. Mà thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cho dù bây giờ huyện Lân hợp nhất với một phần quận Tân An, cũng không đủ điều kiện đảm nhiệm công năng trung tâm toàn thành phố.

Bành Viễn Chinh rất uyển chuyển nói ra cái nhìn đích thực của mình. Trước đó vừa nịnh một câu, sau đó mới đưa ra ý kiến cá nhân chân chính. Về mặt nào đó mà nói, hắn cũng không tán thành kế hoạch dời nội thành về phía bắc của Chu Tích Thuần.

Chu Tích Thuần nhướng mày, cười:

- Đương nhiên cần có thời gian. Tôi xem trọng tương lai phát triển trong vài năm tới của huyện Lâm, đồng thời cũng xem trọng tiềm năng phát triển rất lớn của khu vực phía bắc...Nói như thế, đồng chí Viễn Chinh, ít nhất tôi có thể làm việc ở Tân An năm năm, trong năm năm này, chúng ta cứ hết sức cố gắng, là đủ rồi.

Bành Viễn Chinh nghe Chu Tích Thuần nói như vậy, biết ông ta đã hạ quyết tâm, suy xét một cách chín chắn, hơn nữa, xem bộ dạng chắc chắn cũng đã được tỉnh tán thành, nếu không ông ta sẽ không mạnh miệng như vậy.

Nghĩ như vậy, Bành Viễn Chinh nghiêm nghị và kính cẩn nói:

- Tôi hiểu, Bí thư Chu. Lãnh đạo có gì dặn dò, cứ trực tiếp chỉ bảo.

Chu Tích Thuần cười lớn:

- Ý của tôi là như vậy, chúng ta đồng thời làm quy hoạch về hành chính, hoàn thành thủ tục liên quan, trước cuối năm thực hiện mở rộng huyện Lâm; mặt khác, khởi động việc loại bỏ thể chế huyện. Ở thành phố thành lập tổ lãnh đạo loại bỏ thể chế huyện, do tôi làm tổ trưởng, đồng chí Mạnh Cường làm tổ phó thường trực, cậu đảm nhiệm tổ phó kiêm chánh văn phòng tổ lãnh đạo, phụ trách công tác cụ thể loại bỏ cơ cấu huyện!

Bành Viễn Chinh lên tiếng nhận lệnh, nhưng đồng thời lại thầm thở dài. Nếu phải loại bỏ thể chế huyện, như vậy việc trình báo huyện nghèo cấp quốc gia của huyện Lâm không thể thực hiện được rồi. Tuy nhiên, sau khi loại bỏ thể chế huyện, sẽ nhận được tài nguyên của toàn thành phố và sự ủng hộ toàn lực về tài chính, điều này đối với huyện Lâm, coi như là cơ hội phát triển ngàn năm một thuở.

Hơn nữa, một khi huyện Lâm được mở rộng, lấy thị trấn Vân Thủy làm chính, cộng với một phần quận Tân An, vô hình trung sẽ gia tăng tổng sản lượng kinh tế của huyện Lâm. Nếu hoàn thành mở rộng trước cuối năm, hơn nữa, các dự án mới được đầu tư đưa vào hoạt động, thu nhập tài chính và tổng giá trị sản xuất của huyện Lâm năm 1994 tăng gấp hai lần là không thành vấn đề.

- Tốt lắm, trên cơ bản chính là chuyện này. Sau khi cậu trở về, lập tức thực hiện tốt các công tác chuẩn bị, tôi sẽ bảo thành phố phối hợp, kết nối công tác với các cậu.

Chu Tích Thuần phát phát tay:

- Lát nữa tôi còn phải tổ chức một cuộc họp, cậu đi về trước!

- Được, Bí thư Chu, tôi về chuẩn bị. Có chuyện gì, sẽ báo cáo xin chỉ thị của lãnh đạo!

Bành Viễn Chinh đứng dậy cáo từ.

...

Sau đó trong hội nghị thường vụ Thành ủy, Chu Tích Thuần đưa ra chuyện này. Ông ta là Bí thư Thành ủy, chuyện này lại được tỉnh mạnh mẽ ủng hộ, các Ủy viên thường vụ khác đều bỏ phiếu tán thành. Trên thực tế, thành phố đã sớm biết ý tưởng xây dựng khu đô thị mới này, chỉ là Chu Tích Thuần đem ý tưởng này phát triển thêm, theo phong cách cá nhân của mình thôi.

Tin tức cứ như vậy truyền ra ngoài, khiến toàn thành phố chấn động, nhất là thị trấn Vân Thủy và vài địa phương sáp nhập vào với huyện Lâm, gây bàn tán xôn xao.

Nội thành dời về phía Bắc, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố dời về phía huyện Lâm, có nghĩa khu nội thành Tân An trở thành “khu cũ”, không còn là khu đầu mối then chốt về chính trị, kinh tế, mà bởi vậy, địa vị lịch sử kéo dài mấy chục năm, sẽ không còn lại chút gì.

Quận Tân An là nơi Chủ tịch quận Tô Vũ Hoàn đang lo tranh thủ chức vụ Bí thư Quận ủy. Vừa nghe tin này, lập tức trong lòng y nguội lạnh, hứng thú rã rời. Nếu quận Tân An không còn là trung tâm nội thành, làm sao có thể tái bố trí cấp Ủy viên thường vụ, Bí thư Quận ủy được? Ngay cả bây giờ y lấy được vị trí này, tương lai bị cắt đi, thì cũng không hay ho gì.

Ngày 19 tháng 5, Thành ủy Tân An và Ủy ban nhân dân thành phố liên hợp gửi công văn đi, thành lập cơ cấu lâm thời “Tổ lãnh đạo loại bỏ thể chế huyện của thành phố Tân An”, do Chủ tịch thành phố kiêm

Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần làm tổ trưởng, Ủy viên thường vụ Thành ủy, Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường làm tổ phó thường trực, Phó Trưởng ban thư ký Thành ủy, Chủ tịch Ủy ban nhân dân huyện Lâm Bành Viễn Chính đảm nhiệm tổ phó kiêm chánh văn phòng tổ lãnh đạo. Văn phòng tổ lãnh đạo đặt tại huyện Lâm.

Rất nhiều người đều chú ý tới chức vụ “Phó trưởng ban thư ký Thành ủy” của Bành Viễn Chính ghi trong văn bản, vừa khiếp sợ vừa có vài phần cảm thán: vị cán bộ cấp huyện trẻ tuổi này, lại dũng cảm chọn gánh nặng, mà việc chọn gánh nặng như vậy đồng nghĩa với được thăng chức!

Trước khi gửi văn kiện này, Ban Tổ chức Thành ủy đã đưa xuống một văn kiện bổ nhiệm Bành Viễn Chính kiêm nhiệm Phó trưởng ban thư ký Thành ủy, nhưng không có bất kỳ phân công công tác nào, đó chính là một hư chức.

Tuy Phó trưởng ban thư ký Thành ủy cũng là cán bộ cấp huyện nhưng vị trí hết sức quan trọng, gần như tương đương với một trong những “người phát ngôn” quan trọng của Thành ủy. Bình thường, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy nếu có kiêm nhiệm, sẽ làm Bí thư Huyện ủy, rất ít khi làm Chủ tịch huyện.

Bành Viễn Chính giữ chức này, ngoài mặt là để dễ dàng cho triển khai công tác, khiến hắn có thể có tư cách ngang bằng vai vế với các Bí thư Huyện ủy.

Đồng thời, ai cũng hiểu, một khi “huyện Lâm mới” được hợp nhất xong và loại bỏ thể chế huyện thành công, Bành Viễn Chính sẽ đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy trung tâm nội thành thành phố Tân An, thậm chí hoàn toàn có khả năng tiến thêm một bước, kiêm chức Ủy viên thường vụ Thành ủy, trực tiếp vượt qua cánh cửa cấp Phó giám đốc sở.

Chu Tích Thuần mới vừa lên, Bành Viễn Chính đã được trong dụng, khiến Bành Viễn Chính bị gán cái nhãn “người của phe Chu Tích Thuần”. Đây là điều Bành Viễn Chính không muốn thấy, nhưng không có cách nào khác.

Có được tất có mất, điều đó là lẽ thường.

...

Tin tức đến thị trấn Vân Thủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Lý Tuyết Yến, Chủ tịch thị trấn Cổ Lộng và các thành viên bộ máy lãnh đạo vui vẻ ra mặt, thị trấn còn mở một hội nghị “chúc mừng”. Đối với thị trấn Vân Thủy mà nói, nhập vào huyện Lâm cũng không có gì đáng vui mừng, nhưng tương lai trở thành khu vực trung tâm của một đô thị mới, cũng là một biến đổi có tính lịch sử.

Đương nhiên, theo góc độ cảm tình cá nhân mà nói, Bành Viễn Chính là lãnh đạo cũ của thị trấn, các cán bộ trong thị trấn đều là cấp dưới trước kia của hắn, có thể tiếp tục theo Bành Viễn Chính công tác, họ rất vui mừng.

Chủ tịch thị trấn Cổ Lộng vội vàng đẩy cửa phòng làm việc của Bí thư Đảng ủy thị trấn Lý Tuyết Yến, cười nói:

- Bí thư Lý, sao chúng ta không đi thăm lãnh đạo cũ của chúng ta một chút?

- Khoan đã, công tác này thành phố còn chưa triển khai, chúng ta là cấp cơ sở, nên khiêm tốn một chút.

Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu:

- Tránh cho người ta nói này nói nọ sau lưng!

- Sợ gì? Bí thư Lý, văn kiện của thành phố đã xuống tới đây, ý kiến phúc đáp của tỉnh sẽ lập tức đến ngay, Cục Dân chính thành phố đang tiến hành những bước thẩm tra và phê chuẩn cuối cùng, không tới mấy tháng nữa, chúng ta là thị trấn Vân Thủy thuộc huyện Lâm rồi.

Cổ Lộng không cho là đúng, cười ha hả, nói:

- Đã lâu rồi không được gặp lãnh đạo, chúng ta đi huyện Lâm một chuyến đi.

Lý Tuyết Yến do dự một chút, mắt lóe lên, nhẹ nhàng nói:

- Được, chúng ta lập tức đi thăm. Lát nữa tôi gọi điện cho Chủ tịch huyện Bành, hỏi lãnh đạo xem có thể hay không.

594. Chương 603: Hồi Kinh

Lý Tuyết Yến ngay trước mặt Cổ Lượng, cầm điện thoại gọi cho Bành Viễn Chinh nhưng thật lâu vẫn không có người tiếp máy.

Lý Tuyết Yến ngẫm nghĩ một chút, lại gọi điện thoại đến UBND huyện.

Đầu dây bên kia là giọng nữ.

- Xin hỏi, Chủ tịch huyện Bành có đó không?

Lý Tuyết Yến cười nhẹ hỏi.

Bên kia trả lời:

- Chủ tịch huyện Bành đang đi họp ở thành phố. Gần đây công tác lãnh đạo bề bộn, bình thường rất khó tìm anh ấy. Xin hỏi chị là...

Lý Tuyết Yến ồ một tiếng:

- Tôi là Bí thư thị trấn Vân Thủy khu Tân An, phiền cô nói với Chủ tịch huyện Bành là có đồng nghiệp ở thị trấn Vân Thủy có việc muốn tìm anh ấy. Khi nào anh ấy rảnh thì chúng tôi sang thăm hỏi lãnh đạo cũ.

- Vâng, tôi nhất định sẽ chuyển lời lại cho Chủ tịch huyện Bành.

Nữ nhân viên công tác đầu dây bên kia thái độ rất khách khí.

Lý Tuyết Yến bắt đầu cúp điện thoại nói:

- Lão Cổ, tôi nói có sai đâu? Ở thành phố vừa mới đổi lãnh đạo, Chủ tịch huyện Bành lại được tân lãnh đạo trọng dụng. Nhất định là rất bận rộn. Tôi phỏng chừng anh ta hiện tại đang ở thành phố tham dự cuộc họp không nhỏ. Nếu không hẹn trước thì rất khó mà gặp.

Cổ Lượng cười khổ, thở dài nói:

- Xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Bí thư Lý, cô đang bận, tôi xin phép về trước.

Nhìn theo bóng dáng của Cổ Lượng, Lý Tuyết Yến không kìm nổi thở dài. Sau đó quay đầu nhìn tấm ảnh chụp của Bành Viễn Chinh treo trên tường khi còn tại nhiệm. Đây là tấm ảnh chụp chung với toàn thể lãnh đạo thị trấn Vân Thủy.

Trong khoảng thời gian này, cô liêu mạng làm việc, ý đồ là muốn bài trừ đi tình cảm trong lòng mình. Nhưng mỗi khi cô sắp thành công thoát khỏi thì gương mặt anh tuấn, nho nhã của Bành Viễn Chinh lại xuất hiện trong đầu của cô.

Ai! Lý Tuyết Yến con mắt đầy nước, chán nản quay đầu lại, nhắm hai mắt.

Bành Viễn Chinh gần đây rất bận rộn công việc. Chu Tích Thuần quan mới nhận chức đốc ba đồng lửa, đang thỏa mãn nguyện triển khai kế hoạch phát triển của mình, cùng lúc đẩy mạnh kinh tế và thu hút đầu tư, rồi tiến hành điều chỉnh cán bộ các quận huyện và ban ngành trực thuộc thành phố. Ở thành phố không ngừng xuống tay, khiến từ trên xuống dưới loay hoay sứt đầu mẻ trán.

Bành Viễn Chinh ở Thành ủy cũng có một căn phòng làm việc cho mình, mặc dù chỉ trên danh nghĩa là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy. Là Phó tổ trưởng tổ lãnh đạo và người gánh vác công việc cụ thể trong công tác thành phố Tân An rút lui huyện thành lập khu, hần hai ngày nay phối hợp với các bộ môn thành phố chiêng trống rùm beng mà chuẩn bị trình báo thủ tục. Mà bộ phận hành chính khu Tân cũng được tính vào công tác ở huyện Lâm. Dưới sự chỉ thị của Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần, Phó chủ tịch thường trực thành phố Mạnh Cường tự mình ôm lấy mọi việc. Đây cũng là suy xét đến thân phận cấp bậc của Bành Viễn Chinh không đủ lực uy hiếp.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh gọi Ủy viên thường vụ huyện ủy, Phó chủ tịch huyện Lý Minh Nhiên đến phòng, bảo y thay thế mình phụ trách việc kết nối giữa huyện và thành phố, tiến hành thủ tục giai đoạn trước khi rút huyện thành lập khu. Lượng công việc rất lớn. Đối với Lý Minh Nhiên mà nói, đây chính là một lần khảo nghiệm quan trọng.

Nếu là Quách Vĩ Toàn thì Bành Viễn Chinh nhất định là phải giao cho Quách Vĩ Toàn. Nhưng hiện tại Quách Vĩ Toàn đang theo dõi hạng mục khảo sát ở Giang Nam. Căn cứ sản nghiệp vật liệu mới rất quan trọng. Nếu không phải Quách Vĩ Toàn thì người khác rất khó mà đảm phán thành công những điều kiện có lợi cho huyện Lân.

Sau khi phân công công việc cho Lý Minh Nhiên xong, Bành Viễn Chinh lại gọi điện thoại thông báo cho Quách Vĩ Toàn, nói về chuyện hạng mục. Dặn Quách Vĩ Toàn không nên gấp gáp, phải có kiên nhẫn, đàm phán hạng mục này thật vững chắc. Cố gắng cuối tháng 7 bắt đầu vận tác.

Sau khi xử lý xong tình hình công tác kinh tế, Bành Viễn Chinh lúc này mới rời khỏi phòng làm việc, hướng lầu ba đi tới. Hắn muốn tìm Chu Tích Thuần xin nghỉ phép.

Phùng Thiển Như dự sinh là cuối tháng 7, nhưng rất có khả năng phải sinh sớm. Đây là chuyện không ai nói trước được. Mạnh Lâm và Phùng Thiển Như đã về nước, trong nhà thúc giục hắn nhiều lần, bảo hắn trở về. Hôm nay là hạ tuần tháng 6, Phùng Thiển Như sắp sinh tới nơi, hắn bất kể thế nào cũng phải trở về.

Với thân phận của hắn, chuyện xin nghỉ phép bây giờ có chút hơi khó.

Là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy và là thành viên tổ công tác chuyên nghiệp, hắn nhất định phải hướng Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần để xin phép. Đồng thời, là Chủ tịch huyện Lân, hắn cũng vẫn phải xin phép Bí thư Huyện ủy Hàn Duy.

Thứ nhất, bởi vì hắn với Chu Tích Thuần có qua lại gần. Thái độ của Hàn Duy có chút lúng túng. Bành Viễn Chinh biết Hàn Duy trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể tránh được.

Trên quan trường, mọi việc đều thuận lợi chỉ là một lý tưởng tuyệt vời, hoặc chỉ nói là ảo giác. Bành Viễn Chinh không có khả năng lắc lư qua lại giữa Chu Tích Thuần và Hàn Duy. Hắn không có lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn Chu Tích Thuần. Không cần nói Hàn Duy chưa trở thành Chủ tịch thành phố, cho dù Hàn Duy trở thành Chủ tịch thành phố, thì việc được Chu Tích Thuần coi trọng và tín nhiệm, Bành Viễn Chinh cũng có thể vượt qua.

Hơn nữa, Chu Tích Thuần là nhân vật số một của Thành ủy, là cán bộ cấp dưới, dựa vào nhân vật số một thì cũng không có chuyện gì đáng nói.

Bành Viễn Chinh ở văn phòng Thành ủy đợi một lát. Có một Bí thư Quận ủy một khu đang báo cáo công việc với Chu Tích Thuần. Hắn không tiện đi vào. Lúc này đây, thành phố tiến hành điều chỉnh nhân vật số một các khu huyện và ban ngành trực thuộc thành phố độ mạnh yếu rất lớn. Không ít người đều lo lắng mình có mặt trong danh sách điều chỉnh. Liền nường theo danh nghĩa đến thành phố thăm viếng Chu Tích Thuần, hoặc nịnh nọt, hoặc bề ngoài trung thành để thăm dò. Đồng thời cũng là Bát tiên quá hải, mỗi người đều tự thể hiện thân thông của mình.

Ở thành phố, rất nhiều số lượng cán bộ điều chỉnh trên cơ bản là mới cũ luân phiên. Bí thư cũ đi rồi, Bí thư mới lên đài sẽ trước tiên điều chỉnh cán bộ. Thứ nhất là dựa theo suy nghĩ của mình mà tiến hành quyền lực bố cục và một lần nữa tẩy bài. Thứ hai là triển khai quyền uy vô thượng của Bí thư Thành ủy.

Bành Viễn Chinh nghe được bên ngoài có động tĩnh thì biết người nọ bên trong đã đi ra, thì liền nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!

Chu Tích Thuần thanh âm có chút mệt, khàn khàn.

Thi hành chính trị mới, không chỉ có nhiệt tình chính trị mà còn cần có tinh lực và thể lực hùng mạnh. Đây là điều không thể nghi ngờ.

- Bí thư Chu!

Bành Viễn Chinh tiến vào cười nói.

- Viễn Chinh, mau ngồi đi.

Chu Tích Thuần thấy Bành Viễn Chinh, thần sắc vốn kiêu ngạo lập tức buông lỏng xuống, nhìn Bành Viễn Chinh như một tâm phúc của mình. Đương nhiên, đây cũng là một nghệ thuật lãnh đạo.

- Bí thư Chu, là như thế này, tình hình công tác kinh tế tôi đã an bài xong. Tôi muốn xin lãnh đạo nghỉ [hép vài ngày. Vợ tôi sắp sinh rồi, tôi muốn đến thủ đô chăm sóc cô ấy.

Bành Viễn Chinh cười, cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp vào đề chính.

Chu Tích Thuần ngẩn ra, bật cười ha hả:

- Đây là chuyện tốt. Đồng chí Viễn Chinh, xin chúc mừng. Nhưng sau khi đến thủ đô rồi cũng phải thông báo cho thành phố biết, đem phương thức liên lạc với cậu cho thành phố và huyện biết. Không thể bởi vậy mà làm trễ nãi công tác. Đương nhiên, trừ phi công tác quá lớn, ngoài ra thì cậu có thể yên tâm ở lại thủ đô mà chăm sóc vợ mình.

Chu Tích Thuần sáng khoái như vậy thì Bành Viễn Chinh trong lòng cũng cảm thấy cao hứng, liền đứng dậy, nói lời cảm ơn:

- Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm. Tôi xin phép ra về.

- Ủ, đi đi!

Chu Tích Thuần phất tay nói:

- Tôi cũng muốn nghỉ ngơi một lát. Mấy ngày nay thật sự chống đỡ không nổi.

Bành Viễn Chinh rời khỏi văn phòng của Chu Tích Thuần, đến phòng làm việc của Hàn Duy, hơi do dự một chút rồi gõ cửa bước vào.

Hàn Duy đang xem báo, hứng trí cũng không cao. Gần đây ông ta hơi rảnh rỗi. Ở tỉnh bên kia chậm chạp không có động tĩnh. Lãnh đạo sau lưng ông ta ám chỉ nói lãnh đạo chủ chốt Tỉnh ủy không có tổ thái độ. Xem điệu bộ này, Chu Tích Thuần sẽ là Bí thư Thành ủy kiêm Chủ tịch thành phố sẽ mấy tháng, thậm chí dài hơn.

- Bí thư Hàn!

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

Hàn Duy ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, như cười như không nói:

- Đồng chí Viễn Chinh à? Đồng chí gần đây công việc bề bộn, hôm nay sao rảnh mà ghé chỗ tôi vậy?

- Bí thư Hàn, vợ tôi sắp sanh. Tôi xin phép nghỉ mấy ngày về chăm sóc cô ấy.

Bành Viễn Chinh nghe ra trong giọng nói của Hàn Duy có ý châm biếm nên làm bộ không nghe thấy, trực tiếp mở miệng xin phép.

Hàn Duy nhú mày nói:

- Hiện tại công tác của thành phố khá bận, cậu làm sao mà đi được. Đương nhiên, vợ sinh con thì đây cũng là chuyện đại sự. Nhưng tôi hy vọng cậu có thể không làm chậm trễ công tác. Thôi, cậu cứ an bài công việc của mình, duy trì phương thức liên lạc là được. Nếu bên này có công tác quan trọng thì tôi bất cứ lúc nào cũng sẽ tìm cậu.

Bành Viễn Chinh đã chuẩn bị xong, sáng ngày thứ hai ngồi xe lửa trở lại thủ đô. Tuy nhiên, hắn không đi một mình. Cùng đi với hắn đến thủ đô còn có vợ của Mạnh Cường Trương Mỹ Kỳ.

Phùng Thiển Như cũng là con cháu của Mạnh gia, vợ của cháu ngoại trai. Cô sinh con, Mạnh gia cũng phải coi trọng, trực tiếp bảo Trương Mỹ Kỳ làm đại diện, mang theo một ít đồ dùng cho sản phụ và em bé theo đúng phong tục địa phương. Trước tiên vào thủ đô thăm hỏi Phùng Thiển Như.

Khi tới thủ đô, xe của Phùng gia đã chờ sẵn tại trạm xe lửa, chở Trương Mỹ Kỳ và Bành Viễn Chinh về biệt thự của Phùng gia. Trương Mỹ Kỳ dù sao cũng là đại diện của Mạnh gia, bên nhà mẹ đẻ của Mạnh Lâm. Để tỏ lòng tôn trọng, vợ chồng Phùng Bá Lâm đại diện cho Phùng gia mở tiệc chào đón tại khách sạn Yến Kinh. Trương Mỹ Kỳ lần đầu tiên bước vào Phùng gia nhà cao cửa rộng nên có chút thủ sững nhược kinh.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như không có tham dự bữa tiệc. Vợ chồng lâu ngày không gặp nên trốn trong phòng không ra ngoài. Người trong nhà cũng không muốn quấy rầy, đồ ăn đều được mang đến tận phòng.

Nhưng Mạnh Lâm và Tống Dư Trần dù sao cũng lo lắng cho sức khỏe của Phùng Thiến Như. Cách mấy giờ đều đến hỏi thăm. Đến buổi tối, khi sắp sửa đi ngủ, Tống Dư Trần cẩn thận đến phòng dặn dò nhiều lần, sẽ sợ Bành Viễn Chinh không cẩn thận lại “đụng” Phùng Thiến Như.

Bành Viễn Chinh không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng bề trên yêu thương như vậy, hắn cũng không tránh được.

Cuối cùng khi Phùng Thiến Như đã ngủ say, hắn ôm lấy gối sang nằm ở ghế salon.

Sáng sớm hôm sau, khi hắn còn chưa tỉnh ngủ thì cửa phòng ngủ đã vang lên tiếng gõ cửa. Hắn day day mắt, ngẩng đầu thì thấy giường của Phùng Thiến Như trống rỗng.

Lúc này, Phùng Thiến Như hay có thói quen lặng yên rời giường xuống lầu hoạt động. Ở Mỹ, cô được bác sĩ căn dặn, bảo cô phải siêng hoạt động trước khi sanh, sẽ có lợi cho việc sinh đẻ sau này.

- Mời vào!

Bành Viễn Chinh ôm chần ngồi dậy.

Con gái của chú ba Phùng Lâm Lâm đẩy cửa bước vào, nhìn Bành Viễn Chinh cười hì hì:

- Anh, xuống lầu dùng cơm. Anh lười quá, chín giờ rồi mà còn ngủ.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc nói:

- Đã trễ như thế sao?

- Đúng rồi, mau khẩn trương xuống lầu dùng cơm đi. Chị Thiến Như tản bộ về rồi.

Phùng Lâm Lâm quay đầu bước ra ngoài.

Bành Viễn Chinh xuống lầu, thấy Phùng Thiến Như bụng to vượt mặt đang chờ hắn, thì liền khẩn trương bước đến đỡ lấy cô nói:

- Thiến Như, em mau ngồi xuống đi. Đứng lâu như thế sẽ mệt lắm.

Phùng Thiến Như khẽ mỉm cười:

- Không có việc gì đâu. Ông xã, ở Mỹ bác sĩ dặn em phải đi nhiều, đứng nhiều, hoạt động một chút thì sinh con mới khỏe mạnh. Nói sau, cả ngày em cũng không ngồi thì nằm mà.

Mạnh Lâm cười, từ bên kia lộ đầu ra nói:

- Viễn Chinh, Thiến Như, các con mau tới ăn cơm đi. Cơm xong thì Thiến Như còn phải đến bệnh viện kiểm tra.

Bành Viễn Chinh lên tiếng, đỡ Phùng Thiến Như về nhà ăn. Phùng Thiến Như cười khổ, trả lời:

- Mẹ, con vừa mới kiểm tra hôm trước, không cần phải...đi bệnh viện nữa chứ? Dù sao ngày dự sinh cũng còn có vài ngày. Con hiện tại một chút cảm giác gì cũng chưa có. Không nên nóng vội.

- Không được, nhất định phải kiểm tra. Đây là bệnh viện dặn đấy. Ba ngày kiểm tra một lần, không thể gián đoạn. Lát nữa, bà của con cũng qua đây.

Mạnh Lâm cười không nói gì. Lúc này cự tuyệt Phùng Thiến Như.

Tống Dư Trần ở một bên xen vào:

- Đúng rồi, Thiên Như, chúng ta không thể khinh thường. Tuy nói rằng sức khỏe của con không tệ, nhưng vì lý do an toàn, vẫn không thể gián đoạn việc kiểm tra. Mẹ thấy, thật sự không được. Con phải vào bệnh viện trước đi, tìm một phòng bệnh cho cán bộ, rồi bảo Viễn Chinh ở lại chăm con.

Phùng Thiên Như cười khổ, cũng không phản bác lại.

Đang mang huyết thống đời thứ tư của Phùng gia, hiện tại Phùng Thiên Như đang trở thành người được bảo hộ quan trọng nhất của Phùng gia. Gió thổi cỏ lay, cả nhà cùng lâm trận. Vốn dựa theo ý kiến của Phùng lão thái thái, phải từ bệnh viện tìm một số y tá chăm sóc đặc biệt tới nhà. Bất cứ lúc nào cũng phải đợi lệnh. Nhưng Phùng lão cảm thấy không cần nên mới từ bỏ.

Không cần nói nữa, Phùng lão thái thái, mà ngay cả Phùng lão cũng quan tâm tới một trình độ nhất định. Hai ngày trước, Phùng lão đi công tác ở Châu Phi, nhưng ở nước ngoài, trước khi đi ngủ, Phùng lão còn không quên gọi điện thoại về hỏi thăm tình huống của Phùng Thiên Như. Có thể thấy được, Phùng gia rất coi trọng đứa bé này.

Trương Mỹ Kỳ mỉm cười, giúp đỡ Mạnh Lâm chuẩn bị điểm tâm. Nhưng bà dù sao cũng là khách, nên Tổng Dư Trần luôn mãi lễ nghĩa với bà.

Vào lúc đang ăn cơm thì chuông cửa vang lên.

Mạnh Lâm vội vàng đi ra mở cửa, vừa thấy thì có chút không ngờ. Là chị em nhà Hầu gia, Hầu Niệm Ba và Hầu Khinh Trần.

Hầu Khinh Trần mặc bộ đồ thể thao màu trắng ngà, trên đầu đội chiếc mũ lưỡi trai màu lam nhạt. Sắc mặt có chút tái nhợt nhưng tinh thần thì thoát nhìn không tồi.

- A, là Khinh Trần và Niệm Ba à? Vào đi các con.

Mạnh Lâm cười:

- Khinh Trần, con về nước lúc nào? Sức khỏe tốt rồi chứ?

Hầu Khinh Trần nhoẽn miệng cười nói:

- Mẹ, con về nước tháng trước. Sức khỏe của con không sao. Bác sĩ bên Mỹ nói con trên cơ bản đã qua khỏi thời kỳ ủ bệnh, có thể sinh hoạt và làm việc giống như người bình thường.

Sau khi thay tủy, Hầu Khinh Trần cũng đến Mỹ chữa bệnh. Sau hơn nửa năm, thời kỳ ủ bệnh của cô đã qua. Trên lý thuyết, cô đã khỏi bệnh. Mạnh Lâm và Phùng Thiên Như như ở Mỹ cũng đã đến thăm Hầu Khinh Trần một lần.

- Mẹ, nghe nói anh Viễn Chinh đã về, con cùng với chị đến thăm anh ấy.

Hầu Niệm Ba cũng cười nói.

Bên trong nhà ăn, Bành Viễn Chinh nghe được giọng nói của hai chị em Hầu gia, nhất là nghe tiếng “mẹ” rất thân thiết thì hơi có chút kinh ngạc.

595. Chương 604: Hầu Khinh Trần Đội Mũ

Nhận thấy thần sắc kinh ngạc của Bành Viễn Chinh, Phùng Thiên Như vuốt ve cái bụng cao ngất của mình, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Ông xã, anh quên mất chúng ta cùng với Hầu gia nhận kết nghĩa sao? Chú Hầu là cha nuôi của anh. Tương đương, chị Khinh Trần và Niệm Ba đương nhiên phải gọi bằng mẹ.

Hầu Niệm Ba đã sớm sửa lại xưng hô, còn Hầu Khinh Trần thì khi ở Mỹ cũng đã sửa lại. Ngay từ đầu gọi Mạnh Lâm và Tổng Dư Trần là mẹ nuôi. Về sau, dường như là vì tăng thêm tình thân và sự hòa hợp của hai nhà Phùng Hầu mà trực tiếp gọi một chữ mẹ.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, lúc này mới nhớ ra.

Lúc ấy, hẳn vì việc hiến tủy thành công cho Hầu Khinh Trần, Hầu gia cảm động và hưng phấn. Đồng thời để làm tăng thêm giao tình giữa hai nhà liền chủ động đề xuất việc kết nghĩa với Phùng gia. Bành Viễn Chinh nhận vợ chồng Hầu gia làm cha mẹ nuôi. Trong thời đại này, gia tộc kết nghĩa rất thịnh hành. Mà trong những gia đình thế gia thì đây cũng là một trong những hình thức kết đồng minh chính trị.

Hầu Niệm Ba và Hầu Khinh Trần sống vai nhau đi tới. Bành Viễn Chinh cũng giúp đỡ Phùng Thiến Như đứng dậy đón chào.

Hầu Niệm Ba cười hì hì, chạy tới:

- Chị Thiến Như, chị phải cẩn thận một chút. Anh Viễn Chinh, anh thật lâu rồi không có về thủ đô. Chao ôi, sao anh gầy hơn so với trước kia vậy?

Bành Viễn Chinh cười:

- Không thể nào? Anh chỉ cảm giác mình ăn nhiều, ngủ được, còn lên cân đấy chứ.

Phùng Thiến Như rất nhanh cùng Hầu Niệm Ba cười khở đáp trả một số vấn đề của đối phương, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui.

Còn Hầu Khinh Trần thì vẫn sự thanh lịch và trầm tĩnh quen thuộc. Cô sửa lại cái mũ trên đầu mình, chậm rãi đi tới, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nụ cười lại rất rạng rỡ.

- Chị Khinh Trần, chị về nước, xem ra sức khỏe khôi phục không tệ.

Bành Viễn Chinh thấy Hầu Khinh Trần mỉm cười bước tới phía mình thì cũng vươn tay ra, nắm chặt tay người trước mặt.

Hầu Khinh Trần khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, biểu hiện ra một nụ cười phức tạp. Tay cô ấm áp, mềm mại có độ co dãn.

Cô lặng yên nhìn Bành Viễn Chinh:

- Trong phòng ngột ngạt quá, Viễn Chinh, chúng ta ra ngoài tản bộ nhé?

Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Hầu Khinh Trần hướng Phùng Thiến Như và Hầu Niệm Ba trong phòng khách trên đùa:

- Thiến Như, chị cùng với Viễn Chinh ra ngoài đi dạo một chút. Chị có chút chuyện muốn nói với ông xã của em. Có thể tạm cho chị mượn mười phút không?

- Cậu có khỏe không?

Hai người bước thật chậm trong khu biệt thự. Thật lâu sau, Hầu Khinh Trần mới tự nhiên chủ động lên tiếng trước.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Em vẫn như cũ, công tác rất bề bộn. Thời gian chẳng có, mỗi ngày đều làm không xong. Ngày nào cũng như vậy.

- Nghe trong nhà nói, cậu đã làm đến cấp chính huyện, trở thành Chủ tịch một huyện. Chúc mừng cậu!

- Chỉ là một cương vị cơ sở. Quan thất phẩm tếp riu, quyền lực không lớn nhưng trọng trách lại rất nặng nề.

- Viễn Chinh, chị gửi quà cho cậu, cậu nhận được chưa?

Hầu Khinh Trần đột nhiên nhẹ nhàng nói, bước chân dừng lại.

Bành Viễn Chinh trong lòng đánh bộp một tiếng, ngẩng cười khở, nhưng ngoài mặt lại chẳng biểu hiện gì:

- Vâng, nhận được rồi. Cảm ơn món quà của chị Khinh Trần. Em sẽ vĩnh viễn giữ lại bên mình.

- Thật sự là vĩnh viễn giữ lại sao? Không gạt chị chứ?

Bành Viễn Chinh xấu hổ nói:

- Không gạt!

Hầu Khanh Trần đột nhiên mỉm cười, ửng hồng hai má:

- Viễn Chinh, còn nhớ rõ trước khi chị đi Mỹ đã nói gì với cậu không?

Bành Viễn Chinh sắc mặt lúc này không thể không có chút lúng túng. Hắn làm sao có thể quên được Hầu Khanh Trần lúc ấy đã nói gì.

“Viễn Chinh, nếu chị có thể từ Mỹ sống sót trở về, chị sẽ dùng toàn bộ cuộc đời mình để báo đáp cậu”. Kỳ thật thì Hầu Khanh Trần lúc ấy còn một câu chưa nói ra, chỉ giữ lại trong lòng làm một sự hứa hẹn kiên định: “Chỉ cần em còn sống thì người của em sẽ thuộc về anh”.

Hầu Khanh Trần so với Phùng Thiển Như thì lớn hơn ba tuổi. Đối với đứa em gái Hầu Niệm Ba say mê tiểu thuyết Quỳnh Giao thì cô trầm ổn và thành thực hơn. Chỉ có điều, kiếp nạn sinh mạng khiến cho cô cảm giác sinh mạng của mình yếu ớt và ngắn ngủi. Một lần thoát khỏi tử thần, cuộc đời của cô đã hoàn toàn khác với lúc trước.

- Đã quên sao? Có muốn chị nhắc lại một lần nữa không?

Hầu Khanh Trần ánh mắt giảo hoạt nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh cười khổ, lắc đầu.

- Mau, cho chị ôm một cái.

Hầu Khanh Trần dang rộng cánh tay.

Bành Viễn Chinh chần chừ.

Hầu Khanh Trần gắt giọng:

- Chị là chị của cậu, chị còn có thể ăn thịt cậu sao?

Bành Viễn Chinh bất đắc dĩ, chỉ phải tiến lên ôm Hầu Khanh Trần một cái rồi bỏ ra ngay.

Hầu Khanh Trần vẫn chưa khôi phục lại sức khỏe như bình thường. Cô thật cẩn thận cởi chiếc mũ của mình xuống. Mái tóc của cô còn chưa mọc ra dài.

Ánh mắt trời chiếu lên thân của cô tạo nên một quang sáng. Thần sắc của cô trịnh trọng, cực kỳ giống như một người đang đi hành hương.

Hầu Khanh Trần đối với mái tóc của mình cực kỳ quý trọng. Bởi vì căn bệnh mà phải bỏ đi mái tóc. Khi chữa bệnh về nhà, cô suốt ngày đều đội mũ. Cho dù trước mặt người thân của mình cũng như vậy.

Nhưng trước mặt Bành Viễn Chinh, cô lại tháo mũ của mình xuống.

Hai người cứ như vậy mà đối mặt với nhau. Ánh mắt trời chiếu xuống, bóng lưng của hai người một ngắn một dài.

Sân thượng biệt thự Phùng gia. Hầu Niệm Ba đang cùng với Phùng Thiển Như nói chuyện, thuận tiện hít thở không khí trong lành. Trong lúc quay trở vào nhà lấy ly nước cho Phùng Thiển Như, nhìn xuyên qua lan can, trong lúc vô tình phát hiện cảnh tượng trước đó không xa, bước chân liền dừng lại, ánh mắt lập tức lóe lên.

Bành Viễn Chinh và Hầu Khanh Trần không có bất cứ một điều gì khác thường. Chỉ có điều, Hầu Niệm Ba nhìn thấy Hầu Khanh Trần đã tháo mũ xuống, thần nhiên đối mặt với Bành Viễn Chinh. Loại thần thái bình tĩnh tự nhiên khiến cho nội tâm của cô rung động.

Lấy mũ xuống đối với Hầu Khanh Trần tương đương với việc cô cởi bỏ quần áo của mình, không có bất cứ một gì che đậy. Khi cô làm điều này trước mặt một người đàn ông, hết thảy đã nói lên cái gì?

Ai! Hầu Niệm Ba trong lòng sâu kín thở dài, nhưng sắc mặt vẫn không đổi bước tới.

Hai chị em họ Hầu ở nhà Phùng gia hơn một giờ mới ra về. Mọi người đi rồi, Bành Viễn Chính và Mạnh Lâm, Tống Dư Trần cùng nhau đưa Phùng Thiển Như đến bệnh viện.

Kỳ thật, chỉ là kiểm tra theo thông lệ bình thường. Kết quả không có gì. Phùng Thiển Như được siêu âm mang song thai. Đây cũng là nhân tố mấu chốt mà Phùng gia rất coi trọng. Một lần sinh hai đứa, đối với Phùng gia đơn bạc mà nói thì tuyệt đối là chuyện vui.

Bành Viễn Chính đỡ Phùng Thiển Như ra ngoài. Tống Dư Trần quen thuộc với người trong bệnh viện. Bà từ trong phòng Viện trưởng đi ra, nét mặt vui vẻ.

Bà vội vàng kéo Mạnh Lâm qua, hạ giọng nói:

- Em dâu, có thể là thai long phượng đấy? Thật tốt quá.

Mạnh Lâm hưng phấn, khóe miệng run lên:

- Chị dâu, thật chứ?

- Có thể xác định, nhưng bác sĩ nói, tốt nhất không nên nói cho Thiển Như biết chuyện này, tránh để cho nó cảm xúc dao động mà sinh nở khó khăn.

Tống Dư Trần hạ giọng nói.

Mạnh Lâm cố nhịn cười, gật đầu nói.

Vì sợ gia tăng áp lực cho Phùng Thiển Như, tin tức Phùng Thiển Như mang thai đôi vẫn không nói cho cô biết. Ngay cả Bành Viễn Chính, Phùng lão thái thái cũng không nói. Chi tiết này cho thấy, Phùng gia đối với việc Phùng Thiển Như mang thai sinh con rất coi trọng.

Vì để phòng ngừa mọi chuyện xảy ra, Phùng lão thái thái thậm chí đề nghị Phùng Thiển Như đến Mỹ sinh con. Bởi vì nước Mỹ khoa học kỹ thuật dù sao so với trong nước tiến bộ hơn nhiều lắm. Nhưng Phùng gia kiên quyết phản đối. Ông không tha thứ cho việc cốt nhục của mình trở thành người Mỹ.

Bành Viễn Chính thấy hai bề trên của mình sau lưng to nhỏ, liền hoài nghi quay đầu lại hỏi:

- Mẹ, kết quả kiểm tra tốt chứ?

- Hết thấy đều bình thường. Ngôi thai và vị trí đều rất bình thường. Thiển Như, con cứ việc yên tâm. Nhất định sẽ thuận lợi.

Tống Dư Trần bước đến hai bước, nắm lấy cánh tay con gái.

Phùng Thiển Như dịu dàng cười:

- Mẹ, con không căng thẳng đâu. Phụ nữ là phải mang thai sinh con. Con cũng không ngoại lệ. Thế thì có cái gì phải khẩn trương nào. Con thấy là mọi người khẩn trương thì có.

Tống Dư Trần trừng mắt:

- Đứa nhỏ này, chúng ta khẩn trương còn không phải vì con sao?

Phùng Thiển Như bĩu môi làm nũng:

- Mẹ, con hoài nghi hai người là vì con hay vì đứa bé trong bụng con. Con ghen tỵ.

Mạnh Lâm ở phía sau không kìm nổi cười ha hả:

- Con bé kia, không phải là con đấy chứ? Ngay cả con mình mà cũng ganh tỵ. Yên tâm đi, Thiển Như, con vĩnh viễn vẫn là bảo bối của mẹ.

Chị em Hầu Khanh Trần đã trở lại Hầu gia.

Vào cửa, Hầu Niệm Ba liếc mắt nhìn chị một cái rồi do dự nói:

- Chị, ở trong nhà của mình rồi còn đội mũ làm gì? Mau bỏ xuống đi cho thoải mái.

Hầu Khanh Trần lắc đầu:

- Không cần, đừng quan tâm chị.

Hầu Khanh Trần nằm lên ghế sofa, mở TV xem.

Hầu Niệm Ba cũng ngồi xuống nói:

- Chị, chị có cảm thấy mệt hay không? Đội mũ xem TV, không cảm thấy phiền toái à?

Hầu Khanh Trần có chút không kiên nhẫn, phất tay sẵn giọng nói:

- Em nói nhiều vậy không cảm thấy phiền à? Đi nhanh lên, đừng cản trở chị xem TV.

Hầu Niệm Ba bị nói như vậy, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, thốt ra:

- Em lúc này thấy chị trước mặt Bành Viễn Chinh cởi mũ ra. Chẳng lẽ, trong lòng chị, ba mẹ và em lại không quan trọng bằng một người ngoài?

Hầu Khanh Trần khóe miệng run run. Cô quay đầu, chiếc mũ thuận thế rơi xuống ghế salon.

Con người bay bổng một tầng hơi nước, chiếc điều khiển trong tay rơi bộp xuống mặt đất. Cô xoay mặt vào ghế salon, nghẹn ngào.

- Chị, em sai rồi, em không nên nói lung tung như vậy. Em rất xin lỗi. Chị...

Hầu Niệm Ba luống cuống tay chân, khẩn trương tiến lên ôm lấy cánh tay Hầu Khanh Trần an ủi.

Hầu Khanh Trần nằm trong lòng ngực em gái, khóc một hồi rồi chậm rãi bình tĩnh trở lại.

- Niệm Ba, chị thừa nhận cậu ấy trong lòng chị rất quan trọng.

Hầu Khanh Trần than nhẹ một tiếng:

- Lúc còn ở Mỹ, mỗi ngày chị đều tự hỏi ông trời đối với chị như vậy là tàn khốc hay là ban ơn? Nếu đối với chị tàn nhẫn thì còn đem đến Bành Viễn Chinh cứu chị làm gì? Mà nếu ban ân cho chị, thì tại sao còn để cho cậu ấy lấy vợ sinh con?

- Chị sau lại suy nghĩ thông suốt. Ông trời đối với ai cũng rất công bằng. Tính mạng của chị không còn ở chị nữa. Chị thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa là bởi vì chị yêu thương sâu sắc một người.

Hầu Khanh Trần nhẹ nhàng đẩy em gái mình ra, ánh mắt đầy nước, vô cùng trong suốt.

596. Chương 605: Lo Lắng Và Âm Chỉ

Từ bệnh viện trở về, Phùng Thiển Như cảm thấy hơi mệt, liền ngủ say.

Bành Viễn Chinh ngồi với cô một lát, cảm thấy buồn chán, liền đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, đến phòng khách gọi lần lượt hai cuộc điện thoại đến huyện và thành phố. Phía thành phố, tất cả công tác đều đang được từng bước đẩy mạnh, hết sức thuận lợi.

Dù sao, cho dù là loại bỏ thể chế huyện hay là một phần quận Tân An trở thành khu vực hành chính của huyện Lâm, thì tất cả đều là ý tưởng của Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuần, các ban ngành trực thuộc thành phố đều rất phối hợp. Ai dám không phối hợp, vậy phải cẩn thận cái ghế của mình.

Về phía huyện, Lý Minh Nhiên trấn giữ, Nghiêm Hoa và mấy Phó chủ tịch huyện càng hể sức cản trở, công việc vận hành rất vững vàng. Quách Vi Toàn đã dẫn người quay về từ Giang Nam, đi cùng còn có Tổng giám đốc Cảnh Băng, con độc nhất của Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty chế tạo vật liệu mới Cảnh Tú Nham.

Cảnh Băng dẫn theo vài giám đốc bộ phận nghiệp vụ đến huyện Lâm khảo sát điều kiện đầu tư. Ở Giang Nam, đôi bên đã đạt được sự hiểu biết bước đầu, sau khi đến huyện Lâm, chính thức xác định chính sách hỗ trợ và ưu đãi của huyện, đồng thời đi thăm tập đoàn Hoa Thương và một số dự án xây dựng, thấy được triển vọng phát triển mạnh mẽ của huyện Lâm, bèn gọi điện về cho cha mình, sau đó quyết định hợp tác.

- Chủ tịch huyện Bành, phía công ty Giang Nam tỏ ý có thể đầu tư. Quy hoạch dự án của họ, có quy mô khoảng hai tỷ, nhưng là một công trình dài hạn, chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn một năm trăm triệu, nửa năm sau có thể đưa vào hoạt động. Họ đề nghị ký thỏa thuận hợp tác khung và quy định chi tiết đầu tư. Khi nào anh có thể trở về huyện, chuyện này cần phải có anh xác định và quyết định!

Quách Vĩ Toàn nói rất nhanh trong điện thoại, trong phòng làm việc của y còn có mấy cán bộ trung tầng đang chờ báo cáo công tác.

Bành Viễn Chinh không có mặt ở huyện, mấy dự án xây dựng và công tác kinh tế, đều do Quách Vĩ Toàn lèo lái. Mặc dù y mới từ Giang Nam về, nhưng lập tức vùi đầu vào công tác, bận tới mất tới mũi.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, cười cười:

- Lão Quách, anh tự quyết là được. Ý tưởng hợp tác dự án này là do trước kia chúng ta đã quyết định trong phiên họp của văn phòng Chủ tịch huyện mà. Anh đại diện Ủy ban nhân dân huyện ký với công ty Giang Nam. Làm nhanh chóng, không nên trì hoãn, đừng để nhà đầu tư cho rằng chúng ta không có thành ý.

Mặt khác, nói rõ với mấy lãnh đạo ngành chức năng, nhất định phải tăng hiệu suất công tác, chuyện liên quan đến dự án kinh tế và đầu tư quan trọng trong huyện phải làm dứt điểm ngày nào xong ngày ấy, không được để dây dưa. Cho dù phải tăng ca suốt đêm, cũng không được chậm trễ công tác.

Giọng Bành Viễn Chinh trở nên vô cùng nghiêm túc.

Quách Vĩ Toàn vừa đáp ứng, vừa ngáp ngừng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo chủ chốt không có mặt, tôi và công ty Giang Nam ký thỏa thuận hợp tác, có ổn không?

Quách Vĩ Toàn bắn khoắn, không phải không có lý do. Thứ nhất, dự án đầu tư quan trọng nhất định phải do người đứng đầu ký tên, Bành Viễn Chinh là Chủ tịch huyện, hần vãng mặt, Quách Vĩ Toàn là Phó chủ tịch huyện ký thay là không hợp quy tắc trong quan trường. Thứ hai, đây là dự án do Bành Viễn Chinh thúc đẩy, y chỉ là trợ thủ, nếu y làm thay, có vẻ như vượt quyền.

- Có cái gì mà không ổn? Lão Quách, giữa chúng ta không nói lời thừa thãi, là anh sợ trong tương lai dự án thất bại, phải nhận chịu trách nhiệm, hay là lo lắng nhận định của tôi đối với anh? Nếu là lý do sau, anh mau gạt bỏ cái tâm tư không cần thiết kia đi; còn nếu là lý do trước, vậy anh cho người mang bản thỏa thuận hợp tác đến Thủ đô, tôi ký một chữ và nhận trách nhiệm!

Bành Viễn Chinh nói như đinh đóng cột.

Đầu bên kia điện thoại, Quách Vĩ Toàn xấu hổ, cười khổ nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi không có ý đó...Được rồi, tôi sẽ đại diện cho anh mà ký, tranh thủ quyết định cho xong chuyện này với công ty Giang Nam. Có chuyện gì, tôi sẽ báo cáo với anh sau.

- Sai rồi, lão Quách, không phải đại diện cho tôi, mà là đại diện cho Ủy ban nhân dân Huyện, đại diện cho cán bộ và quần chúng toàn huyện...

Bành Viễn Chinh vừa gác điện thoại, Lý Minh Nhiên đã gọi tới.

Bành Viễn Chinh nhấc điện thoại:

- Ai vậy?

- Xin hỏi...Chủ tịch huyện Bành có ở đây không?

Nghe giọng nói quen thuộc của Lý Minh Nhiên, Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Lão Lý, ngay cả giọng của tôi mà cũng không nhận ra?

Lý Minh Nhiên khẽ thở ra, hạ giọng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, bắt đầu từ ngày hôm qua, Bí thư Hàn đi làm ở huyện.

Giọng Lý Minh Nhiên đầy thâm ý. Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, cười nói:

- Gần đây công tác của Bí thư Hàn không bận nhiều, đến “trấn giữ” ở huyện Lâm, cũng là bình thường.
- Sáng sớm hôm qua, Bí thư Hàn triệu tập tôi và đồng chí Nghiêm Hoa hợp, nói là anh không ở nhà, phía Ủy ban nhân dân huyện có công việc gì, báo cáo trực tiếp với ông ấy.

Lý Minh Nhiên thở ra một cái:

- Phía tôi thật ra không có việc gì, đơn giản là công tác thường ngày của Ủy ban nhân dân huyện, duy trì không thay đổi là được. Phía thành phố, Bí thư Chu làm tổ trưởng, hẳn là cũng không có vấn đề. Chỉ là...

Lý Minh Nhiên muốn nói lại thôi.

Bành Viễn Chinh nhượng mảy, lập tức ý thức mấu chốt của vấn đề.

Hắn quả quyết nói:

- Lão Lý, Bí thư Hàn có biết lão Quách đã về không? Lão Quách có báo cáo công tác với Bí thư Hàn không?
- Hẳn là không có. Lão Quách vừa trở về, liền lập tức lao vào công việc, dẫn người của công ty Giang Nam đi khảo sát hoàn cảnh đầu tư...

Lý Minh Nhiên nhẹ nhàng nói, đây là vấn đề y lo lắng.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Lão Lý, anh lập tức bảo Quách Vĩ Toàn gọi điện cho tôi, tôi chờ!

Bành Viễn Chinh đột nhiên nhận ra, nếu Hàn Duy mạnh mẽ ra mặt, nhất định sẽ hủy dự án hợp tác với công ty Giang Nam. Ông ta là Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy, chỉ cần ông ta vung bút phê mấy chữ bất đồng ý kiến, là dự án hợp tác đi đời ngay.

Quách Vĩ Toàn gọi điện thoại tới, Bành Viễn Chinh bóng gió nhắc nhở y vài câu, yêu cầu y hành động thận trọng, vững vàng, bất cứ lúc nào cũng chờ điện thoại của hắn.

Dặn dò Quách Vĩ Toàn xong, Bành Viễn Chinh vẫn không yên tâm, liền gọi điện cho Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần. Có lẽ Chu Tích Thuần đang nói chuyện với ai đó, bảo hắn mười phút sau gọi lại.

Bành Viễn Chinh nôn nóng bất an, đi tới đi lui trong phòng khách, lại châm một điếu thuốc, khiến phòng khách đầy khói thuốc lượn lờ.

Buổi chiều Phùng Bá Đào thấy trong người không khỏe, liền về nhà nghỉ ngơi, vào cửa sau, thấy Bành Viễn Chinh cau mày đi lòng vòng trong phòng khách đầy khói thuốc, ông cười hỏi:

- Viễn Chinh, có chuyện phiền phức à?

Bành Viễn Chinh bóp tắt tàn thuốc, nhìn Phùng Bá Đào thở dài nói:

- Bác, hiện giờ cháu thật sự thấy luôn luôn phải cẩn thận, làm gì cũng phải suy xét trước sau, chỉ cần một chút suy xét không chu toàn, có thể gây hậu quả khôn lường. Ở cơ sở, muốn làm việc thực sự, thật quá khó khăn.

Phùng Bá Đào ngồi xuống, vẫy tay ra hiệu Bành Viễn Chinh cùng ngồi.

- Bất kể là cơ sở hay là cơ quan, làm việc cũng không dễ dàng. Có lẽ cháu cảm thấy oan khuất, vì sao cháu muốn làm việc đúng đắn, nhưng luôn gặp phải các chướng ngại do con người tạo ra, bác nói cho cháu biết, bởi vì việc cháu làm sẽ đụng chạm đến lợi ích thiết thân của họ, chẳng hạn cháu cải cách, có một số người không muốn phát triển, không muốn thay đổi hiện trạng, nhưng cháu thay đổi hiện trạng, đương nhiên khiến hắn bất mãn. Cho nên, hắn sẽ nhảy ra phản đối cháu, ngăn trở cháu, thậm chí là vu cáo hãm hại cháu, gây tổn thương cho cháu.

Khóe miệng Phùng Bá Đào hiện lên nét tươi cười:

- Bác nghĩ, nếu cháu kiên trì ở cơ sở làm việc, hiển nhiên cháu phải có chuẩn bị tư tưởng, nhưng xem ra, có vẻ cháu vẫn chưa chuẩn bị được đầy đủ nhé!

- Bác, cháu...

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Nhiều khi, cháu cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhiều khi đắc tội với người mà không hiểu ra sao cả, bất kể là mình muốn hay không muốn, có một số người sẽ coi mình là kẻ thù.

Phùng Bá Đào ồ một tiếng, trầm giọng nói:

- Nghe nói thành phố của cháu đã đổi Bí thư thành phố mới? Chủ tịch thành phố kiêm nhiệm?

Là quan chức của Ủy ban Trung ương và là người thuộc thế hệ thứ hai của Phùng gia, Phùng Bá Đào biết được tình hình quan chức ở một thành phố cấp 3 như Tân An, hiển nhiên là vì Bành Viễn Chinh. Nếu không phải hấn công tác ở Tân An, có thể cả đời Phùng Bá Đào cũng không chú ý đến địa phương này.

- Dạ đúng, bí thư cũ được điều lên tỉnh, làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban thư ký, Chủ tịch thành phố kiêm chức Bí thư Thành ủy. Ở dưới tranh nhau chức vụ Chủ tịch thành phố này, nhưng tạm thời ở tỉnh còn chưa động tĩnh, nghe nói sẽ điều người ở trên xuống hoặc từ địa phương khác đến, không biết là thật hay giả.

Phùng Bá Đào gật đầu:

- Chuyện này, cháu tạm thời không nên bàn tới. Cứ làm tốt công tác của mình là được. Gần đây, bác muốn tìm cơ hội đưa cháu về Thủ đô, nhưng ông nội cháu nói, cháu ở dưới đó, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng coi như là một quan phụ mẫu, xem cháu có thể dựa vào bản lĩnh của mình để tiến thêm một bước nữa.

Bác cho cháu biết, Viễn Chinh, khi còn sống, con người sẽ có rất nhiều lần lựa chọn, nhất là ở con đường làm quan. Cháu chỉ cần đưa ra lựa chọn, không có bất kỳ do dự nào, không thể lắc lư dơng đưa, đó là điều tối kỵ. Được rồi, bác phải đi nghỉ ngơi một chút.

Phùng Bá Đào nói xong, đứng dậy rời đi.

Mắt Bành Viễn Chinh lóe sáng lên, hấn biết bác mình đang ám chỉ với hấn, nếu đã lựa chọn Chu Tích Thuấn, đừng có phân vân, phải tin tưởng cái nhìn và nguyên tắc của mình.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh cầm điện thoại lên, gọi cho Chu Tích Thuấn.

- Tôi là Chu Tích Thuấn.

- Bí thư Chu, tôi là tiểu Bành đây...

- Hả,? Đồng chí Viễn Chinh, tìm tôi gấp như vậy, có chuyện gì?

- Bí thư Chu, vẫn là chuyện dự án sản xuất vật liệu mới mà lần trước tôi đã báo cáo với lãnh đạo. Chúng tôi đã đàm phán kỹ càng với công ty Giang Nam, chuẩn bị đầu tháng 7 ký thỏa thuận hợp tác bước đầu, triển khai giai đoạn đầu tư thực tế.

- Thật sao? Tốt quá! Hiện giờ thành phố chúng ta đang đẩy mạnh thu hút đầu tư và xây dựng kinh tế, có thêm một dự án mới, có nghĩa kinh tế thành phố sẽ tăng trưởng thêm một phần.

597. Chương 606: Tiêu Diệt Tai Họa Ngầm Ngay Từ Trứng Nước

- Bí thư Chu, tổng vốn đầu tư của dự án này sẽ lên tới hai tỷ, chia làm ba giai đoạn, giai đoạn một năm trăm triệu. Đương nhiên, đối tác pahir thông quá ngân hàng đầu tư bỏ vốn, chỉ dựa vào tài chính bản thân doanh nghiệp là không đủ.

Bành Viễn Chinh nói.

Hấn biết, nếu muốn Chu Tích Thuấn hứng thú với dự án này, chủ yếu vẫn là ở mức đầu tư khá khổng lồ này. Không như thời kỳ sau năm 2000, khi các dự án đầu tư đều tính bằng con số hàng chục tỷ, ở thời này, con số đầu tư hai tỷ đã là rất lớn rồi.

Quả nhiên Chu Tích Thuấn kinh ngạc hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh, đầu tư lớn như vậy? Có đáng tin cậy không? Chúng ta không thể thối phòng được đâu!

- Bí thư Chu, ngành sản xuất vật liệu mới là ngành mới phát triển, thị trường triển vọng rất rộng lớn. Chẳng hạn như máy tính và điện thoại di động, trong vài năm tới nhất định sẽ phát triển rất nhanh. Hiện nay, ở thị trường trong nước, chỉ có một số thành phố vùng duyên hải phía nam có một số dây chuyền sản xuất.

Bành Viễn Chinh cười giải thích.

- Vì sao họ đồng ý đặt cơ sở ở chỗ chúng ta?

Chu Tích Thuấn trầm ngâm, hỏi.

- Bí thư Chu, thật ra nguyên nhân cũng rất đơn giản, đặt ở chỗ chúng ta giá thành sản xuất trên diện rộng sẽ giảm đáng kể. Thứ nhất là do giá thuê đất thấp, thứ hai là chi phí lao động thấp, hơn nữa chúng ta có chính sách ưu đãi thu hút đầu tư, thành phố có chính sách một năm miễn thuế, ba năm giảm thuế, họ nhắm vào điều đó.

Chu Tích Thuấn đột ngột vỗ bàn:

- Tốt! Dự án này, phải là dự án trọng điểm! Đồng chí Viễn Chinh, cậu không ở huyện, phải bố trí cán bộ phụ trách thật tốt công việc này! Nhất định phải thực hiện thành công dự án này, tranh thủ nhanh chóng thấy được hiệu quả. Với quy mô như vậy, dự án này có thể xếp vào dự án trọng điểm toàn thành phố.

Chu Tích Thuấn nói xong, Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Bí thư Chu, thật ra là tôi muốn xin lãnh đạo suy xét một chút, đưa dự án này vào loại dự án trọng điểm toàn thành phố và hỗ trợ chúng tôi một tay.

Chu Tích Thuấn cười:

- Đồng chí tiểu Bành, cậu muốn mượn danh nghĩa của tôi chứ gì?

Bành Viễn Chinh xấu hổ:

- Bí thư Chu, dựa sn lớn như vậy, tôi cảm thấy, nếu để cho trong huyện chúng tôi tự hoàn thành, có phần chưa đủ lực, cần Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố kiên định ủng hộ, và các ban ngành thành phố mạnh mẽ phối hợp.

- Được rồi, được rồi, trong cuộc họp ngày mai tôi sẽ nêu ra dự án này, để đồng chí phân quản dự án và lão Mạnh bàn bạc. Chỉ cần không trái với chính sách, ở thành phố sẽ dọn sạch chướng ngại cho cậu!

Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng.

Cho dù việc Hàn Duy có thể phản đối dự án này, chỉ là suy đoán của hắn, còn chưa trở thành sự thật, nhưng hắn là người làm việc luôn cẩn thận phòng ngừa một cách chu đáo, thà rằng tin là có, trước tiên phải tiêu diệt tai họa ngầm từ trong trứng nước.

...

Sáng hôm sau, văn phòng Huyện ủy liền điện thoại thông báo cho Quách Vĩ Toàn, yêu cầu y lập tức đến phòng làm việc của Hàn Duy báo cáo về công tác xây dựng dự án. Quách Vĩ Toàn để ống nghe xuống, trong lòng hơi ngưng trọng, đồng thời thầm nhủ một tiếng may quá.

Y bận công tác, không để ý đến điểm này, nếu không phải Bành Viễn Chinh “chuẩn bị” trước, một khi Hàn Duy tổ thái độ, chuyện này khó cứu vãn nổi.

Tuy nhiên, hiện giờ, Quách Vĩ Toàn yên tâm có chỗ dựa vững chắc rồi. Theo chỉ thị của Bành Viễn Chinh, chiều hôm qua y tìm tới Phó chủ tịch thường trực Mạnh Cường, Mạnh Cường đã phê chỉ thị trên báo cáo của Ủy ban nhân dân huyện trình lên Ủy ban nhân dân thành phố. Mà dự án này, còn có Bí thư Thành ủy kiêm Chủ tịch thành phố Chu Tích Thuấn gật đầu. Cho dù như thế nào, Hàn Duy cũng không thể làm gì để cản trở dự án này.

Quách Vĩ Toàn cầm các tài liệu có liên quan của dự án, vội vàng đến Huyện ủy.

Ở trước cửa phòng làm việc của Hàn Duy, Quách Vĩ Toàn lấy lại bình tĩnh, gõ cửa mà vào.

- Bí thư Hàn.

Quách Vĩ Toàn kính cẩn chào.

Hàn Duy lấy mắt kính xuống, buông văn kiện trong tay, ngẩng lên liếc nhìn Quách Vĩ Toàn một cái, vẻ mặt uy nghiêm gập đầu:

- Ủ, ngồi đi.

Quách Vĩ Toàn ít nhiều hơi dè dặt, dù sao cấp bậc của Hàn Duy không phải thấp. Quyền cao hơn một bậc đề chết người, huống chi Quách Vĩ Toàn kém Hàn Duy không chỉ một bậc.

- Bên Ủy ban nhân dân huyện, đồng chí được phân quản xây dựng dự án, tôi nghe báo cáo công tác của đồng chí, đồng chí lưu ý đến vấn đề đầu mối, giải thích những vấn đề chủ yếu. Lát nữa tôi còn phải đi thành phố họp, tôi cho đồng chí bốn mươi phút.

- Được, Bí thư Hàn.

Quách Vĩ Toàn lấy lại bình tĩnh, bắt đầu báo cáo bằng giọng rất khiêm tốn. Từ dự án trung tâm thương mại của tập đoàn Hoa Thương, y nói đến dự án cơ sở sản xuất vật liệu mới đang được triển khai.

Quả nhiên Hàn Duy cắt ngang báo cáo của Quách Vĩ Toàn, thản nhiên nói:

- Công ty Giang Nam này có đáng tin cậy không?

Quách Vĩ Toàn cười:

- Bí thư Hàn, doanh nghiệp này có thực lực rất mạnh, là doanh nghiệp hàng đầu trong nước, còn kinh doanh xuất khẩu, hiệu quả và lợi ích khá tốt.

-Ồ, đồng chí tiếp tục đi...

Hàn Duy phát phát tay

Quách Vĩ Toàn nói một lượt tỉ mỉ về ý tưởng, quy hoạch, đàm phán, hợp tác, khi vừa thấy Hàn Duy nhướng mày lên, như muốn tiếp lời, lập tức y đưa ra tấm “bùa hộ mệnh”:

- Bí thư Hàn, bởi liên quan đến đầu tư thật lớn, một tháng trước, Ủy ban nhân dân huyện đã báo cáo lên Ủy ban nhân dân thành phố, ngày hôm qua Chủ tịch thành phố Mạnh vừa mới phê chỉ thị. Chủ tịch thành phố Mạnh còn nói, Bí thư Chu hết sức coi trọng dự án này, chỉ thị chúng ta mau chóng lập dự án, tranh thủ trước tháng tám triển khai thành công, khởi công xây dựng.

Khóe miệng Hàn Duy lập tức hơi co lại, sắc mặt lúc trắng, lúc xanh, ít nhiều có chút lúng túng, nhưng ông ta che dấu rất nhanh.

Ông ta vốn muốn loại bỏ dự án này, nhưng không ngờ Mạnh Cường đã giành trước, phê chỉ thị, Quách Vĩ Toàn còn luôn miệng nói Chu Tích Thuần cũng ra chỉ thị. Chưa nói tới có chỉ thị của Chu Tích Thuần, cho dù chỉ Mạnh Cường, Phó chủ tịch thường trực thành phố phê chỉ thị, y cũng không thể nói gì.

Hàn Duy ôm một bụng giận dữ, không có chỗ để giải phóng. Ông ta là người tinh minh như thế nào, lập tức hiểu ngay là Bành Viễn Chính đã “đón đầu” mình, nghĩ như vậy, ông ta lại càng căm tức Bành Viễn Chính.

Hàn Duy trầm ngâm chặt răng, trầm giọng nói :

- Tốt lắm, cứ như vậy đi. Nếu Bí thư Chu và Chủ tịch thành phố đều đã phê chỉ thị, tôi cũng nhấn mạnh vài câu: dự án này nhất định làm cho ổn thỏa, đừng luận mồm vài trăm triệu hay vài tỷ, phải cụ thể một chút.

Huyện Lân là một huyện nghèo và nhỏ, tài nguyên đất đai có hạn, mà chính sách thu hút đầu tư càng không thể vô hạn độ, không tiết chế... Phải thận trọng một chút. Hành động phải hợp quy định, không được trái chính sách. Nếu xảy ra vấn đề, cho dù là Bành Viễn Chính hay là đồng chí, đều phải chịu trách nhiệm tương ứng!

Được rồi, đồng chí về trước đi.

Càng về sau, lời nói của Hàn Duy càng nghiêm túc.

Dù Quách Vĩ Toàn đã được Bành Viễn Chinh nói trước, lại biết rõ Hàn Duy bắt quá là “phô trương thanh thế”, nhưng vẫn toát mồ hôi lạnh.

Trong nửa tháng kế tiếp, Quách Vĩ Toàn đại diện Ủy ban nhân dân huyện Lâm ký vào bản thỏa thuận hợp tác với công ty Giang Nam. Công ty Giang Nam hứa sẽ lập tức khởi động dự án., trước cuối tháng 7 sẽ khởi công. Chỉ cần công tác phía huyện hoàn thành, các thủ tục thuận lợi, giữa hoặc cuối tháng 8 là có thể khởi công.

...

Thủ đô, biệt thự Phùng gia.

Bởi vì Vương An Na tới thăm Phùng Thiển Như, Bành Viễn Chinh có phần hơi sợ cô gái phóng khoáng và hết sức quyến rũ này, liền trốn ra ngoài, uống rượu với Vương Bư.

Vương Bư lấy xe đưa Bành Viễn Chinh đến một tiệm rượu khá yên tĩnh ở ngoại ô, đẳng cấp rất cao, trang hoàng cũng rất xa hoa, trước cửa, xe sang trọng đậu nổi dài, thoạt nhìn cũng đủ biết đây là nơi dành cho giới thượng lưu xã hội dư tiền của lui tới, người ra vào không phú thì quý.

Bành Viễn Chinh đứng ở cửa nhìn, thầm nhủ mày. Hắn là con cháu nhà quyền quý, lại là cán bộ chính phủ, vào nơi này, cảm thấy không thích hợp lắm. Nếu để cho ông nội biết hắn đến chỗ này, tuyệt đối sẽ khiển trách hắn.

Vương Bư dừng xe, cười nói:

- Bạn à, đi thôi. Chúng ta vào uống rượu thư giãn một chút. Ở đây tôi còn hai chai rượu vang đỏ của Pháp, hôm nay cậu giúp tôi xử lý nó!

- Bư à, chỗ này tôi đến không thích hợp lắm. Cậu muốn uống rượu, chúng ta đổi chỗ khác đi, hoặc là, đến nhà cậu.

Bành Viễn Chinh lắc đầu.

Vương Bư cười khổ:

- Có gì mà không thích hợp? Cậu là một Chủ tịch huyện nhỏ bé, ở Thủ đô ai biết cậu? Sợ cái gì? Hơn nữa, ở đây cán bộ cấp sở, cấp bộ đều có, hưởng chi là cấp huyện như cậu!

Cậu yên tâm đi, đây là nơi sạch sẽ, không giống như cậu tưởng tượng đâu!

Vương Bư nói xong, liền kéo Bành Viễn Chinh đi vào.

Đây là một biệt thự trang hoàng xa hoa, toàn bộ lầu một là đại sảnh, có mười mấy nam nữ nhân viên phục vụ đáng điệu thanh lịch, quần áo chỉnh tề, có vị trí và cương vị riêng, thấy hai người vào cửa, hai người liền chạy ra chào đón.

- Vương tổng đến, mời vào! Ngài muốn ở đại sảnh tiêu khiển hay thuê phòng riêng?

Rõ ràng, Vương Bư rất thường lui tới chỗ này, cho nên nhân viên phục vụ mới quen mặt y như vậy.

598. Chương 607: Long Phượng Trình Tường

Bước vào phòng, Vương Bư gọi vào món trái cây và bánh kem. Sau đó là gọi hai chai rượu vang đỏ nhập khẩu năm mươi năm của Pháp mà y gửi lại trong này. Hai người vừa uống vừa nói chuyện. Lúc này điện thoại di động của Vương Bư liền vang lên.

Vương Bư nhíu mày ném điện thoại qua một bên, không thèm nhìn tới.

Nhưng điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông. Y cuối cùng đành lấy ra nhìn, thấy số điện thoại của Vương An Na thì liền khẩn trương nghe máy.

- Vương Bư, em đang ngồi với Viễn Chinh phải không? Thiển Như hình như là muốn sinh rồi. Đang trên đường đưa tới bệnh viện. Em hãy lập tức báo cho Viễn Chinh cùng tới bệnh viện. Phải nhanh lên nhé.

Vương An Na giọng nói rất gấp rút.

Vương Bư giật mình kinh hãi, lập tức cúp điện thoại nhìn Bành Viễn Chinh vội vàng nói:

- Anh bạn, không được rồi. chúng ta phải đến bệnh viện ngay. Thiển Như muốn sinh rồi.

Bành Viễn Chinh như muốn nẩy người lên, quay đầu chạy ra ngoài. Vương Bư khẩn trương đuổi theo.

Khoảng cách so với ngày dự sinh của Phùng Thiển Như còn hơn mười ngày. Tuy nhiên, trước hoặc sau thì cũng là chuyển bình thường.

Phùng Thiển Như đang cùng bàn một số công tác với Vương An Na thì đột nhiên cảm thấy đau bụng, có dấu hiệu sắp sinh. Phùng gia cao thấp lập tức khẩn cấp đưa cô đến bệnh viện. Đại khái chưa đến nửa tiếng, một bệnh viện gần nhà đã phái một chiếc xe cứu thương đến, nhanh như chớp đưa Phùng Thiển Như đến bệnh viện lớn nhất ở thủ đô. Bệnh viện trường đại học Y được Trung Quốc.

Phùng gia toàn thể đều xuất động. Ngay cả hai cô bảo mẫu cũng đi theo đến bệnh viện. Vương An Na may mắn gặp dịp, cùng nhau đến bệnh viện luôn.

Phùng Bá Đào gọi điện thoại, Phùng lão thái thái lập tức đón xe ra khỏi Đại Hồng Môn, cùng với con gái Phùng Bá Hà và vợ chồng Phùng Bá Lâm, còn có cả Phùng Viễn Hoa, Phùng Lâm Lâm và những đời cháu khác cùng nhau chạy tới bệnh viện.

Lúc đó, Phùng lão đang ở nhà khách Nhân dân tiếp khách nước ngoài.

Vương Bư lái xe chạy như bay, nhưng Bành Viễn Chinh trong lòng nóng như lửa đốt, không ngừng thúc giục Vương Bư tăng thêm tốc độ. Chờ khi xe tiến vào bệnh viện, chưa đợi xe dừng hẳn, Bành Viễn Chinh đã nhảy xuống xe, chạy như điên vào trong bệnh viện, lên thẳng phòng sản phụ lầu thứ ba của bệnh viện.

Phùng Thiển Như nước ối đã bị vỡ, đang chuẩn bị tiến vào trong phòng giải phẫu.

Phùng lão thái thái cùng với toàn thể Phùng gia đang vây ngoài phòng bệnh, Bành Viễn Chinh chạy tới, chẳng quan tâm đến sự có mặt của lão thái thái, cùng với vợ chồng Phùng Bá Lâm, liền nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Phùng Thiển Như đang nằm trên xe, dịu dàng nói:

- Thiển Như, không phải sợ, anh ở đây rồi.

Phùng Thiển Như trên trán lấm tấm mồ hôi. Cô cố nén đau, miễn cưỡng cười nói:

- Ông xã, không có chuyện gì đâu. Em không sợ mà.

Phùng lão thái thái đi tới, vuốt ve hai má Phùng Thiển Như, mỉm cười:

- Thiển Như, thả lỏng một chút, đừng khẩn trương. Phụ nữ ai chẳng có những ngày như thế này. Bà nội tin tưởng cháu là một cô gái kiên cường.

Phùng Thiển Như không kìm nổi rên lên một tiếng:

- Bà nội, cháu không sợ.

Cháu dâu của Phùng lão sinh con, bệnh viện làm sao dám chậm trễ. Phó viện trưởng trưởng trực bệnh viện lập tức cùng với Chủ nhiệm khoa sản và một số chuyên gia có kinh nghiệm vội vàng đi tới. Phùng Bá Lâm cười nghênh đón.

- Chủ nhiệm Phùng, xin ngài cứ yên tâm. Chủ nhiệm Lưu và những vị đây đều là những chuyên gia giàu kinh nghiệm.

Phùng Bá Đào cười gật đầu:

- Cảm ơn mọi người, cảm ơn các vị chuyên gia. Vất vả cho mọi người.

Phùng Bá Đào lần lượt bắt tay với người của bệnh viện. Chủ nhiệm Lưu của khoa Phụ sản khẩn trương chỉ bảo nhân viên chăm sóc và chữa bệnh đẩy Phùng Thiến Như vào. Bành Viễn Chinh nắm bàn tay của Phùng Thiến Như đi theo một đoạn, đến cửa phòng sinh, một y tá ngẩng đầu nhìn hẩn, cười khổ:

- Tiên sinh, thật ngại quá, anh chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng rồi dừng bước.

Phùng Thiến Như nằm trên xe, cố hết sức phất tay về phía Bành Viễn Chinh, nói:

- Ông xã, chờ em nhé.

Phùng Thiến Như vào phòng sinh nửa tiếng, trong phòng sinh không có một tiếng động. Bành Viễn Chinh lòng nóng như lửa đốt, ở ngoài đi tới đi lui.

Ngồi trên ghế ngoài hành lang, Phùng lão thái thái nhú mày, phất tay:

- Viễn Chinh, cháu lại đây, đừng đi qua đi lại nữa. Không cần phải lo lắng, hết thấy đều đã có bệnh viện.

Tống Dư Trần mỉm cười trấn an:

- Viễn Chinh à, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu. Thiến Như lúc trước kiểm tra đều rất bình thường. Tuy rằng sớm vài ngày, nhưng hẩn là không có vấn đề.

Mạnh Lâm thì ngồi một chỗ im lặng, không nói gì. Chỉ có điều ánh mắt hiện lên một tia lo lắng, nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh.

Phùng Lâm Lâm thì dựa theo chỉ bảo của bề trên đã về nhà chuẩn bị một số đồ em bé và sản phụ. Còn Phùng Bá Hà thì tự mình cùng với hai cô bảo mẫu trở về nhà nấu canh gà và cháo gạo, chuẩn bị cho Phùng Thiến Như bồi bổ.

Bành Viễn Chinh nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn bốn giờ chiều rồi. Mà giờ phút này, Phùng Thiến Như đã vào phòng sinh được hai giờ. Hẩn rất cuộc kềm nén không được, đứng dậy qua bên kia hỏi bác sĩ.

Chủ nhiệm Lưu của khoa Sản phụ là người trực tiếp cầm dao mổ, lúc này mặc áo blouse bước ra ngoài, tháo khẩu trang xuống, hướng Bành Viễn Chinh khẽ mỉm cười nói:

- Anh là chồng của sản phụ sao?

Bành Viễn Chinh liên tục gật đầu, vội vàng nói:

- Vâng, là tôi. Bác sĩ, xin hỏi Thiến Như...

- Anh không cần lo, tình huống của sản phụ rất tốt. Chúng tôi đã tiến hành toàn diện kiểm tra, ngôi thai thuận. Sức khỏe của sản phụ cũng bình thường.

Lưu Dĩnh gật đầu cười:

- Chỉ có điều, chúng tôi nghiên cứu một chút, căn cứ vào tình huống thực tế của sản phụ, có hai phương án sinh nở để mọi người lựa chọn. Tôi muốn trưng cầu ý kiến của mọi người một chút.

- Bác sĩ cứ nói, chúng tôi xin lắng nghe.

Phùng lão thái thái cùng người nhà bước tới.

Lưu Dĩnh biết đây là Phùng lão thái thái, thì thái độ lập tức trở nên kính cẩn. Bà cười nói:

- Lão thái thái, là như thế này. Ban đầu, chúng tôi để cho sản phụ tự lựa chọn phương thức sinh nở là sinh tự nhiên. Mặc dù sẽ đau đớn hơn nhưng về lâu dài thì bất kể đối với sản phụ hay là em bé đều rất có lợi.

- Nhưng sản phụ lại mang song thai, chúng tôi trải qua nghiên cứu, cho rằng vì để đảm bảo cho sự an toàn của ba mẹ con, có thể áp dụng phương pháp sinh mổ. Đương nhiên, phương pháp này đối với thân thể của sản phụ có ảnh hưởng nhất định.

Lưu Dĩnh nhìn Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh chần chừ một chút. Hắn mặc dù là đàn ông, nhưng cũng ít nhiều hiểu biết một chút. Sinh tự nhiên đối với sản phụ thì đương nhiên đau đớn hơn, nhưng từ xưa đến nay phụ nữ đều như vậy. Hắn tuy rằng lo lắng như Phùng Thiển Như không thể tránh được. Còn về phần sanh mổ thì đơn giản chỉ là giải phẫu. Sau khi gây tê thì Phùng Thiển Như trên cơ bản không còn đau đớn gì nữa.

Theo chủ ý của hắn, hắn tình nguyện lựa chọn cách sanh mổ. Thời đại này, sinh mổ cũng chưa phải là phổ biến. Phải sau năm 2000 thì mới trở nên quen thuộc. Hắn cảm thấy, chỉ cần tịnh dưỡng thích đáng thì vết thương sẽ rất mau khỏi.

Hắn do dự, quay đầu lại nhìn Phùng lão thái thái và bề trên Phùng gia,

Phùng Thiển Như mặc dù là vợ hắn, nhưng trong chuyện này hắn biết mình không thể làm chủ được. Đại khái chỉ có thể là Phùng lão thái thái hoặc Phùng Bá Đào làm chủ mà thôi.

Phùng lão thái thái trầm ngâm một chút, rồi ngẩng đầu nhìn Phùng Bá Đào. Phùng Bá Đào kéo Lưu Dĩnh sang một bên, cẩn thận hỏi. Một lát sau, Phùng Bá Đào trở về, nhỏ giọng bên tai Phùng lão thái thái vài câu.

Phùng lão thái thái chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lưu Dĩnh, ánh mắt kiên định, phát tay nói:

- Làm phiền mọi người, bác sĩ Lưu, chúng tôi lựa chọn cách sinh mổ. Như vậy thì sẽ an toàn hơn một chút.

Lưu Dĩnh thở phào một cái. Kỳ thật trong nội tâm của bà cũng muốn nói, chính là sinh tự nhiên cũng không có quá lớn nguy hiểm. Chỉ là thời gian đau lâu một chút, hơn nữa, thời gian sinh cụ thể cũng không xác định. Có lẽ sẽ kéo dài đến tối.

Chỉ có điều, bà nhìn ra được, Phùng gia cao thấp đều coi trọng hai đứa bé sắp sinh này. Nếu không thì sẽ không cả nhà đồng thời xuất động, đều chạy đến bệnh viện.

Một khi đã như vậy, là bác sĩ, bà còn có thể nói gì.

Bảy giờ rưỡi tối, từ trong phòng vang lên tiếng khóc của em bé mới sinh. Phùng lão thái thái đang lo lắng bên ngoài thì hưng phấn mà vỗ tay, còn Mạnh Lâm và Tống Dư Trân ôm chặt lấy nhau.

Bành Viễn Chinh cảm thấy gánh nặng của mình dường như được trút bỏ. Trước mắt hắn trời đất quay cuồng, hai chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, khiến cho người của Phùng gia kinh hoảng gọi ầm ĩ. Kỳ thật thì Bành Viễn Chinh cũng không có gì đáng ngại. Đơn giản chỉ là khấn trương quá độ, trong lúc nhất thời đại não thiếu dưỡng khí, nên không đứng vững được.

Phùng Lâm Lâm gọi bác sĩ, y tá lại. Lúc này hắn đã tự mình tỉnh lại, khôi phục lại như bình thường.

Chủ nhiệm Lưu tự mình đẩy xe ra khỏi phòng sinh. Trên xe, Phùng Thiển Như bởi vì thuốc tê vẫn còn chưa tan hết, nên vẫn còn ngủ. Hai y tá trẻ tuổi thật cẩn thận ôm lấy hai đứa bé ở phía sau, vui vẻ ra mặt.

Người của Phùng gia xông tới.

Lưu Dĩnh cười:

- Lão thái thái, xin chúc mừng. Một hoàng tử, một công chúa. Mẹ con bình an, Long Phượng trình tường.

Phùng lão thái thái vui mừng quá đổi:

- Cảm ơn bác sĩ, mau mang bánh kẹo đến cảm ơn bác sĩ và y tá. Đại cát đại lợi.

Phùng Lâm Lâm đã sớm chuẩn bị bánh kẹo và trứng gà, bắt đầu nhét vào trong tay y tá. Những bác sĩ trực tối cũng đều chạy lại.

Một đứa con gái và một đứa con gái.

Bành Viễn Chinh cảm thấy mừng như điên, đang muốn chạy theo y tá tiếp nhận một đứa bé. Nhưng trong lúc nhất thời hắn lại bị Mạnh Lâm kéo lại, sáng giọng:

- Viễn Chinh, con đừng động dấy. Để y tá ôm em bé, khi nào bố trí phòng bệnh ổn thỏa sẽ nói sau.

Phùng lão ban đêm đã chạy tới. Phùng gia rất cuộc đã có được một đứa cháu trai. Hơn nữa lại là Long Phượng thai. Ngay cả Phùng lão quyền cao chức trọng, nói năng cẩn thận, giờ phút này cũng tươi cười rạng rỡ, tiếng cười không ngừng.

Phùng lão hay tay chấp sau lưng, cúi người nhìn hai đứa bé vừa mới sinh đang ngủ. Hai hàng lông mày tràn ngập một sự thỏa mãn không gì sánh kịp.

Phùng Bá Đào ở một bên cười khê:

- Cha, mau đặt tên cho hai đứa bé đi.

Phùng lão chậm rãi đứng thẳng, ánh mắt sáng ngời. Ông từ trong túi lấy ra bốn phong bao lì xì rất đẹp, cười nói:

- Tên đứa bé cha đã chuẩn bị sớm từ trước. Nếu là hai bé trai thì chọn cái này. Nếu là hai bé gái thì chọn cái này. Nếu là một nam một nữ, vậy thì để Viễn Chinh và Thiển Như tự mình chọn một.

599. Chương 608: Đặt Tên

Phùng lão xoay người, đưa bốn bao lì xì cho Bành Viễn Chinh.

Lúc này, Bành Viễn Chinh không kìm nổi trong lòng ngấm cười khỏ. Rõ ràng là vợ con hắn, nhưng sự việc gì cũng không đến phiên hắn làm chủ. Cho dù vừa rồi Phùng Thiển Như tỉnh lại, phải ăn những gì, Phùng lão thái thái cũng không cho hắn đến gần, chỉ bảo con dâu Tống Dư Trân tự mình cho Phùng Thiển Như ăn cháo loãng.

Bành Viễn Chinh tiếp nhận phong bao lì xì, mở ra thấy bốn danh thiếp màu vàng, theo thứ tự là bé trai: Phùng Lan Bằng, Phùng Lan Trình; bé gái: Phùng Lan Thư, Phùng Lan Đình.

Phùng gia đến thế hệ con của Bành Viễn Chinh đều lót chữ Lan. Mà dựa theo truyền thống của Phùng gia, tên của con nối dòng nhất định phải là có cái đuôi của tổ tiên làm quan. Mặc dù Bành Viễn Chinh cảm thấy có chút quê mùa và giáo điều, nhưng cũng không dám nghịch lại ý kiến của ông cụ.

Ông cụ có thể cho hắn bốn chọn một, coi như là coi trọng đứa cháu đích tôn như hắn. Nếu không có như thế thì hắn nhất định sẽ là càn khôn độc đoán.

Phùng Bá Đào, Phùng Bá Lâm hai anh em, Tống Dư Trân, Mạnh Lâm và vợ Phùng Bá Đào ba người con dâu. Thậm chí là Phùng Viễn Hoa và Phùng Lâm Lâm cũng đều bước sang nhìn vào tám danh thiếp.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm, trong lúc nhất thời cũng lấy không ra chủ ý.

Hắn cảm thấy bốn tên này cũng không tệ lắm. Nếu quả thật muốn chọn, vẫn thật không biết chọn cái nào bỏ cái nào.

- Viễn Chinh, mau chọn đi. Ông nội của con cho con quyền lựa chọn đấy.

Phùng Bá Đào thúc giục.

Phùng lão đứng một bên, mỉm cười không nói.

Bành Viễn Chinh khê cười khỏ:

- Bác cả, ông nội đưa ra bốn cái tên không tệ. Cháu chẳng biết chọn cái nào.

- Thiển Như, em xem qua một chút.

Bành Viễn Chinh nói xong, ngồi một bên giường, đặt tám danh thiếp xuống, khuôn mặt tươi cười nhìn Phùng Thiển Như.

Phùng Thiển Như lần lượt nhìn, rồi nói:

- Ông xã, anh quyết định là được rồi. Em cảm thấy cái nào cũng tốt.

Ánh mắt của mọi người lại dồn về Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh trầm ngâm thật lâu, mới ngẩng đầu lên nói:

- Ông nội, bác cả, bằng không thì con trai gọi là Lan Trình, con gái gọi là Lan Thư được không?

- Lan Trình, Lan Thư! Tốt, quyết định như vậy đi.

Phùng lão nhẹ nhàng cười. Phùng lão thái thái lại từ trong túi cẩn thận lấy ra cái miếng ngọc đưa cho Phùng Thiển Như:

- Thiển Như, đây là bà nội cho hai đứa bé. Cháu hãy nhận lấy.

Phùng Thiển Như khẽ cười:

- Cám ơn ông nội, bà nội.

Bởi vì sinh mổ, dựa theo yêu cầu của bệnh viện và chỉ thị của Phùng lão, để đảm bảo cho sức khỏe của Phùng Thiển Như, cô phải ở bệnh viện mười lăm ngày. Chờng nào cắt chỉ xong thì mới về nhà.

Trong mười lăm ngày, Bành Viễn Chinh lúc nào cũng ở bên cạnh vợ con để chăm sóc. Đương nhiên, ban ngày Tống Dư Trân. Mạnh Lâm và Phùng Bá Hà đều đều ở lại trợ giúp. Còn ban đêm thì có hai bảo mẫu ở lại để chăm sóc.

Trong mười lăm ngày này, không ngừng có bạn bè và những người trong giới thể gia ở thủ đô đến thăm Phùng Thiển Như. Một ít lãnh đạo cao tầng quen thân với Phùng lão cũng đều phái người nhà đến thăm hỏi, hoặc đưa quà tặng, hoặc chúc mừng.

Đến ngày thứ ba sau khi sinh, vợ chồng Mạnh Cường đại diện cho Mạnh gia đến thủ đô thăm hỏi. Dựa theo phong tục địa phương, tặng cho Phùng Thiển Như và hai đứa bé quà trong tháng. Trước buổi Phùng Thiển Như xuất viện ba ngày, Phó chủ tịch huyện Lâm Nghiêm Hoa cùng với Phó chánh văn phòng UBND huyện Lâm Trí Linh đi ô tô từ huyện đến. Tặng một bó hoa thật lớn, đại diện cho UBND huyện và công đoàn huyện, Hội liên hiệp phụ nữ huyện để chúc mừng.

Đây là lễ tiết, Bành Viễn Chinh không thể cự tuyệt.

Trên thực tế, Nghiêm Hoa và Trí Linh tuy rằng từ xa ngàn dặm đến đây, nhưng cũng không ở trong phòng bệnh quá lâu. Bởi vì thân phận của Phùng Thiển Như, người đến thăm rất nhiều. Nếu không phải Phùng lão thái thái không gặt đầu thì Phùng Thiển Như đã chuẩn về nhà từ lâu lắm rồi.

Nghiêm Hoa và Trí Linh khi tới, vừa lúc vợ của Bí thư Tỉnh ủy Giang Bắc Từ Xuân Đình và con gái Từ Tiêu cũng đang ở đó. Vợ của Từ Xuân Đình công tác tại một đơn vị sự nghiệp của tỉnh. Nghiêm Hoa cũng nhận ra bà, nhưng lại không có cơ hội để kết giao với Từ phu nhân.

Nghiêm Hoa và Trí Linh cáo từ xuống lầu. Ở sân bệnh viện, Trí Linh quay đầu lại nhìn tòa bệnh viện trắng lệt dưới ánh mặt trời, nhẹ giọng nói:

- Phó chủ tịch huyện Nghiêm, vợ của Chủ tịch huyện Bành...

Nghiêm Hoa biết Trí Linh đang suy đoán và muốn nói điều gì, nhưng cũng không tiếp lời, vẫn trầm mặc.

Đối với bối cảnh của Bành Viễn Chinh, ở huyện cũng có nghe một chút tin đồn, chỉ có điều không có chứng cứ xác thực. Thời gian dài cũng không có ai chú ý đến chuyện này nữa. Ban đầu Nghiêm hoa cũng không quá để ý, nhưng hôm nay cô không ngờ ở trong phòng bệnh gặp được vợ của Bí thư Tỉnh ủy cùng con gái. Mà xem thái độ thân mật của Phùng Thiển Như và mẹ con Từ phu nhân cũng đủ để thuyết minh nhiều vấn đề.

Ánh mắt của cô càng ngày càng phức tạp.

Bành Viễn Chinh xuống lầu, bất kể như thế nào, ở huyện xa xôi phái người đến thăm hỏi, theo lễ tiết hẳn phải xuống tiền.

- Chị Nghiêm, Trí Linh.

Bành Viễn Chinh gơ tay gọi.

- Chủ tịch huyện Bành.

- Chủ tịch huyện Bành, anh mau lên đi, không cần phải tiễn chúng tôi. Chúng tôi quay trở về huyện. Dù sao cũng là đi xe của mình mà.

Trí Linh kính cẩn nói.

Bành Viễn Chinh cười:

- Thật ngại quá, không mời hai người được ly nước. Chị Nghiêm, hiện tại thời gian không còn sớm. Hai người hôm nay ở lại thủ đô đi. Ngày mai hãy về. Đi ban đêm rất nguy hiểm.

- Tôi đã sắp xếp xong xuôi. Hai người đến khách sạn Long Đằng, ở đó có người chờ hai người. Tôi đã đặt phòng rồi.

Bành Viễn Chinh cười nói:

- Tối nay, tôi sẽ tranh thủ thời gian mời hai người ăn cơm, sẵn tiện bàn chút công tác của huyện.

- Được rồi, Chủ tịch huyện Bành, chúng tôi ở lại một đêm.

Nghiêm Hoa chần chừ một chút rồi đồng ý. Bởi vì cô lúc này đến đây, kỳ thật là do Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên ủy thác, phải đến bàn công tác với Bành Viễn Chinh.

Từ Xuân Đình ở thủ đô cũng có nhà ở. Bởi vì ông ta lúc trước chính là từ thủ đô xuống. Tiễn hai mẹ con Từ Xuân Đình, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như cùng ăn chút gì đó. Thấy Mạnh Lâm và Tống Dư Trần cùng nhau đến, thì liền đứng dậy nói:

- Mẹ, con có chút việc ra ngoài. Tối sẽ về. Thiến Như và mấy đứa nhỏ, đành nhờ hai mẹ rồi.

Vừa lúc đó, hai đứa bé không hẹn mà cùng nhau khóc loạn lên. Hai bảo mẫu vội vàng ôm đứa nhỏ vỗ về, còn Mạnh Lâm và Tống Dư Trần thì vội vàng đi pha sữa.

Bởi vì có đến hai đứa, hơn nữa Phùng Thiến Như lại không đủ sữa, nên hai đứa bé đành phải uống sữa bột. Mặc dù sữa bột trong nước thời đại này không có vấn đề gì, nhưng Phùng Thiến Như vẫn kiên trì cho con mình uống sữa của Mỹ. Vương An Na gần đây cũng không làm gì khác ngoại trừ trở thành người cung cấp sữa bột cho hai đứa bé.

- Ông xã, anh đi đi. Tối nay cũng không cần đến. Trở về nhà nghỉ ngơi một buổi. Anh ngày nào cũng ở lại bệnh viện, cũng ngủ không ngon giấc.

Phùng Thiến Như chậm rãi đứng dậy, hướng Bành Viễn Chinh đang nằm nửa người trên giường cười nói.

Bành Viễn Chinh do dự một chút rồi quay ra phòng bệnh.

Hắn gần đây bởi vì phải chiếu cố vợ con, cũng không liên lạc với huyện. Lúc này đây có Nghiêm Hoa và Trí Linh đến, hắn cũng không yên tâm về công tác của huyện, vẫn muốn bàn với Nghiêm Hoa và Trí Linh một chút.

Mạnh Lâm đã pha xong sữa, đem bình sữa đưa cho một trong hai bảo mẫu. Lúc quay đầu lại thì không thấy Bành Viễn Chinh đâu, không kìm nổi cau mày nói:

- Viễn Chinh đâu?

- Mẹ, hôm nay có người ở huyện đến. Anh ấy có thể là ra ngoài gặp họ để bàn công tác. Dù sao, anh ấy ở lại cũng chẳng giúp được gì. Cứ để cho anh ấy đi.

Phùng Thiến Như cười hì hì, gọi bảo mẫu:

- Di Trương, mau đem con cho cháu.

- Viễn Chinh cũng thật là, không bỏ được công việc. Mẹ hôm qua có nói chuyện với ba của con, định gọi nó về, tránh cho hai đứa ở hai nơi khác nhau, chẳng quan tâm được con mình.

Tống Dư Trần ở một bên giúp đỡ bảo mẫu dụ bé gái uống sữa.

Phùng Thiến Như nhẹ nhàng thở dài:

- Mẹ, Viễn Chinh sẽ không đồng ý đâu. Anh ấy có lý tưởng và khát vọng của mình. Cứ để cho anh ấy làm. Khi nào đứa bé lớn một chút, con mang tụi nó đến Tân An.

- Còn con nữa, Thiến Như. Con mau bỏ cái chức Tổng giám đốc của mình đi. Đừng đi làm nữa, ở nhà chăm hai đứa bé.

Tổng Dư Trân cảm râm.

Phùng Thiến Như cười khổ không nói.

Cô và Bành Viễn Chinh đều giống nhau. Cô cũng có chí hướng và sự nghiệp của mình. Cô đương nhiên là không cam lòng ở nhà làm nội trợ và bảo mẫu chăm sóc con cái. Mà trên thực tế, Lan Trình và Lan Thư cũng đã có hai bảo mẫu và hai mẹ giúp đỡ, cô kỳ thật cũng chẳng dính tay vào chăm sóc được bao nhiêu.

- Cô Tổng, cô ngàn vạn lần phải giơ cao đánh khẽ. Công ty của tụi cháu mà không có Thiến Như thì còn làm được gì? Tất cả mấy chục công ty lớn nhỏ, mấy chục ngàn công nhân đều đang chờ Thiến Như cầm lái.

Lúc này, Vương An Na tay cầm theo một túi sữa bước vào, cười nói:

- Hơn nữa, Thiến Như là một thiên tài về kinh doanh. Ở nhà làm nội trợ thì thật là đáng tiếc.

Cô gần đây thường xuyên qua lại, nên cùng với Tổng Dư Trân và Mạnh Lâm rất quen thuộc.

Kỳ thật thì Tổng Dư Trân cũng là buột miệng thôi. Bà không có khả năng bắt Phùng Thiến Như ở nhà nội trợ. Còn về phần đứa nhỏ, có bà và Mạnh Lâm chăm sóc, lại còn có bảo mẫu. Qua nửa năm thì Phùng Thiến Như đã có thể ra ngoài làm việc.

Tổng Dư Trân cười, giương tay chỉ vào Vương An Na:

- Đứa nhỏ này, tới thì tới, chứ đừng có lúc nào cũng mang theo đồ này đồ nọ. Lãng phí tiền bạc.

Vương An Na cười hì hì:

- Cô Tổng, cô Mạnh, đây là cháu đặc biệt nhờ người đi Mỹ mua sữa bột hương vị mạch nha, ngon lắm, phối hợp với sữa bột đứa bé đang dùng.

Nhà hàng Tây khách sạn Long Đằng. Bành Viễn Chinh và Nghiêm Hoa, Trí Linh ngồi đối mặt nhau, nhẹ giọng chuyện trò với nhau. Tuy nhiên, theo những gì Nghiêm Hoa nói, Bành Viễn Chinh dần dần cau mày lại.

Về phần Trí Linh, tinh lực và lực chú ý của cô càng dừng lại ở rượu vang đỏ và thịt bò. Đây là lần đầu tiên cô ở nhà hàng Tây ăn thịt bò uống rượu vang đỏ như vậy, nên trong lòng tràn ngập một sự mới mẻ.

600. Chương 609: Tranh Quyền

Từ miệng Nghiêm Hoa, Bành Viễn Chinh đã nghe được nhiều tin tức.

Ở huyện, mấy dự án đang được đẩy mạnh một cách thuận lợi. Dự án hợp tác sản xuất vật liệu mới với công ty Giang Nam cũng đã bắt đầu triển khai giai đoạn xây dựng thực tế, chừng cuối tháng sẽ khởi công.

Bề ngoài, công tác ở huyện đã đi vào quỹ đạo và tiến rất nhanh, Bành Viễn Chinh không có gì phải lo lắng, nhưng mặc dù Nghiêm Hoa không nói rõ, nhưng ý tại ngôn ngoại, và vẻ lo lắng thì rất rõ ràng.

Hàn Duy nhúng tay càng lúc càng sâu vào công tác ở huyện, không chỉ khống chế chặt chẽ công tác ở Huyện ủy, mà việc to việc nhỏ gì bên Ủy ban nhân dân huyện cũng đều hỏi đến. Dưới quyền lực áp chế của Hàn Duy, Lý Minh Nhiên thay Bành Viễn Chinh chủ trì công tác cũng không thấy dễ chịu chút nào, mà các Phó chủ tịch huyện khác cũng phải luôn xin chỉ thị công tác của Hàn Duy. Đồng Dũng cũng âm thầm “hoạt động”, đi lại thân mật với Hàn Duy, dường như trở thành người phát ngôn của Ủy ban nhân dân huyện đối với Hàn Duy.

Đồng thời, Hàn Duy còn phê chỉ thị, cắt ngang hoạt động chỉnh đốn tác phong, đưa cán bộ cơ quan xuống cơ sở rèn luyện của Bành Viễn Chinh, triệu hồi các nhóm cán bộ ở xã, thị trấn về cơ quan, làm rối loạn bố trí tổng thể của Ủy ban nhân dân huyện.

Nhiều người, kể cả Nghiêm Hoa, đều lo lắng, nếu Bành Viễn Chinh không trở lại huyện, đời mạng lưới quyền lực của Hàn Duy trải ra thành công, quyền lực của hắn cũng mất đi. Trên thực tế, theo Nghiêm Hoa thấy, huyện Lâm bây giờ đã không còn là huyện Lâm trước đây nữa, dù mới có hai tháng.

Bành Viễn Chinh nhíu mày trầm ngâm.

Hàn Duy làm như vậy khiến hắn cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì Hàn Duy là một cán bộ cao tầng có trí tuệ chính trị khá cao. Ông ta là người ngoài mặt đậm bạc, bản chất rất thanh cao, nếu là trước kia, tất nhiên loại như thế này, ông ta sẽ thấy không đáng làm. Chỉ sợ bây giờ ông ta có ác cảm rất sâu đối với Bành Viễn Chinh, đến nỗi muốn đi tranh quyền với cấp dưới.

Xem ra, hiện giờ chẳng lẽ...Bành Viễn Chinh nhướng mày lên, trầm nghĩ: chẳng lẽ khả năng Hàn Duy thăng chức Chủ tịch thành phố đã hoàn toàn khép lại? Nếu không, sao ông ta có thể có thời gian và công sức để lo chuyện của huyện Lâm như vậy?

Nếu Hàn Duy không được, có lẽ Mạnh Cường cũng vậy. Như thế, tính nhất định sẽ điều một cán bộ lãnh đạo “hàng không” đến để nhậm chức Chủ tịch thành phố. Bành Viễn Chinh định tối nay sẽ gọi điện cho Mạnh Cường, hỏi tình hình một chút.

- Nghiêm đại tỷ, chuyện một phần quận Tân An và huyện chúng ta sáp nhập có tiến hành thuận lợi không?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, rồi chủ động chuyển đề tài nhạy cảm này. Dù thế nào, hắn và Nghiêm Hoa ở sau lưng bàn luận về Hàn Duy, người lãnh đạo trực tiếp của hai người, là không thích hợp.

- Ừ, rất thuận lợi. Có Bí thư Chu và Chủ tịch thành phố Mạnh thúc đẩy, các ngành và đơn vị ở thành phố rất phối hợp, quận Tân An cũng hành động rất nhanh. Bước đầu, việc phân ranh giới đã cơ bản hoàn thành, tổng cộng có ba nửa xã, thị trấn nhập vào huyện chúng ta, huyện cùng với sự phối hợp của thành phố và quận Tân An đang kết nối, công tác này là do tôi phân quản, nắm khá rõ.

Nghiêm Hoa khẽ cười, nói:

- Thủ tục loại bỏ thể chế huyện đã chuẩn bị đầy đủ, đang được thành phố phê duyệt. Khi tôi tới, các đồng chí ở huyện, thành phố bảo tôi nói với cậu một tiếng, cậu ở Thủ đô nghĩ cách tìm quan hệ, nhìn xem có thể...giúp chúng ta bật đèn xanh.

Lúc này, huyện Lâm mở rộng và loại bỏ cơ chế huyện. Theo kế hoạch đẩy mạnh phát triển trung tâm kinh tế hành chính của Chu Tích Thuần, đối với huyện Lâm là một cơ hội chiến lược phát triển ngàn năm có một, càng làm sớm càng tốt.

Đương nhiên, đối với các cán bộ ở huyện, họ không chỉ mong chờ kinh tế phát triển và địa vị tăng lên, mà còn có suy tính lợi ích chính trị bản thân.

Một khi “huyện Lâm mới” tổ chức lại xong và rút lui thể chế huyện thành công, nhân vật số một của huyện Lâm trong tương lai phải kiêm Ủy viên thường vụ Thành ủy, điều này là không thể nghi ngờ. Mà theo đó, các cán bộ đều sẽ có cơ hội thăng chức hoặc nắm thực quyền.

Bành Viễn Chinh gật gật đầu:

- Tôi sẽ chú ý. Tuy nhiên, thủ tục chúng ta còn sớm, chờ được chuyển lên Thủ đô rồi nói sau.

- Nghiêm đại tỷ, sau khi chị trở về, cố gắng tranh thủ thời gian đẩy mạnh công tác tổ chức lại huyện, đây là một lần kỳ ngộ, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội phát triển lớn như thế này.

Bành Viễn Chinh nâng chén mời uống, cười cười:

- Về phần tôi, tôi tranh thủ tháng 9 sẽ về.

...

Bành Viễn Chinh ăn cơm với Nghiêm Hoa và Trí Linh xong, liền chạy đến bệnh viện, lại bị Phùng Thiển Như và Mạnh Lâm đuổi về nhà nghỉ ngơi. Hắn ngẫm nghĩ một chút, sức khỏe của Phùng Thiển Như không đáng ngại, hai đứa bé đã có sự săn sóc đặc biệt và bảo mẫu, buổi tối còn có Mạnh Lâm, hẳn là sẽ không có chuyện gì, bèn về nhà.

Về đến nhà, đã gần mười giờ, hắn do dự một chút, rồi gọi điện cho Mạnh Cường.

Mạnh Cường đang cần nghỉ ngơi, nhận được điện thoại của Bành Viễn Chinh, đoán ra cháu mình muốn biết điều gì, liền nói cho Bành Viễn Chinh. Theo tình hình trước mắt, bất kể là Hàn Duy hay Mạnh Cường, đều không có cơ hội lên làm Chủ tịch thành phố.

- Viễn Chinh, Hàn Duy không thể đạt mục đích. Nghe nói tỉnh đã xác định tân Chủ tịch thành phố mới, đó là Giám đốc Sở Giáo dục tỉnh, người của Chủ tịch tỉnh.

Giọng Mạnh Cường hơi chua xót và cô đơn:

- Chắc có lẽ sẽ không có thay đổi, chuyện này đối với Hàn Duy là một đả kích không nhỏ...

- Ô, ra thế, thảo nào gần đây Hàn Duy có thời gian và sức lực để tập trung vào công tác ở huyện Lân.

Mạnh Cường lạnh lùng cười:

- Cháu không cần để ý tới ông ta, tuy nhiên cháu cũng phải đề phòng ông ta. Hiện giờ, ông ta không còn hy vọng tiến lên, liền bắt đầu tập trung tranh quyền. Trong tương lai, huyện Lân mới là một cái bánh ngọt lớn, cậu xem chừng ông ta có ý đồ.

- Có ý đồ là bình thường, cũng có thể hiểu được, nhưng nếu quá đặt nặng, là đã đánh mất tư cách lãnh đạo rồi.

Bành Viễn Chinh hơi bĩu môi, cười nhạt:

- Được rồi cậu, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi, cháu định mấy ngày nữa trở về. Việc sáp nhập địa giới, cậu giúp huyện cháu một chút, cháu bảo Phó chủ tịch huyện Nghiêm Hoa tìm cậu.

- Chuyện đó không thành vấn đề. Được rồi, hai đứa bé khỏe chứ? Đợi hai đứa được trăm ngày tuổi, cậu mợ sẽ qua thăm.

Mạnh Cường nói, rồi cúp điện thoại.

...

Hai ngày sau, Phùng Thiển Như và hai con xuất viện về nhà.

Bành Viễn Chinh ở nhà với vợ con nửa tháng, rồi chuẩn bị rời Thủ đô về huyện. Tới giờ, hắn đã rời khỏi thành phố Tân An gần ba tháng, nếu kéo dài hơn nữa, chỉ sợ tình hình ở huyện sẽ không khống chế được.

Bàn với người trong nhà xong, hắn quyết định ngày 3 tháng 9 về huyện, tức ngày mốt.

Sinh được hơn tháng, Phùng Thiển Như bắt đầu thực hiện kế hoạch giảm béo của mình. Buổi sáng Bành Viễn Chinh đưa cô đi tập thể hình, buổi chiều thì cùng ở nhà chăm sóc hai đứa bé, người một nhà hết sức hòa hợp, vui vẻ.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh đang chuẩn bị đưa Phùng Thiển Như ra ngoài, Hầu Khinh Trần gọi điện thoại tới, mời hắn cùng ăn trưa, coi như tiễn hắn. Bành Viễn Chinh hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý, hắn muốn gọi Phùng Thiển Như cùng đi, nhưng cô không đồng ý.

Buổi sáng cô lén lút nói dối trong nhà để chuẩn đi, tập thể hình cũng có, nhưng quan trọng hơn, là đến tập đoàn Hoa Vũ xử lý công việc.

- Ông xã, em không đi đâu, mình anh đi đi. Em còn phải tổ chức một cuộc họp, công việc nhiều lắm. Trưa nay em và chị An Na cùng ăn cơm bàn chuyện dự án!

Phùng Thiển Như cười, vừa bắt đầu thay quần áo, vừa nói:

- Thời gian của em luôn không đủ, em muốn ra ngoài làm việc, lại không yên tâm vì hai con...

- Cũng được, vậy em đi đi. Anh sẽ chờ, dù sao thời gian còn sớm.

Bành Viễn Chinh cười cười, đưa Phùng Thiện Như ra, dặn dò cô mấy câu, rồi quay lại nhà giúp Mạnh Lâm và Tống Dư Trần chăm sóc hai đứa bé.

Hai anh em sinh đôi Lan Trình và Lan Thư đã trở thành bảo bối của mọi người ở Phùng gia, ai cũng coi chúng như hòn ngọc quý trên tay. Nếu không phải lo chăm sóc cho Phùng lão, thì bà Phùng đã rời Đại Hồng Môn, đến biệt thự Phùng gia mà ở.

Bành Viễn Chinh ở phòng dành cho hai đứa bé được vài phút đã bị Tống Dư Trần đuổi ra, sợ hấn càng giúp càng bẽ bộn thêm ra.

Bất đắc dĩ Bành Viễn Chinh đành ra ngoài xem ti vi, rồi khi thấy sắp đến giờ hẹn, bèn lái xe đến gặp Hầu Kinh Trần tại tiệm cà phê.

Hầu Kinh Trần đang đợi trước cửa. Hôm nay cô cố ý diện một chút, mặc một bộ váy liền áo màu vàng nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, đầu không đội mũ, bởi vì tóc của cô đã mọc được khá khá, tuy không phải mái tóc dài tha thướt trước kia, nhưng mái tóc ngắn trông quyến rũ và nhanh nhẹn.

Bành Viễn Chinh từ cửa thang máy đi ra, xa xa đã nhìn thấy Hầu Kinh Trần. Từ góc nhìn của hắn, dáng vẻ vô cùng yếu điệu, tha thướt của Hầu Kinh Trần, rất giống nhân vật nữ chính trong bộ phim “Lệ nhân hành”.

- Chị Kinh Trần.

Bành Viễn Chinh cười, đi tới.

Hầu Kinh Trần dịu dàng cười nói:

- Cậu Bành, mời vào! Chị đợi đã lâu, rất hân hạnh được đón tiếp!

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Chị Kinh Trần, sao lại khách khí như vậy? À, Niệm Ba đâu?

Hai đầu chân mày Hầu Kinh Trần thoáng ửng hồng, ra vẻ thản nhiên nói:

- Niệm Ba có việc bất ngờ, đến sân bay đón bạn.

Hai người sóng vai vào một gian phòng trang hoàng đẹp đẽ và sang trọng. Hầu Kinh Trần gọi cà phê, cơm Tây và rượu vang đỏ, hai người ngồi vào chỗ của mình.

Hầu Kinh Trần nở một nụ cười quyến rũ, nâng chén hướng về phía Bành Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Nào, chị mời cậu một chén.

Bành Viễn Chinh cười, cũng nâng chén cùng với Hầu Kinh Trần, rồi nhấp một ngụm nhỏ.

- Viễn Chinh, hôm nay chị mời cậu tới, là có hai câu muốn nói với cậu.

Hầu Kinh Trần đặt chiếc cốc chân dài trên tay xuống, mặt đỏ bừng, tuy nhiên giọng cô lại trịnh trọng, không giống dáng vẻ hơi “ám muội” và cực kỳ quyến rũ của cô.

Trong lòng Bành Viễn Chinh chợt giật thót.

601. Chương 610: Ngâm Hiếu Lấn Nhau

- Chị Kinh Trần, có lời chị cứ nói, em chăm chú lắng nghe.

Bành Viễn Chinh cười cười.

Thân hình Hầu Kinh Trần hơi nghiêng tới trước, bộ ngực no đủ tạo nên một đường cong mê người, mà chỗ da thịt trắng như tuyết kia, đủ để kích thích dục vọng của bất cứ người đàn ông nào.

Bành Viễn Chinh ho khan mấy tiếng, ngồi thẳng người, mắt nhìn thẳng.

Khóe miệng Hầu Khinh Trần nở một nụ cười kiêu diễm, nhẹ nhàng nói:

- Cậu còn nhớ lời chị nói trước khi đi Mỹ chứ?
- Khụ khụ!

Bành Viễn Chinh vừa định nâng ly nhấp một ngụm cà phê, nghe vậy trong lòng thầm cười khổ, cúi đầu xuống, tránh né ánh mắt sáng ngời mà sâu thẳm của Hầu Khinh Trần.

- Chị may mắn lấy lại được cái mạng này, thật ra mạng sống của chị là do cậu ban cho. Chị đã nói “chị muốn báo đáp cậu bằng cả thể xác và tinh thần, báo đáp ông trời đã ban ân cho chị”.

Hầu Khinh Trần nức nở thì thầm, nắm lấy tay Bành Viễn Chinh.

Bàn tay nhỏ bé của cô ấm áp, mềm mại mà co giãn, Bành Viễn Chinh lúng túng rút tay ra, lại bị cô nắm chặt hơn.

Ánh mắt Hầu Khinh Trần trở nên vô cùng nóng bỏng, như muốn hòa tan Bành Viễn Chinh.

- Sao, cậu ghét bỏ chị à?

Hầu Khinh Trần nhẹ nhàng hỏi.

Bành Viễn Chinh cười khổ, hạ giọng nói:

- Chị Khinh Trần, chị đừng nói như vậy. Thật ra em cũng không làm gì, chỉ thuận tiện giúp vậy thôi. Chị đừng quá để trong lòng, chúng ta mãi mãi là bạn tốt...
- Từ lần đầu tiên gặp cậu, trong lòng chị đã có một dự cảm không hiểu được, rằng cả đời này chị và cậu sẽ xảy ra chuyện gì đó không bình thường. Quả nhiên, khi chị ở trong cảnh tuyệt vọng, sắp phải chết, cậu như từ trên trời giáng xuống. Trong trăm triệu con người, tủy của chị và cậu lại xứng hình thành công, chẳng lẽ không phải ý trời sao?

Hầu Khinh Trần không buông tay Bành Viễn Chinh ra:

- Đây là vận mệnh, đây là số mệnh của chị và cậu, chúng ta muốn bắt kẻ cũng không xong!

Những ngày ở Mỹ, chị suy nghĩ rất nhiều, nếu như không có cậu, tính mạng giành lại được của chị cũng không có chút ý nghĩa nào.

Mắt Hầu Khinh Trần long lanh như nước, giọng nói êm dịu nhưng rất kiên định:

- Một nhúm tóc, hàng nghìn hàng vạn nỗi niềm khúc mắc. Quá khứ của chị đã cắt đứt, tương lai của chị nhất định ràng buộc với cậu.

Bành Viễn Chinh than nhẹ một tiếng:

- Chị Khinh Trần, tấm lòng ưu ái của chị khiến em cảm động. Nhưng em là người đã làm chồng, làm cha, xin chị hiểu cho!

Hầu Khinh Trần cười:

- Chị không đoạt ông xã của Thiên Như, cậu sợ cái gì? Cậu lớn như vậy, chẳng lẽ còn sợ chị ăn thịt cậu?

Bành Viễn Chinh không nói gì, cười khổ.

- Được rồi, uống rượu đi, chị nói là để cậu hiểu lòng chị. Cậu sắp đi rồi, những lời này nếu chị không nói ra được, giấu ở trong lòng rất khó chịu.

Hầu Khinh Trần cười hì hì, nâng ly cụng với Bành Viễn Chinh, rồi uống một hơi cạn sạch.

Bành Viễn Chinh như trút được gánh nặng, chỉ cần Hầu Khinh Trần không làm thật, chỉ nói thôi thì cứ nói. Nếu Hầu Khinh Trần thật sự muốn đến với hắn, với tình cảm và quan hệ thân mật giữa hai nhà, hắn cũng thật sự không biết phải nói như thế nào để từ chối cô.

Trong lòng Bành Viễn Chinh rất rõ ràng, trải qua một lần kiếp nạn, trông Hầu Khinh Trần dường như vững vàng bình tĩnh, nhưng thật ra rất nhạy cảm và yếu ớt.

Hai người im lặng đối ẩm, chỉ ăn một chút. Hầu Khanh Trần tử lượng kém, uống ba bốn ly vang đỏ, mặt đỏ bừng, mắt lơ đãng, chân bước không vững rồi.

Bành Viễn Chinh bắt đắc dĩ phải dìu cô ra khỏi tiệm cà phê. Hấn đậu xe gần đó, đón xe đưa Hầu Khanh Trần về nhà.

Hầu gia ở một khu dân cư sang trọng ở ngoại ô Bắc Kinh, tuy nhiên không phải biệt thự, mà là một tòa nhà lớn.

Cha mẹ Hầu Khanh Trần đều là cán bộ lãnh đạo, công tác ở cơ quan, vừa mới ra ngoài, còn Hầu Niệm Ba thì đi chơi với bạn, cho nên, Bành Viễn Chinh dìu Hầu Khanh Trần ấn chuông cửa cả buổi cũng không có ai đáp lại.

Hầu Khanh Trần dựa vào người Bành Viễn Chinh, lim dim mắt cười khanh khách:

- Đồ ngốc, đừng ấn nữa. Trong túi chị có chìa khóa, trong nhà không có ai đâu!

Bành Viễn Chinh hơi lúng túng, vội vã lấy chìa khóa trong túi xách của Hầu Khanh Trần, mở cửa dìu cô vào.

- Chị Khanh Trần, chị uống nhiều nước vào, nghỉ ngơi một chút, em còn phải đi đón Thiến Như, em đi trước đây!

Hầu gia không có ai, Bành Viễn Chinh không muốn ở cùng một chỗ với Hầu Khanh Trần trong hoàn cảnh mập mờ này, bèn dìu Hầu Khanh Trần ngồi lên ghế salon trong phòng khách, rồi đứng dậy định ra về.

Đôi mắt quyến rũ như tơ, Hầu Khanh Trần mỉm cười:

- Đồ nhát gan, chị không ăn cậu, cậu sợ cái gì? Được, cậu giúp chị pha ly trà, rồi có thể về, làm phiền cậu quá!

Hầu Khanh Trần nhắc chân hất giày cao gót của mình đi, rồi co rúc trên ghế salon. Khi Bành Viễn Chinh đem nước trà lên, cô đã ngủ say trên ghế salon, một góc váy áo lật ngược lên trên, bộ ngực trắng nõn, trơn bóng lộ ra, Bành Viễn Chinh vội nhìn sang chỗ khác, nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, rồi rón rén rời đi.

Bành Viễn Chinh vừa mới đi, mắt Hầu Khanh Trần liền lặng lẽ mở ra, uể oải duỗi thẳng chân, tựa vào lưng ghế salon, sâu kín thở dài. Tuy cô có ý hiển thân đền đáp, nhưng sẽ không nhào vào ôm lấy Bành Viễn Chinh một cách thiếu tự trọng. Cô cũng không vội vàng. Một khi cô đã quyết định nửa đời sau chỉ chờ đợi người đàn ông này, cô nhất định không lùi bước.

Bành Viễn Chinh lại đón xe trở lại tiệm cà phê. Lúc này, hấn đã không còn chút cảm giác say nào, nổ máy xe, chạy thẳng đến trụ sở tập đoàn Hoa Vũ, chuẩn bị đón Phùng Thiến Như về nhà.

Hấn lên lầu, bảo vệ công ty cũng quen mặt hấn, biết hấn là ông xã của Phùng tổng, không ai không sợ, một mực cung kính.

Bành Viễn Chinh đi thẳng đến văn phòng của Phùng Thiến Như.

Cửa phòng làm việc của Phùng Thiến Như khép, bên trong vọng ra tiếng nói chuyện của Phùng Thiến Như và Vương An Na. Theo phản xạ, Bành Viễn Chinh liền chậm bước lại.

- Thiến Như, chị thấy cái cô bé ở Hầu gia kia hơi có ý đối với Viễn Chinh của cô, cô cũng phải cẩn thận một chút nhé!

Đó là giọng nói dịu dàng quyến rũ và quen thuộc của Vương An Na.

- Hả? chị An Na, chị nói chị Khanh Trần hay Niệm Ba?

- Thôi đi, đừng giả bộ! Cô nhìn không ra? Chị không tin!

- Ha ha, chị An Na, em nói chị nghe, chị Khanh Trần là cố gái rất có chừng mực, cho dù chị ấy có hảo cảm đối với Viễn Chinh, cũng sẽ không làm điều gì vượt ra ngoài vòng lễ nghĩa.

Phùng Thiến Như mỉm cười, lại nói:

- Bởi vì Viễn Chinh hiền tùy xương cho chị ấy, cô có tình cảm rất thân mật đối với Viễn Chinh, thật ra cũng bình thường. Em và Viễn Chinh đều xem chị ấy như một người chị, chị ấy sẽ không ức hiếp em đâu!

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi, tự nhủ: Thiến Như ơi Thiến Như, Hầu Khinh Trần mà em nói là Hầu Khinh Trần trước khi bị bệnh, còn Hầu Khinh Trần bây giờ đã khác. Chị ấy coi như là người đã chết một lần, còn kể gì đến mặt mũi thể diện và lễ nghĩa phàm tục?

Vương An Na bĩu môi:

- Chị thấy không ổn, chị có cảm giác ánh mắt cô ta nhìn Viễn Chinh không thích hợp, em phải giám sát chặt chẽ một chút!

Phùng Thiến Như cười cười:

- Dạ, em biết, chị An Na!

Đột nhiên Phùng Thiến Như nói nửa đùa nửa thật đầy thâm ý:

- Chị An Na, đến giờ chị cũng chưa tìm bạn trai, không phải là cũng coi trọng Viễn Chinh nhà em đấy chứ?

Vương An Na ngẩn ra, chợt đỏ bừng mặt.

Cô giậm chân sẵng giọng:

- Hay cho con bé xấu xí này, rõ ràng chị lo lắng thay cho em, không ngờ em lại nghi ngờ cả chị!

Hai người vui đùa âm ỉ trong phòng làm việc. Chẳng qua là vui đùa thì vui đùa, ám chỉ vẫn là ám chỉ, hai người ngầm hiểu lẫn nhau.

Đã nhiều năm như vậy, tình cảm của Vương An Na đối với Bành Viễn Chinh, làm sao Phùng Thiến Như không nhận ra. Chỉ có điều, tình cảm giữa hai cô rất sâu đậm, Phùng Thiến Như tin rằng Vương An Na sẽ không gây tổn hại cho mình, cô không muốn vạch trần chuyện này, thỉnh thoảng, cô chỉ “nhắc nhở” Vương An Na một chút, không hơn.

Cho nên, tuy ngoài mặt vẫn tươi cười, nhưng trong lòng Vương An Na lại có phần chua xót.

Bành Viễn Chinh đứng ngoài cửa do dự một lát, rồi cố ý ho hai tiếng, mới đẩy cửa vào.

- Ông xã, anh đến rồi...

Phùng Thiến Như đứng dậy đón chào.

Vương An Na đỏ mặt lên, cúi đầu vội vàng rời khỏi, quên cả chào Bành Viễn Chinh. Cô là người thông minh, biết vừa rồi, những câu vui đùa của mình và Phùng Thiến Như đã lọt vào tai Bành Viễn Chinh, nếu không hẳn đã không đứng trước cửa làm điều thừa ho khan mấy tiếng, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

...

Sáng sớm ngày 3 tháng 9, Bành Viễn Chinh thu xếp hành lý, rón rén đến phòng trẻ con, hôn hai đứa bé, rồi lần lượt từ biệt người trong nhà. Phùng Thiến Như lái xe đưa hân ra sân bay.

Lúc này, Bành Viễn Chinh quyết định bay trở về Giang Bắc, sau đó từ tỉnh lỵ chạy về huyện. Hân đã dặn Hoắc Quang Minh mang xe tới chờ ở sân bay.

10 giờ rưỡi sáng, máy bay đáp xuống sân bay tỉnh lỵ. Trong đại sảnh của sân bay, Bành Viễn Chinh bấm điện thoại. Đầu bên kia, nhận điện thoại là một giọng nữ dịu dàng mà cương nghị.

Bành Viễn Chinh dịu dàng nói chuyện một lúc với người phụ nữ kia, rồi mới cúp điện thoại, đi về phía bãi đậu xe ngoài sân bay, Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Lân Hoắc Quang Minh đích thân lái xe tới, chờ ở đây đã hơn nửa giờ.

Hoắc Quang Minh đứng bên cạnh xe hút thuốc, ngẩng lên thấy Bành Viễn Chinh vội chạy tới vừa chào hỏi, vừa nhận lấy túi hành lý của Bành Viễn Chinh.

- Lãnh đạo đi đường vất vả.

- Lão Hoắc, là anh đích thân lái xe tới?
- Dạ, lãnh đạo.
- Đi thôi, chúng ta lập tức rời khỏi đây! Đi đường cao tốc, như vậy nhanh hơn một chút!

Bành Viễn Chinh phát phát tay, lên xe.

Hoắc Quang Minh không dám chậm trễ, cũng lên xe, nổ máy. Chiếc xe màu đen lao nhanh đi. Bành Viễn Chinh không ngờ, cũng không chú ý, ngay lúc hần rời khỏi sân bay, một cô gái dáng cao gầy, đeo kính râm, đội một cái mũ màu trắng, lưng đeo ba lô cũng chậm rãi đi ra, lên một chiếc taxi.

602. Chương 611: Kiên Kỵ Tinh Tế

Đoạn đường cao tốc dẫn từ trung tâm của tỉnh đến phía đông tỉnh Giang Bắc, vừa mới đưa vào hoạt động. Thật trùng hợp, đoạn đường cao tốc này không những thông qua thành phố Tân An mà còn nối thẳng đến huyện Lâm. Mà không những thế, thành phố Tân An còn quyết định làm một lưới đường cao tốc nối từ thành phố Tân An đến huyện Lâm.

Đây chính là nhân tố mấu chốt mà Chu Tích Thuần quyết định xây dựng huyện Lâm trở thành một khu trung tâm kinh tế.

Hai con đường cao tốc cấp quốc gia đều nối đến huyện Lâm, xem như là mang đến cho huyện Lâm nhiều kỳ ngộ phát triển, đồng thời cũng đề cao lợi thế tự thân của huyện Lâm. Rất hiển nhiên, những hạng mục lớn của huyện Lâm được các nhà đầu tư nhìn trúng cũng chính là vì điểm này. Nhất là công ty Giang Nam đồng ý đem căn cứ sản nghiệp vật liệu mới của mình đặt ở huyện Lâm. Ưu thế về giao thông gần bó mật thiết với huyện Lâm không thể tách rời.

Hoắc Quang Minh lái xe như bay trên con đường cao tốc mới. Xe qua lại rất ít. Một chiếc xe chiếm cứ một không gian rộng trên đường cao tốc, giống như một con chim bay tự do giữa bầu trời bao la. Loại cảm giác này không tồi.

Ban đầu từ tỉnh đến thành phố Tân An mất hơn ba giờ. Nhưng khi đi trên đường cao tốc này thì chỉ còn tốn hơn một giờ, giảm bớt gần một nửa thời gian. Mười giờ rưỡi xuất phát từ sân bay. Đến hơn mười hai giờ trưa đã tiến vào thị trấn huyện Lâm.

Bành Viễn Chinh hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc. Hần đột nhiên phát tay nói:

- Lão Hoắc, dừng xe, tôi muốn xem hạng mục căn cứ sản nghiệp vật liệu mới một chút.

Hoắc Quang Minh liền dừng xe lại, đem xe đậu ở ven đường.

Bành Viễn Chinh xuống xe, đứng ở ngoài vòng bao quanh công trường nhìn vào bên trong. Hạng mục này vừa mới động thổ khởi công, ở huyện phối hợp xuống, công ty Giang Nam ở Tân An thành lập một công ty TNHH Chế tạo vật liệu mới, cuối tháng này sẽ thi công công trình.

Bành Viễn Chinh tuy rằng không ở huyện công tác, nhưng việc xây dựng ở huyện vẫn không một chút lơ đãng.

Mặc dù là đầu tháng chín, nhưng thời tiết vẫn rất nóng bức, lại là giữa trưa, nên nhiệt độ giống như thiêu đốt mọi người. Hoắc Quang Minh lấy ra một cái ô che nắng nhưng Bành Viễn Chinh lắc đầu, ra hiệu không cần.

Bành Viễn Chinh đi về phía trước hai bước.

Giữa trưa, công trường đã ngừng thi công. Tuy nhiên, từ xa có thể thấy được đám công nhân đang đánh bài dưới ánh nắng mặt trời, phát ra âm thanh đánh bài xuống mặt đất.

Bành Viễn Chinh tầm mắt liền nhìn tới một đám ruộng đang trổ bông, nhú mào, nhẹ nhàng nói:

- Lão Hoắc, khoảng cách giữa công trường và đồng ruộng dường như ngắn đi một tí. Anh hãy nói với lão Quách, khiến anh ấy phối hợp với xí nghiệp, mau xây một bức tường ngăn cách với đồng ruộng. Đồng thời nghiêm cấm xí nghiệp đổ rác xuống ruộng.

Hoắc Quang Minh kính cẩn lên tiếng trả lời:

- Vâng, lãnh đạo, khi tôi trở về huyện sẽ lập tức thông báo việc này đến Phó chủ tịch huyện Quách.

Bành Viễn Chinh tiếp tục hướng phía cuối công trường nhìn quanh, ánh mắt cũng có chút ngưng trọng.

Khối đất của hạng mục này là do hấn tự mình tuyển chọn và giới thiệu. Nó nằm ngay trên đường cao tốc và chính giữa thị trấn. Bên cạnh đồng ruộng cũng là một khối đất trống hoang phế, khoảng 200 mẫu.

Nhưng khối đất mà hấn vừa thấy, lại cảm thấy hạng mục này chiếm khoảng khối đất vượt xa hai trăm mẫu. Bởi vì mở rộng ra hướng đồng nên đã kéo gần vô hạn đến đồng ruộng.

Bành Viễn Chinh ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên đi nhanh đến phía đông công trường. Hoắc Quang Minh ngăn ra nhưng vội nhanh chóng đuổi theo.

Bành Viễn Chinh dọc theo công trường bên cạnh đi một vòng lớn. Theo tốc độ đi của hấn phải ước chừng hai mươi phút. Cuối cùng, hấn cau mày đứng ở vị trí đường ranh giới giữa đồng ruộng và công trường. Trầm ngâm một chút, hấn quay đầu nói với Hoắc Quang Minh:

- Lão Hoắc, mảnh đất này có vượt chỉ tiêu quá hay không? Hạng mục quy hoạch là hai trăm mẫu đất. Nhưng tôi thấy mảnh đất này dường như không chỉ là hai trăm mẫu.

Hoắc Quang Minh do dự một chút. Y trước đây không có tìm hiểu hạng mục này nên không biết được chi tiết.

- Lãnh đạo, cụ thể chiếm đất nhiều ít thì tôi không rõ lắm. Nếu không, để tôi gọi điện thoại cho Phó chủ tịch huyện Quách hoặc đồng chí trong tổ hạng mục này để hỏi thăm một chút?

- Không cần, chúng ta trở về huyện trước đi.

Bành Viễn Chinh trầm mặc phát tay.

Bành Viễn Chinh chợt xuất hiện tại UBND huyện, rất nhiều cán bộ đều giật mình kinh hãi, đều vội chạy đến chào. Khi Bành Viễn Chinh bước vào phòng làm việc, Lý Minh Nhiên là người đầu tiên chạy tới.

- Chủ tịch huyện Bành, cậu về rồi à?

- Lão Lý, mau ngồi đi, tôi có việc đang muốn tìm anh.

Bành Viễn Chinh ném qua một điều thuốc:

- Gần đây công tác của huyện vẫn ổn chứ?

- Cơ bản đã đi vào quỹ đạo. Tuy nhiên, những cán bộ trước đây chúng ta cho xuống dưới để học tập thì Bí thư Hàn đã cho gọi trở về. Nhiều người ở cơ quan bị tình trạng này làm cho khó hiểu.

Lý Minh Nhiên đột nhiên thở dài, hạ giọng nói:

- Đồng Dũng gần đây cũng qua lại rất gần với Bí thư Hàn. Bí thư Hàn hai ngày trước còn trực tiếp mở cuộc họp với các Phó chủ tịch chúng tôi, khiến Đồng Dũng hỗ trợ Quách Vĩ Toàn phân công quản lý hạng mục.

- Bây giờ Đồng Dũng gần như trở thành ông loa của bên kia rồi.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, ngoài miệng thì không nói gì, nhưng trong lòng lại có chút bất mãn. Hành Duy như thế nào nhúng tay vào công tác cũng không phải là mấu chốt của vấn đề. Hàn Duy điều chỉnh phân công các Phó chủ tịch huyện, là đương sự, Quách Vĩ Toàn không ngờ cũng không gọi điện thoại báo cáo với hấn.

Dường như nhận thấy cảm xúc bất mãn của Bành Viễn Chinh, Lý Minh Nhiên bỗng đứng dậy đến trước bàn làm việc của Bành Viễn Chinh nói:

- Lão Quách có chút hờn dỗi, từ đầu tuần bắt đầu cảm mạo phát sốt, nửa ngày đi làm, nửa ngày ở nhà dưỡng bệnh. Có một số việc trong điện thoại cũng không thể nói rõ ràng. Hai người chúng tôi quyết định, khi nào cậu trở về sẽ nói sau.

Lý Minh Nhiên đây coi là giải thích thay cho Quách Vĩ Toàn. Mà trên thực tế, bất kể là Lý Minh Nhiên hay là Quách Vĩ Toàn, là Phó chủ tịch huyện, đều có sự khó nói của mình. Hàn Duy nhúng tay quá mức, bọn họ là cán bộ cấp dưới, kỳ thật cũng không chống cự được. Mà nếu ở sau lưng báo cáo với Bành Viễn Chinh, lại gây ra hiềm nghi châm ngòi và mưu hại thủ trưởng. Nghị luận sau lưng lãnh đạo là đại hủ kỵ trong chốn quan trường.

Bành Viễn Chinh khoe miệng nhếch lên, trầm mặc một lát rồi mới nói:

- Lão Quách bây giờ không có ở trong huyện à?

- Hẳn là có. Tôi vừa rồi còn nhìn thấy anh ta.

Bành Viễn Chinh cầm điện thoại gọi điện. Quách Vĩ Toàn đang nằm trên ghế salon ngủ thiếp thì nghe được tiếng điện thoại vang lên. Nghe đầu dây bên kia là giọng nói của Bành Viễn Chinh thì lập tức giật mình, giọng nói đề cao:

- Chủ tịch huyện Bành? Anh đã trở về? Được, tôi lập tức sang ngay.

Quách Vĩ Toàn vội vã đi ra, hướng phòng làm việc của Bành Viễn Chinh đi tới. Gần đây tâm trạng của hắn bực bội, cả bụng nghẹn khuất, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể cầm điếu ngậm bòn làm ngọt.

603. Chương 612: Xuống Tay Như Thiểm Điện

- Mời vào!

Bên trong truyền đến giọng nói trầm ổn của Bành Viễn Chinh.

Quách Vĩ Toàn đẩy cửa bước vào.

Lý Minh Nhiên đang ngồi trên ghế sofa cười ha hả:

- Lão Quách, tối nay tôi mời khách, mở tiệc chúc mừng Chủ tịch huyện Bành. Vợ của Chủ tịch huyện Bành sinh được một đôi long phụng. Đây chính là đại hỷ sự, nhất định phải chúc mừng.

Quách Vĩ Toàn cũng cười:

- Vậy khẳng định là phải chúc mừng. Tối nay tôi cũng tham gia. Lát nữa hỏi chị Nghiêm một chút, rồi chúng ta cùng nhau đãi tiệc Chủ tịch huyện Bành.

Bành Viễn Chinh cao giọng cười:

- Mọi người cùng nhau tụ tập ăn một bữa cơm. Chúc mừng làm cái gì. Được rồi, không nói chuyện này, chúng ta bàn công tác trước.

Bành Viễn Chinh quay đầu nhìn Quách Vĩ Toàn, ra hiệu y ngồi xuống.

Quách Vĩ Toàn cũng không lập tức ngồi, mà là từ bàn làm việc của Bành Viễn Chinh rút một điều thuốc, sau đó mới ngồi xuống:

- Chủ tịch huyện Bành, tôi hết thấy đều bình thường. Chỉ có điều hạng mục gần đây Bí thư Hàn cho Đồng Dũng tham gia, nên hơi có chút vấn đề nhỏ.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, đột nhiên mở miệng xen vào nói:

- Lão Quách, hạng mục căn cứ vật liệu mới có phải chiếm đất nhiều hơn so với quy hoạch không? Phương án của chúng ta là hai trăm mẫu đất, nhưng hồi chiều tôi đã đi một vòng, cảm giác không thích hợp.

Bành Viễn Chinh chủ động đâm rách tầng cửa sổ. Bởi vì hắn biết những gì Quách Vĩ Toàn nói hoàn toàn không chính xác. Một khi đã như vậy thì chỉ bằng tự mình làm rõ.

Quách Vĩ Toàn đuôi lông mày nhướng lên, có chút tức giận nói:

- Đúng vậy, Chủ tịch huyện Bành, chuyện này tôi đang chuẩn bị báo cáo với anh. Anh đã trở lại thì cũng vừa lúc.

- Phương án hạng mục bao gồm hợp đồng của chúng ta với công ty Giang Nam, đều là hai trăm mẫu đất. Nhưng Đồng Dũng chưa cùng tôi thương lượng đã tự tiện đáp ứng công ty Giang Nam mà không có bất cứ một điều kiện, thủ tục tiền quyết nào, đã lấn ra hết năm mươi mẫu đất. Tôi không đồng ý, Đồng Dũng liền vịn vào Bí thư Hàn làm cớ hiệu cho mình. Bí thư Hàn nói hợp đồng lúc nào cũng có thể điều chỉnh nếu xí nghiệp có nhu cầu trưng thu đất. Vì bảo đảm tiến độ hạng mục được thuận lợi tiến hành, có thể thích hợp mở ra một lỗ hổng. Về phần thủ tục, có thể bổ sung sau. Hiện tại, Đồng Dũng phụ trách chính là thủ tục chạy thêm năm mươi mẫu đất nữa.

Bành Viễn Chinh sắc mặt trầm xuống.

Phương án hạng mục đương nhiên không phải là cố định không thay đổi. Theo tình thế biến hóa mà tiến hành điều chỉnh cho linh hoạt một cách hợp lý. Mở rộng hạng mục đất cũng không phải là không thể được. Nhưng ban đầu, lúc chuẩn bị xây dựng, Bành Viễn Chinh đã trưng cầu ý kiến của công ty Giang Nam, suy tính đầy đủ không gian phát triển cho hạng mục này.

Sở dĩ định vị hai trăm mẫu đất, là vì cần một khoảng không gian vừa đủ giữa công trường xây dựng, khu vực sản xuất và đồng ruộng. Nếu không thì dễ dàng sinh ra sự ô nhiễm cho ruộng đồng. Đây cũng là chính sách quy định.

Căn cứ Bành Viễn Chinh đối với Hàn Duy hiểu rất rõ, chuyện này trên căn bản là Đồng Dũng đối với hạng mục này chẳng qua là tự cho mình là đúng, tự tiện làm chủ. Đồng Dũng trước mắt là do Hàn Duy thao túng, là quân cờ được xếp vào bộ máy huyện ủy. Đối với công tác của Đồng Dũng, Hàn Duy đương nhiên là phải ủng hộ một phần.

Thậm chí, nếu lấy lòng tiểu nhân để phỏng đoán, nói vậy có thể cho ra một kết quả khiến cho người ta tức chết. Đồng Dũng nhất định sẽ thu lấy chỗ tốt, cho nên mới vi phạm quy định.

Đương nhiên, những lời này Bành Viễn Chinh sẽ không nói ra ngoài.

Hắn luôn trầm mặc tự hỏi. Còn Quách Vĩ Toàn và Lý Minh Nhiên thì im lặng cùng đợi hắn quyết định.

Một lát sau, Bành Viễn Chinh ngẩng đầu nhìn Quách Vĩ Toàn, trầm giọng nói:

- Lão Quách, công ty Giang Nam là ai phụ trách hạng mục này?

- Con trai ông chủ công ty Giang Nam Cảnh Băng. Anh ta kiêm nhiệm luôn chức Tổng giám đốc công ty vật liệu mới Tân An.

Quách Vĩ Toàn nhẹ nhàng nói.

- Người này như thế nào?

- Coi như cũng được, nhưng cũng có chút không thành thật.

- Anh hãy lập tức liên hệ với Cảnh Băng, bảo ông ta đến Huyện ủy, cùng anh ta bàn bạc lại một lần. Nói cho anh biết thái độ rõ ràng của UBND huyện. Hạng mục xây dựng nhất định phải dựa theo hợp đồng mà công ty Giang Nam ký kết với UBND huyện, theo phương án kế hoạch mà làm. Phần đất trưng dụng nhất định phải trong vòng hai trăm mẫu. Nếu bọn họ vi phạm quy định thêm năm mươi mẫu đất nữa thì nhất định phải gạt bỏ cái này.

Bành Viễn Chinh nghiêm nghị phát tay.

Quách Vĩ Toàn có chút chần chừ:

- Như vậy có quá trực tiếp hay không?

- Anh cứ theo chân bọn họ mà đàm phán như vậy. Đây là nguyên tắc, không thể mở ra lỗ hổng nào cả.

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Nếu có vấn đề, bảo anh ta tới tìm tôi.

Quách Vĩ Toàn lập tức gọi Cảnh Bằng tới. Cảnh Bằng không chút để ý, gõ cửa phòng Quách Vĩ Toàn. Không bao lâu sau, nhân viên bên ngoài đều nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ từ bên trong văn phòng truyền ra.

Hoắc Quang Minh cau mày, từ trong văn phòng ló đầu ra. Nhìn lướt qua rồi lại phất tay, ra hiệu những nhân viên đang đứng ngoài hành lang hóng chuyện khẩn trương trở về cương vị của mình, không nên chọc giận lãnh đạo huyện.

- Phó Chủ tịch huyện Quách, các người làm như vậy là không được. Chúng tôi không phải là loạn chiếm đất mà là các người đồng ý. Nếu như không có Phó chủ tịch huyện Đồng ký tên thì chúng tôi làm sao dám loạn chiếm đất? Nói sau, mảnh đất này cũng là ở huyện các người chèo thuyền qua đây mà.

Cảnh Bằng tức giận quơ cánh tay:

- Các người hiện tại bảo chúng tôi lui ra ngoài? Lui ra là lui như thế nào? Các người là chính phủ nhân dân, sao có thể lật lọng như vậy?

Quách Vĩ Toàn trầm giọng nói:

- Cảnh tổng, các người xin nhưng UBND huyện không có thông qua. Hạng mục trọng đại như vậy, nếu như không có lãnh đạo chủ chốt của UBND huyện đồng ý và xét duyệt trong hội nghị Chủ tịch huyện làm việc thì không thể nào tiến hành. Về phần anh nói là Phó chủ tịch huyện Đồng ký tên, tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết, Phó chủ tịch huyện Đồng không phải là lãnh đạo chủ chốt của huyện, cũng không phải là lãnh đạo được phân công quản lý. Chữ ký của anh ta không có hiệu lực hành chính.

Cảnh Bằng sắc mặt đỏ lên, hơi có chút chần chừ.

Nói chung, một Phó chủ tịch huyện công khai nói một Phó chủ tịch huyện ký tên không có hiệu lực, loại tình huống này ít khi xuất hiện. Đây không phải là ẩn dụ mâu thuẫn cá nhân mà là đại diện cho sự biến hóa vận mệnh quyền lực. Nghĩ đến đây, Cảnh Bằng đột nhiên ý thức được một chút. Chủ tịch huyện Lâm trẻ tuổi mạnh mẽ trong truyền thuyết Bành Viễn Chinh đã trở lại?

Cảnh Bằng đại diện cho công ty Giang Nam nói chuyện hợp tác với huyện Lâm, toàn bộ đều là Quách Vĩ Toàn ra mặt. Về phần Chủ tịch huyện Bành thì y chưa từng gặp qua. Chỉ có điều, sau khi đến huyện, nghe người ở đây kể lại một số giai thoại và truyền kỳ về Bành Viễn Chinh.

- Phó chủ tịch huyện Quách, tôi không quan tâm người nào đã ký tên. Dù sao trong tay của tôi cũng có chỉ thị được phê duyệt của Phó chủ tịch huyện Đồng. Hiện tại Phó chủ tịch huyện Đồng đang giúp chúng tôi chạy thủ tục. Chuyện này không tránh được đâu?

Cảnh Bằng nhẹ nhàng thử một câu:

- Nếu thật sự không được, thì tôi tìm Chủ tịch huyện Bành của các người.

Quách Vĩ Toàn thuận nước đẩy thuyền:

- Cảnh tổng, anh cứ đi đi. Chủ tịch huyện Bành đang ở trong phòng làm việc. Anh ấy cũng muốn nói chuyện với anh.

Cảnh Bằng ngẩn ra, chột nhứ mày.

Cảnh Bằng quay đầu bước ra khỏi phòng làm việc của Quách Vĩ Toàn. Tuy nhiên, nửa đường y lại chui đầu vào trong phòng Đồng Dũng. Đồng Dũng kỳ thật đã nhận được tin tức Bành Viễn Chinh trở lại huyện, chỉ có điều y tuyệt đối không nghĩ tới động tác của Bành Viễn Chinh lại nhanh như vậy. Mông ngồi chưa nóng chỗ thì đã bắt đầu có động tác.

Nghe Cảnh Bằng oán giận, Đồng Dũng cười lạnh lùng:

- Cảnh tổng, anh không cần phải lo lắng gì cả. Các người xin mở rộng đất dùng là tôi ký tên đồng ý. Ai nói tôi ký tên không được? Ai nói tôi không phải là lãnh đạo được phân công? Hạng mục này của các người là Huyện ủy quyết định chứ không phải cá nhân tôi bao biện làm thay.

- Chuyện này đã có Bí thư Hàn gặt đầu, ai cũng không phủ nhận được.

Lời nói của Đồng Dũng giống như là nắm chắc. Tuy nhiên, Cảnh Bằng nghe xong vẫn cảm thấy có chút không yên tâm. Không biết tính sao, y cảm giác Đồng Dũng người này làm việc không đáng tin cậy. Cho dù là đằng sau lưng Đồng Dũng là Hàn Duy. Nhưng cũng không thể hoàn toàn tin cậy được.

- Ồ, nếu như vậy thì để tôi đi nói chuyện với Chủ tịch huyện Bành của các người. Quách Vĩ Toàn đột nhiên tìm tôi đến, rồi bảo chúng tôi bỏ qua năm mươi mẫu đất. Điều này khiến tôi rất tức giận.

Cảnh Bằng than thở một câu rồi xoay người rời đi.

Nhìn Cảnh Bằng rời khỏi, Đồng Dũng sắc mặt trầm xuống. Y do dự một chút, rồi cầm điện thoại lên gọi cho Hàn Duy, nhưng không có ai bắt máy.

Đồng Dũng cũng có chút nôn nóng bất an. Y đợi một hồi rồi gọi lại lần nữa, nhưng vẫn không có ai bắt máy. Cẩn thận, y gọi trực tiếp đến văn phòng của Hàn Duy nhưng cũng vẫn không ai bắt máy.

Đồng Dũng tâm phiền ý loạn, đi tới đi lui trong phòng làm việc. Y lo lắng Bành Viễn Chinh sẽ có động tác. Nhưng y chỉ là một Phó chủ tịch huyện, vô lực chống lại áp lực của nhân vật số một UBND huyện. Chỉ có thể dựa vào Hàn Duy để giữ thăng bằng.

Cảnh Bằng gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Sau khi bước vào cửa, y cẩn thận đánh giá Bành Viễn Chinh một cái. Thấy Bành Viễn Chinh còn trẻ tuổi đến như vậy thì âm thầm giật mình kinh hãi.

- Cảnh tổng, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đứng dậy chào khách. Bất luận thế nào, công ty Giang Nam là đại đầu tư ở huyện Lân này.

Cảnh Bằng cười:

- Cảm ơn Chủ tịch huyện Bành. Chủ tịch huyện Bành, tôi là người nói chuyện rất thẳng thắn. Tôi sẽ không khách sáo. Tôi có chuyện này muốn xin chỉ thị của Chủ tịch huyện Bành.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Cảnh tổng xin cứ nói. Các người là nhà đầu tư quan trọng ở huyện Lân này. Các người có yêu cầu gì thì huyện sẽ tận lực thỏa mãn. đương nhiên, phải là yêu cầu hợp với chính sách.

Cảnh Bằng cũng không khách khí, trực tiếp đem chuyện năm mươi mẫu đất xin thêm nói ra. Giọng nói của y có chút xúc động, phẫn nộ. Tuy nhiên hơn phân nửa là giả bộ. Y vừa nói vừa lặng yên quan sát thần sắc của Bành Viễn Chinh. Thấy hắn không có bất luận một biểu hiện nào thì trong lòng sinh ra vài phần cảnh giác.

- Cảnh tổng, nói cho rõ một chút, là tôi bảo Phó chủ tịch huyện Quách gọi anh đến đây. Nói thật, theo quy mô thiết kế hạng mục mà các anh đã làm, hai trăm mẫu đất đã là đủ. Chiếm thêm năm mươi mẫu đất nữa là không phù hợp với quy định chính sách. Nhất định phải lui ra ngoài. Cảnh tổng, anh hãy lý giải khó khăn của chúng tôi. Hạng mục công nghiệp sẽ sinh ra hiệu ứng ô nhiễm. Nếu khoảng cách với đồng ruộng gần quá thì chúng tôi không thể cấp một công đạo cho người dân được.

- Đây là nguyên tắc không thể vượt qua.

Bành Viễn Chinh giọng nói kiên định mà hữu lực.

- Chủ tịch huyện Đồng...

Cảnh Bằng lời còn chưa nói hết thì đã bị Bành Viễn Chinh cắt ngang:

- Đồng Dũng không trưng cầu ý kiến của tôi, không có tập thể thảo luận trong cuộc họp Chủ tịch huyện, đã tự tiện làm chủ, không phù hợp với trình tự của tổ chức, là một loại hành vi không phù hợp với chức vị của mình. UBND huyện phải sửa chữa sai lầm của anh ta, cấp cho xí nghiệp các người một công đạo.

Cảnh Bằng há miệng thở dốc, vừa muốn phản bác lại hai câu, lại nghe Bành Viễn Chinh nói:

- Tôi ở trong này hứa hẹn với anh, nếu tương lai hạng mục của anh cần dùng thì Huyện ủy sẽ ưu tiên chiếu cố phê duyệt.

604. Chương 613: Tân Chủ Tịch Thành Phố Đến Nhậm Chức

Cảnh Bằng không biết phải nói sao, y nhìn Bành Viễn Chinh khóe miệng hơi giần giật, nói:

- Chủ tịch huyện Bành, anh có nguyên tắc của anh, nhưng chúng tôi không phải không có nguyên tắc của mình...Chúng tôi...

Bành Viễn Chinh xua tay cười nhạt một tiếng:

- Cảnh tổng, chúng ta không cần nói quanh co. Các anh chiếm thêm 50 mẫu đất này, hẳn là không dùng cho dự án, mà dùng vào chuyện khác?

Các anh là nhà đầu tư dự án quan trọng của huyện, huyện sẽ tạo mọi điều kiện tháo gỡ khó khăn cho các anh. Thế này vậy, ở đây không có người ngoài, Cảnh tổng đừng ngại nói thật với tôi, rốt cuộc các anh cần đất để làm gì? Nếu thật sự có nhu cầu, huyện sẽ ưu tiên xem xét!

Bành Viễn Chinh vung gậy lên, rồi lại tung ra một củ cà rốt, khiến Cảnh Bằng muốn nổi nóng cũng không được.

Cảnh Bằng do dự một lúc, gượng cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành đã nói đến mức như vậy rồi, tôi cũng không giấu diếm làm gì. Nói thật, bản thân dự án của chúng tôi không dùng hết 200 mẫu đất. Nhưng chúng tôi phải suy xét đến vấn đề ăn ở của số lượng rất lớn công nhân. Cho nên, chúng tôi điều chỉnh quy hoạch dự án một chút, định xây dựng đồng bộ một khu ký túc xá cho công nhân, gồm vài ký túc xá và cửa hàng.

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Chuyện này không thành vấn đề. Huyện có thể đổi một khu đất khác cho công ty các anh, được hưởng giá thuê ưu đãi ngang bằng, anh xem có được không?

Cảnh Bằng không ngờ Bành Viễn Chinh lại sáng khoái như vậy, có phần mừng rỡ nói:

- Thế thì tốt quá! Chủ tịch huyện Bành, thật sự là rất cảm tạ. Cảm ơn lãnh đạo huyện thông cảm cho khó khăn của chúng tôi.

- Các anh tới huyện đầu tư, vì nhà đầu tư giải quyết nỗi lo về sau, là trách nhiệm của chúng tôi. Cảnh tổng, trong cuộc họp văn phòng Chủ tịch huyện lần sau, tôi sẽ đích thân đề xuất, tranh thủ sớm giải quyết vấn đề sử dụng đất cho các anh.

- Vậy cảm ơn Chủ tịch huyện Bành, vô cùng cảm ơn!

Ủy ban nhân dân huyện đã đồng ý đổi một mảnh đất khác, đương nhiên Cảnh Bằng không cần phải dây dưa vì 50 mẫu đất kia.

Cảnh Bằng nhiệt tình tới gần Bành Viễn Chinh bắt tay hắn, hài lòng rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đưa Cảnh Bằng ra cửa, nhìn theo sau lưng hắn, khóe miệng thoáng hiện một tia cười nhạt. Trong lòng hắn thừa hiểu, sở dĩ công ty Giang Nam muốn có thêm 50 mẫu đất, là muốn lợi dụng giá đất rẻ theo chính sách ưu đãi của huyện, còn sau này công ty họ có xây ký túc xá cho công nhân viên chức hay dùng đất đó cho mục đích khác, thì không biết được.

...

Buổi chiều cùng ngày, Quách Vĩ Toàn dẫn theo người của Ủy ban Xây dựng và Ủy ban Kinh tế Thương mại huyện, bắt đầu kết nối với công ty Giang Nam, về việc thu hồi 50 mẫu đất. Đồng Dũng nghe tin, vừa thẹn lại vừa giận, nhưng không có cách nào.

Tối giờ y vẫn chưa liên lạc được với Hàn Duy, y không có can đảm đơn thương độc mã “đấu” với Bành Viễn Chinh.

Đồng Dũng cũng không biết, lúc này, tỉnh đã xác định tân Chủ tịch thành phố Tân An, ngày mai sẽ đến nhậm chức. Tân Chủ tịch thành phố là Giám đốc Sở Giáo dục tỉnh, tên là Tạ Kiến Quân.

Ngày mai, Ban Tổ chức Tỉnh ủy sẽ đến thành phố tuyên bố bổ nhiệm. Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuận được mời lên Tỉnh ủy họp, Hàn Duy hết sức khó chịu, liền gác công vụ qua một bên, đến một làng du lịch ở ngoại ô câu cá.

Tuy nhiên, cho dù Hàn Duy có ở huyện, việc đất đai của công ty Giang Nam cũng được Bành Viễn Chinh giải quyết êm đẹp, Hàn Duy muốn nhúng tay cũng không có lý do gì.

Năm giờ rưỡi chiều, Quách Vĩ Toàn từ công trường trở về, mặc dù hơi mệt mỏi nhưng tinh thần sảng khoái. Quách Vĩ Toàn đi thẳng vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, xong rồi, đất đã được thu hồi, công ty Giang Nam hứa sẽ lập tức dỡ bỏ tường rào và ngừng xây dựng, khôi phục nguyên trạng cho khu đất.

- Ừ, tốt lắm. Mặt khác, nói cho họ biết, họ phải hệ thống thoát nước của họ phải hướng sang nơi khác, không thể để đồng ruộng bị ô nhiễm. Điều này rất quan trọng, anh phải giám sát cho kỹ, không thể để cho họ vì muốn tránh nặng tìm nhẹ mà qua mặt chúng ta.

Bành Viễn Chinh phát phát tay cười nói.

- Điều này tôi biết, đã nói với họ nhiều lần rồi, với lại, nước thải của họ đổ về hướng tây, như thế chắc không xảy ra vấn đề.

Quách Vĩ Toàn đáp, rồi hạ giọng hỏi:

- Bên kia không có động tĩnh gì sao?

Bành Viễn Chinh mỉm cười:

- Ông ta có thể động tĩnh cái gì? Tôi chưa tìm ông ta tính sổ là may rồi, ông ta còn có mặt mũi tới gặp tôi sao? Cứ để ông ta đến!

Quách Vĩ Toàn cười, thầm nghĩ Bành Viễn Chinh quả nhiên cứng rắn, lần này hần trở về huyện, ra tay nhanh như chớp, bề ngoài là đánh vào mặt Đồng Dũng, nhưng thật ra là đánh trả Hàn Duy một cách mạnh mẽ.

Hai người đang nói chuyện, Lý Minh Nhiên mỉm cười đi tới, lớn tiếng nói:

- Chủ tịch huyện Bành, tối nay tôi đã đặt tiêm cơm rồi, tôi, lão Quách, lão Nghiêm, Lão Tôn và đồng chí Hiếu Linh cùng chúc mừng anh!

- Không cần đâu, để tôi mời mọi người ăn một bữa cơm.

Bành Viễn Chinh cười lắc đầu. Thấy Vương Hạo từ phía sau Lý Minh Nhiên đi tới, hần nhướng mày cười:

- Vương Hạo, anh cũng tới, gọi cả Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên!

Wang Hào cười:

- Đương nhiên phải đến chúc mừng lãnh đạo rồi. Chủ tịch huyện Bành, tôi vừa nhận được thông báo của văn phòng Thành ủy, nói là 10 giờ sáng ngày mai, lãnh đạo Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến thành phố tuyên bố bổ nhiệm, ở thành phố triệu tập hội nghị toàn thể cán bộ thành phố hoan nghênh tân Chủ tịch thành phố. Thành ủy yêu cầu các cán bộ quận huyện đứng đầu hai khối Đảng chính tham dự hội nghị.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng.

Lý Minh Nhiên kinh ngạc nói:

- Tân Chủ tịch thành phố đến nhậm chức nhanh như vậy sao? Không thể tưởng tượng được!

- Nghe nói là Giám đốc Tạ của Sở Giáo dục tỉnh? Giám đốc Sở điều chuyển đến cơ sở làm Chủ tịch thành phố, xem ra ý chí không nhỏ.

Quách Vĩ Toàn cười, xen vào một câu.

Bành Viễn Chinh cười, không nói.

Tạ Kiến Quân là người như thế nào, hẳn đã tìm hiểu rành mạch. Đây là người thân tín của Chủ tịch tỉnh, từ chức trưởng phòng đi lên một mạch, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã trở thành nhân vật có thực quyền số một của Sở, tuyệt đối không đơn giản.

Quan trọng hơn là, người này năm nay mới 36 tuổi, đang thời trẻ trung sung sức. Lúc này từ Sở điều chuyển đến thành phố làm Chủ tịch thành phố, tiền đồ chính trị có thể tưởng tượng được.

Thật ra ở tỉnh đã có không ít tin đồn, nói Tạ Kiến Quân là cán bộ hậu bị cấp phó bộ, rất có thể xuống cơ sở quá độ một thời gian kiếm thành tích, rồi sẽ được triệu hồi về tỉnh làm Phó chủ tịch tỉnh.

Loại tin đồn này không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin. Có câu không có lửa, làm sao có khói, cứ theo lý lịch, kinh nghiệm, tốc độ đề bạt và tuổi tác của y, đủ nói rõ vấn đề.

- Thôi được, không cần bàn luận sau lưng lãnh đạo, như vậy không tốt.

Bành Viễn Chinh cười đứng dậy:

- Đi, chúng ta đi ăn cơm. Lão Quách, anh đi gọi Nghiêm đại tỷ cùng đi.

Bành Viễn Chinh đi được vài bước, lại dừng bước trầm ngâm nói:

- Hay là thế này, chúng ta đừng đem xe theo. Vương Hạo, anh điều xe lớn chở mấy người chúng ta lên thành phố, rồi cho xe về.

605. Chương 614: Kẻ Đến Thì Không Thiện, Kẻ Thiện Thì Không Đến

Mười giờ rưỡi sáng hôm sau, hội nghị cán bộ toàn thành phố.

Tạ Kiến Quân là người của Chủ tịch tỉnh Hầu, trong khi Chu Tích Thuần là người của Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình, người của hai phe có sắc thái đối lập tự nhiên. Đương nhiên, quan hệ giữa Tạ Kiến Quân và Chu Tích Thuần có thể xử lý tốt hay không, cuộc đấu tranh quyền lực có thể tiếp diễn hay không, còn chưa biết được, không chỉ quyết định bởi hành động và sự thay đổi của lãnh đạo cao tầng, mà còn quyết định bởi cá tính của hai người có bổ sung cho nhau không.

Chu Tích Thuần là một người rất cứng rắn, bề ngoài trông rất ôn hòa, trên thực tế tính cách rất mạnh mẽ. Nói một là một, hai là hai, không chịu được người khác chỉ tay năm ngón. Tính cách này, nếu như là phó chức, còn có thể kìm chế được, hiện giờ trở thành nhân vật số một, liền hết sức bành trướng.

Trong tình hình như vậy, nếu Tạ Kiến Quân cũng có cá tính mạnh mẽ, như vậy hai người chắc chắn có sự tranh quyền. Nếu Tạ Kiến Quân “nhu nhược” một chút, hai người còn có thể chung sống hòa bình, ít ra là bề ngoài.

Người bên phe Chủ tịch tỉnh lên, không có nghĩa phe Bí thư Tỉnh ủy yếu đi, mà chỉ có nghĩa quyền lực cấp tỉnh ở vào thời kỳ quá độ. Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình sắp lên chức, rời khỏi tỉnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Chủ tịch tỉnh Hầu sẽ tiếp nhận chức Bí thư Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh lên thành phố họp. Lúc hắn tới Thành ủy mới hơn mười giờ một chút, liền đến phòng làm việc của mình ở cơ quan Thành ủy.

Thư ký Tiểu Khang của Chu Tích Thuần đi tới, cười nói:

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo bảo tôi nói với cậu chuyện này.

Bành Viễn Chinh đứng dậy, cười cười:

- Anh Khang, có việc cứ chỉ bảo!

Tuy cấp bậc của thư ký của Bí thư Thành ủy chỉ là trưởng phòng, thấp hơn so với Bành Viễn Chinh, chức vụ quyền thế càng không bằng, nhưng thư ký ở bên cạnh lãnh đạo hẳn là tâm phúc, không thể đắc tội, cho nên đối với Tiểu Khang, Bành Viễn Chinh tỏ ra tôn trọng.

Bành Viễn Chinh là một trong số ít cán bộ trung tầng quyền cao chức trọng ở thành phố Tân An được Bí thư Thành ủy coi trọng, lại là cán bộ hậu bị trẻ tuổi, tiền đồ vô lượng, cho nên sự lễ độ và thái độ khiêm tốn của Bành Viễn Chinh khiến Tiểu Khang rất thoải mái.

Tiểu Khang cười ha hả:

- Chủ tịch huyện Bành đừng nói như vậy, như thế là làm tôi giảm thọ đấy! Chuyện thế này, lãnh đạo bảo tôi nói với cậu, sau khi hội nghị kết thúc, Thành ủy sẽ lập tức mở hội nghị thường vụ, cũng sẽ không họp lâu. Ngay sau đó, lãnh đạo sẽ triệu tập hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy mở rộng, cậu cũng tham gia, báo cáo công tác sáp nhập huyện Lâm và công tác rút lui thể chế huyện.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, nhướn mày lên nói:

- Được, tôi sẽ luôn chờ anh Khang triệu tập!

Tiểu Khang bối rối, liên tục nhún nhường:

- Chủ tịch huyện Bành, không dám, không dám nhận. Tôi xin cáo từ, mấy câu này của cậu tôi không dám nhận!

Tiểu Khang đi rồi, nụ cười trên khuôn mặt Bành Viễn Chinh biến mất, hẩn thẩn nhíu mày.

Kết thúc hội nghị bổ nhiệm, lập tức mở hội nghị thường vụ, điều này là bình thường, bởi vì tân Chủ tịch thành phố đến nhận chức, ít nhất phải gặp các Ủy viên thường vụ một lần, đó là thông lệ hành chính. Nhưng sau đó, Chu Tích Thuần lại mở hội nghị Ủy viên thường vụ mở rộng, còn muốn mình báo cáo công tác, đây là muốn phủ đầu Tạ Kiến Quân hay là thừa lúc y chưa kịp phản ứng, mà áp đặt việc xây dựng “huyện Lâm mới” thành khu kinh tế hành chính thành phố Tân An?

Hẳn là lý do thứ hai rồi. Chu Tích Thuần lo lắng Tạ Kiến Quân là người của Chủ tịch tỉnh, xuống thành phố sẽ gây phiền cho mình, cho nên ra tay trước.

...

Ban Tổ chức Tỉnh ủy phái đến một Phó trưởng ban thường trực, tên là Hám Cận Tiết, thuộc phe có thực quyền ở tỉnh, có thể hy vọng trở thành Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy.

Hám Cận Tiết cùng đi với Chu Tích Thuần, bên phải là tân Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân, ba người gần như sóng vai đi tới, nhưng quan sát kỹ, Tạ Kiến Quân vẫn đi sau gần nửa bước so với Hám Cận Tiết và Chu Tích Thuần.

Trên quan trường, đẳng cấp nghiêm ngặt, địa vị càng cao, quan niệm cấp bậc càng mạnh mẽ. Ba người đều là cán bộ cấp giám đốc sở, nhưng so với hai người kia, địa vị chính trị của Tạ Kiến Quân vẫn kém hơn một chút.

Ba người lên đài chủ tịch. Chu Tích Thuần không khách khí, nói vài lời mở đầu, rồi chuyển cho Hám Cận Tiết:

- Các đồng chí, kế tiếp chúng ta hoan nghênh Trưởng ban Hám Ban Tổ chức Tỉnh ủy tuyên bố bổ nhiệm của Tỉnh ủy!

Hám Cận Lễ hắng giọng một cái, cao giọng nói:

- Các đồng chí, tôi chịu sự ủy thác của Ban Tổ chức Tỉnh ủy và Tỉnh Ủy, đến thành phố Tân An tuyên bố bổ nhiệm của tổ chức. Trải qua nghiên cứu, hội nghị thường vụ Tỉnh ủy quyết định bổ nhiệm đồng chí Tạ Kiến Quân làm Ủy viên thường vụ Thành ủy Tân An, Phó bí thư, Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố.

Hám Cận Tiết dứt tiếng, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Trong tiếng vỗ tay, Tạ Kiến Quân mỉm cười đứng dậy khom người chào mọi người dưới đài.

Bành Viễn Chinh ngồi ở hàng thứ hai dưới đài, hàng thứ nhất là cán bộ thành phố.

Bành Viễn Chinh ngắm nghía Tạ Kiến Quân ở trên đài, đó là một người mặt mày trắng trẻo, thanh tú, không râu, mặc dù không đeo kính, nhưng vẫn toát ra vẻ nho nhã. Chỉ có điều, mắt anh ta hơi xếch lên, đi đôi với chân mày rậm, khiến người ta có cảm giác đây là một người lỗ mãng.

- Đồng chí Tạ Kiến Quân có trình độ chính trị vững vàng, tố chất toàn diện, có tầm nhìn rộng, trong thời gian công tác ở Sở Giáo dục, thành tích nổi bật... Tỉnh ủy cho rằng, đồng chí Tạ Kiến Quân kinh nghiệm phong phú, hiểu rõ và nắm vững công tác kinh tế, có ý thức cải cách đổi mới, giao cho đồng chí đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố Tân An là thích hợp và thỏa đáng. Tỉnh ủy hy vọng, với sự lãnh đạo của đồng chí Chu Tích Thuần, người đứng đầu Thành ủy, đồng chí Tạ Kiến Quân sẽ nắm chắc công tác của Ủy ban nhân dân thành phố, đẩy mạnh cải cách mở cửa, thúc đẩy cải cách đổi mới...

Hám Cận Tiết phát biểu một lượt, giới thiệu và khẳng định đối với Tạ Kiến Quân. Sau đó Tạ Kiến Quân phát biểu cảm nghĩ nhận chức. Lời phát biểu của Tạ Kiến Quân rất ngắn, chỉ ba bốn phút là xong, ngắn gọn, cô đọng, không nói dài dòng và khách sáo, tạo ấn tượng rất tốt đối với cán bộ thành phố.

Ngồi trên đài, trong lúc vô ý, Chu Tích Thuần bĩu môi. Đối với Tạ Kiến Quân, ông ta biết khá rõ. Bởi vì trước kia, khi ông ta công tác ở Sở xây dựng tỉnh, Tạ Kiến Quân vẫn còn là một cán bộ cấp huyện ở văn phòng Ủy ban nhân dân tỉnh. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Tạ Kiến Quân đã leo từ cấp huyện lên cấp giám đốc sở, còn được bổ nhiệm làm Chủ tịch thành phố, đủ thấy con người y không đơn giản.

Chu Tích Thuần biết thật ra Tạ Kiến Quân không khiêm tốn, lễ độ như y đang cố biểu hiện. Ở cơ quan trên tỉnh, rất nhiều người đều biết, Giám đốc Sở Giáo dục Tạ Kiến Quân là một cán bộ trẻ tuổi rất có thể, có chỗ dựa là Chủ tịch tỉnh, ép mấy phó chức của Sở đến không còn chỗ thở. Hai ngày trước, Chu Tích Thuần còn nghe nói, khi biết Tạ Kiến Quân được điều đi, mấy phó giám đốc sở còn nói phải mở tiệc ăn mừng.

Chu Tích Thuần có phần lo lắng, Tạ Kiến Quân là “kẻ đến thì không thiện, kẻ thiện thì không đến”.

Từ Xuân Đình sắp chuyển đi, Chủ tịch tỉnh Hầu sẽ đảm nhiệm chức Bí thư Tỉnh ủy, phe của Chủ tịch tỉnh vượt lên. Nếu Tạ Kiến Quân mượn chiêu bài của Chủ tịch tỉnh Hầu, đến thành phố tranh quyền với Chu Tích Thuần, Chu Tích Thuần mới vừa lên chức Bí thư Thành ủy, vị trí sẽ không ổn.

Cho dù lúc này Chu Tích Thuần luôn mồm “kiên quyết ủng hộ quyết định chính xác của Tỉnh ủy”, thật ra trong lòng rất bất mãn, cảm thấy Tỉnh ủy đưa Tạ Kiến Quân “nhảy dù” xuống, chính là gây trở ngại cho mình. Bởi vậy, ông ta có phần bực dọc đối với Chủ tịch tỉnh Hầu, chỉ có điều không dám biểu lộ ra.

Hội nghị bổ nhiệm kết thúc, Thành ủy lập tức mở hội nghị thường vụ. Họp hội ý không tới hai mươi phút, văn phòng Thành ủy lại tổ chức hội nghị thường vụ Thành ủy mở rộng.

Tiểu Khang gọi điện cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh lập tức mang theo bản ghi chép đến trước cửa phòng hội nghị Thành ủy.

Tiểu Khang hướng về phía Bành Viễn Chinh, vẫy vẫy tay, Bành Viễn Chinh không chút do dự, lấy lại bình tĩnh, đẩy cửa đi nhanh vào.

Hội nghị Ủy viên thường vụ Thành ủy mở rộng, mở rộng đến một số lãnh đạo Hội đồng nhân dân thành phố, Mặt Trận Tổ quốc thành phố và Ủy ban nhân dân thành phố, Bành Viễn Chinh nhìn khắp bốn phía, thấy chỉ có một mình hần là cán bộ cấp huyện, cũng hơi giật mình.

Hần bước tới vị trí dự thính, rõ ràng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tạ Kiến Quân phóng lên trên người mình.

Chu Tích Thuần gõ gõ bàn, cười:

- Đồng chí Kiến Quân, vị này là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy, Chủ tịch huyện Lân Bành Viễn Chinh, hôm nay tôi cho gọi đồng chí ấy đến đây báo cáo một số công tác.

Tạ Kiến Quân ồ một tiếng, vẻ mặt tươi cười nói:

- Ồ, đồng chí này tuổi còn rất trẻ!

Bành Viễn Chinh dừng bước lại, nhìn về phía Tạ Kiến Quân, không tự ti, không kiêu ngạo mỉm cười, chào:

- Chủ tịch thành phố Tạ!

Tạ Kiến Quân nhìn Bành Viễn Chinh với vẻ đánh giá, mỉm cười, phất phất tay, ra hiệu Bành Viễn Chinh ngồi xuống.

606. Chương 615: Trao Đổi Chính Trị

Bành Viễn Chinh ngồi xuống. Dựa theo an bài của Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần, hẳn ngay trước mặt lãnh đạo thành phố, trong đại hội Ủy viên thường vụ mở rộng tiến hành báo cáo chuyên môn. Chủ đề chủ yếu là xây dựng hành chính ở huyện Lân, cùng với tiến trình có liên quan của việc rút lui huyện thiết lập khu.

Bành Viễn Chinh giọng nói không nhanh không chậm. Các lãnh đạo thành phố thật sự lắng nghe. Ngẫu nhiên cũng có những lãnh đạo chen vào hỏi hai câu.

Chủ tịch thành phố mới đến nhậm chức Tạ Kiến Quân vẫn luôn im lặng. Chẳng qua khi nghe Bành Viễn Chinh nói đến tiến độ rút lui huyện thiết lập khu thì mới đột nhiên xen vào hỏi một câu.

- Đồng chí Tiểu Bành, tôi tuy rằng mới đến thành phố, không hiểu rõ lắm tình huống của thành phố. Nhưng việc rút lui huyện thiết lập khu vừa mới khởi động ba tháng trước, đến nay đã có tiến triển? Đã theo trình tự từ thành phố đến tỉnh rồi trung ương sao?

Tạ Kiến Quân giọng nói trầm ổn.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Xin cảm ơn sự quan tâm của Chủ tịch thành phố Tạ. Dưới sự trợ giúp và quan tâm của Bí thư Chu và các lãnh đạo thành phố, và các bộ môn, việc rút lui huyện thành khu đã tiến triển thuận lợi. Trước mắt đã được đưa lên Các bộ và Ủy ban Trung ương chờ phê duyệt.

Tạ Kiến Quân khoé miệng nhẹ nhàng nhướng lên, như cười như không nói:

- Cho dù đã tới thủ đô, chỉ sợ không phải một hai tháng là có thể phê duyệt xong. Các bộ và Ủy ban trung ương cũng không thể so sánh với thành phố chúng ta. Hạng mục chờ đợi phê duyệt rất nhiều. Cậu nói hai tháng sau có thể được phê duyệt thì có phải là quá chủ quan rồi hay không?

- Cậu công tác ở cơ sở, không hiểu về trình tự phê duyệt của cấp trên thì có thể lý giải. Tôi đề nghị các người điều chỉnh lại ý nghĩa công tác và thời gian, tránh lúc đó là mù mịt.

Bành Viễn Chinh vẫn không biểu lộ gì, nhẹ nhàng nói:

- Chủ tịch thành phố Tạ, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Tôi chuẩn bị đến thủ đô để thúc giục một chút. Tranh thủ trước cuối năm có được trình tự phê duyệt.

Tạ Kiến Quân đuôi lông mày nhướng lên, có chút mất hứng thản nhiên nói:

- Cậu tràn đầy tin tưởng như vậy thì chúng tôi chờ đợi tin tức tốt của cậu.

Địa phương trình báo hạng mục công việc, ở thủ đô bị ngâm cả nửa năm, một năm, thậm chí là vài năm cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Tạ Kiến Quân không tin việc rút lui huyện thiết lập khu chuyện trọng đại như vậy, theo dự án trình báo và phê duyệt lại không tới nửa năm. Theo như nhận thức của ông ta thì đây là không thể thực hiện được.

Ông ta cũng không phải là cảm thấy Bành Viễn Chinh nói cho mạnh miệng. Chẳng qua là cảm thấy người trẻ tuổi thì rất không hiểu chuyện, không biết trời cao đất dày là gì.

Kỳ thật cả Chu Tích Thuần cũng không cho rằng ý kiến phúc đáp của cấp trên lại nhanh như vậy. Tuy nhiên, ngay trước mặt lãnh đạo khác thì ông ta không phản bác lời nói của Bành Viễn Chinh, chỉ cao giọng cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, các người hãy tranh thủ thời gian, cố gắng sớm được phê duyệt. Phê xuống hay không không quan trọng. Quan trọng là chúng ta phải làm tốt công tác của mình. Còn lại những vấn đề khác không phải do chúng ta nắm giữ.

Chu Tích Thuần lặng yên, không phản bác ý kiến của Bành Viễn Chinh. Điều này khiến cho Bành Viễn Chinh trong lòng hơi có chút cảm động.

Có người ở đây chân chính biết Bành Viễn Chinh không có nói hư. Người đó chính là Mạnh Cường. Mạnh Cường xem ra, hai tháng thời gian là đủ cho Bành Viễn Chinh ung dung an bài. Có mạng lưới quan hệ của Phùng gia, cho dù trình tự có phức tạp, chỉ trong vòng hai tháng cũng có thể hoàn thành.

- Được rồi, các đồng chí. Vừa rồi chúng tôi đã nghe báo cáo công tác. Chúng ta hãy tập trung tinh lực, tài nguyên toàn thành phố, tạo ra một khu vực trung tâm kinh tế, chính trị xã hội mới. Thực hiện trọng tâm kinh tế chuyển dời khỏi phía đông. Đây là mục tiêu chiến lược trọng đại của Thành ủy và UBND thành phố.

- Điều này tôi đơn giản giải thích một chút. Chúng ta tại sao phải chuyển dời Thành ủy và UBND thành phố khỏi phía đông, xây dựng khu mới.

Chu Tích Thuấn cười, liếc mắt nhìn Trần Quốc Khánh. Ông ta lần này giải thích, chủ yếu là nhằm vào Trần Quốc Khánh. Còn những lãnh đạo khác thì sớm biết rõ chuyện này. Ông ta ở trong những cuộc họp nhỏ không biết bao nhiêu lần.

- Tất cả mọi người đều biết, căn cứ công nghiệp của chúng ta đã có từ lâu đời, cũng là một thành phố công nghiệp nặng. Hiện tại, khu Tân An tập trung 70% các xí nghiệp lớn và những ngành sản xuất có liên quan. Điều này chẳng khác nào giống như bội thực.

- Để phá vỡ tình cảnh bội thực này, chúng ta nhất định phải thay đổi kinh tế, mở rộng địa khu, thực hiện công năng nhiệt huyết tăng trưởng kinh tế trên toàn bộ thành phố. Về phương diện khác, dung lượng chứa đựng của một khu như chúng ta thì đã tiến đến một cực hạn. Tiến trình đô thị hóa ngày một nhanh, cũng khiến cho thành phố Tân An không theo kịp. Bởi vậy, chúng ta cần phải chặt đứt trói buộc này, mưu tính đường khác.

- Căn cứ vào ý nghĩa ở trên, chúng ta phải quyết đoán chính sách, lợi dụng gió đông mở ra cải cách. Từng bước chuyển dời khu vực trung tâm chính trị và xã hội, đẩy mạnh tiến trình xây dựng kinh tế và thành thị hóa. Nếu những mục tiêu này được thực hiện thì sẽ khiến cho nội thành chúng ta mở rộng được không gian. Tổng sản lượng kinh tế trở mình tăng gấp đôi.

- Cho nên, những bộ môn có liên quan của thành phố đang quy hoạch địa chỉ xây dựng tòa nhà trung tâm hành chính mới, tên gọi là Trung tâm chính vụ. Hạng mục công việc này đang chiêu trống rùm beng tiến hành. Đương nhiên, nó cũng trợ giúp cho tiến độ rút lui huyện thiết lập khu.

Chu Tích Thuấn thông thả nói. Tạ Kiến Quân làm ra bộ dạng thật sự lắng nghe, nhưng kỳ thật trong lòng lại không cho là đúng. Chỉ có điều, ông ta mới tới nên cho dù có ý kiến bất đồng cũng chỉ có thể duy trì trầm mặc.

Lúc này đây, trong hội nghị Ủy viên thường vụ mở rộng còn nghiên cứu những chuyện khác. Buổi trưa, văn phòng Thành ủy mang đến những cặp lồng cơm. Các lãnh đạo vừa ăn cơm vừa tiếp tục cuộc họp.

Vốn Tạ Kiến Quân ngày đầu tiên đến nhận chức, giữa trưa hẳn là nên có một bữa tiệc tẩy trần, nhưng lại bị Chu Tích Thuấn lấy họp làm hình thức, lấy danh nghĩa công tác mà ăn cơm cặp lồng. Tương đương với một uy thế phủ đầu, trong lòng khó chịu là không cần nói.

Bành Viễn Chinh đã sớm ra về. Buổi trưa ăn cơm, hẳn đến Tào gia. Hơn ba giờ chiều hẳn mới trở lại huyện. Khi vừa mới bước vào phòng làm việc, Hoắc Quang Minh tìm tới tận cửa, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, Bí thư Hàn mời anh qua bên đó.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Bí thư Hàn ở huyện à? Cuộc họp ở thành phố xong rồi sao?

Hoắc Quang Minh gật đầu:

- Vâng, Bí thư Hàn vừa mới trở lại huyện. Vừa rồi gọi điện thoại đến bảo tôi mời anh sang họp.

Bành Viễn Chinh khước miệng nhếch lên, biết Hàn Duy rốt cuộc là không kìm nổi, muốn tìm mình vấn bình hỏi tội. Chủ yếu là bởi vì chuyện lấy lại năm mươi mẫu đất của công ty Giang Nam. Tám phần là Đồng Dũng ở đằng sau châm ngòi thổi gió.

- Được rồi, tôi đã biết.

Bành Viễn Chinh phát tay, ra hiệu Hoắc Quang Minh có thể ra ngoài.

Hoắc Quang Minh không dám chậm trễ, bước nhanh ra ngoài. Sau khi Hoắc Quang Minh đi rồi, Bành Viễn Chinh cũng không lập tức qua, mà là ở lại xử lý một số văn kiện. Qua hơn mười phút, hắn đốt một điếu thuốc rồi mới chậm rãi bước ra cửa, tiến vào tòa nhà Huyện ủy.

Hắn đứng trước cửa phòng làm việc của Hàn Duy, lấy lại bình tĩnh rồi gõ cửa.

- Vào đi!

Thanh âm Hàn Duy hơi có chút khản khàn. Gần đây tâm trạng của ông không được tốt, sức khỏe cũng không thoải mái.

Bành Viễn Chinh đẩy cửa bước vào.

- Bí thư Hàn!

Hàn Duy ngẩng đầu nhìn Bành Viễn Chinh, không biểu hiện gì, gật đầu nói:

- Ủ, đồng chí Viễn Chinh đến rồi à? Mau ngồi đi, tôi tìm cậu bàn chút chuyện.

- Bí thư Hàn xin cứ ra chỉ thị.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, ngồi trên ghế salon.

Hàn Duy đưa qua một điếu thuốc, sau đó tự mình cũng đốt một điếu, nhìn Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút rồi mới thản nhiên nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm cho tới này, cậu và những đồng chí khác cố gắng công tác, đồng thời cũng ủng hộ công tác của cá nhân tôi. Điều này đối với tôi mà nói thì tôi rất cảm ơn.

Hàn Duy đột nhiên nói qua một lời dạo đầu như vậy, Bành Viễn Chinh ngẩn ra, nhưng chợt hiểu được, Hàn Duy tới tìm mình, khởi binh hỏi tội là một phương diện. Còn về phương diện khác cũng là tỏ vẻ ông ta không còn kiêm nhiệm Bí thư Huyện ủy huyện Lâm nữa.

Xem tình hình này, hẳn là Hội nghị thường vụ Thành ủy hôm nay vừa mới đưa ra quyết định nghiên cứu.

- Dưới sự lãnh đạo của Bí thư Hàn, công tác ở huyện từng bước được đẩy mạnh.

Bành Viễn Chinh cười, nói vài câu.

Hàn Duy khoát tay:

- Mấy chục mẫu đất của công ty Giang Nam là có chuyện gì xảy ra? Bất kể thế nào, đây đều là việc mà tôi đã gật đầu. Cậu như thế nào cũng phải cấp mặt mũi cho đồng chí lão thành như tôi chứ?

- Bí thư Hàn, khả năng là đồng chí Đồng Dũng không có đem hết chi tiết sự việc báo cáo lại với ngài. Là như vậy, bên cạnh căn cứ sản nghiệp vật liệu mới chính là đồng ruộng. Nếu công ty Giang Nam lấy thêm năm mươi mẫu đất nữa thì sẽ trực tiếp tiến sát với đồng ruộng. Ngày sau sẽ sinh ra việc ô nhiễm công nghiệp.

Bành Viễn Chinh nói:

- Suy xét đến lợi ích lâu dài và của nông dân, nên tôi mới yêu cầu rút lại năm mươi mẫu đất của công ty Giang Nam. Và để thỏa mãn yêu cầu của nhà đầu tư, tôi đã yêu cầu bộ môn có liên quan cấp cho công ty Giang Nam chuyển qua một khu đất khác.

- Về phương diện xí nghiệp, thì cũng đã đạt thành nhất trí với huyện. Bọn họ tích cực phối hợp với UBND huyện, trước mắt đã làm tốt công tác lui ra.

Bành Viễn Chinh cũng không nói gì phức tạp. Dù sao đây cũng là sự thật không thể sửa lại.

Hàn Duy trầm mặc nói.

Thật lâu sau, Hàn Duy chậm rãi ngẩng đầu, rồi đưa qua một bản danh sách:

- Được rồi, chuyện của công ty Giang Nam cứ thế mà làm. Theo như lời cậu nói, hạng mục của chúng ta không thể chỉ vì cái trước mắt mà phải suy xét đến lâu dài. Đây là danh sách đề bạt cán bộ, cậu xem qua một chút.

Bành Viễn Chinh im lặng nhận lấy.

Nếu Hàn Duy phải đi, trước khi đi, đột kích đề bạt một số cán bộ chưa kịp cất nhắc cũng là hợp tình hợp lý.

Bành Viễn Chinh nhìn kỹ bản danh sách. Đại bộ phận người này hẳn đều biết rõ. Trên cơ bản đều là cán bộ quan lại gần với Hàn Duy. Hắn trầm ngâm một chút, rồi ngẩng đầu cười nói:

- Bí thư Hàn, tôi hoàn toàn đồng ý.

Hàn Duy mỉm cười, giống như trút được một gánh nặng.

Là chính trị trao đổi, ông cầm danh sách đề cử Vương Hạo, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên làm trợ lý Chủ tịch huyện mấy tháng trước có chữ ký “Hàn Duy, đồng ý” bốn chữ rồng bay phượng múa, đưa tới:

- Đồng chí Viễn Chinh, cậu đem bản báo cáo này báo danh lên thành phố. Thừa dịp tôi còn tái nhiệm, tôi tranh thủ kết nối với Trưởng ban Chu, sau đó đưa ra thảo luận trong Hội nghị thường vụ.

Hai người nhìn nhau, hết thấy không nói lời nào.

Nếu đồng ý đề cử ba người Vương Hạo làm trợ lý Chủ tịch huyện, như vậy Hàn Duy đương nhiên phải biểu hiện mình trong vấn đề đề cử ba người này dốc rất nhiều công sức. Đương nhiên, trên thực tế, là Phó bí thư Thành ủy và Bí thư Huyện ủy, Hàn Duy đồng ý đề cử, nói chuyện với Bí thư Thành ủy thì đây đối với ba người Vương Hạo mà nói cũng là một loại thi ân chính trị rồi.

607. Chương 616: Khinh Trần Và Tào Dĩnh

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi thấy vẫn là nên mở một cuộc Hội nghị thường vụ Huyện ủy nghiên cứu một chút về vấn đề cán bộ.

Hàn Duy và Bành Viễn Chinh cùng bước ra khỏi phòng làm việc, vừa đi vừa nói.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gật đầu:

- Vâng, Bí thư Hàn, nếu ngày mai có thời gian thì cứ tiến hành vào sáng ngày mai.

Hàn Duy gật đầu:

- Được, cứ tiến hành vào sáng mai.

Hàn Duy cũng là sốt ruột muốn mở Hội nghị thường vụ, muốn đem vấn đề cất nhắc cán bộ sớm xác định xuống dưới, tránh cho Thành ủy bên kia lệnh một tiếng. Ông ta kiêm nhiệm chức Bí thư Huyện ủy, nhưng người đi thì trà lạnh, cũng không có khả năng nhúng tay vào công tác của huyện.

Bành Viễn Chinh trong lòng biết rõ, nhưng cũng không coi đây là vấn đề đại sự. Hắn tận lực cấp cho Hàn Duy một mặt mũi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chậm rãi bước xuống lầu. Điều này khiến cho một số cán bộ cơ quan chuẩn bị xem náo nhiệt giật mình kinh hãi, cảm thấy bất ngờ. Họ vốn nghĩ rằng Bí thư Hàn sẽ giận dữ đập bàn, mắng mỏ Chủ tịch huyện Bành nhưng nó lại không diễn ra. Ngược lại lại là cảnh tượng thân mật giữa Bí thư Hàn và Chủ tịch huyện Bành.

Tin tức rất nhanh truyền khắp Huyện ủy và UBND huyện. Loại tin tức này truyền bá với tốc độ rất cao. Thì ra chỉ cần mấy cuộc điện thoại thì có thể thành như vậy.

Bành Viễn Chinh ở trong cơ quan Huyện ủy nói với Hàn Duy mấy câu rồi tiễn Hàn Duy lên xe về lại thành phố. Lúc này hắn mới chậm rãi trở về bên UBND nhưng không có lên lầu. Phó chủ tịch huyện Đồng Dững chắc hẳn đã nhận được tin tức.

Đồng Dũng lập tức cảm giác không yên, giống như đang ngồi trong một hầm băng.

Y trông ngóng Hàn Duy và Bành Viễn Chinh sẽ trở mặt, phát sinh va chạm. Chỉ cần mối quan hệ giữa Hàn Duy và Bành Viễn Chinh căng thẳng thì y mới có thể an toàn và tranh thủ cơ hội đục nước béo cò.

Nhưng hôm nay, cảnh tượng này khiến y lập tức ý thức được, chính mình có thể thành vật hy sinh của Hàn Duy rồi.

Nhưng trên thực tế, y thật đúng là xem trọng cái liếc mắt của mình.

Trong lòng Hàn Duy, vị trí của y không cao bao nhiêu. Nhiều lắm cũng chỉ là một quân cờ. Chưa nói tới buông tha cho, nhưng người đánh cờ cũng đã quên mất sự hiện hữu của y.

Đồng Dũng sắc mặt âm trầm như nước. Y trong phòng làm việc đi tới đi lui, đứng ngồi không yên.

Đến huyện lâu như vậy, Bành Viễn Chinh phong cách ít nhiều y cũng biết. Những thứ khác không nói, nhưng Bành Viễn Chinh đối đãi với kẻ thù của mình tuyệt sẽ không nhân từ nương tay. Y lo lắng, Bành Viễn Chinh sẽ rất nhanh xuống tay với y.

Y lại liếc mắt nhìn mình một cái.

Thực sự cầu thị mà nói, Bành Viễn Chinh cũng không xem y là đối thủ hay không đối thủ. Trước kia có Cố Khải Minh, Tô Vũ Hoàn, thậm chí là Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy Hách Kiến Niên còn miễn cưỡng xem là đối thủ. Nhưng Đồng Dũng thì không. Nhiều nhất cũng chỉ xem là hạng tép riu mà thôi.

Nhưng vào lúc này, chuông điện thoại chợt vang lên. Đồng Dũng hoảng sợ, trên trán rịn mồ hôi.

Y vội vàng cầm điện thoại lên, trầm giọng nói:

- Ai vậy?

Đầu dây bên kia là giọng nói hữu lực của Vương Hạo:

- Phó chủ tịch huyện Đồng, vừa rồi nhận được thông báo của Huyện ủy, chín giờ sáng ngày mai, mời ngài đến dự họp Hội nghị thường vụ mở rộng. Toàn bộ bộ máy của huyện phải tham gia.

Đồng Dũng khóe miệng run lên:

- Bí thư Hàn triệu tập hội nghị?

- Vâng, là Bí thư Hàn triệu tập.

Wang Hào nói xong rồi cúp điện thoại:

- Phó chủ tịch huyện Đồng, ngài đang bận, tôi sẽ thông báo cho các lãnh đạo khác.

Buổi chiều cùng ngày, Bành Viễn Chinh trở lại thành phố. Tiến vào cuối tháng chín, phương bắc thành phố Tân An sáng sớm và đêm đã có chút mát mẻ. Hần phải về lấy áo khoác và giặt quần áo.

Hần từ cổng khu tập thể bước xuống xe, vừa muốn vào bên trong thì đột nhiên nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp quen thuộc. Hần kinh ngạc rồi chợt ngẩn ra. Người phụ nữ phía trước đã quay người lại, hướng hần mỉm cười, giống như trăm hoa đua nở.

Hầu Khinh Trần.

Không ngờ lại là Hầu Khinh Trần.

Cô không có để tóc dài, vẫn duy trì mái tóc ngắn. So với quá khứ thì thêm vài phần giỏi giang và tài trí.

- Chị Khinh Trần, sao lại là chị? Chị như thế nào...

Hầu Khinh Trần cười khúc khích:

- Sao, chị không thể đến đây à? Chị nói với em rồi, chị vừa rồi gọi đến cơ quan của em, ở bên đó người ta bảo rằng e đã về nhà, nên chị đến đây trước.

- Chị hiện tại xem như là một nửa người của Tân An. Chị tốt nghiệp đại học Giang Bắc, về Công đoàn công tác. Về sau xin Chủ tịch huyện Bành chiêu cố nhiều hơn.

Hầu Kinh Trần cười hì hì vươn tay ra.

Bành Viễn Chinh cũng không bắt tay Hầu Kinh Trần, nhú mày nhẹ nhàng nói:

- Chị Kinh Trần, chị thật là càn quấy, sức khỏe của chị còn chưa khỏe hẳn, nên ở lại thủ đô dưỡng bệnh, chạy tới nơi này làm gì? Chị đến thành phố.

- Đây là cá nhân chị quyết định, trong nhà không can thiệp vào. Đương nhiên là chị đã trưng cầu ý kiến của cha mẹ rồi.

Hầu Kinh Trần khẽ mỉm cười.

Bành Viễn Chinh mày càng nhú chặt:

- Trong nhà đồng ý cho chị như vậy sao? Em không tin.

- Chị cũng không nghĩ sẽ ở lại thủ đô. Ở đó cả ngày có quá nhiều người đến quấy rầy chị, phiền vô cùng. Chị muốn thay đổi một hoàn cảnh mới. Vừa lúc em cũng ở Tân An nhậm chức, chị liền đề xuất đến Tân An. Có em chiếu cố, trong nhà cũng yên tâm hơn.

Hầu Kinh Trần như cười như không nói.

Bành Viễn Chinh dở khóc dở cười:

- Chị Kinh Trần, em chiếu cố chị? Em chỉ là một Chủ tịch huyện nhỏ nhoi, mong ở dưới mình còn chưa lau được cho sạch sẽ.

Hầu Kinh Trần ánh mắt trợn lên, sáng giọng nói:

- Không được nói lời thô tục?

Chợt lại nói:

- Đã đến nhà em rồi, không mời chị vào nhà ngồi một chút sao?

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, bất đắc dĩ phát tay:

- Xin mời.

Hầu Kinh Trần sóng vai cùng với Bành Viễn Chinh bước vào trong khu tập thể, đột nhiên dừng phải Tào Đình trong bộ quần áo thể thao màu trắng và mẹ của cô. Xem ra hai mẹ con muốn ra ngoài mua thức ăn.

Tào Đình liền đi tới, mỉm cười dịu dàng nói:

- Viễn Chinh, anh tan làm rồi à? Lát nữa qua nhà em ăn cơm nhé. Em và mẹ ra ngoài mua thức ăn, rất mau trở về.

Tào Đình thần thái rất tự nhiên. Cô chỉ nhìn Bành Viễn Chinh, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Hầu Kinh Trần bên cạnh.

Hầu Kinh Trần kinh ngạc, từ trên xuống dưới đánh giá Tào Đình, sau đó lại nhìn Bành Viễn Chinh, ánh mắt liền trở nên căm tức và phức tạp.

Cổ hiển nhiên là đã hiểu lắm Bành Viễn Chinh, cho rằng Bành Viễn Chinh đang vụng trộm tại Tân An. Ngoại trừ Phùng Thiên Như ra thì còn những cô gái khác.

Bành Viễn Chinh xấu hổ mỉm cười:

- Tiểu Đình, anh tối nay có chút việc, nên tự mình ăn cơm. Đúng rồi, giới thiệu với mọi người một chút. Đây là chị Kinh Trần, một người bạn của anh ở thủ đô.

Tào Đình lúc này mới quay đầu lại nhìn Hầu Kinh Trần, cười gật đầu:

- Xin chào, chị Kinh Trần, em là Tào Đình.

Nếu Tào Dĩnh không có mất đi một phần trí nhớ thì cô nhất định là có thể nhận ra khí chất thành thực của người tên là Hầu Khinh Trần trước mặt, cũng là một trong những công chúa ở thủ đô.

Nhưng hiện tại, trong mắt của cô, Hầu Khinh Trần chỉ là một cô gái xinh đẹp mà thôi.

Tào Dĩnh cái tên này đối với Hầu Khinh Trần cũng không xa lạ. Hầu Khinh Trần đã nghe mẹ của Bành Viễn Chinh Mạnh Lâm nói qua cô bé này. Nghĩ đến đây, Hầu Khinh Trần liền bắt tay hàn huyên với Tào Dĩnh, vừa hồ nghi nghĩ “Chẳng lẽ Bành Viễn Chinh sau lưng Phùng Thiển Như tình cũ khôi phục với cô bé Tào Dĩnh này”.

Bước vào Bành gia, Hầu Khinh Trần nắm lấy cánh tay của Bành Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Giải cho tiểu tử cậu, em có thể ngồi sát chị mà trong lòng không loạn, nhưng sau lưng lại gạt Thiển Như nói lại tình cũ.

Bành Viễn Chinh đỏ mề hôi:

- Chị Khinh Trần, lời này không được nói lung tung. Chị nghe em giải thích. Sự việc này rất dài dòng....

Hầu Khinh Trần ngồi xuống ghế sofa, nhìn chăm chăm vào Bành Viễn Chinh. Khi gặp được chuyện này, cô trước tiên phản ứng là đứng cùng chiến tuyến với Phùng Thiển Như. Nếu Bành Viễn Chinh không đưa ra được một lời giải thích hợp lý khẳng định sẽ không dễ coi đâu.

Bành Viễn Chinh đầu đuôi góc nhọn về chuyện Tào Dĩnh gặp tai nạn xe cộ đến mất trí nhớ. Hầu Khinh Trần có chút bán tín bán nghi hỏi:

- Tiểu tử thôi, em không lừa chị chứ? Chị nghe sao giống như tình tiết trong mấy bộ phim trên truyền hình. Rất thái quá!

- Chị Khinh Trần, lúc trước em ở bệnh viện hiến tủy cho chị mà còn thành công. Kỳ thật thì em càng cảm thấy kỳ quái hơn đây. Nhưng chuyện của thể gian, thường hay là khéo léo như vậy, khiến chúng ta không thể giải thích rõ ràng. Em sẽ không nói dối. Chuyện này em cũng đã nói với mẹ của em. Thiển Như em cũng có nói.

Bành Viễn Chinh cũng không sợ hãi, phát tay cười.

Hầu Khinh Trần hờn dỗi đứng lên:

- Chị quan tâm em, sợ em phạm sai lầm. Hơn nữa, đàn ông các người cũng đều cùng một mẫu. Chị lo lắng em không kèm chế được. Lại nói tiếp, cô bé kia khá xinh đẹp, tính cách lại rất dịu dàng.

Bành Viễn Chinh cười khổ không nói gì, thầm nghĩ, chị chạy đến Tân An chẳng lẽ cũng không phải là hấp dẫn tôi sao? Khiến tôi không giữ được mình sao? Chị thật lo lắng cho tôi phạm sai lầm thì không nên đến Tân An càn quấy.

Nghĩ đến đây, hần lập tức muốn gọi điện thoại về cho Hầu gia, khiến vợ chồng Hầu gia khuyên Hầu Khinh Trần trở về.

Buổi tối, Bành Viễn Chinh dẫn Hầu Khinh Trần ra ngoài ăn cơm. Sau đó lại đưa cô về lại ký túc xá của trường đại học Giang Bắc.

Sáng sớm hôm sau, hần trở về huyện, trước tiên triệu tập Vương Hạo của UBND huyện, Mã Thiên Quân của Ủy ban Kinh tế Thương mại, và Vi Minh Hiên của Ủy ban Xây dựng đến.

Ba người Vương Hạo vừa mới đi làm đã bị khẩn cấp triệu tập đến phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, đều ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao.

- Chủ tịch huyện Bành.

- Lãnh đạo hôm nay tới sớm vậy?

- Chủ tịch huyện Bành, lãnh đạo tìm tôi?

Bành Viễn Chinh mỉm cười, khoát tay ra hiệu ba người ngồi xuống.

Khi ba người đã ngồi yên, Bành Viễn Chinh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó mới mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Tôi và Bí thư Hàn kết nối một chút. Bí thư Hàn đồng ý đề cử ba người làm trợ lý Chủ tịch huyện. Hôm nay, trong Hội nghị thường vụ mở rộng, chính là bàn về vấn đề này.

Lời nói của Bành Viễn Chinh khiến ba người Vương Hạo mừng rỡ.

Đề bạt lên làm trợ lý Chủ tịch huyện vốn cho rằng tạm thời mắc cạ, chẳng lường được Bành Viễn Chinh lại lực lên, còn có tính chất đột phá. Bọn họ trong lòng hiểu rất rõ, lấy quan hệ hiện tại giữa Bành Viễn Chinh và Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần thì bọn họ được đề bạt khả năng rất lớn.

Tuy rằng trợ lý Chủ tịch huyện không phải là Phó chủ tịch huyện danh chính ngôn thuận, nhưng cũng được coi là cán bộ cấp huyện phó. Có thể lướt được qua cánh cửa này, đối với ba người Vương Hạo mà nói thì gần như đại diện cho sự thay đổi vận mạng.

608. Chương 617: Rút Khỏi Thử Chế Huyện

Theo gợi ý của Bành Viễn Chinh, trước cuộc họp, ba người Vương Hạo vội vàng đến văn phòng của Hàn Duy cảm tạ ông ta.

Đương nhiên là thái độ của Hàn Duy rất nhã nhặn, đôi bên cười ha hả, tất cả đều vui vẻ.

Hội nghị Ủy viên thường vụ Huyện ủy mở rộng bắt đầu.

Hàn Duy và Bành Viễn Chinh một trước một sau tiến vào hội trường, các lãnh đạo khác đã đến và ngồi chờ từ sớm. Thấy hai lãnh đạo chủ chốt vào, Phó bí thư Huyện ủy Âu Dương Dũng đứng dậy đầu tiên, những người khác cũng đứng dậy vỗ tay chào đón.

Hàn Duy cười cười, phát tay:

- Mời mọi người ngồi.

Hàn Duy ngồi ở giữa, kế bên là Bành Viễn Chinh. Hàn Duy liếc nhìn mọi người xung quanh, lại quay lại nhìn Bành Viễn Chinh, thản nhiên nói:

- Tốt, các đồng chí đều đã đến đông đủ, chúng ta họp. Đồng chí Viễn Chinh, cậu phát biểu vài lời.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Các đồng chí, căn cứ chỉ thị của Bí thư Hàn, Huyện ủy triệu tập hội nghị Ủy viên thường vụ Huyện ủy, mở rộng cho một số thành viên lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện. Đề tài thảo luận của hội nghị lần này có hai mục. Thứ nhất, xác định đề cử ba trợ lý Chủ tịch huyện lên Thành ủy, đề bạt bốn cán bộ cấp phó phòng, hai cán bộ cấp trưởng phòng; thứ hai, rà soát lại công tác sắp tới, xác định công tác tổng thể sáu tháng cuối năm.

Trong tháng 7, căn cứ yêu cầu thực tế công tác, Ủy ban nhân dân huyện sẽ nghiên cứu quyết định, đề cử Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân huyện Vương Hạo, Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại Mã Thiên Quân, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Vì Minh Hiền làm trợ lý Chủ tịch huyện. Bí thư Hàn đồng ý báo cáo đề cử, mời các đồng chí cùng nhau thảo luận một chút!

Bành Viễn Chinh vừa dứt lời, Hàn Duy lập tức phát tay, quả quyết nói:

- Tôi đồng ý giao trọng trách cho ba đồng chí này. Công tác của Ủy ban nhân dân huyện ngày càng phức tạp, bộ máy nhân sự không đủ, cần phải bổ sung lực lượng, giảm bớt áp lực cho bộ máy. Ba đồng chí này đã cắm rễ lâu dài ở cơ sở, công tác cần cù chăm chỉ, thành tích nổi bật. Trải qua khảo sát trường kỳ, tôi và đồng chí Viễn Chinh đều cho rằng, ba đồng chí này có đầy đủ điều kiện gánh vác trọng trách.

Thái độ của Hàn Duy khiến các Ủy viên thường vụ khác kinh ngạc. Trước kia Hàn Duy mạnh mẽ phản đối đề bạt ba người Vương Hạo, bởi vì họ đều là tâm phúc của Bành Viễn Chinh.

Phó bí thư Âu Dương Dũng ngờ vực nhìn Hàn Duy, thấy vẻ mặt tươi cười bình tĩnh của Hàn Duy, trong lòng không khỏi máy động, đoán nhất định là Hàn Duy và Bành Viễn Chính đã đạt được thỏa hiệp chính trị với Hàn Duy.

Đám Lý Minh Nhiên đương nhiên khá phấn khởi.

Đang ngồi dự thính hội nghị, mặt Đồng Dũng liền sa sầm, cúi đầu ngồi đó, bút rứt không yên. Hàn Duy làm như vậy, gần như là đem y bỏ bên bờ vực, không cẩn thận sẽ rơi xuống ngay.

Âu Dương Dũng phản ứng rất nhanh, là người đầu tiên giơ tay lên:

- Tôi cũng đồng ý với ý kiến của Bí thư Hàn và Chủ tịch huyện Bành, tôi đồng ý!

Lý Minh Nhiên lập tức cũng giơ tay tán thành. Trên thực tế Lý Minh Nhiên đang là Phó chủ tịch thường trực huyện, đại đa số Ủy viên thường vụ thấy vậy cũng giơ tay theo.

Chuyện đã hết sức rõ ràng, Hàn Duy và Bành Viễn Chính đã đạt được thỏa thuận, hai lãnh đạo chủ chốt mạnh mẽ thúc đẩy, họ còn chống lại làm cái gì? Mà họ có muốn chống lại cũng không được.

Vệc đề cử ba người Vương Hạo của Bành Viễn Chính được thông qua, mấy cán bộ trung tầng do Hàn Duy đề cử cũng được thuận lợi thông qua. Hàn Duy hài lòng, liếc nhìn mọi người một lượt, rồi nhìn Chánh văn phòng Huyện ủy Mạc Xuất Hải, cười nói:

- Chánh văn phòng Mạc, sau hội nghị lập tức báo cáo đề cử lên Thành ủy, đồng thời, các đồng chí Ban Tổ chức nắm vững trình tự tiến hành. Hiện giờ, huyện đẩy mạnh cải cách mở cửa, các mặt công tác rất bận rộn, cần đồng chí dốc lực mạnh mẽ triển khai công việc.

Đây là lần đầu tiên Hàn Duy tỏ vẻ khách khí với Mạc Xuất Hải, người xếp gần cuối trong số các Ủy viên thường vụ, không ra vẻ quan uy cao cao tại thượng, khiến Mạc Xuất Hải có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), theo phản xạ đứng dậy cười nhận lệnh.

...

Báo cáo đề cử Vương Hạo, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên làm trợ lý Chủ tịch huyện tới Thành ủy, không lâu sau Thành ủy họp nghiên cứu, thuận lợi thông qua. Chuyện này có Bành Viễn Chính âm thầm thúc đẩy, có Hàn Duy kết nối, Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần cũng không làm khó dễ, về phần Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân, y bận bịu làm quen với công tác của Ủy ban nhân dân thành phố, chỗ nào cũng cần điều tra nghiên cứu, tạm thời không quan tâm tới việc này, cũng không phản đối.

Vừa qua lễ Quốc Khánh, thủ tục bổ nhiệm ba người đã gần xong, sắp có văn bản gửi xuống cơ sở. Ba người Vương Hạo nghe tin, hết sức phấn khởi, mà rất nhiều cán bộ trung tầng cũng bởi vậy mà đột nhiên làm việc thêm nhiệt tình.

Thời gian này, Bành Viễn Chính và Hàn Duy đạt được sự cân bằng hài hòa tinh tế, công tác phối hợp với nhau ăn ý, việc xây dựng “huyện Lân lớn” các dự án trọng điểm, thu hút đầu tư, trình báo rút lui thể chế huyện, đều đi vào quỹ đạo.

Huyện Lân lớn đã cơ bản xây dựng xong. Vốn huyện Lân có ba thị trấn, bảy xã, ba trăm ngàn nhân khẩu, sau khi sáp nhập, có năm thị trấn (bao gồm cả thị trấn Vân Thủy), tám xã, hai văn phòng quản lý khu phố, nhân khẩu tăng lên thành năm trăm năm mươi ngàn. Thị trấn Vân Thủy là một thị trấn có cơ sở công nghiệp rất mạnh, do đó tổng sản lượng kinh tế và nhân khẩu đều tăng cao.

Ngày 23 tháng 11, huyện Lân được phê duyệt rút lui thể chế huyện. in tức truyền đến, toàn thành phố chấn động, trong huyện vui mừng. Tin vui này đến, làm cho chuyện được đề bạt làm trợ lý Chủ tịch huyện của ba người Vương Hạo, có vẻ trở nên không quan trọng. Ba người Vương Hạo lặng lẽ nhậm chức, Bành Viễn Chính chủ trì phiên họp của văn phòng Chủ tịch huyện, biểu lộ sự hoan nghênh ba người vào bộ máy lãnh đạo Ủy ban nhân dân huyện.

Chu Tích Thuần rất hài lòng. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc thành công, tổng cộng chưa tới nửa năm, có thể nói hiệu suất cao, thuộc loại hiếm có trong lịch sử.

Tạ Kiến Quân hết sức bất ngờ, tâm trạng hơi phức tạp và khó chịu. Ở hội nghị y công khai nói mạnh mẽ với Bành Viễn Chinh, kết quả là chỉ trong vòng hai tháng, hắn hoàn thành công tác rút lui thể chế huyện, khác nào tát vào mặt y.

Bởi vậy, địa vị của Bành Viễn Chinh trong lòng y, đã được nâng lên đến một cấp độ tương đối cao.

Ba giờ chiều cùng ngày, Vương Hạo kích động gõ cửa vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn nói:

- Lãnh đạo, văn phòng Thành ủy thông báo, mười giờ sáng mai, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố mở hội nghị về vấn đề huyện Lân rút lui thể chế huyện, tất cả Ủy viên thường vụ Thành ủy tham dự, bảo huyện chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa rồi Bí thư Hàn gọi điện thoại nói, Ủy ban nhân dân huyện chịu trách nhiệm tổ chức hội nghị, tổ chức sao cho đơn giản mà không kém phần long trọng. Bí thư Chu và Chủ tịch thành phố Tạ đều muốn phát biểu, đài truyền hình sẽ truyền hình trực tiếp.

- Tốt, anh lập tức đi lo liệu, phải cố hết sức tổ chức tốt hội nghị lần này, đây là chuyện đại sự, sẽ ghi vào sử sách!

Bành Viễn Chinh phát tay, ra hiệu Vương Hạo khẩn trương đi chuẩn bị.

...

Mười giờ sáng hôm sau, trước cửa Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện giăng đèn kết hoa, bên đường cắm đầy những lá cờ màu, khắp nơi đều có biểu ngữ "Nhiệt liệt chúc mừng huyện Lân rút lui thể chế huyện".

Hàn Duy và Bành Viễn Chinh cùng Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần, Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân và mười mấy lãnh đạo thành phố ăn mặc chỉnh tề từ từ ra khỏi trụ sở cơ quan, xếp thành hàng trước cửa. Ở con đường đối diện, quần chúng và cán bộ cơ quan Huyện ủy, Ủy ban nhân dân thành phố phấn khởi vỗ tay.

Hội nghị lần này do Bành Viễn Chinh chủ trì. Bành Viễn Chinh cũng thay một bộ Âu phục màu đen, thắt cà vạt, phong thái hiên ngang mà chín chắn, vững vàng. Ở trong đám người, Ninh Hiểu Linh cười, quay lại nói với Nghiêm Hoa:

- Nghiêm đại tỷ, không ngờ Chủ tịch huyện Bành mặc Âu phục trông bảnh quá, khiến người ta hai mắt sáng ngồi nha!

Nghiêm Hoa mỉm cười không nói, ánh mắt lóe lên tia sáng phức tạp, chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh đang đi lên đài, trong lòng sâu kín thở dài.

- Bí thư Chu, Chủ tịch thành phố Tạ, các Ủy viên thường vụ Thành ủy, các lãnh đạo Ủy ban nhân dân thành phố kính mến, các vị khách mời, các đồng chí, bằng hữu, xin kính chào!

Giọng nói trong sáng mà mạnh mẽ của Bành Viễn Chinh truyền qua micro, vang vọng khắp hội trường:

- Hôm nay, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cử hành hội nghị huyện Lân rút lui thể chế huyện, sau đây tôi xin giới thiệu một chút về các vị lãnh đạo và các vị khách quý tham dự huyện hôm nay, cũng đại diện cho Huyện ủy và Ủy ban nhân dân huyện Lân nhiệt liệt hoan nghênh các vị lãnh đạo và các vị khách quý!

Kế tiếp, mời đồng chí Hàn Duy, Phó bí thư Thành ủy kiêm Bí thư Huyện ủy huyện Lân, giới thiệu một chút tình hình về việc rút lui thể chế huyện lần này.

Hàn Duy bước nhanh ra, bình thản và nhanh chóng nói quá một lượt về vấn đề rút lui thể chế huyện, căn bản là những điều đã được lãnh đạo chủ chốt Thành ủy thống nhất từ trước, không có gì mới.

Hàn Duy nói xong, lại trở về chỗ cũ.

- Kế tiếp, chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh đồng chí Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố Tân An Tạ Kiến Quân đọc ý kiến phúc đáp của Chính phủ và Bộ Dân chính đồng ý để huyện Lân rút lui khỏi thể chế huyện.

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm dậy, Tạ Kiến Quân hài lòng đi ra, nhìn mọi người chung quanh, thông thả đọc nội dung văn kiện, rồi cao giọng nói:

- Hiện tại tôi đại diện Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tuyên bố: Bắt đầu từ hôm nay sáng ngày 24 tháng 11 năm 1994, hủy bỏ huyện Lâm, thành lập quận Kiến An.

Tiếng vỗ tay và hoan hô lại bùng lên, Tạ Kiến Quân nhanh nhẹn vẫy vẫy tay về phía mọi người, rồi mỉm cười quay về chỗ cũ.

- Kế tiếp, mời đồng chí Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần phát biểu, mọi người hoan nghênh!

...

Hội nghị nhanh chóng kết thúc, Chu Tích Thuần và Tạ Kiến Quân cùng cắt dải lụa đỏ, quận Kiến An chính thức đi vào hoạt động, còn huyện Lâm vĩnh viễn trở thành lịch sử và quá khứ.

Ngay lúc này, tiếng pháo trước sân cơ quan nổ ran, vang vọng cả một vùng trời.

609. Chương 618: Bí Thư Tỉnh Ủy Chắc Chắn Được Điều Đi

Huyện Lâm rút lui thể chế huyện, xây dựng quận, ở tỉnh vốn định phái một Phó chủ tịch tỉnh tới tham dự, nhưng cuối cùng không động tĩnh gì, bởi vì Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh đang có sự điều chỉnh quyền lực.

Từ một năm trước, đã có tin đồn Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình rời khỏi tỉnh Gaing Bắc, chỉ có điều chưa xác định. Mà năm nay, trước hội nghị toàn thể Trung ương lần thứ mười bốn, Từ Xuân Đình trở thành Ủy viên Bộ chính trị Trung ương, chuyện này có ý nghĩa rất quan trọng.

Như thế Từ Xuân Đình đã xác định chắc chắn sẽ lên chức và rời khỏi tỉnh. Được vào Bộ chính trị, có thể gọi là lãnh đạo Trung ương, so với Bí thư Tỉnh ủy bình thường là khác nhau về bản chất. Đương nhiên, một số người đứng đầu tỉnh lớn về kinh tế, cũng là Ủy viên Bộ chính trị. Chỉ có điều trong lịch sử tỉnh Giang Bắc, chưa từng xảy ra trường hợp Bí thư Tỉnh ủy kiêm nhiệm Ủy viên Bộ chính trị, điều này đủ nói lên vấn đề rồi.

Đương nhiên, cũng không loại trừ trường hợp địa vị của tỉnh Giang Bắc tăng lên, Từ Xuân Đình vẫn được giữ lại. Tuy nhiên khả năng này rất thấp.

Từ Xuân Đình công tác ở Giang Bắc suốt bảy năm, từ Chủ tịch tỉnh lên làm Bí thư Tỉnh ủy, ở Giang Bắc chăm lo việc nước, đẩy mạnh kiến thiết kinh tế, đưa tỉnh Giang Bắc từ một tỉnh bình thường phía bắc trở thành tỉnh có nền kinh tế lớn của cả nước, công lao rất lớn. Từ điều này mà xét, việc ông ta lên chức là hợp tình hợp lý. Với tuổi tác hiện nay của Từ Xuân Đình, ông ta còn có không gian nhất định để lên cao hơn nữa.

Thời điểm Từ Xuân Đình rời khỏi tỉnh đang được đếm ngược, Chủ tịch tỉnh Hầu Niệm Nguyên bắt đầu từng bước tiếp nhận quyền lực từ Bí thư Tỉnh ủy, nhưng trong thời gian Từ Xuân Đình vẫn còn ở lại tỉnh, hai người cũng ngầm ngầm tiến hành cuộc tranh đấu quyền lực.

Sau khi quận Kiến An được thành lập, Thành ủy bắt tay vào lựa chọn cán bộ vào bộ máy lãnh đạo quận. Về việc này, ở thành phố có hai tiếng nói khác nhau.

Một tiếng nói là của phía Chu Tích Thuần, cơ bản muốn duy trì lực lượng bộ máy lãnh đạo sẵn có không thay đổi, thực hiện bước quá độ quyền lực một cách chắc chắn, một tiếng nói khác, do Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân dẫn đầu, chủ trương phải xáo trộn hoàn toàn, tái sắp xếp lại từ đầu, cái gì nên xóa bỏ thì xóa bỏ, cái gì nên khuếch trương thì khuếch trương.

Tương tự như vậy, đối với ứng cử viên cho vị trí số một Quận ủy Kiến An, cũng diễn ra tranh luận. Một phe ủng hộ Bành Viễn Chinh lên nhận chức, Hàn Duy không kiêm nhiệm; phe kia cho rằng Bành Viễn Chinh chưa đủ kinh nghiệm, kiến trì ý kiến chọn lựa cán bộ đặc lực hơn nhậm chức, đồng thời cũng là Ủy viên thường vụ Thành ủy.

Hai phe tranh chấp, tạo cho Chu Tích Thuần một áp lực lớn.

Sự tranh luận của lãnh đạo thành phố, khiến việc xác định lãnh đạo chủ chốt của quận không thể xác định rõ ràng, cũng khiến quan trường trong quận rung chuyển, lòng người hoang mang.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết rõ, sở dĩ tồn tại tranh luận, không phải do Bành Viễn Chinh trẻ tuổi, kinh nghiệm còn non, mà do Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân nhân cơ hội này tạo dựng quyền uy của mình, tăng cường tiếng nói trong công tác bố trí cán bộ, mưu cầu lợi ích chính trị lớn hơn nữa.

Tuy Chu Tích Thuần chủ trương bồi dưỡng Bành Viễn Chinh lên chức, nhưng việc này quan trọng, ông ta cũng không thể bất chấp tất cả, đẩy Bành Viễn Chinh lên, như thế sẽ làm mâu thuẫn giữa ông ta và Tạ Kiến Quân thêm gay gắt. Là Bí thư Thành ủy, ông ta phải suy tính toàn cục, không thể dễ dàng đưa ra quyết định.

Nhưng ngoại trừ Bành Viễn Chinh ra, Chu Tích Thuần lại đặc biệt chống đối các ứng cử viên do Tạ Kiến Quân đề cử. Đối với Chu Tích Thuần, không ai thích hợp hơn Bành Viễn Chinh đảm nhiệm vị trí số một quận Kiến An, nếu đưa những người khác lên, chưa quen thuộc với công tác ở quận, sẽ làm không tốt và khiến tình hình quận mới thành lập này không ổn định, thậm chí khiến kinh tế suy giảm.

Đây không phải là lo lắng vô cớ.

Các dự án quan trọng ở quận Kiến An, ý tưởng thu hút đầu tư và bố cục xây dựng đều do chính Bành Viễn Chinh thúc đẩy, nếu điều Bành Viễn Chinh đi, thay người khác, hậu quả thật khó tưởng tượng nổi.

...

Hội nghị thường vụ Thành ủy kết thúc, Mạnh Cường cau mày trở về phòng làm việc của mình.

Hôm nay trong hội nghị thường vụ Thành ủy, tranh luận vẫn rất mạnh mẽ, hai phe tranh chấp quyết liệt, đỏ mặt tía tai. Từ đầu đến cuối, Chu Tích Thuần đều không tỏ thái độ, mà Tạ Kiến Quân cũng vậy.

Bởi vì quan tâm đến cháu mình, Mạnh Cường đành phải giữ im lặng, tìm cách né tránh. Ông ta là cậu của Bành Viễn Chinh, nếu ông mở miệng, chỉ có thể mang đến hiệu quả trái ngược.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, trời u ám, cuối tháng 11, thành phố Tân An đã bước vào mùa đông. Xem sắc trời hôm nay, có thể sắp có tuyết đầu mùa đông.

Mạnh Cường đi tới đi lui trong phòng làm việc, vô cùng lo lắng bất an. Ông ta đột nhiên trở lại phía sau bàn làm việc, nhắc điện thoại lên gọi cho Bành Viễn Chinh.

- Viễn Chinh, là cậu đây!

- Dạ, cậu có việc?

Nghe giọng nói bình thản của Bành Viễn Chinh, Mạnh Cường không kìm nổi, trầm giọng nói:

- Giờ phút này mà cháu còn có thể bình tĩnh như vậy! Chuyện quan hệ tới tiền đồ chính trị của cháu, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu như có thể làm nhân vật số một quận Kiến An, tương lai cháu...

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Cậu, cậu cũng là cán bộ lãnh đạo, cậu phải biết, chuyện này không phải cháu muốn làm là có thể làm, mà còn phải xem quyết định cuối cùng của Thành ủy.

Mạnh Cường nhíu mày:

- Thời điểm mấu chốt, cháu phải tập trung chú ý! Chuyện của cháu, trong nhà biết không?

- Không, cháu chưa nói với trong nhà.

- Viễn Chinh, chuyện này không phải nhỏ, cháu không cần tỏ rá như không có gì. Bình thường chúng ta có thể không cần tới mối quan hệ trong nhà, nhưng tới thời điểm mấu chốt như thế này, nếu cháu vẫn thờ ơ, tương lai chắc chắn cháu sẽ phải hối hận!

Mạnh Cường kiên trì khuyên:

- Cháu nói với bác Cả của cháu đi, nhờ ông ấy nói giúp cho cháu một tiếng! Tuy rằng Bí thư Từ phải đi, nhưng trước mắt vẫn còn ở lại, ông ta chỉ cần nói một câu bằng người khác nói mười ngàn câu!

Hiện giờ Chu Tích Thuần còn đang do dự, chưa hạ quyết tâm được. Mã sở dĩ thành phố xảy ra tranh luận lớn như vậy, cũng một phần do thái độ ngần ngừ của ông ta. Chỉ cần Chu Tích Thuần kiên quyết một chút, chuyện này sẽ không thành vấn đề.

Mạnh Cường hạ giọng nói tiếp.

Bành Viễn Chinh cười khổ :

- Cậu, tính cách của ông nội cháu, cậu còn không hiểu sao? Ông sẽ không để cho bác Cả nói giúp cho cháu. Ông nội đã nói rõ, trong nhà sẽ không can dự vào vấn đề chức vụ của cháu, tương lai có thể đi được bao xa, còn phải xem vận may và bản lĩnh của cháu.

Mạnh Cường không nói gì, liền buồn bực cúp điện thoại.

Nói chuyện với Mạnh Cường xong, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng gác điện thoại. Hắn quay lại nhìn cuồng phong gào thét ngoài cửa sổ, cây hòe cổ thụ ngoài kia bị gió thổi lắc lư, thời tiết đầu đông mà lại xuất hiện gió to như thế này, thật sự là hiếm thấy.

Bành Viễn Chinh không phải không muốn nắm lấy cơ hội lần này, nhưng trước mắt, hắn chỉ có thể chờ kết quả “đánh cờ” của hai phe Thành ủy. Đối với trong nhà, hắn tuyệt đối không thể mở miệng yêu cầu, bởi vì chuyện này sẽ khiến ông cụ phản cảm. Mà chuyện này, tuy hắn không nói, nhưng hắn không tin mọi người ở Phùng gia không biết tình hình. Trên thực tế, bởi vì hắn nhậm chức ở Tân An, trong quan trường Tân An có bất luận tin tức nhỏ nào, Phùng Bá Đào cũng hết sức chú ý.

Nếu trong nhà hắn không làm gì, thậm chí không gọi điện thoại tới, cho thấy Phùng lão không muốn nhúng tay can thiệp vào việc bố trí cán bộ địa phương.

- Cốc cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa.

Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Mời vào!

Quách Vĩ Toàn đẩy cửa vào, đứng đó nhẹ nhàng nói:

- Chủ...

Quách Vĩ Toàn theo thói quen định gọi “Chủ tịch huyện Bành”, nhưng lại chợt nhớ ra, hiện giờ huyện Lân đã không còn tồn tại, nhưng vừa rồi thành phố không xác định chức vụ cho Bành Viễn Chinh, y không biết nên gọi hắn là “Chủ tịch quận Bành” hay là “Bí thư Bành”. Thật ra không chỉ riêng Bành Viễn Chinh, các cán bộ ban đầu của huyện Lân, đều đang ở vào cảnh lúng túng, đều đang chờ Thành ủy bổ nhiệm lại.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Lão Quách, tìm tôi vì chuyện dự án à?

- Hai ngày nay, mấy nhà đầu tư, bao gồm công ty Giang Nam, công ty Hoa Thương Singapore, đều tìm tới chỗ tôi, yêu cầu phía chính quyền huyện trả lời thắc mắc của họ. Họ nói bây giờ huyện Lân không còn nữa, các thỏa thuận hợp tác ban đầu mà huyện ký với họ có còn hiệu lực hay không? Có phải thay đổi hình thức ký kết không? Còn nữa, điều mà họ càng quan tâm là, chính sách ưu đãi có liên quan có thể tiếp tục hay không?

Quách Vĩ Toàn thở ra một cái, lại nói:

- Tất cả mọi người có phần không yên tâm, sẽ có biến đổi.

- Lão Quách, anh nói cho họ biết, tất cả các thỏa thuận mà Ủy ban nhân dân huyện Lân ký kết với họ đều sẽ tiếp tục có hiệu lực, huyện đã hứa hẹn bất cứ chính sách ưu đãi nào, cũng sẽ không hủy bỏ. Tuy huyện

Lân đã không còn, nhưng là một cấp chính quyền, tất cả chính sách ban hành đều có hiệu lực pháp luật, không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, Thành ủy đã ban hành văn kiện, tất cả công tác vững vàng quá độ, tiếp tục có hiệu lực. Anh nói cho họ biết, đợi sau khi bộ máy Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận đã được xác định, quận sẽ ký thảo thuận thuận hợp tác bổ sung với họ, giải trừ sự lo lắng cho họ.

- Được, tôi lập tức đi nói chuyện với họ.

Về mặt Quách Vĩ Toàn hơi phức tạp, ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng vẫn không khỏi bận tâm.

Cho dù bây giờ Bành Viễn Chinh hứa hẹn nhiều việc, nhưng trong tương lai, một khi hắn không phải là người chủ quản quận Kiến An này, những lời hứa của hắn sẽ trở thành bọt nước.

Dường như hiểu được bản khoăn của Quách Vĩ Toàn, Bành Viễn Chinh cười nhạt một tiếng:

- Lão Quách, anh không cần lo lắng nhiều như vậy. Không là nhân vật số một, tôi vẫn có thể là Chủ tịch quận kia mà? Chỉ cần tôi còn nhậm chức ở quận, những gì tôi hứa hẹn, nhất định sẽ giữ lời!

Mà cho dù Thành ủy điều tôi rời khỏi quận, tôi cũng sẽ thông qua lãnh đạo thành phố giải quyết việc này một cách rất rảo, không để lại rắc rối cho các đồng chí, anh yên tâm đi!

Giọng Bành Viễn Chinh tuy bình thản nhưng chắc nịch như đinh đóng cột.

Bành Viễn Chinh quả thật đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Một khi hắn rời khỏi quận, hắn sẽ thông qua Chu Tích Thuần và Mạnh Cường, tiếp tục hoàn thành công tác mà hắn đã thúc đẩy, cho dù phải dùng đến quan hệ trong nhà, hắn cũng không tiếc, tuyệt đối không để xảy ra tình trạng người đi, cục diện cũng tan.

610. Chương 619: Thành Công Thượng Vị

Cuồng phong gào thét, hơn một tiếng sau, quả nhiên là tuyết đã bay đầy trời.

Những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng che trời phủ đất. Không bao lâu sau, toàn bộ thành phố Tân An liền được bao phủ bởi một cảnh tượng trắng lệt.

Trận mưa tuyết giăng co một ngày một đêm. Tuyết rơi xuống, nhiệt độ liền xuống âm không độ, khiến bầu trời mùa đông trở nên giá rét. Cuối năm, tất cả công tác đều tới giai đoạn kết thúc. Duy nhất còn chưa được xác định chính là bộ máy chính đảng khu Kiến An vẫn chưa được giải quyết.

Nháy mắt đã đến tết Âm lịch năm 1995. Trước tết Âm lịch một ngày, khi gần tới giờ tan làm, văn phòng Thành ủy đột nhiên nhận được điện thoại thông báo khẩn cấp. Buổi sáng ngày mai, Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình muốn tới Tân An thị sát công tác, mục đích cụ thể là tham quan hệ thống giáo dục và những hạng mục mới ở Tân An.

Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần giật mình kinh hãi, nhưng vẫn khấn trương an bài mọi thứ, lập tức làm tốt công tác nghênh đón Từ Xuân Đình. Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân cũng không dám chậm trễ, ngay cả Từ Xuân Đình sắp rời chức nhưng cho tới bây giờ ông cũng vẫn là Bí thư Tỉnh ủy. Tỉnh Giang Bắc vẫn không có người nào chống lại được ông. Hơn nữa, là Ủy viên trung ương chính trị, thân phận của Từ Xuân Đình bất luận đến chỗ nào cũng được đặt ở tầm cao.

Sáng ngày thứ hai, Từ Xuân Đình quả nhiên là đơn giản gọn nhẹ đến Tân An. Đại khái trước khi ông ta rời chức thì lần cuối cùng hạ cơ sở để công tác.

Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần và Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân hai người cùng nhau tiếp đãi Từ Xuân Đình. Từ Xuân Đình đầu tiên đến tham quan hai trường học trong hệ thống giáo dục Tân An, sau đó lại đi xem qua một số hạng mục mới của khu Kiến An.

Từ Xuân Đình rất khiêm tốn, cự tuyệt giới truyền thông đi theo. Ông ta lúc này xuống dưới, bất kể là truyền thông của tỉnh hay là truyền thông bản địa, đều không có đoàn phóng viên đi theo phỏng vấn. Ông

ta trước tiên nói qua với Chu Tích Thuần, không được quấy nhiễu địa phương, không báo cáo tin tức, không có xe cảnh sát mở đường, nói chuyện trong bí mật. Đây chỉ là một cuộc điều tra nghiên cứu khảo sát.

Từ Xuân Đình buổi tối ở lại Tân An. Sáng hôm sau lại đến nơi trồng rau quả lớn trong nhà kính lớn nhất nằm ở ngoại ô thành phố. Sau đó mới lặng yên ngồi xe trở về tỉnh.

Từ Xuân Đình buổi tối ở lại thành phố, có nhân viên văn phòng Thành ủy phát hiện. Từ Xuân Đình sau bữa cơm tối, lại cùng với Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần đi tản bộ đến hơn một giờ.

Trong khoảng thời gian này, Bành Viễn Chinh trở lại thủ đô để thăm hai đứa con song sinh của mình. Hai đứa bé dưới sự chăm sóc của toàn thể cao thấp Phùng gia đã ngày một khỏe mạnh lớn lên. Trên nét mặt của chúng mơ hồ có bóng dáng của Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh.

Đứa con trai thì rất giống Phùng Thiển Như, còn con gái thì lại cực kỳ giống Bành Viễn Chinh, giữa hai hàng lông mày ánh lên vài phần anh khí.

Buổi sáng hai mươi hai tháng chạp, Chu Tích Thuần lại triệu tập Hội nghị thường vụ Thành ủy nghiên cứu cán bộ. Nhưng lúc này đây, những Ủy viên thường vụ khác lại tuyệt đối không ngờ, thái độ của Chu Tích Thuần lại trở nên vô cùng cứng rắn, mạnh mẽ khiến cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng được. Xem điệu bộ này không tiếc chống lại và trở mặt, ra sức đề cử Bành Viễn Chinh thượng vị.

Ngay cả Mạnh Cường cũng phải giật mình.

- Các đồng chí, trước khi thảo luận, tôi xin nhấn mạnh hai câu. Vấn đề phối trí chọn người của lãnh đạo khu chính đảng Tân An, chúng ta đã kéo dài rất lâu, Trước sau mời dự họp ba lần để thảo luận. Hơn nữa, lần này là lần thứ tư. Không thể cứ như vậy rồi để nó trôi qua, bởi vì nó sẽ ảnh hưởng tới công tác cơ sở và sự ổn định xã hội. Tôi ở đây tỏ thái độ, trong hội nghị thường vụ ngày hôm nay, chúng ta nhất định phải đưa ra kết quả xác định. Tôi không hy vọng sẽ tiếp tục như vậy mãi.

- Tôi ở đây cho thấy cái nhìn của mình. Tôi cho rằng, đồng chí Bành Viễn Chinh đảm nhận chức Bí thư quận ủy khu Kiến An là thích hợp và thỏa đáng. Đồng chí ấy tuy tuổi còn trẻ, nhưng kinh nghiệm lý lịch thì không nông cạn chút nào. Trước sau đã đảm nhiệm qua chức Phó trưởng phòng cơ quan Thành ủy, Trưởng phòng, Chủ tịch thị trấn cơ sở, Bí thư Đảng ủy, Ủy viên thường vụ Quận ủy Tân An, Bí thư cơ quan công ủy. Sau khi đến công tác tại huyện Lân thì lên chức Phó chủ tịch thường trực huyện, rồi Chủ tịch huyện. Trải qua nhiều cương vị rèn luyện như vậy, năng lực công tác của cậu ấy rõ như ban ngày.

- Chúng ta trực tiếp giơ tay biểu quyết.

Chu Tích Thuần không ngờ trực tiếp giơ tay lên:

- Đồng chí này tôi rất quen thuộc, và tín nhiệm. Tôi đồng ý gánh vác trách nhiệm lãnh đạo của mình.

Hàn Duy giật mình liếc mắt nhìn Chu Tích Thuần, thầm nghĩ Chu Tích Thuần nếu có thể nói loại lời này, đây là quyết tâm muốn đẩy Bành Viễn Chinh lên cao. Nhưng trong lòng của ông vẫn còn hồ nghi, lại do dự giơ tay lên, cười nói:

- Tôi cũng đồng ý. Các hạng mục công tác trước mắt của huyện Lân đều do đồng chí Bành Viễn Chinh chủ đạo thúc đẩy. Để cậu ấy đảm nhiệm chức vụ là có lợi cho tính kéo dài duy trì công tác.

Mạnh Cường im lặng giơ tay.

Những Ủy viên thường vụ khác thấy thái độ của Chu Tích Thuần mạnh mẽ, cứng rắn như vậy thì cũng giơ tay thông qua. Tà Kiến Quân nhú mày, thoáng tính toán một chút, cảm giác mình vì vậy mà trở mặt với Chu Tích Thuần thì rất không đáng giá, liền cắn răng quyết định lui một bước.

- Được rồi, tôi cũng đồng ý. Bành Viễn Chinh là đồng chí mà tôi tuy rằng không quen thuộc lắm, nhưng nếu Bí thư Chu, Phó bí thư Hàn đã tín nhiệm cậu ấy như vậy thì tôi cũng không có ý kiến. Tuy nhiên, tôi không đồng ý đề cử cậu ấy làm Ủy viên thường vụ Thành ủy. Làm Bí thư Quận ủy đã là một sự đề bạt đặc biệt rồi, nếu tiến vào bộ máy Ủy viên thường vụ Thành ủy thì rất không hợp thường quy, ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, không thích hợp. Còn trẻ như vậy mà đã là Ủy viên thường vụ Thành ủy, không cần nói đến thành phố của chúng ta, mà ngay cả toàn tỉnh cũng không có.

Tạ Kiến Quân trầm mặc nói.

Những Ủy viên thường vụ khác còn chưa kịp có phản ứng thì Chu Tích Thuần đã lạnh lùng cười, nói:

- Tuổi trẻ không phải là cái tội. Chúng ta cân nhắc một cán bộ, không phải xem tuổi của người đó mà là xem năng lực và phẩm chất của người đó, cùng với quần chúng cơ sở. Đồng chí Bành Viễn Chinh, bất kể là từ phương diện nào, chúng ta cũng tìm không ra một tật xấu. Một đồng chí như vậy tại sao lại không được đề bạt?

- Tuổi trẻ hóa cán bộ là do trung ương đề xướng. Tôi nhớ Chủ tịch Tạ năm đó được đề bạt lên làm Phó giám đốc sở chỉ mới hơn ba mươi tuổi. Lúc đó cũng có không ít người sau lưng nghị luận, nói là Chủ tịch Tạ sao lại được như thế? Kết quả như thế nào đây? Chủ tịch Tạ tuổi trẻ tài cao, ở trên cương vị lãnh đạo làm ra những thành tích không tầm thường. Dùng hành động thực tế để đánh trả lại những lời đồn đại và không tín nhiệm.

Chu Tích Thuần lời nói tuy rằng rất nghiêm túc, nhưng mọi người lại nghe trong đó có không ít hương vị trào phúng.

Tạ Kiến Quân lúc này sắc mặt đỏ lên.

- Khu Kiến An là khu trung tâm về kinh tế và chính trị của thành phố. Tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Khu vực này, Bí thư Đảng ủy kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Thành ủy là hành chính lệ thường, cũng không khác người. Đây là điều thứ nhất.

- Thứ hai, tôi đề nghị các đồng chí không nên đeo mắt kính thành kiến nhìn vào tuổi và kinh nghiệm lý lịch của đồng chí Bành Viễn Chinh. Cái chúng ta cần nhìn chính là năng lực và thành tích của cậu ấy. Tôi ở đây có một số số liệu, mọi người hãy xem qua.

- Trước khi Bành Viễn Chinh đến nhậm chức, tổng giá trị sản lượng của huyện Lân là năm trăm tám mươi triệu. Một con số ít đến thảm thương. Toàn bộ huyện, hộ nông nghiệp chiếm tuyệt đại đa số. Không có bất cứ một cơ sở công nghiệp nào. Người dân cũng không được ăn no mặc ấm. Nhưng vào năm 1994, trải qua hai năm cố gắng, Bành Viễn Chinh đã đoàn kết dẫn dắt lãnh đạo đảng chính của huyện Lân đẩy mạnh thu hút đầu tư và xây dựng hạng mục; chính hợp tài nguyên mượn lực phát triển, tạo ra thành tích khiến mọi người phải ngưỡng mộ. Do đó, từ một huyện nghèo đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Riêng tính đến cuối năm 1994, huyện Lân đã thực hiện được tổng giá trị sản lượng lên đến một một tỷ bảy trăm triệu, tăng trưởng cả năm đạt 114%. Cả năm hoàn thành thu nhập tài chính là bảy mươi chín triệu tám trăm sáu mươi ngàn, tài chính địa phương là một trăm hai mươi một triệu sáu trăm chín ngàn đồng. Sự tăng trưởng hoàn toàn rõ rệt so với những năm trước. Sinh hoạt phí thu vào cho người dân là ba ngàn hai trăm đồng, phân biệt so với tám trăm sáu mươi đồng so với năm ngoái. Năm 1994, toàn bộ giá trị nông nghiệp của huyện là một trăm năm mươi triệu. Đây là một con số chói mắt, đủ để chứng minh năng lực dẫn dắt, trình độ và nhiệt tình của Bành Viễn Chinh. Và đây cũng đã thuyết minh, trung ương đề xướng tuổi trẻ hóa cán bộ, tri thức hóa và chuyên nghiệp hóa là rất anh minh. Chúng ta nhất định phải trọng dụng và đặc biệt đề bạt những cán bộ như Bành Viễn Chinh.

- Chỉ trong hai năm thời gian, để cho một huyện nghèo có tiếng trong tỉnh thoát thai hoán cốt, ai làm được điều này? Nếu ai có thể, tôi liền đề bạt ngay. Bí thư Tỉnh ủy Từ đến thành phố khảo sát, còn đặc biệt nói với tôi, hiện tại chúng ta đẩy mạnh cải cách mở cửa, cần những cán bộ trẻ như Bành Viễn Chinh. Tỉnh ủy đã hướng Ban tổ chức trung ương đề cử Bành Viễn Chinh vào trong danh sách mười một cán bộ hậu bị trọng điểm, xếp vào danh sách điều phối của trung ương.

Chu Tích Thuần không cho các Ủy viên thường vụ khác có thời gian lên tiếng, thao thao bất tuyệt, miệng nói như đao. Ông ta dùng con số để nói chuyện, quả thật đã phóng đại chiến tích của Bành Viễn Chinh trước mặt các Ủy viên thường vụ, khiến cho người khác cho dù không muốn cũng không thể làm gì hơn.

Tuy nhiên, đây không phải là nhân tố quan trọng. Quan trọng nhất là đoạn cuối cùng mà Chu Tích Thuần nói, Bành Viễn Chinh đã được Tỉnh ủy đề cử vào danh sách cán bộ hậu bị do Trung ương thống nhất phối trí. Điều này đem Bành Viễn Chinh một bước lên mây, ngay cả thành phố cũng không bì kịp.

Nói như vậy không phải là nói lung tung. Chu Tích Thuần không có khả năng nói láo. Ông ta đã ám chỉ như vậy, khiến cho rất nhiều Ủy viên thường vụ vốn tính toán phản đối phải ngậm miệng lại.

Bành Viễn Chinh đảm nhiệm chức Bí thư Quận ủy khu Kiến An đồng thời đề cử làm Ủy viên thường vụ Thành ủy, đa số Ủy viên thường vụ đều thông qua. Tạ Kiến Quân tuy rằng bảo lưu ý kiến cá nhân phục tùng quyết định của tổ chức, làm ra thỏa hiệp lâm thời, nhưng ông ta vẫn yên tâm mình có chỗ dựa vững chắc. Ông ta cho rằng, người sắp tiếp nhận chức Bí thư Tỉnh ủy của Từ Xuân Đình nhất định sẽ loại đi bổ nhiệm này.

Kế tiếp, Hội nghị thường vụ Thành ủy lại triển khai phân tranh chọn người cho khu Kiến An. Chu Tích Thuần đề cử Bành Viễn Chinh thượng vị thành công, những ứng cử viên cho chức Chủ tịch quận đều làm ra nhượng bộ, đạt thành cân bằng chính trị với đám người Tạ Kiến Quân, quyết định điều nhiệm Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Cổ Khái Minh đến Kiến An làm Chủ tịch quận. Về phần Bành Viễn Chinh hướng Chu Tích Thuần hết lòng đề cử Quách Vĩ Toàn, nhưng do điều kiện ở mọi phương diện không phù hợp nên tạm thời bỏ qua.

Hai mươi sáu tháng chạp, Thành ủy truyền đạt mệnh lệnh bổ nhiệm. Mà gần như cùng lúc đó, quyết định bổ nhiệm Bành Viễn Chinh lên làm Ủy viên thường vụ Thành ủy trong Hội nghị thường vụ Tỉnh ủy cũng đã được thông qua. Căn cứ vào chỉ thị của lãnh đạo tỉnh ủy có liên quan, suy xét đến tình hình thực tế của khu Kiến An, yêu cầu Thành ủy thay thế Ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy tuyên bố bổ nhiệm ban lãnh đạo khu Kiến An, để bảo đảm được sự ổn định liên tục về kinh tế và xã hội của khu.

Sở dĩ nhanh như vậy, đại khái là Từ Xuân Đình trước khi đi đã trợ giúp lần cuối cùng. Bành Viễn Chinh tránh không được, phải gọi điện thoại cảm ơn Từ Xuân Đình. Từ Xuân Đình chỉ cười ha hả, nói mình bất quá chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

611. Chương 620: Độ Cao Mới, Bộ Máy Mới

10h sáng, khu Kiến An tổ chức đại hội cán bộ. Thành ủy sẽ đến tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất.

Dưới đài, toàn bộ cán bộ cấp phó phòng trở lên đã có mặt, ngồi đầy trong hội trường của Quận ủy. Hội trường rất nghiêm trang, ánh sáng ngời ngời. Trên đài chủ tịch có bốn người. Một là Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, một là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban tổ chức cán bộ. Còn có hai người nữa là Bành Viễn Chinh và Cổ Khải Minh.

Cổ Khải Minh hơi liếc ánh mắt phức tạp nhìn Bành Viễn Chinh, thấy thần sắc của hắn thông dong, điềm tĩnh thì trong lòng càng tăng thêm vài phần buồn bực và áp lực. Được Thành ủy điều nhiệm đến khu Kiến An làm Chủ tịch, đối với một Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng mà nói thì xem như là một sự trọng dụng rồi.

Nhưng bất kể thế nào, Cổ Khải Minh cũng không cảm thấy cao hứng nổi. Bởi vì y nhiều năm trước đã là Bí thư Quận ủy khu Tân An. Hiện tại y lại là cấp dưới của Bành Viễn Chinh, nghiêm nhiên trở thành người lãnh đạo trực tiếp của y, trở thành một Bí thư Quận ủy đề đầu y.

Nghĩ tới sau này sắp sửa bị Bành Viễn Chinh công khai phân công công việc, Cổ Khải Minh sẽ diện có chút không nịnh được. Nhưng quan trường chính là như thế, quan cao một bậc đề chết người. Anh không nịnh được cũng phải nịnh.

Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân lúc tìm y nói chuyện, y vốn muốn từ chối đảm nhiệm chức Chủ tịch quận ủy khu Kiến An, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng ra được. Cự tuyệt quyết định bổ nhiệm này thì chính là đối nghịch với lãnh đạo Thành ủy và Tạ Kiến Quân, coi như bản thân y đã tự chôn vùi tiền đồ chính trị của mình.

Cần nhắc mãi, cuối cùng y quyết định đến Tân An nhậm chức.

Nếu sau này phải công tác dưới quyền Bành Viễn Chinh, tâm tình của y nhất định phải thay đổi. Hai ngày nay, Cổ Khải Minh vẫn gian nan điều chỉnh tâm trạng của mình. Căn cứ vào việc người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, y từ từ chuẩn bị chấp nhận sự thật.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Bành Viễn Chinh, nỗi bận tâm của y lại vùng trỗi dậy. Một loại cảm xúc xấu hổ và giận dữ thổi quét toàn thân, khiến cả người y mệt mỏi. Tuy nhiên, y chung quy vẫn là cán bộ lẫn lộn nhiều năm trong quan trường, lực không chế tất nhiên vẫn phải có.

Lấy lại bình tĩnh, Cố Khải Minh chuyển lời phát biểu lại cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, tay cầm micro nhìn cán bộ xung quanh dưới đài, cất cao giọng nói:

- Các đồng chí, hiện tại bắt đầu cuộc họp. Xin mọi người yên lặng. Sau đây, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Trưởng ban tổ chức cán bộ Thành ủy Chu đến tuyên bố quyết định bổ nhiệm cán bộ mới nhất.

Trưởng ban Chu uy nghiêm gật đầu, tiếp nhận lời nói, lập tức vào đề ngay:

- Hôm nay, căn cứ vào chỉ thị của Ban tổ chức lãnh đạo tỉnh ủy, tôi chịu sự ủy thác của Bí thư Thành ủy Chu, đến Kiến An để tuyên bố quyết định điều chỉnh bộ nhiệm ban lãnh đạo khu Kiến An của Tỉnh ủy và Thành ủy.

- Trải qua Hội nghị thường vụ Thành ủy đề danh, trải qua Hội nghị thường vụ Tỉnh ủy nghiên cứu quyết định, bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh làm Ủy viên thường vụ Thành ủy Tân An.

Trưởng ban Chu đọc quyết định, cả hội người lắng ngắt như tờ. Mặc dù tin tức Bành Viễn Chinh trở thành Ủy viên thường vụ Thành ủy hai ngày nay đã truyền bá cao thấp ở quận, nhưng chân chính từ miệng của Trưởng ban Tổ chức chứng thực, đã khiến cho mấy trăm cán bộ tỉnh thần rung động.

Ủy viên thường vụ Thành ủy mặc dù chỉ là một hư chức, nhưng đại diện cho quyền lực trung tâm, đại diện cho hành chính cấp bậc Phó giám đốc sở. Có thể đội được cái mũ quan này lên đầu, chức vị Bí thư Quận ủy của Bành Viễn Chinh lại càng được nâng cao. Không chỉ là nhân vật số một của quận, mà còn là lãnh đạo Thành ủy. Rất nhiều Phó chủ tịch thành phố bình thường cũng phải xếp hạng sau hắn.

Tuổi trẻ như vậy, quyền cao chức trọng, người nào có thể đứng vào?

Một số cán bộ tâm phúc của Bành Viễn Chinh tất nhiên là vô cùng hưng phấn, ví dụ như đám người Mã Thiên Quân, Vương Hạo. Bành Viễn Chinh cấp bậc càng cao, quyền lực càng lớn, đối với bọn họ mà nói thì lại càng có lợi. Cho dù đơn thuần chỉ là ô dù, nhưng cũng đủ che được nắng.

Trưởng ban Chu dừng một chút lại nói:

- Trải qua Hội nghị thường vụ Thành ủy nghiên cứu quyết định, bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh là Bí thư Quận ủy khu Kiến An, chủ trì công tác toàn diện của khu.

Sau khi tuyên bố quyết định bổ nhiệm Bành Viễn Chinh xong, cả hội trường lúc này mới bùng nổ tiếng vỗ tay như sấm. Bành Viễn Chinh cười đứng dậy, hướng dưới đài cúi người chào rồi phát tay.

Nhưng tiếng vỗ tay vẫn kéo dài không dứt. Rất nhiều cán bộ không ngờ kích động đứng dậy, vỗ tay đến đỏ cả mặt. Bành Viễn Chinh từ khi công tác ở huyện Lân đến nay, chăm lo toàn diện cho sự phát triển, trực tiếp thay đổi diện mạo của một huyện nghèo. Đồng thời rút lui huyện thiết lập khu, trở thành một khu trung tâm của thành phố, khu kinh tế mạnh nhất. Chiến tích chói mắt chính là danh tiếng và uy tín. Trong suy nghĩ của các cán bộ ở đây không người nào có thể thay thế được.

Cố Khải Minh hơi nhú mảy.

Hàn Duy thì mỉm cười không nói.

Trưởng ban Chu bắt đầu nhìn Bành Viễn Chinh một cái.

Bành Viễn Chinh lại phải đứng dậy cúi đầu thêm một lần nữa. Lúc này tiếng vỗ tay dưới đài mới chịu bình ổn lại.

Trưởng ban Chu hắng giọng một cái, tiếp tục tuyên bố quyết định bổ nhiệm.

- Bổ nhiệm đồng chí Cố Khải Minh là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó bí thư, đề danh Chủ tịch quận.

Dưới đài cũng vang lên tiếng vỗ tay. Mà trên đài là Bành Viễn Chinh đi đầu vỗ tay.

Cố Khải Minh mỉm cười, đứng dậy cúi chào.

- Trải qua nghiên cứu quyết định trong Hội nghị thường vụ Thành ủy, quyết định bổ nhiệm Âu Dương Dũng làm Phó bí thư Quận ủy, Cổ Xuân Trường làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu, Mẫn Lượng làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Đảng ủy Công an. Lý Minh Nhiên làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Hùng Vi là Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ, Phan Thường làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo, Hàn Quân Trường làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc, Trì Ưng làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban chỉ huy quân sự, Mạc Xuất Hải làm Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chánh văn phòng Quận ủy, Quách Vĩ Toàn làm Ủy viên thường vụ Quận ủy.

- Thành ủy đề danh Lý Minh Nhiên, Quách Vĩ Toàn, Nghiêm Hoa, Ninh Hiểu Linh và Đồng Dũng làm Phó chủ tịch quận. Vương Hạo, Mã Thiên Quân, Vi Minh Hiên làm trợ lý Chủ tịch quận.

- Đề danh đồng chí Tổng Cát Liệt làm Chủ tịch Hội đồng nhân dân. Đồng chí Mã Minh Nguyên làm Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc.

Trưởng ban Chu tuyên bố một hơi vị trí sắp xếp của các lãnh đạo khu Kiến An. Đồng thời, còn bổ nhiệm rõ ràng bộ máy Hội đồng nhân dân, Mặt trận tổ quốc xuống dưới.

Quận ủy.

Bí thư Quận ủy Bành Viễn Chinh (kiêm Ủy viên thường vụ Thành ủy), Phó bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, Phó bí thư Quận ủy Âu Dương Dũng, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Cổ Xuân Trường, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Bí thư Đảng ủy Công an Mẫn Lượng, Ủy viên thường vụ Quận ủy Lý Minh Nhiên, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tổ chức cán bộ Trường Hùng Vi, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo Phan Thường, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc Hàn Quân Trường, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban chỉ huy quân sự Trì Ưng, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Chánh văn phòng quận ủy Mạc Xuất Hải, Ủy viên thường vụ Quận ủy Quách Vĩ Toàn.

Ủy ban Nhân dân quận.

Chủ tịch quận Cổ Khải Minh, Phó chủ tịch thường trực huyện Lý Minh Nhiên, Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch quận Quách Vĩ Toàn, Phó chủ tịch quận Nghiêm Hoa, Ninh Hiểu Linh, Đồng Dũng. Ba trợ lý Chủ tịch quận Vương Hạo, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiên.

Bởi vậy, thành viên ban lãnh đạo khu Kiến An trước tết âm lịch hết thầy đã được xác định.

Ngoại trừ một số người thì những người khác chức vị vẫn không thay đổi. Chỉ có bên UBND quận, Lý Minh Nhiên đã danh chính ngôn thuận trở thành Phó chủ tịch thường trực quận, cùng với Quách Vĩ Toàn tiến nhập vào bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy.

Đối với cá nhân Bành Viễn Chinh mà nói, thì hắn đã đạt đến độ cao mới trên con đường làm quan, còn đối với khu Kiến An mà nói, bộ máy mới đã mang lại được một làn gió mới.

Đại hội bổ nhiệm chấm dứt, nhưng hội nghị vẫn không có giải tán. Bành Viễn Chinh và Cổ Khải Minh tiễn Hàn Duy và Trưởng ban Chu về lại thành phố. Còn nhắc nhở Mạc Xuất Hải bảo các cán bộ đến tham gia đại hội không cần ra về, cứ tiếp tục ở lại họp.

Bành Viễn Chinh nhìn Hàn Duy và Trưởng ban Chu lên xe đi về, rồi lại nhìn Cổ Khải Minh:

- Lãnh đạo cũ, đi thôi. Chúng ta về gặp mặt mọi người.

Cổ Khải Minh cười xấu hổ:

- Bí thư Bành đừng nói như vậy, về sau gọi tôi là lão Cổ được rồi.

Mặc dù cùng công tác trong một bộ máy, nhưng Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cấp bậc và địa vị chính trị cao hơn Cổ Khải Minh một bậc. Cổ Khải Minh làm sao mà dám xưng là lão lãnh đạo chứ. Còn Bành Viễn Chinh kỳ thật chỉ là một loại thái độ khách sáo. Nếu hiện tại hắn và Cổ Khải Minh đã làm việc với nhau, những gì trước đây bỏ qua không đề cập tới, nhưng sự tôn trọng Cổ Khải Minh vẫn phải có. Còn về phần Cổ Khải Minh có phối hợp hay không thì là chuyện của y.

- Được, chúng ta đi thôi.

Bành Viễn Chinh xoay người rời đi. Cố Khải Minh theo sát đằng sau.

Hai người bước vào trong hội trường, toàn bộ cán bộ đều đứng dậy vỗ tay hoan nghênh. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Bành Viễn Chinh và Cố Khải Minh bước lên đài chủ tịch, ngồi vào chỗ của mình. Bành Viễn Chinh cầm micro, cất cao giọng nói:

- Các đồng chí Ủy viên thường vụ quận ủy hãy lên đài, chúng ta cùng nhau mở một đại hội.

Những Ủy viên thường vụ quận ủy dưới đài nghe vậy đều đứng dậy. Âu Dương Dũng đi đầu, Quách Vĩ Toàn đi đằng sau nhất, theo thứ tự mà bước lên đài Chủ tịch. Người của quận ủy đã sắp xếp vị trí ngồi đâu vào đấy.

Toàn thể mười hai Ủy viên thường vụ quận ủy đã xuất hiện.

Âu Dương Dũng cầm micro cười nói:

- Dựa theo chỉ thị của Bí thư Bành, yêu cầu các đồng chí ở lại. chúng ta cùng nhau mở một cuộc họp, coi như là Hội nghị thường vụ quận ủy lần thứ nhất bắt đầu từ lúc khu Kiến An được thành lập. Tập thể chúng ta cùng họp mặt.

- Những Ủy viên thường vụ quận ủy đang ngồi đây tôi sẽ không giới thiệu lại, tất cả mọi người đều đã quen thuộc. Tôi ở trong này, đại diện cho bộ máy Ủy viên thường vụ quận ủy hướng toàn bộ cán bộ quần chúng của khu tổ thái độ. Từ hôm nay trở đi, chúng tôi nhất định sẽ cần cù công tác, cố gắng tiến thủ, đẩy mạnh cải cách mở ra, vì toàn bộ kinh tế xã hội của khu được phát triển một cách toàn diện. Sau đây, xin mời Chủ tịch quận lên tiếng phát biểu.

Cố Khải Minh cười nói.

- Cảm ơn Thành ủy đã tín nhiệm, để cho tôi tới quận chúng ta công tác. Khu Kiến An là một khu mới, cũng là khu trung tâm kinh tế của thành phố. Tương lại trong vài năm tới sẽ phát triển, mở ra một thế cục mới. Có thể được công tác ở quận, tôi cảm thấy rất tự hào. Đồng thời cảm thấy trọng trách của mình càng nặng nề.

- Những năm trước đây, dưới sự lãnh đạo của Bí thư Bành, công tác của quận đã được xây dựng một cơ sở kiên cố. Kế tiếp, tôi nguyện ý cùng với các đồng chí, thống nhất dưới sự lãnh đạo của quận ủy, đồng lòng hợp sức khai thác, tranh thủ đẩy mạnh công tác lên một bước cao hơn. Xin các đồng chí hãy giám sát công tác của tôi.

Đây là Cố Khải Minh lần đầu tiên xuất hiện ở quận, nhưng y cũng không nói nhiều lắm, lời ít ý nhiều kết thúc bài nói chuyện của mình. Trong lòng của y rất minh bạch, giờ phút này, trong trường hợp như thế này, diễn viên chính không phải là y mà là Bành Viễn Chinh,

Nếu sự đúng mực ấy mà không được lặp lại, thì sau này y công tác tại khu Kiến An sẽ rất gian nan.

612. Chương 621: Âm Mưu Có Thực Hiện Được Không?

Cố Khải Minh phát biểu xong, liền cao giọng cười, nói:

- Chúng ta vỗ tay nhiệt liệt, mời Bí thư Bành đưa ra chỉ thị quan trọng!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, kéo dài không dứt.

Bành Viễn Chinh cười cười, đứng dậy phát phát tay cao giọng nói:

- Hôm nay tôi không chỉ thị gì, cũng không nói lời khách sáo, chỉ muốn biểu lộ một chút tình cảm với mọi người, nói vài lời chân thành.

Còn có ba ngày nữa, là Tết âm lịch, trong nháy mắt, tôi đến quận công tác đã hai năm. Trong hai năm qua, tôi đã trải qua một cuộc đấu tranh trên mảnh đất này, từng bước tiến bộ và phát triển, thậm chí hoàn toàn thay da đổi thịt. Đến hôm nay, chúng ta hoàn toàn có thể tự hào mà nói, chúng ta không thẹn với kỳ ngộ mà thời đại ban cho, cũng không hổ thẹn với sự ủy thác của Đảng và nhân dân giao cho.

Thành tích này không phải của cá nhân nào, không phải công lao của tôi hoặc bất kỳ lãnh đạo nào, mà đó là kết quả của sự hăng hái cố gắng, trên dưới một lòng của tất cả chúng ta! Không có sự ủng hộ và phối hợp của mọi người, quyết sách của chúng ta sẽ không thể được thực hiện đầy đủ đến nơi đến chốn. Cho nên, ở đây, tôi muốn đại diện Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận cũng như danh nghĩa cá nhân tôi, chân thành cảm tạ các đồng chí!

Bành Viễn Chinh nói xong, khom người thật thấp chào mọi người dưới đài.

- Từ Huyện Lân đến quận Kiến An, từ một huyện nghèo khó lạc hậu đến một quận trung tâm được hàng trăm ngàn dân thành phố quan tâm, chúng ta đi trên một con đường quyết chí tự cường, tôi cảm nhận một cách sâu sắc trách nhiệm trọng đại trên vai, một sứ mệnh vô cùng vinh quang. Bước tiếp theo, công việc của chúng ta chủ yếu có ba mảng lớn: thứ nhất là đẩy mạnh cải cách mở cửa, phát triển kinh tế, cố gắng khiến cải cách mang lại thành quả thực tế cho nhân dân toàn quận; thứ hai, đẩy mạnh tiến trình đô thị hóa, tăng cường xây dựng công trình cơ sở cho nội thành, nâng cao hình tượng và cấp bậc của quận; thứ ba, đẩy mạnh xây dựng xã hội văn hóa, xây dựng Kiến An thành một quận đặc biệt, thực hiện phát triển toàn diện.

Bởi vậy, trong hai năm tới, công tác của chúng ta càng thêm nặng nề, các đồng chí Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận, các ban ngành, đơn vị, xã, thị trấn phải chuẩn bị tốt tư tưởng, bởi vì hai năm qua quận Kiến An phát triển như thế nào, cũng là hai năm chúng ta phấn đấu gian khổ.

Tôi mong rằng tất cả mọi người gánh vác trách nhiệm, kiên quyết quán triệt công tác do Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận giao cho, nắm chắc thực hiện các dự án và công tác hàng ngày, bất kể là quản lý xã hội hay quản lý kinh tế, bất kể là nghiên cứu hay công tác cụ thể, đều phải chung sức đồng tiến, không cho phép để xảy ra tình trạng lợi dụng quan hệ hay tình cảm để ràng buộc người khác!

Đi ngược dòng nước, không tiến tức là lùi. Tôi không muốn có ai bị loại bỏ trong cơn sóng triều lịch sử đang cuộn cuộn tiến về phía trước, tôi hy vọng tất cả mọi người có thể đuổi kịp nhịp bước phát triển, mỗi người đều có thể đi lên một cách tốt đẹp.

- Ở đây tôi đề ra hai mục tiêu, hai hứa hẹn. Thứ nhất, trong hai năm tới, chúng ta phải tập trung tinh thần và sức lực, một lòng một dạ phát triển kinh tế. Các số liệu kinh tế tăng gấp đôi, tiến vào top 100 quận huyện cả nước; tập trung tài lực tiến hành xây dựng đô thị hóa theo quy phạm, nâng cao phúc lợi công cộng và bảo hiểm xã hội. Tăng đầu tư vào ngành giáo dục, y tế và phục vụ công cộng gấp hai lần mức hiện nay, đạt được mức thu nhập bình quân của các quận phát triển vùng duyên hải.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, bên dưới lập tức có tiếng bàn luận xôn xao. Top 100 huyện cấp quốc gia thì còn có thể nỗ lực đạt được, nhưng đầu tư cao như thế vào ngành giáo dục, y tế và phục vụ công cộng, làm sao tài chính quận có thể kham nổi? Huống chi, mức độ đầu tư tiêu chuẩn của toàn thành phố chỉ có chừng đó, đầu tư ở quận sao có thể cao hơn so với thành phố được?

Bành Viễn Chinh im lặng một lát, đột nhiên lại hắng giọng một cái, nói:

- Tài lực của chúng ta là từ người dân mà có, cũng phải sử dụng toàn bộ cho dân. Phát triển kinh tế, cải thiện dân sinh, nâng cao cấp bậc thành phố, đây là những điều mang tính tuần hoàn.

Còn đây là hứa hẹn của tôi. Thứ nhất, tăng cường xây dựng tác phong và hiệu quả công tác, bắt đầu từ các lãnh đạo chủ chốt của Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận. Nếu ai phát hiện Quận ủy và Ủy ban nhân dân vi phạm quy định, có thể tố giác, tố cáo trực tiếp với tôi. Kể cả cá nhân tôi đều phải nhận sự giám sát của cán bộ quần chúng toàn quận. Quận ủy sẽ thiết lập một văn phòng tác phong và hiệu năng công tác, do tôi làm Chủ nhiệm, Chủ tịch quận Cổ và Bí thư Âu Dương làm Phó chủ nhiệm.

Với cơ cấu như vậy, từ hôm nay trở đi, thực hiện lệnh cấm uống rượu vào buổi trưa. Mặc kệ lý do gì, hề không phải là tiếp đãi công vụ, đều không được phép uống rượu vào buổi trưa, dù là nhân viên công tác hay tôi cũng vậy, không có ngoại lệ. Hề có vi phạm, bất kể là ai, cách chức ngay tại chỗ. Xin mọi người chú ý, là cách chức, chứ không phải miễn chức!

Đơn giản hóa thủ tục công tác, thực hiện chế độ việc ngày nào xong ngày đó. Về phương diện nâng cao hiệu suất công tác, tôi rất quyết tâm, mong rằng được mọi người phối hợp và ủng hộ. Tôi không muốn phải xử lý đồng chí nào cả, mong mọi người đừng để Bí thư Quận ủy tôi phải khó xử.

Đề xướng tiết kiệm, kinh phí cho cơ quan Đảng chính giảm mỗi năm 10 phần trăm, nếu không cần thiết, không được phép mua mới thiết bị văn phòng và xe công.

Lời hứa hẹn thứ hai của tôi là xây dựng cơ chế đề bạt cán bộ theo quy phạm. Người có khả năng lên, người tầm thường xuống, ai không làm được việc, thì xin lỗi, xin mời xuống ngay cho. Những lời này của tôi không phải là nói suông, kế tiếp Quận ủy sẽ họp hội nghị để hoàn thiện quy tắc chi tiết. Nếu có đồng chí nào thật sự có trình độ, tạo được thành tích, tôi sẽ đích thân đề cử với Thành ủy, đề bạt người đó, nhậm chức ở quận hoặc giao lưu đến quận khác công tác!

Tôi nhấn mạnh, tôi nói được là làm được, tuyệt đối không hô hào theo kiểu phong trào, không làm một cách hình thức. Trong nhiệm kỳ của mình, tôi sẽ cố gắng hết sức làm tròn phận sự, không phụ lòng Thành ủy và cán bộ, quần chúng toàn quận kỳ vọng! Cuối cùng, chúc mọi người hưởng một năm mới vui vẻ, hạnh phúc!

Bành Viễn Chinh kết thúc bài phát biểu của mình trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lần này hấn công khai lên tiếng, căn bản là xác định phương hướng và mục tiêu công tác tổng thể. Sở dĩ hấn quyết định nói ra tại đây, một mặt là nhắc nhở cán bộ toàn quận, mặt khác cũng để tránh cho nội bộ bộ máy thành viên tranh cãi, đùn đẩy.

Tuy nhiên, giờ này, có nhiều người cho rằng Bành Viễn Chinh làm ra vẻ thể thôi, để tỏ thái độ, chỉ có rất ít người nghĩ là Bành Viễn Chinh sẽ làm thật.

...

Nhưng Bành Viễn Chinh làm thật! Cùng ngày, hấn triệu tập hội nghị Ủy viên thường vụ Quận ủy mở rộng, xác định liên tiếp năm quyết sách quan trọng và mấy chục hạng mục công tác.

Quận ủy thành lập văn phòng tác phong và hiệu năng, điều d Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy Lý Tuyết Yến làm Phó chủ nhiệm thường trực văn phòng xử lý hiệu năng, kiêm nhiệm Phó trưởng ban thư ký Quận ủy, Phó chánh văn phòng Quận ủy, hỗ trợ công tác cho Mạc Xuất Hải.

Trong khi một số cán bộ cơ quan oán trách Bành Viễn Chinh mới nhận chức liền vội vàng đốt lên “ba đồng lửa”, khiến cho ngày Tết âm lịch trôi qua không yên ổn, Bành Viễn Chinh xin phép Thành ủy, trở về Thủ đô ăn Tết.

Lúc hấn đi, đã là chiều ngày hai mươi chín. Vốn hấn muốn gọi Mạnh Lâm, Phùng Thiển Như và hai đứa bé đến Tân An ăn Tết, nhưng bà Phùng nhất định không đồng ý, nói hai đứa bé quá nhỏ, đi đường dài mệt nhọc sẽ xảy ra vấn đề. Bà coi hai đứa bé như vật báu, bà nói không được là không được.

Bành Viễn Chinh bắt đắ dĩ, đành phải về Thủ đô. Nhưng hấn vừa lên làm Bí thư Quận ủy và Ủy viên thường vụ Thành ủy, không thể ở lâu ở Thủ đô, đầu tháng ba phải trở về quận.

Bành Viễn Chinh đáp chuyến máy bay tối đi Thủ đô, cùng đi với hấn còn có Hầu Khinh Trần. Hầu Khinh Trần nhất định đòi cùng đi với Bành Viễn Chinh, hấn cũng không có cách nào. Còn Hầu Khinh Trần giải thích như thế nào với người trogn nhà cô, hấn cũng không rõ.

10 giờ 30 tối, máy bay tới Thủ đô. Ra khỏi sân bay, Bành Viễn Chinh quay lại nhìn Hầu Khinh Trần, cười khổ nói:

- Chị Khinh Trần, chờ một lát, lát nữa xe đến đón, em sẽ đưa chị về nhà trước!

Hầu Khinh Trần mặc một áo lông màu trắng ngà, đội mũ lông xù, trong bóng đêm rất bắt mắt. Hai tay cô ôm trước ngực, đột nhiên cô gơ tay chỉ một chiếc Blue Bird ở cách đó không xa, cười hì hì nói:

- Niệm Ba mang xe tới đón rồi, cậu đi chung xe với chị đi, chị đưa cậu về nhà trước!

Hầu Khinh Trần cố ý nhấn mạnh câu “đưa cậu về nhà trước”.

Trong khi hai người nói chuyện, chiếc xe kia đã dừng hấn, Hầu Niệm Ba xoa xoa tay, nhảy xuống xe, chạy tới cười khanh khách ôm lấy Hầu Khinh Trần.

Hầu Niệm Ba ôm chị, liếc nhìn Bành Viễn Chinh đứng bên cạnh một cái, kề tai Hầu Khinh Trần khẽ hỏi:

- Chị, âm mưu của chị có thực hiện được không?

Mặt Hầu Khinh Trần đỏ lên, gắt khê:

- Tiểu nha đầu, đoán mò cái gì vậy? Nói nhảm!

Thấy trong mắt chị một chút thất vọng và kiên quyết, Hầu Niệm Ba sâu kín thở dài, buông Hầu Khinh Trần ra, xoay người lại nhìn Bành Viễn Chinh đùa:

- Anh Viễn Chinh, nhớ em không?

Bành Viễn Chinh cười, bước tới ôm Hầu Niệm Ba một cách chùng mực, hẳn cũng có phần thích cô bé Hầu Niệm Ba có tính cách đơn thuần và ngay thẳng này, coi cô như em gái.

- Anh Viễn Chinh, muộn rồi, anh lên xe của tụi em đi, có lẽ xe của anh xảy ra vấn đề trên đường rồi. Anh gọi điện thoại một tiếng cho trong nhà đi!

Hầu Niệm Ba lấy một cái điện thoại di động ra đưa cho Bành Viễn Chinh.

613. Chương 622: Phùng Lão Chính Thức Thừa Nhận

Bành Viễn Chinh liên lạc với trong nhà, rồi lên xe của Hầu Niệm Ba

Trên xe, Hầu Niệm Ba nói không ngừng như một chú chim hoàng anh, thỉnh thoảng lại nhìn Bành Viễn Chinh và Hầu Khinh Trần bằng một ánh mắt hết sức ám muội, khiến Bành Viễn Chinh rất xấu hổ.

Cũng may tài xế lái xe khá nhanh, chẳng bao lâu đã tới biệt thự Phùng gia. Bành Viễn Chinh ra hiệu lái xe dừng lại trước cửa, rồi nhìn Hầu Khinh Trần và Hầu Niệm Ba, cười cười:

- Niệm Ba, chị Khinh Trần, hai người có vào nhà ngồi chơi một lát không?

Hầu Khinh Trần nhẹ nhàng mỉm cười:

- Thôi, hôm nay muộn quá rồi, ngày mai chị và Niệm Ba đến thăm Thiên Như và hai cháu bé.

- Được, vậy em xuống nhé, hẹn gặp lại.

Bành Viễn Chinh đẩy cửa xuống xe, lái xe vội ra phía sau mở thùng xe lấy hành lý cho hắn.

Hầu Niệm Ba quay cửa kính xe xuống, nhô đầu ra, cười hì hì:

- Anh Viễn Chinh, quên chúc mừng anh, nghe nói anh đã thành cán bộ cấp phó giám đốc sở rồi. Chà chà, cũng không đơn giản nha. Trong số chúng ta, anh là người rất có tiền đồ. Chúc mừng, chúc mừng, có lì xì cho em không vậy?

Hầu Niệm Ba nói cũng đúng với tình hình thực tế. Trong số những người trẻ tuổi của các thế gia đi theo con đường chính trị, Bành Viễn Chinh là người tiến nhanh nhất, vững chắc nhất, hơn nữa lại đảm nhiệm thực chức, là “quan phụ mẫu” chủ quản một phương.

Bành Viễn Chinh cười khổ :

- Tiền lì xì à? Được rồi, được rồi, đợi sang năm mới, nhất định anh sẽ cho em một bao lì xì!

Hầu Niệm Ba giả hoạt cười to:

- Anh Viễn Chinh, nếu không có bao lì xì thì thôi, tặng quà cũng được. Sắp tới sinh nhật em rồi, em muốn một chiếc xe, anh giúp em đi, bảo chị Thiên Như tặng cho em một chiếc lái chơi!

Phùng Thiên Như đã trở thành nữ doanh nhân nổi tiếng, là đại cổ đông thứ hai của công ty, cô rất giàu có.

Hầu Niệm Ba vẫn muốn có xe, nhưng trong nhà cô không cho mua, cô liền gợi ý với Phùng Thiên Như. Với quan hệ thân mật giữa hai nhà, Phùng Thiên Như không tiện từ chối, hơn nữa, một chiếc xe đối với cô cũng không là gì.

Bành Viễn Chinh lắc đầu cười khê:

- Cô bé này, anh đã nói trước rồi mà, em rắp tâm bắt lương! Anh là người nghèo túng, em muốn xe, phải nói với Thiến Như thôi!

Hầu Khanh Trần nhú mồm, trầm giọng nói:

- Thôi đi, Niệm Ba, em đừng có càn quấy! Em muốn có xe để làm gì? Trong nhà đâu phải không có xe?

Hầu Niệm Ba bĩu môi, thở ra.

Hầu Khanh Trần mỉm cười, nhìn Bành Viễn Chinh vẫy vẫy tay, trong đôi mắt lóe lên một ánh sáng dịu nhẹ rồi biến mất.

Đợi xe hai chị Hầu Khanh Trần rời khỏi, Bành Viễn Chinh mới xách hành lý vào nhà.

Lúc này, vợ chồng Phùng Bá Đào, vợ chồng Phùng Bá Lâm, Mạnh Lâm và Phùng Thiến Như đang chờ trong phòng khách. Hai đứa bé đã được giao cho bảo mẫu đưa đi ngủ, giờ này đã khuya.

Bành Viễn Chinh vừa đến cửa, em họ Phùng Viễn Hoa liền ra mở cửa, rồi quay đầu lại kêu lên:

- Ba, mẹ, anh Hai đã về!

Khi khoảng cách chênh lệch với Bành Viễn Chinh càng ngày càng nói rộng, chút tâm tư đố kỵ mơ hồ của Phùng Viễn Hoa đã sớm tiêu tan. Hiện giờ Bành Viễn Chinh đã là người nối nghiệp được Phùng gia toàn lực bồi dưỡng, cậu ta đành chấp nhận sự thật. Mà trên thực tế, xét về tố chất tổng hợp, cậu ta không thể nào so sánh được với Bành Viễn Chinh.

Phùng Thiến Như lao ra đầu tiên, đón lấy hành lý trong tay Bành Viễn Chinh, sau đó hai người ôm chặt lấy nhau.

- Khụ khụ!

Mạnh Lâm ho khan mấy tiếng, cùng đi tới với Tống Dư Trân. Phùng Thiến Như đỏ mặt, vội buông Bành Viễn Chinh ra, đứng bên cạnh hắn.

- Mẹ!

- Về nhà là tốt rồi, con có mệt không? Mau đi uống chén trà! Rồi chúng ta ăn cơm tối!

Tống Dư Trân mỉm cười, ra hiệu Bành Viễn Chinh đến phòng khách nói chuyện với hai anh em Phùng Bá Đào.

Bành Viễn Chinh ngần ra:

- Mẹ, mọi người còn chưa ăn cơm tối? Giờ này đã mấy giờ rồi!

Mạnh Lâm cười cười, ánh mắt dịu dàng nhìn con:

- Viễn Chinh, bác Cả và chú Ba con nói muốn đợi con về cùng ăn, hơn nữa mọi người cũng không đói, làm xong cơm ngồi đợi con!

Vừa nói chuyện, Bành Viễn Chinh và Phùng Thiến Như vừa đi vào phòng khách. Hắn bất ngờ khi thấy bác Cả Phùng Bá Đào và chú Ba Phùng Bá Lâm lại mỉm cười, đứng dậy đón hắn.

Bành Viễn Chinh thấy vậy thụ sủng nhược kinh, bước tới vài bước gọi:

- Bác Cả, chú Ba!

Phùng Bá Đào cười gật đầu:

- Ủ, cháu ngồi đi.

Phùng Bá Lâm tươi cười:

- Hảo tiểu tử, khiến Phùng gia chúng ta được mở mày mở mặt! Chỉ hai năm mà giúp cho một huyện nghèo thay da đổi thịt, không đơn giản!

Phùng Bá Lâm vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, thái độ vô cùng thân thiết.

Bành Viễn Chinh không hề biết, khi hắn được đề bạt làm Ủy viên thường vụ Thành ủy, cán bộ cấp phó giám đốc sở, Phùng lão không đồng ý, cho rằng bởi vì cấp dưới nể nang ông mà đưa Bành Viễn Chinh lên quá nhanh, đối với Bành Viễn Chinh là một loại nuông chiều sinh hư. Nhưng khi Phùng Bá Đào thuật lại những việc làm của Bành Viễn Chinh ở huyện Lân trong hai năm qua, khiến một huyện nghèo thay da đổi thịt nhanh chóng và đem các số liệu cụ thể cho ông cụ xem, Phùng lão xúc động thật lâu, hết sức vui mừng.

Vốn kiêu rợ, không ngờ đêm đó ông phá lệ đối ẩm với con cả ba chén, coi như uống mừng.

Phùng lão chỉ nói một câu:

- Thăng bé Viễn Chinh này, đã thật sự trưởng thành rồi, ba yên tâm!

Ông cụ nói những lời này là đầy thâm ý. Thời gian tại vị của ông không còn nhiều, kế tiếp ông sẽ lui về, chuyển giao quyền lực cho thế hệ lãnh đạo mới. Mà một khi ông rời chức, Phùng gia không có căn cơ vững chắc, không có người chống đỡ môn hộ, sau một thời gian dài, tất nhiên phải xuống dốc.

Thái độ của Phùng lão, chẳng khác nào chính thức tuyên bố và thừa nhận Bành Viễn Chinh là người nối nghiệp của ông.

- Bác Cả, chú Ba, bác và chú nói vậy khiến cháu ngượng ngùng...

Bành Viễn Chinh cười khỏ, ngồi cạnh Phùng Bá Lâm.

Phùng Bá Lâm hài lòng gật gật đầu:

- Hiện giờ coi như cháu là cán bộ lãnh đạo rồi, làm rất tốt, tương lai có thể tiếp nhận vị trí của bác Cả cháu, ít nhất cũng lên được cấp tỉnh!

Phùng Bá Đào cười, mắt sáng lấp lánh. Ông không tiếp lời Phùng Bá Lâm, lòng thầm nhủ: lão Tam à, lão Tam, chú nào biết được kỳ vọng của công cụ đối với Viễn Chinh, đâu chỉ là cấp tỉnh?

Hai năm qua ông cụ vẫn chưa công khai tuyên bố thân phận cháu đích tôn Phùng gia của Bành Viễn Chinh, không để cho Bành Viễn Chinh nhận tổ quy tông, là có suy tính sâu xa. Thứ nhất là để Bành Viễn Chinh không lộ thân phận, khó công tác ở cơ sở, thứ hai là tránh cho Bành Viễn Chinh bị “chú ý” quá kỹ, coi như là bảo vệ hắn; thứ ba là để trường kỳ khảo sát Bành Viễn Chinh, xem hắn rốt cuộc có năng lực thật sự hay không.

Sự thật chứng minh Bành Viễn Chinh dùng hành động thực tế giành được điểm tối đa.

...

Ngày hôm sau là giao thừa. Phùng lão và bà Phùng cũng rời Đại Hồng Môn, về nhà đoàn tụ.

Trước lúc ăn cơm tất niên, Phùng lão gọi riêng Bành Viễn Chinh vào thư phòng, ân cần chỉ dạy hơn một tiếng đồng hồ. Không ai biết rốt cuộc hai ông cháu nói những gì, nhưng cứ nhìn vẻ mặt hồng hào rạng rỡ của ông cụ, đủ thấy ông vô cùng hài lòng về đứa cháu này.

Bà Phùng và Phùng Thiển Như bỗng hai đứa bé đi ra, Bành Viễn Chinh cười đón lấy, Lan Trình và Lan Thư vừa mới ngủ dậy, ăn no, đôi tay nhỏ bé trắng trẻo hươ lên.

Bành Viễn Chinh đón lấy Lan Thư trong tay bà Phùng, cô bé mới ba tháng tuổi giơ tay ra, nắm lấy mũi và miệng Bành Viễn Chinh, không ngờ nhìn hắn nhếch miệng cười. Bành Viễn Chinh mừng rỡ, bà Phùng vui vẻ nói:

- Xem kìa, đúng là máu mủ trời sinh, Viễn Chinh rất ít khi thăm nó, nhưng con bé vẫn biết đó là người thân!

Phùng Thiển Như ôm con đi tới nhẹ nhàng nói:

- Bà nội, đứa bé như vậy đã biết gì mà nhận người thân! Ai bế chẳng được!

- Vậy chưa chắc! Viễn Hoa, cháu lại đây!

Bà Phùng đang hăng hái, liền vẫy tay gọi Phùng Viễn Hoa tới.

Phùng Viễn Hoa vội vội vàng vàng chạy tới:

- Bà nội!

- Viễn Hoa, bé cháu gái của cháu một chút.

Bà Phùng bảo.

- Dạ.

Phùng Viễn Hoa cười hì hì, cẩn thận đón lấy Lan Thư từ tay Bành Viễn Chinh:

- Lan Thư ngoan nhé!

Nói tới cũng lạ, Phùng Lan Thư vừa được Phùng Viễn Hoa bế vào lòng, chân tay đã bắt đầu vùng vẫy, làm ầm ĩ, khóc ré lên, khiến Phùng Viễn Hoa đỏ mặt tía tai, tay chân luống cuống.

Bành Viễn Chinh vội ôm con trở lại, dịu dàng an ủi mấy tiếng, đứa bé dần dần bình tĩnh lại, chân thỉnh thoảng đạp đạp, miệng râm rì, hết sức đáng yêu.

Bà Phùng thoải mái cười to, cả nhà ai cũng mỉm cười, rất vui vẻ. Không thể không nói, từ lúc có hai đứa bé kia, tình cảm ràng buộc của mọi người ở Phùng gia càng mật thiết và hòa hợp.

...

Người một nhà ngồi xuống, ngoại trừ Triệu Đình còn ở tỉnh Giang Nam chưa về, toàn bộ đều đến đông đủ. Phùng lão nhìn mọi người chung quanh, nét uy nghiêm giảm đi rất nhiều, thay vào đó là nụ cười hiền hòa hiếm thấy.

Phùng lão nâng chén, thông thả nói:

- Hôm nay mừng năm mới, nhà chúng ta đoàn tụ, là một ngày đáng để kỷ niệm. Nhất là nhìn các cháu Viễn Chinh, Viễn Hoa, Lâm Lâm, Nam Nam, dần dần lớn lên, dần dần tự lập, hơn nữa nhìn thấy hai đứa bé Lan Trinh, Lan Thư khỏe mạnh hoạt bát, lòng ta hết sức cao hứng.

Ông già rồi, Bá Đào, Bá Lâm cũng đã lớn tuổi, môn hộ của Phùng gia phải do các con chèo chống. Cho nên chúng ta cùng nâng chén rượu này, chúc cho cả nhà chúng ta hạnh phúc, gia tộc chúng ta thịnh vượng, cùng lý!

Phùng Bá Đào và mọi người đứng dậy, cùng chạm cốc với Phùng lão, sau đó uống một hơi cạn sạch. Ngay cả Tống Dư Trân và Mạnh Lâm cũng uống hết một ly vang đỏ.

614. Chương 623: Đoàn Phỏng Vấn Truyền Thông Thủ Đô

Tết âm lịch trôi qua trong chớp mắt. Ở thủ đô cùng với ba mẹ con Phùng Thiển Như và người một nhà trong mấy ngày đầu năm mới, vào buổi sáng đầu tháng ba, Bành Viễn Chinh ngồi máy bay trở về Giang Bắc. Mạc Xuất Hải đã phái xe của Quận ủy đến phi trường chờ sẵn. Bành Viễn Chinh bước xuống sân bay thì liền ngồi xe chạy về quận ngay.

Bành Viễn Chinh đến thành phố trước, thăm qua Chu Tích Thuấn. Một là trả phép, hai là chúc tết, tặng một chút lễ vật, là hai chai rượu vang đỏ của Pháp.

Chu Tích Thuấn rất vui lòng nhận. Ông ta một người có tư tưởng tiểu tư sản, rất thích dùng rượu vang đỏ. Tuy nhiên, không phải là thích uống mà là thích cất giữ. Bành Viễn Chinh biết sở thích này của ông, nên trước khi rời nhà, thuận tay mang theo hai chai rượu vang đỏ của Pháp. Nhưng đây chỉ là hàng thông thường chứ không phải là hàng đáng giá.

Sau khi thăm Chu Tích Thuấn xong, Bành Viễn Chinh lại đến nhà Chủ tịch thành phố Chu Kiến Quân để chào hỏi. Ở trong phòng làm việc của Chu Kiến Quân nói chuyện một hồi rồi mới ra về.

Trở lại quận, tất nhiên là chúc tết các lãnh đạo quận. Buổi tối lại có tiệc liên hoan.

Cá nhân Bành Viễn Chinh mời khách, Ủy viên thường vụ quận ủy tất cả đều tham dự hết. Quận ủy đã dán thông báo chi tiết tiệc liên hoan của Ủy viên thường vụ quận ủy. Số lượng và giá cả đồ ăn công khai ra ngoài. Còn bảo khách sạn viết hóa đơn. Trên đó còn có chữ ký của hắn: Cá nhân tự thanh toán, Bành Viễn Chinh.

Các lãnh đạo cao tầng ăn một bữa cơm, nhưng do Bí thư Quận ủy xuất tiền túi. Điều này khiến cho người ta phải giật mình.

Cán bộ cơ quan ý thức được, Bí thư Bành đây là thể nghiệm “Bành thị tân chính” do hắn chủ đạo thúc đẩy. Trong tương lai thì “Tân chính gió lốc” sẽ rất mãnh liệt.

Mười giờ sáng, Mạc Xuất Hải gõ cửa phòng làm việc của Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành, vừa rồi nhận được thông báo của Ban Tuyên giáo, chiều nay sẽ có hai nhà truyền thông trung ương sẽ đến quận tiến hành phỏng vấn. Lãnh đạo Thành ủy rất coi trọng. Bí thư Hàn tự mình phê chỉ thị, Thành ủy hy vọng quận chúng ta có thể toàn lực phối hợp với truyền thông làm tốt công tác phỏng vấn.

- Truyền thông nào vậy?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, rồi mỉm cười.

- Nói là báo Thanh niên Trung Quốc và CCTV.

Mạc Xuất Hải cười:

- Đây là giới truyền thông quyền uy, cấp bậc rất cao. Ban Tuyên giáo Thành ủy đặc biệt thành lập một tổ công tác đến phối hợp hoạt động phỏng vấn lần này.

Bành Viễn Chinh ồ lên một tiếng, trong mắt ánh lên một tia sáng.

Báo Thanh niên Trung Quốc là một cơ quan ngôn luận của trung ương, là một tờ báo có ảnh hưởng rất lớn trong cả nước. Mà CCTV thì không cần nói, ở trong nước không có một đài truyền thông nào quyền uy bằng CCTV.

- Bọn họ đến phỏng vấn theo chủ đề gì?

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Ban Tuyên giáo Thành ủy không có nói rõ, đại khái là muốn tuyên truyền đưa tin chúng ta làm như thế nào mà đưa được một huyện nghèo lên thành một khu có nền kinh tế phát triển mạnh. Nghe nói là phòng tin tức Ban Tuyên giáo trung ương có ý muốn đem chúng ta trở thành một điển hình trong cuộc cải cách những năm đầu tiên trong cả nước. Nói cách khác, hai nhà truyền thông lớn xuống đây là mang theo cả nhiệm vụ chính trị.

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Đúng vậy, bất luận như thế nào thì đây đối với quận chúng ta mà nói là một cơ hội tuyên truyền khó có được. Nếu như có thể trở thành một điển hình thì chúng ta có thể nổi tiếng trên diện rộng. Bảo Phó bí thư Âu Dương phụ trách phối hợp toàn diện trong việc này. Phó bí thư Âu Dương là chính, còn anh và Trưởng ban Phản Thường của Ban Tuyên giáo quận ủy phối hợp tiếp đãi. Có bất cứ chuyện gì thì phải báo cáo với tôi ngay.

Mạc Xuất Hải kinh ngạc nói:

- Bí thư Bành, anh không ra mặt sao?

Nhìn chung, một cơ quan truyền thông cấp trung ương đến cơ sở phỏng vấn, chính quyền cơ sở Đảng nhất định phải toàn bộ cùng xuất lực, vừa tỏ vẻ tôn trọng, vừa cố gắng đưa những tin tức của địa phương mình công khai đến nhiều người. Đây chính là cơ hội tốt nhất để rạng rỡ mặt mày. Hơn nữa, người ta đến phỏng vấn, là nhân vật số một, sao có thể không ra mặt? Mạc Xuất Hải cảm thấy rất khó hiểu.

Cho nên, đối với thái độ của Bành Viễn Chinh, Mạc Xuất Hải cảm thấy rất bất ngờ.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Mạc Xuất Hải, thản nhiên cười nói:

- Lão Mạc, truyền thông đến phỏng vấn chính là muốn xem thành quả các hạng mục xây dựng kinh tế của chúng ta, cũng chẳng phải đến phỏng vấn người nào. Cá nhân tôi ra mặt hay không cũng chẳng quan trọng. Bảo Phó bí thư Âu Dương ra mặt tiếp đãi đi. Phó bí thư phân công quản lý tiếp đãi truyền thông, quy cách này rất cao rồi.

Nếu Bành Viễn Chinh nói như vậy thì Mạc Xuất Hải cũng không còn cách nào khác, chỉ phải đáp ứng, rồi khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, đi tìm Trưởng ban Tuyên giáo Phàn Thường và Phó bí thư quận ủy Âu Dương Dũng.

Nhìn theo bóng dáng của Mạc Xuất Hải, Bành Viễn Chinh cười, tiếp tục cúi đầu nhìn tài liệu của mình.

Hắn đang xét duyệt bản kiểm toán quy hoạch mà Ủy ban Xây dựng mời chuyên gia về thực hiện. Ý tưởng quy hoạch phát triển đô thị mới cho một khu vực mà nói, thì việc phát triển kinh tế và xây dựng thành phố phải lên đến con số hàng trăm triệu đồng. Ngay đến cả một con đường nhỏ xây dựng cải tạo cũng phải có quy hoạch, có thiết kế, tổng hợp nhiều nhân tố, tránh cho việc đưa ra những quyết sách sai lầm và thiếu căn, làm cho việc xây dựng lặp lại. nếu không, thành nội liên rối loạn, không có thứ tự gì cả.

Bởi vì Mã Thiên Quân được thăng chức lên làm trợ lý Chủ tịch quận. Tuy rằng vẫn còn kiêm nhiệm chức Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng, nhưng quyền nắm giữ Ủy ban Xây dựng trên thực tế đã rơi vào tay Điền Minh. Trên cương vị hiện tại, Điền Minh cuối cùng đang từng bước phát hoa toàn bộ tiềm năng công tác của y.

Điền Minh quá mức nhiệt tình vùi đầu vào hai phương diện công tác của mình.

Y vừa làm đội trưởng phòng quy hoạch thống nhất thành nội. Còn cái kia là bảo đảm cho hạng mục quy hoạch, hạng mục công khai được vận hành theo đúng chế độ và quy định, tạo cơ sở vững chắc, kiên cố cho việc Bành Viễn Chinh đẩy mạnh những quyết sách xây dựng hạng mục sau này.

Nếu như không có tính chế độ và tính cơ sở, chỉ dựa vào sức phán đoán cá nhân Bành Viễn Chinh và tổng hợp nhận thức để cân nhắc thì khẳng định sẽ xuất hiện những quyết sách lệch lạc.

Bản báo cáo xếp thành chồng, hắn mới xem qua được có một bản. Hơn nữa, chiều nay hắn còn phải đi một vòng hạng mục trung tâm thương mại của công ty Khai thác và Phát triển Hoa Thương, làm một cuộc điều tra nghiên cứu. Trung tâm thương mại này đã được khai trương và đưa vào hoạt động vào cuối năm ngoái. Tin tức phản hồi chứng tỏ vận tác rất tốt. Dưới hiệu ứng quảng cáo và những chính sách có ưu đãi, đã có hơn năm hộ tiểu thương đến buôn bán. Khai trương chưa đầy nửa năm mà đã có được thành tích như vậy thì xem như là tương đương thành công rồi.

Đây là bước đệm đầu tiên tạo lên nền kinh tế thương mại. Đây là hạng mục hậu cần thương mại mà Bành Viễn Chinh tiến cử và chủ đạo. Hắn từ đầu đến cuối rất coi trọng hạng mục này. Hắn muốn đi thực địa một chuyến để đưa ra những quyết sách chính xác sau này.

Báo Thanh niên Trung Quốc cử hai phóng viên nữa. Còn CCTV thì ba người. Một phóng viên trung niên, hai phóng viên chụp ảnh. Toàn bộ đoàn phỏng vấn có năm người. Hơn nữa, còn có nhân viên của Ban tuyên giáo Tỉnh ủy, tổng cộng là hơn mười người.

Ban Tuyên giáo Thành ủy thì đến trên một chiếc xe bus. Phó trưởng ban Trương Lam tự mình đi cùng.

Chiếc xe bus chạy vào sân tòa nhà quận ủy khu Kiến An. Trương Lam không có bước xuống xe. Ở trong xe nhìn ra thấy Phó bí thư Quận ủy Âu Dương Dũng, Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy Phàn Thường cùng với Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng Mạc Xuất Hải thì không khỏi âm thầm nhủ mảy, thầm nghĩ một giới truyền thông cấp bậc cao như vậy đến phỏng vấn. Hơn nữa là còn đến mạ vàng cho các người. Bí thư Quận ủy và Chủ tịch quận như thế nào lại không ra mặt? bành viễn chinh là Ủy viên thường vụ Thành ủy, cái giá cao hơn một chút thì còn tạm chấp nhận được, như thế nào cái giá của Cố Khải Minh cũng lớn như vậy?

Trương Lam trong lòng nhiều ít có chút bất mãn. Nhưng là cán bộ bản địa, cô cho dù có bất mãn thì cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Kỳ thật Trương Lam cũng là nghĩ oan cho Cố Khải Minh. Thật tâm mà nói, Cố Khải Minh cũng muốn tham dự, nhưng Bí thư Bành Viễn Chinh không lộ diện mà an bài như vậy. Nếu y tự tiện xuất hiện ra mặt tiếp đãi thì sẽ tạo thành cục diện đối nghịch với Bành Viễn Chinh.

Trương Lam gọi các phóng viên xuống xe, bắt tay với đám người Âu Dương Dũng, hàn huyên một hồi rồi cùng nhau bước vào phòng khách.

Một hàng phóng viên, do Phó chủ nhiệm Thẩm Hồng Vi của ban Tin tức chuyên đề đài CCTV dẫn đầu. Những người khác đối với quy cách tiếp đãi của quận thì chẳng có cảm thụ gì, chỉ có Thẩm Hồng Vi là cảm giác khó chịu.

Ông ta mặc dù chỉ là một nhân vật nhỏ của đài CCTV, nhưng làm trong một cơ quan truyền thông quyền uy lớn nhất cả nước, ông đến chỗ nào thì cán bộ địa phương ai cũng lễ ngộ gấp trăm lần, cao tiếp xa đưa. Ở thành phố, Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân đều phải bớt chút thời gian gặp mặt bọn họ. Nhưng đến một khu như thế này, Bí thư và Chủ tịch quận không ngờ chẳng ai ra mặt. Thật sự là....

- Phó bí thư Âu Dương, là như thế này, chúng tôi lần này đến đây phỏng vấn, là chịu sự ủy thác của phòng Tin tức nội các chính phủ và Ban tuyên giáo Trung ương. Nói cách khác, hoạt động phỏng vấn của chúng tôi không chỉ đơn thuần là hoạt động tuyên truyền mà còn mang một sắc thái chính trị. Căn cứ vào tinh thần chỉ thị của lãnh đạo có liên quan, và thống nhất ai bài hoạt động phỏng vấn của chúng tôi, chúng tôi tập trung vào ba phương diện. Một là xây dựng kinh tế, một là diện mạo của thành phố, một là lĩnh vực tinh thần văn minh và văn hóa. Phương diện nào cũng rất quan trọng. Chúng tôi cần kết nối với lãnh đạo chủ chốt của quận, nói rõ chủ đề tuyên truyền lần này.

Thẩm Hồng Vi thản nhiên nói, rồi nhìn ba người Âu Dương Dũng, Mạc Xuất Hải và Phàn Thường, thanh âm không mặn không nhạt. Tuy nhiên, những cán bộ ở đây đều là kẻ lười đời, đều nghe được giọng điệu của đối phương có vài phần bất mãn.

Trương Lam nhú mày, quay đầu nhìn Âu Dương Dũng, nhẹ nhàng nói:

- Phó bí thư Âu Dương, Bí thư Bành và Chủ tịch quận Cố có ở đây hay không? Nếu có ở đây, mọi người hãy an bài một chút, bảo hai vị lãnh đạo chủ chốt ra mặt tọa đàm kết nối với các phóng viên. Các đồng chí phóng viên cũng xác định tư tưởng tốt một chút.

Âu Dương Dũng cười xấu hổ:

- Phó trưởng ban Trương, Bí thư Bành chiều nay có một hoạt động không ở quận. Còn Chủ tịch quận Cố thì lão Mạc, anh hãy liên hệ một chút, xem Chủ tịch quận có ở nhà hay không? – Chủ nhiệm Thẩm, thật sự là ngại quá, vừa lúc hai vị lãnh đạo gần đây công tác đều rất bận. Thật có lỗi, có lỗi.

Âu Dương Dũng hướng Mạc Xuất Hải nhìn một ánh mắt.

Mạc Xuất Hải liền khấn trương vội vàng đi.

Trương Lam cũng mỉm cười nói:

- Đúng vậy, Chủ nhiệm Thẩm, Bí thư Bành dạo này công việc rất bận rộn, không thoát thân ra được. Cậu ấy còn kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Thành ủy, công tác ở thành phố và ở quận rất nhiều. Xin các đồng chí phóng viên thông cảm một chút.

615. Chương 624: Cho Biết Tay

Nghe xong đám người Trương Lam “giải thích”, Thẩm Hồng Vi trong lòng cười lạnh, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên cười:

- Lãnh đạo địa phương bận rộn thì đó là chuyện tốt, là phúc cho dân chúng. Tuy nhiên, chúng tôi từ thủ đô xa xôi đến đây, cũng không phải là đến Tân An du lịch nghỉ phép. Haha....

- Đúng vậy, đúng vậy, các đồng chí phóng viên từ thủ đô xuống, đó cũng là muốn thúc đẩy tuyên truyền, xúc tiến nền kinh tế địa phương phát triển.

Âu Dương Dũng tuy rằng ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng cũng có vài phần mất hứng, thầm nghĩ các người chỉ là những phóng viên bình thường, ở thành phố xuất động nhiều người như vậy tiếp đãi. Ở quận lại có ba Ủy viên thường vụ ra mặt mà vẫn cho là quy cách thấp. Thật sự là cao ngạo quá mà!

Đúng là cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Tuy nhiên, trong lòng có oán thầm nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Mạc Xuất Hải không phải đi liên lạc với Chủ tịch quận Cổ Khải Minh mà là đi gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh xin chỉ thị.

Bành Viễn Chinh đang chuẩn bị xuất hành tới khu thương mại Đông Phương thì nhận được điện thoại của Mạc Xuất Hải, hần nhủu mày, trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Lão Mạc, anh cứ về trước, để tôi gọi điện thoại cho Chủ tịch quận, xem anh ấy có thể ra mặt hay không. Để Chủ tịch quận ra mặt nói chuyện với bọn họ một chút.

Mạc Xuất Hải nghe vậy thì hơi sững sốt, cười khổ đồng ý, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, đây là cơ hội rạng rỡ mặt mày, nhưng anh lại dâng tặng cho Cổ Khải Minh. Thật sự là không nghĩ ra? Bí thư Bành đang suy nghĩ gì thế nhỉ?

Y không biết Bành Viễn Chinh là xuất thân từ ngành báo, đối với việc này thì hiểu rất rõ. Loại đưa tin, tuyên truyền mang màu sắc chính trị này, khi đưa tin nhất định sẽ khuếch đại và phóng to rất nhiều, chưa chắc chống lại được thời gian kiểm nghiệm. Bởi vậy, hần không nghĩ sẽ ra mặt, lại càng không muốn bởi vì thế mà trở thành một điển hình cho việc cổ xúy chính trị nhất thời.

Nói cách khác, hần không phải không coi trọng những phóng viên đến từ thủ đô, mà là cố ý lảng tránh.

Bành Viễn Chinh chủ động gọi điện thoại cho Cổ Khải Minh. Cổ Khải Minh đương nhiên là cam tâm tình nguyện, sung sướng thay Bành Viễn Chinh ra mặt kết nối với phóng viên, nhận phỏng vấn.

Cổ Khải Minh cùng với Mạc Xuất Hải bước vào phòng khách, Thẩm Hồng Vi chậm rãi đứng dậy.

Mạc Xuất Hải cười nói:

- Chủ nhiệm Thẩm, các vị phóng viên, vị này là Chủ tịch quận của chúng tôi, Chủ tịch Cổ. Chủ tịch Cổ, đây là Chủ nhiệm Thẩm của đài CCTV, dẫn đầu đoàn phỏng vấn.

- Xin chào, Chủ tịch quận Cổ.

Cổ Khải Minh đánh giá Thẩm Hồng Vi một cái, vẻ mặt tươi cười chủ động vươn tay ra:

- Hoan nghênh Chủ nhiệm Thẩm, hoan nghênh các vị đồng chí truyền thông đường xa mà đến. Rất chân thành cảm tạ. Bí thư Bành, buổi chiều và sáng ngày mai đều có hoạt động, không tranh thủ được thời gian. Tôi chịu sự ủy thác của Bí thư Bành đến gặp mặt các đồng chí phóng viên. Hoan nghênh mọi người.

Cổ Khải Minh thái độ rất tha thiết mà cũng rất nhiệt tình, nhiều ít khiến Thẩm Hồng Vi tâm lý cân bằng lại một chút. Cổ Khải Minh đại diện cho Quận ủy và UBND quận nói chuyện với đoàn phỏng vấn hơn một giờ, rồi lại ở trong phòng làm việc tiếp nhận phỏng vấn trên TV.

Dựa theo kế hoạch, đoàn phỏng vấn tiến hành tọa đàm với lãnh đạo quận. Sau đó bắt đầu từ ngày mai mới tiến hành phỏng vấn và quay phim. Ban tuyên giáo Quận ủy và Ban tuyên giáo Tỉnh ủy trải qua kết nối, trưng cầu sự đồng ý của đoàn phỏng vấn, đã xác định một số điểm phỏng vấn.

Khu thương mại Đông Phương vừa mới đưa vào hoạt động chính là một trong những điểm phỏng vấn.

Buổi tối, Âu Dương Dững và Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban Tuyên giáo ra mặt mở tiệc chiêu đãi đoàn phỏng vấn. Bởi vì quận vừa mới thi hành hạn chế tiêu phí công khoản, cho nên bữa tiệc cấp bậc và quy cách không cao, sử dụng tiêu chuẩn tiếp đãi vừa mới được UBND quận ban hành. Đây là tiêu chuẩn cao nhất. Bữa tiệc dành cho mười người, mười hai món ăn, tám món chay, hai món mặn, một tô canh, một món rau trộn. Về phần rượu thì chính là loại rượu đặc biệt do nhà máy rượu Vân Thủy thị trấn Vân Thủy sản xuất.

Tiêu chuẩn hạn định mỗi người tốn khoản hai mươi đồng. Cho nên, bất kể là cấp bậc đồ ăn hay chất lượng thì đều có khoảng cách rất lớn so với phóng viên thủ đô tưởng tượng. Mà trên thực tế, cùng loại phỏng vấn, thủ đô phái ra tổng cộng bốn đoàn. Mỗi đoàn phỏng vấn phụ trách một địa phương. Thẩm Hồng Vi phụ trách tổng cộng có ba đối tượng, lấy khu Kiến An làm nơi chính.

Ở một thành phố cấp địa tỉnh Giang Bắc, đám người Thẩm Hồng Vi tiếp nhận sự tiếp đãi long trọng. Ở nơi đó ba ngày, ngày nào cũng là những bữa tiệc thịnh soạn. Lãnh đạo chủ chốt cũng đích thân tham dự. Mà ở Kiến An này đãi ngộ có vẻ rất kém cỏi.

Thời đại này, không giống như đời sau lưu hành việc ăn chay và những món ăn xanh để cân nhắc cấp bậc của bữa tiệc mà là xem đồ ăn có phải là hải sản tươi sống hay là thịt cá hay không. Một bàn đầy rau xanh như vậy làm cho người ta không cảm thấy được màu xanh khỏe mạnh mà là đơn sơ và chậm trễ.

Đám người Thẩm Hồng Vi sắc mặt trầm xuống. Tuy nói bọn họ không phải là tham ăn, nhưng cấp bậc đãi tiệc như vậy còn nói rõ rất nhiều vấn đề.

Cùng đi Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Trương Lam cũng cảm thấy khó chịu, nhẹ nhàng kéo Trưởng ban Tuyên giáo Quận ủy Phan Thường ra ngoài, hai người cùng đi trên hành lang bên ngoài.

- Lão Phan, các người rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Lãnh đạo chủ chốt không ra mặt thì thôi, nhưng ngay cả một bữa cơm các người cũng không lo nổi? Anh xem những thức ăn như vậy có tốt không? Mà rượu thì chỉ có một bình, có thể hao phí bao nhiêu tiền? Các người....

Trương Lam liên tục oán giận.

Phan Thường cười khở, hạ giọng nói:

- Phó trưởng ban Trương, đây không phải là chúng tôi cố ý chậm trễ bọn họ. Thật sự đây là quy định mới được ban hành của quận. Đối với tiêu phí công khoản và công vụ tiếp đãi có tiêu chuẩn nghiêm khắc. Đây là tơ hồng, ai cũng không dám vượt qua nửa bước. Tôi đây là xin chỉ thị của Bí thư thành, dựa theo tiêu chuẩn cao nhất rồi.

Trương Lam đuôi lông mày nhướng lên:

- Các người phải biết phân biệt tình huống chứ. Đây là phóng viên từ thủ đô tới, không phải là hạng người mà chúng ta dễ dàng đắc tội. Hơn nữa, chúng ta có việc cầu người, anh không hầu hạ bọn họ cho tốt, thì còn có thể trông cậy vào bọn họ xuất lực sao? Sự tình liên quan đến toàn bộ hình tượng của khu và thành phố, các người đừng có không biết phân biệt rõ chính phụ như thế.

- Khẩn trương chuẩn bị một số món ăn ngon, còn thêm hai bình rượu Mao Đài nữa, và thuốc. Nhanh lên!

Trương Lam phát tay.

- Phó trưởng ban Trương, không nói gạt cô, nơi này năng lực tiếp đãi hữu hạn, cho dù có muốn hải sản cũng không có. Bình thường không có vượt tiêu chuẩn tiếp đãi nên không có chuẩn bị. Còn về phần rượu và thuốc lá cũng không có sẵn. Tôi phải phái người ra ngoài mua.

Phan Thường cười khở nói.

Trương Lam ngẩn ra, cảm tức giậm chân, rồi xoay người bước vào phòng.

Bữa tiệc rất nhanh chấm dứt, đại khái chỉ tốn khoảng có nửa giờ. Đám người Thẩm Hồng Vi chỉ miễn cưỡng ăn chút gì đó rồi mượn cớ về nhà khách nghỉ ngơi. Trương Lam và Phan Thường chỉ biết bất đắc dĩ, nhưng phải mang khuôn mặt tươi cười đưa những người Thẩm Hồng Vi trở về.

Trương Lam cũng ở lại quận. Trong thời gian phỏng vấn, cô phải phối hợp suốt toàn bộ hành trình.

Nhưng tối hôm đó, Thẩm Hồng Vi gõ cửa phỏng cô, đề xuất ngày mai đi phỏng vấn một đối tượng khác ở huyện Lâm thành phố Trạch Lâm. Sau đó sẽ quay về khu Kiến An tiếp tục phỏng vấn.

Trương Lam chần động, biết đây là Thẩm Hồng Vi thông qua phương thức này để giải phóng tâm trạng bất mãn. Nói là sẽ quay trở lại tiếp tục phỏng vấn, nhưng trên thực tế chính là cắt đứt phỏng vấn khu Kiến An.

Thẩm Hồng Vi thái độ rất kiên quyết. Trương Lam không làm chủ được, cùng lúc thông báo với khu Kiến An và lãnh đạo chủ chốt của Ban tuyên giáo Thành ủy.

Phan Thường trở về nhà, vừa mới tắm rửa sạch sẽ thì liền nhận được điện thoại của cấp dưới. Y vừa nghe xong báo cáo thì sắc mặt khó coi, trực tiếp gọi điện cho Mạc Xuất Hải, bảo Mạc Xuất Hải liên hệ với Bàn Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh vừa lúc ở quận, nhận được điện thoại của Mạc Xuất Hải, hần trăm ngâm một chút rồi thản nhiên nói:

- Nếu bọn họ có an bài như vậy thì tôi tôn trọng ý kiến của bọn họ.

Mạc Xuất Hải cười khở:

- Bí thư Bành, bọn họ đây là đùa giỡn. Xem ra là vì chúng ta chậm trễ. Bí thư Bành, bằng không thì chúng ta làm tiếp công tác?

Mạc Xuất Hải có ý tứ là chuẩn bị một ít đặc sản và lễ vật nhỏ làm dịu đi quan hệ, tránh cho lần hoạt động phỏng vấn này phải chết yểu giữa đường. Nhưng y tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, Bành Viễn Chinh sẽ kiên quyết không đồng ý làm như vậy.

- Làm sao mà chậm trễ bọn họ? Bọn họ đến đây là để công tác, là để phỏng vấn, cũng không phải là đến để vui chơi, phóng túng. Chúng ta tiếp đã dựa theo tiêu chuẩn cao nhất rồi, bọn họ còn muốn như thế nào?

Bành Viễn Chinh lạnh lùng cười:

- Chiều chuộng đến sinh hư. Không cần dung túng bọn họ. Được rồi, việc này để tôi xử lý, các người đừng khẩn trương.

Cúp điện thoại, Bành Viễn Chinh chủ động liên lạc với thành phố. Hần biết thành phố khẳng định sẽ tìm hần. Sau khi gọi điện thoại cho lãnh đạo chủ chốt ban Tuyên giáo Thành ủy, đối phương hướng hần truyền đạt lại chỉ thị của Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuấn và Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân, yêu cầu hần lập tức xử lý ổn thỏa việc này, không thể để cho hoạt động phỏng vấn chấm dứt như vậy.

Tuyên truyền rộng rãi trong cả nước, đây đối với thành phố Tân An mà nói thì đều là một lần nâng cao hình tượng, thành phố coi trọng thì cũng là điều có thể lý giải. Bành Viễn Chinh không thêm quan tâm đến mặt mũi của đoàn phỏng vấn, nhưng nếu Bí thư Chu và Chủ tịch Tạ đã có phê chỉ thị thì hần cũng không thể chậm trễ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Hồng Vi cùng với các phóng viên sau khi ăn điểm tâm xong, bắt đầu thu dọn đồ đạc, tập trung ngoài cửa, chờ xe của quận phái đến đưa bọn họ đến thành phố Trạch Lâm.

Tối hôm qua, ông ta họp các phóng viên khác lại và đạt thành nhận thức chung, quyết định mượn việc cho biết tay này để giải phóng bất mãn trong lòng bọn họ. Bọn họ quyết định gián đoạn việc phỏng vấn khu Kiến An, đem đối tượng trọng điểm phỏng vấn chuyển sang người khác, là một huyện của thành phố Trạch Lâm. Còn về phần khu Kiến An, sau này trở lại chụp vài hình ảnh cho có lệ, xem như là ứng phó với nhiệm vụ của cấp trên.

Phó trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Trương Lam cùng với một số cấp dưới sắc mặt khó chịu đứng một bên. Trương Lam ở giữa quay vẫn nhiều lần, nhưng không chịu nổi thái độ cứng rắn mạnh mẽ của Thẩm Hồng Vi, đành phải từ bỏ.

Thẩm Hồng Vi không ngừng giơ đồng hồ lên xem, thấy xe của khu Kiến An vẫn chậm chạp chưa tới. Lãnh đạo có liên quan ở quận cũng không xuất hiện thì trong lòng cơn tức ngày càng dâng lên.

Thẩm Hồng Vi quay đầu lại nhìn Trương Lam, lạnh lùng nói:

- Phó trưởng ban Trương, nếu xe ở quận có vấn đề, thì chúng tôi có thể trực tiếp gọi điện thoại cho thành phố Trạch Lâm, bảo bọn họ đến đây đón.

Trương Lam lúng túng, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên thấy có hai ba chiếc xe màu đen chạy đến. Ba chiếc xe dừng lại, Âu Dương Dũng và Phần Thường bước xuống đầu tiên, sau đó là Chánh văn phòng Mạc Xuất Hải, cuối cùng là Bành Viễn Chinh.

616. Chương 625: Khí Thế, Khí Độ, Cơ Hội

Trương Lam hơi bất ngờ vì Bành Viễn Chinh xuất hiện. Tuy nhiên vấn đề là lúc này mới xuất hiện thì có lẽ đã quá muộn. Phóng viên cầu kính sắp đi rồi, người mới khoan thai đến chậm, không còn kịp rồi!

Âu Dương Dũng, Phiên Thường cùng Mạc Xuất Hải đón Bành Viễn Chinh đi tới. Bành Viễn Chinh không những là Bí thư Quận ủy, mà còn là Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trương Lam thà đắc tội với phóng viên Thủ đô, chứ không dám thất lễ với Bành Viễn Chinh.

Thẩm Hồng Vi không biết Bành Viễn Chinh là ai, ánh mắt chỉ hơi kinh ngạc. Vị cán bộ này còn rất trẻ, thân hình cao lớn, ăn mặc cẩn thận, nghiêm túc mà trang trọng, toàn thân tràn ngập vẻ uy nghiêm và phong thái cao quý. Thẩm Hồng Vi coi như là phóng viên từng trải, thường xuyên phỏng vấn các nhân vật trong xã hội thượng lưu, cũng tiếp xúc rất nhiều với cán bộ cơ sở, nhưng cán bộ giống như Bành Viễn Chinh, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều thu hút ánh mắt người khác y như diễn viên điện ảnh, thì y mới lần đầu nhìn thấy.

Nữ phóng viên báo Thanh Niên Hàn Lệ và đồng nghiệp Vệ Tử Anh liếc nhìn nhau một cái, từ trogn mắt người đối diện nhận ra chút ánh sáng khác thường, khó thể dùng lời mà miêu tả được, người đàn ông trẻ tuổi này thật sự là rất có khí chất và sức hấp dẫn.

Sự hòa quyện giữa khí chất cao quý và quyền cao chức trọng, tạo nên sức cuốn hút mạnh mẽ.

Trương Lam cười:

- Bí thư Bành, ngài đã tới!

Bành Viễn Chinh bắt tay Trương Lam, cười nói:

- Trưởng ban Trương, các đồng chí phóng viên có đồng ý ở lại?

Trương Lam khẽ cười khỏ, quay lại nhìn thoáng qua, khẽ nói:

- Bí thư Bành, họ muốn đến thành phố Trạch Lâm phỏng vấn. Tôi không thể thuyết phục được họ, có lẽ lãnh đạo ra mặt có thể khá hơn.

Bành Viễn Chinh cười cười, rảo bước về phía đám người Thẩm Hồng Vi bên kia. Trương Lam vội vàng đi theo, giới thiệu.

- Chủ nhiệm Thẩm, vị này Ủy viên thường vụ Thành ủy, Bí thư Quận ủy Kiến An Bành Viễn Chinh. Bí thư Bành, đây là Chủ nhiệm Thẩm ở CCTV, dẫn đầu đoàn phỏng vấn.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, đưa tay ra:

- Chào Chủ nhiệm Thẩm, hoan nghênh các vị đến quận!

Thẩm Hồng Vi cười nhạt một tiếng:

- Cảm ơn Bí thư Bành! Tuy nhiên, hôm nay chúng tôi phải tạm thời rời quận đến thành phố Trạch Lâm, vài ngày nữa sẽ quay lại quay bổ sung mấy cảnh quay.

Về mặt Bành Viễn Chinh không thay đổi, hần nhẹ nhàng ồ lên một tiếng. Lúc này, Hàn Lệ và Vệ Tử Anh bước tới chào hỏi Bành Viễn Chinh:

- Xin chào Bí thư Bành, tôi là phóng viên Hàn Lệ của báo Thanh Niên Hoa Hạ, đây là đồng nghiệp của tôi Vệ Tử Anh.

Bành Viễn Chinh cười, nhiệt tình bắt tay Hàn Lệ:

- Xin chào, phóng viên Hàn! Hoan nghênh, hoan nghênh! Ngày hôm qua thật ngại quá, thành linh có việc, không có mặt ở quận, có phần tiếp đón không được chu đáo, xin thứ lỗi cho!

Hàn Lệ cười hì hì:

- Bí thư Bành quá khách khí, ngài bận rộn công tác, không thể vì chúng tôi mà chậm trễ công việc.

Thẩm Hồng Vi thấy hai mắt Hàn Lệ sáng ngời, nói cười vui vẻ với Bành Viễn Chinh, không kìm nổi, thâm mắng: đúng là đồ gái lăng lơ! Chưa từng thấy đàn ông sao? Như mèo thấy mỡ!

- Phóng viên Hàn, tôi và Chu tổng và Tiết tổng của các cô là người quen, đêm qua tôi còn nói chuyện điện thoại với họ, trách một chút. Xem đây, bạn bè ở báo Thanh Niên đến thành phố, hẳn cũng không báo trước cho tôi một tiếng!

“Chu tổng” và “Tiết tổng” mà Bành Viễn Chinh nói tới, là Bí thư Đảng ủy kiêm giám đốc thông tấn xã Chu Vĩ Lập và Tổng biên tập Tiết Đại Xuyên của báo Thanh Niên Hoa Hạ.

Hàn Lệ và Vệ Tử Anh hơi kinh ngạc, nhìn nhau trao đổi một ánh mắt:

- Bí thư Bành, ngài quen lãnh đạo chúng tôi?

- Chúng tôi là bạn tốt đấy nhé!

Bành Viễn Chinh nói nửa thật nửa giả. Quả thật hẳn cùng với Chu Vĩ Lập và Tiết Đại Cương là những người quen cũ. Chu Vĩ Lập cũng là con nhà quyền quý, lúc Bành Viễn Chinh kết hôn, y còn tặng lễ vật khá hậu.

Hàn Lệ và Vệ Tử Anh nghe vậy không khỏi có phần do dự, quay lại nhìn Thẩm Hồng Vi. Bành Viễn Chinh là bằng hữu của “ông chủ” các cô, các cô nhất định phải bần khoản.

Mặt Thẩm Hồng Vi hơi đỏ lên, khóe miệng hơi trề ra một cái.

Y đang muốn tuyên bố rời khỏi đây thật nhanh, kết thúc hoạt động phỏng vấn ở quận Kiến An, chợt một nhân viên công tác chạy đến gọi:

- Xin hỏi vị nào là phóng viên CCTV Thẩm Hồng Vi, có điện thoại từ Thủ đô tìm gặp!

Thẩm Hồng Vi rất bất ngờ, do dự một chút, rồi đi theo nhân viên đó vào văn phòng tiếp đãi, nhận điện thoại.

- A lô, ai vậy? Tôi là Thẩm Hồng Vi.

- Tiểu Thẩm, tôi là Cửng Hoành Vĩ.

Đầu bên kia điện thoại vọng tới một giọng nói trầm ổn của một người đàn ông.

Thẩm Hồng Vi kinh hãi, lập tức tươi cười nói:

- Bí thư Cửng, sao lại là lãnh đạo! Lãnh đạo có chỉ thị gì không ạ?

Cửng Hoành Vĩ là một phú chức cao cấp của CCTV, Phó bí thư Đảng ủy kiêm Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, đối với một phóng viên như Thẩm Hồng Vi, đây là một lãnh đạo cao cấp, bình thường đừng nói là gọi điện thoại, thấy mặt cũng còn khó. Không ngờ Cửng Hoành Vĩ đích thân gọi điện thoại cho y, lòng y chấn động là phải.

Thật ra Cửng Hoành Vĩ gọi điện tới là làm theo lệnh, cấp trên của ông ta còn có người đứng đầu CCTV, còn có lãnh đạo Tổng Cục Phát thanh và Truyền hình và lãnh đạo Ban Tuyên giáo.

Thẩm Hồng Vi nói chuyện gì qua điện thoại, không ai biết, nhưng sau khi nói chuyện xong đi ra, bộ dạng lập tức trở nên vô cùng kính cẩn và khiêm tốn, thái độ quay ngoắt 180 độ. Y bước nhanh tới, nắm chặt tay Bành Viễn Chinh, tha thiết nói:

- Bí thư Bành, nếu hôm nay lãnh đạo có thời gian, chúng tôi muốn thực hiện một cuộc phỏng vấn ngài.

Hàn Lệ, Vệ Tử Anh và mấy phóng viên nghe xong ngẩn ra, thầm nghĩ: không phải người nói phải đi thành phố Trạch Lâm sao? Sao bây giờ đột nhiên lại nói muốn phỏng vấn Bành Viễn Chinh? Nhưng ký giả này cũng đều là người tinh nhạy, lập tức hiểu ngay, nhất định là Thẩm Hồng Vi nhận được chỉ thị của cấp trên.

Bành Viễn Chinh cười cười, từ chối:

- Chủ nhiệm Thẩm, các vị cứ việc phỏng vấn ở quận, cần người nào, ngành nào, cần ai phối hợp, quận chúng tôi mạnh mẽ ủng hộ. Về phần cá nhân tôi, cũng không cần phỏng vấn cái gì đâu...Nếu muốn, cứ phỏng vấn Chủ tịch quận Cổ, ngoài ra còn có Âu Dương, lão Phiền, lão Mạc!

Thẩm Hồng Vi cười vang:

- Bí thư Bành, khó mà làm được! Vừa rồi, lãnh đạo đài chúng tôi còn đặc biệt chỉ thị cho tôi, nói chúng tôi phải làm một bản tin quan trọng, phối hợp với Ban Tuyên giáo Trung ương tuyên truyền điển hình, ngài là cán bộ được lãnh đạo Ban Tuyên giáo Trung ương chỉ đích danh, ngài không có mặt làm sao phỏng vấn?

Tôi thấy bây giờ phỏng vấn ngay đi, hai cậu chuẩn bị thiết bị, chúng ta lập tức bắt đầu.

Thẩm Hồng Vi vẫy tay, chỉ huy hai phóng viên quay phim chụp ảnh điều chỉnh thiết bị.

Đúng lúc này, xe do quận phái tới đưa đám Thẩm Hồng Vi đi, đã chạy tới, Phiên Thường lặng lẽ bảo tài xế quay xe về. Đến bây giờ, Phiên Thường và Mạc Xuất Hải mới tỉnh ngộ, thảo nào Bí thư Bành bình thản như không, hóa ra đã sớm có chuẩn bị!

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Nếu nhất định phải phỏng vấn, vậy chỉ cần quay một cảnh. Được rồi, các đồng chí, thế này đi, chúng ta đến Trung tâm thương mại Đông Phương làm bối cảnh!

...

Ở Trung tâm thương mại Đông Phương, Bành Viễn Chinh trả lời phỏng vấn chuyên đề của CCTV và báo Thanh Niên Hoa Hạ. Cuộc phỏng vấn chỉ kéo dài vài phút đồng hồ, Bành Viễn Chinh không dựa theo “lời thoại” do phóng viên CCTV đưa ra, mà chỉ trình bày một chút nhận thức và kinh nghiệm thực tiễn của mình về phương pháp đẩy mạnh cải cách và đổi mới,

Thẩm Hồng Vi dẫn đoàn phỏng vấn ở lại quận hai ngày, rồi mới rời Tân An trở về Thủ đô. Hai ngày sau, CCTV phát một bản tin về quận Kiến An, với độ dài hai phút, phải nói là tin khá nặng ký. Tựa đề bản tin là “Một huyện nghèo nhờ cải cách mở cửa mà hoàn toàn thay da đổi thịt”.

Bài báo của báo Thanh Niên Hoa Hạ thì tập trung vào Bành Viễn Chinh, với cái tit ở ngay trang đầu “Một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên”, bài báo gồm ba phần, đi sâu thể hiện quá trình một cán bộ trẻ tuổi vượt qua ngàn vạn khó khăn để cải cách và xây dựng kinh tế một cách hiệu quả.

CCTV và báo Thanh Niên Hoa Hạ liên hợp tuyên truyền, khiến danh tiếng Thành phố Tân An và quận Kiến An nổi như cồn, mà thanh danh của bản thân Bành Viễn Chinh cũng lên theo. Trong một số bài báo sau đó của một số cơ quan truyền thông Trung ương, hẳn được ca tụng là “lãnh đạo tài năng trong cải cách kinh tế và sắc sảo trong chính trị”.

Bành Viễn Chinh trở thành nhân vật điển hình cho ngành tuyên truyền, càng lúc càng hot. Sở dĩ như vậy, là vì phù hợp với hoàn cảnh cải cách mở cửa, đồng thời cũng phù hợp với tinh thần đề xướng của Trung ương về trẻ hóa, trí thức hóa và chuyên nghiệp hóa cán bộ.

Tháng 4, theo chỉ đạo của Ban Tuyên giáo Trung ương và Bộ Văn hóa, CCTV và hãng sản xuất phim Đông Phương liên hiệp thành lập tổ quay phim “Tiên Phong”, chuẩn bị quay một bộ phim dựa trên nguyên mẫu là cá nhân Bành Viễn Chinh và sự thay da đổi thịt từ một huyện nghèo thành một huyện giàu có của huyện Lâm.

Tin này về đến Tân An, toàn thành phố xôn xao. Ngay thời điểm tổ quay phim Thủ đô chuẩn bị tới Tân An, Trung ương điều Bí thư Tỉnh ủy Từ Xuân Đình đến Thủ đô làm Bí thư Thành ủy Thủ đô, Chủ tịch tỉnh Hầu Niệm Nguyên tiếp nhận chức Bí thư Tỉnh ủy, mà chức Chủ tịch thì rơi vào một người ngoài dự đoán của mọi người - Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Bí thư Thành ủy tỉnh lỵ Giang Bắc Tổng Bính Nam được bổ nhiệm làm Phó bí thư Tỉnh ủy, Phó chủ tịch tỉnh, Quyền Chủ tịch tỉnh.

...

Sự thay đổi quyền lực ở cao tầng không ảnh hưởng tới thành phố. Tổ quay phim “Tiên Phong” tiếp tục quay phim tại Tân An, Ban Tuyên giáo Thành ủy và Ban Tuyên giáo Quận ủy thành lập tổ công tác liên hợp để hỗ trợ, Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần hết sức coi trọng việc này, đặc biệt chỉ thị cho Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy làm đội trưởng phụ trách điều hành trung gian.

Tất cả điều đó không ảnh hưởng gì tới công tác hàng ngày của Bành Viễn Chinh. Vào tháng 5, quận Kiến An bắt đầu điều chỉnh bộ máy lần đầu tiên.

Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban tổ chức Hùng Vĩ Nhập gõ cửa đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn cười nói:

- Bí thư Bành, đây là danh sách điều chỉnh cán bộ, mời ngài thẩm duyệt trước.

Nói xong, Hùng Vĩ Nhập đưa bản danh sách tới.

- Nhanh vậy sao? Các đồng chí Ban Tổ chức làm việc hiệu suất rất cao.

Bành Viễn Chinh mỉm cười nhận lấy, cúi xuống xem kỹ.

617. Chương 626: Thành Viên Tâm Phúc

Danh sách của Hùng Vĩ Nhập đưa, thật ra là dựa theo ý của Quận ủy và Bành Viễn Chinh mà xác định, cán bộ có tên trong danh sách, có người thủ tục đã hoàn thành, cũng có người còn đang trong quá trình. Đối với những cán bộ được đề bạt, mặc dù lãnh đạo Quận ủy cũng có ý kiến này nọ, nhưng trên cơ bản đã đạt được sự nhất trí.

Bởi vì Bành Viễn Chinh cũng chiều cố đến lợi ích chính trị của một số lãnh đạo Quận ủy, Âu Dương Dũng cũng đề cử hai cán bộ, trên nguyên tắc, Bành Viễn Chinh không phản đối.

Bành Viễn Chinh xem kỹ một lượt, ngẩng lên cười cười, nói:

- Lão Hùng, tôi thấy về cơ bản cứ định như vậy đi. Chiều nay trong hội nghị thường vụ, để các đồng chí thảo luận một chút, nếu không có dị nghị, tranh thủ hoàn tất thủ tục. Hiện giờ công tác ở quận rõ ràng rất nhiều, chúng ta cần cán bộ có năng lực.

- Được, Bí thư Bành, tôi đi làm ngay.

Hùng Vĩ Nhập nói, rồi cáo từ.

Quả nhiên, trong hội nghị thường vụ Quận ủy vào buổi chiều, danh sách do Ban Tổ chức Quận ủy đề xuất được trăm phần trăm số phiếu thông qua, đi vào giai đoạn thực hiện đề bạt.

Miễn chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy của Lý Tuyết Yến, bổ nhiệm Lý Tuyết Yến làm Phó trưởng ban thư ký Quận ủy kiêm Chủ nhiệm văn phòng hiệu năng.

Miễn chức Bí thư Đảng ủy và Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện của Mã Thiên Quân, bổ nhiệm Điền Minh làm Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại huyện kiêm Bí thư Đảng ủy.

Hoắc Quang Minh đảm nhiệm Chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch huyện, Chủ nhiệm văn phòng dự án mới quận, Cổ Lượng đảm nhiệm Bí thư Đảng ủy thị trấn Vân Thủy kiêm Chủ nhiệm Ban quản lý khu kinh tế mới Vân Thủy, có hai thành viên trong bộ máy Đảng chính thị trấn Vân Thủy cũng thăng chức Chủ tịch xa, thị trấn, đi nhậm chức ở địa phương khác.

Trải qua hàng loạt điều chỉnh, hợp nhất, Bành Viễn Chinh đã thật sự tạo dựng được hệ thống thành viên tâm phúc của mình, mà tiền đồ của những người này cũng được mở ra.

...

Buổi sáng sắc trời tươi đẹp, Bành Viễn Chinh khó được thanh nhàn, lẳng lặng đứng bên cửa sổ, đắm chìm trong ánh mặt trời xán lạn, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng gõ cửa dồn dập phá vỡ sự yên lặng. Bành Viễn Chinh hơi mệt mỏi quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Mời vào.

Mạc Xuất Hải đẩy cửa vào, vừa định nói chuyện, thấy vẻ mặt Bành Viễn Chinh đầy mệt mỏi, hốc mắt thâm quầng, không khỏi lo lắng nói:

- Bí thư Bành, thời gian gần đây ngài quá vất vả, ngày nào cũng tăng ca thức đêm, tiếp tục như vậy không ổn, xin chú ý nghỉ ngơi!

Bành Viễn Chinh thở dài:

- Lão Mạc, tôi cũng muốn buông lỏng một chút, nhưng thời gian không đợi người, công tác không đợi người! Chúng ta đang ở vào một thời kỳ phát triển với tốc độ cao, các cơ hội thuận lợi liên tiếp xuất hiện, nếu chúng ta không nắm lấy, có câu đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi!

Thôi được, chúng ta bàn chuyện công tác đi.

Bành Viễn Chinh nói, quay lại sau bàn làm việc.

- Bí thư Bành, việc đàm phán hợp tác với công ty ASD đã cơ bản kết thúc, phía đối tác đồng ý đến quận chúng ta đặt cơ sở gia công điện thoại di động, vốn đầu tư dự án khoảng hơn bốn trăm triệu đô la Mỹ, chia làm ba giai đoạn.

Mạc Xuất Hải tiếp tục nói:

- Chủ tịch quận Cổ đang cùng đối tác bàn bạc những chi tiết cuối cùng, Chủ tịch quận Cổ nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thỏa thuận hợp tác khung giữa chúng ta và công ty ASD sẽ được ký kết trước tháng 6. Nếu tất cả diễn ra thuận lợi, dự án này sẽ được khởi công trước cuối năm.

- Tốt, tốt lắm! Lão Mạc, anh bớt thời gian liên hệ với Chủ tịch quận Cổ, nói là ý kiến của tôi, không tiếc bất cứ giá nào nắm lấy dự án này, càng nhanh càng tốt! Sớm muộn sinh biến! Một doanh nghiệp lớn như vậy, không ít quận đều đang nhắm vào họ, nếu chúng ta không nắm lấy cơ hội, hối hận cũng không kịp! Đương nhiên, nguyên tắc cần phải giữ, nhất định phải giữ, không thể phá bỏ điểm mấu chốt trong chính sách cơ bản mà hội nghị thường ủy đã xác định.

Mạc Xuất Hải cười, đáp ứng.

- Bí thư Bành, còn chính sách chuyện này, là về tổ quay phim “Tiên Phong”.

Mạc Xuất Hải cân nhắc lời lẽ, nhẹ nhàng nói:

- Tổ Tiên Phong đến quận quay phim, đạo diễn đột ngột thay đổi kịch bản, vì muốn đề cao tinh thần cần cù làm việc của nam nhân vật chính, họ muốn quay cảnh nhân vật chính tuy bị bệnh vẫn gắng sức làm việc, rất cuộc tẻ xui trong nhà nông dân, yêu cầu thị trấn Vân Thủy phối hợp.

Bành Viễn Chinh nghe vậy nhíu mày:

- Phối hợp là không thành vấn đề, nhưng hư cấu như vậy thì đúng là thái quá! Làm nổi bật không có nghĩa phải làm như vậy. Bị bệnh cố gắng công tác, còn nhất định phải tẻ xui? Vớ vẩn!

- Đóng phim mà, luôn cần hư cấu một cách nghệ thuật, ha ha!

Mạc Xuất Hải cười, nói.

Sở dĩ tổ quay phim hỏi ý kiến Quận ủy và Bành Viễn Chinh, là vì bộ phim này lấy Bành Viễn Chinh và huyện Lân làm nguyên mẫu.

- Đương nhiên phải có sự gia công nghệ thuật, nhưng nếu đã lấy tôi làm mẫu, lại lấy huyện Lân làm bối cảnh, không thể hư cấu thái quá. Nếu không, một khi chiếu phim, dân chúng sẽ nói đây là lừa gạt, chẳng những không giúp được quận về mặt tuyên truyền, mà còn có thể bôi đen uy tín của quận.

Lão Mạc, anh bảo Phiến Thường ra mặt nói chuyện với tổ quay phim một chút, dù thế nào cũng phải sửa lại đoạn hư cấu đó. Mong rằng họ có thể tôn trọng ý kiến của chúng ta.

Bành Viễn Chinh hết sức nghiêm túc trầm giọng nói.

Mạc Xuất Hải cười khổ:

- Được rồi, Bí thư Bành, tôi sẽ thông báo cho Trưởng ban Phiến, để Trưởng ban Phiến làm việc với tổ quay phim. Tuy nhiên, người quay phim và đạo diễn của tổ đều rất vênh váo, thái độ cũng rất cứng rắn, chỉ sợ không có kết quả như ý.

- Trước hết anh cứ bảo Phiến Thường nói chuyện với họ, nếu không được, tôi sẽ đích thân nói chuyện với họ!

Bành Viễn Chinh phất phất tay.

...

Quả nhiên Phiên Thường nói chuyện với tổ quay phim không có kết quả. Thái độ của tổ làm phim khá kiên quyết, cho rằng tuy bộ phim dựa trên thực tế, nhưng cao hơn thực tế, hơn nữa để thể hiện cán bộ đảng viên lãnh đạo tình nguyện thâm nhập cơ sở, không thể thiếu sự gia công nghệ thuật.

Phiên Thường bắt đầu dĩ phải quay lại báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh tới gặp tổ làm phim, nói chuyện một lần, thậm chí nhờ đến lãnh đạo cao tầng, cuối cùng giải quyết xong chuyện này. Tổ làm phim đồng ý cắt bỏ và sửa chữa vài cảnh mà Bành Viễn Chinh cho là thái quá, chẳng hạn nhân vật chính bị bệnh vẫn kiên trì công tác đến nỗi bị ngất, rồi cảnh nhân vật chính làm việc liên tục bảy ngày bảy đêm, không ngủ, không nghỉ, thậm chí nhân vật chính nghèo khó, phải mặc áo sơ mi với nhiều mụn vá...(!)

...

Ngày 29 tháng 6, quận Kiến An và công ty ASD tiến hành lễ ký kết thỏa thuận hợp tác.

ASD là doanh nghiệp thuộc hàng top 500 toàn cầu đầu tư vào quận Kiến An, cho nên dự án này được Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đặc biệt coi trọng. Ngày ký kết, Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuận và Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân, dẫn các thành viên bộ máy Đảng chính, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc đến tham dự lễ ký kết, Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân còn đại diện thành phố đọc lời hoan nghênh.

Đây là dự án hợp tác lớn nhất từ trước đến nay của Bành Viễn Chinh, sức ảnh hưởng rất lớn.

Đương thời, điện thoại di động đã bắt đầu được đưa ra thị trường trong nước. Không bao lâu sau, thị trường khổng lồ của Trung Quốc trở thành thị trường sản xuất và tiêu thụ điện thoại di động lớn nhất thế giới. Với bước đi nắm lấy tiên cơ này, có nghĩa trong tương lai, Tân An sẽ là cơ sở sản xuất điện thoại di động lớn nhất nước, quy mô và sản lượng thậm chí sẽ vượt qua vùng duyên hải.

Có thể nói, thúc đẩy và tiến cử công ty ASD, Bành Viễn Chinh đã lấy thân phận Ủy viên thường vụ Thành ủy để công việc được tiến triển thuận lợi.

Bởi vậy, các bàn luận sau lưng như là “tuổi còn trẻ, kinh nghiệm nông cạn, chưa trưởng thành về chính trị” về hắn, dần dần biến mất. Không ai còn dám hoài nghi năng lực làm việc của Bành Viễn Chinh, càng không có người dám lên án hắn cải cách cấp tiến.

Với Trung tâm thương mại Đông Phương tiêu biểu cho dự án thương mại, với nhà máy khí than và trung tâm sản xuất vật liệu mới tiêu biểu cho dự án công nghiệp, với cơ sở sản xuất điện thoại di động của công ty ASD tiêu biểu dự án hàng đầu trong ngành chế tạo, các dự án nói trên đã trở thành cỗ xe ngựa đẩy tốc độ phát triển kinh tế của quận Kiến An lên cao, sử dụng gần một trăm ngàn lao động bản địa và các vùng xung quanh, sự thúc đẩy về kinh tế là không gì sánh kịp.

Từ đầu đến cuối, so với quận khác, Bành Viễn Chinh không khai thác về bất động sản, không coi đó là ngành trụ cột. Về sau không ít cán bộ, thậm chí lãnh đạo cao tầng đều cảm thấy thắc mắc về vấn đề này, Bành Viễn Chinh luôn cười mà không nói, không giải thích.

...

Bành Viễn Chinh từ từ để điện thoại xuống, mặt thoáng hiện vẻ vui mừng. Hắn vừa mới nhận được điện thoại, sáng hôm nay, ngày 5 tháng 7, Tần Phượng sinh con ở Singapore. Trước đó, Bành Viễn Chinh vốn định đi Singapore với tư cách cá nhân để thăm Tần Phượng trước khi cô sinh nở, nhưng Tần Phượng biết thân phận của hắn đặc thù, ra nước ngoài không dễ dàng, liền tiếp gọi điện cho hắn, không cho hắn đến. Bành Viễn Chinh do dự thật lâu, đành bỏ ý định. Bên kia có người chiếu cố Tần Phượng, cuộc sống của mẹ con Tần Phượng ở Singapore không có vấn đề gì.

- Cốc cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa nhẹ, Bành Viễn Chinh trầm giọng nói:

- Mời vào!

618. Chương 627: Đầy Thâm Ý

Lý Tuyết Yến đẩy cửa bước vào, ánh mắt nhìn Bành Viễn Chinh có chút phức tạp. Từ lúc quyền lực và địa vị của Bành Viễn Chinh không ngừng dâng lên, khoảng cách và chênh lệch giữa cô và Bành Viễn Chinh cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng không thể với tới. Bởi vậy, tình cảm trong lòng của cô ngày càng bị chôn sâu.

- Đồng chí Tuyết Yến, ngồi đi.

Bành Viễn Chinh khoe miệng hiện lên một nụ cười ôn hòa, phất tay nói.

Lý Tuyết Yến lấy lại bình tĩnh, đem chút tình cảm phức tạp quanh toàn bộ đuổi ra ngoài, mỉm cười nói:

- Bí thư Bành, xin hướng lãnh đạo báo cáo một chút tiến triển công tác gần đây. Phòng Hiệu suất xử lý kể từ khi thành lập tới nay, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Quận ủy và UBND quận đã tích cực chủ động triển khai công việc.

Lý Tuyết Yến còn chưa nói hết lời thì đã bị Bành Viễn Chinh cắt ngang:

- Tuyết Yến, cô như thế nào học được bộ dạng này? Giảm bớt những lời nói khách sáo, vào vấn đề chính đi.

Lý Tuyết Yến sắc mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, tôi xin nói một cách đơn giản. Tháng trước, chúng ta tổng cộng nhận được ba mươi bốn đơn của quần chúng tố cáo. Thăm tra ra được mười hai cán bộ các cấp vi phạm kỷ luật, vi phạm quy định. Sau khi trải qua sự đồng ý của Phó bí thư Âu Dương, cũng muốn yêu cầu chỉnh đốn và cải cách lại những đơn vị bộ môn.

- Dựa theo chỉ thị của Bí thư Bành và Phó bí thư Âu Dương, tháng này chúng ta tranh thủ thời gian hai tuần để tiến hành điều tra cẩn thận, ngay tại chỗ phát hiện được hai mươi một người vi phạm vấn đề kỷ luật. Trong đó, tính chất khá nghiêm trọng chính là Trưởng phòng phòng Thông tin Đối ngoại Triệu Đăng Khoa. Triệu Đăng Khoa sau khi uống rượu đã lái xe, gây ra sự cố giao thông. Còn có một Phó chủ tịch thị trấn nợ tiền rượu, thuốc lá và những món khác của dân chúng trong một thời gian dài.

Thấy Lý Tuyết Yến có bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, Bành Viễn Chinh nhú mày, trầm giọng nói:

- Nói tiếp đi!

- Bí thư Bành, còn có lái xe của Phó chủ tịch Đồng Lý Tường Quốc trưa nào cũng lái xe công đưa đón một bé con đi học, bị chúng tôi bắt gặp tại chỗ.

Lý Tuyết Yến đem danh sách những cán bộ vi phạm quy định đưa tới, Bành Viễn Chinh nhìn lướt qua, thấy không có Âu Dương Dũng ký tên xử lý thì liền trầm giọng hỏi:

- Sao cô không hướng Phó bí thư Âu Dương xin ý kiến?

Lý Tuyết Yến cười khổ:

- Bí thư Bành, tôi ngày hôm qua đã hướng Phó bí thư Âu Dương báo cáo, nhưng Phó bí thư Âu Dương không có tỏ thái độ. Anh ấy bảo tôi hướng anh báo cáo trước, nghe ý kiến của lãnh đạo.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, thầm mắng một câu cáo già. Chuyện rắc rối với người khác là không bao giờ muốn làm. Âu Dương Dũng người này cố nhiên là khéo đưa đẩy. Sóng yên biển lặng, không có chút nhẹ khí công tác nào.

Kỳ thật cũng khó trách thái độ thận trọng và không muốn tự tiện tỏ thái độ của Âu Dương Dũng. Bởi vì đề cập đến đại đa số nhân viên vi phạm kỷ luật đều là cấp trưởng phòng của bộ môn thực chức, trong đó còn có lái xe của Phó chủ tịch quận. Đối với việc xử lý những người này, rút dây động rừng, xử lý không tốt sẽ khiến cho bắn ngược trở lại, rắc rối với rất nhiều người.

Chỉ có Bành Viễn Chinh là Ủy viên thường vụ Thành ủy, nhân vật số một quận ủy mới có khả năng trực tiếp tỏ thái độ.

- Dựa theo quy định xử lý, đối với quy định xử phạt của văn phòng xử lý quản lý tác phong quận ủy vừa mới ra sân khấu, nên xử lý thế nào thì cứ xử lý như thế ấy, bất kể là dính đến ai. Mặc kệ là chức vụ cao thấp, một mực nghiêm túc xử lý.

Bành Viễn Chinh quả quyết phát tay.

Lý Tuyết Yến hít một hơi thật sâu. Cô vốn cho rằng, Bành Viễn Chinh nhiều ít sẽ chiều cố một chút mặt mũi của những cán bộ thực chức. Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không. Kết quả thái độ của hắn càng nghiêm túc hơn so với Âu Dương Dũng.

- Bí thư Bành, vấn đề của Lý Quốc Tường...

Lý Tuyết Yến do dự một chút rồi chủ động hỏi.

- Cán bộ lãnh đạo đều dựa theo quy định mà xử lý. Một lái xe, mọi người không biết xử lý như thế nào à?

Bành Viễn Chinh có chút bất mãn nói.

Lý Tuyết Yến cười khổ không nói gì. Cô thầm nghĩ, đây chẳng qua là vấn đề của một lái xe, nhưng trên thực tế sau lưng lại có Phó chủ tịch quận Đồng Dũng. Mà Lý Quốc Tường đưa đón cũng là con gái của Đồng Dũng. Một khi xử lý Lý Quốc Tường, không thể nghi ngờ là liên lụy tới Đồng Dũng. Đề cập đến lãnh đạo khu, xử lý như thế nào thì rất khó giải quyết.

Đồng Dũng tuy rằng không phải là lãnh đạo thực quyền, nhưng dù sao cũng là một Phó chủ tịch quận.

Bành Viễn Chinh uy nghiêm cười, ký tên vào bản danh sách của Lý Tuyết Yến: Xin Phó bí thư Âu Dương và đồng chí Tuyết Yến cứ dựa theo quy định có liên quan mà xử lý. Tuyết không cô tức dưng gian. Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh trả lại bản danh sách, Lý Tuyết Yến nhẹ nhàng thở ra, cũng không nói gì, xoay người trở ra ngoài. Cô đem chỉ thị đã phê của Bành Viễn Chinh đặt lên trên bàn Âu Dương Dũng. Âu Dương Dũng ngẩng đầu nhìn Lý Tuyết Yến, cười khổ hai tiếng rồi sau đó cũng ghi ý kiến cùng với chữ ký của mình lên: “Đồng ý, nghiêm khắc quan triệ, chứng thực tinh thần chỉ thị của Bí thư Bành. Nghiêm túc làm theo. Âu Dương Dũng”.

- Được rồi, đồng chí Tuyết Yến, các người trước nghĩ ra một quyết định xử lý, sau đó đưa ra một thông báo liên hợp cùng giải quyết với Ủy ban Kỷ luật. Nếu Bí thư Bành ra chỉ thị, vậy thì động tác nên nhanh nhẹn một chút.

Âu Dương Dũng có chút mệt mỏi, khoát tay nói:

- Cô trước hãy mau lên.

- Vâng, Phó bí thư Âu Dương, chúng tôi trước đưa ra một phương án xử lý, sau đó xin lãnh đạo phê chuẩn.

Lý Tuyết Yến cũng không khách sáo, bước thẳng ra ngoài.

Buổi chiều cùng ngày, Lý Tuyết Yến đã đưa ra được phương án xử lý. Đối với Trưởng phòng thông tin Đối ngoại quận Triệu Đăng Khoa ngay tại chỗ miễn chức, chờ đợi phương diện xử lý sự cố của cảnh sát giao thông. Ngoài ra, đề cập đến ba cán bộ cấp Trưởng phòng, hai Chủ tịch xã, thị trấn cấp Phó phòng, tình tiết rất nhỏ nên ra thông báo toàn bộ khu, tiến hành xử phạt hành chính kỷ luật Đảng. Tình tiết nghiêm trọng thì giáng chức, điều nhiệm về làm nhân viên công tác bình thường. Về phần lái xe của Đồng Dũng Lý Quốc Tường thì vốn là chức vị cơ quan cần nên đãi dôi ba tháng, lấy hiệu quả về sau.

Âu Dương Dũng ký tên vào bản phương án xử lý, Lý Tuyết Yến lại tìm tới Ủy ban Kỷ luật khu Cổ Xuân Tường. Cổ Xuân Tường cảm thấy phương án này xử lý khá nghiêm khắc, nhưng vừa thấy có chỉ thị được phê của Bành Viễn Chinh và Âu Dương Dũng cùng ký tên thì cũng đành lặng yên ký tên của mình vào.

Sáng ngày thứ hai, phòng Hiệu năng xử lý do Ủy ban Kỷ luật khu làm đội trưởng cùng với phòng Giám sát liên hợp với nhau, hướng toàn bộ khu thông báo kết quả xử lý, lập tức gây nên một cơn sóng lớn.

Nâng cao hiệu suất chỉnh đốn tác phong mặc dù là Bí thư Quận ủy Bành Viễn Chinh thúc đẩy, trong một khoảng thời gian ngắn cũng bắt ra được không ít những điển hình có vấn đề về tác phong, nhưng vẫn là lần

đầu “động thật”, trực tiếp sử dụng thủ đoạn lôi đình xử lý người có trách nhiệm liên quan. Lại còn xuất hiện hình thức xử phạt giáng chức.

Cán bộ bị xử lý đương nhiên sẽ có bản ngược. Đa số tìm tới Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật Cổ Xuân Tường và Phó bí thư Quận ủy Âu Dương Dũng, cũng có một số người đối với Lý Tuyết Yên và người của phòng Hiệp năng xử lý hạn thấu xương.

Nhưng thái độ của Âu Dương Dũng và Cổ Xuân Tường đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, rất kiên quyết. Những người này làm âm ỉ một hồi, thấy không có hiệu quả thì lại lo lắng mình sẽ làm cho Bành Viễn Chinh tức giận, khiến hấn càng xử phạt nghiêm khắc hơn thì liền bắt đầu rút lui. Miễn chức thì còn có cơ hội phục chức; giáng chức thì vẫn còn có cơ hội cất nhắc. Chỉ khi nào sự tính càng làm cương hơn nữa, quan chức và đãi ngộ tuyệt đối không giữ được nữa.

Những người bị xử lý toàn bộ đều là cán bộ cấp phó phòng trở lên. Chỉ có Lý Tường Quốc là một nhân viên lái xe. Lý Tường Quốc cảm thấy rất oan ức, chính mình phục vụ cho cái sai của lãnh đạo, đến cuối cùng thì mình lại là người gặp họa. Đãi dôi ba tháng không phát tiền lương, anh nói có oan hay không?

Lý Tường Quốc sau lưng tiếng oán than dậy đất. Kỳ thật thì Đồng Dũng so với y càng ghen khuất, càng căm tức hơn. Y vốn không có xe chuyên dụng, hơn nữa địa vị cũng không cao. Ngày càng “bên cạnh hóa”. Sau lại vì Cổ Khải Minh đảm nhiệm chức Chủ tịch quận, vì cân bằng lực lượng của Bành Viễn Chinh bên UBND quận, Cổ Khải Minh chỉ có thể ám trung lựa chọn người mà Bành Viễn Chinh không qua lại, thích hợp cho Đồng Dũng có được quyền chiếu cố. Cứ như vậy, Đồng Dũng ở bên UBND quận tình trạng so với lúc Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch mạnh hơn không ít. Chiếc xe này cũng là do Cổ Khải Minh an bài.

Xe không phải là xe của cơ quan, mà là Cổ Khải Minh lợi dụng mạng lưới quan hệ của mình, từ một xí nghiệp cấp dưới của Ủy ban Xây dựng mượn được.

Bành Viễn Chinh không phải là không nhìn thấy, mà là lựa chọn làm bộ như không thấy.

Hắn nhất định phải cho Cổ Khải Minh một không gian nhất định. Nếu không thì mâu thuẫn giữa hai người sẽ trở nên gay gắt.

Đồng Dũng sắc mặt trầm như nước, có tâm phát tác nhưng vẫn cảm thấy vô lực. Y gọi điện thoại cho Lý Tường Quốc, kêu vào phòng làm việc của mình, nói vài câu trấn an, sau đó bảo Lý Tường Quốc chuẩn bị xe đưa mình đến thành phố họp.

Nhưng Lý Tường Quốc cười khổ nói:

- Phó chủ tịch quận, chìa khóa xe của tôi bị Chủ nhiệm Trí lấy đi mất rồi. Tôi bây giờ đang trong thời gian đãi dôi, mỗi ngày còn phải học tập.

Đồng Dũng giận tím mặt:

- Bừa bãi! Chẳng lẽ tôi không cần dùng xe.

Nói xong, Đồng Dũng gọi điện thoại đến Phó chánh văn phòng UBND quận Trí Linh.

Chánh văn phòng UBND quận Vương Hạo kiêm trợ lý Chủ tịch quận, hiện nay đã là lãnh đạo khu. Phó chánh văn phòng Hoắc Quang Minh thăng chức, đảm nhiệm chức Chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch và Chủ nhiệm xử lý hạng mục. Công tác hàng ngày của UBND quận liền rơi xuống đầu Phó chánh văn phòng Trí Linh.

- Trí Linh, cô rốt cuộc làm sao thế? Cô tịch thu chìa khóa xe, thì tôi làm sao dùng xe được?

Đồng Dũng khởi binh hỏi tội, Trí Linh đã sớm có tư tưởng chuẩn bị, không chút hoang mang, ở trong điện thoại cười nói:

- Phó chủ tịch quận Đồng, là như vậy. Bởi vì Lý Tường Quốc tạm thời bị cách chức đãi dôi, chìa khóa xe tạm thời UBND quận thu hút đầu tư về. Về phần lãnh đạo dùng xe, cũng không có vấn đề gì, tôi sẽ an bài xe của lãnh đạo khác, tuyệt sẽ không chậm trễ công tác của lãnh đạo.

Đồng Dũng cắn chặt răng. Cứ như vậy, xe chuyên dụng của y bị UBND quận điều phối thành xe sử dụng chung, trong một đêm trở lại như cũ. Nhưng cơn tức trong lòng y lại không thể giải tỏa ra bên ngoài. Sự

tình là xảy ra một cách công khai, nếu y tiếp tục truy cứu thì việc sai khiến Lý Tường Quốc lái xe công làm việc riêng sẽ khiến cho y trực tiếp xuống đài, thậm chí còn phải chịu trách nhiệm.

Đồng Dũng phần nội cúp điện thoại một cái rầm. Lý Tường Quốc thấy tình thế không tốt thì liền im lặng chuồn mất.

Lúc tan việc, Cố Khải Minh ở trước tòa nhà làm việc, đang đợi xe thì thấy Đồng Dũng, sắc mặt không đổi, cười một tiếng:

- Lão Đồng? Chưa về à?

Đồng Dũng sự tình đương nhiên là không gạt được Cố Khải Minh. Chỉ có điều loại chuyện này, Cố Khải Minh không thể có khả năng nhảy ra thay Đồng Dũng ngắc đầu.

- Chủ tịch quận Cố, tôi đang chờ UBND quận điều phối xe. Hiện tại Lý Tường Quốc tạm thời bị cách chức, xe cũng niêm phong cất vào kho. Tôi hiện tại phải dùng xe chung.

Đồng Dũng trào phúng trả lời.

Cố Khải Minh ngẩn ra, cau mày nói:

- Lái xe dãi dãi, lãnh đạo dùng xe không thể chậm trễ. Những người của văn phòng lè mề vô cùng. Thật là kỳ cục mà! Công tác gần đây của UBND quận rất không chuyên nghiệp, tôi nhất định phải chỉnh đốn lại.

Cố Khải Minh nói xong, liền phát tay lên xe của mình. Tuy nhiên, trong lời của y, Đồng Dũng nghe ra được một chút hương vị đầy thâm ý.

619. Chương 628: Thử

Bên UBND quận, Phó chủ tịch thường trực Lý Minh Nhiên, Ủy viên thường vụ quận ủy, Phó chủ tịch quận Quách Vĩ Toàn, Phó chủ tịch quận Nghiêm Hoa. Ba người này tuyệt đối là tâm phúc của Bành Viễn Chinh. Còn Phó chủ tịch quận bình thường Ninh Hiểu Linh và Tôn Thắng Tuấn thì ở vào vị trí trung lập. Cho nên, vì cũng cố quyền uy của một Chủ tịch quận, Cố Khải Minh âm thầm áp dụng việc lợi dụng Đồng Dũng, lôi kéo Tôn Thắng Tuấn và Ninh Hiểu Linh.

Còn những bộ môn hạch tâm của UBND quận cũng bị người của Bành Viễn Chinh chặt chẽ nắm trong tay. Điều này làm cho Cố Khải Minh rất khó chịu. Cũng không phải là y muốn đối nghịch với Bành Viễn Chinh, hình thành phe phái, mà là làm Chủ tịch quận, nhưng bên cạnh toàn bộ đều là “cơ sở ngầm” của Bí thư Quận ủy, y làm sao mà cam tâm tình nguyện chứ?

Chánh văn phòng UBND quận Vương Hạo là trợ lý Chủ tịch quận, nhưng Cố Khải Minh đối với Vương Hạo lại bất lực. Nhưng Phó chánh văn phòng chủ quản Trí Linh thì y đã sớm xem không vừa mắt, có ý định muốn dời Trí Linh, an bài người của mình vào.

Hiện giờ, dường như là một cơ hội đúng lúc. Đồng Dũng người này cái đầu góc ghech, có thể lợi dụng. Cố Khải Minh ngồi trên xe, khóe miệng đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh.

Theo bản tâm mà nói, y cũng không nghĩ sẽ chống lại Bành Viễn Chinh. Nhưng là Chủ tịch quận, y nếu cái gì cũng không làm được, cũng không tranh giành thì ở huyện chẳng khác nào một tên rối dùng để bài trí. Y quyết định lợi dụng Đồng Dũng để thử Bành Viễn Chinh một chút.

Sáng ngày thứ hai đi làm, Cố Khải Minh gọi điện thoại cho Trí Linh:

- Tiểu Trí, thông báo cho các lãnh đạo của UBND quận, chiều nay có cuộc họp Chủ tịch quận làm việc. Yêu cầu mọi người phải tham dự đầy đủ, không được vắng mặt.

Trí Linh cũng không để ý, lập tức kính cẩn đáp ứng, sau đó gọi điện thoại cho tất cả lãnh đạo của UBND quận, thông báo Cố Khải Minh triệu tập cuộc họp Chủ tịch quận làm việc. Đồng thời, dặn người của UBND quận an bài phòng họp và những công việc cụ thể.

Cố Khải Minh từ lúc nhậm chức cho đến nay không có điều chỉnh công tác của các Phó chủ tịch quận mà duy trì hiện trạng không thay đổi. Y trầm mặc lâu như vậy, một khi xuống tay, nhất định là phải suy xét chi toàn, cũng là cảm giác thời cơ đã chín mùi.

Đương nhiên, không chỉ có điều chỉnh lại công tác phân công quản lý của bộ máy thành viên UBND quận, mà còn đề cập đến việc điều chỉnh lại danh sách cán bộ trung tầng của UBND quận. Trong bản danh sách này, Trí Linh nằm ở vị trí đầu tiên, ngoài ra còn có ba phó chức của ba bộ môn cũng bị điều chỉnh.

Cố Khải Minh triệu tập buổi họp Chủ tịch quận làm việc, Bành Viễn Chinh đang nói chuyện với hai giáo sư chuyên gia ở Viện Khoa học xã hội thủ đô về vấn đề quy hoạch khu tổng hợp công năng.

Từ lúc kinh tế phát triển và cải cách mở ra, quy hoạch công năng tổng hợp càng ngày càng nổi bật. Quy hoạch tổng hợp có ba đặc điểm. Thứ nhất là quy hoạch vật chất. Tổng hợp quy hoạch chủ yếu là thông qua chỉ đạo phát triển không gian thành phố. Thứ hai là tính tổng hợp. Tính tổng hợp cùng lúc thể hiện nó là một quy hoạch thành thị đầy đủ, không chỉ suy xét đến bộ phận đồng nhất của thành phố, mà về phương diện khác, nó bao gồm việc tận dụng đất đai, nhà ở, giao thông, ngành phục vụ công cộng, và những phương tiện giải trí khác. Hơn nữa ngày càng chú ý đến những phương diện này. Thứ ba là tính trường kỳ. Quy hoạch tổng hợp bình thường đều là quy hoạch từ năm năm trở lên, thậm chí là hai mươi, ba mươi năm.

Là người trọng sinh, Bành Viễn Chinh có tầm nhìn về vận mệnh của thời đại vượt xa những người khác. Cho nên, hắn rất chú ý đến việc coi trọng lâu dài, và quy phạm khoa học. Hắn làm ra bất luận một quyết sách nào cũng không phải là quyết sách thiên càn.

Hắn xem ra, khu Kiến An trước mắt đã ở vào một vị trí rất quan trọng. Bất cứ một vật không có thứ tự trước sau đều có thể gây ra hậu quả khó có thể xoay chuyển. Hắn hy vọng, trong nhiệm kỳ của mình sẽ đem hết khả năng, khiến cho người tiếp nhận chức vụ của mình sau này không chỉ có thể lưu lại một khu Kiến An phồn vinh mà còn lưu lại một khu Kiến An mang hơi thở thành thị.

Bởi vậy, hắn thông qua mối quan hệ trong nhà tìm tới viện Khoa học Xã hội thủ đô, mời được chuyên gia có quyền uy đến quận, khiến đối phương có thể đưa ra được ý nghĩ quy hoạch chỉnh thể cho quận. Từ suy nghĩ của chuyên gia, sau đó bộ môn quy hoạch của quận sẽ làm ra quy tắc chi tiết. Tái trải qua luận chứng của chuyên gia sẽ hình thành một bản dự thảo bước đầu.

Đương nhiên, một phương án kế hoạch như vậy thì không phải khi hình thành rồi thì không thể thay đổi, mà là theo tình thế biến hóa không ngừng để tu chỉnh và điều chỉnh cục diện.

Sau khi nói chuyện với các chuyên gia, hắn bảo Mạc Xuất Hải phái xe chở hai vị chuyên gia đi dạo xung quanh quận. Buổi tối hắn ở thành phố ăn bữa cơm. Cá nhân mở tiệc chiêu đãi, người tham dự cũng không nhiều lắm. Bên quận chỉ có Chánh văn phòng Mạc Xuất Hải là cùng tham gia.

Bành Viễn Chinh đang chuẩn bị dạo quanh các công trường xem xét các hạng mục mới, sau đó trực tiếp đến thành phố mời hai chuyên gia ăn cơm, thì lúc này Vương Hạo sắc mặt rất khó coi vội vã gõ cửa bước vào.

Wương Hạo thanh âm có chút dồn dập:

- Bí thư Bành, tôi có chuyện muốn báo cáo với lãnh đạo một chút, làm phiền lãnh đạo hai phút.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra, thản nhiên cười nói:

- Không nóng vội, anh cứ nói.

Wương Hạo do dự một chút, sau đó hạ giọng đem tình hình cuộc họp Chủ tịch quận làm việc nói ra một lần.

Cuộc họp Chủ tịch quận làm việc trước sau giảng co chừng nửa tiếng. Không chỉ trong cuộc họp nổi lên tranh luận mãnh liệt mà còn xuất hiện một cuộc phong ba không nên có. Mà người bị hại không ngờ là người mà đám người Vương Hạo không nghĩ tới, Phó chánh văn phòng UBND quận Trí Linh.

Trí Linh vẫn là dựa theo lệ thường của UBND quận khi Bành Viễn Chinh còn tại nhiệm để an bài phòng họp và số ghế lãnh đạo tham dự. Nhân vật số một ở giữa, Lý Minh Nhiên là Phó chủ tịch thường trực quận thì ngồi bên trái. Quách Vĩ Toàn là Ủy viên thường vụ quận ủy thì ngồi bên phải. Sau đó là những Phó chủ tịch khác ngồi hai bên trái phải theo thứ tự sắp xếp.

An bài như vậy tuyệt đối là không thành vấn đề. Trí Linh ở UBND quận làm đã được tám năm, sẽ không dễ cho xảy ra vấn đề trong công tác thường quy như thế này. Nhưng mấu chốt của vấn đề ở chỗ, cô không để mắt đến một chi tiết nhỏ. Hiện tại, trong bộ máy UBND quận không chỉ có các Phó chủ tịch quận, mà còn có ba trợ lý Chủ tịch quận. Như vậy theo thứ tự trái phải gạt ra, liền trực tiếp làm cho Phó chủ tịch quận xếp hạng chót nhất Đồng Dũng và trợ lý Chủ tịch quận Vương Hạo ở cùng một thứ tự cấp bậc quyền uy.

Thậm chí, trợ lý Chủ tịch quận Mã Thiên Quân ngồi bên trái, trong thị giác của mọi người còn ở phía trên Đồng Dũng.

An bài như vậy, Trí Linh trước đã xin ý kiến của Cố Khải Minh. Cố Khải Minh cũng không có ý kiến gì bất đồng. Nhưng khi Đồng Dũng tiến vào phòng họp, liền cảm thấy bất mãn, ngay tại chỗ phát tác, chỉ cây dâu mắng cây hòe, mượn đề tài để nói chuyện của mình, nói rằng Trí Linh và nhân viên công tác của UBND quận có rất nhiều tật xấu, khiến Trí Linh không biết nói như thế nào, che mặt khóc rời đi.

Sau đó, Đồng Dũng trước mặt Cố Khải Minh và những lãnh đạo có liên quan của UBND quận phần nội quả trách Trí Linh và công tác của phòng xử lý UBND quận. Thậm chí còn tỏ lòng đầy cảm phẫn, tỏ vẻ kinh nghiệm công tác của Trí Linh không đủ, năng lực yếu, không thích hợp đảm nhiệm chức Phó chánh văn phòng chủ trì công tác UBND quận, đề xuất đổi chỗ giữa Trí Linh và Tiền Học Ngữ.

Nếu chỉ là Đồng Dũng không có phong độ thì chuyện này coi như qua. Nhưng thay vào đó, vốn là Cố Khải Minh lợi dụng Đồng Dũng vừa hát vừa diễn, Đồng Dũng gọi ầm ĩ như vậy, thì Cố Khải Minh thừa cơ làm khó dễ ngay.

Cố Khải Minh đưa ra bản danh sách điều chỉnh cán bộ trung tầng. Trí Linh nằm ở đầu danh sách. Đến lúc này, đám người Lý Minh Nhiên làm sao mà không rõ, Cố Khải Minh đã sớm muốn bắt Trí Linh, đem người chủ trì công tác của phòng xử lý UBND quận trở thành người của mình.

Có lẽ là nhìn thấy thái độ kiên quyết của Cố Khải Minh, cũng có lẽ là địa vị của Trí Linh trong suy nghĩ của Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa và Quách Vĩ Toàn không cao, nên ba người này vẫn giữ trầm mặc, không có lên tiếng nói chuyện cho Trí Linh. Chân chính công khai nói chuyện cho Trí Linh vẫn là Vương Hạo. Nhưng Vương Hạo chỉ là một trợ lý Chủ tịch quận, đối mặt với áp lực hùng mạnh của Chủ tịch quận Cố Khải Minh thì y cũng không thể tự lực xoay chuyển tình thế.

Cuối cùng, trong cuộc họp làm việc đã định ra, Trí Linh điều nhiệm làm Phó chủ nhiệm phòng xử lý khẩn cấp, Phó bí thư Chi bộ Đảng. Phó chủ nhiệm phòng xử lý khẩn cấp làm Phó chánh văn phòng UBND quận (chủ trì công tác). Cứ như vậy, không chỉ có Trí Linh bị trục ra ngoài mà ngay cả Vương Hạo trên danh nghĩa Chánh văn phòng UBND quận và trợ lý Chủ tịch quận cũng bị mất đi quyền lực.

Bành Viễn Chinh im lặng lắng nghe, lâu lâu lại khẽ cười, không nói gì thêm. Một câu cũng không lên tiếng, không tỏ thái độ, không có phát biểu bất cứ một ý kiến gì.

Mặc dù biết rõ Cố Khải Minh hành động này là nhằm vào mình, nhưng dù sao cũng là điều chỉnh cán bộ trong nội bộ UBND quận nên Bành Viễn Chinh không muốn nhúng tay vào.

Thấy Bành Viễn Chinh vẫn thản nhiên như thế, Vương Hạo nhiều ít có chút thất vọng.

Bành Viễn Chinh liếc mắt nhìn Vương Hạo, lạnh nhạt nói:

- Vương Hạo, sau khi anh trở về, nói với đồng chí Trí Linh rằng, bảo cô ấy đừng có bất cứ một gánh nặng tư tưởng nào. Bất kể trên cương vị nào cũng phải tận tâm tận lực mà làm. Con người thì phải phóng mắt về lâu dài, không thể so đo nhất thời được mất.

Vương Hạo cũng không dám nói gì nữa, khùm núm rời khỏi phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Cố Khải Minh lần thứ này không nhận được bất cứ một phản ứng nào của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh bên này phản ứng rất bình tĩnh, yên như mặt nước. Tuy nhiên, điều này khiến cho Cố Khải Minh trong lòng sinh ra cảnh giác, khẩn trương ngừng lại kế hoạch rục rịch kế tiếp cho lần sau.

Nhưng Đồng Dũng thì lại trở về bộ dạng lớn lối. Trí Linh còn chưa bàn giao công tác với Tiền Học Ngữ thì Đồng Dũng bảo thực hiện áp lực với phòng xử lý, khôi phục lại công tác cho Lý Tường Quốc.

Trí Linh cảm giác rất ủy khuất, chỉ có điều cô ở quận không có căn cơ, cũng không có lãnh đạo thượng tầng che chở, không có chỗ cầu khẩn. Tuy rằng cô coi như là cán bộ do Bành Viễn Chính cất nhắc, nhưng nghiêm khắc mà nói vẫn chưa được coi là người của Bành phái.

Cô từ trong phòng làm việc của Vương Hạo đi ra, mặc dù Vương Hạo đã nói chuyện với cô, bên cạnh đó biểu thị sự quan tâm của Bành Viễn Chính, nhưng trong nội tâm của cô vẫn cảm thấy áp lực và nghẹn khuất.

Ở trên hành lang gặp phải Phó chủ tịch quận Nghiêm Hoa, cô dừng bước, cúi đầu chào hỏi:

- Phó chủ tịch quận Nghiêm.

Nghiêm Hoa gật đầu, lấy tay vỗ vai của cô, sau đó im lặng rời đi. Đi được hai bước, Nghiêm Hoa quay đầu lại cười nói:

- Tiểu Trí, cứ an tâm làm việc. Phải nhìn về lâu dài, không cần có gánh nặng tư tưởng.

- Xin lãnh đạo cứ yên tâm, tôi sẽ an tâm làm việc.

Trí Linh buồn bã nói, đôi mắt đỏ lên, gần như muốn rơi lệ.

Nghiêm Hoa than nhẹ một tiếng, rồi xoay người bước nhanh đi. Cô tuy rằng thông cảm với Trí Linh, nhưng đứng ở góc độ của cô, vì một vị trí như Trí Linh mà chống lại Cố Khải Minh thì không cần. Hơn nữa, cho dù cô đứng ra nói chuyện cho Trí Linh thì cũng không có kết quả gì.

Cố Khải Minh bắt đầu củng cố quyền lực của mình. Là Chủ tịch quận, y làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

620. Chương 629: Biết Khó Vãn Tiến, Nước Xiết Nên Lui

Động tĩnh bên phía Ủy ban nhân dân quận của Cố Khải Minh, không làm Bành Viễn Chính bận tâm. Sau khi yên lặng hai tuần lễ, Cố Khải Minh bắt đầu từng bước thi hành ý tưởng chính trị của mình. Dù sao, ông ta là Chủ tịch quận, người đứng đầu chính quyền, có ý tưởng và biện pháp công tác của riêng mình.

Đối với Cố Khải Minh, trong lòng Bành Viễn Chính đã vạch sẵn một lần ranh vô hình, chỉ cần ông ta không chạm đến lần ranh này, Bành Viễn Chính sẽ không hành động. Chỉ cần có được sự nhất trí ở những chính sách quan trọng, hai người sẽ duy trì cục diện “đoàn kết cùng làm việc” như hiện nay.

Thoảng một cái, đã qua mấy tháng. Cố Khải Minh dần dần thả lỏng, bắt đầu tự chủ đẩy mạnh hoạt động thu hút đầu tư, cũng liên tiếp thông qua quan hệ tiền cử mấy dự án, trên căn bản là hành động một mình, bỏ qua Quận ủy.

Đối với chuyện này, Bành Viễn Chính khá bình thản, Cố Khải Minh cần có thành tích của riêng mình, không muốn bị che mờ bởi vầng hào quang của Bành Viễn Chính, đó là điều bình thường và có thể hiểu được.

Ở hội nghị tổng kết công tác cuối năm, ngoài ý liệu của rất nhiều cán bộ quận, Bành Viễn Chính tỏ ý tán thành công tác của Ủy ban nhân dân quận. Điều này làm Cố Khải Minh có phần xấu hổ, sau khi nhận ra sự độ lượng của Bành Viễn Chính vượt ra ngoài trí tưởng tượng của mình, Cố Khải Minh cũng bớt đi một phần bản khoăn.

Y dần dần nhận ra, thật ra thì đường lối thi hành biện pháp chính trị của hai người cũng không trái ngược. Chỉ có điều, tầm nhìn của Bành Viễn Chính xa rộng hơn, còn y, do bị giới hạn bởi thời đại và tầm nhìn, ý tưởng quyết sách tương đối hẹp hơn.

Tháng cuối cùng của năm 95 nhanh chóng qua đi, trước tết năm 96, các số liệu thống kê được đưa ra. Bất kể là tổng sản lượng kinh tế quốc dân hay thu nhập bình quân đầu người hoặc mức độ tăng trưởng của khu vực thành thị và nông thôn, đều tăng 120 phần trăm trở lên. Tốc độ tăng trưởng như vậy, đừng nói là ở tỉnh Giang Bắc, mà đôi mắt khắp cả nước, cũng làm cho người ta phải nể.

Do có mấy dự án về thương mại hậu cần được đưa vào hoạt động, thu hút một số lượng lớn nhân khẩu. Cuối năm đó, số nhân khẩu thường trú từ hơn một trăm ngàn, thoáng cái đã tăng lên thành ba trăm sáu, ba trăm bảy mươi ngàn.

Quận Kiến An chợt trở thành nơi tập trung mọi ánh mắt của lãnh đạo cao tầng cho đến dân chúng bình thường. Từ một huyện nghèo khó vô danh, đến một quận có nền kinh tế mạnh số một số hai toàn tỉnh, có thể nói đã trở thành một điển hình kiểu mẫu trong cải cách và mở cửa.

Tết âm lịch vừa qua khỏi, tổ quay phim Tiên Phong kết thúc mấy tháng quay phim, trở lại Thủ đô, bước vào giai đoạn sản xuất hậu kỳ. Bành Viễn Chinh nghe nói, bộ phim sẽ được chiếu vào tháng 4, Ban Tuyên giáo Trung ương và các ngành có liên quan còn muốn tổ chức một buổi lễ ra mắt bộ phim.

Những ngày nghỉ Tết qua nhanh, Phùng Thiển Như đưa hai đứa bé sang Mỹ làm ăn. Dĩ nhiên, Mạnh Lâm đi cùng với cô. Không có người lớn đi kèm, bà Phùng không cho phép đưa hai đứa bé đi.

Trước khi Bành Viễn Chinh về Tân An, Phùng lão gọi hấn vào Đại Hồng Môn.

Hai năm qua, ông rất hiếm khi gọi hấn vào Đại Hồng Môn, mà ông cháu chỉ gặp nhau ở biệt thự của Phùng gia. Lần này, ông cụ cho thư ký gọi điện bảo hấn đến, có vẻ hơi khác thường.

Mười giờ sáng, trời nắng đẹp, tiết xuân se lạnh.

Bành Viễn Chinh lên một chiếc xe màu đen của Cục Cảnh vệ Trung ương, lái vào bên trong Đại Hồng Môn, chạy thẳng tới nhà của Phùng lão. Vào cửa, bà Phùng không có ở nhà, chỉ có một mình Phùng lão. Dĩ nhiên, còn có một số nhân viên làm việc.

Bành Viễn Chinh lặng lẽ đứng ở cửa thư phòng, đưa mắt nhìn.

Sau chiếc bàn gỗ lim đọc sách, Phùng lão mặc một bộ thường phục, tay cầm bút lông, nín thở chăm chú viết chữ.

Viết xong, Phùng lão thở phào một cái, để bút xuống, ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, mỉm cười, ngoắt ngoắt tay:

- Viễn Chinh, vào đi.

Bành Viễn Chinh cười đi vào, chỉ thấy tám chữ to nhẹ nhàng thanh thoát như rồng bay phượng múa: Biết khó vẫn tiến, nước xiết nên lui.

Phùng lão cầm lấy chiếc khăn bên án lau tay, thản nhiên nói:

- Viễn Chinh, bốn chữ trước là ông viết cho cháu, bốn chữ sau là cho chính ông.

Sống trên đời, bất chấp khó khăn, càng bị áp chế càng phải mạnh mẽ, người trẻ tuổi nên như thế. Tuy nhiên, đến một thời điểm nào đó, chúng ta cần học cách lui bước.

Bành Viễn Chinh giật mình, ngẩng nhìn ông nội, ánh mắt kinh ngạc mà chấn động, nhưng rồi hấn lấy lại bình tĩnh.

Phùng lão gật đầu thừa nhận, đầy thâm ý nói:

- Cháu đoán không sai, ông nội muốn rút lui. Không nên muốn quá nhiều, tuổi đã cao, không thể cứ ở mãi địa vị cao, phải giao đất nước cho những người trẻ tuổi. Hội nghị năm tới, không chỉ có ông, mà mấy lãnh đạo khác cũng muốn rút lui. Đất nước có nhiều người tài, người mới thay người cũ, đó là quy luật lịch sử.

Phùng lão quay lại nhìn Bành Viễn Chinh:

- Cháu có biết tại sao hôm nay ông gọi cháu đến không?

Bành Viễn Chinh thở dài một cái, im lặng gật đầu.

- Con đường kế tiếp, cần một mình cháu đi. Tương lai có thể đi được bao xa, chỉ có thể xem ở bản lĩnh của cháu, cũng tùy ở vận may của cháu.

Bành Viễn Chinh dè dặt ngồi trên ghế đối diện với ông nội, lưng thẳng tắp.

- Cho tới bây giờ, việc cháu làm được không tệ, danh tiếng cũng không tệ, thành tích rất khá, đánh giá từ trên xuống dưới, căn bản đạt yêu cầu của ông.

Phùng lão lại nói:

- Những năm qua, cháu không trực tiếp dùng quan hệ trong nhà, dĩ nhiên các việc mờ ám không phải không có...

Phùng lão nói tới đây, khẽ mỉm cười.

Bành Viễn Chinh xấu hổ, biết Phùng lão muốn nói đến việc mình giúp đưa ra thị trường cho mấy tập đoàn công ty, đúng là không có gì qua được mắt của ông. Chẳng qua là ông cụ không nói gì thôi.

- Cháu không cần căng thẳng, ông biết cháu không làm chuyện riêng, cũng không phô trương với người ngoài. Điều khó làm là, cháu là cháu của ông, nhưng cháu vẫn có thể giữ im lặng, điều này làm ông không ngờ.

Phùng lão vừa nói, mắt sáng lên.

Không công khai tuyên bố và không để Bành Viễn Chinh nhận tổ tiên, là Phùng lão có suy tính sâu xa; nhưng về sau, thật lòng Phùng lão cũng không tin rằng Bành Viễn Chinh có thể giữ được bí mật này lâu dài. Đến một lúc nào đó, tin này sẽ lan truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều biết, Phùng lão cũng chuẩn bị sẵn sàng chính thức công khai thân phận của Bành Viễn Chinh.

Không ngờ, mấy năm trôi qua, Bành Viễn Chinh vẫn khiêm tốn giấu mình như vậy, Phùng lão rất kinh ngạc và tán thưởng. Người trẻ tuổi có thể giữ được sự bình thản như vậy, biết ẩn nhẫn như vậy, ít nhất cho thấy tính cách Bành Viễn Chinh uyển chuyển hơn thanh niên bình thường, mà tâm tính thì lão luyện, vững vàng hơn, vượt xa bạn cùng lứa tuổi.

- Đã như vậy, vậy thì tùy cháu tự quyết định lấy.

Phùng lão vừa nói vừa rút ra một cuốn sổ ghi chép:

- Ông định ra một quyển sách, đây là những gì ông viết trong gần mười năm, nói công khai hoặc nửa công khai về một số điều, cháu cầm đi hiệu đính giùm cho ông.

Bành Viễn Chinh nghiêm trang nhận lấy, trong lòng hẩn hĩnh rất rõ, ông cụ không hẳn muốn hẳn giúp hiệu đính bản thảo, mà là cố ý để hẩn xem những điều viết trong bản thảo này. Lên đến cấp độ của Phùng lão, lời nói cũng không phải tùy tiện mà nói, mà mỗi câu, mỗi chữ đều gắn liền với vận nước. Để cho Bành Viễn Chinh xem chúng, một lần nữa chứng tỏ sự coi trọng của ông cụ đối với hẩn.

...

Từ Đại Hồng Môn, Bành Viễn Chinh đi thẳng ra sân bay, bay về Giang Bắc. Mạc Xuất Hải phái xe đến sân bay tiễn lỵ đón hẩn. Trước lúc lên xe, Bành Viễn Chinh mua một tờ báo chiều Giang Bắc, lên xe lật xem.

Trên trang hai, hẩn thấy một bài báo về quận Kiến An, với tiêu đề chữ lớn màu đen “Kinh tế quận Kiến An đạt được bước tiến lớn, một năm tăng lên ba bậc”, bèn đọc kỹ một lượt.

Bài báo bắt đầu từ lễ khởi công xây dựng cơ sở sản xuất điện thoại di động, đồng thời cũng tuyên truyền về các dự án xây dựng của quận Kiến An, hiển nhiên là một bài báo ve vuốt theo kiểu “khuyến khích đoàn kết ổn định”, Bành Viễn Chinh xem qua một lượt liền mất hứng. Đặc biệt có một đoạn khiến hẩn phải cau mày: “Được biết, tổng sản lượng kinh tế của quận Kiến An đã đưa quận trở thành quận đứng đầu toàn tỉnh, chiếm hơn 60 phần trăm tổng sản lượng kinh tế của thành phố Tân An. Người có trách nhiệm liên quan của chính quyền quận Kiến An nói, từ năm nay đến cuối năm 97, toàn quận sẽ xây dựng mới 61 dự án, đưa tổng sản lượng kinh tế lên gấp hai lần, bình quân thu nhập đầu người tăng 60 phần trăm trở lên...”

Bành Viễn Chinh tức giận ném tờ báo xuống, trầm giọng mắng:

- Lời lẽ rỗng tuếch, ăn nói bừa bãi, xằng bậy!

Bành Viễn Chinh nói lớn, tài xế đang chăm chú lái xe sợ hết hồn, nhưng không dám nói gì, chỉ im lặng vờ như không nghe thấy.

Tình hình kinh tế ở quận phát triển là không sai, nhưng cũng không đến mức chiếm 60 phần trăm tổng sản lượng kinh tế thành phố, càng không có chuyện sang năm tăng gấp hai lần, đây không phải là phóng đại hay sao?

Bành Viễn Chinh không rõ là phóng viên viết ẩu, hay là người trong quận nói lung tung. Hắn lấy di động gọi cho Quận ủy.

Người nhận điện thoại là nhân viên Tiểu Triệu, nghe ra giọng của Bành Viễn Chinh, lập tức đứng thẳng lưng, kính cẩn chào:

- Bí thư Bành!

- Ủ, Tiểu Triệu, cậu hỏi Ban tuyên truyền một chút, xem người nào hai ngày nay nhận phỏng vấn của báo chiều Giang Bắc, xong rồi gọi lại cho tôi!

Bành Viễn Chinh nói xong liền cúp điện thoại.

Dic nhiên Tiểu Triệu không dám chậm trễ, vội hỏi rõ tình hình, rồi lập tức gọi lại cho Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Bành, Ban tuyên truyền nói là ngày hôm trước phóng viên bao chiều Giang Bắc tới phỏng vấn, Ban tuyên truyền phối hợp với Chủ nhiệm Tiền ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nhận phỏng vấn.

Chủ nhiệm Tiền mà Tiểu Triệu nói tới, chính là Phó chánh văn phòng Tiền Học Ngữ ở văn phòng Ủy ban nhân dân huyện, nguyên là Chánh văn phòng xử lý khẩn cấp, thay Trí Linh phụ trách công tác của văn phòng Ủy ban nhân dân huyện.

621. Chương 630: Phóng Túng

Những số liệu trong bài báo là do Phó chánh văn phòng Ủy ban nhân dân quận Tiền Học Ngữ nói với phóng viên báo chiều Giang Bắc, phóng viên không phóng đại.

Bành Viễn Chinh nói điện thoại với Tiểu Triệu xong, mặt sa sầm nhìn ra ngoài cửa xe. Xe chạy như bay, quang cảnh hai bên đường cao tốc vùn vụt lùi ra sau, Bành Viễn Chinh cảm thấy phiền muộn, chột dầu văng mắt hoa, muốn nôn mửa.

Lái xe lo lắng quay lại nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Bành, hay là dừng xe lại để ngài nghỉ ngơi một chút.

Bành Viễn Chinh cảm thấy không thoải mái, xua tay:

- Không sao, cứ tiếp tục lái đi.

Bành Viễn Chinh nhắm mắt lại.

Lái xe cố hết sức giữ cho xe chạy một cách vững vàng, nhưng lái xe trên đường cao tốc, tốc độ không thể giảm dưới giới hạn. Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, ra khỏi đường cao tốc, là đã đến quận Kiến An.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Dừng xe bên đường một lát.

Lái xe vội dừng xe lại.

Bành Viễn Chinh xuống xe, đứng ở ven đường châm một điếu thuốc, hút xong, lại lên xe, bảo tài xế chạy thẳng tới Quận ủy.

Bành Viễn Chinh trở lại phòng làm việc của mình, Trưởng ban Tuyên giáo Phàn Thường đi tới, vẻ mặt hơi lúng túng:

- Bí thư Bành!

Ở trên xe, Bành Viễn Chinh gọi điện báo cho Phàn Thường, bảo y đến phòng làm việc của hắn nói chuyện. Thật ra lúc này, Ban Tuyên giáo đã biết Bành Viễn Chinh không hài lòng đối với bài báo hôm nay của báo chiều Giang Bắc về quận Kiến An. Chỉ có điều, rõ ràng bài báo tán thành công tác ở quận, thậm chí là tán tụng, sao lãnh đạo không hài lòng? Người của Ban Tuyên giáo nghĩ mãi không ra.

Phàn Thường cũng hơi hoang mang.

- Lão Phàn, anh xem bài báo này một chút, xem có vấn đề hay không?

Bành Viễn Chinh đưa tờ báo tới, Phàn Thường nhận lấy, đọc kỹ một lượt. Đọc xong, y ngẩng lên nhìn Bành Viễn Chinh, cười khở:

- Bí thư Bành, có vẻ hơi khoa trương, tuy nhiên...

Phàn Thường chưa nói hết, đã bị Bành Viễn Chinh lạnh lùng cắt ngang:

- Đâu chỉ là một chút khoa trương? Quá khoa trương, quá phóng đại! Trong hai năm tăng gấp đôi, đây là khái niệm gì? Chúng ta sao có thể làm được? Người thạo nghiệp vụ xem cái này, sẽ cười vào mặt! Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận Kiến An chúng ta sẽ trở thành trò cười cho nhân dân toàn tỉnh!

Tôi hỏi anh, ai làm chuyện này? Đây là cái nhìn do Ban Tuyên giáo đưa ra, hay là người nào tự chủ trương?

Phàn Thường bối rối cau mày nói:

- Hẳn là Tiền Học Ngữ nhất thời lỡ miệng nói ra, chứ không có dụng ý gì.

- Lão Phàn, bản thảo như vậy đưa ra ngoài, sao Ban Tuyên giáo không kiểm tra? Ai nhận phỏng vấn cũng có thể muốn nói gì thì nói, sau này sao ổn? Việc lần này rất nghiêm trọng, hý vọng Ban Tuyên giáo chỉnh đốn lại một chút. Đồng thời, nhất định điều tra tới cùng, xem đây rốt cuộc là ăn nói bừa bãi hay cố ý bôi đen!

Giọng Bành Viễn Chinh rất lạnh lùng và cứng rắn.

Phàn Thường không dám chậm trễ, lập tức xoay người rời khỏi. Sau khi trở về, Phàn Thường nổi giận đập bàn trước mặt ba Phó trưởng ban, ra lệnh lập tức thành lập tổ điều tra, mọi nhân viên Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo tạm thời bị cách chức kiểm tra. Đồng thời, yêu cầu Tiền Học Ngữ viết báo cáo, giải thích rõ ràng chuyện đã xảy ra.

Thật ra chuyện này cũng không có gì lớn lao. Bất quá Tiền Học Ngữ nhất thời bông bột, lỡ mồm nói mạnh miệng. Tính người này vốn hay huênh hoang, khoác lác, y phóng đại mục tiêu của quận đề ra, phóng viên không rõ tình hình lại trích dẫn lời của y trong bài báo, mà Phòng Tin tức Ban Tuyên giáo cũng không để ý, xem bản thảo không kỹ, đã vội đưa in.

Tiền Học Ngữ cảm thấy mình rất oan uổng, chỉ vì muốn “tô son điểm phấn” cho quận, mà lại bị Bí thư Quận ủy đánh phủ đầu.

Ngày hôm sau, trong hội nghị thường ủy, Bành Viễn Chinh đưa chuyện này ra, yêu cầu nghiêm túc xử lý Tiền Học Ngữ, đồng thời coi đây là cơ hội, ở quận triển khai hoạt động chỉnh đốn giáo dục tác phong.

Tiền Học Ngữ bị cách chức, bị điều khỏi văn phòng xử lý quận đến Hội đồng nhân dân công tác, hoàn toàn rời khỏi sân khấu quyền lực trung tâm của quận. Cố Khải Minh biết đây là Bành Viễn Chinh nhân cơ hội phản kích lại mình. Nhưng lần này, là do Tiền Học Ngữ chủ động nhảy vào lưới của Bành Viễn Chinh, bị hấn bắt gọn, Cố Khải Minh cũng không thể tránh được.

Tuy nhiên, Bành Viễn Chinh không điều Trí Linh trở về văn phòng xử lý quận, mà điều cô ta tới làm Chủ nhiệm Phòng Nghiên cứu Quận ủy. Hấn vẫn giao việc tuyển người ở văn phòng xử lý quận cho Cố Khải Minh. Cố Khải Minh lại chọn một tâm phúc của mình, Bành Viễn Chinh làm bộ như không nhìn thấy.

Hiện tại hấn nắm trong tay toàn bộ tình hình chung về chính trị, kinh tế, xã hội quận trong tay, không thể chú ý tới một số quyền lực cục bộ và nhỏ, bởi vậy điều gì nên buông tay thì hấn phải buông tay. Chỉ có điều thỉnh thoảng không thể không bắt bí một chút.

...

Năm nay mùa xuân tới đặc biệt sớm, nhiệt độ không khí cũng tăng nhanh. Xuân về hoa nở, các công trình ở quận được xây dựng với tốc độ cao. Bước vào tháng 4, liên tục có ba dự án có vốn đầu tư hơn 20 triệu được khởi công, tuy Bành Viễn Chinh luôn bận rộn, nhưng rất vui vẻ thích thú.

Tâm trạng tốt đẹp của hấn kéo dài đến chiều ngày 28 tháng 4.

Buổi chiều lúc gần tan việc, Tào Dĩnh gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh. Từ lúc Tào Dĩnh bị tai nạn đến giờ, thời gian không ngắn, mặc dù cô không khôi phục được phần trí nhớ đã mất, nhưng tình trạng cơ thể không tệ, ngay từ năm ngoái đã trở lại làm việc.

Bởi vì tránh cho cảnh tượng quá khứ làm Tào Dĩnh bị kích động, Tào Đại Bằng nhờ người “chạy” để Tào Dĩnh được chuyển tới trường trung học thực nhiệm Tân An vừa mới được thành lập, dạy môn vật lý lớp 10.

Bành Viễn Chinh dần dần bớt qua lại với Tào Dĩnh và Tào gia, chỉ từng bước làm nhạt đi cái quan hệ “người yêu” này, chứ không thể lập tức vạch trần chân tướng, khiến Tào Dĩnh bị tổn thương.

Cũng may, hần bận rộn nhiều công tác, cái có “bận đến nỗi đầu óc choáng váng” là rất chính đáng. Mà theo bề ngoài, hần chuyên tâm vào con đường làm quan, hứng thú với quyền lực, hiện giờ thân mang chức vụ cao, phải nhạt đối với chuyện tình cảm riêng tư.

Cha mẹ Tào Dĩnh cũng nhân cơ hội khuyên giải, an ủi con gái, nói bây giờ Bành Viễn Chinh đã không còn là Bành Viễn Chinh trước kia, không thích hợp với Tào Dĩnh nữa...Chỉ có điều, Tào Dĩnh vẫn im lặng một cách khác thường, không phản đối, cũng không đồng ý.

- Viễn Chinh, tối nay anh có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn tối, em có chút việc muốn bàn với anh.

Giọng của Tào Dĩnh vẫn dịu dàng như trước.

Bành Viễn Chinh lưỡng lự một chút, cười nói:

- Được, tuy nhiên hôm nay anh có thể tan việc muộn một chút, em chờ anh một lát nhé?

- Bây giờ tối, em sẽ đợi anh ở trước nhà hàng cơm Tây “Kim Sắc La Mã”.

Tào Dĩnh dịu dàng nói xong, liền cúp điện thoại.

...

Xe của Bành Viễn Chinh dừng lại trước cửa nhà hàng Kim Sắc La Mã, hần không xuống xe ngay, mà ngồi trong xe nhìn Tào Dĩnh đang đứng ở cửa, im lặng không nói. Cô mặc một cái áo gió màu xám nhạt, cổ quàng một chiếc khăn lụa màu hồng phấn, mái tóc dài bị gió thổi tung lên.

Hần có dự cảm, hôm nay Tào Dĩnh đến tìm hần, nhất định là có chuyện, hơn nữa không phải là chuyện nhỏ. Hoặc là, từ sau ngày hôm nay, quan hệ phức tạp tinh tế và khó hiểu giữa hần và Tào Dĩnh, sẽ vì vậy mà kết thúc.

Một lát sau, hần thấy ánh mắt của Tào Dĩnh hướng về phía mình, lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười xống xe, đi nhanh về phía Tào Dĩnh.

- Tiểu Dĩnh!

- Viễn Chinh, anh đến rồi. Đi, em đã chọn xong chỗ ngồi.

Tào Dĩnh cười nói tự nhiên, sóng vai Bành Viễn Chinh đi vào nhà hàng.

Hai người ngồi xuống, Tào Dĩnh đã gọi hai món ăn, hai ly cà phê và hai ly rượu vang đỏ. Lúc ăn cơm, tuy Tào Dĩnh cười nói, nhưng không đề cập tới “chủ đề”. Nếu cô không nói, Bành Viễn Chinh cũng không tiện chủ động mở miệng hỏi.

Tiếng dương cầm trình diễn bản nhạc nổi tiếng “Đa núp xanh” ngân nga bên tai, nhạc khúc lưu loát, uyển chuyển khiến lòng người có một cảm giác linh hoạt biến ảo. Hai người lặng yên đối ẩm, tao nhã và lịch sự ăn cơm Tây, thưởng thức rượu vang đỏ, cho đến lúc màn trời bên ngoài hoàn toàn tối om, thành phố bắt đầu lên đèn.

- Viễn Chinh, anh ăn thấy ngon không?

Tào Dĩnh vẫn nhẹ nhàng mỉm cười hỏi.

Bành Viễn Chinh gật đầu mỉm cười:

- Ngon lắm, vậy chúng ta đi chứ?

- Dạ.

Tào Dĩnh đứng dậy lấy áo khoác của Bành Viễn Chinh, giúp hắn mặc vào, động tác dịu dàng cẩn thận, như một người vợ hiền nhu thuận, sau đó mới lấy áo gió của mình ra, thông thả mặc vào.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Bành Viễn Chinh định đón xe taxi, bị Tào Dĩnh ngăn lại:

- Viễn Chinh, đường cũng không xa, chúng ta đi bộ thôi.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái:

- Được, vậy đi bộ một chút.

Dưới ánh đèn mờ mờ, hai người sóng vai bước đi, nhưng hai cái bóng lại bị kéo thành một dài, một ngắn. Gió thổi ngược về phía hai người, đã ấm hơn mấy ngày trước, mang theo hơi thở hỗn tạp của một thành phố phồn hoa.

Đi được chừng hơn trăm thước, đột nhiên Tào Dĩnh từ từ dừng bước lại. Cô đứng dưới một gốc cây ngô đồng, đôi mắt sáng long lanh như nước, ngắm nhìn Bành Viễn Chinh, rồi nhẹ nhàng nói:

- Viễn Chinh, Phùng tiểu thư vợ anh có khỏe không? Em vừa mới biết, cô ấy sinh đôi, thật sự là chúc mừng hai người!

Giọng Tào Dĩnh rất nhẹ nhàng, nhưng vào tai Bành Viễn Chinh, lại như sét đánh giữa trời. Hắn chấn động, đưa mắt nhìn Tào Dĩnh, môi mím lại, một câu cũng không nói nên lời.

Tào Dĩnh có thể nói ra lời này, không chỉ có nghĩa sự “ảo tưởng” bấy lâu đều tiêu tan, còn có nghĩa trí nhớ cô đã hoàn toàn khôi phục.

...

- Viễn Chinh, anh không cần nói gì cả, em hiểu cả rồi.

Anh đừng lo cho em, chung quy chỉ là một hồi mộng ảo, cuối cùng cũng phải tỉnh mộng mà thôi. Ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, đối với em mà nói, sớm một chút hay muộn một chút, cũng không có gì khác biệt.

- Tiểu Dĩnh, trí nhớ của em khôi phục lúc nào vậy?

Bành Viễn Chinh khẽ thở dài, hỏi.

Tào Dĩnh quay lại nhìn ra phía màn đêm thành phố, thẩn thờ nói:

- Đại khái đã hơn một tháng. Em không cẩn thận bị té, đầu choáng váng một lúc, liền nhớ lại nhiều việc.

Cảm ơn anh đã làm tất cả vì em, cảm ơn anh đã xây nên một giấc mơ đẹp để cho em. Tuy rằng giấc mơ đã hoàn toàn tan biến, nhưng dù sao em cũng đã được vui vẻ hạnh phúc một thời gian. Đối với anh, đây chỉ là đóng kịch, nhưng đối với em, đây là những điều trọn đời khắc cốt ghi tâm.

Giọng Tào Dĩnh dịu dàng sâu lắng, cô cất bước đi trước, thân hình mảnh mai ẩn vào trong bóng tối mờ mờ, Bành Viễn Chinh nhìn theo, trong lòng ảm đạm, đồng thời lại có một chút đau lòng mà không hiểu vì đâu.

- Em muốn uống rượu, anh có thể đi với em không?

Tào Dĩnh dừng bước lại, chỉ về phía đường cái đối diện:

- Quán “Hỏa liệt điều”, được không?

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi gật đầu:

- Được, anh đi với em.

Trong quán rượu tiếng người ồn ào, khói thuốc mù mịt, toàn là những thanh niên nam nữ nhuộm tóc đủ màu đủ kiểu kỳ quái, tiếng nhạc cuồng loạn và tiếng gào thét hỗn tạp, khiến Bành Viễn Chinh cảm thấy không thoải mái.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tào Dĩnh đến một chỗ như thế này. Cô gọi bia, cũng không bận tâm Bành Viễn Chinh bằng lòng hay không, rót đầy ly cho hai người, rồi nâng ly lớn lên mà uống ừng ực.

Rõ ràng Tào Dĩnh muốn phóng túng một lần, xoa dịu cảm giác áp lực và đau thương ở sâu trong nội tâm. Bành Viễn Chinh muốn ngăn cản nhưng biết là không thể, đành yên lặng uống cùng cô.

Tửu lượng Tào Dĩnh vượt quá sự tưởng tượng của Bành Viễn Chinh. Cô gái mà cho tới bây giờ luôn nghiêm trang, gia giáo, theo khuôn phép cũ, sau khi hoàn toàn bộc lộ nỗi niềm, không ngờ lại tỏ ra điên cuồng, hoang dã đến như vậy. Ước chừng cô uống vào một tá chai bia, uống nhiều như vậy, ngay cả Bành Viễn Chinh cũng hơi ngà ngà.

Cuối cùng Tào Dĩnh có phần kích động, không kìm chế được cảm xúc, cô giơ cao ly bia, đứng dậy nương theo tiếng nhạc mà la hét, mấy tên đáng vẻ lưu manh bu lại, Bành Viễn Chinh thấy không ổn, bèn ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, dìu cô ra khỏi quán rượu.

Đón xe trở lại cư xá, Bành Viễn Chinh dìu Tào Dĩnh lên lầu, gõ cửa cả buổi không ai mở. Tào Dĩnh dựa trên lưng hắn, nhẹ nhàng nói:

- Em...có chìa khóa...ba mẹ em về nhà ông bà...

Bành Viễn Chinh dùng chìa khóa mở cửa, đỡ Tào Dĩnh vào xong, Bành Viễn Chinh vừa định thu xếp để rời khỏi cô, Tào Dĩnh đã lao tới, rúc vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt, điên cuồng hôn lên môi hắn.

- Đừng đi, đừng rời bỏ em...Đừng tàn nhẫn với em như vậy...

...

Ngày hôm sau, Bành Viễn Chinh mới biết, Tào Đại Bằng xin về hưu, hai vợ chồng họ trở về quê ở Giang Nam, nhận thầu một khu đất hoang, chuẩn bị làm một lâm trường. Tào Dĩnh cũng đã đưa đơn từ chức cho nhà trường, cả nhà muốn rời Tân An về quê.

Tào Dĩnh không nói lời từ biệt Bành Viễn Chinh, chỉ viết một phong thư. Ba ngày sau khi cô rời khỏi Tanan, Bành Viễn Chinh ngồi trong phòng làm việc đọc xong lá thư này, không khỏi buồn rầu, thở dài, mi mắt không khỏi hơi ướt.

Cửa phòng làm việc của hắn không đóng, Mạc Xuất Hải chợt xuất hiện trước cửa, kính cẩn gọi:

- Bí thư Bành, ngài có tiếp hai doanh nhân của tỉnh Giang Nam không?

Bành Viễn Chinh đứng dậy, lạnh nhạt nói:

- Tiếp, anh lập tức sắp xếp.

622. Chương 631: Hiệu Năng Cải Chính

Hai người khách thương nhân đến tỉnh Giang Nam thật ra là dưỡng Triệu Đình giới thiệu cho Bành Viễn Chinh. Triệu Đình ở tỉnh Giang Nam là Phó chủ tịch tỉnh, phân công quản lý kinh doanh. Biết Bành Viễn Chinh ở Giang Bắc hùng hực khí thế thu hút đầu tư, Triệu Đình liền đề cử hai doanh nghiệp này đến đây.

Giang Nam là một tỉnh có nền kinh tế lớn hàng đầu trong cả nước. Chỉ có điều, trong thời kỳ phát triển lúc trước, rất nhiều chính sách đã cạn kiệt. Hiện giờ không gian ưu đãi cho xí nghiệp cũng không còn nhiều nữa. Nhưng Giang Bắc thì lại khác. Đây là một tỉnh mới phát triển, con số định mức cao. Hơn nữa, lại đang trong giai đoạn đầu phát triển và cải cách mở ra. Các hạng mục chính sách ưu đãi cổ vũ và ủng hộ cho đầu tư đang trong tình trạng dày đặc. Đối với các xí nghiệp phía nam mà nói thì đây giống như một loại mấu chốt kinh doanh, có thể trợ giúp cho họ phát triển tình cảnh.

Bởi vậy, rất nhiều xí nghiệp lớn của tỉnh Giang Nam đều hướng ra ngoài phát triển kỳ ngộ. Còn tỉnh Giang Bắc thì không thể nghĩ ngờ là một khối đất hoang đang chờ khai khẩn.

Sau khi tiếp đãi hai vị thương nhân xong, Bành Viễn Chinh cùng với Mạc Xuất Hải từ lầu ba xuống lầu hai. Ngay tại khúc quanh cầu thang là phòng làm việc của Lý Tuyết Yến. Hắn nhìn thấy một đám người đang vây quanh, bên trong truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, liếc mắt nhìn Mạc Xuất Hải:

- Lão Mạc, anh sang xem có chuyện gì?

Mạc Xuất Hải lúng túng nói:

- Bí thư Bành, để tôi qua xem.

Mạc Xuất Hải vội vàng đi qua, quát những nhân viên đến xem náo nhiệt, đi vào phòng của Lý Tuyết Yến. Mạc Xuất Hải là lãnh đạo quận ủy, lãnh đạo vào cửa, tiếng cãi vã bên trong lập tức im bật.

Kỳ thật thì Mạc Xuất Hải đã đoán được là chuyện gì xảy ra.

Lý Tuyết Yến nằm trong tay phòng Hiệu năng xử lý. Bởi vì phòng này là một nơi dâm và bắt những cán bộ vi phạm quy định. Cho nên rất dễ dàng dắc tội với người khác. Hơn nữa, sự việc lại rất phức tạp, so với bộ môn bình thường khác thì phải loay hoay hơn nhiều.

Nhưng không chỉ như vậy, bắt lấy điển hình tiêu cực liền dính dáng đến vấn đề xử lý. Mặc dù quyết định xử lý là Quận ủy quyết định, có lãnh đạo phê chỉ thị, nhưng mâu thuẫn trở nên gay gắt vẫn đổ lên trên đầu Chủ nhiệm phòng Hiệu năng xử lý. Có những người bất mãn vì mình bị xử lý nặng, hoặc là so đo tại sao người đó cũng vi phạm giống mình nhưng lại được xử lý nhẹ hơn? Luôn luôn có người đến phòng Lý Tuyết Yến làm âm ỉ.

Cũng thật sự là làm khó cho cô gái này. Mạc Xuất Hải thở dài, an ủi Lý Tuyết Yến hai câu, nhưng trong lòng lại có chút hồ nghi. Lẽ ra Lý Tuyết Yến là cấp dưới cũ của Bành Viễn Chinh, nhưng thế nào hắn lại đem cô thả xuống một vị trí ra về là quyền lực rất lớn, nhưng kỳ thật là bởi vì dắc tội với rất nhiều người, Lý Tuyết Yến tiền đồ có thể sẽ bị xấu đi.

Kỳ thật, Bành Viễn Chinh căn bản không nghĩ nhiều như vậy. Hắn đơn thuần là vì công tác và muốn cho những chính lệnh chủ đạo của hắn có thể quán triệt, chứng thực đi xuống. Ai hắn cũng không yên tâm, chỉ có Lý Tuyết Yến mà thôi.

Mạc Xuất Hải trở về báo cáo lại cho Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh bởi vậy là đột nhiên ý thức được, chính mình bảo Lý Tuyết Yến quản lý phòng hiệu năng xử lý, đối với Lý Tuyết Yến mà nói thì có thể là áp lực quá lớn, là một loại không thể chịu đựng được.

Nghĩ đến đây, Bành Viễn Chinh liền triển khai ý niệm đổi người trong đầu. Nhưng cụ thể đổi ai, trong lúc nhất thời còn chưa nghĩ ra được.

- Lão Mạc, anh gọi Lý Tuyết Yến đến đây giùm tôi. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

- Vâng!

Mạc Xuất Hải ra ngoài gọi cho Lý Tuyết Yến.

Không bao lâu sau, Lý Tuyết Yến bước vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh. Thấy Mạc Xuất Hải ở đây, cô biết rằng lãnh đạo tìm mình là vì chuyện vừa rồi. Thần sắc của cô rất bình tĩnh. Nếu như nói ngay từ đầu, tiếp xúc với công việc này, việc xử lý các loại mâu thuẫn và khi tranh cãi, cô còn dễ dàng kích động, cảm giác bị ủy khuất, nhưng thời gian dài thì không còn cảm giác gì nữa.

- Bí thư Bành, Chánh văn phòng Mạc.

- Đồng chí Tuyết Yến, ngồi đi. Bí thư Bành tìm cô, là muốn hỏi một chút tình huống vừa rồi.

Mạc Xuất Hải hướng Lý Tuyết Yến ra hiệu, ý bảo cô nên tổ khổ.

Lý Tuyết Yến cười:

- Bí thư Bành, chỉ là có chút ganh đua so sánh. Nói là lái xe Lý Tường Quốc của Phó chủ tịch quận Đồng bên UBND quận tạm thời cách chức chưa được vài ngày thì đã khôi phục lại công tác. Hiện tại trở lại làm lái xe cho lãnh đạo.

- Lý Tường Quốc tạm thời cách chức vài ngày đã được khôi phục công tác?

Bành Viễn Chinh ngẩn ra.

- Vâng, đúng như vậy. Trên căn bản bởi vì đề cập đến lãnh đạo khu nên chúng tôi không dám....

Lý Tuyết Yến cười khổ nói. Bình thường có những bộ phận, cô còn có khả năng giám sát một chút, nhưng chuyện của Phó chủ tịch quận, phòng Hiệu năng xử lý làm sao dám nhiều lời.

Rầm!

Bành Viễn Chinh đứng bật dậy, trầm mặc đi lại trong phòng làm việc. Mạc Xuất Hải và Lý Tuyết Yến không dám hé răng, chỉ yên lặng cùng đợi.

Bành Viễn Chinh trong lòng dâng lên một tia lửa giận. Đối với sự nhẫn nại với Đồng Dũng cũng đã dâng lên đến cực hạn nhất định. Hắn cảm thấy Đồng Dũng này thật sự là không thể nhân nhượng được nữa rồi. Là lãnh đạo khu, một chút đúng mực chính trị cũng không có. Nếu y không biết xấu hổ thì Bành Viễn Chinh đội nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Tuyết Yến, ôn hòa cười nói:

- Đồng chí, gần đây các đồng chí ở phòng Hiệu năng xử lý công tác rất vất vả, và cũng mang lại hiệu quả rất lớn. Suy xét đến tính lâu dài và hiệu quả của công tác, cũng suy xét đến việc cô là nữ đồng chí, tôi cùng lão Mạc thương lượng một chút, cô tạm thời chuyển đến phòng xử lý quận ủy làm công tác hàng ngày. Còn về phần phòng Hiệu năng xử lý thì Quận ủy sẽ an bài đồng chí khác.

- Đúng vậy, Bí thư Bành, tôi đã nói rồi, đồng chí Tuyết Yến là nữ đồng chí. Có nhiều việc xử lý không tiện lắm. Đồng chí Tuyết Yến, cô phân công quản lý phòng nghiên cứu và phòng thư ký, hỗ trợ cho tôi xử lý công tác hàng ngày của quận ủy, phục vụ cho các lãnh đạo quận ủy đến nơi đến chốn.

Mạc Xuất Hải cười, phụ họa theo.

Lý Tuyết Yến thở phào một cái, trong đôi mắt giống như trút được một gánh nặng. Cô đương nhiên không muốn tiếp tục nữa, nhưng cô không muốn làm cho Bành Viễn Chinh thất vọng. Nếu Bành Viễn Chinh hy vọng cô có thể tiếp tục thì cô sẽ làm việc nghĩa không chùn bước.

- Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm.

Lý Tuyết Yến trong lòng có nhiều điều muốn nói, nhưng khi ra tới ngoài miệng lại chỉ thành có một câu.

- Cô cứ về trước, tôi có chút chuyện cần thương lượng với lão Mạc.

Bành Viễn Chinh phát tay. Sau khi Lý Tuyết Yến rời khỏi, hắn mới hạ giọng nói:

- Lão Mạc, tôi vốn có một ý tưởng, muốn đem phòng Hiệu năng xử lý nhập vào Ủy ban Kỷ luật, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu xác nhập bộ môn này với Ủy ban Kỷ luật thì công việc ở phòng này cơ bản chỉ giống như hình thức. Hơn nữa, Quận ủy lực không chế không đủ.

- Vâng, Bí thư Bành, việc này thật sự là cần phải suy nghĩ lại.

- Tôi đã nghĩ rồi, cần phải thay đổi tên lại là phòng Hiệu năng cải chính. Giao cho nó quyền hạn và chức trách hơn nữa. Anh xem điều Trưởng phòng Công an Trọng Tu Vĩ qua đây, khiến anh ấy đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật kiêm nhiệm chức Chủ nhiệm văn phòng Hiệu năng cải chính? Có được không?

Bành Viễn Chinh cười, nói ra quyết định của mình.

Mạc Xuất Hải có chút không ngờ. Y thật không ngờ, Bành Viễn Chinh muốn dùng đến Trưởng phòng Công an Trọng Tu Vĩ. Đây là một cao thủ phá án, tác phong quả quyết, cương liệt, nhưng tiến vào cơ quan công tác thì có thể được sao?

Nhưng Mạc Xuất Hải trầm nghĩ, phòng Thực hiện cải chính này cùng một loại với một ngành chấp pháp, nếu để cho Trọng Tu Vĩ lấy thân phận là Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, xếp vào biên chế Ủy ban Kỷ luật mà trực tiếp quản lý cho quận ủy thì năng lượng này không thể nghi ngờ là sẽ được nâng cao trên diện rộng.

-Vâng, Bí thư Bành, Trọng Tu Vĩ thiết diện vô tư, rất thích hợp để quản lý phòng Hiệu suất cải chính, Cho anh ta kiêm luôn chức Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật cũng là một chính trị đãi ngộ xem ra không tệ rồi.

Bành Viễn Chinh cao giọng cười:

- Vậy để cho Trọng Tu Vĩ đảm nhiệm. Đương nhiên, chúng ta còn phải trưng cầu ý kiến của anh ấy. Như vậy, lão Mạc, tôi sẽ nói với anh ta trước. Sau đó anh hãy kết nối với Chủ nhiệm Cố của Ủy ban Kỷ luật. Cuối cùng tôi sẽ thông báo trong Hội nghị thường vụ quận ủy.

- Vâng, Bí thư Bành, để tôi đi thông báo cho Trọng Tu Vĩ.

Mạc Xuất Hải đứng dậy rời đi.

Một tháng sau, trải qua Hội nghị thường vụ quận ủy nghiên cứu quyết định, Phó trưởng phòng công an quận Trọng Tu Vĩ được điều nhiệm đến làm Chủ nhiệm phòng Hiệu năng cải chính. Cùng lúc đó, trong cuộc họp Hội nghị thường vụ ủy viên mở rộng của Ủy ban Kỷ luật khu đã điều nhiệm Trọng Tu Vĩ làm Ủy viên, Ủy viên thường vụ Phó chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật khu (cấp Trưởng phòng), tiếp tục tạo nên một cơn gió lốc trong sạch hóa bộ máy chính trị trong thời kỳ Bành Viễn Chinh chủ quản khu Kiến An.

Trọng Tu Vĩ thiết diện vô tư, căn bản không nói tới tình cảm. Y sau khi nhận chức, không cần điều tra cẩn thận sau khi nhận tố cáo, mà là gần như mỗi ngày đều có người “đính đạn”. Mặc dù có chút lãnh đạo quận ủy lo lắng như vậy có thể oan uổng cho người khác, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn ngầm đồng ý và ủng hộ “ba đồng lửa” của Trọng Tu Vĩ.

Bành Viễn Chinh rất tin, bệnh gì thì dùng đúng thuốc đó. Một tác phong đã trở thành cổ tật trong một thời gian dài, nếu không dùng thuốc mạnh thì làm sao mà trừ được tận gốc. Đương nhiên, trong thời gian nhất định, gió lốc qua đi thì hiệu năng cải chính đã trở thành một công việc mang tính chất hiệu quả và lâu dài. Cho nên, rất nhiều bộ môn đều cho rằng phòng Hiệu năng cải chính chỉ là một bộ môn lâm thời, nhưng Bành Viễn Chinh đã hướng thành phổ tranh thủ biên chế danh ngạch, đem phòng Hiệu năng cải chính chính thức cố định xuống, đặt ở Ủy ban Kỷ luật, nhưng chịu sự quản lý trực tiếp của quận ủy.

Thời gian cực nhanh, trên chuyến xe kinh tế tốc hành, các hạng mục công tác đã theo quỹ tích của nó mà vận hành. Bành Viễn Chinh ngược lại không bận rộn như hai năm vừa rồi. Toàn bộ năm 1996, hần đem hết tinh lực của mình dồn cho việc nâng cao tính tác phong nghiêm túc và đề cao hiệu suất làm việc ở cơ quan. Hần thậm chí trong lúc tiếp nhận công khai phỏng vấn của truyền thông cũng đề xuất ra khái niệm “Nâng cao hình tượng thanh liêm trong việc phục vụ ở các cơ quan chính đảng”. Khái niệm mới này cũng đã gây ra một phen thảo luận nhiệt liệt ở tỉnh và thành phố.

Nếu như nói trong năm 1996 có một việc đáng giá nhắc tới chính là Phó chủ tịch Đồng Dũng bị dời đi. Đầu tháng 10, Thành ủy quyết định, điều nhiệm Đồng Dũng làm Phó bí thư tổ đảng, Phó trưởng phòng phòng Quy hoạch quận. Còn Chủ nhiệm phòng Xử lý tài chính Mã Khả Cương được bổ nhiệm là Phó chủ tịch UBND quận.

Mã Khả Cương là thạc sĩ kinh tế. Y đến khu Kiến An công tác, là Bành Viễn Chinh tranh thủ từ Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần.

Đồng Dũng dời đi, Mã Khả Cương nhậm chức. Đối với Cố Khải Minh mà nói, đây là một cái gõ khá nặng. Y vừa mới hình thành liên minh Cố phái, nhưng bởi vì “tay súng” Đồng Dũng xám xịt rời đi, mà đã tan thành mây khói.

Cố Khải Minh biết đại thế đã mất. Y không bao giờ có cơ hội và đường nhỏ chống lại Bành Viễn Chinh. Kế tiếp y cần làm là an tâm làm việc, kiên nhẫn chờ đợi Bành Viễn Chinh lên chức rời khỏi. Lúc ấy y mới có cơ hội tiếp nhận chức vụ.

623. Chương 632: Thăng Nhiệm Làm Phó Bí Thư Thành Ủy

Kế tiếp, Cố Khải Minh và Bành Viễn Chinh bình an vô sự. Mà trên thực tế chính là như vậy, một khi hoàn toàn buông đi gánh nặng trong tư tưởng thì quan hệ sẽ trở nên vô cùng đơn giản.

Bành Viễn Chinh muốn làm việc, Cố Khải Minh muốn chiến tích. Hai mục tiêu khác nhau nhưng thật ra là đồng nhất với nhau. Đơn giản chỉ là vấn đề con đường riêng, cách làm riêng mà thôi. Nhưng trong quan trường, cũng là một người rất nghiêm túc, nếu Bành Viễn Chinh đã thúc đẩy như vậy, vậy thì khi y tiếp nhận khu Kiến An, tất nhiên cũng phải đẩy mạnh biện pháp thi hành chính trị của Bành Viễn Chinh.

Là Chủ tịch quận, Cổ Khải Minh chỉ có thể quán triệt chứng thực các công việc hành chính trong khuôn khổ chính sách cùng chuyên môn, quyền lực vận tác của mình. Cổ Khải Minh cũng dần dần tiếp nhận sự thật. Và khi tiếp nhận sự thật rồi, nếu y cũng có sự chuyển hóa, Bành Viễn Chinh cũng tương ứng đáp lại. Trong những công việc của UBND quận, Bành Viễn Chinh rất ít khi nhúng tay. Hết thấy đều tạo điều kiện cho Cổ Khải Minh phát huy.

Đương nhiên, đây tương đối mà nói thì cũng có hạn độ.

Chủ quản Đảng chính chung sức hợp tác ăn ý, ở một ý nghĩa nào đó đã nói lên trạng thái quan trường ở khu Kiến An. Bởi vì hai vị chủ quản không có tranh quyền đoạt lợi, bên trong nội các chính quyền khu Tân An cũng dần dần an định đoàn kết, cao thấp một lòng. Các hạng mục công tác, hạng mục sự nghiệp đều phát triển.

Năm 1996, tổng giá trị quốc dân của khu Kiến An so với năm trước phát triển rất lớn, lại một lần nữa đứng hàng thứ nhất trong các khu huyện toàn tỉnh. Bắt đầu từ tết Nguyên Đán năm 1997, Bành Viễn Chinh giảm dần tốc độ thu hút đầu tư và đẩy mạnh xây dựng hạng mục, mà chuyển qua thúc đẩy tiến trình đô thị hóa, lợi dụng tài lực tràn đầy để phục vụ cuộc sống người dân.

Hắn đầu tư hai chục triệu xây dựng trường trung học Kiến An mới; đầu tư mười sáu triệu xây dựng thêm bệnh viện khu, đầu tư chín triệu xây dựng ba công trình công cộng xanh hóa trong nội thành quận. Đồng thời đem công viên của huyện Lâm ban đầu trở thành một quảng trường giải trí lớn nhất thành phố. Ba tuyến cầu vượt trong nội thành khu cũng đã trở thành một sự kiện xây dựng quan trọng trong năm 1997.

Bành Viễn Chinh không chỉ một lần trong những đại hội nhỏ nhẩn mạnh. Nếu như nói ba năm 94,95,96 là ba năm mà khu Kiến An phát triển kinh tế, tăng cường thực lực cải cách, thì ba năm 97,98,99 kế tiếp chính là ba năm xây dựng sự nghiệp công cộng và phúc lợi.

Dưới sự chủ đạo của Bành Viễn Chinh, trong chính sách cho phép, hắn đã tiến hành cải tiến chế độ khám chữa bệnh. Bành Viễn Chinh gọi nó là cải tiến chứ không phải cải cách. Bởi vì nước sâu trong khu rất nhiều, rất nhiều thứ, mặc dù hắn là Bí thư Thành ủy cũng không thể đụng vào.

Khu Kiến An đã trở thành một khu đầu tiên trong toàn tỉnh thi hành biện pháp trợ cấp khám chữa bệnh cho những người dân nghèo khó. Nhật báo Giang Bắc đã dành ra hẳn cả một trang đưa tin về hệ thống phục vụ khám chữa bệnh mới và những chế độ có liên quan của khu Kiến An.

Tháng 9 năm 1997, đại hội lần thứ mười lăm ở Bắc Kinh long trọng khai mạc.

Những ngày này, tâm tình của Bành Viễn Chinh rất phức tạp. Trong đại hội lần này, ông nội của hắn Phùng lão sẽ rời khỏi cương vị lãnh đạo. Đại hội sẽ bầu ra cơ chế lãnh đạo mới, thực hiện mới cũ luân phiên quá độ hòa bình trong quyền lực trung tâm của nước cộng hòa.

Phùng lão lui ra, trong nhật báo Tân An đang công báo của đại hội và những tin tức có liên quan, Bành Viễn Chinh trong danh sách Ủy viên Bộ chính trị trung ương phát hiện tên của Phùng Bá Đào. .

Bành Viễn Chinh hai mắt tỏa sáng. Phùng Bá Đào trước kia là Ủy viên dự khuyết của Bộ Chính trị. Lúc này đây tiến vào hàng ngũ ủy viên, hiển nhiên là quyền lực của ông đã tiến lên thêm một bậc. Dựa theo phán đoán, Bành Viễn Chinh cảm thấy bác cả vào đại hội Hội đồng nhân dân và Mặt trận tổ quốc vào tháng ba năm tới sẽ có thể được thăng lên làm Phó thủ tướng nội các chính phủ.

Bành Viễn Chinh vốn muốn gọi điện thoại về nhà, nhưng nghĩ lại thôi. Nếu Phùng Bá Đào không nói chuyện này thì hắn không cần phải đề cập tới.

Bành Viễn Chinh đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Từ nay về sau, thời đại của Phùng lão đã trở thành lịch sử. Đương nhiên, ai cũng không dám khinh thường vị lão tướng quyền uy một thời này. Ít nhất trong vòng năm năm, ảnh hưởng của ông cụ đối với Bộ Nội vụ vẫn còn rất lớn.

Thời gian cực nhanh, nháy mắt đã tới năm 1999.

Đối với Bành Viễn Chinh mà nói, ba năm này và quá khứ so sánh với nhau cũng chẳng có gì khác biệt quá lớn. Hắn vẫn bận rộn với những công việc chính vụ, xử lý quán triệt chứng thực các hạng mục công tác.

Khu Kiến An giống như một con thuyền theo gió vượt sóng trên con biển rộng. Mà người cầm lái chính là Bành Viễn Chinh.

Năm 1991 hần tái sinh, rồi sau đó tiến nhập vào quan trường. Suốt tám năm qua, hần từ một tiểu quan, trở thành một Ủy viên thường vụ cấp Phó giám đốc sở, chủ quản một phường, quyền thế hiển hách, chiến tích văn hoa, quan thanh truyền bá bốn phương. Trong vị trí xếp hạng Ủy viên thường vụ Thành ủy cũng nhảy lên ba bậc, xếp vị trí thứ năm.

Đương nhiên, trong ba năm này, Phùng Thiến Như đã không còn làm Phó chủ tịch tập đoàn Hoa Vũ nữa, chỉ còn lưu lại thân phận Thành viên Hội đồng quản trị và đại cổ đông của tập đoàn. Cô đến Tân An công tác, dạy học khoa lịch sử của trường đại học Giang Bắc. Ban đầu là giáo viên, sau được thăng lên làm Phó giáo sư.

Đây là Phùng lão an bài. Bành Viễn Chinh là người mà Phùng lão ký thác kỳ vọng, ra sức bồi dưỡng. Khi Bành Viễn Chinh đã tiến nhập đến một trạng thái nhất định, Phùng Thiến Như là vợ hần, không thích hợp xuất hiện trong lĩnh vực kinh doanh.

Hơn nữa, Phùng Thiến Như đã tích lũy của cải cũng đủ cho Phùng gia chi phí trong nhiều năm. Mà cô vẫn còn bảo lưu cổ phần của công ty. Hàng năm nhận lấy tiền cổ đông cũng là một con số lớn rồi.

Ngoài dự kiến chính là Hầu Khinh Trần đột nhiên rời khỏi Tân An. Sau này Bành Viễn Chinh nghe nói, cô tiếp nhận chức vụ của Phùng Thiến Như, trở thành Phó tổng giám đốc, thành viên Hội đồng quản trị, Chủ tịch khu Á Châu và Trung Quốc, thay thế Phùng Thiến Như nắm trong tay thị trường trong nước và của Châu Á. Đồng thời, cũng là người phát ngôn của Hầu gia và Phùng gia trong tập đoàn.

Hầu Khinh Trần khi nào cùng Phùng Thiến Như đạt thành một sự ăn ý như vậy thì Bành Viễn Chinh không thể hiểu hết, cũng không thể hỏi đến.

Hai đứa bé sinh đôi được Phùng lão thái thái giữ lại ở thủ đô. Năm nay đã lên lớp một.

Mẹ con Tần Phượng thì định cư tại Singapore. Có một lần, Bành Viễn Chinh dẫn đoàn khảo sát kinh tế thành phố đến Singapore một lần thì gặp được mẹ con Tần Phượng. Đứa con của Tần Phượng gọi là Bành Diệu Khôn. Sau này, Tần Phượng cũng lặng lẽ dẫn Tiểu Diệu Khôn trở về nước gặp Bành Viễn Chinh mấy lần.

Một ngày tháng 12, gió lạnh gào thét. Phùng Thiến Như không có tiết dạy, còn Bành Viễn Chinh thì có chút không khỏe trong người nên không đi làm.

Phùng Thiến Như mỉm cười, bưng một tách cà phê nóng, đặt lên trên bàn trong phòng khách, nhìn Bành Viễn Chinh đang nằm trên ghế salon xem TV, dịu dàng nói:

- Viễn Chinh, mau uống tách cà phê nóng cho ấm bụng.

Bành Viễn Chinh ngồi dậy, bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, đột nhiên ngẩng đầu cười nói:

- Thiến Như, anh nghe nói trường học của em muốn chuyển đến tỉnh?

- Đúng vậy, cũng là có nhắc đến chuyện này. Nhưng cuối cùng vẫn chưa xác định. Em nghe nói là Hiệu trưởng Trương hướng tỉnh đề xuất. Trường Đại học Giang Bắc ở Tân An là một trường đại học có thương hiệu ở tỉnh Giang Bắc, cho nên nhờ tỉnh cấp đất và tài chính, ở tỉnh xây dựng một trường đại học mới. Trước mắt thì tỉnh vẫn còn đang nghiên cứu.

Phùng Thiến Như cười nói.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, cười lạnh nói:

- Trương Thành Khoan này rõ ràng là muốn tống tiền thành phố. Ông ta một thời gian ngắn trước đó đã đề xuất với Bí thư Chu, yêu cầu thành phố xuất tiền giúp trường đại học Giang Bắc bắt đầu từ con số không. Bí thư Chu nói muốn nghiên cứu một chút, ông ta liền không cao hứng. Hai ngày nay đang tranh thủ hướng lên tỉnh.

Bành Viễn Chinh nói:

- Trương Thành Khoan là Bí thư Đảng ủy đại học Giang Bắc, hiệu trưởng cấp thứ trưởng. Từ lúc ông ta nhậm chức, trường đại học Giang Bắc bắt đầu xây dựng rầm rộ.

Ông ta đã nhìn trúng một khu đất phía tây ngoại ô khu Kiến An. Muốn thành phố trợ giúp năm ngàn mẫu để trường đại học Giang Bắc xây dựng khu dạy học mới. Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần không dám đắc tội với nhân vật số một trường đại học trọng điểm của tỉnh, liền kết nối với một số Ủy viên thường vụ. Những người khác thì không có ý kiến, nhưng Bành Viễn Chinh thì lại mãnh liệt phản đối.

Bởi vì mảnh đất mà Trương Thành Khoan nhìn trúng toàn bộ đều là đất ruộng. Bành Viễn Chinh từ đầu đến cuối kiên quyết phản đối. Ruộng là mạch máu của quốc gia, chiếm một khối liền ít đi một khối. Không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên mở ra lỗ hổng này.

Phùng Thiến Như cười rộ lên:

- Viễn Chinh, em nghe nói, khối đất mà Hiệu trưởng Trương nhìn trúng thì anh lại phản đối kịch liệt. Hai ngày trước, Hiệu trưởng Trương còn tìm em nói chuyện, bảo anh thổi gió bên gối, giúp trường học tranh thủ điều tốt.

Bành Viễn Chinh nhướng mày:

- Thiến Như, đó là một mảnh đất ruộng lớn. Năm ngàn mẫu ruộng bị chiếm dụng, không chỉ trái với chính sách quốc gia, mà còn có thể làm mất đi cơm ăn cho hậu thế sau này. Anh không thể đưa ra quyết sách hại nước hại dân như thế được. Tuyệt đối không được. Chỉ cần anh còn là Bí thư quận ủy khu Kiến An, anh sẽ kiên quyết phản đối.

Phùng Thiến Như biết rõ chồng mình là người rất có nguyên tắc và tầm nhìn lâu dài. Nếu bảo anh ấy nhượng bộ, trên căn bản là không thể nào. Phùng Thiến Như thở dài, muốn nói cái gì đó thì chuông điện thoại vang lên. Cô liền đứng dậy qua nghe điện thoại.

- Alo, xin hỏi ai vậy?

- Giáo sư Phùng, tôi là Tiểu Hầu của văn phòng Thành ủy. Bí thư Bành có ở nhà không?

- Có, anh chờ máy nhé!

Phùng Thiến Như đưa điện thoại cho Bành Viễn Chinh.

- Vâng, tôi Bành Viễn Chinh nghe đây.

- Chào anh, Bí thư Bành. Tôi xin thông báo cho anh biết, hai giờ chiều nay, ở tỉnh đến thành phố sẽ điều chỉnh bộ máy, mời dự họp các ban ngành. Xin mời anh đến tham gia.

Bành Viễn Chinh đã sớm biết việc này, liền đồng ý ngay:

- Vâng, tôi biết rồi.

Lãnh đạo ban Tổ chức Tỉnh ủy đã tìm hẩn nói chuyện qua. Bí thư Thành ủy Chu Tích Thuần năm nay sẽ hết nhiệm kỳ, chiến tích không tệ, sắp rời khỏi Tân An đến đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố một thành phố khác trong tỉnh. Còn Chủ tịch thành phố Tạ Kiến Quân thì đảm nhiệm chức Bí thư Thành ủy của Chu Tích Thuần. Về phần ai sẽ đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố thì tạm thời chưa có xác định.

Bành Viễn Chinh được đề bạt lên làm Phó bí thư Thành ủy, tiếp tục kiêm nhiệm chức Bí thư Quận ủy khu Tân An. Tuy nhiên, điều này có ý nghĩ trong tương lai sẽ đưa Bành Viễn Chinh lên cương vị Chủ tịch thành phố.

Buổi chiều, đại hội diễn ra. Phó trưởng ban thường trực ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy Trương đã đến thành phố tuyên bố quyết định bổ nhiệm. Chu Tích Thuần rời đi, bổ nhiệm Tạ Kiến Quân làm Bí thư Thành ủy thành phố Tân An, tạm thời chủ trì công tác chính trị của thành phố. Bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Phó bí thư Thành ủy, Ủy viên thường vụ Thành ủy, xếp hạng sau Hàn Duy, đứng vị trí thứ ba.

Mục đích thứ hai, Thành ủy đối với bộ máy khu Kiến An cũng điều chỉnh lại. Ba trở lý Chủ tịch quận Vương Hạo, Mã Thiên Quân và Vi Minh Hiền trở thành Phó chủ tịch quận. Phó chủ tịch Ninh Hiểu Linh,

Tôn Thắng Tuấn điều nhiệm đến khu Tân An. Phó chủ tịch quận Nghiêm Hoa thăng lên làm Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng, Bí thư Đảng ủy, giải quyết xong cấp chính huyện.

Hoắc Quang Minh đảm nhiệm chức Chánh văn phòng UBND quận, kiêm thành viên tổ Đảng. Điền Minh đảm nhiệm chức trợ lý Chủ tịch huyện, cũng giải quyết xong cấp phó huyện.

Lý Tuyết Yến thì tiếp nhận chức Ủy viên thường vụ quận ủy, Chánh văn phòng quận ủy của Mạc Xuất Hải. Mạc Xuất Hải thì thăng làm Phó trưởng ban thư ký Thành ủy.

624. Chương 633: Ủy Thác Trọng Trách

Buổi sáng, Chánh văn phòng Quận ủy Lý Tuyết Yến gõ cửa vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, kính cẩn cười nói:

- Bí thư Bành, văn phòng Thành ủy thông báo, Bí thư Tạ bảo anh đến thành phố, có chuyện muốn nói với anh.

Bành Viễn Chinh ơ một tiếng, cười cười:

- Được, tôi biết rồi, tôi lập tức đi ngay.

Lý Tuyết Yến không dám nói gì thêm, xoay người rời đi. Cô càng công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh, càng cảm giác khoảng cách giữa hai người càng lớn. Tuy Bành Viễn Chinh vẫn là Bí thư Quận ủy, nhưng thân phận thật sự đã là Phó bí thư Thành ủy, nhân vật số ba của Thành ủy, hơn nữa, theo tin đồn, trong tương lai gần, hẳn có khả năng trở thành Chủ tịch thành phố.

Quan uy như lửa, bất động như núi, quyền lực uy hiếp đủ khiến cho cảm giác kính sợ trong lòng Lý Tuyết Yến càng ngày càng đậm hơn. Đây là điều làm cô cảm thấy buồn bã và bất đắc dĩ.

Nhìn theo dáng vẻ sợ hãi của Lý Tuyết Yến, Bành Viễn Chinh không kìm nổi thở dài một tiếng.

Mắt hần hơi lóe sáng, nghĩ đến phong cách làm việc bất đồng giữa Chu Tích Thuần và Tạ Kiến Quân. Nếu như Chu Tích Thuần tìm hần có việc, nhất định sẽ đích thân gọi điện thoại bảo hần tới, chứ không làm điều thừa; nhưng Tạ Kiến Quân thì khác, việc gì cũng đều bảo văn phòng Thành ủy thông báo, hết sức kiểu cách.

Tuy nhiên, điều này cũng bình thường. Người với người không giống nhau, tác phong làm việc cũng sẽ khác biệt.

Bành Viễn Chinh liền đón xe lên thành phố, đi thẳng đến văn phòng của Tạ Kiến Quân.

Cửa phòng làm việc của Tạ Kiến Quân mở rộng, B Viễn Chinh đứng ở cửa nhẹ nhàng gõ cửa. Tạ Kiến Quân ngẩng lên, mỉm cười phát tay:

- Đồng chí Viễn Chinh, đến rồi à!

Bành Viễn Chinh cười, bước vào, hỏi:

- Bí thư Tạ tìm tôi có việc?

- Đồng chí Viễn Chinh, là có chuyện rất gấp. Tôi mới nhận được tin tức từ tỉnh, đại học Giang Bắc đang trình báo cáo ở Ủy ban nhân dân tỉnh, một khi báo cáo được thông qua, đại học Giang Bắc sẽ chuyển khỏi thành phố chúng ta... Nói thật, thành phố chúng ta nếu không có đại học Giang Bắc, văn hóa không còn sót lại chút gì. Đại học Giang Bắc xây dựng ở Tân An, là yếu tố lịch sử tạo thành, nếu bây giờ đại học Giang Bắc đi rồi, trách nhiệm lịch sử này, bộ máy chúng ta không đảm đương nổi.

Giọng Tạ Kiến Quân hơi ngưng trọng.

Lời của y cũng không khoa trương, nếu đại học Giang Bắc rời khỏi thành phố Tân An, bầu không khí văn hóa sẽ bị ảnh hưởng nặng nề, quan trọng hơn là làm “mất mặt” bộ máy lãnh đạo, cho dù Tạ Kiến Quân có cố gắng như thế nào, thành tích nổi bật cỡ nào, một khi điều này xảy ra, y đều sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên, Tạ Kiến Quân vừa tiếp nhận chức Bí thư Tỉnh ủy, liền bắt đầu kết nối với đại học Giang Bắc.

Bành Viễn Chinh cười khổ:

- Bí thư Tạ, thật ra họ muốn ép chúng ta, theo tôi được biết, họ báo cáo lên tỉnh chỉ là đòn gió, phải biết rằng, chi phí dời một trường đại học là hết sức lớn, tài chính tỉnh sẽ rộng rãi vậy sao? Lãnh đạo tỉnh sẽ thận trọng cân nhắc.

Tạ Kiến Quân nhún mày:

- Bất kể làm cách nào, chúng ta cần phải có thành ý, ngăn ngừa các yếu tố bất lợi. Dời trường đại học, cái giá phải trả không nhỏ, nhưng đây là trường đại học trọng điểm của tỉnh, tiêu biểu cho các trường đại học trong tỉnh, tỉnh ra lệnh một tiếng, người ta dời đi rồi, chúng ta làm sao ăn nói với hàng triệu người dân thành phố.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Lãnh đạo có gì chỉ thị, cứ việc nói thẳng.

Tạ Kiến Quân mỉm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, vừa rồi tôi đã liên hệ với lãnh đạo trường Giang Bắc, có cảm giác họ còn chưa quyết định dứt khoát. Như vậy, thành phố chúng ta tích cực tranh thủ, cố gắng giữ đại học Giang Bắc ở lại Tân An. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cậu có thể làm được việc này, để người khác làm, thứ nhất là tôi lo lắng, thứ hai là cảm thấy kết quả rất khó đoán trước. Thế nào, có khó khăn gì không?

Bành Viễn Chinh nhướng mày, thoáng trầm ngâm một chút, rồi cười, đáp:

- Được, Bí thư Tạ, để tôi thử xem, hai ngày này tôi sẽ tìm Trương Thành Khoan, làm công tác. Nếu có tin tức, tôi sẽ lập tức báo cáo với Bí thư Tạ.

Thấy hắn đáp ứng, hiển nhiên Tạ Kiến Quân hơi cao hứng, cười ha hả đứng dậy vỗ vỗ vai Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, chuyện quan trọng, đừng để xảy ra sơ xuất nhé! Yêu cầu của họ, chúng ta sẽ cố gắng tối đa để thỏa mãn, đương nhiên, không thể vi phạm chính sách và nguyên tắc tổ chức.

- Dạ, Bí thư Tạ, tôi hiểu.

Bành Viễn Chinh biết rằng cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc, nên rời đi, Tạ Kiến Quân mới vừa lên làm Bí thư, công việc nhiều, không có thời gian chuyện gẫu.

...

Bành Viễn Chinh rời khỏi Thành ủy, chưa trở về quận. Thật ra lúc này trụ sở quận và trụ sở thành phố đã được tập trung về một khu vực. Một năm trước, trung tâm hành chính thành phố Tân An đã được xây dựng. trụ sở Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cũng như các ngành liên quan đều chuyển tới đó, thực hiện theo kế hoạch dời trung tâm về phía bắc của thành phố. Bởi vậy, quận Kiến An mới thật sự trở thành khu trung tâm của thành phố, mà quận Tân An vốn ở khu trung tâm, bây giờ vị trí đã hơi lệch đi.

Bành Viễn Chinh đi thẳng tới đại học Giang Bắc. Đại học Giang Bắc ở quận Tân An, giờ đã thành khu vực cũ.

Bành Viễn Chinh bảo lái xe dừng lại trước cổng trường đại học Giang Bắc, xuống xe đi bộ vào.

Lúc hắn tới, đã gần giữa trưa, học sinh tan học qua lại như thoi đưa. Khi tới trước văn phòng khoa nhân văn, hắn bị bảo vệ ngăn lại:

- Anh tìm ai?

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi tìm giáo sư khoa lịch sử Phùng Thiển Như.

Vừa nghe nói là tìm Phùng Thiển Như, lập tức bảo vệ nghiêm túc đánh giá Bành Viễn Chinh từ trên xuống dưới, thấy Bành Viễn Chinh ăn mặc nghiêm chỉnh, tinh tế, trông như cán bộ lãnh đạo, thì gật gật đầu:

- Anh chờ một chút, tôi gọi điện hỏi giáo sư Phùng một chút.

Tuy Phùng Thiển Như chỉ là một giáo sư bình thường ở đại học Giang Bắc, nhưng lai lịch xuất thân của cô không đơn giản, đồng thời lại là vợ của Phó bí thư Thành ủy Bành Viễn Chinh, đương nhiên bảo vệ rất chú ý đến cô.

-Ồ, anh nói với cô ấy, tôi họ Bành.

Bành Viễn Chinh diêm đạm nói.

Bảo vệ chấn động, cho dù có là người ngu, cũng lập tức kịp phản ứng, đây nhất định là chồng của Phùng Thiển Như – Phó Bí thư Thành ủy Bành.

Lập tức y tươi cười quay lại kính cẩn hỏi:

- Ngài là Bí thư Bành?

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Tôi là Bành Viễn Chinh, phiền anh gọi giùm bà xã tôi một tiếng.

Bảo vệ lúng túng cười, tránh qua một bên:

- Bí thư Bành, mời ngài vào, hẳn là giáo sư Phùng đang ở trong phòng làm việc, tôi nhìn thấy cô ấy vừa mới tan tiết trở lại.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng:

- Vậy tôi lên nhé?

- Bí thư Bành, xin mời!

Văn phòng của Phùng Thiển Như là một gian phòng làm việc lớn, dành cho ba nữ giáo sư sử dụng chung. Với thân phận của cô, hưởng thụ một mình một phòng là không thành vấn đề, nhưng trên thực tế Phùng Thiển Như biết mình đại diện cho hình tượng của Phùng gia và Bành Viễn Chinh, cho nên kiên quyết từ chối sự bố trí của trường, không nhận sự ưu tiên.

Tính cô rộng lượng dịu dàng, cũng không ra vẻ tiểu thư con nhà, giao tiếp với đồng nghiệp và học sinh rất tốt.

Bành Viễn Chinh lên lầu ba, gõ cửa phòng làm việc của Phùng Thiển Như.

- Mời vào!

Bên trong có tiếng một người phụ nữ nói vọng ra, nhưng không phải là Phùng Thiển Như.

Bành Viễn Chinh liền cười đẩy cửa đi vào. Phùng Thiển Như đang ngồi ở một cái bàn trong cùng, chỉnh sửa lại tài liệu, đột nhiên nhìn thấy Bành Viễn Chinh, hơi kinh ngạc đứng dậy cười nói:

- Viễn Chinh, sao anh lại tới đây?

Chỉ khi ở nhà hoặc khi chỉ có hai người với nhau, cô mới gọi Bành Viễn Chinh là “anh Viễn Chinh” hoặc “ông xã”, ngoài ra, cô đều gọi là Viễn Chinh.

Nghe Phùng Thiển Như gọi như vậy, hai nữ giáo sư kia lập tức đứng dậy với vẻ không ngờ, mặt tươi cười kính cẩn.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Tôi đi ngang qua đây, muốn cùng em đi ăn trưa.

Phùng Thiển Như đi tới, mỉm cười giới thiệu:

- Viễn Chinh, đây là giáo sư Lý và giáo sư Ngụy, đều là đại tỷ của em, rất quan tâm chiều cố em trong công tác.

Phó giáo sư Lý Tú Lan và giảng viên Ngụy Linh Linh, đều dạy môn lịch sử, vội vàng bước tới bắt tay Bành Viễn Chinh, chào hỏi vài câu.

Nhìn theo Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như sóng vai xuống lầu, Ngụy Linh Linh đứng trên hành lang khẽ “chật chặt”:

- Chị Tú Lan, thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp mà!

- Vị Bí thư Bành này, còn nhỏ tuổi hơn tôi tưởng tượng nữa!

Lý Tú Lan nói với vẻ cảm thán.

...

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như ra cổng trường đại học Giang Bắc, tìm một tiệm cơm ăn trưa. Lúc ăn cơm, Bành Viễn Chinh kể lại chuyện mình được Tạ Kiến Quân “ủy thác trọng trách”, đại diện cho thành phố đến điều đình với đại học Giang Bắc, Phùng Thiển Như lắc đầu, cảm thấy hẫng đã tới chậm.

- Viễn Chinh, nghe nói chuyện trường chúng em dời đi đã trình Bộ Giáo dục, Bộ Giáo dục đang nghiên cứu. Lúc trước các anh không để tâm đến chuyện này, bây giờ muốn vận động thì đã muộn.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ, lắc đầu:

- Thiển Như, không muộn chút nào. Phải biết rằng, dời trường đại học Giang Bắc, không phải chỉ tốn có vài ba chục triệu, mà tối thiểu cần tới vài trăm triệu. Đại học Giang Bắc là trường đại học thuộc tỉnh, tài chính Trung ương chắc chắn sẽ mặc kệ, trông cậy tài chính tỉnh đưa ra một số tiền lớn như vậy, là không thực tế. Cho dù tỉnh đồng ý, đến khi hoàn thành, cũng phải mất mấy năm thời gian.

Trương Thành Khoan còn có thể tại chức được mấy năm? Anh dám cam đoan, cho dù thành phố buông tay mặc kệ, trong nhiệm kỳ của ông ta, ông ta cũng không làm xong được chuyện này. Mà về phần người kế nhiệm, ai dám nói nhất định sẽ tiếp tục thực hiện?

- Nếu nói như vậy, các anh cần gì phải gấp gáp?

Phùng Thiển Như bĩu môi nói:

- Anh đúng là mâu thuẫn!

- Điều khiến anh lo lắng, không phải là việc đại học Giang Bắc dời đi, mà lo là thành phố khác sẽ thừa cơ chen ngang một đòn, như thế hậu quả rất khó đoán.

Bành Viễn Chinh cười đầy thâm ý.

Phùng Thiển Như ngẩn ra, chợt hiểu ý của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh lo lắng như vậy không phải là không có căn cứ, từ lúc đại học Giang Bắc tung tin muốn dời khỏi Tân An, đã có hai thành phố khác bắt đầu âm thầm rục rịch, bước đầu tiếp xúc với đại học Giang Bắc.

625. Chương 634: Đàm Phán Không Thành

Ăn cơm xong, Bành Viễn Chinh cùng Phùng Thiển Như đi chợ. Hắn bận rộn công vụ, khó có được lúc thanh nhàn, hôm nay có lẽ là lần đầu đi dạo phố mua sắm với Phùng Thiển Như. Phùng Thiển Như tâm trạng vui vẻ, mua lĩnh kính bao lớn bao nhỏ, dĩ nhiên đa số là quần áo và đồ trang điểm. Phụ nữ mà, chỉ thích những thứ này.

Trong lúc Phùng Thiển Như thử quần áo, Bành Viễn Chinh gọi điện cho văn phòng Thành ủy, để văn phòng Thành ủy đứng ra liên hệ với văn phòng đại học Giang Bắc, hắn muốn đại diện cho Thành ủy Tân An gặp mặt hiệu trưởng đại học Giang Bắc Trương Thành Khoa.

Ba giờ chiều.

Phùng Thiển Như và Bành Viễn Chinh uống cà phê trong quán “Ngạn Thượng” gần trường Đại học Giang Bắc. Chiều nay Phùng Thiển Như không có tiết, biết chồng sắp đi gặp lãnh đạo trường, liền theo Bành Viễn Chinh thư giãn chốc lát.

Điện thoại di động chợt vang lên, Bành Viễn Chinh để ly cà phê trong tay xuống, nhận điện thoại.

- Ai vậy? Tôi là Bành Viễn Chinh.

- Bí thư Bành, tôi là lão Hoàn ở văn phòng Thành ủy. Theo chỉ thị của lãnh đạo, chúng tôi đã liên hệ với văn phòng Đại học Giang Bắc, nhưng họ nói hiệu trưởng Trương đã đi Thủ đô họp, phân công Phó bí thư Đảng ủy Tiêu Niên Khoa tiếp ngài.

-Ồ, tốt lắm, tôi biết rồi,

Bành Viễn Chinh nhướn mày, liền cúp điện thoại.

- Trương Thành Khoan không ở trường?

Bành Viễn Chinh nhìn vợ, hỏi.

Phùng Thiển Như cười hì hì:

- Đây là hiệu trưởng Trương không muốn gặp anh, sáng nay em còn gặp ông ấy.

Bành Viễn Chinh cười:

- Vị hiệu trưởng họ Trương này quá kiêu cách, quá phô trương, nghĩ rằng phải Phó bí thư tiếp anh, là đã vinh dự cho anh lắm rồi.

Phùng Thiển Như mỉm cười.

Theo cấp bậc hành chính của Đại học Giang Bắc, một cấp phó như Phó bí thư Đảng ủy là cán bộ cấp sở, phải Phó bí thư tiếp Bành Viễn Chinh, Trương Thành Khoan cảm thấy là đã nể mặt rồi, Bành Viễn Chinh đoán như vậy cũng không sai.

...

Hai giờ rưỡi chiều, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Lâm Hòa, Cục trưởng Cục giáo dục thành phố Mao Thủ Lâm, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Nghiêm Hoa, Phó Chủ tịch quận

Kiến An Vương Hạo, cùng với các cán bộ ngành liên quan, một nhóm hơn mười người chờ Bành Viễn Chinh trước cổng trường Đại học Giang Bắc.

Gió Bắc gào thét, trên trời sương khói mù mịt, đám người Lâm Hòa xuống xe, co ro trong áo khoác, đứng chờ, thấy hai vợ chồng Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như mỉm cười đi tới từ con đường đối diện, vội vàng ra nghênh đón.

- Bí thư Bành.

- Giáo sư Phùng.

Mọi người tươi cười, rồi rít chào hỏi.

Phùng Thiển Như gạt đầu chào mọi người, chủ động đi trước vào trường. Sau đó Bành Viễn Chinh dẫn theo một đám cán bộ cấp dưới, lên xe chạy thẳng tới văn phòng của trường Đại học Giang Bắc.

Hai nhân viên của Đại học Giang Bắc ở dưới lầu nghênh đón, dẫn theo đoàn của Bành Viễn Chinh lên lầu ba, vào phòng họp.

Phó bí thư Đảng ủy Đại học Giang Bắc Tiêu Niên Khoa đứng trước cửa phòng hội nghị, Bành Viễn Chinh mỉm cười bước tới:

- Bí thư Tiêu, xin chào!

Hai người từng gặp mặt một lần ở một hội nghị của thành phố. Tiêu Niên Khoa cười ha hả, niềm nở bắt tay Bành Viễn Chinh:

- Hoan nghênh Bí thư Tiểu Bành! Cũng hoan nghênh các đồng chí ở thành phố!

- Bí thư Tiêu, vị này là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Lâm Hòa. Vị này là Cục trưởng Cục Giáo dục Mao Thủ Lâm. Vị này là Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Nghiêm Hoa, vị này là Phó chủ tịch quận Vương Hạo...

Bành Viễn Chinh thay mọi người giới thiệu, nắm Lâm Hòa lần lượt bắt tay Tiêu Niên Khoa.

Tiêu Niên Khoa thoát trông có vẻ ôn hòa, trên thực tế là hết sức cứng rắn. Dĩ nhiên, thái độ cứng rắn này là do Trương Thành Khoan gợi ý trước.

Vấn đề trọng điểm mà đôi bên thương lượng là đất và tiền.

Về đất, trường Đại học Giang Bắc muốn có năm ngàn mẫu đất ruộng ở ngoại ô phía tây quận Kiến An, nghe nói còn tìm thầy phong thủy xem địa thế, yêu cầu thành phố chuyển giao chính thức.

Đại học Giang Bắc muốn có đất, nhưng không muốn trả phí thuê đất.

Về tiền, Đại học Giang Bắc muốn tài chính thành phố Tân An cấp một khoản tiền hỗ trợ, lấy quỹ dành cho ngành giáo dục rót vào. Sau đó, Đại học Giang Bắc lại tranh thủ một khoản tiền của tỉnh, từ đó thực hiện mục tiêu xây dựng khu trường mới theo kiểu “tay không bắt giặc”.

Đây không phải là khoản tiền mấy triệu, mà là mấy chục triệu cho tới hàng trăm triệu.

Càng nghe người của trường Đại học Giang Bắc giới thiệu tình hình, trên thực tế cũng là đại diện cho trường đưa ra điều kiện, sắc mặt Bành Viễn Chinh càng khó coi.

Hắn cảm thấy Đại học Giang Bắc thực sự quá tham lam, vừa muốn có đất, lại muốn có tiền, khác nào bảo thành phố chu cấp tất cả, còn họ chỉ ngồi mà hưởng,

- Bí thư Tiểu Bành, đây là yêu cầu có tính nguyên tắc của chúng tôi. Qua thận trọng nghiên cứu và suy nghĩ, để bảo đảm trường phát triển lâu dài và thái độ tích cực hợp tác của thành phố Tân An, chúng tôi sẵn sàng hợp tác với phía thành phố. Mặc dù hai thành phố khác trong tỉnh cũng đưa ra những điều kiện ưu đãi, nhưng chúng tôi ở thành phố Tân An mười mấy năm, cũng có tình cảm sâu sắc đối với mảnh đất này, nếu như có thể, chúng tôi sẵn sàng ở lại.

Giọng Tiêu Niên Khoa tuy rất nhã nhặn, nhưng ý tại ngôn ngoại rất rõ ràng: đây chính là tối hậu thư. Các người không đáp ứng ư? Chúng tôi sẽ chuyển đi, làm lại từ đầu.

Bành Viễn Chinh nhìn Tiêu Niên Khoa, thở dài một cái.

Mặc dù trong lòng hắn rất căm tức, nhưng mặt không đổi sắc, lớn tiếng nói:

- Bí thư Tiêu, các đồng chí ở Đại học Giang Bắc, thành ý của thành phố chúng tôi, hẳn là các vị cũng nhìn thấy. Tôi được Bí thư Thành ủy Tạ ủy thác, dẫn theo các đồng chí chịu trách nhiệm có liên quan, đặc biệt tới Đại học Giang Bắc, thương lượng với các vị. Trước khi tôi đến, Bí thư Tạ có dặn dò tôi, chúng ta là Đảng ủy, chính phủ, phải suy xét đến việc Đại học Giang Bắc đã có cống hiến vô cùng to lớn trong mười mấy năm qua đối với giáo dục và văn hóa của thành phố, phải cố gắng tối đa ủng hộ việc xây dựng khu đại học mới, cần người cho người, cần tiền, cấp tiền.

Nhưng, dù sao chúng tôi cũng là Đảng ủy, chính quyền, không phải nhà tư bản lớn, chuyện trái với chính sách chúng tôi không thể làm, chuyện mà quần chúng nhân dân không đồng ý, chúng tôi cũng không thể làm.

Bành Viễn Chinh trầm giọng nói, nói tiếp:

- Yêu cầu của trường về đất, cũng không thành vấn đề, nhưng không thể chiếm dụng đất cày ruộng. Hôm nay, ở đây, tôi xác định rõ ràng, bất kỳ khu đất tương ứng nào của quận Kiến An, chỉ cần không phải đất ruộng, các vị có thể tùy ý lựa chọn!

Về phần tiền, thành phố nhất định sẽ rót vào một phần. Nhưng khoản tiền mà các vi đưa ra, là quá lớn, vượt xa khả năng của thành phố. Về điểm này, kính xin Bí thư Tiêu và các đồng chí thông cảm một chút.

Nghe Bành Viễn Chinh nói như vậy, dù không hài lòng, Tiêu Niên Khoa vẫn ung dung mỉm cười:

- Bí thư Tiêu Bành, đất ruộng thì không thể chiếm dụng sao? Chúng ta không thể làm việc cứng nhắc như vậy được, phải linh hoạt ứng biến một chút. Hai năm qua, để xây dựng kinh tế, chuyển các nơi chiếm dụng đất ruộng còn ít hay sao? Về phần tiền, theo chúng tôi biết, hai năm qua, tài chính thành phố tăng rất mạnh, hoàn toàn có thể lấy ra chút tiền để giúp chúng tôi mà!

Đây không phải là vấn đề khả năng, mà là vấn đề về cách nhìn!

Tiêu Niên Khoa nhấn mạnh.

Bành Viễn Chinh đối đáp không khoan nhượng:

- Chỗ khác tôi không rõ lắm, nhưng ở quận Kiến An, thì dù chỉ là một mét vuông đất ruộng, cũng không được đụng vào!

Sắc mặt Tiêu Niên Khoa trầm xuống, khoát tay áo:

- Nếu Bí thư Tiêu Bành nói như vậy, vậy thì chúng tôi không còn gì để nói.

Đây là nguyên tắc của chúng tôi, cũng là điểm mấu chốt mà Hiệu trưởng Trương đã nói rõ, chúng tôi hy vọng Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố suy xét kỹ. Bí thư Tiêu Bành, xin đừng vội trả lời chắc chắn, hãy trở về báo cáo với Bí thư Tạ, rồi đưa ra kết luận cũng không muộn.

Bành Viễn Chinh khề mỉm cười, đứng lên nói:

- Bí thư Tiêu, thật ra thì đây cũng là nguyên tắc và điểm mấu chốt của thành phố, chúng tôi cũng xin Đảng ủy Đại học Giang Bắc nghiêm túc nghiên cứu, thông cảm cho sự khó xử của chúng tôi. Được rồi, sẽ không quấy rầy lãnh đạo của trường nữa, chúng tôi xin cáo từ!

Bành Viễn Chinh bước tới lạnh nhạt bắt tay từ biệt Tiêu Niên Khoa, rồi dẫn đám Lâm Hòa rời đi.

...

Như vậy là lần đàm phán này đã không thành. Trong lúc xuống lầu, Lâm Hòa nhìn hơi bối rối nhìn Bành Viễn Chinh, hạ giọng nói:

- Bí thư Bành, hay là để tôi và đồng chí Thủ Lâm ngầm tiếp xúc nói chuyện với họ?

Lý của Lâm Hòa là Bành Viễn Chinh từ chối quá nhanh, thái độ quá cứng rắn, nhưng y không dám nói rõ, chỉ có thể nói quanh co.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Lâm Hòa một cái, ánh mắt uy nghiêm. Lâm Hòa bối rối, theo phản xạ lui về phía sau, nửa bước, cúi đầu xuống.

- Không cần. Các anh yên tâm, chuyện này sẽ không đến mức đàm phán không thành. Nếu như họ nhất định muốn đi, cho dù chúng ta có cố gắng giữ lại, họ cũng sẽ được voi đòi tiên, sẽ không đạt được kết quả gì; mà mặt khác, nếu như họ không muốn đi, chúng ta giữ vững nguyên tắc, họ cũng phải nhượng bộ.

Bành Viễn Chinh nói xong, lập tức lên xe.

Mao Thủ Lâm thấy xe của Bành Viễn Chinh chạy đi, mới kéo kéo Lâm Hòa, nói:

- Lão Lâm à, anh thật là gan lớn, dám phản đối thẳng mặt lãnh đạo!

Lâm Hòa cười khở:

- Rõ ràng thái độ của Bí thư Bành khác hẳn Bí thư Tạ...Bí thư Tạ nói, chỉ cần họ chịu ở lại, điều kiện gì cũng có thể chấp nhận...Nhưng Bí thư Bành lại...

Mao Thủ Lâm hừ một tiếng:

- Chuyện này là Bí thư Bành ra mặt đàm phán, chúng ta chẳng qua là tay sai cấp dưới, chớ nói lung tung!

Nói xong, Mao Thủ Lâm vội vã lên xe của mình rồi đi.

Lâm Hòa là thân tín của Tạ Kiến Quân, chính vì vậy y dám thẳng mặt chất vấn Bành Viễn Chinh. Lâm Hòa đứng tại chỗ, trầm ngâm một lát, rồi cười lạnh một tiếng, cũng lên xe. Ở trên xe, y gọi điện thoại cho Tạ Kiến Quân.

626. Chương 635: Định Tâm Hoàn

Lâm Hòa tới Thành ủy báo cáo việc đi theo Bành Viễn Chinh đến Đại học Giang Bắc “đàm phán”. Y là tai mắt của Tạ Kiến Quân, đương nhiên sẽ mật báo trước tiên cho Tạ Kiến Quân, đó là điều Bành Viễn Chinh đã đoán trước.

Tạ Kiến Quân nghe nói Bành Viễn Chinh đàm phán không thành với Đại học Giang Bắc, rất bất mãn, lập tức kết thúc điều tra nghiên cứu ở một thị trấn, một mặt bảo Lâm Hòa gọi Bành Viễn Chinh đến, một mặt chạy trở về Thành ủy.

Thật ra thì sau khi rời Đại học Giang Bắc, Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh không trở về quận, bởi vì hắn biết, không bao lâu sau, nhất định Tạ Kiến Quân sẽ lại gọi hắn tới. Có Lâm Hòa làm tai mắt, Tạ Kiến Quân không nhúc nhích mới là lạ.

Lúc Lâm Hòa gọi điện tới, Bành Viễn Chinh đang ở trong phòng làm việc của hắn ở Thành ủy. Đương nhiên hắn không thường xuyên làm việc ở đây, nhưng là Phó bí thư Thành ủy, hắn cũng có phòng làm việc ở Thành ủy.

Nửa giờ sau, xem chừng Tạ Kiến Quân đã về đến nơi, Bành Viễn Chinh ung dung đi tới phòng làm việc của Tạ Kiến Quân.

Trước cửa phòng làm việc của Tạ Kiến Quân, Bành Viễn Chinh chạm mặt Lâm Hòa. Lâm Hòa vừa mới từ phòng làm việc của Lâm Hòa đi ra, thấy Bành Viễn Chinh, hơi lúng lúng nghiêng người nhường đường, kính cẩn nói:

- Bí thư Bành!

Bành Viễn Chinh không nhìn thẳng mặt Lâm Hòa, chỉ thuận miệng thản nhiên nói:

- Bí thư Tạ có ở đây không?

- Có! Bí thư Tạ đang chờ Bí thư Bành, ngài mau vào!

Lâm Hòa cười, chủ động đẩy cửa ra cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh liếc y một cái, bước vào.

- Bí thư Tạ!

Tạ Kiến Quân miễn cưỡng mỉm cười, phất tay một cái, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, ngồi đi. Đi Đại học Giang Bắc ra sao rồi?

Mặc dù Tạ Kiến Quân đã biết kết quả cuộc đàm phán từ Lâm Hòa, nhưng ngoài mặt, Tạ Kiến Quân vẫn muốn nghe Bành Viễn Chinh báo cáo trực tiếp. Có nhiều điều, cũng không thể quá lộ liễu được.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Bí thư Tạ, thái độ của họ rất cứng rắn, yêu cầu cũng quá đáng. Họ vừa muốn 5000 mẫu đất, hơn nữa là đất ruộng không được chiếm dụng; vừa muốn thành phố phải cấp tiền. Trong phương án xây dựng đại học mới của họ, đề xuất thành phố chúng ta gánh chịu 48 phần trăm chi phí. Đây không phải là khoản tiền nhỏ, tương đương với hai phần năm thu nhập cả năm của toàn thành phố.

Tôi đại diện cho thành phố, cũng đã nói rõ thái độ của chúng ta. Chúng ta sẵn sàng tích cực ủng hộ Đại học Giang Bắc xây dựng trường mới, nhưng chuyện không hợp chính sách chúng ta không thể làm. Đất thì có thể cho, cho dù phải chuyển mục đích sử dụng đất, nhưng không thể chiếm dụng đất ruộng, đó cũng là nguyên tắc của chúng ta. Về phần tiền, họ là trường đại học trực thuộc tỉnh, khi xây dựng trường mới,

không thể dựa toàn bộ vào tài chính thành phố được. Đây là điều không hợp lý và không hợp quy định, sau này xảy ra chuyện, không ai gánh nổi trách nhiệm này.

Bành Viễn Chinh nói thông thả.

Tạ Kiến Quân nhú mày:

- Đồng chí Viễn Chinh, thật ra thì không cần phải cứng nhắc như vậy đâu. Nếu như họ muốn có khu đất kia, chúng ta cũng có thể linh hoạt giải quyết.

Xây dựng trường đại học mới, sẽ có tác dụng thúc đẩy kinh tế địa phương phát triển, đối với nông dân cũng là chuyện tốt. Tôi tin rằng, chỉ cần giải thích rõ ràng với nông dân, đền bù với giá thích hợp, người dân sẽ thông cảm và ủng hộ.

Bành Viễn Chinh nhướng mày:

- Bí thư Tạ, họ cứ một mực yêu cầu vô hạn độ, tôi có cảm giác họ không có thành ý! Chẳng hạn như việc chọn địa điểm, tại sao cứ phải chiếm đất ruộng, không chọn một khu đất khác được sao?

- Đồng chí Viễn Chinh, cho dù biết rõ họ thừa nước đục thả câu, chúng ta cũng không có cách nào! Nếu để cho Đại học Giang Bắc dời đi, đó là sai lầm của chúng ta, trách nhiệm lịch sử như vậy, chúng ta gánh vác không nổi đâu!

Giọng Tạ Kiến Quân hết sức nghiêm túc.

- Đồng chí Viễn Chinh tôi thấy đồng chí nên chủ động gặp họ nói chuyện, nếu không được, chúng ta cứ đáp ứng điều kiện của họ rồi tính!

Đất có thể đổi, tiền – nếu có áp lực, có thể lần lượt rót vào dần dần. Chỉ cần trường đại học mới được xây dựng ở thành phố, xét về lâu dài, chúng ta chỉ có lời chứ không lỗ.

Bành Viễn Chinh lắc đầu:

- Bí thư Tạ, tôi nghĩ, nếu chúng ta nhượng bộ, họ sẽ được đằng chân lân đằng đầu! Thật ra thì không cần vội vã như vậy, để cho họ chạy tới chạy lui một thời gian, họ sẽ thấy muốn chuyển đi cũng không dễ dàng như vậy.

Tạ Kiến Quân cau mày:

- Theo tôi được biết, có hai thành phố khác đang liên hệ với họ, đồng chí Viễn Chinh, chúng ta không thể lơ là, chúng ta không chấp nhận điều kiện, người khác sẽ chấp nhận! Một khi để trường Đại học Giang Bắc đạt được thỏa thuận với họ, chúng ta sẽ hoàn toàn không có cửa.

- Bí thư Tạ, thật ra thì cho dù họ chuyển đến tỉnh lỵ hay đến thành phố khác, chi phí cũng rất cao, tình hình cũng sẽ thận trọng suy nghĩ, sẽ không dễ dàng quyết định.

Bành Viễn Chinh biết mình nên cho Tạ Kiến Quân một viên “định tâm hoàn” (thuốc an thần), nếu không y vẫn không yên tâm.

Hắn bèn tươi cười nói:

- Hai ngày trước, tôi dự hội nghị ở tỉnh, có đến nhà Chủ tịch tỉnh Tống, nói chuyện về công việc ở thành phố. Chủ tịch tỉnh Tống cũng có đề cập tới việc Đại học Giang Bắc muốn dời trường. Tôi cảm thấy, đối với chuyện này, tỉnh cũng không đồng ý lắm, bởi vì dời một trường đại học tổng hợp như Đại học Giang Bắc là không phải dễ, cần một khoản tài chính khổng lồ, tỉnh sẽ có sự suy xét và trù tính tổng hợp và lâu dài.

Mắt Tạ Kiến Quân chợt lóe lên, đột nhiên y nhớ ra Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam nguyên là Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tân An, về sau đến tỉnh lỵ làm Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy kiêm Chủ tịch thành phố, Phó bí thư Tỉnh ủy kiêm Bí thư Thành ủy, hôm nay vừa thăng chức Chủ tịch tỉnh. Tạ Kiến Quân còn nhớ ra Bành Viễn Chinh là cán bộ do Tống Bính Nam đề bạt bồi dưỡng, nghe nói Bành Viễn Chinh và cả nhà Tống Bính Nam có quan hệ khá thân thiết.

Nghĩ đến đây, Tạ Kiến Quân cười ha hả, đứng dậy vỗ vai Bành Viễn Chinh, nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, nếu cậu không nói, thiếu chút nữa tôi quên mất điểm này. Bất kể Đại học Giang Bắc nhảy tới nhảy lui thế nào, cuối cùng vẫn cần có sự phê duyệt của tỉnh, ha ha!

Được, đồng chí Viễn Chinh, chuyện này cậu toàn quyền làm chủ, chú ý chừng mực, nắm chắc thời cơ, tranh thủ đạt được thỏa thuận. Dĩ nhiên, dù sao họ cũng là đại học trọng điểm của tỉnh, cũng là trường đại học có tên tuổi trong cả nước, chúng ta cũng không nên tỏ ra thiếu thành ý, nếu không, người ta sẽ nói Đảng ủy, chính quyền thành phố chúng ta hẹp hòi, thiếu cần!

Bành Viễn Chinh cười, gật đầu.

- À, đồng chí Viễn Chinh, tôi nghe nói Chủ tịch tỉnh Tống muốn xuống cơ sở điều tra nghiên cứu, cậu và Chủ tịch tỉnh Tống có quan hệ cá nhân, cậu có thể nói với lãnh đạo, tới thành phố chúng ta trước? Chủ tịch tỉnh Tống là lãnh đạo cũ của thành phố, trở lại một chuyến xem xét tình hình và diện mạo mới của thành phố, có tác động tích cực đối với công tác của chúng ta!

Tạ Kiến Quân lại nói.

Bành Viễn Chinh do dự một chút, rồi gật đầu đáp ứng:

- Bí thư Tạ, tôi sẽ gọi điện thoại và hỏi ý kiến Chủ tịch tỉnh Tống. Tôi sẽ cố gắng tranh thủ, xem lãnh đạo sắp xếp như thế nào!

Chuyện Bành Viễn Chinh có quan hệ thân thiết với cả nhà Tống Bính Nam, chẳng phải là bí mật gì, tới giờ hẳn vẫn giữ quan hệ bạn bè với Tống Quả, con của Tống Bính Nam, đôi bên thường xuyên qua lại, cho nên hẳn cũng không phủ nhận.

Thấy Bành Viễn Chinh nhận lời, Tạ Kiến Quân rất vui vẻ.

...

Từ Thành ủy, Bành Viễn Chinh về thẳng nhà, gọi điện thoại cho Tống Quả. Hắn không tiện gọi điện trực tiếp cho Tống Bính Nam, chỉ có thể nhờ Tống Quả làm trung gian.

Tống Quả đồng ý, liền gọi điện cho cha. Tống Bính Nam nghe xong, hơi trầm ngâm một chút, rồi gật đầu đồng ý, sau đó căn dặn người ở văn phòng Ủy ban nhân dân tỉnh sắp xếp, liên hệ với thành phố Tân An.

Chuyện Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam muốn tới Tân An điều tra nghiên cứu hai ngày, nhanh chóng được xác định. Sáng ngày thứ ba, văn phòng Ủy ban nhân dân tỉnh chính thức thông báo chuyện này cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An.

Nhận được tin, Tạ Kiến Quân mừng rỡ. Bành Viễn Chinh làm việc có hiệu suất cao, khiến y rất hài lòng. Đồng thời, qua đó cũng chứng tỏ, quan hệ giữa Bành Viễn Chinh và Chủ tịch Tống Bính Nam không phải tầm thường.

Trong khi thành phố Tân An chuẩn bị tiếp đón Chủ tịch tỉnh Tống tới điều tra nghiên cứu, Hiệu trưởng trường Đại học Giang Bắc Trương Thành Khoan đi họp ở tỉnh về, nghiêm mặt vội vã vào phòng làm việc của mình, rồi gọi điện thoại báo Phó bí thư Tiêu Niên Khoa tới.

- Hiệu trưởng Trương!

- Lão Tiêu, anh ngồi đi. Hai ngày gần đây, phía thành phố Tân An có động tĩnh gì không?

Trương Thành Khoan trầm giọng hỏi.

Thấy vẻ mặt Trương Thành Khoan không ổn, Tiêu Niên Khoa thầm giật mình, lấy lại bình tĩnh nói:

- Hiệu trưởng Trương, theo chỉ thị của lãnh đạo, tôi đại diện cho Đảng ủy trường nghiêm túc tỏ rõ thái độ của chúng ta với thành phố Tân An, thái độ của họ dường như...

- Phản ứng của họ như thế nào? Nói cụ thể một chút.

Trương Thành Khoan sốt ruột, phát tay một cái.

Tiêu Niên Khoa kể lại đầu đuôi cuộc đàm phán với Bành Viễn Chinh, Trương Thành Khoan càng nghe, vẻ mặt càng khó coi.

Y báo cáo lên tỉnh về việc dời trường tới tỉnh lỵ hoặc thành phố khác, cũng không hoàn toàn là đòn gió. Dĩ nhiên, nếu thành phố Tân An có thể đáp ứng yêu cầu của trường, xây dựng mới trường đại học ở Tân An là tốt nhất, chi phí sẽ thấp nhất, có thể nói tất cả đều vui vẻ.

Nhưng y vừa đưa ra điều kiện uy hiếp thành phố Tân An, vừa lên tỉnh vận động, kết quả không được như mong muốn.

Trương Thành Khoan đã nói chuyện với Phó chủ tịch tỉnh, cũng như Sở Giáo dục, thậm chí đã chạy đi liên hệ với các đơn vị có liên quan và lãnh đạo phân quản của Bộ Giáo dục. Nhưng cuối cùng, chuyện này nhất định phải do Ủy ban nhân dân tỉnh quyết định, nói thẳng ra là Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam gật đầu đồng ý. Nhưng thái độ của Tống Bính Nam làm cho Trương Thành Khoan rất thất vọng.

Mặc dù Tống Bính Nam không tỏ thái độ một cách rõ ràng, nhưng lại phê chỉ thị “Thận trọng nghiên cứu, lập kế hoạch lâu dài”.

Thông thường, lời phê duyệt của lãnh đạo cũng có có ẩn chứa “ám hiệu”. Lãnh đạo nói “Thận trọng nghiên cứu”, cho thấy chuyện này chưa chín muồi, cần tiếp tục nghiên cứu luận chứng. Còn nếu như lãnh đạo đồng ý, thì sẽ phê là “Xin đồng chí ABC... phụ trách xem xét giải quyết”.

Lời phê duyệt của Tống Bính Nam khiến mọi chuyện xoay chuyển theo hướng ngược lại, người của Sở Giáo dục bắt đầu dùn đẩy, Phó chủ tịch tỉnh phân quản giáo dục cũng bắt đầu lên giọng quan cách, Trương Thành Khoan ở tỉnh vận động không được kết quả gì, đành buồn bực quay về.

627. Chương 636: Chủ Tịch Tỉnh Ăn Trưa Bằng Bánh Bao

Mười giờ sáng. Xe của Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam từ từ chạy vào trụ sở Thành ủy. Lần này, Tống Bính Nam tới Tân An một cách gọn nhẹ, ít xe, ít người, chỉ dẫn theo thư ký và vài ba quan chức tùy tùng, không có quan chức ngành, càng không báo cho giới truyền thông.

Xe cảnh sát do thành phố phái tới đón, bị Tống Bính Nam nổi giận mắng và đuổi trở lại, Tạ Kiến Quân vì thế mà đỏ mặt.

Tạ Kiến Quân, Hàn Duy, Bành Viễn Chinh cùng với các thành viên bộ máy lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố tập trung ở trong sân, cùng ra đón.

Tống Bính Nam xuống xe, Tạ Kiến Quân vội vàng bước tới, mỉm cười bắt tay lãnh đạo:

- Hoan nghênh lãnh đạo tới thành phố kiểm tra chỉ đạo công tác, toàn thành phố chúng tôi vô cùng vinh hạnh và vui mừng!

Tống Bính Nam cười nhẹ, bắt tay Tạ Kiến Quân, nói:

- Đồng chí Kiến Quân, lần này tôi tới, chủ yếu là muốn xem và khảo sát thành tích và kinh nghiệm thành công trong cải cách và đổi mới của thành phố Tân An, tham quan, điều tra nghiên cứu là chính, chưa nói tới kiểm tra chỉ đạo gì cả.

Hàn Duy cũng bước tới, cùng Tống Bính Nam bắt tay, hai người coi như người quen, chẳng qua là Tống Bính Nam lên chức nhanh hơn Hàn Duy, hơn nữa bây giờ Tống Bính Nam là người đứng đầu Ủy ban nhân dân tỉnh, vượt xa Hàn Duy.

Địa vị kém xa, bất kỳ giao tình nào cũng trở nên nhạt. Dân gian có câu: Bằng vai phải lứa mới là huynh đệ, là ý này.

Hàn Duy nhanh chóng lui xuống. Tới lượt Bành Viễn Chinh, hắn chỉ vội vã bước tới bắt tay với Tống Bính Nam, rồi lui ngay, hai bên không nói với nhau câu nào.

Đoàn người Tống Bính Nam vào phòng họp.

Toàn thể các thành viên bộ máy Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ quốc và người đứng đầu các ngành liên quan đều tham gia hội nghị. Tạ Kiến Quân đại diện cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố báo cáo công tác với Tống Bính Nam, giới thiệu toàn diện về tình hình

thành phố Tân An. Tổng Bính Nam khẽ gật đầu, mấy năm nay, mặc dù ông ta không còn công tác ở Tân An, nhưng vẫn quan tâm theo dõi sự phát triển của Tân An.

Thành phố Tân An trở thành thành phố không thuộc miền duyên hải có tốc độ phát triển nhanh nhất tỉnh Giang Bắc, có lẽ Tân An bây giờ so với lúc ông ta còn công tác, đã có thay đổi hết sức to lớn.

- Sau đây, mời Chủ tịch tỉnh Tổng đưa ra chỉ thị quan trọng.

Tạ Kiến Quân kết thúc lời đạo đầu của mình, vỗ tay dẫn đầu, cả hội trường nhiệt liệt vỗ tay.

Trong tiếng vỗ tay,

Tổng Bính Nam mỉm cười, khẽ khom người chào.

Trở lại Tân An, thân phận Tổng Bính Nam đã khác xưa. Trong số những người có mặt, có một số lãnh đạo thành phố ngày xưa cấp bậc ngang hàng với Tổng Bính Nam, nhưng hôm nay ông ta đã lên làm Chủ tịch tỉnh, họ vẫn còn giậm chân tại chỗ. Trong tình thế này, Tổng Bính Nam khó tránh khỏi có cảm giác thỏa mãn và ưu việt hơn người.

Tuy nhiên cảm giác như vậy chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Một người có trình độ như Tổng Bính Nam không thể nông cạn như vậy.

- Tốt, các đồng chí, trước mắt là hoạt động điều tra nghiên cứu, không có chỉ thị gì đâu, đơn giản chỉ là nói một chút cảm nhận.

Tổng Bính Nam điềm đạm nói:

- Tôi rời Tân An đã mấy năm, lần này trở lại Tân An, cảm giác của tôi có thể có thể dùng ba chữ này để miêu tả. Thứ nhất là “Thay đổi”. Tân An đã có sự thay đổi rất lớn, bộ mặt nội thành càng thay đổi lớn hơn nữa. Tôi chưa đi thăm vùng nông thôn và ngoại thành, nhưng tôi tin, sự thay đổi cũng rất rõ rệt.

Chữ thứ hai là “Lớn”. Thành thị trở nên to lớn, thiết bị, công trình hoàn thiện, đường sá to rộng, lưu lượng cũng tăng rất cao. Tân An đã từ một thành thị công nghiệp cũ, trở thành một thành phố lớn nổi tiếng và đứng vào hàng đầu của tỉnh Giang Bắc, các mặt văn hóa, giáo dục, xã hội, xây dựng kinh tế v.v...đều phát triển nhanh chóng.

Chữ thứ ba là “Mới”. Sau khi vào nội thành, tôi quan sát thấy, cho dù chỉ là ếch ngồi đáy giếng, cưỡi ngựa xem hoa, nhưng cũng thấy được những điểm tiêu biểu. Đâu đâu cũng là cảnh tượng mới, diện mạo mới, đủ để thấy thành phố Tân An đang tiến bước nhanh chóng trên con đường hiện đại hóa đô thị. Ngắm nhìn Tân An hiện tại, tôi cảm thấy vui mừng tự đáy lòng.

Trải qua mấy năm, dưới sự lãnh đạo của Tỉnh ủy, Ủy ban nhân dân tỉnh cùng với sự dẫn dắt của đồng chí Chu Tích Thuần và đồng chí Tạ Kiến Quân, thành phố Tân An đã tạo được thành tích đáng mừng. Đối với công tác của thành phố Tân An, Tỉnh ủy, Ủy ban nhân dân tỉnh rất tán thành và hài lòng. Chính vì có các đồng chí cố gắng công tác, thành phố Tân An mới có những bước đột phá ngoạn mục như vậy, thực hiện thành công mục tiêu cải cách và đổi mới...

Lần này tôi tới đây, muốn ở lại hai ngày. Sáng nay tọa đàm cùng mọi người, xế chiều đi tham quan doanh nghiệp đứng trong top 500 thế giới do đồng chí Viễn Chính tiến cử, thăm cơ sở sản xuất điện thoại di động của cả nước và toàn thế giới. Tôi cảm thấy rất hứng thú với cơ sở này, nên muốn đến xem tận mắt. Đồng thời, khu trung tâm thương mại hậu cần cũng có điểm đặc sắc, tôi cũng phải tới thăm.

Sáng mai, tôi muốn viếng thăm một số đơn vị, các đồng chí cũ, tọa đàm với họ. Chiều mai, sẽ đi thăm nông thôn, rồi về thẳng tỉnh.

Tổng Bính Nam cười, đột nhiên thay đổi lịch trình của cuộc điều tra nghiên cứu, làm xáo trộn kế hoạch của thành phố và Ủy ban nhân dân tỉnh.

Tạ Kiến Quân ngẩn ra, người đi theo Tổng Bính Nam cũng kinh ngạc, nhưng lãnh đạo đã quyết định như vậy, nhất định phải làm theo.

- Đồng chí Kiến Quân theo tôi điều tra nghiên cứu, chiều nay cùng đi quận Kiến An, đồng chí Viễn Chinh làm hướng đạo cho tôi. Những đồng chí khác ở thành phố, họp xong lập tức trở lại làm việc, đừng nên vì tôi mà ảnh hưởng tới công việc.

Tổng Bí thư Nam cười nâng chung trà lên uống một hớp, sau đó quay lại nhìn Tạ Kiến Quân, thản nhiên nói:

- Đồng chí Kiến Quân, bây giờ 11 giờ rưỡi, bánh bao của phòng ăn cơ quan Thành ủy không tẻ, tôi muốn dẫn các đồng chí trong tỉnh đến đó nếm thử?

Tạ Kiến Quân toát mồ hôi, nói:

- Chủ tịch tỉnh Tổng, sao có thể để lãnh đạo ăn bánh bao chứ...Lãnh đạo vất vả trở lại một chuyến, đi đường xa mệt nhọc, Thành ủy đã chuẩn bị sẵn cơm rau dưa, kính mời và hân hạnh đón tiếp lãnh đạo tỉnh.

Tổng Bí thư Nam cười ha hả, xua tay nói:

- Tấm lòng của các đồng chí, tôi xin nhận, nhưng tôi có một nguyên tắc, xuống cơ sở điều tra nghiên cứu không ăn cơm mời, không uống rượu, chỉ ăn cơm công tác. Tới Tân An, các đồng chí muốn tôi phải phá cái lệ này sao? Ôi, tôi rất nhớ bánh bao ở phòng ăn cơ quan Thành ủy, da mỏng, nhân nhiều, mùi vị rất thơm ngon!

Cuối cùng Tổng Bí thư Nam dẫn người vào phòng ăn cơ quan Thành ủy, ăn ba cái bánh bao nhân thịt củ cải trắng, một chén súp trứng gà, một chén súp đậu, đó là toàn bộ bữa cơm trưa của Tổng Bí thư Nam ở thành phố Tân An.

Bởi vì nhiều lãnh đạo tỉnh đột nhiên muốn ăn bánh bao, văn phòng Thành ủy vội vàng bố trí để đầu bếp phòng ăn hấp bánh bao, cố gắng làm ngon hơn bình thường.

Ăn cơm xong, Tổng Bí thư Nam nằm nghỉ ở một gian phòng tiếp đãi của Thành ủy. Buổi trưa ông có thói quen ngủ trưa.

Hai giờ rưỡi chiều, đoàn người của Tổng Bí thư Nam cùng với Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh đi đến quận Kiến An thăm dự án. Hiệu trưởng Đại học Giang Bắc Trương Thành Khoan được tin Chủ tịch tỉnh tới Tân An, vội vã chạy tới nhưng không kịp. Nghe nói Tổng Bí thư Nam đi quận Kiến An, Trương Thành Khoan lại vội chạy tới Kiến An, rồi cuộc thấy Tổng Bí thư Nam ở công trường xây dựng cơ sở sản xuất điện thoại di động của công ty ASD.

- Chủ tịch tỉnh Tổng, lãnh đạo tỉnh tới Tân An, thế nào cũng phải ghé đến trường của chúng tôi một chuyến, toàn bộ gần chục ngàn thầy trò trường chúng tôi tha thiết chờ đợi lãnh đạo tỉnh tới thăm trường!

Trương Thành Khoan cười, cầm chặt tay Tổng Bí thư Nam khấn khoản.

Trương Thành Khoan vội vàng tới đây mời Tổng Bí thư Nam đến trường Đại học Giang Bắc khảo sát chỉ là cái cớ, động cơ thật sự của y là muốn mở một đột phá khẩu từ Tổng Bí thư Nam.

Về điểm này, Bành Viễn Chinh, Tạ Kiến Quân đều biết quá rõ, cả Tổng Bí thư Nam cũng thừa hiểu.

Bành Viễn Chinh cười nhạt không nói, đứng một bên. Sắc mặt Tạ Kiến Quân hơi khó coi, cảm thấy Trương Thành Khoan này quả thật có phần được đằng chân lân đằng đầu.

Thật ra thì Tạ Kiến Quân và Trương Thành Khoan đã gặp nhau một lần, Tạ Kiến Quân đã biểu lộ ý tứ, chỉ cần Đại học Giang Bắc ở lại Tân An, vấn đề gì cũng có thể thương lượng giải quyết.

Nhưng Trương Thành Khoan khá tham, muốn tranh thủ và đạt được nhiều lợi ích hơn nữa.

Tổng Bí thư Nam cười hờ hững:

- Hiệu trưởng Trương, tôi tới Tân An điều tra nghiên cứu, lịch trình sắp xếp rất chặt chẽ, không có thời gian đến Đại học Giang Bắc. Tuy nhiên, đầu năm tới, tỉnh định tổ chức hội nghị về giáo dục ở trường của các vị, tôi sẽ tham dự.

Tổng Bí thư Nam nói như vậy, rõ ràng là từ chối.

Trương Thành Khoan hơi thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa bước theo Tống Bính Nam, vừa cười cầu tài:

- Chủ tịch tỉnh Tống, chuyện dời trường của chúng tôi, tôi muốn đặc biệt báo cáo với lãnh đạo, lãnh đạo có thể cho tôi năm phút thời gian?

Tống Bính Nam nhíu mày:

- Lão Trương, chuyện này tôi đã từng tỏ thái độ. Ý kiến của tôi, Sở Giáo dục tỉnh không chuyển cho anh sao? Theo sự phát triển của kinh tế, mở rộng xây dựng và tăng cường chiêu sinh là không thể thiếu. Nhưng nếu dời toàn bộ trường, là điều rất quan trọng, chi phí sẽ rất lớn, tôi đề nghị các vị bàn bạc kỹ hơn, điều tra nghiên cứu nhiều hơn, không nên dễ dàng kết luận.

Tống Bính Nam nói như vậy, chẳng khác nào công khai bỏ phiếu chống. Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân nghe vậy mừng thầm. Tống Bính Nam là Chủ tịch tỉnh, ông ta đã tỏ thái độ như vậy, chuyện vận động của Trương Thành Khoan coi như thất bại.

Nhất thời, sắc mặt Trương Thành Khoan hơi khó coi, ông ta muốn nhân cơ hội nói chuyện với Tống Bính Nam một chút, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại, khéo quá hóa vụng.

Tống Bính Nam liếc nhìn Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân, cao giọng nói:

- Đồng chí Kiến Quân, đồng chí Viễn Chinh, thừa lúc thời gian còn sớm, chúng ta đến trung tâm thương mại Đông Phương một chuyến đi!

Tạ Kiến Quân vội vàng gật đầu, còn Bành Viễn Chinh thì quay lại hạ giọng căn dặn lãnh đạo công an của quận đi theo, bảo y lập tức phái cảnh sát theo. Lượng khách ở Trung tâm thương mại Đông Phương rất lớn, tình hình phức tạp, vấn đề an toàn rất quan trọng.

628. Chương 637: Công Khai Tặng Quà

Tống Bính Nam lưu lại Trung tâm thương mại Đông Phương hơn một giờ, rõ ràng vô cùng hứng thú. Ông ta vừa ngắm nhìn các cửa hàng, vừa quay lại nhìn Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh, cười vang nói:

- Đồng chí Kiến Quân, đồng chí Viễn Chinh, trung tâm này rất lớn, hàng hóa phong phú, tôi thấy hầu như không thiếu mặt hàng nào. Rất tốt, rất tốt! Tốt hơn tôi tưởng nhiều!

Tạ Kiến Quân cười nói:

- Chủ tịch tỉnh Tống, trung tâm thương mại này đã trở thành trung tâm lớn nhất vùng, là nơi tập kết hàng hóa đầy đủ nhất, trước mắt có hơn một ngàn hộ công thương kinh doanh, mỗi ngày lượng hàng hóa xuất nhập trên một trăm ngàn tấn, kéo theo sự phát triển mạnh mẽ của kinh tế thành phố. Có thể nói, Trung tâm thương mại ở quận Kiến An đã được xây dựng thí điểm thành công ở Tân An, trở thành một công trình kiểu mẫu.

- Mục tiêu của các đồng chí không đủ cao, tôi thấy, các đồng chí hoàn toàn có thể khuếch trương quy mô hơn một chút, tranh thủ xây dựng một trung tâm tập trung và phân phối hậu cần lớn nhất tỉnh, đưa Trung tâm thương mại Đông Phương lên cấp tỉnh, thậm chí cả nước, mở ra thị trường toàn quốc, trở nên nổi tiếng!

Với thân phận của Tống Bính Nam, nói như thế không phải là tùy tiện. Nếu ông đã nói Trung tâm thương mại Đông Phương có thể nâng quy mô lên toàn tỉnh, có nghĩa tỉnh có thể ủng hộ bằng chính sách.

Tạ Kiến Quân hơi ngẩn ra, rồi mừng rỡ, đưa mắt nhìn Bành Viễn Chinh, ý bảo Bành Viễn Chinh nắm lấy cơ hội, tranh thủ chính sách ưu đãi của tỉnh.

Bành Viễn Chinh mỉm cười, bước tới nói:

- Lãnh đạo, thật ra thì Thành ủy đã sớm có ý định mở rộng quy mô của Trung tâm thương mại Đông Phương, lên tầm tỉnh và toàn quốc, đồng thời cũng đã thương lượng với nhà đầu tư, chuẩn bị khởi công xây dựng giai đoạn hai, nhà đầu tư đã đồng ý, nhưng thành phố và quận muốn tiếp tục xây dựng đồng bộ các công trình nền tảng, cho nên trước mắt chúng tôi...

Tổng Bính Nam khẽ mỉm cười:

- Lại nói tới điều kiện rồi? Được lắm, đừng thừa nước đục thả câu chứ, có ý kiến gì cứ nói thẳng!

Bành Viễn Chinh toát mồ hôi, nói:

- Lão lãnh đạo, không phải là đưa ra điều kiện với lãnh đạo, mà chúng tôi hy vọng tỉnh có thể giúp chúng tôi một tay, sắp tới Trung ương sẽ xây dựng xa lộ cao tốc từ Thủ đô tới thành phố duyên hải, tỉnh có thể tranh thủ mở một nhánh tới thành phố chúng tôi?

Tổng Bính Nam cười ha hả:

- Tôi đã biết đồng chí Tiểu Bành này có ý đồ rồi mà! Nguồn tin của cậu cũng rất nhạy bén, Bộ Giao thông vừa mới có chủ trương xây dựng xa lộ cao tốc này, cậu đã để mắt đến nó ngay!

Tạ Kiến Quân thấy Tổng Bính Nam vui vẻ, cũng cười theo, nói:

- Chủ tịch tỉnh Tổng, điểm mấu chốt và quan trọng nhất của ngành thương mại hậu cần là giao thông nhanh chóng và thuận tiện. Nếu như không có hệ thống giao thông phát triển, quy mô của trung tâm thương mại hậu cần sẽ bị hạn chế.

Tổng Bính Nam cười nhẹ, tiếp tục đi tới, cũng không tỏ rõ thái độ.

Nhưng ông ta là Chủ tịch tỉnh, chỉ cần không phản đối, bản thân điều đó đã là một loại thái độ.

Bởi vì không nghĩ là Tổng Bính Nam cảm thấy hứng thú và dừng lại lâu ở Trung tâm thương mại này, cho nên lực lượng cảnh sát và cán bộ quận chỉ bố trí ở lầu một, còn lầu hai thì trật tự kinh doanh không thay đổi.

Thấy Tổng Bính Nam dẫn theo quan chức trong tỉnh bước lên lầu hai, Tạ Kiến Quân có phần bất ngờ, vẫy tay gọi Bành Viễn Chinh lại, hạ giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, mau bố trí người đi giữ trật tự, trừ các hộ kinh doanh ra, nhân viên không có nhiệm vụ cố gắng tránh xa!

Bành Viễn Chinh nhú mào;

- Bí thư Tạ, không cần thiết phải như vậy. Tôi thấy lãnh đạo muốn quan sát không khí ở hiện trường, nếu như không có khách mua hàng, chỗ này sao giống nơi buôn bán? Hơn nữa, từ lầu hai trở lên, có rất nhiều người, trong lúc nhất thời cũng rất khó giải tán bớt.

Tạ Kiến Quân còn muốn nói tiếp, nhưng thấy Tổng Bính Nam đã len cầu thang, vội đuổi theo sát. Bành Viễn Chinh quay lại vẫy tay gọi Tạ Huy, bảo y lập tức phái người lên lầu hai triển khai công tác bảo vệ. Một Chủ tịch tỉnh thị sát ở đây, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, không ai gánh nổi trách nhiệm.

Tổng Bính Nam đi thẳng tới khu chuyên bán hàng tơ lụa, trên lầu hai hộ kinh doanh và khách rất nhiều, thấy một đoàn lãnh đạo quận, thành phố và cảnh sát chen nhau đi lên, biết ngay là có lãnh đạo cao cấp tới, không ít người xúm lại đón người của Tổng Bính Nam. Từ xưa đến giờ, người dân luôn tò mò và thích xem náo nhiệt, người càng tập trung đông, càng ồn ào.

Tạ Huy và đám cảnh sát quận nhất thời như gặp đại địch, tản ra thành một vòng tròn, hộ vệ lãnh đạo thành phố và tỉnh bên trong.

Ngay cả Bành Viễn Chinh cũng hơi khấn trương, hần lách qua mọi người tiến lên, cười nói:

- Lão lãnh đạo, không phải là lãnh đạo còn muốn thăm những dự án khác sao, tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều...

Tổng Bính Nam cười, xua tay nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Tổng Bính Nam bỏ cái khăn lụa trên tay xuống, nhìn chủ cửa hàng đang kính cẩn đứng một bên, nhả nhặn cười một tiếng, rồi quay đi. Ông ta biết, nếu cứ tiếp tục ở lại, nhất định tạo thêm phiền phức cho cấp dưới.

Đám Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh vây quanh Tổng Bính Nam, đưa ông ta qua đám đông, xuống lầu. Lý Minh Nhiên đi được vài bước, quay lại gọi Chánh văn phòng Quận ủy Lý Tuyết Yến, bảo cô chọn mấy cái khăn lụa tốt nhất, tặng cho các quan chức trong tỉnh làm kỷ niệm.

Lý Tuyết Yến hiểu ý mỉm cười, gật đầu đáp ứng. Vừa rồi đứng ngoài, cô thấy đám Tổng Bính Nam có vẻ rất hứng thú với cửa hàng khăn lụa này, trong lòng cũng đã có ý này.

Lý Tuyết Yến dẫn theo một nhân viên văn phòng Quận ủy đi chọn khăn lụa theo danh sách các quan chức đi cùng Tổng Bính Nam. Nói là tặng một cái, nhưng đây chỉ là món quà nhỏ, làm sao có thể chỉ tặng một cái. Vì vậy Lý Tuyết Yến chọn mấy khăn lụa, đồ ngủ tơ tằm, ga giường, áo gối v.v..., mỗi người một bộ.

Không lâu sau, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Lý Tuyết Yến, bảo cô thanh toán hóa đơn, ghi rõ người mua hàng là Bành Viễn Chinh, do cá nhân hấn bỏ tiền, không dùng đến công quỹ. Bành Viễn Chinh thận trọng và giữ nguyên tắc đến mức này, là cấp dưới, Lý Tuyết Yến chỉ đành im lặng cười khổ và làm theo lệnh.

...

Tổng Bính Nam đi thăm mấy dự án xong, buổi tối ở lại nhà tiếp đãi của Quận ủy. Theo yêu cầu của Tổng Bính Nam, chỉ có Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh đi ăn cơm cùng ông ta, những lãnh đạo khác của thành phố và quận không tham dự.

Trong phòng ăn nhỏ của khu tiếp đãi Quận ủy. Mặc dù Tổng Bính Nam bảo là chỉ ăn cơm công tác, nhưng Bành Viễn Chinh vẫn cho người làm tám món ăn, tuy nhiên chỉ là món ăn thông thường, không có sơn hào hải vị.

Do Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh “nài nỉ”, Tổng Bính Nam đồng ý khai một chai vang đỏ. Tổng Bính Nam ăn cơm gần xong, Lý Tuyết Yến ôm một hộp quà được gói rất đẹp đi tới. Bành Viễn Chinh quay lại nhìn thấy, bèn đứng dậy đi tới, khẽ nói mấy câu với Lý Tuyết Yến, rồi dặn cô đem quà tặng bỏ vào xong xe của các quan chức ở tỉnh.

Bành Viễn Chinh bưng một cái hộp đi tới, lấy trong hộp ra một cái khăn tơ tằm màu sắc tươi sáng, cười nói:

- Chủ tịch tỉnh Tổng, các lãnh đạo tỉnh khó có dịp tới cơ sở chúng tôi thị sát. Cá nhân tôi chuẩn bị một món quà nhỏ, gọi là khăn lụa đặc sản địa phương, chính là loại hồi chiều lãnh đạo đã xem, kính xin các lãnh đạo nể tình mà nhận cho!

Bành Viễn Chinh công khai tặng quà, đã khiến đám Tổng Bính Nam kinh ngạc, lại nghe hấn nhấn mạnh “cá nhân chuẩn bị món quà nhỏ”, càng kinh ngạc hơn. Đám cán bộ đi theo Tổng Bính Nam cũng theo bản năng nhìn về phía Tổng Bính Nam. Họ đã nhiều lần theo lãnh đạo tỉnh xuống địa phương thị sát, dưới cơ sở không ít người tặng quà cáp, nhưng tuyệt đối không ai bày ra công khai như Bành Viễn Chinh vậy.

Tạ Kiến Quân vội vàng cười nói:

- Chủ tịch tỉnh, các vị lãnh đạo tỉnh, chỉ là món quà nhỏ không bao nhiêu tiền, xin vui lòng nhận cho! Vừa rồi tôi đã nói với đồng chí Viễn Chinh, nếu cậu ấy không bỏ tiền, tôi sẽ trả!

Tổng Bính Nam trầm ngâm một lát, rồi mặt giãn ra, cười:

- Hay cho đồng chí Tiểu Bành! Đúng là nhằm vào điểm yếu! Thôi được, nếu là quà tặng cá nhân của cậu, các đồng chí nhận lấy đi. Tuy nhiên, các đồng chí không thể lấy không quà của cậu ấy, sau khi trở về tỉnh, hãy quảng cáo cho xí nghiệp lụa thành phố Tân An! Tôi nghĩ, đây mới là mục đích thực sự của đồng chí Kiến Quân và đồng chí Viễn Chinh khi tặng quà cho chúng ta!

Tất cả mọi người đều cười, không khí nhất thời nhẹ nhõm hẳn đi.

Tổng Bính Nam bỏ đũa trong tay xuống, giơ tay chỉ Bành Viễn Chinh, cười nói nửa đùa nửa thật:

- Đã nói tự bỏ tiền, thì không được dùng công quỹ đấy nhé! Nếu để cho tôi biết cậu nói dối, cậu sẽ bị phê bình!

Bành Viễn Chinh vội nhăn mặt cười khổ:

- Chủ tịch Tổng, tôi nào dám ạ!

Mọi người lại cười to.

Tạ Kiến Quân cười, liếc nhìn Bành Viễn Chinh một cái, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ: nếu nói Bành Viễn Chinh này không theo “thời”, thì vừa rồi hẳn lại tỏ ra “rất linh hoạt”; nhưng nếu nói hẳn theo “thời”, thì lúc nào, ở đâu hẳn cũng lộ ra cá tính và phong cách khác người.

Có lẽ những người đi theo Tổng Bính Nam không thật sự coi lời nói của Bành Viễn Chinh là thật, việc “cá nhân bỏ tiền” chỉ là một cái cớ, nhưng Tổng Bính Nam lại biết, một khi Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, chắc chắn thực tế đúng là như vậy. Về điểm này, Tạ Kiến Quân cũng tin lời của Bành Viễn Chinh.

Tặng quà cho lãnh đạo tỉnh, mà cũng có thể “công khai và đẹp lòng” đến như thế, thật sự là làm người ta phải kinh ngạc.

Tuy nhiên, đối với Tạ Kiến Quân, tiếp đãi đoàn người Tổng Bính Nam sao cho lãnh đạo tỉnh hài lòng là quan trọng nhất, phương pháp có “biến hóa” một chút cũng không sao cả.

...

Buổi tối.

Trong màn đêm trầm lắng, Bành Viễn Chinh lặng lẽ theo Tổng Bính Nam ra khỏi nhà khách tiếp đãi của Quận ủy, thong thả đi dọc theo đại lộ mới xây dựng của quận Kiến An, đi về hướng đông. Trong gió rét lạnh thấu xương, Tổng Bính Nam cài chặt áo khoác, tay để sau lưng, bước đi một cách trầm ổn. Lãnh đạo là lãnh đạo, lên đến cấp độ của Tổng Bính Nam, quan uy đã ăn sâu vào máu, từ cách ăn, mặc, ở, đi lại, ngay cả không có tiền hô hậu ủng, vô hình trung ông ta vẫn toát ra phong độ của một quan chức cao cấp hàng đầu của tỉnh.

- Viễn Chinh, Bí thư Hầu có đề nghị bổ nhiệm cậu làm Chủ tịch thành phố, nhưng tôi không đồng ý.

Đột nhiên Tổng Bính Nam dừng bước, nói.

Bành Viễn Chinh cười, không nói gì, hẳn biết Tổng Bính Nam sẽ nói tiếp.

- Cậu đang ở vị trí cán bộ cấp huyện xử, cơ sở rất vững vàng, thành tích cũng phong phú, cũng đã công tác mấy năm ở cương vị Ủy viên thường vụ Thành ủy, nhưng đối với cánh cửa cấp phó sở, cậu vẫn chưa đủ sự từng trải. Cho nên, vì sự nghiệp lâu dài của cậu mà cân nhắc, tôi đề nghị Tỉnh ủy tạm hoãn lại, để cho cậu có thời gian chuẩn bị và trải qua thời kỳ quá độ.

- Dạ, tôi hiểu. Cám ơn chú Tổng chiếu cố.

Bành Viễn Chinh cười nói.

Tổng Bính Nam khẽ gật đầu:

- Đối với cao tăng ở tỉnh, cậu rất được lòng. Bí thư Hầu rất tán thưởng cậu, sau này có lên tỉnh, nên đến thăm Chủ tịch Hầu một chuyến.

Tổng Bính Nam nói như vậy là một loại ám hiệu. Bí thư Tỉnh ủy Hầu Niệm Nguyên đã biết thân thế thật sự của Bành Viễn Chinh. Mặc dù bây giờ Phùng lão đã về hưu, nhưng chưa nói tới việc Phùng Bá Đào vẫn còn đương chức, chỉ riêng lực ảnh hưởng vô hình của Phùng lão trên chính trường trong nước cũng đủ khiến Hầu Niệm Nguyên cố ý giao hảo với Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh gật đầu, không nói gì.

Trong lòng hẳn thừa hiểu, thành tích chính trị của hắn, năng lực công tác của hắn đã tiếng lành đồn xa, chỉ cần không có điều bất ngờ xảy ra, vị trí Chủ tịch thành phố Tân An đối với hắn là không thành vấn đề. Đây mới là yếu tố mấu chốt, còn thân thể của hắn, coi như chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Từ một cán bộ cấp Trưởng phòng cho tới hôm nay, điều vẫn làm cho Bành Viễn Chinh lấy làm tự hào, đó là cho dù có mượn bối cảnh của Phùng gia, nhưng yếu tố quyết định vẫn là năng lực và sự cố gắng của bản thân hắn.

Hắn không thẹn với lương tâm.

- Hết một mùa xuân nữa, trước ngày mừng 1 tháng 5, sẽ đưa cậu lên. Mấy tháng này, cậu nên tập trung tinh thần và sức lực vào những công tác có tính toàn cục, tránh đến lúc đó ứng phó không kịp.

Tổng Bính Nam khẽ cười một tiếng:

- Đi thôi, theo tôi tới Đại học Giang Bắc thăm vợ chồng Tổng Quả một chút. Tiểu tử này cũng là đồ con lừa bướng bỉnh, chết sống không muốn rời Tân An!

Mặc dù Tổng Bính Nam là Chủ tịch tỉnh, nhưng Tổng Quả con ông ta, lại hết sức khiên tốn. Ở Đại học Giang Bắc, trừ một số lãnh đạo cao tầng và đồng nghiệp vô cùng quen thân ra, không ai biết thân phận của Tổng Quả. Y không muốn rời khỏi Đại học Giang Bắc, vẫn ở lại trường dạy học như cũ, thời gian rảnh rỗi dắt vợ con đi chơi, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Hoàng Oanh Oanh là tiểu thư nhà giàu, tài sản của nhà họ Hoàng rất lớn. Vì vậy, Tổng Quả làm con rể nhà họ Hoàng, cho dù có khiên tốn cỡ nào, cũng trải qua một cuộc sống giàu sang. Chẳng qua là y rất ít bộc lộ cuộc sống riêng tư của mình đối với người ngoài mà thôi.

Vợ chồng Tổng Quả ở trong một khu biệt thự mới được xây dựng, nhà là do Hoàng Đại Long cấp cho. Bành Viễn Chinh theo Tổng Bính Nam đi tới trước một đoạn, gặp xe do Hoàng Đại Long phái tới ở quảng trường Kiến An, lên xe chạy thẳng tới nhà Tổng Quả.

Nghe nói Chủ tịch tỉnh tới, cha mẹ Hoàng Đại Long, tức cha mẹ vợ Tổng Quả, Hoàng Đại Long cùng với vợ chồng Tổng Quả, tất cả 6 người chờ ở bên ngoài cư xá.

Mặc dù Tổng Bính Nam thắm nhú mày, nhưng dù sao cũng là nhà thông gia, ông ta không nói gì, ra vẻ tươi cười bắt tay chào hỏi vợ chồng Hoàng Bách Thừa.

Tổng Quả và Hoàng Đại Long vây lấy Bành Viễn Chinh, bắt đầu “hỏi tội”. Ba người là bạn thân nhiều năm, nhưng hai năm gần đây Bành Viễn Chinh quá bận, nhiều lần từ chối cuộc hẹn với Hoàng Đại Long và Tổng Quả, lần này gặp mặt, đương nhiên hai người phải quở trách hắn.

629. Chương 638: Lại Đàm Phán Không Thành

Buổi sáng ngày thứ hai Tổng Bính Nam ở lại thành phố, Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân cùng đi với ông ta đến dự buổi tọa đàm với cán bộ kỹ thuật về hưu. Buổi tọa đàm này, Bành Viễn Chinh không tham gia.

9 giờ 30 sáng, xe của Bành Viễn Chinh dừng trước văn phòng Đại học Giang Bắc. Xuống xe, Bành Viễn Chinh bước nhanh về phía văn phòng, muốn đàm phán lần cuối với Trương Thành Khoan.

Hắn đại diện cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An mà đến, đương nhiên trước đó đã thông báo cho phía chính quyền để tiến hành hẹn trước. Đã thấy thái độ của Tổng Bính Nam, lần này Trương Thành Khoan không dám tỏ ra cứng rắn nữa, đồng ý tiến hành hội đàm với Bành Viễn Chinh.

Thái độ của Tổng Bính Nam như thế, tối thiểu cho thấy, trong nhiệm kỳ mấy năm của Tổng Bính Nam, Trương Thành Khoan rất khó biến kế hoạch dời trường Đại học Giang Bắc thành hiện thực.

Đại học Giang Bắc là trường đại học trực thuộc tỉnh, nhưng cho dù nó trực thuộc Bộ Giáo dục đi nữa, kế hoạch di chuyển cũng bị tỉnh quản chế. Tổng Bính Nam là Chủ tịch tỉnh, cảm thấy chi phí dời trường quá cao, tạm thời không đủ điều kiện cho nên không ủng hộ, như thế thì làm sao Đại học Giang Bắc có thể dời?

Nếu Trung ương ủng hộ, cũng có thể dời Đại học Giang Bắc đến tỉnh khác, nhưng như thế làm sao còn cái “thương hiệu” Đại học Giang Bắc?

Vì vậy, chuyện dời trường của Đại học Giang Bắc bị lỡ dở.

Bây giờ Trương Thành Khoan chỉ có thể tranh thủ chính quyền ủng hộ để xây dựng trường đại học mới ở Tân An.

Phó bí thư Đảng ủy Tiêu Niên Khoa nghênh đón ở cửa thang lầu lầu hai, thấy Bành Viễn Chinh đến một mình, không khỏi hơi kinh ngạc.

- Bí thư Viễn Chinh tới một mình?

Bành Viễn Chinh cười cười, chủ động bước tới bắt tay Tiêu Niên Khoa:

- Bí thư Tiêu, tôi thay mặt cho Bí thư Thành ủy Tạ tới gặp Hiệu trưởng Trương, nghe chỉ thị của Hiệu trưởng Trương, cụ thể thế nào, sau hãy nói!

Tiêu Niên Khoa à một tiếng, cũng không tiếp tục “dây dưa”, dẫn Bành Viễn Chinh đi tới phòng làm việc của Trương Thành Khoan. Phòng làm việc của Trương Thành Khoan ở lầu hai.

Thoáng nhìn, Bành Viễn Chinh cảm thấy chấn động. Ấn tượng đầu tiên là lớn. Không gian quá lớn, giống như một phòng học thật rộng, bằng cỡ ba bốn phòng học bình thường. Phòng rất sáng sủa và sạch sẽ, nền lát đá cẩm thạch, bóng loáng đến mức có thể soi được.

Ấn tượng thứ hai là quá sang trọng. Thiết bị trong căn phòng này khá xa xỉ, trên nền đá cẩm thạch trải một tấm thảm đỏ, chạy từ cửa tới chiếc bàn làm việc xa hoa của Trương Thành Khoan. Vừa vào khỏi cửa, là nơi tiếp khách, đặt hai bộ salon bằng da thật. Vào trong, phía bên trái là không gian dành cho cây xanh với những cây cảnh nghệ thuật, bên phải là bể cá thật lớn đặt sát vách tường.

Phía sau bàn là một giá sách sát tường, dài chừng mười mét, cao ba mét, cổ kính và tráng lệ.

Bành Viễn Chinh không kìm nổi hít vào một hơi. Hắn là người có kiến thức rộng rãi, hắn có thể chắc chắn, ở thành phố Tân An, bất kể là lãnh đạo Đảng, chính quyền hay doanh nhân, không ai có phòng làm việc có thể so sánh được với Trương Thành Khoan.

Một hiệu trưởng trường đại học, nhưng lại có một phòng làm việc to lớn, xa hoa như vậy, khiến người ta kinh ngạc. Tuy không thể vì vậy mà phán đoán ông ta tham ô hay có vấn đề về tài chính, nhưng bất kể là ai, cũng sẽ cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhìn phòng làm việc này, Bành Viễn Chinh lập tức hiểu ngay tại sao sau khi nhậm chức, Trương Thành Khoan lại bắt đầu xây dựng rầm rộ.

Bành Viễn Chinh cùng Tiêu Niên Khoa bước lên thảm đỏ đi tới, vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên.

Lúc này, Trương Thành Khoan mới từ từ từ đứng dậy nghênh đón:

- Đồng chí Viễn Chinh, mời ngồi.

Ba người ngồi trên ghế salon, Tiêu Niên Khoa vội vàng bảo người của văn phòng trường châm trà rót nước.

Bành Viễn Chinh ngẩng ngửa bộ đồ trà cốt ngọc men sứ sáng long lanh, chắc chắn giá trị không nhỏ, tâm trạng đột nhiên hơi buồn bực.

Bên tai là tiếng “giới thiệu tình hình” của Tiêu Niên Khoa, khiến hắn càng thêm khó chịu. Hắn miễn cưỡng cười, phát tay nói:

- Hiệu trưởng Trương, Bí thư Tiêu, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Trước hết tôi muốn bày tỏ thái độ của thành phố một chút. Sau khi nhận được báo cáo kế hoạch xây dựng mới trường Đại học Giang Bắc, Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố đặc biệt coi trọng, Thành ủy đã lần lượt họp hai lần hội nghị thường vụ Thành ủy để thảo luận.

Chúng tôi ủng hộ trường Đại học Giang Bắc xây dựng trường mới. Về cung cấp đất, kế hoạch tổng thể, thiết bị và công trình đồng bộ, cũng như chính sách ủng hộ và ưu đãi tương ứng...

Bành Viễn Chinh nói rất nhiều, căn bản là nói một cách máy móc. Hắn đại diện Thành ủy và Ủy ban nhân dân tới, nhất định phải thể hiện thái độ của thành phố.

Việc cấp đất và chính sách ưu đãi đương nhiên là quan trọng, nhưng đối với Trương Thành Khoan, quan trọng nhất vẫn là tiền xây dựng. Kế hoạch của ông ta là tranh thủ một khoản từ tỉnh, một khoản từ Bộ Giáo dục, còn lại là “phần” của thành phố Tân An. Như vậy, Đại học Giang Bắc có thể thực hiện “tay không bắt giặc”, không tốn một đồng mà xây được trường mới.

- Tóm lại, yêu cầu của các vị, tôi sẽ liên hệ với các ngành chức năng để kết nối với các vị. Bí thư Tạ nói, thành phố sẽ bật đèn xanh, toàn lực bảo đảm xây dựng trường mới.

Bành Viễn Chinh vừa dứt tiếng, Trương Thành Khoan liền đưa mắt ra hiệu với Tiêu Niên Khoa.

Tiêu Niên Khoa cười:

- Bí thư Viễn Chinh, về đất không có vấn đề gì, chúng tôi bước đầu quyết định, đặt trường trong phạm vi thành phố Tân An. Chúng tôi đã chọn xong địa điểm, kính xin lãnh đạo thành phố sớm phê duyệt. Quan trọng hơn, chúng tôi hy vọng thành phố có thể cấp một khoản tiền, để công trình này có thể được nhanh chóng khởi công...

Đây chính là mở miệng trực tiếp đòi tiền.

Trong lòng Bành Viễn Chinh cười lạnh, ngoài miệng vờ kinh ngạc hỏi:

- Bí thư Tiêu, Đại học Giang Bắc xây trường mới, tài chính tỉnh không cấp tiền sao?

- Tỉnh đang tiến hành thủ tục, còn phải mất một thời gian nữa. Cho nên, ý của tôi là tranh thủ sự ủng hộ tài chính của thành phố, chúng tôi tiến hành trước, để nhanh chóng khởi công công trình, không thể cứ ngồi chờ.

Trương Thành Khoan lơ đãng mỉm cười:

- Bí thư Viễn Chinh về nói lại với Bí thư Kiến Quân, là chúng tôi hy vọng thành phố có thể cấp tiền để chúng tôi khởi công sớm.

Hai năm qua, kinh tế thành phố phát triển rất nhanh, tiền nhiều thế mạnh. Tôi tin rằng thành phố có đủ năng lực tài chính. Đồng thời, chi tiền ủng hộ giáo dục đại học, xét về lâu dài, là làm lợi cho thành phố Tân An.

- Hiệu trưởng Trương, nền tảng tài chính của thành phố chúng ta còn mỏng, năng lực có hạn. Nếu như quý trường lệ thuộc hoàn toàn vào sự ủng hộ tài chính của thành phố, cá nhân tôi cảm thấy rất khó khăn, bởi vì đây không phải là một số tiền nhỏ.

Bành Viễn Chinh cười cười, lại nói:

- Thành phố Tân An là một thành phố công nghiệp cũ, đang trong trạng thái chuyển mình phát triển, khắp mọi mặt đều cần rất nhiều tiền, kính xin Hiệu trưởng Trương và Bí thư Tiêu hiểu cho.

Vốn Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy việc ủng hộ xây dựng mới trường đại học là trách nhiệm của thành phố Tân An, cho dù tài chính thành phố tốn một ít tiền cũng đáng, nhưng sau khi hắn thấy phòng làm việc của Trương Thành Khoan, cảm thấy nếu giao tiền cho Trương Thành Khoan đứng ra xây dựng trường đại học mới, chẳng khác nào bỏ vào một cái động không đáy.

Một khi tỉnh không cấp tiền, hoặc bởi vì đủ loại yếu tố khác làm đội giá thành xây dựng lên, thành phố phố sẽ phải chi ra một số tiền khổng lồ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Bành Viễn Chinh đầy cảnh giác.

Thấy Bành Viễn Chinh không “nhiệt tình”, Trương Thành Khoan rất mất hứng. Y là cán bộ cấp phó bộ, cao cao tại thượng, đã quen lối nói một là một, hai là hai, đừng nói là Bành Viễn Chinh, cho dù là Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân, y cũng không coi vào đâu.

Trương Thành Khoan trầm mặt xuống, hột đứng dậy lạnh lùng nói:

- Bí thư Viễn Chinh khoan hãy tỏ thái độ, trở về báo cáo với Bí thư Kiến Quân, nghe ý kiến của Bí thư Kiến Quân như thế nào. Thôi được, hôm nay chúng ta chỉ nói tới đây, lát nữa tôi còn phải dự hội nghị. Niên Khoa, cậu chịu trách nhiệm liên hệ với thành phố, có thể nói chuyện với Bí thư Viễn Chinh, cũng có thể nói trực tiếp với Bí thư Kiến Quân.

Thế này là lại đàm phán không thành.

Bành Viễn Chinh cũng đứng dậy, cười nhẹ, nhìn theo bóng lưng của Trương Thành Khoan, nói:

- Được, Hiệu trưởng Trương, tôi về báo cáo với Bí thư Tạ. Nếu hiệu trưởng Trương còn có việc, tôi xin cáo từ.

Nói xong, Bành Viễn Chinh cũng không dây dưa, ung dung đi ngay.

Tiêu Niên Khoa hơi do dự, rồi vội đuổi theo.

...

Trương Thành Khoan không thêm bận tâm lời nói của Bành Viễn Chinh.

Nhưng liên tiếp mấy ngày, thành phố Tân An cũng không có phản ứng gì. Tiêu Niên Khoa tìm Bành Viễn Chinh, nhưng không gặp được, hắn nói là công việc bề bộn không có thời gian. Dưới áp lực của Trương Thành Khoan, Tiêu Niên Khoa bỏ qua Bành Viễn Chinh, đến tìm Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân, nhưng cũng không gặp được.

Cứ như vậy, chuyện này kéo dài kéo dài qua mùa xuân. Dịp Tết, hai vợ chồng Bành Viễn Chinh trở về Thủ đô ăn Tết với gia đình. Qua Tết, một mình Bành Viễn Chinh một mình về Tân An trước, Phùng Thiển Như muốn ở lại Thủ đô chăm sóc cho con.

Thật ra thì hai vợ chồng muốn đưa hai đứa bé tới Tân An một thời gian, nhưng bà Phùng kiên quyết không đồng ý. Bây giờ hai đứa bé này là bảo bối trong tay bà, bà không cho phép, Bành Viễn Chinh không mang con đi được.

...

Mười giờ sáng, Cố Khải Minh cầm một bản tài liệu đến gõ cửa đi vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, cười nói:

- Bí thư Bành, hai ngày này người của Đại học Giang Bắc không tìm được ngài, cứ quần lấy tôi. Đây là tài liệu họ gửi tới, ngài xem.

Bành Viễn Chinh ồ một tiếng, thuận tay nhận lấy ném lên bàn, cười nói:

- Lão Cố, đừng động tới bọn họ, thủ tục của bệnh viện quận mới xây tiến hành tới đâu rồi?

630. Chương 639: Lực Uy Hiếp Thật Sự

Cố Khải Minh thấy Bành Viễn Chinh tránh né đối với chuyện Đại học Giang Bắc, trong lòng ngạc nhiên nhưng không nói gì, đành theo lời của Bành Viễn Chinh nói đến công tác xây mới bệnh viện.

- Bí thư Bành, công tác chuẩn bị xây dựng đã sắp xếp xong, đất, tiền và tài nguyên chữa bệnh có liên quan, cũng đã được đưa vào quỹ đạo bình thường, tuy nhiên về thủ tục, còn có vấn đề. Chi cục y tế thành phố có phần bất đồng ý kiến với quận chúng ta!

Bành Viễn Chinh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Chúng ta xây mới bệnh viện, là căn cứ nguyên tắc tăng cường tỉ lệ số giường bệnh viện trên đầu người bệnh nhân, nhưng không yêu cầu thành phố cấp đồng nào, họ còn bất đồng cái gì?

- Chi cục y tế cho là quận chúng ta đã có ba bệnh viện, thay vì xây mới bệnh viện, chi bằng chi cho bệnh viện sẵn có, nâng cao trình độ chữa bệnh hiện hữu, mở rộng quy mô, sẽ hiệu quả hơn.

Cố Khải Minh thở dài nhẹ nhàng nói:

- Hơn nữa, họ cho rằng chúng ta xây dựng bệnh viện cao cấp là phô trương, nói theo lời của Lôi Tiểu Phú là: thành phố bất quá chỉ có hai bệnh viện cao cấp, quận các anh lại muốn xây bệnh viện cao cấp, không phải là muốn chơi trội với thành phố?

Bành Viễn Chinh cười lạnh:

- Vô nghĩa! Cái gì mà gọi là phô trương? Hiện nay việc khám chữa bệnh rất khó khăn, quan trọng nhất là y bác sĩ giỏi khan hiếm, chúng ta có năng lực tài chính để xây dựng bệnh viện cao cấp, là tạo phúc cho xã hội, thể hiện trách nhiệm của chính phủ, tại sao có thể nói là phô trương? Bệnh viện cao cấp là bệnh viện đạt được quy mô và trình độ nhất định, không phải là cấp bậc hành chánh, tại sao quận thì không thể xây? Vớ vẩn!

Trước mắt quận Kiến An có tổng cộng ba bệnh viện. Một cái là bệnh viện nhân dân quận nguyên là bệnh viện nhân dân huyện Lân, một là bệnh viện Trung y quận, trước kia là bệnh viện Trung y huyện Lân, bệnh viện còn lại là bệnh viện truyền nhiễm quận nguyên là bệnh viện truyền nhiễm huyện Lân. Ba bệnh viện này không phải là bệnh viện chất lượng cao, dân trong quận có bệnh phải lên thành phố.

Từ lúc thực lực tài chính của quận Kiến An càng ngày càng mạnh, Bành Viễn Chinh tăng cường đầu tư vào giáo dục và công trình công cộng, đồng thời nảy ra ý xây dựng một bệnh viện có quy mô và chất lượng khám bệnh như bệnh viện cấp thành phố. Đây không phải để tranh đua với bệnh viện thành phố, mà chỉ muốn có thêm nơi khám và chữa bệnh chất lượng tốt cho người dân.

Thấy Bành Viễn Chinh bất mãn, Cố Khải Minh cười khổ:

- Bí thư Bành, hay là ngài nói chuyện điện thoại với Lôi Tiểu Phú?

Lôi Tiểu Phú mà Cố Khải Minh nhắc tới là Bí thư Đảng ủy và Chi cục trưởng Chi cục y tế thành phố, coi như nhân vật đứng đầu ngành y tế ở Tân An, là cán bộ do Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân đề bạt, đang đắc thế.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, chợt mỉm cười:

- Lão Cố, tôi thấy hình như Chi cục y tế muốn bệnh viện mới của quận chúng ta được quản lý bởi thành phố?

Cố Khải Minh bắt đầu dĩ gật đầu.

Thật ra thì tên của bệnh viện là gì không quan trọng, có thể là “Bệnh viện trung tâm quận Kiến An” hay là Bệnh viện trung tâm thành phố Tân An” đều được, mấu chốt là cấp nào quản lý. Đặt ở thành phố, có nghĩa đây là bệnh viện thuộc quyền chủ quản và chỉ đạo của Chi cục y tế thành phố.

Đây là một chút tư tâm.

- Được, tôi sẽ tìm gặp Lôi Tiểu Phú.

Bành Viễn Chinh phát tay một cái.

Cố Khải Minh thấy vậy, bèn đứng dậy cáo từ.

Cố Khải Minh mới vừa đi, Bành Viễn Chinh liền gọi điện thoại cho Chi cục trưởng Chi cục y tế thành phố.

Điện thoại đổ chuông nhưng không ai nhấc máy, Bành Viễn Chinh gọi lại, vẫn không ai trả lời. Bành Viễn Chinh cau mày, gọi thẳng tới số của văn phòng Chi cục y tế thành phố, người nghe điện thoại là nam giới, nghe giọng cũng không còn trẻ.

Phó chủ nhiệm văn phòng Chi cục y tế thành phố Đồng Đại Quang đang nghịch chiếc điện thoại di động mới mua. Vào đầu năm 2000 này, điện thoại di động ở Tân An còn chưa lên mạng được, điện thoại vẫn dùng tín hiệu tương tự (analog), tương đối cồng kềnh.

Chuông điện thoại bàn vang lên, Đồng Đại Quang không nhấc máy. Nhưng tiếng chuông cứ tiếp tục reo mãi, Đồng Đại Quang hơi bực mình, nhấc ống nghe lên, lạnh lùng hỏi:

- Ai?

Bành Viễn Chinh không quan tâm thái độ không lễ phép của Đồng Đại Quang, thản nhiên hỏi:

- Có Lôi Tiểu Phú ở đó không?

Bành Viễn Chinh gọi thẳng họ tên Lôi Tiểu Phú ra như vậy, lẽ ra Đồng Đại Quang phải cảnh giác mới phải, nhưng y đang bận nghịch điện thoại, chẳng những không phát hiện ra chi tiết đó, mà còn mất hứng hỏi ngược lại:

- Anh là ai?

Bành Viễn Chinh im lặng trong nháy mắt, nhẹ nhàng nói:

- Cục trưởng Lôi của các anh có ở đó không?

Đồng Đại Quang ung dung:

- Không biết. Muốn tìm Cục trưởng Lôi, xin gọi đến số điện thoại của ông ấy.

- Điện thoại của ông ấy không ai nhắc máy. Tôi tìm ông ấy có chút việc, anh bảo ông ấy gọi điện lại cho tôi...

Bành Viễn Chinh thông thả bỏ sung một câu:

- Tôi là Bành Viễn Chinh.

Đồng Đại Quang nghe đến ba chữ “Bành Viễn Chinh”, lập tức giật thót người, thoáng cái đã đứng dậy, hơi lúng túng run giọng nói:

- Ngài là Bí thư Bành? A, lãnh đạo, thật xin lỗi, không nhận ra giọng của ngài! Ngài tìm Cục trưởng Lôi ă? Bây giờ Cục trưởng Lôi đang mở cuộc họp ở văn phòng, tôi sẽ lập tức nhắn Cục trưởng gọi điện lại cho ngài!

Đồng Đại Quang trước ngạo mạn sau cung kính, Bành Viễn Chinh cười cười cũng không thèm tính toán với y, liền cúp điện thoại.

Không lâu sau, có tiếng gõ cửa dồn dập.

Bành Viễn Chinh thản nhiên nói:

- Mời vào!

Cửa mở ra, Phó bí thư Đảng ủy trường Đại học Giang Bắc xuất hiện , phía sau y là Chánh văn phòng Quận ủy Lý Tuyết Yến, cô có vẻ hơi lúng túng. Tiêu Niên Khoa là cán bộ cấp phó sở, y tới, người của văn phòng Quận ủy không dám ngăn trở, Lý Tuyết Yến đành phải theo đến đây.

Mặc dù Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn. Hắn tự nhủ: Trương Thành Khoan rốt cuộc không chịu nổi nữa rồi? Chịu nhượng bộ rồi chăng?

Sở dĩ hắn tránh không gặp, kéo dài chuyện xây trường mới của Đại học Giang Bắc, không phải là đùa bỡn quan uy, mà là “bắt bí” Trương Thành Khoan. Xét cho cùng, quan hệ giữa trường Đại học Giang Bắc và Đảng ủy, chính quyền Tân An là quan hệ hợp tác, chứ không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố Tân An và bốn triệu dân Tân An không phải là tôi tớ để cho trường Đại học Giang Bắc muốn sai khiến như thế nào cũng được.

Đồng thời, cũng là giới một gáo nước lạnh cho Trương Thành Khoan. Bành Viễn Chinh một mực lo lắng, Trương Thành Khoan là kẻ thích việc lớn háms công to, một khi làm không tốt, sẽ lãng phí rất nhiều tiền.

Cho dù vẫn ủng hộ họ xây trường, nhưng không thể cấp quá nhiều tiền, không thể không nói nguyên tắc. Về điểm này, sau khi có Tổng Bính Nam làm chỗ dựa, Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân đã nhất trí. Nếu không, chưa chắc Tạ Kiến Quân có thể đứng vững trước áp lực của Trương Thành Khoan.

- Bí thư Tiêu, mời ngồi. Đồng chí Tuyết Yến, pha trà cho Bí thư Tiêu.

Vì lễ độ, Bành Viễn Chinh đứng dậy đón chào.

Tiêu Niên Khoa có phần không cao hứng, một mội nói:

- Bí thư Viễn Chinh đúng là rất khó gặp, còn khó gặp hơn Bí thư Tỉnh ủy. Trước tôi đã tới tìm ba lần, nhưng đều vô ích!

Bành Viễn Chinh cười ha hả:

- Bí thư Tiêu phê bình, tôi xin khiêm tốn tiếp nhận. Tuy nhiên chúng tôi công tác ở cơ sở, luôn chạy khắp nơi lo công việc, rất ít khi ngồi ở phòng làm việc. Nếu như có sơ suất đối với Bí thư Tiêu, xin lãnh đạo tha lỗi!

Hai người ngồi vào chỗ, bắt đầu bàn luận.

Thái độ của Bành Viễn Chinh rất kiên quyết, cũng rất có nguyên tắc, hẳn tổ ý thành phố có thể áp dụng mức giá chuyển mục đích sử dụng đất rất thấp. Đồng thời có thể năm tới tài chính thành phố sẽ tăng định mức đối với dự án, nhưng mức sẽ không quá lớn, thời gian cũng không quá nhanh,

Tiêu Niên Khoa kiên nhẫn nhấn mạnh khó khăn của trường, còn Bành Viễn Chinh thì cũng không ngại giải thích sự khó xử của thành phố, hai bên cứ thế dằng dai, thấy rốt cuộc không thể thuyết phục được Bành Viễn Chinh, Tiêu Niên Khoa bắt đầu thở dài một hơi, quyết định không nói nữa, mà quay về báo cáo Trương Thành Khoan.

Tiêu Niên Khoa rời đi, Bành Viễn Chinh tiễn y ra ngoài trụ sở, mỉm cười đưa y lên xe. Từ bên ngoài đi vào, Phó bí thư Âu Dương Dũng nhìn thấy cảnh này, bèn dừng bước, mỉm cười:

- Bí thư Bành, người của Đại học Giang Bắc lại tới tìm cậu?

- Đúng vậy, tuy nhiên dạ dày của họ quá lớn, chỉ sợ thành phố chúng ta không đủ làm họ no.

Bành Viễn Chinh nói, khóe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái.

Âu Dương Dũng không nói thêm, bởi vì chuyện này khá nhạy cảm.

...

Ở Chi cục y tế thành phố.

Lôi Tiểu Phú đang triệu tập cuộc họp các thành viên bộ máy, Đồng Địa Quang lặng lẽ đi vào, kể tai y nói nhỏ mấy câu, Lôi Tiểu Phú hơi do dự, đứng lên gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh dĩ nhiên là Phó bí thư Thành ủy, tạm thời xếp ở vị trí thứ ba, quyền cao chức trọng, nhưng Lôi Tiểu Phú là tâm phúc của Bí thư Thành ủy, Bành Viễn Chinh lại không phải là lãnh đạo phân quản ngành của y, cho nên trong lòng y không kính sợ hẳn.

Mặc dù lời lẽ của Lôi Tiểu Phú dường như rất cung kính, nhưng ẩn giấu sự sắc bén. Đưa ra chiêu bài điều tiết khống chế tổng thể đối với hệ thống tài nguyên chữa bệnh toàn thành phố, y “trơ trơ” trước “khó khăn” mà Bành Viễn Chinh nêu ra.

Thái độ của y có liên quan tới tình hình gần đây trên quan trường Tân An. Cuối năm ngoái, Bành Viễn Chinh nhậm chức Phó bí thư Thành ủy, có khả năng rất lớn để trở thành Chủ tịch thành phố, nhưng qua Tết, có tin tình sẽ điều một Chủ tịch thành phố “nhảy dù” xuống, tin nghe cứ như thật.

Loại tin tức này có thể làm tình hình trên quan trường biến đổi mạnh mẽ. Cho dù thoát nhìn, Bành Viễn Chinh chỉ cách vị trí Chủ tịch thành phố một bước ngắn, nhưng thật ra khác biệt rất lớn.

Nếu có thể lên làm Chủ tịch thành phố Tân An, có nghĩa Bành Viễn Chinh sẽ là người đứng đầu chính quyền, tương đối ngang hàng với Bí thư Thành ủy. Nhưng nếu như không thể, thì rốt cuộc chỉ là một “cấp phó”, không có đủ lực uy hiếp đối với cán bộ ngành có thực quyền.

631. Chương 640: Chủ Tịch Thành Phố

Thái độ của Lôi Tiểu Phú làm Bành Viễn Chinh tức giận.

Nhưng dĩ nhiên Bành Viễn Chinh không thể vì vậy mà trở mặt với y. Hẳn là Phó bí thư Thành ủy, nếu vì chuyện công mà xảy ra xung đột với một cán bộ cấp huyện, sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh và danh tiếng của hẳn.

Nhưng cho tới bây giờ Bành Viễn Chinh luôn chỉ nhằm vào việc, không nhằm vào cá nhân. Chi cục y tế thành phố vì một chút tư tâm, trăm phương ngàn kế ngăn cản quận Kiến An xây bệnh viện, đồng thời còn cố nhét biên chế bệnh viện vào thành phố, để khuếch trương quyền lực của ngành mình, khiến Bành Viễn Chinh rất căm ghét.

Bành Viễn Chinh im lặng cúp điện thoại, trầm ngâm.

Chi cục y tế thành phố không phê duyệt, việc xây dựng bệnh viện mới không thể tiến hành, nếu cứ làm, là vi phạm quy định, ngay cả hần cũng không gánh nổi trách nhiệm lãnh đạo. Huống chi, sau khi bệnh viện xây xong, còn phải tiến hành bố trí đội ngũ y bác sĩ, không có sự phối hợp của Chi cục y tế thành phố là không xong.

Suy nghĩ một lúc, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Cố Khải Minh, bảo y lấy danh nghĩa Ủy ban nhân dân thành phố báo cáo căn cứ việc Ủy ban nhân dân quận Kiến An chuẩn bị xây dựng “Bệnh viện trung tâm quận Kiến An”, là một bệnh viện quy mô và chất lượng cao, đồng thời nhấn mạnh ý nghĩa quan trọng của bệnh viện mới này đối với việc khám chữa bệnh công của quận và cả thành phố trong vài năm sắp tới.

Sau đó Bành Viễn Chinh lại gọi điện cho Phó chủ tịch thành phố Lý, người được phân quản về văn hóa, giáo dục và y tế thành phố, trực tiếp trình bày vấn đề với y.

Nhưng, hiển nhiên là trước đó Lôi Tiểu Phú đã đạt được sự nhất trí với vị Phó chủ tịch thành phố Lý này. Vì vậy, thái độ của y cũng mập mờ không rõ ràng. Dĩ nhiên, ngoài miệng thì y tỏ ra rất nhún nhường, khách khí, nói sẽ nhất định thúc giục Chi cục y tế thành phố nhanh chóng tổ chức chuyên gia tiến hành luận chứng và giải quyết thủ tục.

Thái độ của Phó chủ tịch thành phố Lý nằm trong dự liệu của Bành Viễn Chinh. Hần liền quyết định đi theo “tuyến trên”, báo cáo nhanh cho Ủy ban nhân dân thành phố, rồi vài ngày nữa, trong hội nghị thường vụ Thành ủy, hần sẽ đưa vấn đề này ra. Hần không tin là vì một chuyện nhỏ như thế này, Tạ Kiến Quân sẽ làm căng với hần.

...

Tiêu Niên Khoa trở về từ chỗ của Bành Viễn Chinh, trực tiếp báo cáo với Trương Thành Khoan. Mặc dù Trương Thành Khoan cảm tức, nhưng không bộc lộ ra. Bởi vì y hiểu rất rõ, bây giờ kế hoạch dời Đại học Giang Bắc khỏi Tân An đã tan thành bọt nước, việc xây dựng trường đại học mới chỉ có thể dựa vào sự ủng hộ của thành phố Tân An. Nếu thành phố không hợp tác, không nhượng bộ, rất có thể kế hoạch này của y cũng không thể trở thành hiện thực.

Mà công tác trong giai đoạn tiền kỳ cho việc xây dựng trường mới, mở rộng chiêu sinh, đã hoàn thành. Nếu như bỏ dở nửa chừng, không chỉ không cách nào báo cáo với cấp trên, cũng không cách nào ăn nói với toàn bộ thầy trò nhà trường, còn có thể khiến thanh danh của y mất sạch.

Trương Thành Khoan do dự mấy lần, mới nhắc điện thoại lên gọi cho Bí thư Thành ủy Tân An Tạ Kiến Quân. Tạ Kiến Quân đang định ra ngoài, đột nhiên nhận được điện thoại của Trương Thành Khoan, thừa hiểu tại sao, cũng không mặn không nhạt nói chuyện với y một lúc.

Về vấn đề này, thái độ của Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh là nhất trí. Nói tóm lại, các mặt như đất đai, tài chính, chính sách ủng hộ đều không thành vấn đề, nhưng tất cả phải theo thủ tục, không thể vượt giới hạn mà thành phố có thể chấp nhận. Điều này hiển nhiên có sự chênh lệch lớn so với mong đợi của trường Đại học Giang Bắc, chủ yếu là về tiền.

Trương Thành Khoan hy vọng có thể tranh thủ ở thành phố Tân An một khoản tiền lớn để khởi công công trình, nhưng thành phố chỉ chi một khoản tượng trưng, cùng lắm là tiến hành hỗ trợ trường tìm nguồn tài chính đầu tư.

Trương Thành Khoan không nhận được điều mình mong muốn từ Tạ Kiến Quân, trong lòng hết sức buồn phiền. Y cúi kính một lúc lâu trong phòng làm việc, cuối cùng bất đắc dĩ hạ thấp “tiêu chuẩn” của mình.

Tiêu Niên Khoa lo lắng đi vào phòng làm việc của Trương Thành Khoan. Trương Thành Khoan trầm mặt phát tay một cái, nói:

- Đồng chí Niên Khoa, tôi đã liên hệ và trao đổi ý kiến với lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy, khó khăn của địa phương là không nhỏ, năng lực tài chính cũng có hạn, chúng ta cũng không thể tạo thêm áp lực cho thành phố. Như vậy đi, anh lập tức thành lập tổ trừ bị công tác xây dựng trường mới, do anh và đồng chí Liên Hoa làm tổ trưởng và tổ phó, hai người liên hệ và phối hợp với phía thành phố, tranh thủ sớm khởi công!

Bây giờ đã là tháng 3, chúng ta phải tranh thủ hè năm 2001 tiến hành chiêu sinh, bây giờ thời gian đã tương đối khẩn trương, tôi hy vọng có thể thấy công việc được triển khai thực chất, chứ không chỉ dừng lại trên

giấy và trên đầu lưỡi.

Tiêu Niên Khoa ngẩn ra, nói:

- Hiểu trưởng Trương, ý của ngài là...

Trương Thành Khoan hơi cảm tức liếc Tiêu Niên Khoa một cái, nói:

- Đất thì tùy nơi thích hợp mà chọn, về tiền, thành phố ủng hộ một phần, chúng ta tự xoay xở một phần, sau đó tranh thủ một phần từ cấp trên, còn thiếu thì tiến hành tìm nguồn đầu tư, tranh thủ vay ngân hàng.

Tiêu Niên Khoa chợt hiểu ra, thì ra Trương Thành Khoan chịu thỏa hiệp.

Nhưng y không dám biểu lộ bất kỳ điều gì trên nét mặt, chỉ có thể liên tục gật đầu nhận lệnh, xoay người rời đi.

...

Phó chủ tịch thành phố Lý nhìn bản báo cáo xin xây dựng bệnh viện mới của Ủy ban nhân dân quận Kiến An trên bàn làm việc của mình, vẻ mặt rất khó coi.

Quận Kiến An muốn xây bệnh viện, thông báo cho thành phố, Lôi Tiểu Phú đến báo cho y, hai người cảm thấy có thể “đề” một chút, tranh thủ đưa bệnh viện này về thành phố quản lý, về phần “quyền sở hữu” thì vẫn là của quận.

Hai người cho rằng như vậy là không tệ, nhưng làm sao quận Kiến An có thể đồng ý? Như thế chẳng khác nào một người họ Vương chẳng hạn, bỏ tiền ra mua một căn nhà nhỏ, sau đó tuy quyền sở hữu vẫn thuộc về họ Vương, nhưng quyền cư ngụ trong căn nhà đó lại thuộc về người khác?!

Bởi vậy, hai người bọn họ bèn ngăn cản việc giải quyết thủ tục cho quận. Thứ nhất họ không ngờ là Bành Viễn Chinh lại ra mặt vì một chuyện nhỏ như vậy; thứ hai, họ càng không ngờ là Bành Viễn Chinh phản ứng quá nhanh, hành động quá nhanh, không như bình thường.

Sau khi nhận được báo cáo của quận Kiến An, dĩ nhiên Phó chủ tịch thành phố Lý không phúc đáp, thuận tay đặt ở bàn làm việc. Nhưng chẳng ngờ, vào ngày thứ ba, sau khi đã gửi báo cáo lên thành phố, Bành Viễn Chinh đưa vấn đề này ra hội nghị thường vụ Thành ủy.

Lần này Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân tỏ ý tán thành, nói đây là một chuyện tốt, tạo phúc cho nhân dân, yêu cầu Chi cục y tế thành phố phối hợp thực hiện. Ở Tân An, lời của Tạ Kiến Quân là quyết sách cuối cùng, Phó chủ tịch thành phố Lý chỉ có thể tuyệt đối làm theo lệnh.

Dĩ nhiên Lôi Tiểu Phú cũng không dám cãi lời, tuy nhiên làm thì làm, phối hợp thì phối hợp, nhưng trong lòng không thoải mái, người của Chi cục y tế thành phố làm việc rất lè mề, hiệu suất công tác không cao.

...

Ngày Quốc tế Phụ nữ 8 tháng 3, Bành Viễn Chinh đại diện Thành ủy tham dự đại hội Hội liên hiệp phụ nữ thành phố, phát biểu năm phút đồng hồ.

Xế chiều, trên bản báo cáo xây dựng mới trường đại học của Đại học Giang Bắc, hần phê ý kiến và ký tên: “Đồng ý. Kính trình Bí thư Thành ủy Tạ thẩm duyệt, đồng thời cũng chuyển đến lãnh đạo Ủy ban nhân dân thành phố xét duyệt. Bành Viễn Chinh. Ngày 8 tháng 3 năm 2000”.

Trải qua một cuộc “đăng co” với thành phố, rốt cuộc Đại học Giang Bắc vẫn phải chọn một khu đất ở ngoại ô phía bắc quận Kiến An, chủ yếu là đất dành cho công nghiệp, nhưng cũng có mười mấy hộ dân xung quanh phải dời đi nơi khác.

Đối với công việc này, ngành địa chính xây dựng quận, thành phố cũng rất phối hợp. Dù sao, lãnh đạo chủ yếu của Thành ủy là Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh đã tỏ thái độ rõ ràng, cấp dưới cũng không dám trì hoãn.

Tối hôm đó, Bành Viễn Chinh nhận được điện thoại của Ban Tổ chức Tỉnh ủy thông báo, yêu cầu hần mười giờ sáng mai đến Ban Tổ chức Tỉnh ủy, để Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Lâm

Đại Chí tiến hành tổ chức nói chuyện với hắn. Như thế, việc hắn trở thành Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố Tân An đã được xác định.

Về đến nhà, nghe trong bếp có tiếng động, Bành Viễn Chinh biết là Phùng Thiến Như đang nấu cơm, bèn đổi dép, thay quần áo, từ từ đi vào, cười hi hi nói:

- Bà xã đại nhân, tối nay có món gì ngon không?

Phùng Thiến Như đã sớm nghe được động tĩnh của hắn, cũng không quay đầu lại, tiếp tục chăm chú làm món ăn:

- Canh bí đao hầm xương, măng xào, rau trộn dưa chuột. Ông xã, anh giúp em bày chén bát, mình ăn cơm.

Bành Viễn Chinh đáp ứng nhưng không đi ngay, hắn tựa vào khung cửa, nhẹ nhàng nói:

- Thiến Như, anh vừa mới nhận được thông báo của Ban Tổ chức Tỉnh ủy, sáng ngày mai, Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Lâm gọi anh lên nói chuyện, chắc là chuyện anh lên làm Chủ tịch thành phố.

- Làm Chủ tịch thành phố ư? Chủ tịch thành phố Bành đại nhân, sau này tiểu nữ là phu nhân của Chủ tịch thành phố?

Phùng Thiến Như đùa một câu, quay lại cười nói:

- Ông xã, em cũng có chuyện này muốn nói với anh. Đảng ủy trường tìm em nói chuyện, bảo là muốn đề bạt em làm Phó chủ tịch Công đoàn trường, anh nói em có nên làm không?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc:

- Phó chủ tịch Công đoàn? Cường vị tương đương cán bộ cấp huyện? Ngay cả cường vị cấp phòng em còn chưa có, đột nhiên đề bạt làm cán bộ cấp huyện, có thích hợp không vậy? Huống chi em không phải là Đảng viên, công tác ở một bộ phận Đảng quần chúng như vậy cũng không thích hợp...

Phùng Thiến Như cười khanh khách:

- Em cũng thấy tức cười đây, nhưng họ tìm em, em phải như thế nào?

Người có xuất thân và thân phận như Phùng Thiến Như, làm sao để tâm tới một cương vị cán bộ cấp huyện, chẳng qua là lãnh đạo trường nói lên ý kiến của Đảng ủy, cô cũng không thể một mực từ chối.

Sở dĩ cô ở lại Đại học Giang Bắc công tác, đơn giản là để chăm sóc Bành Viễn Chinh, đối với cô mà nói, đó chỉ là một công tác cho qua thời gian mà thôi.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng nói:

- Thiến Như, anh cảm thấy em không thích hợp với công việc quản lý hành chính, thay vì ngồi trong phòng làm việc ở cơ quan, thà đi dạy học còn hơn. Dĩ nhiên, đây là công việc của em, em tự quyết định, anh chỉ góp ý thế thôi.

Phùng Thiến Như cười hi hi:

- Ngày mai em sẽ từ chối. Đối với công tác này, em không có hứng thú, để họ giao công tác này cho người thích hợp. Có bao nhiêu người đang dôi mất ngó chừng cương vị ấy đấy, việc gì em lại đi làm người ác, giành mất của họ?

632. Chương 641: Tổ Chức Nói Chuyện

Sáng sớm hôm sau, Bành Viễn Chinh gọi điện thoại cho Cố Khải Minh, nói vài việc, rồi lên đường đi tỉnh lỵ. Trên đường đi, hắn nhận được điện thoại của Tạ Kiến Quân gọi tới.

- Đồng chí Viễn Chinh, tỉnh lỵ chưa?

Giọng Tạ Kiến Quân có vẻ thông thả, nhưng khó thể che dấu một chút phức tạp.

Bành Viễn Chinh sắp nhậm chức Chủ tịch thành phố Tân An, từ cấp dưới, thoáng một cái trở thành trợ thủ của y trong bộ máy lãnh đạo, trong tâm trạng Tạ Kiến Quân, có một sự biến đổi tinh tế.

- Dạ, Bí thư Tạ, tôi đang trên đường tới tỉnh lỵ, Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Lâm muốn tìm tôi nói chuyện.

Bành Viễn Chinh khẽ cười.

-Ồ, chúc mừng đồng chí Viễn Chinh, khi nào cậu trở lại, tôi sẽ trực tiếp chúc mừng!

Tạ Kiến Quân cười to:

- Xem ra, hai chúng ta còn phải công tác chung lâu dài trong cùng một bộ máy, đây cũng là duyên phận.

- Bí thư Tạ, thật ra thì đối với tôi, cương vị thay đổi cũng không ảnh hưởng gì, vẫn là Bí thư Tạ và lãnh đạo Thành ủy triển khai công tác, tất cả vẫn như vậy.

Bành Viễn Chinh cười phụ họa, thản nhiên nói.

Tạ Kiến Quân nghe vậy cảm thấy rất thoải mái, điềm đạm nói:

- Sao giống với lúc trước được, đồng chí Viễn Chinh, Tỉnh ủy đã ký thác hy vọng cậu đảm nhiệm trọng trách lãnh đạo, đây là thừa nhận năng lực công tác của cậu, cũng là tán thành mấy năm công tác vừa qua của Thành ủy.

Lúc trước, khi Bí thư Tỉnh ủy Hầu gọi tôi lên nói chuyện, tôi đã nói, đồng chí Viễn Chinh có năng lực công tác rất mạnh, ý thức chính trị rất cao, có kinh nghiệm phong phú đối với công tác ở cơ sở, sở trường về phương diện thúc đẩy kinh tế, với tư cách là người đứng đầu Thành ủy Tân An, tôi rất tán thành cậu đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố.

Trước khi bổ nhiệm Chủ tịch thành phố, Tỉnh ủy tìm Bí thư Thành ủy nói chuyện là bình thường. Dĩ nhiên, trước mặt Bí thư Tỉnh ủy Hầu, chưa chắc có chuyện Tạ Kiến Quân cố gắng đề cử Bành Viễn Chinh, bây giờ y nói vậy, đơn giản là để lấy lòng.

Tuy nhiên điều đó cho thấy, y không bài xích Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch thành phố, cũng mong rằng hai người ở chung bộ máy có thể tạo ra một cục diện hoàn toàn mới, hợp tác cùng có lợi, chia rẽ thì tổn thất, đó là điều rất rõ ràng.

- Cảm ơn Bí thư Tạ quan tâm và bồi dưỡng, sau này tôi sẽ trước sau như một làm việc, xin lãnh đạo yên tâm.

Bành Viễn Chinh biểu lộ thái độ, đầu bên kia điện thoại, Tạ Kiến Quân lại cười cười, cúp điện thoại.

Nói chuyện với Tạ Kiến Quân xong, Bành Viễn Chinh tiếp tục đi đến tỉnh lỵ. Ở thành phố, tin Bành Viễn Chinh được Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy tìm nói chuyện, sắp nhậm chức Chủ tịch thành phố Tân An, lừng lẽ lan truyền, khiến thành phố hơi chấn động.

Cúp điện thoại, Tạ Kiến Quân lại bắt đầu suy nghĩ đến vị trí Bí thư Quận ủy Kiến An. Tỉnh ủy đã xác định trước, Bí thư Quận ủy Kiến An kế tiếp sẽ không kiêm nhiệm Ủy viên thường vụ Thành ủy nữa, do Thành ủy Tân An tự bố trí.

Để Chủ tịch quận Cố Khải Minh lên, hay là bố trí người khác?

Trầm ngâm hồi lâu, Tạ Kiến Quân quyết định chọn Cố Khải Minh. Bởi vì như thế có lợi cho công tác ở quận Kiến An trong giai đoạn quá độ. Tuy nhiên, như vậy lại trống một vị trí Chủ tịch quận.

Quận Kiến An là quận trung tâm, cương vị Chủ tịch quận cũng rất quan trọng.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tạ Kiến Quân lập tức xuất hiện mấy cái tên. Nhưng rồi y đổi ý, cảm thấy nên trao quyền quyết định vị trí Chủ tịch quận cho Bành Viễn Chinh. Sau khi Bành Viễn Chinh tiếp nhận vị trí Chủ tịch thành phố, giao chop hẳn đề cử cán bộ, coi như một cách lấy lòng của Tạ Kiến Quân.

Về mặt này, suy nghĩ và phong cách của Tạ Kiến Quân có phần phóng khoáng hơn Chu Tích Thuần một chút, biết ủy quyền chứ không tập quyền.

Tạ Kiến Quân liền bảo thư ký Tiểu Khang gọi Cố Khải Minh đến.

Cố Khải Minh đang ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ. Y cũng vừa nhận được tin Bành Viễn Chinh trở thành Chủ tịch thành phố, là Chủ tịch quận, đương nhiên y nghĩ mình có khả năng tiếp nhận chức vụ Bí thư Quận ủy.

Cố Khải Minh đang nhìn trước ngõ sau, lo được lo mất, đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký Tiểu Khang, lòng thầm giật mình. Nghe nói Tạ Kiến Quân muốn tìm mình nói chuyện, nhất thời y mở cờ trong bụng, biết chức vụ Bí thư Quận ủy sắp về tay mình rồi.

Ở trong quan trường gần hai mươi năm, Cố Khải Minh hiểu rất rõ, việc kiêm chức Ủy viên thường vụ Thành ủy và Phó bí thư Thành ủy như Bành Viễn Chinh là hoàn toàn không có khả năng, tuy vậy, chỉ riêng vị trí Bí thư Quận ủy cũng đủ cho y hết sức mong đợi.

Cố Khải Minh vội vã rời phòng làm việc, lên xe chạy thẳng tới Thành ủy. Quận ủy cách Thành ủy không xa, chừng mười phút là y đã tới nơi. Lên trụ sở Thành ủy, trên hành lang, Cố Khải Minh gặp Tiểu Khang, thư ký của Tạ Kiến Quân.

Tiểu Khang cười hì hì, nhẹ nhàng nói:L

- Bí thư Cố!

Trong hết sức vui thích, nhưng ngoài miệng, Cố Khải Minh cười khỏ nói:

- Thư ký Khang, đừng đùa giống như thế với lão Cố này chứ, để các đồng chí khác nghe thấy, là không ổn đâu!

Tiểu Khang cười ha hả, chợt hạ giọng nói:

- Yên tâm đi, chuyện của anh là ván đã đóng thuyền rồi. Bí thư Bành thăng làm Chủ tịch thành phố, anh là Chủ tịch quận sẽ tiếp nhận chức Bí thư Quận ủy, lãnh đạo đã xác định như vậy rồi. Bí thư Tạ cho anh đến, chỉ là báo trước cho biết thể thôi.

Tôi nói trước để anh rõ, ha ha.

Cố Khải Minh liên tục cảm ơn:

- Cảm ơn, cảm ơn! Bí thư Tạ có trong phòng làm việc chứ? Tôi tới.

- Ủ, anh đi đi, chờ thêm một lúc, sẽ chúc mừng anh!

Tiểu Khang cười gật đầu, nhìn theo bóng lưng Cố Khải Minh đang vội vã rời đi, khóe miệng hiện lên một nụ cười cổ quái.

Y là cán bộ ở tỉnh, do Tạ Kiến Quân điều tới, đi theo Tạ Kiến Quân đã mấy năm. Tạ Kiến Quân cũng đã ám chỉ với y, có thể trao cho y một vị trí cấp phó. Nếu như Tiểu Khang đoán không sai, đây là vị trí khiến rất nhiều cán bộ ghen tị: Phó chủ tịch quận Kiến An.

Cố Khải Minh vào phòng làm việc của Tạ Kiến Quân, ngồi hơn nửa giờ. Sau đó, lúc đi ra, mặt mày hớn hở, bước chân nhẹ nhàng. Tạ Kiến Quân nói sẽ đề cử y làm Bí thư Quận ủy Kiến An, dĩ nhiên có thể thành công hay không, còn cần đưa ra hội nghị thường vụ Thành ủy thảo luận nghiên cứu. Nhưng lẽ thường, Bí thư Thành ủy đề cử là sẽ được thông qua.

Rõ ràng là Tạ Kiến Quân đang thu phục nhân tâm. Cố Khải Minh thừa hiểu, tự nhiên tỏ ra cung kính, cảm động đến suýt rơi nước mắt, tỏ vẻ “thần phục”. Thật ra thì, chức Chủ tịch quận mà y đang giữ cũng chính là do Tạ Kiến Quân đề bạt, trên người rõ ràng là mang cái nhãn “người của Tạ Kiến Quân”.

9 giờ 30, Bành Viễn Chinh đã tới cơ quan Tỉnh ủy, nhưng tới 10 giờ kém 5 phút, hắn mới lên văn phòng của Ban Tổ chức Tỉnh ủy, để nhân viên dẫn tới gặp Lâm Đại Chí.

Lâm Đại Chí là Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy, quyền cao chức trọng, đối với cán bộ cấp dưới, coi như là lãnh đạo trọng yếu của tỉnh, cao không thể với tới. Nhưng đối với Bành Viễn Chinh, một Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy cấp phó bộ, cũng không đến mức hắn phải khấn trương, thất thổ.

Hắn mới vừa bước vào phòng làm việc của Lâm Đại Chí, Lâm Đại Chí khẽ cười, hơi khom người nói:

- Đồng chí Viễn Chinh thành phố Tân An? Mời ngồi!

- Trưởng ban Lâm, xin chào!

Bành Viễn Chinh tỏ ra kính cẩn đứng mực.

Lâm Đại Chí cười:

- Ngồi đi, uống trà?

Thái độ Lâm Đại Chí rất khiêm tốn, rất khác so với những gì Bành Viễn Chinh nghe nói. Người ta bảo Trưởng ban Lâm là một lãnh đạo không nói cười tùy tiện, rất uy nghiêm, chỉ nhìn đã thấy sợ. Nhưng nay hẳn thấy, cũng không đúng lắm.

- Cảm ơn lãnh đạo, tôi không khát.

Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng từ chối, mà thật ra Lâm Đại Chí cũng chỉ thuận miệng nói khách sáo thể thôi, sẽ không thật sự đi rót nước cho hắn.

- Tốt lắm, đồng chí Viễn Chinh, chúng ta bắt đầu.

Lâm Đại Chí nghiêm mặt, giọng nghiêm túc:

- Hôm nay, tôi được Bí thư Tỉnh ủy Hầu ủy thác, đại diện cho Tỉnh ủy tiến hành tổ chức nói chuyện. Căn cứ sự bố trí của Tỉnh ủy, trải qua nghiên cứu thảo luận ở hội nghị thường vụ Tỉnh ủy, Tỉnh ủy quyết định để đồng chí đảm nhiệm Chủ tịch thành phố Tân An...

- Cảm ơn lãnh đạo Tỉnh ủy tin nhiệm và coi trọng. Sau này, tôi sẽ nghiêm túc quán triệt quyết sách của tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, dưới sự lãnh đạo của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, sẽ làm hết phận sự, tuyệt đối không phụ sự ủy thác của Tỉnh ủy...

Bành Viễn Chinh đứng dậy, nghiêm túc bày tỏ thái độ.

Lâm Đại Chí gật đầu:

- Tốt, Tỉnh ủy tin tưởng năng lực công tác của đồng chí, cũng tin tưởng tầm nhìn đại cục của đồng chí, tin tưởng đồng chí là một cán bộ trẻ có tác phong công tác, có phong cách chính trị, trẻ trung khỏe mạnh, có thể phát huy lớn hơn nữa tác dụng của cải cách và mở cửa.

Nói chuyện tổ chức xong, Lâm Đại Chí tùy ý nói vài câu chuyện phiếm với Bành Viễn Chinh, sau đó Bành Viễn Chinh cáo từ rời đi.

Hắn rời cơ quan Tỉnh ủy, mới mở nguồn điện thoại trở lại. Không lâu sau, Lý Minh Nhiên gọi tới, rồi tới Quách Vĩ Toàn, Lý Tuyết Yến, Mạc Xuất Hải đều gọi tới chúc mừng. Thậm chí Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Nghiêm Hoa cũng gọi điện thoại tới nói mấy câu khách khí.

Lý Minh Nhiên không nói nhiều lời, nhưng cũng rõ ràng lộ ra ý muốn làm Chủ tịch quận. Trong lòng Bành Viễn Chinh không ủng hộ Lý Minh Nhiên làm Chủ tịch quận, bởi vì hắn cho là Lý Minh Nhiên không hiểu gì về công tác kinh tế, còn xa mới bằng Quách Vĩ Toàn. Nói cách khác, năng lực công tác của Lý Minh Nhiên kém Quách Vĩ Toàn một bậc.

Nhưng Lý Minh Nhiên là Phó chủ tịch thường trực quận, nếu như lướt qua Lý Minh Nhiên mà đề cử Quách Vĩ Toàn, hiển nhiên sẽ khiến Lý Minh Nhiên phản ứng, khiến nội bộ máy không ổn.

Là người luôn kiên trì ủng hộ hắn từ thời kỳ đầu, Lý Minh Nhiên đã đóng góp rất nhiều công sức. Về mặt tình cảm cá nhân, Bành Viễn Chinh cũng cảm thấy làm như vậy là không được thỏa đáng.

633. Chương 642: Chính Thức Bước Vào Hàng Ngũ

Bành Viễn Chinh lập tức trở về thành phố.

Căn cứ chỉ thị của Trưởng ban Lâm, Ban tổ chức Tỉnh ủy sẽ phái một Phó trưởng ban đến thành phố tuyên bố quyết định của Tỉnh ủy. Ngoài bổ nhiệm Bành Viễn Chinh, quyết định còn liên quan đến hai Ủy viên thường vụ Thành ủy, bao gồm Phó chủ tịch thành phố Mạnh Cường, lui về tuyến hai.

Mạnh Cường đã đến tuổi, muốn lui về tuyến hai, làm Phó chủ nhiệm Đại hội đại biểu nhân dân thành phố. Ngoài Mạnh Cường ra, còn có Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Mặt trận Thống nhất Hàn Quân Tường cũng lui về, làm Phó chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị.

Hai Ủy viên thường vụ lui về, hiển nhiên bộ máy Thành ủy Tân An trống hai vị trí, tỉnh cũng đã có điều chỉnh đúng lúc.

Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Hám Kim Chi lên thay Hàn Quân Tường, Phó chủ tịch thành phố Chu Quang Cực, người xếp hạng ngay sau Mạnh Cường, lên thay ông ta. Hai người này lên chức, là do Tạ Kiến Quân đề cử, bởi vì họ là tâm phúc của Tạ Kiến Quân.

Tuy nhiên, đây không phải là điều Bành Viễn Chinh quan tâm, việc khiến hắn nhức đầu là lựa chọn người cho vị trí Chủ tịch quận Kiến An.

Không thể không nói, trong vấn đề này, Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân rất hiểu ý nhau. Bành Viễn Chinh biết, đối với vị trí Bí thư Quận ủy, Tạ Kiến Quân chắc chắn sẽ chọn Cố Khải Minh; nhưng đối với chức vụ Chủ tịch quận, vì suy tính sẽ phải hợp tác lâu dài với Bành Viễn Chinh trong một bộ máy và dựa trên nguyên tắc thỏa hiệp lợi ích chính trị, Tạ Kiến Quân nhất định sẽ không nhúng tay.

Cho nên, trên đường trở về thành phố, Bành Viễn Chinh một mực cân nhắc và do dự.

Hắn nghiêng về phía Phó chủ tịch quận Quách Vĩ Toàn. Quách Vĩ Toàn am hiểu kinh tế, năng lực công tác mạnh, để Quách Vĩ Toàn làm Chủ tịch quận, có lợi cho sự phát triển lâu dài của quận Kiến An.

Năng lực của Lý Minh Nhiên tương đối yếu, tuy nhiên Lý Minh Nhiên là một trong những tâm phúc đã theo giúp hắn từ rất sớm, lại thêm Lý Minh Nhiên là Phó chủ tịch thường trực quận, thân phận, vị trí đều đủ điều kiện, nếu như loại Lý Minh Nhiên, chọn Quách Vĩ Toàn, sẽ khiến Lý Minh Nhiên phản ứng, mà cho dù Lý Minh Nhiên không dám nói gì, nhất định cũng tạo ra mâu thuẫn giữa Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn.

Cho nên, trong lúc nhất thời Bành Viễn Chinh không quyết định được. Nhưng dù sao, hắn là người cầm được thì cũng buông được, hơn nữa hắn luôn đặt lợi ích và đại cục của thành phố lên trên hết, cho nên lúc lái xe vào nội thành, hắn đã có quyết định dứt khoát là sẽ đề cử Quách Vĩ Toàn.

Về phần Lý Minh Nhiên, sẽ đề cử y làm Phó bí thư Ban Chính trị và Pháp luật thành phố kiêm Trưởng công an thành phố, giải quyết cho y cấp chính huyện, lại giúp y về với ngành ban đầu, coi như là “công bằng” với y. Dĩ nhiên, Trưởng công an thành phố là một vị trí quan trọng mấu chốt, hắn nhất định phải vì vậy mà tiến hành trao đổi lợi ích chính trị với Tạ Kiến Quân.

Xuống xe, Bành Viễn Chinh chạy thẳng tới phòng làm việc của Tạ Kiến Quân.

Lúc Bành Viễn Chinh nói chuyện với Tạ Kiến Quân, ở quận, Lý Minh Nhiên và Quách Vĩ Toàn, mỗi người ở trong phòng làm việc của mình, đều có phần lo lắng bất an.

Đối với Quách Vĩ Toàn, mấy năm trước Bành Viễn Chinh đã chủ động bồi dưỡng y, nếu không bây giờ y cũng không thể trở thành Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch quận. Hôm nay Bành Viễn Chinh lên chức Chủ tịch thành phố, Cố Khải Minh tiếp nhận chức Bí thư Quận ủy, chức Chủ tịch quận chưa có ai, không biết mình có thể đạt được vị trí này hay không? Trong lòng Quách Vĩ Toàn không nắm chắc.

Còn với Lý Minh Nhiên, là Phó chủ tịch thường trực quận, có ưu thế tiếp nhận vị trí Chủ tịch quận. Nhưng y không phải là người ngu, biết Bành Viễn Chinh đánh giá cao Quách Vĩ Toàn, trên thực tế, cho tới bây giờ, Quách Vĩ Toàn luôn kiên định quán triệt ý tưởng và quyết sách của Bành Viễn Chinh.

Quách Vĩ Toàn là một lãnh đạo có sở trường về kinh tế, năng lực công tác rất mạnh, tiếng lành đồn xa.

Lý Minh Nhiên thừa hiểu, ở trong lòng Bành Viễn Chinh, địa vị của mình không bằng Quách Vĩ Toàn. Nhưng y cũng không thể buông bỏ cơ hội ngàn năm một thuở này. Y cũng biết, nếu Bành Viễn Chinh bỏ bên này chọn bên kia, trong lòng cũng hết sức áy náy.

Buổi trưa, Lý Minh Nhiên gọi điện thoại cho Bành Viễn Chinh, chỉ bóng gió chứ không dám nói thẳng. Y theo Bành Viễn Chinh đã lâu, biết rõ tính tình Bành Viễn Chinh, sợ làm hấn ghét.

Về phần Quách Vĩ Toàn thì không hề gì. Quách Vĩ Toàn cũng đã ở trong quan trường nhiều năm, biết rõ quan trường đẳng cấp nghiêm ngặt, dù lần này Lý Minh Nhiên vượt lên trước y, cũng là hợp tình hợp lý.

Hai người bắn khoả vì nỗi niềm riêng của mình, khó thể dùng lời mà miêu tả được hết.

Trưa ngày 10 tháng 3 năm 2000, Phó trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Cao Hiểu Lan tới thành phố tuyên bố quyết định của Tỉnh ủy.

Đối với Bành Viễn Chinh, đây là một kỷ niệm đáng nhớ, rốt cuộc hấn sắp sửa trở thành một Chủ tịch thành phố, can bộ cấp sở, có thể nói là một quan lớn.

Trong hệ thống thể chế quan chức khổng lồ phức tạp, cấp phó phòng trở xuống không thể gọi là “quan”, chỉ có thể gọi là “lại” (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến), chỉ có cấp phó phòng trở lên, mới có tư cách xưng là quan, là cán bộ lãnh đạo.

Mà một khi đã đạt tới cán bộ cấp sở, là đã bước vào một giai tầng khác: hàng ngũ quan lớn. Dù gọi là quan lớn cấp sở, quan lớn cấp tỉnh v.v...nhưng thật ra từ cán bộ cấp tỉnh trở lên mới gọi là lãnh đạo quốc gia, là vì có cấp bậc cao hơn.

Tạ Kiến Quân, Bành Viễn Chinh, Hàn Duy theo Cao Hiểu Lan từ từ đi vào lễ đường Thành ủy, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Cán bộ tham dự hội nghị là cán bộ cấp phó phòng trở lên, toàn thể thành viên bộ máy lãnh đạo Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố, Hội đồng nhân dân, Mặt trận Tổ Quốc, các thành viên bộ máy quận huyện, lãnh đạo trường cao đẳng, lãnh đạo xí nghiệp trực thuộc thành phố hoặc đóng ở địa bàn thành phố, cùng với nhân viên phòng công tác cơ quan Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố.

Tạ Kiến Quân, Bành Viễn Chinh, Cao Hiểu Lan và một Trưởng phòng Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đi lên đài Chủ tịch.

Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân chủ trì hội nghị.

Tạ Kiến Quân phát phát tay, đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, mới cất cao giọng nói:

- Tốt lắm, các đồng chí, chúng ta bắt đầu hội nghị. Đầu tiên, một lần nữa chúng ta nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Phó trưởng ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy Cao Hiểu Lan và Trưởng phòng Lý đến kiểm tra chỉ đạo công tác!

Toàn hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Cao Hiểu Lan khẽ khom người cúi chào.

- Kế tiếp, xin Trưởng ban Cao Hiểu Lan tuyên bố quyết định mới nhất của Tỉnh ủy.

Tạ Kiến Quân đưa micro cho Cao Hiểu Lan. Cao Hiểu Lan hắng giọng một cái, theo bản năng khoe mắt lướt qua Bành Viễn Chinh đang bình tĩnh ngồi bên cạnh mình, lấy lại bình tĩnh cao giọng nói:

- Các đồng chí, tôi được lãnh đạo Tỉnh ủy và Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Lâm ủy thác, tới thành phố tuyên bố quyết định của Tỉnh ủy.

Tỉnh ủy quyết định miễn chức Bí thư Quận ủy Kiến An của đồng chí Bành Viễn Chinh, đề cử đồng chí Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch thành phố Tân an; miễn chức Ủy viên thường vụ, Phó chủ tịch thường trực thành phố của đồng chí Mạnh Cường, đề cử làm Phó chủ nhiệm đại hội đại biểu nhân dân thành phố; miễn chức Ủy viên thường vụ thành phố, Trưởng ban Mặt trận thống nhất Thành ủy của đồng chí Hàn Quân Tường, đề cử làm Phó chủ tịch Hội nghị hiệp thương chính trị thành phố Tân An; bổ nhiệm đồng chí Hám Kim chi làm Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Mặt trận Thống Nhất thành phố, bổ nhiệm đồng chí Chu Quang Cự làm Ủy viên thường vụ Thành ủy.

Cao Hiểu Lan một mạch tuyên bố xong quyết định bổ nhiệm của Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh từ Phó bí thư Thành ủy trở thành Chủ tịch thành phố, Mạnh Cường và Hàn Quân Tường lui về tuyến hai, Hám Kim Chi được đề bạt làm Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Mặt trận Thống nhất, Phó chủ tịch thành phố Chu Quang Cự được vào Ủy viên thường vụ Thành ủy, trở thành Phó chủ tịch thường trực thành phố.

Qua đó, bộ máy Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An thực hiện thành công vững vàng bước quá độ giữa hai lớp lãnh đạo mới và cũ.

Tiền người của Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy xong, Thành ủy lập tức triệu tập hội nghị thường ủy.

Trong hội nghị, Tạ Kiến Quân xuống, Bành Viễn Chinh họa, đã xác định xong người đứng đầu Đảng chính quận Kiến An và các ban ngành trực thuộc, cũng như các cấp phó.

Chủ tịch quận Kiến An Cổ Khải Minh thăng chức Bí thư Quận ủy Kiến An, Ủy viên thường vụ Quận ủy Kiến An, Phó chủ tịch quận Quách Vĩ Toàn được đề bạt làm Phó bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận Kiến An, Ủy viên thường vụ Quận ủy, Phó chủ tịch thường trực quận Kiến An Lý Minh Nhiên được điều nhiệm làm Phó bí thư Ban chính trị và pháp luật thành phố, kiêm Trưởng công an thành phố Tân An, thư ký Khang Hướng Tây của Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân được đề bạt làm Phó chủ tịch quận Kiến An. Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng Nghiêm Hoa được điều nhiệm làm Phó trưởng ban Thư ký Thành ủy kiêm Chủ nhiệm Phòng nghiên cứu chính sách, Pcsq Kiến An Vương Hạo được điều nhiệm làm Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố, Phó chủ tịch quận Mã Thiên Quân được điều nhiệm làm Phó bí thư Quận ủy quận Kiến An, trợ lý Chủ tịch quận Kiến An Điền Minh được điều nhiệm làm Phó chủ tịch quận Kiến An. Lần điều chỉnh này liên quan tới 20 cán bộ cấp huyện, đa số đều đạt được cương vị mong đợi, chỉ có một số ít là điều chuyển ngang. Trong lần này, Bành Viễn Chinh đưa một số cán bộ lên chức, mà Tạ Kiến Quân cũng nhân cơ hội bố trí mấy tâm phúc.

Cổ Khải Minh, Quách Vĩ Toàn, Lý Minh Nhiên đã đầu vào đấy, cũng tương đối hài lòng.

Từ cuối tháng 3 Thành ủy bắt đầu tuyên bố bổ nhiệm, điều chỉnh cán bộ, mãi cho đến trung tuần tháng 4, cuộc điều chỉnh bổ nhiệm này mới kết thúc. Từ đó, thành phố Tân An cũng kết thúc thời đại Chu Tích Thuấn, bước vào thời đại Tạ Kiến Quân và Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân hợp tác có thể nói là vô cùng ăn ý, một người am hiểu quyền mưu, một người giỏi công việc, một người ổn định tình hình thành phố, cân bằng các mặt lợi ích và quan hệ, một người quyết đoán đẩy mạnh cải cách mở cửa, phối hợp với nhau, càng tăng thêm sức mạnh. Bởi vậy thành phố Tân An tiến vào giai đoạn phát triển với tốc độ cao, nếu như Tạ Kiến Quân không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhất định cả hai còn có thể tiếp tục hợp tác.

Trắng có tròn có khuyết, người có vui buồn tan hợp, chuyện đời xưa nay khó mà vẹn toàn, đã sinh ra ắt phải có vận mệnh!

634. Chương 643: Tai Nạn Bất Ngờ

Bắt đầu nhậm chức Chủ tịch thành phố Tân An, Bành Viễn Chinh không “đốt ba đồng lửa”, mà tập trung sức lực vào hai phương diện: một mặt đương nhiên là xây dựng kinh tế, thông qua thu hút số lượng lớn nhà đầu tư đến đầu tư các dự án, thúc đẩy cải cách và mở cửa sâu rộng, từ đó hoàn thành mục tiêu đưa một thành phố công nghiệp nặng cũ kỹ như Tân An chuyển biến mạnh mẽ về thực lực kinh tế. Công việc này là một hệ thống công trình khổng lồ, cần phải có thời gian, càng cần phải có thực lực kinh tế.

Dù là Bành Viễn Chinh hay Tạ Kiến Quân cũng đều hiểu rõ, nền kinh tế thành phố Tân An đang ở trong trạng thái đi lên nhờ vào vốn đầu tư, không có đầu tư, sẽ không có phát triển, mà không có phát triển thì nói gì đến thực lực. Sau khi đạt đến một lượng vốn đầu tư và một trình độ nhất định, nền kinh tế mới dần lắng đọng và có chuyển biến về kết cấu kinh tế.

Về điểm này, Bành Viễn Chinh và Tạ Kiến Quân có cùng một mục tiêu, có ý tưởng nhất trí, bởi vậy, hai người phối hợp rất ăn ý, giảm bớt rất nhiều tranh cãi, dùn dẩy và đấu đá lẫn nhau.

Hai lãnh đạo chủ yếu đảng chính làm việc với hiệu suất cao, kéo theo hiệu suất làm việc và tác phong của các cơ quan đảng chính ở thành phố Tân An, vững bước đi lên.

Mặt khác, Bành Viễn Chinh rất chú trọng xây dựng sức mạnh văn hóa mềm cho thành phố Tân An, bắt đầu từng bước đẩy mạnh định vị hình ảnh và quảng bá ra bên ngoài. Tuy thực lực kinh tế khá mạnh, nhưng về các mặt khác, thành phố Tân An chưa có được thực lực tương xứng.

Sau khi Tạ Kiến Quân nhiều lần liên tục thúc đẩy và hội nghị thường vụ Thành ủy thảo luận nghiên cứu, thành phố tuyên bố ý tưởng “Xây dựng thành phố mạnh về kinh tế, phát triển về văn hóa và xanh sạch bảo vệ môi trường”, đồng thời xác định khẩu hiệu tuyên truyền “làm sống về quyền rũ của thành phố”.

Từ tháng năm cho đến cuối năm, Bành Viễn Chinh ra mặt phối hợp các ngành liên quan của thành phố, tập trung chỉnh hợp toàn bộ tài nguyên của thành phố, thông qua cơ quan truyền thông tỉnh và thành phố, tiến hành hoạt động tuyên truyền đối ngoại. Tuy nhiên Bành Viễn Chinh rất ít xuất hiện trên phương tiện truyền thông, mà chỉ có Tạ Kiến Quân hoặc Chu Quang Cực đại diện Thành ủy xuất đầu lộ diện.

Trước Tết nguyên đán, Bành Viễn Chinh đại diện Ủy ban nhân dân thành phố và các chuyên gia viện nghiên cứu khoa học xã hội ký tên vào thỏa thuận hợp tác khung về chiến lược phát triển văn hóa thành thị, chuyên gia cầm đầu của các Viện, là cha vợ của nguyên Bí thư Thành ủy Tân An Chu Tích Thuấn, hiện là Bí thư Thành ủy tỉnh lỵ Giang Bắc. Đoàn chuyên gia tiến hành điều tra nghiên cứu tổng hợp và hệ thống hóa đối với Tân An, trong lòng Bành Viễn Chinh hiểu, sau năm 2000, xã hội trong nước đã từng bước trở thành xã hội thiên về giải trí, việc tiếp thị tên tuổi đã trở thành một trong những phương pháp kinh doanh quan trọng.

Nhưng muốn trở thành một thành phố phát triển về văn hóa, mà chỉ có một trường đại học là Đại học Giang Bắc là rất ít ỏi. Bành Viễn Chinh đề xuất ý kiến, sau khi Tạ Kiến Quân đồng ý, thành phố báo cáo lên tỉnh xin phê duyệt ý tưởng hợp nhất các trường Đại học Sư phạm Tân An, Cao đẳng sư phạm Tân An và các Trường cao đẳng khác, thành Học viện Tân An.

Ngày 4 tháng 1, thành phố thành lập “Tiểu tổ lãnh đạo trù bị công tác thành lập Học viện Tân An, Bành Viễn Chinh làm tổ trưởng, Phó chủ tịch thường trực thành phố Chu Quang Cực làm tổ phó. Bành Viễn Chinh đích thân phụ trách việc này, rất nhiều thủ tục trong tỉnh cũng do một tay hẩn đốc thúc thực hiện. Nhưng trong thời điểm mấu chốt này, Bí thư Thành ủy Tạ Kiến Quân đột nhiên xảy ra chuyện, vượt ra ngoài ý liệu của nhiều người.

Năm nay, Tạ Tiểu Dung, con gái của Tạ Kiến Quân, lên lớp 12, đang ở vào giai đoạn căng thẳng chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học. Bởi vì thi tốt nghiệp trung học là chuyện đại sự, phụ huynh vô cùng coi trọng, dù là một Bí thư Thành ủy như Tạ Kiến Quân cũng không ngoại lệ.

Mặc dù bề bộn công việc, nhưng mỗi ngày Tạ Kiến Quân vẫn gọi điện thoại hỏi thăm tình hình học tập của con gái. Nhà của y ở tỉnh lỵ, con gái y học ở trường trung học thực nghiệm tỉnh lỵ.

Chiều hôm đó, Tạ Kiến Quân đột nhiên nhận được điện thoại của vợ gọi tới, nói con gái bị té xỉu ở trường, lòng Tạ Kiến Quân như lửa đốt, lập tức lên xe đi tỉnh lỵ. Nhưng vừa đi một đoạn, tai nạn đã xảy ra.

Xe của Tạ Kiến Quân đang chạy với tốc độ cao ở trên đường cao tốc, va chạm với một chiếc xe tải lớn, gây ra tai nạn. Tài xế chết ngay tại chỗ, Tạ Kiến Quân bị hôn mê, được mang đến bệnh viện nhân dân thành phố Tân An cấp cứu.

Bành Viễn Chinh đang chủ trì hội nghị báo cáo công tác chuẩn bị xây dựng Học viện Tân An, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa vội vã đi tới, ghé tai hẩn nói nhỏ mấy câu. Bành Viễn Chinh biến sắc, chợt đứng lên nói:

- Tạm thời ngưng họp, lúc nào mở lại sẽ thông báo sau. Tan họp.

Các cán bộ ngành chủ quan đều kinh ngạc, nhìn nhau không biết xảy ra chuyện khẩn cấp gì.

...

Thành phố thành lập tổ công tác điều tra sự cố, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa và Trưởng công an thành phố Lý Minh Nhiên phụ trách công tác điều tra và khắc phục hậu quả. Bành Viễn Chinh dẫn các lãnh đạo có liên quan của thành phố chạy tới bệnh viện nhân dân thành phố.

Phòng bệnh trong bệnh viện đầy người, hơi có phần huyền ảo. Bí thư Thành ủy xảy ra chuyện, bệnh viện đang cứu chữa, có rất nhiều người ở các cơ quan thành phố tới. Chi cục trưởng chi cục y tế thành phố Lôi Tiểu Phú đích thân trấn giữ ở bệnh viện, Viện trưởng bệnh viện, thư ký, Phó viện trưởng phân quản nghiệp vụ và các chuyên gia chữa bệnh cũng tụ tập đông đủ trên hành lang.

Bành Viễn Chinh trầm mặt sai bước đi tới, đám người tự động tách ra.

- Chủ tịch Bành!

Lôi Tiểu Phú dẫn theo các lãnh đạo bệnh viện ra đón, một mực cung kính chào hỏi. Bởi vì chuyện quận Kiến An trình báo việc xây dựng bệnh viện lúc trước, Lôi Tiểu Phú cảm thấy mình đắc tội với Bành Viễn Chinh, một mực lo lắng sẽ bị Bành Viễn Chinh “gây khó dễ”, bị trả thù. Nhưng Bành Viễn Chinh là người độ lượng, làm sao có thể chấp nhận với một cán bộ ngành?

- Tình hình Bí thư Tạ như thế nào?

Bành Viễn Chinh trầm giọng hỏi.

Lôi Tiểu Phú vội vã nói:

- Chủ tịch Bành, bệnh viện đã kiểm tra, tình hình không được tốt lắm, ngoại thương của Bí thư Tạ không đáng lo, nhưng não bộ bị chấn thương nặng, hôn mê sâu, não bộ bị tụ máu nghiêm trọng, bệnh viện đang nghiên cứu phương án trị liệu.

Bành Viễn Chinh hít sâu một hơi:

- Không được chậm trễ, cố gắng hết sức cứu chữa. Nếu như không được, lập tức chuyển viện, đưa tới bệnh viện lớn ở tỉnh. Lôi Tiểu Phú, anh chịu trách nhiệm chuyện này, các anh lập tức đưa ra phương án tốt nhất, tốt cuộc là cứu chữa ngay tại chỗ hay chuyển viện, cho tôi một câu trả lời...các anh lập tức nghiên cứu...

Bành Viễn Chinh nói xong, quay lại nhìn Nghiêm Hoa, nhẹ nhàng nói:

- Nghiêm đại tỷ, đã báo cho gia đình Bí thư Tạ chưa?

Nghiêm Hoa thở dài:

- Đã báo rồi, phu nhân của Bí thư Thành ủy đang chạy tới.

Bành Viễn Chinh cũng thở dài. Tạ Kiến Quân đột nhiên bị tai nạn xe hơi, hơn nữa còn nghiêm trọng như vậy, làm hắn rất bất ngờ.

- Tôi lập tức báo cáo lên lãnh đạo chủ yếu Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh phát tay một cái, đi vào phòng làm việc của bác sĩ, đóng cửa lại. Nghiêm Hoa vội vàng bảo nhân viên làm việc chặn cửa, không cho người không có phận sự đến gần.

Việc Tạ Kiến Quân bị tai nạn, bị thương nặng hôn mê, là chuyện lớn, nhất định phải lập tức báo cáo lên Thành ủy. Bành Viễn Chinh bấm số điện thoại của Bí thư Tỉnh ủy Hầu...

Nghe xong, Bí thư Hầu rất khiếp sợ.

- Tiểu Bành, lập tức tổ chức lực lượng chữa trị và chăm sóc, toàn lực cứu chữa. Nếu không được, lập tức chuyển viện lên tỉnh, không nên chậm trễ, cứu người là quan trọng nhất, có vấn đề tùy thời báo cáo với tôi. Đồng thời phải trấn an người nhà của đồng chí Kiến Quân, nghiêm túc điều tra nguyên nhân sự cố.

- Xin Bí thư Hầu và Tỉnh ủy yên tâm, chúng tôi nhất định quán triệt tinh thần chỉ thị của Bí thư Hầu, cố gắng hết mức cứu chữa cho Bí thư Tạ.

Bành Viễn Chinh nói xong, liền cúp điện thoại, đích thân trấn giữ ở bệnh viện, phối hợp và chỉ huy việc cứu chữa.

Lý Minh Nhiên vội vàng chạy đến, nguyên nhân sự cố đã điều tra xong. Là do tài xế xe tải mệt mỏi không làm chủ được tay lái khi hai xe chạm mặt mà ra, tài xế của Tạ Kiến Quân tránh không kịp, mới xảy ra tai nạn.

Tài xế đã bị tạm giam, nguyên nhân sự cố như thế nào không còn quan trọng, quan trọng là làm sao cứu chữa cho Tạ Kiến Quân.

Qua bàn bạc và hội chẩn khẩn trương, bệnh viện quyết định điều trị tại chỗ, bởi vì với tình trạng như vậy, Tạ Kiến Quân sẽ không chịu nổi việc bị xóc nảy trên đường chuyển viện.

Lôi Tiểu Phú báo cáo hơi lâu, Bành Viễn Chinh có phần không nhẫn được, cắt ngang lời y:

- Đừng nói khách sáo, anh cứ nói thẳng, Bí thư Tạ có nguy hiểm đến tính mạng hay không, rốt cuộc phương án trị liệu tốt nhất là như thế nào!

Lôi Tiểu Phú khựng lại một lát, nhẫn nhục nói:

- Chủ tịch thành phố Bành, tạm thời tính mạng của Bí thư Tạ an toàn, không có vấn đề gì quá lớn, nhưng bây giờ thể trạng của Bí thư Tạ không thể tiến hành giải phẫu, mà cho dù giải phẫu xong, ông ấy có hồi phục được hay không, cũng khó nói lắm.

Bành Viễn Chinh trong lòng căng thẳng, nghiêm nghị nói:

- Ý anh nói, Bí thư Tạ có tỉnh lại hay không, cũng rất khó nói, phải không?

Lôi tiểu Phú gật đầu, mấy chuyên gia não khoa đứng sau lưng y cũng ảm đạm gật đầu.

Thật ra thì Lôi Tiểu Phú không cách nào nói thẳng ra.

Với tình trạng não bị chấn thương tụ máu như Tạ Kiến Quân, chỉ có rất ít người có thể hồi phục được nhờ giải phẫu, đại đa số sẽ phải chịu cảnh sống đời thực vật, vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Hơn nữa còn có tỉ lệ chết tương đối cao.

Về mặt Bành Viễn Chinh ngưng trọng, thở dài một cái:

- Bí thư Tỉnh ủy Hầu chỉ thị, đem hết toàn lực cứu chữa, chuyên gia ở tỉnh đang chạy tới, dù thế nào, cũng phải cố gắng hết sức.

...

Xế chiều hôm đó, chuyên gia ở tỉnh chạy tới. Trải qua liên tục hội chẩn, trưng cầu ý kiến của cấp dưới, bệnh viện quyết định tiến hành phẫu thuật mở hộp sọ cho Tạ Kiến Quân.

Giải phẫu có tỉ lệ nguy hiểm khá cao. Trong phương án giải phẫu, chuyên gia bệnh viện nhân dân lần lượt ký và ghi ý kiến, rồi đến vợ của Tạ Kiến Quân, cuối cùng Lôi Tiểu Phú cầm lấy văn bản tìm tới Bành Viễn Chinh.

Thân phận Tạ Kiến Quân không tầm thường, phương án giải phẫu của bệnh viện cần có ý kiến quyết định của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh xem xong phương án, ngẩng lên nhìn Lôi Tiểu Phú và đám chuyên gia ở tỉnh và thành phố, thản nhiên nói;

- Tôi không hiểu về việc điều trị, việc cứu chữa cho Bí thư Tạ, xin dựa vào các vị chuyên gia. Tôi chỉ xin nhấn nhủ một chút, Bí thư Tỉnh ủy Hầu chỉ thị nhất định phải đem hết sức lực cứu chữa.

Nói xong Bành Viễn Chinh cúi xuống ghi ý kiến và ký tên: “Đồng ý với ý kiến của các chuyên gia, cố gắng tối đa tránh rủi ro khi phẫu thuật. Bành Viễn Chinh”.

635. Chương 644: Họa Vô Đơn Chí

Cuộc phẫu thuật cho Tạ Kiến Quân rất thành công. Lúc giải phẫu, Bành Viễn Chinh vẫn ngồi cùng chờ đợi bên ngoài phòng giải phẫu với vợ của Tạ Kiến Quân. Là Chủ tịch thành phố, hẳn lại có thể tận tình đến mức như thế, khiến vợ của Tạ Kiến Quân vô cùng cảm kích.

Sau khi giải phẫu thành công, Tạ Kiến Quân được đưa vào phòng theo dõi bệnh nhân nặng. Chuyên gia nói, chỉ cần vào thời điểm máu chốt, Tạ Kiến Quân tỉnh lại, thì ít nhất có thể giữ được tính mạng. Dĩ nhiên, cho

dù phẫu thuật thành công, loại chấn thương nghiêm trọng làm tụ máu trong não, sẽ có những biến chứng không lường trước được, chẳng hạn như liệt nửa người.

Nhưng đối với vợ của Tạ Kiến Quân, trước hết phải giữ được mạng sống cho Tạ Kiến Quân, rồi mới nói tới chuyện khác.

Lúc Bành Viễn Chinh rời bệnh viện đã là nửa đêm. Hắn về đến nhà nằm nghỉ một chút, sáng ra đi làm như thường lệ, gọi điện thoại báo cáo kết quả cuộc phẫu thuật của Tạ Kiến Quân với lãnh đạo Tỉnh ủy.

Buổi sáng, Tỉnh ủy triệu tập hội nghị thường ủy lâm thời, quyết định trong lúc Tạ Kiến Quân đang trị liệu, tạm thời để Bành Viễn Chinh chủ trì toàn diện công tác đảng chính thành phố Tân An. Sau này như thế nào, còn phải đợi xem kết quả trị liệu của Tạ Kiến Quân.

Xế chiều, Bành Viễn Chinh triệu tập hội nghị thường vụ Thành ủy, truyền đạt quyết định của Tỉnh ủy. Tại hội nghị thường vụ Thành ủy, hấn bố trí Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa đại diện cho Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố, suốt ngày trực ở bệnh viện, phối hợp xử lý công tác trị liệu cho Tạ Kiến Quân. Chi cục y tế thành phố thành lập tiểu tổ công tác, tùy thời báo cáo tiến triển bệnh tình của Tạ Kiến Quân lên Thành ủy.

Ngay sau đó, Bành Viễn Chinh còn gặp người của tổ chuyên gia điều trị. Hơn ba giờ chiều, hấn tiếp tục triệu tập hội nghị báo cáo công tác trừ bị thành lập Học viện Tân An, chỉ thị cho Phòng Giáo dục thành phố và các ngành có liên quan tăng cường đẩy mạnh tốc độ, tranh thủ tháng 6, tháng 7 năm nay chính thức thành lập, tháng 9 tiến hành thu nhận học sinh lần đầu.

Ngày thứ ba sau giải phẫu, Tạ Kiến Quân từ từ tỉnh táo lại, đã có ý thức, nhưng rồi, chợt y bị sốt cao không ngừng. Tổ chuyên gia chữa bệnh không dám chậm trễ, nhanh chóng kiểm tra, phát hiện não Tạ Kiến Quân có hiện tượng ứ nước, đành phải tổ chức phẫu thuật lần thứ hai. Cũng may, khó khăn của cuộc phẫu thuật lần hai không lớn như lần đầu, mà nguy hiểm cũng ít hơn.

Sau khi phẫu thuật bảy ngày, rốt cuộc Tạ Kiến Quân được đưa ra khỏi phòng theo dõi bệnh nhân nặng, coi như giữ được tính mạng, tuy nhiên, không biết bao giờ mới bình phục. Tổ chuyên gia hội chẩn nói, ó đến tám phần Tạ Kiến Quân sẽ phải chịu tê liệt nửa người. Điều này có nghĩa, với tình trạng sức khỏe như vậy, sự nghiệp chính trị của Tạ Kiến Quân đã kết thúc.

Nhưng, đối với một người tìm được đường sống trong chỗ chết như Tạ Kiến Quân, có thể giữ được tính mạng đã là may mắn, còn nói gì đến con đường làm quan.

Lại qua một thời gian ngắn, tổ chuyên gia đề nghị chuyển Tạ Kiến Quân đến bệnh viện lớn ở Thủ đô để điều trị tiếp tục. Vợ Tạ Kiến Quân thông báo cho Thành ủy, Bành Viễn Chinh đích thân báo cáo và xin chỉ thị lãnh đạo Tỉnh ủy, Tỉnh ủy đồng ý đưa Tạ Kiến Quân đi chữa trị.

Từ đó, Bành Viễn Chinh kiêm quản toàn bộ công tác đảng chính thành phố Tân An, áp lực to lớn, công việc nhiều đến mức nào, không cần phải nói. Hấn bận rộn cả ngày, hết họp hội nghị, lại nghe báo cáo, hết tiếp khách lại phê duyệt văn kiện, nhiều lúc làm không kịp còn phải đem về nhà. Phùng Thiển Như rất không hài lòng về chuyện này. Đại học Giang Bắc vừa được nghỉ hè, cô liền trở về Thủ đô lo cho hai đứa con của mình.

...

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh đang nghe Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa, Chi cục trưởng Chi cục y tế thành phố Lôi Tiểu Phú báo cáo công tác. Hai người được Thành ủy ủy thác, đến bệnh viện thăm hỏi Tạ Kiến Quân.

Tình trạng của Tạ Kiến Quân coi như không tệ, nhưng liệt nửa người khiến y cử động bất tiện. Cũng may, tinh thần của y không tệ, suy nghĩ thông suốt, điều đó khiến y có thể mau hồi phục.

Bành Viễn Chinh thở dài, trầm giọng nói:

- Thư ký Nghiêm, nghe nói thành tích thi tốt nghiệp trung học của con gái Bí thư Tạ cũng không tệ lắm. Chỉ phải liên hệ chặt chẽ với người nhà của Bí thư Tạ, xem hai mẹ con họ có khó khăn gì không. Ngoài ra, Tổng công đoàn thành phố kêu gọi các đồng chí ở cơ quan Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố quyền

góp tiền cho người nhà của Bí thư Tạ, chị dành thời gian mang tới cho họ. Thôi, hay là để tôi đích thân mang đi. Tôi chuẩn bị đầu tháng sau đi thăm Bí thư Tạ.

Nghiêm Hoa kính cẩn cười:

- Chủ tịch thành phố Bành, vợ của Bí thư Tạ rất giữ kẽ, có khó khăn gì cũng không nói ra, nhưng tôi có thể nhận thấy, tình hình kinh tế của cô ấy có phần khó khăn. Bởi vì cô ấy muốn nghỉ phép để chăm sóc cho Bí thư Tạ, đơn vị chỉ phát tiền lương căn bản, cho nên tiền tương đối eo hẹp. Tôi đang nghĩ, có thể xin cho cô ấy một khoản tiền cứu tế từ Cục dân chính hay không.

Bành Viễn Chinh thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, hẳn là rất khó khăn. Như vậy đi, Trưởng ban thư ký Nghiêm, chị liên hệ với người của Cục Dân chính, xem phải làm thủ tục gì để xin một khoản trợ cấp cho họ.

- Dạ, Chủ tịch thành phố Bành, tôi đi ngay.

Nghiêm Hoa vội vàng đứng dậy cáo từ, Lôi Tiểu Phú cũng đi theo. Sau khi hai người đi, Bành Viễn Chinh suy nghĩ một lát, liền gọi điện cho Hàn Duy và mấy lãnh đạo quan trọng của Thành ủy, đề nghị một lãnh đạo thành phố lấy danh nghĩa cá nhân đứng ra quyên tiền cho vợ Tạ Kiến Quân.

Tạ Kiến Quân làm cán bộ lâu năm như vậy đương nhiên gia cảnh không tệ, mà lần này chi phí chữa trị cho cũng do nhà nước chi trả, chẳng qua là xét về lâu dài, tình hình kinh tế của nhà họ Tạ có vấn đề. Hơn nữa, vợ của Tạ Kiến Quân nghỉ việc chăm sóc cho y, con gái lại vừa lên đại học, cần phải chi phí nhiều thứ.

...

Ngày 1 tháng 8, tiến hành lễ quyên góp cho Tạ Kiến Quân, buổi sáng Bành Viễn Chinh tham gia buổi lễ. Xong, liền từ hội trường đón xe rời đi, định tới bệnh viện ở Thủ đô thăm Tạ Kiến Quân, nhân tiện thăm người nhà.

Nhưng xe của hắn vừa tới sân bay tỉnh lỵ, đang định lên máy bay, Thành ủy đã gọi điện thoại tới.

Trong điện thoại, giọng Nghiêm Hoa rất dồn dập:

- Chủ tịch thành phố Bành, Cục Giám sát an toàn thành phố thông báo, mỏ than Đông Thăng bị nổ ...

Bành Viễn Chinh giật thót người, giậm chân lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tình hình có nghiêm trọng không, xảy ra lúc nào, số người thương vong là bao nhiêu?

Đầu bên kia điện thoại, Nghiêm Hoa dừng lại một chút, giọng nói bị kìm nén:

- Chủ tịch thành phố Bành, hẳn là ngày hôm trước, tức ngày 30 tháng 7, mỏ xảy ra tai nạn, nhưng phía mỏ than phong tỏa tin tức một cách chặt chẽ, dường như thành phố không rõ tình hình cụ thể...

Bành Viễn Chinh biến sắc, tức giận gầm lên:

- Đây là giấu diếm chết tiệt! Chị thông báo cho các lãnh đạo thành phố, để Phó chủ tịch thành phố phân quản an toàn Lý Thành Lâm lập tức đến hiện trường mỏ than. Lãnh đạo đảng chính Tân An, lãnh đạo Cục giám sát an toàn và lãnh đạo các ngành có liên quan nhanh chóng đến nơi, tôi sẽ trở về ngay.

Bành Viễn Chinh trầm mặt, lên xe, nói:

- Đi, lập tức trở về.

Tài xế không dám lên tiếng hỏi nhiều, lập tức lái xe rời sân bay, theo xa lộ cao tốc quay về.

Mỏ than Đông Thăng xảy ra tai nạn vào khoảng 2 giờ chiều ngày 30 tháng 7. Sau khi vụ nổ xảy ra, vì né tránh bị trừng phạt, chủ mỏ than phong tỏa chặt chẽ tin tức. Ngành giám sát an toàn ở địa phương bị chủ mỏ than mua chuộc, cũng giấu diếm không báo cáo sự cố. Chủ mỏ than vốn cho là tình hình không nghiêm trọng, nhưng sau khi vụ nổ xảy ra một tiếng đồng hồ, kết quả có 135 thợ mỏ bị vùi lấp dưới hầm lò được tìm thấy.

Sau khi cứu chữa hồi lâu, chỉ cứu được hơn 100 người, có 32 người bị chết.

Cục giám sát an toàn quận thấy tình hình không ổn, liền thông báo lên quận. Quận lập tức báo cáo lên thành phố, nhưng lúc này đã là ngày thứ ba sau khi vụ nổ xảy ra.

Bành Viễn Chinh ở trên xe, điện thoại cho thành phố lập tức thành lập tổ điều tra sự cố và tổ xử lý sự cố, tổ xử lý sự cố do hắn làm tổ trưởng, tổ điều tra sự cố do Hàn Duy phụ trách.

...

Ánh chiều tà chiếu rọi khắp nơi, đáng tiếc là cảnh tượng yên lành bị tiếng gầm rú ồn ào của những chiếc xe cứu thương, xe cứu nguy phá vỡ, rất nhiều lãnh đạo và nhân viên quận, thành phố có mặt ở hiện trường, sắc mặt khó coi.

Người của Cục điều tra và tổ công tác cũng đã đến đông đủ, nhưng công việc đang chờ đợi họ không phải là cứu viện cho mỏ, mà là điều tra và xét hỏi về sự cố. Tất cả thi thể của thợ mỏ gặp nạn đều đã được đào lên và đưa ra ngoài. Thợ mỏ bị thương cũng được đưa đến bệnh viện phụ cận chữa trị.

Lúc Bành Viễn Chinh tới bên ngoài mỏ than Đông Thăng, đã là 4 giờ chiều.

Lãnh đạo quận, thành phố, các ngành liên quan và các cán bộ viên chức xã, thị trấn gần mỏ than, chờ đón ở cổng khu mỏ than. Gió rít như điên, cuốn tung cát bụi đầy trời, Bành Viễn Chinh trầm mặt xuống xe bước đi.

Phó chủ tịch thường trực Chu Quang Cự đã tới trước. Y vội vã đi tới, báo cáo sơ lược về tình hình mỏ than. Chuyện giấu diếm không báo cáo sự thật đã quá rõ ràng, cách đó không xa, chính là các lãnh đạo có liên quan đến vụ việc trong quận: Bí thư Quận ủy Đồng Lượng, Chủ tịch quận Tống Kim Sinh, Phó chủ tịch quận phân quản Cận Lan, tuy nhiên, người có trách nhiệm nặng nhất chính là Cục trưởng Cục giám sát an toàn Trịnh Khảm Khảm.

Đã chết mấy chục người, là sự cố rất nghiêm trọng, hơn nữa giấu diếm không báo cáo, là tai nạn nghiêm trọng do thiếu trách nhiệm. Chưa nói tới nguyên nhân tai nạn, chỉ riêng việc giấu diếm không báo cáo này, các lãnh đạo có liên quan trong quận cũng không gánh nổi trách nhiệm. Thấy vẻ mặt Bành Viễn Chinh càng lúc càng khó coi, trong lòng mấy người này càng thấp thỏm bất an, hết sức lo sợ.

Hàn Duy cũng đi tới. Có ba Ủy viên thường vụ có mặt tại chỗ, một là Bành Viễn Chinh, hai là Chu Quang Cự, ba là Hàn Duy.

Bành Viễn Chinh gọi hai người tới hội ý ngay tại hiện trường, trong thời gian ngắn nhất đạt được sự nhất trí, đồng thời gọi điện thoại trưng cầu ý kiến các Ủy viên thường vụ khác, rồi đưa ra quyết định: thứ nhất, lập tức triển khai điều tra sự cố; thứ hai, xử lý người có trách nhiệm liên quan. Bí thư Quận ủy Tân An và Chủ tịch quận Tân An bị xử phạt hành chính, Phó chủ tịch quận phân quản an toàn Cận Lan bị miễn chức, Cục trưởng Cục Giám sát an toàn Trịnh Khảm Khảm bị cách chức tại chỗ, chờ xử lý; thứ ba, tạm giam chủ mỏ than họ Lý và các cán bộ có liên quan của Cục Giám sát an toàn; thứ tư, lập tức triển khai công tác giải quyết hậu quả và bồi thường cho thợ mỏ; thứ năm, báo cáo sự việc lên Ủy ban nhân dân tỉnh.

Đồng thời, Phó chủ tịch thành phố phân quản an toàn Lý Thành Lâm phải kiểm điểm bằng văn bản trước Thành ủy.

Tỉnh nhận được tin, tối hôm đó Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam đưa ra chỉ thị quan trọng, đồng ý với quyết định xử lý của thành phố Tân An, yêu cầu Ủy ban nhân dân thành phố Tân An đóng cửa mỏ than tư nhân này, đồng thời làm tốt công tác điều tra sự cố và giải quyết ổn thỏa hậu quả sau sự cố. Tỉnh cũng thông báo vụ việc cho Cục giám sát an toàn quốc gia.

Cũng trong tối hôm đó, Bành Viễn Chinh ở lại trong ban chỉ huy tạm thời ở hiện trường. Trải qua bước đầu điều tra, cho thấy chủ mỏ than này thông đồng với nhân viên của Phòng giám sát an toàn quận, trước kia cũng đã từng có hai lần giấu diếm che giấu sự cố.

Bành Viễn Chinh tức giận đập bàn, mắng cho Bí thư Quận ủy quận Tân An và Chủ tịch quận Tân An một trận thậm tệ.

- Điều tra đến cùng, xử lý nghiêm khắc, nếu để lọt một người nào, hai người cứ về nhà mà làm ruộng đi!

Sắc mặt Bành Viễn Chinh xanh mét, Đồng Lượng và Tống Kim Sinh cảm như hén, cúi đầu không dám hó hé.

636. Chương 645: Quản Lý Chuyên Nghiệp

Những năm gần đây nhất, ngành mỏ trong nước nhiều lần xảy ra tai nạn, nổ mìn than trở thành vấn đề khiến dư luận tập trung chú ý. Vì vậy, vụ nổ mìn than Đông Thắng, khiến các cơ quan truyền thông tỉnh và các thành phố khác liên tục đưa tin, đại đa số các bài báo đều đặt trọng tâm vào vấn đề “Giấu diếm” và “chủ mìn than cấu kết với quan chức”.

Trưa ngày 3 tháng 8, phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh nhìn chăm chăm vào tờ báo Giang Bắc buổi chiều trên bàn, trên trang nhất là bài báo được giật một cái tit nặng ký, thoáng nhìn đã khiến người ta phải giật mình, khiến chân mày hắn càng cau lại:

“Giấu diếm sự cố! Mìn than Đông Thắng nổ tung, 32 người chết!”

Dòng tit bằng chữ đen lớn nổi bật, càng đập vào mắt người ta.

“Ngày 1 tháng 8, trên đường cái thị trấn Hải Đại, quận Tân An, thành phố Tân An, những chiếc xe hồi hải ngược xuôi vận chuyển than đá thường ngày biến mất tung tích. Phóng viên tới mỏ than Đông Thắng ở thôn Tây Bình, cả thôn im ắng khác thường, nếu như không phải lúc 4, 5 giờ chiều, tiếng nhạc của phường bát âm vang lên, không ai biết, trong vụ nổ mìn than Đông Thắng ngày hôm qua, 30 tháng 7, trong thôn và các thôn phụ cận, có 32 người gặp nạn.”

“Đây là một vụ giấu diếm sự cố hết sức tồi tệ. Tai nạn xảy ra lúc hai giờ chiều ngày 30 tháng 7, mà khi Ủy ban nhân dân thành phố Tân An và Ủy ban nhân dân quận Tân An cùng các ngành liên quan ra tay can thiệp, đã là trưa ngày 1 tháng 8. Sau điều tra phát hiện, vụ giấu diếm tai nạn này, có sự cấu kết với giới chức ngành than, trên dưới làm loạn kỷ cương. Mà trước đó cũng đã xảy ra tai nạn làm 4 người chết, nhưng chủ mìn than giấu nhẹm. Trước đó nữa, ngày 3 tháng 4 năm 2000, cũng tại mỏ than này, cũng do nổ mìn than, 6 người chết, chủ mìn cũng giấu diếm không báo.

Thực tế chứng minh, sau khi một số vụ nổ mìn than xảy ra, người ta thường che dấu không cho ai biết hành động cấu kết hủ bại của các quan chức ngành than. Làm thế nào chặn đứng sự cấu kết của một bộ phận quan chức với chủ mìn than tư nhân, chặn đứng bàn tay tham lam đen đúa của những kẻ mờ mắt vì than đá, bởi vì than đá mà bất chấp luật pháp? Làm thế nào để triển khai công tác chống tiêu cực, tiêu diệt tham nhũng trong ngành than đá, tạo dựng và kiện toàn cơ chế chống tham nhũng, tiêu cực trong ngành than một cách hiệu quả và lâu dài? Đây là một vấn đề nghiêm trọng mà chúng ta phải giải quyết.”

Mặc dù bài báo không nói “chính quyền thiếu trách nhiệm giám sát và quản lý”, nhưng một câu “quan chức ngành than cấu kết với chủ mìn than”, cũng đủ nói rõ tất cả, khiến Chính quyền thành phố Tân An mất hết mặt mũi.

Sắc mặt Bành Viễn Chinh càng lúc càng thâm trầm, ảnh hưởng tiêu cực của vụ giấu diếm sự cố này quá lớn, không chỉ bôi đen hình tượng của thành phố, mà còn làm cho công tác tuyên truyền trước đó của Bành Viễn Chinh về thành phố Tân An, bỗng chốc hóa thành bọt nước.

Thật đáng giận!

Bành Viễn Chinh tức giận vỗ bàn, ra cửa hét lớn:

- Người đâu!

Đúng lúc đó Nghiêm Hoa từ phòng vệ sinh ra ngoài, nghe tiếng quát đầy giận dữ của Bành Viễn Chinh, sợ hết hồn. Cô vội vàng chạy tới, khẽ kính cẩn nói:

- Chủ tịch thành phố Bành!

- Báo cho mấy lãnh đạo chủ chốt đảng chính thành phố, lãnh đạo các ngành chủ quan, lãnh đạo đảng chính quận huyện, 1 giờ 30 chiều họp khẩn cấp tại hội trường Thành ủy, Bí thư Hàn chủ trì hội nghị.

Bành Viễn Chinh phát phát tay, trầm giọng nói:

- Đây là hội nghị nghiêm túc kỷ luật, nói cho mọi người biết, tất cả phải đến tham dự, hễ ai không đến, ngay tại chỗ miễn chức rồi nói sau!

Nghiêm Hoa không dám chậm trễ, vội vàng đáp ứng, đi bố trí người của văn phòng Thành ủy thông báo hội nghị. Mặc dù cô là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy, nhưng luôn luôn là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, sau khi Bành Viễn Chinh chủ trì toàn diện công tác đảng chính thành phố, căn bản là giao cho Nghiêm Hoa chịu trách nhiệm phối hợp bố trí công tác,

Sau khi Nghiêm Hoa đi, Bành Viễn Chinh thở dài một tiếng, cầm điện thoại di động bấm số của vợ Tạ Kiến Quân. Hắn vốn muốn đi Thủ đô thăm Tạ Kiến Quân, đột nhiên có việc không đi được, tất nhiên phải báo lại.

Điện thoại di động vừa thông, vợ Tạ Kiến Quân cất tiếng, giọng hơi khàn và mệt mỏi:

- Ai đó?

- Chị, tôi là Bành Viễn Chinh thành phố Tân An, Bí thư Tạ có đỡ hơn chút nào không?

- Ồ, Chủ tịch thành phố Bành. Nhà tôi vẫn khỏe, tinh thần không tệ, cảm ơn Chủ tịch huyện Bành quan tâm.

- Chị, thật sự là ngại quá. Hôm trước đã nói sẽ đến thăm Bí thư Tạ, nhưng khi tôi đang trên đường đi, thành phố xảy ra vụ nổ mìn, chết hơn 30 người, lại còn giấu diếm sự cố... Vì vậy, trước mắt tạm thời tôi chưa thể đi được, xin chị chuyển lời tới Bí thư Tạ, rất xin lỗi!

- Hả? Nổ mìn, giấu diếm không báo? Không được rồi, Chủ tịch huyện Bành bận rộn, không cần tới. Cảm ơn.

Lúc này, Tạ Kiến Quân chăm chú lắng nghe vợ nói chuyện điện thoại với Bành Viễn Chinh. Ngoại trừ bị liệt nửa người, đầu óc Tạ Kiến Quân vẫn rất sáng suốt, chỉ là phát âm không rõ.

Y vội vã cầm tấm bảng nhỏ đặt trên chiếc gối, viết lên hai chữ xiêu vẹo:

- Nghiêm trị.

Tuy không thể nói, nhưng mắt Tạ Kiến Quân lóe lên lửa giận.

Vợ y thở dài, nói với Bành Viễn Chinh:

- Chủ tịch huyện Bành, lão Tạ nói phải nghiêm trị!

Bành Viễn Chinh đáp:

- Chị, xin chị bảo Bí thư Tạ yên tâm, chúng tôi nhất định truy xét đến cùng, nghiêm trị không tha!

...

Trước lúc mở hội nghị, Phó chủ tịch thường trực Chu Quang Cự mang kết quả điều tra vụ giấu diếm tai nạn đặt lên bàn Bành Viễn Chinh. Thật ra chuyện cũng không phức tạp, điều tra rất nhanh.

Cục trưởng Cục giám sát an toàn Trịnh Khảm Khảm, hai Phó cục trưởng, một tổ trưởng kiểm tra kỷ luật, ba Trưởng phòng nghiệp vụ, năm phó phòng, mười hai cán sự và nhân viên kiểm tra an toàn, tổng cộng 24 người có liên quan đến vụ án, tất cả đều nhận tiền và quà cáp hối lộ của chủ mìn họ Lý, tổng cộng lên đến mấy triệu tệ. Trong đó, Cục trưởng Trịnh Khảm Khảm còn có một phần cổ phần danh nghĩa, ba Phó cục trưởng, hàng năm nhận hối lộ của họ Lý, không dưới hai ba chục ngàn tệ.

Một Cục giám sát an toàn quận có biên chế tổng cộng 30 người, nhưng có tới 24 người liên quan vụ án, nếu nghiêm trị, coi như đem đơn vị này “tận diệt”.

Ý của Chu Quang Cự là muốn “bắt lớn, thả nhỏ”, nhưng Bành Viễn Chinh vỗ bàn:

- Lão Chu, không thể như vậy! Một tên cũng không tha, nghiêm trị toàn bộ! Tận diệt thì tận diệt, cứ theo luật mà xét xử, nên xử lý như thế nào thì xử như thế ấy, nếu cần chuyển cho cơ quan tư pháp, cũng không nương tay!

Về phần công tác hàng ngày của Cục này, tạm thời giao cho Cục Giám sát an toàn thành phố đảm nhận, anh thông báo cho họ một tiếng. Tôi hạn cho họ trong vòng hai ngày, bố trí lại toàn bộ nhân viên cho Cục!

Chu Quang Cực sợ hãi, y không ngờ Bành Viễn Chinh lại quyết đoán như vậy, không ngần ngại “xóa sổ” một đơn vị ngành chính quyền.

Nửa giờ sau, trong hội nghị, Bành Viễn Chinh đứng một mình trên đài chủ tịch, giọng lạnh lùng mà sôi sục:

- Phải nghiêm trị chủ mỏ than lòng dạ hiểm độc này theo quy định pháp luật, ngăn chặn khuynh hướng khai thác than trái pháp luật, nghiêm trị các phân tử quan chức thoái nát, nhận hối lộ câu kết với chủ mỏ than làm bậy!

Sau hội nghị, văn phòng Thành ủy, Cục giám sát an toàn thành phố phối hợp gửi công văn đi, triển khai công tác quản lý chuyên nghiệp mỏ than, trong vòng một tháng.

Rồi Ban Kỷ luật Thanh tra thành phố gửi đi thông tri “Về hạn chót để cán bộ nhân viên đầu tư nhập cổ phần mỏ than không theo quy định khai báo”, nghiêm túc đốc thúc việc uốn nắn vấn đề đầu tư cổ phần vào mỏ than không đúng quy định, xác định thời hạn chỉnh đốn và yêu cầu cải cũng như chính sách quy định: hễ nhân viên cơ quan nhà nước hay lãnh đạo doanh nghiệp quốc doanh tự đứng ra hay lấy danh nghĩa người khác đầu tư cổ phần mỏ than không đúng quy định, phải chủ động trình báo đơn vị chủ quản và cơ quan giám sát và kiểm tra kỷ luật, trước ngày 30 tháng 6 năm 2001, đồng thời tự giác sửa chữa.

Vì vấn đề này, thành phố thành lập tổ lãnh đạo công tác chuyên nghiệp, Tạ Kiến Quân làm tổ trưởng, Bành Viễn Chinh làm tổ phó, Hàn Duy và Bí thư Ban Kỷ luật Thanh tra thành phố, lãnh đạo các ngành công an, kiểm sát, tư pháp làm thành viên. Mặc dù Tạ Kiến Quân bị chấn thương, không ở thành phố nhưng Bành Viễn Chinh vẫn ghi tên Tạ Kiến Quân. Trên thực tế, trên rất nhiều văn bản của Thành ủy, Bành Viễn Chinh vẫn ghi tên của Tạ Kiến Quân ở vị trí đầu nào. Bất kể bây giờ tình trạng của Tạ Kiến Quân như thế nào, chỉ cần y vẫn là Bí thư Thành ủy, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, Bành Viễn Chinh vẫn không thể không tôn trọng.

Đây là cách hấn “báo đáp” đối với sự phối hợp của Tạ Kiến Quân trong công tác, đồng thời còn có một chút cảm thông.

Dưới thủ đoạn lời dingle của Bành Viễn Chinh, thành phố Tân An và các quận huyện tổ chức và chấn chỉnh lại các vấn đề tồn tại về quản lý, giám sát, chấp hành pháp luật, nghiêm túc uốn nắn, điều chỉnh, phát hiện cán bộ lãnh đạo cơ quan đảng chính dùng quyền lực để lấy tiền bạc, thất trách không làm tròn trách nhiệm.

Theo thống kê không hoàn toàn, tra xét 187 giấy chứng nhận, 39 vụ bị xử lý hành chính, tiền phạt lên đến 1, 3 tỉ, 137 tổ chức môi giới, 28 vụ sáp nhập các mỏ than nhỏ, phát hiện và điều chỉnh 19 vụ liên quan tới vấn đề cấp giấy chứng nhận với số tiền lên đến 40 triệu.

Nghiêm túc xét xử cán bộ không làm tròn trách nhiệm, bỏ quên nhiệm vụ, trong vòng 3 tháng xử 13 vụ, gồm 42 người (kể cả vụ mỏ than Đông Thắng), kỷ luật Đảng và xử phạt hành chính, giao cho cơ quan tư pháp 37 người, đơn vị xử lý 17 người.

Mấy tháng công tác rất hiệu quả. Nhưng cũng có người ở sau lưng phê bình Bành Viễn Chinh khuấy động công tác chấp hành pháp luật, Bành Viễn Chinh không quan tâm.

Tập trung chỉnh lý dĩ nhiên không thể làm thường xuyên, nhưng nghiêm túc làm một lần sẽ phải có hiệu quả, đồng thời tạo ra quy định tiến bộ, đó chính là quan điểm của Bành Viễn Chinh.

- Để triển khai công tác quản lý chuyên nghiệp về than đá, cần tiến hành sáp nhập và tái tổ chức các xí nghiệp than đá, duy trì sự đảm bảo cho sự phát triển tổng thể về kinh tế và xã hội thành phố. Chúng tôi đã nghiêm túc đẩy mạnh quản lý chuyên nghiệp lĩnh vực than đá, thanh lọc nhân viên công tác ở các cơ quan nhà nước, cũng như vấn đề lãnh đạo xí nghiệp quốc doanh đầu tư nhập cổ phần, điều tra xét xử sản xuất than phi pháp với sự hỗ trợ của ô dũ, thu được hiệu quả rõ rệt...

Ngày 14 tháng 9, trong lúc trả lời phỏng vấn của đài truyền hình tỉnh, Bành Viễn Chinh đã phát biểu như vậy, xem như đặt một dấu chấm hoàn hảo cho chiến dịch quản lý chuyên nghiệp ngành khai thác than đá mà thành phố đã phát động.

Chương 646: Tạ Kiến Quân viết thư từ chức

Chương 646: Tạ Kiến Quân viết thư từ chức

Khi đài truyền hình tỉnh phát thiên phóng sự này, Tạ Kiến Quân đã chuyển viện từ Thủ đô về bệnh viện nhân dân tỉnh. Trải qua hơn nửa năm trị liệu, bệnh tình của y đã ổn định, nhưng muốn bình phục, phải tính dưỡng lâu dài. Tạm thời, Tạ Kiến Quân chỉ có thể ở trên giường bệnh, tuy nhiên năng lực tư duy và năng lực biểu đạt của giọng nói đã khôi phục bình thường.

Tạ Kiến Quân nhìn hình ảnh Bành Viễn Chinh đang chậm rãi nói trên màn hình ti vi, không nhịn được thở dài, nói:

- Lão Tiết, tiểu tử Bành Viễn Chinh này thật sự kiên quyết! Chuyện Chu Tích Thuần và anh không dám làm, nhưng hấn dám! Quái lạ ở chỗ là, làm vậy nhưng lại không sai lầm, thật đúng là kỳ lạ!

Tiết Hồng Anh, vợ Tạ Kiến Quân cười cười nói:

- Lão Tạ, anh đang dưỡng bệnh, cũng đừng quan tâm những chuyện này làm gì. Tuy nhiên nếu đã nhắc tới, phải nói Chủ tịch thành phố Bành này quả thật rất chân tình, trước sau mấy lần tổ chức quyên góp cho chúng ta, mặc dù tiền không thể nói lên tất cả, nhưng ít nhất chứng tỏ trong lòng người ta có chúng ta.

Con gái chúng ta có thể vào được Đại học Kinh Hoa là nhờ Phùng Thiển Như, vợ của Chủ tịch thành phố Bành ra mặt giúp đỡ, ngay cả vấn đề ký túc xá của con gái mình, người ta cũng nghĩ đến, còn thường xuyên phái người thăm nom con gái chúng ta.

Hơn nữa, anh xem những văn kiện này đi, từng cái đều có tên của anh, định kỳ hấn cho người đưa những văn kiện này tới đây, rõ ràng là xin ý kiến của anh, nhưng thật ra là muốn nói với anh, hấn sẽ không vượt quyền, không đoạt quyền lực của anh, để anh yên tâm!

Ánh mắt Tạ Kiến Quân lóe lên, thở dài một cái, nói:

- Đúng vậy, hoạn nạn thấy chân tình, Bành Viễn Chinh là người rất trọng nghĩa. Nhưng hấn càng như vậy, trong lòng anh càng đau lòng. Hôm nay anh đã là một phế nhân, không còn quay lại được nữa...

Nước mắt Tạ Kiến Quân lưng ròng, cắn chặt răng kìm nén, hồi lâu sau mới dứt khoát nói:

- Lão Tiết, viết giúp anh lá thư từ chức, gửi cho Bí thư Tỉnh ủy Hần.

Tiết Hồng Anh buồn bã, theo lời đi lấy giấy bút.

Nhìn theo bóng lưng vợ, Tạ Kiến Quân lại than nhẹ:

- Bành Viễn Chinh, đây coi như là dự báo đáp của tôi đối với cậu, nhưng cậu có thể ngồi lên vị trí này hay không, còn phải xem bản lĩnh của cậu.

Lắm bảm xong, Tạ Kiến Quân lấy điện thoại di động bên gối, bấm số của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện công tác với Nghiêm Hoa, nghe tiếng chuông điện thoại di động, thấy là số của Tạ Kiến Quân, liền cười nhận cuộc gọi:

- Bí thư Tạ, sức khỏe thế nào? Tôi đang định gọi điện thoại cho anh báo cáo công việc một chút...thì anh đã gọi tới.

- Đồng chí Viễn Chinh, cảm ơn sự ưu ái của cậu. Sức khỏe của tôi đã ra như thế này, không còn thích hợp tiếp tục công tác. Đồng chí Viễn Chinh, tôi đã viết đơn từ chức gửi lên Tỉnh ủy, cậu cũng chuẩn bị tư tưởng đi.

Giọng Tạ Kiến Quân vừa thần thờ vừa bi thương.

Y đang trong thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, làm sao y có thể chủ động từ chức Bí thư Thành ủy?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tạ, đừng quá gấp gáp! Anh cứ an tâm dưỡng bệnh trước đã, các đồng chí ở thành phố đều chờ đợi anh trở lại!

- Tôi không thể trở lại được rồi, đồng chí Viễn Chinh...Giao thành phố Tân An cho cậu, tôi yên tâm. Thôi được, cứ như vậy đi, cậu bận nhiều việc, sau lại nói tiếp.

Đầu bên kia điện thoại, Bành Viễn Chinh cũng có chút buồn bã. Mặc dù việc Tạ Kiến Quân từ chức, đối với hắn là chuyện tốt, hắn có thể danh chính ngôn thuận trở thành Bí thư Thành ủy, thành người đứng đầu thành phố Tân An, nhưng...nghĩ tới Tạ Kiến Quân đang tuổi tráng niên, lại phải từ chức Bí thư Thành ủy một cách đáng buồn như vậy, trong lòng hắn cũng không vui vẻ nổi.

...

Thư từ chức của Tạ Kiến Quân, được Tiết Hồng Anh đích thân đưa đến bàn làm việc của Bí thư Tỉnh ủy Hầu Niệm Nguyên. Hầu Niệm Nguyên xem xong thư từ chức, cho gọi Tổng Bí thư Nam tới.

- Bí thư Hầu, ngài tìm tôi?

Tổng Bí thư Nam sải bước đi tới.

- Lão Tổng, anh xem này, Tạ Kiến Quân viết thư từ chức gửi cho tôi.

Hầu Niệm Nguyên đưa thư từ chức của Tạ Kiến Quân ra.

Tổng Bí thư Nam nhận lấy đọc lướt qua, thở dài nói:

- Bí thư Hầu, thật ra thì Tạ Kiến Quân là một cán bộ rất có năng lực, chỉ vì rơi vào tình trạng này, sức khỏe của cậu ấy không cho phép tiếp tục ở lại công tác. Cậu ấy có thể biết được điểm này, chủ động từ chức, coi như cũng dễ dàng cho Tỉnh ủy bố trí.

- Ủ, tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề của hắn. Với tình trạng của hắn hiện nay, có lẽ nên miễn chức Bí thư Thành ủy, để cho hắn giữ một hư chức ở Hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh vậy? Đồng chí này vì Đảng vì dân cống hiến mấy chục năm, luôn luôn tận tụy, cũng không dễ dàng gì, cuối cùng lại gặp kết cục như thế này, tổ chức cũng không thể bỏ mặc hắn.

Tổng Bí thư Nam gật đầu:

- Bí thư Hầu, tôi thấy như vậy là được. Miễn chức Bí thư Thành ủy, để cậu ấy tạm giữ chức ở cơ quan tỉnh, giữ nguyên chế độ đãi ngộ vốn có, coi như là sắp xếp đường lui cho cậu ấy.

- Tốt, chuyện này cứ định như vậy.

Hầu Niệm Nguyên cười cười:

- Gần đây Bành Viễn Chinh công tác ở Tân An không tệ, đồng chí này có ý tưởng, có năng lực, có sức sống và nhiệt tình, điều hiếm có là còn có cái nhìn đại cục sâu sắc, có trình độ chính trị, làm thành công nhiều việc mà không gây phiền phức nào cho tỉnh, thời gian hắn chủ trì công tác ở Tân An không ngắn, tôi định sẽ cho hắn tiếp nhận vị trí của Tạ Kiến Quân.

Tổng Bí thư Nam hơi do dự, nói:

- Bí thư Hầu, Bành Viễn Chinh quen thuộc công việc ở Tân An, sau một thời gian dài ở Tân An, có năng lực khổng lồ chế đại cục một cách mạnh mẽ. Nhưng dù sao cậu ấy mới lên Chủ tịch thành phố chưa đầy hai năm, có thể lại đề bạt hay không?

Hầu Niệm Nguyên biết Tổng Bí thư Nam có quan hệ tốt đẹp với Phùng gia và Bành Viễn Chinh, y hỏi lại như vậy, nếu không phải là thử dò xét thái độ của mình, thì là lấy lui làm tiến.

Hầu Niệm Nguyên háng giọng cười:

- Đặc cách đề bạt cán bộ trẻ tuổi, cũng là chính sách của Trung ương. Trong tỉnh ta, năm nay cũng đặc biệt đề bạt hai Bí thư Thành ủy. Nói thật, cải cách mở cửa cần cán bộ trẻ có năng lực như Bành Viễn Chinh, hai năm qua thành phố Tân An phát triển nhảy vọt, đủ để nói rõ, chúng ta không dùng lầm người.

Đối với đồng chí này, tôi tin lão Tống còn hiểu rõ hơn tôi. Với cục diện này ở thành phố Tân An, nếu tính cho một Bí thư Thành ủy

“nhảy dù” xuống, một người chưa quen thuộc tình hình thành phố, rất khó triển khai công tác; mà sử dụng cán bộ tại chỗ thì không có người thích hợp, không đảm đương nổi vị trí đứng mũi chịu sào. Anh nói xem, ngoài Bành Viễn Chinh ra, chúng ta còn có lựa chọn khác sao?

Khóe miệng Hầu Niệm Nguyên hiện lên một nụ cười cổ quái.

Tống Bính Nam cười cười:L

- Bí thư Hầu nói rất đúng, vậy hay là chúng ta đưa chuyện này ra để mọi người thảo luận?

- Khoan đã, bây giờ đã là sáu tháng cuối năm, cứ giữ nguyên tình thế, xem thành tích công tác cả năm dưới sự dẫn dắt của Bành Viễn Chinh rồi hãy nói. Còn đối với Tạ Kiến Quân, dành thời gian bảo đồng chí Kiện Dân dẫn người tới thăm hỏi, trấn an, là lãnh đạo cấp trên trong tổ chức, chúng ta phải giữ ý, kéo người ta nguội lạnh nhiệt huyết.

Tống Bính Nam đứng dậy cười:

- Được, hay là tôi đại diện cho Bí thư Hầu đi một chuyến?

- Như vậy cũng tốt. Coi như chúng ta hết lòng quan tâm giúp đỡ.

637. Chương 646: Tạ Kiến Quân Viết Thư Từ Chức.

Khi đài truyền hình tỉnh phát thiên phóng sự này, Tạ Kiến Quân đã chuyển viện từ Thủ đô về bệnh viện nhân dân tỉnh. Trải qua hơn nửa năm trị liệu, bệnh tình của y đã ổn định, nhưng muốn bình phục, phải tính dưỡng lâu dài. Tạm thời, Tạ Kiến Quân chỉ có thể ở trên giường bệnh, tuy nhiên năng lực tư duy và năng lực biểu đạt của giọng nói đã khôi phục bình thường.

Tạ Kiến Quân nhìn hình ảnh Bành Viễn Chinh đang chậm rãi nói trên màn hình ti vi, không nhận được thở dài, nói:

- Lão Tiết, tiểu tử Bành Viễn Chinh này thật sự kiên quyết! Chuyện Chu Tích Thuần và anh không dám làm, nhưng hắn dám! Quái lạ ở chỗ là, làm vậy nhưng lại không sai lầm, thật đúng là kỳ lạ!

Tiết Hồng Anh, vợ Tạ Kiến Quân cười cười nói:

- Lão Tạ, anh đang dưỡng bệnh, cũng đừng quan tâm những chuyện này làm gì. Tuy nhiên nếu đã nhắc tới, phải nói Chủ tịch thành phố Bành này quả thật rất chân tình, trước sau mấy lần tổ chức quyền góp cho chúng ta, mặc dù tiền không thể nói lên tất cả, nhưng ít nhất chứng tỏ trong lòng người ta có chúng ta.

Con gái chúng ta có thể vào được Đại học Kinh Hoa là nhờ Phùng Thiến Như, vợ của Chủ tịch thành phố Bành ra mặt giúp đỡ, ngay cả vấn đề ký túc xá của con gái mình, người ta cũng nghĩ đến, còn thường xuyên phái người thăm nom con gái chúng ta.

Hơn nữa, anh xem những văn kiện này đi, từng cái đều có tên của anh, định kỳ hắn cho người đưa những văn kiện này tới đây, rõ ràng là xin ý kiến của anh, nhưng thật ra là muốn nói với anh, hắn sẽ không vượt quyền, không đoạt quyền lực của anh, để anh yên tâm!

Ánh mắt Tạ Kiến Quân lóe lên, thở dài một cái, nói:

- Đúng vậy, hoạn nạn thấy chân tình, Bành Viễn Chinh là người rất trọng nghĩa. Nhưng hắn càng như vậy, trong lòng anh càng đau lòng. Hôm nay anh đã là một phế nhân, không còn quay lại được nữa...

Nước mắt Tạ Kiến Quân lưng tròng, cắn chặt răng kìm nén, hồi lâu sau mới dứt khoát nói:

- Lão Tiết, viết giúp anh lá thư từ chức, gửi cho Bí thư Tỉnh ủy Hầu.

Tiết Hồng Anh buồn bã, theo lời đi lấy giấy bút.

Nhìn theo bóng lưng vợ, Tạ Kiến Quân lại than nhẹ:

- Bành Viễn Chinh, đây coi như là dự báo đáp của tôi đối với cậu, nhưng cậu có thể ngồi lên vị trí này hay không, còn phải xem bản lĩnh của cậu.

Lắm bả m xong, Tạ Kiến Quân lấy điện thoại di động bên gối, bấm số của Bành Viễn Chinh.

Bành Viễn Chinh đang nói chuyện công tác với Nghiêm Hoa, nghe tiếng chuông điện thoại di động, thấy là số của Tạ Kiến Quân, liền cười nhận cuộc gọi:

- Bí thư Tạ, sức khỏe thế nào? Tôi đang định gọi điện thoại cho anh báo cáo công việc một chút...thì anh đã gọi tới.

- Đồng chí Viễn Chinh, cảm ơn sự ưu ái của cậu. Sức khỏe của tôi đã ra như thế này, không còn thích hợp tiếp tục công tác. Đồng chí Viễn Chinh, tôi đã viết đơn từ chức gửi lên Tỉnh ủy, cậu cũng chuẩn bị tư tưởng đi.

Giọng Tạ Kiến Quân vừa thần thờ vừa bi thương.

Y đang trong thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, làm sao y có thể chủ động từ chức Bí thư Thành ủy?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, nhẹ nhàng nói:

- Bí thư Tạ, đừng quá gấp gáp! Anh cứ an tâm dưỡng bệnh trước đã, các đồng chí ở thành phố đều chờ đợi anh trở lại!

- Tôi không thể trở lại được rồi, đồng chí Viễn Chinh...Giao thành phố Tân An cho cậu, tôi yên tâm. Thôi được, cứ như vậy đi, cậu bận nhiều việc, sau lại nói tiếp.

Đầu bên kia điện thoại, Bành Viễn Chinh cũng có chút buồn bã. Mặc dù việc Tạ Kiến Quân từ chức, đối với hắn là chuyện tốt, hắn có thể danh chính ngôn thuận trở thành Bí thư Thành ủy, thành người đứng đầu thành phố Tân An, nhưng...nghĩ tới Tạ Kiến Quân đang tuổi tráng niên, lại phải từ chức Bí thư Thành ủy một cách đáng buồn như vậy, trong lòng hắn cũng không vui vẻ nổi.

...

Thư từ chức của Tạ Kiến Quân, được Tiết Hồng Anh đích thân đưa đến bàn làm việc của Bí thư Tỉnh ủy Hầu Niệm Nguyên. Hầu Niệm Nguyên xem xong thư từ chức, cho gọi Tổng Bí thư Nam tới.

- Bí thư Hầu, ngài tìm tôi?

Tổng Bí thư Nam sải bước đi tới.

- Lão Tổng, anh xem này, Tạ Kiến Quân viết thư từ chức gửi cho tôi.

Hầu Niệm Nguyên đưa thư từ chức của Tạ Kiến Quân ra.

Tổng Bí thư Nam nhận lấy đọc lướt qua, thở dài nói:

- Bí thư Hầu, thật ra thì Tạ Kiến Quân là một cán bộ rất có năng lực, chỉ vì rơi vào tình trạng này, sức khỏe của cậu ấy không cho phép tiếp tục ở lại công tác. Cậu ấy có thể biết được điểm này, chủ động từ chức, coi như cũng dễ dàng cho Tỉnh ủy bố trí.

- Ủ, tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề của hắn. Với tình trạng của hắn hiện nay, có lẽ nên miễn chức Bí thư Thành ủy, để cho hắn giữ một hư chức ở Hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh vậy? Đồng chí này vì Đảng vì dân cống hiến mấy chục năm, luôn luôn tận tụy, cũng không dễ dàng gì, cuối cùng lại gặp kết cục như thế này, tổ chức cũng không thể bỏ mặc hắn.

Tổng Bí thư Nam gật đầu:

- Bí thư Hầu, tôi thấy như vậy là được. Miễn chức Bí thư Thành ủy, để cậu ấy tạm giữ chức ở cơ quan tỉnh, giữ nguyên chế độ đãi ngộ vốn có, coi như là sắp xếp đường lui cho cậu ấy.

- Tốt, chuyện này cứ định như vậy.

Hầu Niệm Nguyên cười cười:

- Gần đây Bành Viễn Chinh công tác ở Tân An không tệ, đồng chí này có ý tưởng, có năng lực, có sức sống và nhiệt tình, điều hiếm có là còn có cái nhìn đại cục sâu sắc, có trình độ chính trị, làm thành công nhiều việc mà không gây phiền phức nào cho tỉnh, thời gian hần chủ trì công tác ở Tân An không ngắn, tôi định sẽ cho hần tiếp nhận vị trí của Tạ Kiến Quân.

Tổng Bí thư Nam hơi do dự, nói:

- Bí thư Hàu, Bành Viễn Chinh quen thuộc công việc ở Tân An, sau một thời gian dài ở Tân An, có năng lực khổng chế đại cục một cách mạnh mẽ. Nhưng dù sao cậu ấy mới lên Chủ tịch thành phố chưa đầy hai năm, có thể lại đề bạt hay không?

Hầu Niệm Nguyên biết Tổng Bí thư Nam có quan hệ tốt đẹp với Phùng gia và Bành Viễn Chinh, y hỏi lại như vậy, nếu không phải là thử dò xét thái độ của mình, thì là lấy lui làm tiến.

Hầu Niệm Nguyên hăng giọng cười:

- Đặc cách đề bạt cán bộ trẻ tuổi, cũng là chính sách của Trung ương. Trong tỉnh ta, năm nay cũng đặc biệt đề bạt hai Bí thư Thành ủy. Nói thật, cải cách mở cửa cần cán bộ trẻ có năng lực như Bành Viễn Chinh, hai năm qua thành phố Tân An phát triển nhảy vọt, đủ để nói rõ, chúng ta không dùng lầm người.

Đối với đồng chí này, tôi tin lão Tổng còn hiểu rõ hơn tôi. Với cục diện này ở thành phố Tân An, nếu tỉnh cho một Bí thư Thành ủy

“nhảy dù” xuống, một người chưa quen thuộc tình hình thành phố, rất khó triển khai công tác; mà sử dụng cán bộ tại chỗ thì không có người thích hợp, không đảm đương nổi vị trí đứng mũi chịu sào. Anh nói xem, ngoài Bành Viễn Chinh ra, chúng ta còn có lựa chọn khác sao?

Khóe miệng Hầu Niệm Nguyên hiện lên một nụ cười cổ quái.

Tổng Bí thư Nam cười cười:L

- Bí thư Hàu nói rất đúng, vậy hay là chúng ta đưa chuyện này ra để mọi người thảo luận?

- Khoan đã, bây giờ đã là sáu tháng cuối năm, cứ giữ nguyên tình thế, xem thành tích công tác cả năm dưới sự dẫn dắt của Bành Viễn Chinh rồi hãy nói. Còn đối với Tạ Kiến Quân, dành thời gian bảo đồng chí Kiện Dân dẫn người tới thăm hỏi, trấn an, là lãnh đạo cấp trên trong tổ chức, chúng ta phải giữ ý, kéo người ta nguội lạnh nhiệt huyết.

Tổng Bí thư Nam đứng dậy cười:

- Được, hay là tôi đại diện cho Bí thư Hàu đi một chuyến?

- Như vậy cũng tốt. Coi như chúng ta hết lòng quan tâm giúp đỡ.

638. Chương 647: Phùng Lão Xen Ngang

Nói chuyện với Bí thư Hàu xong, Tổng Bí thư Nam trở lại phòng làm việc, gọi điện cho Bành Viễn Chinh, dặn dò hần trước lúc tiếp nhận chức Bí thư Thành ủy, nhất định phải nắm vững các mặt công tác, cố gắng duy trì tốt các mặt công tác ở sáu tháng cuối năm, đạt được sự đột phá mới trong thành tích.

Quan trọng hơn là, thành phố Tân An phải đoàn kết và ổn định, tiến nhanh trên con đường cải cách và mở cửa, không để xảy ra bất cứ vấn đề gì. Nếu không, trong hội nghị thường vụ Tỉnh ủy diễn ra sau đó, cho dù là Tổng Bí thư Nam hay Bí thư Hàu cũng không thể nói giúp Bành Viễn Chinh được.

Bành Viễn Chinh đáp ứng, sự tự tin trong lòng càng tăng lên gấp bội, tràn đầy mong đợi đối với tương lai. Không phải hần phần khởi vì có thể thăng chức Bí thư Thành ủy, mà là lòng tràn đầy hăng hái vì trong tương lai có thể mặc sức thực hiện hoài bão chính trị.

Trở thành Bí thư Thành ủy, chính thức bước vào tầng lớp cao cấp trong quan trường, mà làm người đứng đầu một phương, Bành Viễn Chinh sẽ không bị nhiều cản trở, sẽ thêm phần linh hoạt, càng có thêm điều kiện để đẩy mạnh mục tiêu phát triển chiến lược của mình đối với thành phố Tân An.

Đối với tương lai, hần có hùng tâm tráng chí mà người bình thường không thể tưởng tượng. Hần muốn dưới sự lãnh đạo của mình, thành phố Tân An sẽ trở thành thành phố lớn nhất tỉnh Giang Bắc, có thực lực kinh tế mạnh mẽ nhất tỉnh, đồng thời xây đắp nên hình tượng thành thị kiểu mới của tỉnh Giang Bắc và của cả nước.

Trước mắt, thành phố Tân An là thành phố hạng 2 của tỉnh, mà đối với cả nước, gọi là thành phố cấp ba cũng hơi miễn cưỡng. Không chỉ là thực lực kinh tế chưa đủ, mà các mặt như văn hóa mềm, phúc lợi xã hội, v.v...cũng tương đối thấp.

Tương lai ba đến năm năm, hần tập trung toàn lực, muốn biến Tân An thành thành phố hạng nhất trong tỉnh, thành thành phố cấp ba nổi bật nhất. Hần muốn mạnh mẽ thúc đẩy cải cách và mở cửa, có sự đột phá một cách thực chất ở các lĩnh vực y tế công cộng, hành chính sự nghiệp, giáo dục, dân sinh v.v...

Ở trong lòng hần đã có mục tiêu và kế hoạch. Chẳng qua là bây giờ hần vẫn chưa phải là nhân vật số một, tạm thời chỉ có thể giấu trong lòng.

Dùng thời gian ba năm, khiến tổng sản lượng kinh tế thành phố Tân An tăng gấp đôi, tài chính thu vào tăng 80 phần trăm trở lên. Mà có tiền trong tay, hần lại có thể từng bước đẩy mạnh công trình phúc lợi công cộng, chữa bệnh miễn phí và giáo dục có chất lượng tốt.

Hần đã quyết định, ở cuối năm tài chính, tỉ lệ đầu tư vào giáo dục hai năm 2002, 2003 sẽ đạt mức mà đề cương giáo dục quốc gia yêu cầu là 4 phần trăm.

Mà sau khi hần làm Chủ tịch thành phố hơn một năm, tài chính thành phố đã đầu tư vào giáo dục thêm mười triệu, dùng để cải thiện điều kiện trường lớp và tăng cường thiết bị giáo dục, các trường tiểu học khu vực thành thị được hưởng lợi từ sự đầu tư này. Bước kế tiếp, Bành Viễn Chinh bắt đầu chuyển tầm nhìn sang khu vực nông thôn.

So với các công trình khác, đầu tư vào giáo dục bao nhiêu cũng không đủ, trong khoảng thời gian ngắn rất khó mang lại thành tích. Thấy Bành Viễn Chinh đầu tư lớn vào giáo dục, một số cấp dưới như các cán bộ quận huyện và các Phó chủ tịch thành phố cũng có ý phê bình kín đáo.

Nhưng một khi Bành Viễn Chinh đã nhận thức đúng sự việc và đưa ra quyết định, dù có bao nhiêu lực cản, hần cũng đem hết toàn lực, thực hiện bằng được.

...

Buổi sáng ngày lễ thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc, Tỉnh ủy long trọng mở đại hội kỷ niệm ở hội trường Tỉnh ủy. Xế chiều, Phó bí thư Tỉnh ủy, Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam đại diện Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, dẫn theo các cán bộ ở văn phòng Tỉnh ủy, Tổng công đoàn tỉnh và thành phố Tân An đến bệnh viện nhân dân tỉnh thăm Tạ Kiến Quân.

Bành Viễn Chinh cũng tham gia chuyến đi này. Từ đây, tin tức lan truyền: Tạ Kiến Quân liên tục xin Tỉnh ủy được từ chức, hội nghị thường vụ Tỉnh ủy quyết định, vì lý do sức khỏe, miễn chức Bí thư Thành ủy Tân An của Tạ Kiến Quân, điều nhiệm Tạ Kiến Quân đến công tác ở Hội nghị hiệp thương chính trị tỉnh, đảm nhiệm chức vụ của cán bộ cấp sở, giữ nguyên cấp bậc hành chính, tiền lương và phúc lợi đãi ngộ không thay đổi.

Bành Viễn Chinh tiếp nhận vị trí Bí thư Thành ủy, tỉnh sẽ điều một cán bộ trên tỉnh “nhảy dù” xuống đảm nhiệm chức Chủ tịch thành phố.

Hôm sau nhật báo Giang Bắc đăng bài về chuyến thăm Tạ Kiến Quân của Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam. Bởi vì tình cảnh và sự từ chức của Tạ Kiến Quân có tính đặc thù và đau buồn, cho nên lời lẽ của bài báo này tương đương với sự trực tiếp thừa nhận của tổ chức theo kiểu “đậy nắp quan tài mới luận định”, tránh việc tin đồn lan truyền một cách không cần thiết.

Tỉnh ủy trao tặng Tạ Kiến Quân danh hiệu cán bộ lãnh đạo ưu tú của năm, ngay sau đó, Ban Tổ chức Trung ương danh hiệu cán bộ điển hình ưu tú.

Vì thế, Thành ủy Tân An cử hành đại hội toàn thể cán bộ thành phố Tân An, long trọng tuyên bố, truyền đạt quyết định khen thưởng của Tỉnh ủy và Ban Tổ chức Trung ương. Điều này cũng có nghĩa, Tạ Kiến

Quân chính rút lui khỏi sân khấu chính trị thành phố Tân An. Mặc dù quyết định miễn chức của Tỉnh ủy còn chưa được công khai, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian.

...

Qua lễ quốc khánh, Tỉnh ủy triệu tập hội nghị thường vụ, Chủ tịch tỉnh Tống Bính Nam đề nghị Chủ tịch thành phố Tân An Bành Viễn Chinh làm Bí thư Thành ủy Tân An, Giám đốc Sở địa chính tỉnh Trịnh Tĩnh Long làm Chủ tịch thành phố Tân An. Bí thư Tỉnh ủy Hầu Niệm Nguyên biểu thị sự đồng ý. Thấy hai vị lãnh đạo chủ chốt của tỉnh lần lượt tỏ thái độ, những lãnh đạo Tỉnh ủy khác, biết thời biết thế, cũng gơ tay thông qua.

Nhưng xế chiều hôm đó hội nghị kết thúc, còn chưa hình thành quyết nghị của hội nghị, cũng như đệ trình Ban Tổ chức Tỉnh ủy tiến hành khảo sát cán bộ, thì một cú điện thoại từ Thủ đô, trực tiếp phá vỡ quyết định vừa mới được đưa ra của hội nghị thường vụ Tỉnh ủy.

Điện thoại do thư ký của Phùng lão gọi cho Bí thư Tỉnh ủy Hầu Niệm Nguyên. Thư ký riêng của Phùng lão nói với Hầu Niệm Nguyên vài câu, sau đó Phùng lão đích thân nói chuyện với Hầu Niệm Nguyên.

Ý kiến của Phùng lão là, ông cảm thấy Tỉnh ủy bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Bí thư Thành ủy Tân An là không ổn. Đại khái nói Bành Viễn Chinh làm Chủ tịch thành phố chưa đầy hai năm, chưa đủ chín chắn, ngay sau đó đề bạt làm Bí thư Thành ủy có phần qua loa, mong rằng Tỉnh ủy Giang Bắc nghiêm túc cân nhắc, không nên vì Bành Viễn Chinh là cháu nội của ông mà thiên vị, càng là người nhà họ Phùng, càng phải yêu cầu nghiêm khắc, nghiêm khắc tiến hành thủ tục thẩm tra...

Phùng lão xen vào, biểu lộ thái độ của Phùng gia.

- Đồng chí Niệm Nguyên, người đứng đầu Đảng ủy cấp thành phố, trách nhiệm trọng đại, sứ mạng trọng đại, chuyện quan hệ đến một địa phương cùng với sự an cư lạc nghiệp của mấy triệu người dân, Tỉnh ủy các vị phải nghiêm túc suy xét, không thể vì Viễn Chinh là cháu của tôi, mà thiên vị được.

Dĩ nhiên, bổ nhiệm và miễn nhiệm cán bộ là quyền hạn của Tỉnh ủy các vị, tôi không có quyền can thiệp. Tôi chỉ nói lên đề nghị của cá nhân tôi, xin thận trọng cân nhắc.

Giọng Phùng lão không nhanh, không chậm, điềm tĩnh mà ngưng trọng. Hầu Niệm Nguyên kính cẩn cười khổ :

- Phùng lão, bổ nhiệm đồng chí Viễn Chinh làm Bí thư Thành ủy Tân An, Tỉnh ủy chúng tôi cũng đã cân nhắc kỹ càng, mặc dù đồng chí Viễn Chinh còn trẻ tuổi, nhưng năng lực công tác, tố chất chính trị, ý thức đổi mới và uy tín đối với quần chúng là hết sức rõ rệt, hoàn toàn đầy đủ điều kiện làm Bí thư Thành ủy. Dĩ nhiên, nếu Phùng lão đã đề nghị, Tỉnh ủy chúng tôi lập tức lại mở hội nghị thường vụ, quán triệt đầy đủ tinh thần chỉ thị của Phùng lão, lại tiến hành thảo luận lần nữa về vấn đề bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh. Xin lãnh đạo yên tâm!

- Ủ, tốt.

Phùng lão gật đầu, rồi cúp điện thoại.

Mặc dù Phùng lão đã về hưu, nhưng ảnh hưởng của ông cũng không giảm. Hầu Niệm Nguyên không dám chậm trễ, lập tức hội ý với Tống Bính Nam, lại triệu tập khẩn cấp hội nghị thường vụ Tỉnh ủy.

...

Hầu Niệm Nguyên và Tống Bính Nam một trước một sau đi vào phòng họp, chín Ủy viên thường vụ Tỉnh ủy khác đều hơi kinh ngạc nhìn hai người, không biết hai người làm cái trò gì, mới vừa kết thúc hội nghị không bao lâu, lại tiếp tục mở hội nghị, thật là kỳ quặc.

Hầu Niệm Nguyên ngồi xuống, trao đổi một ánh mắt với Tống Bính Nam, sau đó hắng giọng một cái, nói:

- Các đồng chí, có một tình huống khẩn cấp, nhất định phải thông báo lại cho mọi người. Mới vừa rồi, Phùng lão ở Trung ương gọi điện thoại tới, đề nghị chúng ta thận trọng cân nhắc vấn đề lựa chọn Bí thư Thành ủy Tân An.

Hầu Niệm Nguyên vừa nói như vậy, các Ủy viên thường vụ có mặt tại chỗ liền biến sắc. Phùng lão là ai, làm sao họ có thể không biết. Phùng lão nhúng tay vào, như thế có phải Bành Viễn Chinh xảy ra vấn đề gì hoặc là cấp trên có sắp xếp lựa chọn người khác?

- Phùng lão cảm thấy thời gian nhậm chức của đồng chí Bành Viễn Chinh tương đối ngắn, mặc dù có năng lực công tác và thành tích công tác, nhưng đề bạt quá nhanh bất lợi cho sự trưởng thành của cậu ấy.

Hầu Niệm Nguyên cười cười, lại nói:

- Có lẽ mọi người không biết, Bành Viễn Chinh chính là cháu nội của Phùng lão, cha Bành Viễn Chinh là người con trai bị thất lạc của Phùng lão trong cuộc kháng chiến năm xưa...

Hầu Niệm Nguyên nói qua một lượt về quan hệ của Bành Viễn Chinh và Phùng gia, trừ Tống Bính Nam, các Ủy viên thường vụ đều tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Cháu nội của Phùng lão lại ở Tân An! Bành Viễn Chinh, nhân tài mới xuất hiện ở Tân An, ngôi sao mới đang lên trên chính trường, lại là cháu đích tôn của Phùng gia! Điều bí mật này thế mà ẩn giấu đến mười mấy năm trời!

Các Ủy viên thường vụ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, không ai mở miệng.

Chỉ thị của Phùng lão dĩ nhiên phải tôn trọng, phải thận trọng nghiên cứu quán triệt đầy đủ; nhưng Bành Viễn Chinh là người nhà Phùng gia, không ai muốn bỏ phiếu chống đối với vấn đề tiền đồ chính trị của hắn.

Hội trường im phăng phắc.

Hầu Niệm Nguyên và Tống Bính Nam liếc mắt nhìn nhau, cảm giác rất là khó xử. Nếu dựa theo ý kiến của Phùng lão, trong lúc nhất thời không có ai thích hợp để lựa chọn, đồng thời cũng gạt bỏ sự cố gắng của Bành Viễn Chinh; nhưng lời của Phùng lão đã nói ra khỏi miệng, không thể cứ coi như gió thoảng quá tai.

...

Ở Thủ đô, Phùng gia.

Ánh mắt phức tạp, Phùng Bá Đào nhìn Phùng lão, nhẹ nhàng thử thăm dò:

Cha, đối xử như vậy với Viễn Chinh, có công bằng không?

- Trên cái thế giới này có sự công bình tuyệt đối sao? Không có!

Cha thừa nhận, thằng bé Viễn Chinh này rất cố gắng, cũng rất có bản lĩnh, nhưng con đường làm quan hiểm ác, không tạo cho nó một chút trở ngại là không được.

Phùng lão điềm đạm nói:

- Nó là cháu của cha, thân phận này không thể tiếp tục giấu diếm nữa, bằng không, tương lai sẽ bất lợi đối với nó. Tốt quá hóa lớp, thay vì để sau này người khác ở sau lưng nó nói này, nói nọ, không bằng tự mình làm rõ, vén bức màn này lên.

Cũng đã đến lúc để cho Viễn Chinh nhận tổ quy tông rồi.

Khóe miệng Phùng lão hiện lên nét cười ngạo nghễ:

- Cha muốn để cho thế nhân xem một chút, cháu của Phùng lão này không phải là kẻ không ra hồn, có thể làm Bí thư Thành ủy hay không, còn phải xem ở bản lĩnh của Viễn Chinh. Chỉ cần lễ thắng khí hùng, tiến hành một cách minh bạch, tương lai cũng là quang minh chính đại.

Ánh mắt Phùng Bá Đào lóe sáng, trong lòng thoải mái, thậm chí nói, có thể chứ, cho tới bây giờ, ông cụ làm việc luôn suy nghĩ kín kẽ, làm sao đột nhiên xen ngang một đòn như vậy được.

Ở Tân An, Bành Viễn Chinh không hề hay biết Phùng lão âm thầm đạo diễn vở kịch này, cũng không biết Tỉnh ủy khẩn cấp triệu tập hội nghị thường vụ, nghiên cứu vấn đề bổ nhiệm hắn và Trịnh Tĩnh Long. Hội nghị diễn ra hơn một giờ đồng hồ, kết quả cụ thể thế nào, người ngoài không ai biết.

Nhưng từ ngày hôm sau, tin Bành Viễn Chinh là cháu nội Phùng lão lan truyền khắp tỉnh, người ta bàn tán say sưa.

Buổi sáng, Bành Viễn Chinh nhẹ nhàng đi vào cơ quan như thường ngày, nhưng hần chột nhận ra, khi gặp thoáng qua, vẻ mặt, thái độ của một số cán bộ đều có sự thay đổi, khiến hần cảm thấy kỳ lạ. Hần vào phòng làm việc, định gọi Nghiêm Hoa đến bàn chuyện công tác, thì Phùng Thiển Như gọi điện thoại tới.

- Thiển Như, có chuyện tìm anh à?

Bành Viễn Chinh cười cười.

Phùng Thiển Như cười hì hì nói:

- Ông xã, rốt cuộc anh quyết định không giữ bí mật nữa sao?

- Hả? Ý em muốn nói gì?

Bành Viễn Chinh kinh ngạc.

- Sáng nay em vừa mới đến trường, một số lãnh đạo nhà trường liền đến hỏi em...

Phùng Thiển Như cười cười:

- Lúc này bí mật của anh không còn giữ được nữa rồi, nếu không phải do anh nói ra, rõ ràng là do trong nhà lan truyền tin tức.

Bành Viễn Chinh ngạc nhiên, chột sắc mặt ngưng trọng.

- Thiển Như, để anh hỏi lại ở nhà.

Bành Viễn Chinh vội vã cúp điện thoại, gọi về nhà. Phùng Bá Đào bận công việc, hần chỉ có thể gọi tìm bác gái và mẹ để hỏi rõ.

Trong lúc hần gọi điện thoại, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa và Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy chậm rãi đi tới. Vỡ mặt Hàn Duy rất phức tạp, y đã sớm đoán ra Bành Viễn Chinh có bối cảnh không tầm thường, nhưng không thể nào ngờ tới, xuất thân của Bành Viễn Chinh lại kinh thiên động địa như vậy!

Đồng thời, đối với việc mười mấy năm qua Bành Viễn Chinh luôn khiêm tốn, cảm rẽ ở cơ sở cần cù làm việc, y cảm thấy hết sức lạ lùng.

Trong công việc, Bành Viễn Chinh luôn quyết đoán mạnh mẽ, nhưng làm người lại vô cùng khiêm tốn. Nếu không phải như vậy, xuất thân cao quý của hần không thể giấu được đến bây giờ. Dĩ nhiên, cũng càng không thể ở cơ sở lâu như vậy, mà đã sớm quay lại Thủ đô hưởng thụ cuộc sống giàu sang.

Những năm này, Bành Viễn Chinh lần lượt nhậm chức Bí thư thị trấn Vân Thủy, Bí thư Quận ủy Kiến An rồi quyền Bí thư Thành ủy Tân An, đã làm được rất nhiều việc mang lại lợi ích to lớn cho người dân. Tên của hần gắn liền mật thiết với lịch sử cải cách mở cửa và phát triển của Tân An.

Các công trình, dự án của thành phố Tân An như trung tâm thương mại hậu cần, ngành sản xuất vật liệu mới, sản xuất với công nghệ cao, cũng là do Bành Viễn Chinh chủ đạo thúc đẩy xây dựng; các công trình cải tạo, xây dựng giao thông trong nhiệm kỳ của hần cũng sắp hoàn thành; huyện Lân từ một huyện nghèo khó đã thành công rút lui khỏi thể huyện, thăng cấp làm quận trung tâm thành phố, mang lại lợi ích to lớn cho một trăm mấy chục ngàn người dân, là công lao không thể bỏ qua của hần; bệnh viện cao cấp mới xây, hai trường trung học, 12 trường tiểu học được mở rộng, 14 khu cư xá...tất cả đều mang dấu ấn của hần.

639. Chương 648: Bỏ Lỡ Cơ Hội Cá Chép Hóa Rồng.

Hàn Duy đứng bên ngoài phòng làm việc của Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, ra hiệu cho Nghiêm Hoa gõ cửa.

Nghiêm Hoa kính cẩn cười, gõ cửa.

- Mời vào!

Bên trong truyền ra giọng nói trầm trầm của Bành Viễn Chinh, hai người đẩy cửa bước vào.

- Chủ tịch thành phố Bành!

Nụ cười của Hàn Duy trở nên có phần dè dặt, thận trọng, biết được thân phận thật sự của Bành Viễn Chinh, đối với Phùng gia phía sau lưng Bành Viễn Chinh, y khó tránh khỏi có sự kính sợ nhất định.

-Ồ, Bí thư Hàn, mời ngồi.

Bành Viễn Chinh khoát tay áo, đưa mắt nhìn Nghiêm Hoa một cái, Nghiêm Hoa tự giác đi rót nước cho Hàn Duy.

Hàn Duy ngồi xuống, khẽ cười, nói:

- Chủ tịch thành phố Bành, việc điều chỉnh và hợp nhất thành Học viện Tân An đã căn bản hoàn thành, thủ tục cũng đã lo xong, đồng chí xem có cần tranh thủ tổ chức một buổi lễ mừng ngày thành lập?

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Bí thư Hàn, hoạt động này là cần thiết. Dù sao, đây là một viện đại học thật sự của thành phố chúng ta, có ý nghĩa trọng đại. Như vậy đi, để cho Ủy ban đại học thành phố, văn phòng Thành ủy và văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố tham gia, tổ chức một buổi lễ khánh thành. Mời lãnh đạo cấp trên, Sở Giáo dục tỉnh, lãnh đạo Đại học Giang Bắc, tôi đang nghĩ xem có thể mời lãnh đạo Bộ Giáo dục đến tham dự không.

Về thời gian, tôi nghĩ nên thực hiện trước Tết hai ngày. Năm mới, vận hạn mới, qua Tết, từ năm 2002, Học viện Tân An bắt đầu chính thức hoạt động, thu nhận học sinh.

Hàn Duy đáp ứng:

- Được, tôi lập tức cho người đi lo liệu. Chủ tịch thành phố Bành, chúng ta cứ xác định như vậy đi. Chúng tôi chịu trách nhiệm mời lãnh đạo Sở Giáo dục, Đại học Giang Bắc, còn đối với lãnh đạo tỉnh và lãnh đạo Bộ Giáo dục, hay là nhờ Chủ tịch thành phố Bành ra mặt mời giúp?

Với thân phận của Bành Viễn Chinh, ra mặt mời lãnh đạo Bộ Giáo dục tham dự lễ khánh thành Học viện Tân An, là không có gì khó khăn. Hàn Duy và Bành Viễn Chinh xác định hoạt động cụ thể, đồng thời dặn dò Nghiêm Hoa soạn ra một danh sách lãnh đạo, đơn vị cần mời tới tham dự, để Bành Viễn Chinh duyệt rồi tiến hành.

Do Bành Viễn Chinh, cho nên hiện giờ với tư cách là Phó trưởng ban thư ký Thành ủy, Nghiêm Hoa dần dần chủ trì công việc ở văn phòng Thành ủy, trên thực tế là quản lý công tác hằng ngày của cơ quan Thành ủy, mấy Phó bí thư đều xếp sau cô, khiến họ hiềm nghi.

Chuyện này một phần là do Bành Viễn Chinh tín nhiệm và giúp đỡ. Mặt khác, là do Nghiêm Hoa có kinh nghiệm và sự chín chắn vững vàng. Dù sao Nghiêm Hoa cũng đã từng là cấp phó trong bộ máy quận huyện, sau đó đảm nhiệm Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố, đều là thực chức, so với những cán bộ từ cơ quan một bước đến nhậm chức ở thành phố, hoàn toàn khác biệt.

Nghiêm Hoa theo Hàn Duy vừa rời khỏi chưa tới mấy phút, Bành Viễn Chinh lại gọi điện thoại gọi cô qua.

- Lãnh đạo tìm tôi?

Nghiêm Hoa kính cẩn mỉm cười, ánh mắt hết sức phức tạp. Nghiêm Hoa nằm mơ cũng không nghĩ tới, xuất thân của Bành Viễn Chinh lại cao quý như vậy, mà điều đó cũng hoàn toàn dập tắt chút ý niệm ẩn giấu sâu trong đáy lòng cô.

- Nghiêm đại tỷ, chúng ta coi như đồng nghiệp lâu năm, cộng sự nhiều năm. Gần đây tôi suy nghĩ, chị công tác lâu dài ở cơ quan, bây giờ để chị xử lý những việc vặt vãnh này, thật ra hơi lãng phí.

Bành Viễn Chinh không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi định để chị làm Bí thư Quận ủy Kiến An, tôi chuẩn bị một thời gian ngắn nữa đề cử lão Cố làm Phó chủ tịch thành phố.

Nghiêm Hoa vui mừng, đỏ mặt cúi đầu:

- Cám ơn lãnh đạo chiếu cố tôi.

Bành Viễn Chinh hẳn giọng cười:

- Nghiêm đại tỷ, chị đang trong độ tuổi khỏe mạnh, tôi luyện một hai năm ở Kiến An, sau này luôn cố gắng, còn có khả năng lên cao hơn.

Nghiêm Hoa dạ một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Cô vẫn chưa tới 40 tuổi, còn có hy vọng rất lớn để bước vào cánh cửa cấp phó sở.

- Được rồi, cứ như vậy đi, chị chuẩn bị tư tưởng trước, chờ qua năm, tôi sẽ đưa vấn đề này ra hội nghị thường ủy.

Bành Viễn Chinh cười cười. Nghiêm Hoa cảm kích liếc hẳn một cái, tuân lệnh rời đi.

Đây chỉ mới là ý định của Bành Viễn Chinh, phải chờ đến lúc hẳn lên làm Bí thư Thành ủy rồi mới thực hiện. Sở dĩ hẳn điều chỉnh công tác của Nghiêm Hoa, một phần vì suy nghĩ cho tiền đồ của Nghiêm Hoa, mặt khác, cũng do hẳn cảm thấy giữ một nữ đồng chí bên cạnh mình có nhiều bất tiện.

Nhân dịp này, còn có thể đề bạt Điền Minh, người cũng đã trở nên trầm ổn lão luyện sau nhiều năm công tác.

...

Thành phố Tân An lại là nơi ẩn tàng của một “thái tử gia” (con cháu nhà quyền quý), tin đó từ quan trường thành phố Tân An dần dần lan truyền trong dân gian, trở thành đề tài “nóng sốt” được bàn tán rôm rả trong thời gian gần đây ở Tân An.

Một số người từng biết hai mẹ con Bành Viễn Chinh, chẳng hạn như các công nhân viên chức lâu năm của nhà máy cơ khí Tân An, hầu như không thể tin được lỗi tại mình. Nhưng sự thật bày ra ở trước mắt, khiến họ không thể không tin. Rất nhiều người bắt đầu vắt óc tìm cách liên lạc với Mạnh Lâm. Nhưng hiện nay Mạnh Lâm ở chốn kín cổng cao tường ở Thủ đô, làm sao họ có thể gặp được?

Tào Đại Bằng đã về hưu, cùng vợ về quê ở thành phố Trạch Lâm ký hợp đồng trông rừng, khi trở lại nhà máy tham gia một hội nghị tọa đàm của cán bộ kỳ cựu, biết được tin kia, không kìm nổi kinh ngạc. Ông ta gọi điện thoại về cho Tào Dĩnh, nhưng cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên chút nào.

- Tiểu Dĩnh, lần này ba trở lại Tân An, nghe được một tin về Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh ồ một tiếng:

- Cha, anh ấy sao rồi? Không phải nghe nói anh ấy làm Chủ tịch thành phố sao?

- Ba nghe nói ông nội của Viễn Chinh là Phùng lão ở Thủ đô. Tiểu Dĩnh, thật sự là quá bất ngờ, chúng ta ở với cậu ấy cùng một cư xá nhiều năm như vậy, nhưng không biết cậu ấy có thân phận cao quý như vậy...

Giọng Tào Đại Bằng hơi buồn bã và hối tiếc, nếu như trước kia ông ta và vợ không ngang ngược ngăn trở, biết đâu hôm nay con gái hai người đã có cơ hội trở thành cháu dâu của Phùng lão?

Tào gia đã bỏ lỡ cơ hội “cá chép hóa rồng” mất rồi.

Nhưng cơ hội đã qua, có câu nước đổ rồi khó hốt lại, không thể cứu vãn được nữa.

Tào Dĩnh cười nhẹ:

- Cha, anh ấy là cháu ai, có bối cảnh gì, có quan hệ gì với con đâu. Cha mau về, mẹ con một mình coi ngó cả một khu rừng lớn, bận tối mắt tối mũi.

Tào Đại Bằng kinh ngạc, lúc này ông ta mới hiểu ra, như vậy là con gái mình đã sớm biết xuất thân kinh thiên động địa của Bành Viễn Chinh.

Tào Dĩnh dạy ở trường tiểu học miền núi, trải qua một cuộc sống yên lặng, không màng danh lợi. Mặc dù trong nội tâm cô, tình cảm kia vẫn nồng nàn tha thiết, nhưng cô từ chối rời vùng núi này nửa bước.

Vợ chồng Tào Đại Bằng bắt đắc dĩ, đành phải để tùy cô tự lo liệu.

640. Chương 649: Tổ Chức Nói Chuyện?

Hai vợ chồng Tào Đại Bằng vừa hiểu rõ tâm trạng của Tào Dĩnh, nhưng đồng thời cũng có nhiều điều mờ mịt nhìn không thấu.

Cô đang chờ đợi, yên lặng chờ đợi. Dòng đời cuộn cuộn, nhân thế xôn xao, trong nháy mắt kẻ hồng nhan đã thành người già lão, đương nhiên sâu trong nội tâm cô hiểu được cái giá của sự kiên trì của mình, nhưng cô vẫn bằng lòng và dứt khoát cả đời không thay đổi.

Cho đến buổi sáng ngày hôm nay, có một cô gái xinh đẹp, phong thái cao quý tới ngôi làng nhỏ tọa lạc dưới chân núi này.

Mùa đông, nhiệt độ trong núi rất thấp, rất ẩm ướt. Khi mặt trời buổi sáng đỏ rực nhô lên khỏi biển mây, nhiệt độ của cả vùng núi mới bắt đầu tăng lên, mang lại một tia ấm áp.

Trường tiểu học nông thôn mà Tào Dĩnh dạy học, là một trường nhỏ vùng núi, chỉ có mười mấy học sinh, điều kiện tương đối đơn sơ, phần lớn đến từ các gia đình người miền núi ở vùng phụ cận. Nếu Tào Dĩnh không lưu lại làm giáo viên, những đứa bé này sẽ phải vượt núi băng đèo đến học ở thị trấn dưới chân núi đối diện, chỉ riêng việc lặn lội vất vả đường xa thế này, cũng đủ để rất nhiều học sinh bỏ học.

Mấy gian trường học nằm ở sườn núi, mà khu rừng nơi cha mẹ cô nhận thầu, ở gần đỉnh núi.

- Reng reng reng!

Tiếng chuông hết giờ học vang lên lạnh lói giữa núi rừng, khiến một đám chim sẻ hết hồn, lú lú bay lên trời.

Một đám học trò nhỏ reo lên hoan hô, lao khỏi lớp. Chúng trông thấy một cô gái xinh đẹp có vẻ như người từ thành phố tới, đứng cách đó không xa, đang mỉm cười.

...

- Tào Dĩnh, em còn nhớ chị không?

Tào Dĩnh thở dài:

- Chị, sao chị lại tới nơi heo hút này?

- Chị tới tìm em mà!

Hầu Kinh Trần cười hì hì.

- Tìm em?

- Là thế này. Tào Dĩnh, chị đang lập một quỹ từ thiện dành cho trẻ em nghèo miền núi không được đi học và trẻ em bị ung thư máu, nhưng một mình chị làm không hết việc, muốn nhờ em rời núi giúp chị, hai chị em mình cùng làm...Em cảm thấy thế nào?

Tào Dĩnh im lặng, đột nhiên hỏi một cách xa xăm:

- Chị Hầu, là anh ấy bảo chị tới sao?

Ánh mắt Hầu Kinh Trần đảo quanh, né tránh, đáp:

- Tào Dĩnh, chị khuyên em một câu, nếu đã không thể trốn tránh, dù em có trốn vào thâm sơn cùng cốc cũng trốn không được! Nghe lời chị đi, chúng ta cùng đối mặt!

Tào Dĩnh ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn Hầu Kinh Trần, giọng trở nên vô cùng phức tạp:

- Chị, như vậy là chị cũng...

Mặt Hầu Kinh Trần đỏ lên, lắc đầu nói:

- Không phải như em nghĩ đâu. Dù sao trong lòng người đó vẫn còn nghĩ tới em, hai người không thể đi đến với nhau được, có thể là do tạo hóa trêu người, nhưng chị...

Chị thà rằng đứng ở một bên, không có can đảm theo đuổi đến cùng tình cảm này. Bất quá, mạng sống này của chị, là do cậu ấy tặng cho, nếu trời cao nhất định để cho mạng sống của chị vẫn vút với bản thân cậu ấy, cuộc đời này chị cũng không suy nghĩ gì khác... Em gái, đi với chị đi, có một số việc, rốt cuộc chúng ta phải đối mặt với nó!

Gió núi lạnh thấu xương thổi tới, Hầu Khinh Trần xốc lại áo long, thở dài:

- Đi thôi, đi thôi!

Tào Đình ngập ngừng một lát, rồi từ từ dẫn Hầu Khinh Trần đi về chỗ ở của cô trong núi. Đó là một căn phòng nhỏ, mặc dù đơn sơ nhưng yên tĩnh và ấm áp. Mặt trời xán lạn chiếu rọi, phủ lên người hai cô một vàng sáng vàng nhạt.

Gió núi gào thét, có tiếng chó sủa băng quơ đầu đó trong sơn thôn.

...

Tin tức về Bành Viễn Chinh nóng sốt một thời gian ngắn, rồi dần lắng xuống. Nhưng quyết định bổ nhiệm mà quan trường thành phố Tân An mong đợi đã lâu, vẫn không thấy Tỉnh ủy ban hành.

Trưa ngày 26 tháng 12, Ủy ban nhân dân thành phố Tân An cử hành trọng thể lễ khánh thành xây dựng Học viện Tân An. Phía tỉnh phái tới Phó chủ tịch tỉnh Cung, người phân quản giáo dục, Sở Giáo dục phái Phó giám đốc Sở Giáo dục, trường Đại học Giang Bắc phái Phó bí thư Đảng ủy Tiêu Niên Khoa, tới tham dự. Đặc biệt, buổi lễ có sự hiện diện của một Thứ trưởng Bộ Giáo dục. Những trường đại học và cao đẳng khác trong tỉnh, cũng phái người đến chúc mừng.

Buổi lễ do Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy chủ trì, Bành Viễn Chinh đại diện Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố phát biểu đầy nhiệt tình, hoan nghênh các vị khách đến tham dự.

Bành Viễn Chinh bước tới trước micro, cao giọng nói:

- Phó chủ tịch tỉnh Cung kính mến, Thứ trưởng Bộ Giáo dục Lý, các vị lãnh đạo, các vị khách mời, các đồng chí, hôm nay là một ngày đặc biệt, chúng ta có mặt ở đây họp mặt một cách long trọng, ăn mừng Học viện Tân An xây dựng thành công, bắt đầu đi vào hoạt động, mở ra một chương mới cho sự nghiệp giáo dục đại học và cao đẳng ở thành phố Tân An. Trước hết, tôi xin đại diện Thành ủy Tân An, Ủy ban nhân dân thành phố Tân An, nhiệt liệt hoan nghênh các vị lãnh đạo, các vị khách mời đến dự lễ!

Kế tiếp, Bành Viễn Chinh đại diện cho Ủy ban nhân dân thành phố Tân An tuyên bố, thành phố tăng cường đầu tư vào giáo dục, trong ba năm tới, mỗi năm tăng 10 phần trăm, mà trong năm 2002, đầu tư cho giáo dục sẽ chiếm 4 phần trăm tổng thu nhập của thành phố.

Toàn hội trường, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Bành Viễn Chinh cười cười, kết thúc bài phát biểu, xoay người quay lại chỗ ngồi. Hàn Duy bước lên tiếp tục chủ trì:

- Kế tiếp, chúng ta vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Phó chủ tịch tỉnh Cung và Thứ trưởng Lý cùng cắt băng khánh thành!

...

Hôm sau ngày làm lễ, các cơ quan truyền thông mới đưa tin, nhưng trọng tâm các bài báo đặt vào bài phát biểu của Bành Viễn Chinh: “thành phố Tân An thật sự đẩy mạnh giáo dục, đưa ra mục tiêu chi 4% GDP thành phố cho giáo dục”, trên thực tế, đây là một cái tít rất ấn tượng.

Tin này vừa đưa ra, hàng loạt các cơ quan truyền thông trong nước đều đăng bài bình luận, tiếng vang rất lớn. Bởi vì mục tiêu đầu tư 4% GDP cho giáo dục, là một mục tiêu được Trung ương nói tới đã rất nhiều năm, nhưng vì đủ lý do, vẫn chưa đạt được. Chỉ là một thành phố, thành phố Tân An lại “đi tiên phong”, dĩ nhiên bị dự luận tập trung chú ý.

Thế cho nên, sau Tết Nguyên Đán, rất nhiều cơ quan truyền thông ở Thủ đô, cũng chạy tới Tân An phỏng vấn. Mười mấy cơ quan thông báo cho Ban tuyên truyền Thành ủy và văn phòng Ủy ban nhân dân thành

phố, nói muốn phỏng vấn Bành Viễn Chinh, Bành Viễn Chinh chịu không nổi, phải mượn cớ lên tỉnh họp để rời khỏi thành phố.

Tỉnh vẫn chậm chạp chưa bổ nhiệm, hẳn đã hiểu là do ông nội mình “can thiệp”. Nhưng không thể nói do Phùng lão mà hẳn không được tiếp nhận chức Bí thư Thành ủy Tân An. Chỉ có thể nói, Tỉnh ủy còn đang nghiên cứu và thảo luận, còn lúc nào mới có kết quả, rất khó nói.

Tuy nhiên Bành Viễn Chinh tràn đầy lòng tin đối với lần thăng chức này. Hắn cảm thấy không ai thích hợp hơn mình để nhận chức Bí thư Thành ủy này. Chắc chắn tỉnh sẽ cân nhắc sao cho giữ vững tốc độ phát triển kinh tế ổn định của thành phố Tân An.

Bành Viễn Chinh lên tỉnh tham dự hội nghị công tác kinh tế toàn tỉnh. Đầu năm tiến hành hội nghị công tác kinh tế đã trở thành thông lệ của tỉnh Giang Bắc. Kết thúc hội nghị, Bành Viễn Chinh định ra về, chợt thư ký của Tổng Bí thư Nam tới tìm hắn, nói là Chủ tịch tỉnh Tổng muốn gặp hắn, lại nói thêm, Chủ tịch tỉnh Tổng được Bí thư Tỉnh ủy Hầu ủy thác, muốn tiến hành tổ chức nói chuyện với hắn.

Nói chuyện? Bành Viễn Chinh ngần ra. Trong quãng thời gian mẩu chốt chuẩn bị nhậm chức, để tránh hiềm nghi, hắn không đến chỗ Tổng Bí thư Nam, nhưng Tổng Bí thư Nam lại cho gọi hắn.

641. Chương 650: Tỉnh Ủy Sắp Xếp

Phòng làm việc của Tổng Bí thư Nam là một gian phòng lớn ở đầu phía bắc lầu hai của văn phòng Tỉnh ủy.

Thư ký của Tổng Bí thư Nam đưa Bành Viễn Chinh tới cửa, Bành Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, gõ cửa.

- Mời vào.

Phía trong truyền ra giọng nói quen thuộc của Tổng Bí thư Nam, Bành Viễn Chinh nhìn thư ký của Tổng Bí thư Nam mỉm cười gật đầu, sau đó đẩy cửa vào.

- Chủ tịch tỉnh Tổng!

Bởi vì là cuộc nói chuyện chính thức và công khai, cho nên Bành Viễn Chinh cũng xưng hô một cách chính thức, bằng không hẳn đã gọi một tiếng “Chú Tổng”.

Tổng Bí thư Nam chăm chú nhìn Bành Viễn Chinh, khẽ mỉm cười, phát tay:

- Ngồi đi.

Lúc này Bành Viễn Chinh mới ngồi xuống.

Tổng Bí thư Nam được Bí thư Tỉnh ủy Hầu ủy thác, tiến hành “tổ chức nói chuyện” với Bành Viễn Chinh vì vậy ngay từ đầu ông ta liền đi thẳng vào vấn đề chính, không đề cập tới giao tình cá nhân.

- Đồng chí Viễn Chinh, hôm nay tôi được lãnh đạo chủ yếu Tỉnh ủy ủy thác, tiến hành tổ chức nói chuyện. Trải qua cân nhắc, Tỉnh ủy có một ý tưởng, muốn hỏi qua ý kiến của đồng chí. Nếu như đồng chí đồng ý, Tỉnh ủy có thể điều đồng chí đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại tỉnh công tác một thời gian ngắn, sau đó trao quyền cho cấp dưới, đến thành phố Trạch Lâm làm Bí thư Thành ủy.

Tổng Bí thư Nam cười cười, lại nói thêm:

- Đồng chí am hiểu về kinh tế, điều này đã tiếng lành đồn xa trong toàn tỉnh. Công tác ở cơ quan một năm, sau đó đến thành phố Trạch Lâm, cũng có lợi đối với cậu.

Bành Viễn Chinh kinh ngạc, hẳn không ngờ, dưới “áp lực” của Phùng lão, Tỉnh ủy lại điều hắn rời khỏi Tân An.

Dĩ nhiên, lãnh đạo Tỉnh ủy có ý định bố trí như vậy cũng là bình thường, bởi vì họ trừ tính công việc cho toàn tỉnh, chứ không chỉ giới hạn ở Tân An.

Mà từ góc độ của một quan chức, đối với sự bố trí như vậy, Bành Viễn Chinh cũng không thiệt thòi gì. Hắn không có kinh nghiệm công tác ở các cơ quan cấp cao, đến Ủy ban Kinh tế và Thương mại tỉnh làm một thời gian ngắn, sau đó lại thông dong trao quyền cho cấp dưới, đi nhậm chức Bí thư Thành ủy Trạch Lâm,

mặc dù thời gian có chậm một chút, nhưng nền tảng của hần sẽ vững vàng và chắc chắn hơn, có lợi cho sự phát triển lâu dài của hần.

Nhưng Bành Viễn Chinh đã dành quá nhiều tâm huyết cho sự phát triển của thành phố Tân An, bước kế tiếp, hần sắp triển khai công tác một cách hệ thống, lúc này Tân An đang ở vào giai đoạn phát triển trọng yếu, làm sao Bành Viễn Chinh chịu dễ dàng rời đi vào lúc này.

Hần cau mày, vội vàng nói:

- Chủ tịch tỉnh Tống, ngài hiểu rõ tôi mà. Tôi không muốn tranh giành vị trí Bí thư Thành ủy, lại càng không tranh giành quyền lực, tôi chỉ muốn làm chút chuyện có ích cho dân chúng. Công việc ở Tân An, tôi chỉ mới bắt đầu. Nếu như tôi đi, không có ai tiếp tục công việc còn dang dở, sợ rằng...Tôi kính xin Tỉnh ủy cân nhắc thật kỹ, cho tôi tiếp tục công tác ở Tân An, cho dù là tiếp tục làm Chủ tịch thành phố, tôi cũng bằng lòng ở lại.

Bành Viễn Chinh nói như chém đinh chặt sắt.

- Đồng chí Viễn Chinh, đồng chí không nên gấp gáp trả lời tôi, suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói.

Bành Viễn Chinh không chút do dự, nhẹ nhàng mà dứt khoát nói:

- Chủ tịch tỉnh Tống, tôi thỉnh cầu được tiếp tục đảm nhiệm Chủ tịch thành phố Tân An!

Thái độ của hần rất rõ ràng, thà rằng không thăng chức, cũng không rời khỏi Tân An, muốn mở rộng và hoàn thành mỹ mãn hệ thống công tác mà mình vừa làm tốt bước đầu. Còn về tương lai, hần chấp nhận làm kẻ trồng cây để đời sau được hưởng bóng mát.

Ánh mắt Tống Bính Nam ngưng tụ, giọng trở nên hết sức nghiêm túc:

- Đồng chí Viễn Chinh, không nên hành động theo cảm tính! Tôi biết đồng chí có tình cảm sâu nặng với Tân An, nhưng đây còn là công tác vì Đảng và nhân dân, đồng chí cũng nên có tầm nhìn lâu dài một chút.

- Chủ tịch tỉnh Tống, tôi hiểu sự quan tâm và bồi dưỡng của lãnh đạo, tôi chỉ cần thời gian ba năm, thỉnh cầu Tỉnh ủy cho tôi ở lại Tân An tiếp tục công tác!

Tống Bính Nam im lặng một lúc lâu, mới thở dài, nhìn Bành Viễn Chinh, trầm giọng nói:

- Đồng chí Viễn Chinh, tôi sẽ chuyển đạt ý kiến của đồng chí đến lãnh đạo chủ yếu Tỉnh ủy. Thôi được, hôm nay chúng ta chỉ nói tới đây. Đồng chí về trước làm việc, nhất định phải an tâm công tác, không nên vì chuyện này mà ảnh hưởng tới công việc.

- Tôi hiểu, tôi về đây, Chủ tịch tỉnh Tống.

Cuộc nói chuyện ngắn gọn, không quá năm phút đồng hồ. Ở thời điểm nhạy cảm này, Bành Viễn Chinh cũng không muốn ở lại chỗ Tống Bính Nam lâu hơn.

Sau khi Bành Viễn Chinh đi, Tống Bính Nam rời phòng làm việc, lên lầu ba, vào phòng làm việc của Hầu Niệm Nguyên. Hầu Niệm Nguyên ngẩng lên nhìn Tống Bính Nam, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Lão Tống, nói chuyện với đồng chí Tiểu Bành thế nào rồi?

- Bí thư Hầu, quả nhiên ngài đoán đúng, tiểu tử này đúng là một con lừa, chết sống không muốn rời khỏi Tân An, thà rằng tiếp tục ở lại giữ chức Chủ tịch thành phố, liên tục xin Tỉnh ủy xem xét thỉnh cầu của mình.

Tống Bính Nam thở dài.

Hầu Niệm Nguyên cười ha hả:

- Lão Tống, năm xưa tôi cũng mắc phải cái tính gàn này. Nhưng thật ra có thể hiểu được, cậu ta không muốn giao cho người khác làm chuyện mà mình đã khởi đầu, có thể không yên lòng, muốn trước sau vẹn toàn, suy nghĩ này cũng không thể nói là sai. Mà trên thực tế, những cán bộ có tinh thần làm việc như thế này, đã không còn thấy nhiều, chúng ta nên tôn trọng lựa chọn của cậu ta. Nhưng chúng ta cũng phải suy

nghĩ thấu đáo về vấn đề thời gian nhậm chức của cậu ta còn ngắn, để tránh rủi ro, cũng là vì trách nhiệm với đồng chí Tiểu Bành, có lẽ bây giờ chúng ta dùng phương án thứ hai đi.

- Vậy cũng không thể làm gì khác hơn như thế.

Vốn Tổng Bính Nam không muốn theo phương án hai, bởi vì phương án này có rất nhiều biến số, kết quả rất khó đoán và không chắc.

...

Bành Viễn Chinh còn chưa trở lại thành phố, Tỉnh ủy đã ra quyết định, yêu cầu Ban Tổ chức Tỉnh ủy thực hiện khảo sát điều tra cho vị trí Bí thư Thành ủy Tân An, phải một tổ công tác do Phó trưởng ban Tổ chức dẫn đầu, đến Tân An thực hiện điều tra dân ý.

Ban Tổ chức Tỉnh ủy báo cho Ban Tổ chức thành phố, người của Ban Tổ chức thành phố hầu như không thể tin vào lỗ tai mình. Tiến hành điều tra dân ý để xem Bành Viễn Chinh có thích hợp đảm nhiệm chức Bí thư Thành ủy hay không? Chuyện này...mấy chục năm chưa nghe nói!

Người của Ban Tổ chức Thành ủy không dám chậm trễ, vội báo cho Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy.

Hàn Duy nghe tin này, sửng sốt một lát, nhưng y lập tức ý thức được, có lẽ việc bổ nhiệm Bành Viễn Chinh có một chút trắc trở, hoặc là lãnh đạo cao cấp bất đồng ý kiến, cho nên mới đưa ra một phương pháp xử lý “linh hoạt” như vậy?

Ánh mắt Hàn Duy lóe lên.

Hàn Duy trầm ngâm một lát, nhắc điện thoại lên gọi cho Nghiêm Hoa:

- Đồng chí Nghiêm Hoa, Chủ tịch thành phố Bành có ở thành phố không?

- Bí thư Hàn, Chủ tịch thành phố Bành đình Tỉnh ủy dự hội nghị, có thể xế chiều mới trở về.

Nghiêm Hoa kính cẩn trả lời.

Hàn Duy ồ một tiếng, từ từ gác điện thoại.

Y vốn định gọi điện cho Bành Viễn Chinh, báo cho hắn chuyện này, nhưng nghe nói Bành Viễn Chinh ở tỉnh, y suy đoán chắc chắn Bành Viễn Chinh biết chuyện này, nhưng không ngờ, Bành Viễn Chinh cũng không hay biết gì.

Tới lúc Bành Viễn Chinh trở về thành phố, nghe Nghiêm Hoa báo tin kia, mặc dù vẻ mặt hắn không thay đổi, nhưng trong lòng ngầm cười khổ.

642. Chương 651: Tránh Né

Trong khi đó, Hàn Duy, Nghiêm Hoa và Ủy viên thường vụ Thành ủy, Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương cũng đã tìm tới cửa rồi.

Chuyện liên quan đến việc nhậm chức của Bành Viễn Chinh, lại là trưng cầu ý dân để xác định và đánh giá, tuy Ban Tổ chức Tỉnh ủy chủ trì triển khai, nhưng dù sao cũng phải dựa vào sự phối hợp của thành phố.

- Chủ tịch thành phố Bành, ngài xem chúng ta có nên mở hội nghị, phân công bố trí, để cấp dưới hiểu rõ, thống nhất suy nghĩ một chút.

Hàn Duy cười, nhẹ nhàng nói.

Hàn Duy nói như vậy, cũng là có hảo ý. Triệu tập trước hội nghị cán bộ lãnh đạo lãnh đạo các quận huyện, các ngành, đơn vị, nhấn mạnh “kỷ luật chính trị” một chút, sau đó để họ chia nhau hành động, làm công tác với quần chúng, tránh đến lúc người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến sau, đưa ra một kết quả không tốt, không những Bành Viễn Chinh mất mặt, mà ngay cả Thành ủy cũng mất hết thể diện.

Lão Tương kính cẩn xen vào nói:

- Chủ tịch thành phố Bành, Bí thư Hàn không tiện ra mặt, để tôi làm. Tôi bố trí xong, chúng ta mau sớm hành động, coi như là mở một hội nghị động viên.

Bành Viễn Chinh cười nhẹ:

- Không, tuyệt đối không nên. Lãnh đạo Ban Tổ chức Tỉnh ủy tới thực hiện công tác xác định và đánh giá, vốn là để điều tra ý dân một cách chân thật, chúng ta lại mở hội nghị nói trước, chẳng phải là làm chuyện mờ ám hay sao? Không được!

Ai tới làm Bí thư Thành ủy không quan trọng, quan trọng là cán bộ quần chúng phải hết sức tin tưởng bộ máy lãnh đạo Thành ủy. Không được làm bất cứ điều gì, hãy chờ người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy tới. Đối với chúng ta mà nói, đây là một cuộc thi và kiểm nghiệm, một kết quả chân thực, là đánh giá đích thực đối với công việc của chúng ta.

Bởi vì đây là một cuộc điều tra ý dân nhằm vào cá nhân tôi, để tránh hiềm nghi, bắt đầu từ xế chiều hôm nay, tôi xin phép Thành ủy nghỉ một tuần để tránh. Đúng lúc tôi đã đồng ý với vợ tôi, sẽ dẫn cô ấy đi du lịch Giang Nam, lúc bình thường không có thời gian, lúc này rảnh rỗi một chút.

Bành Viễn Chinh lại muốn rời thành phố để tránh, ba người Hàn Duy kinh ngạc. Nghiêm Hoa có phần lo lắng nhìn Bành Viễn Chinh, thầm nghĩ cho dù cậu không ngấm ngấm làm “động tác”, chỉ cần cậu ở lại thành phố, cũng đã có một lực ngăn chặn vô hình. Nhưng nếu cậu rời thành phố, kết quả rất khó nói chắc, lòng người khó dò, không ai đoán trước được!

Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương cũng mở miệng khuyên nhủ:

- Vâng, nhưng Chủ tịch thành phố Bành cần gì phải làm như vậy? Nếu ngài rời thành phố, thành phố nhiều công việc như vậy, ai đảm nhiệm? Điều này không thực tế!

Bành Viễn Chinh thở dài, thật ra thì hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng nếu Tỉnh ủy cho điều tra ý dân, hiển nhiên là có ý muốn lấy thành phố Tân An làm nơi thí điểm để cải cách chế độ đề bạt cán bộ, nếu như hắn không tránh né, dù kết quả như thế nào, tương lai cũng sẽ có người ở sau lưng nói này, nói nọ.

- Tôi tin vào cán bộ và quần chúng thành phố, cũng tin vào quyết sách chính xác của Tỉnh ủy. Sau khi tôi rời thành phố, công việc ở Thành ủy sẽ do Bí thư Hàn chủ trì...

Bành Viễn Chinh hơi ngáp ngừng, rồi quay lại nhìn Hàn Duy, cười nói với giọng thương lượng:

- Hay là, Bí thư Hàn chịu vất vả thêm một chút, cũng quản lý luôn công tác phía chính quyền?

Hàn Duy nhìn Bành Viễn Chinh, thấy ánh mắt trong sáng của hắn, biết hắn đã quyết tâm, không phải giả bộ, bèn im lặng gật đầu đáp ứng.

Tuy Hàn Duy chỉ đảm nhiệm công tác có mấy ngày, nhưng vì có người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy xuống điều tra, nếu không khống chế được tình hình, rất dễ xảy ra sai lầm.

Hàn Duy không ngờ Bành Viễn Chinh lại tin nhiệm mình như thế.

Ba người rời đi, Nghiêm Hoa trở lại phòng làm việc, cảm thấy tâm trạng bất an, lại quay lại chỗ của Bành Viễn Chinh. Bành Viễn Chinh đang thu dọn đồ đạc, thấy Nghiêm Hoa vào cửa, khẽ cười nói:

- Nghiêm đại tỷ, sao vậy, còn có việc à?

- Chủ tịch thành phố Bành, có phải cậu không muốn tiếp tục công tác ở thành phố Tân An nữa?

Nghiêm Hoa thấy Bành Viễn Chinh có vẻ không quan tâm đến việc Ban Tổ chức Tỉnh ủy điều tra ý dân, lại nghĩ tới xuất thân cao quý của hắn, đương nhiên cô suy đoán hắn có thể sẽ rời khỏi Tân An luôn, bởi vì một khi kết quả đánh giá không tốt, với tính cách cứng cỏi và khí phách của Bành Viễn Chinh, nhất định hắn sẽ tìm cơ hội rời đi, tìm đường thẳng chức khác.

Bành Viễn Chinh ngẩn ra:

- Nghiêm đại tỷ, sao chị lại nói như vậy?

Dừng một chút, Bành Viễn Chinh cười nói:

- Nghiêm đại tỷ, yên tâm đi, tôi sẽ không đi, ít nhất trong vòng từ ba đến năm năm, tôi sẽ không rời khỏi Tân An. Từ trước đến giờ, tôi làm việc làm người, trước sau vẹn toàn, chỉ nên hiểu tính của tôi.

...

Xế chiều hôm đó, Bành Viễn Chinh rời thành phố, tin tức truyền ra, toàn thành phố kinh ngạc.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như tham gia đoàn lễ hành “Năm ngày du lịch Giang Nam, thăm ba thành phố”, sáng sớm hôm sau đón xe đi Giang Nam.

Chuyến đi này, ngoài du lịch, còn có mục đích thăm người thân. Triệu Đình, đương của Bành Viễn Chinh, hiện nay là Phó bí thư Tỉnh ủy Giang Nam, cô Phùng Bá Hà cũng rời Thủ đô đến Giang Nam công tác, một nhà ba người định cư ở Giang Nam gần một năm, đây là ý của Phùng lão.

Ông cụ cho rằng người một nhà tập trung ở Thủ đô, bất lợi đối với việc “khai chi tán diệp” của nhà họ Phùng, để cho Triệu Đình ở Giang Nam ung dung mở rộng quan hệ xây dựng nền móng, thật ra cũng là một đường lui ổn thỏa.

Giang Nam là quê của Phùng lão. Mỗi người, cho dù ở địa vị cao đến mức nào, cũng mang một tình cảm đặc biệt đối với quê hương. Thậm chí Phùng lão còn thoáng có ý định về Giang Nam dưỡng lão, nhưng rốt cuộc nghĩ đến sự phát triển vững chắc của gia tộc, nên bỏ quá ý định đó.

Xe chạy nhanh vun vút, Phùng Thiển Như nghe nhạc qua điện thoại bằng tai phôn, thấy chồng thông dong lật xem một quyển tạp chí, bèn kê miệng vào tai hắn, hạ giọng hỏi:

- Ông xã, anh không lo lắng chút nào sao?

- Lo lắng chứ, anh lo kết quả sẽ làm anh khó xử... Nhưng lo lắng cũng vô ích, cứ im lặng theo dõi biến chuyển vậy. Anh tin, trời cao cũng công bình. Bao năm nay, anh không có bất kỳ tư tâm nào, làm bất cứ chuyện gì cũng căn cứ vào sự suy xét cho đại cục và sự phát triển lâu dài của thành phố, nếu như vậy mà vẫn không được người dân ủng hộ, thì đối với thành phố này, anh cũng không có gì tốt đẹp để phải lưu luyến.

Nếu như kết quả không tốt, chứng tỏ thời gian qua, anh quá mức lý tưởng hóa. Đã như vậy, lòng anh cũng nguội lạnh, làm cho xong mọi chuyện, rồi rời khỏi Tân An, từ chức không làm, cùng em đi du lịch khắp thế giới!

Ánh mắt Phùng Thiển Như lóe lên, đột nhiên cười hi hi:

- Thế này có thể gọi là cầu nhàu không đây? Lòng dạ nguội lạnh?

Bành Viễn Chinh mỉm cười.

...

Buổi sáng, Phó trưởng ban thường trực Tổ chức Tỉnh ủy Hà Tiên Lâm dẫn đoàn tới Tân An, bắt đầu tổ chức điều tra ý dân trong ba ngày, xem Bành Viễn Chinh có xứng chức hay không, có thích hợp làm Bí thư Thành ủy không. Việc Tỉnh ủy đề bạt cán bộ dựa vào điều tra ý dân, không chỉ ở Giang Bắc, mà trên cả nước, đây là lần đầu tiên, được giới truyền thông trong tỉnh gọi là “tăng cường sự giám sát của cộng đồng”.

Hà Tiên Lâm và người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy xuống xe, thấy Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy dẫn đầu đoàn cán bộ thành phố ra nghênh đón, hơi kinh ngạc. vừa bắt tay Hàn Duy, vừa hỏi:

- Đồng chí Viễn Chinh đâu?

Hàn Duy kính cẩn đáp:

- Trưởng ban Hà, Chủ tịch thành phố Bành nói muốn tránh đi, đồng chí ấy xin phép Thành ủy nghỉ một tuần, đưa vợ đi du lịch Giang Nam.

Hà Tiên Lâm ngạc nhiên, nhưng không nói gì, tiếp tục đi tới bắt tay chào hỏi lãnh đạo thành phố Tân An ra nghênh đón.

643. Chương 652: Bịa Đặt Sinh Sự

Rõ ràng, Bành Viễn Chinh tránh đi, công tác tạm thời của Thành ủy do Hàn Duy tạm thời phụ trách. Nói cách khác, hoạt động của tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy tại Tân An, do Hàn Duy phối hợp.

Hà Tiên Lâm quay lại nhìn Hàn Duy cười cười:

- Bí thư Hàn, tôi thấy thế này, chúng tôi nhận được Tỉnh ủy giao phó công tác, thời gian tương đối khẩn trương. Để quán triệt đầy đủ quyết sách hội nghị thường vụ Tỉnh ủy, xin Thành ủy hỗ trợ chúng tôi triệu tập người đứng đầu các ngành liên quan của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cũng như các quận huyện, đến thành phố dự hội nghị. Chúng ta tranh thủ nhanh chóng bố trí công tác điều tra và thu thập ý dân.

Hàn Duy cười, gật đầu, quay lại ra hiệu cho Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương nhanh chóng đi xử lý.

Sau đó Hàn Duy và tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến phòng làm việc của ông ta ngồi nghỉ một chút, đợi Ban Tổ chức Tỉnh ủy và văn phòng Thành ủy triệu tập hội nghị.

Theo suy nghĩ của Hàn Duy, không chế ý kiến xác định và đánh giá của cán bộ cấp quận huyện, sẽ không dẫn đến tình trạng không kiểm soát được, khiến xảy ra kết quả “không hay”. Nhưng Hà Tiên Lâm lắc đầu, trầm giọng nói:

- Bí thư Hàn, không được đâu, trước khi chúng tôi lên đường, lãnh đạo chủ yếu Tỉnh ủy đã chỉ thị, phải nghiêm túc thực hiện, không được làm một cách qua loa hình thức, phải thu thập ý dân một cách trung thực.

Bởi vậy, việc thu thập ý kiến đánh giá lần này, chủ yếu nhằm vào cán bộ bình thường và quần chúng.

Hà Tiên Lâm nói vậy, khiến mặt Hàn Duy có phần khó coi.

Quan chức có cấp bậc càng cao, càng nhiều “kiềng dè”, luôn chú ý đến ảnh hưởng chính trị, ngược lại, cán bộ bình thường thường không quan tâm đến các yếu tố đó, lập trường tương đối hạn hẹp, nếu như người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy thật sự nhằm vào cán bộ bình thường và quần chúng để thu thập ý kiến đánh giá, kết quả rất khó dự liệu.

Hàn Duy vốn muốn dò xét Hà Tiên Lâm một chút, xem thử rốt cuộc Tỉnh ủy muốn làm gì, nhưng Hà Tiên Lâm nói kín bưng như vậy, Hàn Duy cũng không dám nói thêm.

Thật ra, bản thân Hà Tiên Lâm cũng cảm thấy có điều ngờ vực.

Nhưng là cán bộ cao cấp của Ban Tổ chức Tỉnh ủy, trong lòng Hà Tiên Lâm thừa hiểu, đối với việc nhậm chức của Bành Viễn Chinh, nhất định trong Tỉnh ủy có sự bất đồng ý kiến, nếu không, Tỉnh ủy đã không phải làm theo cách này.

Chỉ có điều, Hà Tiên Lâm không sao giải thích được, với xuất thân của Bành Viễn Chinh như vậy, với ảnh hưởng lớn lao của Phùng gia như vậy, lẽ nào lãnh đạo Tỉnh ủy lại không nể mặt Phùng lão một chút? Huống chi, thành tích của Bành Viễn Chinh hết sức nổi bật, tiếng lành đồn xa, kinh tế thành phố Tân An phát triển vô cùng ngoạn mục, trong tình thế như vậy, lẽ ra Tỉnh ủy không nên làm “lớn chuyện” đối với việc nhậm chức của Bành Viễn Chinh.

...

Một giờ sau đó, các thành viên bộ máy quận huyện và ban ngành trực thuộc thành phố, gồm hơn trăm cán bộ cấp huyện tập trung ở hội trường Thành ủy.

Hàn Duy và người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy đi vào, các cán bộ có mặt nhiệt liệt vỗ tay chào đón. Hà Tiên Lâm cười cười, cùng Hàn Duy lên ngồi trên đài chủ tịch, sau đó không cần dài dòng chào hỏi bằng những lời khách sáo, liền đi thẳng vào vấn đề.

- Các đồng chí, hôm nay, được sự ủy thác của Tỉnh ủy, do Ban Tổ chức Tỉnh ủy bố trí, tôi dẫn tổ công tác đến Tân An thực hiện công tác xác định và đánh giá ý dân đối với tư cách nhậm chức của đồng chí Bành Viễn Chinh. Lần xác định và đánh giá này, Tỉnh ủy, Thành ủy và tổ công tác Tỉnh ủy tiến hành thử nghiệm

chế độ cải cách tuyển chọn và bổ nhiệm cán bộ một cách có hệ thống, là mục tiêu lớn cải cách chế độ cán bộ chúng ta.

Bởi vậy, lần xác định và đánh giá này có ý nghĩa trọng đại, xem như một mũi xung kích đối với công tác cải cách chế độ nhân sự cán bộ toàn tỉnh, mong rằng, các đồng chí có mặt ngày hôm nay, hết sức coi trọng. Sau khi trở về, lập tức thực hiện chu đáo, phối hợp công tác xác định và đánh giá của tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy.

Lần xác định và đánh giá này, do tôi trực tiếp lãnh đạo, Ban Tổ chức Thành ủy phối hợp. Đối tượng được thu thập ý kiến là cán bộ bình thường, người dân thành phố và nông dân. Chúng ta sẽ dựa theo danh sách do Thành ủy cung cấp, điều tra và lấy ý kiến cán bộ theo hình thức gặp mặt trực tiếp.

Hội nghị kết thúc, lập tức hành động.

Tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy chia thành ba đường, một đường đóng ở cơ quan, nhằm điều tra, thu thập ý kiến đánh giá của cán bộ cơ quan; một đường tới các nhà máy, hầm mỏ, xí nghiệp tiến hành điều tra; còn lại một đường xuống nông thôn, đầu tiên là đến thị trấn Vân Thủy, nơi trước kia Bành Viễn Chính từng công tác.

Việc trưng cầu ý dân hoàn toàn do người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy thực hiện một cách độc lập, Ban Tổ chức Thành ủy chỉ phối hợp. Trong ba ngày, tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy phát ra và thu về một ngàn phiếu điều tra, tiến hành nói chuyện trực tiếp sáu mươi tám lượt người, bao gồm cán bộ cơ quan, Đảng viên cán bộ lãnh đạo cấp huyện, công nhân, nông dân và học sinh.

Cho dù Bành Viễn Chính có nền tảng vững chắc ở thành phố Tân An, quyền cao chức trọng, tầm ảnh hưởng không cần phải nói, tuy nhiên trong khu rừng lớn, loại chim nào cũng có, trong tình thế không phải ủy kỳ vì lời “tổ giặc” được giữ bí mật, niêm phong cất vào kho, kết quả trưng cầu ý dân của Ban Tổ chức Tỉnh ủy sẽ ra sao, rốt cuộc Bành Viễn Chính được bao nhiêu người ủng hộ, thật sự là rất khó đoán trước.

Rất nhiều người vốn cho rằng Ban Tổ chức Tỉnh ủy chỉ làm một cách hình thức, chứ không nghĩ là Ban Tổ chức Tỉnh ủy sẽ công khai công tác thống kê và tuyên bố kết quả trưng cầu ý dân ở Tân An.

Tuy Tỉnh ủy cũng không căn cứ chủ yếu vào kết quả này để đưa ra quyết định, nhưng nếu như số phiếu ủng hộ quá ít, e rằng bản thân Bành Viễn Chính cũng không thể tiếp tục công tác ở Tân An nữa.

...

Buổi sáng ngày thứ tư, trong một căn phòng làm việc lớn của văn phòng Thành ủy, tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy, với sự phối hợp của nhân viên Ban Tổ chức Thành ủy, bắt đầu tổng hợp và chỉnh lý kết quả điều tra.

Toàn bộ công tác tổng hợp được tiến hành khép kín, không một tin tức lọt ra ngoài. Nhưng sau đó, trên diễn đàn trang web “Chuyện phiếm ở Tân An”, đột nhiên có người đăng một bài, khiến người ta đọc mà giật mình!

“Kết quả điều tra ý dân, Bành Viễn Chính đạt số phiếu quá thấp, sắp bị chuyển khỏi Tân An!”

Bài viết nhanh chóng trở thành “hot” chỉ sau một tiếng đồng hồ, lượng người để lại lời bình vượt con số một ngàn. Có người tỏ ý kinh ngạc, có người bất đắc dĩ, có người bất bình thay cho Bành Viễn Chính, cũng có người nhân cơ hội hả hê “bỏ đá xuống giếng”.

Lúc hơn 11 giờ sáng, Nghiêm Hoa nhận được thông báo của bộ phận theo dõi trên mạng, lập tức đến báo cáo với Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy.

Hàn Duy biến sắc, mở máy vi tính, vào diễn đàn kia, vội vã đọc lướt qua bài viết đó, đột nhiên đập bàn:

- Bịa đặt sinh sự, xúi bẩy gây chuyện, cực kỳ đê tiện! Trưởng ban thư ký Nghiêm, lập tức bảo Công an thành phố điều tra, điều tra ngay!

Nghiêm Hoa gật đầu, lập tức ra ngoài gọi điện thoại cho Trưởng Công an thành phố. Kết quả còn chưa được Ban Tổ chức Tỉnh ủy công bố, lại có người tung tin đồn trên mạng, liên quan đến lãnh đạo chủ yếu thành phố, làm sao bỏ qua được!

644. Chương 653: Ý Dân: Suy Tính Thực Tế

Khi tung bài viết lên mạng, không thể giấu được địa chỉ IP, mà thông qua địa chỉ IP, công an sẽ tìm được người tung bài viết lên mạng.

Điều làm mọi người bất ngờ là, người kia không phải là người dân bình thường, mà là một cán bộ cấp phó phòng đang công tác ở Phòng nghiên cứu Quận ủy Kiến An. Tên cán bộ này không post bài viết ở phòng làm việc, cũng không phải ở nhà, mà ở một tiệm net trên phố. Nhưng điều y không ngờ là tiệm net có camera quan sát, người của Công an thành phố chỉ cần kiểm tra là ra ngay.

Hàn Duy giận dữ, lập tức bảo văn phòng Thành ủy thông báo cho Quận ủy Kiến An và Bí thư Quận ủy Cổ Khải Minh.

Cổ Khải Minh lo sợ không yên, đồng thời cũng hết sức phẫn nộ. Thành ủy, dưới sự chủ đạo của Bành Viễn Chinh, đang đề cử với Tỉnh ủy cho y làm Phó chủ tịch thành phố, lúc này đang là thời điểm mấu chốt, để xảy ra loại chuyện này, rõ ràng khiến Cổ Khải Minh rất xấu hổ và khó xử.

Trước khi đến Thành ủy, Cổ Khải Minh đích thân ra lệnh cho Công an quận lập tức tiến hành thẩm tra cán bộ tung bài viết trên mạng kia.

Thật ra người này tung tin bịa đặt, cũng chỉ là muốn thừa nước đục thả câu, quấy rối dư luận mà thôi. Đương nhiên nguyên nhân sâu xa là vì trong thời gian Bành Viễn Chinh làm Bí thư Quận ủy Kiến An, y không được cất nhắc, đề bạt, đo đó ghi hận trong lòng.

Cổ Khải Minh đến phòng làm việc của Hàn Duy.

Trước khi Cổ Khải Minh đến, Hàn Duy đã nói chuyện điện thoại với Bành Viễn Chinh. Nghe xong về việc này, biểu hiện Bành Viễn Chinh rất bình tĩnh, chỉ nói một câu: xử lý nhẹ nhàng thôi, không cần chuyện bé xé ra to.

Hàn Duy hỏi lại, Bành Viễn Chinh giải thích ngắn gọn: trong thời đại Internet, vạn bất đắc dĩ công quyền mới can thiệp và ngăn cấm tự do ngôn luận trên mạng. Bịa đặt sinh sự tất nhiên đáng trách, cần phải điều tra, nhưng không nên hăng quá hóa dở.

Thái độ của Bành Viễn Chinh dập tắt cơn tức giận của Hàn Duy.

Bởi vậy, khi Cổ Khải Minh vào phòng làm việc của Hàn Duy, không nhìn thấy phong ba bão táp như y tưởng tượng.

- Đồng chí Khải Minh, dựa theo quy định có liên quan, tiến hành xử lý. Nhưng Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận các anh phải giám sát, tránh xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa.

Cổ Khải Minh ngậm miệng một chút, cũng không dám hỏi lại, chỉ gật đầu đáp ứng, rời khỏi Thành ủy, trở về quận lo liệu công việc.

Cùng ngày, Quận ủy Kiến An cách chức cán bộ tung tin kia, đồng thời kỷ luật nghiêm khắc về mặt Đảng. Tuy không phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng một khi đã bị kết tội “bịa đặt đối với lãnh đạo Thành ủy”, y đã không còn tiền đồ gì ở quan trường Tân An.

Không bao lâu, Ban kỷ luật thanh tra Thành ủy ra thông báo về kết quả xử lý, đồng thời, các nhân viên có liên quan ở văn phòng Thành ủy thông báo làm sáng tỏ bài viết tại trang web “Chuyện phiếm Tân An”.

Tuy nhiên, tin tức đã truyền ra ngoài với tốc độ rất nhanh. Chỉ qua một buổi tối, sáng hôm sau khắp đầu đường cuối ngõ ở Tân An, người dân thành phố đi ăn sáng đều bàn tán xôn xao về việc Bành Viễn Chinh sắp bị “xuống đài”, khiến toàn thành phố rúng động.

Không ai ngờ, lúc hơn tám giờ sáng, khi một số cán bộ cơ quan vừa mới đi làm, không ít quần chúng tụ tập trước cơ quan Thành ủy, giương biểu ngữ, hô khẩu hiệu, yêu cầu giữ Bành Viễn Chinh lại công tác ở Tân An.

Lúc đầu chỉ có hơn mười người, về sau càng lúc càng nhiều, không bao lâu đã là mấy trăm người, bốn phương tám hướng dòng người vẫn chen chúc kéo đến. Thật ra trong số đó có không ít người hiếu kỳ mà đến, tuy nhiên thường thì họ chỉ ở lại vài ba phút.

Nhân viên văn phòng Thành ủy thất kinh, một mặt thông báo cho Công an thành phố, phải lực lượng cảnh sát đến giữ trật tự, mặt khác, khẩn cấp thông báo cho lãnh đạo Thành ủy.

Sáng ngày tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy đưa ra kết quả thống kê, Hàn Duy và Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương đều lo lắng đợi. Đúng lúc đó, Nghiêm Hoa vội vã đi vào phòng làm việc của Hàn Duy, nói:

- Bí thư Hàn, có rất nhiều quần chúng tới...

Thật ra Hàn Duy và Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương đã nghe được động tĩnh, đang đứng trước cửa sổ nhìn đoàn người đông nghịt trước cổng cơ quan Thành ủy.

Về mặt Hàn Duy hơi phức tạp, nhiều người dân như vậy tự phát đến để thỉnh nguyện cho Bành Viễn Chinh ở lại, cho thấy uy tín cá nhân của hần tại Tân An vượt xa tưởng tượng của y. Tuy nhiên, trong lòng Hàn Duy thâm nghĩ, xuất thân cao quý của Bành Viễn Chinh cũng là một yếu tố quan trọng.

Đương nhiên dân chúng Tân An mong muốn có một “quan phụ mẫu” có bối cảnh, có năng lực, tính toán một cách thực tế, không có ai thích hợp hơn Bành Viễn Chinh.

Hàn Duy quay lại cười cười:

- Trưởng ban thư ký Nghiêm, cô đứng ra, đại diện Thành ủy nói chuyện với quần chúng, giải thích rõ ràng cho họ, nhanh chóng giải tán đoàn người, tranh xảy ra chuyện không hay. Đồng thời nói với người của Công an thành phố, phải chủ yếu cảnh giới, phòng ngừa có kẻ thừa nước đục thả câu.

Căn dặn Nghiêm Hoa xong, Hàn Duy quay lại mỉm cười với Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương, thông thả nói:

- Trưởng ban Tương, xem ra ý dân muốn Bành Viễn Chinh nhậm chức Bí thư Thành ủy. Anh đến nói chuyện này với Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy Hà, xem lúc nào có kết quả, nhanh chóng công khai đi.

Trưởng ban Tương cũng cười:

- Được, tôi đi lo việc này.

Nghiêm Hoa dẫn người của văn phòng Thành ủy đứng ở cổng trụ sở Thành ủy, với sự hộ vệ của mười mấy cảnh sát nhân dân, cầm loa phóng thanh, hướng về phía quần chúng, kêu gọi mọi người giải tán. Nhưng những người này đã có chuẩn bị mà đến, bây giờ chưa đạt được kết quả mong muốn, làm sao họ có thể ra về?

Đoàn người không gây rối, cũng không làm ồn, chỉ lẳng lặng đứng đó, giơ cao biểu ngữ “Nhân dân Tân An kiên quyết thỉnh cầu Chủ tịch thành phố Bành được ở lại Tân An công tác”, giằng co với nhân viên văn phòng Thành ủy và cảnh sát nhân dân.

Nghiêm Hoa bất đắc dĩ, lại phải quay lại xin chỉ thị của Hàn Duy.

Hàn Duy nhíu mày, phát tay nói:

- Rốt cuộc bên phía Ban Tổ chức cán bộ Tỉnh ủy đã có kết quả chưa?

Trưởng ban Tương vội vàng vàng đi vào, trầm giọng nói:

- Kết quả đã có, nhưng tạm thời chưa công bố. Hà Tiên Lâm đang báo cáo với lãnh đạo Tỉnh ủy, có công khai kết quả hay không, còn phải đợi lãnh đạo Tỉnh ủy chỉ thị.

Hàn Duy nhìn Trưởng ban Tương, thấy vẻ mặt y vẫn bình tĩnh, biết là y cũng không biết kết quả cụ thể.

Ba người đang thảo luận, một nhân viên trong tổ công tác của Ban Tổ chức Tỉnh ủy gõ cửa, vội vàng đi vào phòng làm việc của Hàn Duy, cười nói:

- Bí thư Hàn, Trưởng ban Tương, Trưởng ban Hà mời hai vị lãnh đạo Thành ủy sang bên đó.

Hàn Duy và Trưởng ban Tổ chức Thành ủy Tương nhìn nhau, cùng đứng dậy rời khỏi phòng làm việc của Hàn Duy, đi đến phòng nghỉ của tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy. Mà Nghiêm Hoa vẫn đang tiếp tục dẫn người đi trấn an quần chúng.

645. Chương 654: Kết Quả

Khuôn mặt Hà Tiên đầy vẻ tươi cười.

Thấy vậy, Hàn Duy liền thở phào nhẹ nhõm, biết kết quả là khá tốt.

- Trưởng ban Hà!

Hàn Duy cười, chào.

Hà Tiên Lâm mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Hai vị, kết quả vừa được thống kê xong. Để bảo đảm không sai sót, tôi đã bảo các đồng chí phúc tra lại một lượt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, như vậy là đã xác định.

Lần trưng cầu ý dân này, đồng chí Bành Viễn Chinh được hơn tám mươi phần trăm số phiếu, đây là một số liệu đáng kinh ngạc, vượt xa dự liệu của chúng ta. Mà số phiếu ủng hộ bộ máy lãnh đạo Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cũng khá cao, như thế chứng tỏ, dù là công tác của cá nhân đồng chí Bành Viễn Chinh, hay công tác của tập thể các đồng chí, đều được quảng đại quần chúng nhân dân thành phố Tân An thừa nhận và đánh giá cao.

Tôi vừa báo cáo lên lãnh đạo chủ yếu của Ban Tổ chức Tỉnh ủy, Ban Tổ chức Tỉnh ủy lại báo cáo lên Tỉnh ủy. Lãnh đạo Tỉnh ủy chỉ thị, yêu cầu tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy chúng tôi, công bố kết quả điều tra ý dân, thông qua hội nghị và Internet, nhanh chóng công bố kết quả cho quần chúng nhân dân rõ, để yên ổn lòng dân, đồng thời thay mặt Tỉnh ủy tỏ vẻ rất hài lòng đối với công tác của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố Tân An.

Hà Tiên Lâm vừa dứt tiếng, Hàn Duy có phần hơi kích động chăm chú nhìn Hà Tiên Lâm, tay nắm chặt.

- Đồng chí Hàn Duy, tôi và các đồng chí trong tổ công tác đã bàn bạc, quyết định công bố kết quả ngay tại chỗ, thành phố các anh phối hợp, đồng thời đưa tin trên mạng.

Hiển nhiên Hà Tiên Lâm đã biết trên Internet xuất hiện một số lời đồn tiêu cực về Bành Viễn Chinh, cũng nghe nói về một số quần chúng tụ tập trước cửa trụ sở Thành ủy để “thỉnh nguyện”.

Tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy tuyên bố kết quả điều tra ý dân ngay tại chỗ, với sự phối hợp của Thành ủy, nhanh chóng đưa tin trên các phương tiện truyền thông và cả trên Internet. Giữa trưa, đài truyền hình thành phố đưa tin trong mục thời sự.

Cùng lúc đó, tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy niêm phong các phiếu điều tra cất vào kho, chuẩn bị mang về tỉnh. Hồ sơ của cán bộ do tỉnh quản lý như Bành Viễn Chinh, là do Ban Tổ chức Tỉnh ủy quản lý.

Nghiêm Hoa nhanh chóng thông báo kết quả với quần chúng đang chờ trước cổng, đoàn người phấn khởi reo hò một lúc rồi từ từ giải tán, một cơn phong ba trong nháy mắt đã hoàn toàn tan biến.

Mọi việc thu xếp xong, lúc gần trưa, Hàn Duy bấm số điện thoại di động của Bành Viễn Chinh. Điện thoại vừa thông, bên kia nghe có tiếng gió thổi vù vù, và tiếng thở dốc của Bành Viễn Chinh:

- Bí thư Hàn, có việc?

- Chủ tịch huyện Bành, ngài đang làm gì mà thở hổn hển vậy?

- Ha ha, tôi đang ở trên đỉnh núi, núi này rất cao, leo tới đỉnh mất hơn ba giờ.

Bành Viễn Chinh cầm điện thoại di động né khỏi các đoàn du khách, tới một chỗ tương đối yên tĩnh và khuất gió, nghe điện thoại.

- Ha ha, leo núi rất tốt. Chủ tịch thành phố Bành, kết quả rất lý tưởng. Số phiếu ủng hộ cho cá nhân đồng chí lên tới hơn tám mươi phần trăm, bộ máy Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố cũng giành được sự ủng hộ khá cao, Tỉnh ủy rất hài lòng. Hiện giờ kết quả đã được công bố qua các phương tiện truyền thông. Chừng nào đồng chí trở về? Có lẽ sáng mai, người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy sẽ ra về.

Hàn Duy cười, nói.

Bành Viễn Chinh khẽ ồ một tiếng:

- Tốt lắm. Chiều nay tôi còn đi đến một địa điểm, sáng mai không thể về kịp. Bí thư Hàn, anh đại diện cho thành phố tiễn Trưởng ban Hà và mọi người, tôi tranh thủ sáng sớm sẽ trở về.

Hàn Duy ngăn ra, y tưởng Bành Viễn Chinh nghe tin sẽ lập tức trở về gấp, không ngờ hắn vẫn tiếp tục chuyển đi. Nhưng nếu Bành Viễn Chinh đã nói như vậy, y đành đáp ứng.

Phùng Thiên Như đeo ba lô leo núi uyển chuyển đi tới, cười nói:

- Ông xã, chúng ta phải quay về sao?

Bành Viễn Chinh cười to:

- Không vội, dù sao cũng phải tham gia xong chuyến đi của đoàn, chiều nay còn tham quan một điểm, sáng mai mình sẽ đi xem biểu diễn, chiều mai cùng quay về. Tối nay mình đến nhà cô đi, coi như chào tạm biệt.

Phùng Thiên Như gật đầu:

- Dạ.

Hiện giờ hai người đang ở tỉnh lỵ Giang Nam, mà nhà của cô Phùng Bá Hà ở đây.

Hàn Duy vừa cúp điện thoại, Nghiêm Hoa đã gọi tới. Rồi không ít lãnh đạo thành phố cũng đều lần lượt gọi điện thoại chúc mừng hắn. Tuy đây chỉ là kết quả điều tra ý dân, nhưng nó còn có ý nghĩa, việc Bành Viễn Chinh thăng chức Bí thư Thành ủy đã là điều chắc chắn.

Điều khiến Bành Viễn Chinh hơi bất ngờ là Cố Khải Minh cũng gọi điện thoại tới. Danh nghĩa là chúc mừng, nhưng cũng có hàm ý “thần phục”. Bành Viễn Chinh biết lúc này, Cố Khải Minh đang lo lắng vì việc “tung tin trên mạng”, rất sợ vì vậy mà chuyện y thăng chức Phó chủ tịch thành phố sẽ không thành.

Bành Viễn Chinh trấn an Cố Khải Minh, đại khái bảo y yên tâm, hắn sẽ trước sau như một, mạnh mẽ tiến cử y với Tỉnh ủy.

Bành Viễn Chinh đề bạt Cố Khải Minh, cũng không đơn thuần là để trống ra vị trí Bí thư Quận ủy cho Nghiêm Hoa, mà là lo lắng cho công tác tổng thể của thành phố. Hiện nay, những người hắn bồi dưỡng như Quách Vĩ Toàn, Lý Tuyết Yến, Điền Minh, Hoắc Quang Minh, Vương Hạo, Mã Thiên Quân...đều là cán bộ cấp huyện, còn lâu mới đạt tới cấp thành phố, nhìn lại bên cạnh hắn, cũng chỉ có Cố Khải Minh là thích hợp.

Cố Khải Minh có năng lực về công tác kinh tế, đã từng giữ chức Chủ tịch quận Tân An, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng, Chủ tịch quận Kiến An và Bí thư Quận ủy Kiến An, về tuổi tác, năng lực, thành tích đều phù hợp tiêu chuẩn đề bạt.

Từ trước đến giờ, Bành Viễn Chinh chỉ cư xử theo việc, không cư xử theo cá nhân, lại càng coi trọng năng lực và tố chất, lấy đại cục làm trọng. Bởi vậy, dù Cố Khải Minh từng chống đối hắn, trải qua mấy năm quan sát, hắn nhận thấy Cố Khải Minh là người có năng lực, hơn nữa, là người có khả năng thành công.

Một cánh én không làm nổi mùa xuân, muốn thành phố Tân An phát triển, sức lực một mình hắn là không đủ, chỉ có dựa vào sự chung sức hợp tác với các quan chức khác, mới có thể tạo nên hợp lực đủ để thúc đẩy sự phát triển.

- Lão Cố, yên tâm công tác, đừng vì chuyện này nọ mà ảnh hưởng tới suy nghĩ. Ngày mốt trở về thành phố, tôi sẽ tiếp tục đề cử với Tỉnh ủy, để anh gánh vác trách nhiệm cao hơn nữa.

Bành Viễn Chinh thần nhiên nói:

- Công tác ở quận, anh làm cho tốt, đương nhiên cũng phải chuẩn bị tư tưởng lên thành phố công tác.

- Cảm ơn lãnh đạo quan tâm và bồi dưỡng.

Cố Khải Minh hơi kích động, nói hơi lắp bắp.

Nói chuyện qua điện thoại với Bành Viễn Chinh xong, tâm trạng Cố Khải Minh liền thả lỏng. Trải qua mấy năm vừa rồi, rốt cuộc y đã nhận ra, sự rộng lượng của Bành Viễn Chinh lớn hơn y tưởng tượng rất nhiều, luôn lấy công việc làm trọng, mà hắn cũng không phải là người hay nói suông.

Đương nhiên, Bành Viễn Chinh cũng là người trọng “tình xưa nghĩa cũ”. Cán bộ công tác bên cạnh hắn, chỉ cần có năng lực, hầu như không ai không được đề bạt. Hoàn toàn có thể nói, nếu không có Bành Viễn Chinh đề bạt, Quách Vĩ Toàn, Lý Minh Nhiên, Nghiêm Hoa... không có cơ hội đi lên những vị trí như hôm nay, mà Hoắc Quang Minh Vương Hạo, Điền Minh, Mã Thiên Quân...càng không có cơ hội vượt qua cánh cửa cấp phòng để lên cấp huyện.

Trước đó, trải qua thảo luận, hội nghị thường vụ Thành ủy đã quyết định điều chỉnh công tác một số cán bộ, bao gồm Điền Minh được điều nhiệm làm Phó trưởng ban thư ký Thành ủy, Lý Tuyết Yến từ Ủy viên thường vụ Quận ủy, Trưởng ban thư ký Quận ủy, chuyển sang làm Phó bí thư Quận ủy Kiến An.

Lẽ ra quyết định điều chỉnh đã sớm được công bố, nhưng do Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến điều tra ý dân, chuyện này bị gác lại.

Dù sao, mấy điều chỉnh này đều do Bành Viễn Chinh thúc đẩy, nếu như kế tiếp, Bành Viễn Chinh không được giữ lại công tác ở thành phố Tân An, việc điều chỉnh mấy cán bộ này có thể sẽ có thay đổi, không ai biết ý của người đứng đầu Thành ủy lúc đó là như thế nào.

Bây giờ kết quả đã có, việc Bành Viễn Chinh thăng chức Bí thư Thành ủy có thể nói là đã xác định, đương nhiên Hàn Duy sẽ nhân lúc Bành Viễn Chinh không có mặt, công bố quyết định điều chỉnh, xem như giành lấy công đầu.

Buổi tối, Hàn Duy đại diện Thành ủy đãi tiệc đưa tiễn Hà Tiên Lâm và tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy.

Sáng hôm sau, khi tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy rời Tân An, trong nội thành chợt vang lên tiếng pháo giòn giã, chẳng khác nào ngày Tết.

Người của Ban Tổ chức Tỉnh ủy nhìn ra ngoài cửa xe, thăm nghĩ với uy tín cá nhân cao chót vót như vậy của Bành Viễn Chinh, nếu Tỉnh ủy điều một Bí thư Thành ủy từ nơi khác “nhảy dù” tới, sợ là rất khó triển khai công tác.

Hà Tiên Lâm thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, không nói gì. Đến Tân An một chuyến, mấy ngày nay thâm nhập vào các lĩnh vực phát triển của thành phố, y càng cảm nhận được ảnh hưởng to lớn của Bành Viễn Chinh đối với thành phố này.

“Thời gian tới, chắc chắn Bành Viễn Chinh sẽ tận dụng bối cảnh và ảnh hưởng của mình, thúc đẩy thành phố này phát triển với tốc độ cao...”

Hà Tiên Lâm thăm nghĩ.

Có một số điều, y giấu ở trong lòng, không ai biết được.

Tỉnh ủy cũng đã có dự định, nếu Bành Viễn Chinh không qua được cuộc điều tra ý dân, Tỉnh ủy sẽ điều hắn lên làm Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế và Thương mại tỉnh, sau đó trao quyền cho cấp dưới, đến thành phố khác nhậm chức Bí thư Thành ủy. Vị trí Bí thư Thành ủy Tân An, sẽ do Hà Tiên Lâm đảm nhiệm.

646. Chương 655: Vấn Đề Quản Lý Đô Thị

Sáng hôm sau, cơ quan ngôn luận Tỉnh ủy, tờ Giang Bắc nhật báo đăng bài bình luận ngay trên trang nhất: “Bắt đầu từ năm 2001, Ban Tổ chức Tỉnh ủy thăm dò thành lập chế độ điều tra ý dân, đưa điều tra ý dân vào trong hệ thống khảo hạch, đánh giá và đề bạt cán bộ lãnh đạo Đảng chính. Điều tra ý dân phản ánh lòng dân đối với cán bộ lãnh đạo, là cuộc kiểm tra toàn diện đối với cán bộ, đề xuất kiến nghị cải tiến công tác có ý nghĩa quan trọng. Sau này, phải nghiêm túc tổ chức hoạt động điều tra, hình thành cơ chế hiệu quả và lâu dài, bảo đảm điều tra ý dân đạt được hiệu quả thực tế.”

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như kết thúc chuyến du lịch, chiều cùng ngày đón xe quay lại Giang Bắc. Trước khi về Tân An, hai vợ chồng đến thăm Tổng Bính Nam theo lễ tiết.

Đến Tổng gia, Bành Viễn Chinh thấy bài báo kia, vội đọc lướt qua, trong lòng hơi cảm khái. Chuyện của hắn rốt cuộc đã được xác định, sẽ không cần phải lo lắng gì nữa.

Tổng Bính Nam cũng nói bóng gió với hắn, sáng ngày kia, Tỉnh ủy sẽ tiến hành hội nghị thường vụ, nghiên cứu thảo luận mấy vấn đề quan trọng, bao gồm việc chọn Bí thư Thành ủy và Chủ tịch thành phố Tân An.

Nếu như tất cả đều thuận lợi, việc bổ nhiệm hắn sẽ được đưa ra vào trung tuần tháng này, có chậm lắm cũng xong trước cuối tháng.

Bành Viễn Chinh và Phùng Thiển Như ở lại tỉnh lỵ một đêm, sáng sớm hôm sau, ăn điểm tâm xong, Bành Viễn Chinh lái xe trở về thành phố.

Hiện giờ, nếu không bị kẹt xe, đi đường cao tốc khoảng nửa tiếng đồng hồ là tới. Bành Viễn Chinh cho xe chạy thật nhanh.

Phùng Thiển Như biết chồng sốt ruột trở về đi làm, cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nhắc hắn chạy chậm lại một chút, kéo xảy ra nguy hiểm.

Chưa tới 10 giờ, xe đã rời đường cao tốc, bắt đầu vào thành phố Tân An. Bành Viễn Chinh giảm tốc độ, chuẩn bị đưa vợ về nhà.

Đến giao lộ, chột xe bị chặn lại.

Phía trước, một đám người tụ tập chắn ngang đường, tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng vang lên tiếng quát tháo và ẩu đả. Một chiếc xe đậu ở phía trước, mé bên trái, trên thành xe ghi mấy chữ “Đội quản lý đô thị”, tiếng quát tháo và ẩu đả vọng ra từ đây.

Bành Viễn Chinh nhíu mày, dừng xe ở ven đường, rồi bước xuống đi tới đó. Phùng Thiển Như vẫn ở lại trên xe, lật xem tạp chí.

Bành Viễn Chinh đi tới phía trước, thấy 6 nhân viên Quản lý đô thị, trong đó ba người chấp tay sau lưng xem náo nhiệt, còn ba người đang đuổi đánh hai vợ chồng người bán hàng rong độ tuổi trung niên. Căn cứ vào đám rau vương vãi trên mặt đường, hắn họ là người bán rau.

Đầu tóc người phụ nữ xõa tung, ngồi dưới đất liều mạng ôm chặt chân một nhân viên Quản lý đô thị, gào khóc không ngừng; còn người đàn ông bị hai nhân viên Quản lý đô thị đánh ngã trên mặt đất, lại còn bị họ hung hăng đá thêm mấy đá.

- Chạy hả? Mày chạy đi, ĐM mày, chạy cho tao xem!

Một nhân viên Quản lý đô thị hùng hổ cúi xuống đâm một đấm vào mặt người đàn ông bán hàng rong, khiến ông ta kêu thất thanh.

Một người có vẻ là đội trưởng, xoa tay, lớn tiếng nói:

- Được rồi, thả nó ra! Tịch thu xe đấy! Hai người về chuẩn bị 500 tệ nộp phạt, khi nào nộp tiền thì lãnh xe ra. Nói cho mấy người biết, lần sau không được tái phạm, nếu như còn đi bán rong trong thành phố, để chúng tôi bắt được một lần, phạt một lần!

Lúc này hai nhân viên Quản lý đô thị kia mới tức giận bỏ tay ra, xoay người định đi.

Hai vợ chồng người bán hàng rong thấy 6 người kia định mang xe đẩy của họ đi, cuống quýt, khóc la thảm thiết. Người phụ nữ lại liều mạng ôm lấy chiếc xe, mặc cho Quản lý đô thị lôi kéo, cũng không chịu buông.

Hai nhân viên quản lý thị trường chửi bới om sòm, một người bước tới ôm lấy thắt lưng người phụ nữ kéo mạnh xuống, rồi quăng bà ta một cái, người phụ nữ kêu thảm một tiếng, té nằm trên mặt đất.

Rất nhiều người đứng xem tỏ vẻ bất mãn trước cảnh đó. Hiện nay, quản lý đô thị còn kiêu ngạo hơn cả cảnh sát, suốt ngày truy đuổi những người bán hàng rong, hờ một chút là cư xử mà cách thô bạo. Trong trường hợp này, đương nhiên là người bán hàng rong có sai khi đến khu phố sầm uất để bán rong, không chỉ cản trở giao thông mà còn ảnh hưởng bộ mặt thành phố. Tuy nhiên, đó không phải là lý do để quản lý đô thị sử dụng bạo lực.

Bành Viễn Chinh cau mày, thật sự là hắn thấy rất chướng mắt, bèn tách đám người ra, đi về phía trước, lớn tiếng nói:

- Sao các người đánh người ta? Các người là nhân viên chấp pháp, chứ không phải lưu manh đầu đường xó chợ!

Nhân viên quản lý đô thị kia cười gằn, liếc nhìn Bành Viễn Chinh, phất phất tay:

- Anh là ai? Ổ không tính xía vào chuyện người khác à? Cút nhanh đi, đừng cản trở chúng tôi thực hiện công vụ!

Thấy có người “hỗ trợ”, hai vợ chồng người bán hàng rong đứng lên, một trước một sau bảo vệ chiếc xe đẩy làm bằng một tấm ván. Tuy chiếc xe không đáng mấy đồng, nhưng nó là phương tiện mưu sinh chủ yếu của họ, làm sao để quản lý đô thị tịch thu được. Về phần phạt 500 tệ, họ không có khả năng để nộp phạt, nên biết rằng, họ bán rau một tháng cũng chưa chắc kiếm được mấy trăm tệ.

Nhân viên quản lý đô thị và người bán hàng rong lại giằng co với nhau.

Bành Viễn Chinh thở phào một cái, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Chủ tịch quận Quách Vĩ Toàn, nói về chuyện này.

Không bao lâu sau, một chiếc xe màu đen có rèm che chạy như bay tới, Mã Hách Lượng, tân Cục trưởng Cục quản lý đô thị vừa mới được thành lập của Quận Kiến An. Quách Vĩ Toàn, và các lãnh đạo ngành có liên quan của chính quyền quận đã tới.

Mã Hách Lượng đột nhiên xuất hiện tại hiện trường, mấy nhân viên quản lý đô thị rất bất ngờ. Người cầm đầu đội chạy vội tới, cười nịnh:

- Cục trưởng Mã, sao ngài lại tới?

Mã Hách Lượng hừ lạnh trong mũi, không thèm để ý tới y, mặt đầy vẻ tươi cười, vừa đi về phía Bành Viễn Chinh đang đứng chấp tay sau lưng, vừa kính cẩn chào:

- Chủ tịch thành phố Bành!

Bành Viễn Chinh từng nhậm chức ở Quận Kiến An, đối với Mã Hách Lượng cũng không xa lạ, bởi vì trước kia Mã Hách Lượng là cán bộ cấp phó phòng của văn phòng Quận ủy.

- Mã Hách Lượng? Bây giờ anh là Cục trưởng Cục quản lý đô thị quận Kiến An?

- Dạ đúng vậy, Chủ tịch thành phố Bành, hiện giờ tôi công tác ở Cục quản lý đô thị!

Mã Hách Lượng thấy sắc mặt Bành Viễn Chinh âm trầm như nước, biết là cấp dưới của mình đã gây họa, kinh sợ đứng đó, không dám thở mạnh.

- Giữa ban ngày ban mặt, dùng bạo lực hành hung người dân trước mặt bao người, đây là tác phong của Cục quản lý đô thị sao?

Bành Viễn Chinh cười lạnh, nói:

- Nếu như Cục quản lý đô thị các vị chấp pháp theo kiểu như vậy, tôi thấy cũng không cần cái Cục này đâu, giải tán quách đi!

- Chủ tịch thành phố Bành...Chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi lập tức chỉnh đốn và cải cách. Mấy người các người còn không mau nâng “người đồng hương” lên à?

Mã Hách Lượng vừa kinh hồn táng đờm đi theo Bành Viễn Chinh tỏ thái độ, vừa quát mấy nhân viên quản lý đô thị kia.

Lúc này, ba chiếc xe có rèm che màu đen đã chạy tới. Không những Chủ tịch quận Quách tới, mà Bí thư Quận ủy Cố Khải Minh cũng chạy tới, đồng thời còn có Lâm Thái, Phó chủ tịch quận phân quản xây dựng.

Lúc Bành Viễn Chinh gọi điện thoại, Cố Khải Minh đang bàn chuyện công tác ở chỗ Quách Vĩ Toàn, nghe tin không dám chậm trễ, vội cùng nhau chạy tới.

647. Chương 656: Trở Lại Thành Ủy

Không thể không nói, kiếp trước Bành Viễn Chinh có ấn tượng rất tệ đối với nhân viên quản lý đô thị. Nhưng kiếp này, đây là lần đầu hắn tận mắt trông thấy bọn quản lý đô thị đối xử tàn tệ đối với người bán hàng rong, khiến hắn vô cùng tức giận.

Trước mặt Cố Khải Minh, Quách Vĩ Toàn và các lãnh đạo quận, Bành Viễn Chinh nổi trận lôi đình, mấy nhân viên quản lý đô thị kia mới biết, anh chàng “Trình Giảo Kim” (1) này là Bành Viễn Chinh, đang giữ chức Chủ tịch thành phố, sắp thăng chức Bí thư Thành ủy Tân An, không khỏi tuôn mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cán bộ dưới cơ sở không biết Bành Viễn Chinh, do hắn rất ít khi xuất hiện trên tivi và các cơ quan truyền thông. Từ lúc hắn nhậm chức đến giờ, ảnh chụp chỉ đăng lên báo vài ba lần, nhưng đều ở báo Đảng, mấy nhân viên quản lý đô thị này không nhận ra hắn là điều dễ hiểu.

Bình thường bọn họ vẫn làm việc với tác phong như vậy, không nghĩ rằng mình làm sai. Bọn họ cho rằng, nếu như có thái độ nhẹ nhàng, những người bán hàng rong “xảo quyết” này sẽ không coi ra gì, dù hôm nay bỏ đi, ngày hôm sau lại quay lại. Để đối phó với họ, chỉ có cách đuổi cổ, cho dù là thô bạo một chút, cũng là vì hình ảnh văn minh của toàn thành phố. (sic!)

Nhưng ngày hôm nay, mấy nhân viên quản lý đô thị và cả Cục trưởng Mã Hách Lượng, đều biết đã gây họa, bị Chủ tịch thành phố Bành bắt gặp ngay tại chỗ.

Bí thư Quận ủy, Chủ tịch quận, Phó chủ tịch quận phân quản, đều có mặt, tình thế này khiến họ rất sợ hãi.

Cố Khải Minh rất bối rối, vụ tung tin trên Internet còn chưa dẹp xong, mấy nhân viên quản lý đô thị này lại gây thêm phiền phức cho y. Cho dù như thế nào, nhân viên quản lý đô thị sử dụng bạo lực trước mặt mọi người, bị Bành Viễn Chinh bắt gặp, chuyện này không tránh khỏi một cơn gió lốc chính đồn và cải cách hệ thống quản lý đô thị quận Kiến An.

Cố Khải Minh tỏ thái độ với Bành Viễn Chinh, sẽ trừng phạt mấy nhân viên quản lý đô thị kia thật nghiêm khắc.

Sau đó, chờ Bành Viễn Chinh đi khỏi, Cố Khải Minh cùng với Quách Vĩ Toàn và Phó chủ tịch quận phân quản, triệu tập văn phòng Ủy ban nhân dân quận, Ủy ban Xây dựng quận và Cục quản lý đô thị quận, mở một hội nghị ngay tại hiện trường. Cố Khải Minh đề xuất cách chức toàn bộ sáu nhân viên quản lý đô thị, chờ điều tra xét xử, Cục trưởng Cục quản lý đô thị Mã Hách Lượng làm kiểm điểm bằng văn bản trước Ủy ban nhân dân quận, đại diện cho Đảng ủy Cục quản lý đô thị công khai xin lỗi hai vợ chồng người bán hàng rong, bồi thường tổn thất kinh tế và chi phí trị thương cho hai người.

Cùng lúc đó, Cục quản lý đô thị quận Kiến An lập tức tiến hành chỉnh đốn tác phong, đẩy mạnh năm hành động “Chấp hành pháp luật một cách văn minh”. Đồng thời, yêu cầu thiết lập đường dây nóng, tiếp nhận ý kiến và sự giám sát của quần chúng.

Đột nhiên Quách Vĩ Toàn đưa ra một kiến nghị. Y trầm giọng nói:

- Bí thư Cố, tôi nghĩ ra một giải pháp.

- Lão Quách, anh nói xem!

Cố Khải Minh biết Quách Vĩ Toàn là tâm phúc của Bành Viễn Chinh, đối với Quách Vĩ Toàn tương đối khách khí.

- Bí thư Cố, hai năm gần đây, các cơ quan truyền thông và Internet đã đăng nhiều bài về vấn đề quản lý đô thị. Cũng không chỉ quận chúng ta có hiện tượng chấp pháp không văn minh. Nguyên nhân chủ yếu, tôi nghĩ là do quyền hạn của Cục quản lý đô thị quá lớn, thiếu chế độ giám thị và quản chế một cách hiệu quả. Nhưng trong điều kiện xã hội hiện nay, không thể thiếu bộ phận quản lý đô thị. Căn cứ nguyên tắc này, tôi thấy chỉ bằng đưa Cục về Ủy ban Xây dựng quận quản lý. Đồng thời, xác định rõ ràng quyền hạn và phạm vi quản lý của bộ phận Quản lý đô thị, quản lý đến mức nào, dùng phương thức gì v.v..., đều phải cụ thể và rành mạch.

Quách Vĩ Toàn khoát tay:

- Có lẽ, trực tiếp sáp nhập Cục quản lý đô thị vào Ủy ban Xây dựng quận, để Ủy ban Xây dựng quận thành lập Phòng quản lý đô thị.

Cố Khải Minh kinh ngạc, Mã Hách Lượng toát mồ hôi lạnh. Đây là Quách Vĩ Toàn muốn hủy bỏ Cục quản lý đô thị, cho dù Cục quản lý phải chịu sự lãnh đạo của Ủy ban Xây dựng quận hay sáp nhập trực tiếp vào Ủy ban xây dựng quận, đều có nghĩa là Cục quản lý đô thị không còn sự tồn tại độc lập.

- Lão Quách, như vậy có thích hợp không? Thành phố chưa có tiền lệ.

Cố Khải Minh trầm ngâm nói.

Quách Vĩ Toàn nở nụ cười:

- Bí thư Cố, thành phố không có tiền lệ. Nhưng ở một số địa phương trong nước cũng không có Cục quản lý đô thị. Chức năng của bộ phận quản lý đô thị có phần trùng lặp với Ủy ban Xây dựng, nếu như có thể sáp nhập, còn có thể quy phạm hóa hoạt động chấp pháp quản lý đô thị ở mức tối đa.

Cố Khải Minh trầm ngâm một chút, liếc nhìn Quách Vĩ Toàn một cái.

Y không phản bác lại Quách Vĩ Toàn, mặc dù trong lòng không cho là đúng. Y rất sợ, đây là ý kiến của Bành Viễn Chinh, hẳn nhờ Quách Vĩ Toàn nói ra miệng.

Trên thực tế, tuy đó không phải là ý tưởng của Bành Viễn Chinh, nhưng vào năm ngoái, trong lúc nói chuyện riêng với nhau, Bành Viễn Chinh từng nói với Quách Vĩ Toàn về việc sáp nhập Cục quản lý đô thị vào Ủy ban Xây dựng, do chức năng hai đơn vị này trùng nhau.

Cố Khải Minh ngập ngừng một lúc, rồi gật đầu nói:

- Ý kiến không tồi, nhưng còn cần phải thận trọng thảo luận. Như vậy đi, lão Quách, trong hội nghị thường vụ lần sau, chúng ta đưa vấn đề ra cho các đồng chí thảo luận một chút, rồi báo cáo lên thành phố, xem ý kiến của thành phố ra sao. Nếu thành phố đồng ý, chúng ta đi tiên phong cũng không sao.

...

Bành Viễn Chinh chậm rãi đi vào trụ sở Thành ủy, không ít cán bộ cơ quan trông thấy hẳn, đều đứng lại, cung kính chào hỏi.

Trước sau như một, Bành Viễn Chinh nhã nhặn gật đầu chào hỏi mọi người, rồi đi thẳng đến phòng làm việc.

Điền Minh đã đến nhận chức Phó trưởng ban thư ký Thành ủy. Y nghe nói Bành Viễn Chinh đã trở về, lập tức phấn khởi chạy tới phòng làm việc của Bành Viễn Chinh.

Tuy nhiên Điền Minh đã chậm chân. Phòng làm việc của Bành Viễn Chinh đã chật cứng các lãnh đạo chủ yếu của cơ quan, mà ngay cả trên hành lang, Hàn Duy cũng đang ngắc đầu mà bước ở phía trước y.

Người đến báo cáo công tác rất nhiều, Điền Minh thấy vậy, bèn im lặng xoay người trở về.

Hàn Duy vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, đằng hắng một tiếng.

Mấy cán bộ đến với danh nghĩa báo cáo công tác, thấy Hàn Duy, đều có phần hậm hực cáo từ.

Nhìn họ rời khỏi, Bành Viễn Chinh mỉm cười, cầm một bao thuốc lá trên bàn ném cho Hàn Duy:

- Bí thư Hàn, tôi đi Giang Nam mang về ít thuốc lá, anh hút thử xem.

Hàn Duy đón lấy, cười ha hả:

- Tôi không khách khí đâu.

Có chuyện này, muốn thông báo với đồng chí một chút.

Hàn Duy cười:

- Hai ngày nay, tôi và đồng chí Nghiêm Hoa bàn bạc, định tham khảo chế độ của huyện Lân trước kia, đẩy mạnh hoạt động đưa cán bộ cơ quan về quận huyện và xã, thị trấn, luân phiên công tác, rèn luyện một chút, có tác dụng cải thiện tác phong và hiệu năng công tác ở cơ quan.

Tôi nghĩ hoạt động này cũng là cho các đồng chí ở cơ quan một cơ hội, Ở cơ quan, có rất nhiều người công tác đã hơn mười năm, thậm chí hơn hai mươi năm, không có cơ hội đến cơ sở, họ cũng không có cơ hội phát huy năng lực, chỉ có thể ngồi mài đống quần ở cơ quan cả đời. Nếu như chúng ta tạo ra cơ hội, lựa chọn một số cán bộ xuống cơ sở công tác luân phiên, khơi thông con đường thăng chức cho họ, tôi nghĩ điều đó có lợi cho việc xây dựng đội ngũ cán bộ.

Sự kiện tung tin trên mạng, khiến Hàn Duy càng nhận thấy, ở cơ quan có quá nhiều người rảnh rỗi, ăn no dưỡng mỡ, nhân cư vi bất thiện, chi bằng để họ xuống cơ sở làm chuyện có ích hơn.

Bành Viễn Chinh nhướng mày, chột vỗ tay tán thưởng, cười nói:

- Ý kiến hay! Bí thư Hàn, tôi nghĩ hoạt động luân phiên xuống cơ sở công tác, cải thiện tác phong, là rất cần thiết. Tuy nhiên, không thể làm một cách hình thức, mà phải hình thành một cơ chế hiệu quả. Tôi thấy sau này chúng ta phải ban hành một quy định, hễ là cán bộ đảm nhiệm quản lý một bộ phận, buộc phải có kinh nghiệm công tác ở cơ sở.

Thật ra Bành Viễn Chinh đã sớm có ý nghĩ này, nhưng hắn là Chủ tịch thành phố, chứ không phải Bí thư Thành ủy, công việc “quản lý và huấn luyện cán bộ” trong phạm vi toàn thành phố như thế này, chỉ có thể do Thành ủy đứng ra làm, hắn không thể làm thay. Hôm nay Hàn Duy chủ động đề cập tới vấn đề này, đương nhiên hắn vui vẻ ủng hộ.

- Được, nếu như đồng chí đồng ý, tôi sẽ bảo văn phòng Thành ủy và Ban Tổ chức Thành ủy phối hợp đưa ra một phương án, xem nên triển khai hoạt động thế nào, mỗi đợt điều chuyển mấy người, thời gian bao lâu, đều cần xác định một cách cụ thể và chi tiết.

Hàn Duy nói xong, rút ra một điều thuốc đưa cho Bành Viễn Chinh, rồi cũng tự mình châm một điều.

Hàn Duy hít sâu một hơi, nhả ra một vòng khói, rồi lại nói:

- Thời gian gần đây, lòng người ở các quận huyện có phần xao động, đồng chí trở về là tốt rồi. Đồng chí xem có cần triệu tập một hội nghị các Bí thư Quận ủy, Huyện ủy, trấn an nhân tâm?

Thời gian vừa qua, do tổ công tác Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến Tân An điều tra ý dân, khiến một số cán bộ quận huyện cảm thấy bất ổn. Hiện giờ, Bành Viễn Chinh sắp nhậm chức Bí thư Thành ủy, Hàn Duy cho rằng nên sớm triệu tập hội nghị để trấn an.

Bành Viễn Chinh trầm ngâm một chút, lắc đầu:

- Bí thư Hàn, tôi thấy thôi đi, đợi vài ngày nữa xem sao.

Ý Bành Viễn Chinh là chờ thêm vài ngày nữa, Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến thành phố tuyên bố bổ nhiệm, đến lúc đó, hắn lấy thân phận tân Bí thư Thành ủy nói vài câu, còn có tác dụng hơn bây giờ nói vạ câu.

...

Điền Minh thấy phía Bành Viễn Chinh “yên tĩnh” rồi, mới im lặng đi qua, gõ gõ cửa, đẩy cửa mà vào.

- Lãnh đạo!

Tuy Điền Minh đã là lãnh đạo cấp “chính huyện”, cũng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng đối với Bành Viễn Chinh vẫn kính cẩn như trước.

Đối với Điền Minh, Bành Viễn Chinh vừa có ơn dẫn dắt vừa có ơn tri ngộ, có thể nói là nặng như núi, sâu như bể. Nếu như không có Bành Viễn Chinh, hiện giờ e rằng y cũng vẫn không được như ý ở thị trấn Vân Thủy, cao lắm cũng chỉ là một Phó chủ tịch thị trấn mà thôi. Từ khi được công tác bên cạnh Bành Viễn Chinh, là bước ngoặt quan trọng đối với số phận của Điền Minh. Mấy năm nay, Điền Minh thẳng tiến, mạnh mẽ thực hiện hoài bão và lý tưởng.

- Điền Minh, ngồi đi. Chừng nào cậu đến cơ quan?

Bành Viễn Chinh cười hỏi.

- Hôm nay vừa nhận chức xong.

- Sao nhanh như vậy?

- Nghiêm đại tỷ cho tôi biết, bảo tôi lập tức đến Thành ủy, nói là sắp tới cơ quan Thành ủy công việc rất nhiều, tôi càng đến sớm, càng có thể chia sẻ gánh nặng với lãnh đạo.

Điền Minh từ từ đi tới, theo thói quen rót đầy một chén trà cho Bành Viễn Chinh.

(1) Lô quốc công Trình Tri Tiết (589—665), tự Nghĩa Trinh, nguyên danh Giảo Kim, sau đổi là Tri Tiết, người nhà Tùy, sau thành khai quốc danh tướng nhà Đường, được phong tước Lô quốc công, được Đường Thái Tông Lý Thế Dân xếp vào hàng hai mươi bốn công thần ở Lăng Yên Các. Trong tiểu thuyết Trung Quốc, chủ yếu miêu tả, vì sinh kế, Trình Giảo Kim phải đi cướp đường, về sau cùng mười tám hảo hán tụ nghĩa lập trại, phản kháng chống lại nhà Tùy. Trong tiểu thuyết, Trình Giảo Kim có tính trượng nghĩa, “gặp chuyện bất bằng chẳng tha”, có sức khỏe hơn người, chuyên dùng búa làm vũ khí, có đặc điểm là chỉ có ba búa đầu mạnh như sấm sét, nếu không thắng được địch thủ, thì Trình Giảo Kim phải...bỏ chạy, bởi vì búa thứ tư nhẹ hều như gãi ngứa!

648. Chương 657 + 658: Kết Thúc Công Tác Chủ Tịch Thành Phố

- Cũng tốt, cậu cố gắng nhanh chóng nắm bắt công tác, ở cơ quan Thành ủy, phải học tập phối hợp công tác, cậu không có kinh nghiệm công tác ở cơ quan, hãy theo học hỏi đồng chí Nghiêm Hoa, tranh thủ sớm đứng vững một cách độc lập.

Bành Viễn Chinh căn dặn Điền Minh, cũng không tiết lộ việc Nghiêm Hoa đang theo đuổi vị trí Bí thư Quận ủy Kiến An.

Dù sao, tuy Điền Minh là tâm phúc của hắn, nhưng loại tin tức điều chỉnh bổ nhiệm cán bộ cấp cao như thế này, không thể tùy ý tiết lộ. Hơn nữa, việc Cố Khải Minh đến thành phố làm Phó chủ tịch thành phố, Tỉnh ủy còn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, tất cả vẫn có thể thay đổi vào phút chót.

Đương nhiên, mặc dù Cố Khải Minh không được làm Phó chủ tịch thành phố, cũng sẽ là trợ lý Chủ tịch thành phố, giải quyết cấp phó sở, đây là tỉnh đã đồng ý bước đầu.

Bởi vậy, có thể không bao lâu nữa, Nghiêm Hoa sẽ rời vị trí. Nhân lúc Nghiêm Hoa còn ở cơ quan, Điền Minh tranh thủ nhanh chóng làm quen với công tác, sau đó thực hiện chuyển giao công tác một cách suôn sẻ, đây là thỏa đáng nhất.

Thời gian tới, thật ra công tác của Điền Minh rất đơn giản, chủ yếu là phục vụ cho Bành Viễn Chinh. Theo thông lệ, sau này Điền Minh xếp hạng thứ nhất trong số các Phó trưởng ban thư ký, song song chủ trì công tác hàng ngày của văn phòng Thành ủy. Cường vị này tuy không bằng Bí thư quận, huyện, nhưng cũng là quyền cao chức trọng, không ai dám khinh thường.

Trong một số trường hợp hoạt động công khai, thậm chí Điền Minh xếp hạng trước rất nhiều Bí thư quận, huyện. Đương nhiên, xét về quyền lực tuyệt đối, thì không thể so sánh với Bí thư quận, huyện được.

Điền Minh đi rồi, Cố Khải Minh tới.

Cố Khải Minh triệu tập lãnh đạo có liên quan họp về công tác quản lý đô thị ngay tại hiện trường, xử lý xong vụ nhân viên quản lý đô thị dung bạo lực đối với hai người bán hàng rong xong, lại thảo luận với Quách Vĩ Toàn về ý tưởng sáp nhập Cục quản lý đô thị vào Ủy ban Xây dựng, rồi quay về chủ động báo cáo với Bành Viễn Chinh.

Cố Khải Minh kính cẩn cười nói:

- Theo chỉ thị của Chủ tịch thành phố Bành, Quận ủy và Ủy ban nhân dân quận chúng tôi hết sức coi trọng, lập tức triệu tập hội nghị các ngành liên quan ngay tại hiện trường. Hội nghị...

Cố Khải Minh còn chưa nói xong, Bành Viễn Chinh đã cười, cắt ngang:

- Được rồi, lão Cố, những lời sáo ngữ này không cần phải nói, anh cứ nói thẳng kết quả ra, các anh định xử lý như thế nào?

Cố Khải Minh lúng túng cười:

- Được, tôi xin báo cáo với lãnh đạo.

Thứ nhất, lập tức tạm thời cách chức các nhân viên quản lý đô thị có liên quan, chờ thẩm tra, theo mức độ sai phạm mà xử lý hành chính. Cục trưởng Cục quản lý đô thị Mã Hách Lượng phải làm văn bản kiểm điểm với Ủy ban nhân dân quận và bị ra thông báo phê bình; thứ hai, lập tức triển khai công tác chỉnh đốn giáo dục tác phong trong hệ thống quản lý đô thị, đẩy mạnh thực hiện năm hoạt động chấp pháp văn minh; thứ ba, tôi và Chủ tịch quận Quách bàn bạc và lấy ý kiến của một số đồng chí, đề xuất sáp nhập Cục quản lý đô thị vào Ủy ban Xây dựng, xóa bỏ địa vị độc lập của Cục. Như thế vừa tạo sự dễ dàng cho quản lý, đồng thời quản lý và giám sát chặt chẽ hoạt động chấp pháp của ngành quản lý đô thị.

Cố Khải Minh lập tức nói ngắn gọn.

Bành Viễn Chinh nghe xong, trầm ngâm một lát, thản nhiên nói:

- Công tác quản lý đô thị rất quan trọng, cho nên hoạt động chấp pháp cần phải được tăng cường tính quy phạm. Tôi mặc kệ quản lý đô thị ở nơi khác như thế nào, thế nhưng ở tại thành phố Tân An chúng ta, tôi không cho phép nhân viên quản lý đô thị sử dụng bạo lực, phá hoại hình tượng của cơ quan đảng chính.

Chính đồn tác phong chỉ là hình thức, quản lý chặt chẽ mới có hiệu quả. Xóa bỏ tư cách độc lập của Cục quản lý đô thị, là ý tưởng đúng đắn, quận các anh cứ bắt tay vào làm đi, nếu như khả thi, thì triển khai trên toàn thành phố.

Bành Viễn Chinh phát phát tay nói.

Thấy Bành Viễn Chinh đồng ý, Cố Khải Minh thầm than một tiếng, Quách Vĩ Toàn quả đúng là người của Bành Viễn Chinh, ý tưởng công tác đều hợp với ý tưởng quyết sách của Bành Viễn Chinh.

- Dạ. Chủ tịch thành phố Bành, tôi lập tức đi lo liệu.

Cố Khải Minh đứng dậy cáo từ.

Cố Khải Minh đi, Bành Viễn Chinh hơi do dự một chút, rồi bảo Nghiêm Hoa lập tức thông báo cho Phó chủ tịch thành phố phân quản xây dựng đô thị Lý Hoa Lâm, Chánh văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Mạnh Phạm Hình, Chủ nhiệm Ủy ban Xây dựng thành phố Hồ Xuân Sinh và Cục trưởng Cục quản lý đô thị thành phố Hoàng Đại Quân, đến phòng làm việc của hắn họp.

Hắn chuẩn bị trước khi rời khỏi vị trí Chủ tịch thành phố, chỉnh đốn đội ngũ của quản lý đô thị thành phố Tân An. Khi hắn nhận chức Bí thư Thành ủy, sẽ không thật thích hợp khi nhúng tay vào công tác bên Ủy ban nhân dân thành phố.

Trước lúc tan tầm, mấy người Lý Hoa Lâm nhận được thông báo khẩn cấp của văn phòng Thành ủy, nghe nói Bành Viễn Chinh triệu tập họ đến họp, trong lòng đều kinh ngạc.

Mấy người lần lượt đi tới. Thấy mọi người đã đến đông đủ, Bành Viễn Chinh nhìn Lý Hoa Lâm gật đầu.

Lý Hoa Lâm hắng giọng một cái, trầm giọng nói:

- Chiều hôm nay, ở quận Kiến An xảy ra chuyện quản lý đô thị đánh người, tính chất khá nghiêm trọng, ảnh hưởng tiêu cực rất lớn. Theo chỉ thị của Chủ tịch thành phố Bành, quận Kiến An đang tổ chức chỉnh đốn và cải cách.

Ủy ban nhân dân thành phố sẽ dùng một năm thời gian để tiến hành tập trung chỉnh đốn đối với hoạt động chấp pháp của ngành quản lý đô thị, thúc đẩy năm hành động vì sự văn minh trong chấp pháp của quản lý đô thị. Sau đây, xin Chủ tịch thành phố Bành đưa ra chỉ thị trọng yếu cho chúng ta.

Lý Hoa Lâm vỗ tay trước, những người khác cũng vỗ tay theo.

Cục trưởng Cục quản lý đô thị thành phố Hoàng Đại Quân hơi thấp thỏm trong lòng, không biết Bành Viễn Chinh đưa ngành quản lý đô thị ra “khai đao”, rốt cuộc là vì cái gì.

- Tốt, tôi chỉ nói đơn giản hai câu. Vấn đề quản lý đô thị rất nổi cộm, cũng rất nghiêm trọng. Không phải đột nhiên tôi muốn khai đao đối với ngành quản lý đô thị, mà ngày hôm nay gặp phải chuyện này, khiến tôi rất kích động. Các đồng chí, làm quản lý đô thị có vất vả hay không? Rất vất vả! Tôi nghe nói, rất nhiều người phàn nàn về công việc này, phàn nàn công việc khó khăn, phàn nàn quản lý không tốt, phàn nàn tiền lương quá thấp.

Thế nhưng dù khó khăn như thế nào, đều phải làm. Đây là chức trách của quản lý đô thị. Chúng ta thành lập đội ngũ quản lý đô thị, không phải là để lãng phí tiền nộp thuế của nhân dân. Phải nhớ kỹ một điều: so với quản lý đô thị, người bán hàng rong mãi mãi là kẻ yếu, họ ở trong thành phố bán rau, bán thịt...đều là sinh kế. Đương nhiên, sự tồn tại một số lượng lớn người bán hàng rong, cũng mang đến nhiều vấn đề cho thành phố.

Điều chúng ta phải làm, không phải là áp bức, xóa bỏ người bán hàng rong, mà phải quản lý và hướng dẫn người bán hàng rong kinh doanh một cách trật tự và văn minh, đây là vấn đề nguyên tắc.

Bành Viễn Chinh phát phát tay:

- Quản lý đô thị không thể chấp pháp bằng bạo lực, tôi không cần biết lý do của các anh là cái gì, cũng không cho phép dùng bạo lực đối với người bán hàng rong. Đánh người, mắng chửi người, làm nhục người, kiên quyết không được! Từ hôm nay trở đi, nếu như còn xuất hiện hiện tượng đả thương người, chấp pháp một cách thô bạo, các nhân viên quản lý đô thị đều bị khai trừ khỏi đội ngũ, tuyệt đối không nương tay!

Hoàng Đại Quân, khi quay về Cục, anh truyền đạt ý kiến của thành phố, phải truyền đạt tới từng người một!

Giọng Bành Viễn Chinh hết sức nghiêm nghị, Hoàng Đại Quân hết hồn, lập tức đứng dậy nhận lệnh.

- Lập tức tiến hành năm hành động chấp pháp văn minh trong quản lý đô thị, phải có phương án thực thi, phải có quy tắc cụ thể, không được làm một cách hình thức, ngay tại chỗ chỉnh đốn và cải cách vấn đề phát hiện. Đồng thời, Ủy ban Xây dựng thành phố và văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố mở đường dây nóng giám sát, công bố công khai, tiếp nhận sự giám sát của quần chúng nhân dân thành phố.

Vừa nghe Bành Viễn Chinh nói vậy, trong lòng Hoàng Đại Quân lóe lên một tia dự cảm không tốt. Đường dây nóng giám sát quản lý đô thị đặt ở văn phòng Thành ủy còn có thể hiểu được, đặt ở Ủy ban Xây dựng thành phố làm cái gì?

- Còn có một vấn đề tương đối quan trọng, tôi báo trước cho các đồng chí, rốt cuộc có được hay không, có thật sự triển khai được hay không, còn cần thảo luận thêm.

Bành Viễn Chinh cười cười:

- Bởi vì quyền lực của ngành quản lý đô thị quá lớn, trực thuộc Ủy ban nhân dân thành phố, nhưng vì Ủy ban nhân dân thành phố thiếu một cơ cấu quản lý chặt chẽ, dẫn đến quyền lực của quản lý đô thị bành trướng không giới hạn. Với tình hình hiện nay, đã có dấu hiệu không khống chế được.

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Hoàng Đại Quân, mỉm cười nói;

- Hoàng Đại Quân, anh không nên không phục, nếu cần chúng ta có thể thực hiện một cuộc điều tra, để dân chúng đánh giá các đơn vị chấp pháp của thành phố. Ai có uy tín thấp nhất, bị quần chúng đánh giá thấp nhất? Tôi dám cam đoan, chắc chắn là ngành quản lý đô thị!

Được rồi, tôi không phủ nhận sự khó khăn và thành tích của các đồng chí.

Giọng Bành Viễn Chinh trở nên nghiêm nghị:

- Bởi vậy, chúng ta cần phải cân nhắc: Cục quản lý đô thị có cần thiết tồn tại độc lập hay không?

Bành Viễn Chinh vừa nói như vậy, mặt Hoàng Đại Quân tái đi: “Nói cả buổi, hóa ra muốn xóa bỏ Cục quản lý đô thị?”

Hiện tại, quận Kiến An đang tiến hành làm thí điểm, đem Cục quản lý đô thị nhập vào Ủy ban Xây dựng, thành lập Phòng quản lý đô thị do Ủy ban Xây dựng quản lý. Chúng ta làm thí điểm ở quận Kiến An, sau đó quyết định thời điểm triển khai trong toàn thành phố.

Bành Viễn Chinh vùng tay lên cao:

- Về vấn đề vị trí của cán bộ trong bộ máy Cục quản lý đô thị, thứ nhất có thể bố trí đến đơn vị khác công tác, thứ hai, có thể bố trí vào bộ máy Ủy ban Xây dựng. Trên nguyên tắc, các phó chức có thể điều vào bộ máy Ủy ban Xây dựng, còn về người đứng đầu...

Bành Viễn Chinh liếc nhìn Hoàng Đại Quân, lại nói:

- Cải cách hay điều chỉnh lợi ích, tôi mong muốn các đồng chí có thể nhìn nhận vấn đề một cách nghiêm túc, theo nguyên tắc cá nhân phục tùng tổ chức, lợi ích bộ phận phục tùng lợi ích đại cục.

Sắc mặt Hoàng Đại Quân chợt trở nên hết sức khó coi.

Nếu Cục quản lý đô thị bị xóa bỏ, trên thực tế chức Cục trưởng của y bị giáng chức. Các cấp phó của Cục còn có thể bố trí vào bộ máy Ủy ban Xây dựng, còn y là người đứng đầu Cục, làm sao bố trí?

Bành Viễn Chinh không nói, y cũng không dám hỏi. Hoàng Đại Quân quá rõ tính cách của Bành Viễn Chinh. Hề hẳn đã nói ra chuyện gì, sau đó sẽ nghiêm túc đẩy mạnh.

Nếu Bành Viễn Chinh đã quyết tâm ra tay đối với Cục quản lý đô thị, thì một cán bộ trung tầng như Hoàng Đại Quân không đủ sức để chống lại, chỉ có thể chấp nhận và tuân theo. Bằng không, nếu làm Bành Viễn Chinh tức giận, thì ngay cả cấp bậc cũng không giữ được.

Đây là chỗ thâm trầm của Hoàng Đại Quân. Nếu là người khác, khi bị xóa bỏ quyền lực thăng mất, dù có che giấu, không bộc lộ sự tức giận, cũng sẽ có biểu hiện ra ngoài. Nhưng ngoại trừ sắc mặt có một chút bối rối, y vẫn trấn tĩnh được như thường.

...

Hội nghị kết thúc, mấy người Lý Hoa Lâm đi rồi, trên đường về, Hoàng Đại Quân nhận được điện thoại của Nghiêm Hoa, nói là Chủ tịch thành phố Bành muốn gặp y nói chuyện, bởi vậy, Hoàng Đại Quân đi vòng trở lại.

Vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, Hoàng Đại Quân yên lặng nói:

- Chủ tịch thành phố Bành, lãnh đạo tìm tôi?

- Đồng chí Đại Quân, tôi muốn xóa bỏ Cục quản lý đô thị thành phố, đồng chí không có ý kiến gì nói với tôi sao?

Bành Viễn Chinh cười:

- Ngồi xuống rồi nói.

Hoàng Đại Quân cười khổ:

- Chủ tịch thành phố Bành, nếu nói trong lòng hoàn toàn thoải mái là nói láo. Cục quản lý đô thị chúng tôi được thành lập ba năm nay, cũng làm được không ít công tác. Đương nhiên, vấn đề tồn tại cũng không ít. Nếu thành phố vì đại cục của cả thành phố mà xóa bỏ Cục quản lý đô thị, thì chúng tôi chỉ có thể phục tùng quyết định của tổ chức. Về phần cá nhân, tôi xin được bày tỏ: xin lãnh đạo yên tâm, tôi tuyệt đối không tạo thêm phiền phức cho thành phố, kiên quyết quán triệt đầy đủ việc sắp xếp theo quyết sách của Thành ủy và Ủy ban nhân dân thành phố!

Hoàng Đại Quân đứng dậy, sống lưng thẳng tắp. Mặc kệ y có thật lòng hay không, nhưng thái độ thì rất rõ ràng.

Bành Viễn Chinh nở nụ cười:

- Tốt. Đồng chí đã bày tỏ thái độ như thế, tôi yên tâm. Bước tiếp theo, trong lúc chờ Cục quản lý đô thị thực sự nhập vào Ủy ban Xây dựng, còn cần đồng chí đảm đương nhiều việc. Hoàng Đại Quân, ít nhất đồng chí phải bảo đảm trước khi hoàn thành cơ cấu sáp nhập, nội bộ Cục quản lý đô thị không được xảy ra sai lầm.

Về mặt nghiêm túc, ánh mắt uy nghiêm của Bành Viễn Chinh nhìn thẳng vào Hoàng Đại Quân.

Hoàng Đại Quân thở phào một cái:

- Xin Chủ tịch thành phố Bành yên tâm! Lão Hoàng tôi lấy đầu ra bảo đảm, chỉ cần tôi còn ở lại Cục quản lý đô thị một ngày, chỉ cần Cục quản lý đô thị tồn tại một ngày, sẽ không gây thêm phiền cho thành phố!

Bành Viễn Chinh gật đầu:

- Tốt lắm. Tôi vừa bàn với Bí thư Hàn, chuẩn bị điều đồng chí tới Ủy ban nhân dân thành phố làm Trưởng ban thư ký. Đồng chí đã công tác lâu năm, phục vụ Đảng và nhân dân rất nhiều năm, tổ chức không thể bạc đãi đồng chí. Bên Ủy ban nhân dân thành phố cũng cần một đồng chí lão thành, kinh nghiệm phong phú như đồng chí.

Hoàng Đại Quân lòng mừng như điên, mất đi chức Cục trưởng Cục quản lý đô thị, nhưng lại được thăng chức Trưởng ban thư ký, rốt cuộc là được hưởng niềm vui bất ngờ. Xem ra, khi cân nhắc việc xóa bỏ Cục quản lý đô thị, Chủ tịch thành phố Bành đã tính toán đường lui cho y.

Nghĩ vậy, Hoàng Đại Quân cảm kích nói:

- Cảm tạ lãnh đạo quan tâm và bồi dưỡng...

Trong một ngày tâm trạng Hoàng Đại Quân thay đổi rất nhanh từ thái cực này sang thái cực khác, buồn vui đều nặng, trong lúc nhất thời, bỗng nhiên rơi lệ.

...

Liên tiếp vài ngày, Bành Viễn Chinh hoàn tất các công tác trong nhiệm kỳ Chủ tịch thành phố của mình. Việc chỉnh đốn và đưa Cục quản lý đô thị vào quy phạm, chỉ là một trong số đó.

Tin Cục quản lý đô thị quận Kiến An bị nhập vào Ủy ban Xây dựng quận, lập tức truyền ra toàn thành phố, hệ thống quản lý đô thị toàn thành phố rung động, long người lo lắng.

Vấn kiện bổ nhiệm Cục trưởng cục quản lý đô thị Hoàng Đại Quân kiêm nhiệm Trưởng ban thư ký Ủy ban nhân dân thành phố đã được ban hành, Hoàng Đại Quân đã có đường lui vững vàng, hết sức chú tâm vào công tác.

Nếu như không có Hoàng Đại Quân “giữ gìn ổn định”, nội bộ Cục quản lý đô thị chắc chắn sẽ rất lộn xộn, cơ cấu bị xóa bỏ, nhập vào Ủy ban Xây dựng, lợi ích cá nhân có bị tổn thất? Tiền lương thu nhập có bị cắt giảm? Cấp bậc và cương vị của cán bộ lãnh đạo có được bảo đảm? Một loạt các vấn đề có thể khiến các cán bộ Cục hoang mang lo lắng.

Trong hội nghị công tác kinh tế toàn thành phố, Bành Viễn Chinh đã dành ra mười phút để giải thích về vấn đề cải cách cơ cấu Cục quản lý đô thị.

Để bảo đảm cuộc cải cách cơ cấu Cục quản lý đô thị được thành công, bảo đảm ổn định và hiệu quả, Thành ủy đặc biệt thành lập tổ công tác chuyên môn do Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa làm tổ trưởng, chỉ đạo và hỗ trợ Hoàng Đại Quân làm tốt công tác xóa bỏ Cục quản lý đô thị.

Bành Viễn Chinh và Hàn Duy cùng đến Cục quản lý đô thị điều tra nghiên cứu, lại nhấn mạnh sự tất yếu và tầm quan trọng của cuộc cải cách cơ cấu lần này. Trước quyết tâm của thành phố, rất nhiều người vốn muốn làm âm ỉ lên, nay thấy thái độ cương quyết của thành phố, cũng không dám hó hé gì nữa.

Thật ra, chủ yếu là chỉ có các thành viên trong bộ máy lãnh đạo của Cục quản lý đô thị và các cán bộ trung tầng lo sợ bất an về tiền đồ của mình. Còn đối với các nhân viên quản lý đô thị bình thường, họ chỉ cần có biên chế, tiền lương không bị cắt giảm, việc Cục quản lý đô thị lãnh đạo hay Ủy ban Xây dựng lãnh đạo, tất nhiên không quan trọng.

649. Chương 659: Quá Khứ Hay Tương Lai Của Tôi Đều Thuộc Về Mảnh Đất Này

Cục cải cách Cục quản lý đô thị chính thức mở màn. Đương nhiên xóa bỏ và sáp nhập một đơn vị cấp huyện, liên quan đến việc bố trí, sắp xếp các cán bộ nhân viên, liên quan đến việc điều chỉnh quyền hạn,

chức năng của các đơn vị tương ứng, tất cả các công việc này không dễ hoàn thành ngay.

Bành Viễn Chinh cho Ủy ban Xây dựng và Hoàng Đại Quân thời hạn nửa năm, từ đầu tháng 3 đến cuối tháng 9, Phòng quản lý đô thị thuộc Ủy ban Xây dựng phải bắt đầu đi vào hoạt động. Hơn nữa, trong thời gian này, chức năng của bộ phận quản lý đô thị không được buông lỏng.

Bành Viễn Chinh bận rộn kết thúc công tác trong nhiệm kỳ Chủ tịch thành phố, nhưng việc bổ nhiệm hân, Tỉnh vẫn không có động tĩnh gì. Chuyện này, kéo dài một ngày, là có thể đã xuất hiện vấn đề.

Trong thành phố lại lan truyền một số tin đồn, nhưng Bành Viễn Chinh đều bỏ ngoài tai.

Ngày 7 tháng 4, Tỉnh ủy triệu tập hội nghị thường vụ Tỉnh ủy.

Hội nghị sẽ họp với thời gian khá dài, nghe đâu sẽ tập trung nghiên cứu các công tác trọng điểm và các dự án trọng điểm trong toàn tỉnh. So với chuyện đó, việc chọn người cho vị trí Bí thư Thành ủy và Chủ tịch thành phố Tân An, có vẻ như chỉ là việc nhỏ.

Chiều cùng ngày, Tỉnh ủy truyền ra tin tức, hội nghị thường vụ Tỉnh ủy quyết định bổ nhiệm Bành Viễn Chinh làm Bí thư Thành ủy Tân An, Trịnh Tĩnh Long làm Chủ tịch thành phố Tân An.

Trịnh Tĩnh Long nguyên là Giám đốc Sở địa chính tỉnh.

Thông thường mà nói, một Giám đốc sở tỉnh điều chuyển đến thành phố làm Chủ tịch thành phố là tương đối “thiệt thòi”, nhưng do cân nhắc đến tốc độ phát triển kinh tế cao đứng đầu toàn tỉnh của thành phố Tân An, việc chọn Chủ tịch thành phố Tân An càng được Tỉnh ủy coi trọng, do đó mới quyết định bổ nhiệm Trịnh Tĩnh Long.

Cùng ngày, Ban Tổ chức Tỉnh ủy thông báo cho Thành ủy Tân An, lãnh đạo của Ban Tổ chức Tỉnh ủy sẽ đến Tân An tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của Tỉnh ủy. Nghe tin, các lãnh đạo thành phố đều chúc mừng Bành Viễn Chinh, rốt cuộc mọi việc đã được xác định.

Người gọi điện thoại chúc mừng đầu tiên là Hàn Duy, trong điện thoại, Hàn Duy gọi Bành Viễn Chinh là “Bí thư Bành”, Bành Viễn Chinh khiêm tốn đáp lễ vài câu với Hàn Duy cũng như tất cả mọi người.

...

- Lãnh đạo, ngày mốt Ban Tổ chức Tỉnh ủy tới thành phố tuyên bố bổ nhiệm, lãnh đạo xem nên triệu tập hội nghị bình thường hay đại hội?

Điền Minh kính cẩn vào phòng làm việc của Bành Viễn Chinh, xin chỉ thị.

Bành Viễn Chinh buông văn kiện trong tay, trầm ngâm một lát, nói:

- Mở đại hội! Các thành viên bộ máy Đảng chính quận huyện, các thành viên bộ máy đơn vị, các cán bộ cấp Phòng Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố, đại biểu Đại hội nhân dân thành phố, đại biểu Hội nghị hiệp thương chính trị thành phố, toàn bộ đều tham dự. Kết thúc hội nghị, tôi còn có mấy câu quan trọng cần nói.

- Dạ, lãnh đạo, tôi lập tức đi lo liệu!

Điền Minh vội vã rời phòng, đi bố trí nhân viên và gọi điện thoại thông báo.

Sáng ngày 9 tháng 4, đại hội cán bộ toàn thành phố.

Đến thành phố tuyên bố bổ nhiệm là một “người quen cũ” – Phó trưởng ban thường trực Tổ chức Tỉnh ủy Hà Tiên Lâm. Bành Viễn Chinh và đám Hàn Duy đứng trước cổng Thành ủy nghênh đón. Không bao lâu sau, hai chiếc Audi màu đen chạy như bay tới, phía trước là xe cảnh sát mở đường do thành phố phái tới.

Hai chiếc xe dừng lại, Hà Tiên Lâm xuống xe, trên một chiếc xe khác, tân Chủ tịch thành phố Trịnh Tĩnh Long cũng xuống xe.

Bành Viễn Chinh mỉm cười bước tới:

- Chào Trưởng ban Hà! Hoan nghênh lãnh đạo Ban Tổ chức Tỉnh ủy đến Tân An kiểm tra chỉ đạo công tác!

Hà Tiên Lâm và Bành Viễn Chinh bắt tay thật chặt. Hà Tiên Lâm cười:

- Đồng chí Viễn Chinh, lần trước chúng tôi tới, đồng chí tránh đi, bây giờ chúng tôi trở lại, đồng chí không tránh được nữa rồi. Xin giới thiệu, vị này là đồng chí Trịnh Tĩnh Long, nguyên là Giám đốc Sở địa chính tỉnh.

Trịnh Tĩnh Long người tầm thước, tóc cắt ngắn, chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt luôn tươi cười, khiến người ta có cảm giác y rất nồng hậu.

- Bí thư Bành! Ở tỉnh, tôi đã ngưỡng mộ đại danh của Bí thư Bành đã lâu!

Trịnh Tĩnh Long cười tủm tỉm, bắt tay Bành Viễn Chinh. Trong lúc bắt tay, Bành Viễn Chinh lặng lẽ đánh giá “người hợp tác” với hắn trong tương lai.

...

Bành Viễn Chinh, Phó trưởng ban thường vụ tổ chức Tỉnh ủy Hà Tiên Lâm và tân Chủ tịch thành phố Trịnh Tĩnh Long, ba người cùng sóng vai đi vào hội trường, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Ba người ngồi xuống ghế trên đài chủ tịch. Bành Viễn Chinh phát phát tay, cầm micro cao giọng nói:

- Được rồi, mọi người yên lặng. Sau đây, mời Trưởng ban Hà tuyên bố quyết định của Tỉnh ủy.

Hà Tiên Lâm thở phào một cái, cúi chào:

- Sau đây tôi đại diện Tỉnh ủy tuyên bố bổ nhiệm mới nhất: căn cứ nhu cầu công tác, bổ nhiệm đồng chí Bành Viễn Chinh làm Bí thư Thành ủy Tân An, bổ nhiệm đồng chí Trịnh Tĩnh Long làm Phó bí thư Thành ủy Tân An, Chủ tịch thành phố Tân An. Đề cử đồng chí Cố Khải Minh làm Phó chủ tịch thành phố Tân An...

Việc Cố Khải Minh muốn làm Phó chủ tịch thành phố, cũng không phải là chuyện gì bí mật ở thành phố. Bởi vậy, dưới đài không ai ngạc nhiên. Kích động nhất là Cố Khải Minh, quyết định bổ nhiệm chính thức được tuyên bố, từ giờ phút này, y đã vượt qua cánh cửa cán bộ cấp huyện, trở thành Phó chủ tịch thành phố.

- Tất cả mọi người đều biết rõ đồng chí Bành Viễn Chinh. Đồng chí Bành Viễn Chinh đã công tác nhiều năm ở Tân An, năng lực công tác mạnh mẽ, từng đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch thị trấn, Bí thư Đảng ủy thị trấn, Chủ tịch huyện, Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch thành phố, về công tác Đảng hay công tác kinh tế, đều có thành tích nổi bật, rõ ràng như ban ngày. Trong cuộc xác định và đánh giá do Ban Tổ chức Tỉnh ủy thực hiện trước đây không lâu, đồng chí Bành Viễn Chinh thu được số điểm rất cao. Điều đó cho thấy, quần chúng nhân dân thành phố Tân An tán thành công tác của đồng chí ấy.

Đồng chí Trịnh Tĩnh Long công tác trường kỳ ở cơ quan chính quyền tỉnh, từng đảm nhiệm chức trưởng ban, phó trưởng phòng, trưởng phòng, phó giám đốc sở, giám đốc sở, năm 96- 97 từng giữ chức Phó chủ tịch thành phố Trạch Lâm, có kinh nghiệm công tác phong phú. Tỉnh ủy cho rằng, đồng chí Trịnh Tĩnh Long đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch thành phố Tân An, là phù hợp và thỏa đáng.

Hà Tiên Lâm nói đến đây, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Trịnh Tĩnh Long mỉm cười, đứng dậy cúi chào mọi người dưới đài.

- Tốt lắm, tuyên bố bổ nhiệm đã kết thúc, xin mời đồng chí Bành Viễn Chinh phát biểu.

Bành Viễn Chinh ngồi thẳng lên, cao giọng nói:

- Chúng ta hoan nghênh Chủ tịch thành phố Trịnh nói chuyện với mọi người.

Trong tiếng vỗ tay, Trịnh Tĩnh Long khom người chào, rồi thông thả nói:

- Tôi kiên quyết ủng hộ quyết sách của Tỉnh ủy, cảm tạ sự tín nhiệm của Tỉnh ủy đối với tôi. Từ hôm nay trở đi, tôi bắt đầu công tác tại thành phố Tân An. Với sự lãnh đạo kiên cường của Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh, tôi sẽ nỗ lực triển khai công tác...

Lời phát biểu của Trịnh Tĩnh Long rất sáo, không có nội dung thực chất. Đó cũng là phong cách nói chuyện của ông ta ở cơ quan tỉnh.

Trịnh Tĩnh Long nói khá dài, khoảng hơn mười phút đồng hồ. Y công tác quanh năm ở cơ quan tỉnh, cũng luôn có thói quen nói chuyện dông dài thế này. Nhìn phong cách nói chuyện của Trịnh Tĩnh Long, Bành Viễn Chinh cau mày.

Trịnh Tĩnh Long nói xong, đến lượt Bành Viễn Chinh phát biểu cảm nghĩ. Đối với đại hội bổ nhiệm, lời phát biểu của hắn mới là tiết mục then chốt.

Bành Viễn Chinh nhận lấy micro, tiếng vỗ tay lại nhiệt liệt vang lên, kéo dài không dứt. Bành Viễn Chinh bắt đầu, hai lần đứng dậy khom người chào dưới đài, rồi chậm rãi đợi tiếng vỗ tay lắng xuống.

- Các đồng chí, trước hết xin cảm tạ sự tín nhiệm của Tỉnh ủy và sự ủng hộ của đông đảo cán bộ quần chúng toàn thành phố. Đồng thời, tôi cũng đại diện 3 triệu 8 trăm ngàn cán bộ quần chúng toàn thành phố, hoan nghênh đồng chí Trịnh Tĩnh Long tới thành phố công tác. Đồng chí Trịnh Tĩnh Long có kinh nghiệm lãnh đạo phong phú, tôi tin tưởng, dưới dự dẫn dắt của đồng chí Trịnh Tĩnh Long, Ủy ban nhân dân thành phố Tân An sẽ tiếp nối người trước, mở lối người sau, đạt được thành tựu lớn hơn nữa trong đổi mới.

Đối với cá nhân tôi, có thể tiếp tục ở lại Tân An công tác, là sứ mạng và vinh quang của tôi.

Giọng Bành Viễn Chinh kích động, tràn ngập cảm xúc:

- Tôi sinh ra ở Tân An, lớn lên ở Tân An, sau khi tốt nghiệp đại học, công tác ở Tân An hơn 13 năm. Trong 13 năm qua, dù là công tác ở cơ quan Thành ủy, quận huyện, Phó bí thư Thành ủy, Chủ tịch thành phố, mọi người luôn ủng hộ, hỗ trợ và thấu hiểu đối với công tác của tôi, khiến tôi rất cảm động, rất phấn khởi.

Tôi là người Tân An, tôi vĩnh viễn là người Tân An, quá khứ và tương lai của tôi đều thuộc về mảnh đất này. Tôi đem tất cả tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của mình cống hiến cho sự cải cách và phát triển của Tân An, mang hết khả năng của mình, cống hiến cho nền kinh tế của Tân An cất cánh bay cao.

Tiếng vỗ tay lại vang lên ào ào như sóng triều.

...

Hôm sau ngày Tỉnh ủy tuyên bố bổ nhiệm, Ban Tổ chức Thành ủy đến Quận Kiến An tuyên bố, Phó trưởng ban thư ký Thành ủy Nghiêm Hoa được điều nhiệm làm Bí thư Quận ủy Kiến An, Quách Vĩ Toàn vẫn là Chủ tịch quận.

Trong lúc các cán bộ thành phố cho rằng Bành Viễn Chinh sẽ “đốt ba đồng lửa” và đang đợi điều chỉnh, Bành Viễn Chinh và Hàn Duy dẫn theo các lãnh đạo ban ngành trực thuộc thành phố và các Phó bí thư quận, huyện phân quản Đảng quần chúng, đến khu căn cứ cách mạng cũ ở Giang Nam tham quan khảo sát.

Đây là một trong các hoạt động nhân ngày thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc, do Thành ủy bố trí.

Căn cứ cách mạng này đã từng hi sinh và cống hiến to lớn cho công cuộc kháng chiến chống Nhật.

...

Bành Viễn Chinh dẫn đoàn cán bộ lên đỉnh núi Chúc Dương. Ngọn núi lớn này, đã từng là khu hậu phương quan trọng trong chiến đấu với quân Nhật, cha của Bành Viễn Chinh sinh ra ở đây.

Gió núi gào thét, cảm giác mát lạnh. Bành Viễn Chinh đứng một mình trên một khối đá lớn trên đỉnh núi, nhìn xa xa xuống phía dưới, cảnh núi non trùng điệp xinh đẹp tuyệt trần và cảnh ruộng vườn nối tiếp san sát nhau dưới chân núi, thu hết vào tầm mắt. Dưới chân núi, con đường mới trải nhựa đường nối thẳng lên núi, quanh co uốn lượn, như một sợi dây ngọc, cũng giống như một con rắn bạc.

Đám quan chức đứng gần đó, không ai dám đứng sát Bành Viễn Chinh, ngay cả Phó bí thư Thành ủy Hàn Duy, cũng lui về phía sau hắn một chút.

Bành Viễn Chinh quay lại nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt uy nghiêm, trong lòng đầy cảm khái.

Trong lòng hắn hiểu rõ, càng thăng chức, vị trí càng cao, cấp bậc càng lớn, người bên cạnh hắn sẽ càng ít đi.

650. Chương 660: Nhận Tổ Quy Tông

Hơn ba tháng sau khi được bổ nhiệm chức Bí thư Thành ủy Tân An, vào sáng ngày 2 tháng 9, tại phòng khác của biệt thự Phùng gia.

Bài vị của tổ tiên Phùng gia được đặt trên bàn thờ bằng gỗ lim chạm trổ cổ kính. Phùng lão và bà Phùng ăn mặc nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm nghị, ngồi ngay ngắn trên hai ghế bành đặt ở hai bên bàn thờ.

Con cháu Phùng gia, gồm cả cháu trai và cháu gái, già trẻ lớn bé gồm mười mấy người, đứng hai bên bàn thờ. Phùng Bá Đào, con trưởng Phùng gia vẻ mặt nghiêm túc đứng đó, phất phất tay, cao giọng nói:

- Viễn Chinh, hôm nay cháu nhận tổ quy tông, lấy lại họ Phùng, ra mắt ông bà tổ tiên, thắp mấy nén hương!

Phùng Viễn Chinh chậm rãi đi tới, đốt một nén nhang, rồi quỳ lạy.

Trong lúc hấn dập đầu bái lạy, khoe mắt Phùng lão, bà Phùng và mọi người ở Phùng gia đều lóe lên, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng vô cùng cảm khái.

Ngay phía sau hấn, Phùng Thiến Như và hai con cũng quỳ lạy.

Hai đứa bé đã đi nhà trẻ, đang ở vào giai đoạn nghịch quấy nhất, nhưng trong hoàn cảnh nghiêm túc như thế này, chúng cũng ngoan ngoãn theo sát bên Phùng Thiến Như, bắt chước vái lạy tổ tiên.

Phùng Viễn Chinh quỳ nguyên tại chỗ. Trong đầu hấn thoáng hiện những hình ảnh trong quá khứ, nhớ tới người cha đã mất từ lâu, nhớ tới thời niên thiếu vất vả khó khăn, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau, nhớ tới quá trình sau đó từ một viên chức nhỏ, dần dần từng bước đi lên, trở thành người đứng đầu một thành phố, tâm trạng ngổn ngang cảm xúc.

- Buổi lễ kết thúc!

Phùng Bá Đào hô lên, lúc này Phùng Viễn Chinh mới chậm rãi đứng dậy, theo vợ chồng Phùng lão và các vị trưởng bối tới nhà hàng. Trưa nay, cả nhà tổ chức một bữa tiệc để chúc mừng hấn nhận tổ quy tông.

...

- Ngày hôm nay là một ngày vui trong đại, ta rất vui mừng. Viễn Chinh nhận lại tổ tiên, Phùng gia chúng ta chính thức được đoàn viên một nhà. Đối với Viễn Chinh, ta chỉ nhắc nhở một câu: tiếp tục nỗ lực, nghiêm khắc với bản thân để sửa mình. Sau này ta trăm tuổi, cháu phải là trụ cột chống đỡ cho Phùng gia. Đó là trách nhiệm của cháu, vĩnh viễn cháu không thể trốn tránh được trách nhiệm này!

Khi bắt đầu nói, Phùng lão tươi cười, vẻ mặt ôn hòa, nhưng khi nói đến câu này, sắc mặt ông trở nên hết sức nghiêm túc, ánh mắt nghiêm nghị chăm chú nhìn Phùng Viễn Chinh.

Phùng Viễn Chinh lấy lại bình tĩnh, đứng dậy nói:

- Ông nội, xin ông nội yên tâm, cháu sẽ luôn luôn ghi khắc lời dạy bảo và nhắc nhở của ông, tự nhắc nhở mình, tự suy ngẫm, tự động viên mình gánh vác trách nhiệm.

- Tốt lắm. Hiện giờ cháu đã là Bí thư Thành ủy, cháu có thể có ngày hôm nay, là kết quả nỗ lực phấn đấu của bản thân cháu. Làm người của Phùng gia, trên con đường làm quan chức, cháu nhất định phải cẩn thận gấp bội. Làm thực sự, ít nói suông, không nên làm xấu mặt gia tộc, đừng để người ta nói cháu lão Phùng này là người không có năng lực!

Trong thời gian mười năm, cháu đi lên được vị trí đứng đầu một thành phố. Ông mong muốn, mười năm kế tiếp, cháu có thể trở thành lãnh đạo cấp tỉnh, thậm chí còn tiến xa hơn! Ông mỗi mắt mong chờ!

Được rồi, ta đề nghị, chúng ta mừng Viễn Chinh nhận lại tổ tiên, cạn chén!

Phùng lão nâng chén nói, mọi người Phùng gia cùng nhau nâng chén.

Xong, Phùng lão nhìn về phía Mạnh Lâm, sắc mặt lại trở nên ôn hòa và tươi cười.

- Ta còn muốn nói mấy câu, ngày hôm nay, phải nói trước mặt tất cả mọi người trong gia đình.

Phùng lão thở dài một tiếng:

- Cha Viễn Chinh không may mất sớm, đây là điều làm ta và mẹ các con cảm thấy vô cùng đau lòng và nuối tiếc. Chúng ta phải cảm tạ Mạnh Lâm, trong hoàn cảnh gian nan vất vả như vậy, đã bao năm ngậm đắng nuốt cay, nuôi nấng Viễn Chinh khôn lớn, bồi dưỡng nên một đứa con hết sức ưu tú!

Đối với Phùng gia chúng ta, Mạnh Lâm là người có công lớn. Bá Đào, con đại diện toàn gia kính Mạnh Lâm một chén!

Phùng lão phát tay bảo.

Phùng Bá Đào theo lời, bưng chén rượu đứng dậy:

- Em dâu, anh đại diện cả nhà, kính em một chén, cảm tạ em nuôi nấng Viễn Chinh khôn lớn!

Mạnh Lâm đỏ mặt, luống cuống đứng lên, nhún nhường nói:

- Anh Cả, xin anh đừng nói như vậy, đó là trách nhiệm của em mà. Viễn Chinh có thể có ngày hôm nay, hoàn toàn là do Phùng gia bồi dưỡng, thật ra em có làm được gì đâu...

- Em dâu, chị biết em không uống được rượu, nhưng ngày hôm nay, chén rượu này, em phải uống cạn! Đây là rượu mừng!

Tổng Dư Trân, vợ Phùng Bá Đào ngồi bên cạnh, khuyên nhủ.

Phùng Thiển Như khôn khéo đứng dậy đi tới trước mặt Phùng Viễn Chinh, dịu dàng nói:

- Mẹ, mẹ uống cạn ly này đi, đây là tấm lòng của cả nhà!

Mạnh Lâm do dự một chút, rồi nâng chén uống cạn.

Buổi tiệc kết thúc, Phùng Viễn Chinh và Mạnh Lâm đi tản bộ dọc theo con đường nhỏ tĩnh lặng trong cư xá, trong làn gió xuân ấm áp.

Bỗng nhiên, điện thoại của Phùng Viễn Chinh vang lên.

- Ai vậy? Tôi là Phùng Viễn Chinh!

- Bí thư Phùng, tôi là lão cố. Ngày mốt nhóm bốn người của Tổng giám đốc James của công ty da nước Mỹ đến thành phố khảo sát trong hai ngày. Chủ tịch thành phố Trịnh bảo tôi xin chỉ thị của lãnh đạo, ngài có thể đến dự cuộc họp gặp mặt doanh nhân Mỹ không?

Trong điện thoại vang lên giọng nói của Cố Khải Minh.

- Họ xác định sẽ tới? Tốt lắm, ngày mai tôi sẽ trở về.

Phùng Viễn Chinh cười cười:

- Những doanh nhân Mỹ là thần tài của chúng ta, có liên quan tới việc sau này chúng ta có thể giới thiệu những doanh nghiệp đứng trong top 5 thế giới.

- Dạ, Bí thư Phùng, tôi sẽ bảo văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố bố trí tiếp đón.

Cố Khải Minh báo cáo xong, liền gác điện thoại.

Mạnh Lâm đứng bên cạnh, khẽ cười:

- Con trai, mới về được hai ngày, lại sốt ruột muốn đi à?

- Mẹ, không còn cách nào khác, công việc nhiều lắm. Lần này ông chủ một công ty đa quốc gia rất có thực lực đến Tân An, con muốn bàn chuyện hợp tác quan trọng với họ, chuyện liên quan đến sự phát triển sau này của thành phố.

- Được rồi, được rồi. đừng giải thích với mẹ nữa, mẹ không hiểu được mấy chuyện đó đâu. Con bận việc, để Thiển Như ở lại thêm một thời gian, hai đứa con của con, cũng quyến luyến bà ngoại.

- Dạ. Thiển Như ở lại vài ngày, con về trước.

Phùng Viễn Chinh nói xong, xoay người định đi thu thập hành lý, lại nghe Mạnh Lâm nhẹ nhàng mà đầy thâm ý nói:

- Con à, hai ngày nữa, mẹ muốn đến Singapore thăm cháu nội của mẹ...

Bước chân Phùng Viễn Chinh chợt chậm lại, đang định quay lại nói vài câu, thấy hai con cười cười nói nói chạy tới, trên mặt hân hoan vẻ tươi cười, mỗi tay ôm lấy một đứa, ôm hai đứa bé vào lòng.

- Lan Trình, Lan Thư, đi Tân An với ba ở vài ngày chứ? Ba dắt hai đứa lên núi Phượng Hoàng, vườn bách thú có gấu trúc mới đưa về.

Con bé Lan Thư vỗ tay cười hì hì:

- Tốt, tốt, ba, con muốn xem gấu trúc!

Thằng bé Lan Trình bĩu môi tỏ vẻ xem thường:

- Gấu trúc có gì đẹp, có khác gì con cọp lớn đâu!

Phùng Viễn Chinh cười to, Phùng Thiển Như cũng bật cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-quan>